R. 2197
Colegio de la Compª de Jesus de Granada

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ,

THESAVRVS GRAECAE LINGVAE,

Ab Henrico Stephano constructus. + autore damnato

cum expurgatione permissus

IN QVO PRAETER ALIA PLVRIMA quæ primus præstitit, (paternæ in Thesauro Latino diligentiæ æmulus) vocabula in certas classes distribuit, multiplici deriuatorum serie ad primigenia, tanquam ad radices vnde pullulant, reuocata.

THESAVRVS LECTORI,

Nunc alii intrepidè vestigia nostra sequantur:
Me duce plana via est quæ salebrosa fuit.

Corregi el libro conforme a la censura de la Sta General inquisicion en Granada a 15. de setiembre de 1612.
+ Augustin de Quiroz
no tiene menos que expurgar por el dicho Sto. oficio de mayo de mil
+ Diego de Riberas
Por comision de la Sta Inquisicion
Esta expurgado conforme al Expurgat.º de Mdo.
Pablo de Candenatas

ANNO M. D. LXXII,
excudebat Henr. Stephanus.

CVM PRIVILEGIO CAES. MAIESTATIS, ET CHRISTIANISS. GALLIARVM REGIS.

R. 2197
Collegio de la Compª de Jesus de Granada

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ,

THESAVRVS GRAECAE LINGVAE,

Ab Henrico Stephano constructus. + autore damnat

cum expurgatione permissus

IN QVO PRAETER ALIA PLVRIMA quæ primus præstitit, (paternæ in Thesauro Latino diligentiæ æmulus) vocabula in certas classes distribuit, multiplici deriuatorum serie ad primigenia, tanquam ad radices vnde pullulant, reuocata.

THESAVRVS LECTORI,

Nunc alii intrepidè vestigia nostra sequantur:
Me duce plana via est quæ salebrosa fuit.

corregi el libro conforme a la censura de la Sta General inquisicion en Granada a 15. de setiembre de 1619.

+ Augustin de Quiroga

no tiene de nuevo el expurgatorio del 640. ni 2. de mayo de 1707

+ Diego de Ribera

Por comision de la Sta Inquisicion
Esta expurgado conforme al Expurgat.º de 1707.
Pablo de Candenatas

ANNO M. D. LXXII,
excudebat Henr. Stephanus.

CVM PRIVILEGIO CAES. MAIESTATIS, ET CHRISTIANISS. GALLIARVM REGIS.

HENRICVS STEPHANVS lectori, de suo Thesauro.

Θησαυρὸν γλώσσης Ἀσκραῖος ἔφυ πεν ἄριστον,
Πασῶν δ' Ἑλλαδικὴ γλῶσσα δρίζη ἔφυ.
Ἀλλ' ὅμε θησαυρὸς θησαυρὸς ἀπηύρεν, ἄριστος
Πᾶσιν ἐὼν ἑτέροις, ὅστις κάκιστος ἐμοί.

IDEM DE EODEM.

Thesauri momento alii ditántque beántque,
Et faciunt Crœsum qui prius Irus erat.
At Thesaurus me hic ex diuite reddit egenum,
Et facit vt iuuenem ruga senilis aret.
Sed mihi opum leuis est, leuis est iactura iuuentæ,
Iudicio haud leuis est si labor iste tuo.

SVMMA PRIVILEGIORVM HVIC THESAVRI editioni concessorum, quæ prodiit anno M. D. LXXII, CAL. MART.

Diplomatis duobus MAXIMILIANI II, Romanorum imperatoris semper augusti, cautum est Henrico Stephano nequis in vniuersis ditionibus ipsius Cæsareæ maiestatis, locis atque ciuitatibus tam sacro Romano imperio, quàm cæteris regnis, dominiis & prouinciis eius mediatè vel immediatè subiectis, nisi ipsius Henrici Stephani aut hæredum permissu, hunc Thesaurum linguæ Græcæ, vel quicquam eorum quæ in hanc eius editionem contulerit, excudere ante octennium, à die qua finita fuerit computandum: vel ea quæ excusa fuerint exemplaria vendere atque distribuere publicè vel occultè aut quouis alio prætextu, ausit. Alioqui sibi præter amissionem librorum, mulctam decem marcharum auri puri, irrogatam esse sciat, imperiali fisco & ipsi Henrico Stephano, vel eius hæredibus, aut ab illis mandatum habentibus, ex æquo persoluendam.

Diploma vnum datum fuit Pragæ, die XV Febr. Anno M. D. LXX.

Subsign.

Maximilianus.

Ad mandatum sacræ Cæs. maiestatis proprium, A. Erstenberger.

Alterum datum fuit Spiræ, die XVII Sept. eodem anno.

Subsign.

Maximilianus.

Ad mandatum sacræ Cæs. maiestatis proprium, M. Gerstman.

Diplomate CAROLI IX, Galliarum regis Christianiss. cautum est eidem Henrico Stephano in eandem formam, ad decennium. Et edictum hoc violanti, præter amissionem librorum, mulcta arbitraria irrogatur, atque vt omne damnum eidem Henrico præstare sarciréque teneatur. Datum fuit apud sanctum Germanum, Parisiorum suburbium, Iulii die XIII, Anno M. D. LXI.

Subsign.

Delomenie.

MAXIMILIANO II, ROM. IMP. SEMPER AVGVSTO, GERMANIAE, HVNG. BOHEM. DALM. CROATIAE ET SCLAVONIAE REGI, &c.
Ac nobilissimis eius academiis, Viennensi & Pragensi:

CAROLO IX, GALL. REGI CHRISTIANISS.
Atque omnium eius academiarum antiquissimæ nobilissimaque, Parisiensi:

ELISABETHAE, ANGLIAE, FRANCIAE, HIBERNIAEQ. REGINAE SERENISS.
Et celeberrimis eius academiis, Oxoniensi & Cantabrigiensi:

ITEM,

ILLVSTRISS. PRINCIPIBVS AC DOMINIS, FRIDERICO, COMITI PALAT. AD RHENVM, IMPERII ELECTORI PRIMARIO, &c.
Et clarissimæ eius academiæ Heidelbergensi:

AVGVSTO, SAXONIAE DVCI, IMPERII ELECTORI, &c.
Et celeberrimis eius academiis, Lipsiensi & Vitebergensi:

IOANNI GEORGIO, MARCHIONI BRANDEBVRGICO, IMPERII ELECTORI, &c.
Inclytaque eius academiæ, quæ est Francofurti ad Viadrum.

HENR. STEPHANVS S. D.

ISOCRATES, summus & orator & philosophus, eos qui regibus vestes vel æs aurúmve cælatum afferrent, vel aliud quidpiam eorum quæ sibi deessent, illis contrà superessent, mercaturam maiore quodam artificio exercere aiebat quàm qui apertè institores se profiterentur. At ego sacræ tuæ Cæsareæ maiestati, itémq; vestris regiis MM. & Augg. DD. offero quæ mihi contrà superfuit, illis desunt. Offero enim Thesaurum quem antea (invidia dicto absit) nusquam gentium ne venalem quidem thesauris vestris inuenistis. Ne-

que verò meum istud munus eiusmodi est vt eius vtilitas ad vos tantùm aut vestros aulicos peruenire queat, sed quàm latè ditionum vestrarum fines patent, eius vtilitas ad omnes Musarum cultores dimanabit. Quum autem maior eorum in academiis quàm alibi sit numerus, & has vobis non secus ac patribus filias, charas esse constet, rem vobis longè gratissimam facturũ me existimaui si eas quoque compellarem. Minimè enim verendum mihi fuit (opinor) ne, si vobis eas consociarẽ, tantum illarum honori addere, quantum vestro detrahere iudicarer: quum illæ non solùm honorem vestrum amplificare, sed etiam immortalem vobis gloriam comparare possint. Huius autem comparandæ studium præ quouis alio principes decere, iam olim Ptolemæo regi cecinit Syracusanus poeta, his versibus, (quantum quidem Musa mea Latina Græcam assequi potest).

--quid enim mage principe dignum,
Quàm decus immortale sibíque suísque parare?
Hoc manet Atridis saluum: caligine contrà
Nunc adoperta latent (nullus datur vnde regressus)
Quæcunque obtigerant Priami populantibus vrbem.

Vbi quod de Atridis canit, nihil aliud illis quàm decus immortale saluũ manere, idem de reliquis omnibus heroibus, (vt alios innumeros fortes viros omittam) ac nominatim de Achille, canere poterat: cuius ad tumulum quum Alexander astitisset, O fortunate, inquit, adolescens, qui tuæ virtutis Homerum præconem inueneris. At vos in academiis vestris non solùm certum vestrarum laudum præconium repositum habetis, sed etiam in illis, non secus ac patres in liberis, vobisipsis quodammodo superstites esse potestis: quandoquidem tanta vicissim in earum alumnos liberalitas ac munificentia vestra extitit, vt vobis, secundum deum, omnia debere dici possint. Vbi verò insigniorem & principibus conuenientiorem liberalitatis materiam inuenietis quàm iis in locis quæ (vt M. Tullius domum Isocratis, officinam eloquentiæ vocauit) omnium liberalium artium velut officinæ quædam sunt? quæ literariis rebuspublicis seminaria esse dici possunt? quæ denique cæteris ditionum vestrarum locis non aliter quàm animæ corporibus inclusæ videri queunt? Cyrum minorem narrat Xenophon, quum Lysander Lacedæmonius ad eum venisset Sardis, eíque dona à sociis attulisset, & cæteris in rebus comem erga illum atque humanũ fuisse, & ei quendam conseptum agrum ac diligenter consitum ostendisse. Lysandrum autem, admirantem proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines, & humum subactam atque puram, & suauitatem odorum qui afflarentur è floribus: dixisse, mirari se solertiam eius à quo illa dimensa & descripta essent. Cyrum autem ei respondisse, Atqui ego ista sum omnia dimensus: mei sunt ordines, mea descriptio: multæ etiam istarum arborum mea manu sunt satæ. Quanto maior & principe dignior gaudij materia est, posse de eloquentibus & sapientibus viris dicere, Hos academia mea iam inde à pueritia, tanquam teneras plantas, educauit & excoluit: hos formauit, hos omnibus quibus excellunt artibus instituit atque perpoliuit. Athenæ ob literarum studia, quæ ibi florebant, Græcia Græciæ dictæ fuerunt. quídni

& vos aliquam Germaniam Germaniæ, Galliam Galliæ, Angliam Angliæ habere dicemini? Ex Isocratis ludo, tanquam ex equo Troiano, innumeri principes exiêre: nimirum qui in dicendo & scribendo principes extiterunt. quid? nónne itidem ex eorum scholis qui academiis vestris præsunt, prodire solent ii quos à consiliis ad latus semper habetis, aut legatos in exteras regiones mittitis? nónne inde prodeunt & illi qui velut vicariam in soliis vestris sedem obtinent, siue ius tanquam ex ore vestro dicant, siue alia in vrbibus, quarum gubernacula illis commisistis, administrent?

Neque tamen academiæ eos tantùm homines vobis suppeditant qui domi, sed eos etiam qui belli præclarã vobis operam nauaturi sint. Longè enim falluntur qui Musarum cultoribus non posse martia pectora inesse, & ipsi persuasum habent, & aliis persuadere conantur. Literas quidem certè inter arma iniere, (sicut de legibus dictum fuit, minimeq; gratã inter illa sedẽ aliud literarũ genus quàm poetica Tyrtæi alicuius tubam, habere fateor: sed tãtum abest vt eundem & literarum & armorum laude posse excellere negem, vt cõtrà, quemadmodum Græci vulgari senario eos qui literas didicerat duplo oculatiores esse aiebat quàm cæteros, ita ego imperatores literarum peritos duplicem quendam artis imperatoriæ vsum habere contendam. Etenim si Agamemnon mihi decem Nestores, non decem Aiaces sibi optabat, idemque & vos in bellicis vestris rebus optare debetis: nónne ex quatuor quibus imperatorium munus demandare voletis, si duo literati sint, duo illiterati, (cæteris alioqui in rebus pares) illorum magis quàm horum prudentiæ confidendum vobis existimabitis? Monumenta historicorum euolant qui fortitudinem cum doctrina copulari posse non putant: & ex illis discant quales viri apud Græcos fuerint (vt alios quamplurimos silentio prætereã) Pericles, Themistocles, Epaminondas, Agesilaus, Philolaus, Xenophon: quales viri apud Romanos, duo fulmina belli Scipiadæ, C. Lælius, L. Furius, Fab. Maximus, M. Crassus, vterque Cato: quales innumeri alii. Vel vnius certè Luculli exemplum eos qui in illa opinione sunt, magnã literis iniuriam facere ostendit. Is enim tantus imperator in omni genere belli erat, præliis, oppugnationibus, naualibus pugnis, totiúsque belli instrumentis & apparatu, vt Mithridates, rex post Alexandrum maximus, hunc à se maiorem ducem cognitum quàm quenquam eorum quos legisset, fateretur: & tamen cùm omni literarum generi, tum philosophiæ ita deditus erat, vt in bello etiam & sub ipsis pellibus aliquid temporis illis impertiretur. Verùm quid externis exemplis opus est, quum vestræ Germaniæ, Galliæ, Angliæ, suos itidem Pericles, suos Agesilaos, suos Scipiones, id est, homines & armorum & literarum simul laude præstantes, & habuerint iam olim, & nunc quoque habeant? Vnde verò illi doctrinam nisi ex academiis vestris hauserunt? Quemadmodum igitur dicebat ille,

Sint Mæcenates, non deerunt Flacce Marones:

ita certè quo plures vobis similes, nimirum sui itidem amatores atque fautores, academiæ habebunt, eo fœcundiores talium hominum esse poterunt.

Hæc autem quum ita ſint, & quum academiis quas illis de cauſis charas vel potius chariſſimas habetis, gratificari modis omnibus cupiatis, gratiam me à tua S. C. M. & veſtris tum RR. MM. tum AA. DD. initurum putaui, ſi munus offerrem quo illas, non ſecus ac patres filias, munerari viciſſim poſſetis: & quod illis non ſolùm vtilitas, quam ex eo percepturas ſpero longè maximam, ſed & ipſæ manus veſtræ (quæ alio etiam omni munificentiæ genere demereri iampridem earum amorem cœperunt) commendarent. Deus opt. max. huic meo Theſauro omnes ſuæ erga vos beneficentiæ theſauros comites addat.

IISDEM DE HOC THESAVRO.

[redacted]

DE EODEM.

Inſperata alios theſauros lucra videmus
Ferre repertori: triſtémque repentè fugari
Pauperiem, vilémque caſam mutarier arce.
At me contrà inopem meus hic ex diuite fecit
Theſaurus, gazáſque omnes exhauſit auitas.
Si tamen hic animum veſtrum pectúſque benignum
Conciliare mihi (quod ait ſe poſſe) valebit,
Tum verò haud aliter quàm quondam Pelias haſta,
Fecerit id vulnus, factóque medebitur idem.

CATALOGVS AVTORVM GRÆCORVM, EX QVORVM ſcriptis vocabula & loquendi genera, eorum item vnde expoſitiones vocabulorum aut loquendi generum petitæ ſunt in hoc THESAVRO GRAECAE LINGVAE.

Indicatur autem in quibuſdam, etiam ex qua editione ſint, in iis videlicet quorum locis nonnunquam paginæ numerus: in poetis autem, verſus numerus interdum adſcribitur.

POETAE,

- Homerus,
- Heſiodus,
- Orpheus,
- Callimachus,
- Aratus,
- Nicander,
- Theocritus,
- Moſchus,
- Bion,
- Dionyſ. Alex.
- Coluthus,
- Tryphiodorus,
- Muſæus,
- Theognis,
- Phocylides,
- Pythagoræ aurea carmina,
- Epigrammata Græca,

Ex editione Henr. Steph.

- Apoll. Rhodius,
- Oppianus,
- Nonnus,
- Ariſtophanes,

Ald.

- AEſchylus,
- Sophocles,

Henr. Steph.

- Euripides,
- Lycophron,

Ald.

- Pindarus, & cæterorum lyricorũ fragmenta.

Henr. Steph.

HISTORICI,

- Herodotus, *Ald.*
- Thucydides,
- Xenophon,
- Diodorus Sicul.
- Dionyſius Halicarnaſſeus,
- Dion,
- Appianus,
- Herodianus,

Henr. Steph. & Rob. Steph.

- Polybius, *Germ. ann. 1530.*
- Arrianus, *Germ.*
- Strabo,
- Pauſanias,

Ald.

- Philoſtratus,
- Plutarchus,

Ald.

niſi numero pag. adiungantur hæc verba, Meæ editionis.

- Athenæus, *Ald.*
- AElianus, *Rom.*
- Diog. Laërtius. *Germ.*

ORATORES,

- Iſocrates,
- Demoſthenes,
- AEſchines,
- Demades,
- Lyſias,
- Antiphon,
- Andocides,
- Iſæus,
- Dinarchus,
- Lycurgus,
- Gorgias,
- Leſbonax,
- Herodes,
- Alcidamas,
- Antiſthenes,
- Ariſtides,

Ald.

- Lucianus, *Ald.* Sunt tamen huius & hiſtorica quædam ſcripta. *Flor.*

RHETORES, ſeu ſophiſtæ,

- Aphthonius,
- Theon,
- Libanius.

PHILOSOPHI,

- Plato,
- Ariſtoteles,
- Themiſtius,

Ald.

- Epictetus,
- Philo,
- Porphyrius,
- Iamblichus,
- Proclus.

II EX QVORVM epiſtolis aliqui proferuntur loci,

- Heraclitus,
- Democritus,
- Hippocrates,
- Euripides,
- Iſocrates,
- AEſchines,
- Demoſthenes,
- Plato,
- Ariſtoteles,
- Chion,
- Diogenes,
- Crates,
- Anacharſis,
- Lyſis,
- Muſonius,
- Apollonius Tyaneus,
- Philoſtratus,
- Alciphron,
- AElianus,
- Theophylactus,
- Procopius,
- Phalaris,
- Brutus,
- Syneſius,
- Baſilius,
- Gregorius Nazianzenus,
- Libanius,
- Iulianus imp.

Ald.

Flor.

IVRISCONSVLTI, aut ſcripta ad iuriſprudentiam pertinentia,

- Pandectæ iuris Græcæ,
- Iuſtiniani nouellæ,
- Theophili interpretatio Inſtitut. Iuſt.
- Harmenopulus.

MEDICI,

- Hippocrates,
- Dioſcorides,
- Theophraſtus,
- Galenus,
- Oribaſius,
- Paulus AEgineta,
- Aetius,
- Alexander Aphrodiſianus,
- Alexander Trallianus,
- Hippiatriæ autores.

GRAMMATICI, AVT qui ad grammaticam pertinentia ſcripſerũt, ſcholiaſtæ, & lexicographi.

- Iulius Pollux,
- Harpocration,
- Heſychius,

Suidas,
Etymologus, qui Etymologicus vulgò,
Ammonius,
Ioannes grammaticus,
Thomas Magister,
Phrynichus,
Moschopulus,
Theodorus Gaza,
Eustathius schol. Hom. *Rom.*
Didymus, qui putatur autor breuium in Homerum scholiorum,
Scholiastæ, seu enarratores:
Hesiodi, Arati, Apollonii Rhodii, Nicandri, Callimachi, AEschyli, Sophoclis, Euripidis, Aristophanis, Pindari, Demosthenis, Thucydidis, Dionysii Areopogitæ.

Nondum autem editi libri, sunt hi, Xenophontis Ephesii historia, Charitonis historia, Statii historia, Eustathii historia, Longi Pœmenica, Iuliani imperatoris varia opuscula, Sextus philosophus, Scholia in Oppianum, Lexica duo Græca. item Lexica vetera Latinogræca, & Græcolatina, quæ recentiores Glossaria vocarunt.

SACRA SCRIPTA, AVT qui scripserunt quæ ad ea pertinent,
Testamentum vetus, ex interpr. ea quæ LXX interpretum vocatur,
Testamentum nouum,
Canones conciliorum,
Iosephus,
Iustinus martyr, *Rob. Steph.*
Dionysius Areopagita,
Basilius Magnus,
Gregorius Nazianzenus, } *Ald.*
Gregorius Nyssenus, } *Ald.*
Chrysostomus, *Ver.*
Damascenus, *Ver.*
Clemens Alexandr. *Ver.*
Eusebius, } *Rob. Steph.*
Theodoritus, } *Rob. Steph.*
Socrates scholasticus, } *Rob. Steph.*
Sozomenus, } *Rob. Steph.*
Euagrius, } *Rob. Steph.*
OEcumen. Arethas *Ver.*

[redacted]

HENRICI STEPHANI AD LECTOREM EPISTOLA, SEV PRAEFATIO IN SVVM Thesaurum linguæ Græcæ.

ΛΩΣΣΗΣ τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
Φειδωλῆς, πολλὴ δ' χάρις κ' μέτρον ἰέσης, vt Ascræus olim vates cecinit: at ego, non vt ᾠδὸς, sed vt παρῳδὸς, canere de Græca lingua non dubitarim,

Γλώσσης θησαυρὸς γλῶσσαν ἁπὰ πᾶσαν ἄριστος
Ἑλλαδικῆς, πασῶν χαείτων πᾶν μέτρον ἐχούσης.

Ecquis enim dici vel fingi præstantior & maior thesaurus possit quàm is qui ad alios etiam maximos thesauros, vel potius ad eos qui soli verè sunt thesauri, quósque possessorum quilibet & facilè & tutò portare secum potest, (vt Prienensis ille Bias se omnia sua secum portare aiebat) nimirum ad omnes liberales & ingenuas artes, viam nobis aperit? Quæ verò χάριτες non comitantur eum sermonem qui ipsas etiam deas quæ ὁμωνύμως appellantur Χάριτες, reddit χαριεστέρας? Si enim alio quàm Græco sermone loquantur, non itidem χαρίεσσαν ὄπα fundere poterunt. Adeo vt quemadmodum ait Hecuba apud Euripidem,

--λόγος γὰρ ἐκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν
Κἀκ τῶν δοκούντων, οὐ τὸς ἀ ταυτὸν σθένει.

ita dici possit, (si & hîc παρῳδεῖν mihi liceat)

--λόγος γὰρ Ἑλλάδος τὶς ἐξιὼν
Γλώσσης τε κἀλλης, οὐ τὸς ἀ ταυτὸν σθένει.

Et meritò: quum Græcus ille sermo dulcior melle fluat. Nam quod de Nestorea lingua testatus est Homerus, τῷ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή: id generatim etiam de Græca (si aliæ cum ea comparentur) dici posse videtur. Sed hæc lingua (quæ est eius miranda felicitas) quanuis suapte natura sit μέλιτος γλυκίων, valet etiam, quum res postulat, verba fundere νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν. Quid quòd vnum idémque vocabulum & λεαίνειν & τραχύνειν hæc lingua potest? ánnon hoc non miræ solùm sed propemodum incredibilis felicitatis existimari debet? Enimuero quoniam vereor ne, si vlterius orationem meam in huius linguæ laudes prouehi sinam, latissimum illum campum ingrediatur vnde non facilè abduci possit, iam nunc eam alio conuertendam censeo: præsertim quum ab aliis scripta illius encomia hîc additurus sim, & hoc argumentum ipse quoque scripto illi peculiari & pauca cum aliorum encomiis communia habente, tractare aliquando decreuerim.

Equidem, si quadam amoris vehementia *Res minimè pulchræ, pulchræ tamen esse videntur*, vel (ipsissimis Syracusani poetæ verbis) τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται: non erit quòd quisquam miretur si linguam hanc, quam nemo pulcherrimam esse vel negat vel negare potest, insitus mihi à teneris propemodum vnguiculis eius amor, aliquid amplius quàm pulcherrimam videri coegerit. Sed in hoc meo amore verum non comperitur quod poetarum Latinorum ποιητικώτατος testatur, --*ignoti nulla cupido.* Linguæ enim Græcæ cupido iam tum me incessit quum vix de nomine mihi nota esset, víxque ipsas elementorum eius notas à Latinis possem discernere. ita vt oculi in hoc amore, sicut in eo quem elegiaci poetæ decantant, duces fuisse minimè dici queant. Ac nihilo magis de auribus dici hoc potest, (vt illorum canit vnus, *Pro lena multis vox sua sæpe fuit*) quandoquidem hæc lingua me in sui amorẽ iamtum pellexit & rapuit quũ aures ne de modulatione quidem eius (etiamsi eas quodammodo titillare viderentur) vllũ ferre iudicium possent, quin potius eius auditor tanquam ὄνος πρὸς λύραν essem. Fecit denique hic non solùm inusitatus sed præproperus etiam & præcox amor vt Græca lingua discenda mihi ante Latinam esset. Hoc autem quo miraculo contigerit, quoniam alibi scripsi, nimirum in iis quæ editioni poetarum heroici carminis principum præfixi, (ibi enim quum iis quæ de poeticès laudibus scribere institueram, aliquid περὶ τῆς ἐμῆς φυσικῆς φιλομουσίας ab eo argumento non alienum præfari vellem, ad narrationem illam mea delapsa est oratio) siqui iam ibi

legerint, minimè repetendum illis nunc fuerit: at iis qui nondum lectum legere cupient, locum indicasse contentus ero.

Sed vide obsecro lector quomodo in meo illo præcoci (vti dixi) Græcarum literarum amore prouidentia Dei optimi maximi iam tum semina quædam huius tam operosæ πραγματείας includeret. Quid enim amor ille fecit? vel potius quid non fecit? Eo accensus, Herculeum quendam laborem, qui exantlandus in ea erat, eluctari potui: eo inflammatus, tantam laborum asperitatem tanta voluptatis dulcedine temperaui, vt quemadmodum Prometheus & Pelopis parens dulci sono decepti laborum feruntur, ita ego sæpenumero Sisyphei quod voluebam saxi oblitus fuerim, atque id à me volui minimè senserim. Quot enim quantásque difficultates obiectas mihi fuisse putas? quàm confragosa & salebrosa, quàm prærupta per loca perrumpendum mihi fuisse credis? Quoties tantis difficultatibus deterritum pedem referre voluisse arbitraris? Verùm vt de Ænea cecinit Maro, *Vicit amor patriæ*: ita de me affirmare possum, Vicit amor linguæ. Quinetiam cum eo amore cuius ex poetis elegiacis mentionem feci, meum comparare in multorum malorum tolerantia possum. Apud eum qui omnium ingeniosissimus non immerito censetur, legemus,

Quis nisi vel miles vel amans & frigora noctis
Et denso mistas perferet imbre niues?

Alius quidam hoc de se, vt amatore, profitetur,

Non mihi sæua nocent hybernæ frigora brumæ:

Proh quàm aspera frigora non dicam mihi non nocuerunt, sed tanquam non nocentia, patienter à me tolerata fuerunt! Possum illi amanti simúlque illi militi in eo item me adiungere quod ab eodem poeta canitur, *Peruigilant ambo.* Magna enim ex parte vigiliæ appellari mea hæc scripta possunt. Quid de inediæ tolerantia dicam? In ea me & milites & amatores quoslibet superantem non domestici mei solùm sed etiam quicunque domum meam frequentarunt, non sine admiratione sæpenumero viderunt. Vnum addam, in quo itidem multos me id genus amatores vicisse, nemo negauerit. Canit de amica sua quidam,

Quinetiam sedes iubeat si vendere auitas,
Ite sub imperium sub titulúmque lares.

Quàm paucos in animum inducere putamus vt idem propter amicas faciant? At ego propter amicam meam linguam Græcam & præ ardenti construendi eius θησαυρῶ desiderio, penè vniuersas meas diuitiolas paulatim ἀποτεθησαυρισμένας repentè me ἐκτεθησαυρικέναι, vtinam non tam verè dicere possem. Et hæc quidem sunt quæ cum illo amatorum genere, partim cum eorum multis, partim cum paucis communia habeo. (quorum commemoratio nequaquam mira videbitur ei qui celebris illius versiculi meminerit, Ἡδύ τι τῷ σωθέντι μεμνῆσθαι πόνων) at verò quod in eorundem malorum tolerantia commune cum illis non habeo, id demum est quod me solatur: nimirum fructus quem ex meis qui cum tantis malis coniuncti fuerunt laboribus, non à me tantùm sed à multis hominum millibus perceptum, ingentis thesauri loco futurum spero.

Vt autem & ipse de hac spe mea déque opinione quam concepi iudicium ferre possis, audi obsecro quæ in hoc opere præstiterim, & in quibus potissimùm præstandis sudauerim. Primùm quidem mea est nec prius audita vocum Græcarum dispositio, qua earum maxima pars ad suas origines, tanquam riui ad suos fontes, vel stirpes ad suas radices, reuocantur: qua deriuata nonnunquam ducenta, interdum trecenta ad vnum primitiuum ita reducuntur vt interim ne ipsa quidem permixtim collocentur, sed in certos ordines distribuantur. Hæc autem series (propter quam indice opus huic Thesauro fuit, vt etiam in præfatione illi præfixa docui) vix dici potest quàm multa huius linguæ studiosis afferre commoda & adiumenta possit. tria quidem certè affert longè maxima: quòd lector magno labore quærendi per diuersos sparsa locos, & eadem in diuersis legendi, leuetur: quòd à primitiuis deriuatiua dignoscat, & quomodo factæ sint deriuationes, primo aspectu intueatur: quòd vno eodémque loco & in promptu habeat quæ mutuam quodammodo lucem sibi afferant, & sese mutuò explicent. Adde quòd hæc series ditiores (vt ita dicam) redderevidetur Græcæ linguæ diuitias: & quæ antea locupletissima verborúmque omnis generis fœcundissima esse visa est, facit vt multo etiam locupletior fœcundiórque quàm credita sit comperiatur: vt etiam dixi in epistola ante biennium excusa, qua ad multas multorum amicorum, de meæ typographiæ statu, nominatímque de meo Thesauro linguæ Græcæ, respondi: vbi & alia pleraque non solùm hac de re sed etiam

de aliis ad hunc Thesaurum & ad vulgaria lexica pertinẽtibus disserui: quę in hac præfatione (quam & properans & animo minus quàm in vlla operis parte tranquillo scripsi) non immeritò desideraturus sis. Cæterùm tu quoque pulchram esse hanc meam vocabulorum antea permixtorum & confusorum dispositionem, fateberis, sat scio: sed ad καλῶ, addito χαλεπὴν: & Græcum prouerbium hac in re, non minus quàm in alia vlla earum quæ ad linguam Græcam pertinent, ἀληθεύειν existimato. Atque vtinam non tam expertus loquerer: vtinam dispositionem illam mihi asserere non possem: vtinam mihi nihil deberet: nec me viæ ducem esse, sed monstratam ab alio quopiam sequi oportuisset. Vix enim vllis exprimi verbis potest cum quibus mihi difficultatibus luctandum fuerit, & quoties de me dici illud potuerit,

Vt stat & incertus qua sit sibi nescit eundum,
Quum videt ex omni parte viator iter.

Quum enim omni ex parte viam vel potius viarum inexplicabilem errorem & labyrintheo similem cernerem, quomodo non hæsissem? sic autem hærens animus quî potuisset in varias sententias non distrahi? Nec verò mihi in his labyrinthis aliquod Ariadneum filium, tãquam alteri Theseo, auxilio erat: sed idem quod Terentiano Getæ vsuueniebat, vt in me omnis spes esset mihi. Lexicographos omnes, scholiastas, grãmaticos, cũctos deniq; qui aliquid ad Græcæ linguæ cognitionem pertinens scripsissent interrogabam: sed in maxima parte eorũ quæ sciscitabar, magis muti quàm pisces erant: sicubi autem sententiam suam proferebant, idem mihi contingebat quod Demiphoni apud eũdem comicum, quum ab aduocatis quos consuluerat, incertior quàm antea reuerteretur. De plerisq; enim deriuationibus aut tacere aut inter se dissentire veteres quoque grãmaticos, de nonnullis verò eosdem diuersa diuersis locis, aliquando etiam contraria, sentire comperiebam. Scio autem fore multos qui & huiusmodi dissensionum & aliarum quas dixi difficultatum exempla requisituri sint: sed ea in Thesauri huius corollarium iam inchoatum reseruanda censui: vbi etiam plurima ad reconditiorem linguæ Gręcæ cognitionem pertinentia, nec adhuc à quoquam tractata (inter alia autem, ea quæ ad Atticam dialectum & cęteras pertinent) Deo fauente tractabũtur. Sed interim siquis hoc ipsum opus euoluere non grauabitur, suo desiderio aliqua ex parte satisfactum esse dicet. In aliquot enim locis, & illius discrepantiæ & multorum quæ lexicographi vel scholiastæ vel alij grammatici nobis pro oraculis obtrudunt mendaciorum mentionem simul & reprehensionem inueniet. Quòd si verum est illud, --*in magnis & voluisse sat est*, mihi æquus esse debebis lector, qui omnes propemodum difficultates oppugnaui, plurimas verò oppugnatas, etiam expugnaui.

Illum tantum circa talem vocabulorum dispositionem laborem excipiebat alius non minor, vel potius multo maior, disponẽdi itidem ordine certo significationes, & singulas quoad fieri posset aptis exemplis confirmandi: quinetiam eas quæ in superioribus lexicis turmatim (vt ita dicam) collocatæ essent, examinandi, & veras à falsis diiudicandi. Quod enim ad ordinem attinet, plerunque vna significatio primum locum certis de causis mereri videbatur, sed ecce statim aliam, quæ de primatu cum ea contendebat, & cui itidem rationes suæ deesse non videbantur. adeò vt subinde vsurpare illud possem,

Et magis hæc nobis & magis illa placet.

Quid? an leuem hanc difficultatem fuisse existimas, quum animus meus, quamcunque se in partem verteret, nihil nisi varias dubitandi causas intueretur? Quid certi, quęso, statuere poterat qui vagabatur & errabat, --*vt à ventis discordibus acta phaselus?* Expectandum certè erat dum vtrisque rationibus, quę prima fronte ἰσόῤῥοποι esse putabantur, in vtraque lance positis, alterutræ præponderarent. Siquando autem in æquilibrio manere eas videbam, lectores admonebam. Vulgaria enim lexica ne hîc quidem vllo mihi adiumento erãt: vtpote in quibus tam parua vel potius adeò nulla huius ordinis significationum habita fuerit ratio, vt linguæ huius vel mediocriter periti multa ibi præpostera esse animaduertere possint: & caput plerunque ibi poni vbi ponendi pedes erant: nonnunquam verò in magna permixtarum significationum turma siue caterua nec caput nec pedes apparere. Adde quòd sæpe in iisdem contingit vt ex duabus significationibus vna planè falsa sit, & quam aliquis ex malè intellecto quopiam loco somniauerit: altera, vera quidem sit, sed falsum quod ad confirmationem eius subiungitur exemplum: id est, falsò (vtpote nihil commune cum illa habens) afferatur.

Ad alia multa incommoda hoc accedebat, quòd quum vulgaria illa lexica, non πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δ' λυγρά, sed contrà παῦρα μὲν ἐσθλά. πολλὰ δ' λυγρά, habeant, (ídque potissimùm in significationibus recensendis) vel vtraque sint ἀδέασοτα, vel πρὸς λυγρὰν potius

quàm τοῦ ἐσθλοῦ autor nominetur. Cui enim adſcribenda hæc eſſent diuinandum mihi erat, deinde ad inueſtigationem veniendum. Mihi ſiquidem propoſitum hoc erat, vt quoad fieri poſſet, nihil quod alicuius momenti & minimè vulgare foret, ſui autoris nomine careret: vt nimirum hoc modo ab alienis mea diſcernerem, ac neminem honore ſuo fraudarem. Sed paulatim ita me diuinationi illi aſſuefeci, vt quid Budæi, quid Eraſmi, quid Petri Victorij, quid Ioachimi Camerarij, quid aliorum eſſet, cõiectura facilè aſſequerer. Vnde fiebat vt in pleriſque locis vnoquoque eorum quos nominabam, ſuas repetente plumas, furtiuis coloribus bella illa lexica nudarentur. Interim tamen non diſſimulabo me autores non inueniſſe quorundam quæ non contemnenda erant, quorundam etiam quæ erant eiuſmodi vt ſi non omnino vera, ſaltem aliqua ex parte veriſimilia viderentur. Sed quum minimè prætermittẽda cenſerem, quanuis de iis ἐπέχειν cogerer, (præſertim quum nullis confirmarentur exẽplis, aut eiuſmodi quæ non facilia inuentu apud ipſos ſcriptores eſſent: pręterquam quòd ne quę rere quidem ſemper vacabat) hanc rationem inij, vt ſaltem in vulgatis ſeu vulgaribus lexicis ea legi indicarem, eorum nomen pro autoris nomine quod celant, afferens, ſimúlque fidem penes ea eſſe volens. Ipſe autem nõ ſolùm multas ſignificationes ab aliis omnibus prætermiſſas, aut omiſſa earum exempla addidi, vel aliis aptioribus confirmaui, ſed etiam quoties in alicuius vocabuli ſignificatione, aut alicuius loci interpretatione, vel à doctiſſimo Budæo, vel ab alio quopiam diſſenſi, id minimè diſſimulaui, (quippe qui in nullius magiſtri verba iuraſſem) ſed ſemper aut certè plerunque rationem cur ab aliis diſſentirem adiunxi. Ac iſtorum quoque omnium exempla in eo cuius paulo antè memini Theſauri corollario habebis. Quinetiam quod attinet ad ea in quibus à doctiſſimi Budæi ſententia diſceſſi, ſpero fore vt ſi iis quas illic attuli rationibus tibi non ſatisfeci; vel in eodem Corollario, vel quum edam illius in linguam Græcam commentarios ſatisfaciam. Cogito enim de libri illius editione quæ habeat cùm alia quibus multo quàm antea vtilior reddatur, tum verò meas in quoſdam locos annotationes.

Hæc ſunt, lector, quæ ad illuſtrandam Græcam linguam, præſertímque ad diſcutiendas tenebras quas ei lexicorum vulgarium conſarcinatores offuderant, primus ego præſtiti: parẽtis mei Roberti Stephani ([redacted]) exemplũ ſecutus. Eum enim in ſuo Latinæ linguæ theſauro multas itidem errorum nebulas quæ in pręcedentibus dictionariis erant, diſcuſſiſſe, nemo eſt qui ignoret. Spero autem fore vt paternis vigiliis meas aliquando addens, illud Theſauri Latinæ linguæ opus cùm aliis rebus tũ verò vocum diſpoſitione ei ſimili qua in Græcis vſus ſum, luculentius reddam.

Sunt quidẽ certè & per hoc ipſum opus ſparſa nonnulla quæ obiter de quorundã Latini ſermonis vocabulorum aut loquendi generum ſignificationibus annotaui, non prius (quod quidem ſciam) à quoquam indicata. Quinetiam animaduerti, dum ipſum conſcriberem, multo plura Latinos à Græcis ſumpſiſſe vocabula, & plura etiam ex Gręca phraſi mutuatos eſſe, ſiue pluribus modis linguam Græcam eſſe imitatos, quàm vulgò exiſtimentur. Ex vocabulis quę à Gręco ſermone ſumpſiſſe mihi viſi ſunt, (à nemine tamen adhuc annotatis, quod ſciã) ſunt Bifarius & Trifarius. Nec enim dubito quin hæc Bifarius & Trifarius (vnde ſunt aduerbia Biſariam & Trifariam: ad quorum formam fictum fuit Multifariam) originem habeant à Græcis διφάσιος & τριφάσιος. vt nimirum ita hîc mutarint σ in r, vt in quibuſdam aliis quas ex eodem ſermone in ſuum tranſtulerunt vocibus: veluti in Valerij & Furij, pro antiquis Valeſij & Fuſij, in Muſes & Pluſima & Aſena, pro Mures & Plurima & Arena, aliiſque quorum Varro & Fabius meminerunt. Nihílque nos talis mutatio literæ vnius mouere debet, quum videamus in aliis quoque mutatione eſſe vſos: & ita quidem vt alicubi hanc literam in illam, & viciſſim illam in hanc verterint. veluti quum pro μελετῶ dixerunt Meditor, λ in d mutantes: viciſsímque Lacryma ſeu Lacruma pro δάκρυον, (licet Liuium Andronicum Dacruma dixiſſe teſtetur Feſtus) itidémque Vlyſſes vel Vlyxes pro Ὀδυσεύς, ex δ facientes l. Verùm vt ad alia veniam exempla illorum quæ dixi vocabulorum, (quæ nimirum à Græcis orta mihi viſa ſunt, quanuis hanc illorum originem à nemine obſeruatam inuenerim) nomen Cachinnus Latinos ex Græcis & quidem comicis habere comperi; nimirum ex voce illis vſitata καχλών. Nec dubito quin Æmulor ſit ab ἀμιλλῶμαι: quin Pronus ſit à προνεύω, (hinc enim deducere malo quàm à πρίων) quin Spolia ſit à σπόλια, quod fortaſſe γλωσσηματικὸν eſt ſignificans τὰ περιτιλλόμενα ἐείδια ἀπὸ τῆς σκελῶν τῆς προβάτων, teſte Heſychio. Ex κολώνη non ſolùm Collis, ſed etiam Columna deduci exiſtimo. Atque vt ex γιγνώσκω ſeu γινώσκω fit Noſco, aphæreſi prioris ſyllabæ, & ex ἀμέλγω, Mulgeo: ſic ex νόμος factum eſſe puto nomen Mos, ex κυκλοτερής factum eſſe ſuſpicor Teres. Ad particulas item nonnullas quod attinet, vt In præpoſitio eſt ex ἐν, ita En pro Ecce, eſſe ex

ἰδοὺ, (vnde eſt ἰδοὺ ἰδοὺ dictum ἐκ παραλλήλου, ſiue ἴδ' ἰδού) & Dũ, in Ehodũ & Agedũ, eſſe Græcũ δή, quo vtuntur itidem in ἄγε δή, propemodum perſuaſum habeo. Quinetiam vnum idémque vocabulum in vna ſignificatione Græcam originem habere puto, in altera non item. vt Ita. hoc enim aduerbium, quum adiunctam habet particulam Ne, ex εἶτα eſſe arbitror, ſed eo quod indignationi ſeruit. Animaduerti præterea quædam eſſe vocabula quæ ab alia voce Græca deducenda ſint fortaſſe quàm deduci ſoleant. In exemplum afferam nomen Forma. (quòd meliora quædam & certiora exempla in mentem non veniant) quanuis enim rationi conſentanea ſit deriuatio à μορφή, ſic inuerſo ſyllabarum ordine vt in Tæda ex αἰτή (licet & δαΐτη inueniatur) aliquis ex φορμὸς potius ſumptum eſſe ſuſpicetur, quanuis huius deriuationis ratio ignota ſit. Obſeruaui inſuper, ex iis etiam vocabulis quæ apud priſcos Latinos in vſu erant, pleraque originem Græcam habuiſſe. Quo in numero eſt Cluere, à κλύειν, item Clepere à κλέπτειν. (neque enim dubitare debuit Varro eſſétne hoc à Clam, an ab illo Græco verbo: potuítque fortaſſe & κλέπειν dicere) Item Calare à verbo καλεῖν, vnde Calata comitia, & Nomenclator pro quo alij ſcribunt Nomenculator. Nec non Antlare & Exãtlare, ab ἀντλεῖν & ἐξαντλεῖν. quod non animaduertentes quidã, dubitarunt an altera ſcriptura, Anclare & Exanclare, reiicienda eſſet. In hoc numero eſt etiam Dædala (quo & Virgilius vſus eſt) pro Gręco δαιδαλόεντα. Quibus cùm alia plurima poſſunt addi, tum verò prępoſitio Endo, pro In. nam Endo ex ἔνδον eſſe, perſuaſum habeo: licet & ſimpliciter pro In accipiatur: ſicut εἴσω apud Homerum legitur pro εἰς. Huius autem præpoſitionis vſum apud Lucretiũ quoq; non vno in loco habemus. Sed quũ eius ſignificatio ignoraretur, & vox corrupta eſſe crederetur, è quibuſdam locis eiecta fuit, in quibuſdam ſuperiorum editionum, & alia in eius locum repoſita, nimium audaci (vt in aliis pleriſque locis) coniectura. Sic & apud Lucilium,

Quàm lepidè lexeis compoſtæ vt teſſerulæ omnes
Arte pauimento atque emblemate vermiculato,

pro *Endo pauimento*. Neque Endo tantùm, verùm etiam In. du dicebant, ſed potiús in compoſitione.

Iam verò & comici multa è [redacted] mutuati ſiant, è quibus nõnulla cæteri itidẽ ſcriptores poſt eos vſurparunt, quorundam verò paruus apud alios aut etiam nullus vſus fuit. Neque enim quædam duntaxat compoſita in Latinam linguam introduxerunt comici quæ apud Latinos appellationem non habebant, aut non tam ſignificantem: vt Sycophanta, & ab eo deducta, Sycophantia, Sycophanticus, Sycophantio ſus, (vnde & aduerbiũ Sycophãtioſè apud Plautũ) Sycophantari. Quibus adde Paraſitus, Paraſitor, nec non Paraſitaſter. Adde & Aſſymbolus. (quãuis enim Donatus hoc nomen inter paraſitos confictum atque compoſitum eſſe tradat, in eo compoſitionis Græcæ analogiam ſeruari, & apud Græcos quoque inueniri conſtat. Sed & ſubſtantiuum Symbola, vnde illud adiectiuum factum eſt, vocabulis quæ comici Latini è Græcis primi ſumpſerunt, annumerare poſſumus: & in pleriſque eorum locis vbi Symbolum legitur, hoc reponere debemus) Quibus adiici poſſunt hæc, OEnopoliũ, Thermopolium, Myropolæ, & alia quamplurima. Non inquam, comici talia duntaxat vocabula in Latinum ſermonẽ introduxerũt, ſed etiam Daniſta, & Machæra, & Phylaca, nec nõ Aſtu, de Athenienſiũ vrbe dixerunt, & alia non pauca, palliatæ comœdiæ conuenientia. Dicã autem pro Græco δίκη, nõ illi ſolùm verùm alij quoq; poſt eos dixerunt, (inter quos eſt Cicero) ſed duntaxat in certis quibuſdam loquendi generibus. Quinetiã credibile eſt ſingulis comicis certa quædam vocabula Græca præ aliis placuiſſe, ideóq; vſum eorum apud hunc vel illum magis quàm apud alios frequentem fuiſſe. Sic videmus voce Baſilicus Plautum identidem vti: dicentem, Baſilicus victus, Baſilicus ſtatus, Baſilica facinora: eundémq; vſu hinc deducti aduerbij Baſilicè gaudere. Apud eũdem extat verbũ Harpagare, & paſſiuæ vocis participium Harpagatum. Idem Architectonẽ alicubi dicere maluit declinatione Græca, quàm Architectum. Neque verò mirum eſt comicos hiſce Græcis nominibus ſub terminatione Latina eſſe vſos, quum etiam voces quaſdam Græcas nihil immutatas ſuo ſermoni intermiſcerent: & quidẽ in iis etiam locis interdum vbi Latinis idem ſignificantibus vti poterant. Id videmus apud Plautum in verbo οἴχεται, in Trinummo, --*ratio quidem hercle apparet, Argentum* οἴχεται. Quinetiam alicubi dicit λῆροι λήρων, quum alibi Nugæ & Meræ nugæ dicere ſoleat. Apud eundem legimus Vendere λόγους. At Terentius dixit λόγοι ea ſignificatione qua alibi Verba: vbi ſcribit, Verba iſthæc ſunt. Neque tamen Plauto ſuam in vſurpandis quibuſdam Gręcis rationem defuiſſe exiſtimo, quæ nobis ſit incognita.

Verùm vt ad vocabula è Græcis ſumpta reuertar, hoc quoque obſeruatione dignum eſt, quædam habuiſſe linguam Latinam in quibus terminationem Græcã in ſuam mutauiſſet: quę à nobis ingnorentur. Coniecturam facio ex nomine Auliones pro Aulœdi. Nam in ve-

teri lexico Latinogræco, cui Glossarij nomen à recentioribus datum fuit, scriptum est, Attliones αὐλητάς. Enimuero huius lexici mentio quædam verba mihi in memoriam reuocauit quæ superioribus possunt adiungi. Vnum est, Gnetonsum, quod ibi exponitur ἀμαυρὸν & σκοτεινόν: quum Cnephosum apud Festum legatur, ita scribentem, Cnephosum antiqui dicebãt tenebricosum. Gręci enim κνέφας appellabant obscurum. De quo vocabulo Gnetonsum hoc tantùm dico, dubium esse posse debeátne mutari in illud Cnephosum, an in Gnophosum, à γνόφος. Alia autem sunt de quibus maior & difficilior moueri quęstio potest, quod ad significationem attinet. Ecce enim, verbũ Andruare Festus exponit Recurrere, à Græco verbo ἀναδρᾶν: (pro quo repono ἀναδραμεῖν) at in Glossario illo Andruare exponitur Græco verbo ἀνδείζεσθαι. In eodem legimus, Auxillæ, μικρόπτερα, ὡς Βάῤῥων. quum Festus scribat, (si modò non mentiuntur quæ extant eius editiones typographicæ) Auxilla, Olla paruula. Illam quidem certè Glossarij expositionem, si μικρόπτερα pro μικρὰ πτερὰ aut per imprudẽtiam aut etiam consultò scriptum esse dicamus, confirmat quod ibidem legitur: videlicet, Auca, πτῖωόν. adeò quidem vt verear ne pro Olla in illo Festi loco reponi debeat Auca. Inueni porrò apud eundem scriptorem quædam Græca vocabula secus etiam quàm à lexicographis Græcis exposita. Eorum vnum est μῶμαρ, quod Siculis stultum significare dicit: ac Hesych. exponit μέμψις, ὄνειδος, αἶσχος: itidémque apud Lycophronem pro μῶμος positum extat.

Ne hoc quidem tacebo, quod vocibus quibusdam ex earum numero quas sermo Latinus è Græco mutuatus est, peculiare esse obseruaui: nimirum eas non ex communi Græcæ linguæ vsu, sed ex aliqua dialecto sumptas esse: qualia vocabula ipsi Gręci γλωσσηματικὰ nominant. Neque enim quum hîc dialectum dico, vnam tantùm ex illis quatuor generalioribus, sed etiam quamlibet intelligo. Ac possunt fortassis illa duo nomina διφάσιος & τριφάσιος (vnde Latinos sumpsisse Bifarius & Trifarius dixi) exemplum primum horum vocabulorum esse. Neque enim dubito quin Ionica sint. Equidem præterquam quòd in Ionicarum vocum collectione quadam (à me subiuncta libello Galeni qui inscribitur τοῦ Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξήγησις) inter illas recensetur τριφάσιοι, Herodotum aliquot locis vtrunque vsurpare constat. Pręsertim verò ex Dorica dialecto multa vocabula in suum sermonẽ Latini transtulerunt: quos etiam in iis quæ Dores cum cæteris Græcis habent cõmunia, Doricam scripturam amasse videmus. veluti quum Fagus dixerunt, quod est in φηγός, mutantes in α. Sic in Fama maluerunt φάμα quàm φήμη: non illud tantùm α quod terminationis est, sed alterum etiam ex Dorico sermone accipientes. Sic in Garrio videmus γαρύω magis illis placuisse quàm γηρύω. Sic Ganeum dixerunt, non ἀπὸ τῆς γῆς, sed ἀπὸ τῆς γᾶς deriuantes. si tamen verum est quod scribit Donatus, Ganeum dictam esse meretricum tabernam, quòd sit in terra. Dubitationem enim mouet quod scribit Hesychius, γανιταί, δάπανοι, ἄσωτοι. Pro quo fortasse scribendum aliquis putet γανυταί, à γάνυμαι. Sic & in aliis plerisque Doricam scripturam imitati esse comperiuntur. Nam & pronomen Tu ex Dorico τύ, non ex σύ, esse videmus. Eodémque modo Pratum ex Dorico φρατιὰ sumpsisse literam τ existimatur. Atque adeo vocem Bos esse ex Dorico βῶς, non ex βοῦς, non absimile vero est. Alias autem eiusmodi obseruationes, & quidem his etiam insigniores (quæ mihi nunc in mentem non veniunt) hoc in opere inuenies: quanuis Fabius non Doricæ rationi sed Æolicæ sermonem Latinum esse dicat simillimum. Verùm quod ad voces attinet quæ non scriptura tenus seu terminatione sed omnino sunt Doricæ, incipiam à nomine Cubitum. Dicunt enim Latini Cubitum eadem significatione qua & κύβιτον apud Græcos legimus: verùm hoc Græcos omnes commune inter se non habuisse, sed Dores sibi vendicasse, & quidẽ eos qui Siciliam incolebant, cùm aliunde tum ex Polluce discimus. Eius verba sunt, καὶ κύβιτον εἴποις ἄν, ὡς Ἱπποκράτης. δοκεῖ δ' εἶναι Δωρικὸν τοὔνομα, τῷ ὂν Σικελίᾳ Δωριέων. Quibus addit, Hinc factum esse vt Epicharmus κυβιτίζειν dixerit, significare volens παίειν τῷ ἀγκῶνι. Eustathius tamen, doctissimus alioqui scholiastes, hoc ignorans, κύβιτον pro Latina voce habuit. Horum Siciliensium Dorum est etiam Nummus: quod alioqui nemo non putet Latinum esse vocabulum. præsertim quum Suetonius apud Suidam à Numæ nomine deductum esse tradat. Pollux l. 9, ὁ δ' νεῦμμος, δοκεῖ μοὶ εἶναι Ῥωμαίων τοὔνομα τοῦ νομίσματος, ἔστι δ' Ἑλληνικὸν τῷ ὂν Γελίᾳ καὶ Σικελίᾳ Δωριέων. Sed ὁρίων apud eum legitur, pro quo repono illud Δωριέων. Ex eodem discimus, Vnciam Siculorum fuisse vocabulum. Varro illud quidem prius nomen, videlicet Nummus, à Siculis ortũ esse & ipse testatur: sed hoc posterius pro Latino habet. quippe qui scribat, Vncia ab vno. Atque his annumerari potest & nomen Libra, ex Polluce, vel potius ex Aristotele apud eum: quanuis Galenus Romana vocabula λίτραν & οὐγγίαν esse dicat, sicut & ξέστον. sed cur illi potius fidem adhibendam esse dicemus? Quinetiam nominis

Campus origo Siculis tribuitur. Κάμπος, (inquit Hesych.) ἱππόδρομος, Σικελοί. Huic subiungo vocem Allia. siquidem hanc quoque à Doribus manasse arbitror, quúm ἄγλιθας eorum esse scribat Corinthus. Si autẽ vera sit hęc mea coniectura, dicta fuerint Allia quasi Aglia. Quinetiam Ruta Latinum non est, si scholiastæ Nicandri credimus, vel potius ei quem producit testem. Nam ῥύτα Poloponnensium vocabulum esse tradit, significans πήγανον. Dicunt autem Syracusanæ mulieres apud Theocritum, --πελοπόννησοι λαλεῦμες. Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκώ, τοῖς Δωριέεσσι. Hoc porrò in memoriam mihi reducit & Σαυκὸν, quod Hesychius exponit ξηρόν, Syracusanum vocabulum esse tradens. Ex illo certè nemo non suspicetur manasse Latinam vocem Siccum. Verùm vt aliqua ex aliis etiam dialectis sumpta recenseam, quis verbum Ridere à Græcis oriundum esse credat? Strattis tamen apud Athen. lib. 14, Thebanis ἐκειδδέμῳ esse ait γελᾶν. Ne Capra quidem Latinorum est, si Hesychio fides adhibenda est. tradit enim esse Tyrrhenorum. Sed nec Verres Latinum esse videtur: quum ἔῤῥας extet apud eundem lexicographum, sed exponentem κριός. (sic autem Caper aliud Latinis esse videmus quàm Græcis κάπρος, quanuis hinc esse credi possit.) Quoniam tamen non addit è qua dialecto sit sumptũ, dubitare quis possit an superioribus annumerari debeat, an potius inter illa poni quæ Græci quipiam scriptores pro Latinis attulerint. Sunt certè & alia quædã Latina vocabula, quæ licet in Græco sermone inueniantur, aliquid dubitationis nobis relinquunt, donec inueniatur annotata dialectus cui adscribi debent. Ex iis est Caballus. inuenitur enim καβάλλης de vili itidem equo dictum. Sunt præterea quæ à Græcis quidem profecta esse constat, sed dubiam apud illos ipsos originem habent. In hoc numero est Sanna, vnde factum est Sannio. Nam σάννας de quouis stulto dicitur, siue à cuiusdam stulti nomine, vt quidam arbitrantur: siue (vt alij volunt) à nomine cuiusdam gentis Asiaticæ: siue (vt nonnullis placet) à verbo σαίνειν. At Hesychius scribit Σάνυορος significare μωρὸν Tarentinis, vsũmque eius extare apud Rhinthonem. Simul autem obseruandum hîc est quomodo Latini à significatione aliquantum deflexerint.

Hoc etiam obseruaui, habere Latinam linguã vocabula ex Græcis sumpta, sed qui ea & ipsi aliunde mutuati essent. Tale est Cadus. hoc enim est à Græco κάδος, istud ab Hebraico כד esse constat. Eodémque modo Saccus ex σάκκος, hoc ex Hebraico שק profectum est. Sic etiam Mitra Latini à Græcis, Græci à Syris habẽt. Sic Arrhabo Latina lingua sumpsit è Græca, hæc è Syriaca. (nisi potius Hebraicæ adscribi debet: in qua sententia plerosque esse scio) Idémque & de nomine Turris dici potest. Quinetiam vocabula quædam inueniuntur quæ Latini à Græcis, Gręci à Persis, vel aliis, hi quoque aliunde sumpserunt. Quanuis autem aliquot huiusmodi in construendo Thesauro obseruarim, vnicũ nunc occurrit, Paradisus. cuius mentionem minus libenter facio, quòd à nostræ duntaxat religionis hominibus vsurpatum (in Latino quidem sermone) existimetur, & quidem significationem eius restringentibus. Paradisus enim vox est è Græcis sumpta: Græci ex Persis, Persæ ex Hebræis sumpserunt: nimirum ex eorum vocabulo פרדס.

Obseruaui præterea in construendo hoc Thesauri opere, Latinum sermonem in multis aut saltem in pluribus quàm vulgò credamus, ad imitationem Græci (vt ita loquar) se composuisse. Verbi gratia (vt ex multis exemplis pauca proferam) sicut Græci ἄνους, ex α priuatiuo & nomine νοῦς, (ex qua voce ἄνους Festus nomen Anus ortum videri posse existimat: eadémque est in synonymo ἄφρων compositionis forma) ita & ipsi Amens dixerunt, ex litera α priuandi vim habente, & nomine Mens. Atque vt illis ἔξαιμος, ex propositione ἐξ priuandi itidem vim habente, & nomine αἷμα: sic istis Exanguis dicere placuit, in quo præpositionẽ eadem vi præditam & nomini Sanguis itidem præfixam habemus. Item, verba quæ apud Græcos impersonalia sunt, apud hos quoque magna ex parte talia sunt. Necnon quæ apud illos in pręterito significationem pręsentis habent, vt οἶδα, μέμνημαι, apud hos quoque: qui pro illis dicunt itidem Noui, Memini. Omitto terminationem primæ & secundæ personæ verborum in vtroque sermone eandem: id est, in eandem literam: omitto & alia, eodẽ pertinẽtia, sed leuia: & ad verba quæ desideratiua vocantur, venio: cuiusmodi est Bellaturio. Dico enim me suspicari, Latinos in hac terminatione imitari Græcos voluisse, sed vertentes literam sin r. nam vt in Bellaturio (ea forma dicto qua Empturio, Vomiturio, & alia) habes terminationem in RIO, ita πολεμησείω, quod eam significationem habet, in σειω desinere videmus. Quinetiam metaphoras Græcas in plerisque verborum & simplicium & compositorum significationibus imitati sunt: veluti quum dixerũt Conferre pro Prodesse: planè exprimentes Græcum συμφέρειν: sic quum Seducere pro Decipere vsurparunt. Vt enim Seducere est seorsum ducere, sic ἀπατᾶν est quasi abducere ἀπὸ τοῦ πάτου. In nominibus quoque permultis metaphoras Græcas seruari non obscurum est: sed in multo pluribus, vt opinor,

eas inueniremus,ſi non tot veteres ſcriptores,ac pręſertim comicos,deſideraremus.Sunt verò & apud eos quos habemus nonnullæ quæ pleroſque latent.vt ῥυπαρὸς apud Platonem,eodem planè modo quo Latinè Sordidus, de auaro. Sic ῥυπαρεία de auaritia, ex Critia Pollux affert.Nónne Sordes & Sordidus horum exemplo dixiſſe Latinos de auaritia & auaro credere debemus?Verùm alicubi tranſlationem Græcam non ad verbum expreſſerunt,ſed potius alia ſimili vſi ſunt.veluti quũ pro σχολὴ(quod propriè otium ſignificat)ludum vel ludum literarium dixerũt.Non dubito autẽ quin huiuſmodi omnia ſint ab iis orta qui Græca in Latinum ſermonem conuertebant:præſertim quum ipſum etiam Ciceronem,in iis quæ interpretatur,quædam vſurpare videamus quorum nullus alibi apud eum eſt vſus.Iam verò præter illa quæ attuli imitationis exempla, omnibus obuia,aliáque id genus varia,hoc in opere obſeruata:quędam ſunt vocabula in quibus Latinam linguam omnino Gręcam exprimere, non itidem facilè nec à quolibet animaduerti poteſt. Exempli gratia, quis in aduerbio Denuo repræſentari ſermonis Græci formam exiſtimet?Incluſa tamen ſunt in eo duo hęc verba ἐκ νέης,expreſſè(vt ita dicam)reddita:quæ in iſta ſignificatione apud Herodotum leguntur. Eodémque & nos modo dicimus *De nouueau* pro Rurſus, πάλιν. Huic autem vocabulo aptè adiungetur aliud quod itidem ex aduerbiorum numero eſt, nimirum Sedulo.Minimè enim dubium eſt quin hoc fingentes Latini ad Græcum ἀδόλως reſpexerint, atque adeò ipſum exprimere voluerint:dicentes nimirum Sedulo quaſi ſine dolo.

Et quoniam nihil te eorum quæ ad inſtitutum ſermonem pertinent celare volo, (niſi quid me ipſum memoria celauerit)aliud addam,quod dum Theſaurum hunc conſtruerem animaduerti:linguam Latinã, quanuis à Græcæ diuitiis longiſſimè abſit,in multis multo eſſe quàm credatur ditiorem:&(quod maius eſt)aliquam nobis relinqui eam ditandi nouis quibuſdam vocabulis,ac præſertim compoſitis,artem:qualia nonnulla memini me aliquot huius operis locis finxiſſe.Nõ immeritò certè dicit Fabius, Latinos aduerſus ſeipſos eſſe iniquos iudices, ideóque paupertate ſermonis laborare.Verùm quod Fabius de Latinis generatim dicit,non tam de priſcis quàm de eorum poſteris dici poteſt.Quid enim in fingendis vocabulis nõ auſos eſſe putabimus eos qui arietem reciprocicornem, lanicutem, veſtitrahum vocare non dubitarunt? qui teſtudinem terrigenam,tardigradam, domiportam appellarũt? Quinetiam ipſemet Fabius repãdiroſtrum & incuruiceruicum affert ex Pacuuio.Sed paulo pòſt,Quum κυρλαύχενα (inquit)mirati ſumus, incuruiceruicum vix à riſu defendimus. Poſſumus certè vel ex his coniecturam facere quàm audaces fuerint priſci Latini in imitandis huiuſmodi compoſitis vocibus linguæ Græcæ:aut ſaltem quanto poſteris ſuis audaciores: vt omittam quæ apud Lucretium doctæ huius audaciæ exempla habemus.Quinetiam Catullus,veterũ poetarũ imitator potius quàm vetus poeta dicendus,cùm alia eiuſmodi protulit, tũ verò Falſiparẽs:vt Græcum Herculis epithetum ψευδοπάτωρ aſſequeretur. Illã certè audacia multa illis alia epitheta ſuppeditauit,quæ ad ſequentis ætatis poetas non tranſierunt,aut certè tranſiſſe non exiſtimantur.Poſſumus tamẽ interim aliqua nobis permittere,& ea quidem præſertim quæ cum vſitatis comparata analogiam ſeruare videmus. Ecce enim, quum de vſu cõpoſiti Dulciſonus non dubitemus, cur non itidem Argutiſonus ad exprimendum Græcum λιγύθροος, dicere audebimus? Si Monticola dicere fas eſt, cur non & Rupicola? Si φονταπόρους νῆας pontigradas naues appellare poſſumus,cur non πετροβάμονα rupigradum vocabimus? Neque verò hîc conſiſtendum eſt:ſed ſi Tardigradus etiam admitti dicemus, cur Tardiuorus reiiciemus?Equidem multo etiam audaciora iſtis fingi poſſe exiſtimaui (vt aliquot huius Theſauri loci docebunt)ad exprimẽdam Gręcorum vim. Sic certè in vertendis quibuſdam verſibus talia nonnulla mihi permiſi:veluti illud Tardiuorus in interpretatione horum,

Εἰ ταχὺς εἰς τὸ φαγεῖν καὶ πρὸς δρόμον ἀμβλὺς ὑπάρχεις,
Τοῖς ποσί σου τρῶγε, καὶ τρέχε τῷ στόματι.

Hoc enim epigrammation ita verti,

Tardipes es nimium,nimiúmque es dentibus acer:
Tardiuorus pede ſis,dentéque tardigradus.

Præſertim verò hîc locum habere videtur, vtpote inter duo eiuſdem generis cõpoſita collocatum.Verti alioqui idem epigramma & aliis viginti modis, quædam alia pluribus etiam: atque adeò vnum pluſquam trecẽtis modis interpretatus ſum.Ex qua exercitatione Latinã linguam nõ tam eſſe pauperem quàm vulgò creditur,& ipſe didici & alios docui.Multo tamen ditiorem olim fuiſſe & multo etiam plura eius vocabula quàm putemus,nobis periiſſe, oſtendẽt & vetera quædam lexica,partim Latinogræca,partim Græcolatina, quæ propediẽ ex mea officina(vt ſpero)prodibunt. Eorum vnum eſt id quod Gloſſarij nomine appellari antea dixi.

Iam verò quoniam multa Græci habent loquẽdi genera quæ Latinæ linguę ſunt negata,quum Gallica contrà non adumbret ea tantùm,ſed ad viuum (vt ita loquar)exprimat:me, Gallum hominem,& verò in ipſa Galliæ Gallia,id eſt Pariſiis,natum atque educatum, patriæ ac linguæ meæ iniuriam facturum exiſtimabam niſi latentes has ſermonis ei familiaris diuitias in apertum proferrem,& exteris etiam nationibus cõſpiciendas præberem.Ideóque in multis huius operis locis,quum Latiniſmis deſtituerer,Galliciſmorum auxilium imploraui,aut ſaltem ad eos qui à me commemorati fuerant in libello de Gallicæ linguæ affinitate cum Græca, (qui inſcriptus eſt, *De la conformité du langage Francois auec le Grec*) lectorem remiſi.

In eo quoque tuis ſtudiis,lector,conſului, quòd quorumlibet ſcriptorum Græcorum, ſed præſertim lexicographorum,Pollucis,Heſychij,Suidæ,Etymologi,multos locos qui mendoſi erant proferens,eadem opera emendaui,aut ſaltem quomodo emendandi viderentur, admonui.Sed ad Suidam quod attinet,quædam in eo ex veteris etiã codicis autoritate reſtitui.Sæpe autem & vetuſta quædam incertorum autorum lexica, quæ ex Italia attuli,in conſilium adhibita,cùm ad alia tum verò ad quorundam in illis lexicographis locorum emendationẽ profuerunt.

Præſtiti denique,lector,in hoc opere,vel potius præſtare conatus ſum,quæ ipſum Theſauri nomine non indignum reddant.Eum quidem certè titulum mihi præripere iam olim conati erant quidam,quum me de hoc opere aggrediendo cogitare obaudiiſſent:ſed illi θησαυρῷ eorũ appellationi meritò aliquis ex prouerbio depromptum vocabulum ἀνθρακες adſcripſiſſet. Foris enim & titulo theſaurus erat:intus autem nihil aliud quàm vulgaris conſarcinatio, quæ antea lexici Græcolatini recogniti nomine appellabatur, nouis aliquot futuris aucta: aut(ſi mauis)quædam interpolationum acceſſio,vt vel ex ipſa collatione perſpici poteſt. adeò vt perinde eſſet acſi perſonatus Irus Crœſum ſe mentiri ſub eius perſona veller.Quòd ſi me roges an hoc opus ita numeris omnibus eſſe abſolutum exiſtimem,vt in eo nihil deſiderari poſſit,quiduis potius quàm hoc perſuaſum mihi de illo eſſe, vel aliis perſuadere velle, quin potius me iam nunc plura in eo deſiderare quàm quiſquam fortaſſe deſideraturus ſit, reſpondebo.Primùm enim quod ad vocabulorum numerum attinet, quanuis multo magis hac vna theſauri editione quàm multis illorum de quibus dixi lexicorũ editionibus fuerit auctus, & multa vocum millia acceſſiſſe comperturus ſit quicunque cum aliis conferre voluerit:inſuper tamen extare aliqua in libris qui quotidie manibus teruntur,ſcio,necnõ in iis qui nondũ in lucẽ prodierunt, latere multa ſuſpicor:ex nonnullis nundum luce donatis,qui apud me ſunt, coniecturam faciens. Deinde ſi ad ſignificationes veniendum ſit,eſſe vocabula plures habentia quàm quę traditæ ſint,negare nolim.Atq; adeò non circa hæc ſolùm ſed & circa quædã alia,eſſe quæ deſiderari hoc in opere poſſint,ac potuiſſe maiora præſtari,ingenuè fateor.Nã,vt de aliis me doctioribus taceã,maiora ipſemet pręſtare potuiſſem, ſi maiore cũ otio ſingula expendere licuiſſet.Falleris enim,lector,ſi hoc opus(exceptis paucis quibuſdã eius locis)aliter quàm ad clepſydram(vt loqui ſoleo) typographicã ſcriptum fuiſſe putas:id eſt,vt quemadmodum typographicæ operæ certo quotidie penſo obnoxiæ ſunt, ita & ipſe certo certáq; hora exhibẽdo ſcriptionis meæ penſo obnoxius eſſem.Adde quòd ne id quidem conficiendi penſi tempus,licet breue,liberũ ab aliis occupationibus & negotiis erat,ſed ita vario eorum genere & circa rem typographicã & circa rem familiarẽ diſtrictũ atque implicitum,vt vnius interdũ horæ ſpatio decies illa mihi ſcriptio intermittenda eſſet. Verùm occupationum iſtarũ nonnullas in tuum commodũ ceſſiſſe, & eius temporis quod illi operi elaborando defuit, partem aliquã me tibi alibi impẽdiſſe, ſatis ſupérque illi teſtantur libri quos mea officina,dum opus illud excudebatur, ſubinde in publicum proferebat. Hæc autem quum ita ſint, quàm dura & difficilis à me ſuſcepta prouincia fuit,tam faciles in danda mihi erratorum venia fore ſpero quibuſcunque pectus non liuore contaminatũ ſed candore refertum erit: præſertim quum in illo cuius antea mentionem feci Theſauri huius corollario,non ſolùm multa huic operi adiecturus ſim,fauente Deo opt.max. (eorum potiſſimùm quæ ad recondiciorem linguæ huius cognitionem pertinent)ſed etiam eorũ in quibus hîc peccauerim locorum pleroſque ſim emendaturus. Caueant interim ſiqui in hoc opere meo ingenioſi eſſe cupiẽt,(vel in epitomẽ redigendo,vel in certos vſus quędam excerpendo,vel alio quouis commento) ne contra mei operis ingenium (quod nulli tam benè quàm mihi perſpectum eſſe poteſt)ingenioſi fuiſſe comperiantur: & in quibuſdam eius locis ſuæ temeritati inſidias tendi non ignorent.Præcipuè autem quod ad compendium attinet,vix alium quenquam ſine ſui pariter meique honoris diſpendio id conficere poſſe arbitror:& quemlibet,ne eum periclitetur,non ſolùm hortor, ſed etiam oro atque obſecro.

VERVM enimuero quoniam quẽ impẽdi huic Thesauro laborem, cum Herculeo comparaui, atque adeò Herculeũ vocaui, nequis hoc dictum arrogantię damnet, duplicem huius appellationis sensum esse, ac si non vno, altero saltem verum comperiri sciat. Herculeus nanq; labor meus hac saltem ratione vocari possit, quòd aliquid in suo genere cum Augiæ stabulo comparandum repurgauerim. Quidni enim infinita errorum portenta quæ in illis vulgaribus Lexicis Græcolatinis toties interpolatis accumulata erant, sic appellem? Eorum tamen aliquot exempla statim proferre, deinde nomẽ illis dignum iudicio lectorum relinquere, satius fuerit. Quum autem varia sint illorum errorum genera, in varios itidem locos & velut classes digeram.

Primus autem locus tribuetur iis vocabulis quæ in illis præclaris Lexicis linguæ Græcæ affinguntur, vel potius quæ illi repugnanti & inuitæ adscribuntur: ídque diuersis modis: vtpote errore ex imperitia quidem vbique, sed quæ variè allucinaretur, orto.

Κυμῆνα, (vt scriptum est in nouissima illorum Lexicorum editione, omnium emendatissima atq; locupletissima) *vocabulum est castrense, ad significandum militum seriem fluctuum instar gradientem.* Non credis lector, sed rides? At ecce tibi Arriani locum, qui aduersus tuum risum testis producitur: ἦγεν βάδλω, τοῦ μὴ δύναισθαι τὴν ξυντονωτέραν πορείαν κυμῆναι τὴν φάλαγγος. At κυμῆναι hîc non est accusatiuus nominis κυμῆνα, (quod nunquam visum fuit τὸ δ' ἐν ὀνείροις) sed participium aoristi 1, à verbo κυμαίνω: inquies. Ita quidem vsum esse Arrianum longè manifestissimum est, sed nouissimus λεξικοῤῥάπτης, siue λεξικοῤῥάφος, aliquid noui hîc somniauit, ac nouam linguæ Græcæ vocem, quam ne vnus quidem veterum scriptorum (si omnes reuiuiscant) intelligat aut agnoscat, suo mirifico somnio excogitauit.

Συνηλλοία dignum est quod illi κυμῆνα subiungatur. Eadem enim illa editio nouissima (nã prę cedentes hoc insigni vocabulo, sicut & illo, indignæ fuerunt) hæc tradit, Συνηλλοία, ας, ἡ, *Strues & congeries*, σωάθροισις. συνηλλοία τῶν νεκρῶν, *Strages*. Hîc quoque rides, & monstra ribi narrari dicis? Vide ne risum tuum Iosephus ridiculum reddat, ex quo istud illius συνηλλοία exemplum ibi affertur: πολλὰς δ' συνηλλοία ἐπὶ ἀλλήλους πεσόντας ἐμπηδῶν. Imo verò (inquies) συνηλλοία apud Iosephum esset verbum præteriti imperfecti temporis, à themate συναλλοιάω. sed reponendũ est συνηλοία vnico λ, à συνηλοιάω: vt simile sit simplici ἀλοιάω. Fateor, & idem fateãtur omnes necesse est: sed Iosephus & quicunque illi assentimur, nihil noui, nihil nisi vulgare & tritum dicimus: at λεξικοῤῥάφος qui hoc annotauit, minimè vulgaria, sed noua & ingeniis non inuestigata priorum (vt dixit Naso) loquutus est.

Ἀγάγης, ου, ὁ, tertium locum tenebit, nouum certè nomen & ipsum atque inauditum. Rogas quid ἀγάγης sit? *Sua sponte subiectus, Adducens.* Quomodo (inquies) ἀγάγης nomen esse, quomodo hoc significare potest? Imo ab ἄγω est ἄγαγον, in subiunctiuo modo, ἀγάγω, ἀγάγῃς, ἀγάγῃ. Id quidem & Suidas docet, scribens, ἀγάγης, αὐθυπόβακτον: sed debuit scribere quæ λεξικοῤῥάφος intelligeret, & quæ nullam errandi occasionem illi præberent.

Ὑθλεῖς quoque & φλυαρεῖς, verba secundæ personæ, indicatiuorum ὑθλέω & φλυαρέω, nomina ibi fiunt. Ita enim ibi scriptum est, Ὑθλεῖς, *nugatores*, φλυαρεῖς: *Suidas.* Scilicet ὑθλεῖς & φλυαρεῖς Suidas à nominatiuis ὑθλεὺς & φλυαρεὺς esse putauit. Et hęc quidem μεταμορφώσεως in quibusdam vocabulis exempla, qua videlicet verba in nomina transformantur.

Alicubi autem vocabula sunt, noua quidem & ipsa, prorsúsque inaudita, sed ex alio erroris genere profecta, veluti quæ sequuntur.

Ζυθμίζειν, *Ad normam libellámque dirigere, Corrigere, Emendare.* Hanc quoque vocem explodis? Attamen ne ipsa quidem est ἁμάρτυρος. Hæc enim ibi subiunguntur, *Lucianus* ὑπὲρ εἰκόνων, *de Phidia*, ἑαυτὸν ἐπανορθοῦν καὶ ζυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ πλείστοις δοκοῦν. Lucianum dices ῥυθμίζειν scripsisse, non ζυθμίζειν: & manifestissimum vel puero (vt prouerbij verba vsurpem) fuisse hîc mendum. sed quid si quæ aliorum omnium iudicio mendosa erant, λεξικοῤῥάφος ille emendata iudicabat?

Εὐθυμίζειν proximum ab illo tenebit locum, quòd ibidem legatur. Nam verbo illi ζυθμίζειν subiungitur, *Idem quod* καθμίζειν, ἢ εὐθυμίζειν. Quibus adiicitur lepida illa interpretatio, *Ad normam libellámque dirigere.* Miraris huius verbi εὐθυμίζειν nouitatem? At ego in eo cuius ignorantia infinitis aliis erroribus perspecta sit atque explorata, nihil tale admiratione dignum iudico. Equidem vel proximè præcedens verbum ζυθμίζειν ne εὐθυμίζειν miremur facere potest. Quomodo enim sciuerit εὐθύνειν dici, non εὐθυμίζειν, qui ῥυθμίζειν, non ζυθμίζειν, dici ignorauit? Sed ad aliud transeo.

Ῥωμέν λέξις, *perpetua elocutio vertitur ab Aquila.* Hîc mendacij socium sibi Aquilam adiungit λεξικοῤῥάφος. Illi tamen ignoscendum est, quia mentiri se ignorauit, quum ῥωμέν pro εἰρομῶν diceret.

Aliud erroris genus, vel potius alia errorum genera sunt in istis, Μεθύω & Μεθύομαι, Ἀμύω, Ῥάγνω, Χερσωμύος. Siquidem μεθύω & μεθύομαι perperam afferri, tanquam significantia Inebrio & Inebrior, sicut μεθύσκω & μεθύσκομαι, nulli nisi valde huius linguæ imperito ignotum esse potest. At verò in Ἀμύω non tantùm thema vnum pro alio statui, sed vocabulum suppositiuum genuini locum occupare dicendum est. Ibi enim scribitur, Ἀμύω, *Inclino, Cado,* καταπίπτω. *Submitto. Apollon. 2 Argon.* ἤμυσαν λοξοῖσι κάρησι, id est, ἔκλιναν κεφαλάς, *capita inflexerunt.* Atqui ἤμυσαν non est ab ἀμύω, (quod nusquam legitur) sed ab ἡμύω. Eodémque modo κάτωμύω perperam pro κατημύω in iisdem lexicis habetur. Sic ῥάγνω ibi thema statuitur præteriti ἔῤῥαγκα: quum tamen non dicatur ῥάγνω, sed ῥήγνω. At in χερσωμένος more nouo omitti augmentum quilibet videre potest.

Atque vt verbis plerisque thema vnum pro alio, sic nominibus vna declinatio pro alia datur: veluti quum ἀμφορεὺς scribitur pro ἀμφορεῖς: quasi videlicet hoc nomen ad formam Latini Amphoræ refingendum esset. Rectius autem fortasse vocabulum vnum pro alio, (nimirum adulterinum pro genuino) nõ tantùm declinationẽ pro declinatione poni dicemus. Sic certè ῥαφία Græcis incognitum pro vsitatissimo ῥαφὴ ibi scribitur. Quum enim κακοῤῥαφία legisset vnus quispiam ex lexicorum interpolatoribus, etiam ῥαφία pro futura dici existimauit: eámque vocem Gręcis lexicis assuere non dubitauit, eam scilicet autoritate illius compositæ κακοῤῥαφία confirmans. Eiusdem cum hoc ῥαφία est farinæ nomen ῥησία, quod exponitur colloquium. Quia enim in quibusdam compositis terminatio ista inuenitur, vt in ἀῤῥησία, & παῤῥησία, existimauit idem ille non ῥῆσις solùm sed etiam ῥησία dici. Vel potius ne hoc quidem cogitauit, sed ῥήσιας inueniens apud Hesychium ὁμιλίας expositum, ῥησία, tanquam singulare eius nominatiuum, interpretatus est colloquium.

A simplicibus vocabulis ad composita, simúlque à simplici inscitia ad compositam quandam (vt ita loquar) transeo. Quæ enim audisti, licet fœdæ ignorantiæ plena, leuia esse prę his quę audies videri poterunt. Iam enim producere libet Ῥινοτορωκυθέρεια, & Τόναρθος, & Ἄβραδοῦλη, & Ἀκονήλιθος, & Φειδωποιήμυος, & Χαλκοκεκαυμένος, & Ἀμφιθερμοπύλαι, & Ἀνωλατίοντες & Ἀπυρωτεφῆ, & Ἀρεκάβοχος, & Σφιτεθῆναι, & Πολυνικῶ. Quid? ánnon hîc O monstrosam inscitiam exclamabis? Sed monstrificam potius appellato, quæ tot verborum monstra nobis fingit: quorum quædam poetis, quædam oratoribus, quædam historicis, quædam medicis, quædam lexicophraphis affingit. Suidæ quidem certè & Hesychio lexicographis affinguntur illa duo, ἀκονήλιθος, & ἀβραδοῦλη, neque enim talem compositionem agnoscunt, sed hic quidem scribit, Ἄβρα, δοῦλη: ille autem, Ἀκόνη, λίθος. Primum autem illud ῥινοτορωκυθέρεια Hesiodo poetæ affingitur, est enim ex isto eius loco sumptum, --αὐτὰρ Ἄρηϊ Ῥινοτόρῳ Κυθέρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτεν. Sed quídnam esse ῥινοτορωκυθέρεια tradunt illa lexica Græcolatina? Nomen proprium fictitium. Mentiuntur sanè, si vocem Fictitium ex eorum sensu interpretemur: at si aliter, verissima dicunt. Est enim ῥινοτορωκυθέρεια vocabulum quod inscitia finxit & commenta est, sicut cætera quæ illi adiunxi, & alia permulta quæ adiungere potui. Sed eorum quædam non solis lexicis Græcolatinis, vt illa, verumetiam deprauatis exemplaribus imputanda sunt. cuiusmodi est ἀπολαιμόβομος, quod Euripidi falsò adscribitur. quum enim ita legendus sit locus illius in Hecuba, Μόχον δειλαία δειλαίαν ἐσόψει χειρὸς ἀναρπασαν Σᾶς ἄπο, λαιμόβομόν τ' αἴδα Γᾶς ὑποπεμπομένων σκότος: perperam disiuncta præpositio à suo genitiuo in vulgatis editionibus, erroris illius occasionem præbuit. Talia autem pleraque annotaui in iis quæ meæ editioni Homeri aliorúmque poetarum heroicorum præfatus sum, exempla videlicet vocum in quibus præpositiones cum aliis vocibus perperam coaluerunt. Cuiusmodi sunt istæ, Ὑπέμβρυον, Ὑπότρεμος, Ὑπονηλεὲς, Ὑφήμερον, Ἐπικτέρεα, Ἐνάσσεθον, Πεεκάμμορε, Καταδέμνια, Ἐπαύλειος, Πολυκέρδιον. quod postremum simile omnino est illi Πολυνικῶ suprà commemorato. Sed his addi permulta possunt quæ Lexicis illis peculiaria existimari queant. In illis enim currum Homerus non tantùm ἀπήνην vocat, sed etiam ἐπαπήνην ex isto loco, Iliad. ω, Σὺν δ' ἕτεροι ἤειραν ἐυξέστην ἐπ' ἀπήνην. (aut ex alio quopiam, vbi eidem nomini eadem præpositio præfixa est) Atque ita videmus Homerum tali præpositionum vsu magnam laudis materiam istis lexicorum locupletatoribus præbuisse, & in posterum etiam fortasse præbiturum esse. vt enim ex loco illo ἐυξέστην ἐπ' ἀπήνην, factum fuit nouum vocabulum ἐπαπήνη, fieri poterit ab aliquo nouo locupletatore ὑπαπήνη, ex isto, --ζωξάν θ' ὑπ' ἀπήνῃ. Itidémque ἀπάπήνη, ab alio hinc, --οἵ ῥ' ἀπ' ἀπήνης Ἡμιόνους ἔλυον. Quinetiam illa ἐπαύλειος & πολυκέρδιον ab iisdem fortasse Lexicis originem habuerunt. Præbere tamen potuit & Hesychij mendosum exemplar talium errorum occasionem: sed illis duntaxat qui crassa ignorantia laborarent. Cæterùm qui multo plura exempla nouarum vocum, quas inscitia variis modis allucinata produxit, & aliarum quæ ita deprauatæ sunt vt vix ab ipsis scriptoribus Græcis agnosci queant, videre cupiet, ea in epistola mea cuius antea mentionem feci,

extare ſciat. Vtinam autem huic meo in examinandis iſtis labori idem non contingat quod paterno. Quum enim ille Theſaurum Latinæ linguæ conſtruens, vocabula itidem multa conſultò prætermiſiſſet quæ in præcedentibus dictionariis erant, vt pote ab ignorantia variè errante inuecta, aut ex ſcriptoribus qui planè barbari ſuo in ſermone eſſent, deprompta, ea tandem ſedem ſuam in ſequentibus editionibus velut poſtliminio receperunt. Atque hoc Venetiis primùm non ſine magno dolore fieri vidit. Quum enim quandam officinam typographicā ingreſſus eſſet, ſumpta in manus vna ſui Theſauri, qui ibi excudebatur, charta, continuò vocabulum quoddam in eius oculos incurrit quod ſe olim reieciſſe recordabatur. Tunc enim qui editioni illi præerat, interrogare quo conſilio id vocabulum Theſauro adieciſſet. Hic verò non aliud reſpondere quàm ſe non hoc ſolùm ſed alia eiuſmodi multa addidiſſe: quòd certo conſilio fuiſſe omiſſa ignoraret. Hoc autem narraſſe, ſaltem ad reddendum lectorem cautiorem, profuturum ſpero. Neque enim ab iis tantùm vocabulis quæ cōmemorata ſunt cauere ſibi debet, aliiſq; eiuſdē generis, ſed ab aliis propemodū infinitis in quibus alia errorū genera & quidē varia cōmiſſa ſunt: ſic tamē vt ſeries alphabetica certo iudicio (ſi tantæ inſcitiæ aliquod iudicium ineſſe dici poteſt) ita ſcriptafuiſſe oſtendat. Talia ſunt, Ἀπαναβαίνω, Ἀπανορθόω, Ἀπαμφοτερίζω, Ἀπαρήγω, pro Ἐπαναβαίνω, Ἐπανορθόω, Ἐπαμφοτερίζω, Ἐπαρήγω. Sic etiam Ἀπάραβος pro, Ἐπάραβος & Ἀπαλλαὰξ pro Ἐπαλλαάξ. Hæc enim duobus in locis ibi ponuntur: cum α quidem inter vocabula quæ à litera α initium habent, cum ε verò inter illa quorum prima litera eſt ε. Neque verò illud duntaxat ε quod eſt præpoſitionis ἐπὶ (vt in præcedentibus verbis) mutatum fuit in α: ſed alibi etiam idem mutationis erratum contigiſſe videmus. vt in Ἀπαλαιώθη pro Ἐπαλαιώθη, in Ἀκάσαθαι pro Ἀκέσαθαι, & quibuſdam aliis. Atque vt in ſuperioribus illis præpoſitioni ἐπὶ ſuum ε in α mutatur, ſic in Ἀπακρούομαι ο præpoſitionis ἀπὸ perperam in eādem vertitur. Viciſſimque ο pro α habent in Ἀπομύνω. In iiſdem eſt Κατεσκευάζω & Κατεσκεύασμα: nec non Ἀπελίμπανος pro Ἀπολιμπανόμενος. Plura autem exempla in illa quam dixi epiſtola inuenturus es: vbi etiam falſorum thematum, quorum paulo antè mentionem feci, inſignia quædam ſunt exempla: Διαπαρεὶς, *Transfixus*, *Traiectus*, à Διαπαείρω: & Ἐπαληθεὶς ab Ἐπαληθέω: & Διαδραμῶσα à Διαδιδράσκω. Quibus addere potes Ἐρέμδομαι, & Ἐπλημμυρεῖν. Vt autem hîc perperā præfigitur ε, ex augmēto ſumptū, ita nominibus quibuſdā perperā prefixum eſt η, quod eſt articuli τὸ, vel τὰ, tāquam ipſorum ſit. Sic enim Ἀνάφορον pro ἀνάφορον, & Ἀνθρήνια pro ἀνθρήνια in illis ſcriptum eſt. Viciſſimque litera in capite quarūdam vocum perperam omittitur: vt in Ἀθαλία. Sunt verò & quędam vocabula quorum falſæ ſcripturæ falſa itidem deriuatio, ſed illi ſcripturæ conſentanea, adiungitur. vt σωεχμάλωτος, quum manifeſto errore ſcriptū ſit pro σωαχμάλωτος, dicitur eſſe ab ἔχμα. Sed tranſeo ad exempla erratorum quę in tradēdis ſignificationibus illi lexicorum interpolatores commiſerunt: ex multis, vel potius propè infinitis, pauca deligens, & à nominis αὐτόματος interpretatione initium ſumens. Quum enim Gellius caput primum libri decimitertij verbis hiſce clauſiſſet, Quod Cicero fatum atq; naturā videtur dixiſſe, id multo antè Demoſthenes ἢ πεπρωμένον καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον appellauit. αὐτόματος enim θάνατος, quaſi naturalis & fatalis, nulla extrinſecus vi coactus venit: quum inquā hæc Gellius ſcripſiſſet, interpretationem iſtam quæ ab illo tribuitur nomini αὐτόματος dicto de morte, vulgarium lexicorum interpolatores & conſarcinatores ei tribuerunt vbi dicitur de conuiua. Allato enim hoc verſu Homeri ex Il. libro β, Αὐτόματος ὃ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, ſubiungunt, ἄκλητος: deinde hęc verba, *Quaſi naturalis & fatalis, quique nulla extrinſecus vi coactus venit, autore Gellio.* Quid verò de interpretationibus dicemus quæ planè contrariam ſignificationem nonnullis vocabulis tribuunt? ἀπαναιχυντῶ eſſe Inuerecundè me gero, vel impudenter, Impudentia vtor, ſatis notum eſt: at ibi contrà redditur Verecundè facio. Sic ἀθροθαρσῶ quod eſt Hortor, ibi contrà dicitur ſignificare Dehortor. Sic δίωξιν ποιούμενοι, quod eſt Perſequentes, redditur contrà Fugæ ſe mandantes. Quinetiam quibuſdam locis falſæ & ſtultæ interpretationes, expunctis vulgaribus quæ veriſſimæ ſunt, tribuuntur. vt videmus in nouiſſima illorum lexicorum editione tradi, verbum φρονεῖν eſſe Pati, in hoc diui Pauli loco, ἐγὼ πέποιθα εἰς ὑμᾶς ἐν Κυρίῳ ὅτι οὐδὲν ἄλλο φρονήσετε, & ſignificari, Nihil aliud mali vos paſſuros eſſe. Præſertim verò in reddendis Latinè lexicographorum Græcorū expoſitionibus variè peccatum eſt: vt in illo cuius antea memini huius Theſauri corollario docebo, vbi de quibuſdā quæ lexicographorum & ſcholiaſtarum ſermoni peculiaria ſunt, diſſeram. Interim tamen & in illa cuius mentionem aliquoties feci epiſtola, talium quoque erratorum, aliorum item quæ variis modis lexicorum interpolatores atque conſarcinatores peccarunt, exempla, nec non alia quædam legere hunc Theſaurum volentibus profutura inueniri poterunt. Vale, & meis vigiliis faue.

SCIPIONIS CARTEROMACHI ſtorienſis oratio de laudibus literarum Græcarum.

SCIPIO CARTEROMACHVS DANIELI Renerio, Patricio Veneto ſalutem.

ORATIONEM *noſtram de laudibus Græcarum literarum, multorum petitionibus & quaſi conuiciis efflagitatam, ſub tuis auſpiciis publicamus, Daniel Reneri. Non modò enim ſingularis humanitas tua beneuolentiáque erga nos id facere nos cogit, ſed & Græcæ quoque linguæ tanta experientia, vt me ego, quoties de his rebus vnà (vt fit) confabulati ſumus, adiutum abs te in ea maximè ſenſerim. Ergo tu quum eam à nobis habitam vulgò paſſimque commendaris: editioni quoque plus fortaſſe iuſto fidere nos effeciſti. Sumus enim neſcio quo pacto perſuaſi, quod tu laudaris, id à nemine iri improbatum. Quod ſiue ſucceder, tibi laudem omnem debebimus, ſiue erunt quibus ea re minus ſit ſatisfactum, tuum erit vel tueri nos, vel emendare. Vtrumque autem nobis optatiſſimum, ac voto proximum. nam & patrocinium tuum meritum videri, ampliſſimum & morum & doctrinæ teſtimonium cenſeri poterit: ac limam tuam ſubire, nil aliud erit quàm accipere τὸν κολοφῶνα τοῦ λόγου, καὶ τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ψήφῳ. Vale.*

QVVM varia multipliciáque ſint, viri ſtudioſiſſimi, quæ apud diuerſos homines bona honeſtáque exiſtimantur, pro cuiuſque commodo aut naturæ conuenientia: illud profectò optimum videri debet quod conſenſu omnium, aut certè probatiſſimorum, vtiliſſimum humano generi natura edidit. Quòd enim beneficia ſumma omnibus contulit, confertque quotidie, id non eſſe optimum, dici non poteſt. metitur enim bonitatem beneficentia. Diſciplinis autem à diis immortalibus nihil vtilius datum eſſe homini, tam nemini dubium eſſe video quam nihil animo ipſo diuinius: cuius illæ ſunt poſſeſſiones ac facultates. Neque verò obſcura ſunt aut ignota earum beneficia hominibus: quum & audiant ea quotidie & videant, atque omnibus penè modis experiantur. Quòd ſi diſciplinæ vtiliſſimæ, quantæ id dignitatis eſſe cenſendum eſt cuius hæ potiſſimùm beneficio manarint in lucem? certè maximæ, & cui nihil anteponi vel poſſit, vel debeat. Id autem eſſe Græcam præcipuè linguam, quum egregios in quauis diſciplina viros, non credidiſſe modò ſed & tradidiſſe, vel legerim vel audierim: ipſe quoque facilè me in eandem ſententiam adduci patior. Cuius rei vos certè iudices in pręſentia facio, qui quum eiuſmodi ornamentis inſigniti omnes atque honeſtati prodeatis, Græca quoque vel in vobis ipſis admiramini: vel in aliis ſtudio proſequimini. Exiſtimo autem quicquid laudis vniuerſis ſimul conueniat diſciplinis, id omne Græcæ linguæ meritis non iniuria adſcribi oportere, quod quàm verum ſit, mox audietis. Iam enim huc Græcæ linguę laudes exploraturi acceſſimus, quantúmque ex ea manarit vtilitatis humano generi: quanquam ea Latinis præſertim hominibus contulerit ſemper, conferréque poſſit in dies magis vti volentibus.

Igitur Græca lingua (ſi Græcorum ſcriptorum ſua prodentium fidem ſequimur) vetuſtiſſima nobiliſſimáque eſt. Quippe quæ non aliunde traxerit initium, ſed apud ſuos homines veluti naturali quodam ortu prodierit in lucem, atque maioribus aſſiduè incrementis inoleuerit. Nam quū Athenienſes, quorū purior atque elegantior ſermo eſt, αὐτόχθονας (hoc eſt indigenas, ipſóſque terræ perpetuos incolas, proprióſque cultores) dici cōueniat inter ſcriptores, quis non videt linguā quoque ipſam non minus αὐτόχθονα dici debere? Sermo enim à natura homini datus, certā hominis ætatē neceſſariò cōſequitur: niſi quid impediat. nō enim poſſunt nō loqui homines, expeditis pręſertim loquutionis vocalibus inſtrumētis. at quánā alia, quæſo, lingua vſos credamus eos qui nō aliūde migrarint, niſi ea quæ ipſos ſemper comitata ſit? Quapropter hoc plùs cęteris nobilitatis Gręca lingua ſortita eſſe videtur, quòd alię, hominū inuēta proculdubio ſūt: hæc, naturalis quodammodo exiſtimari poteſt: quādoquidē in eā primi illi homines nulla arte nulláque induſtria, ſed naturali quodā inſtinctu ducti fuerint. Cur enim ea potius verba in mētē venerint illis hominibus nullius adhuc rei gnaris, quàm alia? Quippe natura ipſa omniū rerū prouida, ea voluit lingua inſtituere illos homines quæ ad ſui poſtea indagationē atq; expreſſionē plus aliquid cęteris collatura eſſet humano generi. Quod nō fefellit. tāto enim Græca līgua

cæteras omnes antecellere videtur in tradēda rerū cognitione,quāto homo aliquis omniū rerū peritissimus,atque ingenio perspicacissimo ac propè diuino, hominē aliū mediocris literaturæ,tenuissimíque à natura ingenij, antecedit. Non modò enim disciplinas omnes quotquot vnquā fuerunt,& melius & copiosius Græca ipsa & perlustrauit & tradidit,sed & si alio sermone hæc exprimere aut efferre nitare,plurimū necessariæ lucis ac propè veritatis ipsius abstuleris.Ideóque veluti mācum meritò credi potest quicquid aliis literis scriptum legatur.si cum eo conferatur quod à Græcis proditum sit.Nec id hominum tantùm causa euenire dixeris,qui nō eam vel curam,vel diligentiam adhibuerint in perquirendis rebus aut tradendis, quàm Græci homines. Nam id quoque verè dicitur:(quid enim intentatum illis? vt Plinius inquit)sed ipse quoque cæterorum sermo non eam patitur expressionē quam Græcus.atque adeò vt plus naturam efficere quàm verbis monstrari possit,in aliis quidem loquutionibus non procul absit à vero:in Gręca autem tantum abest vt verè dicatur,vt melius etiam aliquanto atque significantius nōnulla ante oculos ponat,quàm natura ipsa moliatur. Id autem Latini interim sermonis argumento intelligere licet:qui quū elegantissimus & sit & habeatur,à Græco tamen longè superatur.Diuus quippe Hieronymus,Proprietatē(inquit)Græcam Latinus sermo nō exprimit. Quintilianus,Videtur mihi sermo ipse Romanus non recipere illā solis concessam Atticis venerem.Gellius,Adieci(inquit)sæpè animum ad vocabula rerum nō paucissima, quæ neque singulis verbis vt à Græcis,neque si maximè pluribus eas res verbis dicamus, tam dilucidè támq; aptè demonstrari Latina oratione possunt quàm Gręci ea dicunt priuis vocibus.Et paulo post, Sed huius,inquam,tui erroris culpam esse intelligo in mea scilicet infacundia, qui ne pluribus quidem verbis potuerim nō obscurissimè dicere quod à Gręcis rectissimè vno verbo & planissimè dicitur. Cicero,quū Aristippi illud amico scriberet,Habeo,nō habeor à Laide:Græcè,inquit,id melius. Lucretius multa se Græcè dicere affirmat propter egestatem linguæ,& rerū nouitatem.Quòd si Latinitas Gręcitatem,vt sic dixerim,vsquequaque referre non potest,cui cōiunctissima est,ac propè germana:quid alias linguas existimemus,quibuscum nullum est illi cōmercium,nulla affinitas:sed(quod dici solet) diametro inter se distant? At habent & illæ suum fortasse nitorem,suam elegātiam. Equidē non negauerim inesse aliquid singulis proprię venustatis.Neque enim verisimile est ingenij cuiusvis homines nullā omnino curam proprij suscepisse sermonis. Quin potius,quemadmodū colendorum agrorum apud omnes pro loci ac cęli qualitate vsus est,sed aliis asperius solum,ac natura ipsa horridius multū veri cultus respuit ac negligit:aliis cōtrà mitius ac placidius omnem admittit curam, omnémque industriā:sic quævis loquutio splendoris quidē aliquid in se retinet:sed cęteris multa negata sunt,Græca omnia vna cōplexa est,atque eousque vt quæ apud omnes alias peculiaria natiuáque sunt, ipsa quoq; reddat non minus eleganter quàm apud illas ipsas habeantur:nulla autem vim eius penitissimā possit exprimere.Quo fit vt nostri,quoties aliquid efferre cogitant,quo nil vetustius,nil elegātius intelligi velint, Atticos lepores, Atticos sales, Atticam venerem,Atticam eloquentiā,aut Atticum demum aliquid id esse dicāt.Quamobrem quod de Platone inquit Cicero,Iouem,si loqui velit,non aliter loquuturum quàm scripserit Plato:si idem aut simile quiddam de Græca lingua pronuntiemus,non absurdè dicturos nos arbitror,naturā,si loqui velit,non aliter quàm Græcè loquuturam.Quod & re ipsa comprobauit.sua siquidem mysteria omnibus sanè hominibus in medio proposuit perquirēda,vt cuiuis in eius arcanis liceret ingeniū exercere:at perfectā de iis ipsis atque absolutā tradere cognitionē,Græcis procul dubio solis cōcessisse & quasi diuinitus reseruasse videtur.Itaque soleo mecū ipse quosdā ex Græcis ridere nōnunquā, qui adeò sibi inuidere videātur vt quicquid in disciplinis Græci profecerint, id aliorū inuētis totū tribuere conentur.Quid enim(quæso)sunt aliorū inuenta nisi minuta quædā & pusilla,quæ casu magis quàm ratione habita iure existimes?vt liceat in his poëtica illa vti sentētia τύχη τέχνιν ἔτικτεν, id est,fortuna artē peperit.At verò quæ à Græcis & cōperta sunt & tradita, nō tā homines explorasse aut retulisse credas,quàm naturā ipsā de se singula prodidisse:atq; adeò vt in cęterorū scriptis illorū ipsorū hominū sermo sit,in Græcis natura ipsa,quod dixi, loqui videatur.

Quòd si aut tēpus aut locus pateretur singulas nos vel scientias prosequi,vel artes, vt quæ à Græcis & inuenta in his & tradita sunt,cum cæterorum omniū quos scimus traditionibus conferremus:profectò nemo vestrūm(vt arbitror)relinqueretur qui non tantùm Græca à cæteris distare magnitudine fateretur quantū elephantem à culice.Quid enim(vt alia omittā) philosophia ipsa,omnium scientiarum parēs ac domina, adiumenti vnquam habuit ab alio genere quàm à Græcis?tantū enim abest vt quicquā cæteri cōtulerint philosophiæ,vt si qui etiā è barbaris eiʹ aliquādo studio incēsi fuerint,ad Græcos migrarint:atq; iidē siquid ex philosophia posteris relinquere voluerint,id nō sua magis quàm Græca lingua efferre dignū iudicarint: nō tā remunerādi gratia(vt existimo) eā linguā cui acceptū referrēt quicquid scirēt quàm quòd aut

insolens aut impossibile videretur,vel disci vel tradi rectè philosophiam alio quàm Græco sermone.Hinc Toxaris atque Anacharsis è Scythia Athenas philosophandi studio se cōtulerunt: Chion è Ponto.Cuius,& superioris Anacharsidis, extant Græcæ quoque epistolę perquàm elegantes,nec minus præceptis refertæ.Phauorinus verò è Gallia,non modò plurima Græcè in philosophia cōscripsit,sed & Romæ quoque,vbi vixit,multa sæpe Græcè disputauit:quēadmodum Gellius ex nostris,ex Græcis Philostratus,autores sunt.Philon Iudæus non Hebraicè magis quàm Gręcè philosophiam illustrare conatus est.Musonius autem omnium Stoicorū Neronis tempestate celeberrimus,quum è Vulsinio esset,Romæ proxima vrbe,Gręcis potius scriptis quàm Latinis monumentis philosophiam augere voluit.Prætereo quot Syri, quot Ægyptij,quot Thraces philosophiæ mysteria Græcè scripserint:Orpheū,Musæum. qui tametsi inter poetas cōnumerantur,attamen possunt & philosophiæ adscribi,quum vetus illa theologia nonnisi carminibus texeretur.Sed quid opus est alios connumerare?quum Aristotelem,ipsum philosophiæ magistrum,Thracia nobis tulerit, Græcia excoluerit. Cuius celebriores quoque expositores nō Græci,Græcè eum interprerati sunt:Porphyrius è Phœnicia,Iamblichus è Syria,Ammonius & Philoponus ex Ægypto,Simplicius è Phrygia. Quin & in aliis quoq; artibus multi multa Græcè scripserunt,non Græci:de grāmatica,exactissimè Apollonius & Herodianus Ægyptij:de musica atque astrologia,Ptolemæus itidem:arithmeticam Nicomachus & Iāblichus,Syri:& geometriæ nonnihil.Dialecticæ quoq; ante Aristotelē ab Archyta Tarentino scriptum aliquid legimus. Neque id nunc dico, non posse homines aliter philosophari quàm Græcè:sed quicquid cæteri philosophati fuerint,aut inchoatum quiddam aut non absolutum cōsistere,sed quod extremā & quasi Apellcā manum desideret.At dicet aliquis, Pythagoram, Platonem,atque alios philosophandi studio in Ægyptum se contulisse. Ego verò non negauerim aliquid inde in Græciam retulisse hos viros,ex iis præsertim quæ ad diuinitatem pertinēt, quæ ab Hebræis multo antè in Ægyptum pulsis manasse verisimile est. Nā & legisse Platonē Hebraica scripta,& lecta imitatum fuisse autor est Eusebius,atque ea in Græcam linguam translata:quando & Trismegistum,qui omnem penè veritatem(vt ait Lactantius)nescio quo modo inuestigauit,Græcè scripsisse videmus. Hebraicam tamen veritatem interim excipio. nam de humanis rebus atque artibus agimus,non de diuinis inuentis:quanquam hæc quoque postea à Græcis potissimùm explicata sunt, quum ratio propagandæ veritatis iam non refragabatur. Quid quòd & Indos philosophos Græcę linguæ ignaros non fuisse scribit Philostratus,& cum Tyanensi Apollonio Græcè nonnunquam fuisse loquutos?

Atque hæc de Græca lingua,quantum vel nobilitate,vel vsu cæteras antecellat, dicta sufficiāt,nūc quantū Latino sermoni adiumenti pręstet, dicemus. Nam aliæ profectò loquutiones sciri sine Græca lingua parum rectè possunt:vt verò optimè loquantur, nihil impedit.At Latinus sermo ne loqui quidē potest exactè sine Græcæ linguæ cognitione, tantum vel cognationis vel cōiunctionis cum illa sortita est hęc nostra,vt esse fortasse possit sine illa,bene autē esse non possit.Quemadmodum homo sine virtute vt sit,nihil prohibet: vt verò bene sit,fieri non potest,si virtus nō adsit.Quare quid aliud esse dicemus Græcam linguam,si ad Latinam referatur,quàm eius virtutem,ex qua sua illi felicitas comparetur?Quod si Ouidianum illud sub eius persona prætulerimus,non ab re fortasse dixerimus,

Ergo ego sum virtus,ego sum tibi nobile regnum. Minimè autem indignari debet sermo Latinus quod è Græco manarit, sed gloriari potius.nam quod ab optimo autore initium sui traxerit,fieri non potest quin sit & ipsum optimum, atque illi proximum. Non potest ergo non esse cuiuis rei accōmodatissimus Latinus sermo,qui è Gręco processerit:ac mihi sanè videtur, quum vtrunque considero,nihil aliud esse Latinus sermo quàm Græci exemplum atque imago,vt quicquid in illo sit,in hoc quoque eniteat.Principio enim si elementa, ac literas, earum inter se contextum intueare,eandem in vtrisque inueneris rationem:si verba ac voces,eodem modo significare,eodémque modo necti ac cōstrui ac penè vim habere eandē. Ideóque siqua etiamnum innouanda nobis ac fingenda sint,ita demum habitura fidem dixit Horatius, si Gręco fonte cadant.Nam & multa nos à Græcis accepta transpositis literis nostra fecimus. μορφὰν illi Dorica lingua dicunt, nos formam : illi ἅρπαξ, nos rapax. multa immutatis, φὼρ, fur : νὺξ, nox. multa additis,ἓξ,sex : ἕρπυλλον, serpyllum.multa eadem permansere.Infinitum esset omnia persequi, vt dictionum eadem ratio, vt nominum ac verborum inflexio, vt præpositionum, aduerbiorum,cōiunctionum eadem obseruatio:sed minutiora hæc quàm vt in præsentia examinanda sint,& à nostris grāmaticis abundè tractata.Orationis verò compositio ita pendet è Græco,vt quæcūq; à Græcis tradita sint in ratione dicēdi, eadē à Latinis & seruētur & seruari iubeātur. nā & quas dicūt sentētiarū & quas orationis figuras in vsu à Latinis nō minʹ receptæ sunt quàm à Græcis,& earū nomina aut Græca adhuc vsurpātur,aut Gręcorū imitatione signi

ficantur,vim quoque rei appellatione ipsa exprimentia:quam qui non vident, rem quoque ipsam non diligenter animaduertunt. Neque verò casu euenisse dixeris tantam hanc conuenientiam,sed industria,sed prouidentia. quare nonnisi Græca lingua duce procedere Latinam posse,verissimè affirmari potest. Quemadmodum enim,si principium rei atque origo nesciatur,sciri ea res non satis rectè potest:ita Latina lingua,si Græca ignoretur,vt benè teneatur,nõ fit verisimile.

Quòd si te ad disciplinas artésque contuleris,ac rerum cognitionem sectari volueris:iam verò hîc quàm penè nihil effeceris,si te Græcis priuaris? Omitto enim grammaticã, quæ, vt multa habet propria peculiariáque in vnoquoque loquendi genere:sic multa etiam retinet Gręcę Latinæque linguæ ita communia vt quod de altera tradatur, alteri non minus conueniat. quare Græcis quoque niti autoribus ad nostrum loquendi vsum non renuêre nostri. At verò Dialectica tam potest sine Græcis literis incolumis sciri quàm sine Aristotele. nisi fortè à recentioribus vel nosci vel tradi melius existimemus: aut iis libris perdisci posse qui ex Aristotele tralati habeantur: quos si aspiciat ipse, non recognoscat, sed (quod de aquila dici solet, pullos nacta non legitimos) reiiciat, ac nolit pro suis: quippe qui Aristotelici solis radios non ferant. Possem hoc loco afferre singula quoque vocabula quibus vtuntur dialectici, quæ aut Gręca habeãtur, aut Græcorum imitatione sint facta: quorum etiam nonnulla malè à recentioribus accipiuntur, in his enim Græca ratio sequenda est: quam qui ignorant, sæpè falluntur. Quàm multa autem sunt apud ipsum Aristotelem, quæ aut Latinè transferri optimè nequeunt, aut, si transferantur, sensum ipsum Græcum non vsquequaque reddant? Quòd ea de causa dictum velim, quòd nonnulli existimant, si legant Aristotelicas quascunque tralationes, statim se sententiam tenere philosophi. Quæ res plerosque fallit, & quidem non indoctos: quum & qui transferunt, plerunque ipsi hallucinentur, atque aliud pro alio reddant: & qui legunt, aliter plerunq; accipiant quàm ab eo dicantur. Tam igitur Aristoteles sine Græcis literis intelligi optimè potest, quàm sine se. Quomodo enim vim saltem ipsam Aristotelicæ loquutionis intelligent, quã ille adeò elaborauit vt aditũ eo pacto suæ philosophiæ præcluserit socordibus atq; inertibus ingeniis? Quanquã sunt qui hæc sanè nõ magni faciãt, immo verò & cõtemnãt: qui & dialecticæ vsum longè melius teneri hac nostra tempestate affirmant quàm Aristoteles ipse calluerit. Quę res vellem equidem, pro mea in nostros viros beneuolentia, tam verè quàm animosè diceretur. Sed nos hæc aliorum iudicio relinquimus: ne, quod Gręcè dicitur, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν: néue, dum alios arrogantiæ fortasse arguimus, ipsi arrogantiores reperiamur, qui supra crepidam iudicare audeamus.

Transeo igitur ad poeticam, cuius & inuentio & vsus, ita totus Gręcorum est, vt quod de furore ait Plato, inanem esse hominis conatum qui sine furoris ea quam vult specie ad poeticas fores accesserit, de ignaro Græcarum literarum dici possit, incassum scilicet eum laborare. nunquam enim ingressurum musarum penetralia. Nam, vt omittam principem omniũ Homerũ,

-à quo, ceu fonte perenni,
Vatum Pieriis ora rigantur aquis:

vt alios Græcos poetas, qui quasi viam strauere posteris ad quoduis poematis genus: nónne fabulæ ac figmenta ipsa poetica, quibus tota vis atque vniuersa penè constat poesis, ita Græcorũ propria sunt, vt vel ab illis sint accipienda, vel illorum more confingenda? Quòd si qua etiam à nostris conscripta extant, ea aut è Græcis pendent, aut manca sunt, & ad Græcos nihilominus referenda. Quin & figuræ ipsæ verborum, & quos tropos appellant, tralationes, comparationes, similitudines, (quæ quasi condimenta sunt totius poeticę compositionis) vel à Gręcis mutuanda sunt, vel illorum imitatione tractanda. Ideóque inquit Horatius,

--vos exemplaria Græca
Nocturna versate manu, versate diurna.

Inuentio quoq; ita Gręcorũ penè peculiaris est, vt nostri, quotiens aliquid acutius aut elegantius afferre volũt, id totũ à Græcis transferãt, integris sententiis verbísq; seruatis. Quid quòd & nomina ipsa vel locorum vel hominum, quibus in poesi nonnunquam vti cogare, Græca sunt magna ex parte? in quibus, si Gręcã originem ignores, plerunque fallare necesse est. Quod non modò nostræ tempestatis hominibus contigit, alioqui non indoctis: sed & vetustiorũ nõnullis, vt Sidonio, Prudentio, Aratori, Iuuẽco: qui Græcorũ nominũ quantitate sæpe sunt abusi. Carminũ insuper, numerorũ pedúmq; genera, Græcã habẽt & originẽ & appellationẽ. quę tametsi à nostris quoq; tradãtur, attamẽ à Gręcis & copiosius explicãtur, & melius intelligũtur. Rursus verborũ ac rerũ copia à Gręcis tota sumẽda est: quibus (vt ait Martialis) nihil est negatum. si qua enim sit apud nos dictionum cõpositio faciẽda, aut vocabulum innouãdũ, sequẽda est Gręca figuratio: ac si qua in syllabarum quãtitate licentia vti velis, nisi Græcã adhibeas obseruatio-

nem, non probabere, sed aut argutulè aut imperitè fecisse videbere. Itaque non immeritò Aristophanes nugas ac deliramenta cæteras omnes nationes existimari voluit in iudicandis poetis exceptis Athenienſibus: quos & natura sapientissimos appellauit. Nec iniuria Mineruam iidem totam sibi vendicant, quum & cæteri dij, qui aut poeticæ aut eloquentiæ numina esse creduntur, Græcis & ipsi adscribantur. nam (vt inquit Horatius)

Gratis ingenium, Gratis dedit ore rotundo Musa loqui. At de poetica quoque hactenus.

At (puto) orator euadet quis egregius sine Græcis literis, Cicerone duce. Negari profectò nõ potest, Marcũ Tullium, veluti normam esse dicẽdi in sermone nostro, si tota teneatur in eo vis atque vniuersa dicendi ratio: sed id quî fieri potest sine Græcis literis? Quemadmodũ enim in disciplinis, qui ante Aristotelem philosophi mathematicíve claruere, vsos esse nonnunquã demonstrandi figuris, sunt qui scribant, sed demonstrationem omnino ignorasse: eodem modo potest & quis sine Græcis literis loqui fortasse ex arte aliquid, sed id vt se facere sentiat, aut quomodo fiat vt sciat, vix credi potest. Vis enim ipsa dicẽdi tota pẽdet è Græco tanquã è sui autore. Huc accedit, quòd quæ de arte à nostris traduntur, aut confusa sunt & inuoluta, aut parũ idonea ad explicanda singula quæ in orationis artificio latẽt: quæ verò à Græcis anxia penè dixerim diligentia & obseruata sunt & perquisita. denique cæterarum artium aut scientiarũ potest in alios quoque nonnihil redundare: at oratoriæ inuẽtio atque vsus totus Græcis debetur. Quod ne Virgilium quidem dissimulare potuisse palam est, quum inquit, *Orabunt causas alij melius.* Nulla enim verborum magis patitur ornatum quàm Græca lingua: atque adeò vt non veritus sit pronuntiare Aristides, aliorum omnium non barbarorum modò (vt ait) sed Gręcorũ quoque loquutionem, si cum Athenienſium sermone comparetur, puerorum esse balbutientium vocem. Quod tametsi nimis magnificè dicitur, attamẽ non procul abest à vero. Idẽ enim de Attica venere dici potest, quod de Periclis eloquutione scriptum reliquere tum Eupolis, tũ Aristophanes: in eius scilicet labris leporẽ ac persuasionis deam insedisse: atque in eorum mentibus qui audissent, quasi quosdam aculeos relinqui solitos: demum fulgere eum, tonaréque, atque omnia permiscere. Demosthenes quoque Athenienſes ipsos eo minus credi à cæteris queritur, quo paratiores sint ad dicendũ quàm cæteri. Hinc Cicero noster, tametsi tãtus in eloquẽtia, se quidem conari, Demosthenem autem perficere: se velle, Demosthenem posse, ingenuè professus est. Et Quintilianus Ciceronem à Demosthene quantus fuit, effectum scribit. Quo fit vt non falsò Aristides dixerit Athenienſes solos trophæum sibi erexisse, nullo sanguine, subactis omnibus gentibus oratione ac disciplinis: proindéque homines se suósque à diis immortalibus petere optaréque vt Athenienſibus potissimum similes euadant doctrina atque ingeniorum cultu: qui cibus humani animi esse censetur: cuius inuentio non minus Athenienſibus deberi creditur, quàm frugum, quas illis primùm largita Ceres dicitur. Nec mirum profectò videri debet si ex omnibus orbis partibus Athenas olim homines confluere soliti fuerint, discendi gratia. vt enim cætera animantia cò præcipuè trahuntur naturali impetu, vbi vesci atque impleri cibo maximè possint, ita & homines (qui aut animus tantùm sunt, vt Platonici volũt: aut potissimùm animus, vt Aristoteles) illuc sua sponte duci verisimillimum est, vbi largissima sit copia spiritalis cibi, ac verè diuini: quem disciplinæ ipsæ suppeditant, quæ Athenis in primis claruere. indéque factum est vt nostri quoque poetæ doctas Athenas perpetua quasi appellatione vocitarint. Sed de oratoria satis.

Philosophiæ verò pars tantùm naturalior recentioribus Latinis in vsu semper est habita, quam Aristoteles diligentissimè est persecutus. At diuinior illa quæ Platoni adscribitur, & quam veteres quoq; Romani admirati eousque sunt, vt diuinitatem quandam inesse eius viri scriptis intellexerint quidem, explicare autem non ausi fuerint: ac sequuti postea nostri Gręcíque theologi Christianæ religioni maximè conuenire demonstrarunt: intacta hactenus iacuit nostris his philosophantibus, nunc verò à plerisque desideratur magis quàm habeatur. Nam sine Græcis literis degustari fortasse potest, hauriri non potest.

At mathematicæ scientiæ tam possunt sine Græcis literis perfectè teneri, quàm sine Græcis autoribus, eiusmodi enim sunt quæ ab aliis traduntur, vt siquid modò vel paululum à Græcis diuerterint, in profundum labantur erroris, vnde educere sese postea atque explicare nequeant. Quemadmodum enim qui iter ingreditur, si semel excedere eum è via aut aberrare contigerit, quò longius processerit, non magis eò tendit quò vult, quàm recedit inde, ac fugit: sic qui in disciplinis, præcipuéque mathematicis, præscriptum semel ordinem liquerit, dediscenda discit. Satius enim est nescire aliquid prorsus, quàm peruersè scire: quum deterior longè sit dispositionis ignoratio, quàm negationis, vt interim Aristotelicè loquar. Quàm autem fallantur qui mathematicas res sine Græcis literis, & illotis (vt aiunt) pedibus aggressi sunt, facilè intelliget qui Campani expositiones in Euclidem cum Theonis editione

ac Procli commentariis conferet diligẽtius:aut Euclidis eiusdem perspectiuam, atque opus aliud de speculis,cum iis quæ Latinè scripta sunt iisdem de rebus:aut mathematicas Aristotelis quæstiones in libris quos Problematum appellant:atq; in omni philosophia rimentur quemadmodum à Latinis intelligantur.Quòd si Boetij quoque arithmeticam,tametsi diligentissimi Græcéq; doctissimi,ad Nicomachi præcepta,Iamblichi ac Philoponi cõmẽtaria referãt accuratius,perspiciẽt profectò quàm Greca ipsa nõ modò exactiora,sed & veriora dicãtur.De musica illud satis dictu fuerit,omnia instrumenta,sonos,proportiones,cõsonantias,neruos,Græcã habere appellationẽ.Prætereo Græcos musicæ scriptores,Euclidẽ,Aristoxenũ,Nicomachum, Ptolemæũ,Plutarchum,Briennium,Porphyrium, atque alios : quum apud nos vnicus sit Boetius,exceptis diui Augustini paucis,& Macrobij,ac Marciani Capellæ nõnullis. Nam nostram hanc musicam à vetere illa iampridem desciuisse,cùm pluribus indiciis,vt credam compellor, tum Olympiodori quoque grauis philosophi testimonio maximè moueor, qui cæterarum disciplinarum,arithmeticę,geometriæ,astronomiæ reliquias sua quoque tempestate seruari scribit:de musica autem illum versum vsurpauit,

Ημεῖς μὲν κλέος ἐσθλὸν ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν.

id est,

Nos clarum audimus nomen,nihil inde tenemus:

quasi nihil sit reliquum veteris musicæ. In astronomia quoque multa mihi videntur esse apud Græcos quæ à Latinis desiderentur. Nam præter Ptolemæi scripta, & ea non nimium fortasse fideliter ad nos tralata,pauca sunt quæ ad veræ astronomię vsum aditum præbeant.Quid enim simile apud nos habetur τῶν Εὐκλείδου φαινομένων, quæ veluti astronomiæ elementa traduntur à Cræcis. Quin & Theodosij σφαιρικά,vti principia totius astronomiæ sumi debere, autor est Philoponus:quippe quæ exactiora sint, & eandem obtineant rationem ad astronomiam quam geometria ad opticen,ad harmonicen arithmetica. siquidem ἀυλότερα, hoc est immaterialiora, sint,vt scribit Dauid,philosophus non incelebris.Theodosij autem σφαιρικὰ sequi dicit Philoponus Autolici opus περὶ τῆς κινουμένης σφαίρας,hoc est,de sphæra quæ mouetur : indéque postea principium sumere astronomiam,vtpote minus exactis minúsque certis demonstrationibus vtentem quàm ij faciant. quæ enim in Astronomia demonstrentur, summam extremámque certitudinem non polliceri dicit,sed quod proximè accedat. Vmbrarum insuper ratio nõ abesse ab astronomiæ præceptis creditur:cuius rei à Græcis quoque traduntur demonstrationes.nec desunt qui de his scribant.Sed nos hæc aliis pensitanda relinquimus. satis enim habuimus innuisse.

Medecina verò eo magis indiget Græcis literis quo maius periculũ affert ignoratio medicamenti,aut ægritudinis.quod euenire illis nonnunquã verisimile est qui Græcè nesciant,quãdo Græcis vocabulis omnia penè vocitentur apud medicos, & eius artis autores Græci præcipuè in pretio habeãtur:à quibus siqui in alia lingua claruerũt,veluti riuuli fluxerint manaríntque,ac si quid habẽt,inde acceperint,quanquã non purum id sincerúmque secum ferant.Quę res non modò à nõnullis nostræ quoque tempestatis medicis animaduersa est, sed scriptis etiã prodita.Ad summam non video quid in quauis disciplina sciri rectè possit si Græca ignorẽtur.

Nec fuerit iuris quoque consultis hoc inutile.nam & multa habentur in Græcis legum codicibus quæ apud Latinos nusquam legantur.siquidẽ(vt Politianus præceptor noster dicere solebat)multa Græcis legibus addidit Iustinianus, quippe quæ Latinis notiora existimaret quàm vt scribi oporteret:Græcis autem(vtpote alienis admodum à Romanis moribus consuetudinibúsque)explicanda latius censuit,quæ nunc remansere,illis apertiora quàm nobis, propterea que inde petẽda. Accedit & illud,quòd in Latinis Pandectis quę nũc Florentiæ visuntur,integra legum interpretamenta Græcè inueniuntur adscripta: quæ & ipsi vidimus,legimúsq;: & Græca testimonia citata,vt Homeri sæpenumero:& Græca verba addita significãtiæ gratia atque expressionis.Quod nõ ab re fecisse videtur Iustinianus,inter Gręcos magis q̃ Latinos referendus:quãdo in Græcia sẽper vixerit,quod ex Procopij certè historiis licet animaduertere.

Et quoniam in historiæ mentionem incidimus,quantam hac quoque in parte vtilitatẽ præstet Latinis hominibus Græca lingua,haud facilè dixerim, quũ multa sint à Gręcis petenda & nostris quoque rebus.non enim omnia adhuc ad nos tralata peruenere,sed quota pars, atq; ea nescio an satis fideliter.qua de re(ne,quod dicitur,cum laruis lucter,mortuos insectãdo) dicere nunc supersedeo:præsertim quũ iam plerique animaduertere incipiãt quàm sit erratum in historicis potissimum tralationibus:& nos hęc & pleraque alia quæ perperam in singulis disciplinis traducta habentur,copiosiore oratione, non maledicendi certè studio, sed ad nostrorũ hominum vtilitatem aliquando ostendemus.

Theologia demum etsi nonnihil à Græcis dissidet in præsentia, attamen multa est ab illis o-

lim mutuata, & nunc quoque potest. Sunt enim veteres Græci scriptores quibus non minus quàm nostris veritas ipsa roboretur:quippe quos sequuti nostri, quorúmque placitis innixi,totius religionis validissima firmissimáque iecerint fundamenta. Quis enim(quæso)Basilium illũ magnum non complectatur,Christianæ quoque fidei hostibus admirandum,incertúmque doctiorémne an eloquentiorem?Quis duos Gregorios,Nysses & Nazianzenum, nõ duo belli fulmina,(vt poetæ Scipiones)sed duo religionis lumina, vel potius soles nunquam obscurandos? quorum alter theologi cognomentum meruit apud suos, & diuum nostrum Hieronymum quantus est,effecit:alter,propter philosophiæ quendã veluti afflatum, tanto quoque fluit lepore,ornatúque verborum,vt Basilij fratrem vel potius discipulũ (vt se ipse appellat) facilè possis agnoscere. Prætereo Athanasium, minus his fortasse cultum, sed certè non minus diuinum. Transeo Damascenum,non theologum modò acutissimum,sed acrem & philosophum & dialecticum.Taceo Chrysostomum,non abs re profectò cognominatum aurei oris.Omitto & alios,quorum & scripta & sententiæ ita circunferuntur à nostris,vt pro oraculis haberi videantur.Quid quòd omnia quę de Christo literis mandata sunt,Gręcè primùm composita ferũtur, excepto Matthæi euangelio ? Quare fieri non potest vt nonnullorum fides è Græco petenda non sit,quemadmodum eorum quę à Mose aut prophetis scripta sunt, ex Hebraicis petitur voluminibus:quod facere nonnunquã videtur diuus Hieronymus, & fecisse ante eum Origenes credi potest,atque Apollinaris,vir vterque doctissimus,&Hebraicæ linguę studiosus.Quoquo igitur te vertas,præstò adest Græca lingua, operam suam in omnia præstatura : quã si refugias, non tam illam reiecisse quàm te necessariis admodum rebus fraudasse videare. Atque hæc sunt quæ de Græcę linguæ vel nobilitate vel vtilitate dicenda sese nobis obtulerunt:nimiũ fortasse multa Latino homini.non enim videor inuidiam veritus quòd Latinus apud Latinos ita Græca extulerim,vt penè nihil nostra esse contenderim. Quod non tam laudandi gratia aliena,quàm nostros homines admonendi,dictum existimari par est,quippe quum in ea perdiscẽda maiores nostri ita laborare sint soliti,vt vix sine illa quicquam se scire putarent.Semper (inquit Cicero)ad meam vtilitatem cum Græcis Latina coniunxi.Quintilianus à Græcis incipiẽdum præcipit.Ouidius quoque inquit,

Nec leuis ingenuas pectus coluisse per artes
Cura sit, & linguas edidicisse duas.

Claudius Cæsar vtramque linguam nostram appellare solebat: nec iniuria,quum ita Græcam linguam tenerent veteres Romani, vt nihil apud eos differret Græcéne an Latinè vel scriberent vel loquerentur. Ennius tria corda se habere iactabat,quòd triplicem linguam calleret, Gręcam,Latinam,& Oscam.Ouidius,dum in Scythia exularet,atque aduenarum congressum nonnunquam desideraret:Eius,inquit,qui accesserit,siue Gręca scierit siue ille Latina voce loqui,certè gratior vsus erit. Nero imperator apud patrem cõsulem iuuenis adhuc pro Rhodiis atque Iliensibus Græcè verba fecit.Vespasianus Gręcis quoque iocis extemporalibus vsus traditur. Ciceronẽ tam Gręcè quàm Latinè declamare solitum,nemo est qui ignoret : eundémq; Græcè aliquando Rhodi orasse. quẽ quum audisset Apollonius,exclamasse fertur,Græcã quoque eloquentiam Romam à Cicerone transferri.Idem quum de temporibus suis Græcè scripsisset,Gręcorũ quorundã hortatu,Græcam omnem nationem à scribendo deterruit. Scripsit iisdem de rebus & Pomponius Atticus,qui & cognomentum adeptus creditur, quòd Atticã linguam ita referre crederetur,vt natus educatúsque Athenis videretur.Quod Theophrasto, homini Græco ac diuinæ eloquẽtiæ viro, cõtingere nõ potuit,quominus à vetula argueretur tanquam non Atticus,sed externus, dum cupit nimium Atticus videri. Bruti Græcas epistolas (quæ adhuc in manibus habentur) & Plutarchus laudat, & Philostratus omnium imperatorũ epistolis lõgè anteponit:& Mithridates quidã regij generis summoperè admiratur.Marci quoque Romani imperatoris Græcas epistolas vehementer probat Philostratus. Quàm multi autem ex Romanis Græcè potius quàm Latinè historias scribere aggressi sunt ? Albini meminit Gellius,Luculli Plutarchus.Diui Claudij Græcas historias, præter Suetonij attestationẽ, citat Stephanus,Græcus autor.Arrianũ,cuius de Alexandro Macedonum rege Græcæ exstãt historiæ,& de Epicteti Stoici dissertationibus opus, inter primates Romanos numerat Lucianus. Ælianum,cuius multa adhuc Græcè scripta legũtur, Romanum fuisse scribit Philostratus, & (quod maius est) Gręcã linguã in vrbe didicisse,ac nũquã excessisse Italia.Germanicũ Cęsarẽ Græca quoque scripsisse poëmata,autor est Quintilianus.Quin & Græca eius epigrãmata adhuc leguntur: nec non Tiberij,Adrianíque,omnium elegantissima. Nostra quoque tẽpestate non defuere qui Gręcè scriberent:vt præceptor noster Politianus,(quẽ & Ioanni quoque Argyropylo,Græco homini,sæpe admirationi fuisse vidimus) vt vester Hermolaus, nunquã satis laudandus.Nemini igitur mirum videri debet Græcam linguam adeò à nobis probari con-

mendaríque,in qua videam maiores nostros non minus laborasse quàm in Latina:cuius & parentem & altricẽ illam procul dubio & crediderint & prædicarint,à qua etsi nihil aliud, disciplinæ certè nostræ fluxerint,vt ait Quintilianus.Quemadmodũ autẽ qui de parentibus optimè mereri student,non ægrè ferre creduntur si tota eorũ dignitas atque existimatio in eos referatur qui non solùm fundamenta iecerint suę felicitatis,sed eò quoque perduxerint vnde illi nũc apud omnes in pretio sint:sic non indignari debet Latina lingua si tota eius gloria in Græcam redundet,omnium bonarum artium magistram.Quum enim vetus lex sit(vt Aristides inquit) altoribus vniuersam referre gratiam,quoad fieri potest,tantùm abest vt me Latina offendere putem,Græca laudando,vt & gratificari me magis existimem Latinæ linguæ, quòd gratiam si non omnem,saltem quam possum,eius(quod dicitur)verbis,illi referam,cui & debere se plurimum & debuisse,semper ingenuè professa sit:quippe quæ nihil vnquam æquè abhorruerit atque ingrati animi vitium.Benignum est autem fateri per quos profeceris,inquit Plinius.Studium autem nostrum hac in re tantum abest vt ostentare in præsentia vobis studuerim, vt vehementer doleam,me non tam hęc dicere coactum, quàm sentire ac sequi,veráque quotidie experiri.Neque enim existimetis,me tantum laboris exhausisse ab ineunte ætate,aliena sectãdo, vt penè negligerem mea,nisi peruidissem & doctissimorum quorunque exemplo,& veterum testimoniis,omnem vim Latinæ linguæ in Græca consistere.Quod quum & re ipsa demum cognouerim,non committendum putaui quominus & vos & singulos quosque bonarum artium studiosos, quantum in me esset,ad eadem adhortarer,animarem, accenderem, ne difficultate rei deterreremini.Tanta est enim illi(quod iam diximus) cum Latinitate cõiunctio atque affinitas,vt eadem propemodum vtrique cõueniant. Quare non video quid hac in re sit cuiquã pertimescẽdum,quum nihil penè noui sit offensurus.Sed quod de animis nostris aiebat Plato, reminisci eos,quum essent corporibus obducti, omnium quibus multo antea diuinitus fuissẽt imbuti,id Latino homini euenire credendum est Græca discenti, eadem quasi resumere. quo fit vt non magis præceptore vobis opus esse dixerim,quàm mõstratore,qui in memoriam suggerat excitétque Græca veluti vestigia,quæ subobscura tenuiáque,vestris ingeniis iamdiu reposita conditáque seruantur.Ad quã sanè rem Græci fortasse hominis opera cõmodior quàm nostra:ego verò,vt non negauerim,sua melius Græcos tenere quàm nos: ita affirmauerim,nostra nos melius nosse quàm Græcos: insupérque tam posse nos res illorum perdiscere, quàm illos nostras.Quum itaque Latini docendi sunt Greca,nescio an Greci studium Latinæ sedulitati anteponendum sit.non tam enim intelligendi(quanquam id quoque) ratio habenda est, quàm explicandi.Quòd si quis pronunciationis tantùm Græcæ studio, eius ad vnguem perdiscendæ gratia,Græcum sibi cupit præceptorem,Quintilianum audiat, pręcipientem, non esse dandam operam literis Gręcis superstitiosè,vt & plurima oris accidant vitia,& in peregrinum sonum corruptus sermo perduret:sed ita discendam esse Græcam linguam comite Latina, vt neutra alteri officiat. quæ res à Latinis melius quàm à Græcis accipi potest. Siquis autem examussim vtrunque se præstaturum confidit,--*illum mirabor & ipse: Et dicam,monitis non eget iste meis.* Nos verò operam nostram,quibus ingrata non videbitur,pollicemur, non magis duces præceptoréſque professi nosipsos quàm comites sodaléſque:quippe qui nullũ laborem, nullam molestiam recusaturi simus:dum vos ita Græcis imbuamini,vt disciplinas inde omnes, quascunq; libuerit,facillimè adipiscamini:à quibus eò postea perducẽdi sitis vbi quum fueritis, liceat iam humanam felicitatem(si qua modò est in hac vita) quasi manu prehensam tenere: quàm si dimiseritis,vobis ipsi defuisse videamini.

Non est autem cur vos moneam vlterius vti homines esse memineritis,quibus felicitas hæc quæcunque sit,debeatur.nam hoc tam cuiuis notum esse debet,quàm quòd viuat.Illud potius nostra interest,confirmare vos atque adhortari,ne laborem reformidetis,qui voluptati(quam in ipso statim limine Gręcarum literarum percepturi estis)adeò iunctus est,vt non magis laborandum nobis esse videatur,quàm voluptati honestissimæ inseruiendũ:qua vt ampliore quoq; perfruamini,nihil mihi videor omissurus,nihil præteriturus,quod quæri à vobis aut desiderari mouerim:si modò eiusmodi sit futurũ quod & nobis quoq; non ignoretur.Quid enim literato homine turpius,aut ab humanitate alienius,quàm si aut scisse aut didicisse frustrà videatur?Frustrà autẽ & scit & didicit,qui nec cõmentando nec docẽdo cuiquã prodest. Sicut enim in animantibus propriũ ac naturale maximè opus esse censetur procreare tale aliquid quale ipsum est si integrum absolutúmque sit:ita erudito homini nihil conuenire magis dixeris quàm efficere relinqueréque post se sui simillimos in studiis ac disciplinis:si aut homo fuisse videri vult, aut non indoctus homo.hominem enim hominis causa natum credi par est.Quare neque inuidere cuiquam in literis,fas iudico,neque supprimere quicquam quod vtile futurum existimes aut viuentibus aut posteris.Nam(vt ait Theognis)

Χρὴ μεσσᾶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴτι σοφωτὲν
Εἰδεῖη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν·
Ἀλλὰ τὰ μὲν μάθοι, τὰ δ' ἐκκνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν.
Τίς φιν χρήσηται, μοῦνος ὅτις ἄμμορος;

Hoc est,

Musarum interpres si quid sapientius vnquam
Nouerit,inuidia sit procul inde mala.
Núncque alia inueniat, nunc monstret,plurima condat.
Si solus sapiat, nempe quis vsus erit?

Quippe(vt Plato aiebat)non minus ad felicitatẽ pertinet bonos efficere, quàm bonum esse.ideóq; nulli magis idẽ familiarius se offerre solitus erat quàm cui plurimo vsui esse posset:quanquam se suísque rebus maximè frui valeret.Quod mihi quoque video esse faciẽdum,in ea præsertim ciuitate quæ non tam potentia atque imperio ipsius sit Italiæ metropolis,quàm quibusuis virtutibus,totius orbis grande specimẽ atque ornamentũ, vel potius naturæ miraculũ:quũ quæ imperium vitia comitari solent,non modò ita refugerit vt non inesse possint suæ reipublicæ,sed ne excogitari quidem. Quare beatum iudico eum quẽ cuiuis studio incumbentem degere in ea contigerit:sed beatissimum,quem literariæ facultates exceperint: quũ tot pręsertim tantáque vndique suppetãt affluãtq; ad eã rẽ cõmoda,vt fingi fortasse plura possint, haberi certè nõ possint.Ibi enim(vt alia omittam)tanta librorum copia,quanta post Gotthicã ruinã nunquam fuit, nec veteribus verò Romanis aut Græcis florentibus, in his quæ extent, facilè credi par est:quum nouo hoc inuento carerent imprimendorum librorum,qui & pulcherrimi iam atque emendatissimi prodire incipiunt, Aldi potissimùm nostri opera:de quo illud habeo dicere quod de Porphyrio inquit Simplicius, Omnium bonorum nobis autor Aldus.Vobis verò illud mihi videor accommodaturus quod Demosthenes,quem interpretaturi sumus,Athenienſibus protulit. ferte autem (rogo) æquo animo Græcis me pauculis verbis vos alloqui: ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς, ὦ ἄνδρες Ενετοὶ, μονονυχὶ φωνῶ ἀφιεὶς λέγει ὅτι τῆς Ελληνικῆς ὑμῖν λόγων ἀντιλήπτεον ἔστιν, εἴπερ ὑπὲρ εὐτυχίας αὐτῆς φροντίζετε. hoc est,Præsens itaque tempus,ô viri Veneti, quasi emissa voce pronuntiat capescendas esse vobis Græcas literas, si quid de felicitate vestra cogitatis.Nam vt Virgilianum quoque carmen in vos transferam, Vía prima felicitatis (quod minimè remini) Graia pandetur ab vrbe.Expergiscimini igitur iam,& capescite Græcas literas,vltrò sese vobis offerentes. Dixi.

M. ANTONII ANTIMACHI DE literarum Græcarum laudibus oratio, in Ferrariensi gymnasio publicè habita.

IN degenda hominum vita, ij qui alicui prodesse conantur, quantopere laudandi sint, spectatissimi viri, non vos præterire crediderim: quum & ingenij acumine & longo rerum vsu præstetis, ac doctrina atque prudentia antecellatis. Qui verò publicæ vtilitati consulunt, ac non solùm sibi, sed & patriæ & amicis ac humanæ societati sese natos arbitrantur, quanto laudum præconio extolli mereantur, itidẽ vos non ignorare existimauerim. A qua sanè animi sententia quum nec ab ineunte ætate, nec etiam postquam nostra canescere cœpit oratio, vnquam abhorruerimus: nihil præclarius, nihil commodius, nihil conducibilius atque præstantius in toto vitæ cursu esse duxerimus, nihílque magis ex animo vnquam optauerimus, quàm plurimis benefacere, ac de omnibus pro virili mea (modò daretur occasio) bene mereri: amicorum precibus (quorum beneuolentiæ aliquid recusare, non solùm turpe, sed propemodum nefarium videbatur) & cohortationibus huius celebratissimi gymnasij instauratoris Lodouici Bonacioli, viri planè in omni scientiarum & virtutum genere eminentissimi, (cui ex isto hominum flore qui viuunt, paucos admodum pares inuenias) non spe honoris aut gloriæ, cui sapiens quisque semper studuit, nec lucri cupiditate, sed potius quò id quod in animo habebam, re facilius præstare possem, Græcè profitendi publicum munus non inuiti suscepimus. Eo itaque consilio huc accessimus, vt quæ ad communem Græcè discere cupientium vtilitatem spectare videntur, diceremus, ac de literarum Græcarum laudibus verba faceremus: non quod ea dicendi facundia, is verborum ornatus, ea eloquentiæ vis, atque is demum orationis thesaurus & splendor, qui tam magno oneri sustinendo par esset ac tantæ rei dignitas postularet, nec non tot clarissimorum virorum conspectus mihi multò iucũdissimus mereretur, in me reperiatur: sed vt fretus humanitate vestra, qua erga omnes qui virtutibus innituntur, vti consueuistis, huiusmodi opus aggrediar, ac propositam rem pro tenuitate ingenij mei persequar. Cuius planè tanta est magnitudo atque præstantia, vt nemini vel mediocriter erudito deesse possit oratio: sed in exitu inueniendo maior omnino, quàm in initio inchoando, dicere volenti se offert difficultas.

Tanta est profectò literarum Græcarum, amplissimi viri, dignitas, & tanta dignitati coniuncta vtilitas, (quarũ notas antiquissimis temporibus, seu Cadmo, siue Danao autoribus, siue Orpheo admonẽte, Græcos habuisse, memoriæ proditum est) vt eæ non solùm apud illos qui cęteras gentes atque nationes barbaras appellabant, verùm etiã apud barbaros ipsos maximo in vsu fuerint, & ab ortu ad occasum vsque peruaserint: quãdo Druidas Gallorũ religiosos in publicis priuatísque rationibus literis Græcis vsos fuisse constat: & Romanorum tẽporibus in Heluetiorum castris tabulas repertas esse literis Græcis cõfectas, & ad Cæsarem perlatas, ex historiarum lectione latè admodum patet. Quibus in tabulis ratio cõfecta erat, qui numerus domo exisset eorum qui arma ferre possent: & item separatim pueri, senes, mulieresque. Brachmanas itidem (è quorum numero celeberrimus Calanus ille fuit) & gymnosophistas Indorũ sapientes easdem in vsu habuisse, easdem Indorum ipsorum regem Phraotem calluisse, compertum est. Apud Romanos verò quanto in pretio, quanto in honore semper sint habitæ, (quum penè eædem à principio cum Latinis fuerint, eas in Latium afferente Nicostrata) etiam me tacente, vel facillimè potestis intelligere.

Nullum enim studiorum genus, quod aliqua sapientiæ luce præfulgeat, nullas prorsus ingenuas disciplinas esse comperio, quæ non è Græcorum fontibus emanauerint: Latinósque in omnibus liberalibus artibus illorum sequutos imitatósque fuisse vestigia. Nam si à grammatica exordiri voluerimus, cuius inuẽtorem ij qui eam rem diligentius perueſtigarunt, Mercurium ferunt: sine qua ad nullũ scientiæ gradum peruenire valemus, quum ea duce orationis congruitatem assequamur, ac ad alias scientias faciles aditus adipiscamur, nónne eam totã à Gręcis habere fatebimur? Quid de poetica, quæ tantopere diuinitatis est particeps, vt summus ipse rerum omnium opifex statim penè à mundo, verbo, non manibus condito, sua mysteria per eam literarum monimentis mandari voluerit, dicemus? Quid de oratoria facultate, ac flexianima omnium regina rerum oratione, quæ motus animorum quò vult impellit, loquemur? Quid de

dialectica, quæ differendi artem aperit, verúmque à falso segregat, ac nos ad veritatẽ ducit, sentiemus? Quid de philosophia, legum inuentrice, morum disciplinarúmque magistra, quæ bene beatéque viuendi rationes demonstrat, ac diiudicato bonorũ & malorum fine, quid fugiendũ, quídve expetendum sit, proponit, ad sedandos animi affectus atque perturbationes plurimum valet, naturæ secreta rimatur, rerum omniũ causas perscrutatur, humana despicit, cogitánsque cælestia, hæc nostra & exigua & minima contemnit, immortalitatem animæ docet, ac nos Deo optimo maximo (ad summam cuius intelligentiam consideratione nos ducit, quantum homini licet) quàm simillimos efficit, iudicabimus? Quid de medicina, reliquarum artium parente atque educatrice, & altrice, quę vniuersas scientias cõplectitur, singulas disciplinas cogitatione prosequitur, rerum omnium cognitionem nutricatur & continet, ac humanæ vitæ conseruandæ, nec non extincta morbis corpora ab inferis penè reuocandi potestatẽ habet, rogati respõdebimus? nónne hæc omnia nos à Græcis mutuatos esse (nisi ingrati nuncupari velimus) confitebimur? quando ab ipsis & Mathematicas accepimus. Nam arithmeticam, reliquarum ducẽ, ex cuius numeris animam creari, ac singula constare Pythagorici sentiebant, & quaternarium numerum (in quo prima solida demonstratio inuenitur) rerum omnium opificem causámque esse affirmabant, quòd ab eo, tanquã à radice atque principio, cuncta dependerent: ac geometriam, quæ cum superiori adeò connexa colligatáque est, vt sine ea haudquaquam videatur posse consistere, quũ punctum referatur monadi, linea autem numero binario, ab aliquo ad aliquid, & trinario conueniat superficies: qua (dum eius lineamentis, formis, interuallis ac magnitudinibus vtimur) mare, terras, cælúmque metimur, quin à Græcis susceperimus, nemo, vt opinor, vel impudentissimus negauerit. Musicam verò à Mercurio numeris, vocibus & modis inuentam, quam veteres omne continere dixerunt, eo quòd eorum quæ sunt, absque symmetria & analogia nihil existat, nec etiam aliquid eorum quæ fiunt, si absque congrua symmetria atque analogia confectum fuerit, vnquam bene habeat, siue arte fabrefactum fuerit, seu natura comparatum: siue sensu comprehendatur, seu solius intelligẽtiæ speculatione percipiatur: quę duo nimirum in musica (totius harmonia) reperiuntur, ex cuius cognitione harmonicam mundi rationem coniicimus: & item astronomiam (cuius scientiam Chaldæi diuturna siderum obseruatione putantur effecisse) quæ temporum varietates, totius anni ordinem, astrorum influxus, ortus, obitus, traiectiones, motúsque stellarum, ac cæli meatus conuersionémque explicat, quid cuique euenturum sit prædicit, Græcorum beneficio (quibus tantum debemus) Latinos itidem habere fatendum est. Nec mea quidem sententia, vllus adeò peruicax, adeò obstinatæ mentis, duræque ceruicis, ac tam peruersi iudicij reperitur, qui aliquo modo id audeat inficiari. Ex quibus omnibus sanè rebus quanta hominibus cõmoda, quantæ vtilitates humano generi, quot honores proueniant, non meum est dicere, quum res ipsa per se loquatur. Ideo nõ est quòd vos (qui incredibili discẽdi cupiditate ardetis) ad huiusmodi literarũ studia, ex quibus maximos atq; vberrimos fructus percipietis, nisi vobis ipsis deesse volueritis, cohortemur. Currẽtes enim incitare videtur absurdum: quum tantæ (sicuti accepistis) dignitatis, honoris, cõmoditatis, splendoris, vtilitatis atque pręstantiæ sint, vt vnusquisque qui in bonarum artium studiis proficere exoptat, eas velit nolit cogatur expetere: præsertim quũ illis qui eas consequuti fuerint, maxima præmia non sine nominis celebritate proponantur, amplissimi honores non absque immortalitatis gloria reseruentur. Reliquũ est, vt demonstrata tãtæ rei maiestate, (ex qua, vt intellexistis, innumerabilia mortalibus bona pariuntur, & ad homines confluũt) in ea comparanda operam, curam, diligentiam, industriam ac studium denique meum vobis pollicear, quæ omnia, sine vlla laboris aut tẽporis intermissione, me libentissimè præstaturũ spõdeo: nec aliqua in re, quæ in discendo vsui vel commodo esse possit, me vobis vnquam defuturum recipio. Quod quum contigerit, Bonaciolo, viro non minori experiẽtia quàm doctrina ornatissimo, ac (vt suprà memorauimus) omnibus egregiis animi dotibus atque virtutibus vndecunq; refertissimo, qui huius clarissimi gymnasij nõ minus ornamento quàm vtilitati semper studet, mehercule velim referatur acceptum: eo quòd ipse omnium vnus procurauerit effecerítque (ne quod verum est inficiemur) vt Gręcè profitendi munus obierimus. Ago insuper humanitati omnium vestræ, si non quas debeo, saltem quas possum, gratias: ac si obsequendo & de vobis bene merendo gratia referri poterit, eã me quandoque libenti animo cumulatissimè relaturum, affirmare non dubitauerim: propterea quòd hodie frequenti ac iucũdissimo cõspectu vestro, me (quæ vestra est benignitas) ornandũ amplificandúmque susceperitis. cuius beneficij memoria apud me resideat sempiterna necesse est.

EX CONRADI HERESBACHII oratione in commendationem Græcarum literarum,

EXCERPTA. autorij Damnati permisa tamen.

Siue autem autore Iauam, linguæ huius, ſicut & gentis, primo fundatore, literarum Græcarum initia è Babylonica illa linguarum orta varietate, atque in Græciam tranſlata, ſiue temporum iniuria neglectus characterũ vſus, & à patribus antè repertus, velut poſtliminio à vicinis, ſiue Phœnicibus, ſiue Ægyptiis (apud quos patriarcharum monumenta conſeruabantur) repetitus ſit, etiam ſi certò non tradatur, tamen alterum probabile videtur, Græcam literaturam non ſimul cœptam abſolutámque. Primi per figuras animantium Ægyptii ſenſus mẽtis explicabant: & antiquiſſima monumenta ſaxis impreſſa, literarum inuentores perhibent. Inde Phœnicas, quia mari præpollebant, traditur intuliſſe Græciæ: hi gloriã adepti ſunt quaſi repererint quæ acceperant. Quippe fama eſt Cadmum, claſſe Phœnicum vectum, rudibus adhuc Græcorum populis, artis eius autorem fuiſſe. Quidam Cecropem Athenienſem & Linũ Thebanum & temporibus Troianis Palamedem XVI literarum formas, mox alios ac præcipuè Simonidẽ cæteras reperiſſe. Quum autẽ Palamedem ad deos retuliſſe hoc inuentum teſtetur Philoſtratus, & Plato ſcribat apud Ægyptios ſe audiſſe deũ quẽdam coli illic nomine Theuth, qui cùm alias artes, tum literas inuenerit: nonnulli ad Aſſyrios referant: alij denique æternum fuiſſe literarum vſum: veriſimile apparet, ſicut Latinæ à Græcis, ita Græcas ab Hebræis mutuatas: quod elemẽtorum ipſorum vicina nomina magna ex parte comprobare, contendit Euſebius, Ioſephi & Clementis teſtimonia citans: & ſicubi varient, id non mirum in tam diuturno & variarũ gẽtium vſu: quum & Græcas vetuſtas Cadmeas in tripode inciſas, ab his quibus nunc Græci vtimur, etiam diſceptare Herodotus referat, & Delphicam tabulã in æde Mineruæ Romæ teſtari ſcribat Plinius: quia verò Græci & Latini earum initia ignorarunt, & ad deorum inuenta, ſicut alia pleraque, ita hæc quoque retuliſſe, quũ tamen multis antè ſeculis apud Hebræos fuiſſe deprehendantur. Porrò quum Phœnices & Ægyptios (à quibus literæ primùm in Græciam tranſlatæ memorantur è poſteritate Cham fuiſſe cõſtet, iſique mox poſt ſortitionem liberorũ Noe, pulſo ſemine benedicto Sem, è ſua hereditaria ſorte ad filios Iaphet migrare cõpulerint: & poſtea Iſraelitæ duce Ioſua, hereditaria terra ſancta recuperata, exactam Chami ſtirpẽ alias ſedes quærere adegerint: quo factũ vt profugi vicinas Græciæ regiones occuparint, & illuc artes plurimas & patriarcharum reliquias ſecum adduxerint: (vti etiã idololatriam peruerſũmque per apoſtatam Cham, eiuſque nepotẽ Nemrod, inſtitutum deorum cultum Græcos Ægyptiis debere proditum eſt) & ex his fuiſſe Cadmum & Phœnices eius colonias, quas in Græciam deduxerat, veriſimile eſt: quòd ſimul cum deorum portentoſo cultu, & hoc literarum bonum è patriarcharũ reliquiis attulerunt: atque hinc eſſe quòd alij Syris, alij Phœnicibus literarum inuentionem acceptam ferant. Syriam autem ac Phœniciam & Ægyptum, Hebræorum fuiſſe ſedes, in confeſſo eſt, apud quos patrum monumẽta conſeruabantur: & conſtat Græcos ſapiẽtiæ ſtudioſos diſcendi cupiditate frequentes eò, vt ſacerdotes & prophetas audirẽt, profectos fuiſſe, (id quod de Orpheo, Muſæo, Dædalo, Homero, Lycurgo, Solone, Democrito, Heraclito, Platone, aliiſque innumeris memoriæ proditum) & quæ illic didicerãt, Græcè tradidiſſe. Vnde quæ de Chaldæorum, Phœnicũ, Ægyptiorũmque inuentis prodita ſunt à Græcis & Latinis, ea omnia ad Hebræos & patriarchas pertinere certum eſt: & quæ illi diis ſuis inuẽtoribus tribuunt, ea conſtat longè antè ab Hebræis reperta vſurpatáque fuiſſe. Cui rei argumentũ prębet vini inuentum, quod illi Baccho tribuunt, quum multis antè ſeculis à Noe patriarcha vitis cultura reperta fuerit, vt rectè poſt ſacram hiſtoriam admonuit Lactãtius. Ad eundẽ modum de frugum, medicinæ, aliiſque inuẽtis iudicare licet, quæ omnia ad factitios mortaléſque deos retulerunt illi: quum apud Hebræos vetuſtiores pleraque vſurpata ſint, priuſquam ad Græcos peruenerint. Sed ob id laude ſua minimè fraudãdi ſunt, qui ab aliis inuẽta, meliora reddiderint, atque ſic excoluerint vt nõ aliorum ſed ſua inuenta eſſe videantur: vt mox latius declarabitur. Græciam autem feliciſſimam ingeniorum altricem fuiſſe conſtat: adeò vt appareat, huius vniuerſi opificem, & linguarum virtutíſque diſpenſatorem Deum Opti. Maxi. hominibus qui ſecundum naturam optimam regionem nacti, eam etiam linguam voluiſſe largiri quę idoneum tradendarum

tradendarum honeſtarum artium præberet inſtrumentum, & fida virtutis eruditioníſq; cuſtos eſſet. ídque νὴ τὰς Μούσας citra cõtrouerſiam Græca lingua aſſequuta. Nã etſi initio rudis & contracta, ſic tamẽ exculta propagatáque, vt nulla lingua vel elegãtior, vel latius ſe ſparſerit: nulla quam non hæc elegantia & copia omníque ornamẽtorum ſupellectile ſuperarit: inter omnes tantum emicans quantum ignes inter luna minores. Nam quum linguæ potiſſimùm in hoc diuina diſpenſatione tributæ, vt quæ velis, commodè ac ſignificãter (vt diximus) exprimas: quæ, obſecro, ſignificantioribus magíſque appoſitis vocibus ſingula declarat quàm Græca? Adeò vt non abs re Socrates apud Platonem contendat, Gręcorum vocabula imprimis nõ temerè proinſtituẽtis voluntate, ſed naturali ἐνεργείᾳ natiuáque perſpicuitate rẽ velut oculis ſubiicere. Vnde exquiſita in Græcis vocibus venus καὶ εὐφωνία, Atticus lepos, Muſa Attica, Laconiſmus, & id genus alia ſingularis cuiuſdam appoſitęque in exprimendo ea lingua venuſtatis prouerbia pepererunt. Hinc quod grauiſſimus inter Latinos poetas, Graiis, inquit, dedit ore rotũdo Muſa loqui. Adde quòd & Muſas atque adeò deos ipſos aiunt Græco ſermone vſuros, ſi humana lingua vti voluiſſent. Porrò quum ſeptuaginta duæ linguę numerẽtur, ex his ſeptẽ præcipuæ, quas recenſet Volaterranus, Aſſyriorum, Arabum, Ægyptiorum, Hebræorum, Græcorum, Latinorũ, Dalmatarũmque: tamen nulla ex omnibus his, quæ vel latius ſparſa ſit, vel præſtantiora ingenia nacta ſit, vel denique plures honeſtas diſciplinas tradidit. Neque enim ſolùm hęc lingua ſe cõtinuit ea parte quæ Græcia propriè dicebatur, hoc eſt Ægeo pelago & Ionio atque Iſthmo cõcluſa: neque ea tandem regione quæ magna Græcia dicebatur: ſed præter inſulas & peninſulas, ampliſſimáque regna, Peloponneſum, Cyprum, Rhodum, Cretam, Aſiam minorem, Macedoniam, Epirum, Myſiam, Illyrium, Thraciam, Dalmatiam, Syriam, Ægyptum, ob Alexandrũ victorem longè latéque complexa eſt, ſed Galliæ Germaniæque etiam communis eſt. Nam & Maſſilia celeberrimum Græcarum diſciplinarum gymnaſium habuit: & in nobili Cliuenſium oppido Menianæ ſcholæ præfectus Græcus rhetor Athenis ortus, teſte Eumenio: & Druides, Celtarum ſacerdotes, Græco ſermone in ſacris vſi. addítque Iulius Cęſar, Gallos in publicis inſtrumentis Græcas literas vſurpaſſe. Britannorum pars quæ Cornubia dicitur, reliquias Græcæ linguæ profitetur. Quid dicam de Germania noſtra, in cuius lingua innumera veſtigia Græcæ linguæ remanent? & nos obſeruauimus aliquando aliquot centurias vocabulorum quæ merè Græca ſunt. Poſtremò neque Scythas à Græca lingua abſtinuiſſe, declarant Anacharſis & alij plerique. De Italia & Roma nihil attinet dicere, vbi Græcorum lingua propemodum ipſa Latina vulgatior fuit: & clariſſimi ſcriptores in Italia & media Roma Græcè ſcripſerunt. Siquidẽ Ælianus (vt ſcribit Philoſtratus) Romanus fuit, & Italiam nunquam egreſſus, & tamen eius extant Græcæ hiſtoriæ. Item Plutarchus, Strabo, Dionyſius, Appianus, Diodorus, & innumeri alij Romæ vixerunt, & ſcripta ſua illic ediderunt Græco ſermone: quemadmodum in Syria & Ægypto Ioſephus & Philo Iudæi Græco quàm natiuo vti maluerunt. Græca lingua in ipſa Syria Romanos imperatores facundos habitos, Mutianus teſtatur apud Tacitum: eóſque ad exercitum Græcè loquutos. Adde, imperatores ipſos, non ſolùm Romanos, quos omnes propè Græcè peritiſſimos fuiſſe conſtat, & multorum carmina extant Græca (ſed Germani etiam imperatores quos alioqui ἀμούσους eſſe ſolitos nouimus) Gręcã linguã calluerunt. De Carolo magno traditur quòd Græcos legatos audiuerit, & Græcè reſpõderit ipſe. Otho II, imperator in bello quod in Apulia cum Saracenis & Gręcis geſſerat, inſidiis interceptus quum Græcè ſciret, eóq; ſermone vteretur, hoſtes fefellit: vt nõ animaduertẽtes eũ eſſe Germanũ, facilè pecunia ſe redimi paterẽtur. Porrò, ſi linguæ alicuius vtilitatẽ æſtimare velimus, quid hac vna cõmunius, quíd ve vbique ad omnes diſciplinas percipiendas vel tractãdas vtilius ac magis neceſſarium? nempe qua, velut Delphico gladio, ad omnia & vbique vti cõueniat: primum quum (vt dictũ) nulla gens, nulla ſchola, nullum virtutis ac diſciplinarum emporiũ, quod hanc linguam, velut commune vtiliſſimúmque organum, non arripuerit. deinde nulla lingua plures vel diſciplinas, vel benè viuendi præcepta tradidit, & per orbem tranſmiſit, ac fidelius conſeruauit, Quota quæq; plures, eóſque clariſſimos in omni diſciplinarũ genere ſcriptores exhibuit? è quorũ ſcriptis & inſtitutis, cùm omnis doctrina liberalis, omnis hiſtoria, omnis ſermo elegans ſumi poſſit. Aut quæ tandem lingua vel diſciplina, quæ huic colonias nõ duxerit? quæ indidẽ, ceu è locupletiſſimo mercatu, ſupellectilẽ non compararit, aut potius, ceu ex vbere artium eruditioníſque fonte riuos non diduxerit? Nã, vt Homerus de Oceano canit, Ἐξ ὅπερ πάντες, inquit, ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα, Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρέατα πάντα νάουσι: ita ex hac lingua, veluti quopiam bonorum omnium mari diſciplinæ, artes, præceptiones, atque adeò ipſa elementa, manarunt. Hinc poetica, rhetorica, dialectica, grammatica, diſciplinæ quæ mathematicę vocantur: hinc politica, ethica, therapeutica, phyſica, theologia, & (vt vno verbo multa complectar) vniuerſa ipſa philoſophia, diſciplinarúmque omnium orbis, quam encyclopædiam vocamus: quæ omnes artes

Græcos etiam nunc fontes resipiscunt,vt ne nomina quidem alia quàm natiua & Græca admittãt, neque nos aliis nominibus eas agnoscamus: eóque iure se nobis permittẽtes, vt à fontibus secludi non patiantur.Nã & tota lingua Latina,& disciplinę ea lingua traditæ, ex hac fluxerũt, ádque huius ductum sic cõposuerunt vt instar alumnæ & discipulæ πτερυγίζουσαι ἐκ τῆς τιθηνητείρας manu fulciantur ac sustententur,ab illius ductu ne latum digitum discedẽtes. Id quod à literis, velut ab ouo,ordienti per omnes disciplinas ostendere,non fuerit difficile. Siquidem literæ omnes,vna duntaxat atque altera dempta, inde mutuatæ sunt: etiamsi iucundissimis illorum caremus,altera,vocali,altera,consonante,quibus nullæ apud eos spirant dulcius. Adde quod nos vix quatuor literis,illi duabus exprimunt: vt apparet in dictione φθία,ἀπόφθεγμα.Scribendo autem & pronunciando(quæ sunt præcipuæ Grammaticæ partes) quàm Græcæ linguæ rudes passim labãtur ac sese traducãt,satis liquet,quũ imperiti Criste pro Christe, Eleison pro Eleeson. & sonent & scribant.Neque minus in etymologiis peccatur,quũ innumera nomina(velut exẽpli gratia, in e primæ inflexionis & patronymica omnia: itẽ Dido,Sappho,Laches, & id genus similia) citra Græcorũ inflexiones vsurpari legitimè non queant.Taceo generum rationẽ,articuli in oratione vim.Quid memorẽ syntaxeωs, figurarum rationes à Græcis pendentes?Taceo quod Nonius Marcellus vniuersa ferè Latina vocabula repetit à Græcis. Sed ne in elementis balbutiamus,sat fuerit,si perspicuum fecerimus, Latina sine Græcis, quibus superstructa sunt, non posse subsistere:áque ipsis elementorum crepundiis Græca discentem, operæpretium facere laborísque compendium parare.

Cæterùm vt ad serias disciplinas progrediar,intra quas primas facilè sibi vẽdicat Poetica(seu vetustatis autoritatem spectes,siue rerum traditarum vtilitatem atque œconomiæ prudentiã) huius & vsus & inuentio Græcorum est. vnde Horatius, poetam formaturus, ad Græcos, tanquam ad certissimos eius artis magistros,relegauit:*vos,*inquiens,*exemplaria Græca Nocturna versate manu,versate diurua.*Nã vt cæteros,Musæum & Orphea, poetarum antiquissimos,prætereã, ex vno Homero,tanquã vniuersæ eruditionis fonte, disciplinarum omnium seminaria hausta, cùm per se perspicuum tum Plutarchus singulari libro contestatũ reliquit.neque poetas solùm indidẽ hortos suos irrigasse,sed oratores admirabile illud dicendi artificium figurásq;,ac denique philosophos reip.bene viuẽdi præcepta mutuasse declarat. Neq; vel consiliorũ vel litiũ artes,vel similitudines,vel amplificationes,vel argumẽta,vel digressiones vllę,quę ab illo nõ sint cõmonstratæ.Quid obsecro tentari potuit quod ab illo in suis poematis non sit excogitatũ vel animaduersum?Quæ regio,quæ pugna,quæ formæ,quod remigiũ, qui deniq; motus animorũ, quæ ferarũ figurę,quas ille cęcus nõ viderit?quũ ita nobis eas depĩxerit vt eas quasi videre,quũ legimus,videamur?Ac verissimè his succinẽs poeta Latinus de Homero,*Qui quid sit,*inquit,*pulchrum,quid turpe,quid vtile,quid non,Plenius ac melius Chrysippo & Crantore dicit.* Quibus hoc addere licet summæ laudis loco,singula propemodũ verba eius poetæ,quasi apophthegmata esse, & prouerbij loco vsurpari,vt testatur Macrobius.Et an à Latino Homero,alioqui absolutissimus, superatus sit,apud eundẽ licet intueri,Homerica cũ Virgilianis cõferentẽ. Hoc cõstat,Latinos primarij nominis poetas magna cum laude Græcorũ poemata vel transtulisse,vel imitatos fuisse inopia magis impulsos quàm superãdi fiducia fretos.Siquidem.Virgiliũ, Latinorũ coryphęũ, nemo nescit bonam Æneidos partem ex Homeri poesi trãscripsisse, atque in totum se ad Homerum æmulandum composuisse: Georgica ad Hesiodi ἔργων καὶ ἡμερῶν imitationem feliciter scripsisse:Bucolica impari conatu ad Theocriti facilitatem expressisse, critici fatẽtur:etiãsi illorum inuentis iam frueretur. Terentius (cui proximus, mea sententia,locus inter Latinos poetas debetur)adde etiam Accium,Cæcilium,Pacuuium:nunquid Menandrũ solùm interpretãtur,víxque leuem illius assequuntur vmbram,iuxta Fabij sententiam? Quãquam in comœdiis aliquid præstitisse Latinos,etiãsi totæ è Græcorũ myrotheciis mutuatæ sint, fatendũ est:tragœdia certè Græca tota est.Solius enim Senecæ apud Latinos(quod quidẽ sciam) extãt tragœdiæ, atque illæ ex Euripide interpretatæ. Deus bone quàm non accedit ad illius elegantiam, artificium,ac sententiarum grauitatem!Iam,si vtrosque cum alteris conferas,annon reperies omnia Latinorum inuenta,fabularum ingeniosa inuolucra,compositiones illustres,allegorias appositas,affectus acriores,mirandos motus,cõpositiones significantiores, ac breuiter supellectilem quandam natiua quadam poeticæ copia affluentem?E regione apud nos pigriora ferè omnia, gratia non solùm inferiora,verùm etiam à dignitate plerunque & à decoro aliena.Quanquam non inficior quin nostrorum poetarum carmina, si seorsum legas, venusta appareant & eleganter scripta, atque etiam vt iis nihil melius posse fieri censeas: at si componas & conferas Græca ipsa vnde illa descripta sunt, ac singula consideratè atque aptè iunctis alternis lectionibus committas, comperies vix Συρακουσίων τῶν δεκάτῳ,vt est in prouerbio. adeò iacẽre ac putere incipiunt Latina,vt quæ Græcorum,quę æmulari non poterant,luminibus gratiísque obsolescant.Cuius quidem rei apud Gellium,linguæ Latinæ acerrimum censorem, requirere iudicium atque exempla licebit,vbi Cæcilij cum Menandri,Virgilij cum Homeri & Theocriti, versus exponuntur,quos ab his mutuati sunt: Diomedis hercle & Glauci arma nõ dispari magis pretio æstimari possunt.Atque hîc mihi Cicero ignoscat,qui Latinos à Græcis sumpta,meliora reddidisse clamat.Sed quis hæc deprehendet? quis aut artificium aut translata aliunde intelligat,nisi huius linguæ supellectile instructus?

Poeticen excipit rhetorice,cùm numerorum & figurarum ornatu,tum structura orationísq; filo atque charactere propemodum coniuncta:quæ quũ omnia, perinde atque inuentionis & eloquutionis,ita argumenta & formulæ à Græcis fontibus hauriuntur.Quandoquidem in hac illi sic regnant vt Cicero fateatur hanc Athenis & inuentam & absolutã:siue diuidendi,prępa randi rationem,consilium,ordinem,seu affectuum motus spectes, figurarum & troporum picturas,eorum summatim omnium apparatum inde fluere videas. Et haud scio quid aliud poetę oratorésque nostri quàm poesin & oratoriam ciuitate donauerunt Romana:qui,siquid eximium præstiterint,id ex illorum omniiugis pratis, veluti flosculis,decerptis,illorúmque virtutum imitatione comparauerunt.Cato iam senex,Gręcis alioqui parum amicus,commentarios sibi collegit,è Thucydidis orationibus & Demosthenis,quas in dicendo magno sibi vsui fuisse testatus est.Quid Ciceronem,Latinę linguæ principem,in eloquentiæ illam arcẽ subuexit, nisi Græcorum studia,ínque iis æmulandis cõtentio? Nempe qui totum se ad Demosthenis vim, Platonis copiam,Isocratis iucunditatẽ,Periclis fulmina,Thucydidis maturitatem,neque certè infeliciter,composuisse deprehenditur,beatissima quadam immortalis ingenij benignitate suffragẽte:adeóque Græcorum studiis operam nauauit,vt se Græcis declamationibus exerceret: Græca vbique cum Latinis coniungens,modò Latina Græcè,modò Græca Latinè vertẽdo,stilum exercuit.Idémque filio(cui non nisi compendiosissimam fidelissimámque rationem præcipere potuit)faciendũ suadebat.Quod si hodie iuuentuti persuaderi queat, felicius disciplinæ tractarentur,neque tam exangues ingeniorũ venę existerent.Nihil enim mirum omnes bonas disciplinas iam diu sepultas,cùm Græca lingua abolita,tum nullo declamandi exercitio:quę tamen primaria sunt ingeniorum fomenta in eorum animis qui ad eruditionis aliquem fructum peruenire contendant.

Dialectica,rhetoricę germana quum vtraque alteri coniungenda esset,nostri hanc neglecta prorsus altera,veluti dextra manu,ad meras cauillationum stribiligines,aniles rixas, protraxerunt:vt nullum hodie veræ dialecticæ in scholis remanserit vestigium. Quorsum patua(praua dicere debebã)logicalia?quorsum barbara non solùm,sed inepta etiam atque inutilia illa quibus iuuentus in publicis gymnasiis oneratur commentaria? quorsum pro Aristotele, Porphyrióque,genuinis & Græcis elegantissimis,earúmque artiũ peritissimis magistris,ineptis & corruptissimis tralationibus vti coguntur?quas quum nec intelligant ipsi professores,tamen miseram iuuentutem edíscere cogunt,ad nihil profuturas.Et tamen ex ipsis fontibus artes hæ facillimè percipi poterant.

Quid de mathematicis loquar?quum peculiares eius artis voces nondum sint Latinitate donatæ,neque commodè inopia linguę Latinæ omnes possint,fit vt identidem harum literarum imperitus in his explicandis intelligendísque offendat:quum vbique occurrant trigoni, tetragoni,monades,triades,diapente,diatessarωn,excentrici,syncẽtrici,epicyclij,eclipses,& eius ordinis tanta turba vt annus deficeret si omnia vel cõmemorare vel ostendere nitar loca vbi interpretes nos in fœdissimos secum errores traxerunt.

Idque non in logicis ac mathematicis solùm sed per totam philosophiam euenit.quę quum tota sit Græcorum,nos vix faces quasdam ex illorum fontibus hausimus, eásque è tam multis transfusas.Interim tamen nostri philosophastri nullis dum vel Græcis vel melioribus literis adolescentes ad philosophiam veluti πτερυγίζοντες solùm Alexandri Galli doctrinali,ceu communi omnium copiæcornu,instructos,statim Icari in morem ad philosophiæ ardua(hoc est ad volandum sine pennis)transmittunt.Cicero,alioqui Græcorum gloriæ æmulus,philosophiam declarat citra Græcam eruditionem neque percipi neque subsistere. Nam quum apud nos pauca admodum eáque à Græcis desumpta extent digna lectu, (sophistarum enim nugas & delira cõmentaria nõ libet inter philosophiæ scripta referre)apud illos tã copiosa,pretiosa,nitidáque philosophicæ supellectilis monumẽta nobis sunt reposita,quæ si in sua lingua legantur,& cum Teutonicis his conferantur,(hoc est,quę in Latinã linguã translata)iure dici poterit quod poeta de exanimato Hectore, Hei mihi qualis erat,quantũ mutatus ab illo Aristotele & Platone! Nã præter hoc quòd parũ cõmodè multa versa,parúmq; significãter expressa,etiã pleraq; prætermissa sunt,quæ nõ sunt satis assequuti interpretes,nõnulla de suo addiderunt:alicubi obscuriora relinquũtur,quæ subinde lectorẽ diligentẽ vel cruciãt,vel fallũt:vt cernere licet in libris

meteorologicis,& De cęlo,ac Physicis Aristotelis,vtilissimis quidem libris,sed à nostris nō intellecti in scholis reiiciuntur.De Platone quid dicā?is nisi sua lingua legatur,nemo iudicare poterit de illius diuina vel doctrina vel eloquētia:reclamāte quadam inexplicabili & copia & suauitate,in qua vir ille in ea lingua supra humanum ingenium dominatur.Quare doctissimus iuuenis Thomas Lupsetus,quū alterna opera Platonē legeremus Lutetiæ,is subinde versum Platonem,nothum aut Academicam vappam appellare consueuit quoties Latinum cum Græco conferremus:adeò diuinæ illius virtutes extra Græcum sermonem percipi nequeunt. Idem de Xenophonte,Theophrasto,Plutarcho atque cæteris grauissimis philosophis, & doctrinæ castitate & eloquentiæ dotibus admirandis,iudicare licet.

Iam verò vt per cæteras philosophiæ partes progrediamur, iatrice ac therapeutice,naturalis philosophię & honesta & necessaria disciplina,si purè próque dignitate tractetur,certissimúmque πρὸς τὰ ἄλφιτα compendium afferens,sed barbarorum linguæque Græcæ imperitorū scabie eam occupante,Deus bone quàm squalida & strigosa reddita: quámque periculosis erroribus & imposturis elegantissima simul vtilissimáque professio deformata est! vbi pro Hippocrate & Galeno,huius artis κορυφαίοις,qui & citra Græcorum eruditionem percipi nō poterant,nescio qui barbari Auerroes & Auicennæ in scholas recepti sunt:quū illi interim multorum instar esse poterant, & reuera Homerico encomio digni, ἰατροὶ ἀνδρῶν πολλῶν ἀντάξιοι ἄλλων. Tota enim medicina, sicut & reliquæ philosophię partes,à Græcis petita.Idq; indicant eius artis pharmacorū,vnguentorum,cataplasmatum,potionum,ceromatum vocabula:item animantium,plantarum,gemmarum,morborum,remediorum,instrumentorum,ponderum,mensurarum innumeræ nomenclaturæ:quę quum apud nos etiam recepta,circulatorum atque huius linguę imperitorum abusu detrita corruptáque,nō intelligantur,non rarò fit vt indocti medici potiones pro cataplastis,&(vt dicit poeta)φάρμακα πολλὰ μεμιγμένα λυγρά καὶ ἐσθλὰ ministrent. Id quod designauit quidam, suppositorium, hoc est pessum,pro pillulis præbens deglutiendum. Et tamen hisce impostoribus non dubitamus vitæ nostræ arbitrium concedere:nempe vt per experimēta mortis agant:quum sit in nulla professione periculum maius : vt de his verè scripsit Plinius. Atqui videmus nunc,Musis benè fortunantibus,ac melioribus literis reuiuiscentibus, quosdā Græcarum literarum adminiculo fretos,strenuam operam nauare vt hæc disciplina suæ dignitati restituatur:huc iam incumbētibus Theodoro Gaza,Leoniceno,Manardo,Copo, Ruellio, & aliis plerisque ætatis nostræ ἀρχιάτροις, qui Augiæ illud barbarorum medicorum stabulum è Græcorum fontibus abluentes,eius disciplinæ candidatos ad ea collimare docent, sine quibus ἄσκοπα τοξεύουσι.

Ad iurisprudentiā(hoc est νομικὴν venio,professionem & amplissimam & religiosissimam,nēpe Reipub.humanæque societatis ac pacis tuendæ magistram. Qua arte quum & hæc Academia maximè celebretur,& nos olim,nondum satis politiorum literarum viatico instructi, ad huius studium perpulsi,atque etiámnum studiorum nostrorum scopum deficimus:ne illotis manibus tam seriæ ac sacrosanctæ artis studium capesceremus,quæ diuinarum humanarúmq; rerum,iusti & iniusti notitiam profitetur) Imperatoris consilio admoniti existimauimus satius παλινδρομῆσαι ἢ δραμεῖν κακῶς, vt dicitur in prouerbio:& ad vtriusque linguæ studia,veluti ad suauissimas pellices reuersi,tantisperdum illarum cōsuetudine instructis atque exatiatis liceret cū legitima pro dignitate σωφρονεῖν:quum citra illas nullas seueriores disciplinas exactè tractari posse exploratum sit.Iam verò sat scio esse plerosque sic persuasos, vt existiment ad iurisprudētiæ studia Græcam eruditionem non tantoperè requiri:quos tamen,si me patienter audierint, bonam spem concipio,sententiā eos immutaturos.Primum enim nemo diffiteri potest, iuris nostri originem & reipub.instituendæ formas Romanos à Græcis petitas instituisse. Deinde (vt antè quoque commemoratum,Romanis Græcam linguam familiarem & in deliciis habitam) maiorum gentium iureconsulti,qui iustitiæ magis quàm imposturarum ac litium studiosi,quū vtriusque linguæ periti & in omni disciplinarum genere ex culti essent,non existimabāt quenquam fore tam impudentem qui ad hanc religiosissimam artem accederet, nisi & ipse Græca eruditione instructus esset.Vnde subinde è Græcorum thesauris κειμήλια proferunt, quibus vel in respondendo vel interpretando iure vtuntur:non solùm voces & sentētias Gręcorū philosophorum,poetarum,oratorum,tanquam gemmas & lumina orationis, ad res significātius exprimendas,ádque propositum probandū infulcientes,sed & epistolas & rescripta Impp.atque aliorum iureconsultorum responsa Græco sermone subinde inserunt.Neque id abs re: quādoquidem iurisprudentiam cum philosophia coniunctam, & Cicero & Vlpianus testantur,nēpe politicæ ethicæque portionem esse.Philosophia autem cum suis pedissequis orbem disciplinarumcomplectitur,quam Quintilianus,vir in iureconsultorum seminario cōsularis versatus, causis agendis necessariam exigit.Ad hæc iureconsulti communiter fatentur, in causis dicēdis

philosophorum,poetarum,oratorúmque autoritatem allegandam & recipiendā.Id quod Paulus iurecons.comprobat: quum Hippocratis autoritate comprobet,septimo mense partū legitimum nasci.Et Iulianus sequitur Aristotelis sententiam in respondendo, qui tradit quinq; simul liberos nasci posse.Emptionis venditionísque contrahendę modus ex Homero allegatur. Vnde hîc Accursius,quantumuis ab his literis alienus,tamen necessitate veritatéque ipsa compulsus,erumpere cogitur:Nota, (inquiens) poetarū & philosophorū autoritates in causis allegandas.Idque fecisse iureconsultos passim videre licet,suas LL.ex horum scriptis locupletātes: vt cùm alias innumeris locis,tum ff. de LL, ex Demosthene & Chrysippo & Theophrasto, itē ex Aristotele titulo de vsuris,& Platone ff.de nundinis l.secūda.Sic tit.de pœnis,animaduersio delictorum suppliciorúmque ratio ex Homeri carminibus petitur,quemadmodū eo titulo capitalium causarū qualitas è Demosthenis sententia sancitur.sed quæ loca deprauata lectoribus iudicibúsque sæpè imposuerunt.Notarúntque hæc eruditiores litium decisores,ob linguarum meliorúmque literarum inscitiam capitaliter hallucinatos plerosque. Animaduerterūt igitur iureconsulti veteres,non modò lenociniis verborum,sed sententiarum etiam grauitate scatere literas humaniores:quæ etiam testimoniorum & iudicati non rarò obtineant vim. Solon è septem Gręcię sapientibus vnus,Homeri versibus sententiam suam iudicibus approbasse dicitur:vt videlicet Salamin insula à Megarensibus occupata adiudicaretur Athenienſibus, abdicatis Megareis.Quare non temerè à Iustiniano Homerus omnis virtutis eruditionísque parēs celebratur.Et quanquā iureconsultis qui iurisprudentiæ syluam peruagati fuerint,non est obscurum,leges exactè rectéque intelligere citra Græcæ linguæ peritiam perinde esse ac si quis sine pedibus ambulare tentet: tamen siquis hîc mihi ex iis quæ dicta sunt, ἁμαρτυρεῖ credere nolit,hunc ego iubebo mox aspicere ea quæ sunt ante pedes, hoc est ipsa iuris incunabula: & reperiet in ipsa statim iuris diuisione,ius scriptum & non scriptū vocari ad imitationem Gręcorum νόμον καὶ θεσμόν,vbi hactenus imperitum vulgus ridiculè legit,fonoi monoi. Verùm vt hęc leuiora,& quæ §. item pretium,tit.de empt. Et §. 1.de iniur.item §.de suibus ad l. Aquil. & alia pleraque institutionum loca transiliā,vnum proferam de donatione locū, vbi donationis causa mortis,ratio è Telemachi Homerici exemplo declaratur, locus hactenus à paucis dum rectè explicatus:ac primùm (quod equidem sciam)à nobis ex Odyss.lib.ρ, interpretatus. Id quod celeberrimi nominis iurecons. Claudius Cantiuncula testari poterit:qui ex meo exēplari à me adnotata excepit,atque hinc alij quidam imitati.Quemadmodū & de pub.iud.obscurato loco è Xenophonte lucem addidimus.Vbi Accursius,cū Academicis iubet lectorem ἐπέχειν, Gręcū (inquiens)hoc totū:omitte.Sicut aliàs,Hoc Græcum est: (inquit) quod legi non potest. Quid (obsecro)id aliud est quàm cæcum cæco ducatum præbere,& vtrunque in foueam, hoc est in errorem,prouoluere.ô infelicia tempora.At verò ipsas Pandectas,hoc est apothecas, atque adeò iuris ciuilis campos ingressis, Deus bone quàm hîc se offerunt multa nostrum institutum comprobātia.Siquidē in ipso limine,hoc est titulo libri,offendere cogitur:ac nec ipsum proœmium intelligere poterit Gręcæ linguę ignarus.vbi pro λύται,hircos,loco προλύται,coloritę,hoc est,pro gnesiis Græcis nescio quæ κίβδηλα & carcinomata,Gręcę videlicet linguę inopia,suppo sita atque innata sunt:quibus tamen nominibus Iustinianus iuris ciuilis gradus distinguere voluit,quemadmodum & hodie Baccalaureorum & Licentiatorum ac Doctorū vocabula recepta sunt:vt totius proœmij intellectus ex his vocibus pendeat. Ad eundē lapidem impingitur l.2.C. de vet.iur.enucl.vbi pro κῷ πόδα surrepsit nihil nisi, Hoc Græcum est. & mox pro παράτιτλα,natrix:perinde ac si quis scripturā interpretetur piscem. Quid (obsecro) excogitari potuit absurdius?quum tamen totius constitutionis sententia in his lateat vocabulis quæ de legū interpretatione loquitur. Lib.5.ff.ex Adriani principis rescripto Græco, parū fideliter verso,Accursius,hircum mulget,&Bartholus ac cæteri cribrum supponunt: vtrique æquè inepti.priuatum Athenienſium magistratum,hoc est ἄρχοντας,ad quoslibet magistratus referentes genuinā rescripti sententiam peruertunt:ita vt incertum relinquatur quid sibi voluerit princeps,quum dixerit,magistratus cognoscere de his rebus pro quibus tutores fuerint.non enim rebus tutores dantur,sed personis.Ad eandē erroris regulā exigi poterūt tit.de appellat.vbi Vlpianus disputat an aduersus principis rescriptum appellari possit: vt si fortè præses aliquis ad Imp.scripserit,atque responsum sit, an hic appellandi locus,Iureconsultus rescriptū Græcum citat. eius tā verba quàm sententia corruptè reddita,tamen oraculi vice leguntur supposititi!, explosis genuinis.Nam pro eo quod Græcè,ὅτι οὐν ὑπάρξει τοῖς βουλομένοις ἀποκαλεῖσθαι πρὸς τὴν ἀπόφασιν,horum loco legitur,Prouocare ab enunciatione licentia existit. Ita vt Accursius senserit,ab enunciatione,hoc est à peruersē principi narratis,appellari posse:quum sit accipiēdum de eo ad quem prouocamus,& ab ipso rescripto,non autem à quo.ἀπόφασις enim hîc non enunciationem (vt apud Aristot.ἀπόφανσις) significat, sed sententiam & responsum, vt Andreas Alciatus eruditè

animaduertit.Succedunt non minoris momenti errata,inter quæ est Eudæmonis cuiusdã supplex ad Antoninum Cæsarẽ libellus.Tota lex Græco sermone à Volusio Metriano iureconsulto refertur:ex peruersa autem interpretatione Gręcæ legis,iuris aliquot professores magni nominis in eum venerunt errorem,vt huius legis testimonio freti,affirmarint imperium maris ad principem Rom.non pertinere:vt alio errore alium trahente,addiderunt, Venetos nõ esse sub imperio Rom.quum Græca ipsa,si ritè intelligantur, exertè contrarium probent,atque omnẽ ambiguitatem facilè discutiant.ἐγὼ ὁ κόσμου κύριος, ὁ δὲ νόμος, τῆς θαλάσσης. non quòd Imp.non sit dominus maris,sed quòd lege Rhodia iudicet, & non priuata lege. Eiusdem notæ in L.Lucius.ff. de seruit.inb.pr.Bartholi lapsus.nam interpretis imperitia veluti bubulis naribus ductus,nescio quas ἀπροσδιονύσους comminiscitur distinctiones de concessionibus personalibus, & quæ ad heredem transeant:quum quod Græcè legitur,χαιρήσομαί σοι , nihil ad heredes faciat.Possem innumera rescripta, epistolas,legésque integras, perinde atque alias Græcas & voces & sententias, commonstrare:nisi ab eruditissimis nostræ ætatis iureconsultis Budæo & Alciato petere liceret,quæ passim per totum corpus iuris sparsa, inscitiáque huius linguæ deprauata , periculosos errores pepererint,at Græcè peritis perspicua sunt. Cuiusmodi sunt , L.2. ff.de legib. L.pen. ff. quib.caus.pig.vel hypo.L.Ticia,& L.Codicill. ff.de leg.2. Adde L.cum quis ff.de legat.3. Item Alex.rescriptum ff.de appell.L.2.de nundinis. L.septicia , ff.de pollic. Scæuolæ nuncium in L. thais,ff.de fideicommiss.lib.L.natorum,ff.de verb. sign.Postremò totum titulum de excusationibus Tut.Gręcè scriptum si Modestinus ipse non fateretur,tamen orationis ductus clamaret, sordidus & incultus,à quodam vtriusque linguæ æquè imperito translatus : quod quiuis facilè deprehẽdet(nisi prorsus plumbeo sit ingenio)si cum nitido & culto iureconsultorum stilo cõferatur.Ridiculum quàm Accursius hîc se torqueat, hæsitãs è Latinóne in Græcum sermonẽ, an contrà,conuersus sit,in omnes formas pueriliter se versans, neque elabi potest.vt taceã voces quæ identidem occurrunt leges peruaganti,non pœnitendi tamẽ monẽti:in quibus simul & is,quisquis est,qui Gręca interpretãda suscepit,& cũ hoc glossatores fœdè lapsi sunt,vel perperam ipsa Græca interpretando,vel submotis germanis notha insuentes.vt in L.3.ff.deLL. ὅπου πολεῖται:& in L.obseruare,de off.procõs.δημόσια,κατάπλους,μητρόπολις: & L.athletas ff.de his quę no.infa.ἐρραβευταί.Sub tit. de edil.edi.morborũ.Sub tit.de grad.nomina propinquitatis , de verb. significat. omnis generis vocabula Græca occurrunt à iureconsultis citata,in quibus interpretandis ridiculus est Accursius.Vnum proferam è quibus cætera,sicut leonem ex vnguibus, licebit æstimare.Parabolanos inquit medicos esse ab eo quòd multas parabolas habeant & loquaces sint:& Archigerontes,sacerdotes quibus delicta sua in metallum damnati confiteantur. Atque hæc tanta fiducia sui profert(tanquam certus suarum interpretationum)vt quicquid, quãtumuis ineptum,in mentem illi venerit,pro oraculo recipiendũ postulet: reuera quod à Thucydide dictum,τῷ μὴ ἀμαθίαν φάσεις efficere,declarans:quum alibi arrogantius iactare non pudeat,nomen sibi Accursio fataliter inditum ab accurrendo iuris tenebris. Equidem affirmare potius ausim,ab accersendis tenebris nominatum.Sed dicet aliquis , de vocibus iurecõsultum, sicut nec medicum, esse solicitum,si de rebus constet.Sed quomodo(obsecro)de rebus constare poterit,si voces quibus res significantur,non percipias?cui tandem diuinare dabitur germanam legis sententiam, siverba quibus ea constet non intelligãtur?Annon voces sunt rerũ notæ,sicut & scripta vocis sunt symbola?Quorsum attinet iurecõsultos tam anxiè de vocabulorũ significatis disputare?quorsum titulus de verborũ significationibus,& de legatis , aliísq; passim locis,vbi iureconsulti in legibus & edictis vocum rationes diligentissimè explicant. Condonari facilè poterat iureconsultis qui in infeliciora secula inciderunt,si non ita tersè aut etiam Latinè scripserint,quum alioqui in respondẽdo plerique ingeniosi fuisse deprehendantur : verùm qui tanta impudentia bona studia corrumpunt atque conspurcant, quò suam ignorantiam tegant,ij per Nemesim digni sunt vt à studiosis omnibus lapidibus obruantur , aut certè stercore conspergantur.Eóque maior gratia habẽda Budæo,Alciato, ac similibus viris immortali laude dignis:qui hoc Accursianum nobis sterquilinium exportant. Quanquam hîc non desunt qui obganniant:non esse has cultiores disciplinas de pane lucrando: hoc est, οὐδὲν πρὸς τὰ ἄλφιτα.Certè L.munerum,ff.de muneribus & hono.Arcadij responsum declarat , etiam iureconsulto necessariam esse harum cognitionem:vbi frumenti & olei coemptores,σιτῶναι & ἐλαιέμποροι appellati,à leguleis explosi,ab eruditis Græcæ linguæ restituuntur. Cæterùm hîc de priori iurisprudentiæ seculo.Italia verò & Roma Gothorum irruptione vastata,imperiíque sede Constantinopolim translata,ipsa simul iurisprudentiæ schola eôdem commigrauit:& quum tota Italia atque adeo Latino orbe exularet,in Græcia seruata est. Imperator autem qui legum exuuias cõcenturiauit,quanquam analphabetus, tamen quia Græcus ipse, & in Græcia aulam habebat,ac denique iureconsultis vteretur Græcè quàm Latinè peritioribus,quorũ opera leges descripsit;

& quia ad populi vsum eius regionis leges conderet,necesse fuit promulgare sanctiones ea lingua qua populus vteretur.Roma enim barbarorum incursibus occupata , Beryto terræmotu diruto,sola Constantinopolis & imperij sedes & iurisprudẽtiæ schola fuit.Hîc à Iustiniano,(vt dixi) Græco principe,Græcæ editæ sunt Nouellæ,hoc est νεαραὶ constitutiones:quas post Pandectarum,Codicis & Institutionum editionem,princeps ille veluti proprias ac absolutũ iuris prõptuarium per suos cõsiliarios componi iusserat,Græcóque sermone vulgarat. Sed pòst in Latinum sermonem translatæ non minus barbarè quàm ineptè , adeò vt sententiam pluribus locis parum assequi queas,hellenismo suboleſcente.Quum autem alibi Gręcum exemplar cõseruari dicatur,spes est fore vt propediem in communem studiosorum vsum & magnã reipub.vtilitatem proditurum sit.Iurisprudentia igitur iam in solis Græcorum scholis versante, factum est vt & Pandectæ κατ' πόδας trãsferrentur in Gręcum,& Institutiones,Pandectarum epitome, quò Romanorũ ritus peregrinis gentibus declararentur, explicatius & copiosius in Gręcã linguam translatas Politianus testatur.Et nos eas è bibliotheca Bessarionis,quę est Venetiis,exhibitas inspeximus,& loca quędam decerpsimus:futurúmque speramus vt aut nostra aut aliorum opera Græcum exemplar Latinis scholis illustratum in lucem propediem proditurum sit.

Sed ne diutius vos remorer in iurisconsultorum schola,& veluti in propria arena longius παρεμβαίνειν videar,ad theologiam conscendimus,eámque professionem quæ sacrosancta religionis nobis oracula tradit,atque adeò salutis nostræ summam.Ea verò quum & ipsa Græco vocabulo à verbo Dei appelletur,neque è spinosis quęstionibus,aut vanis sophistarum argutiis,sed ex nouo & veteri instrumento,éque Prophetarum &Apostolorũ doctrinis,diuini spiritus dono & inspiratione haustis,reuerenter flagitãda sit:non video quo pacto eam assequaris aut certè pro dignitate tractare,déque ea rectè iudicare possis,si sermonis Græci,quo hæc tradita,rudis sis.Siquidem totum nouum testamentum (quod nobis lætum æternæ redemptionis nuncium exhibet) Græcè ab Apostolis & Euãgelistis traditũ:quibus reliquiis totus mũdus nihil habet venerabilius.Adhæc,vt in Græcia Christiana fides plurimùm propagata,& Christiani primùm appellati,ita theologos nobis præbuit ea regio & scripturæ singulari peritia & eloquẽtia vitæque sanctimonia commendatos.Nam quos tulit,obsecro,ab Apostolorum temporibus vsqua lingua vel ætas,quos cum Basilio,Chrysostomo,Naziãzeno,Eusebio,Origene, Theophylacto,Athanasio,Epiphanio,atque innumeris aliis,iisque grauissimis,Græcis theologis conferas?

Aliquanto post.

Porrò quanquam declaratum sit, nullas apud Latinos disciplinas citra Græcarum literarum eruditionem exactè tractari posse:idque ita clarè commõstratum per omnia Latinorũ studiorum genera,vt inficiari nemo possit:tamen non desunt passim in academiis literarum hostes, qui,non dico,mussitẽt apud se,sed publicis etiam decretis ab his linguis deterreant. Quorsum (inquiunt)hæc studiorum nouatio?quid nobis cum istis linguis, iam plus octingentis annis hîc nõ vsurpatis?& tamen hæc ætas nobis ingẽtia illa præbuit & theologiæ & aliorum professionũ columina?Thomam,Scotum,Bonauenturam:qui ob singularem in scripturis vel eminẽtiam, vel perspicaciam,doctores sancti,subtiles seraphici,irrefragabiles appellati : item Bartolũ,Baldum,Alexandros,Durandos,iuris monarchas:in medicinis,Auerroem,Arnoldum de villa noua:in philosophia,Occam, Buridanum, Tartaretum , atque innumeros alios in sua professione celeberrimos viros,qui Græcas literas nũquã attigerint? *Paulo post.* Quod autẽ dicũt hãc linguam esse nouam:quid audio? nouáne hæc lingua? quia ipsi eam non didicerunt?quum Græcã constet ante Latinam fuisse,& qua omnes disciplinas traditas,ádque Latinos velut è fonte deriuatas,suprà satis demonstratum arbitror.Certè constat,hanc à nostris olim vsurpatam,& ante bis mille annos Celtas & Germanos hac lingua vsos,cùm in reliquis ferè rebus,tum priuatis rationibus & tabulis,Cæsar ostendit Comment.belli Gallici.

Nihil olim apud Romanos referebat,Græcéne an Latinè loquereris,quum Romanorum literæ in fastigio essent:& Claudius Cæsar vtrãque linguam,nostram appellare solebat:qui & ipse Romanus Græcas scripserit historias,quas citat Steph.περὶ πόλεων.Imò & Romæ natos, neque Italiam egressos,Græca monumenta reliquisse.Adde, Gallos & Germanos hac lingua non modò in scholis,sed publicis administrationibus vsos:vt de Carolo & Friderico Impp. Inq; nostra lingua tam multa eius linguæ vestigia extare,suprà admonitum.Et hinc est quòd Quintilianus (qui viginti annis iuuentuti instituendę præfuit) Græca cum Latinis non solùm cõiungẽda censuit,sed à Græcis etiam auspicari.quem morem sua ætate durasse , T.Liuius lib.9; ab vrbe, narrat.Et Pontifices atque Imperatores huc respexerunt, quum decretis , priuilegiis ac stipendiis harum linguarum professores in publicis scholis instituerunt. Porrò quòd ætas hæc aliquot seculorum præclara tulerit ingenia ex omni scientiarum genere,non diffiteor:attamen lõgè futuros absolutiores si in feliciora secula incidissent,& huius linguæ præsidio adiuti fuissent. Ne-

gare enim non possumusquin plerique fœdè huius inopia lapsi sint:& haud dubiè lõgè rectius & elegantius sua cuique scripta tradidissent, si Græcorum literis exornati fuissent.

Paulo póst.

Sunt & alterius classis harũ literarũ impugnatores Suffeni, qui etsi scioli & rhetoricastri videri velint,& Latinæ linguæ deos se existimantes:id inde est quia vidẽt huius linguę peritos prę-ferri,literásq; felicius tractare:vulpeculæ instar Æsopicæ,quæ,quum pira in arbore assequi nõ poterat,insipida cauillabatur.ad eundem modum & his literis destituti, & tamẽ erudituli videri volentes, vndecunque sugillandi captãt occasionem:acutè se & valde falsè impetiisse studiarati,quoties vel Græculos esurientes per cõtumeliam appellent:vel illud ξωὴ καὶ ψυχὴ,ex poeta, in Græcorum mores iactent.Mirum autem quàm sibi Ciceroniani videantur, quando illas ex oratione pro L.Flacco calumniæ tabellas proferunt. Cæterùm donemus, quod Cicero testatur,Græciam à veteri illa,quę gloria,opibus & imperio floruerit,degenerasse:fuerintq; seruiẽte Græcia,tales aliquot Gręculi,vel leues, vel turpiter quibuslibet quęstibus expositi,quales taxat poeta,& Lucianus notat in libello περὶ τῶν μισοφωνούντων: an ex illis decet vniuersam gentẽ æstimare,aut linguam execrari tam multis modis vtilem? Peruersum per Nemesin certè iudicium.Quin pro his producunt Agesilaos,Socrates,Phociones,Aristides,& innumeros alios,vitæ continentia morũmque grauitate insignes: & totidem quot apud Romanos,qualescunque virtutes spectes:adeò vt Plutarchus in παραλλήλοις non dubitauerit cum Romanis præstantissimis Græcos modò & virtute non inferiores opponere. Quòd si paulatim veterum morum seueritas vnà cum imperio declinauerit, vt est rerum vicissitudo, vt nihil vsquam stabile: quid mirum?quum idem hodie liceat cùm in aliis gentibus tum in Romanis desiderare, si cum veteribus componas.

Paulo póst.

Quòd si Græcis voces sunt ad quamlibet rem significandam,etiam parum pudicã,appositæ, sunt in eadem lingua quę sacrosancta mysteria eadem dexteritate exprimant.Quare non vitium hoc,sed laus est linguæ,posse significanter & viuam rem exprimere.quo dono siquis abutatur,id non linguæsed abutentis vitium.Quòd si ea omnia abiicienda essent quæ in abusum rapi possunt,ipsa elementa tollere è medio necesse foret.Neq; Græci solùm blandiẽtibus verbis vtuntur, verumetiam Latini Corculum meum & suauium, animula vagula, blandula,dixere. Quod siquis re per se non inhonesta malè ad obscœnitatem abutatur,impuri hominis,non linguæ,morbus est.Romanis antiquam seueritatem obtinentibus,Græcorum elegantia,luxus videbatur:nunc mirum si Cicero,Græcis alioqui parum popularis,quò causam suam,hoc est Latinæ linguæ eminentiam,commendatiorem redderet, Græcorum fidem morésque eleuarit apud suum populum,quo nullum numen præsentius duceret,palpando,atq; linguam,cuius ipse princeps fuit,velut simia suos catulos foueret?Non immerito repetundarũ(vt testatur Hieronymus)atque adeò ingratitudinis à Græcis accusatus Cicero: quum ipse fateatur præclara illa ingenij ornamenta,philosophiam & oratoriam facultatẽ,à Gręcis accepisse,atque Athenas inuentrices vocet omnium doctrinarum:in quibus summa dicendi vis & inuenta & perfecta sit: neq; quenquam vel in philosophia vel alio quouis eruditionis genere citra hasce literas posse quicquã laude dignũ præstare.Cuius rei fidẽ maiorẽ facit,quòd filium quem vnicè diligebat, Athenas miserit,vt suo exemplo Græca cum latinis coniungeret:ídque non in philosophia solùm,sed in dicendi quoq; exercitatione.Vnde satis liquet, Ciceronẽ in hac causa perinde atq; in aliis quibusdam, nõ ex animo sed contra conscientiæ testimoniũ pleraque scripsisse.Neque dubiũ quin si Græcæ linguæ,vti Latinæ & à se illustratæ,patrociniũ suscepisset,aliis vsus fuisset argumentis,& diuersa longè protulisset.Verumenimuero quum Latinam,etiam(si diis placet) Græca locupletiorem facere contendat,& ostendere,Græcos voce qua inepti significatio exprimatur,carere:hîc quàm fuerit æquus,facilè intelligunt qui Græcè norunt: quum eã significationẽ non semel exprimant,& vocabulis oppidò quàm appositis.Id quod eruditè simul & copiosè declarat vtriusque linguæ antistes Guilelmus Budæus.Quòd si donetur Gręcos eo vocabulo carere,nõ tamẽ ex hoc protinus cõuinceretur, Græcã linguam ieiunam esse,& Latinam Græca copiosiorem:si expendamus quàm multa sint quæ quũ Latinè dici cõmodè non queãt, Græcis vocibus efferimus:vt liquidius antè demonstratum.

Paulo póst.

Iacebant logicę disciplinæ cũ mathematicis:philosophia omnis obscurata,hac lingua semel sublata:medicina cum iurisprudentia,poetica simul & historica: breuiter omnes disciplinæ & monimenta ingeniorum sic barbarorum commentis conspurcata fuerant, vt, nisi hæc lingua reuixisset,ad solidam eruditionem perueniendi nulla spes affulgeret.&c.

THESAVRI
linguæ Græcæ,
ab Henr. Stephano constructi,
TOMVS I.

THESAVRVS
linguæ Græcæ,
ab Hẽrico Stephano cõſtructus.

Ἄλφα

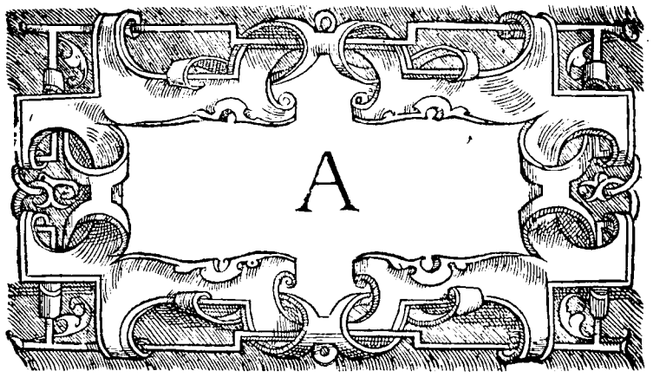

Α λ α α

PRIMAE Græcorum literæ nota eſt, cui nomen Ἄλφα, quod à prima Hebræorũ litera mutuatur, אלף, quãuis enim tria hæc elemẽta אלף ſonent *Aleph*, ſequendo ea quæ ף *pe* finali ſubſcribuntur puncta, ſiquis tamen voluerit pro arbitrio alia ſubſcribere, poterit alios etiã ſonos literis illis dare, ex quibus ſit & hic, *Alpha*. Hanc autem alioqui tam manifeſtam & planè indubitatam deriuationem ignorantes grammatici, Ἄλφα à verbo Ἄλφω originem habere tradiderunt, quum contrà vocem hanc ex illa oriundam dicere, rationi magis conſentaneũ videri potuiſſet. vt infrà docebo. Itidem certè elementũ ſecundum Βῆτα ex Hebraico בית *Beth*, manaſſe perſpicuum eſt: nec de hac deriuatione ambigent ii præſertim qui qualis fuerit olim τοῦ ῆ ſonus, nouerint.

Ἄλφα, præter figuras quas illi in fronte huius paginæ dedi, habet & alias quaſdam in manuſcriptis libris veruſtioribus: quarum vna partim ad Hebraici א, partim ad Latini a formam accedit: vt aliquãdo (Deo fauente) in meo de calligraphia Græca libro videbis. Sed vſus illius eſt in iis potiſſimum locis quibus typographi literas quas maiuſculas appellant, adhibere conſueuerunt.

Ἄλφα cur primam inter στοιχεῖα, id eſt elementa, ſedem obtinuiſſe exiſtimatum ſit, tunc dicendum erit quum de illa à verbo Ἄλφω origine diſſeretur: quæ ſi fabuloſa eſt, (vt certè eſt) ſimul & illi rationi vel potius illis rationibus fidem derogemus neceſſe eſt.

Ἄλφα vnum eſt ex illis elementis quæ nomẽ ſuum apud omnes Græcas dialectos immutatum retinuerunt, quum aliquæ nonnulla ex cæteris immutauerint. Nam ex Γάμμα Iones Γέμμα, ex Κάππα quidam Κόππα fecerunt: vnde putatur eſſe κοππαπίας dictus quidam equus apud Ariſtoph. ab impreſſo videlicet illi κόππα. Nonnullis maior etiam mutatio contigit: vt πῶ Σίγμα, quod Dores Σαὶ appellarunt. Μῦ autem à Democrito vocatum fuiſſe traditur Μῶ, eadem forma qua Ῥῶ.

Ἄλφα indeclinabile eſt, ſicut Βῆτα, & reliqua etiam, vno aut duobus exceptis. Perperam enim Priſcianus de omnibus elementorum tam apud Græcos quàm Latinos nominibus pronuntiauit, ea eſſe indeclinabilia. Et ſunt indeclinabilia (inquit) tam apud Græcos elementorum nomina quàm apud Latinos: ſiue quòd à barbaris inuenta dicuntur: ſiue quòd ſimplicia hæc & ſtabilia eſſe debent, quaſi fundamentum omnis doctrinæ immobile: ſiue quòd nec aliter apud Latinos poterat eſſe, &c. Debuit certè ex hoc indeclinabilium numero Σίγμα ſaltem excipere Priſcianus, quod habere genitiuum ſingularem Σίγματος, pluralẽ Σιγμάτων apud Platonem comicum, nominatiuum & accuſ. Σίγματα apud Xenophontem, alibi oſtendam: vbi & de vocibus agam quæ ex elementorum nominibus factæ fuerunt: cuiuſmodi ſunt ex hoc Σίγμα iſtæ, Σιγματειδὴς ſiue Σιγμοειδὴς, Ἄσιγμος, (ex quo vox Ἀσιγμοπιῶ) item Πολύσιγμος. Præter iſtud autem nomen elementi Σίγμα, debuit fortaſſis & Γάμμα excipere. nam & hoc declinatum inueniſſe mihi videor. Sed donec exemplum ſuppetat, in dubio relinquatur. Hoc addo, articulos præfixos reliquis elementorum nominibus indeclinabilibus (ſicut & aliis quibuſlibet vocabulis quæ indeclinabilia ſunt) veluti declinationis loco eſſe. Dicitur enim τὸ Ἄλφα, τοῦ Ἄλφα, τῷ Ἄλφα: itidémque in plurali, τὰ Ἄλφα, τῶν Ἄλφα, τοῖς Ἄλφα. Eodem modo τὸ Βῆτα, τοῦ Βῆτα, &c. Semper autem præfigitur neutrius generis articulus, quòd & γράμμα & στοιχεῖον (quæ literam & elementum ſignificant) neutrius generis ſint. Poſſunt tamen hunc articulorum vſum præſtare & alia vocabula illis præfixa: veluti quum dicitur in prouerbio, πεῖα κάππα κάκιστα.

Ἄλφα numero declarando adhibetur, & primum ſignificat, ſicut Βῆτα ſecundum, Γάμμα tertium, itidémque in cæteris. Sed quadam velut prærogatiua in iſto literarum vſu libri Homerici donati fuerunt. Primus enim liber Iliadis ſiue Odyſſeæ, vocatus fuit Ἄλφα, ſecundus Βῆτα, tertius Γάμμα, atque ita deinceps. exiſtimantúrque harum appellationum autores fuiſſe veteres grammatici, ac nominatim Ariſtarchus. Hunc autem iſtorum elementorum vſum videmus in verſibus ſingulis qui libris illis præfixi ſunt, & ὑπογραφαὶ vocantur, id eſt inſcriptiones, ſeu tituli: quòd ſingulis ſingulorum argumentum contineatur. Verbi gratia: libro primo, Ἄλφα λιταὶ Χρύσου, λοιμὸν γραπτοῦ, ἔχθος αὐάκτων. Libro ſecundo, Βῆτα δὴ ὄνειρον ἔχει, ἀγορὴν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν. Iuncto deinde vnicuique horum nominum ſubſtantiuo dicitur ἡ Ἄλφα ῥαψῳδία, (addendo aut ſubaudiendo τῆς Ἰλιάδος, ſiue τῆς Ὀδυσσείας) itidémque in genitiuo, τῆς Ἄλφα ῥαψῳδίας: eodémque modo cum Βῆτα, cum Γάμμα, cæterisque omnibus

pergendo videlicet illud substantiuum & per reliquos casus declinare. Legimus porro & alii substantiuo iuncta hæc nomina apud Eustathium, dicentem & τὸ ἄλφα τμῆμα, τὸ ἄλφα τυήματος, & ita deinceps. Vocatúrque τμῆμα vnusquisque liber, respiciendo ad totum poema, quod est velut σῶμα. Sed an Eustathius hanc vocem τμῆμα in ista significatione aliunde, an à se afferat, non satis liquet. Quanuis autem hic scribat veteres grammaticos οὕτω πμῆσαι τὴν Ὁμηρικὴν ποίησιν τῷ προσβείῳ τῶν στοιχειωδῶν γραμμάτων, idem tamen & à quibusdam philosophis in suorum librorum inscriptionibus factitatum fuisse testatur. Addit idem, hanc ob causam libros Homericos γράμματα etiam fuisse vocatos, sicut Ἄλφα, Βῆτα, & reliqua hoc nomine appellãtur. Vbi quanuis singularis numeri mentionem nullam faciat, non dubito tamen quin & sigillatim vnusquisque liber γράμμα dictus fuerit, addita numerali appellatione: hoc modo, τὸ πρῶτον γράμμα, τὸ δεύτερον γραμμα, & ita deinceps. Ex his patet quousque extendi debeat quod de Ἄλφα, cæterisque elementorum appellationib⁹ dixi, nimirum numero declarando adhiberi. Alioqui enim passim hoc declarandi numeri officio funguntur per se ipsorum elementorum notæ. Significat enim α primum, vel primam, β secundũ vel secundam, & ita deinceps. Sed ad discernendas ab aliis has literas, quum numerales sunt, seu numeratiuæ, (si ita loqui licet) lineolã illis quidam superposuerunt, alii accentum acutum: quidam cum lineola literas quibus terminatur ipsa numeri appellatio addiderunt: pro πρῶτος scribentes α habens supernè lineolam cui affixa esset syllaba ος, & quidem minutiore scripturæ genere scripta: pro πρῶτον, scribentes α habens supernè lineolam quæ affixam haberet syllabam ον cum accentu: pro πρῶτῳ, α habens supernè lineolam cui affixa esset litera ω, cum accentu itidem. Quorum compendiorum (ita enim compendiariæ notæ vocari cõpendiariè possunt) formas margini apposui. Eadem est autem & accusatiui πρῶτον ratio. scribitur enim litera α, cui superponitur lineola affixam habens syllabam ον. Quinetiam in scribendo fœminino πρῶτη & neutro πρῶτον idẽ mos seruatur. Hac autem de re monẽdum te eam præsertim ob causam existimaui quòd sciam à nonnullis ignoratam, vetera exemplaria legentibus, negotium illis exhibuisse.

—ος
α
—ῳ
α
—ων
α

Ἄλφα penulatorum, Βῆτα togatorum iocosè dixit Martialis, pro eo quod est, Primum locum tenens inter penulatos, secundum locum inter togatos obtinens. vt videlicet inter literas Alpha, primum, Beta secundum locum habet. Erasmus ἀλφα penulatorum exponit præcipuum & quasi primatem. Ego, vt ἄλφα penulatorum, primarium penulatorum, ita etiam βῆτα togatorum, secundarium togatorum (si modò secundarius ita vsurpari posset) exponendum censerem. Scazontes Martialis in quibus ita lusit, sunt isti, lib. 5,

Quòd Alpha dixi Codre penulatorum
Te nuper, aliqua quum iocarer in charta,
Si fortè bilem mouit hic tibi versus,
Dicas licebit Beta me togatorum.

Talem iocum, aut certè talem ioci formam habet distichum hoc lib. 1,

Si tibi Mistyllus coquus Æmiliane vocatur,
Dicetur quare non Taratalla mihi?

Quum enim vtraque harum appellationum ex Homerico isto versu sumpta sit, qui non semel apud eum legitur, Μίσυλλόν τ' ὄρα πάλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν: ita iocatur poeta, Si tu ex primo versus Homerici vocabulo, μίσυλλον coquo tuo nomen imponere tibi permittis, cur mihi ex sequentibus vocabulis τ' ἄρα πάλλα nomen ei dare non licebit? Sic in præcedente epigrammate, Si te nomine primæ Græcorum literæ appellaui, tu me vicissim nomine secundæ appellato. Scio tamen quibusdam videri aliquid maioris argutiæ his versibus subesse: sed vereor ne nimis arguti esse velint.

Ἄλφα καὶ Βῆτα, Alphabetum, vt vulgò loquimur. Iuuen. Sat. 14, Hoc discunt omnes ante alpha & beta puellæ. Aratus autem apud Stephanum, & Anthol. epigramm. lib. 2, pag. 164, meæ editionis, inuerso pro-

pter metrum ordine dixit, Γαριδρέων παῖδν βῆτα καὶ ἄλφα λέγων. id est, Gargarensium liberos elementa docens, seu prima elementa. Hinc est factum pulchra compositione V O C A B. Ἀναλφάβητος, ου, ὁ & ἡ, Qui ne alpha quidem ac beta nouit, Omnino illiteratus, Adeo literarum rudis, vt ne ipsa quidem earum elementa habeat cognita. Gallicè ad verbum, *Qui ne sait ni A ni B*. Quidã interpr. ex Seneca, Qui nec elemẽtarius fuit. Sed in hac interpretatione alius dabitur vsus voci Elementarius quàm habeat apud ipsum Senecam, epist. 36. Fuerit enim Elementarius, qui doctus est elementa, seu institutus est in elementis, Qui elementa didicit: quum Senecæ Elementarius is sit qui elementa docetur, seu discit. Locus enim in quo voce illa vtitur, est hic, Sed quemadmodum omnibus annis studere honestum est, ita non omnibus institui. Turpis & ridicula res est elementarius senex: iuueni parandum, seni vtendum est. Cæterùm afferunt hanc vocem & vulgaria lexica, sed nullius scriptoris vsu eam comprobant: vti tamen illa Athenæum sciendum est, lib. 4, vbi scribit, ἡς [κιθαρῳδίας] καὶ ὁ ἀπελέσας παρ' ἡμῖν ἰδιώτης, πρεσβύτης καὶ ἀναλφάβητος, οὕτως δεῖ σωιθῆς ὡς πάντα τὰ τοῦ τοὺς κρούσεις ἀμυδρότηματα γινόμενα.

Ἄλφα καὶ Ω μέγα quo sensu vsurpentur in Apocalypsi, dicetur in litera Ω.

Ἄλφα (vt ad alteram illam deriuationem veniam, de qua, licet vana, dicturum me promisi) deductum esse à verbo Ἀλφω, significante Inuenio, testatur Etymologus: eam ob causam quòd prima literarum inuenta fuerit. Moschopulus quoque (sicut & alii nonnulli) Ἄλφα vult ab Ἀλφω habere originem, sed aliam ob rationem: quòd nimirum ex Ἄλφα primo elemento inuenta fuerint & cætera. Eius enim in sua grammatica (eam dico quæ nondum excusa fuit) hæc sunt verba, Ἄλφα πρῶτον τὸ Ἀλφω τὸ εὑρίσκω. ἐξ αὐτοῦ γὰρ εὑρέθη καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα. At Euripidis scholiastes contrà vult Ἀλφαίνω (idem significans quod Ἀλφω) ab Ἄλφα ortum habere. Ego verò non quidem Ἀλφαίνω, sed Ἀλφω, ex quo deinde factum illud fuit, ex Ἄλφα oriundum esse arbitror. Quum enim literarum inuentio, quarum prima est Ἄλφα, supra quanuis aliam celebrata & nobilitata fuerit, eos qui nomen primæ illius literæ audirent, inuentionis omnium recordari solitos, (vt ii qui Ἄλφα καὶ Βῆτα vocabant quod vulgò alphabetũ dicitur, sub duabus illis Ἄλφα καὶ Βῆτα omnes comprehendebant) hinc tandem verbum Ἀλφω deduxisse, non absimile vero esse videtur. Quod meum commentum tamen non ita mihi placet vt aliud probabilius non desiderem. Sed qualecunque illud est, plus fidei saltem mereri existimo quàm duo illa quibus deriuationis literæ Ἄλφα à verbo Ἀλφω ratio redditur. Vt enim demus (quod dandum non est) Ἄλφα non esse ab Hebraico אלף, sed aliam ei quærendam esse originem, nõ video quomodo rationi consentanea loquatur qui dicit Ἄλφα esse ab Ἀλφω, quòd primum omnium elementorum inuentum fuerit. quod enim secundum est, inuentum & ipsum fuit: itidémque quod tertium, atque ita deinceps. Nec video quomodo excusari commentum istud possit, nisi (si hic iocari licet) prouerbii valde triti autoritate defendatur, quo dimidium facti habere dicitur qui cœpit. At causam quam Moschopulus reddit, quo patrocinio tuebimur? Ἄλφα, inquit, ab ἀλφω, significante Inuenio: quoniam ex eo & cætera elementa inuenta fuerunt. Hoc certè si verum est, si inquam primæ literæ inuentio cæterarum inuentionem præbuerit, consentaneum id quoque veteri illi prouerbio esse respondebimus. Sed vereor ne potius ipse Cadmus nobis sit aduocandus si scire velimus quomodo ex prima litera cæteras inuenerit.

Ἄλφα primo loco positum à Cadmo (nam & hæc commenta me commemoraturum sum pollicitus, quanuis ipsa quoque, stante vera illa literæ Ἄλφα deriuatione, concidant) censet Ammonius, apud Plut. Sympos. 9, quòd Phœnices Ἄλφα nominent bouẽ: cui

quidem non secundus aut tertius, iuxta Hesiodum, sed primus inter necessarias res locus debeatur. Moschopulus autem primam sedẽ obtinuisse illud tradit quòd à seipso incipiat pariter & desinat: quum elementa cætera à seipsis inchoentur, sed non itidem finiantur.

Quos vsus habeat α præfixum vocabulis.

A στερητικὸν in quibusdam vocabulis, in nonnullis contrà ὀπταπικὸν, in quibusdam ἀφοιστικὸν à grammaticis appellatur. Præfixum enim illis per compositionem (loquor autem de nominibus præsertim) & hos & alios quoque vsus habet. Occurrit autem frequenter στερητικὸν, id est priuatiuum, seu priuandi vim obtinens: (quẽadmodum apud Latinos frequenter particula In, nonnunquam De, vel Ex: interdum verò itidem hæc ipsa litera, vt in Amens & Auius) Exemplo sunt, βέβαιος, Stabilis: ἀβέβαιος, Instabilis. Sic σοφὸς, Sapiens, Doctus, Scitus: ἄσοφος, Insipiẽs, (si, exempli causa, sic interpretari liceat) Indoctus, Inscitus. Sic κακὸς, Malus: ἄκακος, Minimè malus. Item, ἡδὺς, Iucũdus: ἀηδὴς, Iniucundus. (In quo obserua obiter, accedente per compositionem α, mutari scripturam, verso υ in η. quod in aliis quoque nonnullis vsueuit. Hoc autem ignorans aliquis mendosam scripturam esse putet) Sed quum vocabulum cui α præfigitur, à vocali initium habet, inter ipsum & sequentem vocalem interiicitur ν, euphoniæ gratia. vt ἄξιος, Dignus: ἀνάξιος, Indignus. ἴσος, Æqualis: ἄνισος, Inæqualis. ἐρασὸς, Amabilis: ἀνέρασος, Inamabilis. Quinetiam in illis quæ ex substantiuis fiunt, vt ἄνολβος, ex ὄλβος: ἄνιππος, ex ἵππος. Excipiuntur quædam: non tamẽ quæ reiicere literam ν dicenda sint, (vt vulgò tradunt) sed potius ea posse carere, posse etiam illam admittere. Nam hæc quæ in exemplum afferuntur, ab ο incipientia, Ἄνομος, Ἄνοικος, Ἄνολος, minimè reiiciunt ν: quum alicubi quidem hanc scripturam habeant, alicubi verò & istam cum ν, Ἀνόμος, Ἀνοίκος, Ἀνολος. His autem addo Ἄνυλος: pro quo reperiri itidem & Ἄυυλος cum ν, dico. Aliquando autem hæc litera eodem officio fungens opponitur particulæ δυ. vt quum dicitur δύμορφος, Formosus: ἄμορφος, Deformis. Itidémque, δύχαρις, Venustus, Lepidus: ἄχαρις, Inuenustus, Illepidus. Atque hæc quidem, sicut & præcedentia, ex adiectiuis adiectiua fiunt: verùm ex substantiuis quoque adiectiua fieri quædam sciẽdum est. vt ex νοῦς substantiuo, quod est Mens, fit adiectiuum ἄνους, Amens. (Vbi obserua quomodo Latini in cõponenda voce ista Amẽs, exemplar Græcæ ἄνους sibi proposuisse videãtur, vel potius proposuerint. Vtrobiq; enim vna eadémq; litera vim eandem, nimirũ priuãdi, obtinet: vtrobique substantiuũ nomen in adiectiuum absq; vlla mutatione transit) Itidẽ ex substãtiuo νόσος, Morbus, fit adiect. ἄνοσος, Morbo carens, Morbi expers. Eodémq; modo ex substantiuo γάμος quo Nuptiæ significantur, fit adiectiuum ἄγαμος, Nuptiarum expers. Pariter ex substãt. πόνος, quo significatur Labor, fit ἄπονος, id est Illaboriosus. Et in his quidem quatuor adiectiuis, sicut & in aliis plerisque, integrum atque immutatum retinetur substantiuum: sed sunt etiã quamplurima in quibus adiectiuum aliam terminationem accipit. Sic ex substãtiuo φρὴν, quod & ipsum mentem significat, fit adiectiuum ἄφρων, quo itidem declaratur Amens, Insipiens. Ex substantiuo κέρδος quod est Quæstus seu Lucrum, fit ἀκερδὴς, Inquæstuosus, Illucrosus. (hæc enim aliquando dicta fuisse aut putemus aut certè fingamus) Ex substantiuo βουλὴ, quod est Consilium, fit ἄβουλος, Consilio carens, Inconsultus. Ex substant. γραφὴ fit ἄγραφος: ex γάμη, ἀγώμων: ex ἀκοὴ, ἀήκοος: (vbi obserua etiam mutationem vocalis) ex γράμμα, ἀγράμματος: ex αἷμα, ἀναίμαστος, & ἄναιμος, & ἀναίμων: id est Exanguis, particula Ex στέρησιν indicante.

A est στερητικὸν non solùm in eiusmodi nominibus qualia sunt præcedentia adiectiua, quæ vel ex aliis adiectiuis itidem, vel ex substantiuis (aut cum mutatione, aut citra mutationem) sunt facta: verumetiam in quamplurimis eorum quæ verbalia dicuntur. Cuiusmodi sunt, φθαρτὸς, Corruptibilis: ἄφθαρτος, Incorruptibilis. Sic τρεπτὸς, Mutabilis: ἄτρεπτος, Immutabilis. Sic λυτὸς, Solubilis: ἄλυτος, Insolubilis. Sic κλητὸς, Vocatus: ἄκλητος, Inuocatus. id est Non vocatus. Sic πλαστὸς, Fictus: ἄπλαστος, Non fictus. Sic βαπτὸς, Tinctus: ἄβαπτος, Non tinctus. Iam verò & non præcedente simplici reperitur sæpe compositum verbalis formam habens: id est, cui per compositionem hoc στερητικὸν α præfixum est. Talia sunt, Ἀήττητος, Ἀνίκητος, Ἀκόλαστος, Ἀβασάνιστος, Ἀβασίλευτος, Ἀγύμναστος, Ἀδύκτυος, Ἄδραστος, Ἀμάντες, Ἀμόλυντος, aliáque propè innumera. Horum certè vix vllum esse puto quod absque isto priuatiuo α inueniatur: nec memini me vel Ἡττητὸς, vel Νικητὸς, vel Κολαστὸς, vel Βασανιστὸς, vel Βασιλευτὸς, vel Γυμναστὸς, vel aliud ex sequentibus legere: sed dicitur potius Ἡττημένος, Νενικημένος, Βεβασανισμένος, Βεβασιλευμένος, vel Βασιλεύμενος, Γεγυμασμένος, itidémq; in cæteris. Præfigitur porro α istud priuatiuum iis etiam quæ non simplicia sed cum præpositione sunt composita. Cuiusmodi est Ἀδιάτρεπτος, (& quidem non præcedente Διάτρεπτος, sicut alteram vocem Ἄτρεπτος antecedit Τρεπτὸς) cuiusmodi etiam est Ἀνεξέπαστος, Ἀνέκφραστος, Ἀδιήγητος. Deniq; & iis quæ bicomposita sunt (liceat enim mihi meis verbis breuitatis causa vti) præfigitur α στερητικόν. qualia sunt, Ἀδιέξοδος, Ἀδιεξίπτωτος, Ἀδιεξήγητος, Ἀδιεκδίκητος, Ἀναυπαπόδοτος. Et hæc quidem omnia quibus α στερητικὸν præfixum est, verbalium formam habent ex præterito passiuo formatorum, nimirum ex tertia eius persona singulari: sed inueniri sciendum est præfixum nõnullis etiam nominibus quæ & ipsa originem à verbis sed aliam tamen formam atque adeo formationem habent. Cuius generis est ἄαπτος apud poetas. Sed vereor ne ista subtilius persequi sit infinitum.

A est στερητικὸν in multis etiam verbis, sed ita vt prius præfixum fuerit nominibus vnde fiũt. Exemplo sunt, Ἀδοξῶ, Ἀπροῶ, Ἀχαρεισῶ, Ἀγνωμονῶ: necnon passiuæ horum voces Ἀδοξοῦμαι, Ἀπροῦμαι, Ἀγνωμονοῦμαι: (omitto Ἀκοσμοῦμαι, quòd nullum eius vsum extare existimem) præcedentibus nominibus Ἄδοξος, Ἄπρος, Ἀχάρεισος, Ἀγνώμων. Nonnunquã compositis etiam verbis præfigitur, veluti in Ἀναξιοπαθῶ, quod fit ex Ἀνάξιος. Sed de hoc admonẽdus mihi est lector, contingere nonnunquam vt verbum nominis significationem non sequatur. Ecce enim ἄβουλος quod consilio carentem seu inconsultum ac minimè circunspectum significat: at ecce Ἀβουλῶ, quo declaratur Nolo non semel à Platone, itidémque à Demosthene. Cuius autoritas facit vt eo magis Suidæ fides derogetur, scribẽti, Ἀβουλεῖν, μὴ βουλεύεσθαι, ἢ μὴ βούλεσθαι, Πλάτων. In iis certè exemplis quæ ex hoc scriptore deprompta inuenies, aliisq; aliquot quæ depromi possunt, non illam sed hanc significationem apertè obtinet. Cæterùm quum talia sint verba quibus α στερητικὸν præfigitur, ex nominibus præfixum itidem illud habentibus facta, non possum quin valde mirer participium ἀμορφωθέντος, quod apud Eustathiũ legitur. Esse enim verbi ἀμορφοῦμαι, clarum est: at quo exemplo id dictum fuerit aut dici potuerit, cogitare nequeo. Nam si ex ἄμορφος verbum ἀμορφῶ (præcedat enim hæc vox actiua passiuam illã ἀμορφοῦμαι necesse est) facere possumus, quidni vicissim ὀμορφόω ex ὄμορφος, quidni & alia ex aliis itidẽ facere licebit? Si tamen Eustathiũ aliquis non sine exẽplo vocẽ illam vsurpasse existimat, eam & ipse vsurpare non dubitet: sed ego crediderim potius eum hîc quod & aliis plerisque locis, in vocabulis etiam contra analogiam fingendis sibi permisisse.

A geminatum in quorũdam nominum principio, στερητικὸν est in posteriore loco, quũ in priore significationi vim addat. Cuius vsus exemplum proferam vbi de α quod ὀπταπικὸν appellatur disseram.

A in ἄκοιτος quoque & in ἄλοχος est στερητικὸν, si Porphyrio credimus: quum pro ὁμοῦ in vocibus illis poni vulgò credatur. Qua de re plura dicam infrà.

A non omnino στερητικὸν, & ex toto (vt ita dicam) sed ex parte duntaxat esse censetur in quibusdam vo-

cabulis:vtpote in quibus ὀλίγον significet. sicut in nomine ἀμαθής. Hoc enim interdum sonare ὀλιγομαθὴς testatur etiam Eustath. Atque ita ἀμαθὴς non solùm erit Indoctus,sed interdum Parum doctus. Idem ἀκέφαλον eodem modo pro βραχυκέφαλον dictum testatur.

Tale est & α quod μικρὸν indicat:vt ἀφυὴς dicitur interdum sonare μικροφυής. Ad hunc autem locũ pertinere mihi videtur & illud α quod significationẽ particulæ δυς obtinere existimatur.vt in ἄβατος,pro δυςβατος,& ἀπέρατος pro δυςπέρατος,item ἀδάμας quasi δυςδάμαστος,si scholiastæ Hesiodi credimus. Ad ἄβατος quidem quod attinet, ficut quum propriè Inaccessus significet, sonat interdum Accessu difficilis : ita etiam Latinè Auius locus, quũ propriè sit Ad quem nulla est via,interdum de illo dicitur ad quẽ difficilis patet via.

A in vna eadémque voce interdum στερητικὸν est, interdum κακὸν significat: vt docebo in nomine ἀκηρδής.

A ὑποστερητικὸν, non simpliciter στερητικὸν, vocatur à grammaticis in voce ἀάατος. Homer. Iliad.ξ, Ἄλγεα νῶῖ μοι ὄμοσσον ἀάατον συνὸς ὕδωρ. in quem locum hæc Eustath.annotat, Vocabulum ἀάατον tribus α profertur, quorum duo sunt στερητικά. ideóque ὑποστερητικὸν vocatur ab antiquis, tanquam geminans στέρησιν. Est autem secundum, στερητικὸν vocis ἄτη : at primum hanc στέρησιν tollit. Vnde ἀάατον est τὸ μὴ στερῶν ἄτης τινὸς ὁποιοῦν, sed quod maximè causam affert ἄτης. Tale est Ἀνάπηρος,& in Odyssea Ἀνάπυστα. Nam Ἄπηρος est ὁ μὴ ἔχων πήρωσιν: at verò Ἀνάπηρος dicitur ὁ ἐστερημένος τῆς τοιαύτης στερήσεως. Itidémque Ἄπυστος est ὁ στερηθεὶς τοῦ ἀκουσθῆναι: at Ἀνάπυστος est ὁ ἀκουσθεὶς,nimirum στερηθεὶς τῆς τοῦ ἀπύστου στερήσεως. Obserua autem obiter vsum huius NOMINIS ὑποστερητικὸν : quo fuisse appellatum vocabulum illud ἀάατον innuere videtur Eustath. quum dicit geminare στέρησιν:sed α quod στέρησιν tollit, meritò dicetur ὑποστερητικὸν, tanquam sua στέρησις illam στέρησιν transcendens & exuperans.

Hactenus de α priuandi vim habente. Quot enim modis eam obtineat, multo hic à me exactius & fusius quàm alibi vsquam traditum habes. Duo his addenda sunt,de spiritu nimirum quem accipit, quum hoc officio fungitur, itémque de quantitate eius syllabica. Sciendum est igitur α στερητικὸν tenuem spiritum accipere, vt videre est in præcedentibus ἄσοφος, ἄλυτος, ἄτρεπτος, aliisque infinitis : sed duo à grammaticis excipi, videlicet ἄδης & ἄλυσις. nam & quod his duobus nominibus præfixum est α, volunt esse στερητικόν: licet non ita præfigatur vt in præcedentibus, sed maiori cum mutatione. Sed considerandum est, ex nomine POETICO Ἀΐδης factum esse hoc ἄδης, in quo ἀΐδης manifestior est illius α στερητικοῦ vsus,præfixi videlicet verbo ἰδεῖν,quod est videre: quoniam illo nomine Orcus, (qui locus est noctis profundæ Maroni : vocarique tenebrosus ac niger à cæteris poetis consueuit) significatur. Verùm de hac deriuatione quidam grãmatici certant, & adhuc sub iudice lis est. Placet enim quibusdam ab ὕδω deductum esse, per antiphrasin hunc locum, quem Latini Orcum appellant : sicut ETIAM Χάρων, qui ianitor necnon portitor Orci à Virgilio vocatur, per antiphrasin nomine isto donatus fuit. Sunt verò & qui ab ἀΐω factum esse contendant: sed hanc deductionem sequẽdo,eandem spiritus mutationem fateri necesse foret. Quam certè & ipse admitto, illi à verbo ἰδεῖν deductioni vt aliis simpliciori acquiescens. Alterius autem nominis Ἄλυσις deductionem minus controuersam esse puto, à verbo λῦσαι videlicet, seu verbali eius λύσις,præfixo α illo priuatiuo : vt videlicet catena dicta sit ἄλυσις,ex eo quòd constrictum aliquem teneat ita vt solui non possit. Nunc quod ad quantitatem syllabicam huius α στερητικοῦ attinet, corripi certè ipsum multi passim poetarum loci ostendunt:sed annotatur excipiendum esse ἀθάνατος, quippe quod metri gratia, vel potius,vt metrum heroicum ingredi possit, productam primam habet. Huic autem addo ἀκάμαντος & ἀνέφελος, de quibus idem planè dicendum est. Sed pro ἀνέφελος quibusdam ἀνήφελος ad producendũ α scribere placuit,

A Est contrà ὑπερβατικὸν in quibusdam vocabulis:quod sonat quasi dicas intensiuum: id est, intendens significationem vocis cui præfigitur,& vim ei addẽs.Hoc porro fit interdum magnitudinem, interdum multitudinem denotando:id est, significãdo τὸ μέγα, vel τὸ πολύ, vt grammatici loquũtur. Magnitudinẽ denotare existimat Hesych. in voce Ἀχανὲς, quũ dicitur ἀχανὲς πίλαγος:multitudinem in Ἄξυλος,quum ὕλη appellatur ἄξυλος.Sic NOMEN Ἀχωΐτον vult Nicãdri scholiastes esse πολύχυτον,quòd α sit ὑπερβατικὸν:in isto Nicandri versu,Πῦρ μὲν ἀείζωον καὶ ἀχωΐτεον ἔστρεσεν ὕδωρ Ἀργίστας. Quã expositionem habet & vnum ex meis vet.lexicis. Est autem πολύχυτον, Per multum spatium fusum, Latè fusum.Apud Hesych.extat eadem illa vox ἀχωΐτον,exposita πολύ:sed non dubito quin potius & ipse scriptum reliquerit πολύχυτον. Saltem πολὺ in πολὺ mutandum fuerit, vt huic Nicandri loco conuenire possit. Itidem apud Apoll.Rhodium schol. ἀστυγὲς scribit habere α ὑπερβατικὸν,& significare πολυστυγὲς. Ita verò & in ἀφρόνιστος apud Theocritum,α denotat ὑπέρ, si eius enarratori credimus, valétque ἀφρόνιστος idem quod πολυφρόνιστος. Itidem ἄβιος apud Antiphontem est ὁ πολὺν βίον κεκτημένος,vt tradit Harpocratiõ. Quæ & Suidas habet,ex eo sumpta. Idem verò & in illo ἀχανὲς vult α hunc ipsum vsum habere : exponit enim τὸ ὑπὲρ πολὺ κεχηνός:quæ expositio & apud alios inuenitur: quum tamen Hesychius (vt suprà docui) tradens α nonnunquam denotare τὸ μέγα, in exemplum afferat hoc vocabulum. Verùm eodem res redit, quum τὸ ὑπὲρ πολὺ κεχηνὸς, esse μέγα necesse sit. Quod autem ad ἄξυλος attinet, iunctum cum nomine ὕλη apud Homerum, quanuis Harpocration, dicens ἄβιον esse τὸν πολὺν βίον κεκτημένον, addat,tale esse quale est ἄξυλος ὕλη apud Homerum pro πολύξυλος, quãuis item scholiastes Apollonii ἀστυγὲς esse dicat pro πολυστυγὲς, sicut ἄξυλος pro πολύξυλος,quanuis denique alii quoque scholiastæ ὑπερβατικοῦ α mentionem facientes, hoc ἄξυλος, tanquam & peruulgatum & minimè dubium eius significationis exẽplum afferant : aliam tamen huic vocabulo significationem quosdam tribuisse sciendum est: & in eorum numero esse Porphyrium, vt docebo suo loco, id est, inter vocabula quæ ex nomine ξύλον per compositionem sunt facta.

A geminatum in voce ἀάατος, priore quidem loco ὑπερβατικὸν, posteriore autem στερητικὸν esse existimatur. In hac voce (inquit Eustath.) τὸ μὲν πρῶτον α ὑπερτίνει, τὸ δὲ δεύτερον στερεῖ· ὡς δηλοῦν τὸ ἄγαν ἀκατάσχετον. Hesych. tamen ἄσχετον & ἀάσχετον itidem exponit ἀκατάσχετον.

A in quibusdam vocibus vel ὑπερβατικὸν vel ἀθροιστικὸν esse posse cẽsetur. Exemplum autem vide in iis quæ proximè sequuntur.

F A ἀθροιστικὸν etiam in quibusdam vocibus appellatur. q.d. coaceruatiuum, seu collectiuum, veluti in ἅπας, id est omnis. quod α alioqui vacare hoc in nomine dici potest,quum illo omisso dicatur πᾶς eadem significatione. (Scio tamẽ posse etiam videri prius esse ὅπας quàm πᾶς,& hoc ex illo factum,detracto α. sed id minimè fit mihi verisimile) Eustath.tradens Atticos ἀθροιστικὰ vocabula aspirare solitos, in exemplum affert ἅλα, & ἅπας,& ἅλις. vnde etiam quosdam nomen ἅδης (sed hoc ridiculum mihi videtur) existimasse aspirari, facta ex ἀΐδης contractione, διὸ καὶ ἐν αὐτῷ ἄθροισιν ἔχει ψιλῶν. Quod autem α semper aspirari dicitur quum est ἀθροιστικὸν, id in nomine ἀολλέες nequaquam verum comperitur : quare vel excipiendum hoc fuerit, vel dicendum α in eo non ἀθροιστικὸν esse,sed ὑπερβατικόν. Addam & alia de hac voce in sequenti sermonis huius tmematio.

A vel ἀθροιστικὸν vel ὑπερβατικὸν in nonnullis vocabulis esse posse existimatur. Eustathius in hunc versum Homeri,Il.ζ,Ἔρχεο σοῦ θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς, annotat,ex eo α quod sit ὑπερβατικὸν, vel ex eo quod ἀθροιστικὸν sit,posse esse nõ solùm ἀολλέες, significans οἱ ὁμοῦ θροισθέντες καὶ συνειλημμένοι, (quo in loco reponendũ esse existimo συνειλημένοι cũ simplici μ) sed etiam verbũ ἀολλίζω.(superuacaneũ tamen fuit verbi ἀολλίζω mentionẽ facere.quum enim ἀολλίζω ex ἀολλέες esse manifestũ sit,

spiritum nominis ἀολλέες in verbo ἀολλίζω,quod ab eo A deriuatur, seruari debere nemo negare posset) Idem alibi ἀολλέες esse annotat Homero quod Herodoto ἀλέες. hoc autem deriuari fortasse à verbo ἀλίζω, vnde esse & ἅλις. Cæterùm annotaui paulo antè ex eodem, Atticos gaudere aspiratione in vocabulis ἀθροιστικοῖς, quibus illud ἅλις annumeratũ fuit. Quod certè pro iis non faciet qui α in voce illa ἀολλέες vocare ἀθροιστικὸν malent. Sed ego vt ἀολλέες,licet tenuatum, posse vocari ἀθροιστικὸν puto non minus quàm ὑπερβατικὸν,ita vicissim ἅπας quanuis aspiratum, non minus ὑπερβατικὸν B quàm ἀθροιστικόν.

A illi ἀθροίσεως significationi vicinam habet eam qua pro ἅμα ponitur.vt in ἄθρομοι pro ἅμα βρόμῳ,& ἄϊαχι siue αὔϊαχοι pro ἅμα ἰαχῇ,apud Homerum: sic tamen vt aliter etiam exponantur hæ voces.

A vt ἅμα in quibusdam vocibus, ita etiam ὁμοῦ in nonnullis significare traditum est.Plato certè huius significationis exempla affert ἀκόλουθος & ἄκοιτις : dicta esse tradens pro ὁμοκέλευθος & ὁμόκοιτος. Eius verba sunt, in Cratylo,vbi de Apollinis nomine differit, κατὰ δὲ τοῦτο μοιστικὴν δεῖ ὑπολαβεῖν, ὡς ἄρα τινὰ ἀκόλουθόν τε καὶ τοῦ ἀκοίτου, ὅτι τὸ α σημαίνει πολλαχοῦ τὸ ὁμοῦ, καὶ ἐνταῦθα τοῦ ὁμοῦ πόλησιν καὶ τοῦ τὴν οὐρανὸν, οὗ δὴ πόλος καλοῦται, καὶ τοῦ τὴν ὠδὶν ἐν τῇ ὠδῖνι δημοτικῶς, ἢ δὴ συμεωνία καλεῖται. Et paucis interiectis,ὥσπερ οὖν τὸν ὁμοκέλευθον καὶ ὁμόκοιτον, ἀκόλουθον καὶ ἄκοιτον ἐκαλέσαμεν, μεταβάλλοντες αὐτοῦ τὸ ο, α· οὕτω καὶ Ἀπόλλωνα ἐκαλέσαμεν, ὃς ἴσως ὁμοπόλων, ἕτερον λ ἐμβάλλοντες, ὅτι ὁμώνυμον ἐγίγνετο τοῦ χαλεποῦ ὀνόματι. Hæc ille. Sed in his nominibus nihilo minus(meo quidem iudicio) dicere possumus α declarare ὁμοῦ (id est idem) quàm D ὁμοῦ. Vt autem hoc dicam,mouent me cum alia, cum vox ἄλοχος,quæ quũ illi ἄκοιτις synonyma sit, itidémque vxorem significet,in ea tamen α esse potius ἐμὸν quàm ὁμοῦ,vel hic locus Hesiodi testari videtur,– καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν. Rationi enim magis consentaneum videtur vt ὁμόλοχος (pro quo dictum esse aiunt illud ἄλοχος)resoluatur in ὁμὸν λέχος ἔχουσα quàm in ὁμοῦ λέχος ἔχουσα:quòd possit aliqua ὁμοῦ λέχος ἔχῃ,cui alioqui ipsum λέχος minimè commune sit. Quæ tamen non ita dico quasi illud ὁμοῦ excusari non possit. De ἀδελφὸς autem in quo Hesychius vult α significare itidem ὁμοῦ, verba faciam in proximè sequente tmematio. Sed quod ad illa duo vocabula attinet ἄκοιτις & ἄλοχος,sciendum est Porphyrium in lib.quem ὁμηρικὰ ζητήματα inscripsit, ab iis longè dissentire qui in illis α indicare putant ὁμοῦ. Se enim credere ait ἄκοιτιν & ἄλοχον propriè appellatam fuisse eam quæ virgo esset,tanquam videlicet λέχους ἑτέρου μὴ μεταχοῦσα μηδὲ κοίτης:vnde ab Homero dici κουριδίην ἄλοχον. sed postea per catachresin de aliis quoque vxoribus vsurpata hæc nomina fuisse. Ego hæc vero non prorsus absimilia mihi videri dico : quam tamen addit rationem, ex eo quòd Homerus κουριδίην ἄλοχον appellet, infirmam esse nec minus pro altera etymologia facere iudico.Cur enim κουριδίην discriminis causa additum esse minus credibile sit?

A indicat interdum & ὁμοιότητα,id est similitudinem vel ἰσότητα, id est æqualitatem. Eust.ἀπάλαιπτον apud Hom. (vbi Vlyssem vocat Διὶ μήτιν ἀπάλαιπτον) esse dicit τὸν οὐ ἰσοσταθμον. hic enim α denotare ἰσότητα, vt tradiderunt G veteres:vel ὁμοιότητα, sicut in voce ἀδελφός. Quæ quũ scribit Eustath. videtur omnino intellexisse ἀδελφὸς dici tanquã ὁμοδέλφος,non ad ὁμοῦ & δελφὺς, sed ad ὁμὸς & δελφύς respiciens.vt nimirum ἀδελφὸς dictus sit quasi ὁμὸς δελφύς,id est κατὰ τὸν δελφύν:aut certè, quasi cui fuerit ὁμὴ δελφύς. Tunc enim meritò dicetur α declarare ὁμοιότητα,quippe quum ὁμὸς sonet ὅμοιος. Hesychius tamen(vt antea docui) vult α significare ὁμοῦ in isto vocabulo:sicut & in ἄκοιτις,in ἄλοχος,in ἀκόλουθος, significationem hanc illi tribui dictum est. Sed in his vocibus parui referre fateor vtrius vocabuli significationem habere velimus α : at verò ἀδελφὸς si dicatur esse pro ὁμόδελφος ab ὁμοῦ & δελφύς, hac etymologia decipi poterit aliquis,vtpote qui ἀδελφὸν arbitraturus sit vocari eũ non simpliciter qui in eadem matrice(est enim

A propriè δελφὺς matrix)seu qui in eodẽ vtero:sed eum qui vnà cum alio in matrice fuerit, id est gemellum. Idem verò & de ἀγάστωρ dici potest,quod sonare ὁμογάστωρ traditur,estque itidem fratris appellatio, planè eiusdem generis. Quòd si quis tamen in his pertinaciter tueri velit α esse ὁμοῦ, at certè in ἀγάλακτες, quod itidem pro ὁμογάλακτες poni perhibetur, à pertinacia desistere cogetur. Miretur forsan aliquis me has minutias tam accuratè persequi, & subtilius fortasse quàm par sit,examinari à me ista arbitretur: sed sciat quasdam esse grammaticas nugas quæ ad seria nos ducũt. Quasdam dico:quippe qui alioqui multas grammaticorum planè nugatorias minutias tanto prosequar odio vt maiore nullus. Dum verò in illis sunt occupati, alia quæ ad seria ducere nos possunt, vel omnino prætermittunt, vel tam negligenter atque oscitanter tractant, vt multis quæ opponere illis possint, relinquant.Equidem, etiamsi hic longior iam fuisse videri possim,pauca tamen (ne quam rudiori lectori dubitationem relinquam)addere cogor: nimirum, quum dicitur α præfixum huic vel illi voci valere ὁμὸς, sonare potius Latinè Idem quàm Similis. Neque enim ὁμόλοχος vel ὁμόκοιτος (per quod exponũtur ἄλοχος & ἄκοιτις) est quæ simili lecto vtitur,sed quæ eodem.

Quod autem attinet ad α significans ἰσότητα,exemplo illi quod affert Eustathius addi potest ἄπεδον. hoc enim exponi etiam ἰσόπεδον,suo videbis loco.

A illis quæ proximè præcedũt significationibus,ac præsertim illi qua dicitur declarare ἀθροισιν,contrariam habet eam qua μόνωσιν indicat.Huius autem significationis meminit Eustath. comm. in librum Il. ζ, de ἀμαζόνων nomine loquens,& dicens quibusdam placuisse ἀμαζόνας dictas esse tãquam μονομάζους, (cuius etymologiæ meminit etiam in commentariis in Dionysium περιηγητοῦ) quòd seipsas vna ex mammis mutilas redderent (in cõment. illis in Dionys. dicit,quia dextra mãma illis adhuc infantib⁹ adurebatur)ne in emittendis arcu sagittis obstaculo illis esse posset,addit, Literam autem α significare interdum μόνωσιν quoque, apparet etiam ex nomine ἀπλοῦς,quod sonat μόνον πέλον,id est ἓν:quasi quis dicat ἄπελον: ad differentiã eius E quod dicitur διπλοῦς. Hæc ille, cui fidẽ adhibebit qui volet:mihi certè ista etymologiarum commenta parum fide digna videntur : quanuis eas apud etymologum quoque extare non ignorem. Parua enim est apud me eius autoritas, & paruam in plerisque apud alios quoque esse debere,suis locis docebo.

A significans ὀλίγον,vel μικρὸν, vide suprà inter illa quæ περὶ τοῦ στερητικοῦ α differui. Ibidem habes & illud quod particulæ δυς locum obtinere existimatur.

A significans etiam κακὸν in nonnullis vocabulis reperitur:vt in ἄβουλος & ἀβουλία apud Sophoclẽ. hæc enim F in quodam eius loco exponi κακόβουλος & κακοβουλία, docebo quum de illorum significatione agam. Sic & ἄδωρα δῶρα apud eum significare putantur κακόδωρα. Itidémque apud Homerũ ἀμήχανε Ἥρη quidam expos. κακομήχανε:& αἷμα κυβερνᾶν θίασον apud Euripidem,κακοβάκχευτον. Quibus addi potest ἄξενος, ex autoritate enarratoris Apollonii. nam in hac voce α significare τὸ κακὸν scribit:ideóque ἄξενον sonare κακόξενον. Addi denique potest & ἀφυὴς. interdum enim pro κακοφυὴς accipi creditum est. Tunc autem aptè reddetur, Qui est malæ indolis : meliusque vis eius exprimetur quàm interpretando Malus, vel Peruersus. Sed & pro μικροφυὴς accipi, ex Eustathio suprà docui. Cæterùm quemadmodum α priuatiuum (id est, cui alioqui priuandi vis propriè conuenit) interdum τὸ κακὸν significat,ita vicissim apud Latinos aduerbium Malè priuationem nonnunquam indicare sciendum est: præsertimque apud poetas,& ex poetis Ouidium præsertim. hunc enim præ quouis alio ista aduerbii huius significatione gaudere animaduerti.Reperiuntur certè apud alios Malè sanus pro Insanus,(sùntq; & illo solutæ orationis scriptores interdum vsi) Malè fidus pro Infidus, (quibusdam autem Malefidus itidémque Malesanus coniunctim scribere placuit) Malè amicũ,

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA GRANADA

pro Inimicum, Malè concordes pro Discordes: apud Ouid. autē leges etiam Malè formosa pro Nō formosa, Deformis, Malè fœcunda pro Infœcūda, Malè firma pro Infirma, Malè fortis pro Non fortis, Malè sobrius pro Non sobrius, & alia quædam. Adhibendum tamen est iudicium iis in locis in quibus aduerbio isto vtitur: quoniam nonnulli sunt vbi hunc vsum habere videri possit, quū longè alium habeat. Hoc quoque ignorandum non est, quibusdam placere in Malè sanus aduerbium Malè sonare Parum. sed vt dem illis, quibusdam aliis adiectiuis iunctum, significationem istam habere: at cum isto non facilè illud significare credidero. Cæterùm (quod mirum alicui fuerit) vt alicubi poni pro Parum, ita vicissim pro Valde aut Nimis vsurpari existimatur: ac certè nō malè quibusdam Horatii præsertim locis significatio ista conuenire videtur. Possitque credi hunc vsum aduerbio Malè tribuisse, exemplo Græci aduerbii κακῶς. Nam & hoc pro Val de positum obseruaui, sed cum verbis potius quàm cum nom inibus. Iam verò (quandoquidem enim in hunc sermonem incidi, progredi longius libet) quemadmodum quum Græcis α priuatiuū (id est, quod propriè vim priuandi obtinet) inte rdū τὸ κακὸν significet, Latinis vicissim aduerbium Malè priuandi vim alicubi habere ostendi: ita quoque quum α, quod alioqui priuatiuū est, nōnunquam Græcis idem valeat quod ὁλίγον, (vt suprà docui de α priuatiuo agēs) Latinos vice versa aduerbio Parum nonnunquam vim priuandi tribuere dico: & quidem tam cum verbis quàm cum nominibus. Exempla proferrem, nisi finem huic sermoni tandem imponendum esse, & lectorem aliqua reperire posse existimarem.

A esse πλεοναστικὸν censetur, (id est superuacaneum) seu poni κᾷ πλεονασμὸν, vbicunque nullum ex præcedentibus vsum habet, vocabulo cuipiam præfixum. Non solùm autem quibusdam nominibus sed & verbis præfixum πλεονάζει. Nominibus, vt Ἄταχις pro τάχις, Ἀταφὶς pro ταφίς. Sic Ἀστεοπὴ pro στεροπὴ poni testatur Eustath. Sic Ἄνησις pro νῆσις vsurpatum à Cratino tradit Athenæus. Sic etiam Ἀσπάλαξ pro σπάλαξ dictū fuisse nonnulli scribunt. Quidam verò & in Ἀσφοδελὸς literam hanc abundare putarunt: dici enim & σφοδελός. Verbis autem præfixum vacat, vt Ἀσαμίρω pro σαμίρω, Ἀλαπάζω pro λαπάζω. Qui verò itidem Ἀμαυρόω pro μαυρόω dici existimant, longè falluntur. non enim est pleonasmus literæ α in ἀμαυρόω, sed eius ellepsis est in μαυρόω: sicut in μαῦρον pro ἀμαυρόν. Idémque fortasse & aliis quibusdam vocibus vsuuenire potest, vt nimirum in iis abundare litera α existimetur, quum potius alteri vocabulo, quod eam nō habet, deesse dicenda sit.

Accentum autem retinent interdū vocabula quibus α præfixum est, (siue πλεοναστικὸν, siue aliquem vsum ex iis habens qui enumerati fuerunt) interdum mutāt. Retinent: vt ἀνάξιος, ἀστεροπὴ, ἀσταφίς: mutant, vt ἀνέρασσος, ἄταχις, ἀνῆσις.

De α vsum præstante vnius ex partibus orationis, & ita quidem vt vna illarum & censeatur & sit.

A interdum, præter eos vsus de quibus dictum est, alios etiam habet. fungitur enim aliquando vice vnius ex partibus orationis, vel potius vna illarum est: sed assumpto accentu cum spiritu, aut saltem spiritu, & eo quidem aspero. Interdum enim articulus est, interdum pronomen, nōnunquam aduerbium. Primùm autem de articulo.

Ἁ articulus est præpositiuus linguæ Doricæ, cum spiritu aspero, additum non habente accentū: pro ἡ, frequens Theocrito. vt initio primi idyllii, ἁ χίμαρος. Sic apud Moschum, Ἁ Κύπρις τὸν Ἔρωτα τὸν ψεα μακρὸν ἐβώσρει. Et apud Bionem, Ἁ μεγάλα μοι Κύπρις ἐφ' ἱστωνώντι παρήσα. GENIT. Τᾶς pro τῆς. Itidémque DAT. Τᾷ pro τῇ.

Ἁ autem cum accentu articulus est postpositiuus, neutrius generis, pluralis numeri, pro Quæ. cuius vsus passim exempla occurrunt. Sed interdum ἁ pro ὧν, interdum pro δι' ὧν vsurpatur. Pro ὧν affert Suid. ex Med. Euripidea, Περάσασ' ἁ μέλλω καὶ τυχοῦσ' ἁ βούλομαι. quia dicitur τυγχάνω τοῦτο, non τοῦτο. Verùm ita fortassis excusari possit ille accusatiuus vt dicatur referri ad βούλομαι: at τυχοῦσα iungi cum genitiuo subaudito ἐκείνων: hoc modo, καὶ τυχοῦσα ἐκείνων ἁ βούλομαι. Illud autem ἁ pro δι' ὧν apud Thuc. positū testatur eius schol. in quodam 4 libri loco. Præterea vt dicitur Ἔστι οἱ ad verbum Est qui, pro Sunt qui, id est Aliqui, vel Quidam: sic in gen. NEVTRO Ἔστι ἁ pro Aliqua, Quædam: cum apud alios, tum apud Thucydidem non raro. vt, ἔστιν ἁ εἰπεῖν βουλόμενοι. Et, ἔστιν ἁ παρεχόμενος ἄλλα, apud eundem, Alia quædam. Item, τῆς τι ἄλλης Ἑλλάδος ἔστιν ἁ χωρία. Item, καὶ ἔστιν ἁ οὐ καλῶς ἐξηγούμενοι. Item particula γὰρ interiecta inter ὅτι & ἁ: vbi scribit, ἔστι γὰρ ἁ καὶ αὐτὸς ὀνεκάλει ἐκείνοις. Dicitur ETIAM Ἔσθ' ἁ. vt à Demosth. in Timocr. ὥς θ' ὁ μὲν Εὐκτήμων εἰς χρήματα ἔσθ' ἁ κακῶς ἔπαθεν. Affertur ἁ redditum & aduerbio: ἁ δὲ ὅτι τῆς ἑορτῆς, Quatenus ad festū attinet.

Quemadmodū item dicitur Ὅς μὲν, ὅς δὲ, pro Alius quidem, Alius veró: in singul. NEVTRO, Ὅ μὲν, ὅ δὲ, Aliud quidem, aliud verò, (vt Matth. 13, ἄλλα δὲ ἔπεσεν ὅτι πλὴν γῆν πλὴν καλήν· καὶ ἐδίδου καρπὸν, ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα) sic in plur. ἁ μὲν, ἁ δὲ, Alia quidem, alia veró. Interdum redditur etiam, Partim quidem, Partim veró. Phalar in epist. ἀφικόμενος εἰς Ἰμέρεαν αἰαῖ κῆρας ἔνεκα τρεσγματείας, ἥκουσα τοῦ Σπησχόρου θυγατέρων ποιήματα λυειζουσῶν, ἁ μὲν αὐτοῦ Σπησχόρου γεγραφότος, ἁ δὲ τοῦ παρθένων ἴδια. Ex Plut. affertur & ἁ δὲ, præcedente τὰ μὲν: vbi scribit, τὰ μὲν ὀνείδωσιν, ἁ δὲ ὀπτεύειν.

Ἁ pronomen possessiuum, pro ἑά, Sua. vt τὰ ἁ ποδὸς δώματ' ἕκαστος, apud Homerum. Idem Odyss. ξ, — ἐπεί κεν ἐκεῖνος ἰὼν τὰ ἁ δώματ' ἵκηται. Sic ὁς pro ἑός etiam ponitur.

A autem aduerbium non eodem vbique spiritu nec eodem accentu notatur, sed pro significatione modò hunc modò illum spiritum itidémque accentum accipit. Dicam autem primùm de ἁ quod est motus aduerbium.

Ἁ motus est aduerbium apud Dores, significans Quó. Theocr. ὁ δὲ ἁ πόδες ἄγον ἐχώρει, quò pedes ducebant, ibat. Qui Theocr. locus extat in calce idyllii quod inscriptum est Hylas: Ἡρακλῆα μόνοιτο· ὁ δὲ ἁ πόδες ἄγον ἐχώρει, Μαινόμενος. Existimo autem aptissimè redditum iri hoc loquendi genus ex Horatio, — ille pedes ibat quocunque ferebant. Ita enim Latinus hic poeta dixit, Ire pedes quocunque ferent: ad Græcum hoc loquendi genus, vt credibile est, respiciens. Extat hoc ἁ & in alio Theocriti loco, ἁ πόδες ἄγον: nimirum in idyllio quod illud proximè sequitur, éstque Κωμόσκας ἔρως inscriptum: Ὠκυτέρα μαλακᾶς ὑπὸ δίφρακος ἔδραμε πῆνα Ἰθυ δι' ἀμφιθύρου καὶ δικλίδος, ἁ πόδες ἄγον. Vtroque in loco scholiast. ἁ exponit ὅπου. Constat certè significationem hanc in his locis obtinere istud aduerbium ἁ: sed quum alibi, vbi alium vsum habet, dici possit respondere aduerbio ἦ, facta duntaxat mutatione Dorica, non video quomodo idem hìc dicere possimus, quum ἦ talem vsum nusquam habeat, quod sciam. Potius ergo peculiarem illi dialecto hunc vsum esse existimandum est. Ἁ apud eundē poetam longè alium vsum habet, vbi ἁ τάχος pro κατὰ τάχος vsurpat. ita enim exponit eius scholiastes, addens subaudiendum esse imperatiuum ἔρχου. Existimo autē istud ἁ esse pro illo ἦ quod superlatiuo iungi solet. (constat enim interdum dici ἦ τάχιστα, ἦ ῥᾶστα, &c.) atque perinde fuerit, vt opinor, acsi pro ἦ τάχιστα diceretur ἦ τάχος. At verò exponendi alteram lectionem ὦ τάχος (quam editiones quædam habent, & nominatim Aldina atque Germanica) rationem inire nullam possum. Locus ille Theocriti extat in fine idyllii cui titulum fecit Κωμόσκας ἔρως. Quòd autem ibi quædam scholiorum editiones habent καθὰ τάχος, non dubium est quin ex errore id contigerit, & vera lectio sit κᾷ τάχος.

Ἁ est etiam aduerbium similitudinis apud Homerum, Il. ζ, Αἶκε κακὸς ἁ, νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. Sed hìc pro ἁ vulgares editiones habent ὡς: ac certè vtriusque

lectionis meminit Eustathius. Estque obseruandum, vt hìc quædam exemplaria habent ὡς pro ἁ, sic ὦ τάχος in loco Theocriti pro ἁ τάχος habere, vt modò annotatum fuit.

Ἁ admiratiuum est, vt inquit Suidas, afferens hunc ex Agathiæ epigr. versum, Ἁ μέγα νηλεὴς κηρὸς κἀπλάσατο. qui versus nondum mihi occurrit in Anthologia Græcorum epigrammatum: sed hic (qui à quibusdam sedem illius occupasse creditur) Ἁ μέγα νηλεὴς ἐσβέσεν ἀγλαΐην. Extat autem lib. 3, pag. 259, meæ editionis, in epigrammate quod Agathias in imaginem cuiusdam adolescentis immatura morte prærepti scripsit. Non videtur certè satis conuenire versus ille qui à Suida affertur (quem tamen quidam huius locum obtinere putant, vti dixi) cum præcedentibus epigrammatis verbis. ita enim clauditur, — πᾶς δὲ τεὼ εἰκοι α δερκόωφος Τὼ ἀδίκων μοῖραν κατὰ μέμφεται, οὐώεκα τοῖον Ἁ μέγα νηλεὴς ἐσβέσεν ἀγλαΐην. Præterea, quod Suidas dicit ἁ esse θαυμαστικὸν, huic loco nō quadrat. potius enim ὀρθηλαστικὸν esse liquet. Cæterùm quanuis hoc in loco scripserim ἁ cum spiritu aspero, Suidā sequens, tenuatum tamen esse in omnibus quæ in manus meas venerunt editionibus profiteor. Atque hanc scripturam autoritate Eustathii tueri possumus, vt infrà docebo. Suidas certè hoc disertè tradit, voculam hanc, quum est ἐκπλήξεως, tenuari: at quum est θαυμαστική, aspirari. Verùm & hoc mirum videri possit, quòd vtrobique illam geminat: quum ἁ ἁ nullo modo legi possit in versu quem affert, sed semel tantùm ἁ. Quinetiam meritò suspectam quis habeat in hoc Suidæ loco fidem librarii, quòd ex Aristoph. afferatur ἁ ἁ in significatione ἐκπλήξεως: & paucis interiectis addatur, καὶ τοῦτο μὲν, ἐκπλήξεως ὂν ψιλοῦται· τὸ δὲ ἁ ἁ θαυμαστικὸν, δασύεται. Si enim Suidas vocem istam in significatione ἐκπλήξεως accentu illo notasset, post δασύεται addere hic debuisset, (nec dubium est quin addidisset) καὶ περισπᾶται. Circunflexum certè in ipsis quoque editionibus Aristophanis habet.

Ἁ autem cum tenui & circunflexo alios vsus habet. Initium sumam ab eo qui Homero frequentissimus est: nimirum, cum vocatiuis δειλὲ & δειλοί. vbi vocādi aduerbium esse tradit Eustathius. Quoniam porrò frequentissimè apud Homerum occurrunt hæc VERBA, Ἁ δειλὲ, (sed Ἁ δεῖλ' ob sequentem vocalem scribitur) & Ἁ δειλοί, interdum & Ἁ δειλὼ, & diuersum in diuersis locis vsum habent: plusula proferre exempla libet, deinde de horum verborum significatione (vt φιλομήρῳ lectori gratificer) disserere. Legimus igitur Il. λ, v. 441, Ἁ δεῖλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος. Et paulo pòst, Ἁ δεῖλ', οὐ μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ὀσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, &c. Atq; vt hìc subiungitur particula οὐ illis verbis, sic alibi οὐδέ. vt Iliad. π, v. 837, Ἁ δεῖλ', οὐδέ τοι ἐσθλὸς ἐὼν χραίσμησεν Ἀχιλλεύς. Item Iliad. ρ, v. 200, Κτήματα ῥα κάρη ποτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν, Ἁ δεῖλ', οὐδέ τοι θάνατος καταθυμιός ἐστιν, Ὃς δή τοι ὀχέδον ἐστί. Quinetiam particula illa ἦ, quam habuisti subiunctam hisce duobus verbis, in versu quem primum protuli, in aliis quoque versibus subiuncta itidem reperitur. vt in alio eiusdem poematis loco, Ἁ δεῖλ', ἦ τάχα τοι πελέω κακόν· οἶ' ἀγορεύεις. Alicubi post ἦ ponitur & δή. Il. ω, Ἁ δεῖλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' αἴσχεο σὸν κᾷ θυμόν. Alicubi subiungitur particula τί. vt Il. ε, Κτήσας δὲ κάρη ποτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν, Ἁ δειλὼ, τί σφῶϊ δόμῳ Πηλῆϊ αἴακτι Θνητῷ; Sic Odyss. φ, Ἁ δειλὼ, τί νυ δάκρυ κατείβετι; Itidémq; eiusdem poematis libro υ, v. 350, Ἁ δειλοὶ, τί κακὸν τόδε πάσχετ; νυκτὶ μὲν ὑμέων Εἰλύαται κεφαλαί &c. (Est autem hic versus, ille ipse cuius initiū affert Suidas, sed mendosè scriptum: hoc videlicet modo, Ἁ δειλοὶ τί κακῶν) Sic cū aduerbio interrogatiuo πόσε legitur Od. κ, Ἁ δειλοὶ, πόσ' ἴδω; τί κακῶν ἱμείρετ τόδε; Alicubi post ἁ δειλοὶ positus est alius nominatiuus, seu positi sunt alii nominatiui, & in sequente versu particula ὡς. vt Il. λ, v. 815, Ἁ δειλοὶ Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, Ὡς ἦ ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης Ἄστυ ἐν Τροίῃ τάχεας κιόας ἠδ' οἰωνοῖς. Inuenitur denique ἁ δειλὲ & sequente genitiuo: vt ἁ δειλὲ ξείνων. de quo vsu alius erit dicendi locus: nunc de particula ista ἁ dicendum est, simúlque de nomine quod illi adiungitur in hisce tot versibus quos in exempla attuli. Prius tamen quæ ab Eustathio de hac particula scribuntur, proponam. Vult ille ἁ hìc esse vocandi aduerbium, maiorem habens emphasin magisque poeticum quàm ὦ: & succensentibus atque perterritis, item minitantibus esse frequens. Idem alibi scribit ἁ vocem esse hominis quiritantis, aut admirantis, vel commiserantis. Sed ipsamet illius verba afferam. In hunc igitur Od. ξ, Ἁ δειλὲ ξείνων, ἦ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας, Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσσα δὴ πάθες ἠδὲ ἴδοιμι· ἀλήθης, ista annotat, ἰσέον ὅτι τὸ ἁ, κλητικὸν ὀπτήρημα ὄν, καθὰ καὶ τὸ ὦ, ἐχέτω τὸν τῆς κλίσεως, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, καὶ πινὰ πλείω ἔμφασιν, ὀπτιλασμῷ ἢ θαύματι, κᾷ τοῖς παλαιοῖς, ἢ καὶ ἄλλως οἴκτῳ. Quibus addit, particulam ἁ itidem dici interdum δυσφορικὴν, nonnunquam μεμπτικήν. Idem in istum versum Iliad. ω, Ἁ δεῖλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' αἴσχεο σὸν κᾷ θυμόν, annotat, ἐν δὲ τῷ, ἁ δειλὲ, κλητικὸν σημαίνοντος ὀπτήρημα τὸ ἁ, οὐ μόνον πιθανώτερον τὸ ὦ, ἀλλὰ καὶ θαυμουμένοις καὶ ἐκπληττομένοις καὶ ἀπειλοῦσι σωύνθες. Ego autem non lubenter hanc particulā aduerbiū vocandi appellauerim (licet casu quem vocatiū grāmatici nominant, itidē iungatur) atque adeo miror Eustathiū, quum illi significationes illas tribueret, hoc nomine appellandum censuisse. quid enim tale significat ὦ, quod vocandi aduerbium esse constat? Nequaquam igitur particula ὁ (quæ Latinis est vocantis aduerbium, vt Græcis ὦ) interpretandum esse censuerim: sed quum est quiritantis aut commiserantis, (nunc enim sequor significationes quas ille grammaticus ei tribuit) aliqua harum interiectionum, Ah, Hei, Hem: quum perterriti ac perturbati, itidem vocula Hem, vel Eho: quum admirantis, Vah, aut rursus Eho. nam hæc interiectio modò perturbationem, modò admirationem indicat. Verùm vt iam non ex Eustathii iudicio pendeamus, sed ipsimet vim huius particulæ perspiciamus, considerandi sunt ii quos attuli Homeri loci. Dico igitur δειλὲ in illis, duobus modis vsurpari, sicut nostrum vocabulum *Miserable*. quum enim propriè hæc vox dicatur de eo cuius vicem dolemus, aut etiam deflemus, (interdum & præfixa voce alia dicentes, *Poure miserable*) sæpe tamen eodem illo verbo compellamus eum quem grauiter increpamus, & quidem minitando etiam nonnunquam. Idémque & de voce *Malheureux* dici potest. At vox Latina Infelix non itidem vsum vtrunq; habet, quod sciam: nec altera illi synonyma, Miser. Vbi igitur ἁ δειλὲ dicitur deflendo sortem alicuius, vt in illo loco Il. λ, Ἁ δειλοὶ Δαναῶν ἡγήτορες &c. (nam & ipse poeta hæc esse τοῦ ὀλοφυρομένου verba testatur, versu isto qui illum proximè præcedit, Καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα) reddi poterit Heu miser, vel Ah miser. (Valla certe vim illorum verborum Ἁ δειλοὶ Δαναῶν ἡγήτορες aliis verbis aliáque orationis forma non malè expressisse videtur: ita interpretans, O indignum casum luctuosamque fortunam principum Achiuorum: hóccine fato venerunt vt &c.) Sic etiam in hoc versu Il. ω, Ἁ δεῖλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' αἴσχεο σὸν κατὰ θυμόν. Sic & in aliis plerisque locis. At verò quum verba illa sunt eius qui stomachatur, qui temeritatē vel ignauiam hostis sui increpat, qui illi illudit, qui denique illi insultat, tunc ἁ δειλὲ interpretari Heu miser, vel Ah miser, nullo modo rationi consentaneum esset. Talis autem locus ille est, Ἁ δεῖλ', οὐ μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ὀσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ Ὠμησταὶ ἑρύσουσι, πάρεξ περὶ πυκνὰ βαλόντες. Nam hæc verba proficisci ab eo qui ἐπεύχεται, ipsemet Homerus testatur hoc hemistichio, — ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσεύς. Itidem certè ἐπευχομένου verba erant paulo ante hunc locum, Ἁ δεῖλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος. Ἦ τοι μὲν ῥ' ἐμ' ἔπαυσας ὅτι Τρώεσσι μάχεσθαι· Σοὶ δ' ἐγὼ ὀνήσαιμι φόνῳ καὶ κῆρι μέλαιναν Ἥματι τῷδ' ἔσεσθαι, &c. In quibus locis interpretandis Valla non itidem vt in illo cuius mentionem feci paulo antè, iudicium adhibuit. In priore enim loco vertit Infelix, in posteriore Miser, omissa interpretatione particulæ ἁ. At ego contrà, si ex duabus vocibus altera prætermittenda fuisses,

vocatiuum quàm illam voculam omittere maluissem. A
Nam vel sola particula Vah stomachantis verba esse indicasset. Sed quoniam prætermittendus ille vocatiuus non est, quo tandem Latino vocabulo in huiusmodi locis eum interpretabimur? Non dubito quin ei ex reliquis duabus significationibus altera dari debeat: nimirum vt reddatur Ignaue, aut Improbe, seu Nequam. (nam δειλὸν improbum etiam significare, suo loco ostendam) Alioqui certè in huiusmodi locis peculiaris quæpiam significatio nomini isti tribuenda esset.

B

Ἆ admirantis est apud Antiphilum Anthol. epigr. lib.1, pag.84, meæ editionis. Ibi enim primi duo versus epigrammatis sunt hi, quibus Antiphilus admiratur simul & laudat apum in conficiendo melle industriam: Ἆ καλὸν αὐτοπόνηπον ἐν αἰθέρι ῥόθυμα μελισσῶν, Αἱ πλάσσαι κηρῶν αὐτοπαγεῖς θαλάμας· Προίκιος ἀνθρώπων βιότῳ χάρις. Sed quædam exemplaria habent ἄ, non ἆ.

Ἆ exclamantis cum gaudio, vel potius præ gaudio, videtur esse apud Agathiam scholasticum, Anthol. epigr. lib.6, pag.419, Εἶπε δὲ καὶ χαίρων ὁ γεωπόνος, Ἆ τάχα C
Βάκχῳ Λοιβὴς καὶ θυέων μικτὸν ἔδωκα γέρας.

Ἄ exclamantis est, non itidem præ gaudio, sed contrà præ dolore, atque adeo quiritantis, seu commiserantis: vt apud eundem Agathiam, in hoc quem suprà attuli loco, — οὕνεκα τοῖον Ἄ μέγα νηλεὴς ἔσβεσεν ἀγλαΐην. Ita enim scriptum esse in omnibus editionibus, (quãuis Suidas cum aspero scribat) admonui antea.

Ἄ sequente particula μή, aduerbium est ὀπτιμητικόν, quod sonat q.d. increpatiuum. Aristoph. in Pluto, Ἄ, μὴ λέγ' ὦ πόνηρε τοῦτ'. vbi schol. ὀπτήρημα ὀπτιμητικὸν D
esse annotat. In vulg. lex. scriptum est ἄ, non ἆ. sed perperam, vt ostendit etiam Platonis locus, eandem scripturam eundémque vsum habens: in Hippia maiore, Ἄ, μὴ μέγα ὦ Ἱππία λέγε· ὁρᾷς ὅσα πρεσβύματα ἡμῖν ἤδη παρέδραμε· μὴ ὀργισθῇς ἡμῖν ἔτι μᾶλλον ἢ ὁρᾷ.

Ἄ est etiam optantis aduerbium, idem valens quod εἴθε, id est Vtinam. vt testantur non solùm Hesychius & Suidas, sed Eustathius quoque non vno in loco: additque veteres huius significationis exempla proferre. Afferunt certè Hesychius quoque & Suidas locum E
Callimachi in huius significationis exemplum: sed ita deprauatũ vt hæc significatio minimè in eo animaduerti possit. Habet enim Hesychius, ἄ· παύσω σωφρονεῖς. (affero scripturam quæ apud eum extat, cum aspero, non cum tenui) Suidas autem, ἄ· παίτως ἵνα γνῶς.

Ἄ est præterea temporis aduerbium, significans Nunc, si Suidæ credimus, ita vsurpasse dicenti quendam Euclum χρησμολόγον. Sed hæc Suidæ verba suspecta sunt: quum scribatur, εἰ δὲ ψιλωθείη πρεσβαδεῖν, τὸ νῦν σημαίνει: tanquam videlicet non facta fuerit prius huius scripturæ mentio. Et tamen paulo antè scriptum est, πρεσβαδεῖν δὲ καὶ ψιλῶς δηλοῖ εἶτε. Quinetiam illis F
quæ de hac vltima significatione tradit, subiuncta ista, βραχέως δὲ καὶ ψιλῶς σημαίνει ἐπόφασιν ἀρνητικήν, eiusmodi sunt quæ suspicione non careant. Sed multo magis suspectũ est vel potius apertè mendosum quod apud eum legimus de ἄ significante τὸ πολύ apud Archilochum. Postquam enim dixit ἆ significare etiam ὦ, & attulit Homeri locum, ἆ δειλή τι κακῶν, (pro quibus reponi hæc debent ἆ δειλοὶ τί κακὸν) addit, significare etiam πολὺ & μέγα apud Archilochum: subiungit- G
que hæc verba, ἆ δέκα θώρας. quod exemplum aliter apud Varinum scriptum extat: hoc videlicet modo, ἆ, ἔασι εἷς τε θώρας. Sed non video quid commodi ex hac scripturæ illius mutatione (vndecunque sit) percipere possimus. Equidem literam hanc τὸ μέγα & τὸ πολὺ significare, & ipse antea docui, sed præfixam quibusdam vocabulis. Qualiacunque autem sint ista Suidæ, (quorum nihil extat in ea editione quæ olim Mediolano prodiit) omittenda non existimaui, nequis per incu-
riam potius quàm consultò prætermissa esse putaret. H
Cæterùm quandoquidem in Varini mentionem incidi, addam ex eo quoque de hac particula aliquid, vndecunque sumptum sit. Eius verba sunt, Ἆ ψιλούμενον μὴ καὶ πρεσβαδόμενον, δηλοῖ τὸ ἐν ἴσῳ ὀπτήρημα τῷ ναί, καὶ εἶτε,

ἢ αἴθε· ὡς ἔστιν ἐκ τῆς παλαιῶν δῆλον. Quibus subiungit illum Callimachi locum quem & suprà ex Hesychio & Suida habuisti. His autem Varini verbis (si tamen eius verba vocari debent quæ illum aliunde descripsisse constat) tribuitur alia significatio huic aduerbio præter eas omnes quarum mentio facta in superioribus fuit: videlicet vt ponatur etiam pro ναί. Qua significatio contraria illi erit quam Suidas ei tribuit, quum dicit significare ἀπόφασιν ἀρνητικήν: sed loquẽs de eo quod βραχέως & ψιλῶς scribitur. quæ verba (vti dixi) suspecta esse possint: diuinatione certè indigere videntur. Quinetiam ex Platone affert idem Varinus pro φεῦ. nam post Archilochi locum, addit, καὶ ἔτι σχετλιαστικὸν αὐτὸ τὸ φεῦ, ὡς τοῦδε Πλάτων. Quibus subiungit quæ apud Suidam quoque leguntur, καὶ τὸ νοῦ, ὡς &c. Quum autem hæc de ista significatione velut interiecta sint inter ea quæ apud Suidam habemus, ex veteri quopiã eius exemplari sumpta putarem: nisi quamplurimi eiusdem lexicographi loci, quos ille à se descriptos dedit quales & nos in vulgatis editionibus legimus, id est deprauatissimos, eum veteris codicis auxilio caruisse mihi persuaderent. Quæ ego consultò dico vt quisque quãta Varini esse autoritas debeat, admoneatur. Hoc constat, multos eum locos inemendatos reliquisse in quibus latentia menda non magni ingenii erat deprehendere, deprehensa autem, non magni laboris emendare. Sed nec addidisse de suo quicquam quod ad vocabulorum expositionem faceret, existimo: nihil tale certè ab eo additum legere me memini. Quæcunque enim apud hanc leguntur vltra ea
quæ apud Hesychium, Suidam & Etymologum extant, (ex quo tamen pauca descripsit, quum contrà ex illis duobus omnia quæ ad vocabulorum expositionem pertinent sumpserit: nisi siqua per incuriam præterm. issa fuerunt) ea ex Eustathio, ex enarratore Aristophanis, aliisque qui scholia in poetas scripserunt, sumpta esse constat. Verùm & ex grammaticis non pauca descripsit, & quidem nullo eorum habito delectu. vt videmus statim initio sui operis (post illa quæ de etymologia nominis Ἄλφα traduntur, quæ ex Etymologo sumpta sunt) quædam de literæ huius significationib⁹ afferre, quæ ex Moschopulo petita esse constat, & eiusmodi sunt vt vix alio quàm Moschopulo digna videri possint: vtpote quib⁹ immixta sint quædã quæ si propius intueamur, fide indigna esse cõperiemus. Volẽs enim ille siue grãmaticulus siue grãmatista de suo quoque aliquid addere iis quæ apud alios de illis significationibus leguntur, nõnulla dixit quæ veteres grãmatici non negarẽt solùm (vt opinor) sed riderent etiã. Cuiusmodi est quod de αἴθοχι tradit, nimirũ poeticè significare ἅμα ἰσχ. Mihi certe tam ridiculũ visum est hoc exemplum istius significationis literæ α proponere, vt prætermittendum potius censuerim. Quæ igitur habet Varinus, ex aliis habet, (vti dixi) & quidẽ sine delectu ex quolibet collecta. Quòd si quid de suo adiecit, rarò id fecit: & qualecunque illud est, aliò potius quàm ad expositionem significationis alicuius pertinere comperietur. Illis quidem certè quæ à Suida scribuntur de vsu voculæ ἆ apud Agathiam, videmus adiecta quædam apud hunc esse, quæ de suo illum attulisse, aliaque huiusmodi alibi, credibile est. Vt autem hæc illius esse credam, facit quod annotat pro hoc versu. Ἆ μέγα τολμήεις κηδὸς ἀνεπλάσατο, in aliis scriptum esse, Ἄ μεγα νηλεὴς ἔσβεσεν ἀγλαΐην. quam tamen scripturam non videri posse locum alterius obtinere, docui suprà. Sed de his hactenus. Quod autem ad illam significationem particulæ ἆ attinet, cuius postremo loco facta fuit mentio, & quam à Platone vsurpari dictum est, conuenit certè cum ea quam habet apud Homerum eadem hæc vocula cum illis nominatiuis δειλὲ & δειλοί: cuius multa exempla protuli antea.

Ἆ aduerbium quidam in VOCAB. Ἀθάλε (quod itidem aduerbium est, significans Vtinam) inclusum esse existimant. Vt enim imperatiui ἄγε & φέρε in aduerbia transeunt, sic βάλε imperatiuum verbi βάλλω transire in aduerbium σχετλιαστικὸν, & significare φεῦ,

Heu. Ei autem addi postea ἆ, quasi increpandi & ad- A
mirandi aduerbium, vt in ἆ δειλέ. Sed ego nihil tale apud vllum ex veteribus grammaticis reperio. Ac fortassis vt hanc voculam aduerbio isto inclusam dicerent, eos mouit quòd produci primam eius syllabam viderent. vt Epigr. lib.1, pag.73, meæ editionis, Ἀθάλε χειμερίου με κατέκλυπε κύματα πόντου. Sic quoq; in principio alius cuiusdam epigrammatis, Ἀθάλε μηδ' ἐγγύοντο γάμοι. Id autem epigramma Agathiæ est, si bene memini. Quod si ita est, facilè crediderim hunc versum esse illum ipsum quẽ Suidas protulerat (gaudet enim B
exemplis ex Agathia petitis) quũ dixisset ἀθάλε significare εἴθε. Apud eum enim ita legitur, Ἀθάλε, εἴθε, ἀθάλε. Quod posterius ἀθάλε esse initium vel huius vel alius versus, (quem ille in exemplum afferre voluerit) omnino persuasum habeo. Productio inquam illa primæ syllabæ in ἀθάλε ad comminiscendam hanc deductionem illos fortassis impulerit: sed etiamsi dicamus in ἀθάλε esse α ὀπτατικόν, exemplo ea productio nõ carebit. Eustathius tamen tradens α corripi ante β, addit σεσημειῶσθαι hoc ἀθάλε. C

A A quoque interdum legimus, cum geminatione. sed quemadmodum quum vnicum ponitur, non vno eodémque modo vbique scribitur: quin potius diuersè etiam scriptum in diuersis exemplaribus, vnus idémque locus habet interdum: (vt ex iis quæ proximè dicta fuerunt, satis liquet) ita quum geminatur, variam scripturam accipit. Siquidem cum circunflexo vtrunque spiritum, nec minus cum acuto (qui in grauẽ mutatur propter orationis ἀκολουθίαν) admittit. Quum au- D
tem vtrunque dico, nolim te ita intelligere quasi vtrumlibet recipere possit, sed pro loco modò hũc modò illum admittere. Quatuor igitur modis scribitur hæc vocula in geminatione: videlicet ἆ ἆ: & ἄ ἄ vel ἄ ἄ. sed longè diuersa significatione. De singulis autem eodem ordine dicam.

Ἆ Ἆ aduerbium efficiunt conueniens homini perterrefacto, vel perterrenti aut potius deterrenti. Aristoph. in Pluto, ἆ ἆ, πῶ δᾶδα μή μοι θεῖς φέρε. vbi ipsius poetæ scholiastes ait esse aduerbium ὀκπλήξεως E
& κελεύσεως: Suidas autem (qui multa passim habet quæ ex illo sumpta esse manifestum est) aduerbium μετ' ὀκπλήξεως καὶ θορυβοκελεύστως. Sed quomodo vim κελεύσεως, id est iubendi, vel θορυβοκελεύστως, id est adhortandi, habere possit isto præsertim loco, illi viderint. Multo conuenientius, meo quidem iudicio, fuisset appellare hic aduerbium ἐφεκτικὸν, (vt à scholiaste Euripidis vocari docebo paulo póst) id est, cohibentis, seu reprimentis. Nunc de scriptura huius aduerbii pauca. Sciendum est igitur hic scriptum esse ἆ ἆ cum circun- F
flexo & tenui, non in ipso duntaxat Aristophanis contextu, sed in scholiis quoque. Quinetiam in eiusdem poetæ Vespis extare quendam locum (fortassis autem & alii alibi apud eundem inueniuntur) in quo eandem & significationem & scripturam habet: ἆ ἆ, τί μέλλεις δρᾶν; At Suidas vt de spiritu consentit, ita de accentu dissentit. Legitur enim apud eum, ἄ ἄ παρ' Ἀριστοφάνει, ὀπτήρημα μετ' ὀκπλήξεως καὶ θορυβοκελεύστως. Affértque illum ipsum ex Aristophanis Pluto locum, in quo itidem aduerbium illud scribit. Ne autem hic suspecta G
sit nobis fides exemplariũ eius, prohibent ea quæ verbis Aristophanicis subiũgit. Postquã enim dixit illud ἄ ἄ legendum esse κᾳ' διάρεσιν, non καθ' ἕνωσιν, (quæ verba mox explicabo) & tenuari vtrunque debere: addit, Si enim vna pars orationis essent, non opus haberent duobus accentibus, nimirum duobus acutis. Hæc est de huius aduerbii accentu Suidæ sententia. Ex iis autẽ quæ dicit de hoc scribendo κᾳ' διάρεσιν, id est diuisim, seu disiunctim, non καθ' ἕνωσιν, siue κᾳ' συνάφειαν, (vt paulo pòst loquitur) id est, non coniunctim: colli- H
gere nos posse arbitror fuisse quibus placeret has duas voculas, nullo interiecto spatio, quanuis suum vtriq; dando accentũ, scribere. Nam aliud quàm quod dixi, nõ indicari verbis illis, κᾳ' διάρεσιν αὐαγωγέον, ἢ καθ' ἕνωσιν, ex sequentib⁹ apparet. Si enim (inquit) vnica pars orationis essent, &c. Ex his autem Suidæ verbis, duas

orationis partes esse ἆ ἆ consequetur: duo videlicet A
aduerbia: simúlque hinc, eum sibi non constare, atque adeò (si verum esse id existimandum sit) errare in sui operis limine, vbi dicit esse ὀπτήρημα, non ὀπτήρήματα, arguemus. Adeo nihil in plerisque huiusmodi lexicographorum locis est certi. Hoc verò inde contingit quòd penè omnia ex variis, & quibus varia iudicia erant, sunt consarcinata. Cuius rei euidentissimum hic exemplum habes. ecce enim, verba illa à quibus hic, quicunque sit, Suidas opus suum orditur, ἄ ἄ, παρ' Ἀριστοφάνει ὀπτήρημα μετ' ὀκπλήξεως καὶ θορυ- B
βοκελεύστως, esse ex enarratore Aristophanis deprompta, (sicut alibi passim multa ex iis affert) nemo, vt opinor, negauerit. At quæ subiunguntur de hoc eodem aduerbio, aliunde sumpta sunt: & quidem ex quopiã qui non pro vno aduerbio, sed pro duobus habendas hasce duas literas censuerit. I nunc, & huiusmodi lexicographorum scripta non adhibita magna cautione lege. Apud Hesychium quoque extant quædam quæ faciunt vt suspicer duas hasce voculas in vnum vocabulum conflatas fuisse. In vno enim eius loco legimus, Ἄα, σύσημα ὕδατος: in alio habemus, ἄ ἄ, σχετλιαστικὸν ὀπτφώνημα, ἢ σύσημα ὕδατος: sed quum σύσημα ὕδατος significari non possit illis voculis nisi coniunctim scriptis, suspicari quis possit eum aduerbii quoque significationi scripturã illam dedisse: quæ deinde mutata fuerit à quopiam non animaduertente sequentem expo- C
sitionem, aut certè eius rationem non habente. Alioqui dicendum esset, quum Hesych. scripsisset, ἄ ἄ esse σχετλιαστικὸν ὀπτήρημα, aliquem temerè addidisse ἢ σύσημα ὕδατος, non animaduertentem huic significationi aliam scripturam tribui. Sed hoc mihi parum fit verisimile. Venio ad locum Euripidis in quo scholiastes ἐφεκτικὸν aduerbium esse scribit. is est in Oreste, Ἄ ἄ, τί δῆτα μέλλετ', ἐξακρίζετ' αἰθέρα Πηρεῖς. hic inquam ἐφεκτικὸν esse tradit enarrator, id est cohibentis, seu reprimentis. nam ἐφεκτικὸν ab ἐπέχω deductum esse constat, quod Cohibeo significat: ita vt sonet illud verbale, Cohibendi vim habens: quasi quis dicat Cohibitorium. Magis tamẽ fortasse illi Aristophanis loco quàm isti significatio hæc conuenire dici possit. nisi dicamus hic cohiberi morã: quod alioqui aptius diceretur corripi vel increpari. Sed quãnã Latina particula posse exprimi huius aduerbii vim putabimus? Ego aut particulam Hau, siue Ahu, aut certè nullam esse quæ isti aduerbio in hac significatione respondeat, existimo. Scio scribi à Donato interiectionem esse conturbatæ mentis, nec constantis sibi: in isto Eunuchi loco, actus 4, scena 4, P Y. — An tu hunc credidisti esse obsecro Ad nos deductum? P H. Nanque alium habui nemi- F
nem. P Y. Hau, Ne comparandus hic quidem ad illum est. Sed quem vsum habere dicenda sit hoc loco ista interiectio, necnon in aliquot aliis eiusdem poetæ, sicut & in quibusdam Plautinis, aliis iudicandum relinquo: geminatam certè hanc in quodam Terentii loco reperiri dico, vbi optimè cum ἆ ἆ cohibendi vim habente seu reprimendi, conuenire aio. Locus is in Adelphis legitur, Act.3, scena 2, — hau hau', mi homo, sanusne es? An hoc proferendum tibi vsquam esse videtur? Iam verò & Ahu non absimilem apud G
hunc poetam significationem habet, in isto Eunuchi loco, — ahu, tace obsecro. Videtur certè vnũ ex altero factum esse, permutata literæ aspiratiuæ sede: nisi potius, quoniam altera illa particula Hau multo est vsitatior, hanc illius locũ occupasse aliquis existimet. Non ignoro interim Donatũ velle hic esse interiectionem perturbatæ mulieris: vt apud Græcos ἰού: sed nihil vetat nos simul dicere esse ἐφεκτικὴν, seu ἐφεκτικὸν ὀπτήρημα (loquendo more Græcorum) in isto loco: qui enim dicit Tace, is certè πῶ φωνῶ ἐπέχει, seu τὸν λόγον. Et de isto quidem vsu aduerbii ἆ ἆ (aduerbiorum etiam dici posset, ea sequendo quæ ex Suida paulo antè attuli) hæc disseruisse sit satis.

Ἆ Ἆ, VEL Ἄ Ἄ apud Euripidem quoque alios etiam vsus habere videtur quàm eum quem ex eius Oreste attuli, conuenientem cum eo quem ex Aristo-

phane protuleram. Legimus enim in eadem tragœdia A
hæc Electræ verba, — Ἆ ἆ, σύειγνος ὅπως πνοὰ Λεπτοῦ δόναχος ὦ φίλα φώνει μοι. Legimus ibidem, nō multis pòst versibus, Ἆ ἆ, ἀδίκος ἀδίκα πότ' ἀρ' ἔλακεν &c. Vbi eum accentum his voculis tribuo quem apud scholiastem habent: quum vtrobique nō ἆ ἆ sed ἀ ἀ in textu legatur. Sed quid si in priore quidem horum locorum eundem habere vsum dicamus quem in illo qui primus ex hoc poeta allatus fuit? Certè ἐφεκτικὸν quodāmodo videri ibi possit: vt dicamus, Electrā, quòd hæc verba ἰδοὺ πείθομαι, altiore quàm vellet voce prolata B
fuissent, ostendere hac interiectione illum elatiorē sonum sibi displicere, eūmque ἐπέχειν. At verò in posteriore loco, ἆ ἆ, siue ἀ ἀ, nō aliud esse puto quàm Ah ah. cuius vsus multa passim exempla extant, vt proximè sequente huius sermonis tmematio docebo.

Ἆ Ἆ, vel Ἀ ἀ, sæpe est dolētis atq; adeo ingemiscentis, aut indignantis, seu quiritantis. (eodē modo quo ἀᾶ ἀᾶ) χρηστικὸν ὀπφώνημα, inquit Hesych. & tunc illi cōuenit ea cuius modò mentionē feci interpretatio, videlicet Ah ah: nisi malis Heu heu. Hæc enim particula C
frequentius geminata inuenitur quàm illa. quæ tamē & ipsa apud Plautum geminata reperitur à suspirante: in Milite glorioso: P Y. — habe bonum animū. P A. ah, ah, Quum venit in mentem, mores vt mihi mutandi sient. Sed quoniam particula ista Ah multos alios insuper habet vsus, alteram illam interpretationē adhibere satius esse duco. Hanc porro significationem habens ἆ ἆ siue ἀ ἀ, apud tragicos præsertim frequēs est. Eurip. in Rheso, Ἆ ἆ, ὀδύνη με τέρει. Cui loco addi
potest alter eorum quos suprà ex eius Oreste attulimus, D
mirum posterior, Ἆ ἆ, ἀδίκως ἀδίκα πότ' ἀρ' ἔλακεν. Apud Æschylum quoque extat, cum alibi, tum in Prometheo, duob⁹ in locis, (fortassis & in pluribus) & quidem præfixum alii aduerbio eundem vsum habenti: pag. 12, meæ editionis, ἆ ἆ, ἔα, ἔα, Τίς ἀχὼ, τίς ὀδμὰ προσέπλαμ' ἀφεγγής; Sic pag. 37, initio. Sed hic ἀ ἀ scriptum est, illic autem ἆ ἆ. quæ scripturæ diuersitas ex veteri exemplari profecta est: quo minus mirari eam apud cæteros debemus.

Ἀ ἀ, inquit Hesychius, ὅτι τὸ μεγάλου. ἔστι δὲ καὶ χρηστικὸν ὀπφώνημα. Quibus addit, σωπεῖν δὲ γέλωτα δηλοῖ. E
Vbi quid significare voluerit illis verbis, ὅτι τὸ μεγάλου, non satis liquet. Sed nihil similius vero mihi in mentem venit, quàm vt his verbis declaretur ἀ ἀ dici cum exclamatione de re quapiam magna: quæ videlicet (nam & hoc subaudiendum fuerit) repentè contigerit, aut certè oculis nostris repentè se obtulerit. Hoc autem modo vocabulum ὀπφώνημα, quod sequitur, huc quoque pertinere censebitur. perinde acsi dixisset, ὀπφώνημα ὅτι τὸ μεγάλου. Fateor interim multa fuisse alia verba quibus Hesychius aptius & apertius F
exprimere hæc potuisset. quod facit vt hoc meum cōmentum parum mihimetipsi placeat, vixque illa verba non suspecta mihi esse possint. Quod subiungit, esse etiam χρηστικὸν ὀπφώνημα, ex multis quos attuli locis, satis manifestum est. At vero quod tertio loco de his voculis annotatur, refellitur, quod ad scripturam attinet, tum Hesychii tum Latinorum comicorum testimonio, vt in proximè sequente tmematio manifestum faciam. G

Ἀ ἀ autem longè alium vel potius contrarium vsum habet. est enim ridentis aduerbium. (nisi quis aduerbia vocare malit, vt non coniunctam vim duæ istæ voculæ habere censeantur, sed vnaquæq; seorsum suā. Eodem certè modo ἀ ἀ, vel ἆ ἆ, sequendo alterā scripturam, pro duobus aduerbiis à nonnullis haberi, dictum antea fuit) Testatur autem Eustathius, & quidem ex aliorum obseruatione, ἀ ἀ esse ridentis: testantur idem & Latini comici, Plautus atque Terentius: apud quos frequenter voculis istis Ha ha he, risum indicari videmus. Vnum ex illo, alterum ex hoc exemplum proferre satis habebo. Apud Plautum igitur in Pseudolo legimus, Vt ego te hodie accipiam lepidè, vbi effeceris hoc opus. S. Ha ha he. P. Lepido victu, vnguentis, vino. In Terentii autem loco quem afferam, hoc ipsum dicitur, videlicet voculas istas esse ridentis. Is est in Eunucho, actus 3, scena 2, Quid tibi ego multa dicam? domini similis es. G. Ha ha he. T. Quid rides? G. Istuc quod dixti modó. Faciunt igitur apertè tum hi loci, tum ea quæ traduntur ab Eustathio, aduersus ea quæ leguntur apud Hesychium, videlicet ἀ ἀ cum spiritu tenui, risum declarare. Sed omnino mihi persuadeo non penes eum sed penes librarium residere culpam. ab illo enim scriptum fuisse δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ: non, σωπεῖν δὲ γέλωτα δηλοῖ. Vel hoc modo, σωπεῖν δὲ καὶ δασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ. Sed illo potius quàm hoc modo emendandum esse censuerim, omisso videlicet participio σωπεῖν: quoniam ne apud Latinos quidem comicos coniunctæ hæ particulæ leguntur. Ac profectò siquis vocem vel potius sonum ridentis obseruet, id est sonum quem aliquis ridendo edit, distingendas potius quàm coniungendas esse has voculas cognoscet. Quinetiam aspiratē potius quàm tenuiter efferri animaduertet: quod & ipsum illam meam emendationem confirmat. Neque enim hoc intelligi volo de iis dictum qui aspiratione præ cæteris gaudent: (vt certè in quadam nostræ etiam Galliæ parte sunt qui Catullianum illum Arrium imitentur, qui Chōmoda nō Cōmoda, Hinsidias non Insidias, Hionios fluctus non Ionios, dicebat) sed de iis potius qui ab aspiratione non abhorrēt. Verùm his opponet fortasse quispiā, alio tum modo quàm nunc rideri solitū fuisse: quod ego prorsus ignotū mihi esse fateor, nec vnde probari possit video. Risum quidē certè multo minus quàm ploratum fuisse tunc temporis, vel ex eo colligerem quòd plurima plorantium, aut saltē gementium, seu quiritantium, paucissima ridentium aut alioqui exultantium aduerbia reperiantur: nisi magis varias hodiéque esse gemebundas voces quàm exultabundas perpenderem: siue ex eo quòd maius doloris quàm gaudii sit ingenium, (vt Naso cecinit, Grande doloris ingenium est) siue aliunde id contingat. Sed hæc φθεὶ τὸ γέλωτος sicui φθειρρότερα videbuntur, tanquam γελαστικῶς dicta accipiat.

Ἀ ἀ ἀ vel ridentis, vel saltem exultantis aduerbium (siue interiectionem, si loquar more Latino) efficere manifestum est apud Euripidem in Cyclope. vbi Silenus post præstantissimi vini potum, sibi ab Vlysse donati, erumpit in hæc verba, Βαβαὶ, χορεύσαι φθέγκαλεῖ μ' ὁ Βάκχιος. Ἀ, ἀ, ἄ. Ibi tamen legi ἄ, ἆ, ὦ, fateor: verùm quum nemo negare possit eum esse harum particularum quem dixi vsum, itidem retinendam & hic esse scripturam illam quam suprà tum aliunde, tum ex Eustathio confirmaui, nemini, meo quidem iudicio, negandum fuerit. G

Ἀάζω,

Ἀ Ἀ Ζ Ω, Fut. άσω. Præt. αχα, Exhalo, propriè, Calidū A
halitum efflo. Aristoteles in probl. sect. 34, φυσῶσι μὴν ὃ ψυχρόν, ἀάζουσι δὲ θερμόν. Idem ibidem, ὁ δὲ φυσῶν κινεῖ τὸν ἀέρα οὐκ ἀθρόως, ἀλλὰ δι' ὀλίγου τὸ σῶμα. Paulo pòst, ὁ δὲ ἀάζων, ἀθρόον ἐκπνεῖ, διὸ θερμόν. Crediderim autē deductum esse verbum à sono quem inter exhalandum edimus: quo magis mirū videri possit tenūi spiritu illud notari.

Ἀασμός, ȣ, ὁ, Exhalatio, Halitus, Calidi efflatio. ἔστι δ' ἀασμὸς, ἀθρόου ἐκπνεύσης. Differt autē à φυσασμὸς siue φυσασμὸς, sicut ἀάζω à φυσῶ, in loco proximè præcedente. Bud. B

Ἀ Β Α Ξ, ακος, ὁ, Abacus Latinis, à genitiuo Græco suū
nominatiuum formantibus.

Ἄβαξ, Abacus, Persio, id est Tabula in qua mathematici numeros, lineas, aut quasuis figuras seu diagrammata ducunt. Pythagorica mensa, veteribus dicta, secū dū quosdā, qui tamen ex particulari appellatione generalem facere videntur, sed Martiani autoritate nitūtur. σαὶς φιλοσόφοις χρήσιμος εἰς διαγράμματα, inquit Eustathius. ‖ Ἄβαξ generalius etiam pro quauis tabula calculatoria: vide ἀβάκιον. C

Ἄβαξ, Abacus, Macrobio, id est Tabula aleatoria, siue Alueus aleatorius. σαὶς πεπηθυπκὴ, inquit Eustath. quod idē valet ac κυβευτικὴ. Nā & Pollux, inter κυβευτοῦ σκεύη recenset, ἀβακα, ἀβάκιον, κόσκινον, &c. Ath. l. 10, κυβεύοντος δέ πτε αὐτοῦ, καὶ πνος ἀγγείαν τες ὡς Ἀντιπατρος πάρεστι, διαπρήσας ὥστε ὅτι τῶν κλινῶν τὸν ἄβακα.

Ἄβαξ, Tabula siue mensa cui vasa quælibet ad vsum quotidianum comparata imponebantur: quum generaliori etiam voce vtens Ammonius dicat, Ἄβαξ, ἐφ' οὗ τὰ πρόγματα τοποθετοῦσι. Quum tamen in abaco apud Ciceronem, Liuium, & alios, vasa potius ad ornatum quæsita exponantur. D

Ἄβαξ, Canistrum, vt colligit Budæus ex verbis Pollucis p. 232, vbi in mentione κανάστρων, itē κανισκίȣ & καμπίου, ex Cratino affert etiam, βαγάνων ἄβακα. Idē verò p. 388, eadem verba citans, ἄβακα coquinariis vasis siue instrumentis annumerat.

Abacus præterea significat Vitruuio tabulam quadram quæ supponitur epistyliis siue capitulis columnarum. Idem Abacum in podiis vocat planitiē quæ sedilis vicem præbet, inquit Bud. ‖ Cælius Rhod. Solis corpus orbémque inuenio discum quandoque dici. Paulo pòst, Obseruatum & illud, solis latitudinē scienter abacum dici, eadem qua discus notione. E

Ἄβαξ pro ἄλαλος, vide in Βάζω.

Ἀβάκιον, ȣ, τὸ, diminutiui forma, pro Ἄβαξ: id est Tabula calculatoria, siue Tabula in qua supputationes fiunt. ἐφ' οὗ ψηφίζοιτο, Eustathius, & Ammonius. Polyb. quinto, ὄντως γὰρ εἶπεν ὅτι τοσοῦτοι τοῖς ὅτι τοῦ ἀβακίου ψῆφοις. Lysias apud Pollucē, μετ' ἀβακίου δὲ καὶ τραπεζίτης πολλῶν ἑαυτόν. Alexis apud Athenæū, ἀβάκιον ψῆφον λέγε. fortasse pro ἀβακίου. Hinc Plinio Abaculi sunt calculi supputatorii, Hermolao teste. Hinc etiā ortum vt peritiam supputandi, quam Plato λογιστικὴν appellat, abacū vulgaris consuetudo vocauerit.

Ἀβάκιον, sicut Ἄβαξ, Abacus, id est Tabula in qua them. &c. vt suprà in Ἄβαξ. Plut. in Catone, καταβὰν ἀβάκιόν τι τοῦ γεωμετρικῶν τοῦ θαμεί ψφον.

Ἀβάκιον, Vas ad ferenda obsonia commodū. ὅτι ὀψοφόρου σκεύος, Pollux.

Ἀβακίσκος, ȣ, ὁ, Tessella pauimenti, Budæus Moschion apud Ath. 5, ἐοῦσα δὲ πᾶσα δάπεδον εἶχεν ὀνἀβακίσκοις συγκείμενον ὀκ παντοίων λίθων. Vbi Eustathius, Ἔνθα ὅρα τὸ ἀβακίσκοις. ἐξ ὧν δῆλον ὡς οὐ μόνον ὅτι σανίδες ὁ ἄβαξ καὶ τὸ ἀβάκιον, ἀλλ' ἰδεῦ καὶ ὅτι λίθων, ὁμοιοσχημόνων ξυλίνοις ἄβαξιν.

Ἁβρὸς, οῦ, ὁ, Mollis, Delicatus, Effœminatus. Vel
Luxui deditus, τρυφερός. vt ἁβρόπρος γυναικῶν, Mollior mulieribus, Mollicie vincens mulieres, Lu H
ciano p. 33. Sic quidā apud Suidam, ὁ τρυφερὸς ἐκεῖνος καὶ ἁβρὸς, καὶ ὑπὸ μαλακίας τοῦ σώματος καταγής. Ἁβρὰ παθεῖν, Deliciis frui, apud Theogn.

Ἁβρὸς, Lautus, Cultus, Elegans, Munditiæ studiosus. Philostr. epist. 40, de Ionia loquens, ἡ τῆς γῆς ἐκείνης ἁβρόπρον; Herodot. Melpomene, Ἀγάθυρσοι δὲ ἁβρόπατοι ἀνδρῶν εἰσι, καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα. Id est, ἁβρόπατοι ἐσαλ

μῶοι, vt loquitur quidā apud Suidā. Eodē modo & Lucianus p. 53, hæc coniungit καὶ χρυσοφόρων καὶ ἁβρῶν. (Potest tamen & priorem illam significationem in duobus hisce locis habere pro τρυφερὸς, vel ἁβροδίαιτος.) ‖ Dicitur & de re. vt ἁβραὶ κλίναι, Æliano apud Suidam. Idē verò Suidas ἁβρὸς λειμὼν exponit καρπόπρος καὶ ἀθαλής, quoniam prata quo floridiora & viridiora, eo sunt pulchriora. ἁβρὸν autem significare καλὸν apud Herodotū (id est pulchrū,) idem testatur. Ἁβρὰ τράπεζα, Lauta mensa, vel sumptuosa. nā exponitur πολυτελής. B.

Ἁβρὸς, Festiuus, Lepidus. Luc. καὶ μάλιστα ὁπόταν ἄδῃ καὶ ἁβρὸς ᾖ) θέλει, ὄνος αὐτοπυρείων, φασί. Idem in Iudicio dearum, τὰ τοῦ πιαῦπα κρίνειν, ἢ τοῦ ἁβρῶν μᾶλλον καὶ ἀστυκῶν.

Ἁβρὸς, Magnificus, Grauitatem præ se ferens, Elatus. Vnde ἁβρὰ βαίνων exponit Budæus Magnificè sese inferēs, in hoc loco quē Suidas affert, Ἐκεῖνος ὄντως ἁβρὰ βαίνων ἐδίκει, ἔχων πᾶν ὀφρῦς ὑπεῤῥυθμίας αὔω. Sic apud Euripid. in Medea, — ἁβρὸν βαίνουσα παλλυκῶ ποδὶ, Δώροις ὑπερχαίρουσα, &c. Ipse quoque Suidas postquam dixit ἁβρὸν significare καλὸν apud Herodotum, addit αὐθάδες, σεμνόν. ad quā significationē respexisse videtur Budæus, vt sit ἁβρὰ βαίνειν quod Gallicè dicitur *Marcher en grauité*, vel *Marcher en pas d'abbé*. Et Lucianus p. 61, ὑποφθικῶς μεγάλα βαίνειν dicit. Potest tamē ἁβρὰ βαίνειν alicubi ad incessum etiam referri quē Quintilianus fractum vocat, qualis esse solet hominum mollium & effœminatorū. vt Propertius de puella dixit, — vt soleant molliter ire pedes. Hesychius quoque ἁβρὰ βαίνων exponit τρυφερόβους, id est molliter viuens. tanquam videlicet moli incessu mollitiem in toto vitæ genere arguente: vnde Æschylus Persas ἁβροβάτας appellat. Suidas autē non tantùm exponit θρυπτόμενος, sed addit etiam κολακευόμενος, id est, Qui assentatoribus aures patefacit, & se adulari finit, vt loquitur Cicero. Sic autem exponere videtur quòd qui ab assentatoribus inflati fuerint, cū in cæteris rebus magnificè se efferre, tum ipso incessu elationē animi ostendere soleant. Animaduertendū est item ἁβρὰ & ἁβρὸν in hoc loquendi genere (quod velut prouerbiale est) aduerbialiter poni pro ἁβρῶς.

Ἁβρὸς alii ab ἅπτω deducunt, vt sit propriè ὁ ἁπαφής. alii à βαρὸς, præfixo α priuatiuo, vt sit quasi ἄβαρος, ἐκούφως βαίνων. Vtranque deriuationem habet etymologici autor: posteriorem Eustathius, qui etiam admonet Atticè aspirari contra hanc deriuationem. Quare quin aspirari debeat dubitandum non est: quum item passim in libris etiam scriptis hunc spiritum habeat: at de illis etymologiis dubito, & stul. è curiosas potius quàm veras aut verisimiles puto: sicut & alias multas, quas ideo prætermittere in hoc opere statui.

Cōp. Ἁβροσαγής, ές, ὁ καὶ ἡ, Mollitie diffluens, ex ἁβρὸν & σαίζω. Quidam ἀνώνυμος apud Suidam, ᾗ ἁβροσαγὲς ἔχων ἀεὶ τὸ μέτωπον καὶ πᾶς βοσκρύχεις. In vulg. lex. exponitur ἁβροσαγής, crapula diffluens. Ἁβρόβιος, Ἁβροδίαιτος, Ἁβρομήτρης, Ἁβροχαίτης, &c. vide in substantiuis. F

Ἁβρῶς, Molliter, Delicaté. Retinet & cæteras nominis ἁβρὸς significationes, pro Festiuè, & pro Magnificè, &c. Eurip. Medea, Αἰὲ δὴ λαμπρὸν πάτου βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος. Hesychius ἁβρῶς exponit αἰθηρῶς.

Ἁβρότης, ητος, ἡ, Mollicies, Deliciæ, Luxus. Xenoph. Pæd. lib. 8, τῇ δὲ Μήδων στολῇ καὶ ἁβρότητι. Ibidem ἁβρότητα, θρῆψιν, τρυφὴν, μαλακίαν pro eodem vsurpat. Dion hist. pag. 67, τρυφὴν & ἁβρότητα coniungit. Significat & Magnificentiam siue Splendorem. G

Ἁβροσύνη, ης, ἡ, Idem quod ἁβρότης, sed magis poeticum est hoc quàm illud. Eurip. in Oreste, de Menelao, — πολλῇ σὺ ἁβροσύνῃ Δῆλος ὁ σὸς ἐν Ταυρικοῖς ἐξ ἅρματος ὤν. Vbi pro magnificentia & splendore poni videtur. Ab Hesychio & Suida φαιδρότης etiam exponitur.

¶ Ἁβρύνω, Fut. υνῶ (vt καλλύνω à καλὸς) Orno, Splendidū
reddo. Æsch. Agā. p. 204, Καὶ πάλαι μὴ γυναικὸς ὀν θυμὸς ἐμὲ Ἁβρυνε. Vbi schol. exponit καλλύνει. H

Ἁβρύομαι, Ornor, Nitesco, Cultum mihi comparo. Gall. *Ie me brague de quelque chose*, vel *Ie me fay braguard*, κοσμοῦμαι, λαμπρύομαι, Hesych. Cum datiuo rei, Ath. lib. 12, οἷς γοῦν ὁ τοῦ γυναικῶν ἁβρύεται βίος. Itē Glorior, Insolesco, Mihi placeo, Magnificè me & lautè infero,

ἐπιμνησθήσομαι, Hef. Plato Apol. ἐγὼ γε καὶ αὐτὸς ἐκαλλωπισάμην τε καὶ ἠβρυνάμην αἰ εἰ ἠπιστάμην τοῦτο. Id est, Bud. interpretate, Ego quoque, si hæc scirem, nitidè elegantérque me haberem, & gloriarer, mihique ipsi placerem.

C. Ἐναβρύω, idem quod Ἁβρύω: & Ἐναβρύομαι, idem quod Ἁβρύομαι. Dion hist. p. 154. τῷ πρὸ ἐδῆ πρὸ ἀνοτέρα ἐν πᾶσιν ἐνἠβρύετο. Pro quo paulo antè κοσμεῖσθαι dixit. Ἁβρύζομαι, Idem quod ἁβρύομαι, Hef.

Ἄγαν, Nimis, Immodicè, Supra modum, vt ἄγαν λυπεῖσθαι apud Plat. quod Cicero vertit, Nimis mœrere. Vide Cic. Lex. p. 7. interpretationum. ‖ Ponitur & pro Valde, Vehementer. Xenoph. Pæd. 1. περὶ ἀφροδισίων οὐ διαλεγόμεθα τοῖς ἄγαν νέοις. Iungitur & superlatiuo in hoc Chrysostomi περὶ τῆς ἱερωσύνης loco, τοῖς ἄγαν πολεμωτάτοις. Vtranque porro significationem habere videtur ἄγαν in hoc versu, Τὸ μηδὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν με τέρπει.

Ἄγαν in vtraque significatione eleganter præfixum articulum habet, & tum nominis adiectiui formam induit pro Nimius siue Immodicus, & pro Vehemēs. Frequētius tamen pro Nimius siue Immodicus. Plut. περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς, Τὸν φόβον οὐκ ἀφεῖλεν, ἀλλὰ τὸν ἄγαν φόβον. Plat. Pol. 8, ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία ἔοικεν οὐκ εἰς ἄλλο τι εἰς ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν. Sic ἡ ἄγαν πληθυνθεῖσα, Nimia expletio. Apud eundem αἱ ἄγαν σπουδαί, & αἱ ἄγαν φιλοτεχνίαι, Vehementes contentiones, Bud.

Ἄγαν in compositione aliquando ν amittit, aliquando in aliam literā mutat, vt ἀγανακλεής, ἀγάῤῥοος, &c. quæ omnia simul in Indice, singula autem suis locis in hoc opere habes.

Ἀγανακτέω, τῶ. F. τήσω. P. τηκα, Doleo, id est Doloris sensu afficior. B. Dioscor. lib. 5, cap. 76, ἀγανακτεῖν τοῖς ὀδόντας ὑπὸ τῆς γεύσεως. Sic & ἀγανάκτησις verbale à Platone vsurpatur, de dentibus itidem loquente, vt videbis paulo post.

Ἀγανακτῶ, Indignor, Stomachor, Ægrè fero. Item Conqueror. Æsch. in Ctesiphō. ἀλλ' εἰ μὴ καὶ χρυσῷ στεφανωθήσεται, ἀγανακτῶ. Itidem cum his particulis εἰ μὴ, vsus est Isocr. De pace, ἀγανακτοῦσι εἰ μὴ τοῦ αὐτοῦ τοῖς αὐτοῖς τιμῶ ἐχρῶ. Sæpe etiam dicitur ἀγανακτεῖν ὅτι τινι. vt ab eodē in Bus. encomio, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γε τοῖς ὑπὸ σοῦ λεγομένοις οὕτως ἀγανακτήσεν. Idem in Paneg. ἀγανακτῆσαι ὅτι τοῖς παροῦσι. Iūgitur & datiuo sine præpositione, vt apud Plat. Phædo. p. 32, κλίκουσαν ἐκ ἀγανακτῶν τῷ θανάτῳ. Dicitur & ἀγανακτεῖν ὑπὲρ τινος & περί τινος, cum genitiuo rem itidē significante. Idem Isocr. ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἁρπαγῆς ἀγανακτοῦμεν. Plat. Epist. 7, πολλὰ περὶ τοῦ πάθους τοῦ παραγενομένου ἠγανάκτει. Idem præpositioni ἐπὶ cum accusat. iunxit in eodem Phæd. loco, ὥστε ἐπὶ τούτῳ οὐχ ὁμοίως ἀγανακτῶ. Inuenitur & ἀγανακτεῖν τινα, & κατά τινος, sicut & ἀγανακτεῖν τινι. Plut. in Camillo, ἠγανάκτουν τοῖς αὐτοῖς, Cum ipsis expostulabāt. Lucian. in Timone, τί οὖν ἀγανακτῶ κατ' αὐτῶν; ‖ Rarior autem præcedentibus cōstructio est in eadem Phædonis Plat. p. 32, vbi accusatiuo rei iungitur, ἥκιστα δὲ δὴ αὐτό, ἀγανακτεῖν ὁ πάλαι τοῖς θυθυμοῦντο τε καὶ ἐπιτήδευον. Vbi Bud. exponit Egrè ferre vel Queri.

Ἀγανακτῶ, Gemo, στένω, apud Platonem, inquit Hef.

Ἀγανακτήσεσθαι etiam dicitur voce media pro ἀγανακτῆσαι, vnde participium ἀγανακτησάμενος, Luc. in Somnio.

Composita, Συναγανακτῶ, Condoleo. Bud. Ὑπεραγανακτῶ, Supra modū indignor, Vehemētē stomachor, vel cōqueror. Et ὑπεραγανακτῶ πύπτω pro ἀγανακτῶ ὑπὲρ πύπτω.

Ἀγανάκτησις, εως, ἡ, Dolor, Doloris sensus. Plato in Phædro, καὶ ὅσοι τὸ τῆς ὀδόντος φυσιώτατον πάθος περὶ τοὺς ὀδόντας γίγνεται, ὅταν ἀρτι φύωσι, κνῆσίς τε καὶ ἀγανάκτησις περὶ τὰ οὖλα.

Ἀγανάκτησις, Indignatio, Stomachatio. Thucydides, καὶ μόνη οὔτε τῷ πολεμίῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ.

Compos. Συναγανάκτησις, Condolescentia, Budæus apud Aristot.

Ἀγανακτητός, Adiect. Vnde ἀγανακτητόν, Indignè ferēdum' Querendum. Plato, ἀκοῦσαι καὶ τοῦτο ἀγανακτητόν. Bud.

Ἀγανακτικός, οῦ, ὁ, Querulus, Qui facilè conqueritur & ægrè fert casus incommodos, ὀργίλος. Plat. Pol. 10, ἀκοῦν

πολλὰ μιμήσεσθαι καὶ πικίλα ἔχει τὸ ἀγανακτικὸν τὸ φρόνιμον καὶ ἡσύχιον, ᾧ ἀεὶ αὐτὸ αὐτῷ. Bud.

Ἀγαπάω, ῶ. F. ήσω. P. ησα, Amo, Diligo. Quidā scripserūt ἀγαπῶ, minus esse quàm φιλῶ, vt Diligo minus quàm Amo: sed vt hæc apud Latinos, ita illa apud Græcos differentia confunditur. Et fuerunt qui contrà putauerint ἀγαπῶ plus esse quàm φιλῶ. Isocr. in Hel. encomio, ἢν τοῦτο δείξῃ, ὧν τοὺς ἀγαπήσαι τις καὶ θαυμάσειέν τις ἐκείνου. Xē. Pæd. 7, ὥστε μόνον οὐκ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ φέρομεν αὐτοὺς ἀγαπῶντες. Idē Xenoph. 1, de honesto & de inhonesto amore vsurpauit simul, scribēs, τοὺς πόρνους ἀγαπῶσι μᾶλλον ἢ τοὺς ἑταίρους. Hinc etiā ὁ ἀγαπώμενος & ἡ ἀγαπωμένη pro ὁ ἐρώμενος & ἡ ἐρωμένη, vt dicetur infrà. Vsurpatur etiam de amore rerū inanimatarum, vt Isocr. ἀγαπᾶν τὸν πλοῦτον, amare diuitias, dixit. Plato Pol. 2, ἀγαπᾶν τὰ χρήματα & ἀσπάζεσθαι pro eodē ponit: vt Latinè dixeris, Amare pecunias, vel Amplecti pecunias, pro Pecuniarū studio vel amore teneri. Dicitur autem aliquādo ἀγαπῶ τοῦτο αὐτὸ ἐκείνου, vel ἀγαπῶ τοῦτο τοῦ ἐκείνου, pro, Præfero hoc illi, Antepono hoc illi, ad verbū, Amo hoc pro illo, vel loco illius: &, Amo hoc præ illo. Demosthen. Pro corona, ἀγαπᾶν τὰ δόξαντα αὐτοῖς κοινῇ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι συμφέροντα. Plut. in Camillo, ἀγαπῶσαι τὴν ὅσον τοῦ ἐλευθερίας. Iūgitur & cū μᾶλλον. vt, ἀγαπῶ μᾶλλον δόξαν ἢ χρήματα, Amo magis gloriam quàm pecunias, pro Præfero gloriam pecuniis. Item cum infinitiuo, vt Amo apud Latinos. Arist. Œcon. 2, τοὺς λυπεῖν ὁρῶν ἀγαπῶντας τὴν χώραν φέρειν. ‖ Significat etiam, Amicè & hilariter accipio, Odyss. φ, Οὐκέτ' σ' οὐ τὸ τοῦτον ἐπὶ ἔτος, ὦ γέρον, ἀγάπησα. Vbi Eust. significare dicit ἐφιλοφρονησάμην, & ita sumi vt ἀμφαγαπάζειν. Videtur autem hic vno verbo complecti voluisse Penelope illa beneuolentiæ & amoris signa quæ Vlyssi exhibuerat, manus collo iniciens, & caput deosculans. Vnde autor breuium scholiorum ἀγάπησα exponit hic τοῦτο ἐπυξάμην, amplexata sum expansis vlnis. ‖ Ἀγαπᾶν, item, pro Osculor vt ait Eustathius: qui exponens hæc verba ex fin. Od. χ. Καὶ κύνεον ἀγαπάζοντες, scribit hinc videri sumpsisse Homeri posteros vsum verbi ἀγαπᾶν pro φιλεῖν, & ἀγάπη pro φίλημα.

Ἀγαπᾶν, Contentum esse, Cicerone interprete. quod enim Plato dicit, ἀλλ' ἐὰν ἄρα μηδενὸς ἥττον παρέχωμεθα εἰκότας, ἀγαπᾶν χρή, interpretatur, Cōtentique esse debetis si probabilia dicentur. Vide Cic. interpret. pag. 14 in meo Lex. Ciceroniano. Sic Isocr. in Panegyrico dixit, ὡς τε καὶ τοῖς ἀφεῖναι τὰς μικρὰ τοῦ ἐλευθερίαν ἀγαπᾶν. id est, Non iam libertate contenti essent, Non sat haberent esse liberi, Nō boni consulerent libertatem. (Nam malè exponitur in vulg. Lexicis, Vt non iam amplius libertatē affectarent) Sic in φρεσβύτ. Libanius, ἀγαπᾶν τοῖς ὁρκωμοσίαις ὅροις, Contenti esse antiquis finibus. Thuc. lib. 6, οὐκ ἀγαπῶντες τοῦ παρόντος ἡσυχίαν. Demosth. Philipp. 2, οἷς ἐξῆν μὴ πλεονεξίαν τὰ παρόντα ἀγαπᾶν οἴεται, Contentos fore præsenti rerum statu. Pro eodem sæpe etiam datiuo iungitur, vt significationem ita & constructionem habēs verborū ἀρκοῦμαι & στέργω. Sic apud Lysiā, ὁ γὰρ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς οὐκ ἀγαπῶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς, ἀλλὰ ἐλπίζων τοῦ Εὐφράτου δυνατὸς ἔσεσθαι, &c. Nō rarò & cum particula εἰ vel ἢν siue ἐὰν iungitur. Isocr. οὐδ' ὧν τοῦ τις τοῖς κακοῖς ἠράτισε εἰ τοῖς οἰκείοις τοῖς ἑαυτοῦ δέοιτο πᾶσιν δωνῆθε. Iū. Dion. Hal. ἀρχ. 11, οἵτε ἀγαπῶντες καὶ τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν εἰδότες εἴτε αὐτοὶ εἴα τοῦ ἑαυτῶν ἕνεκα ἀσφαλῶς. id est, Et qui boni cōsulebant. vel, Et qui præclarè secū agi putabant, ac magnam diis gratiam habebāt si, &c. Xen. Pæd. 8, καὶ ἀγαπᾶν ἢν καὶ οὕτως ἱκανοὶ αὐτὸν τρέφειν ἐπιορκοῦντα λαμβάνῃ. Nonnunquam etiā cum infinitiuo. Herod. ἀγαπῶντας αὖθις μάχης ἢν κινδυνεύσω λαβεῖν τοῦτο. Sæpe cum participio. Luc. in Timone, ἀγαπῶ δὲ φέρων τὰ παρὰ σοῦ λόγοις. Idem alibi, ἀγαπῶ σωθεὶς μόλις. Cum particula ὅτι apud Homerū, Odyss. φ, Οὐκ ἀγαπᾷς ὅτ' ἔκηλος ὑφορβίδιος μὴ ἡμῖν Δαίνυσαι; quod imitatus Lucianus dixit, τοὺς ἐν τυχαίοις ἀλλοτρίαις φωνῇ τρεσαγορεύοντας, ἀγαπᾶν αἰξιοῦντες ὅτι μόνον αὐτοὺς τρεσέβλεψαν. Vbi malè putatur (qui error est & in Lexic. vulgar.) ἀγαπᾶν absolutè positum hic esse pro ἱκανὸν εἶναι, satis esse: perinde acsi dixisset ἀγαπητὸν εἶναι. quum Græcè dici non possit τοῦτο ἀγα

πᾶ pro τοῦτο ἀγαπητὸν ἐστι. non igitur ita verti debet vt illic vertitur, Satis esse rati si solùm aspexerint. nam ἀγαπᾶν nō refertur ad eos qui resalutant, sed ad obuios qui salutantur. Et intelligendum est, ἀξιοῦντες τοῖς ἐντυγχάνοντας ἀγαπᾶν: hoc sensu, Æquum esse iudicantes vt obuii contenti sint se fuisse ab ipsis aspectos tantummodo. Ad verbū, Cōtēti sint quòd solùm eos respexerint.

Ἀγαπᾶν. Acquiescere: sed non accipiendo verbum istud pro Cōtentum esse (vt quū hæc Isocr. verba, μηκέτι τοῦ ἐλευθερίαν ἀγαπᾶν, Budæus interpretatur, Non iam acquiescerent in libertate) sed pro Gratum acceptúmque habere, & approbare. Interdum cum datiuo, vt ἀγαπῶ τοῖς δεδιητημένοις, Acquiesco iis quæ statuta sunt ab arbitris, Grata acceptáque habeo quæ, &c. vel Approbo quæ, &c. In qua significatione idē valet ἀγαπῶ quod ἀρέσκομαι, id est Acquiesco, & Mihi satisfit, & Placet conditio: vt Budæus interpretatur, citans hunc Luciani locum ex Menippo, vbi hæc duo verba copulauit, δεῖ γὰρ ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφορᾶν οἴεσθαι. Cum accusatiuo autem videtur idem significare in hoc Plutarchi loco, ἠγάπησαι τὸ τρεφθὲν ὑπὸ θηλυμανῶν. perinde acsi dixisset ἀπεδέξαντο. nam pro ἀποδέχεσθαι sumi author est Suidas, ponens etiam optatiuum ἀγαπῴμι.

Ἀγαπάομαι, ῶμαι, Passiuum, Amor, Diligor. Aristoteles Rhetor. 1, τὸ δὲ φιλεῖσθαι, ἀγαπᾶσθαι ἐστὶν αὐτὸν δι' αὐτόν. ‖ Nonnunquam & de amore venereo: vnde participia Ἀγαπώμενος & ἀγαπωμένη, quæ tanquam nomina vsurpantur pro ἐραστὴς & ἐρωμένη. id est amasius & amasia, seu amica. Luc. in Nigr. ἐξαπατῶσι τοὺς ὄσον, ὡς παρόντων σφίσι τοῦ ἀγαπωμένου. Idem, χάριν τοῦ τὰ τοῦ ἀγαπωμένου. Ἀγάπημα, Dilectio, ἀγάπησις. ‖ Item, Res seu persona quæ diligitur. Crates in quodā epigrammate, Χαῖρε θεὰ δέσποινα, αἰδοῖων ἀγαθῶν ἀγάπημα. id est, Virorū bonorum amor. vt Virgil. Nympha, noster amor, Libethrides. τὸ ἡμέτερον ἀγάπημα. Sic Cicero dicit Antonium amores deliciásque suas, Phil. 6.

Ἀγάπησις, Dilectio, pro ἀγάπη, Atticorū est: vt φρέσβυσις pro φρεσβεία, vt inquit Corinthus De Attica dialecto. Plut. in Peri le, ἀγάπησιν ἐρωτικὴν vocat dilectionem amatoriam. id est, ex sagittis cupidineis prouenientem.

Ἀγαπισμός, οῦ, ὁ, Idem quod ἀγάπησις, siue ἀγάπη. Suidas ait ἀγαπισμὸν seu ἀγάπησιν dici etiam πρὸς φιλοφροσύνην. Apud Hesychium per scribitur ἀγαπισμός.

Ἀγαπητός, Dilectus, Charus, vel Amabilis. Aristot. Ethic. li. 9. c. 12, ἀρ' οὖν ὡς τοῦ τοῖς ἐρῶσι τὸ ὁρᾶν ἀγαπητὸ παρέστι, id est gratissimum. ‖ Hieronymus annotat ἀγαπητὸν magis sonare diligibilē, dignum qui diligatur: quàm dilectū, id est ἠγαπημένον. Sed in mentem venisse debuit Hieronymo, quemadmodum γνωστὸν pro ἐγνωσμένον, & κτιστὸν pro ἐκτισμένον, item χριστὸν φάρμακον pro χρισθέν φάρμακον capitur, ita ἀγαπητὸν pro ἠγαπημένον vel ἀγαπώμενον sumi. Suidas quoque ἀγαπητὸν exponit ἠγαπημένον. Idem ἀγαπητὰ ἔθη exponit τὰ καλὰ καὶ ἀγαθά, id est, pulchra siue honesta, & bona. ideo (opinor) quòd consequens sit vt quæ talia sunt, sint amabilia. ‖ Idem addit, ἀγαπητὸν, τὸ ἠγαπημένον, ἢ τὸ μονογενές. Plut. τοῦ ἐν ἐκλεκτῷ. coniungit μονογενῆ & ἀγαπητόν, sic, Αὕτη δέ φησι δεῖν ἕνα τοῦτον εἶναι μονογενῆ τοῦ θεοῦ καὶ ἀγαπητόν. at Hesychius ἀγαπητὸν exponit μονογενῆ, κεχαρισμένον. id est, vnigenitum, gratum. quòd videlicet filius qui vnicus est, magis diligatur. Plutarch. item τοῦ πολυφ. dicit ab Homero vocari ἀγαπητὸν υἱὸν, μεμῶον, τὸν ὑπερον, natum parentibus alium nec habentibus, nec habituris. Locus Homeri est hic, — τοῦ ἐθέλεις ἔνα παῖδα μόνον ὅτι χῆρε Μοῦσα ἔων, ἀγαπητός; vnde apparet distinguendum esse apud Plutarchum post μεῶον, nec coniungendū cum τὸν ὑστερον. Sic apud Xenophontem in Pædia, πᾶς ἀγαπητὸς, & παρθένος ἀγαπητή Arist. quoque Rhet. 1 elegāter vnicum oculum appellat ἀγαπητόν.

Ἀγαπητὸν ὅτι, cum infinitiuo, Satis esse putādum est, Non respuendum est, Boni consulendum est. Xenoph. Pæd. 3, ἀλλ' ἀγαπητὸν εἰ καὶ ὑπὸ τοῦ δυνατοῦ δυνατὸν ἀνδρὶ ἀγαθοῖ εἶναι). Arist. Ethic. 2, ἀγαπητὸν ἂν εἴη πιστεύειν καὶ ἐκ τοιούτων λέγοντας, παχυλῶς καὶ τυπῷ τὰ λεγόμενα ἐνδείκνυσθαι. id est, Satis igitur fuerit ostēdere. Quod Erasmus malè interpreta-

tus est, Gratū igitur fuerit, in prouerbio, Tenuiter diducis. Idē Arist. lib. 9, ἀγαπητὸν καὶ φίλους ὀλίγους εὑρεῖν, id est, Bene nobiscum agi putandū est si vel paucos amicos inuenire possimus. Vel, Boni consulendū est quòd, &c.

— Ἀγαπητῶς, Aduerb. Gratè, Amabiliter. Plat. De fort. R. οὐ πάντως ἀγαπητῶς οὐδ' ἁπλῶς διεξίωσαν, id est, (Bud. interpr.) Haud omnibus vsquequaq; voto cōpetētibus. Interdū, Cupidè & libēter. Demosth. πολὺ εἰρωνεύω ἐπιτίσαι σε ἀγαπητῶς. ‖ Idē, Τὴν πολυπραγμοσύνην δὲ εἴασας ὑπὸ χρηστοῖς ἀλλοτρίοις ὑπὲρ τοῦ πειπαγωνιστεῖν ἀγαπητῶς τοῦ φέρεσθαι. id est, Ita vt præclarè tecū agi putares quòd, &c. Herodianus, δεῖ δὲ ἀγαπητῶς ἕκαστον τὰ αὐτοῦ, Oportet vnumquenque suis finibus contentum esse. pro ἀγαπᾶν ἕκαστον τὰ ἑαυτοῦ.

Ἀγαπητικός, οῦ, ὁ, Vim diligendi habens. Habes apud Hesychium in ἀγαπίνωρ, vbi tamē videtur esse mendum.

Ἀγάπη, ης, ἡ, Dilectio, Charitas. φιλίας πυρσόμενον ἀρχὴν καὶ ἀγάπης, Plut. Sympos. 7.

Ἀγάπαι, Cōmunia Christianorū cōuiuia, sic vocata quòd retinendæ mutuæ charitatis & cōiunctionis causa essent instituta. Iudas apost. οὗτοί εἰσιν οἱ τοῖς ἀγάπαις ὑμῶν συνευωχούμενοι. In his autem cōuiuiis sacra etiam Domini cœna solebat vsurpari. Tertull. in libro aduersus Gētes, cœna nostra de nomine rationē suam ostendit. vocatur ἀγάπη, id quod dilectio penes Græcos est. Plura de his apud eundem. ‖ In vulg. lex. citatur ex lib. Cōcil. sacr. ἀγάπας πτωχοῖς pro Cōuiuia pauperibus dare.

Ἀγαπίνωρ, vide in Μιζόρεν.

C. Ἀμφαγαπάω, Deamo, Valde amo, Charissimum habeo, θερμοτῶς ἀγαπῶ, præpositione ἀμφὶ augente significationem. Poeticū est. Hes. in Op. — ἐὼν κακὸ. ἀμφαγαπῶντες. Hesychius tamē ἀμφαγαπῶντες exponit simpliciter ἀσπαζόμενοι, id est amplectentes. Vide Ἀμφαγαπάζομαι.

C. Περιαγαπάω, Valde amo: vnde Περιαγαπάζομαι voce media apud Hesychium: sed hoc mihi suspectum est.

C. Ὑπεραγαπάω, Idē apud oratores quod proximè præcedens ἀμφαγαπάω apud poetas. Herod. lib. 1, ὑπεραγάπα δὲ αὐτὸ Κόμμοδος.

¶ Ἀγαπάζω, apud poetas pro ἀγαπῶ, id est Amo. Item, Comiter & blandè atque hilariter aliquem excipio, Beneuolentiæ signa exhibeo alicui, Amplector seu amplexor, Hom. Odyss. π, circa principiū, Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει, Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ. vbi Didymus ἀγαπάζει exponit περιπλέκεται, id est, amplectitur, brachia collo circundans. Vide suprà ἀγάπησα ex Homero. Gall. vno verbo Caresser.

C. Ἀμφαγαπάζω, idē quod ἀμφαγαπάω. Dicitur & Ἀμφαγαπάζομαι voce media, Ἀμφαγαπαζόμενος ὡσεί τ' εὐνὴ φίλον ἔσται, Vehemēti amore prosequens, Omnia amoris signa exhibens.

Ἀγάασθαι, γῶ. F. ήσω. P. ηκα, & Ἀγάομαι, ῶμαι, Demiror, Cum stupore vel ad stuporem vsque miror, Stupeo. Item Inuideo. Item, Odio prosequor. Homerus Od. π, Τηλέμαχ' οὔ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἐόντα, Οὔτε τι θαυμάζειν τοῖς ἐνθάδε, οὔτ' ἀγάασθαι. Vbi Eust. ἔστι δὲ, inquit, τὸ ἀγάασθαι, θαυμάζεσθαι, ὅθεν τοῦτο τὸ θαυμάζειν. Hesiod. Theog. v. 619, Ἠνορέῃ ὑπέροχον ἀγήοντος ἠδὲ καὶ εἶδος, vbi Tzetzes vult esse pro θαυμάζων vel φθονῶν. Apud eūdē Homerū itidē pro φθονῶ, vel μέμφομαι, Eust. reste, Od. ε, Οἴ τε θεῶν ἀγάασθε παρ' αἰθέρι δῶ ἀλεγεινά. & duobus versibus interiectis, Τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ ῥεῖα ζώοντες. Et statim post pro codē ponit ὄγασθε. φ. et iā notat ibi Eustathius. Vnde miror eū alibi ita distinxisse vt ἀγάασθαι esset idem quod ἀγαίειν, id est φθονεῖν ὅ τι ἀγάασθαι autē, ἐκπλήττεσθαι. Idem in illum Od. ε locū, annotat ex veterum autoritate, ἀγάασθαι tria significare, Admirari, Inuidere, Odisse: & ab ἀγάω deriuatum esse ἀγάομαι. quum tamen alibi scribat, (vt modò dictum est) ἀγάασθαι non esse simpliciter θαυμάζειν, sed indicare ὅθεν τινὰ τὸ θαυμάζειν, pro ἐκπλήττεσθαι. Quod, vel ipso tacente, ex illo Homeri loco & aliis colligi posset. Tertium addam de hac eadem voce in quo non satis sibi constare videtur hic alioqui grāmaticorum facilè princeps. Quū in Odyss. θ, non aliunde quàm ab ἀγάζω deducat ἀγασθέν, (& abiecto σ, mutatáque tenui in aspiratā, ἀγαθὸν) sicut ἀγελάζω, inusitato themate, γελασὸν, & ab ἐγείρω, itidem

inusitato, ἔγαστο, & ἐπέγαστο: & quum in Iliad. ψ, itidem ἄγαστο ab ἀγαοὶ ἄνδρες deriuet: addit tamen, posse etiam ab ἄγαμαι proparoxytono fieri ἀγαστόν. Vt autem hic discrepat dissentitque à seipso in iis quæ de hac voce tradit, ita & in aliarum plurimarũ deriuatione vel expositione non solùm hunc à seipso, sed cæteros quoque à seipsis, multo verò etiam magis ipsos inter se dissentire sciẽdum est. Quod quum ita sit, cogitet lector, vbi aliquid apud eos leget non per omnia consonum iis quæ in hoc opere à me scripta fuerint, me diuersorum opiniones, & eiusdẽ etiam diuersos eadem de re locos, inter se contulisse, & ad illã collationem aliqua etiam argumenta à meipso allata, aut certè coniecturas, addidisse: atque ita adhibito tanto quantum in huiusmodi rebus adhiberi à me potuit iudicio, pauca quædam multis reiectis excerpsisse: atq; hoc in toto opere meminerit. Vide & quod annotaui initio verbi Ἄγαμαι de eius formatione.

Ἄγη, ης, ἡ, Admiratio, Stupor, Obstupefactio. Etymol. vel ab ἀγῶ vel ab ἄγω deduci vult, sed ab ἀγῶ deduci constat. Hom. Od. γ, Αἴλω γὰρ μέγα εἶπις· ἄγη μ' ἔχει. id est, θάμβος, vel ἔκπληξις, Hesych. & Etymol. Sic loquitur Homerus & Od. π. Sed in vulg. edit. quæ meam præcesserunt, legitur perperam ἄγημ' vtrobique coniunctim, quasi esset ἄγημα ἔχει, non ἄγη με ἔχει.

Ἄγη apud tragicos, Honor, Veneratio, σεβασμός, Hesych. ‖ Ab eodem exponitur μίασμα.

Ἀγαῖος, ᾱ, ὁ, Admirabilis. Itẽ Inuidiosus. Suidas ab ἀγάομαι deducere videtur, scribẽs, Ἀγάομαι, φθονοῦμαι· ἀγαῖος, ὁ ὀπίφθονος. Ego malim cum Hes. & Etymol. ab ἄγη deducere. Esset tamẽ magis regularis deductio (meo iudicio) si ab ἀγὴ oxytono deduceretur, vt apud illos ἀγαὶ ἡλιώτης, & Ἀγαῖος, simul ponũtur. esset enĩ Ἀγάω, ἀ γῆ, ἀγαῖος, vt Ἀγέω, ἀρῆ, (pro ἀρά) ἀραῖος. Verùm hi ipsi alibi ἄγη scribũt in significatione admirationis siue stuporis: & Suidas hoc nominatim dicit, Ἄγη μὲν οὖν παρὸξυτόνως, ἡ ἔκπληξις· Ἀγὴ δὲ, ἡ κλάσις τῶν κυμάτων. Vnde apparet mẽdose apud eũ scriptũ esse paulo ante, Ἀγή, θαῦμα, &c.

Ἄγημα, ατος, τὸ, Itidem pro Stupor, annotatur in vulgar. lexicis: sed natus fortasse est error ex illis Homeri locis perperam lectis, de quibus modò dictũ est. Quin tamẽ ab ἀγῶ formari possit ἄγημα, minimè dubium est, nimirum à prima persona præt. passiui: vt ἀγῆς (quod proximè sequitur) à tertia formari constat. ‖ Ἄγημα autẽ significans apud Macedones πόμα ὀπολεκτὸν ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν (quod & ipsum Eustathius ad ἀγῶ deduci posse existimat, δῆλα τὸ ἀγῶν ὄν) vide post Ἄγῳ.

Ἀγηπὸς, οῦ, ὁ, Admirabilis, Stuporem excitans. Vel, Cũius præstantia obstupefacit. Od. ξ, εἶδος ἀγηπόν. Il. ε, εἶδος ἀγηπόν. ‖ Legitur apud Hesychium non solùm Ἀγηπὸν, θαυμαστὸν, sed etiam Ἀγηπὸν, itidem expositum θαυμαστόν.

¶ Ἀγήομαι, idem quod ἀγάομαι, Admiror. Ἀγήοῦμαι, θαυμάζοντες, Hesych.

¶ Ἀγαὸς, οῦ, ὁ, ab eodem ἀγάω, pro ἀγαός, interiecto Æolicè υ (secundum alios tamen à γάω) Admirabilis, Præclarus, Illustris, Hes. Itẽ σεμνὸς, Eust. Venerandus, Veneratione dignus. Addit idem Eust. & καλὸς, λαμπρὸς, κόσμιος, ex veterum autoritate. Hom. Od. ε, — ἀγαοῦ Τιθωνοῖο. & Od. ο, Νηλέα τε μεγάθυμον, ἀγαυόν τε ζωόντων. ‖ Ἀγαυοὶ μνηστῆρες apud eundem Homerum (id est proci Penelopes) superbi, siue arrogãtes, à quibusdam exponitur. ‖ Ἀγαυὸς Hesychio est etiam φωτινὸς, id est lucidus.

Ἀγαύομαι, Admiror. Opp. Hal. 4, Εἶδος ἀγαυόῦμαι πολυήρατον. id est ἀγάῦμαι, vel poeticè ἀγαύῦμαι, siue ἀγαζόῦμαι.

Ἀγαυρὸς, φ ab illo ἀγαυὸς quidã deducũt, vide in Γαῦρος.

¶ Ἀγάω, (ex ἀγάω, vt κεράω ex κεραία) pro θαυμάζω, i. Admiror, inquit Eust. Idẽ alibi exponit ἐκπλήττω. i. Obstupefacio, vel Perterrefacio. ‖ Idẽ vbi significare dixit θαυμάζω, addit & μέμφομαι, Succenseo, Indignor.

Ἀγάομαι vsitatiꝰ est quàm ἀγάω, (vt ἀγάομαι magis est in vsu quam ἀγάω) & inter cætera significat etiam Admiror, θαυμάζω, inquit Etym. Et apud Hom. Od. υ, ἀγαιόῦμαι κακὰ ἔργα, breuiũ schol. autor exponit ἄγαν θαυμάζοντος, ἢ λεπαίνοντος. ‖ Ἀγάομαι pro Succẽseo, Indignor, vel Inuideo, cum datiuo personæ, Hesiod. in Ergois, Τῷ δὴ τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται. id est (inquit Etym.) βασκαίνει, ὀργίζεται, χολοῦται. Eustathius autem in illo Homeri loco quem modò protuli, ἀγαιόῦμαι exponit μεμφόῦμαι, atque ita ἀγαιόῦμαι κακὰ ἔργα, erit, Succensentis & indignantis ob facta improba. Sic & in illo Hesiodi loco ἀγαίεται exponitur etiã μέμφεται, item ὀργίζεται. Illud autem ἀγαιόῦμαι κακὰ ἔργα exponi in breuibus scholiis non solùm ἄνευ θαυμαζόντος, sed etiam χαλεπαίνοντος, modò dixi.

Ἀγάομαι, Inuideor, φθονοῦμαι, Suid. Ἀγαιόῦμον participium Hesych. exponit Inuidiosum, Admirabile. Item Inuidum.

ΑΓΑΜΑΙ, itidem vt præcedentia, & vt sequens ἀγάζομαι, pro Admiror, &c. sed illa themata poetica sũt, hoc prosæ scriptoribus cum poetis commune est. Deducitur autẽ ab ἄγημι inusitato, vt ἔγαμαι ab ἔρημι. Eustathius tamen existimat potius ἄγαμαι passiuũ esse præteritum perfectum, incremento carens, eodem modo factum quo ἔγαμαι ab ἐρῶ. εἰπὼν γὰρ, inquit, ὡς τὸ ὑπάρχ αὐτῶν τὸ ἔρημαι τὸ ἄγημι, ὁμοίως ὦ ἴσημι, ἀμάρτυρόῦσι. Hæc Eustath. in Il. ξ. qui tamen in Iliad. ι, vtranque deriuationẽ vt æquè probabilẽ nobis proponit. Hom. Od. ζ, Ὡς σε γυναῖ ἄγαμαί τε τέθηπά τε, (qui locus videri fortasse possit pro iis facere qui ἄγαμαι præter. perfect. esse putant, quòd copulatum sit cum eiusdem temporis verbo.) Xen. Pæd. 3, ἄγασαι τὸ πᾶθος ὅσσα βεβούλευται ἢ ὅσα πέπρακε. Isocr. ad Phil. καὶ γὰρ ἐκείνων ἄγαντα μᾶλλον ἢ ὅσα πέπρακε. Plat. Pol. 2, ἢ φύσει Γλαύκωνος ἠγάμην. Et in infinit. ἄγασθαι. Xenophon, δι' ὃ τὸ ἄγασθαι αὐτῷ, καὶ ἀνεπιτήδευτον ἔχειν πρὸς αὐτόν. Sic idem Œcon. cũ genit. πολὺ γὰ μᾶλλον ἄγαμαι τῶν καταμετρ. &c. vbi Cic. interpr. Miror. Vide pag. 44. mei lex. Cic. Ἀγαμαι αὖ, Pla. 189. Mirarer. Et partic. ἀγάμενος. Idem ἀπομν. 2, ἀγασθέντες μὲ ἑαυτοὺς, ἐπαινοῦμενοι δὲ καὶ ζηλουμένοι ὑπὸ τῶν ἄλλων.

ἄγαμαι, Laudo, Probo. Plato Polit. 1, πάνυ ἄγαμαι ὅτι οὐκ ὀλιγόβιος μόνον καὶ ἀνόβιος, ἀλλὰ καὶ ὑποκρίνῃ πάνυ καλῶς. Vbi notanda constructio à superioribus diuersa. Idem cum accusatipo, ἄγαμαί σου τὴν ὑπόκρισιν, vbi videtur posse eodẽ modo exponi. Cum accusatiuo personæ & genitiuo rei videtur hanc ipsam significationem habere, apud Iulianum, ἐγὼ δὲ ἐκείνου μὲν, [sub. Δάιδαλον] εἰ καὶ τῆς τέχνης ἐπαινῶ, τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι. Videtur etiam hic ἄγαμαι & ἐπαινῶ pro eodem posuisse. ‖ Exponitur etiam alicubi à nonnullis Oblector, & (quod malim) Mirificè oblector, vt in hoc Plat. loco ex Pol. 1, καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτὸ εἰπόντος τοῦτο. Sed hoc partic. est ab Ἀγάζομαι, quod vide paulo post.

Ἀγαμῶς, aduerb. Mirabiliter, vel Mirificè. θαυμαστῶς, Hesych. A participio Ἀγαμὸς (cujus & antè positum exemplum fuit) significante Admirãs, vel Admiratus, nam Hesychius expon. t θαυμάσας. Arist. Rhet. 3, ἐὰν δὲ ἐπαινεῖτε, ἀγαμῶς [sub. λέγετε] ἐὰν δ' ἐλεεινὰ, ταπεινῶς. Vbi schol. Græcus accepit pro θαυμαστῶς. secundum quam expositionem intelligendum fuerit (vt opinor) de mirifico quodam dicendi genere, & admirationem parente, vel traducente auditores ad magnam admirationem. Admirationem autem excitat grandis oratio, cui aptè opponetur ταπεινὸς λόγος. Quidam tamen doctissimus uir hic interpretatus est ἀγαμῶς Libenter & cum voluptate quadam animi. Sed viderit.

C. Γαθαράμαι, Demiror, Supramodum miror, Vehementer miror. ὑπὲρθαυμάζω, Suid.

ΑΓΑΖΟΜΑΙ, eiusdẽ cũ præcedẽtibus significationis: à quo hæc tempora frequenti in vsu sunt apud poetas (quædam & apud oratores.) Præt. imperfect. ἠγαζόμην, (vnde ἠγάζετο apud Orph. in Arg.) Fut. ἀγάσομαι. Aor. 1, ἠγάσθην. Aor. medius ἠγασάμην. Et participia, ἀγασάμενος, ἀγασθεὶς, ἀγασάμενος (& ἀγαστάμενος apud poetas, sicut & ἀγάσατο pro ἠγάσατο, & ἠγαστάμεθα pro ἠγασάμεθα, item ἀγάστεσθαι pro ἀγάσεσθαι.) Ἀγάζομαι, (pro quo oratores ἄγαμαι) Admiror, Suspicio, Admirationi habeo, vel Admiratione prosequor. Habet accusatiuum rei, vel genitiuũ, vel etiam datiuũ, & quidem interdũ cum præpositione ὅτι: personæ autẽ vel genitiuũ, vel datiuum, vel accusatiuum. Cum accusat. rei, Hom. Il. Φ, v. 29, Μῦθον ἀγασταμένοι· μάλα γὰρ κραπαιῶς ἀγόρευεν, i. θαυμάσαντες, vt schol. exponit. Sic Isocr. Paneg. ἀγαζόμενοι τὴν ἀρετὴν

αὐτῶν. At Demosth. genitiuo iungens dixit Pro corona, πῶς γὰρ οὐκ αὖ ἀγάσαιτο τῶν αὐτῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; Cum datiuo autem rei, vt apud Xenoph. Pæd. 6, ἀγαζεῖς τοῖς λόγοις. Et cum datiuo iũcto præpositioni ὅτι, apud Suidam, ἀγασθέντος ὅτι τῇ θεραιρέσει. Personæ autẽ genitiuo iungitur, vt apud eundem Xenoph. ἄγασαί τε αὐτὸ καὶ ὅτι θυμεῖς φίλος αὐτῷ εἶ). Sic Plato Pol. 1. καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος τοῦτο. Datiuo personæ, Xen. apud Suidã, ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν τραπωτῶν, pro θαυμάσω τινά, inquit. Sed rara est hæc constructio. At personæ accusat. habet frequẽtissimẽ. Hom. Il. γ, v. 181, Ὡς φάτο. τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέν τε. i. ἐξεπλάγη, Eust. Sic Xen. Pæd. 7, ἀγασθείς τε τὴν γυναῖκα καὶ καταπλουτεῖν ἀπῄει. ‖ Quiẽ autem simul casui rei & personæ iungitur, tum vel personæ accusatiuum, rei genitiuum, vel contrà, rei accusatiuũ personæ genitiuum habet: vt ἠγάσθη αὐτὸν τῆς σοφότητος, vel ἠγάσθη τὴν σοφίστητα αὐτοῦ. Xenoph. Pæd. 2, τοῦτον ὁ Κῦρος ἀγασθεὶς τῆς τε σοφότητος. Idẽ Symposio, ἀλλ' ἐπὶ σοῦ πολλὰ ἄγαμαι. Hoc enim posterius exẽplum proponit Budæus vnius constructionis verbi ἄγαμαι, duobus casibus iũcti: (nam mutuatur ἄγαμαι sua tẽpora ab hoc ἀγάζομαι) pro alterius autẽ exẽplo, hæc Iuliani verba, ἐγὼ δὲ εἰ καὶ Δαίδαλον τῆς τέχνης ἐπαινῶ, τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι. Verùm sciendum est, quum dicitur ἠγάσθη αὐτὸν ἡ σοφότητος, & Δαίδαλον τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι, secundum quosdam grãmaticos subaudiri ἕνεκα: (quod & sensisse videtur Suidas.) subaudiẽtes autem ἕνεκα, genitiuum illum rei ab eo regi dicemus. Et sic videri possit in illo quoq; Demosthenis loco paulo ante prolato, πῶς γὰρ οὐκ αὖ ἀγάσαιτο τῶν αὐτῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς, iungẽdus esse genitiuus ἀρετῆς cum ἕνεκα subaudito. Quod autẽ ad alteram constructionem attinet, quum dicitur ἠγάσθη τὴν σοφότητα αὐτῷ, σοφότητα quidem ab ἠγάσθη, pronomẽ autem αὐτῷ à σοφότητα regi, non itidem ab ἠγάσθη, existimo. Sic in illo Isocr. loco in Paneg. ἀγασθέντα τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. Sic & in illo quẽ Budæus ex Xenoph. affert loco, ἀλλά τε σοῦ πολλὰ ἄγαμαι. Atque ita neutra harũ duarum constructionum duplex fuerit. ‖ Interdũ copulantur ἀγασθῆναι & θαυμάσαι. Plut. in Publicola, ἀγασθεὶς καὶ θαυμάσας τὸ φρόνημα. Idẽ in Theseo, καὶ τὸ κάλλος ἐθαύμασε, καὶ τὴν τόλμαν ἠγάσθη. Sic Homerus ἄγαμαι & τέθηπα copulauit. vide Ἄγαμαι. ‖ Notãdũ præterea Hesychiũ, sicut vno in loco ἀγάσαι vocem actiuã exponit θαυμάζειν, ita in alio ἀγασθεὶς exponere voce passiua θαυμασθεὶς, id est Admirationi habitus.

Ἀγάζομαι, Veneror. Anth. epigr. lib. 1, — σὲ μὲν χρυσαυγεῖνα θεμις, ἠὲ τὸν ἡμῶν Γάιος ἠγασάμην. Hesychio quoque ἀγάζεται inter cætera est σέβεται. quam significationem Etymol. τοῦ ἀγάζου tribuit.

Ἀγάζομαι, Indignor, Succẽseo, Il. ν, — ἔφασκε Ποσειδάων ἀγάσασθαι Ἡμῖν. & Od. κ, Ἀλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες, id est ἐμεμφάμεθα, inquit Eustathius. Legitur autem & ἀγαζόμεθ'. Item Il. ξ, — ἢ μὴ πότῳ ἀγάσασθε ἕκαστος. Et cũ accusatiuo rei, Od. β, — ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα. Sic idem ὕβριν ἀγασσάμενος dixit. Sed in locis huiusmodi δοκεῖ subaudiri grammatici quidam putãt: vt paulo antè dictum est ἕνεκα subaudiri in illo genere loquendi, ἠγάσθη αὐτὸν τῆς σοφότητος. Sic & apud Latinos poetas Indignari accusatiuo iunctũ reperitur. ‖ Hesych. & Etym. has significationes ἀγανακτεῖ & βαρέως φέρει (id est Indignatur, Ægrè fert) tribuunt voci actiuæ Ἀγάζει. Idem Hesych. habet ἀγασμένοι, μεμφόμενοι, fortasse pro μεμφάμενοι.

Ἀγάζομαι, Inuideo. Il. ρ, — εἰ μὴ οἱ ἀγάσσατο φοῖβος Ἀπόλλων. Il. ψ, — ἀγασσάμενοι κεῖνε τίνας. Cum accusatiuo rei, Od. η, Ἀλλὰ τά οἱ πῦρ μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτός. Vide suprà Ἀγάομαι. Hesych. quoque ἀγασσεῦσαι (sicut & ἀγᾶσθαι) vult esse φθονεῖν.

Ἀγάζομαι, Hesychio, præter has significationes, est etiã βλάπτομαι, id est lædor: & κάμνω id est laboro: & λυποῦμαι. i. mœreo: & λιπαρῶ, id est obsecro: & πλοιάζω, id est redundo. Quæ significationes tam differentes inter se, & ab iis etiã discrepantes quæ passim apud Græcos scriptores extant, valde mihi suspectæ sunt. sicut & alia propè infinita apud Græcos lexicographos erroris suspecta, plurima iam cõuicta etiam erroris leguntur. Qua de re semel hoc in opere admonere visum est: ne quis nos, quæcunque huiusmodi sunt, ab eo separasse miretur.

Ἄγασμα, ατος, τὸ, Veneratio, Vel, Quod veneramur. ἀγάσματα, σεβάσματα, Suidas, Hesych. Eust.

Ἀγαστὸς, στὴ, στὸν, Admirabilis, Admiratione summa dignus. Xen. Ἑλλ. 2, ἐκεῖνο δὲ κρίνω τῶν αὐδρῶν ἀγαστόν. Est alioqui rara vox in oratione soluta. ‖ Apud Homerum autem εἶδος ἀγαστὸν, vel ἐκπληκτικὸν, id est Stuporem afferens: vel ὀλιγόφθονον, Inuidiosum, Eustath.

Ἀγαστὴς, οῦς, ὁ, Inuidus, βάσκανος, Hesych.

Ἀγάοιος autem (si mendo caret) à secunda persona ἤγασαι (vt ἀγαστὸς à tertia ἤγασται) fuerit deriuatum. significat autem τὸ ἀγάσιον Hesychio ἔνδοξον, id est celebre.

‖ Apud eundem. Ἀγαστὴς, legitur expositum φθόνος, id est Inuidia. item σωφέρεια, si mendum non est.

¶ Ἀγαθὸς, οῦ, ὁ, ex ἀγαστὸς, (inquit Eustath.) abiecto σ, & mutato τ in θ. Idem tamẽ ἄγαν hac voce includi tradit, vt infra dicetur Ἀγαθὸς ἀνὴρ, Vir bonus, Vir probus. ἀγαθὴ γυνὴ, Mulier proba. Plat. & Xen. Cui opponitur κακὸς, siue πονηρός. Cicero apud Platonẽ ἀγαθὸν vertit Probum, item Virtute præstãtem. Idem Xenophontis hæc verba, ἀγαθὸς γὰρ ὢν ἀνὴρ ἀδαμοντοῖς, interpretatur, Quoniam virtuti tuæ fortuna coniuncta est. Vide à me editum Ciceronianum lex. Græcolatinum. Καλὸς κἀγαθὸς, vide in καλός. Ἀγαθὴ τύχη, vide in τύχη. Ἀγαθοῦ δαίμονος, vide in δαίμων.

ὦ ἀγαθὲ pro ὦ ἀγαθὲ, Compellatio quædam illi Latinæ ferè respondens, Bone vir. Nonnunquam (vt & ὦ βέλτιστε, ὦ λῷστε) videtur idem sonare quod Amabo te, Obsecro te.

Ἀγαθὸς, Fortis, Strenuus, αὐδρεῖος, γενναῖος: vt vicissim κακὸς, Ignauus, ἀνάνδρος. Hom. Il. ρ, Τὰν μὲν γὰρ πάντων βάλε κάλλεται ὅσσα ἀφείη, Ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός. In eadẽ significatione opponuntur inter se à Thuc. lib. 2, καὶ οὐκ ἐνδώσομεν πρέσβασιν οὐδενὶ κακῶν ἕνεκα. ὧν δέπος ἀφ' ἂν βουληθῇ, κοσμοῦντα τῇ παρεπόσῃ ξυμφορᾷ· οἱ ἀγαθοὶ μνησόνται τοῖς πρεσβύτοις ἀθλοις ἀρετῆς.

Ἀγαθὸς, Prudens. Suid. Et in hunc Il. τ, versum, Μνησ' οὕτως ἀγαθὸς ὥς ἐὼν θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, annotat Eustath. ἀγαθὸς hic vel strenuum vel prudẽtem significare. Sic verò & apud Thucydidẽ βέλτιστοι τῶν ἀνθρώπων quidam ex veteribus intellexerunt dictum pro φρονιμώτατοι.

Ἀγαθὸς, Diues, Opibus potẽs. Od. ο, Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι πολυδωρόωσι χρῆται.

Ἀγαθὰ πρήγματα, Res secundæ, Res prosperæ. Thuc. lib. 3, ὃν μὲν γὰρ εἰρήνη καὶ τοῖς ἀγαθοῖς πρήγμασι.

Ἀγαθὴ δαὶς, Lautum & opiparũ epulum. Il. ψ, Καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν πολυδωρήσασθαι ἐν κλισίῃσιν. Gall. ad verbum, Vn bon banquet. Eustath. tamen frugale epulum exponit.

Ἀγαθὸς, Præstans, Excellens: sæpe cum accusatiuo, subaudita propositione κατ', vt — βοιὼ ἀγαθὸς Μενέλαος, passim apud Homerũ. Sic ἀγαθοὺς τὰ πεζικὰ, Xen. Pæd. 1. Idem ibidem, τὰ πολεμικὰ ἀγαθοὶ, Excellentes in rebus bellicis, id est bellicosi, strenui milites. Pro eodem, ἀγαθοὶ πρὸς τὸν πόλεμον, Plut. in Themistocle. ‖ Aliquando præpositione εἰς accusatiuo præfixa, vt ὦ ἀνὴρ εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀγαθὸς, Idem Plut. in Publ. ‖ Item cum datiuo, præfixa præpositione ἐν, vt idem ibidẽ, ἐν δὲ τοῖς πολεμικοῖς ἄριστος.

Ἀγαθὸς, Peritus rei alicuius, vel potius, Bene peritus, Aptus ad rem aliquam. Cum infinitiuo, Ælianus, οἱ Κρῆτες ἐπὶ τοξεύειν ἀγαθοὶ, Cretenses artis sagittandi sunt periti. Polyb. 6, ἀγαθοὶ γὰρ μεταλαβεῖν ἔθη καὶ ζηλῶσαι τὰ βέλτιστα Ῥωμαῖοι. Sic apud Virgiliũ, Boni calamos inflare. pro, Periti inflandorũ calamorum. ‖ Aliquãdo ἀγαθὸς cum substãtiuo idem significat: vt quũ dico ἀγαθὸς σκυτοτόμος, bonus sutor, id est, artis sutoriæ bene peritus: sic ἀγαθὸς, στρατιώτης, bonus miles, id est, artis militaris peritissimus, inquit Eustathius. Item in quodã loco quẽ citat Suidas, ἀγαθοὶ ἀκοντισταὶ, pro ἀγαθοὶ ἀκοντίζειν, id est, Boni iaculatores, pro Bene periti iaculandi: vt vicissim in loco Æliani pro τοξεύειν ἀγαθοὶ dicere possis τοξευταὶ ἀγαθοί. Ita enĩ hæc loquẽdi genera cõuertũtur. Sic Gall. Bõ.

Ἀγαθὸς, Vtilis, cum datiuo personæ, vt apud Homerũ, Αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴ φώτ' ἐμμεναι αὐδρὶ νεωτέρῳ. Inter-

dum etiam cum datiuo rei, vt ἀγαθὸς τούτῳ, Vtilis ad hoc. ‖Apud Theophrastum cum genitiuo rei, vt in lib.De hist.plantarum, ἀγαθὸς τῆς ἱερᾶς νόσου, & ἐρπετῶν, & σπιλοῦς, & ἐλκῶν, pro Vtilis aduersus comitialē morbum, serpentes, &c. ‖Apud eundem cum accusatiuo, præcedente πρὸς, idem valet, vt ἀγαθὸς πρὸς τὰ ἕλκη.

‖ Ἀγαθὸν, οῦ, τὸ, (substantiuè) Bonum. vt, ἀγαθὸν ὁ χρόνος οὐκ αὔξει πρεσγυτόμενος, id est, interprete Cicerone, Ipsũ bonum crescēdi accessionem nullam habet. Interdum & præposito articulo τὸ ἀγαθὸν, vel τἀγαθόν. Epicurus apud Athenæum, οὐδ' ἔγωγε δυνάμαι νοῆσαι τἀγαθὸν, ἀφαιρῶν μὴ, &c. Quæ verba sic reddit Latinè Cicero, Nec equidē habeo quod intelligã bonum illud, detrahens eas, &c. ‖Tradunt quidam, à Græcis scriptoribus, ac præsertim ab Aristotele, obseruari, vt ἀγαθὸν non præfixo articulo vsurpetur de quoliber bono: at præfixo articulo, de summo illo bono. Quibus fortasse hìc Cicero videri possit ideo pronomen illud addidisse: sed id non perpetuum esse animaduerti.

Ἀγαθὸν, Commodum, Emolumentum, Vtilitas. vt, ὅπως μὴ οὐδὲ μίαν φέροντας, οὐδὲ ἀγαθὸ κτῆσιν οὐδένος, συμφορὰν δὲ τῷ τυχόντι τῶν πολιτῶν, &c. Demosth.

Ἐπ' ἀγαθῷ, Thuc.lib.5, ἐπειδὴ Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ, ἀλλ' ὅτι καταδουλώσοιντο Πελοποννήσου ἀποστὰς καὶ ξυμμαχίαν ποιεῖται Ἀθηναίοις τοῖς τότε ἐχθίστοις πεποίηται. id est, ὅθεν συμφέρον τι, vt Schol. exponit. Aliquãdo & genitiuus addit, vt, καὶ ἐπ' ἀγαθῷ τῷ Κύρου καὶ Περσῶν, Xen. Pæd.7. id est, Commodo Cyri & Persarum. Interdum cum datiuo, vt Aristoph. Ranis, Ἐπ' ἀγαθῷ μὲν τοῖς πολίταις. Item, σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ. Xen. Pæd.3, σὺν ᾧ σῷ ἀγαθῷ παῖς πωρείας ποιεῖσθαι, ἢ σὺν τῇ σῇ ζημίᾳ. Id est, Cum tuo emolumẽto, aut cum tuo damno, siue detrimento. Opponit enim hìc ἀγαθὸν & ζημίαν.

Ἀγαθὸν cum infinitiuo. Hom. Il. ω, — ἀγαθὸν δὲ γαμεῖν τῷ ἐν φιλότητι μίσγεσθαι. Sub. ἐστί, i. Cõfert, Vtile est, Iuuat.

‖ Ἀγαθὰ (pluraliter) Bona, Opes, Copiæ, Facultates, Fortunæ. Lysias in oratione κατ' Ἀγοράτου ἐνδείξεως, Τόν τε ποιητὸν πατέρα ἀφέλετο ἃ ἐκεῖνος ὑπάρχοντα ἐκείνῳ ἀγαθά. Significat & cuiusuis generis bona: vt apud Xenophontẽ Pæd.4, πολλὰ μὲν πρόβατα, πολλοὶ δὲ βόες, πολλαὶ δὲ ἄμαξαι πολλῶν ἀγαθῶν μεσταί. Id est, Multæ pecudes, multi boues, multa plaustra multis bonis referta.

Ἀγαθὰ, Commoda, Emolumẽta, Beneficia. Xenoph. Pæd.4, πολλοῖς δὲ πολλὰ ὀφείλει ἀνθρωποι προσφέρειν τὸ παντοῖον ἀγαθὰ διεπέπρακτο. Res secundas Cicero interpretatur, quum hanc Stoicorũ definitionem, φθόνος, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, vertit, Inuidentia est ægritudo suscepta propter alterius res secundas. Atque hic substãtiuè ponitur ἀγαθοῖς. Interdum additur substantiuum πρᾶγμα, vt in loco Thucydidis modò citato.

Ἀγαθὸν vel ἀγαθὰ πάσχειν, Commodum vel commoda percipere, Beneficio siue beneficiis affici. ἀγαθὰ ποιεῖν vel ἐργάζεσθαί τινα, Beneficia conferre in aliquẽ. Lysias, τίς οὐκ ἐλπὶς ὑπὸ τούτου τὴν ἀγαθὸν πείσεσθαι; Isocr. in Euag. encomio, καὶ πάσχειν καὶ παθεῖν πλεῖστ' ἀγαθά. Luc. in Toxaride, ἀλλ' ἑπέρ τ' ἄλλο, ὦ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο. Id est, Si quod aliud beneficium in vos contulerunt, Si qua in re præterea vobis commodarunt, Si quid præterea de vobis benemeriti sunt.

Ἀγαθὰ φρονεῖν τινι, Alicui cupere, Bene velle alicui. Hom. Od.α, — ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέων. & Il.ω, Οὐ μὲν γὰρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀστεοδερὴς τίσ' ἱκάνω, Ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα. Ἀγαθὰ, Virtutes, Dotes. Isocr. De pace, τοῖς γὰρ ἀγαθοῖς οἷς ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ, πόνοις κτώμεθα καὶ τοῦ ὠφελείας ὧν δέομεθα τυγχάνομεν. Xen. περὶ ἱππικῆς, Οὕτω καὶ ἵππου πολεμιστέου οὐδὲν αὖ ὄφελος εἴη, οὐδ' εἰ πάντα πάντα ἀγαθὰ ἔχοι, κακόποιος δ' εἴη, id est Etiamsi alias omnes dotes habeat.

Ἀγαθὸς nullum comparatiuum nec superlatiuum habet (inquit Eustathius) propter significationem aduerbii ἄγαν illo inclusam: sicut nec ἥδιος, quia summam excellentiam denotat. nam vt διόπορος aut διόπατος non dicitur, ita apud nullum Græcum scriptorem ἀγαθώτερος aut ἀγαθώτατος inueniri scribit Ælius Dionysius. Citatur tamen ex calce cuiusdam epistolæ Synesii, τὸν ἀγαθώτατον ἑπτάρον πλεῖστά μοι πρέσβυ. Irregulares autẽ comparatiui sunt, βελτίων, ἀμείνων, κρείττων, ἀρείων, λῴων. Superlatiui, βέλτιστος, κράτιστος, ἄριστος, λῷστος. quorum comparatiuorum & superlatiuorum inuenies vnum quenque in βελτίων.

Ἀγαθῶς (aduerb.) Vtiliter, apud Hippocratem. συμφερόντως, Erotian.

Ἀγαθότης, ητος, ἡ, Bonitas, Probitas. vt à κακὸς fit κακότης.

Ἀγαθότης (inquit Bud.) pro θεότης, de Deo dictũ. Greg.155.

Ἀγαθωσύνη, ης, ἡ, Idem. At in Ecclesiastico nouè pro felicitate & rebus secundis vsurpatur. Scribi autem debet ita, non ἀγαθοσύνη per ο, secundum Moschopuli & aliorum quorundam regulam.

Ἀγαθικὸς, οῦ, ὁ, Adiect. ἀγαθικά Suidas exponit ἀποδεῖξα id est Proba, Rectè & cum virtute facta vel dicta.

C. Ἀγαθαρχία, ας, ἡ, Boni principium, vel boni principatus. De Deo dicitur à Dionys. Areopagita. Hinc adiectiuum Ἀγαθαρχικός. vnde ἀγαθαρχικὴ τέχνη ab eodem appellatur. Ex ἀγαθὸς & ἀρχή.

C. Ἀγαθοδότης, ου, ὁ, Bonorum dator, vel boni: ἀγαθοδόσις, fœm. gen. Bonorum datrix, apud Areop.

C. Ἀγαθοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Boni formam habens. Ex ἀγαθὸν & εἶδος.

C. Ἀγαθοθέλεια, ας, ἡ, Bonorum delectus. Suid. Ex ἀγαθὸν & θέλω. Vnde ad verbum sonat, Bonorum voluntas. i. Ipsa affectio qua volumus quæ bona sunt.

C. Ἀγαθολογέω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα, Bonum dico, vel Bene dico, siue Bene loquor de aliquo, Laudo aliquem. Cum accusatiuo, Eustath. Huic opponitur κακολογῶ. Ex ἀγαθὸν & λέγω.

D. Ἀγαθοποιέω, ῶ, F. ήσω. P. ηκα. Bene facio alicui, Bene mereor de aliquo, Beneficia confero in aliquem. cum accusatiuo. Aliquando absolutè, pro Rectè vel Recta ago. In vsu est præsertim apud Eccles. scriptores. Ex ἀγαθὸν & ποιῶ.

Ἀγαθοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Bonum vel bona efficiens, Bonorum effector. vt, ἀγαθοποιοὶ ἀποῤῥοιαι, Alex. Aph. Exponitur & munificus, Beneficus, id est liberalis.

Ἀγαθοποιία, ας, ἡ, Boni efficientia, vel Bonorum effectio, seu Beneficiorum collatio.

C. Ἀγαθοπρεπὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Beneficus, Benignus. Ad verbum, Bonum vel bonos decens, Bonis conueniens. Ex ἀγαθὸς & πρέπω. Hinc aduerbium apud Areopagitam, ἀγαθοπρεπῶς, pro Benignè, Vt eum decet qui bonus est. Bud.

C. Ἀγαθοτελὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Bonum efficiens, seu perficiens: aut Perfectè bon⁹, ex ἀγαθὸν, & verbo τελῶ, aut nomine τέλος. ‖Hinc Ἀγαθοτέλεια, Boni efficientia: aut Boni perfectio: seu Bonitas perfecta. Citatur ex Dionys. Areopagita.

C. Ἀγαθουργέω, ῶ. Fut. ήσω. P. ηκα, Compositum verbum ex ἀγαθὸν & ἔργον, eadem formatione qua ἀνεργέω, συνεργέω, ῶ. Significat, Bene facio, Bene operor, Bonum siue bona facio. Item, Beneficus sum, Beneficentia prosequor.

Ἀγαθουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, siue Ἀγαθοεργὸς, Beneficus, Benignus. Areop. Ἀγαθοεργὸς προθυμία, apud Suidam. Promptitudo animi ad beneficentiã. Ἀγαθοεργὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Idẽ, apud Areop. Et ἀγαθουργικὸς apud eũdem sæpe de Deo. ‖Ἀγαθοεργοὶ, Qui ex equitibus exeunt quinque quotannis, vt Herodotus narrat. Sic apud Spartiatas. Hesychius. At Suidas ait esse qui ex ephoris deligũtur strenuitatis ergô. Vide Herodot. lib.1.

Ἀγαθουργία, ας, ἡ, siue Ἀγαθοεργία, Beneficẽtia, Beneficium, Bonum opus.

C. Ἀγαθοφυὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Natura siue indole bonus. & Ἀγαθοφυία, Bonitas à natura proueniens. Ex ἀγαθὸς & φυή.

¶ Ἀγαθύνω, F. υνῶ. Bonum efficio, Bonum reddo, Beneficio afficio. Dionys. Areopagita. Iũgitur accusatiuo. At in Bibliis vsurpatũ est absolutè eo loco, ἀγάθυνον Κύριε τοῖς ἀγαθοῖς, Bonus vel Beneficus esto Domine erga bonos. Nisi fortè scriptum est malè ἀγάθυνον pro ἀγαθύνου.

Ἀγαθύνομαι, Pass. Bene afficior, vel bene affectus sum. In bonitatem sum pronus, Bonitatis sum particeps. In Bibliis, Nehem. cap.2, ἀγαθύνεσθαι ἐνώπιόν τινος, pro eo quod Hebraica verba sonant, Placere coram facie alicuius. Daniel.6, ἠγαθύνθη ἐπ' αὐτῷ, pro, Gauisus est super eo. Quæ significationes ab etymologia ipsius verbi alienæ sunt. Habetur & aliis locis, sed non cõsensu omnium exemplarium.

Ἀγαλίζομαι, Bona dico, Bona loquor, Hesych. Aristophanes, δεῖ τοὺς ἑπάρους καὶ ἀγαθιζομένους λαθεῖν.

Ἀγάλλω, Fut. λῶ. Præt. αλκα, Orno, Insignio, Decoro. Ex ἀγάω ἀγῶ deductum, vt vult Eustathius, p.867. ideo Ἀγάω cũ toto suo comitatu illi præposui. Plato De leg. l.11, εἰς ὅπερ ἀγάλλει τὴν πομπὴν. Arist. in pace, καί σε θυσίαν ἀγαλῶ ἀεί. Dion hist. p.391, καὶ τοῦτο οἷς τέθεικα ἄθλοις ἀγάλλω. Suid. ἀγάλλων ἑαυτὸν exponit σεμνυνόμενος, id est Magnificè sese efferẽs. Itidẽ Hesychius ἀγάλλει exponit σεμνύνει. Suidæ autem ἀγάλλων ἑαυτὸν est σεμνοποιῶν.

Ἀγάλλομαι, Ornor, Decoror, signif. passiua: sed vsurpatur potius vt deponens, pro Exorno me. Hom. Il.σ, ἀγάλλεσθαι & ἐπαγλαΐζεσθαι pro eodẽ ponit. v.131, — τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ Αὐτὰς ἔχων ὠμοισιν ἀγάλλεται. ἠδὲ ἑῇ μὲν Δηρὸν ἐπαγλαΐεσθαι. i. Quibus se exornat. Vel, Quorũ ornatu se vendicat. Gal. Desquelles il se brague. Greg. in Epit. Basilii, ἀλλὰ μὴν ὅθεν πολεσιν ἄλλοις ἀγάλλονται καλλωπίσματα. i. Bud. interpr. Visendæ sunt, Visuntur & memorabiles sunt.

Ἀγάλλομαι τούτῳ, vel ὅτι τούτῳ, Glorior hac re, Iacto hanc rẽ. Herodot.1, αἱ δὲ δωδεκα πόλιες αὗται τῷ τεοῦ μαι ἠγάλλοντο. Thuc.3, καὶ τοῦ μὲν ἀξιοῦνται, ὅτι ὑπ' ἀγάλλονται. Xen. Symp. ὅτι νῦν μάλιστα ἀγάλλῃ; Qua potissimùm re gloriaris, & tibi places? Id est, μεγα φρονεῖς, vt ibidẽ loquitur. ¶Idem Xenoph. infinitiuo iũxit Ελλ.6, ἀγαλλόμεθα βοηθῆσαι αὐθράσιν ἀγαθοῖς. Thucyd. autem partic. p.152, τῆς τε πόλεως οὖν ἕκαστος παρεσκευάζετο ὅ τι χρὴ τεοθύμω ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἀγάλλεται. Quanquam posit etiam participiũ ἔχων à verbo separari. Hes. ἀγάλλεται exponit χαιρεῖ, & τέρπεται. de qua significatione statim dicetur.

Ἀγάλλομαι, Oblecto me re aliqua, Gaudeo, Exulto. cũ dat. rei. Hom. Odyss.ε, ἰῆς ἀγαλλόμενος Διὸς οὔρῳ. Sic de auibus dixit, Ἐνθα καὶ ἐνθα ποτῶντε ἀγαλλόμενα πτερύγεσσι. Quod exponit Eust. χαίροντα τῇ πτήσει, καὶ ἐνεγρυφῶσα τοῖς πτεροῖς. Id est, Gaudentes volatu, & se oblectãtes pennis, quasi deliciis. Sic Hes. Theog. ἀγαλλόμενα ὁπῇ καλῇ, quod alibi τερπόμενα. Xen. οἱ δὲ γεραίτεροι τῶν νέων τιμᾶς ἀγάλλονται. Ἀγάλλεται & ἥδεται copulat, Pæd.8, ὅθεν τε τοῖς ἐμοῖς καλοῖς μᾶλλον ἐμοὶ ἀγάλλεται καὶ ἥδεται. Imitatus autem Gregorius Xenophontem dixit (inuerso tamẽ ordine) θαυμασίαν τινὰ ἡδονὴν ἥδεται καὶ ἀγάλλεται. ‖At nouè iunxit accus. Hoc verbum Apollonides, & ὃς ἀμεπεβάπτου fecit μεπεβαπτὸν lib.3 Epigram. de marito & vxore eodem in loco & eodem fere tempore tumulatis, Ξωὸν ἀγαλλόμενοι καὶ τάφον ὡς θαλαμον. Id est, Lætitia prosequentes. ‖Nonnus autem infinitiuo iunxit, — ἰδεῖν ἠγάλλετο θυμῷ.

Ἀγάλλομαι quasi τρὸς ἄγω ἢ ἄγαι ἄλλομαι, ab Eustathio annotatur: quod si verum est, falsum fuerit quod idem alibi dicit, ἀγάλλω ab ἀγάω deriuari. nam ἀγάλλομαι ab ἀγάλλω fieri certum est.

Cõp. Ἐπαγάλλομαι pro simplici Ἀγάλλομαι, Exulto. Phocylides, Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' αὖ ἐπαγάλλεο χρήμ. Vt Lat. Exultare lætitia. Hom. Il.π, Μηδ' ἐπαγάλλου ὠδῖν πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι. Apud Basil. autem pro Superbio, Efferor. μὴ ἐπαγάλλεσθαι δυνασείαις, μὴ ἐπαίρεσθαι πλούτου ἀδηλότητι. Idem, ὅθεν τοῖς μέγα φρονεῖς, καὶ ἐπαγάλλῃ πατρίδι καὶ κάλλει σώματος.

Ἀγαλλότιμος, ου, ὁ, Magnificè honoratus, λαμπρῶς τετιμημένος, Hesych.

Ἄγαλμα, ατος, τὸ, à præterito passiuo ἤγαλμαι formatum, Ornamentum, Oblectamentum, παῖς ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, inquit Eustathius in Hom. Iliad. σ, — βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. Od. φ, Ἠέ σεο μέγ' ἄγαλμα, θεῶν θελκτήριον εἶναι. Id est καλλώπισμα, schol. Et Od.υ, — ἔνθα με θεῖος ἄγαλμα πολλὰ καὶ ἐσθλά. quod de donariis dictum est. Vt autẽ antea ostendi Homerum ἀγάλλεσθαι & ἐπαγλαΐζεσθαι pro eodem dicere, sic ἄγαλμα & ἀγλαΐσμα pro eodem ab Æschylo poni obseruaui in Choephoris, p.235 & 236 meæ editionis.

Ἄγαλμα apud Homeri posteros, Simulacrum, Statua: Herodot. lib.1, loquẽs de Persis, ἀγάλματα μὲν καὶ νηοὺς καὶ βωμοὺς οὐκ ἐν νόμῳ πολυθρύλητοι ἱδρύσασθαι. Plato, ἀλλὰ πάντες ὡς τῶν ἀγαλμάτων ἐθεῶν τεκτονικόν. Ponitur & pro imagine picta. ita enim appellari nõ solùm ἀνδριάντας sed etiã γραφὰς ait Suidas. Arist. tamẽ distinguit, Pol.7. scribens, μηδὲν μήτε ἄγαλμα, μήτε γραφήν. Cicero apud Plat. ἀγάλματα, formas interpretatur. Vide meum Lexicũ Cic. pag. 40. Ἄγαλμα quomodo Ammonius à βρέτας & ξόανον distinguat, vide in ξόανον. ‖Vsurpatur & metaphoricè ἄγαλμα vt Simulacrum & Imago Latinis. Synes. Epist.123, τῆς ἱερᾶς σου καὶ γλυκείας ψυχῆς ὅτι μέσης καρδίας ἄγαλμα τεθέρεκε. Vide Ἄγαλμα τεφορέω.

Ἀγαλμάτιον, ου, τὸ, Statua parua, Imagũcula. Luc. De somnio, ἀγαλμάτια τινα μικρὰ κατασκευάζων.

Ἀγαλματικὸς, Auditor, ἀκουστὴς, Hesychius; si mendo caret locus.

Ἀγαλματοποιέω, ῶ, F. ήσω. Præt. ηκα. Statuas conficio. Ἀγαλματοποιὸς, Statuarum artifex. Ἀγαλματοποιία, vel Ἀγαλματοποιητική Statuaria, Ars cõficiendi statuas. Poll. Ex ἄγαλμα & ποιῶ.

Ἀγαλματουργὸς, ex ἄγαλμα & ἔργον, idem quod ἀγαλματοποιὸς, & Ἀγαλματουργία, Ἀγαλματουργική, idẽ quod ἀγαλματοποιία, apud eundẽ Pollucem. Quibus addit & θεοποιὸς, θεοποιία, θεοποιητική.

Ἀγαλματοφορέω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα. ex ἄγαλμα & φορέω, Simulacrũ seu imaginẽ gesto, vel circũfero (sub. in animo. nam accipienda sunt hæc metaphoricè.) Frequens est vox Philoni. vt, ἵνα δύο ἀρετὰς ἀγαλματοφορῇ. Et, τὸ παράδειγμα ὁδοὺς ἀγαλματοφορῶν.

Ἀγαλματοφορέομαι, οῦμαι, Quasi simulacrum gestor, vel animo circunferor. Idem Philo, τὸ κάλλιστον τῶν ἀγαλματοφορουμένων ἐν τῇ ψυχῇ τῶν δεδιγμάτων. Suidas autem apud hunc ipsum Philonem ἀγαλματοφορούμενος sumi dicit pro ἀγάλματα ἅπερ τύπῳ τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. ‖Ἀγαλματοφορεῖσθαι Hesych. exponit καλλωπίζεσθαι, id est Decorari, vel Insigniri. Idem Philo, καὶ τίς ἄρα ὁ ἐνοικῶν αὐτῷ τῷ σώματι καὶ ἀγαλματοφορούμενος νοῦς ὅστις; Id est (Turn. interpr.) Ecqua obsecro mens corpus eius incolit, & quasi simulacrum insignit.

Ἀγαλματοφόρος apud eundem Hesychium exponitur ὡς ἄγαλμα ἐν τῇ ψυχῇ. vbi deesse videtur φέρων, vel τεθεφέρωνται: vt sit, Tanquam simulacrum vel imaginem animo circunferens.

Ἀγαλματόω, τῶ. F. τώσω. P. τωκα, In statuam verto. Lycophr. in Alexandra.

ΑΓΑΛΛΙΑΩ, ῶ, & Ἀγαλλιάομαι, ῶμαι, frequentia sunt (ac præsertim posterius) apud Eccles. scriptores pro Exulto, Lætitia gestio. ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου, Luc.1. Hesychius his duobus participiis ἀγαλλιῶν & χαίρων exponit ἀγαλλόμενος. Ἀγαλλιᾶται autẽ in frequenti est apud Ecclesiasticos scriptores vsu. Luc. 10, ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι. Idẽ Act.16, ἠγαλλιάσατο πανοικὶ πεπιστευκώς. Et Apocal.19, χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιώμεθα. Et 1.Pet.4, χαίρετε ἀγαλλιώμενοι. Greg. Naz. θαυμάσω καὶ χαρᾷ ἀγαλλιᾶσθε.

Ἀγαλλίαμα, ατος, τὸ, & Ἀγαλλίασις, εως, ἡ, Exultatio. Luc.1, καὶ ἔσται χαρὰ σοι καὶ ἀγαλλίασις. Greg. Naz. ἀκουσθῶμεν ἀγαλλίασιν καὶ ἀφροσύνῃ ἀκμαῖς θείαις. Hesychius tamẽ ἀγαλλίαμα exponit δόξασμα.

Ἀγαλλιάζω, Conuitior, λοιδορέομαι, Hesychius. Ἀγάλλιος, Conuitiator, λοίδορος. Idem Hesych. Apud eundem Ἀγαλμὸς est λοιδορία, id est Conuitium. Quod potius est ab ἀγάλλω. nam ab ἀγαλλιάζω diceretur ἀγαλλιασμός. quo fortasse modo scriptum reliquit.

ΑΓΓΕΛΛΩ, F. λῶ. P. κα, Nuntio, Certiorem facio. Accusat. rei & datiuo personæ iũgitur. Hom. Il.ρ, Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα. Thucyd.8, p.286, ἀγγέλλει τοῖς στρατιώταις ὅτι τὸ μεῖζον πάντα δεφιώσας τὰ ὀκ τῶν Ἀθηναίων. Interdum solũ accusat. rei habet. Arist. Pluto. ὦ χρυσὸν ἀγγέλας ἐπῶν. ‖Interdum præpositioni εἰς iungitur, motum inclusum habens, pro Nuntiatum venio, Nuntium adfero. vt apud Plutarchum in Parall. ἀγγέλλειν εἰς πλὴν πόλιν πλὴν νίκην. ‖Ἀλέγω fit αὐλέγω, & per hyperbaſismon ἀγγέλλω, mutato ν in γ, inquit Etym. Eustathius autem ἄγγελος (cui ἀγγέλλω præire debet) ab ἄγγν deducit, p. 1012. at p. 182 dicit ὅτι τὸ ἄγγν φαίνεται γίνεσθαι.

Ἀγγέλλων, οντος, ὁ, Partic. Nuntians, Qui nuntiat. ‖Sine

adiunctione pro ἄγγελος ponitur interdũ. Herod. vt οἱ δ' ὑπὸ ἀπιστίης τὴν μὴ ἀγγέλλοντα εἶχον ἐν φυλακῇ, id est τὸν ἄγγελον.

Ἀγγέλλομαι, Nuntior. Dicitur ἀγγέλλεσθαι aut res, aut persona de qua nuntius adfertur. Sic & in participiis, Philo de vita M.p.472, ἐφ' οἷς ἀγγελλομένοις καὶ ἅμα ὁρωμένοις καταπλαγεὶς Μωϋσῆς. Thucyd.p.294, ὅτι δ' οὐ πῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς τε εἴκοσιν ὅμως ἐπὶ ἡρῶων. Hìc de re: de persona autem in locis sequentibus. Xen. Hellen.6, ὁ δὲ πρότερον ὀφθεὶς ἢ ἀγγελθεὶς ὅπτι περθοῖτο. Eurip. Medea, ἀγγελθεῖσά μοι Γενναῖος. ‖ Ἀγγέλομαι, voce media pro ἐπαγγέλλομαι. Soph. Aiace, Καὶ τῶν γε Τεύκρῳ πάντ' ἀγγέλομαι, Ὅσον πότ' ἐχθρὸς ἦν, πόσον δ' εἶ φίλος. Vbi schol. accipit pro ἀγγέλλομαι, ὑπισχνοῦμαι, id est Polliceor, Promitto. quam sequendo expositionẽ, εἶ pro ἔσεσθαι accipietur. Fortasse tamen potest & aliter exponi.

Ἄγγελμα, ατος, τὸ, Nuntium, Res quæ nũtiatur. Hesychius ἀγγελίαν exponit ἄγγελμα. fit ab ἤγελμαι prima persona præt. τοῦ ἀγγέλλομαι. Herodian. 7, τὰ ἀπόρρητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα.

Αὐτάγγελος, vide in Αὐτάγγελος, post Ἄγγελος.

¶ Ἄγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nũtius vel Nuntia. Hõ. Il. χ, — ὑ γαῖρόι τις ἐπήτυμος ἄγγελος ἐλθῶν Ἥγεια' ὄφι, &c. Xen. Pæd. 2, τὴν μὲν ἄγγελον, ὅπερ εἴλας ζῶντα, ἔπεμψε. Herodian. 8, ἔς τε τὰ ἔθνη ἄγγελοι καὶ κήρυκες σφραγιφόροι διεπέμποντο. Et pro nuntia, Il. ω, dicitur ἄγγελος μήτηρ. & alibi ἶρις itidẽ ἄγγελος.

Composita sunt Αὐτάγγελος, Διάγγελος, Ἐξάγγελος. Dicitur autem Αὐτάγγελος, Qui sibi nuntius est, Qui sua ipse nuntiat, aliena opera nõ vtens. Vel, Qui vltrò nuntius venit. Vide Suidam & Ammonium. αὐτάγγελοι, inquit Hesychius, ἑαυτοῖς χρώμενοι ἀγγέλοις. Thucyd. lib. 3, αὐτάγγελοι δ' αὐταὶ ἰδοῦσαι ἐν τῇ Κλάρῳ. Plut. περὶ φιλαδ. cum genitiuo, αὐτάγγελοι τῶν πάθῃς ἥκειν δεκεῶτες. Idem in Catone, 250, μετὰ δὲ τὴν μάχην ὀλίγῳ εἰς Ῥώμην ἐπέμπετο τῶν ἡλωνισμένων αὐτάγγελος, Rerum abs se gestarum nuntius, Ore suo renuntiaturus, Bud.

Αὐτάγγελος itidem Nuntius qui rei interfuit, Qui nõ alio vtitur nuntio. Arrian. 4, καὶ πνες ὑπὸ τῶν πάθῃς αὐτῶν δεδιφυγόντες, αὐτάγγελοι τῆς ἁλώσεως ἐγένοντο. Bud. Suspicor autẽ legendum αὐτάγγελοι. Reliqua duo Διάγγελος & Ἐξάγγελος vide post διαγγέλλω & ἐξαγγέλλω.

Ἄγγελος, pro nuntio Dei κατ' ἐξοχὴν, Angelus, seruato nomine apud Latinos theologos: vt seruarunt in Apostolus, in Martyr, & aliis quibusdam, quæ itidem κατ' ἐξοχὴν dicta intelliguntur. Philo De mũdo, Μωϋσῆς ὁ ἀθυδόλῳ χρώμενος ὀνόματι, ἀγγέλους προσαγορεύει τοὺς ἐρεθυμένους καὶ διαγγελοῦσας τί τε τοῦ θεοῦ τὸν ἡγεμόνος τοῖς ὑπηκόοις ἀγαθὰ, καὶ τοῦ βασιλεῖ ὧν εἰσιν ὑπήκοοι χρεῶν. eosdémque esse putat quos philosophi Græci heroes & dæmones vocauerint. ‖ Ἀγγελικὸς, κή, κόν, Angelicus, ca, cum, Ad angelum pertinens. ἀγγελικαὶ δυνάμεις, Greg. Naz. εἰς τὰ θεῖα. Ἀγγελικόν, quod est Angeli.

Ἄγγελος, pro ἄγγελμα, siue ἀγγελία, Nuntium. vt Latinis Nuntius interdum idem est quod Nuntium. Thucyd. 7, p. 236, τὴν αὐτῶν γάμῳ μηδὲν ἐν τοῦ ἀγγέλῳ ἀφαιρεῖσθαι· id est τῆς ἀγγελίας, Schol.

Ἄγγελος à Syracusanis dicta Diana, teste Hesychio.

Ἀγγελικὴ saltatio quædã quæ inter pocula exercebatur. Athen. l. 14, καὶ τὴν ἀγγελικὴν ὀρχήσεις παροίνιον ἠκρίβουν ὄρχησιν. Hesychius autẽ habet, ἀγγελίη, ὄρχησίς τις παροίνιος.

C. Ἀνάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuntio carens, Nuntium non habens. Ex ἄγελος (& quidem siue nuntius, siue nuntiũ exponatur) & α priuatiuo, inserto ν, euphoniæ gratia. Ἀνάγγελος μάχη, Pugna nuntio carens. Id est, ex qua nemo nuntius euasit, nũtius cladis futurus. Suidas hæc ex poeta quopiam affert, Ἔνθα μάχῃ ἔτλημεν ἀνάγγελον, ἄλλος ἐπ' ἄλλον Πίπτοντες. Existimo autem ἀνάγγελον pugnam appellatam fuisse alludendo ad illa Homerica, Οὐκέτ' ἔπειτ' ὀΐω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι Ἀχαιῶν πατὰ ἄστυ.

C. Εὐάγγελος, ου, ὁ, Lætus vel faustus nuntius, Qui fausta nuntiat. Euripidi in Phœnissis, Gratus nuntius, inquit Camer. Ita vocatum Mercurium scribit Hesych.

C. Ψευδάγγελος, ου, ὁ, (quasi ψευδὴς ἄγγελος) Nuntius mendax, Falsa nuntians, ὁ ψευδῆ ἀγγέλων, apud Aristoph.

C. Θεαγγελὴς, ἐους, ὁ, Qui promulgat vel denuntiat solẽnitates quæ panegyreis dicuntur. Θεαγγελῆς, οἱ τὰς πανηγύρεις ἐπαγγέλλοντες, Hesych. Deduci puto à θέα.

Ἀγγελίας, ου, ὁ, & Ionicè Ἀγγελίης, idẽ poetis quod ἄγγελος, Nuntius. Hom. Il. λ, Ἀγγελίῃ ἐλθόντα σοῦ αὐπηΐῳ Ὀδυσῆϊ. Eustathius tamẽ exponit τῷ ὀξὺ ὑποτοῦς τρεσβεύειν. Subaudiens (opinor) εἰς. Hesiod. Theogonia, v. 780, Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἶρις Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' ἀθρέα νῶτα θαλάσσης. vbi ἀγγελίης à quibusdã exponitur nũtius. Sed hæc terminatio fœminino generi cõuenire posse non videtur. Quare videndum an nõ potius subaudiendum sit ἕνεκα, aut legendũ ἀγγελίης pro ἀγγελίαις. In quibusdam codicibus legitur ἀγγελίη.

Ἀγγελιώτης, ου, ὁ, Idẽ poetis quod ἄγγελος. Callim. hymno in Iouem, Θήκατο δ' οἰωνὸν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην. Sic initio poematii Musæi, Ἥροῦς τυκτηράμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτην.

Ἀγγελιῶπις, ιδος, ἡ, Nuntia. Idẽ Callim. hymno in Delum, — πίπτε τρεσέφραμον ἀγγελιῶπις. ‖ At verò Arethas in Apocalypsin nouè dixit ἀγγελιῶπις πάξις pro ἀγγελικὴ, id est angelica.

Ἀγγελία, ας, ἡ, poeticè Nuntia. Orph. in hymno Auroræ, p. 116, Ἀγγελίεια θεοῦ πατρὸς ἀγνοῦ μεγάλοιο.

¶ Ἀγγελία, ας, ἡ, Nuntium, vel Nuntius, pro re quæ nũtiatur. Il. 6, — φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν. Ionicè pro ἀγγελίαν. Sic λυσῆν ἀγγελίῃ, Il. τ. Thucyd. 3, ἦλθε μὲν καὶ ὑπὸ τῆς Ἐρυθραίας ἀγγελία. Sic apud Xenoph. Pæd. 7, ὡς ἔμοιγε δοκεῖ ἦλθεν ἡ δεινὴ ἀγγελία, τὸ πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς συλλεγέσθαι. Eodem modo & apud Ciceronem, Venit nuntius. Dicitur & ἀγγελίαν φέρειν (quo modo apud eundem Ciceronem, Perferre nuntium) & ἀγγελίας φέρειν, vnde cõpositum ἀγγελιαφόρος. Sic Herodian. lib. 3. ἀγγελίας ἀπόρρητος dixit quod alibi ἀγγέλματα ἀπόρρητα.

Ἀγγελία, Mandatũ à nuntio perlatũ. τὸ δ' ἄγγελμα tamen simpliciter alicubi apud Homerum exponitur à scholiis Græcis, id est mandatũ, vt Od. ο, Ἀγγελίῃ ἐπιμὶ τοῦ φέρουν Πηνελοπείη. Ita expono ἀγγελιάων, mandatorũ, Od. ε, — ἐπεὶ δὴ Ζηνὸς ἐπίκλυεν ἀγγελιάων. sed mandatorũ per nuntiũ expositorũ, vel à nuntio perlatorum, intellige, vt retineatur vis vocabuli. Sic Il. ο, 174, ἀγγελίην φέρειν, Mandatũ perferre. Iris enim exponens ἀγγελίῃ quàm ἦλθε φέρουσα, dicit, Πειστάμενόν σ' ἐκέλευσε, &c. Sic & apud Lucianum ἀγγελίας διαφέρειν accipi videtur.

Ἀγγελία, Rumor, ἀκοή, Hesych. & ita videtur accipi Od. β, Ἠέ πν' ἀγγελίῃ γραῦς ἔκλυεν ἐρχομένοιο. Sic Il. π, Ἠέ πν' ἀγγελίῃ Φθίης ἐξ ἔκλυες οἴης. Apud Thucydidẽ quoque alicubi ἀγγελίαι pro rumoribus.

Ἀγγελία, pro relatione, secundum quosdã, apud Herodotum lib. 1, vbi quod ille dicit πρεσμαντήιον καὶ ἀγγελίην vertit interpres, Primas partes in consulendo oraculo & referendo.

C. Ἀγγελιαφόρος, Nuntius, Tabellarius. Ad verbum Nuntiorum lator. Politianus apud Herodianum tabellarios vertit, lib. 3, ὡς δ' οὖν ἀφίκοντο οἱ τὸ δεύτερον ἀγγελιαφόροι, πάντα χράμματα δημοσία ὑποδόντες, ἤλασαν, &c. Exponitur ἀγγελιαφόρος, Qui est à nuntiis, & Qui est à respõsis, apud Herodotum, qui πυλωρὸν & ἀγγελιαφόρον coniũgit. Et alibi, δορυφόρους, ἀγγελιαφόρους, δορυφόρους. Aristot. autẽ De mũdo, quatuor simul posuit, ἡμεροδρόμοι τε καὶ σκοποὶ καὶ ἀγγελιαφόροι καὶ φύλακες. Synesius in epistola ad Olympium, οὐδεὶς βασιλέως ἀγγελιαφόρος δημοσίαν ἵππον ἀμείβων ἔξεισι τῆς πόλεως, ᾧ μὴ τὰ πρὸς τὴν λοιπὰ μέρος γένεται τοῦ κατόπιν φορτίου. Vbi obseruat Budæus βασιλέως ἀγγελιαφόρον dici tabellarium regiũ, qui publico vtitur vehiculo vel equo. Ponitur etiã ἀγγελιοφόρος (inquit idem Bud.) pro admissionali, qui & εἰσαγγελεὺς ab Herodoto vocatur. Stator etiam dici potest, vt ἡμεροδρόμος. Vide εἰσαγγελεύς.

C. Εὐάγγελιον, ου, τὸ, Lætum nuntiũ, Faustum vel felix nũtium. Ad verbum, Bonum nuntiũ. Eodem modo quo Gallicè dicitur Bonne nouuelle, pro Ioyeuse nouuelle. Appianus de nece Ciceronis, τοῦ Ἀντωνίου ἀγγέλιον διαφέροντες. Luc. in Asino, ἀγγέλιον αὐτοῖς ἐμοὶ πρεσβευκόσι, &c. Obseruandũ autẽ veteres plurali numero sæpius vsos fuisse. ἐπ' ἀγγελίοις ἐστεφανωμένος κήρυξ, Aristid. Ex quo loco explicatur illud Aristophanis in Equitibus, Εἶτ' ἐστεφάνουν με ἀγγέλια. pro ἐστεφάνουν με ἀγγελίας τοιαῦτ' ἀπαγγέλαντα, vt dixit idem in Pluto, — κἀγὼ γ' ἀνάδησαι βούλομαι

βούλομαι Εὐαγγέλιά σ' ἐν κρίβαιν ὧν ὁρμαθῷ Τοιαῦτ' ἀπαγγέλαντα. vbi schol. notat eum iocose dixisse κρίβανον τῶν ὁρμαθῷ pro στεφάνῳ. Luc. in Demosth. encomio, 423, τὴν ἀγγελίων χάριν, gratia quæ habetur pro læto nuntio. Plut. Artoxerxe ἀγγελίων δευτερεῖα vocauit dona ab Artoxerxe data ei qui secũdus lætũ nuntiũ ipsi attulerat. q. d. τὰ διδόμενα τῷ δευτέρῳ ἀγγελιαφόρῳ δῶρα. ‖ Εὐαγγέλιον autem κατ' ἐξοχὴν dicitur peculiariter à Christianis annũtiatio insignis illius beneficii à Christo in humanum genus collati, quum sua ipse morte illud à morte æterna liberauit. Interdum tamen per metonymiam pro historia ipsa de Christo accipitur, cuiusmodi Euangelia quatuor numeramus. Interdum etiam (quanuis rarius) ipsam doctrinæ Euangelii promulgationem declarat. vt 1 ad Cor. 9, οὐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῶν. Et 2 ad Cor. 10, ἄχρι γὰρ καὶ ὑμῶν ἐφθάσαμεν ἐν τοῦ ἀγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ. Sic eiusdem epistolæ 8, ὃ ἐπαινος ἐν τοῦ ἀγγελίῳ. Quem locum [redacted] Hieronymus & post eum multi de historia euangelica à Luca scripta intellexerunt, quum ipsam potius euangelizationem declaret.

Εὐαγγέλιον, ου, τὸ, Præmium quod datur lætum afferẽti nuntium. Hom. Od. ξ, v. 152, ἀγγέλιον δέ μοι ἔστω. id est (inquit Eust.) κείσθω μοι δῶρον ὑπὲρ ἀγαθῆς ἀγγελίας. sed euangelion petenti denegatur, v. 166, his verbis, Ὦ γέρον, οὔτ' ἄρ' ἐσῶν ἀγγέλιον τόδε πόρω. Plut. opusc. Vtrum Athẽ. &c. ἀγγέλιον ἐκ φιλοτίμου κρέας ἀπέστελλαν. Cicero ad Att. lib. 2, plurali numero vsus est, O suaues epistolas tuas vno tempore mihi datas duas: quibus ἀγγέλια quæ reddam nescio, deberi quidem, planè fateor.

Εὐαγγέλια, plurali numero, Sacrificium ob lætũ nuntium. Ifocr. Areop. ὅτι τοσούτους τρεφέσεσιν ἀγγέλια μὲν εἰς ἡδὺ πεθύκαμεν. Xen. Ἑλλ. 1, ἔθυε τὰ ἀγγέλια. Pollux l. 5, ἡ μὴ τοῦ σωθῆναι θυσία, ἀγγέλια, ὡς καὶ ὅτι τοῦ ἡδέσθαι.

Εὐαγγελικὸς, κή, κόν, Euangelicus, Ad euangelium pertinẽs. Verbum sacris scriptoribus proprium.

Εὐαγγελίζω & Εὐαγγελίζομαι, Lætum nuntium affero, Læta nuntio, ἀγγελίαν λέγω. Cyprianus alicubi ad verbũ redditBene nuntio. Sed veteres scriptores voce media potius vsi sunt. Aristoph. Equitibus, — λόγοις ἀγαθοῖς φέρων, Εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι. Vbi schol. ait, annotat, ἀγγελίσασθαι Attice dici pro ἀγγελίαν λέγειν. Ex quibus colligo eum ἀγγελίσασθαι cum accusat. λόγοις non coniunxisse, sed absolutè positum existimasse. Solet tamen alioqui cum accusatiuo poni rem significante: actum exponitur à multis simpliciter, Nuntio. Antiphõ, ὥς ποτε τὴν πατρίδ' μεγάλας ἀτυχίας ἀγγελίζεσθαι dixit, ἢ δεξιαὶ πρεσβεῖαι, καὶ ἀγγελιζόμενος τοῦτοις οἷς αἱ ἐκεῖσε ἀπαγγέλλειν οἴωμαι. hìc enim nõ absolutè positũ puto ἀγγελιζόμενος, sed cum ἀτυχήματα (vel eius relatiuo ἐκεῖνα) debere iũgi, quòd ἀπὸ τοῦ κοινοῦ repetatur è proximè præcedentibus. Possumus (meo iudicio) tamen & vim verbi retinẽdo, ἀγγελίζεσθαι ἀτυχίας vel ἀτυχήματα, interpretari, Lætum de successu vel successibus (vel de rebũ prosperè gestis) nuntium afferre. Synes. epist. ἀπιλήσας τὸν κίνδυνον, εὐαγγελίσω τὰ λῴστα. vbi Adr. Turneb. vir doctissimus εὐαγγελίσω, simpliciter vertit Nuntiasti. Idem apud Philonem de vita Mosis, εὐαγγελιζομένην φορτὶ ἀκρόδρυον reddidit simpliciter, Prouentum baccarum denuntiantem. Ego reddere maluissem, Lætum (vel iucundum) nuntium de prouentu baccarum afferẽtem. Alioqui si εὐαγγελιζομένην simpliciter reddas Denuntiãtem, vel Nuntiantem, nihilo maiorem vim habebit quàm simplex ἀγγέλλουσα. ‖ Εὐαγγελίζομαι, Victoriam nuntio, Bud. ex Luciano.

* Εὐαγγελίζειν, & εὐαγγελίζεσθαι (quorum illud quidẽ rarius, vtpote duobus tãtùm locis) in sacr. lit. declarat Annuntiare Christi doctrinam quæ εὐαγγέλιον κατ' ἐξοχὴν vocatur. Interdum absolutè ponitur, vt 1 ad Cor. 9, ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι, οὐκ ἔστι μοι καύχημα· ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται· οὐαὶ δέ μοι ἐστὶν, ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι. Interdum additur casus personæ, isque vel accusatiuus. vt Act. 8, διερχόμενος εὐηγγελίζετο τὰς πόλεις πάσας: vel datiuus, vt ad Rõ. 2, καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν Ῥώμῃ εὐαγγελίσασθαι. Interdũ verò casus rei, videlicet accusatiuus. vt Act. 10, εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην. Sic Gal. 1, εὐαγγελίζεται τὴν πίστιν. Sic Act. 5, εὐαγγελιζόμενοι Ἰησοῦν τὸν Χριστόν. nã & hic accusatiuus est rei, quũ per Iesũ Christũ significetur doctrina de Iesu Christo: quæ etiam pacis & fidei aliisq; huiusmodi nominibus intelligitur: adeo vt εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην sit Lætũ de pace nuntium afferens. i. de doctrina Christi. Itidémq; in aliis similibus locis. ‖ Ponitur etiã passiuè aliquoties tũ de re, vt 1 Petri 1, τὸ ῥῆμα τὸ εὐαγγελισθὲν εἰς ὑμᾶς: tum de persona, ad Hebræos 4, καὶ γὰρ ἐσμὲν εὐηγγελισμένοι.

B Εὐαγγελιστὴς, οῦ, ὁ, Euãgelista. Sic autẽ vocãtur in nouo Testamento qui erant secundi ab Apostolis, quósque illi tanquã asseclas & collegas habebant in fungendo suo munere promulgandi Euangelii, ideóq; nulli ecclesiæ erãt addicti: vt ad Ephes. 4, τοὺς δὲ, προφήτας, τοὺς δὲ, εὐαγγελιστάς. Postea verò ædificatis iam ecclesiis, quum & Apostolorum & Euangelistarum munus desiisset, translatũ est nomẽ ad quatuor illos historiæ Christi scriptores, ac peculiariter Ioanni tributum pro cognomine, vt ab altero Ioanne distingueretur.

C. Ἀναγγέλλω. F. λώ. P. κα, ex ἀνὰ & ἀγγέλλω compositũ, vt Latinè, Annuntio, vel Renuntio, pro Nũtio. Cum dat. rei & accus. perf. Et Ἀναγγέλλομαι, pass. Nũtior, Nũtius de me affertur. Plut. in Pericle, αἰσθόμενος τεθνεὼς αὐτὸς, Allatus est nuntius ipsum mortuũ esse. vel Allatus est de eius morte nũtius. Ἀναγγελήσεται, διηγηθήσεται (id est narrabitur) Suid.

C. Ἀπαγγέλλω, ex ἀπὸ & ἀγγέλλω cõpositũ, itidẽ pro ἀγγέλλω, (vt Latinè, Annũtio & Renũtio, pro Nũtio) vel generaliter pro Expono, Refero, Narro, Hõ. Il. ι, 612, — ἀπαγγεῖλαι ἢ πάντα Χρυσῆϊδι Δαναοῖσιν ἐν ἀγαθὸν ἦρ ἔοντα. & Il. ρ, 409, Ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα. Xen. Pæd. 2, ἀπαγγείλαι τοῦ Ἰνδῶν βασιλεῖ. & 8, ἢ τῇ μητρὶ ἀπαγγείλαι ὡς παρ' ἐμοῦ. Demosth. Pro cor. ὁ δεῦρ' ἀπαγγείλας τὰ ψευδῆ. Sic ἀπαγγέλλω ὅτι τὰ κοινά, Plut. ἀπαγγέλλω εἰς ὑμᾶς, Demosth. Dicitur & ἀπαγγέλλειν τοῦ τινος. Plutar. in Cõsol. ad vxorẽ, ὃν ἔπεμψας ἀπαγγελοῦντα τοῦ τῆς τῶν παιδίου πλευτῆς. ‖ Pro ἀπαγγέλλαι autẽ dicitur & ἀπαγγέλλεσθαι, voce media. vnde Plut. in Alex. τοῖς δὲ τρεφόντες τὴν Ἀρπάλου φυγὴν ἠ ὑπόδρασιν ἀπαγγέλλεσθαι ἔδοσαν. ‖ Sic & Ἀπαγγέλλομαι pro ἀγγέλλομαι. Xen. ἀπαγγελθέντος δ' αὐτοῖς τοῦτο. Plato, ὅπτεικῶς, ἢ δ' ἔφη, ἀνὴρ ἀπήγγελται. Plut. in Galba, ἀπηγγέλη τοῦ Γάλβα εἰς τὸ παλάτιον.

Ἀπαγγέλλω, Demosth. Renũtio, vt legati faciunt à legatione redeũtes. quod ὑπὸ τρεσβεύειν Plutarch° alicubi dixit, Homerus ὑποφάσθαι. Bud.

Ἀπαγγέλλω σοι ἀγῶνα τοῦ γαμοῦμαι, pro Denuntio tibi litem, affertur ex Libanio.

Ἀπαγγέλλω, Pronuntio, Enuntio, id est Coptũ mentis eloquor, inquit Bud. addens hoc exemplũ ex Demosth. p. 224, οὐδεὶς ταῦτ' ἀπαγγέλλων, δύναιτο τὸ δεινὸν τοῦ τρόπου τοῖς ἀκούοισι. Addit idẽ Bud. ἀπαγγέλλειν ἀσαφῶς, Obscurè effari. Idem quod ἑρμηνεύειν. Cum his Budæi conuenireputo hæc Hermogenis, ἀπαγγελίαν λέγεται τὸ λέξιν δι' ἧς ἀπαγγέλλεται τὰ ὀπτνοήματα. Sæpe autẽ apud autores ἐπαγγελία perperã positũ inueniturpro ἀπαγγελία.

Ἀπαγγέλλω, Memoriter recito, τὰ γεγραμμένα ὑπὸ στόματος λέγω. Syn. Πωθάνη τοῦ Διοσκορείου πόσοις ἀπαγγέλλει στίχοις ἑκάστης ἡμέρας πεντήκοντα. Bud.

Ἀπαγγέλλω, ὅτι τοῦ ἀπιλοῦμαι δεδίσθαι, Bud. ex Poll.

Ἀπαγγέλλομαι dicit Plato pro ἀπαγγέλλω, Pol. lib. 2, p. 92, τὴν παιδείαν οὐχ οἵαν πνὲς ἀπαγγελλόμενοι φασὶν εἶναι, τοιαύτην καὶ εἶναι. Bud.

Ἀπαγγελτέον, Nuntiandum est. vel Enuntiãdum, &c.

Ἀπαγγελία, ας, ἡ, Enuntiatio, Pronũtiatio. Ἀπαγγελία videtur sumi hìc ab Hermogene pro ἑρμηνεία, (vt Budæus ἀπαγγέλλειν ἀσαφῶς exposuit ἑρμηνεύειν) Ἀπαγγελίαν λέγεται τὴν λέξιν δι' ἧς ἀπαγγέλλεται τὰ ὀπτνοήματα. Vide ἑρμηνεία. Sunt tamẽ qui hìc genus figuræ esse scribãt. ‖ Ἀπαγγελία significat etiam recitationem quæ fit memoriter. Synes. verbis paulo antè citatis subiungit, καὶ ἡ σωτὴ τέλος ὅθεν ἀπαγγελίας.

Ἀπαγγελτήρ, ῆρος, ὁ, Nuntius, Index, in Anthol. epigrammatum.

Ἀπαγγελτικὸς, κή, κόν, Enuntiatiuus. Affertur ex Seneca, & τὸ ἀπαγγελτικὸν pro enuntiatione.

C. Διαγέλλω, ex διά & ἀγέλλω, Nuncio circunquaque, vel per diuersa loca, Diuulgo. Plut. in Camillo, ἡ φημη διαγέλλουσα πὶ πρᾶξιν εἰς τὰς πόλεις. Philo, πρεσβευσὼ & διαγγελοῦσας, vbi διαγγελοῦσας ab interprete exponitur Internuntias. Budæus διαγγέλω exponit etiam Denuntio, Effero, Prodo. ‖ Διαγέλω (vt ἐπαγγέλω) pro Edico, vel Indico, Herodian. lib. 1, τὸς δὲ ὁδοὺς διαγελεύσας. Liban. in argumẽto τῦ πρὶ τῦ στεφ. de matre Æschines, ἢ δὲ καθεύδουσαν καὶ τελετὰς τινας διαγέλουσαν φησὶ διαζῶν.

Διάγελος, Internuntius, Bud. Ammonius à Thucydide διάγελον vocari ait quem cæteri ἐξάγελον appellent, qui videlicet quæ intus fiunt, iis qui foris sunt nuntiat.

C. Εἰσαγέλλω, ex εἰς & ἀγέλλω, Renũtio, Refero. Xenoph. Pæd. 8, εἰσαγέλλετε πρὸς ἐμὲ, ἵνα κοινῇ βουλεύωμεθα, &c. Idem Sympo sio, κρούσας τὴν θύραν εἴπε τῷ ὑπακούσαντι, εἰσαγεῖλαι ὅστις τε εἴη, &c. Sic εἰσαγέλλομαι apud Demosth. εἰσαγελθέντων ὑμῖν πολλῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων. Εἰσαγέλλω, Defero, Postulo, Accuso, In ius voco. Isocrates πρὸς τοὺς ἀδίκους, Εἰσήγελλον εἰς τὴν βουλὴν, λέγοντες ὡς ὁ πατήρ μου, &c. Et ὁ εἰσαγείλας pro delatore, apud Liban. Sic & in voce pass. Εἰσαγέλλομαι pro Deferor, Accusor. Demosth. Pro cor. οὐκοῦν ἐὰν μὲ εἰς εἰσαγέλλομαι ὅτι ἀπεψηφίζεσθέ μου. Plut. πρὶν ὧν εἰσαγέλθῃ καὶ διεβλήθη πρὸς τὴν σύγκλητον. Dicitur autem non solùm εἰσαγέλλω σε, sed & εἰσαγέλλω τι πρὶ σοῦ. Plut. de coniuratione Catilinæ loquẽs, Τοιοῦτα δὴ ἕτερα καὶ Πέτων ἀνὴρ ὑπατικὸς εἰσήγελε. Sic Liuius crimina de aliquo ad senatum deferre dixit.

Εἰσαγγελία, ας, ἡ, Delatio, Accusatio. De quibus autem criminibus peculiariter diceretur εἰσαγγελία, vide Harpocr. & Pollucem: cuius verba sunt, ἡ δὲ εἰσαγγελία τέτακται τῶν ἰδίᾳ ἀγράφων δημοσίων ἀδικημάτων, κᾷ τὸν νόμον τὸν εἰσαγγελτικὸν ἀμφοτέρως γράφει, &c. Εἰσαγγελίαι (inquit Bud.) esse aiunt de rebus perperam factis, γραφὰς de legibus perperam latis. Isæus tamen (Harpocr. teste) rem eandem εἰσαγγελίαν & γραφὴν appellauit. Isocr. De pace, καὶ πολλὴν χάριν ἔχοντα τῶν εἰσαγγελιῶν καὶ τῶν γραφῶν καὶ τῶν ἄλλων συκοφαντιῶν. Demosth. Pro corona ad εἰσαγγελίας & γραφὰς addit etiam δίωνας..

— Ἀπεισαγγελίας φεύγων δίκην citatur ex Plut. in Moral. pro Criminis læsæ maiestatis reus.

Εἰσαγγελεύς, εως, ὁ. Qui nuntiat aduentũ alicuius. vt in εἰσαγγέλω ex Xenophonte protulimus, κρούσας τὴν θύραν εἴπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι ὅστις τε εἴη, &c. Sed peculiariter de eo qui apud regem aut alium principem hoc munere fungitur nuntiandi ei alicuius aduentum & illum ad eum admittendi. Bud. admissionalẽ vocat, ex Lampridio fortasse sumpta voce. Herodotus in Thalia, παρεέναι ἐς τὰ βασιλήια πάντα τὸν βουλόμενον τῷ ἐπὶ τὰ ἀνέω ἐσαγγελέος. Quo alludens (vt opinor) Lucianus ἐν τῷ πρὶ τῆς Συρίης θεοῦ, dixit, ἀπιέναι ἢ παρ' ἡμέας ἄνευ ἐσαγγελέος. Vtrobique autem habes ἐσαγγελέος Ionicè pro εἰσαγγελέως. ‖ Εἰσαγγελεύς, Delator. sed propriè ὁ τῷ δημοσίων καὶ μεγάλων μηνυτὴς, inquit Suidas.

Εἰσαγγελτικὸς, ad εἰσαγγελίαν pertinens, Poll.

C. Ἐξαγέλλω, Renuntio. Plat. Pol. 2, ἢν ἐξαγέλλοιεν τῷ βασιλεῖ τὰ πρὸς τὰ πόλεμια. Xenoph. cum aduerbio motus ad locum, ἐξαγέλλειν ἐκεῖσε. Sic apud Isæum pro Certiorẽ facio, inquit Bud. Propriè ἐξαγέλλειν est Nuntiare iis qui foris sunt ea quæ intus fiunt, sequendo Ammonii & Hesychii expositionem quam dant nomini ἐξάγελος. In malam partem interdum, ἐξαγέλλειν τὰ ἀπόρρητα. Efferre arcana seu secreta, vel Prodere, Euulgare. Demosth. Philipp. 1, εἰσὶ γὰρ, εἰσὶ οἱ πάντ' ἐξαγέλλοντες ἐκείνῳ παρ' ἡμῶν αὐτῶν πλείους τῶν δέοντος. Sic Plut. in Themist. ἐξαγέλλειν εἰς τοὺς πολλούς. ‖ Apud Xen. Pæd. 7, pro Nũtio, seu Nuntiũ perfero, seu Iussa perago, inquit Cã.

Ἐξαγέλλω, Enuntio, Indico, id est ἑρμηνεύω. quod & ἀπαγέλλω, apud Hermogenẽ πρὶ δεινότητος, B. Fortasse autem Eloqui interpretari possumus τὸ ἑρμηνεύειν.

Ἐξαγέλλομαι, Pass. Nũtior. vt ἐξήγελθη ὁ θάνατος, Mors nuntiata est. ‖ Item pro Efferor, Prodor, &c.

Ἐξάγελτος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, De quo nuntius allatus est, Detectus. Patefactus per nuntium. Thucyd.

Ἐξαγελτικὸς, κὴ, κὸν, Enuntiatiuus. Affertur ex Aristotelis Probl. ἐξαγελτικὸς τῇ διανοίᾳ, pro Qui ad intelligentiã referri potest.

A Ἐξάγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Propriè, Qui vel quæ nuntiat iis qui foris sunt quæ intus fiunt, Hesych. & Amm. Sumitur & generalius. Thuc. 8, p. 279, αὐτὸς πρεσφάσας τῷ στρατεύματι ἐξάγελος γίγνεται. ‖ Ἐξάγελος, index, qui in fabulis est nuntius aliquid de scena afferens: vt in Trachiniis nuntius Deianiræ. Camer.

Ἐξαγελία, ας, ἡ, Nuntiatio, vel Nuntium. Item Euulgatio. ‖ Item Enuntiatio, ἑρμηνεία, Hermog. vt ἐξαγέλλειν est ἑρμηνεύειν, Bud.

C. Ἐπαγέλλω, Denũtio, Indico, vt ἐπαγέλλω πόλεμον, (sicut καταγέλλω) vel πολεμεῖν, Bud. ex Polybio. Sic ἐπαγέλλει δὲ εἰς τὴν Βρεττανίαν ἐξοδον, Herodian. Id est, Expeditionẽ vel profectionẽ edicit. Sic autẽ ante hos vsus est Thucydides hoc verbo, vt quum p. 237 dicit σρατεύειν τε ἐπαγέλλων ἐς τοὺς ξυμμάχους. Demosthenes autem ἐπαγέλλω σρατεύειν dixit, vt Polybius ἐπαγέλλω πολεμεῖν. Xenophon Pædiæ 8, βοηθήσειν καὶ ὑμῖν αὐτοῖς καὶ Κύρῳ καθ' ὃ αὖ ἐπαγέλλει. ‖ Ἐπαγέλλω, Denuntio & condico, hoc est constituo. Plut. Demetrio 288, ἐπὶ δὲ εἰς Λάρισσαν ἥκον, αὐδὶς ἀλλήλοις ἐπαγέλλον ἐσάσεις. ‖ Ἐπαγέλλω, Denuntio & edico, cum infinit. Demosth. πρὸς Μακάρτ. 117, τοὺς ἀπόγειν ὀνόματος, εἰ τὰ μηδεὶς αἱρῆται, ἐπαγέλλετο ὁ δημαρχος πᾶς πρεσσήκοσιν αἱρεῖν καὶ φάσκειν, denuntiet & edicat, B. ἐπαγέλλωσι, κελεύσασιν, Hesych. ἐπήγελλεν, πρεσέπασσεν, Suid. Idẽ, ἐπαγέλλει, αἰνίσσεται τὸ δηπάσεται, ὀνήσει), δίκαιον εἶναι. Idẽ, εἰς πατρίδα ἥκειν ἐπήγελεν exp. παρηγγείλατο.

Ἐπαγέλλω, Edico, Pronuntio, Id est Promitto in publicum. Herodian. de Gordiano, τῆς δὲ σρατιώτας ὑπέρχε τὸ δηπεῖν χρημάτων ὅσιν οὐδὲς πρεσέρον, τῷ πᾶν δῆμον τοῦτο ἐπήγελεν. i. cõgiaria pronũtiauit, B. Vide ἐπαγέλλομαι.

Ἐπαγέλλω, Indico, Profiteor, vel Significo me velle. Xen. Pæd. 8, πολλάκις δέ ὀνόματι οὐκ ἐπαγέλλουσιν οἱ φίλοι τοῖς ἑτάροις. i. Id denũtiãt, vel significant illis. Quidã apud Suidam, καὶ κελεύει θαρρεῖν, καὶ εἴ τι θέλει, ἐπαγέλλειν. i. (vt ille vult) αἰτεῖσθαι. Vide infra inter significationes τῦ ἐπαγέλλεσθαι, pro Significare quid nobis opus sit.

Ἐπαγέλλω, Defero, Nomen alicuius defero. vt ἐπαγέλλειν πρὸς τοὺς δεσμοθέτας. Et δοκιμασίαν ἐπαγέλλειν, quod dam accusationis genus: vide in δοκιμασία.

E Ἐπαγέλλομαι, Pass. Denuntior, Indicor, Cõdicor, vt δεῖπνον ἐπηγγελμένον, Cœna cõdicta, Bud. Et ἐπηγγέλθη τοῖς Ἀθηναίοις. Thuc. p. 267, pro Denuntiatũ est vel Indictũ Athenienſibus vt adessent. ‖ Ἐπαγγέλομαι, Promitor. Vnde οὔτε τὰ ἐπηγγελμένα, οὔτε τὰ πεπιστευμένα, pro Neque promissa, neque minæ Bud. ex Greg.

Ἐπαγγέλλομαι, deponens, Poico, vel potius Significo me velle, vel Significo quid mihi opus sit. quod vim habet verecundæ petitionis. αἰνῶ τὸ αἰτῶ καὶ πρὸς καλῶ. Demosth. Pro cor. ἥρετο Σάτυρον τὸν δῆμον ὅ τι ἐπαγγέλλεται. Et paulo pòst, ἃ δὴ αὐτὸς ἐπαγγείλαιτο τῆδε ἡμέρᾳ, ῥᾴστα μὲν ὅτι Φιλίππῳ δοῦναι, Bud. ἐπαγγέλλεται, πρὸς καλεῖ, ἀξιοῖ, apud Herodot. teste Suida. (qui ἐπαγγέλειν quoque exponit αἰτεῖσθαι) Hesychius etiam habet, ἐπηγγελμένα, παρεκάλουν, ἐπέσελλον. Herodot. Euterpe, ἐπαγγέλλεσθαι δὲ δῆλόν τι δίδοντα ἢ μεγάλα ὑποδεχόμενον. i. (interpr. Camerario) Pronũtiari curasse, se impunitatẽ dare & multa promittere. ‖ Ἐπαγγέλομαι, itidẽ deponens, Polliceor. Cũ acc. vel cum infin. Theophyl. Epist. 37, ἐπαγγείλη πολλὰ καὶ πρᾴεις ὀλίγα. Polyb. 5, ἐπηγγείλατο δὲ Πτολεμαῖος αὐτοῖς δρυμεῖον τάλαντα πεντακόσια. Cum infin. autẽ Xenoph. ἐπαγγέλομαι διδάξειν. Paulo aliter apud Demosth. ad Lept. ἀλλὰ τὸν πρεσθυμίαν [θαυμάσαι] καὶ τὸν αὐτὸν ἐπαγγειλάμενον ποιεῖν, i. Vltrò hoc fecisse. Quod etiam polliceri dicitur, Bud. ‖ Ἐπαγγέλομαι, Profiteor. vt δρέπτω ἐπαγγέλομαι, apud Xen. Profiteor virtutẽ. quod exponitur Promitto me posse virtutem docere. Mihi tamen Aphrod. πρὶ εἰ μαρμ. dixisse videtur τοῖς τὰ μαντικὰ ἐπαγγελλομένοις simpliciter pro Profitentibus diuinationes, vt dicitur Ius vel Philosophiam profiteri. Itẽ ἐπαγγέλομαι ὅτι τοῦτο, Vendito me, Glorior, μέγα φρονῶ, Xen. Œcõ. p. 483, Κῦρος ἐπηγγέλετο οὐδὲν ἧσσον ὅτι τῶν χώρας ἐνεργοὺς ποιεῖν, &c. Quæ cõstructio in hac significatione rarissima est.

Ἐπάγγελμα, ατος, τὸ, Pollicitatio, Promissio. Isocr. Cõtra soph. οὐ πλείους τῇ σμικρότητι τῶν μισθῶν καὶ τῷ μεγέθει τῶν ἐπαγγελμάτων πεσεσταίχασιν). Idẽ ibidẽ, δίκαιος τὰς ὑποβολὰς τῶν ἐπαγγελμάτων. ‖ Ἐπάγγελμα, Professio, Plat. in Euth. inquit C.

Ἐπαγγελικὸς, κὴ, κὸν, Ad promissionẽ pertinẽs. q. d. Promissiuus. & Ἐπαγγελικῶς, Promissiuè. Per promissionẽ. B.

Ἐπαγγελία, ας, ἡ, Denuntiatio, Bud. ‖ Item, Promissio. Plutarchus De discern. adulat. φίλῳ μὲ ἐκείνῳ ἐστὶ τῷ ἐπαγγελίαν. Hac significatione sæpe vsurpatur in Testamento nouo: quum veteres ἐπάγγελμα potius dicant. ‖ Ἐπαγγελία, genus quoddam accusationis, id est γραφῆς, apud Poll.

c. 2. Ἀνεπάγγελτος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, ex α priuatiuo & ἐπαγγέλλομαι, Nõ denuntiatus, Nõ indictus. Polyb. 4, καὶ πολέμοις αἰνεπάγγελτοις φέροντες πολλοῖς. i. bella non indicta.

B c. 2. Αὐτεπάγγελτος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, ex αὐτὸς & ἐπάγγελτος, Sua sponte (vel vltrò) aliquid faciens. Thucydides, αὐτεπάγγελτοι ἐχώρησαν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, Sua sponte ad libertatem se contulerunt. Isocr. ad Demonicum, ἀλλ' αὐτεπάγγελτος ὢν τοῖς καιροῖς, αὐτοῖς [τοῖς φίλοις] βοηθῇς, vltrò subuenias, & non expectans dum ab illis rogeris. præcessit enim, ἂν μὴ προμνήσῃς πρὸς ἐκείνων δεηθείς. Demosth. Pro corona, ὥσπερ τῆς Ἑλλήνων ἐλευθερίας αὐτεπάγγελτος ἐθελοντὰς πρὸς χωρῆσαι Φιλίππῳ. Vbi mirũ est ἐθελοντὰς addi, quũ alioqui αὐτεπάγγελτος & ἐθελοντὴς idem sint: & suspectus esse potest locus. Exposui autẽ αὐτεπάγγελτος, Sua spõte (vel vltrò) aliquid faciens, quum tamẽ participium in his & similibus exemplis addere necesse non sit. Vulgò autem exponitur Sponte pollicens, Nullo nuntio accersitus. quarum expositionum prior est etiam Budæi. Ego tamen ab Ἐπαγέλλω malim deducere significante κελεύειν siue πρεσβεύειν (vt αὐτεπάγγελτος sit αὐτοκέλευστος, vel αὐτεπίπακτος) quàm ab ἐπαγέλλομαι significãte polliceor.

¶ Καταγγέλλω, ex κᾷ & ἀγγέλλω. Interdum idem quod ἀγγέλλω, vel ἐξαγγέλλω: vnde καταγελτος apud Thucydidẽ, & ἐξάγγελτος pro eodẽ, id est Patefactus, Detectus per nuntium. In Actis Apost. καταγγέλλειν sæpe simpliciter pro Annuntiare. ‖ Καταγγέλλω, Indico. vt καταγέλλω πόλεμον, Indico bellũ, (quod & ἐπαγέλλω) Lysias, αὐτὴ ἡ εἰρήνης πόλεμον κατηγέλκασι. Sic Plut. in Lycurgo, καταγέλλει τὸν πόλεμον τοῖς Ἕλλησι. ‖ Itẽ Καταγγέλλω pro Obnũtio. vnde καταγελλὰς & κατάγελος. ‖ Καταγέλλω, Defero, Accuso, vt ἐπαγέλλω. Herodian. δοῦλοι δεσπότας κατήγελλοι, Bud.

Καταγέλλομαι, Pass. Patefio per nũtiũ. Itẽ, Indicor. Item, Accusor, sequẽdo significationẽ vocis actiuæ. hinc

Καταγελτος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Patefactus per nuntium, vel Detectus. Thucyd. καταγέλτοις πολεμίοις ἠρέθη. quod exponitur δήλοις δῆλα μηνυμάτων.

Ἀκατάγελτος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Nõ indict⁹. vt Ἀκατάγελτος πόλεμος idẽ quod ἀνεπάγελτος. Plut. Numa, Nõ indictũ bellũ.

Καταγελλὰς, έως, ὁ, Annuntiator, Denuntiator. vt Act. Apost. cap. 12, ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγελλὰς εἶναι). Exponitur & Obnuntiator hic à Budæo.

F Καταγέλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Obnuntiator. Plut. Apoph. Lacon. σὲ σῶν κατάγελον ἔπεμψεν ἁμῖν, te obnuntiatorem misit B.

c. 2. Ἐκκαταγέλω, pro καταγέλω, vt ἐκκαταγείλας ἀγῶνα, Plut. Romulo, Qui ludos indixit.

c. 2. Προκαταγέλλω, Prænũtio, Antè denũtio. vt Act. c. 3, v. 18, ὁ δὲ θεὸς ἃ προκατήγγειλε διὰ στόματος πάντων τῶν προφητῶν αὐτῦ, &c. ‖ Προκαταγέλλομαι, Pass. Prænuntior, Antè denuntior, vt 2 ad Cor. cap. 9, v. 5, καὶ πρὸς καταρτίσωσι τὴν προκατηγγελμένην εὐλογίαν ὑμῶν. id est prænũtiatã, vel (cum Beza) antea indictam.

G ¶ Παραγέλλω, ex παρὰ & ἀγγέλλω, Denuntio, Condico, vt constituentes solent. Plato in Phædone, παρηγγείλαμεν αὐτῷ ἀλλήλοις ἥκειν ὡς τάχιστα εἰς τὴν ἑωθινὴν καὶ ἤκομεν. Bud. ‖ Cui significationi affinis est hæc, παραγγέλλω ὅτι τὸ δεῖπνον, Inuito ad cœnã, Condico cœnã. q. d. Denũtio alicui vt adsit ad cœnã. Lucian⁹, ἢ τῆς ὅτι τὸ δεῖπνα παραγγέλλοισι κοινολογούμενον. ‖ Item παραγέλλω, in Pand. Græcis, Denuntio, vt quum mulier prægnans, post diuortium marito denuntiat sese prægnãtem esse ex eo, παραγγέλλειν τῷ ἀνδρὶ dicitur: & maritus ἀνέπαραγγέλλειν, quum ex se prægnantem esse negat. Bud. vide ἀνέπαραγγέλλειν. Huc pertinet & παραγγέλλειν εἰς δίκην, Denuntiare iudicium. significat enim diem dicere in iudiciis publicis. Bud. ‖ Παραγγέλλω, Denuntio alicui vt hoc faciat, vel Denuntio hoc esse faciendum, Iubeo,

A Impero. Herodot. Thalia, οὐδὲ πρᾴσκυνὲν ἀπὸ οὐδὲ ἀίλω παραγγείλας. Lysias, παρεγγγλαν πράγγελμα τὸ εἰθισμένον αὐτοῖς. Xenoph. Pædiæ 6, παραγγελεῖς ἑαυτῷ ἔρωτα, &c. Demosth. ἐπειδὴ ὁ στρατηγὸς παρήγγελεν αὐτὰ γενέσθαι. Vbi Budæus παρήγγελεν esse ait Edixit, id est Edicto præcepit. Et παραγγέλλειν denuntiare dicitur quũ milites per manus dãt præceptum imperatoris. vnde παράγγελσις, Xenoph. vide infrà. Idem Xenophon dicit etiam παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα, pro Edicere suis vt arma capiant. Quod autem legitur apud eundem, σραπαὶ ὡς πλείστιν εἰς τὸν πόλεμον παραγέλλων, (id est, Citãs milites ad nomina, Delectum habens, vt inquit Bud.) Suidas exponit καταλέγων. ‖ Item pro Denuntio, id est significando iubeo. vt quidam apud Suidam, ὁ δὲ αἰνεχόρησεν, οὐδὲ τὸ αἰσχλιπκὸν παραγγείλας, id est σημήνας, inquit Suidas. Ponitur autem non solùm pro Edico, sed & pro Interdico. vt Act. Apost. 5, οὐ παραγγελίᾳ παρηγγείλαμεν ὑμῖν μὴ διδάσκειν ὀνόματι τούτῳ, id est, Nonne conceptis verbis interdiximus vobis. Bud. Videtur tamen & hîc & similibus locis posse etiam significatio τῦ κελεύω, siue πρεσπέμπω, retineri. vt sit, Imperauimus vobis vt desineretis docere, &c. Vel, Denuntiauimus vobis ne doceretis, vt Beza vertit. Vetus interpres reddit, Præcepimus vobis ne doceretis. ‖ Significat etiam Παραγέλλω, Denuntio, id est accerso amicos. Lysias, ἐπὶ τὸ Ἑρατοσθ. φόνου, Καίτοιγε, εἰ πρεσήδει, οὐκ ἂν δοκῶ ὑμῖν τοῖς δηπνηδείοις μὴ ἡμέρας παραγγεῖλαι ἵν' ὡς ἀσφαλέσατα μὴ αὐτὸς εἰσήειν. Ex quo factum mea sententia (inquit Bud.) vt παραγγέλλειν petere significet, id est ambire magistratum, καὶ δεξιοῦσθαι. Denuntiabant enim amicis & eos accersebant ὅτι ὦ σωσαρ χαιρεσάζειν. Plutarchus, οἱ πὰ ἀρχὰς παραγγέλοντες, ἐκείνῳ χῶ ὠφοι χρηστῷ. Idem παραγέλλειν ἀρχὴν & μετάρχειν pro eodem hic dixit, Γαΐος Μάριος ἀγορανομίαν τὴν μείζονα παρήγγελεν αἰδοῦμαι δὲ ὅτι λείπεται, τῆς αὐτῆς ἡμέρας τὴν ἐλάττονα μετῆλθε. Idem alicubi præpositionem εἰς addidit: vt in Cæsare, αἰδοῦμαι δοθῆναι αὐτῷ παραγέλλειν εἰς ὑπατείαν ἀπόντι, δίχα τῶν φίλων. Alicubi etiã apud eundem παραγέλλειν dicitur absolutè qui ambit & est candidatus.

Παραγέλλω εἰς ἄνδρας, Refero me vel Referor in virorum numerum. Latinè Virilem togam sumo, Ad virilem ætatem perueni. quod & πλὴν εἰς ἄνδρας dicitur. B. Synes. aduersus Andronicum, καὶ εἰς ἄνδρας παραγείλας, οὐδὲν τι πα, δαείου πρὸς ἀπρεπεσμοσύνῳ παρήλλαξα.

Παραγέλλω πνὶ, secundum Suidam, est etiam Versor cum aliquo, Congredior alicui quotidiana consuetudine. in hoc quem affert loco, ὁ δὲ, παραγέλλων ποτὲ μὲ τοῖς, πτὶ δὲ τοῖς, ἢ παρεμετ' αὐτῶν ἢ διεδύετο id est (inquit) σωδιερχόμενος, σωδιαγιγνόμενος, σωδιαστρεφόμενος. Vel est αἰ τὸ πρεσόπλεω ἐρχόμενος.

F Παραγέλλομαι, Pass. vnde τὸ παραγελλόμενον, Quod imperatur, vt τὰ παραγελλόμενα ποιεῖν, apud Xen. Sic lib. 1, ὁμοίως πάντας ἐς τὰ παραγελλόμενα ἰόντας. Idẽ l. 2, καὶ τὰ παραγελλόμενα ὀξέως δεχόμενοι. Vbi Bud. παραγελλόμενα non exp. simpliciter Imperata, sed quæ imperata sint tradito per manus imperio. Vide παράγελσις.

Παράγελμα, ατος, τὸ, Præceptũ. Lysias, παρήγγελαν παράγελμα τὸ εἰθισμένον αὐτοῖς. Xenoph. in Cyneg. τὰ μὴ οὖν τῶ σοφιστῶν παράγελματα παραινῶ φυλάττεσθαι. Est etiam interdictum vetitúmque. Demosth. καὶ τῷ πεπεσράχειν ἐχόντων παράγγελμα μὴ χωρεῖν ἔσω, Quum edicta interdictoria proposuissent. Et interdicta prætoria παράγελματα dicuntur in Pandectis. Bud. ‖ Παράγγελμα non solùm pro præcepto, sed & pro hortamento cõsilió q. Isocr. ad Demon. καὶ τῷ μέλλοντος χρόνου παράγγελμα καταλιπεῖν.

Παραγγελματικὸς, κὴ, κὸν, Præceptiuus, Denũtiatiuus, Bud. qui etiam affert ex Aphrod. in Top. παραγελματικὸς τόπος.

— Παραγγελματικῶς, Præceptiuè, Denũtiatiuè, Tanquam præcipiendo, vel denuntiando. Exponitur etiam Adhortatiuè, sicut & παραγγελματικὸς, Adhortatiuus.

Παραγγελτικὸς, κὴ, κὸν, Præceptorius. Itẽ Prohibitorius, B.

c. 2. Ἀπαράγελτος, Sine mãdato, Sine cohortatione. Polyb. 16, ἀθέως πάντες οἱ σωέγγυς ἀπαράγελτος σωέβαλον ἀλλήλοις. Id est, Nulla egentes cohortatione. Bayf.

Παραγγελσις, εως, ἡ, Præceptum, Mandatũ. Vel, Ipse præcipiendi siue imperandi actus. Xenoph. κύκλῳ ἀσκήσας .4, πῶς καῦτα αἰσχυνόμενοι, ἀπὸ παραγγέλσεως πορευόμενοι. Est autem ἀπὸ παραγγέλσεως aliquid fieri in castris, vel in acie, quũ classico non edicitur, sed per manus imperium traditur & accipitur. Bud. Plato Leg. 12, καὶ ἐγείρεσθαι νύκτωρ εἰς τὰς φυλακὰς καὶ παραγγέλσεις.

Παραγγελία, ας, ἡ, Idem. Aristoteles Ethic. 2, οὔτε γὰρ ὑπὸ τέχνης, οὔτ' ὑπὸ παραγγελίας ἡδείας ὑποπίπτει, Neque sub artem, neque præceptionem vllam cadit. Camer.

Παραγελία, Ambitus, Prehensatio, Petitio magistratus cum prehensatione. Gall. Brigue. App. de Cæsare loquens consulatum petente antequam vrbem intraret, ἐν αἷς ἡμέρας ὑπατείας ἦσαν παραγελίαι. Item ambitus vel preces amicorum pro reis causam dicentibus. Demosth. De falsa legat. οὐδέν' ὅστις ὄφελος πολιτείας ἐν ᾗ συγγιγνώσκει τὴν παραγελίαν τῶν νόμων μᾶλλον ἰσχύειν. Sic in principio eiusdẽ. κατὰ τὴν παρὰ τὸν ἀγῶνα & παραγελίαν coniungit.

c.2. Ἀνταπαραγγέλλω, Ex ἀντὶ & παρὰ & ἀγγέλλω, q.d. Obnũtio, vel Nuntium remitto prægnanti. nã mulier prægnans post diuortium παραγγέλλει τῷ ἀνδρὶ dicitur in Pand. Græcis, quum marito denuntiat sese prægnantẽ esse ex eo: & maritus ἀντιπαραγγέλλει, quum agnoscere vterum non vult, & negat ex se prægnãtem esse. quod est quasi obnuntiare vel nuntium remittere prægnanti. ‖ Ἀντιπαραγγέλλω, Competitor sum alicui magistratum petenti. vt in hoc Appiani loco, Πομπήϊος δὲ ἐς τὴν ὑπατείαν αὐτῷ παρήγγειλε Δομίτιος.

Ἀντιπαραγγελία, ας, ἡ, ipse actus τοῦ ἀντιπαραγγέλλειν, siue de eo dicatur qui Nuntium remittit prægnanti: siue de eo qui competitor est. Quæ duæ significationes τοῦ παραγγέλλειν proximè præcedunt.

C. Περιαγγέλλω, Ex περὶ & ἀγγέλλω, Nuntio circunquaq; vt apud Thucyd. C, περιαγγέλλοντες τὴν ἐκεχειρίαν. Quod tamen alii simpliciter interpretantur, Nuntii induciarum. Sed malo Circunquaque nuntiãtes inducias, vt exprimatur vis præpositionis περί. Idem l. 2, ναῦς τε περιήγγελλον κατὰ πόλεις. quod exponitur, Naues imperabant. Malo, Nauium apparatum per vrbes denũtiabãt. vel Nuntios mittebant qui imperarent, &c. Sic l. 7, σίδηρόν τε περιήγγελλον κατὰ τοὺς ξυμμάχους. Interdum etiam genitiuo iungit. vt l. 4, περιήγγελλον δὲ κατὰ πόλιν Πελοποννησίων βοηθεῖν ὅσα πάντα ὅσα Πύλον, Per totam circunquaque Peloponẽsum missis nuntiis auxilia accersebant.

Περιαγγέλλομαι, Pass. vt παρασκευὴ περιαγγελλομένη κατὰ πόλεις, apud eundẽ Thucyd. l. 4, apparatus bellicus qui per vrbes denuntiatur.

C. Προαγγέλλω, Ex πρὸ & ἀγγέλλω, Prænuntio. Xenoph. Pæd. 3, οἱ μὲν θεοὶ μάχῃ ἔσεσθαι προαγγέλλουσι.

Προάγγελμα & προαγγελσις, Prænuntiatio.

Προάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Prænũtius, vel Prænũtia. Plut. ὑγιειν. παραγγ. dixit προάγγελοι καὶ πρόδρομοι νόσων. Vtitur Musæ[9].

C. Προσαγγέλλω, Ex πρὸς & ἀγγέλλω, Nuntio, pro simpliciter. Sic προσαγγελία apud Polybium pro simplici ἀγγελία sumitur. ‖ Προσαγγέλλειν ἑαυτὸν, Deferre seipsum, μηνύειν ἑαυτὸν ἄξιον θανάτου, inquit Suid. Sic apud Lucianũ Toxaride, προσαγγέλλει ἑαυτὸν προσελθὼν τῷ σωφρονιστῇ.

Προσαγγελεύς, έως, ὁ, Emissarius, μηνυτής, προσαγγελεύς, inquit Budæus. Idem de emissariis loquens, Dicuntur etiam huiusmodi ministri & auriti commeatores προσαγγελεῖς & προσαγγέλλειν & ὠτακουσταί, qui etiam aures & oculi regum appellantur.

Προσαγγελία, ας, ἡ, Nuntium. Polyb. apud Suidam, τῷ δὲ Πολεμαίῳ γνωσθείσης προσαγγελίας παρεῖναι τὴν Ἀρχίαν. Item, ὁ δὲ δι' παραχθεὶς ἐκ τῆς προσαγγελίας, ἔφυγε. Vix tamẽ ex his & aliis verbis quæ affert Suidas, statui potest an προσαγγελία pro simplici ἀγγελία positum sit. ‖ Προσαγγελίας lex data fuit de iis qui excedendum sibi vita putassent: cuius consilii reddenda publicè ratio erat. Camer. ‖ Προσαγγελία exponitur etiam προσαγορεύσις ab Hesychio, vt προσαγγελεύς est idẽ qui προσαγορεύει, suprà.

c. Ὑπαγγέλλω, ex ὑπὸ & ἀγγέλλω, q.d. Clàm nuntio. Musæus, Νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγελέουσα Λεανδρῳ, quod vertitur Innuens. Malim, Nutibus occultis dans clàm signa amoris prænuntia. ‖ Ὑπαγγέλλω, vulgò exponitur Ad maiorẽ vel potẽtiorẽ aliquid dico, ὑπαγορεύω.

Ὑπάγγελτος, ον, ὁ καὶ ἡ, Idem quod suprà ἐξάγγελτος, vel κατάγγελτος, Patefactus, Delectus, Manifestus, in hoc loco quem affert Suidas, ὁ ὑπὸ καταρρωδήσας μὴ γνῶναι ὑπάγγελτος τοῖς Ῥωμαίοις κατεδικάσθη. ille exponit καταφανής.

Ἀ Γ Γ Ο Σ, εος, καὶ ους, τὸ, Vas, generali nomine: vt apud Hõ. Il. β, Ὁππότε τ' ἠΐκανε ἀγήρεον ἄγγος ἅπαντα· Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφιτα μετὰ δὲ αὐτοῦ Δέρματον ἐν πιθοῖσι. Idem ἄγγεα in quæ recipitur lac. in χωλοὺς & σκαφίδας diuidit, Odyss. ι. Idem Il. ω, Ὧρα ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει. Hesiod. ἄγγεα ἷσι vasa in quę frumentum reconditur, in Ἔργοις, Ἐκ δ' ἀγγέων, λάσασθαι ἀράχνια. In prosa etiam vsurpatur ἄγγος (sed rari ὠμὰν ἀγγεῖον) Dioscorid. lib. 5, κεῖται χρεὶς ἄγγος αὐτῷ ἀποθετέον. Inuenitur & ἄγγος ὀστράκινον.

Ἀγγοθήκη, ης, ἡ, ex ἄγγος & θήκη, Vasorum apotheca. Vide apud Athenæum lib. 5. quam appellauerint Alexandrini ἀγγοθήκην. Vbi etiã legitur aliquoties ἐγγυθήκη, (pro quo Budæus ἀγγοθήκη reponendum putauit) quæ fuerit λέβητος ὑπόθημα.

Ἀγγοπίνη, vide in πίνη.

Ἀγγεῖον, ου, τὸ, Vas, Conceptaculum, Gellius lib. 8, cap. 10. Idem quod ἄγγος, & ex eo factum diminutiua forma, quanuis significationem primitiui potius retineat. Herodot. 1, ἐν ἀγγείοισι ἀσσυρίοισι. Ionicè pro ἀγγείοις. Plutarchus De aud. ἀγγείοις τε βραχυτάτοις. Idem in Alexandro, καὶ τοὺς ῥόμβους τῶν ὀστῶν τὰ ἀγγεῖα καὶ τοὺς ἱματίων ἔλυσε. Et Dioscorides lib. 3, cap. 97, ἀγγεῖον ὀστράκινον, Vas fictile. ‖ Apud Herodotum dicuntur etiam ἀγγεῖα (Ionicè pro ἀγγεῖα) in quæ reconduntur pecuniæ, καταδεέα τοῦ χρεμάτων τὰ ἀγγεῖα. ‖ Gaza apud Aphrod. Probl. lib. 2, ἀγγεῖα ἰατικὰ vertit medicinales cucurbitas. ‖ Ἀγγεῖον pro vena. quæ est conceptaculũ siue receptaculũ sanguinis. Vnde ἀγγειολογῶ. Gal. ad Glauc. l. 2, τὰ σώματα τοῦ μεταλαμβανόντων τὸν τρόπον ἀγγείων. Idem, Τὸ δὲ τὸ μέγεθος τῶν ἀγγείων. καὶ μάλιστ' ὅταν ἀρτηρίαι τύχωσιν οὖσαι. Bud.

Ἀγγειολογέω, γῶ. Fut. ησω. Perf. κα, (ex ἀγγεῖον & λέγω) Venas lego. & Ἀγγειολογία. Ipse actus legendi venas. Budæus ex Gal. Vide paulo antè ἀγγεῖον pro conceptaculo sanguinis, id est vena.

Ἀγγεοσπερμος, vel Ἀγγεοσπέρμαπος (ex Ἀγγεῖον & σπέρμα) Vasculo siue vasculis semẽ inclusum habens. Ex Theophr. in hist. plãtarũ citatur. Itẽ Ἐναγγεοσπέρμαπος, pro eodẽ.

Ἀγγειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vasis formam vel vasis capacitatem habẽs. E substãtiuo τὸ ἀγγειῶδες, Capacitas tanquã vasis.

Ἀγγείδιον, ου, τὸ, Diminut. Vasculum. τὸ μικρὸν ἀγγεῖον, Suid.

Ἀ Γ Εἰ Ρ Ω, F. ἐρῶ. P. ἤγειρα, & Att. ἀγήγερκα (ab ἄγω, vt vult Eustathius & Etymol.) Congrego, Colligo. Homerus Iliad. γ, Πόντον ὑπεπλώσας, ἔπαρος ἐέπρας ἀγείρας. In prosa quoque dicitur ἀείρω, Thuc. ξυμμάχους τε ἀγείροντες: sed frequentius compositè συναγείρω.

Sic ἀγείρομαι, Congregor, Colligor. Il. β, Οἱ μὲν ἐκείρυατο, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα. Huius præterit. Atticum est ἀγήερμαι, (vt τὸ ἀγείρω præt. est ἀγήγερκα) hinc autẽ, à tertia videlicet persona singulari ἀγήγερται formatur ab Ionibus ἀγηέρται, tertia persona plural. pro Congregati sunt: & plusquamperfect. ἀγηγέρατο, congregati erant. quæ in vsu sunt poetis. Hom. Iliad. υ, Ἕζ' οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ'. pro ἀγηγέρατο. In vsu sunt poetis & hæc, ἀγέροντο pro ἠγείροντο, & ἤγερθεν, necnon ἄγερθεν, pro ἠγέρθησαν. Iidem vtuntur & παρ' ἀγερέθω, & Ἀγέρδομος, & Ἠγερέεσθαι. De quibus infrà.

Ἀγείρεσθαι θυμὸν ἐς φρένα dicit idem Homerus aliquoties eo modo quo Latini Recolligere se, & Recollegere vires, Recolligere animum. vt Il. χ, Ἡ δ' ἐπὶ οἴωῳ ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. id est, Vitalis vis (vel animalis, ab anima) recollecta est, quæ fuerat dissipata deliquio animi. quod & θυμηγερεῖν composita voce dicitur. Sic Il. δ, ἠψορρόει εἰ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη.

Ἀγείρω cũ accusat. rei, pro Mẽdicãdo colligo, vel Mẽdicorũ more colligo, Corrogo. Hom. Od. ρ, — ὡς αὐτόρα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι. Od. ν, — ἡμεῖς δ' αὖτε ἀείρομεθ' κατὰ δῆμον Τιτυμεδῆ. vbi Eust. annotat hinc esse ἀγυρτάζειν, & ἀγύρτης, & ἀγυρμός. Ad hos & huiusmodi locos posteros Homeri respexisse puto, vsurpantes ἀείρω cũ solo datiuo personæ pro Stipẽ cogo, vel colligo, Mendico,

Lucianus, ὡς ἀγείροιεν τῇ μητρὶ σὺν αὐλοῖς. Idem Pseudomante, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε καὶ ἐνθεάζοντες. pro Stipem cogentes matri deorum (vt Ouid. dixit ut mendicans loquens, -exiguæ quis stipis æra negetⁿ) nõ autem, cum Erasmo, pro A matre deorum afflati conuenientes. Sic Plato Pol. 2, ὡς ἱέρειαι ἀγείρουσαι Γάλλου Ἀργείου παμπόλλα τοῖς βιοδώροις. Sic & Plut. in Romulo, αἱ δὲ θεραπαινίδες ἀγείρεσι περιιοῦσαι καὶ πάζεσι. (qui ambo loci in lexicis vulg. perperam exponuntur.) Athen. quoque verbo ἀγείρειν ita vsus est, lib. 8, ἀγείρων τῇ Κορώνῃ. Sic & apud Plutarch. ἀγείρειν τοῖς θεοῖς. Et quidam apud Suidam, καὶ τῇ θεῷ ἀγείρειν, καὶ ἀναλαβεῖν τοῦτο λιμοῦ φάρμακα ἀκαπτῶν λαμβάνων. Budæus ἀγείρειν in hoc sensu exponit Circulatorum more petere. Pollux hæc tria coniungit, πλανχεύειν, ἀγείρειν, πρεσβεύειν. & paulo post πλανχεύειν, ἀγείρειν.

Ἀγείρειν etiam dicitur (vt Eustath. ex Ælio Dionysio refert) Vagari victoriæ aut rei talis causa, τὸ περιιέναι καὶ πυνθάνεσθαι ὅτῳ νίκη, ἢ ἑτέρῳ τινὶ τοιούτῳ. Quæ verba inueniũtur & alibi citata, addito verbo σημαίνειν post τοιούτῳ. vnde quidam exponunt, Circumire venditantem se obtentam victoriam.

Ἀγερμός, ου, ὁ, & Ἄγερσις, εως, ἡ, Collectio, Cõgregatio. Poll. Vide Ἀγυρμὸς post Ἄγυρις. Annotatur & Ἄγερσις pro eodem, cuius compositum ἐπάγερσις extat apud Herodotum. vide in Ἐπαγείρω.

¶ Ἀγερέω, poeticũ pro Ἀγείρω, Congrego, Cogo. Et pass. Ἀγερέομαι, vnde ἠγερέετο, Il. α, — ἐς Αὐλίδα νῆας Ἀχαιῶν Ἠγερέοντο.

¶ Ἠγερέομαι, οῦμαι, itidem poeticum pro ἀγείρομαι. Iliad. κ, — ἵνα γὰρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι.

Ὁμηγερές, Congregati simul, ex ὁμοῦ & ἠγερέομαι pro ἀγείρομαι. Hom. Il. α, Οἱ δ' ἐπὶ οἴωνῷ ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο. vbi ὁμηγερέες ἐγένοντο repetitio est τοῦ ἤγερθεν. Posset autem (si ἠγερέομαι non extaret) formari ὁμηγερές ab ἀγείρομαι, accipiente η in incremento: vel ὁμηγερές per contractionem ex ὁμοαγερές, vt vult Etymol.

¶ Ἀγερόμδρος, partic. per syncopen, pro ἀγαρόμδρος, Qui congregatur. Vel signific. præteriti, Congregatus, ἀγηγερμένος. Od. θ, - μετὰ δὲ θρέπτι' ἀγερόμδροισι. Et Il. υ, - ὅν τε καὶ αὐτὰρ ἄνδρες ἀποκτάμδρα μεμάασιν, Ἀγερόμδροι πᾶς δῆμος. Item ἀγερόμδρων, Qui congregabantur, vel Dum congregarentur, Od. θ, Καρπαλίμως δ' ἐμετάλτο βροτῶν ἀγερόμδρων τε καὶ ἔδραν Ἀγερόμδρων. Grammatici verbi ἄγερομαι, à quo deriuatum hoc participium, exempla non ponunt: ab ἔγερομαι tamen, ex ἐγείρομαι similem syncopen passo inueniuntur ἔγερο & ἔγερε. ‖ Reperitur & Συναγερόμδρος itidẽ pro συναγερόμδρος, vel συναγερθείς.

Παλινάγερτος, ου, ὁ καὶ ἡ. Dicitur παλινάγερτι (q.d. quod vice versa recolligitur) Quod reuocatur seu retractatur. vel, Quod reuocari seu retractari potest. Hom. Il. α, v. 529, εὖ γὰρ ἐμὸν παλινάγερτον, οὐδ' ἀπαπτόλον, Οὐδ' ἀπελθὸν πίν γ' ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Eustath. παλινάγερτος, ὁ ἐν μεταμέλου αὐτάπαλιν ἀγερόμδρος.

C. Εἰσαγείρω, vel Ἐσαγείρω, pro simplici ἀγείρω, Colligo, Cõgrego. Item Recolligo (eo sensu quo recolligere animum dicimus.) Hom. Il. ο, — νέον δ' ἐσαγείρατο θυμόν. Et Il. φ, — μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμόν. ‖ Ἐσαγείρομαι, pass. signif. pro ἀγήγερται, vel ἠγέρθη, Odyss. ξ, — ἐσαγείρομαι λαός.

C. Ἐπαγείρω itidẽ pro ἀγείρω. Hom. Il. α, Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα τοῦτ' ἐπαγείρειν.

Ἐπάγερσις, εως, ἡ, Idẽ quod ἄγερσις, vel ἀγερμός, Collectio. ἐπάγερσιν τῶν στρατοῦ ποιεῖται, Herod.

¶ Συναγείρω, idem, Luciano frequens. Vtitur & Homerus Od. ξ, — ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσεύς.

Συναγερόμδρος pro συναγαρόμδρος, vide Ἀγερόμδρος.

Ἀ Γ Ο Ρ Ά, ᾶς, ἡ, Forũ. Ab ἀγείρω (inquiunt Eust. & Etym.) fit ἀγορά: ab ἀγερά autem ἄγυρις. & ἀγύρτης. quem ego ordinem seruabo. Ἀγορά igitur ab ἀγείρω, significat locũ ἐς ὃν ἀγείρεται ὁ λαός (. i. id quẽ congregatur populus) inquit Eustathius in hunc versum Odyss. β, initio, Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Sic alibi sæpe apud hunc poetam: & quidem peculiariter de loco in quo habetur concio, siue in quo exercentur iudicia. Sic & in prosa, αἱ τοῦ βουλευτηρίου siue δικαστηρίου. Xẽ. Hell. 5, ἐν ᾧ δὲ ἡ μὲν βουλὴ ἐκάθητο ἐν τῇ ἀγορᾶς στοᾷ, Pl. in Apophth. ἀξιοῦντες δὲ τὴν κρίσιν αὐτοῦ γενέσθαι κατ' οἰκίαν, ἐφάμ' ὅσιον, εἶπεν, ἐν τῇ ἀγορᾷ. Hinc οἱ κατ' ἀγορὰν pro causidicis, & τὰ κατ' ἀγορὰν pro rebus forensibus, vt interpr. B. Hinc ἀγορὰ πλήθουσα & πληθύουσα ἀγορὰς, referto foro. id est, ea hora qua refertum hominibus est forum. vel, qua frequentissimum est forum. Dicitur & ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὰν, Circa eam horam qua, &c. Esse autem ait Suidas horam tertiam. Vulgò exponitur de hora meridiei, secundum receptam apud nos consuetudinem. Sunt autẽ qui putent in πληθούσης ἀγορᾶς intelligendum ἀγορὰν de foro rerum venalium: sed dissentit Suidas. ‖ Ἀγορὰ μυρμήκων, Conuentus formicarum, Camerar. ex Luciano.

Ἀγορὰ non tantùm pro loco in quo multitudo hominũ cõgregatur, & in quo habetur concio, sed & pro ipsa multitudine cõgregata, quæ etiã cõcio appellatur Il. β, Κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κῦμα ἅλος μακρὰ θαλάσσης. Il. α, - λῦσε δ' ἀγορὴν θεμιστοῦ· τοῖσιν Ἀχαιῶν. Od. β, — ἠδὲ δίκας τε τ' αἴδοῦν ἀγορὰς τε νεμεσσᾶν ἠδὲ λύειν ἠδὲ καθίζειν. Sic apud Xẽ. ἀγορὰ λύεν. Apud Æschin. ἀγορὰν ποιῆσαι, Concionẽ aduocare. ‖ Est præterea ἀγορὰ (vt itẽ Lat. cõcio) oratio ipsa quæ apud concionẽ populi habetur. & ἀγοραὶ plur. pro eodẽ apud Hõ. vt Od. σ', — ὅτε πόνων δῦ εἰδώς, ὅτ' ἀγοράων. Et Il. β, Ὃς τὸν λωβήσεαι ἐπιβόλον ἔσχ' ἀγοράων. ‖ Item ἀγορὰ pro ipsa facultate concionãdi, quæ & ἀγορητὴς alibi vocatur, vt infrà dicetur. Il. β, Ἦ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾶς χόρον ἷας Ἀχαιῶν. Et Il. σ, — ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονες εἰσὶ καὶ ἀγοροί. Et Od. θ, — χέρσι μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω.

Ἀγορά, Forũ. i. Locus in quo res venales exponuntur, Forũ rerum venaliũ. Demosth. Phil. 3, νεωστὶ δ' ὡς ἀφ' ἧς ἀγορᾶς ἐκπέφρακται ταῦτα. Ita enim legi debet, nõ ἐκπέφρακται, vt in vulg. edit. typogr. Idẽ Phil. 4, τὸ τοῦ ὠνίου πλῆθος ὁρῶντες καὶ τὴν ἀνεπείαν κατὰ τὴν ἀγορά. Plut. Pericle, εἶτα τοῦ ἀναλισκομένου ἕκαστον ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀνοῦ ἦν. Plato De leg. μηδ' ἐν ἀγορᾷ, μηδ' ἐν δικαστηρίῳ, μηδ' ἐν ξυλλόγῳ κοινῷ μηδενί. Interdũ ad ἀγορὰ in hac significatione additur genitiuus ὠνίων vel τοῦ πωλουμένου. Plut. ἀγορᾶς plurali numero Nũdinas interpretatur in Coriol.

Ἀγορά, Annona, Cõmeatus, Quæ ad victũ necessaria in forò venire solẽt. Thucyd. 5, πόλει μὲν αὐτὸ δέξεσθαι, ἀγορὰν δ' ἔξω παρέξειν. Aristot. Οἰκοῦ. σωτηρίας τὸν τε σῖτον πυρὰ καὶ τὸ ἔλαιον καὶ τὸν οἶνον, καὶ τὴν ἄλλην ἀγορά. Xen. Pæd. 6, ὅστις δ' αὖ τοῦ ἐμπόρων πλείστην ἀγορὰν παρέχων φαίνοιτο. Hinc ἀγορὰ βόωνος, Annona vilis. In qua significatione Thuc. dixit etiã ἀγορὰν τοῦ πωλουμένου, lib. 7. ‖ Ἀγορὰ præterea & ὠνὴ pro eodẽ (id est pro emptione) ponuntur, si Polluci vel potius si eius exẽplaribus credimus. Tzetzes verò ἀγορὰν vult etiam significare & rem quæ emitur, & nummos quibus emitur. Sed viderit.

Ἀγορήνδε, aduerb. pro εἰς ἀγορήν (Ionicè pro ἀγοραί) In forum. Hom.

Ἀγορήνδεν, aliud aduerb. pro ἐξ ἀγορῆς (Ionicè pro ἀγορᾶς) E foro. Hom.

Ἀγοραστόμος, ου, ὁ, cõpos. ex ἀγορά (significãte forũ rerum venaliũ) & νέμω. Magistratus qui foro rerũ venaliũ præest, Annonæ præfectus, Ædilis, secũdũ quosdã (quẽ tamẽ alii ἀσυνόμον potius esse putant) Ad ædiles enim (inquit Budæus) cognitio mensurarum & ãnonæ pertinebat: qui propterea Græcè ἀγορανόμοι dicuntur. i. foro venalium legẽ imponentes & macello ius dicẽtes. Hæc Budæus. At Dionys. Halic. nõ eosdem, sed similes duntaxat in plurimis rebus esse ait. καὶ γὰρ δὴ (inquit) ἐοίκασί πως κατὰ πλεῖστα τοῖς παρ' Ἕλλησιν ἀγορανόμοις. Ob hanc similitudinẽ factũ esse puto vt Græci Romanã tractãtes historiã ædiles ἀγορανόμους vocauerint: vt & apud Dionẽ videre est. At qui interpretãtur ἀγορανόμον, Annonæ præfectum, non satis generali vti mihi videtur vocabulo: quia ὠνίων latius patet quàm annonæ appellatio. Aristoph. Vespis, καταγελᾶς μου. προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ Πρὸς τοὺς ἀγορανόμους βλάβης τοῦ φορτίου. Demosth. cõtrà Tim. εἰ μὴ τις ἀγορανόμος, ἢ ἀσυνόμος, ἢ δικαστὴς κατὰ τοὺς νόμους ἡγούμενος, κλοπῆς ἐν τῇ ὀδύναις ἑάλωκεν. Fortasse vt ἄρχων à Latinis archõ etiã dicitur, ita agoranomus pro ἀγορανόμος dicere tutius sit.

— Ἀγορανομία, ας, ἡ, Ædilitas, Agoranomi munus vel officium. Ædilitia dignitas. λογισία, Suid.

— Ἀγορανομικός, κή, κόν, Ædilitius, Ad agoranomum pertinens, vt ἀγορανομικὰ νόμιμα, Arist. Pol.2.

— Ἀγορανομέω, μῶ. F. ήσω. P. ηκα, Ædilitatem exerceo, Sũ agoranomus, Agoranomiam exerceo.

¶ Ἀγοραῖος, ᾶ, ὸν καὶ ή, A diect. penult. circũfl. In foro versãs, Ad forũ rerũ venaliũ pertinens, Circũforaneus. ἀγοραῖος ὄχλος, Xen. Hell. 6, Turba in foro versãs, Turba circũ foranea. ‖ Arist. Pol. 4, tertiã vrbis partem vocat ἀγοραῖον, id est (inquit) quæ in vendendo & emendo occupata est. Sic Plato vocari ait καπήλους eos quorum negotium est emere & vendere: & pro ἀγοραίους dicit ἰδρυμένους ἐν ἀγορᾷ. Sic Luc. Act. 17, ποιησαμένοι τοὺς ἀγοραίους ἀνδρας. Dicitur & ἀγοραῖος Mercurius eo sensu (secũdum quosdã) quo & ἐμπολαῖος, Suidas exponit Qui colitur in foro. ‖ Hinc ἀγοραῖος, (vt & Lat. Circũforaneus) pro Vulgari, Triuiali, Vili, Contempto. Aristoph. Ranis, Μήτ' ἀγοραίοις, μήτε κοβάλοις, ὡς τῶν νῦν, μηδὲ πανούργοις. Idem in Pace, Ἐπὶν μεγάλοις, καὶ διανοίαις, καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις. Et ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ ὀνόματα, apud Lucianũ. Et ἀγοραῖος νοῦς à Suida exponitur ὁ πανδοκεὺς καὶ συρφετώδης. Sic Aristot. Eth. 8, φιλίαν ἀγοραίαν opponit τῇ ἐλευθεριωτέρᾳ.

Ἀγοραῖος, Forensis, Ad forum iudiciarium pertinẽs. Herodian. 7, ἐκ τινος ἀγοραίας διαφορᾶς. Idem, παῖς μὲν ποιήσεις ἁπάσας καὶ παῖς διοικήσεις παῖς μὲν πολιτικαὶ καὶ ἀγοραίοις οὐ εχιέισαν, &c. Synesius, ὑπὲρ τῶν δεῖν αὐθελέσθαι φιλοτιμίαν τῆς ἀγοραίου ταύτης διαπειβῆς. Et apud Plutarchum ἀγοραῖος χάρις. Citatur ex eodem in Lycurgo pro hac significat. τὰ ποιὸς χρήματα πεσμὸν ἢ χρείαν ἀγοραῖον σωτελοῦντα. Suid. ἀγοραίαν δίκην exponit τὴν δικαιολογίαν. ‖ Ἀγοραῖος, Forensium rerum peritus, vel Forensibus rebus aptus. Plut. Pericle, ἦθος μὲν πολεμικὸς τοῦ Κίμωνος, ἀγοραῖος δὲ καὶ πολιτικὸς μᾶλλον. Vbi animaduertendum copulari ἀγοραῖος & πολιτικός, vt Herodianus in loco quẽ modò protuli, copulat πολιτικὰς & ἀγοραίους.

Ἀγόραιος, cum accentu in antepenult. ἡ ἡμέρα ἐν ᾗ ἀγορᾶ τελεῖται, inquit Suid. Id est, Dies in qua forum agitur. Sic fortasse in illo loco Actorũ c. 19, pro ἀγοραῖοι ἄγονται, legendum ἀγόραιοι ἄγονται, & subaudiẽdũ ἡμέραι.

Ἀγοραιότερος, ᾶ, ὸν, Comparatiui forma, pro ἀγοραῖος, id est Circumforaneus, In foro versans. Athẽ. lib. 10, ὡς καὶ πλῆθος τῶν ἀγοραιοτέρων εἰς τὸ ὀκχυθὲν συνκυλισθῶν. Potest & accipi signific. comparatiui pro iis qui inter circumforaneos contemptiores erant.

Ἀγοραίως, q.d. Circumforanẽ. pro Scurriliter, Non graiuiter, Bud. ex Plut. Sic paulo antè ex Aristoph. σκῶμμασιν οὐκ ἀγοραίοις, non scurrilibus.

¶ Ἀγοράζω. F. σω. P. κα, In foro versor. (Intellige autem de foro rerum venalium) Herod. Thalia, χλαινίδα περιβαλόμενος πυρρὴν ἠγόραζε ἐν τῇ Μέμφι. Idem Melpomene, καταμαθόντες ἀγοραζόντα κτείνουσι. Sic Thucyd. l. 6, p. 214, καὶ ἐσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν. Sic Aristoph. ἀγοράσατο τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι. ‖ Ἀγοράζω, Consulto, Delibero, διαβουλεύομαι, Hesych. Intelligendum autem propriè de deliberationibus quæ fiunt ἐν τῇ ἀγορᾷ, id est in foro iudiciali.

Ἀγοράζω apud posterioris seculi scriptores ponitur potius pro Emo, Mercor. Aristoph. in hac quoque significatione vsus est in Pluto, τοὺς ἀδελφοὺς ἀγοράσαι χιτώνιον. Isocr. ad Nicoclem, δωρεὰς ὑμεῖς πολὺ πλείονος ἀγοράζετε τοῦ τοῦ διδόντων ἢ τοῦ πωλούντων. Dicitur & ἀγοράσαι ἀγοράσματα. vide Ἀγόρασμα.

Ἀγόρασμα, ατος, τὸ, Emptio & Res empta, inquit Budæus, afferens prioris significationis exemplum ex Aristotele Œcon. 2, ἀποστείλας τινὰ ἐπ' ἀγοράσματα. Sed sunt qui ἐπ' ἀγοράσμασι ibi legant. Ἀγοράσματα autem plurali numero frequenter dicũtur Res promercales, Merces, Mercimonia. Sic Aristot. ibidem, ὅτι ἀκκοῶς εἰν τὰ ἀγοράσματα, κοὐν ὑπόρημα ἠγοραίνεν. Æsch. aduersus Ctesiph. τὸ τὰ ἀγοράσματα ὀλυμπάδι ἀγοράζοντος. ‖ Poll. & Hes. ἀγοράσματα sunt ὤνια, Suid. aut αὐτὰ τὰ ἠγορασμένα.

Ἀγοράσμός, Emptio, in vulg. lex.

Ἀγόρασις, εως, ή, Emptio, Poll. ex Plat.

Ἀγορασία, ας, ή, Emptio. vt ἀγορασία καὶ πρᾶσις, Emptio & Venditio, in Pand.

Ἀγορασής, σοῦ, ὁ, Emptor. Aristot. Œcõ. 2, πρὸς δὲ τοὺς σωκοφάντας τοῦ ἀγορασοῦ ἔλεγον, &c. ‖ Ἀγορασής q. Aristoph. ὀψώνης, peculiariter Emptor opsoniorum, Opsonator. Iul. Poll. & Athen. lib. 4. Sic apud Men. in Phania, φειδωλὸς ἦν καὶ μέτριος ἀγορασής. Xenoph. Ὑπομν. 2, διδάσκουσον δ' αὖ καὶ ἀγορασὴν τὸν ποιοῦντα θέλοιμι θεοῖς καὶ λαβεῖν.

— Ἀγορασικός, κή, κόν, Ad emptionem pertinens. Plato in Soph. ἀλλακτικῆς τέχνης facit δύο μέρη, διωρικὸν καὶ ἀγορασικόν, id est (Fic. interpr.) duas species, quarũ altera in largitione, altera in emptione venditionéque cõsistit. ‖ Idem Plato in Cratylo, ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε (legendum puto τωὐτό γε) ἔοικε θεῖ λόγον τε εἶ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τὸ ἐρμηνεύειν, καὶ τὸ ἄγγελον, καὶ τὸ κλωπικόν τε καὶ τὸ ἀπατηλὸν ἐν λόγοις καὶ τὸ ἀγορασικόν.

C. Ἐξαγοράζω, & Προαγοράζω. Ἐξαγοράζω, pro simplici ἀγοράζω. Interdum pro Redimo, cũ genit. rei & accusat. personæ, vt ἐξαγοράζει κόσμον μεγάλης τιμῆς, Redimit mundum magno pretio, Naz.

C. Προαγοράζω, à quo fit Προαγορασής, Præemptor, in vulg. lex.

Ἀγορασείω, (à fut. ἀγοράσω formatum) Emptur io. Vt περὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα ἀγορασείων φαίνεται, apud Budæum.

¶ ΑΓΟΡΑΟΜΑΙ, ῶμαι. Fut. ήσομαι. P. ημαι, Cõcionor, δημηγορῶ. Il. α, Ὃς φρὶν εὔφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε. Item simpliciter pro λέγω, id est dico. ‖ Ἠγορόωντο autẽ primo versu Il. ο, videtur esse pro consultabant, aut, cõsultabant simul & concionabantur. Vide Eustathium. Hesychius (vt antè dictum est) ἀγοράζειν quoque inter cætera significare vult διαβουλεύεσθαι.

Ἀγορητής, οῦ, ὁ, Concionator, Orator. Il. α, — λιγὺς Πυλίων ἀγορητὴς vocatur Nestor.

Ἀγορητύς, ύος, ή, Concionandi ars, siue facultas, vel Eloquẽtia in concionando. vel simpliciter, Eloquentia. Hom. Od. θ, — οὔτε φυὴν, οὔτ' ἀρ φρένας, οὔτ' ἀγορητύ. Vocari ἀγοραὶ ab eodem, dictum est suprà.

Ἀγορητὴς, οῦ, ὁ, à quo superlat. apud Hesychium Ἀγορηπέπας, pro λογιώτατος, Eloquentissimus, Disertissimus. Sed suspecta hîc sunt Hesychii exempl.

ΑΓΟΡΕΥΩ. F. σω. P. κα, Idem quod ἀγοράομαι: sed hoc poeticum duntaxat: illud autem, etiam oratorium. Ἀγορεύειν (inquit Hesychius) Verba facere pro cõcione: ac propriè, In concessu hominum verba facere, & Concionari per catachresin ponitur & simpliciter pro Dicere. Hæc ille. Ἀγορεύω igitur pro Concionor, Verba facio pro concione, vel generaliter pro Orationem habeo. Od. θ, — ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει Δίδεῖ μειλιχίῃ. Eiusdẽ Od. β, Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἥρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν. Et ἀγορὰς ἀγορεύειν, pro ἀγορεύειν simpliciter, apud eundem, Il. β. Dem. Pro corona, ἠρώτα μὲν ὁ κήρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; Et λόγον ἀγορεύειν, id idẽ pro Orationem habere, apud Philostr. in Heroicis, πεοὔθεντο δὲ Ἀθηναῖοι τὸ σῶμα, καὶ Μενεσθεὺς ἐπ' αὐτῷ λόγον ἠγορεύσε. At simpliciter pro Dico, siue Loquor, Verba facio, apud eundem Hõ. interdum cum ὡς pro οὕτως, sine casu: interdum (& quidem sæpius) cum accusatiuo rei. vt Od. ε, Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι. Il. η, — οὐκ ἐπ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις. Od. μ, Ἔσθλ' ἀγορεύοντες. Nonnunquam etiam cum accusatiuo rei & accusatiuo personæ, vt Od. σ, Δαμῶν' οὔτε τι σὲ ἔρεζω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω. In prosa autem, vt Herod. l. 6, πέμπων κήρυκα ἠγορεύε σφι τάδε. Et lib. 1, οἱ τὰ ὄντα λυδίμα ἠγόρευον. ‖ Iungitur & præpositioni ὑπὲρ. vt apud Platonẽ De legib. ἀγορεύω ὑπὲρ Διὸς, loquor de Ioue. Et cum περὶ, vt apud Aristot. οἱ νόμοι περὶ πάντων ἀγορεύουσι. Et vt Homerus dixit ἀγορεύω σέ κακόν τι, sic in prosa quoque ponitur: vel mutato accusatiuo rei in aduerbium κακῶς aut καλῶς. Luc. in D. ἀλιεῦσι inscripto, ἔφη τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγορεύειν. Plut. in Solone, κακῶς ἀγορεύειν τὸν Πυθαγόραν. Apud Aristoph. autem ἀγορεύω μὴ cum infinitiuo pro Veto: in Ranis, — ἀγορεύω τινὶ Ἐμὲ μὴ βασιλεύειν.

C. Ἀναγορεύω, Publicè pronũtio, Proclamo, Per præconẽ (vel præconio) declaro, aut denuntio, vel significo. Demosth. Pro corona, καὶ ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅτι στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένη χρυσῷ στεφάνῳ. Vno verbo, Prædicare. Vide Lexici mei Cicer. paginam 140. Capitur etiam latius, sicut & Prædico, apud Latinos. Et pro Appello, vel Palàm appello, seu voco. Plut. Demetrio, καὶ βοῶντες ἐκάλουν ὑποβαίνειν τὸν Δημήτριον, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην

ἀναγορεύοντες. ‖ Dicitur & ἀναγορεύω eo sensu quo Saluto, quum dicitur Salutare imperatorem. Et pro Declaro vel Renuntio, vt Declarare consulem, vel Renuntiare. Plutarch. Galba, αὐτοκράτορα τάλβαν ἀναγορεῦσαι. Herodian. σεβαστόν τε ἀναγορεύει, καὶ πατέρα καλεῖ. id est (Polit. interprete) augustũ illum declarat. Idem in hoc libri 8 loco αὐτοκράτορά τε ἀναγορεῦσαι τε vertit, Imperatorẽ cõsalutabant. Bud. Comm. p. 364, κύριον ἀναγορεῦσαι τῆς πόλεως vertit, Regem ciuitatis suæ pronuntiare. Sic pass. ἀναγορεύεσθαι actiui sequitur significationes. Demosth. Pro cor. ἐστεφανοῦτο καὶ νικῶν ἀνηγορεύετο. Plut. in Æmyl. ὡς ἀνηγορεύθη κοινὸς τοῦ Περσέως στρατηγὸς ὑπὸ τοῦ δήμου παντός. Licet autẽ in verbis ex ἀγορεύω cõpositis, hoc vulgò obseruetur vt exẽplis significationum horũ verborũ inserantur & exempla earundẽ quas habent synonyma ab inusitatis thematibus orta (vt verbi gratia, in ἀναγορεύειν, ponatur etiã ἀνειπεῖν, & ἀνερρήθη, cũ ἀπαγορεύειν ponatur etiã ἀπειπεῖν, ἀπείρηκα, ἀπερρήθη) certis tamen de causis singula suis locis referuare malui, & dũtaxat, quæ illa essent indicaui, vt ea (si tibi videatur) inter se cõferre possis. In hoc igitur verbo, ἀναγορεύω vide, si libet, ἀνειπεῖν in ἔπω themate inusitato, & ἀνερρήθη in ῥῶ itidem inusitato.

Ἀναγόρευσις, εως, ή, Proclamatio, Prædicatio. Demosthen. Pro cor. τῆς δ' ἀναγορεύσεως τοῦ στεφάνου ὅτι μεληθεῖσα τοῦ τοιούτου ἀναγορεῦσαι φυλὴν. Idem ibidẽ, τὰς ἀναγορεύσεις τοῦ στεφάνου ποιεῖσθαι. ‖ Item Renuntiatio, Declaratio, ea significatione qua dicitur Renuntiare cõsulem, vel Declarare consulem.

c. 2. Προσαναγορεύω in v. lex. pro Ex alto dico. Quod verbum mihi suspectum est, sicut & eius interpretatio.

C. Ἀπαγορεύω, Veto, Interdico. Herodot. ἀπηγόρευον Σκύθαι ὅσοι εἰσίοιεν τοῦ στρατεύματος οὔρων. Idem in Thalia, πολλὰ τιμωρήσιον ἀπαγορεύοντων. Et cũ μὴ (quæ abundat) vt Æschin. ἀπαγορεύοντας μὴ στεφανοῦν τοὺς ἀστυδύνους. Plat. Pol. 1, ἔμοιγε ἀπηγόρευε ὅπως μὴ τῶν ἀποκρινοίμην. Itẽ cũ accusat. Plut. in Theseo, ἀπαγορεύω σοὶ τὸν φόνον. ‖ Sic in pass. Ἀπαγορεύομαι, Vetor. Plut. in Solone, ὧν τὰ πλεῖστα καὶ τῆς ἡμετέρους νόμοις ἀπηγόρευται. Idẽ in Fabio, ἀπηγόρευτο κατὰ νόμον ἵππῳ χρῆσθαι. Citatur & ex Naz. personæ tributum, μὴ πάθῃ ὅπερ ὁ Λὼτ ἐκεῖνος ἀπηγορεύθη τοῖς ἀστικοῖς. ‖ Ἀπαγορεύω, Fatisco, Elassesco, Defatigor, Frangor. Synes. μήτε ἐκεῖναί πῃ πρὸς τὰς ὠδῖνας ἀπαγορεύσειαν. pro μὴ ἐκκάμοιεν, ne elassescant, vt Plin. dixit. Bud. Interdũ cũ datiuo rei, vt ἀπαγορεύω τῷ πολέμῳ, Demosth. Quidam apud Suidam, νίκα γὰρ ἀπηγόρευον τῷ πόνῳ, πάλιν ἑαυτοὺς ἀνελάμβανον. Et cum πρὸς habente accusat. (vt in illo Synesii loco) apud Luc. ἀπαγορεύειν πρὸς κρύος. & Plutar. ἀπαγορεύειν πρὸς τοὺς πόνους. Et cũ participio, vt apud Xenoph. in Cyneg. ὥστε ἔτι λέγων οὔτε ἀκούων πρὸς ἐκείνα οὐδὲς ἀπαγορεύει. Idẽ De arte equestri, οὐδεὶς γοῦν ἔτι πολλοῖς αὐτὸν οὔτε ἀπαγορεύει θεώμενος. ‖ Ἀπαγορεύω, Animũ despondeo, Animo cõcido, Spẽ abiicio. Plutarch. Galba, οὐδὲ τὸ ἐλπίζον ἐκλιπεῖν οὐδὲ ἀπαγορεῦσαι παντάπασιν ἔων οἱ πρὸς αὐτὸν ὄντες ἀεὶ μάντεις. Vide ἀπειπεῖν in illo themate inusitato ἔπω, & ἀπείρηκα in ῥῶ itidẽ inusitato.

Ἀπαγόρευμα, ατος, τὸ, Interdictio. Et peculiariter Veritum & Interdictũ magistratus (sicut ἀπόρρημα) oppositum τῷ προστάγματι, apud Plutarchum. Paul. iurisc. edictum prohibitorium appellat. Bud.

Ἀπαγόρευσις, εως, ή, Interdictio. ἀπαγόρευσις συμβολικὴ θιάσων, mysticum quoddam signum vt à thiasis abstinerent, in lex. vulg. Quintil. lib. 9, cap. 2. in fine, Visellius, quãquam paucissimas faciat figuras, facit ἐνθύμημα tamen, &c. Paulo pòst, Visellius adiicit & sententiã. Inuenio qui aggregent his διαστολὰς, ἀπαγορεύσεις, προδιηγήσεις. Vbi sunt qui hanc vocem ἀπαγορεύσεις suspectam habeant. ‖ Ἀπαγόρευσις, Defatigatio. citatur ex Plut. in Antonio.

C. Διαγορεύω, Explicitè dico & distinctè. Plat. l. 7, De leg. καὶ τοῦτο ἡμῖν ἐν τῇς ἔμπροσθεν διείρηται πάντα, idẽ quod διηγόρευται, Id est, Hæc explicitè dicta sunt & distinctè, Explicata sunt, inquit Budæus: qui & διαγορεύω ostendit à Dionysio Areop. poni pro Tracto, Dissero, Disputo. Sic Hesychius διειπεῖν exponit διηγήσασθαι, & διαλεχθῆναι.

Διαγορεύω, Sancio, Edico. κατηχέω, διαγγέλλω, Hes. Vel, Nominatim edico. Itẽ Præconis voce pronũtio. Et lex dicitur διαγορεύειν, Cauere. Theodor. Hist. eccles. 4, νόμος διαγορεύει σαφῶς ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι, Lex claris verbis cauet. Et pro Iubeo, itémque pro Veto. Plut. in Graccho, τοῦ δὲ μειρακίου διηγόρευσεν ὅτι πύθοιτο κατέναι πάλιν, ἢ μὴ κατέναι. pro Iuberet. Idem, ὡς αὐτοκράτωρ τῶν διαγορεύσας, pro potestate hoc vetans. Bud. Vide diseipẽ. Διαγορεύω interdum etiam opponitur τοῦ συναγορεύω, vt διαφέρομαι τοῦ συμφέρομαι, vt scribit idem ex Suida, qui addit apud Isæum διαγορεῦσαν accipi pro διαφορᾶ καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγειν. ‖ Διαγορεύω item cum accusatiuo personæ citatur ex Luciano, διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, verba mala iacit in Platonem.

Διαγορευθεῖσα ἡμέρα, Dies constitutus, Dies compactus & condictus, Bud.

C. Ἐξαγορεύω, Profiteor, In publicum & palàm effero, Notũ reddo. φανερῶ, πᾶσι δηλῶ, Hes. Plut. ad Col. ἐξαγορεῦσαι τὰ ἑαυτοῦ κακά. Greg. De bapt. μὴ ἀπαξιώσῃς ἐξαγορεῦσαί σου τὴν ἁμαρτίαν. id est, Ingenuè fateri, vel Profiteri. ‖ Est etiam ἐξαγορεύειν, Eloqui, Exprimere, Enarrare, vt inquit Budæus citans Halic. locum, in quo tamen est ἐξειπεῖν, in vita Lysiæ de Thucydide & Demosthene, οἷ δεινόταπι τὰ πράγματα ἐξειπεῖν ἐθέλοντα.

Ἐξαγόρευσις. Indicatio rei arcanæ. Item Confessio, Declaratio eius quod in mente habemus, inquit Bud. citans Greg. in Iulianum, καὶ τὰς ἐν αὐτῇς τῇς δεινοῖς ἐξαγορεύσεις. Pollux vt ἐξαγορεύειν & ἐκλαλεῖν, ita ἐξαγόρευσις & ἐκλάλησις tanquam synonyma ponit. sed hanc vocem duram esse addit.

C. Καταγορεύω, Defero, Indico, id est καταμηνύω, Bud. Xenophon, ἐντὸς πέντε ἡμερῶν καταγορεύσεις τοῖς ἐφόροις ὅπτεβαλεν. Idem Bud. in Comm. ἐκφέρειν, inquit, Prodere, Deferre, Arcanum enuntiare, i. καταγορεῦειν. Citatur ex Isocrate, καταγορεύω πάλαιθῆ. & ex Thucydide, καταγορεύω τοῦ φίλῳ pro Ad amicũ querelã defero. Eius scholiastes lib. 6, μηνύειν exponit, lib. 4, καταγγέλλειν. Suidas κατηγορεύω genitiuo personæ iungi ait, quam etiã constructionem habere κατηγορῶ notum est.

Καταγόρευσις, εως, ή, Delatio, Arcani enuntiatio. Citatur ex Plut. De orac. pro expositione siue significatione, ἐπιμνήσθη περὶ τὰ αἰθηπὰ καταγόρευσις.

C. Προαγορεύω, Prædico, Prænuntio, Item Præmoneo. Xenoph. Pæd. 3, εἰ δὲ τινα φεύγοντα λήψοιτο, προαγορεύσειν ὅτι ὡς πολεμίῳ χρήσοιτο. Sic Terent. Prædico & Prædictũ, id de quo quis est præmonitus, pro προαγορεύω & προαγορευθὲν ponit. ‖ Significat etiã Denuntio, Præcipio, Edicto præcipio aut veto, Præconis voce denuntio. Thucyd. l. 1, καὶ τοῖς Ἕλλησι προαγορεύουσιν αὐτονόμους ἀφιέναι. Plut. in C. Martio, στὶ δὲ Μαρτε προαγορεύοιμι εἰς πεῖτω ἀγορὰν παρεῖναι. Ipse etiam præco προαγορεῦειν dicitur proclamare, apud Herodotum in Thalia, κήρυξ προηγόρευε ἐστάς ἐν μέσοισι. ‖ Προαγορεύω, Testor, Cõtestor, Bud. apud Synesium exponit.

Προαγορεύω cum accusat. rei. vt προαγορεύω πόλεμον, Indico vel denũtio bellũ, apud Thucyd. & Demosth. ‖ Προαγορεύω κρίσιν, Diem dico, Plut. in Agesilao, inquit Bud. Idem ait προαγορεῦειν apud Plat. De leg. esse eorũ qui diem dicebant ob cædem admissam: qui indicebãt accusationem, vt rei in sordibus essent, & interimi εἰργόμενοι essent τοῦ ἱερῶν.

Προαγόρευσις, εως, ή, Prædictio, Prænuntiatio. προφητεία, Hesych. ‖ Est & προαγόρευσις dicta (vt testatur Pollux) de reis cædis quibus interdicebatur sacris donec lata esset sententia: quo etiã modo προαγορεῦειν à Platone accipi, modò dictum est.

C. Προσαγορεύω, Compello, Saluto, ἀσπάζομαι, Hesychio, Thucyd. lib. 3, καὶ προσαγορεύειν ἐκέλευε Δωρέας Γλῶσσαν ἱέντας. Προσαγορεῦειν αὐτοκράτορα, salutare imperatorẽ, apud Herodianum. Idem δεξιοῦσθαι & προσαγορεῦειν copulat lib. 1, & 2. ‖ Προσαγορεύεσθαι apud Thucydidẽ videtur sumi pro Compellari blãdé: lib. 6, ἀλλ' ὡς ἂν δυστυχοῦντες οὐ προσαγορευόμεθα. ‖ Cum infinitiuo citatur ex Xenophonte, προσαγορεύω σοι χαίρειν, Te saluto, Tibi saluere dico. Ex Platone autem De leg. προσαγορεύω χαίρειν pro Iubeo valere,

Προσαγορεύω, Appello, Nomino. Naz. προσαγορεύεται τὰ τοιαῦτα, huiusmodi vocatur nominibus. Προσαγορεύουσι, καλοῦσι, Hes.

Προσαγόρευσις, εως, ἡ, Compellatio, Salutatio. Lucianus, Παραλθέντων δὲ τοῦ παρόντων πρὸς τὸ τῶν ἀδόξων τῆς προσαγορεύσεως. Phalaris Polystrato, πολύσταλα λαβόντες προσαγόρευσιν, Extremum à me salutari.

Προσαγορευτικός, κή, κόν, Compellatiuus, Salutatiuus, vel Salutatorius. vt κλητικὴ à grammaticis vocatur προσαγορευτική, (inquit Moschop.) quia προσαγορεύομεν, id est quoniam ea vtimur in salutatione, siue compellatione.

c.2. Ἀντιπροσαγορεύω, Resaluto. sicut & ἀντιπροσερρήθη apud Xenoph. pro Resalutatus est.

Προσαγορεύω vide suprà.

C. Συναγορεύω, Astipulor, Assentior. συναγορεύω σοι τοῦτο, Thucyd. pro In his tibi assentior. q.d. Tecum dico. Apud Xenoph. συναγορεύω pro Tueor & defendo sententiam aliquā, Bud. Est etiam συναγορεύω Tueor causam alicuius, Patrocinor. (quod & συνηγορῶ) Athen. 249, Ὑπερείδης συναγορεύων τῇ Φρυνῇ. Thucyd. 288, καὶ ἡπείλησε τοῦ τε Δωριεῖ ξυναγορεύοντι τοῖς ἑαυτοῦ ταύταις. Apud Philonem οἱ συναγορεύοντες, qui causas agunt. ‖ Citatur præterea ex Plut. in Fabio, ὅσα πρὸς ἱλασμοὺς θεῶν συνηγόρευον οἱ μάντεις, ἐπράττετο. pro Quæ vates fieri mandabant: sed suspecta est hæc interpretatio.

C. Ὑπαγορεύω, Verba subiicio, Vicissim respondeo, Sermonem excipio, Bud. ex Luciano: addens à Theodorito accipi in hist. Eccles. p. 60 pro Subiicio, id est, Post factum verba addo. ‖ Ὑπαγορεύω, Nuncupo. Plut. ὃν Ἀλεξανδρεῖς Καισαρίωνα ὑπηγόρευσαν. Dicto. Synesius, κλινοπετὴς πλὴν ὀπισθολὴν ὑπηγόρευσα. Sic Xenoph. OEcon. τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν. Et pro Dicto, eo sensu quo dicitur ratio aliquid dictare pro Suadere, vel Hortari. (licet nonnulli secus illud Latinum verbum exponant) Gal. ad Glauc. 1, τοῦτοις μὲν ἀδύνατον κινοῦντον, ὅταν γε καὶ πάλαι ὑπαγορεύῃ τις ἢ ἑτέρος, οὐδὲ εἰ πολλὰ σύμπαντα τρέπτοιτο. Hic ὑπαγορεύειν & τρέπεσθαι pro eodem ponit. Bud. apud Synesium ὡς ἑκάστοτε ἡ δύναμις ὑπηγόρευσε, exponit, Et facultas suppeditauit. Et simile esse ait ὡς αὐτὴ χρεία ὑπαγορεύει, Vt necessitas postulauerit, vel suggesserit. Quod posterius malo.

Ὑπηγορεύω pro ἑρμηνεύω, Suid. ‖ Pro προσαγορεύω, vide ὑποσημειῶν.

Ὑπαγορεύομαι actiua significatione apud Basilium p. 90, vt annotat Bud.

Ὑπαγόρευσις, εως, ἡ, Dictatio, Ipsa dictandi actio. Itē Hortatio, vt ex Iosepho citatur ὑπαγορεύσει Ἀντιπάτρου, pro Antipatri hortatu, siue impulsu.

ΑΓΟΡΕΩ, F. ήσω. P. ηκα, eiusdem cum ἀγορεύω originis & significationis, sed in compositione duntaxat vsitatum. Nisi quis cōposita sequentia malit ex ἀγορεύω deducere, cū Eustathio qui παρηγορεῖν ex ἀγορεύω deducit.

C. Ἀπηγορέω, Accusationi respōdeo, ἀπολογοῦμαι. Quod & voce media dicitur Ἀπηγορέομαι. nā ἀπηγόρευσται, Suidas & Hesych. exponūt ἀπολογήσομαι. Aristot. in Probl. οὐ μὴ φοβοῦσιν, ἐν ᾧ ἀγῶνι μόνον ἀκούσεται αὐτοῦ πρὸς ἃ δεῖ αὐτὸν ἀπηγορεύεσθαι, Id est, (Bud. interprete) Reus, quum causa agitur, tunc primùm ea audiuit ad quæ respondere debeat.

Ἀπηγόρευμα, ατος, τὸ, Responsio ad accusationem. Plato De leg. 6, κατηγόρημα & ἀπηγόρευμα opponit, ἔν τε τῇ δοκιμασίᾳ κατηγόρημα ἐν τοῦτ' ἔστω καὶ ἀπηγόρευμα· τοῦ μὲν, ὡς ἄπειρος ὁ λαχών· τοῦ δὲ, ὡς ἔμπειρος. Id est, Hæc vna sit accusatio & defensio, vt exponitur in vulg. lexicis.

C. Κατηγορέω, Aduersus aliquē loquor, Accuso, Reprehendo. Cum genitiuo personæ, Isocr. Paneg. κατηγορεῖτε τινὲς ἡμῶν ὡς οὐκ ὀρθῶς βουλευομένων. Interdū cum genitiuo præfixa præpositione κατ', vt Xen. Hell. 1, κατηγορεῖν τινος κατ' τοῦ στρατηγοῦ. Dicitur & κατηγορῶ τινος τινός σε, Plut. in Publ. πρὸς πατέρα Βροῦτον ὑμῶν δεδάκασι κατηγορεῖν. Iungitur etiam accus. personæ, vt Chrys. ad Rom. 4, ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα κατηγορεῖ. Cū genitiuo rei, Demosth. κατηγορῶ τοῦ πεπραγμένου. Cum accus. rei, Xenoph. πολὺ ἄλλων μωρίαν κατηγορῶ. Cum genit. personæ & accusatiuo rei, Plutar. in Lycurgo, τοῦτο κατηγορῶν Ἀγησιλάου, hac in re accusant Agesilaū. Vel, hac de re. Vel In hoc Agesilaum reprehendunt. Dicitur & κατηγορῶ σου περὶ τινος. Thucyd. 289, κατηγορήσοντα τοῦ τε Μιλησίων περὶ τῆς φρουρᾶς, καὶ περὶ αὐτῶν αἷμα ἀπολογησόμενον. (vbi obseruandum est obiter κατηγορεῖν & ἀπολογεῖσθαι opponi, vt & apud alios passim.) Annotatur dici etiā κατηγορῶ σε φόνου, sicut vice versa κατηγορῶ σου φόνου. Citatur & ex Gaza gramm. lib. 4, cum duobus genitiuis, vno personæ, altero rei, κατηγορῶ σου κλοπῆς. In voce passiua dicitur τοῦτο κατηγορεῖται σου, De hoc accusaris. q.d. Hoc dicitur aduersus te. Plato in Apol. Socr. δίκαιός εἰμι ἀπολογήσασθαι πρὸς τὰ περὶ τοῦτο πάμου ψευδῆ κατηγορήματα, Ad ea de quibus primùm accusatus fui.

Κατηγορῶ, Indico, Arguo. Demosth. ἔστι δὲ τοῦτ' αὐτὸ τὸ δηλοῦν καὶ κατηγορεῖν ὅτι παῖς τὸ πρᾶγμα κατεσκευάκασι. Sic Iulianus imperator, ὃ δὴ καὶ μᾶλλον τῆς ἐκ φύσεως αὐτὸ τὸ πρότερος κατηγορεῖ τοῦ ἤθους. Id est παρίστησι καὶ δείκνυσι, inquit Bud. Idē apud Basiliū, τὸ βάδισμα γοῦν τὸ ψυχῆς ἔκλυσιν κατηγορεῖ, interpr. Prædicat, & Exprobrat, ex Seneca. Itidémque κατηγορεῖς ait posse verti Exprobras in hoc Demosth. loco, ἀγαθῇ τῇ (οὐχ ὁρᾶς) τύχῃ συμβεβιωκώς, τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς. Vide pag. 1093 Comm. Sed & obseruandus est hoc in loco Demosth. vsus particulæ ὡς cum κατηγορῶ. Idē Bud. κατηγορεῖν exponit Præ se ferre hoc in loco Luciani, πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν, ineptiā multā præ se ferētes. ‖ Κατηγορεῖν quidā Denuntiare interpr. in hoc Thucyd. loco, l. 1, καὶ σαφῶς κατηγοροῦντων ὅτι πειράζεται καὶ ἤδη ὕψος λαμβάνει.

Κατηγορῶ τινος τινός, vel ἐπ' ἐκείνῳ, vel περὶ ἐκείνου, Prædico hoc de illo, vel Dico hoc de illo. Sic Philo De mūdo, πεῖ πῶς γίνεσθαι καὶ φθορὰν τοῦ κόσμου κατηγοροῦσι, qui de mundo ortum & interitum prædicāt, Bud. Aristot. Metaph. 7, συμβήσεται πάντα τοῦ αὐτοῦ κατηγορεῖν. Alex. Aphr. De fato, ἀλλ' ἐφ' ὧν αἰωνίως γεγονέναι πιστεύουσιν αὐτοὶ, ὅτι πάντα τὰ αὐτόματον κατηγοροῦσιν, de iis prædicant vel dicūt τὸ αὐτόματον. Idē, ἐφ' ὧν σημαινομένων τὰ ὀνόματα κατηγορεῖται τὰ σεσημείωμα. pro In quibus significatis hæc vocabula accipiantur, Bud. Cū περὶ iunxit Plut. ad Col. εἰ περὶ ἵππου τὸ τρέχειν κατηγοροῦμεν, οὐ φησὶ ζωὴν εἶ τὸ περὶ ὃ κατηγορεῖται τὸ κατηγορούμενον. Dicitur etiā κατηγορεῖσθαί τι pro Appellatione ipsa significari & declarari, Vel, Nomine ipso indicari. vt Bud. interpr. in hoc loco Galeni Therap. l. 14, ἀπὸ μὲν τοῦ κραπώδους ἐν τῇ μίξει τοῦνομα αὐτοῦ πτέσθω, κατηγορείσθω δὲ τοῦτο τὸ κρατούμενον.

Κατηγόρημα, ατος, τὸ, Id de quo quis accusatur, Crimē quod alicui obiicitur. Demosth. Pro cor. Πρὸς αὐτὰ τὰ ὑπὸ τοῦ βαδιζόμενα κατηγορήματα, ad propria crimina mētis tuæ, interpr. Bud. Plut. Gaio, καινὸν δὲ κατηγόρησαν αὐτῷ κατηγόρημα, πολὺ δίκαιον μὴ τοῦ λαφύρου. ‖ Κατηγόρημα etiam pro accusatione citatur ex Plat. De leg. lib. 6. Vide ἀπηγόρευμα, paulo antè.

Κατηγόρημα, (sequendo significationem quam dialectici dant verbo κατηγορεῖν) Quod dicitur de aliquo, vel prædicatur. Vulgò Prædicatū. Cic. Tusc. 4, Distinguūt etiam illud, vt desiderium sit earum rerū quæ dicuntur de quodam, aut quibusdam, quæ κατηγορήματα dialectici appellant: vt habere diuitias, capere honores. Vide ἀνεπιτήρητος paulo post.

Κατήγορος, ου, ὁ, Accusator. Æschin. in Ctesiph. μὴ δεῖναι μήτε τοῦ κατηγόρου συνηγόρους παρέχεσθαι.

Κατηγορία, Accusatio. Thucyd. l. 3, κατηγορία μὲν οὐδεμία προσεπέθη. Idem αἰτίαν & κατηγορίαν ita distinguūt lib. 1, αἰτία μὲν ἐν φίλων ἀνδρῶν ὄντων ἁμαρτανόντων· κατηγορία δὲ, ἐχθρῶν ἀδικησάντων. Κατηγορίαν ποιεῖσθαι est Accusationē instituere, vel simpliciter Accusare, apud Thucyd. & alios. Κατηγορίαν ἔχειν, Accusari. Citatur ex Æsch. κατηγορίαι Ἀμφισσέων passi. significatione pro Accusationes a diuersis Amphissenses. Sic ex Demosth. κατηγορία μου, Mei accusatio. Demosth. μέμψιν & κατηγορίαν copulauit Pro cor. Opponuntur κατηγορία & ἀπολογία. Luc. πρὶν δέ γε αὐτὴν ἐξετάσαι πολὺ ἀπολογίαν τῆς κατηγορίας.

Κατηγορίαι decem apud dialecticos, (quæ vulgò Prædicamenta) ad quas vox omnis simplex refertur. sunt autē hæ, Οὐσία, Ποσόν, Ποιόν, Πρός τι, Ποῦ, Πότε, Ποιεῖν, Πάσχειν, Κεῖσθαι, Ἔχειν. Luc. in Demon. εἰδὼς τὸ αὐτὸν πολλάκις μὴ ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη τὸν δι' ἑπτὰ κατηγορίας ἐρχόμενον, καὶ ἄνευ τῶν δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῆνε, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγορεῖν.

Κατηγορικός, κή, κόν, Accusatorius, Ad accusationem pertinens. Apud Plutarchum verò etiam pro accusatore, siue delatore, vt inquit Budæus. ‖ Κατηγορικὴ πρόσασις pro ἀποφατικὴ, cui opponitur ἀποφατικὴ, citatur ex Martiano Capella, qui dedicatiuam & abdicatiuā interpr. Vide ἀποφαντικός.

c.2. Εὐκατήγορητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ facilè accusari potest, Aduersus quem facilè reperiri accusationes possunt. Thucyd. pag. 222, πολὺ τοῦ Δεξιωτίου ἀκατήγορητον εἶναι πολίν.

c.2. Ἀντικατηγῶ, Vicissim accuso, Recriminor, Bud. Ἀντικατηγοροῦμαι. Vicissim accusor. ‖ Ἀντικατηγορεῖσθαι dicuntur apud dialecticos quæ vicissim prædicantur, id est, quæ inter se vicissim prædicati & subiecti vicem obtinent. quæ etiam ἐξισάζοντα quasi adæquantia dicuntur. Bud. ex Arist. & Philopono.

Ἀντικατηγορία, Mutua accusatio, Recriminatio: cuius duo sunt genera: alterum, quo litigatores idem crimen inuicem intentant: alterum, quo aliud atque aliud. Non absimile huic genus est quod ἀντέγκλημα dicitur. Hæc Bud. in Annot. pr. in Pand.

c.2. Προσκατηγορέω, Insuper accuso, Vltrà accuso. Xen. ἐαν δέ σου τοῦτο κατηγορήσῃ ὅτι, &c. Citatur & ex Thucydide, πρὸς κατηγορῶ ὅτι δείξειν τινὰ ὅτι χρήματα.

c.2. Συγκατηγορέω, Simul accuso. ‖ Item, Simul prædico, ea significatione qua vulgus κατηγόρημα prædicamentum vocat. HINC & Συγκατηγόρημα apud dialecticos, q.d. Comprædicamentum. A quibusdam redditur Vox consignificatiua, id est, Significans aliis adiuncta, non per se. vt Omnis, Nullus, Quidam. A συγκατηγόρημα dicitur Συγκατηγορηματικός, Consignificatiuus, & aduerbium Συγκατηγορηματικῶς, Consignificatiuē.

C. Παρηγορέω, Hortor, παρακαλῶ. Hesych. Apoll. Rh. Arg. 2, — παρηγορέοντες ἐς ἀλκήν, hortantes ad fortitudinem. Apud Herodotum etiam in voce passiua ita sumitur, vt παρηγορέεται ἀπίσω ἀπὸ βασιλέος. Sic idem alibi παρηγορεόμενος.

Παρηγορέω, Consolor. Item, Cōsolandi gratia dico. vt apud Apoll. Rhod. — τί δή μοι Ταῦτα παρηγορέεις; id est φιλομυθητικῶς λέγεις, cōsolatoriè dicis? ‖ Παρηγορέω, Solor: (eo sēsu quo dicitur aliquis successus solari prio rē calamitatē) Plut. in Publ. χωλοῦται μὴ πολὺς παρηγορεῖ. Παρηγορέω, Lenio, Mitigo, quod & Lat. Solor. Plut. τὸ μὲν πρῶτον ἐπιρρῶν τρεφύνειν καὶ παρηγορεῖν αὐτοῖς. Philo, ἅμα καὶ τὴν θορὴν παρηγορουῦντες αἰαὶ καὶ ὦ πρεσβύτερα. Plutar. Symp. 8, παρηγορεῖν τὰς πάθη τοῦ χρωμένων μελεσι καὶ ἁρμονίαις, lenire, vel (vt alii) sedare perturbationes.

Παρηγόρημα, ατος, τὸ, Adhortatio. Item, Consolatio. Vel, Hortamentū, Solamen. ‖ Παρηγορήματα Cælius Rh. ex schol. Aristoph. in Ranis annotat vocata fuisse quū chorus aliquid intus agebat quod tamē in theatro exaudiebatur: vt ranarum chorus apud Aristoph. Sed suspecta est ibi hæc vox παρηγορήματα.

Παρηγορητὸς ex Cicerone citatur pro Consolabilis.

Ἀπαρηγόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Insolabilis, Qui cōsolatione flecti non potest. Plut. in Galba, ἀπαρηγόρητοι τοῖς ἀρχαῖοι ἦσαν, exponitur, Nullam principum consolationem admittebant.

Ἀπαρηγορήτως, Aduerb. Insolabiliter, Horatio.

Δυσπαρηγόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vix cōsolabilis, Consolatu difficilis. Cicero dolorem vix consolabilem dixit δυσπαρηγόρητον.

Δυσπαρηγορήτως, Aduerb. Vt δυσπαρηγορήτως ἔχειν, Vix posse consolatione flecti, siue leniri.

Παρήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hortator vel Hortatrix. Item Consolator vel Consolatrix. Soph. pag. 92, οὔτε μ', οὔτε τοὺς γόους, pro παρήγορον. Apoll. Rh. Arg. l. 1, μῦθοι παρήγορον, verba consolatoria. παρήγορα παίγνια, in Anth. epigr.

Εὐπαρηγόρως, Aduerb. exponitur in epist. Phalar. Æquo animo. q.d. Facilem se præbendo cōsolantibus, Vel, Facilè consolationem admittendo. Donatus in illud Terentii, Laudare fortunas meas, ἀπαρηγόρητον, inquit, fortunas, quàm fortunam.

Παρηγορία, ας, ἡ, Adhortatio. Item Consolatio, Mitigatio. Plut. De exilio, παρηγορίαν τοῦ λυπεῖν τοῦ τοῦ μὴ στενοχωρίαν τοῦ λυπεῖν τοῦ.

Παρηγορικός, κή, κόν, Consolatorius, Consolandi vel leniēdi vim habens. Galenus, ἀφορμὴ τροφοτάτη καὶ παρηγορικωτάτη, id est (inquit Bud.) quæ maximè ægrotum soletur & morbi tædium leniat.

c.2. Ἀντιπαρηγορέω, ῶ, Vicissim consolor, Mutuam consolationem affero. In vulg. lex. ἀντιπαρηγορουῦντες interpr. Alloquutionibus contrariis obstantes.

C. Προσηγορέω, idem quod προσαγορεύω, Compello, Saluto. Sed huius verbi προσηγορέω in vulg. lexicis (vbi reperitur) nulla exempla afferuntur, estque suspectum.

Προσηγόρημα, ατος, τὸ, Alloquium. Et apud Euripidem, Salutatio.

Ἀπροσηγόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Insalutatus. Cicero in Epist. de Pōpeio fugiente loquens, Vrbem, omnes nos ἀπροσηγόρητος, expertes sui consilii relinquebat.

Προσηγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Compellator, Alloquutor, Salutator. Æschyl. Prom. Τέρας τ' ἄπιστον αἱ προσηγόροι δρύες, quercus quæ vnumquenque venientem ad se compellabant, oracula fundētes. vnde fatidicæ vocātur à Seneca. Quidam tragicus poeta apud Suidam, Θνητῶν ὅπου φανεῖσαι μηδενὸς προσηγορος. Itidē cum genitiuo apud Soph. Antigona, Ὁπωσοῦν ἀκίμου ἀγάλματος προσηγορος, id est, Camer. interpr. Supplex precibus vti salutarē deam. Hinc fortasse προσηγορος ab Hesychio exponitur προσκυνητής. ‖ Budæus προσηγορον interpr. familiare in hoc Themistii loco, Phys. lib. 5, οὐδὲν δὲ πλεῖστον ἀναπόν τῇ ἐπ' ἀμφοτέρου ἦν, ἀλλὰ μᾶλλον οἰκεῖόν τε καὶ προσηγορον. Ibidem citat ex D. Areop. ὁμοία καὶ προσηγόρα ἀλλήλοις, 173.

Προσηγορικός, κή, κόν, Compellatiuus, Salutatiuus. προσηγορικόν, Quo vtimur in compellando, vel salutando.

Ἀπροσηγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui se compellari siue salutari non permittit præ morositate. vel actiuè, Qui non lubēter compellat siue salutat. Hinc Ἀπροσηγορία, Neglectum salutandi officium. q.d. Insalutatio. Vide prouerb. apud Erasmum, πολλὰς φιλίας ἀπροσηγορία διέλυσεν.

Εὐπροσήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Libenter salutans, Affabilis Qui benignè & comiter appellare solet, Bud. Locum Isocratis vide in sequenti voce ἀπροσηγορία. In vulg. lex. citatur ex Demosthene ἀπροσηγόρῳ φρενὶ, & ἀπροσήγορον σῶμα (quæ potius videntur ex poeta quodam sumpta) pro comi.

Εὐπροσηγορία, ας, ἡ, Affabilitas. Isocr. ad Demonicum, πολὺ μὲν τοῦ πρῶτον γίνου φιλοπροσήγορος, πολὺ δὲ λόγῳ ἀπροσήγορος. ἔστι δὲ φιλοπροσηγορία μὲν, τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας· ἀπροσηγορία δὲ, τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ὀνομάζειν. Cicero, Quis in me vnquam facilitatem sermonis desiderauit? id est ἀπροσηγορίαν, inquit Bud. Vide seq. vocem.

Φιλοπροσήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Salutandi studiosus. nam Isocrates in illo loco ait esse φιλοπροσηγορίας, salutare eos qui nobis fiunt obuiam: vt ἀπροσηγορίας, conuenienter eos affari.

¶ Ἀλληγορέω, (quasi ἄλλο ἀγορεύω, id est ἀγορεύω) Aliis verbis significo, vel Sub aliis verbis allegoricè significo, inquit Bud. citans ex Aretha, in Apocal. 15, ἑλκος φησὶ πονηρὸν συμβεβῶσι πλὴν καρδίᾳ σφύζουσαν ὀδύνην ἀλληγοροῦν. hoc est αἰνιττόμενος καὶ ὑποτιθεμένος. Vel, Aliud verbis, aliud sensu ostendo, ex Quintil. Sæpe etiam ἀλληγορεῖν est aliter interpretari quam verba præ se ferunt, Allegoricè interpretari. Greg. de mythologiis loquens, σὺ μὲν ἀληθῆς, ἀλληγορήσεις τὰ στὶς ἀτυχίας ἢ φαυλότητας. Sic ἀλληγορεῖν τὸν μῦθον, apud Synesium. Alium fabulæ sensum afferre quàm qui sub verbis apparet. i. Allegoricè fabulam interpretari, vel Allegoriam fabulæ exponere. Ἀλληγορεῖσθαι pass. voce & significatione dicuntur ea quorum talis interpretatio affertur, diuersa videlicet à verbis quibus scribuntur aut dicuntur. Eustath. σημείωσαι ὅτι ἐς τὴν θυμὸν ὁ κύκλωψ ἀλληγορεῖται. Id est, Per Cyclopem iracundia allegoricè significatur. Est etiam ἀλληγορεῖσθαι, Allegoricè dici.

Ἀλλήγορημα, ατος, τὸ, Interpretatio allegorica, Bud. Et Ἀλληγορητὴς, Interpretator allegoriæ: vt Palæphatus, Charax, & alii dicuntur ἀλληγορηταὶ μύθων.

Ἀλληγορία, Significatio rei alius quàm sub verbis appareat. Figura qua aliud dicitur, aliud significatur. Fabius, Ἀλληγορία (quam inuersionem interpretamur) aliud

verbis, aliud sensu ostendit, ac interim etiam contrarium. Dem.Phal. νοῦ δὲ ὡς τὸ συγκαλύμματα τὸ λόγου τῇ ἀλληγορίᾳ κέχρηται. A

Ἀλληγορικός, κή, κόν, Allegoricus, Per allegoriã dictus. ἀλληγορικοὶ ὄνειροι, Eustathio, εἰ ἄλλα δι' ἄλλων ἀγορεύοντες. Apud Hermog. ἀλληγορικαὶ μεθόδοι.

C. Εὐηγορέω, Bene dico, Bona verba loquor. Cui opponitur κακηγορέω, vt Lat. Maledico. Εὐηγορεῖν, εὐλογεῖν, Hes.

Εὐήγορος, ς, ὁ καὶ ἡ, Benedicus. Et in vulg. lexicis Facundus. ET Εὐήγορως aduerb. Benedicè, Plauto.

Εὐηγορία, Benedicentia, vt κακηγορία, Maledicentia. Item, Sermonis elegantia, Facultas ornatè loquendi. καλλιέπεια, καλολογία, καλορρημοσύνη, Suid. & Hes. B

C. Γοηγορέω, Ex æquo loquor. Id est, Æquè liberè loquor, Pari libertate loquendi vtor. Item in voce passiua, ἰσηγορεῖσθαι μετά τινος, Ex æquo loqui, in Ecclesiastico.

Ἰσηγορία, Æqua loquendi libertas, siue potestas. Vnde accipitur generaliter pro iuris æquabilitate, quia illis inter quos ea est, licet pari libertate loquendi vti.

C. Κακηγορέω, Maledico, Vitupero, Conuitior. κακηγορεῖν τινα. Plat. De rep. 2. Phocylides, Δῶλον μὴ βλάψῃς τι, κακηγορέων τοὺς ἀνάκτα, Vituperans apud herum, vel Detrahens illi. C

Κακήγορος, ς, ὁ καὶ ἡ, Maledicus, Obtrectator. τεφύκασι δ' οἱ πλεῖστοι τῶν φιλοσόφων τῶν κομικῶν κακηγοροι μᾶλλον εἶναι), Athenæus lib. 5. Κακηγορίστερος cõparat. & κακηγορίστατος superlat. apud Pollucem, hoc ex Ecphãtide, illud ex Pherecrate. ET Κακηγόρως apud eundem, Maledicè, Cũ maledicentia.

Κακηγορία, Maledicentia, Obtrectatio. Item, Maledictũ, Vnde κακηγορίας δίκη apud Demosthenem, id est Actio iniuriarum, interpr. Bud. Quidam vertunt Actio iniuriarum ob maledictum. Fortasse reddi possit simpliciter Actio maledicti, ad differẽtiam. Demosth. in Midiam, p. 219, αὐτὸ μὲν τοῖνυν ἰδιώτου ὄντα πρὸς αὐτὸν ὑβρίσαι τις ἢ κακῶς εἴπῃ, χαλεπὴν ὕβρεως καὶ δίκην κακηγορίας τοῦ ζέπτω. ET Κακηγόριον pro eodem, vt κακηγορίας δίκη, idẽ quod κακηγορίας, in ea dem orat. p. 227, ὅτε αὐτὸ Δημοσθένης ἔλαχε πρὸς τὸ κακηγορίου δίκην. D

C. Μεγαληγορέω, Magnificè loquor, Magna loquor. Tibullus vtrunque ita iunxit, Magna loquor: sed magnificè mihi magna loquuto, &c. Exponitur etiam Magna iacto. Luc. De sacrif. πρέπει γὰρ (οἶμαι) αὐτὸν ὄντα μεγαληγορεῖν. ‖ Interdũ μεγαληγορεῖν τι, pro Magnificè de re aliqua loqui, Magnificis verbis rem aliquam extollere. Herodian lib. 3, παί τι πρεσβείας μεγαληγορῶν. E

Μεγαληγόρος, ς, ὁ καὶ ἡ, Magnificè loquens, Iactabundus. Xenoph. Luc.

Μεγαληγορία, Magniloquentia, Magnificentia verborum. Plut. καὶ εἰ δεῖ οὕτως εἰπεῖν, ὑψαυχεῖν καὶ κομᾷν, καὶ μεγαληγορεῖν, ἀξίως βιοῦν τῶν μεγαλοψυχίας. F

C. Γοηγόρης, ς, ὁ, vel Γοηγόρας. Et apud poetas Γοηγόρης, aut Γοηγόρεας. q.d. Altiloquus, vel Celsiloquus, Qui magnificè & tãquã ex alto loquitur. Ita enim malo, quàm cũ aliis interpretari, Qui alta loquitur. Gallicè tamẽ dicim⁹, *Parler bien haut*, item *Parler comme haut monté*. Hom. Od. α, Γοηγόρῳ τ' ἔμθυμα καὶ θαρσαλέος ἀγορεύειν. Vbi Eustath. annotat ὑψηγόρῳ esse πιθανολόγον, μεγαλορήμονα, τὸ μικρὰ καὶ ταπεινὰ ὑψηλῶς ἀγορεύοντα. Sic Odyss. ρ, Τηλέμαχ' ὑψηγόρε, ἰθύς ἄγε, τίον ἔειπες; Quidam anonymus apud Suidã, ἐχθῶν τὸ κομπολογίαις, καὶ ὑψηγόρας τις ὢν καὶ τραχύς. Vtitur & Basilius hac voce. ET Γοηγόρος pro eodem apud Suidam & Etymol. Grandiloquus apud Cic. aliud significat.

Γοηγορία, ας, ἡ, q.d. Altiloquẽtia. Ex Cic. vertendum puto Superbiloquentia. Capitur & generaliter pro superbia. exponitur enim ab Hesychio ὑφηφανία. Vtitur Greg. G

ΑΓΕΛΗ, ης, ἡ, Armentum. Et aliquando Grex. Propriè boum apud Hom. nam hanc vocem ille τῷ τῶν βοῶν πλήθει τοῦ σήρμοσε, vt inquit Eustathius, p. 178. Passim certè βοῶν ἀγέλην apud Homerum legimus. vt Od. μ, Εἰνὶ τὴν ἢὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν Εὔρομδρ. & Iliad. σ, Ἐκ δ' ἀγέλην τοίησε βοῶν ὀρθοκραιράων. Il. λ, Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν. Ex quibus & similibus locis coniicere possumus alibi subaudiendũ hunc genitiuum βοῶν cum ἀγέλαι, vt Od. ξ, Δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι, τόσα πώεα οἰῶν. Est tamen apud eundẽ poetam ἀγέλη etiã equorũ, vt Il. τ, Ἵππτις δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί. Atque ita fortasse accipit ἀγέλας Hesiod. in hoc Theog. versu, Βουκολίας τ' ἀγέλας τε καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, Ποίμνας τ' ἐροπήκων οἰῶν. Et Eustath. quoq; in illo Homeri versu, Δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι nõ solùm βοῶν posse subaudiri ait, sed ἵππων etiã fortasse & addit ἐπ' ἀμφοῖν γὰρ φασὶν ἡ ἀγέλη κυριολεκτεῖται. Et iam λύκων ἀγέλην dixit Bianor in epigram. Ἡνίκα λαιμάργων εἶδε λύκων ἀγέλας. ‖ Dicitur & de auib⁹ à posteris Homeri, vt annotat Eustath. Sic apud Soph. Aiace, πλωῶν ἀγέλαι. Et apud Aristot. de perdicibus κατ' ἀγέλην, gregatim. quod & ἀγελαδὸν dicitur. ‖ Dicitur & de hominibus, vt Lat. Grex. Sic ἀγέλη μειρακίων, Athen. lib. 2. Et Pindaro, Λάκαιναι μὲν παρθένων ἀγέλα. Bud. ἀγέλας classes siue decurias interpr. in hoc Plut. loco in Lycurgo, ἀλλὰ παῖδας ἀθροὺς πυκτευτὴς τοῦ θαλαμβαίων, εἰς ἀγέλας καταλόγιζε.

Ἀγέληθεν, aduerbium, Ex armento, E grege. Apoll. Rhod.

Ἀγεληδόν, aduerb. Gregatim. Hom. Il. π, v. 160, de lupis, Καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν. Dicitur per metaphorã & de hominibus à Philone, pro Turmatim, Aceruatim.

Ἀγεληδῶς etiam legitur apud Hesychium: sed mendosè, vt opinor.

Ἀγελαῖος, ς, ὁ, Armẽtalis, Qui est ex grege. vt ἵππος ἀγελαῖος.

Ἀγελαῖος, ς, ὁ, Idem quod proximè præcedẽs ἀγελήτης, Armentalis. Od. κ, v. 410, Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πορτιες τοῦ ἐῶς ἀγελαίας, &c. vbi Eustath. exponit νομαίας (pro quo alibi νομαδικὰς dicit) & ἀζύκτους. Eidem p. 881, τοῖς ἀγελαῖα est ἀδάμαστος, & ἄφετος, & quã alibi Hom. vocat ἀδμήτου. Hesych. ἀγελαίας exponit ἀγραύλους. Aristot. Pol. 1, ἀγελαῖα & συμπραδικὰ vocat quæ Cicero cõgregata & soliuaga, Tusc. 5: in 2 autem De off. congregabilia. Gaza & gregatilia & gregalia interpretatur. August. De ciuitate Dei aues cõgreges dixit. Quidã ἀγελαῖα verterũt etiã socialia. Plut. τοῦ πολυφ. Σωτῆρος δὲ ἡ φιλία ζῶον, οὐκ ἀγελαῖόν ἐστιν, ἡ δὲ κολοιῶδες. Vbi negans esse ἀγελαῖον, nõ tamen vult intelligi esse συμπραδικόν: sed significare vult (vt opinor) esse quidẽ vnà pascens animal, & propterea non abhorrens à societate: sed ita tamen vt non gaudeat numerosi gregis societate, more graculorũ. His autem auibus ipse etiam Varro nomen à gregatim volando impositum testatur.

Ἀγελαῖος, ς, ὁ καὶ ἡ, Trivialis, Vilis. Vt ἀγελαῖοι ἰχθύες, ἀγελαῖοι λίθοι, ἀγελαῖαι ἰχάδες, viles, Hes. Suid. Eust. Dicitur & de hominibus, eadẽ metaphora qua Latinis Gregari⁹. Isocr. Panath. 37, ὡς ἐν τῷ Λυκείῳ συνκαθεζόμενοι ζῆς ἢ πόσαρες τοῦ ἀγελαίων σοφιστῶν. Quem locũ Pollux intelligit quũ scribit, πυῤῥὲ ἐλαῖος, ὁλιγομίσθοις, ἀπελεῖς καὶ ἀγελαίοις σοφισταί. Suidas τοῦ ἀγελαίων ἔοικεν αἰθρώπων εἶ) ὁ τόπος, pro ἀπελῶν, inquit: & ἀγελαίων pro τοῦ πολλῶν καὶ τυχόντων. Synesius in epist. τὸ δὲ λοιπὸν, ἀγελαῖοι, γεωργοὶ, περισιν οὐπω κώπης ἠμμένοι.

Ἀγέλαιος, (proparoxytonũ) Rudis & imperitus, ὁ ἀμαθὴς, Suid. Eustath. A quo fortasse possit esse & ille genitiuus ἀγελαίων in loco quem ex Aristoph. modò citaui.

Ἀγελαιών, ῶνος, ὁ, Locus armenti, Suidas. Locus in quo pascitur armentum, siue grex: vel (secundũ alios) in quo stabulatur.

Ἀγελής, ίδος, ἡ, Congregatilis, fœm. gen. nam Numenius apud Athen. lib. 7, νῆκας ἀγελήδας (alibi ναῦκας) videtur dixisse pro ἀγελαίας.

C. Ἀγελαρχης, ς, ὁ, vel ἀγέλαρχος, Armenti siue gregis præfectus, Pecoris magister, Armentarius. Plut. Romulo. Philo, οἱ δ' ἀγελαρχαι, παντοδαπῶν θρεμμάτων ἡγεμόνες. Idẽ καὶ οἷα νομεῖ καὶ ἀγελαρχῶ πθαυθυέντα ἐπικλοῦδει. ‖ Ἀγελαρχης ταῦρος, Taurus armenti dux: qui & admissarius: quod idem vtroque fungi soleat officio. Luciã. Ταῦρος ἀγελαρχης βοτὸν ὀθηθόρνυται.

Ἀγελαρχόω, ῶ, Præsum armento vel gregi. ‖ Plutarchus in Galba ἀγελαρχοῦσαν τοῦ παλακίδων dixit eã quæ præerat pellicibus. q.d. præfectam gregi pallacarum, τῆς τῶ παλακίδων ἀγέλης ἤρχουσαν. Sic ἀγέλω metaphoricè vsurpari, dictum est antea.

¶ Ἀγελάζω, Aggrego, Congrego. ab ἀγέλη, eodem modo quo Aggrego & Congrego à nomine Grex.

Ἀγελάζομαι, Aggregor, Congregor, Gregatim volo, secundum Gazam, in hoc Aristotelis loco, ἀγελάζονται δὲ αἱ φάτναι καὶ αἱ πτυοῖνες ὅταν, &c. A

C. Συναγελάζω, Idem quod ἀγελάζω. Exponitur & Consocio. Συναγελαζόμαι itidem pro ἀγελάζομαι. Bud. συναγελάζεσθαι exponit gregatim viuere in hoc Aphr. loco, De anima lib. 2, ὡς οὖν τὰ ἄλλα ζῶα τὰ συναγελάζεσθαι πεφυκότα, φύσει τοῦτ' ἔχειν φαιδῦ, ὅπω καὶ ἄνθρωπος φύσει αὐ ἔχοι κοινωνικὸς εἶ).

Συναγελασμός, Aggregatio, Armenti siue gregis in eundem locũ congregatio. In Geoponicis habetur in propria significatione, vbi scribitur de pullo equino, ἐὰν ἐκ ἀναμδῦν ἕπρον ἐν τῷ συναγελασμῷ τῆς πώλων τοῦ ἐμβαίνῃ. In isdẽ legitur, ἐκ τόπων παντῶν τοῦ θηλὸς ἔστιν ὁ ἀγαθὸς καὶ μεγας ἐσόδυρος, ἵππος, ἐὰν ἐν τῷ συναγελασμῷ τῶν πώλων φιλόστοργος ᾖ, ἐκ ἔχων, &c. pro quibus habetur apud Varronẽ, Equi boni futuri signa sunt, si cum gregalibus in pabulo cõtendit, in curr. &c. ‖ Συναγελασμός, in vulg. lex. vertitur etiam Consociatio, ex Cicerone. B

Συναγελαστικός, Congregabilis. vt συναγελαστικὰ ζῶα, quæ & ἀγελαῖα, suprà. Eustath. συναγελαστικὸν δὲ καὶ οἱ λύκοι ζῶον, καὶ οὐ κατὰ λεοντας καὶ παρδαλεις ἐρημαίζει μονάζοντα. C

ΑΓΚΙΣΤΡΟΝ, ς, τὸ, Ham⁹ Od. δ, — ἰχθυάσαν Γαμφοῖς ἀγκίστροισι, Piscabantur vncis hamis. Plut. Vtra anim. prudentiora, τοῦ δὲ ἀγκίστρων τοῖς μὲν ἀγρεύουσι ὅπλα κρέας καὶ ἀμίας χρῶνται μικροσόμοις ὄνταις. ‖ Capitur & pro quouis vnco, secundum quosdam. Fortasse ab ἄγκος, de quo vide in ἄγκις. Etymol. ab ἄγω.

Ἄγκιστρος, ἡ, pro ἄγκιστρον, apud Basil. pag 83, inquit B.

C. Ἀγκιστροειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Hami formã habens, ἀγκίστρου εἶδος ἔχων. Quod & ἀγκιστρωτὸς & ἠγκιστρωμένος dicitur. D

C. Ἀγκιστροφάγος, ς, ὁ καὶ ἡ, Hamiuorus. (adverbum) Aristot. de siluro piscce, ἐὰν ἡ σιωπῆς καὶ ἀγκιστροφάγος, λείπει μὲν ὁ δὴ ὡς τὸν γόνον. Gaza verrit hamifragam. ‖ Item Auarus φιλάργυρος, Hesychio, per metaphoram.

C. Πολυάγκιστρον, ς, τὸ, Hamorum frequentia, vt exponitur in vulg. lex. ex Aristot. De animal. lib. 4. πολυαγκίστρου τοῦ ἄκρου λαβέσθαι. Ego hic ali er exposuerim.

¶ Ἀγκιστρόω, ῶ. Fῶτω P. ωκα, Hamo capio. Vnde ἠγκιστρωμένον ἰχθύδιον (præt. pass. ἀγκιστροῦμαι) Hamo captus piscculus, Synesio in epist. ‖ Et per metaphoram ἠγκιστρωμένος, qui ita detinetur vt elabi seu effugere non possit, velut hamo captus piscis. Apud Etymol. perperã ἀγκιστρωμένος, pro ἠγκιστρωμένος. ‖ Apud Plut. ἠγκιστρωμέναι ἀκίδες τοῦ οἰστῶν, hamatæ cuspides sagittarum, pro hami formam habentes. quo fortasse sensu Propertius hamatas dixit sagittas Cupidinis. E

Ἀγκιστρωτὸς, ς, ὁ, Hamatus, Hami formam habens. In vulg. lex. Hamis consertus, ἀλιευτικός.

¶ Ἀγκιστροῦω, Hamo piscor. Item cũ accusatiuo, pro ἀγκιστρόω, Adhamo, interprete Bud. ‖ Per metaphorã est Hesychio θηρεύειν, venari, & δελεάζειν, inescare, quia δέλεαρ hamo præfigi solet. vnde Lucianus p. 48, ὡς περ τὸ λαβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τοῦ δέλεατο συγκαταπαστέον. F

Ἀγκιστρεία, Piscatio quæ fit hamo, Hamatilis piscatus, apud Plat. De legib. ET Ἀγκιστρευτὴς, hamio a. ET Ἀγκιστρευτικὴ (sub. τέχνη) Ars piscãdi, Ars hamatilis. Pollux ipsam piscandi artem non solùm ἀγκιστρευτικὴν sed & ἀγκιστρείαν vocat.

ΑΓΚΟΣ, εος, τὸ. Vallis, Cõuallis. ἄγκος est locⁿ profundus ac cõcauus & præruptus, inquit Eustath. Scribit Hesych. quoque, ἄγκια esse cõcaua loca & prærupta: sed nimis generaliter vterque, fortasse. neque enim quiuis locus huiusmodi ita dici possit, sed locus montanus. Quare alibi rectius dicit Eustathius ἄγκια esse loca montana, depressa, & concaua. At idem alibi addit, arboribus condensa. Quod tamen, vt opinor, in plurimis quidem ἄγκεσι verum compertur, sed non in omnibus. Quod autem dicit ἄγκος esse locũ profundum, concauum, depressum, præruptum, hæc omnia valli conueniunt, siue conualli: quã poetæ Latini altam (id est profundam) appellant: item cauã, siue concauam: depressam quoque. Sed & densam siue cõdensam arboribus vallem legimus in prosa etiam. & Virgilius dixit, nemus seclusum in valle reducta. Idem G

virentem conuallem dixit eodem sensu, ni fallor, quo Homerus ἄγκεα πτιήεντα, Od. η. Idem alibi ἔαθα vocat, id est profunda, Il. υ, Ὡς δ' αἰὰ μαιμάει βαθὺ ἄγκεα θεσπεσιαὴς πῦρ Οὔρεος ἀζαλέοιο. Xenoph. ἀνάβ. 4, dicit ἐν τοῖς ὀλκοῖ τε καὶ μυχοῖς τοῦ ὄρεων. Plato in Cratylo dicit ἄγκη esse δύσπορα καὶ βαχέα καὶ λάσια. locus est hic, ἀπίκασι δὲ [τὸ ἀνάγκαιον] τῇ κῷ ἄγκη πορεία, ὅτι δύσπορα καὶ βαχέα καὶ λάσια ὄντα, ἴσως τοῦ ἰέναι. vbi nõ sine grauissimo & periculosissimo errore non in Aldina solùm editione, sed & in aliis omnibus τῇ κῷ ἀνάγκη πορεία legitur, pro τῇ κῷ ἄγκη vt in nostris veteribus exemplarib⁹ legimus: quæ tamen aut quibus similia ne Ficinus quidem viderat, quippe qui & ipse κῷ ἀνάγκη legat. vertit enim ita hũc locum, Describitur autẽ ex processu secundum necessitatem. quum vertendum omnino fuisset aut hoc aut simili modo, Similitudinem autem habet cum incessu per valles. Cæterùm ἄγκος dici ἀπὸ τοῦ ἀνάγκαζεσθαι, passim tradit Eustathius. quanquam mallem ab ἀγκάζεσθαι deduxisset, quod pro ἀνάγκαζεσθαι per syncopen à poetis vsurpatur.

Ἄγκος, Editus locus mõtis, vt inquit Suidas, hunc ex poeta quopiam locum proferens, Ποσὶ δ' αὖ ἐλθεῖν ἄγκος ἐς ὑψηφὴ ἰωνεδίζετο.

C. Βαθυάγκης, ς, ὁ καὶ ἡ, Profundas valles habẽs. vt in Anthol. epigr. βαθυάγκεες dicuntur Alpes.

C. Μεσάγκια, ας, ἡ, in vulg. lex. Vallis. in qua significatione abundat præpositio μετά.

C. Μισαγκία, ας, ἡ, Locus in valle in quo fit mistio aquarum. ἐὰν δὲ εἰς τοιοῦτον ἄγκος πολλὰ συμβάλωσιν ὕδατα, μισαγκεια τοῦτο λέγεται), inquit Eustathius in hũc Homeri locum, Il. η, ex quo significatio huius vocis ostenditur, Ὡς δ' ὅτε γείμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες, Ἐς μισαγκειαν συμβαλετον ὄμβριμον ὕδωρ Κρουνῶν ἐκ μεγαλων κοίλης ἔντοσθε χαράδρης, &c. vbi Eustathius (quod & antea dixerat) annotat Homerũ seipsũ explicare his verbis, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης, quũ μισάγκεια nihil aliud sit quã κοίλη χαράδρα. Idem Eustath. postquam docuit μισάγκειαν dici ἐὰν εἰς τοιοῦτον ἄγκος, &c. (vt suprà) addit paulo pòst, μισαγκειαν esse aquarum συρροιαν. Secundũ illum igitur fuerit μισάγκεια nõ solùm locus in valle in quẽ confluunt & ingurgitantur aquæ, sed & ipse aquarum gurges ibi collectus. At in vulg. lex. primis μισάγκεια exponitur Coniunctio duarum vallium. H

Μισάγκειον apud Hesychium pro eodem, si mendo caret illa scriptura.

C. Συναγκία, ας, ἡ, Conuallis, id est, Locus in quo duæ valles inter se conueniunt. Ita redditur in vulg. lex. & hoc certè sensu συνάγκεια & cõuallis planè sibi respondent: sed alii tam latè patere existimãt συναγκείας quàm μισαγκείας significationem. Suidas tamẽ συνάγκειαν exponit συνδεσμὸν τόπον, quod conuenit cum illo Theophrasti loco, συνάγκειαν φυτευεν. (quo sensu conuallis virens à Virgilio dicitur) Eidem in litera ξ, est ξυνάγκεια, κοῖλος τόπος, vt conuallis dicitur caua ab eodem Virgilio.

Ἀγκία, ας, ἡ, Diminutiuũ, Vallis parua, Vallecula, seu Vallicula, vt habetur apud Festum. Gaza apud Aristotelem ἐν ἀγκίαις vertit In angustiis conuallium. quæ interpretatio in vulg. lex. citatur in nomine ἀγκεῖον, perinde ac si ἀγκείας legisset.

ΑΓΚΥΛΟΣ, ς, ὁ, Adũcus, Curuus. ἀγκύλον Il. ζ, est epithetũ arcus. sic Ouidio adunc us arcus ὀθθοκῶς. Aquilinæ vngulæ dicũtur ἀγκύλαι: (vnde cõposito nomine ἀγκυλοχηλησάτας) aut aquilinũ rostrũ, ἀγκυλοι: legendo ἀγκυλοχείλης. Itẽ ἀγκύλος, Curuus, Incuruus, & σκολιός, id est tortuosus, (vt explicat Hesychius) Etymol. apud eũdem ἀγκύλα δ' ἅρματ' ἔδωκεν exponit ἀχυρὰ ἅρματα, id est validos currus. E

Ἀγκύλος metaphoricè aliquando vsurpatur, vt Latinè Tortuosus. sic enim dixit Lucianus ἀγκυλα ἐρωτήματα τῶν σοφιστῶν, vt Cicero Tortuosum disputandi genus, Acad. 4. Sic & σκολιὸν sæpe per metaphoram vsurpant Græci. explicat autem ἀγκύλον etiam per σκολιὸν Hesychius.

Ἀγκύλως, Aduncè, Tortuosè. Hesychius exponit ἀποπίμφως.

Ἀγκωλόεις, ός, & ἀγκωλόεσσα, ἡ, & ἀγκωλόεν, τὸ, poeticè pro ἀγκύλος, ἀγκύλη, ἀγκύλον.

Ἀγκωλόω, ῶ, Curuo, Incuruo, Tortuosum reddo: vnde

Ἀγκυλόομαι, ῶμαι, in pass. voce. Recuruor, Incuruor. vt apud Aristophanē, ἠγκυλωμένος ὄνυχας, Recuruatus vngues, id est, Curuatos siue curuos habens vngues. Gal. ad Glauconem, πολλὰ δὲ ἤδη τελέως ἠγκυλωμένα τε καὶ κεκολλωμένα. Dicitur & κατηγκυλωμένος pro ἠγκυλωμένος à Gregorio De homine, εἰ μὴ δέοι σκολιῶν τινῶν ἀπορεῖν ὁ ἄτμος, ἀλοτέρας τε καὶ κατηγκυλωμένας τοὺς τοίχους ἐκφύει. Itē ἠγκυλωμένος, laborans morbo qui dicitur ἀγκύλη aut ἀγκύλωσις. Vide in ἀγκύλη. At ἠγκυλημένος ab Ἀγκυλόομαι vide post ἀγκύλη.

Ἀγκύλωσις, Verbale, Incuruatio, Recuruatio. Item peculiariter ἀγκύλωσις morbus quidam in articulis, apud Paulum Ægineta m, vt dicemus in Ἀγκύλη.

Ἀγκύλομαι, Idem quod ἀγκυλόομαι Hesych.

Composita, Ἀγκυλοβλέφαρον, Ἀγκυλομήτης, Ἀγκυλόπεζος, &c. vide singula suis locis.

ΑΓΚΥΛΗ, ης, ἡ, Iaculi genus. Suid. Hesych. Eust. vnde etiam μεσάγκυλον, ac fortasse idem valet vtrunq; Eustathius. Ita vsus videtur Euripides, videlicet pro iaculo, in Oreste, quum scribit, Ὁ μὴ πέσοις, ὁ σ' ἀγκύλας, Ὁ ὀξύς φέρων ὀνόμασιν χρεῶν ἔχων.

Ἀγκύλῃ fuisse lorum medio iaculo alligatū, (id Latinis amentum dicitur) videtur mihi ex his scholiastæ Euripidis verbis posse colligi. ἀγκύλας, τὰ ἀκόντια, ἀπὸ τῆς ἐπιγκυλίδος. ἢ δίδοται ἀπὸ τῆς κατὰ μέσον ἀγκύλης λαμβανόμενοι ῥίπτουσιν. vbi etiam notandum, existimare illum ἀγκύλην dictum esse ipsum iaculum ab ἀγκύλῃ significante lorū quod ipsi alligatur. Cuius tamen significationis nec Suidas nec Hesychius meminerunt. sed nec Eustathi⁹, quod sciam. licet is qui indicem in eius commētarios collegit, ponat, ἀγκύλη, λαβὴ ἀκοντίου & εἶδος ἀκοντίου, i. Ansa iaculi, & Genus iaculi. quum Eust. in iis, ad quos index remittit, locis, dū taxat dicat iaculi genus esse. Et eum qui indicem illum collegit, alibi quoq; in eo posuisse alia quàm essent in textu, nonnunquam addendo, interdum detrahendo, sæpe mutando, nonnunquā contraria etiam scribendo, non sine magna molestia animaduerti. Sed hîc siue de suo hanc significationem addidit, siue ex aliquo Eustathii loco sumpsit, vera est sanè, vt ex illis schol. Euripidis verbis apparet. Quinetiam ἀγκύλῳ dictam fuisse ansam aliorum iaculorum (id est lorum illis alligatum, quo prehendebantur) ex his Strabonis verbis colligo, lib. 4, ἔστι δὲ πρόσφωνον ἀκόντιον ξύλον, ἐκ χειρὸς ἀνιὸν ἐξ ἀγκύλης ἀφιέμενον. Festus amēta esse ait, quibus, vt mitti possint, vinciuntur iacula. Seruius amentum vult esse lorum quo media hasta religatur & iacitur: vbi obserua, quod dicit, media hasta religatur, conuenire cum eo quod ab Euripidis scholiaste dicitur de iaculo, ἀπὸ τῆς κατὰ μέσον ἀγκύλης. Iā verò & Xenophon de collariis canum loquens, dixit, οἱ δὲ ἱμάντες ἀγκύλας ἔχοντες τῇ χειρὶ, id est ansas, lora videlicet quib⁹ digiti inferi possent. Sed & Hesychius ἀγκύλας testatur dictos ἱμάντας ἐν κρηπῖσιν, id est lora in calceis: videlicet per ἱμάντας, id est lora, corrigias intelligens. Et rectius fortasse ac magis propriè verba illa ἱμάντας ἐν κρηπῖσιν interpretabimur, solearū amenta. Denique ἀγκύλη la tè patebat, fortasse & ad lorū quo ligamina seu vincula diuersis rebus fiebant, id est diuersa amenta.

Ἀγκύλη, Incuruatio cubiti, Inflexio cubiti. ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος, inquit Hesychius. Idem paulo pòst, πότε δὲ ἀγκύλη, τὸ ἐν τῷ τῆς (melius legetur τοῦ) ἀγκῶνος, id est, Pars interna cubiti. Hæc ille. Accipitur autem in illa priore significatione in Hippiatria, videlicet pro Curuatione cubiti. Quòd si accipiamus ἀγκύλην pro interiore parte cubiti, ideo, vt opinor, hoc nomen habebitquòd ea sit quæ curuetur. Huc referendū videtur & quod ait Suidas, ἀγκύλῳ significare opus quoddam tabernaculi Moysis. id est, opificium quoddam circa structuram tabernaculi. hoc autem dicit quia LXX Interpr. vocem Hebraicam מזלף transtulerūt ἀγκύλας: Exod. cap. 26, καὶ ποιήσεις ἀγκύλας ὑακινθίνας ὅθεν τοῦ χείλους τῆς αὐλαίας ἡ μιᾶς. quæ vox subinde postea repetitur. Nomen autē Hebraicum, pro quo illi ἀγκύλας posuerunt, à viris linguæ illius peritissimis Gallicè explicatur *lassets*. quæ & ipsa vinculorum genus sunt: ideo huc referendam & hanc Suidæ annotationem putaui.

Ἀγκύλη (inquit in lex. Budæus) pro suffragine accipi videtur apud Basil. vel potius pro poplitis flexu. Sic Theodor. in hist. Eccles. 5, ἄλλοι παῖ ἀγκύλας ἐκκεκομμένοι τὰς δεξιὰς, id est Poplitibus dextris succisis. Est autem vicina hæc significatio proximè præcedenti.

Ἀγκύλη, Genus poculi, inquit Athen. lib. 15. Hesychius ait esse genus poculi cottabis aptum. Item Aristophanis scholiastes ait ἀγκύλῳ appellari ipsam cottabi proiectionem: aliter quàm Athenæus, qui non ἀγκύλῳ sed ἀπ' ἀγκύλης appellari eam tradit. hinc ἀγκυλητὶ κότταβοι apud eundem, pro quo corruptè apud Aristoph. enarratorē ἀγκυλητοί. De his omnibus copiosè tractabimus, Deo fauente, in voce κότταβος, à cuius explicatione pendent hæ significationes: ea autem satis multis verbis indiget.

Ἀγκύλη, media pars hastæ exponitur in vulg. Græcolat. lexicis, etiam in nouissimo: sed falsam esse puto hāc expositionem & per errorem positam, ex verbis scholiastæ Euripidis (quæ paulo antè citauimus) non intellectis. Cæterùm posui nomen hoc ἀγκύλη post ἀγκύλος, quòd quasdam significationes habeat quæ vocis ἀγκύλος apertè significationem retinent. fortasse verò eā & in aliis retinet, vt quū iaculi quoddā genus declarat. Esse autem ἀγκύλος antiquiorem vocem quàm ἀγκύλη, verisimile est.

Ἀγκύλαι præterea dicuntur cōtracti articuli, inquit Celsus lib. 5, his verbis, Igitur Euticlei est & ad articulos, & ad omnem dolorem, & ad vesicæ, & ad recēti cicatrice cōtractos articulos, quas ἀγκύλας Græci nominant. Sic Paulus Ægineta ἀγκύλας & ἀγκυλώσεις vocatas ait articulorū astrictiones, τοὺς ἐξωδυνωμένους ἀρθρῶν καταχάς. Idem, ἀλλὰ τὰ μὴ ἰσχυρῶς θεραπευτικὰ καὶ μαλακτικὰ καὶ τοῖς ἠγκυλωμένοις καὶ στραβωμένοις ἁρμόζει. vbi ἠγκυλωμένοις vocat eos qui huiusmodi ἀγκυλώσεσι vel ἀγκύλαις laborant.

Ἀγκύλη ἐν γλώσσῃ, siue Ἀγκύλιον, vel composita voce, ἀγκυλόγλωσσον, est Ægineta (inquit Bud.) vitium linguæ. vide Ἀγκυλόγλωσσον.

Ἀγκύλιον, ου, τὸ, Diminutiuū, Hamus catenæ. ἀγκύλια, οἱ κρίκοι τῶν ἁλύσεων. Itidē verò LXX interpr. κρίκοις in loco modò citato posuerunt quum vncinos significare vellēt.

Ἀγκύλια, Ancilia, Genus quoddam scutorum seu peltarum, vt Plut. vult in Numa. Vox est Latina Ancile, non Græca: cuius tamen alii etymologiam è Græco sermone, alii è Latino petunt. Vide igitur Latinos grāmaticos, & Plutarchum in Numa.

Ἀγκύλιον, ου, τὸ, Vitium quoddā in lingua, quod & ἀγκύλη dicitur, & ἀγκυλόγλωσσον, vide infrà ī Ἀγκυλόγλωσσον.

Ἀγκυλέομαι, ῶμαι. F. ήσομαι. P. ημαι, vnde ἔρως κεραυνὸν ἠγκυλημένος, apud Athenæū. ἠγκυλημένος, id est, Budæo interprete, Manu tenens quasi iam vibraturus: vt δινηκυλημένος. Ita in lex. Budæus. Sed notandum est hîc metaphoricè dici κεραυνὸν ἠγκυλημένος. propriè enim dicitur de iaculo quod ἀγκύλῃ (id est amento, vt antea docuimus) est religatum. Frequentius vsurpatur vox composita ἐνηγκυλημένος aut διηγκυλημένος. Plutarchus, ἰδών τινα τοῦ τραπεζοποιοῦ τὸ ἀκόντιον ἐνηγκυλημένον. id est amētantem. & fortasse quod Lucanus dixit, iaculum amentauit habena, Græcè dici possit, τὸ ἀκόντιον ἠγκυλήσατο, vel διηγκυλήσατο, vel ἐνηγκυλήσατο.

Ἀγκυλόομαι, ῶμαι, vnde Ἠγκυλωμένος, qui morbo laborat ἀγκύλῃ & ἀγκύλωσις dicto. vide suprà in Ἀγκύλη.

Ἀγκυλίζομαι, Iaculor. propriè Iaculū ἀγκύλῃ dictū vibro.

Ἀγκυλιστής, οῦ, ὁ, Iaculator, ἀκοντιστής, Etym. Eustath.

Ἀγκυλόγλωσσον, ου, τὸ, Appellat Ægineta vitiū linguæ aut congenitū, astricta lingua infanti nascenti mēbranulis quibusdam duriusculis & breuioribⁿ: aut agnatū id est accidentarium, quum vlcus sub lingua cicatricē duriorem obduxit. Est autem vinculum neruosum quod filum vulgariter nuncupatur. Eximitur autem hoc vitium instrumento chirurgico, quod ἀγκυλοτόμον appellant. Hactenus Bud. Ægineta autē verba sunt ista, ἀγκυλόγλωσσον πάθος ἐν τῇ γλώσσῃ ποτὲ μὲ ἐκ φύσεως γίνεται, καταχομένων πωὶ γλώσσαν ὑμένων σκληροτέρων καὶ κολοβωτέρων ποτὲ ἢ ἐξ ὀδηκτήματος, οἷόν τινα ἰλὺν σκληροτέραν ἐπὶ αὐτῷ ἐξ ἑλκώσεως ἐγκυμανθῆναι. ἔστι δὲ νευρώδης δεσμός. ὀνομάζεται δὲ ἀγκύλαι καὶ ἀγκύλια ἐν γλώσσῃ. Obserua autem hic, perinde esse siue quis dicat ἀγκυλόγλωσσον cōposita vòce, siue separatim ἀγκύλιον, aut ἀγκύλιον ἐν γλώσσῃ. ‖ Dicuntur & ἀγκυλόγλωσσοι ii qui hoc vitio laborāt, appellati etiam μογιλάλοι, quia μόγις διαλέγονται, inquit Actius.

Ἀγκυλοτόμον. q. d. Ancyles incisorium. Instrumentum chirurgicum quo tollitur ἡ ἀγκύλωσις τῆς γλώσσης, & membranæ quæ linguam vinciunt & contrahunt, rescindunturⁿ. ET Ἀγκυλοτόμος genere masc. Bud. ex Ægin. lib. 6.

Ἀγκυλόπεζος, ου, ὁ, Iaculo dicto ἀγκύλῃ, & arcu pariter vtens, secundum quosdam.

Ἀγκυλιδωτὸν, pro ἀγκύλην ἔχον apud Hippocratē, id est, Ansulatum, siue Ansulam vel annulum habens. Dictum est autem de curru. Gor. Sed apud Galenum (vnde postrema hæc verba sumpsit) pro ἁρμαπὸς legendum est κορτώματος, ex vet. cod. quam lectionē in meo dictionario medico habes.

ΑΓΚΥΡΑ, ας, ἡ, Ancora. Hinc ἄγκυραν ἀίρειν, inquit in lex. Budæus, Ancoram soluere, vel potius eximere, euellere, tollere: quod fit quū in altum nauis agitur è littore. Plut. in Pōpeio, ἄγκυραν ἀίρειν καλοῦσας, ἡνίκα δόοιτο, πλεῖν αἰτίας, ἢν οὐκ αἰτίας. Hactenus Budæus. Videtur autem significare idem ἄγκυραν siue ἀγκύρας ἀναιρεῖσθαι, vt apud Athenæū 15, τὰς ἀγκύρας αἰωρομένους, εἰρεσίᾳ τε πάσῃ χρωμένους, ἀπαίρειν οὐ δυνάμενοι. Sic Leonidas in epigr. quodā, Ἀγκύρας αἰνέλοιο χθὼ ἠχούσαμο γύαια. vbi etiam obserua υ in hoc nomine produci. ‖ Metaphoricè etiam vsurpatur pro præsidio. vt apud Euripidem Hecuba filium suum vocat ἄγκυραν οἴκων, præsidiū & quasi columen suæ familiæ. Hinc Aristid. in Panathenaico, πάντες ὅθεν δυεῖν ὁρμεῖν ἔδοξαν οἱ Ἕλληνες, id est, duabus nixi esse ancoris, quasi gemino fulti præsidio, inquit Erasmus. quem etiam vide in prouerbio ἱερὰν ἄγκυραν χαλάζειν, id est Sacram ancoram soluere. Lucianus, μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔπι ἄβροχος. quæ verba exponit Erasmus ita, Mihi fortassis vna illa ancora adhuc superest integra. Id est, Illud mihi adhuc superest quò possim confugere. Budæus autem in lex. sic explanat, Nōdum omnia expertus sum, Nondum omnia consumpsi defensionis subsidia. Significāt porro ad verbum illæ Luciani voces, Vna mihi fortasse illa ancora adhuc non madefacta est.

Ἄγκυρα, Vncus. Theophrastus de amputatione loquens, τὰ δὲ χρῶτα ἐν ἀγκύραις ποιοῦντες ἀφαιρεῖν.

Ἄγκυρα, Membrum genitale, apud Epicharmum: Cypriis autem ita dicitur triobolum. Hes.

Ἄγκυρα, In qua ficus capiūt. Hes. At Suidas ἀγκύριον dicit esse σκεῦος ἀγρευτικὸν σύκων.

Ἄγκυρα, Nomen vrbis Galatiæ, aut Phrygiæ, cuius ciuis dicitur Ἀγκυρανός. Steph.

C. Ἀγκυροβόλιον, Ancora, vt Bud. interpretatur. Ait Suidas esse ferrum nauigii. Plutarchus, ἐπιφερομένοις τοῖς πεζοῖς ἀγκυροβόλιον σάλου καὶ πλάνης. Ab ἄγκυρα & βόλος (vnde βόλιον) videtur factum, & ad verbum sonare, Ancoræ iactus. nā & Eustathius annotat, ex Homerico ἄγκυρας βαλέειν, id est Ancoras iacere (accipiendo poetico more ἄγκυρας pro ancoris) compositum fuisse à posteris ἀγκυροβόλιον. vbi etiā obserua ἀγκυροβόλιον legi, nō ἀγκυροβόλιον. sed in hac voce, vt in aliis multis, ι & ο locū habent. Sunt qui ἀγκυροβόλιον esse scribāt instrumentū ad iaciendam vel tenendam ancoram.

C. Ἀγκυρόβολον, ου, τὸ. Phœnices ἀγκυρόβολα vocabant cœnas quas publicanis apparabant, vt inquit Hesychius. Idem addit, esse etiam mercedē quam in portu exigebant. Apud eundem Ἀγκυροβολῶ, δειπνῶ.

C. Ἀγκυροειδής, ἐος, ὁ ἢ ἡ, Ancoræ formam habens. Ex ἄγκυρα & εἶδος.

C. Ἀγκυρομήλη, ης, ἡ, exponunt Galenus & Erotianus ἄγκυρον apud Hippocratem.

C. Ἀγκυρουχία, ας, ἡ, Ancoræ retentio. non retētio qua ancora retinetur, sed actiuè, qua ancora retinet nauem. Æschyl. in Supplic. p. meæ editionis 333, — οὐδὲ ἐν ἀγκυρουχίαις Θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες παραυτίκα. vbi schol. exponit πάσῃ ἀσφαλείᾳ, id est præsidiis: & καταχαῖς τοῦ ἀγκυρῶν, id est retētionibus ancoratū, eo (vt opinor) sensu quem dixi.

¶ Ἀγκυρόω, ρῶ. F. ώσω. Ancora siue ancoris firmo, aut fūdo. Vnde per metaphoram ἀγκυρωτὴς λόγος Epiphanii, q. d. ancorata oratio. i. quæ fidei Christianæ ancoræ vicem præbet, ad eam aduersus eius hostium impetū firmandam & fulciendam.

¶ Ἀγκωλίζω. F. ίσω. P. ικα, Supplātio. verbum est palæstricū, id est ad palæstram pertinens, vt inquit Aristoph. scholiastes, in hæc verba quæ leguntur in Equitibus, — δεξιὰν ἀγκωλίσας, Εἶτ' ἀποστρέψας τὸ ὦμον, αὐτὸν ἐνεκολάβησας. Necesse est autē per metaphoram id significet hoc verbum, quam tamen non aperit, sed inter cætera ait, μπακαλεστὰ, ὀμος, ἀπὸ τῆς ἀγκύλης καταλαβὼν, ὅπερ ὁρᾶν ἀκοντίου εἶδος. secundum quam expositionem ἀγκωλίζω diceretur, non ἀγκωλίζω.

Ἀγκώλισμα, ατος, τὸ, Verbale nomen, Supplātatio. Est quoddam genus artificii in lucta, inquit Aristoph. schol. Itē Suid. Addit vterque esse instrumentum ad capiendos ficus.

¶ Ἀγκώλιον, ου, τὸ, Diminutiuum, Ancora parua. Lucianus, ἀγκώλιον αἰαστάσαντας.

Ἀγκώλιον, Nomē vrbis Italiæ, cuius ciuis Ἀγκώλιος aut Ἀγκωλιάς appellatur. Suid. Addit Stephanus his duobus tertium Ἀγκωλιαῖος.

ΑΓΚΩΝ, ῶνος, ὁ, Cubitus, siue Cubitum. Tradunt propriè esse locum curuaturæ seu flexus brachii, ἀπὸ τοῦ ἀγκᾶσθαι (ita enim legendum, pro ἀγκεῖσθαι) ἑτέρῳ ὀστέῳ τὸ ὄστεον. id est, quòd superiaceat vnū os alteri: sed pro toto cubito accipi. Iul. Pollux ait πῆχυν duo habere ossa, alterum crassius, alterum min⁹. & vbi cum lacerto velut compage quadam committuntur, totum vocari ἀγκῶν. Galenus in libro περὶ χρείας μορ. 2, refert Hippocratem dicere ἀγκῶνα esse quo innitimur. Sic apud Homerum legimus Odysseæ ξ, Η', καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν ἐρείδων. Vbi annotat Eustathius subaudiendum esse & πῆχυν. Perinde est enim, inquit, ac si quis dicat super fundamento esse rectum. vt enim illic parietes tacentur, ita & hîc πῆχυς. Sic idem Hom. Il. κ, Ὀρθωθεὶς ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν ἐπαείρας. Apud Athenæum, l. 4, ὀκνεῖν τὰ ἀγκῶνα ὅθεν τὰ περὶ κεφάλαια ἐρείδεν. Et quoniā vbi nexus est lacerti ac cubiti, ibi nominatur tota iunctura ἀγκών, hinc γαλιάγκονες ab Hippocrate appellantur qui sunt breuibus lacertis, inquit Cam. ex Polluce. Vide infrà γαλιάγκων.

Ἀγκῶν, vt volunt quidā, significat etiam τὸ ὀπισθαμπὲς τῆς χειρὸς, id est curuaturā manus. Ac puto ita accipi apud Hom. Il. λ, Νύξε δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν. adeo vt non rectè verterit illic Valla Subter cubitum. Bud. in lexico suo ita scriptum reliquit, Ἀγκῶν ponitur & pro quocunque flexu membrorum: vt ἡ χεὶρ περιπέπτωκε τῇ πλευρᾷ, πρὸς τὸν ἀγκῶνα τοῦ ὤμου. In equis genuum flexuræ sic appellantur in Hippiatria, ἵππου φλεβοτομεῖν ἐκ τοῦ ἀγκῶνος καὶ βραχίονος.

Ἀγκῶνας Vitruuius appellat conflexum qui rectum angulum describit. Transfertur & ad alia. Vnde Plinius Latinè cubitum appellat, lib. 3, de Ancone vrbe Italica loquens, vulgo nota, In ipso, inquit, flectētis se oræ cubito fita. his verbis significans cur ἀγκῶν dicatur. Et l. 2, Conflexa in cubitos, aut cōfracta in humeros. sic enim Hermol. emendauit. Vt enim in parietibus ἀγκῶνες, ita & in promontoriis dicuntur. Hactenus Bud. in prior. ann. in Pandect. Sciendum est autem ab Hom. ἀγκῶνα πήχεος (ad verbum, cubitum muri) appellari angulum, id est prominentiam angularem, & per hoc formam quandam cubiti habētem: quidam anfractum interpr. Talem autem cubitum alibi apertius exprimit, dicēs πύργῳ ὅθεν περὶ τοῖχον, id est, In turre prominente, hoc est, eminētiā quandam habente angulo similem, qualem cubitus inflexus efficit. Hæc Eustathius in illum Il. ο versum, Τεῖς μὲ ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο Πάτροκλος. Notandum est autem, non solùm muro, (vt in illo loco) sed etiam flumini dari ἀγκῶνα ab Herodoto. Nam in Euterpe Νείλου ἀγκῶνα, Nili flexum seu brachium appellat: vt in Clione ἀγκῶνας de muri flexibus dicit. Cam. Hic autem Nili ἀγκῶν dedit locum prouerbio, Λυκὸς ἀγκῶν, de quo lege Erasmum.

Α Ἀγκῶνων appellatio transfertur & ad littorum sinus (inquit Camerarius) vt apud Soph. in Aiace mastig. Οἱ δὲ ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' αὐθημίους Ζηπεῖτ' ἰόντες. Schol. τοὺς ἄκρας τοῦ ὁρῶν exponit. Item ἀγκὼν, rupiũ siue petrarũ sinus, apud Apoll. Argon. 2. Item ἀγκὼν, Flexus scorpionum ac catapultarum. Cam. Item ἀγκῶνες cornua citharæ in vulgaribus lexicis exponitur ex Hesychio. Item, secundum eadem vulg. lexica in foribus pars quæ alio nomine θεσσυεὶς appellatur.

Ἀγκὼν item nomen vrbis in agro Picentino: de qua p aulo ante, ex Plinio. Huius ciuis appellatur Ἀγκώνιος, B
siue Ἀγκωνίτης, inquit Steph. Vt autem ab ἀγκὼν dicta est vrbs Ancone, sic & Ancus Martius, secundum Seruium. Ἀγκῶνας præterea vocabant Carthaginienses tenebricosum quoddam domicilium in regia Gelimeris in quod detrudebantur omnes quibus infensus esset hic tyrannus. Festis Suidas: apud quem paulo plura.

Ἀγκωνίσκος, ου, ὁ, Diminutiuum, Paruus cubitus.

Ἀγκωνίσκος, metaphoricè, Exod. 26, δύο ἀγκωνίσκοις τοῦ τόλω τοῦ ἑνὶ ἀντιπίπτοντας ἕτερον τοῦ ἑτέρου. Vbi vetus interpres incastraturas vertit: quidã recẽtiores, dẽticulos: alii cardines: alii, ex Vitruuio cõmissuras & catenationes.

Ἀγκωνίσκοι, inquit Suidas, σκεῦη πυμφρηκτικά, id est, Instrumẽta ad afficiendũ supplicio. Instrumẽta tortoria.

C Γαλιάγκων, Qui est breuibus lacertis. Γαλιάγκωνες ab Hippocrate τοὺς ἐρρῶν vocãtur Qui sunt breuibus lacertis, siue ἀπὸ τοῦ γαλῶν, id est à felibus, siue aliunde ducto nomine, inquit Gal. Apud Poll. γαλιαγκὼν scriptum est, non γαλιάγκων.

Ὑπαγκώνια, Cubitalia, Quæ cubitis supponuntur (vt ὑπαυχένια, Ceruicalia, Quæ ceruici supponuntur) apud Gal. Com. in 2. τοῦ ἀγκῶν. Cam. D

Ἀγκωνίζομαι. F. ισομαι. P. ισμαι, Sinuo me, vel Sinuor, Per sinus quosdam quasi flexus me verto. De fluuio dictum ab Eustathio in Dionysium De situ orbis pag. 139.

C. Ἀπαγκωνίζομαι, Cubitos intendo, Hes.

C. Διαγκωνίζομαι, Cubito innitor, Sedeo in cubitum reclinatus, vel recumbens, vt Suid. διαγκωνισάμενος exponit ἐπὶ ἀγκῶνος καθίσας, hoc in loco, ὁ δὲ διαγκωνισάμενος ὅπερ τὸ ἀκλινοῦς, ἀποβλεψάμενος εἰς, &c. HINC Διαγκωνισμός, Reclinatio in cubitum. E

C. Ἐξαγκωνίζω, Manus lateribus insero, vt cubiti emineãt. Aristoph. in Concionant. ἐξαγκωνιεῖ in Attico fut. dixit, quod schol. exponit τὰς ἀγκῶνας ὑπὸ τὰς πλευρὰς πιέσει.

Quidã (inquit Cam.) interpretantur, Inseram manus lateribus, vt cubiti emineant, quo in gestu quendam afatum Plautus appellat. Quidam maluerunt, Cubitum explicabo & præbebo manum: sed prius verius esse videtur. Hæc Cam. Locus autem Plauti est in Persa, vbi Afatum ambulare & Subnixis alis inferri pro eodem ponuntur. F

C. Ἐπαγκωνίζομαι ab Hesychio exponitur ἐπαναγκάζομαι, si mendo carent exempl.

C. Παραγκωνίζομαι, Cubito repello siue submoueo, aut arceo. Budæus interpr. Importunè cubito propellere, & obuios vel admotos protrudere, citans hunc Luciani locum in Timone, vbi de quodam helluone dicitur, ὥστε παραπαίζων ὡς ἀπὸ ἱππίνου τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνίζοντος. Alciphr. in epist. παραγκωνισάσθαι τοὺς ἑταίρους βουλόμενος, χρυσίον πέμπεις, id est, summouere ab amica & longè amoliri, inquit idem B. Capitur & generalius pro Repudio, vt & διακρούομαι. G

Α Ἀγκοίνη, ης, ἡ, Vlna, ἀγκάλη. Et frequentius Ἀγκοῖναι in plur. idem quod ἀγκάλαι, Vlnæ. Poeticum est. Od. λ, Γείνατ' ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μνηστῆσα. Iul. in Epigram. Ἐν χθονὸς ἀγκοίναις ὤλετο μητρὸς ἀναγκαίας. Ex ἀγκὼν fit ἀγκώνη, ex quo ἀγκοίνη, mutato ω in οι. Eust.

Ἀγκοινίζω, Vlnis amplector, ἀγκαλίζομαι.

Α Ἄγκαι, αἱ, Vlnæ, inusitatus nominatiuus, secundum H
quosdam, à quo accusatiuus ἀγκὰς apud Homerũ & alios poetas. vt ἀγκὰς ἑλὼν, Od. η, Αὐτὰρ ἐγὼ θοῦριν ἀγκὰς ἑλὼν νεὸς ἀμφεφίασα. vbi Eust. annotat pro ἀγκὰς ἑλεῖν alibi eum dicere τοῦ πλεξίων αἱ. Sic — ἀγκὰς ἔμαρψε, Κρόνου παῖς ἰωὴ δὲ θόρε κοίτην, Il. ξ. Sic — ἀγκὰς ἑλαβέτο θυγατέρα ἑῆν, Iliad. ε. Dicitur & ἀγκὰς ἔχων, vt Il. ξ, — ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν, Habebat in vlnis, Habebat in amplexu. Et ἀγκὰς

in Romulo, χάρπυ καὶ ὕλης ἀγκαλίδα κοντῷ τοῦ κειμένου αὐέ χων. μανίπλα τοῦτο Λατῖνοι λέγουσιν. Hesychio ἀγκαλίδες sunt αἱ τοῦ φρυγάνου δέσμαι, ἢ μελέτες, vocãti δέσμας fasciculos, non vincula, vt exponitur in vulg. lex. Respõdet Gallicæ Vne brassee. Est enim ἀγκαλὶς fasciculus propriè quem ἐν ἀγκάλαις gestare possis: at Manipulus respondet potius Gallico Poignee. Latius tamen vsurpatur ἀγκαλὶς, vt ex compositis ἀγκαλιδαγωγὸς & ἀγκαλιδοφόρος apparet. Et Eustathius quoq; scribit ἀγκαλίδα esse δεσμὸν non solùm ξύλων (quod habet & Pollux) sed & θιούτων πνοῆς, pag. 1283. Etymolog. scribit quidem ἀγκαλίδας esse φρυγάνων δέσμας, sed addens, ἀγκαλὶς, ἄχθος. Quam expositionem habet & Hesychius. Vide Poll. pag. 179. ‖ Idem Hesychius addit & δρέπανον significare Macedonibus, id est falcem. B

C. Ἀγκαλιδαγωγὸς, ὄ, ὁ ἀγκαλίδας ἄγων, Qui manipulos seu fasciculos (propriè φρυγάνων) vehit nauigio aut super iumento. Et Polluci 279, sunt asini ἀγκαλιδαγωγοί, sicut homines ἀγκαλιδοφόροι. Apud Etymol. autem mẽdosè legitur ἀγκαλιαγωγοί. VNDE Ἀγκαλιδαγωγεῖν, Vehere &c. Eust. ex Pausania. C

C. Ἀγκαλιδοφόρος, siue Ἀγκαλιδηφόρος, Qui manipulos portat, siue fasciculos. Et latiore significatione, Baiulus. Pollux pag. 82 ἀγκαλιδηφόροι habet, at pag. 279 ἀγκαλιδοφόροι, quod malo, & verius esse existimo. HINC Ἀγκαλιδοφορεῖν, Manipulos portare, siue fasciculos, Baiulum esse.

C. Ἀγκαλιδοπώλης, ου, ὁ, Qui vendit illos manipulos, Etymol. Pono autem post ἀγκαλιδοφόρος (quum ordine alphabetico præcedat) ob vicinitatem significationis quæ est τῷ ἀγκαλιδοφόρος cum ἀγκαλιδαγωγὸς, ob quã etiam grammatici vtriusque vocis mentionem simul faciunt. D

C. Παραγκαλίζομαι. Dicũtur ἀγκαλιδοφόροι (de quib? modò dictum est) παραγκαλίζεσθαι quum de onere suo aliquid subducunt. ita enim hæc Pollucis verba interpretatur Camer. παραγκαλίσασθαι δὲ, τὸ τοὺς ἀγκαλιδηφόρους αὐτοὺς τοῦ παραφορτίσασθαι. Cæterùm hoc compositum post ἀγκαλὶς posui quod fasciculum declarat, non post ἀγκάλη (vt reliqua) significationis rationem habens. E

¶ Ἄγκαλος idem quod ἀγκαλὶς, Fasciculus. Homerus hymno in Apollinem, Τῶν πέπ σωθήσας νεοθηλέος ἄγκαλον ὕλης. Vbi obseruandum est σωθήσας, confirmans illud quod dicunt grammatici, ἀγκαλίδα esse δέσμαν seu δεσμὸν ξύλων. Scribitur & ἀγκαλός.

¶ Ἀγκαλίναι (Argiuorum lingua) ἀγκάλαι, Vlnæ. Hes.

Α ΑΓΡΟΣ, οῦ, ὁ, Rus, Ager, quæ vox ab illa deducta est. vt Fabius docet. Hom. Od. α, — ἐπ' ἀγροῦ νίσομαι πόλιος. Aristot. Polit. ς, διὰ τὸ μὴ μεγάλας εἶναι πόλεις, ἀλλ' ὅτι τοῦ ἀγροῦ οἰκεῖν τὸν δῆμον ἄριστον ὄντα. Prouerbium est, ἀγρὸν πᾶν πόλιν ποιεῖς. Aliquando Ager quẽ quisque poniset, Odyss. ψ, Ἀγρόνδε ἡμέτερον πλυδεῖ δρέον. Sic Latini dicunt Ager meus, Rus meum. Possumus ἀγρὸν etiam fundum siue prædium interpretari. Hesychius exponit χωρίον, χρέμον. B

Ἀγρὸς, Rusticitas. vt ἀγροῦ πάνυ, Plenus rusticitate, Hesychius. Est item prouerbium apud Suidam, οὐδὲν ἀγροῦ λέγεις, Nihil ex agro dicis. pro eo quod est, Nihil vile loqueris, aut, nihil vulgare. C

Ἀγρόθεν, ἀγρόθεν, Ἀγρόνδε, Aduerbia præsertim apud poetas: (Pollux ait esse Atticas formationes) pro quibus in soluta oratione vsurpatur sæpe nomen ἀγρὸς cum præpositionibus ἐν, ἐξ, εἰς. vt ἀγροῖ, In agro, Ruri, ἐν ἀγρῷ. ἀγρόθεν, Ex agro, Rure, ἐξ ἀγροῦ. Ἀγρόνδε, εἰς ἀγρὸν, In agrum, Rus. D

Composita ex ἀγρὸς hic omissa, vide pag. seq. Dici autem ἀγρὸς ait Etym. τοῦ πᾶν ἄγραι (at ego potius ἄγραν dici τοῦ ἀγρεῖν) aut τοῦ πεῖν τὸ ἀγρόπειν, quasi θρὸς, ex quo ἀγρός. E

Ἀγρέδιον, ου, τὸ, Diminutiuum, Agellus, apud Arrianum. Hesychius ait esse & loci cuiusdam nomen apud Ætolos. F

Ἀγρότερος, ου, ὁ, Rusticus, Agrestis vir, accipiendo Rusticũ siue Agrestem in propria significatione. vt in hoc versu, Πλῆθος δ' ἀγροτέρων ἀλίου θοινήσαιτο θύρης, id est, Rusticorum turba. ἀγροτέρα ἐλαία, in epigramm. pro ἀγρία, Latinè Agrestis olea. Homerus ἄγρας, id est capras, ἀγροτέρας dicit ad differentiã τῶν ἡμέρων, id est cicurũ. vt sint ἀγρότεραι quasi ἀγελώτεραι, sicut ex ἀγρὸς fit ἄγριος, vt ait Eustathius: qui alibi ἐλάφους, id est ceruas, ἀγροτέρας dici ait ἁπλῶς, id est simpliciter: hoc est, non ad differentiam: aut ἀγροτέρας quasi ἀγηροτέρας, quòd non citò senescant. Idem in illum Homeri versum, Iliadis β, Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων, annotat, ἀγροτέρας dici quæ non educantur domi ob raritatem, sed in armẽtis, ob multitudinem: alios autem exponere, Quæ non facilè domãtur ob feritatem: alios, Quarum vsus est in agris, siue ad rustica opera idoneas. Hæc Eustathius. At ego existimo αἶγας ἀγροτέρας, vt & ἡμιόνους ἀγροτέρας, eadẽ planè ratione dici ab Homero qua σύας ἀγροτέρους, ad differentiã videlicet τῶν ἡμέρων siue οἰκοτραφῶν: & vt σύας ἀγροτέρας interpretari possumus sues agrestes, ex Latino quodam poeta: ita & αἶγας & ἡμιόνους ἀγροτέρας, capras & mulas agrestes: ceruas autem ἀγροτέρας, nõ, quasi ἀγηροτέρας dici, sed quòd natura agros & syluas colant, (vnde & ceruas syluicultrix apud Catullum) nec inter homines versentur. Quare ἀγρότερος esse dico nomen in terminatione comparatiui, significationem positiui habens, eodem modo quo ὁπλότερος, κουρότερος, & alia. nec esse necesse ἀγροτέρας intelligere quasi ἀγελωτέρας. vt enim ab ὅπλον factum ὁπλότερος, ita & ab ἀγρὸς formatum esse ἀγρότερος.

Ἀγροτέρα, (quasi agrestis, aut potius syluicultrix, seu venatrix) cognomento appellatur Ἄρτεμις, id est Diana, cui Xenophon vota facere vult venatores. Homerus Iliad. φ, — ποτνία θηρῶν Ἄρτεμις ἀγροτέρη. vbi Eustathius ait posse etiam dici ἀγροτέρη θηρῶν, quasi ἀγροῦ πυκὴ θηρῶν, id est Ferarum venationi dedita, vel Ferarum venationis perita. Sed hæc expositio dura & violenta esset. Possit autem meo quidem iudicio ἀγροτέρα Ἄρτεμις exponi syluicultrix Diana. vt ἀγροτέρα ἔλαφος ab Homero dicitur quæ à Catullo ceruas syluicultrix. Certum est enim ἀγροτέραν appellatam Dianã, quatenus venationi præerat: vnde & venatores ei vota nuncupabãt. Possit etiã, opinor, ἀγροτέρα Ἄρτεμις exponi venatrix: vt sit ἀγροτέρα idem quod ἀγρότις. Dicitur autem ἀγρότις κούρα in Epigramm. η Ἄρτεμις, & Hesychius ἀγρότις idem vult esse quod κυνηγός, id est venatrix: & idem valere quod ἀγροτέρα. Dicitur autem non solùm ἀγροτέρα Ἄρτεμις, sed & ἀγροτέρα absolutè, vt apud Aristoph. τῇ ἀγροτέρᾳ εὐξάσθω. G

Ἀγρότης, ητος, ἡ, Rusticitas: at Ἀγρότης, ου, ὁ, Rusticus vir: & Ἀγρότις, Rustica mulier, apud poetas, intelligendo rusticum & rusticam in propria significatione. Odyss. ω, — οἷσί τε τέκνα Ἀγρότιν ὀξέλοντο, id est homines rustici.

Ἀγροῖς κούρα, Agrestis puella, pro Diana, in Epigram. Sic ἀγρότις νύμφη, Apoll. Et ἀγρότις αἰγανέη, it idem in Epigramm. Ἀγρότις præterea exponitur ab Hesychio Venator, & ἀγρότις, venatrix: item ἀγροτέρα, quod esse Dianæ epithetum modò dictum est. Hanc autem dando significationem his nominibus, ab ἄγρα potius deducenda esse videntur. H

Ἀγροιώτης, ου, ὁ, pro ἀγρότης, Homo rusticus. Iliad. λ, — κύνες τε καὶ αὐτοὶ ἀγροιῶται. Fit ab ἀγρότης, per pleonasmum literarum ι & ω. Erant etiam, vt Hesychius ait, ἀγροιῶται Athenis qui distinguebantur τοῦ τοῦ ὑπαιθρείου, sicut & δημιουργοί. erant autem ὑπαιθρεῖοι qui apud Romanos patricii.

Ἀγροῦται, Rustici, inquit Hesychius: aut θεραπευταί.

Ἀγρωικός, Rusticus, Hes.

Ἀγρῶος, Rusticus. Idem significant (inquit Eustathius) ἄγροικος, ἀγρότης, ἀγροιώτης, ἀγρῶος. Suidas ex Aristophane citat πιπτὴν ἰδεῖν ἀγρῶον ὄντα καὶ δασύν. Item, ὡς ἀγρῶος εἶ καὶ σκαιός. vbi tamẽ pro ἀγρῶος ait scribi etiam ἀγροῖκος. Habet idem, ἀγρεία ἀοιδή, η ἀγροικική.

¶ Ἄγροικος, accentu in prima, (vt inquit Eustathius) Rusticus, Qui in agro viuit. Apud Pollucem tamen ἀγροῖκος, penultima circunflexa exponitur ὁ ἐν ἀγρῷ ζῶν. id est in agro viuens, vel Ruri viuens. Alii tradunt ἄγροικος proparoxytonũ, Attica, ἀγροῖκος autẽ cõmuni lingua dici. At ego hic aliud non possũ quã scripturã qualẽ in variis autorum locis reperi, proferre. Arist. Nubibus, ἄγροικος ὤν, ἐξ ἄστεος. vbi dicit Strepsiades, se quũ esset ἄγροικος, i. rusticus, duxisse in vxorẽ neptẽ Megaclis,

quæ ex vrbe erat. hìc ἄγροικος in omnibus vulgatis editionibus legitur, proparoxytonum. Paulo antè dictum erat à poeta ἄγροικος βίος, rustica vita (est enim ἄγροικος etiam adiectiuum) cum eodem accentu. Eodem modo & apud Pollucē ἄγροικον μέλος & ἄγροικον μοῦσαι habes ὠξυπαροξυτόνως, pro Rusticum carmen, Rustica musa. At illum Aristophanis locum quem primum citaui, enarrans scholiastes, habet ἀγροῖκον circunflexa penult. φήσας ἀγροῖκον αὐτὴν εἶ), πῶ δέῃ μαῖκα, πολιτικήν. sedenim apud Suidam, vbi eadem verba extant, ἄγροικον eodem accentu quo in ipso textu Aristophanis legitur.

A Ἀγροῖκος (inquit idē Eustathius) ὠξυπερισπωμένως, Imperitus. Ac pro Eustathio locos qui facerent inueni nonnullos: ex quibus sunt hi duo, Platonis vnus, Suidæ alter. Apud illū enim in Symposio legitur, περὶ σοῦ τι ἐγὼ ἀγροῖκον δοξάζων. apud hunc autem in explicatione vocis ἀληθῆος, citantur hæc Aristophanis verba, ὡς ἀληθὲς εἶ καὶ σκαιός. subiungitúrq; statim scribi etiam ἀληθοῖκος pro ἀληθῆος. At non paulo plures reperi pro iis facientes qui dicunt ἄγροικος, quum imperitum significat, inscitum, illepidum, inurbanū (quod etiam sonat

C vox Rusticus metaphoricè sumpta) esse proparoxytonum. Idem Aristoph. in eadē comœdia, Οὐκ εἶδον οὐπω ἄνδρ' ἄγροικον οὐδένα, Οὐδ' ἄπορον, οὐδὲ σκαιόν, &c. Plut. Artoxerxe, ἐδόξεν ὡῶ ἄκαιρις τοῖς παροῦσιν εἶ) καὶ ἄγροικος. Quidam comicus apud Athenæum, lib. 7, τὴν ἄγροικος, οὔτε παιδείαν ὅλως εἰδῶα. Aristot. Rhet. 1, οὐ γὰρ τῶν τὸ Φ' ὡσαύτως ἄγροικος ἀν καὶ πεπαιδευμένος εἴπειεν. vbi obiter obserua ἄγροικον opponi τῷ πεπαιδευμένῳ, vt in proximè præcedente exemplo copulantur ἄγροικος & ἀπαίδευτος.

D nā id valet, οὔτε παιδείαν ὅλως εἰδῶα. Theophr. in Characteribus, ὁ δὲ ἄγροικος, ποιοῦτός τις εἶος, &c. Sed & in illo ipso Suidæ loco cuius modò memini, statim post ἀγροῖκος sequitur ἄγροικος pro eodem, nulla (opinor) cum ratione. Nisi fortè prius ἀγροῖκος, vtpote in ipso textu poetæ, ὠξυπερισπωμένως scriptum est Atticè. Deniq;, vt vt sit, pro rustico in propria significatione, & pro rustico per metaphoram, multo pluribus in locis reperio ἄγροικος proparoxytonum, quàm ἀγροῖκος properispωmenō. sit igitur penes vetustissima exemplaria fides. Cæterùm in comparatiuo non rarò vsurpant hoc nomen in hac metaphorica significatione sumptum: vt quidā comicus apud Athenæum, ἀγροικότερός εἰμι. ὡς δ' ἁπλῶς μοι δῆλον. Isocrates, εἰ καί τις ἀγροικότερον εἶ) φησὶ τὸ ῥῆμα. Plato in Apologia, εἰ μὴ ἀγροικότερον ὦ εἰπεῖν. Libanius in legatione ad Iulianum, οὐδεὶς ἐκείνων ἀγροικότερόν τι φθέγξεται; Dicunt autem ἀγροικότερον quum non planè rusticum significare volunt, sed duntaxat aliquantum rusticum. Latini Subrusticum & Subagreste dicunt, præpositione Sub diminutionem his in vocibus, vt in

F aliis multis, indicante.

— Ἀγροίκως, Aduerb. Rusticè, Rustico more. Theocr. in Bucolisco, οὐ μεμάθηκα Ἀγροίκως φιλέειν. Itē, Imperitè, Illepidè. Philostratus in quadam epistola, σὺ δὲ ἀγροίκως ἐποίησας, μόνη κοιμηθεῖσα ἐν ῥόδοις. Et ἀγροικοτέρως in cōparatiuo, Subrusticè, Plato Pol. 2, καὶ δὴ κἀν ἀγροικοτέρως λέγηται.

Ἀγροικίας, ου, ὁ, pro ἄγροικος apud Gregorium, p. 203. nisi sit menda, vt scribit Bud. in suo lexico.

G Ἀγροικία, ας, ἡ, Rusticorum habitatio, Locus in quo rustici habitāt, ἡ τῶν ἀγροίκων οἴκησις, inquit Eustathius. Ager, Rus, Villa. Athenæus, εἰς τὸ ὄρος ἐμῴκωθροι, παῖς ἀγροικίας κακοποιοῦσι πολλοὶ σωφροιδέντες. Plutarch⁹, ὁ δὲ δῆμος τῆς ἀγροικίας περιδυόμενος, καὶ παῖσῶμα πῶς παιδὸς ὀντυχών. Idē, ἡ δὲ ὅπῃ τῆς ἀγροικίας ἰῶν, ἐγκύμων τυγχάνουσα. id est, In agris versabatur.

Ἀγροικία, Rusticitas, Inurbanitas. Plut. in Præc. de sanitate, τὸ δὲ ἀγροικίας φοβηθέντα δόξαν, εἰς πλθυεῖπν, ἢ φρενῖτιν ἐμβαθεῖν ἑαυτὸν, ἀγροίκου πρὸς ὡς ἀληθῶς ὄντι. Aristot. in Ethicis ὑπερβολὴν mediam esse dicit inter ἀγροικίαν &

H βωμολοχίαν.

Ἀγροικικός, ου, ὁ, Rusticanus. Vt à Rus fit Rusticus, à Rusticus fit Rusticanus: sic ab ἀγρὸς fit ἄγροικος, ab ἄγροικος deinde ἀγροικικός. Sed rarum est apud veteres scriptores hoc verbum. ἀγρεία ἀοιδὴ Suidas explicat ἡ ἀγροικική. Sic ἀγροικικὴ παροικία, in Canone 17 Chalced. concilii. Apud

A Athenæum lib. 11, pro ἀγροικῆς legendum fortasse ἀγροικικῆς: hoc in loco, τὸ δὲ κιστυβιοῦν, φησὶ, λέγεται ὅθεν σωφόδου ἀγροικῆς. Quòd si errore vacat hæc scriptura, ἀγροικὸς dicemus dici pro Rusticus, siue Rusticanus. nam & Nicandri schol. quodam loco dicit λέξιν ἀγροικήν.

Ἀγροικίζομαι, F. ίσομαι, reponit Bud. αἰσηπαρῶ, Rusticè ago vel loquor, Ineptio. Plato in Theæteto, Οὔπ πω ὦ Θεόδωρε ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικίζομαι, ὠξυθυμούμενος ὑμᾶς ποιῆσαι δῆλον ἐκείνοθεν; Θ. Οὐχ ἥκιστα ὦ Σώκρατες ὅσοῦτον αὖ ἔτι ἄγροικον.

B Apud Gregorium ἀπαγροικισμένος (participium à verbo composito ἀπαγροικίζομαι) dicitur Qui est ad mores rusticos redactus.

C. Ἄγραυλος, ὁ καὶ ἡ, In agro siue in agris stabulans, ἐν ἀγροῖς αὐλιζόμενος, Hes. In agro pernoctans, idem Hes. Sic ἐνοῖς ἄγραυλος dicitur ab Homero, Od. μ, & Il. ω. Sic ipsi quoque pastores apud Homerum pariter & Hesiodū, ποιμένες ἄγραυλοι. vt apud D. Lucam ποιμένες ἀγραυλοῦντες. Componitur ex ἀγρὸς & αὐλή. quasi habens ἐν ἀγρῷ αὐλὴν, id est habens in agro stabulum. Propriè igitur est In agro stabulās. quæ expositio magis conueniet quū dicitur de bouēat quum Hesych. ἄγραυλοι explicat In agro pernoctātes, respicit, opinor, ad ποιμένες ἄγραυλοι.

Ἄγραυλον Hesychius exponit etiam Quod sub dio est, Desertum.

Ἄγραυλος, pro ἀγλαός, id est, Splendidus, Pulcher, vide in Ἀγλαός.

Ἄγραυλος, vna ex Cecropis filiabus, in cuius templo ephebos iurare mos erat, vt ex Demosthene discimus. Et ita apud Plutarchum in Alcibiade in. elligi debet, καὶ τὸν ἐν ἀγραύλα (vel potius ἀγραύλου in Agraulæ, sub. templo) ὠξεβαλὸν ὅρον ἀεὶ τοῖς ἐφήβοις ὅρκον ἔργα βεβαιοῦν: nō

D vt vertitur in vulg. lex. ἐν ἀγραυλῳ, ruri. quasi videlicet non esset nomen proprium, sed appellatiuum. Quòd si etiam appellatiuum esset, id significare non posset. neque enim ἄγραυλος idem valet quod ἀγρὸς, id est rus.

Ἀγραυλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἄγραυλος. vt ἀγραυλεῖ κοίτῃ, apud Nicādrum, τῇ ἐν ἀγρῷ κινομένῃ, quæ fit in agro. vbi ἀγραυλεῖ non retinet significationem inclusam τῆς αὐλῆς.

E Ἀγραυλία, ας, ἡ, Stabulatio in agro, Pernoctatio in agro.

Ἀγραυλέω, ῶ F. ήσω. P. ηκα. Stabulo in agro, Pernocto in agro. vt ποιμένες ἀγραυλεῶντες, apud D. Lucam, Euang. c. 2. Sues noctu in agris iacentes Strabo ἀγραυλεῖν dixit, αἱ δὲ ὗες καὶ ἀγραυλοῦσι, ὕψει καὶ ἀλκῇ διαφέρουσαι.

Ἀγραυλεῖν, inquit Budæus, vt Συραυλεῖν, pro Rusticari, Ruri esse. ὁ δ' Νουμᾶς ἐκλιπὼν τὰς ἐν ἄστει διατριβὰς, ἀγραυλεῖν τὰ πολλὰ καὶ πλανᾶσθαι μόνος ἠθέλε.

C. Ἀγροχείτων, ονος, ὁ, Vicinum agrum seu fundum, aut vicinam villam habens, Plut. ἀγροχείτονες καὶ πλεῖχωροι. Synesius, γειτῶνες ἢ ἀγροχείτονες, ἀδαίμονες. Cōponitur ex ἀγρὸς & γείτων.

C. Ἀγροδίαιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, In agro vitam agens, aut Agrestē seu rusticam viuendi rationē sectans. Propriè ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος. ex ἀγρὸς & διαιτα.

Ἀγροδίαιτος à Gellio ponitur pro Rusticus, id est Inscītus, Illepidus (quòd rusticum vitæ genus tale sit) lib. 1, cap. 5, Dionysia malo equidem esse quàm quod tu Tor quate, ἄμουσος, ἀγροδίαιτος, ἀπρέπεστος.

C. Ἀγροδότης, ου, ὁ, Agrorū dator. sed accipitur & pro Venationis dator, deducendo ab ἄγρα. Vide igitur & infrà inter composita ab ἄγρα.

C. Ἀγρόμυθος, ου, ὁ, In agro cōmorās, & in vrbē nō accedēs, vt inquit Hesych. Componitur autē ex ἀγρὸς & μύθω, vt sit ad verbum, In agro manens. vt ἀστυμύθης cōtrà, In vrbe manens. ex quo & nomen proprium factum est.

C. Ἀγρόνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, cum accentu in antepenult. In agro commorans, In agro versans. ἀγρόνομοι Suidas explicat οἱ ἐν ἀγροῖς διάγοντες, id est, in agris vitam degentes. sic & Hesychius. Od. ζ, νύμφαι ἀγρόνομοι appellātur αἱ περὶ ἀγρὸς νεμόμεναι, accipiendo νέμεσθαι ἀγροῖ pro Habitare siue Incolere agros, vt Homerus dicit, ἀνθρώπων οἳ πόλιν νέμον). Vel, Ἀγρόνομος, Qui aut quæ in agro pascitur, Sive vbi agrestes agrestiāve pascūtur: accipiendo νέμεσθαι in propria signific. Sic apud Soph. in Œd. tyrāno dicūtur Apollini gratæ esse πάνας ἀγρόνομοι, vbi sch. ἀγρόνομοι explicat ἔνθα τὰ ἄγρια νέμεται), i. vbi agrestia pascūtur,

hoc est fera animalia. Sed in vulgaribus exemplaribus A ἀγρονόμοι malè legitur παροξυτόνως. Apud Suidam autē in versu quē ex Epigr. affert, ἀγρόνομος μοῦσα dicitur cicadæ, tribuēdo eius carmini quod ad eam pertinet. est enim ipsa ἀγρόνομος. id est in agris pascitur, quos etiam incolit. Eust. apud Dion. De situ orbis ἀγρόνομοι Μασυλῆες scribit itidē ὠξυπαροξυτόνως, vt pass. significationē habens, eadē forma qua ὠξυστόμοι παῖδες dicūtur. exponit autem ἀγρόνομοι, qui in agris degunt, aut qui more ferarū bestiarū degunt. Sic enim intelligo κατὰ τὰ ἄγρια.

B Ἀγρονόμος, cum accētu in penult. In agro pascens, aut Agrestia pascēs. vt apud Hom. in loco modò posito, Ἀγρονόμοι νύμφαι (si secū dū alios παροξυτόνως scribatur) In agro pascētes, αἱ ἐν ἀγρῷ νέμουσαι. aut Quæ pascunt agrestia. i. feras, αἱ τὰ ἄγρια νέμουσαι. Atq; ita fortasse exponi possit in illo Soph. loco hoc vocabulū, seruādo eū quē habet in vulg. edit. accentū. Nam quū Apollo sit νόμος, i. pastoralis, meritò amat ea loca quæ pascūt. i. quæ pascua feris suppeditāt. Quanquā si dicamus ei grata esse

C loca in quibus feræ pascuntur, (vt sit ἀγρόνομοι) cōdem res redibit. Sic & ὕλη ἀγρόνομος vel ἀγρονομος scribi volūt, vt sit ἐν ᾗ τὰ ἄγρια νέμονται, vel ἡ τὰ ἄγρια νέμουσα. A quibusdā autē illud ἀγρονόμοι νύμφαι exponitur αἱ νέμουσαι τοῖς ἀγροῖς, id est διοικοῦσαι, vt agrorum præsides.

Ἀγρονόμος, Nomen magistratus quæ ad rura suburbana agrósque vrbi vicinos pertinebāt administrātis: qui & ὑλωρὸς dicebatur. Arist. Pol. 6, ἀλλὰ πᾶσι τὴν χώραν δεῖ καὶ τὰ πρὸς τὰ ἔξω τῶν ἄστεος [ὀχυρ.] καλῶσι ὑλωροὺς τὰς τοῦτο οἱ μὲν ἀγρονόμους, οἱ δὲ ὑλωρούς. Est & in 7. HINC Ἀγρονομία, Administratio quæ ad ἀγρονόμον pertinebat, Ma-

D gistratus quē gerebat ἀγρονόμος. Ita dicuntur vt ἀγροεκνομος ἀγροεκνομία, ἀσυνόμος ἀσυνομία, verbo νέμειν hic significāte gubernare seu administrare.

Ἀγροφύλαξ, ακος, ὁ, Agri custos.

¶ Ἄγριος, ᾳ, ὁ, Agrestis. vt enim adiect. Agrestis apud Lat. interdū pro rustico siue rusticano & rurali, interdū pro fero vsurpatur: sic ἄγριος apud Græcos. Sed rara est illa prior significatio. nec ἄγριος de homine dictū, pro ἄγροικος, siue ἀγρότης, aut ἀγροιώτης (1. Rustic⁹, Agrū incoles)

E adhuc legere me memini, nec à Græcis lexicographis adnotatū reperio. At de rebus dictū, & quidē reb⁹ quas agri producūt, obseruaui. vt apud Ath. maluaἀγρία opponitur hortēsi, l. b. 2. Sic ἄγριος ἐλαία siue ἀγρία, quæ & per cōpositionē ἀγριελαία dicitur: vt ἀγρία μαλαχη (quæ & ἀγριαμαλάχη à Nicādro dicitur) ἀγριομαλάχη. Latini herbas erraticas pro agrestibus dicūt nōnūquam, & satiuas illis opponūt. Paul. in Atticis, σπείροντες μὴ ἰδέν, ἀπὸ δὲ ἀμπέλων ζῶντες ἀγρίων. Sic ὕλη ἄγριος apud eundē Ath. & apud Herod. agrestis, quæ & sylue stris dici potest. Sic & animalia quædā ἄγρια dicta obseruaui ad differentiā

F aliorū eiusdē generis quæ inter homines alūtur & velut domestica sunt: οἰκοτρόφα vocant Græci. Sic oues ἄγριοι apud Xen. asini ἄγριοι (qui & ὄναγροι nomine cōposito apud eundē dicūtur. Sic ἄγριοι σύες (qui & σύαγροι cōpositē) & ἄγριοι αἶγες appellātur: & ab Hō. ἀγρόπροι σύες nominantur etiā, & ἀγρότεραι αἶγες. Vtplurimùm verò ἄγρια opponūtur τοῖς ἡμέρεσι, animalia præsertim, nōnūquā & quæ terra gignit: vt apud Xē. in Cynegetico, ὅσα γὰρ ἡ γῆ τρέφει, τὰ μὲν ἡμερα συλλαμόμενα, τὰ δὲ ἄγρια γηράδεα λέλυπται. vbi ἄγρια nō ad differentiā hortensiū, sed agrestia natura. sic quū δρῦς ἄγρια φύλλα) nō ad differētiā τῶν κηπευομένων, sed quæ natura est agrestis. i. in agris nasc. s. Præsertim verò eas quæ in mōtib⁹ nascūtur arbores ἄγριας vocāt. Sic & ἄγριος λέων, aut πάρδαλις, nō ad differētiā, sed natura ἄγριος. i. fer⁹. De qua signif. mox dicā.

Ἄγριος Budæus exponit Rusticus, qui vrbanitatē nō nouit, nec ferre potest. qui & ἀγροικος vocatur. Arist. in Ethic. 4, ὁ δὲ ἄγριος εἰς τὰς ποιότας ὁμιλίας ἀχρεῖος. Ego existimo verti posse hoc loco, Agrestis moribus & incultus, Horridus & incultus vir, vel Subhorridus, ex Cicerone. Ideo autē libēter Inculṭ⁹ & horridus interpretor, quòd & ἄγριος τόπος apud Platonē De legibus is sit

H qui Latinis propriè Incultus & horridus diceretur.

Ἄγριος, Ferus. Quoniā & fructus agrestes aliis acerbiores sunt minúsq; mites, & animalia agrestia domesticis

A vtplurimùm sunt minus mansueta, hinc factum est vt ἄγριος Græcis, vt Latinis agrestis, per metaphoram pro fero sumeretur. Propriè autem ἄγριος dicitur feritatem habens qualis est animaliū quæ fera dicuntur. hoc autem coniicio ex eo quòd ἄγρια dicuntur interdum ab solutè ipsæ feræ & quòd ἀγριοῦσθαι pro θηριοῦσθαι vsurpetur. Alioqui dicitur & ἄγρια θηρία. vt Isocr. in Panath. θηρίων δὲ ἀγελωτάτων καὶ πλείστης ὠμότητος μετεσχῶν.

Ἄγελος de homine dictū, Ferus, Immanis, Immitis, Atrox, & quod apud Latinos sonat nōnū quā Barbar⁹, vt Cic. dixit, Immanis ac fera ac barbara gēs. Od. α, Ἄγελον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότα, οὔτε θέμιστας. Od. α, — χαλεπὸς δέ μιν αὐδρὸς ἔναιον Ἄγελοι. Od. ιι, — ἠ ἄγελα φῦλα γιγάντων. Plato imitatus Hom. ἄγελος & χαλεπὸς copulauit in Minoe, τὸν δὴ Μίνω ἄγελόν τινα καὶ χαλεπόν. Apud Xen. Pæd. 1, ἄγελοι & θεῶδοι opponūtur. Interdū Ἄγελος de homine dicitur iūctū alii epitheto: vt Il. ζ, Ἄγελον αἰχμητήν. q. d. Ferocē bellatorē siue atrocē. i. ferociter siue atrociter bellātē. Suid. ait Menādrū, quēdā aleæ supramodū deditū appellasse aleatorē ἄγελον. Sic Latinis immanitas aliquā do nescio quid tale sonat: vt ἄγελος κυβευτὴς dici possit, Aleā immaniter amās, vel Aleā immani studio persequēs. Nā immane studiū loquendi dixit, vt opinor, Ouid. Cæterū Eust. tradēs ἀγέλοις in illo Od. α loco dici prædones, ait Cōœdiū homines ἀγέλους appellare, aliā notādo improbitatē. sed quæ illa sit, non addit. Existimo autē intellexisse de ea significatione qua ἄγελος signif. παιδεραστάς. de qua vide Suid. & Aristo. sch. in illū ex Nub. versū, Ἄγελον πιὰ τὴν λασίων τοῦτον, εἶον περ τὴν Ξενοφάνη.

Ἄγελος de rebus dictū. Cic. apud Plat. τὸ θηλῶδες τι καὶ ἄγελον τῆς ψυχῆς μέρος, vertit, Illa pars animi in qua feritas quædā sit atq; agrestis immanitas. vt videre potes in Cic. lex. à me edito. Ἄγελος πόλεμος, Il. ρ, Atrox bellū: & Ἄγελος μῶλος, eodē l. sicut & ἄγελος αἰχμητής (vt modò dixi) Atrox bellator. Possit etiā ferū bellū dici. Eust. exponit ἀγελοποιόν. i. Feritatem inducens. Ἄγελος θυμός, Il. ι, Ferox animus, vel Crudelis mēs, Ferū pectus: vnde & cōpositū ἀγεληθυμος. Ἄγελος χόλος, apud Hom. Il. η, & alibi itē ἄγελον μθος, Il. χ. & Ἄγελος ὀργὴ apud Phocylidē, & Ἄγελον μῖσος apud Luc. nomine Atrox videntur reddi cōmodè posse, siquis aliud quàm Ferū quærat. At Erasmus hūc Luciani locū exponēs, μῖσος ὃ ἄγελον, φασὶ, ὡδὰ πάντων ἔχις δὴ τὴν βδελυεία, nō intellexit ἄγελον dici in hoc loquēdi genere metaph. sūpta à feris bestiis: sed ἄγελον μῖσος appellari agreste odiū, id est quale esse solet hominū rusticorū: quia rustici plerūq; misanthropi sūt, & acerbi⁹ atque implacabilius oderūt. Vide meā annot. in prouerbium Odiū agreste, quæ cum aliis est in calce Chiliadum Erasm. à patre meo excusarum.

Ἄγελον ἕλκος, Ferū vlcus. Theocr. (aut quisquis est autor epit. Adonidis) Ἄγελον, ἄγελον ἕλκος ἔχει κὴ μικρὸν Ἀδωνις, Μεῖζον δ' ἁ κυθέρεια φέρει πτερκάρδιον ἕλκος. vbi poeta ludit elegāter in cōparatione duorū vlcerū, vnius in corpore, alterius in animo: epithetū ἄγελον ab illo ad hoc transferens. Propriè enim vlcera sunt corporis, de quibus vsitata medicis translatione ἄγελον dicitur: de iis videlicet, quæ talia sunt vt nulla curatione mitescāt, sed quasi recrudescant potius. Huc pertinet ἀγεία ψώρα. Celsus de scabie loquens, Quo asperior est, quóq; prurit magis, eo difficilius tollitur. Itaq; eā quæ talis est, ἀγείαν (i. feram) Græci vocant. Hesy. h. autem ἀγελοψωρία dicit esse morbum, aliud non addens. ἀγελοψωρία, inquit, νόσος, καὶ ἀγελοκεχῶσα.

Ἄγεια, Feræ. vt enim Latinè Feræ absolutè dicitur, subaudito nomine substant. Bestiæ, aut Belluæ, aut Animātes: sic Græcè ἄγεια interdū subauditū habet ζῶα. Schol. Soph. ἀγρόνομοι, εἴδα τὰ ἄγεια νέμεται. ὅσοι τὰ μὴ ἥμερα θηρία. Eust. exponens ἀγρόνομοι Μασυλῆες apud Diō. De situ orbis, dicit significare etiā posse τοὺς κὴ τὰ ἄγεια νεμομένους. i. ferarum more degentes. Primus autem Homer⁹ ita est vsus, Il. ε, Βοήθειν ἄγεια πάντα τά τε πρέφει οὔρεσιν ὕλη. Apud eundem poetam ἄγεια itidem in plur. genere neutro ponitur etiam pro ἀγειότητα. i. feritates: vel potius ἀγειότητα, feritatem, singulari numero. Il. ω, — λέων δ' ὡς ἄγεια οἶδεν. Item Ἄγεια aduerbialiter pro ἀγείως apud Hesiodum in Aspide, Ἄγεια δερκομένου.

Ἀγρίως, Aduerb. Ferè, Immaniter. A

Ἀγριαί, άδος, ἡ, pro ἀγρία, Agrestis. Nicand. Theriacis, Ἠὲ καὶ ἀγριάδος μαλάχης εἴκωμονα καρπόν. Sic φησὶ ἀγριάδες, Apoll. 1 Argō. & ἀγριαὶ ἄμπελος, Labrusca, l. Epigr. 1, quæ & ἀγριάμπελος.

Ἀγριόεις, εντος, ό, pro ἄγριος, Agrestis. Item pro ἀγριοποιός, id est Ferum siue feros reddens, Feritatem inducens, apud Nicandrum Alexiph. Ὡς δ' ὁπότ' ἀγριόεσσαν ὑποθλίψαντες ὀπώρην. hic enim per ὀπώρην vuam intelligit.

Ἀγριότης, ητος, ἡ, Feritas, Immanitas. opponitur τῇ πραότητι apud Platonem in Symposio, πραότητα μὲν πολὺ πλείω, ἀγριότητα δ' ἐλάττω. B

Ἀγριοσύνη, ης, ἡ, Idem in Epigr.

Ἀγριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ferus, ἄγριος. vel Feritatem præ se ferens.

Ἀγριμᾶος, ου, ὁ, Ferus, Ferinus. Opponūtur enim ἀγριμᾶαι τοῖς πθηνοῖς. vt ostēdit Eustathius ex hoc loco, πολλὰ μὲν θηρῶν ἄγριμάων ἔγκειται πεπνυμένα, πολλὰ δὲ σῖτα καὶ ἠμέρων ὀρνίθων. Citantur autem & ab Athenæo hæc verba. C

C. Ἐπάγριος, pro simplici ἄγριος, Agrestis, Ferus. Citatur ex Anthol. epigr. C

C. Πανάγριος, Omnino ferus. Exponitur & Præferox in hoc Phocylidis loco, — ἀπὰρ σκυλάκων πανάγριος.

C. Ἀγριάμπελος, ου, ἡ, Labrusca. quæ & separatis vocibus dicitur ἄμπελος ἀγρία, item ἀγριαὶ ἄμπελος, Epigr. l. 1.

C. Ἀγριόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fero animo præditus, Ferum & immane pectus habens. Compositum ex duobus nominibus quæ separatim posuit Hom. Il. 1, hoc in versu, Ἄγριον οὐ πίθηκοι θέπ μεγαλήτορα θυμόν.

C. Ἀγριοπηγοί, Carpentarii, Fabri erant plaustrorum artifices, & ex omnibus agrestibus lignis opera conficiētes, Schol. Aristophanis in Equitum versum hunc, Οἴμοι, σὺ δ' οὐδὲν ἐξαμαξουργεῖ λέγεις. addens huiusmodi ἀγριοπηγοὺς Atticis ἁμαξουργοὺς appellari. Carpentarii Latinè à quibusdam dicuntur, quanquam carpentum certum plaustri genus erat. In vulg. lexicis ἀγριοπηγοὶ exponitur Caprarii. Componitur autem ex nomine ἄγριος & verbo πήγνυμι. D

C. Ἀγριοποιός, ό, ὁ καὶ ἡ, Ferum reddens, siue efferatum, Ferus, Feritatem inducens. ἄγριος πολεμικός, inquit Eustathius, dicitur quasi ἀγριοποιός. & schol. Nicandri ait ἀγριόεσσαν ὀπώρην ab eo dici pro ἀγριοποιόν. E

Ἀγριοποιὸς dicitur Æschylus ab Aristophane, quòd faceret heroas feros & immanes. id est, eos induceret immanes. Ita Suidas explicat, citans hæc Aristophanis verba, ἀνθρωπον ἀγριοποιόν, αὐθαδέστατον, &c. Locus est in Ranis. Compositum ex ἄγριος & ποιέω.

C. Ἀγριόρνιθες, Feræ gallinæ, apud Theophilum, lib. 1 Inst.

C. Ἀγριόφωνος, ου, ό καὶ ἡ, Agrestem seu ferā vocem habēs. Od. θ, Οἵ τε μέγ' ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντας ἀγριόφωνοι. Vbi Eustathius ait Lemnios dici ἀγριόφωνοι, eadē ratione qua Caras, βαρβαροφώνους: aut quòd latrocinia exercere, ideóque & agresti sermonis genere de industria vti sint soliti. Compositum nomen ex ἄγριος & φωνή. F

C. Ἀγριοχηνάριον, Feri anseres, apud Theoph. 2 Instit. Ex ἄγριος & χήν, vel potius χηνάριον, diminutiuo. ac propriè ἀγριοχηνάρια sonat Parui anseres feri.

C. Ἀγριωπὸς, ός, ὁ καὶ ἡ, Agrestē aspectū habēs. Qui est agresti vultu aut fero. Plutarchus, de Mario loquens, τὸ ἀρρέναπον τῶν προσώπου. Compositum ex ἄγριος & ὤψ, ωπος. eo modo quo ἀρρέναπός. G

¶ Ἀγριόω. F. ώσω. P. ωκα, Agreste reddo. Item, Effero, id est efferatum reddo. Vel simpliciter, Exasphero. In passiua voce frequentius vsurpatum reperitur ἀγριοῦμαι, apud Theophr. 5 De pl. causis, τὰ ἀγριούμενα, quæ fiunt agrestia. At πρόσωπον ἠγριωμένον, Xen. Pæd. 1, Facies efferata. & eodem modo Eurip. Oreste, Ὡς ἠγρίωσα πλόκαμον αὐχμηρὸν πάλαι. Apud eundem in Electra, ἀγριοῦσθαι videtur dici ferociens, & quem ἄγριος χόλος αἱρεῖ, vt Homerus loquitur. H

Ἀγριωτὸς, ού, ὁ, Efferatus. Nomen verbale factum ex ἠγρίωται tertia persona præteriti τοῦ ἀγριοῦμαι.

C. Ἀπαγριόω & Ἐξαγριόω, & Ἐπαγριόω composita. Ἀπαγριόω, Agreste seu sylueſtre reddo. vnde passiuum ἀπαγριοῦμαι apud Theophr. lib. 8, cap. 8. hist. pl. pro Sylueſtre redditur, aut fit: pro quo Gaza Sylueſtrescit. Item Effero, vel simpliciter, Exaspero, Irrito. Hinc Ἀπαγρίωσις, Ipsa actio qua aliquid sylueſtrescit, Mutatio in sylueſtrem naturam. Gaza sylueſtrem habitum interpretatur lib. 4, cap. 6. Theophr. De hist. pl. δῆλα πλὴν τρυφὴν δὲ καὶ ὀργὴν ἡ ἀπαγρίωσις. Est etiā Efferatio, Exasperatio. SECVNDVM Ἐξαγριόω, idem: à quo itidem fit Ἐξαγρίωσις, idem valēs quod Ἀπαγρίωσις. TERTIVM Ἐπαγριόω, eandem & ipsum significat. habet: sed minus est vsitatum.

¶ Ἀγριαίνω. F. ανῶ. Ἠγρίαινεν vt & ἀγριοῦν, Efferare significat, Efferatum reddere, & interdum simpliciter Exasperare: sed vsitatius est ἀγριοῦν in actiua significatione quàm ἀγριαίνειν. ‖ Item ἀγριαίνω pro Tyrannū facio (inquit Budæus) apud Plutarchum in Galba. Idem valent composita διαγριαίνω & ἐξαγριαίνω.

Ἀγριαίνω, Neuraliter positū. Ferocio, Ferociter ago, Efferor efferaris. Plut. De audiēdo, ἀγριαίνουσαν πρὸς ὀξὺ παρόντας, αὖ δὲ πρὸς χάνταν τὴν λέγοντα. Gregorio, οὐ θυμῶν θαυστέον ἀφ' ἑξοιδεῶντα καὶ ἀγριαίνοντα. Diō. Hal. Archæol. 1, ἡ δὲ λύκαινα ὁ μάλα ἀγριαίνουσα τοῦ ἀνθρώπου τῇ πρεσβυτῇ. Hesychius ἀγριάνειν explicat ἀποίητον, id est Succēsiuit, Iratus est vel irata est. Sed ἀγριαίνειν est pro ἠγρίαινεν.

Ἀγριαίνομαι. F. ανοῦμαι, Passiuū, idem quod ἀγριαίνω neutraliter positum in proximè præcedētibus exemplis. Plut. in Antonio, de tributorum exactione loquēs, πρὸς τὸ ὀφεῖν τὸ ἠγριαίνοντα, πρὸς χρέος ἐκπίπτοντας δὲ ἠσυχάζον.

C. Διαγριαίνω & Ἐξαγριαίνω cōposita, idē signif. Διαγριαίνω, Effero, vel Exasphero, Exacerbo. Vnde passiua Διαγριαίνομαι & Ἐξαγριαίνομαι, Efferor, vel Exasperor, Exacerbor. Plut. De rep. ἀπὸ τοῦ λόγου ἤρξατο ἀγριαίνεσθαι, cœpit oratione exacerbari, vel exasperari. Vsitatior fuit Ἐξαγριαίνω & ἐξαγριαίνομαι quàm διαγριαίνω & διαγριαίνομαι. D

¶ Ἀγριάζω, Ferus sum, vel potius, Ferus fio. Hesychius tamen ἀγριάζε exponit, Ferus esto.

Ἄγρα, ας, ἡ, Captura, Venatio, Res quam capimus, & ipse capiendi actus, Quod venamur, & ipse venādi actus pro ipso venandi actu, (& quidem latè venatione accipiēdo vt apud Latinos) Odyss. μ, Καὶ δὴ ἄγριην ἐφέπουσιν ἀλιπλοΐῃς αἰόλῃσι, Ἰχθῦς ὀρινθάς τε, φίλας δ', τὴ χείρας ἵκοιτο. Od. χ, — χρύσεαι δέ τ' αἶρες ἄγραι. Plut. Sympos. 8, πανὸς ἰχθὺς ἄγρα καὶ σαρδωνία. Xenoph. in Cynegetico, τὸ μὲν θῆρα θεῶν, Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, ἄγραιαι κύνες. Herodot. 1, φύλακα παιδὸς σεῦ μοῦ χρήζω ἐξαγαγεῖν ἐς ἄγρην ὁρμεώμενον. Pro ipsa venatione, i. præda venatu quæsita, Luc. in dialogo ἁλιεῖς inscripto, σώπησον, ὦ φιλοσοφία, καὶ τὰ ἄγραν ὠθεῖ ὤμε. Xenoph. Cynegetico, ἐκὼν μὴ, &c. ἐκ αὐτῶν ἔλοιεν ἄγρας. Antiphilus in epigramm. suo de polypo & lepore, Ἄγρης χρυσείης πρέσβυς καὶ ἐναλίης. E

Ἄγραι, Locus Atticæ extra vrbem, templum Cereris inquit Hesychius. Suidas quoque Cereris templum esse ait, apud quem ἄγρα singulari numero legitur. Apud Etymol. itē Ἄγρα, Δήμητρος ἱερόν: sed & pluraliter, inquit, ἄγραι pro loco. At Pausanias de eo sic, Traiecto autem Ilisso locus Agræ dictus, & templum Dianæ quæ ἀγροτέρα dicitur.

Ἄγραι dicebantur etiam milites quidam. Idem Hes.

Ἄγρηθεν, Aduerb. Ex venatione, ἀπὸ τῆς ἄγρας. Apoll. in Argonaut.

Ἀναγκαία, Tempus nō venandi, vt interpr. Bud. in hoc loco Xenoph. καὶ ὅταν ἀναγκαία ἐμπίπτῃ, ἀναλύειν χρὴ τὰ θηρεύματα πρὸς τὴν ἀναγκαίαν πάντα.

Παναγρον, ου, τὸ, Retis genus sic dictum, vt opinor, quasi πᾶν ὅπερ ἄγρεται ἀγρεῦον, id est omne genus prædæ capiēs. nū πάναγρον ex ἄγρα fit, non ex ἀγρεύω, licet Hesychius πανάγρου exponat τοῦ πάντα ἀγρεύοντος. Sic & πάνθηρον rete quod omnis generis feras concludit. Hom. Il. ε, v. 482, Μήπως οὐς ἀλίσῃ λίνου ἀλένῃ πανάγρου. Vbi animaduertendū est πάναγρον adiectiui modo iunctum esse cum λίνον. Non dubiū est autem quin illa expositio Hesychii ad hunc locum pertineat. ‖ Quidam πάναγρον aliunde deducendum putauerunt, videlicet ex ἄγρω inusitato pro ἀγείρω, aut ex passiuo ἄγρομαι, vt videlicet fit τὸ παν ἄγρον, id est ἀγαίρον, vel πάνθεν ἀγρόωρον, quòd vndique contrahatur ad comprehendendam prædam.

¶ Ἀγρεύω. F. εύσω. P. ευκα, Venor siue feras, siue aues, siue pisces, Venatu capio. Xen. in Cynegetico, Τοὺς κυνηγέτας μὴ κωλύειν, διὸ τὸ μηδὲν ἢ ὅτι τῇ γῇ φυομένων ἀγρεύειν. Call. hymno in Dianam, Αἰ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μόνον δάκος ἢ πτερόεντα λοιγὸν Θηείων ἀγρεύσω. Bianor in Epigr. Ἀλλά μιν ἀγρεύσαντο δι' ὕδατος. Pass. est Ἀγρεύομαι, Venatu capior. Vtrūque vsurpauit Isidorus in epigr. de polypo & lepore, Ἀγρευθεὶς δ' ἠγρεύθη. id est, captus cepit. sed intellige, venando captus.

Ἀγρεύω, Capto per metaphorā, vt apud Latinos Venor & Aucupor pro Capto. vt ἀγρεύειν δίξαν, apud Phal. in epistolis, Gloriam venari, seu aucupari. Sic ἀγρεύω ὕπνον, Capto somnum, in Epigr.

Ἄγρευμα, ατος, τὸ, Ab ἀγρεύω non ab ἀγρέω, Quod venatu captum est, Præda venatu quæsita. Lycophr. in Alexādra, Αἴθων ἐπακτὴρ καγχαλῶν ἀγρεύματι. Item metaphoricè vt Præda Latinis, Captura, Res quouis modo capta, & studio ac labore parta. B

Ἀγρεύματα, Spolia vocat Euripides in Andromacha, inquit Hesychius.

Ἄγρευσις, εως, ἡ, Venatio, Ipse venandi actus, Prædatio, Captura. Hesychius ἄγρευμα exponit θήρευμα, ἄγρευσις autē θήρευσις. sed θήρευμα & θήρευσις in hac expositione non significant Inuentum & Inuentio (vt in vulg. lex. habetur) sed potius Acquisitum & Acquisitio. C

Ἀγρευτὴς, ῆ, ό, & Ἀγρευτήρ, ῆρος, ό, Venator. Callim. hymno in Dianā, Οὐ μὴν ὀπυκλίπεν Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες Μέμφον' κάστοιο. Theocr. in Idyllio ἁλιεῖς inscripto, Ἰχθύες ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κοὐπ γέροντες. Est enim ἀγρευτὴρ poeticum, ἀγρευτὴς & poeticum & oratorium.

Ἀγρευτικὸς, κή, κόν, Venandi peritus. vt Ἄρτεμις ἀγρευτικὴ θεὸς θηείων Eustath. 1247.

¶ Ἀγρέω, ῶ. F. ήσω. P. ησα, Idē quod ἀγρεύω. vt ī epig. Phaniæ, Αἴ τε σύ γ' ἐν κύρτῳ μελιτερίδας, αἴ τε πν' ἀγρεῖς Μοσμύρον. D

Ἄγρει, imperatiuus est ab Ἀγρέω, ad verbū significās, Venare, Cape. sed hortandi vim habet, idémque valet apud poetas quod Age, Agedum, Agesis. éstque translatum à celeritate quæ adhibetur in venatione: vnde & Eustath. in quodam Homeri loco ἄγρει vulgò esse perinde ac si dictum foret σπεῦδε, Propera, Festina. Od. φ, Ἄγρει τῶν δὴ κεῖνον ἐνὶ μεγάροισι Μελανθεύ. Il. ε, Ἄγρει μοὶ σε ἔπορον Ἀθηναίην ἀγελείην. pro ἄγε δή. Et in plurali Ἀγρεῖτε, Agite, Od. υ, — ἀγρεῖθ' αἱ μὲ δῶμα κορήσαιτο πτιπτόντων. E

Ἀγρεσα, idem quod ἀγρεύσας, Venatio. — ἄλλης ἄλλος ἀπ' ἀγρεσίης. in Epigr.

Ἀγρεύλ, έως, ό, Qui est super venationē, ὁ ὑπὲρ τῆς θήρας, inquit Suidas. Id est, opinor, Venationi præfectus. Ita dictus est Pan, vt ex Apollodoro refert Hesychius. At schol. Apollonii ait Aristeum dictum ἀγρέα, quòd cū eius matre Apollo rem habuisset in agro.

¶ Ἀγρόω, ῶ. F. ώσω. P. ωκα, Idem quod ἀγρεύω.

¶ Ἀγρώσω, Idem quod ἀγρεύω. & de omni genere venationis dicitur, vt de piscium venatione, Od. ε, Ἰχθῦς ἀγρώσσων. Sed Hesychius ἀγρώσσαι exponit etiam Irritū fecit, Frustratus est. F

Ἀγρώστης, ου, ό, Venator. Item Operarius, Hes.

Ἀγρωστής, genus phalangii. Nicand. in Theriacis, Ἀγρωστῆς τέ ἰδὼν ἄλλος, ὁ δ' λύκου εἴσαπ μορφῇ. Ἀγρώστωρ apud eūdem in Alexiph.

Ἀγρωστίνος, ή, ό, Venator. Item Rusticus, & Ἀγρωστίνα, dictæ montanæ nymphæ, Hes. Ideo autem sic dictæ sunt, vt opinor. quòd quum sint venatrices, gaudeant montibus ob ferarum in illis copiam. G

C. Ποδάγρα, Pedica, Tendicula, inquit Bud. citans ex lib. Pæd. Xenoph. δουλοῦσι γὰρ ἀγρεύοντες πόνοις καὶ δρύμασι, καὶ λάφοις πεπαδαγμένοις καὶ ὀρπεδόσαις. Apud Pollucem lib. 5, cap. 4, Ποδάγρα, quæ & ποδόσραξις. ita enim scribit, ἡ δὲ ποδάγρα ἔστι τὰ μὲν ἄρκυς καὶ ὑπόκεισθαι, καλοῦσι δ' αὐ καὶ ποδόσραξιν. Eadem autem deductione dicuntur μωάγρα & γαλεάγρα & βαλανάγρα atque alia quæ suis posui locis, vt μωάγρα in μῦς, & γαλεαγρα in γαλῆ. Etymolog. βαλανάγραν dictum ait τοῦδε τὸ ἀγρεῦειν τὴν βάλανον. quem H sequendo, de cæteris itidem dicemus τοῦδε τὸ ἀγρεῦειν τοὺς πόδας, τὸ μυᾶς, τὸ γαλᾶς: sed vicinior est deductio à nomine, vt ποδάγρα sit ἡ τῶν ποδῶν ὄγρα, & sic de cæteris. ‖ Est etiam ποδάγρα Articularis morbus, de quo vide in ἄγκος.

C. Ζωγρέω, ῶ. F. ήσω. P. ησα, Viuum capio, A cæde cōseruo, Vitæ alicuius parco in bello. ζῶν ἀγρέω, i. ἀγρεύω. Iliad. ζ, Ζώγρει Ἀτρέος υἱέ. Sic Il. κ, Ζώγρει, αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. Thucyd. l. 2, αἰχμάς τε πολλὰς μὲν ἀπέκτειναν, πολλὰς δὲ ἐζώγρησαν. Idem l. 7, ἀπέθανον καὶ ἐζωγρήθησαν πολλοί. Sic apud Xen. & cæteros. ‖ Ζωγρῶ, Viuifico, Vegeto, Vegetū reddo. Il. ε, — τῷ δὲ ποιὴ βορέαο Ζωγρεῖ δόμπνείουσα κακῶς κεκαφήοτα θυμόν. Vbi Eust. exponit αἰνεζωπύρει, ἀγκίφουσα τοῦ ζωὴν. addens, alibi (vt in locis quos modò citaui) apud eundem poetā ζωγρεῖν esse τὸ ζῶν τοῦ τινας ἀχρεῦειν αἰχμαλωσίας νόμῳ. Annotat etiā, quod hîc ζωγρεῖν θυμὸν dixerit, alibi θυμηγορεῖν ab eo dictum esse. Idem Eustath. p. 623, hoc ζωγρεῖν esse ait ζωὴν ἀγκίφειν καὶ τοῦ λειποθυμίαν ἐπανακαλεῖσθαι. Et Hesychius ζωγρήσεται exponit ζωογονήσει. Fuerat autem (secundum hanc significationem & deductionem) ponendū potius in ἀγκίφω aut in ζωὴ hoc verbum: sed duas eiusdem verbi significationes separandas non putaui. Vide ζωάγριον.

Ζωγρία, ας, ἡ, Ipse actus capiēdi viuū, aut viuos. vnde ζωγρίαν λαβεῖν idem quod ζωγρεῖν, Capere aliquē cum vitæ conseruatione. Herodotus, ζωγρὸν λαβεῖν τὸν Ἰσάμνον. Idem, ζωγρίᾳ αἱρέουσι μιν. In Macc. 2, legitur καὶ βουλομένου τὸν καπάρατον λαβεῖν ζωγρίᾳ, quod mendosum putat Bud. pro ζωγρᾷ. Hesych. tamen ζωγρίαν exponit etiam ζῶντα. ‖ Scribitur & Ζωγρεία apud Polybiū. Citatur & ex Numer. cap. 21, ἕως τοῦ μὴ καθαλιπεῖν αὐτοῦ ζωγρείαν. vbi videntur LXX interpret. ζωγρείαν vocare ipsos qui viui capiuntur.

Ζωγρεῖον, ου, τὸ, Viuarium. Eustathius ζωγρεῖον peculiariter dicit τοῦ ἰχθύων. pag. 623. Dicitur tamē & de aliis animalibus. Schol. Aristoph. in Vespis, χοιροκομεῖον esse dicit τὸ καλάμινον ζωγρεῖον κανοῦν, ὅπου οἱ χοῖροι τρέφονται. In v. lexicis ζωγρεῖον exponitur Auiarium, item Bestiarum cauea ex Suetonio.

Ζῶγρος, idem quod ζωγρεῖον. Hesychio ζῶγρος est πόπις ἐν ᾧ θηεία ἐκβάλλεται. vbi hoc postremum verbum videtur esse depranatum.

Ζωάγριον, ου, τὸ, Præmium pro vita seruata. Herodot. δῶρα λαμψόμενα ζωάγρια Κροίσου, muneribus donabuntur ob seruatam Crœso vitam. Nōnus, Λύσον ἑῶν ἐπάρων ζωάγριον, Pretiū quod pro suorū redēptione soluit. Ζωάγρια πάντα, (inquit Hes.) τὰ ὑπὲρ ζωῆς παρεχόμενα δῶρα παρέχειν. ‖ Apud Homerū ζωάγρια retinet significationem quam habet ζωγρεῖν in loco Iliad. ε, paulo antè citato. Est enim ζωάγρια, Præmium ob redditum vitalem vigorem spiritum vix trahenti: Od. θ, — ὅπ μοι πρόσθεν ζωάγρι' ὀφέλεις. vbi Eustathius, αὐθ' οὗ σε δηλαδὴ ζωὴν ἀγείρει (πυπέτιν αἰθρῶσα) πεπίκα. αὐτὴ δὲ ὁλιγοδρανέοντα τὴν Ὀδυσσέα πελεσσάσαι, ζωὴν ὁλιγηπελέοντα αὐτῷ ἀγείρασα. Et addit, καὶ ἔστιν ἄλλο τῶν ζωαγρίων τοῦδε τὸ ὂν πολέμῳ, ὃ γίνεται τοῦδε τὸ ζῶν τοῦ τινας ἀχρεῦειν. In vulg. tamen lex. confunditur hæc significatio cum præcedente.

Ἀνδράγρια, Quæ quis homini prædatur, Spolia quæ quis homini detrahit. Sed intelligendum est, homini qui in prælio cecidit. Hom. Il. ξ, Ὅς τις δὴ τοῦτόν γε βροτέων ἀνδράγρι' ἀφαίρει Ἀχαιῶν Ἥρατ' ἐπὶ, &c. id est (inquit Eustath.) σκῦλα τὰ τοῦδε ἀνδρῶν ἢ ὑπὸ ἀνδρῶν ἀχρεῦόμενα, ἢ ἀγκρόμβια. Et addit, ξένη δέ, φασὶν, ἡ λέξις, ἅπαξ ῥηθεῖσα. Alibi autem, videlicet p. 890, alteram tantùm deductionē ponens, explicat τὰ ὑπὸ ἀνδρῶν ἀχρεῦόμενα, οἷον σκῦλα, ἀπόδυτα. Hesychius autem σκῦλα exponit, & τὰ τοῦ πεπτωκότων ἐν πολέμῳ ἀνδρῶν ὅπλα, ἀχρεῦόμενα ὄντα, rectè addens πεπτωκότων ἐν πολέμῳ.

Βοάγρια, Spolia quæ ἐκ βοῆς ἀχρεῦεται, id est ex pugna colliguntur. Alii secus exponunt, aliunde deducentes. Vide in Βοῆ.

Μοιχάγρια, Quæ persoluit qui in adulterio est deprehensus, τὰ ὑποπτώματα ὑπὸ τοῦ ὀν μοιχίᾳ ἀχρεῦόμενος. vel (vt Eustath.) τὰ ὑπὲ ἀχρεῦσεως, ὅ δὴ συλλήψεως, μοιχῶν ὀκπνύμενα, quæ pro comprehensione mœchorum persoluuntur. Hom. Od. θ, — τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει.

Ἄγχι, siue Ἄγχοῦ, Aduerb. Propè, Iuxta. Cū genitiuo, vt ἐγγὺς & πλησίον. Il. θ, — πάχα δ' Ἑκτορος ἄγχι γθονὸς. sic ω, — ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ. Interdum, sed rarius, cum datiuo, vt Il. ψ, — πάχα δὲ σφίσιν ἄγχι γθονοῖο. Item sine casu, Il. π, Ἄγχι παρεστήκει θάνατος. Dicitur etiam de tempore, vt Iliad. τ, — καὶ ἐλεύσεται ἠδὴ Ἄγχι μάλα, — , id est, Et venturus est valde propè.

pro Breui. q.d. Propè est, Vel In proximo est tempus quo veniet. A

Ἄγχιστα, Proximè, Aduerbiũ superlatiui gradus ab ἄγχι: quod iungitur itidem genitiuo, vel datiuo. Οἱ ἄγχιστα τῶν γήρους ὄντες, inquit Bud. idem quod οἱ ἐγγυτάτω γήρους ὄντες & οἱ ἐγγύτατα γήρους, Qui proximo gradu cõtingunt defunctum. Nonnunquã ἄγχιστα, vt & ἄγχι, sine casu ponitur: vt ἄγχιστα ἐοικώς, apud Homerum Proximè similis. id est Maximè similis. nam & Erotianus apud Hippocratem ἄγχιστα exponit μάλιστα, id est Maximè. Ab hoc autem superlatiuo fit ἄγχιστος, ex quo deinde multa B
sunt nata vocabula, quæ proximè sequuntur. Quanquam possumus & ab ipso aduerbio ἄγχιστα illa deducere.

Ἄγχιστος, ου, ὁ, ἡ, Propinquissimus, Proximus. apud Euripidem, Ἄγχιστος παῖδας τῶν γήρει, Genere proximus patri. Ἄγχιστον Hesychius exponit Proximum genere. Ponitur etiam comparatiuus ἀγχίων ab Etymol.

¶ Ἀγχιστεύς, έως, ὁ, Cognatus, Propinquus. Ἀγχιστεῖς (inquit Bud.) οἱ συγγενεῖς, Agnati & cognati. Idem in Pandectis C
ἀγχιστεῖς καὶ συγγενεῖς affines & cognatos dici annotat. Propriè dicuntur ἀγχιστεῖς (si Suidæ testimoniũ fide dignum putamus) qui è fratribus & patruelibus, item è patruis & auunculis gradu proximo cõtingunt defunctum: qui autem extra hos, sunt duntaxat συγγενεῖς. At qui per contractum matrimonium familiis admixti sunt, dicuntur οἰκεῖοι. In quo Suidæ loco vox αἰνεψιῶν, quam patruelibus reddidi, variè verti potest, vt etiam Budæus annotat in loco Isæi qui paulo pòst citabitur in Ἀγχιστεία. Porro Ammonius ita distinguit, ἀγχιστεῖς D
sunt, quibus quã ex eorũ genere mortuus quis fuerit, iura eiusmodi sibi vendicare lex permittit: συγγενεῖς autem qui quanuis sint ex eodem genere, à lege tamen ad iura ἀγχιστικὰ non vocantur: οἰκεῖοι verò qui contracto matrimonio admixti sunt familiæ. Bud. in lex. hãc ex Pãdectis profert ἀγχιστείας (quæ ab ἀγχιστεὺς deriuatur) definitionem, Ἀγχιστεία ἐστὶν οἰκειότης προσώπων ἐκ γάμων ἡμῖν συμπεμιγέντων, συγγενείας ἐκπίπτοντων, νόμῳ, i. primo iugna, nurus. Luc. in Timone, εἴπερ τῷ γαμίῳ Δημέας ὁ ῥήτωρ, συνῳκηκὼς αὐτῇ ἀγχιστεὺς καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὤν. Vbi obseruandum συγγενὴς ἀγχιστεὺς, quasi generalius nomẽ per specialius restrictum. E

Ἀγχιστεὺς ponitur etiam pro συγγενὴς, vt vult Hesych. Sic & Sophoclis schol. ἀγχιστείαν apud eum explicat συγγένειαν.

Ἀγχιστὺς fit ab ἄγχοῦ, inquit Gaza. nam υ in ι mutatur in compositis ab ἄγχοῦ, vt in ἀγχίνοια, ἀγχιστεὺς, ἀγχίθυρος. At ego (quod pace Gazæ dictum sit) ab ἄγχι illa fieri potius crediderim, videlicet ἀγχίνοια, ἀγχίθυρος, & infinita alia composita quæ ordine alphabetico in indice proponam. At ἀγχιστεὺς compositum nõ est sed ab ἄγχιστα superlatiuo gradu formatum, aut certè à nomine ἄγχιστος facto ab ἄγχιστα. F

Ἀγχιστεύω. F. σω. P. κα, Genere propinquus sum. Ἀγχιστεύουσα enim Hes. exponit, ἐγγὺς οὖσα τοῦ γήρους.

Ἀγχιστεύω, Propinquitatis iure ad successionẽ venio. Ἰσαῖος, γιγνώσκεσθε τοῦθ' ὅτι ἐμοὶ μὲν ἀγχιστεύειν, πῶς σ' ἂν ἐκείνου γε γονέως ἀνεψιὸς, i. (Bud. interpr.) Iure propinquitatis hæreditatem cernere, aut petere.

Ἀγχιστεύω (inquit in lex. Budæus) Iosue 20 circa principium, cum accusatiuo, Iure cognationis rem venditã G
redimo: & Ruth cap. vltimo, Propinquitatis iure duco vxorem vel retineo. ἐὰν δὲ μὴ βούληται ἀγχιστεύειν σε, ἀγχιστεύσω σε ἐγώ. Hactenus Bud. In vulg. lex. ex libro Esdræ 2, ἠγχιστεύθησαν ἀπὸ τῆς ἱερατείας exponitur Eiecti sũt de sacerdotio. sed in Compl. editione ἀπώσθησαν legitur: non ἠγχιστεύθησαν. Ac reuera ἠγχιστεύθησαν id significare non posset.

Ἀγχιστεία, ας, ἡ, Propinquitas, vel Propinquitatis ius. Budæus in lexico explicat Propinquitas generis, Cognatio. Idẽ in Comm. explicat Ius successionis legitimæ. citans hũc Isæi locum, ὁ νόμος δίδωσιν ἀγχιστείαν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνεψιοῖς. Id est (inquit) Lex refert hæreditatem amitinis, vel patruelibus, vel agnatis. Variè enim accipitur ἀνεψιός. Idem in suo lexico, ἀγχιστείαν explicat ius succedendi ab intestato. Hesychius ἀγχιστείαν expo- H

nit συγγένειαν.

Ἀγχιστεία ἡ πρὸς τὸ θεῖον, Plutarchus de flamine dixit qui accedit Deo proximè, inquit Bud. in suo lexico.

Ἀγχιστέων, Idem: vnde apud Sophoclem in Antigone κατ' ἀγχιστέα genere neutro pro κατ' ἀγχιστείαν, vt Scholiast. notat: exponens κατ' οἰκειότητα, καὶ συγγένειαν: vt videlicet confundatur hoc discrimen quod inter ἀγχιστεὺς, συγγενὴς, οἰκεῖος, antea posuimus. Sophoclis verba sunt hæc, Ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω Γένους κατ' ἀγχιστεῖα θηλόλωλότων.

Ἀγχιστικὸς, ῆ, ὸ, Adiectiuum, Ad ἀγχιστείαν pertinẽs Ad cognationem pertinens. ἀγχιστικὰ δίκαια apud Ammoniũ in ἀγχιστεῖς, Iura eorum qui sunt ἀγχιστεῖς, Quæ debẽtur alicui nomine ἀγχιστείας. Id est, propter eum propinquitatis gradum qui ἀγχιστεία dicitur.

Ἀγχιστί δην, Aduerb. Secundum gradum propinquitatis, Pro gradu propinquitatis. vt ἀπλοῦς fit ἁπλῆδην, ab ἄριστος fit ἀριστίδην. Moschopulus, ἀγχιστίδην γαμεῖ, ὅταν εἰς γάμον ἄγηται τινὰ ἔγγιστα τοῦ γήρους. i. ἀγχιστίδην matrimonium contrahit, quum ducit eam quæ genere proxima est.

Ἀγχιστίδην iurans, id est, Prope aras iurans, apud Solonem, Hes.

Ἀγχιστῖνος, ε, ὁ, vel Ἀγχιστῖνος, ad verbũ, Propè stans, Eust. Il. ε, de ouibus, Αἱ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχηται, i. Aliæ prope alias stantes, & minimo spatio inuicem distantes, Aliæ aliis contiguæ, Addensatæ, coaceruatæ & quasi conglobatæ, metu videlicet leonis ouilia insultantis. aut ad differentiam caprarum, quarum αἰπόλια πλατέα dicit Hom. quòd aliæ ab aliis lõgius distãtes pascantur. Hæc ferè Eustathius: qui etiã admonet, vocis huius antepenultimam per η scribi, vt ab ἄγχι & ἑστῶναι factam, mutando ε in η: quum cætera omnia vocabula deriuata ab ἄγχι, seruent eius ι. De penultima autem nihil dicit, quæ ibi in exemplari Romæ edito per η scripta est & ipsa: at alio loco apud eundem in eodẽ exemplari ἀγχιστῆναι habetur, cum η in antepenultima, sed ι in penultima. Apud autorẽ etymologici, trifariã scribitur, per ι in antepenultima, & η in penultima: per ι vtrobique: per η in antepenultima, & ι in penultima. vt & apud Suidam habetur. At verò in Hesychii editione legitur cum ι vtroque in loco. Ego certissimã scripturam esse puto cũ η in penultima, si à σῆναι fieri constet: at in antepenultima nescio cur ι in η mutare oporteat. Certè vetustissimum habeo exemplar Iliadis in quo ἀγχιστῆναι cum ι in antepenult. cum η in penultima legitur. Cuius autoritas adiuncta rationi etymologiæ, faciet vt ἀγχιστῖνος scribam: si tamen pro cõfesso habeatur esse inde vocem compositam. Ego enim simplici & verius esse puto à superlatiuo ἄγχιστος hoc vocabulũ, sicut & præcedentia deducere.

Composita ex ἄγχι, vt Ἀγχίβαθης, Ἀγχίαλος, Ἀγχιτείπων, Ἀγχίθυρος, Ἀγχίνοις, item Ἀγχίμαχος (in quo ι mutatur in ε) vide singula suis locis, i. vnumquodque in nomine cum quo aduerbium hoc componitur. Gaza tamẽ (vt antè dixi) hæc composita ab ἀγχοῦ deducit, dicens hoc aduerbium in compositione mutare ου in ι.

Ἀγχοῦ, itidem cum genitiuo: & vsurpatur ab Herodoto, quanuis sit poeticũ, sicut ἄγχι, vt lib. 1, pro In propinquo, ἀγχοῦ ἑωυτοῦ ἔρρεον. Comparatiuum habet Ἀγχοτέρω, id est Propinquius (vnde & nomen ἀγχότερος, Propinquior. (Superlatiuum habet ἀγχοτάτω, Proximè, quo etiam vtitur Herodotus. Et οἱ ἀγχοτάτω τοῦ γήρους ὄντες dicuntur genere proximi, vt loquitur Terentius. Fiũt autẽ ἀγχοτέρω & ἀγχοτάτω detracto υ, vt πλοτάτω à πλοῦ.

Ἀγχόθι idem quod ἀγχοῦ, siue ἄγχι, vt ἐγγύθι apud poetas pro ἐγγύς. Od. ν, — ἀγχόθι σ' αὐτῆς. Etymol. ait ab ἀγχοῦ formari ἀγχόθι, à quo per syncopen fieri ἄγχι. Secundum quam deductionem ἀγχοῦ ponendum fuisset ante ἄγχι: sed controuersa est hæc deductio.

ΑΓΧΩ,

F. ξω. P. χα, Strangulo, Suffoco, Cõstringo fauces: quæ significatio manet in nomine σωάγχη. Ab ἄγχω autẽ pro Strãgulo siue suffoco, fit ἀγχόνη, & ἀπάγχομαι. neque enim suffocat quisquis fauces cõstrigit. Apud Latinos olim in vsu fuit Græcũ verbũ, mutata duntaxat litera χ, Ango. Angere (inquit Dio- A

medes) propriè significat præfocare siue strangulare. vnde & Angina dicta est. Lucianus initio cuiusdã dialogi, τί ἄγχεις ὦ Πραξιδάμαντε τὴν Ἑλένην τοσοῦτον πόνον; id est, Quid Helenam suffocas? Aristoph. in Ranis, Ὃς πὴν κύνα ἡμῶν ἀξελάσας τὸν Κέρβερον Ἀπῆξας ἄγχων, καὶ σφραγὶς ὤχου λαβών. Verba sunt Æaci ad Bacchum. id est, Abduxisti fauces constringens, vel constrictis aut obstrictis faucibus. Latini dicunt Obtorto collo: Plautus pro eodẽ Obstricto collo.

Ἄγχω, non tantùm Fauces constringo significat, sed latius accipitur pro Quouis modo cõstringo, siue coerceo. pro περιφίγγω positum, siue θλίβω (id est Circunstringo, vel Premo) quæ Suidas significare vult hoc in loco, ὁ δὲ ἄγχων τὴν αὐτῆς δέζιαν καὶ περιάγων, περιαμῆπαν τὸ ξίφος. Greg. aduersus Eunomianos, de equis loquẽs, καὶ τὴν καλῶς ἄγχουσαν ὀλλύδειαν ἀποπτύσαντες. Hesychius ἄγξαι exponit etiam χαλιν ῶσαι, id est Frænare. nã frænum constringit & coercet. B

Ἄγχομαι, Pass. Suffocor, Constringor. vnde imperatiuus ἄγχου, qui accentu distinguitur ab ἄγχοῦ, id est propè. Pro Angor, mœrore afficior, Liban. πρὸς τῆς ἑαυτοῦ τύχης, Ἤγχετο δὲ ἐξαφερόντως τοῦ θλίβοντος ἐξέων ἀριθμῷ. C

Ἄγχος, Suffocatio, Strangulatio. Hesych.

C. Ἀπάγχω, Suffoco, Strangulo, Laqueo interimo, Suspẽdo strangulans. Hom. Od. τ, — ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων. Pass. Ἀπάγχομαι, Suffocor, Strangulor. Sed frequenter ἀπάγχεσθαι pro Strangulare seipsum, Mor. ẽ sibi laqueo cõscisceré. Thuc. καὶ ἐκ τῶν δένδρων τινὲς ἀπήγχοντο. Et sæpe aoristus medius ἀπαγξάσθαι ita vsurpatur. Theocr. idyll. 3, ἀπάγξασθαί με τοιοῦτοι. Aristoph. Neb. ἀπαγξάμενος τρέχων. D

C. Περιάγχω, Præfoco, Obtorqueo. Ad verbum, Circunstrangulo, q.d. Circuniectis manibus strangulo.

C. Σωάγχη, Παρασωάγχη, Κυνάγχη, Παρακυνάγχη, nomina sunt à posterioribus medicis inuenta, quibus totidem anginæ species designarent. Quæ ita describuntur à Paulo Ægineta. Prima, quum interni τῆς φάρυγος (id est faucium) musculi inflammati sunt. Voco autem fauces internum oris locum vbi simul conueniũt gutturis guláeque extrema. atque hæc proprio nomine σωάγχη appellatur. Secunda, παρασωάγχη, quum exteriores faucium musculi patiuntur inflammationẽ. Tertia, κυνάγχη peculiari nomine, quando interni musculi τῆς λάρυγγος (id est gutturis) inflammãtur. Quarta, παρακυνάγχη, quũ externi eiusdem gutturis musculi laborant inflammatione. Hactenus Gorræus, qui se in describendis his differentiis Paulum sequi maluisse dicit quàm Galenum. Addit esse & quintam anginæ speciem, luxatis & prominẽtibus colli vertebris in anteriora, pueris præsertim, ex casu euenientem, & ferè incurabilem. Eam autem scribit Aetius, propriè κυναγχὴν à veteribus appellatam fuisse, quòd lingua propter luxatum verticulum à sua radice mota & propriis sedibus excedente, factáque multum difficili respiratione, cogantur ægri aperto semper ore hiare & respirare, & canum in morem linguam exerere. Idem Gorr. tradit κυνάγχην sibi videri significare apud Hippocratem morbum acutum in gutture consistentem, cum angustiæ sensu & spirandi difficultate. Fit Σωαγχικὸς à σωάγχη & de eo dicitur qui laborat anginæ specie quæ synanche appellatur. Gal. ad Glauc. E F

C. Ἀργυραγχὴ, fictitia vox, quæ exponitur ad verbũ Argẽtangina. Quũ Demosth. σωάγχειν pati se diceret, ideóque contra Milesios loqui non posse, quidam è populo exclamauit, id nõ σωάγχειν sed ἀργυραγχεῖν esse. Quod narratur à Gellio lib. 11. cap. 9, & à Plut. in vita Demosthenis. Pollux, ἀργυραγχὴ, ὡς Δημάδης σκώπτων Δημοσθένη, σωάγχη λεγόντα εἰληφέναι. Hinc cœpit vsurpari hoc vocabulum de iis qui muneribus corrupti tacerent. G

C. Ἀνπάγχη. q.d. Præfocatio obluctans & obsistens. Hoc nomine appellantur inueterati faucium rumores, qui discuti non possunt. Ita exponitur in vulg. lexicis ex Vlp. ff. De ædil. edicto. & in illis scribitur Ἀνπάγχω. H

C. Λιμαγχὼ, χῶ, Fame neco, Inedia neco, λιμοκτονῶ, Ad verbũ, Fame strãgulo q.d. Angina inediæ suffoco. B. C. 869. Pro eodem dicitur λιμαγχνῶ. quod vide infrà post

ἀγχόνη.

¶ Ἀγχόνη, ης, ἡ, paroxytonum, Suffocatio, Strãgulatio. πνιγμός, Hes. Apud Diod. ordem puto significare Suffocationem qualis est in suspendio: potius quàm ipsum suspendium vt interpres vertit: in hoc videlicet loco lib. 6, cap. 24, quum dicit. μόκπις ὅλῳ φέρουσι πνιγμοὺς ἐοικότας ἀγχόναις.

Ἀγχόνη, paroxytonũ, Laqueus, Restis: at Ἀγχονὴ, oxytonum, indicat ipsum actum, inquit Suidas. Idem ait Aristophanis enarrator. Idẽ tradit Euripidis scholiastes. Viderint tamen tres illi, aut qui illos sequi volent, quem habeant autorem. Nam apud scriptores passim pro vtraq; significatione reperitur ἀγχόνη paroxytonũ. Nam vt quum dicunt ἀγχονὴν scribi pro ipso actu, seu pro re ipsa, actum intelligamus non strangulationem & suffocationem (in qua significatione habes ἀγχόναις paroxytonum in proximè præcedente loco Dioscoridis) sed totum suspendium, id est totã actionẽ quæ est in suspendendo: id verum non reperietur in variis autorum locis, nisi falsam eorum dicamus esse scripturam. Nam in eo ipso Euripidis loco in quem scholiastes illud annotat, legitur ἀγχόνης in genitiuo pro suspẽdio, cum accentu in penultima, — ἐγὼ μὴν οὐῶ Δέσποιναν εἴργει σ' ἀγχόνης, κόμας φίλας. & paulo antè dixerat, Μόλις δὲ νιν θέλουσι δρῶσαν δέρην Εἴργειν φύλακες. vbi δρῶσαν δέρην est collo laqueũ innectere: quã actionẽ postea vocat ἀγχόνα. Sic apud Soph. in Oedipo tyranno, — εἰν ἐμοὶ δυοῖν Ἐγὼ θεὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα. vbi ἀγχόνη non video quid aliud significare possit quàm ipsũ suspendii actum. Philo De mundo, θάνατον οὐ καθαρὸν τὸν δι' ἀγχόνης ὑπεμένον. Sic apud Lucianũ, ἀγχόνη μὲν τὸ πρᾶγμα γίγνοιτο αὐτοῖς, i. Hæc res suspẽdium illis fuerit. Pro, Hæc res ad suspendium eos aget, vel adiget. Denique apud Eustathium quoque ita scribitur, φασὶν ὡς τὴν ἀγχόνην ἐσήμηνεν ὁ ποιητὴς δεξιὸν μιαρὸν τοῦ ποιούντου θανάτου. In eo autem Aristophanis loco in quem scholiastes illud annotat, translatè ponitur ἀγχόνη: de qua significatione lege quæ subiungã. Illud etiam considerandũ, eum cuius est libellus de vocibus pro diuerso accẽtu diuersam significationem habentibus, huius distinctionis inter ἀγχονὴ & ἀγχόνη non meminisse, quanuis satis diligenter & φιλοπόνως (Philoponũ autorẽ esse suspicor) eas vndique conquisierit. Quod autem ad Suidã & Aristophanis scholiasten attinet, non magis amborum quàm vnius me mouet autoritas: quia alterutrum ex altero descripsisse hoc, vt infinita alia, satis constat.

Ἄγχω, Pro re quæ angit & cruciat aliquem, vel vrit, vt loquitur Terentius. Æschines περὶ παραπρ. τοῦτο δὴ ἄρα ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τοῦτο. Id est, Hoc illũ vrebat, Hoc eum angebat, vel cruciabat. Metaphorã Græcam, reddendo Latina, ἀγχόνη ἦν τοῦτο aptissimè verti posse existimo, Crux erat illi. Potest fortasse, & significationem vocis retinendo, per verbũ Strangulo exprimi. nam reperio apud Ouidium dolorem strangulare dici qui vehementer hominem cruciat, foras non erumpens. Ango quũ apud Latinos olim poneretur pro ἄγχω, id est Suffoco, Strangulo, tandem cœpit metaphoricã duntaxat huius verbi habere significationem: quam & in hoc ab eo deriuato nomine ἀγχόνη seruari dicemus, si illo in loco Æschinis, metaphorã velimus esse à quolibet suffocationis genere sumptam. Quod autem de illo Æschinis loco dictum fuerit, idem & de hoc Aristophanis dicẽdum erit, — ἕως τί δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; vbi nescio quorsum annotet schol. illam cuius suprà memini distinctionem in accentu. Certe ἀγχόνη cum accentu in penultima illic legitur: i. (sequendo illam) Laqueus, nõ autem suspendium: sed metaphoricè accipiamus ita vt laqueum. Nisi fortè aliquis ἕως τί δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; intelligat, Nonne hæc sunt laqueus, aut suspendium? pro, Nónne hæc sunt eiusmodi quæ ad suspendium adigere possint? vt ex Luciano modò protuli, ἀγχόνη μὲν τὸ πρᾶγμα γίγνοιτο αὐτοῖς.

Ἀγχονιμαῖος, ε, ὁ, Ad laqueũ pertinens. ἀγχονιμαῖος θάνατος, quasi dicas, Laquearis mors, pro Morte laqueo illata.

Ἀγχονάω. F. ήσω. P. ησα, Suffoco, Strãgulo, Suid. Item, Suspendo: sequendo significationem compositorum

ἀπαγχονῶ & ἀπαγχονίζω. Ab ἄγχω fit ἀγχόνη, deinde ex ἀγχόνη formatur ἀγχονάω, idem valens quod ἄγχω. A

C. Λιμαγχονάω, & Λιμαγχονέω, idem quod λιμαγχῶ, paulo ante. Vnde λιμαγχονούμενον apud Basiliũ. Bud. Comm. pag. 869, 870.

C. Ἀπαγχονίζω, Strangulo, Suspẽdo strangulans, idẽ quod ἀπάγχω. Et passiuum ἀπαγχονίζομαι, Strangulor, Suspendor cum strangulatione. Laert. in Diogene, ἰδών ποτε γυναῖκας ἀπ' ἐλάας ἀπηγχονισμένας. Sic Thuc. dixit ὁκ τῶν δένδρων ἀπήγχοντο.

¶ Ἄγκτηρ, ῆρος, ὁ, Id quo constringimus aliquid. nam ἄγχω, vnde fit, cõstringere fauces significat. Hinc pro vinculo ponitur (quia qui vinciũtur, cõstringi solẽt) siquidẽ ab Hesychio δεσμὸς exponitur. Apud Galenũ redditur Fibula, ad Glauc. 2, ἐὰν δὲ εἰς βάθος διήκῃ τὸ τραῦμα, καὶ ῥαφῆς καὶ ἄγκτηρον εἰώθαμεν αὐτὰ τὰ χείλη συνάγειν. Qui locus conuenit cum eo quod scribit Celsus l. 5, ἀγκτῆρες fibulæ sunt quibus oræ vulnerum committuntur. B

Ἄγκτηρες, Loca in collo quibus fit suffocatio. Iul. Pollux & Etymol. atque Hesychius, qui ex illo, vt opinor, sumpserunt. C

Ἀγκτηριάζω. F. σω. P. κα, Anctere cõstringo, Constringo fibula quæ ancter dicitur. ET nomen verbale Ἀγκτηρισμός, Constrictio per ancterem.

¶ Ἀγκαλιάζω. F. σω. P. κα, Suffoco, Strangulo. ἄγχω, Hes.

Ἀ Γ Ω, F. ξω. P. ῆχα, & Atticè ἄγηχα, deinde per pleonasmũ literæ ο, ἀγήοχα. Sic Aor. 2, ἤγαγον, Atticè ἤγαγον. sed ἀγήοχα potius dicitur quàm ἤχα aut ἄγηχα. maximè verò ἤγαγον est in vsu. Habet autẽ varias significationes hoc verbũ pro varia cõstructione: sed prima & propria videtur esse pro Duco, quum de animatis dicitur: pro Affero, de inanimatis. & quum inanimatum est quod ἄγει, tum verbo Vehere redditur. Proximæ sunt significationes quæ exprimuntur per composita à Duco. vt Deduco, Adduco, Abduco, Educo. Item Induco siue Impello. vt Latinè Ago. Item pro Traho. Sed & alio sensu vsurpatur Græcum ἄγω, itidem vt Latinũ Ago. Alicubi & per verbum Habeo interpretandũ est, vel per Duco, in phrasibus quibusdam in quibus Latina lingua Habere & Ducere indifferenter vsurpat. Interdum & pro Ducere (id est existimare) ponitur. Itẽ pro Ducere. id est regere: in qua significatione & Ago Horatius effert. Necnõ pro Formare, Instituere: quod Latini tum simplici Ducere, tum composito Educere exprimunt. Quinetiam pro Delectare, quo sensu sæpe passiuum Duci ponitur. Habet & alia significata, quæ declarabimus vbi horum exempla ordine protulerimus. D E

Ἄγειν, Ducere, Abducere, de animatis dictum, de quibus propriè dici tradunt grammatici. Iliad. ϛ, Ἦ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων. Il. η, — καὶ νήπια τέκνα Ἄξομεν ἠν νήεσσι. Eodem libro, — ἄγοι δέ ἑ παλλὰς Ἀθήνη Χειρὸς ἑλοῦσα. id est Manu ducat, vel Manu deducat. Dicitur autem ἄγω σοὶ ὧδε, vel ἄγω ὧδε σοί σε, adduco tibi hunc. Et ἄγω σε simpliciter, & ἄγω σε εἰς πόλιν, vel εἰς πόδον. Xenophon, ὅθεν πόλιν ῥᾴστην ὁδὸν ἄξω σε. Ipsa etiam ὁδὸς, i. via, dicitur ἄγειν εἴς τινα τόπον, id est ducere aliquò: quo sensu & Ferre vsurpatur. Plato in Apol. τὸν ὅθεν Τροίαν ἀγαγόντα πόλλην σφαπαί. i. Cic. interprete, Qui maximas copias duxit ad Troiam. vbi σφαπαὶ pro re animata habere debemus, quia complectitur σφαπόδας, id est milites. Alioqui verbum Duxit, locũ hic non haberet. Dicitur autem aliquando ἄγειν subaudito accusatiuo, vt ἄγειν ὅθεν φάλαγγος apud Xenophontem. Inuenitur ἄγω pro Duco duobus etiam accusatiuis iunctũ apud eundem, vt ἀγαθὸν ἄγειν τοὺς κύνας τὸ τραχέα. Apud eundẽ, ἄγειν ὃ ἄμεινον τοὺς κύνας τὸ ὄρος πλάκας. nisi fortè vtrobiq; deest præpositio. Ἄγειν de inanimis dictum: vt Xen. in Œconomico, ὅτε ἦλθεν ἄγων ἀυτῷ τὸ ὠφελοῦν τῶν συμμάχων δῶρα, i. (vt Cicero vertit) Quum venisset ad eũ eique dona à sociis attulisset. Sic idem Xenophon Ἑλ. 3, αἰεὶ ἦγε δῶρα αὐτῷ. Eodem modo Isocrates ad Nicoclẽ, ἄγειν σοὶ δῶρεαί. Idem ad eundẽ, ὑμῖν τοῖς βασιλεῦσιν ἐοικότας ἄγειν, ἢ χαλκὸν, ἢ χρυσὸν εἰργασμένον. Sed & ante illos Homerus ita vsus est hoc verbo: vt Od. α, — ἄλφ δ' ἄθῳ τε σίδηρον. & Iliad. α, — καὶ ἤγορον ὀνήτορε πάντα. At Latini dona aut vestes aut aurũ adducere nõ dicerent, sed afferre aut aduehere. Ἄγειν pro inuehere, vt Demosth. Pro corona, πόλεμον εἰς τὴν Ἀτικὴν ἄγᾳς Ἀιχμὴν, i. Bellũ in Atticam inuehis. quæ tamẽ significatio metaphorã habet. Tribuitur verò inanimatis ἄγειν & alio modo. id est, non quum dicimur ἄγειν ea quæ sunt inanimata, sed quum inanimata dicuntur nos ἄγειν: veluti naues aut currus. vt Xenophonti ἁρμάμαξαι ἄγουσι τοὺς γυναῖκας. A

Ἄγειν metaphoricè, vt apud Latinos Adducere. vt ἄγειν ὅθεν τὴν εὐδαιμονίαν. Xenoph. Adducere ad felicitatem. i. Facere vt aliquis perueniat ad felicitatem, Promouere ad felicitatẽ. Sic idem, ἄγειν ὅθεν καλοκἀγαθίαν. Plato De rep. ζῶντας εἰς κακὰς δόξας ἄγειν. sic ἄγειν εἰς ὑποψίαν, vt Cicero, Adducere in suspicionẽ. Idem Plat. in Timæo, εἰς τάξιν αὐτὸν ἤγαγεν ὁκ τῆς ἀταξίας, id est, interprete Cicerone, Idq; ex inordinato in ordinem adduxit. Vt autem dixit Plato ἄγειν εἰς τάξιν ὁκ τῆς ἀταξίας, sic Philo De mundo, ἄγειν εἰς διάκρισιν ὁκ συγχύσεως. B

Ἄγειν pro Abducere, ἀπάγειν. Il. ι, Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι βαδυζώνους τε γυναῖκας.

Ἄγειν, Educere, pro Extrahere, Elicere, Ciere. vt apud Dioscoridem, ἄγειν οὖρα, ἐμμῆνα, γάλα, Ciere vrinam, menses, lac. Sic ἄγειν κοιλίαν, Ciere aluum, apud eũdem. C

Ἄγειν, Inducere, Impellere, vt & Latinis Agere vsurpatur. Il. κ, — τὸν δ' ἄγεμοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε. Sic Il. β, — κῆρες δ' ἄγον μέλανος θανάτοιο. Interdum cum accusatiuo & infinitiuo, Apoll. Arg. 1, Εἶτ' αὖ ἄγη χρέος, αὖδρας ὑποείρ ἄλαο ναυπήλεσθαι. Significat & quandam violentiã ἄγειν interdũ, & veluti Trahere aut Rapere sonat: vt apud Æschinem contra Ctesiphontem, ἄξειν ὅθεν τὸ βῆμα καὶ ἀναγκάσειν ὑποκρίνεσθαι.

Ἄγειν affinem habet proximè præcedenti significationem in hac phrasi quæ frequentissima est, ἄγειν καὶ φέρειν, id est Diripere, siue (vt inquit Bud.) populari & expilare. Demosth. Philipp. 3. εἰ φύσις τῆς ἐκείνης χώρας, οἷς ἄγειν καὶ φέρειν ἔδει πολλὴν καὶ κακῶς ποιεῖν. Isocr. in Archidamo, ἄγειν καὶ φέρειν τοὺς πολεμίους καὶ τὴν χθὼ καὶ θάλασσαν. Liuius 4 Decadis lib. 10, Ab hoc prælio Gracchus duxit ad depopulandũ Celtiberiam legiones: & quum ferret passim cuncta atque ageret. Vbi obseruandum, quod depopulari dixerat, postea dicere ferre atque agere. Idem l. 8 de Maced. bello, Tum demũ fracta pertinacia est, vt ferri agique res suas viderunt. Vbi Liuius ferre priore loco posuit: vt & Græci sæpe. Herodot. 1, ἀλλὰ φέρουσί τε καὶ ἄγουσι τὰ σά, id est, Tua diripiunt. Xen. Pæd. 3. καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες εἷ πῆκασος ἄξιον εἶχε. Virgilius pro ἄγειν dixit rapere, hoc versu Æn. 2, - alii rapiũt incensa feruntque Pergama. Cæterùm metaphoricè etiam vsurpatur ἄγειν καὶ φέρειν, sumpta videlicet à bello translatione, pro, Quasi hostili more vexare. Erasmus ἄγει καὶ φέρει apud Lucianum significare ait, Suo arbitratu quò vult trahit: citans hunc Corn. Taciti locum in quo consimiliter est vsus, Nunc principes in Cæsaris amicitia agunt feruntq; cuncta, atque ab ipso principe cum quadam reuerentia diliguntur. Est autẽ Luciani locus quem intellexit Erasmus, hic (vt opinor) in dialogo Iunonis & Iouis, σοῦ μὲν καὶ πάνυ ἕνεκα δεσπότης ὄντι, καὶ ἄγει σε καὶ φέρει, τῆς ῥινὸς (φασὶν) ἕλκων. Quanquã hîc aliquantum incõmodè ἄγει καὶ φέρει vertas, Suo arbitratu quò vult trahit: quã sequatur Naribus seu naso trahens. Porro dicunt etiam ἄγειν καὶ κομίζειν. Xenophon Ἑλ. 3, ἦγον καὶ ἐκόμιζον πρὸς Βιθυνίδα. Ac fortasse Virgilius quũ dixit, - rapiunt incensa feruntque, ad hoc loquendi genus respexit, vel potius ad vtrunque simul. D E F G

Ἄγειν cum varia significantibus accusatiuis iungitur: vbi Latinè variis infinitiuis reddendum. Nonnunquã verbo Agere, vt apud Galenum, ἐν παῖ δίῳ πεσαρεσκαιδέκατον ἔτος ἄγοντα, Quartumdecimum agenti annũ. vel, Ducenti ætatis annum: vt Cic. Ducere ætatem dixit. Idem Galenus, ἑβδόμην ἄγων ἐνένηκοντα πρὸς νύκτα, Septimã agens noctem. Sic ἄγειν ἡμέραν, Agere diẽ Cic. vertit, quũ hæc Epicuri verba, πρὸς μακαρίαν ἄγοντες ἅμα πεπυθότες ἡμέραν, sic interpretatur, Quum ageremus vitæ beatum & eundem supremum diem. Idem pro his illius verbis, εἰς τὸν εἰθισμένον ἄγεσθαι ἡδύεθλιον ἡμέραν, ista F H

ponit, Ad diem agendum natalem. Alioqui ἄγειν ἡμέραν verti solet Celebrare diem, vt quũ de festo die dicitur. Sed & hîc πῶς Agere vti possumus ex Cicer. vt ἄγειν ἑορτὴν, Diem festum agere. ἄγειν Διονύσια, agere Bacchanalia. Sic ἄγειν ἀποφράδιον, Ferias agere Plautino dicendi genere vertere possumus pro Feriari. Sic εἰρήνην ἄγειν, Pacẽ agere, vt Sall. loquitur. Cuius dicti exemplo & σπονδὰς siue ὁκεχειρίαν ἄγειν fortasse poterimus interpretari Inducias agere. Bud. vertit, pactas inducias obseruare. Interdum verò agere vtimur in interpretatione: sed pro accusatiuo Græco ablatiuum ponimus cum præpositione, vt ἀδείαν ἄγειν, In securitate agere, sicut Cornel. Tacitus dixit In bona spe agere. Nonnũquam iunctum ἄγειν præpositioni διὰ cum genit. itidẽ verbo agere reddi potest: vt διὰ φροντίδος ἄγειν, Curam agere. Sic διὰ φυλακῆς ἄγειν, Curam agere. De quibus dicendi generibus paulo pòst tractabitur. A B

Ἄγειν accusatiuo iunctum, exprimendum aliquando substãtiuo verbo Esse, cum nomine adiectiuo, aut verbo quod vtriusque significationem complectatur: vt ἡσυχίαν ἄγειν, Demosth. Quietũ esse, vel Conquiescere. Σχολὴν ἄγειν, Otiosum esse, Feriatum esse, vel Otiari, Feriari. Nam otia agere dicitur quidem à Virgilio, sed non simpliciter pro Non occupatum esse, sed pro Otiosam & trãquillam vitam agere. Ἄγειν ἀπαθίαν, apud Aristoph. Ieiunum esse, Ieiunare. Ἄγειν πένθος, Luc. In luctu esse. Apud Polybiũ autem ἄγειν φιλίαν pro Colere amicitiã. At illa ἄγειν γέλωτα, apud Sophoclem, pro Ridere: ἄγειν κτύπον apud Euripidem, pro Strepitũ facere: & siqua sunt similia, poetica esse iudico, vt Ducere somnum siue somnos, Latinis oratoribus non permiteretur. C D

Ἄγειν cum genitiuo, interiecta præpositione διὰ, sæpe vertendũ per verbum habere, sed variè constructũ: vt διὰ πομπῆς ἄγειν τινὰ, apud Synesium, Habere honorẽ alicui, vel, In honore aliquem habere. Sic δι' αἰδοῦς ἄγειν Gregor. In veneratione habere. Ἄγειν διὰ μνήμης ad verbum, Mentionem habere. quo genere loquendi Fabius vtitur. vt apud Synesium Ἄγειν τινὰ δι' ἐπιφήμου μνήμης, est honorificam alicuius mentionem habere. Ἄγειν δι' ὀχῆς Synesio, in votis habere. Ἄγειν διὰ φροντίδος, Curæ habere: vt & Græcè pro eodem ἔχειν διὰ φροντίδος dicitur. Possunt tamen & aliter exprimi hæc dicendi genera. nam διὰ πομπῆς ἄγειν & δι' αἰδοῦς ἄγειν commodè verbo Prosequi reddẽtur, Honore prosequi, Veneratione prosequi. At verò ἄγειν διὰ φροντίδος, verbo Agere aptè interpretabimur, vt Ἄγειν τινὰ διὰ φροντίδος sit Curã agere alicuius vel de aliquo. Sic διὰ φυλακῆς ἔχειν, Custodiã agere. Liuius enim verbum agere cum vtroque horum substantiuorũ vsurpat. Possunt item hæc omnes loquendi formulæ singulæ singulis verbis reddi, vt διὰ πομπῆς ἄγειν, Honorare: δι' αἰδοῦς ἄγειν, Venerari: δι' ὀχῆς ἄγειν, Optare: διὰ φροντίδος ἄγειν, Curare: διὰ φυλακῆς ἔχειν, Custodire. E F

Ἄγειν datiuo iunctum cum præpositione ἐν, itidem verbo Habere reddi potest in quibusdam phrasibus: vt ἄγειν ἐν τιμῇ Pausaniæ, pro eo quod modò diximus ἄγειν διὰ τιμῆς, In honore habere, Honorem habere alicui. Sic ἄγειν ἐν ἀδελφαῖς Synesio, In sororũ numero habere, Pro sorore habere, vel elegãtius Sororis loco habere. Sic apud Arrianũ l. 6, ἐν ἀτιμοτέρᾳ χώρᾳ ἄγειν, Loco nullo habere, vel (vt Bud. vertit) Nullo loco ducere: vt & illud Synesii ἄγειν ἐν ἀδελφαῖς, verti potest In sororũ numero ducere, vel Inter sorores ducere, vel In sororũ numero locóque ducere. Sic enim loquutum Ciceronem comperio. G

Ἄγειν pro Ducere (in ea significatione in qua Ducere finitimũ est verbo Habere) vsurpatur & cũ alia constructione diuersa à proximè præcedente: vt ἄγω σε ἴσον ἐμαυτῷ, Duco te æqualẽ mihi. Arrianus historicus, οὐ τινα ἴσον τῇ ἐμαυτοῦ κεφαλῇ ἦγον, i. Bud. interprete, Æqualem mihi ducebam, Æquè ac me æstimabã. Illud ἄγω σε ἴσον ἐμαυτῷ, videtur & per verbum Habeo posse efferri, hoc modo, Eodẽ loco te habeo quo meipsum. Huc pertinent illæ phrases, ἄγω σεμνότερον ὑμᾶς, Habeo vos honestiore loco. &, ἄξω οὐδαμῶς μείζονας ὑμῶν, Primo loco apud me eritis, Nullos pluris æstimabo vel pluris faciam quàm vos. Quanquam illud ἄξω σεμνότερον possit fortasse & aliter accipi. H

Ἄγειν, pro Ducere, Existimare, Pendere, Æstimare, vt ἡγοῦμαι, Budæus accipi etiam dicit, citans hunc Aristidis in Panath. locum, οὓς πινας δι' αὐ θρφέας προτέρους ὑμῶν ἄγοι τις, οὐ ῥᾴδιον δυρεῖν. Hinc παρ' οὐδὲν ἄγω, pro nihilo duco. Sic Chrysostomus, τοῦτο καὶ πρὸ χρημάτων ἄγωμεν. hoc pluris æstimemus quàm pecunias.

Ἄγειν, pro Ducere, i. Regere, Moderari (vt Plautus dixit, Eius ducuntur nutu, illi obtemperant) apud Plutarchum, τὸν Ῥωμαίων δῆμον ἄγειν καὶ ὀρθοῦν. Sic Oppianus ἄγειν πλοῦνα dixit pro Gubernare nauem, Hal. 2. sed & Horatius Agere nauem pro gubernare itidem dixit. Affinem significationẽ habet ἄγειν apud Gal. ad Glauc. 1, quum dicit ἄγειν τοὺς πυρετοὺς μετείως καὶ πρᾴως. magis aptè tamen exponetur tractare hoc loco. quo sensu in vernaculo sermone dicimus Regimine vti in aliquo morbo.

Ἄγειν, Formare, Instituere. quam significationem sæpe & in passiua voce habet, vt infrà dicetur. Lucian. in Anacharsi, ὑπὸ παιδείας ἐλευθερίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. Tamen & in actiua voce vsurpans Theophr. dixit ἀμπελουργίαν ἄγειν, inquit Budæus, pro Plantas adhuc tenellas formare, vt in modum condecentem & commodum naturæ suæ crescant & expandantur. Sic autem Latini Ducere pro Formare in propria significatione vsurpant interdum, vt quum dicũt lateres ducere. hinc & opus ductile apud Vitruuium. Pro Formare autem metaphoricè, i. Instituere, Educere, compositum vsurpant: vnde & Bene eductus, καλῶς ἀχθεὶς, vt Xen. loquitur.

Ἄγειν, Delectare, Oblectare, vel Ductare & Oblectare, vt ait Budæus, citans hæc ex Plut. Pol. præceptis, τοῖς τοῖς οἷς χαίρειν ὁ δῆμος καὶ ὑφ' ὧν ἄγεσθαι πέφυκε, id est, Duci natura solet. Et ex eodẽ in Antonio, ὁρῶν δὲ τὸν δῆμον ὑποφυῶς ἀγόμενον καὶ κηλούμενον. Subiungit & hunc Ciceronis locũ pro Muræna, Si nosmetipsi qui alias occupationes habemus, ludis tamẽ oblectamur & ducimur. Hactenus Bud. Dicit autẽ Cicero alibi Delectatione duci, vt Hominis mens videdi & audiendi delectatione ducitur. Videtur porrò ἄγειν aliquando sumi peculiariter pro Allicere seu Pellicere (quæ significatio affinis est ei quam verba Ducere & Ductare habent interdum) Herodian. lib. 3, πάντας ἤγαγε, δοὺς ἀμνηστίαν.

Ἄγειν, Pendere. Demosth. contra Timocratem, τὴν ἀνανάκην τῶν Μαρδονίου ὃς ἦγε πεντακοσίους δαρεικούς. Citat & Suidas locum in quo id significat hoc verbum, nõ exponens tamen. In eo autem notãdum dici ἄγουσαν ὁ λοιὴν χρυσῶν μυείων: & verbum ἕλκω (vnde factũ est illud ὁλκὴ) pro ἄγειν indifferenter poni, vt apud Laertium in Platonis testamento, φιάλαν καταλείπω ἀργυρᾶν ἕλκουσαν ῥξὲ, κυμβεῖον ἄγον μέ.

Ἄγειν absolutè positum, id est sine casu, pro Ire, & (vt Plautus loquitur) Agere se: (vnde & ἄγυιαι, id est vicũ seu viam vrbis, dici volũt) sic autem vtitur Homerus, vt notat Hesychius. Ita & à D. Matth. Marco, Ioanne vsurpatur ἄγωμεν, pro Eamus.

Ἄγειν Hesychio est etiam μέλπειν, id est Cãtare, Hymno celebrare. ‖ Pausanias apud Eustathium dicit ἄγειν & ὑπ' ἄγειν etiam pro πίνειν vsurpari, id est bibere.

Ab ἄγειν composita nomina mutant α in η, inquit Gaza. Sed hoc tamen de omnibus non intelligẽdum. nam in σφαπηγὸς, ὁδηγὸς, mutatur α, at in χειραγωγὸς, ψυχαγωγὸς, manet.

Ἄγε, Aduerb. hortantis, factum ex imperatiuo verbi Ἄγω: idem quod Latinis Age, Agedum, Agesis, Eia, quando compellatur vnus: quum autem plures, dicitur Ἄγετε, agite. Sed nonnunquam Ἄγε fermoni ad plures accõmodatur: vt Od. θ, Ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες. & Il. β, Ἀλλ' ἄγε μίμνετε πάντες. Sic apud Xen. Ἄγε δὴ ἀκούσατε ἄλλα. Sic apud Latinos Agedum plurali etiã iungitur. Sæpe autẽ additur particula δὴ, vt in modò citato Xenophontis loco. Sic Il. α, Ἀλλ' ἄγε δὴ, πινὰ μάντιν ἐρείομεν. Aristoph. in Pluto, ἄγε δὴ, ἄγε μοι. pro ἄγε εἰπέ μοι. Ἄγετε autem cum plurali, vt dixi. Od. φ, ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες.

Xenoph.Pæd.5, ἄγετε πίνων καθελέπωμεν.

Ἄγομαι.F.ἄξομαι. P.ἦμαι, pro Ducor, in prima significatione, vt ἄγω: nec solũ de rebus animatis, sed etiã de inanimatis, vt & illud. i. ἄγεαδ pro Ferri, Afferri, Aduehi. Xen.Pæd.3, ἢ τὰ χήματα τὰ σὺν αὐτῇς ἀξόμενα ἔτυχον. Vsurpatur & pro Adducor, Abducor, Deducor, vt ἄγω pro Adduco, &c. Ἄγεαδ τὸν ὅτι θανάτῳ, apud Paus. Rapi vel Trahi ad mortẽ, potius quàm Duci ad mortem. Subauditur accusat. ὁδὸν, quod articulus τὸν indicat. Reperio & ἄγεσθαι per se positum in eodem significatu: vt apud Plutarchum, ὀργισθεὶς αὐτὸν ἐλεῖν ἀφεστέταξεν ἐπὶ σ' ἀγόμενος ὁ ἄνθρωπος ἔλεγε, &c.

Ἄγεσθαι in ea significatione in qua & φέρεσθαι, interdũ vsurpatur, & apud Latinos Habere: vt Greg. in epit. Basilii, τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ὅπη τῷ θεῷ φίλον ἄγεσθω. i. Sic res nostræ sese habeant, Sic nobiscum agatur. Sequitur ἄγοιτο δὲ τῆς ἐκείνου τρεσβείας ἄμεινον.

Ἄγεσθαι καὶ φέρεσθαι (vt ἄγω καὶ φέρω) Diripi, Spoliari, Vexari hostili more. Aristoph. Nubibus, ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χήματ' ἐνεγκεῖζόμαι. Isocrat. ad Philippum, ἄγονται δὲ καὶ φέρονται τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας ὑπὸ τῶν οἰκετῶν τῶν σφετέρων αὐτῶν.

Ἄγεσθαι φόνου, apud Plutarchum, Homicidii accersi, siue arcessi.

Ἄγεσθαι, Regi, Gubernari. Gregor. Olympio, οἷς [λογισμοῖς] ἔθνος ὅσον τὸν ἄγεται. καὶ ἀχθεῖν γε πλέω καὶ μείζω, ἢ ὅτι μείζοισιν ἀρχαῖς.

Ἄγεσθαι, Formari, Institui, Educi, vt Xen. Οἱ ἐν παίδων καλῶς ἀχθέντες, A pueritia bene instituti: quod ad mores potissimum attinet. Aliquãdo tamen additur ἤθεσι, vt apud Aristot. in Ethicis, ἤθεσι καλῶς ἄγεσθαι. Quanuis autẽ ἄγεσθαι, sicut & ἄγειν, de institutione potissimum dicatur quæ est in moribus formandis & cõponendis: vsurpatur tamen & de canibus à Xenophõte in Ἐπιμ. 4, τοὺς μὲν καλῶς ἀχθέντας [κύνας] ἀεί τας γνεσθαι τοῦς τῶν θήρων. Idem ibidem de canibus, οἱ δὲ ἠμέναι ἀνεπιστημόνως, δυσχρηστοί εἰσι.

Ἄγεσθαι, Oblectari, Duci delectatione alicuius rei. Exempla vide paulo antè inter significationes actiui ἄγειν.

Ἄγομαι, Deponens, significationẽ actiuã habens, pro Duco. vt πόσοι δὴ ἄξοιτο γράτθυμα ὁ Κῦρος, apud Xenoph. pro ἄγοι γράτθυμα, vel γραπαὶ, vt ex Platone habuimus in Ἄγω. Item ἄγομαι, inquit Bud. pro Mecum duco: vt conuiua vocatus vmbram ducit. Xenoph. Pæd. 2, κατανοήσας τὸν τὸν ξξίαρχον σιωδεῖπνον ἀγόμενον ἄνδρα ὑπὸ δασσῶν. Item pro Affero, Od. ζ, — ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγοιμαι Εἰς ποταμὸν πλυνέουσα.

Ἄγεσθαι ἐν τιμῇ, apud Herodotum, idem quod ἄγειν ἐν τιμῇ, id est, Honore prosequi, In honore habere: vt paulò antè dictum est.

Ἄγεσθαι, inquit Bud. Vehere, Traiicere. Xen. γέμει δὲ τὸ πλοῖον φορτίων ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται.

Ἄγεσθαι, In nexum abducere. Vide Bud. Comment. in ἀγώγιμος.

Ἄγεσθαι, Accipere & Admittere, Bud. in hoc Xenophontis loco, qui est Pæd. 1, ἴσασι δὲ ἐφ' οἷς ὁ Κυαξάρης αὐτοῖς ἄγεται ξυμμαχίας, id est, quibus conditionibus in societatem asciuit.

Ἄγεσθαι, Fouere & Protegere, vt gallina pullos suos, inquit Bud. citãs hæc Arist. verba ex Historiæ anim. 9, οὐ παιδοῦν) δὲ ὑφ' ἑαυτοῖς ἀγόμενοι τοῖς νεοττοῖς καὶ οἱ πέρδικες, ὥσπερ αἱ ἀλεκτορίδες. In quo tamen loco ἄγονται per se non significat Fouent & Protegunt, sed cum ὑφ' ἑαυτοῖς.

Ἄγεσθαι, Accipere mulierem in matrimonium, Matrimonio sibi aliquam cõiungere, Ducere in vxorem: vt γέροντα νέαν ἀγομένῳ, Plut. in Solone. id est, Seni puellam in vxorem ducenti, vel potius sine In, magis Latinè. Od. ζ, Σοὶ δ' γάμος ἀρεδόν ὄφιν, ἵνα χρὴ καὶ μὲν αὐτῷ Ἐνὸς, τὰ δ' τοῖσι θεοὶ δόσαν οἳ κέ σ' ἄγωνται). Il. 6, Τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης. Hesiod. Theogonia, Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν. Apud Aristophanem νύμφην ἄγεσθαι. Aliquando additur πρὸς γάμον. Chrysost. De sacerdotio, ἢ θαυμαστὴν ἐρωμένην ἐκείνην μέλλοι πρὸς γάμον ἄγεσθαι. Et ἄγεσθαι γυναῖκα, Matrimoniũ contrahere, Maritum fieri.

& ἠγμένος γυναῖκα, Qui vxorẽ duxit, Maritatus, Qui est maritus: absolutè positũ: cui cõtrariũ est ἄγαμος & ἀγύναιος. Arr. hist. in 6, ἢ ὅσοι ἢ ἄλλοι ἠγμένοι ἦσαν Μακεδόνες παῖδας γυναῖκας. Nonnunquã dicitur ἄγεσθαι γυναῖκα τοῦ τινος. Homerus cum genit. sine præpositione dixit Od. ξ, Ἠγαγόμην δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων. Cæterùm videtur esse elliptica phrasis ἄγεσθαι γυναῖκα, i. Ducere vxorem, pro ἄγεσθαι γυναῖκα εἰς οἶκον, id est Ducere vxorem domum. quam phrasin integram inuenimus apud veteres scriptores, Homerum, Hesiodum, Herodotũ. Hom. Il. π, Τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μνῆστο Ἀκηρίδαο Ἠγάγετο δώματ', ἐπί, &c. Hes. Ὠραῖος ἢ γυναῖκα τοῦ τοῦ οἶκον ἄγεσθαι. Herod. 1 ἄγεσθαι γυναῖκα εἰς τὰ οἰκία. Aliquando tamen ne accusatiuus quidem γυναῖκα additur: vt apud Thucydidem vlt. libro, οὔτε ἐκδοῦναι, οὔτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνους, οὐδενὶ ἐν τῷ δ' ἡμῶν ἔξεστιν, id est, neque illis [filias suas] collocare, siue nuptũ dare, aut collocare in matrimonium, neque [illorũ filias] in matrimonium accipere, vel ducere. Herod. ἐδίδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, Inuicem vel vlrò citróque matrimonia contrahebant. vbi ἐδίδοσαν est pro ἐξεδίδοσαν. Vsurpatur ἄγεσθαι non solùm de eo qui accipit vxorem, sed & de eo qui dat, id est (vt ait Bud.) de patre filio suo vxorem stipulante, hoc est μνηστευομένου. Pausanias, Ἀγαθοκλῆς τῷ υἱῷ Λυσανίδραν γυναῖκα ἠγάγετο. Od. ο, Υἱεῖ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην. Plut. in Catone, τῷ δὲ υἱῷ τῷ Σκιπίωνος ἀδελφὴν ἠγάγετο τοῦ γάμου, stipulatus est, despondit, hoc est, despondendam curauit. Hactenus Budæus, citans duos Terentii locos vbi pater dicitur filio puellam despondere. Videtur autem ἄγεσθαι in hac posteriore significatione tam generale esse quàm ἐκδιδόναι, id est Nuptum dare, Collocare in matrimonium: vt ex Thucyd. & Herodoti locis modò ostendi.

Ἀγόμενος, ου, ὁ, Participium, Qui ducitur, vel Qui ducit, Qui fert, aut Qui fertur. Item, Qui regitur, &c. vt in ipso verbo. ‖ Ἀγόμενος, teste Hesychio, pro seruo apud Archilochum.

Ἀκτέον, Aduerb. positionis, Ducere oportet, Ducendum est, vel Agendũ est: vt ἀκτέον εἰρήνην, agẽda est pax. Apud Xenoph. Hell. 6, ἀκτέον ὅτι τοὺς ἄνδρας, Eundũ est. Formatur ab ἤκτα tertia præteriti τοῦ ἄγομαι, vt à γέγραπται fit γραπτέον.

¶ Ἀγωγή, ῆς, ἡ, Ductus, Adductio: & ἀπαγωγὴ, ait Hesychius, id est Abductio. Itẽ Portatio siue Importatio, Vectio, Vectura, Aduectio. vt ἀγωγὴ σίτου, ἢ οἴνου, apud Suidam, Importatio frumenti aut vini, Aduectio frumẽti. Plato Polit. 2, πρὸς τὰς ἀξιώσεις χρῆσθαι ὑποζυγίοις, id est Ad vectiones onerũ, ad vehenda onera, vti iumentis. Suidas ait ἀγωγὴν significare etiam τὸ ἀγόμενον βάρος, id est Onus quod vehitur.

Ἀγωγὴ τοῦ νόμου, Arist. Rhet. 1, Ipsa via & ratio ducẽdi legẽ in hanc vel illam partem, i. eliciendi ex eius verbis hunc aut illum sensum. καὶ εἰ ἀμφίβολος, ὥστε τρέφειν ἢ ὁρᾶν ἐφ' ὁποτέραν τὴν ἀγωγὴν ἢ τὸ δίκαιον ἐφαρμόσει ἢ τὸ συμφέρον.

Ἀγωγὴ, Eductio. Vt ἄγειν ἐμμηνα dicit Dioscorides pro Educere, Elicere & ciere menstrua, ita ἀγωγὴν ἐμμηνῶν ipsam Eductionem mẽstruorum, ipsum actum ciendi menstrua.

Ἀγωγὴ, Mutatio apud Aristotelem, quum dicit, χρῶσίς ὅστιν ἀγωγὴ εἰς οὐσίαν. Ita Alex. Aphrod. in Top. 6.

Ἀγωγὴ, Institutio, Educatio. vnde ἀγωγὴ παίδων: vt Plutarchi libellus περὶ παίδων ἀγωγῆς. Ex his duobus cõposita παιδαγωγὸς & παιδαγωγία. Luc. in Nigrino, ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐπιλαθόμενος. Polybius, τῆς Λακωνικῆς ἀγωγῆς μεταβεβηκότα.

Ἀγωγὴ, Ratio victus, Diæta. vnde ἐμψυχικὴ ἀγωγὴ apud Galenũ. ἀναληπτικὴ ἀγωγὴ apud eundem, i. ratio victus corporis recreatrix, Bud. interprete. Idem alibi exponit, Educatio & nutritio virium refocillatrix. Idẽ Gal. alibi, ἀγωγὴ τροφοπάτη καὶ παρηγορικοπάτη. Apud Dioscoridem ἀγωγὴ θεραπευτική.

Ἀγωγὴ, pro διαγωγὴ & δίαιτα (inquit Bud.) in hoc Aristotelis loco, βέλτιον δὲ τοῖς εἰδόσι τῶν ζητούντων ἡδίω τὴν ἀγωγὴν εἶναι). id est, Suauiorem esse vitam in inquisitione veritatis & commentatione.

Ἀγωγὴ, Cultus in herbis & arboribus, siue cultura. Theophr. Hist. plant. 1, τὰ δὲ ἢ τοῦδε τὴν ἀγωγὴν ἀλλοιότερα γίνεται, καὶ ἐκβαίνει τῆς φύσεως.

Ἀγωγὴ, Contextus ductúsque & structura orationis oratoris, inquit Budæus, citans Dion. Halic. hæc, τὰ μὲν οὖν ὑπῖον καὶ αἰαθεβλημένον τῆς ἀγωγῆς, καὶ, &c. Item hæc, τῆς μὴ τοῦ ἀγωγῆς τοῦ τοῦ εὐθὺ τὴν κύκλον.

Ἀγωγὴ, Via, inquit Hesych. Item, Profectio nouæ nuptæ ad maritum, Rhodiis, inquit idem.

Ἀνάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, (ex a priuatiuo & nomine ἀγωγὴ) ὁ μὴ τῆς καθηκούσης ἀγωγῆς τυγχάνων, inquit Etymologicus. Suidas & Hesychius pro καθηκούσης ponũt δεῦσης, id est, Cui non contigit institutionẽ habere qualem decebat. vel breuius, Cui non contigit institui vt decebat, vel educari. Propriè tamẽ αἰάγωγος dici deberet Qui nullam habuit institutionem, Qui prorsus caruit institutione, Qui institutus non fuit. quasi quis dicat Ineducatus, quod nomen quidã ex Gellio proferunt. Quia autẽ ferè fit vt quibus in teneris annis defuit institutio, sint immorigeri, & ad quodlibet vitium sint procliues, moribus etiã sint rudes: ideo αἰάγωγος appellatus fuit Intractabilis, Contumax: item, Dissolutus, Qui vita est dissoluta: item, Imperitus, Indoctus, Ineptus. Potest tamẽ intelligi αἰάγωγος & alio modo, videlicet quasi Qui institui nõ possit, Cuius ingenium nullam institutionem admittat, In cuius mores siue ingeniũ aut naturã non cadat vlla institutio, aut educatio & disciplina. & ita vno verbo Ineducabilis potius quàm Ineducatus reddi deberet. Ita Xenophõ αἰάγωγος vocat canes qui ad venationem institui nequeũt. Alii malunt pro Malè institutus accipere. Dicuntur tamen αἰάγωγοι παῖδες illo potius quàm hoc sensu. Alias significationes huius nominis sigillatim tractabo. Ἀνάγωγος igitur interpretari possumus Cõtumax, Intractabilis. Dicitur & equus αἰάγωγος apud Xenophontem, id est indomitus, vt exponit Budæus. Potest autem αἰάγωγος in hac significatione, quam primam pono, non à metaphorica nominis ἀγωγὴ significatione pro institutione & disciplina, sed à propria, pro ductu, seu ipsa ducendi actione deriuari. vt sit αἰάγωγος quasi Qui duci nequeat, Qui minimè sit ductilis, Qui sit inducibilis, si Latina lingua hoc nomen admitteret.

Ἀνάγωγος, Dissolutus, Qui est vitæ dissolutæ, Intẽperans, Petulans. Hesychius enim αἰάγωγοις exponit ἀκολουθοῦσι. Suid. αἰάγωγῶ explicat φιλήδονα, ἀκολουθῶ. Ex quibus videtur Budæus hãc interpretationem collegisse, vt sit αἰάγωγος, Qui suo animo obsequitur intẽperanter. Ab Hesychio exponitur etiam ὑβριστής, id est iniuriosus, vel procax. Videtur autem ἀναγωγοτάτων in hac secunda significatione accipi apud Plutarchum in hoc libri περὶ πλουτ. loco, ὡς τοῦ ἡ πόλις ἢν ἐν τῇ κακίστῃ καὶ ἀναγωγοτάτῳ κτήσει Φίλιππος, πενηρόπολιν τοσαυτηρόδυσιν.

Ἀνάγωγος, Imperitus, Indoctus. Eustathius enim ἀπαίδευτον significare dicit, hũc citans locũ, θεμιστοκλῆς θεραπόντας ὠραίους, ἢ τοῦ δεσπότου μὴ κολάκων αἰάγωγον. Reperio autem locum hunc ab Eustathio citatum apud Athenæum lib. 12, ex Callia historico. Timon apud eũdem Athen. lib. 13, Γραμματιδιδασκαλίδων αἰάγωγοτάτην ζωόντων. Exponitur αἰάγωγος etiam ineptus.

Ἀναγώγως, Contumaciter. ‖ Item Petulãter, Iniuriosè, Contumeliosè. Athen. 13, αἰαγώγως δέ πως τὸ μειρακίσκου καὶ περαυνικώτερον αὐτῇ σωσιτήσαντες.

Ἀναγώγως, Imperitè, Indoctè, Ineptè. Ath. 13, αἰαγωγότερον ἢν τὸ γραπτὸν τοῦ λάκκου αὐτῷ εἰπόντος. Vbi Eust. αἰαγωγότερον ait significare ἀπαιδευτότερον. Gellius, Culpauit autẽ primùm hoc quòd Cato inerudite & αἰαγώγως (vt ipse ait) principio nimis insolenti nimísque acri & obiurgatorio vsus sit.

Ἀνωγώγως, Citra inductionem & certam quandam cohærentiã, quæ species argumentationis dicitur ab Aristot. quã quis per plura singularia progrediens, vniuersale aliquod probat: id quod Platoni frequẽtissimum est. Hæc ad verbum in vulg. lex. Græc. sine vllo testimonio. Hanc autem annotationẽ sequendo, hoc aduerbium ab ἀγωγὴ inductionem significante deducendum fuerit.

A Ἀναγωγία, ας, ἡ, Defectus disciplinæ, inquit Bud. Itẽ, Dissoluta vita, & Animus iuuenis indomitus. vt γραπὰ ὑπὸ τῆς αἰαγωγίας διεφθαρῶν. Plut. in Pol. præcepris, τί δὲ δεῖ λέγειν τὴν Ἀλκιβιάδην, ὃν ἀπόλεσεν ἡ τοῦδε τὴν δίαιτον αἰαγωγία καὶ θρασύτης; Idẽ τοῦδε τὴν ἀκουεν, de pueris togã virilẽ sumentibus, καὶ λύσαντες τὴν καθαρμὸν πίζουσι αὐτοὺς τοῦδε βολὴν, καὶ ἐπὶ δεῦμοι τὸ αἰδεῖσθαι, ὀλίγῳ ἐμπίμπλαν τῆς αἰαγωγίας. quæ exẽpla citat Bud. Sciendũ est autẽ Plut. de eodem Alcibiade idem vocabulũ alibi vsurpasse, nimirũ in eius vita, vbi scribit, πολιτείαν ἢ τὴν μὲν Ἀλκιβιάδου τὴν ἄγαν λαμπρὰν, καὶ τὸ μὴ καθαρόδον αἰαγωγίας ἢ βωμολοχίας. Est igitur hic locus cum illo conterendus.

Δυσάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, & Εὐάγωγος, opposita. Εὐάγωγος enim sonat Ductilis, Qui facilè duci potest: vnde pro tractabili & docili accipitur. Arist. Pol. 7, ὅπῃ δεῖ δίαιτοιπκοὺς εἶ τοὺς μέλλοντας ἀναγώγους ἔσεσθαι πρὸς τὴν ἀρετὴν τῷ νομοθέτῃ. Δυσάγωγος, Qui difficilè ducitur & impellitur quò volumus, Intractabilis, Indocilis. Δυσάγωγος ἵππος, Contumax equus.

Εὐάγωγα, apud Diosc. Quæ facilè reiiciuntur & excreantur. Sic in vulg. lex. Vide ἀναγώγως.

Sunt & quædam verba composita ab Ἀγωγὴ deriuata (vt σκληραγωγῶ, vnde & σκληραγωγία) quæ suis vide locis. Alia autem (meo iudicio) est ratio huius verbi & similiũ, quàm τὸ παιδαγωγῶ, γεροντοαγωγῶ, & similiũ. Præcedit enim in his ἀγωγὸς: vt παιδαγωγὸς præcedit παιδαγωγός.

Ἀγώγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duci aut vehi facilis, Ductilis, siue Vehibilis, si dici posset. Xenophon Pæd. 6, ἐπὶ δὲ πάντα σωεσήκει αὐτῷ τὰ τοῦδε τοῖς πόρροις, πίεσαν ἐλαμβανε τὸ ἀγώγιμον. id est, periculum faciebat facilitatis vehendi, vel rationis vehendi. nam ἀγώγιμον pro substantiuo vsurpat. hoc est, experiebatur quàm facilè aut qua ratione vehi ea possent. ‖ Apud Plut. Alcibiade ἀγώγιμος metaphoricè, quum dicit, ὡς μὲ ἀμέλει καὶ τοὺς ἡδονὰς ἀγώγιμος. i. Erat is qui facilè ad voluptates duci posset, vel adduci. hoc est, Erat procliuis siue pronus ad voluptates.

Ἀγώγιμον, Adiect. Quod aduehere licet, aut aduehi solet. vel, Quod importari potest ex vno loco in aliũ. Plut. Lycurgo, ἀγώγιμον οὐκ ἦν τὸ σιδηροῦν νόμισμα τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι. Iul. in epist. ad Serapionem, μόνη δὲ ἡ παρ' ἡμῖν χώρα πέπτει φυτὸν ἀλλαχοῦ φυόμενον, ὡς τὸ τὰ ἐξ Ἰνδῶν ἀγώγιμα, καὶ οἱ Περσικοὶ σῖτοι, ἢ ὅσα, &c.

Ἀγώγιμον, Onus quod vehitur, ἀγώγιμα Suidas exponit onera mercatoria: citans hunc locum, αὐτὸς μὲ τοὺς ἐμπόρους ἀπαθεῖς κακῶν ἐποιοῦσα, τὰ δὲ ἀγώγιμα σῴζειν αἰασώσαθαι. Apud Basilium ἀγώγιμα, merces quæ naui vehuntur: quum dicit, οὔτε οἱ πλέοντες ἐκεῖσε ἐκβάλλεσι τὰ ἀγώγιμα· ἀλλ' ὥστε δίφυκεῖν τὰ ναυάγια, ὑφίστανται τὸν ἐκβολῶν. Bud. ἀγώγιμα exponit vno verbo Merces in hoc Demosthenis loco, τὰ δὲ ἄλλα ἀγώγιμα ὡς ὑμᾶς ἀπίστιλλον. Idem in lexico scribit, ἀγώγιμα, φορτία, Impedimenta, Sarcinæ, Res promercales, Polluci sæpe: vt in nundinis, τὰ ὠνία καὶ πωλητὰ ὑφα, ἀγώγιμα λέγεται, Mercimonia, Merces, Demostheni.

Ἀγώγιμοι, (inquit Budæus) dicuntur quasi ductiles οἱ κατεσδικασμένοι, id est iudicati: aliique in quos ius est prehensionis, vel pro crimine, vel pro ære alieno, vel aliũ ob causam. ἵνα μὴ ἀγώγιμος γένωμαι, Demosthenes, πρὸς Νικόστρ. id est, Ne addicar cui debeo. Idem in Aristocr. ἐάν τις ἀποκτείνῃ Χαρίδημον, ἀγώγιμος ἔστω ἐξ ἁπάσης τῆς Ἀθηναίων συμμαχίδος, &c. Qui Charidemũ occiderit, eum in nexũ abducere ius esto ex omni loco, vrbe, agro, populo Atheniẽsi fœderato & socio. Plut. in Solone, οἱ χρέα λαμβάνοντες ὅτι τοῖς σώμασιν, ἀγώγιμοι τοῖς δανείζοισι ἦσαν, Qui versuram faciebant corporis nexu, duci à creditoribus velut addicti poterant, vt inde nexũ inirent. Ducere Latini Græcorum more dicunt. Plura in comm. Bud.

Ἀγώγιμον Hesych. exponit etiã ὠφέλιμον, id est vtile.

¶ Ἀγωγὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, Dux viæ, ὁδηγὸς, inquit Sch. Thucyd. in hunc locũ l. 2, ξυμπέμπει τοι τὸν Μελησίππῳ ἀγωγὸς, ὅπως μηδενὶ ξυγγένῃ). Aristid. in Panath. idem officiũ statuit eorum quos vocat ἀγωγοὺς, quum dicit, καὶ ἅμα ἀγωγοὶ δίχα τῆς χώρας αὐτὸν ἦγον, ὅπως μήτε τις ἀγνοῇ), μήτε τῷ διαλέξῃ). Suidas ἀγωγοὺς dicit esse πρεσβευτὰς: & ita malim

exponere in vtroque locorum horum quàm ὁδηγεῖ. A

Composita autē nomina cum ἀγωγὸς vide in vnoquoque eorū: vt παιδαγωγὸς (vnde παιδαγωγῶ) in παῖς, sic γεροντοαγωγὸς in γέρων, & ὑδραγωγὸς in ὕδωρ.

Ἀγωγὸς, ῆ, ὸν, Aquæ ductus. ἀγωγὸς δηλόσοος, aquæ ductus publicus. In Pand. pro eodem ἀῖωγὸς & ὑδραῶον. Ab Hesychio exponitur ῥύαξ.

Ἀῖωγὸς, ῆ, ὸν καὶ ἡ, Adiectiuū, Valens ad adducendum, siue attrahendum, aut illiciendum: vt apud Max. Tyr. edit. meæ pag. 308, ἠδὲν πρὸς ἀρετὴν ἀγωγότερον, Nihil ad virtutem magis alliciens, vel, Ad virtutem alliciendi B vim maiorem habens. Item Ἀγωγὸς, Educendi vim habens, siue eliciendi, aut ciendi: vt ἀγωγὸς ἐμμηνίων, ἀῖωγὸς καθαρμωίων apud Dioscoridē, Vim habens ciendi menstrua, Efficax ad ciendā menstrua. Idē, δύναμιν ἔχει ἐμβρύων ἀῖωγόν, id est, vim extractoriam, aut extractiuam, ad verbum. Bud. vertit elicientem & attrahentem. Plut. in Lycurgo, δύναμις ἀνθρώπων ἀῖωγὸς, Vis illex hominum, Vis illiciendi homines siue pelliciēdi, Pellax. Facultas homines oratione adducēdi quò volum⁹. C Vocatur etiam homo ἀγωγὸς qui habet hanc δύναμιν ἀῖωγόν, id est homo ad pelliciēdum efficax, Pellax, vel (vt Bud. vertit) Dicendi vim illiciendiq; habens. Hes. ἀγωγὸν inter cætera vult esse ὀπίθαλον, id est insidiatorem siue insidiosum. quòd fortasse sæpe sub pellacia lateant insidiæ.

Ἀῖωγὸν, ῆ, τὸ, Neutrum substant. positum, pro δύναμις ἀῖωγὸς, Ipsa vis seu facultas pelliciendi, Illecebra, vel Illecebrositas, si dici posset, vt Plaut. dixit Illecebrosum.

Ἀγωγεὺς, έως, ὁ, Dux viæ sicut ἀῖωγός. vt hic, ἀῖωγέες ἄνδρες D ὠρεσιπεπάρατο.

Ἀγωγεὺς, Qui litem intendit, Actor. ὁ ἐνάγων τινὶ δίκην, ὁ διώκων. Suid.

Ἀγωγεὺς, Lorum quo trahitur equus, Suidas. Habena vel lorum equi, ait Bud. citans hæc Xenophōtis, ἔπειτα παρὰ ἀῖωγεῖ ἐνπτίνων ὡς δίφλιπτα, id est, Habenam intēdere, vt equus transiliat post equitē qui manu trahit. Videtur idem significare apud Polybium lib. 3, vbi de equis loquens, scribit, βῆς ἅμα καὶ πίπαρας τοῖς ἀῖωγεῦσιν ἑνὸς ἀνδρὸς ὀξὺ ἑκατέρου τῶν μέρους τῆς φρύμνης οἰακίζοντος. E

Dicitur pro eodem ῥυπαγωγεῖς à Xenophonte.

Ἀγωγεῖον, ου, τό. Pollux inter infames vrbis partes ponit ἀγωγεῖα, si mendo caret is locus.

¶ Ἀγώγιον, ου, τό, Onus quod curru vehitur, apud Xenophōtem, inquit Suidas. Sentit autē (vt opinor) de hoc Xenophontis loco, Pæd. 6, Τούτοις ἐζώγρεν ἔλαφον ἢ πεντεκαίδεκα πάλαντα ἑκάστῳ ζεύγλα τὰ ἀγώγιον.

C. Ἀνάῖω, Sustollo, Tollo, Subueho, Subduco, Erigo, Surrsum veho. quasi ἀνῶ ἄῖω (quum tamen in quibusdam F signif. non aduerbii ἀνῶ sed præpositionis ἀνὰ vim retineat) Isocr. in Helene, οὓς ὁ χρυσὸς διὰ τὴν ἀρετὴν εἰς θεοὺς ἀνήγαγε, Sustulit ad deos. id est In cælum sustulit, Lat. Inter deos referre, & In numerum deorum referre dicunt. — ἀνήγαγον εἰς φάος αὖθις, apud Hesiodum, Subduxerunt ad lucem rursus, vel ad superas auras. Nisi quis pro Reduxerunt accipere malit, vacāte aduerbio αὖθις, vt sæpe solet. Herodianus lib. 2, μήτε εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν ἀναγαγεῖν, id est, in aulam palatinam siue regiam subduxisse. Sunt tamen qui vertant per simplex G verbum Adduxisse. Verùm non fruſtra Herodianus ἀναγαγεῖν, non ἀγαγεῖν dixisse putandus est: sed potius dixisse ἀναγαγεῖν tanquam in editum locum. Plut. in Numa, ἀνήγετο εἰς τιμὰς, Ad honores euehebat, seu promouebat. Idē in Galba, θαυμαστὸν τὸ μνῆμα ἀνήγεν ἑαυτὸν, in maiorem audaciam se efferebat. Apud Gregorium, θεὸς ἡμᾶς ἀνάγων ἐκ τῆς κατωτέρω ταπεινώσεως. Apud eundem, τὸν λόγον ἀνάγειν, altius repetere sermonē, vt B. interpr.

‖ Ἀνάῖω τὴν ναῦν, Nauem subduco vel subueho, vel in altū educo, è portu videlicet (quū Latini cōtra Subducere in portum siue in terram, dicant: qua de re vide in κατάγω. Hinc Ἀνάγομαι, pro Soluo, ἐκπλέω, vt infrà dicetur. Huic ἀνάγω τὴν ναῦν opponitur κατάγω τὴν ναῦν, Reduco nauem in portum, Applico. sed κατάγω dicitur quasi κάτω ἄγω, Ex loco altiore reduco.

Ἀνάγω, Reduco, Refero. ἀναφέρω. Arist. Pol. 5, πάντα γὰρ ἀναγάγοι τις ἂν τὰ τυραννικὰ πρὸς τούτους τὰς ὑποθέσεις.

‖ Exponitur etiā Refero, eo sensu quo dicitur Referre ad Senatum. vt εἰς τοὺς ἄρχοντας ἀνάγειν, Ad magistratus referre. Alii, Reiicere. Bud. ait ἀνάγειν accipi pro Reiicere ad maiorem potestatē, citans hunc Aristotelis locū, ex Ethic. 4, οἱ δέ εἰσιν οἱ δηλαδὴ τὸ εὖ κύκλῳ τὰ φυσικὰ, ἀλλὰ μὴ τοὺς νόμους, οὗ πάντα ἀνάγοντες εἰς τὸν δῆμον. Subiungit alium eiusdem locū in quo ἐπανάγειν eodem modo vsurpatur. ‖ Ἀνάγειν ὅπη πόδα, Xenoph. eo sensu quo Latini Referre pedem. vide in Ποιέ. Obseruandū autē, esse in hoc genere loquendi ἀμεταβάτον.

Ἀνάγω, Redhibeo. vnde ἀναγωγὴ, Redhibitio. vide exemplum in Comm. Bud. ex prolixo Platonis loco.

Ἀνάῖω, Offero, προσάῖω. Act. 7, ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδώλῳ. Citatur & ex Luciano ἀνάγειν in affini significatione, in πανηγύρεις ἀνάγοντι. Quidam tamen ἀνάγοντιν exponunt celebrant.

Ἀνάγω apud Xenoph. pro ἀπάῖω, i. Abduco. Suidas.

Ἀνάῖω, Reiicio, Emitto. vt ἀνάγειν αἷμα. Plinius iunior dicit Sanguinem reiicere, item Sanguinē reddere. Hinc & ἀναγωγὴ αἵματος apud Galenum & Dioscoridē: item ἀνάγωγος & δυσανάγωγος, vt postea dicetur. Sic & ex Epigr. citatur ἀνάγειν μέλος pro Emittere cantum.

Ἀνάῖω, Educo, Extraho, Eiicio. apud Dioscor. identi dem. vt l. 2, c. 29, vt ἀνάγειν σκόλοπας, Educit aculeos. sic ἀνάγειν τὰ ὀστᾶ. Citatur ex eodem lib. 3, c. 119, ἀνάγει πάχος ἐκ θώρακος, pro Ex pectore crassam pituitā eiicit. & ex l. 3, ἀνάγει τὰ ἐκ πνεύμονος, pro Extrahit vitia pulmonis, vel excreabilia facit.

Ἀνάγω, Euado, vt Bud. interpr. in hoc Aristotelis loco, ex lib. De part. an. 4, ὅπως τοῖς ὄνυξι πλείοσιν ὦσιν αἱ πλαμβαὶ ὁ ὦρα ῥᾷον ἀνάγῃ πρὸς τὸ μεταφορότερον. ‖ Idem apud Soph. ἀνάγειν τὴν χρόνῳ interpretatur Tempore anticipare rem, ex scholiis.

Ἀνάγω, Retrocedo, ἀναχωρῶ. Xen. Pæd. 3, παρηγγύησεν ὅπη πόδα ἀνάγειν ἔξω βέλους. pro eo quod alibi dicit ὅπη πόδα ἀναχωρεῖν, id est Retrocedere paulatim, Paulatim pedem referre.

Ἀνάγω, Instituo, Educo, Doceo. ἀνάγει τὸν παῖδα ὁ παιδαγωγὸς, inquit Bud. Instituit, Docet. & ἀνάγειν, Educare, Docere. Xenoph. de canibus, παῖς μὲν καλῶς ἀναχθέντες, ὁρίσας γνωίσαι· ἀιάγωγοι δὲ γνωμόφυες, ματαίας.

Ἀνάγω, Indico sceleris autorem & in eum tendo, vt exponitur in vulgaribus lex. ex Harpocr. ‖ Exponitur præterea in vulg. lex. In memoriam reuoco. Hesychio ἀνάγειν est etiam ἀναγιγνώσκειν (si mēdo carēt exemplaria) & πίθειν. quam expositionem sequendo ἀνάγειν tradunt quidam significare inter alia, Persuadere, Incitare, Stimulare. quæ significatio tamen verbo ἐνάγειν magis conuenit.

Ἀνάγειν τὸν χρόνῳ, Anticipare rē tēpore, Bud. ex Soph. schol. ‖ Apud eundem ἀνάγειν exponitur αὔξειν in illo loco ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τοιθρώπινα. Sed malim interpretari euehit (vt κλίνει deprimit.) & ita cōueniet cū significatione quæ prima est a nobis posita.

Ἀνάγω, pro simplici ἄγω apud Hom. sæpe, quod est Ionicæ linguæ, vt ait Eustath. Sic Il. θ, Οἱ δὲ τὸ εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγοιεν.

Ἀνάγομαι, Sustollor, Tollor, Subuehor, &c. Greg. καὶ τῶν ἄγαν θεωρητικῶν τε καὶ ἀνηγμένων, id est, Ad rerū diuinarū contemplationē in sublime erectorū. & qui sensus altissimos è scriptura eliciunt, inquit Bud. Idem in hoc Matth. loco, cap. 4, τότε ὁ Ἰησοῦς ἀνήχθη εἰς τὴν ἔρημον, ait ἀνήχθη accipiendū pro Sublatus est, Subuectus est: vel ad verbū Subductus est. vt Cæsar lib. 1, Cæsar suas copias in proximum collem subducit. Citatur ex Naz. γῆ εἰς ὀρῶν κορυφὰς ἀνηγμένη, pro Terra in montium cacumina assurgens.

Ἀνάγομαι, Reducor, Referor. Aristot. τῶν μὴ τὰ φυσικὰ l. 4, ἔτι τῶν ἐναντίων ἡ ἑτέρα συστοιχία στέρησις, καὶ πάντα ἀναγεται εἰς τὸ ὂν καὶ τὸ μὴ ὄν. hoc est ἀναφέρεται. quo etiam ipse vtitur Bud.

Ἀνάγομαι, Educor, Extrahor, Elicior. vt ἀνάγεται τὸ πύαλον, apud Alexandrum Aphr.

Ἀνάγομαι, Instituor, Educor. vnde καλῶς ἀναχθεῖσας νύν, suprà citauim⁹ ex Xen. in ἀνάῖω. i. Instituo. Ex Dioscorides citatur, ἀναγόμενος ἀπὸ παιδείας pro Eruditione excult⁹.

Ex pādectis, ποῖ διαιτᾶσθαι καὶ ἀνάγεσθαι δεῖ τοῖς αἰτοῦσι. vbi A ἀνάγεσθαι, alibi dicitur κατέφεσθαι.

Ἀνάγομαι, absolutè positum, Soluo. nam qui soluit, è portu in altū educitur, siue subducitur, aut subuehitur. Il. α, Καὶ πότ' ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ θραπὸν ἀρεὼ Ἀχαιοῖ. vbi annotat Eustathius, quēadmodū ἀνάβαινειν, ita & ἀνάγεσθαι, esse τὸ ἐκ τοῦ λιμένος ἀναπλεῖν. id est, E portu soluere. Cui opponi καταπλεῖν & κατάγεσθαι, tanquam aqua supra terram sita sit, & ita conscendatur à nauigantibus. Xenophō, αὐτῆλθον ἀδεῶ Τυδείδω, Hell. 1. Lysias, τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ἡ αὐτῆκε, εἰσελθὼν, &c. Interdum ἀνάγομαι cum ἀπὸ. B vt ἀνήχθη ἀπὸ Βρεντεσίου, à Brundusio solui. Dicitur etiā ἀνάγεσθαι ναυσί. Xenoph. Hell. 1, οἱ δ' αὐτῆγοντο ἐπ' αὐτὴν ἐπὶ ναυσί. A pud eundem ipsæ naues dicuntur ἀνάγεσθαι. vt eodem libro, νῆες ὑπὸ Λεωτίου αὐτῆγμέναι εἶεν εἰς Κυζικον. ‖ Citatur ex Plat. De legibus, ἀνάγομαι ὡς ἐρωτήσων, pro Paro me ad interrogandum. quasi accingor ad interrogandum. quæ significatio videtur esse sumpta per metaphoram à proximè præcedente, videlicet ab iis qui soluunt.

Ἀνάγομαι, pro ἄγομαι. vt ἀνάγεται σιῶνικον apud Herod. C Annotaui autem paulo antè ex Eust. Homerū Ionum more ἀνάγειν pro simplici ἄγειν sæpe vsurpare. Sūt tamē qui ἀνάγεσθαι σιῶνικον non pro ἄγεσθαι accipiant, id est, ducere: sed pro ἀπάγεσθαι, id est abducere. Verùm illi viderint.

Ἀναγωγὴ, ῆς, ἡ, Subductio, Subuectio, Elatio apud Gr. Naz. Ἀναγωγὴ peculiari nomine appellatur à theologis intellectus nostri veluti subuectio ad inuestigādum reconditiorē alicuius loci sensū. Apud Dionys. (inquit Bud.) D ἀναγωγὴ & θωρεία pro eodē accipiuntur, i. pro sensu oraculorū mystico & recōdito, qui nos in cælū meditādo subuehit, propēq; Deum cernendū cōtemplātibus præbet. ‖ Item ἀναγωγὴ dicitur ἔκπλους, Exitus è portu, vel Abitio è portu. vel, Solutio è portu, si dici posset: quia tum naues è portu in altū subuehuntur. Sic dictū fuit, ὡς ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα. Legimus in Athen. apud Erycem Siciliæ tēpus quoddam vocari ἀναγωγαί, quòd in eo dicant ipsam deā ἀνάγεσθαι in Lybiam. Dicitur & ἀναγωγὴ τῶν νεῶν à Demosthene. E

Ἀναγωγὴ, Reductio, Relatio. Aristot. τῶν μετὰ τὰ φυσ. l. 4, πάντα ὃ καὶ πάλλα ἀναγόμενα φαίνεται εἰς τὸ ἓν καὶ τὸ πλῆθος. εἰλήφθω δὲ καὶ ἀναγωγὴ ἡμῖν ὃν ὦ θεωρῶ θεῖ ἀγαθοῦ.

Ἀναγωγὴ, Reiectio, Emissio. vt ἀναγωγὴ αἵματος, Reiectio sanguinis. Galenus, λειπεθυμοῦσι γὰρ καὶ ὅπῃ γυναικείῳ ῥοῇ, καὶ θραύματιν, αἱμορροΐσι τε καὶ ἀναγωγαῖς αἵματος, καὶ ταῖς διὰ ῥινῶν αἱμορραγίαις. Vtitur eodem modo & Dioscorides.

Ἀναγωγὴ, Redhibitio. Plato, ἐὰν δὲ αἰδροφόνον ὑποδῶται τις ἢ τι, εἰδὼς μὴ εἰδὼς, μὴ τυχὰν ἔτω ἀναγωγῆς τοῦ τοιούτου F τῆς θεράπαινας.

Ἀναγωγὴ, Institutio, Disciplina. Synesius, καὶ γὰρ ἔφη τὴν τέθραφθαι καλῶς, καὶ ἀναγωγῆς οὐκ ἀπέτυχεν ἀξίας τῆς φύσεως, Natus honesto loco, etiā honestè educatus est & institutus, vt interpretatur Bud. Apud Theophr. ἀναγωγὴ τῶν φυτῶν (quæ & ἀγωγὴ) Institutio plantarum. Theodot⁹ Gaza educationem vertit & eruditionē. De caus. pl. l. 3, ἡ δὲ ἀναγωγὴ, καὶ ὧν καλοῦσι τινὲς τῶν φυτείων παιδείαν, ὅθ' ἡμᾶς πείθει ὅτι καὶ μόρφωσις τῶν δένδρων ὕλης τε καὶ παχύτητος G καὶ πλάτους καὶ τοῖς ἄλλοις. Bud. per ἀναγωγὴν eum significare dicit exactiorem cultum cōformationémq; plātarum. Alibi submissionem & ductum plantarū vertit.

Ἀναγωγὸς ζωὴ, dicta est à Dionysio theologo quasi sublimipeta, inquit Budæus. Ego subuectricem interpretari malim ad exprimendam actiuam significationem. Malè autem in vulg. lex. confunditur hoc ἀναγωγὸς cum altero quod fit ex ἀγὼ præfixo α priuatiuo. ‖ Ab eodem Budæo exponitur δύναμις ἀναγωγὸς subductrix facultas, siue potentia. Apud Athenæum libro 1, καὶ πλεόν H λου ὄζιν ἀναγωγὸς, est extractoria saliuæ. id est, vim habet extrahēdæ seu eliciendæ saliuæ. Sic Alexander Aphrodiseus dixit ἀνάγεται πύον, siue πυόγον. Dicitur autē in hac significatione ἀναγωγὸς, accentu posito in vltima. nā ἀναγωγὸς aliud significat, factum ex ἀγωγὴ præfixo α priuatiuo: vnde & ἀναγώγιος & ἀναγωγία, vt alibi annotatum fuit. Porro sic dicitur ἀναγωγὸς, vt ἐπαγωγὸς, προσαγωγὸς, συναγωγὸς, quæ & Bud. tanquam similia ponit.

Ἀναγωγικὸς, οῦ, ὁ, ad verbum, Subuectiuus, in actiua significatione, vel Subuectitius, in pass. Arethas in Apocal. c. 16, ἔνι δὲ τῶν νοεῖν καὶ εἰς τὰς ἀγγελικὰς δυνάμεις, ὡς ἀναγωγικὰς τῆς ἡμετέρων προσευχῶν. id est, subuectiuas nostrarum precationum. Minus durè diceretur subuectrices: sed non assequeret vim terminationis Græci nominis. Bud. vertit per participiū, Sursum tollētes & ad Deum perferentes nostras precationes. ἀναγωγικὰ (inquit idē Bud.) dicūtur mystica, & quæ à sensilibus nos ἀνάγουσι (id est subuehunt vel subducunt) ad intellectualia. Vnde νοῦς ἀναγωγικὸς, apud theologos, quū sensus literalis, vt vocāt, in spiritualem vertitur. & ἀναγωγικὴ interpretatio, quæ sensus remotissimos atque abstractissimos exquirit. Hinc & aduerbium Ἀναγωγικῶς, Mysticē. vt apud Gregorium Nazian. χρονικῶς τε καὶ ἀναγωγικῶς. Et temporariè & mysticè, interpr. Bud.

Ἀναγωγεὺς, έως, ὁ, Quod alligatur alicui rei, quasi ad eā sustollēdam. Eust. ait ἀσπίδος ἀναγωγέα dici qui propriè appellatur ἀνεφορεύς. Idem alibi vult πλαμῶνα & ἀναγωγέα idem valere. Est autem πλαμὼν τῆς ἀσπίδος, Iorum è quo pendet clypeus.

c. 2. Δυσαναγωγὸς, ῆ, ὸν καὶ ἡ, & Εὐαναγωγὸς. Δυσαναγωγὸς, Qui ægrè reiicitur, vel excreatur. Dioſc. vt contrà Εὐαναγωγὸς, Qui facilè reiicitur, siue excreatur. Dioſc. lib. 3, cap. 44, ἀναγωγὰ τὰ ἐκ θώρακος ποιεῖ. id est (ex Plinio) Excreabilia pectoris vitia facit. vt quod apud eundē Dioſcoridem habetur, ἀνάγει τὰ ἐκ πνεύμονος, redditur excreabilia pulmonum vitia facit. In vulg. autem lexicis hæc eadē significatio τοῦ ἀναγωγὸς, tribuitur & τοῦ ἀναγωγὸς. sed si qui autorum loci ἀναγωγὸς in hac significatione habent, erroris mihi suspecti sunt.

c. 2. Ἀνταναγω, & Ἀνταναγομαι, Ex aduerso in hostem prodeo, Obuiā hosti prodeo. Propriè sonat, Soluo ad prodeundum in hostem. Thuc. lib. 8, pag. 296, οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, ἀμαθοῦ ὑπόντες, ἐκ τῆς Λεωτίου ἀνταναγόν καὶ αὐτοί.

c. 2. Ἐπαναγω, Reduco. vt ἐπαναγεῖν τοὺς φυγάδας εἰς τὰς πατρίδας, sicut καταγεῖν dicit Herodianus; B. testē. Citatur ex Platone De leg. ἐπαναγεῖν πρὸς τὸ φῶς, pro In lucem reducere. Interdum Reuoco: vt Plat. epist. 7, ἐμαυτὸν ἐπανήγαγον ἀπὸ τῶν τῆς κακῶν, Me reuocaui à malis quæ tū erāt. Alii, Me recepi à malis, &c. Apud Æsch. autem in Ctes. ἐπαναγω ἐμαυτὸν ὅπῃ τῶν εἰρωνίαν, Me refero ad pacem. id est, orationē refero, ἐπαναγω τὸν λόγον. vt Synesius dixit, ἐπανακτέον δέ μοι μικρὸν ἄνω τὸν λόγον. quod vertit Budæ⁹, Res mihi altius repetenda. ‖ Ἐπαναγειν (inquit Bud.) Reducere, id est Retrorsus agere. Xen. loquens de eo qui impetum capere vult vt iaculetur, πρεσβάμενος τὰ ἀ εστερά, ἐπαναγεῖ δὲ τὰ δεξιά. ‖ Ἐπαναγω, Reiicio ad maiorem potestatem, vt & ἀνάῖω. Arist. Pol. 4, ἀλλ' ἐπαναγέσθω πάλιν ὅπῃ τοῖς ἄρχοντας. sed reiiciātur rursus pebliscita ad magistratus. Bud. comm. 378 & 379. ‖ Ἐπαναγειν positum ἀμεταβάτως, pro Redire, Hes.

Ἐπαναγομαι, idem quod ἀνταναγω, paulo antè exponitur enim à Budæo, E portu erumpo in hostem, vt cum eo conflicturus. Polyb. 1, ἐν ᾧ δὴ καιρῷ τῶν Καρχηδονίων κατὰ τὰ πορθμὸν ἐπαναχθέντων αὐτοῖς. Sic & apud Herodotum.

c. 3. Ἐκπεξαναγομαι, Clām è littore soluo, & enauigo, Nauē ascendens lateo, & me mari subduco. Budæus ex Thucydide.

C. Ἀπάγω (ex ἀπὸ & ἄγω) Abduco. Sæpe oppositum habet προσάγω. vt Arist. Probl. sect. 31, ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει αὐτὸ βούλεται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόρρω ἀπάγει. Xenophon Pæd. 7, pag. 112, ἀπάγειν παρεσκευάσαι τὴν σφαῖραν ἀπὸ τῆς πόλεως. Idē libro 1, pag. 22, ἢ ὅπως πρὸς πολεμίους προσάγειν, ἢ ἀπάγειν ἀπὸ πολεμίων, sub. ex præcedent. accusatiuo σφαῖρα. (Nisi potius vtrunque ἀμεταβάτως hîc ponitur, pro Accedere & Abscedere. quod malo: quum reperiam alibi apud eundem ἀπάγειν ita positum: vt Hellen. lib. 2, pag. 253, ἰδὼν δὲ ζῶντα Ἄγις ἀπήγαγε παχέως. Vide προσάγω.) Interdū ἀπάγω pro Auoco, vt Lat. Abduco. Thuc. lib. 2, καὶ ἀπὸ τῶν παρόντων δεινῶν ἀπάγειν τὴν γνώμην. ‖ Interdū ἀπάγειν significat peculiariter Abducere in carcerē, vel Ad pœnā abducere, Ad suppliciū rapere, aut ad iudicē.

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA

Quarum signif. exempla ex Demosth. vide apud Bud. in comm. p. 214. Sic pass. Ἀπάγεσθαι, ad supplicium rapi, ibidem. quod & ἀπάγεσθαι τὸ δὴ θανάτῳ vel τὸ πρὸς θάνατον dicitur, vt quidam scribunt. (Potius tamẽ ἄγεσθαι τὸ δὴ θανάτῳ, aut ἀπάγεσθαι sine adiunctione) Sic Æsch. in Ctes. ἀπᾶσθαι ἐς τὸ δεσμωτήριον dixit, sicut & Polyb. in 5, ἀπῃρμένοι εἰς τὰς φυλακάς. licet ἀπᾶσθαι & ἀπάγεσθαι per se etiã id significent, teste Budæo. ‖ Ἀπάγομαι, signific. actiua, pro Abduco mecum, inquit Bud. ex Xen. Item pro Auerto, Depello, vt apud Lysiam, ἀφαὶ ἀπάγεσθαι καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι. Vide Bud. comm. p. 215.

Ἀπάγειν, Reducere. Aristoph. Nub. Ἀπαγε τὸ ἵππον θᾶλίσας οἴκαδε. Citatur & ex Hom. in hac signif. cum eodẽ aduerb. Interdũ πάλιν additur, vt Arist. O Econ. 2, ἐκείνας πάλιν εἰς τὸ χωρίον ἀπῆγε. Sic Ἀπάγομαι, Reducor. Hinc ἀπαγωγή, Reductio. de quo infrà.

Ἀπᾶσθαι φόρον, pro Afferre tributum. ex Aristoph. citatur. Bud. ἀποφέρειν & ἀπάγειν pro Pensitare, ex Xenoph. profert, & ἀπᾶσθαι δασμόν, ex eodem pro Pendere tributum, c. p. 214.

Ἄπαγε, Apage, Apagesis. Aduerb. est reiiciẽtis, siue abominãtis: vel potius imperatiuus verbi ἀπάγω aduerbialiter positus, siue vsum aduerbii habẽs. Interdũ casũ ipsius verbi retinet, videlicet accusatiuũ, vt apud Greg. ἄπαγε τοῦ δούλου ὄντως ὑποψίας, i. Absit vt de eo tanquã Deo quicquã seruile intelligas significatũ à Scriptura. sic Bud. Cũ genit. etiã ponitur, idq; frequẽter. Philo De vita Mosis lib. 3, ἄπαγε βεβήλων καὶ ἀνοσίων ἐνθυμημάτων, apagesis ista profana & scelerata cogitata. Theophyl. 52, ἄπαγε τοῦ ἀκολάστου μέθης ἀκόλαστε. Syn. ep. 3, ἄπαγε τοῦ νόμου, apagesis istã legẽ. q. d. (imperat. formã retinẽdo) Recede vel Facesse procul ab hac lege. accipiẽdo ἄπαγε tanquã verbũ ἀμετάβατον, vt in exẽplis suprà citatis. Posset etiã exponi, Remoue te à lege. Sic & in cæteris duobus locis, vbi genit. iũgitur, & in aliis omnibus huiusmodi. ‖ Ἄπαγ' εἰς μακελειαν. prouerb. vide in μακελεία. Ἄπαγε ξένον ἐν χρόνῳ, i. Apage hospitẽ in tẽpestate, aliud prouerbium est, de quo lege Erasmum.

Ἄπαγε τὸ μωθωνα ἀπὸ κωπης, est etiã prouerbiale dictũ quod Erasm. interpr. Aufer Mothonẽ à remo. Vide eius sensum apud eundẽ. Item ἀπαγέ με εἰς τὰς λαμπάδας, quod prouerbialiter dicebatur, i. Abduc me in lapidicinas. Vide apud eundẽ Erasm. qui ex Suida cæterisque colligit quæ ad hæc prouerbia pertinẽt. Licet autẽ vulg. lex. sequens, hæc prouerbia post ἄπαγε posuerim significans Apagesis, nihil tamen aliud videtur esse ἄπαγε in his quam imperatiuus. Fortasse autem in ἄπαγε τὸ μωθωνα ἀπὸ κώπης possit & aliter exponi ἄπαγε quàm ab Erasmo exponitur.

Ἀπαγωγή, Abductio. Itẽ peculiariter Abductio in carcerẽ, Cõiectio in carcerẽ: vt Polyb. πλὴν ἀπαγωγὴν Λεοντίδι dixit. vide B. p. 214. Sic ex Elaiæ 4 affertur, ὃς οὐκ ἀπαγωγὴν οὐκ ἔλυσε, pro Nõ liberauit eos qui in carcerẽ abducti erãt. vel Qui in carcere erãt. Suid. ἀπαγωγὰς exponit αἰχμαλωσίας. Itẽ Ἀπαγωγή scriptũ quod magistratui exhibebatur de cõiiciendo quopiã in carcerẽ. Vide Suid. Hesych. & Pollucem. ‖ Ἀπαγωγή, Reductio. vt ἡ εἰς τὸ ἀδύνατον ἀπαγωγή, reductio ad impossibile. B. p. 214.

Ἀπαγωγός, ὸν, ὁ καὶ ἡ, Abductor, Expulsor, Expellẽdi vim habẽs. Ἀπαγωγός (inquit Bud.) Expulsor & expultrix, Depulsor & depultrix. Gorg. in Encom. Helenæ, αἱ γὰρ ἔνθεοι διὰ λόγων ἡδοναὶ, ἐπαγωγοὶ μὲν ἡδονῆς, ἀπαγωγοὶ δὲ λύπης γίνονται, id est, adductrices voluptatis, abductrices mœroris, siue expultrices.

Ἄπακτος, Abductus, vnde Ἀπακτόω quod proximè sequitur.

Ἀπακτόω, κτῶ, pro ἀπάγω, Abduco. Soph. Aiace, Καὶ δὴ μ' ἀπάκτου. Vbi schol. exponẽs ἄπαγε, addit, ab ἄγω, ἄξω, ἦχα, ἦγμαι, ἤκτα, fieri ακτόω. à quo ἀπακτόω. Legitur tamen & aliter ille Sophoclis locus: vt dicetur in πακτόω.

c. 2. Συναπάγω, Simul abduco, Simul abripio. Vnde Συναπάγομαι, Simul abducor, Simul abripior. vt ad Galat. cap. 2, ὥςτε καὶ Βαρνάβας συναπήχθη αὐτῶν τῇ ὑποκρίσει, Itaq; etiã Barnabas abreptus fuit in corũ simulationẽ. [redacted] Sic & 2 Pet. cap. 3, ἵνα μὴ τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες, ὀκπίσητε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ, ne illorũ nefariorũ errore abducti, excidatis à propria stabilitate. At verò ad Rom. cap. 12, minus vsitato genere loquẽdi dictũ est, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι, quod vet. interpr. reddidit, Nõ alta sapiẽtes, sed humilibus cõsentiẽtes. Alii, Humilibus obsecundantes. Alii, Humilibus se accommodantes. Ego συναπαγόμενοι τοῖς ταπεινοῖς perinde esse putoacsi dixisset, Sinentes vos ab illis quocunq; velint duci, eãdémque cum illis viã in omnibus vitæ actionibus insistentes.

Διάγω, Traduco, Traiicio, Trãsmitto, vt Διάγειν τὴν φραπάν. Sic apud Xẽ. ἀναβ. 2, ὀξὺς ἦς οἱ βάρβαροι διῆγον ὅτι ὀχείας δι' φέρων ἄρτους, trãsportabãt. Item διάγω σε πρὸς τὸν, Trãsmitto te, vel abduco, vt Bud. exponit apud Syn. p. 379. Porro vt Latini dicũt etiã Traiicere vitã, sic Græci διάγειν τὸν βίον. Aristoph. Nub. ζηλῶ τὸν ταῦτα βίον αἰθρῶπων διάγοντας. Sic διάγειν τὸν γῆρας, & διάγειν τὸν αἰῶνα, apud Xẽ. Itẽ διάγειν τὸν χρόνον, & διάγειν τὴν ἡμέραν apud eũdẽ. Apud Plut. autẽ διάγειν τὸν χρόνον exponitur etiã Tẽpus terere, vel extrahere, in Timoleõte. ἐχρῶντο μὴ τοῖς λόγοις πρὸς οὐδένα τέλος, ἀλλὰ διάγοντες ἄλλως τὸν χρόνον. Sic διάγειν τὰ ὀλύμπια, pro Agere olympia, apud Herodot. Ponitur Διάγειν & sine casu pro Degere, Vitã traducere, Viuere, vt διάγειν ἐν εὐδαιμονίᾳ, Aristoph. Sic διάγειν ἐν ἡσυχίᾳ dicitur. Et apud Dẽ. διάγειν ἡδέως, itẽ ῥᾴδιον διάγειν. Et generaliter διάγειν pro Versari, vt Lat. dicũt Agere in aliquo loco. Herod. lib. 1, καὶ τὸν πλοῦτον διάγοντος ἐν Θεσσαλίῃ τοῦ Κραμβόνος. Sed & διάγειν sine casu pro διάγειν τὸν χρόνον videtur positũ à Thucyd. lib. 1, ἐν Θεσσαλίᾳ πρὸς τὰς ἀρχὰς, ἀλλὰ διῆγε, καὶ Θεουφασίζετο.

Διαγω, Rego, vel Facio vt viuas, inquit Bud. citãs hæc Isocratis, χρὴ γὰρ τοὺς βασιλεύοντας τὰς πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ πειρᾶσθαι διάγειν. i. ita regere & ducere vt in cõcordia viuãt. Dẽ. Pro corona, ὃν πᾶσι τοῖς καθ' ἡμᾶς τὸν βίον ἀφθονωτέροις καὶ εὐδαιμονέστεροις διηγωνίσατο τῆς τῶν Ἑλλήνων εἰρήνης. Ad hanc autem significationẽ referendũ puto passiuũ Διάγομαι, quo vtitur Plat. De rep. lib. 10, πῶς τὸν βίον διαγαγὼν ἢ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν λυσιτελεστάτῳ ζῴη τὸν ζῶν. ‖ Ex Aphrod. lib. 1 Prob. citatur, τὸν τὸν θυμὸν καὶ ὡς μὴ ἀκατασκεῦ, διάγει ψυχὴ πάντα κατὰ λόγον ἐνεργεῖν, & hæc Gazæ affertur interpretatio, Hic spiritus quandiu constans atque integer est, facultatem rectè cogitandi agendique omnia præstat animo.

Διάγω, Abduco. Dirimo, Remoror, Detineo. vt διάγω σε δεῦρο, pro ἀφιστῶ, Bud. Sic apud Philostratũ, διάγω σε ἀπὸ τοῦ λόγου, A sermone te abduco siue auoco, A dicendo te reuoco. ‖ Διάγω, Diduco, Diuarico. Ezech. cap. 17, διήγαγες τὰ σκέλη σου, Diuaricasti crura tua.

Διαγωγή, Traductio, Traiectio, Transportatio. Itẽ Traductio eo sensu quo dicimur vitam traducere. Aristot. 8, Polit. πρὸς τὴν ἐν τῇ σχολῇ διαγωγὴν, Ad vitam traducẽdam in otio, Ad degendum in otio. ‖ Est etiam Institutũ vitæ. Aristot. Polit. καὶ τὴν διαγωγὴν ὁμολογουμένως δεῖ μὴ μόνον ἔχειν τὸ κάλλος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡδονήν. Plato geniũ βίου addidit Pol. 1, ἀλλ' οὐ βίον διαγωγὴν αὐ διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν λυσιτελεστάτην ζῶν ἂν ζῴη; Idẽ διαγωγὴν nõ institutum sed institutionem appellasse videtur epist. 7, ἡ δὲ διὰ πάντων αὐτῶν διαγωγὴ ἄνω καὶ κάτω μεταβαίνουσα, &c. ‖ Item Διαγωγή, Oblectamen ũ quo tædium vitatur, vt sunt ludicræ actiones & παιδιαὶ, inquit Bud. citans Aristot. & Strabonis locos, pag. 379. Sic Plutarch. εἰ πρεσβ. πολ. mihi videtur dixisse, ἄλλως δὲ διαγωγῆς χάριν ὡς ὀλίγον ἦσαν ἢ ἀκρόασιν. & Athen. lib. 10, καὶ τοῦ παρόντος δὴ ἄθροις ἐξεχύθη γέλως καὶ διαγωγὴ πολέων ἀνέπεσε καὶ διαπειλή. In hac autem significatione planè respondere mihi videtur διαγωγὴ voci nostrati *passetempi*, quũ vt διάγειν interdum significat Tempus traducere, sic & διαγωγὴ hãc ipsam actionem traducẽdi temporis, id est traductionem temporis, si ita loqui liceret. ‖ Διαγωγή, Statio. Herodianus lib. 4, νύκτωρ διὰ τὸ πνεῦμα ἐς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς τὰς ναῦς κατεκλείετο. id est (Pol. interpr.) Naues in tutas stationes dirigunt.

Εὐδιάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex Diosc. citatur pro Qui est iucũdi conuictus. Suidas in Νικόλαος Δαμασκηνός, videtur τὸ εὐδιάγωγον appellasse quod oblectat & tædium adimit, vel quod accommodatum est ad oblectandum.

Διαγωγικὸν τέλος, Vectigal, Bud. ex Strab. lib. 4. Fortasse vectigal quod pro traiectione penditur.

Διάκτορος, ὁ, Internuntius: ex cuius genitiuo factus nominatiuus Διάκτορος exponitur ὁ διάγων τὰς ἀγγελίας, q. d. Qui transmittit nuntia. Mercurii epithetum apud Homerum, vt Il. β, Αὐτὰρ ἔπειτα Ζεὺς ἐπέκελσε διάκτορον ἀργοφόντην. Apud Nonnum Εἴου διάκτορος ὥρης, hora vitæ nuntia, vel administra. vt qui nuntia perferunt, sunt administri rerum gerendarum. Sed & Suidæ atque Hesychio διάκτορ est etiam διάκονος, id est minister. Verùm alteram earum deductionum huius vocis quas affert Hesychius puto esse deprauatã: & pro οὗ διάκτορος καὶ σαφῶς legẽdum esse οὗ διάπορος καὶ σαφῶς. ‖ Idem Hesychius διάκτορα exponit ἡγεμόνα, βασιλεύοντα. quæ significatio optimè conueniet cum διάγω significante Rego, vt antea dictum est. HINC Διακτόρως quod ab eodem Hesychio exponitur εἰρηνικῶς, id est Pacificé. ITEM Διακτορεία, Functio perferẽdi mandata, vt faciunt internũtii, vel id ministerium. Affertur & ex Theophr. De historia pl. lib. 4, cap. 12, συμμένει δὲ τὸ σῶμα τῷ γλωττῷ, ὁ πρὸς τὴν διάκτορείαν ἐστὶ χρήσιμον, vbi expositio quæ datur voci διακτορείαν, magis conueniret voci διακτορείαν: de qua tamen & ipsa dubitatur. Vide διάπορος.

c. 2. Συνδιάγω, Simul dego. συνδιάγω ὑμῖν, Vobiscũ dego, Vobiscum versor, Diosc. in præfat. lib. 1. Apud Aristot. Rhet. 2, ἐπὶ τοὺς ἡδεῖς συνδιαγαγεῖν καὶ συνδιημερεῦσαι, iucundos in conuictu.

C. Εἰσάγω, Induco, Introduco, Intromitto. Hom. Od. ξ, Οἱ δ' ὦ εἰσάγαγον μάλα πόλλα πίνα ἑτέρωθι. Apud Is. εἰσαγειν δῶρα afferre munera exponitur. Verbo εἰσάγω opponitur ἐξάγω: sic Xen. τοῖς κάμνουσιν ἰατροὶ εἰσάγειν dixit, Medicos intromittere ad ægrotos, vel adducere. Quidam interpr. Medicos ægrotis adhibere. Passiua εἰσάγεσθαι & ἐξάγεσθαι pro Importari & Exportari: apud Dẽ. Pro cor. ὅτε γὰρ ἐξήγετο τὸ ἐκ τῆς χώρας γιγνόμενον οὐδὲν ὅτι εἰσήγετο ὧν ἐδεῖτο αὐτῷ. Sed εἰσάγομαι actiua etiã signific. positũ reperitur, vt apud Aristot. ἀλλὰ μὴν εἰσάγοντάς γε ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες τοὺς ἄλλους ἰατροὺς, Introducũt. Exponitur & Accersunt, Acciũt. Sic ex Xen. paulo antè εἰσάγειν. Polyb. lib. 2, Τοῦτις εἰς τὰς οἰκίας ἰδίας εἰσαγόμενοι, οὐδὲν ἀπέλιπον τῆς μετὰ ἀλλήλων φιλοφροσύνης. ‖ Εἰσάγω, Introduco, vt quũ in scriptis nostris personas introducimꝰ loquẽtes.

Εἰσάγω, verbũ forẽse, In iudicium sisto, vt B. interpr. in hoc loco Dem. in Timocr. δυσμάτων αὐτὸν οἱ ἔνδεκα καὶ εἰσαγόντων εἰς τὴν ἡλιαίαν, eũ vndecimuiri in vincula cõiiciunto atque ad iudicũ sistunto. Idẽ Dẽ. Pro cor. ὅτ' ἐμὲ εἰσῆγον οἱ λοιγοὶ, quũ à ratiociniorum præfectis rationẽ gestæ administrationis reposcebar. Dicebatur autẽ εἰσάγειν interdũ actor, interdũ iudex, qui & εἰσαγεν εἰς τὸ δικαστήριον dicitur à Dẽ. Cæterũ plena loquutio est εἰσάγειν τὴν δίκην, vel εἰσάγειν τὴν γραφὴν, dictare iudiciũ. de quibus vide Bud. comm. p. 111 & 112.

Εἰσάγειν apud Hõ. pro εἰς ἔγειν, in vnũ adducere, vt exponit Eust. in hoc loco Hom. Il. α, princ. -πτοιμένος εἰσαγαγόντα ς. ‖ Item εἰσάγειν (positum pro εἰσάγειν) accipi ait pro εἰσιέναι vel ὑπάγειν in hoc ver. Il. τ, Λαοδίκην ἐσαλτασα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην. intelligens (vt opinor) esse ἐσάγουσα Λαοδίκην, pro ἄγουσα ἐς Λαοδίκην, proficiscens ad Laodicen. nam & breuiũ schol. autor habet πρὸς Λαοδίκην πορευομένη. Eust in illo etiã præcedente loco ait εἰσαγαγόντες posse intelligi εἰσελθόντες, sed βιαίως καὶ μωστικῶς id intellectum iri.

Εἰσαγωγή, Introductio, Intromissio, Importatio. Syn. epist. 57, εἰσαγωγῆς ὀρτῶν ἀπηγορευμένης τῆς δεσμοφυλακῆς. ‖ Εἰσαγωγὴ (sequendo significationem τοῦ εἰσάγειν, quũ est verbũ forense) Constitutio iudicii in aliquem. Et τὴν δίκης εἰσαγωγὴν ἀναδύεσθαι καὶ παραιτεῖσθαι, experiundi iuris potestatẽ auferre, certaméq; detrectare, B. c. p. 51. ‖ Est præterea εἰσαγωγὴ scriptio qua prima artis alicuius elementa tradimus, & ad eam lectores velut introducimus, id est ad eius cognitionem.

Εἰσαγωγεύς, έως, ὁ, Qui actionem rei dare potest, & lege agere iubere. Dẽ. οἱ δὲ νόμοι καὶ τοῦτον διδόασι τοῦ γραφεσθαι αἰτίαν λαγχάνειν τοῦ ὧν οὐκ εἰσὶν εἰσαγωγεῖς. i. Legibus autem exceptiones dantur earum rerum quarũ actiones apud iudices proditæ non sunt. Vide B. comm. p. 112.

Εἰσαγώγιμος, ὸν, ὁ καὶ ἡ, cui opponitur ἐξαγώγιμος. Εἰσαγώγιμος βοφὴ, victus qui aliunde importatur, Arist. in Rhetor. εἰσαγώγιμος τέχνη, ars aduectitia, id est externa, Plato De legibus. ‖ Εἰσαγώγιμος δίκη, Lis contra cuius exordium præscriptio obiici iure non potest, Bud. ex Dem. & Isocrate. Vide p. 112 comm.

c. 2. Ἀντεισάγω, Vicissim introduco, Vel In alterius locum introduco. αἰτεισάγειν τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, Greg. Hinc Ἀντεισαγωγή, Introductio quæ fit vicissim, vel in alterius locum. Est & figura quædam apud Aquilam Romanũ.

c. 2. Ἐπεισάγω, Superinduco, Superintroduco, Aliũde inueho, Ascisco. Athen. Φίλιππος τῇ Ὀλυμπιάδι τὴν Κλεοπάτραν ἐπεισάγων. Chrys. De off. episc. ἐπρονοεῖτο ἐπεισάγειν νυμφίον τῇ τοῦ παιδὸς οἰκίᾳ τοῦ σ. d. Bas. in epist. ad Diodorũ, eadẽ cõstr. dixit, ὅπου ἢ ἀόριστα πρόσωπα ἐπεισάγει τοῖς διαλόγοις.

Ἐπεισαγωγή, q. d. Superinductio. Dicitur quũ aliquid præterea introducimus, vel aliunde inuehimus, siue ascisci mus. in epist. ad Hebr. ἐπεισαγωγὴ ἢ κρείττονος ἐλπίδος Beza interpr. Ascita spes melior. ‖ Thuc. lib. 8, p. 292, ὁπόσῳ καὶ τὸ τεῖχος τοῦ πολίδας ἔχον καὶ ἐπόδους καὶ ἐπεισαγωγὰς τῶν πολεμίων. vbi Valla ἐπεισαγωγὰς vertit receptacula. Præcedit autem apud Thuc. ἀλλὰ καὶ πεῖ τὴν πολεμίοις ἐσαγωγίμοι. adeo vt per ἐπεισαγωγὰς videatur intelligere loca per quæ commodè hostes intromitti possent.

Ἐπεισαγώγιμος, ος, ὸν καὶ ὴ, Inuectitius, Importatus aliunde, q. d. Superinductitius. Sic Plato De rep. lib. 2, τὰ ἐπεισαγώγιμα vocat merces peregrinas, quæ aliũde importãtur.

Ἐπείσακτος, ος, ὸν καὶ ὴ, idem quod ἐπεισαγώγιμος, vt apud Dẽ. 194, ἐπείσακτα σίτῳ χρώμεθα, frumẽto aliunde importato, non proprio. Ἐπίσακτος exponitur etiam Aduentitius, Ascititius. Herodiã. l. 1, ἐπίσακτον & πρόσκτητον pro eodẽ vsurpasse videtur. ἐδόκει ἢ μετ' ἐκεῖνον ἐμὲ βασιλέα ἡ τύχη οὐκ ἐπίσακτον, ὡς ὅσοι πρὸς ἐκεῖνα τῷ σκήπτῳ σημαινόμενοι ἀφῆκε. Polit. vertit Ascititiũ. B. ἐπίσακτον ab Areopdici ait Profectitium, Aduentitium, Translatitium.

c. 2. Παρεισάγω, Penitus introduco, Insinuo. Παρὰ in cõp. (inquit Bud.) nõnunquã significat Penitus, vt in παρῳδέχομαι, παρεισάγω. Plut. in Galba, τὸ Ὄθωνα παρεισῆλθε ὁ Οὐίννιος, insinuauit in aulam & protulit. C. p. 573. Idem in lex. hunc Polybii locum affert, διόπερ οἱ παλαιοὶ δοκοῦσί μοι τὰς τοῦ θεοῦ ἐννοίας οὐκ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν εἰς τὰ πλήθη παρεισαγαγεῖν.

Παρείσακτος, ος, ὸν καὶ ὴ, Irreptitius, Qui se clã insinuauit. Paulus ad Galat. cap. 2, διὰ δὲ τοὺς παρείσακτος ψευδαδέλφους, οἵτινες παρεισῆλθον, &c. Item παρείσακτος, Aduena, Aduentitius. B. ex Suida, à quo συγκλυδες exponitur πλῆθος ἀνθρώπων ἐπιπλύδων, συμμίκτων, παρεισάκτων. Fortasse autem non malè & in illo Pauli loco παρείσακτοις interpretemur Aduentitios, vel Externos & aduentitios, vt hæc à Lat. sæpe copulantur. Apud Greg. παρείσακτον, peregrinum & insolitum, οὐ ξένον τῶν οὐδὲ παρείσακτον, ἀλλὰ τῆς πάλαι καὶ τῆς νῦν γνωριζόμενον.

c. 2. Συνεισάγω, Simul introduco, vel Mecum intromitto. πάντα τὰ ἀγαθὰ συνεισήνεγκεν αὐτῇ, Chrysost. Exponitur & Confero (eo sensu quo dicitur Conferre in commune) apud Synesium epist. 44, καὶ νῦν περὶ τοῦ καταλαβόντος σε πραγμάτων δοκεῖ μοι συνεισενέγκαι τινὰ γνώμην, conferre aliquam sententiam, vel aliquod consiliũ. HINC Συνεισάκτος, Simul introductus, Qui vel quæ vnà cum alio introducitur. Citatur ex Canone 3 Concilii Niceni pro aliunde importato & externo. ‖ Peculiari autem significatione dicebatur Socius sociáve cælibatus, siue virgo contubernalem haberet virum, siue monachus fœminam. Quod genus olim in vsu fuit inter Christianos, sed improbatum propter suspicionem stupri. De quibus vide locum Gregorii quem Budæus affert pag. 113 comm. Et συνεισάγω verbum eiusdem rei significatiuum, ibidem.

C. Ἐνάγω, Induco, id est Impello. Incito. Thucyd. lib. 6, p. 217, ἐνάγοντων τοῦ ἐχθροῦ. Synes. τῶν πάνυ ἐνήγου αὐτὴ πρὸς τὸ καταδικάσαι μου. Sic Chrysostomus, ἐνάγω σε πρὸς τὸν μακάριον βίον. Herodian. præpos. εἰς iunxit, copulans cum verbo ἀναπείθω, ἠνίγε δ' αὐτὸς καὶ ἀνέπειθεν εἰς πραγμάτων καινοποιίαν. Citatur autem ex Synesio cum alia constructione, in epist. ἐνάγων αὐτὸν τῇ καταδοχῇ τοῦ ἀνδρὸς, πρὸς εἰς τὴν vel πρὸς τὴν καταδοχὴν, incitãs vel hortans ad receptionem illorum virorum. Sic pass. Ἐνάγομαι, Inducor, Impellor, Incitor. Greg. De homine,

αὐξκεῖν τῇ καθολικῇ τῆς φύσεως κλίσει τοιοῦτόν τι ποιεῖν ἀναγό- A
μεθα. ‖Interdum ἀνάγω τόν, Suadeo hoc. Sic apud Thucyd.lib.2, ἀνῆγον πολὺ ἔξοδον μάλιστα. Sic alibi ἀνάγειν τὸν πόλεμον, quod alii exponunt Ad mouendum bellum in cumbere: fortasse verti debet Vrgere bellum. Sic Bud. apud Plut. in Cam. ἀνῆγον interpr. Vrgebant, οἱ δὲ ἱερέων οἱ καὶ λοίμωι φιπαλεῖς ἀνῆγον ὅλῃ θαλάσσῃ. Itidem in illo Thucyd. loco ἀναγόντων δὲ ἐχθρῶν reddi possit Vrgentibus hostibus.

Ἐνάγω, Accuso, Defero. Et pass. Ἐνάγομαι, Accusor, Deferor. Bas. Neocæs. ἀλλ' αἰμαδῶν καὶ πολὺ ἀπολογίαν τῶν ἐναγομένων. B.c.pag.379. B

Ἔναγωγή, Accusatio, Delatio, ἔγκλησις, inquit Suidas, afferens exemplum.

Ἀνταναγωγή in vulgaribus lexicis exponitur Compensatio: videtur tamen potius esse Mutua accusatio: & quū ἐναγωγὴ sit ἔγκλησις, ἀνταναγωγὴ esse ἀντέγκλησις siue ἀντέγκλημα.

C. Ἐξάγω, Educo. Iliad.α, — Πανθοίδαι ἐξάγε κούρω. Sic ἐξάγειν ὅλην θήραν, Educere ad venationem, Xenoph. Sic ἐξάγειν στρατόν, Thucyd.l.4, p.147. vt Lat. Educere copias C
aut exercitum in aciem, siue in expeditionem. Item ἐξάγειν pro Educere milites extra vallum. B.c.pag.380. Interdum Ἐξάγω est Exporto, vt ἐξάγειν σῖτον, apud Demosth. Exportare frumentum. Vide ἐξαγωγή. Item Proueho, vt apud Herod. lib. 3, ὅλῃ πλείστον αὐτὸν ἐξαγαγόντες τὸ ῥόμμα τῶν. Reperio ἐξάγω pro Educo, in ea quoque significatione qua Virgil. dixit, — cælóque educere certat. eúmque ad hunc verbi ἐξάγω vsum respexisse crediderim. Thucyd. lib.1, μείζων δὲ θορύβος παντὶ τῇ ἐξήχθη τῆς πόλεως. habet autem aliquid affinitatis hæc significatio cum præcedente, pro Prouehere. Nam etiam Prouehere in altum Lat. dicunt, de mari loquentes.

‖Ἐξάγειν ἑαυτόν, (q.d. Educere seipsum è vita videlicet) Vim sibi afferre, Mortem sibi consciscere. Synes. ad Anastasiū, κἂν ἐξήγαγον ἑαυτὸν κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν πάθους. Dicitur & ἐξάγειν ἑαυτὸν τοῦ βίου. quod Cic. interpr. Mortem oppetere, pag.58 lex. Cic. Apud Dioscoridem l.4, cap. 76, ἐξάγει τῶν ζῶν, pro Vitam adimit. q.d. Educit è vita.

Ἐξάγω (vt ἀνάγω) Induco, Impello, Incito. Budæus addit & Stimulo, Concito, Vehementer commoueo, E
sed affert tantum exempla passiui verbi ἐξάγομαι, pag. 379. at ego actiui exempla, pro Impello siue Incito, vt obseruaui apud Thuc. l.6, οἱ ὅλῃ τὰ πονηρότερα ἐξῆγον τὸν ὄχλον. Sic lib.3, ἐξάγουσι ἐς τοὺς κινδύνους. Apud Plut. Sympos.4, ἐξάγειν videtur esse Excitare, ἀλλὰ νὴ Δία τὸ ποικίλον ἐξάγει καὶ γοητεύει πολὺ ὄρεξιν οὐ κρατοῦσαν ἑαυτῆς, Atenim varietas ciborum excitat & illicit appetitum. ‖Apud Isæum autem ἐξάγω pro Expello, Depello, B.380, F
Ἐξάγω positum ἀμεταβάτως, pro Exeo, Egredior, Il. η, Τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὶ ἕνα χυτὸν ἐξαγαγόντες. id est, ἐξελθόντες, ἐκπροθυέντες. Xenoph. Hell.6, pag.73, ἐγὼ ἐξακτέον εἰμὶ πολὺ παρὸν ἐκ τοῦ κολπου. Vide & εἰσαγω contrarium ita positum ἀμεταβάτως, item ἀπάγω, & προσάγω.

Ἐξαγωγή Eductio, Exportatio ἐξαγωγὴ σίτου, Exportatio frumenti, Isocr. Sic σίτων ἐξαγωγή, Plut. Solone. ‖Ἐξαγωγή (ab ἐξάγειν ἑαυτὸν significante mortem sibi consciscere) Mors conscita. Alex. Aphr. ἢ εἰ βούλοιο μὴ ἐξαγωγή, si iusta est occasio morte sibi consciscendi. Cic. De G
finibus 3 μονῶν ἐν τῷ βίῳ & ἐξαγωγῶν interpr. Mansionē in vita & excessum è vita, pag.184 mei lexici Cic.

‖Ἐξαγωγὴ exponitur etiam Subductio alui, in vulg.lex.

Ἐξαγώγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui opponitur εἰσαγώγιμος. Dicuntur τὰ ἐξαγώγιμα merces quæ exportantur: vt contrà τὰ εἰσαγώγιμα merces quæ importantur. Aristot. Œcon.2.

c.2. Δυσεξάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui difficilè educitur, vel exportatur, Difficilis exportatu.

c.2. Ἀντεξάγω, Vicissim educo. E contrario educo. sub. milites. Polyb. de Annibale, οὗτος δὲ ἀντεξάγειν τοῖς θαυμαζομένοις ἀξιόχρεως ἦν. Plut. in Publ. ἀντεξῆγον τοῖς Ῥωμαίοις οἱ ὕπαροι. Suidas ἀντεξάγειν exponit ἀντεπέναι & ἀντεθαυμάσαι, quæ expositio conuenit cum illo Polybii loco, ἀντεξάγειν τοῖς θαυμαζομένοις. Hesych. explicat etiam ἀντεκφέρειν & ἀντεισφέρειν. H

c.2. Διεξάγω, Traduco, διάγω. vt διεξάγειν τὸν βίον, apud Syn. Vitā traducere: apud Polyb. autē διεξάγειν τὸν βίον, est Vitā

tolerare, Vitā agere victitaréque, lib.1, οἱ δὲ Καρχηδόνιοι τοῖς μὲν κατ' ἰδίαν βίοις ἀεὶ διεξαγαγόντες ἀπὸ τῆς χώρας ἠνημάτων. Bud. C.p.380. Greg. autē ad Basilium dixit πάντα βίον ἡμῖν διεξαγάγοις θεὸς τὸ λιπτελέστατον, pro Vitā nostram traducas ac perducas eò quò maximè nostræ salutis interest, Bud. ibidem. Διεξάγω, Rego, Transigo. (eo ferè sensu quo dicitur Negotium transigere) & passiuum διεξάγομαι. Gregor. de Deo, ὁ πᾶσι λόγον ἀνθεὶς καθ' ὃν τὸ πᾶν φέρεταί τε καὶ διεξάγεται. Plut. De fato, ἐμαρμένη δὲ νόμος ἀκόλουθος τῇ τῶ παντὸς φύσει, καθ' ὃν διεξάγεται τὰ γινόμενα, Per rerum naturam aguntur & traducūtur, inquit Bud. Et quemadmodum Transigo Lat. capitur pro Controuersiam dirimo, sic Διεξάγω πολὺ ἀμφισβήτησιν. Polyb. circa principium lib.5, καὶ πολὺ λόγω διεξάγειν πολὺ ὑπὲρ τῆς κοίλης Συρίας ἀμφισβήτησιν. At διεξαγωγὴ prodiremptione controuersiæ, positum sine adiectione, vide statim post.

Διεξαγωγή, Traductio (à Traduco, iuncto cum accusatiuo Vitā, & similibus) vt & διαγωγή. Synes. De insomn. πᾶς ὕπαρ φαντασίαις πολὺ ἐκεῖ διεξαγαγὼν τῆς ψυχῆς προσκάλοιτο, visis somniorum quam illic degerint vitam comparantes. Idem ibidem, ἔχει τῆς ἑκατέρας ζωῆς διεξαγωγὴς ὑπομνήματα. Budæus διεξαγαγὼν vitam & moram in rerū natura interpr. in hoc Damasceni loco De prouident. προνοεῖ ὅτι βούλησις θεοῦ δι' ἣν πάντα τὰ ὄντα πολὺ πρόσφορον διεξαγωγὴν λαμβάνει. Sic in Basil. Homil.8. in Hexaem. διάπερ τὸν πειρασμὸν τῆς ὀφρῆς καὶ διὰ πολὺ λοιπὸν τοῦ βίου διεξαγωγήν. Ego apud Damascenum & in aliis eiusmodi locis malim interpretari, In commodo statu vitam degunt. ‖Διεξαγωγή, Transactio, Compositio. Polyb.5, ἵνα τύχῃ τὰ πρόσφορα τῆς αἱρεσιόρυσης διεξαγωγῆς. Idem in alio eiusdē libri loco διάλυσιν eodē sensu dixit.

c.2. Ἐπεξάγω. Dicitur ἐπεξάγειν piditatus quum progreditur, vt ἐπελαύνειν equitatus, inquit Bud. comm. p.888. sed ibi Exercitu perperam legitur pro Equitatu. Idem in lex. scribit ἐπεξάγειν de exercitu dici viam faciente composito agmine, vt πορεύειν à Plutarcho. Idem ibidem Educere exercitum interpr. Thucyd. lib.2, ἀλλ' ἐκκαιόμενον ὅπῃ στρατηγὸς ἂν οὐν ἐπεξῆγε. Plut. in Anton. ἐν βραδέως ἐπεξάγοντες ἔβαλλοι. HINC Ἐπεξαγωγὴ Progressio exercitus composito agmine, vel Eductio exercitus, Bud. Apud Thucyd. autem lib.8, pag.196, παυσάμενοι τῆς ἐπεξαγωγῆς ἤδη τὸ κέρας, Valla interpr. Omissa iam contentione circumagendi cornu.

c.3. Ἀντεπεξάγω, Ex aduerso progredior, vel in occursum, Inuadenti hostiliter occurro, vt ἀντεπέξειμι exponitur à Bud. Thucyd. lib.8, pag.2, 6, ἡμῶν ἐξούλοντο ἀποφεύξαι αὐτοὺς οἱ ἐναντίοι, ἀντεπεξῆγον. Valla interpr. Perrumpebant.

c.2. Παρεξάγω & Ἀντιπαρεξάγω, Duco exercitum in hostes, Infesto exercitu eo in hostes. Dem. in epist. Philippi, B. c.p.386.

c.2. Προεξάγω, Prior educo, in vulg.lex.

c.2. Συνεξάγω, Simul educo. vt συνεξάγω στρατόν, copias simul educo. Exponitur etiam, Simul expello.

c.2. Ὑπεξάγω, Subduco, Subtraho. Chrysost. De sacerd. εἰ δὲ δεῖ τῶν σωτῶν ὑπεξήγαγες τῆς θεωρίας λειτουργίας.

C. Ἐπάγω, Induco, Inueho, Infero. Pla. Timæo, καὶ νόσους γὲ ἐς τὸ παγόντα φύσιν πολλάν. Ἐπάγομαι autem pro Induco siue Introduco, apud Thucydidem. Ἐπάγω item ἔξωθεν ἄγω, Importo, vnde ἐπακτὸς aduentitius. Quod & passiua voce dicitur à Thucyd. lib. 1, καὶ ἐκ θαλάσσης ὧν δέονται ἐπάγονται. Interdum ἐπάγω, Ascisco, vel Accerso. vnde ἐπαχθέντες particip. pass. apud Thucyd. lib.3. Sed frequentius ἐπάγομαι dicitur ab eodem actiua significatione pro Accerso & Ascisco. Pauf. Messen. βασιλέα ἐπάγονται, vltro accersūt. Demosth. αὐτὸ αἱρεῖσθαι αὐτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, Sponte sua seruitutem sibi ascisciunt. Bud. comm. pag.375. Sic Lat. Calamitatem, odium, periculum importare. Huic autem significationi Ascisciendi vicina est hæc qua ponitur pro Cito autorem & laudo testem. Qui enim citat autorem, eum velut ascisciit. Aristot. Depart. an. lib.3, τῶν δὲ λέγουσί τινες, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν Ὅμηρον. Bud. ἐπάγεσθαι vertit etiam Adipisci apud Xenoph. Sunt autem vicina Ascisciere & Adipisci.

Ἐπάγειν κίνδυνον, Periculum afferre. Greg. πόσι τὸν θεὸν ψυχῆς ἐπηγάγομεν κίνδυνον; Sic autem & ἐπάγειν δίκην τινὶ,

apud Dem. Dicā impingere alicui, vt loquitur Terent. A
Sic ἐπάξειν γραφὴν, aut πίμπρα. Herodiā. autē ἐπάξειν αὐτὸν dixit, lib.4, ἀπέκτεινεν, αἰτίαν ἐπαγαγὼν ὡς δολοφονήσαντα τῇ μητρὶ, &c. criminatus quòd, &c. At ψῆφον ἐπάγω τινὶ est Censere eum iubeo, & (vt nunc loquimur) opinari, Bud. ex Thuc. in Ann. pr. in Pand. Et πληγὰς ἐπάγειν τινὶ, plagas infligere alicui. Vbi & verbum Impingere potest retineri, quum Plautus dixerit Vulnus impingere. Præterea Ἐπάγω pro Impingo vel Illido. vt Aristoph. Vespis, ἀλλ' ἔπαγε πολὺ σὺν γνάθοις, Impinge dentes tuos molares, vt exedas rete quo cinctus es. Et vt dicitur ἐπάγειν γραφὴν vel πληγὰς τινὶ, eadem cōstructione, ἐπάγειν πολὺ δόξαν θεάμασι, animum ad spectacula intendere, Plut. Pericle. B

Ἐπάγω, Porto, Veho. Thucyd. l.1, δύο δὲ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. Item Attrahere (quod & Latinè Adducere dicitur) vnde ἐπαγόμεναι γαλίδες, Xen. Vide Bud.375. Idem ἐπάγεσθαι pro Ascisciere poni tradens, addit de iis propriè dici qui vinctum quippiam post se trahunt. Vide paulo pòst Ἐπάγομαι pro Mecum duco. C

Ἐπάγω, Adduco vel Affero post aliud, Adiicio. Plut. Lycurgo, ἐπαγωγὴν λόγῳ τὸ ἔργον, verbis opus adiiciens, vel subiungens. Hinc ἐπαγόμενα, quæ sequuntur. q.d. quæ adiiciuntur. Ἐπάγω (inquit Bud.) Subinde infero, καὶ ὅλῃ πρὸς ἕτερος ἄγω, Alia atque alia addo. vnde τὰ ἐπαγόμενα καὶ ὅλῃ φερόμενα πολὺ πρὸς ἀλλήλων ἔχει, id est, cōsequentia prægredientibus hærent. Plut. Numa, ἐπάγων ἀεὶ ὀνειδῶν ὅλῃ τὰ φεύγοντα εἰς μιλῶν τὸν ἐμβολιμον, exponitur Adiecit. Itidem verò apud Herodotū in Euterpe, Αἰγύπτιοι ἑβδομήκοντα ἡμέρας ἄγοντες τοὺς δυώδεκα μῆνας, ἐπάγουσι καὶ τὸν ἕνα πέντε ἡμέρας παρὲξ τοῦ ἀριθμοῦ, adiiciunt, vel interiiciunt. Budæus interpr. Intercalant, & extrinsecus addunt. Vnde ἐπακτοὶ ἡμέραι, interiecti dies, qui intercalares appellantur. Huic vicinum est Ἐπάγομαι in significatione actiua pro Superinduco, Superinueho. Plat. De legibus lib.11, μηδεμιᾷ μὴ ἐπαγόμενον. Budæus Superducere interpr. Accipitur autem ἐπάγομαι & pro Mecum duco. Herodot. lib.7, πολὺ τι πλῆθος ἐπαγόμενος στρατοῦ. D E

Ἐπάγω, Stipo, Obstruo. Theophr. de coquenda pice loquens, ὑφαπόιοι δὲ κῆ πολὺ ὑπολειπομένην δίοδον, εἶτα δὲ καὶ τοῦτο ἐπάξαντες τὴν ὕλη καὶ ὅλῃ χώσαντες πρόσω. Bud.

Ἐπάγω κοιλίαν, pro Cieo aluū, ex Dioscoride citatur in vulg.lex. Sed ducere aluum aut Subducere aluum commodius exponetur ex Celso, vt vocis Latinæ metaphora Græcæ respōdeat. Sed ἐπάγω pro ὑπάγω mēdosè legi puto: vt docebo in ὑπάγω.

Ἐπάγω, Impello, Incito, Irrito. Aristot. Ethic.5, loquēs de iis qui δημαγωγοὶ appellantur, τὰ μὲν δὴ, ἰδίᾳ συκοφαντοῦντες τοὺς τὰς οὐσίας ἔχοντας, συγκρούουσιν αὐτοὺς· τὰ δ', κοινῇ τὸ πλῆθος ἐπάγοντες. Hæc Bud. 374. Sic Thucyd. l.1, τὸ δὲ πλεῖστον καὶ αὐθάδες τῶν Ἀθηναίων ἐπῆγον αὐτοὺς κρύφα. Impellebant, Incitabant, vel, Sollicitabant. Huic autē significationi adnectenda hæc quæ ab eodem Budæo traditur, videlicet quū ponitur pro Flecto, Persuadeo, vt Latinè Adduco. Od. ξ, Ἦ μάλα τις τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος, Οἷοί σ' οὐδ' ὀμόσας τε ἐπήγαγον, οὐδέ σε πίθω. Vbi Eustath. annotat πίθω esse expositionem præcedentis verbi ἐπήγαγον, & Homeri posteros voce passiua in hac significatione vsos esse, videlicet pro ἐφέλκεσθαι & πείθειν. Sic autem Philo De vita Mosis lib.2, πάντας δὲ ἐπάγεται καὶ συνεπιστρέφει. vbi ἐπάγεσθαι exponitur Pellicere. F G

Ἐπάγω Πέρσας, Duco exercitum aduersus Persas. Herod. l.6, δύναμίν τε ἠθροίζε καὶ παρεσκευάζετο ὡς δὴ πόλιν ἐπάξων Πέρσας. Sic ἐπάξειν τοῖς βαρβάροις, ibidē. Citatur etiam ἐπάγονται τοῖς πολεμίοις ex Plut. pro Congrediuntur cum hostibus.

Ἐπάγων, ωνος, ὁ, Trochlea in cuiusdā machinæ radice collocata. Vitr. Archit. lib.12, cap.5, In radice autem machinæ collocatur tertia trochlea. eam autem Græci ἐπάγωνα, nostri artemonem appellant. H

Ἐπαγωγή, Importatio. vt Thuc. l.5, ἐπαγωγὴ πολὺ δόξης. Citatur ex eodē ἐπαγωγὴ συμμαχίας, pro Auxilii ascisciēdi modus, vel Ipse actus ascisciendi auxilium. ‖Item ἐπαγωγή, Inuasio hostilis, apud eundem Thucydidem

exponitur, διὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων ἐπαγωγήν. ‖Ἐπαγωγή, Pellacia & illecebræ. Plato De republ. lib.2, de circulatoribus loquens & maleficis, ἐπαγωγαῖς τισι καὶ καταδέσμοις τοὺς θεοὺς, ὡς φασι, πείθοντες σφίσιν ὑπουργεῖν. ‖Ἐπαγωγή, Ordinum series & consequutio deinceps cōtinuata: vt in exercitu composito agmine procedente, quū ordines deinceps alii post alios procedūt. Ex quo ἐπαγωγὴ dicta est argumentatio quæ ex cōcessis sensim laqueos texit ad irretiendum eum qui semel se interrogandum præbuit. A Cic. & Fabio Inductio appellatur. Aristot. Top.1, ἐπαγωγὴ, ἡ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ὅλῃ τὰ καθόλου ἔφοδος. Vide B.c.pag.375 & 376.

Ἐπαγωγός, ὄς, ὁ καὶ ἡ, vt ἐπαγωγὸς ἡδονῆς, Inducens voluptatē vel inductiuus voluptatis, id est vim habens inducēdi voluptatem. Item Inductiuus, id est persuadendi vim habens, Persuasorius. A Bud. exponitur etiam Blandus, Pellax, Illecebrosus. A nōnullis additur & Inuitabilis, ex Gellio. Hac voce frequenter vtitur Thucyd. vt lib. 5, p.192, ἐπαγωγὰ καὶ ἀνέλεγκτα ἐσάπαξ ἀκούσαιτες ἀπατηθῶσι. Et lib.6, pag.200, τά τε ἄλλα ἐπαγωγὰ, καὶ οὐκ ἀληθῆ. Et lib.4, p.150, διὰ τὸ ἐπαγωγὰ εἰπεῖν τὸν Βρασίδαν. Alibi ἐφολκὰ dicit: quod cōuenit cum Eustathii expositione dicētis ἐπαγωγὸν esse ἐφελκτικὸν καὶ ἡδύ. Citatur ex Plutarcho in Publicola genitiuo iunctum hac in significatione, ἐπαγωγὰ δ' ἡμῖν γράμματα, ad demulcendos multitudinis animos accommodatæ literæ.

Ἐπαγωγεῖς, vnde in plur. Ἐπαγωγεῖς, apud Pollucem, dicti certas quasdam lites ἐμμίλωσις ἐπάγοντες.

Ἐπαγωγοί, ῶν, τὸ, Præputium (pro quo malè in vulg.lexicis Præcipitium) Dioscor. lib.3, cap.25, ἐπαγώγια παιδὸν ῥηχθέντα θαρκολλᾶ. Vbi Marcellus annotat ἐπαγώγια præputia significare, ita dicta quòd ducantur & reducātur. Idem Dioscor. lib.4, cap.247: χρησιμεύει θεῖς τὰ ἐπαγώγια ὅλῃ τὴν μὴ ἐκ περιτομῆς λεπτοδέρμων, id est (Ruellio interprete) Valet ad integēdam colis glandem iis qui natura non circuncisione curti sunt. Marcellus autem interpr. sic, In apellis, sed non circuncisione, præputiis vtilis est. Ego ἐπαγώγιον dictum crediderim ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι, quod fit idem cum ὀπισθοπάθω, quo vtitur Paulus hac ipsa de re: quum dicit, πεῖρα τινὶ μωμῶς τις ἐκλήθη; μὴ ὀπισθοπάθω, 1. Cor. cap.11.

Ἐπακτὸς, A duentitius, hoc est ἀπὸ ξένης ἐπαχθεὶς, Trāslatitius, ἀκ ἐγχώριος, & Profectitius. vt ἡμεῖς δὲ πολλῶν ἔχομεν οὐ παρ' ἑαυτῶν, ἀλλ' ἐπακτά. Herodot. Polymnia, καὶ τῇ Ἑλλάδι πενίη αἰεὶ μὲν σοφίη ἔσται, ἀρετὴ δὲ ἐπακτὸς ἐστι, ἀπό τε σοφίης κατεργασαμένη καὶ νόμου ἰσχυροῦ, virtus verò aliunde accessit, à sapientiæ vtiq; studio absoluta & legis seueritate. Bud. Ex Soph. citatur ἐπακτὸς αὐτὴρ pro Externus vir, & ex Eurip. ἐπακτὸς πτωμονή. Et ex Plut. in Fabio, λεγόμενος πόλεμος ἐπακτὸς ὑπ' ἐκείνου γενέσθαι, & exponitur, Dicitur bellum ab eo conflatum. Item ἐπακτὸς ὄμβρος, imber procellosus & impetuosus, teste Suida. ἐπακταὶ ἡμέραι, intercalati dies: de qua significatione verbi ἐπάγω paulo antè dictum est. Lingua vernacula epactam appellat rationem vulgarem qua colligitur cursus lunaris ab imperitis, vt Budæus testatur. Idem ἐπακτὸν ὅρκον interpr. iusiurandum delatum, & ait esse ἐπακτὸν τὸν ὑπ' ἄλλου ἐπαγόμενον, ab alio impactum, non sponte susceptum. Isocr. ad Demonicum, ὅρκον ἐπακτὸν δέχου διὰ δύο παρεφάσεις.

Ἐπακτόω, τῶ, pro Obstruo, Obturo, in vulg.lex. affertur ex scholiis Aristophan. sed legendo in illis ἐπακτῶσαι pro πακτῶσαι, vt declarabitur in πακτόω.

Ἐπακτήρ, ῆρος, ὁ, Venator. Eustathius ait τοὺς θηρατὰς id est venatores, dictos esse ἐπακτῆρας, vel ὡς ἀεὶ τὰ ἐπιδρόμους, ἢ κύνας, ἢ ὅπλα: vel, ὡς ἐπαγομένους τοῖς θηρίοις, ἤγουν πολεμίων δίκην ὀπίσω. Hesychius autem habet, ἐπακτῆρες κυνηγοί, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες, καὶ δίκτυα καὶ δόλους.

Ἐπακτῆς, Venatores, iidem qui & ἐπακτῆρες, Hesych.

Ἐπακτεὶς, ίδος, ἡ, (& apud Nicandrū, Ἐπακτὸν, ου, τὸ) Nauigiolū, Nauigiū piscatoriū. nam ἁλιὰς exponitur à Græcis lexicographis. Appellari autē σκάφος ab Appiano quam ἁλιάδα vocet Plutarchus, ipsūmque à deo Plutarchum ἁλιάδα & ἁλιευτικὸν πλοῖον pro eodem ponere docet Bayfius. Hesychius censet ἐπακτείδας dictas esse τὰς ἁλιάδας quòd iis vtantur ἐπακτοῖς, quorū appella-

tione comprehendantur & ἀλιεῖς, id est piscatores, Xenophon Hellenicῶν 1, ἐν ταύτῃ δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης ἦκεν ὀκτὼ Κλαζομενῶν σὺν πέντε πειρήσεσι καὶ ἐπακτείδι. In vulg. tamẽ lex. exponitur ἐπακτεὶς, nauis oneraria. HINC Ἐπακτοκέλης, nauigium prædatorium, Suid. Etym. Eust. ita dictum quòd sit inter ἐπακτείδα & κέλητα.

Ἐπακτικός, ή, ὸ καὶ ἡ, Illex. Illecebrosus. ἐπακτικὴ δῆλα τὶ ἡδονὴ τοῖς ἀπείροις ὅτι παραδόξως, Diosc. pro, Ignari suauitate eius magnopere trahuntur, vel alliciũtur. Sic ἐπακτικὸς ἐν τῇ ὀσμῇ.

Ἐπακτικὸς, vt ἐπακτικοὶ λόγοι, habẽtes ἐπαγωγὴν, id est inductionem, de qua paulo antè dictum est. Et argumentatio duplex erat, vna συλλογιστική, altera ἐπακτική, id est quæ fiebat per inductionem. HINC aduerbium Ἐπακτικῶς, Per inductionem, Vtendo inductione. Aristot. περὶ φυσ. ἀκρ. lib. 4, ὅτε δὴ ἐπακτικῶς σκοποῦσιν, i. Si figillatim æstimemus, vt interpr. Bud. cuius comm. vide pag. 376. Idem in lexico ἐπακτικῶς exponit Singula æstimando percurrendóque: & ἐκ τῆς ἐπαγωγῆς, ab Arist. pro eodem dici scribit.

C. Κατάγω, Deorsum ago, siue duco, quasi κάτω ἄγω. Ego vno verbo interpretor Deduco. namvt Plut. in Numa dicit καταγαγεῖν τὸν Δία μαγεύσαντας ἐκείνους, sic à Virgil. de magicis artibus itidẽ loquente dicitur, Carmina vel cælo possunt deducere lunam. Et vt κρέκειν καταγὴν dicitur à Luciano, & ab aliis πτηνὸν κατάγειν etiã, sic à Lat. Deducere fila vel stamina. Conuenit autem cum illo Plutarchi loco, hic eiusdem in Fabio, καταγαγὼν ἀετὸν ὑποπτάμενον. Apud Nicarchum epigr. lib. 2, — ὡς Ἑρμῆς κατάγει τοὺς θεραπευομένους, deducit ad inferos, seu descendere facit. Hinc καταγόμενοι ὑπὸ γῆν ὀμοῖς exponitur, A genere descendentes. Et apud Plutarchũ in Numa, καίπερ ὀλίγῃς εἰς τόπον κατάγειν τὴν γεμμάτων ἀκριβῶς δοκούντων. Ad hunc deduci stemmata, q. d. descẽdere. Budæus in lex. κατάγειν τὸ γεμμα interpr. Ab origine gentis deducere. Idem in comm. p. 381 dicit κατάγειν esse Deducere à capite ad finem, hunc ipsum locum afferens. Idem Bud. ibidem scribit κατάγειν pro Deorsum agere, theologicum esse verbum oppositum τοῦ ἀνάγειν. ‖ Κατάγειν τὴν ναῦν (sub. εἰς λιμένα) eodem respectu dicitur pro Appellere nauem seu Applicare: contrario autem à Latinis Subducere nauem. sicut & quum ἀνάγειν τὴν ναῦν & ἀνάγεσθαι dicantur qui è portu soluunt, contrà Lat. ad mare descendere. Eodem autem respectu quo dicitur κατάγειν τὴν ναῦν, dicit Plut. in Themistocle, εὐθὺς ἦν ὥραν τὸ πνεῦμα λαμπρὸν ὀπὸ πλάστοις κατάγουσαι. Idẽ in Solone, κατάγοντες σαγήνας. Pass. κατάγομαι, Appello in portũ siue applico, καταπλέω, vt ἀνάγομαι, Soluo è portu, ἀναπλέω. Vide Eustath. p. 138. & alibi. Obseruaui tamen & κατάγειν εἰς θάλασσαν, sed nequaquã relatum ad nauigationẽ. Herod. l. 3, ὡς καὶ τὸ ῥεῖθρα τοῦ δρόμου τοῦ πεδίου πολλῶν ῥεόντων ἅμα τοῦ πλείου ἢ ὕδατος κατάγειν εἰς θάλασσαν, id est, Adeo vt plus sanguinis quàm aquæ in mare deuoluerent. Sed & Archimedes apud Athenæũ l. 5 dicitur mirabilem illã nauem εἰς θάλασσαν καταγαγεῖν, id est in mare deduxisse, vel deuoluisse. Accipitur κατάγω pro deduco, generalius etiã sumpto. Dicitur & κατάγειν πομπὴν à Synesio epist. 40, καὶ ὅταν κατάγῃς ὅπῃ τὸ Λιβυκὸν θεραπεύω πεμπὴν ὀπηνίκιον, Lat. dicitur Ducere pompã, nõ deducere. Sic & Ducere triumphũ, quod Plut. κατάγειν θρίαμβον, in Fabio, καταγαγεῖν λέγεται θριάμβους ὀπὸ πολέμων μεγίστων ὀπφανεστάτους. quod alii exponũt Reportasse. Itidémq; apud eũ in Lycurgo, καταγαγὼν ὀκ τοῦ πολέμου χρυσὸν, qui ex bello aurũ reportauit. Citatur autem ex Herodoto κατάγω γραπτὸν pro Castra moueo.

Κατάγω, Reduco. Quam significationẽ ex eo esse ortam puto quòd qui κατάγονται, id est appellunt, sint reduces. Plut. in Camillo, καταγαγὼν πάλιν αὐτὸν εἰς ἑαυτόν, Qui vrbem in pristinũ statũ reduxit. Sed κατάγω dicitur peculiariter Reduco domũ ab exilio, Reduco in patriam. quæ significatio frequentissima est apud Thucydidem, Xen. Pausan. Thuc. 1, φεύγων ἔπεισεν Ἀθηναίους ἑαυτὸν κατάγειν. Ibidem, πέφοις τε ἀποδεικνύντες καὶ ξυγγένειαν, ἣν θεσπιῳδοῦντες ἐδέοντο σφᾶς κατάγειν. At cum genitiuo φυγῆς affertur ex Isocrate, τῆς φυγῆς κατηγαγὸν τὸν δῆμον, ab exilio populum reduxerunt. Thucydides autem κατάγειν iunxit cum ὀπὶ datiuum habente, lib. 2, καὶ Φίλιππον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ πολέμιον ὄντα μὴ καταγάγοι ἐπὶ βασιλείαν, pro Non reduceret in regnum, vel Non restitueret. Sic κατάγεσθαι dicuntur qui reducuntur in patriam.

Κατάγωγαι, Diuersor, Hospitor. Quod à Cicerone dicitur etiam Deductor; in Verrem, Parum lautè diuersari dicis: ad Philodemum deduci iubet. Æsch. καὶ παρ' αὐτοῦ κατήγου ἐν Ὠρεῷ. Plut. in Amat. narrat. εἰς πανδοκεῖόν τι κατηχθη. Vide Bud. comm. p. 381.

B Καταγωγή, ὗος, ἡ, Appulsus in portũ, Applicatio. Aristides, ἔτι δὲ αὐτοῖς ἔστιν ἐν πλῷ, καὶ μικρὸν ἀπὸ τῆς καταγωγῆς. ‖ Est etiam Reditus exulum in patriam, κάθοδος εἰς τὴν πατρίδα. ‖ Item, Mansio & diuersoriũ. Statio, apud Herodotum & Appian. inquit Bud. Sic Herodianus lib. 4, ὅτε γὰρ καταγωγαῖς ταῖς αὐταῖς ἐχρῶντο, ὅτε συνεστρῶντο ἀλλήλοις. Est præterea καταγωγὴ apud Lucianũ Sedes, i. locus sedendi, Bud. ‖ Καταγωγή, Vestimenti quoddã genus secundũ nonnullos grammaticos: quod ab Hesychio καταγωγὶς appellatur: cui & alia significat hæc vox.

C Καταγώγιον, Diuersorium, καταγωγὴ apud Lucianum.

Καταγωγικὸς, apud Areop. opponitur ἀναγωγικῷ, id est mystico. B. com. p. 381.

Κάταγμα, ατος, τὸ, (à κατάγω significãte Deducere nendo) Quod netur, Glomus, Bud. Καὶ πνεῦν κατάγειν, ὅθεν κάταγμα τὸ μήρυμα, Pollux. In vulg. lexicis malè cum hoc confunditur κάταγμα à κατάγνυμι frango.

c. 2. Ἐπικατάγομαι, Post aliũ applico. Dicitur à Thucydide nauis ὀπικατάγεσθαι quæ appellitur post aliam, lib. 4, ἡ δὲ ὑστέρα αὐτῆς ὀπικατάγεται, pro ὀπὶ τῇδε κατάγεται, pòst appellitur. Bud.

c. 2. Συνκατάγω, Vnà reduco, Adiuuo in reducendo exule, vel Reducẽtes adiuuo. Sic Isocr. πολλοὺς, Εἰς ἅπαν δὲ ἢ πάλιν ἢ φίλον ἢ ξένον ὁν ἦλθετε δεινοὶ ὄντες συνκατάγειν ὑμᾶς; Sic Æsch. περὶ παραπρ. de patre suo loquens, συνκατήγαγε τὸν δῆμον.

C. Μετάγω, Transfero, Traduco. Interdum, Dimoueo. Herodian. lib. 3, πρῶτον δὲ πᾶσαν τὴν ἀρχὴν Ῥωμαίων εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς παῖδας μεταγαγεῖν καὶ βεβαιῶσαι ἠθέλησε. Ibidẽ χρημάτων δὲ ὀπιθυμεῖν διδάξας, καὶ μεταγαγὼν εἰς τὸ ἀφροδίσιον. Plut. De primo frigido μετάγειν & μεπιξίγειν copulauit. ‖ Μετάγω, Sequor cum exercitu, inquit Bud. citans hæc ex Xenoph. Pæd. 7, μετάγειν αὐτὴν ἐκέλευσεν ἡ πρὸ ὀγδόης ἡμέρας.

Μετάγωγή, Translatio, Traductio. ET Μεταγωγὸς, Translator, apud Dionys. Areop. inquit B. Idem scribit, Didymum interpretantem illud Odysseæ α, — αἰὲν ὁ πόδας ἠνίοχος ἐνώμων, annotare, τὸν μεταγωγὸν τοῦ κέρατος κάλων, ἢ τὸ πηδάλιον.

F C. Παράγω, Produco, Profero, In medium adduco. Dem. ὡς ἐπῆλθεν ἡ βουλὴ, καὶ ἀπήγγελλον οἱ πρυτάνεις τὰ προσηγγελμένα, καὶ τὴν ἡσυχίαν παρήγαγον, In medium produxerunt, Bud. Luc. in Caucaso, τοῖς ἀνθρώποις εἰς βίον παράγειν. Idẽ, παρήγαγε μὴ ὄντος τὴν ἀνθρωπον. Plato εἰς τὸ μέσον addidit, De leg. l. 4, διὸ καὶ παρήγαγον αὐτὸν εἰς τὸ μέσον τοῖς λόγοις. Lysias, τοῦτον παράγει εἰς τὸν δῆμον, Testem producit in mediũ. ‖ Itẽ Παράγω in altera significatione verbi Produco. vt παράγει χρόνον, in vulg. lex. Producit tempus, id est cunctatur. ‖ Παράγω, Deduco. Plut. de Crassippo loquens, qui cum Pompeio iam victo Mitylenæ differebat, ὑποκαταπλινομένου τοῦ Κρασίππου καὶ παράγοντος αὐτὸν ὅπῃ τοὺς ἀμείνονας ἐλπίδας, id est, Verbis & consolatione deducente ad meliorem spem, vt Bud. interpretatur. Sed ego malim hîc interpretari Traducente quàm Deducente. Affertur ex eodem Plut. in Lycurgo, παραγαγὼν ἄχρι τοῦ πόνου τὴν ἀθρωπον, pro Quum ad partum vsque mulierem deduxisset. Accipitur etiam παράγειν pro Deducere, id est deriuare. vt apud Plutarchum in Camillo, παράγειν τὸ ὕδωρ ὀρύγμασιν εἰς τὸ πεδίον, aquã fossis in planitiẽ deriuare. Itẽ Deducere siue deriuare, ea significatione qua vsurpant grammatici: vnde παράγωγα nomina & verba. Quint. lib. 8, cap. 6, Vix illa quæ παρώνυμα vocãt, quæ ex vocibus in vsum receptis quocunq; modo declinãtur, nobis permittimus: qualia sunt Sullaturit & Proscripturit, atque, &c.

Παράγειν, Promouere, Prouehere, vt παράγειν εἰς ἀξίωμα ὀπὸ σκοπῆς, Chrysost.

Παράγειν, Disserendo & disputando fallere, Alex. 1 Top. Itẽ παράγειν Verba dare, & à proposito subdola oratione abducere. quo sensu ponitur παραγωγὴ à Demosthene. Est etiã Oratione blanda vel muneribꝰ perducere quò quis velit, hoc est, persuasione subdola obrepere. Sic Plato παράγει αἰκαπιθοῦσας dixit quod Homerus παραβωπῶν ἀνθρωπῶν. Hactenus Bud. Sic Thucydides lib. 2, τὸ ἀνωφελὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας παραγαγεῖν πειράσεται. Plutarch. in Amat. narrat. οἱ πολὺ ἐφόρους ψευδέσι λόγοις παραγαγόντες. Sic in pass. voce, idem Thucyd. lib. 2, ὑμεῖς δὲ μήτε ὑπὸ τῶν πολιτῶν δὲ πολιτῶν παραγεσθε. Et cũ datiuo λόγοις (vt in præced. exemplo) lib. 1, κελεύει αὐτοὺς μὴ λόγοις μᾶλλον παράγεσθαι. In alio eiusdẽ libri loco datiuũ ἀπάτῃ addit, ὥσπερ ἀπάτῃ μὴ παραγεσθῆναι ὑπ' αὐτῶν. In his autẽ locis sub παραγειν latere puto significationẽ abducẽdi: vt sit παραγειν, Extra rectã viã ducere, & ita in errorẽ abducere. Citatur & ex Plutarcho in Galba ἐλπὶς παρῆγεν, pro Spes decipiebat, vel suspẽsos tenebat, τοὺς ὀρθρεπόντας τὴν δωσεὰν μὴ κεμυζομένους ἐν ἀρχῇ μὲν ἐλπὶς παρῆγεν ὡς εἰ μὴ τοῦ ὄντος ἀλλ' ὄνου Νέρων ἐδώκει ἀποδώσοντας. ‖ At verò in hoc loco Philostr. epist. 19, οἱ ὀ ποιηταὶ τὰ δῶρα μύθοις ἐποίησαν παράγοντες τὴν ἀλήθειαν ψυχαγωγίᾳ ψευσμάτων, puto παράγειν esse deprauare, vel potius peruertere. Vt autẽ hic expono παράγειν Peruertere, sic & Budæus apud Antiphontem τὴν δίκαιοιαν παράγειν interpr. Peruertere & transuersum agere: vbi ille dicit, οἱ γὰρ δεῖ οὐδὲν χεῖρον ποιοῦσιν ἢ τοὺς πονηροὺς ἀνθρώπους τὴν δίκαιοιαν παράγουσι. Sic Demosth. οὔτε παραγεγκεῖν ὑμᾶς ὅπου ἀν ἐθέλῃτε. Sic 1 ad Cor. 7, παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, Bud. interpret. Transuersos enim agit species huius mundi. Vide paulo pòst in Παραγω significãte Prætereo. Accipitur παράγειν & pro Peruertere, propriã seruante significationem: vnde παραγωγὴ, Peruersio.

Παράγειν, verbum militare, Porro agere & promouere ordines ab altitudine in longitudinem, id est ἀπὸ τοῦ στίχου ὀπὶ τὰ ζυγὰ, atque etiam transuersos agere. id quod fit ad porrigendam frontem & circunueniendos hostes. Xenophon, ὀκ πάνυ παρήγαγον οἱ δεκάδαρχοι εἰς μέτωπον. ‖ Παράγειν pro ἀπάγειν ex eodem Xenophonte citatur in vulg. lex.

Παράγειν, neutrali significatione, Trãsire, Præterire, vt παρεκβαίνειν, Præire, & παρεκβαίνειν Accedere. Matth. 9, v. 9, καὶ παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖθεν, inde trãsiens, vel prætergrediens. Itidem v. 27, καὶ παράγοντι ἐκεῖθεν τὸν Ἰησοῦ. Et c. 10, v. 30, ἀκούσαντες ὅτι Ἰησοῦς παράγει. & alibi. Sic autem & in illo loco 1 ad Cor. cap. 7. παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, quidam interpr. παράγει, præterit, cum vetere interpr. non cum Budæo, Transuersos agit, aut cum Fabro Stapulensi & Alciato, Decipit, blanda nimirũ specie homines alliciens. Ego prout vocem σχῆμα vertemus, ita in vertendo παράγει vel Budæũ, vel ex cæteris duobus alterutrum posse nos sequi existimo. In epist. autem Ioannis cap. 2, Παράγεμα, etiã vsurpatur vt παράγω pro prætereo, v. 8, ὅτι ἡ σκοτία παράγεται, quia tenebræ prætereunt. Et v. 17, καὶ ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ὀπιθυμία αὐτοῦ. Quem passiuæ vocis vsum apud receptos linguæ Græcæ autores extare non puto.

Παράκτης, Qui canes venatorum ducit venatum. Hes.

Παρακτικὸς, κὴ, κὸν, q. d. Productiuus, Qui vel quæ vim habet producendi in lucem siue proferẽdi. A Budæo exponitur, Qui vim habet substãtias creandi, in hoc Philoponi loco, de Deo loquentis, δῆλα τὴν αὐτοῦ εἰς τὸ εἶναι τὰ ὄντα παρακτικὴν καὶ συνοχικὴν ἀγαθότητα. Vide Cõm. p. 385.

Παραγωγὴ, Productio, eo sensu quo παράγειν ponitur pro Producere, siue Producere in medium, siue Producere in rerum naturam. Vide Philop. verba in Proclum, apud Bud. pag. 385. ‖ Item, Deductio, Deriuatio, apud grammaticos: sicut & παράγωγα dicuntur vocabula deriuatiua, seu deductiua. Volunt item nonnulli παραγωγὴν ab iisdem appellari quum aliquid fini vocabuli adiicitur, vt quum vsurpatur Dicier pro Dici. Vide in nomine πρόσχημα πτωσικόν. ‖ Παραγωγὴ, Deceptio. Demosth. λόγος ὥσπερ καὶ παραγωγὴ τοῦ πράγματος ὄντα. Et alibi, ψευδόμενος καὶ παραγωγὰς λέγων. Bud. 385. Hinc ὁ παράγωγος, quod sequitur. ‖ Παραγωγὴ, Productio & traductio ordinum ab altitudine aciei, id est, ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς παρατάξεως, εἰς τὰ ζυγὰ καὶ τὸ μῆκος. Gaza Deductionem vertit. Vide B. ‖ Παραγωγὴ, Peruersio, vide in Ἐκβολή.

Παράγωγος, ὸς, ὸ καὶ ἡ, Deriuatiuus, Deductiuus. Vox est familiaris grammaticis: quam interdum genitiuo iungunt: vt quum dicit Eustathius πρωγάλια esse παράγωγον τοῦ πρωΐαν.

c. 2. Εὐπαράγωγος, ὸς, ὸ καὶ ἡ, Qui vel quæ facilè decipitur, Cui verba dare facile est, vt Terentius loquitur. ἀνεξάπατος. Aristoph. ἀλλ' ἀπαράγωγος εἶ, θωπευόμενός τε χαίρεις, κἀξαπατώμενος. Plato Timæo, θυμόν τε δυς παραμύθητον, ἐλπίδα τ' ἀπαράγωγον αἰσθόμενος. Suidas tamen in illo Aristoph. loco exponit ἀπιθανῆ.

c. 2. Ἀνιπαράγω, Hostium exercitum captans, cũ exercitu ipse adequito. Polyb. in 3, ὁ δὲ Φαβίος ἐγήσας τὴν Φαλέρνον, ταῖς μὲν παρωρείαις ὀπεφαινόμενος, ἀνιπαρῆγε τοῖς πολεμίοις. Plura vide apud Bud. pag. 386, & 387. Citatur & ex Maccab. ἀνιπαρῆγον αὐτῷ εἰς πάντα τόπον ὁ ἐπορεύετο. HINC Ἀνιπαραγωγὴ apud eundem Polybium, διόπερ αἱ τε τῶν ἡγεμόνων φροντίδες ἀνιπαραγωγαὶ μετὰ τὰς μάχας ἀνέως κατ' αὐτὸν ἐγίγνετο.

C. Περιάγω, Circunduco (in propria significatione huius verbi Lat.) Circũago. Plato De leg. lib. 10, ὡς ἐπειδὴ ψυχὴ μόνη ὀδὶ περιαγουσα ἡμῖν παντα. id est (Bud. interprete) quòd quum anima sit quæ nobis omnia circumagat. Aristoph. Vespis, Φέρε νῦν σε πρὸς τὴν τέχνην περιάγω. Luc. Nigrino, ὡς οὐ μετείσας με ὑποκαίσεις περιάγων. Vbi Micylius (ad exprimendam metaphoricam significationem) vertit, Dum verbis ita suspendis & circunducis. Ego reddere malim, Hoc verborũ circuitu moras mihi nectens. Περιάγομαι etiam dicitur pro Circũago, vel Mecum duco. Xenoph. Pæd. 2, πρὶν ἢ τὸν τόπον περιάγεσθαι. Sic Athen. 12, de Dionysio tyrãno, δῆλον μὲν τῆς χώρας πεπρακώλοις ἅπασας περιαγόμενος καὶ ἵππους καὶ θεράποντας ὡραίους. Secum trahens, Circũagi iubens, vt inquit Budæus: qui & addit, Auriga autem & agitator περιάγειν dicitur, non περιάγεσθαι. ‖ Περιάγω, Circumago, id est verso. vnde Περιακτὴς, Versatilis. vide infrà. ‖ Περιάγω, Circũeo, Lustro, Matth. 9, περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς πᾶσας τὰς πόλεις πάσας. Et περιάγετε τὴν θαλασσαν καὶ τὴν ξηραν. Et alibi. Sic & ex Cebete citatur ὁρᾶς ὡς περιάγοντας, pro Vides circũuagantes. ‖ Est etiam περιάγω, Conuerto, Cic. interpr. Nam quod Plato dixit Pol. 2, τυχεῖν τὴν σφενδόνην τὸ δακτύλιον περιαγόντα τοῦς ἑαυτοῦ εἰς τὸ ἔσω τῆς χειρός, Cic. Off. 3, reddit, Ibi quum palam eius annuli ad palmam conuerterat. Idem hæc Plat. in Timæo κῆ τὸν ἐὰν ὀπὶ δεξιὰ περιήγαγε, reddit, Detorsit à latere in dextrã partẽ. Vide hoc verbum & aliis locis à Cic. redditum, p. 20, & 23 mei lex. Cic.

Περιάγω, Perduco, Tandem deduco, vt inquit Bud. in lex. hunc Aristot. locum afferens ex Pol. 2, vbi de Socratis apud Platonem politia loquitur, καὶ ταύτην τὴν πολιτείαν βουλόμενος κατοικίσαι πολλοῖς τοῖς πόλεσι, κῆ μικρὸν περιάγει τοῦς τὴν ἑτέραν πολιτείαν. Idem in Comm. περιάγειν, Tãdẽ adducere & ad extremũ attrahere & ascisceré, interpr. in hoc loco Herodiani lib. 4, de filiis Seueri loquentis, πάντα τὰ ἔαρος ἦν ἑκάτερος πειρώμενος τὸν ἀδελφὸν ὀπὸν δυνασαῖτο, εἰς αὐτὸν τὸ μόνον περιαγαγεῖν τὴν ἀρχήν. Idem exemplum verbi passiui affert hoc ex eodem, ὁ δὲ Ἀντωνῖνος αὐτὸν μᾶλλον ἢ γνώμῃ εἰς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν ἐπίπλασον μᾶλλον ἢ ἀληθῶς περιήγετο. i. Adductus est tãdem ad cõditiones amicitiæ & cõcordiæ. Et addit, hoc verbum significare sensim & ægre aliquid fieri. Vide Bud. comm. pag. 387. Luc. εἰς τὸν θεῖον πρόσωπον, Huc tandẽ euasi, & in hanc opinionem Perductus sum. Idẽ Bud. lex. ‖ Περιάγειν τὰς χεῖρας ὀπίσω, Attrahere manus post terga, vel Retorquere (nam Hesych. περιάγειν explicat κάμπτειν, sicut & περιφερεῖν) Vincire, Plut. Cam. Vide περιηνής. ‖ Eustath. περιγμένος, sicut & περιηνὲς, exponit etiam περιφερὲς, pag. 1512.

Περιάγω, Redigo, Afficio tandem. Dioſc. 6, ἐξ ἑνὸς δὲ αἱ τῶν πλείσων φαρμάκων δυνάμεις εἰς ὁμοιοτροπίας περιάγουσι τὸ σῶμα δῆλονότι, Ad similes affectiones redigũt. Sic περιαχθῆναι εἰς τὸ, &c. redigeris, apud Them. Vide Cõm. p. 387.

Περιαγωγὴ, Circumductio, Circumactio, vel Circũactus, δίνησις, Aristot. οὐρανοῦ μιᾷ περιαγωγῇ σωματοχρόνοι πᾶσι

τύπις, Vno circumactu, Vna conuersione, vt alii interpretãtur. Plut. De Socr. dæm. οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν, ὁρῶντας τῶν μὴ ὑπὸ μικροῖς οἴακι μεγάλων περιαγομένων πλοίων. Pollux περιαγωγὰς appellauit pistilli in mortario circumactus, lib. 6, παῖς δὲ τῷ δοίδυκος ἐν τῇ ξυείᾳ περιαγωγὰς περιαμφίδας εὐπολις κέκληκε.

Περιαγωγός, Circumductor, Circumactor. Apud Plat. autem συμπεριαγωγός, quod vide infrã.

Περιακτός, ός, ὁ καὶ ἡ, (apud poetas) Rotundus. q. d. Circumactus aut circumactilis: eadem ratione qua περιφερὴς pro rotundo itidẽ, dicitur à περιφέρω. Significat & curuum. Hesychius περιακτὸς exponit κυκλοτερὲς, περιφερές. Eustathius περιακτὸς ἀλλοῦ ποτε alicubi explicat περιφερὲς, alibi dicit περιακτὸς & γαμπτὸν eadem ratione appellari, quia videlicet περιάγεται, i. περικλᾶται καὶ γαμπτεῖ, ὁ ὅστι κάμπτει). Cum hac autem expositione Eustathii cõuenit illa qua περιακτὴ ἀκτὴ apud Apoll. Rhod. redditur Curuũ littus: sic λιμὴν περιακτὸς, apud eundem. Hãc certè significationem manifestè habet περιακτὸς quum est epithetum πέζης, cum apud alios, tum apud Dionysium De situ orbis. Scimus enim πέζα dici καμπύλα, sicut à Lat. curuos arcus. ‖ Citatur ex alio quodam poeta περιακτὰς χεῖρας Ἔρωτος pro Astrictas, Circumuinctas. q. d. Circumadductas, pro περικυκλωμένας. Vide paulo antè περιάγειν παῖς χεῖρας ὀπίσω.

Περιάκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Versatilis. Athen. τοὺς δὲ πεδὼν ἑστῶτας ὅτι τινὲς βάσεως ἀγρόφου, καθάπερ αἱ τοῦ περιάκτου δίφροι καταστρεφόντες θέσεις. id est στρεπτῶν. Bud. in comm. vbi Athenæi nomen omissum est. Apud Poll. lib. 4, c. 19, machina quædam versatilis in scena. Vitruuius lib. 5, cap. 7, de scenis loquens, Secundum autem ea spatia ad ornatus comparata (quæ loca Græci περιάκτους dicunt, ab eo quòd machinæ sunt in iis locis, versatiles trigonos habentes) in singula tres sunt species ornationis, quæ quum aut fabularum mutationes sunt futuræ, seu deorum aduentus, &c.

c. 2. Ἀντιπεριάγω, In contrarium conuerto. Synes. ad Anast. ἀλλ' Ἀνδρόνικος ἀντιπεριήγαγε, cogitationem meam in diuersum circumegit. B. c. p. 387.

c. 2. Ἐμπεριάγω, Circundo, in vulg. lex.

c. 2. Συμπεριάγω & Συμπεριάγομαι, Mecum duco, περιάγομαι. vel Mecum quoquo uersum duco. Xen. in Hierone, de tyrannis loquens, ὡπλισμένοι ἀεὶ οἷον δεῖν διάγειν, καὶ ἄλλοις ὁπλοφόροις συμπεριάγεσθαι.

Συμπεριαγωγός, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ adiuuat in deducendo aliquo, vel circunquaque ducendo. Plato Pol. 7, καὶ τοῦ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα καταρρυγμένον ἠρέμα ἕλκει καὶ ἀνάγει ἄνω, συνεπόμενος καὶ συμπεριαγωγοῖς χρωμένῃ αἷς διήλθομεν τέχναις. quæ postrema verba Ficinus interpretatur, Tanquam adiutricibus ac ministris quibusdam vtens his artibus quas narrauimus.

C. Προάγω, Deduco, vel Perduco, Promoueo, Proueho. Xenoph. περιέφασαν μὲν ἀνθρώποις ἐπ' ἀρετὴν κράτιστον γεγονέναι, περιαγαγεῖν δ' ἐπ' αὐτὴν οὐχ ἱκανόν. Thucyd. lib. 1, τόν τε βαρβαρικὸν ἀπεώσαντο καὶ ἐς τὰ δὲ πρόσω ἤγαγον αὐτά. Et pass. Προάγομαι, Prouehor, Euado. Demosth. ἐπειδὴ πρὸς εἰς τοῦτο προήγαγον τοὺς λόγους, quando huc vsque ego dicendo prouectus sum. Idem, οὐ δὴ ποιήσω τοιοῦτον οὐδέν, οὐδὲ προαχθήσομαι, nõ eò vsque erumpam. Huc pertinet προάγομαι pro εἰς αἰσχύνην καταφέρομαι πράττειν ἢ λέγειν, quum eò vsque quis progressus est vt referre pedem non possit & regredi, inquit Bud. qui etiam addit, προήγαγον τῶν λέγειν esse Luciano, Tandem huc prorupi & euasi vt dicerẽ. Apud eũdem προήχθη τοῦ τε φιλοσοφίαν ἐπαγόμενος καὶ, &c. interpr. Impetum cepit, ὡρμήθη, vel eò euasit vt, &c. Xenophon autem eadem ratione pro Delabi vsus est, quum ἀπομν. 1 dixit εἰς φιλοποσίαν προαχθέντας, delapsos, Bud. Vt autem ille indicat προάγεσθαι pro delabi, eadem hîc ratione poni qua in illo Demosth. loco pro Prouehor, vel Euado, itidem προάγων σαυτὸν per Demittens te, in vulg. lex. exponitur (ex Valla, vt opinor) in hoc Herodoti loco προάγων σαυτὸν εἰς τὸ ἄγαν φαῦλον, ad tantã nequitiã te demittens. Sed malim, Inferẽs te, aut Intrudẽs te, vel aliud simile. Significat autẽ προάγειν Prouehere, in alio etiã loquẽdi genere. nã dicitur προάγειν εἰς ἀξίωμα à Plutarch. in Lycurgo, eo sensu quo Lat. Prouehere vel Promouere ad dignitatẽ vel ad honores. Idem in Themist. προάγειν εἰς δόξαν dixit. & in Galba, προήγε πολλοὺς ἐφ' ἡγεμονίας. Sed & sine huiusmodi adiunctione, & eadem tamen significatione copulauit προάγεσθαι cum πρᾶξιν idem Plutarchus, hîc, ἀπώλοντο ὅτι πρᾶξιν καὶ προάγει ἄνθρωπον πονηρόν. i. Prouehit, ad honores, vel Auget honoribus & opibus. Sic & in pass. voce & significatione apud eundem, Μαρκελλίνου τινὸς τοῦ ὑπὸ Πομπηΐου προηχθαι δοκούντων. In qua significatione planè respondet προάγειν Gallico nostro Auancer, & προάγεσθαι Estre auancé. In qua etiam significatione habemus verbale Auancement. ‖ Προάγειν pro Prouehere, vel Impellere. Isocrates ad Philippum, ὃ δὲ γὲ ἐν τοῖς Ἕλλησι γεγενῆσθαι τηλικοῦτον ἔργον ὅσον ὅστι τὸ παύσαι τὴν τοσούτων πολέμων ὀδὸν καὶ τοῦ ὁμόνοιαν προαγαγεῖν. Eadem constructione dicitur ab Aristot. Rhet. 3, προάγειν εἰς γέλωτα, ad risum impellere, & προάγειν εἰς πάθος. Iũgitur & cum infinitiuo hac in significatione, videlicet pro Impello, Incito, Stimulo. Thuc. προάγει τὰ κινδυνεύειν. Sic & voce pass. προάγομαι pro Pellicio, Adhortor. Aristot. Pol. 2, προάγεσθαι τοῖς πολίταις ἐπιπλείστοις πείθοντα παῖδας, præmiis & immunitatibus allicit & excitat. Sic Xenophon, τῶν δὲ τοῖς πολεμίοις προάγεσθαι ἀφυλακτοτέρους μᾶλλον ἁμαρτάνειν. In his tamen locis potest προάγειν itidem exponi Impellit.

Προάγω εἰς φῶς, Plat. epist. 7, In lucẽ profero, vel produco. ‖ Προάγω, Produco, de lenone dictum, vide in Προαγωγός.

Προάγω, cum accusatiuo & genitiuo, Educo, Abduco. Aristot. Œcon. 2, προάγων αὐτοὺς τῆς πόλεως μικρόν. Ex Euripide autem citatur eadem constructione, προάγειν δάκρυα ὀμμάτων pro Emittere lacrymas, siue effundere. Alicubi tamen προάγειν δάκρυα mihi videor legisse pro Elicere alicui lacrymas.

Προάγω (neutraliter positũ) Præeo, Prægredior, Præcedo. Plato Phædro, πορεύεσθε δὴ καὶ σκοπεῖτε ἅμα ὅπου προκαθιζησόμεθα. Plut. De musica, ἠρεμεῖν μὴ προάγειν, μήτε ὑποχωρεῖν, nec præcedere, nec subsequi. (In hac autẽ signif. datiuo iungitur: accusatiuum tamen habet frequenter apud Matth. & Marcum, vt προάγειν αὐτὸν, & προάγοντα ὑμᾶς, &c.) Xen. in Cyneget. de canibus fallacibus & vanis loquens, ἐφ' ὅτῳ αὖ τοῦτο χωροῦσι προάγουσι, temerè procurrunt, Bud. ‖ Citatur autem ex Aristot. Œcon. 2, τῶν δὲ τὸν τρόπον προεῖχον, pro Ad hunc autem modũ progressum faciebat. Sic Luc. in fine dialogi qui Alcyon inscribitur, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληροῦ. id est progredi. Interpres tamen vertit Regredi. Potest verti & simpliciter Ire, vel Iter facere. Athen. de thalamego naui, προάγουσι δὲ ὅτι τοῦ πρόσω οἶκος ὑπέκειτο βακχικὸς τετραδεκάκλινος, Progredienti, Procedẽti. Vsurpatur & metaphoricè in hac signif. vt apud eundẽ Athenæum, καὶ τέλος πόρρω προαγαγόντες ὕβρεως, παῖς τοῦ ἄλλων γυναῖκας ὕβριζον, tandem eò petulantiæ euaserũt & progressi sunt. Demosth. ὅτι πολὺ προάγει τὴν βίαν καὶ ὠμότητα, magnopere in violentiã crudelitatémque euadit. Bud. ‖ Προάγειν etiã dicitur ductor exercitus cum agmine procedens. (vel potius, cõposito agmine. ita enim legendum existimo apud Bud. pag. 383.) Polyb. Πόπλιος μὲν ἀναζεύξας πρωῒ ἦγε δι' τοῦ πεδίου, ὅτι τοῦ Πάδου γέφυραν.

Προάγω, Præcello. in qua significatione Lat. itidem vsurpant Anteo. Diosc. προάγει δὲ πασῶν τοῦ ῥιπιῶν ἡ θερμαντικὴ, καὶ μετὰ τούτου ἡ χρῆσις.

Προηγμένα & ἀποπροηγμένα, Stoicis peculiaria verba, quæ Cic. Promota & Remota interpret. Idẽ προηγμένα, vertit etiã Producta, Præposita, & Præcipua: ἀποπροηγμένα, Reiecta. De finib. l. 3, Itémq; hinc esse illud exortũ, quod Zeno προηγμένον, contráq;, quod ἀποπροηγμένον nominauit: quum vteretur in lingua copiosa factis tamen nominibus ac nouis. quod nobis in hac inopi lingua non conceditur. quanquam tu hanc copiosiorem etiam dicere soles. Sed non alienum est, quò facilius vis verbi intelligatur, rationẽ huius verbi faciendi Zenonis exponere. Vt enim, inquit, nemo dicit in regia regem ipsum quasi productũ esse ad dignitatem

(id enim est προηγμένον) sed eos qui in aliquo honore sint, quorum ordo proximè accedit vt secundus sit ad regium principatum: sic in vita, non ea quæ primario loco sunt, sed ea quæ secundum locum obtinẽt, προηγμένα, id est producta, nominẽtur. Quæ vel ita appellemus, (id erit verbũ è verbo) vel promota: velut illa, remota. vel (vt dudum diximus) præposita, vel præcipua: & illa, reiecta. Re enim intellecta, in verborum vsu faciles esse debemus. Quoniam autem omne quod est bonũ, primum locum tenere dicimus, necesse est nec bonũ esse nec malũ hoc quod præpositum vel præcipuum nominamus. Itaque, &c.

Προαγωγή, Promotio, Prouectio. Et peculiariter Prouectio ad honores, Auancement ad verbũ, vt modò dictum est. vt τὸν τοῦ Φαμοῦ τὴν βασιλέα, τοῦ φίλου ἐνθυμήθη, μεγίστης τυχὼν προαγωγῆς. quod exemplum affertur ab Eustathio, dicente πρωῒ hic per προαγωγὴν significari. Conuenit autem hic locus ab eo citatus cũ isto Plut. in Apophth. οἱ ἐν προαγωγῇ φίλοι, amici ad dignitatis gradũ promoti & euecti. Sic Iosephus, ἐν προαγωγῇ τοῦτο ἐποιεῖτο, pro πρόσω. Gall. Il les auancoit. ‖ Προαγωγὴ pro Institutione (quæ ἀγωγὴ appellari solet, quasi ductus) citatur ex hoc Polybii loco in eius operum fragmẽtis, πεφαμμένοι δ' ἐξ ἀρχῆς ἐν τοῖς τοῦ πατέρων ἐξεσίαις καὶ προαγωγαῖς. Sed videtur hic quoque in præcedente significatione potius accipi.

Προαγωγή, Perductio mulierũ qualis à lenonibus fit, Lenocinium, vide προαγωγία, post προαγωγεύω.

Προαγωγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Perductor, siue Productor (nam Iuuẽ. Producere filiam dixit) Leno, Prostitutor. qui alio nomine μαστροπός. Æsch. contra Timarchum, καὶ τοῖς προαγωγοῖς γράφεσθαι κελεύει κἂν αὐτὸς θανάτου ζημιοῦν. Theophyl. epist. 51, gẽ. fœm. ὅτε δὲ τοῦ προαγωγὸν ποιεῖτον. Aristoph. Vespis, ἵνα ταῖς μούσαις αὐτῶν χρῆται, μὴ προαγωγοῖς ἀποφήνῃ. quod quidam interpr. Ne Musas quibus vtitur in componẽdis comœdiis, redderet meritorias & prostitutas. vel, Ne Musas suas prostitueret ad quæstum faciendum.

Προαγωγικός, κή, κόν. q. d. Ad lenocinium aptus. Bud. interpr. Qui vim habet conciliandi amoris, apud Dionysium Areopagitam, ὅτι αὐτὸς ἑαυτοῦ καὶ ἑαυτῷ ὅστι προαγωγικὸς καὶ κινητικός.

Προαγωγεύω, Idem. VNDE Προαγωγεύω, Perduco, Perductor sũ, Prostituo. Gall. Produire, quod Græco ad verbũ respõdet. Cum accusatiuo, Phocyl. Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον. Sic Aristoph. Nub. Αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐβάδιζεν. ‖ Metaphoricè Προαγωγεύω, Pellicio quibusdam verborum leno ciniis, aut aliis artibus. Apud Xen. cum accusatiuo & datiuo, & quidem vtroque personæ, οἶδα μὲν, ἔφη, τὸν Καλλίαν τοῦτο τοῖς προαγωγεύοντα τῇ σοφῇ Προδίκῳ.

Προαγωγεία, Perductio, Lenocinium, προαγωγή. Cicero introductiones mulierum atque adolescentulorum nobilium appellauit προαγωγίας, Epist. ad Attic. lib. 1. Spartianus voce Græca vsus est, & ante eum Suetonius, ita scribens in Nerone, Super ingenuorum proagogia, & nuptarum concubinatus, vestali virgini Rubriæ vim intulit. vbi Proagogia est à nominatiuo singulari Proagogium: sed ego Proagogias reponendum puto, addita litera s in fine, quæ facilè omitti potuit. Alioqui certè προαγωγεῖον potius esset locus in quo fierent huiusmodi perductiones.

Προαγωγία etiam legitur apud Pollucem & Suidam: quæ scriptura si mendo caret, erit à προαγωγός, vt à πυλαγωγὸς fit πυλαγωγία.

C. Προσάγω, Adduco, Admoueo. cui opponitur ἀπάγω. Aristot. Problem. sect. 31, ὁ μὲν ἐγὼ προσάγει αὐτὸ βούλεται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόρρω ἀπάγει. Luc. προσαγίσι τὰ βωμοῖ, aræ admouent. In vulgaribus lexicis citatur προσαγόμενα ex Aristotele in eadem significatione, videlicet pro Admoueo. Item Offero. vt Aristoph. Pluto, δεῖπνον καὶ μυῶν προσάγειν. Luc. Caucaso, ὅταν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσι, Quum vobis offerunt. Sunt tamen qui interpretantur Adducũt. Chrysost. τοῖς ὕμνοις τὸν δεσπότην προσάγειν. ‖ Προσάγω, Adhibeo, Admitto Isæus, οὔτε δούλοις προσῆγον. Xenoph. προσάγειν τοῖς δεομένοις ἡμῶν ἔχων, qui admissionibus præfectus erat.

Προσάγω, Iniungo, Impono. Aristot. Œcon. de seruis loquens, κἀκεῖνον καὶ τοῦ δασκευασάμενον τρέφειν οἷς τὰ ἐλευθέρια τοῦ ἔργου προσήκοντα. Apud Herodot. autem προσάγειν ὅρκους, Deferre iusiurandum, Iureiurando adigere. ‖ Προσάγειν πρὸς τὸν δῆμον, siue εἰσφέρειν, Referre ad populum, Bud. ex Aristot. Vide Comm. p. 381.

Προσάγω, neutraliter positũ, Accedo, Propè accedo, Appropinquo. Plut. Galba, προσῆγον ἐπιπεσεῖν τοῖς ξίφεσιν. Idem in Pol. præcept. καὶ προσάγοντι δ' ἀπάτης τῶν βασιλεῖσι, Obrepũt regibus, Captiosè insinuãtur apud reges. Idem in Pōpeio, ἀληθείᾳ δὲ τῶν πεντεκαίδεκα ἔτη προσήγου, proximus erat quadraginta annis, Bud. Interdum cum πρὸς in hac significatione: vt apud Hippocr. πρὸς δὲ τὸ δεξιὸν φυῶν προσάγει. Hac in significatione passiuam etiam vocem posuit Gregorius, ἵνα μᾶλλον προσάγωνται τῇ ἀληθείᾳ, accedant ad veritatem, Bud.

Προσάγομαι, Ad me attraho. Plat. in princ. lib. 5 De republ. καὶ λαβόμενος αὐτοῦ αὐθις ἐκεῖθεν ἐκ τῶν μόνον, ἐκείνου τε προσηγάγετο, &c. ‖ Item Ascisco, προσκτῶμαι, Hesych. Item, Allicio, Concilio. Isocr. Plataico, εἰ δὲ μὴ, τί λέγοντες, νῦν πάλιν ζητοῦσι πολεμοῦν, ἀξιοῦσι προσάγεσθαι τοὺς Ἕλληνας; ascisceré. Fortasse pro προσάγεσθαι συμμάχους, vt etiam loquuntur. Idem, καὶ τοῖς μὲν κτῆσιν σωτέον προσέχοντα φροντοῦμεν, νῦν μὴ τοῦ ποιεῖν ἡμᾶς δοῦ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν προσάγεσθαι, Concilient, Demereantur. Idem, πρὸς μὲν τοῦ ὀκπρίασθαι, τοὺς δὲ τοῦς ἄλλους ἀρετοῦ πίας προσάγεσθαι, perlicere. Citatur & προσάγω hac in significatione, ex Plutarcho in Publicola, ἐμμελῶς προσάγω φοβερὸν ἄνδρα. At προσάγεσθαι ἔθνη πολέμῳ, eidem in Rom. videtur esse προσκτᾶσθαι. quo Hesychius interpretatur hoc verbum, vt modò dictum est. ‖ Προσάγομαι θηρῶ pro Cibũ capio, citatur ex Aristot. in Probl.

Προσαγωγή, Accessus, Aditus. Plut. ἱδρυμένος ὅτι χωρεῖον ἐδὲ μόλις προσαγωγὴ ἔχοντων, A nulla parte accessum siue aditum habentibus. Id est, vndique inaccessis. Itẽ προσαγωγὴ accessus & aditus ad principes, qui datur per illorum emissarios, hinc προσαγωγίας dictos, quasi admissionales, vt loquitur Lampridius. Sic Paulus ad Ephes. cap. 2, v. 18, dicit nos habere per Christum προσαγωγὴν ad patrẽ. i. aditũ, vel accessum, vt vet. interpr. reddidit. Sunt qui admissionem vertant, de qua interpr. vide in προσαγωγάς. Idem Paulus ad Rom. 5, v. 2, δι' οὗ καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν εἰς τὴν χάριν ταύτην. ‖ Προσαγωγή, Appropinquatio. vnde προσαγωγὴν ποιεῖσθαι, dicitur imperator à Polybio, id est appropinquare, vel copias suas propius admouere. Gal. Faire les approches, quidam reddiderunt. Eius verba sunt, πρόθυμος δὲ τῆς πόλεως καὶ δύο πύργους ποιεῖσθαι τὴν προσαγωγὴν, καὶ μὴ πύπτις χαλκίνας καταστεῦαζε. Quod exponitur in vulgaribus lexicis, Quum proposuisset admotis copiis ad vrbem geminas arces adoriri. Secundum quam interpretationem τῆς πόλεως regetur ab accusatiuo προσαγωγὴν: sed malim à πύργους regere, vt sit ποιεῖσθαι τὴν προσαγωγὴν κατὰ δύο πύργους πόλεως. ‖ Προσαγωγὴ exponitur adiunctio in hoc Thucydidis loco, lib. 1, κἀν τούτῳ καὶ τὰ ἡμέτερα αὐτοῦ ἐξαρτύεσθαι, ξυμμάχων τε προσαγωγῇ καὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων.

Ἐκ προσαγωγῆς aliquid fieri dicitur quum accessione fit sensim crescente. Luc. in Zeuxide, ἠρέμα καὶ ἐκ ἀθρόου μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς πρεπωδῶν. Alia exempla vide apud Bud. pag. 382. 383.

Προσαγωγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Vim habens alliciendi, Pellax, Illecebrosus, ἐπαγωγός. Thuc. lib. 1, οὔτε ὡς λογογράφοι σωφρόνεσι ὅτι τὸ προσαγωγότερον τῇ ἀκροάσει ἢ ἀληθέστερον. Greg. ὅσοι πρεσβεῖοι τὰ σοφιστικὰ, καὶ προσαγωγοὶ τοῦ λημμάτων, id est (Budæo interprete) conciliatores & interpretes capturarum atque lucrorum.

Προσαγωγάς, ός, ὁ, Qui aditum præbet, Admissionalis, Lampr. A Budæo exponitur etiam Conciliator, Interpres, Sequester, Emissarius. Plut. in lib. περὶ πολυπρ. dicit tyrannos inuisissimos reddi per eos qui aures illorum & προσαγωγεῖς appellantur. Greg. Christum Seruatorẽ nostrum προσαγωγὰς Dei patris, id est emissarium, conciliatorem & interpretem, vocauit: alludẽs ad verbum προσαγωγῆς quo Paulus vtitur. apud quem quidam (vt antè dixi) προσαγωγὴν admissionem verterunt: in qua

interpretatione, admissio passiuè dicetur, quà admittimur: at προσαγωγὸς est ille qui admittit, & aditum præbet. Quoniam autē qui admissionales erant, iidem & emissarii erant, & velut exploratores, ideo his quoque modis exponitur.

Προσαγωγίδης, idē Plutarcho est in illo libri περὶ πολυπρ. loco, qui & προσαγωγεὺς. Erasm. προσαγωγίδας interpretatur exploratores, in prouerb. Multæ regum aures atque oculi. Meminit & in prouerb. Midas auriculas asini.

‖ Apud Aristotelē Pol. 5, legitur αἱ ποπαγωγίδες pro quo Budæus reponit οἱ πεπαγωγίδαι, quod idem sit cum προσαγωγίδας: vt ποπδόρπιον Hom. dixit pro προς δόρπον. Vide Comm. p. 382.

Προσαγώγιον, ου, τὸ, Instrumentum fabrile quo admoto ligna curua dirigunt, inquit Suidas: cuius verba sunt, τὸ ἡθπκπίνων ὄργανον, ὃ προσάγοντες δ ὑνοιοι τὰ ρρεβλὰ ξύλα. vbi quidā προσάγοντες interpr. attrahentes. Hesychio est etiam δμαβήπης.

C. Σωάγω, Conduco, id est Cōgrego, Colligo. vt σωάγειν ἐκκλησίαν, apud Thucydidem. Sic Herodotus lib. 7, ὅσα διεβλήθη σωάγειν κατ' αὐτὸ χίεα. Sic σωάγειν τὰ κεφάλαιον, summam colligere, apud Aristotelem. Et ex Demosth. affertur σωάγειν εἰς ἓν pro In vnum colligere, vel redigere: ex Thucyd. σωάγειν εἰς ὀλίγον. Sic dicitur σωάγειν βίον, Comparare victum, Colligere victum. Et σωάγειν φθόνον, apud Demosth. Conflare inuidiam, ad verbum (ex Cicerone) Colligere inuidiam. ‖ Est etiam σωάγειν, Concludere, Ratiocinari. quod & ad verbum reddere possumus Colligere. Bud. citat ex Philopono in Proclum: qui etiam affert σωάγειν, συμπαράγεσθαι, ex Them. ‖ Συνάγειν, Contrahere quod apertū est, id est claudere. quo sensu διοίγεσθαι & συνάγεσθαι opponuntur ab Aristotele. Vide Bud. comm. p. 387. Sic σωάγειν τὰς ὀφρῦς, Aristoph. Neb. Cōtrahere supercilia, Item, σωάγειν τὸ πρόσωπον, apud Plut. Et σωάγειν τὰ ὦτα apud Xenoph. Suidas, σωαγρυόῶν λιμῷ τὴν Καρχηδονίων exponit ξενοχωρουμένων. ‖ Ex Herodoto citatur in vulg. lex. σωάγοντες πρώρίω, pro Prorā acuminantes. Apud Suidam εἰς ὀξὺ σωαγμένον ξύλον, in acutum gracilescens. B. vide in Σωαγωγή. ‖ Σωαγω, Intendo, Augeo. Greg. ἀεὶ τὴν πόδον ἀλλήλοις σωάγοντες θερμότερόν τε καὶ βεβαιότερον. Bud.

Σωάγειν, Coniungere, Consociare. Aristot. De mundo, τὸ ἄρρεν σωήναγμα τῆς φύσεως πρὸς τὸ θῆλυ. Xenoph. autē alia constructione dixit σωάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν. Et Herodot. lib. 4, ἀρχὰς σωαχθείσας κατ' ὀπταμίαν. Apud Synesium σωάγεσθαι & χωρίζεσθαι opponūtur. Apud Homerum σωάγειν ὑσμίνην & σωάγειν ἄρκα pro Conserere pugnam. q. d. Consociare pugnam. (Plutarchus autem σωάγειν εἰς χεῖρας pro Conserere manus, dixit in Publ.) Huic porro Consociandi significationi valde est affinis hæc qua pro Concilio ponitur, & quidem apud Herodianum potissimum. vt σωσάλοντο τοῖς ἀδελφοῖς ἡ μήτηρ σωάγειν ἐπιεῖπε, lib. 4. Sic & lib. 3, ὡς δὲ κῆ τὸ αὐτὸ ἐγένοντο, σωάγειν αὐτοὺς ἡ μήτηρ ἐπιεῖπε. Et eodē libro, ὁ δὲ Σεβῆρος τοῦτο πυθόμενος σωάγειν τε καὶ σωφρονίζειν τοῦτοῦ ἐπιεῖπε. In alio autem eiusdem libri loco addit εἰς φιλίαν, scribēs, αὐτὸς δὲ ἐπιεῖπε σωάγειν ἀεὶ τοὺς πόδας εἰς φιλίαν, καὶ τρέπειν εἰς ὁμόνοιαν καὶ συμφωνίαν.

Σωάγειν, Compotare, vnde Σωαγώγιον, Cōpotatio, vide paulo pòst in Σωαγώγιον.

Σωαγωγή, Collectio, Cōgregatio, Ipse colligendi seu congregandi actus. Thucyd. lib. 2, σωαγωγὴν πολέμου appellat collectionem eorum quæ ad bellum pertinent, δοκῶν καὶ ἐν τῇ ξυναγωγῇ τὸ πολέμου μαλακὸς εἶναι. quod quidā interpr. Quum videretur in bello contrahēdo mollior ac remissior esse. ‖ Συναγωγή, Cœtus, Concilium, Conuentus. In Testamēto nouo dicitur peculiariter de cōuentu Iudæorum seu loco ipso in quem conuenire solebant ad Scripturam tractādam. Quidam Collegium interpretatus est. Matth. 10, σωεδρίων & σωαγωγῶν fit mentio, v. 17, παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς σωέδρια, καὶ ἐν ταῖς σωαγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς. Vbi [redacted] σωέδρια, Gentium, vt σωαγωγὰς Iudæorū fuisse. Hinc ἀποσωάγωγος & ἀρχισωάγωγος, de quibus infrà. ‖ Σωαγωγή, Cumulus, Aceruᵒ. Bas. Homil. 4, in Hexaem. παρέλκοι αὐ τὸ πεῦσπαγμα τὸ κελεῦον σωαχθῆναι εἰς σωαγωγὴν μίαν. Apud Alexādrū Aphr. σωαγωγὴ τοῦ γάλακτος exponitur etiam Copia lactis, quæ significatio vicina est. ‖ Συναγωγή, Contractio, vt σημεῖον ὢν οὐ τοῦς τὸ πρόσωπον σωαγωγαῖς, ἀλλὰ τοῖς τὸ βίου καταστυφαῖς. Συναγωγή, Cōclusio. συμπέρασμα, vt σωάγειν est συμπαράγειν, apud Themistium.

Συναγωγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Collectiuus, Aptus ad colligendum vel coniungēdū. Plato Timæo, δεσμὸν γὰρ ἐν μέσῳ δ' ἓν πνα ἀμφοῖν ξυναγωγὸν γίνεσθαι. Quod Cic. interpretatur, Quasi nodum vinculumque desiderant. Συναγωγός, Collectiuus, apud Areopagitam, inquit Budæus. Porphyrius, συναγωγὸν γὰρ ἦν πολλῶν εἰς μίαν φύσιν τὸ ἦθος, congregatiuum.

Συναγωγός, Collector, Coactor. Lysias, συναγωγεῖς μὲν ἦν ὑπολιτῶν, ἄρχοντες δὲ ἦν συνωμοτῶν. Item, Congregator & Conciliator, apud Plat. Symp. εἰ δὴ σοῦ ὁν τοῦ πνεύματος ἔρως ἐμφυτος πᾶσι ἀνθρώποις, καὶ τῆς ἀρχαίας φύσεως συναγωγός.

Συναγώγιον, Conuiuium, Compotatio, vt συνάγειν est Cōpotare. Athen. lib. 8, ἔλεγον δὲ Συνάγειν καὶ τὸ μετ' ἀλλήλων πίνειν, καὶ Συναγώγιον, τὸ συμπόσιον. Sed conuiuium intelligendum est quod ex symbolis fit. Addit enim Athen. (interiecto Menandri loco) μή πτε ἢ νῦν ἔστιν τὸ ἀπὸ συμβολῶν καλούμενον. Vide συναγώγιμα δεῖπνα statim pòst.

Συναγώγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Collectilis, Collatitius. vt συναγώγιμα δεῖπνα apud eundē Athenæū. Ibidem τὰ συναγώγια, Collatitia conuiuia, id est quæ ex collatis symbolis fiunt: vel Collectitia, quæ ex collectis symbolis.

Ἀπόσυνάγωγος, ὁ καὶ ἡ, Synagoga motus, Cui interdictum est synagoga. (eo sensu quo dicebatur aliquis à Lat. senatu moueri) Ioan. cap. 9, v. 22, ἤδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστὸν, ἀποσυνάγωγος γένηται, ἵα enim cōstituerant Iudæi vt siquis eum confitereturtur esse Christum, synagoga moueretur, [redacted] videtur autem fuisse apud Iudæos idem genus pœnæ ἀποσυνάγωγον γίγνεσθαι atque apud Christianos excommunicari.

Ἀρχισυνάγωγος, ου, ὁ, Princeps synagogæ, vel Præfectus synagogæ, apud Marcum & Lucam. Erant autem plures hoc nomine, vt apparet ex Marci cap. 5, ἰδοὺ ἔρχεται εἷς τῶν ἀρχισυναγώγων. Hos putant fuisse certos homines qui multitudini moderabantur in singulis synagogis. Ἀρχισυνάγωγος εἰρηνὴ apud Areopagitam adiectiuè ponitur. Quæ est præcipuè autor congregationum. Bud.

Εὐσυνάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ Qui vel quæ facile congregari potest. In vulgaribus lex. exponitur, Commodus hominum concilio & conuentui. Item, εὐσυνάγωγος πόπος τοῖς πεπεμμένοις, Aristot. Pol. 7, Locus in quem facilis est importatio.

Σωαγμα, ατος, τὸ, Sedimentum lotii, quasi collectio. A Galeno exponitur ὀπόπαγός πος, ἢ ἐναώρημα, ἢ ὑπόστασις, ἢ πῶρος. Citatur ex Hipp. Epid. 6.

Σωάξις, Collectio, Cōgregatio, Cōuentus. Eustathius pag. 1335, ὅπ οἰκεῖον λύσεως ἀγῶνος ἢ ἀπαλὸς συνάξεως λαοῦ, τὸ, λῦσε δ' ἀγών. ‖ Σωάξις peculiariter dictus est à quibusdam theologis Conuētus qui fiebat ad celebrandā cœnam Domini: item Celebratio ipsius cœnæ.

Σωακτήρ, ῆρος, ὁ, propriè Collector, vel Cōtractor & Astrictor. Peculiariter sic vocatur subligaculi seu femoraliū quoddam genus, quod ita describitur à Iosepho in Antiquit. ὁ ἱερεὺς περὶ μὲν τὴν ἐπιθήκην τὴν μαναχαὴν ἐλεγόμενον. βούλεται δὲ συνακτῆρα μὲν δηλοῦν, ὁμάζωμα δ' ὃ δεῖ τοῖς αἰδοῖα ἁρπάζειν ἐν βύσσου κλωστῆς, ἐμγυμνοῦν ἐμβαινόντων εἰς αὐτὸ ἦν πεδῶν, ὡσπερ αἰαζυγίδας.

Σωακτήριον, ου, τὸ, Accumulatio, Cumulᵒ, συνάθροισμα, Hes.

Σωακτικὸς, κὴ, κὸν, Collectiuus, Coactiuus, Congregatiuus. Aptus ad colligendum seu cogēdum. vnde Σωακτικὴ δύναμις, Vis cogendi aut contrahendi.

Ἀσύνακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ congregari non potest, Insociabilis. Ab Hesychio exponitur ὁ μὴ συναγόμενος, & ὀξόβλητος voce corrupta. ‖ In vulg. lex. affertur ex Epicteto ἀσύνακτοι λόγοι, pro sermonibus incōgruētibus. Ego ἀσυνάκτους actiuè dici puto τοὺς μὴ συνάγοντας, id est συμπαράγοντας. de qua signif. verbi συνάγειν suprà dictum est.

c. 2. Ἀποσυνάγω, Disgrego, Dispello. Ita enim vertendum puto ad

puto ad verbum in hoc loco, Regum 4, cap. 5, καὶ ἀποσωάξει ἀπ' αὐτοῦ πῶν λέπραν αὐτοῦ, Ab eo disgregabit vel separabit lepram, Id est auferet. At paulo pòst inuersa constructione, καὶ ἀποσωάξεις αὐτὴν ἀπὸ τῆς λέπρας, exponitur Curabis eum à lepra, vel Sanabis. Ego ad vim verbi respexisse LXX interpretes puto, perinde acsi diceremus, Recolliges eos à lepra, vt Lat. dicitur Recolligere se à morbo.

c. 2. Ἐπισωάγω, Aggrego, Post alium colligo, seu congrego, vel Insuper colligo. Interdū simpliciter pro σωάγω. Polyb. 5, Ἀσφαλισάμενος δὲ ταύτῃ τὴν πόλιν, Χρυσόγονον μὲν ἐξαπέστελε κατὰ σπουδὴ τὸν ἐπισωάξοντα τοῖς αὐτῶν Μακεδόνας. Idē lib. 1, καὶ τοὺς ἐπισυνηγμένους τῆς μισθοφόρων. Apud Matth. cap. 23, ὀπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου. Apud Marcum 13, ποσάκις ἠθέλησα ἐπισωάξαι τὰ τέκνα σου. HINC Ἐπισωαγωγή, Aggregatio. Vt ad Thessal. 2, cap. 2, principio, ὑπὲρ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμῶν ἐπισωαγωγῆς ἐπ' αὐτόν.

C. Ὑπάγω, Subduco, Clàm eximo. Hom. Il. λ, Ἔκπεσε δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς, ἐκ τε κονίης, Ἐκτ' ἀνδροκτασίης. Vbi Eustathius ὕπαγε exponit ὑπεξῆγε. Et vt Subducere aluum dicit Celsus metaphorica significatione, sic ὑπάγειν κοιλίαν Dioscorides: Galenus ὑπαγεῖν πῶν χαστέρα etiam dicit. At in vulgaribus lexicis pro eadem significatione citatur ἐπάγειν κοιλίαν, pro Aluū ciere, deiicere, ex Dioscoride: sed vitiosam esse hanc scripturam plerique alii loci probāt, & illi adeo in quibus ὑπαγωγὴ κοιλίας legitur, & ὑπαγωγός. Apud eundē Homerum ὑπάγειν ζυγὸν ἵππῃς, quod eius posteri dixerūt (vt annotat idem Eustathius) ὑπάγειν ζυγῷ, Ducere sub iugum, Subdere iugo. Iliad. ω, Τῷδε καὶ Αὐτομέδων ὑπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους. Et ψ, Ἵππους δὲ Τρωσὶ ὑπαγε ζυγόν. Esse autem intelligendum ὑπάγειν ζυγὸν, pro ἄγειν ὑπὸ ζυγὸν, ostēdit versus qui statim pòst sequitur. — ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγον ὠκέας ἵππους. Vt autem ὑπάγειν ζυγῷ ἵππους dicitur, & passiuè etiam, ὑπαχθήσομαι τῷ ζυγῷ, apud Lucianum, sic idem ὑπάγειν ἡπαιρὸν τῇ δικέλλῃ dixit in Timone, σὺ δὲ τὸν ἡπαιρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ, p. 18. ‖ Ὑπάγω, Subiicio. Gr. ὑπάγειν τοῦπον πὶ τῆς γλυκύτητος θείας. Aristides, καὶ τὰ δῆλα τοῖς ἀδήλοις ὑπάγειν. Et ὑπάγεσθαι, pro Subiicere sibi, Subiugare. ‖ Ὑπάγω, Clàm induco, vel paulatim, Compello paulatim, Perpello, Perlicio. Xenoph. Hipp. πειρᾶσθαι τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν. Dē ὑπάγειν ὑμᾶς ὅτι παῦπα. Et ὑπάγεσθαι pro eodem, vt apud Herodianum, αὐτοὺς ἐφ' ἃ ἐβούλετο ὑπηγάγετο. Apud eundem ὑπάγεσθαι εἰς φιλίαν legitur, ἐς τε φιλίαν τοῖς Γερμανοὺς ὑπηγάγετο. Et alibi ὑπάγεσθαι εἰς εὔνοιαν καὶ πίστιν, &c. lib. 2, διαῦτά πνα λέγων, ὑπηγάγετο πολλοὺς εἰς εὔνοιαν καὶ πίστιν ὧν ὑπισχνεῖτο. Isocrates ad Phil. διαῦταις ἐλπίσιν ὑπαγόμενος, quum alliceret seu perliceret proponendo has spes. Demosthenes autem Pro corona dixit εἰς ἔχθραν καὶ μῖσος καὶ ἀπιστίαν τῆς πόλεως ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων, pro Impulsis & prouectis, inquit Budæus. Etiam cum infinitiuo citatur ex Demosthene in hac significatione, ὑπαχθῆναι πόλεμον ἐνεφέρειν, impelli ad bellū inferendum. Budæus ὑπάγειν pro Cogere etiam & ὑπάγεσθαι pro Cogi aliquando poni, annotauit. in qua significatione planè Latinis Subigere & Subigi respondent. ideóque per illa interpretari mallem, nisi in hac significatione poetica potius esset. Æschines autem in Timarchū ὑπὸ τῆς ἀπάτης ὑπάγεσθαι dixit pro Dolo adducimini, Fallimini. Significat autem ὑπὸ dolum in hoc verbo ὑπάγομαι, sicut & in ὑφίχομαι. Sed & per se hoc verbū id significat. nam Suid. in hoc quem affert loco γωμαίου ἀκολάσου καὶ τυραννικοῦ δόμβολαῖς ὑπαγόμενος, vult ὑπαγόμενος esse πειθόμενος, vel ἀπατώμενος. Idem apud Plutarchum in Solone ὑπαχθέντες τῇ ὄψει exponitur decepti. Idem Suidas ἀπάγεσθαι ait esse ἐξαπατᾶσθαι vel ὑποπάσεσθαι.

Ὑπάγειν & Ὑπάγειν εἰς δίκην, Deferre, In iudicium adducere. Plato in Apol. ἐπίμαν ὑπὸ ἀδικίας με καὶ ὑπάγειν τῆς ῥητόρων. Xen. ἡμεῖς μὲν οὖν τοῦτον ὑπάγομεν ὡς προδιδόντα ὑμᾶς, Postulamus proditionis, vel Reum facimus. Eodem modo dixit Hermog. ὡς ἱεροσυλος ὑπάγεται, sacrilegii accusatur. Ὑπάγειν εἰς δίκην, Thucyd. 3, καὶ ὑπάγουσιν αὐτὸν οὗτοι οἱ ἄνδρες εἰς δίκην. Ὑπάγειν, inquit Bud. in lex. Obiicere iudicibus damnandum: & exemplum addit ex Xenophōte Hellenicōn 2, καὶ τοὺς ὁμολογουμένοις συκοφάντας ὑπάγεσθαι. Idem Būdæus in comm. pag. 390, Ὑπάγειν εἰς δίκην exponit Deferre & adiudicium exhibere iudicandum. Cæterùm vt Herodotus dixit ὑπάγειν τὸν δῆμον, ita cum eodem genitiuo Xenophon, Hell. 2, συλλαμβάνοντες ὑπῆγον θανάτου. & in 1, ὃς ὑπαγόμενος θανάτου ὕστερον ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Exponitur autem in vulgaribus lexicis ὑπάγειν θανάτου, accusare mortis. quū potius dicendum sit. Accusare criminis capitalis. Porro vt ibi Herodotus adducit ὑπὸ τὸν δῆμον post ὑπάγειν, sic alibi ὑπάγειν ὑπὸ τοὺς ἐφόρους. Lucianus autem ὑπάγειν δικαστηρίοις dixit, quasi Subiicere iudiciis aut Sub iudicia adducere: & Aristides, ὑπάγειν πᾶς πρεσβεύσας ζημίαις. In vulgaribus lexicis legitur etiam ὑπαχθεὶς ὑπὸ δικαστηρίου ex Demosthene.

Ὑπάγειν (neutraliter positum) Se subducere, Retrocedere. Aristoteles de leone, ἀλλ' ἐὰν καὶ δεῖ πλῆθος αἰσχαδὴ ἦν θηρεύοντων ὑπαγαγεῖν. Citatur ex Aristophane, ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, pro Subducite vos è via. ‖ Ὑπάγειν de animalibus dictum, Subsidere, Demitti, & clunem submittere in coitu, vt tradit Bud. C. p. 388, ex Aristot.

Ὑπάγειν pro προσάγειν, Procedere, Progredi, Bud. ex Plut. Vide pag. 388. Suidas ὑπάγειν pro προσάγειν citat ex Philipp. Demosthenis. Sed & passiua voce ac significatione ὑπῆκται, Productus est, vel adductus, protrusus, exponitur à Budæo in hoc loco Demosth. ὅστε δὲ δμακρυόμενος πάντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον εἰσελθεῖν, εἰς τοιοῦτον ὑπῆκται καιρόν. ‖ Ὑπάγειν, pro simpliciter Ire. Citatur ex Aristoph. Nub. ὑπαγεῖν μέλλεις; Apud Euang. Matth. & Marcum frequens. Ammonius ex Eupolide affert, σὺ δ' ὕπαγε εἰς πῦμπροσθεν.

Ὑπάγειν, Hesychius exponit ἡσύχως πίνειν, id est Potare quietè aut trāquillè: & sic accipi posse videtur apud Theognin, inquit Bud.

Ὑπάγεσθαι Præter significationes supradictas, Subiugare significat apud Lucianum, teste Budæo. Sic autē & Philo De mūdo, dixit, οὐδὲν πρᾶγμα θεῷ μέλλον, πῶς καὶ τὰ ἦθη χρόνον ὑπηγμένῳ πέφυκε, qui in suam potestatem redegit. In hac autem significatione optimè respōdet Latino verbo Subigere, ficut & quum pro cogi ponitur. ‖ Idem ὑπάγεσθαι pro Suadere affert ex hoc Xenoph. loco, ἀναβάσεως lib. 2, 10 δὲ Κλέαρχος ταῦτα ὑπήγετο, βουλόμενος, &c. ‖ Item ὑπάγεσθαι sine casu pro Insurgere (vt vult B.) in hoc Xenophontis loco, ἐκπέμψας ὑμᾶς τῆς πρεσβεύσεις ὑπαγομένους ἐς ἡμᾶς, δίκην ὑπόπτεύειν, id est, Insurgentibus in nos. de trigintā tyrannis loquens.

Ὑπαγωγή, Subductio. Et quidem in ea etiam significatione qua dicit Celsus Subducere aluum. nam à Dioscoride ὑπαγωγὴ κοιλίας appellatur cum alibi, tum l. 3, cap. 30, vbi de hyssopo scribit, βιβρώσκεται δὲ καὶ μετὰ χλωρῶν σύκων λείων, πρὸς ὑπαγωγὴν κοιλίας. Et subiungit, σφοδρόπορον δὲ καθαίρει μηθὴν ἀπὸ καρδαμώμου, &c. vbi καθαίρει nihil est aliud quàm κοιλίαν ὑπάγει. Est etiam ἀναχώρησις, quod fit quum receptui canitur. vt apud Thucydidem ἡ ὑπαγωγὴ opponitur τῇ δ. ὠξει. quæ quia interdum subdola est ad pelliciendum hostem in insidias, ideo ὑπαγωγὴ ponitur ἀπὸ ἀπάτης, id est pro deceptiōe. Vel ideo dicta est ὑπαγωγὴ quòd ὑπάγω significat ἐξαπατῶ & pellicio, inquit Bud. ‖ Ὑπαγωγὴ, Submissio & succidua exceptio maris. Vnde ὀχίαν ποιεῖσθαι ἐξ ὑπαγωγῆς. Aristot. de hist. anim. lib. 6.

Ὑπαγωγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Subductiuus, Vim habens subducendi, vt ὑπαγωγὸς κοιλίας ex Dioscoride citatur (sicut & præcedens ὑπαγωγὴ κοιλίας) pro Vim habens subducendi aluum, vel Vtilis ad subducendam aluum. Pro quo malè alicubi legitur ἐπαγωγός.

Ὑπαγωγεῖς, Instrumentum fabrile, vt volunt Pollux & Aristophanis scholiastes, sed de eius vsu non consentientes. Hunc vide in istos Aristophanis versus in Auibus, Καὶ νὴ δί' ἀμήχανά γε πάσχειν ἐπιθυμῶ. Ἐπιθυμοφόρων· αἴω δὲ τὴν ὑπαγωγία Ἐπέπνυν' ἔχουσα κατέπτην ὥς τοῦ παιδία. Vbi sunt qui tomentum esse putent aut aliud huiusmodi quod cajones oneri supponunt, vt puluini vsum præstet: quale est quod Festus cesticillum appellat. Quod conuenit cum vna ex interpretationibus quam affert, vt videlicet πῖλον significet. nam pro πηλὸν reponendū est πῖλον ex Suida.

c.12. Ἀνθυπάγω Recriminor, Vicissim accuso. Thuc. 3, αἰθυπάγη αὐτῶν τοὺς πλεισταπάτους πέντε ἄνδρας.

Ἄγω cum nominibus compositi exempla sunt hæc. Ἀγήπαιδρος vocatur orcus, tanquam adducens homines ad se, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς ἀνδρας. Eodémque sensu Ἀγησίλαος vel Ἀγεσίλαος appellatur idem, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς λαούς. Callimachus apud autorem etymologici, φοιτῶσι μεγάλῳ Ἀγεσιλάῳ. Existimo autem Callimachum hoc epitheto siue cognomentum ex Æschylo esse mutuatum, quem eo vsum testatur Athenæus lib. 3. Dicitur etiam Ἀγεσίλας. Est præterea Ἀγήσιλαος, nomen proprium notissimum. ‖ Apud Pindarum ἀγησίχορος, Ductor chori, Ducens chorum vel auspicans, vt ἀγησίχορα θεσίμια, eodem sensu & eadem compositionis forma qua Stesichorus ἀρχήσιμολπον appellauit Musam.

‖ Ἀγέσφατος, Dux exercitus, Mineruæ epithetum apud Hesiodum in Theogonia, Δεινὴ, ἀγχοῦδεσμον, ἀγέσφατον ἀτρυτώνιν. Fit ex ἄγω & σφατός. ‖ Ἀγώνυμος vide in ὄνομα.

¶ Ἀγέομαι, ῶμαι, vnde ἀγεόμενος apud Herodotum, pro ἀγόμενος, Ductus, vel Qui ducitur.

Ἄγημα, ατος, τὸ, Agmen elephantorum, equorum & peditum, quod regem anteibat. Hesychius, Suidas. sed pro ἵππων apud vtrumque melius legeretur fortasse ἱππέων, id est equitum. Ælius Dionysius apud Eustathium ἄγημα exponit cohortem ex selectis equitibus & grauis armaturæ militibus. Plutarchus in Eumene, τοὺς ἐρρωμενεστάτους ἱππεῖς τετρακοσίους εἰς ἄγημα συνταξας. ex quo loco possunt emendari eo modo quo dixi exemplaria Hesychii & Suidæ, reponendo ἱππέων pro ἵππων. nam ἵππος quidem fœminino genere equitatum significat, at ἵπποι in plurali, minimè, quod sciam. Sed & quod dicit Plutarchus, ἐρρωμενεστάτους ἱππεῖς conuenit cũ eo quod est apud Suidam. Plutarchus ibidem, ὅθεν δὲ τοὺς ἄγημα τεῖον οἱ λεγόμενοι τῶν Μακεδόνων. Xenoph. Laced. polit. λαβὼν τὸ ἄγημα τῆς φαλάγγος μόρας ὁ βασιλεύς. Polybius quoque lib. 5, ἄγημα regibus tribuit, scribens, Εὐρύλοχος μὲν ὁ Μάγνης ἠγεῖτο χρόνον αὐθεφαὶ τετρακόσιον, τὸ καλουμένον ἄγημα τοῖς βασιλεῦσιν ἄγημασι. Athenæus etiam elephantorum ἄγημα dicit lib. 12. Eustathius, ἱστορεῖται γάρ που ὡς περ ἄγημα σφαιρωτῶν ἀθανάτων καὶ μηλοφόρων, οὕτω καὶ ἄγημα ἐλεφάντων. Cæterũ quin ab ἄγομαι deductum sit ἄγημα (vel potius ab ἀγέομαι pro ἄγομαι, vt πέσημα formatur à πεσῶ pro πίπτω) minimè dubitãdum puto. licet Eustathius tradat ἄγημα dictum quasi ἀγητόν, id est admirabile, ab ἀγῶ, ἀγήσω.

Ἀγκτήρ, ῆρος, ὁ, Vector. Ἀγκτὴρ dicitur pars colli quæ est inter τραχηλέας & φάρυγγα, à vehendo, vt quidam putant. Vide Iul. Pollucem.

¶ Ἀγνέω, νῶ, (poeticũ pro ἄγω, à quo fit ἄγνῶ, vt εἰχνῶ ex οἴχω: deinde per pleonasmũ literæ ι, ἀγινῶ. Eustathius, ἔστι δ' (inquit) ἀγινεῖν κυείως μὲν τὸ ἄγειν, ὁκ τῆς τοῦ ἄγω φωνῆς) Affero, Apporto, Adueho. Odysseæ ξ, — ἔκασε ἑστὼ ἤματα πάντα ἀγινέοντα. Et Iliadis ω, Ἐννήμαρ μὲν ὄβριμον ἀγινέον ἄσπετον ὕλην. Et Odysseæ χ, — ἰωὴ ἀγινεῖς Αἶγας μνηστήρεσσι. Vbi Eustathius pro futuro ἄξεις poni tradit, vel pro ἀγάγῃς.

C. Ἀπαγινέω, νῶ, Idem quod simplex ἀγινέω, vt ἀπαγινέειν φορτία apud Herodotum. Apud eundem autem ἀπαγινέειν φόρον, vel φόρον, pendere tributum: habente præpositionem ἀπὸ eandem vim quam habet in ἀποφέρω, quum eidem nomini iungitur.

C. Κατεγινέω, νῶ, Deorsum fero, vel Deorsum veho, Deueho, Eloco superiore fero. vt Odyss. κ, — ἠπερ ἄμαξαι Ἀξυσ' ἀπ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλιν.

¶ Ἀγνῶ pro ἄγω, Crescensium esse tradit Hesychius: quod tamen Etymologicus non scribit, quum eius facit mentionem, dicens ex ἄγω fieri ἀγνῶ, deinde ἀγινῶ interiecto ι.

¶ Ἄξω pro ἄγω formatum è futuro, vt οἴσω pro φέρω. Homerus Odysseæ ξ, ἄξεθ' ὑὸν τὸν ἄριστον. Et Iliadis ω, Ἄξετε νῦν Τρῶες ξύλα ἄσυδε. Et Iliad. π, ἀξέμεναι. Et ἄξασθαι, Il. θ. Ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας.

C. Ἀνάξω itidem pro ἀνάγω: vnde Ἀναξιδώρα dicitur Ceres, ἡ ἀνάγουσα τὰ δῶρα ἐκ γῆς, quæ munera ex terra subuehit & submittit, id est fruges: ἡ ἀνάγουσα καὶ ἀνιεῖσα

πὶ καρποὺς ἐκ γῆς Δημήτηρ, inquit Hesychius, δῶρα videlicet exponens πὶ καρπούς. Ego autem δῶρα puto dici eo modo quo Latini poetæ has ipsas fruges Cerealia dona vel munera appellant.

Ἀγυιά, ᾶς, ἡ, (ab ἄγω Eustathio & Etymologistæ) Vicus, Via, ea significatione qua dicuntur viæ vt bis pro vicis. Iliad. ε, Ἡλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς. Xenophõ Pædiæ 2, ἐπὶ δὲ καταγόντες πῶς ἀγυιὰ πῶς τοὺς τὸ βασίλειον φέρουσιν στενωτέραν οὖσαν ἢ ὅτι μετώπου πάντας εἶναι. Sunt qui ἀγυιὰ & στενωπὸν idẽ significare velint: sed distingui solent: vt hîc à Theodorito in Ecclesiast. 3, θεῖναι τὰς ἀγυιὰς καὶ τοὺς στενωπούς. Macrobius Saturn. 1, cap. 9, Græci vias quæ intra pomœria sunt, ἀγυιὰς appellant. Hesychius ἀγυιὰ ait appellari ab ἄγειν & γῦα, quod per eam ducamus γῦα id est membra, id est incedamus. Suidas autem ἀγυιὰ exponens αἱ ὁδοὶ μακραὶ ὁδοί, id est longæ viæ: subiungit, quòd non habeant γῦα, id est membra: neque κάμψας, id est flexus, anfractus. Vel ab αἴσω deriuatur, vt Stephanus ex Heracleone refert. Ego illam quam ex Eustathio & Etymologista attuli etymologiã, sequutus sum, vt minus longè petitam & verisimiliorem.

Ἀγυιά, γείτονες, inquit Hesychius, addens ἀγυιὰς à quibusdam exponi etiam στενωπούς. sed distinguuntur, vt modò dictum est. Idem ἀγυιὰ explicat ἀμφοδον, quod & ipsum diuersum est, vt suo loco ostendetur.

C. Εὐρυάγυιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Latas vias habens. vt — πόλιν ἀγυιὰ εὐρυάγυια Τρώων, Iliadis β, id est πλατύδρομον (inquit Eustathius) ἀγυιὰ δὲ ἡ κοινῶς λεγομένη ῥύμη. At Hesychius habet, ἀγυιὰ εὐρυάγυια, μεγάλη καὶ πλατεῖα ῥύμη. quasi videlicet ἀγυιὰ εὐρυάγυια idem valeat quod ἀγυιὰ εὐρεῖα ἀγυιά. nisi fortè mẽdosa hic sunt Hesychii exemplaria.

Ἀγυιεύς, έως, ὁ, Ara stans pro foribus, formam columnæ habens, Hesychius. Itidem scholiastes Aristophanis in hunc ex Vespis versum, Ὦ δέσποτ' αὐτὸς, γείτον ἀγυιεὺ τοῦ ἐμοῦ θεοῦ πύρου θεὸς πύλας, annotat ἀγυιεῖς dici apud Atticos, aras quæ pro foribus erant. Idem tamen (sicut & Harpocration, Stephanus, Suidas, & Eustathius) dicit ἀγυιεὺς esse columnam ante fores stantem, in summa parte acutam. Huiusmodi autem columnas ait secundum quosdam Apollinis proprias fuisse, secundum alios, Bacchi: iuxta quosdam verò, illis duobus esse proprias. Eustathius autem, ἀγυιεὺς, inquit, Columna Apollini sacra stans pro foribus. Stephanus ait ἀγυιεῖς Eupolidi esse obeliscos diis dicatos, qui ὀβελίσκους videtur appellare quod ipse (sicut & alii modò nominati) vocat columnas in acumen desinentes. Apollo quoque (inquit idem) dicitur ἀγυιεὺς & ἀγυιάτης, hoc est ἐφόδιος. vbi ἐφόδιος pro simplici ὁδῖος accipere eum puto. vt sic ἐφόδιος qui in viis colitur: quasi Viarius Latinè dicas, à via: vt ab ὁδὸς dicitur ὁδῖος. Item Aristophanis scholiastes ait, Aliquando ipse deus Apollo, ἀγυιεὺς dicitur. Pherecrates, ὦ δέσποτ' ἀγυιεῦ, ἆρα σὺ μέμνησόμου. & ita accipi etiam in illo Aristophanis versu modò citato manifestum est. Macrob. Saturn. cap. 9, Idem Apollo apud illos [Græcos] & ἀγυιεὺς nuncupatur, quasi viis præpositus vrbanis. illi enim vias quæ inter pomœria sunt, ἀγυιὰς appellant. Hæc Macrobius. Habetur autem & hoc cognomẽtum apud Demosth. aduersus Midiã, Ἀπόλλωνι ἀγυιεῖ, Λητοῖ, Ἀρτέμιδι, &c.

Ἀγυιεὺς in accusatiuo plurali ἀγυιέας facit, & ἀγυιᾶς per synæresin, vt inquit Stephanus: Suidas autem dicit per synalœphen, Harpocrationem sequens, qui & Atticis eam in huiusmodi locis ait esse propriam. Aristophanes In equitibus, Τίν' ἔχων φήμιν ἀγαθὴν ἥκεις ἐφ' ὅτῳ κνισῶν ὧν ἀγυιάς; vbi scholiastes ἀγυιὰς exponit ἀγυιοὺς θεοὺς, & stantes ἐν ἀγυιᾶς, id est In viis: atque ita exponens, ostendit se ἀγυιᾶς circunflexa vltima legere. Nã ἀγυιὰς acuta vltima sonaret vias. Harpocration quoque apud Demosthenem κατὰ Μειδίου κνισᾶν ἀγυιᾶς, & in loco quem ex eiusdem Aristophanis Auibus citat, κνισᾶν τ' ἀγυιᾶς, cum circunflexo in ἀγυιᾶς legere mauult, non explicans tamen huius nominis in illis locis significationẽ. Cæterùm vt in Aristophanis textu melì legetur ἀγυιᾶς vltima circũflexa quàm ἀγυιὰς acuta.

ita apud eius scholiasten ἀγυιεῖς rectius quàm ἀγυιοὺς, ni fallor. vt sit ἀγυιεῖς quod paulo pòst dicitur πὶ ὀν ἀγυιᾶς ἱσταμένους. Nam ἀγύιους (cũ acutoin penultima, non in vltima, vt illic legitur) esset potius quasi à γῦον, id est membrũ, præfixo α priuatiuo: vt ἀγύους esset quasi carentes membris. De qua etymologia nihilapud vllum eorum quos citaui reperio.

Ἀγυιάτης, Apollo dictus, eadẽ significatione qua αἰγιδοῦς, vt modò ex Stephano docui.

Ἀγυιάτης, ιδος, ἡ, vt ἀγυιάτιδες θεράπαιναι, ad verbum Agyiatides famulæ, id est Aræ pro foribus in gratiam Agyiei Apollinis erectæ: qui ante portas colebatur, vt ἀλεξίκακος, id est malorum depulsor: inquit Eustathius, ex quo emendandum puto Hesychii exemplar, in quo θεραπεῖαι legitur: & ἀγυιάτιδες, quasi per se significans, αἱ θεοὶ θύρων θεραπεῖαι. At Stephanus dicit propylæa Agyiei dici ἀγυιάτιδας, cui potius assentior.

Ἀγύω, Eo. quasi quis formet verbum Vio, vias, à nomine Via. Coniugatur autem vsque ad præteritum imperfectum duntaxat, vt ὀπύω, & alia eodem modo terminata. Ex vulgaribus lexicis.

Ἄγω, (pro quo ἄγνυμι & ἀγνύω) F. ξω. P. ῆξα. medium autem ῆγα, quorum vtrunque inusitatum: sed hinc formatum Atticum præteritum ἔαγα in vsu est. Aoristus 1 ἔξα, & Atticè ἔαξα: vnde κατέαξα. Significat Frango, Rumpo. Eustath. ait apud Homerum ὕλην ἄγειν exponi posse κλᾶν, id est Frãgere. Hinc & ἄγη, Fractum est (tanquam à passiuo ἄγομαι) Iliad. π, — ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος. & ἄγνυ, Il. ο, Τοῦ δ' ὀξὺ κονδύλιον πάλιν ἄγνυ ὀξέες ἄγκοι. pro ἐάγησαν, Fracti sunt: vt στράφεν pro ἐστράφησαν. Il. ρ, Τῆς δ' ὀξὺ αὐχὴν ἔαξε. Grammatici faciunt ἄγνυμι anomalum verbum, quod sua tempora ab ἄγω accipiat: ideo videlicet quòd ἄγω in præsenti tempore vix reperiatur, at ἄγνυμι passim. vnde & ἀγνυμένων, Od. κ, Ἀνδρῶν ἀλλυμένων, νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμένων: à passiuo verbo ἄγνυμαι, id est Frangor. Hesiod. θεὶ δὲ σφίσιν ἄγνυτο ἠχώ. Herodot. πόλεμος θεὶ καμὼν πολλὰς ἀγνύμενος. Dicitur & Ἀγνύω, quod quidẽ ἄγνυμι præcedit, si Eustathio credimus. Ait enim primum esse ἄγω, cui inserto ν ἄγνω, inserto & υ, ἀγνύω: vnde ἄγνυμι. Sed quæcunque sit formatio, hoc saltem constat, Ἄγνυμι & ἀγνύω in prosa vsurpari, & huius imperfectũ quoq; sed ab ἄγω cætera tempora sumi. Vnde & apud Platonem κατέαγα Frangere, & κατέαξεν Fregit, & κατεάγη Frangatur, vt dicetur in κατάγω. Frequentius enim vsurpant compositum. Cæterùm verbalia etiam nomina hinc deriuantur, & ipsa tanquã ab ἄγω non tanquam ab ἄγνυμι formantur, quæ quidem proximè sequuntur.

Ἀγή, ῆς, ἡ, Fractio, Ruptio. Fractio fluctus, inquit Suidas & autor Etymol. ἀγαὶ ἁρμάτων, Curruũ fracturæ siue fractiones, Euripidi.

Ἀαγής, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ frangi non potest, Infrangibilis, vel Latinius Infragilis. Homerus Od. λ, Χερσὶ ἔχων ῥόπαλον παγχάλκειον, αἰὲν ἀαγές. Hesychius ἀαγὲς exponit ἄθραυστον, ἰσχυρόν πάνυ, Quod rumpi nõ potest, Validissimum. Etymologicus addit, ἢ τὸ πεπυθραυστον, vt videlicet α vim augendi habeat. Apollonius Rhodius δόρυ ἀαγὲς dixit, vt Homerus ῥόπαλον ἀαγὲς, pro ἄθραυστον: vel (vt scholiastes apud eum exponit) pro ἀκαμπές.

Ἄγμα, ατος, τὸ, Fractio, vel potius Fragmentũ, κλάσμα. Hesychius exponit etiam κόπαμα, id est, τὸ κατειργασμένον ἔριον, lana exculta, vt & Ouidius loquitur. Explicat item κλέμμα, hoc est furtum. Eustathius quoque ex Rhetorico lexico docet ἄγμα esse interdum idem quod κόπαμα, sed illius tertiæ significationis non meminit. Notandum est autem quod ad eam attinet qua pro κόπαμα ponitur, non à verbo ἄγω, i. Frango, tum deriuari (aut ego valde fallor) sed ab ἄγω, id est Duco. Vnde & κατάγω eo sensu quo deduco Latinè: vt κατάγω κρόκην, Filum deduco nendo.

Ἀγμός, οῦ, ὁ, Idem quod ἄγμα, Fractio. vnde Hippocratis liber περὶ ἀγμῶν.

Ἄγμοι, Loca montosa & præcipitium habentia, Suidæ. Abrupta siue prærupta loca, Hesych. Nicander in Ther. — κοίλη τε φάραγξ καὶ τραχέες ἄγμοι. ‖ Apud eun-

dem in Alexiph. ἀγμοί, Littora, Κνώδαλα φυκιόεντα ἀεὶ θεριβόσκεται ἀγμοῖς. Hîc enim scholiastes ἀγμοὺς exponit αἰγιαλοὺς.

Ἀγμιεῖς, idem quod ἀγμοί, Præruptiones aut Præruptura, si dici posset. Hes.

Ἀγμίζω, Frango, Concutio, in vulg. lex.

Ἀγαλέος, ᾶ, ὁ, pro quo dicitur ἠγαλέος. Hesych. ἠγαλέον exponit Mutilum, Fractum, Cauum, Quod facilè frangi potest. Autor etymologici citatis his ex aliquo pentametro verbis, — ἠγαλέῳ κόλπῳ ἀειραμένῳ, vult ἠγαλέω significare ruptam, aut mutilatam, aut excauatam. vt ab ἄγω, id est frango, fit ἄγος ruptio, & inde ἀγαλέος: vt à πάρβος factum est παρβαλέος.

Ἄγανος, (accentu in antepen.) Fractus. Suidæ ξύλον ἄγανον vocatur fractum: vel virgulta quæ facilè franguntur. Sic κάγκανα ξύλα vocantur secundum quosdam τὰ εἰς τὸ καίεσθαι κατεγόμενα, id est κοπήσιμα.

C. Κατάγω (pro quo dicitur καταγνύω & καταγνυμι) vnde κατέαξα pro κατῆξα, sicut ab ἄγω, ἔαξα: itẽ, præteritũ mediũ κατέαγα, vnde participiũ καταγής. Apud Matthæum autem cap. 12, in Esaiæ testimonio legitur etiã futurum habens insertum ε. ibi enim habetur καταξει, quod vix alibi reperiri puto. Significat Confringo, Perfringo, Diffringo: vel simpliciter Frango. Καταγνύναι, à καταγνυμι, apud Platonem in Phædro, καὶ μὴ ὅπη χρεὼν καταγνύναι μέρος μηδὲν, κακοῦ μαγείρου δίκην χρώμενον. Καταγνύουσι autem à καταγνύω dixit Xenophon, περὶ τῶν βαναυσικῶν τεχνῶν ita loquens, ὅπ καὶ τὰ σώματα καταλυμαίνεσθαι δοκοῦσι, καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι. vbi hoc verbo metaphoricè vtitur, pro eo quod alibi dicit θηλυνεῖν & ἀρρωστον ποιῆσαι: sicut & Latini Frãgere & Infringere dicũt pro Eneruare & Effœminare. Ab ἄγω autẽ est κατέαγα apud Platonem, & κατέαξει, & ἐὰν καταγῇ, si frangatur: apud Galenũ, καταγῇ ὀστοῦν, & καταγῇς ὀστοῦν: apud Lucianum, κατέαγα τῆς κεφαλῆς: apud Aristophanem καταγῶσι. Sic in participio καταγὼς & καταγῶα: vt apud Philostratum Heroicis, καταγὼς τὰ ὦτα, aures fractus, pro Fractas habens aures. Dicitur & κατέαγμαι, vnde participiũ καταγμένος apud Lucianũ in Timone, καταγμένα γὰρ αὐτοῦ [τοῦ κεραυνοῦ] καὶ ἀπεστομωμένα εἰσὶ δύο ἀκῖνες. ‖ Interdũ καταγὼς ponitur pro fracto, id est effœminato, sicut καταγνύουσι in loco Xenophõtis proximè præcedente.

Καυάξας sunt qui putẽt ab Hesiodo metri causa dictum pro κατάξας, in Op. — οὔτέ κε νῆα Καυάξας. Alii thema faciunt Καυάζω, Frango.

Κάταγμα, ατος, τὸ, Fractura. Apud Dioscoridem ὀστῶν κατάγματα quod Plinius ossa fracta. Idem Dioscorides lib. 2, τὰ ἐν κεφαλῇ τραύματα καὶ κατάγματα. Idem lib. 1, κάταγμα πωροῖ τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων, Decoctum foliorum ossa confracta solidat. Vbi Marcellus annotat τὰ κατάγματα de confractis tantùm ossibus dici. In vulgaribus lexicis, κάταγμα exponitur etiam Fragmen & Fragmẽtum: quæ interpretatio his & similibus locis non conuenit.

Κατακτὸς, οῦ, ὁ, Fragilis: cui opponitur Δις κάτακτος, apud Dioscoridem, Difficilis fractu. ‖ Item Κατακτὸς κόπαβος vide in Κόπαβος.

c. 2. Ἐπικατάγνυμι, pro Insuper frango, ex Aristotele affertur in vulg. lex.

c. 2. Περικατάγνυμι, quasi dicas, Circũfringo, pro Circumquaque frango vel in circuitu. Interdũ pro κατάγνυμι, aut simplici ἄγνυμι. Theophrastus, περικαταγνύμενα ὃ ἔνδοθεν ἔχει πυρῆνα quod Plinius, Quibus fractis inest nucleus oliuæ similis.

C. Περιάγνυμι, vel Περιαγνύω, Circumfringo, Confringo torquendo, Contorquco. Chion in epist. ad Matridem, καὶ πλειστὸν δὴ λακπίζων καὶ περιαγνύων τὸν βραχίονα, ἐξέβαλον αὐτοῦ τὸ ἰξίφος, extortam ei sicam abieci, i. contorto brachio ereptam, Bud. Apud Apollonium lib. 2, Ὅσσις Βιλλαίοιο μέλαν περιάγνυ ὕδωρ expohitur Interrũpit & dirimit. ‖ Περιαγὴς pro circũfracto, citatur ex Anth. epigr. vel (vt alii) περιαγὶς participium.

Ἄκτη, ῆς, ἡ, Littus. fit etiã ab ἄγω, significãte frãgo (vt volũt Græci grãmatici) quòd videlicet vndæ littori allisæ frangantur. Hom. Il. σ, Ἀκτὴν εἰσαπέβαινον.

Od.o, περόπτω ἀκτῶ Ἰθάκης. Distinctè autem ponuntur ab eodem λιμένες & ἀκταί, Il.μ, λιμένσι τε καὶ ἀκταῖς. Actam pro littore dixit & Virgilius Æneid. 5, At procul in sola secretæ Troades acta. Ἀκταί (vt Ammonius tradit) sunt petricosa maris loca, ἕνες autem, arenosa. Est porro hæc vox ἀκτὴ non solùm in carmine, sed & in soluta oratione vsitata. Strabo de littorib⁹ sinus Corinthiaci loquens, dicit, ἐνταῦθα σωαγαγὼν ἀξιόλογον λαμβάνουσιν αἱ ἐκ πέρωθεν ἀκταί. vt itur & Lucianus.

‖ Ἀκτὴ est etiam maritimus locus, vt Hesychius scribit. Apud Herodotum sæpe pro ora, id est littorali regione.

Ἀκτὴ, Fructus vel potiùs fruges, vt Iliad. ν, — καὶ ἔδει Δημήτερος ἀκτῶ, id est Cereris fruges. Sic apud Hesiodum sæpe, — Δημήτερος ἱερὸν ἀκτῶ. vbi ἀκτῶ quidam putant masculino genere poni. Nam profertur etiam ἀκτὴς nominatiuus, vt Eustathius tradit: qui tamẽ alibi eos reprehendit qui apud Hesiodum masculinum esse censuerint ἀκτῶ. quæ tamen fuit Tzetzis postea sententia. declinauit enim ἀκτὴς, ἀκτοῦ, & δῶρημα interpretatus est, illũ Hesiodi locũ exponẽs. Alibi idẽ Eust. dicit Δημήτερος ἀκτὴ esse cibũ ex tritico & triticeis, siue frumẽto & frumẽtaceis. aliter enim vertere non possũ ἢ ἀπὸ σίτου καὶ τῶν σιτωδῶν τροφήν. Et fit (inquit) ab ἄγω, id est frango. nam molitum frumentum aptũ ad esum. vt sit ἀκτὴ Δήμητος fragmentum panis. Quanquam non video cur hoc dicat, ἀκτῶ Δήμητος esse panis fragmentũ, ex eo quòd molatur frumentũ. molendo enim fit farina, non autem panis fragmenta. Legitur autẽ apud eundem poetam ἀλφίτου ἀκτὴ, Od. ξ, — παλαιὰς ἀλφίτου ἀκτῆ. Od. β, Εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυλοφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς. vbi Eustathius ἀκτῶ ἀλφίτου ait, iuxta veteres, esse farinæ munus, τῶν τὸ τρωτάγεσθαι ἢ τρωτάγεσθαι: aut κλάσμα, ab ἄγω. Idem Homerus Iliad. λ, — πάρα δ' ἀλφίτου ἱερὸν ἀκτῶ. vbi ille ait, ἀκτὴ est δωρεὰ (id est munus) quam quis alicunde ἄγεται, id est apportat siue accipit. Sunt (inquit) & qui Δήμητος ἀκτὴ velint dictam διὰ τὸ τρεῦχθαι ὑπὸ ἄλλων, i. quòd prælata sit aliis. Idẽ verò exponẽs hunc Il. ν locum, — καὶ ἔδει Δημήτερος ἀκτῶ, nõ dicit ἀκτὴν significare δωρεὰν (i. munꝰ) sed subaudi ipsi ἀκτὴν: vt perfecta oratio sit Δημήτερος ἀκτῶ δωρεά: vt (inquit) quũ dicitur ξυσὸν, subintelligitur δόρυ: & quũ δίπτυον subauditur χλαῖνα. Tã parũ sibi cõstat in expositione huius vocabuli hic grãmaticus. Certè nec illud perpetuò verũ reperietur, dici ἀκτῶ Δήμητερος, fruges, aut ipsum panem, ex eo quòd frangatur & cõminuatur frumentum molendo: quum & segetes ipsas Hesiodus Δήμητερος ἀκτῶ appellet.

Ἀκτὴ, Sambucus, de qua Dioscorides lib. 4, c. 174, ἀκτὴ δενδρόν ἐστιν. ἡ μὲν γάρ τις ὀθνεῖον δενδρώδης, κλάδεις καλαμοειδεῖς ἔχουσα, &c. Dicitur & Ἀκτὴς ab eodem Dioscoride, qui lib. 2, cap. 187, loquens περὶ δράβης, scribit, ἐπ' ἄκρου δὲ ὀξύδιον, καθάπερ ἀκτής. Vocatur eadem & Ἀκτέος, si mendosæ non sunt Theophrasti vulg. editiones. legitur enim apud eum lib. 3, De historia pl. cap. 6, περόλα ἐν δὲ, καὶ κερύα, καὶ δρῖς, καὶ ἀκτέος.

Ἀκτὴ Attica fuit dicta ab Actæo rege (vt tradit Stephanus) aut Actæone, vt Suidas: vel quòd eius bona pars sit littoralis, & maritima. Vide Stephanũ. Est Ἀκτὴ & aliorum locorum nomen proprium, vt te idem docebit. Vide Ἄκπος quod proximè sequitur. ‖ Ἀκτὴς etiam dictæ sunt Athenæ primò, vt tradit Seruius.

Ἄκτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Littoralis. Ἄκτιος Pan apud Theocritũ, ὁ ὅθεν τᾶς ἀκτᾶς ὑπὸ τῶν ἁλιέων ἱδρυμένος. Vel pro Venator. nam & ἐπακτῆρες appellãtur venatores. Vel qui Athenis colitur. Etymol. ‖ Item ἄκπος & ἐπάκτιος Apollo à loco quodam Magneziæ dicto ἀκτή. autor Stephanus. Vide Ἐπάκτιος.

Ἀκτίτης, ου, ὁ, Littoralis, Commorans in littore. vt apud Phaniam in Anthologia epigrammatum ἀκτίτης καλαμόθυτος, hoc in versu, Ἀκτίτα καλαμῶν τὸν ξερὸν ἔλθ' ὑπὸ πέτρης. Ἀκτίτης, Atticus. vnde Ἀκτὴ τοῦ πέτρα, i. Ἀτικὴ τῆς inquit Stephanus.

Ἀκταῖος, ου, ὁ, Littoralis, Maritimus. nam ἀκταίου Hesychius explicat τῶν θαλασσίου. Apud eundem ἀκταῖοι ἰχθύες, littorales pisces. Virgilius vt substantiuum acta, ita & adiectiuum actæus pro littorali vsurpat, Ecl. 2, Amphion Dircæus in actæo Aracyntho. Nam Seruius in hunc versum scribit, Sane Aracynthus mons est Thebanus: vnde actæo littorali debemus accipere. vt, At procul in sola secretæ Troades acta.

Ἀκταῖος, Atticus, Athenienſis. vnde, vt idem Seruius tradit, Actæo (in proximè præcedente Virgilii loco) pro Athenienſi plerique accipiunt: non quòd Aracynthus apud Athenas est, sed vt ostẽdatur rustici imperitia. ‖ Ἀκταία, Vestis genus. ‖ Item, Nereis quædam ita dicta. vtrunque apud Eustath.

C. Ἀκταωρέω, ῶ, Littora custodio, Sum custos littorum, Hesychius. Idem Ἀκτωρεῖ trisyllabè scribit, & explicat τὰ τῶν θαλάσσαν φυλάττει, id est maritima custodit, quod eodem modo Etymologicus habet, nisi quòd infinitiuus est ἀκτωρεῖν apud eum.

Ἀκταώρος, Littorum custos, ab ἀκτὴ & οὐρεῖν, mutato ου in ω, vt habet idem Etymologicus. Hesychius autem scribit ἀκτωροὺς trisyllabè, exponens γεωργοὺς ἢ φύλακας, id est agricolas aut custodes. Sic & Etymol. in ἀκταώρος, sed sine particulaꝫ.

C. Ἐπακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, quasi ἐπ' ἀκτῆς ὤν, Ad littus situs, Littoreus, Littoralis, Maritimus. vt apud Sophoclem Trachiniis ἐπακτία Τίρυνθι scholiastes exponit τῶν θαλασσία. Sic ἐπακτος οἶκος, quæ à Martiale Littorea domus, id est ad littus sita. At ἐπάκτια πώεα, oues iuxta littus pascentes, exponitur. Apollo autem ἐπάκτιος, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ νεμόμενος, apud Apollonium Rhodium Arg. lib. 1, Νήσον αὐ ἐξ βωμὸν ἐπακτίου ἀπόλλωνος. Sed quod dicit ibi scholiastes, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ πρόμυρος, non videtur intelligendum vt in vulgaribus lexicis exponitur, Qui in littore colitur, sed Qui colitur in quodam loco Magneziæ qui Acte nominatur: vt ex Stephano annotaui in Ἄκπος.

C. Παραθάλασσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἐπάκτιος, Littoreus, Littoralis, Maritimus. Æschyl. Prom. pag. 51, Ἐντοῦθεν οἰσηνέσασα πλεῖν θαλάσσαν Κελεύθου. Sic Sophocles θαλάσσιος λειμῶνας dixit.

C. Παραθαλάσσιος pro θαλάσσιος (eodem modo quo θαλασσίδιος dicitur pro θαλασσίδιος) vt θαλασσίδιον κῦμα in Anthol. epigr. Littoreus fluctus, id est qui ferit littus, vt loquitur Virgilius.

Ἀκτίνη, ῖνος, ἡ, (itidem ab ἄγω, frango, secundum quosdam) Radius solis. Luc. in Anacharside, οὐκέτι πίλου δεόμεθα, ὃς τῶν ἀκτῖνα κωλύσει καταικεῖν τῆς κεφαλῆς. Id est, Non amplius galero indigemus, qui radium solis ad nostrum caput pertingere prohibeat. Apud Homerum pluralis datiuus ἀκτῖσι & ἀκτίνεσι: vt Odyss. ε, Οὐδέπτ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν. Iliad. κ, Αἰνῶς ἀκτίνεσιν ἐοικότες ἠελίοιο. Hesiodus in Theogonia, — οὐδέπτ' αὖτις Ἠέλιος φαέθων ποτιδέρκεται ἀκτίνεσιν. ‖ Capitur & pro radio κεραυνοῦ, id est fulminis. Luc. in Timone, καταχαμένας τὸ ὠτὸ [τὸ κεραυνοῦ] καὶ ἀπεσκωμμένας ἐστὸ δύο ἀκτῖνες αἱ μεγίστας.

Ἀκτὶς etiam dicitur in nominatiuo. Antiphilus in Anthologia epigrammatum, Ἤδη σβεννυμένας με νέα καταφώπτει ἀκτίς. Seruius in Virgilium, Græci, inquit, ἀκτὶν & ἀκτὶς dicunt, δελφὶν & δελφίς, Ἐλθὶν & Ἐλθίς: sed verius in ν desinunt, quod in obliquis habent, vt ἀκτῖνος, Ἐλθῖνος & δελφῖνος.

Ἀκτὶς habet & alias significationes. nam & sambucꝰ apud Dioscoridem exponitur, lib. 2, ἐπ' ἄκρου δὲ σκιάδιον, καθάπερ ἀκτίς. & ita ἀκτὶς idem fuerit quod ἀκτή. ‖ Sic etiam vocatur (teste Pausania apud Eustathium) vas in quod coniiciuntur oboli. ‖ Est & οἰκέτου ὄνομα, id est serui nomen, vt idem ibidem testatur. Apud Xenophontem autem in Cyneg. canis est nomen.

Ἀκτινωτὶς, οδ, ὁ, Radiatus. tanquam à verbo ἀκτινόω.

Ἀκτινιδὸν, A duetbium, In formam radiorum, vel radii, apud Lucianum.

C. Ἀκτινοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Radiorum formam habens. Ex ἀκτὶν & εἶδος.

C. Ἀκτινοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Radios iaciens, Radiis eiaculans. Vnde Ἀκτινοβολία, Radiorum eiaculatio, apud Plutarchum. Ex ἀκτὶν & βάλλω.

C. Ἀκτινοβολέω, ῶ. F. ήσω, Radios iacio, Radios eiaculor, Radio. Et pass. Ἀκτινοβολέομαι, οδμαι, apud Athenæum, Irradior. libro 4, ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀκτινοβολεῖσθαι, A sole irradiari.

Ἄξων, ονος, ὁ, (ab ἄξαι aor. 1 verbi ἄγω) Axis rotæ. Hom. Il. λ, — ἅμαρτε δ' ἄξων Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ αὐτυγὲς αἰὲν ἔφορον. & Il. ν, — οὐδ' ὑπὸ ἑνέρθε διαίνετο χαλκὸς ἄξων. Xenoph. Pæd. 6, de bellicis curribus loquẽs, ἁρματοῖς τε ἰσχυροῖς, ὡς μὴ σωτεύεσθαι, ἀξόσι τε μακροῖς. Per metaphoram itidem ἄξων τοῦ κόσμου vocatur axis mundi. Proclus enim ita (post Aristotelem De mundo) scribit, ἄξων καλεῖται τοῦ κόσμου ἡ διάμετρος αὐτοῦ, περὶ ἣν στρέφεται, id est, Axis mundi appellatur eius dimetiens, circa quam voluitur.

Ἄξων vocatur spõdylorum secundus qui est immobilis. τοῦ δὲ σπονδύλων (inquit Pollux) ὁ δεύτερος ἀκίνητος ὤν, ἄξων ὀνομάζεται.

Ἄξονες erant apud Athenienses, velut apud Romanos, leges duodecim tabularum. nam ἄξονες erant axes ligneæ in quas leges Solonis incisæ erant. Gellius libri 2 sic orditur 12 caput, In legibus Solonis illis antiquissimis, quæ Athenis axibus ligneis incisæ sunt, quásq; latas ab eo Athenienses, vt sempiternæ manerent, pœnis & religionibus sanxerunt, legem esse Aristoteles refert scriptam ad hanc sententiam, Si ob dis. ordiam, &c.

Ἄξων pro decem tabulis, inquit Budæus, citans hunc ex Demosthene aduersus Aristocratem locum, ὡς ἐν τοῖς ἄξοσι εἴρηται. Plut. in Solone, ὁ δὲ πεισκαιδέκατος ἄξων τοῦ Σόλωνος τὴν ὄγδοον ἔχει νόμον οὕτως γεγραμμένον. Idem in Numa, ἐν τῇ τοῦ τοῦ ἄξόνων τοῦ Σόλωνος ἀνιγραφῇ. Solent autẽ vulgò ἄξονας Σόλωνος tabulas Solonis interpretari: vt in modò citato Plutarchi loco, ὁ πεισκαιδέκατος ἄξων, decimatertia tabula. Idem verò testatur leges illas Solonis inscriptas fuisse εἰς ξυλίνους ἄξονας, in ipsius Solonis vita. Hos autem ἄξονας quadratam figurã habuisse autor est Suidas, qui itidem ab iis ipsas quoque leges in eos inscriptas nomen accepisse testatur. Pollux verò ante Suidam annotauit quadrata fuisse forma, sed ait fuisse χαλκοῦς, id est æneos. Quæ sit autem differentia inter ἄξονας & κύρβεις, videbis in κύρβεις.

Ἄξων, in Solomonis parabolis bis legitur pro tramite & orbita: vbi semita Latinè habetur. Alibi, τοὺς ὁ ἄξονας τοῦ ἰδίου γεωργίου πεπλάνηται, id est, Aberrauit à sulcis suæ segetis. Bud.

Ἀξόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad axem pertinens. Ex Anthologia epigr. citatur ἀξονίοις δεσμοῖς pro Vinculis axi alligatis.

C. Ἀκραξόνιον, ου, τὸ. i. τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, Sũma pars axis, apud interpr. Apollonii. Apud Poll. autem legitur ἀκροξόνια.

C. Παραξόνιος vide in Ἐπίβολος.

Ἀ Γ Ω N, ῶνος, ὁ, Certamen, Solennes ludi, vel simpliciter Ludi. Nam ita quoque exponitur ἀγῶν. Sed malim ἀγῶνας aut simpliciter Certamina: aut Certamina ludorum interpretari, ex Ouidio: ad restringendam, quæ paulo alioqui latius patet, ludorum significationem. Ἀγῶνας possumus etiam cõmissiones ex Suetonio interpretari, vt opinor. Athen. 5, ὅθεν τὰ ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν μονομαχῶν. Dem. Epit. τῷ θυσιῶν καὶ ἀγώνων ἐξιωμένοις ἄθλα ἄπαν. Intelligit autẽ de iis qui ἀγῶνες ὀθνεῖοι vocabãtur, quasi dicas certamina funebria (eo sensu quo dicũtur laudationes funebres, & orationes funebres) qualibꝰ apud Hom. ornatur Patrocli funus. Varia autẽ ἀγώνων genera (de quibus dicũtur ἀγωνοθέτης & ἀγωνοθετεῖν) distinguũtur additis adiectiuis, vt γυμνικοὶ ἀγῶνες, & μουσικοὶ, & ἱππικοὶ, (qui & ἱππῶν ἀγῶνες Dem. in Midiã) vt apud Xen. Hell. 3, ἀγῶν ἱππικὸς καὶ γυμνικὸς, certamen equestre & gymnicũ. Aristoph. Pluto, ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικούς. quẽ locũ vide & in ἀναγώνιος. Notandus est autẽ vel ob id quod Pollux scribit, Atticos vix dicere αἰῶνας μουσικοὺς, sed potiꝰ αἰῶνας μουσικῆς. De his autẽ Plutarchus in Alex. πλείστοις γὰρ θεὶς ἀγῶνας οὐ μόνον ῥαψῳδῶν καὶ αὐλητῶν καὶ κιθαρῳδῶν, &c. Apud eundẽ Plutarchũ in eodẽ Alex. memoratur αἰῶν ἀκραιπποσίας: sic apud Athenæũ lib. 10, ἀγῶν πολυποσίας & ἀγῶν πολυφαγίας. Interdũ autem per αἰῶνας intelligũtur peculiariter ἀγῶνες cognominati ἱεροὶ, i. certamina sacra, quæ quatuor erãt, Nemeæa, Pythia, Isthmia, Olympia: vel Pythica, Isthmica, Olympica. Inter ἀγῶνας alii (vt docet Poll. l. 3) στεφανῖται & φυλλίναι fuerunt appellati, alii ἀργυεῖται, ex iis videlicet qui nominabantur θηραικοί. Quò alludẽs Plutarchus in Pol. præceptis dixit, ὥσπερ οὐκ ἀργυρίτλω οὐδὲ δωρίτλω ἀγῶνα πολιτείας ἀγωνιζομένης, ἀλλὰ ἱερὸν ὡς ἀληθῶς καὶ στεφανίτην. De his quatuor certaminibus extat epigrãma Archiæ, quod primum est in Anthol. epigr. Ἔξω τοῦ ἀγῶνος apud Lucianum in Anach. metaphoricè, Quæ aliena sunt à re de qua agitur, siue à sermone instituto. pro quo dicit ἔξω τοῦ πράγματος eodem in loco: κατὰ τὸν ἔξω τοῦ ἀξῶνος ἴσως τοῦπα. οὐ γὰρ, &c. Paulo post, ὃς ὑπ' αὐδοῦς, οἶμαι, αἰέχη λιποιῶτα ἤδη τοιοῦτα ἔξω τοῦ πράγματος. Idem alibi composita voce ἐξαγώνια in eodem signif. vsus est, adiungens καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. De huius autem nominis etymo vide sectionem sequentem.

Ἀγὼν non solùm τὸν ἆθλον significat, id est ipsum certamẽ, (pro quo malè apud Etymol. legitur τὸ ἆθλον) verumetiam locum in quo certamen ipsum editur. Imò verò & alia multa declarat, si Eustathio crèdimus hæc ex vet. gramm. afferenti, ἀγὼν, ὅμιλος, κύκλος, μάχη, ἔρις, ἀγορά, συναγωγὴ, καὶ ὀπτάδειξις. Idem verò ναὸν hac voce significari, alibi scribit. Etymol. autẽ tradit ἀγῶνα esse τὸν τόπον, item τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν, item τὸ ἄθροισμα, præterea τὸν ἆθλον, (sed ibi mendosè legitur τὸ ἆθλον in nominat. pro ὁ ἆθλος) necnon τὸν ναόν. Inuenio præterea ex quopiã grammatico citatũ, ἀγῶνα significare τὸ ἄθροισμα, τὸν ἆθλον, τὸν τόπον, τὸ πλῆθος, τὸν κίνδυνον, τὴν κρίσιν. Quæ significationes, septem quidẽ sunt numero, vt & apud Eustathiũ, sed nõ omnes eædem. Ego autẽ quomodo hæ tot significat. ad paucas restringi possint ostendam, lectorẽ simul admonens, in aliis itidẽ multis vocabulis id me fecisse, nec huiusmodi tantùm sed & aliis multis grammaticorũ tricis in hoc opere eum exoluisse. Dico igitur ἀγῶνα esse in vna eadémq; prima significatione, τὸν ἆθλον, & τὴν μάχην, & τὴν ἔριν, necnon τὴν ὀπτάδειξιν. quia ὁ ἀγωνιζόμενος, is μάχεται, is ἐρίζει, is ὀπτάδεικνυται, id est Qui certat, is pugnat, is contendit, is specimen suarum virtũ aut suæ industriæ edit. Huius autem primæ significationis velut appendicẽ esse illũ vsum quo τὸν κίνδυνον & τὴν κρίσιν declarat, vt infrà docebimus. quemadmodũ autẽ ἀγορὰ nõ tantùm significat cõcionem, sed & turbam hominum ad illam audiendam congregatorum, necnon illũ in quẽ congregati sunt locum, ita & ἀγῶνα non certamen duntaxat, sed & ipsam spectantium certamen multitudinẽ, & locum præterea in quem ad spectandũ conueniunt, in quo videlicet certamen editur, declarare. ab hac autem significatione qua pro multitudine congregatorum spectatorum ponitur, manare has expositiones, τὸ ἄθροισμα, τὴν συναγωγὴν, τὸ πλῆθος, atque adeo τὴν ἀγορὰν. at locum in quem coacti sunt, esse quod dicunt τὸν τόπον: & ab hoc significato illas etiam duas expositiones pendere, τὸν ναὸν & τὸν κύκλον, necnõ & tertiã Hesychii τὸ στάδιον. Nunc ad exempla veniendũ est. Ἀγὼν pro multitudine spectantium certamen: vt probat Etymol. ex hoc versu qui est initio Il. ω, Λοῦτο δ' ἀσῶν, λαοὶ δ' θοαὶ ὀπὶ νῆας ἕκαστοι Ἐσείδνεντ' ἴέναι. vbi Eust. annotat ἀγῶνα esse τὸ πλῆθος, addens, ex veterum autoritate, ἀγορὰν à Bœotis appellatam esse ἀγῶνα. Ἀγὼν pro multitudine, de nauibus etiã dictũ est. vt Il. π, Αὐτὰρ μὲν ἐγὼ μνήσω νηῶν ἐν ἀγῶνι. vbi ἀγῶνα Eustath. esse ait ἄθροισμα, quod interpretor Congregationẽ nauiũ, vel potius Multitudinem congregatarũ nauium. Pro qua signif. ab Etymol. affertur hic eiusdem Homeri versus, Ἤρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ παλλὰς Ἀθήνη. At Il. ο, vbi legitur νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα, tradit idem Eustathiꝰ posse hic ἀγῶνα accipi & pro ipsa concertatione quæ fit in prælio: rectius tamen, sequẽdo veteres, sumi pro multitudine & congregatione. Hæc illi. Quibus addo, posse (meo iudicio) ἀγῶνα hìc quoque exponi τὸν τόπον, vt mox docebo. ‖ Ἀγὼν, Locus in quo spectatores certaminis congregantur, in quo videlicet editur ipsum certamen. Ita tamen vt aliquando ad spatium illud quod certantibus relinquitur, restringi videatur. id est, ad ipsum στάδιον, vt Hesychius exponit.

Od.θ, Λέσχην δὲ χρόνον, καλὸν δ' ἐρύσαν ἀγῶνα. Sic Il.ψ, Ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι ἑστηότες ἄθε Ἴππους. Hesiodus, — πρὸς νίκην μέγας πέπτε ἐν τῇ ἀγῶνος. Suidas quoque ἀγῶνα dicit locum significare in quo certatur, proferēs hunc ex Thucyd.5, locum, προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐδήσατο τὸν ἡνίοχον. Vt autem in his locis ἀγὼν de loco dicitur congregatorum hominum, ita & paulo antè ἀγὼν νεῶν videtur ita significare congregatarū nauium multitudinem, vt simul intelligamus locū in quo illa multitudo erat. Ἀγὼν autem pro templo in hoc eiusdem poetæ versū ponitur (vt volunt Etymol. & Eustathius) Il.η, Αἴ τέ μοι ἀγχόθι θεῶν δύσιν) ἀγῶνα. Sed hanc significationem sub proximè præcedente cōprehendi, tanquam speciē sub genere, vel ex eo apparet quod ipsemet Eustathius addit, videlicet ἀγῶνα hîc accipi αὐτὸ τοῦ ναοῦ, quatenus hîc sit θεῖον καταγώγιον καὶ ἀθροιστήριον, οἷον τὰ ἐν ἀστεῖ ἀγάλματα. Iam verò & quum ἀγῶνα vet. interpretati sunt κύκλον, deloco intellexisse vocem κύκλον credibile est, quum alioqui ἀγὼν putetur hoc etymum habere vt sit ὁ γονίαν οὐκ ἔχων τόπος, & proinde κυκλοπερής: præfixo videlicet α priuatiuo. Cuius etymi Eustathius quoque meminit pag. 1335: ponens & alia duo, videlicet vel τοῦ ἄγω, vel ἀπὸ Ἀγόνου, ἡνιόχου Πέλοπος. Sed ego aut primitiuam esse hanc vocem ἀγὼν, (vnde & literis maiusculis eam hic scripsi) aut non aliunde quàm à γονία deductam existimo. Κύκλον tamen pro loco rotundam habente formā legere me non memini: sed videat lector an iuuare nos possit quòd locus Romæ dictus circus Flaminius, vocatus est ἀγών. nam scio & aliam huius appellationis causam reddi.

Ἀγὼν, Bellum, Belli certamen (vt loquuntur interdū Latini) Item, Concertatio quæuis, aut Contentio. Poll. lib.1, c.10, χρηστέον δὲ πότε καὶ τῷ αὐτὰ παλαι, εἴγε καὶ τὸν πόλεμον ἀγῶνα καλητέον. Demosth. Pro corona, πρὸς τὸν Φίλιππον οὐν ἡμῖν ὁ ἀγών. Ibidē ἀγῶνα ποιεῖσθαι dicit, καὶ γὰρ τὸν ἀγῶνα μᾶλλον ἢ πρὸς ὑμᾶς ἐνόμιζον ποιήσασθαι. In qua signif. (videlicet pro belli certamine) sumi ἀγῶνα quidam volunt in his prouerbiis, ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις, & ἀγὼν πρέφασιν οὐκ ἀναμένει. quorum meminit Suidas, & post eum Erasmus, qui exponit Certamen. In vulg. tamen lex. annotatur ἀγῶνα hîc pro discrimine accipi posse, vt sit sensus, Quū agitur de periculo, nō licet ter giuersari, aut, nō oportet expectare occasionē. Sed ego ἀγῶνα existimo pro Discrimine nōnisi certa cū cōstructione poni, & referenda hæc prouerbia ad id quod Curtius dixit, Bellum rarò permittit tempora legere. Cæterùm quoniam ἀγὼν de variis certaminū generibus dicitur, interdum addito adiectiuo πολεμικός ad belli significationem restringitur. vt apud Synesiū epist. 40, χρήσῃ δὲ ὅταν δοκῇ θήσειν ἐξάγης καὶ ἐν ἀστοῖς πολεμικοῖς. Est ἀγὼν & generaliter Concertatio quæuis seu cōtentio, Studium & Contentio vehemens circa rem quampiam. Qua in significatione Isocrates pluralem etiam numerum vsurpat, siue pro conatibus qui summa contentione fiunt. Demosth. Pro cor. τὸν δ' ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι τοιοῦτα ἀγῶνα ἕτεροι χωρεῖς ἡμῶν ἥσαν πεποιημένοι. Quod ita dictum puto vt Lat. Pugnaui ne hoc fieret, vel Contēdi ne, &c. Et εἰς ἀγῶνα καθίσταθαι τοῦ τινος, quod Cic. In contentionē venire de re aliqua. Plut. in Symp. sap. de vulpe loquēs, ἐκείνη μὲν γὰρ εἰς ἀγῶνα ποικιλίας καθεστᾶσα πρὸς τὸν πάρδαλιν. vbi etiam obseruandū ποικιλίας pro τοῦ ποικιλίας. Dicitur & ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι. Cicero ἀγῶνα studiū contentionis interpretatus est: ad Atticū lib. 1, Cætera non possunt habere eandem neque vim, neque venustatem, remoto illo studio contentionis, quē ἀγῶνα vos appellatis.

Ἀγὼν, Actio fabulæ in scena. quæ significatio ad primam reduci potest. Non enim est simpliciter Actio fabulæ, sed de qua certatur in theatro. Aristot. De poetica, ἡ γὰρ τῆς τραγῳδίας δύναμις καὶ αὐτὴ ἀγῶνος καὶ ὑποκριτῶν ἐστι.

Ἀγὼν, Actio forensis. ἀγῶνες, inquit Bud. dicuntur à Plutarcho Actiones forenses, id est δίκαι. Sed exemplū non profert. puto autem hunc ipsius Plutarchi locum in Alcibiade pro exemplo nobis esse posse, ὀνητικὸς γὰρ ἰδίᾳ καὶ πιθανὸς ἐδόκει μᾶλλον ἢ φέρειν ἀγῶνας ἐν δήμῳ δύνασθαι. Sic Isocr. in Paneg. ὥστε οὐ τοῖς τοῦς ὑπὲρ βολὴν πεπονηκόσι [λόγοις] τοῦς τοῖς ἀγῶνας τοῖς τοῦ ἰδίων συμβολαίων σκοποῦσι. ‖ Ἀγὼν (inquit Bud.) Iudiciū, Periculum: vt καταστῆσαι εἰς ἀγῶνα: & καταστὰς εἰς ἀγῶνα, Postulatus, Reus, Qui in reatu est (vt periculum Latinè reatū significat.) Dem. aduersus Neæram 245. & alibi. Sic & Lys. Apud Plat. Pol. 6, εἰς ἀγῶνα καθιστάναι, Periculū creare, In discrimen vocare, Accusare. quum dicit, καὶ ἰδίᾳ ὀπτβουλεύοντες, καὶ δημοσίᾳ εἰς ἀγῶνα καθιστάντες. Hactenus Budæus, qui interpretatur etiam Negotium facessere: sed hanc interpretationem omisi, vt quæ significationem det his verbis nimislatè patentem. Libanius ἀγῶνα τοῦ τρανόμων ἀπαγγέλλειν dicit. Notandū est autem ἀγῶνα & κρίσιν ab Isocrate, itidem ἀγῶνας & κρίσεις à Demosthene popularis quum dicit in orat. Pro corona, εἰ τὸ μοι τοῦ πάντων, καὶ πρόφασιν, καὶ ἀγῶνες, καὶ κρίσεις πικρὰ καὶ μεγάλα ἔχουσι τὰ ὀπτήματα. Isocr. in Panath. εἰς ἀγῶνα καὶ κρίσιν καταστάντων. Idem Demosth. contra Midiam ἀγῶνα & κίνδυνον copulat: dicens, εἰ μηδ' εἷς ἐπὶν ἀγὼν μηδὲ κίνδυνος. ‖ Sciendū est & hoc, ἀγῶνα nō significare periculum eo duntaxat sensu quo pro reatu vsurpatur à Latinis, sed & secundum primā vocabuli ipsius significationem: vt apud Xen. Pæd. 3, νοῦ γὰρ τοῦ ψυχῶν τοῦ ὑμετέρων ὁ ἀγών. Id est, Nunc enim vita vniuscuiusque vestrûm adducitur in periculū, Nunc quisque vestrûm venit in discrimen de vita. Sic & apud Euripidē in Medea, Κἀν τῷδ' ἀγῶν μέγιστος ἢ κακὸν λαβεῖν, Ἢ χρηστόν, &c. Id est, Et hac in re magnum discrimen est. vel potius (vt ego alibi interpretatus sum) Res est plena aleæ & periculi. Eodem modo vsus est Thucydides hoc nomine, cum duobus infinitiuis, præfixam habentibus particulam ἢ, lib. 2, ὁ δὲ ἀγὼν μέγας ὑμῖν ἢ καταλῦσαι Πελοποννησίων τὴν ἐλπίδα τῶν ἐναντίων, ἢ ἐγγυτέρω καταστῆσαι, &c. Existimo Ciceronem ad istam significationem vocis huius alludentem, certamen & discrimen aliquando copulasse. Sed & dimicationem eodem sensu & eodē respiciens vsurpasse mihi videtur, quum dixit, Qui me amor subuenire olim coegit impendentibus periculis, maxima cum dimicatione capitis. ‖ Ἀγῶνα παρέχειν ἀνθρώποις pro Molestiam exhibere hominibus, citatur ex Esaiæ cap. 7.

C. Προαγὼν, (q.d. Præcertamē) Præludium certaminis, vt Plut. δεῖ τὸ γυμνάζειν τοῦ προαγῶνος, οὐκ ἔχειν ὁ ἀγὼν τέλος ὅπερ ἐκείνου. Idem in Bruto προαγῶνες, excursiones ante pugnā, inquit Bud. ‖ Προαγὼν, Præludio actionis oratoriæ, inquit idem Bud. Sic δίκης προαγῶνες, Plut. in Pompeio, ἐκβάντος δὲ ἀπὸ τῆς δίκης προαγῶνες οὐκ ὀλίγοι πρὸς τὸν κατήγορον. Æsch. 61, Demosth. 255 κ' Ἀνδροτίωνος. Erant autem προαγῶνες apud θεσμοθέτας καὶ τοῦ εἰσάγοντας τοὺς γραφαὶ, τοῦ προδιαγινώσκοντας, vt notatur apud Demosthenem 203. Vulgaria lexica testantur in priore illo Plutarchi loco προάγωνος legi, non προαγῶνος: sed mendosa est illa scriptura.

C. Ἀγωνάρχης, ου, ὁ, Certaminū præses. Sophocles in Aiace, Καὶ πέμα τύχη μήτ' ἀγωνάρχαι πτὲς Θηπυσ' Ἀχαιοῖς. Suidas ἀγωνάρχαι exponit per ἀγωνοθέται, quod nomē paulo pòst declarabitur. Eustathius ait Bœotis ἀγῶνα dici ἀγοραί. vnde ἀγορανόμος qui ἀγωνάρχης.

C. Ἀγωνοδίκης, ου, ὁ, Designator. nam ἀγωνοδίκας Hesychio exponit βραβευταί. Designatores, inquit Vlpian, quos Græci βραβευταὶ appellant. Videtur autem ἀγωνοδίκης ex ἀγὼν & δίκη esse cōpositum: vt sit iudex certaminū. βραβευτὴς tamen potius respondet τῷ ἀθλοθέτῃ, id est Munerarius. Vide aliud compositum ἀγωνοθέτης quod proximè sequitur.

C. Ἀγωνοθέτης, ου, ὁ, Agonum præses & iudex, i. certaminū, Certaminum arbiter, Certaminum moderator. Componitur ex ἀγὼν & θέτης, quod in compositione tantùm vsurpatur, & positorem significat, vt in νομοθέτης: sed hîc dispositorem potius sonat. nam Eustathius ἀγωνοθέτας exponit οἱ τοῦ ἀγῶνας διοικοῦντες, id est, qui certamina bene disponunt & administrāt. hoc est, omnia quæ ad certamina pertinent. Luc. in Nigrino, λαμβάνοντα μόγις πνα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι πρὸς τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαθὺν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει, i. iudicem ludis præsidentē. B. Ἀγωνοθέτην, inquit Valla, Græci vocant eū qui certamini præsidet propositis præmiis, vt apud Homerum Achilles, & apud Virgilium Æneas. Idem Valla munerarium vertit. Sed munerarius potius est ἀθλοθέτης. siquidem ἀθλοθέτης ex ἆθλον & θέτης est factū, quasi Præmii aut præmiorum positor. Ait autē Suid. ἀγωνοθέτης esse in scenicis (sub. certaminibus:) ἀθλοθέτης in gymnicis. Hesychius ex Nicandro eandem differentiam affert, musica vocans quæ Suidas scenica.

Ἀγωνοθετέω, ῶ. Fut. ήσω. Perf. κα, Præsum certaminibus, Omnia moderor & rego in certaminibus. Thucydides, ἄλλοι δ' ὑμεῖς κακῶς ἀγωνοθετήσωτε. id est, Qui perperam hæc certamina constituitis, vt vertit Bud.

Ἀγωνοθεσία, ας, ἡ, Agonothetarum munus, siue officium. Constitutio & ordinatio certaminis, id est eorum quæ ad certamen pertinent. ‖ Ἀγωνοθέτης per ι citatur ex Sophocle pro ἀγωνοθεσία.

¶ Ἀγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad certamen pertinens. Pindarus in Isthm. hym. 4, ἀγώνιοις ἀέθλοις vocat labores certaminū, qui sunt circa certamina, periphrasticè pro ἀγῶνας, vt opinor, alioquin enim ἄεθλος & ἀγὼν itidem certamē significant. Ἀγώνια ἀγαθὰ vocat Gregorius Nazian. in lib. De vita in solit. transl. Bona contentione summa comparanda, Bud. interprete.

Ἀγώνιος Mercurius à Pindaro dicitur in Isthm. hym. 2, certaminū præses: παῖζα δ' ἐξειπεῖν ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς Ἡροδότῳ ἔπορεν, &c. Eodem sensu ἐναγώνιον eum appellat in Pythiis. Hesychio quoq; ἀγώνιοι θεοὶ sunt certaminū præsides. At Eustathius ἀγωνίοις θεοῖς vult esse apud Æschylum τοῖς ἀγοραίοις, id est fori præsides, aut qui in foro coluntur: vt Suidas ἀγοραῖον Mercurium appellari ait ex eo quòd colatur ἐν ἀγορᾷ, id est in foro.

Ἀγώνιος, Angulo carens, vide infrà. item Ἀγώνιος ab ἀγωνία, vide post ἀγωνία.

C. Ἐναγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad certamina pertinens, Certaminibus conueniens, seu ludis aut spectaculis. vt Plut. Symposio dixit de Arione, τὴν δ' ἐναγώνιον ἐτύγχανεν ἀμπεχόμενος κόσμον, ornatū certaminum, siue commissionum. id est, quo solebat vti in certaminibus & commissionibus. Lucianus autem ἐναγώνιον νόμον dixit legem athletica, vbi scribit, μονομαχοῦντες τοῦ νόμον τὸν ἐναγώνιον. Sic & ἐναγώνιος appellatur Mercurius ab Aristoph. in Pluto, tanquam certaminum præfectus & ἀγωνοθέτης, vel ἀγῶνας ποιῶν, sequendo genus loquendi quo ibidē vtitur. ‖ Ἐναγώνιος, Qui in certamine versatur. B. ex Chrysost. in epist. ad Titū, cap. 1, τοῖς μὲν παλαισταῖς ἀνδράσιν ἅπας ὁ βίος ἐστὶν ἐνεργὸς καὶ ἐναγώνιος, ἡμῖν δὲ ῥαθυμίας μεστός. Item Ἐναγώνιος Ad certamen compositus & cōparatus, Certamini accinctus. Synes. epist. 67, ἥκειν ἡμῶν ἐναγώνιος, καὶ ὁ δῆμος παρῶν πάλιν ἐνεστάτης καὶ ἐναγώνιος. A Plut. ἐναγώνιος ἑαυτὸς appellatur quæ & σφαιρικὴ, (Lat. paludamentum) quæ in prælio gestabatur. q.d. Vestis militaris. In v. lex. ex B. epist. post. citatur ἐναγώνια ὄργανα, pro instrumentis quibus in bello vtūtur. Et ex Polybio, τοῦ σκευοφόρου ἐξ ἀμφοῖν ἐναγώνιος, pro Certatim vtrinque adhortatio. At Budæus apud eundem Polybium κ' τὰς ἐναγωνίους πτωσεις interpr. In pugna conferta. ‖ Et quia ἀγὼν vocatur interdum actio forensis, ἐναγώνιος pro forensi ponitur nonnunquam, vt à Dionys. Halic. qui etiam ἐναγώνιον ac δικανικὸν pro eodem interdum vsurpat, vt B. obseruauit. In vulgaribus lexicis ex Sulpitio Victorino ἐναγώνιος λόγος exponitur Certatiua oratio, vt idem sit quod γωνιστικός.

Ἐναγώνιος, Trepidus, vide post Ἀγωνία.

C. Ἐξαγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad certamen non pertinens, Qui est extra certamē, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. Metaphoricè ἐξαγώνια vocantur Quæ ad causam non pertinent, vel ad ipsū quasi concertationem causæ: aut generalius Quæ ad rem de qua agitur non pertinent: quæ sunt παρέργα, vel ἀπροσδιόνυσα. Luc. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐξαγώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος, (quod alibi dicit ἔξω τοῦ ἀγῶνος, vt suprà docui) id est Hæc ad rem de qua agimus non pertinent, Hæc sunt per digressionem dicta, vt interpr. Budæus: addens, τῷ ἐξαγωνίῳ opponi ἐναγώνιον. Talem huius vocis ἐξαγώνιος vsum Suidas ex Æschine affert.

¶ Ἀγωνίζομαι. F. ίσομαι (& Atticè ἀγωνιοῦμαι, vsitatissimū) P. ισμαι, Certo, Certamen ineo, In certamē venio, Dimico. Absolutè positum aliquando, vt ἐπιδὴ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγωνιεῖται. Apud Philostratum nonnunquā cum accusatiuo, vt ἀγωνίζομαι τὸ ὀλύμπια. Sic ἀγωνίζομαι ἀγῶνα, apud Platonem, & ἀγωνίζομαι μάχην, apud Plutarchum, & ἀγωνίζεσθαι στάδιον, apud eundem, Currere stadium, vt loquitur Cicero. id est, inire certamen cursus in stadio. Sic autem & ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα (quod exponitur Agere fabulam) propriè est Actione fabulæ certare aduersus alium. Vide infrà. Dicitur & ἀγωνίζομαι πρός σε, aut σοι (Tecum certo, Cōgredior tecum) cum accusatiuo personæ, præfixa præpositione, aut cum datiuo. vt Xen. Pæd. 1, ἐνιαὶ δέον ἀ οὐ πρὸς ἀνθρώπους ἀγωνιστέον. Vbi non solùm accusatiuus est personæ, sed & accusatiuus rei. vt ita dicere liceat, ἀγωνίζομαι τῷ πρὸς σε, Hanc rem decerto tecum. pro, hac de re tecum certo. Cum πρὸς autem, vt Dē. Pro corona, ἀγωνιζόμενον πρὸς τοῦ πρωτίων καὶ τιμῆς καὶ δόξης. Dicitur & cum ὑπὲρ, sed alio sensu. nam ἀγωνίζεσθαι περὶ δόξης dicitur is qui de gloria certat siue dimicat, aut affequēda aut cōseruanda: at ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ ἐλευθερίας, apud eundem Demosth. Ibidem est dimicare pro tuenda & conseruanda libertate.

Ἀγωνίζεσθαι, Præliari, Præliū inire, πολεμεῖν, apud Xenoph. in ἀπομν. vt ἀγὼν significat aliquando πόλεμον. Sic apud Thucydidem lib. 1, ἐξεπεσεῖς αὐτοὺς πλείοσι ναυσὶν ἀγωνίζεσθαι.

Ἀγωνίζεσθαι, Agere fabulam, id est ὑποκρίνεσθαι. vt ἀγὼν Actio fabulæ, apud Aristotelem De poetica. Est autem propriè ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα, Actione fabulæ certare aduersus alium, Agere fabulam proposito aduersus aliquem de ea certamine. quo sensu ad primam significationem pertinet τὸ ἀγωνίζομαι. Ponitur tamen ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα simpliciter pro ὑποκρίνεσθαι. nam pro eodem à Demosth. ponuntur eodem in loco orationis πρὸς παραβολὴ ἀγωνίζεσθαι, δημηγορεῖν (inquit Bud.) Aristot. de poeta in persona sua loquente.

Ἀγωνίζεσθαι, Certare iudicio, vt faciunt qui causam orāt apud iudices. Ἀγωνίζεσθαι, inquit Budæus, dicitur de oratoribus pro Orare causam apud Demosth. vnde ἐπαγωνίζεσθαι, Secūdo loco orare. Sic ἀγῶνες à Plutarcho appellantur δίκαι. Hactenus Budæus. Ita autem apud Plutarchū intelligi debet ἀγωνιζομένων in lib. De audiendo, δεῖ δὲ τῆς μὲν λέξεως καὶ τοῦ φορᾶς τῶν ἀγωνιζομένων ἀκούειν καὶ ἀπλοῦν εἶναι. Apud Lucianum autem ἀγωνίζεσθαι ἐφεσιν, Prouocationis causam iudicio persequi, Appellationem in iudicium deducere.

Ἀγωνίζεσθαι, inquit Budæus, Causam dicere, Periclitari iudicio, Demostheni vbiq;. vt ἀγωνίζεσθαι ψευδομαρτυριῶν, Falsi causam dicere, Reū falsi esse. Et ἀγωνιστὰ μένος ξενίας, peregrinitatis postulatus. Quin & κ' Τιμοκράτους vocat ἀγωνιζόμενον νόμον quem ipse accusat vt abrogandum. Hactenus Budæus. Videndum autem num in hoc postremo loco ἀγωνιζόμενον in passiua significatione accipiendum sit, vt & in hoc loco cōtra Midiam, ἀγωνιεῖται δὲ καὶ κριθήσεται τὸ πρᾶγμα νυνί. vbi de re loquens hæc duo verba copulauit, vt de persona alibi, vbi dicit, οὐδὲ ὅπῃ τοῖς κεκριμένοις καὶ ἠγωνισμένοις ὁ νόμος, ἀλλ' ὅπῃ τοῖς ἀκρίτοις. ‖ Sciendum est præterea, vt ἀγὼν non solùm de periculo dicitur eius qui adducitur in iudicium & qui accusatur: sic ἀγωνίζεσθαι pro Periclitari generaliter accipi.

Ἀγωνιστέον, Aduerb. positionis, Certandum est. Xenophon Pæd. 1, ἐνιαὶ δέον ἀ οὐ πρὸς ἀνθρώπους ἀγωνιστέον. & Ἀγωνιστέος, στέα, στέον, quasi gerundiuum nomen Latinis, Certandus, da, dū. Herodot. Terpsichore, φάμενοι οὐ βαρβάρων ἀγωνιστέον εἶναι τὸν ἀγῶνα.

Ἀγώνισμα, ατος, τὸ, ab ἠγώνισμαι prima præteriti τοῦ ἀγωνίζομαι, Certatio, Certamen. Plut. Sympos. 8, κούφων δὲ καὶ βαρέων ἀγωνισμάτων ὄντων. ‖ Item Palma, id est præmium certaminis, vt tradunt Suidas & Hesychius: & hoc fortasse significat apud Thucydidem lib. vlt. ὑπέρκειται τὸ ἀγώνισμα πρεσβεῖναι.

Ἀγώνισμα, à Suida exponitur σπουδή, ὅπερ μέλεται, i. Studium, Diligētia, hoc in loco, ἀγώνισμα ἔθεντο συμπαθῶν αὐτόν. Sic Aristid. in Panathenaico, ἐν ἤδη τοῦτ' ἀγώνισμα ποιούμενος, In hoc vnū omni studio & omni virium contentione incumbens. Apud Herodotum autem ἀγώνι-

ωμα videtur ſumi pro egregio facinore: quum dicit καὶ ἀγώνισμα τῶν μέγα πιεύντων, κτείνοντες ὁμοίως μύρμηκάς τε καὶ ἔφεις. A

Ἀγώνισμα, Oſtentatio quæ fit in turba, ſiue apud turbam, ab eo videlicet qui ſpecimẽ ingenii ſui vult edere. ἀγωνισμάτων enim exponit Heſ. ὀχλικῶν ὑπόδειξεων. Dicitur autẽ de ſophiſtis ſæpiſſimè ὑπόδειξις & ὑπόδεξις. & fortaſſe ἀγώνισμα ſignificationẽ huic affinẽ habet apud Thucyd. lib. 1, quũ dicit, κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται). vt (à ſophiſtis trãſlatione ſumpta, ingenii oſtẽtãdi cauſa decertãtib⁹ orationum politarum & comptarũ ſcriptione) ἀγώνισμα vocet ludicram quandam & oſtẽtationis plenam orationem. Ac tale quid eſſe videtur cõmiſſio Latinis quale ἀγώνισμα, exponẽdo cũ Heſychio ὀχλικὴν ὑπόδεξιν. adeo vt apud Suetoniũ Cõmiſſionibus reddi poſſit ἀγωνίσμασι, quum dicit in Auguſto, Admonebátq; Prætores ne paterẽtur nomen ſuum commiſſionibus obſolefieri. Scholiaſtes Thucyd. ἀγώνισμα exponit dulcẽ ſermonem, itidem, vt opinor, alludens ad ſophiſtarum orationes. Aut ἀγώνισμα (inquit) Spectaculũ, Ludicrũ, (ita expono apud eum παιδιὰ) Poeticum ἀγώνισμα comicorum, aut tragicorum.

Ἀγώνισμα, Actio fabulæ. Apud Ariſtotelem de ſcenicis, ἀγώνισμα ποιεῖν, pro ἀγωνίζεσθαι, fabulam agere. Item Recitatio ab Ariſtotele ita dicitur, vbi loquitur de poeta narrante, vt Bud. ait.

Ἀγωνισμὸς, οῦ, ὁ, Certatio, itidem vt ἀγώνισμα, & itidem ab ἠγώνισμαι formatum. Dion hiſtoriæ lib. 16, μάχη καὶ ἀγωνισμὸς τῶν ἐρασπιστῶν διὰ κενῆς ἐγένετο. Heſ. ἀγωνισμὸν exponit αἰτιολογίαν, id eſt diſceptationem, altercationem. D

Ἀγωνιστὴς, οῦ, ὁ, Certator, Qui certat gymnica certamina, Athleta, Pugil. Lucian⁹, οὐθαυμάτων, ἀλλ' ἀγωνιστὴν ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτόν. Libri 2 Epigr. titulus primus eſt εἰς ἀγωνιστάς, id eſt In pugiles. quanquam pugiles peculiari nomine dicuntur πύκται. Apud Plut. in Themiſtocle, ἵππῳ ἀγωνιστάι, equi certatores, i. equi ad certamina exercitati. Horatius dixit equum in certamine primum, primum inter equos ἀγωνιστάς. ‖ Interdum genitiuo iungitur hoc nomen pro certante de re qualibet. vt ἀγωνιστὴς ἀληθείας, apud Plutarchum, Certãs pro veritate, ad verbũ, Certator veritatis: Latinè, Propugnator veritatis. Sic apud Xenophontem ἀγωνιστὴς ἡγεμονίας. E

Ἀγωνιστὴς, A ctor ſcenicus, Ludio, Hiſtrio. ἀγωνιστάι, οἱ ὑποκριταί, Heſ. Sic apud Athẽ. 12, πάντες οἱ ἀγωνισταὶ ἐστρατεύοντο τέρπειν τὸν βασιλέα. Demoſth. contrà Midiam, τεσσαραφείρας οἶνον πεῖν κριτὰς καὶ ἀγωνιστὰς ἀνδρῶν.

Ἀγωνιστήριον, Locus certaminis, id eſt, In quo certamen committitur, inquit Heſychius. Ariſtid. in Panath. ἀλλ' ὥσπερ ἀγωνιστήριον τοῖς θεοῖς αἱρεῖται. ‖ Itẽ ἀγωνιστήρια, Quæ dantur certatoribus, ait idem Heſychius: & ita ἀγωνιστήριον idem valebit quod ἔπαθλον.

Ἀγωνιστικὸς, οῦ, ὁ, Certatorius, ad ἀγωνιστὰς pertinẽs, id eſt certatores. ἀγωνιστικὴ τοῦ σώματος ἀρετή, Ariſtot. Rhet. 1. Idẽ ibidẽ, ἀγωνιστικὴ δύναμις, Apta corporis cõſtitutio ad obeunda hymnica certamina. Ἀγωνιστικὸς etiam dicitur is qui aptus eſt ad certamina.

Ἀγωνιστικὸς λόγος (inquit Bud.) ab Ariſtotele dicitur ſophiſtarũ, eodẽ ſenſu quo ἐριστικὸς, qui & ipſe eſt ſophiſtarũ. quorũ ars non ſolùm ἐριστική, ſed etiã περὶ λόγους ἀγωνιστική à Platone dicitur. Hactenus Budæus, nõ explicãs Latinè ἀγωνιστικὸς nec ἀγωνιστική. ſed videtur reddi poſſe λόγος ἀγωνιστικὸς, oratio altercatoria, vel diſceptatoria. itidem ars ἀγωνιστική, altercatoria. G

Ἀγωνιστικῶς, Aduerbium, Certatoriè, Certatorũ more. Budæus dixit ἀγωνιστικῶς ἔχω, pro Certare cupio, Certandi deſiderio teneor. ‖ Alex. Trall. pag. 242 editionis patris mei, ψυχρῶ δὲ κατὰ μὲν τὸ νόσημα χρηστέον ἀγωνιστικῶς. ὅτῳ γὰρ ὀνομάζειν εἰώθαμεν, ὅταν ἅπαξ τε καὶ ψυχρότατον καὶ πολὺ δοίημεν. Id eſt, Frigida autẽ in vigore morbi vtẽdũ eſt ἀγωνιστικῶς. Dicimus autem ἀγωνιστικῶς, quum ſemel & frigidiſſimam & multam damus. H

Ἀγωνιστικὸν pro eodem, in vulg. lex.

C. Ἀναγώνιστος, ος, ὁ, ἡ, Qui non certat. vt ἀναγώνιστος ἀθλητὴς apud Xenoph. Qui certamen non experitur, Iners. Ex Platone autẽ De legibus citatur ἀναγώνιστος περὶ ἀρετῆς pro Ad virtutis certamen impotens ſeu ineptus. Sed malim abeſſe περί.

C. Πρωταγωνιστὴς, Δευτεραγωνιστὴς, Τριταγωνιστὴς, Hiſtrio qui primas partes fabulę, Qui ſe cũdas, Qui tertias agit. (nã tres tragœdi fabulam abſoluebant, vt Bud. ex Laertio obſeruauit, Comm. pag. 123.) vnde verba Πρωταγωνιστεῖν, Δευτεραγωνιστεῖν, Τριταγωνιστεῖν. Πρωταγωνιστὴς, οῦ, ὁ, Qui primas partes in ſcena agit. Plutarchus in Politic. præcept. ἄπορον γὰρ ὅτι τὸν μὲν ἐν γραφῇ τραγῳδίας πρωταγωνιστὴν Θεόδωρον ἢ Πῶλον ὄντα μιμεῖσθαι τῷ τὰ τραγικὰ λέγειν πολλάκις ἐπιδεῖξαι, &c. Vbi pro τὰ τραγικὰ reponendum cenſeo τὰ τραγῳδία, vt declarabo mox in Τριταγωνιστεῖν. Interdum additur genitiuus δράματος, vt apud Lucianum De cal. πρῶτον μὲν δὴ εἰ δοκεῖ, πρωταγάγωμεν τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος· λέγω δὴ τὸν ποιητὴν τῆς διαβολῆς. vbi Phil. Mel. πρωταγωνιστὴν δράματος vertit actus principem, & quaſi præſultorẽ. Sic apud Pollucem, παῦε τὸν πρωταγωνιστοῦντα τοῦ δράματος, vt paulo pòſt dicetur. ‖ Πρωταγωνιστὴς Œcumenio in Acta, eſt Anteſignan⁹, ἔνθα γὰρ πλείων ὁ πόλεμος, ἐκεῖ πρωταγωνιστὴς τοῦ πρωταγωνιστοῦ δεῖται. Tranſfertur & ad quemlibet qui primũ in quouis certamine atq; adeo in quouis negotio locum tenet, princépſque eſt. HINC Πρωταγωνιστέω, ῶ, id eſt πρωταγωνιστὴς εἰμι, Primas partes in ſcena ago. nõ ſolùm autem de actoribus ſcenicis dicitur, (inquit B.) ſed etiam de oratoribus, ὅτε τὴν πρὸς πρεσβυτέρους λαχόντων, Primam orationem habeo in iudicio. Liban. apud Demoſth. pag. 190, πρωταγωνιστοῦντος Λυκούργου, καὶ μικρὰ, μᾶλλον δὲ οὐδὲν, κατολείποντος εἰς ὑπόδειξιν τῶν πραγμάτων τῷ ῥήτορι. Sic δευτεραγωνιστῶ pro δευτερολογῶ. ‖ Apud Plutarchum περὶ μουσικῆς pro Primas partes obtineo, id eſt præcipuas, pag. 661, πρωταγωνιστούσης δηλονότι τῆς ποιήσεως. Ab Ariſtotele iungitur accuſatiuo, & dicitur πρωταγωνιστεῖν τοῦ (inquit Bud.) pro Imprimis polleo hoc certamine, vel Primas partes huius certaminis obtineo. Pol. 8, ὥσπερ τὸ καλὸν ἀλλ' οὐ τὸ θηρῶδες δεῖ πρωταγωνιστεῖν, In honeſti certamine ante alios eminere, nõ in feritatis atq; immãitatis. hoc eſt πρωτεῖον ἀγωνίζεσθαι τὸ καλόν. D

Δευτεραγωνιστὴς, Qui ſecundas fabulæ partes agit. ‖ Lucianus metaphoricè vſus eſt in Peregr. pag. 391, καὶ μάλιστα ὁ γρυνάδας ὁ ἐκ Παφλαγόνος, ὃ δὴ ἔχων, οὐ φαῦλος δευτεραγωνιστής. Demoſthenes itidem metaphoricè δευτεραγωνιστὴν appellauit quaſi optionem & ſecundas partes negotii ſuſcepti tractantem, quaſi ſecundarium proditorem, ὃν ὦ περὶ πρεσβ. p. 144, καὶ ἔχων τὴν χαλκοῦν δευτεραγωνιστὴν. Sic apud Ciceronem Marci Craſſi quaſi ſecundarius, id eſt ὃς τῶν τοῦ Κρασσοῦ ὡς περὶ δευτεραγωνιστὴς, inquit Bud. Comm. pag. 123. HINC Δευτεραγωνιστῶ pro Secundas fabulæ partes ago. Item Δευτεραγωνιστῶ, Secundam orationem habeo in iudicio, δευτερολογῶ, Bud. 123. E

Τριταγωνιστὴς, Qui tertias fabulæ partes agit & vltimas. vt in vita Æſchinis legitur, γλυκύμυθον ὁ μειράκιον φασὶν ὑπὸ κριθῶν τραγῳδίαν, ὥστε τριταγωνιστὴν. vnde hoc illi Demoſthenes probroſè obiicit, Pro corona, πονηρὸν ὄντα πολίτην καὶ πρεσβύτην καὶ τριταγωνιστὴν. Ibidem, ἐμὲ δὲ ὦ τριταγωνιστὰ τῶν περὶ, &c. Et in oratione περὶ παραπρ. dicit τριταγωνιστὴς fuiſſe tanquam χέρας τὸ ξιφήρεπον, τὸ τοῖς πυραύνοις καὶ πυρὶ τὰ σκῆπτρα ἔχοντας εἰσπέναι. Æſchinem (inquit Suidas) τριταγωνιστὴν appellat Demoſthenes, ὡς ἀδοκιμάζων τὸν τοῦ ὑποκριτῶν ὀνειδίζει καταβεβηκόν. Hinc fit vt τριταγωνιστὴς de vili & contempto homine dicatur. HINC Τριταγωνιστῶ, Tertias fabulæ partes ago, Demoſthenes Pro corona, ἐπειταγωνιστῆς, ἐγὼ δ' ἐθεώρουν. Scien dum eſt autẽ Demoſthenem τὰ τρίτα λέγειν dicere pro τριταγωνιστεῖν, paulo ante illum quem citaui ex orat. περὶ παραπρ. locum, vbi ſcribit, τῶν δὲ τὸ δρᾶμα οὐδεπώποτε ὅτε Θεόδωρος, οὔτε Ἀριστόδημος ὑπεκρίνατο, οἷς δεῖ τὰ τρίτα λέγων διετέλεσεν· ἀλλὰ Μόλων ἠγωνίζετο, καὶ εἰ μή τις ἄλλος τοῦ παλαιοῦ ὑποκριτοῦ. Ex hoc autem loco emendo illũ Plutarchi à me modò citatũ in πρωταγωνιστὴς, & τῷ τὰ τρίτα λέγειν repono. cuius emendationis alibi iampridem admonui. Obſeruandum eſt autem, etiam Theodori hiſtrionis ab vtroque fieri mentionem.

C. ἀνταγωνίζομαι, In certamine oppono me alicui, Prælio aliquem excipio. Cum dat. Xenophon Pæd. 1, παύσομαι δοκεῖ αἰσχρὸν εἶναι τὸ τοιούτοις αὐτοῖς ὄντας ὑποπτήσσειν, καὶ μὴ ἐθέλειν ἰέναι αὐτοῖς ἀνταγωνιουμένοις. Item Ἀνταγωνίζομαι pro

Aduerſor, id eſt Refragor, apud Thucydidem. A

Ἀνταγωνιστὴς, οῦ, ὁ, Qui in certamen prodeunti ſe opponit, Qui certamen ſuſcipit aduerſus alium, Aduerſarius. Plut. Alex. τοῦ πρὸς αὐτὸν ἀντιπειρωμένου εἰ βούλοιτο αὐτὸν ὅλυμπίασιν ἀγωνίσασθαι σίδιον (ἦν γὰρ πεδάκης) εἴη ἔφη βασιλεῖ ἐμμένειν ἕξειν ἀνταγωνιστάς. Vbi animaduerte priore loco eſſe poſitũ ſimplex ἀγωνίσασθαι, & ἀνταγωνιστὰς eſſe qui ſe opponunt τοῖς ἀγωνιζομένοις. Apud Iſocratem exponitur Æmulus: τοῦ βασκαίνειν σπουδῶν τοῦ μὲν ἐλαττόνων κρείττω, τοῦ δὲ μειζόνων ἀνταγωνιστὴν, ita te cõpara vt inferiorũ ſis iudex, ſuperiorum æmulus. Sic ἀνταγωνιστὴς περὶ τῆς βασιλείας, æmulus regni. Dicitur & ſine præpoſitione, vt apud Demoſthenem Philipp. 2 & 4, ἀρχὴν βουλεύεσθε τοῦτο σὺ αὐτὸν ἀνταγωνιστὰς μόνοις ὑπείληφεν ὑμᾶς, de hoc autem ſibi aduerſus vos ſolos eſſe certamen exiſtimat. B

C. 2. Ἀνανταγώνιστος, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Cui nullus in certamine ſe opponit, vel ſe opponere poteſt, Aduerſus quẽ nemo certare poteſt. Vnde pro inexpugnabili & inuicto ponitur. Thucyd. lib. 2, φόνος γὰρ πῆς ζῶσι πρὸς τὸν αἰτίαν· τὸ δὲ μὴ ἐμποδὼν ἀνανταγώνιστον ἀνοίας πίμπλαται. Herodianus ἀρχὴν ἀνανταγώνιστον & σφαῖρα ἀνανταγώνιστον, inuictũ, inſuperabilem, vel inexpugnabilem, dixit. C

C. 2. Διεκανταγωνιστὴς, in vulg. lexicis, Moleſtus aduerſarius.

C. Διαγωνίζομαι, Decerto, Dimico, Prælior. vt διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς πολεμίους, apud Xenophontem Pæd. 1. Dicitur & διαγωνίζομαί σοι τῶν, vt apud eundẽ, ὅσα διαγωνίζονται οἱ ἥλικες πρὸς ἀλλήλους. ‖ Itẽ Διαγωνίζομαι, Certo ad finem, ſiue ad extremam dimicationem, vt διαμάχομαι, Bud. ex Æſchine. Sic ex Luciano citatur διηγωνισμένος μέγαν ἀγῶνα pro Magno certamine liberatus. ‖ Gaza διαγωνίζεσθαι accepit & pro Conari, quum apud Cic. Tanta conati ſunt, vertit τοσαῦτα διηγωνίσαντο. D

C. Ἐναγωνίζομαι, vt ἐναγωνίζομαι τούτῳ τῷ τόπῳ, hoc in loco certo. Plutarchus, πόσῳ δὲ φιλοτιμότερος τοῖς ἱππικοῖς ἐναγωνίζεσθαι. ‖ Thucydides, θεοὶ καὶ ἥρωες ὅσοι ἢ γῆς πατρίδος ἐναγωνίζεσθαι τοῖς Ἕλλησι, qui fauiſtis Græcis aduerſus Medos pugnantibus, Bud.

C. Ἐπαγωνίζομαι, Poſt alium certo. vt Greg. in Encomio Macc. πρεσβεύσαντο πατὴρ, ἐπαγωνιοῦνται παῖδες. Et ἐπαγωνίζεσθαι, Secundo loco cauſam orare, vel Perorare, vt inquit Budæus, citans hæc ex Libanio in argum. orat. in Androt. κατηγόρουν τῶν αὐτῶν δύο ἐχθρῶν, πρεσβεύειν μὲν ὁ Εὐκτήμων· δεύτερος δὲ ὁ Διόδωρος ἐπαγωνίζεται τούτῳ τῷ λόγῳ. ‖ Apud Plutarchũ autẽ in Fabio, ἐπαγωνιζόμενος τῷ Ἀννίβᾳ, exponitur, Certamẽ cum Annibale repetens, Iterum cum Annibale certãs. Apud eundem autem in Numa, ἐπαγωνίζονται τοῖς ἔξωθεν τεκμηρίοις, nitũtur externis coniecturis. Secundum quam interpretationẽ ὅτι vacaret, aut epitatica eſſet. E

C. Κατάγωνίζομαι, Certamine vinco, Expugno, Debello. καταπαλαίω. Lucian⁹, τὰ θηρία καταγωνίζομαι. Plutarch. Numa, καταγωνισάμενος Πομπήιον, qui ſuperauit vel debellauit Pompeium. Apoſt. 11 ad Hebr. καταγωνίσαντο βασιλείας. HINC Καταγωνισμὸς, Expugnatio, Subactio, citatur ex Thucydide. F

C. 2. Ἀκαταγώνιστος, ος, ὁ καὶ ἡ, Inexpugnabilis. Chryſoſt. De ſacerdotio, τὸ δὴ θαυμαστὸν τῶν καὶ ἀκαταγώνιστον καὶ αἰωνίου θηρίον. ET Δυσκατάγωνιστος, Expugnatu difficilis, δυσκατάμαχητος, apud Thucydidem. CONTRA Εὐκατάγωνιστος, Expugnatu facilis. vnde ex conſequenti accipitur vt o parum valido. G

C. ΠΡΟαγωνίζομαι, Ante aliũ certo, aut pugno. vt in illo loco quem modò ex Gregorio citaui in Ἐπαγωνίζομαι. Προαγωνίζομαι, Antea pugno. Herodianus libro 3, αἰφνιδίως αὐτοῖς ἐπιπεσούσης ἡγεμονίας καὶ οὐ προαγωνισαμένης δυνάμεως, quæ antea non pugnauerat. Sic apud Thucyd. lib. 4, p. 161, ἐξ ὧν τε προαγωνισάντες πρὸς Μακεδόνας αὐτῶν, id eſt προεπολεμήσαντες. at Valla errauit in ſua interpr. quã tamen ſequuntur vulg. lex. ‖ Προαγωνίζομαι, Certo pro aliquo, ſiue Pugno, Propugno. Philo, ὧν ὑπὲρ μαχεῖν καὶ προαγωνίζεσθαι, κουφότατος πόνος. HINC Προαγωνιστὴς, Propugnator, Defenſor. Luc. De ſalt. ὥστε πολὺ προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτοῦ, προορχησάμενος ἐκάλουν. ET Προαγωνιστικὸν in vulg. lex. Præiudicialis cauſa. H

C. ΣΥΝαγωνίζομαι, Vnà cum alio certo, q. d. Concerto, Certantem adiuuo, Certaminis ſocius ſum. Ponitur pro Opem fero, Auxilior: Thucydides lib. 1, καὶ αὐτὸς ἐπιβοηθήσου ξυλλήψεσθαι, καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἁπάσης ξυναγωνιζομένης. Sic & alibi ſæpe apud eundẽ. Συναγωνίζομαι τοῦτοις apud Demoſth. Ad hæc conficienda operam meam vnà impendo. ‖ Συναγωνίζομαι apud eundẽ Dẽ. pro συνηγορῶ, Patrocinor, inquit Bud. Qua in ſignificatione citatur & ex Platone in epiſt. πολλοῖς συναγωνισάμην, Multos meo patrocinio iuui. HINC Συναγωνιστὴς, Certaminis ſocius, Certanti opitulans.

ΑΓΩΝΙΑ, ας, ἡ, Certamen, ἀγῶν apud Xenophontem, Suida teſte, qui tamen exemplum non profert: ſed poſſit in illius Pæd. 2 inueniri. Verùm & Iſocr. ita vſus eſt in Euagora, οἱ περὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὄντες. Sic & Plato in Gorgia, δεῖμβυπι ὦ Σώκρατες τὴν ῥητορικὴν χρῆναι ὡς περὶ τὴν ἄλλην πᾶσαν ἀγωνίαν. ‖ Φιλονικία, ἀμιλλα, ἀγωνία, ἔρις, pro eodem apud Platonem de certaminibus loquentem, inquit Budæus. Idem ait ἀγωνίαν pro gymnaſtica poni hoc in loco, qui eſt libro De legibus 6, μετὰ τοῦτο χρεὼν ἀγωνίας ἀθλοθέτας αἱρεῖσθαι τῆς περὶ τὰ γυμνάσια αἰθρώπων τε καὶ ἵππων. Quanquam non ἀγωνία per ſe ſignificat hìc gymnaſticam, ſed ἀγωνία ἡ περὶ τὰ γυμνάσια. ‖ Heſychius ait ἀγωνίαν palæſtram ſignificare, item bellum, apud Eurip. in Troadibus. B

Ἀγωνία, Angor, Trepidatio, Animi æſtuatio. Ἀγωνία, (inquit apud Etymol. Orion) de eo qui in certamen deſcenſurus eſt: per catachreſin autem pro timore ſimpliciter ponitur. Id eſt, Ἀγωνία propriè eſt timor quo corripitur is qui in certamen deſcenſurus eſt: ſed per catachreſin ponitur pro quouis timore. Laertius ἀγωνίαν exponit φόβον ἀδήλου πράγματος, id eſt timorẽ rei incertæ ac dubiæ. Ariſtot. in Probl. ἀγωνίαν eſſe ait timorem quendã quo percellimur opus aliquod aggreſſuri. Damaſcenus ἀγωνίαν eſſe dicit φόβον ἀποτυχίας, id eſt metum excidendi, incœptò videlicet, aut ſpe. Demoſthenes Pro corona, οὔπω σὺ ἦν ὁ Φίλιππος ὅτε φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ. quo in loco aliquid amplius ἀγωνία ſignificat quàm timorem. alioqui enim cõtentus fuiſſet Demoſthenes diximſſe φόβῳ. Vide alia in verbo ſequenti Ἀγωνιῶ, ab hoc nomine deducta.

Ἀγωνία ab Heſychio exponitur etiam Fractio, item ἀγωραία. Vt fractionem ſignificet, ab ἄγω deducendum eſt: vt ἀγωραία, id eſt forenſem, ab ἀγὼν Bœotorum lingua ἀγωρὰν ſignificante, ſicut antea dictum eſt, nec pro ſubſtantiuo nomine ſed pro adiectiuo accipiẽdum eſt, vt ſit ἀγώνιος, ἀγωνία, ἀγώνιον. quanquam & ἀγώνιος vtrique generi ſeruit. C

Ἀγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Trepidationem aut angorem afferens, ſeu habens, ἀγωνίαν καὶ φόβον ἐμποιῶν. Soph. Aiace, σπεύδει ποτὲ τᾷδε ἀγωνίῳ χολᾷ. vbi tamen ἀγωνίῳ poſſe ſignificare tradit Demetr. Triclinius. Alter autem ſcholiaſtes priorem deductionem ſequitur ex ἀγωνία. D

C. Ἐναγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pauidus. Apud Baſil. 94, ἔνθεμον & ἐναγώνιον pro eodem poni ſcribit Budæus: qui tamen miſcet cum ἐναγώνιος ſignificante Compoſitum vel accinctum ad certamen: at ego ad ἀγωνία referendum putaui.

¶ Ἀγωνιάω, ῶ. F. άσω. P. ακα, Certo, ἀγωνίζομαι, apud Iſocratem, teſte Suida.

Ἀγωνιᾶν, Anxium eſſe, Dolere vel angi metu, vt ſcribit in lexico Budæus, citans hunc Plutarchi locum in Cæſare, de Bruto, ἐφ' ᾧ λέγεται μὴ φανερῶς μὲν ἀγωνιάσαι, πεσθέντος δὲ καὶ τεθραυμένου πρὸς αὐτὸν, ἠθῶσαι. id eſt Doluiſſe tanquam ob mortuum, vel Sollicitus & metuẽs ei fuiſſe. Et in Demetrio, ὡς εἰκὸς ὅτι δεδιέναι τοὺς περὶ τὴν πραγμάτων πλεκτῶν ἀγωνιῶντας. Item Ἀγωνιᾶν, Vereri, Timere, cũ accuſatiuo. Polybius, ἀγωνιῶν τὴν τῶν ἱππέων ναυπήγησιν ἔφοδον. Hactenus Bud. Notandum eſt autem ἀγωνιᾶν dici etiam eum qui alioqui metu vacuus ſit: vt apparet ex hoc Ariſtotelis loco, Rhet. 1, καὶ περὶ ὧν ἀγωνιῶσι, μὴ φοβούμενοι, [καλὰ ὅτι] περὶ τὸ τῶν πρὸς δόξαν φέρον τῶν ἀγαθῶν τῶν πάρεισι. id eſt, Honeſta ſunt etiam ea de quibus agonia percelluntur, metu carentes. nam de bonis quæ ad gloriam tendunt, ſic animo afficiuntur. Idem libri eiuſdẽ Rhet. 2, ἀλλὰ δεῖ τινα ἐλπίδα ὑπεῖναι τῆς πείας περὶ οὗ ἀγωνιῶσι. Damaſcenus (recens quidem autor, ſed veteres, vt opinor, ſequut⁹) ἀγωνία, φόβος διαπλά

σεως, ἤγουν ἀποτυχίας. φοβούμενοι γὰρ ἀποτυχεῖν τῆς προσδοκίας, ἀγωνιῶμεν. Dicendum igitur puto ἀγωνιᾶν duobus modis vsurpari: Nonnunquam simpliciter pro Timere, & tum non solùm accusatiuo iungitur (vt in superiore exemplo Polybii) sed & infinitiuo: vt apud eundem, τὰ μὴ ἀγωνία λέγειν τὸ φανερόν. item cum subiunctiuo, præfixa particula μή, vt apud eũdem, ἀγωνιῶντες μὴ διαφθαρῶσι τῆς ὑπηβολῆς. Nonnunquã verò significare Anxiũ esse ob dubitationem de euentu rei alicuius, non tam ne malum aliquod nobis accidat, quàm ne bonum aliquod speratum non eueniat, aut ne voti compotes esse non posimus. Breuius, ἀγωνιᾶν esse Æstuare dubitatione de sperato bono. Sic & ἀγωνίαν, quum ἀπὸ τοῦ φόβου distinguitur, æstuantem dubitationem de sperato bono intelligemus, sequendo definitiones paulo antè expositas. Sed & æstum vel æstuationem simpliciter interpretari poterimus non malè, quum vehementissimũ quendã metũ declarare voluerimus. Qui autem ἀγωνίαν reddunt angorem, videntur voce quidẽ significãtissima vti: sed ἀγωνία existimo esse aliquid magis repentinum quàm angorẽ. Nec verò prætermittendũ est quod tradit Græcus quidam grammaticus, Qui timent ne excidant eo quod cupiunt, (id est ne non assequi possint) dicuntur ἀγωνιᾶν, vt Hector cum Achille pugnaturus. nam alii qui solùm spectatores erant, modo non tremebant: at ille quũ in ipso periculo constitutus esset, duntaxat agonia percellebatur, vtpote magna animi fortitudine præditus. ‖ Hesychius præterea ἀγωνιᾶν explicat, κινδυνεύω, id est periclitor. ‖ Passiuum Ἀγωνιάομαι, ῶμαι, idem valet. quod quædam exẽplaria habẽt in loco Aristotelis modò citato ex Rhet. 1, nam pro ἀγωνιῶσι legitur in illis ἀγωνιώτατα.

Ἀγωνιάτης, ου, ὁ, pro Trepidator, Formidator, ponitur apud Diogenem Laertium, vt notat in lexico Budæus: hũc (vt opinor) locum intelligens qui est in Menedemi vita, οὕτως ἦν ἀγωνιάτης ὥστε καὶ τὸν λιβανωτὸν πηδεῖς διήμαρτε καὶ τὸ θυματηρίου.

C. Διαγωνιάω, ᾶσω. Valde anxius sum, præpositione διὰ vim τοῦ ἀγωνιᾶν augente. Citatur ex lib. 2 Maccab. c. 3, ἀγωνιῶν τῆς pro Trepidantes. Item Διαγωνιάω μὴ, Vereor ne, vnde διαγωνιάσαντες apud Suidã, quod exponit ἀλαβηθέντες, id est Veriti: in hoc quem ex innominato autore affert loco, οἱ δὲ διαγωνιάσαντες μὴ διαφθαρῶσι τὸ τοσοῦτον δόξωσι καταπεπτῆχθαι τοῖς ὅλοις, ἐξῆγον ἅμα φωτί.

C. Συναγωνιάω, Vnà cum alio anxius sum, Anxietatis alicuius vel trepidationis particeps sum, aut socius. Plut. De Socr. dæmonio, αὐτὸν δὲ καὶ τοὺς φίλους συναγωνιῶντας οὐχᾶσθαι καὶ κύκλῳ παρεῖναι.

¶ Ἀγωνιάζω pro Ἀγωνιᾶν in vulg. lex. legitur: itidem ἀγωνιάζομαι pro ἀγωνιόομαι ex Philostrato.

ΑΔΡΟΣ,

οῦ, ὁ, à Suida & Hesychio exponitur Multus, Magnus, Abundans, Opulentus, Crassus. A Gaza quibusdam locis Crassus redditur. Gellius lib. 7, cap. 13 ait tres characteres esse, id est tria dicendi genera, ἀδρὸν, ἰσχνὸν, μέσον: id est, vt interpretatur, vberẽ, gracilem, mediocrem. Apud Herodotum libro 1, καρπὸς ἀδρὸς exponitur Fruges adultæ. ἀδρὸν δένδρον apud Dioscoridem lib. 1, Crassa arbor, vt Hermolaus: Dura arbor, vt Ruellius: speciosa & fortis, vt Marcellus interpretatur. adnotans ἀδρὸν significare ἀστραφὲς, id est pingue & feliciter nutritum, ex eóque, cum decore validum & forte. Sumit autem Marcellus hanc expositionem ab Hesychio, qui ἀδρότερον comparatiuum ab ἀδρὸς, exponit μᾶλλον, ἀστραφέστερον. Apud Plutarchũ ἀδρὸς apertè magnum significat: nam opponitur μικροπρεπῆ, in Lycurgo, διὰ τὸ τοῖς μὲν ἀδροῖς ξύλα φέρειν, τοῖς δὲ μικροπρεπεῖς λάχανα. Sed & apud Athenæum copulantur μέγας & ἀδρὸς, lib. 6. Idem Plutarchus in Solone πῦρ ἀδρὸν appellat ignem validum. Ælianus apud Suidam ἀδρὸν μισθὸν vocat magnam mercedem, id est amplam. apud Aristophanem autem ἀδρὸς πόλεμος magnum bellum: accipiendo magnum pro acri seu vehementi. Ἀδρόπορος explicatur etiam habitior. & ἀδρότερον διαιτᾶν, liberalius & largius cibare, apud Galenum. Cæterùm ἀδρὸς Etymologus exponit χονδρὸν, deriuãs ab ἥδω, id est Delectonã (inquit) ἡδόμεθα τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς, id est, Delectamur magnis & χονδροῖς. accipit autem χονδρὸν pro crasso, vt opinor. Gallicum nostrũ Dru hinc originem habere existimo.

Ἀδρὸς, ad animum translatum. Athen. 6, μέγας καὶ ἀδρὸς πλὴν ψυχῇ. Isocrates in Panathenaico, τοῖς ἀδροτέροις αὐτῶν καὶ πολὺ βελτίοσι τῶν δικοῦσι. Sed & quum dicitur χαρακτὴρ ἀδρὸς, character vber, (Gell. interpr.) est metaphora ad res ad animum pertinentes.

C. Ἀδρόβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Plenas glebas habens, seu crassas, aut grandes. ἀδρόβωλον de thure vel bdellio apud Dioscoridẽ. Ex ἀδρὸς & βῶλος. Huic opponitur μικρόβωλος.

C. Ἀδρομερὴς, οῦς, ὁ καὶ ἡ, Crassis particulis constans, Crassio rem substantiam habens. De pane, Galenus, ὁ δὲ πυρὸς ἄρτος, ἀδρομερέστερος. De vino Dioscorides, ὁ δὲ Ἀλεξανδρινὸς ἀδρομερέστερος τοῦ Φαλέρνου. Huic opponitur λεπτομερὴς. Fit autẽ ἀδρομερὴς, ex ἀδρὸς & μέρος: vt λεπτομερὴς, ex λεπτὸς & μέρος.

C. Ἀδροχῶροι, Qui vberem regionem vel vberes regiones habitant. Hes. ex ἀδρὸς & χώρα.

Ἀδρότης, ητος, ἡ, Magnitudo, Robur, Hes. Proceritas, Suidã. Exponitur etiam Crassitudo, Abundãtia. Homerus Il. ω, de anima loquens discedente de corpore, — λιποῦσ' ἀδρότητα καὶ ἡβην. sed in aliis exemplaribus legitur ἀνδροτητα, & hanc lectionem agnoscit Eustathius. Vide igitur in Ἀνήρ. Constantinus Lascaris hanc vocem in vltima tradit acui, ἀδροτής, ῆτος.

Ἀδροσύνη, ης, ἡ, Idẽ quod ἀδρότης. vt ab ἀβρὸς dicitur ἀβρότης & ἀβροσύνη. sed vt ἀβροσύνη magis est poeticum quã ἀβρότης, ita ἀδροσύνη magis poeticum quàm ἀδρότης. Hesiodus in Ergois, Ὧδε κεν ἀδροσύνῃ τε τε χρυσῷ τε νοήσειε ἔσχε. Id est præ vbertate, præ copia, præ densitate.

¶ Ἀδρυνω, F. υνῶ, Crassum reddo. In iustã magnitudinem vel crassitudinem cõsummo, In plenum augeo, Gazæ. Theophrastus De causis pl. 4, ἀδρύνει τὴν ὅλκας, reddit crassiores. Aliquando ἀδρυνω neutrum est, & idem valet quod ἀδρυνόομαι. vt apud eundem, ὥστε μὴ τὴν ἀδρυνῶσαν τὸν καρπὸν, ἀλλὰ μέχρι αὐξήσαι, μόνον ἀφικνεῖσθαι, id est proficere, vt Gaza vertit.

Ἀδρυνόμαι, Passiuum, Crassesco, Crassus fio, Iustã crassitudinem aut magnitudinem acquiro, aut Ad iustam crassitudinem peruenio, Turgesco, Grãdesco. Hesych. ἀδρυνθέντες exponit μεγαλυνθέντες. Herod. 1, ἀρξάμενον μικρὸν τι ἐκ τοῦ πατρὸς ἀδρύνεται τὸ λήϊον. Sic apud Nicandrum Theriacis, Τὴν μὲν, ὁ δ' ἀδρύνῃσι, ἑρωτύπῃσιν βατήσας. Κόλαντες, &c.

Ἀδρυνσις, εως, ἡ, Crassatio. Apud Aristotelem & Theophr. Maturitas, Perfectio fructuum.

¶ Ἀδρύω, ύσω. F. ύσω. P. υκα, Ad maturitatem vigorémque perduco. Vnde passiuum Ἀδρύομαι, ύομαι, Ad maturitatem peruenio, Adolesco. Plato Pol. 6, τοῦ δὲ σωμάτων ἐν ᾧ βλαστάνει τε καὶ ἀδρύεται, οὐ μάλα ὀλίγον μέλει αὐτῷ.

¶ Ἀδρέω, ήσω. F. ήσω. P. ηκα, Idem quod ἀδρυω. Nonnunquam & neutraliter ponitur, sicut ἀδρυῶ pro ἀδρυόομαι. vnde apud Dioscoridem ἡδρηκὼς, Adultus. Maturus factus.

Ἀδρησις, εως, ἡ, Maturitas, apud Basilium.

ΑΘΛΟΣ,

ου, ὁ, Certamen. Herodot. 1, ὀλίγον τε λείπεσθαι τῶν δὲ τοῦ Περσέων τὸν τοσοῦτον ἄεθλον. Homerus Odyss. θ, Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντες ἐπερφήσαντο φέρεν' ἄεθλοις. Etymol. ait significare etiam locum certaminis. Sic ἀγὼν & pro certamine & pro loco certaminis poni diximus autea. ‖ Ἄεθλος, Labor. vt ἄεθλοι Vlyssis, Od. α. Vbi Eustathius ait ἀέθλους appellari honorificè ab Homero Vlyssis labores, tanquam certantis aduersus fortunam: aut simpliciter vocari labores: & ἀέθλους dici quasi οὓς οὐκ αὐτὸς ἐθέλοι, quos quis nolit. vt videlicet sit ex α priuatiuo & verbo ἐθέλειν conflata hæc vox. At Etymol. ἄεθλον (in neutro genere pro præmio certaminis) vult ex ἐθέλειν esse compositum & α epitatico: vt sit ἄεθλον quasi quod quis valde velit & cupiat, τὸ παῦν ἐθέλειν. Idem ponit & aliam etymologiam: vt videlicet à τλῶ id est tolero factum sit τλόν, & α præfixo ἄτλον: mutato τιν θ, ἄθλον. quam posteriorem etymologiam tenendo, necesse foret dicere ex ἄθλον factum esse ἄεθλον, non contrà, sequendo autem alterã, vt ἄεθλον sit quasi τὸ παῦν θελητὸν, contrà ἄθλον ex ἄεθλον factum esse dicere

mus. sed ex vtraque cõsequeretur prius nomen impositum fuisse præmio certaminis quàm ipsi certamini. loquitur enim de ἄεθλον & ἆθλον, nõ de ἄεθλος & ἆθλος. Atqui rationi consentaneũ nõ est posterius etymum, vt videlicet ἆθλον, præmiũ certaminis, dictum sit à tolerando. Ego igitur cõfusa omnia in his duabus posterioribus etymologiis cernens, primam sequor, ab Eustathio duobus locis notatam: sed ita vt illam voci ἄεθλος, non tantùm quum significat laborem, sed & quũ primã significationem habet, pro certamine, accommodandam putem. quotusquisque est enim qui certamen non refugiat?

Ἄεθλον, ου, τὸ, Præmium certaminis de quo reportata est victoria. Il. ψ, Νικῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα λέβητά τε τρίπαδάς τε. Theocr. Idyll. η, Χρήσδεις δ' ὧν ἐσσεῖ; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον,

Ἄεθλον pro ἄεθλος videtur vsurpasse Diotimus in Anthol. Epigr. hoc in versu, Τὰν ἤλασαν ἐς ἄεθλα παλαι, ἤτκισε κρατιαῖς. nisi fortè posuerit quod consequitur pro eo quod præcedit, id est præmium certaminis pro certamine. In eodem libro ἄεθλα pro ἄεθλοι, id est labores, hoc versu, Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

C. Ἀεθλοθέτης, ου, ὁ, Qui præmium certaminis statuit. Compositum ex ἄεθλον, & θέτης, quod in compositione positorem significat. Vide infrà ἀθλοθέτης.

C. Ἀεθλοφόρος, ου, ὁ, Præmiũ certaminis ferẽs, Victor in certamine. Herodot. 1, ἀεθλοφόροι ἀμφότεροι ὁμοίως ἦσαν. Dicitur etiam equus ἀεθλοφόρος, siue ἀθλοφόρος: vt Iliad. χ, circa principium, Σθυάλιος οἵς δ' ἵππος ἀεθλοφόρος. At Iliad. ι, — δώδεκα δ' ἵππους Πηρείς, ἀθλοφόρους, οἱ ἀέθλια ποσὶν ἄροντο.

Ἀεθλοσύνη, ης, ἡ, Certamen, Certatio. Item κακοπάθεια, Miseria. Ab Hesychio exponitur ἀγωνία.

Ἀέθλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Præmiũ reportans, ἀεθλοφόρος. de homine & de equo dicitur. Callimachus hymno in Delum, — ἁ μὲν ἵππον ἀέθλιον ἀμφιβέβηκας. Archias, Ὀν Φοῖβου χρησμῳδὸς ἀέθλιον ἔστεφε Πυθώ. Potest & ἀέθλιος ἵππος intelligi simpliciter ἀγωνιστὴς, certator equus, aptus ad certamen: vt deriuetur ab ἄεθλος. & ita videtur accipi apud Theognin, quũ dicit, Ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀέθλιος, &c. ‖ At verò ἄθλιος ab ἆθλος miserum significat, vt videbis paulo póst.

Ἀέθλιον, ου, τὸ, Idem quod ἄεθλον, Certaminis præmiũ. Il. ι, — δώδεκα δ' ἵππους Πηρείς, ἀθλοφόρους, οἱ ἀέθλια ποσὶν ἄροντο. Il. χ, — ἅτε ποσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν. Dicitur autẽ ἀέθλιον ab ἄεθλον, vt ἴχνιον ab ἴχνος, inquit Eustathius: qui alibi admonet non esse diminutiuum, sed denominatiuum siue deriuatiuum ab ἄεθλον.

¶ Ἀεθλεύω. F. σω. P. κα, Certo, Dimico, Pugno. Il. η, Ἀλλ' οὐγ' ἀεθλεύειν τρεσκαλίζετο.

Ἀεθλεύειν, Mala perferre, Mala tolerare, Malis exercери. κακοπαθεῖν Eustathius exponit hoc in loco, Il. ω, Ἀεθλεύων τρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου. Ita enim legitur in vulg. edit. Vide Ἀθλεύω.

Ἀεθλευτὴρ, ῆρος, ὁ, Certator, qui in prosa oratione dicitur ἀθλητὴς, Athleta.

¶ Ἀεθλέω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα. Idem quod ἀθλεύω. Herodot. 1, συνεχέως ἀεὶ κακῶς ἀέθλιον πρὸς τοὺς Τεγεήτας, pugnabãt aduersus Tegeatas.

Ἀεθλητὴρ, ῆρος, ὁ, Idem quod ἀεθλευτήρ.

Ἆθλος, ου, ὁ, Certamen. Idem quod ἄεθλος, ex quo etiã fit, crasi literarũ α & ε. vt ex αἰέδω fit ἄδω. Ἆθλοι Πυθικοὶ, Soph. in Electra: certamina Pythica. Ἆθλοι Ἡρακλέους, qui à Latinis dicũtur Herculis labores. Isocr. ad Philippum, ἄλλοι δ' αὐδρείαν Ἡρακλέους ὑμνοῦσιν καὶ τοὺς ἆθλους ἀπαριθμοῦντες διαπλοῦσι. Apud Eusebiũ in Præp. Euãgelica, αὐδρὶ δὲ θρυόεντι ὦ Ἡρακλεῖ Εὐρυσθεὺς ὁ τῆς Βασιλείας ἔχων τῆς Ἀργείας τρεσπτῆς ἄθλους πελέσαι δώδεκα. Dicitur & de quouis labore, seu laborioso negotio. vt Plutar. in Camillo, ἔστι τοῦτο τὸν ἆθλον ἐκεῖσε. ‖ Apud Lucianum in Iudicio dearum τὸν ἆθλον pro τὸ ἆθλον ponitur, aut, (quod potius credo) malè legitur.

Ἆθλον, ου, τὸ, Certaminis præmium, quod videlicet victori datur. Xenophon Pæd. 1, καὶ οὕτω τὰ τοῦ πολέμου ἀγαθὰ παῦτα τοῖς νικῶσιν ἀεὶ ἆθλα τρόκειται. Idem Hell. η, ἆθλον & νικητήριον pro eodẽ ponit. Nec verò pro certaminis duntaxat vsurpatur, sed & pro cuiusuis egregii facinoris præmio. Thucyd. 2, οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμῶνται τοῖς τρεσήκοσιν ἆθλοις ἀρετῆς. Id est, Strenui autẽ decorabuntur præmiis virtutis quæ eos decebunt. Apud Thucydidem scholiastes ἆθλα exponit κέρδη, id est lucra, hoc loco libri 3, τὰ δὲ κενὰ λόγῳ θεραπεύοντες, ἆθλα ἐπιοῦσιν. ‖ In malam partem etiam vsurpatur ἆθλον pro præmio seu mercede alicuius sceleris, id est pœna: vt apud Lysiam, οἱ γὰρ τοιαῦτα τρεσπράττοντες, ὁρῶντες οἷα τὰ ἆθλα τρεσκεῖται τοῖς τοιούτοις ἁμαρτημάτων, ἥττον εἰς τοὺς ἄλλους ἁμαρτήσουσιν. Id est, Nã qui talia perpetrant, videntes qualis merces delictis huiusmodi proposita sit, minus in alios delinquent.

Ἆθλον pro ἆθλος, id est Labor, Ærumna. Antiphilus in Epigr. — δεινοῦ τ' ἆθλα λέχη πολέμου. id est labores de cennalis belli, siue ærumnas. Potest etiã exponi certamina. Apud Demosth. autẽ ἆθλα τοῦ πολέμου in propria significatione dicũtur belli præmia, id est præmia quæ manent victores in bello.

C. Ἀθλοθέτης, ου, ὁ, Præmii propositor, Præmii statutor: sed propriè præmii certaminis. Qui certamina exhibet præmiis propositis. Munerarius à Valla exponitur, Designator ludorum, ab aliis. Sed genitiuum illum omittendo designatorem simpliciter malim appellare, cum Vlpiano. qui designatores esse ait quos Græci nominant βραβευτά. Videtur autem βραβευτῶν appellatio & ἀθλοθέτας & ἀγωνοθέτας complecti, de quorũ differentia diximus suprà in ἀγωνοθέτης. quãquam, vt Budæus notat, qui præmium proponebant, iidem erant iudices & arbitri: vnde ἀθλοθετῶ significat etiã ἀγωνοθετῶ. Lucianus Ἀναβιοῦσι, Ἐπὶ τῷ οἱ ἀθλοθέται μαστίγων εἰσθῆσαι ἤν τις ὑποκριτὴς Ἀθηναῖος ἢ Ποσειδῶνα ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκὼς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο. μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν. i. Athlothetæ flagris cædere consueuerunt eum histrionem qui Mineruæ aut Neptuni aut Iouis personã repræsentans, actione non decora nec diis digna vtatur. vbi obseruandum est ἀθλοθετῶν significare eum qui sit iudex & arbiter in scenicis etiam certaminibus: nõ seruata illa quam ex grammaticis annotauimus differentia in ἀγωνοθέτης. ‖ Dicitur ἀθλοθέτης & qui quoduis præmiũ proponit (vt & ἀθλοθετῶν generale est) vnde & Dionysius Seruatorem nostrũ ἀθλοθετῶν vocat, vt qui sequentibus se præmium proposuerit, & quidem lucu lentissimum. Fit ἀθλοθέτης ex ἆθλον, & θέτης, id est positor, in compositione, à τίθημι.

Ἀθλοθετέω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα, Præmiũ certatoribus propono, Sum athlotheta, Athlothetæ munus exerceo. Significat & ἀγωνοθετῶ, inquit Bud. Est autem ἀγωνοθετῶ, Sum iudex & arbiter certaminis. quanquã in exemplo quod affert Budæus, nõ verbum ἀθλοθετῶ pro ἀγωνοθετῶ, sed nomen ἀθλοθέτης pro ἀγωνοθέτης vsurpatur. est enim illud exemplum ex loco Luciani petitum, modò citato in ἀθλοθέτης. ‖ Ἀθλοθετῶ, Præmium seu præmia propono, generaliter cuilibet, non certatoribus duntaxat. Athenæus 12, ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἀθλοθετῶν τοῖς τὰ ἡδοναὶ ἀπωγωνιζουσι, Persarum rex præmia proponens iis qui voluptatum ei cognitionem dabant.

Ἀθλοθεσία, ας, ἡ, Præmii propositio, Præmiorum cõstitutio. apud Aristophanem, Ipsum munus & officium athlothetarum, vt ἀγωνοθεσία munus & officium agonothetarum. Dionysius ἀθλοθεσίαν, vt Bud. tradit, vocat vitam Euangelicam ab ipso iudice & athlotheta institutam & propositam. ‖ Ἀθλοθεσίαν aiunt etiã nominari mutuam depositionem vtriusque cõcertantium.

Ἀθλοθετὴρ etiam dicitur pro ἀθλοθέτης: vt ἀθλητὴρ pro ἀθλητής, sicut modò docuimus.

Ἀθλοφόρος vide suprà in Ἀεθλοφόρος.

C. Ἔπαθλον, ου, τὸ, idem quod ἆθλον, Certaminis præmium, quod videlicet accipit victor: vnde & νικητήριον exponitur. Sed accipitur generaliter pro quouis præmio, seu mercede. Herod. lib. 1, νεανίαν πρὸς ὀνόματι Παρίκιον ξυναῖόν τε καὶ ἀκμαῖον πείθουσιν εἰσελθόντα τὸν Κόμμοδον ὑποπνίξαι, μεγάλα δώσειν ἔπαθλα ὑποσχόμενοι.

C. Πεντάεθλον siue Πένταθλον, Quinquertiũ, Quinq; certamina, videlicet πυγμὴ, δρόμος, ἅλμα, δίσκος, πάλη. Herodot.

πένταθλον ἐπασκήσας. Sic Pausanias in Lac.pag.72, οὕτω πένταθλον Ὀλυμπιάσιν ἀτκήσας, ἀπήλθεν νικηθείς. vbi πένταθλον appellat quod dixerat πέντε ἀγῶνας, ambiguo tamẽ vocabulo. Apud Sophoclẽ plurali numero πεντάεθλ' ἃ νομίζεται, perinde acsi separatim πέντε ἄεθλα dixisset.

Πένταθλος, ου, ὁ, Quinquertio, Qui illis quinque certaminibus victor euasit, vel Victor quinque gymnasticorũ certaminum. Quidam, Vir quinque palmarum, vel omnium palmarum: quòd essent tantùm quinque illa solennium certaminum genera. Item, Qui se illis quinque certaminibus exercet. Pausanias Eliacῶν 2, πενταθλοις μὲν ἐν αὐτῷ καθεστήκασιν ἐν δρομεῦσι αἱ μελέαι). ‖Metaphoricè apud Laertium in Democr. pag. 465, καὶ ὡς ἀληθῶς ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ πένταθλος, qui omnes philosophiæ partes complexus est. Bud.

Πενταθλέω, ῶ, Quinq; certaminibus me exerceo, Quinq; generib⁹ certaminum certo. Pausanias Eliacῶν 2, ὃς τὸν Ἠλεῖον Τισαμενὸν πενταθλοῦντα ἐν Ὀλυμπίᾳ κατεπάλαισε. Idem paulo inferius, πρῶτον μὲν δὴ πάντες οἱ παῖδες καὶ ὕστερον πενταφλήσαντες ἐσεκλήθησαν.

¶ Ἀθλεύω. F. σω. P. κα, Certo, Certamen ineo: (vt ἀεθλεύω) apud Apollon. lib. 2. Aliquando significat κακοπαθῶ, id est Mala tolero, Exerceor malis. Sic autẽ fortasse & apud Homerum legendum Il. ω, Ἀθλεύων περὶ ἄνακτι ἀμειλίχῳ, non ἀεθλεύων. sicut idem poeta & ἀεθλοφόρος & ἀφλοφόρος dicit, prout ratio versus poscit.

¶ Ἀφλέω. F. ήσω. P. ηκα. Idẽ quod ἀφλεύω. nã vt ἀεθλεύω & ἀεθλέω in carmine, ita in oratione soluta ἀφλεύω & ἀθλέω pro eodẽ sumũtur: sed illic ἀεθλεύω, hìc contrà ἀθλέω frequentius est, & multa à se deriuata nomina habens, quæ subiungam. Notandum est præterea ἀθλεῖν verbũ id esse à quo athletæ denominati sunt, & quod de illis certantibus dicitur.

Ἄθλημα, ατος, τὸ, Certatio, Certamen. Aliquãdo ipsum certamen athleticum quod certatur, vt Plut. Sympos. 2, de lucta loquens, πυγικώτατον καὶ πανουργότατον τῶν ἀθλημάτων. Aliquando ipsa certandi actio, id est ἄθλησις. ‖Exponitur etiam ἀθλήματα, gesta, apud Aphthoniũ. sed gesta non potest significare simpliciter: verùm cum labore gesta. nam ἀθλεῖ, vt & ἀθλεύειν, diximus significare κακοπαθεῖν. Fit autẽ ἄθλημα ex ἤθλημαι prima præteriti τοῦ ἀθλέομαι.

Ἄθλησις, Ipsa certandi actio, Certatio athletarum, siue exercitatio athletica. à secunda ἤθλησται, vt ἄθλημα à prima ἤθλημαι. Aliquando & de quauis certatione, siue exercitatione, pro ἄσκησις.

Ἀθλητὴς, οῦ, ὁ, Certator, Athleta. nam retinuerunt Latini Græcã vocem. Qui autẽ exponunt ἀθλητὴν pugilẽ, aut luctatorem, pro generali significatione particularem huic nomini tribuunt. neque enim pugilẽ vel luctatorem significat peculiariter, sed ex æquo quemlibet certatorem gymnicũ: adeo vt ἀθλητὴς sit certator gymnicus, i. vel παλαιστὴς, luctator: vel δρομεὺς, cursor: vel πύκτης, pugil: vel δισκοβόλος, disci iaculator: vel ἀλπικὸς, saltus velocitate valens, & de ea cõtendens. Gymnici, inquit Pollux, propriè athletæ dicũtur. ἀθλητὴς ἀξιόνικος γυμνάσιος, Xenoph. Pæd. 1, de quolibet ex illis quinque intelligens. sic Plut. Pericle, ἀθλητὴν νικηφόρον dixit, de quouis. Vbi autem peculiariter de aliquo ex illis quinque dicatur, præcedentia aut sequentia docere solent. vt apud eundem De audiẽdo. τοῖς ἀθλητὰῖς ponitur pro πύκταις id est Pugilibus: quia illis dat ἀμφωτίδας.

Ἀθλητὴς. Qui in quolibet certaminis genere exercitatus est. præsertim genitiuo iunctum. vt ἀθλητὴς πολέμων in loco quem Suidas citat. Philostratus, ἀθλητὴς γὰρ καὶ τύπων ὁ Ἡρακλῆς ἐγένετο, μεγαλοπρεπείᾳ ἐπινικῶν.

Ἀθλητὴρ, ῆρος, ὁ, Idem quod ἀθλητὴς, Certator. sed poeticũ est. Od. θ, — οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας. i. ἀθλων δαημονι, perito certaminum, vt paulo antè dixerat.

Ἀθλητικὸς, ὴ, ὸν, Athleticus, Ad athletas pertinens. vt apud Plutarchum Sympos. 8, ἀθλητικοὶ ἀγῶνες, athlẽtica certamina. Idem Symp. 3, ἀθλητικὰ dicit athletis cõuenientia. ‖Ἀθλητικὴ ἕξις, Athletica corporis habitudo, i. firma & robusta. Sunt qui corpulentã habitudinẽ exponant: sed habitudo hac in significatione ferè adiunctũ habet genitiuũ corporis. dicitur enim habitudo corporis bona: verùm habitudo corporis corpulẽta, durè diceretur. Præterea corpulentum Festus exponit obesum: quo sensu cõuenire huic explicationi nõ potest. Aristoteles Pol. 8, τοῦ μὲν αἱ μάλιστα δοκοῦσαι τῆς πόλεως ὅλης μελεῖσθαι τὴν παῖδων, αἱ μὲν ἀθλητικὴν ἕξιν ἐμποιοῦσιν. Sic Plut. in Fabio ἀθλητικὸν σῶμα dixit firmum ac robustũ corpus. Quanquam & simpliciter alicuius athletæ corpus intelligi potest.

Ἀθλητικῶς, Aduerbium, Athleticè, Athletarũ more. Plutarchus in Apophth. σῶμα γεγυμνασμένον ἐκ ἀθλητικῶς μόνον ἀλλὰ καὶ στρατιωτικῶς. id est, corpus exercitatũ nõ athletico tantùm sed & militari modo. Plautus athleticè valere dixit, pro optima corporis habitudine esse & firmissima: eo sensu quo Aristoteles vocat ἀθλητικὴν ἕξιν, vt modò dictum est. Idem & pugilicè valere dixit pro eodem, à generali videlicet appellatione ad particularem veniens.

¶ Ἄθλιος, ία, ὸν, Miser, Ærumnosus, Malis exercitus. à verbo ἀθλέω, ῶ, quod (vti dictum est) significat nonnunquam κακοπαθῶ, id est Malis exerceor, Malis conflictor. Ita quidem nõnulli. sed rectius cum Eustathio ab ipso nomine ἆθλος, quàm à verbo ex eo formato ἀθλέω, deducetur nomen ἄθλιος, vt ab ἀέθλος fit ἀέθλιος, de quo paulo antè dictum est. Scimus autem ἆθλον significare Laborẽ, Ærumnã. Ἄθλιος vertitur Miser à Cicerone, apud Platonem in Gorgia. nam hæc verba, ἄθλιος ἄρα ἐστὶν ὅδε ὁ Ἀρχέλαος, interpretatur, Miser ergo Archelaus. Isocr. ad Nicoclem copulat ἀθλιωτάτους & δυστυχεστάτους. Xenophon Pæd. 7, ἀθλιώτατον & ἀνδυπάθειαν opponit: accipiens ἀθλιώτατον pro re miserrima. Videtur autem de industria ἀνδυπάθειαν illi opposuisse quasi idem significanti quod κακοπάθεια. Apud Platonem, ἀθλία συμφορὰ. Misera calamitas. Etsi Latinè melius sonaret, Miseranda calamitas.

Ἀθλίως, Aduerb. Miserè, Ærumnosè. ἀθλίως διάκειμαι, Miserè me habeo. Dem. Pro corona, ἀθλίως καὶ κακῶς τῆς στρατηγίας τῆς ὑμετέρων πολεμουμένων.

Ἀθλιότης, ητος, ἡ, Miseria. Vt ἄθλιος & δυστυχὴς copulata ostendimus, ita nonnunquam ἀθλιότης & δυστυχία copulantur.

C. Παναθλιος, Omnino miser, Omnibus modis miser, Miserrimus Soph. Philoct. Sic παναθλία in fœm. Eurip.

Α Ει,

Pro quo dicitur & ἀεὶ & αἰὲν (nam reliqua illa ἀείν, αἴεὲς. αἰί, αἴν, αἰά, αἔε. ἀέες, obsoleta sunt) Aduerbia temporis, Semper, Perpetuó. Xenophon Hell. 3, ἀεὶ ἣν ἐκ δῶρα αὐτῷ, Semper munera ei afferebat. Demosth. contra Midiam, ἀεὶ καὶ παντὶ χρόνῳ θεοῖς ἐχθρὸν καὶ βδελυρόν, semper & vbique diis inuisum & execrabilem. Idem Pro corona, νῦν δὲ οὐ καὶ τότε καὶ νῦν καὶ ἀεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεσθαι τοῦτοις. Et tunc, & nũc, & semper bellum gerere cum his. Notant autem grammatici quidã omnibus temporibus iungi ἀεί. Quãquam Eustathius in hoc versu Iliad. φ, — ὡς ἀεὶ Ἀχαιῶν κιχήσατο κῦμα ῥόοιο, vult κιχήσατο esse pro ἐκιχάνε præterito imperfecto. ‖Θεοὶ ἀεὶ ὄντες, apud Xenophontem Pæd. 1, Dii qui semper sunt, pro Dii immortales. quod ex Homero sumpsit, à quo dicuntur θεοὶ αἰὲν ἐόντες. Aliquãdo ὁ ἀεὶ, subaudito participio ὤν, idem est quod æternus: vt apud Xenophontem ὁ ἀεὶ χρόνος, Æternum tempus. ‖Nõnunquam dicitur ἀεὶ ποτε, pro ἀεὶ simpliciter, vacante videlicet ποτέ. Thucyd. 2, ἀεὶ ποτε πολεμίοις ὄντας. ‖Interdum præfigitur præpositio εἰς, siue ἐς, & dicitur εἰς ἀεὶ pro ἀεὶ simpliciter. Lucian⁹, παῖδα δ' ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλω. Aliquando significat In perpetuũ, & quidẽ vtplurimum hanc significationem habet, iũctum videlicet cum futuro. vt apud Sophoclẽ in Aiace, ἢ τὸν ἐσαεὶ λειπατήσει χρόνον; In quem locum annotat scholiastes futuro iungi solere. Obseruandum autem hìc εἰσαεὶ scriptum coniunctim. nam vtraque inuenitur scriptura, sed frequentius εἰσαεὶ coniunctim, si bene memini.

Ἀεὶ, pro Sine vlla intermissione. Od. β, — δύο δ' ἀεὶ ἔχεν πατρῴια ἔργα. Nam ait Eustathius αἰὲν hìc indicare τὸ συνεχές.

Ἀεὶ dicitur etiam de breui tempore, vt docet Suidas, hæc citãs Homeri verba, — ἔχων κόπιν ἐμμενὲς ἀεί. Citat & Sophoclis hæc verba (quæ sunt ex Œdipode Coloneo) ὡς

neo) ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἐξεπίστασαι. vbi τὸν ἀεὶ βίοτον (id est, Sempiternam vitam, ad verbum) appellat longam senectutem, aut vitam. Sed apud Suidam error est. legitur enim apud eum τῆς ζωῆς, pro ἡ πολὺ ζωὴ, vt ex Sophoclis scholiaste liquet. Eustathius quoque in hunc versum Iliad. ψ, Αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλον, annotat αἰεὶ de breui tempore vsurpari, tum in hoc loco, tum in aliis nonnullis eiusdem poetæ. Sic & εἰσαεὶ in hoc Sophocl. loco, τὸν εἰσαεὶ λειπατήσῃ χρόνον. At Od. φ, — ἐαθέλδω καὶ πτέλδω ἐμμενὲς αἰεί, capitur quidem αἰεὶ pro πολὺν χρόνον, id est longo tempore: sed longum hoc tẽpus perbreue est cũ sempiternitate comparatũ. Sic & Lat. Semper, & Gall. Tousiours Dicitur & ἐς ἀεὶ.

Ἀεὶ interdum Latinè resoluendum per particulam, vt Thuc. καὶ τὰς ἀεὶ πλησιόνας ἐξέπεμπον πρὸς τοὺς ἐναντίους. id est, Et vnamquãque nauẽ, vt instructa fuerat, mittebant. vel, Vt quanque instruxerant. Gall. diceretur, Et à mesure qu'on les equippoit. Vel, Faict à faict qu'on les equippoit. Ex ἀεὶ composita, vt ἀειβλαστὴς, ἀειθαλὴς, ἀεικίνητος, ἀείμνηστος, & alia multa (quæ omnia in indice ordine ponentur) explicata reperies suis singulis locis, vt ἀειβλαστὴς in βλαστέω & ἀειθαλὴς in θάλλω & ita de cæteris. In quibusdam autem compositis amittitur ι, vt in ἀέναος, quod vide in ναάω.

Εἰς ἀεί, vel Εἰσαεὶ, pro In perpetuum, vide paulo antè.

¶ Ἀΐδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sempiternus, Perpetuus, Æternus, vt Cicero interpretatur. Aristoteles, κόσμος ἀΐδιος, mundus æternus. Idem, κινούμενος κίνησιν ἀΐδιον, qui perpetuo mouetur motu. ἀΐδιος δόξα, immortalis gloria, Plut. in Pericle. In quibus exemplis notandum est fœminino genere esse enuntiatum. In vsu est apud poetas etiam: vt apud Hesiodum, Οἱ μὲν ἀΐδιον εἶχον πόνον. ‖Ἀΐδιον pro substantiuo ponitur, & æternitas à Cicerone exponitur, apud Platonem in Timæo, δῆλον ὡς πρὸς τὸ ἀΐδιον ἔβλεπεν, Non igitur dubium quin æternitatem maluerit exequi, vt ipse interpretatur. Hinc ἐξ αἰδίου pro ἐξ αἰδιότητος, Ab æterno, Ab æuo. ἐς ἀΐδιον, In æternum, In æuum. vt ἧς ἐς ἀΐδιον μνήμη λήψεται. ‖Eustathius ait dici ἀΐδιος, quasi ὁ μὴ ἱζων, ἀλλὰ βέβαιος καὶ στάσιμος, (id est, Nõ subsidens, sed firmus & stabilis:) intelligens, opinor, ex α priuatiuo & verbo ἵζω fieri, mutato videlicet ζ in δ, vt in ἕδρα ab ἕζω, & aliis. Non tamen pro firmo & stabili vsurpatur ab autoribus ἀΐδιος, sed pro perpetuo & sempiterno, vti dictũ est, verùm firma stabiliáq; sint necesse est quæ æterna futura sunt. Cæterùm ego contra Eustathii opinionem, ab aduerbio ἀεὶ deriuo ἀΐδιος (vt fit pro ἀείδιος, quod & ipsum apud Hes. inuenitur) ideóque illi subiungo. Sic autem ab ἀεὶ fieri ἀΐδιος, vt Sempiternus à Semper, verisimile est.

Ἀϊδίως, aduerb. Sempiternè, In perpetuum.

Ἀϊδιότης, ητος, ἡ, Æternitas, Perpetuitas. vt apud Aristot. 2 De mundo, ἀϊδιότης τῆς ψυχῆς, æternitas animæ. Ibidẽ, ἀϊδιότης τοῦ κόσμου, æternitas mundi.

C. Συναΐδιος, Coæternus, Vnà æternus: vt Christus à theologis dicitur Patri συναΐδιος. Ab Hesychio exponitur συνυπάρχων.

¶ Αἰὲ, apud poetas pro ἀεὶ, sicut αἰεπὴς pro ἀεπής. Nonnulli tamen ἀεὶ ex αἰεὶ factum esse contendunt, abiecto: sed magis recepta est opinio, præcedere ἀεί. Il. β, — σκῆπτρον πατρῴιον ἄφθιτον αἰεί. Iungitur cum aduerbiis sæpe: vt Iliad. τ, Ἀσκελέως αἰὲν ῥιφεαγενέος. Iliad. ι, — νωλεμὲς αἰεί. Odyss. φ, — ἐμμενὲς αἰέ. Herodotus quoque hoc vtitur vt lib. 1, αἰεὶ ποτε τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέεται, semper eadem lingua vtitur.

Αἰεὶ quoque sua composita habet, vt αἰειγθμέτης, αἰειγαῦται, αἰείφρουρος: quæ vide in nominibus cum quibus aduerbium ipsum compositum est.

Αἰὲν, idem quod præcedentia αἰεὶ & ἀεὶ, & ipsum in vsu apud poetas. vt Odyss. ξ — ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυσρος. Et Iliad. α atque alibi, — θεοὶ αἰὲν ἐόντες, dii qui semper sunt. pro ἀθάνατοι immortales. Sophocles Œdipo Coloneo, λόγος αἰὲν αἰέχει. Vt autem dicitur εἰς vel ἐς ἀεὶ, ita & εἰς vel ἐς αἰὲν dixit Apoll. Rhod. Arg. 2, — ἀρήξειν ἀλλήλοισιν ἐς αἰέν.

Ex Αἰὲν compositum est αἰένυπνος, quod vide in ὕπνος: item αἰέναος pro ἀέναος, quod iv de in ναάω.

Α Ει Δ Ω,

F. σω. P. κα, Cano, Canto, Carmine celebro apud poetas: ex quo fecerunt scriptores prosæ ἄδω, facta contractione, & ι subscripto ipsi ᾱ. Interdum sine casu: vt Odyss. θ, — ὅππῃ θυμὸς ἐπιτρωπᾶσιν ἀείδῃ. Sæpe cum casu, accusatiuo videlicet: vt eodẽ libro, Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν αἵμεν ἀείδεμεν καὶ κλέα ἀνδρῶν. Sic Il. initio, Μῆνιν ἄειδε θεά, Et cũ accusatiuo personæ, Theocrit. Id. in Char. Μ ἄσαι μὲν θεαὶ ἐνὶ, θεοὶς, θεαὶ ἀείδοντι. Itẽ, ἀείδω σοι, Cano tibi, id est in tuam gratiam: Odyssea χ, — ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω. Propriè dicitur de poetis, vt de oratorib⁹ λέγειν. Fit autem ἀείδω ex α epitatico & verbo εἴδω, id est cognosco: quòd rerum multarum cognitio poetis tribueretur. Hinc factum volunt vt proprium sit poetarum ἀείδω, sicut oratorum λέγω.

Ἀοιδὴ, ῆς, ἡ, Cantio, Cantilena, Carmen, vt ἀοιδὴ νεωτάτη, Od. α: & Od. σ, — ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. & Odyss. φ, — φόρμιγγος ὄπωπα, μέρος καὶ ἀοιδῆς. & Odyss. θ, — καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων. Eodem libro, Ὡς ἄρα σὶ τοῦ φρονεῖν θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν. Vbi obseruandum est ex ὕμνος ἀοιδῆς compositũ postea fuisse verbũ ὑμνῳδεῖν, vt θεσπῳδεῖν ex θέσπις ἀοιδὴ: verso videlicet nomine ἀοιδὴ in ᾠδή.

Ἀοιδὴ nonnunquam Fama, φήμη, vt exponũt schol. Græca. Hom. κλέος & ἀοιδὴν copulat, quum dicit, Od. γ, — καί οἱ Ἀχαιοὶ Οἴστισι κλέος οὐρὸν καὶ ἑστιάδοισιν ἀοιδὴν. Odyss. ω, ἀοιδὴν & φῆμιν, quũ dicit, — συγκερὴ δέ τ' ἀοιδὴ Ἐστὶ τ' ἐπ' ἀνθρώπῃς, χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὅπασε Θηλυτέρῃσι μεν αὐξῆ. Hãc autem significationẽ ἀοιδῆς retinet ἀοίδιμος, vt paulo pòst docebo.

Ἀοιδὴ, Incantatio, sed frequentius ἐπαοιδή. & apud Homerum Odysseæ τ, non ἐπ' ἀοιδῇ legendum est (vt in multis editionibus habetur) sed ἐπαοιδῇ vno verbo: quum dicit, — ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν Ἐσχεθον. In prosa dicitur ἐπῳδή.

C. Ἀοιδοπόλος, ου, ὁ, Poeta. ὁ περὶ τὰς ἀοιδὰς πολυμαθὴς, id est, ὁ περὶ τὰς ᾠδὰς ἀσχολούμενος, vt habet Hesychius, Qui versatur circa carmina. Idem valet μουσοπόλος, ex μοῦσα & πολέω: vt illud ex ἀοιδὴ & πολέω. Eustathius & Hesychius ὀνειροπόλος (quod ab eadem est origine) exponunt ὁ περὶ τὰς ὀνείρους πολυμαθὴς, id est, Qui circa somnia versatur & voluitur. accipiendo versatur, passiuè. Quod si esset, ὁ τοὺς ὀνείρους πολῶν significaret Qui versat & volutat somnia. Ac videri possit hoc nomen exprimere voluisse poeta (Properti⁹, si bene memini) quum dicit, Quæ mea non decies somnia versat anus? Sic igitur ἀοιδοπόλος esset qui versat carmina. Hesychi⁹ autem quum exponit, ὁ περὶ τὰς ᾠδὰς ἀσχολούμενος, intelligit Qui versatur circa carmina: vt dicimur Latinè Versari circa negotium aliquod, vel in aliquo negotio.

Ἀοιδὸς, οῦ, ὁ, Cantor. ἀοιδοὶ καὶ κιθαρῳδοὶ sunt à Musis & Apolline, inquit in Theog. Hesiodus. Od. ψ, Αὐτὰρ θεῖος ἀοιδὸς ἔχων φόρμιγγα λίγειαν. & Od. θ, Μῶν' ἄρ' ἀοιδὸν αἵμεν ἀείδεμεν καὶ κλέα ἀνδρῶν.

Ἀοιδὸς, Poeta. Apoll. Argon. 1, οἱ πρόσθεν ἀοιδοὶ, Antiqui poetæ, superiorum temporum poetæ.

Ἀοιδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Adiectiuum nomen, Canorus, de auibus: vt in prosa dicuntur ᾠδικοὶ & ᾠδοὶ. Hesiodus in Ergois, Τῇ δ' ἐς ἥσ' αὐλῇ τὰρ ἄγχι καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν. verba sunt accipitris ad ἀηδόνα, id est luscíniam. id est, Vadis quà mihi libeat te ducere, quanuis canoram: vel, vt alii cantricem seu cantatricem. Callimachus hymno in Delum vsus est superlatiuo, Μουσάων ὄρνιθες ἀοιδόπαται πτερόεσσαι, id est maximè canoræ inter aues. Et in illo quoque Hesiodi loco ἀοιδὸν malim exponere Canoram, quòd luscíniæ optimè conueniat hoc epithetum, & videatur Hesiodus, ἀηδόνα appellans ἀοιδὸν, ad ipsius nominis etymologiam allusisse.

Ἀοιδὸς, Celeber, Magni nominis. nam ἀοιδοὶ Hesychius exponit περιβόητοι, ὀνομαστοί. Igitur & in hac significatione ἀοιδὸς adiectiuum nomẽ erit, idẽ valẽs quod ἀοίδιμος.

Ἀοιδὸς in vulgar. lexicis exponitur etiam philosoph⁹. quæ interpretatio nata est ex eo quod tradit Athenæus, apud veteres ἀοιδοὺς aliquid habuisse commune cum philosophis, præsertim quod ad temperantiam attinet. Aut huic interpretationi occasionem præbuit quod ait Eust. ἀοιδὸν Clytemnestræ custodẽ apud Hom.

nonnullos accepisse pro philosopho, vt qui à musis omnium rerum cognitione instructus esset. Sed nequaquam putandum est tamen ἀοιδὸν generaliter pro philosopho vsurpari.

Ἀοιδός, οῦ, ὁ, Eunuchus, inquit Hes. Ἀοιδὸν (inquit Eust.) nonnulli apud Hom. sinistrè intellexerunt dici eunuchum: videlicet ἀοιδὸν quasi non habentem αἰδδία, i. verenda. Hæc Eust. Sed hanc sequendo significationem nō ab ἄδω deriuaretur hoc nomen, sed ab ᾠδὴ: vnde & ᾠδεῖον.

Ἀοιδοσύνη, ης, ἡ, Idem quod ἀοιδή.

Ἀοίδιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Decātatus, Carminibus celebratus, vel celeber. vt nomen reddatur nomine, potius quàm participio. Sed accipitur generaliter pro eo qui quouismodò celebratur, vel celebris factus est: & cuius clarum est nomen. ET tam de re quàm de persona dicitur. vt apud Plut. ἀοιδιμώτατον ἔργον, factum celeberrimum. ‖ Apud Hom. in malā partem vsurpatur ἀοίδιμος, Il. ζ, Ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι. i. famosi. Sic & nobilis apud Latinos in vtranque partem sonat.

Ἀοιδίαω, ῶ, Idem quod ἀείδω, Od. κ, Κάλον ἀοιδιάει. — & Od. ε, — ἡ δ' ἔνδον ἀοιδίουσ' ὀπὶ καλῇ.

Ἄδ Ω, F. ᾄσω, & ᾄσομαι. P. ᾖκα. Ex ἀείδω factum (quod retinuerūt poetæ) vnde & α habet ι subscriptum. Significat Cāto, Cano. Lucianus, ὦ Ἀπόλλων κιθαρίζοντι τῇ τῶν μούσων ἀδούσας, Apollini citharam pulsanti, aut musis canentibus. ἄδειν πρὸς αὐλὸν, canere ad tibiam, apud Athenæum, lib. 4. ‖ Item cum accusatiuo, nonnunquam pro Cano: interdum verò pro Decanto, id est celebro. ἄδειν τὰ ἐλεγεῖα, apud Demosth. Cantare elegos versus. Sic Plut. Sympos. 9, ἅπαντος ᾖδε τὰ πρόσφατα τοῦ ἔργου. vbi ἔργον significat libri Hesiodi qui inscribitur ἔργα. Sic ἄδειν ἐγκώμιον. Aristoph. in Nub. Canere carmen de laudibus alicuius. Pro celebro autem in passiua præsertim voce ponitur. vt Luc. in Somnio, ὁρᾷς τὸν Σωκράτη ὡς ᾄδεται ὑπὸ πάντων ἄδεται; Sic apud Gregorium ᾠδόμενον & μνημονευόμενον pro eodē. Propriè autē ἄδεσθαι dicitur quod à poetis celebratur, & quod versibus decantatur. vt apud Pausaniam in Corinth. de Atreo, καὶ τὸ Θυέστου παιδὸν σφαγὰς καὶ τὰ ἀδόμενα δεῖπνα ἐξεγράσατο.

Ἄδειν dicuntur etiam galli gallinacei. vnde & πρὶν ἀλεκτρυόνων ᾠδαὶ dicunt Græci Circa gallicinium. id est circa id tempus quo galli solent cantare. Latini quoq; cantum dant gallo. Ouid. Iam dederat cantus lucis præ nuntius ales.

Ἄσεον, Aduerb. positionis, Canere oportet, Canēdum est. Aristoph. Nub. ἀσεόν ἐστι κώμου.

Ἆσμα, τος, τὸ, Canticum, Cantio, Cantilena, Carmen. vt ἆσμα ἐρωτικὸν, Luciano, Cātilena amatoria, αἱ ᾠδαὶ ἀσμῷ πιπτοῦσαι, Dem. μαχθηρὰν ἀσμάτων πιπτοῦσαν, Athen. 14. ἄδειν ἆσμα, vt Latinè Canere cantilenam. Plut. in Pericle, πολλοὶ δὲ ᾔδον ἄσματα καὶ σκώμματα. Non solùm autem ἆσμα dicitur ἄδεσθαι, sed & αὐλεῖσθαι, & κιθαρίζεσθαι ab Aristot. vt etiam modò citaui ex Athenæo, ἄδειν πρὸς αὐλόν. Fit ab ᾄσομαι prima præteriti τοῦ ἄδομαι. vt ἀσεόν aduerb. proximè præcedens à tertia ᾄσομαι.

Ἄσμα Suid. ait significare etiam δίασμα: sed tū ab ἄπειν videtur existimasse deduci: quod pro δίψαν ait à Sophrone vsurpari.

Ἀσμάτιον, ου, τὸ, Dimin. Cantiuncula.

Ἀσματοκάμπης, ου, ὁ, vide in κάμπη.

Ἀσματοποιός, οῦ, ὁ, Cantilenas faciens, Cantilenarū seu canticorum artifex. Athen. 14, ὁ γοῦν Ὀδυσσεὺς πρὸς τοῖς Φαίακων ἀσματοποιοῖς. Ex ἆσμα & ποιέω.

¶ ὨΙδή, ῆς, ἡ, Carmen, Cantio, Cantilena. Idē quod ᾆσμα. ᾠδαὶ Dion. Hal. interpr. carmina. ait enim Arch. 1, p. 20 edit. paternæ, παῖς μὲν γὰρ ᾠδὰς καλοῦσι Ῥωμαῖοι κάρμινα. Xenoph. Pæd. 1, διδάσκαλος εἶχεν καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν ᾠδαῖς. Ath. 14, ἐπεὶ γὰρ αἱ καπυρωτέραι ᾠδαὶ ἀσκεῖσθαι μᾶλλον τοῦ ἔσω κοσμοῦσιν, οἷαί εἰσιν αἱ Λοκρίαι καλούμεναι. Dicuntur & ᾠδαὶ ἀλεκτρυόνων, galloru cantus: vt paulo antè dixi in Ἄδω.

ὨΙδός, οῦ, ὁ, Cantor. Plato De leg. 7, ποιᾷ Διονύσου ἐξικοντιστὴς ᾠδοῖς. Idē in Phædro, de cicadis loquens, οἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ᾠδοί, quæ super capita nostra canunt.

Ab ᾠδὸς Compositum κιθαρῳδὸς (à quo verbum κιθαρῳδέω) vide in κιθάρα, itidem λυρῳδὸς in λύρα, & ὑμνῳδὸς

in ὕμνος: sic τραγῳδὸς, &c. in τράγος, vt κωμῳδὸς, &c. in κῶμος. Sic & cætera composita suis locis quære.

ὨΙδὸς dicebatur poculum quod pro scolio (id est cantilenæ genus) dabatur. Tryphon apud Athen. libr. 11.

ὨΙδικός, οῦ, ὁ, Canorus. vt ᾠδικώτερος τῶν κύκνων, apud Lucianū magis canorus cycnis. ‖ ὨΙδικὸς cantandi peritus, mu sices peritus. Athen. 12, ἑταῖραι δὲ ταῖς μὲν ᾠδικαῖς, ταῖς δὲ ὀρχηστικαί. vbi obserua ὀρχηστικαὶ itidem significare saltādi peritas. Apud Plut. quoq; videtur ita sumi ᾠδικός, Symp. 1, ὥσπερ ἅπαντας τοὺς ᾠδικοῖς ἆσαι, ῥητορικοῖς εἰπεῖν.

ὨΙδικῶς, Aduerb. Canorè. Aristot.

ὨΙδεῖον, ου, τὸ, ad verbum, Cātilenariū. Locus (inquit Hes.) in quo rhapsodorū commissiones fiebant, item citharœdorum, priusquam theatrum esset cōstructum. Suidas autem ait, ᾠδεῖον Athenis velut theatrum quod cōstruxit Pericles musicis. vnde & ᾠδεῖον dictus fuit ἀπὸ τοῦ ᾠδῆς. Ibi autē iudicium exercebat is qui ἄρχων appellatur. Mensurabātur etiam ibi farinæ. Aristoph. in Vespis, Οἱ μὲν ἡμῶν οὗτοι ἄρχων, οἱ δὲ πρὸς τοῖς ἕνδεκα, Οἱ δ' ἐν τῷ ᾠδείῳ, δικάζουσ', οἱ δὲ πρὸς τοῖς πυρίοις. vbi schol. Aristoph. ait, ᾠδεῖον locus est formam theatri habens, in quo solēt poetæ sua poemata recitare, antequam in theatro recitent. Nec addit quod apud Suidam habetur, ibi tribunal esse archontis (quod ex hoc Aristoph. loco fortassis collegit) sed subiūgit, perinde esse ac si dixisset Aristoh. In omnibus Atticæ locis inueniūtur iudices. Cæterùm quod Suidas ait mensurari solitas in Odeo farinas, id verò ex Demosthene sumpsit, vt opinor: cuius in oratione πρὸς Φορμίωνα hæc sunt verba, οἱ μὲν ἐν τῷ ἄστει οἰκοῦντες διεμετροῦντο ἄλφιτα ἐν τῷ ᾠδείῳ. Pausanias Atticis, τὸ θέατρον δὲ ὁ καλοῦσιν ᾠδεῖον, αὐδριαῦτες, &c. Id est, Theatri quod appellant Odeum. Plut. De audiendo, μεμνημένον ὡς οὐκ εἰς θέατρον οὐδὲ ᾠδεῖον, ἀλλ' εἰς σχολὴν καὶ διδασκαλεῖον ἀφῖκται. id est, recordantem se nō in theatrum nec odeum, sed in scholam & didascaleum venisse. Idē in Pericle, ᾠδεῖον πολύεδρον καὶ πολύστυλον, id est, Odeum multa sedilia & multas columnas habens. Xen. Hell. 2, ἐξεκάθευδον ὑπὸ καὶ οἱ ἱππεῖς ἐν τῷ ᾠδείῳ, id est, somnum capiebant etiam equites in Odeo.

C. ΑΝτάδω, Contrà cano, Occino. Apud Lucianum, teste Budæo, capitur etiam pro Compono carmen aduersus aliquem. Hesych. αἰντάδεται exponit ὀνειδίζει.

Ἀντῳδή, Cantus quo alteri occinitur, Cantus alteri respōdens. In vulg. lexicis exponitur ex Quintiliano, Canticum alternis modulatum. Apud comicos autem sic vocatur ἀντιῳδή, inquit Suidas.

Ἀντῳδός, Qui cantu mutuò respondet, Qui occinit. Suidas καπήλιον exponit, subiungens ex epigr. αὐτῳδοῖς χείλεσιν. Locus integer est apud eum.

C. ΑΠάδω, In cantu discrepo, Dissono, Sū absonus. quod Gaza vno verbo dicit Absono. Aristot. in Probl. διαφέρει τῶν ἀδόντων οἱ βαρύτερον ἄδοντες τοῦ ὀξὺ ἀδόντων, ἐὰν ἀπάδωσι, μᾶλλον καπάδηλοι γίνονται. Vbi sine casu ponitur. Apud Platonem cum datiuo, De leg. l. 7, δεινὸν γὰρ ὅλῃ τῇ ἁρμονίᾳ ἀπάδειν, ῥυθμῷ ἀρρυθμεῖν. Sic apud Dionys. Areop. pro Discrepo, Dissētio, ἔστι γὰρ οὖν οὐκ ἀπαδούσας αἰωπλάσαι τοῖς οὐρανίοις μορφὰς κἀκ τοῦ ἀπιστοτάτου τῆς ὕλης μερῶν. Idē ἀπεμφαινούσας μορφὰς pro eodē dixit. Iungitur & genitiuo apud Iustinum martyrem, τῆς Ὀρφέως ἀπάδει ποιήσεως, Ab Orphei poesi discrepat, vel dissentit. Plut. in Lycurgo præpositioni πρὸς iungit habenti accusatiuū, ἀπαδούσας πρὸς τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν, ὥς φησιν ἁρμονίαν. Apud Lucianum autem ἐν εἰκόσιν ἀπάδων sine casu ponitur pro Abhorrens, ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν πνὰ σωθεῖς οὐκ ἀπάδουσαν ἀπῴκήσεται. Hes. Itidem ἀπάδοντα exponit ἀλλότρια, id est Aliena, Abhorrentia.

Ἀπάδω citatur ex Aristotele & in illa significatione, in Problematis, Διὰ τί ὅτι τὸ ὀξὺ ἀπάδουσιν οἱ πλεῖστοι, id est, Cur plurimi in acuti cantū desinunt. Vel, vt Gaza interpretatur, Cur in acutum magna ex parte vox aberrare consueuit. Sed enim ἐπάδουσιν in vulgatis exemplaribus legitur, non ἀπάδουσιν. Licet videatur desinentia (vt ita loquar) aptius præpositione ἀπὸ quàm ὅτι significari.

Ἀπῳδός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Absonus, Dissonus. Item Abhorrens. Suidæ melos ἀπῳδὸν est τὸ τῆς ᾠδῆς ἀλλότριον. Item τὸ μὴ

ἀρέσκον, quod non placet. Item ἀπῳδὸς is dicitur qui est κακόφωνος, id est, malum sonum edit. Adnotant præterea quidam ἀπῳδὸν dictum cantum gallorum immaturum. Ab hoc nomine fit verbum ἀπῳδέω, δῶ, idē valēs quod ἀπάδω.

C. Διάδω, itidem pro ἀπάδω, Dissono. vt Heracl. apud Aristotelem, συμφωνίας συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, σωφρόνων καὶ διάφορον.

C. ΕΞάδω, Excanto, i. Incantatione libero, Carmine obligatum alio carmine soluo. (in qua significatione opponitur τῷ ἐπάδω) Itē, Incantationibus siue cantibus eiicio aut expello. Luc. τί δὲ πρὸς πύπυρφῆς ἐστι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάττοντες τῷ δεῦρο, ὅτου σκῶρ ἐξάδοντες καὶ τὰ φάσματα; Εξάδω, Percanto, Decanto, vt exponit Bud. in hoc Plut. loco in Symp. vbi de Arione loquēs, scribit, ἐξάσας δὲ καὶ παρὰ βίῳ πελθεῖν, καὶ μὴ φθονεῖν κατὰ τὸν τῶν κύκνων ἀγῶνα. Idem hunc locum Platonis affert, in Phædro, οἱ τῶν κύκνων καταφθόδοντες, καὶ φασὶ αὐτοὺς θρηνοῦντας τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξάδειν. id est (inquit) Occinere, vel Canere. suprà enim ἄδειν dixerat.

C. ΕΠάδω (& poeticè Ἐπαείδω) Accino. Luc. in fine dialogi Plutonis, Menippi, & Croesi, ἐγὼ δὲ τὸν Γνῶθι σαυτὸν πολλάκις σωείρων, ἐπάσομαι ὑμῖν. ὥστε πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα οἰμωγάς ἐπάδοιμον. Sic apud Xen. ἀ μὲν αἱ Σειρῆνες ἐπῴδουν τῷ Ὀδυσσεῖ, ἤκουσας Ὁμήρου. Idem, ἀλλὰ τοῖς ἐπ' ἀρετῇ φιλοπονοῦσι ἐπῴδουσι αἱ Σειρῆνες ἐπῴδουν. Apud eundem ἐπῳδὰς ἐπάδειν τινί. Plut. in Romulo dixit τὸν Ὑμέναιον ἐπάδουσι τοῖς γάμοις pro Cantando inuocant. Apud Plat. in Theæteto ἐπάδουσι μαῖαι, Incantationibus vtentes, & (vt Camer. exponit) Carminibus lenientes dolores, atque accelerantes partum grauidarum mulierum. ‖ Ἐπάδειν, Incantare. Chrysost. κἂν μυρίακις ἡμῶν ἐπάδῃ τὰ ἀκεά. Qua in signif. ἐπάδειν & ἐξάδειν proximè præcedens opponuntur. ET pass. Ἐπάδομαι, Incantor, Carmine illicior, vt ὥστε μὴ ἀπεῖναι ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ἐπαδόμενοι.

Ἐπάδω σοι τοῦτο, pro Inculco tibi hoc, Bud ex Plat. 298 & 351. Et pag. 266 pro Admoneo frequenter & insto adhortando, vt vult idē. Sic & Gall. dicitur, *Ie luy chante tous les iours ceste lecon*, pro Quotidie hoc præceptum illi inculco, vel hanc admonitionē. In Phædro autē præfixit particulā ὥς ὅτι, p. 61, ὦ χρὴ τὰ τοιαῦτα ὥς ὅτι ἐπάδειν ἑαυτῷ.

Ἐπασμα, pro ἐπῳδή, Incantamentum Greg. μὴ κλείσῃς τὰ ὦτα ὡς ἀσὶς πρὸς τὰ ἐπάσματα. Idē alibi, de baptismo, οὐδὲν δεῖ σοι πρὸς ἀμμάτων καὶ ἐπασμάτων οἷς ὁ πονηρὸς σωφρόνει τὴν καθαρσεῖ σφραγίδη. Vocantur item ἐπάσματα cātilenæ quales pueris nutrices canunt. In vulg. lex.

Ἐπῳδή, (& apud poetas Ἐποιδή, & Ἐπαοιδία) Incātatio, (Cic. Cantio, & Gell Incentio) Incantamentum. Carmen ad amoliendum aliquid noxium, vel simpliciter Carmen. Od. τ, — ἐπαοιδὴ δ' ἄρα κελαινὸν Ἐρεβεννὸν. vbi Eustath. ἐπαοιδὴ scribit πρόσωπον esse τῆς ἐπῳδῆς. Hes. ἐπαοιδίαν exponit φαρμακείαν & γοητείαν. Soph. Aiace, — οὐ πρὸς ἰατρὸν σοφὸν θορεῖν ἐπῳδαὶ πρὸς πυρὸν πτήματι. Vbi notādum est sicut & in illo Homeri loco, ἐπῳδεῖν pro medicina adhiberi. Polyb. apud Suid. πάσης ἐπῳδῆς καὶ γοητείας καὶ πρὸς ἁμάματος πίστιν ἐλάμβανον. Et οἱ περὶ τὰς ἐπῳδὰς, professores artis incantamentorum. Chrysost. De off. episc. αὐτῆς μόνης ἐπῳδαὶ, matris blanditiæ, quæ videlicet illiciunt sicut incantamenta.

Ἐπῳδή, versus intercalaris, qui & ὑπομελῴδημα, & πρόσφαμα, vt scribit schol. Theocr. apud quē talis est versus Idyll. 1, Ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς. Apud Virgilium autem talis hic, Incipe Mænalios mecū mea tibia versus. & hic, Ducite ab vrbe domum mea carmina, ducite Daphnim. Gall. *Le refrein de la balade*. In lyricis autē versibus post στροφὴν & ἀντιστροφὴν accinitur ἐπῳδή.

Ἐπῳδίον, ab ἐπῳδή, forma diminutiui, Quod odæ accinitur: vt ἐφύμνιον, quod hymno. Vulgò versiculum vocāt, Bud. ann. in Epist.

Ἐπῳδός, Incantator. Eurip. Hippolyto, Ἆρ' οὐκ ἐπῳδὸς καὶ γόης πέφυκ' ὅδε; vbi animaduerte copulari ἐπῳδὸν, & γόητα, sicut ἐπῳδὴν & γοητείας in Polyb. loco paulò antè citato.

Ἐπῳδός, Lyrici carminis pars, apud Pind. inquit Bud. ‖ Ἐπῳδῶν librum Diomedes & Marius Victorinus aliique veteres grammatici ab Horatio appellatum putant quòd singulis longioribus versibus singuli breuiores

accinātur, qui ἐπῳδοὶ vocantur. Docent enim carminis vnum genus esse in quo versus ita inter se connexi vt alter sine altero audiri nō possit: quorum prior, πρωῳδικὸς. i. præcinens: posterior, ἐπῳδικὸς, quasi succinens, vocatur: vt in elegis lōgus & hexameter, est πρωῳδικός: breuior & pentameter, ἐπῳδικός. ‖ Apud Herm. autē sumitur etiā aliter ἐπῳδός. vt Εὐρέσεων tomo 4, οἱ δέ φασι καὶ τὴν ἐπῳδὸν κῶλον εἶναι, τὸ δὲ ὑποκάτω, κόμμα. Vide ibidem plura.

c. 2. Καππάδω, Incanto. Pla. Gor. 429, πύπτεις ὁκνέων λαμβάνοντες ὥς φασι λέοντας, καὶ καππάδοντές τι καὶ γοητεύοντες, καταδουλούμεθα. Itē, Mulceo vt incantatores solent, sic tamen vt in bonam partem accipiatur nonnunquā, vt apud Greg. 251, ἐγὼ δὲ τὴν λύπης ἀφίωσι τὸ πλεῖστον, καὶ λογικῶς συγγνόοντος, καὶ καππάδων τοῖς λογισμοῖς, i. rationib' mulcens, inquit B. Ego reddere malim (ad exprimendā vim huius verbi) Rationibus tanquā carmine siue carminibus mulcens, aut deliniens. Potest autem & in illo Plat. loco metaphoricè accipi. ‖ Dicitur & καππάδω σοί, pro Cātu te oppugno, vel Cātu expello, vt apud eūdem Gr. p. 231, τὸ τὸ πτόδυμα αὐ πιμφῶα λάβῃ, φαλτῷ ποιεῖ πτόδυματων πυρῶν καππάδοντα. ET Καππάδομαι, pass. vt apud Basil ῥῆμα καππαδόμενον τῇ καρδίᾳ, quod, tanquā delinitorium carmen, cordi accinitur: εἰς τὸ Πρόσεχε σεαυτῷ, 249, τοῦτό σοι τὸ ῥῆμα ὑπὸ τοῦ πατέρος πιεζόμενον ἐν καμίνῳ αὐ γλυκὺ τῇ καρδίᾳ καππαδόμενον.

c. 2. Συνεπάδω, Simul incanto, Vnà cum alio incanto. Et τὸ συνεπάδω, Hoc simul accino.

C. Κατάδω, Occino, Cantu obstrepo, Eurip. Vnde καταδόμενον dixit Luc. pro eo cui cantu obstrepitur, vel pro eo qui cantoribus est comitatus. ‖ Apud Herodotum autē καταιδεῖν ἀνέμου (quod est pro καταδεῖν) pro Incātare ventum, Carminibus afficere mulceréque. Vide B. Comm pag. 1079.

C. Παρᾴδω, vt πρᾴδω σοί, Cano apud te. Od. χ, ἐοῖκα δέ τοι πρᾴδειν Ὡς περ ἠώ. Sed & diuidi etiam possit fortasse & scribi παρ' ᾄδειν.

C. Περᾴδω. Circunquaq; cano. (q. d. Circūcino, ea forma qua dicitur, Accino, Occino) vnde Περᾴδομαι. Plut. κωνωπῶν χορὸν πρᾴδομενον, culicum turba perstrepens.

C. Προσᾴδω, Accino. vt προσᾴδω τοῦ μούσαις, accino musis apud Aristoph. Sic Soph. Philoct. καί μοι προσᾴδετε, mihi accinitis.

Προσῳδός, Qui musicis instrumentis accinit, vt προσῳδία est ἡ μετ' ὀργάνου ᾠδή. Pollux ex Aristoph. προσῳδὸς & μελῳδὸς vt synonyma ponere videtur. Προσῳδὰ ὄργανα, Polluci τὰ κρεμαστὰ (ad differentiam τῶν ἐμπνεομένων) instrumenta musica quæ pulsantur. quia solet illis vox accinere. ‖ Προσῳδὸς, Congruens, Non discrepans. Quasi, Cantu congruens, vel Cantum congruentem habēs (vt Consonus metaph. dicitur à Lat.) apud Plut. Sed frequentius est in hac signif. σύμφωνος.

Προσῳδία, ας, ἡ, Accētus, apud grām. Modulatio quæ syllabis adhibetur. Gell. veteres προσῳδίαν, tū notas vocū, tū moderamēta, tū accētiūculas, tū voculationes appellasse scribit. ‖ Προσῳδίας appellauit Critias (teste Poll.) τὰς πρὸς κιθάραν ᾠδάς, i. Cātus ad citharā, Cātus qui citharæ accinebātur. Hesychio quoq; προσῳδία est μετ' ὀργάνου ᾠδή. Suidæ autē ὕμνος, sicut & προσῳδίον. HINC adiect. Προσῳδιακός, κή, κόν, Ad accētū pertinēs. vt προσῳδιακοὶ κανόνες apud grām. Est præterea προσῳδιακὸς ῥυθμὸς schol. Aristoph. in Nub. qui & ἐνόπλιος. Apud eūdē in Ranas quoddā μέτρον ἀκατάληκτον, vocatur προσῳδιακόν.

Προσῳδίον, Cāticulū quod diis canitur. A Suida exponitur ὕμνος: ab Hes. ᾠδὴ θεῶν ὕμνοι πρὸς τὸ ἔχουσα: ab Etym. autē λιτανεία μετὰ ὕμνων, qui addit τὸ πρὸς τὸ πρόσεστι μετὰ τοῦ τῶν τῶν θεῶν. secundū quā etymologiā scribēdū esset προσῴδιον. quam etiā scripturā habet alibi Suidas: & sanè apud Hesych. quātuis προσῴδιον scribatur per ω, est tamen in ordine alphabetico τὸ προσῴδιον per ο. Sic autem & apud Athenæum scribitur, vt docebo in προσῴδιον.

C. Συνᾴδω, Concino, Consono, Consonum cantum edo. Cui opponitur διᾴδω, vt in illo Heracliti loco qui citatus fuit in διᾴδω. Metaphoricè ponitur pro Consentio, Astipulor. vnde Aristot. συνᾴδειν & διαφωνεῖν opponit, καὶ συνᾴδοντων μὲν τῶν ἔργοις ἀποδεκτέον, διαφωνούντων δὲ

λόγοις ὑποκρίνεσθαι, id est (Bud. interpr.) Et ii probãdi sunt quorum opera dictis consentanea sunt.

Σωφωδός, Concinens, Consonus. Cantus socius. Ælianus apud Suidam, ὁ δὲ ἀλεκτρυὼν σωφωδεῖν ἐπιχειρῶν τῷ ὀρνιθείῳ μέλει, σωφωδόν τε καὶ συμμελὲς αἰαμέλπων ὠδὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπῶν. Lucianus, ὡς καὶ λέσωντες τὰς μούσας σωφωδούς. Apud Aristot. Ethic. 1, σωφωδός, Non absonus, Congruus. Apud Aristophanem, σωφῳδά σοι φροντῶ, pro tibi astipulor, σωφῳδῶ σοι.

Σωφωδία, Concentus, Luc. Icaromenippo. A Suida exponitur ψαλμῳδία. Hesychius autem habet σωφωδεία cum ει, quod exponit συγχορεία.

C. Υπῳδῶ, Succino, quo vtitur Horatius. Pollux, ὡς σοφόδην, ἐπῳδεῖν, ὑπῳδεῖν, σωφῳδεῖν, coniungit, de sonis musicis loquens. Luc. ὡς ἀν ὅτι μισθῷ σωφόντων, ὑπῳδεῖν, & περιῳδεῖν coniunxit, quæ Erasmus reddit Cantillare & garrire.

Composita alia, quæ non ex ᾄδω sed ex eius verbali ᾠδὴ deducta sunt,

Κιθαρῳδός & Κιθαρῳδέω, in κιθάρα, vt Λυρῳδός & Λυρῳδέω in λύρα, & Υμνῳδός atque Υμνῳδέω, in ὕμνος. Itidem Μαγῳδός in μάγος, Μονῳδός & Μονῳδέω, & Μοιῳδία in μόνος. Sic & in cæteris quæ hic posita non fuerint. Sed Ἀρνῳδός & Σπιχῳδός vide in Ῥαψῳδός.

C. Παλινῳδέω, δῶ, Recanto, Horat. Pro quo dicitur prouerbialiter Palinodiam cano. Est παλινῳδεῖν (inquit Eras.) Palinodiam canere, Diuersum ab iis quæ prius dixeris, dicere, atque in contrarium vertere sententiam. Translatum est à Stesichori lyrici poetæ facto, qui quum Helénam carmine vituperasset, & inde oculis orbatus esset palinodiam cecinit, Helenámque prius vituperatam laudauit, atque ita visum recepit. Hactenus Erasmus. quibus addo ex Isocrate, ipsum Stesichori poema παλινῳδίαν vocatum fuisse. Cicero (inquit Bud.) Retexere orationẽ in eodem fermè sensu dixit in Philipp. quo Græci παλινῳδεῖν dicunt. ‖ Luc. metaphoricè vsus est, καὶ παλινῳδῶν ὡς τὸ χεῖρον, de iis qui à virtutib⁹ in vitia collabuntur, velut vitam bene actam retractantes vitiis se dedendo.

Παλινῳδία, Recãtatio. Vel Cãtus priori contrarius (inquit Hes.) vel Sententia priori contraria. In qua expositione ponitur propria, deinde metaphorica significatio. Suidas autem dicit, ἐναντία ᾠδὴ, ἢ τὸ τὰ ἐναντία εἰπεῖν ὅσις ὡσ πέρ οἱς. Sed quum Hes. dicit Sententia priori contraria, possunt & dicta prioribus cõtraria sub hac expositione intelligi, quibus videlicet sententiã nostram aperire soliti sumus. Ponit Suidas & prouerbium ᾀδων παλινῳδίαν canens palinodiã. quod Græcum loquendi genus non adscripsit Erasmus illi Latino. Plut. in Alex. οὕτω δὴ τὸν ἄνδρα ὡς παλινῳδίαν τρατόμενον, πολλὰ παῤῥησάσασθαι κατὰ Μακεδόνων. Plato in fine epist. tertiæ quæ ad Dionysium, εἰς ὁμολογίας, τὸ μετὰ τοῦ τυράννου ἔτι πρὸς τὸν Σπεύσιππον, τὴν παλινῳδίαν αὐτὸ μιμησάμενος, ὃν τῶν ψευδοῦς εἰς τὴν ἀληθῆ λόγον μετάστασιν. Vbi παλινῳδία Stesichori intelligi potest vel eius recantatio de vituperatione Helenæ, vel eius liber qua illa continebatur, ab Isocrate ita vocatus, vt modò dictum est: malo tamen in priore illo sensu accipere. Isocratis locus est in Helenes encomio, vbi de Stesichoro loquens, & narrãs historiam paulo antè memoratam (cuius & Plato meminit) scribit, ἐπειδὴ δὲ γνοὺς τὴν αἰτίαν τῆς συμφορᾶς, τὴν καλουμένην παλινῳδίαν ἐποίησε.

C. Παρῳδέω, δῶ, Canticum vel carmen ad alterius imitationem compono. Sic autem compositũ canticum vel carmen παρῳδὴ & παρῳδία appellatur. vnde παρῳδεῖν exponitur Parodias scribere. Laertius in Bione, ἀφοῖς δὲ τοῦ παρῳδῆσαι, οἷά ἐστιν αὐτοῦ τὰ τοῦτα, Ὦ πέπον Ἀρχέα ψαλληφυές, ὀλβιόπυφε. Eustathius in primum versum Iliadis, ἰστέον δὲ ὅτι Ὁμήρου γράψαντος Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, τινὲς ὕστερον σκωπτικῶς παρῳδήσαντες ἔγραψε, Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύκροτον. Vbi animaduertere quod dicit σκωπτικῶς. hoc enim conuenit cum eo quod Aristoxenus apud Athenæum lib. 14. refert, ex versibus hexametris parodias ioci gratia & ad captandũ risũ fieri solitas: vbi & nomine παρῳδῆ vtitur. ὡς ἔφη (inquit) τῶν Ἑξαμέτρων τινὲς ὅτι τὸ γελοῖον παρὰ δὲ βόρον, οὕτω καὶ τῆς κιθαρῳδίας τοῦ τῆς Οἰνώπας. Ab Athenæo l. 1, citatur Μάρων ὁ παρῳδήσας.

δαῖς. Dicitur tamen παρῳδὴ generalius. Quintil. lib. 9, cap. 2, Incipit esse quodammodo παρῳδή. quod nomen ductum a canticis ad aliorum similitudinem modulatis, abusiuè etiã in versificationis ac sermonum imitatione seruatur. ‖ Hesych. παρῳδεῖν inter cætera vult esse χλευάζειν: quæ significatio referenda est ad id quod modò dixi, ex parodiarum videlicet scriptione risum captari solitum.

Παρῳδός, Parodiarum scriptor, vt Sopater apud Athen. & Matron, cuius etiam opus vocatum παρῳδαὶ ab eo citatur.

Παρῳδία, idẽ quod παρῳδὴ proximè præcedens: vnde παρῳδίαν ποιηταὶ, Athen. lib. 15. & τοὺς παῖς παρῳδίας γράψαντας, ibidem. Παρῳδία est (inquit Camer.) quùm alterius poetæ versus iocosè in aliud argumentũ transferuntur: vt illud ex Alcestide, Χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς; Aristoph. in suas Nebulas transtulit ita, Κλαίοισι πᾶς δὲς, πατέρα δ' οὐ κλαίειν δοκεῖς; Alia exempla affert idem Cam. quæ apud eum videnda relinquo, col. 165, Comm. vtr. linguæ. Est autem hic id genus παρῳδίας cuius meminit Suidas, videlicet quũ verba tragœdiæ ad comœdiam transferuntur, quale esse, inquit, ἄξιον δ' Ἑλλάδι ab Eurip. & ab Aristoph. dictũ. ‖ Est præterea παρῳδία Hermogeni (vbi δεινότητος methodum tradit) ὅταν ὁ λέγων μέρος τοῦ ἔπους, τὸ λοιπὸν παρ' αὐτοῦ πεζῶς ἐρμηνεύσῃ. id est, quũ quis vbi partem aliquam versus protulit, reliquum à se (id est de suo, oratione soluta eloquitur. Dicitur & ἀθροκή, vbi exemplum vide.

Παρῳδικός adiect. Ad parodiam pertinens, Parodiæ formã habens. ‖ Item παρῳδικὰ μέλη apud schol. Aristoph. in Vespis: nisi forte παρῳδικὰ legendum est: vt & ἐξῳδικὰ ibidem scriptum esse constat pro ἐξῳδικὰ, quũ exponat ἄσμα ὅτι τῇ ἐξόδῳ τῶν δράματος ᾄδεται.

C. Περιῳδέω, δῶ, Incantamentis & magica arte circumuenio & obtundo, Budæus ex Luciano, cuius hæc verba citantur in vulgaribus lexicis, ἐπεριῳδήσας τῷ Γοργόνα ἐπαοιδίαις.

C. Ῥαψῳδέω, δῶ (vnde Ῥαψῳδός & Ῥαψῳδία: pro quibus nõ nulli Ῥαβδῳδός & Ῥαβδῳδία scribendũ putauerunt) Carmina contexo, & quasi consuo aut consarcino. nã quũ ῥαψῳδεῖν fit ῥάπτειν ᾠδάς.) ad quod etymum alludens Pindarus rhapsodum vocauit ῥαπῶν ἐπέων ἀοιδὸν) consuendi aut consarcinandi vocabulum hic conuenire existimo, ad declarandam verbi Græci originem. Sed Eustathius ῥαψῳδίας vocari ait ὅτι ἀπὸ τοῦ συνῆκεν τὴν ῥάψῳδίαν, οἷον τὴν ᾠδήν. ego autem existimo ῥαψῳδίας initiò dictas fuisse poemata longiuscula, & quidem hexametris versibus scripta, quòd multos versus veluti consutos haberẽt: postea verò latiorem fuisse datam huic verbo significationem: sic tamen vt de scriptione heroicorum versuum potius dictum sit, & quidem de Homericis etiam interdum peculiariter. vnde etiam peculiariter singuli eius Iliadis & Odysseæ libri ῥαψῳδίαι appellantur. Vide infra Ῥαψῳδία.

Ῥαψῳδῶ, non tantùm pro Carmina contexo & quasi consuo, sed & pro Carminibus decãto, siue celebro: propriè autem, carminibus heroicis & quidem ita contextis. Q. d. Rhapsodia versuum celebro. Aristophanes, ῥαψῳδεῖν ἔσται τοῖς πυδαλείοις τοῖς αἰθρείοις ἐν τῷ πολέμῳ. Lucian⁹ in dial. Achillis & Antilochi, νῦν δὲ σωίημι ἤδη ὡς ἐκείνη μὲν αἰνῶ φελῆς εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οἱ αὖν ῥαψῳδήσουσι, μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοπμία. Æschines autem ῥαψῳδεῖ ἐποιοῦν ἐπαινοῦντες dixit epist. 11. ‖ Interdum etiam significat Carmine heroico perscribo, vel trado, vt apud eũdem Lucianũ, εἰπὸ οὖν μοι εἰ ἀληθῆ ὅτιν ἄρα Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος ὡδὶ ἐμμαρμῴνῃς ἐῤῥαψῳδήκασιν. ‖ Frequentissimè autem vsurpatur ῥαψῳδῶ pro Rhapsodias recito, vel Carmina recito alicuius poetæ, ex eorum videlicet numero qui rhapsodi vocantur. Isoc. in Panath. ῥαψῳδοῦντας τὰ ἐκείνων, de Homeri & aliorum poesi loquens. Et apud Luc. Alexander dicitur Ὅμηρον ῥαψῳδεῖν. Athen. 264, τοὺς δὲ Ἐμπεδοκλέους καθαρμοὺς ἐῤῥαψῴδησεν Ὀλυμπιάσι Κλεοφῶν ὁ ῥαψῳδός. Sed & ipsimet autores sua poemata ῥαψῳδεῖν dicuntur, vt apud Platonem Homerus & Hesiodus, Politicõn 10, pag. 121. Lucianus autem quendam Homeri versus sermoni suo accommodantem, ῥαψῳδεῖν itidem

dicit. nam quum Menippus Philonidi dixisset, Ὦ φιλότης, χρεώ με καταῤῥαψῳ εἰς αἴδαο ψυχῆ χρηστόμυθον Θεσσαλοῦ Τειρεσίαο, (qui versus sunt Homerici) respõdet Philonides, ἐπεὶ ῥαψῳδαίεις. ἢ δὲ αὖ ὅτως ἐμμέτρως ἐῤῥαψῳδεῖς ὡς ἀνδρὰς φίλους. vbi ἐμμέτρως abũdat, quũ in ἐῤῥαψῳδεῖς cõprehendatur. Inuenio ῥαψῳδεῖν nõ solùm de recitatione versuum, sed & de recitatione scriptorũ historicorum dictum. vt apud eundem Lucianũ ὡδὶ ἀν ὅτι τὸ μ. &c. ἰοῦ ἦ ποιητικὸς αὐτὸς ἢ συγγραφικὸς πλούσιος ἢ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτὰ ῥαψῳδῶν, τότε &c. ‖ Item Ῥαψῳδεῖν, Loquaciter aliquid recensere, Oratione redundãti vti, vt inquit Bud. hæc ex Greg. epist. citans, ἡμῖν γε χολὴ μακρότερα τῆς παρούσης ὑποθέσεως ῥαψῳδεῖν. HINC Ῥαψῴδημα, Mendaciũ, Nugæ, Hesychio & Suidæ. Hic verò etiam verbo ῥαψῳδῆσαι similem dat expositionem: ait enim esse τὸ φλυαρῆσαι, aut τὸ ἁπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαλγεῖλαι χωρὶς ἔργου τινός.

Ῥαψῳδός, Carminum contextor & quasi cõsutor, Qui ea poemata quæ rhapsodiæ appellantur, cõponit. Hoc nomine appellatur Hesiodus à Luciano, ὡς δὲ ὑμεῖς φατέ, σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδός. Secundum hanc significationem Sphinx quoque appellata est ῥαψῳδὸς à Sophocle in Œdipode tyrãno, videlicet ἡ ῥάπτουσα τὰς ᾠδάς. Vide pag. 168. ‖ Ῥαψῳδὸς frequentius pro rhapsodiarum recitatore. Budæus ῥαψῳδοὺς interpretatur carminis heroici recitatores, in hoc Platonis loco, De republica 3, οὐδὲ ῥαψῳδοί τε ἅμα καὶ ὑποκριταὶ εἶεν δυνάσται. Ibidem citat ex Athenæo, pag. 223, μετὰ δὲ τοὺς σωματοποιοὺς ἐπεδείξατο ῥαψῳδὸς Ἀλέξις Τραγανῖνος. vbi ῥαψῳδὸν pro acroamate ponit ait. Vocabantur autem ῥαψῳδοὶ, etiã Ὁμηρισταὶ, vt scribit idẽ Athenæus lib. 14. ideo autem fortasse quòd Homeri præsertim recitare versus solerẽt. Quò pertinet expositio quã Suidas & Hesychius dant huic nomini. Cæterùm notandum est ῥαψῳδοὺς dictos non simpliciter qui carmina recitarent, sed qui ea recitarent in publicis conuentibus. Vide Ῥαβδῳδὸς paulo póst.

Ῥαψῳδία, Cõtextura carminum (hexametrorum præsertim) & quasi consarcinatio: de qua lege quæ modò dixi in Ῥαψῳδῶ. Aristoteles De poetica, καθάπερ Χαιρήμων ἐποίησεν ἱππικὸν Κένταυρον, μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων. Idem Rhetoricõn 3, καὶ γὰρ εἰς τὴν τραγικὴν καὶ ῥαψῳδίαν οὐ παρῆλθεν. Athen. 6, λιμῶδες γὰρ ὄντως ἡ ῥαψῳδία. Sunt qui ῥαψῳδίαν propriè dictam putent Homeri poesin, in vnum quasi corpus consutam, quum antea eius membra diuulsa à quibusdam circulatoribus poetis recitarentur: (& citatur ex Luciano ῥαψῳδία τῆς ἰλιάδος, ac testatur Eustathius veteres totam Homeri poesin eo nomine appellasse) sed videmus non solùm totam poesin ita inscribi, sed singulos etiam libros. Quò crediderim respexisse Hesychium quum ῥαψῳδίαν esse dixit μέρος ποιήματος. Quam tamen significationem posteriorẽ esse puto. ‖ Ῥαψῳδία est etiam inanis loquacitas. Vide Suid. & Hes.

c. 2. Ἀπορραψῳδῶ, Verba fundito. Xenophon Pæd. 3, εἰ δέ τινι ἰόντων εἰς μάχην σὺν ὅπλοις, ὃν πύτῳ δ' ὠνήσεται τις ἀπορραψῳδήσας, ὡδὶ χρῆμα ἀγαθοὺς ἄνδρας ποιῆσαι, πάντων ἀνᾷστον εἶναι καὶ μαθεῖν καὶ διδάξαι τὸν μεγίστην τῶν ἀνθρώπων ἀρετήν. Quæ verba, sunt Cyri eleuantis autoritatem imperatoris aduersarum partium, qui dicebatur castrensi oratione suos pulchrè animasse ad prælium, vt inquit Bud. qui etiam exponit hic ἀπορραψῳδεῖν, Verba fundere, Loquitari sophisticè, vel Inaniter multa proloqui.

c. 2. Ἐπιῤῥαψῳδῶ, Recito more eorum qui ῥαψῳδοὶ appellantur. Luc. ὁ μὲν αὐτῶν παρῆνει πονεῖν τὰ πάντα καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναλίσκειν, σωνεχὲς ὅπῤῥαψῳδῶν τὰ πάνδημα ἑκεῖνα τῶ Ἡσίοδου ὡδὶ τῆς ἀρετῆς ἐπι .ι. (Budæo interprete) Carmina illa allegans & velut accinens, vel Carmina illa suis sermonibus accommodans. Ego existimo ὅπῤῥαψῳδῶν esse (vt vis verbi exprimatur) Recitans, velut assuendo ea suis sermonibus. Citatur ex Philone in vulg. lexicis, τὸ ἔπος αὐτοῦ ἐπῤῥαψῳδῶ, pro Carmen in ipsum canebat.

C. Ῥαβδῳδοὶ, pro ῥαψῳδοὶ, & Ῥαβδῳδία pro ῥαψῳδία quidam scribendum putauerunt, quòd in componendis vel recitandis rhapsodiis virgam lauri manu tenerent.

Vide Eustathium pag. 6.

C. Σπιχῳδοὶ, Idem qui & ῥαβδῳδοὶ, Qui inter componendum vel recitandum carmina virgam lauri seu ramum manu tenebant: vt per στίχον intelligamus ῥάβδον. Eustath.

C. Ἀρνῳδοὶ, Sic dicti iidem rhapsodi, vtpote quibus agnus proponeretur præmiũ recitationis versuũ. Eust.

C. Προῳδικός, vide suprà cum Ἐπῳδικὸς in Ἐπῳδός.

Α Ἠ Δ Ὢ Ν, όνος, ἡ, Luscinia. ab ἀείδω, Æolica mutatione diphthongi ει in η. Hesiodus ad etymologiam huius nominis alludens videtur ἀηδόνα vocasse ὅτι θεπικῶς ἀοιδὸν, vt dixi antea in ἀοιδός. Idem eodem loco ἀηδόνα appellat ποικιλόδιρον. Odyss. τ, — χλωρηῒς ἀηδὼν. Lycophron sirenas appellat ἀηδόνας, ὡς καλὸν ἀείδουσας, inquit Eustathius, id est festiuè canentes. ‖ Hesych. ait ἀηδόνα esse tibiarum lingulam, & λωτίνας ἀηδόνας, tibias. Item ἀηδόνα vocari Mineruam à Pamphyliis. Sunt qui ab ἀεὶ & ᾄδω deriuari velint, quòd luscinia sẽper cãtet, vbi semel inceperit. sed lõgè tutius est alterã etymologiam sequi, quam sequendo, & ι subscribi debet ipsi η.

Ἀηδὼ, όος, & οῦς, per contractionem, idem quod ἀηδών. Sophocles in Aiace, Οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς Ἡσῳ δύσμορος. vbi scholiastes ait, η ἀηδὼ, secundum Mitylenæos. & Suidas ait, ἀηδὼν & ἀηδοῦς, vt Σαπφὼ, secundum Mitylenæos. Eustathius quoque nominatiuum ponit ἀηδὼ, vt Λητὼ, vnde reperiri ait ἀηδοῦς genitiuum, & ἀηδοῖ datiuum. In vulg. tamen lexicis Græc. scriptum est ἀηδὼς.

Ἀηδονὶς, Luscíniola, vel Luscinia, vt diminutiui formam habeat, non etiam significationem. Theocritus Idyll. η, -αἴθ' ὅμοιον Μοισόδει Δάφνις τᾶσν ἀηδονίσν. Id est, Si tam vocalis sit Daphnis in sua musica, quàm sunt lusciniæ. Callimachus, Μάτηρ μὲν γοερὰν οἶτον ἀηδονίδων Ἄγε βαρὺ κλαίουσα, in hymno in laud. Pall.

Ἀηδονὶς, Locus vbi canebant, inquit Hesych. addens, καὶ ἐργαστήριον.

Ἀηδονιεύς, έως, ὁ, Idem quod ἀηδών, sed masculina terminatione, quasi dicas Luscinius, aut Lusciniolus. Theocritus, Οἷοι ἀηδονιῆες ἐφιζόμενοι δόνι δένδρων. Videtur esse factum ex ἀηδονὶς.

Ἀηδόνειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad luscíniam pertinens. ἀηδόνειος ᾠδὴ, Luscíniæ cantio, & pro eodem ἀηδόνειον μέλος. Var.

Ἀηδόνος, Hesychius exponit νεοσσὸς, id est Pullus. Nisi fortè legendum est νεοσσοῦ, i. Pulli. vt sit ἀηδόνος genitiuus quem exponat itidem per genitiuum. Eodem nomine vocari ait pudendum muliebre ab Archilocho.

Α Ἴ Ζ Ω, Veneror, cuius tamen passiua vox ἄζομαι est potius in vsu. Eustathius postquam dixit ἄζω spiritu tenui notatum significare ξηραίνω, subiungit, ἄζεσθαι significans σέβεσθαι, aspirari, à χάζω quod est ὑποχωρῶ. At Etymologicus, vel potius Orion apud Etym. vocem actiuam ἄζω ponit, quæ prout vel aspero vel tenui spiritu notabitur, vel σέβομαι vel ξηραίνω declaret. Cur autem ἄζω pro Veneror à χάζω deducatur, hanc reddit rationẽ, quòd quẽ veneramur, via ei cedim⁹ (vbi pro τῶν ὑποχωρῶ ὦν malo τούτῳ ὑποχωρῶ ὦν.) Ego autẽ quãuis in deriuatione τοῦ ἄζω pro ξηραίνω, illis subscribã, in deductione tamẽ τοῦ ἄζω, vel potius ἄζομαι pro σέβομαι, vt lõgius petita, ab iisdem differtio: atq; adeo prototypi locũ ei tribuo. Multo tamẽ placet minus Herodiani sententia, qui ab ἄγος format ἀγίζω, ex quo per syncopẽ ἄζω, vt ex σκέλος fit σκελίζω, ex πῖχος fit πιχίζω. & pro suæ sentẽtiæ cõfirmatione affert ex Alcmane ἀγίσθεο pro ἄζεο. Quæ quidẽ spiritu tenui scribo, nõ meã opinionem, sed ea vnde hæc sumpsi exemplaria sequens. Quæ tamen in ἄγος, scriptum habent ἄγοι in ea tantùm significatione qua pro μαροὶ ponitur: vt dicetur in Ἄγος.

Ἄζομαι, Veneror, Colo, Reuereor, poti⁹ in vsu est (vt dixi) quàm ἄζω. Vtũtur autẽ τοῦ ἄζομαι cũ alii poetæ, tũ Hõ. aliquoties. vt Il. ε, Ἀλλ' ὅγ' ἀρ' ἀνδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο. Et Il. α, circa principiũ, Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα. vbi ἀζόμενοι exponitur Venerãtes, Veneratione prosequẽtes: sed malo Reuerẽtes. Itidẽ Od. ρ, Μήτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἄζου τόγε, μήτέ τιν' ἄλλον Δμώων, Ne reuerearis meã matrẽ. i. Nullã rationẽ habeas eorum quæ tibi hac de re mater-

mea mandauerit. Cæterũ pro Veneror siue Colo, non solùm accusatiuo sed & genitiuo iungi à Gregorio, scribitur in vulgaribus lexicis. Hesychius ait ἄζομαι esse & αἰσχύνομαι: necnõ apud Euripidem poni pro ἀγανακτῶν, id est indignari. In vulgaribus lexicis addit ἄζεσθαι pro Minari, apud Sophoclem.

Ἅγος, εος, τὸ, Res venerationẽ habens, Res quã venemur, Res sacra. Exponitur præterea ab Hes. ἁγισμα, i. purificatio. itẽ ἅγισμα θυσίας, id est lustratio. nã lustratio exponitur sacrificium expiationis. Explicatur ab eodem πέλδρος, id est delubrum. quæ duæ significationes à prima non recedunt. nam lustratio ad venerationem pertinet: item delubra veneratione dignamur. Fit enim ἅγος ἀπὸ τοῦ ἅζω, (vt vult Eustathius) quod veneror significat. At Sophoclis scholiastes ab ἄγαμαι videtur velle deducere. Hesychius & Suidas exponunt σεβάσματα, id est venerationes: & hic addit à Sophocle ita vsurpari. sed per ἀφημισμὸν (inquit scholiastes Sophoclis) ἁγὴ dicuntur etiam μιάσματα, id est piacula. At Etymol. autor ait, Ἅγος duo significat, propriè mundum siue purum: at per antiphrasin, sordidum. In qua expositione duo miror, & quòd purum vel contrà sordidum significari velit nomine ἅγος, & quòd per adiectiua exponat. Potius enim per substantiua explicare debuerat Munditiẽ siue puritatem, & Sordes. Sed neque illi priori etymo ab ἁζω, neq; posteriori ab ἄγαμαι, cõgruit hæc significatio puritatis, quam propriam esse dicit. Fortasse autem Etymologici autorem impulit in errorem illa recepta passim expositio, vt ἅγος significet μίασμα: quæ vox μίασμα ab illis accipitur pro scelere siue potius piaculo, vt & passim vsurpatur: ita tamen vt propriè sonet Inquinamẽtum, à μαίνω quod Inquino, siue Polluo significat. quo etiam modo Latini Polluere se scelere, & Impurum hominem dicunt. Sed qua metaphora μίασμα sumitur, non item ῥυπαρότης, Vel (vt illic legitur) ῥυπαρόν. Præterea ἅγος non significat μίασμα nisi quatenus per antiphrasin, vel potius ἀφημισμὸν vsurpatur. Sed vt in pauca quæ de ἅγος dici posse videtur, conferam: primùm quod ad significationem attinet, dico ἅγος propriè venerationem declarare, aut rem veneratione dignam: significare & puritatem, (quemadmodum & ἅγιος ab ἅγος deductum, venerandum seu venerabilem aut veneratione dignum, itémq; purum, Hesychio teste, significat) vel purificationem & lustrationem. quia idem ἁγὼν exponit ἁγισμάτων. Præterea ἅγος declarare sanctitatem: vt ex ἅγιος inde ducto apparet. Quod autem ad etymologiam attinet, ἅγος ab ἁζω deducit Eustathius, vt dixi: à quo verbo ἁγνὸς Etymol. format. at hoc nomen ἁγνὸς, sicut & ἅγιος, ab ἅγος fieri constat: quare ab ἁζω immediatè (vt ita loquar) deriuari dicendũ non est: sed ἅγος ab ἁζω deduci, ab ἅγος autem, ἅγιος & ἁγνός. ex quibus multa formata sunt alia cum nomina, tum verba. Sed alia etymologia videtur Sophocl. scholiastæ placuisse, videlicet ab ἄγαμαι. siquidem postquam dixit ἅγος esse τὸ ἱερὸν σέβας, citat hosce duos Homeri locos, ἁγὴ μ' ἔχει: &, ὥς σε γυῶμαι ἄγαμαι. Pro qua etymologia posset facere etiam ἄγασμα, quod nomen itidẽ pro veneratione accipitur. Sed & ἁγνὸς ab ἀγάζω deducere Etymol (aut Orionem apud eum) vno in loco, (quum in altero deducat ab ἁζω) docebo in Ἁγνός. Verùm deducendo ab ἄγαμαι, scribendum esset ἀγνὸς cum tenui spiritu. Eo porrò nomine magis placeat fortasse deductio ab ἄγαμαι, quòd facilior & minus longè petita videatur quàm ab ἁζω. Malo tamen cum Etymol. autore, & cum Eustathio (quem puto veteres grammaticos hìc sequutum esse) ab ἁζω deducere: tum quòd ἁζω, vel potius ἁζομαι, propriè Veneror significet (quum verbi ἄγαμαι propria & vsitatissima non sit hæc significatio) tum quòd ἁζω spiritu aspero notetur. quo & ἅγος notari debere, non solùm ex deriuatis ἅγιος & ἁγνὸς, sed & ex verbo ἁγηλαπῶν probare possum: quod aspirandũ esse, si pro ἅγος ἐλαύνειν sumatur, Suidas, Sophoclis scholiastes & Eustathius testantur.

Ἅγος, Piaculum, Scelus. (siue per αὐτοφασὶν, vt dicitur de ὑμνεῖν & ὠιδάζειν pro κακολογεῖν, siue λοιδορεῖν: siue per ἀφημισμὸν, vt ex Soph. schol. retuli) Valla nõ malè, meo iudicio, Piaculare crimen interpretatur apud Herodotũ: vt lib. 6, αὐτὸν ὀν τῷ ἄγει ἐνέχεσθαι, eũ piaculari crimine teneri. Ἅγος ἐλαύνειν, ad verbum, Piaculum expellere, pro Scelus expiare, id est, sceleratos ipsos qui piaculum admiserunt exterminare. Thucyd. 1, ἐκέλευον τοὺς Ἀθηναίους τὸ ἅγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ. Vtitur hoc loquẽdi genere & aliis aliquot locis. Greg. περὶ φιλοπ. plurali numero vtens dixit, οὐδὲ ἀνῶσιν, ὡς ἀχὴ ἀπελαύνομεν. Sophocles ἀγηλαπῶν vno verbo pro eodẽ dixit (sequẽdo quorundam expositionem in Œdip. Tyrãno, Κλαίων δικαῖς μοι καὶ σὺ χὠ σωθεὶς τάδε Ἀγηλαπῶν. vbi scholiastes scribit, si cum aspero legatur, significare τὸ ἅγος ἀπελάσας τὸ θεῖ τ' Λαΐου: si cum tenui, esse pro ἐξαγιάσας. Vide Eust. pag. 437 & 1704. Quanuis autẽ scribam ἅγος cum spiritu aspero, tãquam ab ἁζω (vt antea dictum est) passim tamen ἅγος pro piaculo seu scelere scriptum inueniri fateor: (excipio grãmaticos, & præsertim Eustathium, cum alibi, tum pag. 647 & 1356) vt aut temere & ex errore hanc scripturam inualuisse, aut aliam huic voci deriuationem datam fuisse putandum sit. quod posterius confirmat quod apud Etymol. legitur in Ἅγιος: videlicet ἅγιοι scribi quum pro μαρτὶ ponitur.

Nominis ἅγος venerationem declarantis retinent significationem plurima, quædam verò & alteram. Primùm autem de ἁγὴς, ἀναγὴς, παναγὴς, cæterisque deriuatis eiusdem formæ, deinde de cæteris tractabo. nam ἁγὴς, ἀναγὴς, ἀναγὴς, παναγὴς, ex ἅγος facta esse cõstat: at originem nominum ἅγιος & ἁγνὸς (quæ suam & ipsa sobolem habent) ab eodem verbo repetunt grammatici à quo & nominis ἅγος, videlicet ab ἁζω. à quibus tamen dissentio.

¶ Ἁγὴς, έος, ὁ ἡ, (pro quo frequentius vsurpatur compositum ἀναγὴς) Scelestus, Deuotus, Sacer, Qui piaculũ commisit, vt in hoc versu Hipponactis, quem scholiastes Lycophronis affert, Ὡς οἱ μὲ ἀγεῖ δεσπότω κατηρώτι.

Ἁγίζω, F. ίσω. P. ικα. Idem quod ἁγιάζω, Sanctifico, Consecro. Item Adoleo. Aristoph. Pluto, Ἔπειτα τοῦθ' ἥγιζεν εἰς σάκταν πυρί. vbi schol. indicat, pro eo quod dicendum erat ἥγιζεν εἰς ἔθνων, dictum esse ἥγιζεν εἰς σάκταν: & ἥγιζεν positum pro Sanctè recõdebat. ἥγιζεν, inquit, pro ἁγίως ἀπέθετο. addit autẽ ἁγίως, (opinor) quia propriè ἁγίζειν est ἁγίως καῦσαι, id est, Sãctè vrere: quod Latini Adolere dicũt. In vulg. lex. scribitur, ἁγίζω dici pro ἁγιάζω. quod videtur ex Suidæ verbis non attentè consideratis sumptum esse. exponit enim ἁγίζων pro ἁγιάζων, sed non ita vt ἁγίζων dicatur pro ἁγιάζων, quasi facta syncope. Etymol. tamẽ ἁγιστία itidem pro ἁγιστία dictum existimat, vt paulo pòst docebo. Quod autem ad composita attinet, Ἐναγίζω quære post ἐναγὴς: at καθαγίζω hic subiungam, quia non est nomen quod præcedat.

Ἁγιστεύω. F. σω. P. κα, pro ἁγιάζω, inquit Suidas. Idem exponit, Perago quæ ad sacrificium pertinent. Hesychius, Veneror. Item, Pietatẽ colo. intellige autem pietatem in deos. & ita fortasse exponi in hoc Platonis loco possit, ἁγιστεύω περὶ τὰ θεῖα. Item, Castimoniam seruo. in qua significatione videtur sumi apud Demosthenem κατὰ Νεαίρας: vbi tale est iusiurandum sacerdotis Bacchi, ἁγιστεύω, καθαρὰ καὶ ἁγνὴ ἀπὸ πάντων ἀνθρώπων καθαρεύοντων καὶ ἀπὸ ἀνδρὸς συνουσίας. Scribitur & Ἁγιστέω, ῶ, vnde ἁγιστεῖν infinitiuus apud Hesychium.

Ἁγιστεία, ας, ἡ, ab Ἁγιστεύω (Ἁγιστία autem esset aliunde, vt mox dicetur) Sanctimonia, Puritas. Item, Cultus deorũ, inquit Suidas. Idem exponit ἱεροπελεστίαν, id est, sacrorum vel rerum ad sacra pertinentium peractionem: aut breuius, ceremoniarum peractionem. Possumus & sacrum vno verbo interpretari. Plut. in Romulo, ἡ περὶ τὸ πῦρ ἁγιστεία. Sed & ipsæ ceremoniæ ἁγιστεῖαι dicuntur ab Isocrate in Busiride: vbi de Pythagora dicit, καὶ τὰ περὶ τὰς θυσίας τε καὶ τὰς ἁγιστείας τὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς ὁσιωτάτους παρὰ πολλοὺς ἐποιήσατο. Plato Axiocho (aut quicũque huius dialogi est autor) ἐν τούτοις τοῖς μεμυημένοις ὁσίας τινὰς ποιεῖσθαι, καὶ τὰς ὁσίας ἁγιστείας κατὰ τὴν πόλιν σωτηρίας. id est, Rem diuinam obeunt, Sacra faciunt. Chrysostomus eucharistiã ἁγιστείαν appellat, sicut & τελετὴν. Quanquam apud eum ἁγιστεία legitur. & fortasse idem vtrunque valet: estque error in Suidæ exemplaribus, vbi scribitur, ἁγιστία, ἡ

ἁγιωσύνη· ἁγιστεία δὲ, ἡ ἱεροπελεστία, δίφθογγον. Nam Suidas cum diphthongo scribi ait posterius, ostendit se hoc vnum discrimen statuere: adeo vt legẽdũ sit & hoc posterius cũ α, ἁγιαστία. Varinus tamen ἁγιστεία ex eo deseri psit. Etymol. ἁγιστία habet sine diphthongo, quod ita format, Ἁγιάζω, ἁγιάσω, ἡγίακα, ἡγίασμαι, ἡγίασται, ἡγίασται, ἁγιασὸς, ἁγιαστία, & per syncopen ἁγιστία. exponit autem ἁγιαστίαν per ἁγιωσύνη. Verùm illi non assentior: sed si ἁγιστία sine diphthongo scriberetur, ab ἥγιστα tertia persona singul. præteriti verbi ἁγίζομαι, aut ab ἁγιστῶ contracto (cuius infinit. ἁγιστῶν apud Hes.) deduci putarem.

Καθαγίζω, Consecro, συμπελῶ καὶ καθιερῶ, Hes. Exponitur etiam, Soluo iusta, Perago exequias, Offero mortuo sacrificiũ aut epulum super sepulcro. Luc. De luctu, τοιαῦτα τοῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ὅσα τοῦ πάθους. Ponitur sæpe pro Adoleo, sicut & Valla vertit apud Herodotũ. Plutarchus καθαγίζειν & καθαγιάζειν τὸ σῶμα τοῦ Καίσαρος, dixit Cremare corpus Cæsaris. Apud Pausaniam autem, pro Vrere ad odorem excitandum: τοῦ ἱερείων τοῖς μηροῖς θύουσι, τἆλλα δὲ ἀρκεῖν ξύλοις καθαγίζουσι. καρπῶσις ὁμοῦ τοῖς μηροῖς φύλλον τῶν παιδέρωτος συν καθαγίζουσι. ¶ Apud Soph. Καθαγίζω contraria significatione pro Polluo, teste Hesychio. HINC Καθαγισμὸς, Consecratio. Item, Parentatio. Erasmus Parentalia vertit in hoc Luciani loco in libello De luctu, τὰ μὲν δὴ τοῦ καθαγισμοῦ, καὶ αὐτοῖ, &c. Idem illa eiusdẽ opusculi verba, modò citata, τοῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ὅσα τοῦ πάθους, interpr. Nostris libationibus interiisq; quæ sepulcris inferuntur: sed vtrobiq; de iis quæ adolentur, intelligi, videntur ostendere quæ sequũtur apud Lucianum verba post illud καθαγισμῶν. vt sit καθαγισμὸς ipse adolendi actus.

c. 2. Συγκαθαγίζω, Vnà consecro, Vnà adoleo. Item, Vnà vro, vt in loco illo Pausaniæ, qui modò citatus fuit, συγκαθαγίζουσι. vbi καθαγίζειν quod ibidem habetur, est simpliciter vrere ad odorem excitandum, vt scribit Bud.

C. Ἐναγὴς, Idẽ quod ἁγὴς. Bud. hæc synonyma, ἐναγὴς, & ἀλιτήριος, & ἐξάγιστος, & ἐπάρατος, & τῇ ὁρᾷ ἔνοχος, exponit, Execrabilis, Deuotus manibus, Impurus & sacer. Hæc Budæus: quibus addo Piacularis. nam vt ἅγος Piaculum dicitur, sic ἐναγὴς commodè Piacularis posse reddi existimo, quod & de persona nonnunquam dicitur. Idem Budæus ex Thucydide affert, καὶ ἀπὸ τοῦ τοῦ τῶν φόνου ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκαλοῦντο, quasi quorum capita deuota deæ atque sacrata essent. Citat & ex Æschine, ἐναγὴς ἔστω τῷ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀθηνᾶς τῶν ἱερῶν. In quorũ locorum vtroque genitiuum habet: sed & sine illo sæpe ponitur: vt Plutarch. περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. vocat Φιλιππίδου ἐναγῆ.

Ἐναγὴς in contraria significatione ab ἅγος significãte venerationem, vide in sequente aduerbio Ἐναγῶς.

Ἐναγῶς, Piè, Cũ veneratione, Sanctè. Philo De vita Mos. l. 3, οὗτ' ὁσιοπρεπέστατος, ἐναγῶς ἀχθεῖς καὶ κεκοῦφ μόγον καὶ κρίνοντο. Vbi Turnebus exponit Ritè. Potest autem & cum ὁσιοπρεπέστατος iũgi hoc aduerbium. Cæterùm si non mendosè legitur hic ἐναγῶς pro ἀναγῶς (quod aliquando suspicatus sum) nomen itidem ἐναγὴς pro pio & sancto sumi posse constat.

Ἐναγικὸς, κὴ, κὸν, Piacularis. de re dicitur, vt ἐναγὴς de persona. Plut. Pol. præc. ἐκ τῆς χρημάτων ἐναγικῶν πρεσβυτέρων τοῖς κάτω γένοις ἐνῳκοδόμησαν.

C. Ἀναγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Impurus, Suidæ: at Hesychio, Purus. quas expositiones ita posse inter se conciliari existimo, vt dicamus ἀναγὴς impurum significans esse ex α priuatiuo & ἁγὴς significante purũ: at verò ἀναγὴς pro puro, esse ex ἁγὴς significante impurum. Quam tamen posteriorem expositionem solam posui in Ἁγὴς, quòd exemplum alterius non haberem.

Ἐναγίζω, Sacra mortuis facio, Parento. Pausanias pag. 231, πότε δὲ ὁ Ἐπαμινώνδας Σκεδάσω καὶ τοῖς πᾶσιν ἐνηγίζε τε ἐνηνοχε. Et cum accusatiuo, pro Immolare vel pro simpliciter Offerre parentandi causa, siue pro parentatione. vt apud Plut. in Solone, ἐναγίζειν ζῶσι. Idem in Catone, ζῶντα χρὴ τοῖς γονεῦσιν ἐναγίζειν, οὐκ ὀρνεα οὐδ' ἐρίφους, ἀλλ' ἐχθρὰν δάκρυα καὶ παρρησίας. Citatur ex eodẽ Plut. in Numa, τοῖς φυτοῖς ἐναγίζουσι τοῖς. quod exponitur, Germinibus tũc parentant. ¶ Etymol. vult inter cætera significare φονεύειν, id est occidere.

Ἐναγισμὸς, οῦ, ὁ, Parẽtatio. vt apud Plut. ποιεῖσθαι ἐναγισμοὺς τοῖς τεθνηκόσι, parentare mortuis. Herod. 4, ἑκατόμβας τε ὁσίας κελεύειν τοῦ θεοῦ κατεσκευασθῆναι, ἐναγισμοὺς τε πανταχοῦ ποιεῖν, id est, parentationis omne genus, vt Pol. interpr. DICITVR & Ἐναγίσμα pro ἐναγισμὸς, vel pro libamine quod parentationis gratia offertur. Exponitur etiam ἐναγίσματα, Inferiæ. Hesychio ἐναγίσματα, sicut & ἐναγισμοὶ, sunt ὁλοκαυτώματα.

C. Εὐαγὴς, ὲς, ὁ ἡ, Sãctus, Sacer, Purus. vt εὐαγέεσι θυσιαῖς, Sacris victimis, & εὐαγέων ἱερεῖων μόσσον λύμων, citatur ex Nõno. Εὐαγὴς παῖς χεῖρας, Purus manibus, Puras manus habens, id est cæde non contaminatas. Et Philo De vita Mosis lib. 2, πράξεις οὐκ εὐαγεῖς appellat impuras actiones, id est flagitiosas. Interdũ ἐναγὴς ὅσιος exponitur Fas est. vt apud Plut. Lycurgo, ὅπως εὐαγὲς ἦ τὸ αἰνεῖν. Apud Aristot. autem De mundo κόσμος λαμπρότητι εὐαγέστατος exponitur Mundus claritate syncerissima præditus.

Εὐαγὲς μέλισσαι, Anthol. epigr. lib. 1, Agiles apes, quòd per aerem citò ferantur & facilè, vt in vulg. lex. exponitur ex Iani Lascaris viri doctissimi sententia, deducẽtis ab εὖ & ἄγω. Sic & apud Suidam εὐαγὴς exponitur εὖ πεφυκημένος. Ad hãc autẽ deductionẽ ἀπὸ τοῦ εὖ & ἄγω referri etiã posse existimo ἀναγὲς πνεῦμα ad Herodotum pro vento secundo, in Euterpe, ἀναγέ τε πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσσῃ λείῃ, vt sit εὐαγὲς πνεῦμα τὸ εὖ ἄγον, vt dicũtur venti ferentes pro secundis. Sed malo vet. exẽpl. sequi in quibus reperi ἀναγὲ, ab ἀνω. ¶ Εὐαγὴς πύργος ex eorundem epigr. libro 4 citatur pro turri patente & aperta, id est liberum prospectum habente. Quæ significatio aliam rursus deductionem poscere videtur. Non malè autem fortasse ibi quoque ἀναγὴς legeretur: quia quæ in patenti loco sita sunt, ventis magis sunt exposita. Vult tamẽ Hesychius quoque ἀναγὲς inter cætera significare εὔσεβον. ¶ Est & Εὐαγὲς, Quod facilè frangi potest, (ita enim malo quàm cum Suida exponere καλῶς κεκλασμένον) ab ἄγω, frango.

Εὐάγνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Purus, Splendidus. Aristoph. Nub. ipsis nubibus tribuit δροσηρὰν φύσιν· ἁγνὸν, quod Suidas exponit καθαρὰν & λαμπρὰν: schol. autẽ, nõ solùm λαμπρὰν, sed & πανταχοῦ φερομένην. secundum quam expositionẽ erit ab εὖ & ἄγω, vt & de ἁγνὸς dictum est: in altera autem significat. sunt qui ab αὐγὴ deducant.

C. Παναγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Omnino sanctus, vel purus, Sanctissimus, Purissimus, Hes. Apud Suidã παναγὶς γυναῖκες. ET Παναγὶς, ίδος, ἡ, Dies sacra, in vulg. lex. ET Παναγίας Hes. exponit παναγίας.

C. Ἐξάγιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Scelestissimus, Impurissimus. habet enim quandam superlatiui formam, meo iudicio: vnde & λίαν ἐναγὴς à Suida exponitur. Et cum nomine superlat. iungitur à Demosthene in Aristog. τοὺς δὲ πονηροτάτους καὶ τοὺς ἐξαγίστους ὀνομαζομένους τοὺς συμφορᾶς σωφρονίζειν λέγουσι. Iungitur tamen & cum positiuo: vt apud Æschinem, λιμένα ὁ νῦν ἐξάγιστος καὶ ἐπάρατος ὠνομασμένος. id est, Sceleratus portus & nefastus, inquit Bud. Sic apud eundem, τοὺς ἐξαγίστους καὶ ἐπαράτους χρημάτων. Quinetiam præpositio ἐξ significationẽ intendere videtur. Exponitur & ἀκαθαρτος atque πονηρὸς ab eodem Suida, apud quem legimus ἐξάγιστον ἡδονάς. &, τὸ ψῆφος ἀπεστρέφετο καθαρὸν ἀλλὰ τοῦ ἐξαγίστου. Citatur & ex Plut. in Public. πρὸς πατέρα Βροῦτον οὐδὲν ἐξάγιστα κατηγορεῖν.

ΑΓΙΟΣ, Sãctus. vt ἁγιωτάτη νυκτὸς, Call. in hymno in Delũ. Plut. in Probl. τῇ ὁ πρῶτη ποιοῦσιν αὐτὸν ἱερὸν καὶ ἅγιον καὶ ἄσυλον. vbi ἱερὸν καὶ ἅγιον, pro sacrũ & sanctũ ponit, quod vocabulo cõposito Latini sacrosanctũ appellãt. & hoc nomen exprimere fortasse voluit Plutarchus, de Romanorum tribuno hìc loquens. Ἅγιος fœminino genere dixit Isocrates, pro ἁγία, id est sancta, in Hel. enc. θυσίας ἁγίους καὶ παντείους. si modò caret mendo locus. Cæterùm Etym. vult. ἅγιος ab ἁζω esse, à quo factum sit ἅζιος, deinde ἅγιος. sed ab ἁζω fieri fatendum est, immediatè ab eo fieri negandum est. nam ex ἁζω fit ἅγος, ex ἅγος autem ἅγιος, & ἁγνός. quod posterius tamen minus vsitatam formationem habet: quam non considerans Orion inepta quædam de alia huius vocabuli origine at-

tulit:vt in eo dicetur.

Ἅγιος ab Hesychio exponitur etiam καθαρὸς, id est purus:& σεβάσμιος, id est venerandus seu venerabilis:& εὐσεβὴς, id est pius, pietatem colēs. Idē ἅγια in plur. neutro exponit τίμια, hoc est honorata, siue honorabilia.

Ἅγιον, τὸ, Substantiuē positum: vt ἅγια ἁγίων, Sancta sanctorum, locus templi sanctissimus. Sic autores ecclesiastici appellarunt, sequuti LXX interpretes. Gregor. οὕτω μὴ σὺ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ἃ καὶ τῆς σεκφίμ συσκαλύπτεται, καὶ, &c. Apud D. Paulum ἅγια etiam dicitur pro ἅγια ἁγίων.

C. Παναγίος, ου, ὁ, Omnino sanctus, Sanctissimus. vt & dicitur παναγής.

C. Ἁγιόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad verbum Sanctoscriptus, si ferrē posset Latinitas adiectiuum nomen ita compositū. vt ἁγιόγραφοι πλύχες, apud Dion. Areopagitam, Sanctoscripti libri, id est Sanctæ scripturæ libri.

Ἁγιόγραφα, τά, Sācta scripta. Hac appellatione comprehenduntur certi quidam Bibliorum libri: de qua lege Hieronymum, Damascenum, & alios.

Ἁγίως, Aduerb. Sanctē.

Ἁγιότης, ητος, ἡ, Sanctitas, Sanctimonia. pro quo & Ἁγιωσύνη dicitur.

Ἁγιοσύνη, vel potius Ἁγιωσύνη, Idem. Apud D. Paulum superioris temporis editiones ἁγιοσύνη per ο habebāt: at in editione patris mei ἁγιωσύνη per ω positum fuit, ex consensu veterum exemplarium in quibus omnibus (saltem in antiquioribus & fide dignioribus) ipse hanc scripturam inueni. Quinetiā regula est quædam apud grammaticos secundum quam vt ἱερωσύνη, ἀγαθωσύνη, ita & ἁγιωσύνη scribi debet. Non ignoro tamen ἁγιοσύνη multis in locis scriptum reperiri. Vide ἁγιόω, quod proximè sequitur.

¶ Ἁγιόω, ῶ, Sanctifico, Sanctum reddo. pro quo frequentius est ἁγιάζω. Cæterùm si ab ἁγιόω formetur ἁγιωσύνη, erit Sanctificatio: sed pro ἁγιότης potius ponitur, vt dictum est.

¶ Ἁγιάζω. F. άσω. P. ασα, Sanctum reddo, Sanctifico, vel Purifico. Et passiuum Ἁγιάζομαι, Sanctificor, passim In Nouo Testamēto. Significat etiam Consecro & Cōsecror. Hesych. ἁγιάζειν exponit etiam Venerari. Item, In ara adolere. Suidas dicit, Sanctè vrere. Est etiam Victimas comedere, secundum quosdam, vt ait idem Hesychius. Suidas ἁγιάσαι exponit etiam περιθιτρεπίσαι τε, & κηρύξαι. Hesychius habet tantùm κηρύξαι. quod verbū accipiendum videtur in ea significatione quæ ad sacra pertinet: de qua vide suo loco.

Ἁγιασμὸς, οῦ, ὁ, vel Ἁγίασμα, ατος, τὸ, Sanctificatio, Purificatio. ab ἡγίασμαι prima præteriti ab ἁγιάζομαι. Gregorius Nazianzenus, ἁγιασμὸς, ὡς καθαρότης, ἵνα χωρῆσαι τὸ καθαρὸν καθαρότητι. Ab Hes. exponitur etiam ἁγιστεία. Vtitur D. Paulus nomine ἁγιασμὸς, non item altero.

Ἁγιασία, ας, ἡ, Sanctitas, Sanctimonia. Chrysostomus, βούλῃ καὶ ἐξ ἑτέρου θαύματος τῆς ἁγιασίας ζώσης ἰδεῖν τὴν ὑφ' ἡμῶν; At ἁγιστεία significat ἱεροτελεστίαν, vt ex Suida paulo post docebitur.

Ἁγιαστήριον, ου, τὸ, Sāctuarium, vt vertunt scriptores Ecclesiastici.

C. Καθαγιάζω, Cōsecro, ἀφιερῶ. Suid. Item pro καθαγίζω significante Cremo. vide in Καθαγίζω.

Ἁγνὸς, ου, ὁ, Castus, Purus, Pudicus. Plut. in Artoxerxe fœminam ἁγνὴν hoc sensu vocauit, ὅπως ἁγνὴ διάγῃ τὸν ὑπόλοιπον βίον. Naumachius δέμας ἁγνὸν, corpus castum virginis appellauit. Corpus impollutum vel non pollutum vertere possumus, Catulli exemplo, qui de puella dixit, Quum castum amisit polluto corpore florem: castum florem vocans virginitatem. Aliquando in eadem significatione additur genitiuus ἀφροδισίων. vt ἁγνὴ τῶν ἀφροδισίων, puræ à rebus venereis, Plut. κεφ. ῥωμ. Sic ἁγνὸς γάμων, purus à nuptiis, Plato De legibus. Apud Demosthenem Aduersus Neæram, Bacchi sacerdos ita iurat, ἁγιεύω, καὶ εἰ μὴ καθαρὰ καὶ ἁγνὴ ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν οὐ καθαρευόντων καὶ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας. Sic apud Homerum Diana dicitur ἁγνὴ, vtpote virgo.

Ἁγνὸς, Purus, Nullo scelere contaminatus, καθαρὸς, ἀναγής. Sophocl. Antigone, Ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοῦδε τοῦ πόλει πόλει κόρῳ, id est, Nos enim puri sumus quod ad hanc puellam attinet. hoc est, nullum scelus siue piaculum admisimus. οὐδὲν ἀναγὲς ἐπεφάξαμεν, inquit scholiastes. Dicitur autem hoc à Creonte apud poetam, quòd eam manibus suis non occideret. Sic Latinè puræ manus absolutè dicuntur aliquando pro puræ à cæde. Aliquando additur genitiuus φόνου, vt ἁγνὸς φόνου, Purus à cæde, Nō pollutus homicidio. Dicitur item ἁγνὸς qui alio quouis modo pollutus non est: vt quum dicit ἐν κεφ. ῥωμ. Plut. ἁγνοὶς non esse eos quorum funus curatū fuisset, & quibus structum sepulcrum, tanquam mortuis. Qua in significatione ἁγνὸς (vt opinor) possumus interpretari, Non funestatus. nam funestæ seu funestatæ domus pro pollutis habebantur. Huc pertinet quod ἁγνίζειν (quod declarat ἁγνὸν εἶναι) dicit significare Purum esse à rebus venereis & à mortuo. Dicitur ἁγνὸς & aliis modis. vt ἁγνὴ ἑορτὴ, Purum festum, ob purificationes & expiationes quæ in eo fierent: & Proserpina ἁγνὴ, ob purificationem & lustrationem mortuorum quæ fit igne. Cæterùm si Orionem sequeremur, ἁγνὸς scriberemus. Is enim apud Etymol. ἁγνὸν esse dicit ab ἁγάζω: facto inde ἁγανὸς, à quo per syncopen ἁγνὸς: vt à παίζω fit παιδιός. Sed apud eundem tamen Etymol. legitur paulo antè ἁγνὸς ab ἅζω deductum: vt sit ἁγὸς, ἁγανὸς, & ἁγνός. Vide suprà in ἅγιος.

Ἁγνὸς cum genitiuo de aliis etiam rebus dicitur: vt, ἁγνὸς Δήμητρος, apud Eurip. Panis expers. ad verbū, Purus à Cerere, id est à pane. Sic ἁγνὸς θήρης, Purus à venatione, pro, Qui non attigit venationem, in Anthologia epigrammatum.

C. Ἄναγνος, Non castus, Impudicus, Impurus. Gregorius in Enc. Maccab. ὡς αἱ μηδὲ στόμα φαίνειν ἄναγνον ἀγνοῦ τῆς γυναίου στόματος.

C. Παίσαγνος, Omnino castus, Castissimus, Purissimus. Hesychius παναγὴς exponit κυρίως ἁγνός.

C. Ἁγνοπόλος pro simplici ἁγνὸς, Orph. Argon. ἁγνοπόλον τε καθαρμόν.

Ἁγνὴς, ῆος, ὁ καὶ ἡ, Pro ἁγνὸς siue ἁγνὴ etiam dicitur apud poetas. Ἁγνᾶον item Purum Hesych. exponit.

Ἁγνότης, ητος, ἡ, Castitas, Castimonia. pro quo ἁγνεία sæpius vsurpatur.

Ἁγνεῶν, ῶνος, ὁ, Locus vbi virginibus pudicitia eripiebatur: per antiphrasin sic dictus, apud Athenæum, lib. 12, qui tamen dicit ex ipso facto nomen hoc inditum loco fuisse. Sed videtur intelligendum per antiphrasin, quasi ex contrario eius quod illic fiebat.

¶ Ἁγνεύω. F. σω. P. κα. Castus sum, Castitatem siue castimoniam colo. Purus & impollutus viuo, vt faciunt sacerdotes. Sic in κεφ. ῥωμ. Plut. δεδιαπεπονημένοις τοὺς ἁγνεύοντας ὁσιωτέρους ἀπέχεσθαι. Plinius apud Dioscoridē ἁγνεύοντας γυναῖκας interpr. Castitatem custodientes: quem locum citaui in Ἁγνός. Hesychius ἁγνεύειν significare ait, Purum esse à rebus venereis & à mortuo. id est (opinor) quum quis non attingit cadauer, aut nō interest funeri, alióve modo funestatur. Æschylus ἁγνεύειν de aue etiam dixit, Ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἁγνεύοι φαγών; His autem in locis neutrum est, absolutè positum.

Ἁγνεύω, cum genitiuo, Purus sum, Impollutus sum hac vel illa re (pro significatione genitiui qui illi subiūgitur) Abstineo hac vel illa re, castitatis gratia. Plutarchus, ἐνιαυτὸν ἀφροδισίων ἁγνεύσας καὶ οἴνου καὶ ψευδολογίας. Lucianus, ὁ δὲ ἁγνεύων ἔρωτος ἄρρενος, εἰς γυναῖκας ἐπόθει. Demosthenes aduersus Timocratem, τὸν βίον ὅλον ἡγνευκέναι τῶν βιούντων ἐπιτηδευμάτων. Synesius. ἡμῖν δὲ ἀπόχρη ἁγνεῦσαι ἀκοὰς βλασφημοσυνῆς ἀλεγεινῆς. Iūgitur etiam infinitiuo apud Herodotum lib. 1, οἱ μὲν γὰρ ἁγνεύουσι ἔμψυχον μηδὲν κτείνειν, εἰ μὴ ὅσα θύουσι. pro, Puros se conseruant & impollutos in eo quòd non occidunt, &c. ‖ Ἁγνεύω cū genit. in actiua significatione, pro ἁγνίζω, Purū reddo, Expio Lustro. vt ἁγνεύετε τὴν πόλιν, Ciuitatem lustrate, expiate ab homicidio, apud Antiphontem. Idem de eo qui cædem admiserat, loquens, ἁγνεύσει τε ἑαυτὸν, καὶ, &c.

Ἁγνεία, ας, ἡ, Puritas, Castitas, Castimonia, apud Isocratem in Busiride. Sic Antiphon, οὔτε εἰς τὰ τεμένη εἰσιόντες, τὴν ἁγνείαν τῶν θεῶν μιαίνω, vtpote qui non sim cædis reus. Phocylides, Ἁγνεῖαι ψυχαῖς, σωστήματός εἰσι καθαρμοί. Soph.

δύσεπον ἁγνείαν λόγων ἔργον τε πάντων. Sumitur etiam in actiua significatione pro Expiatio, Lustratio: sicut ἁγνεύειν pro Expiare, vt modò dictum est.

Ἁγνεύμα, ατος, τὸ, pro ἁγνεία, apud Euripidem.

Ἁγνευτικὸς, οῦ, ὁ, Castitatis aliquid habens. Castitatē aliquatenus seruans. ita verti posse existimo per periphrasin, quum vno verbo reddi nullo modo possit. Ἁγνευτικὰ ζῶα Aristot. opponit τοῖς ἀφροδισιαστικοῖς. erunt igitur animalia ἁγνευτικά, Min' libidinosa, Minus in venerem procliuia. Gaza vertit, Quæ minus venere valent.

Ἁγνευτήριον, ου, τὸ, Bud. interprete, Locus in quo mens expiari debet & à contagione vitæ ciuilis expurgari. vel, Locus religiosus in quo animi à contagione vitæ ciuilis purgantur. Gregorius aduersus Iulianum, ἐπὶ δὲ καταγώγια πτίξαθαι, καὶ ξενῶνας, ἁγνευτήρια τε καὶ παρθενῶνας καὶ φροντιστήρια.

Ἁγνίζω, F. ίσω. P. ισα, Purifico, Lustro, Expio. Plut. in Romulo, καθαρμοῖς ἡγνισε πᾶσαν τὴν πόλιν. Vnde Ἁγνίζομαι passiuum. vtroque simul vtitur Apollonii Rhodii schol. in librum 4, χιερίδιον μικρὸν ὅσσοι οἱ ἁγνίζοντες θύουσιν, παῖ χεῖρας τῷ ἁγνιζομένῳ τῷ αἵματι αὐτοῦ βρεχόντων. Et ἡγνισμένος, Expiatus, Purificatus. apud Greg.

Ἁγνίζω, Adoleo. Apollonius Rhodius, — ἡγνισαν ἔντεμα μήλων. id est, ἐκάρπωσαν καὶ ἔκαυσαν. Hes.

Ἁγνίσαι, Sacrificare. Item Corrumpere, apud Soph.

Ἁγνισμὸς, οῦ, ὁ, Purificatio, Expiatio, Lustratio, Plut. κεφ. ῥωμαϊκοῖς, Καὶ τοῖς μιάσμασι σκυλακίοις τοὺς ἁγνισμοὺς δεόμενοι. Item Adolitio, ab Adoleo, Pro eodem dicitur etiam ἁγνισμα, ατος, τὸ.

Ἁγνιστικὸς, οῦ, ὁ, Expiandi siue lustrandi vim habens, Expiandi facultate præditus. vt ἁγνιστικὸν πῦρ, Eustathio in Horn.

Ἁγνιστήριον, ου, τὸ, Locus vbi fit expiatio. vel, Id quo fit expiatio. Hes. ἁγνιστήριον salem esse dicit.

Ἁγνίτης, ου, ὁ, Expiatus à scelere. aut, Qui expiauit aliquem, vt ait Hesychius. ἁγνίτης ἅλς, Diuinum sal, apud Lycophronem. Eust.

C. Ἀφαγνίζω, Purifico, Expio. Suidas ἀφοσιῶ exponit ἀποκαθαίρω & ἀφαγνίζω. Gregor. de Iuliano loquens, ἅμα τῇ μὴ οὐχ ὁσίῳ τὸ λουτρὸν ἀπορρύπτεται, καὶ τὰς χεῖρας ἀφαγνίζεται id est, ἀποκαθαίρεται, vt ibidem.

¶ Ἄγνος, ου, ἡ, Frutex quidam in arborem assurgens, qui Latinè Vitex. Quanuis autem ἄγνος non solùm accentus sedem mutauerit, sed & spiritum, dicitur tamen ἄγνος tanquā ἁγνὸς, vt colligere possumus ex his Dioscoridis verbis, lib. 1. cap. 136, ὠνόμασται δὲ ἄγνος διὰ τὸ παῖδας τῆς θεσμοφόρου ἁγνευούσας γυναῖκας εἰς ὑποστρωμα χρῆσθαι αὐτῇ. Pro quibus Plinius hæc, Alii ἄγνον vocant quoniam matronæ Thesmophoriis Atheniēsium castitatem custodientes, his foliis cubitus sibi sternunt. At scholiastes Nicandri agnoscit quidē & ipse ἄγνου in Thesmophoriis vsum, sed tamen ἄγνον tanquam ἄγνευον dictum tradit: ac certè pro eo facit spiritus tenuis quo passim hæc vox notatur. Apud Theophrastum ἄγνος exponitur à Gaza Amerina. Dioscorides in illo loco addit, ἄγνον dictam esse etiam λύγον, διὰ τὸ θεῖ ταῖς ῥάβδοις αὐτῇ δύπνον. HINC

Ἁγνώδης q. d. Viticeus. vt αἱ ἁγῶδες φύλλον apud Theophr. Viticeum folium, Viticis folium.

Ἄγνος, auis cuiusdam nomen apud Suidam, εἶδος ὀρνέου.

Ἄγνος, ex Athen. lib. 8. affertur pro pisce Vranoscopo, qui Callionymus a Plinio dictus sit, atque ab ipso Athenæo.

ΑΗΡ,

ἀέρος, ὁ, Aer, vnum ex quatuor elemētis. ἀέρος ἀκρασία, apud Athenæum 8, Aeris temperies, vel Cæli temperies. Nam in hoc genere loquendi vsurpatur interdum cælum pro aere. Apud eundem lib. 2, μαλακὸς ἀὴρ, Mollis aer: cui opponitur σκληρὸς ἀὴρ lib. 14. Apud Theophrastum De caus. plant. 2, cap. 10, ἀὴρ ὑγρότερος, aer humidior. ἀστὴν τὸν ἀέρα, dicit quidam poeta apud Plutarchum, id est aerem attrahere: sed Latini dicunt potius Haurire vel carpere aerem. ‖ Πρὸς τὸν ἀέρα διαγεῖν, apud Aristophanem, Sub dio commorari. id est ὑπαίθριος διαγρίβειν. Plutarchus autem τὸν ὑπαιθρον ἀέρα dicit qui vndique patet, & nulla parte clausus est. ‖ Vsurpatur etiam in plurali numero, τοὺς ἀέρων φθορὰς, Aerum corruptiones, Pestilentiæ. sic ἀέρων ἀκρασίας, apud Chrysostomū. Vtitur & Plutarchus plurali in Solone, & in Præceptis de valetudine tuenda. Itidem aeres plurali numero dixit Vitruuius. ‖ Quidam malè tradunt communis esse generis apud Homerum. quum enim in fœmininо ponitur, caligineм significat. ‖ Etymol. vult ἀὴρ deriuatum esse vel ex ἄῤῥω, quia in eo animalia quædam ἀίρονται, id est sursum attolluntur (vel quòd fit κοῦφος, id est leuis, quia ἀίρειν est κουφίζειν, & αἴρεσθαι, κουφίζεσθαι) aut ex ἄω, id est spiro, flo: quòd eius motus vētum efficiat. Apud Platonem habentur tres etymologiæ, vel quia ἀίρει τὰ ἀπὸ τῆς γῆς, vel quia sēper fluit, vel quia ex eo fluente fit spiritus. In vulg. lex. Græc. ponitur vnica, & ea quidem falsissima, vt ἀὴρ sit factus ex α priuatiua & ὁρᾶν. cui' etymologiæ occasionē dedit ea significatio qua pro tenebris ponitur & ἀόρασία. Ego à spirando dictum esse aerem facilè crediderim: sed malim ab ἄημι quàm ab ἄω formare. Quid si verò dicat aliquis ἄημι ex ἀὴρ esse deductum? Ei sanè nō valde repugnabo. nam facilè crediderim non aliunde deriuatum esse nomen ἀὴρ, ab eo autem multa esse deducta. Quod enim vocabulum non deriuatum esse dicendum est, si & huic deriuationem tribuamus? ‖ Habet autem ἀὴρ longum α passim apud poetas. Greg. tamen corripit (licentia vtēs nescio an concessa) quum dicit in enumeratione plagarum Ægypti, Τὸ πρίν οὐ σκιπτοῦν ἀὴρ καὶ γαῖα καλύπτῃ.

Ἀὴρ, fœm. genere, Caligo, Aer tenebrosus, Aer nubilus: vt contra αἰθρία, Aer serenus. Exponitur etiam ἀόρασία. hoc est inuisibilitas, ad verbum. Il. ε, Οἴη δ' ἐκ νεφέων ἐνεβεβήνει φαίνεται ἀὴρ. Od. ι, Ἀὴρ δὲ κατέκρυψε βαθεῖ νυκτί. Cuius loci meminit Gellius, lib. 13, cap. 19, scribens, Contra verò idem Ennius in Annali duodeuicesimo, Aere fulua dicit, non fuluo. non ob id solùm quòd Homerus ἀέρα βαθεῖαν dicit: sed quòd hi' fonus, opinor, vocalior est vi sus & amœnior. ‖ Apud Theocritum Idyl. 17 sunt qui ἀέρα pro infernis tenebris accipiant, hoc in loco, — τὰ δ' μωεία κεῖτα ὅσσα μέγας Πελόμοιο δόμον κτεάτεσσι κόρυσσε, Ἀέρι τὰ κεκρυφάν, ὅθεν παλιν οὐκέτι νοῦς. atque hic citant illud ex Virgilio Æneid. 6, Aeris in cāpis, & locū ex Ausonio in Cupidine afflicto. Sed potest & generaliter pro tenebris accipi, atque ita exponi hic Theocriti locus, At infinita illa quæ compararunt [Atridæ] ampla regia Priami euersa, tenebris condita iacent, vnde reditus minimè patet. Sic poetæ quæcunque perierunt, dicunt tenebris esse condita, seu caligine, vel cæca nocte: ac præsertim metaphoricè hoc de iis dicunt quorum memoria periit ac planè abolita est. Fateor tamen posse & de infernis tenebris intelligi, iuxta illud eiusdem Theocriti (vulgò enim autor putatur) in Adonidis epitaphio ad Proserpinam, - τὸ δὲ παῦ καλὸν ἔς σε καὶ ἀδ ἰων. ita enim illic legere nonnulli malunt quàm Ἀΐδη aut ἔρρει: harum lectionum mendosam vtranque esse existimantes. Illā autem sequendo, videri possit Catullus in epigr. de passere ad vtrunque locum Theocriti à me citatum allusisse. nam iter tenebricosum, vnde nemo redit, est ἀὴρ ὅθεν πάλιν οὐκέτι νοῦς. Quod autem sequitur apud Catullum, malæ tenebræ Orci, quæ omnia bella deuoratis, meritò videri possit ex hoc Theocritico expressū, - τὸ δὲ παῦ καλὸν ἔς σε καὶ ἀδ ἰων. Hos autem locos inter se confero, vt ostendam posse ἀέρα in illo Theocriti versu, itidem pro infernis tenebris accipi.

Ἀὴρ, iuxta Erotianum in suo lexico, pag. 14 meæ editionis, est etiam noster spiritus, τὸ ἐν ἡμῖν πνεῦμα. id est opinor, ἀὴρ ὁ ἐν πνεόμενος. id est, Aer quem efflamus. nam aer in prima significatione est ὁ ἐκπνεόμενος. Sophoclis autem schol. dicit ἀὴρ ὁ ἀναπνεόμενος. ‖ Ibidem ait esse πλὴν δι' ἕδραν δυσάδη πνεῦμα, id est, Graueolētem halitum per sedem, siue anum.

Ἀὴρ, notatum est etiam poni pro balnei parte: ex hoc loco Galeni ad Glauconem lib. 1. ἐν τῷ ἀέρι τῷ βαλανείου χρονίσαι.

C. Ἀεροβατέω, F. ήσω, P. ησα, Incedo per aerem, Gradior per aerem. Lucianus, ἀῤῥῶ μὲν ἀεροβατοῦντας δεινοῦσι καὶ νεφέλαις σωόντας. quod sumpsit ex hoc loco Aristophanis in nubibus, ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Id est, interprete Hieronymo, Scando per aerem, & pluris me esse puto

quàm solem. Bud. scribit Ciceronem pro ἀεροβατεῖν dicere in summa inanitate versari. Ex ἀήρ, & βατέω (quod βατέω in compositione tantùm vsurpatur) factum est βάτης, quod & ipsum à βάω deductum est. Sic dicitur καὶ ἀεροβατῶ.

C. Ἀεροβλέω, ῶ, Tendo, Extendo. ἀεροβλεῖ Hesychius exponit πτύει. In quo verbo ἀεροβλεῖ videtur βλεῖ dictũ eadem syncope qua βλεῖο apud Homerum.

Ἀεροδρομέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Per aerem curro. Lucian. De vera historia, ἐπὰ ἡμέρας καὶ τὰς ἴσας νύκτας ἀεροδρομήσαντες. Ex ἀήρ & δρομέω, quod in compositione solùm vsurpatur, pro τρέχω.

C. Ἀεροειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Aerius, Aeris speciem seu formam habens. Et ἀὴρ & εἶδος. Vide ἠεροειδὴς.

C. Ἀερολέσχης, ου, ὁ, Sublimiloquus, Grandiloquus, Altiloquus. ὑψηλὸς ὢν τῷ λέγειν, inquit Hesychius: id est, Elatus in loquendo. hoc est, elato sermone vtens. Exponitur ab eo & κομπηρόρος, id est, Cum iactatione loquẽs. vel, Iactabundè loquens. Potest fortasse significare & eum qui inania quædã loquitur, vel potius de rebus quibusdam inanibus, & quæ in imaginatione duntaxat positæ sunt. Possumus etiam pro Qui loquitur, dicere, Qui sermocinatur, Qui verba funditat. Ex ἀήρ, & λέσχη, vnde & ἀδόλεσχος.

C. Ἀερομαχέω, F. ήσω, Aeriam quandam pugnam pugno. (vt σκιομαχῶ, vmbratilem pugnam pugno) vel, In aere pugno. VNDE Ἀερομαχία, Aeria pugna, id est, inanis quædam & imaginaria. Item, Pugna in aere, vt apud Lucianum περὶ ἀληθοῦς ἰσοτίας.

C. Ἀερόμελι, ιτος, τὸ, Aerium mel. Quidam esse putãt quod in Bibliis manna dicitur. Athen. lib. 11.

C. Ἀερομετρέω, ῶ. F. ήσω, P. ηκα, Aerem metior. Apud Xenophontem Socrates ita loquitur, ὃς ἀδολεσχεῖν τε δοκῶν καὶ ἀερομετρεῖν. Quasi videlicet Socrates non reliquorum hominũ more vellet χωμετρεῖν, sed ἀερομετρεῖν. & per hoc generaliter intelligitur rerum nimis sublimium & captum humanum excedentiũ inanis consectatio. quod & per ἀεροβατεῖν exprimitur. Fit autem ἀερομετρέω ex ἀήρ & μετρέω, ῶ.

C. Ἀερομιγὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, Aeri permixt⁹. Ex ἀήρ & μιγὴς, quod in compositione tantùm vsurpatur, factum ex μίγω: ex eius videlicet passiui aoristi posterioris persona tertia ἐμίγη.

C. Ἀερονηχὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, In aere natans. Ex ἀήρ & νήχομαι. Aristophanes Nubibus nubes ἀερονηχεῖς appellat, in aere natantes: quum ait, Εἶτ' ἀερίας διερὰς γαμψοὺς οἰωνοὺς ἀεροονηχεῖς.

C. Ἀεροπετὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, in omnib. vulg. l. Græcol. exponitur In aere volans. sed perperam: quũ exponi debuerit, Ex aere delapsus. vt οὐρανοπετὴς, Ex cælo delapsus. Sic Διοπετὴς, à Ioue delapsus: vt διοπετὲς παλλάδιον. Fit autem ἀεροπετὴς ex ἀήρ, & πίπτω, quod in compositione tãtùm ponitur, factum ex πίπτω. Quod si scriberetur ἀεροπέτης accẽtu in penultima, tum significare posset In aere volans, vt ὑψιπέτης, Altè volans, In alto volans.

C. Ἀεροπόρος, Aerigradus. vt ναῦς ποντοπόρος, nauis pontigrada. Potest ἀεροπόρος exponi etiam Aeriuagus Cicero apud Platonem πλοῦν καὶ ἀεροπόρον vertit Pennigerum & aereum: vt inuenies in Cic. lex. Græcol. ame edito. Ex ἀήρ & πόρος. HINC & verbũ Ἀεροπορέω, ῶ, Per aerem gradior. vt aues à Basilio dicuntur ἀεροπορεῖν.

C. Ἀεροτὸς exponitur ab Hesychio κοχλίας, Limax. De cuius nominis compositione vix quicquam certi afferri potest. propinquum esset τῷ ἀέρα & ὄπα. sed quorsum? Fortasse γλωσσοκομεῖον est vocabulum, ideóq; in eo non quærenda compositio. ‖ Ponitur & Ἀεροτος in vulg. l. Græc. tanquã nomẽ propriũ viri: sed perperam illic ponitur ἀεροτος tanquam nominatiuus, quũ sit genitiuus à nominatiuo ἀεροψ. ‖ Item Ἀεροτες, apud eundem Hesychium, gentis nomen Trœzenem incolentis: & in Macedonia Aeropes familia quædam. ‖ Præterea ἀεροτες, aues quædam. ‖ Est & Ἀεροτη nomen proprium mulieris, videlicet vxoris Atrei.

C. Ἀεροφοίτης, ου, ὁ, Aerem frequentans, Ad aerem vẽtitans. Ex ἀήρ & φοιτάω, ῶ. vt dicitur οὐρανοφοίτης.

C. Ἀεροχροὴς, οῦς, ὁ καὶ ἡ, Colorem aeris habens, ἀερίζων. πλὴν χρόαν.

Ἀερίπους, Aerios pedes habens, AEripes apud Virgilium. A Suida autem ἀερίπους exponitur, Qui in altum pedes erigit, quæ significatio conuenit potius nomini ἀερόπους, quod vide inter composita ab ἀείρω, quæ ipsum sequuntur.

Ἀέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aerius. Ἀέριον ὕδωρ, inquit Suidas, Aqua quæ est in aere. & ἀέριος, qui est in aere. Apud Aristotelem De mundo, ἀέριος φύσις, Aeria natura. Ibidem ἀέρια ζῶα, Animantia aeria, id est in aere viuentia. Lucianus ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογουμένους. id est, res ad aerem pertinentes. Gregorius De theologia, loquens de araneis, αἱ δὲ δι' ἀραχνῶν οὕτω καὶ ἀερίων ἡδὺν ἠνιμάτων πολυειδῶς διαπεταμένων πολυπλόκοις τοῖς ἱστοῖς ἐξυφαίνουσι. Id est, Hæ autẽ per adeo tenuia & propemodum aeria stamina multifariam extensa, telas multiplices texunt. Sed in vulg. lex. Græc. hìc ἀεείχων legitur non ἀερίων, & quidem citatur hic locus ob hoc ipsum nomen ἀεείχων, ex non deprehẽso videlicet errore (alioqui tamen manifestissimo) exemplaris habentis ἀεείχων pro ἀερίων.

C. Διαέριος, pro ἀέριος, à Luciano noue & iocosè dictum ad imitationem Homerici vocabuli διήερος, in Icaromen. μὴ θαυμάσῃς εἰ μετεωρεῖς καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν.

Ἀερία, substantiuum, Caligo. apud Ætolos: vt inquit Hesychius: addens, insulam Thasum, Ægyptum, Libyam & Cretam, Siciliam, Æthiopiam, & Cyprum dictam fuisse aeriam. Gellius quoq; l. 14, c. 6, Ægyptum, sicut & Cretam, ἀερίαν nuncupatam tradit. Stephanus autem ita scribit, Aeria, Ægyptus ab aere dicta. nã ἠερόεσσα eam vocant. Homines, Aerii. Et ἀερίτης ex genitiuo ἀέρος factum est. Item Celtica vrbs ἀερία, vt scribit Apollodorus Chronicorum quarto. Est & alia vrbs Cretæ non ignobilis, quæ appellabatur ἀερία, item ἰδαία, itẽ δολιχή, propter longitudinem.

Ἀερώδης, Idẽ quod ἀέριος, aerius. Dicitur & Ἀερώδης pro eodem. vt Dioſc. 5, ἀερώδης πλὴν χρόαν. Apud Aristotelẽ De mundo ἀερώδης, Aeriam naturam habens, vel naturam spirabilem, vt quidam exponunt. ‖ Ἀερώδης significat etiã Obscur⁹, Caliginosus. (vnde & Hes. ἀερωδέστερα exponit ἀφανέστερα) iuxta id quod dictum est ἀέρα esse aliquando caliginem & ἀορασίαν.

Ἀερῶιος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀερώδης. Item, Multus, Immẽsus, Hesych.

Ἀερὶς, ίδος, ἡ, Apis. ἀερίδες, μέλισσαι, Hesych.

Ἀερόεις, εντος, ὁ, Obscurus, Caliginosus. Est autem poeticũ ἀερόεις. quãquam sæpius vsurpant poetæ ἠερόεις (de quo paulo pòst) mutato α in η. Fœmininum est ἀεροεσσα, Neutrum ἀερόεν, Explicat autem ἀερόεν Hesychius, Nigrum, Profundum. Magnum. A Suida explicatur duntaxat μέγα, id est magnum.

Ἀερίζω, Aerius sum, aut Aeria natura sum præditus. Dioſcor. lib. 1, οὐ γὰρ κατ' ἴσον θυμιαθήσεται ἀερίζοντα τῷ ἀτμῷ, ἀναβολώδεις δὲ καὶ οὐ καθαρῷ. Hic ἀερίζοντα Budæus exponit aereo & puro. Item, Qui purus est aeris modo, nõ crassus. Dicitur autem ἀερίζω, eadem forma qua κυανίζω vt κυανίζω πλὴν χρόαν.

¶ Ἠὴρ, ερος, ὁ, vel ἡ, Pro ἀήρ apud poetas. quãquã pro Tenebris, Caligine, seu Nubilo aere vt plurimum vsurpatur (quo modo & ἀήρ accipitur) non pro aere. qua in significatione opponitur τῇ αἰθρῃ apud Homerum, Iliad. ρ, Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, Ποίησον δ' αἴθριον. Interdum ἠέρα & νεφέλιον coniungit. vt Od. θ, Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι. Nonnunquã ἠέρα & ὁμίχλιον, vt Il. ρ, Αὐτὰρ δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν ὁμίχλιον. Esse autem tã masculini quàm fœmININI generis hoc nomen, ex his eiusdem locis apparet. Masculini, vt Il. ε, ὣς δ' ἠέρα πυλὼ ἔχευε. FœmININI, vt Od. η, — ἀμφὶ δ' Ἀθήνη Πολλὴν ἠέρα χεῦε. Ac certè frequentius vsurpat in hoc genere. nã sic & Il. π, Ἠέρι δὲ πολλῇ κεκαλυμμένος αὐτοβόλησε. & Il. φ, — κεκάλυπτο δ' ἀρ' ἠέρι πολλῇ. Ibidem aliquanto pòst, — κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ. Sic ibidem ἠέρα βαθεῖαν dicit; item Iliad. υ. Deniq; videtur Homerus magis probasse genus fœmININum, nam in illo loco vbi posuit ἠέρα πυκνὴν, ponere ἠέρα πολλὴν nõ permisit ei metrum. Hesiodus tamen vtroque genere & ipse vtitur. apud eum enim in Theogonia legitur, — κεκαλυμμένα ἠέρι πολλῇ. & ibidem, ἠέρα δῖαν. Eustathius in illum locus Odyss. η, Πολλὴν ἠέρα χεῦε, annotat ἠέρα significare ἀορασίαν (q. d. Inuisibilitatem) & fœminini nominis formam ei dari ab Homero, more Ionico. ‖ Ἠέρα quidam exponunt Nimbum quo dii inuisibiles homines efficiunt, ex aliquot Homeri locis hanc expositionem colligentes. sed ἠέρα quanuis caliginem significare, etiam composita ex eo nomina satis declarant. Eustathius exponens ἠερόεις, dicit significare σκοτεινὸν, id est tenebrosũ. quòd natura niger sit aer: vnde & ἠέρα pro tenebris accipi.

C. Ἠεροδινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Aerem agitans, vt vulgò exponitur: sed potest & in passiua significatione accipi, pro Qui in aere agitatur. vt in Anthol. epigr. ἠεροδινὴς αἰετὸς, Aquila per aerem agitata, aut Quæ agitatur per aerem. vt sit ἠεροδινὴς pro ἠεροδίνητος, eo modo quo dicitur ab Æschylo οἰστροδίνητος. Est enim ἠεροδινὴς ab ἠὴρ & δινέω.

Ἠεροειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, ad verbum, Aeris formam habens, ex ἠὴρ & εἶδος, vt ἀεροειδὴς ex ἀὴρ & εἶδος. Eustathius tradit ex Porphyrio, antrum ἠεροειδὲς vocari Odyss. ν, mũdum allegoricè διὰ τὸ τῆς ἀρχαίου ὕλης ἀόρατον καὶ ἀνείδεον. Sed vtplurimum exponitur simpliciter Tenebrosus, Caliginosus, Præ profunditate caliginosus. vt ἠεροειδὴς πόντος, Od. β, — ἐπὶ ἠεροειδέα πόντον. vbi tamẽ Eust. vult ἠεροειδέα significare secũdum veteres, vel Nigrum aeris modo: vel Profundum, aut Patentem & Latum ex quo solus aer cõspicitur nauigantibus. Idem alibi κοῖλον πόντον ait idem esse quod πόντος ἠεροειδὲς. siquidem, quæ profunda sunt, aeris nigrore tenebrosa reddi. Hesychius quoq; ἠεροειδέα exponit Nigra, Tenebrosa. Item Patentia, eo sensu videlicet quo campi patentes dicuntur.

C. Ἠερόπομπος, ου, ὁ καὶ ἡ, In aere apparens. si emendatè legitur apud Hesychium, ἠερόπομπα, κατὰ τὸν ἀέρα φαινόμενα. Mihi enim videtur significare potius τὰ κατὰ τὸν ἀέρα πεμπόμενα.

C. Ἠεροφοίτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Per aerem itans, Aerem frequentans. Componitur enim ex ἠὴρ & φοιτάω, quod non simpliciter Ire significat, sed Ire sæpius, id est Itare, ventitare, Frequentare locum aliquem. Sic ἠεροφοίτης dicitur apis à Phocylide, hoc in versu, Κάμνει δ' ἠεροφοίτης ἀρίστου πόνος τε μέλισσα. Idem, Ὅπλον ἑκάστῳ δῶκε θεὸς φύσιν ἠεροφοίτων. Ὄρνισι μὲν πολλὰ πεκυπτότ', ἀλκὴν τε λέοισι. vbi si ἠεροφοίτων iungamus cum versu sequente, dicemus datam naturam aeriuagam auibus. & Bud. ita videtur intellexisse, scribens in lexico, ἠεροφοῖτος, epithetum volucrum Phocylidi. Durè tamen videtur iungi cum sequenti versu: sed nisi cum eo iungatur, vicissim dura quæpiã explicatio quærenda erit. Vulgò exponunt naturam aeripetam, dicentes aeripetam significare diuinam.

Ἠεροφοῖτις, pro ἠεροφοίτης dicitur ab Homero, mutata declinatione, Il. β, — τῆς δ' ἠεροφοῖτις ἐειπνὴ Ἔκλυεν ἐξ ἑῆς μητρὸς φίλον υἱόν. & Iliad. τ, Ἀλλ' Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐρινύς. Id est, Furia per aerem itans, seu vagũs. vel, Inuisibiliter contra hos vel illos itans. Hesychius enim inter cæteras explicationes ponit hanc, ἠεροφάτως φοιτῶσα: Eustathius addit κατὰ πνεῦμα. Scribit enim, ἡ ἀεροφάτως φοιτῶσα κατὰ πνεῦμα. Potest etiam intelligi ἠεροφοῖτις, quæ per infernas tenebras ambulat & vagatur.

C. Ἠερόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex ἠὴρ & φωνή. Apud Homerum præcones vocantur ἠερόφωνοι, id est, vt ait Hesychius (non dubium est enim quin ἠερόφωνοι ex hoc Il. σ versu sumpserit, Σκῆπτρα δ' κηρύκων ἐν χερσὶ ἔχον ἠεροφώνων) Elatã vocem habentes, seu altam. vel, Voce aerem replentes. Quæ posterior explicatio mihi valde placet, quòd simul etymologiam vocis ostendat. Eustathius in Iliad. ε, huius nominis proprii Ἠείβοια etymologiam declarans, Ἠείβοια, inquit, si fit à nomine ἠοῦς, ita vocari dicetur tanquam altiloqua: eo modo quo dicuntur ἠερόφωνοι.

Ἠερόθεν, abuerb. Ab aere, Ex aere. pro ἀπ' ἀέρος, in Anthol. epigramm.

Ἠερόεις, εντος, ὁ, Tenebrosus, Caliginosus. vt πάρπαρος ἠερόεις apud Homerum: & πάρπαρα ἠερόεντα, apud Hesiodum. Hom. Iliad. θ, circa initium, Ἠμὲν ἐλὼν ῥίψω ἐς πάρπαρον ἠερόεντα. Hesiodus παρπαρά τ' ἠερόεντα. Eustathius ait ἠερόεντα κάλεῖσθαι vocari ab Hom. vel viam ad inferos, seu

per inferos: vel simpliciter, iter per aerẽ. Quo in sensu cõmodè ἠερόεντα κέλευθα ad verbũ exponeremus Vias aerias, ex Ouidio.

Ἠέριος, ου, ὁ, Aerius, per aerem gradiens, aut potius volãs. Qui est in aere. Il. γ, de gruibus loquens, Ἠέριαι δ' ἄρα τε γε κακὴν ἔριδα πεσφέρονται, Id est, Aeriæ grues, ex Ouidio, qui aeriam auem dicit in aere volantem. Aerias grues Seruius vult esse Virgilio vel aerii coloris, vel altùm volantes. ‖ Ἠέριος est etiam Matutinus, πρωϊνὸς, ὀρθρινός. vt Iliad. α, Ἠέριος δ' αὖτε βῆ μέγαν οὐρανὸν οὐλυμπόν τε. id est Matutina, Manè profecta, vel Manè iter faciens. vel simpliciter, Ascẽdit cælum matutina, id est manè. Sed & hìc pro Aeria sumi potest ἠείη: vt vicissim in illo Il γ, loco, ἠέριαι accipi pro πρῆσται volunt quidam. At Odyss. ι, ἠέριοι vnico modo exponitur, videlicet Matutini. vbi dicitur, Ἦλθον ἐπὶ θ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ, Ἠέριοι. vbi tamen aliter posse legi, & aliam expositionem inueniri, dicam in ἠὴρ, vnde deducitur ἠέριος. quum hanc significationem habet.

C. Διήέριος pro simplici ἠέριος, Aerius. vnde διηέριαι ποτέονται, Apoll. Arg. 2, pro ἠέριαι, vel quasi δι' ἠέρος.

Ἀ Θ Η Ρ,

ἔρος, Arista, pars spicæ acuta. A Galeno ἀθὴρ exponitur Quod in hordeo acuminatum est. ab Erotiano autem ἀθῆρες (pag. 19 meæ editionis) Illa tenuissima quæ sũt in summitate hordei. Et sic Dioſcorides quoque ἀθῆρας de auena vsurpat. ‖ Sciendum est tamen ἀθὴρ generale esse. nam certè & de frumenti aristis (quæ propriè dicuntur Latinis aristæ) à Xenoph. vsurpatur, quum dicit, πλοῦν τοὺς ἀθῆρας διαλεγόμενος. Sic & à Luciano in Anacharside, πλὴν μὴ ἄχυρα καὶ τοὺς ἀθῆρας ἀποφυσῶντα. Vnde & generaliter ἀθῆρες exposuerunt quidã veteres grammatici, τάχυς ἀγρωστῆς (q. d. spicæ degeneres) quæ explicatio habetur & apud Eustathium. Gaza quoq; quas Cicero vocat aristas in libro De senectute, loquens de tritico, vertit ἀθῆρας. Sciendum est autẽ ab Eustathio poni hanc etymologiam nominis ἀθῆρες significantis τοὺς ἀγρωστῆς τάχυας, vt sint ita dicti quasi οὐκ ἐσθιείζειν. Vide in Ἀθειζω.

Ἀθὴρ (inquit Gal.) significat apud Hippocratem non solùm quod in hordeo acutum est, vt in lib. 1 De morbis: sed & eius partis summum quæ in cuspide sagittæ πώγων (hoc est barba) appellatur, vt ἀθὴρ ὀϊστοῦ. l. 5. Citatur ex Plut. ἀθὴρ pro Mucrone gladii, in hoc ex Catone loco, τὸ ἐγχειρίδιον λαβὼν ἔπαισε τὴν καὶ κατέπεσεν. ὡς δ' εἶδεν ἑστῶτα τὸν ἀθέρα καὶ πρὸς ἀκμὴν ἐξαμβλύνοντα. vbi tamen alii rectius aliquid particularius esse putãt ἀθέρα, quum addat ἀκμήν. Hesychius Æschylum ait ἀθέρα vocasse τὴν ὀξυδορκίδα, id est lanceæ cuspidem.

Ἀθερώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Aristatus. vt ἀθερώδης τάχυς, Aristata spica, Gazæ.

Ἀθεριηφὺς (siue ἀθεριηφὴς) Aristas generans, siue producens. Aristas habens, Aristatus. Nicander Theriacis, Ἐν δ' ἀθεριηφὺς καρπὸν κέρσαιο κυμίνου. vbi schol. scribit, ὑπὸ τῷ κυμίνου ὁ τάχυς ἀθέρας ἔχει, καθάπερ καὶ ἡ κριθή.

Ἀθηριλοιγὸς, οῦ, ὁ, Ventilabrum. Hõ. Od. λ, Φίν ἀθηριλοιγὸν ἔχεν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ. Ita dicitur quasi quòd sit aristarũ pernicies & exitium, pro ἀθηριλοιγὸν. ab ἀθὴρ & λοιγός. vt dicitur βροτολοιγός. ‖ Apud Hesychiũ Ἀθηρολοῦν etiã legitur, & exponitur τὸν τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικόν. quibus verbis Eust. & alii explicant ἀθηριλοιγὸν. Ipse autem Hesychius τὸν ἀθηριλοιγὸν quoque dat hanc expositionẽ τὸ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικόν. sed mendose apud eum legitur ὃ ἀθερολόγον pro ὃ ἀθερολοιγὸν, si rationem habeamus sequentis etymi. Sed aliquando suspicatus sum deesse aliqua verba ante τὸ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικόν: & Hesychiũ posuisse alteram etiam etymologiam ab Orione traditam, vt videlicet ἀθηριλοιγὸν dictum sit, τὸ πλοῦν quasi τὸ τοὺς ἀθέρας διαλέγον καὶ διαχωρίζον. secundũ quam deriuationem dixerit Hesychius ἀθηρολοιγὸν quasi ἀθερολόγον (non ἀθερόλογον, vt apud eum legitur.) De altera autẽ significatione quæ datur huic vocabulo, dicam in nomine ἀθηρόβρωτον, quod proximè sequitur.

Ἀθηρόβρωτον ὄργανον, Sophocles vocauit quod Hom. ἀθηριλοιγὸν, vt inquit Eustathius. qui ait Homericorum verborum esse hãc Sophocleam paraphrasin, Ὁμοῖος ἀθηρόβρωτον ὄρον φέρεγανον. At Hes. scribit ἀθηρόβρωτον ὄργα-

νον esse τρωΐλω ἢ τὴν ἀθηραν ἀκακινοῦσι. quam Eustathius dicit esse alteram expositionem vocis ἀθηρηλοιγὸς apud Homerũ. sed ἀθήρλω habet, non ἀθήραν, vt videlicet sit rudes aut cochlear quo agitatur in olla puls quædam ἀθήρη dicta siue ἀθηρά. Eustathius certè ibi τρωΐλω & δοί δυκα pro eodem ponit, quæ tamen distingui solent.

¶ Ἀθηρίζω. F. ίσω, Vilipendo, Paruipendo, Contemno. Pro prié. Contemno tanquam ἀθέρας. Quanquam & alia etymologia datur, vt sit videlicet ex α priuatiuo & verbo θερίζω, id est meto: ducta metaphora (inquit Etymolog.) à fructibus qui meti non possunt, qui ex area abiiciuntur, & ad vsum non colliguntur. nam qui ventilant, abiiciunt ἀθέρας. Quæ ab Etymol. confusè dicuntur. Eust. autem dicit ἀθερίζειν dici sumpta translatione ἀπὸ τῶν ἀθέρων, quas agricola οὐκ ἀξιοῖ θερίζειν, id est metere dedignatur. Sed non dubium est quin sequi potius oporteat priorem etymologiam. vt ἀθερίζω sit Cõtemno quasi ἀθέρα. sicut Floccifacio Latini pro Contemno dicunt. Iungitur autem accusatiuo hoc verbũ, vt Il. α, — καὶ οὔ ποτέ μ' οἴγ' ἀθερίζον. Od. θ, Τῶν δ' ἄλλων ἔ πῶς τιν' ἀϊάνομαι, οὐδὲ ἀθερίζω. Apud Apollonium Rhod. Arg. 2, genitiuo iungitur, - νύμφης ἀθερίζε λιπέων. Sic & in 4, Πθυθόῶ Αἰσονίδαο λιλαιομένοιο ἀθερίσαι.

C. Ἐξαθερίζω compositum idem quod simplex ἀθερίζω.

Ἀθερίνη, ης, ἡ, Atherina, piscis: Arista, Gaza interprete apud Aristotelem lib. 6. De historia anim. c. 17. Apud eundẽ inter pisces gregatiles enumerantur ἀθερίνοι, lib. 9. cap. 2, vbi Aristulæ ab eodem forma diminutiua exponuntur. Fortasse autem legendum est ἀθερίναι non ἀθερίνοι. Apud Eustathium certè legitur ἀθερίνα in recto: dicentem ἀφύλω misellum esse pisciculum, magis etiã quàm sit qui apud Athenæum habetur ἀθερίνα. Et alibi ab ἀθερίζω deductum videri ait. Athæneus lib. 8, ὃς παῖ ἀκαίνας ἀεὶ ὀκλέγλ ἐψητῶν τε καὶ ἀθερινῶν.

¶ Ἀθήρη, ET Ἀθηρά, ET Ἀθάρα, (quæ & ipsa ab ἀθὴρ quidã putant deriuata) Pultis seu polentæ quoddam genus. Eustathius dicit ἀθήρλω esse τὴν ἐψημένην σεμίδαλιν, quæ à comico (id est Aristophane) vocetur ἀθάρα. Hesychius ἀθηραν esse vult apud Ægyptios quoddam edulium ex tritico quod cum lacte sit coctum. In vulgar. lexicis Ἀθήρα ex Dioscoride affertur lib. 2, & exponitur Sorbitio seu medicamentum ex zea minutissimè molita confectum: vel puls triticea, aut ex alia fruge. vnde Ἀθήρωμα, q. d. Pultatio. (de quo vide paulo pòst) Quod autem ad Ἀθάρα attinet, in hunc Aristophanis versum in Pluto, - ἀλλά με Ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπλησε κειμένη, annotat schol. ἀθάραν esse μόνῳ σεμίδαλιν, & ab Atticis ἀθάρης, ab Æolib. ἀθήρας, at cõmuni lingua ἀθάρας dici. (vbi fortasse legendum est ἀθάρη, ἀθήρα, ἀθάρα) Idem schol. alibi scribit τὸν κοῖλον ἄρτον μυστίλω vocari, ἤτοι ἀθάραν. Galenus ad Glauc. lib. 2, scribit multos apud Alexandriã inter alia ἀθάραν edere. quod facit pro Hesyc. in eo quòd ἀθαρᾶς esum tribuit Ægyptiis. Galeni verba sunt, ὁ Ἀλεξανδρεῖς πάμπολλοι δι' ὅλου τοῦ βίου τὴν ἐλεφαντῶν. ἀθάραν δὲ ἐσθίουσι, καὶ φακῆν καὶ κοχλίας, &c. Apud Plinium quoque ἀθάρα legitur, qui hanc vocem Ægyptium esse tradit. quod si verum est, ab ἀθὴρ deriuata falsò existimatur.

Ἀθήρωμα (quod & ἀθέρωμα) Tuberculum in capite nasci solitum, cui subest aliquid pulticulæ simile, vt scribit Celsus lib. 7 cap. 6. Affertur & ex Galeno hæc definitio, esse neruosam tunicam in qua pulta ceus humor continetur. Quum autem ab ἀθήρα deduci appareat, rectius scribitur ἀθήρωμα.

Ἀ Θ Ε Ρ Ι Ξ, & per pleonasmum literæ ν, Ἀ Ν Θ Ε Ρ Ι Ξ, ικος, ὁ, idem quod ἀθὴρ, Arista. Apud Hesychium ambo leguntur. sed αἰθέρικας inter cætera significare ait non solùm τὰ τῶν σταχύων ἄκρα, sed etiam τὰ ἐν τῇς τάχυσι κέντρα. Hesiodus de Iphiclo loquens, Ἄκρον ἐπ' αἰθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλα, Ἀλλ' ὅθι περ μίνων ἀθέρων δρομάασκε πόδεσσι, &c. quò alludisse Virgilium credibile est in his versibus quibus clauditur Æneidis liber 7, Illa vel intactæ segetis per summa volaret Gramina, nec teneras cursu læsisset aristas. Sic autem & apud Hõ. quidam exposuerunt αἰθερίκων, in hoc versu qui illi similis est, Il. υ, Ἄκρον ἐπ' αἰθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων.

autem expositionem vide in iis quæ proximè sequuntur.

Ἀνθέρικος, ου, ὁ, Asphodeli fructus & secundũ alios, Asphodeli caulis. Eustathius in dubio ponit, scribens, Ἀνθέρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς ἢ καυλός. At Theocriti schol. in hũc eius versum qui est Idyllio 1, Αὐτὰρ ὅγ' αὐθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήκαν Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων, scribit, αἰθέρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς, ἧς τὰ φύλλα ὡς θερόσου ἀγείω, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα. ὁ δὲ καυλὸς αὐθέρικ καλεῖται, ὅσον πηχυαῖος ὤν, καὶ μείζων. Quod & à Theophrasto tradi addit. Apollodorus autem Dorienfis (vt idem subiungit) negauit asphodeli fructum sic appellari. Neoptolemus autẽ ridiculè putauit ita vocari τὸν ἀθέρα τῆς τάχυος. (nã ibi mendosè αἰθέρα) Sed alia ibidem sequitur expositio, vt δι' αὐθερίκων sit δι' ὁ καλάμης. In vulg. lexicis habetur, αἰθέρικος, Albucum, herba est quã Græci ἀσφόδελον nominant: Latinorum quidam sandaracham, quidam hastulam regiam. Theophrastus pro planta asphodeli posuit: at Plinius pro caule tantùm, vt in iisdem scriptum est. Dioscorid. autem lib. 2, cap. 199, asphodelum describens, dicit, φύλλα ἔχον θερόσῳ μεγάλῳ ὅμοια, καυλὸν δὲ λεῖον, ἔχοντα ἐπ' ἄκρου αὐτῆς καλοῦμενον αὐθέρικον. Vide Eustathiũ pag. 1206. Hesychius αἰθέρικας non solùm esse dicit τὸν ἀσφοδέλου καρπὸν, sed & βοτάνης εἶδος. Fortasse autem de illa intelligit herba quam quidam eiusmodi esse tradiderunt vt manibus velli, sicut linum, necesse habeat, quòd meti non queat: déque ea factum esse prouerbium αὐθέρικον θερίζειν. quod & Gorr. annotauit. HINC αὐθερικώδης, Antherici formam referens.

Ἀ Θ Ρ Ε Ω͂,

ῶ, F. ήσω. P. ηκα, Video, Cerno, Intueor. Item, Dispicio, Circunspicio, Considero, Perpendo. Obseruaui, ἀθρῆν apud poetas ad oculos cor poris magis referri: apud scriptores orationis solutæ, magis ad oculos mentis, vt ita dicam. quod & de νοῶ dici potest, præsertim vt ab Homero vsurpatur. Pro intueor interdum accusatiuo iungitur sine præpositione, interdum cum præpositione εἰς. vt Iliadis κ, Ἠτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσαιμι. Pro Considero, Perpendo, accusatiuo sine præpositione vt apud Isocratem, εἴ τις ἀθρήσειε καὶ σκέψαιτο τὰς τῶν ἄλλων συμφορὰς, siquis cõsideret & perpendat aliorum calamitates. Interdum sine casu cum ὅπως, vel πότερον, vel μή. Xenoph. Sympos. ἀθρῆσον δὲ καὶ πῶς ποτε, &c. Plato in Critone, οὐκ ἀθρεῖς πότερον, &c, Idem in Gorgia, ἄθρει μὴ οὐ τοῦτο ἦ τὸ ἀγαθὸν, &c. Vbi vertendum potius, Vide ne, quùm Considera ne. Sic apud eũ sæpe ἄθρει δὴ pro σκόπει δή, vide. Cæterùm & pro Intueor aliquando ab Atticis etiam vsurpatur. Aristoph. Nubibus, ἀθρήσω θεῶν τοῦ, τὸ δρᾶ. ‖ Hoc verbum si deriuatum esse dicendum est, à verbo θεωρῶ per syncopen, præfixo α epitatico, vel à δρῶ, id est Cerno, præfixo α itidem epitatico, & η verso in θ, deductum esse putatur. Vtranque etymologiam habent Etymol. & Eustathius: & iuxta vtranque α denotat epitasin: eam si exprimere velimus, poterimus exponere ἀθρῶ, Oculis peruestigo, Oculis intentis cerno, Peruideo. vt Horatius, Quũ tua peruideas oculis, &c. Aspirari autem illud α secundum Atticos, tradit idem Eustathius, exponens θεωρεῖν & μετ' ὀπτάσεως ὁρᾶν.

C. Ἀναθρέω, ῶ, Perspicio, Attentè considero. Apud Thucydidem autem lib. 4. pag. 149. αἱ ἀθρούμενα exponitur à scholiaste φανερὰ γινόμενα, vbi dicit τὰ ἔργα οὐκ τῶν λόγων αὐξανόμενα.

C. Διαθρέω, ῶ, Dispicio. Themistus in Sophista, fol. 115. καὶ διαθρῆσαι εἰ δή τινες εἶεν φαρμάκῳ ἀλειλιμμένοι. Apud Aristophanem in Nebulis Socrates discipulo dicit, φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει.

C. Ἐσαθρέω, ῶ, Conspicio, Conspicor. Il. γ, Εἴπου ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον.

C. Περιαθρέω, ῶ, Circunspicio, Attentè siue diligenter considero, θεωρεῖν σκοπῶ, Hesych. HINC Περιάθρησις, Circumspectio, Diligens consideratio.

Ἀ Θ Ρ Ό Ο Σ,

ου, ὁ, Confertus, In vnum collectus, Coaceruatus: aut per nomina, Densus, Frequens interpretari debemus, pro loco. Nec malè alicubi Simul totus verti poterit, vel Simul omnis. vt ἀθρόα πόλις, apud Thucydidẽ, & σύμπασα pro eodem

eodem, Tota ciuitas, Simul omnis, vel, Vniuersa ciuitas, vt Curtius dixit Vniuersus fluuius. Sic ἀθρόος ὁ λαὸς, Vniuersus populus, In vnum collectus, Simul omnis. Xenophon Pædiæ 4, καὶ τὸ ἀθρόον τῆς πολεμίων. Alciphr. in epistolis, καὶ πλοῦτον ἀθρόον ἀγαθῶν ἐδείξεν, confertas & cumulatas bonorum diuitias. id est, conferta & cumulata bona. vel magis propriè, Magnam bonorum congeriẽ. Bianor in epigrãm. Ἤειπεν δὲ ἄκρης δέμος ἀθρόος, Ruit à tecto domus tota simul. id est vniuersa, nõ paulatim. itidem apud Theocritum, — κατήειπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ Ἀθρόος, simul toto corpore. Alii exponũt, Vno ictu. μεῖζόν τε καὶ ἀθρωόπεον, Xen. Hellenicõn 5, κένωσις ἀθροωτέρα, effusior euacuatio, vide paulo post. ‖ Frequenter in plurali numero vsurpatur. Iliad. τ, — ἀλλ' ἀθρόοι ὁρμηθέντες, Simul omnes, Vniuersi. quod & Cuncti sonat propriè Latinis. Lucianus in Pseud. δημωφελῶν πολὺν ἀθρόων ἀπολυθέντων. Plato in epist. Οὕτω τοῦ ὅλου πόλιν πάντας ὑμᾶς τρεῖς ὄντας ἀναγκῶναι χρὴ, μάλιστα μὲν ἀθρόους· εἰ δὲ μὴ, κατὰ δύο κοινῇ. id est Omnino, si fieri potest, simul omnes. vel in vnũ congregatos. nam ἀθρόοι opponuntur aliquando τοῖς διεσπεδασμένοις, id est dispersis. Xenophõ Hellenicõn 1, πρῶτον μὲν ἀθρόοι, ἔπειτα δὲ διεσκεδασμένοι. Imitatur autem Homerum, Iliad. ο, — ἔμειναν Ἀθρόοι, οὐδὲ ἐκέδασθεν. Sic ex Homeri imitatione dictum est illud, ἀθρόα πάντα αὐτοῦ τοῦ εἰστήκασι. nam ἀθρόα πάντα sæpe dicit. vt Odyss. α, — νοῦ δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέπασι. Iliad. χ, νοῦ δ' ἀθρόα πάντ' ἀπόπασις. Odyss. β, — τὰ δ' ἀθρόα πάντα πεύθω. vbi tamen ἀθρόα sunt qui aliter exponant: vt dicã in aduerbio Ἀθρόως. ἀθρόα ποιεῖν, vniuersa & simul omnia: cui opponitur κατὰ μέρος. Apud Galenum ad Glauconem 1, ἀθρόαι κενώσεις, effusæ euacuationes. vt & κένωσις ἀθροωτέρα, ibidem.

Ἀθρόον, aduerbialiter positum pro ἀθρόως, exponitur à Valla Identidem, vbi dicit Thucydides, ἀθρόον ἐμβοήσαντες. Idem alibi, ἀθρόον ἐμβοήσαντα τρατόν. sed verti etiã potest (& melius fortasse) Cõfertim, Simul. vel in prio re loco, Simul omnes vociferati: in posteriore, Exercitũ simul omnem vociferatum, vel vniuersum. aut aduerbialiter, Vniuersé.

Ἀθρόον aiunt Eustathius & Etymologicus significare etiam αἰφνίδιον, id est repentinum. Sed apud Etymologi cum error est. ait enim θροῖς θροὸς significare αἰφνίδιον, id est repentinũ: & præfixo α epitatico fieri ἀθρόοι, pro αὐθυ θρόῳ καὶ ψόφου, id est absque strepitu: ἀψόφητοι, strepitum non facientes. At quomodo α erit epitaticum in ἀθρόος, si αὐθυ θρόου significet? Imò verò erit priuatiuum. Deinde hæc etymologia ostendit significare strepitum non facientem, vel Strepitu carentem: non autem Repentinum. Sed videtur intellexisse Strepitu carentẽ pro Repentino accipiendum. nam & Eustathius ait, ὅθεν μὴ τὸ αἰφνιδίου, οἱονεὶ τὸ δίχαθρου. tradens Atticos hac in significatione solitos tenuare, ob α priuatiuum: at quum significat ὁμοῦ, tunc aspirari (vt moris est α collectiuum) quòd fit ἀθρόον quasi ἅμα θρῷ, id est vnà cum strepitu: vel ἀθρόον dicatur quasi ἅμα θρόον, id est πανδημεί. Quanquam miror cur velit Eustath. quod fit sine strepitu, esse repentinum, non autem quod cum strepitu. Ait præterea Etymologicus hanc vocem pro repentino θεωπαροξυνέσθαι, pro collecto παροξυνέσθαι, simul & δασυνέσθαι. Suidas postquam ἀθροι καταρρέοντες exposuit ὁμοῦ, addit oportere θεωπαροξυνεῖν hoc nomen, & aspirare primam syllabam Attico more. sed hoc de ἀθρόοι non de ἄθροι videtur dixisse: ac fortasse ἀθρόοι reponendum est. neque enim diceret acuendum in antepenultima nomen disyllabum. At rursum ἄθροι hac in significatione θεωπαροξυνέσθαι mirum si dixerit Suidas. nam ἄθροος est ὁ ἀθροίβος, vt etiam Eustathius docet: ἀθρόος, Collectus. Puto igitur apud Suidam legendum ἀθρόοι pro ἄθροι, & παροξυνέσθαι pro θεωπαροξυνέσθαι, vt vera comperiantur quæ dicit. Nam & Arcadius (cuius librum de accẽtibus in Regia bibliotheca vidi) ἀθρόος quũ est παροξύτονον significare ait ἅμα: at θεωπαροξύτονον, esse ἄφωνον. (de qua significatione dicam & in Θρόος) Sed illum in eo non sequor quod ait ἀθρόος significare ἅμα. Quinetiam Eustathium miror dixisse ἀθρόον interdum pro αἰφνίδιον poni, interdum pro ὁμοῦ.

Neque enim ipsa vox ὁμοῦ significat, sed α duntaxat quod in principio est, denotat ὁμοῦ, vt in aliis multisvocabulis. Nisi dicamus ὁμοῦ exponi, respiciẽdo certos locos in quibus aduerbio ὁμοῦ explicatur, vt apud Homerum Iliad. β, ἀθρόοι εἴομεν, id est ὁμοῦ. Sic apud Suidam ἀθρόοι καταρρέοντες, id est, ὁμοῦ. Verùm malim ὁμοῦ πάντες, vt Hesychius habet. Porro notandum est quod Eustathius subiungit iis quæ modò protulimus ex eo, solitum suo tẽpore tenuari α in ἀθρόος pro vtraque significatione, eo quòd præfixum esset literæ aspiratæ. ‖ Ἀθρόον autem aduerbialiter pro αἰφνιδίως, id est repentè, sunt qui exponant in hoc Apollonidis versu, libro epigrãmatum primo, Τοὶ δὲ θεωφείξας ἐχθρὸς ῥόος ἀθρόον ἄφνω. vt videlicet ἀθρόον & ἄφνω posita sint ὁμοῦ πάντων. sed videtur & aliter posse accipi, videlicet pro Vniuersè, vel Simul omnes.

Ἀθρόως, Aduerbiũ. Cõfertim, Vniuersè, Cicero, Vniuersim: Gellius, Summatim, vniuersimque. Oppositum habet aliquando κατὰ βραχύ, id est Paulatim. ‖ Suidas exponit ταχέως, id est Confestim. & sic apud Homerum in loco paulo antè citato quidam ἀθρόα πεύχθω exponunt Confestim fiant.

Ἀθροότης, ητος, ἡ, Vniuersitas: eo sensu quo Vniuersus dicitur pro Simul omnis, vel confertus. Sunt qui ἀθροότητα verterint Confertitudinem, vt ἀθρόος confertus, ἀθρόως confertim solet verti. sed nimis durum est illud. Vtitur autem nomine hoc ἀθροότης Alexand. Aphrod. in Probl.

¶ Ἄθρος (non ἄθρος, vt in vulgaribus lexicis Græcolatinis idem valet quod ἀθρόος. & est factum ex eo per synæresin. quoniam autem ἄθρος in ἀθρόος resoluitur, sunt qui cum circunflexo scribendũ putauerint ἀθροῖς: sed consuetudo obtinuit vt cũ acuta prior eproferretur, quẽadmodum & vt tenui spiritu notaretur, licet Atticè aspiretur. In Rhetoricis autem lexicis proferuntur hæc exẽpla, ἄθροις ἐπελθὼν ὁ τρατηγὸς, Vniuersus imperator pro, cum vniuerso exercitu. Aristophanes, ἐτῶν ὡς ἄθροις ὀρεωκόμοις ἄθροις. ‖ Habet & comparatiuum ἀθρούτερος, apud Athenæum lib. 3, καὶ τὸν δίφρον χώρησιν ἀθρουτέραν, καὶ δίφρεχυμένῳ.

¶ Ἀθροίζω. F. σω. P. κα, Congrego, Colligo, Congero, Coaceruo. Plato epistola 7, εἰς μιαν πόλιν πᾶσαν Σικελίαν ἀθροίζειν, in vnam ciuitatem congregare totã Siciliam. Isocrates De pace, μὴ ἐξ ἀπάντων ἀνθρώπων οἰκῆν πολλοὺς πολίτας ἀθροίζουσαν, non ex omnibus hominibus temerè multos ciues colligentem. ἀθροίζειν πυραὶ, Struere rogum. quod & νῆσαι πυραὶ dicitur.

Ἀθροίζομαι, Passiuũ, Congregor, Colligor, ἀθροιζόμενοι πρὸς αὐτοὺς, Confluentes ad illos, Multi simul conuenientes. ἠθροισμένοι ὅθεν θύραις, Congregati. ‖ Budæus in suo lexico, ἀθροίζεσθαι εἰς ἑαυτὸν, apud Platonem in Phædro significare Contrahi in seipsum, hoc est, apud se esse: & sic sæpe eum vti ait. Vide in verbo Συναθροίζω, ex eodem Platonis dialogo citatum σωηθροισμένη ψυχὴ αὐτὴ εἰς αὐτὴν quomodo ex Ccerone exponatur.

Ἀθροιστὴς, οῦ, ὁ, Congregator, Collector, à tertia ἠθροισται. HINC Ἀθροιστήριον, Locus cõgregationis. vt θεῖον ἀθροιστήριον, apud Eustathium, Locus in quo dii sunt cõgregati. ITEM Ἀθροιστικὸς, Congregatiuus, Collectiuus, vel Vim congregandi habens. Ab Eustathio aliisque nonnullis grammaticis ἀθροιστικὸν α fuit appellatum illud à quo incipientia vocabula congregandi siue colligendi vim habent. vt quum dicunt τὸ ἀθροιστικὸν α δασυνέσθαι in ἅπας. Sed & vocabula quæ congregãdi significationem habent, ἀθροιστικὰ nuncupantur, cu iusmodi sunt ἅπας & ἅλις.

Ἄθροισμα, τος, τὸ, ET Ἀθροισμὸς, οῦ, ὁ, ET Ἄθροισις, εως, ἡ, Coactio, Congregatio. ἄθροισμα & ἀθροισμὸς ab ἠθροισμαι prima præteriti ab ἀθροίζομαι: ἄθροισις ab ἠθροισται secunda. sed ἄθροισις, ac vtplurimum ἀθροισμὸς etiam, ipsam congregationem, id est ipsam congregandi actionem, ἄθροισμα ipsam congregationem, id est rem congregatam, cœtum, vel aceruum seu congeriem significat. Suidas ἄθροισμα exponit σώρευμα, id est cumulum, siue congeriem: Hesychius πλῆθος, id est multitudinem. ἄθροισμα νεῶν, in quodam

huius libri loco Multitudinem nauium congregatarum seu coactarum interpretatus sum. A B Ἀθροισμὸς fit & Ἀθροίσμος, vt ἀθροίσμος ἡμέρα, dies quo populus congregatur. quasi dicas Dies congregatoria, siue congregatiua. Greg. ἦν δὲ ἡμέρα τῆς ὀπφανίων καὶ ἀθροίσμος.

C. ΣΥΝαθροίζω, Coaceruo, Colligo. Synes. ep. 141, ἐπὶ πόνῳ ὅπῃ τῆς μνήμης αὐτὸ συναθροίσῃ. Platoni in Phædone, συνηθροισμένη ψυχὴ αὐτὴ εἰς αὑτὴν, videtur esse quod Cicero dicit Tusc. 1, Animus à negotio omni seuocat, & se cum esse coactus. Sunt qui ex Claudiano, initio libri 1 De raptu Pros. interpretentur Mens congesta. Vbi tamen congesta aliam etiam expositionem admittit.

Συνάθροισις, εως, ἡ, E T Συναθροισμὸς, οῦ, ὁ, Coaceruatio, Congeries. Est tamen Συνάθροισις potius ipse coaceruãdi actus, at Συναθροισμὸς declarat & id quod coaceruatum est, ideóque rectè exponitur Congeries. ‖ Συναθροισμὸς est etiam nomen figuræ apud rhetores. Quintilianus libro 8 cap. 4, postquam dixit, Potest adscribi amplificationi congeries quoque verborum ac sententiarum idem significantium, & exemplum attulit, subiungit, Simile est hoc figuræ quam συναθροισμὸν vocant: sed illic plurium rerum est congeries, hic vnius multiplicatio. Vide ibi exemplum: vide & apud Rutilium Lupum.

AI, pro εἰ, si. Vtuntur autem hac particula Dores. Theocritus, Αἰ τοι πιστεύσαιμι. Apud Thucydidem, Dorico sermone, καὶ αἱ πνα τοῖ Λακεδαιμόνιοι πᾶδα ἔχεντι. Plutarch' in Lycurgo, αἱ δὲ λῆς, πῖραν λάβε. Item ἄκα Doricè. D vt apud Thucydidem, eodem libro, statim post verba modò citata, ἄκα αὐτῖς δοκῇ. Apud Homerũ frequẽter cũ particula κε siue κεν. Iliad. ψ, & ω, — αἴ κε πίθηαι, si parueris, si pareas. Iliad. Φ, — αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι. Et αἴ κέν πως apud eundem, Siquo modo, Siquo pacto, Si fortè aliqua ratione. vt Iliad. β, Ἀλλ' ἄγετ' αἴ κέν πως θωρήξομεν ὑῖας Ἀχαιῶν. & α, — αἴ κέν πως θέλεται. Apud eũdem αἴ κέ ποθι, vacante ποθι. ‖ Αἰ μὴ, Nisi, εἰ μὴ, apud Theocritum Idyll. ς, Αἰ μὴ τὸ φλάσαιμι. Nonnulli αἰμὴ coniũctim scribunt. ‖ Vt autem εἰ pro εἴθε interdum ponitur, sic & αἴ, & quidem frequentius quàm εἰ. Ferè autem subiungitur γὲ particulæ αἴ. vt Iliad. β, Αἴ γὲ Ζεύς τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων, Ἡ ῥῶ τ' ὤς, & c. Odyss. υ, Αἴ γὲ τῶτο ξεῖνε ἔπος τελέσειε Κρονίων. Vtitur & Herodotus lib. 1, αἴ γὲ τῶτο θεοὶ ποιήσειαν ὅθεν νόον νῦν τῆνδε ἐλθεῖν. Gregorius Nazianzenus iunxit aoristo indicatiui, Αἴθαλον, οὔ τέ με μηθὲς ἐνὶ σπλάγχνοισιν ἔδησας. Est autẽ αἴ pro αἴθε, per apocopen, vt Suidas tradit. qui tamen (vt & Hesychius) in hac significatione vult tenuari & circunflecti. sed apud Homerum passim in omnibus exemplaribus tenuatur & acuitur: & ita habetur etiam apud Eustathium. Etymologicus autem vult αἴ dici pro εἰ significante εἴθε, id est Vtinam, mutatò ε in α.

AI' vel AÎ, Hei, Heu, Eheu. Αἴ (inquit Eustathius) est etiam δυσφορικὸν, id est, quo vtimur nos aliquid ægrè ferre significãtes. itẽ μεμπτικὸν, id est quo vtimur alicui succensentes. vt apud Aristoph. αἴ πάλαι, Hei miser. Suidas autẽ scribit, αἴ cũ tenui & circũflexo esse θρηνητικὸν ὀπόρρημα, id est aduerbium (Latinis interiectio diceretur) luctus significationem habens, vel, luctui aptũ. Itidem scholiastes Euripidis ex Herodiano annotat hac in significatione circunflecti. At Eustathius, αἴ pro εἴθε, vtinã: & pro εἰ, si: item quum est θρηνητικὸν, δυσφορικὸν, μεμπτικὸν, eodẽ accentu, acuto videlicet, notat. Ac reuera multo pluribus in locis αἴ pro Heu cum acuto reperio quàm cum circunflexo, passim in omnibus exemplaribus. Rarò autem solum positum, frequenter geminatum reperitur hoc aduerbium. In Adonidis epitaphio inuenitur & solũ & geminatum. vt Κάτθανε δὴ ἁ μορφὰ σεῦ Ἀδώνιδι Κύθηρίδος. αἴ αἴ. in versu sequenti, Ὤρεα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρύες, αἴ τὸν Ἄδωνιν. Ibidem circa finẽ, γᾶ μαῦ οὐκέτ' ἀείδόιμον μέλος ἄδεται, αἴ αἴ. Αἴ αἴ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἐπ' πλέον, αἴ ὀρθίαιον. Vtrobique autem obseruãdum αἴ non geminatum, cum accusatiuo. Sic Heu Latini accusatiuo iungunt, vt Heu me miserum. Sic Heu dementiam. Interdum datiuo: vt apud Plautum in Milite; Heu mihi: nequeo quin fleam. Idẽ in Mercatore, Heu misero mihi. Notandum etiam, quum absque casu ponitur Heu, ferè geminari solere, vt αἴ apud Græcos. In Bionis epitaphio, Αἴ αἴ τᾶς μαλάκας μ' ἐπαν κῦ νᾶπον ὄλωντα. Ibidẽ, Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἴ αἴ Λάμβανε σῖς πεπάλοισι. id est, Nũc hyacinthe eloquere tuas literas, & amplius quàm antea accipe αἴ αἴ in tuis foliis. Hoc autem ideo dicitur quòd florem hyacinthum poetæ fabularentur ex Aiacis sanguine productum esse, vnde & αἴ seruasse primas nominis Aiacis (qui Αἴας Græcis) literas. Sophocles Aiace, Αἴ αἴ, τίς αἴ ποτ', &c. vbi animaduertendum est in textu quidem esse αἴ αἴ cum circunflexo, apud scholiasten autem cum acuto αἴ. Aristophanes Acharn. Αἴ αἴ, οἵαν ὁ κῆρυξ ἀγγελίαν ἤγγειλέ μοι. Apud Antipatrum tamen in epigramm. circunflexum habet in editionibus vulgatis, Πολλάκι δ' ἐξ ἐμέων ἐπιμένον ὠλέσατ', αἴ αἴ. ‖ Non solùm geminatur, sed terque quaterque repetitur interdum, vt apud Lucianum in dial. qui Philopatris inscribitur, αἴ αἴ αἴ αἴ τῆς κενεᾶς ἐλπίδων.

¶ Αἰάζω. F. ξω, Lugeo, Lamentor. Fit ab αἴ, id est Heu, vt docent grammatici. Et Aiax apud Sophoclem quum exclamasset αἴ αἴ, subiungit, Quis vnquam putasset fore vt nomen meum congruam meis malis significationem haberet: nunc enim mihi est vnde debeam terque quaterque αἰάζειν. Vbi αἰάζειν suspicor ipsum accipere pro clamare αἴ: eodem videlicet modo quo ὀιάζειν, est clamare ὀιαῖ: οἰμωζῆν est (ni fallor) clamare οἴμοι. Iungitur autem accusatiuo αἰάζω, vt in epitaphio Adonidis, Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν ἔρωτες. Anthol. l. 2, Αἰάζω Διότιμον, ὃς ἐν πεταῳσι κεῖται, Id est, Diotimi sortẽ deploro. Ἐπαιάζω autẽ datiuo iungitur, vi præpositionis ὀπί: vt apud Lucianum, ἐπαιάζω τῷ νεκρῷ.

Αἴαγμα, τος, τὸ, Gemitus, Lamentatio. Eustathius Αἴαγμα dictum ait ὡσεὶ τὶ ἄξιον αἰαγμάτων παθεῖν. id est, ex eo quòd passus esset digna gemitibus.

Αἰακτὸς, οῦ, ὁ, Deflendus, Gemitu dignus, Lamentabilis, Luctuosus, Lugubris. Citatur ex Aristoph.

C. Διςαίακτος, ος, ὁ καὶ ἡ, Grauiter aut miserabiliter defletus. id enĩ puto hic significare δις. Exponitur tamẽ & Qui non facilè lugetur. vt δις difficultatem indicet: secundum quem sensum interpretarer, Cui vix luctus vllus par esse potest, Qui vix satis lugeri potest. Citatur ex Maccabæorum tertio, αἰ τι πικρὸ καὶ δισαίακτο θανάτου. Simili etiam voce exponitur, videlicet δυσθρήνητος. Reditur & Lugubris, vt sit pro simplici αἰακτός. ‖ Item significatione actiua, Qui non facilè luget, ἀσυμπαθὴς.

C. Ἐπαιάζω, Allamentor, Illacrymor. Lucianus de hyacintho loquens, ὥςτε ἀπὸ τῶν αἱμάτων αὐτῆς αὐαδυῶσα πολὺ γλῶ ἐπίησα, ἐπ καὶ γράμματα ἔχον ἐπαιάζοντα ὦ νεκρῷ. Idẽ in libro De luctu, ὅπαι αὐ ἑκάστος ὀδαρῇ, ὡς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. In epitaphio Adonidis, cuius autor putatur Bion, repetitur aliquoties hic versus, Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν ἔρωτες.

¶ Αἰανὸς, οῦ, ὁ, vel Αἰανὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Grauis & acerbus. vel, Luctuosus. Nam Pindari scholiastes vult esse αἰανὸς ab αἴ αἴ factum. quem sequutus, pono hoc in ordine hanc vocem. Ponit & aliam etymologiam, videlicet ab αἰέν. nam exponens hæc Pindari verba, χαρὶ δὲ πᾶς τις αἰῶνα λιμὸν αἰανῆ τέξεται, ait λιμὸν αἰανῆ appellari vel famẽ grauem & molestam, ab αἴ αἴ: vel perpetuam, ab αἰέν. At Sophoclis scholiastes in hæc ex Electra verba, ὡς ἔμολες αἰανὴ τᾷ γᾷ, vult contrà ex hoc nomine factam esse illã particulam αἴ: & esse hic αἰανὴ pro θρηνητικὴ, id est Lamentabilis, Luctuosa. Idem tamen in hoc Aiacis hemistichium, -- νυκτὸς αἰανὴς κύκλος, ait αἰανὴς κύκλος sonare ὁ σκοτεινὸς vel ἀδιάλειπτος, id est, tenebrosus, vel perpetuus. nullam etymologiam ponens. In qua expositione obiter animaduertendum est, illum non αἰανῆς legere, vt sit genitiuus fœmininus ab αἰανὸς qui iungatur cum νύκτος: sed αἰανὴς in nominatiuo, primæ declinationis nominum contractorum. Hesychius habet duntaxat αἰανὸν, χαλεπὸν, αἰνόν. fortasse intelligens αἰανὸν esse id nomen vnde per syncopen factum fuerit αἰνόν.

AI'ΓΛΗ, ης, ἡ, Fulgor, Splendor, Nitor. χαλκοῦ αἴγλη, apud Homerum, Iliadis β, χαλκοῦ θεσπεσίοιο Αἴγλη παμφαιώσα. Item αἴγλη solis aut lunæ, Odyssea ο, Ὥςτε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης. quiversus repetitur & Odyssea η. Cicero αἴγλω interpretatur lumen. quum ὀλίγη αἴγλη de stellis dictum ab Arato, reddit — tenui cum lumine. Est autem poeticum vocabulũ, vsurpatum tamen & in prosa, vt ab Aristide in Romæ encomio, πόλεις τε οὐῶ ἤδη λάμπουσιν αἴγλῃ καὶ χάεσι.

Αἴγλη est etiam placẽtæ genus. Itẽ sacrificiũ quoddam quod Delphos mittebatur. Itẽ iactus alearius. vt B ex Pausania Eustathius refert. Hesychius ait esse nomẽ mali iactus alearii.

Αἴγλη, Proprium nomen filiæ Panopei, quam sibi Theseus, Ariadne relicta, adiunxit: vt Plut. in Theseo. Item, Ægle Naiadum pulcherrima, apud Virgilium.

Αἰγλήεις, εντος, ὁ, Splendidus, Fulgens, Coruscus. vt αἰγλήεντος ὀλύμπου. In fœminino genere αἰγλήεσσα, Splendida.

C. Σπερχεπαίγλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fulgorem auertens. Aristophanes in Nebulis ex Philoxeno, νεφελᾶν σφεπαίγλαν δαΐον ὁρμάν, Doricè pro νεφελῶν σφεπαίγλων, id est πολὺ αἴγλῳ σφεφουσῶν, quod sumatur pro ὑποσφεφουσῶν. Apud Suidam malè exponitur σφεπαίγλαν per accusatiuum singularem.

ΑΓΛΑΟΣ, οῦ, ὁ, Splẽdidus, Clarus, Fulgens, Illustris. Aratus, Αὐτὰρ μὰν αἰνέφελόν τε καὶ ἀγλαόν. id est, Fulgentem sine nubibus atris, Cicerone interprete. Apud eundem ἀγλαὴ interpretatur, -illustri prædita signo. vbi in propria significatione sumitur vocabulum Illustris. Sic D Homerus ἀγλαὸν ὕδωρ dixit Odyss. γ, Aquam splendidam: quæ propriè dicitur limpida. Ab αἴγλη, quod splẽdorem significat, vel ab ἀγάλλω per metathesin literarum factum volunt. nam Eustathius ἀγλαΐζεσθαι ab ἀγάλλω deducit. est autẽ ἀγλαΐζεσθαι ab ἀγλαός. Significationi quam diximus, magis conuenit vt sit ab αἴγλη, quod vicinum est: & inde factum adiectiuum αἰγλήεις significat itidem Splendidus, Clarus. Sed quum ἀγλαία pro ornatu ponitur, item pro lætitia, tum verò aptior videtur esse ab ἀγάλλω etymologia. Sed malè deducitur ab ἄγαν ἄλλεσθαι. nã hoc etymũ non est nominis ἀγλαὸς aut verbi ἀγλαΐζεσθαι: sed verbi ἀγάλλεσθαι, vnde factum ἀγλαΐζεσθαι.

Ἀγλαὸς, metaphoricè, Splẽdidus, Clarus, Illustris, Insignis. Item, Pulcher. vt ἀγλαὰ τέκνα, Odyss. ξ, — ἀγλαὰ ἄπτινα, Iliadis α, — ἀγλαὰ μηνία, Hesiod. Erg.

Ἀγλαὸν, teste Hesychio, Cretensibus & Cypriis idem quod γλαφυρὸν, id est Scitum, Festiuum & elegans.

Ἀγραυλος, pro ἀγλαὸς, Splendidus, Pulcher. Nicander in Theriacis, Ἤτοι ὅγ' ἄγραυλός γε ἐέδεπα. Sed & hîc & in F alio eiusdem poetæ loco lego ἀγλαυρὸς, ex vet. cod. vt admonui in annot. meæ editioni adiunctis.

Ἀγλαΐα, ας, ἡ, Splendor, Nitor. Hesiodus in Scuto, -- αἱ δ' ἀγλαΐαν πεπαλῦται, id est vestimentorũ splẽdore, vt schol. ait. Sic Odyssea τ, videtur significare nitorẽ circa vestitum, non lætitiam, vt vertit Valla, Ἀγλαΐῃ, τῇ νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασται. Sic & Odyssea ρ, ἀγλαΐας φορέειν accipi puto pro Vestimenta gestare nitorem habentia & munditiẽ. ‖ Item ἀγλαΐη, Pulchritudo, κάλλος. Odyss. σ, Ἀγλαΐῃ γὰρ ἔμοιγε θεοὶ ἐν Ὀλυμπον ἔχουσιν Ὠλεσαν. id est, τὸ κάλλος, inquit scholiastes. Possit tamen fortasse & aliter exponi. ‖ Item Ornatus, Decus. Homerus Odyssea ρ, -- ἀγλαΐης δ' ἕνεκεν κομέοντο ἄνακτες. vbi ὡδὶ ἡ τραπεζῆωκωνᾶν loquitur. quam significationem ex Homero mutuatus Xenophon, dixit equo datam à Deo iubam ἀγλαΐας ἕνεκα. Hesychius ἀγλαΐας plurali numero exponit, Delicias, Decoramenta, Ornamenta.

Ἀγλαΐα etiam exponitur à scholiaste Sophoclis, ἡδονὴ, & δόξα, id est Voluptas (siue Lætitia) & Gloria: in H hoc Electræ loco, Μηδέπτ' ἀγλαΐας ὑπορναίειν Τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα. Apud Hesiodũ plurali numero ἀγλαΐαι itidem vsurpatur, pro voluptatibus siue gaudiis, & hilaritatibus, si Latinè dici posset. In Scuto, — Τοὶ δ' αὖ ἄνδρες ὀν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε Τέρψιν ἔχον. & paulo pòst, -πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροί τε, Ἀγλαΐαι τ' εἶχον.

Ἀγλαΐη, nomen vnius ex tribus Gratiis, Vulcani vxor, apud Hesiodũ in Theogonia, Ἀγλαΐῃ τε καὶ Εὐφροσύνῃ, Θαλίῃ τ' ἐρατεινῇ. cuius nominis meminit & Plutarchus. Vocata fuit Ἀγλαΐη & Nirei mater, teste Homero, Iliad. β.

Ἀγλαΐζω. F. ίσω. P. ίσα, Illustro, id est, Illustrem & splendidum reddo, Splendescere facio. Theophylactus, ἐν ταῖς μυρμυρυγαῖς τῶν ὀκλάμψεων πολὺ παλαίφραν ἀκτίνων ἤγλαΐζεν, id est, Illustrabat radiorum more. Vno verbo, Irradiabat. Quod significat & apud Dionysium Areopagitam. ‖ Item, Honesto, Orno, Decoro. Eustathius in Odyss. ς, οὗ πρὸς ὀρέσκειαν ἔμμενε ἑαυτῷ ἀγλαΐζειν. Apud Hesychiũ ἀγλαΐζει exponitur θάλλει, id est Floret. & ita neutram significationem haberet.

Ἀγλαΐζομαι, Pass. Splendeo, vel Splendesco, Niteo, Splendidus reddor. Apud Dionysium Areopagitam pro Irradior. Item, Illustror, Illustris reddor, Ornor, Decoror. Iliadis κ, — ἀλλά σε φημὶ δίγαμπρὲς ἀγλαΐεσθαι. Pindarus Ode Olymp. 1, ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικῆς ἐν ἀώτῳ. Hinc participium ἠγλαϊσμένος, Illustratus siue Illustris, Lucidus, Splendidus. nam ἠγλαϊσμένον explicat Hesychius φωτεινὸν, λαμπρεῖν, videlicet participio significationem nominis tribuens. Item ἠγλαϊσμένος, Ornatus, Decoratus. Suidas ἠγλαϊσμένη exponit etiam χαίρουσα, id est Gaudens. & ita ἀγλαΐζομαι inter cætera significabit & Gaudeo.

Ἀγλαΐσμα, ατος, τὸ, Nomen verbale, formatum ab ἠγλαΐσμαι, prima persona præteriti τῶ ἀγλαΐζομαι. Significat Ornamentum, Honestamentũ, Æschylo pag. 217, & 235, meæ editionis. A tertia autem eiusdem præteriti persona ἠγλαΐσται formatum videtur ἀγλαΐστος, id est Optabilis, Pretiosus. Nam Hesychius ἀγλαΐστη exponit ἄκπτη, τιμία.

C. Ἀγλαόγυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchra membra habens. vt ἀγλαόγυμος ἥβα, apud Pindarum. ex ἀγλαὸν & γῦον.

C. Ἀγλαόθριξ, ος, ὁ καὶ ἡ, Pulchricomus, Splendidam seu nitidam comam habens. Ex ἀγλαὸς & ἔθειρα.

C. Ἀγλαοθηλὲς, ἐος, τὸ, Tenerum. Hes. Ex ἀγλαὸς & θῆλυς: vel certè ex ἀγλαὸς & πέθηλα præterito verbi θάλλω. vnde etiam deducitur.

E C. Ἀγλαόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchrum fructum habens. Odysseæ η, — καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι. Cuius epitheti ratio nem vide apud Plutarchum Sympos. Nonnus θέρος (id est æstatem) ἀγλαόκαρπον vocat: id est, Pulchros fructus ferentem, vel Pulchrorum fructuũ datricem. Ex ἀγλαὸς & καρπός.

C. Ἀγλαόκοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchrum cubile habens. Ex ἀγλαὸς & κοῖτος vel κοίτη, id est Cubile, Lectus. Exponitur tamen ἀγλαόκοιτος à Suida, Valde honoratus. quæ significatio aliquam etymologiam exigit, & aliam fortasse scripturam.

C. Ἀγλαόκουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Splendens & quasi florens iuuenibus, Pulchros iuuenes habens. Corinthum ἀγλαόκουρον appellat Pindarus, Olympiorũ Ode 13. Ex ἀγλαὸς & κοῦρος.

C. Ἀγλαόκωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchram choream habens. Pindarus Olymp. Ode 3, φωναὶ ἀγλαόκωμον vocat canticũ pulchram choream instituens. Ex ἀγλαὸς & κῶμος.

C. Ἀγλαομήτης, ου, ὁ, Consilio clarus: & Ἀγλαόμητις, ιος, ἡ, Consilio clara, vt legitur in vulgaribus lexicis Græcolatinis: & hæc compositio analogiam seruat. Apud Suidam autem & Etymologici autorem Ἀγλαομητία legitur, & exponitur ἡ μεγάλη βουλὴ, id est magnum consilium. Apud Hesychium quoque habetur: sed is exponit λαμπρόβουλον, pro λαμπρὰ βουλὴ, vt opinor: id est, Præclarum & illustre consilium. Componitur autem ex ἀγλαὸν & μῆτις, vt Etymologicus ait. Rara tamen est hæc terminatio deriuatorum à μῆτις, id est consilium: at frequens altera, ἀγλαομήτης, siue ἀγλαόμητις. Talia sunt enim quæ in μῆτις habebimus ἀγκυλομήτης & ἀγκυλόμητις: talia ποικιλομήτης & ποικιλόμητις. Quod autem dicitur de ἀγκυλομήτης (ex quorundam grammaticorum opinione) à verbo μήδω deriuatum esse: at ἀγκυλόμητις, à μῆτις: idem & de ἀγλαομήτης dici potest.

C. Ἀγλαόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchram formam siue faciem habens, libro Epigrammatum 1, de Apolline, Ἄβροτον,

ἀΐλαόμορφον, ἀκερσεκόμην, ἀβροχαίτην. Ibidē tribuitur Baccho hoc epithetum. Ex ἀΐλαος & μορφή.

C. Ἀΐλαόπους, δος, ὁ καὶ ἡ, Pulchros liberos habēs, aut pueros. Nonnus. Ex ἀΐλαος & ποῦς.

C. Ἀΐλαόπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Præclarè fidelis. Hes. Ex ἀγλαὸς & πιστός.

C. Ἀΐλαόπμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Splendidè vel pulchrè honoratus. Sic Hesychius, qui antea ἀγλαόπμον eodem modo exposuit. Orpheus in thymiamate Herculis, Εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον, ἀΐλαόπμον. Ex ἀΐλαος & πμή.

C. Ἀΐλαόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Præclaram vocem habens. Ex ἀΐλαος & φωνή.

C. Ἀΐλαῶπις, ιδος, ἡ, Pulchrè oculata, Pulchros oculos habens. Empedocles apud Plutarchum, Νυκτὸς ἐρημαίης, ἀΐλαωπιδος. in vulgaribus lexicis habetur Ἀΐλάωψ, ωπος, ὁ, Aspectu splendidus. Sunt ex ἀΐλαος & ὤψ, ὠπός composita.

Αἰδ Ω Σ, ὸος, & per crasin οῦς, in datiuo, αἰδοῖ. in accusatiuo, αἰδῶ, vel αἰδώ, vt quidam. Verecundia, Reuerentia, Veneratio. Nonnunquam generaliter idem sonat quod Pudor. Xenophon Pædiæ primo, ἐπὶ τῶν ἄλλων αἰδοῦς τύχοι, Reuerentiam consequeris ab aliis, aut venerationem, Venerationi eris aliis, Te reuerebuntur alii & venerabuntur. Aristides in Panathenaico, ἄξιον οἶνον καὶ τὸ τῆς αἰδοῦς εἰπεῖν ὅσον τοῦτο πάντων δοῖ καὶ γέγονε τῇδε τῇ πόλει, id est, Operæpretium est ergo commemorare etiam quanta reuerentia præstetur & præstita fuerit ab omnibus huic ciuitati. Alii autem vertunt, Quanto in honore sit ac fuerit hæc ciuitas apud omnes. Sed ego interpretationem meam veriorem esse puto. certum est enim αἰδῶ sonare aliquid amplius quàm τιμώ, id est honorem. Vnde & Homerus postquam dixit τιμῆς, subiungit αἰδοῦς, tanquam significantius, Odysseæ τ, Τιμῆς ἔμμορε εἰσι καὶ αἰδοῦς. Budæus αἰδῶ obseruantiam vult significare in hoc Synesii loco, καὶ ὡς ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους αἰδοῦς. subaud. οἱ νέα νίσσοι. Hesiodus, —θεὸν ὡς ἱλάσκονται Αἰδοῖ μειλιχίῃ, id est, Cum reuerentia. Aristides, οὕτω τιμῶσιν, αἰδοῖ τοῦ θεοῦ. id est, Ita honore prosequuntur, deorum reuerentia. accipiendo passiuè reuerentiam, pro reuerentia quæ diis præstatur. Sic apud Synesium αἰδοῖ μουσῶν, verterim, Reuerentia Musarum. quum dicit, αἰδοῖ δὲ μουσῶν, ὅσοις τε μόροις αὐτοῦ ἄξιον τοῦτο πρεσβεύειν. Id est, Nam reuerentia Musarum, sacerdotes earum par est tueri. Budæus tamen αἰδοῖ μουσῶν interpretatur, In honorem Musarum. Sic αἰδῶς τοῦ βασιλέως, Regis reuerentia, Plutarcho in Romulo. Denique dico αἰδῶ hac in significatione (quæ vsitatissima est) esse obseruantiam per quam ætate aut sapientia aut honore aut aliqua dignitate antecedētes reueremur & colimus. ‖ Item αἰδώς, Verecundia, quæ censetur virtus à vulgo: at Aristoteles virtutem esse negat, quāuis laudetur qui ab ea dicitur αἰδήμων, id est Verecundus. Hanc αἰδῶ ita distinguit Damascenus ἀπὸ τῆς αἰσχύνης, vt αἰδὼς sit metus ob expectationem vituperii: αἰσχύνη metus ob aliquid turpiter commissum. eius verba sunt, αἰδὼς, φόβος ὅτι προσδοκία ψόγου· αἰσχύνη δὲ, φόβος ἐπ' αἰσχρῷ πεπραγμένῳ. Hanc αἰδῶ sæpe Homerus commendat atque adeo requirit in militibus. vt Iliadis ο, Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε καὶ αἰδοῦς θεσθ' ἐν θυμῷ, Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε. sic Iliad. ν, —ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος Αἰδῶ καὶ νέμεσιν. Interdum cum genitiuo, vt rursus Il. ο, --καὶ αἰδῶ θεσθ' ἐν θυμῷ Ἄλλων αἰθρώπων. sed Verecundiam aliorum hominum Latinè non dixerimus. quare potius ita redderem, Verecundiam vobis incutiant alii homines: aut, Pudorem incutiant: accipiendo pudorem in bonam partem. Quo etiam modo apud Sophoclem Aiace, αἰδῶ λαβεῖν verti possit, Pudore tangi. non, vt alii vertunt, pudore affici. nam αἰδῶ λαβεῖν ad verbum sonat Pudorem accipere, à seipso videlicet: at qui pudore afficitur, ab alio intelligitur pudore affici. ‖ Αἰδὼς dicitur etiam generaliter de quouis pudore. vt apud Homerum, Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ αὐδὸν παρεῖναι. Id est, Pudorem viro egeno non bonum est adesse. & Iliad. ω, --οὐδέ οἱ αἰδὼς Γίνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι. Apud Eustathium nescio quis duplicè faciens αἰδῶ, καλὴν & κακήν, ait αἰδῶ bonam & laudabilem dici παρὰ τὸ ἀεὶ τὸ δέον ἔχειν. id est, ex eo quòd semper habeat quod rectum & honestū factu est. malam autē, παρὰ τὸ ἀεὶ ἀνδρείας αἰτίαν εἶναι. id est, semper causa sit egestatis. Sed quisquis is est qui hoc dixit, videtur ioco non seriò dixisse. Certè constat à non videdo dictam esse αἰδῶ, quasi δυσωπίαν. (quòd pudor oculos cogat auertere) ex α priuatiuo & verbo ἰδεῖν. ita enim malo quàm ab εἴδω; cum Etymologico, vt ex ἀειδὼς fiat αἰδώς. Huius autem etymologiæ fidem faceret videtur ipsum prouerbium, αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, id est, Pudor in oculis. quod apud Erasmum habes expositum, & meam annotationem in illam eius expositionem, in Chiliad. à patre meo excusis.

Αἰδώς, Membrum genitale, Inguen, eodem modo quo Latini plurali numero Verenda & Pudenda nominant à Pudore: ab Ouidio dicitur etiam Pars pudibunda. Virilitatem quoque appellauit Martialis. Iliad. β, Χλαῖναί τ' ἠδὲ χιτῶνα, πάτ' αἰδῶ ἀμφικαλύψαι. Dionysius Halicarn. in ἀρχ. Ὑπεζωσμένοις πλὴν αἰδῶ τῆς δεξιᾶς.

Αἶδος, εος, τὸ, Idem quod αἰδώς. & ab hoc αἶδος videtur fieri αἰδέφρων, id est verecundus: quasi verecundiam sapiens: vt dicitur ἀγανέφρων, & alia. Posset tamen & ab αἰδὼς deriuari.

C. Κίναιδος, Cinædus, Pathicus. ἀσελγής, ita dictus ἀπὸ τοῦ κινεῖν πλὴν αἰδῶ, id est τὸ αἰδεῖσθαι. Potius quàm secundum alteram etymologiam quasi κενὸς αἰδοῦς. Dicitur κίναιδος, & πόρνος, & καταπύγων, & θηλυδρίας, & αἰχρουργὸς, aliisque nominibus, quæ vide apud Pollucem. Plutarchus in politicis præceptis, μηδὲν διαφέρειν ὁπόσον πινὰ ἡ ἐμπορεύεσθαι κίναιδον. HINC compositum Κιναιδολόγος, Turpiloquus, quasi dicas, Cinædiloquus. id est Cinædica impudentia in loquēdo vtens. Eustathius pagina 746, κωστολέσχην exponit κιναιδολόγον, qui κινότερον dicatur αἰσχρορρήμων. Athenæus libro 14, τὴν Ἰωνικὴν λόγον vocari etiam κιναιδολόγον tradit. HINC & Κιναιδία, Cinædica obscœnitas, siue impuritas, aut impudicitia. Æsch. ἐν παισὶ μὴ δὲ ὧν ἐκλήθη δι' αἰσχρουργίαν πολὺ ἡ κιναιδία βάπτολος. ET Κιναιδίζομαι, Cinædicè me gero, Impuritate & obscœnitate cinædos imitor. vnde Κιναίδισμα, Obscœnitas cinædica, apud Eustathium.

Κίναιδος (in vulgaribus lexicis) Gemma quæ & ἐρυθραῖος λίθος, & λίθος Ἰνδικὸς, & μαργαρίτης, Gallicè Perle, Margarita, Vnio, Bacca conchea, Virgilio in Culice, Granum rubri maris, Hieronymo. Erythræus etiam lapillus appellatur. Arrianus, Ἠρακλέα λέγουσι κίναιδον ἐξελεῖν ἐν τῇ θαλάσσῃ κόσμου χωμικοῦ, ὅνπερ καὶ εἰς τοῦτο ἐπαίδευσε τὴν Ἰνδῶν τῆς χώρας τὰ ἀγάλματα παρ' ἡμᾶς ἀγινέοντες σπουδῇ ὠνεόμενοι ἐκκομίζουσι, τὸν μαργαρίτην τῇ Ἰνδῶν γλώσσῃ καλέοντες.

C. Αἰδόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Verecundus. Poeticum est.

C. Ἀναιδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, (quod compositum possit & ab αἰδοῦμαι deduci) Impudens, Inuerecundus, vt Odysseæ ρ, Ὡς ἔτι θαρσαλέος καὶ ἀναιδὴς ἐστὶ καὶ οἰκτός. Et Iliad. α, Ἀλλά σοι ὦ μέγ' ἀναιδὲς ἀμ' ἑσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαίρῃς. Plut. in lib. περὶ δυσωπίας, eum qui ἀδυσώπητος dicitur, ab eo qui ἀναιδὴς, ita distinguit, ἀναιδὴς μὲν γὰρ ὁ αἰαιδὴς πρὸς τὸ αἰσχρὸν, ἀδυσώπητος δὲ καὶ πρὸς τὸ φαινόμενον αἰσχρὸν ὁ ἀδυσώπητος. Vt Latinis oculi dicitur impudēs, sic & ὀφθαλμὸς Græcis ἀναιδὴς: iuxta prouerbium, ἐν ὀφθαλμοῖς ἡ αἰδώς. Demosthenes dixit ἀναιδὴς εἰς χρήματα, in Androt. οὐτοι δὲ οὐ μόνον εἰς χρήματα ἀναιδὴς, ἀλλὰ καὶ σιωπῶσι. Affertur autem & ἀναιδὴς, pro eo cuius nos nō pudet, vt ἀναιδέστατος τοῖς ἀκολάστοις, minimè pudendus intēperantibus. ‖ Apud Homerum aliquoties λᾶας dicitur ἀναιδής, vt Iliadis σ, Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς Ἄχρις ἀπηλοίησεν. Sic & Sisyphi saxū λᾶας ἀναιδὴς ab eo appellatur, Odysseę λ, —ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδὴς. Sic & ἀναιδὴς πέτρα, Iliad. ν. Eustathius autem non aliud dicit (quod sciam) quàm ἀναιδὴ vocari metaphoricè, eo modo quo ferrum crudele appellatur. Hesychius λᾶας ἀναιδὴ exponit σκληρόν, at scholiorum breuium autor, παχύν, in loco illo Iliadis σ. Quas expositiones planè alienas esse puto, & potius vocari existimo saxum impudens, respiciendo ad vastam eius molem: eo modo quo Gallicè de quibusdam rebus dicimus Honteusement grand. Cui affine est quod frequentius vsurpatur, Vilainement grand. Itē Vn grand vilain. pro eo quod alio genere loquendi dicitur Despiteusement grand. extra metaphoram autem, Desmesureement grand. Eustathius pag. 1702 quum dicit ὁ Σίσυφος ἐωθὲν πρὸς τὸν ὦμον πέτρον μέγαν καὶ ἐμβριθῆ, videtur per hæc intelligere λᾶαν ἀναιδῆ.

Τὸ ἀναιδὲς pro substantiuo ἡ ἀναιδεία, Impudentia, interdum ponitur. Interdum autem aduerbialiter: vt quum dicitur ἀναιδὲς βλέπειν (eadem forma qua δριμὺ βλέπειν, & alia) pro Impudente aspectu esse, Impudētiā oculis præ se ferre.

Ἀναιδῶς & Ἀναιδέως, Impudenter. Sed ἀναιδέως magis poeticum est. In vulg. lex. ἀναιδέως exponitur etiam Liberē: quæ expositio ἀναιδῶς confundit cum ἀνεδέως.

Ἀναιδεία, ας, ἡ, Impudentia, Inuerecundia. Demosth. Pro corona, εἰς τοῦθ' ἥκειν ἀναιδείας ὥστε τολμᾶν λέγειν. apud Homerum Iliad. α, & ι, dicitur ἀναιδείαν ὀπιπεύων, qui est impudens. q. d. Impudentia amictus. Od. χ, —ἀναιδείης ἐπέβησαν. Alibi, —ἀναιδείῃφι πιθήσας.

Ἀναιδεύομαι, Impudentia vtor, Impudenter me gero, ἀναιχυντῶ. Dicitur autem ἀναιδεύομαι (quo Atticos vti negat Phrynichus) eadem forma qua ἀκρατεύομαι, ἐγκρατεύομαι, & πανουργεύομαι, & ἀπιστεύομαι.

¶ Αἰδοῖος, ου, ὁ, (ab αἰδὼς fit αἰδῶος, & mutato Bœoticè ω in οι, αἰδοῖος, vt Etymologicus ait) Venerabilis, Venerationē dignus, Venerādus. vel, Cui præstari debet reuerētia, Reuerēdus, Reuerētia dignus. A Liuio Verēdus dicitur. Od. ι, —ξεῖνοι αἰδοῖοι. Od. ξ, Δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήσσοισι τετύχθαι. Od. θ, Ὡς κεν Φαίηκεσσι φίλος πᾶσσοισι γένοιτο, Δεινός τ' αἰδοῖός τε. Sic & alibi, vt Odyss. τ, φίλος & αἰδοῖος copulat, vt αἰδὼ & φιλότητα, Iliad. ω. vnde & cōparatiuus αἰδοιότερος cū φίλτερος, Odyss. λ, Καί κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν εἶναι. pro quo & αἰδοιέστερος dicitur, vt Eustathius annotat. ‖ Αἰδοῖος ἱκέτης (inquit Budæus) Dignus qui exoret quod petit. Videtur autem Budæus hanc expositionem accommodare voluisse huic Homeri loco, Odyss. ο, --αἰδοίοισιν ἔδωκα. Vbi Eustathius dicit αἰδοῖς ἀξίοις, ξένοις δηλαδὴ καὶ ἱκέταις. ‖ Αἰδοῖος in actiua significatione, Verecundus. Odyss. ρ, circa finem, --κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.

Αἰδοίως, Aduerb. Cum reuerentia, Cum obseruantia. Od. τ, Αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον, &c.

Αἰδοῖον, ου, τὸ, Substantiuum, Inguen. nam ex iis vocabulis quæ in vulgaribus lexicis Græcolatinis ponuntur pro interpretatione huius nominis, nullum conuenit: quū αἰδοῖον tam mulieris sit, quàm viri: vix autē aliud nomen Lat. sing. num. commune sit vtrique, quàm Inguen. Plurali numero sæpe dicitur αἰδοῖα pro eodem, Iliad. ν, Αἰδοίων τε μεσηγύ καὶ ὀμφαλοῦ. Thucyd. 1, διαζώματα ἔχοντες πρὸς τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθληταί. Et αἰδοῖα de muliere. Herodot. 1, ἐκ τῆς Αἰδοίων τῆς Δυναστίης. In singulari autē numero Plutarchus κεφ. ρωμ. Sabinos enim aiūt mulieris αἰδοῖον appellare spuriū. Sic autē Græci ab αἰδὼς dicunt αἰδοῖα, vt Latini à nomine pudor vocāt pudenda, & Verenda à verendo. quare vana est altera etymologia, vt sint αἰδοῖα dicta παρὰ τὸ αἰδαίνειν ἐν τῇ σπουδαίᾳ ὀργῇ ὄντα. neque enim οἰδεῖα dicitur, sed αἰδοῖα. & Homerus ipse αἰδὼ pro αἰδοῖα vsurpat. ‖ Αἰδοῖα Gaza testiculos alicubi vertit, item coles.

Αἰδοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Formam inguinis habens, Inguinis speciem referens. Ath. 7, λέγεται δὲ ἥλιπτυπῶν τὸν ἄρρενα ἔχειν αἰδοιωδές τι ἐν μιᾷ τῶν πλεκτάνων.

Αἰδοιϊκὸς, οῦ, ὁ, Ad inguen pertinēs. αἰδοιϊκὰ φάρμακα apud Ægineta m, Medicamenta quædam ad inguen pertinentia. id est morbis inguinis medentia. Item αἰδοιϊκά, Quæ pudendis adnascuntur, apud eundem.

C. Αἰδοίπαλμος, Morbus τῶν αἰδοίων, id est pudēdorum, vt satyriasis & priapismus. In vulgaribus lex. Potest & ab αἰδὼς deduci significante τὰ αἰδοῖα.

¶ Ἀπαιδοιόω, ῶ, quasi dicas, Pudēda mutilo, pro Præputiū seco, Circūcido. Pollux lib. secundo, Æolibus ἀπαιδοιῶσθαι significasse tradit ἀπεσκολύφθαι. Is autem dicitur ἀπεσκολύφθαι qui caret præputio: Recutitus Martiali; Apella Horatio. ἀπαιδοίωται, ἀπεταιρώτηκε, τέτμηται, Hesychius. Animaduertendum est autem ἀπαιδοίωται legi apud Hesychium, non ἀπηδοίωται, sicut apud Pollucem ἀπαιδοιῶσθαι, non ἀπηδοιῶσθαι.

¶ Αἰδέομαι, οῦμαι, Fut. έσομαι & ήσομαι. Præt. ἠδέσμαι. Aoristus primus, ἠδέσθην. Idem quod ἐντρέπομαι, Veneror, Honori habeo, inquit Budæus. Addi etiam potest Reuereor. Hac autem in significatione accusatiuo iungitur. Xenophon Pædiæ primo, αἰδούμενος τοὺς πρεσβυτέρους, Reuerentiam præstans maioribus natu, vel, Maiores natu venerans, Honore prosequens, quidā. sed malim, Veneratione prosequens. vt & αἰδὼ non lubenter interpretor honorem, sicut antea dixi. Sic αἰδεῖσθαι θεοὺς, apud Homerum, Reuereri deos. αἰδεῖσθαι τὸν πατέρα, apud Sophoclem, Patrem suum reuereri. vt apud Terentium, Imperium patris reuereri. Apud Homerum αἰδεῖσθαι & ἐλεεῖν sæpe copulantur. vt οὔ σ' ἐλεήσω, Οὐδέ σ' αἰδέσομαι, Iliadis ω, & Odysseæ ξ, Οὐ γὰρ ἔγωγε ἐγὼ σ' αἰδήσομαι, οὐδ' ἐλεήσω. quibus in locis obiter notādum duplex futurum αἰδέσομαι & αἰδήσομαι. Habet autem in hac significatione non tantùm accusatiuum personæ, sed & accusatiuum rei. vt Iliadis ι, Αἴδεσαι δὲ μέλαθρον. Sic Il. χ, τό δε τ' αἴδεο, καὶ μ' ἐλέησον. ‖ Nonnunquā αἰδοῦμαι est magis Timeo, Vereor, quàm Reuereor, (in qua tamen significatione potius infinitiuo iungitur) vt Il. χ, Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους. quiversus & alibi habetur. loquitur autem hic de metu ignominiæ & dedecoris à Troianis. Sic eū à quo metuebat ne obiurgaretur, dicit αἰδέομαι & δείδια, Odysseæ ρ, Ἀλλά τόν αἰδέομαι καὶ δείδια μή μοι ὀπίσσω Νεικείῃ. sic Iliadis σ, Αἰδεῦμαι βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο, verit increpationem regis, ob reuerentiam quam illi præstabat. additur enim αἰδοίοιο. ‖ Apud Euripidem αἰδοῦμαι τάδε exponitur, horum me pudet. vt sit pro αἰσχύνομαι. quanquam notatur à grammaticis αἰδεῖσθαι in bonam partem accipi, αἰσχύνεσθαι in malam. id est (opinor) αἰδεῖσθαι esse Vereri aliquem seu reuereri, ob honorem quē virtutis ergò, aut ætatis, aut consanguinitatis, aut huiusmodi rei alicuius causa deferimus, aut Rei alicuius honestæ reuerētia tangi: αἰσχύνεσθαι autem aliquē, esse Pudore affici ex eo quòd mali alicuius, aut rei alicuius turpis sit nobis conscius. aut Pudere nos eum facere illius conscium, aut etiam pudere nos alicuius rei, cuius ipsi soli sumus nobis metipsis conscii. Plutarchus eos qui hæc confunderent, reprehendens, ait, αἰδεῖσθαι τὸ αἰσχύνεσθαι καλοῦσι, καὶ τὸ ἡδέως χαίρειν, καὶ τοὺς φόβους ὀλιγοψυχίας. Videtur tamen apud Lucianum quoque αἰδεῖσθαι pro αἰσχύνεσθαι accipi in loco qui citatur proximè sequente annotatione. Apud Homerum certè videtur propriè vsurpatum αἰδέομαι, etiam absolutè positū, pro Verecundor, Verecundia tangor, à muliere dictū, Odysseæ σ, Οἴμ' ὀ ὀ οὐκέτι' ἔμμ μετ' ἀνέρας: αἰδέομαι γάρ. Apud eundem cum infinitiuo, Odysseæ ζ, —αἰδέομαι γὰρ Γυμνοῦσθαι.

Αἰδοῦμαι, Timeo, Non audeo, cum infinitiuo, Iliadis ν, Αἴδεσθεν μὲν ἀνήναθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι. Odyss. ξ, —καὶ οὐ παρέοντ' ὀνομάζειν Αἰδέομαι. Eustathius exponit ὀλιγοψυχεῖσθαι. Quanquam aliquis fortasse dixerit inesse his in locis verbo αἰδεῖσθαι timoris cum quadā reuerentia significationem. vt sit αἴδεσθεν ἀνήναθαι (obiter autem notandum αἴδεσθεν per syncopen pro αἰδέσθησαν, ab αἰδέσθω aoristo primo, pro ἠδέσθω) reuerentia tacti non ausi sunt, timuerunt recusare. Sed apud Sophoclē quoque αἰδὼς pro δέος, id est metus, ponitur: vt infrà dicetur. ‖ Apud Lucianum autem αἰδεῖται cum participio, significat Eum pudet: quum dicit, ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ὅτι δὲ εὐκνήμιδος πλὴν αἰσχυνεῖν τὸν γάμον. & ita αἰδεῖται erit pro αἰσχυνεῖται, quo non vsus est ob sequens nomen αἰσχυνεῖν.

Αἰδοῦμαι, inquit Budæus, non modò ἐντρέπομαι significat καὶ μετ' αἰδοῦς ὀπτεύομαι, hoc est veneror & honori habeo: sed etiam πτοῦμαι, placor, & iniuriam

remitto, Irã condono. Demosthenes πρὸς Ναυσίμαχον, Ἃ ἁμαρτὼν αὐτὸς ἐλάττης ἀκουσίου φόνου, καὶ σαφῶς ὅσα δείξας μὴ καθαρὸν, μετὰ τοῦτα αἰδέσηται καὶ ἀφῇ. &c. Vt siquis propter cædem non voluntariam alium arcesserit, reum etiã peregerit, manifestóque cõuicerit, deinde à reo placatus quoquomodo culpam criménve condonarit: &c. Gregorius, καὶ φιλίαν αἰδεῖσθαι ἐιδὼς, homo qui in tempore rationem habere amicitiæ nosset, & amico exorabilẽ se præbere. Significat αἰδοῦμαι etiam Placo, Exoro. Demosth. contra Aristocratem, καὶ φθύσαν ἔως αὖ αἰδέσηται πινα τῶν ἐνοχλοῦντα τοῦ πεπονθότος, extorrem esse quoadusq; aliquem exorarit gentilium mortui. Vide Harpocrat. & Hesychium.

Αἰδοῦμαι nõ solùm vsurpatur in significatione actiua (vt verba quæ deponentia vocant Latini) sed & in passiua, vtpote cuius inueniatur actiuum Αἰδῶ. sic apud Demosthenem contra Aristocratem, ἠδεσμένος, Exoratus, placatus. Verbum autem actiuum αἰδῶ vide cum composito καταιδῶ.

Αἴδεμαι etiam dicitur barytona coniugatione: vnde αἴδετο apud Homerum Od. θ, Αἴδετο γὰρ Φαίηκας. & Od. ζ, — αἴδετο γάρ ῥα Παλλὰς Ἀθηναίη. & Αἰδόμενος apud eundem alit quoties. Vsus est & Plut. Sympos. 3, ἐκβάλλειν τοὺς ὀμμάτων τὸ αἰδούμενον.

Αἴδεσις, εως, ἡ, (à secunda præteriti ἤδεσται) Veneratio, Reuerentia. Item αἴδεσις, vt inquit Budæus, Venia & Misericordia, & Personæ periclitantis respectus & tuitio, Vltionis animaduersionisq; remissio. Demosthenes contra Midiam, Οἷς οὐ ἀκουσίως ἀποκτιννύντας οἱ νόμοι αἰδέσεως καὶ φιλανθρωπίας πολλῆς ἠξίωσαν, id est, Clemẽtia dignos censuerunt. Lege enim licebat cædis non voluntariæ crimen euadere, si is qui cædis reus erat, quendam ex consanguineis precibus exorare potuisset, & ad clemẽtiam adducere. cuiusmodi exorata placabilitas, αἴδεσις vocabatur.

Αἰδέσιμος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, in oratione soluta, pro poetico αἰδοῖος, Venerabilis, Veneratione & reuerentia dignus, Verendus. Hesychius αἰδέσιμον exponit σεβάσμιον, ἔντιμον. Liuius, Clarus genere factisque, tũ etiã ætate verendus. id est, δεδιτιῶν ἡλικίαν σεβάσμιος, vel αἰδέσιμος. Luc. in Nigrino, τὸ πρόσωπον τὸ αἰδέσιμον, pro ἡ αἰδεσιμότης. vide paulo póst. Apud Gregorium αἰδέσιμος est dignus qui exoret. Theophyl. in epist. ἀλλ' ὦν αἰδέσιμα δώσεις παρ' αὐτοῖς, ὡς ἔοικε, id est, Dona non exorant, non videntur illis digna quæ exorẽt. ‖ Pausan. in Laconicis, ἰδὼ δὲ ὧδε τὸ ἱερὸν τοῦτο ἐν Παλαιῷ Πελοποννησίοις αἰδέσιμον, id est (interprete Budæo) inuiolatum, & in quo supplicibus ius asyliæ constabat. hoc enim αἰδέσιμον significat. hoc est, intactum, ἄσυλον.

Αἰδεσιμότης, ητος, ἡ, Veneratio, vt vulgò exponitur: sed magis passiuam quàm actiuam habet significationem. & vt αἰδέσιμος vertitur Venerabilis, ita αἰδεσιμότης verti deberet Venerabilitas, si Latinè dici posset. Elegantius autem vsurpatur αἰδέσιμον pro hoc substãt. αἰδεσιμότης, vt apud Lucianum in Nigrino, τὸ πρόσωπον τὸ αἰδέσιμον, pro ἡ αἰδεσιμότης. id est, Oris venerabilitas. id est, oris quidã habitus sui venerationem & reuerentiã excitans. Latini oris dignitatem dicunt. Notandum est autem αἴδεσις ab ἤδεσται secunda præteriti esse deductum: αἰδέσιμος autem ab αἴδεσις: at αἰδεσιμότης ab αἰδέσιμος.

Αἰδεστὸς, ᾱ, ὁ, Reuerentia dignus. idem quod αἰδέσιμος, sed minus vsitatum. Fit autem ab ἤδεσται tertia præteriti: vt αἴδεσις ab ἤδεσται secunda. Plutarchus εὐλαβ. πολ. Φοβεροὶ μὲν ὄντες τοῖς ἁμαρτάνουσιν, αἰδεστοὶ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ πεθηνοί. id est, Tales vt iis qui delinquunt, sint terrori: at bonis reuerentiam sui & desiderium excitent.

Αἰδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Verecũdus. nã actiuã habet significationem. vnde nõ intelligo cur à Suida & Hesychio per αἰδέσιμος exponatur. Αἰδήμων, inquit in Comm. Bud. est verecũdus, ὁ αἰσχυντηλός. Athenæus de Isocrate, ὁ ῥήτωρ ὢν αἰδημονέστατος. Aristoteles τὴν αἰδήμονα in virtute ponit, mediúmque facit inter καταπληξίαν & ἀναίσχυντον, in Ethic. 2. Idem in 4, καὶ ἐπαινοῦμεν τοὺς νέους τοὺς αἰδήμονας. quos etiam αἰσχυντηλοὺς appellat. Hactenus Bud. Possit αἰδήμων (vt opinor) verti etiam Pudens, eo sensu quo Ouidius pudentẽ petulãti opponit. Possit etiam fortasse Pudibũndus reddi, ea significatione qua Horatius matronam pudibundam dixit. Notandum est autem, vt αἰδοῦμαι duplex habet futurum, per ε & per η, αἰδέσομαι & αἰδήσομαι, sic ab eo deducta, quædã ε, quædam η seruasse. αἴδεσις ε seruauit & ab eo deducta, quæ proximè præcedunt, vtpote à præterito per ε, consimiliter futuro: sic & αἰδεστός. at αἰδήμων η retinuit tanquam à præterito ἤδημαι, consimiliter futuro αἰδήσομαι. dico autem tanquam à prætetito: quia in vsu non est, quod sciam: sed vnde nisi ab eo formari possit αἰδήμων, non video. ‖ Ab αἰδήμων cõparatiuum αἰδημονέστερον vsurpat Xenophon in Lacedæmoniorum politia, διέφερε καὶ αἰδημονέστερος εἶ) τοῖς παῖδας. ibidem, αἰδημονέστεροι παρθένων.

Αἰδημόνως, aduerbium, Verecundè, Pudenter. Xenophon αἰδημόνως & θρασέως opponit in Symposio. Suidas αἰδεσίμως & θρασέως. αἰδήμων, αἰδέσιμος. sed tamẽ αἰδέσιμος exponit, sicut αἰδήμων, αἰδέσιμος. sed tamẽ αἰδέσιμος & αἰδεσίμως passiuam potius habent significationẽ, αἰδήμων & αἰδημόνως actiuã. Imò nec eo tantùm differunt: quum αἰδέσιμος non eum significet quem verecundari oportet, (si ita loqui conceditur) sed quem venerari & reuereri. Nisi fortè in passiua etiam significatione vsurpatum reperit Suidas αἰδήμων & αἰδημόνως.

Αἰδημονέω, ῶ. F. ήσω, Verecundus sum, Verecundiã seruo, αἰδήμων εἰμί.

C. Ἀναίδης, ὁ καὶ ἡ, q.d. Non verecũdatus. Accipitur pro ἀναιδής, impudens. Sed fit ἀναίδης, à verbo αἰδοῦμαι, (à tertia videlicet singulari præteriti) ideóque sonare dixi Non verecundatus.

C. Ἐπαιδέομαι, οῦμαι, pro simplici αἰδέομαι, Erubesco, Verecundia afficior, ἐπαιδεσθήσομαι, Eurip. Me pudebit. ἐπαιδεσθεὶς, Reueritus, Plut. De leg.

C. Καταιδέω, δῶ. (quod & Αἰδῶ, sed rarius) Erubescere facio. Pudore perfundo, & ad venerationẽ cogo vel impello, Flecto animũ, inquit Bud. citans ex Plutarcho Pol præc. pag. 581, περαίνουσα πιθοῖ καταιδοῦσα τοῦ δήμου τὰ ἀνάδεες. In Comm. autem pag. 678 & 679 affert & alia exempla. Vbi & vnum simplicis Αἰδέω (quod alioqui multo rarius est) ex Bas. in orat. ad iuuenes, ὅπως αὐ ἐξ Ἑλλω. &c. qui dicit Vlyssem αἰδέσαι reginam, Areten videlicet, pro Flexisse oratione sua & aspectu calamitoso.

C. Καταιδέομαι, ῶμαι, Reuereor, vel, Valde reuereor. Aristoph. Nubibus, καταιδέσθητι πατρῷον Δία. Item Καταιδέομαι, pro Perpudet, vt ait Bud. citans hæc Plutarchi de Cicerone, ὅμως κατηδέσθη μὴ γλυκέσθαι τοῦ περικινδυνεύοντος ἀεθμοῦ τῆς πατρίδος.

Αἴ Θω, Vro, Incendo, Accendo, cum accusatiuo. Herodot. Melpomene, τὰ θέλοντες ἤκοιέν τε ἐς τὰ χώρον καὶ πῦρ αἴθοιεν. ‖ Interdum est neutrum absolutum, & quidem frequenter, Ardeo, Fulgeo. pro αἴθομαι. Sophocl. Aiace, --ἰώιχ' ἑστωτες Λαμπῆρες οὐκέτ' ἤθον. id est ἤθοντο, ardebant. vel ἔλαμπον, fulgebant.

Αἴθων, οντος, ὁ, Particip. Qui vrit, aut Qui vritur, Ardẽs, Splendens. Fœmininum αἴθουσα, Quæ vrit, aut vritur, Quæ ardet, Quæ splendet. ‖ Sed transit in nomẽ participium hoc, ac significat porticum domus, apud Homerum: dicitúrque αἴθουσα hac significatione, vel quasi αἰθομένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου, i. quæ calefit aut illustratur à sole: vel δεδιττὰ αἴθεσθαι ἐν αὐτῇ τὸ χειμῶνος. id est, quòd hyeme calefiant homines in ea. vt Etymol. ait. Homerus Od. σ, --ὄφρ' ἵκετ' αὐλὶν Αἰθούσης πυθύρας. Il. υ, Ἑλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο Ἕζεσθ' ἐς αἰθούσησιν ἐφίζανον. Sunt autẽ αἴθουσαι ξεσταί, vt Eustathius ait, subdiales porticus ex politis lapidibus factæ. Idem alibi Homerum αἰθούσας appellare συλωτὰς ἕδρας ait: vocãs ἕδρας, meo quidẽ iudicio, quas Cicero dicit exedras: & συλωτὰς pro περίστυλοις, vndique columnis circundatas. quanquam potius porticus, id est στοά, dici debet συλωτὴ aut περίστυλος, quàm exedra.

Αἴθομαι, Pass. Ardeo. vt αἰθόμενον πῦρ, Il. ω, & apud Pindarum initio Olymp. hymni 1.

Composita, Ἀνάθω & Καταίθω, itidem pro Vro, Accendo. Moschus in Amore fugitiuo, Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα τὸν ἄλιον αὐτὸν ἀναίθει. Καταίθω autem ex Euripide citatur.

Αἶθος, εος, τὸ, Ardor, Æstus, καῦμα, Hesych.

Αἰθὸς, οῦ, ὁ, Ardens, Flagrãs. Item, Ambustus. Eustathius ait αἰθὸν apud Aristophanem significare ἀπανθρακωμένον, i. in carbones redactum. Callimachus in hymno in Dianam ἀποδὶν αἰθὼ appellat cinerem nigrum, vt ait schol. Sed intellige nigrum ex vstione, siue ex fuligine collecta ex vstione. Exponit etiam κεκαυμένον, i. vstam. sed non placet exponere ἀποδιῇ αὐθῇ, cinere vsto.

Αἴθινος, η, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè cõburitur, Comburi facilis. vt αἴθινα ξύλα, apud Etymol. Idem ait καπνὸν αἴθινον appellari τὸν δριμὺν, id est fumum mordacem: siue μέλανα, nigrum.

Αἰθόλικες, Pustulæ in summa cuti, ex igni, aut aliunde. dictæ ἀπὸ τοῦ αἴθειν. Vide Erotiani lexicon in Hippocratẽ à me excusum. vide & Galeni itidem lexicum in eundem, in quo legitur αἰθύλικες non αἰθόλικες: sed apud Etymologicum habemus itidem αἰθόλικας. In Hesychio inuenimus αἴθοκας, sed per errorẽ (opinor) omissa syllaba λι. Galenus addit αἰθυλικωδεα dici quæ αἰθυλίκων formam habent.

Αἴθων, ωνος, ὁ, Ardens, Flagrans. Item καυστικὸς, i. Combustorius. hoc est, Cõburendi vim habens: vt apud Lycophronem, φρυκτὸν αἴθων. ‖ Significat & splendidum. vt αἴθων σίδηρος, apud Homerum exponitur Splendidũ ferrum, aut nigrũ, vt inquiunt grammatici. αἴθωνες λέβητες, Lebetes splendidi, & nitẽtes: aut οἱ πυρὶ αἰθόμενοι, id est, Qui igni vruntur, vt ait Eustathius. sic & αἴθωνες πέπλοι. ‖ Αἴθων dicitur equus, item leo, item homo, metaphoricé. Αἴθωνες ἵπποι, Il. β, & μ, à colore, nigri, seu rutili: aut agiles, quasi feruidi cursu. i. acres ad cursum. Αἴθων λέων, Leo feruidus, Leo qui cum ardore fertur, vel ardente impetu. Αἴθων ἀνὴρ, Vir feruidus, Feruido ingenio præditus: apud Sophoclem Aiace, Οἷαν ἐδήλωσας αὐθρὸς Αἴθωνος ἀγγελίαν. vbi θερμόπορος, θερμοδόκος τῆς μάχης, schol. exponit. id est ignei, ardentis in præliis. Verùm Suidas αἴθοπος ibi legit, nõ αἴθωνος. Apud Suidã autem legitur, αἴθων, ὁ βίαιος λιμὸς, id est, Violẽta fames. quasi videlicet αἴθων per se tam substantiui quàm adiectiui significationẽ habeat. sed ex Etymologico falsum hoc esse comperitur. apud quem habetur, λιμὸν αἴθωνα, τὸν μέγαν. Hesiodus αἴθοπα λιμὸν dixit: vt statim ostendetur.

Αἴθοψ, οπος, ὁ καὶ ἡ, Niger, seu Rutilus. Item Calidus. Item Splendidus. αἴθοψ οἶνος, Nigrum vinum (vt αἴθοψ χροιά, Niger color, inquit Eustathius) vel Rubrum, secũdum alios. Iuxta alios autem αἴθοπα Homerus vocat οἶνον nõ à colore, sed ab effectu: quasi τὸν καυστικὸν, id est quod incendat & ardere faciat. &, vt Gellius lib. 17, cap. 8, natura ignitum, quòd semina quædam caloris in se habeat: vnde non facilè congelascit. Item Od. κ, — αἴθοπα καπνὸν Homerus appellat fumum qui fit dum aliquid incenditur. αἴθοπα χαλκὸν, æs splendidum: quasi coruscũ, flammæ modo. Apud Sophoclem autem αἴθοπος ἀνδρὸς, viri ardentis in prælii. quasi dicas, feruidi bellatoris. & ita quidem Suidas legit: sed in vulgatis editionibus habetur αἴθωνος non αἴθοπος apud Sophoclem, vt modò admonui. Aiunt & Hesiodum dixisse λιμὸν (id est famem) αἴθοπα, pro μέλαινα, i. nigram: vel, θερμὸν, calidam: seu καυστικὸν, quasi incẽdendi vim habentẽ. Quæ expositiones parum conuenire videntur. & Etymol. ac Suidas non αἴθοπα λιμὸν sed αἴθωνα habent, & aliter explicant, vt modò dictum est. Quomodo autem compositum sit αἰθοψ, vide in proximè sequente αἰθίοψ.

Αἰθίοψ, οπος, ὁ καὶ ἡ, Æthiops, Qui vel quæ est ex Æthiopia. Dicitur autẽ αἰθίοψ, vt Etymol. tradit, ab αἴθω & ὄψ ὀπός, quasi qui sit vsta siue vstulata facie, ὁ κεκαυμένην ἔχων τὴν πρόσοψιν. Tostã faciem nõ malè dixerimus (opinor) vt dixit Tibullus, Illi sint comites fusci, quos India torret. Denique sequendo hoc etymon quod Etymol. tradit, αἰθίοψ sonabit ἡλιόκαυστος: quo nomine vtitur Theocr. Sed nõ probo quod ait Etymol. fieri ex αἴθω significãte καίω, i. vro: potius enim ex αἴθω dicerem, posito pro αἴθομαι, & significãte καίομαι. neq; enĩ αἰθίοψ dicitur ὁ καίων ἢ ὄπα, sed ὁ κεκαυμένος τὴν ὄπα. Quid si ab adiectiuo nomine αἰθὸς, potiusquàm à verbo αἴθω deriuari dixerimus? in ea certè sum sentẽtia. Eustath. autẽ ab vtro deriuetur non dicit: ac tantùm scribit, αἰθοψ οἶνος, quasi ὁ ὀπτικαυμένος τὴν ὄψιν. quam cõpositionem habet & αἰθίοψ nomen ἐθνικὸν, ab eo tantùm differens syllabarum numero. ‖ Αἰθίοπι χρωτὶ in Anthol. epigr. Colore nigro. Et fœm. Αἰθίοπισσα apud Eustathium, sed ἰδιωτικῶς dici solitum, vt ille admonet.

Αἰθάλη, ης, ἡ, ab αἴθω, Fuligo. λιγνὺς, apud Dioscoridem. Galenus quoque apud Hippocratem αἰθάλην exponit λιγνὺν, licet Etymolog. differre existimet hæc duo. Hesychius αἰθάλην esse ait ἀποδὸν, id est cinerem: & τὸ ὂν καὶ μόνον μέλαν, id est nigrum illud quod ex camino colligitur. Sed & Lucianus apertè αἰθάλῳ pro fuligine vsurpat. Vertitur αἰθάλη etiam fauilla à Gaza, in Alexandr. Aphrod. Probl. lib. 2.

Αἴθαλος, η, ὁ, Substãtiuum, idem significans quod αἰθάλη. vt apud Ath. 14, ὁ δὲ φαλλοφόρος ἰθὺ βαδίζων, καταπληθεὶς αἰθάλῳ. Lycophron, Παῖδες καταβροχθέντες αἰθάλῳ δέμας. id est ἀποδιᾷ, inquit schol.

Αἴθαλος, ὁ καὶ ἡ, Adiectiuum, Vstus, Tostus, Ardens, apud Pindarum. αἰθάλῳ κιλλῖδι apud Euripidẽ schol. exponit καυστικῇ.

Αἰθαλόεις, εντος, ἡ, Fuliginosus, ab αἰθάλη. vt Vulcanus αἰθαλόεις θεὸς dicitur apud Suidam, i. deus fuliginosus, fuligine oblitus. à Luciano eodem sensu dicitur καταθαλωμένος τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῆς ἀσβόλου. ‖ Αἰθαλόεις μύδρος, apud Nicandrũ, Ferrum candens. quod tamen & μύδρος per se significat. Αἰθαλόεν κεραυνὸς apud Hesiodum, Ardens fulmen, vel coruscũ. αἰθαλόεν μέλδρον, Od. χ, Domus resplendens igni. αἰθαλόεσσα κόνις ab Hom. Il. σ, & Od. ω vocatur cinis. vbi Eustath. ait αἰθαλόεσσαν κόνιν quasi ξηρὰν κόνιν dici, id est siccum puluerem, qualis fit ex combustis corporibus. Aridum puluerem, aut aridam puluerem, non malè dixerimus, opinor: vt poeta quidam aridam puluerem appellat cinerem, quum ait, qui nunc iacet arida puluis. Potest etiã αἰθαλόεσσα κόνις simpliciter accipi pro puluere qui ex adustione est. hoc est, puluere in quẽ res vsta redigitur. Cæterùm constat ab αἴθω deriuari αἰθαλόεις: sed ita tamen vt non proxima sit ab eo verbo deductio, i. non immediatè (vt ita dicam) deriuetur ab ipso verbo: sed (meo quidẽ iudicio) quum fuliginosum significat, ab αἰθάλη aut αἴθαλος substantiuo formetur: quum ardentẽ aut splendidum, ab αἴθαλος adiectiuo. αἰθάλη autem & αἴθαλος ab αἴθω immediatè deriuari notum est.

Αἰθαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Fuliginosus, Fumeus, Obscurus, ex atrore videlicet. καπνώδης, σκοτώδης, ait Hesychius. Aristoteles De mundo, τοὺς δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις, ψολόεντες λέγονται.

Αἰθαλέος, η, ὁ, Cineritius, περῳδὴς, inquit schol. Nicandri, in hunc ex Ther. versum, Αἰθαλέη δ' ὅθι πυθὸν ἐρεύγεται αὐχένα κόρση. sed per cineritium intellige cineris habentem colorem, id est nigrum.

Αἰθαλίων, ωνος, ὁ, Ardens. aut Ardorem seu æstum sectãs, Ardore gaudens. τέττιγες αἰθαλίωνες dicuntur à Theocrito cicadæ æstu solis gaudentes. nam quo vehementior est solis calor, eo magis canunt. Idyll. ζ, Τοὶ δὲ πὰ σκιερᾶς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον. Dicuntur autem ab αἴθειν. Habet porro formam diminutiui hoc nomen: quam quidam exprimere volentes, interpretati sunt, ardenticulæ.

¶ Αἰθαλόω, ῶ. F. ώσω. P. ωκα, Vro, Cõburo, apud Euripidem & Lycophronẽ. Item, Nigrefacio, Nigrũ reddo. Propriè Fuliginosum facio, In cinerem & fauillã redigo, ab αἰθάλη. Apud Dioscoridem αἰθαλόω, vt Bud. ait, est Vro ad fuliginem colligendam. Apud eundem αἰθαλῶ λιγνῶ, Hermolaus exponit Colligo fuliginem, Marcellus Facio fuliginem.

Αἰθαλωτὸς, οῦ, ὁ, Vstus, Combustus. apud Lycophronem. formatum ab ἠθαλωται tertia præteriti ab αἰθαλόομαι, ῶμαι.

C. Ἀπαυθαλόω, & Καταυθαλόω. Apud Basilium, Ἀπαυθαλόω, Cõburo, quum dicit, τὸ λυχνιαῖον πῦρ δεῖ τῆς θρυαλλίδος ἀπαυθαλωθὲν ἐκείμεθα τὴν ὀπτασάμενον, ἐξαίφνης δεῖ τῆς μετοχῆς ἀπαυθαλωσαι. A Gaza ἀπαυθαλωμένος alicubi vertitur Torrefactus. Alterũ cõpositum est καταυθαλόω, idem significans. Apud Lucianum autem dicitur Vulcanus καταυθαλωμένος τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῆς ἀσβόλου, pro Vstulatã

faciem habens fuligine, vel Nigrefactam. vt ab Hesiodo dicitur αἰθαλόεις θεός, Fuliginosus deus. Hesychius καταθαλωθρία exponit καπαστδημθία. hoc tamen participiũ καπαστδημθία significare puto In cinerẽ redacta. Sic autem apud eum repono pro καπαστνδημθία.

Αἰθάλω, idem quod αἰθαλόω, in vulg. lex.

¶ Αἰσήρ, ῆρος, ὁ, Incensor, Qui incendit. Opp. De pisc. lib. 5, Δαλὸν εὖδ' μήπων μεγάρων αἰσῆρα φέροντες, titionem ferẽtes ædium incensorem.

¶ Αἰθύσσω, Splendeo, Calefacio, vt inquit Suidas, qui & κινῶ significare ait, item ἐκπείνω. Quod autẽ ad significationem attinet qua pro κινῶ ponitur, existimo tali metaphora eã accipere quali μαρμαρυγαὶ πεδῶν apud Homerũ declarant παὶ σωπήνους κινήσεις. Sed enumerabo significationes huius verbi, earũmque exempla, eo quo sunt apud Suidam ordine. Αἰθύσσω, Moueo, ab eo exponitur in hoc versu, Αὐπθεν ἐξ ἀνῆς ὁ λίγον ῥάκος αἰθύξα σα. Sic apud Athen. 2, Bacchylides αἰθύσσει φρένας videtur dixisse pro Excitat mentem. Hesychius explicat etiam Cõcutio: item in significatione neutra Prorũpo. Suidas exponit Splendẽs, in hoc versu qui est Anthol. epigr. l. 4, Αἰθύσσων λιπαρῆς αὔθος ὕπερθε κόμης. Idem ait significare etiam Calefacere, Extendere. subiũgens tamẽ locum in quo nõ simplex αἰθύσσειν habetur, sed ab eo compositum παραιθύσσειν. Rursum Hesychius ait significare & ῥιπίζειν, quod (vt opinor) accipit pro Ventilare, aut Insufflando excitare. nam & Suidas ait αἴθυγμα dici de igne. Etym. denique tradit αἰθύσσειν & αἰαιθύσσειν significare Iacere, Nauigare, Ferri. deducitq; ab αἴθυγα, quod est marinæ cornicis nomen, vt ipse ait: interim tacens de scriptura quæ dissimilis est. Apud eundem alio loco αἰθύσσειν exponitur αἰαστέιν, αἰακαμεῖν, i. Concutere, Incendere. Cæterùm quin ab αἴθω deducatur hoc verbũ, ciúsque sit πθόγγον (vt loqui solent Græci grammatici) minimè dubito, ideóque hic locum ei dedi. Possit tamen nõ immediatè ab eo deduci, sed ab αἴθυγα (quod ab αἴθω factũ constat) non habita diphthõgi ratione, & accipiendo vt apud Lycophronem, quũ αἴθυγα Mineruam appellat πὶν φωσφόρον.

Αἴθυγμα, τος, τὸ, Suidas ait de igne dici. Etymol. exponit κίνησις (sed apud eum mendosè legitur αἴθυσμα) id est motus. Suidas explicat etiam ὅρμημα, & subiungit hunc locum, ὁ δὲ βασιλεὺς ὠνειροπόλει, καὶ αἴθυγμα ἀμηχέπη καὶ φαντασίαν πνὰ ἀπτελῆ μονάρχιας. Vt à κινύσσω fit κίνυγμα, sic αἴθυγμα ab αἰθύσσω, inquit Eustathius. Hesychius αἰθύσσει exponit ῥιπίζει: eodémq; modo αἴθυγμα explicatur ῥίπισμα, & Latinè Suscitabulũ, vel Fomes & incentiuum, metaphoricè pro incitamento seu incitabulo (vt loquitur Gellius) & citatur hic Polybii locus, εἴκαθα λείπτιστι πνὰ ἢ λίαν ἰσχυρὰ πθὸς αὐτοὺς ἀνοίας αἰθύγματα.

Cõposita sunt ΑΝαιθύσσω & ΠΑραιθύσσω. Suidas (vt modò dixi) postquam tradidit αἰθύσσω significare Calefacio, Item Extendo: subiungit hunc locũ in quo παραιθύσων legitur, nõ αἰθύσων, ex epigr. Οὐδ' ὑπὸ μαρμαρυγαῖς θαλερώπδος ἠελιχμείης Ἄκρα παραιθυσσεις θαλπομθύων πθεύγθον. At verò apud Pindarum παραιθύσσειν pro κινεῖν, ponitur Mouere, Commouere seu excitare. vt quũ dicit, θόρυβον παραίθυξε μέγαν, tumultum magnum excitauit. Quod autem attinet ad Ἀναιθύσσειν, Etymol. vult, itidem vt simplex αἰθύσσειν, significare ῥιπίζειν, πλεῖν, φέρεσθαι. i. Iacere, Nauigare, Ferri, siue Cum impetu agi.

Αἰθὴρ, ἔρος, ὁ, & aliquando ἡ, Æther. Item Aer. Aristot. in 1 De mundo, ait cæli & siderũ substantiam appellari ætherem, non ab αἴθεσθαι, i. ab ardendo siue flagrando: sed διὰ τὸ ἀεὶ θεῖν, ex eo quòd semper currat. vbi melius legetur ἀεὶ quàm ἀεί. nã αι syllaba prior aduerbii ἀεὶ seruatur in αἰθήρ. Tribuitur autem Anaxagoræ prius illud etymum ab αἴθεσθαι, quod Aristoteles improbat. Apuleius quoque hunc Aristotelis locũ velut interpretans, aut saltẽ exponens, ait, Ætheris appellatione cælum ipsum stellæque omnisque siderea cõpago intelligitur, nõ (vt quidam putant) quòd igneus sit & incensus, sed quòd cursibus rapidis semper rotetur. Cic. 2 De natura deorũ, Hunc aerem rursus amplectitur immensus æther qui constat ex altissimis ignibus &c. Ab eodem αἰθὴρ alicubi redditur æther (vt quum hunc Euripidis versum, Ὁρᾶς τὸν ὑψοῦ πόντον ἄπειρον αἰθέρα, interpretatur, Vides sublimè fusum immoderatũ æthera) Alicubi etiam aer: vt quũ hoc Arati hemistichium, — ἀπ' αἰθέρος ὠσφρήσαντο, vertit, Naribus humiferũ duxere ex aere succum. Apud Homerum αἰθὴρ exponitur aliquando ab Eustathio altissimus aer, & luce resplendens aer, siue splendor qui est circum aerem, vt Il. θ, — οὐρανόθεν δ' ἐπὶ λαμπρὸν ἄασπε αἰθήρ. Interdũ autem aer: vt Od. ο, Ἀέρον ἐπαγίζοντα δ' αἰθέρος. Nõnunquam etiam αἰθέα, aer serenus, & sudus, ac minimè nubilus. vt Il. ρ, Εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέι. Vsurpatur autem & in fœminino genere, vt Il. π, Αἰθέρος ἐκ δίνης. capitur etiam αἰθὴρ à poetis Græcis (vt & æther à Latinis) pro cælo, deorum domicilio. vt Apoll. Arg. 1, — ἐς αἰθέα χεῖρας ἄειρον, ad cælum manus tendebant, vel tollebant. vt αἰθέα δῶμα, cælum subire, apud Sophoclẽ. Idem periphrasticè dicit οὐρανίαν αἰθέα pro οὐρανὸν, cælum, in Tyranno. vbi obseruandũ αἰθέα fœminino genere enuntiatum itidem vt ab Homero. Sic & Pindarus protulit, Olymp. hymno 1, quum dixit, ἑρήμας δ' αἰθέρος.

C. Αἰθεροβατέω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα, Per ætherem incedo. Luc. in Philopatride, οὐ γὰρ αἰθεροβατοῦντες ὧδε κινηθήσομεν. Ex αἰθὴρ & βατέω (quod in cõpositione vsurpatur pro βαίνω) quomodo ex ἀὴρ compositum est ἀεροβατέω.

C. Αἰθερεμβατέω, ῶ, Idem quod αἰθεροβατέω, Anthol. epigrammatum lib. 4.

C. Αἰθεροειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Ætheris formam habens, Ætheris speciem referens. Ex αἰθὴρ & εἶδος.

C. Αἰθεροδρόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per ætherem currens, in Anth. epigr. & apud Aristophanem.

Αἰθέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ætherius, vel potiùs Æthereus, Ad æthere pertinẽs. Apud Aristot. αἰθέριος genere fœminino pro αἰθερία, in libro De mũdo, μετὰ δὲ τὸν αἰθέριον ἡ θεία φύσις. Idem ibidem docet αἰθέριον Iouẽ appellari ὁμηθικῶς, quod epithetũ in Philopatr. Lucianus ponit, νὴ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, Per Iouem æthereum. Sic à Martiali dicitur æthereus pater, ab Ouidio æthereus vindex.

Αἰθεριώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Ætherisnaturam habens, Ætherem referens, Aliquam cum æthere affinitatem habens. vt apud Galenum, ad Glauc. 2, αἰθεριῶδες πνεῦμα πὶν θύσαν, pro spiritu tenuissimo. ‖ Αἰθεριώδης pro αἰθέριος, apud Iustinum Martyrem, ἀλλ' ὅν πῦ αἰθεριώδει πέμπῳ σοι χείρ εἰ αὐτὸν ἀπφήνατο.

ΑΙΘ Ρ Α, ας, ἡ, vel Ionicè Αἰθρη, ης, ἡ, Aeris serenitas, Aer serenus & sudus. Hoc sensu αἴθρη opponitur τῇ νέφι apud Homerũ Il. ρ, — ἀλλὰ σὺ ῥύσαι ὑπ' νέφος ἠδὲ Ἀχαιῶν, Ποίησον δ' αἴθρι. Fit autem αἴθρη à genitiuo αἰθέρος, eodẽ modo quo γαστὴρ à γαστέρος, & πατὴρ à πατέρος, vt tradit Eustathius. Æthra autem à Latinis poetis generaliter appellatur aer, siue æther. Etymol. ait αἴθραι dici lingua communi, αἴθριω autem Attica.

F Αἴθρος, ου, ὁ, Pruina, Frigus matutinum, Hesych. Eustath. Od. ξ, Αἴθρῳ ἠὲ καμάτῳ δεδμημένον ἦλθε ἐς οἶκον. At Etym. αἴθρον exponit τὸ ὀρεινὸν ψῦχος, i. Montanum frigus. nisi legendum est τὸ ὀρθρινόν. Suidas autem αἴθρον explicat τὸ καῦμα, id est Vehementem calorem, Ardorem.

Αἴθρὸς, οῦ, ὁ, Flans à serena parte cæli, ventus videlicet. αἰθρῷ, παῦ ὀκ τῆς αἰθέριας πνέοντα, Hes.

Αἰθρινὸς, οῦ, ὁ, Matutinus, αἰθρινὸν πθεῖνον, Hes.

Αἴθελος, ου, ὁ, Frigidus, Soph. Antigone, καὶ δυσπάλων πάγων αἴθελα καὶ δύσομβρα φθίγγεν βέλη. Necesse est autem ab αἴθρος deducatur hanc significationẽ habens: de αἴθριος autem ab αἴθρη paulo pòst dicetur.

Αἰθρέω, ῶ, Tẽpestate cõturbo, seu Procella. αἰθρεῖ, χειμάζει, Hesych. & Suidas. Sed apud hunc est αἴθρει non αἰθρεῖ.

C. Αἰθρηγενὲς, ές, ὁ καὶ ἡ, vel Αἰθρηγενέτης, ου, ὁ, i. αἴθρον ποιῶν, Frigus & pruinam, vel serenitatem inducens. Il. ο, & τ, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος βορέαο. Od. ε, Καὶ δορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων. Vtranque expositionem referunt Etymol. & Eustath. at Hesychius habet duntaxat, αἰθρηγενὲς, ὀδίαν ποιοῦντες. id est, Serenitatem facientes. quæ etiam magis recepta est explicatio. vnde αἰθρηγενέτης composito nomine quidam interpretati sunt serenificum, item sudificum. ac profectò si ab αἴθρος deduceretur, αἰθροηγενέτης & αἰθροηγενὴς scribendum erat. adeo

vt mutationem esse literæ, sequendo hãc etymologiã, dicere necesse sit. Gellius autem ait, lib. 2, cap. 22, Qui ab æstiua & solstitiali orientis meta venit, Latinè aquilo, Boreas Græcè dicitur, eúmque propterea quidam dicunt ab Homero αἰθρηγενέτην appellatum.

Αἴθριος, ου, ὁ καὶ ἡ, (ab αἴθρη, non ab αἴθρος) Serenus, Sudus. vt apud Diosc. αἴθριον κατάστημα, Serena cæli cõstitutio, Serena tẽpestas. Aristot. in fine libri De mũdo inter Iouis cognomina ponit αἴθριος: sed id nõ explicãs. A Theocr. opponũtur Iupiter pluẽs & Iupiter αἴθριος. Id. 4, Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει. Quem versum non inscitè vertit nescio quis, (Philelph^9, si bene memini) Nunc pluit & claro nunc Iupiter æthere fulget. Erit igitur hìc αἴθριος ab effectu dictus Iupiter, vt fit αἴθριος serenificus. ‖ Αἴθριος ἠχὼ apud Nonnum periphrasticè pro tonitru: quasi dicas, æthereus sonitus: vt αἴθριος sumatur pro αἰθέριος.

Αἴθριος, Subdialis, Qui est sub dio, Qui est sub aere, vel sub Ioue frigido, vt Horatius loquitur. vt apud Lucianum, τὸ αἴθριον τῆς αὐλῆς, subdialis pars atrii.

C. Ἐναίθριος, ὑ παίθρεος, composita, pro eodem, vt ἐναίθριοι τόποι apud Theophrastum, De causis pl. lib. 5, Subdialia loca.

Αἰθεία, ας, ἡ, Aer sudus & serenus, Serenitas. Sudum etiam dicitur Latinè, absolutè: vt & Virgilius Serena dixit, & in prosa Sereno, subaudito substantiuo tempore, vsurpatur, pro αἰθρίας οὔσης, vel αἰθείας, sub. οὔσης. Aristoteles De mundo, ἔστι ἡ αἰθρία οὐδὲν ἄλλο πλὴν ἀὴρ ἀνέφελος καὶ ἀνόμιχλος, ἀνέπαλος οὖσα τῇ ὁμίχλῃ. id est, αἰθρία nihil est aliud quàm aer nubibus & nebulis vacuus: cui opponitur ὁμίχλη. Lucianus in Nigrino, ἐχαμρν δ' αὖ ὥςπερ ὀκ ζοφερὸ πνος ἀέρος τὸ βίω τὸ πθεῦθεν ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων. Alciphron, πὶ καθαρῷ τῆς αἰθρίας. Aristoph. Nubibus, Καίπι χρὴν αἰθείας ὕειν αὐτόν. Si, inquit, ita esset, pro suo arbitrio pluere posse Iouẽ, quoties libitũ esset, sine nubiũ adminiculo, oporteret illũ pluere tunc quum est αἰθρία. Xen. Hell. 7, ἐξ αἰθρίας ἀστραπὰς vocat tonitrua tempestate serena, vt Suetonius loquitur.

Αἰθρία, Nocturnum serenum, vt quidam apud Herodotum exposuerunt, in Euterpe, θερμότερον δὲ δὴ ὅτι τὸ ὕδωρ τῆς τε αἰθείης καὶ τῆς δρόσου. i. Nam calidior est aqua nocturni sereni tempore & roris. Xenophon, οἱ δὲ πὰ οἰκίας ἐμπρήσαντες, δίκην ἔδοσαν ὑπὸ τῆς αἰθρίας, κακῶς σκηνοῦντες. Apud Herodotum ἐν τῇ αἰθρίῃ exponitur etiam Sub dio: vt sit idem quod ἐν ὑπαίθρῳ. Aristoph. Pluto, Ἀσκωλιάζ' ἐνθῶδε πθὸς πὶν αἰθείαν.

Αἰθριοκοιτέω, ῶ. F. ήσω, Sub dio cubo. Theocr. idyll. 8, Αὖθ' ὑπὸ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν, Iucundum est æstate apud aquæ riuum sub dio cubare.

C. Μιξαίθριον, vel (vt alii) Μιξαιθρία, Serenitas pluuiis hyemalibus permixta. In vulg. lexicis exponitur ex Hippocrate & Theophrasto, Temporis conditio permixta ex serenitatis hyemisque natura: item ex Hippocrate, Hyems in qua interdum pluuiæ, interdum serenitas apparet.

Αἰθειάζω. F. άσω, Sereno, Serenum reddo, Illustro. Aristot. in Probl. αἰθριαζὴν ἢ αέρα & ὀμπνεφῆ πιεῖν opponit: quũ dicit, ὅταν μὲν ἡ κρατῇ ὁ ἥλιος, αἰθριάζει τὸν ἀέρα· ὅταν δὲ κρατῆται, ὀμπνεφῆ ποιεῖ. ‖ Apud Gregorium Naz. εἰς πὶν καμὴν κωμακὴν absolutè αἰθειάζω pro In sereno cælo versor, γνῶ μάρτυρες αἰθειάζουσι, καὶ πεμπεύουσι, &c.

Composita, Ἀπαιθειάζω, ET Διαθειάζω, ET Ἐξαιθριάζω, ET Συνεξαθειάζω. Aristophanes, ὁ Ζεὺς ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας, Iupiter serenat nubes. Id est, Iupiter serenitatem inducit, pullis nubibus. Διαθειάζω autem absolutè ponitur apud Xenophontẽ, pro Differenare, καὶ γὰρ ἐδόκει διαθειάζειν. Exponitur etiã Sub dio agere.

Ἐξαιθειάζω autem est Sereno cælo expono. Exponitur etiam In sereno habeo, Sub dio teneo. Item Ad solem expono, Insolo. Et pass. Ἐξαιθειάζομαι ex Dioscoride lib. 3. c. 53, Refrigeratum sub dio. Ex eiusdem libro 3, cap. 163, Συνεξαιθειασθεὶς, Sub dio vnà positus.

ΑΪΜΑ, τος, τὸ, Sanguis, Cruor. γαῖα ῥέουσα αἵματι, apud Homerum Il. θ, & ο, & υ. Item, αἷμα ῥέον ἐξ ὠτειλῆς, Il. η. Il. ε, — αἷμα κατ' ῥέον ἐξ ὠτειλῆς. Iliad. α, Αἶψα τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει πθὶ δουρί. In quo versu

notandũ & κελαινὸν epithetũ. Il. φ, αἷμα κελαινεφές. Il. ρ, αἷμα πορφύρεον. Apud Athenæum 13, ἀνθρώπειον αἷμα, humanus sanguis. αἷμ' ἀνθρώπου, Il. ρ, αἵματι φωτῶν, Il. σ, αἵματος αἰδομένοιο, Il. χ. Apud medicos αἵματος ἀναγωγὴ, & αἵματος ἀναφορὰ, vide in ἀναγωγὴ & in ἀναφορά. Item αἵματος πτύσις, sanguinis excreatio. vnde compositum αἱμοπτυϊκός. quod vide infrà suo loco, in ordine compositorum ex αἷμα.

Αἷμα, Cædes, Homicidiũ. vnde apud Demosthenem ἐφ' αἵματι φεύγειν, Ob cædẽ exulare. Sic vtitur & Sophocles, item Eurip. Oreste. ‖ Hesychius ait Sophoclem in Electra αἷμα vocasse πὶν μάχαιραν, id est Ensem. quod & Suidas annotat. sed Etymol. αἱμάτη habet, an tamen ex eodem loco, incertum est.

Αἷμα, Consanguinitas. quam vocem Latinam à sanguine itidẽ factam esse manifestũ est. Aristoteles Pol. 2, ὁ μὲν δὴ ἰδιον αὐτῶν, ὁ δ' ἀδελφὸν αὐτῶν θεσταγορεύεις, ἢ κατ' ἄλλον πνὰ συγγένειαν, ἢ πθὸς αἵματος, ἢ κατ' οἰκειότητα καὶ κηδείαν. Apud Sophoclem quoque οἱ πθὸς αἵματος, cõsanguinei. Quam significationem retinent composita ὅμαιμος & ὁμαίμων, συναίμος & συναίμων.

Αἷμα, Genus, Semen. Il. ζ, & υ, Ταύτης τοι γλυκερῆς π καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. vbi per γλυκὺ pater consideratur, in αἷμα autẽ mater, vt Hesychius tradit. Sed tamen & pater filium vocat sanguinem suum: vt Od. π, Εἰ ἐπόν γ' ἐμὸς ἐσὶ καὶ αἵματος ἡμετέροιο. i. Si reuera me^9 es, & è meo sanguine. Sic apud Virgilium dicit pater filio Sanguis meus. Et Italæ matres hodiéque puerulis blandientes dicunt, *Sangue mio.*

Composita ex αἷμα partim genitiuum aut potius genitiui terminationem αἵματος ferè integrã seruant (licet magna ex parte in datiuum resoluantur quum exponuntur) partim αἱμο tantùm retinent, amissa per syncopen vna syllaba. Sunt & quæ syllabam ατ retineant, sed ο abiiciant, ob sequentem vocalem: vt Αἱματωπὸς, Αἱματοκχυσία. Sic vicissim ex αἱμο etiã abiicitur interdum ο, vt quum pro Αἱματωπὸς dicitur Αἱμωπὶς. Cuius generis esse videtur & Αἱμωδιῶ. In nõnullis verò non αἱματ, sed αἱμα tantùm manet, sequente consonãte, vt in Αἱμακουρίαι, & in Αἱμαλώψ, quod pro Αἱματώψ dictũ esse videtur. Ex iis autẽ quæ α priuatiuum, aut præpositionem aut aduerbium præfixum habent, quædam itidem syllabam ατ retinẽt, quædã per syncopen duas illas literas abiiciunt. vt Ἀναίματος (pro quo & Ἄναιμος) Φιλαίματος (pro quo & Φίλαιμος, sed rarò) Δίαιμος, Ἔναιμος, Ἐξαιμος, Ὑφαιμος. Sic etiam Ὁμαιμος & Συναιμος. Inueniuntur præterea ex his quædam in ων terminata, vt Ὁμαίμων & Συναίμων.

Primum igitur dabo locum iis quæ genitiuum ferè integrum seruant, vel potius eius terminationem: in quibus animaduertendum est quod dixi, bonam videlicet partem ita exponi acsi cum datiuo composita forent, nam αἱματοπότης quidẽ rectè dissoluetur in αἵματος πότης, itidem αἱματωπὸς in αἵματος ὦπα ἔχων: at αἱματόρρυτος dissolui potius deberet in αἵματι ῥυτὸς, sic αἱματόφυρτος, in αἵματι φυρτὸς, siquis cõstructionem vsitatã respiciat. neque enim dicitur φύρειν αἵματος sed αἵματι, vnde & πορφυρεὸς αἵματι. sic etiam αἵματι ῥέων nõ αἵματος. Eadẽ est ratio in αἱματοσταγὴς. Idem & de iis dicendum quæ αἱμο pro αἱματο habent in principio. nã αἱματοβόρος rectè resoluetur in αἵματος βόρος: at αἱμομίκτης nequaquã in αἵματος μίκτης, sed in αἵματι μίκτης. sic αἱμοφόρυκτος in αἵματι φορυκτὸς, vt αἱμόφυρτος in αἵματι φυρτὸς. Sũt etiã quædam vocabula quorũ principio præfixũ αἱμο non per syncopen pro αἱματι positũ videri possit, sed pro αἷμα. vt in αἱμοπτυϊκὸς, pro αἷμα πτύων. sic αἱμορραγέω.

C. Αἱματοπότης, ου, ὁ, Sanguinipota. Ex αἵματος & πότης. draconis epithetum in oraculo apud Aristophanẽ, Γαμφηλῆσι δράκοντα κοάλεμον αἱματοπότιν. vbi propter metrũ in penultima syllaba ο in ω mutatum est.

Αἱματοποτέω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα, Sanguinem poto, ex αἱματοπότης factum, vt οἰνοποτέω ex οἰνοπότης.

C. Αἱματόρρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguinifluus, ad verbum, Sanguine fluens, Sanguine manãs. αἱματορρύτοις ῥαισὶ, Guttis sanguinifluis, i. sanguinolentis. pro quo alibi dicit αἱμακτοῖς ῥαισὶ. Fit ex αἵματος, & ῥυτὸς, quod in com-

positione duntaxat vsurpatur, vt apud Latinos fluus: à A
ῥύω, pro ῥέω.

Αἱμαποσαγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Sanguine fluens, Sanguine stillãs, seu manans. Idem quod αἱματόῤῥυτος. sed αἱμαποσαγὴς rectius de homine dicetur quàm αἱματόῤῥυτος. vt Æsch. Persis αἱμαποσαγεῖς νεκροὶς appellat sanguine manantes: pro quo corruptè legitur in Aldina editione αἱμαποσυγεῖς. Fit ex αἱματο & σάζω. ab ἔσαγον videlicet formando, aut σαγὲς participio post. aor. passiui.

C. Αἱμαποσφαγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Sanguinolentè iugulatus, Sanguinolẽtam cædem habens. Æsch. Ex αἱματο & σφάζω, B
formãdo videlicet ab ἔσφαγον aut à σφαγὲς, eodem modo quo dixi in αἱμαποσαγής.

C. Αἱμαποφλεβοισάσεις, αἱ, exponitur à Galeno ex Dioscoride, Suppressiones supertumescẽtis sanguinis. Alii autem eo nomine intelligunt plenas sanguine & tumescentes venas. Ita Gorr. in suis Defin. medicis. Sed apud Galenũ prior illa expositio tribuitur voci αἱμαποφλοιβοισάσεις, posterior autem voci αἱμαποφλεβοισάσεις. Componitur autem αἱμαποφλεβοισάσεις ex αἷμα, & φλεβὸς (genitiuo nominis φλὲψ) & σάσις. C

C. Αἱματόφυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguine permixtus, Sanguinolentus. vt αἱματόφυρτα βέλη, Sanguinolenta tela, in Anthol. epigr. Fit ex αἱματο & φυρτὸς, quod formatur à πέφυρται tertia præteriti à φύρομαι. Pro eodem dicitur αἱμόφυρτος à Lycophrone, vt infrà videbitur.

C. Αἱμαποχαρής, έος, ὁ καὶ ἡ, Sãguine gaudẽs, Sãguinis auidus, Sanguinarius. Apud Suidam, λύκοι αἱμαποχαρεῖς. Ex αἷμα & χαίρω. Vide αἱμοχαρής. Sic αἱματωπὶ dicuntur ab Euripide Erinnyes. Apud Hesychiũ legitur & αἱ- D
ματῶπις, pro fœm. genere, (cui accommodatur etiam αἱματωπὸς) & exponitur αἷμα βλέπουσα, id est Sanguinẽ intuens, pro Sanguineum & cruentum quendã aspectũ habens. eo modo quo dicitur πῦρ βλέπων pro Igneũ seu flammeum quendam intuitum habens. Notandũ est autem in αἱματωπὸς & αἱματῶπις abiectum esse ο ex αἱματο, propter ω à quo incipit nomen ὤψ, ὠπὸς, cum quo componitur.

C. Αἱματοκχυσία, ας, ἡ, Sanguinis effusio. Ad Hebr. epist. cap. 9, χωρὶς αἱματοκχυσίας οὐ γίνεται ἄφεσις. Ex αἱματο & ἐκχυσία. elisum est autem ο ex αἱματο propter vocalem E
sequentem.

C. Αἱμακουείαι, Inferiæ, Parentationes. Pindarus Olymp. Ode 1, Νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις Ἀγλαΐᾳ μέμικται. vbi sch. annotat Bœotorum esse hanc vocẽ, qui ea significent τὰ ὑπὲρ νεκρῶν ἐναγίσματα. quæ expositio apud Hesychiũ quoque & apud Etymol. habetur, apud quem perperã αἱμακουεία sing. numero legitur. A Corintho quoque inter peculiaria Doribus vocabula hoc numeratur. Putantur ita dictæ inferiæ ἀπὸ τοῦ αἷμα πιπορεύεσθαι, quasi F
animæ mortuorũ saturentur sanguine eorũ quæ illis immolantur. Inuenitur autem & Αἱμακοεία, quæ scriptura illi etymologiæ magis esset consentanea.

Composita autem quæ pro αἱματο habent duntaxat αἱμο in principio, amissa per syncopen vna syllaba, sunt hæc, inter alia.

C. Αἱμοβαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Sanguine tinctus, Cruentus. Sophocles Aiace, σφάγ' αἱμοβαφῆ. Ex αἱμο (pro αἱματο ab αἷμα) & βαφὴς, quod in compositione tantùm vsurpa- G
tur, deriuatum ab ἔβαφον, aut participio passiuo aoristi βαφείς.

C. Αἱμοβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguiuorus. Ex αἱμο & βόρος, à βορά. pro αἱματοβόρος.

C. Αἱμόκερχον, apud Hippocratem Quicquid in sanguinis profluuio inducit eam tussiendi cupiditatem quã medici κέρχον appellant. Est autem κέρχος, morsus quidã subasper, irritans in aspera arteria. Hæc Gorr. ex Galeno. At Erotianus pag. 13 meæ editionis αἱμόκερχα esse ait Hippocrati quæ simul sanguinolenta sint & sicca. H
κέρχον enim appellasse Atticos τὸ ξηρόν. Hesychius autem αἱμόκερχα exponit ἠχοῦσα.

C. Αἱμομίκτης, ου, Incestus, adiectiuè. αἱμομίκτ), inquit Bud. Incesti, Incestuosi, in Pandectis. Fit ex αἱμο pro αἱματο, & μίκτης: quasi ὁ αἵματι μιγνύμενος, qui miscetur suo sanguini.

C. Αἱμοπτυικὸς, ὴ, ὸν, Sanguinẽ spuens, Sanguinem excreans. sic apud Ægineta scriptum habetur. At verò apud Dioscoridem & Galenum αἱμοπτοϊκοὶ dicũtur qui apud Ægineta αἱμοπτυϊκοί. vt quum dicit Dioscorides, αἱμοπτοϊκοὶ τε ὠφελεῖ πινόμενος. Sed quum αἱμοπτυϊκὸς dicatur ἀπὸ τοῦ πτύειν τὸ αἷμα, non video quomodo aliter scribi possit quàm αἱμοπτυϊκὸς, & quin ex errore sit apud Galenum & Dioscoridem αἱμοπτοϊκὸς, nõ dubito. In quibusdam lexicis Græcis corruptè legitur αἱμοπτικὸς omisso υ: in vulgaribus vicissim malè αἱμοπτυικὸς, omisso ι.

C. Αἱμοπότης, ου, ὁ, Sanguipota, Sanguinis potator, pro αἱμαποτὴς. Apud Lycophronem αἱμοπώτης posito ω in penult. metri gratia.

C. Αἱμορραγέω, ῶ. F. ήσω, Sanguinem effundo, vel emitto. Apud Dioscoridem lib. 5, φέλλει δὲ οὖλα καὶ αἱμορραγοῦντα. Gal. ad Glauc. 1, καθ' ὅσον τὸ τραύμασιν αἱμορραγοῦσι, Qui ex vulneribus acceptis, seu propter vulnera, sanguinem emittunt. Apud Ægineta caput est περὶ καθάρσεως αἱμορραγούσης ὑστέρας. Cæterùm αἱμορραγῶ qui vertunt Sanguinẽ fundo, seu effundo, aut Sanguinem emitto, vim Græci verbi nullo modo exprimunt: existimo autem posse exprimi vertendo, Sanguinẽ erũpo. id est, cum eruptione & cum impetu emitto. nam erumpo Latini iungunt interdum accusatiuo. Galenus ad Glauc. κῷ τὸν αἱμορραγοῦσαν ῥῖνα, Narẽ quæ sanguinẽ erumpit: aut, à qua sanguis erũpit. De huius autem verbi compositione, vide statim pòst in Αἱμορραγία.

Αἱμορραγία, ας, ἡ, apud Galenum sæpe, Sanguinis eruptio. Dioscor. 1, αἱμορραγίαν καὶ ῥοῶν γυναικεῖον ἐπέχει. Idem 2, τοὺς ἐκ τῶν ῥινῶν αἱμορραγίας, sanguinis è naribus eruptiones. vel, sanguinẽ è naribus erumpentẽ. Gal. ad Glauc. 1, καὶ τοὺς διὰ ῥινῶν αἱμορραγίας. Sic αἱμορραγοῦσαν ῥῖνα appellat, vt modò dictum est, Diosc. 3, αἱμορραγίας τε ἴσησι τοὺς ἐξ αἱμορροΐδων: dicens ἴσησι quod in illo priore loco ἐπέχει. Sic & apud Athenæũ 2, ὀδηγεῖν τὸν αἱμορραγίαν. Gorr. in suis definitionibus medicis, Cæterùm (inquit) à partibus ferè omnibus profluere sanguis potest, naribus, ore, thorace, pulmone, ventriculo, iecinore, intestinis, & hæmorrhoidibus, atque earum partiũ ἡ αἱμορραγία dicitur à quibus ille profluit. Verùm apud Hippocratem quum simpliciter αἱμορραγία dicitur, nõ addito partis nomine quæ sanguinem fundit, id modò profluuium sanguinis intelligitur quod è naribus manat, vt annotauit Galenus Comm. 1, περὶ ὀπῶδημιῶν. Quũ autem τῆς αἱμορραγίας nomine omne sanguinis profluuiũ intelligi possit, de eo tamen propriè dicitur quod confertim fit, ἀπὸ τοῦ ῥαγῆναι. quod apud Hippocratem significat ἀθρόως ὁρμᾷν, vt Gal. ἐν τοῖς Γλώσσαις explicauit. Hactenus Gorræus. Cui? verbis addo, de eo dici nõ solùm quod confertim, sed & quod cum impetu fit, vt exponatur ἀθρόως ὁρμᾷν. Deducens autem αἱμορραγία à passiuo ῥαγῆναι, in eo Galenum ipsum sequitur, qui postquã scripsit, ῥαγεῖσα significare apud Hippocratem interdum ἀθρόως ὁρμήσασα, subiungit, καὶ ἡ αἱμορραγία αὐτὴ ὥσθ' ἅπερ τὸ πύγειμα. Ego tamen ab actiua voce cõmodius deductum iri existimo, & quidem eam in vsitata passim significatione accipiendo, vt αἱμορραγεῖν (à quo fit αἱμορραγία) sit αἷμα ῥαγεῖν, pro αἷμα ῥῆξαι, eodem modo quo dicitur ῥῆξαι κλαυθμὸν, & ῥῆξαι φωνὴν, atque alia quæ (Deo fauẽte) in verbo Ῥήγνυμι explicabo. Talis autem est verbi ψυχορραγῶ qualis & τὸ αἱμορραγῶ, compositio. Vsurpatur autem ῥαγῶ in cõpositione ab ἔῤῥαγον.

C. Αἱμορροέω, ῶ. F. ήσω, Sanguinem effundo, Sãguinis profluuio laboro, Sanguinis fluxum patior. Matth. 9, γυνὴ αἱμορροοῦσα δώδεκα ἔτη. ‖ Dioscorides lib. 2, de aliis loquẽs, ἐχιοδήκτοις καὶ αἱμορροοῦσιν ἁρμόζει. quem locum ita reddit Marcellus, Cõtra viperæ & hæmorrhoi serpentis morsus vtile est. accipiẽs αἱμορροεῖν, vt apparet, non pro Laborare sanguinis profluuio, sed pro Laborare ex hæmorrhoi serpentis morsu. Quanquam αἱμόῤῥοις quidem apud Suidam dicitur esse genus serpentis seu viperæ: sed αἱμορροεῖν pro Laborare ex morsu hæmorrhoi, à veteribus expositum non inuenio. Fit ex αἷμα & ῥοῶ posito in compositione pro ῥέω. nam à ῥέω fit ῥοὸς, vnde ῥοῶ. Vel potius αἱμορρόος dicemus præcedere, vnde fiat αἱμορροέω.

Αἱμόῤῥοια (non vt in vulg. lex. Græc. αἱμορροΐα, quinque syllabis. nec enim ἀορεία, δίῤῥοεία, παλίῤῥοεία, sed δύροια, δίῤῥοια, παλίῤῥοια) Sanguinis profluuium. Dioscorides, ποιεῖ δὲ καὶ τοὺς παῖδας τῆς μήτρας αἱμόῤῥοιας, καὶ ὠφελιμώτερα ὑστέρας. Sic Gregorius de illa Chananæa, quæ αἱμόῤῥοῦσα dicitur Matth. 9, θαλλουσα τῇ αἱμόῤῥοια.

Αἱμόῤῥοις, ίδος, ἡ, pro αἱμόῤῥοια, Sanguinis effluuiũ, aut profluuium, siue profusio. Gaza apud Aristotelẽ interpretatur etiam Mariscam. Est autẽ genus morbi particularis ex sanguine profluente, vel ex naribus, vel ex gingiuis, vel ex sede, nonnunquam & ex ore, nullo cum B
dolore: vt Aristoteles tradit, ita scribens 3 De partib., διόπερ ὅσοι τῶν μυκτήρων καὶ τῶν οὐλῶν καὶ τῆς ἕδρας, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τῷ στόματος αἱμορροΐδες ἄπονοι γίνονται. Idem, γενικώτερον δὲ αἱμάτων, αἱμόῤῥοις ἢτ' ἐν ταῖς ῥισὶ καὶ ἢ τοῖς ἕδραν. Idem ait, vt in aluo ex cruditate fit δίῤῥοια, ita in venis tum alias hæmorrhoidas, tũ etiã menstruorũ fieri. de iis enim dici αἱμόῤῥοΐδα. eius verba sunt, ὅς πρὸ οὐδὲν ἐν τῇ κοιλίᾳ δίῤῥοιαν ἀπεφαίνετο, δίῤῥοια, οὕτω καὶ ἐν ταῖς φλεψὶν εἴτε ἄλλαι αἱμόῤῥοΐδες καὶ αἱ τῶν καταμηνίων. καὶ τὸ αὐτὸ C
αἱμόῤῥοῖς δοῖ. Celsus hæmorrhoidas vocat ora venarum sanguinẽ fundentia. Quanuis autẽ vena quoq; dicatur αἱμορραγεῖν, & venæ seu venarũ αἱμορραγία, distinctè ponuntur tamen αἱμορραγίαι & αἱμορροΐδες à Galeno & Dioscoride. Galen. ad Glauc. lib. 1, λείπτ' ἄν τοιοῦτον τὸ δοῦναι αἱμόῤῥοισι τε καὶ ἀναφορᾶς αἱματος καὶ τοῖς δι' ῥινῶν αἱμορραγίαις. Quinetiam dicitur αἱμορραγίαι αἱ ἐξ αἱμορροΐδων, nõ αἱμορροΐδες αἱ ἐξ αἱμορραγιῶν. est enim generalius αἱμορραγίαι. Dioscorides 3, αἱμορραγίας τε ἴσησι τοὺς ἐξ αἱμορροΐδων. ‖ Paulus Ægin. αἱμορροΐδων aliud præterea genus constituit, eas vocans τυφλὰς, i. cæcas, ex quibus nullus fluat D
sanguis. Αἱμόῤῥοις, (inquit Gorr.) duo significat, scilicet ipsum sanguinis effluuium per venas quæ in ano sũt, (vt scribit Galenus in libro De atra bile, vbi ait symptomati hæmorrhoidis nomen impositum:) tum venam ipsam quæ in ano est, dilatatam sanguinémque fundentem atræ bili mixtum. Sunt autem huius duæ summæ differentiæ: alia, cæca est, alia, aperta. Idẽ Gorr. paulo pòst, Sunt verò & aliæ τῶν αἱμορροΐδων differẽtiæ, quas definitionum medicarum autor recenset. Idem E
paulo pòst, Ac quãuis eæ solæ venæ quæ in ano sunt, sanguinem effundentes, αἱμορροΐδες propriè appellentur, attamen ad earum similitudinẽ etiam venæ quædam circa vteros mulierum sanguinem profundẽtes, eodem nomine à medicis dicuntur.

Αἱμόῤῥοις, Serpentis genus, inde appellatũ quòd morsu sanguinem eliciat & quasi profluuiũ sanguinis excitet, ac dissolutis venarum cõmerciis, quicquid animæ est, euocet per cruorem, vt Sol. tradit. Lucanus 9, At non stare suum miseris passura cruorem Squamifero F
ingens hæmorrhois explicat orbes. Plinius l. 20, cap. 20, Sagittarum venena, & serpentium hæmorrhoidum & presterum restringi. ‖ Hic serpens appellatur & αἱμόῤῥους & per synæresin αἱμόῤῥους. Nicander in Theriacis, Σῆμα δέ τοι δάκνει αἱμόῤῥοῦς αὐτὰρ ἐνίαπτα. Apud Suidam legitur, αἱμόῤῥοις, serpentis seu viperæ genus (ᾧ ἕχωσι) quod in petricosis cauernulis morari solet. Hoc autem ex Nicandro sumpsit. sequitur enim hic versus proximè citatum, Ὅστε κατ' εἰλυθμοὺς πετρώδεας ἐνδυκὲς αὖει. ‖ Sed αἱμόῤῥοις dicitur etiam mulier quæ menstrua patitur. G

C. Αἱμορυγχία, ας, ἡ, Rostri vel rictus cruentatio. καθημάχθαι τὴν ῥύγχος, Hes.

C. Αἱμοφόβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguinem metuens, vel Sãguinis metuens. Sed apud Galenum, Metuens missionis sanguinis. nam in Therap. 9, loquens de imperitis & inexercitatis medicis, timentibus tum φλεβοτομίαν (id est venæ incisionem, hoc est sanguinis missionem) tum ψυχραν πόσιν, (id est frigidã potionem) subiungit, ὧν ἕνεκα μὴ, αἱμοφόβοις, τοῖς δὲ ψυχροφόβοις ὀνομάζομεν ὥσπερ ὑδροφόβοις τοὺς λυττῶντας. H

C. Αἱμοφόρυκτος, ὴ, ὸν καὶ ἡ, Sanguine fœdatus, vel Sanguine commixtus, vt ait Hesychius. Homer. Od. υ, Αἱμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἤεσθον. vbi in quibusdam editionibus αἱμοφόρυκτα legitur, accentu in vltima. Fit ab αἷμα & πεφόρυκται tertia præteriti à φορύσσομαι.

C. Αἱμόφυρτος, ὁ καὶ ἡ, Sanguini permixtus. Apud Athen. 4, ῥυόμενος αἱμόφυρτος. Lycophron Alexandra, Τὸν αἱμοφύρτοις ἐπωμόσας μάχαις. Vide suprà αἱματόφυρτος. A

C. Αἱμοχαρής, έος, ὁ καὶ ἡ, Sanguine gaudens, Sanguinis auidus, Sanguinarius: quasi αἷματι χαίρων. sed cõponitur ex χαρὴς, quod in compositione solùm inuenitur, ab ἔχαρον. Est autem Martis epithetum, vt Seruius notat in illud Virgilii carmen, Sanguineus Mauors clypeo increpat.

C. Αἱμωπὸς, ὴ, ὸν, Idem quod αἱματωπὸς, quod fuit explicatum suprà. Suidas tamen αἱμωπὶ λύκοις exponit αἱματοχαρεῖς, i. Sanguine gaudentes, Sanguinis auidos: quæ expositio notationi nominis non respõdet, vt nec ea quam Hesychius habet, αἱμωπὶ esse dicens αἱματώδεις, id est Sanguinolenti. Idem autem est etymon τοῦ αἱμωπὸς (pro αἱματωπὸς) quod & τοῦ αἱμαλῶψ, quod proximè sequitur, licet differant significatione. B

C. Αἱμαλῶψ, πὸς, ὁ, (scribitur & Αἱμάλωψ) Suggillatio in oculis, ex plaga aut ictu effuso sub contusum locũ sanguine. Sic quidem Archigenes definiuit, qui etiam idem malum ὑπόσφαγμα appellauit. Sic dicitur quasi αἷμα ἐν ὠπὶ, etiamsi in omni alia corporis parte nasci diciq; possit. Siquidem Dioscorides etiam cruorẽ per adipem sparsum αἱμαλῶπα nũcupauit, scribens, καὶ τείνει κατ' ὀλίγον ὕδωρ ὀδηχῶν, ἄχρις αὖ μήπε αἱμαλῶψ ὀκκρίνηται, μήπε λίπος ὀδήσῃ. Galenus etiam ἐν ταῖς γλώσσαις annotauit αἱμαλῶπας vocari rubentes quosdam in cute circulos, qui alio nomine αἰθύλικες dicũtur. Hæc Gorræus. In vulg. autem lex. αἱμαλῶπες affertur ex Galeno 4 κῷ πίπτις, pro iis etiam quibus oculi sunt cruentati. In loco autem illo Dioscoridis αἱμαλῶψ exponũt Cruentæ reliquiæ: Budæus autem Cruentum virus, aut Sanguinolentũ quiddam. Quod autem ad huius vocis etymon attinet, αἱμαλῶψ mihi videri dictum quasi αἱμαῶψ, alibi & ipse annotaui, idque iampridẽ: quò pertinet & quod à Gorræo scribitur, sic dici quasi αἷμα ἐν ὠπί. Hoc autem sequendo etymon, quũ literã λ abundare animaduerterem, suspicatus sum tale quiddam & voci νυκτάλωψ cõtigisse, vt videlicet νυκτάλωψ dicatur quasi νυκτάωψ, & significet ἄωψ in compositione (seorsum alioqui inusitatũ) videndi facultate priuatum, ex α priuatiuo videlicet & ὤψ ὠπός. Mihi enim parum fit verisimile, veteres in νυκτάλωψ tres voces includere voluisse, vt videlicet νυκτάλωπες sint quasi νυκτὸς ἀλαοὶ ὤπας. Sed vnde λ interiicitur? Ad vitandũ (vt opinor) hiatũ qui κακοφωνίαν affert. Hoc quoq; obseruandũ est, si sequamur accentum qui datur voci νυκτάλωψ, melius αἱμάλωψ quàm αἱμαλῶψ, scribi. C

Αἱμαλωπὶς, ίδος, ἡ, Sanguinem præ se ferens color, siue Concrementum sanguinis. vt in vulg. lex. exponitur. Est autem ex Ruellio sumpta illa posterior interpretatio, in hoc Dioscor. loco, lib. 2, c. 95, vbi de medulla anẽ malium loquitur, σωίσαται δὲ θέρους. ἐν γὰρ τοῖς ἄλλοις καιροῖς αἱμαλωπὶς καὶ οἱονεὶ σωρὸς εὐθρυπτὸς ἐν τοῖς ὀστέοις διέσκεπται. Esse autem hanc vocem à præcedente ortam, minimè dubium est. F

C. Αἱμωδεῖν, (ab αἱμωδέω, ῶ) Suidas ait esse αἱμωδιᾶν, & Dolorem sentire ex dentibus sanguinolentis. αἱμωδεῖν, inquit, αἱμωδιᾶν, καὶ τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι αἱμώδεις: vbi videri possit de industria additum αἱμώδεις ad verbi huius etymologiã ostendendã. vt videlicet ab αἱμώδης, id est Sanguinolentus. Varinus tamen in describendo ex Suida eo loco, accusatiuũ illum αἱμώδεις omisit, per imprudentiam (vt opinor) sicut alia multa imprudenter & parum attentè atque adeo negligenter ex aliis lexicis & ex scholiastis descripsit. Cõstat tamen dolores dentium esse vt plurimũ sine vllo sanguine: quũ alioqui nonnunquam & sanguis ex gingiuis in ipso dolore emittatur: vnde suspicor αἱμωδεῖν ex αἷμα & ὀδοὺς cõpositum, de certo quopiam genere doloris initio dictum, omnibus postea attributum fuisse. deinde verò ex αἱμωδεῖν factum esse αἱμωδία (vt ex ὑμνῳδεῖν factum videri potest ὑμνῳδία) tandem ex αἱμωδία verbum αἱμωδιάω, pro eo dolore qui est ex obstupefactis seu torpefactis dentibus. HINC igitur Αἱμωδία, ας, ἡ, Dentiũ dolor, Dentium stupor, vt Gaza vertit apud Aristot. in

Probl. ὅταν πλὴν αἱμωδίαν πάσχει ἡ αἰσθάνεται ἡ ἄλες. Itidem Aphrodisæus, πλὴν ὅτι τῆς ψυχρῶν ὀπωρῶν πρὸς γινομένην αἱμωδίαν τοῖς ὀδοῦσιν αἰσθάνεται ψυχρὰ θεραπεύει. Id est, Stupori dentibus inducto à frigidis pomis portulaca frigida medetur. Accipio autem hic pomis generaliter. Marcellus αἱμωδίαν interpretatur dentium ex acri acerbóve aliquo cibo torporem.

Αἱμωδιάω, ῶ, Dētiū obstupefactione aut torpore laboro. Aristot. in Probl. sectione 7, αἱμωδιῶμεν γὰρ τοῖς ὀξὺ ὁρῶντες ἐνδίοντας, Stupescunt vel Obstupescunt nobis dentes videntibus, &c. Hesychius ait αἱμωδιᾶν esse Torpere dentes, vel Torpore dentium affici ex aliqua re quæ videtur aut auditur. Sunt etiā qui αἱμωδιᾶν explicent τὸ τοῖς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι μετὰ κνησμοῦ. i. Dolorem dentium sentire cum pruritu. Bibliorum Græci interpretes satis propriè vsi sunt, vt videlicet (sequēdo significationem quam in αἱμωδία posuimus) Dentes dicātur αἱμωδιᾶν qui ex acerbo aliquo cibo veluti torpefiunt, id est in torporem veniunt: Hierem. 31, οἱ πατέρες ἔφαγον ὄμφακα, καὶ οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἠμωδίασαν, i. Patres comederunt vuam acerbam, & dentes liberorum obstupuerunt, vel obtorpuerunt. Vernaculo sermone dicimus *Les dents agassées*. HINC Αἱμωδιασμός, ῶ, ὁ, Talis obstupefactio dentium, αἱμωδία. sed ex αἱμωδία fit αἱμωδιάω, ex quo αἱμωδιασμός.

Sunt & adiectiua ex αἷμα composita, quibus aut α priuatiuum, aut præpositio, aut nomen, aut aduerbiū præfigitur: quibusdam etiam verbum. Atque horum alia in μαπς, alia (& quidem multo plura) in μος, facta syncope, alia in μων terminantur. Quæ eo quo hic proposita sunt ordine expediam.

Exempla eorum quæ in μαπς.

C. Ἀναίμαπς, ῶ, ὁ καὶ ἡ, Sanguinis expers, Sanguine carens. Poeta quidam apud Athenæum l. 12, Γλοχῆνς, ἀσάκανθος, ἀναίμαπς, ὑγροκέλυφος. Dicitur etiam ἄναιμος & ἀναίμων, pro eodem.

C. Φιλαίμαπς, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguinis amans, Sanguinis auidus. qui Latinè dicitur vno etiam verbo Sāguinarius. φιλαίμαπς Ἄρης, in Anth. epigram. Mars sanguinarius. qui & αἱμοχρὴς idem significante voce à poetis appellatur.

Exempla terminatorum quæ in μος, quæ vel syncopen passa esse, vel à nominatiuo formata, dicere possumus. Vide quæ hac de re scripsi in fine deductorum ab αἷμα compositione carentium.

C. Ἄναιμος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, Sanguine carens, idē quod ἀναίμαπς, sed vsitatiū. Plin. Insecta sine sanguine esse prodiderūt, pro eo quod Aristot. ἄναιμα ἐστί). Dionys. Long. τὸ τῶν πολύμονος ἰδέαν ἐνεφύτευσαν μαλακὴν καὶ ἄναιμον. Vsus est & Anacreon in odario de cicada, si pro ἀναιμόδρακε legamus ἀναιμ', ἄδρακε. alioqui ἀναιμόδρακος fuerit Carnem habens sanguine carentem. Ego in mea illius odarii interpretatione illam alterā lectionem sequutus sum. Ἄναιμος exponitur etiam vno verbo Exanguis: de qua interpret. vide in Ἀναίμων. HINC aduerb. Ἀναιμεὶ in vulg. lex. Sine sanguine.

Ἀναιμία, Sanguinis priuatio. quasi dicas, Carentia sanguinis.

Ἀναιμωτὶ autem vide post verbum Αἱμόω.

C. Αὔθαιμος, Qui est eiusdem sanguinis, τοῦ αὐτοῦ αἵματος ὤν. vnde Αὔθαιμοι, Fratres, ἀδελφοί, Hes. Citatur ex Anthol. epigramm. ET Αὐθόμαιμοι apud Lycophr. οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους, inquit Eust.

C. Δίαιμος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, Sanguinolentus, Cruentus, apud Erotianum. In vulgar. lex. ἡματωμένος exponitur, id est Cruentatus.

C. Ἔναιμος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, Sanguine præditus. Herodotus, τοῖσι θεοὶ γίγνονται ἔναιμοί τε καὶ σάρκινοι. Quod opponitur ei quod ex Anacreōte modò protuli, ἀναιμ', ἄδρακε. quibus subiungit, Σχεδὸν εἰ θεοῖς ὅμοιος. Fortasse autem hoc dicto alludit Herodotus ad Homericū versum qui deos testatur esse ἀναίμονας: vt dicetur in Ἀναίμων. ‖ Ἔναιμος, Sāguinolentus, Cruentus. vt ἔναιμον ἕλκος, & ἔναιμον βαῦμα, Vulnus cruentum, id est sanguine adhuc stillans. Apud Dioscoridem interdum ἔναιμα dicitur sine adiunctione, interdum ἔναιμα βαύματα. vt l. 1, cap. 153, καὶ ἐναίμων κολλητικά, id est quæ sanguinolenta glutinant. Alibi, δυνάσθαι τὴν κολλᾶν ἔναιμα τραύματα. ‖ Item ἔναιμον φάρμακον, Medicamentum quod adhuc cruento vulneri iniicitur, vt tradit Gal. initio Comm. 3, εἰς τὰ τραύματα ἀρχῶν. Ideo ἔναιμον φάρμακον exponi solet Medicamentū sistendo sanguini aptum. Dioscor. l. 5, cap. 21, de aceto loquens, ἔναιμόν τέ ἐστι καὶ ἀφλίζμαντον, Sanguinem sistit, qui videlicet manat è vulnere. Exponitur à Ruellio, Cruentis vulneribus inditur. Sic & in vulg. lex. ἔναιμα, Emplastra quæ cruentis vulneribus imponuntur, quæ τραυματικὰ vocat etiam Paulus. Galenus autem τὸ ἔναιμον φάρμακον, à quibusdam κολλητικὸν etiam nominari scribit. Alibi autem tradit ea quæ appellantur ἔναιμα φάρμακα, magna ex parte esse κολλητικά: Therapeut. lib. 6, οὐ μὰ Δία κολλητικὸν ὅπερ θήσομεν φάρμακον, ὁποῖα τὰ πλεῖστα τῶν καταπλασμάτων ἐναίμων ἐστίν, ἃ τῆς τραυματικῆς ὅπερ τίθεται τραύμασι.

C. Ἐξαιμος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, Sanguine destitutus, Qui multum sanguinis effudit, vt Suid. Ἐξαιμοι exponit οἱ λείφαιμοι, & οἱ πλεῖστον αἷμα κενώσαντες. Eadē enim planè forma dicitur qua Exanguis Lat. sed minus tamē significat. Plut. De anim. prudentia, τὸν βασιλέως ἐξαίμου γενομένου καὶ τεταρέοντος αἰωνίου ῥεύματος.

C. Ἴσχαμος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, (quasi ἴσχων αἷμα) sistens sanguinem siue supprimēs, Sistendi sanguinis vim habens, aut Aptus ad sistendum sanguinem. Vnde ἴσχαμον φάρμακον apud Galenum & Ægineta: necnon apud Lucianum in Timone, ita iocantem, ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ὑπιπάσας τὸ χρυσίον. δεινῶς γὰρ ἴσχαμόν ἐστι τὸ φάρμακον. vbi Erasmus ἴσχαμον φάρμακον præsentaneū remediū vertit, non expressa vi huius vocabuli. In vulg. lex. ἴσχαμοι non solùm exponitur Sanguinem sistens, & sanguinē sedans, verùm etiā sanguinem attenuans. sed per errorem (vt opinor) sumendo ἴσχαμον pro ἴσχαιμον, id est ita interpretando acsi ἴσχαιμον scriptum esset. quod si vsquam reperiretur, id significare posset, à verbo ἰσχαίνω. nam ἰσχαίνω pro ἰσχαίνω suspectum esset, quanuis ἰσχαλέος pro ἰσχαλέος Hippocr. post Homerum dixerit. Est autem inter ἴσχαμον φάρμακον & ἔναιμον hoc discrimen, quòd hoc nō sanguinem tantùm supprimit, sed & inflammationem arcet: illud facultatem duntaxat sistendi sanguinis habet.

Ἴσχαμος, vel Ἰσχαίμων, Herba à sistendo sanguine appellata. Theophr. Hist. pl. l. 9, c. 15, ἀεὶ δὴ τὸν Θρᾴκιον εἶδε μὴ καὶ ἑτέρας οὐκ ὀλίγας, ἰσχυροτάτου δὲ, ὡς εἰπεῖν, τὸν ἴσχαμον. νῦν δὴ λέγουσιν οἱ μὴ κεντηθείσης τῆς φλεβὸς, οἱ δὲ, καὶ σφοδροτέρως δήγματι θείσης, ἴσχειν καὶ κωλύειν τὸν χύσιν. Vnde Plinius libro 25, cap. 8, Ischæmonem Thracia inuenit, qua ferunt sanguinem sisti, non aperta modò vena, sed etiam præcisa. Serpit è terra, &c. Eustathius illam radicem quæ ab Eurypylo Patrocli vulneri adhibita, ἀπάσας ἐκ' ὀδυνᾶς, & παύσαι τὸ αἷμα, (Il. λ, circa finē) ait à quibusdam existimatam esse ἀχίλλειον, ab aliis aristolochiam, quæ & ἴσχαμον dicta sit. Sunt qui ἴσχαμον herbā esse scribant milio similem, atque adeo nonnulli milium agreste appellari putant.

C. Κάθαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguinolentus, Cruentus. vt κάθαιμα τραύματα apud Eurip.

C. Λείφαιμος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, (ὁ λειπόμενος αἵματος) Qui sanguine deficitur, Cui sanguis deficit, Cui minus est sanguinis quàm oportet. Gal. Comm. 4, in Hippocratem de diæta in morbis acutis, λείφαιμοι exponit τοὺς ἐνδεεῖς ἔχοντας αἷμα, κἂν μηδέπω σαφῶς ὦσιν ἀχροοι. Quem sequens Gorr. scribit, λείφαιμοι propriè dictos τοὺς ἀχροοὺς, i. decolores: sed non eos tantùm, verùm omnes quibus minus est sanguinis quàm oportet, etiā si colore nondum prorsus sint destituti: eos verò qui aliā ob causam corpore sint malè affecto, κακόχροις à medicis vocari. In vulg. lex. λείφαιμοι, decolores & pallidi, quasi sanguine carentes, exangnes, Hipp.

Λειφαιμέω, ῶ, Sanguine deficior, seu destituor, Exanguis & pallidus reddor. Aristot. Probl. τῶν ἐξαιμούντων τὰ ἄνω λειφαιμεῖ, τὰ δὲ κάτω ὑγραίνεται, καὶ ἡ κοιλία λύεται. Sic Lat. dicitur aliquis metu exanguis esse.

C. Ὀλιγόαιμος, vel potius Ὀλίγαιμος, Cui pauc⁹ est sanguis, Cui parum est sanguinis, apud Alexand. Aphrod. Sed frequentius inuenitur Ὀλίγαιμος, & ita habetur apud Iul. Pollucem. HINC Ὀλιγαιμία, Sanguinis paucitas.

C. Πολύαιμος, ῶ, ὁ καὶ ἡ. (q.d. Multisanguis) Multum sanguinis habens, Sanguine abundans. Gal. ad Glauc. HINC Πολυαιμία, Sanguinis abundantia. ET Πολυαιμέω, ῶ, Abundo sanguine, Arist. De gen. anim. l. 4.

C. Συάιμος, ET Ὅμαιμος, ET Αὐθάιμαιμος, ὁ καὶ ἡ, apud Lycophronem, Consanguineus, ad verbum, συγγενὴς, Hes. Eustath. Sed Συάιμος & Ὅμαιμος appellatur etiam frater peculiariter (& quidem frequentius) vel Soror. Sophocles, τὸν τὸν μανέντος ξυάιμον ἀποκαλοῦσι, posito Atticè ξ pro σ. Et ἡ ξυάιμος, Soror, apud eundem in Antigone. Apud eundem ὅμαιμος, Soror, in Electra, p. 80, Πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβοῦ. Vbi annotat schol. ὁμαίμου & κασιγνήτης poni ὀκ τοῦ ἀδελφοῦ. Hesychius συάιμος exponit duntaxat ἀδελφός: sed ὅμαιμοι esse dicit & ἀδελφοὶ, & συγγενεῖς: & addit ὁμόαιμοι. Interdū & adiectiuè ponitur ὅμαιμος. vnde ὅμαιμον πάτημα apud Soph. Antigone. Sunt autem poetica hæc tria, sicut & quæ in μων terminantur synonyma συάιμων & ὁμόαιμων, de quibus paulo post.

C. Γάιμος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Subsanguineus) Subtus sanguinem habens, Cui subest sanguis. Quasi sanguinem habens subtus latentem, & cōcretum, vt in sugillatione. Hesychius ὕαιμον exponit αἱματῶδες.

Exempla eorum quæ in μων.

C. Ἀναίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Idē quod præcedens ἄναιμος, Sanguine carens, Sanguinis expers. Hom. Il. ε, de diis loquens, ὅ γὰρ ὅπιν ἔδεισε, ὅ πίνουσ' ἀΐοπα οἶνον Τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται. Cōtrà autem Herodot⁹ de aliis quibusdā diis dixit ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεες, tanquam hucalludens. Cæterùm ἄναιμος & ἀναίμων lubētius vertō Sāguine carens, aut Sanguinis expers, quàm Exanguis: quū exanguis sit potius Sanguine defectus, quàm qui natura sanguinis est expers.

C. Συάιμων ET Ὁμάιμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Cōsanguine⁹, Frater. Idem quod præcedētia, συάιμος & ὅμαιμος, & poetica itidem. vt in hoc versu, Μηδ' ἀμφίκπαλόν γε συάιμοσιν εἰς ἔριν ἔλθῃς. Apud Soph. cōparat. gradus Ὁμαιμονεστέρα, in Antig. vbi sch. exponit οἰκειοτέρα καὶ συγγενικωτέρα. Ὁμαιμοσύνη in Anthol. epigr. Consanguinitas. Est item Fraternitas.

C. Φιλαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Sanguinis amans, Sanguinis auidus, Sanguinarius. Idem quod φιλαίμαπς paulo antè positum. φιλῶν τὸ αἷμα, Hesych.

Deriuata compositione carentia.

Αἱμάπον, ῶ, τὸ, Dimin. q.d. Sanguiculus, Exiguus sanguis. ‖ Etymol. αἱμάπα exponit αλλαίπα. Est autem ἀλλαίπον diminutiuum ab ἀλλᾶς, ἀῦπος, quod nomen genus farciminis significat, secundum quosdam dictum lucanicam.

Αἱμαπκὸς, οῦ, ὁ, Sanguineus, Constans sanguine. vt αἱμαπκὸς χυμός, Al. Aphrod. Sic apud Aristotelem, τὰ δὲ σπλάγχνα τῶν αἱμαπκῶν ὄντα ἰσία, id est, Sanguine præditorum. Quæ autem sanguine prædita sunt, seu quæ sanguinē habent, vocant etiam αἱμαπόδη & ἔναιμα.

Αἱμάπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem: sed minus vsitatum.

Αἱματηρὸς, Sanguinolētus, Cruentus, in Electra, Ἔλυσαν αἱματηρὸν, i. ἡμαγμένον, inquit schol. Est autem ἡμαγμένος participium ab αἱμάσσομαι, sonans cruentatum. Addit αἱματηραὶ σταγόνες, sanguineæ guttæ, guttæ quæ stillant è sanguine. Apud eundem Sophocl. in Trach. φλὸξ id est Flamma, vocatur αἱματηρὰ quæ fit ex victimarum sanguine.

Αἱματῆες, εντος, ὁ, Sanguinolentus, Cruentus. Idem quod αἱματηρός: sed in carmine iambico vsurpatur hoc, illud in hexametro. vt apud Homerum passim, Odyss. χ, παρῃϊὰ τ' ἀμφοτέρωθεν Αἱματήεντα πέλει. Fœm. est αἱματέεσσα, apud eundem.

Αἱματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Sanguinolentus, Sanguini permixtus. vt apud Galenū ad Glauconem 1, αἱματώδεις διαχωρήσεις, sanguinolēta alui excrementa. Nonnunquam αἱματώδης apud Aristotelem idem est quod Sanguineus, Sanguine præditus, id est αἱμαπκός, siue ἔναιμος.

Αἱμάπα, ας, ἡ, μέλας ζωμός, vt ait Pollux, id est Ius nigrū, quod vsitatissimum Lacedæmoniorū erat edulium. Etymologicus autem hunc μέλανα ζωμὸν ait appellari αἱμαλεαν, Hesych. αἱμαλίαν: quam scripturam potius sequor: vt differat ab αἱμάλεον, significante (vt ipse ait) ἀδενές. quod & Etymologicus scribit: sed apud hūc est αἱμαλεὸν cū accentu in vltima: vbi & puto esse debere.

Αἱμαπίτης, Hæmatites, lapis, q.d. Sāguineus. ita enim appellatur vel quòd sanguinis colorem referat, ac ruborem sanguineum habeat: vel ab effectu, quòd videlicet sanguinem reprimat. Vide Plinium libro 36, cap. 16, & Dioscoridem lib. 5. Idem lapis dicitur & εἰαρίτης, vt Nicandri scholiastes testatur. nam & εἶαρ sanguinem significat. ‖ Item αἱμαπίτης, ἡ φλέψ, id est vena.

Αἱμάτη, ης, ἡ, Ensis, Gladius, apud Sophoclem. Etymol. Hesychius tamen & Suidas aiunt αἷμα id significare apud eum in Electra. An verò Etymologicus eodem Electræ loco ita legerit, an in alio, mihi dubium est.

Αἱμαπίζω, Sanguinem elicio. Aristoteles, ἐπὶ καὶ αἱ μῦαι πολλὴν τρῶ θιγγανουσαι αἱμαπίζουσι, siquidem & muscæ aculeo attingentes, sanguinem eliciunt.

¶ Αἱματόω, ῶ. F. ώσω, Cruento, Cruore seu sanguine inficio, Sanguinolentū reddo. ‖ Item Interficio, vt Hesych. & Etymol. tradunt.

Αἱματοῦμαι, pass. Cruentor. Item, In sanguinem vertor. vt apud Galenum αἱματοῦται ἡ τροφὴ κατὰ τὸ ἧπαρ. i. In sanguinem vertitur cibus versus iecur. Participiū est ἡματωμένος, Cruentatus. Vel, In sanguinem versus. Apud Xenophontem Pæd. 1, ἀκόντια ἡματωμένα, iacula cruentata.

C. Ἐξαιματόω, itidem vt αἱματόω, In sanguinem verto, apud Aphrod. in Probl. HINC Ἐξαιμάτωσις, Ipsa actio vertēdi in sanguinem, Sanguinis effectio, Sanguificatio, vt Gaza vertit alicubi. A Budæo redditur Sanguinis generatio, in hoc Galeni loco ad Glauc. 2, γίνεσθαι μὲν ἡμῶν τὸ μελαγχολικὸν περίττωμα δεξάμενον ὑπὸ τοῦ ἐξαιμάτωσιν, ἀνάλογον τῇ κατὰ τὸν οἶνον τρυγί. Greg. ἐπεὶ τοῦ ἥπατος μάλιστα τῆς τοῦ θερμοῦ συνεργείας ἡ γενέα πρὸς τὸν τῶν ὑγρῶν ἐξαιμάτωσιν. HINC etiam Ἐξαματωπικὸς, Vim generandi sanguinis habens, ἐξαιματωπικὴ δύναμις apud Aphrodiseum in Probl. Vis generādi sanguinis, Vis sanguinis generatrix, seu effectrix. DICITVR & Καθαιματόω pro Cruento, pro quo perperā in vulg. lex. legitur Καθαιμαζόω.

C. 2. Συνεξαιματόω, ῶ, Vnà cruento. Et pass. Συνεξαιματοῦμαι, Vnà cruentor. Philo De vita M. lib. 1, συνεξαιματοῦται δ' αὐτῷ λίμναι.

¶ Αἱμάσσω, & Atticè Αἱμάττω. F. ξω. P. χα, Idem quod αἱματόω, i. Cruento, Sanguine inficio, Sanguine conspergo. Sophocles, ἐν δυοῖν δὲ χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς, manus cruentare. Interdū significat, Vellicando sanguinem elicio, Vellico ita vt sanguinem eliciam. à qua significatione dicitur αἱμασία.

Αἱμάσσομαι, pass. Cruentor, Sanguine inficior. vnde participiū præsens αἱμασσόμενος, qui cruentatur: & præteritum ἡμαγμένος, cruētatus. τέρνων αἱμασσόμενον, apud Sophoclem in Aiace. Lucianus, ὁ δ' ἱερὸς αὐτὸς ἔστηκεν ἡμαγμένος. ‖ Apud Sophoclem αἱμάσσεσθαι exponitur etiam φονεύεσθαι, id est occidi: hoc loco, οἷος ἄρ' αἱμάχθης. Sic & αἱματοῦσθαι pro Occidere à Suida & Hesychio exponi dictum est.

Αἱμακτὴς, ῶ, ὁ, Sāguinolentus. vt αἱμακτὰ ῥανίδες apud Euripidem, Sanguinolentæ guttæ, Sanguine permixtæ. Fit ex ἡμακται tertia præteriti ab αἱμάσσομαι, & quanuis sit nomen, participii ἡμαγμένος significationem habet. HVIC contrarium est Ἀνάμακτος præfixo α priuatiuo, & ν inserto euphoniæ causa. Est igitur ἀσίμακτος, Non cruentus, aut cruentatus, Non sanguinolentus. vnde & Ἀναμακτὶ aduerbium, Non cruentè, Sine sanguine, apud Hesychium.

C. Ἀφαιμάσσω, Sanguinem elicio, Sanguinem detraho. vt ἀφαμάξαι τὸ ζῶον, in Hippiatria. HINC Ἀφάμαξις, Sanguinis detractio.

C. Ἐξαιμάσσω, Cruento, αἱμάσσω. vel, Valde cruento. vt apud Synesium, ἐξαιμάττων τὸν ἵππον, Cruentans equum, fodiendo videlicet calcaribus armos. Sic autem ante eum dixerat Xenophon Pæd. 7, οὐδὲν φειδόμενος τοῦ ἵππου, ἀλλ' ἐξαιμάττων κατὰ πολὺ τοῦ κέντρου.

C. Καθαιμάσσω, Itidem pro Cruento, vel Valde cruento. A
VNDE Καθαιμακτὴς, Cruentatus, Cruentus. In vulgaribus lexicis malè exponitur καθαιμάσσω per καθαιμαζόω, quod (licet bis illic positum) mendosum est pro καθαιματόω.

Αἱμασιὰ, ᾶς, ἡ, Sepes. Propriè inquit Suidas, sepes quæ spinas habent dicuntur αἱμασιαί. Etymologicus itidem & Theocriti quoque scholiastes aiunt, αἱμασιὰς dici, quia αἱμάσσουσι (id est, cruentantur) earum spinis qui eas ingrediuntur. Theocr. in Thyrside, Ταὶ ὁλίγος τις χῶρος ἐφ' αἱμασιᾶσι φυλάσσει Ἡ ὕλωρος.

Αἱμασιὰ, Maceria, Septum murale exponitur apud Herodotũ. Suidas ait Herodoto esse murum ex minutis silicibus extructum absque luto. Herodot. 1, τὴν δὲ ἀπὸ πύργου αἱ δύο καμπαὶ πρὸς λίθος ἑκάτερον τοῦ ποταμοῦ αἱμασιὴ πλίνθων ὀπτῶν ὠικοδομέατο. Sic Demosth. αἱμασιὰν περιῳκοδόμησε τοῦ ὕδατος.

Αἱμασιαὶ perperam appellat vulgus locum circundatum αἱμασιᾶσι, id est sepibus, inquit Suidas.

Αἱμασιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Sepis vel maceriæ formã habens. Aut, ex eadem materia factus qua αἱμασιαί. Apud Platonem De legibus αἱμασιώδης vertitur Maceriosus à Ficino.

¶ Ex deriuatis autem ab αἷμα compositione carentibus, nonnulla itidem syncopen passa sunt, aut certè à nominatiuo αἷμα formata, non à genitiuo aut datiuo. vt αἵαμος vel pro αἱαίματος per syncopen dictum esse videri potest, vel ex αἷμα absque syncope deductum: ac cætera itidem, ἔναιμος, ἄξαιμος, κάθαιμος, &c. Quod autem ad αἱμοφόρυκτος attinet, & αἱμόφυρτος, & αἱμοδαφὴς, & αἱμόῤῥυτος, & alia huius generis cõposita, ea συγκεκοφθαι vult Eustathius. αἱμοφορυκτα (inquit) συγκεκοπται ex αἱματοφόρυκτα. nam ab αἷμα debuisset esse αἱμαφόρυκτα. Quæ Eustathii ratio vt valeat in his cõpositis (etsi inueniri posse arbitror aliqua quæ illi rationi opponantur exempla) nõ itidem in alterius formæ compositis locum habere videtur: nec in deriuatiuis compositione carentibus, quæ itidem trisyllaba sunt prò quadrisyllabis, vt αἱμηρὸς pro αἱματηρὸς, & αἱμοῦμαι pro αἱματοῦμαι, de quibus nunc tractabo.

Αἱμηρὸς (siue hoc siue illo modo formatum, vt modò dixi) idem quod αἱματηρὸς, Sanguinolentus. nam αἱμηρὸν Suidas exponit αἷμα πολὺ: Hesychi[9] autem αἱμηραὶ (pro quo mendose apud eum legitur αἱμῆραι) αἱματώδεις. Stephanus Epidaurum appellatam αἱμηραὶ scribit quòd frequenter sanguine inficeretur ara Æsculapii quæ illic erat. Reponi enim debet in illo Stephani loco aduerbium ἐκεῖ: vt ita legatur, καὶ αἱμηραὶ, διὰ τὸ πολλὰς χῶς αἱμάσσεσθαι τὸν ἐκεῖ βωμὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὑπὸ τῶν θυσιῶν. Sed apud eundem est, vt & apud Hesychium, error in accentu: diuersus tamen. nam αἱμῆραι apud Hesychiũ legitur pro αἱμηραί: apud illum verò αἵμηρα pro αἱμηρὰ habet Aldinus codex.

Αἱμόω, μῶ, itidem pro αἱματόω, τῶ, Cruento. nam αἱμόῃ Hesychius exponit ἡματώθη, quod ab αἱμοῦμαι illius passiuo factum esse dicendum est, pro ἡμώθη. HINC autem Ἀναιμωτὶ deductũ esse puto, vt ἀναιμωτὶ sonet ad verbum Incruentatè, pro Absque cruẽtatione: pro quibus Latini dicere solent Incruenta pugna, vel Incruento marte. Ennius dixit, Sine sanguine & sudore. Hom. Il. ρ, Νήπιοι οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι Αὖτις ἀπ' Αὐτομέδοντος. Sic Od. σ, Οὐ γὰρ ἀναιμωτί γε διακρινέεσθον ἔτι. Et Od. ω, Ὣς κεν ἀναιμωτί γε διακριθεῖτε πάλιστα. Scribitur verò & ἀναιμωτὶ, cum ει: sed ἀναιμωτὶ legit Eustathius. Sic & apud Apollonium Argon. 2, — ἀναιμωτί γ' ἐείδηνάν. Apud Suidam quoque ita scriptum reperitur. Talem autem huius aduerbii formationẽ ab αἱμοῦμαι esse existimo, qualis est ποδ' ἀναμακτὶ ab αἱμάσσομαι: vt videlicet sit ἀναιμωτὶ ab ἡμωται, sicut est ἀναμακτὶ ab ἡμακται. nam vt ab ἡμακται vel potius αἵμακται, posito pro ἡμακται, fit αἱμακτὶ, deinde præfixo α priuatiuo, & interiecto ν, ἀναιμακτὶ: sic ab αἵμωται pro ἡμωται (vt apud Hesychium αἱμώῃ habetur pro ἡμώθη) fit αἱμωτὶ, ex quo ἀναιμωτὶ. Certè vt eadẽ est vtriusque aduerbii formatio, sic & eadem significatio. sonat enim & αἱμακτὶ Incruentatè. Sed in prosa ἀναιμακτὶ dicitur potius quàm ἀναιμωτὶ: quo tamen vsi sunt interdum cum alii, tum Lucianus & Herodianus. Vsus est & Plutarchus, coniungens cum αἰδρωτὶ, eiusdem generis aduerbio. ¶ In vulg. lexicis habetur & Ἀναιμαὶ, pro eodem, sed sine exemplo. Habetur ibidem & Ἀναιμαὶ, ab ἄναιμος, quod suprà expositum fuit.

Αἶμος, ου, ὁ, Locus arboribus dẽsus aut fruticibus, Dumus. Αἱμοίδρυμοι, Αἰσχύλος Αἰτναίαις, habet Hesychi[9]: sed repono, Αἶμοι, δρυμοί. pro quo δρυμοὶ apud Eustathium perperam legi existimo δρόμοι, pag. 1851. quum addat (ex quorundam gramm. sententia) eandem fortasse etymologiam esse huius vocis αἶμοι, quæ sit vocis αἱμασιά: ipse autem postea ab αἱμάσσω hanc deduci cẽseat. Quomodo autẽ ἐν δρυμοῖς contingat αἱμάσσεσθαι (quod ad confirmationem huius etymologiæ facit) apparet ex Bionis idyllio in Adonidẽ, vbi postquam dixit Venerem vagari per δρυμοὺς, subiungit, — αἱ δ' βάσιν ἀν Ἐρυθρὰν πίρονται, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται. Apud Suidã quoque mendose legi puto δρόσοις pro δρυμοῖς, vbi scribit, αἶμοις παὶ δρόσοις φησὶν ὁ Αἰσχύλος. ¶ Αἶμοις Hesychius exponit etiam ὀδελίσκοις. Apud eundem legitur mutato accentu αἱμὸς expositum πράχηλος.

Αἷμον, Hostia, (σφάγιον, Hesychio) Quæ vox si mendosa non est, & ipsa inter ea quæ à nominatiuo αἷμα formantur, referri debere videtur. ET Αἵμνιον apud Suidam, Vas quo sanguis excipitur. sed hoc vocabulũ magis etiam suspectum est. Vide Ἀμνίον in μῦος.

Αἱμυθὴς, οῦ, ὁ, Salgamarius apud Dioscoridem, inquit Budæus: quod & ipsum ab ἡμυθται factum videtur, vel potius tanquam ab ἡμυθται, tertia præteriti τοῦ αἱμυθόομαι, quod sit passiuum τοῦ αἱμυθῶ.

Αἱμόνια σῦκα, Ficuum genus in Paro insula, ita dictorum ob ruborem, inquit Athenæus lib. 3, & post eum Eustathius: qui quum tradunt ita dicta διὰ τὸ ἐρυθρῶδες, id est ob ruborem, ab αἷμα deriuari innuunt, quasi dicerent διὰ τὸ αἱματοειδὲς χρῶμα, id est ob sanguineum colorem. Eadem & Lydia vocata scribit ibidem Athenæus.

ΑΙΜΥΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, Blandus, Festiuus, Lepidus, Affabilis. Ab Hesychio exponitur ἀστεῖος, id est, Vrbanus, Festiuus, siue Lepidus. Item σωστὸς, Circunspectus. & ὀξὺς ἐν τῷ λέγειν, id est, Acumine dicendi præditus. Vsurpatur nonnunquam de persona, vt Plutarchus in Eumene, εἰπεῖν μὲ οὐδὲ δεινὸς, αἱμύλος δὲ καὶ πιθανός. Anthol. epigrammatum 3, κούρη αἱμύλος. Sæpius de re, id est de ipsa oratione. Plutarchus in Solone, καὶ τὸ αἱμύλον τῶν ῥωσφιλῶν εἶχεν ἐν τῷ διαλέγεσθαι, i. aliquid affabile, aliquã affabilitatem. Lucianus, αἱμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ τῶν λόγων σου.

Αἱμύλος, in malam partem, Illecebrosus, Deceptor, Blanditiis decipiens. Suidas αἱμύλος exponit ἀπατεών, id est impostor: item κόλαξ, Affentator: & subiungit hunc locum, τοὺς μὲν πνεῦ αἱμύλων καὶ κομψῶν ἠγήσωνται με πείζειν. vbi tamẽ αἱμύλων arbitror posse significare, festiuorum, lepidorum hominum. Sed Hesiodus occasionem videtur dedisse huius expositionis, αἱμύλος, id est ἀπατεών, Impostor: quum scribit in Ergois, — ἐξαπατῶν Αἱμύλα κωτίλλουσα. vbi notandum αἱμύλα neutrũ plurale pro aduerbio αἱμύλως. Sic & in Theogonia, — δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας Αἱμυλίοισι λόγοισι. Sic apud Platonem αἱμύλος ἔρως à quibusdã exponitur Impostor: sed intelligendum est de impostura quæ fit verborum blanditiis & illecebris. Quare αἱμύλον hoc sensu interpretandum puto Pellacem. Cæterùm αἱμύλον quidã volunt esse tanquam forma diminutiui factum ab αἷμων, i. Peritus: Eustathitis autem deductionis ab αἷμα rationes duas affert, pag. 1391, quò te remitto.

Αἱμυλία, ας, ἡ, Festiuitas, Lepor. Plutarchus αἱμυλίαν & χάριν copulat aliquando. vt, οὐπὲ δρμονία καὶ σωφθεσις ἔχει τοσοῦτον αἱμυλίας καὶ χάριτος. Idem in Paulo Æmylio, Μάρκος ἦν, Πυθαγόρου παῖς τοῦ σοφοῦ, δι' αἱμυλίαν λόγου καὶ χάριν Αἱμυλίοις ὠνομασμένος. vbi αἱμυλίαν λόγου cõposita voce reddideris aptè blandiloquentiã. vnde apparet Æmylius non Latino i sed Græco υ in secũda scribendum esse syllaba. Quinetiam præfigenda esset aspirata H, quæ tamen omitti solet.

Αἱμύλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deriuatum ab αἱμύλος, possessiui formam habens, & idẽ significans. αἱμύλιοι λόγοι apud Homerum & Hesiodũ sæpe: vt Od. α, Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι Θέλγει. Vbi Eustath. exponit αἱμύλιοι λόγοι, secundum veteres, Verba dolosa, persuasoria, impostoria, versuta. Hes. Theogonia, — πατ' ἔπειτα δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας Αἱμυλίοισι λόγοισι. Idem ψευδέα & αἱμυλίοις λόγοις sæpe copulat. vt in Ergois, Ψεύδεά θ' αἱμυλίοις τε λόγοις, κρυφίοις τ' ὀαρισμοῖς. Itidem in alio loco eiusdem poematis.

Αἱμύλλω, Decipio. ἀπατῶ. vnde χρεμύλος vir quidã dictus ab Aristophane, quasi αἱμύλλων τοὺς χρεοφειλέτας, i. decipiens creditores. Schol. Aristoph.

ΑΙ' ΝΟ Σ,

ὄν, ὁ, Grauis, Horrendus, Horribilis. Hom. Il. θ, αἰνὸν ἄχος, Grauis mœror. Ibidẽ, αἰνὸς κόπος, Grauis indignatio. Od. μ, αἰνότατον κακόν, grauissimum malũ. Apud eundem, in primo versu Il. ζ, φύλοπις αἰνὴ, pugna horrenda. Sic Il. ξ, dicit αἰνοτάτῳ ἐριδα πολέμοιο. Hesychius αἰνὸν inter cætera vult significare χαλεπὸν: quod Hesiodus coniungit cum αἰνὸν, in Ergois, — ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί. Homerus autẽ αἰνότερον & κύντερον copulat, Od. λ, Ὣς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός. Sic αἰνότατος Κρονίδης, Il. α & ξ. In compositione grauẽ seu horrendum, item malum & infelicem significat, vt mox videbimus. Fieri autem volunt αἰνὸς à δεινὸς, abiecto δ & mutato ε in α: cuius etymologiæ meminit etiam Eustathius. Orion apud etymologicũ ponit & aliud etymon, videlicet à δαΐς, i. pugna. vt à δαΐς fiat δαΐνὸς & δ' αἰνὸς, abiecto autem δ, αἰνὸς. Ego autẽ ab aduerbio αἶ potius deduxerim: vel ex αἰαιὸς ab αἶ deriuato per syncopen factum esse dixerim: si quidem αἰαιὸν cum Hesychio interpretemur dũtaxat χαλεπὸν & αἰνόν.

Αἰνὸν ὅτερον apud Homerum exponit Eustathius obscurum & ænigmaticum, ab αἶνος quod pro ænigmate ponitur, vt infrà dicetur.

Αἰνὰ aduerb. positum pro αἰνῶς. vt αἰνὰ χολωθὴ apud Callimachum hymno in Delum, Grauiter succensuit.

Αἰνῶς, Aduerbium, Grauiter, Horrendẽ. Il. κ, — ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς Δείδω, Grauiter metuo, vel Grauissimẽ. Potest etiã exponi Valde metuo. vt Il. γ, Αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῆς εἰς ὦπα ἔοικε, Immortalib[9] deabus valde similis est facie. Od. α, φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς, i. Diligebat vehementer. Od. ι, — ἥστο δ' αἰνῶς, Gauisus est vehementer.

Αἰνόθεν, Aliud aduerbium, formam habens aduerbii è loco: deductum ab αἰνὸς eodem modo, & seruiens à dectiuo αἰνὸς, vt substãtiuo αἶνος, quod est vrbis Thraciæ nomen. vt sit αἰνόθεν, Ab Æno vrbe: item αἰνόθεν, ἀπ' αἰνοδαφοῦς ἄμπελος, A re graui & horrenda. Il. η, Ἦ μὲν δὴ λώβη πάδε γ' ἔσται) αἰνόθεν αἰνῶς. Id est, Ex malo malè, vel Cũ graui malo, à grauibus malis. siue post grauia mala. Budæus vernaculo sermone interpretatus est ad verbum valde propriè, De mal en mal. id est, De malo in malum. Existimo autem ita dictum οἰόθεν οἶος.

C. Αἰνοβάκχυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grauiter bacchans, Qui vel quæ grauiter bacchatur, aut horribiliter, Graui furore percitus. vt Λυκόφρων αἰνοβακχύτου, apud Lycophronem in Alexandra. Euripides αἰβάκχυτον dicit pro αἰνοβακχυτον, si αἰνοβάκχυτον exponamus κακοβάκχυτον.

C. Αἰνοβίας, ου, ὁ, & Ionicè αἰνοβίης, Strenuus, Bellicosus. ad verbum, Vehementi robore præditus, ex αἰνὸς & βία: in Anth. epigr. Ἀβδήρων τοῦ σταυνόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα.

C. Αἰνόγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius malæ, i. infelices, sunt nuptiæ, Infelix nuptiis. Ex αἰνὸς & γάμος. significat autem αἰνὸς malum in hoc vocabulo, vt & in aliis multis. adeo vt sit αἰνόγαμος ad verbum noster *maumarié*.

C. Αἰνόθρυπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malè delicatus, aut Perditè delicatus. Quidã exponunt, Quem male decent deliciæ, aut Cui malè conueniunt deliciæ. Lubenter verò interpretarer Deliciis perditus, vel potius Perditè delicatus. Nam αἰνὸς etiam in compositione vehementiã significat: sed vt αἰνῶς Græcis significantius est quàm λίαν aut ἄγαν, ita Perditè amare Latinis significantius est quàm Vehemẽter amare. Theocr. in Idyllio quod Syracusiæ inscribitur, Εὐνόα, ἄρε τὸν ἄμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε Θὲς πάλιν. Ex αἰνὸς, & θρυπτὸς, quod extra compositionem non vsurpatur: deductum à τέθρυπται tertia præteriti à θρύπτομαι.

C. Αἰνόλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Torum malum habens, i. infelicẽ, (intellige autem torum iugalem) apud Lycophronem in Alexandra. Idem valet quod αἰνόγαμος. Fit ex αἰνὸς & λέκτον.

C. Αἰνολέων, οντος, ὁ, pro Αἰνὸς λέων, Horrendus leo, Horribilis leo. Theocr. Idyll. 32, Θηρίον αἰνολέοντα κακὸν τέρας ἀρχοιώτας. Ex αἰνὸς & λέων.

C. Αἰνόλυκος, ου, ὁ, pro αἰνὸς λύκος, Horrendus lupus. Eodem modo quo Theocritus αἰνολέοντα dicit horrendũ leonem. Vtitur Lascaris in epigr. nescio an ad imitationẽ Theocritici αἰνολέοντος hoc vocabulum fingens, an vt alibi inuento vtens. Ex αἰνὸς & λύκος.

C. Αἰνομανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Furore graui percitus. Ex αἰνὸς & μαίνομαι.

C. Αἰνόμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Periens horrenda morte, vel misera morte. Aut, Quem manet horrenda mors. Vel, accipiendo μόρον pro sorte, Qui est malæ sortis, id est miseræ seu miserandæ, Cui misera sors contigit. Aut simpliciter, Infelix, Miserandus. id est δύμορος. Od. ι, — κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη Ἡμῖν αἰνομόροισιν. Il. χ, δύμορον & αἰνόμορον eadem facit: quã ait, ὅ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν Δύμορος αἰνόμορον. Vtitur & Æschylus in tragœd. secunda. Fit ex αἰνὸς & μόρος.

C. Αἰνοπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Grauia perpessus. Od. σ, Ἦ με μάλ' αἰνοπαθῆ μαλακὸν πόθι κῶμ' ἐκάλυψεν. Musæus, (id est autor opusculi quod Musæo falsò adscribitur) Αἰνοπαθὴς Λείανδρε. Ex αἰνὸς & παθὴς, quod in compositione duntaxat vsurpatur, factum ex aoristo 2, ἔπαθον.

C. Αἰνοπλὴξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, Grauiter feriens, Grauiter percutiens. vt αἰνοπλῆγος ἐχίδνης apud Nic. Ex αἰνὸς & πλήσσω, formando ex fut. πλήξω, vel ex aoristo 1 ἔπληξα, detracta prima & vltima syllaba. eodẽ videlicet modo quo οἰνοπλὴξ. Sed vt οἰνοπλὴξ accipitur in passiua signif. pro Percussus vino, i. temulentus: ita & αἰνοπλὴξ non dubium est quin passiuè dici possit, Qui grauiter est ictus.

C. Αἰνοπόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, paroxytonũ, Qui infeliciter generat, de viro: Quæ infeliciter parit, de muliere. nã πίκπιν etiam de viro per catachresin dicitur, pro γίγνειν. Nõnus, Αἰνοπόκου Σίμωνος ὀδὶ κλόπον ὑγὸν Ἰούδαν. Ex αἰνὸς & πόκος. vel ex πέποκα præterito medio.

Αἰνόπυκος, proparoxytonum, Infeliciter natus, Infeliciter editus in lucem. Accentu duntaxat distinguitur à præcedente, actiuam significationem habente.

Αἰνοτύραννος, ου, ὁ, Idem quod αἰνὸς τύραννος, Grauis tyrannus, Horrendus tyrannus.

C. Αἰναρέτης, ου, ὁ, Cuius grauis est virtus & perniciosa, ὁ ἐπὶ κακῷ ἔχων πονηρέτιν. i. ad verbum, Qui virtutem habet ad malum. Hoc est, Qui virtute abutitur, Qui virtutem habet ad malos vsus. Per virtutem autem intelligitur fortitudo κατ' ἐξοχὴν. Hom. Il. π, Αἰναρέτη, τίς σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψιγονός περ; Aliis legere placuit αἰναρέτης, vt referatur ad χόλος, quod nomen est in proximè præcedente versu: vt sit αἰναρέτης χόλος, ira quæ grauis est & perniciosa virtutibus. Fuerunt etiã qui legerent diui sim, Αἰν' ἀρετῆς, &c. sed prima lectio magis recepta est, quæ & Aristarcho placuit. Fit autem αἰναρέτης ex αἰνὸς & ἀρετή. ¶ Est & nomen viri proprium Αἰναρέτης.

Componitur αἰνὸς etiam cum nominibus propriis: vt in αἰνόπαις & in αἰνελένη, pro Malorũ autor Paris, vel, Grauis seu perniciosus Paris, & Perniciosa Helena. Dicitur & δυόπαις ab Homero pro αἰνόπαις, vt inquit Eust.

ΑΙΝΕΙΑΣ, Troiani illius herois nomen, ab αἰνὸς deriuatum, vt testatur Hom. hymno Veneris, his versibus, Τῷδε καὶ Αἰνείας ὄνομ' ἔσσεται, οὕνεκά μ' αἰνὸν ἔτεκεν ἄχος, ἔνεκα βροτῶν ἀνέρος ἔμπεσον ἄνῃ. Quidam tamen ab αἰνεῖν, id est laudare, deriuatum esse putarunt.

ΑΙ' ΝΟ Σ,

ου, ὁ, Apologus, Apologatio, apud Quint. Dictũ fabulosum, aut prouerbiale, Sermo seu oratio prouerbialis. λόγος παροιμιώδης, inquit Suid. Eustathio autẽ αἶνος est λόγος μυθώδης, καὶ ὑπόκρυφος, καὶ ἐκπεπαισμένος, id est Oratio fabulosa, & obscura, & figurata: quæ & griphus & ænigma dicitur. Idem ait veteres tradere quæ sequuntur, Αἶνος & παροιμία differunt: nam αἶνος est oratio fabulosa quæ à brutis animantibus aut à plantis ad hominum admonitionem traducitur,

vt ait Lucillius Tarræ⁹ in primo De prouerbiis. A brutis animantibus, vt apud Archilochum, αἶνός τις ἀνθρώπων ὡς ἀρ' ἀλώπηξ, &c. Sic Hesiod⁹, Νεῶν δ' αἶνον ἔασον ἀδυσ' ἀρέων. ὦν' ἴρηξ, &c. A plãtis autem, vt apud Callimachũ, ἄκουε δὴ τὸν αἶνον· ἔν κοτε Πύλῳ δάφνην, &c. Hæc apud Eustathiũ, quæ & apud Ammonium reperiuntur. Quint. lib.5, c.11, αἶνον Græci vocant & αἰσωποποίημα, & vt dixi λόγοις μυθικοῖς. nostrorum quidam nõ sanè recepto in vsum nomine apologationem. Cui confine est παροιμίας genus illud quod &c. ‖Videtur αἶνος pro παροιμία poni, (id est prouerbium) a Theocrito, quum ὀν Κυίπαις dicit, Αἶνος θὼ λέγεται τις, ἐῖα καὶ ἄμορος ἀν' ὅλαν.

Αἶνος simpliciter pro quolibet dicto capitur, vt inquit Eustathius, exemplum tamen nullum ponẽs: sed videtur posse ex hoc versu Od.ξ afferri, Ὦ γέρον, αἶνος μὲν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας. Nam quod in quibusdam lex. Græc. dicitur αἶνος hic significare prouerbium, apertè falsum est. Obseruandũ est autem, αἶνος quum fabulosam orationem seu fabulosum dictum significaret, vsurpatum fuisse pro quolibet dicto: sic μῦθον pro quolibet dicto posuisse Homerum, quum apud eius posteros in oratione soluta pro fabuloso tantùm dicto seu fabula vsurpatum sit.

Αἶνος, Assensio, συγκατάθεσις, vt ait Eustathius: hinc fieri dicens αἰαίνεσθαι, pro μὴ συγκατατίθεσθαι. Sic & αἰνεῖν pro assentiri vsurpatur, vt dicemus postea.

Αἶνος, Laus, Encomiũ, Dictũ laudatoriũ, aut Oratio laudatoria. Od.φ, — τί με χρὴ μητέρος αἶνος; quid opus habeo laude matris, seu laudatione? Apud Athen.15, quidã poeta, Εἰρεσιηγλώσσης ἀποπέμψομεν εἰς μέγαν αἶνον. Hinc & πολύαινος vocatur Vlysses, multùm laudatus.

Αἶνος, Thraciæ vrbs. Suid. Hes. Eust. Steph. Strabo.

Πολύαινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multùm laudatus, Multa laude dignus, vt Vlysses πολύαινος apud Homerum, Il.κ, Εἴ π' ἄγε μ' ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μεγαλοῦδος Ἀχαιῶν. Sic Od.μ, Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μεγαλοῦδος Ἀχαιῶν. ‖At verò Il.λ, Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο, exponitur σῶμλε, μωθολόγε, φλυάρε, i. garrule, loquax, nugator, ab αἶνος significante simpliciter λόγον: sed malim in priori significatione hic quoque accipere, vt sit ironia.

Αἴνη, ης, ἡ, Apud Herodotum idem quod αἶνος in significatione proximè præcedente, i. pro Laude. lib.8, εἴη ἐν αἴνῃ μεγίστῃ τοῦ στρατηγὸν ὁ Θεμιστοκλῆς. id est, Maxima laus Themistocli tribueretur. vel, In maxima esset existimatione. Vtitur & Arrianus 8 libro, Ionicè scripto.

Αἰνέω, ῶ. F. ήσω vel ήσω (vt ποθέσω & ποθήσω, καλέσω & καλήσω) sed ήσω magis antiquũ est, & à poetis Ionicè vsurpatur, potius quàm in soluta oratione. P. ῆνεκα, Laudo, secundum significationem illam quam penultimam nomini αἶνος dedimus. Exponitur & Approbo, seu Comprobo. Il.κ, Τυδείδη μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνει, μήτε τι νείκει. Od. π, Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκουσόντες κακὰ ἔργα. i. Non laudabunt. vel, Non approbabunt. Plutarchus dicit αἰνεῖν, hoc in versu Hesiodi, Νῆ ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐν φορτία θέσθαι, significare ἐπαινεῖν id est Laudare: Laudare autẽ dici pro παραινεῖσθαι. Ad huius autem Hesiodei versus imitationem cõpositum fertur hoc Virgilianum, Laudato ingẽtia rura, exiguum colito. ‖Αἰνέω, Assentior. Cum datiuo personæ apud Apollonium Arg.2, — Ἀγκαίῳ δὲ πολῆς ἤνηται ἑπαίρων, id est, Ancæo autem multi ex sociis assensi sunt. Apud Homerum initio Il.θ, αἰνεῖν it idem pro assentiri cum accusatiuo rei. Πειρήσω δ' ἡμέρας ἐμὸν ἔπος. ἀλλ' ἅμα πάντες Αἰνεῖτ' ἔφρα, &c. id est, Assentimini simul omnes meæ orationi. Potest etiam exponi, Approbate meam orationẽ. Nam licet Eustathius velit poni hic αἰνεῖν pro συγκατατίθεσθαι, eadem tamen manet sententia, vtrolibet modo vertas. fortasse etiam absolutè positũ hic esse putauerit αἰνεῖτε, vel subaudiri datiuum personæ ἐμοί. vt sit αἰνεῖτε ἐμοί. ego malim ἔπος repetere ἀπὸ τοῦ κοινοῦ.

Αἰνείω pro αἰνέω interiecto ι. vnde αἰνείη in quibusdã lexicis ponitur pro Laudet. ‖Item αἰνέομαι, οῦμαι, voce passiua pro αἰνῶ. vnde Hesychius αἰνεῖται explicat συγκατατίθεται, id est assentitur.

Αἴνημι, pro αἰνέω dicunt Æoles, inquit Corinthus. vtitur Homerus, — οὔ μιν ἔγωγε Αἴνημι. οὐ γὰρ, &c.

A Αἴνεσις, εως, ἡ, Laudatio vel Assensio. ab ἤνεσα, non ἤνησα, est enim duplex aoristus, vt & futurum. HINC Αἰνέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Laudabilis, Laude dignus. Hesychius αἰνέσιμοι exponit καθήκοντες. HINC & Αἰνεσία, à quo datiuus pluralis αἰνεσίησι apud poetas reperitur, vt apud Callimachum in hymno Dianæ, & apud Apoll. Rhodium: vide in Ἐνεσία post Ἔνεσις in Νοῦς.

Αἰνετὸς, ή, ό, Laudabilis, Laude dignus. Fit ab ἤνεται tertia præteriti ab αἰνέομαι. quanquam ἤνηται potius dicitur, præsertim in soluta oratione. vt ἤνημαι, & ἤνησται. Hesychius citans hæc verba Αἰνεταὶ νεικείοντα, (quod posteri⁹ vocabulum mihi suspectum est) αἰνετὰ exponit ἐπαίνου ἄξια, id est, Laude digna.

B Αἴνος simpliciter pro quolibet dicto capitur, vt inquit Eustathius, exemplum tamen nullum ponẽs: sed videtur posse ex hoc versu Od.ξ afferri, Ὦ γέρον, αἶνος μὲν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας. Nam quod in quibusdam lex. Græc. dicitur αἶνος hic significare prouerbium, apertè falsum est. Obseruandũ est autem, αἶνος quum fabulosam orationem seu fabulosum dictum significaret, vsurpatum fuisse pro quolibet dicto posuisse Homerum, quum apud eius posteros in oratione soluta pro fabuloso tantùm dicto seu fabula vsurpatum sit.

Αἶνος, Assensio, συγκατάθεσις, vt ait Eustathius: hinc fieri dicens αἰαίνεσθαι, pro μὴ συγκατατίθεσθαι. Sic & αἰνεῖν pro assentiri vsurpatur, vt dicemus postea.

Αἶνος, Laus, Encomiũ, Dictũ laudatoriũ, aut Oratio laudatoria. Od.φ, — τί με χρὴ μητέρος αἶνος; quid opus habeo laude matris, seu laudatione? Apud Athen.15, quidã poeta, Εἰρεσιηγλώσσης ἀποπέμψομεν εἰς μέγαν αἶνον. Hinc & πολύαινος vocatur Vlysses, multùm laudatus.

Αἶνος, Thraciæ vrbs. Suid. Hes. Eust. Steph. Strabo.

C Πολύαινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multùm laudatus, Multa laude dign⁹. vt Vlysses πολύαινος apud Homerum, Il.κ, Εἴ π' ἄγε μ' ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μεγαλοῦδος Ἀχαιῶν. Sic Od.μ, Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μεγαλοῦδος Ἀχαιῶν. ‖At verò Il.λ, Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο, exponitur σῶμλε, μωθολόγε, φλυάρε, i. garrule, loquax, nugator, ab αἶνος significante simpliciter λόγον: sed malim in priori significatione hic quoque accipere, vt sit ironia.

E Αἴνη, ης, ἡ, Apud Herodotum idem quod αἶνος in significatione proximè præcedente, i. pro Laude. lib.8, εἴη ἐν αἴνῃ μεγίστῃ τοῦ στρατηγὸν ὁ Θεμιστοκλῆς. id est, Maxima laus Themistocli tribueretur. vel, In maxima esset existimatione. Vtitur & Arrianus 8 libro, Ionicè scripto.

Αἰνέω, ῶ. F. ήσω vel ήσω (vt ποθέσω & ποθήσω, καλέσω & καλήσω) sed ήσω magis antiquũ est, & à poetis Ionicè vsurpatur, potius quàm in soluta oratione. P. ῆνεκα, Laudo, secundum significationem illam quam penultimam nomini αἶνος dedimus. Exponitur & Approbo, seu Comprobo. Il.κ, Τυδείδη μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνει, μήτε τι νείκει. Od. π, Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκουσόντες κακὰ ἔργα. i. Non laudabunt. vel, Non approbabunt. Plutarchus dicit αἰνεῖν, hoc in versu Hesiodi, Νῆ ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐν φορτία θέσθαι, significare ἐπαινεῖν id est Laudare: Laudare autẽ dici pro παραινεῖσθαι. Ad huius autem Hesiodei versus imitationem cõpositum fertur hoc Virgilianum, Laudato ingẽtia rura, exiguum colito. ‖Αἰνέω, Assentior. Cum datiuo personæ apud Apollonium Arg.2, — Ἀγκαίῳ δὲ πολῆς ἤνηται ἑπαίρων, id est, Ancæo autem multi ex sociis assensi sunt. Apud Homerum initio Il.θ, αἰνεῖν it idem pro assentiri cum accusatiuo rei. Πειρήσω δ' ἡμέρας ἐμὸν ἔπος. ἀλλ' ἅμα πάντες Αἰνεῖτ' ἔφρα, &c. id est, Assentimini simul omnes meæ orationi. Potest etiam exponi, Approbate meam orationẽ. Nam licet Eustathius velit poni hic αἰνεῖν pro συγκατατίθεσθαι, eadem tamen manet sententia, vtrolibet modo vertas. fortasse etiam absolutè positũ hic esse putauerit αἰνεῖτε, vel subaudiri datiuum personæ ἐμοί. vt sit αἰνεῖτε ἐμοί. ego malim ἔπος repetere ἀπὸ τοῦ κοινοῦ.

Αἰνείω pro αἰνέω interiecto ι. vnde αἰνείη in quibusdã lexicis ponitur pro Laudet. ‖Item αἰνέομαι, οῦμαι, voce passiua pro αἰνῶ. vnde Hesychius αἰνεῖται explicat συγκατατίθεται, id est assentitur.

Αἴνημι, pro αἰνέω dicunt Æoles, inquit Corinthus. vtitur Homerus, — οὔ μιν ἔγωγε Αἴνημι. οὐ γὰρ, &c.

c.2. Συναινέω, νῶ, Collaudo. Accipitur pro Comprobo, Astipulor, Assentior, συγκατατίθεμαι. Plut. τοὺς μεθόδους τοῦ φόνου καὶ τοῖς συναινέσαι τοῖς ἀπόκριναι εἰς Ἀθηναίαν. Apud Herodotũ ὁ συναινέων, pro Dissentio, vel Dissuadeo. A HINC Συνέπαινος, quod adiectiuè ponitur (nõ substantiuè, vt ἔπαινος: ideóque tanquam posterius verbo hîc à me ponitur, sicut & Συγκάπαινος post Συγκαταινῶ) Astipulator vel Astipulatrix, Qui vel quæ assentitur aut cõprobat. vt συνέπαινος εἰμὶ τοῦδε, pro Comprobo hoc.

c.2. Ὑπερεπαινέω, νῶ, Supramodum laudo, Immensis laudibus prosequor, apud Æschin. B

C. Καταινέω, νῶ, Cõprobo, Annuo, Assentior, Acquiesco. Thuc. lib.4, pag.160, Ἀνεστόνυμος δὲ τοῖς μὲ ἄλλοις κατήνει, Σκιωναίοις δέ, &c. i. Cætera quidem approbabat, Cæteris acquiescebat, vel assentiebatur. Schol. exponit, συνεπήνει, κατένευε συναινῶν. Ex Herodoto autem citatur καταινεῖν cum ὅτι, vt καταινέσας ὅτι τοῦτο, quum hæc approbasset. ‖Καταινεῖν, Cõcedere aliquid petenti, Annuere petitioni alicuius. vt τινὶ παῖδα vel τινὶ θυγατέρα καταινεῖν. Euripides, ὅτῳ τοῦδα κατήνεσας, quod exponitur in vulg. lex. Cui filiam destinasti. Plut. in Pompeio, 211, μείλιγμα Σκιπίωνι τῆς θεᾶς τινὶ ἑαυτὸ θυγατέρα καταινέσας. vbi Bud. καταινεῖν vult esse Concedere. Sunt qui Spondere vel Despondere interpr. HINC Καταίνεσις non solùm exponitur Assensus vel Approbatio, sed etiam Sponsio, sequendo peculiarem illam verbi significationem. C

c.2. Συγκαταινέω, νῶ, Simul approbo, vel simpliciter Approbo, Assentior, Astipulor, κατανεῦω. Xen. ἢν δὲ τὰ τοῦ θεοῦ ἡμῖν δόξαν συγκατανεῦ, ἐξίωμεν οἷς πέπρακται. HINC Συγκάπαινος adiectiuũ (vt de Συνέπαινος modò dixi) Qui vel quæ assentitur, Astipulator siue Astipulatrix. Apud Dem. pro Cresiph. in Philippi epist. βελτιόνων ὑμᾶς συγκαταίνοιμι τοῖς ὑπ' αὐτῶν πεπραγμένοις. ET Συγκαταίνεσις idem quod καταίνεσις modò expositum. D

C. Παραινέω, νῶ. Suadeo, Hortor. Item Admoneo. Dicitur παραινῶ σοι τοῦτο, vel παραινῶ σοι τοῦτο. Pla. epist.7, ἐθέλοντα πείθειν καὶ πάλιν ἤδη παραινεῖν. Xen. ὅποτε ἐκεῖνος παραινοῖη, ταῦτα φαίνοιτο πιθεῖν. Thuc. lib.1, παρῄνει Θιάδης, Suadebat hæc, Hortabatur ad hæc. Plut. in Publ. παραινῶν τοῖς Ῥωμαίοις ὁρᾶν. vbi παραινῶν nõ solùm potest exponi Suadens vel hortans, verumetiã admonens. Παραινεῖν interdum cum solo datiuo personæ pro Consiliũ dare alicui. Et παραινῶ σοι ὅπως χρὴ πιθεῖν, Consilium tibi do quomodo faciendũ sit, vel Admoneo quomodo, &c. Xen. Pæd.3, p.48, ἐγὼ δ' ὑμῖν μὲ παραινῶ ὁποίας πναὶ χρὴ εἶ) ὧν ὧ πιῶδε, αἰφωνομλω αὐ. οἶδα γὰρ ὑμᾶς ταῦτα ὅπως ἐμοὶ ἐπισαμῶνος. Passiua autẽ voce dicitur παραινεῖσθαί τι apud Thuc. pro Suaderi. ‖Παραινεῖν interdũ pro Admonere simul & præcipere, vel Præcepta dare. vt Bud. exponit in hoc loco Isocr. ad Philippũ, εἰ μὴ πρεσβύτερόν σοι ἐπιζηλοῦν παρηνεκῶς ἐξῶν ἐδόκει μοι μάλιστα τὰ πρὸς ἑπυτα σωτηρίαν. Idem hæc Galeni ad Glauc. lib.1, παρῄνει μὲν ὅν, ὡς αὖ τινι δίζῃ, τὸ πᾶν, inter pr. Cuipiã igitur videri posse omnia de hac re esse dicta & præcepta, vel cõmonefacta. Apud eundẽ παρῄνεῖν accipi ait pro Probatũ & fieri iussũ. & citat, παρῄνει γὰρ ὑπὸ πάντων, Iubetur fieri & probatur. Hactenus Bud. Quib⁹ addo, Παραινεῖν interdũ etiam videri esse iubentis pro imperio, siue imperantis aliquid fieri. vt apud Arist. Ranis, παραινῶ σοι σωπᾶν. E

Παραίνεσις, εως, ἡ, Adhortatio, Admonitio, Cõsiliũ quod datur. Thuc. l.1, παρασκευάζεσθαι τε καὶ παρασκευάζειν ἐν ᾧ παρόντι ποιεῖσθαι [ἐβούλετο] eos cõfirmare & officii monere. Xen. Pæd.3, p.50, ἐνὶ μία γὰρ ὅπως ἔσται καλὴ παραίνεσις ἥτις τοῦ μὴ ὄντος ἀγαθοῦ, αὐθήμερον ἀνόνητος ἀγαθοῦ τοῦ ὄντος. quũ antea προκελεύσεις eadẽ de re dixisset. Hæc tãquã synonyma poni solent, ἐνθέσεις, προκελεύσεις, συμβουλή, προτρέψεις. Ex quibus προτρέψεις quidem synonymũ esse, ille Xen. locus satis probat. Quinetiam Thuc. lib.4. p. 161, ὑπόμνημα & παραίνεσιν appellat quod διδαχὴν & παρακέλευσιν dixerat. At inter συμβουλὴν & παραίνεσιν differentiã statuit Ammonius: sed quam cõfundi videmus in hoc Isocratis loco, vbi παραίνεσιν γράφων & συμβουλεύειν de re eadem dicit, παραίνεσιν γράψαντες, μέλλομεν σοι συμβουλεύειν ὧν χρὴ τοὺς νεωτέρους ὀρέγεσθαι. At verò προτρέψεις & παραίνεσιν ab eo distingui dictũ est in προτρέψεις. F

A sed tamen quin προτρέψεις aliquando παραίνεσιν significet, minimè dubiũ est. Παραινέσεις & δεήσεις copulantur à Plut. in Fabio, παραινέσεις καὶ δεήσεις πολλὰς αὐτῷ ποιούμενος. Apud Thucyd. παραίνεσιν quidam sententiam interpr. lib.2, βραχεῖα παραίνεσις ἄπαν σημαινῶ. Idem verò genitiuum γνώμης addidit cum παραίνεσις lib.1, οὐδὲ γὰρ ὅτι κωλύσει, ἀλλὰ γνώμης παραίνεσις δοῦναι τῷ κοινῷ ἐπιτρεψόμεθα. Vbi ὅτι γνώμης παραίνεσις exponitur Vt cõsilio moneret. Fortasse autem ita etiam verti potest, Vt consiliũ suũ exponerent: id quidẽ sequendo quod Eustathius scribit, εἰ ὃ καὶ τὸν αἶνον ὅτι τὸ ἁπλῶς λόγου θέσεις, ὅμοια τί, τε παραινῶ καὶ τὸ προτρέψημι. At verò παραίνεσιν ἀσκήσας apud Aphthoniũ redditur, Sapientiæ præcepta cõplexus. ‖Παραίνεσιν Gellius ad castigationem & emendationẽ pertinere vult, ita ordiens c.14, lib.6, Puniendis peccatis tres esse debere causas existimatũ est. Vna est quæ νουθεσία vel κόλασις vel παραίνεσις dicitur: quum pœna adhibetur castigandi atque emendandi gratia: vt is qui fortuitò deliquit, attentior fiat correctiórque: altera est quam ii qui vocabula ista curiosius diuiserunt, πωμεία appellant.

Παραινέτης, ου, ὁ, Adhortator, Suasor, Admonitor. HINC Παραινετικὸς, κὴ, κὸν, Adhortatorius, Suasorius, Monitorius. παραινετικὸς λόγος, Oratio ad bonos mores hortatrix, vel Oratio præcepta ad vitam bene instituendam cõplectens. nam παραινετικὸς exponitur etiam præceptiuus, quo vtitur Seneca, προτρεπτικὴ ἡ παραινετικὴ στάσις interpr. ex Quint. Status exhortatiuus. ET aduerb. Παραινετικῶς, Exhortatiuè, Exhortatoriè, More exhortantis. Vel, Cum exhortatione.

c.2. Συμπαραινῶ, Simul exhortor, Vnà cum aliis hortor. vel simpliciter pro παραινῶ. Sic Suidas ex Aristophane affert συμπαραινέσας ἔχω non pro συμπαρῆνεσα, sed pro παρῆνεσα.

C. Συναινέω, Assentior. Item Cõprobo, Approbo. Philo De vita M. l.1, ὡς ἀνενδοιάστως συναινεῖν καὶ ἑπόμενος ἔπεσθαι. Apud Xen. autem cum datiuo personæ & accusat. rei, Pæd.8, βούλομαι δὲ, ἔφη, σοὶ τῇ τοῦ θεοῦ γνώμῃ καὶ τῇ τῆς μητρὸς ταῦτα σοι συναινέσαι. Vt putet fortasse aliquis accusat. regi posse à subaudita præpositione κατά.

Συναίνεσις, Comprobatio, Assensus. ET Συναινέτης, Cõprobator, Qui assentitur. ET Σύναινος pro eodem. exponitur enim ὁμόδοξος ab Hesychio, id est, Qui eiusdem est opinionis. non (vt in vulg. lex. exponitur hîc) Laudis particeps.

C. Ἀ ΝΑΙ Ν ΟΜ ΑΙ, Abnuo, Renuo, Recuso, Detrecto. Item Inficior. Ex αἶνος quod assensionẽ significat, vt ait Eustath. præfixo α priuatiuo, & interiecto ν euphoniæ gratia. Interdum cum infinitiuo iungitur, vt Il.σ, Ἐνθ' αὖτις μὲ ἔπειτ' ἠνήνατο λοιγὸν ἀμῦναι. Aristides, οὐκ αἰαίνεται μὴ οὐ κοσμεῖν. Sæpe cum accusat. vt apud eundem poetam, Od.ζ, de Clytæmnestra, — τὸ πρὶν μὲ αἰαίνετο ἔργον ἀεικές. Xen. Pæd.2, ὡς μηδὲν αἰαίνοιντο ἔργον, ἀλλὰ πάντα νομίζοιεν πρέπειν αὐτῇ πρὸς ἅ, ὅσα αὐ ὁ ἄρχων προστάττοι, i. Vt nullum opus detrectent, sed existiment decere se agere quicquid imperator iusserit. In Anth. epigr. — ὠδίνων μνήστιν αἰήναθαι. Habet & accusatiuum personæ pro Repudio, Respuo, & (secundũ quosdã) Aspernor. Od.θ, Τῶν δ' ἄλλων οὔπερ τιν' αἰαίνομαι οὐδ' ἀθετέζω. Demosth. εἰ δὲ τοῖς δόξαι ἡ γῆμος αἰαίνη τὸν Φορμίωνα κηδεστήν, id est Repudias, vel respuis socerum præ nobilitate tua. vel, Non agnoscis esse socerum tuum, vt interpretatur Budæus.

Αἰαίνομαι quidam grammatici volunt propriè dici de recusatione circa nuptias, aut concubitum: & non eam quam paulo antè annotaui deriuationẽ sequuntur, sed ex ἀρνοῦμαι factũ volũt ἀρναίνομαι, deinde sublato ρ, αἰαίνομαι.

H c.2. Ἀπαναίνομαι, aor.2, ἀπηνηνάμην, Renuo, Respuo, Recuso, Reiicio. Cũ accusat. Od.κ, Ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπαναίνεσθαι θεοῦ δύνιν. Et Il.η, Οἱ δ' οὐ γνώσκοντες ἀπηνήναντο ἕκαστος. vbi autor breuium scholiorum exponit ἀπηρνήσαντο. Hesiodus, Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δὸς καὶ ἅμαξαν, Ῥηΐδιον δ' ἀπανήνασθαι. Quod cõuenit cum nostro prouerbio, A *beau demandeur, beau refuseur.* Vsi sunt hoc verbo interpretes Bibliorũ non semel, vt Ecclesiastici

cap.4, ἱκέτευω δ' λιβόωδον μὴ ἀπαναίνου, Supplicem qui affligitur ne respuas, vel reijcias. Citatur & ex Psalmo 76, cum infinitiuo, ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡψυχή μου, Anima mea consolationē accipere recusauit. Vel, consolationem respuit. Videtur autem esse significantius ἀπαναίνομαι quàm simplex ἀναίνομαι, quòd negatio velut geminata sit.

ΑΙΝΙΖΟΜΑΙ. F. σομαι, Idem quod αἰνῶ, Laudo. Exponitur etiam Admiror ab Hesychio. Il. ν, Ὀθρυονεῦ, πέρι δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάντων. & Od. θ, Δημόδοκ' ὄξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάντων.

Αἰνίζομαι item pro αἰνιάσομαι, apud Eustathium, & Αἰνίζω etiam, apud Suidam, Obscurè significo, &c. Vide signif. verbi Αἰνίσσομαι.

ΑΙΝΙΣΣΟΜΑΙ, (pro quo frequentius dicitur Αἰνίττομαι Atticè) Obscurè significo, Obscurè vel occultè innuo, Inuolucro quodam verborum significo, Ænigmaticè significo. A Budæo exponitur, Occultè significo, & do intelligendū. Item, Alludo ad aliquid. Iungitur sæpe accusatiuo: vt Pl. Apologia, τοῦτ' αὖ εἴη ὁ ἐγὼ φημί σε αἰνίττεσθαι. Ibidem, τί λέγει ὁ θεὸς καὶ τί ποτε αἰνίττεται; Gregorius De baptismo, τοὺς ἀπόγονον αἰνιττόμενος. Plutarchus De plac. philosophorum, τὸν δὲ Εὐήμερον καὶ Καλλίμαχος αἰνίττεται. vbi Budæus vertit, Euemerum autem & Callimachus taxat. ‖ Interdum etiam præpositio interiicitur, vt apud Æschinem, τοῦ πεῖραν τοῦ πρεσβυτικοῦ λέγειν οὐκ ἂν ἔφη δύνασθαι πρέπειν τινί, αἰνιττόμενος εἰς ἐμέ. id est, Occultè me significans, De me id intelligendum dās. Schol. Aristophanis, αἰνίττεται εἰς Εὐριπίδην, Alludit ad Euripidem. vel, Taxat Euripidē. vt Bud. Εὐήμερον αἰνίττεται, reddit, Taxat Euemerū. Alicubi etiam præpositio πρὸς interiicitur: vt, αἰνίττομαι τοῦτο πρὸς τὸν ἀέρα, Per hoc occultè significo aerem. ‖ Aliquando & infinitiuo iungitur. vt apud Plut. in Themistocle, αἰνίττομαι παράξειν τὰ ἐσκήνωματα. ‖ Dicitur & ita, αἰνίττομαι τί τοῦτό σοι, pro Occultā seu obscurā do huiꝰ rei significationē; Obscurè significo quid & quale sit hoc. Plato Pol. 1, ἠνίξατο δρᾶ ὁ Σιμωνίδης ποιητικῶς τὸ δίκαιον ὁ ἐστι, i. Obscurè & tectè, poetico more, declarauit quid esset iustū, Poeticis quibusdam verborū inuolucris significauit. Qua periphrasi mihi melius & apertius vim huius verbi exprimere videor, quàm vertendo vt quidam, Velamine poetico significauit. Cæterùm possit alicui videri δίκαιον in accusandi casu esse positum (vt si dicerem δηλῶ τὸν σὸν πατέρα τίς ὤν) sed potius intelligendum τὸ δίκαιον ὁ ἐστι pro ὁ ἐστι τὸ δίκαιον. vt alibi. ‖ Ponitur etiā absolutè αἰνίττομαι, vt apud Aristot. Rhet. 3, μεταφοραὶ δὲ αἰνίττονται, i. (vt schol. Græcus explicat) sunt ænigmata, quatenus videlicet obscurè res declarāt. Quidam vertit, Ænigma gignunt. Ego malim reddere, Ænigmaticum aliquid habent, vel ænigmaticæ sunt.

Αἰνίττομαι, in passiua significat. vsurpatur, præsertim in participio præteriti temporis ἠνιγμένος. vt χρησμὸς ἠνιγμένος apud Aristophanem, oraculum obscurè editum & ænigmaticè. nā exponitur μετ' αἰνίγματος λελεγμένος. Sic quidam & in loco Aristotel. proximè citato. Sic apud eundem τὰ δὴ ἠνιγμένα, Quæ eleganter per ænigma significata sunt, Quæ ænigmaticè expressa sunt cum aliquo lepore & gratia, Quæ aptis ænigmatis exposita sunt.

Αἴνιγμος, ου, ὁ, ab ἤνιγμαι, prima præteriti ab αἰνίττομαι, Ænigma. In vulg. lex. Græcol. ponuntur duntaxat exempla genitiui pluralis αἰνιγμῶν. sed reperitur & in singulari numero, vt apud Athenæum 10, δηλῶν ὃν αἰνιγμῷ τῇ τοῦ αὐτοῦ κατάστασιν. Vtuntur autem sæpe genitiuo plurali αἰνιγμῶν, dicentes δι' αἰνιγμῶν, per ænigmata, pro αἰνιγματωδῶς, ænigmaticè, obscurè, cum ambagibus verborū aut inuolucris. Aristophanes Ranis, δι' αἰνιγμῶν σοι ἐρῶ. Sic Plato in epist. φραστέον δή σοι δι' αἰνιγμῶν. Plut. in Galba, δι' αἰνιγμῶν & αὐτόκρις oppositi, οὐ δι' αἰνιγμῶν, ἀλλ' αὐτόκρις ἔφη σημεῖα, i. οὐκ αἰνιγματωδῶς, ἀλλ' αὐτόκρις. Æschines dixit, κ' δι' αἰνιγμάτων, ἀλλ' ἐναργῶς. Plato in Timæo, τοῦ δι' αἰνιγμῶν φήμου dixit pro τοῦ αἰνιγματώδη φήμου.

Αἴνιγμα, τος, τὸ, Idē quod αἰνιγμός, & fit itidē ab ἤνιγμαι prima præt. ab αἰνίττομαι. posui autē αἴνιγμα posteriore loco, quia ab eo formātur alia nomina, & quòd αἰνιγμός quoque potuisset videri ab eo esse deriuatum, quū sit itidem ab ἤνιγμαι. Αἴνιγμα vocatur etiā à Latinis Ænigma: sunt & qui scirpum interpretentur. Non malè periphrasticè Ambages verborū exponeremus, aut Verborum inuolucra. Ambagiosus sermo, nimis durè diceretur. Posset etiam exponi αἴνιγμα, Oratio verborū inuolucris tecta: sed breuiꝰ, Ænigmatica oratio. Quintilianus lib. 8, c. 6, allegoriam obscuriorem ait dici ænigma. Sphingis αἴνιγμα apud Athenæum 10, Quæstio ænigmatica, & obscurum ac latentem sensum habens. Pythagoræ αἰνίγματα, apud eundem, ibidem. αἰνίγματα & χρίφοι, Plut. Symp. 5, & 8. Dicunt δι' αἰνιγμάτων, vt & δι' αἰνιγμῶν, pro ænigmaticè, id est obscurè. Æsch. contra Ctesiphontem, οὐ γὰρ δι' αἰνιγμάτων, ἀλλ' ἐναργῶς γεγραπται ἐν τῇ δρᾷ. Cicero dicit esse ἐν αἰνίγμασι quæ obscurè & occultè sūt scripta: ad Att. lib. 2, In his epistolis me Lælium, te Furium faciam. cætera erunt ἐν αἰνίγμασι.

Αἴνιγμα pro occulta significatione alicuius rei. vt apud Aretham in Apocal. ἡ λόγος ἡ πολὺ αἴνιγμα τὸ κεκαθάρθαι αὐτοὺς τῷ οἰκείῳ αἵματι. id est αἰνίττεται τὸ κεκαθάρθαι.

Αἴνιγμα Thebanis λόγον etiam significabat (vt refert Eustathius ex Palæphato) quia οἱ λοχῶντες βούλονται κρύπτεσθαι καὶ λανθάνειν ὡς εἰ καὶ ὑπὸ σκότῳ αἰακῷ ἦσαν. Hoc autē subiūgit ei quod dixerat, quosdam αἶνον in signif. τὸ συμβολικοῦ λόγου deduxisse πρὸς τὸ αἰακόν.

Αἰνιγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ænigmaticus, Ænigmaticè (id est obscurè) dictus vel scriptus. Aristot. Rhet. 2, ἀρμόττει δ' ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ τὰ Λακωνικὰ ἀποφθέγματα, καὶ τὰ αἰνιγματώδη. HINC Αἰνιγματωδῶς, aduerbium, Ænigmaticè, Per ænigmata, δι' αἰνιγμάτων. Athen. 10, ἐὰν ὅτι καὶ μελαίνει τοῦ φράσαι, καὶ πολλὰ αἰνιγματωδῶς ἐκφέρει.

Αἰνιγματίζομαι, Ænigmaticè loquor, Sermone ænigmatico (id est obscuro) vtor. VNDE Αἰνιγματιστής apud Gregorium, ὁ τοῦ πρεσβυτοῦ, Sermone ænigmatico vtēs, vel potius, vti solitus. Expositurus mihi aptissimè videor hoc modo, Sermonis ænigmatici affectator. quia non simpliciter significat αἰνιγματιστὴς eum qui sermone ænigmatico vtitur, sed qui eo vti gaudet. ὡς τοῦ τῆς παρ' ἡμῶν αἰνιγματιστοῦς, &c. Id est, hominibus ænigmaticum sermonem & obscurum affectantibus.

Αἰνικτός, οῦ, ὁ, Ænigmaticè & obscurè dictus, Ænigmaticus, Obscurus. fit ab ἤνικται tertia præteriti ab αἰνίττομαι. & idem valet quod ἠνιγμένος, sicut αἰμακτὸς diximus sumi pro ἠμαγμένος. Suidas αἰνικτὰ exponit ἄδηλα, κεκρυμμένα, id est ignota, occulta: citans hunc versum ex Sophocle (licet ipse cuius sit nō admoneat) in Œdip. tyranno, ὡς πάντα γ' αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις. sed in vulg. edit. legitur, ὡς πάντα γ' ἄγαν αἰνικτά.

Αἰνικτήριος, ε, ὁ καὶ ἡ, Idem quod αἰνικτός, & ab eo formatū. VNDE aduerb. Αἰνικτηρίως, Ænigmaticè, Obscurè, Cū inuolucris & ambagibus verborum. Æsch. in Prometheo, pag. 51 meæ editionis, τοῦ ὧν σὺ λαμπρὸς κ' οὐδὲν αἰνικτηρίως προσηρρύθης, &c. Rursum pag. 58, Καὶ τοῦτο μόνοι μηδὲν αἰνικτηρίως Ἀλλ' αὖθ' ἕκας' ἔκφραζε.

Παραινίττομαι, Obiter declaro, & quidem non apertè, sed velut per ænigma, Tacitè & obscurè innuo. Basilius, ὃν δύο τῶν ὀρχῶν τῶν παντὸς τοῦ ὑπαρξὶν παραινίζεται. Fortasse παραινίζεται & pro ὑπαινίζεται accipere possimus, de quo mox dicā. Plutarchus αἰνίττεσθαι & πρόσδηλοῦν copulauit, vt & in proximè sequente Demosth. loco, ὑπαινίττεσθαι & πρόσδηλοῦν coniunguntur.

Υπαινίττομαι, Subobscurè declaro, siue innuo, Ænigmaticè significo, αἰνιγματωδῶς ἐμφαίνω, inquit Hes. A Budæo exponitur Clām significo in hoc Demosthenis loco, ὑπαινίττεται δ' οὔπω ποτ' καὶ παρεδήλου τὴν Ὠρωπόν. Ego malim, ad exprimendam vim præpositionis ὑπὸ, interpretari, Subobscuris verbis innuo. vel Tacitè verbis obscuris innuo, aut Tacitè & obscurè innuo, vel Tacitè & occultè innuo. Obseruāda est autem hic præpositio πρός in πρόσδηλοῦν, iuncto cum ὑπαινίττεσθαι, quæ in proximè præcedenti cōpositio habetur παραινίττεσθαι. Plut. in lib. De orac. def. ἡ δὲ ὑπὸ τοιχεῖον ἔφοδος ἣν αὐτῆς ὑπαινίζατο. ‖ Apud Aretham identidem ὑπαινίττομαι pro Significo, Figuratè dico, χρηματίζω. Bud.

Αἰξ, αἰγός, ἡ, Capra. Interdum & ὁ αἶξ, Caper. vt apud Herodotū Euterpe, (τέδον) δὲ πάντας τοὺς αἶγας οἱ Μενδήσιοι. Sic & apud Aristotelem De nat. anim. 3, & de gen. anim. 4, αἰγὶ φυτᾶν τὸ πῦρ. Eustathius vult Attico more in masculino genere vsurpari. Dicuntur autem αἶγες, tam ἔριφοι, id est recēns natæ capræ, quàm χίμαροι, quæ sunt anniculæ vel mediæ ætatis: & adultæ, τράγοι. sed τράγοι mares duntaxat appellantur. Vide scholiasten Theocriti. Sunt qui velint ab Homero has, τραγόνους appellari, medias μεσάτας, alias ἔρσας. Fieri autem aiunt αἶξ à verbo αἴσσω: vt sit primùm ἄϊξ, deinde per synæresin αἶξ. Αἶξ ἄγριος, Caper syluestris, Aristot. De nat. anim. lib. 8, cap. 28, & apud Homerum sæpe. αἶξ ἄγρια, capra syluestris aut agrestis. vno verbo, caprea. Apud Homerū autē ἄγριον αἶγα possumus de vtrolibet sexu intelligere. nam ἄγριος pro ἀγρία vsurpatur aliquando. ‖ Ἀπὸ τῆς αἰγὸς denominata fuerunt varia loca. vt Αἰγὸς ἕλος, Αἰγὸς ποταμοί, Αἰγόσθενα, de quibus vide in dictionariis propriorum nominum.

Αἶξ, Capra, Signū cæleste: videlicet stella in sinistro Aurigæ humero, vt inquit Proclus. Αἶξ οὐρανία, Capra cælestis, prouerbium apud Suidam & Eustathium, cuius meminit & Erasmus.

Αἶξ, Auis quædam in aquis versans. Citatur ex Arist. De nat. anim. l. 8, c. 3. Capella vertitur à Gaza.

Αἶξ, Fluuius quidam iuxta Sestum, apud Herodotū lib. 9, ad finem, ὑπὲρ αἰγὸς ποταμοῦ.

Αἰγοβοσκός, οῦ, ὁ, Caprarius, Caprarum pastor. Idē quod αἰγοβότης. In vulg. lex. Græcolat. παροζυπόνως scribitur αἰγοβόσκος: sed malo αἰγοβοσκὸς vt πορνοβοσκός. planè enim eadem est formatio.

Αἰγοδίωξ, ωκος, ὁ, Capras persequens, Qui capras persequitur. Caprisequus vulgò exponitur. Fit ab αἶξ & διώκω. Sed est rarissimum vocabulum, & quidem duram compositionem habens. perinde est enim acsi pro ἐρωδιόκτης diceret quis ἐρωδιόξ. Scribi etiam posset fortasse αἰγοδιώξ, αἰγοδιῶκος.

Αἰγοθήλης, ου, ὁ, Caprimulgus, auis quædam à capræ vberibus sic dicta. nam θηλὴ vber significat, seu mammam.

Αἰγόκερως, ωτος, ὁ, Capricornus. Interdum secundum Aticam declinationem αἰγόκερων pro αἰγοκέρωτα habet in accusatiuo. quo vtitur Lucianus. Sic & Plut. αἰγόκερῳ in datiuo dixit pro αἰγοκέρωτι, vbi scribit, ὅτι δ' αἰγόκερῳ ὑδροχόος. ‖ Tradunt quidam & fœnogræcum significare. Ex αἶξ & κέρας.

Αἰγοκεροδής, έως, ὁ, pro αἰγόκερως. Vnde αἰγοκερῆος genitiuus Ionicus apud Aratū, Νειόθι δ' αἰγοκερῆος ὑπὸ πνοιῇ σι νότοιο, &c. id est, Cic. interprete, Voluitur inferior Capricorno Piscis ad Austrum.

Αἰγοκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Capriceps. id est, Caprinum caput habens. Sed peculiariter ita vocatur auis quædam ab Aristotele, lib. 2 De natura animal. cap. 22. Ex αἶξ & κεφαλή.

Αἰγονόμος, ου, ὁ, Caprarum pastor. In Anthol. epigr. Ἦλθε φιλοκρήμνων αὖλιν ἐς αἰγονόμων. ‖ Item locus aliquis dicitur αἰγονόμος, tāquam pascens capras, quòd pascua capris suppeditet, qua significatione αἰγονόμος Μυκάλη vocatur. (Sic & αἰγιβότης vtrūque significat, vt paulo pòst docebimus) Ex αἶξ & νέμω.

Αἰγονομεῖς, έως, ὁ, Idem quod αἰγονόμος. vnde αἰγονομῆες apud Nicandrum in Alexipharm.

Αἰγονόμον, ου, τὸ, Grex caprarum, vt αἰπόλιον ab αἰπόλος appellatur.

Αἰγόνυξ, υχος, ὁ καὶ ἡ, Vngulas habens caprinas. in Anth. epigr. Ex αἶξ & ὄνυξ.

Αἰγοπόδης, Vide paulo pòst in αἰγίπους.

Αἰγοπρόσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caprinam habens faciem. Ex αἶξ & πρόσωπον.

Αἰγοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Capriuorus, Capram seu capras vorans, aut edens. ‖ Peculiariter autem Iuno ita vocabatur apud Spartanos, quòd apud eos capræ illi immolarentur.

Αἰγόφθαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caprinos oculos habens. ‖ Est etiā gēmæ nomē, sicut & λευκόφθαλμος, πελιόφθαλμος, λυκόφθαλμος. Fit autem ex αἶξ & ὀφθαλμός.

Αἰγιβότης, ου, ὁ, Caprarius. nam vt αἰγελάτης (nomen paulo pòst sequens) dicitur caprarius, ab agendis capris: ita αἰγιβότης idem à pascendis capris. ‖ Αἰγιβότης σκόπελος, à capris depastus, exponitur vulgò in hoc Leonidæ versu, Ὅστις τὴν αἰγιβότου Πᾶν κατέχεις σκόπελον. sed αἰγιβότης quidē ita posset accipi fortassis: at αἰγιβότης nullo modo passiuè potest sumi. quare expono αἰγιβότου σκόπελον qui capras pascit. id est qui capris pascua suppeditat. Ex αἶξ & βόσις nomine facto à verbo βόσκω.

Αἰγίβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Capras pascens, Capris pascua suppeditans. vt αἰγίβοτος γῆ. Sic autem dicitur vt βούβοτος, & ἱππόβοτος. Od. ν, Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος. & δὴ, -- οὐδὲ πολεμῶν Αἰγίβοτος. Hesychius autem, αἰγίβοτον, inquit, quæ capras potest βόσκειν, id est pascere. & per hoc intelligunt montanam. Diodorus Sardianus in Anthol. epigramm. Αἰγιβότου Σκύροιο λιπὼν πέδον. vbi optimè Scyro insulæ epithetum hoc tribuitur. nam (vt est apud Athenæum) Σκύεσαν δ' ἐς ἄμελξιν γάλακτος αἶγες ἐξοχώτατοι.

Αἰγίκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad verbum, Capricrus. si ita dici posset vt dicitur Capripes. nam & αἰγίκνημος epithetum est Priapi in Anthol. epigr. sicut αἰγίπους (id est capripes) Panis, Faunorum, atque Satyrorum. Est autem Græcis νήμη crus.

Αἰγίλιψ, ιπος, ὁ καὶ ἡ, vt πέτρα αἰγίλιψ (Il. ι & ν, αἰγίλιπος πέτρης) petra quæ à capris relinquitur, præ altitudine: ὥστε ὑπὸ τοῦ ὕψους καὶ τοὺς αἶγας λείπεσθαι αὐτῆς ὀλισθαίνειν, inquit Suidas. Non satis aptè tamen dicitur Latinè petra relinqui à capris, hac in significatione. pro, eius fastigiū nō posse eas consequi & attingere. Græci autem dicūt nos ἀπολείπεσθαι cum genitiuo, de eo quod nequimus assequi. Possit verò & simpliciter accipi Relinqui: vt sit, petra quæ à capris relinquitur, id est à qua capræ recedunt, quum eam se vident non posse conscendere. Afferuntur verò & aliæ etymologiæ huius epitheti αἰγίλιψ: sed & apud Athenæum hæc confirmātur: vbi scribitur, vt à πείραμμα fit οἰκότειψ, sic αἰγίλιψ fieri à λείμμα.

Αἰγίλωψ, ωπος, ὁ, Vitium oculi. Etiamnum in angulo (inquit Celsus lib. 7, cap. 7) qui naribus propior est, ex aliquo vitio quasi parua fistula aperitur, per quam pituita assiduè distillat. αἰγίλωπα Græci vocāt. idque assiduè malè habet oculum. nonnunquam etiam, &c. Hactenus Celsus. Dioscor. lib. 2, χοιρεσάδας ἐγαίγιλωπα ὠφελεῖ. Idem lib. 5, αἰγίλωπες ἀρχόμενοι. id est, oculorum fistulæ, interprete Marc. Virgilio. Αἰγίλωψ (inquit Gorræus) est apostema inter maiorē oculi angulum & nares ruptum atque exulceratum (antequam enim disruptum exulceretur, αἴγιλωψ vocatur, autore Paulo) quod aliquando neglectum paruam fistulam aperit, per quam pituita assiduè distillat: idque &c. Pauli locus quem intelligit Gorræus, est hic, lib. 3, πρὶν δ' εἰς ἕλκος ῥαγῶναι τὸ ἀποστημα, αἴγιλωψ λέγεται. Ex quo loco annotatur & in vulgaribus lexicis, αἰγίλωπα dici tumentem abscessum in angulo oculi qui est ad nares suppurātem: αἴγιλωπα autem vocari eundem quum disruptus fistulæ modo distillare cœperit. confundi tamen hanc differentiam. Additur & sonare αἰγίλωπα caprinum oculum, à vitio quod capris ferè proprium & perpetuum fit: αἴγιλωπα verò, ab αἴγιξ & ὤψ ὠπός, quòd prope oculum oriatur. DICITVR & αἰγιλώπιον forma diminutiua (non tamē & significatione) pro αἰγίλωψ. Dioscor. 2, αἰγιλώπια ἰᾶται. Ibidem, αἰγιλώπια ἀρχόμενα θεραπεύει. Gorræus autē habet Αἰγιλώπη non Αἰγιλώπιον.

Αἰγίλωψ, Auenæ quoddam genus quod specialiter Latini festucam appellant. Spica illi ante messem decidit, ita vt spicilegii tempore spica ipsa inanis & orba grano, vanescēnsque culmus, quasi festuca reperiatur. vnde inditum illi à Latinis festucæ nomen fuisse verisimile est. Eāmq; ob id Virgilius sterilem aueniam appellasse videtur, frugum pestes enumerans hoc versu, Infelix lolium & steriles dominantur auenæ. Sic autem fortasse dicta est Græcis quòd illita cum farina herba τῷ αἰγίλωπι oculorum vitio medeatur. Hæc Gorræus. Cuius sententiam mihi comprobare videtur hic Theophrasti locus de pestibus frugum ante Virgilium hæc scribentis, lib. 5 De causis plantarum, καὶ ὅσα δὴ συγγενᾶτα καθ' ἕκαστον σπέρμα, οἷ αἶεα καὶ αἰγίλωψ ἐν πυροῖς καὶ κριθαῖς. id est, Et quæcūque nascuntur vnà cūvnoquoque semine, vt lolium & αἰγίλωψ in tritico & hordeo

Eidē Theophrasto lib.8,cap.8,αἰγίλωψ rursus est herba quæ hordeum enecat. In vulg.tamen lex. additur esse etiam apud eundem non auenam sed frugem qua vescuntur equi.Vide βρόμος.

Αἰγίλωψ Plinio arboris glandiferæ species quæ fert panos arentes,muscoso villo canos,&c.In vulg.lex.αἰγίλωψ,Cerrus,species roboris seu querc⁹,exTheophr. Hist.pl.lib.3,cap.9.

C.Αἰγιόμας dictus fuit quidam,quòd quum infans expositus fuisset,eum capra suis vberibus nutrisset.

C.Αἰγίοχος,ου,ὁ καὶ ἡ,Iupiter ὀπωπεπῶς dicitur ab αἶξ,& ὀχὸς id est alimentum:quòd eum capra aluerit,nomine Amalthea. Secundum alios autem (ex quibus est Hesychius)αἰγίοχος appellatur quasi αἰγιδοῦχος,id est αἰγίδα ἔχων,id est ægida tenēs, seu gestans. Quid autem sit ægis,suprà dictum fuit.Est autem frequentissimum hoc epithetum apud poetas,& Homerum præsertim. Il.β, --Διὸς αἰγιόχοιο.Vide Lactantium & Cornutum.

C.Αἰγίπαν,ανος,ὁ,Capripan,ad verbum,id est, Pan semicaper,vt ab Ouidio appellatur:vt qui dimidia parte similis capro esset.Compositio manifesta est.

C.Αἰγίπους, οδος, ὁ ἡ,Capripes , Caprinos pedes habens. Epithetum Panis, interdum & Faunorum ac Satyrorum.

Dicitur & αἰγιπόδης pro eodem:item αἰγοπόδης in Anthol. epigr.αἰγοπόδης σάτυρος.

C.Αἴγαγρος,ου,ὁ vel ἡ,Caprea,Capra, vel Caper syluestris, pro αἶξ ἄγριος.Dicitur & Αἰγάγριος:sed αἴγαγρος malim, ea forma qua σύαγρος apud Homerum pro σῦς ἄγριος.

C.Αἰγελάτης , ου , ὁ , Caprarius,in Anthologia epigrammatum,q.d. Caprarū agitator, qui videlicet caprarum gregem agit.Dico autem agit,Virgilium sequens,Ecl. 1,--en ipse capellas Protenus æger ago.Sic agere iumētum per cāpum Cicero dicit.Linius, Agere præ se armenta.A Græcis verò vt αἰγελάτης caprarius dicitur ab agendis capris:ita βουλάτης bubulcus,ab agēdis bobus. nam ἐλάτης nomen est verbale ab ἐλάω.

C. Αἰγήνυχον,ου,τὸ, Herba quæ etiā ὀξάνυχον & ἡεράκλεια & λιβόσωρμον appellatur , ob seminis eius firmitudinem. vel(vt alii apud Dioscoridem vertunt ἰχνὼ) duritiem. vt quod videlicet vngulas caprinas duritia referat. Ex αἶξ & ὄνυξ , mutato ο in ω

C.Αἰγωπὸς,οῦ,ὁ,Habens oculos caprinos.Aristot.De gen. anim:5,καὶ γὰρ γλαυκοὶ καὶ χροιᾷ καὶ μελανόφθαλμοι πνές εἰσιν,οἱ δ' αἰγωποί.Ibidem dicit αἰγωπὰ ὄμματα,caprinos oculos.scribēs, ἔνια δὲ ὄμματα αἰγωπὰ, καθάπερ τὰ τῶν αἰγῶν. Vbi notandum αἰγωπὰ ὄμματα eodem pleonasmi genere dici quo οἰκοδομεῖν οἶκον.nam αἰγωπὸς componitur ex αἶξ,& ὠψ ὠπὸς,id est oculus.

Αἴγιος,ου,ὁ ἡ ἡ,Caprinus,Hircinus. Il.γ,&Odyss.ζ, Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ,in vtre hircino.Apud Athen.14, πυρὸς αἴγιος,Caseus caprinus.Apud eundem lib.9,κρέατα αἴγια, carnes caprinæ,vel hircinæ.

Αἴγεος etiam dicitur pro αἴγιος,eodem modo quo ἀργύρεος & χρύσεος.Ab αἴγεος autem fœmininū αἰγέη,quod absolutè nonnūquam ponitur,pro Pellis caprina:subaudito videlicet nomine δορά: vt quum dicitur κυνέη, λυκέη,&per cōtractionem αἰγῆ, vt λεονῆ. Herodotus in Melpom.αἰγέας γὰρ περιβάλλονται ψιλὰς περὶ τὰ ἐδῆτα θυσιγωτὰς αἱ Λίβυσαι,id est pelles caprinas.Alii exponunt, lora ex pelle caprina.

Αἰγινόεις,εντος,ὁ,adiect.poet.Capris abundans.vt αἰγινόεντα οὔρεα,Hom.hymno in Panem,Πολλάκι δ' αἰγινόεντα διέδραμεν οὔρεα μακρά.

Αἰγίσκος E T Αἰγίδιον (forma diminutiua) Caper iuuenis,qui Lat.dicitur hœdus,Græcis alio nomine, & quidem vsitatiore,ἔριφος. Αἰγίδιον citatur ex L x x interpr. Αἰγίσκος autem apud Hes.habetur,qui dicit esse αἶγα ἐκπομίαν(ita enim legendum est apud eum,non ἐκπομέαν, qui error & in vulg.lex. seruatus est) id est caprum castratum.

Αἰγὶς,ίδος,ἡ,Pellis caprina.Idem quod αἰγέη.sed αἰγέη dicitur forma possessiui nominis,αἰγὶς autem forma diminutiui.In Herodoti loco proximè citato,pro αἰγέας,sūt qui legāt αἰγίδας; vtrolibet nomine pelles caprinas significante,sed Eustath.αἰγέας legit.

Αἰγὶς à poetis Ioui tribuitur,nonnunquam & Palladi.Inducunt enim Iouem pelle Amaltheæ capræ(à qua & nutritum ferunt)amictum. nam in hoc Virgilii versu, Æn. 8 , Arcades ipsum Credunt se vidisse Iouem, quum sæpe nigrantem Ægida concuteret dextra, nimbósque cieret:Seruius annotat,ægida vocari pellē Amaltheæ capræ,à qua nutritus fuerat Iupiter. Alii autem non ipsius Amaltheæ , sed cuiuslibet alius capræ pelle amictum Iouem fingunt,quam in memoriam Amaltheæ nutricis suæ gestaret. Idem Virg.ibidem, Ægidáque horrificam,turbatæ Palladis arma. In quem locum idem grammaticus hæc scribit , Ægis propriè est munimentum pectoris , æreum habens in medio Gorgonis caput.quod munimentum si in pectore numinis fuerit,ægis vocatur:si in pectore hominis(sicut in antiquis imperatorum statuis videmus) lorica dicitur.Hæc Seruius.à quo grammaticō quæ de munimento pectoris dicuntur,cum iis conferenda sunt quæ Hesychius ex Nymphodoro refert , Νυμφόδωρος δὲ καὶ τὴν θώρακα αἰγίδα λέγεσθαι φησὶν ὑπὸ Λακώνων. ‖Apud Homerum certè (quem imitatus est in versu proximè citato Virgilius)Iupiter ægide nimbos ciet.Apud Lucianum verò in dialogo Cupidinis & Iouis, ponitur αἰγὶς tanquam quæ quatiatur & vibretur à Ioue.nam illi dicitur,μὴ ὅπως τὴν αἰγίδα μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε.Quo in loco non dubito quin Lucianus ex Homero verbum ὀπωπεῖν sumpserit ad hunc versum Il.η alludens, Αὐτὰρ ὀπωπήσας ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσι. vbi Eustathius annotat verbo ὀπωπεῖν innui αἰγίδα esse ὅπλον Iouis σῆμα, non βλεπτικὸν , item epitheto ἐρεμνὴν significari αἰγίδα esse nubem densum & procellosam.Notandum est autem αἰγίδα θυσανόεσσαν ab Homero vocari ὀπωπεπῶς:& ita dixisse Herodotum Libyssas mulieres gestare αἰγίδας θυσανωτὰς,in loco paulo antè citato:in quo & αἰγέας legitur, & quidem iuxta Eustathium,vti dictum est.Quidā autē αἰγίδα scutum esse volunt:vt docet Eustathius in hunc Il. ο locum , vbi de Apolline dicitur,ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν Δεινὴν , ἀμφιδάσσασθαι,ἀριπρεπέ· ἣν ἄρα χαλκεὺς Ἥφαιστος Διΐ δῶκε φορήσεμεν ἐς φόβον ἀνδρῶν.Plura de hac fabulosa ægide passim apud grammaticos.ex quibus nōnulli nolunt αἰγίδα dici ἀπὸ τῆς αἰγὸς,ad Amaltheam caprā referendo(vt videlicet sit eius ipsius pellis,aut certè alius quidem capræ,sed in eius memoriam) verùm αἰγίδα ab αἴσσω vocasse poetas ὅπλον Iouis,à Vulcano fabricatum : ex eo quòd id ventorum turbines & procellas efficiat.

Αἰγὶς,secundum etymologiam proximè præcedentem ab αἴσσω,quidam grammatici voluerūt idem esse quod καταῖξ.id est procellam:item ὀξεῖαν πτολέμου:& oculorum coruscationem.Dicitur & Καταιγίς:item Αἰγίζω & Ἐπαιγίζω & Καταιγίζω:de quibus vide in Αἴσσω.

Αἰγὶς,rete contextum ἐκ γεμμάτων,inquit Dionysi⁹ apud Eustathium.Idem tradit ibidem Pausanias,addēs esse τὸ ἐκ γεμμάτων πλέγμα. Sed quæ res sit huiusmodi αἰγὶς,(ait Eustath.) apertè non significarunt.Verisimile est autem huiusmodi γέμματα esse lanea : & quæ ex eis contexta erant non reipsa fuisse retia piscatoria,sed quædam αἰγιδοειδῆ,id est ægidis formam habentia.

Αἰγὶς,quiddam quod meditullio pini arboris innascitur,si mendo carent Theophr.exemplaria,apud quem legitur lib.3.Hist.plant.cap.20,πλὴν αἰγίδα πλὴν καλαμβίλιν (sed expungendus posterior articulus) ἡ θήλεια τῆς πεύκης ἐχεῖ· τοῦτο δέ ὅτι τὸ ἐγκάρδιον αὐτῆς.Idem lib.5,c.2, πυκνότατα δὲ ἔχουσι τὰ ξύλα καὶ τὰς αἰγίδας αὐτῶν.

Αἰγὼν,ωνος,ὁ,Caprile.At αἰγὼν circunflexa posteriore , genitiuus pluralis à nominatiuo αἶγες. est igitur αἰγῶν caprarum. ‖Αἴγων autem, genitiuum habens αἴγωνος,pastoris nomen apud Theocritum, Idyll. 4. quod Virgilius ex eo translatum vsurpauit in Palæmone. Fuit & rex Argiuorum hoc nomine,vt ait Plut.

ΑΙΠΟΛΟΣ,ου,ὁ,Caprarius,Pastor caprarum.αἰγονόμος, αἰγοβότης,αἰγοβοσκός.In primo versu idyll. 1 Theocriti, Ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα,καὶ ἁ πίτυς αἰπόλε τᾶς.Od. υ,-Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν.vbi superuacaneus est genitiu⁹ αἰγῶν. sic & quum dicitur αἰπόλια αἰγῶν apud eundem.

‖Vsurpatur etiam pro ποιμὴν , id est Pastor ouium , vt

docet schol.Theocriti.sed hoc καταχρηστικῶς.Nisi fortè quis ex propria significatione putet αἰπόλος generale nomen esse vt & ποιμήν,ideóque apud Homerum non esse otiosum genitiuum αἰγῶν in αἰπόλος αἰγῶν & αἰπόλια αἰγῶν,sed distinctionis gratia esse adhibitū. Sed etymū hanc significationem refellit. ‖Dicitur autem αἰπόλος pro αἰγοπόλος,per syncopen:vt sit ex αἶξ & verbo πολῶ cōpositum : & sonet,Qui circa capras vel inter capras versatur.vt μυοσοπόλος dicitur poeta,quasi qui inter musas versetur.Est & alia etymologia, vt videlicet αἰπόλος dictus sit quasi αἰπὰ πεδιπολῶν, aut πεδὶ τὰ αἰπὰ πολῶν,id est,Circa loca versans alta.De quo etymo dicetur mox in αἰπόλιον.

Αἰπολικός,ή,όν,Ad caprarium pertinens. id est caprarū pastorem.Aut Pastoralis,αἰπόλον pro pastore accipiendo. αἰπολικὴ ᾠδή,Caprariorum cātilena,id est,Quam canere solent caprarii. ‖In vulgaribus lex. Græcol.αἰπολικὸς exponitur ad capras pertinens,sed malē.

Αἰπόλιον,ου,τὸ,Grex caprarum.Herodot.1,ὡς αἰπόλια καὶ τοὺς ποίμενας καὶ τὰ βουκόλια ὁ Κῦρος ἔδυε. Hom.Il.λ, Τόσσα συῶν συβόσια , τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν. qui versus habetur & Od.ξ.Hemistichium autem hoc,αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν legitur & apud Hesiodū in Theogonia.Idem Hom.Od. υ,Αἶγας ἄγων αἱ πᾶσι μετ' ἀρσενα αἰπολίεσσι. Hieronymus in cap.43,Ezechielis,Græco sermone caprarum & hircorum grex , sublimium conuersatio. hoc est αἰπόλιον quasi αἰποπόλιον. Siquidem αἶπος excelsum , πόλιον conuersationē significat.Hactenus Hieronymus.Sic & etymologici autor,αἰπόλια τὰ αἰγονόμια, αἰποπόλια ὄντα. Ita enim lego apud eum, corrigens mendum quod est in vulg.exempl. videlicet αἰπόλια posteriore etiam loco. Sciendum est autem,verum quidem esse capras altissima loca petere,& in iis versari(vnde & αἰγίλιπες πέτραι, vt paulo antè dictum est) sed tamen simplicior est & magis recepta altera etymologia. vt quemadmodum αἰπόλος dicitur quasi αἰγοπόλος , sic etiam αἰπόλιον dicatur quasi αἰγοπόλιον,per syncopen,quæ & in aliis nominibus reperitur.Fit enim αἰπόλιον ex αἰπόλος,non contrà:at αἰποπόλιον,id est caprarum pastorē,dicere ita vocari quasi αἰποπόλον, id est, In locis altis versantem (quasi videlicet capras ea in re imitari possint earum pastores)rationi consentaneum non videtur. ~~[illegible]~~ Sed & αἶπος non excel~~[illegible]~~ sum significat, sed excelsitudinem, id est altitudinem. quare scribendum αἴπος,vt sit pro αἴπος.

Αἰ'ΟΛΟΣ,ου, ὁ, Varius, Variegatus.Iliad.μ,Οἱ δ' ὡς τε σῆραγγες μέσον αἰόλοι,ἠδὲ μέλισσαι.Idē Il. η, σάκος αἰόλον. & Il.ε,πύχα αἰόλα. Sic & nox dicitur αἰόλη à Sophocle in Trachiniis,quòd(vt volunt grammatici) diuersis stellis variata & velut variegata sit.

‖Aliquando etiam αἰόλος est varius,metaphoricè:id est non simplex nec vniformis,sed multiplex,implicitus, ambagiosus.quo sensu dicitur αἰόλον σῆμα à Lycophrone initio Cassandræ,Ἐλυσεχρησμῶν ὡς τορὸν αἰόλον σῆμα.sed tribuit ori vatis quod oraculis ex eius ore prodeuntibus tribuendum erat. Existimo autem dixisse Lycophronem χρησμῶν αἰόλον σῆμα,imitando Æschylū, qui scripsit in Prometheo αἰολοσύμους χρησμούς. Eustathius in Od.κ,ait memoriæ proditū, virum prudētem fuisse Æolum : à quo prouerbialiter etiam qui sit versutus, αἰόλος dicatur.

Αἰόλος,si credimus Porphyrio,non significat ποικίλον [id est varium] sed ταχύ, [id est velocem] deductum ἀπὸ τῆς ἀέλλης.vnde αἰολόποδας,ὠκὺς πόδας ὠκύς.Itidē Eustathius in hunc versum Il.τ,circa finem,Τὸν δ' αὖ ὑπὸ ζυγόφιν θεσσέφη πόδας αἰόλος ἵππος Ξάνθος,annotat πόδας αἰόλος idem esse ac πόδας ἀργοὺς, celeripes. Volunt autem αἰόλος hac in significatione deduci ab ἄελλα. Sed(quod Porphyrii pace dictum velim)nonnulli reperiūtur loci in quibus αἰόλον necesse est pro ποικίλον accipiamus,& in eo veteres grammaticos sequamur:quum ταχὺ exponere nullo modo queamus: vt cum ex aliis tum ex modò citatis patet exemplis. Quinetiam αἰόλλει à Nicandro pro Variat:sicut ab Hesiodo αἰόλονται apertè vsurpatur pro Variātur,Variæ fiunt,vt mox docebitur. Quod autem ad etymologiam huius nominis attinet, in ea tradenda nullus mihi satisfacit grammaticus. nā Eustathius vult αἰόλος esse ab αἰόλλω:αἰόλλω autem ab ἀΐλλα.Tzetzes in Lycophronem , αἰόλον vult dictum esse pro ποικίλον , ab antiquo Æolo qui esset πολύτροπος. eo modo quo δαιδάλεον dicitur à Dædalo.at Hesychius αἰολίζειν explicat ποικίλλειν. Videri autē possit , vnde αἰολίζειν deductum est pro ποικίλλειν,hinc & αἰόλος deriuatum esse pro ποικίλος. Αἰολίζειν autem deductum esse ἀπὸ τῶν Αἰολέων,id est ab Æolibus,manifestum est,quum inter cætera significet Æolico sermone vti. Et quidē αἰόλος pro vario,id est vafro & astuto, si deriuem ἀπὸ τῶν αἰολέων, autoritate scholiastæ Theocriti & aliorū me tuebor,qui αἰολίζειν pro decipere testantur accipi .Sed αἰόλος pro vario,id est variegato,quid pertinet ad αἰολίζειν pro decipere? At hic respondere possim,αἰολίζειν nō solùm pro decipere accipi,sed & pro ποικίλλειν, id est variare,id est variegare.Sed enim aliter exponere quis volet fortasse hoc verbum apud Hesychium. At verò si αἰόλος ab αἰόλλω deducamus cū Eustathio,primùm durum erit nomen illud ab hoc verbo formare , quum contrà videatur hoc ab illo deductum: vt à ποικίλος videlicet ποικίλλω.Sed esto tamen,demus nomen αἰόλος à verbo αἰόλλω formari:si ipsū αἰόλλω fit ab ἄελλα, vt vult Eustathius: (nam Porphyrius ipsum nomen αἰόλος ab ἄελλα deducit,sed in illo nomine duplex λλ vocis ἄελλα nō comparet)αἰόλον significans varium seu variegatū, quid commune cum significatione vocis ἄελλα habebit?Ego certè αἰόλλω ab αἰόλος (quodcunque sit eius etymum)deriuatum esse,vt ποικίλλω à ποικίλος,contendo. ‖ Ad accentum verò quod attinet,passim apud grammaticos legitur Αἴολος pro nomine proprio παροξυνόμενον,at αἰόλος varium significans παροξυνόμενον. Arcadius tamen (cuius librum de accentibus non contemnendum legi in regis Gallorum bibliotheca) repugnans illis,scribit vtraq;m significationem παροξυνόμενον. eius verba sunt,τὸ ᾧ αἰόλος εἶπε κύριον εἶπε ὀπίθεν παροξύνεται.Vide in Κορυθαίολος quæ de eius accētu annotaui.

Αἰόλλω,Vario,Variego.Nic.Theriacis,Ἄλλῳ δ' ἐγχλοάουσα λεπὶς ἀθεμίστεια κύκλον Ποικίλον αἰόλλῃ.‖Exponitur etiam Verto,Voluo.vt apud Homerum Od.υ,γαστέρα ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλλει.vbi Eustathius ait accipi pro κινεῖν καὶ ἑλίττειν, alicubi verò pro κινεῖν simpliciter positum reperiri. sed secundum etymologiam ab ἄελλα, significare Variè & crebrò ac celeriter voluere ac mouere.

Αἰόλλομαι,Pass. Varior,Variegor.Item Varius fio. Hesiod.in Aspide,-ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται,id est (vt vulgò exponitur)quādo vuæ adhuc acerbæ colorem mutāt. Sed malim,verbum Variari hìc quoque retinendo,explicare,Quū vuæ variātur:vel cum Catone,(quem facilè mihi persuaserim Hesiodi vocabulum Latinè reddere voluisse)Quum vuæ variæ fiunt.

Αἰολέω,λῶ,idem quod αἰόλλω. Hinc αἰόλητο apud Apollonium,metaphoricè dictum , Curis agitatus erat &turbatus.

Αἰολίζειν quoque Hesychius exponit ποικίλλειν.Est autem ποικίλλειν propriè Variare,Variegare.in qua significatione videri possit ab αἰόλος deduci. At quum Æolico sermone vti significat, item quum ponitur pro Decipere,ἀπὸ τῶν Αἰολέων deduci certissimum est. Sed & in hac significatione quam Æschylus affert pro ποικίλλειν, fortasse itidem ἀπὸ τῶν Αἰολέων deriuatur:& ποικίλλειν sumitur pro Versutè agere:quod etiam significare quidā scribunt.

Αἰολόδειρος,ον,ὁ καὶ ἡ,Versicolorem ceruicem habens.

Αἰολόδωρον, Varium donum , id est quod ex variis rebus constat.ποικίλον δῶρον.Hes.

Αἰολόδερμος,ου,ὁ καὶ ἡ,Variam cutem habens. id est variegatam.Ex αἰόλος & δέρμα.

Αἰολοθώρηξ,ηκος,ὁ, Varium thoracē habens,seu variegatum.Il.η,-Αἴνηφος αἰολοθώρηξ.Il.π,-Μενέσθιος αἰολοθώρηξ.Ex αἰόλος & θώρηξ,pro θώραξ.

Αἰολόμητις,ου,ὁ, Varium consilium habens:& per hoc, Vafer,Astutus.Hesiod.Theogonia,-ἠδὲ Προμηθέα Ποικίλον,αἰολόμητιν.vbi notādum,ποικίλον & αἰολόμητιν dicere

pro πεικιλόμιτον, vno verbo. nam αἰόλος & ποικίλος idem valent. Fit ex αὔολος & μῆτις. Reperitur tamen scriptum etiam αἰολομήτης, circunflexa penultima. De compositis autem ex μῆτις dictum est in ἀγκυλόμητις.

C. Αἰολομίτρης, ου, ὁ, Variam mitram habens, seu variegatam. apud Theocritum Persarum est epithetum, hoc in versu, Ἑῳθινὰ εἰ Πέρσαισι βαριὺς θεὸς αἰολομίτρης. Componitur ex αἰόλος, & μίτρα, quod vocabulũ in vulgar. lex. Græcis dicitur in hoc composito nomine significare zonam bellicam. sed quid ad Persas zona bellicam? In tellexerim potius de mitra ea de qua loquitur Virgilius hoc in versu, Et tunicæ manicas & habent redimicula mitræ.

C. Αἰολόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Variam formam habens, Multiformis.

C. Αἰολόνωτος, ε, ὁ καὶ ἡ, Variegatum tergum habens. Opp. Hal. 1, — σάλπαγ τε μυῖ σφίσιν αἰολόνωτοι.

C. Αἰολόπωλος, ου, ὁ, Velocem equum habens, seu veloces equos. aut, Qui velociter in equo mouetur. aut, Variè equitans. Vide Eustathium in hunc Il. γ versum, Ἔνθα ἴδον πλείους Φρύγας αὐέρας αἰολοπώλους.

C. Αἰολοχαίτης, ου, ὁ, Id est, inquit Eustathius, ὁ ποικίλας ἔχων τρίχας. ad verbum, varios habens capillos. Sed varios capillos puto intelligi debere qui contorti sint in varios nodos.

C. Κορυθαιόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (non Κορυθαίολος) Variam habens galeam, id est variegatam, vt Hector ἰλ. β, v. 324, Τρωσὶ μιηχεμόθυε μέγας κορυθαιόλος Ἕκτωρ, & alibi passim. Exponitur etiam Ornatam habens galeam. ‖ Vel κορυθαιόλος dicitur vt qui sit αἰόλος εἰς μάχην μετὰ ὅπλων (quæ ὅπλα per κόρυθα indicentur, parte significante totum) αἰόλος declarante ταχύ: Qui armatus celer est ad pugnã, id est agilis & expeditus. q. d. Expeditè pugnam ciens. Ex quo declaratur Bellicosus. Αἰόλος autem hanc significationem habens deducit Eustathius ab ἀόλλω. cui ea in re non assentior, sed potius Hesychio ab αἰολεῖν deriuanti. ‖ Κορυθαιόλα νείκη Aristophanes iocosè dixit, ad κορυθαιόλον Hectorem alludens, in Ranis, Ἔστι δ' ὑψιλόφων τε λόφων Κορυθαιόλα νείκη. q. d. bellicosæ siue pugnaces contentiones, id est acres & asperæ. Ita enim intelligi puto. Legitur autem apud eum κορυθαίολα, non κορυθαιόλα, in Aldino etiam exemplari. & apud ipsum quoque Homerum κορυθαίολος habent omnes quas vidi editiones, & ipsa quoque vetera exemplaria: sed Eustathius à veteribus grammaticis παροξυνόμενα solitum scribit. Ac certè quum αἰόλος scribendum existimetur, & in emendatioribus Homeri exemplaribus ita legatur, necnon apud Suidam & Eustath. (apud Hesychium tamen αἴολος) non sine ratione videtur veteres grammatici scripsisse κορυθαίολος. Nisi dicamus propter compositionẽ mutari sedem accentus: & illos κορυθαιόλος voluisse παροξυνόμενα tanquam ab αἰολεῖν deriuatum. alioqui enim si κορυθαιόλος ab αἴολος scribamus παροξυτόνως, itidem scribendum videri possit παναίολος: quum tamen contrà passim παναίολος inueniatur.

C. Παναίολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnino varius, Multùm variegatus, Ornatu multùm vario insignit⁹. vt στέκος παναίολον, apud Hesiodum. Ab Hesychio παναίολος exponitur παμποίκιλος. De accentu autem huius παναίολος vide quæ annotaui in præced. composito.

Αἰόλλω, vide post simplex Αἰόλος.

ΑΙ' ΟΝΑ' Ω, νῶ, Aspergo, Perfundo, καταντλέω. Gal.

αἰονᾶσιν ἐλαίῳ. Idem, ἐλαίῳ αἰονᾶν οὐ χρή. Idem cum alia cõstructione vsus est, αἰονᾶν δὲ τὰ μὴ πλέετα δι' ὕδατος θερμοῦ. Iu vulg. lexicis exponitur etiam Desuper irrigo, & Superfundo. Etymol. αἰονᾶν exponit καταχέειν & λούειν, item καταντλεῖν. quo verbo Galenus de eadem re vtitur, vt καταντλεῖν οὖν ὕδατι θερμῷ ὅσον ἱκανὸν διαφορῆσαι τοὺς τοιούτους ἰχῶρας.

C. Καταιονάω, ῶ, Idem. nam Gal. καταιονᾶν ἐλαίῳ & αἰονᾶν pro eodem dicit. Apud eundẽ legitur, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀλίγχων προνοεῖσθαι, καταιόνοντά τε καὶ καταπλάττοντα τοῖς μαλάγμασι καὶ χλιαροῖς ὑδάσι. Vt autẽ hîc καταιονᾶν & καταπλάττειν, sic alibi καταντλεῖν & καταπλάττειν copulat, scribens, ἢν δὲ φλεγμονὴν καὶ καταντλεῖ καὶ καταπλάττῃ, καὶ χάλᾳ, &c. vbi Linacer vertit, Perfundit & cataplasma superimponit, & scarificat. ΗΙΝC Καταιόνησις, Perfusio, Fotus, quod Gall. dicitur *Estuuement*. καταιόνησις ἡ κεφαλῆς, in balneis, Bud. ex Eustathio.

Αἰονέω etiam & καταιονέω legitur in vulg. lex. sed Αἰονάω potius & Καταιονάω à Galeno & aliis dicitur. apud quem tamen & καταιονεῖν alicubi habent quædam exẽplaria, quum in aliis contrà sit καταιονᾶν.

¶ Αἰνέω, Subigo ordea, madefaciẽs aqua: vt ait Ælius Dionysius apud Eustathium, citans hunc Pherecratis locũ, νοῦ ὀπτεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πίλοσιν, φρύγειν, αἰαεράπτειν, αἰνεῖν. At Pausanias ibidem scribit αἰεῖν non αἰνεῖν, in hoc ipso Pherecratis loco: dicẽs αἰεῖν significare πίλοσιν cum ibi, tum apud Aristophanem in Pace. At Hesych. Ælium Dionysium sequens, αἰνῶν exponit πίλωσιν.

ΑΙ' ΠΥ' Σ, ύος, ὁ, Altus, Excelsus, In edito loco positus. Hom. Il. β, — Δίου τ' αἰπὺ πολίεθρον. Apud eũdẽ, αἰπὺ τεῖχος. Fœm. gen. αἰπεῖα. neut. αἰπύ. vt — αἰπεῖα κολώνη, apud eundem in Bœot. Compar. αἰπύτερος, Altior. Superlat. αἰπύτατος, Altissimus. ‖ Αἰπὺς δόλος, Altus dolus, fortasse verti possit apud Hesiodũ, pro Alto pectore excogitatus. Sic aliquando Latini poetæ videntur adiectiuum altus vsurpasse.

Αἰπὺς, Grauis, Ingens. Item Difficilis (sicut Lat. Arduum opus, metaph.) Αἰπὺς πόνος, grauis labor. Itidẽ αἰπὺς ὄλεθρος, Graue exitium, Il. ρ, — ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος. Sic apud Hesiodum, — πεδῶν αἰπεῖα ἰωή exponitur Pedum grauis sonitus.

Αἶπος, εος, τὸ, Altitudo, Celsitas. ὕψος. Apud Euripidẽ πρὸς αἶπος ἔρχεται exponitur In arduum tendit. ‖ Αἶπος item Cacumen mõtis. Hesychius autem ait αἶπος significare locum altum seu ὑλώδη. Item κάμαρον, id est laborem.

Αἰπὸς, πή, πόν, Idẽ quod αἰπὺς, πεῖα, πύ. vt πόλιν αἰπήν, Il. ν. Sic αἰπὺ ῥέεθρα, Il. φ. & φ. quod tamen αἰπὺ vult Eustathius ex αἰπέα per syncopen esse factum: sed quũ αἰπὺς inueniatur, illinc esse potius dicendum est.

Αἰπεινὸς, ή, ὸν, Idẽ quod αἰπὺς, siue αἰπός. vt Ἴλιον αἰπεινήν, Il. ρ. Πίδαρον αἰπεινήν, Il. ζ. Antipater in epig. Καὶ μέγαν αἰπεινὰ πεφαμίδων κάμαρον.

Αἰπήεις, εντος, ὁ, Idẽ. vt Apoll. Arg. 2, — νῆσον λίπον αἰπήεσσαν. Ibidem, Καύκασον αἰπήεντα. In Anth. epigr. αἰπήεσσα κατωγίς, Alta procella.

C. Αἰπυδμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Altè extructus, In edito loco ædificatus. vel In altum extructus, Cuius alta est structura. Nonnus. Ex αἰπὺς & δμητός. Vide δομέω.

C. Αἰπύκερως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, Excelsa cornua habẽs. vt αἰπύκερως ἔλαφος. Ex αἰπὺς & κέρας.

C. Αἰπύνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Excelsum tergum habens, Excelsus. Ex αἰπὺς & νῶτον. vt αἰπύνωτος Δωδώνη, apud Æschylum.

ΑΙ' ΡΕ' Ω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα. (Aor. 2, εἷλον, sicut & ἑλῶ, alterum futurum, tanquam ab Ἕ Λ Ω, inusitato: de quo vide in fine significationum ipsius Αἱρῶ) Capio, Prehendo, Comprehendo, Corripio. Vel, Inuado, Occupo. Il. α, — κόμης ἕλε Πηλείωνα, coma prehẽdit Peliden. Prouerbium apud Suidam, αἱρούντες ἡρήμεθα, Capiẽtes capti sumus, vel Comprehendentes comprehensi sumus. Il. ω, Εἰ γὰρ σ' αἱρήσῃ καὶ ἐσίψηται ὀφθαλμοῖσιν Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνήρ, Si te corripuerit, Si tibi manus iniecerit. Xen. Pæd. 1, ἥρουν παῖς αὐτῶν. Il. ρ, Τῷ κεν ἐβιπίμλω αἱρησέμεν. sub. ἵππους, sperem me potiturũ equis. Sæpe αἱρεῖν dicitur cursu capere, id est currendo assequi, & comprehendere. Il. φ, — εἰ ἐρέκεν ὀπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος Φεύγων, &c. Αἱρήσω με καὶ ὤς. Xenophon Pæd. 4, τὸ μὲν φεῦγον αἱρεῖν, τὸ δὲ ὑποχωροῦν διατρέπειν. Hinc & venatores apud Hesiodum dicuntur αἱρεῖν lepores. & apud Lucianum in Dial. Ven. & Cupidinis, de Diana, ἐρᾷ θήρας καὶ ἐλάφων καὶ νεβρῶν, αἱρεῖν τε διώκουσα καὶ καταπηδᾶν. ‖ Vt autem per metaphoram inanimata quoque dicuntur nos Capere aut Occupare apud Latinos (vt Capit me desiderium, tædium, pauor, obliuio: Macies artus occupat, & sopor lumina) sic apud Græcos, poetas præsertim, talia dicuntur nos αἱρεῖν, videlicet ἵμερος, δέος, λήθη, &c. Il. κ, — μηδέ πιν ὕπνος Αἱρείτω, neque somnus quenquam occupet. Il. β, — μηδέ σε λήθη Αἱρείτω, neque te capiat obliuio. Iliadis γ, — καὶ μεγαλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, incessit me cupido, siue desiderium. Od. α, ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἥρει. ‖ Item vt Latinè dicunt Occupare imperiũ, sic αἱρεῖν τὴν ἀρχὴν, apud

Platonem.

Αἱρεῖν, Deturbare, Euertere, Decutere. Itẽ Expugnare, Subigere, ὁ πόλεως τὴν ἀῤῥαβῶνα αἱρεῖ, id est, Deturbat, Euertit, καταβάλλει. Quod exemplum citat Bud. in lexico. Sic autẽ & αἱρεῖν πόλιν, Euertere ciuitatem, pro καθαιρεῖν, πορθεῖν. vt apud Thucydidem, τὴν Φειὰν αἱροῦσι schol. exponit, τὴν πόλιν αὐτὴν πορθοῦσι. & αἵρεσιν idem exponit πόρθησιν apud eundem. Sed aliquando & χειροῦσθαι exponit. id est, Subigere, Expugnare, In ditionem suã redigere. Herodot. in Clione, αἵρει τὰς πόλιας χώμασι, Expugnabat ciuitates, aut Subigebat, ductis aggeribus. vel simpliciter Ciuitates capiebat. Idem in Thalia, συχνὰς δὴ καὶ τῶν νήσων αἱρήκει, vbi nota αἱρήκει pro ἡρήκει. Aristides in Panathenaico, πρότερον δ' ἡρήκει πᾶσαν Αἴγυπτον δὶς ἤδη, antea bis iam Ægyptum vniuersam subegerat. Αἱρεῖν de homine dictum à Xenophonte itidem interpretor Expugnare, non, vt alii, Allicere: quũ dicit, τὸ ποιεῖν αἰσχρὰ οὐκ αὖ ἄλλως μᾶλλον ἕλοις, ἢ εἰ διδοίης τι. id est, Improbos homunciones nullo pacto magis expugnes quàm dãdo aliquid. Alii autẽ vertunt, Non aliter allicias. Sed existimo Xenophontem ita αἱρεῖν dixisse sumpta metaphora ab vrbibus, vt Latini Expugnare dicunt metaphoricè. sic Expugnare pudicitiam, Liuio: Expugnator pudicitiæ, Ciceroni. Idem, Sapientis animus virtutib⁹ omnibus vt mœnibus septus, vincetur & expugnabitur. Sic poeta quidam dixit, Artibus innumeris mens expugnatur amantum. Gregor. Nazianz. in epit. Basilii, ὡς ἡμᾶς γε οὐχ αἱρήσεις, Nos non expugnabis, Nõ facies nos tibi cedere & acquiescere. At in lex. vulg. perperam exponitur, Nos in hæresin non induces.

Αἱρεῖν πινὰ δίκην, B. in Comm. exponit Vincere iudicio, Reũ peragere. Demosth. contra Midiam, ἢν δίκην ἡρηκώς. Sed ad verbum αἱρεῖν δίκην est Causam obtinere, siue tenere, & quasi Capere causam & eapotiri. Sed hoc interest, quòd αἱρεῖν τὴν δίκην de actore tantùm dicitur, vt Bud. annotat: at Latinis Causam obtinere seu tenere, de reo quoq; vsurpatur. Sic αἱρεῖν τὴν γραφὴν Dẽ. Pro corona, Obtinere accusationẽ, Obtinere causam suam in accusando aliquo, Vincere accusando.

Αἱρεῖν, Cõuincere & Damnare, inquit Budæus. Æschines in Ctesiph. μηδ' αἱρεῖτε τῷ δεινοῖς ἐνοχεῖτον τῶν Ἑλλήνων τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων. pro eodem dicitur & ἁλίσκειν. Eodem modo Aristoph. in Nubibus, Κλέωνα δώρων ἑλόντες. Idẽ ibidem, ἀρῶ δ' αὐτὸν οὐχὶ ἡ κατηγορία ἡ ἐμὴ ἀλλὰ τὰ δημόσια γράμματα, id est, Acta publica eum cõuincunt, seu Reum peragunt. Actis publicis reus peragitur, cõuincitur, tenetur. At verò apud Platonem aliter vertendum existimo in Apologia, quum dicit, τοῦτ' ἔστιν ὃ ἐμὲ αἱρήσει, ἐὰν τῷ αἰῷ, οὐ Μέλητος, οὐδὲ Ἄνυτος, ἀλλ' ἡ τῶν πολλῶν διαβολή τε καὶ φθόνος, Calũnia vulgi. & inuidia me causa cadere faciet, aut Condemnari me faciet, non Anytus aut Melitus. Sic enim malo vertere quàm Conuincet. sed ita vt intelligatur, Me causa cadere faciet tãquam cõuictum, Condemnari tãquam peractum reũ. Subiungit ἃ δὴ πολλοὺς καὶ ἄλλους καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας ἡρήκει. ‖ At pro conuincere seu euincere per metaphoram elegantem vsurpatur in hoc genere loquendi, ὁ λόγος αἱρεῖ, vel ὁ λογισμὸς αἱρεῖ. Æsch. contra Ctesiphontem, ὅστις νοῦσας δηλῆς εἶ, ὅπ αὐ αὐτὸς ὁ λογισμὸς αἱρεῖ. id est, quod ipsa ratio euincat. Ita enì verto sequens Horatiũ. Quintilianus Rationẽ dictare aliquid, dissimili quidẽ metaphoræ genere, sed significatione simili vsurpare videtur. Plut. in Consol. ad Apollonium, πρὸς τὰ ἑαυτῷ πράγματα ὅπῃ λόγος αἱρεῖ βέλτιστα ἔχειν. i. disponere, ordinare, cõstituere res suas eo modo quo ratio euincit optimè constituit. Alii vertunt, Prout ratio exigit seu postulat. At ego vertens, Ratio euincit, metaphoricam verbi huius significationem retineo. Possit etiam verti fortasse Ratio dictat, ex Quintiliano, vt modò dixi. Denique is ita ordinat res suas vt ratio euincit ordinandas esse, cui ratio ordinationis suæ constat. Quare hac etiam dicendi formula commodè, vt opinor, exprimere possimus illam Græcam. Herodotus in Euterpe, καὶ δὴ καὶ ὁ λόγος ὥπως αἱρέει, Quinetiã ipsa ratio id euincit, vel id dictat. Sic &, πρὸς τὴν αἱρουῦσα λόγον, Contrà quàm euincat & dictet ratio. Sed apud Herodotum videtur latius accipi hæc phrasis cũ alibi, tum libro 1, ἀποφέρεται ὁ θυσιάζων τὰ κρέα, καὶ χρᾶται ὅ, τι μιν ὁ λόγος αἱρεῖ, id est, Qui sacrificauit, secũ aufert carnes, & eas conuertit in quẽcunque vsum ei visum fuerit, vel ei libuerit. Quidam vertunt, In quemcũque vsum fert animus, vtitur. Idem in Melpõ. πρότερον δὲ ἢν μὴ ἡμέας λόγος αἱρῇ, οὐ συμμίξομόν τοι, id est, Nisi nobis visum fuerit. Alii interpretantur, Nisi nos ratio traxerit. At si rationis vocabulum retinere vellem, dicerẽ potius Nisi ratio nos moueat, vel, Nisi hoc nobis placeat vt rationi consentaneum, vel, Nisi hoc rationi consentaneum videatur. Sed rationis vocabulum nihil necesse est retinere, quòd in eadem phrasi videatur id mutare in γνώμη, quum dicit αἱρέει ἐμὴ γνώμη. pro Sic libet, sic placet. q. d. Euincit mea opinio. Verùm obseruari debet dici ἐμὴ γνώμη, at λόγος simpliciter non ἐμὸς λόγος.

Αἱρεῖν pro ἀναιρεῖν, Interficere. Sophocles apud Suidã, πόλεμος γὰρ οὐδὲν ἄνδρ' ἐκὼν αἱρεῖ πονηρόν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί, .i. Bellum virum nullum improbum occidit vltrò, sed probos semper. Sic autẽ & ἕλω significare φονεύω tradit Eustathius, à quo deductum sit ἕλωρ (qui & aliam tamẽ deriuationem affert, videlicet ab ἕλκω) Obseruandũ est autem, quanuis inusitatum sit thema ἕλω, magis tamẽ, grãmaticorũ iudicio, recepta esse ab eo deriuata quædã tẽpora, quàm quæ ab αἱρῶ deducta sunt. Eustathius enim in Iliad. λ, v. 453, Ὅστε καθαιρήσουσι θανόντα φόρ, annotat καθαιρήσουσι positum esse pro καθελοῦσι. Itidẽ verò apud Suidam reperio καθαιρήσεται, καθελεῖται: addentem in vsu esse apud Thucydidem, & bonam aliorum scriptorum partem. Ab hoc autem ἕλω fit & nomẽ adiectiuũ ἐλεπὸς (quod post deriuata ab αἱρῶ ponetur, ante composita) fit & compositũ ἐλέπολις, quod vide in πόλις.

Αἱρέομαι, οῦμαι. F. ήσομαι, P. ήρημαι, Aor. 1, ηρέθην, Aor. 2, εἱλόμην (ab Ἕ Λ Ο Μ ΑΙ inusitato) in actiua significatione, Capio, Sumo. Od. β, Ἔσπετε νῦν μοι ὅ τι δέξῃν αἱρήσομαι, id est sumã, capiã, videlicet ἀμφιφορεῖς & ἄλφιτα ἐν δόρατοῖς. nõ, vt Valla exponit, Soluam. quasi αἱρεῖδε absolutè ponatur pro αἱρεῖν siue ἀπαίρειν. Od. π, — ὕπνου δῶρον ἕλοντο, somnũ ceperũt. Od. ξ, δόρπον ἕλοντο, cœnarũt. q. d. cœnã ceperũt, vt dicitur Sumere cibũ, Capere cibũ. Sic Herodotus in Thalia ἄριστον αἱρεόμενοι, prandium sumentibus, prandentibus. Thuc. 2, τοῖς δ' ὕπνον τε καὶ σῖτον αἱρεῖσθαι, id est cibum & somnum capere. Xenophõ Pæd. 8, οὔπω αὐτός ποτε πρὶν ἱδρῶσαι δεῖπνον ἡρεῖτο. Et pro Capio quidem vsurpatum reperitur in huiusmodi phrasibus vt plurimum. ‖ Aliquãdo Capesso exponitur, vt αἱρεῖσθαι τὰς πράξεις, Capessere. sed hic potest Eligere reddi (dẽ qua significatione, quæ frequentissima est, mox dicetur.) Sic & apud Xenophõtem αἱροῦμαι τὴν ὁδὸν quod Capesso iter, Ineo viam & instituo, quidam interpretantur: sed potest hic itidem Eligere verti. Itidem apud Demosthenem, εἵλου τοιαύτην πολιτείαν, talem reip. administrandæ rationem instituisti, vel elegisti. Atque hoc loco vtro modo reddas, parum refert. nam qui dicit se hanc vel illam rationem instituisse, significat rationẽ eam sibi placuisse præ aliis, & eam se elegisse.

Αἱρεῖσθαι (inquit Budæus) est Anteponere & pluris facere, cum ἀντὶ iunctum. Aristot. Ethic. 9, ἐκόντως δὴ δοκεῖ σπουδαῖος εἶναι, ἀντὶ παντὸς αἱρούμενος τὸ καλόν. Hactenus Budæus. Habet autẽ & alias cõstructiones in hac significatione: vt cum πρός, itidem cum genitiuo, loco ἀντί. Xenophõ, πόνδε καὶ πρὸ δέκα μνῶν ἑλοίμην, Hunc decem minis prætulerim. Sic Plato Pol. 2, δικαιοσύνην ἀν' πρὸ μεγίστης ἀδικίας αἱρούμεθ' ἄν. Herod. 1, πολεμον πρὸ εἰρήνης αἱρέεται, bellũ præfert paci. Plut. in Numa, ἡσυχίαν πρὸ τιμῆς αἱροῦμαι, Quietem honori antefero. Reperitur etiã alicubi αἱροῦμαι positum cum genitiuo sine alterutra harũ præpositionũ, vt αἱροῦμαι τῶνδε κύματα, pro κύματα πρὸ τῶνδε. Sic αἱροῦμαι ζωὴν θανάτου, Præfero vitam morti. Sed suspecti sunt hi loci. ‖ Αἱρεῖσθαι, exponitur etiam Malle, constructum cum illis duabus præpositionibus ἀντὶ & πρό. vt in illo Xenophontis loco, πόνδε καὶ πρὸ δέκα μνῶν ἑλοίμην, hunc malim quàm decem minas. αἱρεῖσθαι autem cum ἀντὶ positum redditur verbo Malle, præsertim quum infinitiuo iungitur. vt Dem.

proCorona, πιμπθύειν ἀντὶ τοῦ καταγορεῖν εἵλετο. Xenophõ, A
ἑλέσθαι δουλεύειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν τοῖς κρείττοσι, Malle seruire quàm bellare. Sed possumus his quoque verbis Antefero & Antepono vti in horum locorum interpretatione: si ex infinitiuis nomina faciamus: vt si Xenophontis hunc locum ita reddamus, Præferre seruitutẽ bello. Αἱρεῖσθαι verti solet Malle in hac quoque constructione, αἱροῦμαι τόδε μᾶλλον ἢ τόδε. Xenophõ, αἱρήσομαι ἀτελευτάνμᾶλλον ἢ ἀτελευτήτως ζῆν, Malim mori quàm &c. Sed potest etiam exponi, Præferam mortem illiberali
B vitæ generi. Rectè & hoc modo exprimi posse mihi videtur, Potior mihi erit mors vita illiberali. ita & apud Isocratẽ in Paneg. ὅμως ἡγούμεθα τοῖς ἀθανεστέροις βοηθεῖν μᾶλλον ἢ τοῖς κρείττοσι σωφρονεῖν. Sic & apud Platonem in Apologia μᾶλλον αἱροῦμαι Budæus exponit Malo, ἢ πολλῷ μᾶλλον αἱροῦμαι ὧδ' ἀπολογούμενος τεθνάναι, ἢ ἐκείνως ζῆν. Sed hic itidẽ potest μᾶλλον αἱροῦμαι exponi Antepono aut Præfero: hoc modo, Hanc mortem, post talem apologiam, illi vitæ antepono. Idem Bud. tradit, in hac
C significatione αἱρεῖσθαι, sine alia etiam particula vsurpari, citans hæc Laertii in Aristippo, ἀλλ' οὐ δι' ἣν ἔλοιτ' ἄν τις νοσεῖν ἢ ἰατρεύειν. Sed dixerit quispiã fortasse hìc deesse μᾶλλον, vt ἔλοιτο μᾶλλον, sit Magis velit, id est malit. Quanquam & apud Demosthenem eandem ἔλλειψιν (si ἔλλειψις vocanda est) reperio. Sic quoque apud Homerũ cum verbo ἔθελομαι. Dicit præterea Budæus αἱρεῖσθαι significare Velle: citans tamen locum Platonis in
D quo est αἱροῦμαι μᾶλλον, quod explicat Malo. Sed notãdum est αἱροῦμαι poni pro Volo, etiam sine particula μᾶλλον, cũ infinitiuo. Isocr. in Euagora, αἱροῦμαι καταλιπεῖν. Idem alibi, αἱροῦμαι λέγειν. Nonnulli tamen vertere maluerunt his in locis αἱροῦμαι, Constituo. At ego Suidã sequens reddo simpliciter Volo. Nam αἱρεῖ pro βούλει sumi ait hìc, ἐπείσθη αὐτὸς αἱρεῖ λέγειν. Plato De repub. σὺ δὲ ποτέρως αἱρεῖ; Vtro modo vis, vel mauis? Et vt αἱροῦμαι pro Volo, sic οὐχ αἱροῦμαι pro Nolo capitur, vt apud Laertiũ in Socrate, hoc in loco quẽ & Budæus citat, Χαρμίδου τι διδόντος αὐτῷ οἰκέτας, ἵν' ἀπ' αὐτῶν τρεφοιτο, οὐχ ἑλέσθαι. Sic & alibi apud eundem.

E Αἱρεῖσθαι, Eligere, Deligere. Dem. Pro corona, τῷ ὁποτέρου τύχῃ αὐτὸ ἑλοίτ' ἕκαστος αὐτῶν, Vtrius eligat conditionem, vel Vtrius conditionem malit. Apud eundem, αἱρεῖσθαι φίλοις, Deligere amicos, Deligere pro amicis, vel quos in amicorum numero habeamus. Plato in epist. τὸν μὲν παλαιὸν φίλον προσεῤῥώσω, σὲ δὲ τὸν ἀδικοῦντα ἑλέσθαι. Demosth. ἕλου τοιαύτην πολιτείαν, talẽ reip. administrationẽ elegisti. Xenophõ, αἱρήσομαι τὴν ὁδόν. Nonnulli tamen in hoc loco αἱροῦμαι vertere maluerunt Instituo, sicut & in illo Demosthenis, non magno discrimine.
F Sic apud Aristot. ad Theod. αἱρεῖσθαι interpretati sunt quidam Cõsectari, Persequi: propter oppositum ei φεύγειν. ‖ Dicitur etiam αἱρεῖσθαι δικαστὴν, Eligere iudicem, & αἱρεῖσθαι ἄρχοντα, Eligere belli imperatorem, vel, vt alii, Designare, Creare. Xenophon Pæd. 2, αἱρούμεθα αὐτὸν τὸν τῆς Ἰνδῶν βασιλέα δικαστὴν. Idẽ Pæd. 7, ὡς εἵλοντό με πάντες οἱ κύκλῳ βασιλεῖς στρατηγὸν τῶν πολέμων. Idẽ Pæd. 1, αἱροῦνται αὐτὸν ἄρχοντα τῆς εἰς Μήδους στρατείας, eligũt. vel, vt alii, designant, creant, pro χειροτονοῦσι.

G Αἱρεῖσθαι, inquit Budæus, Opinari, Cẽsere, Sectam aliquam consectari, vt philosophi faciunt. Theodor. in Eccl. hist. 1, εἰ πλεῖστοι τῶν τῶν Ἑλλήνων αἱρουμένων. Philo De mundo, κατὰ τοὺς πάνυ πάλαι αἱρουμένους, secundũ eos qui cõtrarium dogma sequuntur.

Αἱρεῖσθαι, in passiua significatione, Capior, Comprehendor, vt in prouerbiali hoc dicto apud Suidam, αἱρούσης ἡρήμεθα. Phal. in epist. αἱρεθεὶς ὑπὸ τύπου. ‖ Αἱρεῖσθαι, Reũ peragi, Cõuinci, Manifestũ esse, pro ἀλίσκεσθαι: vt αἱρεῖν significat Reum peragere, Couincere, pro ἁλίσκειν. Itẽ αἱρούμενος dicitur qui suis verbis conuincitur. Bud. in
H Comm. ‖ Αἱρεῖσθαι, Eligi, Deligi, vel Designari, Creari, frequẽtissimè de magistratibus. Demosth. Pro corona, ἡρέθη τῶν ἀμφικτυόνων ἡγεμών. Plut. in Pericle, αἱρεθεὶς ἀθλοθέτης. Idem in Themistocle, αἱρεθεὶς ναύαρχος ὑπὸ τῆς πόλεως. Thuc. αἱρεθεὶς ἡρημένος ὑπὸ τῆς πόλεως. Plato De leg. ἡρημένος ὅτι τῶν ἀρχῶν.

Αἵρεσις, εως, ἡ, Expugnatio, vt dicitur αἱρεῖν πόλιν, Expugnare vrbem, vel capere: sic αἵρεσις πόλεως, Expugnatio vrbis, aut captio, si posset vsurpari. Thuc. 2, ὥστε οὐ χώρει ἡ αὐτῆς οὔτε ἡ αἵρεσις τῆς πόλεως, οὔτε &c.

Αἵρεσις, Electio, vel Optio. Isocr. De pace, τοὺς τοῖς αἱρέσεσι τῶν πραγμάτων, ἁμαρτάνοντας, errantes in electione rerum, in eligendis rebus. Idem in Panath. κρείττω τὴν αἵρεσιν εἶναι τῶν ὁ ἐνδεεστέρων ἢ πάσχειν αὐτοὺς ἐνομίσαν, id est, Existimarunt esse potiorem electionem grauibus iniuriis afficiẽdi alios quàm eas ab illis patiendi. Sed Latinè hoc durè diceretur ita adverbum: malim ergo ita, Sed optabilius existimarunt, alios afficere &c. vel, Sed ex duobus quæ illis proposita erant, aut alios lædere, aut ab illis lædi, illud huic anteponendum esse duxerũt. Idem Isocrates in Areop. αἵρεσιν & δεκμαστὴν copulat: ibidem, αἵρεσιν & κρίσιν, quũ dicit, πιθανὸς καὶ τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν κρίσιν τοῖς αὐτῶν. A pud Demosthenẽ autẽm Pro corona, ἐφ' ὑμῖν ποιήσασθαι τὴν ἑαυτῶν αἵρεσιν, vulgò exponunt, Sectari vos. At verò Politianus apud Plutarchum αἵρεσιν ποιεῖσθαι ὅλῃ τῇ Πυθίᾳ reddit, Eius optionis Pythium cõsulo. Vertitur autẽ αἵρεσις optio, in hoc præsertim loquẽdi genere, αἵρεσιν διδόναι, quod est frequentissimum. Isocr. ad Philipp. εἴπερ θεῶν αἵρεσίν σοι δεδώκασι ποίας αὐ δόξαι μελέας &c. Demosth. Olynth. 2, εἴπερ αἵρεσίν μοι δοίη, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην αὐ ἐλοίμην ἢ τὴν ἐκείνου. Soph. pro αἵρεσιν διδόναι, id est optionem dare, dicit, αἵρεσιν νέμειν. Thucyd. 2, γίγνεται μοι αἵρεσις, Optio mihi datur, Eligere possum vtrũ malim. ‖ Dicitur etiã αἵρεσις στρατηγοῦ, Electio imperatoris, vel potius creatio: vt αἱρεῖσθαι στρατηγὸν, Creare imperatorem, seu elegere. vnde αἵρεσιν ποιεῖσθαι, apud Plat. De leg. Chrysost. de creatione episcopi loquens, ὡς οὐκ ὀρθῇ κρίσει λογισμῶν ἢ αἵρεσιν πεποιημένος. Apud Aristotelem quidam magistratus creãtur αἱρέσει, quidam κλήρῳ. vnde etiam αἱρεταὶ ἀρχαὶ & κληρωταί.

Αἵρεσις, Conditio, à Budæo ex Pandect. annotatur. κατὰ λῇ αἱρέσει, Bonis conditionib⁹. Instit. De iure personarũ, & ὑπὸ αἵρεσιν γραφεῖς, Hæres sub cõditione scriptus. est autẽ finitima hæc signif. illi qua pro optione ponitur.

Αἵρεσις idem est etiã quod γνώμη, Animus, hoc est Voluntas & propositum, vt ait Budæus, citans hũc Polybii locum, in 1, ἐξ ὧν καὶ μάλιστα σωιδοι τὰς αὐτὸ μεγαλόψυχον καὶ ὠφελιμον τῆς Ῥωμαίων αἱρέσεως. & addit, sic sæpe vsum esse. Et quidem lib. 5, eodem modo vsum esse comperio, quũ dicit, τῷ δοκεῖν μὴ διεψεῦσθαι τῆς αἱρέσεως καὶ δόξαν ἥκειν τοῦ βασιλέως. Sequendo autem hanc Budæi expositionẽ, dicemus αἵρεσιν idem valere hic quod προαίρεσιν. Quam significationem mihi videtur habere & apud Demosth. quum dicit, ἵνα μὴ ἀπ' αἰτίας ἔχῃ πρὸς ἡμᾶς αἵρεσιν, οὐκ ἀγνοῶ. Scio tamẽ & aliter hic exponi.

Αἵρεσις, Secta, Dogma, inquit Bud. Nonnulli autem αἵρεσιν, quum de philosophis dicitur, exponunt, opinionem de aliquo dogmate firmatam. αἱρέσεις philosophorum à quibusdam enumerantur decem, ab aliis nouẽ duntaxat, excludendo videlicet Pyrrhonicã. Ex his nouem celeberrimæ fuerũt quatuor, Academica, Peripatetica, Stoica, Epicurea. Apud Galenum ad Glaucõ. 1, μεθοδικὴ αἵρεσις, & ἐμπειρικὴ αἵρεσις, Secta methodicorum, Secta empiricorũ, à quibus distinguitur δογματικὴ, Secta dogmaticorum. Vnde & videri possit impropriè explicari αἵρεσις ἐμπειρικὴ seu μεθοδικὴ, methodicorũ dogma & empiricorũ dogma, si methodici & empirici distinguũtur à dogmaticis: aut etiam illis opponuntur. Seruius hæreses appellari ait habitus animorum & instituta philosophiæ circa disciplinam. Cic. in Paradox. præfatione, Cato autem perfectus, mea sententia, Stoicus, & ea sentit quæ non sanè probantur in vulgus, & in ea est hæresi quæ nullũ sequitur florẽ orationis. Athẽ. 13, καθάπερ οἱ τῆς Ἀρκεσίππου παρονυχθέντες αἱρέσεως, ἄστοποι καὶ θρασεῖς. Apud eundẽ ἡ περὶ τὸν τρυφὸν αἵρεσις dicitur festiuè, dogma mollitiem & delicias approbans: lib. 12, φιλοσόφων δὲ αἱρέσεις ὅλας τῆς περὶ τὸν τρυφὸν αἱρέσεως ἀπεπεμψαντο. ‖ Αἵρεσις apud eccles. scriptores Dogma prauum de iis quæ ad Christianorum religionem pertinent, Dogma orthodoxæ fidei non consonum. Vndẽ αἱρετικοὶ, praui alicuius dogmatis sectatores: de qua voce paulo pòst dicam.

C. Αἱρεσιάρχος, vel Αἱρεσιάρχης, Hæresis autor, id est sectæ, A
A quo secta quæpiam initiũ cepit. Et apud eccles. scriptores, Autor dogmatis à religione Christiana alieni.
HINC Αἱρεσιαρχεῖν, esse autorem sectæ.

C. Αἱρεσομάχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hæresis (id est sectæ) propugnator, Qui pro hæresi pugnat. Philo De vita M. lib. 1, ὡς ἔθος τοῖς αἱρεσομάχοις, οἱ τοῖς προστιθεῖσι δόγμασιν, ὁπῖα αὐ τύχῃ, βοηθοῦσι, id est (Turnebo interpr.) Vt solent contẽtiosi pugnacésque sectatores.

Αἱρεσιώτης, ου, ὁ, Hæreticus, in Pand. Et αἱρεσιώτης, fœm. genere: vnde αἱρεσιώτης πολιτεία exponitur à Suida ἡ τῶν αἱρετικῶν. vt αἱρεσιώτης idem sonet quod hæretica, id est quæ recepta est apud hæreticos. Sed apud Suidam malè posita sententia, erroris occasionẽ præbuit in vulg. lex. Græc. vt αἱρεσιώτης per se dicatur significare πολιτείαν τῶν αἱρετικῶν.

¶ Αἱρετέον, aduerbiũ positionis, Eligere oportet, Expetere oportet. vnde nomen gerundiui Latini formam habens, αἱρετέος, έα, έον, Expetendus, da, dum. Xenoph. Ἀπομν. 1, αὐθρώπῳ γνώμῃ αἱρετέα ἐνομίζετο εἶναι).

Αἱρετὸς, οῦ, ὁ, Eligendus præ aliis, Ad verbum, (sed barbarè) Eligibilis. A Cicerone exponitur, Optabilis, itẽ Expetendus. Aristoteles in Rhet. βίος ἄλυπος, αἱρετὸς, Vita tranquilla & molestiis carens, expetẽda. Idem ibidem, καὶ ὃ καθ' αὑτὸν αἱρετὸν ὁ φίλος. Ab Athenæo 7. lib. citatur liber Chrysippi philosophi περὶ τῶν δι' αὐτὰ αἱρετῶν. Hinc αἱρετώτερος in comparatiuo gradu, Potius eligendus, Potior habendus, Optabilior. & sæpe in neutro genere αἱρετώτερον, Optabilius. Xenophon Pæd. 2, τοῖς πολεμίοις δὲ τὸ φεύγειν ἢ τὸ μένειν αἱρετώτερον, Hostibus autem fu
D gere est optabilius quàm manere. vel, Hostes satius dugere
D cunt fugere. Idem Pæd. 3, ὡς αἱρετώτερόν ὄντι μαχεῖσθαι ἀποθνῄσκειν μᾶλλον, ἢ φεύγοντας σωθῆναι, Optabilius est inter præliandum mori quàm fuga salutem quærere. A Polybio opponuntur αἱρετὸς & φευκτὸς, vt diximus antea αἱρεῖσθαι & φεύγειν ab Aristotele opponi.

Αἱρετὸς, οῦ, ὁ, Electus, Delectus vel Creatus. Plutarch. in Lycurgo, ἄνδρες αἱρετοὶ, Viri delecti aut lecti. nam lectus pro delectus eleganter ponitur. αἱρετοὶ δικασταὶ, Electi iudices, Iudices quos elegerunt qui diffident, id est
E Arbitri. Vnde αἱρετὸν δικαστήριον, Arbitrium, in Pandect.
E Æsch. contra Ctesiphontem, ὅσα τοῖς αἱρετοῖς τῶν πρεσβέων κῦρος ἔστι ταῦτα ἀρχή. Apud Isocratẽ & Aristotelem αἱρεταὶ ἀρχαὶ quæ dantur αἱρέσει: à quibus differũt κληρωταὶ quæ dantur κλήρῳ. Apud Demosthenem αἱρεταὶ distinguũtur ὑπὸ τῶν χειροτονητῶν & κληρωτῶν.

C. Αὐταίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Voluntarius, Spontaneus, Sponte inuectus: vt αὐταίρετα πίματα, Damna sponte inuecta. Pyth. in Carm. aur. Γνώσῃ δ' αὐθρώπους αὐταίρετα πίματ' ἔχοντας. Apud Xen. Hellenicõ 6, θάνατος αὐταίρετος, Ciceroni Mors volũtaria. Sic αὐταίρετος δεινεία dicitur & πάνδημος αὐταίρετος, periculum quod aliquis sponte adiit. ‖ Apud Thucyd. lib. 1, pag. 26, ἐπὶ αὐταίρετος ἀμφοτέροις ἡ βουλία, id est, In amborum arbitrio & potestate posita. hoc est, Dum adhuc liberum & integrum est bene consulere. A scholiaste exponitur αὐτεξούσιος. Puto in verbum etiam resolui posse: vt ἐπὶ αὐταίρετος ἡ βουλία, perinde fit acsi dixisset, ἐπὶ αἱρεῖσθαι δυνάμενα τῇ βουλίᾳ, id est, Dum possunt adhuc eligere & amplecti bonum cõsilium. Aristoteles Ethic. lib. 3, cap.
G 5, ἡ δὲ τοῦ τέλους ἕξις οὐκ αὐταίρετος, quod exponitur à Lãbino, Si appetitionẽ finis nemo sibi suo arbitratu adoptare potest. ‖ A Suida αὐθαίρετος exponitur αὐτεπάγγελτος: secundum quam expositionem αὐθαίρετος ποιεῖν dicetur qui sponte siue vltro aliquid facit.
HINC aduerb. Αὐθαίρετος, Vltro, Sponte.

C. Εὐαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Expugnatu facilis, Facilè expugnabilis. In qua signif. citatur ex Xen. Item, Qui facilè eligi potest, Electu facilis. In vulg. lex.

C. Παλιναίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rursum creatus (eo sensu quo dicitur creari magistratus) Qui, post abrogatum ei magistratum, rursum creatur magistratus. Apud Harpocrat. (qui & alias expositiones affert) legitur πάλιν αἱρετὸς diuisim: sed apud Suidã, qui ex illo descripsit, habemus παλιναίρετος: quam lectionem meliorem esse puto. In vulg. lexicis, ex ipso Harpocrat. sic annotatur illa expositio, πάλιν αἱρετοὺς dici qui initio per suffragia reiecti
A essent, ac postea per eadẽ probati. Sed pro ἀρχῶ quod Harpocr. habet, legitur apud Suidam ἀρχῶ πια ἀρχήν. In iisdem lex. ita referuntur reliquæ duæ Harpocr. expositiones: vt πάλιν αἱρετὸς dicatur is qui munerib⁹ corruptus defendendos suscipit eos quos antea calumniatus est: aut qui in manifesta calumnia deprehẽsus mulctatur, nec ad dicẽdum admittitur priusquam impositam illi mulctam exoluerit. Tu Harpocr. & Suid. vide.

Παλιναίρετα οἰκοδομήματα, id est παλιναίρετα ædificia, Quæ fuerũt diruta, deinde instaurata, Pindaro in Dith.
B inquit idem Harpocr. In vulg. lex. citatur & ex Plat. in Tim. παλιναίρετα τὸ παντὸς γεγονότα καὶ διεφθαρμένα.

Αἱρέτρις, ἡ, Electrix, Sapient. 8, αἱρέτρις τῶν ἔργων. A masculino αἱρέτης, ου, ὁ, Elector.

Αἱρετίω, ῶ. F. ίσω. P. ικα, in vulgar. lexicis Græcis annotatur idem valere quod αἱροῦμαι. sed apud Græcos lexicographos nondum reperi.

Αἱρετικὸς, οῦ, ὁ, vt apud Aristotelẽ Moral. magn. 1, αἱρετικοὶ τῶν οὐσίας κίνδυνοι, Pericula quæ quadam essentia deligantur, id est quodam modo & mediocritate, vt Iac. Faber
C exponit. Verùm notandum est αἱρετικὸν potius actiuam quàm passiuam habere significationem: vt sit αἱρετικὸς qui eligit, vel qui aptus est ad eligendum: hoc autem in loco habeat priorem significationem. sed ibi οὐσίας meritò viris doctis suspectum est.

Αἱρετικὸν σύμβολαμα, Sub conditione factum. B. ex Pand.

Αἱρετικὸς, inquit Budæus, Qui sectam alicuius amplectitur & fouet, vt à Suida vsurpatur in πυῤῥώνειοι. Sunt qui sectatorem interpr. ‖ Apud eccles. scriptores αἱρετικοὶ opponuntur τοῖς ὀρθοδόξοις, id est, Iis qui rectam de fide Christiana habẽt opinionem. Iustinianus in Nou. Const. 118 hæreticos opponit iis qui sunt τῆς καθολικῆς πίστεως.

Αἱρετίζω. F. ίσω. P. ικα, Eligo, Deligo. Itẽ, Optabile iudico. Matth. 12, ἰδοὺ ὁ παῖς μου οὗ ἡρέτισα, quem elegi. Suidas αἱρετεῖ exponit Potiorem me ducet. est autem αἱρετεῖ tertia futuri pro αἱρετίσει. Hippocrates, ἡρεμίλιν οὐχ αἱρετίζουσιν. pro οὐχ αἱροῦσι. Maccab. 2, ἀλλὰ τὴν ἑαυτῶν ἀγχιστῶν αἱρετίζοντες, id est, inquit Budæus, præferentes &
E magis volentes.

Αἱρετίζω, Hæreticis adhæreo, Sectæ hæreticorum ad hæreo. Suid.

Αἱρετίζομαι, Eligo, Potius duco, Malo. Arethas, ἀνέτως βιοῦν αἱρετιζόμενοι, καὶ τῆς Χριστοῦ δουλείας ἀφιστάμενοι.

Αἱρετιστὴς, οῦ, ὁ, Qui sectam aliquam suscepit. Laertius, ὡς καὶ αἱρετιστὰς ἀπ' αὐτοῦ γενέσθαι τοὺς καλουμένους Ἡρακλειτείους. ‖ Αἱρετιστὴς, Sectator, Qui partes alicuius sequitur, ex Polybio, vt ait Bud.

F Αἱρεπάω Hesychius exponit Assumo, & αἱρεῖ αὐτοὺς τοῦς ἐμμαυτῶν. secundum quam expositionem præsentis temporis est αἱρεπάω, factum per contractionem, opinor, ex αἱρεπάω. Potest & ex αἱρεπόω factum videri. Quinetiam αἱρεπάω futurum esse posset pro αἱρεπσω: vt αἱρεπεῖ pro αἱρεπσει apud eundem Hesychium.

¶ Ἑλετὸς, τὴ, τὸν, (ab Ἕλω, vt dixi, à quo etiam ἑλῶ, & εἷλον) Qui capi seu prehendi potest. q. d. Prehensibilis. Hom. Il. 1, v. 408, Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστὴ, Οὔτ' ἑλετὴ, i. λεπτὴ, vt exponit Hes. & autor breuiũ schol. Subaudio autẽ ὥστε cum ἑλετὴν, vt sit οὐκ ἔστι λεϊστὴ, οὐδὲ λεπτὴ, ὥστε δυνάσθαι ἐπιψαῦσαι. Eust. autem vult λεϊστὴ esse ἀκοινώνητος ὀχλοῤῥύη, at ἑλετὴ contrà ἡ ἐκοινωνήσας ἐπανεχόμενος, ὡς ἂν εἴποις, αἱρετὴ δι' ὃ τὸ κατὰ τὸ αἱρεῖν. quã exp. vt nimis subtilem & quæ inusitata signif. det voci ἑλετὴ, repudiãdã puto.

C. Ἀναιρέω, ῶ, (aoristum secundum mutuans ab Ἀνέλω) Aufero, Tollo. Item Euerto. Plutarchus in Numa, ὃν δὲ πόλεως αἱρεῖλε τόπον, Ex vrbe hoc sustulit. Citatur ex Diosc
H coride, αἰαιρούσας ἢ ῥίζαν pro Auferentes vel euellẽtes radicem. αἰαιρεῖν (inquit Bud.) Tollere & Auferre, & αἰαιρεῖσθαι itidem pro eodem Plato dixit lib. De leg. 11, in principio, αἰρεῖν τὴν τοῦ ἀκαθαρσίας θήκην: & paulo pòst αἰρῶν, deinde μὴ αἰρεῖ, de eadẽ loquẽs. Apud Dẽ. αἰαιρεῖν τοὺς χρόνους, pro ἐκκρούειν, hoc est, tempus eximere, & occasiones rerũ gerẽdarũ auferre, in orat. περὶ τοῦ στεφ. Hacten us B. Notãdũ est autẽ Dus. sæpe dicere αἰαιρεῖν ὀνόμασιν, eodẽ modo quo dicũt Latini Tollere è medio: vt

Pro corona, τὸ καταψεύδεσθαι καὶ δι' ἔχθραν τὰ λεχθὲν αἰνελὸν A
πᾶς ἐκ μέσου.& Philipp.4, εἰ αἰνέλοιμεν ἐκ μέσου τὰς βλα-
σφημίας. Apud eundem verò est (sicut & apud alios) αἱ-
ρεῖν πόλις pro Euertere ciuitates. vt Phil.3, ὅσοις τὸ πόλις
αἴρηκέναι, & Pro corona, πόλεις Ἑλλωίδας πᾶς μὴ αἰαι-
ρῶν, εἷς πᾶς ἢ τὶς φυάδας καπέχων. Dicitur & αἱρεῖν τοὺς
νόμους pro Tollere leges è medio, id est Abrogare leges,
siue antiquare, aut abolere. Æschines τῷ αἱρεῖν νόμους
opponit τὸ καταλείπειν, in Ctesiph. scribens, τοὺς μὲν αἱρεῖν τὸν νόμον, τοὺς δὲ καταλείπειν. Sic dicitur αἱρεῖν τὰς διαθή- B
κας, Rumpere & reuocare testamentũ, vt Budæus expo
nit. Et αἱρεῖν τὴν δίκην, iuxta eundem, est Actio
nem negare, Agentem summouere. ‖ Est etiam αἱρεῖν, E medio tollere, id est Interficere. Plut. in Apophth.
ὀργισθεὶς αἰνελεῖν τοσοῦτον. ἐπὶ δὲ ἀγρόν ὁ ἄνθρωπος ἐλε
γε, &c. Et apud eundem in Galba, αἱρεῖν ἑαυτὸν, Se occi
dere, Sibi manus afferre, Sibi mortem consciscere. ‖ Ca
pitur etiam αἱρεῖν pro Condemnare quempiam: pro-
priè (vt opinor) quasi sententiam pronuntiare de eo
tollendo è medio. vnde & αἱρεῖσθαι ψῆφοι (quæ & καθαι- C
ρεῖσθαι) sicut & ψῆφοι στίζουσι. quod annotauit Bud. tie-
tit & hoc, αἱρεῖν, Damnare. Dem. τὸν μὲν αἱρῆται, de Ti-
marcho, id est, ἠτίμασε, Damnauit, Reũ peregit actio-
nis famosæ.

Ἀναιρεῖν ὀλύμπια, apud Herod. pro αἱρεῖσθαι ὀλύμπια,
Auferre Olympia. i. auferre palmam Olympicam, Vin-
cere Olympia dicunt Latini. Vide Ἀναιρεῖσθαι ὀλύμπια,
ex Pausania.

Ἀναιρεῖν & Ἀνελεῖν, tanquam ab Ἀνέλω, Capere, In ma
nus sumere: vnde αἰνελὼν exponitur λαβὼν, ab Eustathio D
in hoc versu Il.α, v.39, Τὼν οὐκ αἰ' π φέροις αἰνελὼν ἀέκοντος
ἐμεῖο. Propriè tamen est E terra sublatum accipere, seu
Tollere de terra. vt Il.ψ, v.550, Τῶν οἱ ἔπειτ' αἰνελὼν δόρυ μα-
κρὸν ἄεθλον, id est κάτωθεν ἐκ γῆς αἰαλαξόμενος, Eusta
thii expos. sequendo pag. 107 & 1315, & ita contrarium
est verbo καθελεῖν. Thuc. ἀνελόντες ὅσα ἐξέβαλον. Quò
pertinet & αἱαιρεῖν τὸν νεκρὸν, de quo vide in Ἀναιρεῖς.
Quanuis autem per se hoc significet ἀνελεῖν, additur ta-
men ἀπὸ χθονὸς, Odyss.γ, v.455, Οἱ μὲν ἔπειτ' αἰνελόντες ἀπὸ
χθονὸς ἀμυδὶς ἔσχον. vbi Eustath. exponit αἰαβασάσαν E
πῆς. Vide Ἀναιρεῖσθαι signif. actiuæ.

Ἀναιρεῖν dicitur etiam Apollo, reddẽs oracula. Plut.
in Solone, αἰνέλεν ἀμφοτέρους ἡ Πυθία, Vtrisque respõdit,
vel responsum dedit. nam & vatum responsa dicuntur
à Latinis. Vel αἰνέλεν, oraculo edidit, vt Cicero loquitur.
Xenophon, ἡ γὰρ Πυθία νόμῳ πόλεως αἱαιρεῖ ποιοῦντας, ὅστε
βῶς ποιεῖν. Antiphõ, αἰνέλει ὁ θεὸς καὶ ἔφησεν. Plut. in The
seo, αἰνελεῖν αὐτῷ ἢ θεὸν λέγει). Dicitur & αἰνεῖλε τὸ μαντεῖον,
apud Herodotum. Dicitur & αἰνελεῖν cum accusatiuo:
vt Plato lib. De leg.9, ὃν δ' αὖ ὁ θεὸς αἰνέλῃ, Quẽ deo oracu
lo ediderit. vel (vt alii) Quẽ deus oraculo approbauerit. F
¶ Ἀναιρέομαι, οῦμαι, actiua signif. pro αἱαιρῶ, Aufero, Tol-
lo. apud Plat. l. De leg.11, vt diximus in principio prio-
ris annotationis de verbo αἱαιρῶ. Sic idẽ eodẽ De leg.
l. αἱαιρεῖσθαι dixit pro Tollere & auferre, vt vult Bud. p.
214: (quãquam pro Tollere de terra, aut Sublatũ è ter-
ra capere, malim intelligere, vt infrà dicã) αὖ τις τ αὐτοῦ
τὴ καταλίσῃ ἄκων ἢ ἑκὼν, ὁ θεσπτυχαίων ἑάτω κεῖσθαι, νομί-
ζων φυλάττειν εὐοδίαν δαίμονα· οὐδ' ἀναιρεῖ ὁ ἄνθρωπος οἴκαδε φέρη,
&c. Citatur ex Diosc. ἀναιρεῖ τὴ ἀποδὶ pro Aufer cinerẽ,
vel Subtrahe cinerẽ. ‖ Ἀναιρεῖσθαι pro Tollere, i. E medio
tollere, Abolere, Abrogare, & pro Circũducere, vel Ex- G
pungere, in ἀναιρεῖσθαι τὴ συγγραφὴν, vt vult Bud. Idẽ ἀνε-
λεῖσθαι τὴν γραφὴν vertit Accusationem inducere. ‖ Ἀνελε
ῖσθαι pro Interficere, sicut & ἐπανελεῖσθαι, apud Polyb.

Ἀναιρεῦμαι capitur pro Aufero & pro Tollo in alia e-
tiã signif. nam (vt ait Bud.) ἀναιρεῖσθαι ponitur & pro Au
ferre, i. vt sortem propriam accipere. Paus. in Messeniis,
ὅθι τὰ δι' ἠριμάθης μοῖραν ἀναιρεῖσθαι τὴ χώρας τοσοῦτοις ὅσο
περὶ ἀν πάλος ἀνέλθῃ τοσοῦτον. ‖ Addit idẽ B. pro verbo
ἀναιρεῖσθαι, quũ Vinco & Reporto præmium significat,
Cicer. solere Auferre dicere. Idẽ B. ἀναιρεῖσθαι νίκην inter H
pretatur Ferre victoriã. Syn. καὶ νίκας τὰς καλλίστας καὶ μεγίστας
ἀνείλοντο. & ἀγῶνας ἀναιρεῖσθαι apud Paus. idẽ vertit, Vin
cere certamina. sic & ἀναιρεῖσθαι ὀλύμπια. apud eundẽ. Si
milè est, ἀνελόμενος τοσοῦτον τὰ πύθια. Est verò & apud He
rodot. αἱαιρησόμενος ἀγῶνας, eadẽ signif. qua apud Paus.
Sed idem scriptor αἱαιρεῖν ὀλύμπια pro αἱαιρεῖσθαι dicit,
vt modò annotatum fuit. Apud Luc. legitur, αἱαιρεῖσθαι
τὰ ἆθλα, pro Auferre præmia, Reportare præmia. Quã
signif. mirũ si voluit Bud. dare ipsi verbo αἱαιρεῖσθαι, per
se etiam posito, & adiunctum nomen non habenti.

Ponitur autẽ Ἀναιρῶμαι pro Tollo, in alia etiã huius
verbi significatione, & diuersa à supradicta: vt αἱαιρεῖσθαι
παῖδας, Tollere liberos, & quidem duplici signif. videli-
cet pro Suscipere: vt quum quis dicitur liberos ex vxo
re sustulisse (quo dixit modo Plut. in Ant. παῖδας ἐξ αὐ-
τῆς διδύμους αἱαιρόμενος) & pro Tollere, hoc est non expo
nere, sed educandos curare, id est τὰ τεχθέντα παιδία ἀνα-
τρέφειν καὶ μὴ ἐκτίθεσθαι. quanquã propriè significat ex-
positum nostrũ puerum tollere. quo etiã verbo lingua
vernacula vtitur. Hermog. ἀεὶ εὑρίσκων, Ἐπὶ τὴ τοιάκοντα
τυράννων ἐξεπίεσαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ ἄρη, Μετὰ τρεῖς αἱαιρόμενοι
ἐστρέφοι. Huic autẽ exẽplo quod Bud. ponit, aptè istud
addidimus ex Isocr. ad Philippũ, vbi itidẽ ἐκτίθεσθαι &
αἱαιρεῖσθαι inter se respõdent. (sed αἱαιρεῖσθαι passiuã signif.
habet) ἐκτιθεὶς μὲ ὑπὸ τὴς μητρὸς εἰς τὴ ὁδὸν, αἱαιρεθεὶς δὲ ὑπὸ
Περσίδος γυναικὸς, i. Sublatus, non Collectus: vt in vulg.
lex. Græcol. exponitur. ‖ Est præterea αἱαιρεῖσθαι, Tolle-
re mortuos ad sepeliẽdũ, vt ait Bud. citãs hunc Demi
locum, ἐὰν δὲ τὸν δημάρχου ἐπαγγείλωσιν μὴ ἀναιρῶνται οἱ
τεθνηκότες, ὁ μὲ δήμαρχος ἀπομισθωσάτω αὐτὸν ἐκφέρειν καὶ καθάψαι. i.
Si denũtiante demarcho agnati & gẽtiles nõ sustu-
lerint eos, ipse demarchus funerãdos ac functos sepe
liendósq; locato. Ἰσαῖος ἐκ τοῦ Πύρρου κλήρου, Ὅστις γὰρ τὸν αὐτὸν
πεκτεσάμενον κληρονόμον οὔτ' ἀνείλετο, οὔτ' ἔκαυσεν, πῶς οὐκ ἀνοσιώτατος εἶη;
Quum enim testatori à quo hæres rel.ctus
est, exequias iuniq; funebria non fecerit, eúmq; in ro-
gum non intulerit. Quæ interpretatio, sicut & præcedẽtis loci, Budæi est. Dicitur autẽ αἱαιρεῖσθαι τεθνηκότα, aut simpliciter αἱαιρεῖσθαι τὰ (vt in præcedente loco) quòd satis subaudiatur τεθνηκότα. vt quũ dicitur Sepe
lire aliquẽ, intelligitur sepelire mortuum. Dicitur tamẽ
rarius ἀναιρεῖσθαι τοὺς τεθνηκότας, i. Tollere mortuos ad
sepeliẽdum, quàm ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς, i. Tollere defun-
ctos, hoc est cadauera. Bud. autẽ vertit, Occisorum cada
uera sepelire, sed malim vertere, Tollere ad sepeliendũ.
quia si ἀναιρεῖσθαι siue ἀναιρεῖν est sepelire, frustra addide
rit Demosth. in loco paulo antè citato καταθάψαι post
ἀνελεῖν, & alio loco idẽ post ἀναιρεῖν subiũxerit καὶ θάψαι.
Legitur autẽ vtrũq; apud Isocr. in Panath. ἀναιρεῖσθαι τοὺς
νεκροὺς & ἀναιρεῖσθαι τοὺς τεθνηκότας. Thuc. l.4, καὶ τοὺς ἐκ
τῶν ἀνελόμενοι νεκροὺς, τοὺς τὴ τὸ πολεμίων σκυλεύσαντες. vbi
miror scholiastẽ ἀνελόμενοι exponere per ἀνελόντες, quũ
nõ minus vsitatũ sit ἀναιρεῖσθαι in hoc genere loquẽdi,
quàm ἀναιρεῖν. Xẽ. Præd.7, λέγει) αὐτὸ ἡ γυνὴ ἀνελομένη τὸν
νεκρὸν καὶ ἀνθεμένη εἰς τὴ ἁρμάμαξαν ὃν ἦκεν αὐτὴ ἀπὸ χίῃ τῆς, &c. I-
socr. in Paneg. καὶ τοὺς ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ τελευτήσαντας αὐτὸς
μὲ οὐδὲν ἀνόμενος ἀνελέσθαι. Inuenitur etiã ἀναιρεῖσθαι ὀστέα
apud Herod. Tollere ossa. Eodẽ verò modo dicitur ἀναι-
ρεῖσθαι τοὺς ναυαγήσαντας, vel τοὺς ναυαγοὺς, quo ἀναιρεῖσθαι τοὺς
νεκροὺς, pro Naufragos (siue naufragorũ corpora) tollere
ad sepeliẽdũ. Xen. δικαίους ἔφη λέγων λόγον ὑποτοιεῖν δίοπ
οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ναυαγοὺς. Bud. tamẽ ἀναιρεῖσθαι τοὺς ναυαγή-
σαντας vertit, Naufragos legere, Naufragorũ corpora ad
sepulturã cõquirere, & naufragos seruare: Xenophõtis-
q; locũ hunc subiũgit, ἀπαγγείλαι τοῖς δήμοις ὅπ οἱ σφετεροὶ
οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ἄριστους ὑπὲρ τὴ πατρίδος ἡγεμόνας, id est
E pugna nauali naufragos non seruarunt, quũ possent.

Ἀναιρεῖσθαι, Capere, Sumere in manus. Et propriè, E
terra sublatum capere, seu In manus sumere, siue Tol-
lere de terra. (vt de ἀναιρεῖν suprà dixi) quam significat.
habere videtur in loco Plat. suprà citato, ἂν δὲ ἀναιρούμε
νος οἴκαδε φέρῃ. Od.ξ, — ἀνὰ δὲ κάκιν' ἕλετ' αἶσα, per dialysin
pro ἀνείλετο κάκιν. Hesiodus, Χερσὶν ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλε-
το λευκὸν ἄλειφαρ, Vtraque manu sumpsit, vel sustulit.
Dicitur autẽ à Latinis ipsa quoque manus tollere ali-
quid: vt apud Ouid. — ter acutum sustulit ensem, &c. Et
Aristot. De mundo, ὁ μὲ ἀστὶ δὰ ἀναιρεῖται. Et ἀνελόμενος
εἰς πυξίδα, apud Dioscoridẽ libro 1, cap.63 exponitur In
pyxidem suscipiens: sed fortasse commodius expone-
retur Imponens in pyxidem, vel excipiens pyxidẽ.

Dicitur & ἀναιρεῖσθαι σῖτον, vt αἱρεῖσθαι σῖτον, pro Cibum su A
mere. Apud Herodotum autem αἰνελέσθαι ποινὴν τῆς Αἰσώ
που ψυχῆς, Pœnas sumere. Possumus autem in illo ἀναι-
ρεῖσθαι σῖτον dicere otiosam esse præpositionem: vt eam
vacare vult Eustathius, cum alibi apud Homerum, tum
in hoc versu qui est 356, Od. σ, Ξεῖνε, ἢ ἄρ κ' ἔθελοις θητευέ
μεν, εἴ σ' ἀνελοίμην.

Ἀναιρεῖσθαι, Suscipere. vt ἀναιρεῖσθαι πόνους apud Herodo
tum, Labores suscipere. ἀναιρεῖσθαι πόλεμον, Suscipere bel
lum, Plato apud Budæum. Ἀναιρεῖσθαι ἔχθεσιν, Suscipe-
re inimicitias, Isæus apud eundem. Habemus verò & B
ἀναιρεῖσθαι ἔχθεσι apud Xenophontem in Cynegetico.
Dicitur etiã ἀναιρεῖσθαι ἔρωτι pro Redimere & suscipere
opus faciendum, à Platone apud eundem Budæum.
Potest autem illud ἀναιρεῖσθαι πόνοις verti & aliter, videli
cet Adire labores, vel Capere labores. Idem Budæus ver
bi ὑφίσταμαι significationes exponens, ait, Significat e-
tiam suscipio, id est Aggredior, ἀναρῶμαι, ἀναλαμβάνω,
Instituo & Incœpto. Dicitur & ἀναιρεῖσθαι παῖδας vt Lat.
Suscipere liberos ex vxore. Plutarchus in Antonio, παῖ
δας ἐξ αὐτῆς διδύμους ἀνελόμενος. Idem Budæus. Vide
suprà in Ἀναιρεῖσθαι pro Tollere. nã Lat. Suscipere liberos
ex vxore & Tollere, pro eodem dicuntur.

Ἀναιρεῖσθαι, Excipere, Recipere ad sese. Budæus κομίζε-
σθαι apud Antiphontẽ exponens Ad sese recipere, Do-
mum deducere, ait idem valere ἀναιρεῖσθαι.

Ἀναιρεῖσθαι citatur ex Chrysostomo pro Eligere, vbi
dicit αἱρεῖ γελικὸν ἀνηριμόρον βίον, Qui vitam angelicã elege
runt. Fortasse exponi etiam hic possit ἀναιρεῖσθαι Sume-
re: vt sit Qui vitam angelicam sibi sumpserunt.

Ἀναιρεῖσθαι, Demereri sibi aliquem, Conciliare sibi a- D
liquem, vel Amicum reddere sibi quempiam, Demere-
ri & conciliare gratiam alicuius. Xen. Pæd. 2, ποίῳ δὲ
ἔργῳ ἀνὴρ δοῦ ἀνηρεῖται; Quo facto se tibi conciliauit, vel
Quid faciens te sibi demeritus est? nã ἀναιρεῖσθαι est etiã
Demereri & sibi conciliare gratiam alicuius, vt inquit
Bud. Existimo autem posse etiam verti significanter,
Aliquem in sui amorem pellicere. Notandũ est autem
ἀναιρεῖσθαι sumi in hac significatione, itémque pro Acci
pere, siue in manus sumere: vt apud Lat. Capio (præser- E
tim apud poetas, & ex poetis Ouidium præcipue) vtrã-
que hanc significationem habet.

Ἀναιρεῖσθαι Suidas citat ex Herodoto pro Cõcipere &
grauidã esse: quam signif. Hesych. dat actiuo ἀναιρεῖν.
Respondet autẽ hæc metaphora ei quam in vernacula
lingua habemus, quũ dicimus mulieres encinarger pro
Concipere. Vide Ἐπαναιρῶμαι.

Ἀναιρῶμαι, in passiua non solùm voce, sed & signific.
Auferor, Tollor: vt ἀναιρεῖται κλίμαξ, Scala aufertur. Gre
gor. ἀνῃρέθη τὸ ἁμάρτημα, sublatum est peccatum, seu tol F
litur. Itẽ Euertor. Dem. καὶ ἀνῄρηται αἱ πόλεις αὐτῶν. Dicũ-
tur & νόμοι ἀναιρεῖσθαι pro Aboleri, Abrogari, Antiqua
ri. ‖ Itẽ Tollor è medio, Interficior: vt ἀναιρεῖσθαι ὑπὸ σ
δ'ηρου, Philoni.

Ἀναιρεῖσθαι, Tolli, de puero exposito dictũ. Isocr. ad Phi
lipp. ἐκτεθεὶς μὲ ὑπὸ τὴ μητρὸς εἰς τὴ ὁδὸν, ἀναιρεθεὶς δὲ ὑπὸ
Περσίδος γυναικὸς. Vide suprà inter signif. verbi αἱαιρῶμαι:
actiuè sumpti. ‖ Ἀναιρεῖσθαι etiã dicitur quod oraculo
editur, siue quod à vate editur: vt ἀναιρεῖσθαι dicitur ipse
vates oraculo suo edere. ‖ Ἀνηρεθέντα χρήματα, Recep- G
tæ & dissolutæ pecuniæ, apud Demosthenem. Bud.

Ἀναίρεσις, εως, ἡ, Ablatio, Sublatio. Itẽ Euersio: vt ἀναίρεσις
τῆς πόλεων. & αἱαίρεσις, Abrogatio, Antiquatio, Abolitio,
Interlitio, Rescissio: vt αἱαίρεσις τῆς νόμου, ἀναίρεσις τὴ γρα
φῆς. Exponitur etiam ἀναίρεσις à Budæo Antiquatio &
peremptio rei cœptæ vel iam peractæ. Nazianzenus ἀ-
ναίρεσι opponit τῇ ἕξει.

Ἀναίρεσις, Interfectio: vt & αἱαιρετὴς, Interfector, φο-
νευτὴς, Hes.

Ἀναίρεσις τῶν νεκρῶν, Sublatio cadauerũ ad sepeliẽdum, H
vel (vt alii) Cadauerũ collectio. vnde ἀναίρεσιν τῶν νεκρῶν
δοῦναι, Permittere vt tollãtur cadauera in sepulturam,
vel Permittere vt colligãtur. At Polit. nomẽ hoc lõgè
secus intellexit in hoc genere loquẽdi: sed perperam.
nam ἀναίρεσιν putauit significare Discretionẽ, i. actũ i-
psum discernẽdi: quum hæc verba, ὡς μηδὲ νεκρῶν ἀναίρε
σιν ποιεῖσθαι δ' ὧν ἠδικοῦσαν δίδοσθαι τὸ πλῆθος τῶν μετρ, ita
inter pr. Sic vt præ multitudine interfectorũ neq; dis-
cerni ad sepulturam funera potuerint. Notandum est
autem hîc πλεονάζειν hæc verba τοῖς τοιαῦτα. quum dicen
do ἀναίρεσιν τοῖς νεκροῖς & ἀναίρεσις τῶν νεκρῶν, subaudia
tur facilè τοῖς τοιαῦτα, ideóq; ab aliis scriptoribus rarò ad
di soleat. Quinetiã ἀναίρεσις per se positũ reperitur, non
adiecto genitiuo νεκρῶν, apud Euripid. & Isocratem atq;
alios. Obserues igitur hoc in exemplo, interdũ idem
vno verbo significari quod duobus, tribúsve, aut qua-
tuor. quum ἀναίρεσις per se idem valeat quod ἀναίρε-
σις νεκρῶν, siue τῶν νεκρῶν, aut ἀναίρεσις νεκρῶν τοῖς τοιαῦτα.
Sciendum est præterea, pro τῶν νεκρῶν dici etiam τῶν πε
λευτησάντων seu τῶν πελευτησάντων (vt ex Isocrate annota-
uimus ἀναιρεῖσθαι τοὺς πελευτήσαντας) item τῶν πεσόντων, vt
apud Plutarchum.

Ἀναιρετὴς, οῦ, ὁ, Ablator, Sublator. Itẽ Euersor, & Interfe-
ctor, Interemptor. Ab Hes. exponitur φονεὺς & ἐκπομπός.

Ἀναιρετικὸς, ὸν, ὁ, Euersorius, Interfectorius, ad verbum: sed
Latinius, Exitiosus vel Exitialis, Lethalis, Mortifer: vt
ἀναιρετικὸν νόσημα, apud Aristotelem, Morbus lethalis, i-
dem quod θανάσιμον νόσημα.

c.2. Ἐπαναιρέομαι, οῦμαι, signif. actiua, Suscipio, Capesso, in
quit Bud. in Comm. pag. 225. In vulg. autem lex. ex Lu-
ciano affertur ἐπαναιροῦμαι λατρείαν pro Vltro seruitu
tẽ suscipio. & ex Phal. epist. ἐπαναιροῦμαι τοῦτον τὸν βίον pro
Deligo hanc vitam. Sed possumus & hîc ἐπαναιροῦμαι
interpretari Capesso: vt apud Artemidorũ quoq; in lo
quendi genere omnino simili, ὀνειροκρ. lib. 1, ὅσοι δὲ ὄνει-
ρος τῷ τὸν ἥσυχον ἐπαυρηριμόρῳ βίον τρεφαχὰς καὶ ὕβρεις μαντ-
θύεται. Bud. in lex. ἐπαναιρεῖσθαι sumi ait à Luc. pro Suscipere, & pro Instituere, id est Sibi proponere, & pro Capessere. Ab Hesychio ἐπανελέσθαι exponitur ἐπαναλαβεῖν. In vulg. autẽ lex. habetur actiua vox ἐπανέλω exposita, Tollam, Auferam. ‖ Ἐπαναιρῶμαι, est etiam De medio tollo & neco, apud Polyb. vt docet Bud. ibidem.

Ἐπαναιρέεται apud Herodotum, Ionicè pro ἐπαναιρεῖσθαι, signif. passiua, Vltra concipi, de fœtu dictum. ita enim de leporibus loquẽs, scribit, καὶ τὰ μὲ δασὺ τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρὶ, τὰ δὲ, ψιλὸν, τὰ δὲ ἀρτὶ ἐν τῇσι μήτρῃσι πλάσσει), τὰ δὲ ἐπαναιρέεται. quem locum affert Eustath. pag. 908, ἐπαναιρέεται exponens, ἐπαναλαμβάνεται καὶ ὅτι τοῖς τοιαῦτα πολεωτέροις κυήμασι σπερμαπκῶς συλλαμβάνεται.

Ἐπαναίρεσις, Occisio, Cædes, apud Polyb. Bud 225.

c.2. Προσαναιρέω, ῶ, Insuper occido. Herod. lib. 1, τοσαυτεῖλον δὲ καὶ τοὺς παῖδας τὸ Κλεάνδρου. ‖ Προσαναιρῶ, Insuper respondeo, Insuper vel denuo responsum do, (de oraculo dictum) Plut. De def. orac. πρὸς Πυθίαν τοσαυτεῖλεν.

Προσαναιροῦμαι, Insuper suscipio. Thucyd. lib. 7, pag. 242, καὶ πολεμοῦν οὐδὲν ἐλάσσω τοσαυτεῖλοντο τὸ τοῦτον ὑπάρχοντος.

c.2. Συναναιρέω, ῶ, Simul perimo, Simul aufero. Citat Budæus ex Alex. Aphrod. in Top. & Porphyrio in Isagoge. In vulg. lex. habetur & passiua vox Συναναιροῦμαι, exposita Colligo, omissa signif. præpositionis συὶ, & fortasse etiam posito verbo Colligo pro quopiam alio.

C. Ἀνθαιρέομαι, οῦμαι, In locum alterius eligo, Sufficio in locũ alicuius. Plato De legibus lib. 6, ἄλλοις ἀνθαιρεῖσθαι καὶ τοῦτα. Et cũ genitiuo personæ, ἀνθαιροῦμαι τοῦτον, vt apud Synes. epist. 57, ἐξαιρετέος οὖν ἅπασιν ὑμῖν ὁ λιπεπλέ σαπος ἄνθρωπος, καὶ ἀνθαιρετέος ἡμῖν, οἱ μόνοι μόλις σωζόμεθα, id est, Et in nostrum locum eligendus. ‖ Interdum è- tiam significat Antefero, Antepono. q.d. Præeligo. vt apud eũdem Synesium epist. 103, τοῖς λίγοις δ' ἐποιούμεν ὑπὲρ τὸ δεῖν ἀνθαιρεῖσθαι φιλοσοφίαν τὴ ἀργρατίας τοῦτης δίχῃ ἔριδος.

C. Ἀφαιρέω, ῶ, Aufero, Adimo. Isocr. Panath. καὶ τοσοῦτον μὲ οὐδὲν εἶχον τοῖς εἰρηκόσι, οὐδ' ἀφαιρεῖν, nec addere, nec auferre, vel detrahere. Dicitur ἀφαιρῶσοι τῶπ, & frequentius ἀφαιρῶσυ τῶπ. Hõ. Od. ξ, v. 455, Σῖτον μὲν σφιν ἀφεῖλε Μεσαύλιος, Cibaria illis abstulit, id est, Ab illis remouit. Luc. λῶ γοῦ ἀφέλῃ τὴ συμπόσιον τοῦ κομψίας τοῦτας. In vulg. lex. notatur dici etiam ἀφαιρῶ σε τόδε. quæ constructio esse solet verbi medii ἀφαιροῦμαι. In iisdem habetur dici etiam ἀφαιρῶ ἀπὸ σοῦ, & in exemplum affertur hic Plutarchi locus, in l. De repub. μηδὲν ἀφαιρῶμεν μήτε τὸ ἀδίκου, ἀπὸ τὴ ἀδικίας, μήτε τὸ δικαίου, ἀπὸ τὴ δικαιοσύνης.

Ἀφαιρέομαι, οῦμαι, (pro quo & ὑπαιροῦμαι apud Hom. integra manente præpos.) verbum medium, itidem pro Aufero, Adimo, Detraho. Dicitur ἀφαιροῦμαί σε τοῦτο, & ἀφαιροῦμαί σου τοῦτο, & interdum etiam ἀφαιροῦμαί σοι τοῦτο. Xenoph. Pæd. 4, τὸν μόνον μοι καὶ φίλον παῖδα ἀφέλετο τοῦτο λύ. Sic Gal. Therap. 12, σκαιοῦ μὲν αἰνδρὸς ὄντι, ἅμα τῷ νοῦν μὴ καὶ τὸν ζωὸν ἀφελέσθαι τὴν αὔθρωπον. Exempla autem huius constructionis, ἀφαιροῦμαί σου τοῦτο, apud eundē Xenophontē, οἱ πλεονέκται τοῦ ἄλλων ἀφαιρούμενοι χρήματα, ἑαυτοὺς δοκοῦσι πλουτίζειν. Plut. in Cam. ἀφαιρούμενος τὸν δῆμον τὸν ψῆφον, Populo suffragium adimens, Populum suffragio priuans. Idem in Polit. τοῦτον τὸν ἑαυτοῦ ἀφαιρούμενος πτέρυγα. Exemplum autem huius constructionis ἀφαιροῦμαί σοι τοῦτο, apud Isocr. Panath. πολλὰ μὲν ἄλλα χώραν τοῖς μὲν πολεμίοις ἀφελόμενος, τοῖς δὲ συμμάχοις κτησάμενος. Quam constructionem cæteris rariorem esse obseruaui, vt contrà primā illam ἀφαιροῦμαί σε πόδε, cæteris frequentiorem. Homerus autem vtraque harum vsus est: vt Il. α, ἐμὲ ἀφαιρεῖ) Χρυσηΐδα φοῖβος. Ibidem, ἐπεὶ μ' ἀφέλεθ' ὅ γε δόντες. Cū accusatiuo autem & dariuo, Od. μ, — αὖταρ ὁ τοῖσιν ἀφέλετο νόστιον ἦμαρ. Verbo autem ὑπαιρεῖσθαι vtitur Iliad. α, Δαὶ ὑπαρρεῖσθαι ὅς τις σέθεν αἰνὸν ἔπῃ. ‖ Citatur & ἀφαιροῦμαι τῆς ὑποβολῆς ex Aristot. pro Detraho excessui: sed hic subaudio τι aut aliquid tale cū genitiuo. ‖ Ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν apud Demosth. & ἀφαιρεῖσθαι τοὺς ἐλευθερίαν apud Lucianum est Vindicare in libertatem, vel Asserere in libertatem. Demosth. ἀφελόμενος τὸν Κηφισοδότου θεράπαιναν εἰς ἐλευθερίαν. Vide B. Comm. pag. 229. Inuenio autem apud Isocr. hanc significationem & cum alia constructione, videlicet τινὰ τινος εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι οἰκέτας, pro Seruos aliis ablatos siue ademptos in libertatē vindicare: in Panathen. τοσαῦτ' ἐπόησεν τοῖς τοῦ μὲν τοῦ ἄλλων τοὺς οἰκέτας εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρουμένοις, σῴσι δ' αὐτοῖς δουλεύειν ἀναγκάζοντα. Existimo autē ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν pro Asserere in libertatem, eo respectu dici quòd qui asseritur in libertatem, è reliquorum seruorum numero eximatur: vt de & ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν pro eodem dicitur. ad quod loquendi genus Latinos respexisse crediderim quum Eximere in libertatem dixerunt pro Vindicare siue asserere in libertatem. cuius tamen nullam B. mentionem facit. ‖ Ἀφαιρεῖσθαί τινος pro Eius animo aliquam opinionem eximere. Demosth. τοῦτ' οὐκ ἐλέγχων ἔπ δεῖται μείζονος; τοῦτ' ἀφαιρεῖταί τις ὑμῶν; id est (B. interprete) Quis vos ab hac opinione deducet? Quis vobis hanc opinionem extorquebit? Sic autem dixisse Tibullum obseruaui (haud scio an ad hunc verbi ἀφαιρεῖσθαι vsum respicientem) lib. 1, eleg. 9,

Illis eriperes verbis mihi fidera cæli
Lucere, & puras fluminis esse vias.

Ἀφαιροῦμαι, pass. significat. ἀφαιρούμαι τοῦτο, Auferor hāc rem, pro Aufertur mihi res hæc. Aristophanes Nubib. ἀφ' ἡμῶν τῶν θεῶν τὸν στέφανον ἀφῃρέθη. Sic ἀφαιρεθέντες τοὺς τιμαί, Honoribus spoliati: & ἀφαιρεθὴς τὸν ὀρχὸν, apud Plutarchum in Publicola, Regno spoliatus, Cui regnū ademptum est. Apud Philonem De mundo, ἀφῃρημένον δυνάμεων exponitur Vi defectum. Apud Xenophontē autem ἀφαιρεθέντες sine adiectione redditur Detrimento affecti, in hoc ex Hierone loco, οἱ μὲν βιασθέντες, ὡς ἀφαιρεθέντες μισοῦσι.

Ἀφαίρεμα, ατος, τὸ, vel Ἀφαίρημα, Ablatio, vel potius Quod auferitur. vt ἀφαιρέματα dicuntur partes quæ auferuntur à victimis, vt sunt, τὸ σηθήνιον, ὁ δεξιὸς βραχίων, καὶ ὁ λοβὸς τοῦ ἥπατος. Greg. μὴ τὸ σηθήνιον μόνον ἀφαίρεμα ἱεραπικὸν ποιησόμεθα, ἀλλ' ὅλοις διδόντες ἡμᾶς. Idem De lege Mosis, ὅσα τε τοῦ θυσιῶν καὶ καταρσίων καὶ ἀφαιρεμάτων νενομοθέτηται. ‖ Est item Ἀφαίρεμα, Quod pro donario eximitur & seligitur, Exodi cap. 35. qua in significatione Xenophon verbo ἐξαιρεῖσθαι frequenter vtitur. Hesychius ἀφαίρημα exponit ἀνάθημα, δῶρον. ‖ Ἀφαίρεμα apud Plinium, Alicæ genus ita dictum à cortice siue tunicis zeæ ablatis.

Ἀφαιρεματικὸς, & Ἀφαιρηματικὸς, quasi dicas Ablatiuus. Apud philosophos pro abstracto: quasi dicas Abstractorius. Vide apud Budæum Cōm. p. 231, ἀφαιρεματικὰ εἴδη & ἀφαιρεματικὴν θεωρίαν. HINC Ἀφαιρεματικῶς vel Ἀφαιρηματικῶς, apud Philoponum, q. d. Ablatoriè, vel Abstractoriè. Per abstractionem, Bud. interpr.

Ἀφαίρεσις, εως, ἡ, Ademptio, Ablatio, Detractio. ἀφαίρεσις & θέσις opposita (vt ἀφαιρεῖν & θεσθεῖναι ex Isocr. paulo antè protuli) in hoc loco Plutarchi in Lycurgo, ὅτερον μὲν τοῦ πολλὰ ἀφαίρεσιν καὶ θέσεσθαι τὰς γνώμας διαφέροντα καὶ διαβιαζομένων. Sic apud Aristot. in 3 De cælo, τὰ μὲν δὴ ἐξ ἀφαιρέσεως λέγεται, τὰ μαθηματικά, τὰ δὲ φυσικά, ἐκ θέσεως, illa per ademptionem materiæ, hæc verò per adiectionem, vt interpretatur Bud. vbi docet mathematica dici τὰ ἐξ ἀφαιρέσεως & τὰ ἐν ἀφαιρέσει, formas videlicet & species abstractas, & à materia speculando separatas, ab omnique schemate sensu percepto. Vide Comm. pag. 231. ‖ Ἐξ ἀφαιρέσεως curare, id est detractione, non adiectione. Cic. epist. ad Att. 1, lib. 6, Sic Appius, quum ἐξ ἀφαιρέσεως prouinciā curarit, sanguinem miserit, quicquid potuit detraxerit, mihi tradiderit enectam: θεσπιωτατεφορωτέρω eam à me non libenter videt. Vide Eras. Adagia. ‖ Δι' ἀφαιρέσεως philosophari de Deo opponitur τοῦ δι' θέσεως, vt docet Dionys. in mystica theologia: vt si dicas, Deus non est corpus, nō est anima. Vide Bud. Comm. p. 231. ‖ Apud grammat. ἀφαίρεσις est figura, quum principio vocabuli aliquid detrahitur. Ἀφαίρεσις (inquit Diomedes) est ablatio de principio dictionis, contraria prothesi, quum aut litera amputatur, aut syllaba aufertur. litera, vt — Ruit omnia latè, pro Eruit: syllaba, vt Temnere diuos, pro Cōtemnere: & Linquere castra pro Relinquere.

Ἀφαίρεσις, Quod ex cæsi animalis interaneis extrahitur. Athenæus lib. 8, ἔπειτα ὑπορρύσαντος τὸ πολλοῦ αἵματος, πάντα τὰ ἐντοδιδόμενα μετὰ τῆς ἀφαιρέσεως (εἴρηται γὰρ καὶ ἡ ἐξαίρεσις, ὥστε μυλλοῦσθαι δεῖ πλείς) δίεκλυσε βοῦς μελῶν οἴνῳ πολλάκις, ἐκφέμασι ἐν πεδῶν. Vide in Ἐξαίρεσις.

Ἀφαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vel Quæ auferri potest. Item, Exemptilis, vt cortex arboris exemptilis. CVI opponitur Ἀναφαίρετος, Qui vel quæ auferri non potest: vt virtus dicitur κτῆμα ἀναφαίρετον possessio quæ auferri nequit.

¶ Ἀποαιρεῖσθαι etiam reperitur apud Homerum, seruata præpositione integra, vt modò docui. Ex Herodoto autem citatur Ἀπαιρέω pro ἀφαιρέω, in hoc loco, δείσας μὴ ἀπαιρέῃ τὸν ὀρχὸν ὡς τὸ ἀδελφοῦ. Ex eodem verò citatur etiam ἀπαιρεημένος, (vt ἀπαιρεημένοι τὸν ὀρχὸν ὑπὸ Μήδων, id est, A Medis imperio spoliati) & ἀπαραιρημένος, vt ἀπαραιρημένος ὄπα. Sic & infinitiū præs. ἀπαραιρεῖσθαι τὸν ἡγεμονίαν, quæ ad Ionicam dialectum referenda sunt, ita tamen vt melior sit cum α lectio) quum ibidem dicatur ἐξαραιρημένος) licet exemplaria inter se non consentiant.

C.2. Ἐξαφαιρέομαι, οῦμαι, vt ἐξαφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν quasi ἐκ δουλείας ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, in libertatē asserere. Demosth. ὥστε τοῦ χρόν. Καὶ πάντας εἰς ἐλευθερίαν ἐξαφελέσθαι ἔπιμοι. Vide ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν in Ἀφαιρεῖσθαι. Quod autē ad præpositionē ἐξ attinet, Budæus ab illa hoc in verbo (sicut & in aliis nonnullis) significationem cum ornatu augeri etiam censet. Videtur tamen & is vsus eius esse posse quem dixi.

C. Διαιρέω, ῶ, Diuido, Distribuo. Aristoteles De mundo, τὸν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἰς τε ἠπείρους καὶ ἠπείρους διῆλε. Plut. in Pericle, εἰς ὀκτὼ μέρη διελὼν τὸ πᾶν πλῆθος. Apud Plat. De leg. διαιρεῖν κλήρους. Herodotus autem dixit διαιρεῖν δύο μοίρας Λυδῶν pro διαιρεῖν Λυδοὺς εἰς δύο μοίρας. Dicitur & διαιρεῖσθαι actiua significatione pro Diuidere, apud Plat. in Phædro. Ex quo etiā citatur διελέσθαι μέρη (simili præcedētibus loquēdi forma) pro Diuidendo facere partes. Ex Luciano autem affertur διελώμεθα τὸ ἔργον pro Per partes negotium suscipiamus: sed malim simplicius Partiamur opus. vt apud Thucydidem (vnde sumpsisse Luc. videri potest) lib. 7, pag. 236, ἔπειτα δεκέλειαν ἐπείχιζον, καὶ πόλεις διελόμενοι τὸ ἔργον. Quod substātiuum idem scriptor omittit interdū, dicitque tātùm. διελόμενοι. vt lib. 5, p. 190, καὶ διελόμενοι τὴν πόλιν τοῦδε τεῖχιζον, i. (vt in margine meæ editionis annotaui) Et vrbem muro cingere cœperunt, opus inter se partiti. At Valla hūc verbi huius vsum non intelligēs, procul aberrauit, quū accus. τὴν πόλιν cum διελόμενοι iungens, interpretatus est,

Expugnatámque vrbem muro cinxerunt. Occurrit autem & aliquot aliis Thucyd. locis idem huius verbi vsus. Διαιρεῖσθαι passiua itē sign. dicitur pro Diuidi, Distribui, vt διαιρεῖσθαι εἰς μέρη, apud Plat.

Διαιρῶ, pro Findo, vel Seco (sicut Diuidere & Secare interdum copulantur) Xenoph. Hellen. 6, καὶ τὸν ὁροφὴν διελόντες. Quod ante eum dixerat Thucydides, lib. 4, p. 137, καὶ διελόντες τὴν ὁροφήν. Idem pag. 157, καὶ τὸν κῦ Καταφρᾶτον πυλίδα διήρουν. Sic Gal. ad Glauc. διαιρεῖν τὸν φλέβα. Luc. πέμνειν & διαιρεῖν copulauit in Zeuxide, πέμνοντες νὴ Δία καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις. Apud Xenoph. autē διαιρεῖν γῆν pro Aperire, id est effodere (inquit Bud.) ἰσάναι δὲ τὰς ποδοσράξας, διελόντα δ' ἧς βάθος πεντεπαλαιαῖον. Διαιρῶ τόπον, Explano hoc, Bud. ex Theophr. Citat ex eodem, ὑφῆς καὶ πειρῶντά γε διαιρεῖν, vbi exponi: Differentias cōstituere & discrimina notare. Sic & διαιρεῖσθαι pro Explicare, apud Platonē De rep. 5, οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἐκεῖνο λοιπὸν διελέσθαι, εἰ δρᾷ, &c. Sic De rep. 9, τὸ δὲ δὴ τοῦ θυμοῦ, οἷαί τε καὶ ὅσαι εἰσὶν, οὐμοὶ δοκοῦ ὧν ἱκανὰς διῃρεῖσθαι. Idem ab Herodoto sæpe poni tradit pro Discutere & differere. Sic autem & in hoc Plat. loco pro Differere & disputare, accipi tradit, Polit. 7, πυχάνω δὴ διηρημένοι πρότερον ὅπ φύσεως καὶ ἔθους καὶ λόγου δεῖ. Vide apud ipsum Bud. plura huius signif. exempla. Comm. p. 666, & 667. Inter quæ ponit & hoc Theophr. ὥραν δὲ τῆς ἀμπελουργίας οἱ μὲν τὰς χώρας μόνον διαιροῦσιν, οἱ δὲ τοῦ χλοῦν ἐφάπτονται, ita exponēs hæc verba, Vitis putandæ tēpus partim ex agrorum varietate, partim è generū natura statuūt. Vbi tamen διαιρεῖν videtur ad primam signif. referri posse, vt si dicam Diuidere & distinguere locis, id est pro differentia locorum seu varietate. Quod autem ad cætera exempla attinet, διαρεῖν siue διαιρεῖσθαι pro Differere, planè retinemus in sermone vernaculo, quum deuiser dicimus à Latino Diuidere, pro Differere. Διαιρεῖσθαι & διοιζεῖσθαι pro eodem ab Aristotele poni Polit. 7, ab eodem Bud. annotatur.

Διαίρεσις, εως, ἡ, Diuisio, Distributio. Διαίρεσις diuisio quæ fit in argumentando. Aristot ἔστι γὰρ ἡ διαίρεσις οἷον ἀσθενὴς συλλογισμός. ‖ Apud grāmat. κῦ διαιρεσιν & κῦ σωθεσιν opponūtur interdum, vt apud Ath. lib. 11, ἀλλ' οὐδὲ κῦ διαίρεσιν αἰαγωγέον, ἀλλὰ κῦ σωθεσιν, ὑποπτεύομες. Itē Διαίρεσις apud grammat. quæ opponitur σωαιρέσει, vide in Σωαίρεσις. ‖ A Bud. exponitur etiā Διαίρεσις Discriminatio, differētiarūmq; adnotatio, earūmque rerū quæ ad rem cōstituendā pertinēt: & exemplū ex Theophr. affert. Vide Comm. pag. 667.

Διαιρετὸς, τὴ, τὸν, q. d. Diuisibilis, Qui diuidi potest. Exponitur & Separabilis. Arist. Ethic. 1, συνεχὲς & διαιρετὸν inter se opponit: Xenoph. autem διαιρετὸς & σωθετὸς (sicut κῦ διαίρεσιν & κῦ σύνθεσιν inter se opponi, modò dictū est) Pæd. 4, ὥστε τί ἄλλο ἢ διαιρετὸς ἐπιτυχέστερος καὶ πάλιν συνθετὸς γίγνομαι; Vbi lubēter διαιρετὸς interpreter Diuidu⁹: quum hîc διαιρετὸς non sit Qui diuidi potest, sed Qui diuisus est. ‖ Διαιρετὸς, Fissilis, vt διαιρεῖν diximus pro Findere etiam poni. ‖ Διαιρετὸς λόγος, Explicabilis sermone. Thucydides lib. 1, pag. 28, καὶ τὰς ἀπροσδόκητα τύχας οὐ λόγῳ διαιρετάς, id est, Et euentus fortunæ non posse oratione definiri & explicari: vt referatur ad illam significationem quam Budæus dat τὸ διαιρεῖν & τὰ διαιρεῖσθαι pro Explicare siue Explanare. Haud scio tamen an & ita possit accipi vt dicat tam varios esse fortunæ euentus, vt nulla eorū iniri ratio possit, & quasi in certa quædam genera diuidi. Scholiastes exponit φανερὰς, quam vocem suppositititiam esse suspicor. HINC Διαιρετῶς, Diuisim, Separatim. quæ significatio in vulg. lex. malè datur τοῦ διαιρετικῶς.

Διαιρέτης, ου, ὁ, Diuisor, Distributor, apud Greg. Nazianz.

Διαιρετικὸς, κὴ, κὸν, Vim aut facultatem diuidendi habens vel separandi, Aptus ad diuidendum. Plut. De primo frigido, καὶ ὅλως τὸ μὲν πῦρ διαιρετικόν ὅτι καὶ διαιρετικὸν, id est (Turnebo interprete) Atque omnino dirimit ac dissipat ignis. Theophylactus epistola 79, περιπαθῶν καὶ ῥαδιοῦχοι καὶ κήρυκες καὶ θρόνων ὑψηλοτάτων ὀλιγευξις, φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλὺς, καὶ διαιρετικὸν τῶν πόνων ἀρετῶν χωρισμός. Hæc autē epistola (vt de hoc obiter admoneam) ineptè inter epistolas Isocratis ponitur, quum Theophylacti sit, Isocratis nomē in hac epistola mutuati (vt in aliis alia mutuatur) & quidem alius potius Isocratis quàm huius. HINC Διαιρετικῶς aduerb. q. d. Cum quadam diuidendi facultate. Plutarchus tamen in Politicis præceptis aliter vsus videtur. In vulg. lex. exponitur Diuisim, Discretim & discriminatim, quæ potius conuenirent aduerbio διαιρετῶς.

c.2. Ἀδιαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indiuiduus, Inseparabilis, ἀχώριστος. Aristoteles Metaphys. 9, τὸν γὰρ μονάδα πᾶσαν παντὶ ἀδιαίρετον. Greg. Nazianzenus in l. De diuinitate, ὡς ἀδιαίρετός ὅστι καὶ μονοειδὴς ἡ θεία τε καὶ ἀμερὴς τοῦ κρείττονος οὐσία. Et ibidem paulo pòst cum genitiuo, ὁ σωφρονικὸς οὐ τοσοῦτον καὶ κοινὸς ἅπασιν ἡμῖν λόγος ἀδιαίρετος μόνον ὅστι τῆς σωματικῆς καὶ μόνης ψυχῆς, id est, Ab anima separari non potest. ‖ Item Ἀδιαίρετος pro non diuiso (vt διαίρετον pro diuiso, non pro diuisibili, alicubi poni ostendi) citatur ex Aristotele Politic. 2, τίνα δὴ ἀδιαίρετον οὐσῶν, αἰνάγκη τοὺς τοῦ ζυγὸς μηδὲν ἔχειν.

c.2. Δυς διαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Difficile diuisibilis, Cuius diuisio difficilis est. CVI Εὐδιαίρετος opponitur, Qui facilè diuidi potest. Exponitur & Facilè scissilis. Theophr. scillæ foliū dicit esse ὀδιαίρετον, l. 7, cap. 12, Hist. pl. ‖ Ex Xenophōte Hellenicōn 1, καὶ ὁ αἴγιος ὀδιαίρετος ἦν, exponitur in vulg. lex. Vētus apertus: sed deprauata est vox illa ὀδιαίρετος in Florentino etiam codice, & in ὀδιαίτερος corrigenda, vt ego ex vet. etiam librorum autoritate in mea editione restitui. Tantùm autem permutantur literæ in hac emendatione.

c.2. Ἀντιδιαιρῶ, Ex opposito diuido, Oppono ad diuisionem. Budæus in hoc Aristotelis loco, Topicorum 6, πᾶν γὰρ τὸ χῶρος τοῖς ἀντιδιηρημένοις διαφοραῖς διαιρεῖται, appellari ἀντιδιηρημένας ait è regione oppositas ad generis diuisionem: quòd has assumi in definitione oporteat vt non vitiosa sit. Nazianz. εἰ τοῦς ἐκεῖνον ἀντιδιήρηπο τὸ μόνον ἀληθινόν, pro Si illi ex aduerso responderet. Citatur ex eodem ἀντιδιαιρεῖται τοῦ μέλλοντι pro Ex aduerso respondet. Hesych. ἀντιδιαιρεῖται exponit ἀντιμελέτηται.

Ἀντιδιαίρεσις, Diuisio ex opposito, apud Galenum.

c.2. Προσδιαιροῦμαι, Insuper diuido. Citatur ex Aristotele in Rhet.

c.2. Συνδιαιρέω, Simul diuido, Simul distinguo, apud Gregorium Naz.

c.2. Ὑποδιαιρέω, Subdiuido, Particularius diuido.

VNDE Ὑποδιαίρεσις, Subdiuisio, vtrunque apud dialecticos.

C. Ἐξαιρέω, ῶ, Eximo, Eruo, Educo, Extraho, Aufero. Plato in Cratylo ἐξαιρεῖν γράμματα & ἐπιβάλλειν inter se opponit. Il. Panath. τὴν εὐβουλίας καὶ λόγοις ἐξαιρεῖν ἐπιρρῶντο τοὺς διαφοραῖς. Lucianus Caucaso, γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας, Eruturos, Extracturos. Ciceronem ἐξαιρεῖν interpretari voluisse verbo Eximere apparet ex iis quæ dicit de adiectiuo ἐξαιρέσιμος, quæ proferam paulo post. Idem, ἐπιδεῖν τὸ ἀλγοῦν ἐξαιρεῖν interpr. Quū dolor detractus esset, vt habes pag. 53 mei lexici Cicer. Ἐξαιρεῖσθαι significat. actiua pro eodem, vt apud Platonē in Ione, δεῖ τόπ ὁ θεὸς ἐξαιρούμενος τοῦτων νοῦν, τοῦτοις χρῆται ὑπηρέταις καὶ χρησμῳδοῖς. Ante eum autem Homerus & Hesiodus ἐξέλετο φρένας itidem dixerant: Hom. Il. ρ, — καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς: Hesiodus Aspide, — τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεύς. Sic Isocrates, τοὺς φόβους ἐξαιροῦ τοῦ πολίτου. Sic Theophrastus, ἐπὶ καὶ τῶ καπῶν ἐξαιρεῖται τὴν γλυκύτητα. Vt autē dicitur ἐξαιροῦμαι τοῦτο σοῦ, ita ἐξαιροῦμαί σε τοῦτο: vt apud Plut. Romulo, βίας ἐξελέσθαι τοὺς ἀδικουμένους. Sic ἐξέλετο κινδύνου. Item addita præpositione ἐκ, vt ἐκέλεῦ με ἐκ ἐχθρῶν, quæ duo exempla ponuntur ab Eustath. docere volente hoc verbum accipi à posteris Homeri pro λυθῆναι. Passiuū autem cum accusatiuo interdum iungitur, vt Plat. in Gorg. ἐξαιρεθέντας τὸν ἀδικίαν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, id est, Quibus excēpta est iniustitia. Synes. autem dixit ἐξιρήσθων τοῦ λόγου Θόας καὶ Ἀνδρόνικος, Eximantur è sermone, id est excipiantur. ‖ Ἐξαιροῦμαι in signif. actiua à Budæo redditur etiam Effero, Expono: vt Demosth. in Dionys. ἐξαιρεῖται τὸν εἶπεν ὁ τῇ Ῥόδῳ, κἀκεῖ ἀποδίδοται. Idem, τὸν μὲν ναῦν εἰς Ῥόδον κατακόμισε, καὶ τὸν γόμον ἐκεῖσε ἐξελόμενος, ἀπέδοτο τοῦδε τὸν συνεχῶ αφλιῶ. Sic Cebes Thebanus, αἱ νῆες τὰ φορτία ἐξελόμεναι. Hæc autem

significatio potest quodammodo sub proximè præcedente comprehendi. merces enim exponi non possūt quin educantur è naui. Sic Thucydides lib. 8, pag. 272, ἐκβύνη ἐξέλοιτο dixit, è naui videlicet. vbi Exemerant è naui aut Eduxerant, commodius verti putem quàm Exposuerant. In hoc autem eiusdem Thucydidis loco ἐξαιρεῖσθαι videtur potius esse Reponere quàm Exponere, lib. 8, pag. 291, εἰς ἓν καὶ τὸν ὅπου ἑκάστου πάντας τὸν ὑπάρχοντά τε καὶ τὸν ὅπλα ἐξαιρεῖσθαι. ¶ At ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, quod exponitur Vindicare in libertatē apud Lysiam, Isocratem, Demosthenem, ad primam illam significationem referendum itidem esse, ostendit Latinum loquendi genus quod in ἀφαιρεῖσθαι protuli, Eximere in libertatem. q.d. Exemptos è seruitute in libertatem vindicare.

Εξαιρῶ, Secerno, Seligo, Deligo tanquam eximium, Extra sortem do. Il. λ, — ἐν δὲ Ἀχαιοὶ Ἔξελον. Et ω, Κούρην ἐν δῶρα μοι γάμου ἔξελον ἠδὲ Ἀχαιοῖς. Xen. Pæd. 4. de manubiarum diuisione itidem loquens, πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς ἐξαιρεῖτε ὅ, τι καὶ οἱ μάντεις ἐξηγοῦνται, ἔπειτα δὲ Κυαξάρει ἐξέλεσθε ὁ ποῖον αὐτὸς εἶναι δεῖ μάλιστα αὐτῷ χρῆσθαι. Sic Pæd. 7, ὁ κροκωνιὰς τοῖς θεοῖς καὶ πεμφθὲν ἐκέλευσεν ἐξελεῖν. Et in 5, de muliere quæ inter alias deligitur tanquam cæteris præstans, ναὶ μὰ Δία, ἔφη, οὐ δοκεῖ μοι ἐξαιρεῖσθαι αὐδρίστος, ἔφη, οὐ δοκεῖ, οὔτε τὸ εἶδος, &c. Quod & voce passiua dicitur, cum ab aliis tum ab eodem Homero & ab eodem Xenoph. ab Hō. vt Od. ξ, — καί μοι μάλα πάντα ἐξαιρεῖται Τῶν ἐξαιρεῖται μῦθον ἐνὶ φρεσὶ θέσκελα. Et Il. ι, Λεσβίδας, αἳ, ὅτε Λέσβον εὐκτίμενον ἔλεν αὐτός, Ἐξέλετο, αἳ κάλλει ἐνικήσαν φῦλα γυναικῶν. id est ἀπέκρινα, inquit Eustath. At verò Il. β, non dicitur simpliciter τὴν ἐξέλετο, sed τὴν ὃν Λυρνησσοῦ ἐξέλετο: vnde à quibusdam exponitur Abduxit, vel Captiuam abduxit: sed potest & hic illa significatio inclusa intelligi, vt sit, Quam quum selegisset, ex Lyrnesso abduxit. vel, Quam selectam à se abduxit. Potest & simplicius accipi, Quam è Lyrnesso selegit, pro Ex iis vel inter eas quæ apud Lyrnessum erant. Et ita manebit hoc verbum in illa sua significatione. At verò Il. ο, — ὃν δ' ἔλετ' ἐν Ἀβύδῳ, τὰ τερατώνια, &c. ἐξέλετο duas admittit expositiones, vt annotat Eustathius, vel pro Selegit, siue Delegit, vel pro Eduxit, siue Prompsit. A Xenophonte autem, vt eiusdem Pædiæ 5, ἐνίκα ἐξηρούμενοι τὸν αὐτῶν. Sic autem interdum vsurpatur ἐξαιροῦμαι in passiua etiam significatione: vt apud Thucydidē lib. 3, Δημοσθένει ἐξῃρήθησαν, Demostheni exempta sunt, Demostheni extra sortem sunt data.

Εξαιρῶ, Diripio, Populor, Hesych. Cuius significationis exemplum à Budæo non ponitur in hoc simplici compositio ἐξαιρῶ, sed tantùm in bicōposito συνεξαιρῶ, ex Demosthene. At habemus in hoc Thucydidis loco lib. 4, pagin. 144, τὴν Νισαίαν ἐξῃρεῖτο μάλιστα, νομίζοντες, εἰ ταύτην βουλήσοιντο, πάντα ἐξελοῖεν, &c. Quæ significatio vicinior est primæ quàm proximè præcedenti. Sic autem & Herodianus post Thucydidem dixit, lib. 3, πάντα θένει πυρώσας τὴν πόλιν ἐξελεῖν. Verùm sciendum est & de hominibus dici pro Subiugare. nam apud eundem Thucydidem, lib. 8, ἐξέλωσι schol. exponit καταδουλώσωνται. Apud Euripidem quoque in Phœnissis ita lego, — πᾶν δ' ἐξαιρεῖ λόγχης Ἑλλὰς σάκρος πολεμίων δράσειν σύ. quū tamen vulg. edit. habeant ἐξαίρει: & interpretor Expugno, eo sensu quo à Plauto Expugnare aurum alicui, & à Cicerone talia quædam dicuntur. Hæc autem significatio verbo etiam καθαιρεῖσθαι conuenire videtur in hoc Herodoti loco, in Polymnia, μεγάλα γὰρ πρήγματα μεγάλοισι κινδυνεύοισι ἐθέλει καταιρέεσθαι. Eadem certè vtrique danda esse interpretatio videtur, quæcunque sit: nisi quòd huic passiuum, illi actiuum adhibendum est verbum. Vide igitur Καθαιρῶ.

Εξαιρημένος, participium Ionicæ dialecto peculiare (sicut ἀπαιρημένος antea in verbo ἀφαιροῦμαι) quo vtitur Herodotus, κοινῇ ἐξαιρημένος ὑπὸ Ἑλλήνων Ποσιδέωνι Ἑλικωνίῳ, id est Selectus & dicatus.

Εξαιρεσις, εως, ἡ, Exēptio, Eductio. Εξαίρεσις λίθου apud Herodotum, vnde Εξαιρέσιμος. Peculiariter autem dicuntur ἐξαίρεσις quæ exenterando eximuntur: vt apud Eustathium, ἐξαίρεσις πάντα τὰ ἐνδόσθια μετὰ τῆς ἐξαιρέσεως. Pro qua significatione vide & locum qui in Ἀφαίρεσις ex Athenæo citatus est. ‖ Εξαίρεσις, Locus in portu in quem merces è nauibus eductæ exponuntur. Poll. lib. 9, καθὼς Ὑπερείδης φησὶν, ἐξαίρεσις, ὅπου τὰ φορτία ἐξαιρεῖται. quod tamen φορτία redditur Onera in vulgaribus lexicis, ego Merces. ‖ Εξαιρέσεως δίκη, Actio qua quis experiebatur aduersus eum qui seruum abduxisset & liberum asseruisset: ea petebat actor à prætore vt vindicias secundum seruitutem decerneret. Sic in vulgaribus lexicis, ex Suida.

Εξαιρέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exemptilis, Qui eximi potest. vt ἐξαιρέσιμοι ἡμέραι, Dies qui è mense eximebantur, vt cum solis lunæque ratione congruerent. Quibus opponuntur ἐμβόλιμοι, qui intercalantur. Cic. in Verrem, Est consuetudo Siculorum cæterorúmque Græcorum, quod suos dies mensésque cōgruere volunt cum solis lunæque ratione, vt nonnunquam, siquid discrepet, eximāt vnum aliquem diem, aut summùm, biduum ex mēse, quos illi ἐξαιρέσιμους dies nomināt. Vide & Arist. Œcō. ἐξαιρέσιμος λίθος apud Herodot. non pro exemptili, sed pro exempto. exponitur enim ab Eustathio ὁ ἀπὸ πίχυος ὁλοκληθείς. secundum quam expositionem fuerit ἐξαίρεσις λίθου apud eundem Herodotum ἡ ὁλόκληρος.

Εξαιρετὸς vide in Εξαίρετος.

Εξαιρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exemptus è numero, Selectus, Eximius. Sic γυναῖκες ἐξαίρετοι, Il. β. & κοῦροι ἐξαίρετοι, Od. η, id est ὃν τῶν ἄλλων αἱρεθέντες, quod est ὑπακριθέντες. qui & ἐξαίρετοι dicūtur per syncopen, vt ἐξαίπτις ἔρεπε, Eustath. 151 n. Mulieres selectæ, & Iuuenes selecti, illæ ob pulchritudinem, hi ob fortitudinem. vnde ab Homero poni ait, tanquam explicandi gratia, κοῦροι οἱ κατ' δῆμον ἀριστεύοντες, & κρίνας αἰὰ δ' ἦμον ἀρίστους. Sunt qui ἐξαιρέτους γυναῖκας interpretentur Eximia siue egregia forma præditas. Apud Thucydidem ἐξαίρετον πιεῖν, Seligere, Seponere. q.d. Exemptitiū facere: apud eūdem lib. 2, τριήρεις τε μετ' αὐτῶν ἐξαιρέτους ἑκατὸν ἐποιήσαντο, triremes sepofuerūt. Ibidem, χίλια τάλαντα ἐξαίρετα πεντακοσίων χρυσῆς δραχμῆς. Politianus apud Herodianum lib. 7, δοκοῦντα ἀμοιβῆς ἐξαιρέτου τυγχάνειν, interpr. Putātem sibi insignem gratiam relatū iri. Sic ἐξαίρετοι γέρας, Philo ni eximium munus. Εξαιρετον (inquit Budæus) dicitur Præcipuum, ὁπίλεκτον, Eximium, θεσκρίτον, Extra ordinē datum. Plutarchus, Κάτωνι δὲ ἐδόθη ἐξαίρετος στρατηγία, Catoni prætura extra ordinem est data. Significat etiā receptum, id est exceptum, & qui non venit in sortem. Et apud Galenum ἐξαίρετον alicubi declarare dicit Præcipuum & maximè curandum. ‖ Εξαίρετος, Peculiaris, vt quum Demosth. Pro corona, ἐξαίρετον & ἴδιον copulat, vt Lat. proprium & peculiare interdum copulantur. Plutarchus in Coriol. καὶ ἀγαπήσειν ὡς ἕκαστος τὴν νέμησιν. ἐξαίρετον δὲ μίαν αἰτοῦμαι χάριν, ἔφη. Sic exponitur & in hoc Æschinis loco, ἐξαίρετον αὐτῷ τυγχανίδα θεσπιοῦμεν. ‖ Apud Aristidem ἐξαίρετον genitiuo iunctum exponitur Exemptum, ἐξαίρετον τοῦ ἡλίου δίσκων, exēptum à solis occasu.

Εξαίρετος, Eximendus, Eiiciēdus. Xenophon Pæd. 2, ἀλλ' ἐγὼ τοὺς τοιούτους ἄνδρας γιγνώσκω ὅτι τῆς στρατιᾶς ἐξαιρέτους εἶναι. Ita quidem Budæus, & ita in mea etiam Xenophontis editione legi fateor, pag. 29, sed vt in annot. docui, quum pag. sequēti ἐξαιρετέοι dicat, nō dubito quin & hic ἐξαιρετέους itidem legendum sit. Est autem Εξαιρετος etiam Euertendus, Dignus qui euertatur. vt Polyb. ἡ Καρχηδὼν πολλοῖς Ῥωμαίων ἐξαιρετέα ἐδόκει εἶναι.

Εξαιρετὸς oxytonè, ὀκβαλλόμενος, vt exponit Suidas, id est Qui eiicitur. In vulgaribus tamē lexicis interpretatur Eiectus: sed videtur ἐξαιρετὸς esse Qui eiicitur, vel potius Eiectitius, quod quidem accipiatur passiuè. Fortasse & Exemptilis non malè interpretabimur.

Εξαιρέτως, aduerbium, Eximiē. Item, Præcipuè, Præsertim, In primis, vel Potissimum. Herodot. lib. 4, καὶ τοῦ θεοῦ χρήσασθαι ὃν ἐκεῖνοι σέβουσιν ἐξαιρέτως, id est Egregiè venerantur, Pol. interprete. Malim tamen In primis. Sic lib. 3, δι' χείμερος γὰρ πᾶσα Καππαδοκία, ἐξαιρέτως δὲ Ταῦρος, vbi ille vertit Maximē. Philo De vita Mosis lib. 1, ὃ γὰρ πέπονθεν ἕκαστος, αὐτὸς ἐξαιρέτως οἶδεν. In hoc autē Plutarchi loco Symposiac. 4, πολλῶν ὄντων ποιητῶν ἕνα τὸν κράτιστον, ἐξαιρέτως ποιητὴν καλοῦμεν, videtur ἐξαιρέτως exponi cōmodè posse Peculiariter. Sunt tamen qui vertant

Per excellentiam.

c. 1. Συνεξαιρέω, ρῶ, Vnà diripio, siue populor, Adiuuo in diripiendo. Demosth. ὧν τοῖς μὲν πλὴν Βοιωτοῖς συνεξαιρήσειν ὁμωμόκει, τοῖς δὲ πλὴν Πυλαίας συγκαταστήσειν.

c. 2. Ὑπεξαιρέω, ρῶ, & Ὑπεξαιρέομαι, οῦμαι, Clàm aufero vel auerto, Interuerto, Subduco, Subtraho. Luc. De Prometheo, ὃς πλὴν νομίμου τοῦ χρεὼν ἐγχειρεῖν, οὕτως ἀπαπλὴν ἐπιτήδειος ὢν τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, τὸν Δία ὑποδραλογίσασθαι. ‖ Est etiam Ὑπεξαιρεῦμαι, Excipio, siue Recipio, i. Retineo mihi in re alienanda, vt interpret. Bud. in hoc Luciani loco, πλὴν ὀλίγας ταύτας ἡμέρας ὑπεξελέσθαι μοι ἔδοξε. Est præterea (vt vult idem) Excipio, id est In pacto contineri nolo, vt in hoc Athenæi locus, qui est libro 10, initio pag. 178, οὐδὲ μίαν ὑπεξαιρούμενοι θεῶν. Vide verbale sequens ὑπεξαίρεσις.

Ὑπεξαίρεσις, εως, ἡ, Subtractio, Detractio. vt quum dicit Epicurus apud Sextum philosophum & apud Laertium, ὅρον τῶν μεγίστων τοῦ ἡδέως εἶναι τὴν πάντῃ τοῦ ἀλγεῖν ὑπεξαίρεσιν. pro quo tamen Cicero dixit, omni priuatione doloris terminari summā voluptatem. ‖ Ὑπεξαίρεσιν Quintil. vertit Exceptionem, lib. 3, c. 8, Legales autem quæstiones has fecit, scripti & voluntatis, quā ipse vocat κατ' ῥήσιν καὶ ὑπεξαίρεσιν, i. secundum dictum & exceptionem. Sic μετὰ ὑπεξαιρέσεως pro Cum exceptione, citatur ex Marco Aurelio.

C. Εφαιρέομαι, οῦμαι, Pòst eligo, Post alium eligo, i. Substituo in locū alius qui fuerat electus. Vel pass. Pòst eligor, &c. vnde apud Thuc. lib. 4, pag. 134, τὸν δὲ μετ' αὐτὸν ἐπαιρεῖτο ἐφηρημένος. vbi vel vacat μετ' αὐτὸν, vel præpositio in ἐφηρημένος.

C. Καθαιρέω, ρῶ (quæ actiua vox actiuam significationem sola habere putatur) Deiicio, Deturbo, Deduco. Arist. Nebulis, καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην. Quem imitatus Luc. dixit itidem in Dial. Veneris & Amoris, τὴν σελήνην δὲ καθαρῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, id est, Cælo deducis lunā vt Virgil. loquitur. Budæus exponit etiam Deorsum elicis. Eadem cōstructione dixit Antipho, καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐξ ἀκροπόλεως καθελόντες καὶ συγχωνεύσαντες, ἐπώλησαν ἡμῖν, quum deturbassent. Subtūgit autem Budæus illi Aristophanis loco, vbi καθαιρεῖν ponitur pro Deducere, istum Homeri Odyss. ι, Κελσάσκον δὲ νηυσὶ καθείλομεν ἱστία πάντα. vbi καθείλομεν itidē exponit Deduximus, vel Cōtraximus. Καθελεῖν ponitur etiā pro Deiicere metaphoricè sumpto: vt apud Theodor. Ecclesiast. hist. 2, καθελεῖν τῶν ἐπίσκοπον, καὶ τὴν ἐκκλησίας ἐξήλασαν, episcopatu abdicauerunt & deiecerunt. Et sic alibi sæpe Bud. Comm. pag. 670. ‖ Καθαιρῶ, Euerto, Diruo. Thucyd. 3, καὶ τεῖχη καθελεῖν. Item Euerto, Subuerto, Pessundo, metaph. signif. vt apud eundem, libro eodem, καὶ Ἀθηναίοις ῥᾷον καθαιρήσετε, ὑφαιρούντες αὐτῶν τὴν ξυμμαχίας. Sic lib. 1, εἰ καθελόντες ἡμᾶς ἄρξετε, Si euerso nostro imperio, ipsi imperaretis. Ad verbū, Euersis nobis. ‖ Καθαιρῶ itē pro Abrogo, Rescindo, quæ affinis est significatio. vt καθαιρεῖν τὸ ψήφισμα apud Plutarchum in Pericle. Apud Thucyd. itē schol. καθαιρεῖν exponit ἀκυροῦν. ‖ Καθαιρῶ, Damno. Bud. ex Basil. Vide Comm. pag. 670. ‖ Καθαιρῶ denique pro Occido, Interimo, vt Cicero interpretatur apud Sophocl. Trach. Vide pag. 113. Cic. lexici. Vide & Καθαίρεσις.

Καθαιρῶ, Comprimo, Reprimo, Cohibeo, Deprimo, Imminuo, Extenuo. Καθαιρεῖν τὴν ὑπερβολήν, & καθαιρεῖν τὰ ὑπερβαλλόμενα apud Galenum, Quod excreuit & supramodum auctum est aut sublatum submittere & minuere. vnde καθαιρετικὰ φάρμακα. Plutarchus in Antonio, καὶ τὸ σῶμα λεπτοῖς καθαίρει διαίταις. Sic καθαιρεῖν τὴν δυναστείαν apud Lucianū in Nigrino pro Imminuere, Frangere potentiā. Et καθαιρεῖν τὸ ἀξίωμα apud Plutarchum in Themistocle. Et καθαιρεῖν τὸ φρόνημα τοῦ ὑβρίζοντος, Spiritus minuere & inhibere, Spiritus elatos cōprimere, hoc est καταστέλλειν, Bud. Comm. 670. ‖ Apud Homerū καθαιρεῖν ὀφθαλμοὺς, claudere oculos morientiū. vt Il. λ, Ἀλλ' εἶλ' οὐ μοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ὄσσε καθαιρήσουσ' θανόντος περ. Et Od. λ, Χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἔλεον, σῶν τε τόμ' ἐρεῖσαι. Et eiusdem Od. ω, Ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα. Ideo autem hanc significationem hic posui quòd Comprimere oculos etiā dicatur ab Ouidio, cuius verbi alteri quoque significationi respondet καθαιρῶ in proximè præcedentibus exemplis. Virgilius simplici pro composito vtens, Premere oculos, etiam dixit.

Καθαιρῶ ἀγῶνα, Vinco certamen susceptum, Plut. ἀθλητὴς τοσοῦτος ὢν ἀνδράσι, καὶ τοῖς πάντας ἀεὶ καθελόντας ἀγῶνας. Ponitur καθαιρῶ (inquit Budæus) etiā pro Peragō, & Vinco certamen susceptum. deinde locum Plutarchi proximè præcedentem, & Herodoti proximè sequentem affert. At ego καθαιρεῖσθαι pro Peragi apud Herodotum admitto (etsi malim Expugnari, vt in Εξαιρῶ dixi) at Καθαιρῶ per se alteram illam significationē habere non existimo, sed cum nomine ἀγῶνα aut alio synonymo. Herodoti locus est in Polymnia, μεγάλα γὰρ πρήγματα μεγάλοισι κινδυνεύοισι ἐθέλει καταιρέεσθαι, id est καταπροῦσθαι καὶ ὑπεξαιρεῖσθαι, inquit Bud. (Est autem positum Ionicè καταιρέεσθαι pro καθαιρεῖσθαι) Itidē Valla apud Thucydidem καθαιρετέον μελέτην vertit, Cōsequendum exercitatione, vt habent vulg. lex. Vide quæ scripsi in fine verbi Εξαιρῶ, in loci Euripidei expositione.

Καθαιροῦμαι, pass. voce & signif. Deiicior, Euertor. Item Imminuor, vt Act. Apost. c. 19, μέλλειν τε καὶ καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα αὐτῆς.

Καθαίρεσις, Deiectio, Deturbatio. Item Euersio, Subuersio. Apud Herodianū lib. 3, Ἰουλιανοῦ καθαίρεσις pro Iuliani cæde: vt si Καθαιρεῖν dicas Euertere vita. Sed & ipsū verbum καθαιρεῖν pro Interficere à Sophocle poni dictum est. Suidas autem Stesichorū quoque ita vsū esse tradit, atque adeo Demosthenem. Ab Hesychio exponitur κατάλυσις & κατάστροφή. ‖ Καθαίρεσις, Damnatio, apud Basil. Quæ signif. affinis est præcedenti.

Καθαίρεσις, Depressio, oppositum τῇ ἐπάρσει apud Gregorium, ἀρὰ τὴν ἔπαρσιν ἡμῶν δεόμεθα καθαιρέσεως. Apud Aristotelem autem opponitur τῇ αὐξήσει, Phys. audit. l. 3. Dioscorides καθαίρεσιν ὀγκοῦ vocat imminutionē, siue extenuationem: de caseo ita scribens, ὁ δὲ νεαλὴς τυρὸς τὴν καθαίρεσιν ὀγκοῦ ὀλιγιστάκις. Sic Plinius minuere corpus dixit caseos. sed de veteribus loquens. Apud Aristotelem De generatione l. 2, σώματων καθαιρέσεις, tabes & extenuationes. Sic Plutarchus in Antonio de Cleopatra quæ mortem sibi lentam cōscisceret statuerat, ἐχρῆτο καὶ συνεργῷ τῇ καθαιρέσει. id est τῇ τοῦ σώματος συντήξει, Bud. C. p. 670.

Καθαιρέτης, Deiector, Euersor. Thucyd. l. 4, p. 148, καθαιρέτας ὧν αὐτὸς ἀποφαίνει πολεμίους. In vulg lex. καθαιρέτης exponitur etiā Demolitor, Vastator, Interfector, Carnifex, sed nullo addito exemplo.

Καθαιρετικὸς, κὴ, κὸν, Euertendi vim habens. In vulg. lexic. ἀφανιστικός. Et καθαιρετικὰ φάρμακα Galeno, Quibus reprimūtur & minuuntur quæ supra modū aucta sunt, & ad modum naturalem salubrémq; ea reducunt, τὰ καταστολικὰ τῶν ὑπερβαλόντων.

c. 2. Συνκαθαιρῶ, Vna euerto, In euertendo adiuuo, Thuc. ‖ Ex Herodoto autem citatur συνκαταιρέει ἀγῶνας (positū pro συνκαθαιρεῖ) pro Certamina obtinet, vel vincit. secundum quam posit. eadem esset significatio τὸ συνκαθαιρεῖν quæ & τὸ καθαιρεῖν, ex eodem Herodoto suprà posita.

c. 2. Ἀκαθαίρετος, ε τ Δυσκαθαίρετος, ε τ Εὐκαθαίρετος. Hesychius ἀκαθαίρετον exponit τὸ μὴ χειροῦσθαι, ἢ ἀφανιζόμενον, i. Inexpugnabile, vel Quod pessundari non potest, siue aboleri. Suidas ἀκαθαίρετος exponit ἀκαταβάπτος, exemplum addens, πύργος ἀκαθάρετος, turris quæ euerti seu dirui nō potest. Δυσκαθαίρετος autem & Εὐκαθαίρετος opponuntur. Δυσκαθαίρετος enim Qui vix euerti potest: at Εὐκαθαίρετος, Qui facilè euerti potest.

C. ΠΑΡαιρέω, ρῶ, (licet Bud. scribat voce tantùm passiua dici) Theophr. De hist. plant. l. 5, διὸ καὶ οἱ ἀρχιτέκτονες συγγράφουσι παραιρεῖν τὰ πρὸς τὴν μήτραν, itaque architecti hoc addunt in syngrapha, ac nominatim cauēt, vt eximatur medulla, vt vertit ipsemet Bud. Comm. pag. 594. Apud Thucydidem autem παραιρεῖν pro Diruere, vt Valla interpretatur lib. 3, pag. 113, καὶ τῶν τε φρουρίων τῶν Ἀθηναίων παρῃρέθη ὑπὸ Λακεδαιμονίων videlicet J Schol. exponit μέρος παρέκοψε, si mendo caret hæc scriptura. Inuenitur & apud Euripidem παρῃρέθη pro Detraxisti.

Παραιρεῖμαι, Adimo, Aufero, Aristot. Pol. 3, ἀπορροῦντες ἀλλ' ὄχλα, παραιροῦται καὶ μικρὸν πρὸς ὀλιγαρχίαν καὶ δούλους καὶ δούλας, i. (Bud. interpr.) Quum autem abundat ipsis multitudo, auferunt è numero ciuium ex seruo ancillàque natos. Demosth. ἕως πόλεις ἑώρα παραιρούμενον αὐτὸν βαρβάρους καὶ ἰδίας. Idem De f. leg. οὐ δέ γε πρὸς χρόνους ἴσον ἐς' ἀδίκημα ἢ τυραννοῦ παρελέσθαι καὶ ἡμῶν, Rerum gerẽdarum occasiones eximere. Et cũ duobus accusat. Aristid. Panath. καὶ παρείλοντο Ξέρξου πρὸς ἐλπίδας τὸ καθ' αὑτοὺς, Xerxi spem suam expectationémq; abstulerunt. Item cum accusat. & genitiuo: Xenophon, βουλόμενος τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ παρελέσθαι. vbi παρελέσθαι sonat quod Gallicè dicitur soustraire. In vulg. lex. exponitur Auertere. Dicitur & παραιρεῖμαί σε τοῦτο, pro Priuo te hac re, Adimo tibi hanc rem. Herod. lib. 6, καὶ παρελόμενος πάσης τῆς Θεσσαλίας σκεδύνης. Idem l. 5, καὶ τοῦ πρῶν παρελόμενος. Hoc etiam scribit Bud. Demosthenem verbis παραιρεῖμαι & Θεσαιρεῦμαι in eundem ferè sensum vti.

Παραίρεσις, Ademptio, Detractio. Aristot. Polit. 5, καὶ παραίρεσιν ποιοῦνται τῶν ὅπλων, pro παραιροῦνται τὰ ὅπλα, Adimunt arma vel detrahũt. Plato, καὶ μετὰ δὴ τοῦτο δανεισμοὶ καὶ τῆς οὐσίας παραιρέσεις, fortunarúmque ademptio ob æs alienum. Bud. Apud Thucydidem autem παραίρεσις exponitur diminutio, lib. 1, ξυμμάχων τε ἀπόστασις, μάλιστα παραίρεσις οὖσα τοῦ Θεσσαλικοῦ αὖξις ἰσχύοντι.

Παραίρημα, Quod adimitur aut detrahitur. In vulg. lexic. exponitur Recisio, è Bud. epist. post. Thuc. lib. 4, p. 137, καὶ ὧν τοῦ ἐδάφους παραιρήματα ποιοῦντες, ἀπαγχόμενοι, &c. vbi παραιρήματα Pollux ait vocari à Thucydide τὰ πρὸς τῇς ὤσεις, αἱ παραιρεῖσθαι φησὶν ὡς ἰσχυρὰς εἰς αἴγχόνην. Sch. autem dicit, ὡς αὐ εἰ ἔλεγε, τελαμῶνας πνιγόμενοι τοῦ ἱματίου. Hesych. exponit ὠθισμάτα ἱματίων. Ego existimo ὧν τοῦ ἐδάφους παραιρήματα ποιοῦντες esse dictũ pro παραιρούμενοι μέρη τινὰ τοῦ ἱματίου, vt quum Gall. dicitur, *Faire des pieces de quelque chose* pro *Despecer*. Valla interpretatur Restes. Quidam autem παραιρήματα perperam ibi legerunt, vt in hac voce docebo.

C. ΠΕΡΙαιρέω, ῥῶ, Circum aufero, vel in circuitu. Itẽ pro Circuncido, Amputo. vnde περιαιρεθεὶς ἄμπελος, vitis amputatis sarmentis. Putatas Gaza ex Cic. dixit. Bud. Comm. 668. Theophr. De caus. plant. l. 3, cap. 6, περιαιρεῖν τοὺς θαλλοὺς τοῦ κλάδου. Item Detraho. vt Herodianus lib. 3, καὶ περιελὼν τινὰ αὐτοῦ τῆς οὐσίας τὸν Σεβῆρον. Idem lib. 2, τά τε ξιφίδια περιαιροῦσιν αὐτῶν. Ab Aristophane autem περιελῶ σ' ἀλαζονείας inuersa illa cõstructione dicitur quod scho. exponit παύσω. In passiua voce, cum priore illa cõstructione, vt περιαιρεῖται τοῦ αἰθρώπου, ab homine auferi. Et cum accus. (sicut ἀφαιροῦμαι) vt Demosth. in Midiã, ἐπὶ περιαιρεθεῖς ὅσ' τὰ ὄντα, ἴσως μὲν οὐκ αὐ ὑφιρίζοι, Si ab eo auferrentur eius diuitiæ & publicarentur, modestius deinde ageret. Eadem cõstructione dicitur περιαιρεῖται τὰς ῥίζας, quod exponitur à Gaza Abla queatur. Περιηρημένος exponitur etiam Euersus, vel Profligatus: vt in hoc Thucyd. loco, lib. 3, καὶ τὰ τελευταῖα λιπόντες, τοῦ ἄλλου περιηρημένου, ἀσθενέστερα ἔμελλον ἔσεσθαι. ¶ A Budæo exponitur etiam Excutio, Abstergo. & subiungitur hic ex Demosthene locus, περιαιρεθῆναι τοῦ ὕδατος καὶ τὸ φρόνημα αὐτῶν.

Περιαίρεσις, Detractio, Circũamputatio, Theophr. De hist. pl. lib. 4, cap. 17, περιαίρεσις τοῦ φλοιοῦ. quod alibi φλοισμὸν appellat, Plinius decorticationem.

Περιαιρετὸς, Exemptilis. vt περιαιρετοὶ ὀφθαλμοὶ Luc. Historiæ verae l. 1, τοῖς ὀφθαλμοῖς περιαιρετοῖς ἔχουσι, καὶ ὁ βουλόμενος ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει ἔστ' αὖ δεηθῇ ἰδεῖν.

C. ΠΡΟαιρέω, ῥῶ, Promo, Depromo. Thuc. lib. 8, pag. 291, ἐς ἣν καὶ τὸν σῖτον ἠναίγκαζον παντὰς τὸν ὑπάρχοντά τε καὶ τὸν ἐπιπλέοντα ἐξαιρεῖσθαι, καὶ ἐντεῦθεν περιαιροῦντας πωλεῖν. vbi Valla προαιροῦντας interpr. Promentes, non malè, mea sententia. Reperio enim & apud Lucianum, καὶ τά τοῦ ὁκ παμείνω προαιρῶν. Rara est autem hæc vox actiua, & in vulg. lex. omissa.

Προαιρέομαι, οῦμαι, signif. actiua, Præfero, Antepono, Præopto, Malo. q. d. Præeligo. Herod. l. 6, τοῦ παρόντος κινδύνου τὸ μέλλον προελόμενος αἱρεθέξατο πρὸς ἡμῶν, i. (Polit. interpr.) Futurum quàm præsens periculũ præoptans, honorem scilicet recepit. Luc. in dialogo Achillis & Antilochi, ὃς, ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἑκὼν προείλετο τὸν μετὰ τῆς ἀρετῆς δόξης θάνατον. Interdũ verò additur particula αὖτι aut μᾶλλον, quæ facit vt quodammodo vacet præpositio. Xen. θάνατον αὖτ' αὐτοῦ προαιρετέον ἦν. Aristot. Pol. 5, c. 11, προαιρεῖσθαι μᾶλλον κερδαίνειν. Rursus Xenophon, προαιρεῖσθαι τὸ καρτερεῖν μᾶλλον τοῦ φεύγειν ἢ τῇ γαστρὶ χαρίζεσθαι. vbi animaduertenda est etiã traiectio aduerbii μᾶλλον. Lucianus cum μάλιστα iunxit in Anacharside, διὸ καί σε μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων Ἑλλήνων προειλόμην καὶ κλέος. Dico autem hìc velut otiosam esse præpositionem, quia simplex αἱροῦμαι poni posset: vt αἱρεῖσθαι μᾶλλον κερδαίνειν, & εἱλόμην μάλιστα: sic, θάνατον αὖτ' αὐτοῦ αἱρετέον ἦν. at in duobus exemplis quæ prima attuli, locũ itidem habere simplex non posset.

Προαιροῦμαι, Cõstituo, Statuo, Mihi certum est. vnde προαίρεσις Propositum, Bud. Exponitur etiam, Consulto seu certa deliberatione & ratione aliquid facio. Demosth. Pro Ctesiph. πάλιν σκέψασθε τί ἡμῶν ἕκαστος προείλετο πράττειν. Idem ibidem, πολλὰ καὶ καλὰ καὶ μεγάλα ἡ πόλις Αἰσχίνῃ καὶ προείλετο καὶ κατωρθώσε δι' ἐμοῦ. Idem ibidem, ὅτι πάντα τὰ πιθανὰ προηρούμην πολιτεύματα ἀφ' ὧν, &c. Ex quibus locis colligimus duplicem huius verbi cõstructionem, videlicet προαιροῦμαι πράττειν τοῦτο & προαιροῦμαι τοῦτο. Cõmodè autẽ προειλόμην πράττειν τοῦτο existimo posse reddi Mihi proposui hoc facere: (vt dixit Ouid. Hæc sibi proposuit thalamos violare pudicos) Sed & Proposui hoc facere, nõ addito illo pronomine, nõ puto exemplo carere. Fortasse προηρημένος μοι ὑβρίζειν cõmodè etiam interpretabimur Propositum ei fuisse iniuriã mihi inferre. At προαιροῦμαι τοῦτο, non seq. infinitiuo, In animum induxi hoc facere, vel dicere. Sed & In animo habeo, vel, In animo mihi est hoc facere, vel, In animũ induco, aut induxi, hoc facere aut dicere, respõdere videtur τῷ προαιροῦμαι. Sũt qui προηρούμην τὰ πιθανὰ πολιτεύματα in illo Demosthenis loco vertant Susceperim: sed inter προαιρεῖσθαι & Suscipere longum esse interuallum puto. Multa enim possumus προαιρεῖσθαι diu antequam suscipiamus, atq; adeo quæ nunquam suscepturi simus. Apud Aristotelem autem προαιρεῖσθαι philosophicè positum verterunt olim Eligere, & προαίρεσις Electio. Apud quem Ethic. l. 3, cap. 2, & deinceps sæpe occurrit hoc verbum προαιροῦμαι (sicut & verbale προαίρεσις) vt quum scribit, καὶ ὁ ἀκρατὴς, ὃ μὴ θυμῷ μὲν πράττει, προαιρούμενος δὲ οὔ· ὁ ἐγκρατὴς δ' αἀάπαλιν, προαιρούμενος μὲν, ὅ θυμῶν δ' οὔ. vbi nouissima interpretatio huius operis sic habet, Præterea incõtinens à cupiditate impulsus agit, non cõsilio capto: continens contrà, consilio capto, non cupiditate impulsus agit. Et cum accusat. ibidem, προαιρεῖται δὲ τὰ τοιαῦτα οὐδεὶς, ἀλλ' ὅσα οἴεται αὐτῷ ἔσεσθαι δι' αὐτοῦ. ἔπι δὲ ἡ μὲν βέλησις, τοῦ τέλους ἐστὶ μᾶλλον, ἡ δὲ προαίρεσις, τοῦ πρὸς τὸ τέλος. εἰ γὰρ ὑγιαίνειν βουλόμεθα, προαιρούμεθα δὲ δι' ὧν ὑγιαινοῦμεν, i. (ex eadem interpretatione) Præterea voluntas, est vltimi ac finis: cõsilium autem, eorũ quæ ad finem pertinent. Verbi gratia, bene valere volumus, consilium autẽ capimus eas res adhibere quibus bene valeamus. Item quæ proximè ibi præcedunt, προαίρεσις μὲν γὰρ οὐκ ἔστι τοῦ ἀδυνάτου· καὶ εἴπις φαίη προαιρεῖσθαι, δοκοίη αὖ ἠλίθιος εἶναι. i. Consilium enim non est eorum quæ fieri nõ possunt: & siquis dicat se talium rerum agendarum consilium cepisse, stultus esse videatur. Item cap. 3, οἱ γὰρ βασιλεῖς ἃ προέλοιντο αὐτοῖς ἤγγελλον τῷ δήμῳ, i. Nam quibus de rebus reges consiliũ ceperant, eas populo renuntiabãt. Idem Aristoteles lib. 5, cap. 8, τοῦ δὲ ἑκουσίου τὰ μὲν προελόμενοι πράττομεν, τὰ δ' οὐ προελόμενοι. προελόμενοι μὲν, ὅσα προβουλευσάμενοι· ἀπροαίρετα δὲ, ὅσα ἀπροβούλευτα. i. Eorum autem quæ sponte aguntur, alia consilio capto agimus, alia consilio non capto. Consilio capto agimus quæ re deliberata: non capto consilio, quæ re nõ deliberata agimus. Quos locos colligendos putaui vt ex iis conaretur lector veram huius verbi significationem elicere: sed eius etymologiam præterea ex eodem Aristotele afferam in προαίρεσις, quæ ad eam eliciendam adiumento esse poterit: simul autem & quõmodo alii interpretentur, docebo.

Προαίρεσις, εως, ἡ, Propositum, Studium, Institutum, Voluntas. Demosth. Pro corona, καὶ τὸ μηδένα μεμφεσθαι τὴν πόλιν, μηδὲ πῶς προαίρεσιν αὐτῆς, ἀλλὰ πῶς τύχῃ κακίζειν. Vbi obserua προαίρεσιν & τύχῃ opponi, eodem modo quo ab Aristotele Pol. 7, τὸ δ' ἀδυνατοῦν εἶναι πῶς πόλιν, οὐκ ἐπ τύχης, ἔργον, ἀλλ' ὀβπιστήμης καὶ προαιρέσεως. Rursus Dem. ibidem, ἢ μὴ ἔχειν πολιτείαν καὶ προαίρεσις. Vt autem hìc πολιτείαν καὶ προαίρεσιν, ita προαιρέσεις τῆς πολιτείας in alio eiusdẽ orationis loco dixit. Isocr. quoque προαιρέσεις plurali numero dixit, ad Demonicũ, τοῖς τοῦ παντὸς προαιρέσεις αἰαμνησθεὶς, patris instituta vel studia. Syn. epist. 103, εἰ μὴ καὶ βίοι τινὲς ὑποβολιθεῖν δρκωσῶντες τοῖς προαιρέσεσιν. Idem ἀγωνίζω & προαίρεσιν cõiunxit epist. 96. Alex. Aphrod. προαίρεσιν Σωκράτης πῶς κατ' τὸν βίον, Institutum vitæ, vel institutã ab eo vitam. Sic Herodianus initio lib. 5, τοῦ πρὸ βίου πῶς ἐξ ἀρχῆς προαίρεσιν, id est (Polit. interpr.) Quódnam fuerit meum iam inde à principio vitæ institutum. Non minus autem cõmodè per verbum reddi posse existimo, sic, Quomodo iam inde à principio vitam instituerim. Προαίρεσις interdum etiam vertitur Voluntas: vt in hoc Cic. loco in Philipp. Vt siquid mihi humanitus accidisset, hanc vocem testem relinquerem egregiæ voluntatis, Bud. egregiam voluntatem esse dicit πῶς ἀξιέπαινον προαίρεσιν. Synes. καὶ χάριν μοῦνε ἔχοτῃ προαιρεσει τοῦ συνήσαντος, Voluntati cõmendatoris, vel Studio & voluntati. Hinc fit vt ἐκ προαιρέσεως quidam vertant Voluntariè: quod tamen potius redditur Sponte, vel Consultò, vel Dedita opera, vel De industria, necnon Cogitatò, à quibusdã. Quo sẽsu Demosth. ἐκ προαιρέσεως ὑβρίζειν & ἐκ προνοίας pro eodem ponit. Apud eundem Philipp. 2, qui ἐκ προαιρέσεως aliquid facit & qui ἄκων, inter se opponuntur. Herodianus autem ἐκ προαιρέσεως & δι' ἀνάγκης cõtraria facit, lib. 3, καὶ εἴ τινες οὐ μόνον ἐκ προαιρέσεως ἀλλὰ δι' ἀνάγκης προσέθεντο αὐτῷ. Vbi videri possit legendũ potius δι' ἀνάγκην. Alibi pro ἐκ προαιρέσεως dixit ἑκουσίως, (vt apud Demosth. qui ἄκων facit, opponitur illi qui ἐκ προαιρέσεως facit) pro contrario ponens ὑπὸ ἀνάγκης, eodem libro. At verò apud Aristotelẽ subtilior est huius vocabuli vsus, quum προαίρεσιν differre vult ἀπὸ τοῦ ἑκουσίου. Quis autem ille sit, dicã in iis quæ proximè sequuntur.

Προαίρεσις apud Aristotelem sunt qui verterint non solùm Propositum, vel Institutum, Electio, Delectus, sed etiam Consilium, Studium, & Prima animi susceptio: item Intentio. Cõsilium autem ita acceperunt vt à Cicerone sumitur, quum dicit, De inuent. lib. 2, cõsilium, esse aliquid faciendi nõ faciendive excogitatam rationem: vel (vt in quibusdã exempl. legitur) verè excogitatam rationem. Quem vsum habere volunt hoc nomen apud eum ipsum nonnunquam: vt quum scribit in Lucullo, Nec verò satis cõstituere possum quod sit eorum consilium, aut quid velint. Et De fin. lib. 5, Nam voluptatis causa facere omnia oportere, quum, etiamsi nihil consequamur, tamen illud ipsum consilium ita faciendi, per se expetendum, & honestum & solum bonum sit, nemo dicit. Sic & apud Plautum, vt quum scribit in Aulularia, Narrauì amicis meis consilium meum de conditione hac. Qui autem προαίρεσιν interpretati sunt Intentionem, hunc Quintil. protulerunt locum, ex lib. 10, cap. 3, Nanque illa ipsa quæ delectant, necesse est auocent ab intentione operis destinati. Quia sequitur, Definit intueri quod propositũ fuerat. Ego exempla itidẽ aliquot significationis nominis προαίρεσις ex Aristotele proferam, deinde quid mihi de eius interpretatione videatur, dicam. Πᾶσα τέχνη (inquit ille exordiens primum Ethic. librum) καὶ πᾶσα μέθοδος, ὁμοίως δὲ πρᾶξίς τε καὶ προαίρεσις, ἀγαθοῦ τινος ἐφίεσθαι δοκεῖ. Vbi προαίρεσις à quibusdam Propositum, à nonnullis Consilium redditur: sunt & qui Studium ac Institutũ vertãt. Et lib. 3, c. 2, τὸ μὲν γὰρ ἑκούσιον καὶ παῖδες καὶ τὰ ἄλογα ζῶα κοινωνεῖ, προαιρέσεως δ' οὔ· καὶ τὰ ἐξαίφνης, ἑκούσια μὲν λέγομεν, κατ' προαίρεσιν δ' οὔ. Et aliquanto post, ἔοικε γὰρ τὰ ἀλογιστοῖς κατ' προαίρεσιν εἶναι δοκεῖ. Idem lib. 7, itidem negat bruta habere προαίρεσιν, ita scribẽs de illis, οὐ γὰρ ἔχει προαίρεσιν οὐδὲ λογισμὸν, ἀλλ' ἐξέστηκε τῇ φύσει, ὥσπερ οἱ μαινόμενοι τοῦ ἀνθρώπου. Et l. 10, cap. 8, ζητεῖται ἆρ' πότερον κυριώτερον τῆς ἀρετῆς, ἡ προαίρεσις, ἢ αἱ πράξεις. Idem lib. 3, cap. 3, in fine, & lib. 6, c. 2, dicit προαίρεσιν esse ὄρεξιν βουλευτικήν. Et paulo pòst, eandem quæstionẽ persequens, subiungit, πράξεως μὲν οὖν ἀρχὴ, προαίρεσις, ὅθεν ἡ κίνησις, ἀλλ' οὐχ οὗ ἕνεκα· προαιρέσεως δὲ, ὄρεξις καὶ λόγος ὁ ἕνεκά τινος. Quæ exempla ad cognoscendã huius vocabuli significationẽ satis esse poterũt: nunc de interpretatione dicendum est. Primùm igitur quod attinet ad vocem Electio, qua veteres Aristot. interpretes reddiderũt προαίρεσιν (verbum προαιρεῖσθαι vertentes itidem Eligere, & προαιρετὸς Eligibilis) eam planè repudiandam esse iudico: licet vir doctiss. Petrus Victorius ea nobis quoq; abutendum esse censeat. Ideo autem repudio quòd προαίρεσις non sit electio, id est non sit id quod per electionem illi vet. interpr. intellexerunt, sed quod ex ipsa electione sequitur. Nam Electio (sicut & Delectus) est ipsa eligendi actio, vt ita loquar: at προαίρεσις tum demum animo nostro infidere potest quum iam hoc vel illud elegimus. Est enim προαίρεσις eius qui ex pluribus rebus vnam quandam tandem post deliberationem elegit & cæteris prætulit. id est πρὸ ἑτέρων εἵλετο, sicut Aristoteles προαιρετὸν dictum esse tradit ὡς ὂν πρὸ ἑτέρων αἱρετὸν. Quò respiciens in quodam Rhet. loco προαιρεῖσθαι & προκρίνειν posuisse existimatur. Ad cæteras autem interpretationes quod attinet, nullas mihi magis placere fateor apud Aristotelẽ, vbi strictè προαιρέσεως vocem accipit, quàm vel Propositum, vel Cõsilium. Sed quum nõnulli ex illis quibus vocem Consilium suæ interpretationi adhibere libuit, alterũ illud vocabulum Propositum reiiciant: ego contrà sic mihi placere dico Consilium, vt multo magis placeat Propositum. Quinetiam addo, periphrasticè quoque verti posse Propositam sententiã, ex eodem Cicerone. Cæterùm cur vocem Propositum improbent, hanc afferunt rationem: quòd quã Aristoteles Ethic. 3, πῶς προαίρεσιν velit esse non finem, sed eorũ quæ ad finem pertinent, Propositum cõtrà vel finis sit, vel de fine dicatur. vt apud Cic. epist. lib. 1, Neque mihi in omni vitã erit res vlla proposita quã vt quotidie vehementius te de me optimè meritum esse lætere. Sic & alibi rem quampiam esse alicui propositam, eodem modo dicit. Et De finibus 5, dicit habere Propositum quasi finem, ita scribens, Omniũ naturam esse conseruatricem sui, idque habere propositum quasi finem & extremum, se vt custodiat in quamoptimo sui generis statu. Hos illi & similes afferunt locos: quibus respondeo, alium esse vsum nominis substantiui Propositum vt quum dicor Manere in proposito, & A proposito deterreri non posse: i. Propositi tenax esse, vt Ouidius loquitur. qui etiam dixit Vtile propositum. Cic. quoque Offic. lib. 1, Catonẽ semper in proposito permansisse, hac significatione dixit. quem alioqui Manere in sententia pro eodem fateor dicere, & quidem frequentius. Sed & Proposita sententia ei sonat idem quod Propositũ, vt quum scribit pro Ligario, Quem de suscepta causa propositáque sententia, nulla vis, nullum periculum posset depellere. Quòd si obiiciant, Proposito etiam & Propositæ sententiæ aliquam finis significationem subesse, ideóque προαίρεσιν eo exprimi non posse, eadẽ certè ratione & vocem Consilium reiiciemus. Nam quum dicitur à Cicerone (quod etiam exemplum illi tanquam pro se faciens afferunt) Nónne eo cõsilio ex Italia profectus est vt prohiberet Syria Dolabellam? quum inquam ita loquitur Cicero, nemo neget eum declarare quid illa profectio propositum habuerit tanquam finem.

Æque igitur commodè (meo iudicio) vertemus apud Aristotelem Ethic. initio, πᾶσα προαίρεσις, Propositum omne, ac Consilium omne. Cur autem Propositum malim etiam quam Consiliũ, in causa est quòd talis quædam vis sub præpos. Latina latere videatur in Propositum (nam de substantiuo peculiariter hoc dico) qualem habere περὶ in προαίρεσις, Aristoteles docet: quum idem de προαίρεσις & προαιροῦμαι intelligẽdum sit quod de προαιρεῖν dicit. Aut enim valde fallor, aut Propositum dicitur quasi Antepositum: vt Pro in aliis

quibusdam compositis ita accipi nemo ignorat. Sed A
poterimusne eadem voce in verbi quoque interpreta-
tione vti, quemadmodum qui προαίρεσιν Consilii ver
tunt, προαιρεῖσθαι Consilium capere reddunt? Incom-
modius quidem προαιρεῖσθαι verbo Proponere reddi
fateor (addito gerundio & pronomine datiui casus)
quàm προαίρεσις nomine Propositum: sed ita tamẽ vt
nec alteram interpretationem incommoditate carere
existimem. Exempli gratia, Aristoteles docens βούλη-
σιν esse finis, at προαίρεσιν, eorũ quæ ad finẽ pertinent,
vel quæ ad finem nos veluti ducunt, scribit, ὅ, τι γιάνειν B
βουλόμεθα, προαιρούμεθα δὲ δι' ὧν τυγχανοῦμεν. quod in po
strema illius operis interpretatione sic vertitur, Bene
valere volumus, consilium autem capimus eas res ad-
hibere quibus bene valeamus. Cui interpretationi ob-
stici posse videtur, nos προαιρεῖσθαι ea quæ ad valetudi-
nem conseruandam spectant, id est προ ἑτέρων αἱρεῖσθαι,
conuenienter ei quod iam ceperimus consilio: & ita
προαιρεῖσθαι non esse Consilium de illis capere, sed po-
tius Consilium de illis cepisse: cõsilium inquam de il-
lis consectandis, siue amplectendis. Vel potius, Conse C
ctari ea, seu amplecti, certo consilio. Quæ quũ ita sint,
nihilo incõmodius (imò verò paulo etiam cõmodius)
ita verti posse existimo, Bene valere volumus, ea autẽ
nobis cõsectãda proponimus per quæ bene valeamus.
Sed pro Consectanda, & in huius loci & in similium
interpretatione, alio vti vocabulo possumus, quod rei
de qua agitur, aptum esse videbitur. Quinetiam no-
men Propositum accommodare nos posse ad verbi
interpretationem existimo, si hoc aut simili quopiam D
modo reddamus, Ea certo proposito consectamur, vel
cæteris anteferimus, quæ, &c. In illo itẽ cap. tertii lo-
co, οἱ γὰρ βασιλεῖς ἃ προαίρουντο αὐτοῖς ἔλλογα τῷ δήμῳ, non vi
deo quid obstet quominus vertamus, De proposito
suo certiores eos faciebant. Itidem verò cap. 2, vbi di-
cit, τὸν ἐγκρατῆ facere προαιρούμενον, puto participium
προαιρούμενον verti posse per nomen: vt sit προαιρούμε-
νον προαιρεῖν, Cum certo proposito facere. Alio præ-
terea modo nomen Propositum interpretationi ver-
bi προαιρεῖσθαι adhibere possumus: vt si ἀποτρέπεσθαι τὴν E
φιλοσοφεῖν προαιρούμενον interpretemur, A philosophan
di proposito aliquem auocare.

Quas tamen ego interpretationes, non vt quæ mihi
planè satisfaciãt, sed vt quæ minus cæteris displiceãt,
affero: quippe qui in his quoq; quod reprehendi pos-
sit animaduertam. Miror certè fuisse qui προαίρεσις in-
terpretati sint Voluntas, apud ipsum Aristotelẽ strictè
hanc vocem accipientẽ, & ita quidem vt manifestum
discrimẽ inter προαίρεσις & βούλησις statuat. illos igitur
satis ipse refellit Aristoteles. Sed & Iudicium aliud esse F
quàm προαίρεσιν, nec posse ita reddi, manifestissimum
est. nam προαιρεῖσθαι posterius est quàm προκρίνειν. quũ
dicat Aristoteles, τὸ δὲ ἐκ τῆς βουλῆς προκριθὲν, προαιρετὸν
ἐστι. Loquor autem in tota hac disputatione, de προαίρε-
σις, quatenus strictè accipitur: quum latius interdum
accipiatur, & tum eas etiam interpretationes quæ su-
prà fuerunt positæ, admittat. Sic quum Aristoteles si-
gnificationem προαιρέσεως arctè sumens, eam ἀπὸ τοῦ ἑκου-
σίου distinguat initio cap. 2, libri 3 Ethic. vidimus cõ- G
trà ἐκ προαιρέσεως & ἑκουσίως confundi, latius significa-
tionem eius extendendo. Quin & ipsemet Aristoteles
quum in fine eiusdem capitis dicat, ἡ δὲ προαίρεσις μετὰ
λόγου καὶ διανοίας, itidémq; lib. 6, cap. 1, scribat, διὸ ὅτ' ἄνευ
νοῦ καὶ διανοίας, οὔτ' αὖλ ἠθικῆς ὅστ' ἕξεως ἡ προαίρεσις,
in Rhet. tamen ἀπὸ διανοίας & ἀπὸ προαιρέσεως diuersa
facit: ita scribẽs l. 3, καὶ μὴ ὡς ἀπὸ διανοίας λέγων, ὥσπερ οἱ
νεῶν, ἀλλ' ὡς ἀπὸ προαιρέσεως. Sed nec προαίρεσιν sonare
θέσιν dicemus in illis Aristotelis locis quos protuli- H
mus, aut in similibus (quanuis ἐκ προαιρέσεως & ἐκ προ-
νοίας eodẽ sensu alibi poni dixerimus) & tamen προαίρε-
σιν & θέσιν de vna eadémque re dixisse illum cõpe-
rio. nam pro eo quod lib. 3, cap. 2 dicit, ἤκιστα γὰρ τὰ δίκαι δυ-
μῶν, κατ' προαίρεσιν εἶναι δοκεῖ, scribit lib. 5, c. 8, διὸ καλῶς τὰ
ὀνόματ' οὐκ ἐκ προνοίας κρίνεται. Sic etiam, quum προ-
αίρεσιν negat esse finem (vt paulo antè docui) sed de iis
dici velit quæ ad finem pertinent, de eadem re tamen

σκοπὸν & προαίρεσιν apud eum habemus. nam quum lib.
6, cap. 12 scripsisset, ἡ μὲν γὰρ ἀρετὴ τὸν σκοπὸν ποιεῖ ὀρθόν, ἡ δὲ
φρόνησις τὰ πρὸς τοῦτον, idem repetens paulo post, ita lo-
quutus est, τὰ μὲν οὖν προαίρεσιν ὀρθῶ ποιεῖ ἡ ἀρετή· τὸ δ' ὅσα
ἐκείνης ἕνεκα πράττομεν, ὑπάρχει τῇ φρονήσει, οὐκ ἔστι τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' ἑτέρας δυνάμεως. Quos ego locos profero vt diuersũ
huius vocis vsum ostendã, prout eius significatio vel
extenditur, vel contrahitur: vnde nemini debere mi-
rum videri dico, si interpretatio quæ in vno loco repu
diabitur, in altero admittatur: quanuis alioqui quæ vt-
trique adhibebitur, eodem pertineat, & diuersum dun
taxat (vt ita loquar) respectum habeat.

Προαιρετὸς, οῦ, ὁ, Spõtis humanæ & arbitrarius, inquit Bu-
dæus, citans ex Aristotele, Metaph. 5, ἔτι δὲ προαιρετῶν ἐν
ᾧ προαίρεσις. τὸ αὐτὸ δὲ τὸ προαιρετὸν καὶ προαιρετόν. Idem Aristot. Ethic. lib. 3, c. 2, in fine, τὸ δ' ἑκούσιον, οὐ πᾶν προαιρετόν, ἀλλ' ὅταν γε τὸ προβεβουλευμένον. Et cap. 3, βου-
λευτὸν δὲ καὶ προαιρετὸν, τὸ αὐτό. πλὴν ἀφωρισμένον ἤδη τὸ προ-
αιρετόν. τὸ γὰρ ἐκ τῆς βουλῆς προκριθὲν, προαιρετόν ἐστι. vbi προ-
αιρετὸν vert. interpretes reddiderunt Eligibile: ex illis au
tem qui illis posteriores fuerũt, alii verterũt Eligendũ
seu Deligendũ, alii, Quod sub delectũ cadit, alii, Id de
quo consilium captum est: ego vt προαίρεσις commo-
dius reddi existimo voce Propositum quàm alia vlla,
sic προαιρετὸν non dubitarim interpretari Id de quo est
nostrum propositum, Vel, Id de quo amplectẽdo pro-
posita est animo sententia, vel, Id ad quod certo pro-
posito ferimur. Vel, Id quod cæteris posthabitis ample
ctendum nobis proponimus: sequendo etymon quod
habetur, Ethic. lib. 3, c. 2, in fine, ὑποσημαίνειν δ' ἔοικε καὶ
τοὔνομα, ὡς ὂν τοῦ ἑτέρων αἱρετόν.

Προαιρετικὸς, Propositum habens ad aliquid propensum,
Vel, Qui certo animi proposito cupidus est alicui? rei,
siue ad rem aliquam fertur. cum genitiuo, apud Aristo
telem Ethic. 5, ὁ γὰρ τοιούτων προαιρετικὸς καὶ πρακτικός,
καὶ ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ὅτι τὸ χεῖρον, ἀλλ' ἐλαττωτικός, καίπερ
ἔχων τὸν νόμον βοηθεῖν, ὅτι κακῆς ἕξεως. Vbi προαιρετικὸς quidã
olim barbarè interpretati sunt Voluntatiuus. Ex no-
uissimis autẽ interpretationibus quædam habent Qui
enim talibus eligendis atque agendis idoneus sit: aliæ,
Qui consilium huiusmodi cepit vt hæc sequatur, ad
eæque ipsa agenda aptus est. Bud. autem Comm. pag.
668, vbi dixit προαιρετικὸς ἀνὴρ esse Qui cupidè & liben
ter & propensè aliquid facit, hunc ipsum Aristotelis lo
cum in exemplum affert. Legitur apud eundem A-
ristotelem Politicõn 2, προαιρετικὸς τῷ πλεονεκτεῖν, ἢ χρη-
μάτων, ἢ τιμῆς, cui etiam loco conuenire meam in-
terpretationem arbitror quam primam posui. ‖Προ-
αιρετικὸς absolutè positum, id est sine casu: vt προαι-
ρετικαὶ φύσεις, quæ libero arbitrio diuinitus præditæ
sunt, inquit Budæus. A quo προαιρετικὸς exponitur
etiam ὁ αὐτοκέλευστος, Sponte faciens. Ab eodem apud
Philonem De mundo προαιρετικὰς ἐνέργειας exponitur
Actiones à proposito proprio manantes: quæ inter-
pretatio ad meam illam accedit. In vulg. lex. ex Ari-
stotele citatur προαιρετικὴ ἕξις pro Electiuus habitus: &
ex Galeno προαιρετικαὶ κινήσεις pro Voluntarii motus
seu arbitrarii.

Προαιρετικὰ ὀνόματα apud grammat. quæ προαιρέσεως
significationem inclusam habent (accipiendo προαίρε-
σιν generaliter pro volũtate vel hoc vel illo modo pro
pensa) vt θέλω, βούλομαι, πιθῶ: atque adeo ipsum verbũ
προαιροῦμαι, à quo nomen hoc deriuatum est.

C.2. Ἀπροαίρετος, ον, ὁ καὶ ἡ, Inuoluntarius, vt quidam expo-
nunt. Dicitur ἀπροαίρετον, quod non fit ex certo propo
sito, & cõsultò. Aristot. Ethic. 5, cap. 8, προελόμενοι μὲν ὅσα
προβεβουλευμένοι, ἀπροαίρετα δὲ ὅσα ἀπροβούλευτα. vbi
quidã ἀπροαίρετα vertunt Quæ aguntur nõ capto cõsi-
lio, sequendo illã προαιρέσεως & προαιρετῶ interpreta-
tionem de qua dictũ est. In vulg. lex. citatur ex Diosc.
lib. 6, cap. 32, ἀπροαίρετος ἔκκρισις σπέρματος pro Inuita se-
minis profusio, Sua sponte manans seminis fluxus.
Sed contrà dicendum fuit, Non sua sponte manans.
HINC Ἀπροαιρέτως, Inuoluntariè, Non sponte, Non
consultò, Non de industria, Bud.

C.2. Αὐτοπροαίρετος, ον, ὁ καὶ ἡ, (sicut & αὐτοκέλευστος & ἐθελόδουλος

apud Philonẽ De mundo) Libero arbitrio agens, Bud. A
ET Αὐτοπροαιρέτως aduerb. Suo ipsius arbitratu, vel Sua
sponte. Bud.

C. ΠΡΟ Σαιρέομαι, ῶμαι, Allego, Insuper lego, siue Deligo.
Προσαιροῦμαι (inquit Bud.) Allego, id est, Ad numerum
antiquum addo, & mihi coopto. Plut. Camillo, ἵππαρχον αὐτῷ προσελόμενος Κορνήλιον. Προσαιρεῖσθαι etiam di-
citur (addit idem Budæus) quum vir virum legit. Xen.
Pæd. 1, οὕτω δὴ δεξάμενος τὸν Κῦρον, οἱ βουλευόντες γεραίτεροι
αἱροῦσι) αὐτὸν ἄρχοντα τῆς εἰς Μήδους στρατείας. ἔσεσθαι δ' αὐ-
τῷ δεκαπόσιοι τῶν ὁμοτίμων προσελόμενοι. Vt autẽ in illo Plu- B
tarchi loco quẽ affert Budæus, habetur αὐτῷ προσελό-
μενος, sic & apud Dem. κατὰ Νεαίρας legimus αὐτῆς προσαι-
ροῦνται, vbi scribit, κοινὸν δὲ αὐτῆς προσαιροῦνται Διογείτονα. Sed & in illo Xenophõtis loco subaudire possumus
itidẽ pronomen: vt non videatur distinguenda fuisse
significatio quam habet προσαιρεῖσθαι apud Plutarchũ
ab ea quam habet apud Xenophontem. Puto tamen,
vt aliquis dicitur προσελεσθαι ἑαυτῷ πνά, ita etiã dici posse
προσελεσθαι ἄλλῳ. vt sit πρόσταγμα ἐμαυτῷ τοῦτον, vel προ- C
αιροῦμαι σοι τοῦτον. Cõuenit porro cum illo Plutarchi lo-
co hic eiusdem in Publicola, προσείλετο αὐτῷ συναρχίαν, Allegit sibi collegam.

C. ΣΥΝ αιρέω, ῶ, Simul euerto, Simul profligo, quasi συναγαγὼν ἀφανίζω, vt ex quopiam grammatico in vulgar.
lex. habetur. quem (quicunque fuerit) ad hunc Thucy-
didis locum aut similem quempiam respexisse puto,
lib. 2, σῶμά τε αὐτάρκες ὂν οὐδὲν διεφαίνετο πρὸς αὐτὸ ἰσχυρὸν περὶ
ἡ ἀδενείας, ἀλλὰ πάντα ξυνῄρει, καὶ τὰ πάσῃ διαίτῃ θεραπευό-
μενα, Sed omnia simul profligabat, vel Sed omnia pari- D
ter cõficiebat, etiam quæ omni victus ratione curabã-
tur: vt ego in mea editione hunc locum verti, totumà
Valla pessimè & incellectum & Latinè redditum. Sic
vsus est & passiua voce, lib. 8, p. 271, τὰ δὴ Ἑλλήνων πα-
λαὶ συναιρεθέντα, Simul vniuersa euersum iri. Nisi quis
otiosam esse hic velit præpositionem.

Συναιρῶ, contraho in vnum. Item, Simul cõplector,
quasi cõtrahendo. Hom. Od. υ, v. 95, Χλαῖναν μὲν συνελὼν
καὶ κώεα τοῖσιν ἔνεδδεν. vbi Eustathius exponit συναξας & E
συνελίσσας, id est, Quum contraxisset & conuoluisset.
Qui tamen Lat. interpr. sunt, reddiderunt Corripiens.
Idem Eust. affert & hunc versum ex Il. π, v. 740, Ἀμφο-
τέρας δ' ὀφρῦς συνέλων λίθος, οὐδέ οἱ ἔρεν Ὀσσε, vbi συνέλων
itidem positũ esse ait pro συνήραγμα. quod ita videtur
intellexisse vt Homerus dicat supercilia coiisse, vtpote
disrupto osse quod interstitium cõstituebat. Breuium
tamen scholiorum autor exponit συνέτριψε, quem vul
gò sequuntur exponentes Confregit. Vtrobique autẽ
Eustathius admonet hinc esse dicta à grammaticis τὰ
συνηρημένα, & συναίρεσις. In illo certè Homeri locõ, se- F
quendo Eustathii expositionẽ, συνέλων esse crediderim
interpretandum Commisit: vt quum dicit Celsus oras
alicuius plagæ committere futuris. Huc referendũ
συναιρεῖν de sermone dictum, vt Thucyd. πολλὰ αὖ πῃ ἔ-
χων εἰπεῖν, ξυνελὼν μᾶλλον αὐδηλωσειν, id est, Cõtrahens
in pauca, Complexus paucis. Idem lib. 3, ἐν δὲ ξυνελὼν
λέγω, πειθόμενοι μοὶ ἐμοί, &c. vbi sunt qui ei cum ξυνελὼν
iungunt, sed malè, vt ex aliis locis apparet. Sic libro 6,
ξυνελόντες τε λέγω οἱ Συεγκούσοι. Greg. συνελὼν δ' φαίη
αὖ οὐκ ἀπικοπῶς. Quod & per accusatiuũ & per dati G
num etiam dicitur. Greg. in Iul. l. 1, καὶ συνελόντα φάναι,
τίνι θεοῦσιν, &c. Sic συνελόντι δὲ εἰπεῖν ἢ, & συνελόντι δ' φάναι.
Interdum autem additur ὡς, vt apud Xen. ὡς δὲ συνε-
λόντι εἰπεῖν. Nonnunquã verò breuitatis gratia omitti
tur infinitiuus: vt apud Isæũ, συνελόντι δ', πολὺ τὸ διαφέρον
κατ' ἦθος, &c. Interdũ & nominatiuus per se ponitur, vt
apud Gregor. συνελὼν ὅπερ συνῴδεκτα, Breuiter colligẽs,
Dicens quàm breuissimè fieri potest, vt Budæus inter-
pretatur. Pro eodem dicitur ὀνὶ δὲ λόγῳ εἰπεῖν, vel poti? H
ὀνὶ δὲ λόγῳ, sine verbo. Latini dicunt, Vt vno verbo
absoluam, Vt semel dicam, vel Vt semel omnia dicã,
Vt semel finiam, Vt paucis complectar.

Συναιροῦμαι, Sto suspensus, Pendeo animi, Cõtrahor.
Ita in vulg. lex. vbi ex Phalaride affertur, συναιρούμενος
ἠδέσθη ἐπ' ἀπόπτου τοῦ θεσμίου. (vbi ἠδέσθη suspectum est) &
ex Plutarcho in Numa, συναιρούμενοι τῷ μέλλοντι. Cre-

diderim autem esse potius exponendum hic συναιρεῖσθαι verbo Contrahi, sed metaphoricè sumpto, vt quũ
Cicero dicit Contrahi incommodis amici. ‖Συναι-
ρεῖσθαι autem quid sit grammaticis, vide in Συναίρεσις.

Συναιρεῖσθαι alia etiam signif. ponitur ab Aristotele,
Rhet. 1, ὁ δ' ἐκκλησιαστὴς καὶ δικαστὴς ἤδη τοῖς παρόντων καὶ
ἀφωρισμένων κρίνουσι. πρὸς οὓς καὶ τὸ φιλεῖν ἤδη καὶ τὸ μισεῖν
καὶ τὸ ἴδιον συμφέρον συνήρπαται πολλάκις. vbi Victorius συνή-
ρπαται interpr. Simul aptũ cõnexũmq; est, vt πρὸς οὓς, sit
συν τῇ κρίσει ὤν. quã expositionem verbi συναιρεῖσθαι, & B
vt nouam & vt violentã, suspectam habeo: lectorémq;
moneo vt cõsideret ãnnon, quemadmodum συναιρῶ
respõdet interdum Latino Contraho, sumpto in pro-
pria signific. sic & συναιρεῖσθαι hic respondere illi meta-
phoricam significationem habenti possit: id est sicut
Contrahi amicitia & odiũ dicitur, ita hic τὸ φιλεῖν καὶ τὸ
μισεῖν συνήρπται) dictũ sit: vt sit κρίνουσι πρὸς ὀλίγους πρὸς
οὓς καὶ τὸ φιλεῖν, &c. Apud illos quibuscum vel amicitia
contracta est vel odium. Sed quod sequitur, καὶ τὸ ἴδιον
συμφέρον, non æquè commodam interpretationem ad-
mittere fateor: nisi & hic συνήρπται τὸ συμφέρον dici quis
putet, vt à Latinis interdum Contrahere damnum. A-
lioqui & hoc ipsum verbum συνήρπται non immeritò
fortasse alicui suspectum fuerit.

Συναίρεσις, Contractio, Complexio. Ex Greg. Nazianz. ci-
tatur συναίρεσις εἰς ἀριθμὸν, pro Complexus numeri.
‖Συναίρεσις apud Græcos grammaticos figuræ nomẽ,
quum duæ vocales in diphthongum contrahuntur,
vt quum ex ἀληθεῖ fit ἀληθεῖ, ex Δημοσθενεῖ fit Δημοσθένει: C
sic ex πλόος fit πλοῦς. Συναίρεσις (inquit Eustath.) δι' ἧς αἱ
λέξεις ἐκ πλαυτέρων καὶ ἀναπταμένων συνάγονται εἰς θεα-
γύτερον. Quintilianus lib. 1, c. 5, in Europæi διαίρεσιν esse
dicit, quæ contrarium vitium sit ei quod συναίρεσις &
συναλοιφὴν vocetur, vt Phæthon, hoc in versu, Quum te
flagranti deiectum fulmine Phæthon. Ab iisdem grã-
maticis Græcis συναιρεῖσθαι dicitur vox in qua fit huius
modi συναίρεσις. Animaduertendũ est autem συναίρε-
σιν pro contractione opponi τῇ διαιρέσει, vt συναιρῶ pro
Contraho, opponitur τῷ διαιρῶ: ita quidem vt præposi
tiones in his res contrarias declarent. HINC Ἀσυ-
ναιρέτως, q. d. Incontractè, pro Absque contractione,
Eustath. p. 16.

C. ΥΦαιρέω, ῶ, Subtraho, ὑφέλκω. vt Il. β, — ὑπὸ δ' ἤρεον ἕρματα πηῶν. Apud Thucydidem pro Subduco, lib. 3, καὶ
Ἀθηναῖοι ῥᾷον καθεῖρπον, ὑφαιροῦντες αὐτῶν τοὺς ξυμμάχους. Et ὑφαιροῦμαι pro eodem: vt apud Plutarchum in
Camillo, τοὺς μὲν ἄλλους φεύγειν ἀπὸ πολεμίων,
hic ὑφελεσθαι exponitur Subduxisse. Sic apud eundem
in Themistocle, ὑφηρημένος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσας. ‖Item Subripio, Suffuror, apud posteros Homeri, vt Eu-
stathius annotat pag. 194. sed tamẽ & apud ipsum Ho-
merum ὑφαιρεῖσθαι ait significare posse ὑποκλέπτοντες,
Il. π, v. 353, vbi de lupis dicitur, — ὑπὸ δὲ μήλων αἱρεῖμενοι. Altera autem expositio est, τὰ ὀξαίρετα διαρπάζοντες,
videlicet ἐκ φυσικῆς διαγνώσεως. sed hæc alteri affinis est.
Aristoph. Vespis, Οἴκτειρόν μ' ὦ πάτερ, αἰτῆσαί σ', εἰκ' αὐτὸς
πω τὸ ὑφεῖλε. Apud eundem ὑφελοίατο pro ὑφέλοιντο, in
Neb. Aristot. De animal. l. 9, ὑφαιρεῖται τὸν κόρακος ὁ ἰκτῖνος
ὁ, τι αὐ ἔχῃ, Suffuratur coruo. vel, Eripit coruo, Aufert
coruo.

Υφαίρεσις, Subtractio, Subductio. Item, Diminutio, Priua G
tio, Hesych.

Υφαιρέτεια, ας, ἡ, Obstetrix, μαῖα, Hes. Vt? sit quæ fœtum
subtrahit ex vtero, aut subducit.

Υφειλήτης, (secundum quosdam vet. gramm.) ab ὑφελεῖν,
deinde ablato υ ex principio, & ε ex diphthongo, φιλή-
της, Eust. p. 194. Vide φιλητὴς in φιλῶ.

ΑΓ' ΡΩ, F. ἀρῶ. P. ἤρκα, (ex ἀείρω, vt opinor factum, de
quo infra) Tollo, i. Attollo, Sursum tollo, E-
ueho, Subueho. ὑψῶ, Thucydidis schol. Hom. Il. ρ, — ὡς
εἴδοντο νέκυν ἄρροντας Ἀχαιοί. Fest? ab ἄρσην significare Tol
lere, dictas Latinis ærumnas putat. Apud Aristophanẽ
autem in ὀκκλη. χεῖρας ἄρσην exponitur Manus attollere,
vel potius porrigere. Φ Cicero in oratione pro Flac-
co, Manus porrexerunt dixerit pro χεῖρας αἰτεῖναι, i-
bi autem Aristophanes χεῖρας ἄρσην pro χεῖρας ἀπαιτεῖν

vsurparit. At verò ἐπαίρειν χεῖρα, & δάκτυλον αἴρειν, quidam volunt esse Manum dare, quasi victum se fatẽdo. ‖ Αἴρω, Augeo, Amplifico. Demosth. contra Midiam, πρᾶγμα ἐγὼ νῦν αὔξω καὶ φοβερὸν ποιῶ. at Plutarch. addit ὅτι μεῖζον. dicẽs in Gaio, ὅτι μεῖζον ἄρων τὸ πρᾶγμα. Nõnunquã verò additur datiuus λόγῳ, pro Amplificare oratione, Exaggerare dicẽdo. Hic autẽ datiuus subauditur in illis Demosthenis & Plutarchi locis. ‖ Αἴρειν, Capere, Sumere. Soph. Antigona, — μόδρους αἴρειν χερί, Sumere in manũ. Sed Tollere in manus dicitur etiam, ni fallor. Aristoph. in Ranis, ἆρε πλῆκτρον, Cape plectrũ. Nisi quis maulit, Attolle. Sic & in metaphoricis loquutionibus, vt ἄρειν θάρσος, apud Euripidem, Sumere fiduciam, Sumere animos, vel Tollere animos, vt Latini loquuntur. Sumere superbiã dixit Horatius. Contrà verò ἄρειν δειλίαν, apud Sophoclẽ in Aiace, q. d. Sumere timiditatem. Melius, Cõcipere timiditatem. Quidam exponunt, Metum in se admittere. Sic ὄγκον αἴρειν ibidem, Fastum cõcipere, vel Fastum attollere. At Αἴρειν λείαν, verterem Prædã reportare: alii tamen Prædã obtinere, reddiderunt. Vide ἄρομαι. ‖ Αἴρειν in proximè præcedente phrasi exposui Reportare: significat verò & generaliter Afferre: vt Aristoph. initio Pacis, Αἶρ' αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα καὶ θάρρει. Alicubi etiam reddidit Admouere, προσφέρειν.

Αἴρω, (vt Latinè Tollo) pro Erigo & pro Aufero, De medio tollo, inquit Bud. Vt autẽ exponitur aliquando Admouere, (cui tamen expositioni nõ facilè subscribo) sic interdum Remouere: vt ἄρειν τράπεζαν, Remouere mensam. Vertitur etiam Euerto: vt apud D. Ioannem, ἀροῦσι τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος. Sunt tamen & qui hìc ἀροῦσι interpretentur Corripient: sed ego malim aut Euertent, aut De medio tollent. licet magis conueniat hæc interpretatio huic verbo quum de homine vsurpatur: vt Luc. 23, αἶρε τοῦτον, ἀπόλυσον δὲ ἡμῖν τὸν Βαραββᾶν.

Αἴρω, Moueo, i. Soluo, Proficiscor, Abeo, vt ait Bud. Sciendum est autem in hac significatione interdũ absolutè poni, nonnunquam cum datiuo ναυσὶ, aliquando cum præpositione ἐκ aut ἀπὸ, iuncta genitiuo. Thucydides, καὶ οἱ μὴ ἄραντες τῇ προθεσκελεῖ τῇ αὐτῇ πλεῖστον. Plutarchus in Themistocle, ἄρειν βουλόμενος καὶ πλεῖν ἀπὸ τὸν ἰσθμόν. Thucydides, ἄραντες ἐκ τῆς Ἀχαρνῶν. Sic Synesius, ἄραντες ἐκ Φυκαιῶτης. Dicitur verò & ἄρειν πλοῖον, vt Latinè Soluere nauem. & ἀπὸ τῆς γῆς aliquando additur: vt apud Thucydidem lib. 1. ‖ Item ἄρειν, pro Castra mouere, item de quauis profectione terrestri. Plutarchus, ἅμα τῷ πυθέσθαι τὴν ἀπόστασιν, ἄρας ἐχώρει. Idem in Publicola, ἄραντες μεγάλῳ θραυῖ. Thucydides, ἄρας ἐπορεύετο ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν, Budæus tamen ponit duntaxat Mouere, generaliter.

Αἴρομαι. F. ἀροῦμαι. P. ἦρμαι, in actiua signific. Tollo, Erigo: vt ἄρεσθαι τὰ ἱστία, pro Erigere vela, Plutarcho. ‖ Item, vt ἄρω, Porto, Gesto, vel potius Gestãdum tollo (inquit Bud.) hoc est, ἀναπέμαι, ὑποφορτίζομαι. Plutarchus in Antonio, τῶν δὲ δευτέρων ἤδη μεμετρημένοις φορᾶν μέλλοισιν αἴρεσθαι. de frumento loquẽs quod portare humeris cogebantur. Hactenus Bud. pro quo videtur facere hic locus Aristophanis, ἀράμενος φέρε, i. Fer, seu porta, quum sustuleris in humeros. vel, Sublatum in humeros fer. Existimo enim subaudienda hæc duo vocabula ἐπ' ὤμων, quæ adduntur nonnunquam: vt apud Demosthenem, ἀεράμενοι ὅτι τοῦ ὤμου. Qui tamen & ipse ἀεράμενον simpliciter dicit: vt ad Phil. epistolã, μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὸν ἀεράμενον. Possit verò alicui videri non satis generale illud ἐπ' ὤμων, quòd onera gestentur etiam alia corporis parte, vt capite: subaudiat igitur siquis velit ὅτι τῆς κεφαλῆς, aut tale quid. Vt plurimum certè cõmittuntur humeris onera. Vnde & Horatius scripsit, -quid ferre recusent, Quid valeãt humeri. Propertius tamen dixit, — capiti committere pondus. ‖ Nonnunquam tamen αἴρεσθαι nihil aliud est quàm φέρειν: vt apud Aristophanem in Ranis, Οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι, i. Quos ferre non possint, Quos non tulerint (seu portauerint) vel centum Ægyptii. Sic apud Euripidem in Oreste, Ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις, id est, Cicerone interprete, Quod non natura humana patiendo ferat.

Αἴρομαι, Sumo, Capio, Capesso. πόνον αἴρεσθαι, Laborẽ sumere. quod & Laborem suscipere, exponitur. δίκας αἴρεσθαι, Pœnas sumere. Soph. Aiace, Δίκας ἀρούμεθ' ἥδ' φονεύσαντων πάρα, Pœnas de interfectoribus sumerem. Apud eundem ibidem in ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι, videtur ἀρέσθαι reddi debere verbo Capessere: vt quũ dicitur Latinè Fugam capessere. quod ad verbum est apud Euripidem in Rheso, φυγὴν αἴρεσθαι.

Αἴρομαι, (inquit Bud.) τὸ φέρομαι & λαμβάνω, Fero, hoc est, Reporto præmium vel lucrum: vt αἴρομαι κλέος, αἴρομαι νίκην. Hactenus Bud. exempla non afferens. nec putandum est αἴρεσθαι per se significare Reportare præmium vel lucrum: sed prout huic vel illi nomini iungitur. Sicut nec Reportare laudem siue gloriam, significat per se, sed cum accusatiuo δόξαν, aut ἔπαινον in oratione soluta: in carmine autem cum accusat. suo κλέος, vel κῦδος, vel αἶνον. vt ἀροῖτο κλέος, Gloriã reportet, apud Homerum. Et apud Hesiodum, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι. Rursus apud Homerum Il. γ, — ἄσπετον ἤρατο κῦδος. Sic Od. ξ, — ὡς ἄσπετον αἶνον ἀροῖτο. Eodem modo Apollon. Argon. 2, ἵν' ἄσπετον ὄλβον ἄρωνται. Sic ἀεσάμενοι νίκην apud Plutarchum in Themistocle, Qui reportarunt victoriam. Denique Reportare lucrum, esset it idem αἴρεσθαι κέρδος, Reportare mercedem, αἴρεσθαι μισθὸν: non autem αἴρεσθαι per se. Aut saltem dicendum est αἴρεσθαι sonare Reportare pro præmio vel lucro, id est, Reportare aliquid vice præmii seu lucri. vt qui gloriam ex bello reportat, præmii loco gloriam reportare meritò dicitur. Habetur autem Il. μ hæc phrasis μισθὸν αἴρεσθαι, vbi dicitur ἀεικέα μισθὸν ἀρῆται. dicitur verò pro eodem μισθὸν ἀρέσθαι, & vno verbo μισθαρνεῖν. ‖ Sciendũ est verò & in malã partem accipi αἴρεσθαι, vt κακὴν φάτιν ἀρῇ, apud Sophoclem in Aiace, pro Reportes malum rumorem vel sinistrum rumorem: aut potius infamiam. Quidã autem vir alioqui doctissimus reddidit, Infamiam suscipiat: putans hìc ἄρῃ esse tertiam personam à voce actiua αἴρειν, significante Suscipere in hoc loquendi genere. Sed ἄρῃ sit necesse est ab ἄρομαι: & malim hìc ἄρῃ κακὴν φάτιν vertere Infamiam reportes, quàm Infamiã suscipias. Vsurpant verò Latini interdum etiam Auferre pro Reportare. ‖ Sunt porro qui αἴρεσθαι κλέος apud Homerum alio in loco velint sonare, Parere gloriam alii, & afferre: hoc videlicet in loco, — ὦ παῖ μέγα κλέος ἥρατ' ὀπίσω. Sed potest αἴρεσθαι κλέος hìc quoq; significare Reportare gloriam: vt παῖ δὶ datiuus sit qui vocatur acquisitionis à grãmaticis. Potest etiam hæc verbi ἄρομαι significatio in nonnullis phrasibus aliter reddi quàm per verbum Reporto aut Aufero. nã νίκην αἴρεσθαι, poterit (qui malet) vertere Obtinere victoriã, Potiri victoria: nõ solùm Reportare victoriam. sed ita tamen vt intelligat, quanuis in lingua Latina eadẽ hæc significent, tamen Reportare victoriam, propriã verbi αἴρεσθαι vim melius exprimere. Sciendum est autem dici pro eodem αἱρεῖσθαι νίκην.

Αἴρομαι, etiam Suscipio, i. Incepto, Aggredior (vt inquit Budæus) duo proferẽs exempla, in quorum tamẽ altero duntaxat, αἴρεσθαι, Inceptare & aggredi, verti posse videtur. nam in loco Demosthenis, ἄρασθαι πόλεμον, Suscipere bellum, Inceptare bellum aut aggredi, possumus interpretari: at in loco Antiphontis, κίνδυνον ἄρασθαι, Suscipere periculum, reddi queat: non item, Inceptare periculum aut aggredi. Sed & Adire aut Subire periculũ dicitur potius: vt Laborem suscipere. Licet Cicero alicubi (vt fit nonnunquam) idem verbum vtrique horum nominum accommodauerit. Quinetiã ἄρασθαι πόλεμον vertere malim Inferre bellum quàm Suscipere bellum, si spectanda sit verbi Græci proprietas, ac tum præsertim quum additur præpositio πρὸς cum accusatiuo. vt apud Demosthenem ἄρασθαι πρὸς Ἀργείους πόλεμον, Bellũ Argiuis inferre, Thucyd. 1, πῶς χρὴ πρὸς τούτους ῥᾳδίως πόλεμον ἄρασθαι, His bellum inferre. Nec tamen magnopere improbo Aduersus hos bellum suscipere. At verò ἄεσθαι πόνον non dubium est quin verti debeat Laborem suscipere: vt apud Philostratũ, ἤεσαντο τὸν ἀγῶνα, Certamen susceperunt. Sic apud Platonem

Platonem Pol. 2, οὐ φαῦλον πρᾶγμα ἠεσάμεθα, Haud rem parui momenti suscepimus, vel aggressi sumus. Sciendum est autem pro eodem dici κίνδυνον αἴρεσθαι aut πόλεμον & κίνδυνον siue πόλεμον αἱρεῖσθαι.

Αἴρομαι, passiuam habens significationem, Tollor, Attollor, Euehor. Item Erigor. Sic Erotianus apud Hippocratem ἄρεται exponit ἐπαίρεται. Lucian. in Somnio, ἀρθεὶς δ' εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν. vbi notandum est εἰς ὕψος additum, quum ἀρθεὶς per se significare posset Altè sublatus, vel in altum. ‖ Item metaphoricè ponitur αἴρομαι vt actiuum αἴρειν, in hac ipsa significatione. Dem. de Philippo, Olynth. β, ὑφ' οὗτοι ἤρθη μέγας, Ad verbum, Per hæc sublatus est magnus, vel euectus est magnus. Id est, euectus est ad magnitudinem. hoc est magnam potentiam. ita enim expono μέγας. Alii, ἤρθη μέγας, euasit magnus, reddunt: vim verbi ἄρομαι non expimẽtes. ‖ Vsurpatur μεταφορικῶς etiam aliter hoc verbum: vt quum dicitur ἀρθεὶς ταῖς ἐλπίσι. Interdum & αἴρεσθαι per se ponitur, vt apud Plutarchum in Fabio, ὁ δὲ δῆμος ἤρτο, καὶ μετὰ χαρᾶς εἰς ἀγορὰν συνέτρεχε, populus autem erectus erat, & cum gaudio in forum concurrebat. Intellige autem, Erectus animo, vel, Erecto erat animo: vt etiã cõtrà à Latinis eadẽ metaphora dicitur Demitti animus, in contraria significatione. Plut. autem, quod hic αἴρεσθαι, alibi μετέωρον τίθ) dicit (ni me fallit memoria) eodem metaphoræ genere: & ἀνάλογος quoque ταπεινὸν τίθ), pro Animum demittere. ‖ Αἴρεσθαι etiam Tolli, id est Auferri: vnde ἀρθεῖσα τράπεζα, Sublata mensa, vel remota, vt Virgilius loquitur.

‖ Αἰρομένου ἡλίου Gaza apud Aristotelem vertit Sole abeunte. Fortasse autem dicitur ἄρεσθαι, quasi Auferri à conspectu nostro. ‖ Αἴρεσθαι sunt qui velint accipi & pro Commoueri, citantes hunc ex Euripidis Rheso locum, κἂν μὴ ἄρωνται φυγῇ. sed minimè dubium est quin mẽdose ibi legatur in vulgaribus editionibus φυγῇ pro φυγὴν: vt ibidem dixerat αἴρεσθαι φυγὴν μέλλοιμι, quo loco αἴρεσθαι significationem actiuam habet, pro Fugam capessere, vt antea interpretatus sum: potius quàm Suscipere fugam.

Ἄρσις, εως, ἡ, Eleuatio, Sublatio, seu Elatio, id est Euectio. Aristoteles De mundo, λέγονται καὶ κυμάτων ἄρσεις συμπαθοῦσιν τῇ σελήνῃ. quod interpretantur, Aiũt vndarũ elationes cum luna circumagi. ἄρσις τῆς ζύμης apud Nazianzenum Tumor fermenti: quum videlicet intumescendo in altum tollitur. Vt autem hic ἄρσις τῆς ζύμης habemus, sic apud Hesychium legimus ipsam vocem ἄρσις expositam ζύμη. ‖ Ab eodem ἄρσις explicatur αἰρετιάσεις & βασταγμαῖα. Sed mihi non dubium est quin ἀρσίας (non ἄρσεις) expositum fuerit αἱρετιάσεις. sed quum ἄρσις (quod librariorum incuria irrepserat) aliquis videret expositum ἀρσεταίσεις, addidit & alterã explicationem βασάγμαῖα, ex ipso Hesychio sumptam: quippe qui dixerat ἀρσεταῖς, βασταγμαῖοι. Conuenit autem hæc cũ isto qui ex LXX interpretibus citatur loco, in Psal. 81, ἀπέστησεν ἀπὸ ἄρσεων νῶτον αὐτοῦ, Auertit ab oneribus dorsum eius. Hinc autem puto accepisse istam significationem, quòd onera soleant in altum tolli quum imponuntur dorso aut capiti. ‖ In vulgaribus autem lexicis citatur ex iisdem LXX interpret. 3 Regum cap. 11, κατέστησεν αὐτὸν ὅτι πᾶς ἄρσις pro Constituit eum præfectum tributis. Quæ significatio ad sequentem potius pertinere videri possit.

Ἄρσις, Ablatio, Detractio. Diosc. orides libro 5, c. 157, πρὸς τε χῶν ἄρσιν, Ad detrahendos pilos. ἄρσις καὶ θέσις, Oratio qua quum vnum tollitur, alterum infertur. Vide θέσις in τίθημι.

Ἄρδιν, aduerbium ab ἄρω deductum, si Sophoclis scholiastæ & Eustathio credimus, vt ἀέρδιν ab ἀείρω. Ille ἄρδιν apud Sophoclem exponit Altè & Agiliter, secundum eam significationem qua ἄρω vsurpatur pro ὑψῶ, id est Attollo, Tollo in altum. Versus Sophoclis est hic in Aiace, Πηδῶντος ἄρδιν ἔκπρος πάφρων ὑπερ;

Ἄρδιν Eust. explicat φερέδιν, citans hunc Euripidis locum ex Alcestide, — νέκυν ἤδη πρὸς πλοῖ Φέροισιν ἄρδιν ἐς ἔφορπ καὶ πυρά. Est autem φερέδιν (quo ἄρδιν explicat) quasi dicas Gestabundè aut Gestatitiè. Et φερέδιν ἐκκομίζεσθαι, dicitur qui ex aliquo loco exportatur, gestatus ab hominibus: siue gestãtibus eum hominibus, aut etiam homine eum gestante vnico. Vnde & vulnerati dicũtur φερέδιν ἐκκομίζεσθαι, vt suo loco docebo. Suidas videtur hãc aduerbii huius significationẽ cum proximè sequente non bene confundere.

Ἄρδιν, Penitus, Funditus. Æschines contra Ctesiphontẽ, τὸν δὲ δὴ πᾶσαν Ἑλλάδα καὶ πᾶσαν πόλιν ἄρδιν αἰαπτραφότα, id est, Eum autem qui Græciam & ciuitatem funditus euertit. Idem aliquanto antè, πᾶσαν δημοκρατίαν ἄρδιν ἔλαθεν ὑφελόμενος. Exponitur etiã παντελῶς, id est Planè, Penitus, Prorsus, Omninò: in hunc ex Phœnissis Euripidis versum, Ποθεν; τί μ' ἄρδιν ὧδ' ἀποκτίνεις Κρέον; Atque in hac significatione ἄρδιν sonat idem quod ἀφανιστικῶς, (quasi dicas, Abolitoriè, vel Exterminatoriè) vt notarunt veteres quidam grãmatici: iuxta eam verbi ἄρω significationẽ qua pro ἀφανίζω ponitur, id est aboleo.

C. Ἀνταίρω, Contrà attollo, Aduersus quempiam attollo, vt αὐταίρω τὰς χεῖρας. ET Ἀνταίρομαι voce passiua pro eodem, vt χεῖρας αὐταιρόμενος, Thuc. 3. & ὅπλα αὐταιρόμενοι, apud eundem lib. 1. & apud Libanium in Declam. ἡμεῖς οἱ θεὶ οὐκ αὐτιπίπτομεν, οὐδὲ ὅπλα αὐταιρόμεθα. Quoniam autẽ qui χεῖρας vel ὅπλα αὐταίρει seu αὐταίρεται (id est contrà attollit) is reluctatur & resistit, ipsum etiam verbum sine adiectione in hac significatione capitur: videlicet pro Resisto, Reluctor, Renitor, Deiecto: vt Plutarchus, Σκιπίωνι πρὸς τὴν Φαβίου δυνάμεν αὐταίρονται. Dicitur autẽ non solùm αὐταίρειν seu αὐταίρεσθαι πρὸς τινα, sed etiã αὐταιρεῖν seu αὐταίρεσθαι τινί. Lucianus, δῆλος γοῦν ὢν οὐδὲ αὐτάρεσθαι ὦ Δαμιδίδαμος. Idẽ in Lapithis, φιλόστοφος ἀνὴρ γελωτοποιῷ αὐταιρόμενος, καὶ παίων καὶ παιόμενος, Cum morione decertans. ‖ Dicitur etiã scopulus αὐταίρειν pro Contrà assurgere, apud Strabonem. Bud.

Ἀνταείρω, idem, vide post ἀείρω.

Ἄνταρσις, Insurrectio. q. d. Ipsa actio attollẽdi manus aduersus aliquem. ET Ἄνταρσα apud Suidam, per quod exponitur vox ὀνόμοπα. ET Ἀνάρτης Hesychio, Tyrannus qui insurgit aduersus regem, seu repugnat regi. Apud Suidam autem vt ὀνόμοπα exponitur ἀνταρσία, sic ὀνόμοπος, ἀνάρτης.

C. Ἀπαίρω. F. ἀρῶ. P. κα, Proficiscor naui, Soluo. Item aliquãdo simpliciter pro Discedo, Abeo. Interdum cum præpositione ὅτι, vel εἰς, aut cum aduerbio significãte locum ad motum: interdum cum genitiuo, aut aduerbio significante motũ è loco. Polyb. lib. 2, ἀπῆρε μετὰ τῶν φίλων εἰς Ἀλεξανδρείαν, Naui profectus est Alexãdriam, vel, Naue conscensa profectus est. Demosth. ὅπ ὅτι πᾶσαν πρεσβείαν πᾶσι τοῖς τῆς εἰρήνης. Idẽ, ἀπῆεσαν δεδοῦ πολεμίως ἐκ πύματος εἰς Παγασάς. Sic ἀπῆρεν εἰς Δελφοὺς, apud Plutarchũ in Lycurgo. Apud Herodotum ἀπαίρειν ἐς τὸ πέλαγος. Dicitur & ἀπαίρειν ἐπ' οἴκου, vel οἴκαδε, pro Soluere domum, id est, Soluere ad redeũdum domum. vel simpliciter, Redire domum. Cum genitiuo autem, vt apud Herodianum, ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ἀπάεσας τῆς Συρίας, ἦλθεν εἰς Νικομήδειαν. Sic τῆς Ῥώμης ἀπῆρεν apud eundem. Apud Euripidem, ἀπῆεσας πατρίδος. Apud Platonem epist. 7, ἀπῆεσ' οἴκοθεν. Interdum etiam sine casu. Demosth. καὶ οἱ πρέσβεις ἀπήρκεσαν οἱ τοῦ Φιλίππου. Æschines, ἡμῶν κεχειροτονηκότων ὅτι τοῖς ὅρκοις, οὔπω δὲ ἀπηρκότων. Suidas ἀπηρκότες itidẽ absolutè positũ exponit αἰαχωρήσαντες, hoc in loco, ἀφ' ἃ δὲ ἀπηρκότες τῆς Συρακούσης, ἡ Σινωνὶς ἐφίσταται. Hesychius ἀπαίρει explicat οἰδεῖ, ἀποδημεῖ, ἀποχωρεῖ. ‖ Interdũ ἀπαίρω τινὶ ναῦν dicitur sicut Latinè Soluo nauem. Herodotus, ἐκεῖ ἀπαίρουσι τὰς ναῦς ἀπὸ Σαλαμῖνος. Ἀπαίρομαι etiam dicitur, si credimus Hesychio: apud quem legitur ἀπαίρονται expositum ἀποδημοῦσι.

Ἀπαίρω, Sustollo, Eleuo in altum. ἀπῆρεν, ὕψωσεν, Suidas. Sed ἐπαίρω potius dicitur.

Ἀπαίρω, Tollo, Aufero, Detraho. vnde Ἀπαίρομαι, Auferor, vt apud Matth. Marc. & Lucam, ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος.

Ἀπαρσις, εως, ἡ, Profectio, Abitio, Discessus. vt ἀπαίρειν pro Proficisci, Soluere. Apud LXX interpr. Num. cap. 33, lz. i.

καὶ ἔγραψε Μωϋσῆς πρὸς ἀπάρσεις αὐτῶν καὶ τοὺς σταθμοὺς αὐτῶν, vbi exponitur Profectiones & Mansiones eorum. Dictas autem volunt ἀπάρσεις à tollendis sarcinis. Vide in ἐξαίρω, eiusdem libri cap.9, locum in quo ἐξαίρειν & παρεμβάλλειν copulantur vt hic ἀπάρσεις & σταθμοί: quam significationem sequendo, fuerint ἐξάρσεις quæ hic ἀπάρσεις, & παρεμβολαὶ quæ hic σταθμοί.

C. Διαίρω, Tollo, Attollo, Erigo. vt διῆρκε τὸ ῥόπαλον, apud Lucianum. Sic in voce media διαιρεμένη apud Aristot. De mũdo, διαιρεμένη πρὸς τὸν ὑπὲρ ὄντων θεὸν, Quæ se erexit (vt sit pro διαίρεσιν ἑαυτῶν) vel Erecta, Sublata. Lucianus autem & Plutarchus passiuum etiam participium διηρμένος pro διηρκώς posuerunt in hac significatione, διηρμένος τοὺς ἄκοντας. At passiua significatione διηρμένος. vt in hoc Basilii loco, ἰδὼν ὅτι χίτας ὑψηλὰς διηρμένας καὶ τὴν ὁμόφυλον, καὶ πᾶσι μέρεσι τοῦ σώματος ὑπηφανομένας. Apud Hermogenẽ autem διῆρται exponitur διαρμα καὶ ὄγκον ἔχει: & alibi διηρμένος, sublimis. Budæus hæc eiusdem verba in lib. περὶ σημότητος, Μάλιστα δὲ τὰ τοιαῦτα τοῦτο τὸ ὦ καὶ τὸ ᾱ διαίρει τε καὶ διογκοῖ τὸν λόγον exponit Faciũt gradius pronuntiare & ore patentiore. σημαίνει πιεῖν. Scien dum est autem, quanuis διαίρειν per se Attollere significet, interdum tamen illi addi ἄνω, aut εἰς ὕψος, aut tale quid. Xenophon in lib. De arte equestri, ἄνω δὲ τὸν αὐχένα διαίρειν. Sic Gregorius de Basilio loquens, dixit, ἀλλ' ὑψοῦ τὴν κεφαλὴν διάγας, καὶ κύκλῳ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα περιαγαγών. Et apud Theophrastum, διηρμένα εἰς ὕψος. Quibus locis adhiberi simplex etiam posset, sed minus significanter & eleganter. Legitur & διηρμένος πρὸς ὄγκον apud Hermogenem.

Διαίρω, Aperio, de ore dictum pro eo quod Latini dicunt Hiscere, aut Mutire. Chrysostomus, ἡμεῖς δὲ οὐδὲ χάνομεν, οὐδὲ διαίρομεν τὸ στόμα συνεχωρήσαντες αὐτῆς, Ne occasionẽ quidem hiscendi reliquimus ipsis aut muriendi. vt apud Liuium, Non hiscere quenquam præ metu potuisse. Demosthenes in Midiam, μηδὲ διαίρομεν τὸ στόμα πρὸς ἀπολογίαν ἔχειν ἐμέ. vbi videtur accipi pro Ne verbum quidem facere. sicut Bud. οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα apud eũdem interpretatur Ne verbum quidem fecit.

Διαίρω, Traiicio. Polyb. 1, καὶ διάγαντες τὸν πόρον ἀσφαλῶς. Idem, καὶ διάγαντες εἰς τὴν Σικελίαν. Hinc Διάρμα, Traiectus, quod vide paulo póst.

Διάρμα, Elatio. Hermog. τόπος δὲ, καθάπερ κομμωτικὸν, ὅμως λεπτὸν ὄντι, καὶ οὐκ ἔχει διάρμα, οὐδὲ μέγεθος. ‖ Διάρμα, Traiectus. Strabo lib. 4, πέπαρται δ' ὅτι διάρματα εἰς χρῶνται σωτηρίας ὅτι τὴν νῆσον ἐκ τῆς ἠπείρου. Sic Polybius apud Suidam.

Διάρσις, Elatio, Sublatio. Peculiariter de sublatione ensis ad ictum. vnde ἡ ἐκ διάρσεως μάχη Polybio lib. 2, ἀφελόμενοι τὴν ἐκ διάρσεως αὐτῶν μάχην, id est (Camerario interprete) Adimentes facultatem illis sublatis ensibus dimicandi. In vulg. lexicis ἐκ διάρσεως μάχη, quum cæsim res geritur: quum verò punctim infertur plaga, dicitur ἐκ παλτῆς, vel ἐκ βαλτῆς, vel ἐκ μεταλτῆς. Idem autor apud Suidã in Διάλτης, opponit inter se ἐκ βαλτῆς & ἐκ καταφορᾶς, quod esse idem putatur cum ὀξὺ ἐπόρσεως.

ΕΙΣαίρω, Infero. Εἰσαίρεται ἡ τράπεζα, Apponitur mensa, (interprete Camer.) qui autorem nõ citat. Apud Poll. lib. 6, cap. 12 in principio, αἱ δὲ ὀπτὴ θέρμαι καὶ αἱ ῥόμβαι τράπεζαι.

C. ΕΞαίρω, Effero, Extollo, Attollo. vt ἐξαίρειν ἐκ γῆς, Aristoteli De mũdo. Et ἐξαρθεῖσαι ὑπὸ κεφαλῆς ἀστερίδες, apud Aristidẽ. σπήλαιον τὸ ἐξάρθη μέχρις, Gal. εἰς ὄγκον ἐξαρθεῖς, Plutarchus Camillo. Apud Sophoclẽ ἐξάρης exponitur Intentes, vbi dicit μηδὲν δὴ ὃν ἐξάρης ὠδός. Apud eundẽ in Antigona, κοῦφον ἐξάρας πόδα, Cã. interpretatur Gressum accelerans. Citatur ex eodem Sophocle, ἐξαίρεσθαι ἐλπίσι, eadem metaphora qua dicitur Latinè Erigi spe. Et ex Platone De leg. ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας, Fastu elatus. Apud Basilium autem ἐξῆρται χαρᾷ καὶ εὐφροσύνῃ ἡ πνευματικὴ, Sublatum est gaudium. Ἐξαίρω Bud. apud Luc. interpr. etiam, In sublime rapio. ‖ Ἐξαίρεσθαι per se positũ, Cam. interpr. Efferri opinione, in hoc loco ex Eurip Rheso, Ὅστις πυρὸς λαμπῆρας ἐξῆρθης κλύων Φθόγγῳ Ἀχαιοῖς. ‖ Ἐξᾶραι (vt tradit Hes.) dicitur etiã auis quum sublimè volat.

Ἐξαίρω, vel Ἐξαίρομαι, Effero, pro Exporto. Homer' Od. ε, Πόλλ' ὅσ' αὖ οὐδέποτ' ἐκ Τροίης ἐξῆρατ' Ὀδυσεύς. Eustathius tamen & alias longius petitas expositiones affert. ‖ Ἐξαίρωνται apud Plat. in Prot. pro E medio tollant, vel Inde auferant. Bud. Comm. pag. 747. Ex Euripide autem citatur ἐξαίρεται θανεῖν, pro Efferte ad moriendum. Et ex eodem, θῆρας ἐξαίρει χθονός, pro A terra feras excitat.

Ἐξαίρω, Aufero, Eximo. Plato Cratylo, ἐξαίρων τε καὶ ἐνθεὶς γράμματα οὗ δέοι. quum de eadem re in eodem dialogo ἐξαιρεῖν dicat. Et vt idem dixit, Σωκράτου δ' ἐξαίρω τὸν λόγον, sic ex Synesio habuimus suprà, ἐξῃρημένων τῶν λόγου, ab ἐξαιρῶ. Fortasse autẽ illic ἐξαιρῶν, hic ἐξαιρῶ ab eo scriptum fuit. Affertur tamen ex Xenophonte ἐξαίρειν itidẽ oppositũ τῷ ἐμβάλλειν: vbi dicit ἐξαίρειν τῷ ἵππῳ τὸν χαλινόν. Et ex Galeno, ἐξαιρεῖν τὸ καταπλασμα. Et ex Synes. ἐξαίρεσθαι, itidem pro Eximere, vel potius Promere, addita genitiuo præpositione ἀπὸ, vbi dicit, ὡς γὰρ οὖν ἔχομεν, οὐκ ἔστιν ἀπὸ κιβωτοῦ ἐξαιρεῖσθαι βιβλία.

Ἐξαίρω, Moueo castra. Polyb. lib. 2, ἐξάραντες πανταχῆ τὰ στρατόπεδα. Hinc Num. cap. 9, παρεμβαλοῦσι & ἐξαροῦσι opponũtur: vbi tamen ἐξαροῦσι exponitur Proficiscentur. Vide suprà in Ἄπαρσις.

Ἔξαρσις, Sublatio, Ipse extollendi actus. Item Ablatio, Exemptio. Suidas ἔξαρσις exponit ἐπάρσις in hoc quem affert loco, ὁ δὲ θρασύτερον περὶ θεῶν, ἔξαρσεις τε τῶν πεδῶν καὶ περιδινήσεις ποιούμενος, θέλει τρωθεὶς, ἀπέλιπε τὸν βίον.

Ἔξαρμα itidem Sublatio. Sed peculiariter hoc nomine vocatur poli sublatio, siue elatio, quam ἔπαρσιν & ἔπαρμα dixit Ptolemæus (vt scribitur in vulg. lexicis) & alii διάρμα. Cui opponitur ἔγκλισις, id est Inclinatio. Dicitur autem non solùm τοῦ ἡλίου ἔξαρμα, sed etiam ἡλίου, & ἔξαρμα τοῦ ἡλίου τοῦ κατὰ τὰς μεσουρανήσεις, Solis meridiana elatio, quum medium tenet cælum, apud Strabonem. Poli in globo ἔξαρμα, Altitudo, inquit Camer. ‖ Ἔξαρμα exponitur etiam Impetus.

c.2. Ὑπεξαίρω, & Ὑπεξαίρομαι, Eximo, Sũmoueo, Reiicio. Plato in Theæteto, εἶτα ὑπεξαιρόμαι καὶ ἀποβάλλω. Itẽ, Clàm de medio tollo. Xenophon de tyrãnis loquens, ὅταν δὲ καὶ τοῖς δικαίοις καὶ αὐθρεποις δῷ τὸν φόβον ὑπεξαίρωνται. Bud. Cõm. pag. 518. Sed particula Clàm quam addit in posteriore significatione, videtur & in cæteris addẽda, nisi quum ὑπεξαίρεσθαι simpliciter pro ἐξαίρεσθαι sumitur.

C. Ἐπαίρω, Attollo, Erigo: vt ἐπαίρειν τὴν φωνὴν, Demosth. Pro corona, ἀλλ' ἐπᾶρας τὴν φωνὴν, καὶ γεγηθὼς, καὶ λαμπρυνόμενος, &c. Dicitur & ἐπαίρομαι pro ἐπαίρω. Idem ibidẽ, τὰ περὶ τούτων πολλοὶ καὶ θραστεῖς ἐπαιρόμενος τῇ πόλει τοὺς λόγους. Sic præt. ἐπηρμένος pro ἐπηρκώς, vt Plut. Pericle, περεσβύτου πάτρον ἐπηρμένου δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν. Sic dicitur ἐπηρμένος τὸ ῥόπαλον. Dicitur & ἐπάρεσθαι pro ἐπαίρειν, vnde ἐπαρεσμένος. Plut. in Apophth. ἐπαρεσμένου δὲ τοῦ Εὐρυβιάδου τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος.

Ἐπαίρω, metaphoricè vt Lat. Erigo. Item pro Impello, seu Perpello, Incito, Stimulo, Accendo. qua in significatione cum apud alios tum apud Thuc. est frequens. & præsertim in voce passiua. Sic lib. 3, καὶ ἡ τύχη ἐπ' αὐτῆς οὐδὲν ἔλασσον ξυμβάλλεται ἐς τὸ ἐπαίρειν. Et l. 8, σαφέστατα δ' αὐτὴ ἐπῆρε τὰ ἐν τῇ Σάμῳ τῶν Ἀλκιβιάδου ἰσχυρὰ ὄντα. Demosth. in Midiã, cum infinit. ἀνὴρ ἐπαίρει αὐτὸν ὑβρίζειν. At in orat. Pro corona, sine infinitiuo, οὔτε ἐλπὶς, οὔτε φόβος, οὔτε χάρις, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἐπῆρε. Dicitur autẽ Latinè itidem spes erigere: sed hic vertendum est ἐπῆραι per verbum quod & cum cæteris nominibus conueniat quæ ipsi ἐλπὶς adiuncta sunt. Apud Aristoph. ἥπερ με γῆμ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα, exponitur Quæ mihi autor fuit vt tuam matrem vxorem ducerem. Ἐπαίρειν (inquit Camer.) Ad superbiam & fraudem inducere, & inflare: sed exemplum non addit. Ego verbum φυσᾶν, quo illud Inflare significatur, interdum adiunctum reperio: vt apud Plutarchum De lib. institut. δεῖ δὲ αὐτὸ μηδὲ τοῖς ἐγκωμίοις ἐπαίρειν καὶ φυσᾶν. quasi dicas, Efferre, id est elatos reddere. Vide Μετωρίζω cum φυσῶ itidem copulatum. IN passiua etiam voce & significatione frequentissimum est in eadem

metaphora, non apud Thucydidem tantùm (cuius antè memini) sed & apud cæteros. Inter alia autẽ exẽpla quæ ex eo possunt sumi, hæc sunt l. 3, ἢ κέρδει ἐπαιρόμενος, quæstu impulsus, vel adductus, aut allectus. Cui affine est lib. 7, ὑπὸ μεγαλομαθοῦς τῶν ἐπαρθέντες. Sic in 1, καὶ μὴ τοῖς τῶν ξυμμάχων λόγοις τοτέρον ἐπαιρώμεθα. Eodẽ libro οὐκ ἐπαιρόμεθα ἡδονῇ exponitur Nõ mouemur illecebra. Et in alio loco, ἐπαιρόμενος τῇ δυνάμει, dicendi facultate subnixus. Potest etiam exponi Elatus: de qua significatione postea dicetur. Apud eundem ἐλπίδι ἐπαίρεσθαι, quod Latinè ad verbum Spe erigi. sed & Spe impelli verti potest. vt lib. 3, ὁμως δὲ τῇ ἐλπίδι ἐπαιρόμενοι κινδυνεύουσι. Et lib. 1, μὴ γὰρ δὴ ἐκείνῃ γε τῇ ἐλπίδι ἐπαιρώμεθα ὡς ταχὺ παυθήσεται ὁ πόλεμος, Illa spe erigamur, vel Impellamur, vel Excitemur. Sic Herodian' lib. 2, πάντας ἐπαιρόμενος ταῖς ἐλπίσι. Idẽ ibidẽ, καὶ κούφοις καὶ ἀδήλοις ἐπαιρόμενος ἐλπίσι. Rursus apud Thucydidẽ lib. 2, ὁ γὰρ Ἑλλὰς πᾶσα τηνδε τῇ ὁρμῇ ἐπῆρται. vbi puto ἐπῆρται verti itidẽ posse Erecta est: sed addito ablatiuo Expectatione: hoc modo, Erecta est expectatione quò hic tumultus erumpet. Sed & Suspensa est, existimo posse reddi. Ἐπαίρεσθαι pro Impelli, cum infinitiuo iungitur: vt & actiua vox ἐπαίρειν. Isocrates ad Phil. ἐπήρθην πάλιν συγγράψαι περὶ αὐτῆς. Idem ibidem, ἐπήρθην μὲν οὖν ὑπισχνεῖσθαί σοι δι' ἐμαυτοῦ. Quibus tamen in locis commodius ἐπήρθην voce actiua reddi posse arbitror, ita, In animum induxi. ‖ Ἐπαίρεσθαι, Inflari, vt ἐπαίρειν, Inflare, metaphorica significatione. Sed possumus ad verbum etiam reddere Efferri: (commodius quàm actiuum ἐπαίρειν, actiuo Efferre) vnde ἐπηρμένος & ἐπαρθείς, Elatus. Æsch. in Ctesiph. οὐ παπινώσαντες ὑποπέμψαντο τοὺς νῦν ἐπηρμένους; Polyb. lib. 1, ὅτι τὸν χρόνον τοσοῦτον ἐπαρθέντες. Sed frequentius dicitur ἐπαίρεσθαί τινι, quàm ἔκ τινος: vt Xenophon Pæd. 8, ἐπαρθεὶς τοῖς παρούσαις τύχαις. Sic Thucydides lib. 1, καὶ μετὰ τὴν τοῦ πολέμου εὐτυχίαν ἐπαίρεσθαι. Herodianus autem lib. 6, dixit, καὶ ταῖς παρ' ἐλπίδας εὐπραγίαις ἐπαιρόμενος. vocãs εὐπραγίας quod Thucyd. εὐτυχίαι, Xenophõ τύχας. Apud eundem ἐπηρμένος cum datiuo, præcedẽte præpositione ὑπὲρ, quum dicit ἐπηρμένος ὑπὲρ πλούτῳ.

Ἔπαρμα, & Ἔπαρσις (quod frequentius est) Elatio, Eleuatio, Sublatio in altum: vt in Definitionibus quæ Galeno tribuuntur, σαφύλωμα ὄζειν ἔπαρμα κατὰ τὴν τῆς κόρης πόπην. Apud medicos ἔπαρσις μαζῶν, extuberatio mammarum, quod Latinè fratrare dicitur, autore Festo. sororientes etiam mammas dixit Plinius, vt scribitur in vulgaribus lexicis. Ἐπάρσεις & πτώσεις opponuntur à Zenone apud Galenũ, Ζήνων δὲ οὐ τὰς κρίσεις αὐτὰς ἀλλὰ τὰς ὀπτικοῦ δόξας αὐτῶν συστολὰς καὶ λύσεις, ἐπάρσεις τε καὶ πτώσεις, τῆς ψυχῆς ἐνόμιζεν εἶναι τὰ πάθη, id est (Turnebo interprete) Zeno autem non iudicia sed iudiciis adiunctas contractiones & solutiones, elationes & collapsiones, animi perturbationes esse censebat. ‖ Ἔπαρσις, Elatio animi, Insolentia: vt de ἐπαίρεσθαι dictum est. Sic vtitur Gregorius Nazianzenus. Et ab Hesychio quoque ἔπαρσις exponitur ὑπερηφανία. ‖ Ἔπαρσις voluptatis etiã habet significationem: & Latinè Elatus gaudio dicitur. Stoici hac voce vsi sunt quum ἡδονὴν definierunt, ἄλογον ἔπαρσιν ἐφ' αἱρετῷ δικαίῳ ὑπάρχειν. Cicero ἄλογον ἔπαρσιν interpretatur nimiam sine ratione animi elationem. Vide & aliam eius interpretationẽ mei lex. Cic. pag. 59.

c.2. Συνεπαίρω, Vnà attollo, Adiuuo in attollendo. Exponitur etiam Vnà excito. & citatur ex Xenoph. Œcon. Apud Nazianzenum, πρὸς αὐτῷ συνεπαίρεται, Vnà cum cruce attollitur. Apud eundem, συνεπαίρη τοῖς νοεροῖς interpretantur, Ad ea quæ sola mente videri possunt penetres.

¶ Ἐπαείρω apud poetas pro ἐπαίρω, vt ἀείρω pro ἄιρω. Hesychius ἐπαείρει exponit ἐπαίρει: item ἐπαείρας, ἐπηγείρας: item ἐπαειρόμενον, ἀφαιρούμενον. Vnde ἐπαείρω exponitur Latinè Attollo, Erigo, & Excito, Sollicito. Item Aufero. In vulgaribus lexicis, ἐπάειρεν ἁμαξάων explicatur τοῖς ἁμάξαις ἐπιθεῖναι, carris imponebant. Vide & post Ἀείρω.

C. ΚΑΤαίρω, (de nauigantibus) Appello, Applico, Deferor, (vt Virgilius dixit, Huc vbi delati portus intrauimus) Alciphr. in epist. εὗδα τὸν Μηδίου ἐκεῖνον τὸν ὑπὸ τῆς Συείας δεινὰ καταράντα. Polybius lib. 5, ἀναχθεὶς ἐκ τῆς Λευκάδος κατῆρε μετὰ τῶν στόλου παντὸς εἰς Κόρινθον. Pro Descendo apud eundem sæpe, vt testatur Budæus. Exponitur etiam Aduenio, Proficiscor, & aliis modis, quum de iis dicitur qui terra iter faciunt. Plato Hippia maiore, ὡς δι' χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰ Ἀθήνας, Contulisti te Athenas, Camerario interprete. Plutarchus in Romulo de vulturibus, ἀφ' ἑτέρας πνὸς γῆς καταίρειν ὀνόματα, aduenire, vt Budæus interpretatur: qui & apud Xenophontem, ἀπ' ὄχθων καταίρειν vertit Desilire, Comm. pag. 747.

Κατάρσις, Appulsus nauium, Budæus ex Plutarcho. In lexicis Græcis exponitur ὑπτιόδειος εἰς καταφορὰν τόπος. ΑΤ Καταίρισις (quod mendosum esse videtur) ab Hesychio exponitur καπάλισις, id est Diuersorium.

c.2. Ἐπικαταίρω, Decumbo, Delabor. quasi dicas, Desilio super. vt καταίρειν apud Xenophõtem pro Desilire, Plutarchus in Pompeio, εἰθισμένων ἀλλοτρίοις νεκροῖς ὡς ἀθῶον ἀρχὴν ὑπικαταίρειν, id est (Budæo interprete pag. 747) Vt inertem auem, alienis cadaueribus insidentem, vel In aliena cadauera decumbentem. quam posteriorem interpretationem malo, vt motus indicetur. Perinde acsi dixisset καταίρειν ἐπ' ἀλλοτρίοις νεκροῖς. ita enim resoluendam præpositionem puto. Exponitur etiam De scendere & Deferri.

C. ΜΕΤαίρω, Transfero (inquit Budæus.) Theophrast' De causis plantarum lib. 1, τὸ ἠρεμοῦν καὶ τὴν ξηρὰν πλὴν φύσιν μεταίρειν εἰς τὸ ὑγρόν. Et μετηρμένος voce passiua Trãslatus. Gregorius 265, καὶ πλὴν τῆς Αἰγύπτου μετηρμένα καὶ μεταπεφυτευμένα ἄμπελον. Est etiam Muto, Transmuto, vt scribit idem Budæus: citans ex Demosthene pag. 165, ἐπειδὴ τὸ ψήφισμα ἐπεχείρησαν κινεῖν καὶ μεταίρειν ἐφ' ᾧ τοτεσβεύοντες ἤκομεν. Idem significare dicit & in quodam loco Prouerb. Solom.

¶ Μέπαρσις, Trãslatio: vt μέπαρσιν δέχεσθαι apud Theophrastum, Trãslationem admittere, id est Transferri posse: vt Gaza vertit. De caus. plant. lib. 1, αἱ δὲ διαῦται φυτείαν μόνον δέχονται καὶ μέπαρσιν. Est etiam Mutatio, Transmutatio: vt μεταίρω, Muto, Transmuto.

Μεπάρσιος, Sublimis, Altus. (à verbali μέπαρσις, tanquam sublationem etiam seu eleuationem significante) Dicuntur autem peculiariter μεπάρσια quæ sunt ὑπὸ τὸν κύκλον τῆς σελήνης καθήκοντα μέχρι τοῦ τῆς γῆς: vt scribit Plutarchus initio libri 3 De placitis philosophorum, id est (vt Budæus interpretatur) Quæ à circulo lunæ ad situm vsque terræ pertinent. Ocellus autem μεπάρσιον siue ἀέριον vocari tradit quod est inter cælum & terram. λέγω δὲ (inquit) μέρη τοῦ κόσμου, οὐρανὸν, κλῦ τὰ μεταξὺ τούτων, ὃ δὴ μεπάρσιον καὶ ἀέριον ὀνομάζεται. Sic apud Philonem De mundo μεπάρσιον χώραν sublimem regionem interpretantur. ‖ A pud Herodotum autem in Polymnia μεπάρσιαι νῆες, quæ altum tenent & in salo sunt. Pro quo malè in vulgaribus lexicis, Exteriores naues. Vide Μετέωρος. HINC verbum Μεπαρσόω, ῶ, In altum vel sublime tollo. vnde μεπαρσωθὲν apud Herodotum: μεπαρσωθὲν φέρεσθαι, in sublime elatum, seu euectum.

c.2. Μεπαρσολέσχης, Qui de sublimibus rebus (id est cælestibus) inaniter disputat. Vel magis ad verbum, Qui fabulatur de rebus sublimibus. vnde μεπαρσολέσχαι dicti sunt physici, inquit Budæus. HINC & Μεπαρσολεσχεῖν, De sublimibus rebus disputare aut fabulari, seu sermocinari, more physicorum. ET Μεπαρσολεσχία, De rebus sublimibus disputatio. Plutarchus in Pericle, τῆς λεγομένης μετεωρολεσχίας καὶ μεταρσολεσχίας ὑποπιμπάμενος. Μεταρσολεσχεῖν exponitur etiam De rebus futilibus fabulari, seu sermocinari: sic & Μεταρσολεσχία, De rebus futilibus fabulatio seu sermocinatio.

c.2. Μεταρσολέσχης, idem quod μεπαρσολέσχης ET Μεταρσολεσχία idem quod μεταρσολεσχία: nisi quod μεπαρσολέσχης & μεταρσολεσχία maiorem quendam contemptum indicare videntur.

C. ΠΡΟαίρω, Progredior. Plut. apoph. Lacon. ἐκέλευσεν ὡς

φίλον προαίρειν, id est Progredi, inquit Bud. ‖Προαίρειν A
ὅρκον, vide in Υπαίρειν.

C. ΠΡΟΣάιρω, Affero, Exhibeo, vt apud Pherecratē πρόσαιρε τὸ κανοῦν, Affer canistrum. Item Sumo: vt προσάεσθαι τροφὴν apud Galenum, Sumere cibum: sicut dicitur προσφέρεσθαι τροφήν. HINC Πρόσδρασις & Πρόσδρομα. Est autem Πρόσδρασις Exhibitio cibi, vel Vsus cibi. Hippocr. πρὶν μὲν οὖν προφήματος προσδράσιος οὔπω γινώσκω. Ab Erotiano exponitur προσφορά. AT Πρόσδρομα, Cibus qui exhibetur. Hippocr. Aphor. 15, l. 1, ὀνίσησι δὲ τῆσι ὤρησι καὶ τὰ προσδρόματα πλείω δοτέον. Vtitur & alibi. B Eustathius vult πρόσδρομα dici quasi πλὴν τοῦ σώματος προσφυῆ τροφήν, id est cibum corpori congruum: inde deducens vnde & ἐρίηρες. sed quum legamus προσάεσθαι τροφὴν pro προσφέρεσθαι, quin ab eo deducatur, minimè nobis dubitandum est. atque adeo ipse alibi hanc derivationē sequitur. nam in hoc versu Iliad. ζ, Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα πότνια μήτηρ, postquam ἄειρε exposuit προσφέρε, addit ἄρτον, inde dictum fuisse, & προσδρόματα, τροφάς. C

C. ΣΥΝάιρω, Vnà cum alio attollo, Adiuuo in attollendo. Item, Cum alio tollo, id est Aufero. Mecum tollo: vt apud Aristotelem De generat. animalium lib. 2, ἐπὶ ὅταν συναίρῃ ἄλλα τελειώματα. Bud. C. 528. ‖Συναίρειν & Συναίρειν λόγον μετὰ τῶν δούλων, Matth. 18, pro Conferre rationem cum seruis, vel potius Conferre rationes, vt loquitur Cicero in epist. ad Atticum lib. 5. Ac certè plurale numerum in his omnibus loquendi generibus Latinius vsurpari puto quàm singularem.

Συναίρω & frequentius Συναίρομαι, Adiuuo, Opitulor, D συμπροσαίρω. Cum datiuo personæ, aut qui eius locum obtineat. Philop. in Proclum lib. 2, ἄλλως τε καὶ συναίρῃν τῷ Πλάτωνι περὶ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως ἐπαγγελλόμενοι. Vbi Bud. vel Opitulari vel Astipulari posse verti existimat. Est autem Obseruandus hic locus contra id quod à Varino ex quopiam grammatico affertur, συναίρω videlicet non inueniri. quod an generaliter dictū sit, an intellexerit συναίρω non dici vt συναίρομαι pro βοηθῶ, dubiū ibi relinquitur: συναίρομαι certè multo vsitatius esse constat. Plutarchus in Galba, τοῖς Γαλάταις Οὐήνδικι συναιρομένοις. Herodianus lib. 7, συναίρεσθαι τῇ κοινῇ πατρίδι. Ibidem, μηδεὶς αὐτῷ συναίρηται. Et lib. 3, ἡ συναιρομένη τότε τοῖς ἐκείνου πράγμασι τύχη. Iungitur autem & cum accusatiuo rei, necnon cum genitiuo: licet accusatiui tantùm Budæus meminerit. Dicitur enim συναίρομαί σοι τὸν κίνδυνον vel τοῦ κινδύνου, Te adiuuo in periculo, vel Tibi opem fero in periculo. q. d. Tecum subeo periculū, vel Suscipio. Vtriusque constructionis apud Thucydidem exempla reperio. Nam lib. 4, pag. 124 scribit, Ἄνδρες οἱ ξυναιρόμενοι τοῦδε τοῦ κινδύνου. Vbi schol. exponit συνεφαπτόμενοι. Sic autem alibi, Ἀργεῖοι οὐ ξυναιρόμενοι τοῦ Ἀττικοῦ πολέμου. At l. 2, p. 71, μετὰ Ἑλλήνων τῶν ἐθελοντάντων ξυναίρεσθαι τὸν κίνδυνον τῆς μάχης. Hac autem constructione Demosth. Olynth. 1, dixit ἑπόμενος συναίρεσθαι τὰ πράγματα. Herodianus genitiuo rei & ipse iunxit l. 7, ἵν' μὴ πλῆθος συναίρῃ καὶ κοινωνὸς τοῦ κινδύνου γένῃ (hunc enim puto esse verborum ordinem grammaticum, ἵν' συναίρῃ καὶ κοινωνὸς γένῃ τοῦ κινδύνου ἡμῶν. alioqui συναίρῃ ἡμῖν dicendum fuisset) Sed schol. Thucydidis in illo libri 4 loco ξυναιρόμενοι τόδε τοῦ κινδύνου positum ait pro ξυναιρόμενοι τόνδε τὸν κίνδυνον. Ac profectò si resoluatur G compositum in simplex, per accusatiuum duntaxat resolui potest: vt sit συναίρομαί σοι τὸν κίνδυνον quasi αἴρομαι σύ σοι τὸν κίνδυνον. Obseruandum est autem, συναίρεσθαι pro opitulari eodem respectu dici quo συλλαμβάνω & συνεφάπτομαι. Sciendum est autem aoristum ἆραι & ἄρασθαι inueniri etiam cum α nō habente ι subscripti, & quidem frequentius. sic & in cæteris modis, idque itidem in compos.

C. ΥΠΕΡάιρω, Extollo, vel Effero suprà. Interdum autem H simpliciter Extollo siue Effero, vacante præpositione ὑπέρ. vt quum dicit Lucianus ὑπῆρκασιν ὑπέρ, in dialogo qui inscribitur Ἔρωτες, circa finem, καὶ ὅσοι τοῦ φιλοσοφίας ὀφρῦν ὑπὲρ αὐτοὺς τοῖς κροτάφοις ὑπῆρκασι. ‖Υπαίρω, Excedo, Supergredior, Antecello: cū accusatiuo, & interdum etiam cum genitiuo. Aristoteles Politicōn 2, ἐὰν δὲ ὑπαίρῃ τὸ τῆς οὐσίας μέγεθος ὁ τῶν τέκνων ἀριθμός, ἀνάγκη τὸν νόμον λύεσθαι. Plutarchus in Lycurgo, ὑπῆρε τῇ δόξῃ τοὺς πάντας. Sic etiam dixit Aristides, ὥσθ' ὑπῆρεν αὐτοῖς ὅσον τὴν πόλιν ὑπερεβάλλετο τοῖς ἄλλοις. Theophrastus autem τὸ ὑπαῖρον τοῦ ὕδατος dixit, Quod excedit aquā, id est, Quod extat supra aquam, ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ φαινομένῳ ὑπῆρε τοῦ ὕδατος εἶτ' καὶ αὐξάνει τὸ αὐτὸ, συγχωνεῖ δὲ τὸ ὑπαῖρον εἰς τὸ ὕδωρ. Interdum cum accusatiuo pro Supero in propria significatione sumpto: vt dicitur Superare montes, & Superare viam saltu: vt apud Xenophontem, πειρᾶν ὑπαίρειν καὶ ἐπὶ ὄχθους αὐτὰ ἄλλεσθαι. Genitiuo etiam interdum iungitur. Υπαίρω (vt dixi) pro Excedo, &c. Sic Pausanias, τὰ μὲν γὰρ Ῥωμαίων θέατρα πολὺ δὴ καὶ ὑπῆρε τοῦ παντὸς τοῦ κόσμου. Eandem constructionem ei dedit & Theophrastus alicubi. Quidam autem grammatici annotarunt hanc solam habere constructionem quum ponitur pro πρόσχθη & προφέρειν. Interdum sine casu ponitur ὑπαίρων, sicut ὑπέβαλλον, pro supramodum magno: vt ὑπαίρουσα ἁμαρτία apud Gregorium.

Υπαίρω de nauigantibus dictum, sicut καταίρω. Polyb. in 1, Ἄννων τὸ πέλαγος ὑπάρας ἐνέβαλε πεῖραν τοῦ πελαγίου ναυσί, id est Superato pelago. Hanc autem superandi significationem habet & in alio vsu, vt modò dictum est.

Υπαίρομαι, Exuperor, Superor: eo sensu quo dicitur aliquid magnitudine superari ab alio pro Minus esse. Gregorius, καὶ τὴν ὑπαιρουσαν ἡμῶν ἁμαρτίαν κάτω βάλλειν ὑπαιρομένῳ τοῦ κρείττονος. At Hesychio autem ὑπαίρεται exponitur ὑψοῦται. At D. Paulus ὑπαιρόμενος ponit pro Seipsum extollere seu efferre, ad Thessal. cap. 2, v. 4, ὁ ἀντικείμενος καὶ ὑπαιρόμενος ἐπὶ πᾶν τὸ λεγόμενον θεὸν ἢ σέβασμα. Vetus interpres vertit, Qui extollitur. Et 2 Corinth. cap. 12, v. 7, καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων ἵνα μὴ ὑπαιρώμαι, Ne me efferam, vel Ne me extollam. Nec enim videtur necesse addere Supramodum, aut aliquid huiusmodi, ne videatur concedi illi se efferre, sed non supramodum.

Υπαίρω, Attollo, Eleuo, in vulgaribus lexicis. Budæus E ὑπαίρειν τὸν ὅρκον pro προσαίρειν poni dicit, vt ὑπάγω pro προσάγω ponitur: sed nec expositionem nec exemplum addit.

ΑΙΩΡΕΩ, ρῶ. F. ήσω, In sublime attollo, Sursum tollo, Eleuo, Effero, Eueho, Subueho. Itē Suspēdo. Demosthenes Pro corona, ὄφεις τοῖς παρείας θλίβων καὶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν. Antipater in Anthologia epigrammatum, Τέσσαρες αἰωροῦσι τὰ ὑπερόχων ὀβελίσκων Νίκαν ἰσοπέδοις ἡέας ἀθανάτων. Ab ἀώρω fieri αἰωρῶ interiecto ω, seu per pleonasmum τοῦ ω, & grammatici quidam tradunt, & mihi fit verisimile.

Αἰωροῦμαι, (& Εωροῦμαι apud Hesychium, vt modò dictum est) Sursum vel in sublime attollor, Euehor, Subuehor. Item Voluor. nam ita exponit apud Aratum Cicero. ‖Αἰωροῦμαι (inquit Budæus) Spe suspensus sum & rebus nouis immineo. Plutarchus in Cicerone, καὶ Μάλλιος ἀπηγγέλλετο συνχεῖ μεγάλη περὶ τὰς πόλεις ἐκείνας αἰωρούμενος, id est, ἐλπίσιν αἰαρτώμενος. Idē in Antonio, Αἰωρουμένης δὲ Παρθικῆς στρατιᾶς περὶ Μεσοποταμίαν. Αἰωρεῖσθαι τῇ ψυχῇ est exultare, & gaudio efferri, & lætitia gestiente affici. Xenophō de venatione, ἀπὸ τοῦ ἀληθῶς ἤδη αἰωρεῖσθαι τῇ ψυχῇ καὶ ὑπερχαίρειν ὑπὸ τοῦ λαγῷ ἐγγὺς εἶσι. Hactenus Budæus. Animaduertendum est autem præterea vt interpretetur apud Platonem Cicero, qui hunc eius locū ex Epitaphio, ὅτῳ δὲ ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται πάντα τὰ θεοῦ εὐδαιμονίαι φέρουσα, ἢ ἐγγὺς οὖσαν, καὶ μὴ ἐν ἄλλοις ἀνθρώποις αἰωρεῖται, ἐξ ὧν ἢ εὖ ἢ κακῶς πρεσβεύειν, &c. sic interpretatur Tuscul. 5, Nam cui viro ex seipso aptæ sunt omnia quæ ad beatè viuendum ferunt, nec suspensa aliorum aut bono casu, aut contrario, pendere ex alt. &c.

Αἰώρημα, τος, τὸ, Elatio, Eleuatio, Exaltatio, Subuectio. Item Suspensio. Antipater in Anthologia epigrammatum, Κάππων τ' αἰώρημα, καὶ ἠελίοιο κολοσσός. vbi de pensilibus hortis intelligit. ‖ Apud Dionem vnam habet ex αἰώρας significationibus modò ex Budæo annotatis, nā pro gestatione accipitur, vt opinor, & pen-

sili quodā exercitamēto. locus est apud Dionem pag. A 381 editionis paternæ.

Αἰώρησις, εως, ἡ, Idem quod αἰώρημα. Galenus, ὅταν κινῆται σφοδρότερον ἤπερ δι' αἰωρήσεων, ἢ πτύσεων, ἢ γυμνασίων.

Αἰώρα (pro quo & Εώρα scribi, docebo paulo post) ἠκρεμάθρα, hoc est, Vas pensile, quali hodie vtuntur rustici ad exiccandum casseum. sic enim exuccior redditur, sero absumpto & stillante. Et domi etiam in promptuario κρεμάθρα vtimur ad esculenta asseruanda. e funiculo enim suspenditur vas vitile, ne à musculis erodantur B quæ intus condita sunt. Quare Plato in Phædone de igne & aere & aqua loquens, quæ super terram ordine naturæ sita sunt, ita inquit, τοῦτα δὲ πάντα κινεῖν αὖω καὶ κάτω, ὥς φασι αἰώρας πνὰ ὀνόματι ἐν τῇ γῇ. Hæc Budæus: apud quem præcedit & alia significatio, sed hanc esse primam existimo. ‖Αἰώρα (inquit idem) Gestatio, Vel Pensilis exercitamenti genus, vt sunt lecti pensiles quibus ægroti vtuntur. Plut. εἰ πρεσβ. πολ. Ὅπ μὴ δ ιωάμεθα σκαφίοις μηδὲ ἀλτῆρσι χρῆσθαι ὡς καὶ πρότερον, ἀλλ' αἰώραις καὶ πρεμάσεις. Idē in Politicis præc. τοῖς ἐμβάσιν εἰς πλοῖον αἰώρας χάριν, εἶτ' ἀποσπασθεῖσιν εἰς πέλαγος, id est Gestationis causa. Plato 7 Legum, de exercitatione corporis loquens, ὅσα τε [πάσματα] ὑπὸ ἑαυτῶν, ἢ καὶ ἐν αἰώραις, ἢ καὶ κατὰ θάλατταν, ἢ καὶ ἐφ' ἵππων κινοῦντα. Hactenus Budæus. Αἰώρα (inquit Gorræus) Gestatio, id est Corporis exercitatio ex motu statúque (siue quiete) composita. Cuius hi præcipui sunt modi: primus in lecto, eóque vel pensili, vel rotis subnixo: secundus in lectica, siue in ea homo desideat, siue decumbat: tertius in curru, quartus in naui. ‖Suidas autem vult αἰώρας D significare αἰγιάλω, id est sulpēdium, vel ipsum funem quo quis ad suspendium vtitur: item ὕψωσιν, ἔπαρσιν, id est elationem, exaltationem, accipiendo hæc nomina in propria significatione. Eustathius autem αἰώρας ait esse in Pausaniæ lexico nomen mulieris quæ laqueo vitam finierit. Εώρα etiam scribi testatur Eustathius pag. 389, à quo fieri dicit μετώρος. Apud Hesychiū autem non solùm εώρα habetur, quod exponitur νόσος, verumetiam εωρούμενος & εωρυτήτω, necnon εωείζεται, & ἀπωρούμενον. Vide & quæ dixi in Μετέωρος de hac scriptura.

C. Ἀπαιωρέομαι, οῦμαι, In sublimi protendor, vel pendeo. Exponitur à Budæo & Dependeo, Suspensus sum. Affert autem in exemplum hunc Basilii locum, ἄπειρος μὲν οὖν τοῦ ὑδάτων ἡ χύσις παντάχοθεν ὑπωμαινόντων τῇ γῇ καὶ ἀπαιωρουμένων αὐτῆς. Sic apud Lucianum, de Phaethōte ita scribentem, ἄλοτε μὲν τοῦ ὀχήματος ἰωιοχεύων, ἄλλοτε δὲ πολὺ τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος. Apud Hesiodū ἀπαιωρεῖσθαι Dependere, — ὀλὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντες Δοιὼ ἀπηωρέοντο, id est ἀπικρέμαντο: vt Erotianus quoque hoc verbū apud F Hippocratem exponit. Hesychius ἀπωρούμενον habet per ε, & exponit κρεμάμενον.

Ἀπήωρος, idē quod ἀπηωρημένος, Eustathio pag. 1719, exponenti hunc locū Odyss. μ, — ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι Μακροί τε μεγάλοι τε, quod p. 1587 idem Eustathius explicat, ὑποκρεμεῖς καὶ πόρρω τῆς ῥίζης ὄντες, νεαίρεσσι τῆς, παρεκπεπαμένοι, ἀπηρτημένοι. In interpr. Raph. Volat. ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι vertitur, Rami quoque in sublime recedebāt.

C. Ἐναιωρέομαι, οῦμαι, Suspensus agitor. Apud Hippocratē ἐναιωρούμενοι ὀφθαλμοί, exponitur Oculi instabiles & qui perpetuò mouentur. HINC ἐναιώρημα apud Alex. G Aphrod. Quod in vrina sublime supernatat specie araneæ, vt in vulg. lexicis habetur. Vsus est autem hac voce Hippocrates quoque, à quo Galenus νεφέλιον pro eodem accipi existimat: qui tamen alibi, nimirum Cōm. 2, in Prognostica, dubitare videtur num Hippocrates τὸ ἐναιώρημα genus faciat τῆς νεφέλης καὶ τῶν γονοειδοῦς ἐναιωρήματος, vt scribit Gorræus: qui ἐναιώρημα esse dicit portionem vrinæ crassam candidámque in eius medio sublimem. Ἐναιώρημα (inquit Budæus) in vrinis nubecula quæ non subsidet. nam vbi subsedit, vocatur ὑπόστασις. ‖Inuenitur etiam ἐναιωρούμενα ὕδατα, H de quo vide Galenum.

C. Ἐπαιωρέομαι, οῦμαι, Attollor, Efferor, Erigor. Herodianus, κούφοις καὶ ματαίοις ἐπαιωρούμενος ἐλπίσι, id est, Spe inani elatus & gestiens. ‖Ἐπαιωρούμαι, Impendeo, Immineo, Ingruo. Herodianus lib. 5, ξίφος ἀποστεῖναι τοῖς αὐχένσιν ἐπαιωρούμενον. Plutarchus, Λεπίδῳ δὲ οὐδὲν ὅμοιος στρατηγὸς ἐπαιωρεῖτο Ῥωμαίοις φοβερός. Herodianus, κίνδυνον οὐκ ἐπαιωρούμενον, ἀλλ' ἤδη παρόντα, periculum non impēdens, sed iam præsens, id est ἐπιστήμενον. Sic Synesius, ἐπιωρημένου τοσούτου κινδύνου. Item (inquit Budæus) Immineo. hoc est Occasionē quæro. Plut. in Timoleonte, Καρχηδόνιοι ἐπαιωρούμενοι τοῖς πράγμασι. Idem apud eundem Plut. in Pelopida, ἐπιωρεῖτο τοῦ πολέμου vertit Lentè bellum gerebat & suspensé.

C. ΚΑΤαιωρέομαι, οῦμαι, Dependeo. — Θύσανοι δὲ κατηωρεῦντο φαεινοί, Fimbriæ dependebant.

C. ΠΑΡαιωρέω, ρῶ, Suspendo. (eo quidem sensu quo dicitur Collo vel ex collo suspendere, aut ex ceruice) Item Luxo, ἐκχωρεῖν ὀρθόρριζον, in vulg. lex. pass. Παραιωρεῖσθαι, Suspendi. Herodotus in 1 Olymnia, εἴχετο δὲ τὸν δεξιὸν μαζὸν παραιωρεόμενον ἐκ τῆς ζώνης. Herodianus autem nō solùm dixit παρηώρηται αὐτῷ ξίφος, sed & aliquos παρηωρῆσθαι ξιφίδια. Nam lib. 3, scribit, παρηώρητό τε αὐτῷ ξίφος, id est Ensem gestabat, vt vertit Politianus: sed mihi aptior videtur Budæi interpretatio, Ense aecinctus erat. Idem lib. 2, τά τε ξιφίδια περιαιροῦσιν αὐτῶν παρηωρημένα, id est (Politiano interprete) Quos suspensos habebant. Plutarchus in Antonio, πεφυρμένος δὲ αἵματι καὶ δι' ἱμάντων τῶν ἑλκόντων τὰς χεῖρας ὀρέγων εἰς ἐκείνου καὶ παραιωρούμενος, id est, Suspensus & manus porrigens, inquit Budæus. Rursum Herodianus de militibus barbaris loquens qui ex equo arcu vtebantur, εἰς παρηωρημένας ἐνῆπτας tribuit, lib. 3, id est Pendulas, Politiano interprete. Item παρηωρῆσθαι τὰ μέλη de senibus dici scribit Pollux. HINC Παραιώρημα, Id quod suspenditur, Id quo aliquis cinctus est. Itē, Laqueus suspendio aptus, ex Poll. pag. 170 citat Budæus: & sic quoque in vulgaribus lexicis exponitur Restis & Laqueus ad strangulandum: sed ex errore vtrobique. Nam & Pollux παραιρήματα habet, non παραιωρήματα, & ipse quoque Thucydides. (ex quo Pollux affert hanc vocem) vt videre potes pag. 137, necnon ipse scholiastes eam agnoscit, vt suprà docui in eius expositione.

ΑΕΙΡΩ, quasi εἰς ἀέρα ἄρω, inquit Eustathius, secun- E dum quam deriuationem rectè positum esset ἀέρω post ἄρω: sed ego contrà ex ἀέρω factum puto ἄρω, vt φαίνω ex φαείνω, & αἰκίζω ex ἀεικίζω. quam formationem quum & ipse Eustathius alicubi agnoscat, si bene memini, miror eum alteram illam attulisse. (verbo tamen ἄρω priorem Idcum certis de causis dedi) Tollo, Attollo, Erigo, Eueho. Iliad. η, — ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείρας. Il. θ, — Διὸς αὐτὰ πελώριον ἔγχος ἀείρας, Attollere. Apud Apollonium autem in Argon. ἀείρειν πύχα quidam exponunt Arma portare. nam βαστάζειν etiam significat, Hesychio teste. At Iliad. τ, ἔντεα, id est arma, dicuntur ἀείρειν Achillem, id est κουφίζειν, Pennarum more in altum erigere. Metaphoricè autem dicitur θάρσος ἀείρας, vt Latinè, Animos attollēs, vel tollens. ‖Ἀείρειν, Afferre, Præbere: vt Iliad. ζ, Μή μοι οἶνον ἄειρε, Hesychius, Eustathius. At βοῦς ἀείρει, in Anthologia epigrammatum, Gloriam reportare. ‖ Ἀείρειν, Excitare. Hes. Item ἀειρομύλω (sed legendum puto ἀειρομύλιν) Eam quæ excitatur.

Ἀείρειν est etiam ὁμοῦ εἴρειν & συμπέκειν, inquit Eusta- thius, id est, Simul nectere & copulare (intelligens opinor, ἀείρειν esse hac in significatione ab εἴρω præfixo α synathrœstico) exponens hunc locum Iliadis κ, Σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι. Vbi tamen non ἤειρεν per se id significat, sed cum præpositione σύν: vt συναείρω, sit συμπέκω, vel συνάγω, vt quidam apud Porphyrium exponit etiam συναείρεται in illo eiusdem Homeri loco, συναείρεται ἵππους, ita legens pro συναγείρεται. Præterea si ἀείρειν per se significaret συμπέκειν, superuacanea esset præpositio σύν illi præfixa.

Ἀείρομαι, in significatione actiua: vt ἀειρόμην pro ἀείρασα, Iliadis ζ, Τῶν ἐν ἀειρόμην Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ. vbi videtur significare λαβοῦσα, quū cepisset, πέπλον videlicet. Sic enim apud Aristoph. ἄειρεν exponitur etiam Capere. Sūt qui exponāt ἀειρόμην, Attollēs, sed cōuenire nō existimo. ‖Ἀείρομαι πόλεμον τοῦ βαρβάρου, Herod. 7, lz.iii.

Bellum barbaro inferre. Alii, Bellum aduersus barbarũ sumere aut suscipere.

Ἀείρομαι, in signif. pass. Tollor, Attollor, Erigor, Euehor, apud Hippocratem. Il. ψ, Ὑψόσ' ἀειρέσθων. vbi ἀείρεσθ simpliciter significat Tolli. additur enim ὑψόσε, id est, In altum, Sursum. Alibi per se & sine adiunctione, Attolli, id est Sursum tolli. vt & ἀείρειν Attollere. Sic & Tollere apud Latinos. ‖ Aor. 1, ἤειρα, & interdum ἀέρθω, sine incremento. ἀερθῶ in coniunctiuo. ἀερθεὶς participium, Sublatus, In altum sublatus. Inuenitur & ἠερμένος particip. præteritum apud Apollonium Argon. 2, Αἰὲν ὑπὸ νεφέων ἠερμένον.

Ἀέρθω, A duerb. Cum portatione, vel Portando. Vide ἀῤῥθω post ἀείρω.

C. Ἀνταείρω, Contrà attollo, Aduersus quempiam attollo. Et ἀντιαείρομαι pro eodẽ. Herodotus, ἀντιαείρεται σφι χεῖρας. Apud eundem, ἀντιαειρόμενοι χεῖρας. Citatur & ἀντιαειρόμενοι πόλεμον pro Bellum inferentes.

C. Ἐπαείρω, Superattollo, Attollendo impono: vt citatur ex Herodoto ἐπάειραν ἁμαξέων.

C. Ἀερέθω, Idem quod ἀείρω, (interdum etiam pro κρεμῶ, id est Suspendo, vt vult Eustathius) & ab eo formatum: vt ἀγκρέθω ab ἀγκίρω deductum ostendimus antea. Hinc passiuum Ἀερέθομαι pro ἀείρομαι. vnde ἠερέθοντο, Il. β, vt ἠγκρέθοντο. Sed reperitur & ἠερέθομαι in præsenti (vt Il. γ, — φρένες ἠερέθονται) formatum ex præterito imperfecto, vt ἠγκρεθόμαι ex ἠγκρεθίμιν, secundum quosdam. Exponitur autem interdum ἀερέθομαι siue ἠερέθομαι, εἰς ἀέρα αἴρομαι: vt Il. φ, initio, — ἀκρίδες ἠερέθονται, id est, Attollũtur in aerem, dũ volant. Explicatur & κρέμαμαι, id est Pendeo, Pẽdulus vel Suspensus sum, in propria significatione, vt Il. β, θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο, à qua pendebant vel suspensi erant. ‖ Accipitur & metaphoricè pro Inconstantem esse, vel, Nihil certi & constituti habere, Animi dubium esse, vt Latinè Suspenso animo esse dicitur qui nihil certi de re aliqua statuere apud se potest. Il. γ, Αἰεί σε δ' ὅπῃ ὅτερον ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται. vbi Eustathius ait ἠερέθεσθ esse propriè ἐν ἀέρι κρέμασθαι, sed accipi metaphoricè pro ἀβεβαίως ἔχειν, id est instabilem esse: vt fit, Iuuenum mentes sunt semper instabiles. nã (inquit) quæ in aere pendent, facilè huc illuc impelluntur: contrà quæ in terra posita sunt, firma & immota manent. Ad verbum φρένες ἠερέθονται, Mentes pendulæ sunt. AB HOC ἀερέθομαι fit Παραερέθομαι, aut Παρηερέθομαι ab ἠερέθομαι: vnde Il. π, — παρηερέθη δὲ χάρη, id est παρεκρεμάσθη, inquit Eustathius.

Ἀερπάζω. F. σω, Tollo, Attollo, βαστάζω, id est Porto. Apoll. Argon. 2, — ἐπωμαδὸν ἠέρπαζεν Οὔρεος ἠλιβάτοιο κάρη, id est, Portabat sublatum in humeros. Leonid. in Anth. epigramm. Τυφλὸς ἀλητεύων χωλὸν πόδας ἠέρπαζεν. Dictus fuit hinc (secundum quosdam) Λαέρτης, quasi videlicet λᾶας ἀερπάζων, id est (inquit Eust.) λίθους αἴρων, κουφίζων.

Ἀερπάω, Idem quod ἀέρπαζω. vnde passiua vox Ἀερπάομαι, ᾶσμαι. cuius præteritum ἠέρπημαι, in Anth. epigr. Suspensus sum.

C. Ἀέρσιλοφος, ου, ὁ, Attollens conum. epithetum est galeæ quasi quæ in altum tollat conum, id est, Conũ habeat sublimẽ & altè sublatum. ἀέρσιλοφοι τευφάλαι, Apoll. Argon. 2. Ex ἀείρω (accipiendo Æolicum futurum ἀέρσω) & λόφος. Eadem & sequentium compositorum formatio.

C. Ἀερσίνοος, ου, ὁ, Attollens mentẽ, vel Altè attollẽs, id est Superbus. Apud Nonnum epithetum est cacodæmonis. Tollere animos, Attollere spiritus pro Superbire dicunt itidem Latini Ex ἀείρω & νόος, itidem accipiendo futurum Æolicum.

C. Ἀερσίποις, οδος, ὁ καὶ ἡ, Altè attollens pedes, Qui in altum pedes erigit, Agilis, Velox. Epithetum equi. vt Iliad. γ, ἵπποι ἀερσίποδες. Ex ἀείρω & ποῦς. Quidam malè confundunt ἀεείπτις quod est aeripes, cum hoc ἀερσίποις.

C. Ἀερσιπότης, in genitiuo ἀερσιπότου, vel ἀερσιποτήτος, ὁ, Qui in altum attollitur volando, Altè volans, Altiuolans, vel Altiuolus. Sic enim exponẽdũ puto potius quàm, vt vulgò, In aere volans, Aeriuolus. etsi non ignoro exponi à quibusdam grãmaticis ὁ ὢν ἀέρι πετόμενος, id est in aere volãs. Sed quum ab ἀέρσω futuro Æolico verbi ἀείρω constet factũ esse ἀέρσι in præcedentibus ἀερσίλοφος, ἀερσίνοος, ἀερσίπους, non video cur non idem hic in ἀερσιπότης dicamus: vt videlicet passiuè exponatur ἀερσιπότης, ὁ ἀειρόμενος ἐν τῷ πέτεσθαι. quemadmodum & ἀερσίπους passiuè à nonnullis expositum fuit ὁ ἀειρόμενος τοῖς ποσί. Est autem ἀερσίπους epithetum auium quarundam: vt κύκνοι ἀερσιπόται, apud Hesiodum in Aspide. Homini quoque tribuitur per metaphoram Anth. epigr. lib. 7, Ὁ πρὶν ἀερσιπότης ἠέλιος ἑσπέρης.

C. Ἀερσιπότητος, ου, ὁ, Idẽ quod ἀερσιπότης, & ab eius genitiuo formatum. declinatur enim ἀερσιπότου vel ἀερσιπότητος, vt docet Tzetzes. Apud Hesiodum epithetum est araneæ, quasi quæ in aere volet, vt vulgò exponitur: sed potius (iuxta ea quæ modò dixi in ἀερσιπότης) quæ altè volet. Quanquam vtroque modo impropriè tribuitur volatus araneæ.

¶ Ex ἀείρω fiunt & hæc composita, Μετήορος, Παρήορος, Συνήορος. Vt ex ἀείρω significante συζυγῶ fit παρήορος (inquit Eustathius) sic ex ἀείρω significante κουφίζω, fit μετήορος. Ex quo ἀείρω factum & μετέωρος. De his igitur compositis prius dicã, deinde de Μετέωρος & illis quæ ab eo deriuata sunt. Ἀπήωρος autem vide post Ἀίωρῶ.

C. Μετήορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sublimis, apud poetas pro μετέωρος, quod ab eadẽ est origine. Hom. Il. η, — τὰ δέ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο. vbi exponitur μετέωρα, & ἐφ' ὕψους. Aratus, Καὶ τὰ μὲν μάλα πάλχυ μετήορά εἰσι κέλευθοι. ‖ Capitur μετήορος (sicut & μετέωρος) etiam pro suspenso & animi dubio. Item μετήορον, Quod instabile est tãquam in aere suspẽsum. vt — μετήορα δίωα φωτῶν. hìc enim puto μετήορα δίωα esse quas Homerus φρένας ἠερεθομένας appellat. Cæterùm hoc compositum, sicut & sequẽtia, cum η scribo habente subscriptum ι, etymi supradicti rationem habens: quod tamen apud Eustathium in παρήορος potius obseruatum fuit quàm in cæteris, sed ne in illo quidem satis constanter.

C. Παρήορος, Equus ad iugum deuinctus, qui & παράστορος, inquit Cam. Παρήορος (inquit Eustathius pag. 700) ex παραείρω significãte παραζευγνύω, dicitur ὁ παρεζευγμένος, ἤγουν ὁ ἐγγὺς ὢν τῆς ζυγοῦ ἢ ζυγίων. Addit appellatum postea fuisse παράστορα & στρῶον. Idem pag. 1319 tradit hosce equos παρήορις dictos nõ strictè & firmiter currui alligari solitos, sicut ζυγίοις, sed ἀφέπεις παραείρεσθαι, ἤτοι παραζευγνυσθαι. At pag. 695 à simplici ἀείρω deduci significante συζυγῶ. HINC Παρηορία, Habena seu lorum equi qui παρήορος appellatur. vt Il. η, v. 87, Ὅφρ' ὁ γέρων ἵππειο παρηορίας ἀπέταμνε, id est, τὰς τῶν παρηορήνιας, inquit Eustathius. Suidas autẽ παρηορίησι exponit τοῖς ἔξω τῶν ζυγοδεσιῶν.

Παρήορος, Prominẽs vbique, vt exponitur à Camer. in hoc loco Il. ω, — ἐπεὶ δὴ κεῖτο παρήορος ὧν κονίῃσι. Ab Eustathio autem παρήορος in hoc Il. η versu, Πολλὸς γὰρ πεν κεῖτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα, exponitur παρηρτημένος, ὁ ὅτι κεχυμένος, ἰτẽ ἔκλυτος, χαῦνος: aitque sumptam esse metaphoram ab eo qui παρήορος appellatur.

Παρήορος, Stolidus. q. d. Qui menti nõ firmiter adhæret, sed ab ea velut excurrit longius & euagatur, ducta ἀπὸ τῶν παρηόρων ἵππων metaphora. Hoc enim voluisse puto Eustath. pag. 1319, cuius verba ibi vide. Id autẽ scribit in hunc locum Homeri Il. ψ, ἐπεὶ οὔπ παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων Ἥδε πάρος. at quidã παρήορος ab ἀῤῥω deriuari putarunt.

C. Σωήορος (pro quo & σωήρος in vulg. lexicis mẽdosè legitur) itidem ab ἀείρω significante συζυγνύω, inquit Eustathius in hũc versum Od. η, Φόρμιγγός θ' ἣ δαιτὶ σωήρος ὅτε θαλείῃ, id est congruens, & velut apto quodãvinculo ei annexa. Vide Eustathium pag. 1587. In vulg. lex. σωήορος exponitur etiam Consors, Compar: & φόρμιγξ δαιτὶ σωήορος, epuli coniuga & socia. Et apud Nonnum σωήορα γουάπα, Consociata genua, & paria seu comparia.

¶ Μετέωρος itidem ab ἀείρω, idem quod μετήορος, paulo antè positum: videlicet Sublimis. Budæus μετέωρος deductum esse ait à nomine αἰώρα, vel potius vtrunque ab ἀείρω. quæ posterior deductio magis mihi placet, sicut & Eustathio placuisse video: qui scribit, (aliorum tamẽ referens sententiã, sed quam approbare videtur) ab ἀείρω fieri ἄωρος, & mutato α in ε, & diphthõgo οι in ω, μετέωρος. Recordor tamen in vet. codicibus aliquando μεταώρος me legisse, & quidem vet. cod. alioqui nõ inemendatè scriptis. Apud Etymologicũ quoque (in antiquiore etiam illa editione) legitur μεταωρεῖ, ὑψοῦται, in verbo Αἰωρῶ. Sic autẽ vicissim εὐέρα pro αὐέρα scribunt Græci lexicographi. Sophoclis autem scholiastes ab hoc εὐέρα fieri μετέωρος, addit. Cui certè potius subscriberem quàm deducentibus ab αἰώρα. Ad hoc autẽ nomen quod attinet, verbo αἰωρῶ posterius esse puto, quod quidem malim ab ἀῤῥω per pleonasmum quàm ab ἀείρω deducere.

Μετέωρος igitur (quæcũque sit eius deductio) prima significatione sublimem significat siue editũ. Thucyd. lib. 3, ἐς πόλιν ἀκρόπολιν καὶ τὰ μετεωρότατα τῆς πόλεως καταφύγῃ, Ad loca edita ciuitatis, vel editiora. Sic lib. 4, οἱ δὲ λοιποὶ διαφεύγοντες πρὸς τὰ μετέωρα ἡσυχάζον. Apud eundẽ lib. 2, ἀπὸ τῶν μετεώρων exponitur E loco superiore. Sic apud Synes. epist. 104, τὰ μετεωρότερα comparat. gradu, Superiora & montosa loca. ‖ Μετέωρα etiã dicuntur quæ fiunt circa locum astris vicinum, de quibus Aristoteles tres libros scripsit, qui μετεωρολογικὰ dicuntur, Bud. p. 837. Alii μετέωρα interpret. Quæ supra nos sunt, in aere videlicet aut in cælo. vnde μετεωρολόγος apud Platonem, Qui verba facit de iis quæ in cælo fiunt.

‖ Μετέωρος, Erectus: vt equus μετέωρος apud. Xen. Qui posteriorib' pedibus insistens erigitur (vt annotat Camer.) in lib. De arte equestri, ἰὼν πῆ βούλοιτο καὶ πομπικῶς καὶ μετέωρος καὶ λαμπρῶς ἵππῳ χρῆσθαι. ‖ Apud Suidã μετέωρον ὁρᾶσθαι videtur ita dictum vt Lat. Sublimẽ rapere: οἱ δὲ δορυφόροι μετέωρον ἀεσάμενοι ἂν Συβάκα, &c. ‖ Budæus apud Galenum, μετεωροί τε εἰσι καὶ τεθαμβημένοι φλέβες, interpr. Tumidæ & extantes. ‖ Μετέωρος. Qui est in summo tantùm & nõ profundus, Superficiarius, ὄπ πάλαιος. Bud. ex Theophr. De caus. pl. l. 1, ὅπ μετέωρα καὶ οὐ βαθυῤῥιζά ἐστιν. ‖ In vulg. lex. μετεωρότερον πνεῦμα citatur ex Galeno lib. 3. De diffic. spirandi pro τὸ σμικρὸν καὶ μετεωρότερον πνεῦμα, vt ei anhelitus vehementior atq; inclinatior opponatur. Ibidem exponitur ex Horatio Sublimis anhelitus. Quæ expositio conuenire mihi non videtur illi interpretationi, quum sublimem anhelitum vocet Horatius eum qui ex alto imóque pectore ducitur, qui à Virgilio appellatur Attractus ab alto spiritus. Quòd si μετεωρότερον opponeret Galenus vehementiori & incitatiori, significaret contra non ex alto, id est nõ ex profundo pectitum, sed veluti superficiarium, & ita μετέωρον hìc affinem significationẽ haberet ei quæ est in proximè præcedente exemplo. Gorræus μετέωρον πνεῦμα ab Hippocrate dici tradit secundum tertiã Galeni interpretationem, spiritum qui ad fauces modò penetrare, atque in iis subsistere. non autem in imum thoracem subire videatur. Vide ibidem plura de μετεώρου πνεύματος expositione. ‖ Μετέωρος, Qui in alto nauigat, Qui in altum prouehitur, Qui vela in altum dedit. Bud. ex Demosthene. Sic Synes. μετέωρος πλεῖν. Vide Comm. pag. 837. Dicitur & ipsa nauis esse μετέωρος (& quidem frequentius, vt opinor) Quæ altum tenet. Apud Thucydidem autem frequentior est hic vsus. Sic lib. 1, καθορῶσι τὰς τῶν Κερκυραίων ναῦς μετεώρους τε καὶ ὅλας σφᾶς πεφευσάς. Sic l. 2, ἔτυχε δὲ ὁλκὰς ὁρμοῦσα μετέωρος. Sic & l. 4, pag. 126, & 130: item lib. 8, pag. 267, & alibi. Sed & ipsa nauis dicitur σαλεύειν ὅπ μετέωρος, à Synes. epist. 4, id est (Bud. interpr.) In alto stare in ancoris, In salo iactari, i. οὐ πρὸς πελάζειν τὴν γῆν. Sic autem & in Demosthenis loco qui ab eodem Budæo affertur (postquam dixit μετέωρος esse qui in alto nauigant, siue in altũ prouehuntur) habetur ἀπσαλεύει μετέωρος, & additur etiã ἐπ' ἀγκύρας cum ἀπσαλεύειν. Sic & in illo Thucyd. loco l. 4, καὶ τῶν νεῶν οὐκ ἐξυμπεπλεγμένοι, αἱ μὲν ὅσαι ἐν τῇ γῇ ἠρεμοῦν πλῆθος, αἱ δὲ μετέωροι ὡρμοῦν, schol. in μετέωροι annotat ἤγουν ἐπ' ἀγκυρῶν. Cui loco & similibus non conuenit illa expositio In alto nauigare, nec quod dicit Suidas, μετέωρος νῆας apud Thucydidem esse πελαγίους καὶ μὴ ἐπ' ἀγκυρῶν ἱσταμένας. Quare distinguendum est inter exempla citata ex Thucydide. Budæus tamen postquam scripsit μετέωρος dici qui in alto nauigant, Synesii loco subiungit illum Demosth. ἐπ' ἀγκύρας ἀπσαλεύειν πῶς νυκτὶ μετέωρος, & Thucydidis, ἔτυχε δὲ ὁλκὰς ὁρμοῦσα μετέωρος.

Μετέωρος (metaph. Erectus & intentus. Lucianus, οὐ δὲ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραγμάτων μετέωρος εἶ. Significat (addit Bud.) & ἐπαιρόμενος καὶ ὑπὸ φαιδρούμενος. Plutarchus Catone, καὶ σάλον ἄθικτον ἡ Ἑλλὰς εἶχε, καὶ μετέωρος ἦν, ἐλπίσι διαφθειρομένη τοῖς βασιλικοῖς ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν. Quanquam metaphoram hoc loco Plut. à nauigantibus duxisse videtur qui in alto nauigant & vndis eriguntur. μετέωροι enim sunt qui in alto nauigãt, &c. Idem paulo pòst, Μετέωρον dicitur quod adhuc certum non est, sed expectatione suspensos homines tenet. Dem. De falsi leg. ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων ὄντων μετεώρων, καὶ τῶν μέλλοντος ἀδήλου. Et inde μετέωρος δίκη, quæ pẽdere Latinè dicitur, cuius scilicet iudicium suspensum est. Hactenus Budæus. Vt autem μετέωρος δίκη, sic & μετέωρος ἀρχὴ φέρεσθαι dicitur ab Herodiano, lib. 1, principatus de quo adhuc contenditur, siue qui adhud controuersus est. A Budæo exponitur μετέωρος ἀρχή, Quum imperiũ adhuc cõtrouersum est, & in nullo residet, & vno verbo Interregnum, apud eundem Herodianum, vbi dicit τὰ τῆς βασιλείας μετεωρα, scribẽs, οἱ δὲ ὑπατικὰ τὰ τῆς Ῥώμης διοικεῖν εἰώθασιν ὁπηνίκα αὐτὰ τὰ βασιλείας μετέωρα ἦ. quod Polit. interpr. Quoties de imperio ambigitur. Et μετέωρα τρεσάγματα, Quæ in expectatione sunt, vel Quorum exitus expectatur. Rursum μετέωρος de persona dictum exponitur ab eodem Budæo Suspensus, Erectus animo, Nondum fixo animo sed suspenso, vt qui est ex euentu consulturus. vt apud Thucyd. lib. 2, ἥτε ἄλλη Ἑλλὰς πᾶσα μετέωρος ἦν, ξυμβουλευομένη τῶν τε πολεμίων πολεῖν. veluti ἐπαιωρουμένη τῇ ψυχῇ, vel ταλαιπωρουμένη τῇ γνώμῃ. Sic ferè & ὀρθὸς interdum vsurpatur. Μετέωρος exponitur etiam Animi dubius, quod conuenit cum præcedente interpretatione. ‖ Dicitur etiam aliquis esse μετέωρος ad rem quampiam pro Eius desiderio erectus esse: vt quum ita scribit quidam innominatus autor apud Suidam, ὁ δὲ μετέωρος ἦν τρεῖς πᾶσαι καμιοπμίαν. Et, μετῆλθε πολλὰς πόλεις μετεωρος τρεῖς ἀπάσαν οὐσίας. Sic apud Ciceronem Ardens & erectus ad rem quampiam faciendam. Subiungit autem illud exemplum Suidas postquam μετέωρος significare dixit, ὁ ἤδη τρεῖς τρεῖξιν πνεῦμα σφόδρος. Vide & alia exempla ibidem cum alia constructione. Budæus scribit μετέωρον à Polybio solere dici qui defectionem circunspectat. vnde μετεωρίζειν apud eum lib. 5, Ad defectionẽ excitare. Pro hac autem expositione τὸ μετέωρος faciunt quæ à Suida in ea voce citantur. ‖ Μετέωρος etiam dicitur Elatus spe alicuius rei: ita enim intelligendum puto in hoc Luciani loco in Nigrino, χαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν ὁπτανῶ. Dictũ autem fuerat eadẽ de re initio dialogi, ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα καὶ μετέωρος ἐπανελήλυθας. Sic Latinis dicitur nõ solùm Erigi ad spẽ, vel in spem, & Erectus spe, sed & Erectus absolutè. Videtur autem tali quadam metaphora μετέωρος cũ χαῦρος & cum σεμνὸς copulari qua dicitur Gall. *Aller la teste leuee.* Sic ferè & apud Ciceronem, Extollere caput & se erigere: cui opponit Abiicere se. Itidem Horatius Liberum & erectum fortunæ responsare, dixit.

Μετωρόπρος, Sublimior, vel Altior. Μετωρόπαπς, Sublimissimus, si Latinè dicere liceat: vel Altissimus. τὸ μετωρόπατον, Quod est omnium altissimum: vnde & pro fastigio ponitur. At vulg. lexica perperam μετώρατον interpretantur Fastigium.

C. Μετωροβῆραι, q. d. In sublimi venantes. Auium genus ita dictum quòd prædam in sublimi petant. Aristot. De animal. l. 9, μετωροβητῶν εἷς ἱέραξ, quo in loco si ἱέραξ vertatur Accipiter, non bene μετωροβῆραι dicentur esse accipitrum genus. alioqui enim perinde esset acsi ita loqueretur Aristoteles, Accipiter est ex accipitrum genere qui μετωροβῆραι appellantur. Nisi accipitrũm appellatio generalius & peculiari' accipiatur. Μετωροβῆραι (inquit tamẽ Bud.) Aristoteli sunt ex accipitrũ genere qui prædã in sublimi petunt, οἱ πλὴν τρεῖς τεραὶ πεπτωκότες πτερῶν ταῖς λαμβάνειν, οὐκέτι δὲ πλὴν ὅπῃ γῆς καθήμενοι: quod faciunt οἱ χαμαιτύποι. Obseruandum est autem

dici μετωροβῆραι eadem forma qua ὀρνιθοβῆραι. A

C. Μετωροκοπεῖν, Latiore remi parte frustra aquam cædere: ita quidem propriè: sed metaphoricè pro περὶ τὰ μετέωρα πέπαται, & μάτην ὡς ἔτυχε καμνειν: vt schol. Aristophanis tradit in hũc eius locum in Pace, τί δῆτ' ἄλλως μετωροκοπεῖς; Sic θαλασσοκοπεῖν à Suida exponitur ματαιολογεῖν apud eundem. Mirũ verò cur, si à κώπη deducitur hoc verbum, non scribatur μετωροκωπῶ, cum ω in penult. Quod etiam fecit vt aliquando μετωροσκοπεῖν legendum suspicatus sim.

C. Μετωρολέσχης, Qui de rebus sublimibus (id est cælestibus) fabulatur, siue garrit, aut nugatur, Qui de rebus sublimibus inaniter disputat. A Luciano (inquit Bud.) μετωρολέσχαι appellantur quidã philosophi fastu præditi, & verborum insolentia vtẽtes, siue philosophi superciliosi & verborum insolentia philosophos se emẽtientes. Locum autem quem Budæus intelligit, hunc esse puto in dialogo qui Ἔρωτες inscribitur, circa finẽ, μετωρολέσχαι δὲ καὶ ὅσοι περὶ φιλοσοφίας ὀφρυῶν ὑπαιωρεῖς κροτάφοις ὑπῄρκασι, σεμνῶν ὀνομάτων κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς πτοιμαινέσθωσαν. Plato De republ. lib. 6, μετωροσκόπους & μετωρολέσχας vocari solitos dicit ab ignaris philosophos, vt Socratem. Apud Suidam legimus & μετωρολέσχας ex Aristophanis Nebulis. HINC Μετωρολεσχῶ, De rebus sublimibus garrio, apud Plut. περὶ τοῦ μὴ χρᾶν, &c. C

C. Μετωρολόγος, ου, ὁ, Qui de rebus sublimibus (id est cælestibus) verba facit, seu disputat. Plato Cratylo, κινδυνεύει δ' οἱ τοιοῦτοι τὰ ὀνόματα πτερόμενοι, ὡ φαῦλοι εἶ, ἀλλὰ μετωρολόγοι καὶ ἀδολέσχαι τινές. HINC Μετωρολογία, Sermo de rebus sublimibus, seu disputatio. Sic dicitur & commentatio ac scriptio de illis. Quod Plato in Phædro de Pericle dicit μετωρολογίας ἐμπεπλησθεὶς, Cicero vertit Quũ præclara quædam & magnifica didicisset. Vide pag. 125 mei lex. Cic. Atque ita olim in bonam partẽ accipiebatur, licet postea in loquacitatis & vanitatis significationem venerit, inquit Bud. p. 837. ITEM adiectiuum Μετωρολογικός, κή, κόν, Ad meteorologiã pertinens. ET Μετωρολογῶ, De sublimibus rebus verba facio, aut commentor & scribo. Plato in Axiocho (aut quicunque est autor illius dialogi) ἵνα τι καὶ τὸ μιμησάμενος τοῖς ῥήτορας τοιοῦτον ἔπτω καὶ πάλαι μετωρολογῶ. Bud. μετωρολογῶν exponit τὰ μετέωρα δοκιμαζόμενος in loco alio eiusdem Platonis. Vide pag. Comm. 837 & 838. E

C. Μετωροπολῶ, Sublimia verso, vel Sublimia perago, vel perlustro. In vulg. autem lexicis malè, Sublimia contẽplor. Plato in Phædro, τελέα μὲν οὖν οὖσα ψυχὴ μετωροπολεῖ τε καὶ ἅπαντα τὸν κόσμον διοικεῖ. q.d. τὰ μετέωρα τοῦτο πολεῖ. Philo De vita M. lib. 1, μετωροπολοῦσα ἀεὶ καὶ τὰ θεῖα διερευνωμένη. F

C. Μετωροπόρος, In sublimi gradiens. sic dictũ vt ἀεροπόρος. Citatur ex Basilio, μήτε λογισμοῖς ἔχε μετωροπόροις pro Elatos vel Inania sectantes.

C. Μετωροσκόπος, Sublimium rerum (i. cælestium) speculator. Accipitur & pro curioso ac inutili rebus agendis, apud Platonem. Vide Bud. Comm. 838. ET Μετωροσκοπική, in vulg. lex. Astrologiæ pars quæ eleuationum differentias astrorũmque distantias exquirit. ITEM Μετωροσκοπῶ, Sublimia speculor. Apud Aristoph. in Pace, pro Cælum intueor. G

C. Μετωροσοφιστής, οῦ, ὁ, Qui circa sublimia (id est cælestia) philosophiam ostentat. Aristoph. Neb.

C. Μετωροφένακες, Qui per suas de rebus sublimibus argutias imponunt auditoribus. Aristoph. Neb.

¶ Μετωρίζω, In sublime tollo. Vel simpliciter Attollo, Extollo. Plut. De Socr. dæm. ἐγὼ μὲν οὖν μέσου δίκαιον ἀφελὼν τὸ δόρυ, καὶ μετωρίσας ὑπὲρ κεφαλῆς, εὐθὺς ἀφεῖναι. ‖ Interdum absolutè ponitur pro μετώρως φέρομαι, Sublime peto, Bud. ex Theophr. pag. 838. Sic μετωρίζειν εἰς πέλαγος citatur ex Philostrato pro In altum prouehi, de nauigãte dictum. ‖ Ponitur etiam metaphoricè μετωρίζειν signif. actiua pro In spem erigere, Ad spem rerum nouarum excitare. Polyb. 5, πολλοὺς ἐμετώρισε τοῦ τοῦτο τοῖς ἀναντίοις ἡγεμόνων, id est, Ad defectionem excitauit, inquit Bud. Idem scribit μετωρίζειν pro Erigere, Confirmare, Ad spem meliorem perpellere, apud Plutarchũ sumi, & Athen. 66. ‖ Reperio item μετωρίζειν iunctũ cum φυσᾶν, i. Inflare, metaph. (vt ἐπαίρειν & φυσᾶν copulata antea vidimus) pro Elatum reddere, Animum addere. Apud Phil. De vita M. lib. 1, μετωρίσας καὶ φυσήσας ἡμᾶς τῷ λόγῳ. H

Μετωρίζομαι, In sublime tollor, &c. Apud Thucyd. lib. 8, pag. 268, μετωρισθεὶς ἐν τῷ πελάγει, In altum prouectus, de nauigante dictũ. Apud Alex. Aphrod. μετωρίζομαι τοῦ πατοῦν exponitur Vultu sublimi suspensóque corpore incedo. Et metaphoricè μετωρισθέντων ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν διὰ τὴν εὐημερίαν, Elatis propter successum, ἐπαρθέντων, inquit Suid.

Μετωρισμός, οῦ, ὁ, Eleuatio in sublime, Ipsa actio attollendi in sublime. A Suida exponitur etiam ὑπερηφανία, id est Superbia.

Ἄρτος, Panis (ab αἴρω significante τεσσφέρω, inquit Etymologicus, quasi ὁ καθ' ἑκάστην τῷ σώματι ἡμῶν τεσσφερόμενος. Huic autem etymo Eustathium quoque subscribere docui in voce τεσσάρων. Sed additur & alia ratio huius deriuationis ab Etymol. vt videlicet ἀπὸ τοῦ αἴρω deducatur nomen ἄρτος, διὰ τὸ αἴρειν καὶ κουφίζειν τὴν δύναμιν. Ego autẽ, si ab αἴρω deriuari dicendũ sit ἄρτος, alterã illam etymologiæ rationem potius amplector, vt simpliciorem & deriuationi nominis τεσσάρων cõsonam. Nisi quòd τεσσάρων à composito, ἄρτος autem à simplici ortum esse manifestum est. A Gaza ἄρτος exponitur etiam Massa triticea, inquit Budæus. Ἄρτος ναυτικός Luc. Panis nauticus, Plin. in vulg. lex. Quæ & buccellatum interpr. ex Spartiano & Ammiano. Eadẽ & δίπυρον ἄρτον ex Aristotele in Probl. afferunt. ‖ Ἄρτος Suidæ est etiam ψωμός, Panis frustũ, Buccella, Alex. Aphrod. loco in Probl. πάχοιτο ὑπὸ αὐτοῦ καὶ ἀθρόως μέγιστον ἄρτον καταπόντες. C

C. Ἀρτάδειγμα, ατος, τὸ, siue Ἀρταδεῖγμα, q.d. Specimẽ panis, id est, Specimen frumenti in pane ex eo confecto. In vulg. lex. ex Polluce annotatur, ἀρτάδειγμα specimẽ fuisse aduecti frumenti. mercatores enim, vt frumenti bonitatem probarent, emptoribus ex eo confectum panem dare solitos. Quæ ex loco Pollucis elici posse videntur (lib. 9) si tanquam integer expendatur.

C. Ἀρταδοτέω, τῶ, Panem do, id est, Panem aliquibus distribuo. Dicitur eadem forma qua σπανδοτῶ, & alia.

C. Ἀρτοθήκη, ης, ἡ, Repositoriũ panis, Locus in quo panis reponitur. In vulgaribus lexicis exponitur Panarium, ex Varr. Plin. Suet. quo nomine eadem lex. interpretantur aliud nomen ex ἄρτος compositum, videlicet ἀρτοφόρον.

C. Ἀρτοκόπος, ου, ὁ & ἡ, Pistor, Pistrix. vt interpretãtur vulg. lex. Xen. Hell. 7, ὅτι βασιλεὺς ἀρτοκόπους καὶ ὀψοποιοὺς καὶ οἰνοχόους καὶ θυρωροὺς πάμπολυς ἔχει. Artocopum dixit etiam Iuuenalis. Apud Herodotum genere fœmnino. ET Ἀρτοκοπέω, τῶ, Pistrinam exerceo. ET Ἀρτοκοπεῖον, Pistrinum, in iisdem lex. Videntur autem hæc composita aliam etiam interpretationem admittere. ET Ἀρτοκοπικός liber apud Athenæum.

C. Ἀρτόκρεας, Panis carni mixtus, Cibus pane & carne cõstans. Persius, -oleum artocreásque popello Largior: an prohibes?

Ἀρτολάγανα, vide in Λάγανα. G

Ἀρτολάγυος πήρα, Panem & lagenam habẽs pera, in Anthol. epigr.

C. Ἀρτοσιτέω, τῶ, Pane vescor. Et generaliter pro ἐσθίω. Xen. Pæd. 6, καὶ γὰρ ὅσπερ ἀλφιτοσιτεῖ, οὕδατι μεμιγμένην ἀεὶ τὴν μάζαν ἐσθίει· καὶ ὅσπερ ἀρτοσιτεῖ, οὕδατι δεδευμένον τὸν ἄρτον. Luc. in Lexiph. principio, καὶ λουσαμένοις ἀρτοσιτεῖν. In vulg. lex. habetur & Ἀρτοσιτέω, quod exponitur Pane cibo. In prioribus autem hoc solum habetur (non Ἀρτοσιτέω) sed exemplum desidero. malè enim locus ille Xenoph. in ἀρτοσιτέω citatur.

C. Ἀρτοφαγέω, ῶ, Pane alo. In vulgaribus tamen lexicis exponitur Pane vescor, ex Aristoph. & Polluce, sed non additis eorum locis, adeo vt mihi suspecta sit hæc expositio.

C. Ἀρτοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Paniuorus, Qui pane vescitur. Ath. 10, Αἰσυπίδιος δ' Ἑκαταῖος ἀρτοφάγους φησὶν εἶναι. Muris nomẽ

apud Hom. in Batrachom. ET Ἀρτοφαγόω, ῶ, Panẽ voro, Pane vescor. A

C. Ἀρτοφόρον, ου, τὸ, Vas quo panis fertur. Ἀρτοφόρον (inquit Bud.) Vas ad ferendum panem, quod structores ferunt in cõuiuiis. Athen. 4, καὶ ἀγοροῶν ἀρτοφόρον ἄρτων Καππαδοκίων. In vulg. lex. exponitur Panarium, ex Varrone, Plin. Suet.

C. Ἀρτοποιός, οῦ, ὁ, Panifex, ad verbũ: Pistor. Plut. Alex. τέλος δὲ, τοῖς δοκοῦσι τοῖς ὀψοποιοῖς καὶ ἀρτοποιοῖς, ἔφη πότων μηδὲν δεῖσθαι. Item ἀρτοποιὸς adiectiuè: vt ἀρτοποιὸς ζύμη apud Nazianz. Panificum fermentum, Fermentum ex quo panis conficitur. ET Ἀρτοποιέω, ῶ, Panẽ conficio, Sum pistor, Pistoriam artem exerceo. Exponitur etiam In panem vel in panes formo. ET Ἀρτοποιία, Panificium, Pistura. Xenophon, ἀπὸ δὲ ἀρτοποιίας Κύελος τὴν οἰκίαν πᾶσαν διατρέφει. ET Ἀρτοποιϊκός, Inscriptus liber apud Athen. B

C. Ἀρτοπήλειον, ου, τὸ, Officina in qua panes coquuntur. Vel, Vas in quo panis coquitur, Testus, secundũ quosdam. qua voce Cato vtitur pro tegmine testaceo, sub quo placentæ & alia coquuntur. ET Ἀρτόπηλος, pro eodẽ, Artopta, apud Plautum: cuius vocabuli meminit & Plinius. Pollux postquam dixit ἀρτοπήλειον vocari τὸ ἔργαστήριον, videlicet τοῦ ἀρτοποιοῦ, addit nihil vetare quominus ita vocetur vas etiam in quo panes coquant, quod (inquit) nunc ἀρτόπηλα nominant. C

HINC Ἀρτοπηλικόνος ἄρτος, Panis in artopta coctus, Artopticius panis, Plinio lib. 18, c. 9. Athen. lib. 3, ὁ ἀρτοπηλικόνος ἄρτος καλοῦμενος καλβανικίου καὶ φουρνακίου διαφέρει. Plinius quoque eadem panũ genera ponit quod ad diuersam coquẽdi rationem attinet, lib. 18, cap. 11, Panes à coquendi ratione appellati vel furnacei, vel artopticii, aut in clibanis cocti. Sunt autem qui apud Athenæum putent legendum ἀρτοπήλικος ex Plinio: & certè ἀρτοπήλικος cum καλβανικὸς & φουρνάκιος conuenier. inuenitur tamen & altera terminatio in quibusdam huiusmodi adiectiuis. D

C. Ἀρτοπώλης, ου, ὁ, Qui panem vendit. ET Ἀρτοπῶλις, ιδος, ἡ, Quæ panem vendit. Aristoph. Ranis, λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει αὐθάδας πτωχὰς ὥσπερ ἀρτοπώλιδας. Apud Pollucem autem habetur ἀρτοπωλίδες, non ἀρτοπώλιδες, sed perperam, vt opinor. ET Ἀρτοπώλιον, ου, τὸ, Locus in quo venduntur panes. Aristoph. Ranis. Ἀρτοπωλεῖον autem pistrinum esse volunt: quia & Suidas annotat ἀρτοπωλεῖον esse τὸ μαγειρεῖον, ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι γίνονται: vt ἀρτοπώλειον est ὁ τόπος ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι πιπράσκονται. sed exemplũ huius differentiæ desidero. Apud Pollucem legitur non solùm ἀρτοπώλιον, sed etiam ἀρτοπωλεῖον. ET Ἀρτοπωλεῖν verbum apud eundem, Panem vendere. E

C. Ἀρτοπίβηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pani insidians nomen muris apud Homerum in Batrach. vt & illud ἀρτοφάγος, cuius suprà mentio facta fuit. Sic & Τραγαρτής quod proximè sequitur.

C. Τραγαρτής, Paniuorus, vt ἀρτοφάγος, & itidem nomen muris apud Homerum in Batrachom. ἀπὸ τοῦ τρώγειν ἄρτον, id est, Ex eo quòd panem edat.

C. Ὀλιγαρτία, ας, ἡ, Penuria panis. Ad verbum sonat Paucitas panis. ἡ λεῖψις τοῦ ἄρτου, inquit Suidas. In vulgarib. autem lexicis malè ὀλιγαρκία pro hoc ponitur.

¶ Διαρτίζω, Subigo & panem informo, vt quum massa in panes informatur. Bud. G

Αἶ Σ Α, ης, ἡ, Parca. Item Fatũ. αἶσα dicitur sors quasi ἡ ἀεὶ οὖσα, vt Aristot. docet De mundo. Autor Etymologici vul: αἶσα esse quasi ἡ ἀεὶ ἴσα, i. par semper, & quæ nunquã mutatur. Vel à δαίω, id est Diuido (formando videlicet δαῖσα à futuro δαίσω, & ἆσα abiecto σ) quasi ἡ ἐκάστῳ μεμερισμένη, id est, Vnicuique diuisa. Interdum αἶσα est ipsa dea fati præses, id est Parca. vt apud Homerum Il. υ, — ἄσσα οἱ αἶσα γένοιτο, ἐπέννεπε λίνῳ. sic & Od. η. Interdum verò ipsum Fatum, vel quod fatale est, cum infinitiuo passim apud eundẽ: vt Od. ξ, — ἔπ γὰρ νύ μοι αἶσα βιῶναι, i. Adhuc enim mihi fatum est viuere. vel potius, fatale est. Sic Il. ω, — εἰ δέ μοι αἶσα τεθνάμεναι. Sic Od. θ, Αἶσα γὰρ οὐ λύεται. Sic Il. π, αἶσα πέρσαι πόλιν. Apud eundem sæpe κακὴ αἶσα, Mala sors, Dura sors, vel aspera. Od. ι, — κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη Ἡμῖν αἰνομόροισιν. Od. τ, — τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ κοίλης ὑπὸ νηυσὶν Ὀδυσσεὺς Ὠχετ' ἐπιψάμενος &c. mala sorte, malis auibus, vt Latini dicunt. B

Αἶσα, Pars, Portio. Cui significationi magis congrua est illa etymologia à δαίω, i. diuido (sicut etiam μοῖρα Parcam seu Fatum, item Partem significat.) Hesiodus, Ἠὼς γὰρ τ' ἔργοιο πείπω ἀπομείρεται αἶσαν. Homerus Od. ε, — λαβὼν ἀπὸ λπίδος αἶσαν. Apud eundem Od. π, & τ, ἐλπίδος αἶσα. sed Eustathius vult esse periphrasin pro ἐλπὶς simpliciter. Apud eundem, — πῶ δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ, id est, ἐν μοίρᾳ θανάτου. vel, Caris loco & numero habeo. sic enim accipitur vt μοῖρα. Bud.

Αἶσα, Officium, τὸ καθῆκον. vnde κατ' αἶσαν, Officiosè, Decẽter, vt ait Bud. Il. ζ, Ἕκτορ ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδὲ ὑπὲρ αἶσαν. vbi opponuntur κατ' αἶσαν & ὑπὲρ αἶσαν. C

Αἴσιος, ια, ον καὶ ἡ, Faustus, Auspicatus, Fortunatus. vt enim ab αἶσα fit αἴσιος, sic fortunatus à nomine fortuna. Xen. Pæd. 1, ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ αἴσιοι, i. Fulgura & tonitrua auspicata. Idem Pæd. 2, ἀετὸς δ' ὀθνεῖος αἴσιος, aquila auspicata & fausta. Sic ὄρνιθες αἴσιοι, Plut. in Romulo, aues faustæ. Idem in Fabio, χρησάμενος ὄρνισιν οὐκ αἰσίοις, id est, Quum non faustas aues habuisset, vel Non bonas aues, vel Malas aues. Ouidius Bonis auibus dixit: Horatius, Mala aui, pro, Non auspicata. Quod genus loquendi ex eodem Xenophõte accepit, Pæd. 3, πτερὰ δὴ οἰωνοῖς χρησάμενος αἰσίοις. Sed pro ὄρνισιν hic est οἰωνοῖς. quo nomine alibi Plutarchus vtitur (in Galba videlicet) in singulari numero, οὐ χρησθὲν οὐδὲ αἴσιον πτοιοῦντες τὴν Γάλβα τὸν οἰωνόν, id est, Minimè faustum augurium. Budæus ὄρνιθας αἰσίους ait appellari à Plutarcho aues augurium facientes. D

Αἰσίως, ad verb. Faustè, Auspicatè. Item Decenter.

Αἰσιόω, ῶ. Fausto, Auspicatum reddo, siue faustum. ET Αἰσιόομαι, ώμαι, pass. Auspicium accipio, exponitur. Et cum accusat. αἰσιούμενοι τὸ χωρίον, Loci captantes auspicium. Appianus in Mithrid. αἰσιούμενος ἄρα, ἔνθα Ἀλέξανδρος αὐτεπαύσατο, καὶ Μιθριδάτῃ σταθεῖσθαι, i. (Bud. interprete) In faustũ vtique omen vertens, quòd in qua Alexander mansione requiesset, Mithridates diuersorium habuisset. E

C. Ἀπαίσιος, ια, ον καὶ ἡ, (& Ἀναίσιος, in vulg. lex.) Infaustus, Mali augurii, Inauspicatus. vt ὄρνιθες ἀπαίσιοι qui oppo nuntur τῆς αἰσίας, Eustath. 1439. Synes. epist. 108, μηδὲν δ' ἀπαίσιον φθεγξαίμην. Nihil inauspicatũ, vel ominosũ. Et apud eundem, συμβολὴ ἀπαίσιος, Omen infaustum. Theophr. epist. 20, καὶ τὸν πρεσβυτὴν ὡς ἀπαίσιον ἄγγελον ἀπεπέμψατο. F

C. Ἐξαίσιος, ια, ον καὶ ἡ, quasi ἔξω ὢν τοῦ αἰσίου, vt olim dicebatur ἔκδικος quasi ἔξω τοῦ δικαίου. Apud Homerum πρῆγμα ἐξαίσιον, Res quæ fit aut dicitur contra quàm deceat, Res iniqua. Od. η, Οὔτέ τινα ῥέξας ἐξαίσιον, οὔτε τι εἰπὼν Ἐν δήμῳ. Et ἐξαίσιος ἀρὴ Θέσπρος, Il. ο, i. ἄδικος, Eust. At verò Od. ρ, Ἠ πινά τιν' δείσας ἐξαίσιον, vel de persona dicitur, vt fit ἐξαίσιον ἄνδρα, i. τὸν ἄδικον: vel adueriialiter ponitur ἐξαίσιον pro ἔξω τοῦ δέοντος: vel pro μέγα φοβηθείς, Eust. 1832. ‖ Ἐξαίσιον postea positum etiam fuit in contraria significatione pro ἄγαν αἴσιον, præpositione ἐξ declarante ὑπέρβασιν, inquit Eust. p. 1032.

Ἐξαίσιος, (q.d. Decentem quandam portionem excedens) Ingens, Immensus. vt ἐξαίσιον κακόν, Ingens malum, Synes. epist. 104. Apud Polyb. ἐξαίσιος πλοῦτος, Ingentes diuitiæ, Aristot. De mundo, ῥηγνυμένων δὲ χειμώνων ἐξαισίων, i. pluuiis atque procellis stupendis, Bud. interpr. Apud Xenoph. autem ἐξαίσιοι ὄμβροι exponunt quidã Imbres intempesti. Plato Axiocho, ἀνέμοις τε καὶ καταφοραῖς ὄμβρων, καὶ πρηστήρων ἐξαισίοις συρμοῖς. Vbi ἐξαισίοις interpr. Immanes quosdam & horrendos. Dicitur & μεγεθος ἐξαίσιον, inusitata quædam vis. Plato epist. 7, χειμώνων δὲ ἐξαίσιον καὶ ἄφατον δόκπτον μέγεθος. Luc. in Alcyone, καὶ τὰ ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βρονταὶ, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη. Ego ἐξαίσιον ab αἶσα deduci puto significãte μοῖραν. vnde ἐξαίσιον perinde esse puto ac si quis dicat Decentem quandam portionem excedens, sicut interpretatus sum: sed addo etiam, mensuram, extendendo paulo latius significationem nominis αἶσα. H

C. Παραίσιος, ια, ον καὶ ἡ, (& Παραίσιμος apud Hes.) Infaustus

Inauſpicatus, Dirus. Idem quod ἀπόῃσος, vt Iliad. ε, παραίσια σήματα, quæ poſtea dicta fuerunt ἀπόῃσα, inquit Euſtathius. ‖ Apud Heſychium Παραίσημα, ἀλλοῖα τῶν φεσσηκόντων.

¶ Αἴσιμος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Fatalis. vt αἴσιμον ἦμαρ, apud Homerum non ſemel, Fatalis dies. Il. θ, – ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν. Il. χ, – ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ, Fatalis dies Hectoris. Latini poetæ vocant interdum diem extremum vel nouiſſimum. Nonnunquam dicitur αἴσιμόν ὅτι pro eodem, pro quo & αἴσιά ὅτι, vt Il. φ, Ὡς οὔ τοι πόλεμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ὅτιν.

Αἴσιμον, Decens, Quod eſt ex officio. Budæus ait αἴσιμον ſiue ἐναίσιμον apud Homerum ſignificare quod officioſè factum eſt. Ab Heſych. exponitur δεξιόν, ἀγαθόν, συμφέρον, i. Quod cum dexteritate fit, Bonum, Vtile. Homerus Il. ο, – ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ. Od. θ, Τίσειν αἴσιμα πάντα. ‖ Apud eundem Od. ξ, αἴσιμα ἔργα, exponitur Pia opera. Et Od. η, – ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα, quidã exponunt μέτρια, i. Mediocria, Moderata. Euſtath. tamen exponit τὰ καθήκοντα: vt & αἴσιμα πίνειν, vult eſſe pro κῇ τὸ καθῆκον.

Αἴσιμος vir aut mulier, Qui vel quæ colit officium, vt Plautus loquitur. Vel, Qui facit quod decet. Od. φ, φρὶν δὲ φρένας αἴσιμα ᾔδα. vbi Euſtath. ἡ τηροῦσα τὸ αἴσιον, ἤτοι τὸ καθῆκον καὶ δίκαιον.

¶ Αἴσιμος, Claudus & inhonoratus, & imperitus. Suidas ex Ariſtoph. Qui Suidæ locus ſuſpectus eſt.

Αἰσιμία, ας, ἡ, Diuinatio. μαντεία, Suidæ exponitur & τὸ καθῆκον, id eſt, Officium, Quod decet.

C. Ἐναίσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, diuerſè accipitur pro diuerſitate ſignificationum primitiui αἶσα. vt ἐναίσιμοι ὄρνιθες, qui fatale aliquid portendunt, Od. β, v. 181, Ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ἵπτ' αὐγαὶ ἠελίοιο Φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι. perinde acſi dicat, nõ omnes αἶσά τινα δηλοῦσι, ſuntq; vel αἴσιοι, vel ἀπόῃσοι. vnde malè à quibuſdam hìc exponitur ὄρνιθες ἐναίσιμοι, aues præpetes & fauſtæ. Interpretor autẽ ἐναίσιμοι fatale aliquid portendentes, ex Euſtathio, qui quod pag. 1439, dicit, αἶσά τινα δηλοῦντες, (vtens verbo δηλοῦντες, pro σημαίνοντες) dicit pag. ſequẽte πεφεφυμένον τι δηλοῦντες. Ego igitur ἐναίσιμοις ὄρνιθας puto exponi etiam poſſe Augurium facientes. Huc pertinet ἐναίσιμα σήματα. Il. β, v. 355, Ἀστράπτων ὀβριμόδειρε, ἐναίσιμα σήματα φαίνων, i. σημαντικὰ αἴσης τῆς ἐν φεφυκότοις ἀνθρωπίνοις, Euſt. 236. Et rurſus Od. β, Ὄρνιθας γνῶναι καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι. Ἐναίσιμος ἀνὴρ, Qui decẽter & ex officio aliquid facit aut dicit, Qui ſe decẽter gerit, Qui ſcit quid deceat, idque obſeruat. Item Æquus, Æqui amãs. Il. ζ, Δαιμόνι', οὐκ αἰ τίς τοι ἀνὴρ ὃς ἐναίσιμος εἴη, Ἔρχον ἀπιμήσειε μάχης. vbi Euſt. exponit ὁ κῇ τὸ δέον φρονῶν. vbi κῇ τὸ δέον accipere debemus pro expoſitione τὸ κατ' αἶσαν, quum ab αἶσα deriuetur ἐναίσιμος. Exponitur ab eodem etiam δίκαιος ſiue σωφρός. A Valla non malè (mea ſententia) redditur hîc ἐναίσιμος, Æquus rerũ æſtimator. Bud. δίκαιος καὶ ὁμόγνωμον, & Lat. Æquus & bonus, interpr. ἐναίσιμοι opponuntur ἀθεμίστοις, Od. ρ, v. 363, Γνοίητ' οἵτινες εἰσὶν ἐναίσιμοι, εἴ τ' ἀθέμιστοι. Interdum autem ἐναίσιμος dicitur ὁ σεβάσιμος κῇ τὸ καθῆκον, vt in hoc verſu, – γῆρας γὰρ ἐναίσιμον ἀνδρὶ πάσῃ. Euſtath. 1440.

Ἐναίσιμον de re itidẽ dictũ, ſignificat Ex officio & decenter factum. Item Iuſtum, Æquũ. Od. η, v. 299, – ἤτοι μὲν τόδ' γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε Παῖς ἐμή, exponitur καθῆκον. Sic paulo pòſt, videlicet verſu 310, – ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα, i. καθήκοντα. Quæ poſterioris loci expoſitio habetur & apud Euſtathium, & apud autorem breuium ſcholiorum: at prioris apud hunc duntaxat. Sed pag. 1440 Euſtath. ſcribens ἐναίσιμον dici ὅτι δικαίῳ καὶ πρέπον τῇ φεφυκότι, in exemplum affert ſimilem illi priori verſum ex Odyſſeæ β, – ἀτὰρ μνῆστῆρά γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε. Sic ἐναίσιμα ἐρχάζεσθαι de ſeruis dictum, Od. ρ, v. 321, Facere quæ ſunt ex officio. Vel commodius (meo iudicio) Fungi ſuo officio. Apud Apollonium Rhod. ἐναίσιμος μῦθος, Decenſoratio, Qua videlicet proponũtur quæ decent & rationi conſentanea ſunt.

Ἐναίσιμον aduerbialiter poſitum pro ἐναισίμως, ſignificat καθηκόντως ſiue πρεπόντως, Il. ζ, v. 519, οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευες. Videtur ſumi pro Tẽpore apto & cõuenienti, id eſt maturé.

Ἐναισίμως, aduerb. Decenter, apud ſchol. breuium autorẽ, in loco proximè præcedenti.

Ἐναισμία, Oſtentum, Prodigium, δεισημία, Heſych.

C. Παράσιμος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ. Dicitur παράσιμον quod fit contrà quàm decet, ſiue præter officium: ſi ſequamur Heſychium, qui παράσιμα exponit ἀλλοῖα τῶν φεσσηκόντων.

ΑΙ' ΣΙΜΟΩ, ῶ. F. ώσω. P. ωκα, Inſinuo, Impendo. τὸ καταναλίσκω, inquit Suidas. ET COMP. Ἀναισμόω, pro eodem. Euſtathius vult Αἰσμοῶ eſſe ſumptus facere in ea quæ decet: Ἀναισμοῶ autem eſſe fortaſſe ſumptus facere in ea quæ non decet: vt apud eum qui dixit, πᾶς γυναῖκας ἀπεπνίξω (ἐν πολιορκίᾳ δηλαδὴ) ἵνα μὴ ἀναισμῶσι τὸν σῖτον. Quòd ſi fortè alicubi ἀναισμοῶ inueniatur dictum de ſumptibus decenter factis, tunc præpoſitionem ἀνὰ eſſe ſuperuacaneam. Hæc Euſtath. Sciẽdum eſt tamen ἀναισμοῦσθαι vtplurimũ ſumi pro ſimplici αἰσμοῦσθαι: vt ἀναισμωθῆ τοῖς ἐργαζομένοις, In operarios abſumptum eſt, ſiue impenſum: vel (vt alii) erogatum eſt. Apud Herodotum autem, ἀναισμώθη ἐκ τῆς τάφου ἡ γῆ, exponitur, Egeſta eſt è foſſa humus. Ex ἀναισμόω autem eſt nomen ἀναισμωμα. nam Heſychius ἀναισμώματα exponit ἀναλώματα, i. impenſas, ſiue ſumptus. Vt autem ab ἀναισμόω dicitur ἀναισμωμα, ſic à ſimplici αἰσμόω dicendum videtur αἰσίμωμα: eſt tamẽ apud Heſychium αἰσμάτων expoſitum δαπανημάτων, id eſt impenſarum: à nominatiuo ſingulari αἶσμα. ſed videndum num ſit αἰσμάτων apud Heſychium pro αἰσμωμάτων. DICITVR & Καταναισμοῶ, quod habetur apud Hippocratem. apud eum enim Galenus καταναισμοῦσθαι explicat καταναλίσκεται. ſic & Erotianus: ſed apud eum legitur καταναισμᾶται, malè, vt opinor.

ΑΙ' ΣΥΜΝΗΤΗΣ, ᾱ, ὁ, vel Αἰσυμνητήρ, ῆρος, ὁ, Certaminis præſes & curator. ἀγωνοθέτης, ſiue βραβεύτης, apud Homerũ, Od. θ, – αἰσυμνῆται δὲ κριτὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν Δήμιοι: vt ſit αἰσυμνήτης quaſi ὁ αἰσίμως νεμητικὸς τῶν δικαίων κῇ τοῖς ἀγῶσι, vt ait Bud. Euſtathius autem dicit οἱ τὸ αἴσιον νέμοντες τῆς ἀγωνιζομένοις. Eodem modo alibi ex Ariſtarcho docet αἰσυμνητὴρ eſſe dictum ὡς τὸ αἴσιμον νέμειν. Notandũ autem hic αἴσιμον ponere, nõ αἴσιον, vt illic. Affert & aliam etymologiã, vt videlicet αἰσυμνητὴρ ſit ὁ τῶν αἰσίων μνήμων πιούμενος. Rurſum aliã oſtendit, nimirum vt ita dicatur ὁ τὸ αἴσιον ὑμνῶν. quam poſtremã ſequendo, nihil ſcrupuli afferet litera υ. Quodcunq; autem ſit verum huius vocabuli etymum, ſciẽdum eſt, ita fuiſſe appellatos olim reges. Scribit enim Ariſtoteles Polit. 3 lib. cap. 10, Tertium [genus monarchiæ] quod erat apud veteres Græcos, eorum quos vocant αἰσυμνήτας. Eſt autem hoc (vt ſummatim dicam) tyrannis per electionem: differens à barbarica, nõ eo quòd non ſecundum legem, ſed eo ſolùm quòd non hæreditaria eſſet. Hoc autem imperiũ obtinebãt quidam toto vitæ tempore, alii vſque ad præfixa quædã tempora, aut donec ab iis quædam geſta eſſent. Idem eius operis lib. 4, ait quoſdã μοναρχοὺς à veteribus Græcis appellatos αἰσυμνήτας.

Αἰσυμνῆτις, ιδος, ἡ, Regina: eodem modo videlicet quo αἰσυμνήτης, Rex, certo genere regiæ dignitatis.

Αἰσυμνητία, ας, ἡ, Regia poteſtas, data cuipiam per electionem, nam Ariſtoteles Pol. 3, c. 11, quatuor βασιλείας genera cõſtituens, tertium locum τῇ αἰσυμνητίᾳ tribuit, quæ eſt (vt inquit) αἱρετὴ τυραννίς.

Αἰσυμνάω, ῶ, Regno, Impero, Euripidi in Medea: vt docet Heſychius. Euſtathius vult ab αἰσυμνήτης eſſe factũ: at magis videtur eſſe rationi cõſentaneum vt αἰσυμνήτης ab αἰσυμνᾶν deducamus, vt κυβερνήτης à κυβερνάω deriuatur.

¶ Αἰσυπτήρ, ῆρος, ὁ, ſiue Αἰσυπτης. Secundũ quoſdam, idem qui & αἰσυμνητήρ: vt ſit αἰσυπτὴρ quaſi ὁ πηρῶν τὰ αἴσια. Secundum alios autem αἰσυπτὴρ dicitur adoleſcẽs, ſeu iuuenis, qui valde eſt robuſtus. ex α epitatico & verbo σύω, i. Ruo, vel Cum impetu feror. Vel αἰσυπτὴρ, Decẽs, Moderatus: deriuando ab αἶσα: vt videlicet ab αἶσα fiat verbũ αἰσύω, vnde nomen αἰσυπτήρ. Secundũ quoſdam autem, Paſtor. Aut, Qui facilè huc illuc mouetur, ab αἴσσειν. Hæc Euſtathius in illum Iliadis ω verſum, Βῆ δ'

ἰέναι κούρῳ αἰσυπήτει ἐοικώς. vbi tamen Heſych. αἰσυμνήτει legit, ſi mendoſum non eſt eius exemplar. Sed nõ video quomodo αἰσυμνήτει conuenire poſſet hoc etymum τοῦ πηροῦντα τὰ αἴσια (quod & ipſe affert ex Appione) ſicut & αἰσυπτεῖ. nam vnde eſſent μ & ν in αἰσυμνήτει;

¶ Αἰσυπτης, Viri Troiani proprium nomen, Il. β.

ΑΙ' ΣΘΑΝΟΜΑΙ, à quo præteritum imperf. ᾐσθανόμην. & Αἰσθόμαι, οῦμαι, inuſitatum, à quo Fut. αἰσθήσομαι: Pr. ᾐσθημαι: Aor. med. 2, ᾐσθόμην. Significat Sentio, propriè ſenſu corporis, cũ genit. vt αἰσθάνομαι τοῦ φόβου, Sentio frigus. Interdum de iis quæ aurium ſenſu percipiuntur, pro Audio: vt apud Xenoph. αἰσθάνομαι κραυγῆς, Audio clamorẽ. Ariſtophanes Nubibus, ᾐσθου φωνῆς. Dicitur & cum accuſatiuo, αἰσθάνομαι τοῦ φωνῆν. Sic Ariſtophanes in Pluto cum genitiuo vtens dixit αἰσθη) ψόφου, & per accuſatiuum ᾐσθητο τὸν ψόφον. Sic Plautus dicit Sentire ſonitũ. Sic verò Itali hodiéq; Sentio pro Audio vſurpãt, veluti quũ dicunt *Sentire la muſica*. Thucyd. dixit αἰσθάνομαι τῇ ἀκοῇ, q. d. ad verbum, Auditione audio. Latinè, Fando audio. Sic iidem Itali, *Io ho ſentito dire*, ad verbũ ferè, ᾐσθόμην ἀκοῇ. ‖ Refertur verò αἰσθάνομαι & ad alios ſenſus: ſicut & Sentio Latiné. nam & Sẽtire odores dicit Lucretius. ‖ Nonnunquã abſolutè ponitur αἰσθάνομαι: vt apud Ariſtophanem in Ranis, Καὶ πολύ γε μᾶλλον ὀδὴ μαστιγοῦσθαι. Εἴπερ θεός γάρ ἐστιν, οὐκ αἰσθήσεται, id eſt, Quin & multo magis flagris cædendus eſt. nam ſi deus eſt, non ſentiet. Sed facilè eſt ſubaudire genitiuum τῆς πληγῆς.

Αἰσθάνομαι, non minus frequenter ad animũ tranſfertur, vt Sentio Latinè, pro Mente percipio, Intelligo, Animaduerto, Cognoſco. Iungi ut cum participio, eóque nominatiui caſus: ſi quidem ipſum verbũ & participium de eadem dicantur perſona. vt quum dicimus αἰσθάνομαι φερόμενος ἔξω τῶν καμάτων, Sentio me ferri. vel, Animaduerto. Ariſtoph. αἰσθάνομαι ὄζων, Sentio me habiturum. Sic apud Lucianum in Anacharſide, ᾐσθη καταρρηπτεύοντος, Si ſentias te artis dicendi velut torrente rapi. At ſi verbum & participium de eadem perſona non dicantur, tum participium eſt accuſatiui caſus, cum nomine videlicet aut pronomine accuſatiui itidem caſus. Ariſtophanes Pluto, εἰ λυπουμένω γ' αἴσθοιτό με, Si mœrentem me animaduertiſſet, vel mœſtam eſſe. Xenoph. Pæd. 1, εἴ τινος αἰσθοιτο δεόμενον, ἢ τὸν πάππον ἢ τὸν τῆς μητρὸς ἀδελφόν. Sic dicitur ab eodem ibidem, οὐδεμίαν πώποτε αἰχλὴν ἠισθόμεθα συσσῶσαι ὅτι πεινῶμεν. Ibidem, ᾐσθάνετο τοῦ τε ὅτι δουλεύειν καὶ τοῦ φοβεῖσθαι αὐτῶν σωιφρονεῖν ἐφ' ἑαυτόν. Idem Pæd. 5, ὡς ἢ εἶπε τὸν γεγονότα. Idem, αἰσθάνομαι ὀλίγα νῦν ἔχων, Intelligo autẽ hæc ita ſe habere. ‖ Interdum cum participio genitiui caſus. Idem, ᾐσθησαι οὐδὲν πώποτε μου ἢ ψευδομαρτυροῦντος, ἢ, &c. Sed & genitiuum perſonæ habet apud eundẽ, non ſequente participio, ſed ſubaudito. vt, οὐκ αἰσθάνῃ σωφρονοῦντος καὶ σὺ τούτων αἴτιος; hic enim ſubauditur particip. nom. caſus ὤν. Aliquando cum genit. perſonæ, non ſubaudito vllo participio: alia forma loquendi. Idem, οὐδ' αἰσθάνομαί σου ὁποῖον νόμιον ἢ πῶν δίκαιον λέγοντος. ‖ Nõnunquam verò cum nomine accuſatiui caſus, abſque participio. Idẽ Pæd. 1, αἰσθάνομαι τὰ τῶν πολεμίων. Dem. Pro corona, αἰσθομένῳ τὸ πρᾶγμα. Xenophon Pæd. 5, αἰσθόμενος τοῦ καλοκαγαθίας αὐτῆς. Iſocrates ad Demonicum, ὅπου τοῦ ἐκείνων γνώμου αἰσθοῖο, Sic illorũ mentem cognoſces. Habet & genitiuũ in ſimilibus phraſibus, vt αἰσθάνομαι τῆς σῆς λόγχης ἡδυπνοῖας. Plutarchus in Fabio, αἰσθανόμενος τῆς τοῦ αὐτοῦ ἀσθενείας, Suam imbecillitatẽ ſentiens, Suæ imbecillitatis conſcius. Gregor. Nazianzenus in orat. De ſancto baptiſmate, ὃ αὐτὰ τὸ οὐδὲν τοῖς ᾐσθημένοις αὐτοῦ χαρίζεται, id eſt, Iis largitur qui ipſum mente perceperunt. ‖ Apud Thucydidem autẽ iungitur hoc verbum genitiuo, interiecta præpoſitione περί, lib. 1, περὶ ὧν οὐκ αἰσθάνεσθαι ἡμῶν γε δικεῖ τι.

Αἰσθάνομαι pro Scio etiã vſurpatur apud Areopagitam, vt ait Bud. In illo quoque Xen. loco modò citato, αἰσθάνομαι τὰ τῶν πολεμίων, ſunt qui exponant οἶδα, id eſt Noui, Scio. Alii, Percipio, Odoror.

Αἰσθάνεσθαι & αἰσθέσθαι ita differre vult Suidas, vt αἰσθάνεσθαι ſit exactè cognitum aliquid habere: αἰσθάνεσθαι autẽ ſuſpicari aliquid, & coniecturam de eo habere.

Αἴσθημα, ατος, τὸ, Senſio, Ipſe ſentiendi actus. Heſych. αἰσθήματα, τὰ τῇ ὄψει γινόμενα πάθη. vbi pro ὄψει legendum videtur αἰσθήσει. Apud Ariſtotelem περὶ ἐνυπνίων ſæpe habetur hoc nomen αἴσθημα.

Αἴσθησις, εως, ἡ, Senſus: vt, εἰσὶ δὲ τῷ ἀνθρωπίνου σώματος αἰσθήσεις πέντε, Sunt autẽ humani corporis ſenſus quinque. videlicet, viſus, auditus, &c. Plutarchus, αἴσθησις ἀκουστική, Senſus auditiuus, ad verbũ. Ciceroni in Somn. Scip. ſenſus audiendi. Apud Athenæum pro eodem, αἴσθησις ἀκοῆς.

Αἴσθησις, Sẽſio (quo & Gaza vtitur) Ipſa actio vel paſſio ſentiẽdi. nã αἴσθησιν prout vel cũ hoc vel cum illo verbo iungimus in infinitiuo, vertimus Sẽtire vel Sentiri. & quidem cum ἔχειν vtranque ſignificationem habet. nam αἴσθησιν ἔχειν, ad verbum, Senſum habere, pro Sentiri. Thucyd. 2, τὸ μὲν λυπουῦν ἔχει ἤδη πῶς αἴσθησιν ἑκάστῳ, i. Mœror ſeu moleſtia ſenſum habet vnicuique, id eſt, Vim hanc vt ſentiatur. vel, Vim ſentiẽdi: ſi ſentiẽdi paſſiuè vſurpari poſſet. Id eſt, Vnuſquiſque mœroris ſenſum habet. vel, Mœroris ſenſu afficitur. Hoc eſt breuiter, Vnuſquiſque mœrorem ſentit. At ſi diximus, πᾶς λυπούμενος ἔχει πῶς αἴσθησιν ἕκαστος, eadẽ eſſet ſentẽtia: ſed αἴσθησιν ἔχει ſignificaret, Sentit: vt apud Plutarchũ, πῶς αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐχθρ. &c. τῶν δὲ καθαρῶν καὶ ὑγιαινόντων [οἱ γῦπες] αἴσθησιν οὐκ ἔχουσι. Sic apud Galenũ ad Glauc. 1, ψύξεώς τινος αἴσθησιν ἔχουσι, exponitur, Frigoris ſenſu afficiuntur. Eſt autem frigoris ſenſu afficiũtur, idem quod, Frigus ſentiunt. Sic apud Platonem in Apol. Socratis, μηδ' αἴσθησιν μηδεμίαν μηδενὸς ἔχειν τὸν πνεῦμα. pro, Nec quicquam prorſus ſentire eum qui ſit mortuus. Nam idem hæc valent verba atque iſta quibus Cicero illum locũ interpretans, vſus eſt, Vt ſenſus omnino mors omnes auferat. ‖ Αἴσθησιν παρέχειν dicitur itidem quod ſentitur. Xenophon Hell. 5, ὅπως μὴ φανερὸς εἴη, μηδ' αἴσθησιν παρέχοι, Vt non manifeſtus eſſet, nec ſenſum præberet, id eſt, Nec ſentiretur. Sic exponitur & hoc in loco, αἴσθησιν ἡμῖν οἱ ἐχθροὶ ἀδικουσῶν παρέχουσιν, ſentiuntur à nobis inimici quũ, &c. Apud Thucydidem autem lib. 2, αἴσθησιν παρέχειν vertitur à Valla Significationẽ dare. vbi ille dicit, οἱ δὲ κύνες μᾶλλον αἴσθησιν παρεῖχον τῶν ἀποθανόντων. ‖ Αἴσθησιν λαμβάνειν, pro Senſu affici alicuius rei. vel ſimpliciter, Rem aliquam ſentire. Iſocrates ad Demonicũ, ἐν ἅπασι τοῖς ἔργοις οὐχ οὕτω τῆς ὀρθῆς μνημονεύουσιν, ὡς τῆς πλεονεξίας αἴσθησιν λαμβάνουσιν. ‖ Dicitur autem διαφθείρειν τοῦ αἴσθησιν τινός, qui nõ ſentit hoc vel illud. vt apud Greg. Naz. De theologia, καὶ μηδὲν διαφθεῖραι τῶν ἡλίου τοῦ αἴσθησιν, & nihil effugere quin ſentiat ſolem. Quidam vertunt, Senſum ſolis effugere, aut notionem.

Αἴσθησιν, reddiderunt quidam & cognitionem, notitiam, intelligentiã, iudicium: pro loco. In verbis Thucydidis modò citatis Valla (vti dictum eſt) ſignificationem exponit. Quintilianus lib. 3, cap. 8, In voce quæri putat [Poſidonius] an ſignificet quid, quam multa, quomodo: in rebus, coniecturam: quod κατ' αἴσθησιν vocat.

Αἰσθητὸς, ῶ, ὁ, Senſibilis, vel, cum Lucretio, Senſilis, Sub ſenſum cadens, Senſu perceptibilis, Qui ſenſu percipi poteſt. vt αἰσθητὸς ἀκοῇ, Cadens ſub ſenſum auriũ, Qui ſentiri auditu poteſt. αἰσθητά Cicero interpretatur Senſus mouentia. Idẽ hæc Platonis in Timæo, ὅταν μὲν περὶ τὸ αἰσθητὸν γίγνῃ [ὁ λόγος] interpretatur, Quũ [ratio] eãdem partem attingit qua ſenſus cieri poteſt. ‖ Αἰσθητὰ & νοητὰ opponi ſolẽt. nã αἰσθητὰ ſunt quæ ſub ſenſum cadunt, quæ ſenſu percipi poſſunt: νοητὰ, quæ mẽte percipiuntur duntaxat ſeu intellectu. Gregorius Naz. cuiuſdam ex veteribus profert hoc dictum, ἥτοι ὁ μὲν αἰσθητὸς ἥλιος, ὅπερ ὁ νοητὸς θεός, i. Hoc in ſenſilib⁹ ſol, quod deus in intellectilibus, ſiue intellectualibus. Ariſtot. περὶ τῶν ποιητῶν τι loquens, τὸ αἰσθητὸν ποιήσειν τῆς αἰσθήσεως δὲ καὶ ἔστι. HINC aduerb. Αἰσθητῶς (q. d. Senſibiliter) Ita vt ſenſu percipiatur. Plut. De primo frigido, καὶ μὴν ὁ τῆς μάλιστα τὸ ψυχρὸν αἰσθητῶς σκληρόν ὅτι.

Αἰσθητικός, ή, όν, Sentiendi vim habens, Sensu præditus. ἡ αἰσθητικὴ δύναμις, apud Galenum, Vis sensitiua, Sensitrix facultas, seu sensoria: si talia nomina Latinitas admitteret. Rectius, Sentiẽdi facultas. Aristoteles, ἐπὶ μὲν αἴσθησις ἅμα τῷ αἰσθητικῷ γίνεται, i. Vnà cum eo quod sensu est præditum. vel, Præditum sentiendi facultate. ‖ Αἰσθητικὴ γραῦς videtur appellari apud Athenæum non simpliciter quæ est facultate sentiẽdi prædita, sed quæ vi & acrimonia pollet in sentiendo.

Αἰσθητικὸν exponitur etiam passiuè, Quod sensu percipi potest, Quod sub sensus cadit. Qua in significatione αἰσθητικὸν idem valebit quod αἰσθητόν. Sic apud Galenum ad Glauconem 2, ὀδὼν αἰσθητικὴ explicatur, Dolor qui sentitur.

Αἰσθητήριον, ου, τὸ, Sensoriũ, ad verbũ, cum Hermolao: Pars sensoria, cum Gaza. Alii exponunt, Sentiendi organũ, seu instrumentum. quæ interpretatio vim vocabuli exprimit. Nonnulli αἰσθητήριον, Domicilium sensus, seu sedem sensoriam: quidam & Partem percipiendi ministram interpretati sunt. Gaza hæc verba, τὸ πύτυον αἰσθητήριον ἡ σάρξ ἐστι, vertit, Caro in his sentiendis posita est. Possint autem & sic reddi, Caro est ea per quam hæc sentiũtur. Dicuntur verò interdum αἰσθητήρια per se, interdum nomine μέρη addito, αἰσθητήρια μέρη, partes per quas ipsi sensus agunt. adeo vt αἰσθητήρια deniq; sint sensuum siue sentiendi instrumenta: vt αἰσθητήριον ἀκοῆς, id est, Sensorium auditus, est auris: αἰσθητήριον ὁράσεως, est oculus. Quum autem dicitur αἰσθητήριον ἀκοῆς aut ὁράσεως, tunc αἰσθητήριον possumus interpretari simpliciter Instrumentum: vt αἰσθητήριον ἀκοῆς, Instrumentum audiendi, vel auditus. Possit tamen & ita reddi, Instrumentum sensus auditus. Quidam vir doctus apud Themistium αἰσθητήριον γεύσεως vertit sensorium gustandi.

C. Ἀναισθησία, ας, ἡ, Carentia sensuum, Defectus sensuum, Stupor. A quibusdam vno verbo redditum fuit Insensibilitas. ab aliis Sensuum siue sensus vacuitas. Ex α priuatiuo & νόσῃ nomine ἄνοσος, i. sensus: vel potius ab ἤσθησται, secũda præteriti ab αἰσθάνομαι, pro quo vsurpatur αἰσθάνομαι. Athen. 12, οἱ δὲ καὶ εἰς πάχος σώματος ἐπέδωκαν, ἄλλοι δὲ καὶ εἰς ἀναισθησίαν, διὰ πολλὴν τρυφήν.

Ἀναισθησία, Stoliditas, Dementia, Stupor, Stupiditas. Demosthenes in Timocratem, εἰς τοσ' ἀναισθησίας καὶ πόλμης προελήλυθας.

Ἀναίσθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Carens sensu siue sensibus, Expers facultatis sentiendi, Non sentiẽs. Ex α priuatiuo & ἠσθη) tertia præteriti: vt præcedens ἀναισθησία à secunda ἤσθησται. Galenus, ἀναίσθητος ὑπαρχει ὢν πάσῃ, Nõ sentit quæ patitur, Caret facultate sentiẽdi. Apud Platonem, ἀναίσθητος τῶν κακῶν, Nihil mali experiens, Nihil mali sentiens. Eodem fortasse modo quo Latinè dicitur Sẽtire incommodum, siue damnum. ‖ Dicitur & in passiua significatione. ἀναίσθητος, Qui non sentitur, Sensum effugiens, vt Lucretius loquitur. Aristot. Pol. 2, ὥσπερ γὰρ μικρὸν γλυκὺ εἰς πολὺ ὕδωρ μιχθὲν ἀναίσθητον ποιεῖ τῷ κράσει, id est, Vt enim pauxillum dulcis liquoris in multam aquam immixtum efficit mixtionem talem quæ sensum effugiat. Sic ἀναίσθητος θάνατος apud Thucydidem libro 4.

Ἀναίσθητος, Stupidus, Stolidus, quasi sensu communi carens (vt Horatius loquitur) alludens (meo quidẽ iudicio) ad vocem hanc Græcã ἀναίσθητος. Demosthenes Pro cor. ἀλλὰ πρὸς θεῶν οὕτω σκαιὸς εἶ καὶ ἀναίσθητος Αἰσχίνη. Idem ibidem, οἱ μὲν κατάπτυστοι Θεσσαλοί, καὶ ἀναίσθητοι Θηβαῖοι. Apud Thucydidem τὸ ἀναίσθητον substantiuè pro ἡ ἀναισθησία.

Ἀναισθήτως, aduerb. Sine sensu, Sine sentiendi facultate. ‖ Metaphoricè pro Stupidè, Stolidè, quasi Carẽdo sensu cõmuni. vnde ἀναισθήτως ἔχειν & ἀναισθήτως διάκειαι pro Stupidum esse, apud Isocratem. ἀναισθήτως ἔχειν πρὸς τὸ κοινὸν, apud Plutarchũ in Solone. Et ἀναισθήτως κελεύω, Stupidè siue stolidè iubeo, id est, Ita sum stupidus & stolidus vt iubeam.

Ἀναισθήτω, ῶ, Sum sine sensu, interprete Cicerone. nam hæc ex Epicuri selectis sententiis verba, ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς. τὸ γὰρ διαλυθὲν, ἀναισθητεῖ· τὸ δὲ ἀναισθητοῦν, οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς, ita vertit, Mortẽ nihil ad nos pertinere. quod enim dissolutum sit, id esse sine sensu: quod autem sine sensu sit, id nihil omnino ad nos pertinere. Apud Basiliũ ἀναισθητῶ cum genitiuo, pro οὐκ αἰσθάνομαι, Non sentio: in hoc eius πρὸς πλεονεξίας loco, ἀλλ' ἐλεῶ αὐτὸ καὶ ἡλικίαν ἀναισθητῶ παντὸς συμφορῶν. ‖ Capitur & metaphoricè sicut præcedentia. Demosth. Pro cor. ἐπιπέσοιμι δ' ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, πυνθάνομαι μὲν ἀναισθητῶν, ὅμως δ' ἐπιπέσοιμι, Stupidus, & quasi communi sensu carens.

Ἀναισθητύομαι, Idem quod ἀναισθητῶ. Eadem forma dicitur qua ἐγκρατύομαι, ἀκρατύομαι, ἀναιδεύομαι. Sed Atticos traduxit grammatici ἀναισθήτως ἔχειν dicere vel ἀναισθητεῖν, non ἀναισθητύεσθαι.

C. Δυσαίσθητος ET Εὐαίσθητος opponuntur. Δυσαίσθητος, Sensu non valens, Hebetem sensum habens. q. d. Difficilè sensu percipiens. Apud Aphrod. δυσαίσθητον δέρμα exponitur Cutis hebes. Et τὸ δυσαίσθητον substãtiuè positum interpretatur Hebetudo sensus. AT Εὐαίσθητος, Sensu valẽs, Sensum acrẽ habens. q. d. Facilè sensu percipiens. vt Aristoteles De animal. l. ς, τὰ μὲν οὖν πρόσθεν τῶν αἰσθήσεων ἀκριβέστερα ἦν, ὡς εἰπεῖν, ἀνθρώπου ἔχει τὰ δὲ περὶ τὰς διαφορὰς, μάλιστα παντῶν ἀναίσθητον. Sic dicitur ἄνθρωπος ἀναισθητότατον τῶν ἄλλων ζώων. Et τὸ ἀναίσθητον (sicut τὸ δυσαίσθητον) substantiuè, Sensus vigor, apud Galenum.

ITEM Εὐαισθησία pro eodem, vt apud Laertium. ἰσχὺς, ἀναισθησία, ἀρετὴ, sensuum vigor & integritas, Budæo interpr. Citatur itidem ex Plat. De leg. ἀναισθησίαν ἔχειν, pro Integris vti sensibus.

C. Διαισθάνομαι, Persentisco, Perspicuè percipio, vel Planè sensu percipio. Aristot. De gen. anim. l. ς, ἔστι γὰρ τὸ ὀξὺ ὁρᾶν, εἰ μὴ τὸ πρὸς διαφορὰς ὅτι μάλιστα τῶν ὁρωμένων διαισθάνεσθαι. Habet διὰ in hoc verbo eandem vim quam in διορῶ, aliisque nonnullis: ideo ita interpretatus sum. In vulgatis autem lexicis διαισθάνεται exponitur Dignoscit, in hoc Platonis loco, De republica 2, ὁ δεινὸς δημιουργὸς τά τε ἀδύνατα ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τὰ δυνατὰ διαισθάνεται.

C. Ἐπαισθάνομαι, Sentio, pro simplici αἰσθάνομαι. Gregor. ὥστε μὴ ἐπαισθάνεσθαι τῶν κρύους διὰ τὸ θυμὸν ἕκστασιν, ita vt non sentiret frigus. Et de rebus quæ sensu animi percipiũtur: vt apud Sophoclem, — οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν. Sic apud Æschinẽ in epist. μετὰ τῶν παίδων οὐδέπω καὶ νῦν τῆς ἑαυτῶν συμφορᾶς ἐπαισθανομένων. qui locus eo dẽ pertinet quò & ille Sophoclis. Apud Alex. Aphrod. itidem ἐπαισθάνεται τῶν συμφορῶν. Basil. 428, ἐπαισθάνομαι δ' ἡμᾶς τῶν ἀσθενείας. ‖ Et cum accusatiuo sicut simplex αἰσθάνομαι, pro Intelligo, Audio: vt Soph. — τὸν σὸν ὡς ἐπηδίμιν μόρον. HINC Ἐπαίσθημα, Sensus, in vulgaribus lexicis. Vt autem Budæus ex Plutarcho scribit, ἐπαίσθημα ἐστὶ τὸ ἐνέργημα τῆς αἰσθήσεως, effectum sensus, id est sensum.

C. 2. Ἀνεπαίσθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, (passiua significatione.) Qui non sentitur, οὗ αἴσθησις οὐκ ἔστι. Suidas. Sic vtuntur Lucianus & Areopagita, inquit Budæus. In vulgaribus autem lexicis affertur ex Luciano hac significatione. ἀνεπαίσθητα φιλοπαίγματα. HINC aduerb. Ἀνεπαισθήτως, Ita vt non sentiatur.

C. 2. Συνεπαισθάνομαι, Vnà sensum & fructum percipio, vt exponit Bud. in hoc Greg. loco, ἐπὶ καὶ αἱ δυνάμεις οὐρανίοι καὶ τῶν τούτων συνεπαισθάνονται.

C. ΠΑΡαισθάνομαι, In sensu fallor, Non sum satis compos exacti sensus, inquit Bud. afferens ex Plat. in Theætero, ὅσα τε ὠφελοῦνεν ἢ παρορᾷν, ἢ ἄλλο τι παραισθάνεσθαι λέγει). ‖ In vulg. lex. παραισθάνομαι exponitur etiam Percipio, Certior fio, cum genit. ex Xen.

C. ΠΡΟαισθάνομαι, Præsentio, Antè sentio. Plutarchus in Publicola, ὥστε προαισθόμενοι, Quũ hæc antè sensissent agi. Thucyd. l. 3, οἱ δὲ καταφρονοῦντες, κἀν προαισθάνωνται, καὶ ἔργῳ οὐδὲν, &c. Citatur ex eodem cum genit. προαισθάνεσθαι τῶν στρατῶ pro Præscire aduentum exercitus. ‖ A Demosthene accipi non solùm pro Præsentisco sed & pro Prouideo, scribit Bud.

Προαίσθησις, Præsensio, vt Multarum rerum præsensio, apud Ciceronem.

C. ΣΥΝαισθάνομαι, Vnà cum alio sentio, i. sensu percipio. Plut. de ciuili charitate loquens, συναισθάνεσθαι καὶ

συναλγεῖν ἀλλήλοις, id est consentiscere & συμπάσχειν, inquit Bud. At ego malim Sensu rei alicuius vnà tangi. In vulg. lex. perperam exponitur συναισθάνομαι, Consentio. ‖ Dionysius theologus, οὕτω γὰρ καὶ ἡμεῖς ἑαυτῶν συναισθανόμεθα καὶ ἐσμεν, nobis cõscii nostri sumus & sic nouimus. Bud.

Συναίσθησις, medicorum verbum Galen. lib. 13. Therap. in principio. q. d. Conscientia morbi, inquit Bud. Citatur & ex Dioscor. lib. 8, cap. 2, συναίσθησις κνησμώδης pro sensu pruriginis. Ego existimo hanc morbi συναίσθησιν eo sensu dici quo solemus in vernaculo sermone dicere, Ie me sen malade.

Αἴσσω, F. ξω, Ruo, Cum impetu feror, Irruo, Ingruo. Item, Erumpo, Prosilio. In vsu est potissimùm apud poetas. In Anthol. epigr. de Lacæna quæ filiũ occidit, Ἀνῆον αἴξασα δι' ἵππας ἤλασε λόγχῃ. Eustathius vult apud Homerum esse, Festinare, & ῥαδίως ἀπέναι. Vtitur tamen & in aliis significat. Il. ρ, Γίγνοντο αἴσσουσι θρασείαι ὀστὸ χροῶν. Sophocles, κατ' ἴχνος αἴσσω, quod vulgò exponitur Per vestigia feror. At schol. huius poetæ vult hoc verbum significare περιβάλλω in Thrachiniis, vbi dicitur, νέων αἴσσοντι γάμων. Homer⁹, φασγανῳ αἴξας, quod exponunt, Ense insurgens. Item, αἴξας ὅπλοις, Concussis armis propiens sese. & αἴξαντες δορὶ, apud Euripidem, Marte perciti. ‖ Cicero Vagari interpretatus est in hoc Homeri loco, — τὰ δὲ σκιαὶ αἴσσουσι. ‖ Est in vsu & in soluta oratione, licet rarius. Laertius, αἴξας ὅτι τῶν κυνικὴν φιλοσοφίαν, Impetu contendere, vt Bud. exponit. Idem, quod Plato dicit, αἴξειν αὖ εἰπεῖν, vertit, Eum impetus subire posset dicere. Apud Plutarchum in Pompeio, ὅτι δὲ Πομπήιον ἀθὺς αἴξας, interpret. αἴξας, Insiliens.

Αἴσσομαι pass. pro αἴσσω, Ruo, Prosilio, Exilio. Hom. Il. γ, v. 367, — ὀκ δέ μοι ἔγχος Ἥιχθη παλάμῃφι ἐπώσσον· οὐδ' ἔβαλον μιν. vbi schol. exponit ἐξεθρασθη, ὠθέχθη. quæ posterior interpretatio mihi non placet, qui ἤιχθη hic esse puto Exiliit. Hesychius ἤιχθη τῶ esse vult ἐφάνησαν, ὥρμησαν. Hesiod. in Theogonia, — χεῖρες ἀπ' ὤμων Αἴσσοντο, quod vulgò interpr. Manus ab humeris prodibant & manabant: at ego malim, Erumpebant cum impetu, vel Prodeuntes impetum faciebant seu irruebant.

Αἰγίδιω, aduerb. (ab ἤιγα præterito medio formatum, vt opinor) Impetuose, Irruendo cum impetu. Apoll. Arg. 2, — ἤλασε μιν μὲν αἰγίδιω. Vide etiam Μεταιγίδιω in Μεταίσσω, & Προσεκπαιγίδιω in Καταίσσω.

Αἰγὶς, Procella, à præterito medio ἤιγα formatum, vide paulo post in composito Καταίσσω.

Αἴκη, ῆς, ἡ, Motus alicuius qui irruit, Violentus motus, Impetus. Fit αἴκη ab αἴσσω eodem modo quo φυλακὴ à φυλάσσω vt docet Eustath. Hom. Il. ο, v. 708, — οὐδὲ τ' ἀκόντων Τόξων αἴκας ὀμφὶς μόριον οὐδὲ τ' ἀκόντων.

Αἴκας idem quod proximè præcedens αἴκαι. nam αἴκας ab Hesychio exponitur ὁρμαί. Est autem αἴκας à nominat. sing. αἴξ. VNDE cõpos. Πολυαῖξ, quod exponitur Impetuosus, Varios impetus seu motus habẽs, πολυόρμητος, πολυκινητος. vt κάματος πολυαῖξ. Il. ε, v. 806, Ἀλλά σευ ἡ κάματος πολυαῖξ γόμα δεδυκεν, id est In quo varii sunt motⁿ, seu variæ agitationes. vel, Labor multis modis agitãs. Ita enim melius exprimi vim huius verbi existimo: licet πολυαῖξ sit ὁ πολλὰς αἴκας ἔχων. Dicitur ab eodem poeta πολυαῖξ πόλεμος, Varios motus seu impetus habens, aut, Valde impetuosus. Nec malè etiam (vt opinor) Valde turbulẽt⁹ interpretabimur. Habetur autẽ Il. α, v. 166, Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖοι πολυαῖκες πόλεμοιο Χεῖρες ἐμαὶ δίεπον. Vbi Eustath. tradit ita vocari bellum διὰ τὸ ἐν αὐτῷ πολλὰ ὁρμᾶσθαι καὶ μεταβαίνειν. propter quas (inquit) Mars appellabitur ἀλλοπρόσαλλος in sequentibus. HINC & Κορυθαῖξ, ικος, ὁ, Galeam quatiens cum impetu. vel, Cuius galea variè agitatur. Vnde pro impetuoso seu violento, pro strenuo denique ac forti accipitur, vt κορυθαίολος, quod vide. ET Τειχαῖξ, eiusdem formæ, & eodem pertinens secundum quosdam. nam Odyss. τ, v. 174, Δωρήεσσ' τε τειχαῖκες, volunt esse ὧν αἱ τῆς θεκεφαλαίας τείχες αἴσσουσι, ζωντες σίονται τὸ πόλεμον. id est, è quorum galeis propendentes setæ agitantur in prælio. In vulgatis lexicis habetur, τειχαῖκας dici Qui assiduè versantur in prælii, veluti assiduè concutientes ac motantes crẽstas: è quibus plerunque capillorum quadam similitudine propendent equinæ setæ. vnde illud, — cristâque hirsutus equina. Ibidẽ exponitur Capillati & quassantes crines. Camerarius esse ait τειχαῖκας capillatos & quassabundo crine, licet alii aliter interpretati sint. Ab Eustathio certè aliæ etiam expositiones huius epitheti scribuntur, ab hac valde diuersæ: quas vide pag. 1861. In vulgatis autem lexicis additur, Hesiodum hoc nomine tres diuersos populos appellasse qui Cretam incoluerunt, Pelasgos, Achæos, & Dores, οὕνεκα τειχαῖκες γάμαν ἐκάς πάντης ἐδάσαντο, id est, Quoniam procul à patria terram distribuerunt trifariam. Hactenus illa. Sciendum est autem posse composita huiusmodi pro diuersitate significationum vel ab αἴκας deduci, quod est ab αἴσσω, vel ab ipsomet verbo αἴσσω, formando vi delicet ab eius futuro.

¶ Αἴσσω etiam dicitur pro Ἀΐσσω, Irruo, &c. vnde & Αἴξω, Irruam. Ex Euripide citatur μάτην ἦξα pro Frustra laborani. Inuenitur etiam ἦξα signif. act. cũ accusatiuo, vt ἦξεν χέρα apud Sophoclem in Aiace circa principium, Καὶ τοὺς π' δι' λόγισιν ὦδ' ἦξεν χέρα; id est, Manum impetuose seu violente admouit, vel cum impetu. Ita enim malo interpretari quàm vt alii, Manum mouit, aut Manum impulit. In vulgatis autem lexicis perperam hoc ἦξεν deducitur ab ἄσσω posito pro αἴσσω: & rursum alibi ἦξα perperã ab αἴσσω. Verbi autem ἄσσω mentionem facit Etymologicus: vbi scribit ἄσσεσθαι esse ab ἄσσω τὸ ὁρμῶ. nam ab hoc ἄσσω fieri ἄσσω, deinde ἄσσω, mutatis σσ in σσ. sed loquitur de ἄσσω quatenus duntaxat ad formationem τῶν ἄσσω fingitur. Cõposita autem ab ἄσσω, Ἀνάσσω, Εἰσσάσσω, Ἐξάσσω, vide paulo post cũ ΑΝαΐσσω, Εἰσαΐσσω, Ἐξαΐσσω.

C. Ἀναΐσσω, Ruo, Prosilio, Prorũpo. Item, Exurgo cum impetu. Homerus Odyss. ο, v. 40, — οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνΐσσαν γελόωντες. Sic Il. α, v. 387, ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ ἀναΐξας δέπας ἀμφικύπελλον Μισγέ φίλῃ ἐν χειρὶ πόσις. vbi exponitur ὁρμήσας, ἀνάστας. Citatur & ex Odyss. ν, Σὺν δὲ ἀναΐξας. Ab eodem poeta dicuntur fontes ἀναΐσσειν, vt Latinè interdum Erumpere, Iliad. χ, v. 148. Vsus est autem huius verbi in prosa etiam, vt apud Xenophontem, ὁ δ' ἐξαίφνης ἀναΐξας, ἐφ' αὐτὸν ὑλαγμὸν ποιήσας τῶν κυνῶν. Ex Aristophane quoque citatur hoc verbum, sed trisyllabè positum: vt videbis in proximè sequentibus.

Ἀναίσσω etiã dici pro Ἀναΐσσω, annotatur in vulgatis lexicis, quæ ex Aristophanis Pluto afferunt ἔφθυγ' ἀναίξας. Sic εἰσαίσσω & ἐξαίσσω citantur ex eodem.

C. Ἀπαΐσσω, Prosilio, Cum impetu abeo. Camer. ἀπαΐξαι interpr. Celeriter se auferre. In vulgatis lexicis ex Sophocle citatur pro Vi irruo. quæ significatio potius est verbi Ἐπαΐσσω.

C. Διαΐσσω, Cum impetu transeo. A medicis vocatur πόνος διαΐσσων (vt inquit Ægineta) ὅταν ἀπὸ ῥίζης ἀρχόμενος τῶν πόνων πολυοῦτος μορίου, φέρεται τάχος εἰς τὰ πρόσω κεφάλια. Exponitur & Emico, vt διαΐξασα ἀστραπὴ, emicans fulgur.

C. Εἰσαΐσσω, Irruo aliquò, Irrumpo. ET Εἰσαΐσσω, apud Aristophanem Nub. vnde affertur in vulg. lex. εἰσῆξε δ' ἀδὰς ἔχουσα.

C. Ἐξαΐσσω, Prosilio alicunde, Cum impetu prodeo. ET Ἐξαΐσσω apud Aristophanẽ in Pluto, ἐξηξάτω οὖν δύο δρακοντ' ἐκ τοῦ νεώ.

C. Ἐπαΐσσω, Irruo in aliquem, Impetum in aliquem facio. Homerus Iliad. γ, v. 369 Ἥ, καὶ ἐπαΐξας, κόρυθος λάβε ἱππεδασείης, Irruens, vel impetu facto, inuasit galeam. Idẽ, Odyssea ξ, Ἥ μὲν μοι μαλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίῃσι, In me irruebant hastis. Id est, hastis me petebant irruentes. Sic apud eũdem, ἔσχε ἐπαΐσσων. Et ἐπαΐξαι δηΐοισι, apud Apollonium. ‖ Iungitur autem & accusatiuo: vt Iliad. ω, Ἥ, καὶ ἐπαΐξας ἐλεωΐνιος ἅρμα καὶ ἵππους. vbi præpositio iungitur cum illis accusatiuis. est enim pro ἀΐξας ὅπι ἅρμα, vt docet Eustathius. At ex Apollonio citatur ἐπαΐσσων ξίφος pro Ensem cum impetu mouẽs in aliquem. HINC Ἐπαγίζω, de quo vide post Καταΐσσω quod proximè sequitur.

C. ΚΑΤαίσσω, Cum impetu delabor, Deferor cũ impetu. A Et simpliciter pro Irruo. ΜΙΝΟ Καπΐξ, Procella, vt quæ cum impetu ingruat. ET Καταιγὶς (sicut & Αἰγὶς) eiusdem significationis. Sed vsitatius est καταιγὶς quàm αἰγίς. Aristot. De mundo, τῶν γε μὴν βιαίων πνευμάτων καταιγὶς μὲν ὀξὺ πνεῦμα αἴωθεν πνεῖον ἐξαίφνης.

VNDE Καταιγίζω, quod de vẽto dici solet, seu procella ingruente aut delabente cum impetu. Eustathius tamen postquam in hunc Homeri locum, Il. β, Ὡς δ' ὅτ' ἀνήνῃ ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν Λάβρος ἐπαιγίζων, annotauit ἐπαιγίζειν esse τὸ ἐφορμᾶν καὶ αἴωθεν ὀξέως πίπτειν (vnde esse B αἰγίδες & καταιγίδες) addit, τὸ δ' αὖ τὸ καταιγίζειν λέγεται. Idem eodem loco illud simplex Αἰγὶς ab ἥϊγα medio præterito τοῦ αἴσσω formari tradit. Fortasse autem non malè & ab ἀΐσσω disyllabo deriuaretur. Vide & αἰγὶς in Αἴξ αἰγός. ET aduerb. Προσεξαπαίσσω, quod exponitur Antrorsum cum impetu: apud Apoll. Argon. β, ἔνθεν κύματι λάβρῳ Προσεξαπαίσσω κοίλης ἀλὸς. vbi schol. εἰς τοῦμπροσθεν αἴσσων καταφερόμενος. Vtitur autẽ & simplici aduerb. αἰσσῶν idẽ Apoll. vt suprà dictũ fuit.

C. ΠΑΡαίσσω, Prætereo, Pertranseo. Propriè autem Cum C impetu pertranseo. Exponitur etiam Proripio me raptim, Prorũpo. Il. ε, v. 690, Ἀλλὰ παρῆϊξεν λελιημένος, &c. vbi exponitur παρέδραμε, παρῆλθε. Citatur & ex Il. τ, Ἀλλὰ παρῆϊξεν κοίλας ὅπὶ νῆας, cum eadem expositione.

C. ΣΥΝαίσσω, Simul irruo, vnde apud Hesiod. συναίκτην, in hoc versu, Καὶ π συναίκτῃσι ὁσοὶ ζωοὶ ἐφ' ἑόντες, id est, Simul irruebant, vel potius In se mutuò irruebant.

C. Ὑπαίσσω, Clã prosilio. Exponitur & Subrepo apud Homerum Il. β, Βωμοῦ ὑπαΐξας. Hesychius ὑπαΐξας vult esse D ὑφορμήσας, vt ἀναΐξας antea dixi ab eo exponi ὡρμήσας.

¶ Αἴξασκω, pro αἴσσω formatum ab ἀΐξασκε, dicto vt ἐλάσασκε, νεμέσασκε, & similia.

ΑΤΤΩ, Prosilio, Subsilio, Subsulto. Demosth. ἅλλων δεῦρο κἀκεῖσε, huc illuc prosiliens. Vide alia exempla in Budæi Comm. 643. Ex Philostrati heroicis citatur ἅλλων ὅτ' ὁπλοις pro Ruens in armis. Greg. εἰ καὶ πνας ἅλλειν ὁ ζῆλος πείθῃ καὶ ἐφ' δυάμων. vbi ἅλλειν ὑφ' δυαμων exponitur in vulg. lex. Anniti supra vires: sed malim Prosilire vel erumpere ad res maiores suis viribus. In iisdem μὴ θερμὸν ἅλλειν affertur pro Non calidè res aggredi. Scribit autem Etymol. ex αἴσσω pro αἰσσω fieri ἄσσω, deinde mutatis σσ in τ, ἅττω. Ab hoc autem verbo ἅττω deriuari Gallicum *haster* (Pro Festinare) credibile est.

C. Διάττω, Prosilio, Desilio huc & illuc, Emico. Aristot. De mundo, ἐν δὲ τῇ πυρώδει οὐσίᾳ τά τε στέλα διάττει, καὶ φλόγες ἀκοντίζονται. Et apud eundem διάττοντες sunt igniculi in cælo emicantes & exilientes. Idẽ ἀστέρας διάττοντας in Probl. dixit pro traiectionibus ignium, quos etiã διάττοντας appellat. Apud Gregoriũ, ἀστραπὴ διάττουσα, emi- F cans. Bud. Cõm. 643. In vulg. lex. citatur ex Probl. διάττοντος τοῦ αἵματος pro Sãguine turgescente, Gaza interpr.

Διάττομαι, Prosilio, Emico, & quasi Raptim elidor. Plat. in Cratylo, τὸ δ' διαττόμενον καὶ τὸ ἡδυμένον, πολλῆς ἀπίκασμα ὄζει. Bud. ibidem.

C. ΕΙΣάττω, Insilio, Ingredior, in vulg. lex. Fortasse sonat Raptim aut cum velocitate insilio.

C. ΕΞάττω, Exilio, Subsilio. In vulgatis lexicis, ἐξάττουσιν ὀν τοῖς ὕπνοις, Gaza interpr. In somnis excitantur. Ibidem ex Diosc. affertur ἐξασμένη tanquam ab hoc verbo, lib. 5, ἐξασμένη συπήνεια κεφ' μοναδας πολιᾶς θριξὶν ἐμφερὲς. pro Sigillatim vel diuisim in capillamenta quædam canescentia dehiscens, ex Ruellio & Marcello. Sed aliunde ἐξασμένη (si mendo caret) deducamus necesse est. ‖ In iisdem lex. legitur Ἔξαττος, Magnus, Impetuosus.

c. 2. ΔΙεξάττω, Erumpo, Prosilio, Raptim emico. Aristot. De mundo, οἱ δὲ ἐκ κόλπων διεξάττοντες ἀέρμοι, ἐγκολπίαι καλοῦνται. id est ἐξορμῶντες, ἐξαλλόμενοι, Budæus ibidem. H

ΑΪΣΧΟΣ, εος, τὸ, Turpitudo, Fœditas, Deformitas. Xen. Pæd. 2, ὡς ᾔδειν τὸ πρόσωπον τοῦ αἰσχροῦ ἐπιφαλλόμενον αἰσχος, id est, Vt autem viderunt faciẽ hominis fœditate modum omnem excedẽtem. Aut breuius & Latinius, Supra modum fœdam, Supra modum deformem. Sic apud Plutarchũ, πίθηκον αἴσχοις μετέχειν. ‖ Significat etiam probrum siue dedecus, & infamiam.

Odyss. σ, Σοὶ κ' αἶσχος λάβοι τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο. Sæpe in plurali: vt Iliad. τ, Τάων γὰρ λώβη τε καὶ αἶσχεα πόλλ' ἀλέεινε. Iliad. γ, copulat αἶσχεα καὶ ὀνείδεα. Etymologicus vult αἶσχος per synæresin factũ esse ex αἴϊχος, deducto ex ἴσχω, præfixo α priuatiuo: vt sit αἶσχος quasi quod quis habere nolit. vel, inquit, τὸ παῦ ἴσχειν τοῖς λαμβάνοντας αὐτό. sed omisit Etymol. secũdum hoc etymũ (quod futile puto) fore α non priuatiuum, sed epitaticum.

Αἰσχύω, ὦ. F. έσω, Dedecoro. Infamo. vnde αἰσχύσας id est ὁ αἰσχυνας. licet apud Hesychium legatur αἰσχέας. Fit autem ab αἰσχεω & verbale Αἴσχεσις, Dedecoratio.

C. Παναισχὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Omnino fœdus, seu turpis. Vel, Penitus turpis, Turpissimus. Et superlatiuum Παναισχὴς, vnde πανεσχὴν πέμψιν legimus in Anthologia epigrammatum.

¶ Αἰσχρὸς, οῦ, ὁ, Turpis, Fœdus, Deformis. Vt à κῦδος fit κυδρὸς (ita enim lego apud Etymol. non κυδνὸς) à ψῦχος fit ψυχρὸς: sic αἰσχὺς ab αὖσχος. Opponitur autem αἰσχρὸς & αἰσχὸν in neutro genere τῷ καλῷ, id est Pulchro. Plutarch. in Præc. connub. τοῖς μὲ αἰσχροῖς ἐπανορθοῦσθαι τῇ ἀρετῇ, τοῖς δὲ καλοῖς, &c. id est, Deformes corrigere virtute, formosos autem, &c. Plato Symposio, αἰνίγμασιν λέγει τὸ αἰσχὸν πεῖθῶ τὸ θεῖον τὸ δὲ καλὸν, ἀγαθόν.

Αἰσχὴν, Inhonestum, Probrosum (sicut Turpe ac fœdũ vsurpantur) vt αἰσχὰ ἔπεα, Iliad. ν, & ζ, & ω. Demosthenes contra Midiam, αἰσχὰ ἐφθέγξατο ἐν αὐτῷ κόρης. Idem Ol. 2, καὶ ποιῶ τὰ αἰσχεῶ ἀσμάτων. Idẽ Pro corona, τὴν μηδὲν αἰσχὲν ποιήσοντα δι' ἐνδέγαν. & cum infinitiuo. Idem Pro corona, ἀλλ' ὅσα μηδὲν αἰσχὲν δεῖν εἰπεῖν ἐμοί. Iliadis β, Αἰσχὲν τοι δηρὸν τι μένειν, &c. ‖ Item αἰσχὲν velut substantiuum, Turpitudo, Probrum, Dedecus. Demosthenes Pro corona, πρεσβύτ' αἰσχὰ τοῦτο καὶ ὀνείδη.

In comparatiuo gradu αἰσχέστερος regulariter, vel αἰσχίων irregulariter. Idem in superlatiuo, vtroque modo, αἰσχεστάτος vel αἴσχιστος. Fit autem αἰσχίων ex αἰσχείων, abiecto ρ, vt Etymologicus docet. Non reperitur tamẽ αἰσχείων, quod sciam: sed αἰσχέστερος tãtùm, sicut & αἰσχεστάτος. Athen. 13, ἐν δὲ τῷ αἰσχεστέρῳ. Vt eleganticè, sic & frequentiora sunt apud veteres αἰσχίων & αἴσχιστος. Iliad. φ, - τὸ μὲ αἴσχιον ἀν κ' ἀμαχητί. Xenophon Pædiæ 7, αἴσχιον δὲ πῶς οὐκ ἂν εἴη. Superlatiuus ε' χιστος Iliad. β, -- αἴσχιστος δ' ἀνὴρ ἵκετο Ἴλιον ἷκεν. Sic, ἐ χιστος τε ἄριστος, Vique ad id quod fœdissimum est, vel ignominiosissimum. Vel (vt alii) Vsque ad ea quæ sunt maximè pudenda. Isocr. De pace, πεποίηκε τὸ ἄπαν ἀ χιστον. id est, fœdissima quæque. ‖ Ponitur & aduerbialiter ε' χιστα, pro Turpissimè, Fœdissimè. vt αἰσχιστα πνίαι φέρεις.

Αἰσχρῶς, aduerbium Turpiter. Iliad. ψ, Τὸν δ' αἰσχρῶς ὀνένιαυεν. In compara iuo autem gradu αἰσχρότερον siue αἴσχιον, Turpius: in superlatiuo, αἰσχρότατα vel αἴσχιστα, Turpissimè. Vide proximè præcedentem annot.

Αἰσχρότης, ητος, ἡ, Turpitudo, Fœditas. Exponitur etiam Obscœnitas.

Αἰσχρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Turpis. nõ σωφέτατος, sed σωφρόνος. In Anthol. epigramm. Αἰσχρήμων ἔνδ εια καὶ ἀπάντολμος αἰάγκη.

¶ Αἰσχρὴ, (vel potius Αἴσχρη) nomẽ μοίρας in vers. Emped. apud Plutarch. περὶ δυσμίας.

C. Αἰσχροεπέω, ὦ. F. ήσω, Turpia loquor, apud Athenæum, l. 12. Idem quod αἰσχρολογῶ, de quo paulo post. Dicitur autem αἰσχροεπῶν eadem forma qua καλλιεπῶν. Componitur αἰσχροεπῶν ex αἰσχρὸν & ἔπος.

C. Αἰσχροκερδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Ex αἰσχρὸν & κέρδος, Turpi lucro deditus, Sordidum quæstum faciens. D. Paulus in epistola ad Titum vult episcopum non esse αἰσχροκερδῆ, id est, non deditum turpi lucro, vt quidam interpretantur. Alii, Non deditum turpiter lucro. Sed malim illam interpretat. nam possit generaliter dici Turpiter lucro esse deditus, qui supra modum ei studeat eiusque sit auidus, alioqui tamen minimè sordidi.

Αἰσχροκερδῶς, aduerb. Cum turpi lucro, Turpe lucrum faciendo. vel, Turpis lucri studio.

Αἰσχροκέρδεια vel Αἰσχροκερδία (frequentior tamẽ & rationi magis consentanea illa scriptura) Turpe lucrum, Turpis & sordidus quæstus, vel, Turpis lucri studium. Demosthenes aduersus Æschinem, πᾶς ἰδίας ἕνεκ' αἰσχροκερδείας τὰ κοινῇ συμφέροντα πεπόνθατο, id est, Commodis publicis lucrum priuatum, idque turpe, prætulerunt. Αἰσχροκέρδεια (inquit Bud.) Vita turpiter quæstuosa. cui πλεονεξία cognatum est vitium. Demosthenes αἰσχροκέρδειαν de corruptis legatis à Philippo dixit. Hactenus Budæus. Illa autem significatio αἰσχροκερδείας pro vita turpiter quæstuosa, apud Polybium habetur.

Αἰσχροκερδέω, ὦ. F. ήσω, Turpiter lucror, Turpe lucrum mihi quæro.

C. Αἰσχρολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex αἰσχρὸς & λόγος, Turpia loquẽs, B Turpiloquus, Obscœnus, Qui obscœno & prætextato sermone vtitur. Bud.

Αἰσχρολογία, ας, ἡ, Turpiloquium, vel Turpiloquentia. ad verbum, Sermo turpis & obscœnus, vel Sermonis aut verborum obscœnitas.

Αἰσχρολογέω, ὦ. F. ήσω, Turpia loquor siue obscœna.

C. Αἰσχροποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Ex αἰσχρὸν & ποιέω. Apud Aristophanem, Fellator, Qui ore morigeratur in fœdo ministerio, inquit Budæus. ET Αἰσχροποιεῖν dicitur qui tale C ministerium exercet, apud Athen. 8. ET Αἰσχροποιία, hoc ipsum ministerium, Obscœnitas oris.

C. Αἰσχρορρήμων, Idem quod αἰσχρολογος. ET Αἰσχρορρημοσύνη idem quod αἰσχρολογία, Iul. Pollux.

C. Αἰσχρουργὸς, οῦ, ὁ, Idem quod αἰσχροποιός. ET αἰσχρουργία apud Aristophanem & Lucianum, idẽ quod αἰσχροποιία. ET verbum αἰσχρουργεῖν pro αἰσχροποιεῖν. vnde & αἰσχρουργέομαι, οῦμαι, pass. & in particip. τὰ αἰσχρουργούμενα, Quæ ita obscœnè fiũt, vel Obscœnè facta. apud Laert.

Αἰσχρουργία apud Xenophontẽ generaliter pro quouis turpi facto, in Laced. politia, ἥκιστα δ' αἰσχρουργίαν καὶ D αἰσχρολογίαν ἐγγίνεσθαι. Sunt verò & qui in hoc Luciani loco ex Pseudologista, ἀλλ' ἡ πάνολασα γυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰσχρουργία σιλεκεῖ δοκιμανεστέρα, exponant αἰσχρουργία, Facinoris turpitudo. Sed viderint.

ΑΙΣΧΥΝΗ, ης, ἡ, Verecundia, vel potius Pudor. nam propriè αἰσχύνη in malam partem sumitur, quum videlicet ob turpia erubescimus: & vt ait Aristoxenus, αἰσχύνη est ὅτι τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς, id est, Ob ea quæ turpia existimantur. Vnde & philosophi αἰσχύνω definiũt (vt docet Gell. lib. 9, cap. 6) φόβον δικαίου ψόγου, id est metum iustæ reprehensionis. Cõfunditur tamen interdũ hæc differentia, & αἰσχύνη interdum est αἰδὼς, id est Verecundia, seu honestus pudor: vt apud Soph. in Aiace, quum dicit, δέος γὰρ ὦ παρεστὶν αἰσχύνη τ' ὀμοῦ. Sic & apud Isocr. quippe qui inter virtutes iuuenũ enumeret, quũ dicit, ἡγοῦ μάλιστα σωφρονεῖν νόμον, αἰσχύνεσθαι, δικαιοσυνεῖν, σωφροσυνεῖν. Sic apud Plutarch. quoq; πᾶς ἄνηρ δέδοικε. &c. αἰσχύνη & αἰσχυνεσθαι capitur.

Αἰσχύνη, Dedecus, Probrũ, Infamia, Ignominia. Demosth. Pro corona, αἰσχυνεῖν συμβᾶσαν τῇ πόλει, ἢ χαλεπὸν, ἢ γέλοιον. Idem ibidem dicit, ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν τὴν πόλιν, Dedecore afficere ciuitatem, Ignominiam mure re ciuitati. Quod Plato in Apologia dicit αἰσχυνεῖν τὴν πόλιν φεύγειν. Citatur verò ex eodem in Epist. 7, αἰσχύνη κακὴ pro dedecore. ‖ Interdum αἰσχύνη certum quoddam dedecus significat, quo nullum maius esse potest: nimirum stuprum alicui illatum. Vsurpatur autem in plurali numero hac in significatione ab Isocrate, in Paneg. ἔπ ὑβρεσιν καὶ γυναικῶν αἰσχύνας, καὶ χρημάτων ἁρπαγάς. Idem in Panathenaico, οὐδὲ αἰσχύνας γυναικῶν καὶ παίδων, ἀλλ' οὐδὲ πλεονεξίας μεταβολάς. G

Αἰσχύνω. F. υνῶ, Pudefacio, Erubescere facio. In qua significatione volunt accipi Cõfundo apud Linum, quum dicit, Adeo vt ipsum quoque confunderent dicentem. ‖ Item αἰσχύνω. Dehonesto, Fœdo. Deturpo: contrariũ τοῦ καλλύνω: vt αὖσχος & κάλλος opponuntur. Il. σ, - χάλεον δ' ἠσχυνε φέστωπον. ‖ Significat & Infamo, Dedecoro, Dedecore afficio. Il. ζ, Μηδὲ ἔμβιος πατέρων αἰσχυνέμεν. Od. θ, - λέχος ἤσχυνε καὶ ἀνίω Ἡφαίστοιο ἄνακτος, id est, Dedecorauit cubile, Pollui t cubile, Contemerauit. ‖ Et vt αἰσχύνη stuprũ significat, ita αἰσχύνειν interdum Stuprum offero, siue Vitium offero. Lysias, ἐάν τις παῖδα αἰσχύνῃ βίᾳ. Eadẽ signif. dicitur καταισχύνειν ab eodem, τοῖς παρὰ τοὺς νόμους παῖς ἀλλοτρίας καταισχύνοιεν γυναῖκας. H

Αἰσχύνομαι. F. ὔμαι, Pudefio, Pudefsco: sed Latini, Me pudet. Iungitur autem vel cum alio verbo, vel cum nomine, videlicet cum infinitiuo verbi, aut cum participio. Cum infinitiuo, Herodot. 1, αἰσχύνομαι ἐπιστοσεῖν, Reuerti me pudet. Xenophõ Pæd. 8, αὐτὸν δὲ με αἰσχύνομαι πρὸς ἐμαυτοῦ λέγειν. Idẽ Pæd. 5, αἰσχυνοίμην αὐ εἰπεῖν. Æschines cõtra Ctes. αἰσχύνθητε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν. Sæpe etiã participio iũgitur. Demosth. Pro corona, πεθνεώτων σ' οὐκ αἰσχύνῃ κατηγορῶν. Xen. Pæd. 3, αἰσχύνομαι τὰ ῥαιναῖν. Idẽ, αἰσχυνοίμην αὐ' οὕτως ἀπλέγειν. Plato Minoe, τί αὖ ἀποκρινάμενοι οὐκ αὖ ἠσχύνθημεν. Nonnunquã cum futuro indicatiui, aut cum præsenti siue aoristo optatiui interiecta particula εἰ. Æschines, ἠσχύνομαι (οἶμαι) οἱ δικασταὶ εἰ φανήσεται ὁ αὐτὸς ἀνὴρ ὢν τῇ αὐτῇ πόλει. Xen. αἰσχύνοιτο αὖ εἰ ὠφελούμενος ὑπὸ σοῦ μὴ ἀντωφελοίη σε. Isocr. De pace, εὐμενῶ ἀν' αἰσχυνθείην αὖ εἰ φανοίην μᾶλλον φροντίζων. &c. Demosth. in Epitaph. αἰσχυνοίμην αὖ εἰ τοῖς τῶν ἀγαθῶν. ‖ Cum nominibus item iungitur, aut dativi casus videlicet aut accusativi. Dativi: vt apud Xenophontem, Pæd. 5 αἰσχύνομαι τῇ ἀνάγκῃ. Idẽ, τοῖς πρεσβυτέροις αἰσχυνόμενοι. Aristoph. Nubibus, αἰσχύνομαι τοῖς αἰσχροῖς. ‖ Interdũ cum nomine aut articulo relatiuo dativi casus, interiecta præpositione ὅτι vel ἐν, aut (si quis ita malit dicere) cum præpositionibus ὅτι vel ἐν, dativũ habentibus: vt αἰσχύνομαι ὅτι τῇ ἀρχῇ. Æschines cõtra Ctes. οὐκ ὅτι τῶν ἐμαυτοῦ δεῖ πειθὰς αἰσχύνομαι. Isocr. ad Philippũ, ἠσχύνοντο μὲ ἐφ' οἷς ἐθαύμαζον. Æsch. contra Ctes. αἰσχυνεται ἐφ' οἷς ἡμάρτηκε, Illum pudet eorũ quæ peccauit. vel, Eum suorum peccatorum pudet. vel, Suorum peccatorum pudore mouetur. Cum ἐν autẽ apud Thucydidẽ, lib. 2, ἐν τοῖς ἔργοις αἰσχυνόμενοι. Sic apud D. Paulum, ad Philippẽses 1, ὅπ ἐν οὐδενὶ αἰσχυνθήσομαι. ‖ Cum accusatiuo item frequẽter construitur. Hom. Odyss. φ, Ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν αἰνόφρονα νῆ γυναικῶν. Aristoph. Pluto, αἰσχύνομαι δὲ τὰ ἐμαυτοῦ ξυμφορᾶς. Gregorius, πῶς μεταθεσιν αἰσχυνόμενος, Quẽ pudebat immutatũ videri. Plut. πῶς ἄν τις ἴσω. &c. τοῖς ἐχθροῖς αἰσχύνεσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς φίλοις ἐφ' οἷς ἁμαρτάνουσιν. Sæpe tamen αἰσχύνομαι cũ accusatiuo Reuereri significat: vt in proximè sequentibus dicetur.

Αἰσχύνομαι pro αἰδοῦμαι, Reuereor. Chrysostomus, αἰσχυνόμενοι τὸν θεὸν, Reuerentes deũ. Xẽ. Pæd. 1, αἰσχυνόμενος τὸν πατέρα. Isocr. ad Demonicũ, πρὸς γονεῖς πίμα, τοῖς δὲ φίλοις αἰσχύνου, Amicos reuerere, & in corũ conspectu erubesce indecorè agere. Idem ad Euthynem, καὶ τοῦτοις εἴκαλοῦσιν οὓς μὴ τὰ αἰσχύνωνται, μὴτε δεδίασιν. Plut. quoque in Præc. connub. αἰσχύνεσθαι & αἰδημόνως ἔχειν pro eodẽ vsurpat, quũ duobus in locis Platonis præceptũ refert, oportere senes αἰσχύνεσθαι τοὺς νέους. Budæus quoq; in Cõm. hæc scribit, Thuc. lib. 3, in prima cõcione, αἰσχύνεσθαι pro αἰδεῖσθαι dixit, αἰσχυνθέντες οὖν τοὺς τῶν Ἑλλήνων εἰς ὑμᾶς ἐλπίδας, καὶ Δία τὸν ὀλύμπιον, hoc est, Verẽtes igitur & rationẽ habentes, Honorẽ hũc habẽtes Græcis. Hoc est, Pudeat vos contra Græcorũ spem nos missos facere, cõceptámque de vobis expectationem destituere. Acsi diceret, Sinite vos exorari. Addit idem Budæus, Αἰσχύνεσθαι etiam cum duobus accusatiuis construitur pro Verecundari. Demosth. καὶ οὔτε τὸν ἥλιον ἠσχύνοντο οἱ ποιοῦντα ποιοῦντες, οὔτε τὴν γῆν πατεῖδα οὖσ. Sic ille. Malim tamẽ & hic ἠσχύνοντο interpretari Reuerebãtur quam Verecũdabãtur. Sed nec satis intelligo quod de duobus accus. dicit.

Αἰσχυντὴς, οῦ, ὁ, Pudẽdus, Cuius nos pudere debet. citatur ex Phocylide. At quũ præfixũ habet α priuatiuũ, tũc actiuũ signif. habet. Nam ἀναίσχυντος dicitur impudẽs.

Αἰσχυντία, ας, ἡ, Pudor, Verecundia, aut Verecundatio. vt ostendatur esse verbale nomen, & ab αἰσχύνη differre. Habetur autem hæc vox in vulg. lexicis non addito exemplo. Vide Ἀναισχυντία.

Αἰσχυντηλὸς, ου, ὁ, Verecundus, Pudibundus. Nam pudibundum pro verecundo sunt qui Latinum esse dicãt. Aristoteles pro eodẽ ponit νέους αἰδήμονας & αἰσχυντηλοὺς, eos laudari dicẽs: sicut & Isocrates αἰσχύνω inter iuuenum virtutes enumerat. Idem Aristoteles Ethicũ quarto, πρεσβύτερον δ' οὐδεὶς ἂν ἐπαινέσειεν ὅστις αἰσχυντηλός· ἐπαινοῦμεν δὲ καὶ νέων τοὺς αἰδήμονας. ‖ Αἰσχυντηλὸν,

Pudorē mouēs, ſeu afferēs, vel Pudēdū. Ariſt. Rhet. 2, αἰσχυνόμενοι δ' οὐ μόνον αὐτὰ τὰ ῥηθέντα αἰσχυντηλὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ σημεῖα. ET Αἰσχυντηλία, Verecūdia, vel potius Habitus quidam animi à verecundiam propenſi. Plut. περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς, Ἡ μὲν οὖν δύναμις, ἀρχὴ καὶ ὕλη τοῦ πάθους, οἷον ὀργιλότης, αἰσχυντηλία, θαρραλεότης. Vide Ἀναισχυντηλία. Αἰσχυντηλῶς, aduerb. Verecundè, Pudibundè.

Αἰσχυντηρὸς, idē quod αἰσχυντηλός. Plato, αἰσχυντηρότερος μᾶλλον τοῦ δέοντος. Heſychius αἰσχυντηλὸς exponit αἰσχυντερός. ſed mēdoſè legi αἰσχυντερὸς pro αἰσχυντηλὸς, & αἰσχυντηρὸς ac αἰσχυντηλὸς ita dici vt σωφρὼν & σωφρονὸς exiſtimo. Mirū eſt verò ſi αἰσχυντηρὸς dicatur lingua cōmuni: at αἰσχυντηλὸς Attica (annotauit enim quidā αἰσχυντηρὸς κοινῶς, αἰσχυντηλὸς Ἀττικῶς) quū Plato dixerit αἰσχυντηρότερος potius quàm αἰσχυντηλότερος.

C. Ἀναίσχυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impudens, Inuerecundus. Demoſthenes in Epitaphio, οὐδένα οὔτ' αἰσχυντον, οὔτε θαλμηρὸν οὕτως εἶδ. Apud Ariſtophanē in Nubib[9], καταπύγων εἶ καὶ ἀναίσχυντος. ‖ Dicitur ἀναίσχυντος non ſolùm perſona, ſed & res: vt apud Thucydidē, καὶ πολλοὶ ἐς αἰσχύνας θήκας ἐτράπετο σπαίρει τοῦ δοκεῖν εἶναι. vbi αἰσχύνας enarrator exponit ἀλλοτρίας, ξένας. ego Pudendas interpretādū puto. vt apud Ouidiū, Amor pudēd[9], ἔρως αἰσχύνης. & Lucra pudēda, κέρδη αἰσχυντα. Sic facta pudenda, πράξεις αἰσχυντοι.

Ἀναισχύντως, aduerb Impudēter, Inuerecūdē. Plato in Apologia, ὅρᾶτε δὴ καὶ αὐτοὶ ὅτι κατήγοροι τἄλλα πάντα οὕτως αἰσχύντως κατηγοροῦντες, τοῦτό γε οὐκ οἶοί τε ἐγένοντο ἀναισχυντῆσαι.

Ἀναισχυντία, ας, ἡ, Impudentia, Inuerecūdia. Cicero impudentiam interpretatur, quum hæc ex Platonis Apologia verba, οὔτε αἰδοίας οὐδὲν ἐλλείπει, οὔτε αἰσχυντίας, ita vertit, Multa facere cum temeritate atque impudentia. In vulgatis lexicis habetur etiam ſimplex Αἰσχυντία: cuius tamen exemplum nullū afferunt, nec me legere memini.

¶ Ἀναισχυντέω, ῶ, Impudēter loquor, vel ago, Impudētia vtor, Impudēter dico aut facio: vt λόγῳ δὴ αὖ αἰσχυντῶσιν. οὐ καλῶς ποιήσουσι. Sunt quivertant Impudēs ſum. Ego malim Impudentia vtor, aut potiùs Impudenter me gero: quā tamē interpretationē apud neminē reperio. Apud Demoſthenem & Athenæum inquit Budæus accipi pro Impudenter & Improbè ago. Cum præpoſitionibus πρὸς & πρὸς iungitur: vt αἰσχυντῶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, Impudentia vtor erga veritatem. vel, Impudenter me gero erga veritatē, id eſt, Impudenter oppugno veritatem, vel Impudēter veritati reſiſto. Apud Iſocratem autem, αἰσχυντῶ πρὸς τοῦτο, Impudēs ſum de hac re: ſed Latinius, Huius rei me non pudet.

c.2. Ἀναναισχυντέω, τῶ, Impudenter me gero, Impudentia vtor. Plato Apolog. in loco quem modo citaui in αἰσχύνας. In vulgatis lexicis falſò exponitur etiam Verecūdè facio. In iiſdem ex Hierem. cap. 3, ἀνηναισχύντησας πρὸς πάντας, pro Deſiſti erubeſcere apud omnes.

ET Ἀναναισχύνομαι in iiſdem ex Chryſoſt. pro Impudenter attento.

C. Ἀναισχυντηλία, ας, ἡ, Idē quod αἰσχυνία, vt in vulg. lexicis Græcolat. annotatur: at ego dixerim ἀναισχυντηλίαν ſic ab ἀναισχυνία differre, vt αἰσχυντηλία differt ab αἰσχυνία vel potiⁿ αἰσχύνη. nā αἰσχυνία nōdū apud vllū ſcriptorē reperi. Secundū autē hanc differentiam quam dico, erit ἀναισχυντηλία, Habitus quidam impudentiæ, Impudentia quædam velut à natura inſita, nō impudentia duntaxat circa hanc aut illam rem.

C. Ἐπαισχύνομαι, Erubeſco, Verecundor, Me pudet. Vel, Valde erubeſco, ἐπαισχύνομαι τὸ ὄνομα τοῦτο ex Herodoto citatur pro Pudore afficior nominis cauſa. Ego ita reddere malim. Pudet me nominis, Vel, Nomen mihi eſt pudori. Vel, Nomen mihi pudorem affert. Iungitur etiam accuſatiuo, cuius conſtructionis exempla ſunt in Nouo Teſtamento: vt apud Marcū, cap. 8, ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ με. & paulo pòſt, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτόν. Sic Paulus ad Rom. cap. 1, οὐκ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον. Iungitur præterea participio, & interdum infinitiuo. Cum participio, vt apud Sophoclem, οὐδὲ ἐπαισχύνῃ λέγων. Cū infinitiuo, vt ἐπαισχύνομαι καλεῖν.

c.2. Ἀνεπαίσχυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuerecundus, Impudens, Baſil. in epiſt. pro νεαίσχυντος. ET Ἀνεπαισχύντως, Inuerecūdè. Impudenter. Naz. pro ἀναισχύντως.

C. Καταισχύνομαι, vide poſt Κατασχύνω.

C. Καταισχύνω, Pudefactio, Dedecoro, Probro afficio, Fœdo. Demoſthenes Pro corona, οὐ καταισχυνας μὰ Δί' οὐδὲν τῶν προϋπηργμένων τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ. Herodianus lib. 5 κλέος προγονικὸν παραλαβόντα τοῦτο φαυλότητι καταισχῦναι, id eſt (Politiano interprete) Fœdis moribus contaminare, Κ. ταισχύνασα παρθενίαν apud Plutarchum in Numa, Quæ virginitatem polluit, vel contaminauit. A B. exponitur Notā & infamiā inuro, in hoc Antiphōtis loco, μηδὲ καταισχύνειν τοὺς παιδὰς τοὺς ἄπαντας. ‖ Καταισχύνω, Vitium vel ſtuprum offero. Lyſias, τοῖς παρὰ τοὺς νόμους τὰς ἀλλοτρίας, καταισχύνουσι γυναῖκας. Vide & alia exempla apud Budæum Comm pag. 679.

Καταισχύνομαι, Pudefio, Dedecoror, Probro afficior &c. paſſiua ſignificatione. ‖ Interdum verò deponentis ſignificationem habet eandem quam αἰσχύνομαι & ἐπαισχύνομαι, pro Erubeſco, Me pudet. Iungituque interdum accuſatiuo: vt apud Iſocratem, καταιχυνθέντες γὰρ οἱ Πελοποννήσιοι τοὺς ἔρωτας τοὺς ἡμετέρους. Quum eos virtutis noſtrorum puduiſſet.

ΑΙ΄ΤΕΊΩ,

τῶ, F. ήσω, P. κα, Peto, Poſtulo, Poſco. Cū accuſatiuo rei: vt Xenophon Hellenicōn 1, περὶ αἰτήσου χρήματα, λαβών. Itidem cum accuſatiuo perionæ. (Xenoph. Pæd. 4, σοὶ, ἐπὶ ἐμὲ ἤτησας, ἢ σὺ ἐμοὶ, ὅπερ λαμβάνεις) ſed ferè coniuncto cum accuſatiuo rei: vt idem Xen. Pæd. 8, ἐμὲ πολλοὶ μὲ οἰκέται σῖτον αἰτοῦσι, πολλοὶ δὲ πίθον, Æſchines in Cteſiphontē, μέλλετε σ' αἰτεῖν τοῖς θεοῖς τοὺς στεφανοῦν. Ariſtophanes Pluto, ἔπειτ' ἴσως ἤτησεν αὖ σ' ὑποδήματα. Sic Poſco apud Latinos vtrunque accuſatiuum habet aliquando. ‖ Interdum αἰτεῖν accuſatiuum rei habet cum præpoſitione παρὰ genitiuo iuncta: eodem modo quo Latini dicunt, Peto hoc abs te. Plutarchus in Themiſtocle, αἰτεῖν παρ' Ἱέρωνος τὴν θυγατέρα εἰς γάμον, id eſt, Petere ab Hierone filiam in matrimonium. ‖ Sæpe etiam cum infinitiuo: vt αἰτοῦσι πίειν in lo o Xenophontis modò prolato, Petunt bibere, Petunt potum. Iliad. ζ, — ἵππε σῆμα ἰδέσθαι, Petebat videre. Dicunt etiam αἰτῶ λαβεῖν, q. d. Peto accipere. in quo loquendi genere videtur ſuperuacaneus eſſe infinitiuus λαβεῖν. Iſocrates in Areopag. εὖτ' ἔχομεν, ὅτε λαβεῖν αἰτοῦμεν. Ariſtoph. Pluto, Αἰτῶ λαβεῖν τι μικρὸν ἀργυρίδιον.

Αἰτεῖν δίκας, vt Latinè, Pœnas poſcere, vel repoſcere: ſic apud Platonem Pol. 1, αἰτῶ δίκας τῆς ἁρπαγῆς. Et cū duplici accuſatiuo, vt, αἰτῶ σε δίκας τὸ φόνου, Pœnas cædis te poſco, Pœnas à te repoſco.

Τὸ ἐν ἀρχῇ, vel τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτεῖν ſiue αἰτεῖσθαι, Vide in Ἀρχή.

Vult autem Etymologicus Αἰτῶ, à τῶ ſignificante ζητῶ (id eſt Quæro) deriuatum eſſe, præfixo α epiatico, cum pleonaſmo τῶ 1. at Euſtathius tradit αἴτης eſſe itidem ex α epitatico & τῶ, ſed ſignificante λαμβάνω. Vtut fit, vel αἴτω ab αἰτῶ, vel contrà αἰτῶ ab αἴτης dedu camus neceſſe eſt.

Αἰτοῦμαι paſſ. voce nonnunquam actiuam ſignificationem habet, atque idem valet quod αἰτῶ, eandem etiam conſtructionem ſeruans. Ariſtoph. Nubibus, ἐμοὶ μετεῖναί τε καὶ δίκαι' αἰτουμένοις, Me æqua poſtulante. Apollonius in Argon. Ἡ δὲ ἐπαμφοτέροις ἤτησατο. Item αἰτοῦμαι τοιά τινος, vt & αἰτῶ. Xenophon Pæd. 1, αἰτεῖσθαι τἀγαθὰ παρὰ τῶν θεῶν. Æſchines autem dixit (vt paulo antè annotatum eſt) αἰτεῖν τοῖς θεοῖς τἀγαθά. Et cum infinitiuo, ſicut & αἰτῶ. Xenophon Pæd. 5, ἵνα σε τοῖτον τινὰ αἰτήσωμαι παῖδάμοι γενέσθαι. Nam quidam perperam citant hunc locum, tanquam vbi αἰτοῦμαι duos habeat accuſatiuos. ‖ Interdum αἰτοῦμαι eſt τὸ κιχρῶμαι, Vtendum peto. cuius exemplū apud Suidā. Volunt autem quidā eſſe hanc differentiam inter αἰτεῖν & αἰτεῖσθαι, quòd αἰτεῖν ſimpliciter ſit petere: at αἰτεῖσθαι, Vtendum petere, Commodatò petere. Sed quis non ex modò citatis exemplis perſpicit hanc differentiam confundi?

Αἰτοῦμαι, in paſſiua ſignificatione, præſertim in participiis, αἰτούμενος & αἰτηθεὶς: vt, αἰτουμένῳ τινὶ πυγμὴ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μανίου, apud Athenæum libro 13.

Sic αἰτηθεὶς, apud Thucyd. 2, ἄχθος ἦν αἰτηθέντα μὴ δοῦναι ἢ αἰτήσαντα μὴ τυχεῖν, Turpius erat eum qui poſcebatur non dare, quàm eum qui poſcebat non impetrare. Plutarchus in Themiſtocle, αἰτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους ἵππον. Ἰτὲ Αἰπύμβιος δίκας, Qui pœnas poſcitur, A quo repoſcuntur pœnæ. Alii exponunt, In ius vocatus. Sed malim, Qui pœnas repoſcitur coram iudice, vt apud iudicem.

Αἴτημα, τος, τὸ, Petitio, Poſtulatio, Poſtulatum, αἴτησις. ‖ Bud. in Annot. in Pandectas, Quæ poſitiones notæ ſunt, quæque ſimulac à præceptore ponuntur, admittuntur ab auditore, ὑποθέσεις vocantur: quæ verò non vſqueadeo notæ ſunt, ſed argumento quodam aſtruūtur antequam fidem faciant, & tamen citra demōſtrationem ſumuntur à præceptore, αἰτήματα dicuntur, id eſt Petitiones vel Poſtulata.

Αἴτησις, εως, ἡ, Idem quod αἴτημα. Iſocrates Archid. ὡς οὐδὲ καίριον ποιουμένοις τὴν αἴτησιν, ad verbum, Vt non iuſtam facientibus petitionem, Id eſt, non iuſta petentibus.

Αἰτητὴς, οῦ, ὁ, Petitor, Poſtulator. Quidam hiſtoricus apud Suidam, οὐκ αἰτηταὶ τῆς εἰρήνης μᾶλλον ἢ δόται ὄντες, Non magis petitores pacis quàm datores.

Αἰτητὸς, ὄν, ὁ, Petendus, Qui peti debet, vel poteſt. Barbarè, Petibilis. αἰτητὸς ἀρχὴ in vulgatis Græcolatinis exponitur Petitum imperium. Heſychius ait αἰτητὰ eſſe τὰ κατ' ἔρανον διδόμενα.

Αἰτήσος, apud Suidam, ὁ αἰτῶν, Petitor, Qui petit. Si modò ita ſcripſit Suidas.

Αἰτητικὸς, οῦ, ὁ, Petax. accipiendo petacē pro homine propenſo ad petendum, & propemodum aſſiduè petente. A Budæo exponitur Flagitator & procax, in hoc Ariſtot. loco Ethic. 4, οὐκ αὖ ἐπὶ δὲ αἰτητικὸς ὁ ἐλευθέριος. Et αἰτητικὸς στίχος, Verſus peticorius, Verſus petitionem continens, Verſus quo quid petitur.

Αἴτης, ου, ὁ, Mendicus. Qui frequentius ἐπαίτης dicitur. Quanquam Euſtathius vult factum eſſe ex τῶ quod eſt accipio, præfixo α epitatico. Intelligendum autem, inſerto etiam ι. Vide ſuprà in αἰτῶ.

C. Ἀπαιτέω, τῶ, Repoſco, Repeto, Exigo, cum duobus accuſatiuis: vt ἀπαιτῶ σε τὸ χρέος. Ariſtophanes Nubibus, ἀπαιτῶν με τἀργύριον. Lucianus, ἀπαιτῶ τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ. Reſpondet autem ἀποδιδόναι, id eſt Reddere, verbo ἀπαιτεῖν. vt apud Platonem Pol. 1, εἰ μανεὶς ἀπαιτοῖ, ὅπου χρὴ τὰ παιδία ἀποδιδόναι. Et ἀπαιτεῖν δίκας, Latinè Pœnas expetere. Pauſanias, οἱ Ἠλεῖοι δίκας τὸ φόνου παρ' Ἀργείων ἀπῄτουν. Dicitur & de aliis rebus, vt Lucianus in Nigrino, λόγον ἀπῄτουν τῆς δεξιᾶς ἀφίξεως, Rationē exigebam, Volebam mihi rationem reddi.

Ἀπαιτοῦμαι, Repoſcor, Exigor, cum duobus itidē accuſatiuis. vt enim dicitur ἀπαιτῶ σε τὸ χρέος, ſic etiam ἀπαιτοῦμαι τὸ χρέος. Naz. πόσον μοῦ ἀπαιτουμεθα, quantum exigitur à nobis.

Ἀπαιτοῦμαι ſignif. etiam actiua, pro Repoſco, in vulg. lex. annotatur.

Ἀπαίτησις, εως, ἡ, Repetitio, Exactio. vt ἀπαίτησις τοῦ χρέους, vel τοῦ ὀφειλομένου. ET Ἀπαιτητικὸς, Promptus ad repoſcendum, vel Qui frequenter repoſcit, ſeu Qui repoſcere ſolet. In vulg. autem lex. exponitur Repetitiuus, & Repetens, & Agens repetitorem, ex Ouidio.

ET Ἀπαιτητὴ χάριτες, in iiſdem lex. Debitæ gratiæ.

c.2. Ἀνταπαιτέω, Viciſſim repoſco, ſeu exigo. Thuc. 3, τὴν τε δωρεὰν αἰτεῖ ἀνταπαιτῆσαι αὐτός.

c.2. Προσαπαιτέω, Inſuper repoſco, ſeu exigo.

C. ΕΞαιτέω, τῶ, Poſco, Mihi dari peto. Ἐξαιτῶ τῶτο, & Ἐξαιτῶ σε τῶτο. vt apud quendam tragicū, Τοῦτο θανόντας ἤλθον ἐξαιτῶν πόλιν. Ἐξαιτῶ δὴ τιμωρίαν, Expoſco ad pœnam, vt Ἐξαιτῶ εἰς βάσανον, Expoſco ad quæſtionem. ſed frequentiſſimus eſt verbi ἐξαιτεῖν vſus ſine adiectione: pro Expoſcere ad pœnam: (vt & Lat. interdum Expoſcere vel Depoſcere pro Expoſcere ad pœnam dicitur) Iſocr. Trapez. ἐαὶ δὲ μηδὲν τούτων ποιῶ, παρ' ὑμῶν ἐξαιτεῖν, vt me à vobis expoſcerent, Vt me à vobis dedi ſibi poſtularent. Plut. in Narr. amat. ἔπα πέμπουσι Θηβαῖοι ἐξαιτοῦντες τοὺς Φώκου φονεῖς. Et paſſiuum ἐξαιτοῦμαι, Expoſcor ad pœnam: vt Demoſthenes dicit ſe ἐξαιτεῖσθαι ὑπὸ Φιλίππου & ὑπ' Ἀλεξάνδρου. Apud eundem ἐξαιτεῖν τὸν παῖδα, Seruum expoſcere ad quæſtionem, vel poſtulare: vt Dedere illū eſt παραδιδόναι vel ἐκδιδόναι, Bud. Comment. pag. 45 & 46. Interdū additur εἰς βάσανον. idem enim Budæus in lexico ex eodem Demoſthene citat ἐξαιτῶ τὰ αὐθρά πεδα εἰς βάσανον. quemadmodum & ὀδὴ πωμρία adiunctū verbo ἐξαιτεῖν pro Expoſcere ad pœnam, in vulgatis lexicis habetur. Dicitur autem & Ἐξαιτεῖσθαι ſignificatione actiua pro ἐξαιτεῖν, id eſt Depoſcere ad pœnam: vt Plutarchus De orac. defectu, οὕτως ἰσχυροὶ καὶ βίαιοι δαίμονες ἐξαιτούμενοι ψυχὴν ἀνθρωπίνην τε ἐλεχοιδοῦν σάμαν.

Ἐξαιτεῖν, vel potius Ἐξαιτεῖσθαι voce paſſiua, ſed ſignif. actiua, & quidem præcedenti contraria, pro Depoſcere reum, Deprecari rei pœnam, Noxæ & periculo reum eximere. Demoſthenes in Midiam, παῖδία γὰρ τοῦ θεραπεύοντος καὶ κλαίουσι, καὶ πόσοις αὐτὸν ἐξαιτοῦσται, i. Eorū lacrymis ſeſe condonari poſtulabit. Æſch. ἐξαιτοῦνται χαρᾶς τοῦ θεραπεύοντος, poſtulant reorum delationes hominúmque reatus ob maleficia condonari precibus ſuis. In quibus exemplis à Budæo citatis pag. 45, alterā tantùm habemus huius verbi ſignificationem. Cum quibus conuenit & hoc ex Lyſia, πόσοις δὲ ἀξιῶ αὐτὸν ἐξαιτοῦσθαι. His autē addo ea in quibus ἐξαιτοῦμαι non tantùm ſignificat Depoſco reum (vt Valer. loquitur) ſed etiam impetro. Xenophon ἀναβάσ. lib. 1, principio, ὁ δὲ πείθεταί τε καὶ συλλαμβάνει Κῦρον ὡς ἀποκτενῶν. ἡ δὲ μήτηρ, ἐξαιτησαμένη αὐτὸν, ἀποπέμπει πάλιν ὅτι τοῦ ἀρχὴν. pro quo ἐξαιτησαμένη dictum fuiſſe παραιτησαμένη ab aliis eādem hiſtoriam narrantibus, docebo in verbo παραιτοῦμαι. Ἐξαιτησαμένη autem expono vnico verbo Deprecata. (de qua interpretatione dicam & in παραιτοῦμαι, quod alteram quoque verbi Deprecor ſignificationem habet) Poteſt etiam exponi, Quum deprecatione ſua periculo eum liberaſſet. Item, Quum effeciſſet vt ille ſuis precibus condonaretur. Vel, Quum ſuis precibus eum ſeruaſſet. Eurip. Hec. ἐξαιτούμεθα τοὺς κάτω θέντας τύμβου κωρῆσαι ſimpliciter pro Impetraui ab illis, &c. Et ἐξαιτούμενος τὰ σφάλματα, apud eundē, pro Erratorū veniā impetrans, ſeu expoſcens. Ἰτὲ ex Plutarcho, ἐξαιτήσαντο τοὺς Ἀσασίαν δεηθεὶς τοῦ δικαστοῦ, pro A iudicibus exorauit Aſpaſiā, vel, Impetrauit. Sed malim A iudicibus deprecatus eſt Aſpaſiam: vt Cicero dixit, Nullæ ſunt imagines quæ me à vobis deprecentur. Simul autem obſeruandum dico in hoc Plutarchi loco, addi δεηθεὶς, quanuis alioqui δεήσεως ſignificatio verbo ἐξαιτεῖσθαι incluſa ſit, ſicut ex aliis locis liquet: quemadmodum & cum παραιτεῖσθαι idem ſignificante addidit δεήσει, vt in illo verbo docebo. hoc tamen interest quòd non ſimpliciter δεήσει, ſed πολλῇ δεήσει adiunxit. ‖ Ἐξαιτεῖσθαι paſſiuè in hac poſteriore ſignif. apud Lyſiam.

Ἐξαίτησις, ἡ, Ipſa actio depoſcendi aliquem, ad ſupplicium videlicet. Poſtulatio ad quæſtionem. ‖ Item, Deprecatio pro reo, vt interpr. Bud. in hoc Dem. loco, καὶ οὔτε ἡ τοῦ σοφιστοῦ οὐδ' ἡ τοῦ φίλου ἐξαίτησις ὠφέλησεν αὐτόν.

C. Ἐπαιτέω, τῶ, q. d. Superpeto, i. Inſuper peto, vel Poſt aliud peto: vt Il. ψ, v. 590, — ἵππον δέ τοι αὐτὸς Δώσω τοῦ ἀρόμου· εἰ καὶ νύ κεν εἴκοσιν ἄλλο Μείζονα ἐπαιτήσειας, ἅφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι Βουλοίμην. Vbi ἐπαιτήσειας Euſt. exponit, ὅτι τοῦ ἵππου αἰτήσειας. Legitur tamen & ἀπαιτήσειας: quā lectionē mea editio in cōtextu habet (vt pote in pluribus exempl. à me repertam) alteram margini adſcriptam. Ipſe quoque Euſt. vtriuſque meminit, ſed ita vt ἐπαιτήσειας magis probet.

Ἐπαιτῶ, Stipem peto, Mendico. Athen. lib. 8, Νόμος Κωρύνῃ χείρα σοῦ ἐπαιτούσῃ. vbi pro σοῦ fortaſſe reponendū δοῦ ex hoc præcedente verſu, Εὐθλοὶ Κορώνῃ χεῖρα τεῦξόμεν κρηῶν. Vbi fortaſſe reponendū itidem εὐθλῇ pro εὐθλοὶ. HINC Ἐπαίτης, Qui ſtipem petit, ſeu corrogat, Mendicus. ἐπαίτης (inquit Suidas) ὁ πτωχὸς, καὶ κλινεται ἐπαιτῶν. ‖ Item Ἐπαίτης, Circulator, & θαυματοποιὸς, apud Chryſ. p. 15, inquit Bud. quam tamen expoſitionem locus Chryſoſt. admittere non videtur, qui ita habet, ὥσπερ ἐκείνων οἱ οἰκέται τοῦ ἐπαιτῶν τοῖς θαυματοποιοῦσι τοῦτο χρῶνται, ἐπὰν ἐλθόντες βραδέως, οἶκοι τοὺς ἐφάπτας ὑπορυφοῦσι πληγαῖς. Hic enim ἐπαίτας non ponuntur à τοῦ θαυματοποιούντων, quum dicat, Illis qui, ἐπαίτας

quum sint, θαυματοποιοῦσι. quasi peculiare quibusdam ἐπαίτας, sic θαυματοποιεῖν, id est Circulari, vel circulatoriis quibusdam præstigiis vti. Dedi autem huic significationi τὸ ἐπαιτεῖν pro Stipem petere, posteriorem locũ, quòd planè persuasum habeam antiquiorem esse: & primùm dixisse Græcos ἐπαιτεῖν (sicut & προσαιτεῖν) pro Insuper petere vel Vltrà petere, de quibusuis: deinde ad mendicos hæc verba restrinxisse, quòd aliud semper atque aliud petant, siue quòd ad petendum quotidie redeant. Nisi quis malit eò illos respexisse quòd sæpe coniuncti aliquot stipem petant, adeò vt quum vni donata est, succinat alter, Et mihi diuidyo findetur munere quadra. Et ita ἐπαιτεῖν diceretur aliquis & προσαιτεῖν respectu eorum qui iam ἔπασαν. Quò respexisse videri possunt in verbo Μεταιτεῖν potissimùm, de quo statim pòst tractabo: vt dicatur μεταιτεῖν quasi qui stipem vnus post alterũ petunt, vel vnà cum aliis. Potest tamen (& quidẽ melius) significationis huius verbi reddi alia ratio, vt videlicet μεταιτεῖν sit post petitũ vnũ alterum petere, sicut ἐπαιτεῖν & προσαιτεῖν, vltra vnum quod petitum sit, petere & alterum, id est, aliud atque aliud petere.

Ἐπαιτῶ in vulg.lex. exponitur præterea Insimulo, Incuso. in quo errari puto, & verbo ἐπαιτῶ dari significationem quæ est verbi ἐπαιτῶ.

C. ΜΕΤαιτέω, τῶ, Inter alios peto, Vnà cum alio vel aliis peto. Vnde etiam ponitur pro Partem peto, ab Herodoto: sicut μεταδίδωμι pro Partem do, vt annotat Bud. Sic Demosth. ἢ πρὸς τούτων ἀφ' ὧν εἰλήφασι, μεταιτεῖν. Adiungitur tamen τὸ μέρος ab Aristoph. vbi scribit, Τούτων μεταιτῶ τὸ μέρος, εἰ δὲ μὴ, δάκνει. Vbi vacat præpositio in hoc verbo, vel certè abundat τὸ μερος.

Μεταιτῶ, Stipem peto, Mendico. cuius significationis rationem vide in fine proximè præcedẽtis verbi Ἐπαιτῶ. Heraclitus in epist. ἀμείνους αὐτῶν μεταιτοῦσι. Luc. cum accusatiuo iunxit, οὐ τὸν ἐφημερον βοφὴν μεταιτοῦσι. Sic & Luc. Mendicare ponitur interdum absolutè, interdum cum accusat.

C. ΠΑΡαιτέομαι, ῆμαι, Deprecor. Exponitur etiã Recuso, Auersor. Repudio. Plut. Cor. καὶ μηδένα βοφὴν κρίσεως, μηδὲ, αὐ ἀλῶ, κολάσεως παραιτεῖσθαι. Quod exemplũ primum pono, quòd eodem planè modo & sensu dicatur Lat. Deprecari pœnã, quod hic παραιτεῖσθαι κόλασιν. Cic. autem etiam Deprecari & recusare copulauit in eodẽ genere loquendi, Tusc. 2, Nullum genus supplicii deprecatus est neque recusauit. Sic apud eundem pro C. Rab. Et vt idem Cic. Deprecari inuidiam, & Deprecari odium, dicit, sic παραιτεῖσθαι τὸν φθόνον, Aristides & Plutarchus. παραιτεῖσθαι τὸν πόλεμον, apud eundẽ Plut. Pericle. Herod. lib. 4, ὁ δὲ τὸ γῆρας προϊέμενος, παρῃτήσατο, id est, (Bud. interpr.) Ipse autem, senectutem excusans, repudiauit, deprecatus est. Politian. autem vertit Abnuit imperium. Eadem iisdem verbis dixit idem Herodianus, l. 7, παραπύθμος δὲ καὶ γῆρας προϊέμενος. vbi Pol. vertit Recusare. Idem hist. iisdem verbis & lib. 2 vsus est, ὁ δὲ τὰ ὑψηλοτέρα παρῃτεῖτο, τῆς ἀρχῆς τὸ ὄνοφορον γῆρας τε προϊέμενος, i. (Pol. interpr.) At ille recusare instituit, tanquam rem inuidiosam, nomẽ imperii. Sic idem Herod. de Commodo, πλὴν παντελῶς προσωνομίαν παραιτήσασθαι, id est, Vt repudiaret, Pol. interpr. Qui alibi vertit etiam Detrectare. Apud Plut. Themist. παραιτεῖσθαι πόθοις σωνήθεις, Repudiare assueta cõuiuia, vel Auersari. Potest etiam exponi vitare. Budæus παραιτεῖσθαι pro Vitare & cauere ex Diosc. citat: à Laertio quoque identidem sic accipi tradens. Idem παραιτεῖται interpr. Vitat Vel Refugit, in hoc Halic. loco, de Isocr. loquentis, τῶν φωνηέντων τοῖς πολλοῖς θέσεις παραιτεῖται. Idem in Augusti apophth. ὥστε πλὴν ἡμέραν ἐκείνην παραιτήσασθαι τὸ δεῖπνον, ita vt prandium recusauerit: vel commodius per infinit. Prãdere recusauerit. Bud. interpr. liberius Prandio abstinuerit. ‖Παραιτεῖσθαι πλὴν γυναῖκα apud Plut. in Apophth. Vxorẽ repudiare, Vxori nuntiũ remittere, in vulg. lex. Bud. autem hoc exemplum ponit pro παραιτεῖσθαι significãte Repudiare, Vitare, Auersari. Affertur præterea ex Diosc. παραιτεῖσθαι ἀμβλυωπίας, pro Hebetudines oculorũ amoliri, vel discutere. ‖Παραιτῆμαι cum infinit. Herod. lib. 3, φασεραὶ ἔχθραι ἔρασθαι καὶ πόλεμον ἐχέφρας παρῃτήσατο, Minimè inimicitiis apertis ac manifesto bello agendũ putauit, Pol. interpr. Ego malim (ad retinendam vim verbi Græci) Ab apertis inimicitiis abstinuit. Citatur & ex Porphyrio παραιτήσομαι λέγειν pro Supersedebo dicere.

Παραιτῆμαι πλὴν ψυχῶν apud Herodotum ea itidem significat, qua Deprecari vitam dixit Cicero. ita enim ille in Clione, de Arione loquens, τὸν δὲ, σωσέντα τοῦτο, λίσεσθαι χρήματα μὲν ἐστεντάσφι, ψυχὴν δὲ παραιτόμενον, id est (Aulo Gell. interpr.) Tum illũ ibi pernicie intellecta, pecuniã cæteráque sua vt haberent dedisse, vitã modò sibi vt parcerent orauisse. Cicero dixit Vitã alicuius ab aliquo deprecari. Sic παραιτῆμαι τινὰ (cuius cõstructionis exemplum affert Suidas, postquã dixit παραιτεῖσθαι esse συγγνώμην αὐτῶν, id est, Veniam petere) puto reddi posse eadem planè constructione, Deprecor aliquem: ex hoc Ciceronis loco, De lege agr. contra Rullum: Sic, siquid deliquero, nullæ sunt imagines quæ me à vobis deprecẽtur. Vtitur autẽ τῷ παραιτεῖσθαι in hac cõstruct. & signif. quidam ἀνώνυμος apud Suidam, ita scribens, ὁ δὲ, αἱρεῖν μέλλων αὐτὸν, ἀφῆκε, Παρυσάτιδος παραιτησαμένης αὐτὸν, καὶ τὴν σατραπείαν αὐτῷ φυλαξάσης. Quæ verba eandem prorsus historiam continent quam habemus initio τῆς ἀναβάσεως Xenophontis, sed vtentis verbo ἐξαιτήσασθαι pro eo quod ille dixit παραιτήσασθαι. scribit enim, ὁ δὲ πείθεταί τε καὶ συλλαμβάνει Κῦρον ὡς ἀποκτενῶν· ἡ δὲ μὴ πρὸ ἐξαιτησαμένη αὐτὸν ἀποπέμπει πάλιν ὅθεν ἦλθε. Plutarchus tamen, sicut & ille qui à Suida citatur, verbo παραιτήσασθαι in eadem re cõmemorãda vti maluit, in vita Artoxerxis, ὀδυρομένη πολλὰ καὶ ποτνιωμένη, [μήτηρ Παρύσατις] παρῃτήσατο καὶ κατέπεμψεν αὖθις ὅθεν ἀπέλαβεν. Idem Plutarchus in Demetrio ita loquutus est, sed addens πολλῇ δεήσει, vbi scribit, παρῃτήσαντο πολλῇ δεήσει τοὺς Μεδῶς. Sunt qui παραιτῆμαι τὸν reddãt Deprecor pro hoc: sed mihi longè aptior videtur illa mea interpretatio ad verbũ, præsertim quũ & Cic. ita loqui obseruarim. nam videtur posse aliquis dici Deprecari pro aliquo, qui tamen illi veniam non impetret. At in vulg. lex. ex Plut. Pericle, παραιτούμενος τὴν πόλιν, Veniã orans ciuitati. Et ex eodem in Theseo, παραιτούμενος τὸν αὐξῆνα, liberandum patruelem impetrans. ‖Dicitur etiam (& quidem frequentius) παραιτῆμαί τι, A te veniã peto pro me, aut pro alio. Vel potius, A te veniam impetro, Te exoro. Sic apud Aristoph. in Vespis, ἢ δὲ παρῃτήσατο τὸν πεπτωκότα, Eum exorarunt qui læsus est, Ab eo veniam impetrarunt. Sic apud Herodotum παραιτέομαι τὸν βασιλέα. Et apud Plat. παραιτούμενος τοὺς ἄρχοντας ἀποδημείτω, exponitur, Cum bona magistratuum venia peregrè proficiscatur. Et vt dicitur παραιτεῖσθαί τινα, sic etiam παραιτεῖσθαι πλὴν ὀργῆς τινός. Plut. Themistocle, παραιτεῖσθαι μηνησικακοῦντας ὀργῆς. Vtitur & in Romulo, & alibi. Obseruandũ est autem, παραιτεῖσθαι tam in his loquendi generibus quàm in proximè præcedẽtibus eodem modo exponi, videlicet συγγνώμην αἰτεῖν: quæ tamẽ expositio ita distinguenda est, vt quũ dicitur παραιτῆμαι τὸν pro Deprecor hunc, id est deprecatione mea periculo libero, sit συγγνώμην αὐτῷ τοῦ τούτου: ac quum dicitur παραιτῆμαί τὸν pro Deprecando exoro, sit συγγνώμην αὐτῷ τοῦ τ. (vt dicitur αὐτῷ σε τοῦ τ.) Sed non satis mihi placet hæc expositio quum aliud sit Veniam petere, aliud Veniam impetrare. Suidas tamen hanc expositionem vtrique loquendi generi accõmodat: nam postquã dixit παραιτεῖσθαι esse συγγνώμην αἰτεῖν, & posuit exemplum in quo παραιτήσασθαί τινα est Veniam alicui impetrare: subiũgit aliud in quo παραιτήσασθαί τινα est Veniam ab aliquo impetrare. Simul autem exponit & προσκαλεῖν, de qua expos. paulò pòst dicam. ‖Dicitur etiam παραιτεῖσθαί τινος, i. aliqua de re, quod itidem exponitur συγγνώμην αἰτεῖν, vel ἀπολογεῖσθαι: vt apud Aristidem, παραιτεῖσθαι μὴ οὐκ οἶδα ὅτι δεῖ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις. Sic autẽ παραιτεῖσθαι in hoc loco exponitur à Thoma Magistro, & à Moschopulo. ac certè eam hîc admitto libẽtius quàm in præcedentibus exemplis, propter eam quam reddidi rationem.

Παραιτῆμαί σε τὴν μέμψεως (inquit Thomas Magister) id est ἀπολύω καὶ ἐλεύθερος, vt sit libero te crimine. Ego autẽ melius expressũ iri παραιτοῦμαι existimo, retinendo verbum Deprecor in hoc etiam loquẽdi genere: vtquemadmodum dicitur à Cicerone aliquis A se crimen deprecari, ita dicamus Ab aliquo crimen deprecari, quod sit Depellere seu Remouere quasi deprecando. Simile autem esse puto apud Synesium, παρῃτούμην σε τῆς εἰρωνείας, Hanc à te dissimulationem deprecabar, quæ videlicet tibi crimini dabatur. Nec dissimile apud Plut. De Herod. Θεσσαλοὶς τὸ μηδισμοῦ παραιτεῖσθαι. Melius tamen respondebit constructio Latina Græcæ, si παρῃτούμην σε τὴν εἰρωνείας interpretemur Excusabam te de dissimulatione: eodémq; modo Θεσσαλοὶς τὸ μηδισμοῦ παραιτεῖσθαι, Thessalos de medismo excusare. id est, De eo quòd Medis fauerint. Sũt autem affinia Excusare & Veniam alicui impetrare: atque ita affine erit hoc loquendi genus (excepta constructione) illi præcedenti παραιτῆμαι τὸν, Deprecor hunc, id est, Deprecando veniam illi impetro. In vulg. lex. citatur ex Philostrati Heroicis παραιτῆμαί σε τοῦ πατρὸς pro Apud patrem te excuso. Item ex eodem libro, παραιτῆμαι τοῦ λόγου pro A sermone abdico. Quæ duo exempla tamen in illis lexicis non simul ponuntur. ‖ Post quæ tot exẽpla nõ debet noua videri significatio verbi παραιτεῖσθαι quæ est apud Lucam, cap. 14. v. 18, καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες, id est Se excusare. Ita tamẽ vt fatear quod ibidem subiungitur bis, ἔχε με παρῃτημένον, pro Habe me excusatum, minus vsitato loquendi genere esse dictum. tam verò & apud Plutarchum παραιτεῖσθαι de re eadem ponitur: vt videlicet παραιτεῖσθαι sit eius qui inuitatus ad cœnam, nõ ἐθέλει παραιτεῖσθαι dicatur vel Recusare, vel Excusare se. ἐθέλει δὲ τοῦτος ὑπὸ Καίσαρος εἰς δεῖπνον καλεῖσθαι, παραιτούμενος δὲ, ἀγανάκτει τῆς χάρος ἐπ' αὐτῷ, μὴ βουλόμενος.

Παραιτῆμαι pro simplici αἰτῆμαι, Precor, Rogo (vt Deprecor interdum pro simplici Precor, vel pro Postulo aut Posco: vt docet Bud. 1035. Nisi potius dicam in παραιτῆμαι præpositionem πρὸς, in Deprecor præpos. De, significationem augere.) Aristoph. Equitibus, ἐν δ' αὐτοῖς παραιτησόμεθα, vnum hoc eos rogemus. Sic Plato Apol. ὅσπερ κατ' ἀρχὰς ὑμᾶς παρῃτησάμην. Sic παραιτῆμαί σε συγγνώμην, apud Menandrum. Dicitur & cum infinitiuo, παραιτῆμαί σε τοῦτο ποιεῖν. Nam pro eodem ponuntur παραιτῆμαί σε συγγνώμην, & παραιτῆμαί σε συγγνώμην ἔχειν, vel συγγνώμονα εἶναι. Herodotus, συγγνώμην παραιτέεται τοῦ θεοῦ ἀπὸ ὀργῆς τοῦ πρὸς Δηλίους, Sic apud Suidã nescio quis, παραιτεῖται τοῖς θεωμόροις συγγνώμην ἔχειν εἰ μὴ ὀρθρίζοιτο. (Cui exẽplo apta est expositio per verbum προσκαλεῖν, nõ autem illi cuius suprà memini. Sed huic expositioni rursum adiungit aliã minimè cõuenientẽ, videlicet ἀπωρροθοῦσι) at tertium illud vsurpat Xenophon, quum scribit παραιτήσῃ τοὺς θεοὺς συγγιγνώσκειν σοι. Nec tantùm dicitur παραιτῆμαί σε ποιεῖν, sed etiã παραιτῆμαί σε μὴ ποιεῖν Thuc. lib. 5. pag. 186, ὁ δὲ παρῃτεῖτο μηδὲν τοῦτον δρᾶν. Sic Dẽosth. παραιτήσομαι δ' ὑμᾶς μηδὲν ἀχθεσθῆναί μοι. Quanuis autem apud veteres scriptores παραιτῆμαι in hac postrema signif. sæpius obseruarim, primum tamen ei locum non dedi quòd viderentur illa exempla in quib⁹ præpositio vim suam obtinet, poni debere ante illa in quibus illam amittit.

Παραιτῆμαι in pass. signif. vt παρῃτημένος δὲ δῆλος ἦν φίλων τῶν ἀπέλυσε τῆς αἰτίας. quod exemplum à Suida citatur, & παρῃτημένος exponitur προσκεκλημένος. Sic autem παρῃτημένος pass. pro excusatus, in Lucæ loco quem suprà citaui.

Παραίτησις, εως, ἡ, Deprecatio, & quidem accipiendo hoc nomen in vtraque signif. Sed frequentius pro deprecatione, i. vehementi precatione: vt apud Plat. in Gorg. οἶκτος μὲν οὖν καὶ λιταὶ καὶ φίλων παραίτησις, ἐν ὀχλῳ μὲν ὄντες τῆς κρίσεως, χρῆσμα, Amicorum preces supplices & deprecatio, apud populum multum valent. Item Veniæ petitio Thucyd. l. 1, ῥηθήσεται δὲ οὐ παραιτήσεως μᾶλλον ἕνεκα ἢ μαρτυρίου, καὶ δηλ. &c. nam hic exponit schol. οὐχὶ ἕνεκα τοῦ αἰτεῖν συγγνώμην. At Valla vertit, Non purgãdi nos gratia. Sunt & qui pro deprecatione (in recusandi signif.) accipiant. Apud Plutarchum in Numa, πρὸς θεῶν πιμὴ ἢ παραίτησιν exponitur Ad postulãdam à diis veniam. Est παραίτησις eius etiam qui veniam dat, sequẽdo Bud. qui παραίτησιν ait esse etiam veniam, id est, gratiam & indulgentem concessionem, in hoc Plat. loco De leg. lib. 11, καὶ μηδεμία τῆς μονῆς παραίτησις ἐπὶ τούτῳ παρ' ἄρχοντων γιγνέσθω. Sed possit hic quoque παραίτησις ad eum referri (& quidem rectius, meo iudicio) cui venia indulgetur: vt dicat Nullo pacto veniã moræ impetret à iudicibus. ‖Παραίτησις, Excusatio (de qua significatione dixi & in ipso verbo) Synesi⁹, αἰθρώπῳ δὲ παραίτησις γίνεται, δίδυλαβοιμένῳ τῆς φύσεως αὐτοῦ πλὴν ἀδικίαν. Sic & apud Basilium in epist. ad Leontium. Affinia autẽ sunt Excusare & Purgare, quo posteriori verbo Vallam dixi in interpr. Thuc. loco vsum.

Παραιτητής, οῦ, ὁ, Deprecator. ET Παραιτητής, q.d. Deprecabilis (vt Gellius Indeprecabilis) Apud quem deprecationes valent, Exorabilis. Plato De legibus lib. 10, τὸ δὴ παραιτητὰ αὖ θεοὺς εἶναι τοῖς ἀδικοῦσι, δεχομένοις δῶρα, &c.

C. Ἀπαραίτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indeprecabilis, Inexorabilis. (Gellius Indeprecabilis dixit, sed de re tamen non de persona. Citatur enim ex eo, Indeprecabilis pœna subeunda esset) Plato, θεοὶ πρὸς τὸ δίκαιον παντάπασιν ἀπαραίτητοι. Apud Plut. in Cæsare, ἀπαραίτητος δυσκοινωνήτος, Durus & inexorabilis, vel Inclemens, Bud. interpr. Idem affert ex Antiphonte in Leocratem, ἀπαραίτητοις δικασταῖς μὴ παρέχοντας συγγνώμην. Et ex Gregorio, ἀπαραίτητος δίμιος. Crudelis, Qui precibus nõ flectitur, ἢ δικαστὴς ἀπαθὴς ὢν, ἢ δίμιος ἀπαραίτητος. Rursum apud Plutarchum ἀπαραίτητον ἀγῶν & ἀπότομον esse ait Qui seuerè curat, qui πρὸς ἡδονὴν opponatur. Dicitur etiã aliquis ἀπαραίτητος esse πρός τι vt apud eundem Plut. Pericle, ἀπαραίτητος πρὸς τὰς συμφόρας, Seuerus in exigendis rationibus, vel potius Seueritate quadam inexorabili vtens. Itẽ dicitur aliquis esse ἀπαραίτητος πλὴν ὀργῆς, Esse sæuus ira & inexorabilis, vel Esse inexorabili quadam ira & implicabili præditus: apud Philonem De vita Mosis lib 1, εἶθ' ἅμα χαλεπὸς καὶ βαρύμηνις καὶ ἀπαραίτητος πλὴν ὀργῆς. Et τὸ ἀπαραίτητον substãtiuè, Seueritas, quædam inexorabilis, siue indeprecabilis: vt Plut. Publicola, τὸ ἀπαραίτητον αὐτοῦ πρὸς τοὺς πονηροὺς. ‖Dicitur etiam de re ac primùm vt dicitur aliquis esse ἀπαραίτητος πλὴν ὀργῆς in proximè præcedente exemplo, sic etiam ira eius esse ἀπαραίτητος. Itẽ ἀπαραίτητος δίκη, & ἀπαραίτητος πιμωρία, vt à Gellio Indeprecabilis pœna. Philo de mundo, ἀπαραίτητον δίκην ἀπεπίσχ. Sic apud eundem De vita M. lib. 1, ἀπαραίτητον πιμωρίας. ‖Apud Plutarchum, ἰκέτευμα ἀπαραίτητον, q.d. Irrecusabilis supplicãdi modus. Plut. De primo frig. ὃ δὴ Πέρσας τοῦ ἱκετεύματος μέγιστον ἡγῶ καὶ ἀπαραίτητον. id est (Turn. interpr.) Atque etiam apud Persas genus erat supplicãdi sine vlla recusatione. Ego existimo posse etiam verti Repulsam non patiens. Apud Plut. autem ἀπαραίτητος πορεία, Profectio quæ recusari nõ potest, Iter quod suscipiendũ est sine recusatione. Plut. in Cõsol. ad Apoll. καθάπερ τὴν εἰς κοινὴν παρεῖδε πορείας προκειμένης πᾶσιν αἰσχίας καὶ ἀπαραίτητον, οἱ μὲ, &c. At verò ἀπαραίτητος κίνδυνος, Ineuitabile periculũ, interprete Ruellio, apud Diosc. lib. 7, cap. 2, in principio, καὶ ὁ ἀπ' αὐτοῦ κίνδυνος ἀπαραίτητός ἐστιν εἰ μὴ πολλοῖς χρήσαιτο τοῖς βοηθήμασι. Sic ἀπαραίτητον κακὸν, interpretor Ineuitabile malum, non, implacabile, vt in vulg. lexicis.

HINC aduerb. Ἀπαραιτήτως Inexorabiliter, Cum seueritate inexorabili: vt ὠμῶς καὶ ἀπαραιτήτως, Thuc. lib. 3, ἀτρέπτως καὶ ἀπαραιτήτως Philo De vita Mosis. lib. 1, Apud Plut. in Solone ἀπαραιτήτως κολάζειν. Et in Pericle, ἀπαραιτήτως τοῦπις χρησάμενος, Quum se inexorabilem seu implacabilem illis præbuisset, Quum rigidus & inclemens erga illos fuisset. Ad verbum, Quum inexorabiliter illis vsus fuisset, id est, Valde inclementer erga illos se gessisset. Ex eodem Plut. in Themist. citatur, ἀπαραιτήτως ἔχειν πρὸς αὐτὴν δοκεῖ, pro Non videtur cum eo in gratiam vnquam rediturus.

C. Δυσπαράιτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Εὐπαράιτητος, ου, ὁ καὶ ἡ contraria. Δυσπαράιτητος, Exoratu difficilis, Qui difficilè exoratur, Non facilè exorabilis. Item pro ἀπαραίτητος, Inexorabilis, Implacabilis. Æschyl. Prometh. p. 7, meæ edit. - Διὸς γὰρ δυσπαράιτητοι φρένες. Citatur & ex Plu

tarcho in Fabio, δυς παράιτητος θυμὸς pro Implacabilis ira. HVIC oppositum εὐπαράιτητος, Facilè exorabilis, Placabilis, Non durus deprecantibus. Vel Deprecabilis, quo nomine antè exposuimus παραιτητός.

C. ΠΡΟΣαιτέω, τῶ, Insuper peto. Xen. in Apol. Socr. τὸ ζῆν ἔτι παρεσαιτῶν. Nisi quis malit Petens tanquam mendicando. De qua signif. nunc dicam. Vide quæ in Ἐπαιτῶ dixi de præpositione quæ est in hoc verbo.

Προσαιτέω, τῶ, Stipē peto, Stipē ostiatim peto, Mēdico: vt ἐπαιτῶ & μεταιτῶ. Isocr. Areop. πότε μὲν οὐδεὶς ἦν τῶν πολιτῶν ἐνδεὴς τῶν αὐταρκῶν, οὐδὲ παρεσαιτῶν τοὺς ἐντυγχάνοντας; id est Stipem petens à quouis obuio, Bud. Sic apud Plutarch. περὶ εὐθυμίας, Καὶ ζηλωτὴς ἡμῶν ὁ βίος. οὐ παρεσαιτῶμεν οὐκ ἀγροφοροῦμεν, οὐ κολακεύομεν.

Προσαίτης, Qui stipem petit, Mēdicus. Plut. in Hellen. problem. αἰαλαξῶν ῥάκια καὶ πήγανον, ᾧ παρεσαίτης ὤν. Chrysostomus, ἐλθεῖν εἰς ὁμιλίαν τῶν παρεσαιτῶν. Ab Homero dicitur πεσίκτης.

AI'TIOΣ, ία, ίον, Fœm. αἰτία, Neutr. αἴτιον, Qui vel quæ, vel quod in causa est. vel, Qui causa est rei alicuius. Autor. vt Isocr. ad Phil. θεοὺς τῶν ἀγαθῶν ἡμῖν αἰτίους ὄντας, Deos bonorum nobis autores. Aristophanes Pluto, παντῶν αἴτιος καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν. Demosth. Pro corona, ὡς φόβων καὶ κινδύνων αἰτίω τῇ πόλει γεγενημένῳ. Isocr. De pace, ἣν κτᾶσθαι φασί τινες αἰτίαν γενέσθαι τῆς Σπάρτης τῶν κακῶν. Demosth. τί πότ' οὖν αἴτιον ὅτι, &c. Quid in causa est cur, &c. Interdum αἴτιος fœm. gen. pro αἰτία. Aristot. De mundo, ἢ ἐν οὐρανῷ τιμώμεις σύμπασιν αἴτιος γίνεται σωτηρίας. ‖ Aliquādo αἴτιος ponitur cū dativo personæ duntaxat: vt Il. γ, Οὔτι μοι αἴτιοι ἐστὶ θεοὶ νύμφαι αἰγιόχοιο. vbi Eust. subaudit genitiuum πολέμου.

Aἴτιος, Culpæ affinis, Culpandus, Accusandus, Qui culpari debet ob rem aliquā, vt pote eius autor. ὁ αἰτιατός, ὁ ὑπὸ αἰτίασιν καὶ μέμψιν, vt exponit Eustath. Homerus Il. α, Οὔτι μοι αἴτιοι εἰσί Od. θ, Ἠτοι ὁ μὲν δὴ ἐγὼ μὲν. ἀπὸ τοῦ οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος, Ἀλλὰ τοκῆες, δύω. Idem Il. ν, Ὣς Θόαν, ὅτις ἀνὴρ νῶϊ αἴτιος. Il. ο, ὅστε' αἴτιος, ὅστε καὶ ἀνὴρ. Il. τ, ἀδέπ ἡμεῖς Αἴτιοι. Herod. 1, οὐδὲν ἐόντας αἰτίους, minimè affines culpæ, vel Innocētes, ἀναιτίους. Exponūt quidā. Nihil cōmeritos. Cicero apud Platonem οὐ τὸ ἄτιον αἰτιᾶσθαι interpretatur, Non accusare quod esset accusandū. Idem hæc eiusdem verba, εἰ γὰρ ἦν τοῦτο [τὸ γῆρας] αἴτιον, vertit, Nam si id culpa senectutis accideret. Vide meū lex. Cic. Αἴτιος ab Eustath. exponitur ὑποδύθυνος καὶ κολάσεως ἄξιος, id est Sons vel reus, & supplicio dignus: hoc in versu, Αἴτιος ὁ γεάψας αἴτια Καλλιμάχου.

Aἴτιος cum gen tiuo putatur sumi pro Obnoxius apud Dioscoridem, lib. 8, ληθαργόδες γίνονται καὶ καταφορᾶς αἴτιοι, id est Lethargici fiunt, & veterno obnoxii.

Cōparatiuum αἰτιώτερος, Qui magis est causa, vel in causa. Superlat. αἰτιώτατος, Qui maximè est in causa. Apud Athē. 2, ὡς τούτης αἰτιωτέρας οὔσης. Xen. Ἀπομν. 1, οἵ τὶ ἄλλο αἰτιώτερον εἶη; Quicquam aliud magis in causa esse putas? Idem Hell. 5, αἰτιώτατοι εἶεν. apud Thuc. αἰτιώτατος ἐγένετο, Præcipuus autor fuit.

¶ Αἴτιον, ου, τὸ, Substāt. Causa, Ratio. Demosth. Pro corona, τὸ δὴ αἴτιον οὐκ ἀγνοεῖς. At Philipp. 3, πολλὰ μὲν οὖν ἴσως τὰ αἴτια τοῦτ' οὕτως ἔχειν, hic & in huiusmodi locis αἴτια est adiectiuè positum, non substantiuè. At substantiuè passim apud philosophos: vt αἴτια κύρια καὶ αὐτοτελῆ, Causæ principales & perfectæ. αἴτια προηγούμενα vel προκαταρκτικά, Causæ antecedentes vel antegressæ. αἴτια πρόσχρη Proximæ causæ. ξυναίτια, Adiuuantia causarum, vel, Quæ rerum adiuuant causas. Quas interpretationes ex Cicerone habes in meo lexico Ciceroniano. Gregorius Nazianzenus De theologia, τὸ πρόσωπον αἴτιον vocat Deum. Inscripsit Theophr. quendā suū librū, αἴτια φυσικά. Callimachus item quendam suum appellauit αἴτια absolutè: cuius meminit Martialis. legendum enim apud eum ætia Callimachi, non ethia. De illis fertur & hic versus, Αἴτιος ὁ γεάψας αἴτια Καλλίμαχος. sed apud Eustath. legitur Καλλιμάχου. ‖ Quandam apud rhetores differentiam inter αἴτιον & αἰτίαν vide apud Fabium.

¶ Αἰτία, ας, ἡ, aliud substāt. Causa, Ratio. Plato in Timæo δεῖ δὴ τὴν αἰτίαν καὶ τὸν λογισμὸν ἐπεκτήνατο, id est (Cicer. interprete) Hanc rationem habuit vt absolueret. Idem ibidem, δι' ἃς αἰτίας ἱδρύσατο, vertit, Quæ causa collocandi fuerit. Idem αἰτίαν πρεσβύτατον, Causæ primæ.

Αἰτία, Culpa, Crimen. Plato Pol. 1, ἀλλὰ καὶ τούτων περὶ καὶ τῶν γε πρὸς τοὺς οἰκείους μία τις αἰτία ὄντων, οὐ τὸ γῆρας, ἀλλ' ὁ τρόπος τῶν ἀνθρώπων, id est interprete Cic.) Sed in moribus est culpa, non in ætate. Vbi tamen αἰτία verti etiam possit fortasse causa. Est autem frequentissimum hoc loquendi genus, αἰτίαν ἔχειν cum genitiuo, vt αἰτίαν ἔχε τοῦ πολέμου. Plut. in Pericle, Culpam belli sustinuit, Culpatus fuit ob bellum, Vitio verterunt illi bellum. Ita enim malo quàm vt exponitur vulgò, Inuidiam belli in se verti. tXenophō, αἰτίαν ἔχει τούτου, Ob hoc culpatur, huius rei culpa in illū cōfertur. Dicitur & αἰτίαν ἔχω δοῦναι τούτῳ. Idem, οὐ πάνυ γε ῥᾴδιον ὄντα δύρειν ἔργον ἐφ' ᾧ κακὰ αὐτῆς αἰτίαν ἔχει. Nonnunquam infinitiuum habet loco genitiui, Lucianus, αἰτίαν ἔχω ψεύδεσθαι, pro ψεύδους, Insimulor mendacii, Culpor vt mendax. Plut. Themistocle, αἰτίαν ἔχει μηδίζειν, accusatur quòd Medorum partibus faueat. Synesius, ὃς καὶ πανδοῦ αἰτίαν ἔχων ὁπλομανεῖν τε καὶ ἱππομανεῖν, id est (vt Budæus interpretatur) Qui ab ineunte ætatula malè audierat quasi insano studio armorum equorūmque flagrarem. Idē eiusdem Synesii hæc verba, αἰτίαν ἔχων πρεσβυτατος εἶη, reddit, Cui vitio vertebatur nimia clemētia. Et cum præterito infinitiui. Demosthenes pro corona, Φιλίππῳ πρεσβεύσαι πάντας αὐτὸν ἔφεν αἰτίαν. Dicitur & αἰτίαν ἔχειν, absoluté. Xenoph. Pæd. 5, δεῖ τὸν σοὶ πολλοῖς αἰτίαν ἔχειν, eo quòd cum multis in culpa sint. Hìc enim αἰτίαν ἔχειν hoc significat: quum alibi frequentissimè αἰτίαν ἔχειν is dicatur qui accusatur rei alicuius nomine, in quem culpa confertur, siue meritò, siue immeritò. Quo etiam modo vsurpatur αἰτίαν ἔχω τούτῳ, Accusor hoc nomine, Crimen hoc in me confertur. Dem. contra Midiam, δικαιότατ' αὐτοῦτῳ ἔχει τὴν αἰτίαν. Isocr. in Areop. εἰκότως αὐτὸν ἔχει τὴν αἰτίαν τούτῳ. Dicunt & αἰτίαν ἔχειν ὑπό τινος, Accusari ab aliquo. Thucydides, αἰτίαν πολλὴν ἔχω ὑπὸ σοῦ. vbi ἔχω pro λαμβάνω accipitur. Dicitur & αἰτίαν ὑπέχειν pro αἰτίαν ἔχειν. Xenophō Pæd. 6, καὶ αἰτίαν ὑπέχειν, ἢ ἐβαρώθη. Quod loquendi genus imitari volens Cicero, ad verbum dixit Causam sustinere. vt Budæus annotat. ‖ Sunt autem aliæ phrases αἰτία cum verbo ἔχειν habentes, quæ actiua significant. dicuntur. Nā vt αἰτίαν ἔχειν passiuè sumitur pro Accusor, Insimulor, Mihi vitio vertitur, In me culpa transfertur: sic δι' αἰτίας ἔχω τινός, vel ὑπ' αἰτίαν τινὸς ἔχω, capitur pro Accuso, Insimulo, Culpo. Thuc. 2, ὑμᾶς αὐτοὶ δι' αἰτίας ἔχετε. Idem 5, ὑπ' αἰτίαν ἔχοντες τὸν Ἄγιν.

Alia sunt verba quæ cum nomine αἰτία iuncta idem valent quod αἰτίαν ἔχειν, passiua significatione: & quod δι' αἰτίας ἔχειν vel ὑπ' αἰτίαν ἔχειν, actiua. Xenoph. Pæd. 5, ὑπ' αἰτίαν εἶη & αἰτίαν ἔχειν eodem loco dixit in eadem significatione, ita scribens, καὶ πάντες ἐδόκουν ὑπ' αἰτίαν εἶη καὶ οὐδεὶς τὴν αἰτίαν οὔτε αἰρωνεύεσθαι, οὔτε φοβεῖσθαι οἰκείως δεῖ τοσοῦτον πολλοῖς αἰτίαν ἔχειν. Est autem ὑπ' αἰτίαν εἶη, Latinè verbum è verbo, In culpa esse. Quanquā siquis propius intuea tur, animaduertet posse aliquem αἰτίαν ἔχειν, id est Accusari, & in eum culpam conferri: qui tamen non δεῖν ὑπ' αἰτίαν, atque immeritò accusatur. Αἰτίαν λαμβάνω pro αἰτίαν ἔχω, id est Accusor. Thucyd. 6, τοὺς τοὺς τῶν μυστικῶν αἰτίαν λαβόντας. Dicitur pro eodem αἰτίαν φέρομαι. Thuc. αἰτίαν τοῦ ἀδικεῖν φέρομαι. Item αἰτίαν ὑποδύεν, idē quod αἰτίαν ὑπέχειν. nā ὑπέχειν & ὑποδύεν synonyma sunt. Æsch. cōtra Ctesiph. τὸν τοῦ βοιωπάζειν ὑπομείνας αἰτίαν. ‖ At verò pro δι' αἰτίας vel ὑπ' αἰτίαν ἔχω in actiua significatione, videlicet pro Culpo, Accuso, Culpam in aliquē confero, vel impingo, Crimen impingo, dicitur, ὑπ' αἰτίαν τίθημι. Herodotus, ὑπ' αἰτίην τιθέντες τὸν Μαρδόνιον. Id est ad verbum, è Cicerone, In culpa ponentes Mardoniū. Idem valet, αἰτίαν σοὶ ἀνατίθημι. Apud Isocratem autem ad Demonicum, in plurali, ὧν γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ἁμαρτάνει, σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσι. Reperitur pro eodē αἰτίαν σοὶ ἐπάγω, vel αἰτίαν δοῦναί σε ἄγω, apud Demosthenem. sic enim in Æschinem, ἐμὲ τοῦ αἰτίαν σοὶ τούτου ἐπάγειν. Idem, αἰτίαν φέρουσ' ἐκείνον ἄγω. Dicitur & αἰτίαν ὀνοφέρειν. & apud Isocratem De pace, αἰτίαν ὀνοφέρειν. Item ὑπ' αἰτίαν ποιεῖσθαί τινα, apud Synesium: vel αἰτίαν ποιεῖσθαί τινος: vt apud Plutarchum in Pericle: vel καταίτιος, vt apud eundem in

Publicola, οἱ δὲ δημαρχοὶ τὸν Μαρκίον τοῦ αἰτίαν ἐποιοῦντο. Sophocles autē dixit eodem sensu, αἰτίαν νέμω, scribēs, — ἐκείνῳ τοῦ τις αἰτίαν νέμει. Habetur item apud Plutarchum, αἰτίαν τρέπω ἐς σε, vt Latinè dicitur, Culpam in te transfero. ad verbū, Culpam in te verto, seu Cōuerto. ‖ Contraria autem sunt his, αἰτίας ἀπολύειν, αἰτίας ἐξελεῖν, Culpa liberare siue culpæ, (vt Liuius loquitur) Absoluere culpa seu crimine, Exoluere culpa, cum Tacito. Dimouere culpā ab aliquo, vel Remouere. Item Culpæ eximere, vel ex culpa: quod loquendi genus ad verbum respondet illi posteriori, αἰτίας ἐξελεῖν.

Αἰτίαν ἀνδέχεσθαι (inquit Bud.) est In se crimen recipere, Crimini se offerre, Agnoscere rem perpetratam, & & se mandatorē profiteri. Quod & αἰτίαν δέχεσθαί τι ἔγκλημα & τὰ ἐγκεκλημένα dicitur: quibus omnib⁹ Demosth. vsus est.

Αἰτίας pluraliter sæpe etiam dicunt: vt Isocrates ad Nicoclem, ὡς αὐτὸς τὰς αἰτίας ἔξων ὧν αὐ ἐκεῖνοι πεπράξασι. Idem ad Demonicum, ὧν γὰρ αὐ ἐκεῖνος ἁμάρτῃ σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσιν. Sic dictum est, αἰτίας μεγάλας ἔχω, Grauia crimina in me conferuntur. Reperitur & ἐν αἰτίαις γίνεσθαι, sicut & ἐν αἰτίαις εἶναι apud Æschinem contra Ctesiphontem, ἐν ταῖς μεγίσταις αἰτίαις οἱ πρέσβεις, Grauissimæ res legatis obiiciebantur, Grauissimis crimina legatis impingebantur. Bud. autem annotat ἐν αἰτίαις εἶναι significare non solùm Accusari & inculpari, sed etiā pœnas pendere. Apud Athenæum, ἐν αἰτίαις ἔστιν τοῖς μεγίστοις, verba sunt edicti Antiocheni, Non impunè ferent, Graui animaduersione plectentur.

Notandum est autem αἰτίαν vsurpare Isocratem in bonam etiam partem, cum his verbis ἔχειν, αἰτιᾶσθαι, ὀνοῦσθαι, ὀνοφέρειν. fortasse & cum aliis: sed hæc tātùm obseruaui: vt, ἡμεῖς τούτων τῶν ἀγαθῶν τὴν αἰτίαν οὐκ ὤφ. pro, Hæc bona nobis ferentur accepta. In epistola quadam ad Philippum, ἀλλὰ καὶ πιούτων τὴν αἰτίαν τοῖς στρατιώταις ἀναθήσεσθαι, Talia exercitibus accepta ferūt. In Panathenaico, καὶ τοῦ μὴ δηθέντων, εἰ καὶ μηδὲν ἕτερον συμβαλοίμην, ἅπαντες αὐτοὶ τὴν αἰτίαν ὀνοῖεν. Idem ibidem, τὸ μὴ ἂν διαφέροντος τῶν ἄλλων οἰκεῖσθαι τὴν πόλιν ἡμῶν κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, δικαίως αὐ ἐπενέγκαιμι τὴν αἰτίαν τοῖς βασιλεύσασιν αὐτοῖς.

Αἰτιώδης, εως, ὁ καὶ ἡ, Causalis: vt αἰτιώδεις συνδεσμοί, apud quosdā Græcos grammaticos, quæ apud Latinos causales cōiunctiones. frequentius tamen vocantur αἰτιολογικοί. ‖ Αἰτῶδες ψεῦδος vide apud Suidam.

C. Αἰτιολόγος, ου, ὁ, Qui rationem reddit. Alii exponūt, Qui sequitur rationem & vtitur probationibus.

Αἰτιολογία, ας, ἡ, Causæ redditio, seu rationis, Causatio, Causificatio. Est autem schema apud rhetores αἰτιολογία, de quo ita Fabius libro 9, cap. 3. Quod verò schema est ad propositum subiecta ratio: vtrum quod Rutilius αἰτιολογίαν vocat: nam de illo dubitari possit an schema sit distributis subiecta ratio. Meminit idem lib. 1, cap. 15: quanquam ibi pro ætiologiæ & ætiologia legitur in nonnullis exemplaribus ethologiæ & ethologia.

Αἰτιολογικός, ου, ὁ, Peritus ætiologiarum, i. reddendi rationem eius quod in quæstione versatur, vel quasi artem illam factitans, apud Sextum philosophum. ‖ Αἰτιολογικός, Causalis, causæ redditiuus: vt apud grammaticos Græcos συνδεσμοὶ αἰτιολογικοί, coniunctiones causales apud vulgus Lat. grammat. siue rationales. ‖ Αἰτιολογική, pars medicinæ quæ causarum differentias & vires expendit. Quum autē causæ duplices sint (vt docuit Galenus) salubres & insalubres, quarum illæ ad tuendam sanitatem, hæ ad morbum gignendum plurimum habent momenti, non est dubium, ambarum cognitionem ad eam medicinæ partem spectare, sed earum maximè à quibus morbi prodeunt. quam ob causam etiam à quibusdam παθολογική pars eadem dicta fuit. Eam in totum neglexerunt olim methodici, sed maximi semper fecere dogmatici, Hippocratis vestigiis insistentes. Hæc Gorr.

Αἰτιολογέω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα, Rationem siue causam reddo. Apud Sextum philosophū cum accusatiuo: vt ὅς τι πολυθρόπως αἰτιολογήσει τὸ ζητούμενον. Exponitur & Causor. ‖ Αἰτιολογῶ, Vtor schemate quod ætiologia dicitur.

Exponitur præterea in vulg. lex. Græc. Causas ago: sed perperam.

Αἰτιολογέομαι, οῦμαι, pass. pro eodem. Quidam grammatici veteres exponunt, πρεσφασίζομαι, σκήπτομαι.

C. 2. Ἀναιτιολόγητος, ος, ὁ καὶ ἡ, Cuius causa reddi non potest, apud Alexandrum Aphrod. De fato. Idem in Problem. δίφθερα ἕξιν φυσικὴν ἄῤῥητον καὶ ἀναιτιολόγητον. Ex α priuatiuo & αἰτιολογεῖν, quod significat Causam reddi, formando videlicet à tertia singulari præteriti ἠτιολόγηται. Dioscorides lib. 7, cap. 1, καλεῖται αἰτιολόγητα τὰ ὑπὸ τῶν ἰοβόλων ζώων καὶ θανασίμων φαρμάκων συμβαίνοντα, id est (inquit Bud.) quorum causæ sunt abditæ. In vulg. autē lex. Græcol. αἰτιολόγητα exponitur hîc Cæci affectus. accipiēdo cæci pro abditi, vt opinor. Exponitur & Causarum cognitione & ratiocinatione carentia. Sed simplicissima est & ad verbum hæc interpretatio, Quorū causa reddi non potest.

C. Ἀναίτιος, ος, ὁ καὶ ἡ, Causam non habens, Cuius causa nulla est. vt ἀναίτιος κίνησις apud Alexandrū Aphrodiseum De anima. Ita vsurpatur & à Dionysio Areopag. Apud Damascenum quoque hoc sensu Deus dicitur αἰτιος, & apud Gregorium Nazianzenum.

Ἀναίτιος Qui in causa non est cur aliquid fiat, Qui nō est autor, Qui in causa nō est huius vel illius rei. A quo culpa rei alicuius abest cum genitiuo: vt apud Plutarchum, ἀναίτιος τῶν κακῶν, Qui autor malorum non est. Plato De rep. 2, τὸ ἀγαθὸν τῶν μὲν δὴ ἐχόντων αἴτιος, τῶν δὲ κακῶς, ἀναίτιον. Sic, τοὺς κύβους σωστεῖν εἰσι, ἀναίτιοι ὄντες αὐτοῖς ὧν ἐκόντες πιοῦσι, i. Talos confringunt, qui in causa non sunt eorum quæ ipsi sponte sua faciunt. vel, Qui sunt extra omnem culpam eorum quæ. Ita autem interpretans, Ciceronem sequor, vt paulo pòst docebo.

Ἀναίτιος ἀφροσύνης apud Xenophontem, Dementiæ non accusandus. quasi Dementiæ culpa vacans. ἐγὼ σοὶ τούτων ἀναίτιος, Horum tibi autor non sum, Hæc mihi imputare nō debes. Plato in Timæo δίφθεσμοὶ δὲ πάντα αὐτοῖς ζῶντα, ἵνα τῆς ἔσπερ εἴη κακίας ἑκάστων εἶναι ἀναίτιος, id est, (Cicerone interprete) Quæ quum ita designasset, seséque, siquid postea fraudis aut vitii euenisset, extra omnem culpam causāmque posuisset. Vbi notandum Ciceronem non cōtentum dicere Culpam, addidisse Causam: nomine Græco vtriusque horū significationem complectente.

Ἀναίτιος (sine casu) Insons, Crimine vacans, A quo omnis abest culpa, Nulli culpæ affinis. Apud Homerum Il. ν, Ἔκτορ, ἔπει τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰπάλεθ' ὑμῖν. Il. λ, Δεινὸς ἀνήρ, πάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰπήσειε. Od. υ, Οὐκ ἄμμιν τοῦ πόνου ἀναίτιον αἰπόω. Dicitur & ἀναίτιος εἶη τινός, pro Nō culpari ab aliquo, vel Non accusari, Culpā nō sustinere apud aliquem. Xen. Pæd. 1, ἀναίτιος ἔοιμι τοῖς στρατιώταις.

Ἀναίτιως, aduerb. Absque causa, Sine causa. Alex. Aphrod. De anima, εἰ μηδὲν ἀναίτιως γίνεται, Si nihil fit absq; causa, Si nihil fit nisi præcedente causa. vt à theologis dicitur deus esse ἀναίτιος, i. nulla præcedente causa. Philo De mundo, εἰδὴ ἀναίτιως φθείρεται. ‖ Item, Ἀναίτιος, Inculpatè.

C. Μεταίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vnà cum alio in causa est alicuius rei. Particeps, eo sensu quo à Cicerone dicitur aliquis belli particeps, & coniurationis particeps, quod Gall. *complice*. In vulg. lex. exponitur etiam, Causa similis cum alio. Xenophon Hell. 5, οἱ μὴ σφαγῆς καὶ οἱ μεταίτιοι τοῦ ἔργου. vbi μεταίτιοι interpretor Participes. ‖ A Budæo autem μεταίτιος exponitur simpliciter Autor & causa alicuius facti: & citatur ex Herodoto, οὐ μάλιστα μετοίκοις τοῦ φόνου ἦσαν. Item, πῶς γὰρ τὸ πλῆθος ἦν μεταίτιον. Et ex Xen. de Theramene, οὐ δὲ δίφθ' ἅμα βουλος εἶη, πλείστοις μὴν μεταίτιος εἶ ὀλοῦ ἀρχῆς, ὑπὸ τοῦ δήμου ἀπολωλέναι, &c. Sic & in vulg. lex. μεταίτιος εἰμι τοῦ πάθους exponitur Damni culpa est penes me. Videtur tamen in locis illis Herodoti μεταίτιοι significare Participes, vt & in illo priore loco Xen.

c. 2. Συμμεταίτιος, vt συναίτιος, Adminiculum primæ causæ, inquit Bud. citans ex Platone in Timæo 156, τὸ μὲν σοῦ τοῦ ὀμμάτων, ξυμμεταίτια πρὸς τὸ φῶς τοῦ δυνάμει τῶν νῦν εἴληχεν, εἰρήσθω. Suprà dixerat συναιτία.

C. Παραίτιος, ου, Qui ex parte in causa est. vel, Qui in causa est, Autor, sumendo pro simplici αἴτιος. Exponitur etiã ὁ αἴτιον παρέχων. Democr. in epist. καὶ σὸ τὶχὴν κατεμέμφαντο ὡς παραιτιον ἀδικοπῆς γεγενημένην. Plut. τὸ δὲ ἀφαιρεῖν τὸ θεῖον παραίτιον γενέσθαι, οὐκ εὔλογον. Sic & alibi. Philo De vita M. lib. 1, παραίτιοι γενόμενοι τῶν ὑπαχθέντων λεπῆς ἀπωλείας. Athenæus, κακοσόμαχα, ὀλιγοπολαστικα τε καὶ νοσοποιά, καὶ φείκης παραίτια. In vulg. lex. citãtur ex Phalar. epist. hæc verba quæ trimetrum iambicũ efficiunt, πολλῶν ὁ καιρὸς γίγνεται παραίτιος. Bud. παραίτιον in Hippiatria poni ait pro σωαίτιον.

C. Σωαίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui simul cum alio vel aliis in causa est alicuius rei, vel Qui ex parte in causa est, & autor. Xen. Pæd. 1, ἡδονῆς μὲ καὶ ἀγαθοῦ τινος σωαίτιος ὢν, κακοῦ δὲ οὐδενί. Dem. Pro corona, ἀλλ' ἐκ λόγου καὶ τὸ βουλεύεσθαι περὶ χθέντων οὐδενὸς ἀπὼ σωαίτιος εἶ δεικῶ, ἀλλ' ἐν τοῖς ὅπλοις καὶ κατὰ τὰ στρατηγίκα αὐτὸ χθέντων μόνος αἴτιος εἶ. Plato in Pol. circa omnia quæ fiunt, duas artes esse dicit, τὰ μὲ γενέσεως οὖσαν σωαίτιον, ἡ δὲ αὐτὰ αἴτιον. Theophrastus De caus. plant. l. 5, πάντα σωαίτια τῆς φθορᾶς. In illo tamen Xenophontis loco, σωαίτιος exponitur simpliciter autor, perinde acsi pro αἴτιος acciperetur.

Σωαίτιον substant. Causa adiutrix, vel à diuuãs causa. Cicero σωαίτια interpr. Adiuuãtes causæ, p. 188 Cic. lex. Item, Adiuuantia causarũ & Quæ rerum adiuuant causas, pag. 38. Verùm si ita interpretetur Cicero αἴτια σωαίτια, quomodo αἴτια συνεργά interpretabitur? Quã differentiã ex Sexto philosopho subiungere visum est, quã eleganter eam describat, sed in opere quod nondum in publicũ prodiit, in ipsa quidẽ certè autoris lingua. Sic igitur Pyrrh. l. 3, c. 2, πάντων δὲ τῶν αἰτίων (inquit) οἱ μὲ πλέοις ἡγοῦνται τὰ μὲ, συνεκτικὰ εἶ, τὰ δὲ, σωαίτια, τὰ δ', συνεργά. καὶ Συνεκτικὰ μὲ ὑπάρχειν, ὧν παρόντων πάρεστὶ τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ ἀφομένων αἴρε'), καὶ μεταμένων μεταβάλλει τὸ τέλεσμα· οἷ, ὅταν δύο βάρος τὶ βαστάζοντων μόλις, πέπτις τις προσελθὼν σ. ἐκουφίσῃ τὸν. Quem ego locũ, recognoscẽs operis huius interpretationẽ quã aliquot abhinc annis edidi, ita verti, Harum autem causarum aliæ (vt illorũ bona pars existimat) sunt συνεκτικὰ [quasi dicas continentes] aliæ σωαίτιοι, [q. d. concausales] aliæ συνεργοί, id est adiutrices, [q. d. cooperatrices.], Et συνεκτικὰ quidem αἴτια esse volunt causas, quæ quã adsunt, adest & effectus: quã tolluntur, is tollitur: quã minuuntur, minuitur. Exempli gratia, strangalen appositam causam esse suffocationis. At αἴτιον σωαίτιον esse causam quæ easdem cum altero synætio vires ad faciendũ effectum affert. Et hoc modo vnumquenque boum aratrũ trahentium, causam esse tractionis aratri dicunt. Συνεργὸν autem αἴτιον, causam quæ paruas vires confert, & quidem per quas facilior reddatur effectus: vt quum duobus aliquod onus ægrè portantibus, tertius aliquis adueniens, vnà cum ipsis illud portando subleuat. Hactenus Sextus: apud quẽ an σωαίτιον αἴτιον vel ipse Cicero potuisset vertere Adiuuantem causam, iudicandũ lectori relinquo: certè si ita σωαίτιον interpretatus esset, quod sibi verbum ad συνεργὸν interpretationem reliquisset non video.

Quæ autem sequuntur cõposita, alteram accipiunt αἰτίας significationem, videlicet pro culpa.

C. Ἐπαίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est in culpa, Culpandus. ἐπαίτιος τούτου, Qui de hoc culpari debet, vel Qui culpam huius rei sustinet. Ex Thuc. citatur ἐπαίτιος αὐτῶν pro Quide his insimulatur. Idem lib. 5, p. 186 dixit, ἐπαίτιον ἀναχώρησιν, id est δι' ἣν ἐν μεγάλῃ αἰτίᾳ εἶχον τὸν Ἄγιν, vt paulo antè loquutus erat. Dicitur etiam ἐπαίτιός σοι εἰμὶ, (vt & ὑπαίτιός σοι εἰμὶ, sicut infrà dicetur) Est quod me culpes, Commerui culpam aut noxiam erga te. Apud Terentium autem habemus & sine his accusatiuis, Quæ nunquam quicquam erga me commerita est. Hom. Il. α, v. 35, — οὔτι μοι ὔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων.

C. Μικραίτιος, ου, ὁ ἡ, De paruis rebꝰ expostulãs. Vel parua ob causam. μικραίτιος amor, Plin. in epist. id est, Paruã ob causam expostulans. Bud.

C. Ὑπαίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Obnoxius crimini, seu facinori, Nõ insons, nec extra noxam. Philo De vita Mosis lib. 1, ἀλλ' ὄγκτείνων ἄνθρωπον, εἰ καὶ δικαίως καὶ ἀμυνόμενος καὶ βιαδεὶς, ὑπαίτιος εἶ δοκεῖ. Synesius epist. 44, καὶ ναὶ ἀλ' οὐχ ὑπαίτιος ὢν ἀκούσης κακῶς. Dicitur etiã ὑπαίτιός εἰμι σοὶ, pro Obnoxius sum tibi (vt vsus est Plautus, quum dixit, -ego tibi Me obnoxium esse fateor, culpæ cõpotem) Xenophon, τὸ ὑπαίτιον εἶναί τινι οὐ πάνυ φεύγεται. quod in vulg. lexicis exponitur, Obnoxium cuiquam esse & reprehendi. Dicitur etiam ὑπαίτιός σοι εἰμὶ τοῦδε, q. d. Obnoxius tibi sum huius rei. Pro quo posse dici existimo, Est quod me culpes hac de re (vt ὑπαίτιός σοι εἰμὶ vertere nos posse arbitror, Est quod me culpes, vel Culpa apud te non vaco, vel Reprehensionẽ à te mereor.) Plut. ὑπαίτιοι τῇ Πομπηΐου τῆς ἐκβολῆς, Qui culpam erga Pompeium de eiectione eius commeruerant.

‖ Et substant. τὸ ὑπαίτιον, Culpa. Bud. in epist. pr. ET aduerb. Ὑπαιτίως, Reddendo se crimini obnoxiũ, Reprehensionem merendo.

c. 2. Ἀνυπαίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Innoxius, Culpæ non affinis: vt ἀνυπαίτιος ὑπηρεσία Philoni De mundo, Innoxia muneris functio.

C. Φιλαίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (quod post μικραίτιος licet contra alphab. ordinem melius poneretur quia signific. eiusdem generis habet) Querulus, Qui leui de causa quenuis culpare amat. μεμψίμοιρος. Xenophon, τοῖς φιλαίτοις φθόνος. Erasmus τὸ φιλαίτιον substantiuè positũ à Plut. in lib. De cohibenda iracundia, interpr. propensionẽ ad accusandum. Sic idem in Solone τὸ τῶν πολιτῶν φιλαίτιον dixit. Exponitur etiã Contentiosus, Litigiosus (quæ significatio ex altera pendet) & ita Bud. vult accipi apud Dem. Pro corona, πονηρὸν ὁ συκοφάντης ἀεὶ, καὶ παντοδαπὸν βασκανον, καὶ φιλαίτιον.

¶ Αἰτιάομαι, ῶμαι. F. ἀσομαι, Causam attribuo seu assigno, Causam esse dico. Apud Dem. φεὶ στεφάνου, αἰτιάσειν ἡγεῖται τὴν πόλιν, & αἰτιᾶται τὴν πόλιν, manifestũ est pro eodẽ poni. Arist. De nat. anim. 8, αἰτιῶν) τὰς θρῴας, causã cibis attribuũt. Idẽ Pol. 7. c. 12, αἰτιῶμαι τὸ καλῶς κιθαρίζειν τὴν λύραν, i. (vt vulgò exponitur) Bene ludendi citharam lyrã causam esse dico. Sic apud Theophrastũ De caus. pl. lib. 4, c. 10, τὸ σπέρματος τὴν φύσιν αἰτιᾶσθαι exponitur, Causam seminis naturæ attribuere. Apud eundẽ lib. 4 De caus. pl, c. 8, ἀμφοῖν τοῖνιν αἰτιάσαιτό τις τὴν ἀσθένειαν, interpretatur, Vtriusque causam acceperit quis imbecillitatem. Ego verò malim ita, Vtrunque aliquis imbecillitati imputauerit. vt videlicet αἰτιᾶσθαι in hac significatione reddatur Acceptũ ferre, quum in bonã partem vsurpatur: Imputare, quum in malam. Quanquam & in malã partem sumitur aliquando Acceptũ ferre, sed rarius. Chrysostomus De sacerdotio, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἱερὰ σωλῶν αἰτιάσαιμι ἀν τούτων τῶν κακῶν, Sed neque sacerdotio hæc mala imputauerim. Potest etiam verti illud Arist. Quòd bene ludã cithara, ipsi citharæ acceptũ fero. Nã vt Bud. ait, αἰτιᾶμαί σε inter cætera significat, Causam esse, vel In causa esse dico, Causam ad te refero, etiã in bonã partem. Plato in Phædro, ἐγὼ ἔγωγε, ὦ Φαῖδρε, αἰτιῶμαι τοὺς ἐνταῦθοι θεοὺς, Hoc acceptum geniis loci refero. Synes. ὅστις δὲ ἕτερος ἀνὴρ ἀγαθὸς ἔδοξεν ἐν τῷ πότε, Φαῦστον αἰτιατέον τῷ γλυκυθύμῳ. Hactenus Bud. Sciendum est autem αἰτιᾶσθαι exponi etiam Causari: vt apud Demosth. Pro corona, ὅσοι δὲ τῆς ἱερᾶς χώρας ἠτιᾶτο εἶ). Sic apud Æschinem cum infinitiuo itidem videtur idẽ significare, quum dicit, αἰτιώμενος πολὺ ἐμποδίζειν τοὺς τῆς πόλεως καιρούς. Nisi quis malit vertere, Criminãs quosdam quòd impedirent, &c.

Αἰτῶμαί σε τούτου, inquit Bud. Criminosè hoc tibi obiicio. Demosth. pro Ctes. ἐγὼ δὲ Αἰσχίνην οὐδενὸς αἰτῶμαι τῶν ἐν πολέμῳ περαχθέντων. Interdũ cum duobus accusatiuis. Idem Pro Phorm. πόνα αὐ ἑαυτὸν αἰτᾶν αἰτᾶσθαι ἄθρωπος, &c. Quid contra seipsum obiicere potest quamobrẽ, &c. Hactenus Budæus. Notandum est autem αἰτιᾶσθαι Ciceronem interpretari Accusare: quum hæc Platonis, οὐ τὸ αἴτιον αἰτᾶσθαι vertit, Non accusare quod esset accusandũ. Vt verò αἰτᾶν idem vertit Culpã, ita αἰτιᾶσθαι

Culpare nõ malè reddemꝰ: vt οὐδὲν ἡμᾶς αἰτᾶσαιο, Nihil fuerit quod in nobis culpes, vel Propter quod nos culpes. Dicitur verò αἰτᾶσθαι & Accusare in iudicio. Xen. πρὸς τοῦτον Σωκράτη ὁ κατηγόρος αἰτᾶται. ‖ Interdũ præpositio εἰς in ceritur: vt αἰτᾶσθαι τινα εἰς ἀσεβείας, apud Chrysostomum De sacerdotio. ‖ Iungitur & infinitiuo, sicut & quum pro Causor sumitur. Xenophon, αἰτῶν αὐτὸν ἀργὸν εἶναι, Eum criminantur quòd iners comedat. vel, Inertem comedere. Sic αἰτῶμαί τινα ὅπου κλέπτειν, Criminor te insidiari, vel Accuso te insidiarum.

Αἰτῶμαι, in pass. significatione, Accusari, Culpari. Gorgias in Helenæ encomio, εἰ δὲ τὸ πρᾶξαι ἄξιος αἰτᾶσθαι ὁ αἰτιώμενος, id est, Si dignus est qui accusetur, vel qui reprehendatur.

Αἴτημα, τος, τὸ, Criminatio, Accusatio, in propria significatione, non autem, vt in vulg. lexicis Græc. Crimen, Culpa. nam aliter explicandum est nomen primitiuũ αἰτία, aliter nomen verbale αἴτημα factum à verbo αἰτῶμαι, & ipso ab αἰτία deducto. Plut. in Publicola, τὸν δὲ πρεσβύτερον αἴτημα τῶν Ὁμολουσκῶν ἐλάμβανον, Hãc primã Volusorum criminationem capiebant. vel, Hanc primam Volusos criminandi occasionem. Luc. Act. Apost. cap. 25, circa principium, πολλὰ καὶ βαρέα αἰτήματα φέροντες κατὰ τοῦ Παύλου, Multas & quidẽ graues criminationes afferentes aduersus Paulum. Notandum est autem omnia vetera exẽplaria quibus vsus est pater meꝰ in vltima Noui Testamenti Græci editione. (quæ non pauca nec paruæ autoritatis ob antiquitatem erant) habuisse hoc in loco non αἰτήματα, sed αἰτιώματα per ω. ‖ Αἴτημα licet proprie criminationem significet (vtpote verbale nomen) non crimen: aliquando tamen & pro αἰτία, id est Crimen, vsurpatur: vnde & Hesych. αἰτήματων alicubi vult esse positum pro ἐγκλημάτων. Notandum est autem, secundum hanc significationẽ αἴτημα passiuam habere significationem, non actiuã. nam quum αἴτημα dico pro criminatione, & ipso criminandi actu, (vt ita dicam) manifestum est actiuè sumi: at quum pro eo de quo alicui criminatio infertur, tunc passiuè accipi liquet. Id autem de quo alicui criminatio infertur, est ipsum crimen.

Αἴτησις, εως, ἡ, Idem quod αἴτημα. A Budæo in Comm. exponitur Accusatio & querela: citãte hunc Antiphõtis locum, ἡ μὲ γὰρ πόνου αἴτησις μὴ ἔχει νῦν τέλος. Fab. l. 9, cap. 2, non procul à fine, Vnde sunt enthymemata κατ' αἴτησιν, μετάληψιν etiam. Quo loco αἴτησιν exponunt vulgò causationẽ. Bud. in lexico scribit αἴτησιν in Pãdectis poni pro litis principio & actione contra aliquem, vt αἴτησιν ἀποδοῦναι.

Αἰτητὸς, ου, ὁ, Causatus, barbarè loquendo, id est, Ex alio tanquam ex causa procedens: vt, ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ οὐκ ἐστὶ αἴτητος. ἀλλ' αἰτητὸς καὶ ποιητὸν οὐκ αἴτιον, ἀλλ' αἰτητόν. In vulg. lexicis αἰτητὸν, Causatum, A causa vel ab autore ortum. ‖ Dicitur etiam αἰτητὸν id cuius causa seu ratio redditur: vt quum dicit Eustathius τὴν αἴτησιν poni φεὶ τοῦ αἰτητοῦ. Sunt qui αἰτητὸν exponãt etiam Id quod pro causa seu ratione affertur.

Αἰτητικὸς, ου, ὁ, Criminatorius, Accusatorius. Apud grammaticos αἰτητικὴ πτῶσις, Accusatiuus casus. HINC αἰτητικολογῶ, vnde αἰτητικολογούμενα Gaza vocat quæ in accusatiuo casu enuntiantur.

C. Ἐπαιτάω, ῶ, vel potius Ἐπαιτάομαι, ῶμαι, Criminor, Accuso vel Incuso, Insimulo. Culpã in aliquẽ confero. Dicitur ἐπαιτᾶμαί σε, vel ἐπαιτῶμαί σε τούτου, & ἐπαιτᾶμαί σε ποιῆσαι τοῦτο. Plato Epistola 7, ἐφοβούμεθα μὴ τινα ἐπαιτιώμενος τιμωρεῖται. Demosth. in Midiã, ἐπαιτιασάμενός με φόνου, Criminatus me homicidii, pro αἰτιασάμενος. Aristophanes in Vespis, φιλῶ ἐπαιτιῶν κλέψαι τὸ θεοῦ. Dicitur & ἐπαιτῶμαι τόπον, vt rursus apud Plat in quadam epistola, ἐπαιτιῶμαι τὴν μῆκος τῆς πορείας, In longitudinem itineris culpam reiicio, vel cõfero. In vulgatis autem lexicis exponitur Ob itineris longitudinẽ me excuso. ‖ Itẽ Ἐπαιτιῶ τὴν ξυμφοραὶ, apud Thucydidẽ voce actiua, lib. 8, pag. 288, τὴν τῶν ἰδίαν ξυμφορὰν τῆς φυγῆς ἐπῃτιᾶτο, ἐγὼ δὲ ἀπολογούμενος ὁ Ἀλκιβιάδης. (vbi legitur & ἐπῃτιασατο, vt in marg. edit. meæ annotatũ est) quod Valla interpretatur, Iacturas exilii sui questꝰ est & deplorauit. At ego malim, Sui exilii calamitatem illis loco criminis obiecit. Vel simpliciter Obiecit: vt αἰωλοφύεται seorsum accipiatur, non autem cum illo accusiungatur.

Ἐπαιτιῶμαι, pro Causam seu causas assigno. Plato in Phædro, οὐδὲ τινας αἰτίας ἐπαιτιώμενον εἰς τὸ δίκαιον μεῖν τὸ πρᾶγμα. Paulo pòst αἰτιώμενον dicit.

c. 2. Συνεπαιτιῶμαι, Simul criminor, Simul vel vnà accuso. Plut. in Pericle, οὓς συνεπαιτιᾶται τῷ Λακωνισμοῦ, quos Laconismi simul accusabat.

B C. ΚΑΤαιτάομαι, ῶμαι, Criminor, Accuso, Insimulo: vt ἐπαιτᾶμαι, & simplex αἰτᾶμαι. Greg. εἰ μὴ καὶ τῶν τοξοτῶν σὺ τὰ βέλη καταιτᾶσθαι, ἀλλ' οὐ τοὺς τοξότας. Et καταιτάμενος ἔοικε apud Demosth. Hæc criminis loco obiiciens, De his accusans.

Καταιτᾶσις passi. signif. apud Polyb. l. 3, τοὺς ἐκ τοῦ Περσικοῦ πολέμου καταιτᾶσεις ἀπολύσαντες τῆς ἐπενεχθείσης αὐτοῖς βλάβης.

c. 2. Ἀκαταίτατος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Non accusabilis, pro Inculpatus, Culpa carens, Crimine vacans. ἀκαταίτατον Hes. exponit ἀνέγκλητον & ἀκατηγόρητον.

C. ΠΡΟαιτάομαι, ῶμαι, Antè criminor, Antè accuso. ‖ Προαιτασάμεθα apud Paulum, ad Rom. cap. 3, v. 9, pro ἀλεξῶμεν, vt Græc. schol. ait, id est Arguimus. Verùm non simpliciter Arguimus intelligendum est, sed causis redditis seu rationibus. Potest & sic verti (meo iudicio) Causas vel causam assignauimus propter quã, &c. vt καταιτᾶσθαι & simplex αἰτᾶσθαι à Platone poni pro Causas assignare, dictum est. Vet. interpr. reddidit, Præcausati sumus.

D C. ΠΡΟΣαιτάομαι, ῶμαι, Insuper accuso, vel Criminor.

¶ Αἰταζω, Actiuum, idem quod αἰτῶμαι: vnde formatum passiuum αἰταζομαι, pro Accusor, Culpor, vt exponit Budæus in hoc Xenophontis loco, Hell. 4, μάλιστα οἱ αἰταζόμενοι ἐναντιοῦνται, id est, Qui ob id incusabantur quasi ipsi obstitissent. Alibi (inquit idẽ) actiuè posuisse videtur, φεὸς ἃ ἔγωγε φιλοπολεμοῦμαι καὶ ἡ πόλις ἡμῶν αἰτιάζεται. Hæc Budæus. Sed notandũ est alteram quoque esse eius loci lectionem, scribendo videlicet αἰτιάζεσθε. vt sit, Vos ea culpatis ad quæ magno studio contendo ac laboro, simul etiam ciuitas. At legendo αἰτιάζεται & imperfecta maneret sententia, & cõstructio esset planè noua & inusitata φεὸς ἃ αἰτιάζεται. sed & hoc dictum minimè cum præcedentibus cohæreret.

Αἰ᾽ΧΜΗ, ῆς, ἡ, Cuspis, Mucro. Sed rectius cuspis: vt αἰχμὴ λόγχης, Cuspis lãceæ. sic αἰχμὴ ἔγχος, Il. π, — καὶ ἔγχος ὀξέος αἰχμὴν. at Philostratus in Heroicis videtur καθαχρηστικῶς dixisse αἰχμὰς τὴν κεράτων, vt siquis dicat Latinè Cuspides cornuum, pro eo quod est, acumina cornuum, αἰ ὀξυπτοι. Sunt & qui velint αἰχμὰς ὀξείας Hesiodum appellasse falces. ‖ Sæpe etiã αἰχμὴ (ponendo partem pro toto, poetico more) pro hasta, siue lancea, vsurpatur. Exponitur verò & Hastile, Spiculum, Telum. Il. μ, Αἴσοι ἵσαντο, καὶ ἀκοντίζοντο φαμειὰς αἰχμὰς ἐν χερσῶν.

Αἰχμὴ etiam pro bello sumitur, sicut Ferrum interdum apud Latinos poetas, & arma tam in carmine quam in prosa. vnde & Hesychius αἰχμὴ exponit πόλεμον. Vtitur hoc modo Herodotus quoque: vt, τὸν εἷλε αἰχμῇ, quod bello ceperat, vel armis. Item Plut. in Numa, αἰχμῇ φεσεστησατο πολλὴν χώραν. ‖ Videtur αἰχμὴ pro fortitudine & bellicositate (vt ita dicam) poni in hoc poetæ cuiusdam loco, apud Plutarchum in Lycurgo, ἔνθ' αἰχμά τε νέων θάλλει καὶ μοῦσα λίγεια.

Αἰχμὴ, vel ἀπὸ τοῦ αἷμα χέειν dicitur, id est à fundendo sanguine: vel ab αἴθων. vide Etymol. autorem.

C. Αἰχμοδέτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod αἰχμάλωτος, de quo paulo pòst. Vtitur illo αἰχμόδετος Sophocles, teste Hesychio. Sonat autem q. d. Hasta vinctus, seu ligatus (ex αἰχμὴ & δέω) quia captiui vinciri solent.

C. Αἰχμοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hastatus, Hastam gerens. ad verbum Hastifer. Capitur pro satellite, eadẽ forma & eadem ratione qua δορυφόρος. Herodotus in 1, ἦν γὰρ οἱ τοῦ αἰχμοφόρων.

C. Αἰχμάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. αἰχμῇ ἁλωτὸς) Bello captꝰ, Armis captus, Manu captus, cum Salustio: Captiuus.

ad verbum Hasta vel cuspide hastæ captus. eodem mo do quo & δορυάλωτος. Sed vsitatius est illud quàm hoc, præsertim in soluta oratione. Quanuis autē αἰχμάλωτος conflatum sit ex αἰχμῆ ἁλωτός, & ἁλωτὸς sit pro ληφθείς: dicitur tamen ληφθεὶς αἰχμάλωτος, vt si dicas, captus captiuus: sed Latinè aptius dicitur, Abductus captiuus, vel in captiuitatē: aut, In hostiū redactus potestatē: aut breuissimè, Bello captus. Plut. Hell. ἀλλ' ὁ λαβὼν αἰχμάλωτον, Qui bello quempiam ceperat. Plut. in Alexandro, χωρεῖν αἰχμαλώτους. Sic & αἰχμάλωτοι νῆες appellātur ab historicis Naues bello captæ. Dicuntur & πόλεις αἰχμάλωτοι, vrbes ab hostibus captæ & in seruitutem redactæ, apud Isocratem & Plut.

Αἰχμάλωτον, ου, τὸ, substantiuum, Mancipium, apud Xenoph. Demosth. & Philostratum in Heroicis. Dicitur aliquādo αἰχμάλωτα σώματα, Mancipia, pro αἰχμάλωτα absoluté. & tunc αἰχμάλωτα adiectiuum est. Proprié autem αἰχμάλωτον de persona bello capta & seruituti mancipata.

Αἰχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, Idem quod αἰχμάλωτος in fœm. genere. licet αἰχμαλωτὶς diminutiui nominis formā habeat. αἰχμαλωτίδες χεῖρες, Captiuæ manus, id est eius qui est captiuus, vel eius quæ est captiua. Sophocl. Aiace, — τὴν πᾶς αἰχμαλωτίδας χεῖρας Δεσμοῖς ἀπευθύνοντα.

Σύναιχμαλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cōcaptiuus, Captiuitatis socius. Paulus ad Rom. 1, v. 7, τοῖς συγγενεῖς μου καὶ σύναιχμαλωτοί μου. In vulg. lex. habetur etiam Σωεχμάλωτος, itidem pro Concaptiuus, tanquam ab ἕχμα, vt illic scribitur. quum alioqui apertè mendosa sit hæc scriptura, ideóque minimè quæri debuerit eius deriuatio.

Αἰχμαλωτεύω, ab αἰχμάλωτος, ET Αἰχμαλωτίζω ab αἰχμαλωτὶς, Captiuum abduco, vel in captiuitatem, Bello captum abduco, vel In seruitutem abduco. Hesych. αἰχμαλωτίζοντα exponit, In seruitutem violenter abducentem: αἰχμαλωτεύοντα autem, πεσγομεύοντα.

Αἰχμαλωσία, ας, ἡ, Captiuitas: vt αἰχμάλωτος fit ex αἰχμῆ & ἁλωτὸς, sic αἰχμαλωσία ex αἰχμῆ & ἁλωσις.

C. Ὁμαιχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Collancearius) Socius in bello, Arma consocians, Cōfœderatus, συμμαχος, Hesych. Exponitur etiam Commilito. HINC Ὁμαιχμία, Belli societas, Confœderatio. Herodotus, ὁμαιχμίαν ποιήσεται πρὸς τὸν Περσην. ET Ὁμαιχμία apud Hesychium. ET Ὁμαιχμη, pro eodem, videlicet pro συμμαχία.

C. Σύναιχμος, Idem quod ὅμαιχμος. nam σύναιχμος quoque exponitur σύμμαχος à Suida & Hesychio.

C. Μεταιχμιον, ου, τὸ, (q. d. Interlancearium) Spatium inter duas acies. τὸ μεταξὺ τῶν αἰχμῶν, i. στρατευμάτων: vt μεταμάζιον dicitur τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν. Vel μεταίχμιον quasi μεσαίχμιον. quarum deductionū vtraque ponitur ab Eustathio. Sed & Hesychius μεσαίχμιον quoque agnoscit, vt paulo pòst docebo. Euripides Phœnissis, — κἀν μεταιχμίοις Ὅρκοις σιωπῶσιν ἐμμένειν στρατηλάται. Vbi scholiastes esse μεταίχμιον dicit τὸν μεταξὺ δύο στρατευμάτων τόπον. Idem verò alibi scribit μεταξύμιον dictum τὸ μεταξὺ τῶν δύο κωμάτων, eadem forma qua μεταίχμιον. ‖ Per metaphorā autem, siue (vt vult Eustath.) per catachresin, dicitur & de interstitio quod est inter res quaslibet. Herodotus, ἐξαίρετόν τι μεταίχμιον τῶν γάμων κεκτημένων. Eustath. postquā dixit μεταίχμιον per catachresin vocari etiā τὸ ἁπλῶς μεταξὺ δύο πιῶν, vt si (inquit) aliquis dicat ἐν μεταιχμίῳ δύο φρεάτων εἶναι. Greg. in Macc. encomio, καὶ τῶν δύο παθῶν ἦν ἐν μεταιχμίῳ. Damascenus, τοῖς δὲ μεταίχμιον ὁδοὶ θεοῦ καὶ ἀρκος. Lucianus paulo etiam aliter vsurpauit, vbi Momū inducit Apollini dicentē, οὐδὲ λοξὸς εἶ καὶ γριφώδης, καὶ πολλὰ εἰς τὸ μεταίχμιον ἀποφαίνῃς, id est, (inquit Bud.) Oracula ancipitia das, & in vtranque partem ambigua. q. d. Inter duas acies ambigentia.

Μεσαίχμιον in eadem signif. agnoscit Hesychius. Vulgata autem lexica μεσαίχμιον interpretātur etiam Partem mediam hastæ. Quæ expositio ex illo sumpta videtur, ita scribēte, Μεσαίχμιον, μέσον αἰχμῆς, ἤγουν μέσον δόρατος, ἢ δύο στρατευμάτων. Sed illam horum verborum Hesychii expositionem dubiam reddunt quæ sequuntur apud eum. Nam subiungitur ab illo, Μεσαιχμιος γῆ, ἡ δῃῶ πόλεμον ἀρχή. καὶ Μεσαίχμιον, παῦ τὸ μέσον πνοὸς, κωφείως τῆς αἰχμῆς.

Αἰχμητὴς, οῦ, ὁ, Bellator, Bellicosus: vt apud Homerum, — βασιλεῦ τ' ἀγαθῷ, κρατερῷ τ' αἰχμητῇ, i. Regi bono, strenuóque bellatori. Exponitur etiam αἰχμητὴς κρατερὸς, Hasta acerrimus. Malim, Armis acerrim⁹, vel potius acer: quia acerrimus esset pro κρατερώπατος. Idē Il. β, dicit Κικόνων αἰχμητάων pro Ciconum bellicosorum.

Αἰχμάζω. F. σω, Iaculor, Vibro. Il. α, Αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, id est ἀκοντίσουσι, vt quidā exponunt. quæ mihi optima omnium videtur expositio. nam ipse Homerus Il. μ & ξ, dicit αἰχμὰς ἀκοντίζειν. Erit igitur αἰχμὰς αἰχμάσσουσι, Hastas seu hastilia vibrabunt, seu contorquebunt, aut librabunt, aut iaculabuntur. si iaculari itidem καταχρηστικῶς velimus vsurpare vt Homerus ἀκοντίζειν. Et est ita dictum αἰχμὰς αἰχμάζειν, vt diceretur ἀκόντια ἀκοντίζειν. Apud Suidā αἰχμάσσουσι exponitur δεραπαμαχίσουσι: sed αἰχμάσσουσι per se hoc non significat, verùm cum αἰχμὰς cōiunctum. quem accusatiuum existimo per errorē in exemplari esse omissum. Per hoc autem Hastas vibrabunt (ex specie genus intelligendo) significat, Prælibātur. Sophocles in Aiace, Ἢ καὶ πρὸς Ἀτρεΐδαισι ἤχμασας χέρα; id est interrogasti: vt Bud. exponit. schol. σὺν αἰχμῇ ἐκίνησας.

Αἰχμάσσω idē quod αἰχμάζω. quo vti dicemus Homerum si in eius loco modò citato αἰχμάσσουσι præsentis temporis esse voluerimus: vt etiam videtur esse si ita duplici σ scribatur: sed apud Suidam vnico scriptū habetur.

D Αἶψα, aduerb. temporis, poeticum, Statim, Continuó. vel, Citò, Celeriter. ἀθρόως, αὐτίκα. Il. α, Αἶψα δ' ἄρ' ἐσόρεσαν δῖοι λέχε' ἐγκονέοντες. Il. τ, — λαβὼν πρόσθε δεῖπνον ἔθηκας Αἶψα καὶ ὀτραλέως. vbi Hesych. αἶψα καὶ ὀτραλέως exponit ταχέως πάνυ, id est Valde citò.

Αἰψηρὸς, ή, ὸν, Celer, Citus. Od. λ, — αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο. Il. τ, — λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν. vbi nomen pro aduerbio ponitur. αἰψηρὴν pro αἰψηρῶς, vt docet Hesychius ex Aristarcho. Erit autem αἰψηρῶς aduerbiū formatum à nomine αἰψηρὸς, idem significans quod αἶψα. Acsi verum est quod ait Aristarchus, αἰψηρὴν esse positum ibi pro αἰψηρῶς, dicere poterimus Homerum dixisse eo loco λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν pro eo quod Il. β dixerat, αἶψα δὲ λῦσ' ἀγορήν.

C. Αἰψηροκέλευθος vide in proximè sequent. post Λαιψηρός.

¶ Λαιψηρὸς etiam dicitur pro αἰψηρὸς, vt docet Hesychius. vnde λαιψηρεσσόατα, & λαιψηρεσσέδες, & λαιψηρεσσέβελα, apud Homerum. HINC Λαιψηροδρόμος, Celeriter currēs, Volucer, apud Euripidem. ET Λαιψηροκέλευθος, Celeriter viam conficiens, Cuius via est celer, Velox: vt apud Hesiodum in Theog. Ἀρχέστης, ζέφυρον, βορέῃ λαιψηροκέλευθον. Vbi legitur etiam αἰψηροκέλευθον.

Α' Ι' Ω, (poeticum) Audio. Apud Homerū modò cum genitiuo, modò cum accusatiuo Iliad. ο, Ἀεσσῶν αἴων. Od. ξ, οἱ δὲ βοῆς αἴοντες. Il. κ, Νέστορ δὲ πρῶτος κτύπον αἶε. Il. ω, Οὐκ αἴεις ὅ, τε φησὶ θεὰ λεύκωλενος Ἥρη; Apoll. Arg. 1, Ἀλλ' ἐπὶ οἶε βάξιν ἀγειρομένων ἡρώων. In soluta autem oratione rarū est αἴω, ac potius vsurpatur ἐπαίω, vt mox dicetur. Quanquam apud Lucianū videtur vsurpatum οὐκ αἴοντα pro Non audientes, vel non intelligēdo: quum scribit, νῦν δὲ αἰτήσαντός σου πιεῖν, ὁ πῶς οὐδὲ αἴοντα ἔοικα. Idem in Philopatride dixit οὐκ αἴοντες, sed tanquam Homerica verba vsurpans, vt opinor. sunt enim apud Homerū aliquoties initio versus hæc verba: vt in carmine modò citato. sic Od. σ, Οὐκ αἴετε ὅπ δὴ μοι ὀπιλλίζοισιν ἄπαντες; Il. ο, Οὐκ αἴετε ὅ με νηοῖ, &c. Aristoph. autem αἴειν cū genitiuo dixit pro Audire, id est dicto audientem esse, Auscultare: in Nubibus, ὦ παῖ, πρὸς ἔλθ' οἴκων, αἶε σοῦ πατρός, O fili fili egredere domo, patri tuo ausculta. vel, esto dicto audiens. ‖ Αἴοντες Hesychius exponit etiam ἀκουόμενοι. non dubito quin explicans illud αἴοντες quod est in hoc Homeri loco, Iliad. λ, — ἵππασεν καλλίτριχας ἵππους Μάστιγι λιγυρῇ. Οἱ δὲ πτῆσσ' αἴοντες Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα, i. Verberauit equos flagello arguto. illi autem verbera sentientes, velociter celerem currum agebant. Et ita quidem expono, Hesychium sequens. at Eustathius αἴοντες, pro Audientes accepit, ita scribens

scribens, Quis autem sit vsus flagelli arguti [i. arguté sonantis] declarat, quū subiungit, οἱ δὲ πληγῆς αἴοντες ῥίμφα ἔφερον ἅρμα. Terret enim equos flagellū, argutū quē dam strepitum edens. Addit etiam ῥοιζῶδες esse hoc ab Homero dictum, quasi dolor ex verbere vnà etiā auditu percipiatur. ‖ Αἴων idem Eustathius exponit ἀπέπτεον (vt sit ab ἀάω) in hoc Il. ο versu, — ἐπεὶ φίλον αἴον ἧπερ. Vnde existimo posse corrigi deprauatissimū apud Hesychium locum. nam apud eum ita legitur Ἀω ἐνήπερ ὀξέπτεον πω ψυχω. at ego cōtendo legi debere, Αἴον ἧπερ, ὀξέπτεον πω ψυχω, id est, Expirabam animam. Admonet tamen Eust. quosdam exposuisse, ἠωανόμην κῆ ψυχω, i. Sentiebam in animo: vt videlicet habeat hic eandem quam in proximo loco significationem.

C. Ἐπαΐω, Audio. Interdum cum genit. rei, interdum & cum accusatiuo. Cum genit. vt apud Nonnum, φθογγῆς ἐπαΐοντα: cum accusat. vt epigr. lib. 4, — πτίλον ἐπαΐοντα μέλος. Personæ autem genitiuum habet.

C. Ἐπαΐω, vti dixi, in soluta oratione potius vsurpatur quàm simplex ἀΐω. Est autē ἐπαΐειν (inquit Bud. in C.) intelligere, & cū præpositione πρὸς iungitur, vt in hoc loco [Plat. De rep. 10, αὐτός τε οὐκ ἐπαΐων πρὸς τῆς σκυτοτομίας] & in Gorgia, ὁ τοῦ ἐπαΐεις οὐδὲν πρὸς γυμναστικῆς. Aliquādo genit. iungitur sine præpos. vt lib. De rep. 7, τάξεων ἐπαΐειν. Plut. in Bruto, τῆς μὲν φωνῆς οὐκ ἐπαΐοντες αὐτῶν. Aristoph. σφῆξι sine casu posuit, καταγελῶν ὄμβρος δὲ οὐκ ἐπαΐεις, Nō sentis te ludibrio haberi. Hactenus Bud. ‖ Sciendum est autem simpliciter accusatiuo iungi aliquando apud eundem Platonem, vt quum dicit, ἐπαΐοντες τοῦτο καλὸν καὶ μή. Sic & Sophocl. accusatiuo iūxit hoc in versu, Τὴν βάρβαρον δ' γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω. in qua significatione iūxit Lucianus genitiuo. Nam Budæus nihil aliud dicit quàm ἐπαΐειν significare intelligere, nihil præterea addens. atqui notandum est illud Intelligere non eodem accipi modo in exemplis quæ citat. nam in locis Platonis ἐπαΐειν est Intelligere, id est Cognitionem habere. (nam Cicero dicit Intelligere in aliqua re, pro Cognitionē alicuius rei habere) at in Plutarchi loco, τῆς μὲν φωνῆς οὐκ ἐπαΐοντες ἀυτῆ, vocem eius non intelligentes, id est (si modò Latinè id quoque sonat Intelligo) non audientes seu exaudientes. Neque enim puto ita ibi accipi à Plutarcho φωνῆς ἐπαΐειν, vt hic apud Lucianum, εἴπ κἀγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω. nam hoc loco ἐπαΐω τῆς Ῥωμαίων φωνῆς est vocem Romanū seu sermonem Romanū intelligo, i. Calleo, Percipio, Cognitum habeo. vel, Cognitionem habeo sermonis Romani. Fortasse verò Budæus ita & apud Plutarchū illud ἐπαΐοντες accepit vt hìc accipiendum dico ἐπαΐω apud Lucianum: ideóque exposuit etiam ibi verbo Intelligere. Verùm mihi nō fit verisimile eos quos Brutus socios coniurationis habebat (de quibus Plutarchus dicit οὐκ ἐπαΐοντες) eius linguæ qua vtebatur Lænas apud Brutum, ignaros fuisse. Dico igitur ἐπαΐοντες ibi esse audientes siue exaudientes: apud Lucianum autem ἐπαΐω, Intelligo. quam duplicem significationem itidem apud nostrates habet verbum *entendre*. ‖ Ἐπαΐοντες exponitur apud Herodotū sentientes (accipiendo in propria significatione) quum dicit ἐπαΐοντες σημείων: at in loco Luciani quum οὐκ ἐπαΐεις καταγελῶν ὄμβρος Bud. vertit, Non sentis te ludibrio haberi, accipit Bud. Sentis metaphoricè pro Animaduertis.

Ἐπαΐστος, ε, ὁ ἡ, Is de quo auditū est, Rescitus, Qui innotuit. Apud Herod. sæpe in vsu. vt quū dicit in Euterpe, ὡς ἐπαΐστος ἐγένετο τῶν εἰρχασμένος. Apud eundē ἐπαΐστος ἐγένετο, exponitur Fuerūt deprehēsi. Et, ἐπί τε ἐπαΐστος ἐγένετο ὑπὸ Καμβύσεω, Postquā à Cambyse cōuictus est. Et, ἐπαΐστον ἐγένετο κακοτεχνήσαντα ἐς Δημαρήτου, δείσας ἔλαβε, eū subiit metus iā manifestū maleficii in Demaratū excogitati. Deniq; ἐπαΐστος & ἀΐστος, ab hoc scriptore pro eodē accipi puto. Cæterùm ἐπαΐστος hic posui, ac nō itidē ἄϊστος ī ἀΐω, quū nec eadē sit significatio, nec deriuatio.

Α' Ι' Ω Ν, ῶνος, ὁ, Æuū, Æternitas. Dicitur αἰὼν quasi αἰὲν ὤν, vt docet Aristot. 1, De cælo. Hieron. in Ezech. c. 26, αἰῶνα, i. Seculū, annos 70 cōtinere ait. Philo De mūdo, ἐν αἰῶνι ὃ ἔτι παρελήλυθεν οὐδέν, οὔτε μέλλοντα, ἀλλὰ μόνον ὑφέστηκε. Hinc dicitur ἐξ αἰῶνος, pro Ab æuo, Ab æterno. & εἰς αἰῶνα, In æternū, In perpetuū. quod & δι' αἰῶνος dicitur. Dem. in epitaph. Τοιαῦτα δ' αἰῶνος ὑπαρχεῖ τοῖς πόνοις δεῦρ' αὐθρῶν τοῖς νοῦς. Aristot. Τοῦτο ὃ ἔσται τὴν γῆν τὴν δι' αἰῶνος σωτηρίαν παρέχειν. ‖ Est etiam αἰὼν (iuxta Hier. in Ez. c. 26) seculum, i. 70 annorum spatium. τοῦ αἰῶνος Bud. apud Areopag. Ante secula. ‖ Αἰὼν, Vita, Temp⁹ vitæ hominis (quam signif. habet itidem Æuum apud Lat.) apud Hom. & alios, ac Herodot. præsertim & Xenoph. Il. η, — ἐπειτά με καὶ λίποι αἰών. sic Il. π, Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών. Dici autem potest de mortuo, non solùm οὔπω λίποι αἰών, sed inuersa forma orationis, οὔτ' λίπε τὸν αἰῶνα: vt dixit Archias in Anth. epigr. — ὅσους αἰῶνα λιπόντας. Xen. Pæd. 3, Κάλλιον καὶ ἥδιον τὸν αἰῶνα διῆξε. Idem, ἐμοὶ δὲ οἷόν περ τὸν αἰῶνα δεδώκασι, τοιαῦτον καὶ τελευτῶντα δοῦναι. Herod. in Call. τελευτῆσαι τὸν αἰῶνα, Vitā finire. Ponitur autē nō solùm gen. masc. quū hanc signif. habet (vt Od. ε, — καπίθετο ὃ γλυκὺς αἰών) sed & in fœm. apud poetas: vt Il. χ, -αὐτὰρ ὃ φίλης αἰῶνος ἀμερθῆς. Sic & apud Hesiod. Γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσαι, Dulci vita priuare. Annotat autē Eust. in illū locū Il. χ, positū esse nomen αἰὼν in fœm. genere, more Ionico. quāquā in modò citato Herodoti loco legitur τὸν αἰῶνα nō ἡ, assentiē te ipso etiā Eust. Quare dicendū est hoc ideo scripsisse Eust. (libet enim eū excusare) nō φ hoc ipsum nomen fœm. gen. enūtient, sed φ multa alia quæ lingua cōmunis masc. enuntiare solet. ‖ Αἰῶνα (inquit Hes.) vocauit ψυχὼ (i. animā) Euripides in Philoct. dicens ἀπεπνεύσειν αἰῶνα, id est, Efflauit animam, seu expirauit.

¶ Αἰὼν, Spinæ medulla, apud Hipp. ὁ νωπαῖος μυελὸς, inquit Erot. in suo lexico, p. 16 meæ edit. citās duos Hipp. locos, & hunc Pind. præterea, αἰὼν δὲ δι' ὀστέων ἐρράισθη. Sic autem exposuerunt quidam Il. τ, Ἐκ δ' αἰὼν πέφατο.

Αἰώνιος, ε, ὁ καὶ ἡ, Æternus, Sēpiternus. Plut. θεὸς γὰρ αἰώνιος, Deus enim est æternus. Αἰώνιος μέθη, Perpetua ebrietas siue sempiterna, Pla. Pol. 2. Αἰώνιος δόξα, in epist. D. Pet. Αἰώνιος ζωή, in epist. D. Ioānis. Αἰωνία λύτρωσις, in epist. ad Hebr. ‖ Seculares ludos à Romanis dictos Græci vocabāt αἰωνίους, vt Herod. testatur l. 3, scribens, αἰωνίους δὲ αὐτοὺς ἐκάλεον οἱ τότε, ἀκούοντες βίων ἡμέων δι' ἀφαμουσῶν ὀδῶν πεπειθέας. In Solom. Parab. μὴ μέταιρε ὅρια αἰώνια. i. centū annorum, & post memoriam hominum immota. Bud.

E Αἰωνίζω, Æternū reddo, Æterno. Et in pass. significatione, Perenno, Duro perpetuò, In æternum maneo. nam Suidas αἰωνίζει exponit διὰ παντὸς μένει.

C. Διαιώνιος & Διαιωνίζω cōposita signif. simpliciū habēt. (quæ facta puto ex δι' αἰώνος quod In æuū, seu In perpetuū significat) Pla. in Tim. πρὸς τὴν τῆς διαιωνίας μίμησιν φύσεως. Sic διαιωνίζω pro αἰωνίζω, Perpetuò duro, In æternū permaneo. Themist. paraphr. ī φυσ. ἀκρόασιν Aristot. ὁ ὃ οὐρανὸς καὶ τὰ ἄστρα καὶ ἡ ἀκίνητος καὶ διαιωνίζουσα τάξις. Greg. οἶδα πῦρ μὴ σβεννύμενον, ἀλλὰ διαιωνίζον τοῖς πονηροῖς. Exponitur à nōnullis Perēno, accipientib⁹ hoc verbū pro Perpetuò duro, nō pro Diu duro. HINC ET Σωδιαιωνίζω, Vnà sum æternus, Æternitate cū alio seu aliis fruor. Greg. orat. in Pentec. συνδιαιωνίσειν καὶ συμπαραμένειν. Ab Hes. exponitur συνδιάγειν εἰς αἰῶνας.

C. Διηθαίων, ονος, ὁ & ἡ, Lōgæuus, Annosus. μακρόβιος, Hes.

C. Δυσαίων, ονος, ὁ & ἡ, Cui ærumnosa est vita, Qui vitā miserā degit, Miser, apud Soph. Œdip. qui δῆλα κλωνῷ inscribitur. In vulg. lex. citatur ex Eurip. δυσαίων βίος, q. d. Vita infelicis æui.

O C. Εὐαίων, ονος, ὁ & ἡ, Cui vita est beata, Qui beatā vitā degit. Beatus. Callim. hymno in Delū, -καὶ ἀναίων ἐκαέργη. vbi sch. ἀναίων exponit ἡ μακαρία. Apud Soph. in Philoct. vocatur ὕπνος ἀναίων pro ὁ καλῶς ἄγων τὸν αἰῶνα, vt scribit sch. In epigr. autē ἀναίων βίος. q. d. Vita æui felicis.

C. Μακραίων, ονος, ὁ & ἡ, Longæuus, Annosus. Soph. in Œdipo Coloneo.

Α' Κ ΑΝΘ Α, ης, ἡ, Spina. Et Ἀκανθαι, Spinæ, quales videlicet sunt in βάτοις, i. rubis, seu vepribus. Hom. Od. ε, Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης φορέῃσιν ἀκανθας Ἄμπεδον. Dioscor. ἐστὶ δὲ ὧδε ἡ βάτος ἀπλωτέρα πολλῷ τῶν πρὸς αὐτῆς, ἀκάνθας μικρὰς ἔχουσα. Pro quib⁹ Plinius, Tenuius est quàm cætera, hoc rubi genus, minoribusq; spinis & minus aduncis. Luc. De hist. scrib. καὶ ἄκανθαι ὀπίσω ἦσαν, καὶ βάτοι ἐκκεκομμέναι εἰσί. Dicūtur ἄκανθαι & illi aculei qui sūt circa rosas, sicut & à Lat. Spinæ itidē. Idem Luc. ibidē, τὸ μὴ ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν,

τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτῶ τὰς πόδας ἢ ῥίζαν ἀκριβῶς δῆπι σκοπεῖν. A
Theophr.epist. οὐδὲ ῥόδον πεφυσεις πλὴν ἄκανθαν ἀλαβοῦμενος. Apud eundem, καὶ τῆς ἀκάνθας ἢν ῥόδων χαίρομεν. Per catachresin autem animaliũ etiam quorundã (vt hystricis & echini) aculei, ἄκανθαι vocantur, sicut & à Latinis spinæ. Sic in hoc versu qui legitur apud Athen.l.4, Αὐπὰρ ἐχίνοις ῥίψα κατηκομόωντας ἀκάνθαις. Hic & ἀκανθίων dictus est, vt infrà docebo. ¶Metaphoricè verò ἄκανθα tribuitur etiam piscibus, pro illorum aculeis qui vulgò *arcstes*.q.d.aristæ.Plut.in Præcept.Deval. Νίγρος δὲ ὁ ἡμέτερος ἐν Γαλατᾳ σοφιστεύων ἄκανθαν ἐπύγχανεν ἰχθύος καταπεπωκώς, i. (Erasmo interprete) Niger autẽ familiaris noster dum in Galatia sophisti cen profiteretur, forte fortuna piscis spinam deglutiuerat. B
Athen.lib.8, ἀφύαι δὲ καὶ μαμβρᾶδες καὶ τειρίδες καὶ πάλλα ὅσων συγκαπεδίωσι πὶ ἀκάνθας. Sic & alibi apud eũdem. ¶Est & spina dorsi.Herod.in Melp. ἐπεὰν νεκροῦ ἑκάστου πρῶτα πὶ ἄκανθαν ξύλον ὀρθὸν διελάσωσι μέχρι τοῦ τραχήλου. Propriè autem dici ἄκανθαν putarunt quidam fulcum ad lumbos vsque, vocatum etiam ὑπόῤῥαχιν. Sed Galenus nomina hæc distinxit lib.12 περὶ χρείας μορίων. Totam enim seriẽ vertebrarũ (vt Cam.scribit) ῥάχιν nominari putat, & in hac viginti exteriores processus, (quasi munimenta quædam, i. προβλήματα illarum) ἄκανθαν. C
Gorræus postquam verba fecit de herba quæ ἄκανθα vel ἄκανθος appellatur (de qua mox dicam) ab illius similitudine partẽ illam ἄκαιθαν vocari ait, ita scribens, Cæterùm ab acanthi similitudine tota etiam vertebrarum spinalis medullæ compages ἄκανθα dicta est. nec modò ipsa tota, sed singuli etiam vertebrarum processus in corporis posteriora exerti, & aculeo spinæq; nõ dissimiles. ¶ Ἄκανθα præterea (vt idem Gorr.annotat) dicta est peculiari nomine pars ea τῆς κνήμης quam propriè ἀσπκνήμιον appellant, anterior scilicet tibiæ angulus, quòd multùm acutus sit. ¶Ἄκανθα (inquit Nicandri schol.) propriè ἀπῖρα τοῦ δράκοντος. Et paulo pòst ἀκάνθας exponit φολίδας & λεπίσματα, id est squamas: enarrans hæc Nicandri verba in Theriacis, ἑκὰς δ' ὀπίσσω ἀκάνθας. D
¶ Ἄκανθαι denique dictæ sunt per metaphoram (vt à Lat.spinæ) Difficultates, Molestiæ, siue Salebræ & scrupuli, vt aliis metaphoris Latini dicunt. E
Hinc apud Athen.ἀκάνθας ἐν τοῖς κνήσεσιν ἐκλέγειν. Et apud eundem l.6, ἐν πύπνῳ πάλιν τῶ λεχθέντων πὰς ἀκάνθας ἀπαλεξάμενος Οὐλπιανός. Et apud eundẽ lib.3, ὀξυνυχίζεις τι παίπα τὰ σεσεπτιπλοντα τοῖς σωδαλεγεμένοις, πὰς ἀκανθας σωάγων, i.(Bud.interpr.) Omniáq; à differente prolata ad disputationẽ reuocas, & velut ad vnguẽ vis omnia esse exacta inter loquẽdũ: vt ne scrupul⁹ quidẽ maneat.
Ἄκανθα, ης, ἡ, Herba, acãthus à Plinio dicta. Diosc.lib.3, c.19, ait ἄκανθαν vel ἑρπάκανθαν esse herbam, quæ folia multo lactucaceis latiora habet & longiora, erucæ diui F
sura, nigricãtia, &c. Acanthos (inquit Plin.) est topiaria & vrbana herba, elato longóque folio, crepidines marginum assurgentiúmque puluinorum toros vestiens. duo genera eius sunt, aculeatum & crispum, quod breuius: alterũ læue, quod aliqui παιδέρωτα vocant, alii μαλάμφυλλον. Hæc Plin. A Gorræo autẽ ponitur non solùm ἄκανθα sed & ἄκανθος, afferente illã Diosc.descriptionem. Cui subiungit, Nõ esset in aculeatarũ censu nisi foliorum extrema per caulem in spinulas occallescerent. Hunc alii παιδέρωτα.
Ἄκανθα ἀχρία (itémque Ἄκανθος ἄχρις, vt putat Gorr.) G
id est Acantha syluestris, scolymo similis, &c. Dioscor. A quo idem Gorr. mutuatus, plantã scolymo similẽ esse dicit, eiusdem cũ superiore generis (hæc enim, sylue stris, illa, satiua est) sed breuiorem & magis aculeatam.
Ἄκανθα λευκή, Acãtha alba, Spina alba. frutex aculeatus, pruni magnitudine, cortice ligni cãdido, molli folio & chamæleonis albi simili, angustiore cãdidioréq;, subhirsuto, spinis infesto, flore albo, odorato. Hæc Gorr. ex Diosc. & aliis. ET Λευκάκανθα cõposito nomine apud eundẽ Diosc. de qua seorsum tractat, videlicet l.3, cap.21: quum descriptio ἀκάνθης λευκῆς habeatur eiusdem libri cap.14. Dicit autem hui⁹ λευκακάνθης radicem similẽ esse radici cyperi, amarã & validã, pluribus eam nõ describens. Vnde sumens Gorr. Λευκάκανθα (inquit) frutex est radice cyperi, valida & amara. Is diuisis nominibus etiã ἄκανθα λευκή vocatur, de qua suo loco dictũ est. Hæc ille. At sunt qui cõtrà diuersarũ esse plantarũ nomina existiment: ex quorũ sententia hæc in vulg.lex. scripta sunt, Differunt λευκάκανθα & ἄκανθα λευκή. nam illa inter spinosas arbores numeratur, hæc inter aculeatos frutices & carduos cẽsetur. Illa vndique spinis infesta riget: hæc præter spinas in foliis aculeatum etiam echinũ in summo caule habet. Illa in sepibus, hæc in syluosis ac montanis locis nascitur. Illa solidã habet materiam, hæc concauũ & inanẽ caulem. Hæc, inquã, in vulg.lex. sumpta ex nonnullis qui de re herbaria scripserunt. Sed quàm sint cõsentanea descriptionibus Dioscor. & aliorum veterũ, tibi lector iudicandũ relinquo. Cæterùm quem nos fruticè vocamus *aubepine*, quod est ad verbũ ἄκανθα λευκή, Spina alba. (q.d. *albe espine*) sunt qui aliũ ab hoc esse putent, quũ descriptio in omnibus nõ cõueniat. Nõnulli autẽ aliud esse genus albæ spinæ autumãt. Vide infrà Ὀξυάκανθα.
Ἄκανθα Αἰγυπτία siue Ἀεγυπτική, Frutex est qui (vt ait Diosc.) spinæ albæ similis esse creditur. ET Ἀκανθὶς alio nomine à quibusdam appellatur, vt scribit idem Dioscorides.
Ἄκανθα βασιλική (q.d. Spina regia) ex Theophr. affertur, De caus.pl.lib.1, cap.10.
Ἀκανθὶς, quæ & Arabica spina seu Ægyptia. vide paulo anté. Præ se fert autẽ hæc quoque vox nominis diminutiui speciẽ. ¶Ἀκανθίδας accus.pluralẽ ab ἀκανθὶς, sũt qui adiect. esse putent, in hoc Phaniæ versu in Anth.epigr. Χαλκίδας ἢν δὲ φέρῃς φίλ' ἀκανθίδας: vt videlicet χαλκίδες pisces à Gaza ericæ dicti, vocentur ἀκανθίδες D
ob spinarum multitudinem.
Ἀκανθὶς, auis nomen, vide infrà.
Ἀκάνθιον, dimin. Parua acantha, i. spina. q.d. Spinula.
Ἀκάνθιον est etiã herba similis albæ spinæ, foliis minoribⁱ, per ambitũ aculeatis, & lanugine araneosa obductis. qua collecta depexáq; vestes bõbycinis similes texũtur. Hæc Gorr. ex Diosc. & aliis. Scribitur & ἀκανθίον.
Ἄκανθος, ου, ὁ vel ἡ, Arbor quæ à Gaza redditur Acer apud Theophr.l.3 hist. pl.cap.4, vbi & fœm.gen. vsurpatur. E
Virg.Georg.2, Balsamáq; & baccas semper frondentis acanthi. In quẽ locum hæc annotat Seruius, Acanthus arbor est in Ægypto semper frondens, ἄκανθος dicta quia spinis plena est. Hæc Seruius. Probus in eundem locum annotat ἄκανθον herbam esse spinosam, folia habentẽ lata & rugosa. Idem Seruius alibi fruti: ẽ, quodã loco & herbam esse tradit. In illo certè cum Theophr. cõuenit, quòd esse arborem quæ in Ægypto nascatur, & à spinis nomẽ habuisse tradit. Sic enim Theophr. ἡ δ' ἄκανθος καλεῖται δῆλα τὸ ἀκανθῶδες ὅλον τὸ δένδρον τοῦ πλοῦ τοῦ στελέχους. Theocr.Id.1, Πάντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας βεβλημένα ὑγρὸς ἄκανθος. quẽ versum imitatus Virg. in Palæmone scripsit, Et molli circũ est ansas amplexus acãtho. In illo autẽ Theocr. loco scribit schol. εἶδος δὲ φυτοῦ φασὶν ὁ ἄκανθος. Hes.quoq; inter cætera dicit esse nomen φυτοῦ. Huius seu arboris seu fruticis virgulta flexibilia esse aiunt: vnde Virgiliũ alibi dixisse, — flexi vimen acanthi. Hæc ἄκανθος in vulg.lex. cum acantho Plinii confunditur, de qua supra in Ἄκανθα.
Ἄκανθος pro erinaceo, vide infrà.
C. Ἑρπάκανθα, herba quæ & ἄκανθα. nã ita Diosc.l.3, c.19, Ἄκανθα, ἢ ἑρπάκανθα, φύεται ἐν τοῖς δεδρείσις, &c. Putatur ita vocata quòd foliis suis lõgius serpat, hæreat & nitatur.
C. Κυνάκανθα, vel Κυνακάνθη, Sẽtis canina, de qua Arist. anim.lib.5. Ita in vulg.lex. Respõdet tamen potius hæc interpretatio Græcæ voci κυνόσβατος. sonat enim Sẽtis canina seu Rubus caninus. C. Λευκάκανθα vide suprà in Ἄκανθα λευκή. C. Ὀξυάκανθα, vel Ὀξυάκανθος, Acuta spina. Ὀξυάκανθα (inquit Diosc.lib.1, c.123) quam alii πυείαν, alii & πυναίθω appellãt, arbor est pyrastro similis, spinosa valde & minor. Baccas profert myrti, plenas, rubras, fragiles, &c. Sũt & qui κυνόσβατον eam appellent, vt idem tradit cap.124 eiusdẽ libri. ita enim id orditur, κυνόσβατον, οἱ δὲ ὀξυάκανθαν καλοῦσι. Hæc à Theophr. & Ægin. ὀξυάκανθος etiã appellatur. Officinæ (inquit Gorr.) Berberis, rura spiniuinetum appellant. In

quo tamen sunt qui Gorræo repugnent, scribẽtes non A
esse illam quam officinæ Berberis appellẽt, sed spinam illam in sepibus nasci solitam quæ vulgò *aubepine*, vel *blanchepine* (siue *blanch' epine*) nuncupetur. C. Πολυάκανθος (q. d. Multispinis) Genus suffruticis, apud Theophrastum Hist.pl.lib.6, sic dictum à multitudine spinarum. C. Πυξάκανθα arbor alio nomine λύκιον dicta. vide igitur Λύκιον. C. Πυεράκανθα, planta cuius meminit & Nicander in Ther. Λάζεο καὶ πυεράκανθαν, ἰδὲ φλόμου ἄῤῥενος αὔθω. Quidam putarunt esse B
Berberis officinarum: sed ab aliis reprehendũtur: sicut & qui ὀξυάκανθαν esse crediderunt. Diosc.lib.1, cap. 18, βάλσαμον esse ait pyracanthæ magnitudine.
C. Τραγάκανθα, (q.d. Hircina spina) Frutex est (inquit Gorræus ex Dioscoride, lib.3, cap.23) cuius radix lata & lignosa summo cespite nititur: vnde surculos humiles robustos latissimè fundit. In quibus minuta folia multa, nonnunquam tenuia exoriuntur, quæ sub se spinas albas, rectas & firmas occulunt. Ab eius radice vulnerata, manat lacryma pellucens, gracilis, læuis, sincera, C
subdulcis, quæ etiam τραγάκανθα dicitur, arteriacis medicamẽtis accommodatissima. Citatur & ex Theophr. lib.9, Hist. plant. cap. 1. Apud Hesychium autem legimus, Ἄφος, ἡ τραγάκανθα.
C. Ἀνάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spinis carens seu aculeis, Non aculeatus. Apud Theophr. Hist. pl. lib. 6, c. 1, ἀνάκανθα & ἀκανθώδη opponuntur. Pisces quoque qui sunt exosses (vt in vulg.lex. annotatũ est) ἀνάκανθοι dicuntur, vt muræna: sic qui vnicam spinam habent, μονάκανθοι, ab Aristotele. In iisdem lex. citatur præterea ex Herodoto, κήτη ἀνάκανθα τρεφόμενα. C. Μονάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, vide in proximè præced. C. Πτερὰκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ramos habens spinosos, seu aculeatos, apud Theophr. οἱ πτόρθοι ἀκανθας ἔχουσι. C. Φυλλάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ. Ita dicitur planta quæ foliis est spinosis seu aculeatis: vt acanus, eryngiũ, onecus. Theophr. Hist. pl. lib. 6, cap. 1, φύλλα κανθῶν δὴ τὰ μὲν ἁπλῶς εἰσὶν ἄκανθαι, καθάπερ ἀσπάραγος, &c. τὰ δὲ φυλλάκανθα, καθάπερ ἄκανος, &c. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ ζωῦτα ὅτι φύλλων ἔχει ἢ ἄκανθαν. διὸ καὶ φυλλάκανθα καλεῖται. D
C. Ἀκανθοβάτης, ου, ὁ, Per spinas seu sentes gradiens, Spinigradus, vnoverbo: si modò dici possit vt Pontigradus. Ex ἄκανθα & βάτης quod à βάω deducitur, & in compositione tantùm vsurpatur. ἀκανθοβάται σῆπες, in Anthol. epigr. per spinas gradiẽtes: vbi spinæ metaphoricè accipiũtur. ¶In fœm.gen. Ἀκανθοβάτις: vt ἀκανθοβάτις ἀκρίς.
C. Ἀκανθοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iaciẽs spinas, vel potius Emittẽs spinas. vt βόλος ita hic vsurpetur vt in ἄβολος: quum dicitur ἄβολος ἵππος. Exponitur ἀκανθοβόλος in vulg. lex. Græc. Asper in morem spinæ quæ expositio vim compositionis non exprimit. Nicand. ῥόδεν ἀκανθοβόλον appellauit, ὡς ἀκάνθης προβολὼ, inquit Eustath. E
C. Ἀκανθολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spinas colligens, Spinarum collector. in Anth. epigr. Eodem modo quo ἀργυρολόγος dicitur argenti collector.
C. Ἀκανθονῶτος, apud Hesychium exponitur ἐχῖνος. Videtur autem esse echini epitheton, qui ita dicatur quasi Aculeatum tergum habens.
C. Ἀκανθοστεφὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Ex ἄκανθα & στέφω. Spinis coronatus, Spinis cinctus. ἰχθὺς ἀκανθοστεφὴς, apud Aristot.
C. Ἀκανθοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spiniuorus, Spinis vescens. & verbum Ἀκανθοφαγέω, ῶ. Spinis vescor. Ex ἄκανθα & φάγος. G
C. Ἀκανθοφόρος, ος, ὁ καὶ ἡ, Spiniger, Spinifer, Spinas gerẽs seu aculeos, vel Spinas ferens. — ἀκανθοφόροισιν ἀρούραις, Gregor. Naz. in Car. id est, aruis spinas ferẽtibus seu producentibus. Hinc verbum Ἀκανθοφορέω, ῶ. Spinas gero.
C. Ἀκανθοφυέω, ῶ. F. ήσω, Spinas emitto seu produco. In vulgaris lex. Græcol. ἀκανθοφυῆσαι exponitur Spinosum fieri. sed ita non exprimitur vis cõpositionis. est enim ἀκανθοφυέω ex ἄκανθα & φυέω, quod in compositione ponitur pro φύω.
C. Ἀκανθόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spinosa seu aculeata folia habẽs. ex ἄκανθα & φύλλον. Vide Φυλλάκανθος suprà. H
Ἀκανθώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Spinosus. Spinis abundãs. Vel simpliciter, Spinas habẽs: vt quũ τοῦ αὐάκανθος opponitur: sicut apud Theophr. lib.6, c.1, ὅπ τὰ μὲν αὐάκανθα, τὰ δ' ἀκανθώδη τυγχάνει. Sic apud Ath. lib.2, κυνὸς βάτος (vel potius κυνόσβατος) dicitur esse ἀκανθῶδες φυτὸν, spinas habẽs. A quibusdã ἀκανθώδης exponitur etiã Spinis horrẽs. ¶ Ἀκανθώδης, Dumos⁹, Sẽticosus. Herod.1, ἰῶν γάρ πς χῶρος ἢ Περσικῆς ἀκανθώδης. ¶Itẽ Ἀκανθώδης, Aculeat⁹, Aculeis horrẽs.
Ἀκανθώδης, metaphoricè, Difficultatibus & molestiis plenus. sicut & ἄκανθαι pro difficultatib⁹. Sic vsurpatur in prouerbio, βίος ἀκανθώδης, ad verbum Spinosa vita. Vide Suidam.
B Ἀκανθικὸς, κὴ, κὸν, Spinosus. Idẽ quod ἀκανθώδης apud Theophr. nam l.6, c.1, quæ dixerat ἀκανθώδη, statim pòst appellat ἀκανθικά. ¶ Ἀκανθικὴ appellatur & lacryma helximes herbæ, iucundi saporis, quæ in summo huius vertice continetur. Hanc non simpliciter ἀκανθικὴν sed μαστίχιν ἀκανθικὴν Plinius appellat l.21, c.16. Gorr.
Ἀκανθεὶς, εντος, ὁ, in carmine, idem quod ἀκανθικὸς vel potiⁱ⁹ ἀκανθώδης in prosa: vt ἀκανθεὶν πεπάλειον, Nic. Ther. ET ἀκανθὶς apud Hes. idem. Nã ἀκανθὲς exp. ἀκανθῶδες.
Ἀκάνθινος, ε, ὁ καὶ ἡ, Spineus, Ex spinis factus, Ex spinis cõtextus: vt ἀκάνθινος στέφανος apud Marcũ & Ioannem, Corona spinea, Corona ex spinis cõtexta, qua fuit coronatus Seruator noster. Quidã spinosam coronã vertit, nõ discernens ἀκάνθινος, i. Spineus, ab ἀκανθώδης, i. Spinosus. Diosc. ἀκάνθινα ξύλα, Spinea ligna, Spinea materies.
Ἀκανθεὼν, ῶνος, ὁ, Spinetum, Senticetũ. nomẽ τοῦ εκπνοῦ, vt à χαμάδρα dicitur χραδφεών. ET Ἀκανθὼν quoque trisyllabum pro ἀκαιθεὼν, in vulg.lex. habetur. Quod si recipiamus, tale esse dicemus quale δραφνὼν à δάφνη.
Ἀκανθόω, ῶ. F. ώσω, Spinosum seu aculeatum reddo. Vnde ἀκανθοῦμαι pass. Spinosus seu aculeat⁹ fio, vel sũ, Spinis seu aculeis horreo. Theo phr. de lactuca syluestri, θρίδακα κίνητο, τὸ φύλλον ἔχει βραχύτερον ἢ ἡμέρου, καὶ τὸ λευκὸν ἀκανθοῦται. Cicer. animalia spinis hirsuta vocat quæ ἠκανθωμένα Græci dicerent, vt opinor. ET cõp. Ἐξακανθῶ, proeodẽ. Vnde pass. Ἐξακανθοῦμαι. quod Basil. metaph. vsurpauit in epist. quadã ad Libaniũ, μέμψασι δὲ τοῖς καὶ ἐξηκανθωτο, accusationibus quibusdam & criminationibus literæ tuæ tanquã aculeis horrebant, vel, tanquam spinis inhorrescebant, vel, horridæ & asperæ redditæ erant. E
Ἀκανθίζω, Spinosum reddo, in actiua signif. Exponitur & in neutra, Spinosus fiũ, Spinis horreo. ET Ἐξακανθίζω, compos. cõtraria signif. q.d. Expinare, i. Spinis priuare, Spinas euellere. ¶Sed in vulg.lex. exponitur etiam Aculeatum esse.
¶ Ἄκανθος, Echinus, seu Erinaceus: vel (vt alii) Erinacei genus. Habet autẽ erinaceus aculeatũ totũ ferè corpus. vnde & ab aculeis ac spinis nomẽ accepit: ob quas etiam ἀκανθονῶτος apud Hes. appellatur. Sic & in illo versu quẽ suprà citaui, videmus echinos appellatos καρηκομόωντας ἀκάνθαις. Hesychio ἄκανθος est ζῶον & φυτὸν & πίλιόν. vbi post ζῶον deesse videtur aliquid. ET compos. Ἀκανθόχειρος in vulg.lex. Echinus terrestris. F
Ἀκανθίων, ωνος, ὁ, idem quod ἄκανθος, pro Echino. Ἀκανθίων (inquit Gal.lib.1, ἢ κ' πόπις) terrestris erinaceus dict⁹ est à Sorano, quòd armatus sit ἀκάνθαις, id est Spinis. In vulg. lex. ex eodem citatur ἀκανθίων ὀπίγλος quem Hesychius ἐχῖνον χερσαῖον nominat.
¶ Ἀκανθὶς, Auis quæ Spinus à Gaza dicitur apud Aristot. item Ligurinus. Virg. Georg.3, Littoráq; halcyone resonãt & acanthida dumi. Vbi Seruius, Per dumos verò [resonat] acanthis, quam alii luscíniam esse volunt, alii verò carduelem, quæ spinis & carduis pascitur: vt inde etiam apud Græcos ἀκανθὶς dicta sit ἀπὸ τοῦ ἀκανθῶν, i. spinis, quibus pascitur. Hæc Seruius. Theocr. Idyll.7, Ἄειδον κέρυδες καὶ ἀκανθίδες. ET Ἀκανθὶς adiect. positũ (vt quidã putãt) vide suprà in Ἀκανθὶς post Ἄκανθα. G
Ἀκανθυλλὶς eadem auis quæ & Ἀκανθὶς, si schol. Theocriti fidem adhibemus. Is enim in illum Theocriti versum hæc scribit, Ἀκανθὶς δέ ὄρνεόν ὅτι ποικίλον καὶ λιγυρόν καλεῖται δὲ καὶ ποικιλὶς διὰ πὶ χροιαί. Quibus subiungit, ἀκανθίδα vocari à Theocrito quòd (vt Aristoteles & Alex. testãtur) διαπείβει ἐπ' ἀκανθῶν. Et addit, καὶ ἀκανθίδες ὄρνεα νεμόμενα ἐπ' ἀκανθῶν. λέγονται δὲ καὶ ἀκανθυλλίδες. εἰσὶ ποικίλοι πὶ χροιαί· ὅθεν καὶ ποικιλίδες λέγονται. In v. tamen edit. legitur hic ἀκανθιλίδες. Hesychio autem ἀκανθυλλὶς

est passeris species. Etymologico quoque (ex Orione) A
ἀκανθὶς vel ἀκανθυλλὶς, est passer q̃ spinis insidet. In vul
gatis lexicis Ἀκανθυλλὶς, Spinus auis, Aristot. De nat. an.
lib.8, cap.3, & l.9, cap.13, vbi argatilis auis exponitur.
¶ Ἀκανθίας, ου, ὁ, Cicadæ species, vt ait Hesychius. At Sui-
das negat cicadæ speciẽ esse ἀκανθίαν, traditq; esse eius
epithetũ ex eo quòd ἐν ἀκάνθαις (id est inter spinas) ca-
nat. ET Ἀκάνθιος Etym. est itidem species cicadæ.
In vulg. lex. Ἀκάνθιος πέτριξ, prouerb. in mutos, musices
ignaros atque indoctos, ὅτι τῶν ἀφώνων καὶ ἀμούσων: quòd
cicadæ ἀκάνθιοι dictæ, minimè sint vocales, sed mutæ. B
Ἀκανθίας, Spinax piscis, apud Aristot. De nat. anim.
lib.6, cap.10, & lib.9, cap.37, ἀκανθίαι καὶ γαλεοί, Spinaces
& mustelli. Sic interprees. Vide & Athen. lib.7.

Ἄ΄ΚΑΤΟΣ, ου, ὁ, Genus nauigii actuarii, quod
probari possit hoc Bassi versu in An
thologia epigr. Ληθαίης ἀκάτιο τεικοσίοις ὅπε ναῦτας Δύπε
ρον ἐσχ᾽ εἴδης πάντας ἀρηϊφάτους. Sed apud Herod. est na-
uis oneraria, in Polymnia scribentem, καὶ τοὺς ἐν τῶσι ἀ-
κάτοισι σιταγωγοῖσι ἐόντας, id est, In acatis frumentariis.
Quidam poeta apud Athen. lib.1, φορτηγοὺς videtur ὅπε C
ῥιπκῶς appellare ἀκάτους, dicens eorũ inuentores Caras
fuisse: Φορτηγοὺς δ᾽ ἀκάτους Κᾶρες ἀλὸς πεμίαι. Bayfius
De re nauali, Ἄκατος etiam dicitur à Thucydide & Lu-
ciano De veris narrationibus, qui agebatur velis poti
quàm remis, καὶ πλὴν ναῦν (ἄκατος ἦν ἐκεῖνος) ὡς τοῖς μέγαν καὶ
βίαιον πλοῦν ἐκρατωμίμιν, id est, Et nauem quæ acatus
erat, vt ad longam sæuámque nauigationem ferendam
esset idonea, armandã instruẽdámque curaui. Et paulo
post subdit, καὶ οὐκέτ᾽ οὐδὲ τείλαι πλὴν ὀθόνην δυνατὸν ἦν. ὅπε
τε ἔλαυνε οὐ τῷ πνεύματι. Neque amplius conrahere D
vela in potestate nostra erat. Thuc. in 7, μάλιστα τε ἠρέσ-
κετο ἀγίαις, καὶ πλοίοις καὶ ἀκάτοις, ἐπὶ ἀξιωρᾶν ὁρμίζοντες. Ha
tenus Bayfius. ¶ Ego autem obseruaui (quod à nemi
ne annotatum reperi) poetas Græcos vtplurimum Cha
ronti dare ἄκατον. Hermesianax apud Athen. lib.13, Ἔνθα
Χάρων ἀκόλου ἕλκεται ἐς ἄκατον Ψυχὰς οἰχομένων. vbi men-
dum videtur subesse voci ἀκοίν. Sic Bassus in Anth. e-
pigr. Ληθαίοις ἀκάτιο, &c. nam modò hunc locum cita-
ui. Sic Antiphilus Byzantius ad Charontis cymbam al-
ludens, Πλῶσιν ἐπ᾽ οἰκείης εἰς αἴδλιον ἀκάτου. Alia testimo-
nia mihi nunc non succurrunt. Videndum est autem
an ἄκατον Charontis dixerint pro eo quod Latini inter
dum dixerunt Charontis cymbam, Græci Χάρωνος σκά
φος vel σκαφίδιον.

Ἄκατος, Genus poculi metaphoricè sic dicti à ma-
gnitudine vel à concauitate. Eustathius scribit esse φιά
λιον πλοιοειδῆ, i. phialam nauigii formam habentẽ. Quæ
autem ea esset, lege apud illum.

Ἀκάτιον, Parua acatus. est enim diminut. ab ἄκατος. Thuc. F
ἀκάτιον ἀμφιεμκὸν, ὡς λυχναῖ. ἐκ πολλοῦ πεθεραπευκότες ἢ ἀϊοι
ξιν ἢ πυλῶν, αἰέθεσαν ὅτι ἀμάξιν, πείθοντες τὴ ἀρχοντα δέμ᾽ τῆς
πάφου καπακομίζειν τῆς νυκτὸς ὅτι πλοῦ θαλασσαν καὶ ἐκπλεῖν,
id est (interprete Bayfio) Acatium ambireme, ceu prä-
dones, multo antea aucupantes facultatem aperienda-
rum portarum imposuerunt currui, quò nocte intem-
pesta, permissu magistratus, per fossam transportarent
ad mare. Quem in locum annotat Græcus schol. ἀκάτιον
ἀμφιεμκὸν esse nauigiolum quod vtrinque remis aga-
tur, in quo vnusquisque remigum binos remos ducat. G
Idem Bayfius alio loco annotat Strabonem ἀκάτια pro
prædatoriis nauigiis posuisse, ita scribentem lib.11 ζῶσι
δ᾽ ἐπὶ ἢ κῆ θαλάττῃ λῃστικῶν, ἀκάτια ἔχοντες λεπτὰ, σενὰ
καὶ κοῦφα, ὁ πν αὐθρώποις πεντε καὶ ἑκκαι δεχόμενα πάνυ ὄ,
πειάκοντα δέξασθαι πολὺ πάντας δυνατὰ ὄντα. Quæ postrema verba
ita vertit Ruellius, Prægrandes autẽ ac ferreæ sunt ru-
des ab officinis appellatæ acestides, per summa fastigia
connexæ, &c. Marcellus quoque (vt in vulgatis lexicis
refertur) ἀκιστίδας esse tradidit virgas veluti axes trans-
uersas aut regulas, qua voce Græci ab Acesta Siciliæ ci-
uitate plostelli genus axibus huiusmodi compactum
vocabant. At ego satis mirari nequeo qui factum fue-
rit vt hi interpretes non viderint αὖτας ad præcedens
καμίνων referri, vt sit αὖτας αἱ κάμινοι.

C. Ἀνήκεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Insanabilis, Immedicabilis: vt ἀνήκεστον
νόσημα, Morbus insanabilis, ἀνίατος. Dicitur & ἀνήκεστος
διαφορὰ à Plutarcho in Pericle, & ὀργὴ ἀνήκεστος ab eodẽ
in Coriolano, Diffidium & ira quibus nullum adhibe-
ri remedium potest. Ego ἀνήκεστον in his aliisque huiusmodi locis existimo reddi posse Implacabile quũ Pla-
care & inter se reconciliare dissidentes & iratos, sit vel-
ut Sanare dissidium & iram. Eodem verò sensu ἀνήκεστον
Irreconciliabile verti etiam posset, si Latina lingua pa-
teretur. ¶ Transfertur autem & ad alia, & dicitur ἀνή-
κεστον κακὸν, Malum graue, seu grauissimum. q. d. ma-
lum ex quo sequatur damnum irreparabile. Vel, Ma-
lũ inexpiabile. Ifocr. Helenes encomio, καὶ κακοῖς ἀνη-
κέστοις ἐξεπεσόντας. Idem in Panathenaico, οὐδ᾽ ἄλλο οὐδὲν
ἢ πολὺ ἀνήκεστον κακόν. Citatur & ex Hesiodo, -- καὶ ἀνήκεστον
κακὸν ὄφῃ. E Herodoto autẽ, ἀνήκεστον πάθος ἔρδειν, pro A-
trociter tractare. Apud eundem in Thalia legitur ἀνήκε
στος λώβη de Zopyro, pro fœdissima, & qua nulla fœdior
esse possit. Sicut & ἀνήκεστον κακὸν, Malum grauissimum,
seu maximum, & quo nullum maius esse queat. ducta
à morbis metaphora, qui quum insanabiles sunt, pro
grauissimis habentur. Sed quibusdã in locis puto μη-
δὲν ἀνήκεστον aptissimè reddi posse, Nihil grauius, quibus
verbis Latini sæpe vtũtur cũ verbo Cõsulere: vt Cic. ad
Att. Quintũ fratrẽ ames, néue quid eum patiare grau
uius cõsulere de se quã expediet sororis tuæ filio. Vide
& alia exempla in Thesauro Lat. linguæ à patre meo e-
dito. Talis autem interpretatio huic Thucydidis loco
conuenire videtur, lib. 1, μὴ παχεῖς εἶ) ὡς εἰ ἀνδρὸς Σπαρ-
τάτου, αἴθε αἰαμφισβητήτων πεκμηρίων, βουλεύσαι τι ἀνήκε-
στον. ¶ Budæus ἀνήκεστον vult significare interdum

expiare. Nam scelera ex animi morbo proueniunt: eo- A
rum igitur expiatio veluti medicina est.

Ἀκέομαι, Sarcire, Resarcire. Aristot. de phalangio, πάλιν ὁρμᾷ πρὸς τὴν θήκαν, ἀκέσαι ὑφῆ τὸν τὸν διερρωγότα. At-
que vt hic Aristoteles dixit ἀκέσαι, ὑφῆ τὸ διερρωγός, ita
Lucianus, ἀκεῖσθαι τὰ διερρωγότα. Sic enim ἐν θραπέζῃ scri
bit, αὖθις ἀκεῖσθαι τὴ ἱμάτιον τὰ διερρωγότα, Rursum vesti
menta rupta sarcire. Idem, μαθὸν ἀκούσθω τὰ σαθρὰ τῶν ὑ-
ποδημάτων. ¶ Item, Ἀκεῖσθαι, Sarcire, metaphoricé. Xe-
nophon, ἐπορίας τοὺς φίλους τοὺς δὲ ἄγνοιαν ἐπιλέγετο γνώμη
ἀκεῖσθαι, id est, Damna quæ amici in re familiari passi
erant ignorantia, sarcire consilio conabatur. B

Ἀκέω etiam inueniri testatur Hesychius, qui ἀκέεσι
exponit θεραπεύσει. A quo Ἀκεῖσθαι interdum passiuè
accipitur, pro Sanari. Item pro Sarciri. νόσου δὲ ἀκεσθείσης
apud Pausaniam, Sanato autem morbo, & Hes. ἀκέσθω
exponit θεραπευθῶμα.

Ἄκεσμα, τος, τὸ, ET Ἀκεσμὸς, οῦ, ὁ, Sanatio, Medicatio, Me
dela. Hesychius ἀκέσματα exponit ἰάματα, & ἀκεσμὸν, θε-
ραπείαν, ἰατρείαν. Exponitur & ὑγίασμα, id est Sanitatis
recuperatio. vno verbo, Conualescentia, si Latinè di- C
ci posset. Fit à præteriti prima persona ἤκεσμαι.

Ἀκέσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanabilis. Idẽ quod ἀκέσιμος. Hesychius
ἀκέσμιον exponit ἰάσιμον. Et vt ab ἄκεσις fit ἀκέσιμος, sic
ab ἄκεσμα fieri ἀκέσμιος dicemus: nisi fortè deprauatè
legitur apud Hesych. ἀκέσιμον.

Ἄκημα, ατος, τὸ, Idem quod ἄκεσμα siue ἀκεσμὸς, siue ἄκε-
σις, aut ἄκος, quorũ illa duo hic præcedunt, hæc sequun
tur. Il. ο, — ὅπῃ σι ἕλκεϊ λυγρῷ Φάρμακ᾽ ἀκήματ᾽ ἔπασσε με-
λαινάων ὀδυνάων, id est Remedia. Fit autem ἄκημα tan- D
quam à futuro ἀκέσω, quum præcedentia omnia ver-
balia ab ἀκέσω fiant: sicut & quæ sequũtur cõposita. Ver
bi ἀκῶ ἀκέσω (inquit Eustathius) videtur futurum esse
per η etiam: vt apparet ex ἀκήματα significante θεραπεύ
ματα. nam ab ἀκῶ ἀκέσω fit ἄκημα. Quod tamen Eusta-
thii dictum non ita intelligendum est quasi ἄκημα im
mediatè formetur à futuro habente η, sed illud η futu
ri in præterito quoque poni (siue vsitato, siue inusita-
to) à quo formatum sit ἄκημα: quemadmodum ab ἤκε
σμαι habente ε futuri ἀκέσω, vel potius ἀκεσμαι, for- E
mantur ἄκεσμα & ἀκεσμός.

Ἄκεσις, εως, ἡ, Idem quod præcedentia Ἄκεσμα siue Ἀκε-
σμὸς, ab ἤκεσται formatum. Erotianus apud Hippocra-
tem ἀκέσιας exponit ἰάσεις. Sed ἀκέσιας ibi legitur tan-
quam ab Ἀκεσία. Exponitur etiam ὑγίασμα, id est, Vale-
tudinis recuperatio, apud Plutarchum in Lycurgo.

Ἀκέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanabilis, Medicabilis. ἀκεστὸς. ¶ Item
Valens ad sanandum.

Ἀκέσιος dicitur Apollo quasi ἀκέσιμος, à facultate sanandi
qua præditus est. nam & arti medicæ præesse fertur. F

C. Ἀκεσίμβροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mortales sanans. Orpheus initio
libelli De lapidibus filium Apollinis ἀκεσίμβροτον appel
lat. Ex ἀκέσαι & βροτὸς, inserto μ, vt in aliis ex βροτὸς com
positis.

C. Ἀκεσίπονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanans laborem, ad verbum: vt
sit quasi Corroboratorius. Linguam nostratẽ sequen-
do Confortatiuus. ex ἀκέσαι & πόνος. Scribitur inter-
dum ἀκεσίπονος duplici σ, in metri gratia.

C. Ἀκεσόδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanans dolores. Et ἀκέσαι & ὀδυνῶν, G
verso ο in ω, vt fit in aliis multis ex ὀδυνῶν compositis.
Ἀκεσόδωρον, θεραπευτικὸν τοῦ ὀδυνῶν, Suidas. De Hippo-
crate quidam loquens, dixit, ἐστὶ πατὴρ ὑγείας, ἐστὶ σωτὴρ,
ἐστὶ ἀκεσόδωρος.

Ἄκεστος, ου, ὁ, (ex ἤκεσται, tertia præteriti: vt ἄκεσις, à secunda
ἤκεσα: ἄκεσμα & ἀκεσμὸς à prima ἤκεσμαι) Sanabilis, Medi
cabilis. Idem quod ἀκέσιμος. Erotianus apud Hippocra-
tem ἀκεστὰ explicat ἰάσιμα. Potest verò ἀκεστὸς reddi e-
tiam Sanatu facilis. nam ἀκεσταὶ Hesychius exponit ἀδι-
ίατοι. ¶ Apud Homerum ἀκεσταὶ exponitur ἀδιόρθωτοι: H
ab Eustathio, hoc in versu Iliadis ν, Ἀλλ᾽ ἀκεώμεθα θᾶσσον. ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν, id est, Faciles emendatu sunt
mentes virorum virtute præditorum. Videtur au-
tem, vt exponitur ἀκεσταὶ, sic & ἀκεώμεθα exponi debe-
re. quod tamen in breuibus scholiis non est obseruatum. in iis enim exponitur ita hic locus, Sed errori
seu peccato medeamur. virorum strenuorum mentes
faciles sunt sanatu, id est, facilè in melius conuertun- A
tur. Ita illic: at si exponendum sit ἀκεώμεθα eodem sen-
su quo ἀκεσταὶ, existimo ἀκεώμεθα perinde esse ac si quis
diceret, Sed hanc animorum infractionem & demis-
sionem sanemus. Nec tamẽ nego posse aliò ἀκεώμεθα,
aliò ἀκεσταὶ referri.

Ἀκεστὴς, οῦ, ὁ, Sanator, Medicator, Medicãdi peritus, Medi-
cus. Apud Eustathium ἀκέστης habetur cum acuto in pe
nultima, scribentem ex vet. gram. Phryges medicum
ita appellare. Apud Suidam legitur ἀκέστας (itidem παρο
ξυτόνως) vt fit α Doricè pro ἀκέσης: fortasse quòd apud
quempiam Dorica vtentem dialecto scriptum ita repe B
risset. Volunt tamen quidam, sequentes eum qui vo-
ces collegit, diuersum pro diuersa significatione acci-
pientes accentum, ἀκεστὴς pro medico scribi ὀξυτόνως, at
quum est nomen proprium, ἀκέστης, παροξυτόνως.

Ἀκεστὴς, οῦ, ὁ, Sartor. Xenophon Pæd. 1, ὡς τῶν ἱματίων
ῥαγέντων εἰσί τινες ἀκεσταὶ, οὕτω καὶ ἰατροὶ, ὅταν τινὲς νοσήσωσι,
τοῦτο ἰῶνται τοῦτοι, id est, Vt sunt vestimentorũ ruptorum
quidam sartores, sic & medici, quum aliqui in morbũ
inciderint, tunc illis medẽtur. Quo tamẽ in loco vete-
ra nonnulla exemplaria non ἀκεσταὶ sed ἱπποταὶ habent.
sed si ἀκέστριαν dicere oportet non ἱππήστριαν, & ἱππηστοῦσαι
prorsus est barbarum, nequaquam hic exẽpl. illis adhi-
bere fidem debemus.

Ἀκεσταὶ vocantur etiam vehicula quædam Sicula, à
quadã Siciliæ vrbe. Fortasse autem ἀκεσταὶ potius scri-
bendum est apud Hes. (quanuis duobus locis ἀκεσταὶ in
eius exempl. legatur) nam apud Stephanum est ἀκέστη
vrbs Siciliæ. ET Ἀκεστὶς, ίδος, ἡ, Fornacis ferreæ
genus, ὃν ἡ καμινοῦ κτῆμα χαλκὸς, vt habet Dioscorides
lib.5, cap.84. Is enim poitquam dixit, ψωρᾶται δὲ ἡ κα-
δμεία ἐκ τοῦ χαλκοῦ καμινοῦ λίθου, ὡς σιζανούσης τῆς λιγνύος
τοῖς τοίχοις καὶ τῇ κορυφῇ τοῦ καμίνου, subiũgit, εἰσὶ δὲ αὐτῇ
σδηραῖ παμμεγεθεῖς, ἐπὶ τοῦ τοῦ μεταλλουργοῦ καὶ λούσθαι ἀκε-
στίδες, καὶ κορυφοῦ σωμμένοι, &c. Quæ postrema verba
ita vertit Ruellius, Prægrandes autẽ ac ferreæ sunt ru-
des ab officinis appellatæ acestides, per summa fastigia
connexæ, &c. Marcellus quoque (vt in vulgatis lexicis
refertur) ἀκεστίδας esse tradidit virgas veluti axes trans-
uersas aut regulas, qua voce Græci ab Acesta Siciliæ ci-
uitate plostelli genus axibus huiusmodi compactum
vocabant. At ego satis mirari nequeo qui factum fue-
rit vt hi interpretes non viderint αὖτας ad præcedens
καμίνων referri, vt sit αὖτας αἱ κάμινοι.

C. Ἀνήκεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Insanabilis, Immedicabilis: vt ἀνήκεστον
νόσημα, Morbus insanabilis, ἀνίατος. Dicitur & ἀνήκεστος
διαφορὰ à Plutarcho in Pericle, & ὀργὴ ἀνήκεστος ab eodẽ
in Coriolano, Diffidium & ira quibus nullum adhibe-
ri remedium potest. Ego ἀνήκεστον in his aliisque huiusmodi locis existimo reddi posse Implacabile quũ Pla-
care & inter se reconciliare dissidentes & iratos, sit vel-
ut Sanare dissidium & iram. Eodem verò sensu ἀνήκεστον
Irreconciliabile verti etiam posset, si Latina lingua pa-
teretur. ¶ Transfertur autem & ad alia, & dicitur ἀνή-
κεστον κακὸν, Malum graue, seu grauissimum. q. d. ma-
lum ex quo sequatur damnum irreparabile. Vel, Ma-
lũ inexpiabile. Isocr. Helenes encomio, καὶ κακοῖς ἀνη-
κέστοις ἐξεπεσόντας. Idem in Panathenaico, οὐδ᾽ ἄλλο οὐδὲν
ἢ πολὺ ἀνήκεστον κακόν. Citatur & ex Hesiodo, -- καὶ ἀνήκεστον
κακὸν ὄφῃ. E Herodoto autẽ, ἀνήκεστον πάθος ἔρδειν, pro A-
trociter tractare. Apud eundem in Thalia legitur ἀνήκε
στος λώβη de Zopyro, pro fœdissima, & qua nulla fœdior
esse possit. Sicut & ἀνήκεστον κακὸν, Malum grauissimum,
seu maximum, & quo nullum maius esse queat. ducta
à morbis metaphora, qui quum insanabiles sunt, pro
grauissimis habentur. Sed quibusdã in locis puto μη-
δὲν ἀνήκεστον aptissimè reddi posse, Nihil grauius, quibus
verbis Latini sæpe vtũtur cũ verbo Cõsulere: vt Cic. ad
Att. Quintũ fratrẽ ames, néue quid eum patiare grau
uius cõsulere de se quã expediet sororis tuæ filio. Vide
& alia exempla in Thesauro Lat. linguæ à patre meo e-
dito. Talis autem interpretatio huic Thucydidis loco
conuenire videtur, lib. 1, μὴ παχεῖς εἶ) ὡς εἰ ἀνδρὸς Σπαρ-
τάτου, αἴθε αἰαμφισβητήτων πεκμηρίων, βουλεῦσαι τι ἀνήκε-
στον. ¶ Budæus ἀνήκεστον vult significare interdum

Atrox & facinorosum, vel inexpiabile: vt apud Demosthenē, τὸ μηδὲν αἴνικεσον ῥηθέσθαι. vbi per αἴνικεσον declarari cædes & homicidia: & sic ab eo sæpe accipi. Ibidē citat hæc ex Iuliano, quæ ille scribit de morte Cōstantii loquens, ζῶν ὑφ' ὅλῃ πυῖ θεοῦ ἐλθὼν θεραθέντες τὸ παθεῖν ἢ δρᾶσαι τὰ αἰνίκεστα, id est (eodē Budæo interprete) Deum benignitate nō necesse fuit nobis aliquid indignū vel pati vel admittere. Sed vox Indignū non satis significans esse videtur ad exprimēdam vim nominis αἰνίκεσον. Obseruandum est autem in hoc & in præcedente loco (sicut & passim in aliis apud scriptores Græcos) αἰνίκεσον & αἰνίκεστα poni, nō addito κακὸν & κακά. ET Ἀνικέστως, aduerbium, Insanabiliter, Immedicabiliter: vt αἰνικέστως ἔχω, Insanabili morbo teneor, seu laboro. ‖ Ἀνικέστως, Atrocissimè, Crudelissimè, Exitialiter. q.d. Insanabili malo vel clade. Herodotus nō procul à fine Thaliæ, φαὶ ὑφ' ὅλῃ πυῖ πολιορκευμένος σεωυτὸν αἰνικέστως ἀμυνεῖναι. Apud Plutarchum, μήτε χρήσασθαί τινι τῶν ἐχθρῶν αἰνικέστως exponitur, Neque in quempiam inimicorum se crudelem præstare.

Ἀκεστικός, ῇ, όν, q.d. Sartorius, Ad sarturā vestiū pertinēs: vel, Ad sarciendū aptus: aut Sarciendi peritus. Ἀκεστική (subaudiēdo τέχνη) Ars sartoria, Ars sarciēdi vestes, Ars sartrix vestiū. Plut. in lib. πόσερα τῶν ζώων φρον. &c. tradit Democritū dixisse homines ab aranea duas hasce artes didicisse, ὑφαντικὴν & ἀκεστικήν. Gal. περὶ συστάσεως ἰατρικῆς ad Patrophilū, ἀλλ' ὡς ἥτε τῆς πεπονθυίας οἰκίας ἐπανορθωτικὴ καὶ τῶν ῥαγέντων ἱματίων ἀκεστική. Apud Platonem in Politico ἀκεστικὴ subiecta est fullonicæ, vt πλωτική. ‖ Possit etiam ἀκεστικὸς dici Medicatorius, Ad medicinā pertinens, vel, Medicādi peritus: & Ἀκεστική, Ars medicandi, ab ἀκεστὴς significante medicum.

Ἀκέστρια, ας, ἡ, Medicatrix: vt sit ἀκεστὴς, ἀκέστρια: sicut ποιητὴς, ποιήτρια. ‖ Item Sartrix, ῥάπτρια. Ælius Dionysius vult ἀκέστρια dici, non ἰήτρια: scribēs & ἰήτρια θαυ prorsus barbarum esse: vt quidem refert Eustathius. qui etiam ὑφάντρια appellari tradit ἀκέστρια. Quidam vir doctus Antiphanis fabulā ἀκεστρίας interpretatus est Sutrices, quid sequutus, nescio: ego certè Sartrices vertissem.

‖ Ἀκεστρίας (inquit Erotianus in lex. in Hippocr. pag. 16, meæ editionis) Attici τὰς ῥαφίδας appellāt (id est acus) ὥσθ' τὸ ἀκεῖσθαι καὶ ὑγιᾶ ποιεῖν τὰ ἱμάτια, id est, ex eo quòd sanent (id est sarciant) vestimēta. Vbi vereor ne pro ἀκεστρίας, vel ἀκέστρας vel ἀκέστρια legēdum sit, de quibus iamiam dicam.

Ἀκέστρα, ας, ἡ, Acus. Lucianus in dialogo Mercurii & Charontis, καὶ ἀκέστραν ὑπὸ τὸ ἰσχίον, id est Acum ad velū sarciendum. Quod rectè conuenit cum eo quod ab Etymologico scribitur, Ἀκέστρα ἡ βελόνη ἡ μείζων, λῶν νῦν ζακκοράφιον καλοῦσι. Id est, ἀκέστρα, acus maior, quam nūc appellant ζακκοράφιον. Dicitur autem ἀκέστρα ὥσθ' τὸ ἀκεῖσθαι τὰ διερρωγότα τῆς ὀδύνης. Hæc ille. Generaliter tamen quāuis βελόνλω (i. acū) significari hac voce eredidérim: quum scribant quidam grammatici ἀκέστρας esse quæ subtilissimis ῥαφίσι (confunduntur autem ῥαφὶς & βελόνη interdum) vestimenta sarciant. DICITVR & Ἀκέστρον eadem signif. qua ἀκέστρα, videlicet pro acu. nam Etymologicus ἀκέστρον ait esse ἡ ἰήτρειον: quo nomine Eustathius exponit ἀκέστρον: sed apud hunc legitur ἡ ἰητρήριον, quod perinde valet. ET Ἀκεστήριον Hesychio idem quod Ἀκέστρον Eustathio: sicut vicissim Hesychius & Eust. nominant ἰητήριον quod Etymol. ἰητήριον.

Ἀκέστωρ, ορος, ὁ, Idē quod ἀκεστὴς, Medicus. Suid. Gregorius, Χρήζων δὴ παθέσιν ἀνέστορος. Apud Euripidē ἀκέστωρ Φοῖβος, Medicus Apollo, vel potius Medicinæ præses.

‖ Est etiam Ἀκέστωρ nomen proprium filii Ephippi ab Achille occisi. Plut. in Probl. HINC Ἀκεστρία, ας, ἡ, Medicina, Ars medica. Apoll. Argon. 2, --ἀκεστρίῃ τε θεοπροπίας τ' ἐδίδαξαν. vbi ἀκεστρίῃ Ionicè posuit pro ἀκεστρίαν. VNDE Ἀκεστρικός, ου, ὁ, Medicinalis, Ad medicum vel ad medicinam pertinens. ET Ἀκεστρικῶς, Aduerb. Medicinaliter, ad verbum.

Νήκεστος pro ἀνήκεστος, apud poetas interdum: vt apud Hesiodū, --νήκεστον ἀάσθη, quod aduerbialiter ponitur pro ἀνικέστως, id est insanabiliter.

¶ Ἄκος, εος, τὸ, Medela, Medicina, Medicamentum, Remedium. ἄκεα, Ionicè pro ἄκη, remedia, apud Herodotum lib. 1. Propriè medela quæ adhibetur alicui morbo, vt & apud Hippocratem vsurpatur. Vide apud Colum. ἐμβρόχου ἄκος, lib. 7, cap. 3. ‖ Item ἄκος remedium cuiuslibet mali. Il. 1, — οὐδέ τι μῆκος Ῥεχθέντες κακοῦ ἔσ' ἄκος οὐρεῖν. Archias in Anthologia epigramm. — τὸ δὲ κακῶν οὖρον ἄκος φθίμενοι. Apud Platonem, ἄκος ποιεῖσθαι, Remedium afferre.

C. Πανακὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Omnia sanans, Omnibus morbis medens. In vulg. lex. ex Strab. lib. 6. Apud Pollucē quoque hac significatione πανάκη φάρμακα accipi videtur, sed pro πανακὴ malè scriptum, vt opinor.

Πανάκεια, Medela, Medicina. Apud Hesychium autem legitur πανακία, accentu in penult. At verò apud Suidam (sicut & alibi passim) πανάκεια: qui non solùm exponit θεραπεία, vt Hesychius: sed & nomen deæ esse scribit. Est autem hæc dea, filia Æsculapii, vt ex Aristophanis Pluto annotatur. Sed & Plinius id testatur lib. 25, cap. 4. Callimachi autem schol. in hunc illius locum hymni in Apollinem, Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀνοσάζοισιν ἔθηρα, Ἀλλ' αὐτῷ πανάκειαν, exponit τῷ ἴασιν. quod idē est cum θεραπείαν, quod ex Hes. & Suida attuli. Sed non placet ita exponi simpliciter, quum significet omnem morborum curationem.

Πανάκεια, Panacea herba (quæ & Πάνακες, & Πάναξ à Galeno ad Glauc. lib. 2) ita dicta quasi omnia sanans. vnde Plinius lib. 25, cap. 4, Panaces ipso nomine omnium morborum remedia promittit. Hinc à Lucano vocatur potens, in hoc versu, Et panacea potens & Thessala centaurea. Schol. Nic. in hunc Ther. versum, Πρώτιστα μὲν Χείρωνος ἐπαλθέα ῥίζαν ἐλέσθαι, scribit ἐπαλθέα, id est θεραπευτικὴν, vocari τὴν Χειρωνείαν, quæ & κενταυρεία & πανάκεια vocetur. Πάνακες (inquit Hesychius) herba quædam, quæ multis nominibus appellatur. Dioscorides πάνακες Ἡρακλέιον, & πάνακες Ἀσκληπιοῦ, & πανακες Χειρώνειον describit lib. 3, cap. 55, & 56, & 57. Πανάκεια (inquit Gorr.) à quibusdam leuisticum, à quibusdam etiam cētaureum maius dictum fuit, quòd succurrat omnibus vitiis, plurimisque polleat remediis. Idem subiūgit, varia medicamenta hoc nomine vocata fuisse. Ligusticū autem hoc vocabulum appellatum fuisse testatur Dioscorides eiusdem libri cap. 58, & Theophr. Histor. l. 9, c. 7. Nicandri schol. in Ther. vbi ipse poeta πάνακες dicit, ait posse intelligi vel τὸ Ἡρακλέιον, vel τὸ Κενταύρειον (quod & Χειρώνειον) vel τὸ Ἀσκληπίειον. multa enim esse πανάκη. Idem schol. in hunc eiusdem libri locum Ἄχρι καὶ πάνακες φλεγυήϊον, ὄρρά τε τρόπος Παιήων Μηάνος ποταμοῦ περὶ χείλος ἄμερσεν, annotat, καὶ τὸ πάνακες, τὸ καὶ παιανικὸν εἶδος φυτοῦ. In vulg. lex. habetur Lucretium salem etiam hoc nomine adoptare consueuisse.

Πανάκη, ης, ἡ, pro πανάκεια herba, & filia Æsculapii, in vulgatis lexicis citatur ex epigr. ET Πανακὶς, ίδος, ἡ, apud schol. Nicandri.

Πανάξ etiam vocatur illa herba (vti dixi) vnde succus eiusdem ὀποπάναξ, sed peculiariter succus seu liquor panacis Heraclei. Ita enim Dioscor. orditur caput 55 libri 3, Πάνακες Ἡρακλέιον ἐξ οὗ ὁ ὀποπάναξ συλλέγεται.

Πανακίτης οἶνος, Panacites vinum, id est, Ex panace herba confectum, Dioscor. lib. 5, cap. 72.

C. Ἐξακέομαι, οῦμαι, Medeor, Sano. Vel potius Persano, vt exprimatur vis præpositionis quæ auget. Sed & vacare interdum constat. ‖ Ab Homero metaphoricè dicitur χόλον ἐξακέσασθαι, Il. η, & Od. γ, pro Placare: sicut & αἰνίκεσον ὀργὴν suprà interpretatus sum Implacabilem iram. Eleganter autem hoc dicitur, tanquā sit ira morbus animi. ‖ Et Ἐξακεῖσθαι pro Sarcire, sicut & ἀκεῖσθαι, Eustath.

Ἐξακέω, κῶ, etiam inuenitur eadem signific. in Pyth. Car. aureis.

Ἐξάκεσις, Sanatio. ET Ἐξακεστήριος, Sanandi vim habēs. Quod nomen Iupiter & Iuno habēt, vt tradit Hesych. In vulg. lex. exponitur Expiatorius, Exitialia depellens. Item, Exitialis, fœdo & manifesto errore.

¶ Ἀκεύω, pro ἀκέω, & Ἀκεύομαι pro ἀκέομαι, vnde Ἄκευμα, pro ἄκεσμα, Medela. ἴαμα.

Ἀ'ΚΗ, ῆς, ἡ, Mucro, Cuspis, Acies ferri. In cōpositione præsertim vsurpatur. nam hinc παυάκεια χαλκὸν & παύνκες ἄορ deducit Eustathius. Ab eodem ἀνίκης αἰχμὴ exponitur ἡ οὖ τῆς ἀκῆς ἔχουσα. de quib' paulo pòst dicetur. Ab ἀκὴ formantur ἀκὶς & ἀκωκή, quæ sunt vsitatiora: hoc per reduplicationē, illud per formam diminutiui. Quin & ἀκμὴ ab ἀκὴ deductum esse volunt grammatici epenthesi literæ μ.

Ἀκάζω, Acuo. Et pass. Ἀκάζομαι, Acuor: vnde ἀκασιδής, Acutus, & sine incremēto ἀκασιδής: deinde ἀκαχιδής, mutato σ in χ. Hom. Od. α, Εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχιδήν ὀξέϊ χαλκῷ. i. ἠκοιηιδήν, vel ἑτοιμωιδήν, inquit Hesychius. Eustath. autem hanc quidem & ipse significationem agnoscit, videlicet pro ἑτοιμωιδήν: sed vt sit ἀκαχιδήν quasi ἀκὴν ἔχον, quæ etymologia multo min' esse videtur rationi consentanea quàm altera illa ex Etymologico à me allata. Affert autem idem Eust. & aliam deriuationem, simul cum alia significatione. sed ridiculè subtilem, meo iudicio: vt videlicet dicatur ἀκαχιδήν ὀξέϊ χαλκῷ, τὸ λυποῦν, à verbo ἀκαχεῖν.

C. Ἀμφήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vtrinq; acutus, Anceps, Ex vtraque parte incidens: vt ἄμφηκες ἔγχος, apud Sophoclem in Aiace, i. ξίφος ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον, Ensis vtrinque exacutus cote, vel redditus acutus. Non dubium est autem quin ἀμφήκης dicatur quasi ἀμφιακής, eadem formatione qua & reliqua quæ sequuntur. Quare nemo (vt opinor) negauerit depraua tū esse Etymologici locū, in quo ab ἥκω deducitur. & pro eo quod ibi post ἄμφηκες, ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον, legitur ἀπὸ τοῦ ἥκω, τὸ δὲ ἀμφοτέρων μερῶν ὀξύ, ita legendū, ἀπὸ τοῦ ἥκω, ἥκη καὶ ἀκὴ ἡ ὀξύτης. quāquā nec hæc deductio τοῦ ἀκὴ mihi valde placet. Cæterùm ἀμφήκες non ἄμφηκες, ab aliis scribi sciendum est.

Ἀμφήκης γλῶσσα, metaphoricè Aristoph. in Nebulis, Lingua anceps. quæ metaphora & in nostrate sermone manet. Chion in epistola ad Matridē, ἀμφήκης φιλοσοφία ὡς τὸν πολιτικὸν βίον καὶ ὡς τὸν ἀπράγμονα, id est ancipitem vsum præbens.

C. Εὐήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, Valde acutus. q.d. Bene acutus. Nic. Alexiph. ἀνικὴ ξυρῷ. vbi schol. ἀκωκήτῳ. Sic Apoll. Arg. 2, ἀνίκια φάσγανα, acutissimos enses dixit: quod alius poeta ἀνίκη per contractionem. Apud Hesychium ἀνίκης.

C. Νείκης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt νείκεις ξίφος, Ensis quem aliquis nuper seu recēns exacuit. Hesych. νεικέστι, νεοστὶ ἠκονημένοις, ὀξέσι. Vbi obserua νεικέστι (nō νείκεστι) tanquam à νεικής. Habet tamen idem Hesych. ἀνίκης, nō ἀνικὲς, aut ἀνίκης. Sed fuerit τὸ νεικὲς simile sequentibus cōpositis παυακὴς, & παυνικὴς, quæ ita scripta sunt apud eundem Hes. Dicitur signif. eadem & νεικονὴς, quod vide infrà.

C. Παυακὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, ET Παυνικὴς, Protensam habēs aciem, siue longam. Il. η, Εἰ μὴ κεν ἐμὲ κεῖνος ἐλὴ παυακὴϊ χαλκῷ. Ita enim legit Eustath. quum alioqui in textu inserto eius comment. sit παυακεῖϊ, accentu in penult. Sic & apud Hesychium παυακὲς, & παυακεῖϊ, item παυνικὲς & παυνικέας. Sed cōtrà Suidas παύνκες & παυνίκεας, vt Eustath. Exponit autem παύνκες Hesychius, τὸν ἀκὴν ἔχον θραππαμένον. quæ simplicissima & optima est tam huius quàm alterius vocis expositio. Idem tamē παυακεῖ χαλκῷ vult esse simpliciter τὸ ἐκπεπαμένῳ σιδήρῳ. Sed παυακὲς exponit & θύμικας. de qua signific. vide in sequentibus.

Παυνίκης, Protensus, In longum protensus, Longus: quum alioqui significet etiam Protensam habens aciem, veluti quum dicitur παύνκες ἄορ, à παύω & ἀκή. At verò apud Homerum Il. π, παυνίκεας ὄζοις, simpliciter significat ἐκπεφαμένους, vt Hesych. siue μακροῖς, vt Eustath. tanquam per θραππαμένῳ duntaxat à παύω factū, minimèque nomen ἀκὴ inclusum habens, vt idem scribit.

¶ Ἀκὶς, ίδος, ἡ, Diminutiuū ab ἀκή: vt σκαφὶς à σκάφη, habet tamen significationē primitiui ἀκή. quanquam Græca lexica volunt peculiariter ἀκίδα esse sagittæ cuspidem: quibus assentiri videtur Pollux. At Chrysostomus quodam loco non ἀκίδα simpliciter, sed ἀκίδα βέλους appellat sagittæ cuspidē. Hinc & ἀκιδωτὸν βέλος, quasi dicas Cuspidata sagitta, Cuspidatum telum. Dioscor. l. 3, αἰ ἀκρι σκόλοπας καὶ ἀκίδας. vbi ἀκίδας alii aculeos, alii cuspides, quidā & spicula interpretantur. Apud eundem verò alio loco ἀκὶς exponitur Sagitta. ‖ Poni autem generaliter ἀκὶς pro acumine, siue acie, apparet ex eo quod appellatur ὀνύχων ἀκὶς, Vnguium acumen siue acies, in Anthol. epigr. Pro eodem ὀνύχων ἀκμὴ dicitur.

Ἀκίδες, teste Seruio, dicūtur à Græcis curæ. vnde Acidalia Venus, iuxta quosdam. Non video autem quomodo hæc significatio quam Seruius huic voci tribuit aliter quàm per metaphoram accipi possit. eadem videlicet qua Latini aculeos vsurpant.

C. Παυακιδὲς, Protensam habens aciem. Idem quod παυάκης, siue παύνκης. Erit autem παυακιδὲς (si apud Hesychiū rectè scriptum est) à παύω & ἀκὶς, vt illa à παύω & ἀκή.

Ἀκιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Cuspidis sagittæ formam habens, Acuminatus in modum cuspidis sagittæ.

Ἀκιδωτὸς, ὀδ, ὁ, Cuspidatus, ad verbū. ἀκιδωτὸν, inquit Suidas, τὸ ἔχον ἀκίδας. At Hesychius contrà, ἀκιδωτὸν βέλος explicat χωρὶς σιδήρου, i. Sine ferro. nisi fortè legēdum est σιδηρίου, id est Sine acie. Sed rectius Suidas, meo quidem iudicio. nam ἀκιδωτὸς formatur tanquam à verbo ἀκιδόω, vt λεπιδωτὸς squamatus, tanquam à λεπιδόω facto à nomine λεπίς.

¶ Ἀκωκὴ, ῆς, ἡ, Idem quod ἀκὴ, & ab ἀκὴ formatū per ἀναδιπλασασμὸν, i. reduplicationem, vt Etymol. tradit, vt ab ἐδω, ἔδη, & ἐδωδὴ: itidem, ἄγω, αγὴ, & ἀγωγή. Ἀκωκὴ generaliter Mucro, Cuspis, ὀξύτης, vt ait Hesychius, i. acumen. Ab eodem tamen exponitur particularius, ἡ τοῦ ὀδοντοφυοῦς ἀκμή: & ab Etymologico, ὀξύτης τοῦ βέλους. Ab Homero ἀκωκὴ δίυρος siue ἔγχος & ἀχμὴ ἔγχεος pro eodem ponuntur. Il. χ, Αἰ πικρὸν δὴ ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή. vbi intellige ἀκωκὴ ἔγχεος ex proximè præcedente versu. Vsurpatur & in soluta oratione à Luciano in dial. Diog. Antisth. & Cratetis, τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὸν ὠσθεῖσαν λόγον, καὶ παρῆλθεν ἡ ἀκωκή. HINC deriuari volunt quidam nomen ἀνακωχὴ, vt dicetur suo loco.

Ἀκωκὴ, Turris forma quædam. Etymol.

C. Ἀνακωχὴ, ῆς, Induciæ, Pax sequestra, Requies à bello. Thucyd. lib. 1, Κοινὴν μὲν γε ἐνιαυτοῦ ἐστὶ Κερκυραίοις ὁ οὐδὲ δι' ἀνακωχῆς πώποτε ἐγένετο. Herodianus lib. 6, ἔχειν δὲ ἀνακωχὴ καὶ μέλλησιν πρὸς βαρβάρους. Ἀνακωχὴ generaliter Requies, Laxamentū: vt ἀνακωχὴ κακῶν ex Thucydide citatur à Budæo. Ab eodem autem poni videtur pro remoratione seu retardatione, l. 8, pag. 90, πείθῆς ἕνεκα καὶ ἀνακωχῆς τῶν Ἑλλήνων. Dictū ἀνακωχὴ ὥσθ' τὸ ἀνῶ τὰς ἀκωκὰς ἔχειν (id est, quod sursum uersus habeātur telorum cuspides, induciarum tempore videlicet) tradunt schol. Thuc. Suidas & Etymol. atque alii quidam grammatici. Quam deriuationem quanuis hic sequar, quod ad ordinem attinet, suspectam tamen habeo, & potius ab ἀνοχὴ, verbali τοῦ ἀνέχω, deduci posse ἀνακωχὴ dico: præsertim quum Galenus apud Hippocratē ἀνακωχὴ exponat ἀνοχὴ & ἀναδόσεις. Dionysius Halic. inter vocabula γλωσσημαικὰ & ἀπηρχαιωμένα, atque adeo δυσήκεστα τῆς πόλεως, quibus est vsus Thucydides, hoc annumerat. Ab Hesychio ἀνακωχὴ exponitur etiam ἀναχώρησις δι' ἀνιῶν. HINC Ἀνακωχύω, ET Ἀνακωχεύω, Retineo nauē in alto, Nauem in anchoris stare facio, subductis velis propter tempestatem, vt Bud. ex Suida & Hesych. exponit. Herodot. in Euterpe, ὑπὸ τοῦτο ἀνακωχύσαντες τὰς νῆας. Sed & ipsæ naues dicūtur ἀνακωχύειν: vt apud Arrianum l. 2, ὀλίγον δὲ ἀπὸ τῆς πόλεως τῇ πόλει, ἀνεκώχευσαι ἐπὶ πελάγει αἱ ξυὶ Ἀλεξάνδρῳ νῆες. Metaphoricè etiā ἀνακωχύειν ἅρμα, Currum retrahere & inhibere. secundum quam signif. schol. Sophoclis in Electra ἀνακωχύειν exponit ἀνασειρᾶζειν, & κατέχειν.

‖ Ἀνακωχύειν in alio Herodoti loco Valla Stabilire vertit: sed eius interpretatio reprehenditur. Ἀνακωχῆν autem apud Hesychiū habetur, qui exponit ἀναχώρησιν, sicut & ἀνακωχήσαντες, ἀναχωρήσαντες, & ἀνακωχὴ, ἀναχώρησις δι' ἀνιῶν.

Ἀ'ΚΟΝΗ, ης, ἡ, Cos, in Isocratis apophthegmate, καὶ γὰρ ἡ ἀκόνη, αὐτὴ μὲν οὐ τέμνει, τὰ δὲ ξίφη ὀξέα ποιεῖ, Etenim cos

non secat ipsa quidem, at gladios acutos reddit, siue acuit. Horatius in Arte poetica, - fungar vice cotis, acutum Reddere quæ ferrum valet, exors ipsa secãdi. Ἀκόνη Ναξία, Cos ex Naxo insula, apud Diosc. l. 9. Prouerbia sunt, ξυρὸς εἰς ἀκόνλω, Nouacula in cotem. sub. ἔπεσε vel ἐνέπεσε. i. incidit. & Ἀκόνλω σπίζεις, Cotem alis, vt Erasmus exponit. quem vide. Huius autem vocis ἀκόνη Etymologicus aliam etiam deductionem affert, videlicet à κονῶ, sed prætuli quam ponit ab ἀκή. Vide Καθακονῶ paulo post.

Ἀκόνη à quibusdam exponitur, ex Iulio Polluce, Pila, Hirci pars iuxta tempora. Intellige autem hircũ (πράγον dicit Pollux) cauitatis eam partem quæ sub temporum extremitate in interiorem neruum assurgit.

Ἀκονάω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα, A Acuo, Exacuo, propriè cote. nam ab ἀκόνη factum esse manifestissimum est. Luc. in Timone, ὅπως τὸν κραυνὸν ἀκονήσαντες ὅλη σκυδάσωσι.

Ἀκονάω, metaphoricè, etiã pro Incito, Impello. vt apud Latinos Acuo, Exacuo. & sæpe apud Græcos παροξυνω, & ὀτρύνω. Herodianus, εἰς ὠμότητα ἠκόνησαν πλὴν τοῦ Μαξιμίνου ψυχήν. Id est, Maximini animum ad crudelitatem exacuerunt & incitarunt. Xenophon autem Παρακονᾶν ψυχὴν dicit absolutè pro animum exacuere ad fortitudinem, & quasi alacritatem animo comparare. Pæd. 6, ὁ γὰρ λόγχη ἀκονῶν, ὀκείνος καὶ πλὴν ψυχήν τι παρακονᾶ. Vsurpatur verò hoc cõpositum Παρακονῶ in propria significatione à Theophrasto De pl. l. 5, cap. 6, pro simplici ἀκονῶ. ‖ Passiua autem terminatione huius verbi in actiua significatione vtitur idem Xenoph. Hell. 7, πάντες δὲ ἠκονῶντο καὶ λόγχας. Alioqui Ἀκονάομαι, ώμαι, est Acuor, Exacuor.

Ἀκόνημα, ατος, τὸ, Incitamentum, metaphorica significatione, vt ἀκονᾶν pro Incitare.

C. ΚΑΤακονάω, ῶ, ab Etymologico affertur ex hoc Euripidis loco, καθακονᾶ μὴ σοῦ βίοτος βίου, idque, vt cõfirmet etymologiam vocis ἀκόνη à κονῶ significante φθείρω & λεπτύνω, præfixo α epitatico, vt videlicet dicatur ἀκόνη quasi διὰ φθείρουσα καὶ λεπτύνουσα τὸν σίδηρον. Cum hac autem expositione verbi καθακονῶ cõuenit quod legimus apud Hesychium, videlicet καθάκονα expositum διαφθορά. Fuerit igitur Κατακονῶ (vt opinor) Corrumpo & attenuo atterendo, vt cos acuens ferrũ, illud atterit & attenuat. Sed & quin pro Acuo sumatur hoc compositum, minimè dubitandum puto. In illo porro Euripidis loco pro βίου reponendum credo βίον, siqua ex tam paucis verbis de eo fieri coniectura potest.

C. ΠΑΡακονάω, ῶ, vide paulo antè cum simplici Ἀκονάω.

C. Νεηκονὴς, Recèns vel nuper exacutus, i. redditus acutus. Νεηκονὲς, ἠκονημένον νεωστί, Hes. Pro eodem dicitur νεήκης, quod habes paulo antè.

Ἄκ Ω Ν, & Ἄκων, ονος, ὁ, Iaculum, Spiculum, Missile, Telũ. In Anth. epigr. - κῆ γαῖ ἥλασε δεινὸς ἄκων. Ab ἀκὴ significãte ὀξύτητα, fit ἄκων (inquit Eust.) vnde & ὀξὺς dicitur tanquam per etymologiam, & priorem corripit, quum contrà ἄκων quo significatur Inuitus, priorem producat, vtpote ex ἀέκων factum per contractionem. Hom. Od. ψ. ξ, versu 3, à fine, Εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν. Aristid. in Romæ encomio, οἱ δὲ ἄκοντες, οἷον ὀκ Διὸς πεπτωκότες, ἀλλήλοις ἐξαπαλαμβάνουσι. Vsurpant tamen poetæ frequẽtius ἄκοντα, prosæ autem scriptores frequentius ἀκόντιον. Hesychius ἀκόντων exponit per ἀκοντίων, tanquam per notius: exponit & per δοράτων.

C. Ἀκοντοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iaculi vibrator, Qui iaculum seu spiculum mittit, Iaculator. Opp. De venat. lib. 3, Οὐ πάλιν θυῖ ὅλτοῦσιν ἀκοντοβόλων αἰζηῶν.

C. Ἀκοντοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui iacula obseruat, i. iaculorum ictus, vt videlicet eos vitet. Vide Etymol. qui habet ἀκοντίῳ malè pro ἄκοντι.

C. Ἀκοντοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Iaculifer, Iaculum ferens. Quẽ ferentarii appellatione quidam comprehendi volunt. Vtitur autem hac voce ἀκοντοφόρος Dion historicus.

¶ Ἀκόντιον, idem quod ἄκων, (licet formã diminutiui habeat) sed frequẽtiore in vsu, ac præsertim in oratione soluta. Xen. Hell. 4, ὕροω τε οὐδένα ἐξ ἀκοντίου βολῆς. Sic autem ante Xenophontem Thuc. ἀκοντίου βολῆ dixit lib. 5, p. 186, καὶ μέχρι μὴ λίθου καὶ ἀκοντίου βολῆς ἐχώρησαν. Callim. apud Athenæũ, Πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἠκαν ἔραζε Οἰνοπόταν. Hesych. ἀκόντιον exponit δόρατον, μικρὰ λόγχη. Interdum ἀκόντιον pro teli iactu sumitur: vt apud eundẽ Xen. καὶ ὅπου μὴ αὖ εἰς ἀκόντιον ἀφικνῆται, ἀκοντίζῃ τὸν φεύγοντα. Vbi ἀκόντιον existimo posse exponi ἀκόντισμα, ex hoc eiusdem scriptoris loco, Hell. 4, τοὺς μὴ τοι Λακεδαιμονίους ὅτως αὖοί τε λαταγαὶ ἐδεδίεσαν ὡς ὀντὸς ἀκοντίσματος ὑ πεσόντος τοῖς ὁπλίταις. Ἀκόντιον à Macedonibus dicta fuit & spina dorsi, teste eodẽ Hesychio. qui addit & aliam significationem, sed quæ mendosè scripta esse videtur.

Ἀκοντίας, ου, ὁ, Iaculus, Serpentis genus. Sonat autẽ ἀκοντίας quasi à Iaculũ dicas Iacularis. Luc. De dipsad. βουπρῆστις καὶ ἀκοντίας καὶ ἀμφίσβαιναι καὶ δράκοντες. Nicãd. in Ther. -σιοῦ θ' ὅσοι ἀκοντίαι ἠδὲ μόλουροι. vbi schol. dicit ἀκοντίας esse τοὺς κῆ τὰ ἀκόντια διαπτερόντας. addens esse & alia animalia quæ ita vocentur διὰ τὸ ἑρμᾶν ὡς περ τὰ ἀκόντια.

Ἀκοντίαι, Stellæ sic dictæ φ iaculi modò ferantur.

Ἀκοντιαὶ, Herba quæ medetur canibus morsis à serpentibus, vt inquit Hesych. Existimo autem de serpentibus id intelligendum qui ἀκοντίαι vocentur in Luciani loco quem modò citaui.

Ἀκοντικὸν, medicamentum quoddam, quod à sanandis ἀκόντων vulneribus ita dictum videtur. Hesychius tamẽ habet duntaxat, ἀκοντικὸν, φάρμακον οὕτω καλούμενον.

Ἀκοντιὸς, Hesychio idem serpens qui & Ἀκοντίας. ET Ἀκοντίλη, idem in lex. vulg. ex Nicand. Etymologicus autem scribit, Ἀκοντίαι, ὄφεις τινὲς καλοῦνται δὲ καὶ ἀκοντίλαι. καὶ Ἀκοντία, βοτάνη τις. Vbi pro ἀκοντίαι reponendum esse ἀκόντιαι, apparet ex iis quæ modò dicta sunt. Sed & ἀκοντιαὶ pro ἀκοντία legendum puto.

¶ Ἀκοντίζω, Iaculor, Iaculũ vibro, vel intorqueo, seu spiculum, aut telũ. Xen. Pæd. 1, De Persis loquens, πρὸς ὃ τοῖς μανθάνουσι πεζεύειν καὶ ἀκοντίζειν. Interdum cum accusatiuo, accusatiuo (inquam) rei vel personæ: cum accusat. rei, vt Il. ξ, - ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς Αἰχμάς. Sic ἀκοντίσαι τὸ δόρυ, apud Plutarchum, πρὸς τὴς Ηροδ. κακ. (Sed & dariuo rei iungit idem poeta, quũ dicit ἀκοντίζειν ἔγχει & ἀκοντίζειν δουρί) Cũ personæ autẽ accusat. pro Iaculo peto, seu ferio. (quo etiã modo Horatius verbo Iaculari est vsus) vt apud Herodotum, ἀκοντίζων τὸν σιῶ. τῶ ὠμὰ ἁμαρτάνει. Sic Xen. ἀκοντίζῃ τὸν φεύγοντα. Dicitur & ἀκοντίζω εἰς τὸν. vt Thuc. l. 7, ἐς τοὺς ναῦτας ἀκοντίζοντες. Citatur ex eodem cum datiuo: sed eum locũ aliter accipio. Ab Homero autem dicitur ἀκοντίζειν cum genitiuo personæ, sed subaudita præpos. κῆ, vt Il. ρ, Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. Animaduertendum est autem (vt etiam ex citatis exemplis colligi potest) ἀκοντίζειν licet ab ἄκων deductum, tam latè patere interdum quàm Iaculari quod à iaculo deducitur. De ventis dicitur à Musæo, ἀκοντίζοντες ἀῆται.

Ἀκοντίζομαι, pass. Iaculo seu telo petor. vnde ἀκοντισθεὶς, Iaculo petitus, siue ictus.

Ἀκόντισμα, ατος, τὸ, & Ἀκοντισμὸς, ου, ὁ, Iaculatio, Iaculi seu teli iactus. Xen. Hell. 4, ὡς ὀντὸς ἀκοντίσματος ὑ πεσόντος τοῖς ὁπλίταις. Idem ἀκοντισμὸν pro eodem dicit. ‖ Ἀκόντισμα (q. d. Iaculamentum) pro vulnere quod est iaculatione seu iaculãdo inflictum. Plut. Alex. πολλῶν ἀκοντισμάτων καταπλεως. At vulg. lexica ἀκοντισμα non solùm pro vulnere, sed & pro ipso iaculo seu telo poni volunt.

Ἀκόντισις, Iaculatio. Hoc verbali ἀκόντισις vtitur Suidas ad expositionem τῶ ἀκοντιστῆ.

Ἀκοντιστὴς, οῦ, Iaculator. Interdum Iaculandi peritus, vt ἀκοντιστὰν Ἀχιλῆα apud Theocr. (Doricè pro ἀκοντιστήν.) Hom. Od. σ, Ἠμὲν ἀκοντιστὰς ἠδὲ ῥυτῆρας οἴστῶν. Vbi obseruandum est coniungi ἀκοντιστὰς & τοξότας (quod per ῥυτῆρας οἴστῶν significatur, id est οἴστευτὰς Eustathio) sicut & passim apud scriptores Græcos coniunguntur. Thuc. lib. 1, πολλοὶ δὲ τοξόται τε καὶ ἀκοντισταί. Xenoph. Pæd. 1, ὅπως ἱππικὸν φυλάττεσθαι, ἢ ὅπως ἀκοντισταὶ ἢ τοξόται. Herodianus libro 7, μάλιστά τε οἱ ἀκοντισταὶ καὶ οἱ τοξόται πρὸς τοὺς Γερμανῶν μάχας ὅλη τῆδε ἱκανοὶ δοκοῦσιν. Sic τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν suprà.

Ἀκοντιστὴς, ύος, ἡ, Iaculatio. Vel, Iaculandi ars, seu peritia. Hom. Il. ψ, describens illa quatuor celebria certamina,

- οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις, Οὐδὲ τ' ἀκοντισὺν ὀνδύσεαι, οὐδὲ ποδέεσσι Θοῦσεαι. Ea autem forma dici puto ἀκοντισὼ pro iaculandi arte seu peritia, qua dicitur ἀγωνιστὴς & alia nonnulla.

Ἀκοντιστικὸς, Iaculandi peritus. Xenoph. Pæd. 7, οὐδ' ἵππον τ' ἱππικοὶ, οὐδὲ ἵππον τ' ἀκοντιστικοὶ, οὐδὲ ἵππον φιλοτιμοί.

C. Ἀνακοντίζω, Eiaculor. Ab Herodoto metaphoricè dicitur aqua ἀνακοντίζειν (& quidẽ neutraliter, vt opinor) in Melpomene, ἀνακοντίζει ὀκ μέσσου τοῦ ἀλὸς ὕδωρ ψυχρὸν καὶ γλυκὺ, aqua erumpit. Adeo vt huic loco possit accommodari illa expositio αθρόον ἀναφέρεται.

C. Ἀπακοντίζω, pro simplici ἀκοντίζω, in vulg. lex. exponitur enim simpliciter Iaculor. Fortasse autem ἀπὸ significationem auget, aut iaculationem è certo loco fieri indicat.

C. Διακοντίζω, Iaculor. Idem quod simplex ἀκοντίζω. Potest etiam διὰ esse ὅλη τῆδε πόν, sicut ὀξὺ in ὀξυκοντίζω. Citatur autem διακοντίζω ex Xenoph. Et ex eodem διακονταμένος ἢ διαπεξουσόμενος passiuè.

C. ΕΙΣακοντίζω, Iaculor in aliquem locum. In vulg. lex. exponitur, Missilia ingero.

C. ΕΞακοντίζω, Iaculor, Iaculum emitto, seu telum. Sed ὀξὺ videri potest significationem intendere. Plutarchus Artoxerxe, ὀξυκόντισεν ἐπ' αὐτόν· ὁ δὲ θωραξ τρεῖς αὐτοῦ. Xenophon autem iunxit cum datiuo rei, & quidem datiuo instrumenti, dicens Hellen. 4, τοῖς δόρασιν ὀξυκοντίζοντες, vt paulo antè vidimus ex Homero, δουρὶ δ' ἀκοντίζω. HINC Ἐξακόντισμα & Ἐξακοντισμὸς, Iaculatio. In vulg. lex. annotatur esse etiam fulgoris genus in aere, Aristoteli De mũdo. Esse item scatebram, κρουνὸν, sanguinis ductum, apud Eurip. in Iphig. Quæ expositio Eustathio tribuitur.

C. Εἰπακοντίζω, itidem pro iaculor. VNDE Ἐπακοντισμὸς pro ἀκοντισμὸς, Iaculatio. Sed & βόλου ὄνομα Hes. esse dicit.

C. ΚΑΤακοντίζω, Iaculis confodio, seu telis, vel missilibus. Herod. lib. 4, διώξαντες τὸν Μαρτιάλιον κατεκόντισαν. ET pass. Κατακοντίζομαι, Greg. οἱ μὲν γὰρ ὑπὸ Περσῶν αὐτὸν κατεκοντίσθη φασίν.

C. ΥΠΕΡακοντίζω, ad verbum, Supra iaculor, seu vltra, aut vlterius. Sed frequentius est in metaphorica significatione, pro Supero, quemadmodum videlicet qui vlterius iaculatur quàm aduersarius, cum iaculatione superat. Exponi etiam potest Antecello. Aristoph. in Auib. Ὑπερακοντίζῃς σύ γ' ἤδη Νικίαν τοῖς μηχανάις. Citatur ex eiusdem Pluto, πρὸς βλέποντας ὑπερακοντίζε. Sic vsus est & Chrysostomus, scribens, πρὸς πολλοὺς πατέρας καθαλόντας ὑπὲρ ἀκοντίσαι τὴν ὑπόστασιν τῆς γνώμης.

Ὑπερακοντίζομαι, eadem signif. metaphorica ex Alex. Aphrod. citatur cum genit. τὸ Ἀνκλειτοῦ δῶρον παντῶν τῆς κῆ τὸν βίον χρειῶν ὑπὲρ ἀκοντίζεται πάντα κῆ πλὴν ἀξίαν.

Ἄκμων, ονος, ἡ, Cuspis siue Acies: vt ὅλη ξυὸ ἀκμῆς, In acie nouaculæ. quod etiam prouerbiale est dictum, pro, In summo discrimine. Il. κ, Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσι ὅλη ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς Ἠμὲ λαυγρὸς ὀλέθρος Ἀχαιοῖς, ἠδὲ θοῶσι. Sic in Anthol. epigr. ἀκμῆς ἐστηκυῖαι ὅλη ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσιν. Alio eiusdem libri loco, dicitur hac signif. ὅλη ξυροῦ ἵσταται ἀκμὴ absolutè. qui tamẽ locus mẽdi suspect' est, putántque multi reponendum esse ἀκμῆς pro ἀκμή. Notandum est autem vt dicitur ἀκμὴ ξυοῦ, ita & ἀκμὴν ὀνύχων dici à Plutarcho, in lib. περὶ ζώων φρον. Sic & Basilius, τοῖς μὲν ἁρπακτικοῖς πρὸς τὴν ἄγραν ἡ τῶν ὀνύχων ἀκμή, Acumẽ vngurum potest verti ἀκμὴ ὀνύχων: sed Plinius aciem vnguium dixit. Ἀκμὴ ὀμμάτων, Acies oculorum, apud Ælianum. Huic autem significationi primum tribuo locum, quòd nomini ἀκμὴ subiungam, tanquam ab eo deductum, per pleonasmum videlicet literæ μ. Non ignoro tamen & alteram deductionem à κάμνω.

Ἀκμὴ, Vigor ætatis vel flos, Integra ætas, Firma ætas. Exponitur etiam νεότης à Suida, id est iuuentus. οἱ ὀν ἀκμῇ ὄντες siue ἔνακμοι, siue (participio verbi ab hoc nomine facti) ἀκμάζοντες dicuntur, Qui firma sunt ætate & vigente, vel Ætate vigentes, Ætate florentes. iidem qui & ὀντελεῖς πλὴν ἡλικίαν, & οἱ ὀν τῇ καθεστηκυῖᾳ ἡλικίᾳ appellãtur. Gal. ad Glauconem lib. 1, καὶ ἡ ἡλικία τῆς ἀκμῆς ἐπίκεινα. ‖ Vt autem ἀκμὴ exponitur νεότης à Suida, sic & πυῖ ὀν ἀκμῇ, iuuenes quibusdã interpretari placet. B. interpr. adolescẽtes in hoc Polybii loco, ἐὰν τις τοῦ ὀν ἀκμῇ παραχρήσασθαι μέρος βίου τῇ πρὸς σίματι, ξυλοκοπίτω. Interdũ pro ἀκμὴ τῆς ἡλικίας dicitur ἀκμὴ τοῦ βίου, vt apud Xen. Pæd. 7, ὁ ὦ ἄριστος γεγυμνασμένος ὀν ἀκμῇ τοῦ βίου ἀπώλετο. Sic ἀκμὴ τοῦ βίου, quidã apud Athenæũ, σὺ δὲ νέος ἐῶ, καὶ ἀκμὴν ἔχεις τοῦ βίου. Dicitur etiam absolutè nõnunquam ἀκμὴ (vt paulo antè οἱ ὀν ἀκμῇ) Luc. in Dearum iudicio, εἰς ἀκμὴν καθέστη. Sed Isocratem frequentius quàm vllum alium ex antiquis scriptoribus ita, vsurpare obseruaui. vt in Euagora, ὑστερίζω γὰρ τῆς ἀκμῆς τῆς ἐμαυτοῦ. Idem ad Philippũ, αὐξηθεῖσαν πλὴν ἀκμὴν ἔχοντες. Et in plurali ἀκμαὶ eodem modo, apud eundẽ in Areop. ὀν αὐταῖς ταῖς ἀκμαῖς πλείστοις ὀπμελείας ἐπυγχάνον ἢ πᾶσδε ὄντες. Ἀκμὴ exponitur virilis ætas à Bud. in hoc Plutarchi loco, de Pōpeio loquentis, καὶ τὸν νεανίαν καὶ αὐτοῦτι διέφαινεν ἄθυς ἡ ἀκμὴ τὸ γεγενῆσθαι καὶ βασιλικὸν τοῦ ἤθους. ‖ Notandum est autem vt dicitur ἡλικίας ἀκμὴ & νοσήματος ἀκμὴ (vt proximè sequente annotatione docebitur) ita etiam dici θέρους ἀκμὴν, æstatis vigorem, i. illud æstatis tempus quo maximè viget calor. Sic ferè dicitur & σίτου ἀκμὴ. quæ phrasis exponetur paulo pòst in Ἀκμάζω, vbi σίτου ἀκμάζοντος.

Ἀκμὴ, inquit Budæus, est quæ Latinè summa dicitur, vt apud Quintilianum in 5, Vt enim sunt tria tempora, ita ordo rerũ tribus momentis consertus est. Habent enim omnia exordium, incrementum, summã. ‖ Idem, Ἀκμὴ in morbo, Plenus impetus, & morbus iã adultus. παρακμὴ, Morbus iam inclinatus & consenescens. morbus enim increscit, cõsistit, minuitur seu inclinatur. Celsus morbũ increscentem vocat τὸν ἐπακμάζοντα, cõsistentem & subsistentem, τὸ ὀν ἀκμῇ νόσημα: ad sanitatem inclinantem & qui imminuitur, τὸ παρακμάζον. Hæc Budæus in Commentariis. His autem addere potes ἀκμὴν ὀδύνης, item ἀκμὴν κακῶν ex Æliano apud Suidam. Idem Budæus in suo lexico ἀκμὴν ἀγῶνος, exponit intensionem certaminis, in hoc Pausaniæ loco, vbi de quodam picto bello loquitur, γεγραπται δὲ οὐκ ἐς ἀκμὴν ἀγῶνος οὐδὲ τολμημάτων ἐς ὀπιδείξιν τὸ ἔργον ἤδη πεποίηκον, ἀλλὰ, &c.

Ἀκμὴ, inquit idem Bud. est etiam cuiusque rei summum incrementum. ἀκμὴ etiam intercedit inter αὔξεσιν & ὅλη πᾶσιν ὀν τοῖς αὐξομένοις. sic Aristoteles in 2 De cælo. Idem Budæus ait alio loco, ἀκμὴ, Status rerum inter incrementum & decrementum.

Ἀκμὴ (inquit idem Bud.) est etiam καιρός. Sophocl. Aiace, Χωρῶν, ἐγκονοῦμεν. οὐχ ἕδρας ἀκμὴ, nõ tempus est sedendi & quiescendi. Significat etiam punctum occasionis & momẽtum. Idem in Electra, Ὡς ὀντῶν' ἐσμὲν, ὀν οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, Ἀλλ' ἔργον ἀκμὴ, Quandoquidem in eo sumus vbi iam minimè cunctandum est, sed rei efficiendæ momentanea occasio. vt fit ἀκμὴ αὐτὴ τῆς ὀξύτητος καὶ ταχυδρομίας, i. (vt opinor) quod Virgilius in 1 Æneid. dixit, -haud tanto cessabit cardine rerum. Hactenus Bud. Notandum est autem pro hac significatione, videlicet pro puncto occasionis & momento, siue articulo tẽporis quo res aliqua debet agi, dici interdũ ἀκμὴν καιροῦ: interdũ καιρὸν ὀντα ἐπ' ἀκμῆς: nõnunquam etiã solum ἀκμὴν cũ infinit. Isocr. ad Nicoclẽ, κράτιστον μὲν τῆς ἀκμῆς τῶ καιροῦ τυγχάνειν, Oprimũ est ipsum occasionũ punctum seu articulũ assequi, vel nancisci. Aristoph. Pluto, ἀπόδοθ' ὅς καιρὸς ὑχὶ μέλλει, ἀλλ' ἔς' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς ἡ δεῖ παρόντα ἀμύνειν. hic enim malo ἔς' esse positũ pro ὅστ', vt eius nominatiuus sit ὁ καιρός: sitq; sensus, Properate: quoniam nõ est cunctandi tempus: sed est in ipso articulo quo oportet &c. vt intelligamus tempus in ipso articulo & puncto esse, pro adesse ipsũ temporis articulum. At vulgò exponitur (vt etiam in Tus. lexico) Quoniã tempus non est cunctandi: sed estis in ipso articulo, quo &c. vt sit ἔς' pro ἐστέ. Cum infinitiuo autẽ, apud Isocratem ad Philippum, ἀλλ' ἐγὼ μὲν πεπείρηκα, τὰ δὲ πεφιέσθαι νῦν ἀκμὴν ἔλιπεν. ‖ Notandum est autem Suidam ἀκμὴν καιροῦ exponere felicitatem: citantem locum Isocratis paulo antè à nobis positum, vbi dicit τῆς ἀκμῆς τῆς καιρῶν τυγχάνειν. Sed viderit Suidas.

Ἀκμᾶος, ᾶ, ὁ, Vigens ætate, Florens ætate, Integer æui. aliquando ἀκμᾶος πὼ ἡλικίαν, aliquando ἀκμᾶος simpliciter. & de eo dicitur qui ætate viget simul & robore, id est, cui per ætatē datur robusto esse. quo sensu ἀκμάων λέχη dicebatur, cuius Plutarch. in Probl. meminit. vnde à Suida ἀκμάων exponitur ἰσχυρῶν, αἰδρείων, γλυναίων. Plut. in Alexādro, αὐτὸς δὲ μετὰ τῆς ἀκμαιοτάτης δυνάμεως εἰς Ὑρκανίαν κατέβαινε. i. cum validissima & robustissima parte exercitus. ‖ Transfertur verò & ad alia ἀκμᾶος. vt ἀκμαιότατος χειμών, maximè vigens hyems, vel vehemens. Greg. Naz. De baptismate, μεσημβρία τὸ τοῦ φωτὸς ἀκμαιότατον, Meridies tēpus lucis maximè vigens. vel, Tēpus quo lux maximè viget. Aut per nomen verbale vigor, Meridies luminis vigor præcipuus. Ἀκμᾶος πὼ ὀργῶ, Lucianus in Timone, Ira vigens, ira vehemens, vt ira sit ablatiuus. Et cum præpositione, ἀκμαίῃ τοῖς ἔρωσι, in Anthol. epigr.

Ἀκμᾶος, Tempestiuus. Antipater Sid. in Anthol. epigramm. ἀκμᾶος ῥοδίῃ νηὶ δρόμος. Sic exponitur ἀκμᾶον & apud Theophr. De caus. pl. lib. 3. sed Scaliger ἀκμᾶον ad ipsa vigoris momenta ac tenorem referendum esse docet. Vsurpatur & de persona: atque ἀκμᾶος venire dicitur qui tempestiuè aduenit. Soph. Aiace, Ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμᾶος, εἰ βαίη, μολοι. Vbi Teucer: quàm tēpestiuus, si accesserit, aduenial. Notat autem hic schol. ἀκμᾶος, κατάλληλος, καὶ καιρὸν, τοῦτ' πὼ ἀκμὴν τὸ καιροῦ. quod dicendi genus paulo antè exposuimus. ‖ Ἀκμᾶος, Maturus (sunt autem affinia tempestiuus & maturus) vt ἀκμαία παρθένος apud Lucianum, nubilis virgo. quæ matura viro à poeta Latino dicitur.

Ἀκμάζω. F. σω, Vigeo vel floreo ætate, Ætate sum firma. Item, Sū vegetus & validus per ætatē, Polleo iuuenili robore. Isocr. De pace, τοῖς δὲ νεωτέροις καὶ μᾶλλον ἀκμάζουσιν ἢ ἐγώ. Apud eundem ἀκμάζοντες & πρεσβύτεροι opponūtur, in Panath. Ἀκμάζοντας νεότητι πολλῇ, Thuc. 2. Sic ἀκμάζουσα ἡλικία, iuuenilis ætas, viuida & vegeta. ‖ Dicitur verò per metaphoram ἀκμάζειν pro florere, vigere, pollere quacunq; re. vt ἀκμάζειν πλούτῳ, apud Herodotum in 1, Opibus florere. Et apud Æschinem in Ctes. dicitur Persarum rex ἀκμάζειν nauibus & pecuniis & pedestribus copiis. Interdum & cum præpos. τοῖς accusat. iuncta. vt Plut. in Fabio, ἀκμάζων τοῖς δυνάμεσι, quod quidā interpr. ἀκμάζων δυνάμει, Florēs opibus.

Ἀκμάζειν nō solùm de homine dicitur, sed de variis etiam rebus: sicut & ἀκμή. Et vt ἀκμὴ dicitur νοσήματος, sic ἀκμάζον νόσημα vel πάθος, quod est ἐν ἀκμῇ. quasi quod est in ipso vigore mali, quum dolor ad summū venit, vt ita dicam: adeo vt iam cōsistat. Ἀκμάζων πόλεμος, Bellū quod est in suo veluti vigore, Bellū vigens. Fortasse feruere potius diceretur bellum hoc sensu: vt dicitur calere pugna. Fortasse etiam non malè ἀκμάζοντος πολέμου reddideris Flagrante bello, quæ phrasis idem sonat quod Feruente bello. Sic ἀκμαζούσης τῆς συνουσίας, Plut. in Ant. Calente cōuiuio, vt ita loquar. Vel, Quum vigeret conuiuium, In medio conuiuio. ‖ Ἀκμαζούσης νυκτὸς, apud Herodianū, Nocte intempesta, interpr. Politiano. q. d. Vigente nocte. tunc videlicet quum est μεσονύκτιον, id est medium noctis, siue media nox. Sic ἀκμάζουσα ἡμέρα, apud eundem Herodianum dicitur meridies. quò pertinet illud Gregorii, μεσημβρία τὸ τοῦ φωτὸς ἀκμαιότατον. Apud Thucyd. ἀκμάζον θέρος, adulta æstas, vt loquitur Cornel. Tacitus, hellenismū hūc (vt opinor) æmulās. At παρακμακὸς θέρος, præceps æstas, vel potius præcipitās, seruata eadem quidē in Græco, sed nō & in Latino sermone, metaphora. Dicitur etiā ἀκμάζοντος τοῦ σίτου, Xen. Hell. 1, adultis iā frugibus. Vbi adultus in propria signif. capitur, non metaphoricè, vt modò in Adulta ætas. Intelligendum autem, Tempore eo (ætatis videlicet) quo iam adultæ sunt fruges. Interdum copulantur hæc duo θέρους & σίτου. vt apud Thuc. 2, τοῦ θέρους καὶ τοῦ σίτου ἀκμάζοντος ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀττικήν. Pollux τοῦ σίτου ἀκμὴν & σίτου ἀκμάζοντος cōiungit. Apud Diosc. lib. 1, τὰ τοῦ ἔαρος ἀκμάζοντα μῆλα, quæ vere ad maturitatem perueniunt. Sic σίτου ἀκμάζοντος, quod expono Iam adultis frugibus, quidā Maturis iam frugibus, reddiderunt.

Ἀκμάζει τὰ πράγματα, apud Xenophontem exponitur, Res sunt in ipso articulo, Res sunt in cardine. Pæd. 4, οὐ γὰρ δὴ πέραν κατὰ ἡμῖν ἀβουλόμεθα, ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα ἀκμάζει, ὅθεν μελέας δεόμεθα.

Ἀκμαστὴς, ᾶ, ὁ, Strenuus, Validus, Robustus. Herodianus, νεανίσκον ῥωναῖον τε καὶ ἀκμαστὴν πέφυσι. Ita accipi ἀκμᾶος, paulo antè docui. Fit autem ἀκμαστὴς ab ἀκμάζω, formando videlicet à tertia præteriti persona verbi passiui. (quod tamen inusitatum est) ἤκμασται: at ἀκμᾶος fit ab ἀκμή.

C. Ἐνακμὴς, & Ἔνακμος, Vegetus, Robustus, In vulg. lex. ET Ἐνακμάζω, Vigorem accipio, Vegetus reddor, Inualesco, ἐνισχύω, Suid.

C. Ἔπακμος, ᾶ, ὁ καὶ ἡ, Idem quod præcedens Ἔνακμος. Dioscorides autem scribens, ἧττον δὲ τρεῖς ἔχει καὶ ἐπάκμους τοὺς ἀκάνθας, vocat ἧττον ἐπάκμους ἀκάνθας, minus validos aculeos, vt quidam interpr. id est minus validè pungētes. In vulg. lex. ἔπακμος ἄκανθα, redditur Non penitus integra spina, ex Marcello. (perperam, vt opinor, addita negatione.) Item, Rotunda & mucronata, ex Hermolao. Ἔπακμον esse dicit Bud. Quod est acie exacutū, vel Quod aciem seu cuspidem habet. Cui expositioni subiungit illum Dioscoridis locum.

Ἐπακμάζω, Vigeo, Vegeta sum ætate. Et ἐπακμακὼς, Vigens, Adolescens, Validus, Vegetus. Bud. Et ἐπακμάζουσα ἡλικία pro florēte ætate, citatur ex eodem B. HINC Ἐπακμαστικὸς, Inualescens paulatim, vel Sensim efferuescens, vt Bud. exponit in hoc Galeni loco, πολλοὶ δὲ ἄλλοις σιτοῖς ἐθεραπεύθησαν, τοὺς μὲν ἐπακμαστικοὺς, τοὺς δὲ, ὁμοιοτρόποις, ἢ ἀκμαστικοὺς, ἐνίοις δὲ, ἐπιδεικνυμένοις τοῖς ἐπακμαστικοῖς. Idē, πυρετὸς δὲ ἐφαίνη δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπακμαστικός. Gorr. ἐπακμαστικὸν πυρετὸν esse scribit qui quum vnam à principio ad finē vsque accessionem habeat, non tamen eodem tenore perseuerat, sed assurgit atque inualescit: cùmque αἰαβαπικὸν alio nomine appellari. In vulg. lex. annotatur, morbum increscentem Celso esse τὸν ἐπακμάζοντα, cui opponit τὸν ἐπακμαστικὸν, qui sensim decrescit, leuiórq; fit & languidior.

C. ΠΑΡακμὴ, ῆς, ἡ, Vigoris remissio, Languor, inquit Bud. Plut. De cohib. irac. διὸ καὶ δῆλόν ἐστιν οὐ παρακμῇ τινι δι' ἡλικίαν τὸ θυμοῦδες οὐδὲ αὐτοματίᾳ ἐπιμαραινόμενον. quem locū Eras. sic reddidit nō malè, (meo iudicio) Vnde liquet & illud, iracundiam ac ferociam non per ætatem simul cum deficiente corporis vigore neque suapte spōte velut emarcescere. Apud Galenū παρεξυσμῶν παραχμὰς, accessionum remissiones, quas vulgò declinationes medici appellant. Et παρακμὴ πυρετοῦ apud eundem, Remissio febris. Et παρακμὴ cuiusuis morbi, Tēpus quo se remittit & mitescere incipit. Latini morbū inclinatum dixerunt. ‖ Παρακμὴ, Senilis ætas & flaccescens, quando iam robur consenescit, Budæus 605. Ad quam significationem pertinet exemplum ex Plutarcho modò allatum. De vi autem præpositionis in hoc nomine, dicam in sequente verbo.

ΠΑΡακμάζω, Vigorem lāguidiorem habeo, Vigor meus elanguescit, aut iacet. Vel, Vigorem amitto, Flaccesco. Hoc autem quia fit in senectute præcipuè, exponitur παρακμάζω & Cōsenesco, Marcesco ætate, Florem ætatis amitto. Quæ ex tribus interpretatio magis mihiplacet: qui verti etiam posse existimo, Ad effœtā ætatem vergo. quia quū effœta ætas dicitur, vigor amissus declaratur. At verò Marcescere ætate, & Marcere ab annis, (vt dixit Ouidius de Tithono) est decrepiti, ideóq; lōgè vlterius progreditur quàm τὸ παρακμάζειν. In quo verbo (sicut & in nomine παρακμὴ) præpositionē παρὰ tēpus elapsum denotare arbitror. vt παρακμάζειν propriè dicatur is cuius vigoris tempus elapsum est, siue cuius vigor aut vegeta ætas præteriit, seu desiit: aut παρακμάζων sit is cuius vigor præteriit, seu desinit: παρακμακὼς autē, cuius vigor iam præteriit, siue desiit. eandémque vim habeat præpositio παρὰ in παρακμακὼς quam habet in παρηβηκὼς, (pro quo & ἀφηβηκὼς dicitur) & in παρωχηκὼς. Denique παρακμακὼς propriè sonare existimo, Vigoris tempus egressus, aut vegetam ætatem, sicut παρηβηκὼς, Pubertatē egressus. Sed παρακμακὼς exponitur etiam Emeritus, Qui cōsenuit. ‖ Trāsfertur autem & ad alia. vt apud Xenoph. Symposio, τὴν μὲν τῆς ἥβης αὐτὸς παρακμάζει, marcescit. In qua significatione de flore itidem dictum μαραίνεσθαι obseruaui. Cui exemplo aptè adiungi puto hoc ex Plutarcho, in quo παρακμάζειν & παραιτεῖν copulat, vt Xenophon αὐτὸς παρακμάζειν dicit. Habetur autem apud eum in Bruto, ὅταν παρακμάζῃ καὶ παραιθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, id est (B. interpr.) quum consenuerit ira & deferbuerit. In vulg. lex. citatur ex Dioscor. lib. 5, cap. 27, παρακμάζοντα μύρτα, pro Quāmaturissimæ baccæ myrti, Marcello interprete. (Ruellius autem vertit Quæ maturitatem excesserunt: ego lubenter verterim Flaccescentes) cōtrà ex Plutarcho in Cæsare, παρακμάζειν pro Nō peruenire ad maturitatem seu vigorem. Et παρακμακὼς φθινόπωρος, præceps autumnus, Bud. interpr. Item παρακμάζοντος κινδύνου ex Diosc. citatur pro Inclinato decedentéque periculo. Quum autem de homine dicitur παρακμάζω, interdum additum habet accusatiuum ἡλικίαν, & dicitur παρακμάζειν πὼ ἡλικίαν (vt apud Gregor. Naz.) pro παρακμάζειν simpliciter.

Παρακμασις, Vigoris amissio, & secundum quosdam Effœtatio (ficto nomine) in hoc Theophr. loco De caus. pl. lib. 1, ὅταν δ' ἐλλίπῃ σπέρμα δῆλον πὼ ἡλικίαν ἢ παρακμάσῃ, ἀδυνατεῖ τὸ γηρᾶν.

Παρακμαστικὸς, Cuius remissus est vigor, vt παρακμαστικὴ ἡλικία apud Galenum, Ætas euius remissus seu remissior est vigor, Ætas iam vergens & inclinata, Bud. Eam Galenus à tricesimoquinto anno incipere tradit, & vsq; ad quadragesimumnonum durare, à quo senectus capiat initium. Et παρακμαστικὸς πυρετὸς, Febris quæ sensim leuior fit & languidior, eodem Budæo interprete. Gorræus παρακμαστικὸν πυρετὸν esse dicit febrem decrescentem (vt ἐπακμαστικὸν increscentem) & speciem esse vnam febris continentis quæ σύνοχος vocatur, quæ à primo die ad postremum vsque semper de sua magnitudine remittit aliquid, donec prorsus desinat.

C. ΣΥΝακμάζω, Simul vigeo & ætate floreo, vt συνήκμαζε Γοργίᾳ τῷ σοφιστῇ, Bud. Συνήκμασεν αὐτῷ exponitur etiam Temporibus eius floruit, seu claruit. Sic συνακμάσαι τῷ Ἰφίτῳ, Iphiti temporibus claruisse. ‖ Metaphoricè etiam dicitur συνακμάζουσα ὀπώρη, epigr. lib. 2, Ἀλλ' ἀεὶ πεπόθηκα συνακμάζουσαν ὀπώρῃ.

C. ΥΠΕΡακμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ætatis florem egressus. vel Qui excessit æt. &c. Ætatem vegetā egressus, ὑπερεκδραμὼν πὼ ὥραν, inquit Suid. Paulus 1 ad Cor. c. 7, versu 36, εἰ δέ τις ἀσχημονεῖν ὅτι πὼ παρθένον αὐτοῦ νομίζει ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος, vbi vet. interpr. ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος reddit Quòd sit superadulta: Erasmus. Si prætereat nubendi tempus: vt videlicet dicatur ὑπέρακμος quæ sit non matura viro (vt loquitur Virgilius) sed plusquam matura. vt ἀκμὴ hoc in composito sit tempus illud quo nuptiæ contrahi solent, aut certè debent: quod esse scimus in ætatis flore. ET Ὑπερακμάζω, quo Myron Prienensis apud Athenæum vtitur lib. 14. εἰ τινες ὑπερακμάζοιεν πὼ σίκεπκλῶ ὄπφανείαν. id est (vt opinor) Siqui vegetiores essent quàm pro seruili forma. Vel, Siqui vigorē quendam præ se ferrent maiorē quàm qui in seruis soleat cōspici. vt sit pro ἀκμάζοιεν ὑπὲρ πὼ σίκεπκλῶ ὄπφανείαν.

¶ Ἀκμάω, μῶ, idem quod ἀκμάζω. nam Etym. ἀκμῶσαι exponit ἀκμάζουσαν.

¶ Ἀκμὴς, ῆτος, malè ab hoc ἀκμὴ quidam deduxerunt, quū à κάμνω deriuatum sit, vt ibi docebo.

¶ Ἀκμῶς, ᾶ, ὁ, Adultus, vel Florens & exuberans, vt inquit B. citans ex Hom. Od. ψ, v. 200, Θάμνος ἔφυ πανύφυλλος ἐλαίης ἔρκεος ἐντὸς, Ἀκμῶς θαλέθων. Vbi Eustath. ἀκμῶς obseruat ὀξύνεσθαι, ex Aristarchi sententia, exponentis, ἀκμῶ ἔχων τὸ νεάζειν.

Ἄκμωνος autem pro Iciunus, quidam ab ἀκμὴ, quod Æolibus inediam significat, alii ab ἰκμὰς deduxerunt, vbi & ponere decreui.

¶ Ἀκμῶ, Adhuc, Etiam nunc. idem quod ἔτι, inquit Suid. Isocr. ad Demonicum, καὶ σὺ μὲν ἀκμῶ φιλοσοφεῖς. Sic & in hoc epigramm. loco, quem Suidas citat, Ὅσσοι ἐν ἡρώεσσι πτόλιν ὠλόλος, ἓν μέρος ἀκμῶ Ἐχθρὸν ἐν ἀψύχοις σώζεται ἀκρέμοσιν. id est, seruatur etiam nunc. Citat & alia exempla. Sic accipi mihi videtur & à Theocrito Idyll. 4, in fine (legitur autem ἀκμὰν apud eum Doricè pro ἀκμῶ) hoc ī versu, Ἀκμὰν γ' ὦ δ' ἁλάᾳ. τοῖον γεμφ αὐτὸς ἐπιδῶν, & in vulg. lex. exponitur ἀκμαῖ, nuper. Cuius interpretationis error contigit ex non satis attentē cōsiderata expositione scholiastæ, qui per τοῖον ὀλίγῳ exponit τοῖαν, non autem ἀκμαῖ. Planè enim existimo hic ἀκμαῖ esse quod versu vno interiecto dixerat ἔπι. nam Battus interrogat, - τὸ γερόντιον ἦρ' ἔπι μύλλει Τήνᾳ τὰν κυναιόφριν ἐρωπίδα, τᾷ ποτ' ἐκνίδας; Respondet, Ἀκμαῖ γ' ὦ δ' ἁλάᾳ. Perinde acsi diceret, ἔπι μύλλει αὐπὼ.

Ἀκμῶ, pro Etiam eo tempore (inquit Budæus) citās ex Polybio, τοῦτ' μὲ τῆς Καρχηδονίοις ἡ δύναμις ὁ δῆμος ἤδη μετειλήφει, τοῦτ' δὲ Ῥωμαίοις ἀκμὴν εἶχεν ἡ σύγκλητος. Huicautē loco aptè fortasse subiūgetur hic eiusdē scriptoris, in fragmēto quodam libri 16, καὶ τὰ μὲ τοῦτ' τὸ δεξιὸν κέρας τῶ Φιλίππου θαιάτῳ εἶχε ἡ δύναμις, ὥσπε ἀκμῶ ἄκριτα μένειν τὰ ὅλα. Sunt tamē qui ἀκμὴν significare hìc putent Aliquandiu. Cæterùm an sit deriuatū ab ἀκμὴ hoc aduerbium, magis otiosis iudicandum vel potius diuinandum relinquo.

Ἀ Κ Κ Ὼ, οῦς, ἡ, Acco mulier (de qua paulo pòst dicetur) à cuius nomine originem habere putaturverbum ἀκκίζομαι, id est Simulatè recuso, Fictè aspernor, Fingo me nolle quum maximè velim. Est etiā generaliter, Simulatione vtor. Lucianus, ὃν δεῖ τοῦτον ἴλεων ποιήσασθαι, τοῦ βαδίσαι τὰ εἰς πὼ χεῖρα τοῦ λάχιστον πέντε δραχμάς· ὁ δὲ, ἀκκισάμενος, καὶ, ἀπαγε, τοῦτ' σοῦ δ' ἐγώ; καὶ Ἡσύχιος, μὴ γνοῖτο, ἐπιπτῶν, τέλος ἐπείθη. Vbi Lucianus affert verba hominis ἀκκιζομένου. dicuntur enim hæc à famulo vocatore, qui cœnipetis pecuniam illi offerentibus, fingit se magnopere reniti, & eam ab illis nullo modo velle accipere: tandem tamen accipit, velut coactus. Plutarch. Sympos. 1, μικρὰ μὲ οὖν ἠκκίσαντο παραγενόμενοι. Synesius epist. 121, σὺ δὲ ἀκκεῖ καὶ καπειρωνεύῃ. Ælianus apud Suidā, de quadam astuta muliere, ἄτε δὴ οὐκ ἄπειρος ἐρωτικῆς τοιεργίας, ἀκκιζομένη πὼ κεφαλῇ, καὶ τοῖς ζηλοτυπίαν ἀφυλῶς ἄγουσα τὸν ἄνδρα. Sic de mulieribus sæpe dicitur, & quidē de veteratoriis scortis, quæ vt pluris se addicant, morosiora se præstant (dissimulatione vtēdo) & difficiliora, nec facilè se exorari sinūt. Tale quiddam apud Latinos est Delicias facere, meo quidem iudicio, nisi quòd hoc latius patet. Gall. dicitur de huiusmodi hominibus *Ils se veulent faire prier*. Cæterùm suspicor errorē esse apud Suidā, vbi legitur ἀκκίζεσθαι esse τὸν λέγοντα τὰ τοιαῦτα μὴ ἐθέλειν. legēdū enim crediderim θέλοντα pro λέγοντα. vt sit, Volētem aliquid simulare se nolle. Cicero ad Atticum, Certi sumus periisse omnia. quid enim ἀκκιζόμεθα tandiu? Id est dissimulamus, vt vulgò exponitur. Suidas & Hesychius volunt hoc verbū inter alia significare τοιαῦτα. Paulo certè aliter quàm in præcedentibus locis videtur sumi in hoc Themistii in orat. quadam ex iis quas editioni Aldinæ addidi, οὐκοῦν ἔστι μοι θρύπτεσθαι καὶ ἀκκίζεσθαι καὶ δάκτυλον Ἰσοκράτους ὁ Θεοδώρου, ὅπ σιμνίτερα καὶ ἰσχυρότερα τὰ ἐμὰ δωρήματα, καὶ οὔτε ἐν χρόνῳ γηράσκει, &c.

Ἀκκίζεσθαι (si eidē Suidæ credimus) non solùm τοιαῦτα significat) vt modò dixi) sed etiā γυναικίζεσθαι & μωραίνειν. accipienti (vt opinor) γυναικίζεσθαι pro Muliebriter lasciuire, μωραίνειν autem pro Stulta facere aut dicere, Stultitiam dictis aut factis ostendere. Addit autē manasse hoc verbum à quadam stulta muliere quæ Ἀκκὼ vocabatur. Easdem Hesychius dat expositiones actiuæ voci Ἀκκίζειν, sed nihil de origine huius verbi addens. Plut. in lib. qui τοῦ Σπωϊκῶν ἐναντιωμ. inscribitur, pag. 693, ὡς οὐδὲν διαφέροντα τῆς Ἀκκοῦς καὶ τῆς Ἀλφιτοῦς, δι' ὧν τὰ πτοιδάεια τῶ κακοδρολεῖν αἱ γυναῖκες αἰέργουσιν. Quibus hæc ex Erasmi adag. visum est addere, ἀκκίζειν (id est accissare) Græco prouerbio dicebantur, qui quum maximè cuperēt accipere quippiam, tamē fictè recusabāt, qui mos hodie quoque multis durat. Scribūt Ἀκκὼ mulierem fuisse quampiam notæ stultitiæ, quæ solita sit ad speculum cum imagine sua, perinde atque cum alia muliere, confabulari: vt hinc vulgò, quæ stultius aut ineptius aliquid agerent, ἀκκίζειν dicerentur & Ἀκκοῖς nomine compellarentur. Apparet, illud etiam

moribus huius mulieris adfuisse, vt recusaret quæ tamen cupiebat. vnde & ἀκνισμὸς ficta huiusmodi recusatio dicatur. Hactenus Erasmus, qui stultũ hoc Accusatio dicatur. Hactenus Erasmus, qui stultũ hoc Accusatio factum ex Etymologico transtulit. Ad me autẽ quod attinet, non video qui verbũ ἀκνιζεσθαι pro vna significatione ab Ἀκνὼ deducere possimus, quin & pro altera ab eodem deriuare cogamur: ideóque Erasmo assentior.

Ἀκνισμὸς, ȣ, ὁ, Ficta recusatio, simulatio qua quis vtitur fingens se accipere nolle quod tamen vult. Philostratus in epist. λάβε λάβε ȣ σύ, τὴ ἀκνισμὸν ἀφελȣσα τȣ σώφρονος. qua in significatione ἀκνίζεσθαι apud Lucianum sumi modò ostendimus. Est tamen ficta recusatio in alia etiam qualibet re. Erasmus vertit tergiuersationem in hoc Luciani loco ex Amoribus, πάντα δὴ παρελελὼν ἀκνισμὸν, sublata omni tergiuersatione. At nomẽ Græcũ retinet hoc in loco Philemonis apud Athenæum, οὐκ ἔς' ȣδὲ εἷς ἀκνισμὸς, ȣδὲ λῆρος. Item in hoc eiusdem Luciani, πολὺ ȣ ὁ μετὰ τȣ ἀνδρῶν ἀκνισμός. Vertit enim vtrobique accismus. Ego verò existimo in illo Philemonis loco de ficta recusatione dici ἀκνισμὸν: in hoc autẽ Luciani, ἀκνισμὸς non malè (meo quidem iudicio) vertetur Deliciæ. Loquitur enim illic de mulieribus quæ coram maritis vix audent primoribus digitis cibos attingere, & summis tantùm labris eos degustant. Gall. *Qui font la perite bouche.* &c, *Qui font des sucrees.*

¶ Ἀκνίζεσθαι ab Hesychio exponitur etiam ὀξυώτεσθαι, id est acui: sed quin mendosè scriptum sit pro ἀκνίζεσθαι cum vnico κ, & quin sit ἀκνίζεσθαι ab ακις ἀκίδος (deriuato ab ἀκὴ) minimè mihi dubium est: ideóque suprà post ακις ponendum censeo.

Ἀ΄ΚΟΛΟΥΘΟΣ, ȣ, ὁ ȣ ἡ, Pedissequus, vel pedissequa, Comes, Assectator.

Demosth. contra Midiam, ἀκολȣθȣς τρεῖς ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων. Lucianus in Nigrino, φορτικὸς ἀκολȣθων ὄχλῳ, inuisus siue odiosus ob comitũ turbã. Xenoph. Hell. 3, τοὺς τȣ Ἑλλήνων ἀκολȣθȣς ἐστὰ ἀρμάτοις εἰς ἀρπαγήν. Plato in Cratylo, ait in ἀκόλουθος, sicut & in ἄκοιτις, positũ esse α pro ο. sed intelligendum est etiam detractam esse syllabam μο, facto videlicet ἀκόλȣθος, ex ὁμοκόλȣθος. rursum dicitur ὁμοκόλȣθος pro ὁμοκέλȣδος, videlicet ex ὁμοῦ & κέλȣδος. Ita enim formare malo, quàm cum Etymologico dicere α hîc significare ὀπίσω, id est retro. Quod autem ad propriam huius nominis significationẽ attinet, notãdum est Hesychiũ ἀκόλουθον & θεραπωτα ita distinguere, ἀκόλουθος, ὁ νεώτερος παῖς θεράπων ȣ, ὁ τȣ τὸ σῶμα δασύπτη, & exponitur, Corporis modum pilis imitatur.

A Ἀκολουθία, ας, ἡ, Affectatio, Comitatus. Synes. epist. 101, οὐς ȣκ εἰκὸς ἀγνοεῖσθαι δι' τὴν ἀκολουθίαν τȣ δανεσῶ. Plutar. De dæm. Socr. ἀκολουθίας τȣ ἡδȣ καὶ καθαρȣ ὄντος. ‖ Ἀκολουθίαν φύσεως ἀσπασάμενοι. Philo De vita Mos. lib. 2, vbi exponitur Sectam. ‖ Ἀκολουθία, Consequentia, Consequutio. Philo De mundo, ἀκολουθίαν τȣ φȣσικȣ ἔχει, id est, B. interprete, Continet dissolutionis consequentiam. Κατ' ἀκολουθίαν Herodianus dicit pro Per gradus quosdam, vt Polit. duobus locis interpr. quorũ vnus est lib. 7, ȣκ πολλȣὶ ἡγεμονίαν, ὡς τȣ κατ' ἀκολουθίαν, ȣδὲ τȣ τὸ ἐλθοῖτο, per honores plurimos, quasi per gradȣ quosdam, ad imperii culmen ascendisset. ‖ Ἀκολουθία, Conuenientia, Congruentia. κατ' ἀκολουθίαν, Cõgruenter, Conuenienter. Philo De vita Mosis, lib. 3, λέγω δ' ἀεὶ ȣδὲν ὄφελος τȣ τὰ καλὰ καὶ σωτηρία σημαινȣσῶν, ὦ μὴ τȣτοῖς οἰκεῖον ἀκολουθία τȣ ἔργȣ, id est Nisi congruentes actiones ei respondeant.

B B Ἀκολουθέω, ῶ, Σ. Fut. σω. Perf. κα, Sequor, Affector, vel Comitor. Dicitur autem ἀκολουθεῖν τινι, & μετά τινος. interdũ & κατόπιν τινός. Luc. in dearum iudicio, ὑμεῖς ȣ μὴ θεραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι, Vos autem me nõ tardè sequimini. Aristoph. in Pluto, ὅπ τὴ δὴ ἀκολουθοῦ. ἀλλ' ποτέ. Dixerat paulo antè, ἀκολουθῶ κατόπιν σοί. Item ἀκολουθεῖν μετά τινος, vt modò dictum est. Demosth. in Androtionẽ, χρά ψας ἀκολουθεῖν μεθ' ἑαυτȣ. Isi. in Plataico, τῆς ὑβρίσαμεν μετ' ἐκείνων ἀκολουθεῖν ἐωσὶ καζοῖτο, τῆς ȣ ἀνοίας μετ' ἠμῶν τῆς. Apud eundem ἀκολουθεῖν μετά τινος, sequi alicuius partes in bello. Alii vertunt, Alicuius signa sequi. Isocr. De pace, οἷς ὁπόταν τὴς πλείονα μισθὸν διδῶ μετ' ἐκείνȣ ἐρ ἡμᾶς ἀκολουθήσοισι, Quib' siquis ampliorem det mercedem, eius signa aduersus nos sequentur. ‖ Ἀκολουθεῖν exponitur etiã Famulari. Mallem vertere Ꝑcõsequũ esse, vel A pedibus esse, aut Sequi tanquam famulum.

Ἀκολουθεῖν, Consentaneum esse, Conuenire, Cõgruere. ἀκόλουθον εἶναι. vt ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις, Inter se conueniunt & congruunt, siue consentiunt. Et ἀκολουθεῖ impersonaliter positum, pro Consentaneum est, vel potiȣ Consequens est. Aristot. in Præd. δυοῖν μȣνȣ ȣ ὄντοιν ἀκολουθεῖ τὸ ἓν εἶναι.

Ἀκολουθεῖν, Sequi aliquem vel aliquid, pro Formã eiȣ sequi, Id imitari. Luc. ἐν δίκῃ φωνηέντων, Τῷ ȣ τȣτȣ πάμα τὸ φασὶ τοὺς τραγικοὺς ἀκολȣθήσαντας, ȣ μιμήσασθαι ἀυτȣ τὸ πλάσμα. Item ἀκολουθεῖν τινι, Sequi aliquem, pro alicuius exemplum, Alicuius exemplo quidpiam facere vel dicere. Citatur item ex Aristotele, ἀκολουθεῖ κȣ τὸ σῶμα δασύτητι, & exponitur, Corporis modum pilis imitatur.

Ἀκολουθεῖν τȣ λόγȣ, Assequi intelligentiam orationis, Intelligentia consequi orationem. Plato in Phædro, ȣ ἐὰν αὐτὰ ὑποθέσθς ἱκανῶς διέλθῃ, ὡς ἐγώμαι, ἀκολουθήσῃ τȣ λόγȣ καθ' ὅσον δυνατὸν μάλιστα ἀνθρώπῳ ἐπακολουθῆσαι. Vbi obserua ἐπακολουθεῖν composito verbo significari quod simplici ἀκολȣθεῖν modò significatum erat. Idem exprimitur & alio composito παρακολȣθεῖν, de quo (sicut & de ἐπακολουθεῖν) dicam paulo post.

Ἀκολούθημα, τος, τὸ, E T Ἀκολούθησις, εως, ἡ, (frequentius) Cõsequentia, Cõsequutio. Item, Affectatio, vel Consectatio. Aristot. in Præd. δεύτερον ȣ τὸ μὴ ἀντιστρέφειν κȣ τȣ τὸ εἶναι κατ' ἐπακολούθησιν. Gregor. Naz. ὀρκȣ ὑπόθεσις, πνεύματος ἀκολούθησις.

Ἀκολουθητικὸς, ȣ, ὁ, Sequax, Sequi solitus, vel Procliuis ad sequendum vel consectandum. Aristot. Rhet. 2, ἀκολουθητικοὶ τοῖς τὰ ἀφροδίσια [ὀλιγοθυμίαις]. Idem 1 Ethic. ad Nicom. cap. 3, ἀκολουθητικὸς ὢν τῆς πάθεσι. q. d. Consectatiuus perturbationum, Propensus ad sequendum perturbationes. Idem lib. 7, cap. 7, ἀκολουθητικὸς τȣ φανταστικȣ. Sic ἀκολουθητικὸς τȣ λόγȣ, Sequax rationis. Gaudens sequi rationem, vel Propensus ad sequendum rationẽ, id est, rationi obtemperandum.

C. Ἀνακόλουθος, ȣ, ὁ καὶ ἡ (q. d. Inconsequens) Non respondens præcedentibus. Ἀνακόλουθον (inquit Erasmus) est vitium orationis quando non redditur quod superioribus respondeat: vt si in oratione ponatur μὲν, & non sequatur δέ. ‖ Ἀνακόλουθος, Non consentaneus, Ineptus, ἀνάρμοστος, apud Hermog. vt inquit Budæus. E T Ἀνακολουθία, ας, ἡ, q. d. Inconsequentia. vt ἀνακολουθία orationis

A tionis, quum structura sequentium nõ respondet structuræ præcedentium: aut quum ea quæ dicuntur, non respondent illis quæ iam dicta sunt. Demetr. Phaler. ȣ γὰρ τȣ τȣ ποιήσασθαι μόνον ἐπιτέχνη, ἀλλ' οὐδὲ ἠκολουθηκὸς τοῖς πρȣτέροις. ἡ δὲ διαῦτη ἀνακολουθία καλεῖται χάος. Si fingere verba liceat, ἀνακολουθος, Incohærens, & Ἀνακολουθία, Incohærentia, posse reddi existimo.

ANT ακολȣθέω, ῶ, Vicissim sequor, inquit Bud. Laertius in Zenone, παῖς δὲ ἀρέτας φασὶν ἀνακολουθεῖν ἀλλήλαις. Sic Hermogenes pro iis quæ mutuò consequuntur, vt, Si hoc B est, etiam illud: &, si illud, hoc etiam.

C. Ἐπακολȣθέω, ῶ, Subsequor, vel simpliciter Sequor. Plutarch. in Camillo, τοῖς ἄλλοις ȣκ ἐλθυσιν ἐν τάξει ἐπακολουθῆν. quod exponitur, Alios ordinata acie subsequi iussit. Plato in Apolog. οἱ νεόνιοι ἐπακολȣθοῦντες. Naz. τῇ θερμὴ ἐπακολούθησε. Dicitur & ὅπισθεν ἀκολουθεῖν τινι, vacante aduerbio, vt apud Aristoph. in Vespis, καὶ πάνυ πάνυ τις τȣ ὄπισθεν ἐπακολουθȣντων ἐμοί. Sic autẽ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου pro ἀκολουθεῖ μοι, Matth. 10. Ἐπακολουθεῖ. Budæus vertit Assectari in hoc Æschinis loco aduersus Timarchum, πάλιν ὁ αὐτὸς εἶπεν νομοθέτης, δȣῦλον ἐλεȣθέρου παιδὸς μὴ ἐρᾶν, μήτ' ἐπακολουθεῖν. Ibidẽ, ἐπακολουθεῖν καὶ ἐφορᾶν de custode dixit. Addit autem B. ἐπακολουθεῖν pro Affectari, tam in bonam quàm in malam partem poni. ‖ Ἐπακολȣθεῖν ἔργῳ τινὶ, vel παρᾷξί τινὶ, & apud Platonem, ἐπακολȣθεῖν τȣ πραττομένῳ, De rep. 2, Persequi opus aliquod. Quod etiam exponitur Operi instare, seu rei agendæ. Latinè non solùm Cœpta seu incœpta persequi dicitur, sed etiam Persequi rem quampiam, pro Studium & operam in ea ponere. De re etiam, vt quum Cic. in fine D lib. 1 De fin. dicit, Eas ergo artes persequeretur, viuendi artem tantam tamque operosam & perinde fructuosam relinqueret? Ad quem locum & similes respiciẽs, ἐπακολουθεῖν in illo genere loquendi ita reddi posse censeo. Sic autem eo vsus est Paulus 1 ad Tim. 5, ver. 10, εἰ παντὶ ἔργῳ ἀγαθȣ ἐπακολȣθησε. quod vertit ver. interpres, Si omne opus bonum subsequuta est. quum potius dicere debuisset Persequuta est. Non malè & alii postea reddiderunt, Si omne opus bonum est sectata. Sunt & qui addiderint aduerbium Assiduè, cum participio Se E ctata. Nonnulli autẽ ita, Si assidua fuerit in omni bono opere. quæ interpretatio mihi non displicet. At persequendi seu sectandi verbum quandam assiduitatis significationẽ inclusam habere videtur, vt aduerbium Assiduè illis adiungere minimè necesse sit. Sic autem Gallicè dicitur *Estre apres quelque œuure*, vel, *quelque entreprise*. Italorum quoque vulgus eodem modo dicit, *Andar drio a qualche impresa*, pro *Andare drieto*. &c.

Ἐπακολȣθεῖν, Animaduersione & intelligentia cõsequi dicentẽ. Plato in Phædone, pag. 57, ἀκολουθήσετε τȣ λόγȣ καθόσον δυνατὸν μάλιστα ἀνθρώπῳ ἐπακολουθῆσαι. In hac autem significatione Latini non solùm Consequi, sed & F Assequi vsurpant.

Ἐπακολούθημα, Quod consequitur ex alio. In vulg. lexicis Appendix. Gall. dicitur *Ce qui est de la dependence*. E T Ἐπακολούθησις, Cõsequentia, Cõsequutio, apud Cic. Plut. Consol. ad Apoll. τȣ κȣ παρεκτρεπόμενον λόγον σὺν μεθαινόντων, ὅτι τȣ κατ' ἐπακολούθησιν. E T Ἐπακολουθητικὸς, q. d. Consequutiuus. In vulg. lex. Qui consequitur, Qui respondet & refertur, cũ genit. ex Gazæ lib. 4. Item, τὸ ἐπακολουθητικὸν, Consectarium, ex Cic.

G KAT ακολουθέω, ῶ, Sequor, Sector, seu Affector. Itẽ Sequor (ea significatione qua dicimus Sequi aliquem pro Assentiri ei, Accidere opinioni eius) vel Obsecundo, Obsequor. Greg. Ἐπίκουρος ἔφη, εἰ τῆς τȣ ἀνθρώπȣ ἀνάγκης ὁλȣς κατηκολούθει, τὰ ἄπορον ἂν ἀπώλλυτο.

C. ΠΑΡ ακολουθέω, ῶ, Sequor, Affector, Comitor. Plutarch. Pericle, ἀπήει κοσμίως οἴκαδε, παρακολουθȣντος τȣ ἀνθρώπȣ. Et apud Dẽ. Pro corona, οἷς σὺ ζῶντας μὲν κίνδυνος κολακεύων παρηκολούθεις. Nec tãtũ persona, sed & res quælibet dicitur παρακολȣθεῖν. Aristot. Ethic. 3, cap. 2, εἰ ȣ γίνεται δόξα τȣ προαιρέσεως, ἡ παρακολουθεῖ, οὐ δὲν διαφέρει. H Luc. Alcyone, ἡ ȣδὲ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δὴ πάντων ȣ ἀμήχανος ἀξαρχὴς παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κȣ φύσιν. Idem in Anacharside, ἡ ȣ παρακολȣθȣσα πύτις δόξα τȣ πάντὸς ἀξία τοῖς γενικοῖς. Herod. lib. 4, τῆς μὲν δὶς τυχήσαν-

A σιν ἔλεος, τῆς ȣ κρατήσασι φθόνος παρακολουθεῖ. Idem ibidẽ, τȣ μὲν συμφορᾷ πȣ πεσόντος, καὶ αἰκισθέντος ἔλεος παρακολουθεῖ. Apud Dioscoridẽ in præfatione lib. 6, τὰ παρακολουθȣῦντα σημεῖα ἑκάστȣ τȣ φαρμάκȣ. Et ibidem, duabus pagellis pòst, ἀδιάπτωτα γὰρ πάντα τὰ συμπτώματα ἐν τȣ παρακολουθȣῦσι. Idem verò quod initio 1 cap. libri eiusdem dixerat παρέπεται, paulo pòst dixit παρακολουθεῖν. Ex Hermogene autẽ citatur τὰ παρακολουθȣῦντα τȣ προσώπȣ, pro Personæ attributa. Ab Aristotele Rhet. 1, παρακολουθȣῦντα vocantur quæ alicui adiuncta sunt, adeo vt posito illo, & ipsa consequantur.

Παρακολουθῶ ad animum trãslatum, Animaduersione & intelligentia assequor dicentem, vt inquit Budæus, p. 665, qui affert ex Æschine, ὑμᾶς τοιαῦτα βȣλοίμην ἂν ἀκούειν ȣ προσέχειν τὸν νοῦν, καὶ παρακολουθεῖν ὀρθῶς. Sic ex Gal. citat παρακολουθεῖν βιβλίοις πολλοῖς, pro Intelligẽtia cõsequi. Demosth. De falsleg. καὶ ὁ πύπτυ πάντες ὑμεῖς ἐγὼ, καὶ παρηκολȣθηκὼς ἅπασι, κατηγορȣ, vt qui omnium arbiter fuerim & spectator, vt comes legationis: interprete Bud. ibidem. Hæc autem Demosth. verba, ὀλίγα ȣ παρηκολȣθηκότα ὀξ ἀρχῆς τοῖς πραγμασι, interpretatur, Qui ab initio, vt quæque res nata esset, ita quidnã ea re ageretur, compertum haberet animóque comprehẽsum. Idem apud Lucam initio cap. 1, Euang. παρηκολουθηκότι ἄνωθεν πᾶσιν ἀκριβῶς, exponit πάντα μεμαθηκότι ȣ πεπυσμένῳ. Ego autem παρηκολουθηκότα πᾶσιν in hoc Lucæ & in illo Demosth. loco, sicut & παρηκολουθηκότι τοῖς πράγμασιν apud eundem Demosthenem, (tum in loco modò citato, tum in hoc quem habemus in epistola ad Athenienses quam in exilio scripsit, ὅσα πυχόν δ' ἐμπειρίαν καὶ τὸ παρηκολουθηκέναι τοῖς πράγμασιν, εἰδὼς) puto dici qui rerũ illarum cognitionẽ studiosè persequutus est, ita vt eam sit consequutus. Sic autem interpretãdo, significationem metaphoricam huius verbi, à prima non recedendo, exprimere mihi videor. Vel (eodẽ sensu) ἐγὼ παρηκολουθηκα ἅπασιν, Omnia sum ita perscrutatus vt nihil me fugerit vel præterierit. Qui enim studiosè omnia persequitur, eum nihil fugere verisimile est. A Luca autem ἄνωθεν παρηκολουθηκότα, dici quem Demosthenes dicat ξ ἀρχῆς παρηκολουθηκότα, persuasum habeo. Vide Ἐπακολουθῶ.

c. 2. Συμπαρακολουθῶ, pro παρακολουθῶ, itidem metaphoricè, apud Platonem Politic. καλῶς τȣ λόγȣ συμπαρηκολούθηκας, rectè atque ordine disputationem prosequutus es.

c. 2. Εὐπαρακολούθητος, ου, ὁ καὶ ἡ. Quẽ intelligentia facilè cõsequi possumus, Intellectu facilis. Dionys. Halicarn. in Isocrate, τȣ δὲ εὐπαρακολούθητα γραφέσθαι μετ μᾶλλον τὰ πρόσθεν εἰρημένα. Ponitur & substantiuè τȣ εὐπαρακολούθητον, vt apud Aristotelem Ethic. 2, σαφηνείας ἕνεκα καὶ τȣ εὐπαρακολουθήτȣ. ‖ Item εὐπαρακολούθητος signif. actiua, Acutus ad res intelligentia consequendas, Qui facilè res intellectu percipit. ὀξὺς εἰς πάσας γνώμας, ȣ ἀνοχλής, inquit Hesychius.

c. 2. Δυσπαρακολούθητος, oppositũ præcedenti εὐπαρακολούθητος. Quint. lib. 4, cap. 1, δυσπαρακολούθητον causæ genȣ esse dicit quod obscurum appellatur.

C. ΣΥΝ ακολουθέω, ῶ, Simul sequor, (sed malim, Luntẽ sequor) Comitor, Affector. Plat. epist. 7, ἡμῖν ȣν ἀκολούθησον πρὸς Διονύσιον, Sequere nos ad Dionysiũ. id est, Sequere nos eũtes ad Dionys. Vel, Nobiscũ veni ad D. Isoc. Areop. σωφρόνως ȣν ȣ σωακολουθῶ τοῖς μὲν πλείοσι ȣ ταῖς δυναστείαις ἄνοια. Sic Lat. rectè dixeris Stultitia diuites comitatur. In vulg. lex. citatur ex Platone De leg. σωακολουθῶσι τῷ λόγῳ: vbi malo σου. Et ex eodẽ ibidem, τȣτο σωακολουθῶ, hoc concedo. In iisdem exponitur Correspondeo. ‖ Apud Athenæum libro 1, σωακολουθεῖν accipio pro Exemplum alicuius sequi, Alicuius factum imitari, in hoc loco libri 1, ἔφασαν γὰρ αὐτὴν καὶ τοὺς ὀψοποιοῦντας ὑποπιεῖσθαι ἵνα θερμότατα προσφέρωσι, καὶ μόνος καταναλίσκειν αὐτὸς, τȣ λοιπȣ σωακολουθεῖν μὴδ' ὠναμένων.

Σωακόλουθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Comes. Item Correspondens, vt quidam interpretantur. ‖ E T Σωακολουθία, Correspondentia.

Ἀ K OY' Ω, Futur. ἀκούσομαι, à passiua voce sumptum: (vt ἐπαινέσομαι ferè semper pro ἐπαινέσω dicitur, & alia multa.) Fut.2, ἀκοῦσ. Præter. ἤκουκα. Sed vsurpatur potius medium Atticum ἀκήκοα. nā commune est ἤκοα. Aorist.1, ἤκουσα.2, ἤκοον, minus vsitatus. Aorist.2, pass. ἠκούην, vnde fut.2, ἀκούσομαι, vt à 1, ἠκουσθήσομαι, ἀκουσθήσομαι. at fut. 2 mediū ἀκοῦσομαι. Est autem ἀκούω Audio. Quidam grammatici inter ἀκούω & ἀκροῶμαι hoc discrimen statuerunt, vt ἀκούω esset sensus, ἀκροῶμαι studii: sed hæc differentia nimium significationem verbi ἀκούω restringit. Iungitur autem personæ quidem genitiuo soli, rei autem genitiuo, vel accusatiuo. Nam quod grammatici quidam tradūt, ἀκούω, quando iungitur cum persona sola, vel re sola, genitiuum exigere: si autem cum vtroque simul iungatur, tunc personam in genitiuo & rem in accusatiuo poni, hoc nequaquam perpetuò obseruatum reperitur. Vsitata autē constructio ex iis quæ subiungā exēplis patebit. Primùm igitur personæ genitiuo, vt Iliad. γ, — ἀκούοντες βασιλῆος. Xenophon, καὶ ἀκούοντα αὐτῆς [τῆς στρατιᾶς] κηλεῖσθαι. Sæpe cū participiis, Od. η, βαρὺ δ' γεράχοντες ἄκουσεν. Od. β, — πὶ δ' ὀτρύνοντες ἄκουσαι. Od. η, — πατρὸς ἐμοῦ ἐνέποντος ἄκουσα. Dē. Epist. μήδ' γε λέγοντος χαίρειν ἀκούοντες. Apud Ath. l. 12, αὐτὸς δ' σοῦ διηγουμένου ἀκούων πεπινικέναι τὴν πόλιν, Audiens te narrantē. Xenophon, ἤκουσε αὐτοῦ καὶ τῶν φίλων διαλεγομένου, Audiui ipsum de amicis etiam differentem. Qui genitiuus participii in verbale nomen resolui posset, hoc modo, ἤκουσα τῆς αὐτοῦ καὶ τῶν φίλων διαλέξεως, Audiui eius dissertationem etiam de amicis. Demosthenes Pro corona, ἀκοῦσί μου τῶν κατηγορημένων ἀπολογουμένου δικαίως, Audire me ad ea quæ mihi obiecta sunt respondentem. vel, Meipsum defendentem aduersus ea de quibus accusatus sum. Possit autem hoc itidem participium in nomen verbale resolui tam Græcè quàm Latinè. vt ἀκοῦσαί μου τὴν τῶν κατηγορημένων ἀπολογισμόν, vel τὴν ἀπολογίαν. Latinè autem, Audire meam defensionem aduersus &c. ‖ Rei autem genitiuo iungitur pariter & accusatiuo, vti dixi: etsi frequentius genitiuo. Lucianus ἐν ἁλιεῖ, Καταμάθετε ἔπειτα ἀκούειν τοῦ λόγου. Ibidem, ἀκούσας τοῦ μύθου. Plutarch. in Othone, ἤκουσε θορύβου καὶ βοῆς ὅλης θύρας, Pro foribus tumultum & clamorem audiit. Xenophon, ἀκούων τὰ ἀκουστά, Audiens ea quæ sub auditū cadunt. Isocrates De pace, ἐν δὲ ἀκούσαντες, γνώσεσθε καὶ τῶν ἄλλων. Lucianus in Somnio, τὰ δὲ μετὰ ταῦτα οὐκέτι ἄκρατα φρόνιμα ἀκούσεσθε. Sic ἀκούειν φωνῆ τινος, Demostheni Pro corona, item Isocrati. Apud Homerum quidem certè hunc casum habere solet, videlicet accusatiuum. vt Iliad. υ, Αὐτὰρ ἐπὶ τόγ' ἄκουσε. & Iliad. ξ, — τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν. Odyss. γ, — ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας. Iliad. φ, — ἀμείλικτον δ' ὄπα ἄκουεν. Itidem Hesiodus in Theogonia, ἠδ' οὔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι. ‖ At cum persona & re iunctum ἀκούω, genitiuum personæ & accusatiuum rei habet. Xenophōtos πολλῶν ἔφη ἀκούειν, Hoc se ex multis audire dicebat. Plutarch. in Camillo, πολλὰ δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς ἀκηκοότες αἰθρώπων. Demosthenes Pro corona, ἅπερ εἰκότως ἀκούσεσθέ μου, Quæ meritò de me vel ex me audietis. Plato Apologia, ὑμεῖς δέ μου ἀκούσεσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Interdum verò interiicitur præpositio περὶ vel πρός. vt τῶν τι ἀκούω περί τινος, vel πρός τινος. Herodotus lib. 1, ἤκουσε πρὸς τῶν βουκόλου τὸ πρῆγμα. Interdum accusatiuus in nominatiuum mutatur, posito videlicet verbo substantiuo. Plato epist. 7, αἱ δὲ ἦσαν βουλήσεις, ἀκηκόατε παρ' ἐμοῦ σαφῶς. Poterat tamen dicere, τὰς οὔσας βουλήσεις ἀκηκόατε παρ' ἐμοῦ. Et vicissim Herodoto licebat ita loqui, ἤκουσε πρὸς τῶν βουκόλου ὁ ἰῶν τὸ πρῆγμα. Quū autem ponitur ἀκούω cum præpositione περὶ, tunc non ad ipsum ἀκούω, sed ad genitiuum illa fertur: vnde etiam genitiuo postponitur interdum. Dicitur enim, Ἀκούω ταῦτα περὶ σου, Ἀκούω ταῦτα περὶ τοῦ πραγμάτων, & Ἀκούω ταῦτα σοῦ πέρι, Ἀκούω τοῦτα τῶν πραγμάτων πέρι. Interdum verò genitiuo personæ iungitur ἀκούω, addito participio eiusdem casus ad quod præpositio περὶ tendit. vt apud Xenophontem, ἤκουσα αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου. Ponitur tamen interdum περὶ post ἀκούω, etiam non præcedente accusatiuo. Isocr. ad Philippum, οἶμαί σοι συμφέρειν ἀκοῦσαι περὶ αὐτῶν. Sed in hac phrasi & aliis huiusmodi, accusatiuus è re ipsa pendens, subaudiendus relinquitur. ‖ Notandum est autem, vt quum dicitur ἀκούω σοῦ τάδε, vel παρὰ σοῦ, vel πρός σου, tunc ἀκούω σοῦ, quoniam addimus genitiuum personæ, simul & accusatiuum rei, nō veritur Audio te, sed Ex te: ita etiam nonnunquam ἀκούω reddi, etiamsi genitiuum duntaxat personæ habeat. Quibus in locis sequi solet ferè particula ὡς vel ὅτι: vt ἀκούω ἐκείνου ὅτι ταῦτα οὕτω γέγονεν, ad verbum, Audio ex illo quòd hæc ita facta sint. Sed Latinè per infinitiuum loquendum est, Audio ex illo ita hæc esse facta. Demosth. Ol. 1, ἤκουον δ' ἔγωγε πολὺ ὡς οὐδὲν δώσειν. ‖ Iungitur etiam participio verbum ἀκούω, vt ἀκούω σε ὄντα, posito ὄντα pro εἶναι, Audio te esse. vt videlicet dicitur, οἶδα σε ὄντα. Demosth. Pro cor. οὐκ ἂν αὐτὴν ἠκούομεν ἐν Ἐλατείᾳ οὖσαν. ‖ Reperiuntur etiam hæ verbi ἀκούω constructiones, notandæ potius quàm imitandæ, vtpote rarissimæ & licentiosius positæ: ἀκούω videlicet vno in loco cum dativo personæ, in alio cum accusatiuo itidem personæ iunctum. Iliad. π, δυώδεκα δέ τε πυῖστ' ἀκούειν Ἀνέμου κινδοιδῶν. vbi αὐτόθεν agnoscit Eustathius. At apud Sophoclem in Electra scholiastes vult τινὸς ἀκούσαμι pro περὶ τινος esse positum. Cum accusatiuo autem personæ, vt in opusc. de Herone & Leandro, (quod falso veteri Musæo adscribitur) hoc in versu, Νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμοῦ καὶ λύχνον ἀκούω. Sed ita accipiendum est ἀκούω νηχόμενον Λέανδρον, quasi dixisset ἀκούω τοῦ ἤχου τοῦ Λεανδρου. Alioqui certè dura est illa constructio: durior etiam foret si quis diceret ἀκούω λέγοντα pro λέγοντος. Illud autem ἀκούω τοῦ ἤχου τοῦ Λεανδρου, ad verbū Audio nationem Leandri: id est, ellipse pro Audio strepitum seu sonitū natationis Leandri, vel potius natantis Leandri. Nam posset etiam accipi pro Fando audio, Fando accipio natationē Leandri. de qua significatione verbi ἀκούω paulo pòst dicetur. ‖ Ponitur ἀκούω etiam absolutè nōnunquam. Il. c, Ὅτ' ἀκουέμεν ὄσσε. Participium ἀκούοντες, auditores, apud Demosthenem. Itē ἀκούω absolutè positum pro Audiendi sensu præditus sum, id est auditu.

Ἀκούω ταῦτα σέθεν, Audio hæc ex te, pro Tu mihi hæc dicis. quo etiam modo Audio Latini vsurpant. Sophocles, Ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα σεῦ δεῦλον καλά; Hæc non audire à seruis. id est, Hæc nobis dici à seruis. Hes. Ergois, Εἰ δ' ἐκακὸν ἔπεις, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις. Id est, si malum verbum falsi dixeris, statim ipse aliud peius audies. id est, tibi dicetur. Homerus eandem sententiā & eadem forma exprimens, composito ἐπακούειν vsus erat. Sic enim Iliad. υ, Ὅππῶν κ' εἴπῃσθα ἔπος, πῶν κ' ἐπακούσαις. Sic autem (vti dixi) Latini quoque suum Audio vsurpant. Terentius in Andria, Si mihi pergit quæ vult dicere, quæ non vult audiet. Itidem in prouerbio quod tanquam triuiale refert Hieronymus, Quum dixeris quæ vis, audies quæ noles. Quod sumptum esse atque adeo translatum ex his Alcæi verbis existimo, εἰ κ' ἔπῃς τὰ θέλεις, ἀκούσαις τά κ' οὐ θέλοις. Vnde & Plutarchus, λέγοντες ἃ θέλουσιν, ἀκούσουσιν ἃ μὴ θέλουσιν. Erasmus tamen hac forma enuntiatum prouerbium à Græcis originem habere non putauit. Sciendum est autem huc referri debere & illum Aristophanis locum, χαίρω πολλ' ἀκούων δὴ κακά, & exponi, Gaudeo quum audio multa mala, id est, quum mihi dicuntur. Nam cur ἀκούων hic exponant quidam ὀνομαζόμενος, & referant inter illa dicendi genera, ἀκούω χρηστὸς, ἀκούω κακὸς, non intelligo: quum in his ἀκούω nominatiuum habeat: at in illo, accusatiuum: nec possit negare quisquam quin ἀκούων κακὰ ita dicatur vt ἀκούειν κακὸν in illo versu Hes. modò citato.

Ἀκούω, Fando audio, Fando accipio. Quæ tamen significatio ab aliis nō annotatur, Audio duntaxat potentibus, quod generale est. Interdum cum infinitiuo, Iliad. ω, Καί σε γέρων τὸ πέλεν μὴ ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι. Sæpe autem cum nomine accusatiui casus. Lucianus aduersus indoctū lib. &c. Ἐλεφάντα μὲν γὰρ οὐδ' ἀκηκοας, οἶμαι, πω, Heliconem nunquam fando accepisti, Helicō tibi

nunquam fando auditus est, Nūquam fando tuas peruenit ad aures Heliconis nomē. Durè enim hic dixeris Latinè, Heliconem nunquam audisti. quasi videlicet Heliconem facias hominem. At in huius interpretatione, ἐδίδασκε δ' ὁ πατὴρ αὐτοῦ γράμματα, ὡς ἐγὼ τοῦ πρεσβυτέρων ἀκούω, possit verbum Audio solum vsurpari, vertēdo, Vt ego de senioribus audio, vel ex senioribus. in hoc itidem Xenophontis loco interpretādo, Audio non malè ponatur solum, Pæd. 1, ἤκουον αὐδρὸς ἤδη τὰ ἔργα διαπραττόμενον τὸν Κῦρον. sed participium in infinitiuum mutare oportebit, hoc modo, Cyrum iam res viro dignas gerere audiuit. Potes etiam dicere, Intellexit, Accepit. Xen. Hell. 6, ἀκούετε μὲν σῶ δὴ οἷοι ὅτι καὶ ὑμεῖς Ἰασονος ὄνομα, Fando auditis, Fando accipitis vos quoque (sat scio) Iasonis nomē. Idem participium ἀκούων absolutè posuit pro eo quod est Ex auditu, Ex iis quæ fando audieram: Hell. 6, πρόσθεν μὲν ἀκούων ἐζήλουν τὸν δὲ τῶν πόλιν ὅτι πάντας &c. νῦν δ' οὐκέτ' ἀκούω, ἀλλ' αὐτὸς ἤδη παρὼν ὁρῶ. Id est, Antea quidē ex iis quæ fando acceperam, ciuitatem hanc fortunatam esse dicebam quòd omnes &c. nunc autem non iam fando audio, sed præsens cerno.

Ἀκούω, Audio, Auditor sum, Discipulus sum. Laertius, Ἀναξιμένης Μιλήσιος ἤκουσεν Ἀναξιμάνδρου, ἔνιοι δὲ καὶ Παριανίδου φασὶν ἀκοῦσαι. pro eo quod est Παριανίδου ἀκοῦσαι. Idem & composito Διακούω interdum significatur: vt apud Plutarchum in Pericle, διήκουσε Ζηνῶνος, Zenonis fuit auditor, siue discipulus. Idem in Themistocle, Ἀναξαγόρου διακοῦσαι τὸν Θεμιστοκλέα φησί.

Ἀκούω, Audio, Dicto sum audiens, Ausculto. Id est, Obtempero, Pareo. Demosthenes ad Lept. καὶ πρότερον τοῖς ἄλλοις ὑπεπίθοντας [Λακεδαιμονίοις] εἴωσιν ἀκούειν ὑμῶν, Et Lacedæmonios prius aliis imperantes, vobis dicto audientes esse assuefecit. Aristides in Panath. τοὺς τῶν Ἀσίαν οἰκούντας Ἕλληνας ἀκουειν βασιλέως. Plutarchus in Lycurgo, οὐκ ἀκούειν ὑπομένοντι τοῦ πρεσβυτέρου μὴ δυναμένων, Imperare nescientibus parere non sustinent. Sic apud Sophoclem in Aiace, τοῖς ἀκούοισι λέγε, id est τοῖς πειθομένοις, vt inquit scholiastes, Iis qui tibi dicto audientes sunt. Quidam tamen vertunt, iis qui mouentur. sed illi viderint. ‖ Huic significationi finitima est quæ à Budæo annotatur, pro Iubeor. Themist. in primum Anal. poster. οὐδεὶς ὦν οἰκέτης ὁμόγλωττος αὔθρωπον ἀκούσας ἀγαγεῖν, ἵνα πον ἤγαγον. Possit fortasse accipi & in ea significatione quæ paulo antè adnotata est, Audio hoc, pro Hoc mihi dicitur. vt sit, Nullus famulus cui dictum sit vt adducat famulum, equum adduxit.

Ἀκούω, Audio, pro Intelligo & interpretor, vt docet Budæus. Galenus in Meth. 10, ἁπλοῦ δὲ ὅταν εἴπω, ῥᾴδιον ἢ ἄλλό τι τοῦ τοιούτου ἀκούειν σε χρή. Themist. in 2 De anima, genitiuo iunxit hac in significatione, ἁπλούστερον ἀκουστέον πύτων ἁπάντων τοῦ ὀνομάτων, Hæc simplicius intelligenda.

Ἀκούω, Audio, Id est Vocor, Appellor, Dicor. Item, ἀκούω εἶναι, Feror esse. Cum nominatiuo, ἐθελὸς ἀκούω, apud Theocritū, Probus vocor, seu dicor. Demosthenes Pro corona, τοῦ κόλακες καὶ θεῖς ἐχθροὶ καὶ τἄλλα ἀποσήκει πάντα ἀκούοισι, nunc appellantur adulatores, & diis inuisi, &c. Lucianus, οὐδ' αἰσχύνομαι πτωχὸς ἀκούειν, neque recuso figulus appellari. Item cum nominatiuo participii. Huc autem non pertinere exemplum hoc ex Aristophane, χαίρω πολλ' ἀκούων δὴ κακά, docui antea. ‖ Cum infinitiuo habente nominatiuū, apud Herodotum, πάντα δὲ Ἀργεῖοι ἤκουον εἶναι μουσικῶν ἀρίστοι. Gregor. Nazianz. De filio, Σαμαρείτης ἀκούει καὶ δαιμονᾶν. ‖ Cum aduerbiis κακῶς & εὖ sæpe etiam vsurpatur, eodem modo quo dicunt Latini Malè audio, Bene audio. Dicitur autem κακῶς ἀκούω ὑπὸ τύπου, itidem etiam vt apud Latinos Malè audio ab hoc, pro Vituperor. Isocrates in Busiride, κακῶς ἀκούω τοῦ τῆς πολιτῶν ἀκούειν, Malè audire à ciuibus. Dicitur etiam κακῶς ἀκούειν ἐν λόγοις τινός, apud Lucianum, Malè audire in sermonibus alicuius .i. vituperari sermonibus alicuius. Apud Plutarchum in Pericle additur participium, ὁ μὲν δῆμος ἀδόξει καὶ κακῶς ἀκούει μεταγαγών. pro δίκῃ τὴν μεταγαγών. ‖ Contrarium εὖ ἀκούω, Bene audio, Laudor. Plutarch. in Pericle, ὁ μὲν δῆμος ἀδόξει καὶ κακῶς ἀκούει. Plato Dionysio, οἱ δ' ὑπεκέσαντι πᾶν τοιοῦσιν ὅπως αὐ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον εὖ ἀκούωσι, vt celebretur eorū memoria. Sic ἄμεινον ἀκούειν apud Thucydidem, lib. 3, ἀπορεῖν δὲ λόγου οἷς ξυμβαίη ὁπωσοῦν τὴν διαπραξάσθαι, ἄμεινον ἠκουον. Vbi quidam ἄμεινον ἤκουον iungunt cū ἀπορεῖν λόγου. at scholiastes ita exponit, οἷς τισι δὲ συνέβαινεν ὁπωσοῦν διὰ λόγου τινὸς ἀπορεῖν τὴν πρᾶξιν ἀγωνίζοντο, οὐ τοι ἐπηνοῦντο.

Ἀκούομαι passiuum, Audior: vt ἀκούω, Audio, in prima & propria significatione. Iliad. η, — οὐ γὰρ πω σφιν ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς. Plutarchus De audiēdo, οἱ δὲ ἀθυμοῦσι αἰσχύνοντες, οὔτε ἀκούοντες, οὔτε ἀκουόμενοι. ‖ Item Ἀκούομαι valde nouè vsurpatum pro ἀκούω, in eo loquendi genere quo pro Appellor seu Dicor vsurpatur: vt χρηστὸς ἀκούω. Phalaris in fine epistolæ ad Messenios, ἢ πυραυλοκτόνοι Φαλάριδος ἀκουσθῶμαι.

Ἀκουστέον, aduerbium positionis, Audire oportet, Audiendum est. ‖ Ἀκουστέον, Audiendum est, pro Obediendum, parendum, cum genitiuo, apud Euripidem. Sic apud Herodotum, ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἴη τοῦ λοιποῦ. vbi ἀκουστέα pro ἀκουστέον positum est.

¶ Ἄκουσμα, τος, τό, Idem quod ἀκρόαμα, Res quæ auditur. eo videlicet modo quo Spectaculum à Latinis appellatur res quæ spectatur, & à Græcis itidem θέαμα. Apud Xenophontem in Hierone, ἔπαινος (id est Laus) dicitur esse ἥδιστον ἄκουσμα. hoc est, res auditu siue ad audiendū vel audientibus iucundissima, Res cuius auditio summopere delectat & est iucundissima, vel Iucundissima auditio: accipiendo auditionem pro audimento, vt ita dicam. Sic ἀκούσματα τερπνά, Auditiones delectabiles. Herodianus, πᾶν ὅσαπερ ἐκεῖνος δι' ἡδονῆς ἔχει θέαμα ἢ ἄκουσμα διεφθείρετο. Lucianus in Nigrino, πολυτίμοις τε θεάμασι καὶ ἀκούσμασι, tot spectaculis & auditionibus. Idem in act. vocalium, καὶ οἷσιν ἥδιστον τὸ ἄκουσμα, Et tolerabilis erat mihi auditio, vel Et auditio huius rei mihi erat tolerabilis. Nam auditio propriè ipsam audiendi actionem significat. Existimo tamen & pro re quæ auditur, posse vsurpari, quemadmodum vsurpaui modò, quum auditionem iucundissimam appellaui laudem, Xenophontis locum interpretans. nam quum dicunt Latini fictas auditiones, falsas auditiones, non video quomodo quis auditiones aliter quàm pro rebus quæ audiuntur intelligere possit. Cicero tamen Græcam vocem vsurpauit, Epistol. ad Atticum lib. 12, epist. 3, Hoc ipsum tamen iis odiosum ἄκουσμα fit. ‖ Ἄκουσμα, Auditio discipuli, & ἀκούσματα, Auditiones discipuli, id est, quæ audit discipulus ex præceptore. eodem videlicet modo quo auditor Platonis appellatur discipulus, ἀκουστὴς Πλάτωνος. Quidam ἀκούσματα in hoc Isocratis ad Demonicum loco exponunt præcepta, ἡγοῦ τοῦ ἀκουσμάτων πολλὰ πολλοῦ τῶν χρημάτων κρείττω, existima multa ex præceptis esse multis pecuniis potiora. Idem, τὸν μὴ πολλῶν καὶ καλῶν ἀκουσμάτων πεπληρωμένον. Quidā in illo priori loco disciplinas interpretantur, malè, meo quidem iudicio. Si autem præceptum interpretari velimus, accipiemus præceptum non præceptoris tantùm, sed latè cuiuslibet: vt videlicet sint ἀκούσματα quæcunque ad nos instituendos à quolibet viua voce nobis traduntur. ‖ Ἄκουσμα videtur accipi pro persona quæ auditur, apud Athen. lib. 6. Sic ἀκρόαμα.

Ἄκουσμα, Fama, Rumor. Hesychius, ἄκουσμα, φήμη. Eodem modo & Latinis Auditio vsurpatur. Interdum etiā copulantur Fama & auditio, Rumor atq; auditio. In plurali quoque auditiones pro rumoribus dicuntur, cum ab aliis tum à Cicerone.

Ἄκουσμα, annotatur à quibusdam significare etiam auditionem, id est audiendi actum: sed exemplum desidero.

Ἀκουσμάτιον, Diminutiuum, Auditiuncula. quo diminutiuo Gellius vtitur. Exponitur etiam Narratiuncula, item Sermunculus. Lucianus in Philopatride, ἀλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἀκουσμάτιον ἄεισον. vbi explicatur cantiuncula, propter ἄεισον.

¶ Ἀκουστής, οῦ, ὁ, Auditor, Qui audit. Isocrates ad Nicoclem,

ὥστε μὴ ἀκουστὰς ἡμῖν ἀλλὰ καὶ θεατὰς γεγενῆσθαι. ‖Item Ἀκουστὴς, Auditor, id est discipulus. Dionys. Halic. de Isocrate, γνώριμος ἀκουστὴς Προδίκου τοῦ Κείου καὶ Γοργίου τοῦ Λεοντίνου. A

C. Ἀξιάκουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Auditu dignus: vt ἀξιοθέατος, Spectatu dignus. Xenophon, ἀξιοθέατά τε καὶ ἀξιάκουστα, digni qui spectentur, & digni qui audiantur. Ἀξιάκουστον exponitur etiam Memorabile. quia quod est memorabile, auditu dignum est.

Ἀκουστὸς, οῦ, ὁ, Audibilis, ad verbum, Sub auditum cadens, Qui audiri potest, siue auditu percipi. Xenophon Prædiæ 1, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁρῶν τὰ ὁρατὰ καὶ ἀκούων τὰ ἀκουστὰ, γινώσκης. Id est, interpretando ad verbum, Sed etiam ipse videns visibilia & audiens audibilia, cognoscas. Isocr. ad Nicoclem, ὥστε μὴ μόνον ἀκουστὰ ἡμῖν δηλὰ καὶ θεατὰ γεγενῆσθαι. Cicero ἀκουστὸν οὐδὲν vertit Nihil quod audiretur. Vide meum Ciceronianum Lex. Græcol. B

C. Ἀνήκουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non exaudibilis, q.d. Inaudibilis, Qui audiri non potest. In vulgat. autem lex. exponitur Non auditus, vel Non audiens. ‖Ἀνήκουστον (ait Bud.) proNon auscultandum, & idem ferè quod ἀπέλεστον, Nō perficiendum, Non concedendum, in hoc Antiph. loco, δεήσεται ἀθέμιστα καὶ ἀπέλεστα καὶ ἀνήκουστα καὶ θεοῖς καὶ ὑμῖν. In vulg. lex. citatur ex Epigramm. ἀνήκουστα πάθη pro Non obedientia. HINC Ἀνηκουσία, Contumacia, q.d. Peruicacia, Contemptus seu dedignatio aurem præbendi: citatur ex Platone De legibus 2, παρρησίας ἐμπίπλαται καὶ ἀνηκουσίας ἐν τῷ τοιούτῳ πᾶσι πέλας. Citatur & ex libro 6. ET Ἀνηκουστέω, σω, propriè quidem Non audio, sed capitur pro Non obtempero, Non sum dicto audiens, Non ausculto. Iliad. ο, — οὐδ' ἄρα πατὴρ ὃς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων. PRO QVO poetæ dicunt etiam Νηκουστέω, σω, vt Il. υ, v. 13. 14, — οὐδ' ὀνοσίχθων Νηκούστησε θεᾶς. C D

Ἀνάκουστος etiā & Ἀνακουστέω, pro eadem signific. quæ ἀνήκουστος & ἀνηκουστέω, habentur in vulg. lex. sed exemplum desidero.

Ἀκουστικὸς, οῦ, ὁ, Auditorius, Ad auditum pertinens, siue sensum audiendi. vt ἀκουστικὴ ἄισθησις, Plutarch. Auditus sensus, siue audiendi, Auditorius sensus, siue auditiuus: si hæc Latinè dici possent. Sic πόρος ἀκουστικὸς appellatur foramen teres quod est in medio aurium. ad verbum, Meatus auditorius. Per periphrasin, meatus auditui accommodatus. Itidem ὕδωρ ἀκουστικὸν apud Alexandrum Aphrodiseum. ‖ Ἀκουστικὸς exponitur etiam Auditu valens, Acri auditu præditus. ‖Ἀκουστικοὶ appellabantur Pythagoræ discipuli illo quinquennio quo taciti auscultabant. E

Ἀκουστάω, σω. F. άσω, Audire cupio. q.d. Auditurio. Ἀκουστῶν Hesychius exponit ἀκουστικῶς ἔχων. F

Ἀκοὴ, ῆς, ἡ, Auditus, Sensus audiendi, vel aurium, vel auditus, Facultas audiendi. Item Auditus, Auditio, id est, ipsa audiendi actio. Thucydides 7, ἐκπληξίν τε ἅμα καὶ ἀποστέρησιν ἀκοῆς, perterrefactionem simul & auditus priuationem. Ἀκοῆς ἄξιος, Auditu dignus, siue auditione. id est qui audiatur. Sic ἀκοῇ οἶδα, Auditu noui, pro Fando audiui, vel accepi. Thucydides 1, Μίνως γὰρ παλαιότατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν. Pro eodē dicitur & ἀκοῇ μαθάνομαι. Sed & pro ἀκοῇ οἶδα ponitur interdum (ni fallor) ἀκούσας οἶδα. Plutarchus De audiendo, ἅμα τῆς ἀκοῆς ἡδονὴ τὸ ἡδὺ, simul auditionis voluptas effluxit. id est, quæ audiendo seu auditu percipitur, vel ex auditione. ‖Ἀκοὴ, Auris. Vt plurimum autem in plurali ponitur ἀκοαὶ pro auribus, vt ὄψις, pro oculis. Lucianus in Philop. ταῖς ἀκοαὶς ἀποφεύγω, μηπου ἔτι ἀκούσαιμι ταῦτα, Aures obturo, ne adhuc audiam ista. Æschin. in Ctesiph κλέπτοντες ταῖς ἀκοαῖς ὑμῶν, Obrepentes vestris auribus. ‖Ἀκοὴ singulari numero, Aures, Cicerone interprete. nam quod Plato in Timæo dicit, οὐδὲ ἀκοῆς ἐπεδεῖτο, vertit, Nec auribus egebat. ‖Ἀκοὴ, Auditio, id est rumor, siue fama. Plato in Timæo, ὁ δ' οὖν ἡμῖν λόγον εἰσηγήσατο ἐκ παλαιᾶς ἀκοῆς, ex fama vetusta. Et hac in significatione numero etiam plurali vsurpatur à Thucydide lib. 1, ταῖς ἀκοαὶ τῶν προγεγενημένων παρ' ἀλλήλων δέχονται, rumores rerum præteritarum, siue de rebus præteritis. G H

Ἀκοὴ, Obedientia. vt ἀκούειν diximus pro Obedire poni. Citatur ex 1 Reg. cap. 16, ἰδοὺ ἀκοὴ ὑπὲρ θυσίαν ἀγαθή, Ecce obediētia supra sacrificium bonum. id est, potior sacrificio bono. Multo frequentius est compositum ὑπακοή.

Ἀκυή, apud Homerum idem quod ἀκοὴ, Auditus, Auditio. Il. π, — ἐρυμαλδὸς ὄρωρεν Οὔρεος ἐν βήσσῃς. ἔκαθεν δέ τε γίνετ' ἀκυή. vbi notat Eustathius ἀκοὴ Ionicum esse. nā linguæ communis esse ἀκοὴ, vt βοή, ῥοή. Dicit etiā posse ἀκοὴ ex ἤκοα medio præterito esse formatū, at ἀκυὴ ex ἀκύω. Od. λ, ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκυῶν, profect⁹ est ad auditionem de patre. Id est, vt audiret aliquid de patre. Vel, ad famam de patre audiendam.

C. Ἀνήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non audit, vel Qui nō audiit, Expers auditionis. vt apud Xen. ἐπαίνει ἑαυτῆς ἀνήκοος εἶ, nullam tui laudem audis. In sententiis monostichis quæ Menandro adscribuntur, Εἰ χῆς δικαίας ἐκ ἀνήκοος θεός. Sic apud Plut. μηδενὸς μηδὲ τῶν δίκην τῶν καλουμένων ἐγκυκλίων παρεύρῃς μήτε ἀνήκοον μήτε ἀθέατον ἐᾶν εἶναι. Interdū omittitur genitiu⁹: vt ἐκ ἐάσεις ἀνήκοόν με ἀπελθεῖν, Nō me fines priusquam te audiero, abire. ‖ Alicubi exponitur etiam Ignarus, vel Imperitus, vt apud Synes. De insomniis, ἔστι φορτικῶς ἀμίλησε τῇ πτώσει, καὶ ἀνήκοος ὢν τῆς κατ' αὐτὸν φιλοσοφίας. Sic in hoc qui à Suida ex innominato autore citatur loco, λόγων ἐλευθερίων καὶ παιδείας ἀνήκοος ἦν. Sed plus est non audiuisse quicquā aliqua de re quàm eius ignarū esse. ‖ In vulg. lex. exponitur etiam Qui audire & auscultare monenti non vult, Immoriger⁹. HINC aduerb. Ἀνηκόως, vt ἀνήκοως ἔχειν, pro ἀνήκοον εἶναι, Non audiuisse. Itē ἀνήκοως ἔχω ἀστρολογίας, Ignarus sum astrologiæ. ET Ἀνηκοΐα, Auditionis carentia, si barbarè loqui liceat: vt autem Latinè loquamur, esse puto necesse per infinitiuum vertere, Non audire. Sed & pro loco cui adhibetur, potest aliis atque aliis modis verti. Plut. princ. libri De garr. καὶ τοῦτο ἔχει πρῶτον κακὸν ἡ ἀσυγκρισία, τὸ ἀνηκοΐαν, Et non audire, primum malum est in quod incidunt qui non tacent. Vel, Hoc primum malum consequitur eos qui nunquam tacent, quòd non audiant. Idem circa initiū libri qui περὶ τοῦ ἀκούειν inscribitur, ἐκ ἀνηκοΐαν δὲ κεφότητα πρεσμινῶμενος.

C. Ἀεήκοος, vide paulo post.

C. Δυσήκοος ET Εὐήκοος, cōtraria. Δυσήκοος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Qui difficilè audit, Qui acutè non audit. nam Pollux post ἀνήκοος & δυσήκοος ponit ὀξυήκοος, βαρυήκοος. Possumus δυσήκοος ex Catone interpr. etiam Qui auribus parū audit. Ponitur autem δυσήκοος & pro immorigero seu inobsequente: vt contrà ἀνήκοος pro morigero vsurpari, mox docebitur. HINC Δυσηκοΐα, Difficultas auditus. A quibusdam exponitur etiam Aurium tarditas, ex Plinio. Item inobsequentia. ET Δυσηκοεῖν, Difficilè audire. Itē, Immorigerum esse. Εὐήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Facilè audiens, Auditu valens. vt apud Hippocr. aquilones faciunt πάμπαν ἀκοώτερα, id est Faciunt vt clarius seu liquidius audiant. Itē Εὐήκοος, Qui facilè auditur. Exponitur etiā Exaudibilis. Aristot. in Probl. διόπερ ἀκοωτέρα ἡ νὺξ τῆς ἡμέρας ἐστί. vbi nox accipitur provocib⁹ aut sonis qui noctu eduntur: quos videlicet facilius seu clarius exaudiri atq; quàm qui interdiu. Alii exponūt ἀκοωτέρα νύξ, nox in qua voces clarius exaudiuntur. Accipitur & pro morigero seu obsequente: sicut ἀκούειν & nonnulla eius composita significant dicto audientem esse. Arist. Ethic. 1, πιθαρχεῖ γὰρ τῷ λόγῳ τὸ πεδέγκρατοῦς. ἔπειτ' ἴσως ἀκοωτέρον ὂν τὸ πεδσάφρονος καὶ ἀνδρείου. Sic Theophr. ἀκοωτάτους θεὸς μεταβολήν. HINC Εὐηκοΐα & Εὐηκοεῖν, quæ contrarias habent signif. proximè præcedentibus Δυσηκοΐα & Δυσηκοεῖν. D E F G H

Αὐτήκοος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Qui ipsemet audiuit (vt dicitur αὐτόπτης, Qui ipsemet vidit) Cum genitiuo, vt apud Thucydidē, lib. 1, αὐτήκοοι δὲ βουληθέντες ἔπι γνῶναι αὐτῶ Παυσανίου λέγοντες, q.d. suis ipsi auribus audire. Plut. De lib. educ. αὐτοὶ τῆς πύστων μαθήσεως ὅτε αὐτόπται γίνονται τοσοῦτοι, οὔτε αὐτήκοοι. Quo in loco, sicut & in aliis, sunt qui αὐτήκοοι interpretentur simpliciter, Auditores, sicut αὐτόπται, Spectatores: sed αὐτήκοος perinde est ac si dicas, Qui suis ipse auribus audit, vel audiuit: sicut αὐτόπτης, Qui suis ipse oculis videt, aut vidit. ‖Αὐτήκοος, Qui est sui iuris, Qui nullius est subiectus imperio. q.d. Qui non alii sed ipse sibi est dicto audiens. αὐτήκοοι, inquit Suidas, οἱ μὴ ὑπεύθυνοι, αὐτοὶ δὲ ἑαυτῶν ἀκούοντες. A

C. Βαρυήκοος, ET Ὀξυήκοος, contraria. Quæ duo ponuntur à Polluce post δυσήκοος & ἀνήκοος.

Βαρυήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui graui est auditu, Cui hebetes sunt aures. Et βαρυήκοοι νῦν Hippocrati ab effectu, Obtundētes auditum & hebetantes. Contrà Ὀξυήκοος, Qui acuto est auditu, Qui acutè audit. Sunt qui ὀξυήκοον interpretentur Cui teretes sunt aures. sed perperam. Basil. τὸ ὀξυήκοον τοῦ ζώου. vbi τὸ ὀξυήκοον ponitur pro ἡ ὀξυηκοΐα. EST autem Ὀξυηκοΐα Acumen audiendi, Facultas acutè audiendi. Cui opponitur Βαρυηκοΐα. B

C. Εὐήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Audiendi facultate præditus. Id enim videtur significare hoc compositum, secundum analogiam significationis quam habent quædam alia vocabula ex εὖ composita. Pollux ex Phrynicho citat εὐήκοος ῥηθεί, quod videtur significare simpliciter, Audi, Auribus percipe, vel Aures præbe. Quidam autē malè ἀνήκοος ῥηθὲ legerunt, quum Pollux antea loquutus esset de ἀνήκοος. C

C. Σωήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui audit, Qui auditu percipit, vt exponit Camerarius apud Platonem. quòd Pollux dicat, φαῦλον δὲ ὁ Μεναίδρου ἀκουστὴς αὐτῷ τῷ ἀκροατής. Πλάτων δὲ ξυήκοος. καὶ εἰσακοῦσαι. At in vulg. lex. exponitur Coaudi tor, (atq; ita nō erit otiosa præpositio) & citatur hic locus, non nominato eius autore, σωήκοοι τῶν ἐκ τοῦ σωφρονοῦντος σόματος ἰόντων λόγων. D

C. Φιλήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui amat audire, Audiendi cupidus. Φιλήκοος (inquit Camer.) Cupidus multa audiendi. A Budæo exponitur etiam Qui libens recitationes audit. Quam significationem conuenire puto Plutarchi loco Sympos. 1, vbi dicit oportere in conuiuio ἀδολέσχω παρεσοῦτι ὑπακαπακλίνεσθαι φιλήκοον νεανίσκον. Idē Bud. scribit apud Platonem esse φιλήκοον, musicæ cupidum. Sciendum est autē φιλήκοον per se significare simpliciter, Qui audire cupit, vel Qui libenter audit, interdum sequente genitiuo (vt si dicam φιλήκοος μύθων, Qui libenter audit fabulas) interdum sine illo: sed pro loco tamen interdum restringi ad eum qui cupidus sit hoc vel illud audiendi. In vulg. lex. exponitur, Cui innata est audiendi cupiditas, & Disciplinarum studiosus. Cuius posterioris signif. exemplum desidero. E

C. Ἀεμήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Valde attentè audiens. vt apud Nōnum, Φθογγῆς ἡμέτερας ἀρήκοα. Huic autem composito locum postremum dedi, non seruato alphabetico ordine, quòd poeticum sit, præfixam habens particulam ἀρι intensiuam, quam & aliis multis præfigunt. F

C. ΑΝΤακούω, Vicissim audio. Sophocles, Σὺ δ' ἀντακούσῃ τῶν τοιούτων, ὡς πεθάψεται. Hoc vicissim audies. Id est, Hoc tibi vicissim dicetur.

C. Διακούω, Audio, vt discipulus loquentem præceptorem audit. (qua in signif. vsurpatur & simplex ἀκούω) Plut. in Cicerone, διήκουσεν Ἀντιόχου τοῦ ῥήτορος, Auditor fuit Antiochi, id est discipulus. Idem in Pericle, διήκουσε Ζηνῶνος. Idem in Themistocle, Ἀναξαγόρου διακοῦσαι τὴν Θεμιστοκλέα φησί. Interdum verò cum genitiuo rei quæ à præceptore docetur: vt διακοῦσαι μαγικῶν λόγων, ibidem. Sed frequentius cum accusatiuo: cui interdum additur præceptoris nomen in genitiuo: vt apud Laertium, de Eudoxo, ἔστι τὰ μὲν γεωμετρικὰ Ἀρχύτα διήκουσε· τὰ δὲ ἰατρικὰ, Φιλιστίωνος. Sic apud Platonē epist. 7, Διωνός τε ἅπαντα διακηκοότες, exponitur Qui à Dione nonnulla fuerāt edocti. ‖Διακύω, Ad finem vsque audio. (q.d. Peraudio, idem significante præpositione quod in Perlego) Xenophon, ἵνα τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἔργα πολέως διακούσας καὶ καταμαθών. Sed quanuis Budæus διακούειν hîc esse velit Ad finem vsque audire, videtur tamen posse & pro simplici ἀκούειν sumi, quum adiungatur πολέως. ‖Διακούσαι τῶν εὐχῶν, Exaudire vota, in vulg. lexicis. G H

Διακούω, pro simplici ἀκούω. Plato Polit. πόθεν ποτὲ διήκοας, Hoc ex aliquibus audiuisti, vel Auditu cognouisti. Xen. Pæd. 1, διήκουσε παίζα. Rursum Plat. 1 De re publ. διήκουσαν τὸν λόγον pro Sermonem audire. Et in pass. voce Διακούεσθαι ἀπαίνιον, pro Auditu rarum. A

C. ΕΙΣακούω, Eel ΕΣακούω, Exaudio (ea significatione qua dicitur à Cicerone, Vt idem omnes exaudiant, voce clarissima dicam) Thucydides lib. 4, pag. 133, ἀπὸ δὲ τῆς μείζονος βοῆς τῶν πολεμίων, πρὸς ἃ αὐτῆς τῆς παρεγγελώσας οὐκ εἰσακούοντες. Sic lib. 5, pag. 180, τῶν Ἀλκιβιάδου καταβοῶντος εἰσήκουον. ‖ Ponitur εἰσακούω & pro Pareo, ab eodem Thucydide lib. 1, & alibi. ‖Εἰσακούω, in Testamento Nouo, & apud LXX interpretes, pro Exaudio, illo etiā sensu quo dicitur De⁹ exaudire preces. Sic & pass. Εἰσακούομαι, Exaudior, Preces meæ exaudiūtur: vt Matt. 6, ὅπ ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται. Dicitur & ipsa precatio εἰσακουσθῆναι, vt Lucæ 1, διότι εἰσηκούσθη σου ἡ δέησις σου. ‖Εἰσακούω simpliciter pro ἀκούω, apud Sophoclem, πῶς εἰσακουσεται ἀνδρός. B

C. ΕΞακούω, Audio, Exaudio. Plutarchus in Fabio, ἐξακούσαντες τῆς φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς, Quum vocē clarè non exaudissent. VNDE Ἐξάκουστος φωνὴ apud eundem in Numa, q.d. Exaudibilis vox, Vox quæ vel cuiùs sonus ad aures peruenire potest. C

C. ΕΠακούω, Exaudio, eo sensu quo dicitur Deus exaudire preces, vt ἐπακούσας τῆς ἀρχῆς ὁ θεός, apud Plutarchum. Sic autem Lucianus in Timone, ἔπεμψά σοι τὸν πλοῦτον ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν ἀρχῶν. ‖Item pro Audio, id est Sum dicto audiens. (qua tamen in significatione vsitatiora sunt κατακούω & ὑπακούω, ac præsertim hoc posterius: de quorū vtroq; mox dicā) Hesiod. καὶ νυ δίκης ἐπάκουσε. ‖Ἐπακούω, Ex præceptore audio & disco: vt, ἤρετο εἰ μεγεθος μέθηκεν, εἰ μοισηΐς ἐπακήκοεν. quod exemplum à Budæo citatur. D

Ἐπακούω pro simplici ἀκούω, Audio. Homerus Odyss. ξ, v. 328, — Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ. Idem cum accusatiuo itidem, Ἠέλιός τ' ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει. Apud Lucianum autem cum accusatiuo rei & genitiuo personæ, in Caucaso, ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. Apud Herodotum autem cum rei etiam genitiuo, βουλεύματων ἐπακούειν. Sic & Plutarchus dixit in Camillo, ταύτης τῆς φωνῆς ἐπακούσαντες.

Ἐπακουσμὸς, Budæus ex Aretha affert, sed non addens significationem. Fortasse autem significat exauditionē, eo sensu quo dicitur Deus ἐπακούειν τῶν εὐχῶν. E

Ἐπακουὸς ET Ἐπήκοος, Auditor. Hesiodus in Oper. — ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα. In prosa autem Ἐπήκοος, vt Plato De legibus lib. 6, ἐπήκοοις δὲ τοῖς καὶ θεατὰ πύστων τῶν δικῶν. Dicitur tamen frequentius ἀκουστὴς pro auditore. Apud Xen. autem ἀναβ. 2, ἐπὶ σὲ ἔστησαν ἐς ἐπήκοον, in locum vnde exaudiri possent. F

C. ΚΑΤακούω, Exaudio. Plato Euthydemo, οὐ γὰρ οἷός τε ἦν πρόσεσθαι κατακούειν ὑπὸ τοῦ ὄχλου. Sic vtitur & Thucydides lib. 2. ‖Κατακούω, Dicto sum audiens, Obtempero. (vnde κατήκοος, pro morigero) Demosthenes Olynth. 1, καὶ ἁπλῶς τοῖς ἅπαντας ἡγεῖσθαι χρὴ αὐτονόμοις ἥδιον σὺν καὶ ἐλευθέροις ἢ δούλοις εἶ). καὶ γὰρ ἀνήθης τὸ κατακούειν πόνος εἶσι. G

Κατήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dicto audiens, Morigerus. Plato Pol. lib. 7, κατήκοος τῇ πόλει. Vicissim verò πόλις dicitur κατήκοος τῶν φρονούντων à Plutarcho in Fabio, Consilio prudentis obtemperans. Vbi obserua κατήκοος cum genitiuo. ‖Κατήκοος, Subiectus alicui, Qui est in ditione ac potestate alicuius. Pausanias in Atticis, ὄντες Ἀθηναίων κατήκοοι. Itidem ex Herodoto citatur, κατήκοός σοι εἰμὶ, pro Sum tibi subiectus.

Κατήκοος pro Attentus, vt ἔσω κατήκοος ex Epigr. citatur pro Attentus sis, Audi. Sic apud Platonem in Axiocho, κατήκοος λόγων pro ἀκροατής, Auditor.

C. ΠΑΡακούω, Perperam audio, vel Non rectè audio, Fallitur meus auditus, seu Falluntur aures meæ. Habet eandem vim præpositio in hoc verbo quam in παρορᾷ, & aliis multis. Plato in Theæteto, παρορῶσί τε καὶ παρακούουσι καὶ παραιροῦσι πλεῖστα, id est (Camerario interprete) In plurimis eos oculi, aures, mens frustratur. Ego malim (sequendo interpretationem H

quam modò huicverbo dedi, reddere, Eorum oculi, au A res & mens in plurimis falluntur. Quod ad sensum tamen attinet, leue est discrimen. Παρακούω verti etiam, Perperam audio, vel Non rectè audio, eundem Platonem sequens, qui ὀρθῶς ἀκούειν & παρακούειν inter se opponit, scribens in Protagora, ἐπιμὶ αὖ ἔγωγε ὅπερ τὰ μὰ ἄλλα ὀρθῶς ἤκουσας· ὅπερ δὲ καὶ ἐμὲ οἴει εἰπεῖν τοῦτο, παρήκουσας. Lucianus in Anacharside, διαβαλῶ σε φῆς, εἰ μὴ παύσῃ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος. Nisi quis hic malit pro Perperam intelligo, vt Budæus pag. 649. apud Galenum παρακούσας γάρ τις οὕτω πολλῶν θεωρημάτων exponit κακῶς σωθεὶς, B καὶ οὐκ ὀρθῶς ἐπαίων τοῦ λεχθέντος. Quæ expositio potius sequenda est quàm quæ apud eum præcedit, Perperam audio, Temerè exaudio. Porro ideo dicit Budæus se ita intelligere apud Galenum, tanquam non planè affirmans, quòd vidisset Linacrum (cui multum tribuebat) secus vertere. Sed in Budæi gratiam proferam locos qui illius interpretationem confirment (vt omittam mini mè nouum videri debere, παρακούειν sumi pro Perperã intelligere, vt ἀκούειν sumitur passim pro Intelligere) C Sic igitur Synesius De insomniis dixit, ὅπερ τοῦ παρασυδίν παρήκουσεν. Sic & Plutarch. in lib. Vtra anim. prudent. παρακούοντες ἔνιοι βοείας θρίξιν εἶτ') πρὸς τὰς ὁρμὰς χρῆσθαι τοῖς παλαιοῖς. Exponitur etiã, Oscitanter & negligenter audio, apud Polybium, παρακούσαντες τοῦ λεχθέντος. Et, ἀνῆκας καὶ παρεγλόχθης ἀεὶ τῶν Κλεομβρότου παρήκουε. Quæ expositio in altera quodammodo inclusa est. quia qui negligenter audit, perperam audire solet. ‖ Budæus παρακούω interpr. Audiens sic transmitto quasi non audierim, in hoc Syn. loco epist. 5, ὅς πῃ ἀστεῖόν σωδόν ἰδὼν D παρεῖδεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν. Vbi ego παρήκουσεν existimo verti etiam posse Se audisse dissimulauit: vt videlicet sit παρήκουσεν, Audiit quasi in transitu. (Qui enim aliquid quasi in transitu & tanquam aliud agens audiit, id à se auditum dissimulare facilè potest.) Hæc autem interpretatio verbi παρακούω huic etiam Luciani loco aptissima videt ; initio orat. quæ inscribitur Iudicium vocalium, καὶ π ήκουον ἔνια τοῦ λεχθέντος ὑπὸ τῆς μητρὸς πῆς, Audisse me dissimulabam. Vel potius, Audire. E ‖ Παρακούω, Audire nolo, apud Polybium, inquit Bud. Hinc & pro Dicto audiens non sum, Non obtempero, Non pareo. Luc. Caucaso, ἀλλὰ δεῖ αὐασκολοπαθῶν αὐτίκα παρακούσαντες τὸ ὀπτήματος; Sic Matth. 18, v. 17, ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτοῦ. Vbi alii vertunt Non audierit, alii, Audire neglexerit, vel Audire non dignatus sit. Potest etiam commodè reddi fortasse, Si auditis illis morem non gesserit. Sic παρακούσμος citatur ex Polybio, pro Inauditus & repulsam passus.

Παρακούω, Clàm & quasi furtim audio. Παρακούειν) in quit Cam.) Aristophani, Clàm sermonem sublegere significat, in Ranis, καὶ παρακούων δεσποτῶν, ὅταν λαλῶσι. Et in Epigr. - παρακήκοα νιῶ ὅπ πάτρι. Sic Plato in Euthyd. ὁ Κτήσιππος παρ' αὐτοῦ ταῦτα παρακηκόει, Hæc clanculũ F audiendo cognouerat. Hactenus Camer. In vulg. autẽ lex. Παρακούω, λαθραῖα ἐπακροῶμαι, id est, Subauscultando voces aliquorum excipio, & procul quid narrent attendo, vt Cic. dixit De orat. lib. 2. Et Plautus, Clàm sublegere sermonem aliquorum Quo sensu dictum à poeta ecloga 9, Vel quæ sublegi tacitus tibi carmina nuper. Arist. Ranis, καὶ παρακούων, &c. Id est, Et corycæum agens, quum loquuntur domini. Budæus vult παρακούειν G in hoc Luciani loco esse itidem Furtim audire & Subauscultare, in l. De merc. cond. pag. 102, καὶ ὁ μὴ πρεσβύτης, ἀλλὰ τοὺς ὀπτισκεπομένους παρακούσας τῶν δεσπότου. Sed & Eras. Subauscultare vertit. Ego tamen existimo posse etiam accipi παρακούειν in hoc loco pro Audire velut in transitu & nõ plenè. (quod nonnulli verbo Inaudire significari putant: quum alii contrariam illi significationẽ tribuant. nonnulli autem verbo Obaudire sic vsi sunt, sed nescio quàm Latinè.) Sic autem fortasse & in illo epigr. loco accipi debet. Apud Aristotelem certè Ethic. 7, cap. 6, παρακούειν significationem habet quæ ad istam quam dico, proximè accedit, imò verò eadem videri potest. existimo enim παρακούειν in illo Aristotelis loco esse quod Gall. dicimus, *n'entendre qu'à demi*. Verba Aristotelis sunt, ἔοικε γὰρ ὁ θυμὸς ἀκούειν μόλις τοῦ λόγου· παρα-

κούειν δὲ, καθάπερ οἱ τοῖς τοῦ δεσπότου, οἱ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεχθὲν ὀλίγον, ἐνθέριον, εἶτα ἀμαρτάνουσι τῆς πράξεως. Quæ in postrema interpr. ita fuerunt reddita, Videtur enim ira audire illa quidem rationem, sed ministrorũ præproperorum more, negligenter & confusè audire, qui priusquam id omne quod dicitur audierint, exiliũt, deinde ab actione aberrant. At verò quidam ex superiorum temporum interpretibus παρακούειν verterunt Non perfectè audire. Videat autem lector num aptius sit Non plenè audire, id est partem duntaxat eorum quæ dicuntur. Quod certè Aristoteles non videtur negligentiæ tribuere, sed cuidam præproperæ ad obeundũ ministeriũ alacritati. Alioqui παρακούειν non malè etiam reddi potest alicubi Negligenter & oscitanter audire.

Παρακούω & pro ἀκούω ex Herodoto citatur, παρακούω ἐκείνου τοῦ τέχνου, Audio de illius artificio. Itẽ ex Plat. epist. 7, οὐδὲν θαυμαστὸν νέον αὖ ὄρωντα παρακούοντα ἀξίων λόγου θεαμάτων, θυμοῦσθαι, πρὸς ἔρωτα ἐλθεῖν τοῦ βελτίστου βίου, Audientem de rebus magnis sermones. Vide Παράκουσμα.

Παράκουσμα, ατος, τὸ, Praua doctrina, quam quis à malo præceptore didicit, vel Exitiosum acroama, quum quis malè audiendo, mala opinione imbutus est. Plato in epistola ad Dionis propinquos, ἀλλ' ὅπως πυρὰ τοῖς θρέψαντα, ἄλλως τε καὶ τοῖς τοῦ παρακουσμάτων μεστοῖς. Et alibi, ἄλλοι παρακουσμάτων πολὺ ἐμμεστοι τοῦ κατ' φιλοσοφίαν. Vide Bud. Comm. p. 649. Qui tamen alibi scribit παράκουσμα generaliter ab illo vocari doctrinam seu documẽtum. Certè si παρακούω in bonam etiam partem aliquãdo accipiatur, (vt in loco modò citato accipi videtur) itidem & παράκουσμα accipip oterit. In vulg. lexicis ἡ παρακουσμάτων ἱστορία citatur ex Dioscor. lib. 1, in præfatione, pro narratione ex aliis auditu accepta: idq; turpi & crasso errore: quũ manifestũ sit legendũ esse παρ' ἀκουσμάτων non παρακουσμάτων.

Παρακοή, pro παράκουσμα, in ea significatione quæ modò exposita fuit. Plat. Epist. 7, δέδοικα τοῦ τῶν ἄλλων παρακοάς. Budæus C. 649. ‖ Παρακοή, vt satiore significatione, Inobedientia, Inobsequentia. quæ tamẽ vix satis Latina sunt. Exponitur & Contumacia. Synes. epist. 67, ἀκοὴ γὰρ ζωὴ, καὶ θάνατος ἡ παρακοή. Vide in ὑπακοή, quomodo hæc duo opponat Paulus παρακοή & ὑπακοή.

C. ΠΡΟΣακούω, Insuperaudio. Plutarchus in lib. De audiẽdo, οὐκ αὖ ἀηδῶς δ' οἶμαί σε προσακοῦσαι τοῦ τῆς ἀκουστικῆς ἀληθείας.

C. Ὑπακούω, Aures præbeo ad audiẽdum, q. d. Aures subiicio loquenti ad excipiẽdum sonum. (qua periphrasi vtor ad exprimendam aliquatenus vim præpositionis ὑπὸ) Auscultò. Et Gall. *l'escoute*. Quod ita differt à verbo Ouir, vt *Regarder* differt à *Voir*. Dicimus enim interdum *I'escoute si i'l orray point*: itidemque *Ie regarde si ie l'orray*. Et similiter, *l'escoute bien, mais ie n'oy rien*. Quum tamen alioqui *escouter* interdum idem planè sit quod Audire, siue ab ἀκουστῶ, siue ab Auscultò sit deriuatũ.) Hoc quidem certè verbum Auscultare, eadem etiam de re dictũ reperitur de qua ὑπακούειν. vt enim apud Plautum legimus Auscultare ad fores, & Auscultare ab ostio, sic apud Græcos θυρωρὸς, id est ianitor, dicitur ὑπακούειν, vt apud Platonem in Phædone. Et quicunque ad fores accedit daturus illi qui eas pulsauit responsum, ὑπακούειν dicitur. Plut. in Symposio, Φίλιππος δ' ὁ γελωποιὸς κρούσας τοῦ θύρας, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι ὅς πῃ τε εἴη καὶ δι' ὅτι καταγεγραμμένος βούλοιτο. Eodem autẽ sensu atq; adeo de re eadem vsus est Lucas hoc verbo, Act. cap. 12, κρούσαντος δὲ τοῦ Πέτρου τοῦ θύρας τοῦ πυλῶνος, προσῆλθε παιδίσκη ὑπακοῦσαι, ὀνόματι Ῥόδη. Vbi Erasmus ὑπακοῦσαι reddidit Vt subauscultaret. Alii simplici verbo, Vt auscultaret. Sunt autem qui malint Vt responsaret, quò H Plautum legisse comperiantur. Quasi verò quicquid in antiquo illo poeta gratiam habet, id protinus ad vsum nostrum eadem cum gratia transferri possit, nullà que illius vocabula aut loquendi genera pro obsoletis habenda sint. ὑπακούειν certè in aliis itidẽ locis (id est in quibus alia de re agitur) exponitur Auscultare: vt apud Theocr. in Thalysiis, — ἀλλ' ὑπάκοισον. ‖ Ὑπακούω,

Respondeo. (q. d. Aurem præbeo, deinde respondeo) A apud Homerũ & Theocr. Ita enim Hom. Od. ο, — ἀκούσα δὲ ὡς ἐβόησας. Νῶϊ μὲ ἀμφοτέρω μενεαινέμεν ὁρμηθέντε Ἢ ἐξελθέμεναι, ἢ ἔνδοθεν αὖθι ὑπακοῦσαι. quod & Eust. exponit ἀποκριθῆναι. Theocr. autem in Hyla, Τεῖς μὲ γὰρ αὖσεν ὄσσα βαρὺς ἠρύγε λαιμὸς, Τεῖς δ' ἄρ' ὁ πᾶς ὑπάκουσεν, ἀράμα δ' ἔπεσ φωνή. Huc videtur posse referri & Luciani illud, ὑπακούσῃς ἡμῖν ἐμθεῶσιν. Sic & in libro Iob aliquoties vsi sunt [illegible] LXX interpr. vt c. 14, καὶ λέσεις, ἐγὼ δέ σοι ὑπακούσομαι. Et c. 19, θεράποντά μου ἐκάλεσα, καὶ οὐχ ὑπήκουσέ μοι. Sumpta est autem hæc significatio ex cõsequente, quia postquã aurẽ præbuimus nos vocanti, aut quouis modo nos cõpellanti, respondere solemus. ‖ Ὑπακούω (inquit Camer.) dicitur & accusator & aduocatus quum facta potestate dicendi & rogatus, in medium procedit. Demosthenes in orat. De falsa legat. ἠπίμησεν ὑπακούσαι τί ποτε αὐτῷ κατηγόρει. Ibidem paucis interiectis, ὅτι μὴ τῆς φωνῆς ψήφου οὐδὲ ὑπακοῦσαι καὶ λούσθαι ἠθέλησας. Quam significationem hic posui quòd affinis proximè præcedenti esse videatur. C

Ὑπακούω, Sum dicto audiens, Auscultò, Morem gerò, Pareo, cum genitiuo & cum datiuo. Herodotus, Δαρείῳ βασιλῆος οὐδαμῶ ὑπήκουσαν. Thucyd. ὅπ Ἀθηναίων ὑπακούοντες, ὁμῶς πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους γράμμα ἀεὶ ἔστησαν. vbi Ἀθηναίων ὑπακούοντες nõ simpliciter significat Athenienses parentes, sed Qui in Athenienses ditione sunt ac potestate, vel Atheniẽsibus subiecti. Pro quo dicitur & ὑπήκοοι. Et cum genitiuo rei, vt apud Theophr. De caus. pl. lib. 5, c. 4, ἀσθενέστερον γὸ ὄν, μᾶλλον D ὑπήκουσε τοῦ ψυχροῦ. Vbi ὑπακουειν τοῦ ψύχους ad verbũ Parere seu cedere frigori, capitur pro Obnoxium esse frigori. Sic Gall. *Estre subiect* vtranque harum verbi ὑπακούειν significationum complectitur. Frequẽtior est cũ datiuo constructio. qua & ipsa Thucyd. alibi vtitur: vt ἄλλοις ὑπακούσωσιν. Sic Demosth. ὑπακούσομαί σοι, & ὁ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσῃ ὦν. Sic & apud Aristoph. Nubibus. Iungitur & cum datiuo rei, necnon cum πρὸς habente accus. vt apud Demosth. Pro Ctesiph. τὸν δὲ ὑπακούειν τοῖς ὀπτηπομένοις ἀποφηνάμενον Κύρσιλον. Plut. in Lycurgo, αἱ γὰρ ἰχναὶ τῆς δίφρου μᾶλλον ἕξεις ὑπακούοντι πρὸς τὸν δίφρωσιν. Dicitur & ὑπακούω τοῦτο, pro κῦ τοῦτο: & cũ E personæ etiã datiuo, ὑπακούω σοι τοῦτο. vt ὑπήκοον πέλλα, apud Thucyd. Citatur & ex alio innominato, φόβῳ σοι τοῦτο ὑπακούω. Metaphoricè autem dicitur res etiam aliqua nobis parere, pro Succedere ex animi sententia. Luc. ἐπειδὴ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα.

Ὑπακούειν τοῖς λόγοις apud Platonem De leg. 10, Orationis sensum assequi & mente cõprehendere: fortasse (inquit Cam.) translato à ianitoribus verbo, qui dicuntur ὑπακούειν, i. Cognoscere quis adsit & intromitti velit, & respondere quærentibus ab ostio, &c. De hac enim signif. modò dixi. ‖ Ὑπακούειν (inquit idem) Intelligere, quum aliquid extrinsecus cogitatione assumitur. vulgò Subaudire vocãt. Ptolem. μεγάλης σωτάξεως lib. 1, καὶ ὅπῃ τοῦ ἕξης δὲ λαμβανομένων τοῦ φερόντων τὸ ὅμοιον ὑπακούεσθαι. Exempla huius significationis & apud gramm. passim extant.

Ὑπακούειν pro simplici ἀκούειν, apud Homerũ, Il. ξ, v. 484, Καὶ πότ' ἐγὼ Ὀδυσῆα περσπυδὲν ἐγγὺς ἐόντα, Ἀθήνῃ τύ G ξας· ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπάκουσε. Vbi Eust. ἤγουν ἀπλῶς ἤκουσε. Sic & in principio lib. θ, Iliadis, Αὐτὰρ ὁ δ' ἀγόρευε θεοῖσ' ὑπὸ πάντες ἄκουον. Vbi idẽ schol. videri dicit esse pro simpliciter ἀκούειν. In vulg. lex. ex Aristoph. citatur ἀλλὰ ὑπακούειν pro Audire preces. Fortasse autem potius ponitur pro Exaudire.

Ὑπακοή, ῆς, ἡ, Obediẽtia: vt παρακοὴ est Inobedientia. Quæ eleganter à Paulo inter se committuntur epist. ad Romanos cap. 5, v. 19, ὥσπερ γὰρ διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἑνὸς ἁμαρτωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολλοί, οὕτω καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἑνὸς δίκαιοι κατασταθήσονται οἱ πολλοί. H

Ὑπήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Moriger. Qui paret, Subiectus, Qui imperio alicuius subest. Aristoph. Pluto, Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἐστ' ὑπήκοα. Frequentius cum genit. vt Plut. in Solone, ὑπήκοον τοῦ δικαίου πόλιν κατέστησε, æquitati morigeram. Apud Herodotũ ὑπήκοος τοῦ βασιλέως, qui est in ditione & potestate regis. Sic πόλις ὑπήκοος Ἀθηναίων, Ciuitas quæ est in ditione vel sub ditione Atheniensium, Ciuitas Atheniensibus subiecta. Apud Xenoph. ὑπήκοον ἔχειν, habere in vel sub potestate, sicut ὑπήκοον πιεῖν θεῷ, in potestatem redigere.

c. 2. Ἀνυπήκοος, Inobsequẽs. vt αὐυπήκοος τοῦ λόγου, Plat. Tim. c. 2. Προσυπακούω, Præterea subaudio, vt gramm. vtuntur. C. Ἀκουσίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex ἀκούσιος & θεὸς cõpositum. vnde φέγγος ἀκουσίθεον in Anthol. epigr. exponitur, Quod à deo auditur, Quod ad dei aures peruenit. τὸ εἰς θεοῦ ἀκοὰς ἐρχόμενον, Suidas.

¶ Ἀκουπίζω (quasi ἀκουστίζω ex ἀκουστὸς) F. ίσω, Audire facio, vt exponitur apud Græcos Bibliorũ interpretes, à quibus potissimùm vsurpatur. Suidas ἀκουπίσαι exponit διδάξαι, i. docere. Crediderim ego ἀκουπίζω propriè sonare Audibile reddo: & Audiri facio malim exponere quàm Audire facio. Cum accusat. Psal. 50, ἀκουπεῖς μοι ἀγαλλίασιν, Audire me facies lætitiam. Vulgò, Auditui meo dabis lætitiam. At cum genit. Cant. Sol. cap. 2, ἀκούπσόν με τῆς φωνῆς σου, Fac me audire vocem tuam. Gregorius à passiuo themate Ἀκουπίζομαι vsurpat ἀκουπιζόμενοι, De baptismo, καὶ ἀκουπιζόμενοι ἀγαλλίασιν.

Ἀκουπίζειν τοῦ λόγου, Ex Aristotele citatur pro Obtemperare rationi.

Ἀκουπιστικὸς, ου, ὁ, Obtemperans, Obediens. Budæus ex Aristotele.

¶ Ἀκουάζω, vel potius Ἀκουάζομαι, in voce passiua, Idem quod Audio, in prima & propria significatione. Od. ι, Δαιτυμόνες δ' αὖ ἀνὰ δώματ' ἀκουάζοντο ἀοιδοῦ. At Il. ο, ἀκουάζεσθαι δ' αὐτὸς, pro vocari ad cœnã. Ad verbũ, Audire cœnam, Πρώτω γὸ καὶ δ' αὐτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο, Primi cœnam meam auditis, pro Ad cœnam vocamini. à cõsequenti videlicet.

Ἀ ΚΡΟΆΟΜΑΙ, ῶμαι. F. άσομαι, Idem quod ἀκούω, Audio. Quibusdã tamen placuit hoc discrimen statuere inter hæc duo, vt hoc esset studii, illud sensus: sed nõ obseruatur hæc differentia. Iungitur itidem vt ἀκούω, genit. personæ, accusatiuo rei. Demosth. Pro corona, τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι. Plato in Apologia, ἐμοῦ λέγοντος ἀκροάσονται οἱ νέοι, Me differentẽ audient adolescentes. Cũ rei autem accusat. Æschin. contra Ctes. ἀ πῶς ποθ' ὑμεῖς ὦ σεβήρεοι ἐκαρτερεῖτε ἀκροώμενοι; Idem ibidem, ὥςπερ ἐπῳδὴν ἢ ἄλλοτειον πρᾶγμα ἀκροώμενοι. Lucianus, ἠκροώμεν γὰρ ἅπαντα. Iungitur verò interdũ & genit. rei: vt apud Isocratẽ in Plataico, μετ' ἀνοίας ἀκροᾶσθαι τῶν λεχθέντων. ‖ Interdum etiam absolutè (id est sine casu) ponitur ἀκροῶμαι, vt apud Isocratem. Et ἀκροώμενος, Auditor. Plutarchus De audiendo, καὶ τοῦ τὸν λέγοντα καὶ τοῦ τὸν ἀκροώμενον.

Ἀκροῶμαι, Audio discendi causa, rursum cum genit. Damascius, ὁ δὲ ἠκροᾶτο λόγων γνησιακῶν καὶ σοφίας πολὺ κεκραμένων. Suidas hunc locum citans ait ἀκροᾶσθαι esse μανθάνειν: vt ἀκροατὴς est μαθητής.

Ἀκροῶμαι, Audio, Dictosũ audiens, Auscultò, Pareo. Cum genit. quã & ipsi ἀκούω significationẽ cum eadẽ cõstructione dedimus. Sic autem vsurpauit ἀκροᾶσθαι Antiphon, teste Suida. Apud Plutarchum in Lycurgo, ἀκροᾶσθαι τοῦ πρεσβύτου, Parere imperãti. Arist. in Pãathenaico, βασιλέως ἀκροᾶσθαι, Regi audientem dicto esse. Sic apud Thucydidem, τὸ ἡμέτερον πλῆθος οὐκέτι ἀκροώμενον τύπων.

Ἀκρόαμα, ατος, τὸ, Quod auditur, ἄκουσμα. Æschines in Ctesiphontem, εἰ Δημοσθένης αἰσθόμενος ἐκωμάσει, βαρύτερον τοῦ ἔργου ἀ πεπόνθατε τὸ ἀκρόαμα γένεται, Si Demosthenes in suggestũ ascendens, seipsum laudabit, iã hoc acroama iis quæ passi estis grauius ac molestius fuerit. Retineo autem vocem Græcam in huius loci interpretatione, Ciceronem sequens, ita scribentem pro Archia poeta, Themistoclem illum summum Athenis virum dixisse aiunt, quum ex eo quæreretur quod acroama aut cuius vocem libentissimè audiret, Eius à quo sua virtus optimè prædicaretur. Xenophon quoque generali sententia docet nihil lubentius à quoquam audiri quàm suam laudem: vt contrà nihil molestius quàm conuitium, appellans ἔπαινον (id est laudem) ἀκρόαμα

ἥδιστον: at λοιδορίαν, i. conuitium, χαλεπώτατον ἀκρόαμα. Qui alibi ἔπαινον vocat ἄκουσμα ἥδιστον, eodem sensu: vt dictum est in hoc nomine ἄκουσμα. Athen.12, καὶ τοῖς θεωρημάτων καὶ ἀκροαμάτων, id est, De spectaculis & auditionibus. Accipiendo videlicet auditiones pro iis quæ audiuntur. Qua in significatione & in modò citatis locis ἀκρόαμα exponi poterit Auditio: simplicius videlicet quàm Narratio, vel Recitatio, vt alii. Sunt verò & qui tradant ἀκρόαμα esse festiuam & iucundã narrationem, manifesto errore: quum ἀκρόαμα generale sit nomen, & tam in malam quàm in bonam partẽ vsurpetur. vnde sunt βαρύτερον ἀκρόαμα & χαλεπώτατον ἀκρόαμα in locis à me modò citatis. Sciendũ est præterea Ciceronem παῖδ' ἀκροαμάτων ἡδονὰς interpretatum esse apud Epicurũ voluptates quæ auditu percipiuntur: vt videre est in edito à me Cic. lex. Græcol.

Ἄκροαμα, ipsa persona quæ auditur, apud Athen. αὐλητρίδας καὶ ψαλτρίας καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἀκροαμάτων. Plut. in Galba, Καίσ ὁ αὐλήσαντος αὐλῶ τοῦτο δεῖπνον (ἀκρόαμα δὲ ἦν Καίσος ἀδικημούμενον) ἐπαινέσας, &c. Ita & à Cicerone vsurpatur: vt pro Sestio, Ille ipse ludens nõ solùm spectator, sed actor & acroama. Sic & Verr. 6.

Ἀκροαματικός, ός, όν, Ad auditionem pertinens, vel In auditione cõsistens. q.d. Auditorius, Auscultatori[9]. vt ἀκροαματικαὶ διδασκαλίαι. Plut. in Alexãdro, de ipso loquẽs, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀπορρήτων καὶ βαρυτέρων διδασκαλιῶν (αἱ οἱ αὐτοὶ ἄνδρες ἰδίως ἀκροαματικὰς καὶ ἐποπτικὰς προσαγορεύουσι, οὐκ ἀξιφερον εἰς πολλοὺς) μεταδοῦναι, i. Sed etiam arcanarũ & grauiorum disciplinarũ (quas illi peculiari nomine acroamaticas & epopticas appellantes, non efferebant in vulgus) cognitionem aliquam habuisse. Ibidem in epistola Alexãdri ad Aristotelem, οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας ὀκτὼ τοὺς ἀκροαματικοὺς τοῦ λόγου, id est, Non rectè fecisti qui acroamaticos libros vulgaueris, vel in vulg[9] edideris. Vbi acroamaticos libros vocat (Budæo teste) de reconditа Peripateticæ sectæ disciplina editos. Quòd & ex modò citato Plutarchi loco, & ex Auli Gellii cap. 20, lib. 2 (quò etiam te remitto) satis liquet. Sed vt omnes quod argumentum illorum librorum fuerit docent, ita nemo quæ huius appellationis fuerit ratio explicat. Ego verò existimo dictas disciplinas acroamaticas quæ huiusmodi essent vt aliter quàm audiendo præceptorem & ex viua eius voce percipi non possent: libros autem acroamaticos, qui huiusmodi acroamaticas disciplinas continerent, nominatos. Videtur autem meã sententiam vltima epistolæ ad Aristotelem verba cõfirmare.

Ἀκρόασις, εως, ἡ, Auditio, Ipsa audiendi actio. Æschines in Ctes. κλέπτων τὴν ἀκρόασιν, καὶ μιμούμενος τοὺς πάλαι λέγοντας. Item ἀκρόασιν ποιεῖσθαι apud eundem, pro Audire (ad verbum, Auditionem facere) ἐκεῖνος τὴν ὑπόλοιπον ποιήσασθε ἀκρόασιν. Idem ibidẽ, τὴν ἀκρόασιν οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐποίουν ὥσπερ νῦν. Isocr. De pace, οὐκ ἔστιν τὴν ἀκρόασιν τῶν λεγόντων ποιεῖσθαι, Facere auditionẽ eorũ qui orationẽ habent apud vos. pro, Audire eos qui, &c. Auditionẽ præstare iis qui, &c. Sic nostrate sermone dicitur Facere lecturã alicuius scripti (*en faire la lecture*) pro Legere. Vitruuius vltimi libri cap. vltimo dixit Acroasin facere, Eo tempore quidam architectus ab Arado, nomine Callias, Rhodũ quũ venisset, acroasin fecit, exẽplúmque protulit muri, & supra id, &c. Vbi existimo acroasin facere paulo generaliori significatione vsurpari pro δηδειξιν ποιεῖσθαι. neque enim video qui cõueniat vt pro recitatione hìc acroasin accipiamus. Gaza ἀκρόασιν passiuè vsurpauit pro Audientia. nam hæc ex Catone maiore verba, Ipsa oratio facit sibi audientiam, interpretatur, αὐτὸς ἀκρόασιν ἑαυτῷ ἐξεργάζεται ὁ λόγος. Hìc ἀκρόασιν ἐξεργάζεσθαι, est Facere se audiri: at ἀκρόασιν ποιεῖσθαι in locis modò citatis, est (vti dixi) ad verbum, Auditionem facere, pro Audire.

Ἀκρόασις, Recitatio, ex consequenti videlicet. auditur enim recitatio. Vnde ἀκρόασιν ποιεῖσθαι non pro Audire, vt in superioribus exemplis, sed pro Recitare: vt, ἀφυοῖς τινος ποιητοῦ ἀκρόασιν ποιουμένου. Sic ἀκρόασις ἐπιδεικτική, Recitatio ostẽtatoria, vel sese ostentans, vel ostẽtationis gratia scripta. Luc. Ad eum qui dixerat Prom. &c. ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παιόντες, καὶ τοιαῦτας τοῦ ἀκροάσεων ἀπαγγέλλοντες. Idem in Prometheo dicit ἀκρόασιν σοφιστικήν. vbi exponũt disceptationẽ, sicut & in præcedente loco narrationem. Ego malim vtrobique recitationem.

Ἀκρόασις mihi videtur sumi à Plutarcho pro ipso loco in quo fit acroasis, De discern: amico ab adulatore, ὅθεν ὁρᾶν ἔστιν αὐτοὺς ἕδρας τε τοῖς πρεσβύταις ἐν ἀκροάσεσι καὶ θεάτροις καταλαμβανόντας. Apud Ciceronem quoque Epist. ad Att. 19, lib. 15, sic accipio acroasin: aut certè pro consessu aut corona hominum, acroaseos ergò congregatorum, vbi dicit, Et mehercule ipsius literæ sic & φιλοσοφοῦσι & πυκνῶς scriptæ, vt eas vel in acroasi audeã legere. Quam vocis huius expositionẽ ignorãtes quidã, grauiter lapsi sunt.

Ἀκροατής, οῦ, ὁ, Auditor, Qui audit. Isocr. De pace, αὐτοὶ δὲ αὐτοῖς κοινοῖς ἀμφοτέροις [τοῖς λόγοις] ἀκροαταὶ παρέχοιεν. Ita enim lego apud Isocratem, ἀμφοτέροις corrigens & ex eo faciens ἀμφοτέροις: ex Demosthenis loco, in quo ita scribens, videtur hæc ipsa Isocratis mutuatus esse verba: in oratione Pro corona, ὥστε χὠν ἑαυτῶν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατά. Iul. Pollux negat probum esse vocabulum apud Menandrum ἀκουστὴς pro ἀκροατής. Explicatur autem ἀκροατὴς à Suida μαθητής, i. discipulus. quemadmodum videlicet & Latinis dicitur Platonis auditor pro Platonis discipulo. quomodo & ἀκουστὴν vsurpatum antea vidimus. Isocrates tamen ἀκροατὴν & μαθητὴν distinguit, ad Nicoclem, ἀλλὰ τοῦ μὴ ἀκροατὴς γίνου, τοῦ δὲ μαθητής. vbi ἀκροατὴν accipit in generali significatione quam priorem posuimus, pro eo qui aliũ audit, non tanquam discipulus & discendi causa, sed quouis modo.

Ἀκροατικός, ός, όν, Auditorius, Ad auditionem pertinens, ἀκροατικὸς μισθὸς apud Lucianum in Encom. Demosth. Merces auditoria, id est, quæ pro auditione datur. κομίζου τὸν ἀκροατικόν, ἔφη, μισθόν, καθάπερ Δημοσθένην ὀκκλησιαστικόν, ἢ δικαστικόν.

Ἀκροατήριον, ου, τὸ, Auditorium, Locus in quo audiũtur recitationes, aut in quo auditur præceptor. Plutarchus De audiendo, οἱ δὲ τοὺς ξένους φωνὰς τοῖς ἀκροατηρίοις οὖν ἐπεισάγοντες. Suggestũ quidã, alii Pulpitũ interpretãtur.

C. Ἐπακροάομαι, ῶμαι, Auscultor. ET Ἐπακρόασις, Auscultatio, Auditio, in vulg. lex.

Ἄκρος, ου, ὁ, λοις ἄπτεσθαι, prouerbialiter, Summis digitis attingere.

quod etiam dicitur primoribus digitis. Sic, ἐπ' ἄκρων ὀνύχων βαδίζειν, itidẽ prouerbialiter, Summis pedũ vnguibus ingredi. Quod & ἐπ' ἄκρων ὁδοιπορεῖν dicitur, subaudito substãtiuo, in hoc Sophoclis versu, Τῆλ' ἐφώνεις, κἀπ' ἄκρων ὠδοιπόρεις. Apud Apollonium Argon. 1, ἄκραι ἴχνη, Summa pedum vestigia, vel Summæ pedum plãtæ: vbi scribit, -οὐδὲ θοοὶς βάσιν πόδας, ἀλλ' ὄσον ἄκροις Ἴχνεσι πεζόμενος. Item Ἄκρος, Sũmus, i. Supremus, In summo positus, Altus: vt ἄκραι κορυφαὶ ὄρους, apud Aratum (posito plurali pro singulari) Summus vertex montis, vel supremus. Id est, Summa pars siue suprema verticis: pro quo dicit Homerus superlatiuo gradu ἀκροτάτη κορυφή. Sic apud eundem Aratum ἄκραι χηλαί. Apud Sophoclem autem in Aiace ἄκρας νυκτὸς dicitur pro Summa nocte, pro Prima parte noctis. eodem videlicet sensu quo vulgò dicitur Summo mane. Quo etiam modo dicitur à Nicandro ἀκρέστερος. nam hanc vocẽ explicans scholiastes, ait esse κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός. quasi τοῦ ἄκραν ἑσπέραν. Capitur & pro Celsus, Altus. atque ita Cic. exponit in Arati modò citatis locis.

Ἄκρος, metaphoricè, Summus, Summum siue supremum gradũ obtinens in re aliqua, Perfectus (&, vt Cicero, Summus & perfectus) Præstantissimus, Excellentissimus, Singularis: vt πύραγφνιστὴς ἄκρος, summus tetragonista. Ita dictum est illud, ἄκρος ἰατὸς Ἄκρων, summus medicus Acron. Sed allusio est in ἄκρος & Ἄκρων nomine proprio. Sic dicitur ἄκρος νομοθέτης, Summus Legislator, i. excellentissimus. Qua in significatione Maximũ quoque vsurpant interdũ Latini. Dicitur etiam aliquis ἄκρος τὴν ἰδίαν τέχνην, subaudito nomine

κῆ, Summus in sua arte, Artis suæ peritissimus. Et cum præpositione εἰς. vt ἄκρος εἰς φιλοσοφίαν, Plat. De repub. 6, Præstantissimus in philosophia, Præstãtissimus philosophus. Nec verò de persona tantùm vsurpant ἄκρος, sed etiam de re: vt ἄκρα σοφή, apud Platonem. Et ἄκρα φιλία, apud Basilium, ὃς καὶ εἰς τὸν ἄκραν φιλίαν ὥρμησαν, Qui mihi summa iunctus est amicitia.

Ἄκρος format etiam comparatiuum ἀκρότερος, & superlatiuũ ἀκρότατος, qui apud poetas vsitatissimus est, quòd dactylum efficiat remanente vna syllaba. Habet autem ἀκρότατος positiui ἄκρος significationem. nam perinde est siue cum Arato dicas ἀκρὴ κορυφὴ ὄρεος, siue cũ Homero ἀκροτάτη κορυφή, pro Summus vertex mõtis, vel Summum cacumen. Il. α, Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδείρας ὄρος οὐλύμπιο. Hesiodus autẽ dixit ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι, pro ἀκροτάτῃ κορυφῇ Ἑλικῶνος. Sic & Il. λ, Homerus de arbore loquens, – ἅπαρ τε οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν, In summa arbore. pro In summa eius parte. Idẽ ἀκροτάτῳ χρόα vocat summam & quasi superficialem corporis partem, τὴν ὀπιφάνειαν τοῦ σώματος.

Ἄκρον, ου, τὸ (substantiuè positum) Extrema pars, Extremitas, & ἄκρα extremitates cuiuslibet rei. Item ἄκρα Termini, Fines, τὰ πέρατα. Est etiam ἄκρον (iuxta alteram in adiectiuo ἄκρος positã significationem) Summitas, Summa pars siue suprema, Vertex, Cacumen. vt Hom. ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς, Cacumẽ Idæ celsæ. Dicitur autem ἄκρον ὄρους, & in plurali ἄκρα τῶν ὀρῶν vt plurimum: (quod & composita voce ἀκρώρεια) reperitur tamen & per se positum ἄκρα, vt apud Herodotũ. Ponitur ἄκρον & pro ἀκρότης, i. Summus gradus: vt εἰς ἄκρον σοφίας ἐλήλακως, Qui ad summũ sapientiæ gradum peruenit. Itẽ ἄκρα, pro τὰ πρωτεῖα: vt ἄκρα φέρειν, in Antholog. epigr. Primas partes obtinere. Reperitur verò & cõparatiuus gradus Ἀκρότερα pro substãtiuo positum. nam (vt Apollonii schol. tradit) τὰ ἄκρα τῶν κεφαλῶν, id est Extremitates antemnæ, vocantur ἀκρότερα. Item Ἀκρότατα gradus superlatiui, significat (sicut & Ἄκρα) Extremitates digitorum tam pedum quàm manuum.

C. Ἔπακρος, ος, ον καὶ ἡ, In summitate angustus, In angustum desinens. ἔπακρα apud Hippocr. τὰ εἰς γενὸν τελοῦντα, ἅπερ καὶ μύουρα, Galenus.

C. Ἀκροβατέω, ῶ. F. ήσω, Summis pedũ digitis gradior, Gradior summis digitis terræ insistens, In digitos erigor. Lucianus Icaromenippo, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες χαμαιπετῶς ἐπιπρόμβοις, καὶ ἀκροβατῶν μετὰ τῆς πίστεως. Antiphilus in Anthol. epigr. Ἀτραπὸν ὀθνείοις ὄμμασιν ἀκροβατεῖ. Ex ἄκρος & βατέω inusitato verbo, facto à βάω. Item Ἀκροβατέω, pro Superbè incedo, apud Suidam.

C. Ἀκροβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Summis pedũ digitis ingrediẽs, Erectus incedens. Propriè, erectus in summos pedum digitos, apud Basilium. Item Ἀκροβαπκὸς, adiectiuũ, quod exponitur Scansorius à Budæo ex Vitruuio.

C. Ἀκροβάζω, Idem quod Ἀκροβατέω. Nã Hesych. ἀκροβάζειν exponit ἄκροις ποσὶ βαίνειν.

C. Ἀκροβαφής, ές, ὁ καὶ ἡ, Summa parte tinctus. in Anth. epigr. Ex ἄκρος & βάπω.

C. Ἀκροβελὴς, ίδος, ἡ, Iaculi genus, vt ait Suidas: subiungens Ἀκροβελίζεται, τὰ ἄκρα τῶν πιμαπς βάλλε[7]. Ἀκροζωλίζω δέ. Vbi suspecta esse potest scriptura. nam Hesychius ἀκροβολίδος tantùm meminit.

C. Ἀκροβηματίζομαι, Sto in summo suggesto vel tribunali. Hes. Ex ἄκρον & βῆμα.

C. Ἀκρόβλαστος, ος, ὁ καὶ ἡ, Germen in cacumine habens. Ex ἄκρος & βλαστός.

Cætera ex ἄκρος composita vide in illis vocibus quibus præfixum est: vt Ἀκρίβυστος in βύω, & Ἀκρογωνιαῖος in γωνία, & Ἀκρόδεπος in δέω, & Ἀκρόδρυον in δρυς, &c. Sic & Ἀκρωρεια in ὄρος. Ea autem quærere nescientibus, monstrabit index.

Ἄκρως, Aduerb. Summè, Perfectè. Gal. ad Glauc. 1, ὅταν ἄκρως ἠξηρὸν, Quum est summè siccũ, Quum summam siccitatem habet. Diosc. lib. 3, ἄκρως θερμόζει πρὸς ἐψυμέναι, &c. Adeo conducit vt nihil suprà.

¶ Ἄκρα, ας, ἡ, (substantiuum) Summitas, Culmen, Fastigium. Bianor in Anthol. epigr. Ἔπιπτεν δὲ ἄκρης δόμος ἀθρόος, Corruit tota domus à tecto, vel à culmine tecti aut fastigio. Huc pertinet Κατ' ἄκρας, siue Κατάκρας, quod vide in Κατά. Itẽ Sũmitas mõtis, Vertex seu cacũmen. Gregor. ἐπὶ τοῖς τῆς τοῦ ὄρους στρέφεσθαι, τῆς ἄκρας ἀπολειπόμενοι. Ἄκρα pro summitate, significatione generali: vnde ἄκραν κουφότητος ἔχειν, apud Diosc. lib. 5, cap. 77, Summitatem leuitatis habere, pro, Summum gradum leuitatis. Quod etiã dici possit ἀκρότητα κουφότητος. Promontorium. Pausanias, ἀπέχει δὲ τὰ δίοις εἴκοσι ἄκρα κωλιάς. Ἄκρα, ἀκρόπολις, Hes. Arx. Æschines, καὶ δι' ἔνδειαν χρημάτων ἕνεκα τὴν ἄκραν οὐ παρέδοσαν. Plut. in Coriolano, ἀναχωρήσας αὐτὴν ὅτι τὴν ἄκραν, ἀθῦς ὤσαι κατὰ τῆς Ἰταλικιμβρῆς φάλαγγος. Capitur ἄκρα & pro extremitate: sicut & ἄκρον alicubi summitas, alicubi extremitas exponitur. Hesychius quoq; ait ἄκρα poni pro ἀρχὴ vel τέλος.

Ἀκραῖος, ος, ον, Idem quod ἄκρος. vnde & τὰ ἀκραῖα substantiuè positum pro τὰ ἄκρα, i. extremitates corporis apud Galenum, μετὰ τῆς τοῦ ἀκραίων ψυξεως. Alibi pro eodem dicit ἀκρωτηρίων.

Ἀκραῖος, Factum ab ἄκρα, significante peculiariter arcem. vnde Venus ἀκραία apud Pausaniam, Quæ est in arce, ἡ ἐν ἀκροπόλει. & Poll. ἀκραῖοι θεοὶ, inquit, οἱ ἐν ἀκροπόλεσι καὶ πολίεσι. Apud Euripidẽ autem Iuno ἀκραία, Quæ arcibus præest. Apud Hesychium tamen legimus Ἀκρία, Minerua, apud Argos, ὅτι τινος ἄκρας ἱδρυμένη, à qua & Acrisius nominatus fuit. Addit autem, Iunonẽ quoque, Dianam, Venerem, ita dictas, quòd essent sitæ ἐπ' ἄκρῳ. ita enim apud eum legitur, quum prius scriptum sit ἐπ' ἄκρας. Sed & ante προσαγορευομένη deesse puto οὕτω apud illum.

¶ Ἀκρότης, ητος, ἡ, Summitas, Extremitas. Plutarch. De primo frigido, καὶ δεχομένην τὰς ἐναντίας ἀκρότητας, i. aduersarias extremitates. Plutarchus, ὅπου γὰρ ὀξὺ ἀκρότης, ἐκεῖ καὶ πέρας. Item Fastigium, Apex, metaphoricè. Philo, Μωσῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας ἐπ' αὐτὴν φθάσας ἀκρότητα, Moses autẽ, qui & ipsum philosophiæ attigit fastigiũ, id est, Ad summum philosophiæ gradum peruenit.

¶ Ἄκρις, ιος, ἡ, Summitas mõtis, Cacumen. & in plurali ἄκριες apud Homerum. Ex hoc autem ἄκρις dictus est Iupiter cognomento ἄκριος, vt tradit Eustathius. Itẽ ἀκρία Minerua, ὅτι τινος ἄκρας ἱδρυμένη, vt scribit Hesych. Fit autem ἄκρις ex ἄκρη, vt κιθαρὶς ex κιθάρη, si Eustathio credimus. Ἀκρὶς autem pro cicada, vide infrà.

Ἄκριος, ος, ον, adiectiuum, In summo, seu in cacumine positus. vnde ἀκρία Minerua, quod vide suprà in Ἀκραῖος post ἄκρα.

C. Ἐπάκριος, ος, ον, q.d. cacuminarius, à cacumine. (Cogimur enim interdum ad exprimendam vim vocis & formationem, Latinitatis metas egredi) Ita cognominatus fuit Iupiter quòd in montium cacuminibus dicatæ ei essent aræ. Hesych. & Eustath. Vide Ἀκρία & Ἀκραία. Ἐπακεία, Regio Atheniensium, & ἐπακεῖδες vrbes, à Cecrope ita nominatæ, vide apud Etymol.

C. Τριακρία, Sicilia, sic dicta quòd tres habeat ἄκρας, id est promontoria, Pachynum, Lilybæum & Pelorum. Alii volunt Sicaniam peculiariter ita dictam. Stephanus Siciliam dicit: addens & aliam etymologiã. dicit enim ita appellatam, vel ὅτι τρεῖς ἄκρας ἔχει, vel ὅτι τείνα κι ὁδὶν ὁμοία. Apud eũ tamen legitur θρίνακι cum θ. Cæterùm quũ inueniatur ἄκεις, malo hoc & reliqua ab eo deducere: vt sint quidem ab ἄκρη, sed non immediatè, vt ita loquar.

C. Τὑπεράκρια, Montiũ cacumina. Herodotus, οἱ μὲν εἶχον τὰ πρὸς τὴν πόλιν καὶ τὸ πεδίον· τὰ δὲ ὑπεράκρια ἔδοσαν Καρί. Qui locus ab Eustathio affertur, postquam dixit Herodotum pro ἄκειας dicere ἄκεια neutro genere: quum tamen hic sit ὑπὲρ ἄκεια.

Ἀκρίζω. F. σω, Summa loca seu editissima perambulo, vel Cacumina perambulo, τὰ ἄκρα ὑπεροδεύομαι, inquit Eustathius, addens Ἐξακείζω ab Euripide hac eadem significatione dici. Ἀκείζω, Summitatem vel extremitatem seco, In summa parte abscindo. τὸ ἄκρον κόπτω, vt Euripidis schol. exponit in Oreste. Capitur etiam neutraliter apud eundem in Œneo, pro Summis pedibus ingredior, teste Hesychio.

C. Ἐξακείζω, ET Ἐπακείζω, ET ΥΠΕΡακείζω. Ἐξα-

κείζω apud Euripidem pro Cacumina perambulo, vt modò dictum est. Ἐπακείζω autem pro Ad summũ perduco, & finem impono, quendam dixisse testatur idem grammaticus. At Ὑπερακείζω à Xenophonte etiam vsurpatur pro Per summum euado, Supero, inquit Bud. citans ex illius Hipparchico, καὶ παφροις ἀσφαλῶς περᾶν, καὶ τὰ τείχη ὑφαρακείζειν, καὶ ἀπ' ὄχθων καταίρειν. Qua significatione alibi dicit πετρία ὑφαιρεῖν καὶ ἐπ' ὄχθοις ἀναλεῦσαι. In vulg. lex. citatur ex Euripide, ὑφαρακείζει δωμάτων pro Ædibus imminet desuper.

¶ Ἄκρων, ωνος, ὁ, pro ἄκρον, Extremitas membri. In Hippiatria, ἄκρωνα χείρειον πόσαιν καθεψῆσαι δεῖ, Ruellius vertit Trunculũ porci. vt sit ἄκρων hic mẽbri truncati extremitas. Vertit autem trunculum, tanquam habeat ἄκρων diminutiui formam. ΑΤ Ἀκρῶα Hesychio Viscera. Ἀκρώνιον autem quod exponitur εὐθρόισμα, aliunde sit necesse est.

¶ Ἀκρωτήριον, ου, τὸ, Sũmitas, Cacumen. Herodotus, ἀκρωτήριον τοῦ ὄρους, Vertex montis. ‖ Significat & promõtorium. ‖ Item ἀκρωτήρια dicuntur extremæ partes siue extremitates corporis, τὰ ἄκρα, vel τὰ ἀκρᾶα. Gal. ad Glauc. 1, ἡ τοῦ ἀκρωτηρίων τείψις. Sic Diosc. lib. 6, ἀκρωτηρίων ψῆξις. & l. 1, τὰ ἐν ἀκρωτηρίοις ἕλκη. Alex. Aphr. in Probl. τὰ ἀκρωτήρια ῥιγοῦσι. Thuc. ἄκρας χεῖρας & ἄκρους πόδας dicit explicans quod dixerat ἀκρωτήρια. ‖ Aristoteles (vt ait Budæus) ἀκρωτήρια vocat extremã partem digitorum sub vnguibus latentem, & extremas partes ossium. ‖ Item ἀκρωτήρια (ait idem) Pinnacula & prominentiæ ædificiorum, apud Plutarchũ in Cæsare, ἦν γὰρ τῇ Καίσαρος οἰκίᾳ τοιοῦτον σημεῖον ὅτι τὸ κόσμῳ καὶ σεμνότητι, τοῦ βασιλικῆς ψηφιδωμάτος, ἀκρωτήριον, i. fastigium, ex Cic. & Suet. ‖ Vitr. tamẽ hæc distinguit. ‖ Itẽ Ἀκρωτήρια sunt (vt tradit Hesych.) τὰ ἐπάνω τοῦ ναοῦ ἀναπεπταμένα ζωδία: vel, vt alii, τοῦ νεῶς. Budæus ita posse intelligi ait hoc in loco Athenæi, lib. 5, vbi Philadelphi pompam describit, ὀξῆς ἐπεφέρετο τὸν λίκνα δρυφορᾶ δωδεκαπήχη δύο, ὕψος πηχῶν ὀξιβάφα δ' εἶχεν αὐτὸ τὰ ἀκρωτήρια καὶ ἐν ταῖς χάσραις κύκλῳ, hoc est, animalia è sũmis labris prominentia. ‖ Ἀκρωτήρια sunt etiam rostra nauiũ & ornatus (inquit Bud.) locos subiungens non in quibus sit nomen ἀκρωτήρια pro Rostra, sed verbum ἀκρωτηριάζειν pro Rostra adimere. At Bayfius locum hunc citat in quo ait ἀκρωτήρια, pro ἀκροστόλια (dixerat autem antea ἀκροστόλια esse Rostra) positum sibi videri: Xenoph. Hell. 2, ἀπάγων τά τε τοῦ ἁρμαμαλώτων νεῶν ἀκρωτήρια. ‖ Ἀκρωτήρια Vitruuius lib. 3 nuncupat angularia & mediana. videntur autem (inquit Cælius Rhodiginus) statuæ sic plerunque in ædificiis excitari consuetæ. Vide Vitruu. Sit autem simplex an compositum hoc nomen, dicam in proximè sequenti verbo, quod ab eo deductum est.

Ἀκρωτηριάζω. F. σω, Extremitates corporis amputo, Corpori mutilo, Hominẽ mutilo aliqua corporis parte, Mutilo. Polyb. in 5, ἀκρωτηριάζων δὲ καὶ φονεύων καὶ τραυματίζων πολλοὺς διέφθειρε. Athen. lib. 5, de Scythis loquens, εἰς τοῦτο τοσοῦτον ὕβρεως ὥστε πάντων τοῦ ἀνθρώπων εἰς οὓς ἀφίκοιντο, ἠκρωτηρίαζον τοὺς ῥῖνας, i. Eò processerunt insolentiæ, vt ad quoscunque homines venissent, illis nares mutilarent. Sic enim & apud Latinos dicuntur mutilari hæ partes, aures videlicet & nasus, vt à Græcis ἀκρωτηριάζεσθαι. Nec verò desunt qui existiment ἀκρωτηριάζειν esse propriè aures mutilare, quasi videlicet vox ὦτα hoc in verbo inclusa sit: atque hoc placuit Etymologico, qui posito verbo Ἀκρωτηριάζω, subiũgit morẽ fuisse apud veteres, eorũ quos in flagitio aliquo deprehẽdissent, τὰ ἄκρα τῶν ὤτων ἀποτέμνειν, id est extremitates aurium amputare. Quam etymologiã, vt & alias multas eiusdẽ autoris, planè absurdam esse mecum fatebũtur, vt spero, qui mecum cõsiderabunt quæ dicam. ἀκρωτηριάζω quinab ἀκρωτήριον deductũ sit, nemo ire possit inficias. Quòd si ab ἀκρωτήριον fiat ἀκρωτηριάζω, & significet τὰ ἄκρα τῶν ὤτων τέμνω: dicamus necesse est nomini ἀκρωτήριον eandem subesse τοῦ ἄκρου τοῦ ὤτου significationẽ. At hoc dicere absurdum est, quum ἀκρωτήρια nihilo magis aurium quàm nasi, quàm manuum, quàm pedum ἄκρα dicantur: quinetiam ἀκρωτήριον sumatur (vt & ἄκρων, vel ἄκρα ἄκρας) pro montis vertice, item promontorio. Dico igitur compositum non esse ἀκρωτήριον, & ab eo dici ἀκρωτηριάζω pro τὰ ἀκρωτήρια τέμνω, eadem planè ratione qua ab ἄκρον Euripides formauit ἀκείζω, & vsurpauit pro τὰ ἄκρα τέμνω.

Ἀκρωτηριόζω, metaphoricè, quemadmodum & apud Latinos Mutilo. Chrys. in epist. ad Rom. c. 1, δι' οὐδὲν δὲ ἕτερον τοὺς ἀνοήτους ποιοῦντες κολάζουσιν οἱ νομοθέται, ἢ ὅτι τοῦ φύσιν ἀκρωτηριάζουσιν, i. Imminuunt naturæ vim castratione. Demosthenes quoque ἠκρωτηριασμένος metaphoricè vsurpat, præteritum in actiua significatione positũ ab ἀκρωτηριάζομαι, in orat. Pro corona, ἄθροοι μιαροὶ καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες, ἠκρωτηριασμένοι τοὺς ἑαυτῶν ἕκαστοι παιδίας, pro ἠκρωτηριακότες, i. Imperii & finium patriæ circuncisores, Qui laceram patriam & mutilam flagitiosa proditione reddiderunt, vt Budæus interpretatur. Suidas ἠκρωτηριασμένοι (quod pro ἠκρωτηριακότες capitur) exponit λελυμασμένοι, i. qui labefactarunt. Existimo autem verbo ἀκρωτηριάζειν siue ἀκρωτηριάζεσθαι fœdum quandam iniuriam significari: vt videlicet fœdum remanet corpus post mutilationem. ‖ Ἀκρωτηριάζεσθαι autem in passiua voce simul & significatione, eáque itidem metaphorica, apud Herodianũ, de Alex. Mãm. exercitu à Perside redeunte ita loquentem, καὶ ἠκρωτηριάσθησαν οὐκ ὀλίγοι ὑπὸ δυσχειμέρου χώρας. quod exponitur Labefactata fuerunt eorum corpora & attrita.

Ἀκρωτηριάζω, pro Rostra adimo. Herodotus in Thalia, καὶ τῶν νηῶν κατοιόμενοι ἐχουσέων τὰς πρῴρας ἠκρωτηρίασαν, id est, Rostra ademerũt, vt vertit Budæus, dicens ἀκρωτήρια inter cætera significare etiam rostra nauiũ & ornatus. Xenophon Hell. 6, ὁ μὲν τοι Ἰφικράτης τὰς μὲν τριήρεις ἀκρωτηριασάτω.

Ἀκρωτηριασμός, οῦ, ὁ, Mutilatio, Extremarum partium corporis amputatio, vel extremæ alicuius partis. Diosc. lib. 7, cap. 1, ὅτε δὲ δι' ἀκρωτηριασμοῦ.

ΑΚΡΕΜΩΝ, ονος, ὁ, (secũdum Suidam autem ἀκρεμών, όνος, ὁ) Ramus maior, Grandis ramus, vel prægrandis. Virgultum vertit Hieronymus in Esaiæ cap. 13. Reddit & Stipes à Gaza apud Theophrastum De causis plantarum, τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ φυτοῦ ἀποδόσεις καὶ ῥίζης καὶ κλῶνος, οὐ πάντως δύναιτ' ἂν καὶ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀκρέμονος, καθάπερ ἄμπελος καὶ συκῆ, id est (Bud. interprete) Non enim quod auulsione & radice & ramulo prouenit, ligno etiam prægrandique ramo, exurgere potest, vt vitis & ficus. Sic autem Budæus reddit, Gazæ interpretationem sequens: qui alicubi ἀκρέμονας pluribus verbis exponens ait esse ramos prægrãdes in quos arbor à caudice spargitur. Ab Etymologico ἀκρεμὼν exponitur ὁ κλάδος. à Suida & Hesychio ἀκρέμονες exponuntur βλαστοὶ, κλάδοι. in qua explicatione existimo illos κλάδους in generali significatione accipere. alioqui enim κλάδος propriè minorem ramum seu surculum significat. ‖ Sic & ἀκρέμων apud poetas interdum generaliter pro quouis ramo. ‖ Dioscorides ἀκρέμονας dixit μαραθροῦ, id est fœniculi. lib. 3, cap. 81, ἐπὶ σὺν τοῖς φύλλοις καὶ τοῖς ἀκρέμοσι. Vide etiam Κλῶν & Πέρθος. ‖ Metaphoricè ἀκρέμων σοφίας quidam dixerunt, imitantes Homericum illud ἔζος ἀρῆος, vt tradit Eustathius.

‖ Κρεμὼν etiam dicitur pro ἀκρέμων, inquit Etymologicus. fit autem κρεμὼν à κρεμῶ, i. pendeo: vt ἀκρέμων ab ἄκρος, id est summus: quòd fit in summa arbore, id est in summitate arboris, ὁ ἐπ' ἄκρου τοῦ δένδρου ὤν. Quidã autem subtilius (& quidem subtilius quàm par sit) ὁ ἐπ' ἄκρου μένων. quasi verò illa terminatio μων non itidem in multis huiusmodi deriuatis cerneretur, quæ talem deductionem admittere non possunt. Quod autẽ ad κρεμὼν attinet pro ἀκρέμων, nullo testimonio fidem eius facit Etymol. eiusq; cæteri lexicographi non meminerunt: ideóque in dubio relinquo.

Ἀκρεμονικός, ῆ, ὁ, Adiectiuum formatum ab ἀκρεμὼν, vt si quis à Ramus formet Ramalis, vt ἀκρεμονικαὶ ἀποφύσεις apud Theophr. lib. 4, id est ramorum grandium.

ΑΚΡΙΣ, ίδος, ἡ, Locusta. Theocr. — βάτραχος δ' ποτ' ἀκρίδας ὥσπερ ἐείσδω. Comicus quidam apud Athenæũ, εἰ σπονδᾶν εἰμι ἀκείς. Apud D. Matthæũ vbi dicitur Ioãnes Baptista esitasse ἀκείδας, fuerunt qui ἀκείδας acci-

piendum putauerint pro fruticibus, aut surculis quibusdam delicatis, nouam huic voci tribuentes significationem: quum recepta optimè conueniat. Constat enim cum ex Aristophanis tum ex aliorum autorum locis, locustis vesci solitos veteres. vnde & ἀκεῖδοφάγοι quidam populi fuerunt appellati, de quibus Strabo, Agatharchides, & alii. Ponũtur autem variæ huius nominis etymologiæ: ex quibus vnica mihi placet (quam & sequor) παρὰ τὰ ἄκρας τῶν ἀσταχύων καὶ τοῦ φυτῶν νεμέσθαι.

Ἀκεῖς, quæ & Phalæna & Lampyris, quæ vocabula vide.

C. Ἀκειδοθήκη, Instrumentum ad venandas seu capiẽdas locustas. In vulg. lex. Capsula ad venandas locustas. Theocr. Idyll. 1, Αὐτὰρ ὀγ' ἀνθεμίοισι καλαῖ πλέκει ἀκειδοθήκαν.

C. Ἀκειδοφάγος, Locustarum esitator, Qui locustis victitat. Vide paulo antè in Ἀκείς.

Ἀκείδιον, ου, τὸ, diminut. Locustula.

ΑΚΡΙΒΗΣ, ές, ὁ καὶ ἡ, Exactus, Exquisitus, Accuratus. Item, Exploratus, Certus. De rebus dicitur pariter ac de personis. sed frequentius de rebus, nisi me fallit memoria. Isocrates ad Nicoclem, ἀκριβεῖς ποιοῦ τὰς δοκιμασίας τοῦ σωόντων, i. exactas explorationes, vel accuratas. Quo sensu Chrysostomus De sacerdotio ἀκριβῆ καὶ βεβασανισμένην ἔρευναν dixit. Aristot. Rhet. 3, διὸ τὰ ἀκριβῆ τοῦ ἔργα καὶ χεῖρω φαίνεται ἐν ἀμφοτέροις. Sic dicitur ἀκριβεῖ σάθμη, exacta amussi, pro Exactè ad amussim. Plutarch. in Præcept. de san. ἡ μὲν οὖν ἀκριβὴς σφοδρα καὶ δι' ὀυχῆς λεχθεῖσα. Ἀκριβὴς τὸν ἔργασαν apud Lucianum, Exquisitus & exactus. Sic & ἀκριβὲς ἔργον, apud Demosth. Pro corona. ἀκριβὴς μνήμη, Accurata memoria. Ita enim malo reddere, generalem significationẽ vocabuli retinendo, quàm vt alii Tenax memoria. Demosthenis locus est hic, ἀλλ' οὐ πίστευε ταῦτα παρ' ὑμῖν εἰς ἀκριβῆ μνήμην, οὐδ' ἢν τοιοῦτον ὀρθῶ. i. (vt quidem ego interpretor) Sed hæc accuratè & diligenter non mandatis memoriæ. Ἀκριβὲς σημεῖον, Certum & exploratum signũ. Ἀκριβὴς μνήμη, Certa memoria. Ita enim malo reddere quàm cum aliis Tenax memoria. ‖ Ἀκριβὴς, inquit Budæus, Plenus, id est iustus, apud Lucianum. Ἀκριβὴς πεντάπλας, Gal. ad Glauconem. i. iustus, ὁ μὴ νόθος, καὶ ὁ γνήσιος, inquit idem Budæus. Rursus idem in pr. Annot. in Pand. Iustũ enim est omnibus numeris plenum, quod Græci ἀκριβὲς dicunt. Galenus identidem vtitur, ἀκριβὲς ἐρυσίπελας, id est, iustum plenúmq; erysipelas, & huiusmodi alia appellando, lib. Therap. 14. Bud. ‖ Ἀκριβὴς quum de persona dicitur, non significat duntaxat generaliter hominem aliqua in re, siue aliquo in opere exactum, sed etiam eum qui ad rem est attentior, & quasi circa eius curam curiosè exactus. vno denique verbo, hominem tenacem, siue parcum. quam tamen significationem nondum à quoquã annotatam reperi, & apud Plutarchum solum obseruare me memini: qui & ἀκριβειαν eodem vsurpat sensu, vt paulo pòst ostendam.

Ἀκριβὲς, substantiui locum obtinens, pro ἀκρίβεια. Lucianus in Anacharside, τὸ δὲ ἀκριβὲς τῆς τοῦ αὐτῶν δεξιοσκέψεως, i. ἡ ἀκρίβεια τῆς δεξιοσκεψεως. i. ἡ ἀκριβὴς δεξιοσκεψις, exacta consideratio, siue accurata examinatio. Interdum etiam ponuntur τοῦς τὸ ἀκριβὲς & εἰς τὸ ἀκριβὲς pro ἀκριβῶς. vt apud Eusebium, εἰς τὸ ἀκριβὲς τῆς ὁμοιώσεως ἀπειργασμένος. Eodem planè modo dictũ est illud εἰς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον αὐτοῦ. vbi τὸ ἀκριβὲς, id est ἡ ἀκρίβεια, exactã quandã expressionẽ significat, imaginis videlicet. Quare εἰς τὸ ἀκριβὲς τῆς ὁμοιώσεως ἀπειργασμένος, vel εἰς τὸ ἀκριβὲς εἰκασμένος, vertere possimus, Ad viuũ expressam imaginem habens. Idem vnico vocabulo dicunt ἀπεικεβαμμένος. quod est participiũ ab ἀπικεβόω. ‖ Item εἰς τὸ ἀκριβὲς pro ἀκριβῶς, i. ἀληθῶς, verè. Thucyd. 6, καὶ εἰς τὸ ἀκριβὲς εἰπεῖν, οὐδὲ ἀδίκως κατεστρέψαντο. vbi schol. vult esse pro ὡς ἀληθῶς εἰπεῖν. Cæterùm huius nominis ἀκριβὺς quum apertè ridiculas horationes ab Etymologico afferri viderem, meo ipse iudicio vtens, hic collocaui post ἄκρος. præsertim quum ἄκρος inter alia de eo etiam dicatur qui aliquam artem ἀκριβῶς teneat: atque adeo Hesychius ἀκριβὲς pro ἄκρον, ex Eurip. Philoctete afferat. Quòd si & mihi tam audacter subtili esse liceat quàm video in plerisque aliis vocibus veteres esse grammaticos, dixerim verisimile esse ex ἄκρον & βῆσαι (a βαω) factum esse, videlicet τοῦ τὸ εἰς τὸ ἄκρον βῆσαι. nam qui est ἀκριβὴς ad summum vsque peruadit.

Ἀκριβόω, ῶ. F. ώσω, Exactè cognosco, vel cognitum habeo, Compertum exploratúmque habeo, Probè calleo, aut Exactè disco, Exactè perquiro, Accuratè & diligenter exploro. Isocr. in Panath. τοσαῦτα μὲν φασὶν αὐτοὺς οἱ τὰ ἐκείνων ἀκριβοῦντες, Qui res eorum diligenter inuestigant, vel Exactè cognoscũt. Iuxta Budæum, Iis qui diligenter scribunt vel indagant. Herodianus, τοῖς τὰ Ῥωμαίων οὐκ ἀκριβοῦσιν, Qui res Romanorũ non exactè cognitas habent. Lucianus in Piscatore, ὅτι μὲν λόγοις ἡμῶν πάνυ ἀκριβῶσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν. Item dicitur aliquis artẽ quam piam ἀκριβοῦν, pro exactè callere, exactè peritus eius esse, exquisitam eius peritiam habere. Herodianus de Commodo, συνῆσαν δὲ αὐτῷ οἱ τοξικὴν ἀκριβοῦντες. Xen. Pæd. 2, οὐ γὰρ δοῦ διδάσκαλος τούτων οὐδεὶς κρείττων τῆς αὐλήσεως, ἢ ἡμᾶς καὶ λίαν ἀκριβοῦν ταῦτα ἐδίδαξε, Necessitas enim optima est horum magistra, quæ nos hæc pernoscere docuit, vel perdiscere. idem Pæd. 1, ὁ διδάσκαλός μοι ὡς ἤδη ἀκριβοῦντα τὸν δικαιοσύνην, καὶ ἄλλοις καθίστη δικαζειν, Magister me, vt qui iam iustitiæ exactam cognitionem haberem, aliis etiam iudicem constituebat.

¶ Ἀκριβῶ, Exactè facio, Exactum & exquisitum reddo, Exacta cura & diligentia facio, Omnibus numeris absolutum reddo. quum videlicet de opere quopiam dicitur. Interdũ verò ἀκριβῶ significat Exactum reddo, non pro Exactè factum reddo, sed pro Facio vt quis sit exactus. Sic Dioscorides l. 2, ἀκριβοῦν τὰς αἰσθήσεις dixit pro Exactos sensus reddere, Facere vt sensus sint exacti. Quidam vertunt, Sensus exacuere, Aciem sensuum excitare.

Ἀκριβοῦν iungitur etiam cum περὶ & πρός. Aristot. lib. 5 De generatione animalium cap. 1, ἀκριβῶν περὶ τὰς διαφορὰς χρωμάτων, Exacta cura & diligentia vtor circa differentias colorum, Exactè colorum differẽtias perdisco, aut pernosco, siue percognosco. ‖ Cum πρός autem apud D. Matthæum, Exactè vel diligenter inquiro, aut inuestigo, Accuratè scisciror, vel scrutor. cap. 2, ἠκριβωσε παρ' αὐτῶν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος. Alii hic ἀκριβῶ volunt significare Diligenter disco. quæ interpretatio non æquè mihi placet.

Ἀκριβοῦμαι, οῦμαι, pass. Ἀκριβοῦσθαι dicitur res aliqua, id est Exactè fieri, Exquisita & exacta cura ac diligentia elaborari. Item Ἀκριβοῦσθαι, Exactè cognosci, Pernosci. ἀκριβωθήσετ') Suidas & schol. Aristophanis exponũt ἀκριβῶς μετεπιθήσετ'), in hoc ipsius poetæ loco in Conc. — εἰμὴ τοῦτ' ἀκριβωθήσεται. ‖ Hinc præteritum ἠκριβωμένος, Exactè factus, Accurate elaboratus, vel Exactus, Exquisitus: accipiẽdo pro ἀκριβής: vt ἠκριβωμένη σωφροσύνη. ΕΤ Ἠκριβωμένως aduerbium ab hoc præterito, Cum exacta cura & diligentia, Accuratè vel accuratissimé. ἀκριβῶς.

C. Ἀπακριβόω, ΕΤ Διακριβόω, ΕΤ Ἐξακριβόω, βῶ, Exacta diligentia aliquid facio, siue Exacta aut exquisita diligentia in re aliqua vtor, Accuratissimè & summo studio aliquid elaboro, aut aliquid describo. In his enim præpositiones significationem simplicis augent. Apud Lucianum ἀπακριβοῦν exponitur etiam Ad normam exigere. Sunt qui hæc tria cõposita interpretentur & istis metaphoricis loquẽdi generibus, Ad amussim facio, Ad vnguẽ facio, & Affabrefacio. Dicitur etiam ἀπακριβώσασθαι, & διακριβώσασθαι, & ἐξακριβώσασθαι, pro ἀπακριβοῦν. Greg. ἐν δρέπτῃ εἴδος ἐκ πάντων ἀπακριβώσαντο, Exactè seu exquisitè composuit. Ἀπακριβῶ, διακριβῶ, ἐξακριβῶ, inquit Budæus) pro eodem ponũtur, hoc est Exactè compono & absoluo, Omni ope & exacta diligẽtia efficio, hoc est ἀποτελεῖν. Aristot. Eth. 10, ἐξακριβῶσαι δ' δόξειεν μᾶλλον τὸ καθ' ἕκαστον ἰδίας τῆς ὅπου μελέτης γνωρίμης. Hæc Budæus. Vtitur autem Aristot. verbo διακριβοῦν eadem signif. eodem libro, ὥστόν γὰρ τοῦ αὐτῶν εἴρηται. διακριβῶσαι γὰρ μεῖζον τοῦ τοσοῦτον ὅτι. Pollux (teste eodem Bud.) ἀπακριβῶσασθαι, & ἀποτελεῖσα

δαι, & εἰς ἑαυτὸν αἰαδέξαδζ, vt synonyma ponit col.200, & 310. Passiua sunt, Ἀπακριβοῦμαι, Διακριβοῦμαι, Ἐξακριβοῦμαι, quorum participia præt. vsitatiora sunt, Ἀπακριβωμένος, Διακριβωμένος, Ἐξακριβωμένος, Exactè factus, vel exacta diligentia. Ad amussim vel ad vnguēfactus, Affabrefactus. A Cicerone ἀπακριβωμένοι λόγοι redditur apud Plutarchum in Timæo Dilucidè & planè exornata oratio. quem locum vide paulo póst. Plut. de fastis Cæs. loquens, διακριβωμένη ἐπανόρθωσις τῆς ἀνωμαλίας.

A

Διακριβῶσαι (inquit Budæus) Diligēter cauere & exactè stipulari, & ὁμολογεῖδζ, Isæus pag. 38. Significat etiam (inquit) Exactè respondeo, id est statis horis euenio. Aristot. De historia anim. l. 7, καὶ μετὰ τοῦτο αἱ καθάρσεις βούλονται τὴν αὐτὴν ἀριθμὸν ἀποδιδόναι ζύπνοι· ἐμὲ μὲν ἀκριβῶσί γε πάσαις ὁμοίως, nō tamen exactè tricesimo die menstruæ purgationes redeunt omnibus. Cui exēplo, quod affert Budæus, puto aptè adiunctum iri hoc ex Platone, vbi itidē ἀπακριβωμένοις & ἀποδεῖσθαι habemus. Ita igitur ille in Tim. ἐὰν οὖν, ὦ Σώκρατες, πολλὰ πολλῶν εἰπόντων περὶ θεῶν ἢ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, μὴ δύνωμαι πανταχῇ γιγνώμεθα πάντα πάντως αὐτοῖς αὐτοῖς ὁμολογουμένοις καὶ ἀπακριβωμένοις λόγοις ἀποδοῦναι, μὴ θαυμάσῃς. Quæ Cicero sic interpretatur, Quocirca si fortè de deorum natura ortúq; mundi differentes, minus id quod habemus animo, cōsequimur, vt tota dilucidè & planè oratio exornata sibi constet, & ex omni parte secum ipsa consentiat, haud sanè erit mirum.

B

C

Ἀπακριβωμένως, & Διακριβωμένως, & Ἐξακριβωμένως, aduerbia, quæ eandem itidem significa. habent, videlicet pro Exactè, vel Exacta diligentia. Vel, Ad amussim, Ad vnguem. Διακριβωμένως pro Exactè, citatur ex Aristotele in Rhetoricis. Ἀπακριβωμένως autem à Budæo in Annotationib. exponitur etiam Bona fide, Citra vllum figmentum.

D

¶ Ἀκριβάζω, Idem quod Ἀκριβόω. Sed Pollux hoc Ἀκριβάζω ait esse ἀπιρόκαλον. ac re vera nō memini me apud vllū ex antiquis scriptorib⁹ hoc legere. Dicitur & Ἐξακριβάζω idē significans. quo Libanius vtitur in Epistola ad Basilium, ἵνα πόνων ὡς τῆς μ̓ χωρεχς τοῦ ἔθους ἐξακριβάζων, i. Diligenter indagans. ‖ At ex Eccles. cap. 46, citatur ἠκριβάσθη (aor. 1, à passiuo Ἀκριβάζομαι) Probatus est. ἠκριβάσθη προφήτης. Magis vicina esset interpretatio, Examinatus est.

E

Ἀκριβασμός, Exquisita examinatio & perpensio, inquit Bud. Dionysius De eccl. hier. καὶ τῆς ἀκροτάτης καθαρσεως οἱ τοῖς αὐτοῦ πανεπιπόποις ἀκριβασμοῖς. Iudic. cap. 5 μεγάλοι ἀκριβασμοὶ καρδίας. vbi pro eodem mox sequitur ἐξιχνιασμοί.

Ἀκριβασμός, Exacta limitatio. Prouerb. Salom. c. 8. ἐν τῷ πήγνειν τὴν θαλάσσαν ἀκριβασμὸν αὐτῷ. Cuius significationis exemplum vt [redacted] non posuissem, nisi Budæus in suos commentarios eam retulisset, dicens significari hic terram certis & exactis finibus circunscriptam.

F

Ἀκριβαστής, οῦ, ὁ, Diligens inquisitor, Accuratus explorator. Bud.

C. Ἐξακριβάζω, idem quod ἐξακριβῶ: vt simplex ἀκριβάζω significat ἀκριβῶ.

C. Ὑπερακριβής, έος, ὁ καὶ ἡ, Supramodum exactus, Exactus plusquam necesse sit.

G

C. Φιλακριβέω, βῶ, Amo exactam diligentiam, Exactā diligentiam lubenter adhibeo. In vulg. lex. φιλακριβεῖν exponitur Cum diligentia auscultare, Gnauum & sedulum esse.

C. Ἀκριβοδίκαιον, ου, τὸ, Substantiuum, ex ἀκριβὲς & δίκαιον, Ius summū, Ciceroni, Terentio, & aliis: quod iurisconsulti Strictum ius appellant. Propriè autem sonat Ius exactum. Ius autem (inquit Bud.) quod strictum iurisconsulti dicunt, Aristoteles ἀκριβοδίκαιον appellat, quasi ius exactius duriusque.

H

Ἀκριβοδίκαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Summo iure vtēs, vel stricto iure, Summo iure agens: cui opponitur ὀπιεικής. quem describens Aristoteles lib. 5 Ethic. ad Nicom. c. 10, his verbis claudit, ὁ γὰρ τοιούτων προαιρετικὸς καὶ πρακτικὸς καὶ ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ὀπιεικὸν τὸ χεῖρον, ἀλλ' ἐλαττωτικός, καίπερ ἔχων τὸν νόμον βοηθόν, ὀπιεικής ἐστιν. Vbi ἀκριβοδίκαιος appellatur (Budæo teste) qui τὸ ἀκριβοδίκαιον, i. summum ius, æquitati præfert, quasi prædurus interpres iuris, quasique deterioris iuris studiosus vsurpatórque: vt contrà ὀπιεικής, iudex bonus & æquus.

C. Ἀκριβολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex ἀκριβὴς & λόγος, propriè Exacto & accurato sermone vtens, Exacto vel exquisito sermone aliquid exprimens. Sed generalius accipitur pro Exacta diligentia & curiosa circa quidlibet vtens, & in quouis seu dicto seu facto. Quam significationē & ab eo composita retinent. HINC Ἀκριβολογία, ας, ἡ, Exacta discussio, vel examinatio, aut Exacta tractatio. Aristot. Rhet. ad Theodecten lib. 1, ἀλλ' οὐδὲν ἡ ἀκριβολογία χρήσιμος ἢ πρὸς τοὺς τόπον εἰς τὰ νῦν. ‖ Ab eodem Aristot. Ethic. 4, ἀκριβολογία in vitio ponitur, pro Exacta expensæ & sumptuum examinatio. ET Ἀκριβολογέω, ῶ. F. ήσω, Exactè perpēdo, Exactè examino. Chrysostomus in 8, ad Rom. τί φιλοπρεπεῖς ἀκαίρως, καὶ ἀκριβολογεῖς πρὸς ἐπιτά; ‖ Frequentius multo in passiua terminatione vsurpatur Ἀκριβολογοῦμαι itidem pro Exactè perpendo, vel Excutio, & (vt ait Budæus) pro Exactè discepto, Exquisitè disputo, & æstimo consideróq;. Æschines contra Timarchum accusatiuo iunxit, ἵνα μή τις ἐπηνῶς ἄρα λίαν ἀκριβολογοῦμαι ἄπαντα. Sic Demosth. in Æschinem, καὶ ζωὴ πάντ' ἀφ' τῆς ἀληθείας ἀκριβολογοῦμαι καὶ διεξέρχομαι. Plato Pol. 1, ὥσπερ καὶ σὺ τὸν ἀκριβῆ λόγον ἐπιδὴ καὶ σὺ ἀκριβολογῇ οὐδεὶς ἀφ' δημιουργῶν ἀμ. &c. id est, quandoquidē tu quoque exactè rem examinas. Potest verò exponi illud Æschinis modò citatū, ἀκριβολογοῦμαι ἄπαντα, Exactè omnia dicendo persequor. Dicitur & ἀκριβολογοῦμαι πρὸς τύπου, Vtor in hoc vel circa hoc exacta disquisitione: apud Demosthenē pro Ctesiph. ἐμοὶ πρὸς τύπων ἀκριβολογουμένῳ, Me hæc exactè disquirente. Alii vertunt, Exactè de his disceptāte. Ἀκριβολογοῦμαι etiam est (inquit Budæus) Exactā sumptuum rationem subduco.

Ἀκριβῶς, aduerbium, Exactè, Exquisitè, Accuratè. secundum quas significationes (quæ eodē omnes pertinēt) Isocrates non semel ἀκριβῶς & ἁπλῶς inter se opponit. potest etiam exponi per periphrasin, Exacta cura & diligentia, vel accurata cum diligentia. Demosth. aduersus Timocratem, τοῖς δὲ πάλαι κειμένοις ἀκριβῶς χρῶνται, ‖ Item ἀκριβῶς, Exactè, i. Plenè & perfectè, planè: vt Lucianus, χρόαν λεπτὴν ἀκριβῶς. Vbi stultè quidam interpretati sunt perpetuū candorem. Idem, ἀκριβῶς μέλαν, Plenè & perfectè nigrum, vel Planè nigrum. aut, Exactam, vel plenam & perfectam nigredinem habens, & ad quam nihil addi possit. Vulgò exponitur Vehemēter nigrum: sed perperam. significantius est enim ἀκριβῶς quàm σφόδρα. ‖ Item ἀκριβῶς, Certò: vt ἀκριβῶς οἶδα. Demosth. ἀκριβῶς εἰδώς, Æschin. Isocr. Dicitur & ἀκριβῶς γινώσκω. Possumus autem ἀκριβῶς οἶδα exponere Certò scio, vel (quod idem valet) Pro compertō habeo: aut, Compertum exploratumque habeo. ‖ Ἀκριβῶς apud eundem Isocratem habet ὀπιεικῶς oppositum. vbi vertendum puto Summo iure. quasi dicas, Supramodum exactè, Nimis exacto quodam studio. Sic ad Nicoclem, ἀκριβῶς πρὸς μικρῶν ἐπιζητοῦσι dicit. at in Areopag. addit λίαν, dicens, τὰ μὲν ἁμαρτήματα τοῦ δήμου λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζουσι. Is autē (meo quidē iudicio) ἀκριβῶς vel λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζει rem quampiā, qui (vt Cicero loquitur) ad viuū resecat. Ita enim ille in Lælio, Sed hoc primùm sentio, nisi in bonis amicitiā esse non posse. neque id ad viuū reseco, vt illi qui hæc subtilius disserunt. Ἀκριβῶς affinem hanc significationem habet apud Thucydidem l. 1, οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἀκριβῶς ἐπεφάσαν. id est seuerè. αἰνιδόπως, vt schol. exponit.

Ἀκρίβεια, ας, ἡ, Exacta cura, Exacta diligētia circa aliquid, Exactum studium, Accuratio: vt μετ' ἀκριβείας πρεσβεύειν. & apud Aristotelē, δι' ἀκριβείας λέγειν, Cum exacta quadam diligentia, Exquisitè. Apud Isocratem plurali numero ἀκρίβειαι non semel: vt ad Philippum, ζῶν δ' ὅπως γράψαι τοῖς καιροῖς καὶ τοῖς ἀκριβείαις. Idem in Areopagitico, ἐπὶ τά γε πλήθη καὶ τὰς ἀκριβείας τῶν νόμων, σημεῖον εἶ τὸ κακῶς οἰκεῖσθαι πολὺ πόλιν αὐτῶν. Quem locum Bud. sic vertit in Ann. pr. in Pandectas, Nam quod ad legū multitudinem atque exactiorem circa eas diligentiam attinet,

attinet, iudicium certè hoc ipsum est, parum bene cū ciuitatibus illis agi. Idem Isocrates ibidem dicit νόμοι μὲν πολλοὶ τῆς ἀκριβείας κείμενοι, id est, eodem Budæo interpr. Leges exquisitissima scribentium diligentia latæ. ‖ Ἀκρίβεια, Rigor iuris, in Pand. Bud. ‖ Ἀκρίβεια, Exacta cura qua vtitur homo nimium attentus ad rem, id est Tenacitas, Parcitas. Plut. in Pericle, χαλεπῶς ἔφερε τοὺς τοῦ θεοῦ ἀκρίβειαν, γλίσχρα καὶ κατὰ μικρὸν αὐτοῦ χρηματοῦντος. Obseruādum est autem eodem metaphoræ genere vtranque linguam vti in exprimendo homine tenaci. nam hunc Latini appellant attentum vel attentiorem ad rem. qui autem est attentus ad aliquid, is certè est ἀκριβής, id est faciens ἀκριβῶς, (hoc est exacta diligentia) id ad quod est attentus.

A

B

Quòd vides, lector, deriuata ab Ἀκριβὴς non esse hic collocata eo ordine qui in aliis nominibus obseruatus à me fuit, non mutationi consilii, sed coactæ festinationi (quæ chartularum mearum ordinem cōfudit) imputa o. Non aliam iuxta duntaxat, sed & aliorum ἁμαρτήματα à te mihi veniam polliceor.

C

Α' ΛΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, Vagor, Erro, Sum vagus & erro, (ut ait Hom. Il. ζ, Ἀλάλημαι πολὺν ἀπὸ δῖον πεδίον ἀλᾶτο, id est, solus vagabatur. (Cic interpr.) Qui miser in campis mœrens errabat Alens. Et Vlysses ἀλώμενος, apud eundem Od. ι. ‖ Ἀλᾶσθαι metaphoricè apud Sophoclem pro πλανᾶσθαι τῷ, Vagor, mente, Incertus sum quid agam, Animi pendeo.

Ἀλάω, ῶ, vocem actiuam apud grammaticos duntaxat memini me legere: qui eam proferunt in tradendis quorundam vocabulorum etymis & quidem volentes ea significari etiam πλανῶ. de ipso. Vide ἀλάπαξ.

D

Ἄλημα, ατος, τὸ, Vagatio, Erratio. πλάνημα, vt ait Eustathius, ita exponēs & in hoc Sophoclis loco, κακοπινεστάτου τ' ἄγημα σεσαφῶ. vbi tamen πρόσημα à scholiaste exponitur.

Ἀλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Erro, Vagus. Od. τ, Τοιοῦτοι τοι ἀλῆμονες εἰσὶν ἄνδρες ἔασιν, id est, Tales sunt mēdici & errones. Vbi notandum copulare Homerum πτωχὸν καὶ ἀλήμονες. exponitur tamen ἀλήμονες πτωχοί: vt Anth. epigr. l. 1, Ἄμφω μὲν πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες. At verò apud Nonnum ἀλήμονες translatè pro Peccatores nam qui peccant, errant, & à recta via deflectunt. ET Ἀλήμων σωματικός, ἡ Idē quod ὄλημα, Vagatio. Erratio. ‖ Apud Apollonū autem schol. ἀλημονεῖν ait significare ἐμπειρίαν τοῦ πόνου, id est peritiam locorum. Quam significationem ex consequentia esse puto, quòd videlicet qui vagati sunt, eam habere solent.

E

Ἀλήτης, ου, ὁ, Vagus, Erro. Od. ο, — καὶ πολλάκι δίσκον ἀλήτη. & ξ, — ἀνδρες ἀλῆται, Ψευδόμενοι. ‖ Aliquando tanquam adiectiuum ponitur: vt ἀλήτῃ βίον εἶλε, apud Herodotum, Vagam vitam maluisti. ET Ἀλῆτις, ιδος, ἡ, Vaga, Errabunda. ‖ Item, Festum quoddam Athenis, Hesych.

F

Ἀλήτης, Mendicus, apud Basilium identidem. Propriè autem est Mēdicus vagus, id est errāticus. Id est, Qui inter vagandum mendicat, Mendicans ostiatim aut etiam oppidatim. Sic autem & in Herodoti loco modò citato ἀλήτην βίον alii exponunt Mendicam vitam. ET Ἀλητοβόρος comp. q. d. Mendicitiorous, in vulgatis lexicis.

G

Ἀλήτυω, F ύσω. Vagor, Erro. Od. ρ, Ξεῖνός τις δ' ἀτίμως ἀλητύει κτῆ δῶμα ἀνέσας ἀπὸ ῶν.

Ἀλητία, Verbale, Erratio, Vagatio. Ionicè ἀλητίη: at Doricè ἀλατία, sicut ὀλάτας pro ὀλήτης.

¶ Ἄλη, ης, ἡ, Erratio, Vagatio. Od. ε. Ἠέλιε μοι ὀλέσσον ἄλην τ' ἀκόμισιν τε. Od. ο, — ὅφρ' μ' ἐπαυσας ἄλης καὶ οἴζυος αἴνης. pro eo quod dicit eiusdem Od. σ, ἀλητύειν ἀπέπαυσας. ‖ Itē metaphoricè ἄλη pro anxietate animi, quæ est veluti eius vagatio. ‖ Ἄλη autem deduco ab ἀλάω ἀλῶ, vt βοὴ à βοάω βοῶ formatur. Fortassè tamen malet aliquis contrà verba hæc deduci à nominibus: qua de re alius erit dicendi locus. Ἀλῶ autem à πλανῶ, & ἄλη à πλάνη fiant nēne, aliis cogitandum relinquo.

H

Ἄλη, Sordes ῥυπασμός Eustathio, secundum aliam etymologiam.

C. Ἐπαλάομαι, Peruagor, Peragro: vt Od. ο, — πολλὰ παθὼν καὶ πολλ' ἐπαλήθεις, Οἴκαδε νοστήσας. Quod ἐπαλήθεις falsò in vulg. lexicis ab ἐπαλήθω deducitur.

¶ Ἀλάομαι, Idem quod ἀλάομαι, Erro, Vagor. Apud Euripidem, ἀλάομαι μανίᾳ. Ad quem locum respiciens, aut ad similem Etymol. ἀλάομαι exponit ἐξίστασθαι, μαίνεσθαι, id est, Extra se positum esse, Insanire. Atqui id per se nō significat in hoc Euripidis loco, sed cum adiunctione. Dicunt autem ἀλάομαι ab ἀλᾶσθαι esse πρόσαγορον, vt δράω à δρᾶσθαι. Eusta. hius quoque ab ἀλᾶσθαι deducit ἀλάομαι, vt βαίνω à βῶ, & λυπέομαι à λυποῦμαι, atque alia itidem quæ profert. ET Ἀλαιός (inquit) inde dictus fluuius, ὁ ὅθεν πολλὰ ἀλᾶται ἀλῶν ἄλσος.

¶ Ἄλημι, Idem quod Ἀλάομαι, Vagor. Huius autem ἄλημι infinitiuus ἀλῶναι, vnde ἀλῶναι, vt βιβρῶσκω à βρῶσαι. l. 6, Ἀρχίου κελεύσαντα ἀλῆναι ἐνθάδε πάντας. quem infinitiuū Hesychius exponit σωφρονεῖν (sed hanc scripturā corrige, reponens συσεφῶσαι) it m πλανᾶσθαι. Magis tamē recepta est explicatio τὸ ἀλημῶναι, vt ita pro ἀθροισθῶναι, Congregari: sicut Ἀλείσης apud eundem poetam pro congregari: & ἀλεὶς apud eundem expositum συσεφεῖς, συναλεῖς. Vide Etymologiam in ἄλεν, de formatione horum. quæ tamen alia est apud Eust.

Ἀλαλημι, ab ἄλημι, per reduplicationem. vnde passiuum Ἀλάλημαι, idem quod Ἀλᾶσθαι vel Ἄλημι, Vagor, Erro. Vnde ἀλάλησαι Od. ο, — δόμων ἄπο δῖον ἀλάλησαι. & infinitiuum ἀλάλησθαι, eiusdem Od. ε, — οὐδέ πω ἔστι Ποντοπορεῖν ἀνέμων κακὸν ἄτερ, οὐδ' ἀλάλησθαι. Herodianus ἀλάλημαι præt. temporis esse putauit, nam ab ἄλημι præteritū passiuū esse ἄλαμαι, & Atticè ἀλήλαμαι: à quo per trāspositionem ἀλάλημαι. Contra Zenobius præsentis temporis esse tradidit, scribens ab ἀλάω ἀλᾶσθαι fieri ἄλημι & ἄλημαι: deinde per reduplicationem ἀλάλημι & ἀλάλημαι: vnde participium ἀλαλήμενος cum accentu in antepenultima: vt ἀκοχήμενος ab ἀκόχημαι, secundum Æoles. qui penultimam præsentis producunt. Vide Etymol & Eustath.

Ἀλαλύκτημαι, à quo ἀλαλύκτημαι apud Homerum, vide in Ἀλυσκάω post Ἄλυω.

A Λ A Z Ω N, όνος, ὁ καὶ ἡ, Iactator, Ostentator, Gloriosus, Ventosus. ζῶς, i. Pauo, dicitur ἀλαζὼ ὄρνις à Gregorio & ab aliis: id est ostentatrix auis. Ita enim commodissimè verti posse existimo ex hoc Ouidii versu, Laudatas ostentat auis Iunonia pennas. (nam ea potius exemplaria sequor quæ Ostentat quàm quæ Ostendit hoc in versu habent) Reperitur & genere fœm. apud Plut. in Pericle, ἀλαζὼν γυνή. Grammatici ab ἄλη deducunt hāc vocem & verbo ζῶ: vt propriè sit qui vagādo victum quærit (veluti qui vocantur ὀρχηστή, id est circulatores) per cōsequens autem iactator, ostentator, vaniloquus, impostor. Ab Hesychio explicatur ὑπερήφανος id est superbus. & vulgò exponitur Superbus, Arrogans, sed ita nihil planè differret ἀλαζὼν ab ὑπερήφανος. Quare Ostēratorem aut Venditatorē aut Iactatorem seu Gloriosum interpretari malo. vt ἀλαζὼν στρατιώτης, Miles gloriosus à Plauto redditur. Ventosum etiam non malè (meo quidem iudicio) reddideримus, aut Vanum hominem: vt & Plutarch. κενοὶ καὶ ἀλαζόνες copulat. Pro me facit & Xenophon, cuius hæc verba sunt Pæd. 1, ὁ μὲν γὰρ ἀλαζὼν ἐμοιγε δοκεῖ ὄνομα κεῖσθαι ὅτι τοῖς πρεσβυτέροις καὶ πλουσιωτέροις ἔξεστι, καὶ αἰσχιστέροις, καὶ πιστοτέροις ἀ μὴ ἱκανοί εἰσιν ὑπερηφανεύεσθαι, id est, Nam mihi nomen ἀλαζὼν indūtum videtur fuisse iis qui se & ditiores esse simulant & magis strenuos quàm sint: & ea quæ præstare non possint, polliceantur. ‖ Item ἀλαζὼν. Mendax, Vaniloquus. nam Plato ἀλαζόνα dixit pro ψεύστας, Suida teste.

Ἀλαζὼν pro ἀλώμενος, id est Vagans Errans. vel (exprimendo participium per nomen) Vagans, Erro. Sic autem vsurpari ἀλαζὼν ab Alcæo testatur Suidas, qui ἀλαζὼν non solùm πλανᾶσθαι τὸν ἄλης ζῶν deducit, vt alii: sed & aliam adfert etymologiam, vt videlicet sit ἀλαζὼν, ὁ ἄλλως ζῶν, id est ματαίως. hoc est, Vanè & inaniter viuens.

Comparatiuus gradus Ἀλαζονέστερος, Superlatiuus Ἀλαζονέστατος. Plato in Philebo, ἡδονὴ μὲν γὰρ ἀπάντων ἀλαζονέστατον. sic enim habet Athenæus. at Eustath. ἀλαζονίστατον.

C. Ἀλαζοχαυνοφλύαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Compositum nomen ex tribus, ἀλαζὼν, χαῦνος, & φλύαρος: vt sit ἀλαζοχαυνοφλύαρος qui simul est ἀλαζὼν & χαῦνος & φλύαρος, id ex Qui simul est ostentator & animo remisso & nugax. Vide significationes τοῦ χαῦνος. Post ἀλαζὼν apud Suidam habetur ἢ ἀλαζοχαυνοφλύαρος, ὁ μέθυσος καὶ ληρος. Vtitur hac voce Archestratus apud Athenæum lib. 1, in hoc versu, Εἰ δέ τινες σκώπτουσιν ἀλαζονεχαυνοφλύαροι.

C. Παραλαζὼν, q.d. Mendicus ostentator. Alexis apud Athenæum lib. 6, οἶδα δὲ κἀγὼ πινὰ πολίτην ἡμέτερον πλουραλαζόνα. Quo verbo declaratur is qui quum pauper sit, diuitis tamen fastum præ se fert.

C. Φιλαλαζὼν, Ostentationis amator, ex Budæo citatur in vulg. lex.

Ἀλαζονικὸς, ον, ὁ, Ostentatorius, Iactatorius, Ad ostentationem pertinens, Ad ostentationem compositus. Item Ostentationi deditus. Et pro ἀλαζὼν, id est Ostentator, Iactator. Xenophon ἀπομν. 1, οὐδὲ ἀλαζονικὸς ὢν οὔτ' ἀμπεχόνῃ οὔτ' ὑποδέσει.

¶ Ἀλαζονεύομαι, F. εύσομαι, Me ostẽto, Me vendito, Iactantia vtor, vel ostentatione, Iactator sum siue ostentator. De me falsa prædico. Pro quo alii interpretantur, Ostẽtabundè mentior. Exponitur & Glorior: sed hoc verbũ per se vix ponitur, itidem vt ἀλαζονεύομαι. Isocrates de sophistis, νῦν δ' οἱ πολεμῶντες λίαν ἀπεθεσκεπτῶς ἀλαζονεύονται, πρὶν ἡκάσιν ἄστε, &c. Idem in Panathenaico, ὡμίλει γὰρ οὕτως ὀλιγωρῶς εἶχε, τίς ἀλαζονεύοιτο μὴ πολεμῶν, καὶ τοῖς ἐμαυτοῦ μετείναι διειλεγμένος, id est, Ostentatoribus aduersans, & de me modestè loquutus. Idẽ autẽ esse ἀλαζονεύεσθαι & ἀλαζονείᾳ χρῆσθαι videtur ex eodem loco patere. nam subiungit, ὥστε μηδένα πώποτ' ἐρεῖν πιστὸν τοῖς λεγόντων ὡς ἐγὼ τοιαύτως ἀλαζονείαις ἐχρησάμην. Xenophon, τοῦ ἀλαζονεύεσθαι ἀποτρέπειν τοὺς συνόντας, pro, τῆς ἀλαζονείας, Ab ostentatione auertere discipulos. Ἀλαζονεύεσθαι apud Aristophanem exponitur ἐμβύδεσθαι. Apud Galenum, Vaniloquenter dicere Budæus vertit. ‖ Ἀλαζονεύομαι cum accusatiuo, citatur ex Aristot. Oeconom. 1, τὴν ἀλαζονεύεσθαι, & exponitur Mores mentiri & sibi effingere falsò. Qua in significatione tamen rectius diceretur Ementiri. Itidem libri Sapientiæ cap. 20, ἀλαζονεύεται πατέρα θεὸν exponunt, Gloriatur patrem se habere Deum.

Ἀλαζόνευμα, ατος, τὸ, Iactatio, Ostẽtatio, Gloriatio propter aliquod facinus, vel de aliquo facinore. Idem quod ἀλαζονεία. nisi quòd hæc est magis perpetua, nec ob certam aliquam rem, aut certo tempore. ‖ Item ἀλαζόνευμα, Facinus insolentiæ, Insolenter factũ, à Budæo exponitur ex Æschine in Ctesiph. ἡλίκον δ' ὀξὺ τὸ ἀλαζόνευμα τοῦτο, ἐγὼ πειρήσομαι μεγάλῳ σημείῳ διδάξαι.

Ἀλαζονεία, ας, ἡ, Iactãtia, Iactatio, Ostentatio, Venditatio, Gloriatio. Apud Ath. lib. 9, ἀλαζονεία cuidam sophistæ tribuitur, vt ἀλαζονεύεσθαι sophistæ dicuntur ab Isocrate. Æschines in Ctesiph. ἀλαζονείαν & κόμπον copulat, ἀφελὼν τοῦ ἀλαζονείαν καὶ τὸν κόμπον τὸ ψηφίσματος. Vlpianus Demosthenis enarrator ἀλαζονείαν ait esse hominum plura quàm præstare possint pollicentium: atque huic contrarium esse εἰρωνείαν quæ dissimulat ea se præstare posse quæ potest. Quam Vlpiani annotationem eo lubẽtius recipio quòd reperierim apud Plutarchum (si bene memini) itidem ἀλαζόνα & εἴρωνα inter se opposita. Et vt ἀλαζονείαν definit hic Vlpianus, ita & ἀλαζονεύεσθαι Xenophon in paulo antè citato loco definit. Aristoteles quoque Rhet. 2 ἀλαζονείαν describens ait eius esse, sua prædicare, & de se quædam polliceri, item aliorum facta sibi adscribere. Vide eundem in Ethicis, variis locis. ‖ Ἀλαζονεία exponitur etiam Vaniloquentia: sed intellige Vaniloquentiam hominis in laudem suam. Vnde malè putãt quidam ab Isocrate in hoc Areopag. loco, αὕτη γὰρ ὅδε αἰτία καὶ τῆς ψευδολογίας τῆς περὶ ἐμὲ γιγνομένης καὶ τοῦ διαβεβλῆσθαι, ψευδολογίαν poni pro eo quod dixerat ἀλαζονείας antea. hic enim ψευδολογία est mentiendi aduersus alium, & in eius dãnũ ac vituperiũ, non autẽ in suum commodũ & in suã laudẽ. ‖ Exponitur etiam ἀλαζονεία, Prudentiæ simulatio: sed nimis arctè. nam ἀλαζονεία est simulatio non prudentiæ tãtùm, sed generaliter cuiuslibet virtutis, aut cuiuslibet facti aut dicti laudabilis.

C. Ἐπαλαζονεύομαι, vt ἐπαλαζονεύομαι πύτῳ, Iacto me hac de re, vel hac in re. Vulgata autem lexica interpretantur Insulto. Hesychius verò ἐπαλαζονεύομον (pro quo malè in vulg. edit. legitur ἐπαναλαζονεύομον) exponit καταθρασυνόμενον,

C. ΚΑΤΑλαζονεύομαι, Iactabundè aliquid dico, vel facio. Item, Arroganter & vanè commemoro. Demosth. ἀνὴρ φύσει καὶ καταλαζονεύεται πρὸς ὑμᾶς αὐτίκα δὴ μάλα, id est (Bud. interpr.) Magnificè & insolenter iactabit, Deprædicabit se fecisse. Apud Isocr. πρὸς ἀνπόστως alia cõstructione, καταλαζονεύεσθαι πρὸς τὸν πλοῦτον, iactare se & gloriari de diuitiis. Bud. exponit simpliciter Mentiri, quod mihi non placet.

C. Εὐαλαζονεύπτης, Ad iactandum apti, In vulg. lex. quod valde suspectum est.

ΑΛΩΠΗΞ, εκος, ἡ, Vulpes. ab ἀλῶ (id est Decipio) & ὤψ, Oculus: vt ita nominata sit à fallendis oculis. Vel ἀπὸ τοῦ ἀλίζω, ἡ ὀνομασθεῖσα παίζουσα. vtrunque etymum apud Etymologisten. Eustathius habet duntaxat, πρὸς τὸ ἁλᾶν τὸ πανοῦργον. Vide Ἀλωπὰ & ἀλωπὸς paulo post. Vocatur alio nomine κυρδὼ à Græcis. ‖ Annotatur & masculino genere positum in Canticis.

Ἀλωπὲξ, Vulpecula quædam volucris. Citatur ex Aristotele lib. 2. De anim.

Ἀλώπηξ, Piscis quidam, vide Ἀλωπεκίας paulo post.

Ἀλώπεκες, Partes quædam carnium musculosæ circa clunes, inquit Bud. Alii ex Polluce interiores lumborũ musculos exponunt: licet Clearchus exteriores spinæ musculos ita vocauerit, apud Athen. lib. 9, οὐρκες μυωτὰ καθ' ἑκάτερον μέρος, αἱ τὰ φῶτα, οἱ δὲ ἀλώπεκες, οἱ δὲ νεφρῖτες καλοῦσι. Vbi legitur & ψοιας.

Ἀλωπὲξ, Genus quoddam saltationis. ὄρχησίς τις, inquit Hesych.

Ἀλωπηξ, Alopecia, Callimach. in hymno in Dianã, — ὡς ὑπὸ κορσῴῳ Φοῖνιξ ἐνιδρυθεῖσα κόμῃ ἐπενείματ' ἀλώπηξ. Vide Ἀλωπεκία, paulo post.

Ἀλώπηξ metaphorice, Homo astutus. Aliquando etiam Homo fraudulentus & dolosus. Sic Luc. 13 vsurpauit Christus, πορευθέντες ἐκεῖνα τῇ ἀλώπεκι εἰπάτε, Ite dictum vulpi illi. Sic & Galli hominem astutum vocant *renard*, aliquando *un fin renard*, quasi dicas astutam vulpem. Horatius, Nunquam re fallant animi sub vulpe latentes. Ex vulpis autem astutia manarunt etiam prouerbia quædam. vt Vulpinari cum vulpe. &, Si leonina pellis non sufficit, vulpina assuenda est. Sunt autẽ hæc verba ex Græcis Plutarchi translata, quæ adscribam in Ἀλωπεκῆ, paulo post.

Ἀλωπὰ, Idem quod ἀλώπηξ, Hesychius. ‖ Idem Ἀλωπὼ exponit ἀλωπεκώδης, πανοῦργος, id est astutus, fraudulentus. ad verbũ autem ἀλωπεκώδης sonat quasi dicas Vulpinus. Addit vsum hoc nomine ἀλωπὼ Sophoclem. Videri autem possit idem etymum conuenire nomini ἀλωπὼ quod & nomini ἀλώπηξ tribuitur: imò verò melius illi quàm huic quadrare, videlicet ab ἀλῶ & ὤψ, quòd multa ab ὤψ deriuata hanc in ωπος terminationẽ habeant. Quòd si hoc sequamur, nihil necesse fuerit ab ἀλώπηξ deducere.

Ἀλωπεκῶν, ου, τὸ, diminut. Vulpecula.

Ἀλωπεκὶς, ίδος, ἡ, Catulus vulpis. ‖ Item, Canis è vulpe & cane progenitus (qui & composita voce κυναλώπηξ) teste Xenophonte in Cynegetico, vbi scribit, ἀλωπεκίδες κύνες, διότι ἐκ κυνὸς τε καὶ ἀλωπέκων ἐγένοντο. ‖ Hesychius scribit duntaxat, ἀλωπεκίδας genus esse canum. In vulg. lexicis (certè in omnium primis) annotatum est, ἀλωπεκίδα significare pellem vulpinam: & ita ἀλωπεκὶς pro ἀλωπεκῆ caperetur. Cuius significationis exemplum desidero. ‖ Ἀλωπεκὶς, Vitis genus, quæ vnde nomen acceperit, indicat Plin. lib. 14, cap. 3, vbi vitium genera describens, ait, Contrà damnantur etiam visu cinerea, & rabuscula, & asinisca, minus tamen caudas vulpium imitata alopecis. Apud Hesychiũ legimus ἀλωπεκίνως, esse nomen cuiusdam vitis, & vini quod ea producit. Quam vocem apud illum deprauatam haberi manifestissimum est. fortasse autem post ἀλωπεκὶς scripserat, καὶ ἀλωπεκίτης οἶνος. nam ἀλωπεκὶς com-

mune viti & eius vino esse nomen, mihi parum fit verisimile.

Ἀλωπεκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vulpinus. Item, Vulpem imitãs, id est, Vulpis astutiam imitãs, Astutus & fraudulentus more vulpis, Dolis & imposturis vtens. nam ἀλωπεκώδης exponitur πανοῦργος ab Etymologista: apud quẽ tamẽ ἀλωπεκάδης scribitur: legitur verò ἀλωπεκάδης & apud Varinum. Ita etiam habetur in vulgatis lexicis Græcolatinis. sed vndénam esse possit et hæc in άδης terminatio? Mirum verò tam euidẽs mendũ in tam multis locis seruatũ fuisse. Hesychius quidem ἀλωπεκώδης habet, quod tamen non explicat πανοῦργος: sed ἀλωπεκώδης & πανοῦργος ponit pro explicatione nominis ἀλωπὼς vt antea docui.

Ἀλωπεκῆ, ῆς, ἡ, Vulpina pellis. Ex ἀλωπεκὴν per cõtractionem ἀλωπεκῆ, vt λεοντῆ ex λεοντέην, itidem λυκῆ ex λυκέη. Iones vtuntur & non contractis. Herodotus, ἀλωπεκέας ἔχοντες. Plutarchus in Apopthegmatis, ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσσεραπέον εἶη πρὸς ἀλωπεκῆν. Vbi metaphoricè poni existimo ἀλωπεκῆν pro astutia seu fraudulentis artibus, sicut λεοντῆν pro aperta vi.

Ἀλωπεκῆ item δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, Hes. Hinc ἀλωπεκῆθεν, ἀλωπεκεὺς & ἀλωπεκαυός. Vide Suid.

Ἀλωπεκίας, ου, ὁ, quasi quis dicat Vulpinaris. nã ἀλωπεκίας paulo aliud sonat quàm vulpinus. In vulgatis l. Græcolat. annotatum est ἀλωπεκίαν à Luciano dici quendam signum vulpis in fronte habentem.

Ἀλωπεκίζω, F. σω, Vulpinor, Astutè ago, Fraudulẽtè ago, Artibus fraudulentis vtor, Fraudibus & dolis vtor. Prouerbium est, ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα, Cum vulpe vulpinari, vel aduersus vulpem vulpinari. Aristophanes in Vespis, οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν. vbi scholiastes exponit πανουργεῖν, id est, Fraudulentè agere, Fraudibus & imposturis vti. item κολακεύειν, id est Assentari.

Ἀλωπεκάω, ῶ, In vulg. lex. Græcol. exponitur Decipio. Videtur idem esse quod ἀλωπεκίζω.

Ἀλωπεκία, ας, ἡ, Defluuium capillorum, aut generaliter pilorum. Alexander Trallianus medicus sic orditur librũ suum à patre meo excusum. Ἀλωπεκία πάθος ὅτι, περιχῶν μάδισις. Vide & aliam apud Galenum definitionem. ‖ Plurali numero ἀλωπεκίαι apud Dioscoridem, l. 1 capite 79, vbi de auellanis loquens ait, ἀλωπεκίας ὀδηχιεῖν τα δασύει. exponũt autẽ hic Defluuia capilli: Sed cur plurali numero vsus esset Diosc. potius quàm singulari? Malim ergo per ἀλωπεκίας intelligere loca glabra in capite vel barba. Fortasse etiã loca glabra in quauis parte corporis non malè intellexeris. ‖ Ἀλωπεκίαι pro corruptionibus & immutationibus sũmi corporis, in vulg. lexicis Græcol. ex Aristotelis in probl. sectione 38.

Ἀλωπεκία, Vulpis latibulum, seu cauernula ἀλώπεκος φωλεός. vt Matth. 8, αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι, quod vet. interpres vertit, Vulpes foueas habẽt. Ἀλωπεκία inquit Hes. αἱ τοῦ ἀλωπέκων καταδύσεις. Eadem verba & Etymologistes.

Ἀλωπεκία à Suida exponitur etiam πῶς καὶ φαλαία, id est galea.

Ἀλωπεκία, Insulæ nomen. Stephanus ex Strabone.

Ἀλωπεκίασις, εως, ἡ, Idem quod ἀλωπεκία. Habet autem ἀλωπεκίασις, formam nominis verbalis, deriuati videlicet à verbo ἀλωπεκιάω.

C. Κυναλώπηξ, q.d. Caniuulpis, ET Πιθηκαλώπηξ, q.d. Vulpisimia, ET Χοιραλώπηξ, q.d. Vulpanser, vide in Κύων, in Πίθηκος, in Χοιρὸς. Quod & in aliis faciendum, si qua occurrent huiusmodi.

C. Ἀλωπεκόννησος, ου, ἡ, Vrbs Hellespontiæ Cherronesi. Sonat autem hæc appellatio ad verbum, Vulpis aut vulpium insula. Fuit enim ex oraculi iussu condita, quod imperauerat ibi vrbem condere vbi vulpis catulos vidissent vt scribit Stephanus. sed error est apud eum. corruptè enim legitur χρησθεῖσα pro κτισθεῖσα aut κληθεῖσα.

C. Ἀλωπεκουρος, ου, ἡ, Vulpina cauda. Herba quædam Theophrast. l. 7. Hist. pl. c. 10.

C. Ἀλωπόχροος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vulpicolor, Vulpis colorem habens. ὁ πολιὸς, inquit Suidas. ὁ πολιὸς καὶ ἀλώπεκα, Eust.

¶ Ἀλωπεκίας, ου, ὁ, Piscis quidam (quem Plinius inter pisces mari peculiares nominat lib. 32, cap. 11) ex genere τοῦ σκαλαχίου. de quo Athenæus l. 8, ὁ δὲ ἀλωπεκίας ὁμοίως ὅτι τῇ χρόᾳ τῷ χρυσαίῳ ζῴῳ. διὸ καὶ τὸ ὄνοματος ἔτυχε, id est Alopecias autẽ similis est terrestri animali, vnde & nomen accepit. ET Ἀλώπηξ itidem piscis cuiusdam nomen apud eum, lib. 7, & quidem eiusdem piscis, vt opinor. Illo enim loco, quũ inter Rhodios pisces mentionem ἀλώπεκος fecisset, subiungit ex Archestrato, Εν δὲ Ῥόδῳ γαλεὸν τὸν ἀλώπεκα. Ante illa autem verba quæ modò ex libr. 8 protuli, præcedunt hæc, τοῦ δὲ σκαλαχίου ἐμβροῖς, κρεώδης, ὁ δὲ γαλεὸς κρέατων ὁ ἀστερίας καλούμενος. sequuntur verò illa, ὁ δὲ ἀλωπεκίας ὅμοιος ὅτι, &c. Ex quorum locorum collatione colligo ἀλωπεκίαν siue ἀλώπεκα, esse vnam γαλεοῦ speciem, sicut & ἀστερίαν.

Ἀλύω, (ex quo Latinum Allucinor factum Verrius scripsit teste Gellio) Errabunda mente afficior & incerta, impotentique consilio, Mœrore confectus & ob id inquietus oberro, vt interpretatur Budæus, citans hunc Plutarchi locum, de Antonio Cleopatram expectante miro animi angore, veluti prurientis, καὶ βεβαδιωούσης ἀδημονοῦν ἤλυε. & hunc Luciani de Tyr. ἢ ὥσπερ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀπολλυμένη. atq; adeo Homericũ hunc Il. vltimo, de Achille Patroclũ lugẽte, --πόνε δ' ὀρθὸς ἀϋτεῦ Δηθύνεσκ' ἀλύων περὶ κῆρ ἀλόχοιο. Item positũ apud eundem Plutarchũ ait pro Oberro & temerè expatior: vbi de eodem Antonio loquens, qui in Lybiam aufugerat, ait, ἀπολαύων ἐρημίας ἀφθόνου σὺν δυσὶ φίλοις ἀλύων καὶ πλανώμενος. Cui loco nõ malè hic eiusdẽ adiungetur qui est in Romulo, ἀλύων ὑπὸ φρενῶν, & hic quoque qui est itidem eius in Artoxerxe, λαβοῦσα δ' ἡ πυτὶ τὴν Αρτοξέρξου ὀρμημένην ἀλύειν φρενῶν οὔσης, πρὸς ὑπολεῖπε, περὶ χιλίων δαρεικῶν κυβεῦσαι. Hæc autem significationem ex iis quas Budæus annotat, primã posui: quòd Etymologici autor duo huius verbi ἀλύω etyma tradat, quorum vnum est hoc, vt sit ab ἀλῶ, id est Vagor: quòd qui anxii sunt, vagari soleant. Alterum est, vt ἀλύω sit ex λύω & α priuatiuo: sitque ἀλύω, quasi Solutionem malorum non inuenio. id est rationem nullam inuenio qua me exoluam & liberem malis. Erophilus medicus ἀλύειν & πλανᾶσθαι synonyma esse voluit, vt tradit Erotianus, eum reprehendens. Fortasse tamẽ alicubi reperietur ἀλύειν, iuxta Erophilum, idem esse quod πλανᾶσθαι, aut saltem ei maximè vicinã significationẽ habere. Certè ἀλύων & πλανώμενος copulat Plutarchus in loco paulo antè citato. nec fortasse idem dubitasset pro ἀλύων ὑπὸ φρενῶν dicere πλανώμενος ὑπὸ φρενῶν. ‖ Item Ἀλύειν apud eundem Plutarchum ait Budæus significare Animo concidere, & languere præ consilii inopia & mœrore, in hoc qui est in vita Ciceronis loco, οὐδὲς δ' ἀλύων καὶ μεταβαλλόμενος κατήει εἰς θάλασσαν. quasi spe deplorata cõfectus. Quã significationem existimo conuenire posse huic Euripidis loco, in Oreste. Ἐα. τί χρῆμ' ἀλύω, πνεῦμ' αἰεὶ δὴ πνεῦμ' ὀνόμων; quæ verba Budæus citat, sed nullam Latinam interpretationem subiungens. Scholiastes autem in hunc locũ annotat, poetas duobus modis ἀλύειν vsurpare interdum pro δάκνεσθαι καὶ ἀπορεῖσθαι, id est morderi & anxium esse: interdum pro γανυσθῆναι & χαίρειν, id est, Superbire & gaudere: quam significationem paulo pòst tractabimus. Sciendum est autem hanc annotationem (quo maiorẽ ei fidem tribuamus) mutuatũ esse à Plutarcho interpretem (vt paulo pòst ostendemus) qui δάκνεσθαι ad verbum Morderi) videtur accipere pro Angi, vel Ringi animo: eo ferè modo quo dixit Ouidius, Mordeat ista tuas aliquãdo curas medullas. Huius porro significationis, videlicet τοῦ δάκνεσθαι καὶ ἀπορεῖσθαι, citat exẽplũ hoc Plutarch., Ὡς ἐφαθ' ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεθήσατο πείρατ' ἀνῶς. Est autem versus Homericus, vbi Erotianus in lex. in Hippocr. ἀλύουσα exponit ἀποροῦσα καὶ ῥιπαζομένη. Notandum est autem ab Hippocrate copulari ἀλύων καὶ ἀδημονέων, vt ἄλυς καὶ ἀδημονία copulata à Plutarcho videbimus paulo post. ‖ Ἀλύων exponit Stomachans idem Budæus in hoc Homeri loco, Odyss. ι, Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ ἑῦ χροὸς ἀλύων.

Ἀλύω, Gaudeo, Exulto, Superbio. Homerus Odyss. ε,

Ἡ ἀλύεις ὅπ Ἴρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; An superbis quòd Irum mendicum superaueris? vel, An te gaudio effers quòd, &c. Hunc enim versum citat Plutarchus in lib. De aud. poem. probare volens ἀλύειν poni interdum pro γανυσθῆν καὶ χαίρειν. Plut. autem verba. sunt, καὶ πῶ ἀλύειν ποτε μὴ αὐτὴ τῶ δάκνεσθαι καὶ ἀπορεῖσθαι κεχρῆται (Ὡς ἔφασ', Ἡσ' ἀλύουσ' ἀπεβήσαντο, πέρετο σ' ἀείρω.) ποτὲ δὲ αὐτὴ τῶ γανυσθῆν καὶ χαίρειν, Ἡ ἀλύεις ὅπ, &c. vt modò citaui.

Ἀλύω, Insanio, etiam significat, secundum veteres, vt tradit Eustathius. ‖ Item, μηδὲν παράω. id est Nihil ago, hoc est, Otiosus sum, Viuo in otio. quæ significatio consentanea est locis Plutarchi à me citatis, ἀλύων ἀπὸ σχολῆς, & ἀλύειν σχολῆς οὔσης, item ἄλλω καὶ σχολῶ.

Ἀλύειν quidam (Eustathio teste) aspirandum contendunt, quum significat ἐπαίρεσθαι, id est, Efferri, vel Efferre sese: tenuãdum autem pro λυπεῖσθαι, hoc est Mœrore affici. Suidas quoque tradit pro γανυθῆναι aspirari, ἀπὸ τῆς ἀλέας: pro ægrè ferre, tenuari. quanquam apud eum ἀλέας tenuatum est. Alibi testatur idem Eustath. scribi solitum ἀλύειν cum υ.

Ἀλυσμός, idem quod ἄλις, Anxietas animi, Mœror. Erotianus in lexico in Hippocr. ἀλυσμόν exponit ἀπορίαν, ἀμηχανίαν.

Ἄλις, ὁ vel ἡ, Oberratio & expatiatio quæ temerè fit, vt ab iis qui non habent quod agant. Plut. in Probl. Rom. καὶ παλαίσρας πολλὰ ἄλλω καὶ σχολὴν ἐπτεκούσας τῆς πόλεως καὶ κακοσχολίαν. Sic ἀλύων ἀπὸ σχολῆς & ἀλύειν σχολῆς οὔσης ex eiusdẽ Plutarchi locis paulo antè protuli. Et Budæus in his eiusdẽ verbis, ἀπὸ λαύων ἐρημίας ἀφθόνου σὺν ἡδυσὶ φίλοις, ἀλύων καὶ πλατύθυμος, exponit ἀλύων oberrans & temerè expatiãs. Fortasse tamẽ ἄλις in illo Plutarchi Problem. loco non tam est Oberratio, quàm Remissio quædam animi vagi & nulli certæ occupationi addicti. Vel Remissus quidam & languidus animi status, vt est otiosorum. Nam Eustathius ἀλύειν ait inter cætera significare ἐν ἄλῃ καὶ παρέσει τὸν ψυχὸν ἔχειν. ‖ Est item ἄλις Anxietas mentis, Mœror. Plutarchus πῶς αὖ πς ἄθυ. ἑαυτῶ. τοῦ κόπ. Αἴτε ἔλαφος τῶ φρονήματος δεῖ ἀλύωσι τὴν ἄλυν καὶ πῶ ἀδημονίαν. Vbi nota copulari ἄλιν & ἀδημονίαν, vt ab Hippocrate ἀλύων & ἀδημονέων copulãtur. Eustathius ἄλις exponit ἄλη, ῥιπασμός. sed ego Eustat. locũ corrigẽdũ puto, & reponẽdũ ῥιπασμός. vt ἀλύουσα Erotianus exponit ὑπροῦσα καὶ ῥιπαζομένη.

¶ Ἀλύατω, factum ab ἀλύω, Anxius sum, vel Anxio sum animo, Indignor. ‖ Aut, Rabie percitus sum, Insanio. ‖ Itẽ, Tremo. Hes. Vide Eustathiũ in hunc versum 70 Homeri, Il. Οἵ χ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσατον τοῦ θυμῶ. HINC Ἀλαλύκτημαι præt. pass. ab ἀλυκτῶ facto ex ἀλύσω, Interiecta syll. λα. Nisi dicamus esse præsens pass. ab ἀλύκτημι. Vide Eust. p. 792, vbi exponit ἀλαλύκτημαι apud Hom. δυσχεραίνειν & ἀδημονεῖν. at Cic. interpr. Non sum compos mentis.

¶ Ἀλυσαίνω, itidẽ ab ἀλύω, Imbecillus sum, Viribus sum cassus. Hesych. Eustath. Sed apud Hesychiũ ἀλυσαίνειν legitur per τ, apud Eustathiũ ἀλυσθαίνειν per θ. Ego meliorem lectionem esse existimo per τ. quum ἀλυσταίζω per τ scribatur.

Ἀλυσταίζω, Idem quo ἀλύω. Hesych.

¶ Ἀλύσκω (vnde ἀλύσκάζω) deductũ itidem ab ἀλύω quidam tradiderunt, quod negat Etymologicus: cui assentior, ideóque alibi ponendum censui.

Α΄ΛΔΕΩ, ῶ. F. ήσω. Augeo, Do augmẽtum siue incrementum. vnde cõpositum Ἐναλδέω, q. d. Intrinsec augeo. Nic. Δεινὼ βρωμένεπς ἀνθηδήσασα κορώνω. Eustat. ponit ἄλδω vel ἀλδέω, vnde ἀλδήσκω.

C. Ἀναλδὴς ET Εὐαλδὴς, ex ἀλδέω & α priuatiuo. Ἀναλδὴς est Non crescens, Incremẽtum non capiens. Vnde ἀναλδὲς apud Hippocratem, quod Erotianus exponit ἀνεύξεις. Nonnulli malè ἀναλδὲς cum ἀναλθὲς confuderunt, de quo mox dicam. At Εὐαλδὴς contrariam significationem habet, videlicet pro Bene crescens & feliciter, Bonum incrementum accipiens. Hesychius ἀναλδῆ exponit ἀναυξῆ. ET Εὐαλδέως aduerb. apud Hippocratem, qui quod dicit δεξιᾶς καὶ ἀναλδέως, Cornarius vertit, Feliciter & cum profectu.

Ἀλδήσκω, Augeor, Cresco, Incrementũ accipio: vt Iliad. φ, Λιτοῦ ἀλδήσκοντος. Vbi Eustathius vult ἀλδήσκειν propriè dici de augmento quod fit irrigatione seu humectatione, tanquam videlicet ex ἐρδω deductũ mutatione literæ ρ in λ. Sed parum sibi constat in huius verbi etymologia Eustathius: quippe qui alibi ἀλδήσκω ex ἀλδῶ deducat: ἀλδῶ autem ab ἄλλω siue ἄλλομαι, quòd ea quæ crescunt, veluti in altum subsiliant. Legitur autem apud Suidam ἀλδίσκω per ι, sic & apud Hesychium ἀϊδίσκοντος. Malo tamen ἀλδήσκω per η scribere, ab ἀϊδῶ. vt & apud Homerum scriptum reperitur ἀλδήσκοντος in loco modò citato. Quinetiam Ἀλδήσκος fluuius per η scribitur.

¶ Ἀλδαίνω, Augeo, Do incrementum siue augmentum. Odyss. σ, & ω, — μέλε' ἤλδανε πυμφὶ λαοῦν. Nicander in Alexiph. — πῶ τε κίλιωτα Πρηόνες ἀλδαίοισι τοῖ πτεμμυεί δα κέρσου.

Ἀλδαίνομαι, Augeor, Cresco. Ab Hesychio ἀλδαίνει exponitur, Impletur. Crescit Pullular.

C. Ἀνάλδαίνω, vacante tamen præpositione, apud Nonnum, ἐστὶ αὐαλδαίνει καρπὸν.

Α΄ΛΘΩ, Sano, Medeor, ab ἄλδω, vt tradit Eustathius. Hinc passiuum ἄλθομαι, à quo ἄλθεπο apud Homerum, pro ἤλθεπο, Iliad. ε, Ἄλθεπο χεῖρ, ὀδυνᾶς δὲ κατηπίσωνπο βαρεῖας. ‖ Est etiam Augeo.

Ἀλθέω, θῶ, pro eodem. vnde passiuum Ἀλθόμαι, οῦμαι. ET Ἀπαλθόμαι compositum quo vtitur Homerus Iliad. θ, Ἔλκε' ἀπαλθήσεσθον. Vbi Eustathius ἀπαλθήσεσθαι inquit τὸ θεραπευθήσεσθαι, aut actiuè θεραπεῦσαι εἰς ὑγίειαν.

D Ἄλθος, εος, τὸ, Sanatio, Medela, Medicamentum, Hesychius. ET Ἀλθεὺς, Medicus, Idem Hesychius. ET Ἀλθῆνες, Sanitati conferens, Saluber, θεραπευτικὸς Nicand. ET Ἀλθηπήριον idem quod ἄλθος, Medela, Remedium: apud eundem Nicandrum in Theriacis, Τῶ μὲ γὰθ ρόνα πάντα καὶ ἀλθηπήρια νούσων. ET ἀλθαία, herba, Maluæ syluestris genus, quæ & ibiscus vocata fuit: vt scribit Dioscorides lib. 3 cap. 163. Appellata est autem ἀλθαία quasi quis dicat Medicamentosa, ob eam quæ pollet medendi vim, vt ex Dioscoride referam mox in voce Πολυαλθὴς. Meminit & Theophrastus Hist. plant. lib. 9, cap. decimoquinto. Sũt qui & ἀριπαλθαίαν dictam tradunt.

C. Δυσαλθὴς, ET Εὐαθθὴς (quæ inter se opponũtur) ET Πολυαλθὴς. Est autem Δυσαλθὴς, Sanatu difficilis, Cuius sanatio difficilis est, Ægrè sanabilis. Sic apud Dioscoridem δυσαλθῆ ἕλκη, quæ non facilè sanari possunt. Sic dicuntur δυσαλθεῖς νόσοι quæ vsitatiore vocabulo δυσίατοι. Item per metaphoram in Epigr. δυσαλθὴς αἰών. Quidam autem δυσαλθὲς male exposuerunt Insanabile Incurabile. qui error in vulgatis etiã est lexicis. H VIC contrarium Εὐαλθὴς, Sanatu facilis. Εὐαλθέα (inquit Erotianus expositor verborum Hippocratis) ἀθεράπευτα. AT Πολυαλθὴς, Multa vi medendi pollens, seu varia, Varium ad medendũ præbens vsum. Dioscorides lib. 3, cap. 163, nominatam scribit ἀλθαίαν herbam δεῖ τὸ πολυαλθὲς καὶ πολύχρηστον αὐτῆς.

C. Δυσάλθητος Nonno, idem quod δυσαλθής.

¶ Ἀλθήσκω, idem quod Ἀλθέω, siue Ἄλθω, eodem modo quo ab Ἀλδέω habuimus modò Ἀλδήσκω. ET Ἄλθεξις, Sanatio, apud Hippocratem: vt annotãt Erotianus & Galenus. apud quos animaduerte scribi ἄλθεξις vt hîc posui cũ ε, licet ἀλθήσκω scribatur apud ipsum etiam Galenum.

¶ Ἀλθαίνω, idem: vt ab ἀλδέω factum vidimus ἀλδαίνω Hesychius exponit non solùm Medeor siue Sano, sed etiam augeo.

Α΄ΛΕΑ, ας, ἡ, propriè locus apricus, & sole calens, siue tepens. nam ἄλιος Doricè dicitur sol, qui communi lingua ἥλιος. Transfertur autem ἀλέα & ad omnia loca calorem habentia. Hæc Etymol. ‖ Capitur tamen ἀλέα frequentius pro calore, siue tepore: propriè quidem eo qui est ex sole, in locis apricis: transfertur verò & ad quemliber calorem. Apud Athenæum 7, χαίρει σ' ἀλέᾳ· διὸ καὶ τοῖς πῶ ἄμμον τεσ ἔρχεται. Apud Theophrastum l. 4 De causis plant. cap. 3, πῶ ἀλέαν διώκει. Plutarchus de asino bal-

neatoris loquens, λουτροῦ δὲ μὴ μετέχων, μηδὲ ἀλέας, μηδὲ καθαιρόπτης. vbi Erasmus ἀλέαν vertit leporem. Aristophanes ἀλέαν calidum lectum appellauit. Dicitur autẽ ἀλέα, quasi δαλέα, à verbo δαίω (id est vro) si Etymologico credimus apud quem tamen alio in loco alterã illam etymol. habemus modò à me relatã. Certè si ab ἁλὶς esset, spiritu aspero notari deberet: quum tamen passim tenui notatum reperiatur, etiam apud Eustathium: licet pag. 1636 ἀλεαίνειν ab Atticis scribi tradat cum aspero. A δαίω autem deriuatio, aliquantum violenta esse videtur. Quare neutrum me hac in controuersia seruans, hanc vocem illis scripsi literis quibus primitiua soleo.

Ἀλέα apud Homeri posteros pro calore, apud ipsum autem Homerum pro. Effugium. Sic Il. χ, Νῶῦ δ' ἠ ἐγὼν μοι θάνατος κακὸς οὐδέ τ' ἀθύνει, Οὐδ' ἀλέη. ita Eustathius: quem, dum hoc annotaret, puto non recordatum fuisse, ipsum quoque Homerum ἀλέω pro calore vsurpasse, Od. ρ, hoc versu, Αὐτὰρ ἐπεί κε πυρὸς θερέω, ἀλέη τε γήθῃσι. Sed & diuersitatis accentus mentionem non facit, quæ tamen à nonnullis solet pro diuersa signif. cõstitui. nam ἀλεὴ apud Hesiodum pro καταφυγὴ, siue ἀλεωρὴ, id est effugium, seu Vitatio, accentum in vltima habet. Vide Ἀλεώ.

Ἀλεεινὸς, ός, ὸ, Calidus, Tepidus. vt ἀλεεινὴ χώρα, Calida regio, Herodoto & Xenophonti. Apud eundem Xen. ἀλεεινὰ & ψυχρὰ opponuntur in Cyneg.

Ἀλεάζω, Tepeo, Caleo, Calore fruor. Aristot. in Problematis sect. 1, θερμῆ γὰ λούειν δεῖ, ἢ ποτὲ μὲ ἀλεάζει. Apud eũdem, in 2 De part. anim. ἀλλ' ἀλεάζει δεῖ πῶ καμψῖν.

D Ἀλεαίνω, Idem quod ἀλεάζω Caleo. Aristoteles in Probl. ὅπ ἀλεαίνουσα ἡ κοιλία θᾶττον πέπθει, οὔπω δὲ ἢ ἀλεαίνει μᾶλλον, quia calens ventriculus celerius concoquit. ‖ Habet & significationem actiuam, pro Calefacio. θερμαίνω, Hesychius.

Ἀλεαίνομαι, pass. Calefio. θερμαίνομαι, Hes.

C. ΣΥΝαλεαίνω, Concalefacio, Calorem adiuuo, apud Plutarch. Exponitur & Confoueo, ex Catone.

Α΄ΛΕΓΩ, ξω. Curo, Rationem habeo alicuius. Cũ genitiuo, Il. θ, οὔ σευ ἔγωγε Σκυζομένης ἀλέγω. E Apollonius Arg. 2, Τῶν μὲ τ' οὐκ ἀλέγῃ. Cum accusatiuo, Il. η, — θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες. Cum præpositione ὑπὸ iuncta genitiuo, pud Apollonium, Οἷον ἐὴς ψυχῆς ἀλέγων ὑπὸ.

Ἀλεγίζω, F. σω. Idem quod ἀλέγω. Cum genitiuo passim apud Homerum. vt Iliad. θ, — σέθεν σ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω Χωομένης. Copulatur autem ab eo interdum cum μεταβέπομαι, interdum cum ὄθομαι.

Ἀλεχαίνω, Accuro, Paro, Apparo: vt ἀλεχαίνειν δαῖτα apud Homerum, non semel. F

Ἀλεχεινὸς deductum itidem ab ἀλέγω, Curæ plenus, Molestus, vide in ἀλγεινὸς ab ἄλγος.

C. Ἀνηλεγὴς & Ἀνηλεγέως, vide in Ἀπηλεγὴς & Ἀπηλεγέως.

C. Ἀπηλεγὴς nomen & Ἀπηλεγέως aduerbium à verbo ἀλέγω deriuata. Exponitur autem ἀπηλεγὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Atrox, Sæuus, quasi Nullius curam & quasi respectum habens. A Gregorio Nazianzeno datur hoc nomẽ morti pro epitheto, in hoc pentametro, Καὶ θανάτῳ θανάτου ῥύσατ' ἀπηλεγέο. Sed frequentior est vsus aduerbii Ἀπηλεγέως, & quidem non solùm pro Atrociter, & Sæuè: sed & pro Apertè, Intrepidé. quia quos nullius cura seu respectus mouet, non trepidant, ideóque apertè agunt. Hom. Od. α, — ἦν ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἐνέπεπω. vbi Eustathius ait ἀφρονήτως καὶ ἄπο τῶ ἀλέγειν. Apollon. Argon. 2, Ὡς φάτ' ἀπηλεγέως. vbi exponitur ἁπλῶς καὶ κατ' ἀλήθειαν, id est Simpliciter, Candidè, Veraciter. Ἀπηλεγὴς etiam pro ἀπηλεγέως posuit Nicander in Ther. πάππε δεμπερέως καὶ ἀπηλεγὲς, id est ἀκριβῶς καὶ σωφρόνως, vt vult schol. ET Ἀπηλεγέω verbum, Non curo, Contemno, Apoll. Argon. 2, Εἰ δ' ἀπηλεγέοντες ἐμαὶ πιτέοιτο θέμιστας. vbi Herodianus ἀνηλεγέοντες legit. H

Ἀνηλεγὴς & Ἀνηλεγέως pro eadẽ significatione, in vulgatis lexicis habẽtur. quæ tamen multo rariora esse cõstat. Apud Hesychium ἀνηλεγὲς tantùm legitur, expositum ἀφρόνητον. Sed & Ἀνηλεγέω pro Ἀπηλεγέω ponitur, vnde ἀνηλεγέοντες de quo modò dixi. ET Νηλεγὴς, Νηλεγὲς, item aduerbiũ Νηλεγέως: vide apud eundem lexicographum, cuius expositiones quædam horum verborum deprauatæ esse videntur, vtpote inter se non consentientes.

Α΄ΛΓΟΣ, εος, τὸ, Dolor, Mœror, Tristitia, Molestia. A Cicerone exponitur Mœror, quũ hæc Solonis, — ἀλλὰ φίλοισι Καλλέποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς, interpretatur, — linquamus amicis Mœrorẽ: vt celebrent funera cum gemitu. Ita autem copulauit Solõ hîc ἄλγεα & στοναχάς vt & apud Homerum copulata reperiuntur aliquot locis. Homerus ἄλγεα & χάρματα (id est gaudia) inter se opponit, Od. ζ. Aristoph. in Plut, ὑπὸ τῶ ἄλγους κατατέτηκ' ὦ φίλπατε. ‖ Itẽ Ἄλγεα, Calamitates, Mala, Od. κ, Ἡμῶν ὅσ' ἐν πέντω πάθετ' ἄλγεα ἰχθυόεντα. Il. α, initio, — ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. ‖ Est denique ἄλγος tam generale quam Dolor, corporis pariter & animi. Sed ἀλγηδὼν frequentius quàm ἄλγος in prosa vsurpatur de dolore corporis, si bene obseruaui. ‖ Fit autem ἄλγος ex ἀλέγω (id est Curam gero, vel Solicitus sum (vt vult Etymologicus.

C Ἀλγιων, ἄλγιστος Molestior, Molestissimus, vel Grauior, Grauissimus. Ifocr. in Hel. Encõ. τί γὰρ' ὄφελον ἀλγιονὴ ζῆν ἀεὶ δεδόπα; Quid enim est molestius quàm viuere metuenter semper? Vel, Quid grauius? Vtitur & Homerus. Ἄλγιστον, Molestissimum, Tristissimum. Sophocles, Ὦ θεοὶ πάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ Ἄλγιστον, O omniũ spectaculorũ mihi grauissimum & acerbissimum. Thucydides, ἄλγιστα τοῦ θέσαι αὐδράσι.

Ἀλγινόεις, εντος, ὁ, Molestus, Acerbus. κέντρῳ ἀλγινόεντι, Nic. in Theriacis. Hesiodus, in Theogonia, — καὶ ἰξῖλω ἀλγινόεσσαι.

Ἀλγύω, F. υνῶ. Dolore vel mœrore afficio. & Ἀλγυόμαι, passiuum, Mœrore afficior, Contristor: oppositum τῶ ἀυφραίνεσθαι. Apud Xenophontem autem ad dolorem corporis pertinet, vbi dicit, νόσοις ἀλγυώμενος.

Ἀλγεινὸς, item Ἀναλγὴς, Βαρυαλγὴς, &c. vide infrà.

Ἀλγέω, ῶ, F. ήσω Doleo, ad animum relatum. ‖ Cum datiuo: vt ἀλγῶ πῖς κακοῖς ἠῶ φίλῶν, Doleo propter amicorum mala, Malis amicorum indoleo. Cum accusatiuo, Sophocles in Aiace, τοῦ ξιν ἥν ἤλγησ' ἐγὼ, Propter quam dolui, Quæ mihi dolori fuit, vel potius Dolorem attulit, Quæ me malè habuit. Iulianus in epistola ad Amerium, Δαφείω γυναικὸς καλῆς ἀλγοῦπ θάνατον, Dolenti interitum eius, siue mortem, vel Dolenti interitu, aut morte. nam vtroque modo Latinè dicitur. ‖ Cum præpositione ὅπῃ, iuncta datiuo. Demosthenes Pro corona, ἀλγεῖς ὅπῃ τοῖς συμβεβηκόσιν. Sic apud eundem, ἀλγῶ ὅπῃ πῖς κακοῖς. ‖ Citatur & exemplum constructionis cum genitiuo, apud Euripidem, ἀλγῶ παιδὸς, Doleo vicem filii. Quæ constructio defectiua est, subaudita aliqua præpositione. ‖ Ponitur ἀλγεῖν & absolutè. Demosth. Pro corona, τὸ πῶ ἀκούοντα ἀλγεῖν ποιεῖν. Sic apud Hom. ἀλγήσας. Il. β, & θ.

Ἀλγῶ, Doleo, ad corpus relatum: cum accusatiuo, apud Theocritum, ἀλγέω πῶ κεφαλῶ, Doleo capite, Caput mihi dolet. Sic & Galenus, ἀλγῶ πῶ κεφαλήν, ad Glauconem 1. Apud eundem Thocritum, ἀλγῶ τὸν δάκτυλον, Mihi dolet digitus. Sic, ἀλγῶ τὰς γνάθους, apud Aristophanem.

G Ἄλγημα, ατος, τὸ, Dolor, Ægritudo. ἄλγημα τῆς κεφαλῆς, Dolor capitis, Gal. ad Glauc. 1.

Ἄλγησις, Idem quod ἄλγημα. Suid.

Ἀλγηδὼν, όνος, ἡ, Idem. A Cicerone vertitur Dolor apud Epicurum qui & cruciatus corporis ἀλγηδόνας appellat. Ἀλγηδόνας ὑποῦμεν, apud Plutarchum itidem exponitur Cruciatus perpeti. Et apud Xenophontem, μετὰ πόνων καὶ ἀλγηδόνων, Cum doloribus & cruciatibus.

Ἀλγηρὸς, οῦ, ὸ, Molestus, Dolorem afferens. Ἀλγηρὰ, λυπηρὰ, Hesych.

Ἀλγυνὸς, οῦ, ὁ, (vsitatius quàm ἀλγηρός) Molestus, Asper, Grauis, Dolorẽ siue tristitiã afferens. Xenophon Pæd. 3, Τοῖς δὲ κακοῖς παπεινός πε καὶ ἀλγυνὸς καὶ ἀδίωπος ὁ αἰὼν ἐπανακείσπαι. Sic apud Plutarchum in Lycurgo ἀλγεινὸς βίος, Vita acerba. ‖ Item pro substatiuo positum τὸ ἀλγεινὸν, Dolor, & in plurali τὰ ἀλγεινά, Dolores, Ærumnæ

Ἀλγεινῶς, Aduerbium. Molestè, Cum dolore. vt ἀλγεινῶς ἀκούειν. apud Sophocl. schol. Cum dolore audire, Dolorem ex auditione capere. A

Ἀλεγεινός. pro Ἀλγεινός apud Homerum sæpe: vt Il. β, --σὼ ἀγγελίη ἀλεγεινή, Cũ graui nuntio, siue molesto, Vel, Tristitiam afferente. Apud eundem περὶ ἀλεγεινὴ exponitur Rogus luctuosus. ‖ Ἀλγινός, Difficilis. vt Il. —ρ, -οί σ' ἀλεγεινοὶ Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι ἠὲ ὀχέεσθαι, Ἄμφω γ' ἠ Ἀχιλῆϊ. Sic ἀλεγεινὴ παλαισμοσύνη & πυγμαχίη explicant nonnulli. ‖ Dicemus autem ἀλεγεινὸς esse pro ἀλγεινὸς interiecto ε, respiciẽdo deriuationẽ ab ἄλγος: at cõtrà ἀλγεινός, abiecto ε per syncopẽ factũ dicemus, respiciẽdo deductionẽ nominis ἄλγος ab ἀλέγω. B

Ἀναλγής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀνάλγητος, Indolẽtia præditus, Doloris expers, Carens dolore, Dolorem nullum sentiẽs, vel Talis vt dolorem sentire nõ possit. Sæpe absolutè, interdum & adiuncto accusatiuo: vt apud Lucianum in Timone, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφύν, Nisi est is cui lumbi dolere nequeant. Budæus hic ἀνάλγητος vertit Torpidus. Sic ἀνάλγητος τοὺς ὀδόντας. Ἀναλγὴς etiam siue ἀνάλγητος dicitur qui nullũ in animo dolorem concipit ex re vlla, Qui dolore non tangitur, aut tãgi non potest. Thucyd. lib. 3, καὶ μὴ ἀναλγητότεροι ὄντες φθόνῳ τῶν ἐπιβουλευσάντων φανῆναι. Vnde capitur pro stupido & torpente. Item pro crudeli & nullum commiserationis affectum habente: vt ἀνάλγητον Ἀτρειδῶν apud Sophoclẽ pro ἀσυμπαθῶν. Schol. Thucydidis in locum modò citatum annotat hæc inter cætera, καὶ μὴ ἀναλγήτους ἐκείνων ἀξιοῦτε εἶναι, ἵνα μὴ καὶ αἰσθῆτε δόξητε, οὐκ ἀληθῶς ἐφ' οἷς ἀδικεῖσθε Gellius lib. 2. cap. vltimo, Sũma autẽ totius sententiæ Tauri hæc fuit: non idẽ esse existimauit ὀργησάσαν καὶ ἀναλγησάσαν: aliúdque esse non iracundũ animũ, aliud ἀνάλγητον καὶ ἀναίσθητον. Suid. itidẽ aduerb. ἀνάλγητος exponit ἀναισθήτως, vt mox docebo. C D

Ἀναλγὴς siue Ἀνάλγητος dicitur etiam res aliqua quæ dolorem nullum affert, vt ἀνάλγητον πάθος apud Eurip. Prouerbium Φωκέων ἀπόνοια Stephanus ait dici solitum περὶ τῶν τὰ ἀναλγῆ βουλευομένων, Pausanias autẽ ὅτι πάντων βουλευμάτων ἀνάλγητον. vbi ἀνάλγη & ἀνάλγητα vocantur Quæ dolorẽ nullũ afferũt, vel Quæ cum dolore coniuncta non sunt, Quæ dolore vacant. Notãdum est autem Ἀναλγὴς accipere formationem & terminationem à nomine ἄλγος, at verò ἀνάλγητος à verbo ἀλγέω. Quod itidem dicẽdũ de βαρυαλγὴς & βαρυάλγητος. E

Ἀναλγήτως, aduerb. Citra dolorem, Nullo cum sensu doloris in corpore. Item Nullo cũ sensu doloris in animo, vel Non concipiendo vllum dolorẽ in animo ex cõmiseratione. (Virgilius, aut doluit miserans inopem) vnde pro inhumanè & Crudeliter accipitur. Sophocl. μὴ τλῆς ἄθαπτον ὧδ' ἀνάλγητος θανεῖν. A Suida autẽ ἀνάλγητος exponitur ἀναισθήτως, itẽ ἀπόνως. Certè eadem ratione qua ἀνάλγητος dicitur pro Stupidus, eadem & ἀνάλγητος pro Stupidẽ. F

Ἀναλγησία, ας, ἡ, Indolentia, Vacuitas doloris. Plutarchus in Publicola, εἰς ἀναλγησίαν ἐξέστησε τὴν ψυχήν. Gellius ἀναλγησίαν & ἀπάθειαν copulat, l. 12, c. 5: sicut ἀνάλγητον καὶ ἀναίσθητον. lib. 2, cap. vltimo. Itẽ Stupiditas Stoliditas, eadẽ ratione qua dicitur ἀνάλγητος, Stupidus, siue Stolidus, vt qui dolore non tangatur ob ea quæ dolorem afferre debẽt. Demosth. pro Ctesiph. συμφέρει δὲ τῆς ἀναλγησίας καὶ τῆς βαρύτητος ἀπαλλαγῆναι τῆς τῶν Θηβαίων. Lucianus, ὅπ καὶ συγκαπρύθειν ἑαυτοὺς ἀξιοῦσι τὰς ἁμαρτίας, καὶ ἀναλγησίαν ἔγχεαφον ὁμολογοῦσι. Phalaris Megarẽsib., καταρρῶ τῆς ἐμαυτοῦ τῆς ἀναλγησίας, ὅτι τοσοῦτον χρόνον τῶν αὐτῶν πολλάκις, οὐ σωφρονίζομαι. G

C. Βαρυαλγὴς ET Πεελαλγὴς ET Γαβαλγὴς eadem forma dicta qua præcedens Ἀναλγής. Est autem Βαρυαλγὴς. Graui dolore percitus, Qui grauiter dolet. ET Βαρυάλγητος pro eodem. quod à verbo formatur, vt βαρυαλγὴς à nomine, sicut modò dictum fuit. Interdum verò dicitur βαρυάλγητον quod grauem dolorẽ affert. Sophocles Aiace, πάντων καταζόντων γλώσσαις βαρυάλγητ' ἐμοὶ δέ, &c. vbi scholiastes exponit βαρέα καὶ ἀλγινά. Alii aduerbialiter accipiunt pro βαρυαλγήτως. H

AT Πεελαλγὴς (quo vtitur Plato) & Γαβαλγὴς cum diuersa præpos. cõposita sunt, sed idem tamen valent quod ad sensum attinet. significant enim Qui valde dolet, Qui supra modum dolet, vel supra quàm dici possit. Item γαβαλγῶ σοῦ, Vicem tuam doleo. VNDE Πεελαλγέω ET Γαβαλγέω. Apud Thucydidem πεελαλγῶν τῷ πάθει, casum ægrè (vel potius ægerrimè) ferre. Philo De vita Mosis lib. 3, ἐφ' οἷς αἰκίαις καὶ πεελαλγήσας. Alterum verbum Γαβαλγέω itidem pro Perdoleo, Supramodum doleo, quo videtur modo accepisse Aristoteles (inquit Budæus) Rhet. 2, καὶ τῷ γαβαλγεῖν ἐπὶ ἀλγεῖν τι, κόλακος σημεῖον ἐστι. Frequentius autem poni existimo in altera significatione, videlicet γαβαλγεῖν τινος pro Vicem alicuius dolere. q. d. Pro aliquo dolere. Appianus, γαβαλγεῖ μάλιστα αὐτῷ πενικός.

Ἀπαλγέω, γήσω, Fut. γήσω, Dedoleo, Dolore desino. Suidas ex Thucyd. interpretatur παύσομαι ἀλγῶν, ea forma qua vsurpatur ἀπολοφύρομαι. Existimo autem, locum quem intelligit Suidas, esse hunc, lib. 2, ἀπαλγήσαντας δὲ τὰ ἴδια τῶν κοινῶν τῆς σωτηρίας ἀνέλαμβάνεσθαι. Id est, Deposito dolore rerum suarum (vel, de rebus suis) communem salutem capessere. Scholiastes quoque habet, αἰτῶ τὸν παυσαμένους ἀλγεῖν, ὡς τὸ ἀπολοφυρόμενοι. Notandum est autem ibi iungi accusatiuo. At in hoc Pauli loco, ad Ephesios 4, οἵτινες ἀπηλγηκότες ἑαυτοὺς παρέδοκαν τῇ ἀσελγείᾳ, absolutè ponitur, id est sine casu pro Qui postquam dedoluerunt, vel omnem doloris sensum amiserunt [pungẽtis conscientiam videlicet] quasi dicas, εἰσὶν οἱ ἀπαλγήσαντες ἀλγήσαντες. Hesychius ἀπηλγηκὼς exponit ἀναίσθητος, addens, γαβαλγὼ τὸ ἄλγος. Idem ἀπηλγηκότες explicat μηκέτι θέλοντες πονεῖν. Item ἀναίσθητοι ἀλγήσαντες. Item ἀποκαμόντες. Quæ postrema expositio conuenit cum Suidæ expositione (aut certè ad eam accedit) ἀπαλγῆν exponentis ἀπογινώσκειν apud Polybium, id est animum despondere vbi ille scribit, ἀπαλγήσαντας δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τῶν πολλοῦ χρόνου ἐπιρρεόντων. Et ἀπαλγήσαντες τῶν ἐλπίδων.

C. Συναλγέω, γῶ, (q. d. Condoleo) Vna doleo, συναλγῶ σοι, doleo tuã vicẽ. Apud Soph. cũ acc. rei, τοῖς ξυνδεῖν τὴν ψυχὰς

Α' ΛΕΙ' ΦΩ,

Fut. ψω, Præteritum Atticum, ἀνήλιφα. vnde participium passiuum sæpe in vsu ἀνηλιμμένος, & compositè ἐξαλιμμένος. Vngo, Lino, illino. ἀλείφειν μύρῳ, Vngere vnguento. quod Gaza vno verbo reddit Vnguentare. Sic ἀλείφειν μίλτῳ (vnde & apud Xenophõtem in Œcon. ἀλειφόμενος μίλτῳ) possit quis vno verbo interpretari Miniare. Est autem generale verbum ἀλείφω, vt Lino Latinis. Nam & qui calce murum linit, dicitur Græcis ἀλείφειν, nam sic & Thucydides vsurpat ἐξαλιμμένον τεῖχος, vacante præpositione ἐξ. Et Eustathius ἀλείφειν τεῖχον exponit τὸ κονιᾶν.

Ἀλείφω autem dicitur interdum absolutè: vt Iliad. ω, Δμωὰς δ' ἐκκαλέσας λούσαι κέλετ', ἀμφὶ τ' ἀλεῖψαι. Quum autem sic ponitur, subauditur vtplurimum μύρῳ. Potissimùm autem in voce passiua sic vsurpatur. Xenophõ Hellenicõn 4, πάντες μὲν ἠλείφοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἐδεήθησαν. Plutarchus in Apophthegmatis, ἐμὲ δὲ νεοτικότα καὶ ἀνηλιμμένον ἀπεκτένουσιν. Interdum ἠλειψάμην in voce media, pro, Vnguento me vnxi. Aristophanes in nubib., ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πώποτ' οὐδ' ἠλείψατο, neque se vnguento vnxit, Vnde participium ἀλειψάμενος, Qui se vnxit vnguento, Vnguentatus, Vnguento delibutus. ‖ Sed & de athletis dicuntur ἀλείφεσθαι & ἀλείψασθαι, qui se vnxerunt oleo, ad certamen, à quibus manauit & significatio quæ est in proximè sequente annotatione.

Ἀλείφω, Incito, Instigo. Ἀλείψας inquit Suidas, διεγείρας, ab athletis ducta metaphora. vt, εἰς καρτερίαν ἀλείφων τοῖς ἀδικουμένοις. Bud. in Comm. Ἀλειπτὴς Aristoteli esse gymnasii magistrum, qui athletis epulandi & exercendi legem tradit. vnde ἀλείφειν poni pro Acuere, Exhortari, Excitare, Exercere apud Basilium, Theodoritum, & Appianum. Potest verò & in hoc Plutarchi loco ita accipi (meo iudicio) in Themistocle, ὅτι τοὺς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἤλειφε.

Ἀλείφαρ, ατος, τὸ Id quo vngimur, Vnguentum. Interdum Oleum. Item Adeps. Sic Hesychius. qui etiam ἀλείμμα πεοιεσῦμ exponit ἐλαίῳ. Suidas autem. ἀλείφατι, ἐλαίῳ, inquit, ἢ ἑτέρῳ ἀλείμματι. Aliquoties vtitur hoc nomine Homerus: vt Il. ψ, Ἐν δὲ τῷ μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας. & Od. γ, Λθυκοί, ἀποσίλβοντες ἀλείφατος. Hes. in Theogonia, Χερσὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέρησιν ἀνείλετο λθυκὸν ἄλειφαρ. Eustathius ait ἄλειφαρ esse aliquid suaueolens quo vngimur. aut τὸ ἐλαιῶδες τῆς πτμελῆς.

Ἄλειφα, pro ἄλειφαρ vel ἄλειφας, Herodianus apud Eustathium.

— Ἀλειφατήτης, ου, ὁ, vt Panis ἀλειφατήτης, cum adipe commixtus. Eustath.

Ἄλειμμα, τος, τὸ, Vnctio, Ipsa actio vngendi. Plut. in Alexandro, καταλύσας δὲ καὶ τρεπόλφος τοὺς λθοῦν ἢ ἄλειμμα. ‖ Ἄλειμμα, Id quo vngimur, (Vnctorium nescio an dici possit) apud Athenæum lib. 10, ὡς καὶ ἀλείμματα ἄλλῳ μηδενὶ χρῆσθαι ἢ τῷ οἴνῳ. vbi non rectè quis ἀλείμματα reddiderit vnguento. B

Ἄλειψις, εως, ἡ, Vnctio, Ipsa actio vngendi. Plutarchus in loco proximè citato ἄλειμμα dixit pro ἄλειψιν.

Ἀλοιμός, οῦ, ὁ, Tectorium parietum, Id quo oblinuntur & tanquã vnguntur parietes. ab ἤλειμμαι factum itidem vt ἄλειμμα præcedens, Eustath. ‖ Apud Hesych. autem legitur ἀλοίματα, χρίσματα.

Ἀλείπτης, ου, ὁ, Vnctor, Qui vngit. Potest quidem generaliter de quolibet vnctore dici: peculiare tamẽ fuit hoc nomen vnctoris athletarum in gymnasio. Plutarch. πῶς αὖ τις δίμαχρ. &c. ἀλλ' ἄφωνος ὢν τοῦτοις καὶ ἄπαλμος, ὥσπερ ἀθλητὴν ἀλείπτης ἐῶν μαθεῖν καὶ ἀκολαστανεῖν. Ex quo loco apparet non duntaxat vngendi officio fungi solitum ἀλείπτην, sed (quod ex Aristotele docet Bud.) fuisse gymnasii magistrum, qui athletis epulandi leges dabat & exercẽdi. Vtitur voce Græca Cic. in epist. ad Lẽtulũ, & Iuuen. ‖ Vsurpatur etiam metaphoricè: vt apud Plutarchũ in Pericle, τῶν πολιτικῶν ἀλείπτης καὶ διδάσκαλος. Quali metaphora vsurpatur interdum & παιδοτρίβης. ‖ Ἀλείπτης, Excitator, Cohortator. Bud. in Comment. ex Gregorio. C D

Ἀλειπτεία apud autores mediæ comœdiæ, (inquit Pollux) quum ἀλείπτης in vsu apud eos non esset.

Ἀλειπτήριον, ου, τὸ, ad verbum, Vnctuarium. Pars quædam balnei, inquit Pollux. Vulgò exponitur, Locus in balneo vnctui accommodatus. ‖ ET Ἀλειπτῆν, ου, τὸ, Vasis vnctuarii genus apud Athenæum.

Ἀλοιφή, Idem quod ἄλειφαρ, apud Homerum sæpe, vt Od. ε, Χρῶτ' ἀπονίψασθαι καὶ ὀπιχρίσασθαι ἀλοιφῇ. Od. ζ, ἢ τὸ δηρὸν ἀπὸ χροὸς ὄζεν ἀλοιφή. vbi Eustath. vult ἀλοιφὴν esse oleũ quod ad vnctionẽ adhibetur. Item pro adipe, vt ἄλειφαρ: Il. ι, — πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ. Appellatur etiam ἀλοιφὴ τὸ τῶν τείχων κονίαμα, vt docet idem Eustathius. Tectorium Latinè dici possit fortasse. ET Ἀλοιφεῖον, ου, τὸ, Quo vtebantur ἀλεῖπται. Eust. Ἀλείφιον, Hes. AT Ἀλειφὴ in vulg. lex. Græcol. scriptũ etiam reperitur. ET Ἀλειφοβίους apud Hesychium habemus (per ει scripta secũda) expositum πένητας, id est pauperes. Fortasse quasi Adipe viuentes. E

C. Ἀπαλείφω ET Ἐξαλείφω, q. d. Deungo, i. Quod vngendo seu illinendo adhæserat abstergo. vnde pro Deleo seu Oblitero ponitur. In qua interpretatione rationẽ habeo præpositionum ἀπὸ & ἐξ, præfixarum verbo ἀλείφω, quod Vngo seu Illino sonat. Possumus tamen etiam dicere ἀπαλείφω & ἐξαλείφω esse Deleo, quasi vngendo seu illinendo. quòd illini quædam soleant vt facilius deleantur. Pro qua interpretatione facere videtur verbum Lat. Interlino, quod verbo Deleo interdum adiungitur. Cæterùm, vt Deleo & Oblitero metaphoricè sumũtur, ita etiam ἀπαλείφω & ἐξαλείφω: & hoc quidem frequentius etiam quàm illud. Hinc ἀπαλιμμένος ἔγκλημα (à pass. ἀπαλείφομαι) Iudicium obliteratum & circunductum. Phocyl. in Admon. Μὴ μοῦ κακότητα, δίκη σ' ἀπάλειφε ἄμωμα. Vbi secundũ illam metaph. significationem sensus fuerit (ni fallor) Ita cum eo transigas in iudicio, vt vindictæ memoria deleatur. Nam quod quidam vertũt, Non imiteris iniurias (id est non rependas iniurias iniuriis) sed iure seu in iudicio eas depellas, placet quidem quod ad sensum attinet: sed ἀπαλείφειν nullo modo significare potest Depellere. Quinetiam mea illa interpretatio, licet vim verbi retineat, aliquantum impedita mihi videtur: ideóq; lubenter Theodoro Bezæ assentior, pro ἀπαλείψειν legendum censenti ἀπαμείψειν. AT Ἐξαλείφω vsitatius est. Xenoph. Hellen. 2, Θηραμένης τοιοῦτοι ἐξαλείφω ἐκ τοῦ καταλόγου. Isocr. Panath. ἐξορμήσας ἐξαλείφειν αὐτὸν ἢ κατακαίειν. Apud eundẽ metaphoricè, πᾶς ὁ τῶν ἀπουδάσων φιλίας οὐδὲ αὐτὸ τὸν αἰῶνα ἐξαλείψειν, vt Lat. dicitur, Quod nulla ætas deleat. In vulg. lex. ex Euripide citatur ἐξαλείφειν θεσπάτα pro Oracula placare, παύειν, implere & perficere. HINC Ἐξάλειψις, Obliteratio, Deletio. ET Comp. 2, Ἀνεξάλειπτος, ET Διεξάλειπτος, Εὐεξάλειπτος, quæ opponuntur. Ἀνεξάλειπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indelebilis. Qua voce Ouidius in metaphorica etiam vtitur significatione, quum scribit Metamorph. 15, -noménque erit indelebile nostrum. Διεξάλειπτος autẽ, Difficilè delebilis, Qui difficilè deletur seu obliteratur. Herod. l. 2, metaphoricè, τὸ δὲ λυπῆσαν διεξάλειπτον. Huic opponitur Εὐεξάλειπτος, Facilè delebilis, &c. Xen. Hell. 2, οὐδὲν τὸ ἐμὸν ὄνομα ἀνεξαλειπτότερον ἢ τὸ ὑμῶν ἑκάστου. B C

Ἐξαλείφω interdum & pro simplici ἀλείφω, Vngo, Lino. A cuius passiuo legitur apud Thuc. οὐκ ἐξαλιμμένον τὸ τεῖχος quod exponitur οὐ κεχρισμένον. Sic apud illos qui LXX interpretum nomen obtinent, ἐξαλειφθῆναι τοὺς τοίχους, & ἐξαλεῖψαι τὴν οἰκίαν, Leuit. 14, Suidas quoque ἐξαλιμμένος exponit ἠλειμμένος. HINC Ἐξαλειπτῆν, Vnguentarium vas, apud Pollucem & Suidam quoque qui vocat etiam τὴν τοῦ μύρου λήκυθον, atque ἀλάβαστρον, & ex Aristophane affert, Γυνὴ ὦδε δεῦρο τοῦξαλειπτῆρον ὠγώσα. D

C. Ἐναλείφω, Inungo, Illino. quòd Ammonius vult dici de oculis, ἐπ' ὀφθαλμῶν: at ἐγχεῖσαι, dici ὅτι τὴν σκορπίου, ἢ σφηκῶν, ἢ τινος τοιούτου.

C. Ἐπαλείφω, q. d. Superinungo, Superilino, aut Superillino. Vel pro præcedente ἐναλείφω, Inungo, Illino: vt ἐπαλείφειν ὑμᾶς κηρὸν τοῖς ὠσί, Philostr. in Heroicis. ‖ Metaphoricè etiam ponitur (ducta videlicet metaphora ab iis qui certaturos vngebant) pro Acuo, Exhortor, Excito. Theodoritus, ἐπαλείφοντες ἑαυτοὺς τοῖς τῶν πατέρων διὰ τῶν θείων λογισμῶν ἀνδραγαθήματα. Vide & alia exempla huius compositi, itidémque simplicis, apud Bud. Comment. p. 810. HINC Ἐπάλειμμα, ατος, τὸ, Inunctio, vel potius Id quod ad inungendum adhibetur, Id quo inungimus. E

C. ΠΑΡαλείφω, Illino, ex Aristophane citatur in vulgatis lexicis.

C. ΠΕΡΙαλείφω, Circumlino, Circumungo, vt περιαλείφω τὴν πηλόν, Circumlino lutũ, vel Illino lutũ. Quod & in uersa cõstructione exponitur Illino luto. Citatur autẽ ex Theophr. De caus. plant. l. 3, cap. 6. Et pass. Περιαλείφομαι, vnde περιαλίπτης, Illitus est, apud Aristot. De animal. lib. 9. F

C. ΣΥΝαλείφω, (q. d. Coungo) Simul vngo, Collino. Frequenter autẽ metaphoricè ponitur pro Simul misceo, Commisceo, Confundo, In vnum contraho. Quam apud theologos præsertim significationem reperio. Greg. De theol. lib. 1, de trinitate loquens, ἑνοῦμεν τὴν θεότητα, καὶ οὐκ εἰς ἓν τὰ τρία συναλείφομεν. Pro quo ibidẽ dicit, τὰς ἰδιότητας χωρίζομεν. Et in significatione τῶ συναλείφειν ibidem dicit Συναιρεῖν. Idẽ συναλείφεσθαι & χωρίζεσθαι opponit, ita scribẽs, ὑπὸ μὲν τοῦ τῶν θεῶν πράττα καὶ συναλείφεται, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων ἀρξὰ ἀπαμαίζεται καὶ χωρίζεται. Et in iis quæ ab eodem subiungũtur, συναιρεῖν est συναλείφειν, sicut τεμνειν, χωρίζειν. dicit enim, πόσον οὖν ὀρθῶς πλέον; τῆς συναιρουσῶν, ἢ τῆς κακῶς τέμνουσι; Chrysost. cõment. in epist. ad Cor. 1, fol. 195. a, ὁρᾶς ὅπ οὐδεμίαν διαφορὰν δείκνυσιν ἐν τοῖς δώρεσῖς παῦτος καὶ ὑφοῦ καὶ πνεύματος ἁγίου, οὐ τὰς ὑποστάσεις συναλείφων, (μὴ γένοιτο) ἀλλὰ τῆς οὐσίας τὴν ὁμοπμίαν ἐμφαίνων. Quemadmodũ autem hîc dicit Chrysostomus τὰς ὑποστάσεις συναλείφων, sic ὑποστάσεων συναλοιφὴν Damascenus dixit, vt paulo pòst docebo: vbi & grammaticorũ συναλοιφὴν, simúlq; quod sit eorum συναλείφειν, exponam. Hæc autem tot exempla congessi, vt ostendam temere expuncta è nouissimis vulg. lex. fuisse paucula quædã quæ in præcedẽtibus de hac significatione habebantur. G H

Συναλείφω pro ἐξαλείφω metaphoricè sumpto, citatur ex hoc Aristotelis loco Rhet. 2, τὸ ἐπαινεῖν παρόντα,

κολακείας· καὶ τὰ τάχα δὲ μὴν ἐᾶν ἐπαγνεῖν, τὰ δὲ φαῦλα συναλείφειν, vitiosa verò obscurare, & quasi inducere & delere, seu obliterare.

Συναλοιφή, q.d. Counctio. Frequenter autem cõmixtionem significat, & quidem apud eosdem potissimùm apud quos & συναλείφειν poni pro Commiscere & Cõfundere, docui. Damasc. De trinitate, ἑνοῦται γὰρ, ὡς ἔφημεν, αἱ ὑποστάσεις, καὶ πῶς ἐν ἀλλήλαις ἀδιαχώρητον ἔχουσι διὰ πάσης συναλοιφῆς καὶ συμφύρσεως. Suprà autem dixerat, ὥς τε μὴ συγχεῖσθαι. ¶ Huc pertinet & illa significatio quam apud grammaticos habet συναλοιφή, pro duarum vocalium in vnam syllabã coalescẽtia. Quintil. lib. 9, cap. 4, Nam & coeuntes literæ (quæ συναλοιφὴ dicuntur) etiam leniorem faciunt orationẽ. Autor libelli qui inscribitur περὶ ἡμῶν τῶν ἀρχαίων Κορίνθῳ ἐξαλέκτων, postquã dixit διαίρεσιν esse συναλοιφῆ cõtrariam, addit, ἔστι δὲ συναλοιφὴ δύο φωνηέντων διφθόγγων εἰς μίαν συλλαβὴν ἕνωσις, ὅθεν τὸ ὄνομα πεποίηται. Addit etiam esse Atticorum propriã. At Tryphon (aut quicunq; sub Tryphonis nomine ignoratur) συναλοιφὴν esse tradens δύο συλλαβῶν καθ' φωνήεντος ἕνωσιν καταβολὴ πόνων, eius septẽ modos enumerat: quorũ tres simplices esse tradit, κατὰ θλῖψιν, & κρᾶσιν, & κατὰ συναίρεσιν: quatuor cõpositos, κατὰ θλῖψιν καὶ κρᾶσιν, &c. At Eustathius συναλοιφὴν scribens sine ε, vult ea significari κρᾶσιν & συναίρεσιν, p. 1561. Legitur tamen συναλοιφὴ cum οι in quibusdã eiusdẽ grammatici locis. Sic & apud Suidam, cum alibi, tum vbi scribit, καλὸς κἀγαθὸς λέγεται κατὰ συναλοιφὴν, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθός (quod ab eo falsò tradi, alibi docui.) Sic autẽ & verbo συναλείφειν eiúsq; passiuo vtũtur iidem scriptores (de grammaticis loquor) vt quum dicunt τὸ ᾶ καὶ τὸ ῶ εἰς ῶ συναλείφεται, pro κρυβῆναι.

C. Ὑπαλείφω, Sublino, Subterũgo, & q.d. Subũgo. Ὑπαλείφειν ὀφθαλμοὺς, Sublinere oculos, vt qui fuco vtũtur. Gr. De homine, οὐδέ τινος μέλανος ὑπογραφὴν ὀφρῶσί τε καὶ ὀφθαλμοὺς ὑπαλείφουσα. Vnde & pass. ὑπαλείφεσθαι, de iisdem apud Xenoph. περὶ ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος αὐδρῶν κέλω. Sed & ὀφθαλμοὶ ὑπαλελιμμένοι opponuntur τοῖς ὑγιαίνουσιν apud eundem. Aristoph. autẽ iocans dixit in Acharn. ὑπαλείφων τοὺς ὀφθαλμοὺς νῦν αὐδρεικέλω, aut alia re huiusmodi, sed εἰρωνικῶς. ¶ Ὑπαλείφειν (vt de ἐπαλείφειν suprà dictum est) metaphoricè pro Incitare, Concitare, vt Deus martyres ad tormenta patienda, apud Aretham.

Ὑπάλειμμα, ατος, τὸ, Quod sublinitur. In vulg. lex. Sublitio, Inunctio.

Ὑπάλειπτον, ου, τὸ, Quod illinitur, ὑπάλειμμα. Gal. ὑπάλιπτον exponit ἔλχρισον φάρμακον. Sunt qui ὑπάλειπτον apud Hippocratem τοῦ γυναικείου esse scribant medicamentum quod specillo illinitur. Vocatur autem specillum ὑπάλειπτρον, vel potius specillum ὑπαλειπτρου nomine comprehenditur, vt mox docebo.

Ὑπάλειπτον, ου, τὸ, (q.d. Illitorium) Id quo ad illinendum vtimur, siue specillum, siue spathe, siue δίκορυνον, vt scribit Gal. Qui & in sua Exegesi gloss. Hippocr. ὑπάλειπτρον esse scribit ἐλασμάτιον ᾧ ἄν τις ὑπαλείψαιτο τοὺς ὀφθαλμούς. Hippocr. De morbis mul. lib. 2, καὶ τοῦτο ἐπιθεῖναι ἄστα μαλθάσσει τὸ σῶμα, καὶ ὑπάλιπτρον καθιέναι. In vulg. lex. ὑπάλειπτρον exponitur peculiariter Specillum, μύλη. Apud Erotianũ ὑπάλιπτον legitur, mendosè vt opinor.

C. Ξηραλοιφέω, ῶ, Siccè vngo, In sicco vngo, vt vulg. lex. interpr. Suidas & Eustath. ξηραλοιφεῖν esse volunt Vngi absque balneo, i. balnei vsu quia (addit Eustath.) ξηρὸς ἰδρῶς (id est siccus sudor) vocatur qui non è balneo sed è laboriosis corporis exercitationibus prouenit. nam quod ille dicit γυμνάσια καὶ πόνους, laboriosas exercitationes interpretandum puto. Cæterùm Hesychius Ξηράλειψιν habet pro eo quod illi duo ξηραλοιφία, eodem alioqui modo exponens. Ξηραλοιφεῖν (inquit Budæus) Sub dio & ad solẽ vngi, vt fiebat in palæstra. Affert autem locum Plut. in κιφ. Ρωμ. p. 244. Idẽ Plut. in Sol. legem ab eo latam refert, qua vetabat seruos ξηραλοιφεῖν, sicut & παιδεραστεῖν: cuius legis mentionem ab eo factã & alibi reperio, videlicet in Symposio sept. sap. & in Erotico. Quibus in locis ξηραλοιφεῖν exposuerunt quidã Ad palæstram vngi. HINC Ξηραλοιφία, q.d. sicca vnctio, Suidæ & Eustath. Apud Hesych. autem ξηράλιψις habetur, vti dixi.

C. Φιλαλιπτέω, πῶ, Alipta (i. vnctor) esse cupio, Aliptas amo, vel Inter aliptas versari amo. In vulg. lex exponitur, Delector pigmentis & vnguin: & afferuntur hæc verba (quorum autorem non nominat Etymol.) οὐκ ἔστι πίστις αὐθρὶ φιλαλειπτοῦσι. Sequendo autem hanc interpr. φιλαλειπτεῖν perinde erit acsi dicas φιλαλοιφεῖν, sequendo formam compositionis τὸ ξηραλοιφεῖν.

C. Ἀνήλειπτον ET Ἀναπάλειπτον, item Ἀνηλιφὴς ET Πισσαλιφής apud Eustath. legimus. Est autẽ ἀνήλειπτον & ἀναπάλειπτον, indelebile: at ἀνηλιφὴς, Non vnctus: vt πισσαλιφὴς, Pice vnctus. Dicuntur autẽ hæc duo peculiariter etiam de naue. est enim nauis ἀνηλιφὴς, nauis nõ vncta [pice] vt contrà πισσαλιφὴς vncta pice, οἷον ἀνηλιφὴς ναῦς (inquit) ἡ μὴ ἀλιφεῖσα πίσσῃ, & πισσαλιφὴς ἡ πεπισσωμένη. Quomodo autem hæc per ι solum scribantur (sicut & συναλιφὴ, de cuius arthographia ibi sermo est) illa autẽ per ει, ibidem docet. Sed quæ ab eo illic tradũtur hac de re, nõ vsquequaque vera esse docet συναλοιφὴ, quod alibi, & quidem passim ferè, cum οι scriptum reperitur. Ibidem & τὸ ἀλοιφὴ ac τὸ ἀλοιμὸς fit mentio. Vide paginæ 1561 principium.

Ἀλέω, F. ήσω. Præt. εκα, Molo.

Plutarchus, ὅπῃ μὴ βούλεται πρεσβύματα ἐχειν ἀλῶν ἑαυτῷ καὶ πεπῶν πᾶσπα. Aristoph. in Nubib. κἀχρὴς γυναῖκ' ἀλοῦσαν. Ἀλέσας, Aorist. 1, apud Dioscoridẽ. vnde & ἀλεσθείς, aor. 1 pass. apud eundẽ. Apud Aristotelẽ Probl. sect. 6, ἀλούμενος λίθος, Lapis qui molitur, i. mola frangitur & conquassatur. Ἤλων etiã reperitur apud Athenæum, tanquam ab ἀλάω, ῶ. nã ab ἀλέω esset ἤλουν. Ἀλήσω quoque futurum, (sicut & ἀλήσας aor. 1) quidam tribuunt verbo ἀλέω: sed rectius (meo quidẽ iudicio) ab ἀλήθω deducentur. Nisi fortè quis ab ἀλάω deducere veller, vnde & ἤλων modò deduximus. Sic ἀλήλεκα & pass. ἀλήλεσμαι quidã ab ἀλέω, alii ab ἀλήθω deriuãt: vt ἀλήλεσμένος σῖτος, molitum frumentũ, Herod. & Thuc. Itẽ ἀλήλεσμένος βίος metaphora prouerbiali, q.d. Molita vita, vide apud Erasmum.

Ἀλεσέον, Posit. aduerb. Molendũ est, Molere oportet. Itẽ ἀλεσέος, σέα, σέον, Molendus, da, dum. Dioscorides lib. 5, cap. 95, ἀλεσέον ἐν χειρομύλῃ, trusatili mola terendum, vt vertit quidam.

Ἄλεπος, ου, ὁ, Molitio, Molitura, Ipsa molendi actio Plut. in Probl. Rom. μυλήφατον, inquit, Homerus appellat ἄλφιτον metaphoricè, quasi φοιβοῦσθαι ἐν τῷ ἀλέτῳ καὶ φθειρόμενον. Dicitur autem ἄλεπος eadem forma qua ἄροτος ab ἀρόω. Apud Eustath. ἀλεπὶς scriptum reperitur cum accentu in vlt. sic & in alio Plutarchi loco. Ἄλιπος autem vide post Ἀλήθω.

Ἀλεπών, ῶνος, ὁ, Pistrinũ, apud Athenæũ. nisi sit legendum ἀλεπτρών, inquit Bud. Sed hanc dubitationem Budæi eximit Eustathius, legens & ipse ἀλεπῶν apud eundem Athenæum, & dicens esse nomen ἀθεμελιτικόν.

Ἀλεπεὶς, ίδος, ἡ, Molitrix, Molitoris vxor, Od. υ, Φήμιε σὴ ἐξ οἴκοιο γυνὴ τοσσόνδε νέεται ἀλεπεὶς. Alio nomine μυλαβρὸς, vt vult Scholiast. Aristoph.

-- Ἀλεβρύω, Idem quod ἀλέω. Od. η, Αἱ μὲν ἀλεπτρεύουσι μύλης ἐπὶ μύλοπα καρπόν. ET Ἐπαλεπτρεύω compositum, idem significans, Apoll. Rhod.

— Ἀλεπείδανος, ου, ὁ, vide in ἄλς. nam deductum puto ἀπὸ τοῦ ἅλας πείβειν, potius quàm ab ἀλεῖν & πείβειν.

Ἄλεαρ, ατος, τὸ. Farina, frumẽti propriè: vt ἄλφιτον, hordei, Eust. Ἀλεάτα plur. numero est apud Etymol. qui & per syncopen ἄλεπα ex eo format, addens posse & coctam farinam sic appellari. ¶ Dicitur (inquit) & ἄλπιτον.

¶ Ἄλευρον, ου, τὸ, (ex ἀλέω per pleonasmum literæ υ, vt docet Eust.) propriè idem esse volunt quod ἄλεαρ, sic tamen vt illud longè sit vsitatius quàm hoc. Plato De rep. 2, θρέψον) ἐκ μὲν τῆς κριθῆς ἄλφιτα σκοδαλίζοντες, ἐκ δὲ τῆς πυρῶν ἄλευρα. Herodotus, ἄλευρά τε καὶ ἄλφιτα ἐποιεῦντο. Apud Dioscoridem 4, ἄλευρον ἢ ἄλφιτον, farina aut polenta, vertitur à quibusdam. ¶ Constat tamen dici ἄλευρον, de farina etiam hordacea. nec enim reperitur duntaxat τὸ ἐκ πυροῦ siue πυρῶν ἄλευρον, siue πύρινον ἄλευρον, vt apud Galenum: sed etiam κρίθινον ἄλευρον, apud

Aphrod. Probl. lib. 2. ¶ Nec verò dicitur ἄλευρον duntaxat πυρῶν, vel κριθῶν, sed generaliter de qualibet farina. vnde ἄλευρον κυάμου, Dioscor. lib. 3, farina fabacea. Lomentum fabæ vertit quidam interpres. Sic ἄλευρον αὐρῶν, Farina lolii. Item ἄλευρον ὀρόβων, Farina eruorum, apud Galenũ. ἄλευρον πήλεως, Farina fœnigræci, Dioscor. lib. 2.

Ἀλευρίτης, ου, ὁ, Farinarius, vel Farinaceus, Ex farina frumẽti constans, propriè. Apud Athenæum ἀλευρίτης ἄρτος in tertio genere ponuntur post σεμιδαλίτας & χονδρίτας, vt annotat Budæus.

C. Ἀλευροποιέω, ῶ, Farinam facio, Molo, Pinso.

— Ἀλευρότησις, εως, ἡ, Cribrum quo ἄλευρον (i. farina) cribratur. Nam ex σήθω σήστω fit σῆσις, & mutato σ in τ, τῆσις. vt ex Philone Etymol. docet, exponens etiam κόσκινον, vno verbo. & ἀλευρόσηστις duplici σ scribens, vt sit alterum ex pleonasmo. Apud Pollucẽ tamen vnico σ scriptum reperitur ἀλευρότησις, quod quidem ἀπὸ τοῦ κοσκίνου distinguit. ¶ In vulg. lex. Græc. ἀλευρότησις exponitur Tenuissimum farinæ: cuius expositionis autorem Suidam duntaxat reperio.

Ἀλήθω, F. ήσω. P. ηκα, Molo.

Pro ἤλικα sæpius dicitur ἀλήλεκα, Attico more. vnde & ἀλήλεκέναι in infinit. in Anthol. epigr. l. 2. Et participiũ ἀλήλεσμένος molitus, vt ἀλήλεσμένος σῖτος, apud Herod. & Thucydidẽ. Ex ἀλήθω est & ἀλήσας particip. aor. 1, apud Athenæum. De ἀλήλεκα autem & ἀλήλεσμαι, vide paulo antè in Ἀλέω.

Ἄλιπον, ου, τὸ, pro ἄλευρον. Erotianus in lexico in Hippocratem. Etymol. Apud Hesych. autem ἄλιπον scriptum reperio cum accentu in vlt.

Ἀλέομαι, vel potius eius passiua vox Ἀλέομαι, Vito, Caueo. Il. σ, Ἴσα δὲ οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πετόντι, ἠδ' ἀλέοντο. Et Il. ε, — Διὸς δ' ἀλέοντο μεθ' ἵππους. ET compos. Ἐξαλέομαι, idem.

Vnde ἐξαλέοιο, apud Apoll. Rhod. De deriuatione autẽ huius vocis ab ἀλέα, vide paulo pòst in Ἀλεείνω.

Ἀλεθή, ής, ἡ, Vitatio, Effugium. Il. χ, v. 300, Νῦν δὲ θεοὶ ἐγγύθεν εἰμί, Οὐδ' ἀλεθὴ, i. ἀποφυγή. Hesiodus in Op. & D. δέρματα vocat ὑετοῦ ἀλεθὴ, ad verbũ, Vitationem pluuiæ. id est Præsidium aduersus imbrem. At verò autor interpretationis ad verbum ineptè reddidit Pluuiæ teporem. Hesiodi locus est hic, Δέρματα συῤῥάπτειν ὑδρῷ βοὸς, ὄφρ' ὄμβρῳ τε καὶ ἀμφιβάλῃ ἀλεθὴ, id est Pelles cõsuito neruo bouino, vt humeris induas [illas] præsidium aduersus pluuiam & tutamen. (quod per appositionem dictum est) Pro quibus illa interpretatio habet, Vt super humerum pluuiæ arceas teporẽ, perperam ἀμφιβάλῃ etiã reddens. Scribo autem ἀλεὴ potius quàm ἀλέη, (ad differentiam τοῦ ἀλέη pro ἀλεά, i. calor) licet vulg. Homeri exempl. & ipse Eust. ἀλέη habeant. In duobus certè illius vet. exempl. ἀλεὴ legitur: sic & ἀλεὴ in illo Hesiodi loco multæ etiam editiones vulgatæ habent. Nunc enim omnes consulere non licuit.

Ἀλεωρὴ (Ionicè pro Ἀλεωρά) idem quod ἀλέη, & ab ἀλέω itidem formatum, adiectione syllabæ ορη, vt vult. Eust. Est igitur ἀλεωρὴ, Euitatio: vt Il. ω, — ἔπ φεύγου μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς. Hes. in Ergois, — χαιρῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν. ¶ Apud Aristotelem autem ἀλεώρα (nam ita scribitur cũ accentu in penult.) est, vt ait Bud. Suffugium, Tutamen, Munimentum. Item, Corporis integumentum & vestitus. Quarum significationũ exempla ipse nõ addit: sed hæc esse possunt. De animalibus lib. 9, τῆς περὶ τοὺς ἱέρακας ἕνεκα ἀλεώρας, Tutaminis vel munimenti gratia aduersus accipitres. Pro quo alii, Vitandæ iniuriæ accipitrum gratia. Idem in 4 De part. τῶν περὶ τὸ σῶμα ἀλεώραι. Sic & apud Hesiodum ἀλεὴ modò exposui Præsidiũ & Tutamen, de pellibus corpori itidem circumpositis.

¶ Ἀλθύω, per epenthesin τοῦ υ, idem quod ἀλέω, ἐκκλίνω, (inquit Eust.) Huius aoristus ἤλθυα: vnde ἠλθυάμην & ἀλθυάμβυος apud Homerum: vt Il. ε, Τὸν μὲν, ἀλθυάμβυον, τὸν δ', κτάμβυον παρ' ὄχεσφιν. Sed habemus præsens huius verbi tempus apud eundem poetam: vt Od. ξ, Ὄφρα καὶ ἄλλως ἠῶιος ἀλθύεται ἠπεροπεύων. Et Il. π, Μιῶιν ἀλθυόμενος. ET cõpos. Ἐξαλθύομαι pro eodẽ. vnde apud Soph. Μιῶιν βαρεῖαν ἐξαλθύσωμαι ἀεικῆ. ITEM compositum Ὑπαλθύομαι, apud Hesiodum, — βροτῶν ὑπαλθύσω φήμην.

Ἄλθε etiam reperitur apud Hes. quod exponit φύλαξαι, id est Caue. Est autem ἄλθε ab ἀλθύω. Sed suspecta esse potest in Hesychio scriptura τοῦ ἄλθε, tanquam locũ occupantis τοῦ ἄλθαι. Sic & in isto prouerbiali hemistichio, — ἄλθ' ἀπὸ μείζονος αἰδοῦς, diphthongũ αι aliquis fortasse ablatam crediderit, non vocalem ε, vt sit pro ἄλθαι, non pro ἄλθε. Verùm Suidas ἄλθε habet & ipse: addens Iones vti eo pro φύλαξαι. Quibus illud prouerbiale hemistichium subiungit.

Ἀλέασθαι (ex ἀλθέασθαι, vt opinor, factum, reiecto υ quod ex epenthesi accesserat) itidem vt præcedentia, pro Vitare, Cauere. Od. ι, Οὔς με θεοὶ κέλεαι ἠδ' εἰδέμεν ἠὲ ἀλέασθαι. Et Il. υ, — μόριμον δὲ οἱ ἐξ ἀλέασθαι. ET compos. Ἐξαλέασθαι, Idem. Hesiodus, Διὸς νόον ἐξαλέασθαι. At cum genitiuo nouè apud Apollon. Argon. 2, ἐξαλέασκε πόων. Sed genitiuum hunc dedit isti verbo, vi præpositionis ἐξ: vt sit ἐξαλέασθαι πόων tanquam ἀλέασθαι ὀκ πόων, pro Euadere ex his, Effugere ex his. ET compos. 2, Ὑπεξαλέασθαι, quasi dicas, Furtim seu clàm cuitare, aut effugere.

C. Ἀλεείνω, Effugio, Euito. Cum accusatiuo. Od. ν, Ἀλλά σὺν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι, νῆσ' ἀλεείνων. Od. π, — ἀλεείνεσκ' ὑφορβόν. Et cum infinitiuo, Il. ζ, Κτεῖναι μὲν ῥ' ἀλεείνε. Ἀλεείνω (inquit Etymologici autor) τὸ ἐκφεύγω καὶ ἐκκλίνω, οἱονεὶ εἰς τὸ θερμᾶναι ἐκ τοῦ ψύχους ἀποφεύγω. Id est, Ἀλεείνω, Effugio, Euito, quasi A frigore ad calorem confugio. Idem & in Ἀλθύω tradit. At contrà in ἀλέασθαι dicit esse propriè Ex igne effugere. Ego hæc friuola esse cõmenta existimo: quòd si & mihi comminisci aliquid liceret, dicerem ex α priuatiuo & λεὼς fieri ἀλέω: vt sit ἀλέω: vel potius passiuũ ἀλέομαι, Vito, Declino, Caueo, quasi à populo me subducẽs. Cæterùm quod ad formationem verbi ἀλεείνω attinet, Eustathius vult à themate ἀλέω esse ἐξ ἐπενθέσεως quidem, ἀλθύω, at ἐκ τοῦ ἀγνοῦ verbum istud ἀλεείνω.

Ἀλεεινὸς, ού, ὁ, Vitandus, Effugiendus, Fugiendus: & ex cõsequenti, Malus, Perniciosus. Phocylides, Παίπαν μέδεσθαι ἄριστον, ὑπὲρ βασάνου ἀλεεινάν, id est, Excessus autem euitandi: vt qui videlicet perniciosi sint.

C. Ἀλύσκω (F. ξω, tanquã ab ἀλύζω) Euito, Effugio, Declino. — ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν, Od. χ, bis. & Od. ψ, Σκύλλην θ' ἣ οὐ πώποτ' ἀκήριοι ἀΐδηες ἀλύξαν. Od. γ, — ἀπουδὴ δ' ἄλυξαν ὄλεθρον. Od. κ, — ἀλύξαι ὧν κακὸν ἦμαρ. Iungitur & genitiuo apud Sophoclem, οὐκ ἀλύξεσθαι μόρου κακοῦ. ¶ Notandum est autem alicubi fugam non significare ἀλύσκω: vt Od. μ, Ἀλλ' ὅτε δὴ δίκνηπυν ἰὼν ἤλυξα ἑταίρους, hic ἤλυξα non significat vllam fugam (vt annotat Eustathius) sed simpliciter declinare & esse extra illorum conspectum, videlicet propter loci interuallum. Sed quomodo ἀλύσκω à themate ἀλέω ortũ dicemus? Non video quid vetet quin vt ab ἀλέω fit ἀλθύω, vnde ἀλθύασθαι interiecto υ: quo vice versa reiecto, fit ἀλέασθαι: sic ex ἀλθύω formemus ἀλύω, abiecto ε: ex quo deinde ἀλύσκω. Ab ἀλύω certè, significãte ἀθυμοῦν & ἀμηχανῶ, &c. nõ video qui deduci queat, licet ita cẽsuerit Eustathius. Videat autẽ lector num alterã hanc coniecturã sequi malit, vt videlicet sit ἀλύω ab ἀλέω (pro quo potius dicitur ἀλέομαι, vt antea docui) sicut à πηδάω fit πηδύω (mutato etiam η in υ) & à πλήθω fit πλημθύω.

Ἄλυξις, εως, ἡ, Euitatio, Effugium, Fuga mali.

C. Ἐξαλύξαι, ET Ὑπαλύξαι, ET Ὑπεξαλύξαι, Effugere, Subterfugere, Deuitare. Pro ἐξαλύξαι dixit etiam ἐξαλύξασθαι voce media Sophocles in Aiace Mastigoph.

AT Ὑπαλύξαι (quod sonat Subterfugere) habemus Od. ε, Καὶ τὸ μὲν ὡς ὑπάλυξε. Et ex Phocylide citatur pro Deuito, Refugio. Πλαζόμενόν τε βροτὸν καὶ ἀλίβοτον οὐσὴ ὑπαλύξῃς. Vnde Ὑπάλυξις, Effugium, Deuitatio. Ὑπεξαλύξαι autem apud Hesiodũ. Τοῖό γ' ὑπεξήλυξε βαρὺ χόλον. Sciendũ est autẽ in vulg. lex. τοῦ ἐξαλύξαι duo poni themata, ἐξαλύζω & ἐξαλύσκω, quæ tamen inusitata puto: sicut & ἀλύζω, pro quo ἀλύσκω. Eadẽ & in cæteris ratio.

EST Δυσάλυκτος comp. Vix euitabilis.

Ἀλυσκάζω, Idem Od. ῥύβριν ἀλυσκάζειν. Sic Anthol. epigr.

lib.1,Ἥλατ' ἀλυσκάζων κῦμα τοῦ κυβερνήτου. Interdum verò absolutè ponitur ἀλυσκάζειν, pro φεύγειν, Fugere. vt Il.ε,Οὐ γὰρ μοι γίγνεται ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι, Οὐδὲ καταπλήσσειν. Et Il.ζ,— νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. Vbi ἀλυσκάζω habere genitiuũ, annotatũ est in vulg.lex.Græc.sed falsò: neque enim πολέμοιο ab ἀλυσκάζω regitur, sed à νόσφιν. Vult autem Eustathius ab ἀλύω fieri ἀλύσκω, à quo ἀλυσκάζω. ‖ Hesych.exponit etiam πλανῶμαι, id est Vagor, Erro.

Α Λ Η Θ Η Σ, ές, ὁ καὶ ἡ, Verus. ἀληθεῖς λόγοι. Demosth.contra Mid. ἀληθεῖ λόγῳ, Xenoph.Pæd.1, Reuera. εἰρήσεται γὰρ τἀληθές, Dem.ad Phil. epist. Apud Athenæum poeta quidam, lib.5, Εἰ μὲν φεύσω τἀληθές, οὐχί σ' ὄψεται ὤν. Æsch.in Ctesiphontem, πότερα τἀληθές εἴπω, ἢ τὸ ἥδιστον ἀκούσαι. Idem ibidẽ, τὰ ἀληθῆ ἐρῶ. nisi fortè & hic malit quis τἀληθὲς legere. Sic dicitur & in plurali λέγειν τἀληθῆ, vera dicere, apud Isocr. Xenoph. Demosthenem. ‖ Interdum τἀληθὲς pro substantiuo ἡ ἀλήθεια, Veritas. Demosth. ὡς δὲ τἀληθὲς ἔχει, καὶ τὸ δίκαιόν ἐστι λέγειν, ἐγὼ τοῦς ὑμᾶς δείξω. ‖ Ἀληθὴς possumus etiam interpretari Certus, sequentes Ciceronem, qui ἀληθέστερα vertit Certiora, in hoc prouerbio, ἀληθέστερα τοῦ ὄπι Σάγρα.

Ἀληθὲς pro iusto & digno videtur posuisse Demosthenes, quum ait, τοῦτο γὰρ καὶ ἀληθὲς ἐστι καὶ ἴσον, τοῦ ὁμωμοκότων καὶ ἴσον τοῦ τὰ ὅρκια γνόντων δικαστῶν. Sic alibi, πόσῳ δικαιότερον καὶ ἀληθέστερον.

Ἀληθέστερος, compar. Verior. ἀληθέσατος, superlat. Verissimus. ἀληθέστερον, Verius, nomen, vel aduerbium. ἀληθέσατον, Verissimum. At verò ἀληθέσατα, aduerbium, Verissimé.

Ἀληθὲς (accentu in antepenultima Atticé.) Aduerb. Reuera, Verè, Profectò. Aristoph.in Equitibus, Ἀληθὲς ὅστις κρουοκυβιστήσειν εἶ. Apud eundem Nubibus, interrogãti Phidippidæ, Τί δῆτ' αὖ παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις αὖ, respondet Strepsiades, Ἀληθές, ὅσα περ ἐς' ἐν ἀνθρώποις σοφά. ‖ Est item ἀληθὲς nonnunquam aduerbium admirantis, vt apud eundem comicũ in Pluto, dicenti Pluto, — ἐγὼ δ' ἐκεῖνον ὀρρωδῶ πάνυ, Chremylus subiũgit, Ἀληθές; ὦ δειλόπαπ πάντων δαιμόνων. i. Verènè Itane reuera? Budæus autem per nomen reddidit, Verúmne? At in vulg.lex.Græc. corruptè legitur hic locus & exponitur.

C. Ἀληθογνωσία, Veri cognitio. Dionys. Areop. religionem orthodoxam ita vocauit, quam & ἀληθότητα.

C. Ἀληθοεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Veridicus, Veriloquus, Cuius vera sunt verba, Ex ἀληθὴς & ἔπος. Hesychius ἀληθοεπῆ exponit ἀψευδῆ.

C. Παναληθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Omnino verus. Plato De rep. lib.9, ὅτι οὐ παναληθής ἐστιν ἡ τοῦ ἄλλων ἡδονὴ πλὴν τῆς τοῦ φρονίμου.

C. Φιλαλήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, (non φιλαληθής. nam αἰαδιβάζει τὸν τόνον, vt loquitur gramm.) Veri seu veritatis amator vel amatrix, Veritatis studiosus, vel studiosa. A Diog. Laertio φιλαλήθεις philosophi (sicut & ἐλεγκτικοὶ) numerantur inter eos qui ἀπὸ οἰήσεως nomẽ acceperunt. ET Φιλαλήθως, aduerb. Veritatis amore, vel studio, Euseb. ET Φιλαλήθεια, Amor veritatis, Studium veritatis.

Ἀληθῶς, (Ionicè ἀληθέως, vt apud Herodotũ.) aduerbiũ. Verè, Reuera, Haud dubiè, Proculdubio. Sæpe ὡς præfixũ habet. vt τοὺς ὡς ἀληθῶς δικαστὰς, apud Platonem in Apol. Id est (Cic. interprete) Eos qui verè iudices appellentur. Sic dictum est illud, θεωρητὴς ὡς ἀληθῶς. Apud Demosth. contra Midiam, ἡ ὡς ἀληθῶς μήτηρ & ἡ δοκοῦσα καὶ ὑποβωλομένη opponuntur.

Ἀληθέστερος, compar. Verius. & cum ὡς, ὡς ἀληθεστέρως, Plat. De rep.1, itidem vt ὡς ἀληθῶς.

Ἀλήθεια, ας, ἡ, Veritas, (Ionicè ἀληθίη, apud Herodotum) Opponitur τῇ ἀληθείᾳ, id est veritati, ψεῦδος, siue ψευδολογία. Plut. De poem. aud. αὐτηροτέρην ἠρωῦτα τὴν ἀλήθειαν τοῦ ψεύδους. Isocr. in Panath. μᾶλλον ἀγαπῶντας τοὺς ψευδολογίας τῆς ἀληθείας. Opponuntur item τοῦ λόγου & τῇ ἀληθείᾳ. Isocr. ad Nicoclem, καὶ βασιλέως τοῦ μὴ λόγῳ διηλλαγμένου. τῇ δ' ἀληθείᾳ πραχθέντος ἔχοντος. In eadem significatione sæpe opponuntur τοῦ μὴ λόγῳ & τοῦ δὲ ἔργῳ. Vide λόγος.

Πρὸς ἀλήθειαν, Μετ' ἀληθείας, Ἐπ' ἀληθείας, Τῇ ἀληθείᾳ, & frequẽter in plurali Τοῖς ἀληθείαις, omnia idẽ significant, Verè, Reuera, ἀληθῶς. Philo, πρὸς ἀλήθειαν ὅτι, pro ἀληθῶς ὅτι, Reuera est. Sic τὰ μετ' ἀληθείας καλά, quæ verè sunt honesta. Demosth. Olynth.2, καὶ γὰρ εἰ μετ' ἀληθείας τις, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σκοποῖτο.

Ἀληθότης, ητος, pro ἀλήθεια. Dionys. Ar.

— Ἀληθίζω, Vera dico, apud Plutarchum. ἀληθίζω, τὸ ἀληθῆ λέγω. inquit Suidas. Idem valet & Ἀληθίζομαι. nam ἀληθίζεσθαι Hesychius exponit ἀληθεύειν: & ita vsurpatur ab Herodoto.

Ἀληθεύω, Verum dico, vel vera, Vera loquor. cui opponitur ψεύδομαι, Plato in Cratylo, τὸ μὲν ἕτερον τοῦτον, ἀληθεύειν βουλόμεθα καὶ λέγειν, τὸ δ' ἕτερον, ψεύδεσθαι. Gregor. ἢ δὲ ψευδόμενος ἀληθεύσει, ἢ ἀληθεύων ψεύσει. Xen. Pæd.4, ἔχεται οὖν ὧν λέγεται πιστόν τι ἡμᾶς διδάσκειν ὡς ἀληθεύεται; Aristot De anima lib.3. νοῶ καὶ ὀρθοῦμαι ἀεὶ ἀληθεύειν, nunquã aberrare à veritate & falli, vt Bud. exponit. Plut. in Themistocle, ἀληθεύων λέγεις, Vera narras. Cum accusatiuo, Xenoph. λέγειν οὐδὲν ὅ, τι μὴ ἀληθεύω. Et ante illũ Homerus, Πάντα δὴ ἀληθεύοντα.

Ἀληθεύειν, Verum esse. Aristot. Ethic.9. ἐφ' ὅσον ἑκάτεροι [λόγοι] καὶ τῇ ἀληθεύουσι, quatenus & quomodo veri sunt.

Ἀληθεύομαι, Pass. voce, pro ἀληθεύω, i. Verum dico, Vera loquor. Xenoph. Pæd.4, ὅτι πύθοιτο, ἔφη, ἐγὼ ἀληθευόμενος δίδωμί τέ σοι τῶν ἐμῶν καὶ λαμβάνω τῶν σῶν δεξιά. ‖ Interdũ pass. vt voce, ita etiam significatione, pro Verè dici, Verum esse quod & ἀληθεύειν sonat interdũ. Gregorius, δὲς τὸ ἕτερον ἢ ἀληθεύεσθαι μόνον ἢ ψεύδεσθαι. Synesius, εἰ δὲ ὅτι γιγνώσκεις ἀληθευομένῳ κῷ ὀρθῶ τῶν ὑποψιῶν τῆς λήθης, i. Budæo interprete, Si agnoscis vera me causa deductum ad hanc suspicionem, quòd mei oblitus sis.

Ἀληθευτικός, οῦ, ὁ, Verax, Ad veritatem dicendam propensus. Aristot. magnanimum describens, διὸ καὶ φρονηματικὸς καὶ ἀληθευτικός. Ibidem παῤῥησιαστικὸς eodem sensu appellatur. vt sit Qui veritatem liberè profiteri amat.

C. Ἐπαληθεύω, (cum accus.) Verũ esse declaro. Confirmo, Thuc. lib.8, p.279, τὴν τοῦ Ἀλκιβιάδου λόγον ἐπηλήθευσεν ὁ Λίχας. Sic Lucianus in Lapithis, καὶ τῇ ἐπορείᾳ τοῦ τοιούτου ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑρμοκλέους κατηγορηθέντα. Idem scriptor alibi, καὶ ἐπαληθεύει τὸν τοῦ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου λόγον.

C. Συναληθεύω, neutrum, vt συναληθεύειν τοῖς προτάσεσι, apud Aristot. Simul esse veras propositiones.

¶ Ἀληθινός, ῇ, ὁ, Verus, Verax, vt ἀληθινοὶ λόγοι, apud Plutarchum in Apophth. Veraces sermones, vel veri. ‖ Item, Non fictus, Non fucatus, Nihil fictitium habens. in qua significatione & Verus capitur. vt ἀληθινοὶ φίλοι, Dem. Philipp.3. Ἀληθινός, inquit Budæus, In quo nihil fictitium est, sed omnia simpliciter facta. Dionysius Halic. in Isocrate, καὶ ποιητικώτερα μᾶλλον ὄντα ἢ ἀληθινώτερα, Artificii plus habent quàm veri & simplicis. Idem Bud. scribit, Ἀληθινὸς λόγος est qui ἐνάρετος dicitur, & ex sentẽtia animi proferri videtur, apud Hermogenẽ. ‖ Ἀληθινὸς exponitur etiã Germanus, Genuinus. sic ἀληθινὴ πόλις, apud Platonẽ, & ἀληθινὴ σοφία, apud eũdem. Sic ἀληθινὰ μῆλα, Diosc. lib.1, cap.161. Apud Platonẽ in Pol.1, ἀληθινὸς ἄρχων exponitur Legitimus princeps. Apud eundem ἀληθινοὺς παῖδας, legitimos liberos quidam interpretantur, quos ille opponit τοῖς ποιητοῖς, id est adoptiuis.

Ἀληθινῶς, aduerb. Verè, Veraciter. Isocr.

C. Ἀληθινολογία, ας, ἡ, Veracitas. Platonicum est vocabulũ, teste Polluce. Præcedit autem vox ἀληθινολόγος hanc ἀληθινολογίαν, in formatione.

Α Λ Ι Σ, Aduerb. Satis, Satis superque, Abundé. Cum genitiuo: vt in prouerbio, ἅλις δρυός, Satis quercus. Aristophanes apud Suidam, ἅλις ἀφύης. τοῦ τετάρτου γὰρ ἐδεῖτον. Apud eundem & hoc exemplũ, ἢ γὰρ νῦν λέγει ἑαυτῇ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ γέρως ἅλις ἔχειν. Apud eundem, ὡς δὲ ἅλις εἶχε τούτης τῆς τιμωρίας, Quum autem satiatus esset hoc supplicio. Sic ἅλις εἶχον βλασφημιῶν, Satiati erant maledictis siue conuitiis. Animaduertendũ est autem in his locis esse verbum ἔχειν cum ἅλις, quod

etiam interdum relinquitur subaudiendum. Interdum autem verbum ὄντι ponitur cum ἅλις, aut subaudiendũ itidem relinquitur. Eustathius citato hoc loco, πύτνων μὴ ἅλις, item hoc Euripidis, ἅλις ὀδυρμῶν ἐμοί, subiungit, ἢ ἔχει ἔλλειψιν τοῦ ἀρκεσθήσομαι ἢ παύσομαι τοῦ ἅλις. ‖ Nonnũquam sine genitiuo pro Affatim, Magna copia. Od.ρ, — ἢ οὐχ ἅλις ἡμῖν ἀλήμονες εἰσὶ καὶ ἄλλοι; Odyss.ν, Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐδόμεν τό θ' ὑφαντόν. ‖ Interdum dicitur οὐχ ἅλις, sub. ὄντι, pro Nõ satis est. Pro quo dicitur etiã, Parũ hoc tibi videtur, nisi etiam &c. vt Od.δ, Ἦ οὐχ ἅλις ὡς τὸ παροιθεν ἐκείνεν πολλὰ ἐδόμεν κτήματ' ἐμά, μνηστῆρες; Et Il.ρ, Ἦ οὐχ ἅλις ὅς καὶ τεθνῶτ' ἔχω καὶ ἐπεύχεται αὖτως; Il.ε, Ἦ οὐχ ἅλις ὁ, τε μωνυχας αἰολοδίας ἵππους ἐπεύθεις; Quorum versuum vnusquisque appellatur πρὸς κέφαλος, vtpote habens pleonasmum syllabæ ἐν κεφαλῇ, id est in capite.

Ἅλις, Confertim, Coaceruatim. Il.β, Αἱ μὲν τ' ἔνθα ἅλις πεπτήκασι, αἱ δὲ τ' ἔνθα. Il.γ, — τοῖ δὲ ἐν Τροίῃ ἅλις ἦσαν. id est ὁμοῦ πολλοί. Simul multæ. Il.χ, Ἀμφὶ δὲ μιν γαλόῳ τε καὶ ἑνατέρες ἅλις ἦσαν.

Ἁλία, ας, ἡ, Congregatio, Cœtus. Concilium. apud Herodotum aliquoties, vt ἁλίαν ποιεῖσθαι, & ἁλίαν ἐποιήσατο τῶν Περσέων, Persarum concilium coegit.

Ἁλίζω, Congrego, Coacerno. ex ἅλις factum (non ἅλις ex eo) vel potius ex ἁλία orto ex ἅλις, pro Confertim. Coaceruatim. ET ΣΥΝαλίζω compositum vbitatius quàm simplex ἁλίζω. Herodotus in Euterpe, de Pherone loquens Ægypti rege συναλίσας συναγαγὼν apercè pro eodem ponit. nam quum dixisset συναγαγὼν τὰς γυναῖκας τοῦ ἐπειρήθη &c. paucis interiectis verbis, subiungit, consueta sibi repetitione vtens, ἐς τοῦτο συναλίσας, perinde acsi dixisset ἐς τοῦτο συναγαγόντα. In cuius loci interpretatione Latina vtcunque censerem particula Inquam: hoc modo Quum inquam in vnam eas vrbem congregasset, vel coegisset. Vsus est hoc verbo & Xenophon Pædia. Ἐκεῖνος δὲ τὴν χώρα καὶ πολλοὺς πολλοὺς καὶ ἱππέας συναλίσας. Passiua vox est Συναλίζομαι, Congregor. Lucianus De luctu, p.308, ἐπεδεῖτο συναλισθῆναι πολλοί. At verò apud Lucam in tito Act. Apost. καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς: Erasmus. συναλιζόμενος accepit signif. actiua pro συναλίζων. Venit enim Congregans, (addens etiam, In idem loci) & in suis annot. Cyrillum ait in opere quo exponit dictiones sacrarũ scripturarum, συναλιζόμενος interpretatur συναθροιζόμενος, à voce ἁλία quæ concilium seu congregationem significat. Quod autem ad veteris interpretis expositionem attinet, vertentis συναλιζομένους, Conuescens, Cum vsitatum quoque (vel potius eum qui vnque est autor commentariorum illi adscriptorum) id intellexisse ostendit. Quæ si cui probantur, expendat (inquit) num συναλίζεσθαι dicatur à salis communione, iuxta prouerbium, Salem & mensam ne prætereas. Hæc Erasmus, & alia, quæ apud eum legẽ [redacted] quam certe & ego veram esse interpretationem puto huius vocabuli συναλιζομένους, si veram in eo & germanam scripturam habemus: qua de re dubito, & magis ad alteram lectionem συναλιζομένους inclino, propter eas quas in illius expositione reddam rationes, post Αὐλή.

¶ Ἁλέες, In vnum congregati. Item, Conferti, Frequentes, Multi simul, Densi. Herodotus, ἁλέας ἐς ἓν χωρίον ἐσάγασκον. Eustathius ἁλέες apud Herodotum, pro ἠθροισμένοι ὁμοῦ. (quod Homerus ἀολλέες dicit) fortassè ab ἅλις.

¶ Ἁλέν participium exponit Hesychius συναθροιζόμενον, id est congregatum: itidem ἁλέντα ἀθροιζόμενα. exponit verò & συστρεφαντων, item συνεσπαρμένων. nisi forte legendum est συνκλειομένων, vt illi idem alibi explicatur συνκλειόμενα. Non video autem quid obstet quominus istud participium ἁλέν significans συναθροιζόμενον, ab ἅλις siue ἁλέες originem habere dicamus. Quin & apud Homerũ ἁλεὶς exponitur etiã ἀθροίσας συστρέψας ἑαυτόν. Sed & ἁλὲν συναχθὲν exponitur Il.ψ, in hoc versu, Ὑδρομὸς εἰν γαίῃς, ἢ χειμέριον ἁλὲν ὕδωρ, id est collecta aqua, siue coacerata. Scribitur tamen ἁλὲν & ἁλέντων cum tenui apud Homerum & Hesychium, atque Etymologicum, qui & aliunde deducit.

Ἅλωα Σ, ω, ἡ, Area, in qua teritur seu trituratur frumẽtum. Xen. in OEcon. δι' ὅλης τῆς ἄλωος ἐστάσι τὰ ἄχυρα, & ibidem aliquoties. Plut. in Amat. narrat. ἀπηχοῦσα γεωργοῖς ἐν ἄλῳ ὅπου σωπηλῆσαι. Potest autem in genitiuo dici etiã ἄλωος pro ἄλῳ, sicut dicitur καλῴος pro καλῷ. quod tamen Etymologistes non vult esse κλίσιν, sed ἔκπτωσιν. Idem & accusatiuũ ἄλωα ex hoc Callimachi versu in Hecale affert. (nam pro ἐκάλη repono ἐκάλη) Δινοφυὴς τοῖος ἐστὶν ἐμὶν ἐφύλαξεν ἄλωα. Pono autem hic nomẽ istud, post ἅλις videlicet, quòd videam Eustathium velle ab ἅλις seu ἁλίζω deriuari, & quidem ita de hac etymologia loqui tanquam extra controuersiam posita sit. Docet præterea hanc esse causam cur ἄλως spiritu aspero notetur. Etymologistes quoque ita scribit, ἅλως, ἡ ἄλωη καὶ ἡ ἀλωνία, τοῦ ἅλα τὴν ἀστέρων συνάθροισιν.

Ἅλως, Corona, Circulus sidereũ, vt ait Seneca in Nat. Aristot. De mundo, ἅλως ὅταν νέφος λαμπρὸν ἄστρου τοῦ αὐγοῦς, διαφέρει δὲ ἥλιος ὅτι ἡ μὲν ἕως ἐστὶ ἐναντία τοῦ ἡλίου τε καὶ σελήνης, ἡ δὲ ἅλως κύκλῳ πάντῃ ἄστρου. Quæ verba sic transfert Budæus, Area est edita imago sidereæ claritatis, vndiq; illustrata, hactenus ab aere cæleste differens, quòd ille è regione solis ac lunæ visendum se exhibet, quum area fidus totum ambitu cingat circulari. Hactenus Aristoteles. Exponitur etiam à nonnullis ἅλως Circulus apparens circa solem & lunam. Ἅλως secundum Hesychium, Solis aut lunæ circumferentia. Item, Clypei circumferentia & orbis, apud Æschylũ, vt idem scribit. Æschyli autem locus in quo ita vtitur, est in tragœdia ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, si bene memini. ἅλως, Circulus in oculis inter σφενδόνη & ἴρις. Vide Iulium Pollucem.

Ἁλωΐς, ίδος, ἡ. pro ἀλωάς, vt annotant quidam: sed mihi suspecta est hæc terminatio.

Ἁλωεινός, οῦ, ὁ, Arealis, Cuius vsus est ad areas. ἁλωεινᾶς ἵππους, in Anth. epigr. Equabus arealibus, id est, Quæ in area frumentum terunt.

Ἁλωΐς, ου, ὁ, ἡ, Idem quod ἁλωεινός. vt ἁλωΐα ἔργα, apud Nicandrum, Arealia opera.

Ἁλῶα, Festum Athenis in honorem Cereris (secundum nonnullos, Dionysii quoque) agi solitum ab agricolis, iam comportatis frugibus. Apud Suidã legitur, Ἁλῶα festum est Atticum. Philochorus autem nominatum ait quòd illius fesiti tempore homines morarentur τοῦ τὰς ἅλως, id est in areis.

Ἁλωάς, άδος, ἡ, Cereris epithetum: quasi quis dicat Arealis. Scimus autem Cererem frugibus præesse, vnde & ἁλῶα festum in eius honorem, paulò proximè præcedente.

¶ Ἅλων, ωνος, ἡ, Area. Idem quod ἅλως. Suidas, τὸ δὲ ἁλωὰ ἀπὸ τοῦ ἅλως αὐδοῦ τοῦ λέγεται δὲ καὶ ἅλωος, καὶ ἁλωνὴ δεύτερον. Reperitur etiam scriptum ἁλῶν ἁλῶνος, sed rectius ἅλων ἅλωνος: vt in hoc loco Matth.3, ἐξκαθαρεῖ τὴν ἅλωνα αὐτοῦ, vetusta omnia exemplaria quibus vsus est ad editionem Noui Testamenti pater meus (erant autẽ plus minus quindecim) habebant ἅλωνα non ἁλῶνα: Lucæ itidem cap. tertio vbi eadem habentur verba. quum tamen vtrobique libri omnes (quos viderim) excusi ante patris mei editiones, habeant ἁλῶνα circunflexa penult.

Ἅλων θεριν cap. 3 Danielis exponitur Area æstiua. ait tamen Tusanus se pro turbine venti existimare accipi.

Ἁλωνοτριβέω. Idem quod ἁλωνίζω. nam ὅθεν τῆς ἅλωνος διαβαίνω Suidas exponit.

Ἁλωνίζω, In area versor, siue commoror. Exponitur quidẽ in vulgatis lexicis Græcolatinis, In mari vel areis versor: verùm Hesychius ἁλωνίζουσα non ait aliud significare quàm ἐν ἅλοσι διέγουσα.

Ἁλωνία, ας, ἡ, ἅλων. Athenæus, ἐς ἁλωνίας δοῦ συναγαγόντες συνηλοίησαν. Suidas ἁλωαὶ exponit ἁλωνίαι ἢ τοῦ θερισμοῦ.

Ἁλωνία exponitur à Suida ἡ τῆς ἅλωνος, id est, Quæ areæ est, vel ex area. Secundum quam significationem fecit ἁλωνία adiectiuum nomen, habens in masculino genere ἁλώνιος, fortasse tamen ἄχρηστον.

¶ Ἁλοάω, F. ήσω, vel άσω, Trituro: vt βοῦν ἁλοῶντα οὐ φιμώσεις, ad Tim. cap. 5, Non obligabis os boui trituranti.

Sic apud Xenophontem, ἀλοῶν τὸν σῖτον. Et apud Demosthenem ἀπηλοιημένος σῖτος, ab ἀπαλοῶμαι passiua voce & composita. ¶ Vertitur etiã Tero, Contero. pro quo & compositum συναλοάω vsurpatur. nam συναλοῶσι apud Plutarchum capitur pro Conterere. Apud Theophrastum in 4 De causis, ἀλοαθέντα σπέρματα Budæus exponit Trita semina: alii, Tritura excussa.

Ἀλοάω, Cõminuo, Frango. κλῶ, inquit Suidas. Idem ait, ἀλοῶν, per orbem circumagens, vt fit in areis in quibus frumentum trituratur. Item, Pulsans, ducta metaphora ab iis qui spicas contundunt. Aristophanes, ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν ἀνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ. Idem, ἢ μὴ πέρ' ἠλόησεν, ἢ πατρὸς γνάθον ἐπάταξεν. id est, Aut matrẽ pulsauit, aut patris maxillam percussit. Videtur tamen propriè ἀλοᾶν esse variis ictibus quasi contundere. Apud Ælianum, οἱ μὲν πνεῦμασι, οἱ δὲ κορυναῖς, οἱ δὲ λίθοις ἀλοῶντες αὐτόν. Vbi ἀλοῶντες est tundentes, percutientes. ¶ Ἀλοᾶν, Flagris cædere. Synesius, ἢ τὸ δεῖ ἢ δὲ τοῖς ἔχουσι καὶ πλουτοῦσιν ἀμνημονήσαι αἰσχρῶς· ἀλλ' ἕως ὁ πᾶς οἶκαδε βαδίζει τὸν χρυσίον εἴσω, ὁ δεσπότης ἠλόησεν.

Ἀλοάω, quum trituro significat, aspirandũ quidam tradiderũt, vtpote deriuatum à nomine ἄλως (est enim ἀλοάω, ὅθεν τὰς ἄλω πατῶ καὶ τελῶ τοὺς σταχυας) quum autem ponitur generaliter pro Comminuo, Contundo, item Verbero seu Pulso, tenuari debere. Sed in vetustis libris in vtraque significatione (id est in propria & in translata) tenuatum reperitur. ac memini in illo quem citat D. Paulus loco, βοῶν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, in omnib⁹ manuscriptis codicibus ἀλοῶντα tenuatum non autem aspiratum fuisse. Sed neque grammatici antiqui differentiam hanc statuerunt. Apud Suidam tamen habentur ἀλοάων & ἀλοιπὸς aspirata, nescio temeréne an consultó.

Ἀλοιπὸς, ῶ, τὸ, Tritura, apud Xenophontem. ¶ Item Trituræ tempus. ἀλοιπὸς, ὁ καιρὸς τῶ θέρους, inquit Suidas. Non videtur autem distingui accentu duplex huius nominis significatio, vt fit in ἀρόπος, ἄμπος, & ἀρότος, ἀμητός.

C. Ἀπαλοάω, ῶ, ET ΚΑΤαλοάω, ῶ, Quorum hoc posterius pro simplici ἀλοῶ positum reperitur, videlicet pro Tero. Item, Contundo, Confringo: vnde Eustathius apud Homerum ἀπηλοίησε exponit κατηλόησε. Ἀπαλοάω autẽ aliam etiam significationem habet. nam ἀπηλοιημένος præteritum passiui Ἀπαλοάομαι, exponitur ab Harpocr. ὁ ἀπὸ τῆς ἄλω συνηκολουθημένος μετὰ τὸ ἀλοιπῆναι, id est Frumentum (vt subaud. σῖτος, vel tale quid) ex area conuectum postquam tritum fuit. Quæ verba Suidas quoque habet. Vterque autem (quod etiam obseruandum est) ἀλοιπῶσαι exponit παπηλῶσαι. Sed horum duorum testimonium pro vno & eodem habendum est, quum Suidam ex Harpocr. descripsisse minimè sit controuersum. Vide etiã Ἀπαλοάω & Καπαλοάω paulo póst: item Συναλοιάω: sed pro quo fortasse συναλοάω legendum sit, vt ibi docebo. EST hinc deductũ & Ἐπαλῶσις, quod habetur apud Xenoph. in OEcon. p. 503 meæ editionis. Exponitur autem ἐπαλῶσις (in vulg. lex.) Triturator, quum potius significet eum qui bubus terentibus moderatur, vt Bud scribit: cui in eo etiam assentior quòd hanc vocem mendi suspectam habet.

Ἀλοιάω pro ἀλοάω, per pleonasmum literæ ι, vt in ἀγνοιῶ ex ἀγνοῶ. quanquam Eustathius non affirmat formari ita ἀλοιῶ. Pro Percutio, Tundo, Il. ι, Πολλὰ δὲ καὶ ῥαῖαν πολυφόρβῳ χροὶ ἀλοίᾳ (Verbi etiã Ἀλοίω baryroni meminit eo loco Eustathius) HINC Ἀλοιητὴρ, ῆρος, ὁ, Contusor. Item, Percussor, Pulsator, vnde ἀλοιητῆρι σιδήρῳ apud Nonnum. Et in Anthol. epigramm. ἀλοιητῆρες ὀδόντες, Molares dentes, Quorum videlicet officium est molere cibum, contundere & rerere. ET C. Πατραλοίας, Μητραλοίας. Pro quibus dicitur etiam Πατραλῴας & Μητραλῴας, si Suidæ credimus. sed recentiores eius edit. πατραλῴας quidẽ rectè cũ ω, μητραλόας autẽ malè cum ο habent. vt omittam, in omnibus perperam scribi ω fine ι subscripto. Est autem Πατραλοίας, Patris percussor, seu pulsator (vt dixit Virg. Pulsatusve parẽs) Item Parricida, Patris interfector. A Suida tamẽ & Hesych. exponitur simpliciter πατροκτόνος: quo vocabulo vsum esse Isæum testatur Pollux. A quo πατραλοίας, μητραλοίας, & πατροφόνον, μητροφόνον, tanquam synonyma poni existimat Budæus. quod tamen ex Pollucis verbis certò colligi posse non videtur. Aristot. Rhet. 2, ὅσοι τοῖς πατραλοίας καὶ μιαιφόνοις, ὅταν τύχωσι πημωρίας, οὐδεὶς ἀλυπηθεὶς χρηστός. Apud Aristoph. autem in Nub. sunt qui πατραλοίας ambiguum esse velint ad patris percussorẽ & ad patriæ perditorem. in qua posteriore significatione ex πατρὶ & ἀλοιᾶν fuerit compositum. Μητραλοίας itidem Matris percussor, &c. Sciendum est autem apud Eustath. malè scriptum esse μητροφῴας pro μητραλῴας pag. 505. qui licet istud duntaxat ponat post πατραλοίας & μητραλοίας, voluisse tamen & πατραλῴας intelligi credibile est. In vul. autem lex. πατραλῴης etiam legitur. ET Μητραλοία in iisdem, Matricidium, sed absque testimonio. VERBA autem compos. ex Ἀλοιάω, sunt Ἀπαλοιάω ET ΚΑΤαλοιάω ET ΣΥΝαλοιάω, quæ Contundo & Confringo significant. vt Iliad. σ, v. 522, Ἀμφοτέρω δὲ πένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀϊάσθης Ἄχρεις ἀπηλοίησεν, Eustath. exponit καπηλόησε. Ab Hesychio & Suida ἀπηλοίησε (pro quo malè apud vtrunque ἀπηλοίησε) exponitur etiam ἀπέκοψε. ET ΣΥΝαλοιάω apud Athen. lib. 8, pro Contero, εἰς ἀλωνίας βοῦς συναλοῶντες συνηλοίησαν. Nisi fortè legendum est συνηλόησαν, quum poetica esse videatur hæc literæ ι interiectio. De Ἀπαλοῶ autem & de Καπαλοῶ paulo antè dixi.

Ἀλωά, vel Ἀλωὴ, (si Ionicè dicitur ἀλωὴ pro ἀλωά.) Area in qua teruntur fruges, Vt — εὐθρίαλῳ ἐν ἀλωῇ, apud Hesiodum in Ergois. Hom. Il. ε, Ὡς δ' ὅτ' ἄνεμος ἄχυα φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς Ἀνδρῶν λικμώντων. Id est, Vt vẽtus paleas circumfert per sacras areas, dum viri ventilant. Fit autẽ ἀλωά, pro area, ab ἀλοιῶ, vnde & ι subscribendũ esset ipsi ω: aut ab ἀλοῶ, mutando ο in ω. quinetiam secundũ hanc deriuationem tenuandum esset ἀλωά pro area. Quidam tamen pro area tradiderunt aspirandum, pro loco vitibus aut arboribus consito tenuandum, vt ex Eustathio paulo pòst docebo.

Ἀλωά, ᾶς, ἡ, Locus vitibus aut arboribus consitus, Vinea, Arbustum, Viridarium. Item, Campus frumentarius. Vel, Sata, Segetes, vt quidam exponunt. Il. ι, Χωσαμένη ὅ οἱ ἔπεα τελέσσαι ἀλωῆς Οἰνάδι ῥέξ. Il. σ, Τὸν μὲν ἐγὼ θέλασσα φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλωῆς. Od. η, — ἔνθα δέ οἱ πεπόνασι καρπὸς ἀλωὴ Ἐρρίζωται. Iliad. σ, Ἔνθ' ἔπεσ' ἐκ φαφλῆσι μέγα βείθεισι ἀλωά. vbique posito ἀλωὴ pro ἀλωά, Ionicè. Item Il. ε, — ἔρκεα ἴσχε ἀλωάων ἐερθιλέων. Citatur ex schol. Nicandri ἀλωὰ καὶ ἀλωὴ, λαχανοφόρος τόπος. Sciendum est autem me Ἀλωὰ post Ἀλοιῶ posuisse, sequendo Eustathium, qui illud ab hoc deduci putat: vel potius sequendo veteres grammaticos, quorum ille testimonio nititur, p. 1218. vbi & cum ω ideo scriptum ab illis fuisse tradit. Addit tamen ex Appione & Herodóro, quum aspiratur, significare τὴν ἄλωα: at quum tenuatur: signif. τὴν ἀμπελόφυτον χωρίον. Ego certè cum spiritu aspero scriptum cum alibi reperio, tum in hoc loco Anthol. epigr. l. 3, titulo Εἰς ναυαγήσαντας, — οὐκ ἄρ' ἀλωὰς Ῥοῦπος ὀλισθηνεῖν κεῖς ὀθόνας ἄνεμος. Ac certè vt aspiretur, sicut & ἄλως, ἄλων, ἀλωνία, maigs consentaneum rationi esse crediderim. Nec video cur alia huius vocis ἀλωὴ quàm illarum quærenda sit etymologia: adeo vt dubitem an rectè post ἀλοιῶ ponatur. quod tamen & ipsum alicubi cum aspiratione scriptum reperire me memini.

Ἀλωάδες, έων, ὁ, Qui in area frumentum terit. Pro vinitore etiam accipi volunt, & generaliter pro agricola. Citatur ex Nonno.

Ἀλίσκω, Capio. & in præt. imperf. ἥλισκον. Futurum autem est ἁλώσω tanquam ab ἁλόω. & præt. perf. ἥλωκα, pro quo Atticè ἑάλωκα. Tanquam ab ἅλωμι autem, habet aoristum 2, ἥλων: vnde participium ἁλοὺς. Dicitur autem & ἑάλων Atticè pro ἥλων. Porro notandum est passiuam significationem habere etiam sub actiua voce, præsertim in preterito & aoristo. Xenoph. Pæd. 7, ἑαλωκὼς ἄν τε πολὺν, καὶ τὸν βασιλέα πεθηκώτα. Apud eundem Hell. 1, ἑάλωσαν ἐς Ἀθήνας γράμματα. Idem Pæd 8, τίς ἂν πόλις πολεμίᾳ ὑπὸ μὴ πεφθονῶν ἁλοίη; Et apud Homerum Iliad. β & σ, πόλις ἁλοῦσά τε καὶ πρὶν ἀλωῆναι. Athẽ. πενέσαι οἱ μὴ γένοιτο δεῦλοι, ἁλὰ πόλεμον ἠλωκότες. Vsurpatur autẽ sæpe ἁλοὺς eo modo quo à Latinis Captus, in his loquendi generibus, Captus amore, Captus pulchritudine. vt etiam Capi vsurpauit Tibull. in hoc versu, Carmine formosæ, pretio capiuntur auaræ. ἁλοὺς ἔρωτι, Captus amore apud Lucianũ. Dicitur & cum genitiuo: vt ἁλῶναι αὐτῆς ἔρωτι, apud Philostratum in Heroicis. vbi ἁλῶναι αὐτῆς exponitur Eius amore captus fuisse. Sic ibidem, ἁλῶναι τῆς κόρης, puellæ amore captus fuisse, quasi subaudiatur datiuus ἔρωτι, & fit ἁλῶναι τῆς κόρης, pro ἁλῶναι ἔρωτι τῆς κόρης. Sed iungitur ἁλῶναι nõ solùm cum genitiuo personæ, sed & cum genitiuo rem significante: vt apud Lucianum τῶ κάλλους ἁλοὺς. Synesius autem paulo aliter dixit ἑαλῶκειν τῶ πάθους, hoc loco, κἂν εἰσαναμίω τὴν δεινὸν ἐμαυτὸν· οὕτως ἑαλῶκειν τῶ πάθους. id est, Sic eram captus hoc affectu. hoc est οὕτως ἐκεκρατήμην, οὕτως ἡττῶν ἐγινόμην, inquit B. Interdũ verò ἁλῶναι vertitur Corripi, & ἁλοὺς Corrept⁹: vt apud Gal. ἁλῶναι τεταρταίοις, Corripi tertianis febrib⁹. & ἁλοὺς μανίᾳ, apud Soph. Correptus insania. Itẽ pro Cõuictus seu Deprehensus, & pro Cõdẽnatus. Dẽ. Ἁλίσκω, Deprehendo, Conuinco, item Reum pera go, Damno. vnde ἡλωκὼς siue ἁλοὺς, Deprehensus, Conuictus, Dãnatus. Demosthenes, ἀσεβῶν δοῦς ἡλωκὼς. id est (interprete Budæo) Conuictus est, Tenetur, Manifestus est impietatis, vel, Damnatus impietatis. Apud Aristophanem, ἁλοὺς μοιχός. Demosthenes, μὰ ἑαλῶκ' ἢ ἐν τῇ ψηφῳ. Plut. in Publicola, ψήφοις ἁπάσαις ἁλόντες ἐπιλελειμμένοι. Cæterùm vt dicitur ἀσεβῶν ἡλωκὼς in loco paulo antè citato, sic κλεπτῶν ἡλωκὼς, itẽ κλοπῆς ἥλωκε. sicut apud Plutarchum, ἁλόντες δρῶμαι. Interdũ verò huic verbo iungitur præpositio ὑπὸ cum dãtiuo, vt ἁλόντα ὑπὸ τινος apud Herodianum, Damnatum seditionum, vel Damnatum ob seditiones. Sic Plut. in Pericle, ὑπὸ κακοῖς ἔργοις ἁλοὺς. Ab ἅλωμι autẽ vsitata sunt etiam ἁλώσω & ἁλῶ apud Hom. Od. ξ, ἢ κεν ἁλῶ, ἢ κε φύγοι. Od. σ, εἴκεν ἁλῶ. Est autẽ ἁλῶ pro ἁλίσω, quo alibi vtitur, vt Il. χ, ἔλοιμί κεν ἢ κεν ἁλοίην. pro quo malè in quibusdã edit. legitur ἁλοίμην. Præs. autẽ tempus & præt. imperfectũ facta à terminatione in σκω, in prosa præsertim vsitata sũt. Xẽ. Cyn. ἁλίσκει ὃ τὰ μὲν ὀνόματα τοῖς ὄρεσιν &c. Idẽ in Hell. 3, πολὺ ὑπὸ τῶν ἁλισκομένων. ET ΚΑΤαλίσκομαι cõp. pro Cõuincor, ex Herod. citatur, κατεαλίσκομαι ὑπὸ μαντηίου.

Ἅλωσις, Captura, vel Capio (si & hoc satis Latinum est pro ipso capiendi actu. Illo autem vtitur in ea significatione Plinius) Item Expugnatio, vt Τροίας ἅλωσις apud Plat. & apud cæteros scriptores passim, Troiæ expugnatio, vel (vt alii) Troiæ euersio, aut excidium. Ego tamen malim simpliciter captam Troiã (cum Horatio aliisque nonnullis Lat. scriptoribus) quàm expugnatã dicere. Sed si (verbi gratia) mihi interpretandum sit μετὰ τὴν τῶν Τροίας ἅλωσιν, nõ vertam ad verbum, Post captuam aut captionem Troiæ, sed Post captam Troiam. ¶ Ἅλωσις exponitur etiam Deprehensio, vt in hoc Plat. loco, De leg. lib. 11, καὶ ἐφ' ἑκάστῃ ἁλώσει τοὺς δεσμοὺς μὴ παυέσθω διπλασιάζων.

Ἁλώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui capi potest, seu expugnari, Expugnabilis. Plutarchus in Camillo, οὐκ οὖσης ἁλώσιμον τῆς πόλεως. Apud Synesium, Qui facilè capi potest. epist. 44, λίαν ὑπὸ συνηθείας ἁλώσιμος ὤν, Qui facilè capi potest à consuetudine. Exponitur etiam, Propensus ad consuetudinem.

Ἁλωτὸς, ου, ὁ, Idem quod ἁλώσιμος. Quidam comicus ἁλωτὰ πόνῳ πάντα esse dixit, id est quasi expugnabilia esse labore. Philo De mundo, τὰ νόσοις καὶ γήρα τὰ σώματα ἁλωτὰ dixit, Quæ morbis & senio facilè corripiuntur, id est Morbis & senio obnoxia. HINC compos. Ἀνάλωτος, Δυσάλωτος, Εὐάλωτος, Δορυάλωτος. Ex quibus Ἀνάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, est Qui capi vel expugnari nequit, Inexpugnabilis. Isocr. Bustr. enc. ἀνάλωτος ὢν καὶ δι' ἰσχυρὰ τοῖς ὑπηβολεύουσιν. Interdum etiam, Non captus, Non expugnatus. vt apud Thuc. οἰόμενος πλὴν Νίσσαν ἔπ' κατεσκευασμένῳ ἀνάλωτον. Et metaphoricè ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων, Qui pecuniis expugnari nequit, vel corrũpi. Inexpugnabilis, vel Insuperabilis pecuniis. Plut. Pericle, ἐφύλαξεν ἑαυτὸν ἀνάλωτον ὑπὸ χρημάτων. Malè autẽ apud eundẽ ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων exponitur Pecuniis insatiabilis & inexplebilis, vt alibi docebo. Contrarium est Εὐάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè capi potest, vel expugnatu facilis, vt εὐάλωτον κλέπτας. Naz. Apud Gal. autẽ ad Glauconẽ, εὐάλωτοι ἀμφιμεριναῖς, Obnoxii febribus quotidianis. AT Δορυάλωτος, Captus bello, q. d. Hasta captus (eadem planè forma qua αἰχμάλωτος suprà) Captiuus. Herod. lib. 2, ἐπὶ τῇ αὐτοῖς ὥσπερ σαγηνεύσας ὁ πόλεμος δορυαλώτους εἶχε, Id est (Pol. interprete) Quos vbi velut indagine armorũ conclusos captiuósq; habuit. δορυαλώτους πολεῖς πεποίηκεν, Isocr. Vrbes subiugauit, In seruitutem redegit.

Ἀ Λ Κ Η, ῆς, ἡ, Robur, Vires. Hõ. Il. τ, de pane & vino loquens, — τὸ δὲ μέθυ δῶκε καὶ ἀλκήν. Od. ι, Ἄνδρ' ἐπιλεύσεσθαι μεγάλωδεπιμέθυον ἀλκήν. Frequentius tamẽ apud eum ἀλκὴ est Robur animi, id est Animi fortitudo, Animi præstantia, Magnanimitas, Strenuitas: dicit enim sæpe θυμὸς ἀλκῆς, interdum & θυμὸς ἀλκήν. copulãtq; nõnunquã ἀλκὴν & σθένος, interdũ μέθυος & ἀλκὴν, vt etiã in modò citato hemistichio. Ac ipsemet ostendere lectori volens (meo iudicio) de vtro robore intelligat, alicubi addit φρεσί. vt Il. υ, Ἐνθ' Ἀχιλῆς Τρώεσσι φόρει φρεσὶν εἰμένος ἀλκήν, Σμερδαλέα ἰάχων. quod videlicet εἰμένον ἀλκὴν dicat etiã eũ qui robore corporis instructus est. Vtuntur & prosæ scriptores hoc nomine. Apud Plut. aliquoties reperiuntur copulata ἀλκὴ & δύναμις: & pro viribus, robore ac præsidio vsurpatur ἀλκὴ ab eo item pro strenuitate. Sic Thucyd. ἐς ἀλκὴν βεβαίαν.

Ἀλκὴ, Auxiliũ, Remediũ. Hom. Od. χ, οὐδέ τις ἀλκὴ Γίνεται, οὐδὲ φυγή. Hes. in Ergois, — κακοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκὴ. Idẽ in Theog. — κακοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκὴ ἀνδράσι. Ab Hippocr. quoque sæpe vsurpatur pro remedio.

¶ Ἀλξ inusitatus nominatiuus, cuius genit. ἀλκὸς, dat. ἀλκὶ, frequens apud Hõ. vt Il. ν, aper, & Od. ζ, leo dicitur ἀλκὶ πεπιθώς. Alii nõ statuunt hunc nominat. ἀλξ, sed ἀλκὴ pro ἀλκὴ ab ἀλκὴ per metaplasmum deriuant.

C. Ἄναλκις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Infirmus, Ignauus, cui opponitur ἄλκιμος. Hom. Od. γ, Ὦ φίλος, οὐδέ ἔοικε κακὸν καὶ ἀνάλκιν ἔοντα. Et Il. ν, — ἐπὶ οὐδὲ με παμπαν ἀάλκιδα γείνατο μήτηρ. Et Il. ε, γυναῖκας ἀϊάλκιδας quæ natura sunt imbelles, & quarũ nõ faciũt ad fera tela manus, vt loquitur Naso. HINC (vel potiùs ab Ἀναλκὴς) fit ἀναλκεία, Ignauia, Il. ζ, Ἴλιον εἰσαν ἐόντα ἀϊάλκειησι δαμῆναι. Possit autẽ videri ἀναλκὶς ex ἀλξ ἀλκὸς potius q̃ ex ἀλκὴ ἀλκῆς deriuatũ.

C. Ἐπεραλκὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, vt ἐπεραλκὴς νίκημάχος. apud Hõ. Il. η, Victoria ancipitẽ martẽ habens, & q. d. anceps robur. Volũt autẽ appellatã ἐπεραλκέα victoriã, quia (vt idẽ alibi scribit) ἐπαμείβεται ἀνδρας. Eust. vult ἐπεραλκὴς esse quæ alteri parti sẽper tribuit ἀλκὴν. Alibi tradit ἐπεραλκῆ vocatã quæ per vices vni parti, deinde alteri acquirit & cõparat ἀλκὴν. Affertur & alia expositio huius vocis, vt νίκη ἐπεραλκὴς dicatur ἡ παρ' ἀλκίμῳ διδομένη, sed hæc nullo pacto mihi placet. Apud eundẽ au ẽ Hõ. — ἐπεραλκέα δῆμον ἔχοντες, exponitur ἐπέρωμ μάχης ἀλκὴν διδόντα. B. interpr. Qui nobis victoriã restituat, vel Nos in pristinas vires restituat. Greg. (vt testatur idẽ) ἐπεραλκέα νίκην dixit pro Victoriã in alterã partẽ inclinare. ¶ Apud Nicand. in 2 versu Theriacõn, — λύσιν θ' ἐπεραλκέα κήδεος. schol. exponit ἀνεπαθῆ ἀλκὴν τῶ πόνου, quasi quæ exaltera parte præsidiũ afferat. Ex Nonno autẽ citatur ἐπεραλκέι θεσμῷ simpliciter pro diuerso. HINC Ἐπεραλκέως, aduerb. Ancipiti marte. vt apud Herod. ἐπεραλκέως ἀγωνιζόμενοι, Ancipiti marte pugnantes, Ita pugnantes vt nunc hi, nunc illi superiores essent.

C. Παναλκὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Omnipotẽs. Παναλκὲς, ἰσχυρὸν, παντοδυνάμων, Hes.

Ἀλκήεις, εντος, ὁ, Robustus, Fortis, Strenuus, Præditus robore corporis, vel robore animi, i. fortitudine. Ἀλκήεις Μελέαγρος, Apoll. Argon. 1.

Ἄλκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, per ι, vt factum à datiuo ἀλκὶ: at ἀλκήεις per η, ab ἀλκὴ. Valet autẽ ἄλκιμος idem quod proximè præcedens ἀλκήεις: éstq; illud quàm hoc vsitatius. Il. λ, Τρῶες ἄλκιμοι. Il. π, — ἄλκιμον ἀνδρα φοβεῖν, καὶ ἀφείλετο νίκην. Iliad. ε & υ, ἄλκιμον ἔπαρ. At Il. κ, ἄλκιμον ἔλχος videtur dici hasta strenua, pro Qua strenuitas exercetur. Licet autẽ

sit πιμπκώπρον hoc nomẽ, vsurpatur tamen & in prosa. præsertim autem (si bene obseruaui) à Xenophõte, vt Hell. 7. καὶ ἄκμονι διετέλεσαν ἐν ταῖς πολέμοις. Eodem libro, οἱ μὲν συμμίξαντες ἄκμονες ἦσαν τοῖς ἐναντίοις. ‖ Apud Sophoclem legitur ἄκμα in fœminino, pro ἄκμος: & quidẽ Doricè pro ἀκμήν: in Aiace, Ἀλλά μ' ἁ Διὸς ἄκμα θεὸς Ὀλέθριον ἀμπίζει. Existimo autẽ hoc tantùm differre ἄκμος à proximè præcedente ἀλκήεις, quòd ἄκμος rarius quàm ἀλκήεις dicatur homo robustus, intelligendo de corporis viribus.

A Ἀλαλκομενηΐς, ίδος, ἡ, Auxilians eum robore, & fortiter. ἡ ἀλάλκουσα μετὰ μένους, id est βοηθοῦσα. Epithetum Mineruæ apud Homerũ, Il. ε, Ἥρη τ' Ἀργείη καὶ ἀλαλκομενηΐς Ἀθήνη. In quo versu quidam valde imprudenter ἀλεξικομενηΐς Iunonis quoque epithetum esse dicunt. Etym. certè testatur, apud Homerum esse Mineruæ epithetũ: apud alios verò Iunonis etiã: atque adeo reperiri ἀλεξικομενὰς Ζεός. ‖ Eustath. affert & alias τὸ ἀλεξικομενηΐς expositiones, vt videlicet sic appelletur ab Alalcomenio monte, aut Alalcomenio heroe. Etymol. post explicationes aliquot ductas ab ἀλέξικω & μένος, subiungit, Vel, Quæ in Alalcomenãs Bœotiæ vrbe colitur: vbi & Alalcomenium eius templum: aut Ab Alalcomeneïo Bœoto educata.

B Ἄλκιμος, nomen proprium hominis, item loci. Vide Eustath. & Plutarchum in Themistocle.

C. Ἀλκίμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Strenuus in pugna, vel Strenuè pugnãs. quasi ἀλκὶ μαχόμενος. In Anthol. epigr. ἀλκιμάχας Παλλάδος, strenuæ Palladis. Potest vel à μάχομαι vel à μάχη deduci.

¶ Ἄλκαρ, ρος, τὸ, ab ἀλκὴ, Auxilium, Remedium. Item, Tutamen, Munimentũ, Præsidiũ. Il. λ, ἄλκαρ Ἀχαιοῖς, Præsidiũ Achiuorũ. Phocyl. — κέντρα μελίσσας Ἔμφυτον ἄλκαρ ἔδωκε θεός, id est, aculeos apibus dedit deus, ingenitũ tutamen & munimentũ, siue præsidiũ. Apoll. Arg. 2, — ἑνὶ τῆ ἔμμεναι ἄλκαρ, munimẽtũ aduersus pluuiam. Oppian. Hal. 1, — ἢ πυρὸς ἄλκαρ ὅπα εἰνοῖο φέρονται, munimẽ aduersus æstum.

¶ Ἄλκω, barytonũ. F. ἄλξω. Vel Ἀλκῶ circũflexũ, F. ἀλκήσω, nam vtrũque ponitur ab Etymol. qui ex posteriori tamẽ mauult deducere ἀλαλκῶ. An autẽ sint in vsu, non dicit: quòd si reperiãtur, significabũt idem quod ἀλάλκω, videlicet Auxilior, Propulso aliquod malum à quopiã, Depello malum. Pono autẽ hoc thema ἄλκω vt ab eo formẽ sequentia ἄλξις & ἀλκτήρ: quorũ deductionem apud nullum reperio, sed quæ alia esse possit quàm hæc ab ἄλκω, non video.

Ἄλξις, εως, ἡ, Defẽsio, apud Pol. l. 5, vt inquit B. Ἄλξεων, πειρέων, Hesych. Vide Ἐπαλξις.

Ἀλκτήρ, ῆρος, ὁ, Propulsator, Depulsor. A Bud. exponitur & Vindex, Propugnator. Cũ genit. Od. ξ & φ, - ὀξῶ ἄλοντα κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀέθλων, propulsatorẽ canũ. i. propulsatorẽ iniuriæ canũ. Sic ἀρῆς ἀλκτῆρα apud eundẽ Il. σ, & apud Hesiod. Itẽ ἀρῆος ἀλκτὴρ apud eũdẽ Hõ. Propulsator cædis, pro Vindex & vltor. ‖ Ἀλκτῆρες, Adminicula ad trãsiliendã fossã (cuius generis sunt hastæ, pali, aliáq; huiusmodi) apud Aristot. Probl. & Gal. Vide Ἀλκτῆρες in indice. ITEM c Ἀλκτηρία, Exercitium in quo adhibentur ἀλκτῆρες apud Artemidorum, lib. 1, cap. 59.

Ἀλκτήριον, ου, τὸ, Remediũ, Auxiliũ, Propulsatoriũ (ad verbum) siue Depulsorium. ἀλκτήρια νόσων, remedia morborum, siue aduersus morbos, apud Nic. in Theriacis.

C. Ἐπαλξις, εως, ἡ, Pinna, Propugnaculũ muri. τεῖχος ἀλκῶν, videlicet ἐφ' ᾧ δεῖ τοῖς αὖθεν μαχουμένοις τὸ ἀλαλκεῖν, ἤτοι βοηθεῖν. nã ab ἄλκω ἄλξω fit, vt Eust. ãnotat in hũc v. Hõ. qui est 263, Ἀλλ' οἴγε ῥίνοῖσι βοὴν φεύξαντες ἐπάλξεις. Polit. apud Herodiã. πύργοις καὶ ἐπάλξεις alicubi turres & propugnacula, alicubi turres & pinnas vertit: sed frequẽtius ἐπάλξεις pinnas interpretatus est. Idẽ & mœnia interpr. quodã loco. Valla apud Th. pinnas interpretatus est. apud quẽ aliquoties legitur hoc vocabulũ: vt l. 4, εἰπ' οἰκιῶν ἐπάλξεις ἐχουσῶν. Et lib. 3, καὶ πέβαλε γὰρ πρὸς τὴν πλατείαν αὐτὴν πλαμβανόμενος ἐπὸ τῆς ἐπάλξεων κεραμίδα, deturbauit enim quidã ex Platæẽsibus apprehẽsã ex pinnis tegulã. Etym. nõ illã solùm deductionẽ affert ab ἄλκω, cuius sit fut. ἄλξω, à quo nomẽ verbale ἄλξις, deinde ἐπάλξις: sed vult ἐπαλξις posse etiã dici tanquã quæ sit ἐπαλέξησις quædã. ‖ Ἐπαλξις (si eidẽ credimus) est etiã ἀψίς, itẽ δικαστήριον τῆς φονικῶν.

Ἐπαλξίτης, vt ἐπαλξίτης λίθος, (q. d. Pinnalis lapis) Lapis qui est supra pinnam, Etymol.

¶ Ἀλάλκω, & interdũ Ἀλαλκῶ, Depello, Propulso, Arceo. per anadiplasiasmũ (. i. reduplicationẽ de qua Etym.) ex ἄλκω vel ἀλκῶ factũ, Il. ψ, Ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη, canes arcebat. Il. φ, - Τρώεσσι δ' λοιγὸν ἀλάλκοι, exitiũ a Troianis depelleret. ‖ Ex ἀλαλκῶ autẽ circũflexo reperitur infin. ἀλαλκεῖν. Il. τ, Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσομ' ἀλαλκεῖν ἄγεια φύλα Μυίας, Depellere ab eo muscas.

Ἀλαλκτήριον, ου, τὸ, Idem quod ἀλκτήριον: & ab ἀλάλκω factum, vt ἀλκτήριον ab ἄλκω fieri dixi.

B Ἀλέξικακος, ου, ὁ καὶ ἡ, Depellens malorum. Dii ἀποτροπαῖοι dicuntur (inquit in Comm. Budæus, & ἀλεξίκακοι, quasi depulsores malorum & auersores, defensoresque pestium & calamitatum. Lucianus, ὦ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, O malorũ depulsor Hercules, & tristium amolitor Iupiter. Idẽ B. alio eorundem Comm. loco, ἀλεξικακοιδαίμονες dicuntur qui diras arcere & amoliri ab antiquis existimabantur, οἱ λύοντες τὰς ἀρὰς, qui & ἀποτροπαῖοι & ἀποπομπαῖοι dicti, & λύσιοι & φυξιοι. Hactenus Budæus. Notandum est autẽ ἀλεξίκακον non tantum dici personã, sed & rẽ: vt ἀλεξίκακα ὀνόματα τῆς ἀίδου δακτύλων, apud Plutarchũ, πῶς αὖ τις ὠδῆ &c. malum auertentia seu diras. Nonnus vocat ὕδατα ἀλεξίκακα, salutares aquas, eas videlicet quibus in regeneratione abluimur.

Ἀλεξικακία, ας, ἡ, Malorum amolitio, siue depulsio.

C. Ἀλεξίμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Depulsor mortis, Auxiliãs aduersus mortem. Soph.

Ἀλεξιφάρμακον, ου, τὸ, Remedium aduersus pharmacum, Amuletum, Remedium aduersus venenum, seu veneficium. Theophr. De hist. pl. lib. 9, cap. 21, ἀλεξιφάρμακα καὶ θεραπεύματα λεγόμενα. Notandum est autem compositum esse ex ἀλέξω & φάρμακον: quũ autem hoc nomen vtrãque in partem sumatur, hac in compositione accipi in malum, videlicet pro veneno. Bud. in Annot. poster. in Pandectas, Ἀντιφάρμακα, antidota, quasi veneno rum venena. Dicuntur etiam ἀλεξιφάρμακα, quasi venenũ amolientia, & vim veneni expultricem habẽtia, quæ quũ ante venenũ sumũtur, προφυλακτικὰ etiã appellãtur. Hactenus B. Sed & ipse Nicãder titulũ sui libri

Platonis verbis, καὶ ἐξ ὧν ἀναγκῆ, τὰ μὲν, ἀλεξιφάρμακα τὰ δ', ἀνθ' ὧν χρῶνται καὶ κοσμοῦσι ἀλεξητήρια, subiũgit, Ex his verbis apparet ἀλεξητήριον magis esse munimen & integumentũ, quàm amuletũ. Xenoph. antias equinas ἀλεξητήρια τῶν τῆς ἱππικῆς appellat, & τὰ ὦτα asini ἀλεξητήρια τῆς ὀφθαλμῶν, propter magnitudinem, vt in homine supercilia. Ἀλεξητήρια enim appellãtur arcentia, submouentia, & amolientia. Gal. ẽ. in x Therap. εἰ μὲν ἐκ τοῦτο συμβαίνοι τὰ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ τῆς αἰτίας ἀλεξητήρια. Hactenus Budæus. Ἀλεξητήριον tamen alicubi fortasse non malè interpreteris Amuletum, præsertim vbi pro remedio aduersus venenum seu veneficium ponetur: sed generalior interpretatio fuerit per nomen Remedium. vt apud Nicandrum, — ἀλεξητήρια νούσων, remedia morborum. In hoc autem Theophr. loco, hist. plant. lib. 7, cap. 12, ἀλεξητήριον τῆς δηλήσεως, vel amuletum vel remedium interpreteris licet: quia est additum δηλήσεως. alioqui enim (vt dixi) ἀλεξητήριον generale est, vt remedium: ἀλεξιφάρμακον autem non ita generale, sed (vt ex cõpositione apparet) de iis peculiariter dicitur de quibus & amuletũ in propria signific.

Ἀλέξανορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Defensori. Citatur ex Anthol. epigr. ἀλεξανόρεις χοιρόσι, scopulis defensoriis.

Ἀλεξιάρης, ου, ὁ, & fœm. ἀλεξιάρη, ad verbum, Depellẽs imprecationes & diras. Apud Hesiodũ, νεὸς ἀλεξιάρη exponitur à scholiastis ἀπελαύνουσα τὰς ἀρὰς, πυτίσι τὰς βλάβας, depellens damna vel noxas, id est, quæ facit vt noxã non patiatur agricola. Etymolog. quoque ἀρίω exponit βλάβλω, addens τὸν ὀκ τὸν λιμοῦ, id est, damnum seu noxam ex fame. At quidam ἀλεξιάρω exponentes ad verbum, depellentem diras & imprecationes, hanc reddiderunt huius epitheti causam quòd agro multũ afferente fructũ, agricola in iram, aut blasphemiã, (hoc nomen vsurpantes in hac significatione more Gallico potius quã Græco aut Latino) prorumpere non soleat. Ego verò ἀρίω malo in hoc nomine cõposito pro βλάβλω accipere, quòd reperiam ἀλεξιάρω ῥόμενον dictam à Nicandro quam ἀλεξίκακον Euphorion appellat: in Theriacis, Ἡ καὶ ἀλεξιάρης πόρτις ἀπὸ μέρκο ῥάμνω. vt sit ἀλεξιάρη, remediũ afferẽs noxæ, siue mali. Apud Hes. est ἀλεξιάρης, cum σ in fine (quam si retineamus, masculini gen. esse dicamus necesse est) expositũ, ὀπίσκυρος, ἀλεξίκακος. Notã dũ est autẽ hoc cõpositũ, sicut & sequẽtia, fieri à barytono ἀλέξω, non à circunflexo ἀλεξῶ.

C. Ἀλεξιβέλεμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt in Anth. epigr. ἀλεξιβέλεμνος χιτών, arcẽs sagittas, siue depellens, à corpore videlicet.

C. Ἀλεξίκακος, ου, ὁ καὶ ἡ, Depulsor mali seu malorum. Dii ἀποτροπαῖοι dicuntur (inquit in Comm. Budæus, & ἀλεξίκακοι, quasi depulsores malorum & auersores, defensoresque pestium & calamitatum. Lucianus, ὦ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, O malorũ depulsor Hercules, & tristium amolitor Iupiter. Idẽ B. alio eorundem Comm. loco, ἀλεξικακοιδαίμονες dicuntur qui diras arcere & amoliri ab antiquis existimabantur, οἱ λύοντες τὰς ἀρὰς, qui & ἀποτροπαῖοι & ἀποπομπαῖοι dicti, & λύσιοι & φυξιοι. Hactenus Budæus. Notandum est autẽ ἀλεξίκακον non tantum dici personã, sed & rẽ: vt ἀλεξίκακα ὀνόματα τῆς ἀίδου δακτύλων, apud Plutarchũ, πῶς αὖ τις ὠδῆ &c. malum auertentia seu diras. Nonnus vocat ὕδατα ἀλεξίκακα, salutares aquas, eas videlicet quibus in regeneratione abluimur.

Ἀλεξικακία, ας, ἡ, Malorum amolitio, siue depulsio.

C. Ἀλεξίμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Depulsor mortis, Auxiliãs aduersus mortem. Soph.

Ἀλεξιφάρμακον, ου, τὸ, Remedium aduersus pharmacum, Amuletum, Remedium aduersus venenum, seu veneficium. Theophr. De hist. pl. lib. 9, cap. 21, ἀλεξιφάρμακα καὶ θεραπεύματα λεγόμενα. Notandum est autem compositum esse ex ἀλέξω & φάρμακον: quũ autem hoc nomen vtrãque in partem sumatur, hac in compositione accipi in malum, videlicet pro veneno. Bud. in Annot. poster. in Pandectas, Ἀντιφάρμακα, antidota, quasi veneno rum venena. Dicuntur etiam ἀλεξιφάρμακα, quasi venenũ amolientia, & vim veneni expultricem habẽtia, quæ quũ ante venenũ sumũtur, προφυλακτικὰ etiã appellãtur. Hactenus B. Sed & ipse Nicãder titulũ sui libri ἀλεξιφάρμακα exponẽs, dicit, Ῥᾴα κε πιν πόσιος ἀλέξια φαρμακόεσσαις Λύδ ἠσαιμι. id est, Facilè tibi potionũ venenatarum remedia dixerim. ‖ Dicitur item ἀλεξιφάρμακος, ου, ὁ καὶ ἡ, adiectiuè: vt, ἀλεξιφάρμακοι δυνάμεις. Plut. Sympos. dec. 4, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ὅτι μεγιώτας τὰς βασιλικὰς καὶ ἀλεξιφάρμακοις ὀκείνας δυνάμεις, αἷς θεῶν χεῖρας ὠνομάζον. id est (interprete Erasmo in prouerbio Deorum manus) Quin multo magis quum regales illas & efficaces variorum remediorum mixturas conficiunt, quas deorum manus appellarunt. ἀλεξιφάρμακος λόγος apud Dioscoridem lib. 7, c. 1, Liber amoliens venena, pro, Tradẽs amoliẽdorũ venenorũ rationẽ. Eius verba sũt, καὶ ὁ μὲν τοῦ τοιοῦτόλογον, ὡς σαφῶς ἐστὶ θηριακός· ὁ δὲ τοῦ ἀνασιμον, ἀλεξιφάρμακος. vbi obserua obiter inscripsisse eũ λόγον θηριακὸν & ἀλεξιφάρμακον, vt & Nicander suos libros inscripsit θηριακὰ & ἀλεξιφάρμακα.

Ἀλεξιφάρμακον etiã per metaphorã ponitur aliquãdo pro Præsidiũ. vt Dem. cõtra Timocratẽ, dicit legẽ ab eo latã esse ἀλεξιφάρμακον πᾶς ἀδικεῖν βουλομένοις, id est præsidiũ cõtra animaduersionẽ legũ. & addit ὥς περ, dicens ὡς περ ἀλεξιφάρμακον. Hoc etiã animaduertẽdũ est, interdũ ἀλεξιφάρμακον, licet cõpositũ, pro simplici ἀλεξητήριον sumi: vnde dicitur λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον, remedium aduersus pestilentiam.

C. Ἀλεξαίεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (in quo cõposito, sicut & in sequẽte, perditur ι post ξ) Ventos arcẽs siue depellens. Od. ξ, χλαῖνα ἀλεξαίεμος, ventos arcens, vel adiuuans contra ventos.

C. Ἀλεξίκωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æsculapii epithetũ apud Aristoph. q. d. Adiuuans vitos.

C. Ἀπαλεξίω, ξῶ, idẽ quod proximè præcedẽs ἀπαλάλκω, Propulso Repello. vnde apud Homerũ ἀπαλεξήσαιμι, Il. ω, Ἀλλ' ἐμὲ μὲν οὐδέν σε ῥέζω κακὸν, ἀλλά κεν ἄλλον Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι. Vbi notãdũ est, itidem vt ἀπαλάλκω habere accusatiuũ vnà cum genitiuo, & quidem vi præpositionis, quasi ἀλεξήσαιμι ἀπὸ σοῦ. Alibi ἀπαλεξεῖ, est Opitulari, Auxiliari. ἀπαλεξήσει (inquit Hesych.) βοηθήσει. Idẽ ἀπαλεξάσῃ exponit ἀπαμυνάσῃ, ex Soph. ‖ Sed & nomẽ affert ἀπαλεξίκακον, quod exponit ἀθεράπευτον, id est Insanabile, Immedicabile. quare accipiopræpositionẽ ἀπὸ in hoc nomine tãquã priuationis vim habẽtẽ, quasi quis dicat, ἀφ' οὗ δ' ἀμαρτ' αὐ' ὐδεὶς ἀλεξάσῃ τὸ κακόν.

A' Λ Λ A' cõiunctio aduersatiua, Sed, At, Au ẽ, in prima & frequẽtissima significatione: quũ videlicet aduerbio ου (id est nõ) subiũgitur. vt Xen. in Œc. οὐ γὰρ πάνυ μοι δοκεῖ ὅλον τοῦτο τὸ ἀγαθὸν αὐθ, ὡ πνον εἶναι, Nõ enĩ mihi videtur totũ istud bonũ humanũ esse, sed diuinũ. Idẽ in Apõn. 2, οὐ δ' ἀλεωρεπέστεροι ἔνεκα πόνου, ἀλλ' ἐλθὼν ἀλεωπέρι νομίζοντα. Ibidẽ, οὐχ ὅτι ἀδικοῦ ἢ ὑπ' ἐμοῦ, ἀλλ' ὅτι νομίζεσθαι ἥδιον αὐ με, &c. Non quòd iniuria illos afficiã, sed quòd existiment. Idẽ in Hierone, οὐδέν πω μᾶλλον πόνου παρρεῖ, ἀλλὰ φυλάττει. In. erdũ verò præcedente particula μὴ, æquialẽte ipsi ε, vt apud Dem. μὴ μόνον, sequẽte ἀλλὰ μηδέ. Aliquando præcedente ὡρ. vt apud Hom. Il. κ, Ὅς δὴ τοι εἶδος μὲν ἔλω καὶ ὡς, ἀλλὰ πόδωκης, Qui deformis quidem erat, sed velox. δηλὰ in medio sententiæ nonnunquã pro Sed etiam, subaudito videlicet καὶ, vt dicetur in δηλὰ καὶ. Itẽ Sed potius exponitur interdũ, tanquã esset δηλὰ μᾶλλον. vt in hoc Plutarchi loco in Lycurgo, Οὐ πόλεως ἠξιώσατο πολιτείαν, ἀλλ αἰδοῦς ἀσκῆσιν καὶ καὶ σοφοῦ βίου ἔχουσα. Interdum itidem in medio sententiæ posita redditur δηλὰ per Autem, quum videlicet iungitur cum μὴ vel οὐ. Nam δηλὰ μὴ & ἀλλ' ἐ vertuntur aliquando Non autẽ: vt docebitur paulo post. Prius autẽ de ἀλλὰ per se posito, id est non habente adnexam aliam particulam in principio sententiæ.

Ἀλλὰ, At, Atqui. Dem. τοῦ τοῦ ἕνεκα. Εἰ δ' οὖν καὶ πρὸς τοῖς πρώτοις πεπόνθασι, ἀλλ' ὅμως ἐν τοῖς ἔρεῖ. ἀλλ' οὐδ' κμον, Si ei conatus non successerit, hæc atque illa causabitur. Atqui id iniquum est, At id iure fieri nõ potest. Themistius in Physic. 2, Πότερον οὖν ὧν τῆς ἐξ ἀνάγκης ἡ τύχη; καὶ τίς ἂν εἴπει τὸν ἥλιον ὑπὸ τύχης ἀνατέλλειν; ἀλλ' ἐν τοῖς ὑπὸ τὸ πλεῖστον; ἀλλ' οὐδεὶς λέγει. Hic vltimum ἀλλὰ est pro At. vt fit, At nemo dicet. Est enim ἀναπαραπτικὸν ἀλλὰ hic, id est aduersatiuum. Vide Bud. Commentarios.

Ἀλλὰ significans Atenim, positum pro ἀλλά γε. Item
A significans At certè vel Saltem positum pro ἀλλά γε, vi
de paulo pòst in ἀλλὰ γὲ & ἀλλά γε.

Ἀλλά, Imo verò. Demosth. Νὴ Δί', ἀλλ' ὅπως ἔτυχε τοῦτα
τὰ γράμματα ἔστιν, Atenim ipsæ literæ obscuro quodā
loco temeréq; positæ sunt. Cui hypophoræ his verbis
respondet, Ἀλλ' ὅλης οὔσης ἱερᾶς τῆς ἀκροπόλεως τοῦτό σοι,
ὦ Δὲ Ἀθηναῖε ἔστιν, Imò verò, quum tota arx ipsa sa-
era sit, propter Mineruam collocatæ sunt. Bud.

Ἀλλὰ interrogationibus etiam adhibetur, significās
B An, Vtrum. Demosthenes Pro corona, Τί γὰρ καὶ βουλό-
μενοι μετεπέμπετ' αὐτοὺς οὐ πύτω τῷ καμῷ; ὅθι τὸν εἰ-
ρήνην; ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπασιν. ἀλλ' ὅθι τὴν πόλεμον; ἀλλ' αὐτὸ
τοῦτ' εἰρήνης ἐβουλεύετο, Quam tādem ob causam eos e-
uocaretis? Ad pacem? at pax erat omnibus. An ad bel-
lum potius? at ipsi de pace in consilium ibatis. Ita Bu-
dæus interpretatur, qui & ἀπορηματικὸν appellat ἀλλὰ in
hac significatione.

Ἀλλὰ exponitur & Quamobrem à nonnullis. Plato
C De leg. 7, ἀλλ' ὅσπερ τὸν ζῆν ἡμῖν καὶ τὸ φρονεῖν μάλιστ' ἐστὶ κινδυ-
νεύειν, Non solùm periculum adiit, sed etiam passus est. Ni
si quis malit ἀλλὰ hic interpretari Sed potius. Repe
ritur verò & post οὐ μόνον, ἀλλὰ pro ἀλλὰ καί.

Ἀλλὰ καί, in principio orationis, Quinetiam. Xen.
ἀπομν. 2, ἀλλὰ καὶ καμνόντων φίλων τε καὶ οἰκετῶν ὁρᾶν τινας
ἔφη, τοὺς μὲν οἰκέτας, &c.

Ἀλλὰ δὴ καί, Atque etiam, Quinimo: vt ait Bud. ci-
tans hunc locum Libanii, ἀπιέναι ὅπου αὐτὸ βούλομαι, ἀλ-
λὰ καὶ δὴ καὶ τοὺς πολεμίους.

Ἀλλὰ γὲ, Sedenim, Atenim. Demosthenes Pro co-
rona, ἀλλὰ γὲ παρεὶς ὧν τῶν πενίαν ἀπάσαιτ' ἄν τις, Sede-
nim omissis quorum, &c. Aut, Verumenimuero iis o-
missis. Nonnunquam inter ἀλλὰ & γὲ intercedit voca
bulum vnum, aut duo. Plato in Apologia, ἀλλ' οὐ γὲ
ὀπτάσομαι: & in Protagora, ἀλλ' οὐ γὲ δυνάσομαι, Atenim
nequeo. Aristophanes, ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὲ μανθάνειν. Non
nunquam in principio anthypophoræ ponitur, id est
responsionis ad obiectionem, vt annotat Budæus. An-
docides contra Alcibiadem, ἀλλὰ γὲ ἴσως μὴ μικρᾶς δῆλα
βολῆς ἢ φαύλων κατηγόρων εκινδυνεύουν, ἀλλ' οὐ, &c. Ate-
nim ego fortasse in iudicium tractus eram leuis crimi
nis, aut, &c.

Ἀλλὰ γὲ habet etiam interdum notam interroga-
tionis. Plato Politicῶν 12, ἀλλὰ γὲ, φησὶ τις, οὐ ῥάδιον λαν-
θάνειν κακὸν ὄντα; οὐδὲ γὲ ἄλλο οὐδὲν, &c. ‖ Notandum
est autem, vt καὶ post ἀλλὰ subaudiri nonnunquam di
ximus, sic & γὲ interdum subaudiri: aut (tiquis mauult)
vt ἀλλὰ pro ἀλλὰ καί, sic & ἀλλὰ pro ἀλλὰ γὲ aliquan-
do vsurpari. Lucianus, ἀλλὰ κακοῦργοί τινες (ἐνίοι) εἰσὶν οἱαῦ-
τοῖς, Atenim improbi quidam (inquis) sunt inter eos.
Et vt Latinos quoque Sed pro Sed etiam ponere dixi-
mus, it idem At pro Atenim aliquando accipere scien-
dum est.

Ἀλλὰ δὴ, pro ἀλλὰ γάρ, Atenim, in interrogatione.
Plato Politicῶν 2, ἀλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν, οὔτε βιάζε-
σθαι δεινὰ πάνυ

Ἀλλά τοι, ἀλλὰ μὴν, At verò, Atqui, Enimuero. Plato
Pol. 6, ἀλλά τοι, ἦν δ' ὅς, οὐ τὰ ἐλάχιστα αὐ δῆλα τοῦ ἀξιώματος ἐπι-
λαθόμενος, At verò (inquit ille) qui ita perfunctus fue-
rit vita, maximum quid peregerit & confecerit, vt Bu-
dæus interpretatur.

Ἀλλὰ μὴν, At verò, etiam in consequentia orationis.
Idem Pol. 2, ἀλλὰ μὴν οἶμαι καὶ τόδε δῆλον, ὡς ἐὰν τις πενὸς
παρῇ ἔργου καιρόν, διόλλυται, At verò etiam illud notum
est.

Ἀλλὰ μὴν, Atqui, siue At verò, in assumptione. Lu
cianus, Εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοί. ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοί·
εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί, id est, Si enim sunt aræ, sunt etiam dii.
Atqui sunt aræ: sunt ergo etiam dii.

Ἀλλὰ μὴν, it idem pro Enimuero: in principio ora-
tionis. Nonnunquam etiam interpositis inter ἀλλὰ &
μὴν duobus tribúsue vocabulis: vt apud Plat. in epist.
ἀλλὰ ποῖόν τι μὴν τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἐρώτημα;

Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ, Neque verò, Sed neque. Xen. ἀλλὰ
μὴν οὐδὲ τὸ γνωσθῆναί γε. Sic Gaza ex Cicerone, ἀλλὰ μὴν
οὐδὲ ποθητός γε, Sed ne desideratio quidem. Bud.

Ἀλλὰ μῶν τι, Atqui exponitur in hoc Plat. De rep. lo-
co, ἀλλὰ μῶν τι, ἦν δ' ἐγώ, Σιμωνίδῃ γε οὐ ῥάδιον ἀπιστεῖν,

Ἀλλὰ καί, Sed etiam, Verumetiam, præcedente οὐ μόνον,
vel μὴ μόνον, vel οὐχ ὅτι: vt, οὐ μόνον ἔπραξε, ἀλλὰ καὶ
ἔγραψε. Theophrastus, οὐχ ὅτι αἰεφυῆ, ἀλλὰ καὶ ἀναυξεστέ-
ρας καὶ καλλίους ἐπίστη. Hic enim οὐχ ὅτι idē valet quod
οὐ μόνον. Sæpe autem ἀλλὰ & quū est iolū, interpreta-
mur Sed etiam, videlicet Subaudientes καὶ post eam. I-
socr. in Areopagita, Ἴσως τοίνυν οὐχ ὅπως ὑπερεφρόνουν τοῖς καταδεέστερον πεπραγότας, ἀλλ' ἐπεμελοῦντο τῶν ἐνδεεστέρων, Non solùm non contemnebant eos qui ad inopiā
redacti erant, sed etiam eorum inopiæ succurrebant.
Demosthenes, οὐχ ὅπως χρέων ἐχθὲς αὐτὸς, ἀλλὰ μεθ' ὅσας συμπόσεις τοῦτο νῦν πολιτεύῃ. Sic & apud Latinos Sed, pro
Sed etiā vsurpatur nonnunquam. Potest verò hoc ge-
nus dicendi aliter quàm per Sed etiam exponi. Verbi
gratia, si illum Isocratis locum sic vertamus, Tantum
abest vt eos contemnerent, vt etiam illorum inopiæ
subuenirent. At in quibusdam locis ita verti nequit,
qualis est hic Plut. in Romulo, οὐκ ἐκινδυνεύσεν, ἀλλ' ἔπα-
θεν, Non solùm periculum adiit, sed etiam passus est. Ni
si quis malit ἀλλὰ hic interpretari Sed potius. Repe
ritur verò & post οὐ μόνον, ἀλλὰ pro ἀλλὰ καί.

Ἀλλὰ καί, in principio orationis, Quinetiam. Xen.
ἀπομν. 2, ἀλλὰ καὶ καμνόντων φίλων τε καὶ οἰκετῶν ὁρᾶν τινας
ἔφη, τοὺς μὲν οἰκέτας, &c.

Ἀλλὰ δὴ καί, Atque etiam, Quinimo: vt ait Bud. ci-
tans hunc locum Libanii, ἀπιέναι ὅπου αὐτὸ βούλομαι, ἀλ-
λὰ καὶ δὴ καὶ τοὺς πολεμίους.

Ἀλλὰ γὲ, Sedenim, Atenim. Demosthenes Pro co-
rona, ἀλλὰ γὲ παρεὶς ὧν τῶν πενίαν ἀπάσαιτ' ἄν τις, Sede-
nim omissis quorum, &c. Aut, Verumenimuero iis o-
missis. Nonnunquam inter ἀλλὰ & γὲ intercedit voca
bulum vnum, aut duo. Plato in Apologia, ἀλλ' οὐ γὲ
ὀπτάσομαι: & in Protagora, ἀλλ' οὐ γὲ δυνάσομαι, Atenim
nequeo. Aristophanes, ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὲ μανθάνειν. Non
nunquam in principio anthypophoræ ponitur, id est
responsionis ad obiectionem, vt annotat Budæus. An-
docides contra Alcibiadem, ἀλλὰ γὲ ἴσως μὴ μικρᾶς δῆλα
βολῆς ἢ φαύλων κατηγόρων εκινδυνεύοντο, ἀλλ' οὐ, &c. Ate-
nim ego fortasse in iudicium tractus eram leuis crimi
nis, aut, &c.

Ἀλλὰ γὲ habet etiam interdum notam interroga-
tionis. Plato Politicῶν 12, ἀλλὰ γὲ, φησὶ τις, οὐ ῥάδιον λαν-
θάνειν κακὸν ὄντα; οὐδὲ γὲ ἄλλο οὐδὲν, &c. ‖ Notandum
est autem, vt καὶ post ἀλλὰ subaudiri nonnunquam di
ximus, sic & γὲ interdum subaudiri: aut (tiquis mauult)
vt ἀλλὰ pro ἀλλὰ καί, sic & ἀλλὰ pro ἀλλὰ γὲ aliquan-
do vsurpari. Lucianus, ἀλλὰ κακοῦργοί τινε (ἐνίοι) εἰσὶν οἱαῦ-
τοῖς, Atenim improbi quidam (inquis) sunt inter eos.
Et vt Latinos quoque Sed pro Sed etiam ponere dixi-
mus, it idem At pro Atenim aliquando accipere scien-
dum est.

Ἀλλὰ δὴ, pro ἀλλὰ γάρ, Atenim, in interrogatione.
Plato Politicῶν 2, ἀλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν, οὔτε βιάζε-
σθαι δεινὰ πάνυ

Ἀλλά τοι, ἀλλὰ μὴν, At verò, Atqui, Enimuero. Plato
Pol. 6, ἀλλά τοι, ἦν δ' ὅς, οὐ τὰ ἐλάχιστα αὐ δῆλα τοῦ ἀξιώματος ἐπι-
λαθόμενος, At verò (inquit ille) qui ita perfunctus fue-
rit vita, maximum quid peregerit & confecerit, vt Bu-
dæus interpretatur.

Ἀλλὰ μὴν, At verò, etiam in consequentia orationis.
Idem Pol. 2, ἀλλὰ μὴν οἶμαι καὶ τόδε δῆλον, ὡς ἐὰν τις πενὸς
παρῇ ἔργου καιρόν, διόλλυται, At verò etiam illud notum
est.

Ἀλλὰ μὴν, Atqui, siue At verò, in assumptione. Lu
cianus, Εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοί. ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοί·
εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί, id est, Si enim sunt aræ, sunt etiam dii.
Atqui sunt aræ: sunt ergo etiam dii.

Ἀλλὰ μὴν, it idem pro Enimuero: in principio ora-
tionis. Nonnunquam etiam interpositis inter ἀλλὰ &
μὴν duobus tribúsue vocabulis: vt apud Plat. in epist.
ἀλλὰ ποῖόν τι μὴν τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἐρώτημα;

Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ, Neque verò, Sed neque. Xen. ἀλλὰ
μὴν οὐδὲ τὸ γνωσθῆναί γε. Sic Gaza ex Cicerone, ἀλλὰ μὴν
οὐδὲ ποθητός γε, Sed ne desideratio quidem. Bud.

Ἀλλὰ μῶν τι, Atqui exponitur in hoc Plat. De rep. lo-
co, ἀλλὰ μῶν τι, ἦν δ' ἐγώ, Σιμωνίδῃ γε οὐ ῥάδιον ἀπιστεῖν,

τῶν μὴ τι ὅ, τι ποτὲ λέγει ἀγαθόν.

Ἀλλά γε, ἀλλ' οὖν γε, At certè, Saltem. Item, Sed tamē.
Gregorius, Καὶ εἰ μὴ μετείως, ἀλλ' ἀμυδρῶς γε, At certè
exiliter, vel Saltem exiliter. Gal. ad Glauconem, εἰ δὴ μὴ
εἶόν τε τοῦτο τῷ ἡμέρᾳ τῷ παρόντι. ἀνὰ τὴν δευτέραν γε περι-
εργεῖν ἐξῆν τῷ εἰδέναι τὸ πρεῖν. Aristot. De mundo,
εἰ καὶ μὴ δι' ἀκριβείας, ἀλ' οὖν γε ὡς εἰς τυπώδη μάθησιν λέ-
γεν. Isocrates, εἰ μηδὲν ἄλλο πλεονεκτοῦσιν, ἀλλ' οὖν ἐλπίσι γε
καὶ τοιαῦταις ὑπαρχέτωσαν, Si nulla alia re melior est eorum
conditio, at eo certè quòd bona spe fruuntur. Apud
B Demosth. τοῦτ' τοῦ τρόπου. Budæus ἀλ' οὖν γε pro ὅμως (id
est tamen) vel potiùs pro ἀλ' ὅμως, id est sed tamē: hoc
loco, διδάσκων δ' ὁ πατὴρ γράμματα, ὡς ἐγὼ τοῦ πρεσβυ-
τέρου ἀκούω, τοὺς τῶν ἥρωας τοῦ ἰατροῦ, ὅπως ἠδύνατο,
ἀλ' οὖν ἐν τούτῳ γε ἔζη, Vt poterat quidem, sed tamen, in
hac vrbe viuebat. ‖ Vt autem ἀλλὰ pro ἀλλὰ καί
& pro ἀλλὰ γὲ, sic & pro ἀλλά γε positum nonnunquā
reperitur, id est At certè, Saltem. Aristot. καὶ εἰ μὴ πᾶσι
δ' ὠφέλιμον, ἀλλὰ τοῖς φυσικοῖς. Et vt Latinos vsurpare Sed pro
Sed etiam, & At pro Atenim (vt Græcos ἀλλὰ pro ἀλ-
C λὰ καί & ἀλλὰ γὲ) dictum est: sic etiam hìc At ab iis pro
At certè poni dicimus, quemadmodum ἀλλὰ pro ἀλ-
λά γε Græci ponūt. Talis autem vsus harum Latinarum
vocum exempla paternus Thesaurus linguæ Latinæ
tibi subministrabit.

Ἀλλ' ὅμως, Sed tamen, Attamen. Apud Demosth. idē-
tidem pro At nihilominus, Et tamen, Nec minus ta-
men. & pro eodem, ὅμως δ' οὖν.

Ἀλλὰ νὴ Δία, in anthypophra pro ἀλλὰ γὲ ἴσως, At
D fortasse, Atenim fortasse, vel Sed scilicet. Demosth.
τοὺς Ἀεσχίνου, ἀλλὰ νὴ Δία σκοῦνο αὐτὸ ἴσως εἴπει, τοὺς τοῦτα,
ὅτι δεῖ πράττειν ὀξέως ἐξαπατᾶσθαι τὸν δῆμον, δεῖ τοῦτο ἔθηκε τὸν νόμον. Id est, Sed Scilicet hoc dicturus est. Vel, At fortasse
ad hæc ipse obiecturus est. Pro eodem dicitur νὴ Δί' ἀλ-
λὰ, posita in fine particula ἀλλά. Demosthenes, νὴ Δί'
ἀλλ' ὅπως ἔτυχε τοῦτα τὰ γράμματα ἔστιν. Atenim ipsæ li-
teræ obscuro quodam loco temeréq; positæ sunt. Cui
hypophoræ his verbis respondet, ἀλλ' ὅλης οὔσης, &c.
Bud. Vide paulo antè in ἀλλὰ pro Imò verò.

E Ἀλλ' ἤ, Nisi, Præterquam. Plato De rep. 1, οὐδὲν ἐθέ-
λοντες ἐπαινεῖν, ἀλλ' ἢ τὸ πλοῦτον, Nihil volentes laudare,
nisi diuitias, vel Præter diuitias, aut Præterquam diui-
tias, Aristoteles, γνῶναι δὲ οὐ ῥάδιον τίνι θηλειαν καὶ τὸν ἄνδρα
ἀλλ' ἢ τῇ ὀπῇ. Idem Ethic. 5, οὐκ ἀδικεῖν ἀλλ' ἢ κατὰ συμβε-
βηκός, Non facit iniuriam nisi per accidens. Item post
ἄλλος. Xenophon. τίνες ἄλλοι αὐτῆς καταλείπουσι χρῆσθαι
ἀλλ' ἢ ἄδικοί τε καὶ ἀκρατεῖς; Plato in Apologia, τίνα ἄλ-
λον λόγον ἔχουσι βοηθοῦντα ἐμοὶ ἀλλ' ἢ τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον;
Lucianus autem fine ἄλλο, scribens, οὐδὲν γὲ ἀλλ' ἢ ἱερο-
συλία τὸ πρᾶγμά ἐστιν, Nihil aliud quàm. Sic & Isocra-
F tes, δόξαν καλὴν οὐχ οἷόν τε ἀλλ' ἢ τοῖς διενεγκόντας κτήσασθαι.
pro ἄλλοις οὐχ οἷόν τε ἀλλ' ἢ, &c. Dicitur pro eodem πλὴν
ἀλλ' ἤ. ‖ Suid. ἀλλ' ἢ ait non solùm pro εἰ μὴ (id est nisi)
sed & pro ἢ simpliciter poni: item nonnunquam pro
ἀλλ' ἄρα, & interdum pro ἆρα simpliciter, vt apud Pla
tonem, ἀλλ' ἢ τὸ λεγόμενον καὶ πάντων ἑορτῆς ἥκομεν καὶ ὑστερεῖ
μόν. Hæc ille. Videndum est autem annon & huic Ari-
stotelis loco, lib. 8, De animalibus, conuenire possit
hæc expositio, ἀλλ' ἢ ὅπερ λέγεται μόνον, οὐκ ἀληθὲς δ' φαίνε-
G ται. vt sit, Certè quidem sic fertur vulgò, sed verum es-
se non videtur. Vel simpliciter, Fertur quidem, sed. Quā
quā sic interpretando, non tam esset pro ἄρα quàm
pro μόν. Cæterum sciendum est, in illo Platonis loco
vbi Suidas legit ἀλλ' ἢ in nostris exemplaribus haberi
ἀλλ' ἤ cum ἢ circumflexo. Vnde Budæus interrogati-
uum esse dicit, exponens ita locum, Sed nunquid tran-
sacto die festo venimus?

Ἀλλ' ἤ interrogatiuum apud Plat. vbi tamen Suid. le
git ἀλλ' ἢ: vide in proximè præcedente annotatione.

Ἀλλ' εἰ τῷ, eodem modo quo ἀλλ' ἤ, exponitur Nisi.
H Vide in εἰ τῷ.

Ἀλλ' ὅπ, Nisi quòd. Synesius, ὁ δὲ τῷ δὲ πόδας ἐποίει τὸν
κίνδυνον, οὐχ ἕτερον ἢ ἀλλ' ὅπ πᾶσιν ἰσίοις ἢ ναῦς ἐφέρετο.
Non aliud erat nisi quòd. vel, quàm quòd. B. in C.

Ἀλλὰ μὴ, interrogatiuum est pro Nunquid igitur?
Sed nunquid? Idem quod ἆρα μή. Xenoph. in 4 ἀπομν.

Ἀλλὰ μὴ ἰσῶς ἡδέσθαι βουλόμενος; ἔφη. Οὐκοῦν ἔγωγε, ἔφ
A Ἀλλὰ μὴ γεωμέτρης ὅπ θυμεῖς, ἔφη, ἡδέσθαι ἀγαθός; Hæc
Budæus. ‖ Ἀλλὰ μὴ absque interrogatione positum,
Non autem. Isocr. ἡδὺ σπουδαίων, ἀλλὰ μὴ φαύλων, pro
borum non autem improborum. Plato in Apologia,
ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν, Idē. Pol. 2, δικαιοσύνῃ πο-
μᾶν ἐθέλειν, ἀλλὰ μὴ γελᾶν ἐπαινουμένους ἀκούοντα.

Ἀλλ' ἄρα, inquit Budæus, idē ferè quod ἀλλὰ μή, si-
gnificat. Plato de leg. 10, ἀλλ' ἄρα ποὶ τοιοσφερεῖς ἡδὺ ἀφ-
χόντων, ἢ τινες τοῦτις ὦν &c. Vtrū tandē similes sunt, &c.

Ἀλλ' οὐ itidem & ἀλλ' οὐχί interrogatiuè ponuntur
pro Nónne, Annon, Lucianus ἀλλ' οὐχὶ σὺ τοιοῦτος; ἢν αὐ
B ἔξαρνος γένοιο; Annon tu talis? certè quidem tute ipse nō
negabis. Demosthenes, ἀλλ' ἢν αὐτ' ἠδέως ἐποιεῖ; Imò
verò nónne statim hoc diceret? B. ‖ Ἀλλ' ἢν sine
interrogatione, pro Non etiā, vel Non item. & pro
Non autē, vel Non potius, vt ἀλλὰ μή. Gregorius, ἀλλ'
οὐχ ὁ μακάριος ἐκεῖνος, Non etiam sic fecit beatus illevir.
Idē πῆς γὲ ἐγγυητὴς ὅπ μόνον τὴν θεραπείαν τὸ τέλος, ἀλλ' ἢν
ὀφείλοντας ἡμᾶς τὴν κρίσιν ὑποδέχεται. pro Non autem,
vel Non potius. Bud.

Α' Λ Λ Α Σ, αῦπος, ὁ, (ex ἀλλάξ ἀλλάεπος per crasin fa
ctū, vndevbiq; circūflexū retinet) Farci-
minis genus, Lucanica, secū dū quosdā, seu Botulus, aut
Botellus, ex Martiale. Tucetū alii vertūt. Budæ[9] ἀλλᾶν-
τας vult esse exta & intestina bubula & veruecina. Apud
Athenæum lib. 14. σμυῶ ἀλλᾶντος πίμος. Apud Aristo-
phanem in Equitibus ὁ ἀλλαντοπώλης ait, τί μ' ὦ 'γαθ' οὐ
πλωίειν ἐᾶς τὰς κοιλίας, πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας; Fiebat autē
ἀλλᾶς (vt in schol. Græcis legitur) ex carnibus & farina
subacta, quæ in φύσκιν (id est intestinū crassum (conii-
ciebatur. Sic autem nos *andouille* pro farcimine dici-
mus, ex Græco ἀλλᾶντος (vt opinor) mutuati, inuersis
syllabis, q. d. αὐ ἀλλα, pronuntiando etiā τ per σ. Vnde
satis apparet dici rectius *andouille* (vt Parisiis pronun-
tiamus) quàm *endouille*. ‖ Ἀλλᾶς videtur & pro ἕτερον
generaliter accipi, ex Suida, qui postquam ἕτερον
expoſuit, hunc affert ex incerti nominis autore locū,
αὐτὸ τοῦτο ἔστιν τὸ γραπτῷ σημεῖον, ἀλλαῦτας τι αὐτὸ
ἀποκρεμάσαντες τῆς πολεμίοις τοῦ γέλωτ' ἐπεπώθαζον. Ob-
seruādum est autem apud Suidā ἀλλᾶς scriptū esse nō
ἀλλᾶς & ἀλλαῦτας: quum circumflecti debeat, si sequa-
mur eos qui ex ἀλλάεις per crasin factū voluerunt quæ
fuit & Herodiani sententia, vt refert Eustathius, p. 300.

C. Ἀλλαντοποιέω, ῶ. F. ἠσω. Lucanicas vel farcimina facio.
‖ Vnde ἀλλαντοποιός, Qui facit lucanicas, Lucanicarius,
Tucetarius, Fartor.

C. Ἀλλαντοπωλέω, Farcimina vel lucanicas vendo, Lucani-
carum sum venditor, apud Aristophanem ex ἀλλᾶς &
πωλέω.

Ἀλλαντοπώλης, ου, ὁ, Lucanicarum vēditor vel farciminū.
A Budæo exponitur Fartor, & Qui exta & intestina bu
bula & veruecina vendit. ‖ Capitur ἀλλαντοπώλης
pro vili etiā & contempto atque abiectæ fortis homi
ne: cuiusmodi metaphora etiam in nostrate lingua ha
betur.

Α' Λ Λ Ο Μ Αι, F, λῆμαι, Salio, Salto. Xenophon.
De eq. arte, ἀλλ' ἢν ἴδῃ μόνον ὅπ ποθέν
πινα ἐπελθόντα, ἀλεῖται. Idem, κἂν εἰς πῦρ ἄλλοιτο, Vel in i-
gnē saliat, aut insiliat. Sic & apud Lucian. Videtur autē
huic dicto subesse prouerbialis figura, cuius tamē Era-
mus non meminit, si bene memini. Arist, in Nubibus,
ψύλλ' αὐ ὁπόσοις ἄλλοιτο τοῖς αὐτῆς πέδας, Pulex quot pe-
des suos saltaret, id est saltando emetiretur. Ἅλπο apud
Homerū sæpe pro Saliit, ex ἅλαπο (pro ἤλαπο, ἐξήλαμαι)
factum per syncopen, Quanuis autem ἄλλομαι aspire-
tur, tamen ἅλπο tenuatur ob sequens τ, vt docet Euста
thius. ἅλπο ὀδῆ, cum accusatiuo, pro Insiliit, apud Home
rum. ἅλπο κατ' cum genitiuo, pro Desiliit, apud eundē.
& ἅλπο χαμᾶζε, in terrā desiliit, vel prosiliit, apud eūdē.
Ἅλμα, πος, τὸ, Saltus. Odyss. φ, Ἅλματα δ' Ἀμφίαλος πάντων προφερέστερος ἦεν, saltibus omnes antecellebat. ‖ Ἅλμα
apud Hippocratem, Primus motus, vel prima agi-
tatio fœtus in vtero, vt ait Hesychius. Talem autem a-
gitationem & verbo ἀσκαρίζειν ab eo significari quidā
tradunt.

Ἅλμα, pro ἅλσος, Etymolog. Vide ἅλσος. ‖ Ἅλμα item κλάδος, apud Æoles, id est ramus, vt ait idē Etymologicus, vel potius Orion apud eum: in vtraque significatione ἅλμα ab ἅλδω deducēs: vnde & cum leni scribitur illic ἅλμα, A

Ἅλσος, εως, ἡ, Saltatio, Saltus. Item Palpitatio. Aristot. De animal. 3, cap. 33, μόριον τὸ τῆς ἅλσεως κύριον. Sic exponitur à Gaza ἅλσος τῆς καρδίας hoc in loco, τὸ δὲ ὡς πολὺ ἅλσον εἶ) τὸν πνεύμονα τῆς καρδίας, οὐκ ἔρηται καλῶς. ‖ Item in lex. Græcis Ἅλσος exponitur αὔξησις, id est Augmentum, Incrementum, itidem ab ἅλδω deriuando: vnde & ἅλσος dixi Orionem deriuare apud Etym. B

Ἁλτικός, οῦ, ὁ, Saltatorius, Ad saltationem siue ad saltum pertinens: vt ἁλτικὴ ὄρχησις, Saltatorium tripudium, id est, Tripudium saltationem coniunctam habens. ἁλτικὰ μέρεια, Plut. in Numa, ad verbum, Partes saltatoriæ, id est (vt quidam exponunt) partes quarum enixu saliunt. ‖ Ἁλτικὸς homo, Ad saltationem habilis, Saltationi aptus, Exercitatus ad saltus. Xen. Pæd. 8, καὶ γὰρ οὐδὲ ὁπωσοῦν ἁλτικὸς εἰμί. Exponitur & Saltator: vt δρομικὸς, Cursor, pro δρομεύς. Et inter palæstas erant δρομεῖς & ἁλτικοί, sicut δισκοβόλοι, & πύκται. C

Ἅλλομαι. Assilio, vel Insilio, & quasi dicas Supersilio (non Desilio, ut in vulg. lex.) Xen. De arte equestri, δεδιδαγμένοι πεζὰ ὑφάρπειν, καὶ ἐπὶ ὄχθης αὐἀλλεσθαι. Bud. exponit Assilire. Sic dicitur & αὐἀλλεσθαι ἐφ' ἵππον. Huic opponitur καθάλλεσθαι, de quo infrà. C

Ἀφάλλομαι, Desilio, Ex vno loco in alium salio. Item, Resilio. Aristoph. ὅτι τὼ κεφαλὼ τῶ Σωκράτους ἀφήλατο. ET Ἄφαλσις, Resultatio, citatur ex Aristot. Probl. D ET Ἄφαλτις, Resiliens, αἰνιττόμενον, apud Hesych.

Διάλλομαι. Transilio. In vulg. lex. tamen Salio, Ἐξάλλεσθαι (inquit Bud.) Xenophōti ἐκπηδᾷν, vt ἐξάλλεσθαι, αἰνάλλεσθαι. Ego pro ἐξαπηδᾷν. (id est Transilio) inuenio apud illum pag. 551.

Ἐνάλλομαι, Insilio. Apud Gregorium λᾷξ ἐνάλλεσθαι est Calcibus infestis aliquem petere & ferire, Pedibus conculcare. quod præter plagā, etiam contumeliosum est, inquit Bud. ex illo afferens, πᾶν ὅ,τι ἂν ᾖ λᾷξ ἐναλλόμενος. Apud Aristoph. Vespis exponitur etiam Exilire. ‖ Metaphorica autem signif. dixit Synesius ἐνάλλεσθαι τοῖς νόμοις, quod ad verbum respondet Lat. verbis, Insultare legibus: epist. 73, οὕτων οὐ δὴ τὸν ἀπιγνωκέναι προσήκει τοῦ ἐναλλομένων τοῖς νόμοις. E

Ἐξάλλομαι, Desilio, Exilio. Suidas ἐξαλλόμενος exponit ἀνασκιρτῶντας in hoc Iosephi loco, οὐκ ἀξίους εἶ) σωτηρίας τοὺς φιλοψυχίᾳ δι' αὐτὸ τοῦτο τῆς πατρίδος ἐξαλλομένους. Quæ Suidæ expositio minimè mihi probatur: qui puto hūc esse istorum verborum sensum, Indignos esse salute eos qui exiliunt patria (seu è patria) cōflagrāte propter eos. Et ita ἐξαλλόμενος fuerit pro ἀποσκιρτῶντας. HINC Ἔξαλμα (q. d. Exultio siue Desultio) Eruptio, vt exponitur in hoc. Naz. loco. ἐν ἔξαλμα τῆς λαμπρότητος. F

Ἐξάλμενος pro ἐξαλόμενος, per syncopen, Exiliens, Erumpens, Il. ο, Εἴ πνά πυτρέων ἐξάλμενος αἴφα βάλοιο. Citatur & ex Apollonio l. 2, Argon. cum genitiuo. Sic dicitur ἐπάλμενος, quod vide in proximè sequente Ἐφάλμομαι.

Ἐφάλλομαι, Insilio, Supersilio. Item, Irruo. Dicitur cū accusatiuo, ἐφάλεσθαι ἵππον, pro ἀλλεσθαι ἐφ' ἵππον. Et G Ἐφαλάμενος, aor. 1 medius, Qui insiluit.

Ἐπάλμενος, apud poetas pro ἐφαλόμενος, Insiliens, Irruēs, per syncopē (vt de ἐξάλμενος modò dixi) Hō. Od. ξ, τ ἐπάλμενος ἐλεγχὸς ὄλεσσον. HINC & Καπάλμενος, quod itidē insiliens exponitur in hoc Apoll. loco, Arg. lib. 2, νηὸς ὑπὲρ πάσης καπάλμενον. SED & Ἀνέπαλτο inter hæc referendum esse videtur (licet Etymol. velit esse à πάλλομαι, pro ἀνεπάλλετο.) quod Il. θ, v, 85, de equo dicitur, Ἀλκήστις δ' ἀνέπαλτο, ἕλκος δ' εἰς εἴκοσι δοῦ. Vbi H Eustath. ἀνέπαλτο exponit ὀρθὸς ἔστη, item ἀνεπήδησε. Pro me autē facere, & Etymologistēn mecum refellere videtur participiū Ἀνεπάλμενος, quod apud Apollonium legitur, ὀκ δονάκων ἀνεπάλμενος. nā hoc à πάλλομαι nullo modo deduci queat. IDEM & de Ἐξέπαλτο dicendū fuerit quod de ἀνέπαλτο dixi. Exponit autē ἐξέπαλτο Hesychius ἐξεπήδησεν. HIS addā & Μεπάλμενος, quod

ab Hesychio exponitur ἐφηλόμενος. Ionicè porro mutatur in his aspirata in tenuem.

Ἐσάλλομαι, Insilio: vt ἐσάλατο πρὸς κρατῆρας, in Anthologia epigr. Insiliit in crateras ignis. Dicitur & ἐσᾶλτο per syncopen à poetis.

ΚΑΘάλλομαι, Desilio, καταπηδῶ, oppositum ᾧ αὐάλλομαι. Xen. ἐπ' ὄχθους αὐορούειν, ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι. Idē, ἔστιν ὅτε ἐξαπηδᾷ, ἔστι δ' ὅπου καθάλλεσθαι.

ΥΠΕΡάλλομαι, Supersilio, Transilio, Vltra salio. Arist. De animal. lib. 9. Et ὑφάλμενος per syncopen apud poetas pro ὑφαλλόμενος, vt de ὀξάλμενος & ἐπάλμενος dictum est.

¶ Ἐπιάλτης, siue Ἐπιάλτης (quod posterius, licet minus vsitatum, magis rationi consentaneum formationem habet, vt sit ὀπιάλτης tanquam ab ὀπιάλλομαι, vnde ὀπιαλλόμενος, pro quo à poetis dicitur & ὀπιάλμενος per syncopē. At verò ab ἐφάλλομαι esset potiū ἐφάλτης quàm ἐφιάλτης) q. d. Insultor, seu Insultator. Incubum tamen potius nonnulli & Incubonem vocant. Est autē quoddam malum quo correpti inuadi se ab aliquo & magno pondere opprimi, atque adeo suffocari imaginantur. vnde & πνιγαμωία Themison eum appellauit, seu πνιγαλίωνα, vt alii referunt: quod mihi magis placet. Quidam (inquit Gorræus) dæmonem esse putauerunt, aut externam quādā vim quæ dormiētes inuaderet & pondere suo oppressos grauaret: quum contrà mali huius causa sit crassus & frigidū vapor (vt tradidit Posidonius) ventriculos cerebri implens, & prohibens spiritus animales per neruos ferri. Per somnum duntaxat contingit, eóque laborantes in ipsa accessione patiuntur eadem quæ & apoplexia correpti, sed tamen mitiora. Quia enim vapor in causa est, non in totum opplentur ventriculi cerebri, nec tam difficulter excitantur qui eo laborant. Manent tamen aliquandiu immobiles: deinde verò multo labore & conatu tenuato discussóque spiritu, & meatibus obstructione solutis, derepente è somno excitantur. Læditur illis imaginatio potissimùm: ex quo verisimile est morbum in priori ventriculo præcipuè consistere. Ex his intelligi potest incubi differentia ab apoplexia & epilepsia. Præludium tamen eorum morborum est, atque etiam insaniæ. Diuturnior enim & frequenter repetens, crudo humore in ventriculis cerebri paulatim cumulato, in eos facilè degenerat. Præcedunt incubum suffocatio, vocis amissio, grauitas & immobilitas: & hæc rursus crapulæ & cruditates, ex quibus crassus ille frigidusque vapor suscitatur. Proinde quidam morbum hunc rectè quidem sed imperfectè definierunt, πρὸς τὴν κεφαλὴν αἴφνης ἐξέχυσαν αὐαθυμίασιν ἐξ ἀδηφαγίας καὶ ἀπψίας, id est, vaporum in caput discursum, ex nimio cibo & cruditate. Hactenus Gorræus. Hoc malum describit Lucretius lib. 4, Tollunt clamorem quasi si iugulentur ibidem: Multi depugnant, &c. Existimatur autem & Virgilius huc respexisse Æneid. 12, vbi canit, Ac velut in somnis oculos vbi languida pressit Nocte quies, nequicquam auidos extendere cursus Velle videmur, &c. Vide & Macrob. lib. 1 in Somn. Scip. Cæterùm pro eo quod à Dioscoride dicitur ἐφιαλτῶν πνιγμοὶ de herba Pæonia loquente, Plinium vno in loco, Faunorum in quiete ludibria, in altero suppressiones nocturnas dixisse, quidam annotarunt. HINC Ἐφιαλπᾶ vel Ἐφιάλπον dicta herba pæonia quòd aduersus ἐφιάλπω valeat.

Ἄλλος, ου, ὁ, Alius. ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο: alius, alia, aliud. Il. ζ, Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοὶ, Iupiter aliique dii. Od. ξ, Ἄλλος γὰρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ὀπιπέρπεται ἔργοις, Alius enim aliis delectatur studiis. Od. ι, — ἄλλῃ ὁδόν, ἄλλα κέλευθα Ἤλθομεν. In Bœotia, Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Xē. Hellē. 6, ἄλλος ἄλλῃ δίκαιος ἦν. Il. ω, ἄλλος Ἀχαιῶν, Alius achiuorum, vel ex Achiuis. Dem. contra Midiam, ἢν δ' ἄλλων ἡμῖν ἕκαστος. Idem pro corona, πρὸς μὲν πίστιν τοῖς ἄλλοις ἔγραψ' ὁρᾶν πᾶσιν αἰφνίδιον. ‖ Et cum τὶς, τὶς ἄλλος, Quispiam alius: vt Xenoph. Pæd. 3, ἐγὼ δὲ δώσω ὅσον τὶς καὶ ἄλλος πλείστον δύ' ποτ' ἔδωκε. Sæpe ei præcedētē, εἴ τις ἄλλος, Siquis alius, Si quisquam alius. vt φρόνιμος, εἴ τις ἄλλος, Prudēs, si quisquam

alius. Interdum præcedit εἴτις ἄλλος: vt apud Aristophánem, εἴ τις ἄλλος, μακάριος, Beatus, si quisquā alius. vel, siquis alius. Apud Isocratem, ὡς οὐκ οἶδ' εἴτις ἄλλος πώποτ' ἔπεσι, Haud scio an quisquam alius. Dicitur autem interdū & ἄλλος τις & ἄλλος τιστῶν, pro Quiuis alī, vel quilibet. Sic ἄλλοτιστῶν, Aliud quiduis, apud Demosthenē. ‖ Ἄλλος παρ' ἐμέ, vel Ἄλλος ἢ ἐγώ, vel Ἄλλος αὐτ' ἐμοί. pro Alius à me, Alius quàm ego. Soph. Οὐκ ἂν τις αὐτ' ἔμαρψεν ἄλλος αὐτ' ἐμοί. Xen. Pæd. 3, ἢν δ' αἰσθάνωνταί σε ἄλλα ἢ τὰ γιγνόμενα λέγοντα. Et in interrogatione autē τί ἄλλο ἢ vel ἄλλο τί ἢ, Quid aliud quàm: vt dicetur paulo pòst in ἄλλοπ aduerbio. Hoc autē genus loquēdi, οὐδὲν ἄλλο ἢ, absque interrogatione, efferunt & aliter. Plato in Timæo, δι' ἄλλο μὲν οὐδέν, δι' ἃ δὲ τὰ λεπτὰ εἶ), pro δι' ἄλλο οὐδὲν ἢ δι' ἃ τὰ λεπτὰ. &c. Propter aliud nihil, quàm, &c. Idē Pol. 2, τῶν δ' ἄλλο μὲν οὐδέν, ὡς εἰ δὲ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν, id est, Hunc autem aliud nihil quàm annulū gestare. Ad verbum enim durè ita diceretur, Hunc autē aliud quidem nihil, annulum autem aureum gestare. Notanda est verò diligenter huiusmodi phrasis, quam apud Platonem potissimùm obseruasse mihi videor. Dicitur etiam interdum ἄλλο τιὴν pro ἄλλο ἢ. Plato in Timæo, ἡμεῖς δὲ εὖ τ' ἴσῃ, οὔτ' ἐστὶ τῷ ἀεὶ ὄντι ἄλλο τιὴν τὸ κάλλιστον, id est, quicquam nisi pulcherrimum facere: vt Cicero interpretatur. Idem οὐδὲν ἄλλο vertit alicubi, Nulla res alia. Idem apud Xenophontem ἄλλα τε φιλοφρονεῖσθαι vertit, Cæteris in rebus comem atque humanum fuisse erga, &c. Idem ὑπὸ ἄλλου reddit aduerbio Aliunde, in interpretatione cuiusdam loci Platonici, quem (sicut & præcedentes) vide in meo Cic. lexico D Græcol.

Ἄλλος pro ἕτερος, Alter: vt apud Aristotelē in Ethic. ἔστι δὲ φίλος, ἄλλος αὐτός, Est autē amicus, alter ipse. Paulo pòst ἕτερον αὐτὸν vocat. Quinetiam interdum in eiusdem periodi priore mēbro ἕτερον, in posteriore ἄλλο vel ἄλλον ponūt. Hom. Il. ι, οὐδέ πτ' ἔσθη Πύρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αὐτοῦσῃ ἀέρμεος αὐλῆς, Ἄλλο δ' ἐνὶ φρεσὶ μῆλα. Vbi Eustathius annotat hoc genus loquendi frequens esse apud Atticos scriptores, nulla tamen exempla autorū proferens. Sed reperitur & alibi non semel apud eundem E poetam: vt eodem libro, Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δ' ἔπῃ, & in prosa itidem. Herodianus, ἀλλ' ἀεὶ τὸν τὸν ἕτερον φίλον, τὸν δ' ἄλλον ἐχθρόν. Plato, ὅστις δίκαιος ὢν τῆς ἢ φύσεως ἀλλάττηται τὸν ἕτερος ἄλλῳ. Sic & Lucianus ὁποτέρου & ἄλλην dixit, ἄγαμαι μὲν αὐτὸς, ὁποτέρου ἢ κάλλιον, καὶ δάμαλις ἄλλης δαμάλεως, πᾶν δ' ἀεὶ δι' κάσαιμι κῆ πέχλω.

Ἄλλος, Reliquus, vt ἄλλος ὅμιλος, Reliquus cœtus. Sic ἄλλο σῶμα, Reliquum corpus, id est Reliqua pars corporis. Sic ἄλλη κοιλίη apud Hippocratem Erotianus exponit ἡ λοιπή. vnde & πάλλα passim pro τὰ ἄλλα, Reliqua, F Cætera. Scribitur verò & τᾶλλα cum circunflexo, sed magis recepta scriptura illa quàm hæc.

Ἄλλα exponitur apud Euripidem οὐκ ἐκτὸς λόγου, Rationi non consentanea. Secundum quam significationem videri possit dictum ἀλλοφρονεῖν pro παραφρονεῖν.

Ἄλλο φάρμακον exponitur à nonnullis Pharmacum nō in tempore datum. Fortasse autem finitimam habet hic significationem ἄλλο, ei quæ proximè præcedit ex Euripide.

Ἄλλος τις (vel ἄλλός τις) Alius quispiā. Exponitur & Qui G libet. Dicitur tamen potius cum ὁστιοῦν, vt ἄλλος ὁστιοῦν, Alius quilibet. Ἀλλ' ὁτιοῦν (pro ἄλλο ὁτιοῦν) apud Demosth. Aliud quiduis.

Ἄλλοπ aduerb. aut aduerbialiter positum, Vtrum, vel Nunquid, pro ἆρα. Plato Pol. 1, ἄλλοπ τοῦ, ἦν δ' ἐγώ, οὐδὲ ἰατρὸς οὐδεὶς καθάπερ ἰατρὸς, &c. Nunquid igitur ne medicus quidē quatenus medicus est. Et in 2, πῶς ἡ πόλις δρᾶν κέσει ὅπῃ τοιαυτὶ τῷ φρασκεῦνν; ἄλλο τι γε ἔρρ μὲν εἶς, &c. Sæpe autem & sequentem particulam ἢ habens ἄλλοπ H exponitur Nunquid. Idem Plato in Critone, τί φῶμεν πρὸς ταῦτα ὦ Κρίτων; ἄλλοπ ἢ ὁμολογῶμεν. id est, Nunquid fateri necesse est? vel, Quid aliud quàm fateamur? inquit Budæus, subiungens & hunc locum ex Phædone, ἀλλ' ἔπεμψεν ἡμῖν ἄρα μὴ ἀλλοτι, ἔφη ὁ Σιμμίας, ἢ τὸν τῆς ψυχῆς λόγον πέμπειν ἀπαλλαγεύ; Vbi ἄλλοτι nomen esse ait significationē suam retinēs, hoc

est, aliud quàm: vt infrà, ἆρα μὴ ἄλλο τι ἢ τὸν ὁ θάνατος. Quòd si in his duobus posteriorib⁹ locis in sua significatione positū, itidem esse poterit (meo iudicio) & in illo ex Critone, ἄλλοπ ἢ ὁμολογῶμεν. Fortasse autem quū est nomen, significationem suam seruans, discriminis causa rectius scriberetur ἄλλο τί disiunctè, quàm ἄλλοτι coniunctē. Budæus tamen vtrobique ἄλλοτι coniunctè scribit, in exemplis omnibus quæ in suis Commentariis citat: quæ vide.

C. Ἀλλοπρόσαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab alio ad alium se conferens, Nunc huic nunc illi adhærens, Qui est modò harum, modò illarum partium. Et per consequens Mutabilis, Instabilis. Martis epithetum apud Homerum: vt Iliad. ε, legimus, — θοῦρον ἄρηα Τυδείδην, μαρμάρεον, τυκτὸν κακὸν, ἀλλοπρόσαλλον. & ibidem, Μήτι μοι ἀλλοπρόσαλλε παρεζόμενος μυθέζε. ‖ Fit autē ἀλλοπρόσαλλος ex ἄλλος geminato, interposita præpositione πρός: ita dictus (vt opinor) quasi ὁ ἀπ' ἄλλου πρὸς ἄλλον ἐρχόμενος.

Compositaautem, Ἀλλόγλωσσος, Ἀλλόγνωμος, Ἀλλοδαπὸς, &c. vide in γλῶσσα, in γνώμη, in δάπεδον, itidémque in cæteris. At compos. Ἄπαλλος, Ἔναλλος, Ἐξάλλος, Περίαλλος, vide post aduerbia ex ἄλλος orta.

Ἄλλως, aduerb. Aliter, Alio modo, Alio pacto, Alia ratione. Aristot. De mundo, ἄλλως πλὴν λογισμῷ ἀόρατος ὤν, Non aspectabilis aliter quàm animi ratione & iudicio. Isocr. Panegyrico, εἰ μὴ μηδαμῶς ἄλλως οἷόν τ' ἦν διλοῦν πρὸς αὐτὴν πρᾶξις, Si nullo alio pacto. Interdū additur πως, ac dicitur ἄλλως πως, aut pro Alio quodā pacto, Alio quodam modo: vel simpliciter pro Alio modo, Aliter, vacante particula πως. Sic ἄλλως πως ποιεῖν, Xenophon, ἄλλως πως ἡγεῖσθαι, Plat. Apud Lucianum ἄλλως γέπως exponitur Quocunque modo.

Ἄλλως, Alioqui. Plutarchus, ἄλλως ἀχρήστου καὶ κενοδοξοῦντος εἶ) καὶ ὄντος. Hom. Il. ι, — ὁ δ' ἀχλύσας ὀδύνῃ ἄλλως, Νῶϊ οὔ μιν πολὺ μᾶλλον ἀχλυόρινον ὄνησε. Sic planè apud Aristophanē in Ranis, Αἱ φύσεις δ' ἄλλως κράτιστα, Νῶϊ δὲ καὶ παρηκόλουθ'. id est, Naturæ alioqui præstantissimæ, Naturæ iam ex se præstātissimæ, vt nihil deberet. Demosth. οὔτ' ἄλλως καλὸν, οὔτε πρέπον ὑμῖν, neque enim alioqui honestū. Solet Ἄλλως reddi Alioqui, & in locis huiusmodi qualis est hic eiusdem Aristophanis, (præcedētē videlicet μὴ, sequente ἄλλως δὲ) μειράκιον πενιχρὸν μὲν, ἄλλως δ' ἀγεώστατον. i. Adolescens pauper quidem, sed formosus alioqui. Alicubi verò ἄλλως ἢ expositum quidam Sed tamen, Sed contrà, Quanuis. quæ sanè expositiones sunt audaciores.

Καὶ ἄλλως quidā interpretātur etiā Præterea, vt apud Xenoph. Hell. 6, καὶ τὰ πάμα μάλα εὔρωστος, καὶ ἄλλως φιλόπονος. & ita Budæus ἄλλως τε etiam verti alicubi posse docet in suis Cōm. Idem tamen καὶ ἄλλως interpretatus est Et alioqui. nam hæc Thucydidis verba πέφυκε γὰρ καὶ ἄλλως reddit, Et alioqui natura cōparatum est. Sic & ἄλλως τε, Et alioqui, vel Alioquin autem, apud Chrysostomum sæpe significare tradit.

Ἄλλως τε καὶ, Præsertim, vel Et præsertim, per Atticū particulæ τε pleonasmū, vt in τόν τε, sicut docet Eustath. Xenophon, ἄλλως τ' ἐὰν ὦσι πόνῳ καὶ φρασεῖς ὦσι, præsertim si præter hoc sint etiā audaces. Luc. ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος εἴη, præsertim si amicus sit. Nec solùm ἄλλως τε καὶ pro Præsertim, sequente particula εἰ siue ἐὰν (vt in locis proximè citatis) sed & sequētē ἐπειδή. Plato epist. 4, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ σοὶ τῷ εἰπεῖν ῥᾴδιον ἔσται, Præsertim, quū (Deo fauente) facile id futurū sit. Ibidem ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ λέγουσι. Interdū verò ἄλλως τε καὶ sine vlla earum particularū, cum participio, vt apud Thucydidem, ἄλλως τε καὶ προειπόντων, Præsertim quū prædixissent. ‖ Budæus ἄλλως τε non solùm Præsertim, vel Eo magis (vt Cic. loquitur in libro De offic. 1) significare ait, sed interdum Deinde, Præterea, Adhæc, Adde quód. vt apud Luc. & Areopag.

Ἄλλως, Frustrà, Incassū. Il. ψ, Σπερχεῖ, ἄλλως σοί γε πατὴρ ὑπέσταο Πηλεύς, Κεῖσέ με νῶϊ. &c. Plato in Phædone, Ταῦτά μοι δοκῶ αὖπερ ἄλλως, λέγειν, hæc mihi videor ei frustra dicere. Sic οὐκ ἄλλως sæpe reperitur pro Nō frustra, Nō abs re. ‖ Item Ἄλλως interdum pro Temere, Inconsultò. Luc. in Iudicio Paridis, φησὶ δ' ἦν ὅτι ἄλλως ἐπεμφθῆ.

οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με. i. Quum ei temerè in mentem venisset, vel in buccam potius, vt ait Budæus. Apud eundem Lucianum, ἄλλως ἠρόμην, Nulla de causa certa Temeré. Apud eundem alibi, ἄλλως πλανώμενος, Temerè vagans. ‖ Hesychius Ἄλλως exponit etiam ὡς ἔτυχεν.

Ἄλλῃ, aduerbium, interdum pro ἄλλως, Aliter, Alio modo, Alia ratione. Hom. Il. ο, Τῷ κε Ποσειδάων γαιηοχος, καὶ εἰ μάλα βούλοι, ἄλλῃ. Vbi docet Eustathius ἄλλῃ aduerbium esse significans ἄλλως: eodem planè modo quo τῷδε pro οὕτως ponitur. factum enim esse ἄλλῃ per ellipsin ex datiuo, vt sit ἄλλῃ, quasi ἄλλῃ ὁδῷ, aut βουλῇ, aut τέχνῃ, i. Alia via, Alio consilio, Alia arte. Plato De republ. 4, οὐκ ἄλλῃ ἔμοιγε δοκεῖ ἔχειν ἢ τῷδε. Et in Euthydemo, τί οὖν, ἔφην ἐγώ, ἂν σὺ μὴ ἄλλῃ ἐρωτᾷς διαγνοούμενος, ἐγὼ ἄλλῃ ὑπολάβω, ἔπειτα, &c.

Ἄλλῃ, aduerbium loci, Aliò, Ad aliam partem, Ad alium locum. nam motum ad locum significat. Hom. Il. φ, — ποτὶ δ' ἀπὸ τείχος ἄλλῃ Φεύγον πρὸς πεδίον Ἰλιόθι. Vbi Eustathius annotat, quanuis sit aduerbium significans ἀλλαχοῦ, tamen adscriptum habere ι, vtpote a datiuo factum. Pro Aliò vtitur & alibi idē poeta, vt Od. ρ, Εὖδε δ' Ἰθακήσιος ξεῖνε καθήμενος, ἢ ἄπιθ' ἄλλῃ. Vtuntur verò & prosæ scriptores. Xenoph. Hell. 1, ἅμα ἄλλῃ ᾤχετο ἐπ' ἀγχιρροτόλιαν, Aliæ aliò discesserunt. Idem Pæd. 1, ὥσπερ ἄλλῃ τι ἀπιχωρεῖν. ‖ Interdum & ἄλλῃ aduerbium in loco, non ad locum, pro Alibi, Alio in loco, Alia in parte: vt ἄλλῃ τοῦ τείχους (vbi animaduerte & genitiuo iūgi) Alia in parte muri. Vtuntur pro Alibi & Strabo ac Laertius. Sic & apud Sophoclem in Trachiniis, Ἄλλῃ δὲ κἄλλῃ δωμάτων ἐρεφωμένῃ. vbi scholiastes exponit, τῇδε καὶ ἐκεῖσε, id est Hac & illac. ‖ Adnectuntur autem aduerbio ἄλλῃ sæpe particulæ ποι & πη: illa, quando ἄλλῃ denotat ad locum: hæc, quum indicat in loco. sic ἄλλῃ ποι in loco Xenophontis modò citato. πη autem, vt in ἄλλῃ πη δ' οἰκίας, Alia in parte domus: ἄλλῃ πη τῆς πόλεως, Alia in parte ciuitatis. Significat autem ἄλλῃ ποι, Aliò aliquò, Vsquam alió: ἄλλῃ πη, Alibi alicubi. Alibi vsquā, sed in interpretatione sæpe omittuntur hæ particulæ ποι & πη.

Ἄλλιν accusatiuus aduerbialiter itidem positus reperitur. Plato in Euthydemo, ὥσπερ ἂν εἰ ἀλλήλοιν, ἄλλιν καὶ ἄλλην ἀποβλέποντες εἰς ἡμᾶς. vbi interpres vertit, Hinc atque illinc. quasi idem valeret quod ἔνθεν κἀκεῖθεν. Interpretari mallem, Aliàs atque aliàs.

Ἄλλυδις aliud aduerbiū quod quidam ab ἄλλῃ volunt fieri: vt ἄμυδις ab ἅμα. significat autē Alibi vel Aliò, siue Aliorsum. Apud Homerū ἄλλυδις ἄλλος & ἄλλυδις ἄλλα nō semel. Item ἄλλυδις ἄλλῃ aliquoties, pro Aliò atque aliò, vt vulgò exponi solet.

¶ Ἄλλοθι, aduerbium itidem loci, Alibi, Alio loco. Od. ξ, — ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὀλώνται. Vsus eius est & in prosa: vt ἄλλοθι δ' οὐδαμοῦ, Alibi autem nusquam, apud Demosthenem Phil. 3. Reperitur & cum genitiuo, vt ἄλλοθι γαίης, Alibi terrarum. Cicero apud Platonem ἄλλοθι vertit In cæteris. vide meum lex. Ciceronianum Græcol. Apud eundem capitur pro Alia in re, in Hipp. minore, βούλει οὖν σκεψώμεθα καὶ ἄλλοθι; id est, Vis vt & in alia re id consideremus? ‖ Citatur & ex Aristotele hic locus, ἄλλοθι πορευθῆναι. vbi si mendum non est, ἄλλοθι est aduerbium ad locum. nam ἄλλοθι πορευθῆναι, est Aliò tendere. ‖ Quidam etiam ἄλλοθι οὐδαμοῦ apud Xenoph. exponunt Aliter nullo modo: sed ii viderint.

Ἄλλοθεν aduerbium è loco, Aliunde: (vt ἄλλοθι aduerb. in loco, Alibi) Od. ι, ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος. sic & Od. κ. Eiusdē Od. η, εἰ καί πόθεν ἄλλοθεν ἔλθοι, Sic etiā alicunde aliūde venerit, i. Si peregrè venerit, si peregrinus sit, vt exponit Eustathius. Sic apud Demosthenem, οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν, Aliunde nusquam.

Ἄλλοσε, aduerbium ad locum, idem quod ἄλλῃ, Aliò, Aliū in locum, Aliam in partem. Thucydides, ὅπως μὴ ὅπῃ ἐοικότες ἄλλοσε. Et ἄλλοσέ ποι, Aliò quopiam. Apud Hom. Od. ψ, ἄλλοσε τιθέναι pro μετατιθέναι.

HINC (vt opinor) Ἀλλαχόθι, ET Ἀλλαχόθεν, ET Ἀλλαχόσε, videlicet ex Ἄλλοθι, ex Ἄλλοθεν, ex Ἄλλοσε. nam eadem est vtrorunque significatio, sed his potius quàm illis vtūtur poetæ, prosæ autem scriptores contrà illis frequentius quàm his. SED & Ἀλλαχῇ ET Ἀλλαχοῦ interiecta itidem syllaba formata sunt. Est autem Ἀλλαχῇ idem quod ἄλλῃ, Alibi, vel Alió: Alia in parte, vel Aliam in partē. Xenophon, Γλῶτταν ἄλλοτε ἀλλαχῇ ψαύουσαν τοῦ στόματος, ἀφρόνου τινὸ φωνοῦ, i. Linguam aliàs alibi (vel, alia in parte) os attingentem. Vel, Linguam attingentem aliam atque aliam oris partem. Pro Aliò autem sumitur, vt ἀλλαχῇ ῥιφεῖς, Aliò proiectus. AT Ἀλλαχοῦ potius est Aliò quàm Alibi: vt ἄλλοτε ἀλλαχοῦ πλανοῦσεῖς, Aliàs aliò vagaris, vel, Nunc huc, nunc illuc discurris. Et apud Naz. ἀλλαχοῦ μεθιστάμενον.

Ἄλλοτε, aduerbium temporis, Aliàs, Alio tempore. Luc. in Anach. ἄλλοτε ἤνεω, Aliàs quàm nunc. Sæpe autem cum ἄλλος iungitur hoc aduerbium, vel cum ἄλλως quod itidem aduerbiū est: vt ἄλλοτε ἄλλων ἵππων, Aliàs aliorū equorum, i. nunc huius, nunc illius equi. Item, ἄλλος ἄλλοτε βίου ζῆλος. Sic & ἄλλοτε ἄλλῳ φίλος, Aliàs alii amicus. id est, modò huic, modò illi amicus. Et apud Galenum ἄλλοτε ἄλλῳ χρώμεθα, Aliàs alio vtimur. Solon in elegia, Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει, i. Pecunias autem habent ex hominibus modò hic, modò ille. Et apud Luc. ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, Aliàs aliam terrā mutans. pro Subinde vel identidem terram mutans. Pro quo dicit etiā, γῆν ὀκ γῆς ἀμείβων. Dicitur & ἄλλοτε ἄλλως, Aliàs aliter, i. Nunc hoc, nunc illo modo. Aliis atque aliis modis pro tēpore. Eadē signif. dicitur & ἄλλοτε ἄλλῃ apud Platonem in Timæo, ἄλλοτε ἄλλῃ γίνεται, Aliàs aliter fit, i. Nunc fit hoc modo, nunc illo. ‖ Inuenitur & geminatū ἄλλοτε, cum μὲν & δέ: & significat ἄλλοτε μὲν, ἄλλοτε δὲ, quod dicunt interdū, νῦν μὲν, νῦν δέ, vel, ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ. Vtitur Hom. Od. ψ, Οὔφ δ' ἄλλοτε μὲν μιν, &c. ‖ At ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε sonat Subinde, Identidem: vt, ὁ δὲ ἐπορεύετο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐφιστάμενος.

Ἄλλοτε, aduerbium loci, Alibi, Alio loco. nā hæc Heracliti verba (quæ citātur à Diogene Laertio) ἡμέων μὴ δὲ εἷς ὀνήϊστος ἔστω· εἰ δέ τις τοιοῦτος, ἄλλοτε καὶ μετ' ἄλλων, Cicero interpretatur, Nemo de nobis vnus excellat: sed si quis extiterit, alio in loco & apud alios sit. Haud temerè tamen (vt opinor) alibi reperiatur ἄλλοτε in hac significatione.

Ἄλλοκα pro ἄλλοτε (id est Interdum) Dores dicunt: vt ὄκκα pro ὅπῃ, & πίκα pro πότε. Theoc. Idyll. η, Χ' ὡ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει ἄφριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

C. Ἄπαλλος, ε, ὁ καὶ ἡ, vt apud Aristot. De anim. 9, ἄπαλλον πόπον μισεῖ, Odit & fastidit identidē locos. Ita in vulg. lex. Sed hæc mihi suspecta sunt: sicut & quod apud Hesych. legitur, Ἀπαλλὸν, μόνον. SED & Ἀπαλλοτὸν apud eundem habemus, exponentem, θαυμαστὸν, ἔξαλλον πολὺ, παρηλλαγμένον. Vbi fortasse πολὺ cum παρηλλαγμένον iungi potius debet.

C. Ἔναλλος, ε, ὁ καὶ ἡ, Inuersus & contrarius, Bud. interpr. Ego ἔναλλα puto aptè reddi posse Præpostera in hoc Theocriti versu, idyll. 1, Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, καὶ ἀμπίτυς ὄχας ἐνείκαι, i. Omnia sint præpostera, vel præposterè fiant. Aut, Inuertantur in omnibus naturæ vices. Quod denique dixit Naso, Omnia naturæ contraria legibus ibunt, vertere possumus (vt opinor) πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο. In vulg. lex. nullum affertur exemplum significationis huius vocabuli (quæ ibi esse dicitur, Varius, Diuersus, Cōtrarius) ex vet. scriptore, sed ex Lascaris epigr. duntaxat, Πάντα δ' ἔναλ' ἐν ἔργ' ἀσεβῶν μερόπων. quod exponitur, Hominum opera à proprio vsu recedant. Verùm & hìc malim, Omnia hominū opera sint præpostera. Non dubito autem quin Lascaris ad modò citatum Theocriti locum respexerit.

C. Ἔξαλλος, ε, ὁ καὶ ἡ, Ab aliis diuersus, Inusitatus, Egregius. Item Ἔξαλλον, Peregrinū. nam Hesychius ἔξαλλα exponit διάφορα & λαμπρὰ, & ἀλλόφυλα, ἢ ἔξοχα. Quibus Hesychii expositionibus Budæus subiungit ex lib. 2 Regum cap. 6, Δαβὶδ ἐνδεδυκὼς στολὴν ἔξαλλον. Et Iudith cap. 3, de Iudæis dictum, καὶ οἱ νόμοι αὐτῶν ἔξαλλοι, πᾶσι δὲ πάντα τὰ ἔθνη.

Ἐξάλλως, aduerbiū, Alio modo & planè inusitato, Inusitatè. Item, Mirum in modum, vel Supramodum. Nam Suidas post Ἔξαλλος (quod inexplicatū relinquit) ponit

καὶ Ἐξάλλως, quod exponit κατ' ἄλλον τρόπον, & παραδόξως, afferens ex Polybio, τὸ δεῖον παρεκινοῦντα καὶ λιπαροῦντα τοὺς βωμοὺς ἐξάλλως. Deinde rediēs ad Ἐξάλλως, & exponens κατ' ἐπεξοχὴν, eundem locum affert, mutatis tamen quibusdam.

C. Πελλαλος, ε, ὁ καὶ ἡ, Aliis præstans, Eximius. VNDE Πελλαλα aduerbiale quod potissimum est in vsu, pro παμμάλλως, & significat Eximiè, Suprà alios. Vel, Supramodum, Vehementer. Hom. in Panis hymno, circa finem, — πάντες δ' ἄρα θυμὸν ἐπέρθεν Ἀθανάτοις, πελάλα δ' ὁ Βακχείος Διόνυσος, Id est, Præcipuè autem, vel Potissimū, vel Supra alios. Sophocles in Œd. Tyr. p. 200 meæ editionis, ὀδύρομαι δ' ὡς πελαλα ἰαχὼν ὀκ τόμαστοι, vbi schol. exponit ὑπερβολικῶς. Citatur & ex Apoll. Rhodio pro πελωτῶς. Naumachius apud Stobæum, Μηδὲ κόμης πελαλα πολυμηδέας πέκε σείρας. Ibi enim repono πελαλα pro πέρι αλλὰ quod in vulg. editionibus legitur, nullo sensu. Erit autem πελαλα Exquisito quopiam modo.

Πελλαλος in alia etiam signif. vt πελαλλων γλωσσιμῶν citatur ex Anthol. epigr. pro Osculorum in quibus linguæ mutuò conseruntur, q. d. in quibus linguæ altera alteri cōseruntur. ET Πελλαλόχαλκος ex Theophrasto affertur De hist. plantarum lib. 7, cap. 8, à Gaza redditum Amplexicaulis. Quem aliter legisse verisimile est.

Hæc autem cōposita maluisset forsitan aliquis præfixa esse verbis, vt ἔναλλος, verbo ἐναλλάττω, & ἔξαλλος verbo ἐξαλλάττω: & ipse quoq; id facere statueram: sed postea simul omnia ponere visum mihi est, quum etiā multo plura sint huiusmodi deriuationis verba quàm illius formæ nomina: & ita non sint quæ multis verbis præfigi possint.

ΑΛΛΑΤΤΩ, (frequentius Attico more per ττ quàm Ἀλλάσσω communi lingua) F. ξω, P. χα, Muto, Immuto. Plato Pol. 2, ἀλλάττειν τὲ ἑαυτὸ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς, Suā faciem in varias formas mutare. ‖ Item Permuto, genitiuo cum accusat. iunctum: vt ἀλλάττειν χρυσοῦ ἄργυρον, Permutare auro argentum. Apud Euripidem autem in Hecuba αὐτοῤῥόφως dicitur, vt ait eius scholiastes, ἀλλάξασ' ἀΐδου θαλάμους pro ἀλλαξαμένη ἀΐδαν θαλάμων. Ita enim legit ille (nec alioquiesset αὐτοῤῥόφως cōstructio) non, vt in vulgatis editionibus, ἀΐδα, vt sit datiuus. Quæ per datiuum cōstructio reperitur Exodi 13, πᾶν διανοίγον μήτρας ὄνου, ἀλλάξεις αὐτὸ προβάτῳ, Omne quod aperit vulaam asinæ, mutabis oue. ‖ Apud Euripidem autem reperitur etiam ἀλλάττειν τι αὐτί τινος: vt, αὐτὶ τοῦδέ μοι χάριν πιστὰς ἠλλαξ' τινῶν, Talē gratiam mihi permutarunt his. i. Retulerunt pro his.

Ἀλλάττομαι. F. ξομαι, pass. Mutor, Immutor: vt 1 Cor. cap. 15, πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησόμεθα. Reg. 4, cap. 15, ἀλλασσόμεναι στολαί, Vestimenta quæ mutantur. Exponitur & Mutatoria vestimēta, quæ Homerus ἑίματα ἐξημοιβὰ nominat.

Ἀλλάττομαι, in actiua signific. Muto, Immuto, apud Platonem. ‖ Ἀλλάττομαι, Commuto, Permuto: vt οὐκ ἀλλάξαιτο τῆς ἐλευθερίας τὴν Περσῶν βασιλείαν, apud Plutarchum in Apophth. Lac. pro Persarum regnum libertati non permutarit, vel Libertati haud prætulerit. Thucydides, τὴν ὑπ' αὐτοῖς ἐλπίδα οὐδενὸς ἂν ἠλλάξαντο. Sæpe etiam cum ἀπὸ interiicitur: vt ἀλλάττομαι τύχην ἀπὸ τύχης, Fortunam cum fortuna cōmuto, Fortunam fortuna permuto. Aristides, ἡδονὰς ἀπὸ τοῦ δικαίου ἠλλάξατο, Voluptates cum æquitate commutauit, i. Voluptates æquitati prætulit. Apud Plutarchū autem poeta quidam cum participio iunxit, dicens, ἠλλαττόμεθ' ἀνδάκρυα δόντες χρυσίου (id est, ad verbum, Commutarem lacrymas aurum dantes, vel dato auro) pro ἠλλαττόμεθ' ἀνδάκρυα χρυσίου. ‖ Ἀλλάττομαι exponitur interdum Redimo: vt in illo Luciani loco in Tyrannicida, ἀλλαξόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, Redempturus libertatem cæde à me perpetrata.

Ἀλλάττομαι (inquit Bud.) Permuto, Vendo, Emo, & datiuo iungitur. Aristot. Pol. 2, καὶ γὰρ ὁ ἀλλαττόμενος τῷ δεομένῳ ὑποδήματος αὐτὴ νομίσματος ἢ τροφῆς, χρῆται ὧν ὑπόδημα, id est, Qui vendit ei qui, vel Qui permutat cū eo qui calceo indiget. ἀλλάττεσθαι enim est commercia exercere. Ἀλλάττομαι, Comparo, Emo. Plato De rep. 2, τὰ μὲν αὐτ' ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τῶν δεομένων ἀποδόσθαι, id est, Argento emere ab iis qui aliquid vendere opus habent. Ibidem, τῶν δεομένων τὰ παρ' αὐτῶν ἀλλάξασθαι. Sic & Permuto pro Emo Plinius, Muto pro Vendo Columella vsurpat, vt ostendit Bud. Qui quū dicit ἀλλάττομαι iungi datiuo, intelligere necesse est datiuū personæ, quem Latinè reddamus per ablatiuum iunctum præpositioni Cū: vt sit ἀλλάττομαι αὐτοῖς τοῦτο, Hoc cum ipsis permuto. pro Hoc ipsis vendo, vel Hoc ab ipsis emo. Quāquam obseruaui addi vt plurimū αὐτ' ἀργυρίου aut αὐτὶ νομίσματος post ἀλλάττομαι, in hac significatione: vt apud Platonē, τὰ μὲν αὐτ' ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τῶν δεομένων ἀποδόσθαι. licet in sequente statim loco repetat ἀλλάξασθαι, non adiungens αὐτ' ἀργυρίου. Sic in loco Aristotelis modò citato ἀλλαττόμενος αὐτὶ νομίσματος. neq; enim ante αὐτὶ distinguo (vt sit χρῆται αὐτὶ νομίσματος) sed ante χρῆται: vt sit ἀλλαττόμενος αὐτὶ νομίσματος. tum quòd apud Aristophanem quoque reperiam hoc loquendi genus, ἀλλαττεσθαι αὐτὶ νομίσματος: tum quòd absurdissimè mihi videatur dici, quempiam vti calceamento loco nummi aut cibi. Scio tamen distinctionē ante αὐτὶ non (vt ego volo) ante χρῆται, in omnibus esse editionibus, atque adeo cum tali distinctione citari etiam à Budæo in suis commentariis hunc locū. quare de eo iudicent viri docti. Ἀλλάττομαι vt per Emo ita & per Redimo exponitur interdum: vt apud Lucianum dicit tyrannicida, ἀλλαξόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, Redempturus libertatem mea cæde, id est, cæde à me perpetrata.

Ἀλλάττομαι pro Instauro, citatur ex 3 Regum cap. 11.

Ἀλλαγή, ῆς, ἡ, Mutatio, vel potius Commutatio, Permutatio. Plato Pol. 2, ἀγορὰ δὴ ἡμῖν καὶ νόμισμα ξυμβολον τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα γίγνεται, id est, permutationis causa. vnde ἀλλαγὴν ποιεῖσθαι pro ἀλλάττειν, Permutationem facere, pro Permutare. ‖ Ἀλλαγή, Contractus & commercium, inquit Budæus. Aristot. Ethic. 5, διὸ πάντα δὴ συμβλητὰ πως ἦν ὧν ἐστιν ἀλλαγή· ἐφ' ᾧ τὸ νόμισμα ἐλήλυθε. Ἀλλαγὴ item κόμβος, teste Pollucc. ‖ Ἀλλαγὴ apud Gregorium exponitur Vicissitudo: vt ἀλλαγὴ γωνιῶν, Vicissitudo angulorum. Apud eundem ἀλλαγαὶ ὡρῶν, Vicissitudines temporum anni. ‖ Ἀλλαγαὶ apud historicos interdum appellantur σταθμοὶ, ceræ mansiones in quibus quiescūt qui iter faciunt, vt docet Eustathius. Qui autem hoc nomine vsi sunt αὐτὶ τοῦ σταθμῶν, à mutatione domiciliorum videntur sic appellasse. Bud. in Annot. poster. in Pandectas ἀλλαγὴν exponit Mansionem de mutandis equis destinatam, hoc in loco, ἐὰν τις μίαν γοῦν ἀλλαγὴν παρελάσῃ, vel παρεμπτύσῃ. Est tamen generale alioqui ad mansionē tam eius qui pedes iter conficit, quàm eius qui eques, vt docet Eust.

Ἀλλαγμα, τος, τὸ, ἀλλαγή, Mutatio, Commutatio, Permutatio.

Ἀλλαξις, εως, ἡ, Idem.

Ἀλλακτικὸς, οῦ, ὁ, Commercialis, Ex contractibus manans, vt exponit Budæus in hoc Aristotelis loco, Ethic. 5, ἀλλ' ἐν ἀδῇ τῇ κοινωνίᾳ τῇ ἀλλακτικῇ σωέχει τὸ τοιοῦτο δίκαιον τὸ αὐτὶ τοῦ πονθός. quum antea dixisset τὸ ἐν τοῖς συναλλάγμασι δίκαιον. Ita in Comm. At in Annot. in Pand. ἀλλακτικὸν δίκαιον vertit commerciarium ius.

Ἀλλακτὸν, οῦ, τὸ, Lignum quo gestabantur onera. ita dictū à permutatione gestationis ex vno humero in alterū. Vel (vt Cæl.) Lignū vtrinque cauum quo gestabantur onera: ita dictum à tralatione quæ fiebat à fatigatis de humero in humerū. Alioqui ἀμφίκυρτον malunt appellare. quod signif. vtrinque gibbosum. Cæl. Rhod. lib. 16, cap. 3, vnde sumpserit non indicans.

Ἀλλαξ, aduerbium, Permutatim, Mutatis vicibus, Vicissim. Ab Hesychio exponitur ἐναλλαγμένως. Frequētius vsurpatur compositum ὀνάλλαξ.

C. ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΩ siue Ἀλλάσσομαι, & sæpius Ἀνταλλάττω & Ἀνταλλάττομαι, Atticè, Immuto. Item ἄλλο αὐτ' ἄλλο εἰσφέρω, Bud. Plutarchus, αὐτὴ ἀλλαξε τὴν δικαιοσύνην τῷ ὀνόματι τῶν ἀξίωσιν εἰς τὰ ἔργα. Demosthenes Pro corona, τῆς ὅπλων κοινοποιίας ἡδονῆς ἀντήλλαξε τὸ τῆς πόλεως συμφέρον αὐτὴ λα-

λαπὸ ἀφοι. Idem, νομίζων οὐκ ἀπαλλακτέον μοι εἶ) πλὴν πρὸς A
ὑμᾶς φιλοτιμίαν οὐδενὸς κέρδους.

Ἀντιπλεόσπεδαν capitur etiam pro Compensare, sicut & ἀντικαταλλαττεσθαι, inquit Budæus. Vide ἀλλασσω, itē ἀντικαταλλάσσω.

Ἀντιπαλλαγή, ῆς, ἡ, Permutatio, Commutatio. Vide ἀλλαγή. In vulg. lex. Græcolatinis, ἀντιμαγὴ exponitur etiam Conuentio, & citatur ex Gaza De senectute, ὃς εὐγυήσεών τε συγκεφάλων καὶ ἀντιμαγῶν.

Ἀντίπαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pro alio permutatus. Suidas, ἀντάλλαγεν καλοῦσι τὴν εἰς ἄλλου ἠλλαγμένον, οὐχὶ ἀνταλλον.

Ἀντάλλαγμα, ατος, τὸ, Cōmutatio, Permutatio, vel Id quo aliquid permutatur, Quod pro alio datur in permutationem. Exponitur etiam Id quo dato aliquid redimitur. Matthæi cap. 16, Marci cap. 8, τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; id est (vt quidam exponunt) Quid dabit homo cuius permutatione redimat animam suam? Alii sic, Quid pro anima sua dabit permutatione? vel, per commutationem aut permutationem? Alii compensationis vocabulo vtuntur, eodem sensu. B

Ἀντάλλαγμα pro reconciliatione, citatur ex Ecclesiastici capite 44, Νῶε εὗρε κατὰ κρῖσιν ἐν χρόνῳ ὀργῆς ἐγένετο ἀντάλλαγμα. C

Ἀνταλλαγματικός, ή, όν, Permutatorius, Cōmutatorius, vel (vt alii) Permutatiuus, Ad permutationem pertinens. Apud Gazam, ἀντιλλαγματικὰ verba sunt ὠνούμαι, πωλῶ, ἀλλάττω, & alia huiusmodi.

C. Ἀπαλλάττω, Dimitto, Abire iubeo, vel permitto: vt ἀπολύω. Sic Thucydides legatos ἀπαλλάττειν dixit, τοὺς μὲν Λακεδαιμονίους ταῦτ' εἰπόντας, ἀφεῖς ἀπήλλαξαν, ἀποκρινάμενοι, &c. Et Plutarchus, ἀπαλλάξας τοὺς θεραπευτήρας, abire à se iubens clientes & comitatum. Demosthenes, ἀπήλλαξε τοὺς χρήσας, Dimisit creditores, vel Leuauit creditores, vt quidem vertit Bud. ex Vlpiano. Ego tamen magis Latinè & propriè dici puto Absoluit creditores, ex Terentio. Hoc præterea animaduertendum est, quāuis dicat Budæus, ἀπαλλάττω esse Libero, item Libero dimittóq; creditorē, non tamen (quod sciam) ἀπαλλάττω per se id significare, sed adiecto nomine χρέων, aut alio synonymo. Sicut nec Libero accusatorem per se potest significare: licet idē scribat, Et Libero accusatorē, i. ἀπαλλάττω. Idem Bud. ἀπαλλάττω esse ait, Abire iubeo, A me dimitto. Ego verò addendū puto (atque adeo addidi) Abire permitto. quæ signif. illi Thucyd. loco magis cōuenire videtur. Interdū ἀπαλλάττειν nō est simpliciter Dimittere, sed Dimittere placatū & munere corruptū (pro quo tamē Bud. dicit Placare & munere corrūpere, item Liberare) apud Demosthenem κᾂ Τιμοκράτης. Nonnunquam Ἀπαλλάττω est Amitto potius quàm Dimitto, atque adeo Summoueo, Expello (Suidas μεθίκειν) Thucyd. 1, καὶ κελεύει αὐτὸν πλοῖόν τε Δασκυλίτιν, σατραπείαν θεραπεύειν, Μιθραδάτην ἀπαλλάξαντα ὃς πρότερον ἦρχε. Huc autem pertinet significatio quæ à Suida ponitur, videlicet pro φυγαδεύειν, in qua etiā vsi sunt interdum verbo Summouere Latini, addentes ablatiuū Patria. Sic illud paulo antè positum ἀπήλλαξε τοὺς χρέας, Budæus putat exponi etiā posse, A se summouit. ¶ Aliquando verbum hoc Ἀπαλλάττω cum accusat. personæ genitiuum rei habet, dicitúrque Ἀπαλλάττω σε τούτου, & tunc pro significatione genitiui vel sonat idē Sūmoueo, Amoueo, aut Remoueo: vel (quod multo frequentius est) Libero. Herod. 4, ὁ δὲ τὸν στρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ διαπειρᾶς, quum exercitū Mesopotamia summouisset. Plutarch. in Solone, ἀργοὺς ἀπαλλάττειν τοὺς πολίτας, ciues ab illiberalibus artificiis remouere. Pro quo malim inuersa cōstructione dicere, Illiberalia artificia à ciuibus remouere. Ἀπαλλάττω cum iisdem casibus est & pro Libero frequentissimum: vt συμφορῶν ἀπαλλάττειν τινά, & ἀπαλλάττειν τῶν δεινῶν, & ἀπαλλάττειν φόβου vel δέους, & ἀπορίας, apud Isocr. Sic apud Demosthenē Philipp. 1, ἣν ἀπαλλάξαι αὐτὸν τοιούτων πραγμάτων ὑμᾶς ἠξιοῦμαι. Eodem modo dicitur & ἀπαλλάττειν τινὰ τῆς νόσου. vt apud Aristophanem Pluto, Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας. Iam verò nō tantùm dicitur ἀπαλλάττω σε, vel ἀπαλλάττω σε τούτου, verumetiam ἀπαλλάττω σε τοῦτο τοῦτο: vt apud Isocratem in Paneg. καὶ μὴ πρότερον τοῦτο τοῦ ὁμολογουμένου συμβουλεύειν ἐστὶν τοῦτο τοῦ ἀμφισβητουμένου ἡμᾶς ἀπαλλάξαι. Vbi ἀπαλλάξαι nō est Liberare, sed (vt in locis paulo antè citatis) Dimittere, verùm nō simpliciter Dimittere, sed respōso accepto. Hoc tamen exemplū nō subiunx superioribus, in quibus ἀπαλλάττειν est idem Dimittere, propter diuersam constructionē: quam certè rarissimā esse puto, ac vereor ne abundet præpositio τοῦ: quum absque ea sit & vsitatissima constructio, & eadem significatio. ¶ Inuenitur ἀπαλλάττω & cum accusatiuo rei, pro Tollo, Aufero, Aboleo. ac primùm vt dicitur ἀπαλλάττω τῆς νόσου, ita etiā ἀπαλλάττω τὴν νόσον. vnde apud Dioscoridē, κέφαλαλγίας τοὺς χρονίους ἀπαλλάττει. Hac constructione dicitur à Demosthene & Plutarcho ἀπαλλάττειν αἰσχύνην, Dedecus auferre, seu abolere, vel Infamia liberare. Possit autem fortasse & in his loquendi generibus ἀπαλλάττειν exponi ἀφαιρεῖν. quam etiam significationem illi verbo tribuit Suidas. Quod autē Xenophon apud eundem dixit τὸ σκεῦος ἀπαλλάξαι, videtur esse Auferre è conspectu. Interdum verò ἀπαλλάττω sumitur & pro Tollo, id est E medio tollo, Interimo, vt Theophr. De hist. plant. lib. 9, de radicibus exitialibus loquens, αἱ μὲν θαλλὸν ἀπαλλάττουσι τοὺς πρεσβυτέρους. ¶ Alicubi Ἀπαλλάττω reperitur etiam cum accusatiuo pariter & genitiuo rei: sed qui genitiuus rei locum genitiui personæ quodammodo obtineat. vt apud Euripidē, Ἐπιστολὴν τοῦ τῶν ἀπάλλαξον χρεῶν. In cuius loci interpretatione ad verbum Amicto redeundum fuerit. ita enim Latini Amittere è manibus dicunt.

Ἀπαλλάττω, (si Suidæ credimus) etiā pro πείθω ἀποστῆναι dixerunt Cratinus & Demosthenes: id est pro Ad defectionem impello. Quam expositionem alioqui duriorem & licentiosiorem mollīri posse existimo, si dicamus ἀπαλλάττω esse Abstraho & alieno seu abalieno animum alicuius a quopiam: vnde ex consequenti sumatur pro ad defectionē impello. Non video autem quid vetet quin ἀπαλλάττω ab ἄλλος, eandem significationē verbi Abalieno ab Alius, habuerit, quam ἀπαλλοτριόω multis in locis habere videmus.

Ἀπαλλάττω, neutra signif. seu passiua, pro ἀπαλλάττομαι, Euado, Defungor, Liberor. Aristot. Probl. sect. 5, διὰ τὰ συμμετρα τοῦ σώματος κινεῖ πολλάκις καὶ ἀπαλλάττει ῥᾷον, Facilius euadunt è morbo, vel Facilius morbo liberantur, seu defungū ur, ex Liuio. Et sect. 3, διὰ τί μᾶλλον δύνανται πεῖν εἰς μέθην οἱ γυμνασιαρχοῦντες, καὶ ῥᾷον ἀπαλλάττουσι, Facilius ebrietate liberantur & soluūtur, inquit Bud. Ego verò existimo ῥᾷον ἀπαλλάττειν in his aliisque huiusmodi locis (præsertim verò similibus huic Xenophonteo Pæd. 4, καὶ πότερον οἱ μάχεσθαι θέλοντες ῥᾷον ἀπαλλάττουσιν ἢ οἱ οὐκ ἐθέλοντες) id sonare quod Gallicè dicitur, Eschaper à meilleur marché, Vel, En estre quitte à meilleur marché. In vulg. autem lex. ῥᾷον ἀπαλλάττω exponitur etiā Meliuscule me habeo, & Mecum agitur facilius: sed exemplum huius significationis non affertur. Iungitur porro ἀπαλλάττω & cum aliis aduerbiis: vt apud Demosthenem, μᾶλλον ἢ πάντες χεῖρον ἡμῶν ἠπαλλάχασι. quod exponitur, Quin potius omnes deterius nobis sunt defuncti. Id est, Maiore incōmodo affecti. Ex Aristide quoq; affertur ἀπαλλάττω κακῶς oppositum τοῦ εὖ πράττω. Et ex alio quopiam, ἀπήλλαξεν οὐ πονηρῶς (sed rectius πονηρῶς) pro Non incommodè rem gessit. Quod item Aphthonius de Antiphonte scripsit, "ᾧ αὐ συμβουλὸς γενόμενος, ὅρκοις ἐκεῖνος ἀπήλλαττεν ἐς τοὺς δίκας, Bud. interpretatur, Exitum optimum controuersiarum referebat. Huius autē contrarium Æschines Demosthenī obiiciens, eodem loquendi genere vsus est, orat. in Ctesiphontem, οὔτε πόλις κατ' οὐτ' ἰδιώτης αὐτὸν οὐδεὶς πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε Δημοσθένει συμβούλῳ χρησάμενος. Ex Xenophonte præterea affertur αἰσχρῶς τε καὶ κακῶς ἀπαλλάξαι pro Turpiter & malè incœpto abire. Citatur ἀπαλλάξαι pro Defungor & cum genitiuo, vt ἀπαλλαγεὶς τοῦ καθήκοντος, Defungi officio. Et vt hoc verbū Ἀπαλλάττω significare Interitum affero, modò dictum est, ita & pro Intereo seu Morior poni interdum sciendum est: vt apud eundem

Theophr. (nam & ex illo alterius signif. exemplū petitum fuit) χείρεσι δὲ ἀπαλλάττειν τινί, &c. In Axiocho autem qui Platoni adscribitur, additur τοῦ ζῆν loco genitiui, ὃς αὐτοῦ πλείστου ποιούμενος, τοῦ ἥδιον ἀπαλλάττοιτο τοῦ ζῆν. A

¶ Ἀπαλλάττω, Versor, Ago, inquit Bud. afferens hæc exēpla. Xen. ἀπήλαυνε δὴ μετὰ τῶν Σωφῶν ὁ Κῦρος ἐν Γαυλίᾳ. Luc. De merc. cond. καὶ δι' αὐτὸν τὴν δουλείαν πένητας ἀπαλλάττειν, i. Viuere & degere, inquit ille. Sed hæc certè significatio durè huic verbo tribui mihi videtur. ac fortasse ἀπαλλάττειν κακῶς potius sumitur in hoc Luciani loco eodem modo quo ἀπαλλάττειν πονηρῶς in isto Polybii, κακῶς ἀπήλλαττε τοῦ ὀπτικοῦ ἔργου ἀπαιτεῖν καὶ τὸ σῶμα τῆς ἀθεραπευσίας. Sed & expositionis loci Xenophontis (nisi aliam scripturam sequamur) alia ineunda fuerit ratio. B

Ἀπαλλάττομαι, Discedo, Abeo, Exeo, Digredior. & quidem varia cōstructione, vt sequētia exempla docebunt. Xen. Pæd. 8, ὡς ἡ ψυχὴ, ἕως μὲν αὐτὸν ἐνῆν τῷ σώματι ἦν, ζῆ, ὅταν δὲ πάντῃ ἀπαλλαγῇ, τεθνήκει. Quæ Cicero interpretatur, Animos dum in corporibus essent mortalibus, viuere: quū exissent ex iis, emori. Sic apud eundem Xenophontē, ἐκείνου ἀπαλλαγέντος, ab illo digressi. Itē, πάντα ἐποίει ὥσπερ ἀπαλλαττόμενος τοῦ Ἀγησιλάου. Interdum additur præpositio ἀπό, vt apud Aristophanem, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. Nonnunquam præpositio ἐκ, vt apud Aristot. Œcon. 2, ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῆς χώρας. Sic ex Isocratè affertur, ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τοῦ δημοσιεύειν, pro Discedere ab administrationibus. Dicitur & ἀπαλλάττεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, pro In patriam abire, vel In patriam se recipere. Interdum etiam Ἀπαλλάττεσθαι per se ponitur pro Discedere è vita, quod vno itidē verbo dicitur, Decedere, i. Mori. De qua significatione scribetur paulo post. Ἀπαλλάττεσθαι cum genit. aliis etiam verbis exponitur. A Cic. verbo Euadere: in hoc Platonis loco in Apologia Socratis, ἀπαλλαγεὶς πυνθανόμενος τῶν δικαστῶν εἶναι, quum ab his qui se iudicum numero haberi volunt euaseris. Ἀπαλλαγεῖεν τῆς ἀβελτηρίας, redditur Effugere dementiā, apud Plutarchū in Publicola. Alicubi vertitur Defungi, aut Perfungi: vt ἀπαλλαγεὶς τῆς ἀρχῆς, Magistratu perfunctus. Sic apud Platonē De republ. lib. 2, λόγου ἀπηλλάχθαι, Disputatione perfunctum esse. Interdum etiam Ἀπαλλάττεσθαι per se positum signific. Defungi vita, seu fungi. Quæ significatio ad illam reduci potest qua pro Discedere accipitur. Dicitur & ἀπαλλάττεσθαι τοῦ βίου. Ἀπαλλάττομαι, Abhorreo, vt apud Lucianum, ἀπηλλάχθαι τῆς γραφικῆς, καὶ τῆς ῥητορικῆς ἀφεστηκέναι. Sic & apud Thucydidem exponitur Abhorrere, Alienū esse. Et ὅπλων καὶ πολέμων ἀπηλλαγμένοι apud Herodianum Polit. interpr. Ab armis belloque remotissimi. ¶ Interdum Ἀπαλλάττεσθαι est Vacare & Liberum esse à re aliqua, de qua signif. vide in iis quæ sequuntur. B C D E

Ἀπαλλάττομαι, Liberor. Soluor: vt ἀπηλλάγησαν δουλείας, Liberati sunt seruitute. Isocr. Sic Thucyd. lib. 3, πόλεώς τε αἰεὶ σφίσι πολεμίας ἀπαλλαγῆναι. Et φόβου ἀπαλλαττόμενος, Xenoph. Pæd. 5. Ibidem νόσου ἀπαλλαγῶσι. Et ἀπαλλάττεσθαι ἀχηνδόνων, Isocr. De pace. Et, πάντων τοῦ μετὰ ταῦτα αὐτῶν ἀπηλλαγμένοι πραγμάτων, Demosth. Olynth. 1. Ex Plut. autem in Numa citatur ἀπαλλαγεῖσα τῆς ἱερουργίας pro Soluta sacerdotio. Et ex eodē in Quæst. Rom. pro eadē significatione, ἀπήλλακται τοῦ σφαττομένου νόμου. Apud Isocratē, ἀπαλλαγεὶς πόνων, Solutus his, vel potius, Qui hæc missa fecit. Ex Thucydide præterea affertur ἀπήλλακται πάσης συμφορᾶς, pro Hæc sunt ab incommodis exempta. Sed malim Hæc vacāt incommodis: vt apud eundem lib. 3, καὶ οὐκ ἴσην αὐτοῖς τὴν χάριν αὐτοῖς ἀποδόντες, οὐδὲ αἰσχρῶς ἀπηλλαγμένην, Neque turpitudine vacātem. Et l. 1, τὰ δὲ ἡμέτερα, πόνων τε οὕνεκα παρ' ἐκείνοις ἐμεμελήκει, ἀπηλλάχθαι. Hæc autē significatio ad proximè præcedentē reduci potest pro Liberari seu solui, si respicia mus ad quædam Latina loquendi genera: vt quum dicitur Solutum esse metu & Liberum esse metu, pro Vacare metu. F G H

Ἀπαλλάττομαι, actiua signif. pro Dimitto, citatur in vulg. lex. ex Xenoph. Apud Euripidem certè inuenio cum accusatiuo etiam positum, in Medea, Ἐκ τῆσδε γὰρ αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα. vbi ἀπαλλάσσου πόδα puto esse (si exponatur ad verbum) Remoue pedem.

Ἀπαλλαγή, ῆς, ἡ, Discessus, Migratio. vt ἀπαλλαγὴ ποιεῖσθαι apud Dionysium Halic. lib. 7, Migrare, Solum vertere. Apud Thucyd. autem ἀπαλλαγὴ ἀλλήλων ἐγένετο, exponitur Alii ab aliis discesserunt, vel breuius, Dirempti sunt. Et τοῦ βίου ἀπαλλαγή, apud Xen. Discessus è vita. Quod & τοῦ ζῆν ἀπαλλαγὴ dicitur à Platone in Axiocho (si modò is est illius.) Interdū verò ἀπαλλαγὴ (vt apud Theophrastum) per se ponitur eadem signif. sicut & ἀπαλλάττεσθαι τοῦ βίου vel ἀπαλλάττεσθαι sine adiectione dicitur: & Latinè Decedere è vita, vel simpliciter Decedere. ¶ Ἀπαλλαγή, Liberatio, Exitus (metaph. signif.) Isocr. Areop. καὶ τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγήν. Demosth. Pro corona, οὐκ ἦν τοῦ θεοῦς ὑμᾶς πολέμου παύσας, οὐδ' ἀπαλλαγὴ Φιλίππῳ. Vbi ἀπαλλαγὴ vulg. lex. ex Cic. interpretantur Perfunctio: quod mihi nullo modo placet: cōtrà verò voce Exitus aptè reddi posse videtur. Ibidem affertur ex Canone 14 Concilii Antiocheni, ἀπαλλαγὴ τῆς ἀμφισβητήσεως pro Decisio controuersiæ.

Ἀπάλλαξις, idem quod ἀπαλλαγή, sed minus frequens.

Ἀπαλλακτικός, (q.d. Liberatiuus, seu Liberatorius) Liberādi vim habens, Absolutorius, Plin. vt apud Dioscoridē l. 3, cap. 83, χρόφων ἀπαλλακτικόν, Vim habens liberandi torminibus. vel simpliciter, Liberans torminibus. Plinius lib. 28, cap. 6, Absolutorium eius mali dixit ἀπαλλακτικὸν ἐκείνου τοῦ πάθους. HINC aduerbium Ἀπαλλακτικῶς (q.d. Liberatoriè) quo vtitur Hesychius in expositione verbi proximè sequentis Ἀπαλλαξείω.

c. 2. Δυσαπάλλακτος ET Εὐαπάλλακτος. Est autem Δυσαπάλλακτος, Quo vix seu difficilè liberari possumus. Εὐαπάλλακτος contrà, Quo facilè liberari possumus. Isocr. in Hel. encomio, πλὴν δὲ πόλιν οὔπω τοιαύτας αἴσομεν καὶ δεινοῦ γ' δυσαπαλλάκτου πρὸς πάθους ἠλευθέρωσεν. Ex Aristot. autē citatur De anim. l. 7, δυσαπαλλακτότεραι γίνονται τοῦ ἐμβρύου pro Difficilius partu liberantur. Idem in Problematis ἀναπαλάκτοις ὕπνοις vocat quibus facilè liberamur, id est è quibus facilè expergefimus. ¶ At verò Xenophon ἀναπαλάκτου ὕπνου longè alio sensu dixit, ita scribens in in lib. De arte equestri, ὁ δὲ μηκέτι ἔχων γνώμονας, οὔτ' ἐλπίσιν ἀφραίνει, οὔτε ὁμοίως ἀναπαλάκτος γίνεται. ea significatione qua dicimus Gallicè *une marchandise qui est de bonne despesche*. Quidam verterunt Reuendibilis, nec Latino verbo (vt opinor) nec tam generalem signific. habente. Ideo autem hanc Gallicam interpretationem profero, quòd & in aliquot aliis loquendi generibus nostrum istud verbum *despescher* aptissimè Græcum ἀπαλλάττειν & ἀπαλλάττεσθαι exprimat: vt quum ἀπαλλάττειν πρεσβεῖς dicitur pro *despescher les ambassadeurs*, id est, *leur donner leur despesche*. Sic ἀπαλλαγεὶς τῶν δυσχερειῶν, *despesché & deliuré de fascheries*. Et vt ἀπαλλάττειν pro occidere quoque ponitur interdum, sic & Gall. *despescher*. Sic igitur & ἀναπαλλακτος hoc verbo reddere possumus, aut certè eius verbali *despesche*. ET Δυσαπαλλακτία apud Platonem in Philebo, quod à Ficino vertitur, Difficultas reiectionis. Ego puto δυσαπαλλακτίαν esse τὸ δυσαπαλλάκτως ἔχειν (neque enim dubiū est quin hoc aduerbiū aut dicatur, aut certè dici possit) id est Vix posse à se amittere [quod videlicet molestū est.] dixerat enim ζητῶν, οἶμαι, τὸ μὴ ἔχειν, τοῦδ' ἀπαλλάττεσθαι Locū, (quoniam altè repetendus esset) lectori ibi videndum relinquo. A B C D E F G H

¶ Ἀπαλλαξείω, (q.d. Liberaturio) Liberari cupio, Defungi cupio. Thuc. l. 1, ἀπαλλαξείοντες δὲ καὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου, Quū alioqui bello etiam Persico defungi cuperēt. Idem l. 3, πενίας δὲ τῆς εἰωθυίας ἀπαλλαξείοντές τινες, μάλιστα οἱ αὐ διὰ πάθους ὅσῃ θυμοῦντες τὰ τοῦ πέλας ἔχειν, &c. i. Alioqui à paupertate consueta liberari cupientes. Sed in edit. multis pro τινὲς legitur πανὶ. quem errorem, licet crassum, non animaduertentes vulg. lexicorum cōsarcinatores, in crassiorem inciderunt: quippe qui annotauerunt dici ἀπαλλαξείω σε τῆς πενίας. Hesychius ἀπαλλαξείοντες exponit ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες (q.d. Liberatoriè se habentes) id est liberari cupientes.

C. Διαλλάττω, Muto, Permuto. Xen. Hell. 1, ὃν πρὸς διαλλάττειν τοὺς ναυάρχους, In mutandis nauarchis, Quum alium alii subinde substituerent, successorémque alium aliumq;

mitterent.Bud.Et apud Suidam ἀλλάξαι τὰ ὅπλα πρὸς ἀλλήλους.Et ἀεὶ ἀλλάξαι βίον.PlatoDe rep.l.10,Vitam aquilæ humana permutasse. Et lib.2, αἰπὴ ἀργυρίου ἀλλάσσειν,Pretio permutare & vendere. Ad quam significationem pertinere videtur quod ex Euripidis Alcest. affertur,ἄλλον ἀλλάξας τοῖς κάτω νεκρὸν,vt sit Permutatione tribuēs. Vulg.lexica ἀλλάσσω pro Induo etiam poni volunt,à Plut.in Cicer.vita.Quæ expositio si vera est, ad illam mutandi significationem aliquo modo reduci poterit: vt videlicet sit q.d. Induere vestimentum ἐξωμοιοῦν,vt Homer loquitur: quod sonat mutatoriū. ¶Est autem illud ἐξωμοιοῦν ex ἀμιβειν ortum, cuius verbi aliam etiam significationem accipit ἀλλάσσειν, videlicet pro Præterire.Xen.Hell.4,ὁ δὲ Ἀγησίλαος ἀλλάξας Μακεδονίαν, εἰς Θεσσαλίαν ἀφίκετο. Alibi ἀλλάσσειν pro eodē dicit. Apertè autē verbo ἀλλάσσω in huiusmodi etiam locis subest aliqua mutationis significatio: quia quum præterimus locum vnum & in aliū venimus,fit à nobis quædam locorum velut commutatio. Imò & Cōmutare in illa significatione aut certè illi affini videor mihi legisse. ¶Διαλλάττω, Differo, Discrepo.Herodotus,ἀλλάσσοντες εἶδος οὐδὲν πρὸς ἕτερος. Thucyd.3, ἐν τῷ τῶν ἀλλασσόντων τῆς γνώμης καὶ αἱ διαφοραὶ τοῦ ἔργου κατέστησαν,In discrepantia studiorum & voluntatum. Aristot.Ethic.10,ἀλλάττεται δὲ οὐ μικρόν. Philo De mundo,ψυχὴ δὲ φύσεως πεῖσι ἀλλάττουσαν,animam à natura tribus rebus differentem. Luc.ἐν οἷς ἀλλάττομαι,In quibus differimus, vel dissentimus. Hermog. ἀλλάττει τινί,In aliquo differt. Porphyrius autem ἀλλάττειν πρὸς ἄλλο pro Ab alio differre dixit. Diuersa autem constructione à superioribus & paulum etiam diuersa significatione dixit Herodotus(vt habent vulgata lexica) ἀλλάττω τῆς γνώμης pro Animo sum discordi.

Διαλλάττω apud Xenoph.in Athen.pol.videtur significare Dirimo pugnantes aut contendentes.Bud.

Διαλλάττω,Recōcilio,καταλλάττω. Isocr.ad Philipp.ἀλλάττας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας. Plutarchus autem in Themistocle,pro πρὸς ἀλλήλας dixit ἀλλήλαις.Thucyd. ἀλλάττω τι τὸ κοινόν. Fuerunt qui ἀλλάττειν à καταλλάττειν ita differre putauerint, vt ἀλλάττειν esset ad concordiā reducere opera tertii alicuius, at καταλλάττειν, absque illa etiam. Quod discrimen minimè obseruari scimus. Illam tamen esse causam addūt cur ἀλλακτὴς quidem dicatur,non item καταλλακτής. Interdum ἀλλάττω est Litem inter amicos dirimo ex compromisso, vt apud Demosth.μαρτυροῦσι ἀλλαξαι διαιτητὰ ἐξόμωμοσι τοῖς Νεαίρας τῆς γυναῖκ' ἀγωνιζομένης Στέφανον καὶ Φρυνώνα, testificātur se cōpromisso arbitros factos de Neæra quæ nūc causam dicit, litem diremisse inter Phrynonem & Stephanum.Bud.

Διαλλάττομαι signif.actiua pro ἀλλάττω,Permuto.vt Herodot.ἀλλάσσεσθαι τὰς τάξεις. ¶Et pro Differo: vnde διηλλαγμένος,Differens,Diuersus:vt apud Thucydidē,καὶ τοῖς εἴδεσι διηλλαγμένα. ¶Διαλλάττομαι, Recōcilior,In gratiam redeo cum aliquo: vt ἀλλάττεσθαι τοῖς ἐχθροῖς,Isocr.in Euagora. Apud eundē in Paneg. ἀλλάττεσθαι πρὸς τινα. Dicitur & ἀλλάττομαι πρὸς σε περὶ τούτου.

Διαλλαγή,Differētia. D.Halic.in Isocr. ἐν ᾗ ἀλλαγὴν οὐδεμίαν εὕρισκον. ¶Διαλλαγή,Recōciliatio:vt ἀλλαγὴ ἐγένετο,quod Valla interpr. Inter eos pacificatum.Dicitur potius ἀλλαγαὶ plur.numero:vt ποιεῖσθαι ἀλλαγὰς πρός τινα,& εἰς ἀλλαγὰς χωρῆσαι,pro Reconciliari, In gratiā redire.Sed ἀλλαγὰς ποιεῖσθαι frequentius est,quo & Isocrates vtitur. Διαλλαγὴ & ἀλλαγαὶ capiuntur etiam pro sententia compromissariorum iudicum. Budæus Comment.pag.239.

Διάλλαξις, (minus vsitatum quàm ἀλλαγή) Differentia, Discrepantia & Dissidium. Item Cōmutatio, Permutatio. Item Reconciliatio, aut Conciliatio. Empedocles apud Plutarchum,in lib. Ad Col. Ἀλλ' μόνον μίξις τε διάλλαξίς τε μυθήσιν ἔσται.

Διαλλακτής,ᾶ,ὁ, Reconciliator,Pacificator. Vel Conciliator.Item, Arbiter in quem litigare nolentes compromittunt. Cōprehendebantur autem ἀλλακταὶ appellatione διαιτητῶν: qua de re vide paulo post in Διαλλακτήριος. Demosth.ἀλλακτὴν οὐδένα φεύγοντα,primo cuique arbitrium eius rei permittens. Vide Budæi Comment.pag.238.

Διαλλακτήρ,ῆρος,ὁ, poeticum pro ἀλλακτής. Vtitur autem hoc nomine ἀλλακτὴρ Æschylus in trag.ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.Ab Herodoto eadem signif.dicitur καταλλακτήρ.

Διαλλακτῆ,in vulg.lex.εἰρηνικοῦς, Cōposita discordia(ablatiuo casu) In primis autem lex.Conciliabiliter. Quædam verò ἀλλακτῆ cum ῆ habent.

Διαλλακτήριος,ᾱ,ὁ καὶ ἡ, (q.d.Reconciliatorius, Pacificatorius) Aptus ad reconciliandum, vel Reconciliādi vim habēs. Et ἀλλακτήριοι διαιτηταὶ quos compromissarios iurisperiti vocant: quoniam compromissum videtur pactum & conuentum partium arbitrum eligentium, non tāquam iudicem futurum, sed quasi amicitiæ iure pacificatorem pro potestate futurum, Bud. Comm. p.238. Et ἀλλακτήριος epithetum cuiusdam dei, Gregorius εἰς Ἀθανάσιον in fine, ζύγιον, παρθένιον, εἰρηναῖον, καὶ ἀλλακτήριον καὶ πραπάσιον.

Ἀλλάκτης, Et Δις ἀλλάκτης, Et Εὐάλλακτος. Ἀδιάλλακτος (q.d. Irreconciliabilis) Implacabilis, Cum quo rediri in gratiam non potest. vnde ἀδιάλλακτος ἐχθρός.Demosth.Philipp.4,& ἔχθρα ἀδιάλλακτος,Capitalis hostis, & Capitales inimicitiæ, seu Capitale odium. Et Ἀδιάλλακτος, aduerb.q.d.Irreconciliabiliter,Implacabiliter,Capitali odio.

Δις ἀλλάκτης,ᾱ,ὁ καὶ ἡ,Non facilè recōciliabilis,Difficilis reconciliatu,Non facilè placabilis. Cui opponitur Εὐάλλακτος,Facilis reconciliatu,Placabilis.

Ἀντιδιαλλάττω, Contrà permuto,Muto in contrarium modum. Ἀντιδιαλλάττεσθαι quidam exposuerunt etiam Variare, accipientes hoc Latinum verbum in neutra significatione.

Ἐνδιαλλάττω,Immuto. Bud.pag.239.ex Aristot.

Ἐναλλάττω,Immuto,Permuto.Philo De mundo, μηδὲν ὅλως ἐν ὁμοίῳ πυὶ τόπῳ οὐκ ἐναλλάττοντα. Sic apud Sophoclem cum accusatiuo, in Aiace, ἐνήλλαξεν θεὸς τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῶλα καὶ πόνους ποτῖν. vbi exponitur Auertit. Redditur etiam Vario, Vices alterno: & vsurpatur neutraliter. Vide Bud. Comm.593.De Ἐναλλάττειν & ἐπαλλάττειν vide & Lucianum in Solœciste, pag.435, in fine. Passiuū est Ἐναλλάττομαι,Immutor,Permutor. Vnde participium Ἐνηλλαγμένος, Permutatus,Cuius ordo permutatus est,Inuersus. Et aduerbium Ἐνηλλαγμένως,Ordine permutato, seu cōmutato, aut Ordine inuerso. Naz.πολλὰ τῆς χρονικῶς λεγομένων, ἐνηλλαγμένως φερόμενα. Aliter accipitur apud Thucydidem,lib.1.nam ἡμῶν δὲ ὅστις μὴ Ἀθηναίοις ἐνηλλάγησαν,exponitur,Ex nobis autem quicunque cōmercium habuerūt cū Athenienfibus. Pro quo Laurentius Valla perperam reddidit, Nos autem quicunque ab Athenienfibus dissociati sumus. Cuius erroris in meaThucydidis editione admonui. Fateor tamē rarissimam esse illam à me positam expositionem, sed quam sententia illius loci postulet. Pro illa autem expositione facit & verbale nomen Ἐνάλλαγμα: quippe quod non solùm exponatur Permutatio generali significatione, sed & pro Pretiū citetur ex LXX interpret. in lib.Reg.Differentiā præterea inter ἐναλλαγὴν & καταλλαγὴν vide apud Thucydidis schol.& Suidam.

Ἐναλλαγή,ῆς,ἡ,Immutatio,Commutatio,Ordinis permutatio,vel vicium. vt Budæus exponit. Et Ἐνάλλαξις pro eodem. Aristoteles De part. animalium lib.3, ἀφ' τῆς τοῦ φλεβῶν ἐναλλάξεως. Et Ἐναλλάξ, Permutato ordine, seu inuerso, Alternatim, Variatis vicibus. Item, Vice versa,E contrario,vt interpretatur Budæus in hoc Aristotelis loco, ἐναλλὰξ πθεμένων τοῦ ἀποκρίσεων, τῆς μὲν, κατηγορικῆς, τῆς δὲ ἀποφατικῆς. In vulg.lex.citatur & ex Aristophanis Nubibus, ἴχνη τὼ πόδε ἐναλλάξ, pro Vicibus mutatis,Alternis. Et rursus ex Aristotele, qui de dētibus ita scripsit,ἐναλλὰξ ἐμπίπτοισι, μὴ ἀμβλύνωνται τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους. Pro quibus dixit Plinius, Serrati pectinatim coeunt, ne contrario occursu atterantur.In iisdem lexicis habetur Ἄπαλλαξ,quod ex hoc Ἐναλλὰξ detortum esse arbitror.

Et Ἐναλλάγδιν, idem quod ἐναλλὰξ.In hoc autem Agathiæ loco Suidas συμπεπλεγμένως exponit, παρήγαγε δὲ τοὺς πρέσβεις ἐναλλάγδιν τῶν χεῖρε ὑπὸ τῶν ἰξῶν πεπλεγμένους, κάτω δὲ τὸ κέρας ὀπίσω δυκόπας. Vbi significari puto quod Gall.dicitur Les mains croisees.

Ἐνάλλαγμα Et Ἐνηλλαγμένως aduerb. vide paulo antè in Ἐναλλάττομαι.

C.Ἐξαλλάττω,Muto,Immuto,Dicitur autem ἐξαλλάττω τὸ χρῶμα,Muto colorem,& ἐξαλλάττει τὸ χρῶμα, passiua signif.Mutatur color. Apud Theophrastum immutor & degenero,itidem absolutè. Vid Bud.Comm.pag. 600 & 601. ¶Interdum Ἐξαλλάττω pro διαφέρω, Differo,sicut & διαλλάττω.Themist.in l.1 De anima,μέρος μὲν μέρος κτῆ τὸ ὑποκείμενον ἐξαλλάττει. Et apud Aristot. ἐξαλλάττειν τῆς ἀρχαίας μορφῆς,à pristina forma diuersum esse. ¶Ἐξαλλάττειν τοῦ ἐναντίου τὸν ἑαυτοῦ γόμνωσιν ex Thucydide affertur pro Nudam sui partem ab hoste subducer e.Ex Philostrato autem,ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τοῦ νεώς,pro A naue huc abscedo.Ad quam significationem acceditquæ à B.datur ex Gal. τοῦ ἐξαλλάττειν,pro Transire.

Ἐξαλλάττομαι,Mutor,Immutor.Soph. Aiace, Κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται, Qui nullam mutationem seu variationem aut vicissitudinem accipit in suis malis, id estCui sua mala semper in eodem statu manēt.Scholiastes tamen exponit,ὅστις ἀλλαγὴν δέχεται, ἀεὶ ἐν κακοῖς ὑπάρχειν. At in vulg.lex.exponitur,Ex malis non discedit,Malis non defungitur: sed constructio hanc interpr.nō admittit.Ἐξήλλαγμαι,Immutatus sum, pro Diuersus sum,Differo.Dioscorides, ἐξήλλακται τοῦ πυρετοῦ ἡμέρου.Et particip.Ἐξηλλαγμένος, Diuersus, Differens, itidem cum genitiuo. Interdum verò cum πρὸς: vt apud Theophrastum De historia plant.l.4,καὶ πλεῖστον ἐξηλλαγμένα πρὸς τἄλλα.Interdum verò ἐξηλλαγμένος cum genitiuo,Abhorrens,Alienus.Isocr.De pace,καὶ πρὸς πολὺ τῆς τοῦ ἄλλων ἐξηλλαγμένον διανοίας. Ponitur ἐξηλλαγμένος (sicut & παρηλλαγμένος)& sine adiectione pro peregrino, inusitato & inaudito,apud Diodorum. Vide Bud.pag.601.

Ἐξαλλαγή, Immutatio,Diuersitas. A Budæo exponitur Immutatio & degeneratio apud Theophr. ἐξαλλαγὴ εἰς ἕτερον γένος,Comm.p.601. Et Ἐξάλλαξις, itidem Immutatio Diuersitas apud Strabonem.

C.Ἐπαλλάττω, Alterno, Varius sum,Non eodem tenore procedo,Vicissim hoc atque illo modo procedo: vt ἐπαλλάσσοντες ὀδόντες apud Aristot.dentes serrati,hoc est breuiores alternis & longiores. Quod ipse appellat etiam ἐναλλὰξ ἐμπίπτειν,scribens,οἱ χρησιμοι δὲ πρὸς τὴν ἀλκὴν ἐναλλὰξ ἐμπίπτοισιν, ὅπως μὴ ἀμβλυνῶνται τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους. Plinius,Serrati pectinatim coeunt, ne contrario occursu atterantur. ¶Ἐπαλλάττειν τὰς ἡλικίας τῶν ἰχθύων apud eundem Aristot De hist.an.lib.2,Alternantem Naturam habere & que in piscium naturam quodāmodo transeat.Idem inPolit.ἐπαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν dixit pro eo quod est In vicinia esse & cōfinio, ita vt facilis transitus sit ab alteris formis ad alteras.Citatur ex eodem in Probl.ἐπαλλάττοιεν ἀλλήλοις pro Inter se non cohærescūt. Et ex l.4 de gen.anim.συμφυεῖς & ἐπαλλάττειν tanquā contraria.Ἐπαλλάττειν pro Alternare,alia etiam signif.sumpto apud eundem Aristot. in Pol.αἴτιον τούτης τῆς ἀμφισβητήσεως,καὶ ὁ ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπαλλάττειν.Quā etiam de re Virg. Alternare dixit, Hæc alternanti potior sententia visa est. ¶Ἐπαλλάττειν etiā dicitur Alterum pro altero accipi,& loco alterius esse. vt apud eundem de vitæ breuitate ἐπαλλάττει τὰ κατὰ φύσιν σώματα τοῖς βεβαιοτέροις.Vide B.600.601 &602. ¶Ἐπαλλάττειν item actiuum cum accus. vt apudAristot. De animal.lib.2, ἐπαλλάττειν τὰ καρχαρόδοντα τοῖς ὀδόντας τοῖς ὀξεῖς ὁμοῦ.Quæ Gaza interpr. Quorum sunt dentes serrati,series acutorū dētiū mutua insertione pectinatī se cōstipat.Greg.καὶ ἡ μὴν μέλιτα ποιεῖ τὰ κηρία ταῖς ὀξαγόροις καὶ ἀπιθέπις συνεχῶς ἐξυφαίνουσα, καὶ τὰς ἀθείας τοῦ γένους ἐπαλλάττουσα,Rectas lineas angulis euariās.B.p.600.

Ἐπάλλαξις, Alternatio.Item,Indiscretus ab altero in alterū transitus,Alterius vicissim & alterius motio indiscreta,ita vt oculum fallat.Sic apud Aristot. δακτύλων ἐπάλλαξις Celerrimus motus duorum digitorum, quū alternos tollimus & demittimus. Vide Bud.pag.602.In vulg.lex.ἐπάλλαξις τῶν δακτύλων exponitur etiam Micatio digitorū.Et τῆς ἐπαλλάξεως δακτυλοι, Digiti mutatis vicibus implicati.

Ἐπαλλὰξ pro signif.τοῦ ἐναλλὰξ in isdē lex. affertur ex Xē.

c.2. Ἀνεπάλλακτος, ου, ὁ ἡ ὁ, Non alternans,Seriem continuam habens. Aristot. De anim.lib.2, de dentibus loquens,ζῶα ἀνεπάλλακτα vocat quibus sunt dentes continui,vt bos,equus,&c. Vide paulo antè ἐπαλλάττειν de re eadem dictum.

C.Καταλλάττω,Commuto.Pro qua signif.tamendicitur potius voce pass. καταλλάττομαι, quā vide paulo post. Καταλλάττω,Reconcilio.Interdū & pro Concilio, Aristot.OEcon.2,καταλλαξεν αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους.At cū datiuo personæ apud Paulum epist.2,ad Cor.cap.5,ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ.Quā constructionem sequēs & Chrysostomus dixit, ἵνα τοὺς ἐχθροὺς πρὸς αὐτὸν διακειμένους ἑαυτῷ καταλλάξῃ.A Budæo καταλλάττειν exponitur etiam,Ad concordiam & contubernium adducere,in hocGregorii loco,καὶ τύπους τοῖς εἴνεκα ἄρτι καταλλαγεν ἀλλήλοις ἠ συνεκέρασεν. ¶Pass.itidē voce & signif.Καταλλάττομαι,Recōcilior,Redeo in gratiā: diciturque itidem καταλλάττομαι πρὸς τι(quæ constructio citatur & ex Thucydide)&καταλλάττομαί σοι: vt καταλλαχθεῖτά σοι.Eurip. Reconciliata tibi. Apud Soph. autē in Aiace,-θεοῖσι νῦν καταλλαχθῆν χόλου,subaudiri volunt ἕνεκα ante χόλου,vel præpositionem ἀπό.

Καταλλάττομαι, signif.actiua, Commuto, Permuto. Aristot. Ethic.3,de militibus loquens,τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττοντες,Modicis lucris vitam mutant, B.interpr. Exponitur ab eodem καταλλάττομαι,Comparo,Concilio,& subiūgitur ex Dinarcho καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τοὺς χάριν τοῦ νόμων, pro Ob istorū gratiam emerendam leges istis condonare. ¶Ponitur (inquit) & pro Addico,Vendóque & A me alieno.Herodianus lib.2,ἐπ' ἀργυρίῳ καταλλάξασθαι.

Καταλλαγή,Commutatio,Permutatio. Aristoteles OEconomicōn.2, τοῦ νομισμάτων τὴν καταλλαγήν. ¶Item, Reconciliatio. Paulus in loco modò citato καὶ θέμενος ἐν ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς. Apud Aristoph. καταλλαγὴ πολέμου,Pacificatio belli. ¶Apud Philonem καταλλαγὴ exponitur Redintegratio, in hoc loco De vita Mosis lib.2, σπέρματα ὑπολειπόμενος πρὸς καταμαγὴν καιροῦ τοῦ αὖθις ποτε γενησομένου.Sed vereor ne aliud hic quàm καταλλαγὴν Philo scripserit.

Καταλλάγδιν, Per commutationem seu permutationē. In vulg.lex.redditur,Mutuò,Vicissim,E cōuerso.Eadem forma dicitur qua ἐναλλάγδιν suprà.

Καταλλακτικός, (q.d.Recōciliabilis) Reconciliatu facilis. qua in signif. idem sonabit quod ἀκατάλλακτος quod mox sequetur,& ἀδιάλλακτος quod paulo antè præcessit. Ex Aristot.citatur pro Placidus & Facilis. Fortasse autem καταλλακτικὸς significare etiam potest pro Ad reconciliationem seu ad reconciliādum aptus, seu efficax.q.d.Reconciliatius.

c.2.Ἀκατάλλακτος,(q.d.Irrecōciliabilis)Qui recōciliari nō potest,Quocū rediri in gratiā nō potest,Implacabilis. Et aduerb. Ἀκαταλλάκτως,Irrecōciliabiliter, Implacabiliter:vt ἀκαταλλάκτως πολεμεῖν Dem.Et δαίμων ἀκαταλλάκτως πρὸς ἡμᾶς ἔχων,Qui odio capitali nos prosequitur.Eadem signif.suprà ἀδιάλλακτος & ἀδιαλλάκτως.

c.2.Δις καταλλάκτος Et Εὐκαταλλάκτος,opposita,Difficilis reconciliatu,& Facilis reconciliatu,Placabilis,Implacabilis.Eadem significatione suprà δις ἀδιάλλακτος & ἀδιάλλακτος.

c.2.Ἀντικαταλλάττομαι, itidem vt καταλλάττομαι, pro Commuto, Permuto. Iungitur autem præpositioni ἀπό.vtAristoteles Ethicōn 8,ἢ ἕτερον ἀφ' ἑτέρου ἀντικαταλλάττοντας,οὗ ἡδονὴν αὐτῷ ὠφελείας.Antiphon,τὴν ἰδίαν ψυχὴν ἀπὸ τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀντικαταλλάττεσθαι. Sed hi duo loci perperam in vnum confusi legūtur in Commentariis Budæi,qui ἀντικαταλλάττεσθαι interpretatur Comparare in hoc Isocratis loco in Archid. κάλλιόν ἐστιν ἀπὸ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι. At non video quid obstet quominus & hîc Commutare interpret.Idē Isocr.cum ἀφ' ἵωξιν, ad Philippum

ὑπὸ ἄλλου μηδενὸς αὐτὸ ζῆν, ἀντικαταλλαττόμενοι. &c. A
Iũgitur & genitiuo sine præpositione, pro Cõpensare: vt αὐτικαταλλάττομαι τῶν ἐκείνων, Hoc cõpenso cũ illo. Item Mercari, apud Herodianum, ἀπὸ χρημάτων αὐτικαταλλαττόμενον πῶς ἀρχῶ. Quæ huius cõstructionis exẽpla à Budæo afferuntur. Reperio autem cum eadem cõstructione, & in illa commutandi significatione apud Demosthenem Philipp. 2, μηδὲ αὐταλλάξεσθαι οὐδεμιᾶς χάριτος μηδ' ὠφελείας πρὸς εἰς τοὺς Ἕλληνας βύνοιαν. Vbi obserua idem planè loquẽdi genus quale illud ex
B Dinarcho paulo antè allatum, per verbum αὐταλλάττεσθαι. Dicit enim, μηδὲ καταλλάξασθαι τὴν τῶς τύπις χάριν τῶν νόμων, &c. Ex Maccab. autẽ lib. 2. affertur αὐτικαταλλαττόμενοι τὰ χρήματα τῶν ζῆν pro Vitam pecunia redimentes. Affertur alia præterea cõstructione positum hoc verbum apud Aristotelem Magn. moral. lib. 1, πάντες οἱ ἕκαστον λαμβάνοντες αὐτικαταλλάττονται τὴν τιμὴν, &c. illius vice nanciscuntur aut honorem, &c.

Ἀντικαταλλάττομαι passiua etiã significatione in vul
C gatis lexicis citatur ex Aristotele Magn. moral. lib. 2, αὐτικαταλλάττεται τῶν συμφέροντος ἢ ἡδονῆς, Voluptas cõmodo rependitur, seu compensatur. Et ex lib. 1, τὰ παρ' αὐτῆς αὐτικαταλλάττεσθαι τῶν τῶν ἄλλοις, vt quæ apud eos sint, commutentur cum illis quæ apud alios.

Ἀντικαταλλαγὴ, Commutatio, Item, Commercium, Emptio, Mercatio: vt verbo αὐτικαταλλάττεσθαι mercandi etiam significatio data fuit.

c. 2. Ἀποκαταλλάττω, Reconcilio, Gratiam diremptam & solutam sarcio, & amicitiam reduco. Vide Bud. Comment. pag. 598.

D

C. ΜΕΤ αλλάττω, Muto, Immuto, Thucydides lib. 8, pag. 284, ὕστερον δὲ πολὺ μεταλλάξαντες τῆς τοῦ δήμου διοικήσεως. Isocrates autem μεταλλάττειν φίλους dixit ad Demonicum, ὁμοίως δὲ ἀγαθὸν μηδένα ἐχθρὸν ἔχειν, καὶ πολλοὺς ἑταίρους μεταλλάττειν Sic & μεταλλάττειν τὸν βίον dicũt, vt Latini Vitã cum morte commutare, pro Mori (relinquentes tamen subaud. illa Cum morte) vt Isocrates Archidamo, ἐπὶ Ἡρακλῆς μετήλλαξε τὸν βίον. Sic in Encõ. Euag. Sed sæpe subaudito illo etiã accusat. vt Polybius lib. 2, Ἀντ. γόνου δὲ μεταλλάξαντος. Idem, διελεπτήσαντος
E τοῦ μεταλλαχέναι τὸν Δημήτριον. Plutarchus, τὸ δὲ φιλεῖν τὸν μεταλλάξαντα καὶ στέργειν. Dicitur etiam μεταλλάττειν ἐπέρειν χώραν, quod est ad verbum Mutare aliam regionem (quasi dicas Suam regionem cum alia commutare) pro Migrare è sua regione, E sedibus suis migrare. Antiph. οἱ δὲ τεθνεῶτες ἀποθνήσκειν μᾶλλον ἢ ζῶντες ἐπέρειν μεταλλάξαι χώραν. Apud Platonem (inquit Budæus) μεταλλάττειν est Inuerso ordine aut immutatis vicibus aliquid facere: & quum alter alterius fungitur officio, & alter alterius præmia occupat. Quæ enim sic
F fiunt, μεταλλαττόμενα ab eo dicuntur.

Μεταλλάττομαι, vide in proximè præced.

Μεταλλαγὴ, ET Μεταλλαξις, Mutatio, Immutatio. Xenophon Pædiæ 6, ἡ κατὰ μικρὸν μεταλλαξις. Et in Cynegetico, μεταλλαξις τῶν σημάτων. Apud eũdem Hellenicõn 7, ἀπεκρίναντο ὅτι ἡ μὲν συμμαχία, εἰς εἰρήνη ἀλλὰ πολέμου μεταλλαγὴ εἴη. Apud Athenæum citatur Anaximenis liber inscriptus, βασιλέων μεταλλαγαὶ: vbi μεταλλαγαὶ significare puto Mores) quo plurali vtitur & Cicero Tuscu-
G lanarum 1) vt perinde sit acsi inscripsisset βασιλέων θάνατοι.

C. ΠΑΡ αλλάττω, Alterno, Alternatim seu permutatim vario, Alternis hoc & illo modo facio: vt fabri παραλάττουσιν ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας apud Aristotelem, id est, Dentes serræ alternos variant, vel Alternis hinc & illinc prominentes faciunt, Vbi obserua iungi accusatiuo. Habet autem rursus παραλλάττω & aliam verbi Alterno significationem, neutraliter positum, apud Isocratem in Euagora: vbi πολὺ δέξαι παραλλάττειν dicit Alternare opinionem aliquorum de homine quopiam. Idem autem vsus verbi ἐπαλλάττειν suprà ostensus fuit. Vide Bud. pag. 603 & 604.

Παραλλάττω accusatiuo itidem iunctum, Prætereo, (locum aliquem videlicet) Pertranseo. Quibus verbis subest & aliqua mutationis significatio (vt in διαλλάττειν antea dictum est, & in μεταλλάττειν pro Migrare)

quum enim prætereuntes locum vnum venimus in alium, tunc à nobis loca velut commutantur. Xen. Hell. 5, ἐπὶ δὲ παρήλλαξαν οἱ πρόσθοι τὴν ὀνέδραν. Sic apud Synes. τὸν Φάριον μόνον παρηλλάξαμεν, Prætermisimus, vel Superauimus. Sed & pro Superare id est Vincere, Aristot. Meteorol. 1, πολὺ δεκαῖ τῷ πάχει παραλλάττειν ἀστρα καὶ σελήνην καὶ ἥλιον, Vincere, celeritate videlicet. Quæ significatio à prætereũdi significatione non recedit: quũ in certis quibusdam loquendi generibus pro Superare dicamus etiam Præterire, vel longè à tergo relinquere. In vulg. lex. affertur ex Cebete Thebano, πόσοι τοῖς μαθηματικοῖς παραλλάττουσι, pro Prætereunt, vel Præuertunt, Anteuertunt. Ex Plutarcho in Themist. παραλλάττει πόπον ἐκεῖνον, Locum illum declinat, id est, Auertit se ab eo, & mutat. Et ex eodem in Camillo, παραλλάττων ἀεὶ τοὺς ἐγρηγορότας, τῷ θορύβῳ πεκμαρόμενος, pro Vigiles fugiens. Ibidẽ citatur ex Plutarchi Romulo, παρήλλαττεν εἰς μοναρχίαν pro Demutauit in monarchiã. Sed multo rectius Bud. in suo lex. Degenerabat in monarchiam. Cui verbo & transeundi significatio inest. nam quum degeneramus, ex vno in alterũ transimus. ‖ Παραλλάττω, Aberro, Per errorem in aliud incurro quam constitueram. Herodot. ὀλίγον τῆς χώρης παραλλάξαντες, Qui modico spatio ab occursu aberrauerunt. Plato in hac etiam significatione iunxit accusat. εἴπα οὐ παραλλάττοιτο τῶν ἀληθινῶν τὰ σημεῖα, non aliud pro alio offendunt & nanciscuntur.

Παραλλάττω, neutr. positum pro διαλλάττω, Differo, Discrepo. Item Vario Theophr. De. hist. pl. lib. 6, ἡ δὲ ῥίζα τοῦ κυπείρου πολύ τι τῶν ἄλλων παραλλάττει ἀνωμαλία. Plutarch. in Dione, χωρὶς μηδὲν ἐρινύος τραγικῆς παραλλάττουσα. Et παραλλάττει, sine casu pro Refert, id est, Differentiam facit, & ad rem pertinet, apud Theophr. Vide B. pag. 604, vbi addit παραλλάττειν significare etiam κατὰ τὰ μὴ ὁμοιοῦσθαι, κατὰ τὸ διαφέρειν, id est, ex parte simile esse, ex parte differre: vel aliquatenus simile esse, &c. Nam κατὰ τὰ vtroque modo posse reddi existimo. Idem verò in hoc Theophr. loco lib. 6, πλεῖστον γὰρ ἔοικε δοκεῖ παραλλάττειν, vult esse positum παραλλάττειν vel pro Ab alio locis differre, vel Variare germinationem. & nunc hoc, nunc illo modo cedere. Rursũsque in hoc libri septimi loco, τὸ δὲ πύτλιον παραλλάττει κατὰ τὰς ὥρας, verbũ παραλλάττει est Variat (id est Variè enascitur) pro varietate temporum.

Παραλλάττομαι passiuum, à quo participium prætériti παραλλαγμένος pro Differens, cum genitiuo: sed frequentius absque casu pro Inusitatus (sicut & de ἀλλαγμένος suprà dictum fuit) Diodorus, παραλλαγμένοις τοῖς μεγέθεσιν ὄφεις· Paulo pòst ἀλλαγμένος dixit. Lucianus, ξένον ὄν καὶ παραλλαγμένον οὐδέν. Apud Gregorium autem τέ, τε τῆς διαίτης σώμασιν οὐ γεγονόσι γενόν τι καὶ παραλλαγμένον pro Alienum, ab horrens & incommodum, B.

Παραλλαγὴ, ET Παράλλαξις, Differentia. Theophr. de rosis loquens, πολὺ παραλλαγὴ πνα ἀυσμίας καὶ ἀσμίας, nonnullam diuersitatem habent. Sic apud Platonem in Politico, παράλλαξις, Differentia. Et apud Basilium παραλλαγὰς & διαφορὰς pro eodem. In vulg. lex. exponitur etiam Alternatio, id est per vices mutatio. ‖ παραλλαγὴ Plato pro hallucinatione etiam & aberratione dixit, vt scribit B.

Παράλλαγμα, Idem. Ex Plutarchi Numa affertur παράλλαγμα τῆς ἀνωμαλίας, pro Vicissitudo inæqualitatis.

Παραλλὰξ (quod & ἐναλλὰξ) Alternis, Alternatim. Item Alternante, seu alternata serie vt loquitur Seneca. Apud Thucydidem, νῆσοι παραλλὰξ καὶ οὐ κατὰ στοῖχον κείμεναι, non recta serie porrectæ, sed situ alternante. Soph. Aiace, ἕρπει παραλλὰξ πάντα, hæc vicissitudinẽ habẽt. Vide B. Comm. p. 604. 605.

H c. 2. Ἀπαράλλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non differens, Non euarians, Per omnia similis, οὐ παραλλαγμένος: vt apud Gregoriũ εἰς ἠθικὰ Christus dicitur τὸ ἀπαράλλακτον τῆς ἀρχετύπου. & ἡ μὴ κινουμένη σφαῖρα, & ἡ ἀπαράλλακτος εἰκὼν, id est Imago per omnia similis. Pro quo Bilibaldus perperam reddidit similitudo incommutabilis. ET Ἀπαραλλάκτως aduerb. Absque vlla differentia, Similiter per omnia, apud Damasc.

C. ΣΥ Παλλάττω, Paciscor cum aliquo, Contraho pactiones. (propriè autem paciscor, intercedẽte aliqua com
A mutatione, seu permutatione) apud Aristotelem Ethic. ἀλλ' εἴωνται δεῖν τέργειν πεὶ κατ' πίστιν συναλλάξαντα, qui bona fide in rebus contractis versantur. Et apud eundem συναλλάττειν & διαλύεσθαι, contrahere pactiones & contractas dissoluere. Συναλλάττω generaliori significatione (vt apud Latinos Commercium habere cum aliquo) pro Congredi cum aliquo, Rem habere: atque adeo pro Verba facere, apud Sophoclem in Œdipo,
B — μὴ ξυναλλάξαντά πω. Vide Budæum pag. 619: vide & Συναλλαγὴ paulo pòst. ‖ Συναλλάττω, Coniunctionem cum aliquo concilio, vel simpliciter Cõcilio. Sophocles, Εὐνῆς τε τῆς σῆς ἢ συνηλλάχθης ἐμοί. Et apud Euripidem. συναλλαχθεῖσα γαμοῖς. Interdũ & pro Reconcilio: vt Thucyd. l. 1, ἀλλὰ τοὺς τε φθόνοντας δέοιμοι συναλλάξαι σφίσι. Et apud eundem passiuũ. Συναλλάσσεσθαι, Reconciliari.

Συναλλαγὴ, Commerciũ. Item Conciliatio. Apud Soph.
C -ὸν ξυναλλαγὴ λόγου exponitur. In cõmercio sermonis. Sed malim ad verbum In commutandis verbis. Sic enim Latini dicũt Commutare verba cum aliquo. Quo etiam modo συναλλάττειν malim interpretari suprà, quàm cum Budæo, Verba facere. ET Συναλλαξις, idem. Citatur & pro commutatione ex Platone De legibus.

Συναλλαγμα, Commercium, id propriè quod permutatione exercetur. Itẽ, Contractus. Vlp. Contractũ autẽ,
D id est vltrò citróque obligationẽ, quam Græci συναλλαγμα vocant, veluti emptionem, venditionem: locationem, conductionem: societatem. Aristoteles Ethic. 5, duo συναλλαγμάτων genera facit, ἑκούσια & ἀκούσια, id est voluntaria & non voluntaria: voluntaria esse tradens, vt emptionem, vẽditionem, fœnerationem, &c. non voluntaria, vt furtum, homicidium, veneficium. Vbi Budæus συναλλάγματα vertit Commercia, quum potius (vt quidam annotarunt) generaliori voce actiones verti debuisset.

Συνάλλαγμα, peculiari significatione γαμικὸν συμβόλαιον, vt scribit Hesychius. nam repono apud eum γαμικὸν pro σαμικόν. Ad hanc autem significationem pertinet ille Euripidis locus paulo antè citatus, συναλλαχθεῖσα γάμοις. Ab eodem Hesychio exponitur & συναξις.
E HINC Συναλλαγματικὸς. q. d. Commercialis. Vel, Ad cõtractus pertinens, qui συναλλάγματα dicuntur. ET Συναλλαγματικῶς, Per cõmercia, vel Per synallagmata, id est contractus.

Συναλλακτὴς, Conciliator. A Basilio autẽ pag. 283 (inquit Budæus) pro consorte & socio negotiationis poni videtur, vel simul contrahente, id est paciscente.
F ET Συναλλακτικὸς, Conciliatiuus, Ad conciliationem pertinens, vel Ad conciliãdum aptus seu efficax. Item Commercialis, vt συναλλακτικὸς νόμος, Commercialis lex, id est ad commercia pertinens, vel ad contractus. in vulg. lexicis malè vno in loco Συναλκτὴς, in altero Συναλλακτὴς ponitur: quasi vtrũque dici possit: quum contrà illud prius ex manifesto errore prodierit.

c. 2. Ἀσυνάλλακτος, Cum quo contrahi vel commercium haberi non potest, propter morositatem videlicet vel
G improbitatem. A quibusdam redditur Insociabilis ex Liuio, non malé. Ἀσυνάλλακτος dicitur etiam Cui nihil est commercii cum vita ciuili, quales decet esse τοὺς μοναχοὺς: vt inquit Budæus, citans ex Basilio, ἄθεον, ἀκτήμονα, ἀπρόσμονα, ἀσυνάλλακτον τέ) δεῖ. ‖ Ἀσυνάλλακτος exponitur etiã, Qui reconciliari nõ potest, Implacabilis. (vt συναλλάττειν pro Reconciliare à Thucydide sumi dictum est) atque ita fuerit idem quod ἀδιάλλακτος & ἀκατάλλακτος suprà posita. ET Εὐσυνάλλακτος
H (cõtr. τῷ ἀσυνάλλακτος) apud Plutarchum, Cum quo facilè commercium haberi potest.

C. ΥΠ αλλάττω, Muto, Immuto. Apud Galenum pro Muto identidem: vt ὑπαλλάττων ἀεὶ τὸ δοκιμῶτατον ὀδόντιον. Gregorius in Iulianum, καὶ ῥᾴδιος ἑαυτὸν ὑπαλλάττων τοῖς εἴδεσιν, id est In alias aliásque formas immutans. ‖ Ὑπαλλάττω, sæpe etiam pro αὐταλλάττω, id est Vnum loco

alterius pono, seu exhibeo. Vide & in Ὑπαλλαγὴ proximè
A sequente.

Ὑπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, Immutatio. Et peculiariter ita vocatur schema per quod oratio immutata & inuersa vice seu serie profertur, vt Dare classibus austros, pro Dare classes austris.

Ὑπάλλαγμα, Commutatio subsidiaria, Res succedanea & quæ vicem alterius præbet, quasi τὸ ἀνταβαλλόμενον. Aristot. Ethic. 5, οὗ δὴ ὑπάλλαγμα τῆς χρείας τὸ νόμισμα γέγονε κατὰ συνθήκην, Est nũmus veluti pro indigentia succedaneus, hominum instituto & ciuili consensu. quia succedit loco rei qua nobis opus est.

Ὑπαλλακτικὸς, Permutatiuus, Alternatiuus. vt ὑπαλλακτικὴ στάσις apud rhetores, Status causæ alternatiuus.

c. 2. Ἀντιπαλλαγὴ, Commutatio mutua: vt apud grammaticos ἀντιπαλλαγὴ πτώσεων, Mutua commutatio casuũ, Casus vicem inter se mutuã præbentes: vt si genit. pro accusat. & vicissim accus. pro genit. ponatur.

Ἄλλος, ου, ὁ, Alius atque alius, Diuersus, Varius, Homerus Ἀλλοῖός μοι ξεῖν' ἐφαίνε νέον ἢ πάροιθεν, id est, Diuersus ab eo qui eras antea. Plato Apologia, εἰ μή τι ἔπραττες ἀλλοῖον ἢ οἱ πολλοί, Nisi quid agebas diuersum à vulgo.

Ἀλλοιότερος, comparatiuus apud Thucydidem, pro positiuo ἀλλοῖος. lib. 4, οἱ δὲ πολλοὶ ἀκούσαντες, ἀλλοιότεροι ἐγίγνοντο τὰς γνώμας, alius voluntatis, vel alio animo fuerunt quàm antea. μετέβλήθησαν πρὸς θεράπειαν, scholiastes.

Tradiderunt quidam ἄλλοιος etiam scribi, acuto notata antepenultima, sed aliquod exemplar minimè fide dignum sunt sequuti.

Ἀλλοιότης, ητος, ἡ, Diuersitas. Exponitur etiam Variatio à Budæo.

¶ Ἀλλοιόω, ῶ. F. ώσω, P. ωκα, Diuersum reddo, Immuto, Vario. Et Ἀλλοιοῦμαι, passiuum, Immutor. Xenophon Pædiæ 3, γινώσκων ὅτι ὀνῆ μέλλειν πολλάκις τοῖς ἄρχουσι καὶ τῆς καλῆς παιδείας ἀλλοιοῦταί τι. Plato Politicus 2, ἡνίκα ἀλλοιοῦταί τε καὶ κινεῖται. Budæus ἀλλοιοῦσθαι ait interdum significare, Aliud atque aliud fieri. Sic & ἀλλοῖος Alius atque alius à nobis antea expositum fuit. Thucydides lib. 2, ἀλλοιοῦσθαι τὰς γνώμας dicit pro Mutari animo, Non esse eodem modo quo antea: vt ἀλλοιότεροι τὰς γνώμας paulo antè ex eo citauimus. Sic μεταβάλλειν interdum absolutè vsurpant Græci.

Ἀλλοίωσις, εως, ἡ, Mutatio, Immutatio. Sunt qui tradant hanc esse inter ἀλλοίωσιν, μεταβολὴν, ὅτι τὴν differentiã, vt ἀλλοίωσις propriè dicatur Mutatio à meliori ad deterius: μεταβολὴ contrà: ὅτι τὴν verò in mediocri statu siue ad potius siue ad deterius translatio. Sed hanc differẽtiam ratam non esse autorum exempla probant. Ammonius ἀλλοίωσις vult ab ἐπροίωσις differre quòd ἀλλοίωσις fit non solùm μεταχρακτηρισμὸς, sed etiam mutatio vnius sententiæ in aliam: ἐπροίωσις autem, vnius coloris in alium mutatio dicatur. Intelligit verò per μεταχρακτηρισμὸν (vt opinor) formæ immutationem. Vide Iust.

Ἀλλοιωτὸς, οῦ, ὁ, Mutabilis, Mutationis capax, Mutari aptus.

G Ἀλλοιωτικὸς, οῦ, ὁ, Immutatorius, Immutatiuus, Ad immutandum aptus. ἀλλοιωτικὴ δύναμις, Immutatoria potentia, vt à Gaza vertitur, Problem. Aphrod. lib. 2 Facultas illa (vt exponitur in vulgaris lexicis Græcol. quæ cibũ attractum aduocatumque per virtutem quam vocant ἑλκτικὴν, perficit digeritque.

C. Ἀναλλοίωτος, Immutabilis, seu Inuariabilis, Qui immutari seu variari non potest, in quem non cadit immutatio. ET Διαλλοίωτος, Qui vix vel difficilè immutari potest, apud Alex. Aphrod. Huic opponitur Εὐαλλοίωτος.
H

Ἀλλότριος, ου, ὁ, Alienus, Æschines contra Ctesiphontem, Μὴ οὖν ὡς ὑπὲρ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς ὑπὲρ οἰκείας τῆς πόλεως βουλεύεσθε, Nolite igitur tanquam de aliena, sed tanquã de propria ciuitate deliberare. Odyss. ω, — ἦ ἔμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, In naui aliena, In naui quæ alius sit nõ tua. Od. α, ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδ

δοιον Ἀνέρος. Cicero ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς vertit Propter alterius res secundas: & ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς. Ex malo alterius.

Ἀλλότριον, Alienum, id est abhorrens, Non consentaneum. Demosthens Pro corona, οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶν οὔτε τῆς ἑαυτοῦ παιδείας, οὔτε τοῦ ἤθους, Nihil agens alienũ neque à sua patria, neque à suis moribus. vel, Nihil dissentaneum, Nihil discrepans à suis moribus. Idem Philipp. 2, εἶτ' οὐχ ὁρᾶτε Φίλιππον ἀλλοτριωτάτας τῶν καὶ τῶν πρεσβειῶν ἔχοντα; ‖ Ἀλλότριον, Diuersum, Diuersam naturam habens. Nonnus, ὕδωρ πίδακος οὐρανίης ἀλλότριον, Aqua diuersam naturam habens à fonte terrestri, id est, A fontis terrestris aqua.

Ἀλλότριος, Alienus eo sensu quo à Cicerone Alienus homo coniunctissimo & amicissimo opponitur & Alienior hæres ab eodem dicitur. Comicus quidam apud Athenæum, lib. 3, Ἐρῶ μὲν ἀλλοτρίων, παρορῶ δὲ συγγενῶν. Plato in Symposio, ὥσπερ ἀποδείξαι αὐτὸ [πατέρα καὶ μητέρα] ἀλλοτρίους ὄντας τῷ ὄντι, καὶ ὀνόματι μόνον τοῦ σώματος. Ex Herodoto autem citatur ἀλλοτριώτατος pro Qui remotissimo est necessitudinis gradu. ‖ Apud Homerũ ἀλλότριος φῶς exponitur Externus vir, a nonnullis hostis: Od. π, Αὐτὰρ ἔπειτ' ἀπὸ τοῦ ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς. & Od. σ, Εἰς μέγεθος καὶ κάλλος ὁρώμενος ἀλλότριος φώς. Quòd si accipiatur ἀλλότριος pro πολέμιος, id est Hostis: finitimam habebit significationem ei quæ est apud Demosth. vbi ἀλλότριόν τι videtur sumi pro Aliquid alieni animi, vel alienati animi, aut alienatæ voluntatis, aut (duobus verbis) Aliquid alienationis: Pro corona, οὐδὲν μνησικακῶν εἴ τι πρότερον γέγονεν ἀλλότριον τῆς πόλεως πρὸς Ἕλληνας.

Ἀλλοτρίως, aduerbium. Alienè. ‖ Pro alieno animo frequenter capitur, oppositum habẽs οἰκείως. Isocrates ad Philippum, πάντων τῶν τῆς πόλεως οἰκείως ἔχων, πρὸς δὲ τοὺς ἀλλοτρίως διακείμενος. Idẽ in Panathenaico, ἀλλοτριώτερον ἔχομεν πρὸς ἡμᾶς αὐτούς. Est igitur ἀλλοτρίως διακεῖσθαι, vel ἀλλοτρίως ἔχειν πρός τινα, Alieno animo esse ab aliquo, vel Alienum animũ ab aliquo habere. Quorum loquendi generum vtroque vtitur Cicero.

Ἀλλοτριότης, ητος, ἡ, Alienitas, si Latinè dici posset. sumitur autẽ ferè pro alienitate animi, vt ἀλλοτριος pro Alieno animo. Sed à Latinis dicitur Alienatio animi, vel abalienatio: non alienitas. quum tamen ἀλλοτριότης respõdeat potius nomini verbali alienatio, ἀλλοτριότης autẽ nomini alienitas, si dici posset. Plato ἀλλοτριότητα ἐνεῖδες ἐμοὶ πρός σε, alienationem à te animaduertisti in me. Demosthenes Pro corona, ἐπειδὴ Φίλιππος εἰς ἀλλοτριότητα Θηβαίοις πρὸς ἡμᾶς ὑπεβάλετο καταστῆσαι. Plutarchus in Alexandro, τὴν δὲ Καλλισθένους συνέντα τοῦ ἀλλοτριότητα τοῦ βασιλέως. Alienationem autem per se non addito genitiuo animi, siue abalienationem dicunt itidem Latini.

C. Ἀλλοτριοεπίσκοπος, ου, ὁ, Qui alienam procurationẽ sibi sumit, vt Budæus vertit apud Areopagitam. D. Petrus epist. 1, cap. 4, μὴ γάρ τις ἡμῶν πάσχοι ὡς φονεὺς, ἢ κλέπτης, ἢ κακοποιὸς, ἢ ὡς ἀλλοτριοεπίσκοπος. Vbi verti solet, Alienarum rerum inspector. quod & sonat, vtpote compositum ex ἀλλότριος & ἐπίσκοπος.

C. Ἀλλοτριονομέω. F. ήσω, Alieno more viuo, id est, Alienas leges imitor, Theodoro in lib. De mensibus. B.

C. Ἀλλοτριοπραγέω, ῶ. F. ήσω, Alienas res ago, Aliena tracto vel curo. aut, Aliena negotia curo, vt ille apud Horatiũ. Est Dionysio (inquit in Comm. Budæus) ἀλλοτριοπραγεῖν, Aliena curare: cui opponitur οἰκειοπραγεῖν.

Ἀλλοτριοπραγῶ, Res nouas molior, Descisco, Fide cedo, inquit ibidem Budæus, citans Polybium.

— Ἀλλοτριοπραγία, ας, ἡ, Alienarum rerum tractatio, siue curatio. A Budæo exponitur Aliena ab vnoquoque actio. Vtitur autem Areopagit.

Ἀλλοτριοπραγμοσύνη, ης, ἡ. Apud Plat, De rep. l. 4, idẽ quod ἀλλοτριοπραγία,

C. Ἀλλοτριοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliena comedens, Aliena viuens quadra. Poeta quidam apud Athen. l. 4, μαστιγίαι, κέντρωνες, ἀλλοτριοφάγοι.

Ἀλλοτριοφαγέω, ῶ. Aliena comedo, ἀσυμβόλως δ' ἐπῶ, Eustathius.

C. Ἀλλοτριοφονέω, ῶ, Alienis inuideo. Bud.

¶ Ἀλλοτριόω, F. ώσω. P. α καὶ Alieno, Abalieno, Alienũ reddo. Xenophon Pædiæ 6, ζῶντα ἤδη τῆς μὲν πολεμίοις ἀλλοτριοῦσι τὴν χώραν. Thucydides, ἀλλοτριοῦντες σώματα τῆς πόλιν. vbi vertunt quidam exterminantes è patria corpora. Fortasse ἀλλοτριοῦντες pro ἀποστεροῦντες simpliciter capi possit, vt ἀλλοτριοῦσιν scholiastes alicubi exponit στέρησιν.

Ἀλλοτριοῦμαι, passiuũ, Alienor, Abalienor. ἀλλοτριωθῆναι Ἑλλησπόντου, apud Demosthenem. ἀλλοτριωθεῖσα τοῖς Ἀθηναίοις citatur & ex Thucydide pro Alienata ab Athenienfibus. Sunt & qui Secedo exponant apud Demosthenem.

Ἀλλοτρίωσις, εως, ἡ, Alienatio, Abalienatio. ‖ Thucydides lib. 1, οὐχ ὁμοία ἡ ἀλλοτρίωσις, Non similis est priuatio. sequendo scholiasten, qui ἀλλοτρίωσις exponit στέρησις.

C. Ἀπαλλοτριόω, ῶ. F. ώσω, Abalieno vel Alieno. Licet ἀλλοτριόω magis ad verbum sit Alieno, ἀπαλλοτριόω, Abalieno. Aristoteles Rhetoricõn 1, ὅρος δὲ ἀσφαλείας μὲν, τὸ ὀνῶθαι καὶ οὕτω κεκτῆσθαι ὥστ' ἐφ' αὐτῷ εἶναι κύριον τοῦ τε οἰκείου εἶναι, ἢ μὴ, ὅταν ἐφ' αὑτῷ ἢ ἀπαλλοτριοῦσθαι. Vbi ἀπαλλοτριοῦσθαι est abalienare, vel alienare, id est Quod propriũ est facere vt sit alterius, Dominiũ rei alicuius à nobis in alium transferre, vel donando, vel vendendo. Cic. vendere & alienare copulauit, Verrina 7, Et pretio paruo ea quæ accepisset à maioribus, vẽdidisse atque alienasse. Aristoteles ἀπαλλοτριοῦσθαι, id est Alienationem diuidit in vẽditionem & donationem. Ecclesiastici cap. 11, iungitur hoc verbum cum accusatiuo & genitiuo, accusatiuo personæ, genitiuo rei: in fine, ὀνοῦμαι ἀλλότριον, καὶ διαστρέψας ὀφθαλμοὺς, καὶ ἀπαλλοτριώσει σε τῶν ἰδίων σου, id est, alienabit te ab iis quæ tua sunt. id est, te priuabit iis tanquam alienum, quorum proprius es dominus. Passiuavox est Ἀπαλλοτριοῦμαι, οῦμαι, Abalienor Alienor. vnde ἀπαλλοτρίωται, Abalienatũ siue alienatum est. In vulgatis lexicis exponitur Exoleuit. Ibidẽ ἀπαλλοτριοῦται explicatur, E natura pello, E statu moueo, Immuto, Remoueo. Sed harum significationũ exempla desidero.

Ἀπαλλοτρίωσις, εως, ἡ, Abalienatio, Alienatio. Aristoteles post illa verba quæ modò protuli, subiungit, λέγω δ' ἀπαλλοτρίωσιν δόσιν καὶ πρᾶσιν, id est, Appello autem alienationem, donationem & venditionem.

Ἀ Λ Λ Ἡ Λ Ω Ν, genitiuus: ἀλλήλοις, datiuus, ἀλλήλους, accusatiuus. nam singulari numero caret hoc nomen, & nominatiuo atque vocatiuo pluralibus. Latinè interdum per aduerbia Inuicem aut Mutuò, interdum per nomina, Alter alterum: aut Alteri a alteram, si sit ἀλλήλων fœmini generis, vel ἀλήλας vel ἀλλήλαις. Plato in Protagora, ἐγὼ μὲν καὶ αὐτὸς ὁ Πρωταγόρας τε καὶ Σωκράτης ἀξιῶ ὑμᾶς συγχωρεῖν ἀλλήλοις χρῆναι τὴν λόγων ἀμφισβ. &c. id est (Cicerone interprete) Nunc à vobis Protagora & Socrates postulo, concedatis alter alteri. Ex qua interpretatione apparet etiam legisse ita Ciceronem hunc Platonis locum, ponendo καὶ post ἀλλήλοις, non ante. Iliad. ρ, Ἀλλήλων ἀλεείοντες ἕλεα γονόεντα, Alter alterius euitantes tela, & Odyss. χ, Ὡς τότ' ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο, Alii super alios fusi erãt. accipiendo fusi vt quum dicitur Fusus per herbã. Plato in Timæo, καταλαμβάνουσι τε καὶ καταλαμβάνονται, καὶ κατ' ἐκεῖνα τὸ ὑπ' ἀλλήλων, Cicero reddit, Alii alios vincunt vicissimque vincũtur. Sic ἀλλήλοις exponit scholiastes Thucydidis ἄλλος ἄλλῳ. Isocrates, οὐπω μὲν ἑφεξῆς ἀλλήλοις τῆς δοξαζούσης γιγνόμενοι, Hi sibi inuicem succedentes. Sic εἰς ἀλλήλους ἐπιβλέποντες, Se inuicẽ intuentes, vel Mutuò se intuẽtes. Nõnũquã & per inter se exprimitur hoc nomẽ: vt apud Isocr. τῆς δόξας ἀλλήλων διαφερούσας, Opinionibus inter se diffidere. Sic Cic. in Timæo Plat. κατ' πάντα ἀλλήλοις ἴεναι interpretatur, Moueri contrariis inter se cursibus. Ibidẽ hæc, ξυναψάς αὐτοῦς τε καὶ ἀλλήλας ἐν τῷ κατὰ πικρὸν τῆς περιβολῆς, ita vertit, Vt & ipsæ secum & inter se ex commissura quæ è regione esset iungerentur. Occurrunt autem nonnulla verba

quibus iunctum hoc nomen his atque illis modis potest reddi: vt φιλοῦσιν ἀλλήλους, Alter alterum amat, Amant se mutuò, vel inuicem, vel, Mutuo se amore prosequuntur, Amant inter se. Sunt etiam qui vertant, Amant se vicissim: sed hi viderint. ‖ Nonnunquam & per Vltro citróque vertimus hoc nomen, vt δῶρα πέμποισι πρὸς ἀλλήλους, vltro citróque mittunt munera.

Iungitur hoc nomen sæpe etiam cum præpositionibus: vt σὺν ἀλλήλοις, Mutuò, inter sese. Gregorius, καὶ πρὸς θεὸν ἀρνεῖσθαι σὺν ἀλλήλοις καὶ παρ' ἀλλήλων. de se & Basilio loquens. Et μετ' ἀλλήλων, vt σὺν ἀλλήλοις. Aristoteles, ὀρθῶς Διόνυσος καὶ Ἀφροδίτη λέγονται μετ' ἀλλήλων εἶναι. Dicitur & ἐξ ἀλλήλων, vt τοὶ ἐξ ἀλλήλων τεκνοποιούμενοι. Xenophon appellat coniuges.

Ἀλλήλοις συναφαῖς pro ταῖς ἀλλήλων Aristoteles dixit, in lib. De mundo, ita scribens (si mendosus non est locus) μεγάλοις περιλαμβάνων κόλπῳ ἀλλήλοις συναφαῖς.

Ἀλλήλοις pro ἑαυτοῖς dixisse Thucydidẽ annotat eius schol. quum tamen alioqui diuersa significare soleant. nam aliud est ἀλλήλοις ἀπέκτειναν, aliud ἑαυτοῖς ἀπέκτειναν vt docet & Eustathius.

Ἄλληλα etiam dicitur genere neutro, vt ἀλλήλοις masculino, ἀλλήλας fœminino. Synesius, οὐκ ἐθέλει τρεφόμενον ἄλληλα τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος. Idem, δήμου γὰρ δὴ καὶ φιλοσοφίας τί πρὸς ἄλληλα; Quid populo & philosophiæ inter sese? Id est, Quid populus & philosophia commune habent? Vsurpatur & alio modo πρὸς ἄλληλα: vt quum quædam dicuntur λέγεσθαι πρὸς ἄλληλα, id est Mutuo respectu dici, Dici habito respectu vnius ad alterum, τὰ ὂν τῷ πρὸς ἄλληλα Quintilianus exponit lib. 5. cap. 10 Quæ ex rebus mutuam confirmationem præstantibus ducuntur: Cicero Ex rebus sub eandem rationem venientibus seu cadentibus.

C. Ἀλληλέγγυοι, Duo rei promittendi, Budæus in Commẽtariis. At in lexico scribit, ἀλληλεγγύως ἐνδεθέντες in Pandect. dicuntur duo rei promittendi. Ex ἄλληλοι & ἔγγυοι.

Ἀλληλέγγυον, ου, τὸ, Substantiuè positum, Mutua fideiussio.

Ἀλληλεγγύως, Cum mutua fideiussione, Inuicem fideiubendo. ἀλληλεγγύως δανείζεσθαι, Versuram ita facere vt vterque mutuantium vtriusque sit fideiussor, & ita vterque aut omnes in solidum nomen conueniri possint. B. in Comm.

C. Ἀλληλογραφία, ας, ἡ, Mutua scriptio. Ἀμοιβαῖοι λόγοι, inquit Eustathius, apud poetas, vbi personæ singulis versibus aut etiam breuius sibi inuicem respondent. quod & ἀλληλογραφία dicitur..

C. Ἀλληλοκτονέω, (tanquam ab ἀλληλοκτονέω) Mutuò se interficere, Mutuis vulneribus perire. Potest dici & ἀλληλοκτονοῦμαι, ἀλληλοκτονεῖτε. ἀλληλοκτονοῦσι: & sic in plurali aliorum temporum. Potest autem nominis ἄλληλοι vis & significatio commodissimè exprimi Gallico sermone, in quo dicitur *s'entretuer*. Vtitur autem verbo Græco Hippocrates in epistola ad Demagetum, ἀλληλοκτονέουσιν ἄθεσμα, βίᾳ φονεύοντες.

C. Ἀλληλομαχεῖν, inter se pugnare. pro ἀλλήλοις μάχεσθαι. Gallicè *s'entrebatre*, composito verbo eodẽ modo quo Græcè. In præsenti autem singulari ἀλληλομαχῶ non videtur posse dici, habita quidem significationis ratione: nihilo videlicet magis quàm ἀλληλοκτονέω.

Ἀλληλομαχία, ας, ἡ, Mutua pugna. Hoc nomen & verbum præcedens ἀλληλομαχεῖν ponit B. in suo lexico. sed sine explicatione.

C. Ἀλληλοπμεῖν, inuicem secare. Ex Budæo in epistolis prioribus hæc citantur verba, ἀλληλοπμούμενοι πρὸς πάντας πρὸς ὀρθὰς γωνίας σταυροῦσθαι, quæ & explicantur ita, Deambulationes in crucis modum ad rectos angulos secantes, secundum quam expositoinem ἀλληλοπμούμενοι esset pro ἀλληλοπμοῦντες. Quanquam potius dicendum erat Sese inuicem secantes. vel (retinendo passiui participii significationem) Quæ inuicem secantur, vel inter se secantur.

C. Ἀλληλοτυπεῖν, Sese inuicem ferire, Sese mutuò ferire. Exponitur vulgò, Mutuo occursu ferire. Sed huic verbo ἀλληλοτυπεῖν nulla occursus significatio subest. Est enim ex ἄλληλοι & τυπεῖν.

Ἀλληλοτυπία, ας, ἡ, Mutua conflictio Mutua feritio (vt vertimus ἀλληλοτυπεῖν, Mutuo se ferire) si Latina lingua verbale hoc admitteret. Philo de mundo, ὧν [κόσμων] ἡδέσειν ἀλληλοτυπίαις καὶ ὀπτλοκρασίαις τῶν ἀτόμων αἱ ἀπάθειαι, Quæ verba sic reddit eius libri interpres, Quorũ [mũdorum] ortum attribuunt corpusculis indiuiduis inuicem offensantibus, in occursuque implicitis.

C. Ἀλληλουχέω, ῶ, Connecto, Coaduno. O Ecum. in epistolã ad Romanos, ὥστε δὲ συνάπτει καὶ ἀλληλουχεῖ τοῖς πρόσθεν ῥηθεῖσι. Id est Connectit, inquit Budæus. Idem ἀλληλουχεῖν explicat etiam Mutuò se continere, vt fit in serie rerum: citans hæc ex scholiis in Areopagitam verba, τῶν δὲ ὄντων καὶ νοητῶν ὡς καὶ αἰσθητῶν ὁμωνύμως λεγομένων, τὰ μὲν ὅσα ἰωνῶνα καὶ ἀλληλουχοῦντα, τὰ δὲ διῃρημένα καὶ ἐν τῷ ἀθεσίᾳ, οἷον, σωρηδόν.

Ἀλληλοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mutuam connexionem habẽs, siue coherentiam. Iulianus Serapioni, Θεόφραστος δὲ τοὺς τῶν ἐπροφύτων δένδρων τρόφους ἐκπλεῖς, καὶ ὅσα ἀλληλουχοῦς εἶναν τείσεσιν εἴκοσι, πάντων, οἶμαι, τῶν δένδρων, &c.

Ἀλληλουχία, ας, ἡ, (inquit Budæus) Cohærentia mutua, Series rerum inter se connexarum, Dioscoridi. Dionysius Areopagita, αἱ ξυμμιξίαι τῶν ἰωνῶμένων, αἱ ἀλληλουχίαι τῶν ὁμοστοίχων. Idem, καὶ ἔστι τὸ δυνάμενος ἑνοποιοῦ καὶ συνδεπικῆς, καὶ συνεχούσης τὰ ὁμοταγῆ κατὰ τὴν κοινωνικὴν ἀλληλουχίαν. Apud eundem Compages exponitur: vbi scribit, ὁ θεὸς πάντων ὄντων πλήρωμα καὶ συνοχεὺς, τὴν ἀλληλουχίαν τῶν δημιουργημάτων συσφίγγων. Sic autem Cicero in Catone maiore dixit Cõpages corporis, Gaza, ἀλληλουχίας τοῦ σώματος reddidit.

C. Ἀλληλοφάγοι, Sese inuicem deuorantes. Ab Aristotele ἀλληλοφάγοι pro βρωτικοὶ simpliciter ponitur (quod annotat Budæus) De hist. an. 8, πλὴν οὐκ ἀλληλοφάγοι τῶν ἰχθύων τῶν οἰκείων, ὥς περ οἱ ἰχθύες.

Ἀλληλοφαγία, ας, ἡ, Mutua deuoratio. quo vtitur & Herodotus: sed apud eum ἀλληλοφαγίν Ionico more scribitur.

Ἀλληλοφαγέειν, γεῖν, Mutuò sese deuorare. De piscibus præsertim dicitur. Aristoteles De historia animalium 8, ἀλληλοφαγοῦσι δὲ πάντες μὲν πλὴν κισρέως, μάλιστα δὲ οἱ γόγγροι.

C. Ἀλληλοφθορεῖν, Sese inuicem corrumpere, seu perdere.

ε τ Ἀλληλοφθορία. ας, ἡ, Mutua perditio, Mutua cõsumptio. Plato ἀλληλοφθορίαν dixit de animantibus quæ se inuicem conficiunt.

C. Ἀλληλοφόνοι, ων, ἡ, Mutuò se interficientes, Mutua cæde pereuntes.

Ἀλληλοφονία, ας, ἡ, Mutua cædes.

C. Ἀλληλοφυεῖς, Ex se inuicem enascẽtes, Mutuum ortum habentes.

C. Ἐπάλληλος, ου, ὁ, καὶ ἡ, (q. d. Alius super alium, vel post alium: aut Alter super vel post alterum) Creber & continuus, vt quidem exponitur à Budæo in hoc Alciphr. loco epist. 24, ἀλλ' ἤδη καὶ χιὼν πυκνὴ καὶ ἐπάλληλος φερομένη. Sic apud Philonem De vita Mosis lib. 1, διὰ τὴν ἐπάλληλον φορὰν crebrum & frequentem lapsum. Apud eundem, τὸ δὲ πυρωσιῶν ἐπάλληλον καὶ τὴν ἑκατέρας μέγεθος, exponitur Altera super alteram pœna. Ἐπάλληλοι itẽ plurali numero. Crebri, Frequẽtes, Alii super alios, vel Alii ex aliis, vt Politianus eleganter vertit in hoc loco Herodiani lib. 1, ἐδεδούλωντο δὲ πᾶσαν αὐτὸν τὴν ψυχὴν νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν ἐπάλληλοι καὶ ἀκόλασται τῶν πάθεων ἡδοναὶ, Quippe quem die noctéq; aliæ ex aliis effrenæ corporis voluptates grauissimo seruitio premebant. Possumus etiam (vt opinor) interpretari Aliæ alias excipientes, vel Aliæ aliis succedentes. Apud Philonem in eodem illo opere ἐπάλληλοι φοραὶ redditur Alternæ interneciones, & ἐπάλληλοι ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ, fulgetra & tonitrua alterna crebráque.

Ἐπάλληλα (inquit Bud.) Alia aliis superposita sine intercessione aut interstitio & intercapedine. Et ita ἐπάλληλα opponuntur τοῖς ὑπαλλήλοις, Bud.

Ἐπαλλήλως. aduerbium, Serie continua, & sine intercessione. Dioscl. l. 1, cap. 167, loquẽs de malis quæ Medica vocantur, φυτὸν γάρ ἐστι καρποφορῶν δ' ὅλου τοῦ ἔτους

ἐπαλλήλως: id est, Ita vt fructus nouus veterē excipiat, aliis atque aliis malis succrescētibus, Bud. Eodem sensu Hermolaus, Ita vt antecedentem fructum subnascēs identidem occupet nouus. A

Ἐπαλληλία Series cōtinua & sine intercessione, Vicissitudo perpetua. Bud. in vulg. lex. Æternitas.

c.2. Ἀλλεπάλληλος, Creber, pro ἐπάλληλος. Et in plur. ἀλλεπαλλήλοις κύμασι. Basil. Crebris fluctibus. ‖ Interdū Ἀλλεπάλληλοι, Alterni, ἢ ἀμοιβῆς. Bud. ET Ἀλλεπαλληλία, q.d. Alternitas. Item Continuitas, συνέχεια. Bud.

C. Κατάλληλος, ου, ὁ, ἡ, Ordine consentaneo compositus, apud Aristot. Item Congruus, vel Congruēs, Cōsentaneus, Sibi respondens, Bud. Apud Artemidorum, καταλληλος Proportione respondens, γλῶσσαν σύμμετον ἢ κατάλληλον ἔχει τῷ σώματι, ἢ τρανὲς φθέγγεται, πᾶσιν ἀγαθόν. Idē in Comm. κατάλληλα (inquit) sunt quæ sibi ordine cōsentaneo respōdent. Apud eundē Aristot. πόροι κατάλληλοι opponūtur τοῖς παραλλάττοντιν, id est euariantibus & ordine sibi vel inter se nō respōdentibus. Apud Polybiū κατάλληλα aduerbialiter, τὰ κατάλληλα ἐφεξῆς, serie consequenti & sese ordine excipientes. Quod per nomen etiā dicunt κατ' ἄλληλα: sic & κατ' ἀλλήλους. Quorum exempla vide pag. 248. B C

Κατάλληλα φάρμακα apud Dioſc. Ruellius Idonea remedia, Marcellus Congrua medicamenta interpr. Sic κατάλληλον τοῖς φαρμάκοις ἔχει ποιότητα exponitur Medicamentis congruā habet qualitatem. Itidē apud Chrysostomū ὑφαίνοντες τοῖς νοσοῦσι κατάλληλοι, Cibi ægrotis congruentes & conuenientes.

Καταλλήλως aduerb. (pro quo & κατάλληλα Polybiū posuisse modò dictum est) Congruenter, Conuenienter, Cū quadam ordinis velut consequentia, vel Congruēti serie. Citatur ex Naz. τῆς καταλλήλως συνεκφωνήσεως καὶ τὰ ὀνόματα, pro Quæ congruenter vnà cum suis nominibus enuntiantur. D

Καταλληλότης, Congruētia, Series congruens. Itē Cohærentia quadrans, Inoffensa rerum ordinisque cōpetētia & concinnitas, Bud.

c.2. Ἀκατάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incongruus, Dissentaneus, Nō habens respondētes inter se partes. Item, Incōcinnus, Concinnitatem sibi consentaneam non habens. Aristot. De mūdo, τὸ ὅλον γῆς ἔοικεν ἀσθενῆ καὶ ἀκατάλληλα εἶναι, id est Infirma & concinnitatis sibi consentaneæ expertia, inquit Bud. Qui etiā ἀκατάλληλα καὶ πολλῆς μεσότητος apud eūdem interpr. Dissentanea. Moschopulus solœcismum definit ἀκατάλληλον συμπλοκὴν τῆς λέξεως. E

Ἀκατάλληλος, Incongruēter, Inconcinné. Exponitur etiā ἀναρμόστως, sicut Hesychius ἀκατάλληλον, ἀνάρμοστον, ἀκατάστατον.

C. Παράλληλος, ε, ὁ, ἡ, de quo vide infrà. Παράλληλοι & Παράλληλα, Inter se cōposita, vt quæ sibi mutuo respondeant. Aristot. De cœlo lib. 2, ἄμεινον ἢ περὶ τὰ παράλληλα πτέρυγα, exactior sensus est rerū quum inter se componuntur: vt θᾶττον τῷ τὰ βραδύτερον. Isocr. τοὺς μὲν τῶν πρεσβύτερων τὰ παράλληλα καὶ τὴν κατὰ νόμον τῶν ἐχόντων εἰπεῖν, Hæc igitur habuimus quæ de rebus vtrorūq; gestis bellisque susceptis diceremus, horū res gestas, cū illorum componēdo. Ex cuius imitatione Plutarchus τὰ παράλληλα sua vocauit, hoc est, vitas illustriū virorū, quos binos quasi paria componit. Hactenus Budæus. Qui paucis interiectis addit, animaduertendū esse autores ferè aut aduerbialiter vti hac voce, vt fecit Isocrates: aut dictionem compositā soluere, & per accusatiuū loqui quē poscit præpositio: vt in exēplo Aristotelico superius citato. Ex quibus Budæi verbis colligimus eū in illo Aristotelis loco scripsisse τὰ παρ' ἄλληλα πτέρυγα. Sic autē apud eundē Aristot in Probl. sect. 17, παρ' ἀλλήλους dicit, ὅταν οἱ ἀσύμμετροι παρ' ἀλλήλους θεωρούμενοι, μείζους φαίνονται ἢ καθ' αὑτοὺς μόνους. Cæterùm quæ vocat Budæus Plutarchi παράλληλα, sciēdū est ab ipso Plut. παράλληλοι βίοις etiā appellari, in Pelopida, p. 1, διόπερ ἡμεῖς ἐπόμενοι ταῖς ὁμοιότησι, παράλληλοις ἀνεγράψαμεν αὐτοὺς βίοις. Nō malè autē (meo iudicio) παράλληλοι hìc esse dixerim, τοὺς παράλληλοι ἐξετάζειν quod Cic. dicere solet cōtēdere. vt Rhet. l. 2, Primùm igitur oportebit leges cōtendere, considerando vtra lex ad maiores, hoc est ad vtiliores & honestiores, ac magis necessarias res pertineat. Citatur porro illud genus loquendi παράλληλον ἐξετάζειν ex Isocrate. Quod autem ad παράλληλα attinet aduerbialiter positum, idem Budæus alibi scribit παράλληλα significare etiam Alternis. Vicissim, vt in hoc Aristotelis loco De iuuentute & senectute, ἐπὶ τὸ παράλληλά πως ποιῆ τὴν ἀφαίρεσιν καὶ τὴν ὑπόθεσιν. In vulgat. l. ex eiusdem Plut. Lycurgo citatur παράλληλοι σταροὶ ἢ ὁμαλεῖς, pro aceruis similibus & æqualibus. Et ex Thucid. παράλληλοι τοῖχοι, pro parietibus eregione inter se collocatis. Item ex Dioſc. παράλληλα ἄνθη, flores paribus inter se spatiis surgentes. F

Παράλληλοι, Circuli. Plinius lib. 6, cap. 33, Plura sunt autem hæc segmenta mundi quæ nostri circulos, Græci παραλλήλους appellauere. Idem alibi, Paralleli dicuntur circuli sphæræ qui ad eundem polum constituti finiuntur. Hæc Plinius. Vulgò autem παράλληλοι κύκλοι exponuntur circuli æqualem distantiam ex omni parte inter se habentes. Itidē παράλληλα in sphæra, lineæ rectà paribūsque inter se spatiis in altum surgentes, vel Lineæ in continuum protractæ æquali spatio inter se distantes. Parallelæ (inquit vetus quidam scriptor excusus cum iis qui de limitibus scripserunt) id est alternæ rectæ lineæ nuncupantur quæ in eadem Plana superficie collocatæ, atque vtrinque productæ, in neutra parte concurrunt. At verò apud Dioſcoridem παράλληλοι γραμμαὶ quidam lineas inter se æquales, quidam discurrentes lineas interpretati sunt. G

Παράλληλος æquidistans exponitur à B. in hoc Polybii loco, ἄγουσι γὰρ πεφαλαγγίαν παράλληλον τῆς ἀσπίδος καὶ τῆς ἱππίδος καὶ τοῦ ἀφρίου. Ibidem affertur ex Strabone, ὑπὸ δὲ τῆς αὐτοπολεῖ παράλληλος ὁ Ῥῶνος τῇ Πυρήνῃ. vbi tamen aliter accipiti. H

Ἐκ παραλλήλου apud Syn. exponitur ex altera parte, vel Altrinsecus, epist. 139, ἀνθὸς ἔχει κεῖσθαι ὃν παραλλήλου μνήμιον. Ἐκ παραλλήλου grammatici poni dicunt voces synonymas quæ velut inter se componuntur, vt πυκνὸν ἴσως, & apud Hom. βάσκε ἴθι.

Παραλλήλως, Per duorum inter se compositionem, Duo inter se componendo. Exponitur etiam Compositè, Comparatè. Aristot. De mundo, vbi loquitur de Deo καλοῦσι δ' αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ζῆνα, παραλλήλως χρώμενοι τοῖς ὀνόμασιν, ὡς καὶ εἰ λέγοιμεν δι' ὃν ζῶμεν, Vocant autem & Δία & Ζῆνα, coram cōpositis nominibus altrinsecúsq; sitis, quasi dicas δι' ὃν ζῶμεν, vel δι' ὃν ζῆν ἔστι. Si enim ere gione quasi ἐν τῇ συνθέσει, ἵα hæ duæ voces componantur, erit Δία Ζῆνα, quasi δι' ὃν ζῆν ἔστι. E

C. Παραλληλόγραμμον, ου, τὸ, Spatium quod lineis parallelis continetur, Bud. ex Boethio. Idem B. ex eodem, παραλληλόγραμμα, inquit, Formæ geometricæ alternis latere bus conformatæ, in quibus ex aduerso anguli & latera constituta sunt inter se æqualia Affert & παραλληλόγραμμον σχῆμα ex Strabone, qui de Narbonensi Gallia loquens, scribit, ταύτης δὴ τὸ σχῆμα παραλληλόγραμμόν πως ἔστι. Et ex eodem παραλληλόγραμμα χωρία. Proœmæo autē παραλληλόγραμμος πίναξ tabula est oblonga forma, vt idem B. scribit. F

Παραλληλία apud grammaticos, literarū in eadem voce collocatio, aliarum iuxta alias, vt quum dicunt in δέδοιδα esse παραλληλίαν τῆς ο, ideóque dici δέδοικα. G

Παραλληλίζω, Compono inter se & comparo. Eustathius παρ' ἀλλήλοισι τίθεντο (quod est apud Homerum Il. ο,) postquā exposuit, ἐγγὺς ἀλλήλων, subiungit. Vnde παραλληλίζειν dicitur ὅτι παράθεσις, ἤτοι συγκρίσεις. Sed pag. 437, παραλληλίζει & ἀλλήλαις ὑπεροβάλλει pro eodem ponit. HINC Παραλληλισμὸς apud eundem paulo pòst, qui & ἐκ παραλλήλου σχῆμα πισμὸς ab eo appellatur: qui vel sententias similes, vel voces, alias aliis adnectit. Hæ autem voces παράλληλοι aut σύγκειται, inquit, aut παράκειται: quæ vel per ὁμοιότητα fiunt, vel per ὁμοιότητα. Per ὁμοιότητα fit παραλληλισμὸς, (q.d. per identitatem, id est eiusdem vocis repetitionem) is quidem, qui est ἐν συνθέσει, id est compositione, vt πάμπαν, qui autem ἐν παράθεσι, id est appositione, vt παῦε παῦε, & πάλαι πάλαι, apud comicum (id est apud Aristophanem: quem κατ' ἐξοχὴν ille vocare solet comicū. quod quidam non intelligentes παρὰ τοῖς κωμικῶν interpretati sunt Apud comicos) Per ὁμοιότητα autem (id est similitudinem) fit παραλληλισμὸς, ὅτι συνθέσει quidem, id est in cōpositione, vt γήπεδον, μωρολογεῖν, λογολεσχεῖν: at ἐν παραθέσει, id est in appositione, vt λίαν πάνυ, & πυκνὸν ἴσως, Plura vide pag. 437. H

C. Ὑπάλληλος, Subalternus: vt ὑπάλληλοι ὑπόπτηται apud Aristotelē exponitur Artes subalternæ. Vocātur autem & αἱ ὑπ' ἀλλήλας ὑπόπτηαι ab eodē. Et ὑπάλληλον quodcunque sub altero locatur, & alteri subest. Porphyr. in Isagoge, τὰ γὰρ ὑπὸ τὴν εἰδικωτάτων ἄχρι τῶν ἀτομικωτάτου ἀτόμου τε λέγεται καὶ εἴδη ὑπάλληλα, vt Agamemnon locatur sub Atrida tanquam genere, Atrides sub Pelopida, & ita deinceps. B

C. Μισάλληλος ET Φιλάλληλος, vel potius Μισάλληλοι & Φιλάλληλοι plurali numero, Mutui osores, Mutui amatores, vel Mutuo odio se prosequentes, Mutuo amore se prosequentes. ET Μισαλληλία, Φιλαλληλία, Mutuum odium, Mutuus amor. C

¶ Ἀλλιλίζειν, Aliud atque aliud dicere, Aliter atque aliter loqui. ἀλλιλίζειν, inquit Hesych. ἄλλως καὶ ἄλλως λέγειν. Quod quidam exposuerunt etiam, Non sibi constare in sermone, sed eum variare.

Ἀλλιλίζεται est eidem τὸ ἀλλήλοις ὑπεχιεύσαι: pro quibus reponi solet ἀλλήλοις ὑπεχιρήσαι: vt sit Insidiari sibi mutuó.

ΑΛΣ,

ἁλὸς, ἡ, Mare. Hom. Od. μ, — πόροις ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, & ἁλὸς πολυβενθέος. Item datiuus ἁλί, & accusatiuus ἅλα. Est enim poeticum hoc nomen: carmini autem cum prosa commune est θάλασσα. D

Ἅλες, ἁλῶν, ἁλσί, ἅλας, plurali numero, Sal: vt etiā pluraliter dicunt πυρεί pro tritico, & alia nonnulla. Hom. Od. λ & ψ, — οὐδέ θ' ἅλεσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδεσιν. Apud Athenæum lib. 12, ἀπαιτεῖν ὁμολογουμένους ἁλῶν. Plutarchus περὶ πολυφ. Τὸν θρυλλούμενον ὄκεῖνον χρόνον τῆς ἁλῶν συλλαβεῖν δοκοῦς μέδιμνον. Pausanias Atticis, μηδὲ ἁλσὶν ἡσσαῦτό πω χρῆσθαι. Vbi & Homeri locum modò positū citat, planè in eo intelligens ἅλεσι pro Sale. quod ideo dico quia nōnulli in eo per ἅλας marina edulia intelligenda putauerunt, vt docet Eustathius. Ἅλς autem numero singulari pro Sal, non memini me apud veteres aliquem scriptorem legere: nisi quū dicitur ἅλς Ἰνδικός, sal Indicum: ἁλὸς ἄνθος, flos salis. & siquæ appellationes huiusmodi. ‖ Ἅλες, Sales, Sermonis lepos & vrbanitas. Plutarchus Sympos. 5. Vide Budæum. E

‖ Ἅλες, Conuictus & communio, & sodalitatis necessitudo. Æsch. De fal. leg. πεὶ τὸ τῆς πόλεως ἅλας καὶ τὴν δημοσίαν τράπεζαν περὶ πλείστου δεῖν φησι ποιεῖσθαι, οὐκ ὢν ὑπόχρεως (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲν ἐγγενὴς ἡμῖν, id est, Legationis societatem & sodalitiū publicum (quale est eorum qui simul legationem obeunt) magni pendere oportere inquit ille, qui nec ciuis noster, nec indigena est. Hæc Budæus. Aristoteles Ethic. 8, κατὰ τὴν παροιμίαν γὰρ οὐκ ἔστιν εἰδῆσαι ἀλλήλους πρὶν τὸν λεγόμενον ἅλας συναναλῶσαι, i. Nam iuxta prouerbium, alter alterum nosse non potest priusquam salem quem dicunt cōsumpserint. Hoc est (inquit Budæus) Ante diutius contractā exercitámque sodalitatem. Dicit autem Aristoteles, meo quidē iudicio, τοὺς λεγομένους ἅλας pro τὸν λεγόμενον ἁλῶν μέδιμνον, vt in modò citato Plutarchi loco legitur. Chrysostomus, ἁλῶν κοινωνοῦντες pro Sodales, Cōuictores. Demosthenem autē imitatus videtur esse Chrysostomus, qui in oratione contra Midiam ita loquitur, εἰ δὲ ἁλῶν μὴ κοινωνήσας καὶ ὁμοτράπεζος γενόμενος ὡς οὐδὲν εἰργασμένῳ φανήσεται. ita enim legitur hic locus in optimis & vetustissimis codicibus, non autem vt in vulgatis editionibus, atque adeo in Aldina, εἰ δὲ λαλῶν μὴ καὶ ὁμοτράπεζος γενόμενος. F G H

Ἁλόθεν & Ἅλαδε, Aduerbia, pro Ex mari, ἐξ ἁλός: & Ad mare, εἰς ἅλα; vt ἅλαδε πεσέουσαν, apud Homerum.

C. Ἁλοσάχνη, Spuma maris, secundum Hesychium, apud quem diuisim scriptum habetur ἁλὸς ἄχνη. Aristoteles De hist. anim. lib. 9, cap. 14, de nido alcedinis loquens, ἡ νεοσσία παρομοία ταῖς σφαίραις ταῖς θαλασσίαις ὅτι τῇ τῆς κα-

λουμένας ἁλοσάχνας, πλὴν τῶν χρώματος, id est (Gaza interprete) Nidus marinæ similis pilæ, & iis quæ à flore maris halosachnæ dicūtur. Idem Aristoteles statim pòst, καὶ κόπτοντα μὲν σιδηρίῳ ὀξεῖ οὐ ῥαδίως διακόπτεται, ἅμα δὲ κόπτοντα καὶ πρὸς χεροὶ θραύοντα, ῥαδίως διαθραύεται ὡς περὶ ἡ ἁλοσάχνη. Vbi idem Gaza ἁλοσάχνῃ florem aridum maris interpretatur. A

C. Ἁλοσύδνη, dicta vna Nereidū, aut ipsa Amphitrite, ὑπὸ τῶν ἐν ἁλὶ σύεσθαι, apud Homerum. A quibusdam Mare, à nonnullis Aqua maris explicatur, quasi ἁλὸς ὕδωρ, non assentiente Eustathio, quem consule. B

C. Ἁλιαής, έος, ὁ καὶ ἡ, Per mare flans, In mari flans. vnde venti ἁλιαέες apud Homerum: vt Od. ο, — Οὐ δέ πτ' οὖροι Πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες.

C. Ἁλίβρεκτος, ε, ὁ καὶ ἡ, Mari immersus, vel asperfus, aut madefactus. in Anthol. epigr.

C. Ἁλίβρομος, ὁ καὶ ἡ, Marifremus, vno verbo. id est, Marinum quendam fremitum edens. Pan. ἁλίβρομος, vt ait Sophoclis schol. ὅτι τῆς ἠχοῦς ἐρᾷ. πολύηχος δὲ ἡ θάλασσα.

C. Ἁλίβροχος, ε, ὁ καὶ ἡ, Mari irriguus, Qui mari abluitur. vt apud Apoll. Argon. 2, πέτραι ἁλίβροχοι.

C. Ἁλιγείτων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Mari vicinus, Maritimus apud Nonnum.

C. Ἁλιγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Mari genitus. Venus ὑπόθετικῶς dicitur ἁλιγενής, quia est orta mari, vt canit Ouidius. Sali gena vno verbo Erasmus vertit: hoc verbum fingens (vt opinor) ad imitationem illorum Martigena, Nubigena, Terrigena.

C. Ἁλιδινής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui in mari versatur, Qui per mare circumagitur: vt ἐμπορίης ἁλιδινέος apud Dionysium De situ orbis. vbi tamen alii codices habent ἁλιμενδέος.

C. Ἁλιδύω, Submergo in mari, pro ἁλὶ δύω. Dicitur & ἁλιβδύω, per Æolicum literæ β pleonasmum. Ἁλιδύσαι, inquit Hesych. ἀφανίσαι, i. Abolere, Exterminare.

C. Ἁλίδρομος, ε, ὁ καὶ ἡ, Per mare currens, Mariuagus. Apud poetas ναῦς (id est nauis) dicitur ἁλίδρομος epitheticé. Latini naues pontigradas dicunt, quod ad verbum respondet alii epitheto πονταπόροι.

C. Ἁλίζωνος, ε, ὁ καὶ ἡ, Mari cinctus. ἁλίζωνος Κόρινθος, in Anth. epigramm. quæ & ἀμφίαλος.

C. Ἁλιήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt apud Euripidem ἁλιήρης κώπη, i. ἡ ἐρέσσουσα κατὰ τὴν θάλασσαν, Qua remigant in mari.

C. Ἁλίκρας, Mari (i. marinæ salfugini) cōmixtus, cum accentu in penult. vt ait Eustath.

C. Ἁλικρείων, Maris regnum obtinens, Regnans in mari. ὁ τῆς ἁλὸς κρείων: vt dicitur οὐρυκρείων.

C. Ἁλικρηπὶς γαῖα, Maritima ora exponitur apud Nonnū, quasi habens fundamentum ad mare.

C. Ἁλιμέδων, οντος, ὁ, Mari imperans, Neptuni epithetum, cui synonymum est πονταμεδών.

C. Ἁλιμηδής, έος, ὁ καὶ ἡ, In mari agitās cōsilia, In mari sollicitus: vt ἁλιμηδὴς ἐμπορία, negotiatio in mari sollicita apud Dionysium De situ orbis.

C. Ἁλιμυρήεις, εντος, ὁ, In mare cum sonitu quodā aut frémitu fluens. Odyss. ε, Καὶ τὸ μὲν εἰς πόντον ἁλιμυρήεντα μεδῆκε.

Ἁλιμυρής, έος, ὁ καὶ ἡ, Idem Apoll. Arg. 1, Ἀδυτον ἐπ' ὀμφὴν πέτρης ἁλιμυρέος.

C. Ἁλινηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, In mari natans: vt ἁλινηχὴς κώπη, in Anth. epigr. Ex ἁλὶ datiuo & verbo νήχομαι.

C. Ἁλινήκτιερα gen. fœmin. idem quod ἁλινηχής. vt ἁλινήκτιερα ἐλαία, in Anthol. epigramm. ad verbum, Olea in sale natans, i. (opinor) Olea plurimæ muriæ immersa. Huius autem epitheti terminatio videtur à νηκτὸς formata. nam à νήχομαι deductum νηκτὸς sonat Natationi aptus, aut Natandi facultatem habens.

C. Ἁλιοτρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui in mari alitur. In vulg. lex. ex Odyss. Homeri.

C. Ἁλίπασος, ε, ὁ καὶ ἡ, Sale cōspersus: vt ἁλίπασον κρέας, & ἁλίπασον χωρίον, τὸ ἁλσὶ πεπασμένον, apud Eustathium. ‖ Est etiam ἁλίπασος, Mari seu aqua Marina aspersus, in Anthol. epigr.

C. Ἁλίπεδον, ου, τὸ, ad verbum sonat Marisolum, i. Solum quod aliquandiu mari coopertum fuit, rursum autem campus esse cœpit, & aratum fuit. Propriè igitur ma-

ritimus campus, sed per catachresin quilibet campus. Ita Suidas. Hesychius habet duntaxat, ἁλίπεδα τὰ πρὸς τῇ θαλάσσῃ πεδία, i. Mari adiacentes campi. Secundum quosdam ἁλίπεδον quasi ἁλὸς πέδον: secundum alios παρὰ τὸ ἁλινδεῖσθαι ἵππους ἐν αὐτῷ δύνασθαι.

C. Ἁλίπλαγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mariuagus, Pontiuagus. apud Sophoclem in Aiace, ὦ Παὶ Παὶ ἁλίπλαγκτε. vbi scholiastes huius epitheti rationẽ reddens, ait, ὅτι ἐν τοῖς ἀκρωτηρίοις πιμᾶται, ἔνθα πλάζεται ἡ θάλασσα. i. Quia in promontoriis colitur, vbi vagatur mare. Reddit & alias huius epitheti rationes, quas apud eum vide.

B C. Ἁλιπλανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἁλίπλαγκτος, in Anthol. epigr. Illud fit à πλανῆ, hoc à πλάζω: vtrunq; præfixum habens datiuum ἁλί.

Ἁλιπλανία, ας, ἡ, Erratio, siue Error per mare, in Anthol. epigramm.

C. Ἁλίπλοος, ου. ὁ καὶ ἡ, Per mare nauigans. Apud Homerũ ἁλίπλοα τείχεα, Muri supernatantes mari, vel muri in mare demersi, ita vt illis mare supernatet. inquit Hesych. Locus est Il. μ, — ὗε δ' ἄρα Ζεὺς Σωνεχὲς, ὄφρα καὶ ἦσον ἁλίπλοα τείχεα θείη.

C. Ἁλίπνοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Odorem maris habens, Mare spirans, Mare redolens. Apud Musæum.

C. Ἁλιπόρφυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Marinæ purpuræ colorem habẽs, vt ἁλιπόρφυρα φάρεα apud Homerum, Vestimenta purpura marina tincta. aut Vestimenta colorem habentia maris πορφύρεος, Vide πορφύρω.

C. Ἁλίρροος, ου, ὁ καὶ ἡ, Marifluus, Circa mare vel ad mare fluens. Aut, In mare fluens. Vide proximè sequens Ἁλίρροθος.

C. Ἁλίρροθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Marifluus. πόροι ἁλίρροθοι Sophocli in D Aiace dicũtur Fluuii in mare fluentes cum sonitu, vt ait scholiastes. Inuenitur & ἁλίρροθος ἀκτή, pro Litus quod fluctibus marinis agitatur. ‖ Videtur autẽ dici ἁλίρροθος pro ἁλιρρόθιος, ex ἅλς ἁλὸς, & ῥόθιον, i. fluctus. atque adeo reperitur ἁλιρροθία fœmininum genus habens seruatum ι, in Anthol. epigr. — ἁλιρροθία ξεῖνε κέκευθε κόνις. ‖ Verùm notandum est quum ῥόθος dicatur fluctus, itidem ῥόθιον diminutiui forma: ab vtroq; substantiuum formatum. nam ἁλιρρόθοις Hesychius exponit fluctus maris: Suidas ἁλιρρόθιον itidem fluctum maris. Dicemus ergo ἁλιρρόθοις quasi ἁλὸς ῥόθοις, & ἁλιρρόθιον quasi ἁλὸς ῥόθιον. Apud Hesychium quidem certè ἁλιρρόθοις cum ω habetur, sed non sine manifesto mendo.

C. Ἁλίστρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Actus aut versatus in mari, Circũactus in mari. ναῦς ἁλίστρεπτος, Nauis quæ circũacta est, aut circumagi solet, vel potest. q.d. Nauis in mari versatilis.

F C. Ἁλιστρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui in mari voluitur, vel circũagitur, Qui in mari vertitur, seu versatur. ἁλιστρεφεῖς νῆσοι apud Musæum, insulæ mari circundatæ, vt vulgò exponitur: quum tamen propriè hoc epithetum sonet id quod dixi.

C. Ἁλιτενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Dicitur ἁλιτενὴς τόπος maritimus vel mari adiacens locus. quasi ad mare extensus. ‖ Item ἁλιτενὲς dicitur demissum & humile. ταπεινὸν, vt Hesych. & Etymologistes habent. Ex datiuo ἁλὶ & τείνω, vt opinor. Ideo autem humile puto significari per ἁλιτενὲς q̃ soleant demissiora esse quæ mari adiacent loca. Ἁλιτενὴς θάλασσα, inquit Budæus, Vadis frequens & breuibus, vt in litore. Appianus, ὡς τῆς θαλάσσης οὔσης ἁλιτενοῖς καὶ μεγάλαις ναυσὶν οὐκ ἀχροῖς, id est (Bayfio interpr.) Propterea quòd mare illic esset vadosum miniméque capax magnarum nauium.

C. Ἁλιτέρμων, ονος, ὁ, Mari conterminus, vel finitimus. in Anthol. epigr.

C. Ἁλιτρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui ex mari viuit, Qui ex mari alitur. i. vel esu piscium marinorum, vel etiam eorum piscatu: vt ipsi piscatores, qui sua arte victum sibi quærunt. Vtitur Nonnus.

H C. Ἁλίθοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vertitur in mari, Qui versatur huc illuc in mari & iactatur. Phocylides, Γλαζόμενόν τε βροτῶν καὶ ἁλίθοπον οὐδὲ ἰσαλύξῃς.

C. Ἁλίθοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, In mari educatus. In vulg. lex. Græcolat. exponitur Marinus, nõ expressa vi cõpositionis.

C. Ἁλίπτυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, In mari vexatus. ἁλίπτυπος κύμβη, cymba mari vexata, in Anthol. epigr. ἁλίπτυποι χεῖρες apud Nonnum, manus in mari fatigatæ & labore vexatæ. de piscatoribus dictum.

C. Ἁλίπυρος, ου, ὁ, Casceus sale aspersus, in Anthol. epigr.

C. Ἁλιφθόρος, ου, ὁ, Perdens in mari, Prædo marinus. in Anthol. epigramm. Ibidẽ Ἁλιφθορίη ναυτῶν, Perditio nautarum in mari: accipiendo perditionem passiuè. Vno verbo Naufragium.

C. Ἁλίφλοιος, ου, ὁ, Maricortex, ad verbum, aut Salicortex. species roboris seu quercus, vt ex Theophr. Hist. pl. lib. 3, cap. 9, adnotatur in vulg. lex. Græcol. Sed habent Salicortex: ego malim Salicortex: vt ἁλιψοῦς vertitur vno verbo Saligena, accipiendo salum pro mari.

C. Ἁλίχλαινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex mari lænam habens. i. vt opinor, lænam purpuream habens, videlicet conchæ marinæ sanguine tinctam.

C. Ἁλουργὸς, οῦ, ὁ, Purpureus, vel (vt quidam loquuntur) Purpurisseus. A nonnullis & Violaceus exponitur. De purpuræ colore intellexit Etymologistes, secundum quem ἁλουργὸν dicitur quasi ἁλὸς ἔργον, i. maris opus: quòd videlicet ex marina concha fiat. Sed nõ dubium est quin ἁλουργὸς, à purpuræ colore ductũ, longius postea significationẽ suam extenderit. Arcus cælestis primus color est φοινικοῖς: secundus autẽ, ἁλουργὴς & πορφυροῦς: vt Budæus tradit ex Plutarcho De philos placitis. Idem in suo lexico scribit, Ἁλουργὸν, idem quod οἰνωπὸν, τὸ ἐκ τῆς θαλάσσης πορφυροῦν. Sed quid sit color ἁλουργὸς, omnium optimè docet Aristotelis locus in libro De coloribus: vbi ait vuarum botros habere colorem οἰνωπὸν, dum maturescunt: quum autem nigrescunt, colorem φοινικοῦν in ἁλουργὸν mutari. Plato in Timæo ait ἁλουργοῦν esse rubrum cum albo nigróque permixtũ. ἐρυθρὸν δ', inquit, μέλανι λευκῷ τε κραθὲν, ἁλουργοῦν. Vbi notandum ἁλουργοῦν pro ἁλουργὸν, factum quasi ex ἁλουργέον.

Ἁλουργὸν pro substantiuo positum reperiri quidã tradunt, subaudito nomine χρῶμα, vel ἱμάτιον: vt ἁλουργῆ pro ἱμάτια ἁλουργῆ inuenitur. Sed & ἁλουργοὶ ex Plutarcho citatur substantiuè positum, subaudito nomine ἐσθῆτες. Etymologiam autem huius nominis esse dixi à nomine ἅλς ἁλὸς & ἔργον: vt sit ἁλουργὸν quasi opus marinũ. vnde ἁλουργὰ Etymolog. autor exponit πορφυρᾶ, & ἁλουργίδα vult esse πορφύραν. hæc autem fit ex marina concha. Hesychius quoque ἁλουργὲς ait esse πορφυροῦν.

Ἁλουργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Idẽ quod ἁλουργός. vt ἁλουργῆ ἱμάτια, Vestes purpurisseæ. Athen. 11, ἁλουργῆ μὲν δὴ ἡμπίσχοντο ἱμάτια. Aliquando ἁλουργῆ subaudito substantiuo ponitur per se: vt ἁλουργῆ ἀμπεχόμενος quidam dixit. ἁλουργὲς δὲ (inquit Hesychius) τὸ ἐκ τῆς θαλάσσης πορφύρας ὕφος.

Ἁλουργὶς, ίδος, ἡ, Vestis certum genus, coloris purpurei seu violacei, vel potius coloris ἁλουργοῦ. nam quis sit is ex iis quæ diximus patet: quo autem nomine Latino appellandus, non constat. Etymologici autor ἀλουργίδα exponit πορφύραν, id est purpuram. Trabeam (inquit Lazarus Bayfius) Græci ἁλουργίδα vocant. Plutarchus in Romulo, αὐτὸς δὲ προσύκαθητο μετὰ τῶν ἱερέων ἁλουργίδι κεκοσμημένος. ‖ In vulg. lex. Græcol. annotatur ἁλουργὶς pro phaleris purpureis positum reperiri, item pro stragulo purpureo, apud Lucianum.

Ἁλουργυρίδες ab Hesychio exponitur πορφυρίδες. Videtur autem nihil aliud esse ἁλουργυρὶς quàm ἁλουργὶς, quod modò explicatum fuit.

c. 2. Ἁλουργοπώλης, ου, ὁ, Venditor purpuræ. vt ἁλουργὰ trãsferre purpuram nobis permittamus. Aristot. in Mechanicis. ET Ἁλουργοπώλιον, Locus vbi purpura venditur. Item, Purpuraria officina. ET Ἁλουργοπωλικὴ Ifæo, quæ πορφυροπωλικὴ appellatur, inquit Suidas. In quibus subaudiri puto substantiuum τέχνη. q.d. Purpuræ venditoria ars.

c. 2. Παραλουργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Attextam habens purpuram. παραλουργὲς (inquit Pollux) τὸ ἑκατέρωθεν παρυφασμένον ἔχον πορφύραν. Quod & πάρυφες, & Ionicè πηχυαλὲς, vt idem scribit. ET Παραλουργὶς, muliebris vestis (sicut

ἁλουργὶς virilis) apud eundẽ: ea nimirum quæ (vt credibile est) ita attextam habebat purpuram.

Παραλουργεῖς, Minus honorati, Qui minore sunt in pretio. q.d. πρεσβαφεῖς, inquit Hesych.

c. 2. Περιαλουργὴς, q.d. Circumpurpuratus. Apud Aristoph. in Lysistrata, metaph. περιαλουργὸς κακοῖς pro Tinctus malis, vel Profundus malis, ὁ βαθὺ τοῖς κακοῖς (inquit Suidas, qui & alterius expositionis est autor) id est (vt opinor) Qui profunda mente mala excogitat. Ducta metaphora à concha qua vtuntur ad tingendam purpuram. illa enim è profundo mari eruitur. B

Alterum compositorum genus.

C. Ἀγχίαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (accentu in antepen.) Mari vicinus, Ad mare seu prope mare situs, Maritimus, Litoralis. vt δάφνη ἀγχίαλος, Apoll. Argon. 2, Χαλκίδα ἀγχίαλον vocat Hom. Il. β, πρὸς θαλασσαίαν, Maritimam. quæ & ἀγχιθάλασσος in prosa dici posset. Scribitur & ἀγχιάλος cum α habente superpositum spiritum asperum, de qua scriptura lege Athen. & Eustath.

Ἀγχίαλος, propriũ est nomen, inquit Hesych. Intelligit autem viri proprium vt ex Eustathio liquet, qui C ἀγχίαλος proparoxytonè & nomen proprium esse ait, & nomen adiectiuum: item vrbem Thraciæ, quæ & ἀγχίαλη. (Hoc autem ἀγχίαλη legitur & apud Stephanũ: sed magno errore ibi πόλις Σικελίας pro πόλις Κιλικίας scriptum est.) Alibi tradit idem gramm. hanc vrbem à Philopono ἀγχιαλὸν appellari ὀξυτόνως. Viri autem propriũ nomen est apud Hom. Od. α, v. 181, Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος υἱὸς ἀνάσσων. Hinc & Pitholaus apud Aristotelem Rhet. 3, πολὺ πάραλον appellauit ῥόπαλον τὸ δήμου. Ab Hesychio vocatur πάραλος nauis sacra: sicut & alibi Σαλαμίνιος (ita enim apud eum scriptũ est) dicitur esse μία τῶν ἱερῶν νεῶν. Suidas hasce duas, triremes fuisse dicit (addens itidẽ sacras) quæ celeritate præstarent, atq; adeo velut celeres quædam ministræ essent. Scholiastes Demosthenis duabus hisce sacris triremibus (nam & ipse ita vocat) tres postea fuisse additas scribit, quarum nomina essent, Antigonis, Ptolemais, Ammonias. A Suida duæ tantùm recensentur quæ illis accesserint, Antigonis & Demetrias. Idem schol. Demosth. πάραλον à Paralo quodã heroe nomẽ accepisse tradit: quod & apud Suidam legimus. At Hesychius vult πάραλον dictam esse ἀπὸ τῆς παραλίας Ἀττικῆς. Quod etiã voluisse puto ipsum Dem. scholiasten, quum post etymologiã à Paralo filio Periclis, aut Paralo heroe, (cui ille ὁμώνυμος) subiungit, διὰ τὸ πλεῖν πολὺ θαλάσσιον, πυτέστι τὸν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἑλλήσποντον. αὐτὴ γὰρ ἀπεστέλλετο πρὸς τὴν συμμαχίας, εἴπερ βούλοιντο σπουδάζειν οἱ Ἀθηναῖοι. Sed omnino addenda fuerit disiunctiua particula ἢ ante διὰ τὸ πλεῖν: vt dicat nomen inuenisse ab heroe Paralo, ἢ διὰ τὸ πλεῖν. Illud enim διὰ τὸ πλεῖν ad heroen non referri, ostendũt quæ sequuntur, αὐτὴ γὰρ ἀπεστέλλετο, &c. Cæterùm naue paralo vti solitos Athenienses tradit Suidas ad publica negotia: Salaminia autẽ εἰς τὰ θεωρικά, id est, in ea theoros solitos mitti Delphos. Sunt qui contrà hoc parali nauis officium fuisse putent. (& apud ipsummet Suidam in alio loco hæ nominibus tantùm differre putãtur) illis autem Aristophanis schol. subscribit. Sed παράλου varios fuisse vsus, prout varia occurrebant publica negotia, ex multis autorũ locis colligere possumus. Demosth. schol. & Suid. volũt ea vti solitos ad reuocandos domum è peregrina regione duces, vt ad reuocandum è Sicilia Alcibiadem. Addunt nonnulli, ad reuocandos aut euocandos eos duces quibus dicenda causa esset. quod sanè cõuenit illi Alcibiadis exemplo. Id autem & Aristophanis schol. testatur, scribens, ἡ μὲν Σαλαμινία πολὺ ἐκκαλουμένους εἰς κρίσιν ἦγεν, ἡ δὲ πάραλος τοὺς θεωρίας ἀπῆγεν. Apud Xenoph. πάραλος Athenas mittitur ἀπαγγέλλουσα τὰ γεγενημένα. Apud Demosth. autem legimus, τῆς μὲν θαλάττου τὰμβύσας Κυζικηνῶν ἥρπασε πλεῖον ἢ πέντε τάλαντα. ‖ Fuerunt autem dicti πάραλοι & qui in paralo naue remigabant, seu propugnabant. Secundum Suidam autem generaliter Parali nauis vectores. Pollux ναῦς nauis parali vult appellatos, θαλάμους seu θαλάμους, sicut Salaminiæ nauis, σαλαμίνιος. Hesychius autem παραλίτης exponit ὁ ἀπὸ τῆς θαλάμου. Sic & schol. Thucyd. θαλάμους esse dicit τοὺς ὄντας τῆς νεὼς τῆς θαλάμου

A est: quum tradat θαλάμους appellatos fuisse non eos solùm qui naue paralo dicta vehebantur, verumetiã eos qui maritimam Atticæ oram incolebant: cæteros autem, πεζαστοὺς & ὁπλίτας. Sed apud Hesychium habemus θαλάμοι: itidémque à Plutarcho eadem de re loquente θαλάμων fit mentio, sicut & πεδιέων, non πεζαστῶν. Eius enim verba sunt in Polit. præcept. διὸ βελτίονα Σόλων ἔλαβεν ἀγχοῦ, διεστῶσης εἰς πολὺ μέρη τῆς πόλεως, τὸ τῶν ὁπλιτῶν λεγομένων, καὶ τὸ τῶν πεδιέων καὶ τὸ τῶν παραλίων. (Sunt autem qui πεδιαίων hic scribant, vt & alibi mihi legisse videor) habet tamen πεδιέων & Aristoph. schol. idem describens. Idem verò Plutarchus in Erotico παράλοις, ἐπίκρεις, & πεδίοις, vocat, appellãs τρεῖς τάξεις. Sed non dubito quin pro πεδίων, vel πεδιέων vel πεδιαίων apud eum reponendum sit. Thucydides autem πεδίον ea significatione dixit, & πολὺ πάραλον γῆς, lib. 2 ita scribens, οἱ δὲ Πελοποννήσιοι ἐπειδὴ ἔπεμψαν τὸ πεδίον, παρῆλθον ἐς τὸ πάραλον γῆς καὶ λουδίου. ‖ Pro παραλία autem, id est maritima regio, dicitur interdum à poetis παρράλια metri causa, seu παρράλιν. ‖ Παράλια, τὰ, Festi nomen, Athen. & Eustathio. ‖ Παράλιοι ὄρνιθες apud Sophoclem Marinæ aues potius quàm maritimæ.

Πάραλος, Nauis apud Athenienses, quã (sicut & altera cui Salaminiæ nomen erat) ad certos tantùm vsus adhibebant. Quod testatur Plutarchus in Politicis præceptis, ita scribens, ὥσπερ ἡ Σαλαμινία ναῦς Ἀθήνησι καὶ ἡ πάραλος οὐκ ὀλίγα παῦ ἔργον ἀλλ' ὀλίγα τὰς αἰσχίστας καὶ μεγάλας καταστάσεις τοῦ θεραίζεις. Hinc & Pitholaus apud Aristotelem Rhet. 3, πολὺ πάραλον appellauit ῥόπαλον τὸ δήμου. Ab Hesychio vocatur πάραλος nauis sacra: sicut & alibi Σαλαμίνιος (ita enim apud eum scriptũ est) dicitur esse μία τῶν ἱερῶν νεῶν. Suidas hasce duas, triremes fuisse dicit (addens itidẽ sacras) quæ celeritate præstarent, atq; adeo velut celeres quædam ministræ essent. Scholiastes Demosthenis duabus hisce sacris triremibus (nam & ipse ita vocat) tres postea fuisse additas scribit, quarum nomina essent, Antigonis, Ptolemais, Ammonias. A Suida duæ tantùm recensentur quæ illis accesserint, Antigonis & Demetrias. Idem schol. Demosth. πάραλον à Paralo quodã heroe nomẽ accepisse tradit: quod & apud Suidam legimus. At Hesychius vult πάραλον dictam esse ἀπὸ τῆς παραλίας Ἀττικῆς. Quod etiã voluisse puto ipsum Dem. scholiasten, quum post etymologiã à Paralo filio Periclis, aut Paralo heroe, (cui ille ὁμώνυμος) subiungit, διὰ τὸ πλεῖν πολὺ θαλάσσιον, πυτέστι τὸν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἑλλήσποντον. αὐτὴ γὰρ ἀπεστέλλετο πρὸς τὴν συμμαχίας, εἴπερ βούλοιντο σπουδάζειν οἱ Ἀθηναῖοι. Sed omnino addenda fuerit disiunctiua particula ἢ ante διὰ τὸ πλεῖν: vt dicat nomen inuenisse ab heroe Paralo, ἢ διὰ τὸ πλεῖν. Illud enim διὰ τὸ πλεῖν ad heroen non referri, ostendũt quæ sequuntur, αὐτὴ γὰρ ἀπεστέλλετο, &c. Cæterùm naue paralo vti solitos Athenienses tradit Suidas ad publica negotia: Salaminia autẽ εἰς τὰ θεωρικά, id est, in ea theoros solitos mitti Delphos. Sunt qui contrà hoc parali nauis officium fuisse putent. (& apud ipsummet Suidam in alio loco hæ nominibus tantùm differre putãtur) illis autem Aristophanis schol. subscribit. Sed παράλου varios fuisse vsus, prout varia occurrebant publica negotia, ex multis autorũ locis colligere possumus. Demosth. schol. & Suid. volũt ea vti solitos ad reuocandos domum è peregrina regione duces, vt ad reuocandum è Sicilia Alcibiadem. Addunt nonnulli, ad reuocandos aut euocandos eos duces quibus dicenda causa esset. quod sanè cõuenit illi Alcibiadis exemplo. Id autem & Aristophanis schol. testatur, scribens, ἡ μὲν Σαλαμινία πολὺ ἐκκαλουμένους εἰς κρίσιν ἦγεν, ἡ δὲ πάραλος τοὺς θεωρίας ἀπῆγεν. Apud Xenoph. πάραλος Athenas mittitur ἀπαγγέλλουσα τὰ γεγενημένα. Apud Demosth. autem legimus, τῆς μὲν θαλάττου τὰμβύσας Κυζικηνῶν ἥρπασε πλεῖον ἢ πέντε τάλαντα. ‖ Fuerunt autem dicti πάραλοι & qui in paralo naue remigabant, seu propugnabant. Secundum Suidam autem generaliter Parali nauis vectores. Pollux ναῦς nauis parali vult appellatos, θαλάμους seu θαλάμους, sicut Salaminiæ nauis, σαλαμίνιος. Hesychius autem παραλίτης exponit ὁ ἀπὸ τῆς θαλάμου. Sic & schol. Thucyd. θαλάμους esse dicit τοὺς ὄντας τῆς νεὼς τῆς θαλάμου

B Ἁλουργὶς virilis) apud eundẽ: ea nimirum quæ (vt credibile est) ita attextam habebat purpuram.

Παραλουργεῖς, Minus honorati, Qui minore sunt in pretio. q.d. θαλαμαφεῖς, inquit Hesych.

c. 2. Περιαλουργὴς, q.d. Circumpurpuratus. Apud Aristoph. in Lysistrata, metaph. περιαλουργὸς κακοῖς pro Tinctus malis, vel Profundus malis, ὁ βαθὺ τοῖς κακοῖς (inquit Suidas, qui & alterius expositionis est autor) id est (vt opinor) Qui profunda mente mala excogitat. Ducta metaphora à concha qua vtuntur ad tingendam purpuram. illa enim è profundo mari eruitur. B

Alterum compositorum genus.

C. Ἀγχίαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (accentu in antepen.) Mari vicinus, Ad mare seu prope mare situs, Maritimus, Litoralis. vt δάφνη ἀγχίαλος, Apoll. Argon. 2, Χαλκίδα ἀγχίαλον vocat Hom. Il. β, πρὸς θαλασσαίαν, Maritimam. quæ & ἀγχιθάλασσος in prosa dici posset. Scribitur & ἀγχιάλος cum α habente superpositum spiritum asperum, de qua scriptura lege Athen. & Eustath.

Ἀγχίαλος, propriũ est nomen, inquit Hesych. Intelligit autem viri proprium vt ex Eustathio liquet, qui C ἀγχίαλος proparoxytonè & nomen proprium esse ait, & nomen adiectiuum: item vrbem Thraciæ, quæ & ἀγχίαλη. (Hoc autem ἀγχίαλη legitur & apud Stephanũ: sed magno errore ibi πόλις Σικελίας pro πόλις Κιλικίας scriptum est.) Alibi tradit idem gramm. hanc vrbem à Philopono ἀγχιαλὸν appellari ὀξυτόνως. Viri autem propriũ nomen est apud Hom. Od. α, v. 181, Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος υἱὸς ἀνάσσων. Hinc & Pitholaus apud Aristotelem Rhet. 3, πολὺ πάραλον appellauit ῥόπαλον τὸ δήμου. Ab Hesychio vocatur πάραλος nauis sacra: sicut & alibi Σαλαμίνιος (ita enim apud eum scriptũ est) dicitur esse μία τῶν ἱερῶν νεῶν. Suidas hasce duas, triremes fuisse dicit (addens itidẽ sacras) quæ celeritate præstarent, atq; adeo velut celeres quædam ministræ essent. Scholiastes Demosthenis duabus hisce sacris triremibus (nam & ipse ita vocat) tres postea fuisse additas scribit, quarum nomina essent, Antigonis, Ptolemais, Ammonias. A Suida duæ tantùm recensentur quæ illis accesserint, Antigonis & Demetrias. Idem schol. Demosth. πάραλον à Paralo quodã heroe nomẽ accepisse tradit: quod & apud Suidam legimus. At Hesychius vult πάραλον dictam esse ἀπὸ τῆς παραλίας Ἀττικῆς. Quod etiã voluisse puto ipsum Dem. scholiasten, quum post etymologiã à Paralo filio Periclis, aut Paralo heroe, (cui ille ὁμώνυμος) subiungit, διὰ τὸ πλεῖν πολὺ θαλάσσιον, πυτέστι τὸν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἑλλήσποντον. αὐτὴ γὰρ ἀπεστέλλετο πρὸς τὴν συμμαχίας, εἴπερ βούλοιντο σπουδάζειν οἱ Ἀθηναῖοι. Sed omnino addenda fuerit disiunctiua particula ἢ ante διὰ τὸ πλεῖν: vt dicat nomen inuenisse ab heroe Paralo, ἢ διὰ τὸ πλεῖν. Illud enim διὰ τὸ πλεῖν ad heroen non referri, ostendũt quæ sequuntur, αὐτὴ γὰρ ἀπεστέλλετο, &c. Cæterùm naue paralo vti solitos Athenienses tradit Suidas ad publica negotia: Salaminia autẽ εἰς τὰ θεωρικά, id est, in ea theoros solitos mitti Delphos. Sunt qui contrà hoc parali nauis officium fuisse putent. (& apud ipsummet Suidam in alio loco hæ nominibus tantùm differre putãtur) illis autem Aristophanis schol. subscribit. Sed παράλου varios fuisse vsus, prout varia occurrebant publica negotia, ex multis autorũ locis colligere possumus. Demosth. schol. & Suid. volũt ea vti solitos ad reuocandos domum è peregrina regione duces, vt ad reuocandum è Sicilia Alcibiadem. Addunt nonnulli, ad reuocandos aut euocandos eos duces quibus dicenda causa esset. quod sanè cõuenit illi Alcibiadis exemplo. Id autem & Aristophanis schol. testatur, scribens, ἡ μὲν Σαλαμινία πολὺ ἐκκαλουμένους εἰς κρίσιν ἦγεν, ἡ δὲ πάραλος τοὺς θεωρίας ἀπῆγεν. Apud Xenoph. πάραλος Athenas mittitur ἀπαγγέλλουσα τὰ γεγενημένα. Apud Demosth. autem legimus, τῆς μὲν θαλάττου τὰμβύσας Κυζικηνῶν ἥρπασε πλεῖον ἢ πέντε τάλαντα. ‖ Fuerunt autem dicti πάραλοι & qui in paralo naue remigabant, seu propugnabant. Secundum Suidam autem generaliter Parali nauis vectores. Pollux ναῦς nauis parali vult appellatos, θαλάμους seu θαλάμους, sicut Salaminiæ nauis, σαλαμίνιος. Hesychius autem παραλίτης exponit ὁ ἀπὸ τῆς θαλάμου. Sic & schol. Thucyd. θαλάμους esse dicit τοὺς ὄντας τῆς νεὼς τῆς θαλάμου

D Ἀμφίαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circunquaque habens mare, siue Vtrinq; mare habens (sicut ἀμφιθάλασσος Polluci, ἡ ἑκατέρωθεν ἔχουσα θάλασσαν, vt Corinthus) Circundatus vel cinctus mari, vt circundantur insulæ. Hesych. ἀμφιάλῳ exponit ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιεχομένῃ πάντοθεν. vnde νήσου (id est insulæ) epithetum est ἀμφίαλος, sicut & ἀμφίρρυτος. Sciendum est autem qui ἀγχίαλος scripserunt cum α (de qua scriptura modò dixi) eosdem & ἀμφίαλος scripsisse. E

C. Ἔξαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Extans mari (vt dicitur Extare aquis) Extra mare positus. Cui opponitur ὕφαλος: vt apud Lucianũ, καὶ τὰ μὲν ὕφαλα τῆς νεὼς κατέχραφα, τὰ δὲ ἔξαλα, ἄμορφα. Idem, οἱ μὲν ὑπερέπτα τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀναστατώσαντες, id est, A mari subductum, inquit Bud. Qui addit, à Strabone ἔξαλον appellari, pag. 231, Remotum à mari. Apud Polybium ἔξαλος πλυνῆ, quæ extra aquam siue paulo supra aquam infertur, Bayfio interprete in his l. 16 locis, αὐτὸς μὲν ἔξαλον ἐλαῦν τὴν πλυνῆν, & ἔξαλος ἐλάμβανον τὰς πλυνάς. Vide infra & ὕφαλος πλυνή. ‖ Ἔξαλος, E mari exiliens. Oppianus de piscibus, Ἔξαλοι ἀΐσσουσι. F

C. Ἔφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Ἐφάλιος, Ad mare situs, Maritimus. Vtrunque enim dici volunt. sicut πάραλος & παράλιος. Il. β, Κνίδον τ' ἔφαλον. ‖ Sunt qui ἔφαλον opponi etiam velint τῷ ὑφάλῳ: & ita idem fuerit quod ἔξαλος modò expositum.

C. Πάραλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Παράλιος, Maritimus. Soph. Aiace, πόροι ἁλίρροθοι, πάραλά τ' ἄντρα. Sic πάραλος γῆ apud Thucydidem (cuius locum proferã infrà) θαλασσαλάσσης, vt schol. exponit. At πάραλος γραῦς ex Herodoto citatur pro classe. Παράλιος in soluta oratione vsitatiõ est. (vnde & illud per hoc explicari solet) Plut. De prud. anim. τοὺς νησιώτας καὶ θαλασσίους. Philo De mũdo, ἃ θαλάσσιοι μόνον ἀλλὰ καὶ μεσόγειοι μοῖραι κατεπθηπαν. Et θαλασσία πεύκη Theophr. Maritima pinus. Et παραλία (sub. χώρα) maritima ora. Plut. Pericle, αἱ τῆς θαλασσίας πόλεις. Aristot. Rhet. 3, ἀστεισμῶν τοῦς πολὺ παραλίαν. Et παραλία (sub. χώρα) maritima ora. Thucyd. l. 2, Πελοποννησίοις κατέλιπον τῆς Ἀττικῆς ὄντας ἐν τῇ παραλίᾳ. Quos ad locos pertinet quod annotauit quidã Atticam peculiariter παραλίαν fuisse dictam. παραλία (inquit Hesych.) ἡ Ἀττικὴ. ἔνθεν καὶ ἡ ναῦς πάραλος. Eodem modo θαλάσσιοι dicti οἱ πολὺ θαλάσσιον τῆς Ἀττικῆς κατοικοῦντες. Scio tamen apud Suidã legi πάραλοι, & ita eum scripsisse manifestũ G H

Legitur autē hæc vox apud Thuc.cum alibi tum lib.8, A
ἢν μὲν θρόλων πλεῖς οἱ πεντακόσιοι δύο ἢ τρεῖς ἔδοσαν, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀφελόμενοι τὴν ναῦν, καὶ μετεκβιβάσαντες εἰς ἄλλα σφετέρων πλοῖα, ἔπαξαν φυγεῖν τὴν Εὔβοιαν. Bayfius in hoc eiusdem Thuc.loco lib.6, ἀφίκοντο δὲ τῶν τοῦ Ἀργεῖοι μετὰ θρόλων, interpretatur θρόλοις propugnatores qui in naue paralo esse solebant. Extenditur autem latius interdum θρόλων significatio, pro quibusuis remigibus. Aristoph. Ranis, — καὶ τοὺς θρόλοις αὐτέπεισεν Ἀνταγορεύειν τῆς ἀρχῆς. Vbi schol. per θρόλοις scribit intelligi κωπηλάτας. Eius verba sunt, θρόλοις δὲ σημαίνει τοὺς κωπηλάτας. πάρεαλος γὰρ καὶ Σαλαμινία, τελεῖρες εἰρηναρχικαί. κοινῶς δὲ θρόλοις, τοὺς ὅτι θρὸ τεκίρων ναύτας. ἢ γὰρ ἴδιον τι λέγει αὐ θεὶ τὴν θρόλων τεκίρεις νεώς. ἄτιμοι δὲ ἦσαν. ‖Πάεαλος & pro quodam tribuum iudicio, in vulg. lex.

C. Πλησίαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Maritimus, Mari vicinus. Idē quod αἰγιαλος apud poetas: vt ἄγχι & πλησίον idem significāt. Hinc πλησίαλον substantiuū, Maritima ora, Posidonio apud Athenæum, ἄδειον κατὰ τὸ πλησίαλον νικήσαντες τὴν μάχην. Quod vocabulum scribi etiam πλησί ἅλον cum ἀ. (licut αἰγιαλον) admonet Eustath. C

C. Ὑφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (oppositū τῷ ἔξαλος) Qui est sub mari, Sub mari latens, Vel, Qui est intra mare, ὕφαλος πέτρα, in Epigr. saxū sub mari latens. Quod & ὕφαλος sine adiectione dici annotarūt quidā grām. Apud Alciphr. ὕφαλον δίκτυον, rete in mare demissum & conditū. Hinc Ὑφαλος per metaphoram, Subdolus, Versutus. q.d. Sub pectore latentem habens fraudulentiam. Vnde ὕφαλον ἦθος, quod & ὕπουλον. Sic apud Gregorium, Οὐχ ἁπλοῦν ἦθος θυείσκω τοῖς Ἀρμηνίοις, ἀλλὰ κρυπτὸν τι καὶ ὕφαλον. D

‖Ὑφαλος item pro Aliquantum salsus (q.d. Subsalsus) Diosc. lib.3, c.153.

C. Ὠκύαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Velox in mari, Velociter per mare currens. Nauis epithetum apud Homerum. dicitur enim ab eo ὠκύαλος ναῦς, quod à scholiaste exponitur ταχύπλους.

Compositum sequens eiusdem quidem est formæ, sed ab altera tantùm ἁλὸς significatione, videlicet pro sale, non pro mari.

C. Ἄναλος, Sale carens, Insulsus, Non salitus. Aristot. ἀλλὰ τὰ ἄναλοι ἄρτοι πλείονα χρόνον ἔχουσι τοῦ ἡλισμένου. Marc.9, versu vltimo, ἐὰν δὲ τὸ ἅλας ἄναλον γένηται, ἐν τίνι αὐτὸ ἀρτύσετε; E

Composita autem in λιος terminata (vt ἐνάλιος) vide post Ἅλιος.

C. Εἰναλίφοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mariuagus, In mari vagans, seu per mare, vt εἰναλίφοιτα λίνα, retia per mare vagantia, quasi εἰν ἁλὶ φοιτῶντα. Eadē forma dicitur qua ἠερόφοιτος. Est autē hoc diuersum ab illis quæ cōposita vocaui alicubi, qualia sunt ea quæ alibi à me ponuntur præfixum habentia c.2. non enim hoc ex alio fit iam composito, sed ex tribus simplicibus cōponitur. Ideóque post εἰνάλιος non posui, ne videretur ex illo factum, quasi esset εἰναλίφοιτος pro εἰναλιόφοιτος. F

¶ Ἅλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Marinus. θαλάσσιος, in prosa. ἅλιος γέρων, id est marinus senex, appellatur Proteus ab Homero. & ἅλιαι θεαί, marinæ deæ, ab eodem, Il.ω, & Il.σ, — μετ' ἀθανάτης ἁλίης. Et Od.γ, — ὅθι ψαμάθοις ἁλίησι. Sic Sophocles ἁλίαν πλάτην marinum remum vocat, scribēs, ἁλίαν ὃς ἐπέβας ἐλίσσων πλάτην.

Ἁλία non solùm adiectiuum esse, significans Marina, sed vt substantiuum pro mari poni, in vulg. lexicis Græcol. habetur. cuius vsus exemplum desidero. ‖Ἁλία ibidem annotatur piscationem seu prædā piscium apud Gregorium significare. Sed videndum ne pro ἁλία legendum sit ἁλέα, de quo nomine dicam post ἁλιάς. Ex Hesych. præterea discimus esse vas in quo salteritur, aut in quod reponitur. Meminit & Pollux, vt dicā in Ἁλιάς. ‖ Ab ἁλία factum etiam ἁλίαρος, i. sale conditus. ἁλίαρον, inquit Eust. τὸ ἠρτυμένον ἅλατι ἔδεσμα.

Ἅλιος, Vanus, Inanis, Irritus. Ἅλιον capi pro μάταιον, id est vanum, ducta significatione à mari, cōstat inter grāmaticos: sed quam potissimùm ob causam, de hoc verò certant. nam alii ἅλιον dici volunt vanum, quasi quod in mare iaciatur & exterminetur: Alii, quòd mare res quædā vana & inutilis esse videretur, ante inuētas naues: Alii, quòd ad potum inutilis sit aqua marina. οὐχ ἅλιον βέλος apud Homerum aliquoties pro Telum non vanum, Telum effectu non carens. Sic οὐχ ἅλιον ἔπος. Il.ω, & οὐχ ἅλιον ὅρκιον. Il.ο. ‖Ἅλιον aduerbialiter etiam ponitur ab Homero interdum pro Frustrà, Incassum. vt Il.ν, Αἴχμη δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης Ὤχετ' ἐπὶ ῥ' ἅλιον σιβαρῆς, ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας. nā hic ἅλιον scholiastæ exponunt ματαίως. HINC Ἁλιόω, Vanum reddo, Irritum reddo, Effectum habere non sino. Od.ε, Ἀλλὰ μάλ' οὔπως ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο Οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεόν, οὔθ' ἁλιώσαι. vbi ἁλιώσαι exponitur etiā ματαιοῦν, ἠφανίσαι, i. Vanum existimare, Pro vano & inani habere. Il.π, Οὐδ' ἁλίωσε βέλος. pro eo quod alibi dicit, οὐχ ἅλιον ἧκε βέλος, vt ait Eust. id est, non irritū emisit telum. ‖ Ἁλιόω & pro In salis modum contero, Symmachum vsurpasse Esaiæ cap.52, annot. in vulgatis lexicis.

C. Ἐνάλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (interdū & Εἰναλία, f.g.) Marinus. vt ἐνάλια ζῶα, Aristoteli De mundo, Marina animantia. Sic ἐναλία φύσις à Sophocle appellantur pisces periphrasticē. Apud eundē verò ἐνάλιος λεὼς exponitur ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ διαπτείων, in mari versans. At Plutar. ἐνάλιον ἔργον appellat rē in mari gestā. q.d. marinū opus. Nam naualle opus ad verbum fuerit potius ναυτικὸν ἔργον. ‖Ἐνάλιος, Maritimus. vt apud Aristot. De mundo, βρύουσα γὰρ νήσοις τε ἐναλίαις καὶ ἠπείροις, id est maritimis insulis. Bud.

Εἰνάλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, metri causa inserto ι, idem quod ἐνάλιος. vt εἰνάλιοι φῶρες (q.d. marini latrones) piratæ, in Anthol. epigr. In fœm. g. dicitur etiā εἰναλία, & Ionicè εἰναλίη, vt εἰναλίαι κορῶναι, Hom. in Od. & εἰναλίη κῆξ, in eadem.

C. Ἐφάλιος, vide in Ἔφαλος.

C. Παεράλιος, vide suprà post Πάεαλος. nā & hoc illi subiungendum censui.

C. Ὑπεράλιος (& Ὑπειράλιος, metri causa) Maritimus. Ad verbum, Qui est supra mare. q.d. mari impositus, vel mari imminens. Dionys. Alex. Κεῖθι δ' αὖ αἰθρήσειας ὑπειράλιον πολιήθρον Ἀσσυνδὸν πυθμένι παραὶ ῥόον Εὐρυμέδοντος. Sic Gall. dicimus, Vne ville qui est sur la mer.

Ἁλιάς, άδος, ἡ, vide post Ἁλιάς.

¶ Ἁλιάς, έως, ὁ, Piscator. propriè sonat Marinator. nam ἅλιος marinus sonat, vt modò dictum est. ἀπὸ τῆς ἁλίας tamen factū esse, in vulg. Lex. Græcol. annotatur tanquam sit substantiuum nomen ἁλία pro mari. Etymologici autor ex Philone tradit ἁλιάς à genitiuo ἁλὸς formari, vt fit ἁλὸς, ἁλιὸς, ἁλιεύς. Od.μ, Ὃς δ' ὅτ' ὀπὶ θεοῦ ὀλῷ ἁλιεὺς θεμπεκέϊ ῥάβδῳ Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων. Apud Athenæū lib.6, ἁλιεῖς καὶ ὀρνιθευταὶ καὶ μαγείροις. Poeticè autē ἁλιῆες in nominat. plural. & ἁλιῆας in accus. dicitur Od.χ, Πεπτεῶτας πολλοὺς, ὥστ' ἰχθύας, οὓς θ' ἁλιῆες &c. ‖Est etiam piscis cuiusdam nomen ἁλιεύς, apud Plut.

Ἁλιεύω. F.σω, Piscor. Absolutè sæpe, interdum & cum accusat. Basil. Homil.7, ἄλλα γεωρίζουσι οἱ τὴν Ἰνδικὴν ἁλιεύοντες θάλασσαν, ἄλλα οἱ τὴν Αἰγύπτιον ἀγρεύοντες κόλπον. HINC Ἁλιεία, ας, ἡ, Piscatio, Piscatus. Aristot. Pol.1, οἱ μὲν ἀπὸ λῃστείας [ζῶσιν] οἱ δ' ἀπὸ ἁλιείας. ‖Verùm Ἁλιεία etiam legitur apud eundem Aristotelem pro piscatione, aut malè pro ἁλιεία positum, aut certè retento ι, vt fit in ὑγιία pro ὑγιεία. Hoc enim mihi fit verisimile, quia apud Herodianum itidem ἁλιεία reperiatur. ET Ἁλιευτικός, οῦ, ὁ, Piscatorius. Ad piscationem aut ad piscatorem pertinens. ἁλιευτικὸς βίος, Piscatoria vita, Vita piscatorum. Aristot. Pol.1, ἁλιευτικὴ τέχνη, Piscatoria ars, Ath.6. Aliquando ἁλιευτικὴ per se ponitur, subaudito nomine τέχνη. Inuenitur etiā ἁλιευτικὸν & in plur. ἁλιευτικὰ sine adiuncto, pro tractatu siue tractatibus de arte piscatoria. Tunc verò potest cum ἁλιευτικὸν subaudiri βιβλίον, cum ἁλιευτικὰ autem βιβλία. Athen.7, Νεμεώνιος δ' ἐν ἁλιευτικῷ. Idem ibidem, πόσοι τοῖς ἐνεύχομεν ἐποποιοῖς ἁλιευτικὰ γεγραφότα. Sic & Oppiani ἁλιευτικὰ dicūtur quæ ad nostram ætatem peruenerunt.

Ἁλιάδαι, ῶν, οἱ. propriè Piscatorum filii. Nomen est appellatiuum patronymici formam habens: capitur tamen pro ipsis piscatoribus. Soph. Aiace. Τίς αὖ δὴ μοι τίς αὖ

φιλοπόνων ἁλιαδῶν. vbi scholiastes ait ἁλιὰς esse piscatorum nauigiū: ἁλιάδαι autē, filii piscatorum. i. piscatores, vt Asclepiadæ dicuntur medici. Sonat autem propriè Asclepiadæ, Asclepii filii. Dura tamē esse videtur horum nominum ἁλιὰς ἁλιάδες & ἁλιάδης ἁλιάδου deriuatio ab ἁλιάς. A

Ἁλιὰς, άδος, ἡ, Nauicula, Cymba. Quidam piscatoriam nauiculā interpretati sunt: & ipse Sophoclis scholiastes, si bene memini, ἁλιευτικὸν πλοῖον exponit. quasi ab ἁλιάς deriuatū sit ἁλιάς. Hesychius habet, ἁλιάδες, μικρὰ σκαφίδια, nulla piscatorū facta mentione. Tamē apud Aristotelem lib.4 anim.c.37, ἁλιὰς βάτραχος exponitur itidem Rana piscatrix. vbi Gaza ranam vertit, vt annotatur in vulg. Lex. Græcol. ‖Ἁλιάδες Vasa buxina in quibus sal terebatur, vt ait Iulius Pollux. Reperitur autem & Ἁλίδες in ea significatione, sed mendose fortassis. Vocātur & ἁλίαι, quod vide paulo post. B

¶ Ἁλυκός, ου, ὁ, Salsus. vt ἁλυκὸν ὕδωρ, salsa aqua, apud Aristot. & Theophr. ἁλυκὸς τῇ γεύσει, salsus gustu apud Dioscoridem. C

Ἁλυκότης, ητος, ἡ, Salsugo, Salsedo. Theophr. ὅλως δὲ ἡ ἁλυκότης πεσσόφορος,

Ἁλυκὶς, ίδος, ἡ, vt quidā annotāt, Idē quod ἁλυκότης. ἁλυκίδας tamen apud Strabonē sibi videri appellatas salinas scribit Bud. Aliquādo Ἁλυκίδες (vt annotāt ex Hermolao) significat locum eum aut simili natura præditum, quem Antonius salsulas appellat.

Ἁλικὸς item & Ἁλικότης scripta litera ι non υ inueniūtur. Ἁλυκὸς, inquit Budæus, idem quod ἁλμυρός. vel Ἁλικος: Variè enim apud Theophrastum legitur: sed frequentius ἁλυκός. Ita quidem Budæus. at ego ἁλικὸς cum ι in multo paucioribus locis reperiri scio. D

Ἁλικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, apud Theophrastum exponitur Salsus: vt idem sit quod ἁλικος. quanquam sequendo terminationem sonat Salsuginosus. Potius autem scribendum censeo ἁλυκώδης.

¶ Ἁλία, Vas in quo sal terebatur. Archippus apud Pollucem, Ἁλία πυξίνη. Et Strattis, ἐν ἁλίαις κεκαμμένον. Fuisse autem & ἁλιάδα appellatum, dictum fuit suprà. E

¶ Ἁλίζω. F.σω, Salio, Sale cōspergo, Sale condio. Vnde ἁλισθήσεται pro Salietur, aliquoties in Euangelio, ab ἁλίζομαι. Apud Aristotelē αὐαλοι ἄρτοι & ἡλισμένοι opponuntur: vbi dicit, ἀλλὰ τὰ αὐαλοι ἄρτοι πλείονα χρόνον ἔχουσι τοῦ ἡλισμένου. Apud eundem De animal. l.8, ἁλιζόμενα τρέφεται, oues quæ salem cum pabulo deuorauerūt. eius verba sunt, τρεῖς δὲ τοὺς τόκους ἁλιζόμενα, μείζω τὰ οὔθατα καθιᾶσι. Hinc Ἁλιστὸς, Salitus, in Anthol. epigr.

Ἁλισμὸς, ῶ, ὁ, Salitura, Ipse actus saliēdi seu sale condiendi. ‖Item ἁλισμός, Maris iactatio. Bud. Diosc. καὶ ἐφ' ὧν ἁλισμὸς καὶ ναυτία καὶ θέρμη ὑποχονδρίου τροφακολουθεῖ. ET Σωαλίζομαι, pro κοινωνῶ ἁλῶν καὶ τραπέζης, vt quidā interpretati sunt, vide suprà post Ἁλία, & in Σωαλίζομαι, ab Αὐλή. F

¶ Ἅλας, ατος, τὸ, Sal, vt in prouerbio quod à Suida refertur, ἅλασιν ὕει, quod ait solitum dici ὅθι τῆς ἀγαν ἀφθονίας, id est de summa fertilitate. HINC Ἁλαποπωλία apud Aristot. Œc.2, Salis venditio, Ius & potestas salis vendendi.

¶ Ἅλμη, ης, ἡ, Salsugo, Salsilago, vel Aqua salsa. Item Muria. Apud Hom. Od.ε, quidam exponunt mare: ego potius Aquam salsam exposuerim: vbi dicit δεύεται ἅλμῃ: Sic Od.ζ, - ὀφρ' ἔτι καὶ αὐτὸς ἅλμῃ ὀμείρων ἀπολώμεθα. At rursus Od.ε, vbi habetur, — στόμαχος δ' ἐξέπλυνεν ἅλμῃ πικρῇ, salsuginem interpretari malim. quia durè diceremus Salsam aquam amaram. quanquam hoc πικρὴν alii aliter explicant. Theophrastus, φαίνεται δ' ἡ ἅλμη καὶ ὅλως ἀπολάζειν, i. salsugo. ἁλμυρὶς pro eodem dicitur. G

‖Ἅλμη, Muria. Dioscorides de oliuis cōditis, παρεγχύεται ἐν ἅλμῃ. Plinius vertere solet, In muria seruatur, vt ait Budæus. Accipi autem ἅλμῃ itidem pro muria in his Athenæi locis existimo. lib. 7, τοὺς γὰρ εἰς τὰ ἀπαθρακίζειν ἀπτηδείους ἰχθῦς εἰς ἅλμην ἀπέβαλον. & 2, ἀποθησαυρίζουσιν αὐτοὺς ἐν ἅλμῃ. Habetur & aliis locis. ‖Ἅλμη, Ius quoddam ex piscibus. ὁ τῶν ἰχθύων ζωμὸς, ait Hesychius. Eustathius ait ἅλμην θαλασσίαν vocari solitum edulii quoddā genus, cuius vilis erat apparatus. H

‖Ἅλμη, Morbus quidam herbarum, vt cumini. Item, Terra sterilior. Quæ significationes annotantur in vulg. lex. Græcol. ‖Ἅλμη, metaphoricè vt Latini dicunt Salem vel Sales, pro lepore, venustate & vrbanitate. Ita enim capitur in prouerbio quod Eustathius affert, ἅλμη οὐκ ἔνεστι αὐτῷ, Sal illi non inest. Vnde (vt opinor) in hoc Eunuchi Terentianæ loco, Qui habet salem qui in te est, salem aptissimè interpretemur ἁλμῶ. & hunc Catullianum, — nam nulla venustas, Nulla in tam magno corpore mica salis, commodissimè exprimamus ita, ἐν τηλικούτῳ σώματι οὐ ἅλμης ἔνεστιν οὐδὲ ἐποῦς. Quinetiam videri possint Terentius ac Catullus allusisse ad Græcum illud prouerbium, cuius Erasmus non meminit, aut me memoria fallit.

C. Ἄναλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro Non salsus, ex Xenophonte citatur. Fuerit autem secundum hanc significationem idem quod ἄναλος. Apud Theophrastum τὰ ἄναλμα, Quæ non fuerunt in salsuginē immersa. q.d. Salsuginis expertia. In vulg. autem lex. ex ἄναλμα ab ἄναλμος, magno & crasso errore factum fuit ἄναλμα ἀνάλματος.

C. Ὑφαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subsalsus, Aliquantum salsus. Vel potius, Aliquantum salsuginis habens. ET Ὑφαλμύζω, vt ὑφαλμυζῶν δπόπαγος, Concreta salsilago, Gelata salsugo, apud Diosc. lib.5.

C. Μυάλμης, ου, ὁ, Auarus, quasi victitans è diuisione salsamentorum. Sic in vulg. lex. Quisquis autem sit huius expositionis autor, videtur à μυάλλειν & ἅλμη deduxisse, sed nescio quo exemplo ἁλμῶ pro salsamentis accipiens.

C. Ὀξάλμη, Acida muria, vt apud Dioscoridem interpretatur Ruellius. At Hermol. Acetū salsum. Sic & à Plinio vocatur, & aliquando voce Græca Oxalme. Vide Athen. lib.8. Habetur & apud Aristophanem Vespis, εἰς ὀξάλμην ἔμβαλε θερμίδι. ET Θυμοξάλμη, Oxalme cum thymo trito, siue Confectio ex thymo trito & oxalme, id est acida muria. De qua confectione habes apud Diosc. lib.5.

Ἁλμάδες ἐλαῖαι (à singulari nominatiuo ἁλμὰς) In muria cōditæ oleæ. A quibusdam tamen ἁλμάδες ἐλαῖαι exponitur simpliciter Conditaneæ, vel Conditiuæ, siue Condititiæ. At nonnulli interpretati sunt, Oliuæ conditæ cum sinapi, duas expositiones in vnam confundentes. nam apud Hesychium legitur, ἁλμάδες, κολυμβάδες ἐλαῖαι· καὶ αἱ ἐκ σιάπιος γογγυλίδες. Athen. lib.2, ex Aristophane, Οὐ γὰρ τοῦ δεῖν ἁλμάδες καὶ σέμφυλα. Et paulo post, Θλασταὶ γὰρ εἶεν κρεῶν ὄψιν ἁλμάδες. Et l.4, ὦ φρεσβυτα πότερον φιλεῖς ταῖς δρυπεπεῖς ἐταίρας ἢ ταῖς ὑποπαρθένοις ἁλμάδας, Dicuntur & κολυμβάδες ἐλαῖαι, quod nomen vide post Κολυμβᾶν.

Ἁλμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Salsuginosus. Theophrastus, ἐπὶ τὰ γὰρ ἐν τῇ ἁλμώδεσι φυόμενα ἔχειν ἁλμυρίδα πνὰ οὐκ ἄλογον.

Ἁλμαία, idem quod ἅλμη (id est muria) apud Dioscoridē. sæpe autem ἁλμαίας in plurali vsurpat: vt lib.2, c.208, εἰς ἁλμαίας μετὰ γάλακτος παρεγχύεται, i. In muriis lacti coniunctum asseruatur, vel conditur: vt quidam exponunt. Alii ἁλμαίας salgama interpretantur hîc, vt & alibi, apud eundem: veluti lib.3, cap.78 & 79.

Ἁλμεύω, Muria condio, In muria seruo. Diosc. l.1, de cornis loquens, ἁλμεύεται ὡς ἐλαία, Muria condiuntur vt oliua, vel In muria seruātur. Passiuū Ἁλμεύομαι, vnde participium ἁλμευθεὶς apud eundem lib.2, cap.127, pro In muria seruatus. HINC Ἅλμευσις, εως, ἡ, Muria. Dioscor. lib.3, c.91, παρεγχύεται δὲ καὶ εἰς τὰ ἁλμεύσεις. vbi ἁλμεύσεις appellat quod alibi ἁλμαίας. Quanquam si vim huius vocabuli spectemus, aliud potius significare debet. nam quum ἁλμεύω significet Muria condio, aut In muria seruo: ab eo factum nomē ἅλμευσις sonaret propriè ipsam actionem seruādi in muria: vt & ἁλμευτὴς eū significat qui ita seruat. EST enim Ἁλμευτὴς, οῦ, ὁ, Qui cōdituras quasdam facit in muria, Qui in muria seruat quæpiam, quæcunque sint. Sed intelligere oportet Qui artem ita seruandi profitetur. Salgamarius apud Dioscoridem vertitur, lib.1, cap.27, ξηραίνοντες δὲ αὐτὰ ἐπ' ὀλίγον οἱ ἁλμευταὶ, εἶτα ἀφεψήσαντες, ὑποβρέχουσιν ὕδατι ψυχρῷ.

¶ Ἁλμυρὸς, οῦ, ὁ, Salsus, Salsuginosus, ἁλυκὸς vt à πόλεμος fit

πλμηρός, & ἀτηρός ab ἄτη, sic ἁλμηρός ab ἅλμη, & verso η, in υ, ἁλμυρός, vt habemus apud Etymologicũ. Homerus ἁλμυρὸν ὕδωρ, i. salsam aquam, appellat marinam aquam, Od. ι, — ὀδυσσεὺς ἁλμυρὸν ὕδωρ. Alibi θαλάσσης addit, i. maris: vt Od. υ, Δεινὸν ἀνέρροιβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Apud Xenophontem ἁλμυρὰ ὄψα, salsa opsonia, Pæd. 6, ὄψα δὲ χρὴ σωφρονεῖν ὅσα ὀδὺν ὀξέα ὀδυνηρὸν, καὶ δριμέα, καὶ ἁλμυρά. ‖ Significat ἁλμυρὸν etiam amarũ. certè ἁλμυρὰ δάκρυα secundũ Hesychium exponere possumus amaras lacrymas. ait enim, ἁλμυρὰ δάκρυα, χαλεπὰ ἢ πικρά. Nisi fortè quis πικρὰ δάκρυα interpretari malit acerbas lacrymas. Antea locũ Homericũ protuli in quo ἅλμιλω πικρὴν dicit. Dicuntur itidẽ metaphoricè ἁλμυροὶ λόγοι, amari sermones, vt Erasm. exponit. nam hæc Athen. lib. 3 verba, δεῖν λέγων ἁλμυροῖς λόγοις γλυκέσιν ὑποκλύζεσθαι ὕδασιν, interpretatur, Dicens amaros sermones dulcibus lymphis oportere diluere. Vide prouerbium, Marinam auditionem fluuiali abluit sermone. Ab hoc autẽ ἁλμυρὸς, vel à fœminino ἁλμυρὰ, aut potius à deriuato ἁλμυρὶς, fit vocabulum Gallicum *saulmure*. Et ita nos integrum retinimus id ex quo (vt opinor) Latini per apocopen suum Muria fecerunt.

C. Ὑφάλμυρος, Subsalsus. Salsuginosus. ὑφάλμυροι τόποι, Loca salsuginosa Hermolao, Terræ salsæ, Ruellio. Diosc. lib. 3. cap. 153, φύεται ἐν ὑφαλμύροις τόποις καὶ ἀκηλίοις, χνοῦμβῳ ὕφαλμος.

Ἁλμυρωδής, ες, ὁ καὶ ἡ, Salsuginosus. vt ab ἅλμη fit ἁλμῳδής.

Ἁλμυρότης, ητος, ἡ, Salsugo, ἀλυκότης. Alex. Aphrod.

Ἁλμυρὶς, ίδος, ἡ, Idem. vt ex ἀλυκὸς nõ solùm ἀλυκότης, sed & ἀλυκὶς dicitur. Theophrastus, ἐν τῷ κελύφει χδ ἡ ἁλμυείς.

Ἁλμυρίζω, Salis saporem refero. ET Ὑφαλμυρίζω, Aliquantum vel aliqua ex parte saporem salis refero. Plut. in Causis naturalibus, διὸ καὶ τοὺς ἰχθῦς καὶ τοὺς ἀστέας ἀπολλώνιος ἐκέλευε μὴ γλυκεῖ μηδὲ χοιδρῷ τρέφειν, ἀλλὰ τῇς θαλασσυτῇς καὶ ὑφαλμυείζουσι.

ΑΙΓΙΑΛΟΣ, ου, ὁ, Litus, Ora maritima. Hac voce αἰγιαλὸς vtuntur & poetæ & prosæ scriptores. vt ὁ φύεται ἐν αἰγιαλοῖς, Athen. ex Theophrasto. Schol. Sophoclis vult ἀκτὴν esse κρημνώδη τόπον ἐν θαλάσσῃ, at αἰγιαλὸν vocari τὸν ὀδοντωτὸν καὶ ὁμαλόν. Quod autem ad etymũ huius nominis attinet, alii τοῦ τὸ πρὸ αἶαν γιγνόμενα ἢ τῆς ἁλὸς, alii ἀπὸ τοῦ δίκην αἰγὸς ἀλλεῦσθαι deduxerunt: ex quibus etymis hoc quidem, ineptũ & ridiculum videtur, si sensus spectetur: illud autem, nimis coactũ, si ipsarum literarum ratio habeatur. ‖ In vulg. lex. αἰγιαλὸς exponitur etiam In litore habitans: sed falsó.

Αἰγιαλὸς, variorum locorum nomen, de quibus consule Strabonem, Stephanum & Eustathium. Itẽ fluuii Achaiæ nomen, & τῆς τοῦ θαλασσίας πλευρᾶς τῆς Πελοποννήσου, apud eundẽ Eustathium. Plin. libri 4, cap. 5. ita orditur, Achaiæ nomen prouinciæ ab Isthmo incipit: antè Ægialos vocabatur propter vrbes in littore per ordinem dispositas. ET Αἰγιάλεια item regio ab Ægialo fluuio dicta, eiúsque incolæ Αἰγιαλεῖς, vt scribit idem Eust. Fuit & vxor Diomedis Αἰγιάλεια dicta.

Αἰγιαλίτης, ου, ὁ, & Αἰγιαλῖτις, ιδος, ἡ, Litoreus, Litorea, vt αἰγιαλῖτις ἄμμος, litorea arena. Diosc. l. 5. Et αἰγιαλῖτιδα χῶλὴν dixit Archias in Anthol. epigr. Exponitur etiam In litore habitans. ET Παραιγιαλίτης, pro eodem, vt quidem exponitur in hoc Athen. loco, κατὰ τὸ μέγεθος ἴσος τοῖς παραιγιαλίταις κεφρινίσκοις.

Αἰγιαλώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Idem. ET Αἰγιαλὸς, in vulgat. lex. ex Alciphr.

Αἰγιαλίδες, αἱ, (in vulg. lex.) Mẽbranæ in oculis natæ, aut cicatrices oculorum subalbidæ. Sed hæc significatio mihi suspecta est.

Ἄλσος, εος, τὸ, Lucus, vt interpretatur Plutarchus in Romulo. quare quũ dicit Hesiodus ἱερὸν ἄλσος, superuacaneũ est ἱερόν. Od. ζ, — ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης. i. lucum Mineruæ. Od. ι — ὤκει δ' ἐν ἄλσει δεν δρήεντι Φοίβου Ἀπόλλωνος. id est luco Apollinis. Plutarch. in Numa, ἐν ἄλσεσι θεῶν καὶ λειμῶσιν ἱεροῖς. Sunt qui ἄλση exponunt etiam Saltus, vel Nemorum saltus.

A C. Ἀλσοκόμος, ου, ὁ, Saltuari⁹. vt Bud. exponit apud Pollucẽ, pag. 285. Vulg. autem lexica ἀλσοκόμοι interpretantur etiam Lignatores, Frondatores. Sed non dubiũ est quin ἀλσοκόμος ab ἄλσος & κομεῖν dicatur qui luci curã gerit, & eius est custos. A Budæo autem Saltuarius redditur, eo modo quo ἄλση quosdam interpretari Saltus paulo antè à me dictum est. ET Ἀλσοκομικοὶ, apud Pollucem, ibidem.

Ἀλσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt ἀλσώδεις τόποι apud Athenæum libro 11, Loca lucorum amœnitatem imitantia. Apud Dioscoridẽ autem Ruellius ἀλσώδεις τόποις interpr. lucos. Dicuntur etiã ἀλσώδη, Quæ per lucos meliùs proueniunt, quasi lucis accommodata.

Ἀλσηΐδες νύμφαι, Nemorum nymphæ, Apoll. Rhodio.

¶ Ἀλσίνη, Alsine, herba quæ ita vocata est quòd in lucis nascatur: ὀξῶ τὸ σκιεροὶς καὶ ἀλσώδεις φιλεῖν τόποις, inquit Dioscor. lib. 4, c. 87. vbi & μυὸς ὦτα (id est muris aures) appellari tradit. Meminit & Theophr.

Ἄλφα, Primæ alphabeti Græci literæ nomen. Accipitur autem & pro eo qui primus sit seũ primas teneat aliqua in re, vt à me initio huius libri dictum est.

Ἀλφω vel Ἀλφαίω, Inuenio. ab alpha deductũ secundum nonnullos, secundum quosdam contrà, ἄλφα ab ἀλφάνω, vt in huius libri principio diximus. Hoc verbo ἀλφαίω vtuntur apud Suidam Eupolis & Aristophanes & Menãder. Habetur & in hoc versu Euripidis in Medea, qui citatur ab Aristotele in Rhetoricis, φθόνον τοῦ ἀστῶν ἀλφαίοισι δεξιμῷῃ. Altero autem ἄλφω vlus est Homer⁹ Od. ο, — ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὤνον ἄλφοι. Vbi tamen Eustath. vult ab ἀλφέω factũ esse eodem modo quo ἔδυπτα habetur & ἔδυσπον, ἐκτύπτω & ἔκτυπον, item ἐχραίσμησα & ἔχραισμον. Habetur & Od. ρ, — ἵνα μοι βίοτον πολὺ ἄλφοι. Et Il, φ, — ἑκατόμβοιον δέ τοι ἤλφον.

Ἀλφαίνω pro eodem dicitur, si mendũ non est apud Hesychium.

Ἀλφαίω idem quod ἀλφαίω siue ἀλφαίνω. Hesych. Atque ab hoc verbo fuerit fortasse deductum Ἄλφαισις, quod ab eodem explicatur μάθησις τῆς ζωῆς. i. disciplina vitæ. quum tamen secundum deriuationem hanc videatur debere simpliciter significare εὕρεσιν, id est inuentionem.

Ἀλφαδέω, ῶ. Idem. Nam apud Hesychiũ legitur Ἀλφαδεῖ, εὑρίσκει, καὶ Ἀλφαίνει. Ἀλφαίει τὸ αὐτὸ δηλοῖ. Sed suspectũ fuerit alicui fortasse Hesychii exemplar, arq; haud scio an immeritò.

Ἀλφαίζω, Excogito. Ἀλφάζω, νοῶ, ὀδυνοῶ, Varinus. quem citare cogor, quòd vnde hæc desciripserit non inuenã.

¶ Ἀλφέω, ῶ, Inuenio. Idem quod ἀλφαίω, & sequẽtia. vnde ἀλφεστὴς factũ est, vt Etymol. & Eustath. aliique scholiastæ tradunt. & hic geminum esse docet præteritũ, ἀλφήσω & ἀλφέσω: ex ἀλφήσω deriuatum ἀλφεστὴς, ex ἀλφέσω autem ἀλφεσίβοια. Idem ἤλφον vult esse aor. 2 ex ἀλφέω ἀλφῶ, factum eodem modo quo ἔδυσπον dicitur & ἐδύσπησα, vt modò dictum fuit.

Ἀλφὴ, Vide in Ἀλφεστὴς.

Ἀλφεστὴς, οῦ, ὁ, Inuẽtor, Excogitator. Fit à proximè præcedente verbo ἀλφῶ. Hesiodus aliquot versus his laudit verbis, αὐδράσιν ἀλφεστῆσιν. Dicũtur autem generali epitheto homines ἀλφεσταὶ, quòd artes & scientias excogitauerint atque inuenerint.

Ἀλφεσταὶ item dicuntur (vt scribunt Etymol. & Hesychius) οἱ ἔντιμοι, id est honorati viri. Videntur autem hanc quoque dare huic nomini significationem quòd ἀλφὴ secũdum eos sit idem quod τιμὴ, id est honor. an verò & hoc ἀλφὴ (à quo deducitur ἀλφεστὴς quũ significat ἔντιμον) sit ab ἄλφα, viderint alii. Ab Hesychio certè exponitur nõ solùm τιμὴ & ὠνὴ, i. honor, pretium: verùm etiã εὕρεσις, hoc est inuẽtio. Sed apud Hesychiũ corruptè legitur τιμὴ, ὠὴ ἡ, pro τιμὴ, ὠνή. Ita enim apud eum repono. Notandũ est etiam ἄλφη scribi apud eũ, non ἀλφή. & ἀλφεσταὶ homines ab eo exponi nõ solùm honoratos, sed etiam reges. item ἀμείβας.

Ἀλφεσταὶ pisces quidam, à quibus homines etiam potulantes & in venerem procliues appellati fuerũt ἀλφεσταί. Vide Athen. Etymol. & Eustathium.

Ἀλφε

C. Ἀλφεσίβοιαι, αἱ, ad verbum, Quæ boues inueniunt, ab ἄλφω & βοῦς. Apud Homerum dicuntur παρθένοι (i. virgines) ἀλφεσίβοιαι, quæ propter formam sponsos inueniant, à quibus munera accipiant boues potissimùm. Fuisse enim boues præcipuas opes antiquorum, ex aliis eiusdem poetæ locis discimus. De formatione autem huius nominis, videlicet an ab ἄλφω sit barytono pro ἀλφεῶ, an ab ἀλφέσω futuro ipsius ἀλφέω, vide apud Eustath. Etymologistes vult ἀλφόβοια præcessisse ἀλφεσίβοια: quem etiam adi.

¶ Ἀλφεσίβοιος, ου, Nomen proprium pastoris apud Theocritum, itidem ab inueniendis bobus dicti, sequendo modò positam etymologiam.

Ἀλφεσίβοιοι, cum ι simplici in penultima exponitur ab Hesychio αἱ βίοις ἀλφαίνουσαι.

C. Ἐξάλφω, pro simplici ἄλφω, Inuenio. ἐξάλφεις, εὑρίσκεις, Hes. apud eũdẽ vide & aliã verbi ἐξαλφήσεις significat.

Ἄλφιτον, ου, τὸ, Farina hordeacea, propriè: vt ἄλευρον, triticea. Plato lib. De rep. 2, οὐκ μὰ τὸ κριθῶν ἄλφιτα σκεδαζόμενοι, οὐδὲ τὸ πυρῶν ἄλευρα. Hinc & πυλάλφιτος κριθὴ, apud Theophrastũ, hordeum multam farinã reddens. Od. ξ, Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλε παλαιὰς ἀλφίτου ἀκτῆς. Od. β, Εἴκοσι δ' ἴστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς. ‖ Bud. annotat ex Etymologiste & Dioscoride ἄλφιτον esse pultem, vel farinam hordeaceam, prius tosto hordeo: vt ὠμὴ λιτον ex crudo: & Plinium ἄλφιτον polentã idẽtidem vertere. Hæc Bud. Ego existimo Hesychiũ quoque tale quid significare voluisse: sed his eius verbis, ἄλφιτον, τὸ ἀπὸ νέας κριθῆς ἢ σπυρὸ πεφυρμένον ἄλευρον, depravationem subesse, ac pro πεφυρμένον legendum esse πεφρυγμένον contendo. Scribit verò & Marcellus in Dioscoridem, medicos peculiariter ἄλφιτα accipere pro farina hordeacea aqua humoréve alio macerata: quæ polenta est. Cæterùm ἄλφιτον Pliniũ vertisse Polentam comperio cum alibi, tum in interpret. his Dioscoridis verbis, de paluſtri lente ita scribẽtis, πάσαις φλεγμονᾶς ἐμπλάσσει, καὶ πεδάγρας ἀρμόζει καταπλασθέν, καθ' ἑαυτόν τε καὶ σὺν ἀλφίτῳ. hæc enĩ ita reddit, Propter quod collectionib⁹ illinitur, & maximè podagris, & per se & cũ polenta. Huius autem vocis ἄλφιτον eam sequutus sum etymologiam quæ ab ἀλφῶ seu ἄλφω eam deducit, quam inter alias habes apud Eust. pag. 868, & 1445.

Ἄλφιτα plurali numero, Victus, Ad victum necessaria. vt τὰ ἄλφιτα ἐκπορίζειν, victũ suppeditare. Aristoph. in Nubibus, Τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ τοῖς τἄλφιτα; Quid verò me iuuabunt numeri [siue modi] ad quærendũ victũ? Quem versum citat Erasmus in prouerbio τί τοῖς τἄλφιτα; id est, Quid ad farinas? annotans poetis esse familiare ἄλφιτα pro victu pròq; re familiari ponere. & de re aliqua quæ non sit de pane lucrãdo (vt vulgò loquuntur) dici rectè, οὐδὲν τοῖς τἄλφιτα. Hæc Erasmus. Sed sciendũ est nõ poetas duntaxat (intelligo autem comicos) ita vsos esse hoc nomine, sed & prosæ scriptores interdum. Luc. in Gallo, τοῖς ὁδοῦ ἔσῃ τῶν ἐς τὰ ἄλφιτα πεποιηκώς. Sic autẽ Gall. dicim⁹ *Gangner son pain*: item *C'est mon gangne-pain*. Idem Erasm⁹ in prouerbio, Ne verba pro farina, annotat, veteres quicquid ad victum pertineret, ἄλφιτα vocasse. ‖ Reperitur autẽ in alio loco Aristoph. ἄλφιτα pro ὀσπία: vbi dicit, ἐπὶ κνίδει τῶ παῤῥώων ἀλφίτων. nã hic πατρῷα ἄλφιτα (ad verbũ paternas farinas) vocat ἢ πατρῴαν οὐσίαν, paternã substantiã.

Ἄλφι per apocopen pro ἄλφιτον apud poetas interdũ reperitur. Vide Hesych. & Suidam.

Ἀλφιτεύς, έως, ὁ, Farinam faciens. Ἀλφιτῆς, οἱ τὰ ἄλφιτα πεποιῶντες. Ὑπερίδης. Suidas.

Ἀλφιτεῖον, ου, τὸ, Pistrinum. Bud. ex Polluce.

C. Ἀλφιτεμπόρος, ου, ὁ, Venditor farinæ. ad verbũ, Permutator farinæ. ex ἄλφιτον & ἀμείβω. Ab Hes. exponitur ἀλφιτοπώλης. Aristoph. Nub. Ὑπ' ἀλφιτεμπόρου παρεκίπτων διχεινίκῳ. vbi sch. ait, ἀλφιτεμπόρους dici de eo qui vẽdit farinas, aut farinas argento permutat. vt (inquit) ἀργυραμοιβοὶ dicuntur οἱ ἀπὸ ἀργυρίου κέρματα ἀμείβοντες.

C. Ἀλφιτόμαντις, εως, ἡ, Quæ è farina vaticinatur. Expono autẽ Quæ vaticinatur, quia & Hes. habet μαντευομένη, nõ μαντευόμενος. Ita enĩ apud eũ legitur, Ἀλφιτόμαντις, ἀλφίτοις μαντευομένη. & paulo pòst Ἀλφιτοσκόπος exponit ἀλφιτομάντις, vbi Ἀλφιτοσκόποι legendũ existimo. Dicetur

A aũt ἀλφιτοσκόπος ille vel illa quæ vaticinatur ex inspectione farinæ. nam ad verbũ ἀλφιτοσκόπος sonat farinæ ispector: vel ispectrix, si de muliere intelligendũ sit. vt vetula quædã memoratur apud Theocr. κοσκινόμαντις.

C. Ἀλφιτοποιός, ου, ὁ, Faciẽs farinã, Confector farinæ. modò aũt ex Suida retuli ἀλφιτῆς dictos ab Hyperide farinæ cõfectores. HINC Ἀλφιτοποιία, Farinæ cõfectio. Apud Xenoph. ὑπομν. 2. Molituram à Plinio dici volunt ἀλφιτοποιΐαν. ‖ Item Ars conficiendæ pultis sic vocabatur, vt in vulg. lex. Græcol. annotatum est.

C. Ἀλφιτοπώλης, ου, ὁ, Farinæ seu farinarũ vẽditor. quẽ ἀλφιτεμπορικὸν etiã appellari, modò dictum est. Ἀλφιτόπωλις, gen. fœm. Farinæ venditrix. Erat Athenis ἀλφιτόπωλις στοά, farinæ venditrix porticus. quã ædificarat Pericles, vt tradit Aristoph. enarrator. Videtur autem esse eadẽ ἀλφιτόπωλις στοὰ quæ ab Hesychio vocatur ἀλφίτων στοά. exponit enim, ἐν ᾗ τὰ ἄλφιτα ἐπωλεῖτο.

C. Ἀλφιτοσπέω, ῶ. F. ήσω, Pulte pro pane vescor, vt interpr. Bud. in hoc Xenophontis loco, Pæd. 6, καὶ ὃ ὅσπερ ἀλφιτοσπεῖ, ὕδασι μεμιγμένῳ ἀεὶ πίνῳ μάζαν ἐσθίει· καὶ ὅσπερ ἀρτοσπεῖ, ὕδασι δεδευμένον τὸν ἄρτον. Notandum est autẽ Xenophontẽ alibi quoque mentionẽ ἀλφίτων & ἄρτου seorsim fecisse: vbi ait, οὐκοῦν χρήσιμά γ' ἄλφιτα; τί δὲ ἄρτοι;

C. Ἀλφιτοσκόπος, vide in Ἀλφιτόμαντις, paulo antè.

C. Ἀλφιτόχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, ad verbũ, Farinæ colorem habens. Ab Hes. exponitur, λευκὴ, πολιά. i. Alba, Cana. Exponit autem per fœm. Hes. quòd inuenisset de muliere dictum in eo vnde accepit loco.

C. Πολυάλφιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt πολυάλφιτος κριθὴ, Theophrast. Hordeum multam farinam reddens.

C. Διαλφιτόω, Farina conspergo, Aristoph. Nubibus, Διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον.

Ἅμα, aduerb. temporis. Vnà cum, Eodẽ tempore. ἁμ' ἠελίῳ Cic. interpr. Pariter cum sole, in hoc Arati versu, — οὐκ ἔπι κείνον ἁμ' ἠελίῳ αἰνόντα. Idẽ alibi Simul vertit, ἁμ' ἐμοὶ, apud Aristoph. Mecum. ἅμα τῇ μητρὶ, vnà cum matre. Hom. Αὐτὰρ ἐπὶ κόσμησιν ἁμ' ἠγαθέοισιν ἕκαστοι, Id est, Cæterùm postquã in aciem instructi fuerunt cum ducibus singuli. vel Vnà cũ ducibus. Quem versum Ammonius citat, ostendere volens ἅμα accipi pro κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. i. eodem tẽpore: & ita differre ab ὁμοῦ. quod significat Eodẽ loco. Videtur & aliqua loci significatio subesse aliquãdo aduerbio ἅμα. vtquã ego de quopiam dico, ἁμ' ἐμοὶ τῶν ἐποίησεν, Mecum hoc fecit: de eo quod fecerit non solùm eodem tẽpore, sed quã esset eodem in loco quo ego. Quinetiã Eust. ἅμα esse ait aduerb. temporale simul. & locale in hoc versu Hom. Δεπνίσας ἁμ' ὕεσιν αἰακπρίησιν ἐπέδω. Certum est tamen interdũ necessariò ad tempus referendum esse ἅμα, & quidẽ ad tempus solum, nõ item ad locũ. Vt in exemplo quod affert ipse Ammonius & alii quoque gramm. Σόλων ἅμα ἐγήρασε Ἀναχάρσιδι τῷ Σκύθῃ. Nam si hic ὁμοῦ pro Simul. i. eodẽ loco, aliquis intelligat, meritò ridebitur. quomodo enim Anacharsis Scytha & Solon Athenienſis eodem loco nati dicantur? Interpretari ergo necesse est dictum illud ita, Solon eodem quo Anacharsis tẽpore natus est, vel Solon & Anachar eodẽ tẽpore nati sunt. Citat verò Ammonius & hunc eiusdem Hom. versum, in quo ἅμα apertè pro Eodem tempore capitur, casum nullum habens, Ἔνθ' ἅμα οἰμωγή τε καὶ ἀχωλὴ πέλεν αἰδρῶν Ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων.

Ἅμα huic vel illi dat. iunctum, variè redditur Latinè. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, Simulatque dies illuxit, Diluculo, Prima luce. Xen. Pæd. 2, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ τοὺς ἡμίσεις μθῦ τῶν πεζῶν ἔχων. Plut. in Publicola, ἅμα ἡμέρᾳ λείαν ἐλαύνειν ἔμελλον. Eust. in Hom. ait eius posteros dixisse ἅμα ἡμέρᾳ pro eo quod ille dixit ἅμα ἠελίῳ αἰνόντα. i. ad verbum, Vnà cum sole oriente. sicut ἅμα ἠελίῳ καταδύντα, apud eundem Vnà cum sole occidente. Addit verò & ἠῶθεν Hom. quod est aduerb. significans Mane, Hora matutina, Matutinò, aduerb. Iliad. σ, Ἠῶθεν γὰρ νοῦμαι ἁμ' ἠελίῳ αἰνόντα. Vbi Eustathius annotat, hæc verba ἁμ' ἠελίῳ αἰνόντα esse aduerbii ἠῶθεν epexegesin. ‖ Pro ἠῶθεν autem dicitur potius in prosa ἅμα ἕῳ, Prima luce, Sub exortum auroræ, Summo mane, Summo diluculo, Primo mane, si dici itidem posset. Ad verbum, ἅμα ἕῳ, apud Thuc. Cum aurora, vel Vnà cum aurora,

r. i.

Cum diluculo. Homerus dicit ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃφι. Od. ξ, ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃφι Ἥλιον. Et Il. ω, ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένῃφι ὀφέαι. ad verbum, Cum apparente aurora: sed aptius dicetur exoriente, vel, Simulatque exorta fuerit aurora, In illo autem loco Odyss ξ, vertēdum Non Exorta fuerit, sed, Exorta fuit. ‖ Sic dicitur & ἅμα πῇ ἴει, Ineunte vere, apud Thucydidem, vbi scholiastes supplet ἀρχομένῳ. ‖ Apud eundem scriptorem ἅμα τειχισμῷ, ad verbum, Vnà cum muri ædificatione, exponitur, Dum murus fiebat. Sic & ἅμα τῷ συμποσίῳ τοῦτο πάσχω. Quanquam ἅμα Dum, siue Interim dum significat potius quando iunctum est participio, vt paulo pòst dicetur. Quòd si ita exponendum est ἅμα τειχισμῷ, talē habebit significationem ἅμα ibi qualem hic quum dicitur, ἅμα τῷ συμποσίῳ τοῦτο πάσχω. nam & in hac oratione ἅμα συμποσίῳ interpretantur, In ipso conuiuio. ‖ At ἅμα πτῇ, ad verbum, Cum incisione, pro Simulatque incisio facta est. atque hæc est frequentior huiʼ aduerbii significatio, quum huiusmodi datiuis nominum actionem significantiū iungitur. ‖ Ἅμα ποιαῖς πέπεδαι apud Hom. Eustathius ait esse pro ὁμοίως ταῖς ποιαῖς, id est Similiter flatibus venti volare.

Ἅμα cum verbo, vt ἅμα τῷ φανῆναι, Simulatq; visus est, Quumprimū apparuit. Chrysostomus, ἐγὼ δ' ἅμα τοῦ τὸν λόγον ἀκοῦσαι τοῦτον, δέει τινὶ καὶ ἀπορίᾳ συνεχόμενος, Ego, simularque rumorē hunc accepi, metu ac dubitatione correptus fui. vel Me, audito hoc rumore, corripuit statim timor & dubitatio. Itē ἅμα cum præsenti infinit. Pl. De poet. aud. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ὀπτέον τὸν αὐτὸν ἅμα τοῦ πρεσβύτου τοῖς ποιήμασιν. Item cum subiunctiuo, ἅμα αὐτῷ ἴωσιν, apud Platonem De legibus, Simulatque ad pubertatem venerit.

Ἅμα cum participio. Xen. Hell. 4, ἅμα δὲ ταῦτα λέγων καὶ ἐβουλεύετο, i. Dum hæc diceret, Inter loquendum. Sic Prædiæ 1, ἅμα δὲ ταῦτα λέγοντα, πολλὰ αὐτῷ προσέφερον. Quod loquendi genus immutauit eodem libro, dicēs, ἐδίδου τι ἄρα τοῖς παισὶ καὶ ἅμα ἔλεγεν, pro ἐδίδου τι ἄρα τοῖς παισὶν ἅμα λέγων. Sunt tamen qui hoc loquendi genus aliter exponant: vt in hoc Luciani loco qui est in Gallo, καὶ ἅμα λέγων εἰσίει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, exponitur ἅμα λέγων, simulatq; dixerat. At ego interpretandum puto vt in præcedentibus locis, Dum hæc diceret, Interim dum hæc diceret, vel Inter loquendū hæc. Atq; à meis partibus stat Budæus, qui ἅμα διώκοντος vertit inter vehendum, in hoc Plutarchi loco in Cæsare, ἑνὸς αὐτῷ συνκαθημένου παιδὸς τῷ ὑπογράφειν ἅμα διώκοντος εἰσιόντων. At quum ἅμα iungitur cum participio præteriti temporis, vel aoristi, tunc verò quin per Simulatq; reddatur non repugno. vt ἅμα δὲ λαβὼν ἐσιγήσε μικρόν, Simulatque igitur accepit, aliquantisper cōticuit.

Ἅμα, aut ἅμα τε sequente καὶ, vno verbo interiecto, aut etiam pluribus. Demosthenes, ἅμα ἀκηκόαμεν καὶ καθίσταμεν, Simulatque audiuimus aliquid, cōstituimus. Tale est illud, ἅμα δ' ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπιστέπεσεν ὁ Ἀλκιδάμας, Hæc simulac dixisset Cleodēs, irruit Alcidamas. Chrysost. De orando Deo, ἅμα τε προσέπεσε πρὸς τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ καὶ σωτηρίας ἔτυχε. Simulatq; ad pedes Christi procubuit, salutē est adepta. Aristides, ἅμα δὲ διὰ κεκείνοι τε ἐδέχοντο, καὶ ταῦτα οὐκ ἐλελήθει, i. (Budæo interprete) Simulatq; enim illi Herculem vt deū admiserunt, hanc ciuitatē id non latuit. Itidem cum præterito imperfecto, apud Isocratem in Paneg. ἅμα δὲ ἡμεῖς τε τῆς ἀρχῆς ἀπεστερούμεθα, καὶ τοῖς Ἕλλησιν ἀρχὴ τῶν κακῶν ἐγίγνετο. In loco autē Demosthenis paulo antè citato erat ἅμα cū præterito, καὶ cum præcedenti: ecce vtranque particulā cum præsenti, apud Plutar. De primo frigido, ἅμα δ' ἀποδυσα πολὺ φαίνεται, καὶ ψύχεται τὸ ὑπολειπόμενον. i. (Turn. interpr.) Nam simulac magna vis eius excessit, corpus statim reliquum refrigerari videtur. Sic Æschines, ἅμα ἀνακηρύττει καὶ ἀφαιρεῖται, Simulatque præconis voce pronuntiat, aufert. Quanquam hîc fortasse nihil necesse fuerit ἅμα vertere Simulatque: quum possit commodè verti Simul, Eodem tēpore. Reperitur verò ἅμα sequente καὶ itidē cū participio. Chrysostomus, διδάσκει δὲ καὶ ὁ λέγων, ἅμα τε προσεπιστῶν τῷ θεῷ καὶ καθαρθεὶς ἀξίως. ‖ Ἅμα sequente δὲ in altera parte orationis, vide in versu Homerico qui est in proximè sequente annotatione.

Ἅμα geminatum, in hoc prouerbio, ἁμ' ἕπος, ἁμ' ἔργον. id est ad verbum, Simul verbum, Simul opus, pro Simul & dictum & factum. Aut breuius & elegantius, Dictum, factum. quod ex Homerico hoc versu manasse aiūt, Il. τ, Αὐτὰρ ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τέλεσε δὲ ἔργον.

Ἅμα otiosum alicubi notat apud Thucydidē scholiastes.

¶ Ἀμαδίς, aduerbium Æolicum, idem valens quod ἅμα, pro Simul, Vnà, Pariter. & ex eo factum, vt vult Orus apud Etymol. Eiusdem autem esse formæ cuius ἀλλυδίς, testatur Eustathius: qui & tenuari dicit (licet ἅμα aspiretur) quòd sit Æolicum. Hom. Il. κ, — ἀλλ' ἀμαδὶς κικλήσκετο πάντα ἀρίστοις. Il. υ, — τῷ δ' ἀμαδὶς μάχη ἐμμόρε· ὦρτο δ' αὖτή. Et Od. ξ, Ζεὺς δ' ἀμαδὶς βροντησε καὶ ἐμβαλε νηὶ κεραυνόν. Vbi obserua ἀμαδὶς sequente particula καὶ, sicut & alibi: vt Od. δ, Μνηστῆρες δ' ἀμαδὶς κάθισαν ἐν παύροισι ἀέθλων. Itidem Od. ε, Μή μ' ἀμαδὶς σῶν τε κακὴ καὶ θῆλις ἔεργε, &c. His autem in locis commodius reddetur per Pariter. ‖ Ἀμαδὶς ab Hesychio exponitur duntaxat & ἅμα & ὁμοῦ, & à Suida ὁμοῦ solùm: sed quidam exposuerunt etiam ἐξαίφνης.

Ἄμαξα, ης, ἡ, Currus, Plaustrum. Reperitur etiam tenuatum. vnde πλεῶν ἐπ' ἄμαξαν, non ἐφ' ἄμαξαν. & αἱ δ' ἐπ' ἀμαξιτὸν. item καταμαξόμενον. pro quo postea dixerunt Attici καθαμαξόμενον. Legi ut verò & apud Hesiodum, δινεῦντ' ἀμαξῆς. item, ἐπ' ἄμαξαν ὑδρίον ἄχθος ἀείρας. Nonnulli illam cum spiritu tenui scripturam, Æolicam esse dixerunt. Addit autē Eustathius, tenuari secundum hanc etymologiam, παρὰ τὸ ἄχειν τὸ ἀμῶ ὦφα, id est, Ab aduehendis messibus: aspirari autem secūdum hanc, ὅθεν τὸ ἅμα καὶ τὸ ἄξων. Ego multo pluribus in locis aspero spiritu no atam hanc vocem reperi: acsi mihi quoque meam afferre etymologiam liceat, ἄμαξαν dictam esse dixerim ὅτι πρὸς ἅμα ἄξαι, quòd curru seu plaustro plures simul vehi possint. Quid autem me quoque diuinationem meā proferre vetat? Frequens est autem hæc vox apud vtrosque scriptores. Odysseæ ζ, Οἱ δὴ ἄρ' ἐκ τοῦ ἄμαξαν εὐτροχον ἡμιονείαν Ἕπλεον ἡμιόνους θ' ὑπαγον ζεύξαι θ' ὑπ' ἀπήνην. & Od. ι, ἄμαξαι τετράκυκλοι, id est Currus quatuor rotarum. Legitur verò & apud Herodotum ἄμαξα τετράκυκλος. ‖ Prouerbium est ἐξ ἀμάξης λαλεῖν, De plaustro loqui, de quo consule Erasmum.

Ἄμαξα, Septentriones. Gell. lib. 2, cap. 21, Et quid inquam, vos opici dicitis mihi quare quod ἄμαξαν Græci vocant, nos sep ētriones vocamus? Paulo pòst, Iaque hoc sidus quod à figura posituráq; ipsa, quia simile plaustri videtur, an iqui Græcorum ἄμαξαν dixerunt, nostri quoque veteres à bubus iunctis septentriones appellarunt. id est à septem stellis, ex quibus quasi iuncti triones figurant. Præter hanc (inquit) opinionē, &c. Hæc ex Gellio. Seruius quoque subindi at axem dixisse Virgilium pro septentrione ex Græcæ vocis ἄμαξα imitatione. nam in hoc hemistichium Georgic. 2, — qua terga obuerterit axi, annotat, Axi, septentrioni. nam Græcè ἄμαξα dicitur. Idem vero & alibi ab eo annotatur. Hom. Il. σ, Ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἄμαξαν ὀπήλησιν καλέουσιν.

C. Ἀμαξοβίος, ᾱ, ὁ, siue Ἀμαξοβίτης, In plaustro viuēs. ἀμαξόβιοι siue ἀμαξοικοι dicūtur Scythæ, ἀμαξόβιοι, In plaustris viuentes: ἀμάξοικοι, In plaustris habitantes, vel, In plaustris domos suas habentes.

C. Ἀμαξοκυλισταί, quidam Megaris appellari quasi ἁμάξης κυλισταί, currus deuolutores, vt ex historia colligo quā Plut. in fine κεφ. Ἑλληνικῶν refert.

C. Ἀμαξοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Plaustri siue Plaustrorum compactor, Curruum fabricator. Ex ἄμαξα & ποιῶ. Alio nomine ἀμαξοπηδὸς siue ἀμαξουργός.

C. Ἀμαξοποιία, Plaustrorum fabricatio.

C. Ἀμαξόποδες, ων, οἱ, Ad verbum, Plaustripedes. Vitruuius lib. 10, ait hoc nomine vocari arbusculas in quibʼ versantur rotarum axes conclusi laminis ferreis. Apud Pollucem scriptum est ἀμαξηποδες. Ait autē ὑποπτηγὰ δὲ αὐτοῖς [τοῖς δυμροῖς] ξύλα, ἃ καὶ καταρᾶται ὀνομάζουσι.

οἷς ἐφαρμόζονται οἱ ἀμαξήποδες, ἀφ' ὧν ὁ ἄξων ἕλκεται γρεφόμενος. Apud Hesych. legitur ἀμαξίποδες per ι.

C. Ἀμαξοπηδός, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Plaustri fabricator. qui & ἀμαξοπηγός. sed ἀμαξοπηγὸς sonat ad verbum, Plaustri compactor: ἀμαξοποιὸς aūt Plaustri factor, siue confector.

C. Ἀμαξουργός, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, ex ἄμαξα & ἔργον, Idem quod ἀμαξοποιός. HINC Ἀμαξουργία, Plaustri confectio, Plaustri fabricatio.

C. Ἀμαξηδόνια, ων, τὰ, Clauiculi qui obstant ne rota currus exeat. alio nomine ἐπήλατα. Eustath.

C. Ἀμαξήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vehicularis via, Plaustraria via. Idem quod ἀμαξηπός. Fit ex ἄμαξα & ἐλαύνω. Subauditur autem ὁδὸς cum hoc nomine, vt cum ἀμαξιτός.

C. Ἀμαξηποδες, ων, οἱ, Vide Ἀμαξόποδες paulo pòst.

C. Ἀμαξήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀμαξιαῖος, Plaustrarius, Plaustralis. vt ἀμαξήρης τείβος apud Euripidem, via plaustraria: ἀμαξιτὸς etiam dicta & ἀμαξήλατος.

Ἀμαξία, vel potius ἀμαξιά, ᾶς, ἡ, Via qua plaustrum agitur. ἀμαξεία autem vide post ἀμαξός.

Ἀμαξιαῖος, ᾱ, ὁ, Plaustralis, Plaustrum implēs. vt ἀμαξιαῖοι λίθοι, saxa grandia & plaustrum implentia, apud Xenophontem Hellenicōn 2. Possumus verò & ingentia saxa interpretari. sæpe enim subest aliqua hyperbole huiusmodi adiectiuo. Sic χόγροι ἀμαξιαῖοι, apud Athenæum, lib. 7. ‖ Ἀμαξιαῖα, inquit Erasmus, id est plaustralia, Græci vocant magnifica, fastuosáq;: à plaustris ducto nomine. Hæc Erasmus. quæ sequens aliquis, ἀμαξιαῖα ῥήματα interpretetur verba magnifica & fastuosa: non malè etiā (Horatiano verbo vtens) sesquipedalia. Nisi fortè ἀμαξιαῖα dicta ob prolixitatem (i. quòd multarum essent syllabarum) potius quàm ob eum quem præ se ferrent fastum.

Ἀμαξικός, οῦ, ὁ, Plaustralis, id est Ad plaustrum pertinens. ‖ Exponitur etiam Plaustrarius siue Carpentarius.

Ἀμαξίτης, ου, ὁ, Plaustralis, Curulis. vt quidam in Anthol. epigr. ἀμαξίτῳ φέρειν vocat curule onus, siue pondus. id est quod curru vehitur.

Ἀμαξιτὸς, ᾱ, ὁ, Via vehicularis, Via plaustraria, Via per quā agitur currus, vel agi potest. Apud Herodotum, Spatii quantum opus est ad agendum currus. Vnde & appellata sic fuit via publica, ὁδὸς δημοσία, Suid. Hesych. Militaris via exponi potest. λεωφόρος à Græcis alio nomine dicitur. Euripides autem ἀμαξήρη τείβον appellauit. Il. χ, Τείχος ἀείρ' ὑπὸ καθ' ἀμαξιτὸν ἐστύοντο. Xenophō Hell. 2, ἐχώρουν κατὰ πόδα ἐς τὸν πειραιᾶ ἀμαξιτὸν ἀναφέρουσαν. Apud eundē Hell. 7, ἀμαξιτὸν per ι legimus. & vtranque scripturam in vulg. lex. Græcol. annotatam habemus. quū tamen in Homeri loco dubia non possit esse scriptura, vtpote ι tantum admittente, quod possit corripi. In iisdem verò lexicis ἀμαξιτὸς exponitur etiā Orbita: quū tamen orbita longè aliud significet, id videlicet quod ἁρμαξοχίαν Græci appellant. Sciendū autem, quum dicitur ἀμαξιτὸς, subaudiri ὁδός. A Suida citatur locus in quo est ἀμαξιτὸς ὁδός.

¶ Ἀμαξοδός, εώς, ὁ, Aurigator, Auriga. ζεύγηλάτης. Hes.

Ἀμαξεία, ας, ἡ, Onus quod vehitur curru, Sarcina quæ vehitur plaustro. ὁ τοῦ ἀμαξῶν φόρτος. Suid.

Ἀμαξεύω, Plaustrū duco, Aurigor. Plut. in Eumene, πολὺς μὲν ἀμαξεύοντος ὁδῷ πενίαν. Arrianus, καὶ τοῦ μὲν ἀροτειᾶν, τοῦ δὲ ἀμαξεύειν. i. Et huic quidem arare, illi autem aurigari. ‖ Philostratus ἀμαξεύοντας Scythas vocat qui in curribus degunt.

Ἀμαξεύομαι, Plaustro vehor. In vulg. lex. Græcol. ἀμαξεύόμενος exponitur etiam Plaustris habilis.

C. Ἀναμαξεύτος, ᾱ, ὁ ἢ, vt τόπος ἀναμαξεύτος, locus per quē agi plaustra nequeunt. q. d. Plaustris imperuius. Vtitur Herodotus.

C. Καταμαξεύω, vel secundum antiquam scripturam Καταμαξεύω, cōpositum ex κατὰ & ἀμαξεύω. vnde ὁδὸς καταμαξόμενη, via plaustris trita. Hinc per metaphoram καταμαξόμενον dicitur quicquid est tritū, triuiale, trāslatitium. Quæ expositio conuenit loco Suidæ in quo πρόχειρον exponit τὸ κατεμαξόμενον καὶ πᾶσι γνώριμον. Scribo autē καταμαξόμενον per τ, vt apud eū habetur. Alibi autē καθαμαξόμενον (scribēs per θ) exponit πρόμμενος, ἐγγεγυμνασμένος. quarum explicationū posterior mihi parum probatur. minimè certè videtur perinde conuenire ac prior. neque enim dicetur ὁδὸς ἐγγεγυμνασμένη via exercitata, sicut dicitur ὁδὸς τετριμμένη, via trita. nec σκώμματα καθαμαξόμενα (i. triuialia scommata) poterit quis explicare σκώμματα ἐγγεγυμνασμένα. Nec verò in hoc Æliani loco qui ibi à Suida citatur, γώαιον ὃν Συρίας καθαμαξόμενον ὑπὸ παντὸς τοῦ πρεσσόντος, poterit γώαιον καθαμαξόμενον exponi γώαιον ἐγγεγυμνασμένον: at τετριμμένον poterit. Itidē verò Latinè fortasse publicum prostibulū vel publici prostibuli corpus (veluti publica via) dici possit tritum. Quinetiā καθαμαξόμενον in hoc Æliani loco, non malè (credo) interpretaretur aliquis Peruagatum.

C. Ἐξαμάξω, in vulg. lex. Conuitior, Maledico, quasi De plaustro conuitia fundo. ET Ἐξαμαξώμενος in iisdē, De curru delepsus: metaphoricè autem, Qui de sentētia aut spe decidit. Sed horum autor non nominatur, quæ certè mihi suspecta sunt. Quū autem ἐξαμαξώμενος in nonnullis scriptum sit (quod stare posse nō videtur) in aliis peius etiam scribitur ἐξαμαξόμενος. Fortasse autem ἐξαμαξωμένος scribi debuit.

Ἀμαξαία, Idem quod ἄμαξα, factum κατὰ τροπὴν γλῦ. vt σελωναία pro σελίνη, & Ἀθωναία pro Ἀθῆνη. Eustath.

¶ Ἀμαξίς, ίδος, ἡ, Plostellū, Plostellulū, Paruus currus. Eustathius autem ait veteres scriptum reliquisse ἀμαξίδα esse plostellū quod fit ad lusum puerilem. quæ significatio minus esset generalis. cōueniret certè huic Aristophanis loco in Nubibus, vbi Strepsiades dicit Phidippidæ filio, Τουτῳ τριάμιλλα στὶ δημόσιος ἀμαξίδα. Ibidem, Ἀμαξίδας δὲ σκυτίνας εἰργάζετο, i. Plostella autē coriacea conficiebat. Vbi esse puto ἀμαξίδα plostellum puerile: cuiusmodi illud cuius meminit Horatius hoc versu, Ædificare casas, plostello adiungere mures. Ita tamen vt inde colligi nō possit ἀμαξίδα generaliter de quouis plostello ad quemlibet vsum comparato dici non posse. Ipse quidem certè enarrator Aristophanis simpliciter ait ἀμαξίδα esse μικρὸν ἁμάξιον, nō addens illud εἰς παίγνιον τοῖς παισί. Hesychius quoque in ἀμαξὶς, scribit, τὸ μικρὸν ἁμάξιον Ἀττικοὶ οὕτως καλοῦσιν. Plostellulū autē potius interpretarer quàm Plostellū: quia μικρὸν ipsi Græci addunt cum ἁμάξιον, quod Plostellū significat. Paruum enim plostellum est plostellulum.

Ἀμαξὶς, Placentæ genus, in illum Aristophanis versum modò citatū, Τουτῳ τριάμιλλα στὶ δημόσιος ἀμαξίδα, annotat eius enarrator, ἀμαξὶς, Paruū plostellum, aut Placentæ genus. Suidas quoq; ait placentæ genus esse quæ suo tēpore κοσκινὴ diceretur. At Hes. præter plostellulū significare scribit & vuæ genus ἀπὸ αἰγαδενδράδος.

¶ Ἀμάξιον, ᾱ, τὸ, Plostellum, apud Suidā, Hesychium, Aristophanis enarratorem, & Eustath. in expositione vocis ἀμαξίς.

Ἀμάω, ῶ. F. ήσω, Meto. Aristoph. in Equitibus, ἀλλότριον ἀμῶν θέρος, alienā metens messem. Ἀμᾶν Eust. quosdam ab ἅμα deriuasse tradit, vt esset ὑφ' ἓν πολλὰ ἕλκειν. Etym. autē addit, ἀμᾶν quasi ἅμα ἀᾶν. At Hesych. habet, ἀμᾶν, θερίζειν, ἀπὸ τοῦ ἅμα αἴρειν. Cæterùm φ alio spiritu notatur hoc verbum quàm ἅμα, à quo deriuari putatur, id in aliis etiā nōnullis vsuuenit. Frequentius vsurpatur Ἀμάομαι vox passiua, in significatione act. Absolutè interdum. Hesiod. in Ergois, — γυμνὸν ἀπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, Γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι. cum accus. vt idem ibidem, — καὶ βῦφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι.

Ἀμᾶν siue ἀμᾶσθαι (vnde nostrate verbum amasser) Colligere, Accumulare. Il. ω, Λαχνήεντ' ὄροφον λεμωνόθεν ἀμήσαντες. Apoll. Arg. 1, ἄστεπτον ἀμήσαντες Φυλλάδα. quo in loco, sicut & in proximè præcedēte Homerico, notandū ἀμήσαντες prima lōga. quū potius corripiatur, vt in aliis hîc citatis locis videre est. Ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται. i. Alienū laborem in suū ventrē cōgerūt. Od. ι, Αὐτίκα δ' ἤμισυ μὲν βρέψας λθυκοῖο γάλακτος, Πλεκτοῖς ὀν παλάροισιν ἀμήσαμενος κατέθηκα. vbi annotat Eustath. ἀμησάμενος esse pro σωρεύων χρησὶ καὶ συναγαγών. vt (inquit) Vlysses φύλλα ἐπαμησάμενος ἐκαλύψατο, & Priamus ἐπαμησάμενος κόνιν καπέσαστο. Videtur tamen vtrobique ἐπαμησάμενος esse potius Accumulans, vel Quum accumulasset.

Ἀμᾶν siue Ἀμᾶσθαι, Abscindere. quod & imitantes Latini(vt opinor)Demetere ita vsurparunt.vt Demeteret ferro,apud Horatiũ. Hesiodus in Scuto, — οἵ γε μὲν ἤμων Αἰχμαὶς ὀξείῃσι κορωνίδωνται πέτηλα. Hesych.ἀμήσαντα exponit simpliciter ἀποκόψαντα. At Eustathius in hoc loco Homeri Od.φ,— ἀπ' οὐδατα νηλεῖ χαλκῷ Ῥηΐαί τ' ἀμήσαντες, vult esse pro Abscindentes facilè, tanquam plantam quæ ferro demetitur.

Ἀμᾶν siue Ἀμᾶσθαι,metaphoricè,Fructum &vtilitatem siue cõmodum decerpere.Plutar.αὐτὴ (ταύτης(ἔφη)τῆς διαίτης πλὴν ἐλευθερίαν ἀμώμεθα,i.Fructum libertatis decerpimus, Fruimur libertate, vel Fructũ decerpimus, libertatis fruitionem.Sic & Latini suum Metere interdum vsurpant.

Ἀμάομαι,ῶμαι, Significat.pass.Metor. Theophr. de tithymallo,ἀμᾶται δὲ ὅταν ἀρθῇ περκάζῃ καρπὸν.

Ἄμητος,ου,ὁ,cum accentu in prima,Messis,ea quæ metuntur,vel Collectio frugum.Item,Ipsa metẽdi actio.Hesiodus sic exorditur suum ἡμερῶν opusculũ, Πληϊάδων ἀτλαγενέων ὀπτελλομενάων Ἄρχεσθ' ἀμήτου,ἀρότου θ' ὅτε σοῦδιάων. Idem ibidem,Ὅφρ' ἂν ἀμήτου,ὅτε τ' ἠέλιος χροΐα καίρει.i. Tempore messis,quũ sol corpus arefacit. τοῦ ἡμερῶν ἀμήτου,apud Lucianũ, De metendi temporib⁹.

Ἀμητὸς,οῦ,ὁ, Messis tempus, Tempus reconditionis frugum,ὥρα ἀμήτου, vt in Hesiodi loco: καιρὸς ἀμήτου, vt in Luciani loco modò citato. Sequor autẽ Hesych. qui ita scribit, Ἀμητὸς,τῆς μὲν τοιούτης ὀξυωμοῦς, αὐτὰ τὰ πεθερισμένα τῆς θερινταίας,ὁ καιρὸς τῆς συλλογῆς τῶν καρπῶν.i. Ἀμητὸς,prima quidẽ acuta,Ipsæ fruges quas messuimus: vltima autem acuta, Tempus reconditionis frugum. At Eustathius & Suidas in contraria sunt opinione: ac re vera in quibusdam exemplaribus Hesiodi non ἀμήτου legitur,sed ἀμητῶ,in citatis modò locis. Verùm nõ parũ apud me valet Hesychii autoritas, præsertim quum variorum autorũ vetusta exemplaria obseruarim ita collocatos accentus habere, vt collocãdos censet Hesychius. Cui vt assentiar facit & hoc φόρος itidem τοῦ παροξυτόνως arationẽ, ἀρότος ὀξυτόνως arationis tempus significare cõperiam:& quidem ea ipsa exemplaria quæ in loco Hesiodi ἀμητῶ habent, nõ ἀρότοιο tamen habere, sed ἀρότου. quòd videlicet prior ille genitiuus deprauatus fuerit in iis,posterior integer manserit. nam eadem planè ratione qua scriberetur ἀμητῶ,scribendum etiam foret ἀροτῶ pro ἀροτῶ ab ἀρότος. Est in νεατὸς ac νέατος eadem planè ratio. Quanquã existimarunt quidam hæc esse τῶν διπλοχρονούντων quod ad accentum attinet, quòd in eo variare comperirent exemplaria. sed ego planè librariorũ incuriæ hoc imputo,quod in optimis quibúsque exẽplaribus diligenter obseruatum hoc in accentu discrimen animaduerterim,eo quo præscribit Hesychius modo.

Ἀμητὴρ,ῆρος,ὁ,Messor. Il.λ, Οἱ δ' ὦς τ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν Ὄγμον ἐλαύνωσιν αἰδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν Πυρῶν ἢ κριθῶν. EST ET ἀμήτειρα f.apud Etym. quod significat mulierem quæ metit.

¶ ἄμη,ης,ἡ,Falx messoria,vt vulgò exponitur.Quæ significatio optimè cõuenit deductioni ab ἀμᾶν.Exponitur & Sarculum. ἄμη (inquit Bud. in Comment.) Instrumentum fossorium,quod lingua vernacula luchetum vocãt,quo fossores aggerarii vtuntur. Æschin.in Ctesiph.ἔχοντας ἄμας καὶ δικέλλας. Apud Pliniũ in epist.ad Traianum legitur hama aspiratum, Nullus in publico sipo,nulla hama. quod aliud instrumẽtum significare mihi videtur. Hactenus Bud. Sunt autem qui ibi pro instrumento ad incendia cõpescenda sumi existimẽt. Apud Suidã,ἄμας ἀπήνιον,οἱ δ' ἀπηρτῆσθαι σκάφας,quod est inter Erasmica. Suidas ἄμω esse ait fabrile instrumentũ: Etymologistes agricolarum aut architectorũ instrumentũ:dicens vel ab ἅμα aduerbio,vel ab ἀμᾶν posse deduci.Erasmus ab ἀμᾶν deducẽdũ cẽsuit. Apud Suidã ἄμη legitur tenuatum tanquã ab ἀμᾶν, & paulo post ἄμας aspiratũ tãquã ab ἅμα.&apud Plin.hama est cũ aspirationis nota,in modò citatis. Sic & apud Cat. vbi hamã rusticis instrumentis annumerat. quãquã & ἀμᾶν ipsũ quod tenuari cõstat, ab ἅμα deducũt grãm. ‖Apud Hes.legitur ἄμη tenuatũ,qui ait significare etiã σκάφην εἰς ὧν ἐβάλλοντο εἰ φῶν πόδες τοῦς τὸ μὴ βαίνειν.

C.Ἀπαμάω,ῶ,vel potius Ἀπαμάομαι,ῶμαι, Demeto. Ἀπαμησάσθαι ἀποθερίσαι,Hesych.

C.Διαμάω,ῶ,& Διαμάομαι,ῶμαι,Demeto.Et metaphoricè interdũ (sicut Demetere caput ferro apud Horat.) Il.ζ,v.359. ἀνταρεῦ δὲ παραὶ λαπαρὸν ἐξέμησε χιτῶνα Ἕκτορος. pro abscidit.ῥεῖν δ' ἐκόψε,καὶ ὦμ' ἐξέσσυτο,inquit Eust. Polyb.autem διαμήσασθαι dixit pro Euerrere & accumulare,vt Bud.scribit p.356. vbi & ex duobus Arriani locis affert διαμᾶσθαι τὸν κάχλυκα.quem existimo Thucydidem in hoc loquendi genere sequi voluisse : apud quẽ legimus l.4,p.130,ἀλλὰ διαμωμῶμοι τὸν κάχλυκα οἱ πλεῖστοι ὅπῃ τῇ λάσῃ,ἔπινον ὅθ' εἴκος ὕδωρ. Vbi schol.διαμῶμοι exponit διαμασάμενοι,i.effodientes. addens dictum esse ab ἄμη,significante σκαφίον πλατύ.

C.Ἐξαμάω,ῶ,& Ἐξαμάομαι,ῶμαι, itidem pro Demeto, Abscindo. Sophocl. Γένοις ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος. Vbi exponitur,Radicem habens exectam.

C.Ἐπαμάω,ῶ,vel potius Ἐπαμάομαι,ῶμαι, Colligo, Coaceruo,Accumulo metẽtiũ more. Hom.Od.ε— ἄφαρ δ' ἀνὶ ὦ ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσι Εὐρέαν. Vbi Eust.pro συνέλεξεν inquit,ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ἀμώντων. Sic & κόνιν ac πέφραν aliquis ἐπαμᾶται χερσί. Vtitur autẽ in Iliade quoque hoc verbo. Sunt & qui (sensum explicantes) ἐπαμήσατο ἀνὶ ὦ interpr. Ex congestis coaceruatisque foliis sibi cubile strauit. Xen.ἐπαμήσατο δ' αὐ μάνον ἢ χλῶ, ἢ καὶ σάξας αὐ δῦ μάλα τοῦ τὸ φυτόν. Vbi Bud.vertit Accumulare, ex quodam Plinii loco,quem affert, p.356. Citatur & ex Herodoto ac Theophr.ἐπαμήσασθαι χλῶ, itidem pro Terram aggerere. Sed in vulg.lex.ἐπαμάω exponitur etiam Leniter superiicio.

C.ΠΡΟΣαμάω,ῶ, vel potius Προσαμάομαι,ῶμαι, Insuper aggero,vel accumulo. ET c.2. Ἀντιπροσαμάομαι, E contrario aggero.Xen.αὐτὴ προσαμήσασθαι τὴν χλῶ.

Ἀ M A A A,ης,ἡ,Manipulus,Fasciculus manipulorũ. Apud Hes.ἀμάλλαι legitur cũ vnico λ,& exponitur αἱ δέσμαι τῶν δραγμῶν. Ac eũ ita voluisse scribere, hinc apparet φ paulo post annotet.ἀμαλλῆ,quũ ὀξώσεται, significare ἀπαλλήλατ quũ παροξυνεῖ),significare δράγμα.Athenæus quoq; ἀμάλας habet vnico λ, dicẽs ita vocata τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτά. At Eust.duplici λλ hoc nomẽ scriptum habet,scribẽs ἀμάλλη esse τὸ ὑπ' αἴγκλαν συμπίεσμα τῶν δραγμάτων. Et statim post, ἀμάλλαι δ' κ' τοῖς παλαιοῖς,δράγματα σίτου,τοῦ τὰ ἅμα ἀολλίζεσθαι χρεὼ τοῖς σύγχας,ἢ τοῦ τὰ ἀμᾶσθαι. quæ & apud Etym. habes. ego posteriorẽ deriuationem hic sequor. Itidem apud Etym. ἀμάλλαι geminato λλ legitur. Ab hoc nomine fortasse deriuata vox Gallica *malle*, significãs perã seu mãticã in quã viatores sarcinulas quasdã cõiiciunt, eã extremo equi tergo superimponẽtes. Hic verò eadẽ ratione deriuari possit & *balle*.pro cuiuslibet rei sarcina: vt binæ sarcinæ quib⁹ onerãtur muli,vocantur *balles*.

C. Ἀμαλλοδέτηρ,ῆρος,ὁ,Manipulorum ligator,siue colligator.Il.σ, Δεσμαὶ δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτεμα πίπτον ἔρεχθε· Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο. Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν.

C. Ἀμαλλοφόρος,ου,ὁ ἡ,Manipuliger,Manipulos ferẽs,siue gestãs.Δημήτηρ,i.Ceres,dicebatur ἀμαλλοφόρος,vt refert Eust. τοῦ τὰς ἀμάλλας, ἤγουν τὰ δράγματα τῶν σίτων.

Ἀμαλδύω,In manipulos colligo.Intellige autẽ Colligo, cuius infinitiu⁹ Colligare: vt sit εἰς ἀμάλλας δεσμεῖν,seu δεσμεύειν. Eust.autẽ exponit δραγματεύειν eodem sensu.

¶ Ἀμάλλιον,ου,τὸ, Funis ad ligandas ἀμάλλας, id est manipulos.Eustath.

ἈMAPTÁNΩ,

(pr.imp.ἡμάρτανον.at præter. perf.ἡμάρτηκα, tanquam ab Ἁμαρτέω.sic fut.ἁμαρτήσω.aor.2,ἥμαρτον)Aberro: vt ἁμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ,Aberrare à via,Rectã viã nõ tenere.vt dixit quidã,ἡμαρτήκαμεν τῆς ὁδοῦ τὸ παντάπασιν,Prorsus à via aberrauimus.vel,Tota via errauimus (vt alii explicãt) forma prouerbiali.Sic dicitur ἡμαρτηκέναι παντὸς δικαίου, Aberrauisse ab omni æquitate,i.ab omni æquitate excidisse.quasi à via æquitatis aberrasse. Item ἁμαρτάνω, Aberro,Nõ attingo scopum,vel quicquid est ad quod tendo.In qua signif. sæpe est apud Hom.Od.ζ,Σφᾶς ἔφατ' ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλειαν· Ἀμφίπολε μὴ ἄμαρτε, βαλεῖν δ' ἐμβάλε δίνῃ. Iliadis θ,— βαλεῖν δὲ ἑ ἵετο θυμός

Ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἁμαρτε. παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων. Il.ρ,— τοῦ ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἁμαρτεν. Sic vsurpatur & in prosa.vt apud Xenoph. Pæd.lib.8,ἔνθα καὶ μόνον βάλῃς, οὐκ αὖ ἁμάρτοις αὐδρὸς ἀγαθοῦ. Et lib.4, ὁ μὲν ἄρχων τοῦ ἀκοντίσας ἡμάρτεν· ὡς μήποτ' ἄφελεν. Idem lib.5, καὶ καιρίας μὲν πληγῆς ἁμαρτάνει. ‖Item ἁμαρτάνειν τινὸς apud Hom.In aliqua re vel circa rem aliquã errare,aut Ab aliquo aberrare.i.A recto aberrare, & quasi à recta via, circa quidpiã.vt ἁμαρτάνειν μύθων, Od.λ, Αἰεὶ τοῦδε ἔθελε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων. Vbi οὐχ ἡμάρτανε μυθων possumus etiã exponere,Non errabat verbis. sequentes Fabium, qui ait Homerum dixisse Menelaum nõ errare verbis: exponens quod ille dicit οὐχ ἀφαρμακεπής.Pro quo & ἀμαρτοεπὴς dicitur ab eodẽ poeta, vt infrà docebimus. Porro secundum eam quam dixi habere apud eum significationem ἁμαρτάνειν τινὸς,poterimus exponere apud eũdem Il.ω,— ἐπεὶ οὔπω φίλων ἡμάρτανε δώρων. Quia non à recto & æquo aberrabat circa munerum largitionem, vel In largiendis muneribus à recto non aberrabat,&quasi à recta via.Vel,A recto non discedebat in dandis muneribus.Nam dura esset interpretatio ad verbum,A donis gratis & acceptis nõ aberrabat. Huc etiam referre possumus & illud loquendi genus paulo antè positũ,ἡμαρτηκέναι παντὸς δικαίου. Item hoc,ἁμαρτάνω τῆς γνώμης, Erro in sententia, vel Aberro à recto circa sententiam,Fallit me opinio,Fallor. quæ tamen loquendi forma & rara & dura est. ἁμαρτάνω τῆς πραξεως, Erro in agenda re aliqua, Erro in actione rei alicuius. Malim tamen ἁμαρτάνω accipi pro ἀποτυγχάνω: de qua significatione iamiam dicam. ‖ Vicina est huic significatio verbi ἁμαρτάνω, quæ per verbũ Frustrari vertitur,passiuè sumptum:licet rarò à Latinis ita vsurpetur. vt δυοῖν θατέρου παντὸς οὐχ ἁμάρτομεν, Duorum altero nequaquã frustremur. Sic ἡμαρτήκαμεν ἀμφοτέρων,Frustrati sumus ambobus.vel accipiendo Frustrari in actiua significatione, Vtraque nos frustrata sunt.Ad verbũ, Aberrauimus ab vtrisque. Sic sæpe dicitur,ἁμαρτὼν τῆς ἐλπίδος,pro ἀποτυχὼν, Qui frustratus est sua spe,Quem frustrata est sua spes.

Ἁμαρτάνω,Erro,Fallor,Allucinor. Pecco,pro Erro, Erratum committo. quam significationem in præcedente annotatione attigimus. Plato Politicωῖν 1,ἁμαρτάνουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ τοῦτο,In hoc errant homines. Sic Isocrates iunxit cum περὶ, scribens, ἁμαρτάνειν περὶ τὰς αἱρέσεις τῶν πραγμάτων,In rerum delectu errare: vel falli,aut allucinari. Cum accusat. Aristophanes in Pluto, ἀπωθ' ἁμαρτάνοντ' ἀποδείξειν.Galenus ad Glauconem 2, ἄμφω δὲ οἱ πολλοὶ τῶν ἰατρῶν ἁμαρτάνουσι.Sic apud Sophoclem,Τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔτι. Absolutè item ponitur.vt apud eundem Politicωῖν 1,οὐδεὶς τῶν δημαρχῶν ἁμαρτάνει,ὅθ' πιστεύσας τῷ ὀπτήρῃ ὁ ἁμαρτάνων ἁμαρτάνει.Sic in Lamachi apophthegmate apud Plutar. οὐκ ἔστιν ἐν τῷ πολέμῳ δὶς ἁμαρτεῖν,Non licet in bello bis errare.

Ἁμαρτάνω,Pecco,Delinquo, Peccatũ admitto. Absolutè Iliad.ι,— ὅτε κέν τις ἀφαρβὴς καὶ ἁμάρτῃ. Hesiodus Theogonia, Πρίν γ' ἀπὸ τοῦ δώωσι κακὴν ὅπῃ ὅς τις ἁμάρτῃ.Isocrates in Busiridis encomio,ἁμαρτάνουσιν εὑρίσκων καταφυγήν. Idẽ in Paneg. Ὧν μή τις ἐρρωμένως ζῶν τιμῴη τῆς ἁμαρτάνουσι. Habet sæpe & accusatiuũ rei, vt ἁμαρτάνουσι τὰ αὐτά,Eadem peccata committunt, Vitiis iisdẽ obnoxii sunt. Sic Xenophon Pæd. 3, αἰθρωπίνα μοι δοκεῖς ἁμαρτεῖν.Humana mihi videris peccauisse. Id est, Peccata cõmisisse ab hominum natura minimè aliena.Dicitur & ἁμαρτάνειν ἁμαρτίαι,Peccare peccatum.vt νοσεῖν νόσον. Et accusatiuum personæ, sed qui regitur à præpositione εἰς. vt ἁμαρτάνειν εἰς τοὺς γονεῖς,Peccare in parentes. Interdum vtrunque accusatiuum simul habet:vt apud Thucydidẽ,ἁμαρτάνει πολλὰ εἰς ἡμᾶς,Multa in nos peccat.nam Latini quoque ita loquuntur. Dicitur & ἁμαρτάνειν εἰς ἑαυτὸν,Peccare in seipsum.vt apud Isocratem ad Demonicum, δικαίως δ' αὐ τοῖς τοιούτοις ὑπολάβοιμεν μὴ μόνον εἰς ἑαυτοὺς ἁμαρτάνειν. Sic Cicero dixit epist.ad Att.lib.3,In me enim ipsum peccaui vehementius.Item ἁμαρτάνειν cum aduerbio : vt ἁμαρτάνειν ἀσελγῶς,Demosth.in Midiam.

Ἁμαρτάνω,Priuor,στερουμαι. Vide inter significationes vocis passiuæ ἁμαρτάνομαι.

¶ Ἁμαρτεῖν,pro ἁμαρτεῖν,i.sequi,iuxta Eustath.& Hesychium. Ab Ἁμαρτῆν (vt opinor)quod pro ἁμαρτῆ,i. Simul, legerunt quidã ex veteribus in hoc Il.ε,loco,— ἐν τοὶ μὲν ἁμαρτῆ δουρατα μακρὰ Ἐκ χειρῶν ἤξαν.Censuit autem Aristarchus ἁμαρτῆ per syncopẽ esse factum ex ἁμαρτήσῃν itidem significante Simul.

Ἁμαρτάνομαι,passiuè,Peccor.nam pecco apud Latinos itidẽ passiuum format.ἁμαρτάνεσθαι igitur dicitur Quod peccatur, Quod perperã seu improbè fit aut dicitur. Interdum impersonaliter ponitur ἁμαρτάνεται, vt Latinè peccatur. Cic.De officiis 1, Quo in genere etiã in republica multa peccantur.τὰ τοῦ τὴν πόλιν ἁμαρτανόμενα,apud Xenophontem ἀπομν.1. ἀπολογία τῆς πόσεως ἡμαρτημένων,apud Demosth.Excusatio peccatorũ.Thucydides ἔργα ἀγαθὰ ὄντα & ἁμαρτανόμενα inter se opponit,i. Res bene gestas & res malè gestas. Vel ἁμαρτανόμενα ἔργα,Opera seu actiones quæ non succedunt,Actiones in quibus vel circa quas offensum est. Puto enim respondere illi Græco Latinum hoc vocabulum: & τὰ ἁμαρτανόμενα ἐν τῷ πολέμῳ interpretari nos posse Ciceronianis verbis Offensiones belli. Sic Plutarchus in Fabio,ἡμαρτημένα & ἰωδραγαθημένα cõtraria facit,scribẽs,τὰ μὲν οἰκεῖα ἡμαρτημένα σοι κελεύω τοῖς ἰωδραγαθημένοις. Apud Aristotelẽ ἁμαρτάνεται & κατορθοῦται inter se opponuntur : quod facit pro mea interpretatione illius Thucydidis loci modò citati. ‖ Ἡμαρτημένος, Deprauatus,Vitiatus. vt ἡμαρτημένα γραφαί, apud Porphyriũ, Deprauatæ scripturæ. Sic ἡμαρτημένον σῶμα,apud Athenæum,l.7.Ibidem ἁμαρτανόμενα τῇ τοῦ ἀέρος ἀκρασίᾳ exponitur apud Theoph. De caus.pl.3,cap.28. aeris intemperantia deprauata.

Ἁμαρτάνομαι,Priuor. Od.ι,Χειρῶν δ' Ὀδυσσῆος ἁμαρτάνεσθαι ὀπωπῆς,i. Manibus Vlyssis me priuatum iri oculis. Hesychius ἁμαρτήσεσθαι exponit δι' ἁμαρτήσιν στερήσεσθαι,i. ob peccatum priuatum iri. Notat idem votem actiuam ἁμαρτῆσαι itidem pro στερηθῆναι,i. priuari. Habetur & Il.χ,— φίλου ἀπὸ παῖδος ἁμαρτών, pro Priuatus seu orbatus patre. id est ἀπὸ ἁμαρτῶν, pro ἀφαμαρτῶν, ab ἀφαμαρτάνω. Neque enim ἁμαρτάνω iungitur cum præpositione ἀπό.

Ἁμάρτημα,ατος,τὸ,Erratum,Peccatũ,Lapsus.μέγα ἁμάρτημα,Xen.Pæd.5, Magnũ peccatũ, vel Graue peccatum. ἐλάχιστα ἁμαρτήματα,Isocr.ad Nicoclẽ, Leuissima peccata.Cicero ἁμάρτημα vertit Erratum,epist.ad Att.l.13, Erratũ esse meum, sed (vt aiunt) ἁμάρτημα μνημονικόν. Arist.Eth.5,ἁμάρτημα distinguit ἀπὸ τοῦ ἀδικήματος. Idẽ Rhet.1,ait ἁμαρτήματα esse quæ nõ cõmittũtur improbitate,& quæ non sunt τοῦ λόγου. Ego in hoc Ouidiano versu existimo ἁμαρτήματος & ἀδικήματος discrimen posse ostendi, In facto errorẽ nõ scelus esse meo. Puto enim perinde esse acsi dixisset factum suũ esse ἁμάρτημα nõ autẽ ἀδίκημα. Plato hæc duo copulat scribẽs ep.7, τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα καὶ ἀδικήματα σμικρότερον ἢ χρὴ κακὸν πίεζον ἢ δρᾶσαι.i. Peccata & scelera perpeti ab aliis i nos admissa, quã ipsos eã alios admittere.

Ἁμαρτηρὸς,ου,ὁ, Erroneus. Bud.In vulg.lex.Græcol.habetur ἁμάρτητος expositũ Peccãs,quod per errorem positum suspicor pro hoc ἁμαρτηρός. Nã αἰαμάρτητος quidem reperitur, & huius formæ sunt alia : at ἁμάρτητος forma planè noua diceretur.

Ἁμαρτητικὸς,ὄν,ὁ, Offẽsator, Qui sæpe offẽdit in re aliqua, Errare solitus in re quapiã. Ab Aristot.opponitur ὦ κατορθωτικῶ. Eth.2, τοῦ πάντα μὲν ζῶντα ὁ ἀγαθὸς καταρθωτικὸς ἐστιν.ὁ δὲ κακὸς,ἁμαρτητικός. In vulg.lex.Græcol.mẽdosè habetur ἁμαρτικὸς pro ἁμαρτητικός. at in Tusan. est vtrunq;.nã prius ponitur ἁμαρτικὸς,deinde seorsũ ἁμαρτητικὸς,eadẽ tamẽ cũ interpretatione.quasi verò nõ manifestissimũ sit ἁμαρτικὸς nomẽ esse nõ posse, nec idẽ quod ἁμαρτητικὸς significare.Tolerabili⁹ esset ἁμαρτικός.

¶ Ἁμαρταί,άδος,ἡ,Idẽ quod ἁμαρτία siue ἁμάρτημα. vt ἁμαρτάδα αἰζήμιον,apud Dion.Hal.ἀρχ.l.2. Suidas citat ex Procopio, αἱ τῶν γυναικῶν ἁμαρτάδες ἢ &c.ἁμαρτίαι, inquit Suid. dicũt Attici. ἁμαρτάδα Herod. & alii Iones.

¶ Ἁμαρτωλὸς,ὄν,ὁ καὶ ἡ,Peccator vel Peccatrix.ἁμαρτωλοί, inquit Suidas, Qui prauũ vitæ institutũ amplectũtur:

Certè in Nouo testamento ἁμαρτωλοὶ exponitur Peccatores,(vsitato quidem & recepto passim nomine,nõ tamen Latino) pro Qui identidem peccant, Qui peccatis sunt dediti. Erasmus ἁμαρτωλὸς ἡ ἁμαρτία apud diuum Paulum cap.7 ad Rom.exponit peccans peccatum,vel Peccaminosum peccatum : ego (si fingẽdum vocabulum esset) mallem Peccatosum ab vsitato nomine peccatum , quàm Peccaminosum ab inusitato Peccamen dicere. Hesych. ἁμαρτωλόν exponit πανοδυνον,μοχθηρόν,ἀμύλον.

A Ἁμαρτωλία,ας,ἡ,ad verbum, Peccatositas : eodem modo quo ἁμαρτωλὸς Peccatosus diceretur. Erotian⁹ in Hippocratem ἁμαρτωλίλυ exponit τὸ τῶν ἁμαρτημάτων εἴδησιν. vbi fortasse accusatiuum εἴδησιν mendo non carere suspicetur aliquis.

¶ Ἁμαρτία,ας,ἡ,Error,Peccatũ, Delictum. Idem quod ἁμάρτημα.nisi quod ἁμάρτημα sonat potius Erratum,ἁμαρτία,Error siue Erratio. Demosth.ad epist.Philippi, οἱ γὰρ ὑπερεξίαι δεινὰ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰς ἁμαρτίας εἰσὶ τῶν αἰθρώπων. Isocr.in Busir.encomio. οὐδὲ ἀπολύεις αὐτὸν τῆς ἁμαρτίας ἀλλὰ ἀποφαίνεις. Plutar. περὶ δεισ.copulat ἁμαρτίας & παραμελείας. D.Paulus pro eodem dicit ἁμαρτίαν & παράπτωμα.Hieronymus tamen ita distinguit,vt dicat leuius esse παράπτωμα, quòd sit primus ille ad peccandum lapsus : ἁμαρτίαν autem, quum ad ipsum facinus peruentum est.

Ex sequentibus compositis primùm quidem ab ἁμαρτία deductum videri possit , at cætera quæ o habent non i ab aoristo ἥμαρτον aliquis fortasse deriuare malit.

C. Ἁμαρτίνους,ν,ὁ καὶ ἡ,Mente errans,Cuius mens est praua.Hes.Theogonia,— ἠδὲ Προμηθέα Ποικίλον,ἀξολόμηστιν, D ἀμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα.

C. Ἁμαρτεπὴς,ές,ὁ καὶ ἡ,Errãs verbis,vt Fabius interpretatur ἀφαμαρτεπής. Il.ν,Αἴαν ἀμαρτεπὲς βουλαῖσι πόσον ἔειπε ; Vbi Errans verbis Aiax dicitur , pro eo quod est mendax,aut etiam propter inconditum & insuaue genus sermonis: teste Eustath. aitque posse esse simile alteri epitheto ἀφαμαρτεπὴς, quod Fabius ad proprietatem verborum retulit.

C. Ἁμαρτολόγος,ὁ,ὁ καὶ ἡ,Idẽ quod ἁμαρτεπής.Athen.ἁμαρτολόγους vocat voluptarios philosophos , quorũ coryphæus est Epicurus. Possunt autem Errãtes verbis dici varias ob causas:sed fortasse respexit ad id φ vocabulo vno pro alio vtebantur,vel vocabulis abutebantur.

C. Ἀφαμαρτάνω,Aberro,ἀποτυγχάνω. vnde ἀφαμαρτούσῃ apud Suid. expositũ habetur ἀποτυχούσῃ, σφηθείσῃ. Antipho,ἀφαμαρτάνοντες οὖν αὖ ὀθνοήτοσί τι δρᾶσαι. Est apud Erasmum prouerbiũ,τῇ πάσῃ ὁδῷ ἀφαμαρτάνεσθαι,Tota aberrare via.vbi verbum cõpositum, & quidem passiuæ vocis, pro simplici & actiuo ἁμαρτάνειν vsurpatur. Hoc verbum habet aoristum secundũ ἀφάμαρτον apud F poetas pro ἀφήμαρτον,aberraui: sicut simplex ἁμαρτάνω habet ἥμαρτον. Sunt tamen ἥμαρτον & ἀφήμαρτον tanquam ab ἁμαρτῶ & ἀφαμαρτῶ.

c.2. Ἀφαμαρτεπὴς,ές,ὁ καὶ ἡ, Aberrãs in verbis,vel Errans in verbis, cum Quintiliano. Cõpositum ex ἀφαμαρτῶ & nomine ἔπος. Hom.Il.γ,de Menelao,— ἐπεὶ οὐ πολύμυθος,Οὐδ' ἀφαμαρτεπὴς,εἰ καὶ λίγυς ἔστο ἔκαστος ἦεν.Quintil.l.12, cap.De genere dicendi. Nam & Homerus breuẽ quidem cum animi iucunditate,& propriam (id enim est non errare verbis) & carentem superuacuis eloquentiam Menelao dedit. quæ sunt virtutes generis illius primi.

C. Διαμαρτάνω, Aberro.vt διαμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ,Thuc.l.1, pag.34,διήμαρτον Φιδηνῶν, Fidenis aberrarunt.i.à via Fidenas ducente. Sic dictum illud cum genit. personæ, διήμαρτον ἀλλήλων, A se inuicem aberrarunt , Haud sibi facti sunt obuii. Apud Plutar. rursum διαμαρτάνειν τοῦ παντὸς exponitur Tota errare via.Quo etiã sensu putatur dixisse Aristoteles dandi casu, Ethic.1, διαμαρτάνειν τῆς ὅλοις, Qui tamen locus mẽdi quibusdam suspectus H est,tanquam τῆς ὅλοις perperam scripti pro τῆς ὅλης.

‖ Διαμαρτάνω , Aberro , Assequi nequeo , vel efficere quod conor.Excido.Isocrates ad Philippũ, οἱ δ' δύχοντεί σε μὴ διαμαρτεῖν ὧν ἐπεθύμησας. Idem Panath. διημαρτηκότ τῆς δόξης ἣς προσῆκε τυγεῖν αὐτῶν. Idem ibidẽ, οἱ μὲ ἄριστα φρονοῦντες ἐνίοτε διαμαρτάνουσι τοῦ συμφέροντος.Huic interdum opponitur κατορθῶ.Plutarchus De aud. ἡ μόνον κατορθοῦντες ἀλλὰ καὶ διαμαρτάνοντες. Et διαμαρτάνειν τῆς ἐλπίδος dicitur vel τῶν ἐλπίδων,vt apud Lucianũ,Qui excidit sua spe, Quem sua spes frustratur. pro quo Demosthenes dicit etiam διαμαρτάνειν ὧν ἤλπισαν.Quod & ἀποτυγχάνειν dicitur. Thucydides lib.2, ἐπειδὴ καὶ πόνου διήμαρτον,Quum hoc excidissent(quod sperabãt videlicet)id est, Quum hac spe excidissent. Nonnunquam etiam διαμαρτάνω πόνου, Excido hoc,i. Non impetro hoc quod petii. Interdũ exponitur & per verbum Fallere : vt apud Isocratem, διαμαρτάνω τῆς δόξης ἣν ἔχων περὶ σοῦ τυγχάνω, Fallit me quam de te concepi opinio. Interdum pro Non assequor,i.Non percipio: vt τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρτηκώς. Sine casu verò διαμαρτάνειν interdum opponitur τῷ κατορθοῦν (vt in exemplo paulo antè citato)interdũ pro Erro,Allucinor: quo sensu γλῶττα dicitur διαμαρτάνειν apud Isocratem. Huic autem verbo actiuo dari solet futurum vocis passiuæ διαμαρτήσομαι.

C Διαμαρτία,Aberratio,Itẽ Error. Plutarchus in Fabio Maximo,μετὰ ταῦτα γίνεται διαμαρτία τῶν Ἀνιβάου Et aliquãto pòst διαμαρτία τοῦ τόπου, de re eadem, Aberratio à loco. Apud Thucydidem l.4,pag.150, διαμαρτία τῶν ἡμερῶν, Aberratio à diebus,i.à certo dierũ numero,intra quos vtrunque proficisci oportebat. Vel, Error in diebus cõmissus. Ipsemet statim post ἁμάρτημα appellat Luc. initio libelli De sacrificiis , οὕτως ἄρα βαθεῖς καὶ ἀπαθεῖς αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία. Quod in vulg.lexicis exponitur , Adeo eam malè habuit quòd sacris non interfuerit. Quæ expositio & inepta & falsa est. At Erasmus optimè sensum reddidit, hoc modo, Vsqueadeo nimirum altè dolor hic animo illius insederat quòd sacris epulis esset frustrata.

C. Ἐξαμαρτάνω,Erro,Pecco. Interdum sine casu,& quidẽ nonnunquam sequente participio, vt apud Xenophõtem Pæd.3,ἔλεγον ὅτι ἐξαμαρτάνοι διαπείσων καὶ οὐκ ἄγων, &c. Dicebat eum peccare seu perperam facere in eo φ, &c.Interdum & cum accusatiuo,vt apud Latinos Pecco: vt Xenoph. Pæd.3, ὁπόσα δὲ ἀγοῖα ἀνθρωποι ἐξαμαρτάνοιεν,πάντα ἀκούσια ταῦτ' ἐγὼ νομίζω. Sic apud Aristophanem Nubibus, πρὸς θεοὺς, ἀπ' αὖ ὑμεῖς ἐξαμάρτητ', ὅστις τὰ βέλτιστον τρέπειν. Dicitur & ἐξαμαρτάνειν ἐν τούτῳ,vt Plato De republica 1, ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῷ τῶν λόγων σκέψει, Erramus,Fallimur. Apud Antiphontem ἐξαμαρτάνειν, pro σφάλλεσθαι,i.Lingua & verbo labi,inquit Bud. Nõnunquam ἐξαμαρτάνω pro Aberro,Non assequor. vnde & τὸ κατορθοῦν illi opponitur , sicut τοῦ διαμαρτάνειν opponi paulo antè docui.Isocr.Areopag. ἐγὼ δὲ καὶ τῶν ἰδιωτῶν τοὺς ὀλίγα μὲν κατορθοῦντας, πολλὰ δὲ ἐξαμαρτάνοντας μέμφομαι. Idem ad Philippum,ἀλλὰ γὰρ πάντες πλείω πεφύκαμεν ἐξαμαρτάνειν ἢ κατορθοῦν. Sic & apud Platonẽ accipio,vbi iungitur cum θεῖ,De repub.lib.1,ἰέναι κάλεις σὺ τὸν ἐξαμαρτάνοντα θεῖ τοὺς κάμνοντας,κατ' αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐξαμαρτάνειν;

Ἐξαμαρτάνω, Pecco, Delinquo, Admitto aliquid in quempiam,Iniuria afficio. Plato Minoe,πολλοὺς εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Apud Lysiam ἐξαμαρτάνειν εἴς τινα & ἀδικεῖν τινα pro eodẽ, vbi dicit, μήτε εἰς τοὺς ἄλλους ἐξαμαρτάνειν,μήτε πολίτας ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀδικεῖσθαι.perinde ac si dixisset μήτε τοὺς ἄλλους ἀδικεῖν,μήτε,&c. Interdum additur accusatiuo rei , vt ταῦτα ἐξαμαρτάνω εἴς σε. Et pro εἰς ponitur interdum πρὸς. vt apud Isocratẽ Paneg.πρὸς δὲ τοὺς ἑαυτῶν πολίτας αἰσχυνόμενοι τολμήσαντες ἐξαμαρτεῖν.Idem in Areop.πρὸς τοὺς γονέας ἐξαμαρτάνειν.Interdũ etiam ἐξαμαρτάνων sine adiectione, vt apud eundem ibidem,ἰσῶ μὴ τινὰς κολάζῃ τοὺς ἐξαμαρτάνοντας.

Ἐξαμαρτάνω,pro Peccare facio, apud eos qui vocantur LXX interpr.vt 4. Reg.10, ὃς ἐξήμαρτε τὸν Ἰσραήλ.

Ἐξαμαρτάνομαι passiuũ , cuius potius vsurpatur præteritum ἐξημαρτηκὼς (q.d.erratus , seu peccatus) pro mendoso, & in quo erratum seu peccatum sit.Aristot. Polit.4, de oligarchia & democratia loquens, ἡμεῖς δὲ ὅλως τοῦτοις ἐξημαρτηκὼς εἶναι φαμὲν, pro Mendosas , vel Perperam constituta. ET Ἐξημαρτηκὼς aduerbium,Mendose.Item,Perperam,Pla.De leg.

c.2.Προσεξαμαρτάνω,Præterea erro.Gal.ad Glauc.li.1, καί A τι καὶ ἄλλο προσεξαμαρτάνοντες,Aliud peccãtes,In alium errorem delabentes.

c.2.Συνεξαμαρτάνω,Vnà erro , Vnà delinquo. Isocrates, τοῖς συνεξαμαρτάνουσι πλησιάζειν,Consuetudinem habere cum iis qui vnà vel simul delinquunt.

ΝΗΜΕΡΤΗΣ,Verus.q.d.In quo dicendo non erratur, (vt Gall.*Sans faute*,& in quibusdam locis *Sans faillir*,pro Verè) Homerus Il.α,v.513,Νημερτὲς μὲ δὴ μοι ὑποσχέο καὶ κατάνευσον. VbiEustathius tradit νημερτὲς esse τὸ μὴ ἡμαρτημένον διὰ τὸ ψεύδεσθαι,ἀλλ' ἀληθὲς.Et Odyss.γ, Δίοσεσθαι δ' B μιν αὖτ' ὄπιν νημερτέα εἴπῃ.Ponitur νημερτὲς aduerb. etiam pro Verè:vt & hic accipunt quidam. ET Νημερτέως aduerb.Verè,vt Od.ε,Νημερτεὼς τὸν μῦθον ἐνισπεσε.

A' M EI' B Ω,

F.ψω,Cõmuto,Permuto, Muto.Iliad. ζ,Οἳ θεὸς Τυδείδῃ Διομήδεα πύρ' ἀμείβετο Χρύσεα χαλκείων,id est, Qui cum Diomede Tydei filio sua permutabat arma,aurea permutans æreis.Debere autem verti hic ἀμείβω permuto , patet ex ipso prouerbio,ab antiquis etiam ita enuntiato, Diomedis & Glauci permutatio.De qua Plato loquens, pro ἀμείβειν dixit διαμείβεσθαι,in Phædro,καὶ πρὸς ὅπῃ χρύσεα χαλκείων διαμείβεσθαι νοεῖς. Apud Hermogenem, ἀμείβειν ὄνομα ἀπὶ ὀνόματος,Nomen cum nomine cõmutare,Nomen aliquod alio permutare. vbi notãda est alia constructio quam apud Homerum , qui non dicit χρύσεα ἀπὶ χαλκείων,sed χρύσεα χαλκείων.Ponitur ἀμείβω & cũ vno accusatiuo,pro Muto.vt apud Iulianum, πολλὰ ἀμείβων χρώματα ὥσπερ ὁ χαμαιλέων,Multos mutãs colores,chamæleontis more,vel Colorem subinde mutãs. Lucianus in Anacharside,ἄλλοτε ἄλλῳ γῆ ἀμείβων, A- D liàs aliam regionem mutans.Vel sic Latinius,Subinde terram mutans.Poterat dicere & ἄλλῳ γῆ ἐξ ἄλλης ἀμείβων,vel ἄλλῳ ἐξ ἄλλης γῆς ἀμείβων.qua forma loquẽdi est vsus Plato , sed cum participio vocis passiuæ ἀμειβόμενος. Vide Ἀμείβω pro Prætereo. ‖Dicitur etiam ἀμείβω pro Permuto,more mercatorum. vnde apud Apollonium lib.2,ὦνον ἀμείβονται βιοτήσιον, exponitur Merces esculentas permutant.

Ἀμείβω , Alterno. vt Il.λ,Εὖ παλιζόμενος, ὁ λίγον γένυ γουνὸς ἀμείβων,paulum alternans genua, id est alternis E vel permutatis vicibus paulũ mouens vnũ genu post alterum.id est , paulatim & sensim progrediens. Mihi enim videtur sic explicari commodè posse hic locus. ‖ Huic signif. affinis est ea qua pro Succedo ponitur cum vnico casu,& eo quidem accusatiuo,ἀλλήλοις ἀμείβοντες τὰ χωρία φορεῖν,Sibi inuicem succedentes librarii celeres.Quasi,sese inuicem alternantes: vel Scribendi ministerium alternãtes. Ἀμείβω, exponitur itidem διαδέχομαι à scholiaste Euripidis,in hoc eius versu,Καὶ μὴν ἀμείβω καιρὸν ἐκ καιροῦ πόδε.vbi absolutè ponitur. F

Ἀμείβω,Prætereo,Pertrãseo:vt πολλοὺς λιμοὺς ἀμείβειν, & ἀμείβειν τὴν ὁδόν:pro quo dixit Nonnus,οἶμοι ἀμείβειν. quod exponitur etiam Viam pergere. Apud Apollonium,γαῖαν ἀμείβον,prætereibant,prætereuehebãtur. Aristides in Panath.καὶ διαφθείρουσι τῶν ὑπερβαίνειν,σοῦδυο καὶ σώστρεις πόλεις ὥσπερ ἐν ἠπείρῳ ἀμείβοντας ἔστιν οὗ , id est,Prætereuntes binas ternásque vrbes.In hac autem significatione sæpe & composito διαμείβω vtuntur. ‖ Ἀμείβω pro relinquo apud Sophoclẽ , si eius scholiastæ credimus.nam ἀμείψας exponit καταλιπὼν in hoc eius versu ex Philoctete,Ἔξελθ' ἀμείψας, πάτερ δεπτερήρης G σέγας.Fortasse tamen hic ἀμείψας exponere aliquis malit vt in proximè citatis locis.

Ἀμείβοντες,Tigna ædificium sustinentia , vel Trabes ædificium sustinentes,quæ sese inuicem fulciunt.Il.ψ, Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες ἐϊσκλίνῃσι κεραίαις τέκτονες Δώματος ὑψηλοῖο.Dicũtur verò ἀμείβοντες(vt opinor) quòd videãtur alterũ cum altero ipsum sustinẽdi ædificii officiũ permutare & quandam velut vicissitudinem in ferendo onere inter se habere , quũ vnum ab altero excipitur,vbi iungi incipiunt. Vel quòd à muro ad murum H transeant.Quidam arrectaria tigna & tibicines interp. Subaud.autem δοκοὶ,aut quid simile.

Ἀμείβομαι,Pass.voce,sed actiua significatione,Permuto,Commuto.Plutarch.De exilio,ἀμείβομαι χωῦ τὸ οὐρανοῦ,Cælum cum terra commuto.Plato in Apologia, ἄλλῳ ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβόμενος, Ad verbum , Aliam ex alia ciuitate mutans.pro, Aliam atque aliam ciuitatem subinde mutans,aut etiam breuius & Latinius,omittendo nomen aliam , Subinde ciuitatem mutans. Posset etiam dici Græcè eadẽ significatione ,ἄλοτε ἄλλῳ πόλιν ἀμειβόμενος,vt Lucian⁹ dixit ἄλοτε ἄλλῳ χωῦ ἀμείβων.Item vt dicitur ἀμείβω πολλὰ χρώματα in loco modò citato,Muto multos colores:id est,Subinde colorem muto:sic ἀμείβομαι γυναῖκας,Muto vxores , pro Identidem vxorem muto,Vxorem aliam atque aliam duco,vel Vxorem vnam ex alia duco, In Anth. epigr. κύκνον ἀμειψάμενος exponitur In cycnũ mutatus:secundum quam expositionem dictum fuerit ἀμειψάμενος κύκνον,pro ἀμειφθεὶς εἰς κύκνον , posito aoristo verbi medii pro aoristo verbi passiui.

Ἀμείβομαι,absolutè positum,Alterno.Il.ι,Οἱ μὲ ἀμειβόμενοι φυλακὴς ἔχον,Alternantes agebant vigilias , vel Alternis seu vicibus agebant vigilias , id est vicissim. sicOd.ι,Ἀρχέδιον δ' ἤπειτα πατὴ χθονὶ πουλυβοτείρῃ Ταφὲ ἀμειβόμενοι,id est(inquit Eustathius)αὐτὰ μέρος ὀρχούμενοι πυκνῶς.At Od.α,— ἀμειβόμενοι κῆ' οἴκοις exponitur in breuibus scholiis,Alii alios per successionem excipientes.Erit igitur ἀμείβεσθαι hic positũ pro διαδέχεσθαι eodem ferè modo quo in loco Euripidis paulo antè àme citato.Apud Gregorium ἀμείβομαι cũ accusatiuo itidẽ pro Succedo:quum εἰς ἑαυτὸ ἀδελφὴ ita scribit, ταύτῃ τῇ ἀγρυπνίᾳ εἰς ὕπνος τῶν ἡδίστων ἀμείβεται , His vigiliis succedit, Has vigilias excipit,Has sequitur.

Ἀμείβομαι,Transeo,Pertranseo.Il.ι & κ,& alibi,— ἀμείψαντ' ἔρκος ὀδόντων,Pertransierit vallum dentium.Il. ο,cum alia constructione,Θρῴσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβε D ῳ.Capitur etiam ἀμείβομαι μεταφορικῶς pro Traduco,Traiicio,quod est quasi dicas transire facio : vt in Anthol.epigr. νεκύων φόρτον ἀμειψαμένη exponitur Quæ traieci , transuexi. ‖ Ἀμείβεσθαι exponitur etiam ingredi:vt apud Euripidem,ἀμείψασθαι πύλας,Ingredi ianuas.Alii transire hic quoque interpretari malunt.

Ἀμείβομαι,Remuneror,Graciam rependo, Vices refero,Par pari refero. Apud Demosthenem , ἀμείβομαι πῖς ὁμοίοις,Par pari refero.vel,cum Budæo,Paria facio. Dicitur pro eodẽ πῖς ἴσοις ἀμείβομαι , à Basilio in quadam epistola.Dicitur verò & ἴσοις ἴσα ἀμείψασθαι.At verò ἀμείβεσθαι σὺν ὑπερβολῇ,est non esse contentũ paria facere,sed cum fœnore referre beneficium.Qua autem forma dicitur ἀμείβεσθαι πῖς ἴσοις,eadem ἀμείβεσθαι πῖς ἐναντίοις apud Chrysostomum, id est Contraria rependere:vt quum malum beneficio reddimus. ‖Interdum habet accusatiuum solũ ἀμείβομαι:vt πρὸς θεοὺς ἀμειβόμεθα,Deos remuneramur.sed vtplurimum aliũ casum adiunctũ habet. interdum cum accusatiuo personæ datiuum rei. Herodianus, δώροις τὰ αὐτὰ μεγαλοπρεπῶς ἠμείβετο,i.Donis eos remunerabatur.Chrysostomus De sacerdotio , πίσῃ τοὺς ποιμαίνοντας αὐτοὺς ἀμείψῃ δωρεᾷ;Quãta eos remunerabitur munificentia ? Interdum autem habet ἀμείβομαι accusatiuum personæ cũ genitiuo rei,non tamen eodem pertinentem quò datiuus.nam per datiuum exprimitur id quo remuneramur,id est,quod pro remuneratione damus: at per genitiuum,id quod remuneratione dignum à nobis existimatur:vt ἀμείψομαί σε τῆσδε τῆς δικαιοσύνης,apud Lucianum,Remunerabor te ob istam æquitatem,vel Remunerabor istam tuam æquitatem,Digna ista tua æquitate tibi rependam , Gratiam pro ista tua æquitate referam.Sic dicitur ἀμείβομαί σε τῆς φιλίας,& ἀμείβεται αὐτὸν πόνων ἡπύχη,Pro his gratiam illi refert fortuna. ‖Interdum ἀμείβομαι cum participio ponitur:vt ἀμείβεται δῦδρῶν,Vices refert in cõferẽdis beneficiis, id est Vices refert in beneficentia,Beneficia rependit beneficiis,vel pensat,Beneficentia respondet alteri.

Ἀμείβομαι,Vices sermonis reddo,id est Respondeo, Responsum do,apud Homerũ sæpe:vt Od.μ,Δυὼκα δ' Εὐρύλοχος συγεῴδ' ἠμείβετο μύθῳ. Od.β,— οὐδέ πῃ ἔτλη Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεπῆσιν.Interdũ absolutè ἀμείβομαι,vt Il.α,Μουσάων θ' αἳ ἄεισον ἀμειβόμεθ' ἀντὶ καλῆς. Pro eodem ἀπαμείβομαι sæpe apud eundem

poetā: quo vtitur & Xenophon, ἀπαμείφθω dicens pro Respondi. Est autem & simplex ἀμείβομαι in vsu pro Respondeo in prosa, Plutarchus in Coriolano, αὐτὸς δὲ πᾶσαι αἱ λοιπαὶ γυναῖκες, ἠμείψατο δὲ ἡ Οὐολουμνία. Item ἀμείβομαι cum accusatiuo rei. Idem Plutarchus in Othone, ἐκείνων τὴν φωνὴν μετὰ φωνῆς πολεμικῆς ἀμειψαμένων, Quum illi clamore bellico salutationi respōdissent. vel, Quum illi clamore bellico salutationē excepissent. Sic ἀμείβεσθαι dicitur apud Lucianum is qui saluta tus resalutat: verbo hoc iuncto cum aduerbio. φωνὴν με ἡ γυνὴ, καὶ ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως, Ego illi respondeo similiter, id est, Vices in salutando reddo, Vicissim saluto, Salutem reddo. Apud Synesium autē ἀλλήλοις ἀγγελίας ἀμείβεσθαι, Sibi inuicem respondere mittendo nuntia, id est, Sese mutuò certiores facere.

Ἀμείβομαι, passiua voce pariter & significatione: vt ἀμείβε φόνος apud Euripidem, Rependitur cædes vel retribuitur, Rependuntur cædis vices, id est Vicissim fit cædes.

Ἀμείψις, εως, ἡ, Mutatio, Permutatio, apud Dionysiū Halicarnasseum. ‖Item Retributio, Compensatio. Ponitur enim pro ἀμοιβή: sed hoc vsitatius quàm illud.

¶ Ἀμοιβή, ῆς, ἡ, Mutatio, Permutatio. Mutationes (inquit in Ann. post Bud.) sunt quæ à Græcis ἀλλαγαὶ dicuntur & ἀμοιβαί. vt ἐάν τις μίαν γοῦν ἀλλαγὴν παρελάσῃ vel παρεκπεύσῃ, Si quis vel vnicam mutationem præteruehatur; id est, mansionem demutandis equis destinatam. Est ἀμοιβὴ & permutatio, mercatorum more: vt apud Plutarchū ἀμοιβὴ δέκα μνῶν exponitur Permutatio decem minarum, Quod decem minis permutari potest, Quod decem minarum est instar. At ego illam significationem quæ à Budæo ponitur, nequaquam priorem esse dixerim.

Ἀμοιβή, Vicissitudo: vt apud Platonem De legibus 2, αἱ τῶν ἑορτῶν ἀμοιβαί, Festorum vicissitudines. Alii exponūt, Festorum varietates. Apud Plutarchum in Galba, ἀμοιβαὶ τῶν ὀχημάτων, Vicissitudines vehiculorū. Nisi quis malit mutationes interpretari: vt in proximè præcedente annotatione à Budæo exponitur, qui ei synonymum facit ἀλλαγαί.

Ἀμοιβή, Compensatio, Retributio, in bonam & in malam partem. Pro retributione in bonam partem, id est Gratiæ relatione, Remuneratione, Pensatione meritorum, vt Od. α, — σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς. Sic Od. ζ, δίδου ἀμοιβὴν ἑκατόμβης, id est remunerationem. Luc. in Caucaso, Τούτῳ μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκετε τῆς βουλεύματος, Hanc mihi pro consilio gratiam retulistis. A Politiano apud Herodianum redditur etiam Præmium. Dicitur & ἀμοιβαὶ plurali numero: vt Synes. epist. 31, ἡγεῖσθαί σοι πρεπούσας ἀμοιβὰς τῆς ἐνδεχομένης ἐκείνῃ μνήσεως. ‖Ἀμοιβή, Retributio in malam partem, Pœna, Supplicium. Od. μ, Εἰ δέ μοι οὐ πάσιν βοᾶν ὅσσοις ἀμοιβὴν. vnde Apollonius Rhodius videtur suspiciasse, κακὴν πίνεσκεν ἀμοιβὴν Ἀμπακίης. Hesiodus in Ergois, Ἔργῳ δ' αὖτ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.

Ἀμοιβός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, vt ἀμοιβὸς χάρις, Gratia mutua, Gratia quæ vicissim refertur: ἀντήχαρις. At verò ἀμοιβοὶ ὀπίσσουροι variis modis apud Homerum exponitur, quos vide apud Eust.

Ἀμοιβαῖος, ου, ὁ, Mutuus, Alternus: vt ἀμοιβαῖοι λόγοι, Mutui siue alterni sermones, Vicissitudinem habentes sermones, Dialogi. Apud Poetas autem dicūtur esse ἀμοιβαῖοι λόγοι quum personæ singulis versibus sibi inuicē respondent, aut etiam crebrius quàm singulis versibus & paucioribus verbis quàm versus integri. quod & ἀλληλογραφία dicitur, vt tradit Eustathius. Dicitur & ἀμοιβαία χάρις. pro ἀμοιβὸς χάρις, siue ἀμοιβή, quæ explicata modò fuerunt. Dionysius Areopag. ἐγὼ δὲ ὅπερ ἀμοιβαίαν ἔξειν τὴν ἀποκλήρωσιν ἕκαστος οὐ οἶδα, id est, Noui pro meritis præmium & pœnam laturum esse quēque, vt vertit B. Apud Nonnum ἀμοιβαῖος τοῖχος exponitur Paries respondens & è regione positus.

Ἀμοιβαίως, aduerb. Vicissim, Alternis Bud.

¶ Ἀμοιβάς, άδος, ἡ. Mutatoria, Permutatoria: vt apud Homerum, Odyss. ξ, χλαῖνα ἀμοιβὰς, Permutatoria læna, id est, quæ habetur ad cōmutandā aliquando aliam cum ea. Apud Nonnum ἀμοιβάδα βίβλον exponunt vulgò Alternum librum. Fortasse autem ibi nomen positum est pro aduerbio. Certè alternū librum durè nimis interpretantur.

Ἀμοιβαδόν, aduerbium, Idem quod ἀμοιβαίως, Vicissim, Alternis. Apollonius l. 2, Ὡς εἰγ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὸν ἠγορόωντο, Sic illi se vicissim compellabāt. Vtuntur hoc aduerbio interdum & prosæ scriptores. Ἀμοιβαδὸν Sortitò, Per sortitionem. vide Ἀμοιβηδόν.

Ἀμοιβαδὶς, aduerbium, Idem quod ἀμοιβαδόν. Sed magis est poeticum ἀμοιβαδὶς quàm ἀμοιβαδόν. Apoll. lib. Arg. 2, Ἀλλήλους δ' ἐρέεινον ἀμοιβαδὶς, Sese mutuò interrogabant, vel vicissim.

Ἀμοιβηδὸν etiam dicitur & Ἀμοιβηδὶς, Ionicè pro ἀμοιβαδὸν & ἀμοιβαδὶς. vsurpant autem illa poetæ vt producant penultimam syllabam, quæ cum α est breuis. Il. σ, — ἀμοιβηδὶς δ' ἐδίκαζον, id est, Per vices, Vicissim, Vel (inquit Eustathius) κλῆρόν τινα καὶ κλῆρον ἄλλοτε ἄλλος. id est, Sortitò, siue Per sortitionem, modò hic, modò ille.

Ἀμοιβηδίω etiam reperitur: vt apud Apollonīū Argon. 2, — ἀμοιβηδίω ἐλάσσιον, Alternis remigabant.

Ἀμοιβάς nomen proprium citharœdi apud Plutarch. περὶ ἱστορικῆς ἀρετῆς, & apud Athen.

C. Ἀπαμείβομαι, F. ψομαι, Vicissim respondeo. nam Hesychius exponit nō ὑποκρίνομαι, sed ἀντιποκρίνομαι. & ἀπαμειβόμενος itidē ἀντιποκρινόμενος. Alii δὲ ἀμοιβῆς ὑποκεκριμένος. Potest tamen exponi etiā simpliciter Respondeo. Est autem frequēs apud Homerum hoc verbum, vtpote repetentē sæpe hoc hemistichium, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη: vt Il. κ, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς. & Od. μ, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς. & Od. δ, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ἐίδωλον ἄμαυρόν. Et Odyss. γ, initio, Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε. Vsus est autē hui⁹ verbi in oratione etiā soluta, videlicet apud Xenophōtē, ἀναβ. 2, Κλέαρχος μὲν οὖν ταῦτα εἶπε. Τισαφέρνης δ' ὧδε ἀπαμείφθη.

C. Διαμείβω, vel potius Διαμείβομαι, Permuto. vt Plutarchus in Aristide, 105, ἐν πύτῳ δ' οἱ Λακεδαιμόνιοι προσθυμότατα διημείβοντο τοῖς Σπαρτιάταις τὴν τάξιν, Permutarunt cum illis locum. Id est, A sinistro cornu in dextrū concesserunt, in quo locati erant Spartani. Idem in Cimone, 160, διημείβετο τοὺς αὐτὸν τὰ ἱμάτια. Vbi obserua τοὺς αὐτὸν loco datiui αὐτῷ. Alicubi verò rei cum qua fit permutatio hanc dat cōstructionem: vt quum dicit, πάντα δίδαμεν ἡμῖν τοὺς ἀγρόνοιον ἡμῖν. Permuta pecunia. At verò Solon inuersa cōstructione dixisse videtur δίδαμείβεσθαι τὸν πλοῦτον τῆς ἀρετῆς, apud eundem Plutarchū, apud Basilium, & alios, pro δίδαμείβεσθαι τὴν ἀρετὴν τῷ πλούτῳ. ita enim scripsit, Ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διδαμειβόμεθα τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον. quū tamen nolit dicere, Non permutabimus diuitias virtute, sed cōtrarium potius. Ideóque rectè Budæus δίδαμείβεσθαι hoc in loco esse dixit Permutare, hoc est emere, vel pro alio accipere.

Διάμειψις, Permutatio. Plutarch⁹ in Fabio, ὡς οὐδὲν ἠδικημένης τῆς κατ' αὐδεσίαν διαμείψεως, δύο ἔθεσαν ὑπόλοιποι Ῥωμαίων παρ' Ἀννίβα πολλὰ κρατήσαντα καὶ διακόσιοι. Gall. dicitur Eschange des prisonniers. Et ab ipso eadē significatione dicitur αὐδεσὶ αὐδρὶ λύεσθαι.

C. Ἐναμοιβαδὶς, Permutatis vicib⁹, Vicissim, Apoll. Rhod.

C. Ἐξαμείβω, vel Ἐξαμείβομαι, Immuto, In varias formas muto. Sed Hesychio ἐξαμείψῃ non solùm ἐξαλλάξῃ, sed etiam ἐκπελέσῃ & πορεύσεται. Imò verò illi expositioni Ἐξαλλάξῃ tertium dat locum. Vereor autem ne verbo ἐκπελέσῃ apud eū (pro quo ἐκπελέσῃ repono) aliud subsit mendi genus.

Ἐξάμειψις, Immutatio. Item Vicissitudo: vt apud Plutarchum De def. orac. ἀκατ' οὐρανὸν ἐξαμείψεις καὶ τροπὰς exponitur Cælestes vicissitudines & conuersiones.

Ἐξημοιβός, οῦ, ὁ, Permutatorius: vt ἕματα τ' ἐξημοιβά apud Homerum, quæ permutatis vicibus induūtur, modò hæc, modò illa. Od. θ, v. 249, Εἵματα τ' ἐξημοιβά, λοετρά τε θερμὰ, καὶ ἄναλ. id est τὰ ἄλλοτε ἄλλα ἀμειβόμενα, inquit Eustathius. ex quo & Phæacum luxū declarari. Eodē autem sensu ἐπημοιβοὺς χιτῶνας dixit, Odyss. ξ, Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐπημοιβοί τε χιτῶνες.

C. Ἐπαμείβω, vel Ἐπαμείβομαι, Permuto. Il. ζ, v. 230, Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, arma inter nos (vel inuicē) permutabimus. Item. Iliad. ζ, v. 339, — νίκη δ' ἐπαμείβεται ἀνδρας, Victoria alternat homines. Ita enim puto reddi posse, tam liberè vtendo Latino Alterno, quàm ille Græco ἐπαμείβομαι vsus est. Mollius tamen fuerit, Victoria vices in hominibus alternat. Idem certè significauit Hom. νίκη appellando ἐπεμβολέα.

Ἐπαμοιβός, οῦ, ὁ, Alternans. In vulg. lex. exponitur Alternus siue Alternans in hoc Apollonii loco Arg. 2, — ἄλλος ὁμῶς ἐπαμοιβὸς ἀρήρει ἄλλῳ.

Ἐπαμοιβαδὶν ET Ἐπαμοιβαδὶς (q. d. Permutatorié) Per vices. Apud Homerum autem Odyss. ε, circa finem, — ὣς ἄρα τοιγοὶ Ἀλλήλοισιν ἔρωα ἐπαμοιβαδὶς, exponitur ἐναλλὰξ & ὀπιπτεύοντες, in breuibus schol. Eustathius quoque, τὸ δὲ ἀλλήλοις ἐπαμοιβαδὶς, inquit, πιθανόν ἐστι τὴν γάμων τοιοῦτον. ὀπιπτεύοντες γὰρ ἀλλήλοις ὀπιμάλλοι τοιοῦτον. Exponitur autē illud ὀπιπτεύοντες, Implicitè: ego malim Conserté. nā quæ cōferta sunt, alia aliis velut mutuò superincumbunt. Sunt & qui Alternatim intertexta interpretentur. Cæterùm admonet Eustathius ἀμοιβαδὶν esse κοινότερον: at verò ἀμοιβαδὶς, poeticum, id est (opinor) de his etiam cōpositis intelligēs.

Ἐπημοιβός, οῦ, ὁ, Permutatorius: vt χιτῶνες ἐπημοιβοί, vide paulo antè in Ἐξημοιβός.

C. ΜΕΤΑμείβω, Transmuto, μεταλλάσσω. Hes. ET Μεταμείψις, Transmutatio.

C. ΠΑΡΑμείβω, vel Παραμείβομαι, Permuto. Apoll. Arg. 2, — παρὲκ γόνυ γουνοῦς ἀμείβων, vel pro παρεξαμείβων, vel pro παρεξαμείβων. Vide suprà Ἀμείβω. ‖Παραμείβω, Prætereo, Prætergredior, Præteruehor, Transeo: vt κάλπιν παραμείβων, apud Apolloniū. Et apud Nōnū, παραμείβων δρόμον. Synes. παρὲξ μέγα πὰς σῆρυγας. Sæpe etiam in passiua voce παραμείβεσθαι eadem significatione: vt apud Xenophontem Pæd. 5, παραμειβομένου δὲ πῶς πολὺν χρόνον τὸ στρατεύμαπος. Plutarchus παραμειψάμενος ὁ Λάμπιος. Apoll. Arg. 2, Τοὶ παραμειβόμενοι, Interdum autem sine casu, vt παραμειβόμενοι ἵππεμοι, apud Luc. Sic apud Hesiodū, Ἠλθ' ὥρα παραμείβεται, μινυθὴ δὲ πονέρχον. vt dicitur Tēpus præterire, elabi: interdum & fugere. Eadem est autem ratio huius significationis verbi παραμείβω quæ & de verbo παραλλάσσω à me suprà fuit reddita. quia enim vnum locum prætereuntes & in alium venientes, locum loco commutamus seu permutamus, ideo hæc verba vtrunque significant.

Ἀ ΜΕΥΩ, siue Ἀμεύομαι secundum quosdam ab ἀμείβω, licet aliū de deducat Etymologistes, capitur pro Trāseo, Pertranseo. Quam significationē & verbo Ἀμείβω dedimus & eius quoque passiuo ἀμείβομαι. Nam Ἀμεύσαντες Hesychius exponit, ἀμείβεσθαι διελθεῖν παραμείψαντες. Etymologistes ἀμεύω exponit πορεύομαι, id est Vado, Iter facio.

Ἀμευσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pertransibilis: vt ὅπη καὶ ἀμεύσιμον, apud Apollonium Rhodium, Quà transiri potest. vel, Quà iter fieri potest, Quà via patet. ὅπη καὶ ἀμεύσιμον inquit Etymologistes, pro ὅπη πορεύσιμον.

Ἀμεύσιπος, έος, ὁ καὶ ἡ, Compositum ex ἀμεύω & ἔπος. Respondens verbis, seu sermonibus, Mutuos sermones reddens, Mutuò cōpellans. Etymologistes & Hesych. ἀμευσιπὴς exponunt, διαλεγόμενος καὶ ἀμειβόμενος τοῖς λόγοις.

Ἀ ΜΕΡΓΩ, Exugo. Propriè, Exugo oleas, & amurcam exprimo. Atque hanc esse propriam huius verbi significationem probari posse videtur ex ἀμόργη. Dicitur autem & ἀμέργω, vt tradit Eustathius, addens, vtrum ab altero factum sit, non constare. Sūt præterea qui ἀμέλγω pro ἀμέργω dici velint, sunt qui contrà. Exponit verò Eustathius & καρπολογεῖν, id est Fructum decerpere.

Ἀμόργη, ης, ἡ, vel potius Ἀμοργὴ (nam hæc scriptura & frequentior, & ad ponendum discrimen cum ἀμόργη herbæ seu coloris genus significāte, melior) Amurca, Oliuæ expressæ recrementum, apud Dioscoridem, & alios. Erotianus in lexico in Hippocratem ἀμόργη, ὡς ἐπίπαν ἡ ὑποστάθμη τοῦ ἐλαίου. Apud Theophrastum De caus. plant. lib. 1. cap. 13, & Galenum ad Glauconem, exponitur Fæx olei. Hesych. ἀμόργη, τρυγία ἐλαίου, ἰλύς. Legitur apud Aristot. ὁ ἀμόργης.

Ἀμοργεύς, έως, ὁ, Qui exugit oleas, Qui amurcam exprimit.

Ἀμοργός, οῦ, ὁ, Qui exugit. ἀμοργοὶ vt inquit Eustathius, dicebātur oratores qui ad rempublicam pertinentia veluti exugebant. Dicebantur verò iidem & μοργοί.

Ἀμοργίτης, ου, ὁ, Placentæ genus. ἀμοργίτας Hesychius exponit πλακοῦντας. In v. l. Græcolatinis exponitur etiam Similacrixa oleo. Apud Athenæū l. 14 legitur, Ἀμορβίτης placentæ genus apud Siculos: vbi ἀμοργίτης repono, pro ἀμορβίτης.

ΜΟΡΓΝΥΜΙ & ΟΜΟΡΓΝΥΜΙ, Fut. ξω. Præt. χα, tanquam à Μόργω & Ὁμόργω. Vsitatius tamē (præsertim apud Homeri posteros) Ὁμόργνυμι quàm Μόργνυμι vt in composito Ἀπομόργνυμι docebo, ex Eustathio. Frequētia sunt autem & Ὁμόργνυσθαι & Ὁμόρξασθαι voce passiua & media, in signif. actiua. Abstergo exponitur hòc in loco Apollonii Arg. 2, δάκρυ δ' ὁμόρξαυδῶω. Apud Homerū autem ἀπεμόρξατο δάκρυ vult Eustathius esse potius Expressit lacrymam. nam verba quib⁹ id exponit, aptè Latino isto (& quidem Terentiano, in hoc loquēdi genere) reddi posse existimo. Sed & pro Imprimo & Inuro poni simplex Ὁμόργνυσθαι tradit B. sicut & composita Ἀναμόργνυσθαι, & Ἐπαπομόργνυσθαι, & Ἐξομόργνυσθαι, item Ἐπομόργνυσθαι, quæ mox sequentur. Suidas est ἀπομάσσειν seu ὀκμάσσειν, item ἀποψήχειν, & ἀποψᾶν. Hesychio itidem ἀπομαξαι & ἀποψᾶν. quæ significatio datur & cō posito ἀπομόργνυμι, in illo etiam Homeri loco, vt paulo post dicetur.

C. ΑΝΑμόργνυμι, vel Ἀναμόργνυμαι, Imprimo, Inuro, Quasi Tergendo premendóque imbuo. Plut. in Cicerone metaphoricè τὰ τῶν πολλῶν ἀναμόρξασθαι παθῶν δι' ὁμιλίας καὶ συνήθειαν τοῖς πολιτευομένοις, pro Affectus populares imbuere & inurere. B. p. 655.

C. ΑΠΟμόργνυμι, vel Ἀπομοργνύω. Fut ἀπομόρξω, tanquam ab ἀπομόργω. propriè Exprimo, ἐκπτέζω. si credimus Eustathio. is enim in hunc locū Il. β, ἀπεμόρξατο δάκρυ, annotat ex μόργω fieri μόργνω, hinc μοργνύω, ab hoc μόργνυμι: vnde sic ἀπομόργνυται & similia. Sed & ex μόργω fieri compositum ἀπόμοργω. vnde sit ἀπόμοργμα. At verò μόργω fieri ex ἀμέργω, quod est ἐκπτέζω, secundū veteres: vnde sit ἀμόργη dicta ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη. Fuerit igitur (inquit) ἀπομόργνυσθαι & ἀπομόργνυσθαι propriè τὸ ἐκπτέζειν vnde ἀπεμόρξατο δάκρυον, pro ἐξέθλιψε, καὶ οἷον ἐκπτέσας ἀπήγαγε τοῦ ὀφθαλμοῦ. Deinde subiungit apud Homeri posteros esse frequentius ὁμόργω & ὁμόργνυμι cum pleonasmo literæ ο, quàm μόργω & μόργνυμι. Ponit & aliam sententiam, vt videlicet ὁμόργω & ἀμέργω idem valeāt. Hanc autem ratione non carere ait, quòd sic dicatur ἀσταφίδες & ὀσταφίδες: item ἀσακὸς & ὀσακὸς indifferēter. Ἀπομόργνυμαι (inquit Budæus) Exprimo, Informo. Paulo pòst, Significat etiam Abstergo. quia exprimendo fit Abstersio. Plura in Cōmentariis. Cæterùm ἀπομόργνυμι, seu voce passiua ἀπομόργνυμαι, non solùm ponitur pro Exprimo (quod est ἐκπτέζω, vel ἐκπτέσας ἀπάγω, aut ἐκθλίβω) sed & pro Exprimo significante ἐκπυπῶ & ἀπομάσσομαι. Budæus tradens capi pro Exprimo, Informo, citat Areopagitæ locum in quo est aliud super compositum ἐναπομόργνυται. ita enim ille scribit, καὶ τὴν ἀπιστίαν δεινῶς ἐναπομόργνυται τῆς ἀπελέσι τὴν ψυχήν. vbi Scholiastes exponit ἐναπομάσσεται. Sed & ἀπομόργνυται inuenitur expositum Exprimit & repræsentat, apud Alexandrum Aphrodiseum, Probl. 2, τὸ πεφθὲν ἀχρεῖον ἀπομόργνυται καὶ τὸ τῶν πίνοντος χρῶμα. Vbi & Imprimit vel Imbuit nonnullis placet interpretari. ‖Significat etiam Abstergo (inquit Budæus) quia exprimendo fit abstersio. Est autem frequentissima hæc significatio quam Budæus notat. Hom. Il. ψ, Καί ῥ' ἀπομόρξαμεν κονίν δύσαντο χιτῶνας. Il. β, — ἀπεμόρξατο δάκρυ. Sic Apollonius Argō. 2, ἀπωμόρξατο μετώπου Ἰδρῶ, Sudorē abstersit à facie. Vbi notandum est vsurpari aoristum medium. Aristophanes autem participio aoristi passiui vsus est, dicens πὼ ὀργῶ ἀπομορχθεὶς ad imitationem illius Homerici, modò citati, ἀπεμόρξατο δάκρυ, pro Abstersit lacrymam. Est enim πὼ ὀργῶ ἀπομορχθεὶς, Ira

absterſa:vel ad verbum, Abſterſus iram. Sciendum eſt A
præterea ἀπομόξαπα abſolute poſitum exponi etiam
δακρύσω, id eſt Plorare. ἀπεμορξάμην, inquit Heſychius,
ἐδάκρυσα. Suidas autem citat etiam locum hunc in quo
ita vſurpatur, ὥστ' ἐγὼ μὴ πλέκτα κἀπεμορξάμην, ἰδὼν αἰδρὰ
πρεσβύτην ἐπ' αἰθρὸς πεζόπτυ κομῶντ' ἀνθρωπον. deinde ſubiun-
git, habere hanc ſignificationem ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦν-
τος, id eſt, à conſequenti. abſterſionem enim conſequi
lacrymas. Citat deinde ἀπεμόξαπο poſitū pro ἐξεμά-
ξαπο, vel ἐξωμοιώσαπο. Iā verò & hoc animaduertendū
eſt in loco Homeri modò citato ex Il.β, legi & ἀπεμόρ
ξαπο & ἀπεμόρξαπο. Euſtathius in ſuis commentariis am
biguam relinquit ſuam lectionem, quum priore in lo-
co ἀπεμόρξαπο, in poſteriore autem ἀπεμόξαπο habeat.
De quo vide & pag. 1587. Sed & alibi idem grammati-
cus verbum ὀμόργω (vnde eſſet ἀπεμόρξαπο) poſteris Ho
meri tribuit. Heſychius vno in loco habet ἀπεμόρξαπο,
in altero ἀπεμόρξαπο, vtrobiq; expoſitū ἀπεψήσαπο. Suid.
participium quidem ἀπεμορξάμενος, ſed ἀπεμορξάμην &
ἀπεμόρξαπο dūtaxat. Etymologiſtes autē ait ex ἀμέργω,
mutato α in ο, fieri ὀμόργω: vnde ſit ὀμόρξω: aoriſtus ὤμορ C
ξα, ὠμορξάμην, ὠμόρξαπο. & ἀπεμόρξαπο, inquit, σπωαρχο-
μένως. Ita ille. Hoc autem conſtat, ſi ἀπεμόρξαπο apud Ho
merum legamus, vt habent quædam exemplaria, (non
ἀπεμόρξαπο) ab Ἀπομόργνυμαι eſſe, habente ſimplex Ὀμόρ
γνυμαι, pro quo ſit porius in vſu Ὀμόργνυμι.

Ἀπόμοργμα, πος, τό, Quod eſt expreſſum ex alio. Itē, Quod
eſt abſtergendo expreſſum. Vel, Quod exprimitur &
repræſentatur. vel Expreſſa forma & ſimulachrum. Ex-
ponitur etiam vno verbo Abſtergimentum, vt & ἀπό- D
μαγμα vertitur à Gaza. ET Ἀπόμορξις, εως, ἡ, Ex-
preſſio. Item Abſterſio. Dionyſius Areopagita ἀπόμορ-
γμα pro ἐκμαγεῖον vſurpat in hoc libri περὶ ἐκκλησιαστικῆς θεο-
λογίας loco, teſte Budæo, ἀλλ' ἡ τοῦ μετεχόντων διαφορότης
αἰδόμενα ποιεῖ τὰ ἀπόμοργματα τῆς μιᾶς καὶ ὅλης καὶ ταυτῆς
ἀρχετυπίας.

C. 2. Ἐναπομόργνυμαι, Imprimo, Inuro. Syneſ. Ioanni, Θιγά-
νων γὰρ ἡμῶν ἐναπόμορξε πῦρ τινα θεός ἐστιν, Nos enim tangēs,
inures piaculum. vel (vt Budæus interpretatur liberi?)
Si enim me tangeres, contagione reatus me inficeres E
& contaminares. ‖Ἐναπομόργνυμαι, Abſtergo, Deter-
go. nam ἐναπομόργνυσθαι exponitur non ſolùm ἐναποτυ-
πῶσαι & αἱμαμάττεσθαι, ſed etiam ἀποψήσασθαι ex Polluce.
Suidæ autem ἐναπομόργνυσθαι eſt ἐναποψῆσαι & ἐναπομάτ-
τειν in quodam loco Ariſtop. Sed & ἐναπομόργνυσθαι ali-
cubi eſſe vult idem quod ἐναποπάττεσθαι.

C. Ἐκμόργνυμι vel Ἐκμόργνυμαι, ET Ἐξεμόργνυμι ſeu Ἐξο-
μόργνυμαι, Imprimo, Exprimo. vt Plato De leg. lib. 6, εἰς
τὰς τοῦ γλυκυθύμου ψυχὰς καὶ σώματα ἐξομοργνύμενοι ἐκτυπῶ-
σθαι, id eſt exprimentem & inſculpentem. Vide B. Cō-
ment. pag. 654. Sic idem Plato in Gorgia, ἀ ἐκαίετο ἡ τοῦ θε-
ῖος αὐτοῦ ἐξωμόρξαπο εἰς τὴν ψυχήν. Suidæ ἐξομόργνυσθαι) eſt
ἀπομάττονται, item ἀφοσιοῦται. quod poſterius vocabu-
lum mendoſum eſſe ſuſpicor. Citatur autem ex Ariſto
phanis Acharnenſibus, οὐδ' ἐξομόξεται Πρέπις τὴν ἀρυ-
τοποκπάνι σοι, pro ἐναπψήσεται & ἐναπομάξει. quum Sui-
das ibi legat ἐναπμάξεται, eandem alioqui expoſitionē
afferens.

C. Ἐπομόργνυμι, vel Ἐπομόργνυμαι, Imprimo, Inuro. Bud. ex G
Greg. Carminibus. Vide Cōm. p. 655. Quæ ſignificatio
(inquit) ex eo manauit quòd in fricando & odor & co-
lor hæreſcit. quare etiam τοῦ πείθεσθαι dicitur.

C. ΠΡΟ Σομόργνυμι vel Προσομόργνυμαι, itidem pro Impri-
mo, Inuro. Exponitur & Abſtergo.

Ἀμέλγω, F. ξω, Mulgeo. Prouerbialis eſt Verſus Theo-
criti in Cyclope, Τὼ παρεῦσαν ἄμελγε· τί τὸν
φεύγοντα διώκεις; Id eſt, Mulge eam quæ adeſt. quid eum
qui fugit inſequeris? Suidas & Euſtathius ex ἀμέργω fa-
ctum eſſe volunt, vnde & ἀμόργω. H

Ἀμέλγω (vt habetur apud Ariſtophanis enarratorem
& Suidam) peculiari ſignific. capitur pro Extra legiti-
mum tempus fructus immaturos auellere, quod fures
facere ſolent. hæc autem annotātur in hunc Ariſto-
phanis in Equitibus verſum, Ἢ σὺ πιστεύων ἀμέλγεις τοὺς ξέ-
νους τοὺς καρπίμους. vbi ipſe enarrator ἀμέλγεις exponit
ἀποδρέπῃ, ἀπαυξίζεις, πτυγᾶς καὶ καρπίζῃ, id eſt Eos decer-
pis tanquam fructum, Eos vindemias. In vulg. lex. Græ
colat. annotatur hanc eſſe propriam ſignificationem:
quòd videlicet dicat Ariſtophanis ſcholiaſtes & Suidas
ἰδίως λέγεται ἀμέλγειν τὴ, &c. verùm ego ἰδίως non acci-
pio pro κυρίως, id eſt Propriè, Propria ſignificatione:
ſed pro Peculiariter, Peculiari ſignificatione.

Ἀμολγεύς, έως, ὁ, Mulctra. Theocritus Idyll. 8, de capra, Ἅπς
ἀεὶ κεφαλᾶς ἀεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.

Ἀμολγὴς, ἐος, ὁ, itidem Mulctra in vulg. lex. ſed vereor ne
potius Ἀμολγὶς, ίδος, ſcribendum ſit.

Ἀμολγαῖος, adiectiuum: vt ἀμολγαῖος μαστὸς in Anthol. e-
pigramm. Mamma quæ mulgetur. quaſi quis dicat, B
Mulctraria māma. Apud Heſiodū autem ἀμολγαίη μᾶ-
ζα, ex lacte facta, quod videlicet ex mulctu prouenerit,
vbi dicit, Μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμένων. Ι
Athen. autem lib. 3 exponit τὴν ποιδρικὴν καὶ ἀκμαίαν.
quòd ἀμολγὸς ſit τὸ ἀμαυρόπαπον. vbi fortaſſe addendum
eſt τῆς νυκτὸς, quum Euſtathius pag. 838, exponens vocē
ἀμολγὸς, ſcribat, ἢ καὶ τὸ ἀκμαῖον καὶ μέσον τῆς νυκτὸς, ὡς
βουλόμενα νοεῖν καὶ οἱ τὴν παρ' Ἡσιόδῳ ἀμολγαίαν μᾶζαν
ἐρμηνεύοντες.

Ἀμολγὸς, οῦ, ὁ, Tempus quo mulgentur pecora. Quia autē
mulgētur veſperi & extrema nocte, ideo pro vtroquē
tempore ponitur, inquit Euſtathius. Dicitur autem vel
ἀμολγὸς per ſe, vel cū genitiuo νυκτός: vt apud Home-
rum Il. ο & χ, item Od. λ, & alibi, -νυκτὸς ἀμολγῷ. Heſy-
chius tradit Euripidē dixiſſe ἀμολγὸν νύκτα tenebrico
ſam: alios autem ἀμολγὸν appellare partem noctis qua
mulgent. Apud eundem legitur ἀμολγῷ expoſitum,
Media nocte, ea hora qua mulgent. ‖Idem exponit
ἀμολγοὺς τοὺς ἀμέλγοντας τὰ δημόσια, ad verbū qui mul-
gent publica. Intelligit autē (opinor) depeculatores.
Vide Ἀμοργὸς paulo anté. HINC Ἀμολγάζω quod
ab eodem Heſychio exponitur μεσημβρίζω.

Ἀ'ΜΙΛΛΑ, ης, ἡ, Certamen, Concertatio, Conten-
tio. Ariſtoteles Rhet. 1, ὅπου γὰρ ἄμιλλα,
οὗτοι καὶ νίκη ἐστὶ, id eſt, Vbi enim eſt certamen, ibi eſt
& victoria. Plutarchus Sympoſ. 5, τοὺς τὰ θηρία γυμνοῦσθαι
ἀμίλλαις, Certaminibus aduerſus feras, vel cum feris.
Iſocrates, θεωροῦντες τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς ἀμίλλας ἄχθονται.
Apud Platonem De leg. ἄμιλλα ἀρετῆς exponitur Stu-
dium virtutis. ἄμιλλαν ποιεῖσθαι, Contendere. Iſocrates
Panegyrico, περὶ τοῦπου ποιούμενοι πρὸς ἀμιλλαν, de hoc cō-
tendentes. Apud Demoſthenem, ἢ ἄμιλλαν ποιεῖσθε ὅπῃ
πᾶς τοῦ τὸ δῆμο δωρεᾶς, Budæus reddit Certatim cō-
tendere.

Ἀμιλλόπερος, Contētioſior. nam ἀμιλλόπροι Heſychius ex-
ponit ὀξυπλέον ἐρίζοντες. Hoc autem vocabulum vel à
nomine ἄμιλλα, vel à verbo barytono Ἀμίλλομαι fiat
neceſſe eſt. nā à circūflexo ἀμιλλῶμαι nullo modo poſ
ſe formari videtur.

¶ Ἀμιλλάομαι, ῶμαι, Fut. ήσομαι, Certo, Cōtēdo. Ἀμιλλᾶ-
σθαι τινα, Contendere cum aliquo: vt τοῦς ἀλλήλους
ἀμιλλωμένοι. Luc. in Satur. ἀμιλλᾶσθαι τοῦς ἢ τύχῃ, Ad-
uerſus fortunam contēdere, Cum fortuna certare, Ari-
ſtides. Citatur etiam ex Xenophōte ἀμιλλᾶσθαι ὅπῃ τὰ
θηρία, pro Certare cum feris: vt ſit ὅπῃ τὰ θηρία pro τοῦς
τὰ θηρία. Interdum etiam dicitur ἀμιλλᾶσθαι ἔνι pro τοῦς
τινα. Aliquando verò datiuus qui ponitur poſt ἀμιλλᾶ-
σθαι, eſt inſtrumentalis: vt quum dicitur ἀμιλλώμενοι τοῖς
ἵπποις, Certātes equis, id eſt Cōtendentes equeſtri cer-
tamine. ‖Nonnunquam habet & præpoſitionem
περὶ iunctam genitiuo, præter datiuū, aut præpoſitio-
nem πρὸς accuſatiuo iunctam: vt ἀμιλλώμενοι περὶ νίκης
πρὸς ἀλλήλους, Certantes inter ſe de victoria. Interdum
pro περὶ ponitur ὑπὲρ: vt apud Plutarchum in Numa,
ἀμιλλᾶσθαι τοῖς ἡνίοις ὑπὲρ τῆς ὁμοιότητος. vbi notandum
præter præpoſitionem ὑπὲρ iunctam genitiuo nullam
habere conſtructionem. Quinetiam accuſatiuo iungi-
tur ἀμιλλῶμαι: ſed duntaxat quum certa adiunguntur
verba: vt ἀμιλλᾶσθαι τὸ στάδιον, apud Platonem. Fortaſſe
autem vtcunque tolerari poſſet Latinè itidem Certare
ſtadium: ea forma qua dicitur Vincere olympia. Certè
Currere ſtadium Latinis vſitatum eſt. Dicit verò Pla-
to itidē ἀμιλλᾶσθαι τὸν δίαυλον, & τὸν ἱππόδρομον. Locus eſt
lib. De leg. 8. Eodem autē libro, paulo pòſt illū locum

genitiuo iungitur, πέμπτος δὲ ἐξεστιν ὂν βαρύτερον ὁπλίτην A
ἐπονομάζοντες ἀφίσοιμεν λεωτέρας ὁδοῦ διαμιλλώμενον. Quo
in loco Budæus aliquid ſubintelligēdum exiſtimabat,
videlicet ὁμοῦ, aut præpoſitionem διὰ, ſicut paulo
pòſt ſequitur, δι' ὁρῶντε καὶ πανταχᾶς ὁδοῦ ἀμιλλώμενον. For-
taſſe tamē (quod Budæi pace dictum ſit) præpoſitionē
διὰ nihil neceſſe fuerit extrinſecus addere, quum in ip-
ſo Platonis habeatur loco, verbo videlicet iūcta. Sci-
mus autem Græcos interdum præpoſitionem quæ
ſeorſum alioqui ponenda foret, verbo annectere, dan-
do eandem ipſi verbo conſtructionem quam haberet B
ſi ſeorſum poſita præpoſitio eſſet. quod tamen fateor
fieri rarius in præpoſitione διὰ quàm ἐν aut ὅπῃ. Sciēdū
eſt præterea citari ex Euripide locum in quo ἀμιλλῶ-
μαι itidem genitiuum habet, non ſignificantem tamē
certaminis genus, vt in præcedentibus ex Platone exē
plis. Euripidis verba ſunt, ἀμιλλῶμαι πόδε λόγοι, quæ
exponuntur in vulgatis lexicis Græcol. Hac cōtendo
oratione.

Ἀμιλλῶμαι τοῦς σε, Certo tecum, id eſt Æquo te, Tibi C
non cedo, Te inferior non ſum. Athenæus, ἡ πόλις ὃ
τοῦς ἁπάσας ἠμιλᾶτο τοῦ τρυφῆς, id eſt, Vrbs autem illa
cū qualibet certabat de luxu, vel cōtendebat, Quam-
libet luxu æquabat. Interdū pro præpoſitione τοῦ cū
genit. ponitur: vt ſi in loco illo Ath. pro τοῦ τρυφῆς dice
res πρυφῆ. Sic Libanius dixit, ἀμιλλῶμαι σωφροσύνῃ τοῦς
τοὺς γέροντας, Certo temperantia cum ſenibus, vel Certo
aut contendo de temperantia cum ſenibus.

Ἀμιλλῶμαι τοῦς τῦτο, Enitor ad hoc, Certatim contē-
do ad hoc. Iſocrates in Areopagitico, τοῦς δὲ τὰ ἐκείνων D
ἀρετὰ, ἀλλ' οὐ τοῦς τὰ τοῦ πελακοντα πονηρίαν ἀμιλλητέον
ὑμῖν ἐστι, Nam ad illorū virtutem, non autē ad ipſorum
triginta improbitatem enitendum vobis eſt. Videtur
ἀμιλλᾶσθαι accipi pro Eniti & in hoc Platonis loco, ἀ-
μιλλᾶσθαι ὡς ἁπάντων πλεῖστον αὐτὸς λάβῃ. vt ſit, Enitetur ad
hoc vt omniū plurimū accipiat. Exponitur tamē vul-
gò, Certabit vt omnium plurimum habeat.

Ἀμιλᾶσθαι (inquit Budæus) pro Æmulari id eſt Inui-
dere, poni videtur apud Gregorium, datiuo iunctum.

Ἀμίλλημα, ατος, τό, Certatio, Contētio: vt ἄμιλλα certamē. E
& vt ab ἄμιλλα fit ἀμιλλῶμαι, ſic viciſſim ἀμίλλημα ab
ἀμιλλῶμαι.

Ἀμιλλητὴρ, ῆρος, ὁ, Certator. Apud Sophoclē in Antigone,
vbi dicit--, μὴ πολοὶ ἔπ Τροχοὶ ἀμιλλητῆρες ἡλίου πλᾶν,
ſcholiaſtes ἀμιλλητῆρας exponit τοὺς ἀλλήλους διαδεχο-
μένους, id eſt qui inuicem ſibi ſuccedunt. Nec plura ille.
Ego autē exiſtimo Sophoclē periphraſticè τροχοὺς ἀ-
μιλλητῆρας ἡλίου (ad verbū, rotas certatrices ſolis) appel
lare tēporis ſpatia: quod ſoli ex cuius verſu viciſſitudi-
nem temporum metimur, tribuatur currus. in curru F
autem vna rota videatur volubilitate quodammodo
cum altera certare. Hæc mea eſt opinio: fieri tamē po-
teſt vt aliò reſpexerit. Nonnus hoc nomen genitiuo
iunxit: appellans μῶθον (id eſt ſermonem) ἀμιλλητῆρα
σωπῆς, id eſt ἀμιλωμένον τοῦς τὸ σωπᾶν, Certātē cum
ſilentio, quaſi certamine quodam ſilētium ſuperātem.
Exponunt vulgò apud eum, Silentii æmulum & adu-
erſarium.

Ἀμιλλητήριος, ᾱ, ὁ ἡ, Certatiuus, Certatorius: vt ἀμιλλητή-
ριοι ἵπποι, apud Ariſtidem, Certatores equi. Ea forma
qua dicuntur bellatores equi. Heſychius ἀμιλλητήριος
exponit ὁ ἐρίζων πολύ. idem Multum contendens.

Ἀμιλλητήριον, ᾱ, τό, Locus in quo certatur, vt exponit Sui-
das. Secundum quam expoſitionem ita dicetur ἀμιλλη
τήριον vt ἀγωνιστήριον. Exponūtur verò ἀμιλλητήρια etiā
ἀγωνίσματα, id eſt Certamina.

¶ Ἀμίλλω, Certo, & Ἀμίλλομαι, barytona, pro circunflexis
ἀμιλῶ & ἀμιλῶμαι: vt apud Syngelū Νεκῶνις ἀμιλλό-
μενος χύμασι, ſi modò ſcriptura deprauata non eſt, ac ω H
pro ο reponi non debet.

Ἄ'ΜΜΟΣ, ᾱ, ἡ, Arena. Heſychius ἄμμος exponit
ψάμμος, alii autem differre volunt. A
ψάμμος quidam factum putant, ablata litera ψ, alii ve-
rò ψάμμος ab ἄμμος, ea addita. Athen. 7, ὃν τοῦ μικροῦ ὑ
φαύλων τοῦ ἐν τῇ ἄμμῳ διαγραμμιζόμενον κωνείδιον. Prouerbiū
eſt, ἄμμον μετρεῖς, Arenā metiris, de quo vide Eraſ.

C. Ἀμμοβάτης, ου, ὁ, per arenam incedens. Nomen eſt cu-
iusdam ſerpentis.

C. Ἀμμοδύτης. q.d. arenam ſubiens. Serpēs quidam Aetio
qui & cenchrias. ET Ἀμμοδυάτης, ᾱ, ὁ, Arenam ſubi-
ēs, Arenarius, in Anthologia epigr. Vide Ψαμμοδύτης
paulo pòſt.

C. Ἀμμοχυσία vide in Ψαμμισμός.

C. ΚΑΘαμμίζω, Arena obruo. Ariſtot. De anim. lib. 9.

C. Ὑφαμμος, (q.d. Subtus habens arenam) Arenoſus, Are-
naceus, Sabuloſus. ὕφαμμα χωρία, Arenoſa loca, Theo
phraſto, Gaza interpr. Idem, ἐὰν δὲ ἐν ἀλμώδει καὶ ὑφάμ- B
μῳ φυτεύῃ. ſub. γῇ. In ſolo ſabuloſo, & (ex conſequenti)
tenui & exili, cui ἡ πίειρα γῆ opponitur. ET Ἀνύ-
φαμμος γῆ, contr. Non arenoſa terra, vel Non areno-
ſus ager.

C. Χρύσαμμος, ου, ἡ, aurea arena.

Ἀμμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arenoſus. τόπῳ ἀμμώδεις, loca are-
noſa.

¶ Ἄ'μαθος, ου, ἡ, Arena. Suidas ἄμαθον tradit eſſe campi pul
uerem, ψάμαθον autem eum qui eſt prope mare, id eſt
litoralem. Ammonius ψάμαθον ait eſſe ἄμμον τῆς θαλα-
σσίαν, at ἄμαθον, eſſe κόνιν: vt, — τύχῃ δὲ ἀμάθοιο βαθείης.
Heſychius autem ſcribit ἄμαθον eſſe arenam mediter-
raneam, ψάμμον autem & ψάμαθον eſſe maritimam. Sed
apud hunc lexicogr. fœdiſſimum mendum eſt, aut ego
valde fallor. nam μεσόγειος apud eum ſcriptum eſſe
perperam pro μεσόχθος, contendo, atque ita repono. Eu
ſtathius autem ſcribit ἄμαθον eſſe terrā arenoſam, aut
puluis genus: ψάμαθον autem, eſſe ἄμμον. Ait & videri
Homerum κονίῃ & ἄμαθον pro eodem accepiſſe, quòd
quum dixiſſet, — ἀνέρχεος ἔκπεσε δίφρου Κύμβαχος ἐν κονίῃ
σι, ſubiunxerit, — τύχῃ γὰρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης. Idem ἀμαθύνω
exponens ait veteres ἄμαθον dixiſſe ſignificare κόνιν πεδιάσμον. Secundum Heſychium quoque in alio lo
co ἄμαθος eſt ἡ κυρίως τὸ πεδίον κόνις. Quanquam non ῥ' ἀμά
θοιο habent omnia exemplaria hoc loco, vt legit Euſta-
thius ſed quædam ψαμάθοιο. & quidem in ipſa editione
Romana, contextus ita habet, quum illi qui ſubiungun
tur Euſtathii commentarii habeāt ῥ' ἀμάθοιο. Ammo-
nius certè (vt apparet ex loco modò à me citato) can-
dem quam Euſtathius ſcripturam ſequutus eſt. legit e-
nim & ipſe ἀμάθοιο, ſed non præfigens particulam ῥα
habentem α eliſum per apoſtrophum. ac certè vt iuuat
dimenſionem verſus hæc particula ita eius euphoniā
multum lædit.

Ἀμαθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arenoſus. ET Ἀμαθόεις pro eodem
apud poetas, in fœminino ἀμαθόεσσα, in neutro ἀμαθό-
εν. Sed in hexametro verſu dici ſolet ἠμαθόεις. quòd eū
ingredi non poſſit ἀμαθόεις, quum tres ſint breues.

Ἀμαθύνω, In ἄμαθον redigo, id eſt In arenam ſeu puluerem redigo, Perdo, Deſtruo. Iliad. ι, πόλιν δὲ τε πῦρ ἀμα- E
θύνει, Vrbem autem ignis in puluerem redigit. vel poti?
in cinerem.

Ψάμμος, idem quod ἄμμος, Arena, Sabulum: vt ψάμμος
ἀριθμὸν τοῦ πέφυγε, Pindarus apud Plutarchum. Vtuntur & proſæ ſcriptores. Et ψάμμοι plurali numero apud
Athen. παῖς ἐν Λιβύῃ ψάμμοις. Cæterùm ſunt qui ψάμμος
ex ἄμμος factum velint, ſunt qui contrà: ego illos po-
tius ſequor.

C. Ψαμμοδύτης, Piſcis ἀπὸ τοῦ δύειν τὸν ψάμμον ſic dictus, id O
eſt, Ex eo quòd arenam ſubeat, in ea videlicet ſe occul-
tans, vnde & ἀμμοδύτης. Nonnulli arenariū vocarunt.
Alio nomine καμοσίνυμος appellatur. Quod autē habui
mus paulo antè Ἀμμοδυάτης, citatum ex Anthol. epigr.
verſus gratia additum habere videtur ω. cōſule tamen
locum.

C. Ψαμμακόσοι, οἱ, ET Ψαμμακόσα, τὰ, Arenarum numerū
æquantes, ſeu æquantia, id eſt Innumeri, ſeu innume-
ra. Eupolis, ἀριθμεῖν θεὰ τὰ ψαμμακόσια. Fictitium vo-
cabulum ad imitationem numeralium quæ in κόσοι
& κόσα terminantur, vt τριακόσοι, πεντακόσοι, &c. Hinc
autem dicitur quòd ψάμμος ἀριθμὸν τοῦ πέφυγε (vt lo-
quitur Pindarus) id eſt, in numerum non cadat. Inue-
nitur etiam ſcriptum ψαμμοκόσοι & ψαμμοκόσα. ſed
quum exemplo illorum τριακόσοι & πεντακόσοι hæc di
cantur, quin itidem α habere debeant, minimè mihi
dubium eſt. HINC & Ψαμμακοσοζάρχεια, Ariſto

phani Acharn.itidem pro innumeris.Quod ego (contra Eustathium)ad Ouidianum illud refero. Gargara quot segetes,&c.vt dicatur de illis quæ tam sint innumera,quàm & maris arena & segetes montis aut ciuitatis illius. Scribitur autem & ψαμμοκοσποζάργεφα:sed quod de ψαμμακόσοι & ψαμμακόσια dixi, idē & de hoc dicendum fuerit.

ψαμμώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,Arenosus, Sabulosus. ET ψαμμωτὸς pro eodem.

ψαμμῖτις,ιδος,ἡ,vt τὸ ψαμμῖτις(q.d. Arenacea) quidam apud Athen.lib.7.

ψαμμισμὸς,οῦ,ὁ,nomen verbale tanquam à ψαμμίζω,pro In arenam defodio.adeo vt ψαμμισμὸς ad verbum sonet Defossio in arenam.In vulg.lex.ψαμμισμὸς ex Paulo Ægineta lib.3,cap.43, Vsus arenæ à sole feruefactæ ad desiccanda hydropicorum corpora in ipsam defossa.Qua de re videDiosc.lib.5.cap.de arena:Aetium lib. 10.cap.28:Cornelium Celsum lib.3.cap.21. Dicitur & ἀμμοχοσία.

ψαμμίον,ου,τὸ,Arenula. Alex.Aphr.Probl.lib.1.

¶ψάμαθος pro ψάμμος, sicut ἄμαθος pro ἄμμος, Arena. Il.1.v.385, Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε.pro quo dixerit aliquisComicè ludens,οὐδ' εἴ μοι δοίη ψαμμακόσια. Apud Sophoclem pro ipso litore(vt & alicubi apud Homerum,si bene memini)vbi dicit ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκτεβλημένος. quod schol. exponit, περὶ τὸ θαλάσσιον τόπον τὸν χλοηφόρον. Dicitur & ψάμαθοι plura. numero ab Homero,in Bœotia,-φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν.& Od.γ,ὀδὸν ψαμάθοις ἀλίῃσι. Annotat autem Eustathius ψάμαθον quidem esse idem quod ψάμμον,at ἄμαθον videri esse κόνεώς τε εἶδος.

ψαμαθώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Arenosus. Idem quod ἀμαθώδης. Sunt tamen qui differre velint, vt ψάμαθος ab ἄμαθος.

¶Ψαμάθη, Nereidū vna, Phoci mater,Hesiodo,in vulg. lex.ἀπὸ τῆς ψαμάθου fortasse fictum nomen.

Ἀ'ΜΝΟ'Σ, ου,ὁ,ἡ, Agnus.quod Atticè aspirari scribit Eustathius.Vsitatum autem est vocabulum vtrisque scriptoribus.ἀμνὸς κεραστὴς à Nicandro dicitur:sed à schol.reprehenditur.De etymo autem huius vocis dicam paulo pòst in Ἀμνίς.

C.Ἀμνοκόπος,ου,ὁ,Pastor,ποιμὴν,Hesych.

C.Ἀμνοφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Agnum ferens,siue agnam, Ab ἀμνὸς siue ἀμνὴ,& φορέω.

Ἀμνοφόρες,apud Theocritum dicitur Cerua grauida, quasi gerēs in vtero ἀμνοτί. accipiēdo ἀμνοὺς latius pro fœtibus ceruæ,i.hinnuleis.tāquam videlicet ἀμνὸς generale sit nomen,significans cuiuslibet animalis catulum.Locus habetur Idyll.11, —πρέφω δέ τοι ἑνδέκα νεβρὸς Γάσας ἀμνοφόρως.Sed alia est etiā lectio μαννοφόρως, de qua vide schol. qui ἀμνοφόρως exponit ἀμνίδας καὶ βρέφη φερούσας.

C.Ἀμνοκῶν, Agni mentem habens,Simplex, aut Fatuus. Aristophanes in Equitibus,Καὶ σκοπῖς γε τὴν πολιτικὴν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν.vbi schol. οἷς θεσβαπῴδης, τουτέστι μωρὸς καὶ ἀνόητος. Videtur ἀμνοκῶν dici pro ἀμνοκοῶν,ἀμνοκοῶν autem quasi ἀμνονοῶν.Scribit enim Eustathius, ἀμνοκῶν,ἀμνὸς τὰ ἐς νοῦν. ἀφαιρεῖ τὸ νοεῖν(ὅ ἐστι νοεῖν)ὡς ἀμνός.Vide in Erasmi Chiliadibus annotationem meam in prouerbiū Ouium mores:vbi & ex Æschylo protuli θεσβαπηγόμων idem prorsus significans quod ἀμνοκῶν.

Ἀμνὴ,ῆς,ἡ,Agna. Inuenitur etiam scriptum ἄμνη, quum tamen passim scribatur ἀμνός.Orph.Argon.ἐπ' αὐτῷ δὲ γλάγος ἀμνῆς.Sed in nonnullis edit.ἄμνης.Quem accētum habet hoc nomen & in quibusdam edit.Antholo giæ epigramm. Apud Eustathium legitur ἄμνη, quem de hac voce consule.

Ἀμνὶς,ίδος,ἡ, ET Ἀμναὶς,άδες,ἡ,Idem quod proximè præcedens ἀμνὴ, id est agna. Theocr. Idyll.5,in principio, Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σὺ τᾶς ἀμνίδες; Vbi schol. annotat ἀμνίδας dici τὰ μικρὰ θεσβάπα,tāquam ἀμβλωνά. Itidem verò Etymol.ἀμνὸς à μβλος deducit, præfixa priuatiuo, vt dicatur ἀμνὸς quasi ἄμβλος.sed & aliam affert etymologiam, à μνοῦς significante mollem pilum, seu tenerrimam aut mollissimam lanā cum qua nascitur: vt sit ὁ ἐστερημένος τοῦ νηπίου περιττοῦ.Ego verò inter has de etymologia controuersias, tanquam primitiuum posui.

Ἀμνάδας appellari virgines, quoque tradit Hesych.

Ἀμνειὸς,οῦ,ὁ,idem quod ἀμνὸς,Agnus. Quidam autē volunt ἀμνειὸν dici agnum qui iam sit adulta ætate. Etymologistes scribit ἀμνειὸς eadem forma dici qua ἀρνειός. quod ἀρνειὸς fieri à genitiuo ἀρνὸς eadem forma qua ἀδελφειὸς ab ἀδελφὸς.scribit Eustathius.

Ἀμνόα,Ouis,aut secundum alios, Agnus.Hesych.

¶ Ἀμνίον, ου, τὸ,Membrana fœtui proxima,ipsum totum à vertice ad imos pedes inuoluens,Gorr.ex Galeno. qui Gorræus & alia ex eodem affert, quæ apud eum lege in Defin.med.Vide & Theophilum Anatom.lib.5.cap. 18. Pollux quoque ex duabus tunicis quæ sint circa fœtū,eā quæ sit intrinsecus,tenuiorem & molliorē, ἀμνίον ab Empedocle vocatam tradit,sicut alteram χορεῖον. (scribitur & χορεῖον) Cæterùm hanc vocem ἀμνίον quidam ab ἀμνὸς,ab eius videlicet mollicie seu teneritudine, alii à μβλος deduxerunt (vnde & ipsum ἀμνὸς quosdam deriuare diximus)vt sit quasi τὸ ἄνευ μβλου.

Ἀμνίον dicitur & Agnellus,vt quidam volunt.

Ἀμνίον putauit Erasmus poni pro μνίον, quod museū significat:vt esset α pleonasticum, sicut in ἄσταχυς pro σταχυς. de qua eius opinione vide meam annotationē in prouerbium Muscum metere:quæ est in libro Animaduersionum mearum in calce Chiliadum excuso à patre meo.

Ἀμνεῖν pro θερίζειν,id est Metere.de qua signif.eandem illam annot.consule.

Ἀ'ΜΟ'ΡΓΗ, ης, ἡ, Herba quædam purpurea, vt scribit autor Etymologici, εἶδος βοτάνης πορφυρᾶς.vnde ἀμόργινα indumēta dicuntur purpurea. Fortasse tamē flos herbæ potius purpureus vocādus fuit quàm ipsa herba.apud eundem ἀμόργινον coloris genus esse scribit Methodius.

Ἀμοργὶς,ίδος,ἡ, est (teste Hesychio) καλάμη quædam ex qua fit ἐνδυμα, ἢ ὕφασμα, ἢ χιτών. Vbi pro quánam re καλάμῳ,accipiat, ambigi potest.præsertim quum Etymologistes in verbo ἀπομόρξαι scribat,ἀμοργὶς δὲ, τὸ καλάμου τῆς αἰθάλης τὸ λεπτότατον μέρος:idem verò alio loco scribat, ἀμοργὶς δὲ καλαμὴ τῆς ὀξῆς τὰ ἐνδύματα ἀμόργινα οἱ δὲ λινᾶ ὑφάσματα.οἱ δὲ,&c.Suidas autem dicit esse λινοκαλάμῳ.In vulg.lex.Græcolatinis ἀμοργὶς scribitur esse leni species tenuissima,byssō dissimilis:fortasse quòd Suidas scribat ἀμόργινον,simile byssō pretiosum.

Ἀμόργινος,ου,ὁ καὶ ἡ, Colorem habens herbæ quæ dicitur ἀμόργη,aut floris illius herbæ,Purpureus,vel Ruber cū Etymologiste. Ἀμόργινος χιτωνίσκος, id est Amorgina tunicula,dicitur à nomine ἀμόργη,quod est coloris genus,simile byssō.Significat & pretiosam vestem.Sic apud Etymologisten Methodius. At Hesychius habet ἀμόργινα,λεπτοῦ φῆ ἱμάτια,id est,Indumēta tenui filo cō texta.pro qua expositione videtur facere locus Æschinis in Timarchū,ἐπ ᾗ θεὸς πύπις γυναῖκα κατέλιπεν ἀμόργινα ὀλίγα μβλῳ ἐργάζεσθαι,καὶ ἔργα λεπτὰ εἰς ἀγορὰν ἐκφέρουσαν.Athen.lib.8,πορφυροῦν ἀμφίπαπον ἀμόργινῳ καλύμματι θεοειλημμένον.Etymologistes postquam dixit Ἀμόργη δὲ,καλάμη τῆς ὀξῆς ἐνδύματα ἀμόργινα· οἱ δὲ λινᾶ ὑφάσματα· οἱ δὲ ἀπὸ ἀμόργου τῆς νήσου.οἱ δὲ ἀμοργίνους ἐρυθροῦς τὸ χρῶμα.Quanquā in exempl.vulg. legitur ἀμύργου,sed ego ἀμόργου repono. quum ita vocari insulam cum ex aliis constet, tum ex Stephano : qui postquam dixit ab ἀμοργὸς insula fieri ἀμοργῖνος eadem forma qua ἐρυκῖνος:(vt Simonides dicebatur ἀμοργῖνος) paucis interiectis subiungit,At ἀμόργινος χιτὼν, coloris est propriū.Quod etiā facit cōtra eos quos ἀμόργινα indumēta ab insula Amorgo putauisse denominata, refert Etymologistes. At Pollux ita scribit,Amorgina autē fieri optima quidem in Amorgo, esse verò & has ex lino atūt. Cæterùm ἀμόργινος χιτὼν vocabatur & μόργις.Suidas postquam scripsit, Ἀμόργινον,simile byssō &pretiosum, subiungit, Dicitur & ἀμόργινα fœminino genere.

Ἀ'Μ Ο'Σ, Vnus,Aliquis.vel,Vnus aliquis.Esse autē Ionicæ vel Doricæ dialecti tradit Eusth. Ab hoc autem fiunt ista, οὐδαμὸς & μηδαμὸς : à quibus aduerbia cum alia tum οὐδαμῆ & οὐδαμῶς : μηδαμῆ & μηδαμῶς.quæ hic omissa,in οὐ & μὴ ponam.

Ἀμόθεν,Alicunde,Ex aliquo loco,Ab aliquo, Velab vno aliquo.vt οὐδαμόθεν Nullicunde(si fas esset hoc aduerbio vti)Ex nullo loco.Od.1,initio, Τῶν ἀμόθεν γε θεὰ θυγατερ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν,id est,πόθεν καὶ ἀπό τινος ἑνός. Hes. autem exponit Ab aliqua parte, vnde volueris. Apud Platonem pro Alicunde,lib.De leg. 4,μηχανὼ δὴ δεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν ἀμόθεν γε πόθεν,ὅν τινα ἔσται τῇ πόλει.

Ἀμῆ, ET Ἀμῶς, ET Ἀμοῖ,aduerbia itidem ab ἀμὸς facta, sed quæ composita cum aliis particulis vsurpentur.Dicitur enim Ἀμῆχε, Ἀμηχέπη, Ἀμηχέπου, Ἀμηχέπως, Ἀμωσγέπως, Ἀμοιγέποι.

Ἀμηχέπη,Quodammodo,Quadantenus, Quoquomodo, vel Quouis modo. vt Agathias apud Suidam, ἔδοξέν οἱ ἀμηχέπη ἀποπιεῖσθαι τὸ φρουρίον.Apud eundem(idem,vt opinor)ἀμηχέπη τοῦ θαρσαλέοντων ἀφαιρῶμαι.

Ἀμῆχε,Hesych.exponit ἀμηχέπως,accipiens(opinor) vtrūque pro ἀμηχέπως,siue ἀμωσγέπως,quod habes hic in proximè sequentibus.

Ἀμωσγέπως pro eodem dicitur.Plutarchus in Pericle,ἐπολιόρκει τὴν Σαμίους,ἀμωσγέπως ἐπὶ πλοῦτον ἐπιξιέναι καὶ δημάρχεσθαι τοῦ τοῦ πείθεις.

Ἀμοιγέπου autem & ἀμοιγέποι aliam habent significationem : & ἀμηχέπου quidem exponitur ab enarratore Aristophanis,ἀπανταχοῦ,id est Vbique, Vbiuis:in hoc Aristophanis versu in Acharn. Ὑμᾶς ὧν ἥδη μισθοφορεῖν ἀμηχέπου. At ἀμηχέποι ab Hes.explicatur ὅπῃ ποτέ, Quencunq; ad locū.At ἀμοιγέποι alibi scribit, per οι videlicet in secūda & vltima syllaba,& exponit In aliquem locū.aut Vno modo.Itidē verò ἀμηχέπου enarrator Aristophanis non vno illo modo explicat,videlicet per ἀπανταχοῦ,sed & ὅπως αὐ τύχῃ,καθ' οἱονδήποτε τρόπον.Mirum est tamen his aduerbiis eodem scriptis pacto significationem vtranq; tribui.ac meritò fuerit alicui suspecta hic exēplariū fides. Apud Suid. legitur etiā Ἀμωσγέποι.

¶ Ἀμὸς Doricè pro ἡμέτερος,Noster:vt ἀμὸν πατέρα,Patrē nostrum,apud Sophoclem.Sic & πολιν ὑμὼ dicit Homerus Vrbem vestram,& ὑμὰ κτήματα,vestras opes,tā quam ab ὑμός.Vide inter pronomina.

¶ Ἅμος,Quando,aduerbium temporis, pro ἧμος,cui respondet τῆμος.Vide ἧμος.

Ἀ'Μ ΠΕΛΟ Σ, ου,ἡ,Vitis,Vinea.ἄμπελον φυτεύειν Vitem ferere, Cicero interpretatur. Od.1,— ἐπὶ ἄμπελοι ἄτε φέροιεν Οἶνον ἐπιστάφυλον.Dioscoridi lib.5,cap.2,dicitur ἄμπελος οἰνοφόρος,i.vitis vinifera, ad differentiam (vt opinor) aliarum duarum,quarum vnam ἄμπελον λευκὴν,id est Vitem albam.alio nomine βρυωνίαν:alteram,ἄμπελον μέλαιναν,id est, vitem nigram item βρυωνίαν μέλαιναν vocat.

C.Ἀγρίαμπελος,(q.d.ἀγρία ἄμπελος,Vitis sylueſtris)Labrusca. Vide οἰναύθη secundum quosdam.

C.Ἀμπελόκαρπον,ου,τὸ,Herbæ nomē,quæ & ἀπαρίνη.Dioscor.lib.3.cap.183.

C.Ἀμπελόθεσπον,ου,τὸ,apud Dioscor.lib.2,c.180.Marcellus vult esse agreste porrum quod in vinetis nascitur. Sonat ad verbum,Vitiporrum,id est Vitis porrum,In vite nascens porrum.

C.Ἀμπελουργὸς,οῦ,ὁ, Vinitor. ad verbum, Cuius opus est in vite,Qui operatur circa vitem,ex ἄμπελος & ἔργον.

Ἀμπελουργικὸς,οῦ,ὁ, Vinitorius,Ad vinitorem pertinens.

Ἀμπελουργικὴ,Ars vinitoria,Ars vitium colendarū. subaudiendo τέχνη.Pla.Pol.1,καὶ ὅπερ δὴ δρέπανον δέη φυλάττειν,ἡ δικαιοσυνὴ χρήσιμος καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ· ὅταν δὲ χρῆσθαι, ἡ ἀμπελουργική.

Ἀμπελουργία,ας,ἡ,Vineæ cultura,Vinitoris actio. Theophrastus alibi ἀμπελουργίαν & κλάσιν,alibi ἀμπελουργίαν & πιμὴν pro eodem dixit,vt annotat Bud.in Comm.

Ἀμπελουργέω.ῶ.F.ήσω,Vinitoris opus facio,Vinitoriā artem exerceo,Vites puto,siue amputo. quod est vinitorū.ἀμπελουργεῖν(inquit Bud.inC.) Vites putare,Sarmēta expurgare quæ vitē onerant:citātq;Theophr.locum.

Ἀμπελουργεῖν metaphoricè. Æschin. Demosthenem hæc verba dixisse ait,ἀμπελουργοῦσι πινὲς τὴν πόλιν,αὐαίνετε μήκασι πινὲς τὰ κλήματα τοῦ δήμου.i.(Bud.interpr.) Quidā sunt qui sic ciuitatē vt vitē vinitores putādā susceperūt,hominēsq; ex populo excidere quasi palmites ĩstituerūt.

Ἀμπελουργεῦμαι, pass. vnde ἀμπελουργουμένη ἄμπελος apud Theophr.Vinea quæ amputatur:vel κλᾶται.nam Bud. vult ἀμπελουργίαν ab eo dici etiam κλάσιν.

C. Ἀμπελόφυτος,ου,ὁ καὶ ἡ,Vitibus cōsitus:vt ἀμπελόφυτος γῆ, secundum Suidam,quæ vna voce ἀμπελών.

C. Ἀμπελοφύτωρ,ορος,ὁ καὶ ἡ.Vitis sator.vel potius Vitisator vna voce,vt apud Virgil.ἀμπελοφύτευε Βάκχῳ, Vitisatori Baccho,in Anth.epigr.

Ἀμπέλινος,ου, ὁ καὶ ἡ, Viteus, Vitigineus,Vinealis. Exponitur etiā Vinearius,Vineaticus.ἀμπέλινα φύλλα,Aristot. De animal.lib.3, Folia vitiginea, vt Columella vocat. Herod.lib.2,οἶνος ἀμπέλινος,Vinū vineale, Vitea pocula,Virgil. Addit autem Herodotus ἀμπέλινος ad differentiam vinorū è frugibus confectorum. Apud eundem ἀμπέλινος καρπὸς, Vitis fructus.

C.Ξηραμπέλινος,vt ξηραμπέλινος χιτὼν,Colorē habens vitibus arefactis simillimū.Certū enim genus vitis adulto iam autumno pampinis rubet velut cruentatis. Ita Thylesius. At alii,sumpta ex Suidæ verbis coniectura, ξηραμπέλινον χρῶμα dici putant pullum & atrū colorē,quem pulliginē Plinius,atrorē appellauerit Gell. quòd videlicet Suid. χλαμύδας ξηραμπέλινας appellatas etiam ἀτραβαπικὰς tradiderit.Dictas enim esse atrabaticas ille putat à colore atro, vel à trabea qua simul vtebantur.Vide ἀτραβαπικὰς apud eum.

Ἀμπέλιος,idē quòd ἀμπέλινος(sicut ἀνθρώπιος & ἀνθρώπινος pro eodē dicūtur)vnde ἀμπέλιος βότρυς, Vite⁹ racem⁹.

At ἀμπέλιος cum ι solo,nomē propriū,inquit Suidas.

Ἀμπελόεις,Vitifer,Vineas habens. Vineosus ad verbum, si ita loqui liceret. ἀμπελόεις,vt Etym. ait,εἴδεσι τῶν γραφῶν μαπισιαστικοῦ. Hes. ἀμπελόεσσαν exponit vites habētē. A Suida ἀμπελόεσσα γῆ exponitur ἀμπελόφυτος,i. Solū vitibus cōsitū. Quod & ἀμπελόεν πέδον vocāt poetæ,& vna voce dicitur ἀμπελὼν siue ἀμπελεών. At Hō. ἀμπελόεντα vocans Epidaurū, intelligit πολυάμπελον, iuxta quosdā.i.vitibus abundātem. Secundū hanc autem signif. ἀμπελόεις sonabit ad verbum Vineosus,si hoc adiectiuo vti liceret.

Ἀμπελῖτις γῆ, Vinealis terra,quæ & φαρμακῖτις: vt citatur ex Dioscor.lib.5.cap.173. Sic autem dictā tradunt quòd aduersus innascentes vitibus vermes illini soleat.

Ἀμπέλιον,ου,τὸ,Dim. Viticula. vnde ἀμπέλια apud Aristoph. Viticulæ. quo diminutiuo nomine Cicero vtitur. Quidam ἀμπέλια vites exponunt.

Ἀμπελὼν,ῶνος,ὁ,Vinetū, Vitibus cōsitus loc⁹.Vinea quoq;(secundū quosdā)pro loco vitibus cōsito vsurpatur.

Ἀμπελεὼν etiam dicitur tetrasyllabè pro eodē,more Attico,vt vult Eust.eadem forma qua ἀκανθεών.

¶ Ἀμπελίς,ίδος,ἡ,Auis quædā à vite dicta:vt συκαλίς, à ficu,Latinè ficedula.de qua Martialis extat hoc distichū,

Quum me ficus alat,quum pascar dulcibus vuis,
Cur potius nomen non dedit vua mihi?

Perinde ac si queratur poeta quòd ea quæ συκαλίς vocatur, non potius ἀμπελίς appelletur.

Ἀ'ΜΥ'Ν Ω, Auxilior, Opem fero, Suppetias eo, Succurro, Aliquem defendo. vel Ab iniuria defendo. Hō. Il.φ,- αἰεὶ γάρ τοι ἀμυνέουσι θεοὶ αὐτοί. Il. π,- καὶ ἀμυνέει οἷσι τέκεσσι. Il. ι, - ἠδέ τε πάμπαν ἀμυνεῖν τοῖσι θοῇσι.Il.φ,Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμυνέειν. Alibi quoq; hæc duo copulat:vt Il.ο,Θαρσεῖ νῦν.τοῖόν τοι ἀποσκήπτω ἐμὸν κρατὸς ἐξ ἴδης θεσέπεσε πᾶσα κλεστὰ μύναι καὶ ἀμυνέειν. Isocr.οἱ δὲ πάντων ἥδιστα ἀμελήσαντες, ἥκουν ὑμῶν ἀμυνοῦντες,Venerūt vobis auxiliaturi,siue opem laturi.aut breuius,Venerunt vobis suppetias.Xenophon.Pæd.3.μὴ φεύγῃν καταλιπόντας αὐτὰς, ἀλλ' ἀμῦναι καὶ τέκνοις καὶ ἑαυταῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς. Pla.De leg.3,οὐ δι' ἡμᾶς ἱεροῖς τε καὶ τάφοις,Neq; opē ferebat tēplis &sepulchris.vel Neq; propugnabat pro tēplis & sepulchris.Alii tamē,pro sacris & sepulchris interpr.

Ἀμύνω,Propello,Propulso,Arceo. Passim apud Hō. cum accuſ & dat.vt Od.ϑ, Ἀστεῖ καὶ πείσεσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ,Ab vrbe &liberis arcēs crudelē diē,vel propulsās. Sic Il.π,ὅς σφιν ἀμύνω Ἦμαρ αἰαγκαῖον.Il.σ,Ἤ τοι θεσέσθεν πᾶσα θέλος ἐχπευκὲς ἄμυνεν.Il.ι,-ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσι Πῦρ ἐθέλεις, Arcere vis ignē à nauibus, Defendere naues ab igni, vel Defendere ignē nauibus. vt Virgil. dixit Sol stitiū pecori defēdite,pro à pecore.vt idē alibi,-defēdo

à frigore myrtos. Aliquãdo pro dat. ponitur genitiu, vt Il.ο, καὶ αὖτε κῆρας ἀμύνει. & Il.ο, Τρῶας ἄμυνε νεῶν. Interdũ additur præpositio, vt Od.ρ, ἀρὴ ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι. Sic & apud Apoll. Arg.τ, ἀπὸ μηδὸς ἄμυνον λώβιον. Nisi quis malit hic dicere ἀπὸ μηδὸς ἄμυνον esse pro ἀπάμυνον μηδὸς: & ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, pro οἴκου ἀπαμῦναι. Vsus est autẽ huius verbi hac quoq; in significatione apud prosæ scriptores, sed cum illa priori construct. videlicet cum datiuo & accus. Crysost. De sacerdotio, κἀκεῖνοι μὲν οὐδὲ τὴν σωματικὴν αὐτοῖς δύναντ' ἀπ' ἀμῦναι θάνατον. id est, Mortem propellere, propulsare, Eos à morte defendere, vel tueri.

Ἀμύω, Vlciscor: vt ἀμύω τοῦδε τεθνηκότος, Vlciscor te mortuum, Vlciscor mortẽ tuam. Videtur adverbũ sonare, Propugno pro te mortuo. Dicitur etiam ἀμύεσθαι τοῦδε τεθνηκότος. Vide exemplum ex Homero. Hesychi ἀμύειν inter cætera ἀνταποδιδόναι vult significare, id est Vices referre.

Ἀμύομαι, Iniuriam propulso, Vim arceo, Resisto, Dimico, Propugno cũ aliquo. Il.π, Ὅς κέ σευ ἀντία ἔλθῃ ἀμυιόμενος. Il.π, Αἴαντε, νῶϊ σφῶϊν ἀμύεσθ φίλον ἔντο. quibus in locis absolutè ponitur. Habet aliquando genit. vt νηῶν ἀμύονται. Il.μ. nisi quis extrinsecus aliquid subaudiat. Habet & accusat. vt Il.ρ, ἀμφ' αὐτῷ δεδέασθε καὶ ἀμύνεσθαι τίχας ἀνδρῶν. Νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ. Vbi ἀμύνεσθαι τίχας, vel Iniuriam propulsare ab agminibus, Pro agminibus propugnare: vel Tueri, seu defendere agmina potest exponi. De qua signif. dicam paulo post. Interdum verò habet præpos. τοῦδε cum genit. vt ἀμύνεσθ τοῦδε πάτρης, apud eum aliquoties, Pugnare pro patria, vel Propugnare. Sic Il.σ, Οἱ μὲν ἀμυόμενοι νέκυος πέρι τεθνειῶτος. Apud oratores autẽ (vt ait Suidas) ἀμύεσθ dicuntur qui illatam iniuriam vlciscuntur. In quà signif. à Suida posita vsurpatur interdum absolutè (vt in illo Brasidæ celebri dicto) apud Plutarchum πῶς αἴ τις ἀμύν. & c. ὡς οὐδὲν ὄντι μικρὸν οὐδ' ἀδυνατεῖν, ὃ μὴ ζήσεται τολμῶν ἀμυόμενος) sæpe verò cum accusat. idque nõ solùm in prosa, sed & in carmine. Hom. Od.μ, Τίω δέ κ' ἀμυαίμην. Demosth. Phil.3, ἢ ὅπως ἀσφαλέστατα καὶ ῥᾷστα αὐτὴν ἀμυνούμεθα, Tutissimè & facillimè ipsũ vlciscemur. Herodianus, τὸν ἐχθρὸν ἠμύνατο. Dicitur etiã ἀμύομαί σε ὑπὲρ τούτου. Isocrat. ad Philippum, ἡμεῖς δ' ὑπὲρ ὧν κακῶς ἐπάθομεν, ἀμυόμεθ τολμῶντες αὐτοῖς. id est, Vlciscimur eos ob iniurias quibus nos affecerunt. vel, Pœnas ab eis reposcere iniuriarum. Potest autẽ Lat. dici Vlciscor te pro iis iniuriis (vt Terentius dixit) Ego te pro istis dictis & factis vlciscar. ‖ Dicitur & ἀμύομαί σε τούτου: vt apud Lucianum, ἀμύομαί σε τοῦ γέλωτος, Vlciscor te ob risum, vel Vicem reddo tuo risui. Ἀμύομαι autem cum accusat. possumus aliter quàm per verbũ Vlciscor interpretari. vt ἀμύομαι τοῖς πολεμίοις Vlciscor hostes, aut Iniuriã ab hostibus illatam propulso. Aut breuius, Hostiũ iniuriam propulso: vel Defendo me aut tueor aduersus hostes. Sic ἀμύομαι τοῖς ὄπισθέν τας, Tueor me aduersus eos qui me adoriuntur. Xen. ὅπλα κτῶνται οἷς ἀμυοῦνται τοῖς ἀδικοῦντας, Habent arma quibus iniuriam inferentibus resistunt. vel, Iniuriã illatam propulsant. aut, Vim vi repellunt. Reperitur & ἀμύομαι τὰ ἀδικούμενα. notandum est autem eiusdem significationis accusatiuos esse in hoc & illo loco: sed in hoc accusatiuum rei, illic personæ esse.

‖ Capitur verò ἀμύεσθ in prosa in illa etiam significatione quam primam ei dedi, initio huius annot. videlicet pro Dimicare, Propugnare, Tueri, Defendere. vel Propugnãdo tueri. Xen. αἱ δὲ ἔλαφοι τὰς κύνας, ἀμυόμεναι ὑπὲρ τῶν νεβρῶν, καταπατοῦσι. Dem. ad epist. Philippi, μηδ' ὑπὲρ ὧν ἐκεῖνοι δικαίως κτησάμενοι παρέδοσαν ἡμῖν, ἐθέλειν ἐρρωμένως ἀμύεσθ, id est, Nec pro iis quæ illi iustè à se parta nobis tradiderunt, velle fortiter propugnare. Plut. ἀμυόμενοι ὑπὲρ τοῦ βασιλέως. Apud eundẽ in Problem. ἀμύομαι τοῦ δ' ἀδελφοῦς, interpret. Pro sorore propugno, Sororem defendo. Dicitur & cum accus. vt ἀμύομαι τὴν Ἑλλάδα, Pla. De leg. Pro Græcia dimico, vel propugno, vel Græciam tueor, Græciã defẽdo. aut, Græciæ opem fero: vt ἀμύομαι cum accusatiuo idem significet quod ἀμύειν cum datiuo: id est, idẽ valeat. ἀμύεσθαι τὴν Ἑλλάδα, quod ἀμύειν τῇ Ἑλλάδι. Cæterùm omittendum non est, in Homeri loco paulo antè citato, in quo vtrunque habetur verbum, ἀμύνεσθαι τίχας, exponi posse per hoc verbum Tueri vel Defendere, vt illic admonui. Est verò & hoc obseruandum: vt Latinè duobus modis dicitur Vlciscor te: significando videlicet Vlciscor te pro iniuria mihi à te illata, vel Vlciscor alium pro iniuria quam tibi intulit: ita & ἀμύομαί σε dupliciter vsurpari, sicut ex præcedentib patet exemplis.

Ἀμύομαι, Arceo, Propello. Propulso: vt ἀμύετο νηλεὲς ἦμαρ, Il. λ & ν. Sic apud Plutarchum in Publicola, ἔστι τοῦ τῆς γεφύρας ἠμύετο πρὸς πολεμίους, Hic stans pro ponte hostes arcebat. Sic apud eundem in Lycurgo, ἀμυόμενοι τὴν ἔνδειαν exponi potest Arcentes vel propulsantes.

Ἀμύομαι, in bonam etiam partem: vt ἀμύεσθ τοῖς ἴσοις, Par pari referre, apud Aristotelem in Problem. Autor Bud. Itidẽ apud Eustathium Aristophanes grammaticus docet ἀμύεσθαι pro ἀμείβεσθαι, simpliciter poni, citans Alcmanis hunc locũ, οὐ γὰρ πορφύρεας πέπλους ὥς τ' ἀμύεσθαι. & hũc Thucydideũ, ἀξιοῦντα τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύεσθαι. Existimo autem ἀμύεσθαι τοῖς ὁμοίοις significare Par pari referre, itidem vt τοῖς ἴσοις ἀμύεσθαι. Vt autem ἀμύεσθαι in bonam etiam partem sumitur, sic & Gall. se reuenger (quod proprie sonat ἀμύνεσθαι) & Auoir sa reuenge, eleganter dicitur pro Gratiam referre.

Ἀμυάζω Atticè pro ἀμύω. vt διωκάζω pro διώκω. Aristophanes Nebulis, ἀμυάζετέ μοι τοῦ πόλεμόν, Opem ferte mihi vapulanti.

Ἄμυα, ης, ἡ, Vltio, Vindicta, Propulsatio iniuriæ. Aliquando absolutè ponitur: nonnunquam cum genitiuo, vt Alexander Aphrod. πρὸς ἄμυαν τῶν ἀδικούντων, Ad eos propulsandos qui nobis iniuriam inferunt, Ad propulsandam eam quæ nobis ab aliquibus infertur iniuriam.

Ἄμυα, in bonam partem, vt & ἀμύεσθαι, Gratiæ relatio, Beneficii compensatio, Retributio. ἄμυα, ἀμοιβή Suid. Eust.

Ἀμυαίας, ου, ὁ, pro ἀμυητικός, Hesychius & Suid. Hinc ἀμυαίας θυμὸς apud Comicum, inquit Eustath. id est (vt opinor) Animus vltionis cupidus, vel vlciscendi. In vulg. lex. Græcol. legitur ἀμυαίας. Est autem & nomen viri proprium Ἀμυαίας. Suid.

Ἀμυητικός, ός, όν, Iniuriæ propulsatiuus, Ad iniuriam propulsandam aptus, vel Ad iniuriã propulsandam instructus, siue ad defensionem. ἀμυητικὴ δύναμις ἡ τοῦ τινὸς πρὸς τὴν ἐπιφορὰν ἠμυέτο πυκὶ πολεμίοις, Plat. in Epist. Vis propulsatoria iniuriarum, Facultas iniuriæ propulsandæ. Animalium quædam φυλακτικὰ esse dicuntur (inquit Bud.) id est cauta & prouida: quædam ἀμυητικά, id est defensioni siue ad defensionem instructa, quæ tueri sese possunt & vim arcere. Idem annotat apud Aristotelem Ethic. quarto, ἀμυητικὸν opponi τῷ συγγνωμονικῷ, sed non declarat huius nominis eo in loco significationem. ego existimo ἀμυητικὸν ibi verti posse Cupidum vltionis, Deditum vltioni, Cupidum vindictæ. quem nostrates vocant hominem vindicatiuum.

Ἀμυήτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Auxiliator, vel Vltor. Iliad.ο, ἀμυήτωρ Ζεύς, Od.π, Καὶ φεύγοιμι εἰ καὶ νῶϊν ἀτιμήσειε Διὶ πατὴρ Ἀρήϊος. ἢ ἔπιν' ἄλλον ἀμυήτορα μερμηρίζω. vnde ἀρκεῖν & ἀμυήτορα εἶναι pro eodem accipi patet.

Ἀμυήτωρ cum genitiuo, Propulsator, Expulsor: vt Simonides οἶνον dixit esse ἀμυήτορα δυσφροσυνάων, Propulsatorem mœrorum, vel expulsorem. Vinum autem quia Latini dicunt genere neutro, propulsator dici vix possit: videndum igitur an vinum propulsatorium aut expulsorium interpretari liceat.

Ἀμυητήρ, ῆρος, ὁ, Idem quod ἀμυήτωρ, Auxiliator, vel Vltor, vel, Propulsator.

Ἀμυητήρ, Pars cornu ceruini, apud Aristotelem in 9 de historia anim. vt in suo lexico Budeus scribit. In vulgatis autem lexicis Græcol. habetur, Ἀμυητῆρες, Adminicula, Rami in ceruorum cornibus, qui impendent ante frontem. Aristot. an. lib. 9. ca. 5.

Ἀμυητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Auxiliatorius, Propulsatorius, Expulsorius. ἀμυητήριοι ὀδόντες, In vulg. lex. Græcol. exponitur Dentes execti serrative. Sed ad verbum ἀμυητήριοι dicuntur, quasi Ad vim propulsandam apti.

Ἀμυητήριον, Tutamen, Munimen. Ἀμυητήρια, inquit in Comm. Bud. Tutamina. Arma tutoria. hoc est φυλακτικά, vt thorax, galea, ocreæ. ἀμυητήρια etiã, inquit, δι' ὧν μαχόμενοι ἀμυόμεθα τοῖς ἐχθροῖς, ὅπ ἀπάθη, ξίφος, id est, Quibus in pugna propulsamus hostium iniuriam. vt gladius, Quæ Budæus ex Græcis grammaticis sumpsit. Idem in Annot. prior. in Pand. Exarmare feras, est dentes, vngues, vel alia noxia membra adimere, vel etiam tutamina, quæ Græci ἀμυητήρια appellant, quibus vim propulsare nata sunt. Hactenus Budæus. Cæterùm cum ἀμυητήριον subaudiri semper existimo ὅπλον, & cum ἀμυητήρια itidem ὅπλα. quod substantiuum exprimit Diodorus, ex cuius verbis manifestum esse potest quæ sint arma ἀμυητήρια, quæ itẽ σκεπαστήρια. ita enim ille lib. 3, pag. 130 & 131 meæ editionis, de Amazonibus loquens, ὅπλοις δὲ χρῆσθαι σκεπαστηρίοις, ὄφεων μεγάλων δορᾶσι, ἐχουσης τῆς Λιβύης τοῦτα τὰ ζῶα πολὺ μεγεθεσιν ἄπιστα· ἀμυητήριοις δὲ, τοῖς ξίφεσι καὶ ταῖς λόγχαις, ἐπὶ δὲ τοξοις, οἷς μὴ μόνον, &c. id est, Armis autẽ eas vti σκεπαστηρίοις quidem serpentum grãdium exuuiis, habente Libya huiusmodi animalia incredibili magnitudine. ἀμυητηρίοις autem, gladiis & lanceis, item arcubus, quibus non solùm, &c. Sunt igitur arma σκεπαστήρια, Arma opertoria, Arma corpus operientia, vel tegẽtia, vel Arma corpori operimentum seu tegmen præbentia: quanquam tegmen vocatur aliquando à poetis ipse etiam clypeo. Opertoria autem arma dicere non dubitaui: quòd, quũ Opertorium dicat substantiuè Seneca, videatur & Opertorius adiectiuè dicere, concessum esse. ἀμυητήρια autem Defensoria arma, Propulsatoria arma, Arma quibus vis repellitur. Aristophanis interpres ait fulmina esse præcipua Iouis ἀμυητήρια.

C. ΑΝΤαμύομαι, Vicissim auxilior. In vulg. antem lex. exponitur Obsisto rursum, Me vlciscor.

C. ΑΠαμύω, Propulso, Propello, Arceo. Cum datiuo & accusatiuo: vt Iliad.α, — ἡ μὲν ὑπὸ λοιγὸν ἀμῦναι. Sic & apud Herodotum, ἀπαμυῦνον σφι τὰ κακά. Inuenitur & cũ genitiuo & accus. vt τοῦ ἄλλων ἀπήμυνε τὰ κακά. Mala propulsabat ab aliis, id est ἠμύνεν ὑπὸ τοῦ ἄλλου τὰ κακά.

Ἀπαμύομαι, Pass. Iniuriam propulso, Resisto, Vlciscor hostem, vel iniuriam mihi illatam. Od.π, Αὐτὰρ μὲν νέος εἰμί, καὶ οὔπω χερσὶ πέποιθα Ἄνδρ' ἀπαμύεσθαι ὅτε τις τοιόνδε χαλεπήνῃ. qui versus posterior & alibi habetur. Sic & Od.λ, de Tityo, vbi dixit vultures illi adstãtes iecur tundere, subiũgit, ὁ δ' οὐκ ἀπαμύετο χερσί. Eustath. in hoc verbo vult otiosam esse præpositionem, & ἀπαμύεσθαι nihil esse aliud quàm ἀμύεσθαι. Cæterùm vsus est huius verbi in prosa quoque: vt apud Basilium in oratione ad iuuenes, πυνθάνομαι γὰρ ἀδελφὸν ἐκείνου τοῦ θαυμαζομένου, ὃν ὦ τύραννε κατὰ τὴν σωφροσύνης καὶ τοῦ ἑτέρου παρέχειν τοσοῦτον ἐπὶ τοσοῦτο δεῖν ἀπαμύεσθαι.

C. ΕΠαμύω, Defendo ab iniuria, Auxilior, Succurro. Il.ε, — μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς κεῖσθ, ἀλλ' ἐπάμυνον. Alibi, — ἐπάρηγε Κρητιόνιε, ἐπαμύσαι. Et in oratione soluta. Is. Paneg. καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἀεὶ τοῦ Ἑλλήνων ἐπαμύουσαν. Iungitur autẽ & dat. perf. vt ἐπαμύνειν τῇ συμφορᾷ & ἐπαμύνειν τῇ ἐνδείᾳ. apud eundẽ. ‖ Ἐπαμύνειν accus. perf. iunctum, exponitur Vlcisci, in hoc epigr. loco, Τίω δολίῳ ἐπάμυνον.

Ἐπαμύνων, Auxiliator, Vindex. idem quod ἀμύνων.

C. ΠΡΟαμύω, vt προαμύω σοῦ, q. d. ἀμύω σοῦ, i. ὑπὲρ σοῦ, Protego te, Propugnator tuus sum. Quod & simplici ἀμύω significatur.

C. ΠΡΟΣαμύω, vel προσαμύομαι, Insuper auxilior, Insuper opem fero. Il.β, — ὄφρα ἴδηται Ἥρα τ' οἰχ' ἡμῖς προσαμυόμενοι. Citatur autem ex Plutarchi Romulo προσαμύεσθαι voce passiua pro Propugnare, Protegere.

ΑΜΥΣΣΩ

vel Ἀμύττω, F. ξω, Rado vnguib. Velleo, Lacero, Discerpo, Carp. eo sẽsu quo à poetis vsurpatur interdum hoc verbum, & (Seruio teste) in Leg. duodecim tabularũ scriptũ erat, Mulier faciẽ ne carpito. Quanquam apud Ciceronem legitur, Mulieres genas ne radunto. Vide ἀμυχή, non multo post. Prouerbium est apud Suidam μηδ' ἄκαιρα ἀμύξῃ τοῦ ἀγαθοῦ, Probos ne spina quidem vellicauerit, aut punxerit. Il.τ, — χρὸς δ' ἄμυσε Σπάρτα τ' ἠδ' ἀπαλοῦ δόρυ ἰδὲ καλὰ τεύχεα τα. A b ἅμα, inquit Etymologistes, fit ἁμάσσω, & mutato α in υ, ἀμύσσω. vt μάθω, μάθος, μῶθος. significat autẽ αἷμα τῷ, & rado vnguibus. Ponit & aliam Etymologiam à μύζω siue ἀμύζω, prorsus friuolam & ineptã. Ideo rectè Eustathius non hanc sed illam sequutus est, ἀμύσσειν tenuari docens, quanuis quasi ἀμυσσειν dicatur. Sciendum est autem, licet dicant grammatici ἀμύσσειν esse propriè ξέειν τοῖς ὄνυξι, id est Radere vnguibus: interdum tamen datiuum illum addi ab autoribus: vt quidam apud Suidam, ποτὲ μὲν τοῖς ὄνυξιν ἀμύσσων τὰς παρειάς. ‖ Ἀμύσσω exponitur etiam Lancino.

Ἀμύσσω (inquit Bud.) Scarifico. Pollux, ὅπω δὲ ἔλεγον τὸ ἀμύσσειν οἱ νῦν καταξέειν.

Ἀμύσσω, metaphorice, Animum exulcero, Saucio animum alicuius, apud Basilium. Æschines in epistolis, μηδὲν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπόμενμα ἔχειν ὁ τὴν γνώμην ἀμύσσει, Quod mẽtem exulceret, dolorem videlicet refricando. Homerus Il.α, — σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Poterit autẽ hic reddi etiã Carpo. transfertur enim eodem à poetis Latinis. adeo vt ἀμύσσω tam in propria quàm in translatiua significatione hoc eodẽ verbo interpretari possimus.

Ἀμυξις, εως, ἡ, Vellicatio, Laniatio, Laceratio. Item Scarificatio.

Ἄμυξ, υγος, ἡ, idem quod proximè præcedens ἀμυξις, & quod ἀμυχή, sequens paulo post. ἄμυξ, ἀμυχή, Hesych.

Ἀμύξ, aduerb. q. d. Vellicatim, Discerptim. Malè autem apud Nicandri schol. & alibi ἄμυξ scriptum est pro aduerbio. Vide in Ἀμυχηδὸν alio aduerbio paulo post.

Ἀμυκτικῶς, Aliud aduerbium, Idem. Nicandri scholiastes ἀμύξ ἐμφῦσα apud eum exponit, ἀμυκτικῶς καὶ καταξυστικῶς ἐμφῦσα. Nam in hoc loco ipsius poetæ in Therias, Ἡνίκα θορνυμένου ἕλκος θελεφωνόδοντι Θηρὸς ὀδὰξ ἐμφῦσα, ait ab aliis legi ἀμύξ ἐμφῦσα pro ὀδὰξ ἐμφῦσα. Sed ibi malè legitur ἄμυξ paroxytonè.

Ἀμυχή, ῆς, ἡ, Idẽ quod ἄμυξις. Plut. ἀμυχὰς κοπτομένων ἀφῆλεν, i. Lacerationes plangenti ũ sustulit. hoc est, quæ fieri solebant à plãgentibus. Est tamen in duodecim tabularum lege (quã Cicero ait ex Solonis legibus translatam) non verbum lacerare, sed verbum radere. ita enim ibi, Mulieres genas ne radunto.

Ἀμυχαὶ Dioscoridis interpretes Parua hulcera siue Hulcuscula vertunt. quidam Hulcuscula cutis: vt lib. 7. cap. 3, οὐχ οὕτω δ' ἀλλαδὴ πέον τὰ μεγάλα τραύματα ὅθεν ἀλυσοδήκτων, ὡς τὰ μικρὰ καὶ ταῖς ἀμυχαῖς ἐμφερῆ. Rectè autẽ videtur addi genitiuus cutis. quia & Græci lexicographi ἀμυχὴν exponũt ὀθόνιον ἕλκος, id est Superficiale hulcus. vnde & ἀμυχὶ aduerbiũ, pro ὀθονιακῶς, id est Superficialiter. ‖ Sunt & qui ἀμυχὰς, Tubera liuentia interpretentur: vt in hoc loco, ἀμυχάς τινας ὀθνεῖα τοῦ προσώπου. Apud Plutarchum autem De tranquill. τραχύτητας καὶ ἀμυχὰς vulgò interpretantur aspera & caua loca, vel aspera tremulosaque loca, perperã, meo quidem iudicio.

Ἀμυχὶς, apud Suidam reperitur in expositione nominis ἀμύξις. exponit enim, ἀμυχὶς, σπάραξις, ξέσις. Vbi si nõ malè ἀμυχὶς legitur pro ἀμυχή, certè diminutiui formã habere videtur ἀμυχίς, genitiuum habens ἀμυχίδος.

Ἀμυχί, aduerb. Cum vellicatione, Superficialiter: Quasi radendo summam cutem. Vide proximè præcedentem annotationem.

Ἀμυχηδὸν, aduerb. quod ex ἀμυχὴ factũ esse patet. ἀμυχηδὸν apud Etymologisten exponitur ἄκροις δακτύλοις, id est Primoribus digitis, vel Summis digitis. Videtur tamen potius significare, In lacerationis, aut vellicationis modum, aut Per vellicationem, & quasi quis diceret, Vellicatoriè, seu Vellicatim, aut Discerptim. Idem videtur & ἀμύξ significare.

ΑΜΦΙ

præpositio, Circa, De. quãuis autem eius frequentissima significatio sit Circa, cum accus.

aut De, cum genitiuo vel dat. tamẽ à genitiuo ordiẽ- A
tes (vt ordinem casuum sequamur) quas illi iuncta habeat præterea significationes, dicemus.

Ἀμφὶ, cum genitiuo, De, περί. Od. η, Ἀμφ' Ἄρεως φιλότητος εὐστεφάνου τ' Ἀφροδίτης. Luc. in Astrol. vbi Ionica dialecto vtitur, ἀμφίτε ἀστέρων ἠιχραφή. ‖Item Ἀμφὶ cũ genitiuo, Propter. Apollon. Arg. 1, — τῆς δ' ἀμφὶ δύω ἐμόγησε βαρεῖαι, id est, Propter hãc, Huius causa, vel gratia, Huius nomine. ‖Ἀμφὶ pro περί, Per. vt quum dicitur Oro te per Iouem. Idẽ Apollon. Arg. 2, — Φοῖβόν τ' ἀμφὶ ἠ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης Λιισσομαι, Oro atq; obtestor per Phœbum. ‖Ἀμφὶ cum genitiuo pro Circa, citatur ex hoc Herodoti loco, ἀμφὶ πολιος οἰκοῦσι. exponitur enim, Circa vrbem habitant.

Ἀμφὶ, cum datiuo, itidem pro De, περί, Atticè secundum quosdam. vt apud Sophoclem in Aiace, ἀμφὶ μὲν πύτισιν δῦ σχίστῃ, id est περὶ πύτων. Ibidem ἀμφὶ σὶ βοᾷ scholiastes exponit περὶ σοῦ. Sic vtitur passim & Herodotus, vt, ἀμφὶ δὲ ᾧ θανάτῳ αὐτῆς δίξὸς ὀκηφέρεται λόγος, De eius autem morte duplex vulgatur fama. Idem, ἀμφὶ δὲ ἀπόδῳ τῇ ἐμῇ, πίσημα, De meo autẽ discessu. vel C
Quantum autem ad discessum meum attinet. Sic ἀμφὶ Ἑλένῃ μάχεσθαι apud Homerum exponitur περὶ τῆς Ἑλένης, Pugnare de Helena: alii tamen pro Propter malũt accipere vt paulo pòst dicetur. At in hoc eiusdem loco Od. ξ, - κακὴ φρεσὶν ἴδδανε θυλὴ Ἀμφ' ἐμοὶ, manifestè ἀμφ' ἐμοὶ pro περὶ ἐμοῦ positũ est. Sic & ἀμφὶ βοηλασίῃ & ἀμφὶ γάμῳ apud eundem indubitatè pro περὶ βοηλασίης & περὶ γάμου. ‖Ἀμφὶ datiuo iunctum ponitur etiam pro Circa vel Circum, idque frequentissima & maximè recepta significatione præsertim apud poetas. Hesiodus, Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σάκρον. Homerus Od. ξ, — ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράεσκε πέδιλα. Apoll. Arg. 2, Ἀμφὶ δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῆσιν ἔθεντο, id est, Æreas autẽ galeas circũ capita posuerunt. vel, Capitibus circumposuerunt. Sic & apud Theocritum ἀμφὶ σήθεσι, Circa pectus. ‖Ἀμφὶ, Propter: vt ἀμφὶ φόβῳ apud Euripidem scholiastes exponit δέδιὰ τὴν φόβον. Sic ἀμφ' Ἑλένῃ μάχεσθαι nonnulli (vt modò dictum est) exponunt Propter Helenam pugnare, vel Helenæ causa. Itidem & in hoc versu, Ἀλλά μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ, exponitur ἀμφ' Ὀδυσῆϊ, propter Vlyssem. Posset etiam fortassis verti in Vlysse, id est In Vlyssis recordatione. nam In sic aliquando Latini vsurpant. Od. λ, Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις Ἀμφ' ἐμοί. Id est, Propter me, inquit Eustath. vel, Super me. ‖Ἀμφὶ pro κατ', Contra. Soph. Aiace, Λόγοις αἰνέσαι τοὺς μὲ Ἀτρειδῶν κάτα, Τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσῆ. id est κατ' τὸν Ὀδυσσέως, Aduersus Vlyssem. vt dixit Ἀτρειδῶν κατα.

Ἀμφὶ, Circa, cum accusatiuo apud prosæ scriptores potius quàm cum datiuo. vt ἀμφὶ πὼ πόλιν. Circa vrbẽ. F
Lucianus in Prometheo, ἀμφὶ κάμινον ἔχω τὰ πολλά, Circa fornacem vtplurimum occupatus sum. Accepit autem hoc loquendi genus ex Xenophonte, vt opinor. nullus enim (si bene obseruaui) ex Græcis antiquis scriptoribus frequẽtius eo vtitur: vt Pædiæ 7, οὐκ οἶμαί σοι βουλὼ εἶναι ἀμφ' ἐμὲ ἔχειν. Sic lib. 8, ἀμφὶ τοὺς ἄλλους φίλους ἔχειν. Itidem lib. 5, ἀμφὶ δεῖπνον εἶχε, Circa cœnã occupatus erat. ab eodem agricolæ vocantur οἱ ἀμφὶ γῆν ἔχοντες, Circa terram occupati, Quibus res est cum terra, vel est cum terra negotium, vt Latinus quidam scriptor loquutus est. Dicunt verò eodem sensu nonnunquam, εἶναι περὶ τι, & γίνεσθαι περὶ τι. Notandum est autem Xenophontem dixisse ἀμφὶ δεῖπνον ἔχειν, pro Circa cœnam occupatum esse, id est, Occupatum esse in cœnando, in sumenda cœna, vel in sumendo cœnæ cibo. at verò apud Thucydidẽ, τὰ ἀμφὶ ἄριστον appellari, quæ ad prandium pertinent, id est ad instruendum & apparandum prandium pertinentia. ‖Οἱ ἀμφὶ Πρίαμον, ad verbum, Qui sunt circa Priamum vel erant (subauditur enim ὄντες) pro ὁ Πρίαμος, Priamus. Homerus Iliadis γ, Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Παντοῖον, ἠδὲ Θυμοίτην, Λάμπῳ τε, Κλυτίῳ τ' Ἱκετάονά τ' ὄζον Ἄρηος, pro, Priamus & Pãthoũ, & Thymœtes, &c. vt docet Eustathius. & ipse Homerus mutato hoc genere loquẽdi, subiungit Οὐκ ἀλέγων περ ἀντιόωρ, pro οἱ περὶ Οὐκ ἀλέγοντα καὶ ἀντιόωντα, re- H

tinendo, eandem sermonis formulam. Est autem non minus, imò etiam magis vsitatum in prosa hoc loquendi genus. Lucianus, οἱ μέντοι ἀμφὶ Ἀρίστιππόν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτῆς ἐφέροντο, Aristippũ & Epicurus primas tenebant. Sic οἱ ἀμφὶ Σωκράτη reperitur positum pro Socrates: οἱ ἀμφὶ Κορίνθιοι, Herod. pro οἱ Κορίνθιοι, Corinthii. Vsurpatur autem hæc phrasis & in obliquis casibus. Synesius, ὡδὶ τὸ ἀμφὶ τὸν ἑταῖρον Παῦλον καὶ Διονύσιον, pro ὡδὶ τὸ ἑταίρου Παύλου καὶ Διονυσίου. Vsitatum est verò & περὶ pro ἀμφὶ in huiusmodi formula sermonis, vt οἱ περὶ Ἀναξαγόραν apud Aristotelem, pro Anaxagoras. Sic apud Plutarchum in Demetrio, οἱ περὶ Φίλιππον καὶ Ἀλεξάνδρον. Quoniam verò (inquit B.) sub voce plurali singulos significat hic sermo, ideo singularis numeri verbo iungi potest figuratè. quomodo Herodotus lib. 1 vsus est, his verbis, καὶ οἱ ἀμφὶ Πεισίστρατον, ὡς ὁρμηθέντες ἐκ Μαραθῶνος, ἦσαν ὅθι τὸ ἄστυ ὅθι τοῦτο σωιόντες, ἀπικνέεται ὅθι Παλλιωίδος Ἀθηναίης ἱερὸν, καὶ αὐτίκα ἔθετο τὰ ὅπλα. Aliquando tamen (subiungit idem Budæus) pro homine & comitatu eius vel sodalitate accipitur, vt apud Plutarchum in Demetrio, οἱ δὲ περὶ τὸν Φανρέα, πάντες μὲν ὥσπερ δέχεσθαι τὸν κρατοῦντα, ὁμως δὲ φρέσβεις δεισάντες ἀπέστησαν. Hactenus Budæus. Sciendum est autem in nonnullis locis abiguum esse vtro modo intelligendus sit hic sermo. vnde & duplices extant in quibusdam locis interpretationes: vt apud Thucydidẽ, οἱ ἀμφὶ Πεισανδρον, Pisander cum sociis, vel, vt alii, ipse Pisander, nihil adiungendo. Sic οἱ ἀμφὶ Κῦρον apud Xenophontem, Cyrus & eius milites. vel, secundum alios simpliciter, Cyri milites. Sic apud Platonem, οἱ ἀμφὶ τὸν Ὀρφέα, Orpheus & eiũ sectatores. vel, vt alii, simpliciter Orphei sectatores. ‖Ἀμφὶ itidem cum accusatiuo, Circiter. Lucianus, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους. Idem, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη σοῦ ὄντος ἀπεθανον, Quum annos esses natus circiter quinquaginta. vel (vt alii) Quũ circa quinquagesimum esses annum.

Ἀμφὶ περί, cum accus. positæ, ἐκ τῶν Θεοκρίτου, pro alterutra sola. Il. β, Ἀμφὶ περὶ κρίνω. Interdum autẽ περὶ præponitur, posita post ipsam particulã, itémq; post ἀμφί. vt Il. ρ, — περί τ' ἀμφί τε πάσσον. Sic Apoll. Arg. 2, — ὅφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυσαν Ἀθήναης. Existimo autem hanc copulam ab vtroque inseri metri gratia potissimũ. Suidas ἀμφὶ περὶ exponit ἐξ ἑκατέρου μέρους, id est, Ex vtraq; parte: in cuius exemplaribus malè inter ἀμφὶ & περὶ distinctio interposita est.

Ἀμφὶ, pro περὶ & ἐν & ὅπῃ, & pro δύο, in compos. Eust.

Ἀμφὶ, aduerb. sine casu, vt & Circum Latinè aliquando. Exponitur & Circumcirca. Apoll. Arg. 2, — ἀμφὶ δὲ πήληξ. potest tamẽ subaudiri hic aliquis datiuus extrinsecus. Exponitur & Circumcirca, ibidẽ, — ἀμφὶ δὲ Κόλχων Ἔθνεα ναιετάοισι.

Ἀμφὶς, aliud aduerb. ex ἀμφὶ præpositione factũ, addita litera σ: vt ex præpos. περὶ fit πέρι ξ, additione literæ ξ. Vtrinq;, Ab vtraque parte. Il. ε, σθηρέῳ ἄξονι ἀμφὶς, id est ἀμφοτέρωθεν, inquit Eustath. At Il. η, Ἠ' χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα. vbi ἀμφὶς idem ait significare vel in circuitu, aut circum circa: vel ἀμφὶς aduerb. pro præpositione ἀμφὶ (significãte Circum jaccipi: vt intelligatur ἀμφὶ τὸ τεῖχος ὄντα. Idem & alibi ἀμφὶς pro ἀμφὶ positum annotat. Apud Hesiod. autem ἀμφὶς, Circunquaq; aut secundũ Hesych. Apertè significat in Ergois, Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδών. at Il. β, itidẽ cum verbo ἰδὼν iungitur, sed genitiuũ habet: hoc loco, Ἅρμα τε ἀμφὶς ἰδών: secundum hanc expos. θεσπεσιέφαμβος τὸ ἅρμα vel θεοειδέφας.

Ἀμφὶς, Sine, Seorsum, cum genit. vt ἀμφὶς Διός, pro Absque Ioue, vel Seorsum à Ioue, apud Homerum. Apud eundem Od. π. - πολὺ χρέιον ἀμφὶς ἔσεσθαι Φιλόπτολος id est χωρὶς inquit Eust. vel πόρρω. Hesych. in Διαμφὶς tradit & Æschylum in Prometheo vincto ἀμφὶς posuisse pro χωρίς. Interdum cum verbo iunctũ (non in cõpositione tamen) idem significat: vt ἀμφὶς φρεάζεσθαι, Seorsum deliberare vel cõsultare. pro Diuersa consilia agitare. Sic ἀμφὶς φρονεῖν exponitur διχονοεῖν, quasi διχοφρονεῖν.

Ἀμφὶς, Extra, itidẽ cum genit. vt apud Hom. ἀμφὶς ὀδοῦ δραμέτω, id est ἐκτὸς, inquit Eust.

Ἀμφὶς, Inter, In medio. Iliad. γ, — ὀλίγῃ δ' ἐν ἀμφὶς

ἔρουσα, Parum terræ erat inter vtrosque. vel In medio, A
si non subaudiatur casus.

Ἀμφὶς ἔχω, pro περιέχω, Complector Hes.

C. Διαμφὶς, Vtrinque. Item, Seorsim. κεχωρισμένως, & ἐξ ἑκατέρου μέρους. Vtitur Dyonys. in lib. De situ orbis. E T

Διαμφίδιος (q.d. Seorsim positus, Separatus) Diuersus, Alienus. Διαμφίδιον μέλος Hesychius exponit ἀλλόλον & διφῆ παντὸς κεχωρισμένον.

ΑΜΦΩ, Ambo. Il. ε, Ἄμφω ἀφ' ἡμείων, εἰ χρὼ ἕτερός γε φύγῃσιν. Interdum etiam Ambæ, vt apud Hesiodum, — ἄμφω χέρε ἔσθλά. Interdũ articulus præfigitur, vt Od. ι, — τὼ δ' ἄμφω χῖρας ἀνέσχον. B

Ἀμφοῖν, in duali, gen. vel dat. Syn. ἐπ' ἀμφοῖν φῶ δ' ἐναῦν. vbi notandus est dualis cum plurali coniunctus. (φ & in δυοῖν fit aliquando: vt δυεῖν ἀρρέιων) ἀμφοῖν χεροῖν, Ambabus manibus. ἀμφοῖν ποδοῖν, Ambobus pedibus. Est & fœm. gen. interdum, sicut ἄμφω: vt ἀμφοῖν ταῖν δίφῃ ἤκαν. ‖Absolutè interdum ponitur ἀμφοῖν, subaudito nomine χεροῖν, idque more Attico: vt apud Homerum ἀμφοτέραις & ἀμφοτέροισι, subaudiendo χερσὶ: vt si Latinè dicamus Ambabus, pro Ambabus manibus. C

C. Σωάμφω, pro Simul ambo, vel simpliciter pro ἄμφω, Ambo. Vtrique, vel Vtraque. Polyb. lib. 1, ἐν ᾧ πολέμῳ ἅπαξ μὲν οἱ σωάμφω ἐναυμάχησαν περὶ ἀλλήλους. Vbi observa præfixum esse articulum. Philo De mundo, σωάμφω θεωρῶντας ὁπκρίνειν, vtrunque expendentes, de re statuere, Bud. interpr.

¶ Ἀμφότερος, ἀμφοτέρα, ἀμφότερον, Vterque, vtraque, vtrumque. Aphthonius, μόνος δ' παρὼν ἐπ' ἀμφοτέρῳ κρίνεται εἶῳ qui locus citatur in vulg. lex. Græcol. Iliad. η, Ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ ἐλατῆϊ τε κῦδος. Od. ο, Ἀμφότεροι, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὀνείαρ Δεσπότ' ἐσαντες ἴδῃρ. vbi ἀμφότερον ait Eustathius significare δύο τοῦτο, id est hæc duo: πόδε καὶ πόδε, hoc & illud. Il. γ, - Ἀτρυκρέωνα Ἀγαμέμνονα Ἀμφότερον, βασιλῆά τ' ἀγαθὸν κραταιόν τ' ἀίχμητήν. Vbi eodem modo positum est ἀμφότερον quo in præcedente loco: & Eustath. inter se eos confert vt similes: alibi tamen aduerbialiter positum hic censet ἀμφότερον, vt postea dicetur. D

Ἀμφοτέρω, in duali, Od. η, Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω ὠμῷ ἐνὶ θυμῷ ὁρμηθέντες. Isocr. in Panegyr. ἀμφοτέροιν αὐτοῖν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ὄντοιν. E

Ἀμφότεροι, in plurali, in quo & frequẽtius vsurpatur: & ita quidem frequenter vt Budæus in eo solo vsurpari scripserit. Οὐδέτερος etiam (inquit in Comm.) & οὐδέτεροι pluraliter dicitur, sed ἀμφότεροι sẽper pluraliter profertur. At singularis & dualis habẽtur in modò citatis locis. ac, si singularis in vsu non fuisset, iocatus ex vocis ambiguitate non diceretur Philippus in illo dicto quod à Plut. refertur, ὁ μὲν ἑκάτερος, ὁ δὲ ἀμφότερος, οὐδέτερος. nec traderent grammatici ἀμφοτερὸς scribi ὀξυτόνως quum est nomen proprium, ad differentiam nominis appellatiui. quod tamen in illo Plut. loco obseruandum non videtur, ne discrimine posito per accentum, gratiam quæ est in ambiguitate, amittat, sicut & in ἑκάτερος. Ponitur autem in plurali sicut & apud Latinos Vtrique pro vterque: vt apud Terentium Vtrique ab vtrisque deuincimini: pro Vterque ab vtroque. Gal. ad Glauconem, καὶ εἰ δι' ἀμφοτέρων ῥινῶν αἷμα πολὺ φέροιτο, τῆς ἀπολάχοις ἀμφοτέρους τρυσβάλλειν πλὴν σκύαν δεῖ. Per vtrasque nares, & vtrisque intestinis, pro Per vtranque narem, & vtrique intestino. Athen. de Stratone & Nicocle, ἀλλ' ἀμφότεροι βιαίῳ θανάτῳ διεφθάρησαν. Interdum articulus præfigitur, vt Il. υ, Ὦ τοὶ ἀμφότεροι μάκαρες θεοὶ ὀτρυνέοντες Σύμβαλον. Neutro genere ἀμφότερα. Xenoph. ἐδέκει δ' αὖ ἀμφότερα ζῶα, &c. Ἀμφότερα (inquit Budæus) de pluribus dicitur, sed vt duobus: hoc est, in duo genera diuisis. Aristot. in 2, De hist. anim. loquens de lacerta & crocodilo, τύπτει ἀμφότερα τὰ σκέλη, καὶ τὰ πρόσθια καὶ τὰ ὀπίσθια, κάμπτεται εἰς τὸ πρόσθεν.

Ἀμφοτέραις, sæpissimè per se ponitur, subaudito substantiuo χερσὶ: & ἀμφοτέρησι Ionicè pro ἀμφοτέραις. Od. σ, — ὃν αὖ κακὰ μνησαίμην Κόπων ἀμφοτέρησιν. Sic alibi ἀμφοτέρησιν ἐδέξατο. Non tamen semper hunc datiuũ χερσὶ omittit: vt Od. ε, Ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶ ἐπεστύφετο λάβε τε πέτρης. Vsurpatur autẽ & in prosa ἀμφοτέραις interdũ pro ἀμφοτέραις χερσὶ. ac fortasse sic accipitur hoc in loco, ἀμφοτέραις, τῇ μὲν ῥινός, τῇ δ' τῶν ὀφθαλμοῦ ἐπιλημμένος, id est Quũ ambabus, vna quidẽ nares, altera autẽ oculũ prehendisset. Quæ mea interpretatio valde discrepat ab ista quæ in vulg. lex. habetur. Pariter tum nare, tum oculo mutilatus. Sed quidnam subaudiendo ἀμφοτέραις pro Pariter posset accipi, & quomodo ἐπιλημμένος (pro quo illic ὀπιλημμένος) mutilatum significare, viderint ii quibus ea placebit interpretatio. Notandum est autem, vt dicitur ἀμφοτέραις subaudiendo χερσὶ, ita & ἀμφοτέρων dixisse Theocritum subaudientẽ ποδῶν in fine Idyllii 14, — ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβαικὼς Τολμασεῖς ὀπόππα μένειν θρασὺ ἀσπιδιώτας, id est Vtrique pedi insistens.

Ἀμφότερα, absolutè: vt ἀμφοτέρων ἕνεκα, Vtriusque rei causa & cum præpositionibus διά, κατ', ὀπί. δι' ἀμφότερα Propter vtraque, pro Propter duo, id est, Duabus de causis, Duplici de causa. Et pro eodem interdum κατ' ἀμφότερα. Quod tamẽ & aliter exponitur nõnunquã, videlicet In vtranque partem, Vltro citróque. Ac tum subauditur substantiuum μέρη. Interdum & ἐπ' ἀμφότερα sonat In vtrãque partem, subaudito eodem substãtiuo. Exponitur & In anciptiti. quæ explicatio fortasse conuenire possit huic loco Thucydidis, ἐπ' ἀμφότερα γενόμενοι τοῖς γνώμαις q. d. ad verbũ, Habẽtes sententias in vtrãque partem, id est (vt quidam interpretati sunt) Quum sententiis variarent. Aliud autem substantiuum quàm μέρη sunt qui subaudiendum alicubi putent. vnde hunc Platonis De legibus locum (vbi legitur ἐπ' ἀμφότερα sequente genitiuo) ἐπ' ἀμφότερα σώματος τε καὶ ψυχῆς, interpretantur Ad vtranque rationem corporis & animi. vel, Ad vtrunque tam animi quàm corporis cultum. Sed viderint quibus ea interpretatio probatur.

Ἀμφότερον aduerbialiter ponitur interdum, inquit Eust. vt Il. γ, Ὀτρύνω γ' Ἀτρεΐδης Ἀτρυκρέωνα Ἀγαμέμνονα, Ἀμφότερον, βασιλῆά τ' ἀγαθὸν κραταιόν τ' ἀίχμητήν. & Il. η, Καί με περεσβυτάτω τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης, Ἀμφότερον ῥηξήνορι τε καὶ οὐδέκα σὺν πανδαίκοιτο Κέκλημαι. & Il. ι, — χώσατο δ' μεῖναι Ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχεος ὃ σῶιε. & Il. ν, Ἀμφότερον φιλότητι καὶ αἰδοῖ φῶτας ἔῃσι. At ego in primo illo loco ex Il. γ, & in similibus nõ video cur ἀμφότερον esse non possit nomen: de cæteris autem nihil dico.

Ἀμφοτέρως, aduerbium, Vtroque modo, Vtraque ratione apud Plutarchum.

Ἀμφοτέρη, Vtrobiq., Vtrinque, vt in vulg. lexicis Græcol. exponitur. Videtur certè eandẽ quã & ἀμφοτέρως significationem habere.

Ἀμφοτερόκις, Idem quod ἀμφοτέρως.

Ἀμφοτέρωθι, Ἀμφοτέρωθεν, Ἀμφοτέρωσε, aduerbia loci, Vtrobique, Vtrinque, Vtroque: vel Vtraque in parte, Ab vtraque parte, In vtranque partem. ἀμφοτέρωσε exponitur etiam Vltro citróque.

C. Σωαμφότερον, q.d. Simul vtrunque. Item pro ἀμφότερον simpliciter, id est Vtrunque. Plato Epistola 8, ἐπὶ ξωαμφότερον. Sic σωαμφοτέρου apud Aristotelem & Galenũ. Ξωαμφότερον (inquit Bud. pag. 527) numero singulari, licet ἀμφότεροι tantum dicatur pluraliter. Quibus verbis ita refragantur vulgata lexica, vt nullum tamen afferant exemplum quod illis opponant. Thucydides ὁπλίτας καὶ ψιλοὺς σωαμφοτέρους ἐς πεντακοσίους, id est, Qui simul iuncti, ad quadringentos erant. Apud eundem, σωαμφότερα ἵππεις. Demosthenes, ἃ σωαμφότερα οὖν πεπράκασιν αἰσχρῶς. G

Ἀμφοπείζω, In vtranque partem vergo, Sum anceps. Item, Vtrinque cingo, vel attingo, inquit Bud. citans hunc Strabonis locum, ex lib. 6, de Sicilia loquẽtis, πλῆν δὲ πλευρῶν αἱ ἀμφοπείζουσι αἱ τρεῖς ἄκραι, δύο μὲν εἰσὶ κοῖλαι, τέτταρα δὲ κυρτά. Nisi sit εἰς αἱ. H

C. Ἐξαμφοπείζω, Vtraque re excido. Item, In dubio pono. Vel, Dubium facio, Hes.

C. Ἐπαμφοπείζω, cum datiuo (inquit Budæus) Vtroque pertineo, In vtranque partem vergo, Ancipitem me præbeo, & mediam naturam habeo. Inter duo aut plura genera ita intercedo vt in nullo genere planè censeri possim. Aristot. De part. anim. lib. 3, φανεὶς γὰρ ἐπαμφοπείζειν τοῦτοις τὸ ἥπαρ καὶ ὁ σπλήν. Idẽ Arist. De gẽ. an. lib. 4,

ὁ δὲ ἀνθρωπος ἐπαμφοτερίζει πᾶσι τοῖς γένεσι. id est, Cum omnibus generibus ambigit, vt Gaza vertit. Id est, Cum omnibus generibus æquè in ercedit homini similitudo, quod quidem ad partum attinet. Linius de hermaphrodi. o. lib. 7 De bello Punico, Et Sinuessæ natum ambiguo inter marem & fœminam sexu infantem, quos androgynos vulgus appellat. Hæc Bud. Sunt autem & qui illud ἀμφοτερίζειν τοῖς πᾶσι interpretentur, Ancipiti inter hæc esse specie. Sic apud eundem, De animal. lib. 2, ἐπαμφοτερίζειν πρὸς φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, interpr. Natura ancipite hominem imitari. Addit Budæus ex eodē Aristotele, ὁ δὲ πίθηκος, διὰ τὸ πρὸς μορφὴν ἐπαμφοτερίζειν, καὶ μηδετέρων τ ἔχει καὶ ἀμφοτέρων, διὰ τοῦτο, &c. Quæ interpretatur ita, Simia verò, ob id quòd in medio posita sit & bipedum & quadrupedum, quod quidem ad formam attinet. Vel, Quòd controuersa sit inter bipedes & quadrupedes. Citat & ex Platone, De republ. lib. 5, καὶ γὰρ τοῦτο ἐπαμφοτερίζειν, &c. id est (vt ibidem vertit) Hæc ambigi. id est, ambigua & controuersa esse in vtram partem magis vergant. Cæterùm pro anceps & ambiguum esse, construitur interdum & cum ὅλῃ vel πρὸς: sicut ἐπαλλάττω. vt Aristot. Ethic. 7. ἐπαμφοτερίζοντα διὰ τοῦ ἕξιν ὅλῃ τὸ κρεῖττον καὶ τὸ χεῖρον, id est Ancipitia & ambigua ad melius & ad deterius, inquit idem Bud. in alio tamen ordine hanc significationē ponēs. ‖ Ἐπαμφοτερίζω, Vtrique sufficio, Aristot. De gen. lib. 4, ἡ δὲ φύσις οὐ δυνάται πολυχρόνιον οὕτως ὡς τ' ἐπαμφοτερίζειν, Idē Bud. Ἐπαμφοτερίζειν, Alternare, Plut. ἐπαμφοτερίζων τοῖς λογισμοῖς, Alternantibus in eo sententiis, inquit idem Bud. ‖ Ἐπαμφοτερίζω, In neutras partes transeo, Integrum me & medium præbeo, vt exponit idē Bud. in hoc Plutarchi loco, τοὺς δὲ βουλομένους ὁρῶν ἐπαμφοτερίζοντας.

A'N, Coniunctio interdum potentialis, interdum expletiua. Demosth. ad Aphobum, ἐπὶ δὲ τὸ πρᾶγμ' ἂν ἐξελέγξαι ζητῶν, ἐξιστήκειν ἄν με τὸν παῖδα τὸν γραφόντα τὰς μαρτυρίας. Hic alterū ἄν est δυνατικόν, al erū πρᾶγμα πλέον, inquit Bud. vt apud Aristot. in 10 Ethic. μάλιστ' ἂν τῶν δυνάσθαι δίχεται ἂν ἐκ τοῦ εἰρημένου νομοθέτης γενέσθαι. Et apud Aristophanē in Vespis, ἐγὼ γὰρ οὐκ' ἂν ὀρνίθων γάλα αἰτοῖ τὸν βίον λάβοιμ' ἂν δ' μὲ νῦν ἀποστερεῖς. Quod sit autē ἂν δυνατικόν, id est potētiale, & cur ita vocatū à grammaticis, ex iis quæ sequuntur eius vsus exemplis colligendum est. In quorum multis interpretandis verbum Posse assumemus. vnde & potētialem dictam volunt, quòd videlicet quædam τὸ δυνάσθαι significatio ea includatur. Cū præt. imperfecto indicatiui, Demosth. contra Midiam, χρήσιμοι πάνυ γὰρ ἂν ἦσαν ἅπαντες, Essent enim omnium vtilissimi. Vel, esse possent. quum sine ἂν, significent hæc verba, Vtilissimi enim erant. ‖ Cum præterito perf. Idem, ἐπὶ δὲ γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε, Iāpridē periisletis. vel, Iampridem poteratis periisse. vel, Iampridem fieri potuisset vt periisletis. Ita enim resoluo vt ostēdam vim δυνατικὴν inclusam (vti dixi) huic particulæ. nam sine ἂν sonat πάλαι ἀπολώλατε Iāpridē periistis. Iunctæ autem cum præt. plusquamperfecto huius particulæ in vulg. lex. Græcol. ponitur hoc exemplū ex Demosth. τοῦ ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τοῦ ἑαυτοῦ, εἰ τοῦτ' ἐμοῦ γέγραφε. quo in loco Dem. ὑποστικτικῷ vsum σὺν τῷ τοῦ ἀκεῖ μένῳ, sed qui vim habeat τοῦ ἀορίστου, annotat Bud. Cum aor. 1, μὴ ἂν ᾠήθη τήμερον ῥηθῆναι, Non putasset. An tipho contra Leocratem, τίς δ' ἐν ὑμῖν ἢ μισοδήμος τότε ἢ μισαθηναῖος, ὃς τῆς ἐδωνῆθη ἂν ἀπαντεν ἑαυτῶν ὑπομείναι ἰδεῖν; id est, Qui potuisset. Syn. τὸν μὴ, ὅτι τοιοῦτός ἐστιν ὡς τ' εἰ ᾖ μὴ πεποίηκεν, ἀλλ' ἐποίησεν ἂν· τοῖς δὲ καὶ μὴ πλάσαντα, ὅτι συνέπλασαν ἂν, id est (interpr. Bud.) Hūc, ideo quòd etsi facinus nō admisit, est tamē eiusmodi ingenio vt fecisse credi possit: hos, quòd etsi crimē nō cōfinxerūt, ideo nei tamen sunt qui confinxisse existimentur. Cū aor. 2. vt, εἶπον ἂν, εἰ ἀκηκόειν, Dixissem si audiuissem. Obseruādum est autem, vt in interpretatione Latina indicatiuum modum nō retineamus, nisi periphrasi vtamur.

Cum optatiui etiam ponitur modò hoc, modò illo tempore. Cū præsenti: Lucianus, καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι πόλις ἡ Ἀθηναίων οὐκ ἂν φθάνοι χάριν ὁμολογοῦσα. Sic, τί αὖ λέγοιμι; Cur diceremus? vel, Cur dicamus? Cum aoristo, οὐκ αὖ δίχα κρίνοις εἴτ' ἔφηβός ὤν εἴτε καὶ παρθένος, Nō diiudicaueris, vel Diiudicare non possis. Nisi quis malit, Non diiudicares, aut Diiudicare non posses. Lucianus, δυοῖν γὰρ θατέρου οὐκ αὖ ἀμελοῖτο ἀνήρ. Demosthenes, πῶς ἂν ἀμφότερος συκοφάντης γένοιτο; Homerus quoque optatiui indefinito aliquoties iungit istam particulam: vt Il. ε, Τυδείδ' ἴω δ' οὐκ ἂν γνοίης πότεροισι μετεῖη, Non cognosceres, vel Non animaduerteres. siue Non animaduertas, aut Nō animaduerteris, aut Animaduertere nō possis. Il. ω, οὐκ ἂν τις πομπὸν ὀνοσσαίμην ἀνδρὸς μαχέσαιτο. Il. ε, Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ αὖ Διὶ πατρὶ μάχοιτο, id est, Qui nūc vel cū ipso Ioue dimicet, siue dimicaret. aut Dimicare posset, vel possit. Notādum est verò hoc in versu αὖ aliter collocatū quā in prosa collocare liceret. in ea enim dicendum foret, ὃς νῦν γε καὶ Διὶ πατρὶ μάχοιτο αὖ, vel, ὃς νῦν γε μάχοιτο αὖ καὶ Διὶ πατρί. vel, νῦν γ' αὖ καὶ Διὶ πατρὶ μάχοιτο. Il. α & β, Εἰ γὰρ αὖ Ἀτρείδης νῦν ὕστατα λωβήσαιτο, Alioqui enim nunc postremùm Atrida cōuitiareris. Aut potius Conuitiatus esses, Sic Plato De republ. lib. 8, οὐ γὰρ αὖ τυφλὸν τὸν βίον ἡγεμόνα ἐστήσατο, Alioqui enim cæcum vitæ ducem non constituisset. Dicitur & γάρ τ' αὖ, pro γάρ τοι αὖ, vt apud Xenophontem, δεῖνόν γάρ τ' αὖ εἴη ὦ Κῦρε. Item ἂν cum optatiuo post relatiuum. Xen. λέγοι δ' οὐκ αὖ τις βούλοιτο ἀκοῦσαι. Bud. in Cōm. quum dixisset, ὁ δ' αὖ ἀορίστολογικός plerunque cum subiunctiuo cōstruitur: vt, ὅ, τι ἂν λέγῃς, ὅσῳ ἂν διαφέρῃς, subiungit, Interdū autē & optatiuo: sed tum demum quū res præterita narratur. Aphthonius in vita Thucydidis, de Antiphonte, ἐμαρτύρησε δὲ αὐτῷ καὶ Θουκυδίδης ὁ μαθητής, ὅτι ὦ ἂν σύμβουλος γένοιτο, ἄριστα ἐκεῖνος ἀπήλλαττεν εἰς τὰς δίκας. Demosth. Phil. 2, ἐκόλαζον δ' αὐτοὺς καὶ ἐπιμωρούμενοι οὐ ἂν ἀμαθοῖτο δωροδοκοῦντας. Idem Pro corona, ἐν τίσιν οὖν σὺ νεανίας; καὶ τίνι κα λαμπρὸς; ἐὰν ἐπιτῆ τῇ τούτων δέοι. quū oporteret. vel quum oportebat.

Cum subiunctiuo etiam collocatur. Isocr. in Panegyrico, οὕτω γὰρ ἀμφοτέρων ὑμεῖς τυγχάνετε, ὡς τὰ δίκαια αὖ δι' ἀξίας τε τῶν αὐτῶν, ita exp. vt optimè docere possitis. Galenus lib. Meth. 10, ὅτι τὴν ἀκρίβειαν αὖ σοι ἡγοῦμαι διελοῦμαι, &c. Cōsideratio exacta tibi fuerit (vel. esse possit) si diuidas, &c. Plato in Phædro, καὶ λόγον γοῦν αὖ τοῦ Σώκρατος εἴδες ἢ κατανενοηκὼς ὁ τοῦτ' λαβών, id est, Atqui bellā ó Socrates speciē is intellectu perceperit qui hoc assequi posset. vel, Intellectu perceperit qui hoc assequutus fuerit, vt Budæus interpretatur: qui & ἢ pro εἰ positum scribit. Citat & Alcidamantis hunc locum vbi eadem periodus vtrunque modū habet: ὁ μὲν γὰρ ἄρας μέγα φορτίον δυνάσθαι, ὅτι τὰ κουφότερα μετενεγκεῖν, ῥᾴδιος μεταχειρίσαιτ' αὖ· ὁ δὲ τοῦς τὰ κοῦφα τῇ δυνάμει δίκαιος, οὐδὲν αὖ τοῦ βαρυτέρων οἷός τε ἦ φέρειν. Addit idem, Quum autem αὖ est ἀορίστολογικός, plerunque cū subiunctiuo cōstruitur: vt ὅ, τι αὖ λέγῃς, ὅσῳ αὖ διαφέρῃς. Quibus exemplis à Budæo prolatis videntur hæc esse similia. Lucianus, ὁπόσος αὖ ἦν, Ποσειδῶνος υἱός ὤν, Qualiscūq; sit, filius est Neptuni. Idē in Anacharside, ἀλλ' ἔνθα αὖ σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, αὐτίκα ἐξῆν ἄδου, Sed vbicunque tibi non rectè quidpiam dici visum fuerit, statim contradicere. nam quanuis δοκῇ præsentis sit temporis, est ita vertēdum tamen. Alii, Sed vbicunque non rectè quid dici videatur. Dem. ὦ λέγον ἀχρεῖος ὅτι αὖ βουλεύῃς. Sic, πρᾶσεις αὖ ἃ πάντα ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτῷ. Habet verò cō iunctiuū αὖ & quum annectitur aduerbiis temporis, ὅτε, ὁπότε, ἐπεὶ & apud poetas ὅτε: vnde ὅτ' αὖ, ὁπότ' αὖ, ἐπ' αὖ, & εὖ τ' αὖ: vel potius cōiūctim, ὅταν, ὁπόταν, ἐπαν, ὅταν: vt & ἐπεὶ δαὶ passim coniunctim scriptum reperitur nō diuisim ἐπεὶ δ' αὖ. Exempla vide cū vnoquoq; aduerbio.

Ἂν cum infinitiuo tria tempora significat, inquit Budæus. Dem. ἃ γὰρ μικρὰ βοηθήσαι τοῖς πένησιν ὑμῖν δοκῶ, ἢ μικρὰ ἀναλῶσαι ἂν, τοῦ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν, ἐθέλειν οἱ πλούσιοι; Vel diuites modicas pecunias in id impēdere voluisset. Vel modica pecunia emptū voluisse, ne iustā collationē præstare cogerentur. Quod etiā per futurū dici potest, licet sit rarius. vt Pla. De rep. 6, κινδυνεύοις γὰρ ἂν εἴ τις ἐν ὀρόφῳ τοιήματα θεοῦ ὁρῶν, ἀνακυπτῶν μαθήσεσθαι τοῦ, ἡγεῖσθαι ἂν αὐτὸν νοήσειν ἀλλ' οὐκ ὄμμασι θεωρεῖν. Simul iūxit νοήσειν ἂν & θεωρεῖν ἂν inquit B. (at ego ἂν cū ἡγεῖσθαι iungi existimo) Iungitur autem cū futuro plerunq; in verbis quæ futurum poscunt, vt νομίζω, ἡγοῦμαι, φημί, ἐλπίζω, προσδοκῶ, & similibus. Antiph. πρὸς χρὴ τοῦ, Ἐλπίζων οὕτως αὖ δρᾶσα πρᾶξειν. Isocr. in Busiride, νομίζε γὰρ τοῦ τοῦ μὴ πόνων ὀλιγωρουῦντας τυχεῖν αὖ καὶ τοῦ μείζονων καταφρονεῖν. Idē in eodem, ἡγούμενος ἐν τοῦ πόλεμα λῆς αὖ ὀδοιμήσειν. Idē De pace, εἶμαι πάντας αὖ ὑμᾶς καταγνώσεσθαι. Æsch. πρὸς τοῦ πρᾶγμα. præteritum futuro cōiunxit, πῶς τάξιν τοῦ πρεσβεῖος λέγειν οὐκ αὖ ἔφη παραλιπεῖν, ὡς τοῦ ὑπερέψειν τινί. vt sit, ὡς ἔφη ὑπερέψειν, negauit se permissurum. Fit tamē & aliter in iis verbis interdum: vt Thucydides, ἐλπὶς δὲ καὶ πάσας οὐκ ἐν πολλῷ τινι αὖ χρόνῳ τοῦ πεσεῖν. Xenophon, ὀξὺ οὖν ἐλπίζω, εἰ τῷ πρεσβεύμενε ἐμὲ ἐδόξε τρόπῳ, σφόδρ' αὖ σε τοῦ καλῶν καὶ σεμνῶν ἔργων ἐρᾶν ἀκατον γένεσθαι. Isocr. fine illis etiam verbis per futurū extulit in Areopagitico, ἡμεῖς γὰρ ὧν μὴ ὅτως οἰκῶν ὧν τῷ πολιτῶν ὡς περ νῦν οἰκοῦσιν, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ αὖ βελτιόσμεθα, καὶ πλεμπτέρῳ, καὶ βιωτόμεθα, καὶ φεῦ δὲν ἄπαντα κακὰ πιστεύομεθα. Hæc autē de αὖ iuncto cū infinitiuo, tradūtur in Cōment. Budæi eodē modo, nisi q. ex exemplis illic sunt quædā paulo prolixiora. Notādum est autem, vt Demosthenes dixit (in primo quod à Budæo citatur exemplo) δικῶ αἰαλῶσαι αὖ, ita & Xenophontem dixisse Hell. 6, δεκῶ πιστεύσαι αὖ. & eundem Demosthenē Olynth. 2, δοκεῖ ἰδεῖν αὖ. vnde colligēdum est, αὖ cum verbo δοκῶ aut δοκεῖ (cōtrà quàm cum iis quæ paulo antè fuerunt enumerata, νομίζω, ἡγοῦμαι, &c. quæ affinem illi habēt significationem) potius aoristo iungi quàm futuro. Hoc etiam obseruandum est, præsens tempus itidem & aoristum infinitiui modi cū ἂν potius per futurū resolui in interpretatione, quàm per præteritum, vt à Budæo resoluitur in Demosthenis loco qui primō citatur. Lucianus, εἶεν ἡμᾶς ἐρεῖν αὖ; Putas nos esse nauigaturos? Herodotus, οἱ δὲ ἐπ' οὐδενὶ ἐφασαν ἔρδειν αὖ τοῦ τῷ, Illi negauerūt se vllius rei gratia id facturos. Demosth. Olynth. 2, ὅτι πολλῶν μὲν αὖ τις ἰδεῖν δοκεῖ μοι τῷ πρᾶγμ' τῶν θεῶν οὐτοῦ φανερῶν γενομένων τῇ πόλει. hic ἰδεῖν αὖ pro ὄψεσθαι, i. visurus esse, perspecturus esse. Nisi quis malit, Videre posse, vel Valere perspicere: aut etiā per futurū participii, valiturus perspicere. Sed durius est hoc participium. Lucianus, εἶεν χάρμα πρὸς πάντας αὖ τὰ τοιαῦτα εἰπεῖν; Putásne me talia omnibus esse dicturum? Animaduertendum est autem in hoc Luciani loco, vt & in proxime citato ex eodem, εἶεν cum aoristo iunctum, licet synonymum verbis ἡγοῦμαι, & νομίζω, quæ futuris potius iungi, paulo antè dictū est. Exempla autem τοῦ αὖ iuncti cum præterito infinitiui vide in annotatione abhinc secunda.

Cum participio etiam iungitur (idque nō rarò) particula αὖ. Cum præsenti, vt Demosth. Pro corona, τί τοῦ Ἑλλήνων πολλὰ αὖ ἐχόντων μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίοις καὶ Θηβαίοις. Idē Olynth. 3, καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πολλ' αὖ ἔχων εἰπεῖν. Vt Isocr. ad Philippum, βούλεσθαι δὲ δαμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγουσιν, πλὴν εἰ δέξει &c. Nullo pacto videbam posse Græciā tranquillitate frui. Quòd si verbū ἐνόμιζον præcessisset, ἄξεσαν vtique dixisset. ‖ Cum aoristo etiam sæpe. Demosth. ὑμεῖς δ' οἱ μεμεταδωκότες πολλὰ καὶ δίκαια αὖ ἐκείνοις εἰκότως, &c. id est Qui succensere poteratis. vt interpretatur Budæus. Aristoteles, τῶν δὲ τῶν ποιεῖ καὶ τὸ σωιέχον λέγεται ἃ σωιέχει ἔχειν, ὡς ἐμμορφοῦντ' ἂν κῆ τὸ αὐτῷ ὁμοιῶ ἕκαστον. Id est, Quod nisi foret, suopte quæq; nutu separata essent. & dissipata. vt vertit idē Budæus. qui & subiungit, Per præteritumque sæpe loquuntur de futuro, vt in his ipsis exemplis, Quod nisi ita sit. suopte quodque nutu vtique omnia dissipatum irit. Demosth. contra Midiam, τὸ δ' μηδὲν ἀυξάνειν τὸ λοιπὸν, τὸ δίκαιον τὸν ἀεὶ λυφθέντα τῷ πρεσβεύειν διδόναι, μόνον ἄπιστ' ἂν ἡγούμην; i. (eodem interprete) Ne autem in posterum quisquam huiusmodi petulātia vti ausit, quis nō videt hoc præstaturum, si vt quisque cōuictus ac damnatus iniuriarum fuerit, ita pœnam legitimam luerit? Idem Demosthenes, εἴπω τίνων οὕτος ἐστὶν ἀσεβὴς ἄνθρωπος καὶ μιαρός, καὶ πᾶν ἂν ὑποσταίη εἰπεῖν καὶ πρᾶξαι, & qui omnia & dicere & facere sustineat. hoc est ὑποστησόμενος. Idem, μὴ τίνων, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τούτοις οὕτω χρησαμένοις ἂν ὑμῖν, ἄλλως πως ἔχετε ὑμεῖς, Nolite ergo aliter erga eos affici, qui, si liceret illis, ita de vobis statuerēt.

mo) Iungitur autem cū futuro plerunq; in verbis quæ futurum poscunt, vt νομίζω, ἡγοῦμαι, φημί, ἐλπίζω, προσδοκῶ, & similibus. Antiph. πρὸς χρὴ τοῦ, Ἐλπίζων οὕτως αὖ δρᾶσα πρᾶξειν. Isocr. in Busiride, νομίζε γὰρ τοῦ τοῦ μὴ πόνων ὀλιγωρουῦντας τυχεῖν αὖ καὶ τοῦ μείζονων καταφρονεῖν. Idē in eodem, ἡγούμενος ἐν τοῦ πόλεμα λῆς αὖ ὀδοιμήσειν. Idē De pace, εἶμαι πάντας αὖ ὑμᾶς καταγνώσεσθαι. Æsch. πρὸς τοῦ πρᾶγμα. præteritum futuro cōiunxit, πῶς τάξιν τοῦ πρεσβεῖος λέγειν οὐκ αὖ ἔφη παραλιπεῖν, ὡς τοῦ ὑπερέψειν τινί. vt sit, ὡς ἔφη ὑπερέψειν, negauit se permissurum. Fit tamē & aliter in iis verbis interdum: vt Thucydides, ἐλπὶς δὲ καὶ πάσας οὐκ ἐν πολλῷ τινι αὖ χρόνῳ τοῦ πεσεῖν. Xenophon, ὀξὺ οὖν ἐλπίζω, εἰ τῷ πρεσβεύμενε ἐμὲ ἐδόξε τρόπῳ, σφόδρ' αὖ σε τοῦ καλῶν καὶ σεμνῶν ἔργων ἐρᾶν ἀκατον γένεσθαι. Isocr. fine illis etiam verbis per futurū extulit in Areopagitico, ἡμεῖς γὰρ ὧν μὴ ὅτως οἰκῶν ὧν τῷ πολιτῶν ὡς περ νῦν οἰκοῦσιν, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ αὖ βελτιόσμεθα, καὶ πλεμπτέρῳ, καὶ βιωτόμεθα, καὶ φεῦ δὲν ἄπαντα κακὰ πιστεύομεθα. Hæc autē de αὖ iuncto cū infinitiuo, tradūtur in Cōment. Budæi eodē modo, nisi q. ex exemplis illic sunt quædā paulo prolixiora. Notādum est autem, vt Demosthenes dixit (in primo quod à Budæo citatur exemplo) δικῶ αἰαλῶσαι αὖ, ita & Xenophontem dixisse Hell. 6, δεκῶ πιστεύσαι αὖ. & eundem Demosthenē Olynth. 2, δοκεῖ ἰδεῖν αὖ. vnde colligēdum est, αὖ cum verbo δοκῶ aut δοκεῖ (cōtrà quàm cum iis quæ paulo antè fuerunt enumerata, νομίζω, ἡγοῦμαι, &c. quæ affinem illi habēt significationem) potius aoristo iungi quàm futuro. Hoc etiam obseruandum est, præsens tempus itidem & aoristum infinitiui modi cū ἂν potius per futurū resolui in interpretatione, quàm per præteritum, vt à Budæo resoluitur in Demosthenis loco qui primō citatur. Lucianus, εἶεν ἡμᾶς ἐρεῖν αὖ; Putas nos esse nauigaturos? Herodotus, οἱ δὲ ἐπ' οὐδενὶ ἐφασαν ἔρδειν αὖ τοῦ τῷ, Illi negauerūt se vllius rei gratia id facturos. Demosth. Olynth. 2, ὅτι πολλῶν μὲν αὖ τις ἰδεῖν δοκεῖ μοι τῷ πρᾶγμ' τῶν θεῶν οὐτοῦ φανερῶν γενομένων τῇ πόλει. hic ἰδεῖν αὖ pro ὄψεσθαι, i. visurus esse, perspecturus esse. Nisi quis malit, Videre posse, vel Valere perspicere: aut etiā per futurū participii, valiturus perspicere. Sed durius est hoc participium. Lucianus, εἶεν χάρμα πρὸς πάντας αὖ τὰ τοιαῦτα εἰπεῖν; Putásne me talia omnibus esse dicturum? Animaduertendum est autem in hoc Luciani loco, vt & in proxime citato ex eodem, εἶεν cum aoristo iunctum, licet synonymum verbis ἡγοῦμαι, & νομίζω, quæ futuris potius iungi, paulo antè dictū est. Exempla autem τοῦ αὖ iuncti cum præterito infinitiui vide in annotatione abhinc secunda.

Cum participio etiam iungitur (idque nō rarò) particula αὖ. Cum præsenti, vt Demosth. Pro corona, τί τοῦ Ἑλλήνων πολλὰ αὖ ἐχόντων μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίοις καὶ Θηβαίοις. Idē Olynth. 3, καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πολλ' αὖ ἔχων εἰπεῖν. Vt Isocr. ad Philippum, βούλεσθαι δὲ δαμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγουσιν, πλὴν εἰ δέξει &c. Nullo pacto videbam posse Græciā tranquillitate frui. Quòd si verbū ἐνόμιζον præcessisset, ἄξεσαν vtique dixisset. ‖ Cum aoristo etiam sæpe. Demosth. ὑμεῖς δ' οἱ μεμεταδωκότες πολλὰ καὶ δίκαια αὖ ἐκείνοις εἰκότως, &c. id est Qui succensere poteratis. vt interpretatur Budæus. Aristoteles, τῶν δὲ τῶν ποιεῖ καὶ τὸ σωιέχον λέγεται ἃ σωιέχει ἔχειν, ὡς ἐμμορφοῦντ' ἂν κῆ τὸ αὐτῷ ὁμοιῶ ἕκαστον. Id est, Quod nisi foret, suopte quæq; nutu separata essent. & dissipata. vt vertit idē Budæus. qui & subiungit, Per præteritumque sæpe loquuntur de futuro, vt in his ipsis exemplis, Quod nisi ita sit. suopte quodque nutu vtique omnia dissipatum irit. Demosth. contra Midiam, τὸ δ' μηδὲν ἀυξάνειν τὸ λοιπὸν, τὸ δίκαιον τὸν ἀεὶ λυφθέντα τῷ πρεσβεύειν διδόναι, μόνον ἄπιστ' ἂν ἡγούμην; i. (eodem interprete) Ne autem in posterum quisquam huiusmodi petulātia vti ausit, quis nō videt hoc præstaturum, si vt quisque cōuictus ac damnatus iniuriarum fuerit, ita pœnam legitimam luerit? Idem Demosthenes, εἴπω τίνων οὕτος ἐστὶν ἀσεβὴς ἄνθρωπος καὶ μιαρός, καὶ πᾶν ἂν ὑποσταίη εἰπεῖν καὶ πρᾶξαι, & qui omnia & dicere & facere sustineat. hoc est ὑποστησόμενος. Idem, μὴ τίνων, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τούτοις οὕτω χρησαμένοις ἂν ὑμῖν, ἄλλως πως ἔχετε ὑμεῖς, Nolite ergo aliter erga eos affici, qui, si liceret illis, ita de vobis statuerēt.

Latini sic loqui quodammodo videtur, quum per futurum subiunctiui efferunt quod dicunt: quod ipsum à præterito formatur. Cicero pro Cælio, Quare siquē etiam horum minorū aliquid offendit, iam ista deseruerit, iam ætas omnia, iam dies mitigarit. Hactenus Budæus. Sciendum est autē partic. in aoristo cum ἂν aliam quoque admittere interpretationis formā. nam Budæus ἡγούμενον ἂν vertit per futurum in loco Demosthenis paulo antè citato: sed pro Hoc præstaturū, dicere licebat Hoc præstare posse: vt apud Thucydidē, lib. 6, καὶ ἐνθένδε ἄνδρες οὔτε ὄντα, οὔτε ἂν ἡγούμενα λογοποιῶσιν, licet οὔτε ἂν ἡγούμενα interpretari, Ea quæ futura non sunt. vel, Ea quæ esse non possunt. si scholiastem sequamur, qui exponit οὐχ οἷά τε ἡγεῖσθαι: secundum quā expositionem particula ἂν meritò & hîc δυνατικὴ appellaretur. ‖ Reperitur verò ἂν & cum infinitiui futuro in nonnullis locis, sed qui suspecti esse possint. Plutarchus in Camillo, μαχιμωτέρους ἂν βέλτιον. Isocr. De pace, καὶ μάλιστ' ἂν ὑμᾶς λυπήσοντα. Suspecti autem sunt huiusmodi loci, tum quòd pauci similes reperiātur, tum quòd facilis fuerit deprauatio vnius literæ. nam mutato α in ο fieri potuit futurum μαχιμωτέρους ἂν ex aoristo μαχησαμένους, itidem futurum λυπήσοντας ex aor. λυπήσαντας.

Iungitur etiā ὁ ἂν (inquit Budæus) quum vim habet δυνατικὴν, σὺν τῷ ἀόριστῳ, quod tamē Theodorus Gaza negauit. Plato in Phædro, ἡγοῦ ἄνδρ. πύπου μέθοδος ἐοίκοι ἂν ὡς περ τυφλοῦ πορεία. Demosth. πρὸς τὸ συμμορεῶν, Αὐτὸς δὲ πιεῖν μοι τὸν ὃν ἐν τῇ ὑν ἂν μοι δοκῶ μάλιστα παρεσκευάσθαι. Idem πρὸς τὸ πρεσβυτ. Ἀλλὰ πάντα τοῦ ὑπὸ τοῦ βαρβάρων ἂν ἐαλωκέναι. Xen. Pæd. 4, καὶ πίνων ἔγωγε ὅπ πύτοις εἰκὸς μάλιστα πάντων ἂν τῷ σφαπέδ' ὦ νῦν καπελῆφθαι ἀ ἰῶ δίχα τὸ ἀμφὶ σκεύασιν ἔχειν. Ponitur & σὺν ὑποθετικῷ, vt idem in Œcon. dixit, ὅπ μὴ δεῖ τὰ γράμματα ἐπίστασθαι ἡκηκόειν ἂν.

Ἂν cōuenit etiam interrogationibus cum particula χέ, inquit Budæus. Æschines contra Ctesiphontem, σὺ δ' ἂν κάμοῦ ἀποστήσαις; σὺ γὰρ ἂν πρεσβεύεις μὴ ὅπ πρὸς πόλιν, ἀλλὰ πρὸς οἰκίαν ὅπου κλίδωνος πρόστη; Tu vt vicum vnum ad defectionē traheres? Quum autē sine χέ ponitur nō habet eandem vehementiā, vt illud Demosthenis Pro corona, τί πιεῖν ἂν ἢ τί οἴεσθε λέγειν τοῖς ἀσεβεῖς ἀνθρώποις τοῦτοις; Quid dicturos fuisse existimatis, aut quid facturos? Et illud, τὸ χρέον ἂν τοῦ ὑμετέρων αὐτῶν ἑτῶν ἐλιγωρουῦντες, ὁκοῖα διωκεῖτε.

Ἂν apud Isocratem vim etiam habet verbi taciti ac subaudiendi (inquit Budæus) in Panegyrico, τοσοῦτῳ ἐποιήσαντο τοσοῦδὲν ὅσον περ ἂν τῆς ἑαυτῶν χώρας τρόφιμοῦντες, Tam enixè cōtenderunt, tam accuratè præsto fuerūt, quàm facere potuissent si suū agrum populantes vidissent. Affert enim particula hæc compendium orationi. Plato in Philebo, δόξαν μὲν ἔγωγ' ἂν συγχωρεῖν, τὰ δ' ἕτερα τοῦτα οὐκ ἂν, non etiam, non item concederem. Hæc Budæus exempla citat: quibus addere ista mihi visum est. Demosth. contra Midiā, ἐγὼ μὲν δ' ὅσος διεσταμῶν, καὶ ἄλλος τις ἂν, ψεύδη λόγον καὶ συκοφαντῶν. pro ἂν ἄλλος τις ἂν διεσταῖ. Ibidē, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν. ἀλλ' οὐ Μειδίας. pro, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν κατέδυ, nisi fallor. Fortasse autem particulā ἂν præcedente χέ, orationis compendio seruire nō immeritò dixerimus in his Herodoti locis, & similibus: ita enim ille, l. 6, ὁ, τι λόγος πολλὸς ἐν Σπάρτῃ ὡς Ἀριστωνὶ σπέρμα παιδοποιεῖν οὐκ ἐνεῶ. πεκεῖν χέ ἂν εἰ καὶ τοῦ πρεσβύτερος γενόμενος, i. Et magnus est apud Spartanos rumor prolificum semen Aristonem nō habuisse. susceptūrum enim fuisse liberos ex prioribus etiam vxoribus. pro, Nam si fuisset ei prolificum semen, susceptūrum fuisse, &c. Idē, ὦ πῦ Καμβύσεω· σὺ χέ θεοὶ ἐπορῶσι· οὐ γὰρ ἂν κατεῖς τοσοῦτο τῆς ἀπίκου, i. O fili Cābysis: te enim dii respiciunt. non enim ad tam prosperam fortunam euasisses. pro, Nisi enim te dii respicerent, non ad tam &c. Sic Il. β, Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων. Εἰ χέ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, id est, At enim nihil est bilis in Achillis pectore, sed est lentus. nam Atrida nunc postremùm conuitiatus esses. pro, Nā si aliquid bilis esset in eius pectore, nūc postremùm ô Atrida cōuitia iactasses. Aptissima verò est his locis par-

ticula Alioqui, itidem compendio seruiens. Vt si dicas hîc, Alioqui enim ô Atrida, nunc postremum cõuitia fecisses. Habetur autē & Il.α idem versus, Δημοβόρος βασιλεύς, ἐπεὶ οὐ πιδανοῖσιν ἀνάσσεις. Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο. Citatur & Platonis locus in quo οὐ γὰρ ἂν it idem accipitur pro Alioqui non. A

Græci (inquit Budæus) τὸν ποδαπὸν τῆς ὁριστικῆς, vel aliud tempus σὺν τῷ εἰ σὺν δὲ σύμφωνον (id est cum coniũctione εἰ) iungunt, de præterito loquentes: túmq; vim habet optatiui, vel optatiui certè loco ponitur, quum ἂν δυνητικὸς additur. Gregorius, εἰ μὴν οὖν ἐμείναμεν ὅπερ ἦμεν, ἐγελοῦμεθα ἂν ὅπερ οὐκ ἦμεν. Hic nõ παραπόκῳ, sed ἀορίστῳ vsus est: quod idem est. Demosthenes, ὅτι τοῦ ἀδικήματος ἂν ἐμέμνητο τοῦ ἑαυτοῦ, εἰ τοῦ ἐμοῦ γε ἔγραφε. Hic ὑποσυντελικῷ vsus est σὺν τῷ ποδαπῷ ἀορίστῳ, sed qui vim habet τοῦ ποδαπῶς. Hæc Budæus. Vsus autem particulæ ἂν, quum in posteriore parte periodi ponitur, εἰ autem in priore, ex his exemplis patebit. Plato in Apologia, εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικά, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, Si iampridē rempubl. tractare aggressus fuissem, iampridem periissem. Æschines, εἰ ἐσωφρόνει τε, οὐδὲ ἂν ὠνομάζετο τοῦτο τοῦ δήμου, Si saperetis, ne nominaretur quidem populi nomen. In hoc autem posteriore exẽplo vtrunque verbum in eodem & modo & tempore ponitur: at in priore, in eodem quidē modo vtrunq;, sed non & in eodem verbo. Alia de ἂν cum εἰ iuncto, commodius in εἰ dicentur. B C

Quædam sunt genera loquendi in quib⁹ εἰ in priore parte periodi ponitur, ἂν in posteriore: vt modò dictũ est. Sũt verò alia in quibus ἂν in priore, εἰ μὴ in posteriore collocatur. vt apud Xenophontem lib. ἀπομν. 1, οὐκ ἂν φανεῖεν εἰ μὴ ὅπερ εἶπον ἀληθεύοντες. Interdum verò πλὴν εἰ, non εἰ μή. vt apud Isocratem, οὐρίσκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγουσαν, πλὴν εἰ δίξειε τοῖς πόλεσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα πόλεμον ἐξενεγκεῖν. Ex eodē Bud. attuli exempla τῶν ἂν δυνητικοῦ & ποδαπῶν in eadem clausula, quũ incepi de hac tractare particula. Idem alibi ἂν esse πλεονάζον dicit in hoc Platonis loco, in Alcib. 2, ἀλλὰ κἂν οὐ ξαίνοι ἂν ἡμέας, εἴ τῳ μὴ παρόντα τυγχάνοι. Cæterùm existimo, qua ratione ἂν habebitur παραπληρωματικὸν in duobus Isocratis locis modò citatis (ac præsertim in posteriori) eadē habitum iri & in his duobus Demosthenis, Olynth. 3, καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ πολλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. Et pro corona, πολλάκις μὲν ἂν Ἀθηναίων πολλὰ ἂν ἐχόντων μνησικακῆσαι τῷ Κοιλιθείοις καὶ Θηβαίοις. Quinetiã cum præterito imperfecto indicatiui reperitur ἂν positũ παραπληρωματικῶς apud Aristoph. si bene memini. In vulgatis lex. Græcolat. hic Herodoti locus citatur, tanquam ἂν superuacaneum habens, cum eo tempore iunctum, ἡ δὲ γυνὴ κλαίουσα ἂν καὶ ὠδύρετο. D E F G

Ἂν cum ὡς mihi videtur itidem παραπληρωματικῶς poni, vt dicam quum de ὡς ἂν tractabo, in ὡς.

Κἂν pro καὶ & ἂν vide in Καί.

Ἂν iunctum cum aduerbiis ἐπὶ ἐπιδὴ, item ὅτι, ὁπότε, &c. (vnde ἐπαὶ, ἐπειδὰν, ὅταν, ὁπόταν &c.) vide in singulis.

¶ Ἂν pro ἐὰν, id est Si, vide post Εἰ.

H

Α᾽ΝΑ᾽, præpositio Per. Hom. Od. ξ, Χῶρον ἀν' ὑλήεντα, Per locum syluosum. Apud eundē, ἀνὰ στρατὸν, Per exercitum, Inter milites. Et ἀνὰ δῆμον, Od. τ, Per populum ciuitatis, Per ciuitatem, Inter ciues. Item, Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ θεὸν ὡς εἰσορόωσιν, Incedentem per vrbem. Sic apud Plutarchum, ἀνὰ τὰ ὄρη σκεδαννύμενοι, Palantes per montes. Sic ἀνὰ τὸν βίον, Per vitam, In vita. & apud Dioscoridem, ἀνὰ πᾶν ἔτος, Per singulos annos, Quotannis. Exponitur & Apud. vt πολλὰ δὴ ἔγφρα χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους, Apud Ægyptios multũ pecuniarum collegi. Vertere etiã licet Inter: vt sit, Inter Ægyptios. Sed & hîc possis interpretari Per: Ægyptũ ponens pro Ægyptiis: vt sit, Collegi per Ægyptum. ‖ Ἀνὰ στόμα ἔχειν, In ore habere, pro ἐν στόματι ἔχειν, inquit Eustathius. (à quo dici obseruandũ est ἐν στόματι ἔχειν, pro δι' στόματος ἔχειν) Il. β, Τῷ οὐκ ἀν' βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις. Quem locum Homericum imitatus Xenophon dixit, ἔπειτα τοῦτον ἀνὰ στόμα ἔχοιεν ἐπαινοῦντες. Et post eum Lucianus, ἀνὰ στόμα εἶναί τινι, pro Celebrari ab aliquo. Sic & ἀνὰ μέσον exponitur ἐν μέσῳ, & ἀνὰ μέρος, ἐν μέρει: significãte tamen aliud præpositione ἐν hîc, quàm illic. Inuenitur autē sæpe scriptum ἀναμέσον cõiunctim, sicut & ἀναμέρος. quinetiam ἀνάμεσος adiectiuum habetur apud Herodot. De quibus tamen tractabo in Μέσος & in Μέρος. B

Ἀνὰ apud poetas cum datiuo pro Cum. vt Il. α, Σέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, Vnà cũ aureo sceptro. σὺν τῷ χρυσῷ σκήπτρῳ, inquit Eustath. subiungens, Vel, secundũ alios, ἀνὰ pro ἄνω, ἵνα νοῆται τὸ σέμμα ἐξαρτᾶσθαι τοῦ σκήπτρου. Sunt & qui ἀνὰ pro Circa hîc accipiũt. ‖ Significat & Super apud eosdem, sæpe quidē cum datiuo: interdum tamen & cum accusatiuo, vt apud Homerũ, ἐπεὶ ἐρμα πα ἀνὰ βωμοῖς, &, ἀνὰ ἐρχάρῳ ἄκρῳ. & in Od. ἀνὰ φοιβάμῳ ἄμῳ. & apud Pindarum, χρυσέας ἀν' ἵππους. Cum accusatiuo autē, vt — ἀνὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. Eustath. ‖ Idem in hũc locum. Il. ι, Ὡς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔδυν, ait ἀνὰ νηὸς esse pro ἐπὶ νηός, posita præpositione vna pro alia: aut esse pro ἀνέβην νηός, subaudita ὁδῷ. C

Ἂν pro ἀνὰ interdum ponitur à poetis, sequente etiã cõsonante, ita vt non sit locus apostropho. Cum datiuo, vt ἂν βωμοῖσι, apud Hom. Cum accus. autem, vt ἂν πύργου, & ἀνὸ νάκας, apud eundem, hoc Od. ξ, illud Il. σ. Sic & apud Hesiodum, ἂν φυτὰ, vbi scribit, ὁππαν φερέοικος ἂν φυτὰ βαίνῃ. Vbi quædã exemplaria habent ἀμφυτά. Sic & ἀμπεδίον, pro ἂν πεδίον (id est ἀνὰ πεδίον) scriptũ reperitur apud Homerũ. quæ scriptura meliore ratione niti mihi videtur quàm illa altera ἀμφυτά. Sæpe & in verbis ex ἀνὰ compositis, vbi fit tmesis, ponitur ἂν pro ἀνά: vt Od. ξ, — ἂν δ' ἐν συῶτης ἵστα, pro ἀνίστατο ὑῶ συβότης. Scienduṁ est autem ἂν etiã scriptum inueniri addito accentu, in superioribus exemplis, aliisque huiusmodi, multorum etiam codicum consensu: sed altera scriptura magis mihi probatur. D E

Ἀνὰ πόταμον πλέειν, aduersus flumẽ nauigare, vel aduerso flumine nauigare, apud Herod. exponitur.

Ἀνὰ cum accusatiuo habet & aliã significationem. declarat enim æqualem quandam distributionẽ: idq; diuersis modis, vt sequentia exẽpla docebũt. Dioscor. libro 2, cap. 91, ἀσπαλαθου τε καὶ ξυλοβαλσάμου ἀνὰ ὁλκὴν μίαν. μίξον δὲ καὶ κιννάμωμον καὶ καρδαμόμου καὶ ναρδου ἀνὰ οὐγκίαν μίαν. Id est (vt habet vna ex vulgatis interpretationibus) Et xylobalsami atque aspalathi singulæ drachmæ: cinnamomi, cardamomi & nardi singulæ vnciæ. Aliæ, Singulorũ vncia vna. Vel, Vniuscuiusque vncia vna. Sic ἀνὰ δραχμὰς ιβ. apud eundem, Singulorum drachmas duodecim. Eodē verò & apud cæteros medicos modo, vbi de medicamentorum cõpositionibus agunt. Dion histor. lib. 55, καί ποτ' τοῦ ἐσραπηνικοῦ τοῖς λαχεῖσιν ὅτι τεία ἔτη διοικεῖν τοῦ σπεῦξε ῥαδδούχοις τε ἀνὰ δύο καὶ τῇ ἄλλῃ ὑπηρεσίᾳ τῇ τοῦ στρατοῦ χρωμένοις. Sic vsi sunt hac præposit. & Euãgelistæ. vt Matth. c. 20, ἀνὰ δηνάριον ἔλαβον, acceperunt singuli denariũ. Luc. 9, μὴ δύο χιτῶνας ἔχειν. Singuli binas tunicas, vel Binas tunicas, nõ adiecto nomine Singuli, vtpote quod sub Binas intelligatur. Ioann. 2, ὑδρίαι χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς δύο ἢ τρεῖς, hydriæ capiẽtes singulæ binos aut ternos metretas. Rursũ Luc. 9, κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα, Facite vt discumbãt per singulos quosq; discubitus quinquageni. Sic autem & Plinium hãc particulam interpretatũ esse comperio cum alibi, tum in hoc

Aristot. loco, μία δέ τις ὀν πέπαρσι τόκοις ἐπικεν εἴκοσιν. ἀνὰ πέντε γὰρ ἔτικε. Ita enim Plinius, Reperitur & in Peloponeso quinos quater enixa. Vbi quanuis eadē sit interpretationis forma, alium tamen distributionis modũ hîc significat ἀνὰ. Est enim quod Gall. dicim⁹ à chasque fois. A

Ἀνὰ vacat etiam interdum (nescio tamen an & apud classicos scriptores) vt Apocalyps. cap. 21, versu 21, καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρίται· ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. i. Et duodecim portæ, duodecim margaritæ: vnaquæque portarum erat ex vno margarite. vel, Et singulæ portæ è singulis erant margaritis. Quæ sententia perfecta est, quum tamen in interpretatione omiserim præpositionem ἀνά. [redacted] Ita enim vertit, Et duodecim portæ, duodecim margaritæ sunt per singulas: & singulæ portæ erant ex singulis margaritis. B

Ἀνὰ in compositione sæpe significat iterationem & velut redintegrationem: vnde & per syllabam Re Latinè exprimitur: vt βλαστάνω, pullulo: ἀναβλαστάνω, repullulo. βιόω, viuo: ἀναβιόω vel ἀναβιώσκω, reuiuisco. Interdum & aduerbii Sursum significationem inclusam habet vt in ἀναβάλλω, quũ significat Sursum tollo, Attollo. Sic in ἀναβιβάζω. Habet verò & alias significationes, quæ nisi cũ ipsis verbis quibus præfigitur, cõsiderari nõ possunt. nam interdũ simplicium significatio hac præpositione præfixa planè mutatur: aliquãdo verò eadem retinetur, sed velut augetur. vt in βοάω, ἀναβοάω, sicut Lat. Clamo, Exclamo. Sæpe etiã vacat: vt ἀναλῦσαι θρυμνήσια apud Homerum, pro λῦσαι. Sed notandũ est per dialysin apud eũ poni, ἀνὰ θρυμνήσια λῦσαι. vt in ἀνὰ κρατῆρα κέρασεν, pro ἀνεκέρασεν, & in aliis. Hoc etiam nosse oportet, vtrãque syllabam corripi in hac præpositione quum seorsum ponitur: at in compositione interdum producere posteriorem: vt Il. φ, Ὀρθὸς ἀναΐξας. Ἀπὸ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων. B C D

Α᾽ΝΑ᾽ΓΚΗ, ης, ἡ, Necessitas. vel ab ἀνάσσω, id est regno: vel ab ἄγω, ἄγη, deinde ἀνάγκη, pleonasmo literæ κ, quasi ἡ πάντα κρατοῦσα, vt vult Etymologistes: qui & deã esse scribit, aliásque præterea deriuationes affert, valde (meo quidem iudicio) friuolas. Sed & illam ab ἄγω non satis exactè tradit. nam dicit quidem esse κ pleonasticum, at de præfixa syllaba αν tacet. in qua certè α epitaticum esse, illique deinde ν accessisse, euphoniæ gratia, dicendũ fuerit (vt opinor) sequendo eius explicationem: volentis nimirum esse dictam quasi ἡ πάντα ἄγουσα, quod & ἄγουσα valeat κρατοῦσα. Quod autē ad primum illud etymon attinet ab ἀνάσσω, faciliorẽ eius viam in ἀνάγκαζω tradit: quum dicit ex ἀνάξ ἄνακος, deinde ἄνακτος, factum ἀνάκη & ἀνάγκη. Aristoteles De mundo aliud etymon sequutus, dixit, οἶμαι δὲ καὶ τὴν ἀνάγκην οὐκ ἄλλο τι λέγεσθαι τὴν τοῦ θεοῦ, οἱονεὶ ἀκίνητον οὐσίαν οὖσαν. Id est, Existimo autē etiam ἀνάγκην non aliud appellari quàm deum, veluti qui sit immobilis substantia. Quem suspicor, quũ hæc scriberet, ἀνάγκης etymon imaginatum esse ex α priuatiuo & verbo ἄγω, vt sit Quam quis non possit ἄγειν, i. ducere seu impellere quò velit. Ego verò inter has de etymo huius vocis controuersias, primitiuæ locum dandum illi censui. Xenoph. Pæd. 2, οὐ γὰρ οἶσθ' διδάσκαλος τύπτων οὐδεὶς κρείττων τῆς ἀνάγκης. Non enim est magistra vlla horũ melior quàm necessitas. Apud eundē ἀνάγκῃ πίθεσθαι, Necessitati parere. Plato Cratylo, δεσμὸς ζῴων ὁτωοῦν ὥστε μένειν ὁποιοῦν, πότερος ἰσχυρότερός ἐστιν, ἀνάγκη ἢ ὁπῃοῦν; Apud Xenophontẽ in Laced. pol. ὅπῃ θέναι ἀνάγκην cũ infinitiuo, Imponere necessitatẽ aliquid faciẽdi. Demosth. Olynth. 1, εἰς ἀνάγκην ἔλθοιεν ὧν ποιεῖν, Veniamus in necessitatẽ faciendi, vel Adducamur in necessitatem, Id est, Cogamur facere. Apud Euripidẽ, εἰς ἀνάγκην κείμαι, ad verbũ, In necessitate verso, pro Ad necessitatem adducor, Imponitur mihi necessitas, pro Cogor. Isocrates plurali numero dixit ἀνάγκας, in Archidamo (πολλὰς καὶ δεινοτάτας ἀνάγκας ἀφιγμένους. Sic & apud Demosth. in epistola Philippi, συμβαλοῦν τῷ πολλὰ ἀνάγκας ὅπῃ δεῖς, ἀπολύτρωσε τοῦ αὐτῶν ὀνείδους. Apud Plutarchum cum genitiuo, in Numa, ἀνάγκη ἀδικίας ἢ ἀπορία, Necessitas est iniustitiæ inopia, id est, Coactio ad iniustè agendum. E F G

Ἀνάγκη, subaudito verbo ἐστὶ, Necessitas est: pro Necesse est. Plato in Timæo, τὸν δὲ νοῦν καὶ ὁπόσῃ μὴς ἐγγενὴς ἀνάγκη τοῦ τῆς ἐμφρονος φύσεως αἰτίας τοῦ τοῦ μετεδιώκειν. i. (Cicerone interprete) Illum autem qui intelligentiæ sapientiæque se amatorem profitetur, necesse est intelligentis sapientisque naturæ primas causas conquirere. Dicitur & ἀνάγκη μοι τοῦτο ποιεῖν, Necesse mihi est hoc facere, Cogor hoc facere, Hoc mihi necessariò faciẽdũ est. Xenoph. οὐκ ἀνάγκη αὐτοῖς ὅπῃ μελεῖσθαι, Nõ coguntur curam suscipere. Dicitur & πᾶσα ἀνάγκη, Omnis necessitas est, pro Omnino necesse est. Gregorius Naziãzenus, εἰ γὰρ ἀληθεύων ψεύσε, ἢ ψευδόμενος ἀληθεύσει, πᾶσα ἀνάγκη. Idem, ζωὴν γὰρ εἶ πᾶσα ἀνάγκη. Cicero tamẽ πᾶσα ἀνάγκη apud Platonem, perinde vertit acsi ἀνάγκη simpliciter scripsisset. nam hæc ex Timæo verba, πάντων δὲ ὑποαρχόντων αὖ καὶ πᾶσα ἀνάγκη τόνδε τὸν κόσμον εἰκόνα τινὸς εἶ, ita reddit, Ex quo efficitur vt sit necesse hunc quem cernimus mundum, simulachrum æternũ esse alicuius æterni. H

Ἀνάγκη, Causa necessaria, vt alicubi reddiderũt quidam, Cicero, pro eo quod Plato dixerat, ἀνάγκην τινὰ ὁ θεὸς ὅπῃ πέμψῃ, scripsit, Causam iustam deus ipse dederit. Sed vix ausim tamen dicere interpretationem esse verborum Platonis.

Ἀνάγκη, ET Ὑπ' ἀνάγκης, ET Πρὸς ἀνάγκῃ, ET Ἐξ ἀνάγκης, Necessitate, Necessariò, Coactè, Inuitó. Sunt autem Homeri (& aliorum etiam poetarum) ἀνάγκῃ, & ὑπ' ἀνάγκης. apud quem scribit Eustathius datiuũ illũ ἀνάγκῃ aduerbialiter poni (sicut & alios plerosque datiuos aduerbiorum formam induere scimus) Hos autē ille locos affert, — θυμὸν δαμάσαι περ ἀνάγκῃ, & — σφίσιν ἔργα ἔρξεσθαι ἀνάγκῃ: quibus similes sunt alii complures. vt Od. α, Ὅς ῥ' ἤειδε θεοὶ μνήσῃσιν ἀνάγκῃ. & Od. χ, — τοὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκῃ. Od. ι, Τοὶ μὲν ἐγὼ ὅπῃ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ. Sic & Xenophon vsurpat ἀνάγκῃ, Pæd. 4, ἄπ οὐκ ἀνάγκῃ, ἀλλ' ἐθελουσίοι καὶ χάριτος ἕνεκα ὀξιόντες. Etiã ὑπ' ἀνάγκης pro ἀνάγκῃ, Homerus vsurpat, Od. ϛ, Ὡς τὸ μὲ ὀξεπέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκῃ. vbi καὶ οὐκ ἐθέλουσα superuacaneum est. Explicat autem Eustathius ἀνάγκῃ positum aduerbialiter, βίᾳ καὶ ἀκοντί. Erotianus quoque apud Hippocratem ἀνάγκῃν significare βίαν tradit. Sed & Πρὸς ἀνάγκῃν non solùm eadem forma dicitur qua πρὸς βίαν, sed eadem significatione etiam, videlicet pro Coactè & Inuitó. Vide & aliam expositionem paulo pòst in Ἀνάγκαι, pro tormentis. ‖ Ἐξ ἀνάγκης autem Cicero per periphrasin interpretatus est apud Platonem. nam quod hic dixit in Timæo, πάθ' ὅσα ἐξ ἀνάγκης ζωτὰ εἶ ξυμβήσεται, ille vertit, Ita necessitas cogit vt eadem sint. Vbi tamen reponendũ crediderim Coget. I

Ἀνάγκη exponitur etiã Fatum: sed malim (periphrasi vtẽdo, quæ vim vocis includat) Fati necessitas vel Fatalis necessitas. Plutarchus, εἰ δὴ καὶ Ἄρατον κατέλαβεν ἀνάγκη ψυχεσθαι Μακεδόνων ξύμμαχον. Idem alibi, οὐ κατέλαβεν ἀποθανεῖν ἀναστία Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν πεζομένοις. vbi subaudiri ait Budæus vel τὸ χρεὼν vel ἀνάγκη. ‖ Euripides plurali numero vtens ἀνάγκας θεῶν appellauit calamitates ex necessaria deorum voluntate euenientes, id est, Ex fatali quadam necessitate à diis impositas. Vnde ἀναγκαῖον τοῦ θεῶν, Cic. Philipp. 10 dicit necessarium & fatalem penè casum. J

Ἀνάγκη, Iudicialis clepsydra, Hesychius. Pollux autem ἀνάγκῃ generaliter σκεῦος δικαστικὸν esse tradit, ex nonnullorum opinione, nitentium quodam Aristophanis loco in quo τὰ ψηφίσματα & τὴν ἀνάγκην coniungit.

Ἀνάγκη, Necessitudo (quam significationem nondũ à quoquam annotatam reperi) vide in Ἀναγκαίη.

Ἀνάγκαι, Tormenta, quorum videlicet vsus est quũ quæstio adhibetur. Citatur enim ex Polybii fragmentis τὰ πρὸς ἀνάγκας ὄργανα & τὰ πρὸς βασανίσεις ὄργανα eadē significatione. Memini certè me ĩ quibusdã versib⁹

legere βασάνων ἀνάγκαι. quorum ego exemplo, in poematio quod Nouo testamento præfixi, ita scripsi, Οὐχ ἕπραι κρυερῶν βασάνων ἐθρόησαν ἀνάγκαι. Sed & ἀνάγκην sunt qui in eadem signif. accipiãt in hoc Plut. loco in Public. ὥσὲ ἀνάγκην οὐκ ἀν ἀξηνεύοντο τοῦτο, vt sit prò Ne quæstio quidem hoc illi expressisset.

C. Ἀναγκοφορέω & Ἀναγκοφαγέω, & siqua sunt huiusmodi, vide in verbis quibuscum hoc nomen compositum est.

C. Ἀναγχιππεῖν, Necessitate equitare, i. Necessariò necessitatem equitandi habere. Eupolis (teste Suida) ἀναγχιππεῖν dixit pro μετὰ ἀνάγκης ἱππεύειν.

C. Ἐπάναγκες, τό, Necesse, Necessarium. Demosth. ἃ δὴ πεῖν τοὶς ὥρεσήκοντας ἐπάναγκες. Et in quadam lege, τοὶς δὲ ὥρεσέδροις χρηματίζειν ἐπάναγκες. Sic ferè subaudito verbo ὄντι. Plutarch. autẽ in Solone, ἐπάναγκες μὴ εἶ ὑῶ ἠρέφειν τὸν πατέρα, Necesse nõ esse. At in Act. Apost. c. 15, v. 28, habetur cum genitiuo plurali πλὼ ἢ ἐπάναγκες τούτων, pro Præterquam hæc necessaria. vnde discimus esse nomen indeclinabile.

Ἐπάνεγκες, aduerbialiter positum, Necessariò. Apud Demosth. κελεύουσης τῆς συγγραφῆς ἐν πίδεσθαι τὰ χρήματα ἐπάναγκες.

Ἐπαναγκάζω autem vide inter composita verbi Ἀναγκάζω.

C. Καταράγκη, Violentior amoris illecebra. vnde ἐρωτικὴ καταράγκη Synesio, (inquit Bud.) vbi scribit, ἀλλ' ἐγώ τι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα καὶ καταδέσμους καὶ ἐρωτικὰς καταράγκας. Sed quum hic addatur ἐρωτικὰς, nõ habebit καταράγκας per se illam significationem. ‖ Καταράγκη, Catananche, herba, cuius duæ species, quæ ambæ feruntur εἰς τὰ φίλτρα ἐρεθίζειν, (inquit Dioscorid. lib. 4, cap. 134), id est ad amoris illecebras facere. Meminit & Plin. l. 27, c. 8. Sunt qui eam nostro tempore ignorari putẽt: alii eam esse cui bistortæ nomen est, arbitrantur.

Καταναγκάζω autem vide inter composita verbi Ἀναγκάζω.

¶ Ἀνάγκαιν apud Homerum & alios poetas, substãtiuum, pro ἀνάγκη, vt Ἀθήναιν pro Ἀθήνη, & σελήναιν pro σελήνη, per ὥδε γραφικόν. vt Iliad. ζ, & Odyss. τ, — ἀνάγκαιν δὲ ἐπείγει.

Ἀνάγκαιν, Necessitudo, i. Affinitas seu propinquitas. Herodot. Clione p. 14, in fine, Ἀλυάττεα δὲ ἔγνωσαν δοῦναι πλὼ θυγατέρα Ἀρυένιν Ἀστυαγέϊ τοῦ Κυαξάρεω παῖδί. ἀνδὲ δὲ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς συμβάσιος ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν. vel (vt in quibusdam vet. libris legitur) συμβαίνειν. Hæc autem significatio nondum annotata fuit, vti dixi: accertè rarissimam esse arbitror, quum tamẽ alioqui ἀναγκαῖος pro Necessario, id est Necessitudine coniuncto, & annotatum sit & frequentissimè reperiatur.

¶ Ἀναγκαῖος, ᾱ, ὁ, Necessarius, Necessariò eueniens, vel Necessarius, id est Coactus. eodem ferè modo quo necessarium & voluntarium Cicero inter se opponit. item Ἀναγκαῖον, Quod ex necessitate fit, & vitari nequit. Demosthenes Pro corona, ἃ πολιτικὰ τοῖς πόλεσι τοῖσιν ἁπάσαις καὶ ἀναγκαῖα ἁμαρτήματα, Peccata quæ necessariò cõsequuntur, Peccata quæ vitari nequeũt. Sic & ἐπιθυμίαι ἀναγκαῖαι videntur appellari apud Athenæũ. Et apud Homerũ ἀναγκαῖοι πολεμισταὶ sunt qui ex necessitate & coacti pugnãt. Od. ω, Καὶ πολιοίπερ ἐόντες ἀναγκαῖοι πολεμίζαι. Apud eundem ἦμαρ ἀναγκαῖον. Il. π, appellatur dies quo quis in seruitutẽ redigitur. quò respiciens Sophocles appellasse videtur seruitutẽ ἀναγκαίαν τύχην, in Aiace, — τῆς ἀναγκαίας τύχης Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν. vbi schol. annotat ἀναγκαῖον duobus modis dici: aliquando de iis quæ secundum naturam cõsequutionem quandam habent, vt quum ita loquimur, ἀναγκαῖον τὸ πῦρ θερμὸν, καὶ τὸ γάλα λευκόν. Aliquando autem de eo quod ex necessitate fit: quo sensu dictũ esse à Sophocle ἀναγκαίας τύχης. Huc pertinet quod Euripides dicit, παῦε τὸ ἐξ ἀνάγκης δεῦλον. Fortasse tamen ἦμαρ ἀναγκαῖον malit aliquis de die intelligere quo fatis cõcedimus, i. fatorum necessitati. Apud Homerũ μῶλος ἀναγκαῖος exponitur ἀναγκαστικός, i. Coactiuus, vel Coactorius, quo imponimus necessitatem & cogimus aliquid facere. Od. ρ, Ὅς τὸν ξεῖνον ἄνωγας ἐπὶ μεγάροιο δίεσθαι Μύθῳ ἀναγκαίῳ. Eodẽ ferè modo ἀναγκαῖαι ἀποδείξεις videntur à Platone dici quasi demõstrationes necessitatẽ imponentes credendi quod dicimus. Cicero certas probationes interpretatus est. ‖ Dicitur & ἀναγκαῖόν ἐστι, pro Necesse est, cum infinitiuo ἀνάγκη ἐστί, vt antea dictum fuit. vt ἀναγκαῖον αὐτῷ ὅπῃ μελεῖσθαι αὐτῆς. Lucianus in Caucaso, ὁρᾷς ἀναγκαῖον αὐτῷ τἀπιτῷ γενέσθαι. i. Vides necessariò futurũ vt sit humilis. sequendo quorundam interpretationem. Nonnulli ἀναγκαῖόν ἐστι cum infinitiuo interpretati sunt alicubi Operæpretium est. Annotatur & τὸ θεῶν ἀναγκαῖον apud Euripidẽ significare fatum deorum. Intelligo autẽ fatalem necessitatem à diis impositam. vt τοὶς ὑπὸ θεῶν ἀναγκαῖς dixi appellari res euenientes ex fatali quadam necessitate à diis imposita.

Ἀναγκαῖος, Necessarius, Cuius vsus, est necessarius, Cuius tanta est vtilitas vt eo carere non possimus. vt πῦρ ἀναγκαῖον τοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπων, Ignis necessarius vitæ hominum. Apud Thucydidem, τὰ κατὰ τὴν ἑκάστην ἡμέραν ἀναγκαῖα, Res quarum vsus singulis diebus est necessarius. Isocrates ἀναγκαῖα τοῦ βίου dixit res ad vitam necessarias, in Panegyr. καὶ μὴν δὴ καὶ τοῦ πρὸς τοὺς τοῦ ἀναγκαῖα τοῦ βίου χρήσιμα, καὶ τοὶ τοῦς ἡδονὴν μεμηχανημένας. i. Ad vsus vitæ necessarios. Alibi Ἀναγκαῖα dicit non addito genitiuo βίου. in Busir. encomio, ἡγούμενος τὰ μὲν ἀναγκαῖα καὶ τοὶ τοῦ εὐσίας ἐκ τῆς χώρας καὶ τοῦ πρόσθεν δεῖν ὑπάρχειν. Item τὰ ἀναγκαῖα dicũtur quæ præcipuè ad rem faciunt, quæ sunt in aliquo negotio præcipua, & quæ maximè cõducunt. in qua significatione Demosthenes vsurpat etiam superlatiuum ἀναγκαιότατα: Pro corona, μικρὰ δ' ἀκούσατε ἐμοῦ αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα. Ibidẽ, ἀνὴ πολλῶν καὶ φθυδῶν αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα εἰπεῖν τοῦ αὐτοῦ. ‖ Interdum ἀναγκαῖος exponitur simpliciter χρεώδης vel χρήσιμος, id est Vtilis, Fructuosus. Sic apud Homerum ἀναγκαῖοι δ' μῶλοι pro eo quod est χρεώδεις, vt volunt scholiastæ. Et Thucydidis enarrator apud eum ἀναγκαῖον explicat χρήσιμον. ‖ Quidam apud Herodotum τὰ ἀναγκαῖα exposuerunt res graues & serias. qui ita exposuissent fortassis & in hoc Plutarchi loco in Apophth. πολλάκις ἀμελεῖ τοῦ ἀναγκαίου δι' τὸ λίαν φιλόθηρος εἶναι. Possumus tamen hic simpliciter ἀναγκαῖα res necessarias, vel negotia necessaria interpretari. ‖ Ἀναγκαῖον, inquit Suidas, vocatur ab Isæo τὸ δεσμωτήριον, i. Carcer. Callisthenes autem dixit ἀνώγεων, & ita potius dici debet. Hesychius tamen dicit ἀναγκαῖον, τὸ δεσμωτήριον, nihil addens. ‖ Item, Ἀναγκαῖον, membrum virile. quasi quod sit necessitatis cuiusdam signum. Suid. Eustathius.

Ἀναγκαῖος, Necessarius, i. Necessitudine coniunctus. Eustath. ἀναγκαῖον non βίαιον καὶ ἀναγκαστικὸν, & ὀλιγόδεινον καὶ χρήσιμον significare vult duntaxat, sed etiã τὸν ὥρεσήκοντα κατ' γένος. Dicitur ἀναγκαῖος, inquit Budæus, necessitudine & propinquitate coniunctus. Xen. Hell. 5, ἀναγκαῖοί μοι ὄντες καὶ ὀλιγόδεινοι. Cui exemplo à Budæo prolato addam hoc ex Isocrate, in quo euidẽtissima est hæc significatio, ὅσοι μικρὸν ὄνομα συγγενείας ἔχοντες, οἰκειοτέροις σφᾶς αὐτοὶς ἐν τοῖς συμφοραῖς τοῦ ἀναγκαίων παρέχοι.

Ἀναγκαίως, aduerb. Necessariò. ἀναγκαίως τὸ πῦρ θερμὸν καὶ τὸ γάλα λευκόν, Necessariò ignis calidus est & lac candidum. id est, Ignem calidum esse & album lac necesse est. Philo De mũdo, ἐξαδύνεῖ δὴ ὅλη μέρος ἀναγκαίως ἄχθ' ὥρεσ αἰδιότητα. Inuenitur non rarò ἀναγκαίως ἔχει, sequente infinitiuo, pro ἀναγκαῖόν ἐστι, Necesse est. Isocrates, ἀναγκαίως ἔχει παρ' ὑμῶν τοῦ δικαίων τυγχάνειν πειρᾶσθαι. Cicero, ἀναγκαίως ἔχει vertit Sic iubet necessitas. vt videre potes in meo lex. Cic. Græcolatino.

Ἀναγκαιότης, ητος, ἡ, Necessitudo, Id est Propinquitas generis. Lysias, ἡγούμενος δεῖν τοῦτο τοὶς τὰς ἀναγκαιότητας οὐδενὶ μᾶλλον ὥρεσήκειν ἑτέρῳ εἰς τοὶς παῖδας ὅτι τοῦτῳ χρῆσθαι.

H Ἀναγκάζω. F. σω, Cogo, Cõpello, Adigo. Isocr. ad Philippũ, τοὶς δὲ συμφέροντος πείθοντες, τοῦ δὲ παρόντων κακῶν ἀναγκαζόντων. Id est, Vtilitate suadente, cogentibus autem malis præsentibus. vbi subauditur infinitiuus, qui vt plurimum solet adscribi. Citatur in vulg. lex. Græcol. hic

Xenoph. locus in quo accusat. rei inanimæ habet, τὰ δ' ἀφροδίσια ὥρεσ τοῦ δεῖσθαι ἀναγκάζεις. Ammonius tamen vult ἀναγκάζειν de animatis dici, βιάζεσθαι de inanimatis: vt βιάζεσθαι πλὼ ναῦν. sed confunditur hæc differentia. ‖ Budæus ἀναγκάζω interpretatur etiam Vrgeo, Vexo. Fit autem ἀναγκάζω ab ἀνάγκη, eodem modo quo ἀποδυάζω à ἀποδύη, & αὐχὴ ab αὐχάζω, vt Etymologistes docet.

Ἀναγκάζομαι, Cogor. Plato Symposio, τοῦτο δὴ ἀναγκαζόμενοις αὐτοὶς καὶ οὐ σφόδρα ἐπιθυμοῦσι νυστάζειν.

B Ἀναγκαστός, οῦ, ὁ, Coactus, Non voluntarius. Thucydides, ἀναγκαστοὶ ἐμβάντες, i. Non voluntarii, Inuiti. CVI OPPONITVR Ἀναγκαστός, Minimè coactus, Volũtarius. itẽ ἀκαράγκαστον, Ex voluntare manãs, Quod præter voluntatem non fit, Quod coactè non fit. Arrianus philosophus, ἀκώλυτον τοῦ τὸ ἐδωκεν, ἀκαράγκαστον, ἀκοῦσα δίδοτον.

Ἀναγκαστικὸς autem actiua significatione, Qui cogit, Qui necessitatem imponit. Quo sensu ἀναγκαῖον μῦθον Eust. exponit ἀναγκαστικόν. Ad verbum, ἀναγκαστικὸς, Coactiuus, Coactorius. id est, Vim habens cogendi.

C Ἀναγκαστήριος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀναγκαστικός. secundum vulg. lex. Græcol. in quibus ἀναγκαστήρια δικαιοσύνης exponitur Cogentia ad iustitiam.

C. Ἐπαναγκάζω, Cogo, Compello, Demosth. & Andoc. Et Ἐπαναγκάζομαι, Cogor, Compellor. vt ἐρωτῶ ἐπαναγκαδεὶς, Aristoph. Potest vehementiam quandam addere simplici, potest & eius significationem habere duntaxat.

C. ΕΙΣαναγκάζω, pro simplici ἀναγκάζω, Cogo, &c. Platoni: vt εἰσβιάζεσθαι pro βιάζεσθαι, inquit Bud.

D C. Ἐξαναγκάζω, eiusdẽ significat. cuius ἐπαναγκάζω præcedens. Exponitur tamen & Excito, Vrgeo: item Instigo, vt in hoc Xenophontis loco, πλὼ ὀρχίαν πλειστῆς ἐξαναγκάζοιτο.

KATαναγκάζω, pro simplici ἀναγκάζω, Cogo: aut Vehementer cogo, vt in Ἐπαναγκάζω dixi. Καταναγκάζομαι passi. itidẽ pro ἀναγκάζομαι, vt Hist. eccles. l. 4, in epist. cuiusdam Petri Alexandrini, ἐξ οἰκείων τοῦτο ἀνορθῶσαι κατωάγκασαι. Thucydides autẽ καταναγκάζεσθαι mihi videtur dixisse pro A coactis extorqueri, vel Per vim fieri.

C. ΠΡΟΣαναγκάζω, Insuper cogo. Item pro simplici ἀναγκάζω, Cogo, Budæus ex duobus Platonis locis. Vide Comm. pag. 72.

C. ΣΥΝαναγκάζω, Simul cogo. Vel pro simplici Cogo. Polyb. συναναγκάζοιτο τὸν σώσαντα στεφανοῦν. Et in passi. voce, καὶ νόμῳ συνεναγκασθῶσι, Xenoph.

E

ΑΝΑΛΙΣΚΩ,

(Fut. ἀναλώσω, Præt. ἀνήλωκα, vel ἀνάλωκα, aor. 1, ἀνήλωσα sine ἀνάλωσα & ἐνάλωσα, à themate Ἀναλόω) Absumo, Insumo, Impẽdo. Aristophanes, εἰς οἶα ἀνάλοιω οἱ θεοὶ τὰ χρήματα. Xenophõ, ἀνάλωσας χρήματα, & ἀνδυδαπάνης, opponit inter se, Hell. 6. Apud Aristophanẽ autẽ φειδόμενος & ἀναλῶν cõtraria sunt, in Pluto, Χαίρω τοῦ φειδόμενος ὡς οὐδεὶς ἄλλος, Πάλιν τ' ἀναλῶν νὴ τὸν Δία τοῦτο δέῃ. Vbi notandũ ἀναλῶν absolutè poni, pro Sũptus faciens, vel Insumẽs pecunias, si subaudiatur accusatiuus χρήματα. Dicitur etiã ἀναλίσκω εἰς τοῦτο, vel ἀναλίσκω χρήματα εἰς τοῦτο, aut ἀργύριον aut χρυσὸν, vel τοιοῦτον (aut tale quid) Xenoph. ἀνήλωκα τὰ χρήματα εἰς τοιῆδε πόλεις. Plutar. in Publicola, εἰς τοὶς θεμελίους ἀναλῶσαι λίθους ἀργυρίου τὴν βασιλικοῦ. Aristophanes, εἰς τὰς τειήρεις δεῖ μ' ἀναλοῦν τοῦτο καὶ τὰ τοιῆδε. Sic dicitur ἀναλίσκειν εἰς τὰς θεάς. Bud. ἀναλίσκειν χρήματα apud Pausaniã interpretatur Suppeditare pecuniam. ‖ Nõ solùm autem dicitur ἀναλίσκειν χρήματα, sed & ἀναλίσκειν χρόνον, itẽ ἀναλίσκειν πόνον, itẽ ἀναλίσκειν λόγον siue λόγους. Ponitur & cũ aliis accusatiuis. ἀναλίσκειν χρόνον τε καὶ πόνον ὅτι σπουδαῖον, apud Platonẽ Pol. 2, Tempus & laborem impẽdere siue insumere in, vel Tempus & operã ponere in &c. Demosth. Pro corona, ἐπειδὴ δ' οὐκ ἐλάττω λόγον πᾶσα διεξιὼν ἀνάλωκε. Idem ibidẽ, πολυτιμοῖ λόγοις ἀνηλωκέναι. Dicimur autem ἀναλίσκειν χρόνον, Cõsumere tempus in rem aliquam, id est Impendere. Et vicissim χρόνος dicitur nos & nostra ἀναλίσκειν, i. Absumere, consumere. vnde & tempus edax. Isocrates, κάλλος δὲ ἡ χρόνος ἀνάλωσεν, ἡ νόσος ἐμάρανε.

Ἀναλίσκειν, Mercedem dare, vel Impensas suppeditare, inquit Bud. citans hunc Demosthenis locum, καὶ Σωκράτει δρῶντι ἀναλίσκειν. Et ex eodem, καὶ ἐμισθάρνει τοῦ βουλομένου ἀναλίσκειν. Id est Prostabat, Merebat. Plato De rep. l. 8, ἀναλίσκοντες γὰρ αὐξί τι καὶ οἷς ἐθέλοιεν ἄλλοις. Themistius in Sophista, καὶ τὸ ἐπαρκεῖν ἁπλῶς καὶ ἀναλίσκειν τοῖς ὁμιλητοῖς.

Ἀναλίσκειν, Consumere, Extinguere, Perdere. Xen. Pæd. 1, τοῦ δὲ τὰ ὀν παραδείσου θηρία ἀνηλώκει. Demosth. in Epitaphio, εἰς τοσοῦτον θαυμαστὸν ἀνάλωσαι. Xenophon rursus Pæd. 2, πολὺ δὲ ἂν θᾶττον οἱ ὀλίγοι ὑπὸ τοῦ πολλοῦ πεφωσκόμενοι ἀναλωθεῖεν. Et Suid. ἀνήλω) pro πεφόνευ) per catachresin positũ testatur. A Latinis quoq; dicitur interdũ Consumere morte. vnde Consumptus morte Tibull., apud ipsum (si bene memini) Tibullũ.

Ἀναλίσκομαι, passi. sequitur significationes actiui, Absumor. Insumor, &c. & pro Absumor, id est Extinguor, in loco proximè citato ex Xenophonte.

Ἀναλίσκομαι, in actiua signific. pro ἀναλίσκω, apud Platonem in Gorgia. ἀλλ' ἐὰν χρεῖσιν ἡρπακὼς ἢ πολὺ, μὴ ἀποδιδῷ τοῦτο, ἀλλ' ἔχων ἀναλίσκηται καὶ εἰς ἑαυτὸν καὶ, &c.

Ἀναλόω à quo etiã dixi ἀναλῶτω &c. format etiã ἀναλλοῶ infinit. & ἀναλῶν particip. præs. tẽporis pro ἀναλίσκων in locis quos paulo antè ex Aristoph. citaui, & apud Aristot. Œcon. 2, ἀναλωμῶν pro ἀναλισκομῶν, vbi scribit, καὶ τοῦ ἀναλωμάτων τοῦ νῦν ἀναλουμῶν, ἵνα τι &c.

Ἀνάλωμα, ατος, τὸ, Impensa, Expensa, Sumptus. Apud Demosthenem ἀνάλωμα & δαπάνη pro eodem, sicut & ἀναλίσκειν & δαπανᾶν idem sæpe significant. Idem Pro cor. ὀν τοῦ ἰδίων ἀναλωμάτων καθῆκεν τοὶς νεανίσκοις ἀσπίδα ὀκτάκοσιας. id est, Propriis impensis. Plutarch. in Coriol. ἀνάλωμα συμβαλλόμενοι παρ' αὐτῶν. Apud Thuc. τὸ ἱκανοῦμενον ἀνάλωμα φέρειν exponitur, Pro portione pecuniam soluere.

Ἀνάλωσις, εως, ἡ, Insumptio, Cõsumptio. vt ἀνάλωσις χρημάτων, Insumptio pecuniæ, ἀνάλωσις τῆς ἰσχύος apud Lucian. Consumptio virium.

Ἀναλωτής, οῦ, ὁ, Consumptor, Absumptor, Impensor, apud Platonem.

Ἀναλωτικός, οῦ, ὁ, Cõsumptiuus, Absumptiuus, apud Greg. Apud Platonem autem ἀναλωτικὸς opponitur τοῦ χρηματιστοῦ, vt ait Budæus.

C. Πολυανάλωτον, ᾱ, τὸ, In quod multa insumuntur, πολυτελὲς, Bud.

C. Φιλαναλωτής, οῦ, ὁ, Qui lubenter sumptus facit. q. d. Qui sumptus facere amat. Vnde opponi φειδωλῷ apud Plat. scribit Bud. In vulg. lex. exponitur etiam Consumptor, Sumptuosus: item Prodigus.

E C. Ἀπαναλίσκω, Absumo, Insumo, Cõsumo, Erogo. Vnde passi. partic. ἀπαναλισκόμενα, Thucyd. Et Ἀπαναλόω, vnde ἀπαναλωκίας apud Thucydidẽ pro ἀπηναλωκίας. vbi dicit ἀπαναλωκίας φυλακῆς τοῦ τειχῶν μέρος τὸ τοῦ ὁπλιτικοῦ, quum murorum custodia consumpsisset. Id est, Quum in eam insumi necesse fuisset.

Ἐξαναλίσκω, Absumo. Item Exhaurio. Et Ἐξαναλόω pro eodem, sed parũ vsitatũ. à quo ἐξαναλῶσαι pro Exhausisse pecuniis & patrimonio, apud Athenæũ, de meretrice amatorem spoliante. à cuius passi. est ἐξανήλωται, apud Phil. De mundo, τοῦ θαυμαστὸν εἰ μὴ τὸ ὄρη τῆς τοῦ ὑετῶν φορᾶς ἐξανήλωται; Chrysost. De sacerd. ἐξαναλωθεῖσιν ὑπὸ πόνοις. Æschines, ἐξανηλωμένοι ὑπὸ τοῦ πρὸς Φίλιππον πολέμου καὶ παντελῶς ἀπορίας διῳκεῖτο. pro Exhausti. Sic & Dem. ὥστε συμμορῶν δίκαιε, ἐξηλωάλωται δὲ οἴτε ἴδιοι πάντες οἶκοι καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως.

c. 2. Δυσεξαναλωτος, ου, ὁ καὶ, ἡ, Qui difficilè consumitur. In vulg. lex.

Ἐπαναλίσκω, Insumo. Et Ἐπαναλόω, vnde ἐπανηλωκότες, Isocr. Areop. Ἐπανήλωται Demosth. pro Vltra insumpsi.

H C. ΚΑΤαναλίσκω, Consumo, Absumo, Impendo. accusat. Isocr. καταναλίσκει πλὼ ὀν τοῦ βίου σχολὴν εἰς πλὼ τοῦ λόγου φιλοσοφίαν, Vitæ otium impende literis libenter percipiẽdis. Plutar. in Pericle, τὸ φύσει φιλοπόνον ὀν ἡμῖν, εἰς θηρία καταναλίσκοντες, In bruta insumentes. Et καταναλῶσαι apud Isocratem tãquã à καταναλόω: in Euagora, εἰς πλὼ δραπὰν πλέον ἢ πενταμυρία τάλαντα καταναλῶσαι. Sic Xe-

nophon καταναλώσαντες χρήματα. Budæus per καταναλίσκειν & καταπολωίειν explicat τὸ καταχρῆσθαι, vt sit Consumere, Absumere, Profundere. Idem πᾶν τὸ ἀθεκόπτω synonyma facit hæc verba, ἀθετῶ, καταναλίσκω, πρυχῶ. & interpretatur Accidere, quo sensu Liuius dixerit Accisæ à Camillo Volscorum res. Idem καταναλωμένον apud Isocr. exponit Accisum, Exhaustum. ‖ Hesychio præter δαπανᾶν, est etiam ἐσθίειν, generali significatione arctius constricta.

C. ΠΑΡαναλίσκω, Obiter & præter destinatum impendo, Perperam consumo. Greg. De baptis. ἢ πόλεμος ἀθροανάλωσι. Idem or. 2 in Iulianum, καὶ ποτοῦ πόνος καὶ οὔπως ἱερὸν ἀθροανάλωσις. Bud.

Παραπάλωμα, ατος, τὸ, Sumptus superuacaneus & inutilis, quiq; frustra fit. τὸ ἀνωφελῶς ἢ ἀθεσπίτως ἀναλωθὲν, καὶ τὸ περεργον ἀνάλωμα. Plutar. De Cethego loquens in Cicer. ἀθροανάλωμα γένοιτο πᾶσι τέρω κριτῆ δοθέν, id est Impensa superuacua. quia alter duorum satis corruptus erat, quod verbū hominis erat leges & iudicia ludibrio habentis. Ælian. De quadrigis tā pusillis factis vt à musca tegerentur, & opere simili opificio ad admirationem tantùm facto, τὴ δ' ἄλλο δὴ τοῦτο ἢ χρόνου ἀθροανάλωμα; Quàm frustra tēpus cōterere? Synes. τὸ ἀνὸς ἕτερον φθόνῳ γεγονὼς ἀθροανάλωμα, i. Obiter ob alterius odiū perditus, nō causa sua. Est enim παραπάλωμα, Additamentū, & veluti appendix impensæ destinatæ. vt Basil. πάχος ποδῶν καὶ σώματος ἀμορφία, νόσων παραπάλωμα. i. (inquit idem Bud.) Quæ obiter à morbis cōsumūtur, qui alios effectus habent. febris enim hominem torrens, vnà etiam decorem & colorem delet. ‖ Παραπάλωμα Suidas exponit ἀνόσφημα in quodā loco vbi Macrinus dicitur cædes innocentium hominum facere solitus παραπάλωμα τῆς τρυφῆς.

Ἄναξ, κτος, ὁ, (pro ἄνακος, inserto τ per pleonasmū) Rex. Hom. Od. ρ, Παναπάλω, οἷόν τε ἄνακτος παῖδες ἔασιν. Interdum verò additur genitiuus ἀνδρῶν, vt Il. α, initio, Ἀτρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. Et Iliad. υ, ἄναξ ἀνδρῶν Εὐμηλος. Tribuitur verò hæc appellatio diis quoque ab eodem poeta, sine vlla adiunctione. vt ibidem, Ἀπόλλων ἄνακτ. Et Il. β, Ἑρμείας δὲ ἄναξ. Od. μ, — θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων. In vocatiuo ἄνα. vt Od. ρ, Ζεῦ ἄνα. Sed & Euripides dixit, ostendēs diuinitatis significationē hac voce includi, Ἄναξ θεοὺς γὰρ δέ σε πάντας καλεῖν χρεών. Isocr. in Euagoræ encomio, καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι τοῖς σεσυμβολωμένοις οὐδένα καταλέλοιπεν ἰδιωτικοῖς ὀνόμασι τοῖς σεσυμβολωμένοις, ἀλλὰ τὸν μὲν βασιλέα καλοῦμεν, τοὺς δὲ, ἄνακτας, τοὺς δὲ ἀνάσσας. Ὦ Ἄναξ etiā sæpe dicitur pro ὦ ἄναξ. vt initio Argon. Orphei, Ὦ Ἄναξ Πυθῶνος μεδέων, ἑκατηβόλε, μάντι. Vbi scribitur etiā Ὦναξ & Ὠνάξ, tāquā coalescente α cū ω. Soph. οἴκτειρε δὴ ὦ Ἄναξ παῖδα τὸν σόν. Ita enim vulgò ibi scribitur, cum ' post ὦ, non cum ''.

Ἄναξ, Herus, Dominus. Od. κ, Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαΐφρονες ἰόντα Σάνωσ' αἰεὶ, &c. Et Od. ρ, — δμῶες & ἄνακτες appellantur famuli & domini. Item Od. α, οἴκοιο ἄναξ, domus dominus. Cæterùm ἄναξ secundū etymologistē dicitur quasi ἄνω τάξιν ἔχων, vel ὁ ἄνω ἁίστων. Secundū quosdā verò significatio τοῦ ἄνακος est inclusa huic nomini. quæ deriuatio Eustathio nō satis videtur placere. mihi quidem certè nullo modo placet: sed nihilo magis illæ duæ priores. Non defuerūt & qui ab ἀνακοὶ siue ἄνακες (quod est Dioscuris tributum epithetō) deduci arbitrarentur. itē qui ab ἀνακῶς aduerbio. Ego verò existimem potius ἄναξ primitiuum esse, à quo fiat ἀνακῶς aduerbium: in qua opinione videtur & Methodius esse apud Etymologistēn. apud quē habetur etiā, fieri ἀνακὸς ab ἀνάσσω, eodem modo quo φυλακὸς à φυλάσσω. Quin autem sit ἀνάσσω verbum à nomine ἄναξ factum, minimè dubium est. Vide Ἄνακες.

Ἄνακτες, In Cypro nobiles quidā viri, suos habentes ὠπακουσαί. Vide Athenæum l. 6. καὶ τὸ πάγμα ἔνδοξον ἐν Κύπρῳ ἄνακτες ἐκαλοῦντο, inquit Eustath.

C. Ἀμφιανάκτες dicti dithyrābici poetæ, quòd subinde his verbis vterētur, ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβος ἄναξ Δήλιε. Suidas. HINC Ἀμφιανακτίζειν, proœmio vti, τὸ προοιμιάζειν, inquiunt Suidas & Aristophanis enarrator: quòd proœmia dithyrambici poetæ ordirentur ab his vocabulis ἀμφὶ & ἄναξ. vnde apud Aristophanē in Nebulis proœmia eorum imitantem, legitur, Ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβ' ἄναξ Δήλιε. ‖ Suidas ἀμφιανακτίζειν exponit etiam, Canere Terpandri νόμον (vel potius. secundum Terpandri νόμον. nam Varinus habet τὸ ἄδειν κατὰ τὸν Τερπάνδρου νόμον, qui appellatur ὀρθιος. cuius proœmiū huiusmodi erat, Ἀμφί μοι αὖτιν ἄναχθ' ἑκατηβόλον ἀείδετω φρεσί. Pro quib' tamen verbis habētur hæc duntaxat apud Aristophanis enarratorem, Ἀμφ' ἐμοὶ ἄνακτα ἑκατηβόλον. post quæ subaudiendū ait ἔστω, aut χόρευσον, aut aliquid huiusmodi. Leguntur verò apud Suidam Periādri nomine hæc verba (seorsum ab illis quæ modò ex eo protuli) ἀμφί μοι αὖτις ἄνακτα. Sed Περίανδρος apud eum deprauatè scriptum fuisse existimo pro Τέρπανδρος.

C. Χειράναξ, pro χειροάναξ, vide Χείρ.

Ἄνασσα, ης, ἡ, Regina. Filii & fratres τοῦ βασιλέως (i. regis) vocantur ἄνακτες: sorores autem & vxores, ἄνασσαι, inquit Suidas. Sed apud Homerum ab Vlysse vocatur ἄνασσα regis etiam filia. ita enim compellat Nausicaam Alcinoi filiā, Od. ζ, Ἀλλὰ σύ γ' ἄνασσ' ἐλέαιρε. Vide in loco Isocratis paulo antè citato, ἀλλὰ τὸν μὲν, βασιλέα καλοῦμεν, τοὺς δὲ ἄνακτας, τοὺς δὲ, ἀνάσσας.

Ἀνάσσω. F. ξω, Regno, Impero, Regno potior, siue imperio: tam cū genitiuo, quàm cū datiuo. Il. α, — Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις. Od. λ, Καδμείων ἤνασσε. Ibidē, Ζωὸς Φαίηκεσσι φιλοπρέτμοισιν ἀνάσσω. Hesiodus, ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξεν. Homerus tria hæc vno in loco posuit eodem pertinētia, κρατεῖν, ἀνάσσειν, σημαίνειν. Il. α, Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, Πᾶσι δ' σημαίνειν. Idē Il. π, priori loco ponit σημαίνειν, posteriore autem verbū ἀνάσσειν cum participio κρατέων. Idem ἀνάξασθαι dixit voce media, Τεῖς γὰρ δή μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένεϊ ἀνδρῶν.

¶ Ἄνακτωρ, ορος, ὁ, Rex, vel Herus, Dominus. Item Deus, θεός, βασιλεύς, Hesych.

Ἀνακτορία, ας, ἡ, Regnum, Imperium. Item, Dominiū. δεσποτία, vt à Suida & Hesychio exponitur. At verò ἀνακτοείσιν apud Hom. adiectiuum est, à nominatiuo singulari ἀνάκτειος.

Ἀνακτόριος, ος, ὁ, καὶ ἡ, siue ἀνακτόρεος, Regius, vel Herilis. vtpote ab ἄνακτωρ significante regem, vel dominū, siue herum. Od. ο, Δειπνήσας ἅμ' ὑέασι ἀνακτορίκιον ἐπέδω. Citatur autem ἀνακτορέοιο θρόνου, pro Regiæ sedis, & ἀνακτορέω ἐχθρῷ, pro Regio inimico, ex Anth. epigramm. ‖ Dicta item fuit Miletus ἀνακτηία, ab Anacte quodam Cæli & Terræ filio.

Ἀνάκτορον, ου, τὸ, Regia, Palatium. Et plurali numero pro eodem ἀνάκτορα. nam exponitur à Suida τὰ βασίλεια. & ἀνακτόρων. ab Hesychio εἰκὼν βασιλέων, seu potius βασιλείων. ‖ Est etiam ἀνάκτορον, Templum: sicut ἄνακτας vocari diximus deos quoque: & ἀνάκτωρ ex Hesychio expositum fuit itidem, Rex & Deus. Suidas item ἀνάκτορα non solùm τὰ βασίλεια, sed etiam τὰ ἱερὰ significare tradit. Luc. de seruo paulo antè manumisso loquēs, ἔπ πῶ πέδιω πεφεικώς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον σεσκυφώς. vbi pro ἀνάκτορον quidam poni volunt. Apud Dionysium Areopagitam habetur ἱεροῖς ἀνακτόροις vbi dicit. Ἀπὸ τινων ἐδὴ ὅτε φασμάτων ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνακτόροις; vbi ait enarrator, ἀνάκτορα Ἕλληνες ἐκάλουν τοὺς παρ' αὐτοῖς θεῶν τὰ τεμένη.

Ἀνάκτορον peculiariter Templum Cereris, secundum Hesychium. atque ita crediderim sumi apud Athenæū, lib. 4, Ἑλδ. σπνί τε μυστηρίων ὄντων, ἐθήκεν αὐτῇ θρόνον ἀθρὸ τὸ ἀνάκτορον. Sed notādū apud Hesychiū legi, Ἀνάκτορον, τὸ τῆς Δήμητρος· ὁ καὶ μέγαρον καλοῦσιν, ὅπου τὰ ἀνάκτορα πάθη. Ἀνάκτορα, (inquit Budæus) Theodoritus Eccle. hist. lib. 5, pro gradibus altaris magni poneretur, vel loco edito. aut pro adyto altaris, ἐπειδὴ ὁ κλῆρος ἐκάλεσε τῇ ἱερᾷ τραπέζῃ τὰ δῶρα προσενεγκεῖν, ἀναστὰς τοῦ ἀνακτόρου ἐπέβη. Idem, τοὺς δὲ πολεμοῦντας τοὺς ἱεροὺς ἀθροβαίνειν νόμους, ὑπεβαίνειν τοῦ ἀνακτόρου ἐκώλυεν. ‖ Suidas ἀνακτόρων explicat etiam ἱεραπείων.

Ἀνακτέριον, Substantiuè, idem quod ἀνάκτορον, Tēplū. Citatur tamen ex Herodoto ἱρὸν ἀνακτέριον.

¶ Ἄνακες, οἱ, vel Ἀνακοὶ, Dioscuri, Castor & Pollux. At Cicero De natura deorum l. 3, scribit, διόσκουροι etiam apud Graios multis modis nominātur. Primi tres, qui appellantur ἄνακες, Athenis ex Ioue rege antiquissimo & Proserpina nati, Tritopatreus, Eubuleus, Dionysius. Secundi, Ioue tertio nati ex Leda, Castor & Pollux. Tertii dicuntur à nonnullis, Aleo & Melampus, Emolus, Atrei filii, qui Pelope natus fuit. Hæc Cicero. Sciendū est autem ἄνακας dictos secundum Plutarchum in Numa, ἀπὸ τῆς τοῦ δεινοῦ αἰσχρότητος. Secundum eundem autem in Theseo, vel διὰ τὰς ἀνοχάς, vel ab ἀνεκὰς Atticè significante ἀνῶ. aut certè ab ἀνακῶς. nam ἀνακῶς ἔχειν dici τοὺς ὀπτιμελομένους ἢ φυλάττοντας ὁσιοῦν. Quam etymologiam cæteris longè anteferendam censeo: quæ ponitur etiam apud Etymologistēn, sed cum falsa expositione huius aduerbii ἀνακῶς. scribitur enim ibi, ἀνακοὶ, διόσκουροι, ὅτι ἀνακῶς (ὁ δὲ φιλαθήνιος) ἐχρήσαντο τοῖς Ἀθηναίοις. Cæterū quod Plutarchus dicit, ἄνακτας appellatos reges fortassis ab ἀνακῶς, contrarium est iis quæ legunt apud eundem Etymologistēn, ex Methodio, videlicet ἀνακῶς significare ὀπτιμελῶς καὶ πεφροντισμένως, & πεφυλαγμένως, idque ἀπὸ τοῦ ἀνάκτων, vtpote quibus φροντίδες εἰσὶ τοῦ ὑπηκόων, id est curæ & solicitudines sunt de subditis. Certè vtrum prius fuerit, an ἀνακῶς, an ἄναξ, & vtrū ab vtro deriuatum sit, coniicere non facilè fuerit. Eustathius, Αἴλιος γοῦν Διονύσιος ἀνακοὺς τοὺς διοσκούρους φησὶ λέγεσθαι ὡς ἀνακοὺς· καὶ κατὰ τύχην, φησὶ, ἀνακῶν διοσκούρων. Apud Hes. quoque habetur ἀνακοῖν, τοῖν διοσκούροιν.

Ἀνακοὶ, Locus quidam Athenarum, apud Lucianum. Bud.

Ἀνάκειον, ου, τὸ, Templum ἀνάκων, id est Dioscurorum. διοσκούρειον, inquit Hesychius: τὸ τοῦ διοσκούρων ἱερόν, Suidas.

Ἀνάκεια, τὰ, Festum Dioscurorum. ἀνάκεια (inquit Pausanias apud Eustathium) ἑορτὴ διοσκούροιν ἀνακοῖν. Apud Hesychium autem singulari numero etiam in εορ. significatione habetur. ita enim ibi legitur, ἀνάκειον, τὸ διοσκούρειον, καὶ ἑορτὴ Ἀθήνησι.

¶ Ἀνακῶς, aduerbium, Cum cura & diligentia. Seduló. & ἀνακῶς ἔχειν τινὸς, Curam alicuius gerere, apud Herodotum & Thucydidem. Herodotus, ἀνακῶς δὲ ἔχειν τοῦ πρόθυμέων. Thucydides lib. 8, ὅπως αὐτοῦ ἀνακῶς ἔξοιεν, ὡς ἐκπλέωσι. vbi ἀνακῶς ἔχειν τινὸς videtur esse Obseruare magna cura quempiam. Scholiastes tamen exponit simpliciter θεραφυλάττειν. Hesychius ἀνακῶς exponit ὀπτιμελῶς, πεφροντισμένως. Suidas ὀπτιμελῶς, φυλακτικῶς, rectè hæc duo aduerbia ponens: siquidem & Plutarchus in Theseo scribit ἀνακῶς ἔχειν dici τοὺς ὀπτιμελομένους ἢ φυλάττοντας ὁσιοῦν.

Ἀνακῶς, Regiè, Regaliter. βασιλικῶς, Suidas. ‖ Apud Etymologistēn autem ἀνακῶς dicitur poni pro ἀνῶ. vbi ἀνακῶς est pro eo quod apud alios scribitur ἀνεκάς.

Ἄνεμος, ου, ὁ, Ventus. ab ἄω deriuatum putatur, siue ἄημι significante πνέω, id est Flo, Spiro: interiecto ν. facto videlicet prius ἄεμος, deinde ἄνεμος. Vox est tam poetis quam prosæ script. vsitata, sicut & apud Lat. Ventus. & quæ est inter Ventum & Auram differētia apud hos, eadem & apud Græcos inter ἄνεμον & αὔραν, secundum quosdam. Aristot. autē De mūdo, scribit, τὰ δὲ ἐν ἀέρι πνεόντα πνεύματα καλεῖται ἄνεμοι. αὔραι δὲ τοῖς ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοάς. id est, flatus qui in aere flant, vocamus ἀνέμους: at verò αὔρας, ex humore prodeuntes expirationes. Idem ibidem quid sit siue ἄεμος, siue πνεῦμα (idem enim valet vtrū que) docet his verbis, ἐκ τῆς ξηρᾶς [ἀναθυμιάσεως] ὑπὸ ψύχους ὠθεῖσης ὥστε ῥεῖν· ἄεμος ἐγένετο. οὐδὲν γὰρ ὅτιν ἔστι πλὴν ἀὴρ πολὺ ῥέων καὶ αθρόος, ὅστις ἅμα καὶ πνεῦμα λέγεται. id est, A sicca verò [exhalatione] oriri solet ἄεμος, quum à frigore ita protrusa est illa vt fluat. nihil enim est hic aliud quàm aer multus fluens & coaceruatus: qui etiam πνεῦμα nominatur. Poetæ dicunt interdum πνοιὰς ἀέμου siue ἀνέμων, pro ἄνεμον siue ἀνέμους simpliciter, vt Homerus Odysseæ β, — πέσον μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο. & Odysseæ η, - λιάσθη Ἐς πνοιὰς ἀνέμων. Apud eundem habetur ἀέμου θύελλα siue ἄελλα, id est, ad verbum, Venti procella: Odysseæ κ, αἳ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ. Aratus, — εἰ δέ κε νηΐ γ' ὑφόθεν ἐμπλήσῃ δ' ξυνὴ ἀέμοιο θύελλα, id est (Cicerone interprete) Sin grauis inciderit vehementi flamine ventus. At Iliadis ν paullo aliter Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ λιγέων ἀέμων σπέρχωσιν ἄελλαι.

Ἄνεμοι, filii Ἀστραίου & Ἠοῦς, Hesiodo in Theog.

C. Ἀνεμόδαρτα φυτὰ, vide paulo pòst in ἀνεμοτραφής.

C. Ἀνεμόδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cursor cum vento currens. Vel, Cursor qui à vento impellitur. Lucianus, De vera historia lib. 1.

C. Ἀνεμοκοῖται dicti fuerunt quidam apud Corinthum, quasi sopitores venti, quòd incantamentis quibusdam ventorum tempestates sedarent. θρύλος ἐν Κορίνθῳ τοὺς ἀνέμους κοιμίζοντας, inquit Eustathius. ad quod solers fuisse narratur Empedocles, cuius etiam ars quædam ad hanc rem, memoriæ prodita est. hinc & κωλυσάνεμος fuit vocitatus, seu κωλυσανέμας (vt inuenitur etiā scriptum) quòd videlicet ventos prohiberet, seu arceret. verùm secūdum quosdam non incātamentis sed circompositis Agrigentinorū vrbi innumeris asinorum pellibus auertit ab ea ventos quibus infestabatur. Meminit Laertius.

C. Ἀνεμοσκέπης, A vento tegens, A vento defendens. A Budæo exponitur liberius, Aduersus iniuriam ventorum factus. Hom. Il. π, - χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων. Apud eundē. Od. ζ & η, σκέπας ἀνέμοις. Volunt tamen quidam grām. ἀνεμοσκέπης esse à verbo σκέπω nō autē à nomine σκέπας: & scribendum contendunt ἀνεμοσκέπης, non ἀνεμοσκεπής. alioqui significaturū, Qui à vento tegitur.

C. Ἀνεμοτρεφής, ές, ὁ καὶ ἡ, & Ἀνεμοτραφής, A vento nutritus, A vento auctus & corroboratus. Suidas autem dicit ἀνεμοτρεφὲς esse quod nutritum fuerit in locis bonos ventos habētibus, vel quæ sint bene vento exposita. hoc enim solere esse & solidius & validius. Aut certe significare Quod à vento nutritur. Apud Homerum Iliadis λ, ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος exponitur Hasta corroborata à ventis antequam ex arbore abscinderetur. & Iliad. ο, ἀνεμοτρεφὲς κῦμα, Fluctus alimentum à vento sumens & incrementum. Nam quo vehementius flat ventus, eo maior oritur fluctus. Dicūtur & φυτὰ ἀνεμοτραφῆ, de quibus Eustathius, Ἄλλως γὰρ (inquit) ἀνεμοδαρῆ ἀκούομεν φυτὰ τὰ κούφοις αὐξόμενα πνεύμασι. Hæc autē (addit) idiotæ opifices ἀνεμόδαρτα appellant: quæ videlicet πνοαὶ δονέουσι παντοίων ἀνέμων. quæ verba, Homerica sunt. Videtur autem fuisse hoc vocabulū ἀνεμόδαρτα apud vulgus duntaxat in vsu.

C. Ἀνεμόφθορος, ου, ὁ καὶ ἡ, A vento disperditus. A vento periens. σπέρματα ἀνεμόφθορα, Semina vento perdita seu corrupta, Eustathio autore. Itidem verò ἀνεμόφθορα ἔσπερον, apud Græcos Bibliorum interpretes, Oseæ cap. 8.

Ἀνεμοφθορία, ας, ἡ, Corruptio quæ fit à vento ἡ πληγὴ τοῦ ἀνέμων, Suid.

C. Ἀνεμοφόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A ventis diffectus, A ventis dilatus, id est, in diuersas partes latus.

C. Ἀνεμώκης, ες, ὁ καὶ ἡ, Velox ad verbum, Vento velox, siue celer. Venti celeritatem habens seu velocitatem. ἀνεμώκεσι δίναις, Apud Aristophanem exponitur τῆς τοῦ ἀνέμου ἀκύτητος συστροφάς. apud Suidam ponitur etiam ἀνεμώκιος (qui genitiuus est ab ἀνεμώκης) tanquam nominatiuus.

C. Ἀνεμώλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ventosus, Vanus, Inanis, Friuolus, Futilis. A genitiuo ἀνέμου fit ἀνεμώνιος, deinde ἀνεμώλιος, inquit Etymologistes: compositum esse negans. Alii tamen volunt ex ἄνεμος & ὄλλω conflatum esse, vt sit ἀνεμφάλιον Quod ventus perdit, Quod à vento rapitur, & ita perditur, Quod cum vēto interit. Iliad. φ, Νῦν πέπε, πῆ νυ πέζον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως; Apud eundem Od. η, & λ, ἀνεμωλία βάλεν, id est ἀνεμοφόρητα, vt ait Etymologistes. Vide Eustathium de huius nominis formatione.

Ἀνεμωλία herba, vide Ἀνεμώνη.

C. Ἀλεξάνεμος, Ventos arcens: vt Odyss. ξ, χλαῖναι εἴεσατ' ἀλεξάνεμον.

C. Ἰσάνεμος, Par vento, velocitate videlicet, id est Velocissimus, apud Euripidem. Sic Homerus dicit ἵεσαν ἀνέμοισιν ὁμοίας.

C. Κωλυσάνεμος, vide suprà in Ἀνεμοκοῖται.
C. Λαυθάνεμος, ὥσε vide in Λαυθάνω.
Ἀνεμόεις, εσσα, ὸν, Ventosus ea significatione qua dicuntur loca ventosa. Est autem poeticum vocabulum ἀνεμόις, quod vt ingredi versum hexametrum possit, mutat α in η interdum. dicitur enim ἰωὴ μόεις, ἠνεμόεσσα, ἠνεμόεν. Od. τ, Ὦκα δ' ἴκανον πΰχας ἠνεμόεσσας.
Ἀνεμώδης, εος, ὸ καὶ ἡ, Vento plenus, Ventosus, Venti naturam habens, ἀνεμαῖος.
¶ Ἀνεμόω, ῶ, Ventilo, Vento agitari facio. Ἀνεμοῦμαι passi. vnde partic. ἠνεμωμένος. Luc. τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον σωθῆνε, id est Ventilatum, vt vult Bud. Ἠνεμῶσθαι præterea est Suidæ, τὰ πθὲ ἔρωτα ἐπιοῦσθαι, in hoc Æliani loco, καὶ ἐδόκει πθὲ τὰ ἄνθρωπον ἀκρατῶς ἠνεμῶσθαι.
C. Διαιεμόω, Idem. Exponitur etiam Ventis expono, in vulg. lex. Et διαιεμωμένας ἐθείσας, iubas vento expassas, in epigr. pro διλωεμωμένας.
C. Ἐξανεμόω, ῶ, vel potius Ἐξανεμοῦμαι, passi. vt ἐξανεμοῦται de segetibus dictum, quum iam maturescentes perflatu nimio exinaniuntur & quasi euentilãtur. Theophr. De hist. pl. lib. 8, cap. 10, ἐπολλυτο καὶ πθὸ τῶν πθυμάτων καὶ πυρὸς καὶ κριθῆς, ὅταν ἢ ἀνθῶσα ληφθῇ, ἢ ἀρτι ἀπηθηκότα καὶ ἀσθενῆ. μᾶλλον δὲ ἢ κριθῆς. πολλάκις δὲ καὶ ἐν τῷ ἀδρωτῆτι. οὐχ ἥκιστα δ' ἐὰν πνεῦσις μεγάλη καὶ πλείω χρόνον ὑπηγνύηται. ξηραίνει γὰρ καὶ ἀφαυαίνει. ὃ καλοῦσι πνὲς ἐξανεμοῦσθαι. Gaza vertit Euẽtari, sine autore (vt opinor) loquutus. Vide Plinii l. 18, c. 17. Ἐξωνεμωμένος καὶ ἀεείζων ab Aretha dicitur pro In ventum euanescens, vt tradit Bud. Ab Aristotele autem equæ equientes alio sensu ἐξανεμοῦσθαι dicuntur, De hist. anim. lib. 6. ‖ Suidæ ἐξανεμοῦσθαι est ἐπαίρεσθαι: Hesychio autem nõ solùm μετωείζεσθαι, sed etiam ξηραίνεσθαι, quod conuenit cum illo Exinaniri, de segetibus dicto paulo antè.
¶ Ἀνέμιος, ου, ὸ καὶ ἡ, itẽ Ἀνεμίδιος, item Ἀνεμαῖος, Vento plenus, Vanus, Euanidus: Subuentaneus, secundum quosdam: vt ἀνεμίδιον ὠὸν, Subuentaneum ouum, quod & ὑπνέμιον dicitur. Ventosum hac in significatione sunt qui dici posse existiment. Inuenitur & ἀνεμαῖον κύημα expositum Fœtus euanidus. Plato ἀνεμαῖον πόκον opponit τῷ γονίμῳ. i. fœcundo, in Theæteto. ‖ Metaphoricè ἀνεμαῖος ἄνθρωπος, Homo leuis, inconstans, & instabilis mẽte. διὸ καὶ τοὺς κατ' νοῦν ἀστάτους, ἀνεμαίους φαμέν. Eust.
Ἀνεμίζω, Vento impello siue agito. Ἀνεμίζομαι, passi. Vẽto impellor siue agitor. Iac. epist. cap. 1, ὁ γὰρ διακρινόμενος ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καὶ ῥιπιζομένῳ.
¶ Ἤνεμος pro ἄνεμος, poet. Hes.
C. Ἠνεμόφοιτος, ου, ὸ καὶ ἡ, Per aera vadens, Aerius.
C. Ἀνίωμος, ον, ὸ καὶ ἡ, Ventorũ expers, Tranquillus. ἀνίωμος γαλήνη, in Epigr. ET Ἀνιωμία, Ventorum expers tranquillitas. Aristot. in Probl. quod tamen vocabulum Luciano improbari scribunt.
C. Ἀπνεμος, ον, ὸ καὶ ἡ, Ventos non habens. aut, A vento procul remotus. Hes.
C. Δυσνεμος, ου, ὸ καὶ ἡ, Difficiles & malos ventos habens, δυσνεμος χθὼν apud Dionys. De situ orbis, Vẽtis vexata regio. Est itẽ δυσπέσαχες Hesychio & vulg. lex. Græcol. Grauiter olens & fœtens. CVI contrarium Εὔνεμος, Bonos & prosperos ventos habens. Et metaphoricè, Serenus, Pulcher, Suid. Apud Eurip. εὔνεμος λιμὴν, A ventorum iniuria tutus portus.
C. Νήνεμος, ον, ὸ καὶ ἡ, Ventos non habens. Itẽ Serenus, Trãquillus, & idem quod ἀνήνεμος: item & εὔπνοος, Hesych. Hom. Il. φ, νήνεμος αἰθὴρ, id est χωρὶς ἀνέμου. Compos. ex νὴ priuatiuo & ἄνεμος, seu poetico ἤνεμος. HINC Νηνεμία, Ventos nõ habens serenitas. Et quẽadmodũ γαλήνη propriè de maris tranquillitate dicitur, sic νηνεμία de serenitate aeris. Annotatur autẽ Atticos νηνεμίας absolutè pro-νιωμίας ὄσης dicere. ET Νηνεμόεσσα Quod à vẽtis nõ amplius agitatur, Trãquillũ. Vide Hes.
C. Ποδώκεμος, ον, ὸ καὶ ἡ, q. d. Pedibus (i. pedum velocitate) ventos æquans, Pedibus celer. ποδώκεμος ἵεις, Il. ε, & in Epigr. ποδώκεμος ἀΰτμα apud Suid. qui interpretatur, & ταχεῖα Hes. autem ὠκὺς ποσὶ ταχεῖα: item ὑποθέρος.
C. Προσήνεμος, ου, ὸ καὶ ἡ, Vento expositus, Auræ patens. προσήνεμος ἄλως. Xenophõ. προσηνεμον καὶ πνθυματῶδες, Theophr. & ὃν προσηνέμῳ, In aura Xenophon OEconomico, λιμνᾶν ὃν τὸ ὑπηνέμου μέρος τῆς ἅλω, ὃν τὸ προσηνέμου. vbi προσήνεμον & ὑπήνεμον opponuntur. Sic & apud Theophr. Bud. Vide Ὑπήνεμος.
C. Πυρήνεμος, ου, ὸ καὶ ἡ, Ignem ventilans: vt πυριωέμας Πίνδας, in Epigr.
C. Ὑπήνεμος, ον, ὸ καὶ ἡ (inquit B.) Auræ patens, i. vento expositus: vt ὑπήνεμος νεοσσία, Vento expositus nidus, hoc est non ocultus & in terra defossus. Aristot. De hist. an. Ὑπήνεμος tamen nonnunquam προσηνέμῳ opponitur, vt apud Xenoph. in Œcon. vbi πρὸς τὸ λικμᾶν loquitur, Ἤν δέ τις, ἔφη, λικμᾷ ὃν τὸ ὑπωωέμου ἐρχόμενος, δῆλον, ἔφη, ὅτι ὀλίγοι ἐν τῇ ἀχυροδόκῃ ἔσται τὰ ἄχυρα, id est, ita ventilare incipiat, vt primùm id ventiletur quod ab aduerso vento longissimè distat, vt scilicet progrediatur vẽtilatio sursum versus & in aduersum ventum (ad eam partem videlicet quæ προσήνεμον μέρος τῆς ἅλω dicitur) Gallicè au dessous du vent. Hæc Budæus in suo lexico, addens etiam opponi sic & apud Theophrastum ὑπήνεμος & προσήνεμος: quod Theodorus non intellexerit. Idem certè Theodorus ὑπήνεμον τόπον apud Theophrastum De causis plant. lib. 3, vertit locum tranquillum. Soph. Antigone, Καθήμθ' ἄκραν ἐν πάγῳ ὑπήνεμοι pro A vento auersi. Quam interpretationem quum locus apertè poscat, contrariam tamen vulg. interpres haber, sed à me emendatam in editione tragœdiarum selectarum Græcol.
C. Ὑπνέμος, ου, ὸ, καὶ ἡ, Ventosus (Subuentaneus, si Latinè dici potest) Cui subest ventus. Vsitatissima significatio, dicitur hoc vocabulum de ouis irritis & ex quibus nihil gignitur, quæ fœminæ mutua inter se libidinis imaginatione concipiunt. Plin. lib. 10, caput 58 ita claudit, Et ipsæ autem inter se (si mas non sit) fœminæ æquè salũt, pariũntque oua irrita, ex quibus nihil gignitur. quæ ὑπνέμια Græci vocant. Idem Plinius eiusdem libri c. 60, itidem de ouis, Quidam & vento putant ea generari: qua de causa etiam zephyria appellãtur. Vide & ἤνεικα ὠά, item κυνόσπυρα ὠά. Aristoph. apud Athen. l. 9, πολλαὶ πθὶ λεκβυόνων ὑπωωέμια βία πκτισιν ὠὰ πολλάκις. Legitur & apud Aristotelem aliquoties. Huc autem Lucianus alludẽs in lib. De sacrificiis, dixit Iunonem sine congressu virili concepisse Vulcanum ὑπωωέμιον παῖδα. Ab illis denique ouis ducta metaphora dicitur ὑπωωέμιον quicquid est inane, vanum & futile. vnde ὑπωωέμιος λόγος, Plutarch. De audiendo, pro inani, & ex quo nullus gignitur mentis conceptus aut editur, quique audienti non prodest, vt inquit B. Sic Lucian⁹, ὑπωωέμια ὀνείρατα dixit futilia. ‖ At Græci poetæ ὑπωωέμιον variè vsurpãt, eodẽ ferè modo quo Latini poetæ suum ventosum. vnde apud Nonnum ὑπωωέμιος πτῆς, & ὑπωωέμιον πνθῦμα.
Ἠνεμόεις, εντος, ὸ, Vẽtos⁹, Vẽtis perspirabilis. Inde metaph. Altum significat, quòd loca altiora ventis magis peruia sint: vt ἰωὴ μόεσσα Ἥλιος apud Homerum. Significat etiam Celerem & Ventos velocitate assequentem, quẽ admodum apud Oppian. De venat. lib. 3, Παρδαλιές τ' ἠλοαὶ καὶ πήρδιες ἰωὴ μόεσσαι.
Ἠνεμώδης εος, ὸ καὶ ἡ, Ventosus. Ἠνεμῶδες item Hesychio ἠχῶδες significat, quòd venti vehementiores sonitum quendam & murmur edant. Hinc Virg. Ventosum auræ murmur.
Ἀνεμῶπις, Minerua fuit cognominata in Peloponnesi quodam loco, quòd ibi ventum pernicioſum sedaret.
¶ Ἀνεμώνη, ης, ἡ, Herba sic dicta quòd vento flante aperiatur. Esse autem tradunt papaueris genus, cuius flos rosæ quidem speciem præ se fert, sed omni odoris gratia caret. Vnde ortum prouerbium, ῥόδον ἀνεμώνη συγκρίνεις, Rosam cum anemona confers. Sunt qui herbam hanc anemonam fremium à Latinis appellari velint. Cæterùm ad huius nominis etymum respiciens Ouidius, ita clausit metamorphoseon librum decimum, Nanque malè hærentem & nimia leuitate caducum Excutiunt iidem qui perflant omnia venti. vel, vt in aliis codicibus, — qui perflant nomina. Sed legendum potius, vt in vetustis, — qui præstant nomina. Loquitur autem ibi de flore ipso. In vulgatis lexicis scribitur, ἀνεμωλίαν Theophrasto lib. 7. historiæ plantarum cap. 10, idem esse quod ἀνεμωνίω, & Latinis fremium.
Ἀνεμώνη, Metaphoricè, Vanitas. Luc. μηδέ σε θελγέτωσ

αἱ ἀνεμῶναι πθὶ λόγων, id est (inquit Bud.) vana verba, friuola, nugatoria.
¶ Ἀνεμώρεια, siue Ἀνεμώλεια, Vrbs Phocidis, apud Homerum Il. β, cuius ciuis dicitur ἀνεμωρειάδης. Sic autem appellata fuit à ventis eam perflantibus. Vide Stephanũ & Eustath.
Ἀνεῦ, aduerbium, Absque, Sine. Ex α priuatiuo & verbo νίσσεσθαι, vt vult Eustathius: sed ridiculum videtur esse hoc etymum. αὔδ' ἠχῆς, Sine sono, Cicero vertit, Sine vllo sono. Interdum redditur per Citra: vt, αὔδ' τῆς πρὸς ἄνδρα ὁμιλίας, Citra virilẽ congressum. αὔδ' τὸ πρεσβεῖον, Factis procul, in vulg. lex. exponitur ex Gellio. Ibidem, ἀνεῦ πθεύγων, Exceptis alis, Cicero quoq; particulam hãc variis modis exprimit: vt quũ hæc Epicuri verba, οὐκ ἔστι ἡδέως ζῆν ἄνευ τῆς φρονίμως, vertit, Non posse iucundè viui, nisi sapienter viuatur. Idẽ hunc ex Timæo Platonis locum, in quo bis hoc aduerbiũ habetur, χωρισθὲν δὲ τὸ πυρὸς οὐδὲν ἂν ποτε ὁρατὸν γένοιτο, οὐδὲ ἁπτὸν, ἄνευ πυρὸς στερεοῦ στερεὸν δὲ οὐκ ἄνευ γῆς: sic reddit, Nihil porrò igni vacuum videri potest, nec verò tangi quod careat solido: solidum autem nihil quod terræ sit expers. Posset tamen & his in locis αὔευ verti sine, vel Absque.
Ἄνευ, Præterquam quòd, vt Bud. vertit in hoc Demosthenis loco, ὁ γὰρ πόπε ὑπὲρ πόλεμος, ἄνευ τῆς δόξαν καλῶν ἐπιγίνεσθαι, ἐν πᾶσι τοῖς κατ' τὸν βίον ἀνωνοτέροις διήνεγκεν ὑμᾶς. Αὔευ postponitur nonnunquam, vt Sine apud Latinos: vt ὧν ἄνευ, & Τούτων ἄνευ, Quib⁹ sine, His sine. Est autem ἄνευ in vsu tam prosæ scriptoribus, quàm poetis: vt Ἄνευ ἄνευ ἐμέθεν.
Ἄνευθε & Ἄνευθεν, apud poetas tantùm pro eodem. Iliad. χ, Οἶος ἄνευθ' ἄλλων. Il. π, Μὴ σύγ' ἄνευθεν ἐμεῖο. Interdũ ponitur sine casu. Etymologistes ait nullum extare aliud aduerbium illi simile in θεν desinens.
C. Ἀπανεύθε & ἀπανεύθεν etiã dicuntur pro Sine, vel Procul à, aut Seorsum. vt Il. α, ἀπανεύθε θεοῖν. Il. ψ, Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπανεύθε πθὶ, εἰδυῖα ὅσε' ἄγχιστα. Il. υ, Εἴως μὲν ῥ' ἀπανεύθε θεοὶ πνθὶ ἔσαν ἀνδρῶν. Od. ζ, αἴ κ' ἀπανεύθεν ἴσαν.
Ἀνεψιός, οῦ, ὸ, Consobrinus, Amitinus, Patruelis, Fratris vel sororis filius. ἀνεψιὸν (inquit Hesychius) ἀδελφῶν υἱόν. Dicitur autẽ interdum ὁ πρὸς πατρὸς ἀνεψιός, & ὁ πρὸς μητρὸς ἀνεψιός. Isæus, ὁ νόμος διδωσι κληρονομεῖν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνεψιοῖς. id est (vt Budæus in Comm. interpretatur) Lex refert hæreditatem amitinis, vel patruelibus, vel agnatis. Variè enim (inquit) accipitur ἀνεψιός. Idẽ in lexico suo scribit, Demosthenes fratris & sororis liberos inuicem ἀνεψιοὺς appellat, & eorum filios ἀνεψιαδοῦς, in oratione contra Stephanum. Plutarch. Theseum & Herculem appellat ἀνεψιοὺς. Homerus Il. ι Ἠ μθὶ πολλὰ ἔπεα καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἑοῖπς. vbi Eustathius ἔπας ait vocari πάντας τοὺς συγγενεῖς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι. dici autẽ ἀνεψιοὺς, τοὺς τῶν γόνους, ὡς ἀπὸ μέρους πθὶ ἀνεψιῶν. esse autem ἀνεψιοὺς qui postea nominati sint ἐξάδελφοι. Cæterùm ἀνεψιὸς vult Etymologistes esse ductum παρὰ τὸ ἀνῆφθαι, vt sit ὁ ἄνωθεν συγγενὴς εἰς συζυγίαν. sed viderit.
Ἀνεψιά, ᾶς, ἡ, Consobrina, Patruelis. Xenophon, συγγενεῖς πάσι πρὸς ἐμὲ ἀδελφαί τε καὶ ἀδελφιδοῦς καὶ ἀνεψιαί. Citatur ex Plut. in Solone ἀνεψιὰ μητρὸς pro Consobrina matris. Plut. in Probl. Rom. ἀλλὰ οὐδὲ συγχώρησαν ἀνεψιᾶς συνοικεῖν. vbi quidam ἀνεψιὰς vertunt neptes, alii rectius consobrinas.
Ἀνεψιότης, ητος, ἡ, Consobrinitas, ad verbum, vel Patruelitas. gradus propinquitatis quam ἀνεψιοὶ faciunt & ἀνεψιαί. Apud Demosthenem, μέχρι ἀνεψιότητος.
Ἀνεψιαδοῦς, ὁ, Filius cõsobrini, siue consobrinæ, siue patruelis, vel amitini. Demosthenes (vt paulo antè ex Budæo retuli) fratris & sororis liberos inuicem ἀνεψιοὺς appellat, & eorum filios ἀνεψιαδοῦς, in oratione aduersus Stephanum. ἀνεψιαδοῦς (inquit Hesychius) ὃν τὸ ἀνεψιοῦ γονεὺς ἢ τῆς ἀνεψιᾶς. Fit autem ἀνεψιαδοῦς ex ἀνεψιὸς eadem forma qua ἀδελφιδοῦς ex ἀδελφός.
Ἀνεψιαδῆ, Filia consobrini, vel consobrinæ, siue patruelis, vel amitini.
Ἀνεψιάδης, vide apud, Poll. & Suidam in vita Hesiodi.
C. Αὐτανεψιὸς pro ἀνεψιὸς putat poni Bud. afferens hunc

Ἀνεμώνη, metaphoricè. Vanitas. Luc. μηδέ σε θελγέτωσ Platonis locum in Eutydemo, ἔστι δὲ ὅδε Ἀξιόχου μὲν υἱὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου τοῦ παλαιοῦ, αὐταδελφιδοῦς δὲ τοῦ νῦν ὄντος Ἀλκιβιάδου. Sed & à Polluce αὐτεψιοὺς & αὐτανεψιοὺς pro iisdẽ poni quidã tradiderunt. Ego tamen in αὐτανεψιοὺς restringi signif. puto. Idem & de Ἀπανεψιὸς dico.
C. Ἐξανεψιός, Expatre consobrinus, ἐξανεψιοί, Quorũ patres sunt inter se ἀνεψιοί, aut matres inter se ἀνεψιαί. Iul. Poll. 3, οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀνεψιαδῶν, ἀλλήλοις ἐξανεψιοί τε καὶ ἐξανεψιαί.
Ἄνηθον, ου, τὸ, Anethum, herba nota, quæ & apud nostrates Græcum nomen ex parte retinet. Sic autem appellatur secundum Etymologisten, παρὰ τὸ ἀΰω θεῖν, quòd citò crescat. Aristoph. in Nub. ἢν δ' αὖ ἄνηθον πθὸ πρεσβυτέρων ἀρπάζειν.
C. Ἀνηθοειδὴς, έος, ὸ καὶ ἡ, Anethi speciem seu formã habens, i. similis anetho. Ex ἄνηθον & εἶδος.
Ἀνήθινος, ου, ὸ καὶ ἡ, Anethinus, Ex anetho confectus, vel Ex anetho constans: vt ἀνήθινος στέφανος, Anethina corona, pro Ex anetho confecta, citatur ex Theocrito. Et ἀνήθινον μύρον, Ex Dioscoridis lib. 1, cap. 62. Item ἀνήθινος οἶνος, ex eiusdem lib. 5, cap. 67.
Ἀνήρ, Vir, in genitiuo ἀνδρός, & itidẽ in cæt. sed ἀνέρος, ἀνέρες, ἀνέρας dicunt poetæ, & interdũ etiã ἀνδρός, ἀνδρὶ, ἀνδρα. in prosa autem vsurpantur hæc, nõ item illa. Vocatiuus est ἄνερ: vt πάτερ à πατήρ. Vt autem Vir apud Latinos variè sumitur, sic ἀνὴρ apud Græcos Ἀνὴρ simpliciter pro ἄνθρωπος, vt Vir pro Homo, καὶ ὁ ἁπλῶς ἄνθρωπος, inquit Eustathius, vt in ἐχαπι ἀνδρῶν & in cõpositis, ἀνδραποδιστὴς & ἀνδροφόνος. nam in his & similibus ἀνδρὸς appellatione omnis ἄνθρωπος intelligitur. Possunt autẽ alia multa exempla proferri præter hæc Eustathii, huius significationis, ex Homero, quinetiam ex prosa: vt quum dicitur ἀνὴρ ῥήτωρ, & ἄνδρες ἀγωνισταὶ à Demosthene: & passim ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Sed & in aliis quibusdam loquendi generibus: in quorum tamen bona parte viri appellationem potius quàm hominis vsurpamus, Latinè ea interpretantes: vt quum Thucydides de captiuorum permutatione loquens, dicit, ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἐλύθησαν. Sic & quũ dicitur κατ' ἄνδρα pro In singulos viros, vel Per singulos viros, aut potius aduerbialiter Viritim. ‖ Vsurpatur itidem pro ἐκεῖνος, vt ἄνθρωπος, cum apud alios, tum apud Gregorium identidem: vt ὅ, τι δὲ ἀνὴρ αἰδέσιμος ἰῶ. pro Erat enim ille. Itẽ, ἐνθυμεῖ τις πρὸς τὸν ἄνδρα διαφορά, pro Aduersus illum.
Ἀνὴρ, Vir, id est mas, nõ fœmina, Masculus. Plato De legibus, πθὸ ἀνδρῶν ἄπαις, Carẽs liberis maribus, Masculi prole carens. Huc pertinet istud loquendi genus, οἱ πρὸς ἀνδρῶν οἰκεῖοι iidem enim appellantur οἱ ὀκ πθὸ ἀρρένων οἰκεῖοι, videlicet agnati & gentiles, vt ait Budæus. De tauro etiam dicitur in Anth. epig. vt Virgil. dixit, Vir gregis ipse caper.
Ἀνὴρ, Vir, id est Non euiratus, Virilitatem suam habens, id est sua virilia, Non eunuchus. vt in ænigmate quod ex Clearcho profert Athenæus, ἀνὴρ πτὴν ἀνὴρ ὄρνιθά πτὴν ὄρνιθα ἰδὼν τε κὴν ἰδών, &c. Nec malè tamẽ in Actis Apostolicis ἀνὴρ & εὐνοῦχος cõiũguntur, cap. 8, καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ Αἰθίοψ, εὐνοῦχος, δυνάστης, &c. hîc enim ἀνὴρ cũ Αἰθίοψ iũgitur, & simpliciter pro ἄνθρωπος vsurpatur, de quo vsu modò dictũ est. ‖ In epigrammate quodam incerti autoris quod est Anthol. epigr. lib. 1, ἀνὴρ & μαλακὸς opponuntur. vbi à quibusdam ἀνὴρ exponitur Nõ effœminatus. videtur etiam exponi posse Non eneruatus, ex Ouidio. Secundum quosdã autem ἀνὴρ hic dicitur Non obscœnus, & μαλακὸς contrà Obscœnus. Confer epigramma illud in fontem Salmacin cum iis quæ de eo scribit Ouidius Metamorph. 4. Huius vndas appellat obscœnas idem, lib. 15.
Ἀνὴρ, Vir, id est Virilem ætatem habens, Vir ætate. Plut. in Alcib. καὶ παῖδα καὶ μειράκιον καὶ ἄνδρα πάσῃ σωμαθῆσαν τῇ ἡλικίᾳ. Hinc illa loquendi genera, εἰς ἄνδρας πελεῖν, itẽ εἰς ἄνδρας ἐγγεγράφεσθαι, item εἰς ἄνδρας δοκιμάζεσθαι, item εἰς ἄνδρας ταχθῆναι. vbi ἄνδρας (id est viros) solemus virilem ætatem interpretari. dicimus enim, Ad virilem ætatem peruenire, vel Ætatem virilem attingere, seu attigisse. Dicitur etiam εἰς ἄνδρας

ἐλθεῖν & ἐξελθεῖν ab Aphthonio, ἐπὶ εἰς ἄνδρας ἀφικέσθαι ad verbum, Ad viros peruenire, id est Ad virilem ætatem. Illud autem εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι dicit Demosthenes. Citatur & εἰς ἄνδρας σωτελεῖν ex Isocrate, pro εἰς ἄνδρας τελεῖν. Idē εἰς ἄνδρας δοκιμασθῆναι dicit, in Areopagit. ἐπειδὴ δ' εἰς ἄνδρας δοκιμασθεῖεν. Sed & δοκιμασθέντα per se significat idē quod εἰς ἄνδρας δοκιμασθέντα, in hoc Demosthenis loco aduersus Midiam, εἰσφέρων ἀπὸ τῆς δίξης ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε, καὶ ὧν δίκαιον ἦν δοκιμασθέντα κομίσασθαι. vbi δοκιμασθέντα Budæus exponit εἰς ἄνδρας ἤδη παχθέντα, & εἰς ἄνδρας τελεῖν ἀρξάμενον, & εἰς ἄνδρας ἐγγεγραμμένον. Romani enim dicebāt virilē togam sumere. quod ἀνδροῦσθαι etiam dicitur Aristoteli. Ἄνδρα γενέσθαι etiam est Maiorem annis fieri, vt quo tempore οἱ ἀνδρωθέντες λόγον ἐκομίζοντο τῆς ὀπτηθοπῆς, id est, Rationem reposcebant & reliqua tutelæ administratæ. Non solùm autem dicunt ἄνδρα γενέσθαι, sed etiam ἄνδρα τέλειον. Xenophon Pæd. 8, τέλειος τε ἀνὴρ ἦν ὁ μόνος, τὰ εἰς ἀνδράσι. Nec solùm inuenitur ἀνὴρ τέλειος, sed & ἀνὴρ μέσος, quem sequitur ἀνὴρ νέος. hunc autem ἄνδρα μέσον præcedit ἀνὴρ νέος.

Ἀνὴρ, Vir, id est virili animo præditus, Strenuus, Fortis. Iliad. η, Ἄνερες ἔστε φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. aliis quoq; multis in locis sic vtitur. & apud Thucydidē scholiastes ἄνδρες exponit ἀνδρεῖοι. Sic & Latini virū vsurpant in certis loquendi generibus. Horatius autem nouè dixit, Nam siquid in Flacco viri est, pro Siquid virilis animi, meo quidem iudicio. ‖ Dicuntur etiam aliquando ἄνδρες quicūque aliquid dignum viro vel dicunt vel faciunt: & non esse ἄνδρες, qui seruile quidpiam & abiectum facere sustinent: vt Xenophon in Hierone, de iis qui laudis & gloriæ cupiditate ducuntur, ait, ἄνδρες οὐκ ἐπ' ἀνθρωποι μόνον νομιζόμενοι. Herodotus in Polymnia, δῆλοι δ' ἐποιεῦντο ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν, ὀλίγοι δ' ἄνδρες, Multos quidem esse homines, paucos autem viros. Cicero lib. 5 epistolarum ad fam. in epistola ad Publium Sestium, Vt & hominem te & virum esse meminisses. Rursus Xenophon Pæd. 4, ὡς ὁ τῶν παιδῶν, οὐκέτι ἀνὴρ ὤν, ἀλλὰ σκυλεφόρος. Idē Hellenicōn 7, ἀνεφυσῶντο τε καὶ ὑπεφίλουν τὸν Λυκομήδειον, καὶ μόνον ἄνδρα ἠγωνίζοντο. Æschines in Ctesiphontem, ἀνδρεῖον δὲ ἀνδρὸς οὐ πρᾶξις.

Ἀνὴρ, Vir, id est Maritus. quæ significatio vnà cum præcedente habetur in apophthegmate cuiusdam Lacænæ quod commemoratur à Plutarcho in Lycurgo, μόναι πᾶσι ἀνδράσιν ἄρχετε ὑμεῖς αἱ Λάκαιναι, μόναι γάρ, ἔφη, τίκτετε ἄνδρας. Homerus Odyssea ζ, Ἄνδρά τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσσαν Ἐθελοῦσ'. & subiungit, nihil potius esse ac præstantius quàm quum concordes eandem domum habitant ἀνὴρ ἠδὲ γυνή, id est maritus & vxor. Iungitur cum genitiuo: vt ἀνὴρ ἐκείνης, Maritus illius. Athen. 12, δ' ἐπεῖν δὲ αὐταῖς οὐ πρέπει τῆς ἀνδρὸς πῆς ἑαυτῶν. Dicitur itē ἀνδρὸς ὡραία, virgo nubilis. quod genus loquendi aptissimè (vt opinor) exponere possumus Horatianis verbis, Tēpestiua viro. Planè enim Græcorū imitatione videtur ita loquutus fuisse. Odyss. α. — καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω. Iliad. τ, Ἄνδρα καὶ ὠμῷ ἔδι σάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. Possumus tamen in huiusmodi loquendi generibus, ac præsertim in hoc vltimo, ἄνδρα accipere simpliciter pro viro, non pro marito. sicut & quum dicitur puella ἀνδρὸς δεκτική. q.d. capax viri, Latinè viripotens.

Ἀνὴρ ancipitem habet vocalem α, id est quæ produci vel corripi possit. His in locis producitur, Iliad. ν, Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδι ἔρειδε, κόρις κόρυν ἀνέρα δ' ἀνήρ. Odyss. α, — καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω Il. λ, Ἐστεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται. Il. σ, - μετὰ δ' ἀνέρες οἷς ἔχε χῆρος. & alibi frequenter. Corripitur autē hîc, Iliad ρ, Ὀππότ' ἀνὴρ ἑθέλῃσι πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι. Il. π, Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἀνέρα κεδασθείσης ὁμίμνης Ἡγεμόνων. qui versus habetur etiā Il. ο. quāquam in editionibus quibusdam particula δὲ non additur eo in loco: sed legitur ἔνθ' ἀνὴρ, & ita longam haberet priorem ἀνὴρ. Sed obseruaui particulam hanc in iisdem editionibus non solùm temerè omissam, sed & additam nonnunquam: vt in versu quem modò ex Il. ν protuli, Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδι ἔρειδε, &c. nam cum in aliis quibusdam editionibus, tum in Florentina ibi legitur, Ἀσπὶς δ' ἄρ' ἀσπίδι ἔρειδε, non sine manifesto errore.

C. Ἀνδρόβασμος, ου, ὁ, Angusta via, vt quæ vni duntaxat viro sufficiat quæ vnum tantummodo virum capiat. στενὴ ὁδός, Hesychius. Dici puto quasi ἀνδρὸς βασμός.

C. Ἀνδροβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Viriuorus, Virorum deuorator, Homines vorans: vt ἀνδροβόροι κύνες. & in Anthologia epigrammatum, Ἀνδροβόρε ὁμοτεχνε κυνῶν, ἀΐλουρε κακιστε.

C. Ἀνδρογένεια, ας, ἡ, Virorum genitura, Virilis sexus genitura, vel propagatio, vt exponitur apud Hippocratem. Secundum quosdam tamen ἀνδρογένεια est generaliter Hominum genitura, siue propagatio. Malè autem scribitur in quibusdam libris & in vulgatis lexicis ἀνδρογένεια cum accentu in antepenultima. ita enim esset nomen ὀπτηθοπών: vt ἀφρογένεια, ἡ ἐκγένεια.

C. Ἀνδρογόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Virum generans, vel gignens. Apud Hesiodum ἀνδρογόνος dicitur ἡμέρα, dies. in Diebus, μάλ' ἀσύμφορος ὀστῖσι, Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος. Quo in loco ἀνδρογόνος, ab eo dicitur Virorū generatrix. Fortasse virisatrix possemus interpretari, ex virisator (eadē forma facto qua virisator) deducentes fœmininum virisatrix: sed asperius est fœmininum quàm masculinū. A quibusdam ἀνδρογόνος ἡμέρα apud Hesiodum exponitur dies viripara. A Nonno ἀνδρογόνος χοῦς vocatur humus ex qua formatus fuit Adam, quasi virigeneratrix. Vide γόνος, ex quo & ἀνὴρ componitur hoc nomen.

C. Ἀνδρογυνής, ου, ὁ, vel Ἀνδρόγυνος, ad verbum (si ita dici posset) Marifœmina, pro Mas & fœmina. Vir pariter & fœmina, Vtrunque habens sexum, vel Vtriusque naturæ, vt loquitur Plinius: ex cuius libro 8 citantur hæc verba, ἀνδρογυῶν appellabantur populi quidam in Aphrica vtriusque naturæ, inter se vicibus coeuntes: qui bus dextra mamma virilis erat, sinistra verò muliebris. Plato in Symposio, ἀνδρόγυνον γὰρ ἓν πάλαι ἦν καὶ εἶδος καὶ ὄνομα, ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἄρρενος καὶ θήλεος· νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ ὄνειδος πρόσημα κείμενον. Augustinus de androgynis loquens, In his (inquit) sic vterque sexus apparet, vt ex quo potius debeant accipere nomē incertū sit. Hi alio nomine γυναίανδροι vocantur, item ἑρμαφρόδιτοι, ab Hermaphrodito Mercurii & Veneris filio qui cum nympha Salmacide confusum sexum habuisse perhibetur.

Ἀνδρόγυνοι vocantur etiam illi quibus excisa sunt virilia. qui & ἀπόκοπτοι, & γυνιδες, item ἡμιμασκλες, item ἡμίανδροι, id est Latinè ad verbum, Semiuiri. Vide Pollucem. ‖ Ἀνδρόγυνος ab Hesychio exponitur non solùm ἑρμαφρόδιτος, sed etiam ἀσθενὴς & ἀνίσχυρος, id est Debilis & imbecillis, Inualidus. quæ significatio videtur manare ex proximè dicta. nam ferè cum virilibus excinditur etiā virile robur, & vigor virilis. Est item ἀνδρόγυνος ex Suida Effœminatus, Muliebri & molli animo præditus, ἄνανδρος. In Parabolis Solomonis capitur pro socorde & parum strenuo, ac non virili, vt scribit Budæus.

Ἀνδρόγυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, adiectiuum: vt ἀνδρόγυνα λουτρὰ ex anthologia epigr. citatur pro balneis vbi promiscuè viri & fœminæ lauantur. ‖ Sunt qui ἀνδρόγυνος velint Bacchi etiam cognomen esse.

C. Ἀνδροδάμας, αντος, ὁ, Gemma quædam, sic dicta quòd impetus hominum domet, Plin. nam δαμάω (pro quo & δαμαζω) sonat domo.

C. Ἀνδροδήμης, apud Hesychium (si mendum non est) ὄπαν δρος γυνή.

C. Ἀνδροδόμος, ου, ὁ, quasi ἀνδρὸς δόμος, Triclinium. τρίκλινος, Suid. Hesych. Idem quod ἀνδρῶν, secundum quosdam.

C. Ἀνδροκμὴς, ῆτος, ὁ, A viro interfectus. Sophocles in Aiace, — ὃν μέσοις βοτῆς Σιδηροκμῆσιν. vbi scholiastes, σιδηροκμῆσιν, τῷ σιδήρῳ φονευθεῖσιν, ὡς ἀνδροκμῆσιν. Vide κάμνω.

C. Ἀνδρόκμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A viro elaboratus, A viro

constructus: vt ἀνδροκμήτῳ ὄπῃ τύμβῳ, Il. λ. Sic & Hesychius ἀνδροκμήτους ἀγωνίας dixit certamina à viris laborata, cū labore peracta. Sed Hesychius ponit & aliam expositionem apud Homerū, vt ἀνδροκμήτῳ possit significare, In quo vir mortuus iacet. Vide κάμνω.

C. Ἀνδροκόβαλος, ου, ὁ, Nequam, Improbus, Veterator. κακοῦργος, Suidæ. Hesychio κακοῦργος & πανοῦργος, scribēti etiam duplici λ.

C. Ἀνδροκτασία, ας, ἡ, Hominum vel hominis cædes, Homicidium Il. ψ, - ἀνδροκτασίη: ὑπὸ λυγρῆς. Item Il. λ, Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης ἐκ θ' ἁματος, ἐκ τε κυδοιμοῦ. Aliquādo etiā pluralem numerum vsurpat: vt Iliad. η, - μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε. Itē Iliad. ε, Παυσεσθαι βροτολοιγὸν Ἄρηα ἀνδροκτασιάων. Possumus autē ἀνδροκτασίας simpliciter interpretari Cædes, vel Homicidia. Vide verbum κτείνω, quod significat Interficio.

C. Ἀνδροκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hominis vel hominum interfector, Homicida. ἀνδροκτόνε γυναικὸς, Plutarch. πῶς αἴ τις ὑπ' ἐχθρ. VNDE Ἀνδροκτονία idem significans quod proximè præcedēs ἀνδροκτασία, & ab eodē verbo κτείνω, sed ab alio eius tempore deriuatum.

C. Ἀνδρολήμη, ης, ἡ, Virilem habens animi elationem. ἀνδρολήμου, ἀνδρὸς ἔχουσαν λῆμα. Hesych.

C. Ἀνδρολιψία, ας, ἡ, vel Ἀνδρολίψιον, ου, τὸ, Corporum pigneratio. hæc autem dabatur non contra eos qui profugos suscipiebant, sed contra eos apud quos facinus perpetratum fuerat. Itē, Corporis prehensio, vt docet Budæus in Comm. Eundem in Annot. posterior. consule, & inde vocis huius exēpla pete. Si (inquit Suid.) extra Atticam vir Atheniensis interfectus fuisset, & ciuitas in qua perpetratum id homicidium erat, eum qui eius autor esse videretur, ad pœnam poscentibus non daret: tres licebat ciues illius ciuitatis capere, & pœnā homicidii daturos Athenas abducere. atque hoc appellabatur ἀνδρολίψιον. Citat deinde hūc Demosthenis locum in oratione aduersus Atistocratem, ὥσπερ δὲ τοῦ τύπου, ὁ νόμος, ἐὰν μήτε δίκας ὑπόχωσι παρ' οἷς ἂν τὸ πάθος ᾖ, μήτε τοὺς δεδρακότας ἐκδιδῶσι, κελεύει κατὰ τοῦ πόλεως τῶν μέχρι τεσσάρων τὸ ἀνδρολίψιον. Subiūgit idē Suidas paulo aliā interpretationem nominis ἀνδρολιψία, ex Harpocratione descriptam, quem adi. Dicitur autem ἀνδρολιψία forma eadem qua ἱερεσυλιψία. A λαμβάνω enim fit λῆψις nomē verbale, pro quo in cōpositione λιψία.

C. Ἀνδρολογέω, γῶ, F. ήσω, Viros lego vel colligo, ad militiā videlicet, Delectum habeo. Alciphron, ἀνδρολογοῦσι δὲ ἐκ Πειραιῶς καὶ φαληροῦ. Sic dicitur vt ξενολογῶ & σραπολογῶ. Hesych. ἀνδρολογεῖ explicat σραπολογεῖ.

Ἀνδρολογίζω, pro eodem. sed ab Hesychio ponitur duntaxat præcedens.

Ἀνδρολογία, ας, ἡ, Virorum collectio ad militiam, Virorū delectus. Item, Collectio quælibet quæ fit viritim: vt Maccab. c. 2, ποιησάμενος τε κατ' ἀνδρολογίαν κατασκευάσματα εἰς δρόγγευσι δεκαχιλίας διχιλίας, ἀπέστελεν, &c. Vbi exponitur Præparationes viritim collectas.

C. Ἀνδρομανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Insaniens viris, Insaniens virorum amore, Viros insanè amans vel appetens. De muliere dicitur: vt cōtrà vir dicitur γυναικομανὴς, insaniēs amore mulierum.

Ἀνδρομανία, ας, ἡ, Virorum insanus amor, qualis est impudicarum mulierum. Greg. ἀλληλοφονίαις, μοιχείαις, ὀπορνείαις, ἀνδρομανίαις.

C. Ἀνδρομάχης, ου, ὁ καὶ ἡ, Cum viris vel cū viro decertās, vt θηλυμάχος, Cum fera vel cum feris decertans. In Anthol. epigr. ἀνδρομάχεις γυναῖ.

Ἀνδρομάχη, ης, ἡ, Nomē propriū mulieris. ita enim vocabatur vxor Hectoris, secundum quosdam grammaticos, πρὸς τὸ ἀνδρεῖον καὶ τὸ μάχιμον. Sed eleganti & apto ioco potest ex proprio nomine fieri appellatiuū, & vocari ἀνδρομάχη quælibet mulier litigare & rixari cum viro solita. Hoc sensu, dii boni, quàm multæ sunt hodie per totū orbē Andromachæ: sed ibi præsertim abundant ἀνδρομάχαι vbi viri sunt γυναικοκραπύωμοι.

C. Ἀνδρομήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, Virilem altitudinem seu staturam habens, ἀνδρὸς μῆκος ἔχων. est tamen μῆκος propriè longitudo: sed hominis longitudo vix dicatur. Gaza vertit Altitudinem hominis. Nostrates itidem dicunt *De la hauteur d'vn homme.* nam *hauteur* est altitudo. Xen. Hell. 3, σαυρώματα ἀνδρομήκεα ὄντα. Et apud Athenæū l. 5, σὺν ἀνδρομήκεσι λιμνίσκοις χρυσοῦν πλήμασι. Item ἀσπὶς (id est clypeus) dicitur ἀνδρομήκης, qui & ποδήνεκης apud Homerum. Vide Eust.

C. Ἀνδρόπαις, αιδος, ὁ, Puer ad virilem ætatem tēdēs, Puer iam grandior. ‖ Vel, Puer virilem prudentiam præ se ferens, Puer aliquid virilis prudentiæ respiciens. Hesychio tranq; ponit expositionem, Suidas priorem duntaxat. Ego posteriorem malo: nisi ἀνδρώδωρος accipiatur potiùs pro eo qui virilitatem quandā præ se ferat. Affertur autem ex Soph.

C. Ἀνδροπληθία, ας, ἡ, Hominum multitudo, Hominū amplus cœtus. ἀνδρῶν πλῆθος. Suid.

C. Ἀνδροποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Viros faciens. In vulg. l. Græcolat. ponitur hoc vocabulum, sine autore.

C. Ἀνδροπρεπὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Virū vel viros decens, Viro seu viris cōueniens, Viro siue viris dignus: vt ἀνδροπρεπὴς μορφή, Digna viro forma, Virum decēs forma. Compositum cum verbo πρέπω.

C. Ἀνδροσάθων apud Suidam & Eustathium, Ἀνδροσάθης apud Hesychium, Virilia grandiora habens, Membrosus, eo senū quo de obsceno deo dicitur. Sed Hesych. vult ἀνδροσάθης posse etiā intelligi ipsū virile mēbrū.

C. Ἀνδρόσημον, ου, τὸ, vel Ἀνδρόσιμος, ου, ἡ, Rutа syluestris, πήγανον ἄγριον. Sic dicitur quòd eius flores, si digitis terantur, sanguineo succo manēt. αἷμα enim est sanguis. Vide Dioscoridem. Oribas. alio nomine ascyron vocari dicit: Aetius atractylida.

C. Ἀνδρόσακες, εος, τὸ, Herba quædam amara, tenues cirros sine foliis habens. de qua lege Dioscoridem. Fortasse ita dicitur quasi ἀνδρὸς ἄκος.

C. Ἀνδρόσινος, ὁ καὶ ἡ, Hominibus noxius. in Anthol. epigr. σίνομαι est nocco: vnde σῖνις.

C. Ἀνδροφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hominiuorus, seu Homiuorus, Humana carne vescens. idem quod ἀνθρωποφάγος. Philostratus in Heroicis.

Ἀνδροφαγέω, γῶ, Humana carne vescor. idem quod ἀνθρωποφαγέω.

C. Ἀνδροφόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Homicida. Il. ω, Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα. Vnde Horatius homicida Hectorem nominauit. Apud eundem Homerum Achillis manus dicuntur ἀνδροφόνοι. Apud Hesiodum ἀνδροφόνος μελίη. In Anth. epigramm. ἀνδροφόνος φρονεῖς. Vsurpatur autem non solùm in carmine, sed & in prosa. φόνος est cædes, sed in compositione capitur pro cædem perpetrante.

Ἀνδροφονία, ας, ἡ, Homicidium. pro quo ἀνδροκτασία apud poetas, præsertim heroicos, quòd ἀνδροφονία versum heroicum ingredi non possit. Apud Homerum ἀνδροκτασιάων exponitur ἀνδροφονιῶν. Dicitur verò & ἀνδροκτονία interdum in prosa, pro eodem.

Ἀνδροφονέω, νῶ, Homicidium perpetro, Sum homicida. Interdum pro φονεύω simpliciter, vt apud Hippocratē in epistola ad Demagetum, βασιλῆας ἀνδροφονέοισι, γλῶ ἐρύθοντες δ' ἄγυρον ζωπῦσι.

C. Ἀνδρόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Virilem vocem habens. Comicus quidam apud Athenæum lib. 9, ἡ δ' ἀνδρόφωνος Γνάθαινα γελασασα. Compositum cum φωνή.

C. Ἀνδρόφιλος, ου, ὁ, Virum amans, vel Viro amicus. Magis proprii nominis speciē præ se fert, quàm appellatiui: sicut δίφιλος ex quo per syncopē factū fuit δίφιλος.

C. Ἀνδροφόντης, ου, ὁ, Homicida, aut magis ad verbum Viricida. Il. ρ, ἐνυάλιος (id est Mars) hoc epithetum habet. scribitur tamen ἀνδρεοφόντης potius quàm ἀνδροφόντης. Eustathius vtriusq; scripturæ meminit, ex cuius verbis colligimus, ἀνδρεοφόντης scribendo, dici primùm ἀνδρεφόντης pro ἀνδροφόντης, deinde per epenthesin ipsius ι, ἀνδριεφόντης.

Composita in quibus remanet duntaxat ἀνδρ, vocali amissa. ἀνδρεόπδον tamen pro diuersa etymologia, vel retinuisse α, vel amisisse videri potest: vt ibi dicetur.

Ἀνδρεκαδία, ας, ἡ, Fortitudo, Strenuitas. Item, Actio digna forti viro. quasi ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἔργον. accipiendo ἀγαθὸν pro strenuo & forti. Quidā apud Pluc. in Apoph. ἀνδρεκαδίας ἢ παρακαδίας μεδοὺς ἢ δωρεὰς οἴδωμι. Vsurpatur

aliquoties à Xenophonte. Significat autem ἀνδραγαθία potius ipsum habitum ad fortitudinem, quàm ipsam actionem: sed tamen interdum hanc quoque significationem habet, idem valens videlicet quod ἀνδραγάθημα. vnde & ἀνδραγαθίαι plurali numero pro ἀνδραγαθήματα. Diodorus Siculus lib. 15, pag. 487 meæ editionis, ἅμα δὲ ὀλιγέκτων ὑπερβαλλομένων τοῖς ἀνδραγαθίαις.

Ἀνδραγαθία, inquit Budæus, apud Dem. Officium viri boni, Probitas. κατόρθωμα.

Ἀνδραγαθίζομαι, Fortem virum me præsto, Fortiter me gero, Strenuè me gero, vel Strenuè rem gero. vnde Ἀνδραγαθέω.

Ἀνδραγαθίζομαι, Probum virum me præsto. Ex Thucydide B. in Comm.

Ἀνδραγαθέω, ῶ, Idē, Fortiter vel Strenuè me gero, Strenuè seu fortiter rem gero, Viriliter ago, Fortē virū me præsto, Præclarum aliquod facinus edo, & viro forti dignū. I dē ἀνδραγαθεῖν & ἀνδραγαθίζεσθαι. sed illud frequētius quàm hoc: & illud voce actiua, hoc voce passiua enūtiatur. quod puto voluisse significare Suidam, quū scribit, ἀνδραγαθίζομαι, ἀνδριζόμαι· ἀνδραγαθῶ δέ. Plut. in Eumenes, ὁ δ' ἐπιελθυστάθμος ἀνδραγαθεῖν πᾶς ἐπὶ αὐτὸν ἠγέμόσιν, ἀπεξηλάσε. Interdum cum accusatiuo. vt apud eundem in Apopth. καὶ πολλὰ ἐν διαφόροις χώραις ἰώδρα. γαθηκέναι ἐπόμπαζε.

Ἀνδραγαθεῖν dicuntur viri, ipsæ autem res ἀνδραγαθεῖται, id est fortiter geri, vel præclarè. vnde participium ἰώδραγαθημένος, cui opponitur ἡμαρτημένος, in hoc Plut. loco, πρὸς ὃν οὐδ' ἡμαρτημένα λελύσθω πᾶς ἰώδραγαθημένοις.

Ἀνδραγάθημα, ατος, τὸ Facinus viro forti dignum, Factū virile, vel forte, aut strenuum, Actio viri fortis, Res fortiter gesta, vel præclarè gesta.

Ἀνδραγαθητὴς, οῦ, ὁ, Qui facinora edit viro forti digna, Facinorum præclarorum perpetrator, Virum fortem se præstans, Fortiter se gerens. A Budæo ponitur hoc nomen sine exemplo.

C. Ἀνδρᾴγεια, τὰ, Præda ex viris capta. τὰ ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν ἀγεθούμενα. Apud Homerum, Spolia viris detracta, in bello videlicet interfectis. Iliad. ξ, 999, Ὅς πῆς δὴ πεσόντος βροτόεντ' ἀνδράγεα Ἀχαιῶν Ἕκατ. ἐπὶ &c. eadem forma dicitur qua βοάγρια, μοιχάγρια, ζωάγρια. Videtur autem hæc potius à nomine ἄγρα quàm à verbo ἀγρεύω deduci.

Ἀνδραλίγος, ου, ὁ, Virorum strangulator, ὁ τοὺς ἀνδρας ἀγχων. Carnifex, Tortor. ‖ Tradit autem Eust. δήμιον appellari solitum etiam carnificem minus inuidioso nomine, quàm postea ἀνδραγχον.

Ἀνδραγχος, Idem, vt vult Eustathius.

C. Ἀνδράφραξις, εως, ἡ, Atriplex, apud Theophrastum. sed ἀτάφραξις frequentius nominata reperitur, nec etymi ratio traditur secūdū quod possit ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς deriuari.

C. Ἀνδραχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Viro ponderosus, Viro grauis, Virum grauans siue onerans, aut sufficiens ad onerandū, Virum, id est virile robur, desiderans. Od. κ, Οἵ ῥ' ἀπὸ πεῖραν ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι Βάλλον. & ἀνδραχθεῖς ζόγγρος quidam dixit apud Athenæum, ζόγγροις πολλοῖς ἀνδραχθεῖς ἐν Σικυῶνι ἁλίσκεσθαι. Sunt igitur ἀνδραχθεῖς siue χερμάδιοι, siue ζόγγροι, ἀνδρὸς ἄχθος ὄντες, vel quorum vnusquisque possit esse ἀνδρὸς ἄχθος. Exponitur etiam ἀνδροβαρεῖς à βάρος, idem significante quod ἄχθος.

Ἀνδράχλη, ης, ἡ, vide in ἄθραυσος, ex Eustathio.

Ἀνδραχλος, Herba quædam hortēsis, dicta sic quasi ἀνδρείκελος, id est viro similis, facta videlicet syncope, & mutata tenui in aspiratam.

C. Ἀνδράχνη, Portulaca. Huius duæ species, quarum vna Ἀνδράχνη ἀγρία appellatur, quæ eiusdem est cum ἀειζώω, (id est sedo) generis.

C. Ἀνδρείκελος, ου, ὁ καὶ ἡ, quasi ἀνδρὶ ἔοικελος, Viro similis. Eadem forma dicitur qua θεοείκελος.

Ἀνδρείκελον, substantiuum, Simulachrum, Statua. in statua enim similitudo viri apparet. Anth. epigr. lib. 4, ὅπως ἀνδρείκελα τεύξῃ.

Ἀνδρείκελον, Coloris genus, χρῶμα τος εἶδος, inquit Hes. Ab Hermalao Purpurissum exponitur. Xen. in Œcon. καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπαλειφόμενος ἀνδρείκελον. Ibidem, ὥστ' ἀνδρείκελον χρῶμα ὁρῶν ἥδιον ἢ σῶν.

Ἀνδρηλατέω, τῶ, ad verbū, Virum seu viros expello. Capitur pro In exiliū pello, in exiliū mitto. Plato Polit. 8, loquens de delatoribus, καὶ ἀνδρηλατῆ καὶ ἀποκτεννῶν. Est ἐλαύνειν Pellere, sed in cōpos. sæpe dicitur ἐλατεῖν, & mutato ε in η, ἠλατεῖν. ante ἐλατεῖν autē est ἔλαπος. vt in ἠνέλαπος, χρυσήλαπος.

Ἀνδρωνυμικὸς, ού, ὁ, ea forma qua dicitur πατρωνυμικός. Est autem πατρωνυμικὸν ὄνομα, q. d. à patre denominatiū nomen. quomodo & ἀνδρωνυμικὸν ὄνομα esset nomen à viro denominatiuum. grammatici tamen ἀνδρωνυμικὰ ὀνόματα simpliciter dicunt esse virorum nomina, vt Διονύσιος, Ἀπολλώνιος, Ποσειδώνιος, Δημήτριος.

Aliud compositorum genus.

C. Ἄνανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non se præstat virum, Parum virilis, Minimè fortis, Instrenuus, Ignauus. Item Effœminatus, Mollis. Isocrates in Encomio Euag. ἐξ ἀνάνδρων δὲ πολεμικοί. Æsch. in Ctesiphontē, τὸν ἄνανδρον καὶ λελοιπότα πλῶ ἔξιν. Plutarchus in Solone, ἀνάνδροις καὶ γυναικώδεσι πάθεσι. Et τὸ ἄνανδρον substantiuè, Ignauia. Thucyd. lib. 3, τὸ δὲ σῶφρον τῶ ἀνάνδρου τρόπαιον. ‖ Ἄνανδρος secundum quosdam dicitur & Qui est euiratus: de qua significatione vide in Ἀνανδροῦσθαι.

Ἄνανδρος γυνὴ, Innupta mulier, Viro carens mulier, id est marito. (vt ἄνδρα diximus marium etiam significare, sicut Latinis virum) apud Platonem. Ἄνανδρος γυνὴ (inquid Bud.) ἡ ἄφετος, Quæ innupta est. Cui opponitur ὑπανδρος apud Chrysost.

Ἀνάνδρως, aduerb. Non viriliter, Ignauè. Isocr. ὅπως μηδὲν ἀνάνδρως φανησόμεθα δραστηριοῦντες.

Ἀνανδρία, Ignauia, Instrenuitas. Demosth. Phil. 1, ἐξ ὧν αἰσχύνη καὶ ἀνανδρίαν καὶ πάντα τὰ ἀφανῆ ἀφελήσετε ἂν ἡσυχῆ δημοσίᾳ. Ex Plat. De leg. affertur ἀνανδρίας δῆλα.

Ἀνανδρόομαι, οῦμαι, Ignauus reddor. A Gregorio poni videtur pro Euirari seu Virilitatem deponere, vbi de Gallis sacerdotibus loquēs, dicit, ἢ φρυξὶ τὸ καταπέμνεσθαι ὑπὸ αὐλῶν κηλεμβύοις καὶ ἀνανδρουσθῶσι ὑφ' ἁλμαπος. Bud.

C. Αὔπανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt nauis capta αὔπανδρος, id est cū ipsis hominibus. Sic Polyb. l. 16, συνέβη τὸν λόφον πληγεῖσαν αὔπανδρον καταδυῶναι. Αὔπανδρον (inquit Hesych.) σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι. quod malè pro aduerbio acceperūt vulg. lexicorum consarcinatores, quum ille intelligat αὔπανδρον id significare cum πλοῖον aut σκάφος, alióue conuenientem significationem habente nomine. Ex Greg. ἵνα μὴ αὔπανδρον τῇ νῦν βαπτιζόμενον, pro Ne vnà cū ipsa naui submergamur. Quæ expositio planè mihi suspecta est. Illam enim sequendo, αὐπάνδρῳ nihil aliud fuerit quàm αὐτῇ. In iisdē αὔπανδρος πόλις affertur ex Dion. Halicarn. lib. 7, pro vrbe populosa. De quæ etiam expositione dubito.

Αὐπανδρὶ, aduerbiū, Vnà cum ipsis viris. Polyb. 55, à tergo, τὸ ὅλον αὐπανδρὶ σκάφος ὑποχείριον γίνεται τοῖς ἐχθροῖς.

Αὔπανδρον, aduerb. itidē dicitur in vulg. lex. sed perperam, vt paulo antè docui.

C. Ἔπανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Virilis, Virilitatem præ se ferens. Palæphatus de Minerua, δῆλον δὲ τοῦτο καὶ ἡ αἰγὶς καὶ τὸ ἔπανδρον καὶ γοργοπὸν αὐτῆς ἀναπτέσθαι πολύ ἔχειν.

C. Εὔανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt εὔανδρος πόλις, Strenuos seu fortes viros habens ciuitas. Quæ à strenuis viris incolitur. Aristoph. Nubib. εὔανδρον γῆν Κέκροπος.

Εὐανδρία, ας, ἡ, Abundātia fortium virorum, Copia virorum præstantium. Georg. Leont. in Helenes encomio, κόσμος πόλει εὐανδρία. ‖ Εὐανδρία, Virilitas, vt εὐανδρεῖν Virilem esse & vegetum.

Εὐανδρέω, δρᾶ, Bonis viris & acribus abundo, apud Strabonem de Alexandria loquentem, inquit Bud.

ET Εὐανδροῦμαι, pro eodem. Plut. οὐ μόνον πολυανδρεῖται τὴν οἰκοῦσι αἰσχρῶν καὶ τὴν πλείστα τῆς τόπον πληροῦσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγιστον, εὐανδρεῖσθαι. ‖ Εὐανδρᾶ, Vigeo & virilis sum. Suidas. Et Plutarchus in Camillo, ἑλόμενοι δὲ τρεῖς ἄνδρας ἐκ τῶν ἀρίστων θεωροὺς, καὶ ναῦν μακρὰν εὐανδροῦντα πληρώματι καὶ κόσμῳ παντοιοτάτῳ κατασκευάσαντες ἐξέπεμψαν.

C. Ἡμίανδρος, ου, ὁ, Semiuir (non eo sensu quo Nessus centaurus appellatur semiuir ab Ouidio, sed quo sacerdotes Cybeles vocantur semiuiri) Lucianus, ὁ δὲ θῆλυς καὶ ἡμίανδρος.

C. Κακανδρία, ας, ἡ, idem quod ἀνανδρία, Ignauia. Soph. Aiace δειλίαν & κακανδρίαν cōiungit, timiditatem & ignauiam: τὸν δειλίᾳ τρέφοντα καὶ κακανδρίᾳ σε φίλτατ' Αἴαν.

C. Μοναυδρέω, δρῶ, Vnicum maritum habeo. Suid. ex quopiam cuius tacet nomen, οὐκ ἠδέισαν Αἰγυπτίων αἱ γυναῖκες παπαλαιὸν μοναυδρεῖν.

C. Ὀλιγανδρέω, δρῶ. F. ποιῶ, Virorum paucitate & penuria laboro. oppositum τῷ ἀνανδρῶ. Plut. αὐτοπήρωσε τῷ βουλεύσασθαι ὀλιγανδροῦντα, Ad paucos viros redactum. Sic Thucydides, πολλοὶ δὲ φθειρόμενοι ἐν τῇ ἀναχωρήσει τῷ σκαφῶν, ἅτε κολυμβῆσαι οὐκ ἐς πολὺ ὀλιγανδρουῶν κατεπαύσαν.

HINC Ὀλιγανδρία, per quod Budæus interpretatur τὸ ὀλιγανθρωπία.

C. Πολύανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multos viros habens, vt apud Nonn. γυνὴ πολύανδρος.

Πολυανδρέω, ῶ, Multos viros habeo, Viris abundo. cui opponitur λεπτανδρῶ. Strabo l. 8, ὅτι δὲ πολυανδρῶσι τὸν χώρον σωέπεσε ποτε, ὡς τε καὶ ἀπὸ τῶν ἔτεσιν ἐστιν. Et Πολυανδρέομαι, idē, cuius vsum vide supra in Εὐανδρος.

Πολυανδρίος πάθος, adiect. H. sych. pro πολυχάριτος, Qui multos capit. Et substantiuè apud Suidā πολυανδρεῖον, πάθος, μνῆμα, Cœmiterium & καταφίον. Locus sepulcrum destinatus, Quò multorum virorum corpora mortua ferūtur. Æl. θαπτοντες δὲ τοὺς νεκροὺς, ἐποιήσαντο κοινὸν πολυανδρίον. Nazianz. οὐ νεκροὶ βεβῆν, λεμβῶσι ἀγίων ἅμασι, καὶ γε νομβῶσι αὐτοῖς πολυάνδρεια.

C. Ὑπανδρος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ sub viro est. Viro subiectus, Viro obnoxius: vt ὑπανδρος γυνή. Paul. Rom. 7, ὑπανδρος οὖσα τῷ ἀνδρὶ βεβηκας.

C. Φίλανδρος, ος, ὁ καὶ ἡ, Amans viri, vt Φίλανδρος γυνὴ, Quæ mariti amore tenetur. In malā quoque partem φίλανδρος γυνὴ & μοιχευτεία à Platone dicitur in Sympos. Vi rosa & impudica. quemadmodum econtra αἰδήμων & φιλοσώφρων. HINC Φιλανδρία, ας, ἡ, Amor mariti, quod Plutarchus De Penelope in Vita Homeri dixit. Bud. Comm.

Aliud compositorum genus.

C. Ἀνπάνειραι, Amazonum epithetum, quòd viris aut pares essent & æquiparandæ, aut aduersariæ, eorūmque consuetudinem abnuerent. Latini Viragines dicunt. Compositum ex ἀντὶ & ἀνερος genitiuo nominis ἀνήρ: cui per ἔκπασιν poeticè inseritur.

C. Βωπάνειρος, ου, ὁ, Alens & educans viros. vnde Φόβη Βωπάνειρα apud Hom. vbi significare videtur nō tam virorum quàm virorum strenuorum & fortium educatricem. Comp. ex βώω & ἀνήρ.

C. Δηϊάνειρα, ἡ, nomen proprium vxoris Herculis. Compositum ex δηΐος & ἀνήρ, δῆλον τὸ καυτηρὰ γεγονέναι τοῦ ἀνδρί. Eustath.

C. Κυδάνειρος, ος, ὁ, Gloriam viris afferens, vel Claros viros habens, vt κυδάνειρα ἄρηα, apud Homerum. & alibi πατὴρ κυδάνειρα.

C. Μεγάνειρα, mulieris nomen proprium apud Pausaniam.

Aliud compositorum genus.

C. Ἀγάνωρ, ορος, ὁ, Hesych. interpretatur, ἀγαπητὸς τῶν ἀνδρείων, ἢ ὑπὸ τῆς ἀνδρείας ἀγαπώμενος. quæ tamen expositio potius conuenit τῷ ἀγανόφρονι. Vide Ἄγλωρ. Addit esse quoque nomen proprium filii Ancæi.

C. Ἡμάνωρ, ορος, ὁ, Semiuir. idem quod ἡμίανδρος. nisi quòd alterum poetis, alterum solutæ orationi familiarius est.

C. Μεγάνωρ, ορος, ὁ, Magnos viros faciens, & ex consequenti superbos. epithetum diuitiarum apud Pindarum, μεγάνορος ὄλβοιο πλούτου.

C. Πολυάνωρ, ορος, ὁ, Multos viros habens. Eurip. βρότοι πολυάνορες, Frequenti viris. Idem quod in prosa oratione πολυάνδρος.

C. Στυγάνωρ, ορος, ὁ, Odio prosequēs viros. Æschyl. in Prometh. Amazonum exercitum συγάνορα vocat. Comp. ex συγέω & ἀνήρ.

¶ Ἡνορέα, seu Ionicè ἰωόρεη, Virilitas. idem quod ἀνδρεία, nisi quòd poeticum est. Hinc ἰωόρεηφι datiuus poeticus, per ἀποβολὴν τοῦ φι. Factus est forsitan à genitiuo ἀνέρος. Cæterùm hic positū fuit ἰωόρεα. propter sequētia composita in ηωρ, quæ ferè omnia deducunt inde grammatici. licet multa ex ἀνὴρ deduci posse videantur, sicut & præcedentia compositā in αωρ.

C. Ἀγαπήνωρ, ορος, ὁ, Virilitatis & fortitudinis amās. ex ἀγαπᾶν & ἰωόρεη. Est etiam nomen proprium apud Homerum, nempe filii Ancæi. Quare constat mendum esse apud Hesychium in ἀγάνωρ, cui ibidem tribuitur quod huic tribui debet.

C. Ἄγλωρ, ορος, ὁ, Admodum virilis, seu strenuus, fortissimus. V. I, Superbus, Ferox, Præfidens. q. d. Nimiū virilis. Nam quemadmodum (inquit Eustath.) aduerbiū ἄγαν (ex quo & ἰωόρεη hoc nomen compositum esse dicit) tam in bonam quàm in malam partem capitur, sic etiam ἄγλωρ modò in laude modò in vituperio ponitur. ita vt aliquando strenuum & fortem significet, interdum præferocem. vt fit ὁ ἄγαν τῇ ἰωόρεη χρώμενος (vt alibi scribit idem) sicut ὑπέρθυμος dicitur ὁ ὑπὲρ τὸ δέον τοῖς θυμοῖς χρώμενος, ἤγουν θρασύστατα. Aliam etymologiam affert idem Eustathius vt videlicet compositum sit ex ἀγῶ & ἰωόρεη, Qui virilitatem admiretur, aut Qui aliis ob virilem animum admirationi sit. Tertia etymologia apud eundem est ex ἄγω & ἀνὴρ, Qui viros ducat, Qui viris præsit & imperet. Sed ἄγλωρ in vitio potius poni sciendum est. sic Il. ι, in fine, ὁ δ' ἄγλωρ ἐστὶ καὶ ἄλκιμος. Sic Od. υ, pro ι dicuntur ἀγλώορες. Apud eundem tamen θυμὸς ἄγλωρ in laude potius dicitur Od. θ, — κραδίη καὶ θυμὸς ἀγλώορ. ‖ Est etiam nomē proprium vnius Phoronei filiorum: vnde patronymicum Ἀγλωοείδης. HINC Ἀγλωοεία nomen substantiuum, Virilitas, Strenuitas. Et interdum Audacia, seu potius Præfidentia, Superbia. Hom. Il. χ, Καὶ δὴ μιν κάτεπαυσεν ἀγλωοείης ἀλεγεινῆς. Et in plurali numero, ἀγλωοειαι. Il. ι, Ναὶ μὰ μὴ μὰ μάλ' ἀγλωοείας ἀνήκας. ET Ἀγλωρεύω verbum, quod pro Superbio poni solet.

C. Εὔλωρ, ορος, ἡ, Bene virilis, seu Bene viriles & strenuos faciens. Epithetum apud Homerum τῶ οἴνου. Est etiam χαλκὸς dictus εὔλωρ, vt ait Eustathius, non quòd virile per se & forte æs sit, sed quòd armis quæ antiquitus ex ære fiebāt, muniti, viriliores & animosiores simus. quomodo & æs quod ad lebetes & tripodes conferebatur, εὔλωρα χαλκὸν apud Homerum vocari ait: & οἶνον εὔλωρα: vt item σίδηρον.

C. Ῥηξίλωρ, Viros frangens. Vel, Virilitate & strenuitate frangens & perrumpens [hostium agmina] videlicet ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τὰς ἀνέρας. Vel, ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τῇ ἰωόρεη. vtranque formationē apud Eustath. habes. Ex qua intelligitur Fortis, Strenuus, Bellicosus. Sed peculiariter dici putatur de eo qui fortitudine acies hostium perrumpat. Sic Homerus Il. η, Achillem vocat ῥηξίλωρα, θυμαλέο. πα. HINC Ῥηξιλωρία, Fortitudo. Peculiariter tamen illa fortitudo perrumpendi agmina. Od. ξ, — θάρσος μοι Ἄρης τε ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη Καὶ ῥηξιλωρείω.

C. Ὑπερίλωρ, ορος, ὁ, Supramodum virilis, Fortis. vt ὑπερήνορες υἷες Ἀχαιῶν. & apud Hesiodum βασιλῆς ὑπὲρ ἰωόρ. annotat Eustath. in ἄγλωρ, ὑπὲρ ἰωόρ & ἄγλωρ idem aliquādo esse, & sicut ἄγλωρ interdum in malam partem accipitur, sic accipi etiam ὑπὲρ ἰωόρ, vt fit Qui supra modū & supra quàm viros deceat, robore vigeat, Superbus, Ferox. HINC ὑπερλωρέω, Fut. ήσω. Supramodum virilis & fortis sum, Suprà quam viro dignū sit, robore vtor, Ferocio, Superbio: modò in bonam partem interpretando, modò in malam.

C. Ὑψήνωρ, ορος, ὁ, Alta seu celsa Virilitate præditus, Celsos viros faciens, i. Faciens vt Celsi & quasi elato capite ingrediantur: vt apud Nonnum ὑψίωρα πτολίεθρα (eodem modo quo Homerus ἀϊώρα χαλκὸν & οἶνον dicit, & Pindarus μεγάνορα πλοῦτον) non quòd per se honor talis sit, sed quòd tales efficiat eos qui præditi eo sunt.

Ἀνδρόθεν, aduerbiū poeticum, Ex viro, vel A viro. In Anthol. epigr. Accipit enim formam aduerbiorum quæ ex nomine locorum formātur: vt Ἄνδρος Andros insula, vnde ἀνδρόθεν, ex Andro insula.

Ἀνδροτής, ῆτος, ἡ, Virilitas, Virilis fortitudo. Hom. Il. π. in fine, Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἔβη εἰς Ἀΐδαδε βεβήκει, Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην. vbi Eustath. ait quosdam accipere ἀνδροτῆτα simpliciter pro ἀνδρὸς φύσιν καὶ

ἀνθρωπότητα. Hesych. explicat ἀνδρείαν. Legitur & ἀδροτῆτα, sicut & in aliis huiusmodi locis Hom.

Ἀνδρόμεος, ε, ό, Humanus. ἀνθρώπινος in prosa, ἀνδρόμεος in carmine. Iliad. υ, — χροὸς ἀνδρομέοιο. Odyss. ι, — ᾠμοὶ ἀνδρόμεοι.

¶ Ἀνδρεκαὶς, A duerbiũ poeticum, pro Viritim. pro quo in prosa dicitur κατ' ἀνδρα. Hom. Od. ν, Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν πείσεα μέγαν ἠδὲ λέβητα Ἀνδρεκαίς.

¶ Ἀνδρεῖος, ε, ό, Virilis, id est Ad virum pertinens, non ad mulierem. vt ἱμάτιον ἀνδρεῖον apud Xenophontẽ, Indumentum virile, id est ad virorum vsum accommodatum. vt ἱμάτιον γυναικεῖον, Indumẽtum muliebre. Idem Pæd. 8, ὑποδήματα ποιεῖ ὁ μὲν ἀνδρεῖα, ὁ δὲ γυναικεῖα. Plato in Alcibiade priore, ἔστιν ἄρα τὰ μὲν γυναικεῖα, τὰ δὲ ἀνδρεῖα μαθήματα. Athen. 14, ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα πρόσωπα. Inuenitur etiã τὸ ἀνδρεῖον μέλος, pro membro virili apud Lucianum, εἶτά σοι τὸ ἀνδρεῖον μέλος ἀιέφυν. ‖ Numero plurali ἀνδρεῖα erant σωτήρια quædam apud Cretenses, sicut φειδίτια apud Lacones. Athen. lib. 5, Ἐν Σπάρτῃ φειδίτια καὶ τοῦδε τοῖς Κρησὶν ἀνδρεῖα μετὰ πάσης ὀπτμελείας αἱ πόλεις σωῶσιν. Verùm antiquitus Lacones non φειδίτια vocabant, sed ἀνδρεῖα, sicut & Cretẽses, vt inquit Aristoteles Pol. l. 2. Dicebantur autem ἀνδρεῖα sodalitia publicè epulantiũ, à virorum appellatione: quòd soli viri huiusmodi epulis interessent, nec ad eas accederẽt mulieres, vt quidam tradunt. Itidem verò ἀνδρῶνας Græci appellant οἴκους vbi conuiuia virilia solent esse, quòd eò mulieres non accedant, vt scribit Vitruuius lib. 6, cap. 9.

Ἀνδρεῖος, Virilis. i. Strenuus, Fortis, Virũ se præbens, Viro digna gerens. Cui opponitur αὔανδρος. Plato in Epitaphio, οὗτός ἐστιν ὁ σώφρων, καὶ ἐστὶ ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος. i. (vt vertit Cicero) Hic est ille moratus, hic fortis, hic sapiens. Interdum dicitur ἀνδρεῖος πρός τι. vt ἀνδρειότατος ὢν τυγχάνει πρὸς ἅπαντα, Strenuissimus est ad omnia. Ἀνδρεῖον, τὸ, substant. apud Thucydidem vulgò exponitur Virile robur: in hoc loco l. 2, καὶ ὃν τοῖς παιδείαις οἱ μὲν ὀπτμόνῳ ἀσκήσει ἄνδρες νέοι ὄντες τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται· ἡμεῖς δὲ ἀνειμένῳ διαιτώμενοι, &c. Sunt qui vigorem virilem sint interpretati: ego τὸ ἀνδρεῖον pro τὴν ἀνδρείαν accipiẽs, exposuerim vno verbo Fortitudinẽ.

Ἀνδρεῖα absolutè, vt Latine Virilia. ἀνδρεῖον μέλος pro eodem ex Luciano paulo antè annotaui.

Ἀνδρείως, A duerb. Viriliter, Strenuè, Vt virum decet. Aristoteles Rhet. 1, εἰ τὸ ἀνδρείως κάλλιον καὶ αἱρετώτερον τοῦ σωφρόνως.

Ἀνδρεία, ας, ἡ, Virilitas, i. Strenuitas, Fortitudo, Animi robur, Animi præstantia. Aristot. Rhet. 2, καὶ σώφρονες μὲν τὰ ἀνδρείας, καὶ ἀνδρεῖοι μετὰ σωφροσύνης. Ab eodem Rhet. 1, sic definitur, ἀνδρεία δὲ, δι' ὃν ὦσι πρακτικοί εἰσι τῶν καλῶν ἔργων ἐν τοῖς κινδύνοις καὶ ὡς ὁ νόμος κελεύει, καὶ ὅσα πρακτικὰ τοῦ νόμου Secũdũ eundẽ Pol. 1, ἀνδρεία est quæ facit θάρσος. At verò apud Thucydidẽ scholiastes quodam loco per ἀνδρείαν ait ipsum significasse θάρσος. Inuenitur autẽ scriptũ modò αὐανδρεία, modò αὐανδρία. quæ scripturæ varietas in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suidã tamen sequendo videtur potius scribendum αὐανδρία, vt differat ab αὐανδρεία adiectiuo, veluti quũ dicitur αὐανδρεία ψυχή. ac sanè in emendatis codicibus passim occurrit scriptum αὐανδρία.

Ἀνδρεία, Viritas, id est Virilis ætas. Harpocration ex Antiphone.

¶ Ἀνδρεικὸς, ού, ό, Idem quod ἀνδρεῖος, Virilis, id est ad virũ seu viros pertinens. Apud Xenophõtem Hell. 6, χορὸς ἀνδρεικὸς, Ex viris constans.

Ἀνδρικὸς, Virilis, i. Strenuus, Fortis, ἀνδρεῖος. Platoni μέλανες dicũtur esse ἀνδρικοὶ, id est fortes, strenui. Obseruandum est autem quod tradit Eustathius, quanuis ἀνδρεῖος & ἀνδρικὸς idem valeant, dici tamen αὐανδρικὴ γυνὴ, non ἀνδρεία γυνή. Dicitur etiã ἀνδρικὸν quicquid est viro forti dignum. vt dicuntur à Latinis fortia facta, forti viro digna. ἀνδρικὸς πόνος apud Lucianũ, Labor virilis, id est Virum fortem decens, Viro forti dignus. vel simpliciter, Viro dignus.

Ἀνδρικῶς, Aduerb. Viriliter, Strenuè, Fortiter. Aliquãdo etiã pro Validè, Robustè. vt apud Aristophanem Equitibus, παῖ' ἀνδρικῶς. ‖ A Budæo exponitur Vehementer in hoc Dioscoridis loco, vbi de ebeno loquitur, ἀνδρικῶς δὲ ποιεῖ πρὸς παλαιὰ ῥεύματα. id est Vehementer confert.

Ἀνδρικὶ, itidem aduerbium, & itidem significans Viriliter, Strenuè, ἀνδρικῶς, ἀνδρείως. Vtitur autem hoc ἀνδρικὶ Aristophanes.

Ἀνδρίζομαι, Virilem ætatem ingredior, Ad firmam & robustam ætatem peruenio. Budæus ex Polluce exponit Virsum. Apud Lucianũ in Anachar. ἀνδρίζεσθαι τοῦ σώματος exponitur Corpore corroborari, Robur virile assumere corpore.

Ἀνδρίζομαι, Viriliter ago & fortiter, Viriliter me gero, apud Platonẽ in Theæteto. Idem in Phæd. ἀλλ' ἀνδρικότερον καὶ προθυμότερον ὑγιῶς ἔχειν. Est ἀνδρίζομαι (inquit Bud.) Ago more viri: vt αὐανδρεύομαι, Ago more hominis, vel more humano. Item ad fortitudinẽ me cõparo. vt Aristot. Ethic. 3, ἅμα δὲ καὶ ἀνδρίζονται ὧν οἷς ὅτιν ἡ ἀλκὴ, ἢ καλὸν τὸ ἀποθανεῖν. Dicũtur ἀνδριζόμεναι mulieres naturam muliebrẽ fortibus factis superantes, quales à Latinis appellantur viragines. Admonui autem paulo antè ex Eustathio, ἀνδρεία γυνὴ non dici, sed ἀνδρικὴ, pro forti.

Ἀνδρίζω, inquit Suidas, τὸ ἀνδρός τι ποιῶ, id est Virile quippiam ago. & ita ἀνδρίζω idem fuerit quod ἀνδρίζομαι. sed exemplum vocis huius actiuæ nullum adfert. verùm actiuè dici possit ἀνδρίζω, vt γυναικίζω Hippocrates dixit.

¶ Ἀνδρῶος, α, ό, Virilis, Ad virum pertinens. Leo imperator constit. 20, pag. 445 nostræ editionis, τὴν τε γυναικείαν καὶ τὴν ἀνδρῶαν.

Ἀνδρόω, ῶ, Virilem reddo, Virile robur ministro. Bud.

Ἀνδρόομαι, ῶμαι, Virile robur, vel ætatem virilẽ assumo. Virilitatem attingo, i. viriles annos, Ad virilẽ ætatem peruenio, Vir fio, Togam virilem sumo, si Romano more velimus loqui. Herodotus, τὴν δὴ αὐανδρωθέντες δῆθεν πιπτεσι. Aristot. Ethic. 10, οὐχ ἱκανὸν δὲ ἔστιν νέους ὄντας τροφῆς καὶ ἐπιμελείας τυχεῖν ὀρθῆς, ἀλλὰ καὶ ἀνδρωθέντας δεῖ ἐπιτηδεύειν αὐτά. Vide paulo antè, εἰς ἀνδρας ἐγγράφεσθαι, & alia eiusmodi.

Ἀνδρωθεῖσα etiã dicitur quæ cum viro cõsueuit, cui virginitatem vir eripuit. ἀνδρωθεῖσα, ἀνδρὶ συνοικήσασα, δεδιαφθαρμένη, Hes. Idẽ ἀνδρωσθεῖσα exponit συγγενέσθαι.

c. 2. Ἐξανδρόομαι, ῶμαι, Vir fio, In virum euado. Λόχος ἐν ὀδόντων ὄψεως ἐξῳδοραμόνος. Et ἐξανδρούμενος pro Ad virilem ætatem perueniens, ex Aristoph. citatur.

¶ Ἀνδρώομαι, Augeor, Robustus euado, in vulg. lexicis. Et secundum quosdam, idem quod ἀνδρόομαι proximè præcedens. Sed ego corruptum esse existimo pro ἀδρώομαι.

¶ Ἀνδρώδης, εος, ό καὶ ἡ, Virilis, Virum decens, vel Fortem virum decens, Forti viro dignus. aut Virili & forti animo præditus. Magnanimus. Plut. De nõ irascendo, ὡς οὐκ ἀγχιμῆς, οὐδὲ ἀνδρώδης, οὐδὲ ἔχουσα φρόνημα καὶ μέγεθος ὅσον. Idẽ in Consol. ἡ δὲ Μερόπη λόγοις ἀνδρώδεις προσφερομένη. Aristot. Pol. 5, ὅταν ἀνδρώδης τις ὢν, μὴ μετέχῃ τῆς πεμῶν. Idẽ Rhet. 2, φιλοπιμότεροι γὰρ καὶ ἀνδρωδέστεροι εἰσὶ τῶν ἥττοι δυνάμενοι τῆς πλουσίων.

Ἀνδρῶδες, τὸ, Virilitas, Virile robur. Et pro ἀνδρεία.

Ἀνδρωδῶς, A duerb. Viriliter, Fortiter, Vt virum decet, vel fortem virũ. Isocr. in Panath. τῆς δὲ συμφορῶν μὴ λίαν ἠτοιμασμένοις, ἀλλ' ἀνδρωδῶς ἐν αὐτοῖς διακειμένοις.

¶ Ἀνδρὼν, ῶνος, ό, Domus pars in quam viri seorsum à mulieribus se recipiunt. Aristophanes, τὰ δικαστήρια καὶ τὰ τοιαῦτ' ἀνδρῶνας πάντα ποιήσω. Citatur autem locus hic à Suida, apud quẽ legitur, ἀνδρῶνα, οἶκον ἔνθα οἱ ἄνδρες εἰώθασιν ἀθροίζεσθαι. Notandũ est autem hîc ἀνδρῶνα dici οἶκον, vt ἀνδρῶνας à Vitruuio οἴκους: scribente lib. 6. c. 9, Græci enim ἀνδρῶνας appellãt οἴκους vbi cõuiuia virilia solẽt esse, ᾧ eò mulieres nõ accedãt. Hæc Vitr. Ego pro loco in quo cõuiuia celebrãtur, reperio in hoc Xenophõtis loco, μέλλω δὲ ἑστᾶν Αὐτόλυκον οἶμαι ἐν τῷ καταστικῷ πολὺ ἂν μοι λαμπρότερον φανεῖσθαι, εἰ ἀνδρῶν ἐκκεκαθαρμένος εἴη. Apud Athenæum lib. 12, ἀνθινά τε πολλὰ τῆς ἐδαφῶν ἐν τοῖς ἀνδρῶσι κατεσκευάζετο.

Ἀνδρεῶν etiã dicitur pro αὐδρῶν, itẽ αὐδρεῶν in carmine, per epenthesin literæ ι, metri causa. Habetur autem αὐδρεῶν apud Herodotũ in Thalia: ac secundum Suidã αὐδρεῶν apud illum significat μέγας οἶκος, id est domum magnam.

Ἀνδρωνῖτις, ιδος, ἡ, Idem quod αὐδρών. Dicitur autem γυναικωνῖτις itidem, Domus pars in quam mulieres seorsum à viris se recipiunt. τὸν ἀνδρωνῖτιν εἰς τὸν γυναικωνῖτιν κωμάσω, apud Suidam. Plutarch. De non irascendo, δι' ὧν ἔνιοι τὸν θυμὸν ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος εἰς τὸν ἀνδρωνῖτιν οὐκ εὖ μεταπαίζουσιν.

¶ Ἀνδρίον, ου, τὸ, diminut. Homulus, Homuncio, Homunculus. Eupolis, μὴ φθονερὸν ἴδῃ ἀνδρίον. Aristoph. αὐδρίοις καὶ ἀνδρέσι.

Ἀνδρίσκιον, aliud dimin. Homululus. Synes. ἀνδρέλια πονηρά. Vsitatius autẽ est hoc diminutiuum ἀνδρίον (teste Eustathio) quàm proximè præcedens ἀνδρίον.

Ἀνδρίσκος, diminut. itidem Homuncio. Dicitur eadẽ forma qua ἀνθρωπίσκος pro ἄνθρωπον.

Α Ν Δ Ρ Α Π Ο Δ Ο Ν, ου, τὸ, Mancipium. secundum quosdam deriuatur ἀπὸ τοῦ ἀποδόσθαι, quod est vendere, vel ἀπὸ τῆς πέδης, quod significat cõpedes quibus vinciri solebãt mancipia. Sed vide an rectius alii à nomine πόδες. ᾧ videlicet dominus sit velut caput, seruũ tanquã pedes habens. Nisi quis spectet quod Latini dicũt Seruum à pedibus. Demosth. Philipp. 3, ὅθεν οὐδὲν ἀνδράποδον κτυσθαῖον οὐδὲν ἰῶ τρέσπρον τριάδας. Plut. in Apophth. ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἀδέσποτα ἑκάλει. Obseruandum est autem generali significatione ἀνδράποδον dici quemlibet hominẽ in bello captũ, & seruituti mancipatũ, siue seruus alioqui, siue liber & ingenuus natura sit. vnde ad discrimen dicuntur ἀνδράποδα δοῦλα & ἀνδράποδα ἐλεύθερα. Xen. Hell. 1, καὶ τὰ ἀνδράποδα τὰ δοῦλα, πάντα ἀπέδοτο. Hoc autem, quanuis cõpositum, seorsum tamen posui, tum quòd eius etymum sit controuersum, (quod ad alteram compositionis partem attinet) tum quòd significatio paulo à simplici remotior.

Ἀνδράποδεσι pro ἀνδραπόδοις apud Homerum, Il. η, per metaplasmum, sicut in κρίνεσι. Legitur ibi & ἀνδράποδεσι, vt ait Eustathius.

C. Ἀνδραποδοκάπηλος, ου, ό, Mango, Venalitius, Venalitiarius, Mancipiorũ venditor. Ad verbũ, Caupo mancipiorum. Dicitur & σωματέμπορος, vt Suidas docet, qui tamen καπηλεῖν in hoc nomine simpliciter exponit πωλεῖν, id est vendere.

¶ Ἀνδραποδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Mancipialis, Ad mancipium pertinens. ἀνδραποδώδεις τοίχοις, apud Eustathium. Item ἀνδραποδώδης, Mancipio conueniens, Mancipio dignus, Seruilis, δουλοπρεπής. Dicitur etiam homo ἀνδραποδώδης, Minimè ingenuus, Nihil ingenuitatis habens, Illiberalis, Seruili ingenio præditus, apud Xenophontẽ. Aristot. Rhet. 2, διὸ καὶ ἀνδραποδώδεις καὶ φαῦλοι καὶ ἀφιλόπονοι, οὐ νεμεσηταί. Nec solùm ἀνδραποδώδης, sed & βοσκηματώδης appellatur à philosophis qui mancipiorum seu pecudum more trahitur ab affectionibus prauis & perturbationibus. quinetiam voluptates prauæ vocantur à Platone ἀνδραποδώδεις.

Ἀνδραποδωδῶς, A duerb. Mancipialiter, (si dici posset) Seruiliter, Illiberaliter, Seruili more, Mancipiorum more. Plato Symposio, οὐδὲ ἠναγκάτει ὡς ἀνδραποδωδῶς διακειμένου.

Ἀνδραποδωδία, ας, ἡ, Mancipialitas, (si dici posset) Seruilitas, cõtraria ingenuitati. Ab Aristotele ἀνδραποδωδία, sic dicitur vt θηριωδία, (inquit Bud.) Polit. 7, ἀπιμίας ἀνελεύθερος ἀνδραποδωδίας γίνεται.

¶ Ἀνδραποδίζω, vel Ἀνδραποδίζομαι, Mancipo, quasi ἀνδράποδον reddo, i. Mancipium reddo, Mancipium esse facio. Exponitur vsitatiore loquendi forma, Mãcipio capio, In seruitutem redigo. Item Captiuum duco, vel In captiuitatem abduco, vel in seruitutem. Thucydides, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσαι. Xenophon, τὸ ἀνδραποδίζεσθαι τοὺς φίλους, ἀδίκον εἶναι δοκεῖ. Plato De rep. 1, καὶ αὖ πάλιν ἀνδραποδισθέντες δουλεύσοντα.

Dicimur etiam ἀνδραποδίζειν vel ἀνδραποδίζεσθαι vrbes, quas subigimus & in seruitutem redigimus, siue subiugamus. Thucydides, καὶ ἀνδραποδισάμενοι τὴν πόλιν. Demosth. Olynth. 3, Φίλιππον δ' ἐξῆν πόλεις Ἑλληνίδας ἀνδραποδίζεσθαι. Pro eodem dicitur ἐξανδραποδίζεσθαι. Polybius, πολλάκις δὲ καὶ ὅλας πόλεις ἐξανδραποδίζοντα χρημάτων ἕνεκα.

Ἀνδραποδίζεσθαι passiua voce dicuntur itidem homines pariter & vrbes, (vnde ἰωδραποδισμῷ πόλις apud Demosthenẽ) Mancipari, In seruitutem redigi, In captiuitatem siue in seruitutẽ abduci. Metaphoricè verò vsurpatur & in hac voce, assumpta etiam aliquando præpositione ἐξ. vt apud Plutarchum in Antonio, καὶ περὶ ἐξῳδραποδισμένον κομιδῇ τοῖς μυρίοις θαλάσσης, id est, Magnopere captum pollicitatione Ptolemæi regis, & veluti Ptolemæo mancipatum, vt vertit Bud.

Ἀνδραποδίζειν, & Ἀνδραποδίζεσθαι præter significationem receptam significant etiam generalius Vim alicui afferre. βιάζεσθαι, Hesych.

Ἀνδραποδισμὸς, οῦ, ό, Mancipatio, Redactio in seruitutem, Subiugatio. A quibusdam Captiuitas alicubi exponitur, ab aliis Captiuitatis seruitus. De vrbibus quoque dicitur, sicut & ἀνδραποδίζεσθαι. Demosth. Olynth. 1, ἀλλ' ἀνασάσεως καὶ ἀνδραποδισμοῦ τῆς πατρίδος.

Ἀνδραποδισμὸς, per se positum, Plagium, Plagiariũ crimen: sicut & ἀνδραποδιστὴς, Plagiarius. Plato De leg. lib. 9, ἀνδραποδισμοῦ ὑπόδικον ἐχέτω τὴν τιμωρίαν μετὰ τοῦ δούλου.

Ἀνδραποδιστὴς, οῦ, ό, Mancipator, Quisquis aliquem in seruitutem redigit. Apud Xenophõtem vocantur ἀνδραποδισταὶ ἑαυτῶν, Sibi ipsis seruitutem imponentes tanquam mancipiis, Seipsos in seruitutem redigentes, libertatem suam vendẽdo. Sed peculiariter ἀνδραποδισταὶ vocantur plagiarii, qui videlicet liberos homines in seruitutẽ redigunt. Intelligimus enim plagiarios, tam eos qui liberum hominem vendunt pro seruo, quàm qui seruum alienum vendunt, tanquam suum. ἀνδραποδισταὶ, inquit Eustathius, οἱ τοὺς ἀνδραπόδων πωλεῖται τοῖς ἐμπόροις. Erántq; ἀνδραποδισταὶ plurimi in Thessalia, vt ex eodem, item ex Suida, discimus. apud quem legitur, διαβάλλονται δὲ οἱ Θεσσαλοὶ ὡς ἀνδραποδισταὶ καὶ ἄπιστοι. Dictus est autem ἀνδραποδιστὴς (vt apud Suidam & enarratorem Aristophanis legitur) παρὰ τὸ τὰ ἀνδράποδα ἀποδίδοσθαι, id est à venditione ἀνδραπόδων, hoc est mancipiorum. Sed miror vtrique horum in mentem nõ venisse, non posse aliam dari nominis ἀνδραποδιστὴς quàm nominis ἀνδράποδον etymologiam: & ἀνδράποδον esse primam vocem à qua factum sit verbum ἀνδραποδίζομαι, ab hac deinde verbalia ἀνδραποδισμὸς & ἀνδραποδιστής.

C. Ἐξανδραποδίζομαι, idẽ quod simplex ἀνδραποδίζομαι; In seruitutem redigo, apud Herodotum, Plat. Plutar. Vide suprà metaph. significationem in Ἀνδραποδίζεσθαι. HINC ἐξανδραπόδισις, In seruitutem redactio, Mancipatio.

¶ Ἀνδραπόδιον, ου, τὸ, diminutiuum, Mancipiolum, apud Athenæum.

¶ Α Ν Δ Ρ Ι Α Σ, άντος, ό, Statua, Simulachrum. Est autem propriè Statua viri, vtpote ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς facto nomine ἀνδρειάς. In epistola Phil. apud Demosthenem, ἀνδριάντα χρυσοῦν ἀνέθηκεν εἰς Δελφούς. Aristot. Polit. 5, ἀνδριάντα τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ καθῆκον. Copulantur sæpe ἀνδριάντες & γραφαί. vt apud Plutarchũ in Fabio, τοὺς γραφεὰς ὕστερον προσαγορεύσαντα καὶ τοὺς ἀνδριάντας. Idem τοῦ δεινμίας, πτώματα ἀλλότρια, καὶ γραφαὶ καὶ ἀνδριάντας.

C. Ἀνδριαντοποιὸς, οῦ, ό, Statuarius, Statuarum artifex. Μύρωνος τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ, apud Athenæum lib. 11.

Ἀνδριαντοποιία, ας, ἡ, Statuarum confectio, Actio ipsa faciendi statuas. Exponitur etiam Ars statuaria, Ars faciendi statuas. quod tamen magis propriè significatur nomine ἀνδριαντοποιική, subaudito nomine τέχνη. Xenoph. ὅτι δ' ἀνδριαντοποιία Πολύκλειτον ἐποίησεν.

Ἀνδριαντοποιέω, ῶ, Statuas facio. VNDE Ἀνδριαντοποιική, Ars faciendi statuas, Ars statuaria. Subauditur enim τέχνη.

C. Ἀνδριαντοπλάστης, ου, ό, Statuarum fictor. quasi ἀνδριάντων πλάστης, à πλάσσω. HINC & ἀνδριαντοπλαστική, Ars fingendi statuas. Idem quod ἀνδριαντοποιική.

¶ Ἀνδριαντίσκος, ου, ό, Statua parua. Syllaba σκος diminutio-

nem denotat.

Α᾽ΝΘΟΣ, ου, τὸ, Flos. secundum Etymologicum ἀπὸ τοῦ ἄνω θεῖν ἐπὶ τὸ αὔξανεσθαι, ex eo quòd sursum ascendat dum crescit. Od. κ, — χάλαστο δὲ ἄνθεα εἴαρος. Il. ρ, — αἴθετο λευκὸν ἄνθος. Il. β, — ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. In genitiuo plurali dicitur ἀνθέων non ἀνθῶν, ad differentiam τοῦ ἀνθῶν, item participii ἀνθῶν à verbo ἀνθεῖν. In Atticismis, ἀνθέων, οὐκ ἀνθῶν. Plut. in Præc. de san. ὥσπερ αἱ τῶν ἀνθέων ὀσμαί. Apud Athenæũ lib. 11, κατὰ τὴν ἀνθέων χώραν. Theophr. De caus. plant. ἔνια ἐξ ἀνθέων ἐξανθίσεως &c. Et poeta quidã apud Plutarchũ, ἀρόμβος ἄχθος μα ἀνθέων ἡδομένα ψυχᾷ. Reperio tamen frequenter etiam ἀνθῶν apud eosdem, vt apud Athenæũ l. 2, καὶ τὰ τῶν ἀνθῶν ἀνώδη. Apud Theophrastum l. 2, ἔνια τῶν ἀνθῶν νύκτωρ μὴ συμμένει. Et 3, ἀμφισβητεῖ δὲ καὶ περὶ τῶν ἀνθῶν εἰῶν. Xen. in Cyneg. τῶν ἀνθῶν τὰς ὀσμάς.

Ἄνθος dicitur & aliarũ rerum quàm herbarum & stirpiũ. vt ἄνθος ἁλός, flos salis, quem deferri aiunt à fluuio Nilo, Diosc. l. 5. & apud Iulium Pollucem ἀδάμας χρυσοῦ ἄνθος. Apud Plutarchũ πορφύρας ἄνθος. Apud Hom. πυρὸς ἄνθος.

Ἄνθος capitur etiam metaphoricè, vt flos apud Latinos. vt ἥβης ἄνθος apud Homerum Il. ν, Καί σ᾽ ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον. Quo etiam modo dicitur ἄνθος τῆς ὥρας. vnde apud Platonem ἀνθοῦσα ἐν ὥρᾳ.

‖ Item ἄνθος per se positũ, Decor corporis, vt Bud. exponit in hoc Platonis loco in Symposio, καὶ αὖ ὀπτικὴς ὢν πάνυ ψυχικός, καὶ ἐὰν σμικρὸν ἄνθος ἔχῃ, ἐξαρκεῖ αὐτῷ καὶ ἐρᾷν καὶ κήδεσθαι. ‖ Ἄνθος pro κόσμος. vt apud Æschylum initio Promethei, Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, πυρτέχου πυρὸς σέλας. vbi scholiastes exponit τὸν σὸν κόσμον.

C. Ἀνθοβάφος. in vulg. lex. Græcol. exponitur Tinctor, sine autore. ἀνθινον quidem Hesychius exponit βαπτόν. Vide βάπτω.

C. Ἄνθοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Flores iaciens, vel Flores emittens. ea forma qua dicitur ἰοβόλος. Exponitur etiã Florulentus. Quidam ἀνθοβόλον πεῖχα dixit in Anth. epigr.

Ἀνθοβολέω, ῶ, Flores iacio, ad verbum, Spargo flores. ἀνθοβολεῖν (inquit Bud.) est flores in aliquem iaculari, floribus respergere, quod fit honoris causa ciuitates ingredientibus. Citat autem exemplum hoc ex Plutarcho, in quo tamen passiua vox nõ actiua vsurpatur, in Pompeio, πολλοὶ δὲ στεφανηφοροῦντες ὑπὸ λαμπάδων ἐδέχοντο, καὶ παρέπεμπον ἀνθοβολούμενον.

Ἀνθοβολεῖν, Flores emittere. In vulg. lex. Græcol. exponitur etiam Fragrare, Redolere. cuius significationis exemplum desidero.

C. Ἀνθοβόσκον, vt refert Hesych. idẽ est quod ἀνθοβόφορον, Sophocl. Æthiop.

C. Ἀνθοκρόκος πήνη, Textum floridum, Chordula filo floridulo contexta, vt annotatur in vulg. lex.

C. Ἀνθολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Florilegus, vt apes florilegæ dicuntur à Latinis. ‖ Vnde & Ἀνθολογία, Florum collectio, & Florilegium exponitur apud Luc. ‖ Inuenitur & Ἀνθολόγιον apud Suidam. ita enim vocat librum collectaneorum Iohannis Stobæi, quasi in quo sint autorũ Græcorum collecti flores. At Græcorum epigrammatum volumen extat inscriptum non ἀνθολόγιον ὀπιγραμμάτων, sed ἀνθολογία ὀπιγραμμάτων, à Planude, vt vulgò creditur. ‖ Ἀνθολογικά, Libri de florum collectione, seu de legendis floribus scripti: ea forma qua dicitur ῥιζοτομικά.

Ἀνθολογέω, ῶ, siue Ἀνθολογέομαι, οῦμαι, Flores lego, Flores decerpo, siue carpo. Aristot. De hist. anim. l. 9, αἱ δ᾽ ἀνθρῆναι ζῶσι μὲν οὐκ ἀνθολογούμεναι ὥσπερ αἱ μέλισσαι, i. Viuunt autem ἀνθρῆναι nõ flores decerpendo, sicut apes. ‖ Apud Hippocratem ἀνθολογεῖν cum accusat. simpliciter pro Legere vel Decerpere, in epist. ad Crat. τὰς παρὰ λίμναις βοτάνας ἀνθολογῆσαι.

C. Ἀνθοποιός, οῦ, ὁ, Florificus, Flores producens.

C. Ἀνθοπωλέω, λῶ, ad verbum, Flores vendo. Hesychius tamen exponit (si apud eum mendũ non est) Vinũ vendere, Pharmaca vẽdere, οἰνοπωλεῖν, φαρμακοπωλεῖν. Sed aliud verbum quàm ἀνθοπωλεῖν puto explicare voluisse Hesychium hisce duobus.

C. Ἀνθοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Florifer, Floriger⁹. vt mensis Maius est ἀνθοφόρος. Pro quo ex epigramm. & ἀνθηφόρος citatur in vulg. lex.

Ἀνθοφόρια, Proserpinæ festum, sic appellatum ex eo quòd Pluto eam rapuisset legendis floribus intentã. Scribitur etiam ἀνθεσφόρια. Dicitur autem eadem forma qua & ὠχροφόρια, aliud festum.

Ἀνθοφορέω, ῶ, Flores fero, vel Flores gero. Item, Flores comporto, seu conuecto. Citatur ex Diosc. in præfatione libri primi.

C. Ἀνθοφυής, ές, ὁ καὶ ἡ, Flores emittens seu producẽs, Florulentus. vt in Anth. epigr. ἀνθοφυεῖ πτέρυγι exponitur Ala florulenta. Vide φύω.

C. Ἀνθεσφόρια, τὰ, Festũ Proserpinæ, inde dictum quòd eã Pluto legendis floribus occupatam rapuerit. Cæl. lib. 14, c. 20. Hoc festum esse quidam putant quod Romani Florifertum vocabant, autore Festo. Pollux libro 1, Κόρης τοῦ Σικελιώτου θεοῦ γάμα καὶ ἀνθεσφόρια.

C. Ἀνθοδμον, ου, τὸ, Flos odoratus, Floris odor. Theophr. in 4, φυόμενα δὲ ἐν τῇ γῇ, μεγάλα καὶ χλωρά, καὶ ἀνθοδμον ἔχοντα. id est Florem odoratum habere, vel Flore odorato esse. Bud. ὀδμὴ enim est odor.

C. Ἀνθοσμίας οἶνος, Florum odorem habens vinum, Odoriferũ vinum, Odoratũ vinum: eo modo quo dicitur odorata cedrus a Virgilio. Ex ἄνθος & ὀσμή. vel ἀπὸ τόπου ἀνθοσμίας, vt ait Suidas. Sunt & qui nõ à loco, sed à certo vuæ genere sic appellatum existiment. At Hesychius habet dũtaxat, ἀνθοσμίας οἶνος, εὔπνοος, καὶ ἄνθος ἔχων. Legimus apud Plautum Florem vini veteris. Aristoph. in Pluto, οἶνον ἀνθοσμίαν facit μέλανα. Vide Suidã, item Athenæum & Eustathium, ex quibus disces vinum hoc fuisse factitium.

Ἀνθοσμίαι λειμῶνες apud Luc. Odorifera prata, Floribus variis fragrantia, siue redolentia.

C. Ἀνθηδὼν, όνος, ἡ, Apis sic dicta παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἔδειν, ex eo quòd edat flores. ‖ Est item vrbs Bœotiæ & Palæstinæ, apud Hesychium. Hinc ἀνθηδόνιος οἶνος. Vide Stephanum.

C. Ἀναιθὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Flore carens. vt apud Theophr. hist. plant. l. 1, ἀναιθῆ δένδρα. Et metaph. ἀναιθεῖ σώματι καὶ ψυχῇ, Plato Symposio. Exponitur etiam Floris infœcundus, Florem non proferens.

C. Διανθὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Duplicem florem habẽs. vt exponitur apud Theophr. ἀνθη δίανθῆ. Hist. plant. libri 1, cap. 11. de rosa & lilio. Sed mirum ni pro hac signif. scripturus fuerit potius δίανθῆ.

C. Εὔανθὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Pulchrè floridus, ἀθαλής. Inuenitur & superlat. ἀνθεστατος. Accipitur & pro venusto: vnde ἀνθὴς γλῶσσα apud Suid.

Εὐάνθης ὁ Σάμιος, Euanthes Samius, scriptor quidam apud Plut. in Solone.

C. Κολοβοανθὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Mutilum florem habens, ad verbum. In vulg. autem lex. exponitur minutulum florẽ edens. Vbi etiam additur ononin herbam flore pumilo esse & in siliqua, ob idque κολοβοανθῆ & ἐλλεβοανθῆ dici à Theophr. lib. 6, cap. 5. ET Κολεβοανθεῖν verbum (pro quo ibi Κολοβανθεῖν) Florem sessilem gerere, ex Gazæ expositione affertur, apud eundem Theophr. hist. plant. lib. 8.

C. Λευκανθὴς, Florem album habens. vnde λευκανθὲς κάρα, apud Soph. Canum caput, per catachresin. ET Λευκανθίζω, Albi floris more candeo. λάμπω, Hesych.

C. Πολυανθὴς, Multos habens flores, Floribus abundãs: vt ἔαρ dicitur πολυανθὲς passim à poetis. Sic ὕλη πολυανθὴς apud Homerum Od. ξ, vbi admonet Eustathius non esse perpetuum epithetum, sed intelligi quæ πολυανθὴς sit ἐν καιρῷ τοῦ ἀνθεῖν.

C. Πρωϊανθὴς, Maturè florens, vel præmaturè, exponitur in hoc Theophrasti loco, de narcisso loquentis, ὀψιανθὲς δὲ σφόδρα, καὶ ὀψιβλαστὲς, ἢ περιοϊανθὲς· ὁ ποτέρως τις λαμβάνει πλὴν ὤφεκτον.

C. Μιὼανθες, ου, ἡ, Mensiflora, vt Gaza interpretatur apud Theophrastum hist. plant. libro 4, cap. 11, vbi tamen & μίανθος scribitur.

C. Χάλκανθος, ου, ὁ, & Χαλκάνθη, ἡ, & Χάλκανθον, τὸ, Atramentum sutorium. vt interpretatur Celsus. quod (vt inquit Gorræus) est succus concretus, ex chalcitide genitus & efflorescens. Secundũ quam definitionem ex χαλκὸς & ἄνθος compositum esset. Cuius colores varii quum sint, (nã & candidũ est albæque violæ simile, & pallidũ & viride & cæruleũ, & omne præterea perspicuum & nitens) à superiori ætate vitriolum appellatum est. De eo vide quæ idem Gorræus scribit prolixius in suis definitionibus medicis, & Diosc. lib. 5, cap. 114.

C. Φάλανθος, ου, ὁ, Caluus, φαλακρός. αὖθις γὰρ ἡ λθυκὴ θρίξ. Suidas.

C. Μηλάνθη, ης, ἡ, (vt Eust. annotat ex quodam vet. autore) ζῶον μεῖζον σφηκὸς ἐν τῇ ἀνθήσει τοῦ μηλέου γινόμενον, ἢ δρόμδας ἀνθεῖν ποιεσσπᾶ ὤφον. ὃ παῖδες λίνον περιπηχοῦντες, ἐάσι πέτεσθαι καὶ φερομένῳ δι᾽ ἤερος ἑλικοειδῶς, ἡδόμενοι τῇ θέα παρέπονται, τας χεῖρας ὀπικροπεῶντες. Atticis autem μηλονθίω vocari scribit, & nõ ab ἄνθος sed ἄνθος cõpositum esse: alio verò nomine χρυσαλλίδα quoque appellari. Vide plura in Χρυσαλίς.

¶ Ἀνθηρὸς, οῦ, ὁ, Floridus, Florulentus. Dicuntur ἀνθηραὶ nõ solùm herbæ & stirpes, sed & aliæ res metaphoricè: vt colores. Plut. De adul. discer. οἱ γραφεῖς ἀνθηρὰ χρώματα καὶ βάμματα μιγνύουσι. Lucianus, ἀσείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ὀπισκιάζοντες τοῦ χρωμάτων. Rursus apud Plutarchum περὶ εὐθυμίας, τοῖς ἀνθηραῖς καὶ πωδεσι χρειαῖς. Ἀνθηρὸν etiã dicitur quicquid amœnum est & iucundũ aspectu. vnde ἀνθηρὸν & τερπνὸν copulãtur nonnunquã, vt apud Plutarchum in Pericle, τῆς χρόας τὸ ἀνθηρὸν ἅμα καὶ τερπνόν. Interdum etiam ἀνθηρὸν dicitur quod est iucundũ auribus. vnde apud Isocratem ἀνθηρότερον καὶ χαριέστερον λέγοντας. Sicut & apud Aristophanẽ ἄνθος tribuitur λόγοις. Xen. Pæd. 1, νέα & ἀνθηρὰ copulat, καὶ σφόδρα μὲν καὶ ἐν τῇς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ ἀδόκιμει. Denique ἀνθηρὸν dicebant generaliter iucundum & aliquo modo amœnum ac delectabile. Plutarchus hominem quoque ἀνθηρὸν dixit, De adul. discer. ἀεὶ παρέχειν ἱλαρὸν καὶ ἀνθηρὸν ἢ πρὸς μηδὲν αἰπεδαίνοντα μηδ᾽ ὑπεναντιούμενον ἑαυτόν.

Ἀνθηρὸν substantiuum est interdum, pro Floriditas, Amœnitas.

Ἀνθηρῶς, Aduerb. Floridè. Item, Amœnè, Iucundè. vt αἰνῆρῶς λέγειν. Isocr. aduersus sophistas, ἀνθηρότερον καὶ χαριέστερον τοῦ ἄλλων φαίνεσθαι λέγοντας.

C. Ἀνθηροχαφεῖσθαι, Floridè scribi. Cicero ad Att. l. 2, epist. 6, Et hercule sunt res difficiles ad explicãdum, & ὁμοιοδεῖς: nec tam possunt ἀνθηροχαφεῖσθαι quàm videbãtur.

¶ Ἀνθινὸς, οῦ, ὁ, vel Ἀνθεινὸς, Florid⁹, Floreus. vt ἀνθεινοὶ στεφάνοι apud Plutarchũ, Floreæ corollæ, id est factæ ex floribus. Vocatur mel ἀνθινὸν, (quasi floreum) quod vere factum est: (quia videlicet ex floribus faui construuntur) ὡραῖον autem, quod æstate. Homerus Od. ι, lotum appellat εἶδαρ ἀνθινον.

Ἀνθινὰ dicuntur etiam vestimenta. ἀνθινοὶ χιτῶνες apud Athenæum lib. 12, ἀνθινὰ γράμματα apud eundẽ, lib. 4. στολὴ ἀνθινή, Plut. in Hellen. Pictas verò vestes (inquit Bayfius) ni fallor, ἀνθινὰς appellant, quarum multa mentio apud Athenæum, Strabonem, & alios. ‖ Sciendũ est autem & ἀνθινὰ dici nonnunquam per se: vt apud Athen. lib. 12, Syracusis lege prohibentur mulieres ornari auro, & ἀνθινὰ φορεῖν.

¶ Ἀνθικὸς in vulg. lex. Græcol. exponitur Florib⁹ addictus, sed absque vllo exemplo. Citatur ibidem ex Theophrasti lib. 4, cap. 12 De caus. pl. ἀνθικὰ σπέρματα pro florum semina. Verùm de scriptura hac non constat.

¶ Ἀνθιωειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, vulgata lex. interpretantur Floridus in hoc Theophr. loco. hist. plant. l. 7, cap. 12, ὃν δὲ τοῦ ἀνθρίκου σπείσαντα σκώληξ ὃς εἰς ἄλμο μεταβάλλει ζῶον πτηνὸν ἀνθιωειδές. de quo mẽdo vide in ἀνθρίκῃ. Anno tant etiam esse Gallicam mespili speciem, Theodoro.

¶ Ἄνθιμος, ου, ὁ, Floridus, in iisdem vulg. lex.

Ἀνθώδης, Flore plenus, Florulentus. Theophrast. hist. lib. 1, cap. 21.

¶ Ἀνθοσύνη, ης, ἡ, poetis Floriditas. Citatur ex Anth. epigr. pro herbis luxuriantibus.

¶ Ἀνθέω, θῶ. F. ἀνήσω, Floreo. Vsurpatur sæpe metaph. sicut apud Latinos Florere. ἀνθοῦσαι παρειαί, Florẽtes genæ, vel Floridæ genæ, quæ & ἀναθεῖς. nam barba velut efflorescere videtur in mento, vnde & hoc quidam appellatũ volũt ἀνθηρεῶνα. Hom. Od. λ, — τοῖν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλοις Ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε νεότης ἀναθεῖ λάχνῃ. Hinc & ἀνθοῶντες ὀν ὥρᾳ, apud Platonem, & ἀνθοῶντες ἀκμῇ, citatur ex Dioscoride l. 1, cap. 151, pro Florentes ætate, Vigorem ætatis adhuc habentes, vel ætatem vegetam. Apud Hippocratem autem ἀνθοῶντες sine adiunctione, pro ἀκμάζοντες, vt ait Erotianus. ‖ Ἀνθεῖν, Florere, Splẽdescere, nitere: eo modo quo nitent & splendescũt colores. Xenoph. Pæd. 6, ὥστε ἤν γραπτὸ λευκὸν χαλκῷ, ἤνθει δὲ φοινικίδι πᾶσα ἡ γραπτή. ‖ Item Ἀνθεῖν, Florere, i. Inclarescere, Celebrari, & illustrem esse, In pretio esse, Vigere, In honore esse. Aristoph. ὅτ᾽ ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἐνῆθουν. Idem, ὥσπερ γὰρ ἀνθεῖ δρᾶ πυρισί. Demosth. Olynth. 2. τὰ πεπραγμένα εἰς μὲν ἀπαξ καὶ βεβαιῶ χρόνον ἀνθεῖ, καὶ σφόδρα γε ἤνθησεν ὅπη τῆς ἐλπίσιν, ἂν τύχῃ τοῦ χρόνου δὲ &c.

Ἀνθεῖν cum datiuo Scatere, Exuberare. Lucianus, τοῦ δὲ ἀρετῶν ἔρημος ὁ χῶρος γεμόμενος ἀνθεῖ πολλαῖς πᾶσι καὶ ἀρχαῖς ὀπιθυμίαις.

Ἄνθημα, ατος, τὸ, vel Ἄνθησις, εως, ἡ, Florum emissio, Florum productio, vel floris. Efflorescentia, Florescentia, si ita dici posset ipsa florẽdi actio. At ἀνθήματα potius vsurpatur plurali numero pro ἐξανθήματα, quod explicabitur suo loco.

Ἀνθηπκὸς, ῶ, ὁ, Ad florẽdum aptus, siue idoneus, Florendi vim habens. Exponitur etiam Floribus fœcundus. Eadem forma dicitur qua βλαστικὸς à βλαστεῖν.

¶ Ἀνθήλη, ης, ἡ, ab ἀνθήσω futuro verbi ἀνθῶ, vt vult Etymologistes. Est flos euadens in lanuginem, πάππον à quibusdam appellatam. Dioscor. l. 3, ἄνθος ἐκπαπτόμενον, ὃ καλοῦσιν ἔνιοι ἀνθήλιον. A quibusdam Panicula exponitur, & dicitur esse in frugibus certis (vt in panico & milio) item in plantis quibusdam lanosus flos, qualis in summa arundine per autumnum floret. Legitur apud eundem Dioscoridẽ ἀνθήλη καλάμων. Ruellius Lanuginem paniculæ, Hermolaus Paniculæ florem reddit.

Ἀνθήλιον, ου, τὸ, Diminutiuum, Flosculus. Dioscor. lib. 3, περὶ μαράλας ἀνθήλια μικρὰ μήλινα, vbi flosculi exponitur. sic & in hoc eiusdẽ loco, lib. 4, καυλὸν ἔχει ἐφ᾽ οὗ ἀνθήλιον σφόδρα ἀνῶδες. Quidam tamen ab ἀνθήλη putarunt esse diminutiuum, non ab ἄνθος.

¶ Ἄνθη pro ἄνθησις capitur, Suida teste. Legitur enim apud eum, ἄνθης, ἀνθήσεως. Theoph. Hist. pl. lib. 7, καὶ ἐνίων τὰ μὲν δένδρα ἢ ἄνθη ἀθρόαν ποιεῖται. vbi videtur ἄνθη pro ἄνθησιν dixisse. ‖ Ἄνθη tamen pro ἄνθος, Flos, vt docet Nicãdri scholiastes. eadẽ significatio in vulg. lex. Græcol. ex Philostrato citatur: & in loco illo Theophrasti ἄνθη ἀθρόαν ποιεῖται exponitur, Florem vniuersũ profundunt.

Ἀνθεστήρια, ων, τὰ, ad verbum quasi dicas Floralia, ita dicebantur Bacchanalia, διονυσια, Hes. Etym. ET Ἀνθεστηριών, ῶνος, Mensis octauus apud Atticos, quo videlicet ἀνθεστήρια, celebrabãtur, ducta appellatione ἀπὸ τοῦ ἀνθεῖν quòd tunc terra florere incipiat, vt Etymologistes scribit: siue quòd terræ fœtus magna ex parte tunc floreant. Volunt enim hunc octauum mensem fuisse Aprilem. Aprilis (inquit Macrob. Satur. lib. 1, cap. 14) ἀνθεστηριὼν vocatur, ab eo quòd eo tempore cuncta florescant. Quidã etiam ex Philostrato Aprilẽ esse tradunt, quo & pueri Athenis floribus coronarentur. Gaza tamen Nouembrem esse censuit. Vide Erasmum in prouerbio, Θύραζε Κᾶρες, ἡνίκ᾽ ἀνθεστήρια. Id est, Cares foras: peracta enim sunt anthesteria. Sed in quibusdam codicibus ἀνθυστήρια & ἀνθυστηριὼν mendosè legitur, necnon ἀνθιστήρια & ἀνθιστηριὼν in vulg. lex. ‖ Hesychius præterea ἀνθεστηριάδας à Rhodiis ait appellatas puellas nubiles.

C. ΑΝ ἀνθέω, θῶ, Reflorescò. Exponitur tamẽ in vulg. lex. & Floreo, item Diu floreo. sed compositio ex ἀνὰ has signif. non admittit.

C. Ἀπανθέω, θῶ, Deflorescò, Florem seu flores amitto. vt λειμῶνες ἀπανθηκότες, Prata quæ flores amiserunt, vel quæ florere desierunt. Quod dixerat Theoph. οἱ δὲ πολλὰς ἡμέρας λέγοντες, ὑπὸ τῆς ἑπτὰ φασὶν ἀπανθεῖν. Plini interpr. Hordea deflorescunt, quum tardissimè, septem diebus. Plato Sympos. metaph. vsus est, ἀναθεῖ δὲ καὶ ἀπανθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν οὐκ ἐνίζει ἔρως. Vbi nimirũ videri possit quòd τοῦ ἀναθεῖ addatur

ἀπανθηκότ. VNDE Ἀπάνθησις, Floris seu florum amissio, Ipsa defloreſcendi actio. Exponitur etiam florum marcor. Theophr. De cauſ. pl. l. 5, ὅταν ὀπανιφθῇ καὶ πρὸ ἀπάνθησιν, eo tempore quo defloreſcit. Plin. dicit In vitibus defloreſcentibus, hac de re loquens.

Ἀπάνθησις, q.d. Defloreſcētia. Vulgò exponitur Defloratio: quod ſi diceretur, actiuam non paſſ. ſignificationem haberet.

C. Ἐξανθέω, ῶ, Effloreſco, vt in hoc loco qui ex Num. 17, cap. affertur, ἐξανθήσειν αὐτὴ καὶ ἐβλάστησε κάρυα. ‖ Ἐξανθῶ interdum contrà pro Defloreſco, ἀπανθῶ.

Ἐξανθεῖν in metaph. ſignificatione multo frequentius eſt, interdū pro Scateo. vt apud Thucydidem lib. 2, φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξανθήκασι, Puſtulis paruis & vlceribus ſcatens. Vnde (vt opinor) mutuatus Lucianus, τοῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξανθηκώς. Gregorius autem cū aduerbio vſus eſt hac in ſignificatione, dicēs κακῶς ἐξανθεῖν, perinde ac ſiquis diceret ἐξανθεῖν κακοῖς ἕλκεσι: vbi de leproſo ſcribit, μὴ πάλιν ἐξανθήσῃς κακῶς. Exponitur autem apud eum κακῶς ἐξανθεῖν, Vitiligine laborare.

Ἐξανθῶ, vt Pullulo, metaph. ſignif. vel Emergo. Plutar. in Theſeo, ἐξανθήσειν αἱ κακίαι. Ariſtoph. Metaph. 3, ὃν δὲ τούτης τῆς ὑποληψεως ἐξανθήσειν ἡ ἀκροτάτη δόξα τῶν εἰρημένων ἢ τῶν φαυλοτάτων ἡ ἀκλειτίζειν. A Baſilio ponitur etiam (inquit Bud.) pro Per ſumma emineo & erūpo. ‖ Ἐξανθῶ interdum & accuſ. iungitur pro Emitto, Plutar. in Alexandro, 224. b, de naphtha loquēs, ἅμα τῷ ἁλεῖσθαι καὶ θίγειν, ἐξανθήσει φλόγα τὸ σῶμα καὶ πυρὶ κατεχόμενον παῦ. Sic vſus eſt in lib. qui inſcribitur χωλικῶν ἀρετά.

Ἐξάνθημα, ατος, τὸ, Quod effloruit. Vel Ἐξάνθημα (inquit Bud.) Quod effloruit. Et ſubiungit ex Laertio in Diogene, ἔλεγε τοὺς στεφανοὺς δεῖν ἐξανθήματα. Vel q.d. Defloreſcentia. ‖ Ἐξάνθημα, vel potius plur. numero Ἐξανθήματα dicuntur Puſtulæ ſeu Papulæ, per metaphorā. Ἐξανθήματα (vt quidam ſcribunt) Eruptiones leues humorum per cutem, diuerſorum generum: adeo vt φλυκτάναις & ψωριάσεσι & ὀπωπικίδαις & λειχῆσι & alia multa tumorum genera comprehendant. Sunt qui putent ἐξανθήματα Plinium nunc papulas, nunc pituitæ eruptiones interpretari: quū tamen ille non omnes papulas ita vocet, ſed eas demum quæ à pituitoſo humore fiunt. In vulg. lex. ex Ariſtot. citatur etiam ἐξάνθημα ὃ καλεῖται λεβίκη, De animal. 3.

C. Ἐπανθέω, ῶ, Superfloreo. Ἐπανθεῖν dicitur quod ſuperfloret ſeu ſuperfloreſcit, i. quaſi in ſuperficie efflorescit. vt Ariſtoph. Nubibus, τίς μὴ λοιπὸν ἐπάνθει χροιᾷ, Lanugo malis ſuperfloreſcebat. ‖ Ἐπανθεῖν metaphoricè frequentius vſurpatur, pro Enitere, Effulgere, Exiſtere, Conſpicuum eſſe. Ac primùm de colore. Lucian. de facie muliebri loquens, χρὴ δὲ καὶ τὸ ἐρυθημα ἐπανθεῖν. i. ὑπωπτρέπειν. Sic dixit Syneſius, καὶ ἄνθος ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρυθημα. Et Gal. ad Glauc. lib. 2, καὶ ἐρυθρὸς ἐπανθεῖ τοιοῦτον οἷον τοῖς λελουμένοις ἢ τοῖς ἀπὸ τῶν πυρὶ θαλφεῖσι. vbi Bud. interpr. Exiſtit, vel Per ſumma ſcatet. Exponitur etiā Emicat. Apud Herodotum ἐπανθέουσα ἄλμη exponitur Exudans ſalſugo. Bud. rurſum ἐπανθεῖν interpr. Per ſumma eminere & conſpicuum eſſe in his locis. Strabo 121, ὕστερον δὲ ὁρᾶσθαι πολὺν ἐπανθοῦντα τῇ θαλάσσῃ. Baſil. de Iulitta loquens, καὶ τῇ ἐπανθούσῃ φαιδρότητι τὸ τοῦ χαρὲς τῆς ψυχῆς ἐμφαίνουσα. Hoc verbū ad alia etiam multa tranſfertur. vt apud Ariſtoph. καὶ τὸν τύπον χώριον ἀπεχῶς ἐπανθεῖ. Luc. de narratione dilucida loquēs, ἐπιπαντὸ σαφὲς ἐπανθεῖτο τῇ λέξει. Idem, τὸν εἰς τοσοῦτον ἐπανθῆσαι τοῖς Ἕλλησι. Plato De leg. l. 4, ὅπερ ἄνθος παῦσι καὶ θηρίοις, τίς μὴ ἀκρατῶς ἔχειν τοῖς ταῖς ἡδοναῖς σύμφυτον ἐπανθεῖ, τοῖς δὲ ἐγκρατῶς. id eſt (Budæo interpr.) Quod elucet, Quod apparet in illis. vel, Quod præ ſe ferunt. vt dicitur indoles hoc vel illud præ ſe ferre, vel indoles talis aut talis elucere.

Ἐπάνθησις, q.d. Superfloreſcentia.

C. ΠΑΡανθέω, ῶ, idē quod ἀπανθῶ, Defloreſco, Theophr. de cichorio, συμβαίνει δὲ καὶ τοῦτο ἀνθεῖν αὐτοῦ μέρος· ἄλλο δὲ ἄλλος καὶ τὸ πρῶτον ἄχρι τοῦ μεσοπώρου. Idem, ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ σπρίς· καὶ γὰρ αὕτη τοῦ ἔτους αὐξεῖ, καὶ τοῦ θέρους παρανθεῖ. Hæc Bud. qui & alium affert eiuſdem locum: addens deceptū eſſe in hoc verbo Theodorū. Locus ille eſt ex lib. 8, De hiſtor. plant. πεσσαρακόντα γὰρ ἡμερῶν αὐξεῖν λέγουσι πολὺ ἀεὶ μᾶλλον τοῦ θαλλοῦ τῆς ἑτέρου καὶ ἑτέρου λέγουσι. καὶ μέρος γὰρ αὐξεῖν. In quo verbo (inquit) Theodorus deceptus eſt, qui Florere interpretatur ſemper. In vulg. lex. Παρανθῶ exponitur Adfloreo. Sciendū eſt autem eodē modo dici παρανθεῖν pro ἀπανθεῖν, quo παρθενικὼς pro ἀφθενικώς. ‖ Παρανθεῖν metaphoricè apud Plut. in Bruto, ὅταν τοῦ θυμοῦ καὶ τοῦ θυμοῦ τὸ τῆς ὀργῆς, Quum conſenuerit ira & deferbuerit. B.

¶ Ἀνθίζω, Floridū reddo, Floribus cōſpergo. Quidam ἀνθίζειν expoſuerunt Floridare, ad verbū quidem, ſed duriuſculè. Ἀνθίζω, inquit Budæus, Varietate diſtinguo, Multiplici materia & venuſtate exorno. Halic. in Iſocrate, αἱ θίσαι βουλόμενοι τὸν λέξιν, cōcinnitatem & nitorem orationi addere. Pauſ. El. 1, τῇ δὲ ἀρίστῃ τοῦ θεοῦ χάριν εἶναι ὅτι σωτῆρον, μετὰ λίθοις τὸ ἅπαν λιθίσαμεν. C. Ἀπανθίζω, Decerpo flores, Defloro. Metaphoricè pro Decerpo ſeu colligo, apis more flores legentis. Lucianus, αὐτὰ γὰρ ἄφημι τοῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν τοῦ λαβεῖν, ἢ καὶ τὸν μέλιτταν ἀπανθίσασθαι. Plutarchus de audiend. poem. ὁ μὲν ἀπανθίζει τὸν ἱστορίαν, ὁ δὲ ἐμφύεται τοῦ κάλλους τῇ καταστοχαστικῇ τῶν ὀνομάτων. ‖ In vul. lex. adnotatur capi ἀπανθίζω pro Floreo etiam, i. pro neutro ἀπανθῶ, ſed exemplum huius ſignificationis deſidero.

C. Διανθίζω, Floridis coloribus pingo, inquit Budæus, vnde χαμαιμόδες διλιθισμένοι, Plut. in Philopœmene, 120, in poſter. pag. Idem interpr. διανθίζω, Eleganter & variè cōcinno, item Elegantia & varietate diſtinguo, & cōcinno, in hoc Herodiani loco, τὸν δὲ κεφαλὴν ἐκόσμει στέφανος λίθοις πολυτελέσι διλιθισμένος. Baſil. Ad diuites, ἐὰν φος τοῦς ψηφῖσι διλιθισμένον, Vermiculatū pauimentū. Sic Greg. περὶ φιλοπλούτων dixit, ἡμεῖς μὲν οἰκίσαμεν οἰκίας ὑπερλαμπούσας, λίθοις παντοίοις διλιθισμένας. Ego exiſtimo διλιθισμένος alicubi reddi poſſe Elegāter intextus, vt in illo Herodiani loco.

Ἐξανθίζω, Tingo: ſequendo Suidam, qui exponit βάπτω, afferens hunc locum, ποικίλας ἐξανθίσαι τὰς βαφάς. Sed ἐξανθίζω puto eſſe propriè Floridis quibuſdā coloribus tingo. In vulg. lex. malè exponitur & βλαστάνω, quod eo ponitur pro declaratione verbi ἐξανθῶ. In iiſdem malè citatur ex Leuitico, ἐξανθίζουσα θρὶξ pro Fuluus capillus: quum manifeſto errore legatur ἐξανθίζουσα pro ξανθίζουσα. ET Ἐξανθισμὸς in iiſdem, Eruptio puſtularum. In qua ſignif. ἐξανθισμὸς erit ab ἐξανθίζειν poſito pro ἐξανθεῖν: vnde & ἐξανθήματα, quod itidem exponi Eruptiones puſtularum, ſeu papularum, diximus.

C. ΕΠανθίζω, Floridum reddo, id eſt Colorem hilariorem illino, apud Lucianum, inquit Budæus. Vtitur autem Lucianus cum alibi tum hîc, οἱ δὲ ἔωρων ἐλέφαντα καὶ ἔξεον καὶ ἐκόλλων καὶ ἐρρίθμιζον καὶ ἐπανθίζον χρυσῷ. Idem Bud. ἐπανθίζω eſſe vult Floridis coloribus illuſtro, vel Floribus ſpargo, hunc afferens Gregorii locū, in lib. De homine, πῶς ὀκεῖνό ὅστιν ὁ καλὸς καὶ κακὸς συμκεκραμένον ἔχει τὸν γνῶσιν, τοῖς δὲ ἀνθήσεως ἡδοναῖς ἐπανθίσαμον;

Ἐπανθισμὸς, Exornatio ſeu Illuſtratio quæ fit adhibendo floridos colores. In vulg. lex. citatur ex Dioſcor. pro flore.

C. ΠΕΡΙανθίζω, Floribus vndiq; orno, vel floridis quibuſdam coloribus. Greg. (teſte Budæo) περιλιθισμένον dixit τὸ περικεχρισμένον iucundo colore. In vulg. lex. περιανθίζω exponitur Flores colligo. Item tranſlatè, Orno. in qua ſignif. citatur ex Cyrillo, περιανθίζεσθαι λόγοις τῆς ἀληθείας δόξας.

¶ Ἄνθεμον, ου, τὸ, pro ἄνθος, Flos. καὶ γλῶσσαν, vt vult Euſtath. vnde fit ἀνθεμόεις. Suidas quoque ἄνθεμα roſas interpretatur in hoc Ariſtoph. loco, ἔχων στέφανον ἀνθέμων.

Ἄνθεμον, herba quædam, Latinorum nigella, ſecundum Gazam. & ἄνθεμον φυλλώδες, Nigella folioſa, apud eundem. Plinius quoque huius herbæ nomen agnoſcit: attamen anthemum lib. 23, cap. 8, aliter deſcribit quàm Theophraſtus lib. 7, cap. 13. quod enim eo loco Theophr. anthemo adſcribit, id Plin. lib. 21, cap. 17, anthemidi tribuit.

Ἄνθεμα, Saltatio quædā plebeia, vt refert Athen. l. 14. Dipnoſoph. quam ſaltantes hæc verba pronuntiabāt, Vbinam mihi roſæ vbi violæ vbi apia pulchra? Heſychius

ſychius quoque annotat eſſe mazæ quoddam genus, & itidem ἀνάθεμα: quod ab ἄνθος originem non habebit, ſed ab ἀνατίθημι.

Ἀνθέμη, ης, ἡ, Heſychio herba eſt quæ alio nomine amaracus vocatur.

C. Ἀνθεμόῤῥυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A flore fluens. vt ἀνθεμόῤῥυτον γάνος apud Euripidem, de melle.

C. Ἀνθεμόεσσα, ου, τὸ, Anthemidis ſpecies ſecundum Dioſc. l. 3, c. 154. Plinius quoque lib. 22, cap. 21, anthemidem ab aliquibus eranthemum vocari tradit, quoniam vere floreat: vt compoſitū ſit ex ἦρ (contracto ex ἔαρ) & ἄνθεμον.

C. Κηρανθέμον, τὸ, vt in vulg. lex. annotatur, Dioſcoridi lib. 5, id eſt quod Ariſtot. l. 9 hiſtor. cap. 40, ἡ κόνιδος, Varroni crithace, Plinio cerinthus & ſandaraca, Gazæ & Marcello ceratio, Hermolao & Fuchſio vernigo. Compoſ. κηρὸς & ἄνθεμον. Vide Ἐρυθάκη.

C. Λεβκάνθεμον, ου, τὸ, Anthemidis ſpecies, vt tradit Dioſc. l. 3, capite 154. Plinius etiam lib. 22, cap. 21, anthemidem ab aliquibus leucanthemū & leucanthemidem vocari ſcribit.

C. Μελάνθεμον, ου, τὸ, Plinius c. 21, l. 22, anthemidem ſic ab aliquibus vocari ſcribit.

C. Χρυσάνθεμον, ου, & Χρυσανθέμιον, ίου, τὸ, Herba eſt quæ alio nomine helichryſon dicitur & amarantus, item buphthalmus & chalcas. Latinis caltha dicitur: ab herbariis verò quibuſdam calendula, & cotula non fœtida, vel āthemidis ſpecies coloris lutei eſſe putatur, vt annotatur in vulg. l. De quavide quæ ſcribat Dioſc. lib. 4, cap. 57. 58. Plin. l. 21, c. 6, & 25. ‖ Χρυσάνθεμον quoque Heſychio adiectiuū eſt, & ſignificat aureū florē habēs.

Ἀνθέμιον, ου, τὸ, Herba quæ & gith, vt in vulg. l. annotatur. Heſych. eſt τὸ ὁλόκληρον χρυσόν, ἢ γραμμάτης ἐλικοειδὴς ἐν κίσσοις, καὶ τόπος Ἀθήνησιν ἐν τῇ ἀκροπόλει. Bud. in ſuo lex. annotat in illo Eccleſ. loco, capite vltimo, ἕως οὗ σωθλιθῇ τὸ ἀνθέμιον τοῦ χρυσοῦ, Suidam interpretari τὸ ὁλόκληρον χρυσίον, Olympiodorum autē οἰονεὶ ἀνάθεμον, πυτέσιν αἰαβήκλιν, Repoſitorium: Hieronymum verò Vittam.

Ἀνθεμὶς, ίδος, ἡ, pro ἄνθος capitur, ſicut & ἄνθεμον. Suid. enim verſū citat in quo ἀνθεμίδων exponit ἀνθέων. Habet tamen ἀνθεμὶς formā dimin. ‖ Itē Ἀνθεμὶς, Anthemis, quæ ab aliquibus argemona vocatur, vt tradunt vulg. lex. Plin. l. 22, c. 21, ab aliquibus leucāthemida, ab aliis leucāthemū, ab aliis eranthemū, quoniā vere floreat: ab aliis chamæmelū, quoniam odorē mali habeat: ab aliis melanthenum, nominari ſcribit. Quem vide & in c. 17. l. 21. itē Dioſc. l. 3, c. 154. Orib quoque in Collect. caliam & chryſocalliam appellari ſcribit.

Ἀνθεμόεις, εντος, ὁ, Floridus, Vernās. ἀνθηρός. Il. β, - λειμῶν ἀνθεμόεις dicitur pratū floridū. Ab Euſtathio exponitur θαλερὸς & ἀνθηρός. Heſiod⁹ itidē χάμαι ἀνθεμόεσσαν dixit. At verò λέβης ἀνθεμόεις, ſecundū gramm. aut Variegat⁹ & veluti florū coloribus pictus: aut pro ἀνάθημα πικός, aut ἄνθεμα pro ἀνάθεμα, φ quidē ſit ἀνάθημα. Vide Euſt.

Ἀνθεμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Floridus. Idē quod ἀνθεμόεις. Heſych ἀνθεμώδη, ἄνθος ἔχοντα.

Ἀνθεμίζομαι, Fut. ίσομαι. vnde ἀνθεμίζεσθαι ex Æſchylo citatur in vulg. lex. pro eo quod Liuius Deflorari dicit, & Græci τὸ ἄνθος ἀποδρεπεσθαι.

Ἀ Ν Θ Ι Α Σ, ου, ὁ, Piſcis quidā à floriditate dictus. alio nomine ἱερὸς ἰχθύς, id eſt Sacer Piſcis, item αὐλοπίας. Citatur ex Ariſtotele lib. 6. Anim. cap. 17. Vide Athenæum.

Ἀ Ν Θ Ρ Η Σ Κ Α, τὰ, Flores. & ἄχρια λαχανα, τὰ θαλλοῦντα ἀνήθοις, vt in vulg. lex. annotatur. Apud Etym. ſcribitur ἄνθρυσκα per υ, qui poſtquam dixit eſſe Flores, ab ἀναθρώσκειν deducit, additque, aniſum quoque à Cretēſibus ſic appellari. Heſych. autem, Ἀνθρίσκιον, (inquit) λάχανον ἔχον ἄνθος, ὡς ἀθήνιον, ἢ ἄνισσον.

Ἀ Ν Θ Υ Α Λ Ι Σ, ίδος, ἡ, Herba quam ſalſolā vocat Ruellius, vt in vulg. lex annotatur. De qua vide Gal. 6. Simpl. Dioſc. l. 3, c. 153. Plin. lib. 21, c. 29, anthylliō vocat, & anthyllida lib. 26, cap. 8. ab aliis autem & anthycellion nominari ſcribit. Ἀνθύλλιον, ου, τὸ, idem Plinio. Gortæus addit, ὀξύλιν à quibuſdam dici, autore Dioſcor. Ideo in quibuſdam ex. Auricula muris exponitur.

Ἀ Ν Θ Ε Ρ Ε Ὼ Ν, ῶνος, ὁ, Mentū. (licet propriè ἀνθερεῶνα eſſe quod ſub mento carnoſum eſt, quidam cum Pollux ſcripſerint, γένειον apud eum interpretantes Mentū) Sic autem dictū putatur ἀπὸ τοῦ ἀνθεῖν, quòd in eo barba efflorescat, ſeu quòd pilorum quaſi flore veſtiatur. Nam & Latini poetæ florem hac ſignif. dixerunt. Quo lubentius illi etymo acquieſco, reiiciens duo reliqua quæ ab Etym. afferuntur, quorū vnū eſt, διὰ τὸ ἀυτὸ θορεῖν τὸ πόθυμα, alterū, vt fit ἀνθερεῶν quaſi ὀνθερεῶν. quia (inquit) κατὰ τὸν ἔνθεσιν τῆς τροφῆς, id eſt dum imponitur ori cibus, κινεῖται ἐν τῷ καταπίνειν. Sed primam illā etymologiā particularius etiam (vt ita loquar) docet Euſtathius, pag. 141, vbi ἐκ τοῦ ἀνθηροῦ deductum eſſe tradit ἀνθερεῶν, mutato per ſyſtolen η in ε, & addito per pleonaſmū altero ε. ac eiuſdem eſſe formæ cum ἀκανθεῶν, χθαμαθρεῶν, &c. Hom. Il. α, — καὶ λάβε γενείων Σκαιῆ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα λιαστομόῃ προσεφώνεε; πτερόεντα. Vbi obſeruare poſſumus quod & à Plinio traditū eſt, mētum in ſupplicādo attingere, moris fuiſſe antiquis. Idē Hom. Iliad. ε, Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν τρεμεμωλῶ με χαλκὸς ἀπειρὸς, Αἰχμὴ δ' ἐξεχύθη θαλερὰ νέατον ἀνθερεῶνα. Vbi Euſtathius annotat ἀνθερεῶνα eſſe apertè τὸν ὑπὸ τὸν τρυμὸν τῆς γλώσσης, &, apertius loquendo, τὸ πέλας τοῦ ὑπογλωττίου. Idē verò grāmaticus in aliū locū Iliad. γ, p. 425, putat ἀνθερεῶνα & ἀπαλὸν διεριὸν pro eodē poni. Suidas certè & Heſych. eſſe dicunt τὸν ὑπὸ τὸ γλωττίον τόπον. addit verò Suidas & λάρυγγα. Rufus Epheſ. eſſe dicit τὸ ἄκρον τῆς κάτω γνάθου. Cæterùm Euphorionem ſcribit Etymol. de muliere etiā dixiſſe ἀνθερεῶνα in hoc verſu, Τέκνον μὴ σύγε μοῦνος ὑπ' ἀνθερεῶνος ἀνήσης, ſed reprehēſum fuiſſe ab iis qui primi illius etymi autores eſſent, videlicet παρὰ τὸν ἄνθινον τῶν τειχῶν. Cælius Aurelianus Chron. lib. 1, cap. 4, Gutturis atque rumæ partes, quas ἀνθερεῶνας appellant. Idem alibi, Collum atque gutturis partem quam ἀνθερεῶνα vocant. ‖ Ἀνθερεὼν à Nonno ponitur pro ore, (pars pro toto) vbi ſcribit, — ἐπέβαστε θεηγόρον ἀνθερεῶνα.

Ἀνθερεὼν, Herbæ etiam cuiuſdam nomen, ſi Etymologiſtæ credimus.

Ἄ Ν Θ Ρ Α Ξ, ακος, ὁ, Carbo. ἐπὶ ἀνθράκων ὀπτᾶσθαι apud Athenæum libro tertio. Apud eundem lib. 8, οἱ δὲ ἀνθράκων & οἱ ἀπὸ πηλάνε opponūtur. ἄνθρακες ἡμμένοι, Carbones accēſi. i. prunæ. Interdū tamen ἄνθρακες ſine adiectione dicuntur prunæ.

Ἄνθραξ, Carbunculus, Gemma quædam. ἄνθρακος σφραγίς, Eccleſ. cap. 35.

Ἄνθραξ, Carbunculus, hulcus quoddam, ſiue exhulceratio ſimilis iis quæ vſta ſunt, vt Paulus Ægin. poſt Galenum docet, addēs fieri ſanguine in atræ bilis naturam conuerſo, quum inferbuerit. ‖ Ἄνθραξ quoque Suidæ piſcis genus eſt quod ſuper carbones aſſatur. vide Ἀπανθρακίζομαι.

C. Ἀνθρακοπώλης, Qui carbones vendit, Carbonarius. Pollux lib. 7.

Ἀνθρακὶς, ίδος, ἡ, Pruna, Ignis ex congeſtis carbonibus, vt ſcriptum eſt in vulg. lex. Græcol. ſed ſine autore. Suidas autē ἀνθρακίδας dicit eſſe piſces minutulos ſuper carbonibus aſſari ſolitos. qui idē erunt quos & ἀπανθρακίδας ipſe vocat, & Heſych. ἐπανθρακίδας.

Ἀνθρακιὰ. Carbonum ſtrues, Carbonū congeries ſeu prunarum. Hom. Ἀνθρακιὴν τορέσας ὀδελοὶ ἐφυπερθε πάνυστε. Athen. lib. 8. τῶν ἰχθύων τινὰ ἀποθορόντα σὺν ἀνθρακιᾷ. Apud Dioſc. lib. 5, ἀνθρακιὰν προσεμβάλλειν.

Ἀνθρακιὰ, Carbonaria fornax. Theophr. in 5, πέμποντο δὲ καὶ ξυνθοῦσι εἰς τὰς ἀνθρακιὰς τὰ ὀλόκα τῶν ξύλων καὶ νέα. Idem, εἰς μὲν τὴν ἀνθρακιὰν τὰ πλαῦτα ζητοῦσι. Gaza Carbonem vertit.

Ἀνθρακίας, ου, ὁ, Ater vt carbonarius, Titionarii faciem habens. Luc. de Empedocle, Ἀνθρακίας τὴς ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως καὶ καπνοῦ πεμφθείς, Bud.

Ἀνθρακίνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Carbonum nigrorem habens, Niger vt carbo, Colorem carbonis habens.

Ἀνθρακόεις, Poeticum. vt ἀνθρακόεις πυρσὸς, apud Nonnū, Ignis ex carbonibus factus. q.d. Carboneus ignis.

Ἀνθρακώδης, Carbonem referens, Carbonis more ardens, u.i.

vel rutilans.

Ἀνθρακός, ἑώς, ὁ, Carbonarius. eadem forma qua dicitur κεραμός pro lateratio. Hinc Ἀνθρακεύω, Carbones conficio. Theophr. φαῦλον δ' τὸ ξύλον τοῦ τὸ κάειν καὶ ἀνθρακεῦσαι. Discrimen inter φλογιστὰ & ἀνθρακευτὰ notat Arist. Meteor. 4. ‖ In vulg. lexicis exponitur etiam Titiones facio.

Ἀνθράκιον, ου, τό, Carbũculus, Paruus carbo. Et vt apud Lat. sic & apud Græcos interdum Gẽma per hoc nomen diminutiui forma positum significatur.

Ἀνθράκιον, Paruus caminus. Item μικρὸν τετράπους. Itẽ χυθρώλιον, Hesych.

¶ Ἀνθρακόω, F. ώσω, In carbones redigo, In carbones conuerto, Torreo, Asso. Et Ἀνθρακοῦμαι, pass. In carbones redigi. Sæpe etiã vsurpatur compos. Ἀπανθρακοῦμαι. vt apud Luc. pro Torreri seu Cõburi. In vulg. lex. pro eodem scribitur & ἀνθρακόω, sed vitiosè, vt puto.

C. Ἀπανθρακόω, κῶ, Fut. ώσω, In carbones verto, seu redigo, Incendo, ita vt in carbones redigam. Ἀπανθρακόομαι, οῦμαι, pass. In carbones redigor. vt ἀλλ' ἀπηνθρακώμεθα ὅλος ὁ κακοδαίμων καὶ ξέω. Verba sunt Xanthi fluuii apud Lucianum.

C. ΚΑΤ ανθρακόω, ῶ, Fut. ώσω, Idem. vnde κατηνθρακωμένος, quod ex Soph. citat B. in suo lex. Pro eodẽ in vulg. lex. habetur & Καπανθρακέω. Hes. addit, καπανθρακῶσαι esse etiam καπνῆσαι.

Ἀνθρακίζω, Idẽ quod ἀνθρακόω apud Aristoph. Apud eũdẽ ἀπανθρακίζω, cadẽ significat. vt βοῶ ἀπηνθρακισ' ὅλον, πλακοῦντας ὠπτα. Apud eundem ἀπανθρακίζομαι exponitur ἄνθρακας ζωπυρῶμαι, vel ὀπτὰ ἐσθίομαι.

Ἀνθρακίζειν apud Arethã in Apoc. Carbonis seu carbũculi speciẽ præ se ferẽs aut colorẽ habẽs, πέπαλος ἐρυθρὸς καὶ ἀνθρακίζω. Eadem forma dicitur qua κρυσαλλίζω.

C. Ἀπανθρακίζω, Torreo, Asso. Attici (inquit Eustathius) pro ὀπτᾶν dicunt ἀπανθρακίζειν, vt etiam indicat comicus. Athen. lib. 7, τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ὀπτηδείους ἰχθῦς εἰς ἅλμην ἀπέβαπτον. Idem, φρύγας, ἑψήσας, καπανθρακίσας, ὀπτήσας, &c. Suid. ἀπανθρακίζειν dicit esse Comedere ἄνθρακας piscium genus quod assum editur: itẽ ὀπτὰς ἐσθίειν, vel ἄνθρακας ζωπυρεῖν. HINC verbale Ἀπανθρακισμα, ατος, τό, Quicquid tostũ est in prunis, teste Bud. ITEM Ἀπανθρακὶς, ίδος, ἡ, Piscis cui cõuenit assatio, adeo vt quos Athen. dicit in illo priore loco πᾶς εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ὀπτηδείοις ἰχθῦς εἰς ἅλμην ἀπέβαπτον. Idem, φρύγας, ἑψήσας, καπανθρακίσας, ὀπτήσας, &c. Suid. ἀπανθρακίζειν dicit esse Comedere ἄνθρακας piscium genus quod assum editur: itẽ ὀπτὰς ἐσθίειν, vel ἄνθρακας ζωπυρεῖν. HINC verbale Ἀπανθρακισμα, ατος, τό, Quicquid tostũ est in prunis, teste Bud. ITEM Ἀπανθρακὶς, ίδος, ἡ, Piscis cui cõuenit assatio, adeo vt quos Athen. dicit in illo priore loco πᾶς εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ὀπτηδείοις ἰχθῦς, dicere quis possit vno verbo ἀπανθρακίδας. quos pisces Hesychi⁹ ἐπανθρακίδας quoq; nominat. scribit enim, ἐπανθρακίδες τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα ἰχθύδια. Et in lex. Græcol. legitur Aristoph. ἐπανθρακίδας vocasse pisciculos in prunis assatos. ‖ Est verò & placẽtæ gen⁹. secũdũ eũdẽ Hes. ἀπανθρακίδες (inquit) οἱ ὡς ὀπτῶν ὀπτηδείοι ἰχθύες. Itẽ, ἀπανθρακὶς, πέμματος εἶδος. Athẽ. lib. 3, ὡδὶ λαχάνῳ loquẽs, τῶν ἐλαφρόν τ' ὄζει καὶ ἄοσφρον, καὶ μᾶλλον αὐτὴ ἐπὶ ἡ ἀπανθρακὶς καλυμμένη. Et paulo pòst Diocles Carystius apud eũ scribit, ἡ δὴ ἀπανθρακὶς ὀζει τῶν λαχάνων ἀπαλωτέρα. ἔοικε δὲ καὶ ἐπ' ἀνθράκων γίνεσθαι, ὥς φησι καὶ ὁ παρ' Ἀθηναίοις ἐγκρυφίας. Intellige autẽ ὀπτὰ ἰχθύς: nã ibi varia enumerat ὄψου genera.

Ἀνθρήνη, Crabro, Vespa. Vtroq; modo enim exponit Gaza. Aristoph. Nubib. τὸ ὄφθαλμὸ κεντούμενος ὡς ὑπ' ἀνθρηνῶν. Suidas ait esse genus vespæ, sed poetas abuti pro ape. Hes. ait esse genus apis.

C. Ἀνθρηνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Speciẽ habens ἀνθρηνῆς, Referẽs crabronẽ seu vespam, quæ ἀνθρηνὴ dicitur. Theophr. hist. pl. l. 7, c. 12, ἐν ᾧ ἀνθερίκῳ σωίσαι) σκώληξ ὃς εἰς δηλομεταβολῆ, ζῶον ἡλιῶν ἀνθρηνοειδές. εἶδ' ὅταν ὁ ἀνθέρικος αὐανθῇ, διεωθίων ἐκπέπαται. Quæ sic vertit Gaza, Vermis in albuco gignitur qui in aliud animal volatile floridumq; trãsfiguratur: quod, quũ herba florere incipit, eroso statĩ operculo euolat. In qua interpretat. nõ dubiũ est quin Gaza vulg. lectionẽ sequu⁹ sit, videlicet ἀνθηνοειδὲς, pro ἀνθρηνοειδὲς: quã tamẽ verã esse lectionẽ nemo mihi (vt opinor) negauerit. Sed & aliud legisse idẽ Gaza q̃ αὐανθῇ, alioqui non ita fuisse interpretaturus, videtur.

¶ Ἀνθρηνίον, ου, τό, Fauus vespæ quæ dicitur ἀνθρηνή. Suidas, Hesychius.

A ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, Homo. Apud Platonẽ in Cratylo ἐτυμολογεῖται vox hæc ἄνθρωπος, vt fit ὁ ἀνοθεῶν ὀπωπός. Ab Etymologiste dicitur ita nominatus ὡδὲ τὸ ἄνω ἀθρεῖν. i. à sursum aspiciendo. Ad quam etymologiam pertinebit illud Ouidii, Pronáq; quũ spectẽt animãtia cætera terras, Os homini sublime dedit, cælumque videre Iussit, & erectos ad sidera tollere vultus. Est & aliud ἔτυμον apud Theophrastum ὡδὲ τὸ ἐθαθροιῶ πῶ ὄπα. Ἄνθρωπος ἀγαθὸς apud Platonem in Minoe. Ἄνθρωπος πένης μὲν τις καὶ ἀπορεῖ, ἄλλως δὲ οὐ πονηρὸς, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρηστὸς, apud Demosth. aduersus Midiam. Latinè Homo probus, vel Vir probus. Inter ἄνθρωπον & ἄνδρα tale esse discrimen quale inter hominem & virum, docuimus in voce ἀνήρ. Æschines tamen ἄνθρωπον pro viro dixit, scribens, ἄνθρωπος καὶ γυνὴ, pro ἀνὴρ καὶ γυνή. Cicero ἄνθρωπον Hominis naturã aliquãdo vertit. vt ἐθαυμαζόμην δὲ τὸ ἀνθρώπου, Quũ hominis natura morte dissoluitur. Apud eundem ἀνθρώπου φύσις, humana natura. Vide lex. Cic. Græcol. à me editum.

Ἄνθρωπος, de muliere dictum. Demosth. ὡδὶ ὡδὶ περὶ. de matrona loquens, ἀδημονούσης δὲ τῆς ἀνθρώπου. Plut. in Alcib. Τοιοῦτος ἔρως κατέχει τὸν ἄνθρωπον.

C. Ἀνθρωπιβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hominiuorus, seu Homiuorus, Homines vorãs. Vnde ἀνθρωπιβορέω, Homines voro.

C. Ἀνθρωπίγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Linguam humanam habens.

C. Ἀνθρωπιγονία, Hominum generatio. quo nomine fertur inscripsisse quendam suum librum Aratus. Dicitur autem ἀνθρωπιγονία eadem forma qua θεογονία. Gregorius ἀνθρωπιγονίαν dixit libri ἡρώσεως.

D C. Ἀνθρωποδαίμων, ονος, ὁ, ex Euripide citatur pro Deus ex homine factus. Suidas autem scribit ἀνθρωποδαίμονας fuisse dæmones qui humano induti corpore, atque sic & dæmones & homines existentes, totum orbem concusserint.

C. Ἀνθρωποδεσής, οῦ, ὁ, in v. lex. exponitur Captator seruorum, Plagiarius. quod vocabulum, si suspectum non videatur, proprie significabit eũ qui hominem ligat: ex ἄνθρωπος & δέω. Sed tolerabilius ἀνθρωποδισής, vt ἀνδραποδισής.

E C. Ἀνθρωπόδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab homine morsus, apud Dioscoridẽ, vt κυνόδηκτος à cane morsus. Dioscorides de iuglandibus loquens, μετὰ δὲ κφερμούου ὡς κυνόδηκτα καὶ ἀνθρωπόδηκτα πιεῖ. i. Cõferunt ad ea quæ à cane vel homine morsa sunt. Exponitur tamen illic ad morsum caninum & humanum. Vide δάκνω.

C. Ἀνθρωπειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Humana specie præditus, Humanam formam habens. Apud Athenæum lib. 11, κόραι ἀνθρωποειδεῖς. Apud eundem ὦπες dicitur esse ἀνθρωπειδὴς πῶ μορφῶ. Apud eundem lib. 8, dicuntur veteres τοὺς θεοὺς ἀνθρωπειδεῖς ὑποτιθέασι. ‖

F Ἀνθρωπειδῶς, aduerbium, Humana specie, Secundum humanam formam. Exponitur etiam Humanè.

C. Ἀνθρωποθύω, Hominem vel homines sacrifico ἄνθρωπον θύω. VNDE ἀνθρωποθυσία apud Athanasium Sacrificario hominis vel hominum, Hominum immolatio. Plut. de Herodoto, βούσειν ἀπολύσας τῆς λεγομένης ἀνθρωποθυσίας καὶ ξενοκτονίας.

C. Ἀνθρωπόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hominis animum habens, ἀνθρώπου θυμὸν ἔχων. In vulg. lex. Græcol. exponitur Homini in furore similis. Vide θυμός.

G C. Ἀνθρωποκτόνος, Homicida, apud Euripidem. Vsurpatur verò & in prosa. HINC ἀνθρωποκτονέω, ῶ, Hominem vel homines interficio, Homines iugulo. Vtitur idem Euripides in Hecuba. Apud Gregorium Naz. ἀνθρωποκτονεῖν τοῖς δαίμοσιν, Homines sacrificare. Vide κτείνω.

C. Ἀνθρωπολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, De hominibus libenter verba faciens, apud Aristotelem in Ethic. Bud.

C. Ἀνθρωπόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Humanam formam habẽs, ἀνθρώπου μορφῶ ἔχων. Apud Strabonẽ ἀνθρωπόμορφος θεὸς, qui apud Athenæum ἀνθρωποειδὴς.

H Ἀνθρωπομορφόω, ῶ, Humanam formam tribuo, Efficio ἀνθρωπόμορφον. Fit enim ἀνθρωπομορφόω ex ἀνθρωπόμορφος. Cõpositum autẽ est ἀνθρωπόμορφος ex ἄνθρωπος & μορφή.

C. Ἀνθρωποπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Humanæ naturæ cõditioni obnoxi⁹. Ad verbũ Humanis passionib⁹ siue affectionib⁹

obnoxius. vt Hom. apud Eustath. deos fingit σωματώδεις καὶ ἀνθρωποπαθεῖς. id est, Patiẽtes eadem quæ & homines. Est etiam ἀνθρωποπαθὴς, vt ait Bud. Humanitatis affectu præditus, vel Humano more affectus.

Ἀνθρωποπάθεια, ας, ἡ, Humanus affectus, Conditio humanæ naturæ affectionibus obnoxiæ. Vide Bud. in Cõm.

Ἀνθρωποπαθῶς, Aduerb. Humano affectu. Hermogenes hunc citans versum, Ἦ ῥα καὶ ἀλκὴς ἔμαρψε Κρόνου παῖς ὡδὶ κείνην, dictũ hoc esse ait ἀνθρωποπαθῶς & ποιητικῶς.

Ἀνθρωποπαθέω, ῶ, Humanum quippiam patior, Humano more afficior. Bud. in C.

Ἀνθρωποποιὸς, οῦ, ὁ, Hominum factor seu fabricator, id est, humanarum formarum. Apud Lucianum ὁ Φιλοψευδεῖ ex statuariis alii sunt ἀνθρωποποιοὶ, qui homines fingunt, alii θεοποιοὶ, qui deos fingunt.

Ἀνθρωποποιία apud eundem, Hominum fabricatio, seu humanarum formarum.

Ἀνθρωποφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Homines comedẽs, Homines deuorans, Humana carne vescẽs. ἀνθρωποφάγοι ἰχθῦς, apud Athen. lib. 7. ‖ Ἀνθρωποφάγοι peculiariter appellantur populi quidam humana carne victitantes.

Ἀνθρωποφαγία, ας, ἡ, Hominum deuoratio, Esus carnium humanarum.

Ἀνθρωποφυὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, Humanam habens naturam, Ortum humanum habens, vel ex hominibus. Herodotus ait Græcos existimasse deos esse ἀνθρωποφυεῖς, id est (vt Valla exponit) Ex hominibus esse ortos.

Compositum autem Ἀνθρωπάρεσκος non seruat ο, sicut præcedentia. Est autem ἀνθρωπαρέσκος, Hominibus placere studens. Hominum fauorem aucupans. Dicitur etiam ἀρέσκος citra compositionem, Gratiæ aucupator & captator, Qui apud omnes gratiosus esse cupit. Paulus ad Corith. 6, μὴ κατ' ὀφθαλμοδουλίαν, ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλ' ὡς δοῦλοι Χριστοῦ. Cyrillus, οἱ κενόδοξοι καὶ ὑποκριταὶ καὶ ἀνθρωπάρεσκοι.

Ἀνθρωπαρέσκεια, ας, ἡ, Studium placendi hominibus. Dicitur & ἀρέσκεια citra compositionem.

C. Ἀνθρωπολέθρος, ου, ὁ, Hominum pernicies, Hominibus perniciem seu exitium afferens Homicida. ὁ φονεύς, Suid. Vide ὄλεθρος.

C. Ἀνθρωπουργὸς & Ἀνθρωπουργία apud eccl. scriptores, idem quod ἀνθρωποποιὸς & ἀνθρωποποιία.

C. Ἀπάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inhumanus, Immanis, Crudelis. vnde & verbum Ἀπανθρωπύομαι, aduerbium ἀπανθρώπως, & nomen ἀπανθρωπία. Est autem ἀπανθρώπως, Inhumaniter Citra vllam humanitatem, Crudeliter. ‖ Hes. postquam ἀπάνθρωπος apud Soph. dixit, significare Durus, Immisericors, addit quoque ἀνόικτος, ἄφρων.

Ἀπανθρωπία, ας, ἡ, Inhumanitas, Crudelitas. Apud Lucianũ misanthropi γνωρίσματα enumerantur hæc, δυσκολία καὶ τραχύτης, καὶ ὀργὴ καὶ ἀπανθρωπία. Verbum autem ἀπανθρωπύομαι, Inhumanus sum, vel A consortio hominum abhorreo, μισανθρωπῶ. Hippocr. in epist. ad Philopœmenem, σγηροί τε γὰρ ἐνίοτε καὶ μονήρεες καὶ φιλέρημοι τυγχάνουσιν, ἀπανθρωπύονταί τε, ξύμφυλον ὄμμα θεωπεσεῖν νομίζοντες. id est, Homines auersantur, Hominum cõsortium fugiũt. Pollux tamen ἀπάνθρωπος & ἀπανθρωπία & ἀπανθρώπως dicere permittit, at ἀπανθρωπύεσθαι prohibet. ἀπανθρωπύεσθαι δὲ οὐκ ἐρεῖς, inquit. Est etiam Suidæ κακία, καὶ ὅταν τις μὴ κατ' ἄνθρωπον ᾖ.

Ἀπάνθρωπος, Carens hominibus, seu hominũ frequẽtia. vt ἀπάνθρωπος πόλις apud Pollucẽ, quæ & ὀλιγανθρωπος. Luc. in Caucaso, ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπος ἡ γῆ.

C. Αὐπανθρωπος, ου, ὁ, Homo ipse per se, Hominis idea. Arist. Eth. 1. αὐτὸ (inquit Suid.) ἔλεγον οἱ φιλόσοφοι, τὸ κυρίως λεγόμενον. καὶ τὸν ἰδέαν δηλοῦντα. Αὐτὸ ἐόντα, αὐτοανθρωπος λέγοντες καὶ αὐτοδόξαστον, τὸ κυρίως καὶ μᾶλλον δοξαστόν.

C. Ἐνανθρωπέω, ῶ, F. ήσω, & Ἐνανθρωπόω, F. ώσω, Inter homines versor & ago. Hoc σωανθρωπίζειν, (ait B. in C.) ἐνανθρωπῆν etiã dicitur & ἐνανθρωπίζειν. Peculiariter hoc verbo vtebantur veteres theologi de Christi inter homines conuersatione loquentes: pro quo Eus. etiã dixit ἐν ἀνθρώποις πολιτεύεσθαι, vt ibidẽ annotat B. Gẽnadi⁹, ὡς θεὸς λαβόμενος σάρκα, ἐνανθρώπησεν. HINC Ἐνανθρώπησις (vt in C. habet Bud.) apud Dionys. & Greg. quæ significat cõuersationẽ vitámq; Domini nostri hominis inter homines: seu (vt annotat in suo lex.) Ærumnosa Dei inter homines apparitura, Dei incolat⁹, De⁹ per ora hominũ ærũnosè traductus sub integumẽto & persona iustæ humanitatis: ἡ σάρκωσις τοῦ θεοῦ λόγου, Damasc. 74. 75.

C. Ἐξαίθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἐξαίθρωπος ἡ συμφορὰ, apud Athenæũ de spasmo loquẽtẽ, Quæ ex homine ratione prædito insanam belluam efficiat propemodum, vel Quæ ex hominũ numero tollat. VNDE ἐξανθρωπαθῶμαι, à verbo ἐξανθρωπίζω, Ex homine in aliã quasi naturã vertiti, Ex hominũ numero eximi, Hominẽ esse desinere.

B Ἐξανθρωπίω, ῶ, F. ήσω, In vulg. l. exponitur, Ad humanũ cultũ traduco. Plut. De Socr. dæm. θαυμάζοντα Σωκράτους ἀνδρὸς ἀτυφίᾳ καὶ ἀφθονίᾳ μάλιστα δὴ φιλοσοφίαν ἐξανθρωπήσαντος, Qui mãsuetam reddidisset & plenam humanitatis philosophiam.

C. Ἡμιάνθρωπος, ου, ὁ, Semihomo. Luc. idẽ quod ἡμίανδρος.

C. Μισάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Osor hominum, Inhumanus. quo nomine Timõ dictus est, de quo Luc. dialogũ scripsit.

Μισανθρωπία, ας, ἡ, Odium hominum, Inhumanitas.

Μισανθρωπέω, ῶ, F. ήσω, Odi homines, Alieno in homines animo sum. Bud. in C. scribit μισανθρωπῆν esse id quod Hippocr. ἀπανθρωπύεσθαι dicit. quibus oppositum est τὸ φιλανθρωπύεσθαι.

C. Ὀλιγανθρωπία, ας, ἡ, Paucitas raritásque hominũ. Thuc. lib. 3, ἐπὶ πρόγματα πέφθεικεν καὶ ἐς ὀλιγανθρωπίαν καταστήσῃ. Idem significat quod ὀλιγανδρία.

C. Πολυάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multos homines habens, Frequens hominib⁹. Aristot. Pol. 7, ὅπ χαλεπὸν, ἴσως δ' ἀδύνατον, ἀνομοιόδη τὴ λίαν πολυανθρωπον.

D Πολυανθρωπία, ας, ἡ, Multitudo & frequentia hominũ. cõtrarium ei quod proximè præcessit ὀλιγανθρωπία.

C. Σωανθρωπέω, ῶ, F. ήσω, Cũ hominibus conuersor & cõsuesco. Plut. in Polit. præc. ἀλλ' ἴσως καὶ ὁμαλὸς ἐθέλοι καὶ διαίτῃ καὶ τροφαῖς παίδων καὶ θεραπείᾳ γυναικὸς, οἷς ὁμοδημεῖν καὶ σωανθρωπῆν τοῖς πολλοῖς βούλοιτο. Quibus verbis (vt B. scribit in C.) significat hominẽ plebicolã & ad popularitatẽ se componentem. Σωανθρωπύω & σωανθρωπίζω quæ idẽ cũ hoc significãt, vide in Ἀνθρωπύω & Ἀνθρωπίζω.

E C. Ὑπράνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est supra hominem, Qui humanã conditionem excedit. A Bud. exponitur Humanum fastigium excedens: dicitque accipi interdũ pro ὑπὲρ ἀνθρώπινον μέτρον φρονῶν.

C. Φιλάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amãs hominum, Studiosus hominũ, Humanus. Syn. epist. 14, ἀπεστείλαμεν ἡμεῖς εἰς τὸ τοῖς μὴ ἠδικηκόσι χρῆσθαι φιλάνθρωπος. Herodia. l. 4, χρηστὸς τε ὢν καὶ φιλάνθρωπος τοῖς σωῦσι. Hinc compar. φιλανθρωπότερος apud Theoph. in Ep. & φιλανθρωπότατος apud Dem. Res quoque ea quæ humaniter & beneuolè præstatur, φιλάνθρωπος dicitur, vt apud Dem. φιλάνθρωπον ἡ πίστις. & φιλάνθρωπα λέγεν, apud eũdẽ. ‖ Est etiã herbæ nomen apud Diosc. l. 3, c. 104, & apud Pli. l. 27, c. 5 (quæ alio nomine aparine vocatur) inde dicta φ hirsuta quũ sit, vestib⁹ hominũ adhærescat: vt tradit idẽ Plin. lib. 24, c. 19.

c. 2. Ἀφιλάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Humanitati non studens, Inhumanus. VNDE Ἀφιλανθρωπία, ας, ἡ, Inhumanitas, & Ἀφιλανθρώπως aduerb. Inhumaniter.

Φιλανθρωπία, ας, ἡ, Amor hominũ, Humanitas, & (vt Gell. interpr. l. 13, c. 15) Dexteritas quædam beneuolẽtiáq; erga omnes homines promiscua. Philo l. 3 De vita M. πᾶς ὁ χαίρων καὶ φιλανθρωπίας ἕνεκα ἥρως ἠξίωσεν. Itẽ l. 1, τῶν μὴ δεῖσθαι πῶ συμφυτον ὁπηκεται καὶ φιλανθρωπίαν.

Φιλανθρωπνία, ας, ἡ, idem quod φιλανθρωπία, vt citatur in vulg. lex. ex schol. Hom. Il. π.

Φιλανθρώπως, aduerb. Humaniter. Plutar. Symp. sept. sap. ἐπεροῦν ὅτως ἔχοιεν οἰκείως καὶ φιλανθρώπως ὡς τοὺς ὑποτιθέντας. Macc. l. 2, c. 9, ὁπηκῶς καὶ φιλανθρώπως ἀκολουθεῶ τὰ τῆ ἐμῆ ἀρετῆ.

H Φιλανθρωπίω, ῶ, F. ήσω, Human⁹ fũ, Humanũ me præbeo. Po. l. 1, οἷς ἐὰν μὴ συγγνώμην πνὰ ἀποδίδῳς καὶ φιλανθρωπίαν, ὁπηκῶς λίν καὶ ἀφελλογισμὸν ἡδέ ὠφελοῖς, ἀπιστότεροι καὶ δυσμενέστεροι γίνονται ἀνθρώποις πυθόμενοι τὰ πεῦ πεπραγμένα. Actiuã etiã signif. habet & personæ accus. admittit, vt apud eũdẽ Pol. l. 3, καὶ τοὺς μὴ ἀπειθοῦντας ἐπολιόρκει τὴν Θεσσαλίαν οἰκοῦντας, τοὺς δὲ ἀνθρωπίζοντας ἐφιλανθρώπει, Humanũ se gerebat erga, Humaniter tractabat.

Φιλανθρωπεύομαι, F. εύσομαι. Idẽ. Gregorius de Cõstantino

magno qui Iulianum educauerat, καὶ τοῦτο μόνον τοῦ ἀπαί- A
των ὑ καλῶς φιλανθρωπεύσαντα. Hinc participiũ φιλανθρωπῶν

τυχεῖν, id est Consequi, Nancisci: iunctum itidem genitiuo: Οἷ γ' τοῦ χὠ καὶ δαίτης ἰωτήσατο δεῦρο μολόντες. Item Od. ρ, ἀλλ' ἄγε μοι κατὰ λεξον, ὅπως ἰώτησας ὀπωπῆς. pro ἔτυχες ὀπωπῆς. ἢ ἔτυχες ὀπωπῆς per periphrasin pro εἶδες, Vidisti. Sic & apud Herodotũ ἰώτησας pro ἔτυχες, vbi scribit: ἰώτησας ξενίων μεγάλων. At verò in malam partem apud eundem, ἐποικτίζετο τῷ Κύρου ἰώτησε. vbi αὐτᾶν exponitur Perferre: sed verterim potius Nancisci. nam Latini non solùm bonum sed & malum nancisci dicunt.

A Ἀντιόμαι, ῶμαι, pass. voce apud Hesych. idem.

B Ἄντησις, εος, ἡ, (ab αὐτάω, non ἄντω, vt modò docui) Occursus, Obuiam itio, ‖ Item αἰτήσεις, Supplicationes, Supplices preces. λιταὶ εἶναι, ἱκετεῖαι, Hesych.

Ἄντης etiam legitur cum pleonasmo literæ τ, in hoc versu quem Etymologistes citat, Ἢ ὃ κατ' ἄντησιν θεμῶν τὸν καλλέα δίφρον.

C. Δυσάντης, ὁ, ἡ, Cuius malus seu sinister est occursus, Cui occurrere malum est & periculosum. Vel, Cui occurrere difficile est. vt δυσάντην θέαμα apud Lucianum. ET Δυσάντης (vel Δυσαντής, vt alii scribunt) pro eodem apud poetas. vt Opp. De venat. lib. 3, Φεύγεο δὴ δύο φῶλα δυσάντεα, καρχαρόδοντα, id est Sinistri & inauspicati occursus. Citatur & ex Nonno. Δυσάντη, δυσθέσπιν. Hesych.

C. Εὐάντης, ὁ, ἡ, contrarium proximè præcedenti Δυσάντης, Hesych. quoque interpretatur καλῶς ὑπαντῶν, & vulg. lex. Obuius, Expositus, Propitius. Suidas nomẽ etiam proprium esse scribit. Etymologistes annotat esse & Rheæ epitheton, pro δυσάντης per ἀφημισμόν.

D Ἀντάω, Aduerb. Suppliciter. ἱκετευτικῶς, Hesychius. Fortasse autem & alteram significationem sequendo verbi ἀντᾶν, potest accipi aliquãdo pro Per occursum, vel In occursu, siue Occurrendo.

C. Ἀπαντάω, τῶ, (fut. ἀπαντήσω & ἀπαντήσομαι, apud Thuc. & Xen.) Venio obuiam, Obuiã procedo, Occurro. Dicitur ἀπαντῶ σοι, vel ἀπαντῶ σοι ἐς ἐκεῖνον τὸν τόπον. Thucyd. lib. 2, ἐπειδὴ οὖν ἄστυ ἐς Ἐλευσῖνα καὶ τὸ Θρίασιον ἀπήντησαν. Et 3 καὶ ἔδει αὐτοὺς πανσεραπὰ ἀπαντῆσαι τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὸν μετοίκιον. Ibidem, ὅπου σημεῖα ἐς τὸ αὐτὸ κατὰ χῶρον ἀπαντῶν. Dicũtur & οἱ ἀπαντῶντες sine adiectione, Obuii, Qui E occurrunt, vt apud Lucianum in Nigrino, ἡλίκων τῆς οἰκέτας καὶ γενναιοτέρων τοὺς ἀπαντῶντας. ‖ Ἀπαντῶ exponitur etiam Me cõfero, Me offero, Præsto sum, cũ εἰς vel πρὸς varia accusatiuorum genera habentibus. Aristoteles Ethicũ 9, ἢ εἰς τὰ κήδη δὲ μάλιστα οἷόν τε δεῖν τοῖς συγγενεῖς ἀπαντᾶν, ad funera deducenda se conferre & offerre, Bud. interpr. qui etiam antequam locum illum proferret, dixerat ἀπαντᾶν esse officii gratia obuiã ire, vel deducere & comitari. Quibus Budæi verbis addi potest quod nonnulli annotarũt, ἀπαντῶντας δούλους F eos esse quos Donatus aduersitores vocet, in illud Terẽtii in Adelphis, Neque seruulorum quisquam qui aduorsum ierant. Et ἀπαντᾶν πρὸς τὴν κυρίαν, vel ὅθεν τὴν κυρίαν, Obire diẽ vadimonii, eodẽ Bud. interpr. Exponitur verò & Adesse ad iudiciũ die vadimonii. Item, Ad vadimonium, vel Ad vadimonii diem occurrere. Sic ἀπαντᾶν ὅθεν τὴν δίκαιαν, Demosth. in Midiã. Sed & discipuli ad scholam ventitantes ἀπαντᾶν à Laertio dicũtur in Theoph. vita, ἀπιόντων ἢ εἰς τὴν διατριβὴν αὐτοῦ μαθηταὶ πρὸς διχιλίους. Huc autem referẽdam puto & illam signif. quæ à Budæo ponitur pro Conuenire, Coire, Co G gi, ex Aristotele. quem vide Comm. p. 691. ‖ Ἀπαντῶ pro Ruo, Euado & Erumpo, idem Budæus in hoc Greg. loco, ἐπ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἀπαντᾶν ἑαυτῷ συμφορῶν. In vulg. autem lex. citatur ex Reg. lib. 1, cap. 22, ἀπάντα εἰς τοῦτο pro Irrue in hos. in iisdem citatur & ex Plat. ἀπαντᾶν εἰς τὴν ἀγῶνα. Ex Luc. ἀπαντῶν ὅθεν τὴν μνησικακίαν. Ex Demosth. ἀπαντᾶν εἰς τὴν τιμωρίαν pro Obuiam ire & deprecari pœnã. Ex Aristot. autẽ Pol. ἀπαντᾶν πρὸς τὸ τέλος pro Contendere ad finem.

H Ἀπαντῶ, Contingo, Euenio. Alex. De fort. ἂν ἀπαντήσῃ ἐκ τοῦ παράλογον θησαυρός τινος εὑρεσις, Bud. 690, Et ἀπαντῶντα idem p. 691 exponit apud Xen. Oblata & fortuita, non rogata aut impetrata, vt auguria oblata & auspicia. In loco tamen Xenophontis quem affert, malit fortassis aliquis genitiui ἀπαντώντων facere nominatiuum ἀπαντῶντες: nisi alio loco illa interpretatio cõprobetur. ‖ Ἀπαντῶ de persona dictum pro Incido (vt proximè præcedens ἀπαντῶ, de re, pro Euenio, Contingo) eo sensu quo dicitur aliquis incidere in librum aliquẽ, ex quo intelligitur & eum legere. Sic Athẽ. ἀπαντᾶν συγγράμμασι, & ἀπαντᾶν τοῖς δράμασι. Bud. ibidem.

Ἀπαντῶ, Respondeo, quod est Occurro (sensu eo quo dicitur occurrere obiectioni) Isocr. Busiride, ἴσως οὖν τῶν εἰρημένων ἀπαντήσει ὅτι &c. Plut. πρὸς οὓς δ' χαλεπὸν ἀπαντῆσαι. Philo De mundo, πρὸς τοιαύτην τὴν δύρησολογίαν ἀπαντῆσαι, tantæ argutiæ respondere. Sunt autem qui in huiusmodi locis ἀπαντᾶν exponant etiam pedem conferre, Obsistere, Resistere. Quò pertinet ἀπαντῆσαι quod citatur ex Aristoph. pro ἐναντιοῦσθαι & μάχεσθαι. Sed & ἀπαντᾶ μοι τῶτο ex Æschine citatur pro Hoc mihi obiicitur & respondetur. ‖ Ἀπαντῶ ponitur & pro Respondeo significante Euentu conuenio & congruo. Synes. ὦ τῶν δεξιόλογον τραφέντα τὰ πρὸς τῆς τύχης οὐκ ἀπαντᾶ κατὰ λόγον, Cui in literis educato fortunæ bona vt par erat non respondent.

Ἀπαντᾶ τοῦτο τῆς Ἀναξαγόρου σοφίας, in vulg. lex. citatur pro Abhorrent hæc ab Anaxagoræ sophia: sed mẽdosè.

Ἀπάντημα, ατος, τὸ, ET Ἀπάντησις, εως, ἡ, (frequẽtius) Occursus, Obuiam itio, vt Cic. ad Att. dixit. ‖ Item responsio, Plut. in Pol. præc πρὸς τὰς ἀπαντήσεις τὸν λόγον δύσροφον ἔχειν.

C. 2 Προαπαντάω, (q. d. Præoccurro) Obuiam præcurro, ET Προαπάντησις, Obuiam itio qua præuenitur aliquis. Est etiam προαπάντησις (vt in vulg. lex. annot.) Quum præpostero ordine prius se offert quod posterius est.

C. 2. Εὐαπάντητος φιλανθρωπία in v. lex. ex cap. 4. lib. 2 Macc. affertur pro Humanitas omnibus promulgata: [redacted] In iisdem ὀναπάντητος exponitur Obuius, Comis. Quarũ expositionum [redacted] posterior ferri potest, si intelligamus ὀναπάντητον dici comem, eo comitatis genere quæ obuiis exhibetur.

C. ΚΑΤαντάω, τῶ, Deuenio, Euado, Polyb. in 4, πολλάκις τὸ πολμᾶν τοιοῦτον εἰς ἄνοιαν καὶ εἰς τὸ μηδὲν καταντᾶν ἐνόμιζον. pro καταφέρειν, inquit Bud. Comm. 691. Vbi & καταντησαμὲν εἰς τὴν Πελοπόνησον Act. cap. 21 vult esse Deuenimus. Ibidem, κατήντησεν εἰς Βασιλῶνα ex Diodoro affert pro Tandẽ peruenit. Idem Bud. alibi ex Greg. affert in primis illis significationibus, Deuenire & euadere: in Epitaph. patris sui, καὶ τὸ εἰδέναι πόθεν γεγόνασιν καὶ ποῖ καταντήσουσιν. Idem καταντήσει in hoc Basilii loco alioqui simili exponit Desinet, Exibit. p. 251, τοῦτο σοι τὸ ἡδὺ εἰς πικρὸν καταντήσει τέρας.

Καταντᾶν εἰς ἑαυτὸν τὴν ὀργὴν ἐρωσσύνῃ, pro Retorquere in seipsum, in vulg. lex. citatur ex Macc. lib. 2, cap. 4.

C. ΣΥΝαντάω, Occurro seu Obuius fio, Incido in aliquẽ. Hes. οἱ κείνῃ συναντῶσι. Et Συναντῶμαι voce pass. pro eodẽ. Herodian. lib. 1, κατὰ δέ τινα δαίμονα συνήντησε τῇ Μαρκίᾳ τὸ παιδίον, Incidit in Marciã. ‖ Συναντῶ & Συναντῶμαι pro Euenio. Lacrr. in Diogene, εὐθὺς λέγεται τοῖς ὁρᾶν αὐτὸν συνωτικεῖν. εἶναι γὰρ οὐ οἶκος, ἄπολις, &c. Item συναντήσεται, ex Ecclesiastæ cap. 2, vide in Συάντημα.

Συναντάω etiam dicitur, vt apud Nonnum, Μαρόῃ τοσὶ φῶτα μόρῳσι συνωτήσειν.

Συάντημα, ατος, τὸ, Occursus, Euentus. Eccles. 2, ὡς συάντημα τοῦ ἄφρονος καὶ γε ἐμοὶ συναντήσεται, id est (ad verbum) Euentus amentis mihi eueniet. Vide Bud. Comm. p. 690.

C. Ὑπαντάω, τῶ, vel Ὑπαντῶμαι, ῶμαι, Obuiam procedo. Herod. ὑπαντῶν δὲ δαφνηφορῶντες. Idem, καὶ δὴ δωμάτια προελθοῦσι, ὑπαντώμενος αὐτοῖς. Sunt qui exponant, Honoris causa obuiam procedo. Quæ expositio conuenire illi priori Herodiani loco possit, & nõnullis illi similibus, sed aliis plurimis nequaquam. Imò & generalius esse puto ὑπαντῶ seu ὑπαντῶμαι, quàm Obuiam procedo. licet Bud. pro illius significationis exemplo addat & hunc eiusdem scriptoris locum, qui libro tertio habetur, πρεσβῶν δὲ φοβερὸς ἦν, ὡς μή τέ τινας προσέναι, καὶ τοῖς ὑπαντῶμενοις ἀναρέφειν. nam hic ὑπαντώμενος nequaquam esse dixerim Obuiam procedentes, sed po-

tius Qui fortè illi obuii fierent. A

Ὑπάντησις, εως, ἡ, Occursus. ET Ὑπαντή, ῆς, ἡ, in vulg. lex. pro eodem.

C. 2. Ἀνυπαντάω, ῶ, F. ήσω, Occurro, in vulg. lex.

Ὑπαντέω pro ὑπαντάω, vnde ὑπαντέων Ἡρακλῆϊ, in Anth. epigr. Occurrit Herculi.

¶ Ἄντω, barytonũ, idem quod αὐτάω circũflexum, Occurro, Obuio fio. Sed magis in vsu est passiua vox Ἄντομαι. Il. ε, Φάνη κ' ἀκμῆτας καὶ ἀπειρέας ἀλλήλοισιν Ἄντοθ' ἐν πολέμῳ. ‖ Verùm non significat duntaxat Occurro, sed etiam Supplico, vt docet Etymologistes cum Hesych. sic & Ἀντήσεις ab eodẽ exponitur ἱκετεῖαι, ET Ἀντήδην B aduerbiũ, ἱκετευτικῶς. quæ tamen fiunt ab illo circunflexo verbo αὐτάω, non ab hoc ἄντω, quod est barytonũ.

C. Ἀπάντομαι, Resisto: vt in vulgatis lexicis ex Euripide citatur.

C. ΣΥΝάντομαι, Occurro. idem quod συναντάω in prosa oratione.

C. Ὑπάντομαι, Occurro. Herodian. οὐκ ἀναμείνας δὲ ὁ Ἀρτάβανος ὑπαντῶντο αὐτῷ ἐν τῷ πρὸς τῆς πόλεως πεδίῳ.

¶ Ἀπαντίζω, vnde & ΣΥΝαπαντίζω, F. ίσω, Concurro. Themist. 32, ἐξαφεροῦσθαι τὸ πρὸς ἀλλήλους τοῦ τῆς ὀργῆς, ἐς μίαν ἅπαντες δέξαι συναπαντίζοντες τοῦ τῆς θέσεως τὸ ἀπίρου. Citat Budæus. C

Ἀ ΝΤΙ, Præpositio, idem valens quod Latinis Pro. vt Il. ν, τρεῖς ἑνὸς αὐτὶ πιφάσθαι, Tres pro vno interfectos esse. ἐν ἀνθ' ἑνός, Vnum pro vno, id est, Vnũ vni conferendo, seu componẽdo, Plato De leg. 4. Comicus quidam apud Athenæum, lib. 12, Γυναῖκι δοῦλοι ζῶσιν αὐτ' ἐλεύθεροι. Xen. Hell. 7, ἄλλον τινὰ φίλον αὐτὶ βασιλέως ζητεῖν, Alium quempiam amicum quærere pro D rege, vel Alium amicum quàm regem. Sic ἄλλος αὐτὶ apud Hesiodum in Theogonia, — ἵνα μὴ βασιλῆδα τιμῶ Ἄλλος ἔχῃ Διὸς αὐτὶ θεῶν αἰειγενετάων. Alex. Aphrod. αἰθὶ ἱματίων τοιοῦτοι βάλε πέπλα, Pennas pro vestimentis. id est Pennas vestimentorum loco, aut vestimentorum vice. Hom. Il. ι, — αὐτὶ νυ πολλῶν Λαῶν ὅστις αἰνὴρ ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ, Loco multorum populorum, vel Instar multorum populorum. Sic αὐτὶ πολλῶν αὐ γῆθοι, Multorum instar fueris. vel esse possis. Ab Hesychio αὐτὶ πολλῶν exponitur ἴσος πολλοῖς. E

Αὐτὶ cum infinitiuo, articulo τῷ interiecto per circũloquutionem verti solet: vt apud Isocratẽ in Panegyrico, αὐτὶ δὲ τοῦ πρὸς ἑτέρους τοῦ τῆς χώρας πολεμεῖν, ἐν τῇ τύχῃ πρὸς ἀλλήλους οἱ πολῖται μαχοῦνται, id est, Pro eo quod bellare deberent. Gall. Au lieu qu'ils deuroyent.

Αὐτὶ cum verbo αἰροῦμαι sæpe iungitur, nonnunquã & cum δέχομαι, item ἀγαπῶ, & tum per Pro solet itidẽ reddi, transferendo ad verbum. Demosth. initio Olynthiacæ 1, αὐτὶ πολλῶν ἂν χρημάτων ὑμᾶς ἑλέσθαι νομίζω. Isocr. in Encom. Euagoræ, ἀλλ' αὐτὶ τοῦ ζῆν ἀποθνήσκειν ἀκλεῶς αἱρουμένους. Synesius, πολλοὶ μὴν ἂν θαυμάσειε αὐτὸ ἱερωσύνης εἱλόμην. Xen. Pæd. 7, εἰ δέξαιτ' ἂν βασιλείαν αὐτὶ τοῦ ἵππου. Rursus apud Demosthenem Pro corona, ἀγαπᾶν τοῦτο αὐτὶ ἐκείνου. Videtur tamen in huiusmodi loquendi generibus posse αὐτὶ exponi etiam Præ. Ponitur verò & cum ἀλλάττεσθαι: vt αὐτὶ πάντων ἀλλαξαίμην. quod Budæus exponit Nihil magis mereri velim.

Αὐτὶ vertitur etiam interdum per Propter, vel per ablatiuum Gratia. Aristoph. in Nubibus, — αὐτὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου Διαλφιτόσω σου κυκλοῦ τὴν κάρδοπον. id est, Huius præcepti gratia, vel Propter hoc præceptũ. Demosth. Pro corona, εἶτα μ' ἐρωτᾶς αὐτὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιῶ τιμᾶσθαι; Sic ἀνθ' ὅτου exponitur Cuius rei gratia, Quamobrem. ad verbum Pro quo, Pro qua re. Demosth. ὡς ἐγὼ μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ οἶδα αὐθ' ὅτου, Nescio cuius rei gratia, Nescio cur, vel quamobrem, Nescio qua de causa. Lysias, ἢ τῆς αὐτῆς πρὸς τὴν πόλιν ἔχθρας, αὐτὶ ὅτου τοιαῦτα ἐπλημμησαν εἰς αὐτὴν ἐξαμαρτεῖν. Sic autem dicitur ἔχθρα αὐτὶ ὅτου Græcè, vt Causa est quamobrẽ Latinè, sicut annotat Budæus. qui etiam docet αὐθ' ὅτου & ἀνθ' ὧν pro eodem dici nonnunquam: sicut Quamobrem & Quas ob H res à Cicerone dictum est. Exponit autem Budæus ἀνθ' ὧν, Pro eo quòd, Propterea quòd, Idcirco quòd. Isocr. in Helene, νομίζων ὀφείλειν τῶν τὴν ἔρανον ἀνθ' ὧν ἐκεῖνος αὐτῷ σωτεκτὸν δώσει. Lucian, ἀπόδος ἀνθ' ὧν σε διεπρθμευσάμην. Aristoph. Pluto, — δυοῖν δίκην ἀνθ' ὧν ἐμὲ ζητεῖτον ἐνθένδ' ἀφανίσαι.

Ἀντὶ in compositione æqualitatem indicat, vt in ἀντίθεος, ἀντάνειρα, ἀντήχιρ. Sed & apud Homerũ Il. θ, — γυναικὸς ἀρ' ἀντεπτύξω, hic Eustathius ait ἀντὶ γυναικὸς ῥηθέντα, significare ἴσον γυναικὶ ῥηθέντα. ‖ Sed multo plura sunt composita in quibus ἀντὶ significet Contra siue Aduersus.

¶ Ἀντίος, ία, ὸν, Aduersus, Ex aduerso stans, Eregione positus, vel ex aduerso, Qui est in conspectu. Exponitur etiam Obuius. Aliquando sine casu. vt Il. α, — ἀλλ' ἀντίοι ἔσαν ἅπαντες. & Il. λ, Ἀρπυῖαι δὲ μάχῃ, τοὶ δ' ἀντίοι. Sic Xenoph. Pæd. 7, καὶ ὡς εἶδεν ὀκτὼ ἔτη ἐκ τοῦ εἶναι τοῦ παῖδα τρεσφερόμενον, ἀντίος ἐλαύνει. Aliquando verò cum casu, & quidem genitiuo, apud Homerum: vt Il. ε, — ὁσσῶν τοῖ' ἀντίος ἔλθοι. & Il. λ, Ὅς ῥά τοτ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν. Itidem apud Hesiodum in pugna dicitur aliquis ἵσταται ἀντίος alterius: in Aspide, Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο. Ibidem, Ἀντίος ἔστ' ἐμεῖο, μάχης ἄμοπτον ὀφειλῶν. Inuenitur autẽ in prosa ἀντίος Λέσβου, pro Qui est è regione Lesbi. Apud Plutarchum ἀντίος cum datiuo, in Camillo, ἔχων ἵππον, ὀξὺ λάσιον ἀντίος ἀνδρὶ μεγάλῳ, i. Tendẽs aduersus magnum virum. Herodotus, ἀντία ἔθεντο τὰ ὅπλα αὐτοῖς, arma illis contraria siue aduersaria, id est aduersum eos.

Ἐκ τῆς ἀντίας ex Herodoto citatur pro Ex aduerso: eo videlicet modo quo dicitur ὀξὺ ἐναντίας.

Ἀντίος autẽ ponendũ fuisset post αὐτάω Etymologisten sequendo, qui scribit ab ἀντῶ fieri ἄντιος, ab αὐτάω autẽ ἄντιος. Sed Eustathius ab ἀντὶ putat deductum esse ἀντίος: qui tamen videri posset significationis præpositionis rationem minus habuisse.

Ἀντία Rhea dicta ex eo quòd Telchinibus aduersaria fuit. Sed Etym. ab ἄντω, deducit.

C. Ἀντόφρων, ονος, ὁ, Contrarium sentiens, ἐναντία φρονῶν, Hesych.

C. Ἀντοχέω, ῶ, Fut. ήσω, Aduersor, Renitor. ἐναντοῦμαι. Hesych.

Ἀντιάς, άδος, ἡ, & in plurali ἀντάδες, Tonsillæ, vt Celsus vocat: quæ & παρίδμια dicũtur. Esse autem partem corporis propriè, & non morbum, declarat Ruffus Ephes. lib. 1 De part. corp. hum. quum ait, παρίδμια δὲ καὶ ἀντάδες καὶ μῆλα, τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ φαρυγγέθρου σαρκώδη καὶ ἀδενοειδῆ. eásq; quatuor esse tradit. nec dissentit Pollux, quum scribit, Τῶν πίνων ἐπὶ τὸ μεταὶ τὴν ὑπολωφίδα τόπων, αἱ μὲν ἑκατέρωθεν τοῦ χουσαι σάρκες, ἀντάδες καὶ παρίδμια καλοῦνται. Vnde autem dictæ sint, testatur idẽ Ruffus lib. 2, παρίδμα δὲ ἔφηται ἀπὸ τοῦ ἐν στόματι πρὸ κεῖσθαι. (οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τὰ στόματα ἴδμοις ἐκάλουν) ἀντιάδες δὲ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν ὀφρύοιξιν τοῦ στόματος ἀλλήλαις ἐναντίας φαίνεσθαι, καὶ μάλιστα ὅταν φλεγμαίνωσι. Paulus autẽ Ægineta lib. 3, cap. 26, ἀντιάς in singulari numero pro morbo ponit. dicit enim, ἐστὶ δὲ ἀντιάς ὄγκος σκληρώδης τῆς παρίδμιον.

Ἀντίας verò, ου, ὁ, nomen historici apud Plut. De fortuna Alexandri.

Ἀντίον, Aduerbium, Ex aduerso, Eregione. αὐτὰς δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος. i. ἀντικρύ, ἐξ ἐναντίας. Capitur & pro Contra, Aduersus: vt in ἀντίον ἵσταται, item ἀντίον αὐδᾶν, & ἀντίον εἰπεῖν, apud Homerum. Sed ἀντίον αὐδᾶν Od. ο explicatur vno verbo Respõdere: & Il. α, ἀντίον εἶπε, contradixerit: ὅς τις σέθεν ἀντίον εἴπῃ, qui tibi contradixerit. G At verò ἀντίον ἐλθεῖν apud eundem poetam est ἀπαντῆσαι Eustathio, id est obuiã venire. Ἀπαντίον pro eodẽ ponitur in vulgatis lexicis, vt ἐς τὴν ἀπαντίον, In vlteriorem f. cõtinentem. ITEM ET Καταντίον pro eadem significatione citatur ex Epigramm. καταντίον ὄμμα βαλοῦσα.

Ἀντία, aduerbium aliud significationem eandem habens. Herodotus, ἀντία ἷζοντο πόσις. vsurpãs datiuum pro genitiuo Homeri, in loco modò citato, ἀντίον, ἷζεν Ὀδυσσῆος. Poetæ eiusdem est ἀντία δεσπόσυνα φάσθαι, Od. ο. vbi quidam exponunt Coram domina', alii Aduersus dominam: vt ἀντία Πηλείωνος μάχεσθαι apud eundem, Il. υ, & σήμερον ἀντία σεῖο, Il. χ.

¶ Ἀντιάω, ῶ, Idem quod ἀντάω, Occurro, Obuiã eo vel Obuiam venio, Obuius fio. Apoll. Arg. 2, ἀντιάοντ' αἰθέρα σὴν

ὑξείνις, Occurratis hominibus hospitum amantibus. A
vel, Incidatis in homines. vel, Incurratis in homines.
Gregorius, Ἢ πρὸς, ἢ θεοῖς φαεσφόρου ἀντάσαντας. pro Vel
in ignem, vel in Deum incursuros. ‖ Capitur item ἀντάω (sicut & ἀντάω, vt modò dictũ fuit) pro Assequor,
Consequor, τυγχάνω, μεταλαμβάνω. vt in Anthologia e-
pigr. ἀντάσας γήρας, Senectutem consequutus. Ibidẽ,
ἰωνάσαν πόματος, Assequutus sum finem. Sic Il.α, — δρ-
νῶν κνίσσης αἰῶν τε τελείων βούλεται ἀντάσας, id est, Conse-
quutus nidorem, Adeptus nidorem. Idem Od.φ, Αἰ γὰρ
δὴ παντοῖον ὀνήσιος ἀντάσειεν. Sophocles, οὔτε τῶ παφου ἀντά-
σας, οὔτε γόων παρ' ἡμῶν. Sunt qui ἀντᾶν itidem pro με-
ταλαβεῖν vel κοινωνεῖν accipiendum tradiderint, in hoc
loco Homeri vbi iungitur accusatiuo, καὶ ἐμὸν λέχος ἀν-
τάσσαν. Alii pro ὑπερεπίουσαι siue ὑποσφαγνύουσαι in-
telligunt. Vide Hesychium & Eust.

Ἀντάω, item Precor supp'ex, Supplico. Soph. Aiace,
Καί σ' ἀντάσω θεῶν τ' ἐφεστίου Διός. Eandem significatio-
nem & verbo ἀῦτα dedimus suprà.

Ἀντάομαι etiam inuenitur, passiua voce. Apoll. Arg. C
2, καὶ ὑπέρεπτα ἀντάασθαι, Occurrere armatus, Contrà
tendere, Tendere aduersus eum. In altera autem signi-
ficatione Il. ω, Πάντες δ' ἀντάασθε θεοὶ γάμου.

C. Ὑπαντάω, F. άσω, Occurro. idem quod in prosa ὑπαντάω.

¶ Ἀντάζω (idẽ quod ἀντάω, & in prosa etiam aliquãdo lo-
cum habens, non item ἀντάω) Obuiã procedo, vel Ob-
uiam prodeo. Plutar. in Dione, ἄλλων ἐπ' ἄλλοις ἀντα-
ζόντων, καὶ δεομένων ἐπείγεσθαι τὸν Διώνα. Apud Lucianum
quoq; pro Occurro, Obuiam prodeo, cum datiuo, sic-
ut & ὑπαντάζω. At verò apud Herodotum cum accu- D
satiuo pro Obuiam procedo infestus, Tendo aduersus
aliquem: vt ἀντάζω τὸν Ἀραβίων στρατόν. Item, ἀντιάζω-
μεν τὸν ὀπόντα. Apud eundem habet accusatiuũ à præ-
positione εἰς rectũ, vt ἀντάζει εἰς πέλαγος. quod exponi-
tur, In pelagus obuiam contendit.

C. Συναντάζω, F. άσω, Occurro. idẽ quod συναντάω in pro-
sa. vnde συλλιτάζον apud Sophocl.

C. Ὑπαντάζω, F. άσω, Occurro, Obuiam eo. idem quod ὑ-
παντάω & ὑπαντάω. Lucian. ἐπὶ δὲ ἀφικόμεθα, καὶ ὑπαντ-
άζον ἡμῖν, ἠσπάζοντο μετὰ δακρύων οἱ ἑταῖροι. Est etiam, E
Hostiliter occurro, Incurro. in qua significatione accu-
satiuũ admittit, sicut & ἀντάζω: vt apud Plut. αἱ δὲ ὁπ-
τεύουσαι ἀπῆραι πρὸς τὴν κύκλωσιν ἐκδραμοῦσαι, ὑπαντά-
ζουσι τοῖς πολεμίοις, At sub sidiariæ cohortes cursim cir-
cunductæ, in aduersos hostes incurrunt. vt Bud. in Cõ-
mentariis interpr. Synesius de fluctu idem hoc verbũ
vsurpauit, itidem pro Occurrere. γίνεται δὲ τὸ τοιοῦτον ὅ-
ταν μὴ τῷ λήξαντι πνεύματι καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ σωματαπαύσω-
τα κύματα, ἀλλ' ἰσχὺν ἔχον τὸ ἐνδόσιμον τῆς κινήσεως, ὑπαντ-
άζῃ τῇ τοῦ πνεύματος ὁπτικρατείᾳ, καὶ ἀντεμβάλλῃ ταῖς ἐμ-
βολαῖς. F

¶ Ἀντόω, ῶ, vel potius, Ἀντόομαι, οῦμαι, Aduersor, Sto con-
trà, Tendo aduersus. Apud Herodotum, ἀντούμαι τὸν
βάρβαρον, Tendo aduersus barbarum. vt dicit ἀντάζω
τὸν Ἀραβίων στρατόν. Citatur etiã ἀντούμενοι pro Occurrẽ-
tes prælio, & ἀντώσομαι pro Obuius fiã. Denique ἀντιω-
θεῖσαι generaliter pro Aduersari, Cõtrarium esse: in quo
significatu frequentius est in prosa ἀναντιωθῆναι.

C. Ἐναντίος, ια, ό, pro ἀντίος, Aduersus, Qui est in conspectu
seu coràm, Qui est eregione, Oppositus. Il. ζ, v. 251, Ἐνθά
οἱ ἱππόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ. Vbi Eustath. ἐναντίη scri-
bit non significare ἐναντίωσιν, sed poni pro ἀντιπρόσωπος. G
sicut & paulo antè dictum sit, θάλαμοι κουεράων ἐπέρωθεν
ἐναντίοι. Sic autem & apud Xenophontem, ἐναντία πάτειν
τοῖς πολεμίοις inuenio pro Obuertere hostibus. q.d. Ad-
uersa hostibus ponere, seu Ex aduerso hostium: Pæd. 3,
vbi pulcherrima est sententia, μωρὸν γὰρ τὸ κρατεῖν βουλο-
μένοις, τὰ τυφλὰ τῶν σώματος καὶ ἄοπλα καὶ ἄχρηστα ὦντα, ἐναντ-
ία πάτειν τοῖς πολεμίοις φεύγοντας. Thucydides lib. 1, δύο γὰρ
ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. Et quod Diosc.
dixit ἐναντία ἀλλήλοις φύλλα, lib. 4, quidam ex Plinio in-
terpretati sunt, Aduersa inter se folia. Xenoph. Pæd.
1, καὶ ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐναντίου κάρρον τρεσσφερόμενον, αὐτὸς ἐ-
λαύνει. Ἐξ ἐναντίας aduerbialiter, pro Ex aduerso, Ere-
gione, Aduersa fronte. quod & vna voce scriptum in-
uenitur Ἐξεναντίας. Aristot. De mundo, ἡ μὴ ἔξεναν-

τίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης. Sic ἐξεναντίας, vel ἐξ ἐναν-
τίας τρεπτῶν, Ex aduerso prodiẽs, seu Aduersum. Pon-
itur Ἐξεναντίας & pro Econtrario, Contrà. de qua signi-
ficatione infrà dicetur. ‖ Ἐναντίον aduerbium itidem
pro Ex aduerso, Aduersum, Coram Hom. Od. ζ, Αὐτὰρ δ'
οὔπω φαίνετ' ἐναντίον. At Il. α, σφοῦ πᾶς ἐξ ἐναντίον exponitur
Obuiam suo patri. — θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν Ἐξ ἑδέων,
σφοῦ πατρὸς ἐναντίον, Dii vnà omnes consurrexerunt è se-
dibus obuiam suo patri. In soluta etiam oratione
frequens est pro Ex aduerso, Coram. Thucydides lib. 6,
pag. 206, ἀλλ' ἐναντίον ἀπάντων ἤδη λέγειν. Plato in episto-
la, καὶ με πόντων ἐναντίον διηρώτησας, Et me coram istis in-
terrogasti, vel Istis præsentibus. Sic ἐναντίον ὁρώντων,
apud eundem De legibus. Et ἐναντίον βλέπειν, Demo-
sthenes.

Ἐναντίος, Aduersarius, Hostis. Hesiod. Theogonia, Ἤ-
δη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι, quod exponit Hesych.
ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους. Homericum autem exemplum
huius signif. non itidem occurrit (mihi quidẽ) vt alte-
rius. Thucyd. lib. 4, pag. 142, καὶ μὴ τοῖς ἐναντίοις οὕτω κα-
κῶς δρᾶν ὥστε αὐτοῖς τὰ πλείω βλαπτέα. Xenoph. οἱ γὰρ ἐναν-
τίοι κρατοῦσι τῆς γῆς. Et ἐναντίον τινὶ πρεσβεύειν dicitur quod
fit aduersus aliquem: vt apud Demosthenem Pro co-
rona, ἅπαντ' ὅσα πώποτε ἐναντία ἐπρεσβεύσαμεν Θηβαίοις. Et
ἐναντίον pro Aduersus. In qua significatione videtur &
ab Homero poni, vt Il. ο, Ὑμῖν δ' ἤρατον, ἐρίσσας καλέσαντες,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον. In prosa autem dicitur
etiã ἐναντία aduerbialiter. Thuc. 3, καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἐβοήθουν
ἡμῖν ἐναντία Θηβαίοις. Idem, ἔπλεον ὅτι τὸν Ἐπίδαμνον, Κερ-
κυραίοις ἐναντία πολεμοῦντες. ‖ Ἐναντίος, Aduersus, Con-
trarius. Luc. in Herc. οὔτε ὅλως ἀντιτείνοιεν, ἢ τοῖς ποιν ἀν-
τερείδοιεν, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀληθοῦς ἐξυπτιάζοντες. Cic. a-
pud Platonem κᾷ τὰ ἐναντία & κᾷ παναντία, Contrariè &
Contrariis cursibus, vertit, vt videbis in meo Cicero-
niano lex. Xenophon Hellen. 4, ἀπεκρίνατο ὅτι τὰ ἐναντία
λέγοιεν τῷ συμφέροντος, contraria vtilitati. Sed frequẽtius
dicitur ἐναντία, sicut & πωὰντίον. Æschines παναντία τοῖς
καλοῖς. Plato De republ. 1, τί δὲ ἀδίκῳ παντὰ τούτων παναν-
τία ὑπάρχει. Dicitur & cũ datiuo πάναντία τούτοις. vt Ari-
stot. Pol. 5, τοῖς ὧν ἀγωνιζόμενοις, ἔστι κέρδος καὶ τιμή, καὶ πάν-
αντία τούτοις. Sic & cum datiuo personæ, Isocr. πωὰντίον
δὲ πέπονθα τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων. Sed & cum genit. in-
terdũ, vt παναντία τούτων, Xenophon, Contra quàm isti.
Interdum verò sequẽtem habet particulam ἤ, vt Latinè
Contrà habet partic. Quàm. Plat. Symposio, ἢ οἶσθα
ὅτι πωὰντίον ὄντι παν ἢ ὃ ἔλεγον; Sic Demosthenes, ἐναντία
ἢ ἔδει. Aristoph. πωὰντίον δρῶν ἢ τρεσσάκει. Obseruandum
autem in illo Platonis loco παν πωὰντίον (quod & apud
alios non infrequens est) eodem modo dici quo Gall.
tout le contraire. Habet verò hoc nomen & comparati-
uum ἐναντιώτερος, & superlatiuum ἐναντιώτατος. Aristot.
Ethic. 2, cap. 8, τὰ γὰρ ἀπέχοντα πλεῖον τοῦ μέσου, ἐναντιώτερα
δοκεῖ εἶναι. Apud Thucydidem autem lib. 3, δύο τὰ ἐναντιω-
τατα. Et Xenophon, πᾶν τὸ ἐναντιωτατόν ὄντι. Plut. De frat.
am. τοῖς ἐναντιωτάτοις ἔχοντα δυνάμεις. Aduerbialiter
autẽ ponitur πωὰντίον pro Econtrario, Contrà: vel πάν-
αντία. Xen. ὃς, παναντία τούτων, ἐγκρατὴς μὲν ὄντι τῆς δίψης τοῦ
σώματος ἡδονῶν. pro Contrà quàm isti. Sed & κᾷ τὰ ἐναν-
τία exponitur etiam per aduerbium Contrariè, vel Cõ-
trario modo. At ὅτι παναντία χρῆσθαι ex Aristot. Pol. af-
fertur pro In contrariam partem vti. De ἐναντίως autẽ
infrà dicetur.

C. Ἐναντιολογία, ας, ἡ, Contradictio.

C. Ἐναντιόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Contrariam vocem habens.

C. Ἐναντίβιος, ια, ό, Aduersarius, q.d. Vim & potentiam con-
trariam habẽs. ἐναντίαν βίαν ἔχων. vnde esse puto ἐναντί-
βιος dictum quasi ἐναντιόβιος. Vsitatius est aduerbium
Ἐναντίβιον, Aduersus, Contra. Od. ξ, — οὐδέ τις ἔτλη Μῆναι
ἐναντίβιον. Il. υ, Δείσθ' ἔπειθ' ὅτε μέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ Ἐν
πολέμῳ. Et eodem libro cum genitiuo, Πηλεΐδεω Ἀχιλῆος
ἐναντίβιον πολεμίζει.

H Ἐναντιότης, ητος, ἡ, Contrarietas, apud philosophos.

Ἐναντίως, aduerbium, Contrariè, Contrario modo, cum
genitiuo. Aristot. in Probl. ἐναντίως αὐτῶν ἔχει. Et apud
Hermogenẽ, ἐναντίως ἔχει pro ἀνάπαλιν. Demosth. au-
tem ἐναντίως ἔχει πρὸς τὰς καταλλαγάς dixit Olynth. 1, pro
ἐναντίον ὄντι τῆς καταλλαγῆς, Contrarium est, Vel, Ad- A
uersatur.

¶ Ἐναντιόομαι, οῦμαι, Aduersor, Repugno, Obsto. Thucyd.
lib. 5, καὶ ὀξύς τε καὶ δεινὸς ἐνιστάμενος τῇ τελευτῇ τῶν ἀπεστῶτων. Isocr. Οὐ-
τοις μὲν τοῖς νόμοις ἐνιστάμενος. Dicitur etiam ἐναντιοῦμαί σοι
εἰς τοῦτο, Thucyd. lib. 1, καὶ ἅμα αὐτὸς μὲν ἐκείνῳ χρείας πρὸς ὃ
οὐκ ἐς τὸ σῶμα τείνοιεν ἐναντιοῦνται. Dicitur & cum τινός,
& quidem non solùm cum accusatiuo rei, sed & inter-
dum cum accusatiuo personæ: vt ἐναντιωθεὶς τοῦ τοῦτο,
Huic rei aduersatus, Plutarchus Pericle. Et apud eundẽ
in Camillo, ἐναντιοῦσθαι τοῦς ἀνθρώπους. Sed & cũ infini- B
tiuo dicitur ἐναντιοῦμαι: vt apud Platonem Apologia,
μόνος ἐνιστάμενος ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν τῶν δεόντων τοῖς νόμοις, Repu-
gnabam vel Obsistebam quominus faceretis. Exponi-
tur etiam Intercedebam ne faceretis. Ex eodem libro
affertur, ὅ μοι ἐναντιοῦται τὰ τελευταῖα τοιαῦτα, pro Quod
me deterret à republica capessenda. Sed malim simpli-
cius, retinendo propriam signif. verbi, Quod mihi ob-
stat ne rempublicam capessam. ‖ Sed & res quæ con-
trarium exitum habet ei quem cupimus, dicitur nobis
ἐναντιοῦσθαι. Ita enim intelligo apud Thucydidem, lib. 8, C
ὡς δὲ αὐτῷ τὰ ἐν τῇ Λέσβῳ παντα ἐνιστάμενα. ‖ Nonnun-
quam etiam ἐναντιοῦμαι τοῦς τοῦτο est Contradico his,
vt apud Plat. Item ἐναντιοῦσθαι dicitur aliquid pro ἐναν-
τίον εἶναι, contrarium esse.

Ἐναντίωμα, Quod aduersatur, seu obsistit. Thucyd. lib. 4,
γόντες δὲ οἱ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοὶ ὅτι ἐναντίωμα ἐγένετο.
Vbi Valla interpretatur Impedimentum. Animaduer-
tentes autem (inquit) Atheniẽsium duces huic rei im-
pedimentum intercessisse. Demosthenes Pro corona D
ἢ τοῦ τῆς τύχης τι συμβεβηκὸς ἐναντίωμα. Quod malim per
verbum interpretari. Fortuna in re aliqua aduersata sit.
Sunt qui offensionem reddant. ‖ Εἰναντίωμα, Repu-
gnantia in factis aut dictis, Quum alicuius facta seu di-
cta inter se discrepant. Athen. lib. 5, τὰ δ' ἐν τῷ Χαρμίδῃ
ἐναντιώματα τοῦ αὐτοῦ τῷ ἐξαλόγου ὁ βουλόμενος ἐσέτω.

Ἐναντίωσις, εως, ἡ, Repugnãtia, & q.d. Contrariatio. vt ἐναν-
τότης est Contrarietas. Interdum tamen illud pro hoc
etiam accipitur. Isocr. plurali numero ἐναντιώσεις aliquo-
ties dixit, vt in Panath. λόγον πολλῶν ἐναντιώσεων μεστὸν,
Quo multa repugnantia loquitur.

C. Ἀπέναντι ET Κατέναντι, ITEM Ἀπεναντίον ET Κατεναν-
τίον, Ex aduerso, Eregione. Contra, (vt Virgilius dicit
Italiam contra) Et Coram, In conspectu. Matth. 21, πο-
ρευθεὶς εἰς κώμην τὴν ἀπέναντι ὑμῶν. Et cap. 27, καθήμενοι ἀπέ-
ναντι τοῦ τάφου. At cap. eodem, pro Coram, ἀπενίψατο
τὰς χεῖρας ἀπέναντι τοῦ ὄχλου. Marcus κώμην τὴν κατέναντι
dixit quam Matthæus τὴν ἀπέναντι. Sic autem & ex Luc.
affertur κατέναντι Ὀλυμπίου pro Ex aduerso Olympio-
rum. ‖ Sed & pro Aduersus apud Plutarchum legitur. F
Quo dixit modo Gregorius quoque, κατέναντι Κυρίου
τῆς ἀχρειοῦ, pro aduersus Dominum. Ἐναντι etiam in
eadem significatione habetur in vulg. lexic. sed sine
autore.

Ἀπεναντίον ET Κατεναντίον, VEL Ἀπεναντία ET Κατε-
ναντία. eandem cum proximè præcedentibus significa-
tionem habẽt. Vsitatiora tamen sunt κατεναντίον & κα-
τεναντία quàm ἀπεναντίον & ἀπεναντία. Pro quo dicitur &
ἀπεναντίας. Chrysostomus, λόγος ἀπεναντίας τοῖς ἐρηθεῖσι
ἰσάθυμος. q.d. Stãs aduersus, id est Aduersans, Repugnãs. G
Sed scribitur etiam ἀπ' ἐναντίας, sicut ἐξ ἐναντίας quoque
scribi diuisim, antea docui. Κατεναντίον autem (vt
dixi) frequentiore est in vsu. Pro Ex aduerso, seu E-
regione, Apoll. Arg. 2, κατεναντίον ἄρκτου. Ibidem, κατε-
ναντία νήσου. Sic Dionysius Alexandr. κατεναντία κείτα-
ι. In Anthol. autem epigr. cum genitiuo, alia significa-
tione. nam κατεναντίον ἦλθον ἀγῶνος exponitur simpli-
citer Descenderunt in certamen. At κατεναντίον pro A-
uersus, cum datiuo: Hesiod. — τίς κεν ἐκείνῳ Ἔτλη δυσπ-
ρόσωπος ἐὼν κατεναντίον ὁρμηθεῖσα; Sic autem lib. 1 eiusdem An- H
thol. epigr. Σωφροσύνη καὶ Ἔρως κατεναντίον ἀλλήλοισιν Ἐλ-
θόντες.

C. Ὑπεναντίος pro ἐναντίος, Aduersarius, Hostis. Hesiod. ὑπ-
εναντίοι ἀλλήλοισιν. Citatur autem & ex Xenophonte, οἱ ὑ-
πεναντίοι pro οἱ ἐναντίοι, Hostes. Sic autem & Polyb. πολ-
λὰ τὴν πρὸς καταπεπληγμένον τῶν ὑπεναντίων. ET Ὑ-
πεναντίως, aduerb. vt ὑπεναντίως ἀλλήλοις ἔχει, pro ἐναν-
τίως Sibi mutuò aduersantur, Inter se repugnant. ET
Ὑπαναντοῦμαι, itidem pro ἐναντοῦμαι: vt ὑπεναντούμενος
ἑκείνοις Plutarchus in Pericle, Aduersans illis. Ex eodem
autem & Budæus affert ὑπεναντωθεὶς, pro Refragatus,
Obsistens. Sed non semper tamen vacat in his compo-
sitis præpositio. nam idem Budæ⁹ ὑπεναντίος vertit
Subcontrarius in hoc Aristot. loco, Polit. 2, ὑπεναντίος ὢν
καὶ ὁ τῶν τὴν πολιτείαν νόμος τοῦς ὑπὲρ τῶν διόρθωσιν.
Idem ὑπεναντίως ἀντικείμενα interpretatur Subcontrariè
opposita. Iam verò & in Ὑπαναντοῦμαι mihi non du-
bium est quin præpositio ὑπὸ aliquid de significatio-
ne τῶ ἐναντοῦμαι remittat: vt fit ὑπεναντοῦμαι, Aliqua ex
parte aduersor, seu Aliquãtum aduersor: Nisi quis ma-
lit, Clanculum seu occultè aduersor.

ΑΝΤΙΚΡΥ, aduerbium, Ex aduerso, Eregione. Item ad-
uersum. Ex ἀντὶ & κάρα fit ἀντικαρὺ, deinde ἀντικρυ, &
per syncopen ἀντικρὺ, inquit Etymologistes. At ego
simplicius ex ἀντὶ deriuo, cætera pro syllabica adiectio-
ne habens. Quidam grammatici circunflectẽdam vo-
calem υ putauerunt in hac voce: passim tamen acuto
nõ circunflexo accẽtu notata reperitur. Genitiuo iun-
gitur tã in prosa quam in carmine: vt ἀντικρὺ Χίου, Ere-
gione insulæ quæ dicitur Chios. Il. 9, Ὑπερος ἀντικρὺ,
Aduersus Hectorem. Ponitur etiã sine casu pro Ere-
gione, vel Coram, In conspectu. item Palam. Il. ε, Μήπ-
συγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι. vbi notandum est υ
correptum in hoc aduerbio, quod alibi producitur.

HINC compos. Ἀπαντικρὺ & Καταντικρύ. Pausan. in Lac.
ἀπαντικρὺ δὲ ἔτι ὀνομαζόμενα κολώνα. Aristot. De mundo,
καταντικρὺ ἀλλήλων δύο σημεῖα. Legitur & apud ipsum
Homerum Odyss. ξ, in fine, Ἀλλ' καταντικρὺ τέγος πέσον.
vbi schol. exponit καταυγύ. Dicitur etiam ἐκ τοῦ ἀπαντικρὺ
& ἐκ τοῦ καταντικρὺ pro ἀπαντικρὺ & καταντικρύ.

Ἀντικρὺ, Penitus: vt Il. ρ, Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
Item Il. γ, Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην δεδμήσεται χαλκός,
id est διόλου siue δεδαμπερές, vt docet Eust.

Ἀντικρὺ pro αὐτικρὺς, id est Aperté. Il. η, Ἀντικρὺ δ' ἐπόφημι,
id est φανερῶς, Hesych. Eust.

B Ἀντικρὺς, aduerb. pro αὐτικρὺ ponitur aliquando, id est Ere
gione, Ex aduerso. vt apud Thucydidem in 2, οἰόμενοι πύ-
λας τὰς θύρας τῶ οἰκήματος εἶναι, καὶ αὐτικρὺς δίοδον ἐς τὸ ἔξω.
vbi schol. annotat hic αὐτικρὺς idem esse quod ἐξ ἐναντίας, semper tamen alibi significare φανερῶς. Suidas qui-
dem certè putauit αὐτικρὺ duntaxat, non item αὐτικρὺς,
accipi pro ἐξ ἐναντίας. Citatur tamen ex Plutarcho in
Lycurgo αὐτικρὺς itidem pro ἐξ ἐναντίας: vbi legitur αὐτικρὺς καθαρά.

Αὐτικρὺς, frequentius ac ferè semper pro Apertè, Pla-
nè, Palàm, Propalam. Lucianus, ὑβρεις αὐτικρὺς καὶ ἀτιμία, Iniuria est manifestè. vel Iniuria est manifesta. Idẽ,
φθόνος αὐτικρὺς τὸ πιοῦτο. Plutarchus in Pericle, Κεφαλῖνος
δ' αὐτικρὺς πολλακὶν αὐτῶ ἔρηκε. Idem in Fabio, οὐ τοῦ πλο-
κάς, οὐδὲ τοῦ δεσμοῦς, ἀλλ' αὐτικρὺς ἔφη τοῦς σελῆνας. Idem,
πρὸς Γερμανοὺς αὐτικρὺς ὑπὲρ Κελτῶν ἐπολέμησε, id est Aper-
tè, siue Aperto marte, vt Budæus vertit. Apud eundem
Plutarchum in Lycurgo ἡ αὐτικρὺς ἀφαίρεσις, Manifesta
ablatio. A grãmaticis exponitur φανερῶς, item δ. ἀρρήδην. Demosthenes αὐτικρὺς & σαφῶς copulat in Aristo-
crate. Suidas vult significare ἀληθῶς hoc in loco, ὑποβλη-
θεὶς αὐ ἐπί τῆς αὐτοῦ εἶναι καὶ νόθοις αὐτικρὺς.

Αὐτικρὺς, Ferè cuius significationis exemplũ hoc ci-
tatur ex Gaza in Somnio Scipionis, ὅσης ἀριθμός, σωιδέ-
σμος αὐτικρὺς ἀπαντῶν τῶν ὄντων ὄντι.

C. Ἀπαντικρὺ, Eregione. ἐκ τοῦ αὐτικρὺ, Ex aduerso. Vide suprà.

C. Καταντικρὺ, Eregione, Ex aduerso. καταντικρὺ τῆς ὀψεώς ὄντι.
Thuc. lib. 7, Πλαταιεῖς δὲ καταντικρὺ Βοιωτοῖ Βοιωτῖς μόνοι
εἰνότας κατ' ἔχθος [μετὰ Συρακουσίων ἐμάχοντο.]

ΑΝΤΛΟΣ, ου, ὁ, vel Ἄντλον, ου, τὸ, Sentina. Dicitur
& Αὐτλία. Hom. Od. ο, Ἄντλῳ δ' ἐνδυ-
πτοσε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κηξ. vbi Didymus exponit τῇ αὐ-
τλίᾳ τοῦ πλοίου. αὔτλον (scribit Eustath.) ὁ τόπος ἔνθα πῦ-
δωρ συρρέει τέ, τε αὔωθεν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀρμενιῶν. quod (inquit)
αὐτλία etiam dicebatur, vt ostendit is qui scripsit, αὔ-
τλος, αὐτλία, δεξαμενή. Obseruandum autem est hic αὔ-
τλον priore loco neutrum, posteriore αὔτλος masculinũ

ab Eustathio poni: si modò ipse ita scriptum reliquit, ac non potius ἄντλος vtrobique. ‖ Cæterùm ἄντλον Hesychius vult secundum quosdam significare etiam mare, pro qua significatione citatur hic Euripidis locus in Hecuba, Ἀλιῤῥόον πε ὡς ἐς ἄντλον ἐμπεσὼν Λέχρ.ος. ‖ Item Ἄντλος, Aceruus manipulorum, σωρὸς δραγμάτων, Hesychio. Secundum Suidam, ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀσταχύων ἐν τῇ ἄλῳ.

C. Κάπαντλος ET Ὑπέραντλος, vt κάπαντλον vel ὑφάντλον σκάφος, cuius sentina exūdat, inquit Budæus. Poll. ὑφκαπέδη[πῶμα] εἰς κοίλην πλῶ ναῦν, εἰσέπεσε. κάπαντλον ἰδὼ τὸ σκάφος. Vsitatius est ὑφάντλον σκάφος, quod ab eodē alibi ponitur. Transfertur autem ὑφάντλος & ad alia, pro Redundans, Exuberans, Circunfluens. vnde ὑφάντλον ὕβριν τῷ βίῳ dicit Lucianus, exuberantem improbitatem hominum, & quæ omnem modum supergreditur. Apud eundem dicit Plutus de prodigo, φάσιν βουλόμενος πλῶ ὑπορρόλῳ, μὴ ὑφάντλος γλυκύμυρος ὑπικλύσῃ αὐτόν. Sed & cum genitiuo interdum ponitur: vt ὑφάντλος συμφορᾶς apud Euripidem, Cui calamitas exuberat, & maior est quàm vt ei ferendæ par sit. ET Ὑπεραντλεῖσθαι apud Lucianum pro ὑφάντλον ἔχειν τὸ σκάφος.

Ἀντλίον, ου, τὸ, Vas quo aqua sentinæ exhauritur. quod alio nomine vocatur ἀντλιαντλητήρ. Eust.

Ἀντλία, ας, ἡ, secundum Budæum, Ministerium & pœna exhauriendæ sentinæ. Artemid. in Onirocr. σωέδη ὁ, τῦπον ἰδόντα τὴν ὄνειρον, εἰς ἀντλίαν καταδικασθῆναι.

C. Ὑπάντλεια, τὰ, Vasa ærea. Cadi. Hesych.

¶ Ἀντλέω, ῶ, Haurio, Exhaurio. Propriè Exhaurio sentinā, vt vsurpatur à Luciano. Aristot. Œcon. 1, τὸ γὰρ κῦμα ἀντλεῖν πᾶν ἐστι. D. Ioannis cap. 2, ἀντλήσαντες ὕδωρ καὶ φέρετε πρὸς ἀρχιτεκτόνα. ‖ Reperitur ἀντλεῖν positum etiam pro Infundere, in hoc ex Anthol. epigr. disticho, Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ὀξὺ τετρημένος, εἰς ὃν ἁπάσας Ἄντλων ταὶ χάρεκτας, εἰς κενὸν ἐξέχας.

Ἀντλεῖν, Exhaurire laborem, Exantlare (quod vulgus dicit Exanclare) Æschylus in Prometh. vincto, pag. 27 meæ editionis, Ἐγὼ δὲ πῶς παροῦσ' ἀντλήσω πόνῳ. Sic apud Euripidem, ἀντλεῖν βίον, Ærumnosam vitam exantlare. Lucianus, ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἰωτλικότων. In vulg. lex. Græcoi. scribitur Αντλάω quasi idem significās quod ἀντλέω. quū tamē nō possit ἀντλάω aliud esse quàm ἀνατλάω, ex eo factum per syncopen. & ita accipit hoc verbū Etymologistes, quū scribit, Ἀντλῶ, ἀφαιρῶ τὸ ἄντλον. τῶτο ὅτι τὸ ἀντλεῖν καὶ καρτερεῖν ὁμοίως τὸ ὕδωρ τὸ βάθος ἐσφιγμένων τόπων εἰσερχόμενον.

Ἄντλημα, ατος, τὸ, Haustus, vel Haustio, si dici posset. Exponitur etiā Perfusio à Ruellio in hoc loco Dioscoridis, lib. 4, cap. 64, in fine, καὶ τὸ ἄντλημα δὲ αὐτῶν ἀντλεῖν ὑπνοποιόν ὄντι. Interpretatur enim, Eorundem fotu & perfusione somnus allicitur. Fuerit tamen alioqui ἄντλημα etiam Infusio: quemadmodum ἀντλεῖν pro Infundere annotauimus paulo anté. ‖ Est etiam ἄντλημα, Vas ad hauriendam aquam, Haustorium, vel Haustrum, vt ex Lucretio interpret. Valla. D. Ioann. cap. 4, ἄντλημα οὐκ ἔχις. pro ἀντλητήριον.

Ἀντλητής, οῦ, ὁ, VEL Ἀντλητήρ, ῆρος, ὁ, Haustor. Sed αὐτλητὴρ exponitur etiam κάδος ναυτικὸς ab Hesychio, id est, Cadus nauticus. Secundum Eustath. autem αὐτλιαντλητὴρ Vas quo aqua sentinæ hauritur. & scribit quendam ex veteribus tradidisse ἀντλιαντλητῆρα non κάδδον appellandum esse. ‖ Est verò & cyathi nomen apud Athen. qui & ἀρυστὴρ dicitur.

Ἀντλητήριον, ου, τὸ, Idem vas quod & αὐτλητήρ. Dion, οὔτε γὰρ πολλὰ ἢ καὶ μεγάλα τὰ ἀντλητήρια εἶχον.

C. Ἀπαντλέω, τλῶ, F. τλήσω, Haurio alicūde, Exhaurio. Capitur etiam metaphoricè pro Hauriendo minuo: vt apud Æschylum in Prometheo vincto, p. 10 meæ editionis, — τί σοι Οἷοί τε θνητοὶ τῶν σ' ἀπαντλῆσαι πόνων; Vbi scholiastes malè ἐλθθερῶσαι, quū duntaxat sit ὑπικουφίσαι. vt apud Euripidem, ἀπαντλοίην ἂν βάρος ψυχῆς, id est ὑπικουφίσαιμι, Alleuarim, Alleuare possim. Vel Leniérim. ἀπαντλοίην αὖ Hesychius exponit ὑπικουφίσαιμι αὖ, ex hoc Euripidis loco, aut simili quopiā verba illa sumens. Sunt & qui exponant hìc Exhaurire possim. sed exhaurire est plus quàm ὑπικουφίζειν. nam qui exhaurit aquam loci alicuius, nihil prorsus in eo relinquit: qui simpliciter ex ea haurit, eam minuit, non locum prorsus euacuat. Passiua vox est Ἀπαντλέομαι, οῦμαι, Haurior. Citatur autem in vulg. lex. ex Dioscoride lib. 5, capite 23, ἀπαντλούμενον νομὰς ἴσῃσι, pro Nomas fotu cohibet. At ibi legitur non ἀπαντλούμενον, sed καταντλουμένη, statim initio, Ὀξάλμη ὠφελεῖ καταντλουμένη νομὰς, &c. & exponitur à Ruellio, Acida muria contra nomas fotu auxiliatur. Et sic passim apud Dioscoridem participiū hoc vsurpatur. item verbale καπάντλημα, vt eiusdem libri cap. 21, non semel. Vide paulo póst.

Ἀπάντλησις, εως, ἡ, Haustio, Exhaustio. ET Ἀπάντλημα, Quod haustum est. Eodem modo quo à καταντλεῖν dicitur, καπάντλησις & καπάντλημα.

C. Ἐξαντλέω, τλῶ, Exhaurio, Haustam aquam aut aliud effundo. Luc. πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, κᾷ ἀπουδὴν ἐξαντλῶν. vnde Ἐξαντλοῦμαι passiuū. Idem in Hermotimo, ὑπορρεῖ γὰρ κᾷ πλῶ παροιμίαν τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν. Et metaphoricè apud eundem dicitur in Timone, πρὸς ἐνίων μὴ ἀπίμως λακπζόμενος καὶ λαφυσσόμενος καὶ ἐξαντλούμενος. Naz. autem dixit ἐξαντλεῖν ὧν ἔχομεν pro ἀντλεῖν ἐξ ὧν ἔχομεν.

Ἐξαντλεῖν, Exantlare & perferre, inquit Budæus, citans hæc Basilii verba de homine loquentis, ζῶον μυρίοις πάθεσιν ὑποκείμενον, τὸ ἐκ γλυκεῖς εἰς γῆρας μυρίων κακῶν ἑσμὸν ἐξαντλοῦν, id est exantlans. Sic autem Euripides ante eum ἐξαντλεῖν γόοις, Exantlare luctus, id est perferre.

c. 2. Μετεξαντλέω, τλῶ, Haustum transfundo. Athen. lib. 5, μετεξέλωτλησε πάλιν πλῶ θάλασσαν ὀργανοῖς, quod Bayf. interpretatur, Rursusque aquam marinam extraxit machinis.

C. Ἐπαντλέω, τλῶ, contrarium præcedenti ἐξαντλῶ: vt ἐπαντλῶ ὕδωρ, Haustam aquam infundo (nam exponendo simpliciter Infundo, non puto proprietatem huius verbi exprimi) Luc. ὥσπερ ἐς τὸν ἀδὴν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τῶ κῶπις μὴ σέσεν τας. Sic & alibi, εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν. Et metaphoricè pro Impleo. vnde apud Plutarchū, ὅρα δὲ καὶ τὸ βίου τὸ ὀδυνηρὸν καὶ τὸ πολλᾶς φροντίσιν ἐπαντληθρόν, id est Refertū, Abundans. Quò pertinet quod in vulg. lex. habetur fine autore, ἐπαντληθρὸς πᾶς φροντίσι. Sed & πῶς λόγων ἐπαντλεῖν eodem metaphoræ genere dicitur à Synesio, vt videlicet Lat. Funditare verba. Budæus tamen ἐπαντλεῖν πῶς λόγων ait esse apud illum Fundere verba: sed malim frequentatiuo Funditare vti. Existimo autem illud loquendi genus ex hoc iambico sumpsisse Synesium, Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγοις. qui affertur à Plutarcho περὶ ἀδολεσχίας, in principio. Sed Synesius (vt videmus) genitiuo vsus est. Philo De vita Mosis libro 1, αἰαπεπλαθθρόοις ὠσὶ τῶ πάππου μυείας βεβολαῖς ἐπάντλοιμι.

Ἐπαντλεῖν apud medicos, quod & καταντλεῖν, & ὑπερέχειν, & καταμοῦν, Infundere ad fouendū, vel Infusione fouere. Gal. ἐπαντλεῖνοῦν χρὴ τῇσδε βεβαιείτης ἢ τεπάρτης ὕδωρ θερμὸν, ὅρον ἔχοντα τῶ πυόσεσθαι τῆς κατεμονήσεως πλῶ εἰς ὄγκον ἐρυθρὸν ἔπαρσιν πῶς ἀδεκῶν. Et pass. Ἐπαντλεῖσθαι: vt apud Dioscor. l. 2, cap. 99, ἕρον ἀνθρώπου περὶς δῆξιν ἀρμόζῃ ἐπαντλούμενον, deinde, τὸ δὲ κυνῶν ἐπάντλημα, κυνοδήκτοις, id est, si pars foueatur illa.

Ἐπάντλημα ET Ἐπάντλησις, apud medicos, Infusio aquæ, vel alius liquoris, fouendi potissimùm gratia. Vel, Ipsa actio perfundendi quempiam aqua, vel alio liquore, seu fouendi eo aliquam corporis partem. vnde Fotus etiam redditur, & Fomentum. Dioscor. lib. 2, ἐπάντλημα γαγγραίνης ὄντι χρήσιμον, Eius fotus grāgrænæ vtilis est, vel Eo fouere gangrænam vtile est. Sic in loco qui paulo antè cum ἐπαντλεῖν citatur fuit, τὸ δὲ κυνῶν ἐπάντλημα κυνοδήκτοις [ἀρμόζει] Si illo foueantur, vel Si illis infundatur. ‖ Ἐπάντλησις, Infusio aquæ in hominem qui lauatur, Budæus ex Galeno. Vide Καπάντλημα & Καπάντλησις.

C. ΚΑΤαντλέω, τλῶ, Hausta aqua perfundo, & propriè cū magna quadam abundantia. Alioqui simile est πῶ ἐπαντλεῖν. Dicitur metaphoricè, vt apud Aristophanem

Vespis, ἀλλ' ὅπαν ξυνήγορος ἔῶπά σου καταντλῇ, His accusationibus te asperget, Has accusationes in te fundet, vel funditabit. Et γελωτα καταντλῆσαί πινος, Risu obruere (inquit Budæus) vel Ridēdum exponere. Plato De rep. lib. 7, καὶ φιλοσοφίας ἐπὶ πλεῖστον γέλωτα καταντλήσουσιν, Maiore ludibrio philosophiam afficiemus.

Καταντλεῖν vsitatum medicis, vt de ἐπαντλεῖν modò dictū est. Sed vt ex Galeno modò habuimus, ἐπαντλεῖν τῇσδε ὕδωρ θερμὸν, ita sciendum est ab eodem dici inuersa illa cōstructione καταντλεῖν ὕδατι θερμῷ: vt καταντλεῖν οἷῳ ὑδατι θερμῷ ὅστις ἱκανὸν, διαφορήσαι τὴν τοιοῦτοις ἰχῶρας. Sic idem dixit, ἐλαίῳ γεμῶ ἀπ' ἀρχῆς τῆς θεραπείας οὐχ ὕδατι καταντλῶ τὸ πεπονθὸς μόριον, id est, Perfundo oleo, seu foueo. Sic apud Dioscoridem, καταντλεῖν θαλάσσῃ τὰ ἕλκη. Et pass. voce dicitur vicissim ipsum ὕδωρ vel ipsum ἔλαιον καταντλεῖσθαι, infundi fotus gratia, id est eo foueri pars ægra. Aphrod. Probl. lib. 1, τὸ θερμὸν ἔλαιον καταντλούμενον ὠφέλιμον. quod in vulg. lex. redditur Calidum oleum perfusum prodest. Quum potius dicendum sit, Si calido oleo pars illa perfundatur. Aut, Calidum oleum infusum, Si calidum oleum infundatur. Aut, Si calido oleo pars foueatur. Vel, Calidi olei fotus. Sic καταντληθεῖσα θερμὴ ἀμόργη πεδαχρικοὺς ὠφελεῖ, Dioscor. Idem, τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῶν καταντλούμενον, κάπαγμα πωροῦ πάχον, Si ossa fracta eorum decocto foueantur, celerius solidantur. Sed & καταντληθεῖσα exponitur apud eundem ex Barbaro & Marcello, Calens imposita, lib. 3, cap. 11. ‖ At Καταντλήσας πῶ λιθάργυρον εἰς ἀγγεῖον alio modo ab eodem Dioscoride dicitur: vbi καταντλήσας quidam interpretantur, Ex alto fundens: alii, Trāsferens.

Καπάντλημα ET Καπάντλησις, idem quod ἐπάντλημα & ἐπάντλησις, sed illa his vsitatiora, & quidem de perfusione quæ fit fotus gratia. potius quàm de alia vlla. In vulgatis lex. exponitur καπάντλημα, Fomentum quod cum infusione fit, Fotus. q. d. Exhaustio. Quod postremum verbum perperam additur. Dioscor. lib. 1, καπάντλημα πεδαχρὰς ἄριστον τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων, Foliorum decocto podagras foueri vtilissimum est. Apud eundem eodem libro, ἐν καπαντλήμασι καὶ πυελάσσι redditur, In liquidis & siccis fomentis.

C. ΠΕΡΙαντλέω, τλῶ, Circunfundo. Plut. περὶ ἀδολεσχίας in principio, Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγοις, μᾶλλον ἢ περιαντλῶν λόγοις ἀνθρώπῳ λαλοῦσι μὴ πρὸς τοὺς οὐκ ἀκούοντας, μὴ ἀκούοντι δὲ πῶς λαλοῦσιν. Item περιαντλούμενον pro καταντλούμενον de quo modò dictum fuit. Dioscor. lib. ε, περιαντλούμενον κνισμοὶς πραΰνει.

C. ΠΡΟΣαντλέω, ῶ. F. ήσω, Haurio, idem quod αὐτλέω. Addunt vulg. lexic. esse etiam Fouere apud Alexandrum Trallianum.

ἈΝΤΡΟΝ, ου, τὸ, Antrū, Locus subterraneus aut profundus. Hes. Luc. De hist. scr. καὶ ἐς ὄβ ἀν ἔθν κατέρυγε κιθοῦ καὶ μυρίνης καὶ δάφνης ἐς ἔωτ συμπφυκότων. Ammonius inter αὔθον & σπήλαιον ita distinguit, vt αὔθον cauerna sit sua spōte orta, σπήλαιον autem manufacta. Quam tamen differentiam Hesychius non obseruat qui αὔθον esse dicit σπήλαιον, ἢ σπήλαιον σκοτεινόν. Vulgatis lexicis significat etiam Cuniculos, & Atramentarium in Anthol. epigrammatum ὑπὸ τῶ αὐῶ πετρῆσθαι.

C. Ἀνθρωειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Antri formam habens.

C. Ὑπανθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sub antro est vel in antro degit: vt ὑπανθρος γῆ, & ὑπανθρος πέτρα. quod vulg. lex. Saxū cauū interpretātur. item ὑπανθροι apud Hesych. Qui in antris latitant aut degunt.

Ἀντειαὶ, άδος, ἡ, Quæ libēter in antris versatur, ἡ τῆς αὔθοις φιλοχωρούσα, Suid. cuius hoc exemplum affert ex quodam quem non nominat autore, Ὄφρ' εἴω λιπαρὸν παγκοιον αἰπεινάδων.

Ἀντρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Antris plenus, Cauernosus, σπηλαιώδης. Hesych.

ἈΝΤΥΞ, υγος, ἡ, apud poetas, Ambitus & Circunferentia, propriè quidem currus: sed transfertur & ad alia. Idem autem valere dicit Eustathius ἄντυγα & ἵππω & κύκλον (mascul. vel neutro genere) & ἀψίδα seu ἄψιν. ἄντυξ (inquit Hesychius) ἅρματος περιφέρεια. Alii, ἡ περιφέρεια αὐτοῦ τῆς ἁρμαπίου δίφρου. Itē ἄντυγες pluraliter αἱ περιφέρειαι τῶν ἁρμάτων, secundum Suidam citantem hunc versum, Ζωσῆρι φαιδὸς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων. Hesiodus, Ἅρματα δ' ἀνοίκητα καὶ ἄντυγες ἀμφαρεβίζον. Homerus, — δοιαὶ δὲ περιδρομοι ἄντυγες εἰσίν. Idē Il. λ, — καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον, Ambitus qui sunt circa sellam curulem. In vulg. lex. Græcol. αὐτυξ exponitur Summa curuatura rotarum, Semicirculus ante currum amplectens ambas rotas, Gyrus rotæ superior. Ponitur etiam interdum αὔτυξ siue αὔτυγες pro toto curru: vt etiam potest accipi in versu quem citat Suidas, ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων. & in lib. 1 Anthol. epigr. αὔτυγα quidam vocauit currum, à parte totum. Est & αὔτυξ ἀσπίδος, Orbis clypei: vt Il. ζ, Ἄντυξ, ἡ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλόεσσης. Dicitur & ὅπῃ ζυγοῦ τῆς κιθάρας, inquit Eustathius. vnde & ἄντυγα χορδῶν dixit Euripides. Item αὔτυγι μηρῶν dixit quidam in Anthol. epigr. pro circunferentia seu ambitu femorum, vel rotunditate. ‖ Dicitur verò ἄντυξ etiam de cælo, videlicet οὐρανοῦ ἄντυξ, sicut & οὐρανοῦ ἁψίς: quasi dicas Fornix cæli. à poetis Latinis dicitur itidem metaphoricè Axis cæli. Eustathius, ἡ μεταφορὰ ὁ καὶ οὐρανοῦ ἄντυγα ἐγύρωσεν, vt ostendit illud, ἐξ ἀντύγων οὐρανίων. ‖ Denique & temporis ἄντυγα dixit Nonnus, quasi gyrum temporis seu circulum. quòd tempus circumagi & circumuolui videatur.

C. Εὐάντυξ, υγος. ὁ καὶ ἡ, Pulchram circunferentiam aut orbem habens. ἀσόξων, Suid.

C. Θραυσάντυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, Frāgens canthum seu orbē currus. vt apud Aristoph. in Nebulis, ὦ σκληρὲ δαίμων, ὦ τύχαι θραυσάντυγες ἵππων ἐμῶν. vbi tamen interpres nō malè legit θραυσαμάκες, propter sequens ἵππων.

C. Ὑψάντυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, Alte cameratus, Altos fornices habens.

Ἀντυγωτὸς, ῆ, ὁ, Colligatus, Alligatus in modum τῆς ἀντύγων. A verbo ἀντυγῶ deductum, inquit Suidas, qui ἀντυγωτὸς exponit συνδεδεμένος, Hes. ἀναδεδεμένος.

ἈΝΥΩ, item Ἀνύτω vel Ἀνύσω, (thema illud magis poeticum, hæc magis prosæ orationis) Perficio, Efficio, Conficio, Perago, Expedio. ἀνύσας τὸ ἔργον, Quum opus confecisset, seu perfecisset. Od. π, — ἀνύσεσθαι τάδε ἔργα. Inuenitur etiam ἀνύσας πολλὴν ὁδὸν, pro Quum viam longam confecisset. Sic & δρόμον ἀνύειν, Cursum conficere seu exigere. & Odyss. ο, — ὄρμα πάντα Νηῦς ἀνύουσ' θεοῦσα θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ, id est, Conficeret cursum per mare. Alii exponūt Transmitteret. ἄνυε πικρὸν ἔρωτα apud Theocritum, Peragebat amorem acerbum. id est, Transigebat tempus in acerbo amore. Citatur item ἀνύσω εἰρεσίαν, ex Anthol. epigr. pro Expedio remigationem. Ibidem, ἤνυσεν ὑμέναιοι, Peregit nuptias. Cæterùm Homerus, teste Eustathio, dixit ἀνύειν, sexta coniugatione: qui autem post eum fuerunt Attici, ἀνύειν, tertia coniugatione. quemadmodum ἀρύεσθαι dicitur & ἀρύσασθαι. Vbi notandum & ἀνύειν & ἀρύσασθαι scribere Eustathium vnico τ. Scriptum tamen reperitur ἀνύσειν cum σ in certis quorundam autorum locis: vt apud Aristophanem & Thucydidem, & Platonem. & Suidas ἀνύσειν itidem habet. (Sed apud Xenophontē non semel cum simplici τ habetur) Verùm suspecta esse possint in hac scriptura exemplaria. Hoc constat, si ἀνύσω dicatur Attice, lingua cōmuni dici ἀνύσω: cuius tamen nullum exemplum reperire potui. Præterea scholiastes Thucydidis scribit Atticos pro ἀνύσειν dicere ἀνύειν. Plato De rep. 6, ὁ περάσειν ἂν ἄλλῃ τι περάσοι, καὶ μόγις σμικρὸν ἀνύσειν; Suidas ex quodā historico citat, ὁ δὲ Νῖκος ἐν ἀμηχανίᾳ ὢν, μηδὲν δυνάμενος ἀνύσειν, id est περάσειν, inquit. Ibidem, ἐπὶ οὐδὲν τι πλέον εἶχον ἀνύσειν οἱ βάρβαροι Latini dicunt Nihil promouere. Dicunt etiā interdum Nihil agere, eodem modo quo dicitur οὐδὲν ἀνύειν, pro Nihil promouere, Nihil proficere, Frustra in re aliqua laborare. vnde ἀνύσας οὐδὲν quidam exposuit Re frustra tentata. Demosthenes, ὡς σ' οὐδὲν ἤνυσε, id est, Quum autem frustra conaretur, vt Budæus exponit. Iungitur & participio, pro Prosum, Confero. Thucyd. lib. 2, ἐφόρουν δὲ ὕλην ἐς αὐτὸ, καὶ λίθους, καὶ γῆν, καὶ ἐπ' ἄλλο ἀνύσειν μέλλοι ὑπιβαλλόμενον. Scholiastes autem exponit πλεσπουργεῖν πρὸς ὕψος. Apud Homerū ἀνύω cum parti-

cipio.Il.ρ,Οὐκ αὐτὼ φρονέουσ', ἐπεὶν πολὺ φέρτερός ἐστι. ‖ Ἀνύω exponitur etiam Impleo: vt ἤνυσε γῆρας,in Anthol. epigr.Impleuit senectutem. Et apud Sophoclem, αὐτὸν τὸν αἶσαν,Implere fata.Sed potest & hic αὐτὼ accipi vt in αὐτὼ ὁδόν. vt sit ἤνυσε γῆρας, Exegit senectutem. & αὐτὸν τὸν αἶσαν sit αὐτὸν τὴν πρὸς τὸν αἶσαν ὁδόν. ‖ Est præterea αὐτὼ idem quod ἀναλίσκω,Consumo:vt Od.ω, Αὐτὰρ ἐπειδή σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο. Capitur etiam pro Perdo, Destruo,vt docet scholiastes Sophoclis. ‖ Quibus significationibus vicina est hæc,qua ponitur pro Occido.vnde αὐτωθεὶς participium passiuum pro πεφονευμένος apud eundem scholiasten. Idem verò & compositum ἐξανύω significat apud Homerum,Il.λ,Ἦ θλιὸ σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον αἰπιβολήσας. ‖ Iunctum autem αὐτὼ cum accusatiuo & præpositione ἐπὶ significat Impetro,vel Obtineo,aut Consequor: vt in Anthol.epigr.ἤνυσάμην τόπον ἐπὶ μοιρῶν, Hoc à Parcis impetraui. Sed & cum accusatiuo solo : vt apud Aristophanem in Pluto, ἀνύσῃ πάλαιπα. Sic & apud Theocr.ἀνυσάμην τὸν ἀμητόν.

Ἀνύτω cum spiritu aspero(vt docet Suidas, Eustathius item ex Ælio Dionysio) pro σπεύδειν, Festinare,Properare. Tamen cum apud alios, tum apud Aristophanem in hac etiam significatione tenuatur, vt hoc in loco,vbi ei μέλλειν opponit.in Pluto,ἀλλ' οὐ μέλλειν χρὴ σ', ἀλλ' ἀνύτειν,vel ἀνύτειν,vt alii ibi legunt ei. Sæpe item participium ἀνύσας hoc sensu vsurpatur , pro Festinatione adhibita , vel Cum festinatione. quod aptius redditur aduerbio Properè,vel Confestim: vt in Nubibus,ἀνοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον. Idem, λέγ' ἀνύσας ὅ,τι φῄς ποτέ. Dicitur etiam ab eodem ἀνύσας τι, pro ἀνύσας simpliciter. τὶ enim vacat : vt,ἀκολουθήσης ἐμοὶ ἀνύσας τι δευρὶ θᾶττον. Item,ἀνύσας τι καταθοῦ. Idem inuertens hanc loquendi formam,dicit αὐτὸς πρὸς ἡῶν pro πρὸς ἡῶ ἀνύσας.

Ἀνύομαι,passiua voce,Perficior,Efficior, Conficior. vnde ἤνυσται tertia præteriti singularis , Effectum est. & participium αὐτωθεὶς apud Sophoclem. ‖ Ἀνύσσεσθαι autem pro ἀνύσσειν,& ἠνυσάμην,paulo antè citata pro ἀνύσειν & ἤνυσα , sunt ab ἀνύομαι significationem actiuã sub voce passiua habente.

Ἀνύμφος participium pro ἀνόμφος, vide paulo pòst in ἄνομαι.

Ἄνυσις,εως,ἡ,Perfectio,Effectio,seu Effectus. Il.β, — ἄνυσις δ' οὐκ ἔσται αὐτῆς:vbi exponitur ἐπιλῆς πρῆξις in parauis scholiis.Apoll.Argon.2,Πείρατα ναυπλίης ἐπέων ἄνυσίν τε κελεύθου,i. Viæ confectionem.eo modo quo ἀνύειν ὁδὸν interpretamur Viam cõficere. ‖ Item ἄνυσις, Profectus.Od.δ,ἐπεὶ οὐκ ἄνισιν ἐπὶ δηοῦμεν, Quia non nanciscemur aliquid commodi ex fletu. Alibi πρῆξις pro eodem ab ipso dicitur , in eãdem sententia exprimenda, Οὐ γὰρ τις πρῆξις πέλεται κρύεροῖο γόοιο. Est autem πρῆξις pro πρᾶξις. Possemus tamen ἄνισιν effectum interpretari hoc etiam loco.

Ἀνύσιμος,ι,ὁ καὶ ἡ,Efficax,Effectum magnũ habens. Item, Conducibilis, Vtilis. Xenophon Pæd.1, εἰς τὸ πειθομένους ἔχειν οὐδὲν ἧττ' ἀνισιμώτερον τοῦ,&c. Plato De leg.4, πόσῳ δὲ κάλλιστον καὶ ἀνισιμώτατον πρὸς τὸν βίον τὸν εὐδαίμονα. Apud Lucianum ἀνισιμώτατον φάρμακον,id est Præsentissimũ, vt Budæus exponit.

Ἀνυστὸς,ὴ,ὸ,Qui effici potest,Efficibilis,si dici posset.ἀνυστὸν καθέστηκε,Effici potest. & ὡς ἀνυστόν ἐστι, pro κατὰ τὸ δυνατὸν, vel κατὰ δύναμιν,Quoad fieri potest,Pro viribus. Plutarchus in Lycurgo , ἐπεθύμησεν ὡς αὐτὸν ἐκ ἀνθρωπίνης δεινοτάτας ἀθάνατον πολιτείαν καταλιπεῖν. ‖ Item ἀνυστὸν,Promptum,Facile,Bud.ex Phalaridis epistolis.

Ἀνυτέλεστος,ὴ,ὸ καὶ ἡ,Qui perfici nequit,Qui ad finem perduci nequit,ἀτέλεστος.Od.π,ἀνυτέλεστον ὅπῃ ἔργῳ.

Ἀνυτικὸς,ὀν,ὸ,vel Ἀνυτικός, Efficax, Effectum magnum habens.Xen.ἀνυτικωτάτη χρημάτων ἀπὸ γεωργίας,Efficacissima & promptissima opum comparandarum ratio.

Ἀνυτέα positionis aduerbium pro ἀνυστέον,apud Atticos,vt βαδιτέα pro βαδιστέον, inquit Corinthus: Efficere oportet,Perficere oportet.

C.Ἀνήνυτος,ὴ,ὸ καὶ ἡ,Idẽ quod ἀνήνυστος: nisi quòd illud magis poeticum sit. Eustathius dicit ἀνύτους esse regularius formatum . ἀνυστὸς enim dici, non ἀνυτός. attamen sicut γνωστὸς in simplici dicitur,ἀλλὸ γνώτος autem in cõposito(sicut & in aliis)ita etiam ἀνύτος dici abiecto σ, vt ἀνύτου τέλος λαμβάνει,Ad finem non perducitur.Et ἀνύτους αἰῶν,in epist.Phalar. Hesychio etiam est δυσκόλος & ἀκατόρθωτος. Significat etiam Inanis,μάταιος.ea enim quæ perfici non possunt, frustra quum fiant, vana sunt:vt Philo De mundo,ἔνιοιαι ἀνύτου καταστηριάζουσιν εἰς τὸν τοῦ ἑνὸς θρόνον. Suidæ significat etiam Multus,Innumerabilis,Infinitus,Immensus. Polyb.μεγίστης προφανομένης διαχρησίας περὶ τὰς θυφάς, ἅπτ καὶ τὸ μῆκος ἀνύτου ἔχειν δοκούσης τῆς ὁδοῦ. Cui simile exemplum aliud citat,ὅπλα τε χαλκευόμενος,καὶ βελῶν ἀνύτου ἀριθμὸν καταστηριάζειν πρὸς πάντων.

C.Πανάντος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui omnino effici potest.πάντῃ δυνατός.Suid.

C.Δυσλύτος,ὴ,ὸ καὶ ἡ,Effectu difficilis,δυσκατόρθωτος. Suidas & Hesychius. Sed Suidas habet δυσλύστος. Hesychius autem vtrunque.

C.Διανύω,seu Διαντύω,F.ύσω.Conficio,Perficio: vt διανύειν τὴν ὁδὸν καὶ τὸν πλοῦν.Greg. ἵνα τὸ ἔλκος τῆς ὁδοῦ προθυμοῖ διανύσωσι. Xenophon,ἃ πόδες διανύουσι. Διανύειν in voce passiua & significatione actiua citat Budæus , ex Ptol. πρὸς πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν διάστασιν οὐρίοις ἀπαρκτίαις ἢ νότοις διανυέσθαι. In passiua quoque significatione reperiri Hesychius & Suidas testantur , quum διανυσθῆναι per πλεισθῆναι explicãt. quomodo & βίος διλυσμῶνος in vulgatis lexicis citatur.

Διάνυσις,εως,ἡ,Iter.vt Budæ interpr. in hoc Ptolem.loco πειρᾶται δὲ τὸ ὅλον τοῦ νοτίου πέρατος δεικνῦναι διὰ φανερῶν πυῶν καὶ διὰ τοῦ ἰσοριθμεῖν διανύσεων κατά τι χῶν καὶ κῦ θαλάσσαν.

C.Ἐξανύω,F.ύσω,Perficio,ἐκπελέω,κατεργάζομαι,τελειόω,εἰς τέλος τὸν ἄγω,Hesychius & Eustathius.vt apud Sophocl. πάντ' ἐξηνύσατο τὸν ἐξήνυσεν.Et ἐξανύσαμι ἔπος,& τὸν βίον ἐξανύσαι.quæ in vulgatis lexicis citãtur. Ἐξανύεπω αἷμα eadẽ lexica apud Euripidem interpretantur Eliciat sanguinem.& apud Herodotum,ἐξανύσισι τῆς Μαγνησίης χώρης ὅσα Σηπιάδα, Oram Magnesiam tenẽt super Sepiadem. quæ expositio suspecta meritò esse possit. In iisdẽ ἐξανύω neutraliter cum infinitiuo positum reperitur , vt ἐξανύω κρατεῖν,pro Efficio vt cohibeam.

c.2.Δυσεξλύστος,ὴ,ὸ καὶ ἡ, Effectu difficilis. δυσεξλύστος δεσμὸς Inenodabilis nexus , Euripides. vt habent vulgata lexica.

C.Ἐπανύω.F. ύσω, Perficio, ὁλοκληρόω.Hesych.enim ἐπήνυσεν per ἐπετέλεσεν exponit.vnde passiuũ ἐπανύομαι,à quo ἐπηνύσθη apud Hesiodum, cuius hoc in vulg.lex. citatur hemistichium,Νίκη ἐπηνύσθη,id est ἐπληρώθη,vt Varinus annotat.

C.ΚΑΤανύω.F.ύσω,Cõficio,Perago.σωπελῶ,Hesychius. vt κατανύειν τὴν πορείαν,& κατανύσαι δρόμον. Plutar. in Dione,τὰ δίοις νυκτὸς καταπωκνῶς ἐπιλακοσίοις. Apud Synesium epist.73.quidã interpretantur Consumere in hoc loco, ὁ δὲ λιμὸς καὶ ὁ πόλεμος οὐπω παῦ ὅσον ἔδει κατανύσαι. sicut & Hesychius κατανύσαι per κατατρίψαι explicat.In hoc autem Sophoclis loco, — φίλης δ' πρὸς ξένου κατανύσαι, cũ genitiuo cõstruitur,duplicémque(vt annotat interpres)admittit expositionem. nam vel significat Nacti sunt,ἐπέτυχον (qui enim aliquid peragit , idipsum adipiscitur postquam perfecit)Vel κατ' ἐκείνης ἤνυσαν,Contra illam peregerunt id quod volebant : vt Ægistho intelligendum relinqueret, id in ea seu in eam perpetratum esse quod ipsi de Oreste nuntiarant , cædem videlicet. Neutraliter quoque & absolutè reperitur: nisi quis & ibi accusatiuum πορείαν aut ὁδὸν aut simile quid subintelligere malit:vt καταύω εἰς λιβύα,Peruenio in portum: sicut καταίρω καὶ καταίρω,vt Bud.annotat.Et in vulgatis lexicis καταύσαι ναῦς,Nauis meat. & καταύσας ναῦς, ex Herodoto,Naue delatus.

C.ΠΡΟανύτω,F.ύσω, Antè vel citius perficio. Xenophon Pæd.2,οὕτω δ' ὁρωμένους εἰκὸς πλέον πρεσαυτὴν ὧν χρῄζοιμι.

C.Ὑπανύω,F.ύσω,Ministro: vnde ὑπανῦσαι quod Hesych. ὑπουργεῖν interpretatur. Sed repono ὑπανύσασθαι.

¶ Ἄνω,poeticè pro ἀνύω:imò, vt Eustathius vult,prototypum est τὸ ἀνύω. Homerus Od.γ, — ἔνθα δὴ ἔπειτα Ἥνον ὁδὸν,id est ἤνυον καὶ ἐπλεόων. Eustath. Inde & apud Aristophanem partic.ἄνων, Ταῦτα μὲν πρὸς αὐδρὸς εἷς' ἄνοντος εἰς σωτη-

ἐς σωτηρίαν.id est,αὐόντος τὰ πρὸς σωτηρίαν & θυρεῖσκοντος, inquit interpr.

Ἄνομαι,pass.idem quod αὐόμαι.vnde illud quod Aristoph.interpr.citat,μάλα γὰρ νῦν αὔε). Il.σ,Ὅπποι Ἡφαίστοιο τ' ἐθέλοι καὶ ἔργον ἀνοῖτο.i. ἀνυοῖτο,πλεοῖτο.Hesych.Apoll. Argon.2,νέον ἤματος αὐόμενοιο, quod exponitur Recens desinente die.id est in crepusculo. Citatur verò ex alio eius loco αὐομένοιο,sed fortasse legẽdum itidem αὐομένοιο.Sic pro αὐομένου quod codices excusi habent apud Arat.alicubi in manuscriptis reperi αὐομένῳ. Extat autẽ & apud Herodot.ἀνόμενον ἔπος,i.Exactus annus, Bud.

Ἄνη,ης,ἡ,Hesychio ἄνησις,πρᾶξις,Effectus,Actio.Sed Hes. habet ἀνὴ,quũ ἀίνη legam? apudCallim.hymnoin Iouẽ. Ἀνὴ verò adiect.quodHes.ρ,νὴ interpr.quódq; pro ἀνὴ ab aliquo poeta vsurpatũ videtur , locũ hic nõ habet.

C.Ἀανής,ές,ὁ ἡ ὴ,Qui perfici nequit, οὐ πλεσθὴ τόμφος,inquit Hes. Ἀανὴς autem cum accentu in penult. eidem Hesychio χρήσιμος significat.

C.ΚΑΤαίομαι,Eust.in hoc Hom.versu Od.ρ,— πίνοισί τε αἴθοπα οἶνον Μαψιδίως,τὰ ὃ πολλὰ καταίνεται, interpretatur Absumere,&εἰς ὄλεθρον πλεισῶν,καὶ θ' ὁμοιότητα τοῦ καταφαγεῖν.ita vt sit εἰς ὄλεθρον αὐόμενον.Sic etiã καπανυω,δαπανῶ Hesychio significat:cuius exẽplũ ex Syn.vide in καταύω.

Ἄνω, aduerbium loci,Suprà, vel Sursum : oppositũ ΚΑΤΩ, habens κάτω,id est infrà.atque vt hoc à κῦ, sic illud fit ab αἶα. Significat autem tam in loco,quam ad locũ.οἱ ἄνω ὄντες,Qui sunt supernè, vel in superioribus locis.ἡ ἄνω πόλις dicitur pro ἀκρόπολις.Itẽ à Philostrato & aliis rex Persarum vocatur ὁ ἄνω βασιλεύς. Sic Ath.3, πωλεῖται πρὸς Πέρσας τὸν ἄνω τὸν πρὸς χρυσίον. Hõ. Od.λ,Λᾶας ἄνω ὤθεσκε πετὴ λόφον,id est Sursum.Cũ articulo,ὁ ἄνω,vel ἡ ἄνω,Superior:τὰ ἄνω,Superius.τὰ ἄνω τῆς οἰκίας, Partes superiores domus : apud Xenophontem De arte eq.ὥσπερ δὲ οἰκίας οὐδὲν ὄφελος ἂν εἴη,εἰ τὰ ἄνω παῦ καλὰ ἔχοι. Habet interdum genitiuum ἄνω : vt ἄνω τῶν πρεσβυμάτων apud Æsch. hinẽ πρὸς τὸ πρόσω. Καὶ μικρὸν πρεσαγαγὼν ἄνω τῶν πρεσβυμάτων,Quum altius repetere res cœpisset,vt interpretatur Budæus. Copulantur sæpe ἄνω & κάτω, aliquãdo interiecta coniunctione καὶ,aliquando sine ea.Lucian?,ἀνω καὶ κάτω πλανῶμαι πρὸς νοσῶν,ἀχεῖς αὖ λάθω πνὶ ἐμπεσῶν, id est, ad verbũ, Sursum deorsum vagor. At verò apud Platonẽ in Hippia minore ἄνω καὶ κάτω πλανᾶσθαι vult Budæus esse,Toto cælo errare.Et apud Chrysostomum in 1 ad Cor.ἄνω καὶ κάτω positũ pro Vbique & passim. Plato rursus in Gorgia , οὐκ οἶδ' ὅτι τρέφεις ἕκαστος τοῖς λόγοις ἄνω καὶ κάτω Σώκρατες.Sic ἄνω καὶ κάτω τοῖς νόμοις τρέφειν dixit Demosth.in Midiam.Plato autem,ἄνω καὶ κάτω μεταπίπτειν τοῖς νόμοις,in Minoe.Et apud Demosth. Pro corona,πολλοὶ μὲν οὖν λόγοι οἱ ὅπως ἄνω καὶ κάτω διεκωκῶν ἔλεγε πρὸς τὴν τεταγμένων νόμων.Idẽ in Philebo,ἀεὶ γὰρ ἅπαντα ἄνω τε καὶ κάτω ῥῇ.Dicitur etiã ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλεσθαι.Gal.Therap.1,ἀλλ' ἀεί ποτε δίκην ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλοντα.Apud Dinarchum,ἄνω καὶ κάτω μεταβαλλόμενος,Homo varius & inconstãs. Denique ἄνω καὶ κάτω ποιεῖν vel πιέσαι,ad verbum,Sursum deorsum facere, pro Miscere, Turbare. Demosthenes, πάντ' ἄνω καὶ κάτω τὰ κεῖ πεπίνκα.Idem Philipp.3, ἅπαντας λελύμανται,καὶ ἄνω καὶ κάτω πεπίνκα τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα.Nostrates dicunt eadem planè loquendi forma, Mettre tout ce que dessus dessous. Vide Erasmũ in prouerbio Sursum ac deorsum.

Ἄνω aduerbium etiam temporis , non tantùm loci. vnde οἱ ἄνω χρόνοι apudDemosthenem,Superiora tempora. Pro eodẽ verò dicitur οἱ ἐπάνω χρόνοι, quod frequens est apud Diodorum Sicul. qui etiam τοῖς ἐπάνω opponit τοῖς ὑστεραίοις.Apud Philostr.οἱ ἄνω τοῦ αὐτοῦ, Eius maiores.

Ἀνωτέρα(pro quo & Ἀνώτερον) Cõparatiuus gradus ab ἄνω,Superius,Altius:vt μικρὸν ἀνωτέρω τοῦ πάντος.Et proSuperioribus temporibus,vel Altius repetita temporum memoria,apud Herodot.ἀνωτέρω οὐδὲν πρεσαγμάτων πρὸ τοῦδε.Ab ἀνωτέρω fit nomẽ Ἀνώτερος, Superior. vnde& Ἀνωτερικός:vt ἀνωτερικὰ μέρη,Superiores partes.Apud Gal,ἀνωτερικὰ φάρμακα sunt contraria τοῖς ὑπολάπις. ‖ Ἀνωτάτω autem superlatiuus est gradus,i. In supremo loco.Philo De mũdo,ἀνωτάτω εἶναι πρὸς ἀυτῷ τῷ αἰθέρι.

& ὁ ἀνωτάτω, Summus, Supremus, Qui est in supremo vel summo loco.Apud philosophos τὰ ἀνωτάτω γένη,Sũma genera.Galenus,ἀπὸ τῶν πρώτων καὶ ἀνωτάτω γένων ἀρξάμενος.Laert.In Zenone,τῶν δὲ παθῶν τὰ ἀνωτάτω εἴδη γένη τέσσαρα λύπην,φόβον,ἐπιθυμίαν,ἡδονήν. Dicitur etiã τὰ ἀνωτάτω sine substãtiuo γένη:vt Dioscorides,κατὰ τὰ ἀνωτάτω μερίζεται διχῇ, id est, In summa duo genera diuiditur. Philo , φθορὰς τέσσαρας εἶναι θέσπις τοῖς ἀνωτάτω συμβέβηκε , id est Sũmaria diuisione,vt vertit Budæus. Et apud Naz.τῆς αἱ ἀνωτάτω διέξαι περὶ Θεοῦ, ἀναρχία καὶ πολυαρχία καὶ μοναρχία , id est Generalissimæ. Nisi quis malit ἀνωτάτω ad ἔτος referre:vt sint αἱ ἀνωτάτω,antiquissimæ,quasi ex altissimo repetitæ.

Ἄνωθεν aduerbium ab ἄνω deductũ , significationemhabens è loco propter additã syllabã θεν.Exponitur Desuper,Supernè,E superiori loco,E superioribus vel supernis locis,Ab alto.Ponitur interdum sine casu, interdũ cũ genitiuo. ὁ ἄνωθεν,Superior.Qui est è superiori loco,& τὰ ἄνωθεν,Superiora, vel Quæ sunt à superioribus locis.Apud Herodotum,ἄνωθεν τοῦ τραπεζίου,Eloco qui supra exercitum. Ἄνωθεν pro Cælitus,E cælo, non semel in sacris Noui testamenti libris.

Ἀνωθεν significationẽ quoque temporis habet. sicut & ἄνω.quemadmodum tam Superiorem locum quam Superius tempus, vel Superiora tempora Latini dicũt. Demosthenes Philipp.3, ἐν τοῖς ἄνωθεν χρόνοις. quũ pro eodẽ dixisset antè ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις. Vnde οἱ ἄνωθεν, Qui superioribus fuerũt tẽporibus,id est,Maiores, Aui.Nazãz.ἐκ τοῦ πάλαι φίλων καὶ τῆς ἄνωθεν ἑταιρείας, id est,Ex antiqua amicitia,vt Bud.vertit.Synesius,Λάκων γὰρ ἄνωθεν ἐμοί. ‖ Capitur etiam pro A principio, vt in hoc Nazãzeni carmine,εἰ τὰ μὲν ἥδε ἄνωθε.(vbi obiter notãdum est literã ν in vtri causa ablatam)Sic & apud Demosth.Capitur verò & pro Altius repetẽdo(vt docet Budæus ex eodem Demosth. & ex Themistio. Demosth.in Midiam,ἐγὼ καὶ τοῦτο διδάξω,ἄνωθεν δέ.βραχὺς τὸν ἐφ' ὁ λόγος ὃν λέξω,κἀν ἄνωθεν ἀρξάσθαι δεῖ.Apud eundem idem valet ἐξ ἀρχῆς εἰπεῖν πρέπον. Quidam ἄνωθεν ἀρξάμενος interpret. Ab ipso exorsus capite . Budæus apud eundẽ Demosthenem ἄνωθεν ἐξετάζειν τὸ γένος exponit Genealogiam repetere,& aliis verbis Græcis,ἄνωθεν διεξελθεῖν τὰ πρὸς τὸν γένος. ‖ Capitur etiam pro Denuo,De integro,sicut annotat Budæus.&sic accipiunt quidam apud D. Paulum ad Galat. cap.4, οἷς πάλιν ἄνωθεν δουλεύειν θέλετε.& apud D.Ioan. cap.3, ἄνωθεν γεννηθῆναι,Denuo nasci, vt Bud. vertit. Alii malè ἄνωθεν hic accipiunt pro Ex alto,id estCælitus.Notandũ est autem ἄνωθεν poni pro Denuo, eo dẽ modo quo ἐξ ἀρχῆς,quod proprie sonat A principio. [redacted] . ‖ Hoc autẽ scire oportet,ἄνωθεν quoq; reddi aliquando Retro: vt οἱ ἄνωθεν ἄρχοντες, id est, Retro principes, inquit Bud.

C.Ἐπάνω,cum genit.Suprà.vt apud Ceb.Theb.ἐπάνω πάντων ἐστί.sic ἐπάνω τοῖς πόνων εἶμι.Interdum significat Supra quàm,Amplius quàm,vt Corinthiorum 15. ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς.Marci 14,κἀν ὠσὶ γὰρ τοῦτο πρεσβῆναι ἐπάνω πεντακοσίων δηναρίων. Additur etiam aduerbiis tẽporis,vt 1 Cor.15,ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐπάνω , Abeo die & deinceps.

Ἐπάνωθι,cum genit.Idem:vt in Epigr.Τῆς κόλης ἡ ἐπάνωθι τὰ φρόνια πάντα πεφεύγκώς.

Ἐπάνωθεν,Desuper.Bud. in hoc Thuc.loco,καὶ πάλλα ἔθνη ἐπάνωθεν,vertit In vertice montis.

C.Ὑπεράνω,cũ genit.Suprà.Gal.ad Glauc. μικρὸν ὑπὲρ ἄνω τῶν πεπονθότων χωρεῖν ὁλοπρεπεῖ ἀπόγνοι.Paul.Ephes.4,ἀναβὰς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν:vt & cap.1,καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις,ὑπὲρ ἄνω πάσης ἀρχῆς:vbi vetus interpres exponit Longè super.Quũ autẽ absolutè ponitur,accipitur pro Sursum in cælis.

Ὑπὲρ ἄνωθεν,De loco superiori,Desuper.

ΑΝΩΓΩ, Præt. imperf. ἤνωγον , Fut.ἀνώξω, Aor.1, ἤνωξα , Præt. medium ἤνωγα seu ἄνωγα, absque augmẽto,Iubeo,Hortor,Suadeo,Instigo.Od.6, x.1.

Ἐρρέτω, εἰ μὴν κεῖνος ἐποτρωύει καὶ αὐώγει. Od. π, Αὐτός τε κπ-
νέω πεῖ τ' ἄλλοις παύεται αὐώγων. Od. κ, Δὴ τότ' ἔπειθ' ἑπάρουσιν
ἐπρῶσσαι καὶ αὐῶγαι. Præteritum autem medium αὔωγα
sæpe pro præsenti accipi solet. vt Od. γ, Ἀλλ' ἐς μὲ Μενέ-
λαον ἐγὼ κέλομαι καὶ αὔωγα. In pass. quoque significa-
tione reperiri testatur Hesychius, qui αὐῶκται exponit
κελεύεται. licet ὦ αὔωχθι & αὐώχθω actiuã signif. tribuat:
nam κέλευε & κελεύετω interpretatur. Eustathius hoc
verbum ab αὔω, id est αὐύω deriuatum esse scribit, vt ex
πρόω, πρώγω.

A Ἀνωχέω etiã pro eodem dicitur, vt Od. ξ, ἔνθ' ὄγε μ' ἠνώ-
γει πέμψαι βασιλῆϊ. item in eodẽ libro, Αἴχυπτόν δέ με θυ-
μὸς ἀνώγει ναυπλεεῦσαι, id est πρεσβεύειν. Il. β, — πρὸς δὲ
γλαυκῶπις Ἀθήνη Εἰδομένη κήρυκι σωπᾶν λαὸν ἀνώγει, popu
lum iubebat silere. Hesych. ἠνώγεα etiam ponit, quod
interpretatur ἐκέλευον. vulg. autem lexica ἠνώγεα.

Ἀνωγή, ῆς, ἡ, Iussum, Adhortatio. πρὸς κέλευσις, Suid.

Ἄνωξις, εως, ἡ, Idem. Item βούλευσις, Hesych.

Ἄνωχμον, τὸ, πρὸς κελευστικόν. Hesych.

A Ἀξίνη, ης, ἡ, Ascia, Dolabra. Exponitur etiã Se-

curis. quum tamen securim constet esse
πέλεκυν, & ita constituenda sint duo diuersa securis ge-
nera. quum Homerus & Xenophon distinctè hæc duo
ponãt ἀξίνας & πελέκεις, Il. ο, Ὀ ξέσε δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι
μάχεσθε. Xen. Hell. 3, πολλὰ δὲ ξίφη, πολλοὺς δὲ βελίσκους, πολ
λοὺς δὲ πελέκεις καὶ ἀξίνας. Rursus Homer. Il. ν, Ἀξίνην δοῦ-
ναι κλαίνω ἀμφὶ πελέκκῳ Μακρῷ, εὐξέσσῳ. Vult autem
Eustathius ab ἄξω significante κλᾶν, id est Frangere, de-
riuatum esse ἀξίνη. intelligens videlicet à futuro ἄξω
sumendam esse deductionem. Quòd si vera est hæc e-
tymologia, non satis commodè videtur reddi nomi-
ne securis: si quidem à secando dicta est securis, ἀξίνη à
frangendo.

C. Ἀξινομαντεία, ας, ἡ, Diuinatio per securim seu asciam.
Plin. lib. 36, cap. 19, Hoc dicuntur vti magi in ea quam
vocant ἀξινομαντείαν.

Ἀξινάριον, ου, τὸ, Idem Ἀξινίδιον, diminutiua forma, Parua
ascia, Dolabella, Securicula, secundum quosdam.

A Ἄξιος, ου, ὁ, Dignus. cum genitiuo, & tam in bo-

nam quàm in malam partem: vt ἄξιος ἐ-
παίνου, Dignus laude: ἄξιος μέμψεως, Dignus reprehen-
sione. Xen. vno eodémq; in loco vsurpat in vtranq;
partem: Pæd. 5. οὐκ αὖ ἐπαίνου σοὶ ἄξιος εἶναι μᾶλλον ἢ μέμ-
ψεως. Vbi notandũ poni datiuũ σοὶ eodem modo quo
in hoc eiusdẽ loco, ἀξεπάλει ἑαυτὸν, ὁπόσου τοῖς φίλοις ἄξιος
εἶη. Est autem ἄξιός εἰμι τύπου σοῦ, Dignus sum hac re ti-
bi, pro Mereor hoc à te. Ponitur verò datiuus hic cũ
ἄξιος & in malã partẽ: vt ἄξιος ἦν θανάτου τῇ πόλει, Dign⁹
[illegible] ciuitati. pro Iudicio ciuitatis. id est Dignũ
[illegible] ciuitate. [illegible]
persona [illegible] Demosthen. in Mi-
diam, [illegible] ἄξιον [illegible]
dem, μῖσος καὶ φθόνος καὶ ὀργή. τούτων γὰρ ἄξιε ποιεῖς. Xen.
Pæd. 5. ἄξια τῆς παιδείας, Digna studio & cura. ἄξια σπου-
δῆς, apud Plutarchũ, & ἄξια λόγου πόλις, apud Thucyd.
Xen. Pæd. 4, οἱ δὲ τὰ πλείστου ἄξια ἐλάμβανον ὧν δεήσοιτό μέ-
γαι, Res plurimo dignas, i. Res maximi pretii, Res plu-
rimi æstimãdas, hoc est Pretiosissima quæq;. Dicitur
etiã vir aliquis πλείστου ἄξιος, sicut & ἄξιος τοῦ παντὸς apud
Aristophanẽ. q.d. quantiuis pretii, cui opponitur ἄξιος
οὐδενός, Nullius pretii. λύει καὶ ποιεῖ τοῦ μηδενὸς ἀξίαν, apud
Demosth. id est, Nullius autoritatis. Aliquando verò
additur datiuus rei in hoc loquendi genere, vt ἄξιος
πλείστου καὶ πλούτῳ καὶ ἀρετῇ, id est, Maximi faciendus tum
nomine diuitiarum, tum nobilitatis. Interdum & dati
uus personæ, vt ἄξιος πλείστου πᾶσιν, Maximi faciẽdus ab
omnibus. vel Qui maximi fit. sic ἄξιος πολλοῦ πᾶσι, Ma-
gni faciẽdus. vel, Qui magni fit, Qui magno est in pre-
tio apud omnes. Itẽ πλείστου ἄξιον pro Operæpretiũ, vt
apud Andocidẽ, ὅσῳπερ μοὶ πλείστου ἄξιον ἐγένετο, Quod mi-
hi fuit operæpretium fecisse. Apud Xenophontẽ au-
tem, πλείστου ἄξιοι κεκτῆσθαι videtur dici pro οἱ πλείστου ἄ-
ξιοί ὄντες κεκτῆσθαι. Vtitur autẽ Budæus hac voce operæ-
pretium in exprimenda etiam hac loquẽdi forma, ὅσῳ
ἄξια χωνὴ παρῆσα: ex hoc Demosthenis loco, ἴσε δή που καὶ
αὐτοὶ ὅσου ἄξια ὄντα χωνὴ ἐν τῇ νόσοις παρῆσα κάμνομεν, id est

(inquit Budæus) Quantum operæpretium afferat æ-
groto, Quàm vtilis sit ægroto, Quanti æstimetur ope-
ra & cura muliebris circa ægrotum. Dicitur etiam ali-
quid esse παντὸς ἄξιον, vel ἄξιον τοῦ παντός: vt παντὸς ἄξια
χρήματα, apud Thucydidem. Xenoph. ἀπομν. 2, ὁ δὲ καὶ
οὕτως ἡμῖν δοκεῖ παντὸς ἄξιος εἶναι, ὥστε πάντες. Synes. ἄξιον τοῦ
παντὸς τὸ χωρίον. Alicubi ἄξιος cum οὐκ cõmodius red-
ditur Indignus, quàm Non dignus: vt apud Platonem
epist. 7, οὐκ ἄξιος ὀνείδους γέγονε τῇ πόλει, pro Indignus fuit
dedecore. Aristot. Pol. 2, ὡς οὐκ ἴσων ἄξιοι ὄντες, Tanquã
qui indigni sint qui æquam cum cæteris portionẽ ac-
cipiant. vel, Tanquam indignum sit eos accipere. Ali-
cubi ἄξια verti potest vtroque modo, vel Digna, vel
Non indigna: vt ἄξια σαυτοῦ φρονεῖς, Te digna, vel Te
non indigna, aut Quæ te decent. ‖ Ἄξιος autem cum
infinitiuo, vt apud Isocratem in Paneg. οὐδὲν γὰρ ὅ, τι τοῦ
τοιούτου οὐκ ἄξιός εἰμι μὴ πάσχειν. & apud Platonem in A-
pologia, τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτίσαι, & apud Sophoclẽ,
ἄξιος θρήνων τυχεῖν. Hom. Il. ξ, Ἦ ῥ' οὐχ ὅδε αὐτὴρ Προθήνορος
αὐτεπιφάσθαι Ἄξιος. ‖ Dicitur etiam ἄξιον ὄν, cum
infinitiuo, pro Dignũ est, Æquum est, Decet, Par est.
Aristot. Ethic. 3, ἄξιον δὴν τοῦ αἰδρείου, Æquum est vt vir
fortis viuat. Xenoph. οὐκ οἶει σοὶ ἄξιον εἶναι ὅπως μὴ θῆσθαι
ὅπως δρασοῦσι. Idem, ἄξιον ὄντα ἐμοὶ μισεῖν αὐτόν, Decet me
eum odisse, Par est vt eum oderim.

Ἄξιος cum genitiuo pro αὐτάξιος, Æquiparandus, a-
pud Homerum: vt Il. θ, — νοῦ δ' οὐδὲ ἑνὸς ἄξιοι ἐσμὲν Ἕκτορος.
& Il. ο, Νῦν δ' ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε,
Νῆας ἑλεῖν.

Ἄξιον, Æstimationem habens & pretium, Æstima-
bilis. Bud. interpr. Plut. οὐσίαν δισχιλίων ταλάντων ἄξιον.
Idem, οὐτε τελῶν ἄξια τάλαντων κεκτημένος, Valentia tribus
talentis, Quæ æstimari possent tribus talentis. Xeno-
phon Hell. 4, Φαρνάβαζος ἥκει ἔχων στολὴν πολλοῦ χρυσοῦ ἄ-
ξιαν. Demosthenes autem dat nomini ἄξιος hac in si-
gnificatione præpositionem εἰς cum accusatiuo: vt ἄ-
ξια σύμπαντα εἰς μυείας δραχμάς. Idem, καταλίπε δὲ ξύλα
κλίνεια εἰς ὀγδοήκοντα μνῶν ἄξια.

Ἄξιον, Pretiosum, Magni pretii, πάμπολυ. Xenoph. Pæd.
3, καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες ἐπὶ ἕκαστος ἄξιον εἶχε. id est πολυ-
τελές. ‖ Habet verò & contrariam significationem
apud Atticos. capitur enim pro ὀλίγον (vt discimus ex
Polluce, Suida, Eustathio, & aliis) id est Vile. Vnde ἀξιώ-
τερον & ἀξιώτατον, Vilius, Vilissimum. Lysias, καὶ ἀξιώ-
τερον τὸν σῖτον ὠνήσασθαι. Idem, ἡγούμενος συμφέρειν ὑμῖν τοῖς
πολεμοῦσι τοῦτον ὠνουμένοις, ὡς ἀξιώτατον τοῦτο τῆς τριάδος. δεῖν γὰρ
αὐτὴν ὀβολῷ μόνον πωλεῖν πολὺ ἀξιωτέρας. Aristoph. Equitibus,
Οὐπώποτ' ἀφύας εἶδεν ἀξιωτέρας.

C. Ἀξιοβίωτον, Dignũ viuere. οὐκ ἀξιοβίωτον εἶναι. apud Xen.
Hell. 4, Indignũ esse viuere, οἱ ἐνόμισαν ὅτι μὴ ὄν ἀξιοβίω-
τον εἶεν, id est, Vitam acerbã fore. Sic dicitur vt ἀβίωτον.

C. Ἀξιοζήλως, aduerb. Dignè æmulatione, id est Egregiè.
Exponitur etiam Laudabiliter. Vide ζῆλος.

C. Ἀξιοζήλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus æmulatione. Item, Non
spernendus, Non negligendus. Bud. Ab ἐζήλωται tertia
persona præteriti τοῦ ζηλόομαι, fit ζηλωτός.

C. Ἀξιοθαύμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Admiratione dignus, Admira-
bilis. Xen. Athen.

C. Ἀξιοθέατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spectatu dignus, Visendus, apud
Lucianũ. Herodian. lib. 1, πρὸς δὲ τῇ τῆς ἡλικίας ἀκμῇ καὶ
τῷ ὄψει ἦν ἀξιοθέατος. Herodotus Ionicè vsurpat ἀξιο-
θήτος. A θέαται tertia singulari τοῦ θεάομαι fit θεατός.

C. Ἀξιοθρήνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Luctu dignus, apud Euripidem.
θρῆνος enim est luctus.

C. Ἀξιοκοινώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui admittatur in so-
cietatem, Dignus cum quo societas cõtrahatur. Plato
De republ. 2, δίκαιοι τὰ μὲν τῆς δικαιοσύνης μὴ πάνυ ἀξιοκοι-
νώνητοι ὦσι.

C. Ἀξιόκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dign⁹ qui quæratur & possideatur,
Digno pretio quæsitus, vel Quærendus iusto pretio,
Bud. Xen. Pæd. 5, καὶ δύναμιν τοῦ σῶν καὶ δυνατέρα ἀξιόκτη-
τον εἴχειρίσας μοι. Theodor. in Eccles. hist. ἡ δὲ βασιλὶς τῆς
θεραπείας μισθὸν ἐξεκόμισεν ὃν ὠνόμαζεν ἀξιόκτητον, χρυσὸν καὶ
ἄργυρον. Fit ex ἄξιος & κτητός, quod à κέκτημαι tertia pre-
teriti τοῦ κτάομαι formatur.

C. Ἀξιόλεκτος, Dictu dignus, Laudabilis: pro quo perpe-

ram apud Hesychium ἀξιόλεπτον scriptum esse mani-
festum est.

C. Ἀξιόλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus cõmemoratione, Memora-
bilis, Laudabilis. Item, Non aspernandus, Non pœnitẽ-
dus, Alicuius pretii. Xenophon, τῇ δὲ θεραπείᾳ καὶ τῇ
ὁπτμελείᾳ τοῦ φίλου βασιλέως τοσοῦτον ἐξεγένετο τοῦ ἀξιολογώ-
τερον. Thucydides lib. 3, οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐγκλήματα ἔχοντες
ὁπόσα μόνον τε τῶν τειχίσματα τοῦ ἀποστάσεως, καὶ ἄλλα οὐκ ἀξιό-
λογα δεκαοῦτα τῶν εἶεν. id est, vt scribit scholiastes, ὀλιγίστα καὶ
ψυχρά.

Ἀξιολόγως, aduerb. Memorabiliter, Ita vt res sit comme-
moratione digna, Egregiè, Præstanter.

C. Ἀξιομακάριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui felix prædicetur,
Dignus qui inter felices annumeretur. & ἀξιομακαριστότατος
superlatiuus gradus apud Xenophontem in Apo-
logia Socratis, Dignus qui inter felicissimos annu-
meretur.

C. Ἀξιόμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad verbum, Dignus qui cum alio
prælietur. Capitur pro Viribus par ad pugnam, Par cõ-
ferendæ pugnæ, In pugna æquiparans alium. Cum da-
tiuo vel præpositione πρὸς habẽte accusatiuum. Thu-
cydides, ἀξιόμαχοι δεκαοῦτες εἶναι τῇ Ἀργείων συμμαχίᾳ.
Pausanias in Achaicis, καὶ Λακεδαιμόνιοι σωιέντες οὐκ ἀξιό-
μαχοι πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς εἶεν. Idem, ὅθεν τὰ ὦμος ὡς οὐκ ἀξιό-
μαχος πρὸς τοὺς Ῥωμαίους εἶη. Notandum est verò & ho-
stem hosti dici ἀξιόμαχον & eius δύναμιν (id est exercitum) dici itidem ἀξιόμαχον: vt apud eundem Pausaniã
ἀξιόμαχος δ' ὠάμις πρὸς τοὺς νεωτεροίζοντας. Fit autẽ ἀξιό-
μαχος à nomine μάχη, vnde & alia multa composita.
Alii malunt à verbo μάχεσθαι.

C. Ἀξιομίσητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui odio habeatur, Dign⁹
odio. Plutarch. πρὸς φθόνῳ, Μισεῖται δὲ πολλοὶ δικαίως ὡς
οἷς ἀξιομίσητοι καλοῦμεν. Μισεῖν est odisse. tertia singul.
præt. à passiuo μισεῖσθαι est μεμίσηται.

C. Ἀξιομνημόνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus cõmemoratione, Di-
gnus cuius fiat mentio, Memorabilis. Xen. Hellen. 4,
καὶ τῶν πραξέων τοὺς μὲν ἀξιομνημονεύτους γράφω, τοὺς δὲ μὴ ἀ-
ξίους λόγου παρήσω. Vbi notandũ ἀξιομνημονεύτους & ἀξίους
λόγου, pro eodẽ poni, & ἀξίας λόγου idẽ valere quod ἀ-
ξιολόγους cõpositum. Verbi pass. μνημονεύομαι tertia sin-
gularis præteriti est μεμνημόνευται, vnde μνημονευτός.

C. Ἀξιόνικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus victoria, Dignus qui vincat.
Vel, Idoneus ad victoriam adipiscendam, Vincere ido-
neus: Vel Qui victoriam emeruit & ea dignam forti-
tudinem præstitit, seu dignum robur. Xen. Pæd. 1, καὶ
εἴπερ ἀθλητὴς πολλὰ πονήσας καὶ ἀξιόνικος γένοιτο, αὐταρκέ-
στατος διατελέσειεν. Herodot⁹, ἀξιονικότεροι ἐσόμενοι Ἀθηναίων.
Idẽ ἀξιονικότερος οὐδεὶς τοῦ Ξέρξεω ἔχειν τὸ κράτος. Iulianus
imperator in quadam epistola, οὐτε ἑτέρου πνὸς θεῶν ἀξιο-
νικοτέρου πρὸς τοσοῦτον γίγαντος καθαιρεῖν. Verbum νικᾶν
est vincere, nomen νίκη est victoria.

C. Ἀξιοπενθής, ές, ὁ καὶ ἡ, Dignus luctu, Lamentabilis, a-
pud Euripidem: qui & ἀξιοθρήνητος pro eodem vsurpat.
nam & πένθος significat idem quod & θρῆνος, videlicet
luctum.

C. Ἀξιόπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fide dignus, Dignus cui fides habea
tur, Dign⁹ cui credatur. Refert in suis Apophthegma-
tis Plutarchus quendam dixisse de eo qui caput & bar-
bam tingebat, τὸν ἄπιστον ὀνθρῆξαι, μὴ ἰσοῦμεν ἀξιόπιστον ὀν
τοῖς γράμμασι. Exponũt gramm. ἀξιόπιστος, πιστευθεὶς ἱκανός:
sicut ἀξιόχρεως, ὁ ὅπλῶσαι πρὸς ἱκανός. cui definitioni
cõsentaneum est hoc quod aiunt dixisse Lycurgum, τὰ
μὲν ἀξιόχρεων ἐν τῇ οὐσίᾳ, τὸ δὲ ἀξιόπιστον ἐν τοῖς ἤθεσι κεῖσθαι.
Interdum dicitur ἀξιόπιστος εἰς τοῦτο: vt apud Xenophon-
tem, ἀξιόπιστον εἰς τοῦτο ἡγούμεθα. quod exponitur, Di-
gnum cuius fidei hæc cõmittantur. ‖ Accipitur etiã
ἀξιόπιστος (sicut & ἀξιόχρεως interdum) pro ἱκανός, & ἀρ-
κῶν, Idoneus, Sufficiens. Plutarchus, καὶ ταῦτα πρὸς
τοσοῦτον παυπλίαν ἀξιόπιστα. Est πίστις fides.

Ἀξιοπίστως, aduerbium, Cum fide sufficiente. In Pandectis
ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι, vt ait Budæus, est Idoneis spon
soribus cauere. quod de stipulante melius dicitur, vt
Latinè Cauere sibi stipulantẽ dicimus aut ementem.

Ἀξιοπιστία, ας, ἡ, Fidei sufficientia, Fides idonea. Nazianz.
μὴ ζητεῖ ἀξιοπιστίαν τοῦ κηρύσσοντος ἢ τοῦ βαπτίζοντος.

c. 2. Καταξιοπιστεύομαι, F. θήσομαι, (cũ genit.) pers. Fide indi-

gnum [aliquem] iudico. Aut, Dico aduersus [aliquem]
quæ fide indigna sint. Nam alteram harum signif. ha-
bere videtur in hoc loco quem Suid. affert. ἵνα ὃ μὴ δέ-
χωμεν τοῦ πλησίον ἀνδρῶν καταξιοπιστεύεσθαι, μνησθῶμεν
μιᾶς τοῦ πατρίδος.

C. Ἀξιόποινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus pœna, Qui pœnã meruit,
vel Qui meritas dedit pœnas, Qui dignè punitus est.
Item ἀξιόποινος, Meritas pœnas de aliquo sumens, Di-
gnè aliquẽ puniens. Apud Spartanos erat Minerua ἀ-
ξιόποινος, teste Pausania. ποινὴ Græcis, est pœna Latinis.

C. Ἀξιοπρεπής, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui dignitate præditus est, i. di-
gnatione, Quem honor decet, Honore dignus (vt in-
terpretatur Budæus) censens ex ἀξία (meo quidem iu-
dicio) & verbo πρέπω cõpositum, non ex ἄξιος. Xeno-
phõ in Symposio. καὶ νῦν ὀν τῇ ἑορτῇ ἀξιοπρεπέστατος δο-
κεῖς εἶναι τοῦ παρεγγυήσαντος· καὶ πᾶσα ἀξιοπρεπέστατον μοῦ ἰ-
δεῖν τὸ πολεως ἔργον, ἱκανὸν δὲ μάχεσθαι ὑποφέρειν. Exponi-
tur etiã Dignitatẽ præ se ferens. ET subst. hinc factũ
Ἀξιοπρέπεια, Dignitas, Amplitudo. ET aduerb. Ἀξιο-
πρεπῶς, Cum dignitate. vt idem valeant quod simpli-
cia ἀξία & ἀξίως. Obseruaui tamen non pauca cũ πρέ-
πω composita nomina pro simplicibus accipi.

C. Ἀξιόσκεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus cõsideratione seu animad-
uersione, Considerandus. Xen. Hellen. 5, ἐγὼ ἀπεκρινάμη-
μεν ὅτι τὰ μὲν ἄλλα ἀξιόσκεπτα λέγει.

C. Ἀξιοσπούδαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus cura & studio, Dignus
quem studiosè consectemur. Pro eodem dicitur σπου-
δῆς ἄξιος & ἀξιοσπούδαστος, sicut ἀξιόλογος & λόγου ἄξιος.
Fit tamen ἀξιοσπούδαστος non ex ἄξιος & σπουδή, sed ex
ἄξιος & ἐσπούδαστο tertia singularis præt. à σπουδάζομαι.

C. Ἀξιοτέκμαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sufficientibus argumentis pro-
batus. A tertia singularis præteriti verbi τεκμαίρομαι.

C. Ἀξιοφίλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui ametur, apud Xe-
nophontem. A πεφίλημαι tertia singularis præteriti τοῦ
φιλοῦμαι.

C. Ἀξιόχρεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Qui soluendo est, Sufficiens ad
soluendũ debitum. Locuples, i. Qui satisfacere potest.
Vnde per translationem dicitur ἀξιόχρεως μάρτυς vt
apud Latinos Locuples testis, pro Fide dignus. Apud
Demosthenem ἀξιόχρεως ἐγγυητής, Philipp. 4. Plato in
Apologia, ἀξιόχρεων ὑμῖν τὸν λόγον τοῦτον αἰσοῖσω, i. Dignum
cui credatis, ἀξιόπιστον. Capitur etiã generaliter pro Suf-
ficiens alicui rei vel incœpto, Par alicui rei, Idoneus ad
aliquid, Dignus. Ponitur autem ἀξιόχρεως interdum
per se, interdum cum infinitiuo, interdum cum præ-
positione εἰς accusatiuo iuncta. Xenophon Pæd. 7, ὁ-
ποτοῦ ὁπτικαίρεμι ἦσαν καὶ ἀξιόχρεω τοῦ ἀπτοῦ ἐδέκοω κοι-
νωνοῦ εἶεν) καὶ πόνων καὶ ἀγαθῶν. Demosthenes Olynthia-
ca 3, τοῦ δ' ἄλλων οὐδενὸς ὄντος ἀξιόχρεω πρὸς τοῦ πρεσβείων
ἡμῖν ἀνάπαυσασθαι. Idem, οἱ νομίζοντες αὐτοῖς ἀξιόχρεως εἶ-
τοῦ Φιλίππου ξένος πρεσβεύεσθαι. Herodotus, ἀξιό-
χρεως δοκεῖ ὀνανπωΐωμαι. Pausanias, ἁρμονίας δὲ ἡ κάλλος
ἕνεκα ἁρμοτόντων ποιεῖς ἐς ἄμιλλαν ἡμῶν τὸν ἀξιόχρεως; Ex
ἄξιος fit & χρέος quod est debitum. Vide Ἀξιόπιστος pau-
lo antè.

Ἀξιόχρεως, Satis amplus, Non aspernãdus, Non pœ-
nitendus. Apud Athenæum, ἐξουσία μέγεθος ἀξιόχρεων
ἔχουσα, i. Iustã magnitudinẽ, quod est ἀξιόλογον. Sic πα-
ρασκευὴ ἀξιόχρεως apud Thucydidem exponitur Iust⁹
apparatus. secundum scholiastem ἀσφαλής. Idem alibi
apud eundem ἀξιόχρεων exponit μεγάλω.

G Ἀξιόχρεον cum ο in fine Suidas barbarum esse ait. cita-
tur tamen pluralis ἀξιόχρεα ex Luciano, à singulari ἀ-
ξιόχρεον.

Ἀξιοχρέως, aduerbium, Sufficienter. ἱκανῶς, vt habet He-
sychius. Nisi fortè legendum est apud eum ἀξιόχρεως
& ἱκανός.

Composita autem in quibus perditur ο nominis ἄ-
ξιος, sunt hæc.

C. Ἀξιάγαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Admiratione dignus, Admirabilis
δέοντα ἀξιάγαστε apud Syn. Ex ἤγασται tertia præteriti ab
ἀγάζομαι fit ἀγαστός. Est autem ἀγάζομαι Admiror.

C. Ἀξιάκουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus auditu, Dignus qui audia-
tur. Xen. ἀξιοθέατόν τε καὶ ἀξιάκουστον, Digni qui spectẽ-
tur pariter & audiantur. ‖ Sonat ἀξιάκουστον etiã Me-
morabile. quod enim est memorabile, auditu dignum

est. Ex ἤκουσμαι tertia sing. præter. ab ἀκούομαι fit ἀκουσός.

C. Ἀξιακρόατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem, Dignus auditu. Xenophon Lacedæmoniorum politia, χοροῖς ἀξιακροατοτάτοις καὶ ἀγῶσι ἀξιοθεατοτάτοις. Ab ἠκρόαται tertia sing. præteriti ab ἀκροᾶμαι fit ἀκροατός.

C. Ἀξιαφήγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui commemoretur, Memorabilis, Commemoradus. Herodotus non semel vtitur, sed Ionicè scribens ἀξιαπήγητος: vt ἀξιαπηγήτατα ἔργα, maximè memorabilia. Fit ex ἀφήγηται tertia præteriti ab ἀφηγοῦμαι. Pro eodem dicitur ἀξιομνημόνευτος.

C. Ἀξιέπαινος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀξιεπαίνετος, Laude dign⁹, Laudabilis, Prædicandus, Commendabilis. Xenoph. Pæd. 3, ὀνόμιζε γὰρ, εἰ ἕκαστος τὸ μέρος ἀξιέπαινον ποιήσειε, πόλυν αὐτῷ καλῶς ἔχειν. Fit autē ἀξιέπαινος ex ἄξιος & ἔπαινος: at verò ἀξιεπαίνετος, ex ἄξιος & ἐπαινετὸς formato ab ἐπαίνεται tertia præteriti verbi passiui ἐπαινοῦμαι.

C. Ἀξιεπιθύμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui expetatur. ἐπέρασος, Varin.

C. Ἀξιέρασος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui ametur, Amabilis. qui à Xenophōte dicitur ἀξιοφίλητος. nā ἀξιοφίλητος est ἄξιος φιλεῖσθαι, vt ἀξιέρασος est ἄξιος ἐρᾶσθαι. ab ἤρασται tertia singularis præteriti à passiuo ἐρᾶσθαι. Apud eūdem Xenophontem, τέκνα ἀξιέρασα. & apud Plutarchum in Romulo, ἀξιέρασον αὐτῷ θεῷ γεγονέναι, Dignam visam deo quæ ab eo amaretur, vel dei amorem emeruisse.

c.2. Ἐπαξιέρασος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, apud Philon. De V. Mos.

C. Ἀνταξιος, ου, ὁ, Æquiparandus, Æqualis pretii: vt χρυσὸς οὐκ ἀνταξιος τῆς ἀρετῆς, Aurum non est æquiparandum cum virtute. Hom. Il. 1, ψυχῆς ἀνταξιον, Cum anima æquiparandum, Tanti faciendum quanti anima. Idem, Il. λ, Ἰθῆς γὰρ αἴνηρ πολλῶν ἀνταξιος ἄλλων. Xenophon, πολλῶν οἰκετῶν εἶμαι ἀνταξιος εἶναι, Existimo multorum seruorum instar esse. Rursus apud Homerum Il. α, ἀνταξιον ponitur sine genitiuo, pro Æqualis pretii, ἴσον τῇ τιμῇ, τὸ ἰσότιμον.

C. Ἀπαξιος, ου, ὁ, Indignus. Plato Epist. 7, οὐκ ἀπαξιον ἀκούσαι νέῳ καὶ μὴ νέῳ, Non indignum est iuuene & non iuuene, audire. Eodem vtitur in lib. De leg.

Ἀπαξία, ας, ἡ, Indignitas, in vulg. lex.

C. Ἐπαξιος, Dignus. vt ἐπαξιος γάμος apud Sophoclē, Gregorius, τῶν τῶν ἀοιδίμων ἐξοχῶν καὶ φυγῶν τὸ ἀνδρὸς ἐπαξιον, Dignius & magnificentius. Bud.

Ἐπαξίως, Dignè, Pro dignitate & merito. Nazianz. πολλαζοντος ἐπαξίως.

C. Καταξίως, Dignè, pro Dignitate: vt καταξίως ἐμοῦ, apud Sophoclem, Pro mea dignitate.

Ἀξίως, aduerbium, Dignè, Pro dignitate. Ponitur interdum sine casu: vt apud Isocratem in Panegyrico, τοῦτο μὲν γὰρ ὤμην ἀξίως δωρήσεσθαι τοῖς τῶν πραγμάτων εἰπεῖν. Demosth. Philipp. 2, πάντες μὲν ἀεὶ γιγνόντας λέγειν, ἀξίως δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δεδώκατε. Frequētius autem cum genitiuo vt apud eundem Isocratem τῶν σοφιστῶν, in eadē sententia exprimenda, ὃς ἂν ἀξίως μὲν λέγῃ τῶν πραγμάτων. Idē in Panegyrico, ἐγὼ δ' ἡγοῦμαι καὶ τῶν πραγμάτων ἀξίως εἰπεῖν καὶ τῆς δόξης τῆς ἐμαυτοῦ. Vnde existimare possit aliquis in locis illis prioribus post ἀξίως, subaudiendum reliquisse Isocratem & Demosthenem genitiuū τῶν πραγμάτων. Capitur autem tam in bonam quàm in malā partem, sicut & ipsum nomen ἄξιος. Isocrates in Archidamo, σκεπτέον δ' ὅπως ἀξίως ἡμῶν αὐτῶν πολεμήσομεν. Demosth. Olynth. 3, πράττειν ἀξίως ἑμοῦ αὐτῶν. Citatur item ex Platonis Apologia, πράττων ἀξίως ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, pro Faciens vt decet virum probum, Viri probi fungens officio. Nisi fortè πράττειν aliter hîc exponi potest. ἀξίως τῶν καλῶς πεποιηκότων, Pæd. 5. In malam autem partem, vt ἀξίως τοῦ ἀδικήματος apud Æschinē, Pro dignitate sceleris. id est, Vt meretur scelus. Quidam vertunt Pro magnitudine sceleris. ¶Quum autem dicunt ἀξίως λόγου, non debet ἀξίως verti Pro dignitate: sed ἀξίως λόγου, Dignè commemoratione, id est, Ita vt res sit vel fuerit vel esset digna commemoratione, aut memoratu. vt, ἀξίως λόγου μαχόμενοι, Pugnantes ita vt res foret memoratu digna, id est Pugnā memoratu dignam edentes. Dicunt pro eodem ἀξιολόγως vno verbo.

Ἀξίως pro ἀδώνως, Vili pretio: vt ἀξίως πωλεῖσθαι, apud Pollucem.

Ἀξία, ας, ἡ, Dignitas eo sensu quo dicitur Pro dignitate rei, id est, Vt res meretur. Demosthenes aduersus Midiam, τὴν κατ' ἀξίαν τῶν πεπραγμένων τοῦδε τοῦ τόπου δίκην λαβεῖν. καὶ τὴν ἀξίαν, Pro dignitate, Pro merito, vel meritis, Isocrates in Areopag. τὴν δ' κατ' ἀξίαν ἕκαστον τιμῶσιν. Sic apud Platonē, καὶ τὴν ἀξίαν τιμᾶσθαι. Dicitur & παρὰ ἀξίαν: vt τὸ παρὰ ἀξίαν διαφέρειν, i. eius quod pro cuiusq; dignitate est. Et ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, Vltra quàm meremur, Quæ merito nostro maiora sunt, apud Areopagitam. Et παρὰ τὴν ἀξίαν, Præter dignitatem, i. Indignè, Immeritò: vt παρὰ τὴν ἀξίαν ἀτυχῶ. & cum genitiuo apud Demosthenem Olynth. 2, οὐδὲ οἱ παρὰ τὴν αὐτῶν ἀξίαν δεδουλωμένοι Θεσσαλοί.

Ἀξία, Dignitas, id est Dignatio (inquit Budæus) ἀξίωμα. Demosthenes Pro corona, τὸ φρόνημα ἀφεῖσαν καὶ τὴν ἀξίαν τὴν ἑαυτῆς. Cui significationi vicina est ea qua dicuntur οἱ ἐπ' ἀξίας, Magistratus. Lucianus, καὶ τοὺς ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντες. Sic dicitur vt οἱ ἐπ' ἐξουσίας.

Ἀξία, Æstimatio. Xenophon Pæd. 8, τὸν γὰρ τινὰ δοκοῦντα ἔχειν, μὴ κατ' ἀξίαν τῆς οὐσίας φαίνεσθαι ὠφελοῦντα τοῖς φίλοις, αἰτιᾶσθαι ἐμοιγε δοκεῖ τοῦτο πάσχειν. Apud Basilium in epistolis κατ' ἀξίαν ὑπολεῖν exponitur Æstimatu vile. Plato De leg. 9, τὴν δὲ τῆς βλάβης ἀξίαν, εἴτε δι' ἀπιθίαν, εἴτε πεπραπλασιάσαι οἱ δικάσαντες ζημιόντων. Citatur & ex Xenophōte ἀξίαι plurali numero, εἰσί τινες ἀξίαι φίλων, pro Sunt quædam amicorum æstimationes & valores. Sed non satis Latinum est vocabulum valor.

Ἀξία, Iustum pretiū. Xenophō, οὐδενὶ αὐ μὴ ὀπτῶν τοῦτο δοίης, ἀλλ' οὐδ' ἐλάττων τῆς ἀξίας λαβών, i. Minus iusto pretio, inquit Budæus. Et apud Æschinē τῆς ἀξίας ἀποδίδοσθαι, Iusto pretio vendere, vt ait idem. Et apud Aristotelem Ethic. 9, τὴν ἀξίαν τιθέναι pro Indicare, quod institoris est & venditātis merces. Dicitur pro eodem ἀξιοῦν vna voce. Itē ἀξία, Iusta merces, Digna merces, Aristot. Ethic. 9, οὐ γὰρ τοῖς χρήμασθ' ἡ ἀξία μετρεῖται, pro Neque enim digna merces philosophiæ pecunia rependitur, Bud. interprete. Sciendum est autē ἀξία in huiusmodi loquendi formulis posse pro substantiuo nomine accipi (sicut in locis modò citatis in quibus Æstimationē interpretati sumus) vt ἀξία sit pro ἀξία τιμή: vel subaudiri nomē τιμή, vt ἀξία cēseatur adiectiuum. At verò in hoc loquēdi genere quod est apud Lucianū, ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν, & ὑπέχειν τὴν ἀξίαν, cōstat ἀξίαν nō esse substantiuū nomen, sed adiectiuum, & substantiuum πρωρίαν debere subaudiri post ipsum, vel δίκην. Dicitur autem τὴν ἀξίαν ἀποτίνειν, vel ὑπέχειν à Luciano, Qui dat meritas pœnas, Qui dat pœnas quas meretur, vel, quibus dignus est. Est defectuosa loquutio (inquit Budæus) τὴν ἀξίαν αὐτοποδοῦναι ἢ αὐτοπλαβεῖν. hoc est, τιμὴν τὴν ἀξίαν καὶ τιμωρίαν. Exemplum autem τὴν ἀξίαν αὐτοποδοῦναι, item τὴν τὴν ἀξίαν αὐτοπλαβεῖν non ponit Budæus: sed eadem esse videtur ratio in hoc genere loquendi, ἀξίαν ἀποδιδόναι, quæ est in isto Xenophontis loco, Prædiæ 4, ὧν δ' ἕκαστος ἄξιος ἐπιδὰν παρ' ὧν τυγχάνει πύθωμαι, τότε τὴν ἀξίαν ἑκάστῳ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ πειράσεται ἀποδιδόναι.

Ἀξιότης, ητος, ἡ, pro ἀξία, Dignitas, Dignatio.

¶ Ἀξιόω, ῶ, Dignum esse censeo, Dignor. Cum genitiuo, vt apud Sophoclē ἠξίωσαν scholiastes exponit ἄξιοι ἡγήσαντο: & apud Thucydidem ἀξιῶ scholiastes itidē explicat ἀξίους ἡγοῦμαι. Sic ἀξιοῦσιν αὐτοὺς πάντων, Omnia sibi vendicant, Dignos se existimāt qui accipiāt omnia. In malam etiam partem, vt apud Demosthenem Pro corona, αἵτινες τοὺς οὐκ ὀρθῶς συμβουλεύοντας ὑμῖν τοῦτο πράττουσιν, τῆς τοιαυτῆς ἀπιστίας ἀξιώσαιτε, id est, Dignos ea censueritis, vel potius, Ea affecerit vt dignos. Plato in Apologia, οὐκ εἰδέναι ἐμαυτὸν ἀξιοῦν κακοῦ οὐδενός. Sæpius cum infinitiuo, pro Dignū esse iudico (eo modo quo dixit Virgilius, -si credere dignū est) Æquū esse censeo. Aristoph. in Pluto, σὺ γὰρ ἀξιοῖς πάλαι τὰ τοιαῦτα τοιαῦτα ἐαδιεν. Xen. ἀξιοῦσιν αἱ πόλεις τοῖς ἄρχουσιν, ὥσπερ ἐγὼ τοῖς οἰκέταις, χρῆσθαι. Luc. in Anach. τοῖς πλουσίοις πόνοις καταγωνίζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν. vbi ἀξιοῦμεν quidā nō vertūt Æquū existimamus, sed Operæpretium esse existimamus.

Nonnulli, Volumus. Sic & ἀξιοῖς quidam vertunt Vis in illo Aristophanis loco quem proximè citaui, item in hoc Isocratis (& in similibus) in Archidamo, εἰ δὲ μηδεὶς αὐ ὑμῶν ἀξιώσειε ζῆν ἀποστερούμενος τῆς παιδείας. At μὴ ἀξιῶ est Indignum censeo, Indignor. Aristot. Pol. 5, de tyrannis loquens, διὸ καὶ τοῖς ὀπτεικέσι πολεμοῦσιν, ὡς βλαβεροῖς τοῖς τὴν ἀρχὴν, οὐ μόνον δίκαιον τὸν μὴ ἀξιοῦν ἄρχειν δεσποτικῶς, id est, Quòd indignum censeant se dominico imperio parere. pro δίκαιον ἀξιοῦν ἄρχεσθαι μὴ δεσποτικῶς. Pausanias in Messeniis, οὐκ ἠξίου τὸν ἄνδρα ἰδιωτεύειν, Indignabatur. Thucydides, ὑμᾶς οὐκ ἀξιῶν τὰ μὴ δίκαια ἀνέχεσθαι. Item, ἀξιῶ (inquit Budæus) Perhibeo. Existimari volo, Talem me esse prædico. Arrian. ἀξιῶ, οὐ τοὺς δὲ ἀπ' Ἄργους τοῦ Ἡρακλειδῶν εἶναι ἠξίου. Sic fermè Thucydides, καὶ τὰ μὲν παλαιὰ καὶ μέγιστα τοιοῦτοι ἠξιώσαιμι εἶναι, Dignos nos esse censuimus qui tales nos exhiberemus. Quæ exempla Budæus affert. Videtur autem ἀξιῶ itidē pro Existimari volo, & Talem me esse prædico, sumi in hoc quoque Plutarchi loco, οὐ πλούσιος μόνος καὶ λογίους ἀξιοῦσιν, ἀλλ' εἰ μή, &c. Exponitur ἀξιῶ & per verbū Peto, seu Postulo, quæ significatio finitima est supradictæ, pro Æquum esse cēseo. quum enim ἀξιῶ vertitur Peto seu Postulo, intelligendum est Peto vt rem quam æquam esse iudico: vt χρόνον ἠξίουν λαβόντες ἀπολογήσασθαι, Petebant sibi dari spatium ad respondendum iis quæ obiecta ipsis erant. Aliquando copulantur ἀξιῶ & παρακαλῶ, item ἀξιῶ & δέομαι. Demosthenes Pro corona, οἵ τινες ἀξιοῦσι καὶ παρακαλοῦσι αὐτὸν πείσασθαι τὰς ἀπορίας. Idem Ibidem. ἀξιῶ καὶ δέομαι πάντων ὑμῶν τῶν ἀκούσαι μου. Idem rursus ibidem, ἀξιῶ δὲ καὶ δέομαι τοῦτο μεμνῆσθαι ὑμᾶς.

Ἀξιῶ, Existimo, Puto. Plato in Apologia Socratis ἀξιοῦτε καὶ ὑμεῖς δίκαιον μου κατηγόρους γεγονέναι. Citatur item ex Herodoto ἀξιοῦν ἀδικεῖσθαι pro iniuriam mihi fieri arbitror. Item apud philosophos pro δοξάζω καὶ δογματίζω, & quasi axioma constituo, vel ὑποτίθεμαι. quod nostrates dicunt, Ego id pro vna maxima pono quasi pro vno axiomate. Ita Budæus, citans hunc Aristotelis locum in problematis sect. decima septima, τὸ νῦν δὴ τῷ ἀριθμῷ τοῖς αὐτοῖς ἀξιοῦν εἶναι ἀεὶ τοῖς γινομένοις, οὐδέν.

Ἀξιῶ, Indico, quod institoris est & venditantis merces. Plato De legibus. lib. 11, ὁπόσοις αὐ τιμῆς ἀξιώσῃ τὸ πωλούμενον. Aristoteles autem τὴν ἀξίαν τίθημι dicit pro Indico. Bud.

Ἀξιόομαι, οῦμαι, passiuum, Dignus cēseor, Dignus existimor vel habeor: vt apud Plutarchum in Publicola, ἀξιοῦθεὶς βουλῆς, Dignus habitus senatu, id est, Dignus habitus qui in senatum reciperetur. Item ἀξιοῦθεὶς vel ἀξιώμορος τύπων, Qui hæc emeruit, Qui hæc est consequutus tanquam is dignus. ἀξιοῦθεὶς τιμῆς, Affectus honore, Quo dignus est habitus, Quum dignati sunt eum honore. ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, Dignus habitus qui ad communem mēsam admitteretur. ἀξιωθεὶς τῶν δωρεῶν, Donatus muneribus quibus dignus censebatur. Sunt autem necessariæ hæ aut similes periphrases ad exprimendam vim Græci verbi: non solent tamen semper adhiberi. nam ἀξιωθεὶς δωρεῶν vertitur breuius à quibusdam, Muneribus honestatus. & ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, Ad communis mensæ honorem admissus. Itidem ἀξιωθεὶς τιμωρίας (vbi notandum ἀξιοῦσθαι in malā partem capi) Affectus supplicio. pro Dignus iudicatus qui afficeretur supplicio. Cicero Dignari posuit passiua significatione, Græco ἀξιοῦσθαι planè respondens. De oratore libro 3, Res complures dissimiles, quæ tamen simili laude dignentur, ἴσως δὲ ἐπιτίθω τοιαῦτα ἀξιούσθαι.

Ἀξίωμα, ατος, τὸ, Dignitas, Autoritas, Amplitudo. Demosthenes, ὡς δὲ τῆς πόλεως ἀξίωμα λαβοῦσα ἀπαντᾶ εἰς τὸ ἀμφικτυόνας. Euripides, Τὸ δ' ἀξίωμα κἀν κακῶς λέγῃ τὸ σὸν, Πείσῃ. Vnde οἱ ἐν ἀξιώματι dicuntur (vt & οἱ ἐπ' ἀξιώσεως & οἱ ἐπ' ἀξίας) Magistratus, Qui honores gerunt. vel Primates. vnde & εἰς ἀξίωμα τοῦ γένους, Honoribus augere, Ad honores prouehere. ¶Huic significationi est affinis hæc quam ponit Budæus ex Constantino in Grammatica, vt capiatur pro autoritate, id est dicto vel scripto magni alicuius autoris. locus Constantini est, πολλὰ γὰρ τοῦτο χρῆται ἀξιώματα τῶν ποιητῶν εἰς βεβαίωσιν τῆς ἀληθείας. Item pro senatus autoritate Gazam vsurpasse annotat.

Ἀξίωμα apud dialecticos, Enuntiatio, vel Enuntiatum, Quicquid enuntiatur, Effatum, Pronuntiatum. Nam his omnibus modis Cicero interpretatur hoc Græcum vocabulum, vt videbis in meo lexico Ciceroniano Græcolatino. Gellius proloquium vocat. Donatus in Terentium annotat ἀξίωμα esse sententiam vel enuntiationem quæ vno verbo nexam contineat & perfectam intelligentiam, eámque à veteribus Verbum appellatam. Verba ipsius Donati proferam. enarrans enim hunc Terentii locum in Andria, Quin tu dic vno verbo, Vno verbo, ἀξίωμα, vna sententia. Nam ἀξίωμα sententia est, vel enuntiatio vno verbo nexam continens & perfectam intelligentiam. ἀξίωμα enim constat ex nomine & verbo. Itē in hunc Eunuchi locum, Vtinam istuc verbum ex animo acverè diceres. Verbū, inquit, pro dicto. Sed propriè ἀξίωμα, id est sententia vel enuntiatio quæ vno ligatur & astringitur verbo, verbum à veteribus dicebatur. Itē in locum illum Adelphorum, Non meum illud verbum facio. Nūc verbū inquit, pro ἀξιώματι posuit, quod vno stringitur verbo. Idem alibi, Completæ, inquit, sentētiæ pronuntiatio ἀξίωμα nominabatur. Plutarchus in Platonicis quæstionibus. τὸ δὲ ῥῆμα καὶ πτῶμα ποιεῖ τὴν τοῦ τόπου, τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ ψεῦδος δεχομένου σωθέντος. ἰοῦ οἱ μὲν τοῦτο, οἱ δὲ ἀξίωμα, Πλάτων δὲ λόγον προσηγόρευε. Cicero itidem dicit, Itaque contendit omnes neruos Chrysippus vt persuadeat omne ἀξίωμα aut verū esse aut falsum. Item alibi, Licet enim Epicuro concedenti omne enuntiatum aut verum aut falsum esse non vereri, &c. Notandum est autem Plutarchum in loco quem modò citaui, τοῦτο πάσιν generaliter dicere ἀξίωμα esse τοῦ πάσιν, non certum genus τοῦ πάσιν. quidam tamen τοῦ πάσιν ἀπίστοις siue ἀναπόδεικτοις appellari putarunt ἀξιώματα potius quam τὰς ἀποδείξεις δεομένας. sed Alexander in librum Topicorum 8, Aristotelis, ostendit vtrasque ab eo dici ἀξιώματα. Quid autē thesis ab axiomate differat, vide apud Budæum in prior. annot. in Pandectas ex Ioanne Grammatico.

Ἀξιωματικός, οῦ, ὁ, Habens ἀξίωμα, id est Autoritatē. Autoritate præditus, Autoritatis plenus, vel autoritatis & dignitatis, Plenus maiestatis, Augustus. Dionys. Halicarn. de Isocrate, ὑψηλότερος ὁδῶ Λεσίου καὶ τὴν ἑρμηνείαν, καὶ μεγαλοπρεπέστερος μακρῷ, καὶ ἀξιωματικώτερος. Plutarchus De musica, ἐπὶ τὴν μὴν τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀξιωματικόν, ἢ τὸ παντικὸν ἀποδίδωσι. Itē Dignatione & maiestate venerādus, Dignitate oris præditus, vt apud Plutarchum de Pompeio loquentem. ¶Ponitur etiam τὸ ἀξιωματικὸν substantiuè pro Amplitudine & dignitate, vt ait Budæus. Idem in Commentariis scribit, Autoritas est ἀξίωμα, τὸ ἀξιωματικὸν, τὸ κῦρος, ἡ πίστις, vt autoritas instrumenti.

Ἀξιωματικοί, Qui in dignitatibus sunt cōstituti. Bud. ex Pand.

Ἀξιωματικῶς, aduerbium, Cum autoritate, Cum dignitate. ¶Item apud dialecticos ἀξιωματικῶς τι λέγειν, Aliquid vt axioma ponere, quod nostrates dicunt Aliquid pro vna maxima ponere. Bud.

Ἀξίωσις, εως, ἡ, Idē quod ἀξίωμα. vnde οἱ ἐν ἀξιώματι & οἱ ἐπ' ἀξιώσεως idem sunt, videlicet Primates vel Magistratus. ¶Est etiam Amplitudo, vt ait Budæus. A Suida exponitur τιμὴ in quibusdam locis quos citat. ¶Et ἀξιώσιν Plutarch. in Cæsare non semel vocat postulatum, vt ait idem. ¶Apud Thucydidem autem ait ἀξίωσιν esse Existimationem vel præsumptionem & fiduciam sese non spernentis. Locus Thucydidis est, hic δὲ οἱ στρατηγοὶ ἐκ πολλοῦ ἐν σφίσιν αὐτοῖς τὴν ἀξίωσιν τοῦτον εἰλήφεσαν. μηδενὶ ὄχλῳ ἀθλιωτέροι ὄντες Πελοποννησίων ἐπιχωρεῖν. Schol. autē ἀξίωσιν hîc exponit πίστιν. Quidā verò ἀξίωσιν λαμβάνειν hic vertūt Sibi tribuere vel assumere: vt & apud Plut. in Pericle, οὐκ ἰδίᾳ ἄδικος ἀξίωσις αὐτῷ, pro Nō iniuria id sibi assumebat. Citatur ex eodē Thuc. ἀξίωσις τῶν ὁμοιοτρόπων pro συμμαχία. Præterea ex Hermog. pro

pœna, ex Æschine pro instituto. sed alii aliter accipiũt apud vtrunque. Æschinis locus est hic in Ctesiphontẽ, καὶ πῶ ἀξίων τοῦτω οἴει λανθάνειν ἡμᾶς.

Ἀξιωτέον, aduerb. positiuum, Existimandum est.

C. ΑΝΤαξιόω, ῶ, Vicissim peto, Vicissim postulo, Bud. At in vulg. lex. Græcol. ἀνταξιῶ τὰ ὅμοια citatur ex Thucyd. pro Paria rependo. sed locus examinandus est.

C. Ἀπαξιόω, ῶ, F. ώσω, Dedignor, Nõ dignor, Indignũ iudico, Contemno. ponitúrque interdum absolutè, vt, μηδένες ἀπαξιούσω ἢ τύχης πλεῖσμα νομιζέτω, ὅτι, &c. Interdum cum infiniciuo, vt apud Herodian. lib. 7, τὸ ὃ δ ἑ ὀνὸν ἑκάστοτε ἠύξετο, τῶ μὴ ποτύπου δήμου ἀπαξιοῦντες ἐπ' ὀλίγων καταφρονεῖν. Interdum cum accusatiuo, vt apud Appian. ὁ δὲ δῆμος ἢ Μάρκιον μετόπτα πῶ ἐπαπείαν οὐκ ἐχροτόνησε, ὑ τὸν ἄνδρα ἀπαξιῶν, ἀλλὰ τὸφρόνημα δεδιὼς αὐτοῦ. Plut. De defect. or. ὑ πῶ αὐτομαλίαν ἢ τὸν θεὸν πιεῖ, τὸ μὴ ὄντος ρεφόμενον καὶ ἀπαξιοῦντα πῶ κακίαν, τὸ ὃ πάλιν αὖ τρεφόμενον καὶ ἀγαπῶντα τὰ κακίαν. Auersantem & aspernantem vitia. vt Turn. interpretatur. Interdũ cum genitiuo rei & accusatiuo personæ, vt apud Aristot. De mundo, ὑσ' ἀνθρῶπῶ τῆς καλλίστης ἀπαξιῶσε. Ἀπαξιῶν, Renuens, Inuitus, Dedignans. Plut. αὐτὸ τὸ Μίλωνος μεταβαλεῖν ἐφοβεῖτο φαμὰ ἀπαξιῶσαν ὑς. vbi Bud. μεταλαβεῖν quoque legi posse existimat, & Indignari apud Lat. sic etiã accipi annotat. Ἀπαξιόω Hesychius exponit quoque ὑποφαυβύμαι.

Ἀπαξίωσις, εως, ἡ, Dedignatio, Plin. Contẽptio, Despiciẽtia, Cic. καταφρόνησις, Suid. Polyb. ὁ ὃ Φίλιππος ἐδ' ὑς χρᾶν ὅτι τῆ τῆ Κερκυραίων ἀπαξιώσει.

C. ΕΠαξιόω, ῶ, F. ώσω, Postulo, Rogo: vt vulg. lex. apud Sophocl. interpretantur.

C. ΚΑΤαξιόω, ῶ, Dignor, Dignum iudico, πρῆς ἀξιῶ. Suid. οἱ δ' ὑ καταξιοῦντες ἢ Τίμαρχον, δῆλον τὸ σωιεδέναι τὴς ἰῶ, ὑ φεύσεσδέξαντο. In pass. signif. plerũq; cũ genit. cõstruitur & significat Dignus iudicor aut sum qui &c. vt Lucæ 2, καταξιωθῆτε ἐκφυγεῖν ταῦτα πάντα. Eiusdẽ 20, οἱ καταξιωθέντες τὸ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν. Interdũ cum genit. vt 2. Thess. 1, εἰς τὸ καταξιωθῆναι ὑμᾶς ἢ βασιλείας τοῦ θεοῦ.

Ἀόρ, ρος, τὸ, Ensis, vel Ἀορ: cum ἄ vel ἆ. nã etiam producitur. Od. κ, Σπασσάμενος παύκικες, ἄορ παχέος ἐπὶ μηροῦ. Eodem lib. Ἀλλ' ἄγε δὴ νόκλεφ' μὴ ἄορ ἐξέο. In eodẽ, Ὅν τινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε φορεῖς. Quibus in locis corripitur α, sicut & in aliis multis. Sic apud Hesiod. — ἐρυσσάμενος ἢ' ἄορ ὀξύ. At producitur cum alibi. tũ Il. υ, Τὸν μὲ δευεὶ ἔκλαιν, τὸν δὲ ὀρέδον ἄορι τύψας. Sic autem & in compos. producitur α, vt in proximè sequente χρυσάωρ. Cæterùm ab ἀείρω, deducit ἄορ Etym.

C. Χρυσάωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Ensem aureum gestans. Hesiodus, — Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ. Sed puto accipi (intelligẽdo ex parte totum) pro eo qui splendida arma gesset. ‖ Suidas habet etiã accusat. χρυσάορον, quem exponit non solùm χρυσοφόρον, sed etiam χρυσοκίθαρον.

Ἅπαξ, adiuerbium, Semel: vt ὑχ ἅπαξ μόνον, ἀλλὰ δὶς καὶ τρὶς, Non semel tantùm, sed bis atq; adeo ter. Od. μ, — ὅπτ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἀνθρωποι, id est, Quũ alii homines semel moriantur, non bis. Ponitur autem hac in significatione cum genitiuo interdum: vt ἅπαξ τὸ ἐνιαυτοῦ, Semel in anno, & ἅπαξ τῆς ἡμέρας, Semel in die. Herodotus autem dixit ἅπαξ ὀν τῆ ζωῆ, Semel in vita. ‖ Item, vt dixit Horatius, Quem semel arripuit, tenet occiditque legendo, sic Isocrates in Panathenaico, ὑ σώζειν ἅπαξ αὖ ἅπαξ καπόχωσι. Apud nostrates Vne fois (quod propriè significat Semel, vt Deux fois Bis) sic etiam capitur. Ita enim redderemus Isocratis verba, Et garder ce qu'ils auront une fois empoigné. Quidam ὅταν ἅπαξ interpretati sunt Simulatque, in hoc loco, ὅταν ἅπαξ ἐκπίχωσιν, ὡὐὺς δέονται, Simulátq; semel pepererint. Posset etiam exponi, Si semel pepererint, Gall. De puis qu'une fois ils auront.

Ἅπαξ, Semel. quod vernacula lingua dicit, Tout en un coup vel Tout à coup. Hom. Od. μ, Βούλομ' ἅπαξ φεῦς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι. Potius enim ἅπαξ cũ ὀλέσσαι quàm cum χανὼν iungendum est. Eodem modo videtur accipi & in hoc Thucydidis loco, lib. 1, καὶ ἐδόκει, ἅπαξ φεῦ ἀπάντων βουλευσαμένοις. vbi scholiastes exponit παντελῶς. Videri etiam possit dixisse ἅπαξ φεῦ ἀπαντῶν, pro φεῦ ἀπαξαπάντων, de quo composito dicemus paulo pòst. Vt verò ἅπαξ exponit Thucydidis scholiastes παντελῶς, ita & Semel accipi solet pro Omnino siue Prorsus (quod est παντελῶς) in hoc Tullii loco, in Orat. pro Deiotaro, Cum facilè exorari Cæsar, tũ semel exorari soles. Gall. Vne fois pour toutes.

Εἰς ἅπαξ, (quod & Εἰσάπαξ) apud Demosthenem, quod dicitur Gallicè, Pour vne fois, Pour vn coup: barbarè autem Vna vice. Olynth. 2, τὰ πιεῦτα εἰς μὲ ἅπαξ καὶ βεραχὺ χρόνον αὐτέχ' καὶ σφόδρα γε λύσησεν ὅδε τὰς ἐλπίσιν, αὖ τύχη τῶ χρόνῶ δὲ φωεᾶται καὶ φεῦ αὐτὰ καταῤῥεῖ. Fortasse nõ malè εἰς ἅπαξ καὶ βεραχὺ χρόνον redderemus, Ad certum aliquod tẽpus, idque breue. Aut vtendo aduerbio, Semel, videtur opus esse particula Dũtaxat, vel huiusmodi alia, Semel duntaxat & ab breue tempus.

C. Εἰσάπαξ. vide proximè præcedens Εἰς ἅπαξ.

C. Εφάπαξ, idem quod εἰσάπαξ & καθάπαξ.

C. Καθάπαξ, Semel, Omnino, Prorsus, συλλήβδ'ὶω, Hesych. Demosthenes in Midiam, ἄπιμος ἔσται καθάπαξ. Idẽ pro corona, οἱ καθάπαξ ἐχθροὶ τῆς πόλεως πεῖ Ἀθηναίων κρίνοισι φίλοις. In vulgatis lexicis exponitur etiam Per omnia, Denique. Et citatur ex Dioscoride ἐν τῶ καθάπαξ, itidem pro Omnino.

C. Ἁπαξάπας, ασπις, ὁ, Semel omnis. Vsurpatur potius in plurali ἁπαξάπαντες: vt apud Aristophanem in Pluto, vbi dicente Chremylo, — εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοὶ, respondet Plut. Μὰ Δί' ἀλλ' ἁπαξάπαντες, id est ὁμοῦ πάντες (vt inquit scholiastes) Simul omnes. Dici etiam posset Semel & Simul omnes. Budæus apud Lucianum ἁπαξαπάντων exponit Omnium omnino.

D C. Ἁπαξαπλῶς, Aduerbiũ, In vniuersũm, Omnino. Exponitur etiam Sine delectu à Budæo in hoc Luciani loco, καὶ ἅπαντας ἁπαξαπλῶς ὑβρίζων. Compositum est ἅπαξ cum ἁπλῶς.

ΑΠΕΙΛΗ, ῆς, ἡ, Comminatio, Minæ. Apud Latinos dicitur plurali tãtùm numero Minæ: apud Græcos vtroque numero vsurpatur. Apud Homerum frequens est in plurali: vt Il. ν, — πῦσι ἀπειλαὶ Οἴχονται, τοὶ Τρῶσὶν ἀπείλεον ἦες Ἀχαιοῖ; Odyss. ρ, οὐδ' ὀνοσίχθων Λήθετ' ἀπειλάων, τὰ οἱ ἐπόβεῶ Ὀδυσῆϊ Πρῶτον ἐπιπείλησε. Il. ξ, Ἀργεῖοι ὁμόφρονι ἀπειλάων ἀκέρπει. Demosthenes in Midiam πολλὰς δὲ δίκας καὶ χάλεπας καὶ ἀπὶ Δία ἀπειλὰς ὑπομείνας. Plutarchus in Coriolano, πολλάκις δ' ὀν ἀπειλᾶς καὶ φεῦ κλίσεσι κ' τὰ μάχας ὀμόφρονι καὶ κομπάσαντες.

Ἀπειλὴ τὸ πνιγμοῦ apud Alexandrum Aphrodiseum eodem ferè modo dicitur quo τὸ φθορὰν ἀπειλῶν πάθος. sicut videlicet Latinè dicitur minari ruinã paries, quũ ei periculũ impendet à ruina. Vnde & ἀπειλὴ τὸ πνιγμοῦ à quibusdam non Minitatio strangulationis, sed Periculum strangulationis exponitur.

Ἀπειλὴ est etiam Gloriatio, καύχησις, inquit Eustath.

Ἀπειλέω, ῶ, Fut. ήσω, Minor, Minitor, Interminor. Aliquando ponitur cum solo datiuo personæ, aliquando cum datiuo personæ & accusatiuo rei. Homerus Iliadis α, — ἀπειλήσων δέ τι ἦλθε. Odyss. υ, — μάλα σ' ἡμῖν ἀπειλήσας ἀγορεύει. Xenoph. Pædiæ 6, καὶ τοῖς μὲ τὸ δέον ποιοῦσι, ὅπη κελεύοιεν, τοῖς δὲ κακωνομοῦσι ἀπειλεῖν ἰσχυρῶς. Rursus Homerus Iliadis ο, Ἄλλο δέ τι ἐρέω καὶ ἀπειλήσω τό γε θυμῶ. Alicubi verò ne datiuus quidem personæ ponitur, sed subaudiendus relinquitur. Iliadis φ, — ἀπειλήσας σ' ἀπέπεμψε. Demosthenes Philipp. 1, ἀπειλεῖ καὶ λόγοις ὑποφαίνοις, ὡς φασι, λέγ. Itidẽ nonnunqam cum solo accusatiuo rei, subaudito videlicet datiuo personæ, vt ἀπειλῶ θάνατον apud Herodotum, Mortẽ minitor. Dicitur etiam ἀπειλεῖσθαι sequente εἰ μή. Xenophon Pædiæ 4, καὶ τὸ πεμπόμενον δὲ ὑπέλησεν εἰ μὴ ἰσχυρῶς ταῦτα ἀπαγγέλοι. Apud Aristophanem autem ἀπειλῶ sequente ὅπ, in Pluto, ὑπείλησ' ὅπ ὡς τοὺς κοσμίους μόνους βαδιοῖμιν. Et cũ infinitiuo, vt apud Æschinẽ, ἀπειλῶ εἰσαγγέλλειν. Interdum etiã pro datiuo personæ ponitur genitiuus cum præpositione κατά: vt apud Plutarchum in Camillo, μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν κ' τὸ μὴ ὑπακούσαντος, id est, Ingentes mulctas minitans ei qui non paruisset. Ex quo loco apparet perinde esse siue dicas, ἀπειλῶσοι εἰ μὴ ἀπαγγείλῃς, siue ἀπειλῶσοι μὴ ἀπαγγείλαντι. Dicitur

etiam ἀπειλεῖν eo modo quo Minàri, in hoc genere loquendi, Ruinam minari. A Α

Ἀπειλοῦμαι, ῶμαι, pass. vox, pro Minis terreor, vt exponit Bud. in hoc Xenophontis loco in Symposio, ὑκ ἐπὶ δὲ ἀπειλοῦμαι, ἀλλ' ἤδη ἀπειλῶ ἄλλοις. Potest etiã exponi Minas perfero. ‖ Eustathius autem participium aor. med. ἀπειλησάμενος pro ἀπειλήσας poni docet.

Ἀπειλεῖν pro αὐχεῖν siue καυκᾶσθαι, i. gloriari. vt Il. η, Ὡς πτ' ἀπειλήσει. Od. θ, Ἠ μὲν ἀπειλήσας βηπάρμονας εἶῖ ἀείσας. Vult autem Eust. verbum ἀπειλεῖν pro hac significatione aliam habere etymologiam, quàm pro altera. Sed neutra satis certa est, imò nec satis verisimilis: licet veraque nitatur etiam Etymologistæ autoritate, qui tradit ἀπειλεῖν capi & pro εὐχεσθαι: vt οὐδ' ἀπίλιπεν ἀάκπ. cuius significationis meminit & Eustathius. B

Ἀπειλητικὸς, ῶ, ὸν, Minax. vt ἀπειλητικὰ νόμιμα apud Platonẽ De legib. Minaces leges, vel Plenæ minarum. vt Plena minarum verba vocat Horatius ἀπειλητικοὺς λόγους.

Ἀπειλητήρ, ῆρος, ὁ, Comminator, seu Minator, Qui comminationibus vti solet, seu minis, Minax. Et in fœm. gen. Ἀπειλήτειρα, Comminatrix. vt ἀπειλήτειρα φωνὴ apud Nonnum, Vox cõminatrix, Vox minitabũda. HINC & adiectiuum Ἀπειλητήριος, ῶ, ὸν καὶ ἡ, idem quod ἀπειλητικὸς, vt ἀπειλητήριοι λόγοι apud Herodot. Verba minacia, Verba minarum plena. C

Ἀπειλητήρ, Iactator vanus. ὁ μόνον καυχώμενος καὶ εἰς κενὸν αὐχῶν. ita enim accipit ἀπειλητῆρες Eustathius in hoc loco, Il. η, Ἤτοι μὲν ἀπειλητῆρες Ἀχαιοί, οὐκέτ' Ἀχαιοί. Sed potest & in altera signific. accipi. Cæterùm sciendum est ἀπειλητικὸς & ἀπειλητήρ à verbo ἀπειλῶ potius esse deducta quàm à nomine ἀπειλή. quod quidem secundum quosdam itidem ab ἀπειλῶ deriuatum dicemus, secundum alios contrà hoc verbum ab illo nomine. D

Ἀπειλητήριος vide paulo antè cum Ἀπειλητήρ.

C. ΕΠαπειλέω, λῶ, Minor, Cõminor. Nã ὅτι in hoc verbo vel vehementiã addit, vel vacat. vt præp. in Cõminor. Il. α, Λίην γ' ἔειδος ἢ φρεσὶν ἐπιπείλησ' Ἀχιλῆϊ. Soph. Aiac. ἐμοὶ τὰ δεῖν' ἐπιπείλησ' ἔπη, ad verbũ, Mihi aspera verba cõminatus est. quod potis per ablat. Mihi asperis vel acerbis verbis cõminat est. Vide Ἐπιπείλησε apud Suid.

ΑΠΛΟΟΣ, & per contractionem ἁπλοῦς, in genitiuo ἁπλοῦ, Simplex. Nõ inuolutus. vt ἁπλοῦς λόγος, Simplex oratio, Non inuoluta oratio, vel Nulla inuolucra habẽs. Isocr. in Paneg. ἔστι δὲ ἁπλοῦς καὶ ῥάδιος ὁ λόγος ὁ φεῦ πύτων. Ab eodẽ in Panath. ἁπλοῦς λόγος & χαλεπὸς inter se opponuntur. Euripides, Ἁπλοῦς ἐπ' ἐχθροῖς μῦθος ὁπλίζειν χρεὼ. Vbi ἁπλοῦς μῦθος pro ἁπλοῦς λόγος ponitur. Denique per ἁπλοῦν λόγον, id est simplicem orationem, intelligunt orationem non inuolutam, nullásque ambages habentem, sed & apertam & breuem, nihilque fuci habentem. Dicunt etiam sæpe ὡς ἁπλῶ λόγῳ, pro Vt apertè breuitérq; loquar & sine vllis ambagibus. Videtur autem mihi Livius duo hæc Græca verba voluisse ad verbum exprimere, quum dixit, Simplicem suam orationem esse. ea enim se dicturum, quæ ni fiant, nulla sit pacis conditio. De via itidem vsurpauit hoc nomen Xenophon Pæd. 1, ἁπλουστέρα καὶ ὀξυτέρα παρ' ἡμῖν ἡ ὁδός, quasi minus ambagiosa via. E F

Ἁπλοῦς ἀνὴρ etiã dicitur sicut apud Latinos Simplex vir. A quibusdã tamen ἁπλοῦς ἀνὴρ exponitur etiã Vir candidus. Plato De rep. 2, ἀνδρα ἁπλοῦν καὶ ῥῥωμένον, ὑ δοκεῖν ἀλλ' εἶ ἀγαθὸν ἐθέλοντα. Sic ἁπλοῦς τῶπος opposuit dolo Aristophanes in Pluto, Οὐ δόλου νοῦ ἔχον ἀλλ' ἁπλοῦν τῶπον. ‖ Sed ἁπλοῦ vocati etiã fuerunt qui mente carerent, id est stulti. Isocr. ad Nicoclem, ἁπλοῦς δὲ ἠρώτῶν τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας. Sic ἁπλοῦν pro εὔηθες, stultum, Bud. citat ex Aristotele Meteorol. 1. G

Ἁπλοῦν, Planè verùm & sine cõtrouersia, vt ait Budæus, citãs hæc Platonis in Phædro, εἰ μὴ ὀ ὦ ἁπλῶν τὸ μαινίαν κακὸν εἶ, καλῶς αὖ τῶτο ἐλέγετο· νῦν δὲ τὰ, &c. Huc autem facit fortasse quod ait Euripides, Ἁπλοῦς ὁ λόγος τῆς ἀληθείας ἔφυ. Fieri etiã potest vt ἁπλοῦν copulatum cum δίκαιον sit ita accipiendum, vt quum dicit Demosthenes in Androtionem, ἁπλοῦν μὲ ὑδὲν δίκαιον οὐδέν. & Xenophon Pæd. 3, ὑδὲν ἔφη, ὦ Κῦρε, ἔχω ἁπλούστερον εἰπεῖν, ὑδὲ δικαιότερον. Nisi quis malit ἁπλοῦν hìc esse simplex, id est minimè fucatum. cui interpretationi non magnopere repugnabo. H

Ἁπλότη, ητος, ἡ, Simplicitas, Synes. εἴδεσι ἁπλότη ἢ πολιτευμάτων. Opponitur & τῶ διπλόη in propria significatione sumpto.

Ἁπλότης, ητος, ἡ, Simplicitas. vt ἁπλότης ἢ τῶπων, sicut ἁπλοῖς τῶποις dicit Aristophanes. Æsch. in Ctesiphontẽ, ἔπειτα ὅδε πῶ ἁπλότητα καταφεύγῃ.

Ἁπλῶς, Aduerb. Simpliciter, Simplici modo, Simplici via & ratione, Non accuratè. Versus est comici cuiusdam apud Athenæũ, Ἀχρειοτέρος ἐμοὶ ἄφθ' ἁπλῶς μοι δῆλός ἐστι. q. d. Crassa minerua. Ita enim interpretandũ puto hìc ἁπλῶς, quòd hæc interpretatio conuenire optimè videatur cum ἀχρειοτέρος. Sic vsus est Aristoteles, scribẽs, λίαν σοῦ ἁπλῶς εἴρηται. Isocr. ἁπλῶς & ἀκριβῶς (id est accuratè) inter se opponit: ad Philippũ, μήτε παντάσιν ἁπλῶς, μήτε λίαν ἀκριβῶς. Itidẽ in Panegyrico, τὰν δ' ἀκριβῶς ὅπῃ ἀμφοῖν λεγόν, ἁπλῶς ὑκ αὖ μὴ δυνάμενον εἰπεῖν. Quibus in locis videtur ἁπλῶς posse etiã exponi Inelaboratè. Præsertim quũ alibi ἁπλῶς εἰρῆσθαι dicat quæ μηδὲν μαῖς κοσμότητος μετέχει in Panath. Budæus pro Nullo delectu, Inscitè, Imperitè, Stultè, ab eodem Isocrate alibi poni ait. Sunt qui itidem apud Plutarchũ in Solone ἁπλῶς exponant Nullo habito delectu, vbi iũgitur cum ἀτέκνῶν. ‖ Aliquam cognationem habet cum præcedentibus ἁπλῶς, quũ pro Leuiter ponitur. Euripides, οὐχ ἁπλῶς φέρω, Non leuiter fero, id est, Maiorẽ in modum id mihi dolet. Quidam verterunt, Dolet id mihi nõ vulgariter. Budæus in hoc loco Isocratis paulo antè citato, μήτε παντάσιν ἁπλῶς, μήτε λίαν ἀκριβῶς, vult ἁπλῶς esse Leuiter, vel Tenuiter. Idẽ ait Areopagitã οὐχ ἁπλῶς vsurpasse pro Non de nihilo, Nõ abs re. I J K

Ἁπλῶς, Simpliciter, Vno modo. sicut dicitur interdũ Simplex & vnius modi. Plut. De poet. aud. καὶ πότερον ταῦτα ἢ ἁπλῶς ἢ πολλαχῶς λεγομένων ὅτι παρ' αὐτῆς.

Ἁπλῶς, Simpliciter, id est Per se, Sine adiectione, quod & Absolutè dicit vulgus, præsertim quum tractantur grammatica.

Ἁπλῶς, Simpliciter, Candidè, Sine fuco. Demosthen. Pro corona, ὥσπερ αὐτὸς ἁπλῶς καὶ μετ' εὐνοίας πάντας εἰρηκὼς τοὺς λόγους. Non malè etiam verterit aliquis (meo quidem iudicio) ἁπλῶς καὶ μετ' εὐνοίας, Simpliciter & amicè: vt dixit Plinius iunior in quadam epistola, Simpliciter & amicè reprehenderunt.

Ἁπλῶς, Omnino, Prorsus. Theoph. De caus. lib. 3, ἁπλῶς δὲ πάγε λίθοις ὀκλέγειν οὐδ' ὀκ ἄγῆς φιλῆς οἴονται τινες συμφέρειν. Pro eodẽ dicit paulo pòst ὅλως δὲ. Quidã comicus apud Athenæũ l. 9, ἁπλῶς γὰρ οὐδὲ ἐν μὰ τοὺς θεοὺς, ὧν λέγει σωίκμι. Idem sonat ἁπλῶς & in hac phrasi ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν. Isocr. ad Philippum, πᾶσιν, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἀφειδῶς ὁρμῆσαι φεῦς τὸν πόλεμον. id est Omnino, vel Vt in vniuersum loquar, inquit Budæus. Exponitur etiã, Vt summatim dicam, Vt vno verbo eloquar. Iungitur verò ἁπλῶς cum παίτης siue παῖτα, & extra hoc loquẽdi genus. Demosth. Phil. 1, κοῦ τε ἀ γιγνώσκω παῖθ' ἁπλῶς, οὐδὲν ὑποστειλάμενος, πεπαῤῥησιάσαμαι. vbi ἁπλῶς itidem verti potest Omnino, siue Prorsus. L

¶ Ἁπλοϊκὸς, ῶ, ὸν, Simplex, Cãdidus, Apertus, Non fucatus, Homo minimè malus, Non versutus. Lucianus, φεῦς ἀνδρα οἷόν σε ἁπλοϊκὸν καὶ τῶ ὄντων κοινωνικόν. Idem, ὡς ἀφελὴς ὁ πᾶς ὅδε καὶ ἁπλοϊκός. Apud eundem in superl. gradu, ἁπλοϊκώτατε ἀνθρῶπε. Huic opponitur πανοῦργος, id est Vafer, Versutus, Versipellis. ‖ Dicitur etiam de rebus: vt ἁπλοϊκὸς λόγος. Vnde illud, τῶ ἁπλοϊκῶ τῶ λόγῳ αἰτήσειτοι τὸ ἑξκαιδεκαδυον καὶ ἐμπεφεῖβολον.

Ἁπλοϊκῶς, Aduerbium, Cum simplicitate, Candidè, Sine fuco.

¶ Ἁπλοῖς, ίδος, ἡ, Vestis simplex, cui opponitur διπλοῖς. Vt plurimũ dicitur ἁπλοῖς sine ἑῶῆς. Homerus tamẽ dixit ἁπλοΐδας χλαίνας. Od. ω, Δώδεκα σ' ἁπλοΐδας χλαίνας. Pollux lib. 7, c. 13, ἁπλοΐδες, ἁπληγίδες, διπλησίδες, & δίβολοι quid sint, his verbis indicat. Lænæ quædam sunt ἁπλοΐδες (de quibus Homerus, Χλαίνας τ' ἐνθέμδαι οὔλας καὶ θύσανον ἔσαν) quædã verò διπλᾶς: vt Διπλῶ ἐκτεδίνω. has autem Attici ἁπληγίδας & διπλησίδας & δίβολοις πο- M

minabant.

C. Ἁπλοίζομαι, Simplicē & candidū me exhibeo. Simplicitate vtor. Xenoph. ἐπειδὴ, 4, λέγεις, ἔφη, σὺ οὐδὲ πρὸς τοὺς φίλους ἅπαντα δεῖν ἁπλοίζεσθαι. id est, Sine calliditate loqui. Bud. interpretatur Sine cautione loqui & agere, & apertè animi sententiam indicare.

¶ Ἁπλόω, ῶ, Expando, Explico, Extēdo. & passiuū Ἁπλόομαι, ῶμαι, Expandor. Vnde præteritū ἡπλωμένος, Expansus. Capitur etiam à Dionysio Areopagita pro Singularis & simplex, & ἡπλωμένος, inquit Budæus. quòd, siquis expansa & explicata cōuoluat, ex simplicibus faciet duplicia, aut etiam multiplicia. ἁπλῶσαι τοῦ λόγου, Her.

C. Ἀναπλόω, ῶ, F. ώσω, Explico, Expando, Diosc. lib. 2, cap. 189, ὅπερ [πέφυκε] κατὰ τοὺς οἰκείους καρποὺς ἀναπλούμενον βότρυς αἴνησι, i. Dehiscens, pandénsque sese. vt Ruell. interpretatur. Reperitur & ἀνεπλωμένος, Explicatus, Expassus.

C. Ἐξαπλόω, ῶ. F. ώσω, Expando, Explico. Suidæ autem est Duplico, aut Multiplico, hoc in loco, Ἀρ' ὅτι ζῶπα δὶς ὀξαπλῶν κακά. i. διπλασιάζων, πολυπλασιάζων. Vbi notandum est scribi in editione Chalchondylæ ὀξάπλων, cū ά in medio dictionis: in Sophocle autem diuisim ὀξ ἁπλῶν. Est enim versus iste in Aiace Μαστιγοφόρῳ, qui integer sic habet. Ἀρ' ὅτι ζῶπα δὶς τόδ' ὀξ ἁπλῶν κακά. ita vt à Suida locus iste malè sit citatus & expositus.

¶ Διπλόος, & contractè διπλοῦς, ὁ, Duplus. vt apud Paulum 1. Tim. 5, οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι, διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν, Duplici honore. Sic διπλοῦς λόγος, Duplaris proportio, & διπλοῦν ὄνομα, nomen compositum. διπλοῦν κόκκινον, Bis tinctum coccinum, Exodi 25: vt habetur in vulg. lex. Eustathius inter διπλοῦν & διπλάσιον sic distinguit, vt διπλοῦν κατὰ μέγεθος dicatur, διπλάσιον autem κατ' ἀριθμόν.

Διπλοῦς cum genit. Duplo maior quàm. cuius exemplum cum Gazæ interpretatione in vulg. lex. hoc adfertur, τὸ μέγεθος διπλῆς τῆς χρηστῆς μελίσσης, Duplo maior quàm apes frugi. In qua significatione Matthæus Euang. cap. 23, vsus est comparatiuo, πιέσετε αὐτὴν ἐφ' ὑμᾶς γέεννης διπλότερον ὑμῶν.

Διπλοῖς (vt referunt vulg. lex.) Marcello interdum significat nō Duplex, sed Latus & grandis, vt apud Dioscoridem lib. 2, cap. 213, quemadmodum etiam Duplex apud Lat. vt apud Virg. in Georg. — duplici aptentur dentalia dorso. Et paulo pòst, Duplex per lumbos agitur spina.

Διπλοῖ in plurali numero accipitur etiam pro Duo. vt διπλοῖ βασιλῆες. item διπλόα ἤματα. quorum prius ex Sophocle, posterius ex Apollonio Rhodio citatū reperitur in vulg. lex.

Διπλοῖς duplicem etiam & versipellem significat: vt contrà ἁπλοῖς hominem simplicem. διπλοῖς ἀνὴρ, Euripides.

Διπλῆ nota est & σημασιμὰς in comœdiis atque tragœdiis, cuius vna speciesdicitur ἔτω νευδυκῦα, altera ὄξω βλέπουσα. figura est trianguli obliqui sine basi. Vide Hephæstionem περὶ μέτρων. & scholiast. Aristoph. in Pluto. Διπλῆ etiam Hesychio est ὀρχήσεως εἶδος ἢ κρούσματος.

Διπλόη, ης, ἡ, Duplicitas. Themist. De anima lib. 2, ὥσπερ δὲ ἐν τοῖς ἠθικοῖς διῃρῶν τὸ τέλος ἐλέγετο, ὅτω δὴ καὶ ἐν τῇ φύσει ζώντων τῶν διπλόην θετέον. Bud. Comm. Pisides apud Suidā, ἐπεὶ ἐν ὑμῶν τῶν βολῶν ὑπηρμένην ἢ τὸ χιτῶνος ἐμπεσοῦσα διπλόη. Gregor. ἐν τῷ περὶ φιλοπλουτίας λόγῳ διπλόῃ appellat varium & multiplicem Scripturæ intellectū, de allegoria legis loquens, εἰ μὴ τι καὶ ἄλλο κρύπτων ἀπόρρητον καὶ βαθύτερον (οἷα πολλὰ τῶν νομικῶν βάθους καὶ τῆς διπλόης) οὐκ ἐμὸν τοῦτο εἰδέναι. Διπλόη etiam (sicut διπλόος de versipelle dici paulo antè indicaui) vafritiam versutiámque ac fraudem significat hominis aliud in ore aliud in corde habentis, opponitúrque τῇ ἁπλότητι, id est ἀφελείᾳ. Gregor. alter frater Basilii, in libro De homine, τὸ ὄντως ἀγαθὸν ἁπλοῦν καὶ μονοειδές ὂν τῇ φύσει, πάσης διπλόης καὶ πρὸς τὸ ἐναντίον συζυγίας ἀλλότριον· τὸ δὲ κακὸν ποικίλον τι καὶ κατεσημασμένον. Bud. Comm. Διπλόη, inquit Suidas, ἡ ὄξωθεν ἀρετὴ φαινομένη, ἔσωθεν δὲ γέμουσα κακίας· καὶ οἱ φιλίαν μὲν ὑποσχόμενοι, πρὸς ἔριδας δὲ αὐτὴν τοῖς πολεμίοις.

A Διπλῆ, aduerb. Dupliciter. Synes. epist. 98, διπλῆ τιμῶμαι, καὶ ὃ μεγέθει τῶν γραφομένων καὶ τῇ ποιουμένῃ τῶν γυμνασίων. Διπλῆ ἢ, Duplo magis quàm, sicut etiam διπλόος ἢ. Plato lib. 1 De rep. διπλῆ ἢ οἱ ἄλλοι ἀποτείνουσι αὐτά, Duplo amplius quàm cæteri ea amplectuntur.

Διπλοΐς, ίδος, ἡ, Læna duplicata. διπλουμένῃ χλανίς ἐν τῇ φορέσει. Hesychius. Vulgata lexica de hac intelligi dicunt quod Horat. lib. 1 epistol. dixit, Contrà quē duplici panno patientia velat. item Tunicam & Pallium in sacris Bibliis exponi, & Chlamydem 1. Reg. 24.

Διπλοίζω, F. ίσω, Duplico. Hesych.

Διπλόω, ῶ, F. ώσω, idem quod Διπλοίζω, Duplico. Plutarch. Camillo, κάμπτεσθαι σίδηρον καὶ διπλοῦσθαι, Flecti ferrum atque duplicari.

C. Ἀναδίπλωσις, εως, ἡ, Figura apud grammaticos. q. d. Reduplicatio. Fit tanquam ab Ἀναδιπλόω. Vide Ἀναδιπλασιασμός.

Δίπλωμα, ατος, τὸ, Vas (vt Gorræus tradit in suis Defin. medic.) duplex. id quod patet ex scriptis Galeni libro 7 περὶ κρίσεως, vbi Critonis arteriacas describit. eas enim ipse ἐν διπλώμασι coquendas præcipit: quo modo vnguētarii vnguēta sua præparare solent, in magnū lebetem calidam aquam infundentes, & in eum alterū statuentes qui medicamentum quod coqui debet contineat: deinde suppositis carbonibus aut lignis quæ fumum non faciunt, ignem accendentes. Idē habet libro etiā quinto, vbi coquēdi olei lentiscini rationem instituit. Verùm non semper ab eo δίπλωμα dicitur, sed aliquādo διπλοῦν ἀγγεῖον, & διπλοῦν σκεῦος, quo nihil est in officinis pharmacopœorum vsitatius, à quibus & Duplex vas & Balneum Mariæ appellatur. Hæc ille. Sunt etiam διπλώματα (vt annotat Bud. in Pand.) quas literas patētes nunc appellamus: cuiusmodi sunt edicta & mandata principium regio signo sancta, & quas bullas pontificias vocant. Cic. in Epist. Diploma statim non est datum. de literis Cæsaris loquens, quibus Balbus restituebatur. Verbum est Græcum, quippiā duplicato compositum significans aut complicatum, vt linteum quod πόλυμα dicitur. Paulo pòst scribit appellari à Macrobio Chartulas complicatas & lino traiectas obsignatásq; eóq; in loco Codicillos etiā Latinè ab eo vocari. vnde Codicillaris potestas Lampridio. Vocari igitur codicillos chartulásve signo principali obsigatas, vel tesseras, quibus agnitis qui ἔπαρχοι dicuntur, hoc est præsides & alii magistratus præfectique, vehicula cum equis publici cursus accommodarent. Plura qui desiderat, consulat eius Annot. post. in Pand.

Τείπλοος, οῦς, Triplus, Triplicatus. τειπλοῦν ὀθόνιον, Triplicatum linteum, τειπλᾶ κηρία, Triplices faui, Aristot. lib. 5 Animal.

Τειπλῇ, aduerbium, Tripliciter, Triplicató. Il. α, 5. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ Τειπλῇ τε πλῇ τ' ἀνοπαίοντο. id est, vt exponit Hes. τειπλασίονα καὶ τετραπλάσια.

Τετραπλόος, οῦς, Quadruplus, Luc. 19, εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν, Reddo quadruplum.

Τετραπλῇ, aduerb. Quadrupliciter. cuius exemplum vide in præcedente Τειπλῇ.

Πενταπλόος, πλοῦς, eodem modo dictum esse videtur. vnde sit πενταπλόος calix apud Athenæum lib. 11, cui nomē inditum quòd in eo quinque rerum species essent cōmixtæ, vinū, mel, caseus, farina, & paululum olei. Præmii autem loco calix is dabatur in ludis publicis, ephebis cursu certātibus. Vide Athenæum lib. 11, & Eras. in Chiliad. Sed & πενταπλᾶ φιαλὴ ἐπίνει legitur 3 Reg. cap. 6, pro Quinquplicia limina.

Ἑξαπλόος, οῦς, Sesquplex, vt Bud. exponit. Vnde & Ἑξαπλῇ aduerb. quod ex Areopag. citat. sic Ἑπτάπλους, & cætera huiusmodi, siue à denario numero, siue centenario, siue millenario, siue alio formata fuerint, iuxta eandem analogiam exponi poterunt. quæ singulatim omnia hic inserere prolixum nimis esset.

H ¶ Διπλάσιος, ου, ὁ, ET Διπλασίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Duplo maior, cum genit. vt apud Polyb. διπλάσιος ἑαυτοῦ φαίνεται, Duplo maior apparet quàm sit, Bud. interpr. Isocr. Panath. διπλασίαν πεποιηκέναι τὴν Ἑλλάδα τῆς ἀρχῆς οὔσης. Aristot. De mundo, ἐν διπλασίονι πύτων χρόνῳ. Interdum

cum ἤ. vt Isocrates De pace. διπλασίας ἢ νῦν παρ' προσόδους λαμβάνουσαν. Plato epist. 7, διπλασίαν πῶς πατρῴαν ἀρχὴν ποιεῖν, Duplo maiorem reddere. Vel, vt alii, Duplicare,

Διπλάσιος, (& interdum etiam Διπλασίων) Duplex, διπλοῦς. Thuc. lib. 2. διπλασίον τι πόνον ἔχειν, καὶ ἐν ἀμφιβόλῳ μᾶλλον γίγνεσθαι. Sic διπλασίας ζημίας dixit idē lib. 3. Isæus, διπλάσιοι καθάπερ τὸ μίασμα, Geminat piaculum, interpr. Bud. Idē apud Demosth. ἀποδιδόντων διπλάσια τὰ χρήματα, interpr. Esto dupli persequutio. Sic apud Plat. De leg. διπλασιαν ὀκτίνειν vertitur Duplum restituere. Apud eundem, πλέον ἢ διπλασίας τιμῆς ἄξιος, Duplici honore aut eo amplius dignus. Et, σὺν διπλασίονι ἐλαίῳ, in vulg. lex. pro Cum olei partibus duabus. ‖ Διπλάσιοι plur. num. apud Plut. in Apoph. 206, pro Bis tot, vt annotat Bud.

Διπλάσιον ἔθος, Anthol. epigramm. lib. 2. Duplicata vestis.

Διπλασίως, aduerb. Vt διπλασίως ἐλάττω, Platoni De leg. Duplo minora.

C. Διπλασιολογία, vt γνωμολογία, verba sophistarum, apud Plat. in Phædro, Bud.

Διπλασιάζω, Duplico, duplo maiorē facio. Plutarchus. De Socr. dæm. διπλασιάσαι τὴν ἐν Δήλῳ βωμόν. Philo De vita Mos. l. 1, διπλασιάσας τὴν χαρά. HINC Διαπλασιασμὸς, Duplicatio. Plut. περὶ ἀόργ.

c. 2. Ἀναδιπλασιάζω, idem quod ἀναδιπλόω, & ὑπαδιπλόω. Reduplico. VNDE Ἀναδιπλασιασμὸς, Reduplicatio. quæ & ἀναδίπλωσις. Cuius exēpla sunt hæc, δάπτω, δαρδάπτω. & κράμβ κεκράμω. sic λάθω λελαθω, sic λάχω λελάχω Tryphon exempla reduplicationis in nominibus etiam ponit hæc, ἀπαρτηρὸς pro ἀρτηρὸς, & ἐπήτυμος pro ἔτυμος.

C. Τεμπλάσιος, Triplo maior, seu amplior, ET Τεμπλασίων, pro eodem. Item pro Triplus, τειπλοῦς. ET Τεμπλασιάζω, Triplico. vel Triplo maiorem facio.

C. Τετραπλάσιος, Quadruplo maior seu amplior. ET Τετραπλασίων, pro eodem. Plato De rep. lib. 2, τετραπλάσιον χρόνον ἀναλίσκειν, Quadruplo temporis plus impendere. Aristot. Probl. ἐν τετραπλασίονι λόγῳ, In quadrupla proportione. Diosc. ἐν τετραπλασίονι ἀγγείῳ, In vase quadruplo capaciore. Vel, Quadruplæ capacitatis, vt alii reddunt. Idē libro 1, τετραπλασίων σμύρνα τῷ τὸ κιννάμωμον, myrrhæ quadrupla ad cinnamomū proportio.

Τετραπλασιάζω, Quadruplico, eadem forma, qua διπλασιάζω, & τειπλασιάζω. Sed & τετραπλασιασμὸς verbale.

C. Πενταπλάσιος, Quinquplo maior seu amplior. Vel Quintuplus. Exponitur & Quinquies tantus. ET Πενταπλασίων, pro eodem. sic Ἑξαπλάσιος, ET Ἑπταπλάσιος, Sesquplo maior, vel Sesquplex. Exponitur & Sexies tantus. vt ἑξαπλάσιος τὸ κρητῆρος (quod Herodoti esse puto) Sexies tantus quàm crater. sic Ὀκταπλάσιος, Octuplus (& Octuplicatus etiam, ex Liuio) sic deniq; & reliqua huiusmodi, secundum eandem significationis analogiam, vt suis locis dicetur. ET Πενταπλασιάζω, Ἑπταπλασιάζω, itidem.

¶ Δίπλαξ, ακος, ἡ, Duplicata vestis, διπλῆ, μεγάλη διπλοῖς, ὥστε διπλῆ χρῆσθαι. inquit Hesyc. Il. γ, — ἡ δὲ μεγὰν ἴστὸν ὑφαινε, δίπλακα, μαρμαρέην. vbi Eustathius dicit subintelligēdum ἱστουργίαν aut ὑφὴν, aut tale quid. quosdam autem subaudire χλαῖναν, & intelligere per δίπλακα, magnam, quæ dupla indui possit. & paulo pòst, ὡς ἴδιον τοῦ εἰπεῖν, δίμιτον νοοῦσί τινες. Alibi verò scribit non solùm de læna dici, verùm (vt & τείπλαξ) de aliis quoq; Ac certè Il. ζ, legitur etiam δίπλακι δημῷ. Aliam autem habere originē hæc duo δίπλαξ & τειπλᾶξ quàm διπλοῦς, τειπλοῦς, videtur existimasse idem Eustath.

Τείπλαξ, ακος, ἡ, Triplex, τειπλοῦς, τειπλῆ, Hesych. Iliad. σ, — πεῖρε δ' ἀνὴρ ἔλλε φαεινὴν τείπλακα, μαρμαρέην. 1. τρίδιπλον καὶ τρεῖς πλάκας, inquit Eustath.

Ἀπὸ, A. Il. π, Οὐ γὰρ πω Τρῶες ἀρηΐφιλοι τρέψαν Ἀχαιοὺς Προβοπάδην φοβέοντο μελαγχαίτας ἀπὸ νηῶν. id est Fugiebāt à nauibus. Il. υ, initio, — θεοὺς ἀγορηδὸν καλέσασα Κεραὸς ἀπ' οὐλύμποιο πολυπτύχου, Conuocare deos à vertice olympi. ἀπὸ autem differre hoc modo à παρὰ dicit Ammonius, vt ἀπὸ inanimatis iungatur, vt ἀπ' Ἀθηνῶν, Ab

Athenis: παρὰ animatis, vt παρὰ Σωκράτους, à Socrate. Homerus autem, inquit, permutato præpositionum vsu dixit παρὰ νηῶν ἀντὶ τοῦ pro ἀπὸ τῶν νηῶν. sicut alibi vsurpans ἀπὸ in propria significatione, scripsit, Οὐδέ ποτε πρεσβηΐτερ μελαγχαίτων ἀπὸ νηῶν. Eustathius quoque in hunc versum Il. σ, Τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἄνακτος, annotat, magis propriè dictum esse παρ' Ἡφαίστοιο quàm παρὰ νηῶν. nam παρὰ τινος, conuenire animato, ἀπὸ τινος, inanimato. Vsurpant verò ἀπὸ cum in aliis loquendi generibus in quibus Latini A vel Abs, tum verò in his. vt ἀπὸ πάντων τρόπων ἄγων, Naz. Ab omnibus feriatus. Plut. Alcibiade, οὐδὲν ἐλπίσας τῇ πόλει χρηστὸν ἀπὸ τῆς στρατείας ἐκείνης λέγεται, Nihil commodi sperasse ab illa expeditione. Vel ex illa. ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, vel ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, quod Cicero A memoria exponere dixit quodam loco. pro Memoriter. ἀφ' ἑαυτοῦ δυνάμενος χρήσιμος εἶναι apud Xenophontem, Ascipso vtilitatē afferre valens. Isocr. De pace, τὰς συμφορὰς τὰς ἀπ' αὐτῶν γιγνομένας, Calamitates quæ ab ipsis procedunt. Item, vt Latini dicunt Ab illo tēpore, sic Græci ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου, & sæpius omisso genitiuo χρόνου. Isæus, ἀπ' ἐκείνου ἀθηναῖοι δεκα ἔτη οὐκ ἀφίκοντο. Ex illo etiam dicunt Latini, subaudientes itidem ablatiuum tempore. ἀπὸ τοῦ νῦν, & ἀπὸ τοῦδε, Ab hodierno die. Sed exponitur ἀπὸ τοῦδε (sicut τὸ ἀπὸ τότου & τὸ ἀπὸ τοῦδε) aliis etiam modis. Apud Thucydidem ἀπὸ τοῦ παυ ἀρχαίου, subaudito itidem χρόνου. Item ἀπὸ in hac significatione cum aduerbio vt ἀπὸ πέρυσι, ab anno superiore. Inest verò tēporis significatio, & in aliis loquēdi formulis cū ἀπὸ. vt ἀπὸ γενέσεως, A primordio. ἀπὸ γενεσῆς, A natiuitate. Item ἀπὸ sequente μέχρι, vt ἀπὸ πατρὸς ἡμέρας μέχρι ταύτης τῆς ὥρας. Sic ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, A principio vsq; ad finem. Bibliorum autē Græci interpretes post ἀπὸ posuerunt ἕως. vt 3. Reg. cap. 13, ἀπὸ πυνθανοῦ ἕως ἀγαθοῦ οὐκ ἐλάλησε. Sed & ipsam ἀπὸ fine μέχρι Cicero vertit Vsque à, quum ἀπὸ πρῴρης apud Aratum interpretatur Vsque à prora. Apud eundem πρῴτης ἀπὸ νυκτὸς reddit idem, Prima confestim à nocte. ‖ Quinetiā vt A in lingua Latina sumitur pro Post, sic & ἀπὸ in Græca, vt ἀπὸ δείπνου, à cœna, vt Il. θ, Οἱ δ' ἀρα δεῖπνον ἕλοντο κατὰ κρατερὸν ἀγαιοί Ῥίμφα κατ' κλισίας· ἀπὸ δ' αὐτὰ θωρήσσοντο. vbi annotat scholiastæ ἀπ' αὐτὰ esse μετ' αὐτὸ, sub. τὸ δεῖπνον. & ita vsurpari alibi ἐκ. Sic dicitur ἀπὸ δείπνου εἶναι, Cœnatum esse. Eodem verò modo vsurpatur γίνεσθαι & participium γενόμενος cum ἀπό. vt apud Plutarchum in Catone, ἀπὸ τῶν στρατοπεδῶν γενόμενος ἔρχεται, Post munera militaria peracta. Postquam munera militaria quiescens. Est item apud Diodorum Siculum passim obuiū hoc loquēdi genus, ἀπὸ δὲ πύτων γενόμενος, pro Post hæc à se peracta vel His peractis, His finitis. Et sic rursum Plutarchus in Othone, ἀπὸ πύτων γενόμενος, μετὰ μικρὸν ἤκουσι θορύβου. Idem in Cæsare, γενόμενος δὲ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐκείνης, πείθει ἤγετο γυναῖκα Πομπήιαν. Quod tamen & aliis modis exponi potest, sed eodem sensu. Vt autem capitur ἀπὸ his in locis, ita & quū dicitur ἀπὸ σάλπιγγος, & ἀπὸ παραγγέλσεως, secundum quosdam. Exponunt enim ἀπὸ σαλπιγγος, Post tubam, id est Post auditam tubam, vel Post tubæ sonitum, Quum tuba insonuerit. & ἀπὸ παραγγέλσεως, Post imperium quasi per manus traditum, vel Post denuntiationem. Quidam etiam verterunt, Ex imperio. sed ego mallem Per imperium, quàm Ex imperio, vel Post imperium: vt paulo pòst docebo. ἀπὸ σάλπιγγος autem nō video quo alio possit verti modo quàm per Post. Xē. in Hipparchico, καὶ τὸ ἀπὸ σάλπιγγος αὖτε δεύτερον θᾶττον ἐπαύνευν, καλόν. ‖ Item quod dicitur Græcis ἀπὸ τραύματος (vel potius ἄπο) Latinis est ad verbum, Abs re, ex imitatione Græcorum, vt quidem creditur. Vide ἄπο.

Ἀπὸ, E. vt ἀπὸ τοῦ τείχους μάχεσθαι, vel ἀπὸ τῶν νεῶν, Pugnare è muro, Pugnare è nauibus, potius quàm A nauibus. Xenoph. Hell. 1, ἀπὸ τῶν νεῶν ἐμάχοντο. Potest etiam verti Ex muro.

Ἀπὸ, Ex. Apud Xenophontem. λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, id est Nihil percipimus neque ex terra, neque ex domibus. Vbi obseruandum in priori parte periodi ἐκ, in posteriori autem, ἀπὸ Χέ-

nophontem posuisse indifferenter. Posset verò tã ἀπὸ quàm ἐκ per præpositionem A reddi, si λαμβάνοιμι verteremus Accipimus. Sic & in hoc Isocratis loco De pace, παῖς συμφορᾶς παῖς ἀπ' αὐτῆς γιγνομένας, possumus ἀπὸ vel per Abs vel per Ex reddere, prout hoc vel illo vtemur verbo in exprimendo participio γιγνομένας. Itidẽ verò ἀπὸ & ἐξ indifferenter vsurpãt, quum dicunt ἀπὸ τοῦ ἴσου vel ἐκ τοῦ ἴσου, aut sine articulo, ἐξ ἴσου. id est Ex æquo, pro Æquo iure. Thucydides, καὶ μέχρι μὲν ἀπὸ τοῦ ἴσου ἠγωνίζοντο, ὡς δ' ἔμοιγε εἰπεῖν ἔφη. Sic & ἀπὸ τῆς ἴσης dicitur ab eodem pro Ex æqua cõditione: vel potius præposititio ne omissa, Æqua conditione. Item vt Græcè ἀπὸ μέρους, sic Latinè Ex parte. Dicitur etiam ἀπὸ συνθήματος, vt Latinè Ex composito, Ex compacto & constituto. Sic dicitur ἀπὸ κελεύσματος & ἀπὸ ἑνὸς σημείου apud Thucydidem. Ἀπὸ vertitur Ex & in huiusmodi loquendi generibus, ἀπὸ δικαστηρίου ζῆν, it ẽ ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν. Xẽ. Pæd. 3, εἰδότες μὲν ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, Soliti ex bello viuere, id est, victum quærere. vt dixit Ouidius, Viuitur ex rapto. Sic apud quẽdam, Victus ex rapina. Est autem apud Isocr. ἀπὸ δικαστηρίων ζῆν. Huc pertinet ἀπὸ τῶν κοινῶν πλουτεῖν apud Aristoph. Citatur etiam ex Thucydide, ἀπὸ πολέμου ἐφθαρησαν, pro Ex bello sunt attriti. sed Latinius diceretur Bello attriti, præpositione omissa. At in hac loquutione, ἀπὸ τῆς λυπης κοιμώμενος, potest ἀπὸ verti Ex, vel Præ: vt sit, In somnum conuersus ex mœrore, vel Præ mœrore.

Ἀπὸ, De, Matth. 15, καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων ἐσθίουσι, Canes de micis comedunt. ἀπὸ τῶν σῶν αἱαλίσκω, apud Isocr. Absumo de tuis bonis, vel de tuo. Sic ἀπὸ τῶν σῶν δαπανῶ, Cœno de tuo. vt apud Terentium. Olet vnguẽta de meo. pro Meis sumptibus. Aristoph. in Pluto, ἀπὸ τῶν ἐμῶν δεῖπνήσεσθον. Plut. in Publicola, ἀπὸ τῆς οὐσίας πολίταις εἰς πολεμον εἰσενεγκεῖν χρήματα, De suis facultatibus. Quidam tamen exponunt Pro suis facultatibus, id est Pro modo seu proportione suarum facultatum.

Ἀπὸ, Per. vt Il. θ, Τόξῳ ἀπὸ κρατεροῦ Τεύων ὀλέκοντα φάλαγγας. Sic apud Thucydidem scholiastes quodam loco ἀπ' αὐτῆς exponit δι' αὐτῆς. Sic ἀφ' ἑαυτῶ δυνάμενος χρήσιμος εἶναι, vertitur Per se valens prodesse. Plut. De Alex. fort. lib. 1, ἡ γὰρ φύσις ἀγαθὸς ἐστιν ἀφ' ἑαυτῆς πρὸς τὸ καλόν. id est Per se. Potest tamen aliis modis verti. Bud. interpretatur Suapte sponte. Apud Chrysostomum, καπελύθη πόλεμος ἀπὸ προσευχῆς, Per preces bellum finitum est, seu cessauit. Nisi quis malit ἀπὸ προσευχῆς vertere Post preces. Item ἀπὸ προγραφῆς, Per programma, Programmate. Xen. τὰς γεμεὼ ἐξαγαγὼν τὸν ἱππικὸν ἔφευγον αὐτοὶ πολέμιοι αἰσθάνοιντο, εἰ ἀπὸ προσαγορεύσεως γίγνοιντο μᾶλλον, ἢ ἀπὸ κήρυκος, ἢ ἀπὸ προγραφῆς. Sic apud eundem ἀπὸ προσαγορεύσεως malim vertere Per denuntiationem quàm Post denuntiationem. quia ipsemet διὰ προσαγορεύσεως alicubi dicit quod aliis in locis ἀπὸ προσαγορεύσεως. Item ἀπ' ἐμοῦ, A me, id est Per me. hoc est Nõ obstabo. Xen. Pæd. 3, καὶ ὅσοι πύοις ἔλαβον καὶ ἔδοσαν πάντες τὰ πιστά. καὶ ἐλευθέροις μὲν ἀμφοτέροις ἀπ' ἀλλήλων εἶναι συνεπέθεντο, & vtrosque liberos per vtrosq; esse placuit. hoc est παρ' ἀλλήλων ἀλλήλων ἕνεκα, inquit Bud.

Ἀπὸ, Absque. Thuc. lib. 6, ἔλεγε δὲ τοῖς Ἀθηναίοις αὐλίζεσθαι ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐν τῇ πόλει id est χωρὶς ὅπλων, inquit scholiastes. Sic & quum vidua vocatur ἡ ἀπ' ἀνδρὸς ὖσα quasi ἡ ἄνευ vel χωρὶς ἀνδρὸς ὖσα. Itidẽ ἀπ' ὀμμάτων dicitur ὁ ἄνευ ὀμμάτων, Qui est sine oculis, Qui caret oculis, Oculis captus. ὁ πηρωθεὶς, inquit Eustathius: vt Δίδυμος ὁ ἀπ' ὀμμάτων. Similem significationem habere dicit ἀπὸ in hoc loquendi genere, ὁ ἀπὸ ἐπάρχων, ὁ ἀπὸ βασιλέων. Manasse autem hæc ex Homerico ἀπὸ θυμοῦ, pro ἔξω ψυχῆς. Quidam tamen non ἀπὸ θυμοῦ legunt, sed ἄπο θυμοῦ, scribentes ἄπο cum accentu in priore. Sic & ἄπο τῶν ὅπλων apud Synesium pro Procul ab armis, vt postea dicetur.

Ἀπὸ cum genitiuo suo aliquando nomine vno reddendum: vt οἱ ἀπὸ τῶν μαθημάτων apud Laertium, Mathematici. sic οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων, Philosophi & literati. vel Studia literarũ tractantes. Sic οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς, Stoici: & οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου, Peripatetici. Athenæus, εἷς τῶν ἀπὸ τῆς στοᾶς. id est εἷς τῶν στωϊκῶν. Sic οἱ ἀπὸ βήματος, Concionatores: & οἱ ἀπὸ θυμέλης, Comici vel tragici, vt vertit Budæus apud Plutar. in Demetrio. Quidam verò οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς vertunt, Qui sunt è philosophorum numero. & οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς, Qui sunt è Stoicorũ numero. vel Qui sunt Stoicæ factionis. vt οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου, Qui sũt Peripateticæ factionis. qui sectæ potius dicere debuerãt, quàm factionis. Sed rectius hic est quod breuius, Stoici, Peripatetici. ‖Eadem autem interpretationis ratio tenenda est & in his loquutionibus, ὁ ἀπὸ πηλάνου, ὁ ἀπ' αἰθράκων. nam ὁ ἀπὸ πηλάνου idem aliter dicitur vno verbo, ὁ πηλανισὸς, id est, In fartagine frixus. Athenæus, ἡ ὦ ἀπὸ πηλάνου, βαρεῖα ἡ δύσπεπτος. Idẽ, ὁ δὲ ἀπ' αἰθράκων, γλυκυπρος. Alibi dicit pro eodem ὁ ἐξ αἰθράκων.

Ἀπὸ cum genitiuo suo per aduerbium redditur interdũ. vt ἀπὸ τυχομάτου, vel ἀπὸ τύχης, Fortuitò, vel Forte fortuna. ἀπὸ μνήμης vel ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, Memoriter exponere. quod etiam dixit Cicero alicubi ad verbum, A memoria. Sic & quũ dicitur ἀπὸ τῶν προφανοῦς, pro προφανῶς seu φανερῶς, vt apud Thucyd. & ἀπὸσπουδῆς pro σπουδαίως, vt apud Homerũ. & ἀπὸ τῶν παραχρῆμα, pro παραχρῆμα vt apud Xenophontem.

Ἀπὸ cum genitiuo suo interdum per nomen ablatiui casus redditur: vt apud Aristophanem in Pluto, ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικρᾶ πάνυ ἐθέλω δραχμῆς ἀγοράσαι. id est Parua impensa, Paruo sumptu, vel Paruis sumptibus, Cum paruo impendio. Sic & ἀπὸ σμικρῶν positum reperitur. Itidẽ hoc in loco Demosthenis, στεφανοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸν βουλόμενον χρυσῷ στεφανῶ ἀπὸ πελάντων ἑξήκοντα, quidam vertunt ἀπὸ πελάντων ἑξήκοντα, impendio sexaginta talẽtorũ. Sed videtur posse verti simplicius στεφανῶ ἀπὸ πελάντων ἑξήκοντα, Corona è sexaginta talentis: Vel sine præpositione, Corona talentorũ sexaginta.

Ἀπὸ in quibusdam loquendi generibus vix potest reddi Latinè sine alicuius vocabuli adiectione: vt apud Thucydidem lib. 2, οἱ ἀπ' Ἀθηναίων Ἴωνες, Ab Athenienses in coloniam deducti Iones, οἱ ἄποικοι τῶν Ἀθηναίων, inquit scholiastes. Puto verti etiã posse, Ab Athenienses ortiũdi. ‖Apud Plutarchũ in Othone, ἀπ' ἐλαφρᾶς ναῦς θαρροῦσι exponitur, Audent quum sint pauciores.

Ἀπὸ per tmesin etiã ponitur, sicut & aliæ præpositiones. nec verò in carmine dũtaxat ita vsurpatur, sed interdũ & ab Herod. Iliad. σ, Πρῶτος ἐμοὶ ἀπὸ δουρὸς τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ. Aristoph. in Pl. Εἰ μὴ φρέσστς γὰρ, ἀπόσ' ὀλαὶ κακὸν κακῶς. Herodot. καὶ ἀπὸ μὲν ἑωυτὸν ὤλεσας ἀπὸ δ' ὤλεσας Κῦρον. Quũ autẽ in tmesi postponitur præpositioni, tum & accentum in priorem reiicit, aliarũ præpositionum more quæ sunt dissyllabæ. vt, — ἐλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει.

Ἀπὸ superuacaneum interdum apud poetas, cum aduerbiis νόσφιν, ὄρεκτόθεν, & aliis huiusmodi. Nam dicunt ἀπὸ νόσφιν & ἀπ' ὄρεκτόθεν pro simplicibus νόσφιν & οὐρεκτόθεν. ‖ Contrà autem defectum præpositionis ἀπὸ notat scholiastes Thuc. in hoc eius loco, lib. 3, ἐπειδὴ τὸν τῆς κινδυνεύον φοβεῖ τὴν ἐν Γωνίᾳ πόλεων καταλαβεῖν πλ. Ἄπο, aduerb. retracto in priorem syllabam accentu. ἀπὸ θυμοῦ (inquit Budæus) vel potius ἄπο, pro ἀποθύμιος, Nõ ex sententia, Non cordi. vt ἄπο θυμοῦ λῶ αὐτῆς ὁ ἄρχων, id est μισητὸς, inquit Suidas. Sũt qui velint ἄπο tam in hoc loquẽdi genere, quàm in istis, ἄπο γνώμης, ἄπο προφάσεως, ἄπο καιροῦ, aliisque eiusmodi, propriè sonare ἄποθεν, id est procul. vt apertè apud Homerũ cum alibi, τῦ in hoc versu Il. ζ, Καὶ γάρ τις θ' ἕνα μιῦνα μιῦνα μιῦνα ἀπὸ ἧς ἀγόροιο Ἀχαιάδα. Sic ἄπο πατρίδος, Procul à patria. Il. β, ἀπόλοντο φίλης ἄπο πατρίδος αἴης. Alicubi χωρὶς exponitur eodẽ sensu, vt Od. ο, — ἄπο τῆς ὑφαίνω ἐτῶν ὑφαίνει, seorsum ab his. Sed pro Procul in multo plurib⁹ locis apertè positum reperitur. Sic & in illo dicto, ἀπ' ὄψεος εἴη ἔπος. Itẽ in ἀπ' ὀφθαλμῶν γίνεσθαι. Sic & ἀπ' ἐλπίδος dicitur Procul à spe. Apoll. Argõ. 2, — μάλα πολλὸν ἀπ' ἐλπίδος ἔπλετο νόστος. Aliter tamen ἀπ' ἐλπίδος quidam exponunt in hoc Plutar. loco in Pericle, ὦ γ' Τυρρηνία καὶ Καρχηδὼν ὀνείρου ἄνειρος οὐκ ἀπ' ἐλπίδος. Exemplaria tamen vulgata ἀπ' ἐλπίδος habẽt non ἀπ' ἐλπίδος. sed perperam. Huc pertinet & οὐκ ἀπὸ δόξης, quod Eustathius exponit οὐ πόρρω τῆς προσδοκίας ὑποληψεως, in hoc versu Il. κ, Σοὶ δ' ἐγὼ οὐκ ἄλλος σκοπὸς ἔασομαι, οὐδ' ἀπὸ δίξης. Scribitur tamẽ in vulgatis

Homeri editionibus non ἄπο sed ἀπό. Itidem in hoc Synesii loco, σωθῆναι Κυρηναίοις μικρὸν ἀπὸ τῶν ὅπλων γενόμενον, Bud. legendum censet ἄπο, interpretans Procul ab armis. Exponiturtamen ἄπο non solùm per Procul seu Longè, sed & per alias voces in huiusmodi formulis sermonis. Afferam autem Budæi interpretationes, ἄπο γνώμης (inquit) Lõge à sententia animi. Pausanias, καὶ πως ἔοικε τῶν Ἴωνι ἐξηρεπὲς οὐκ ἀπὸ γνώμης. Satis è sententia euenerunt. Idem valet ἄπο θυμοῦ pro ἀπόθυμος, Non ex animi sententia, Displicens. Themistius, ὅπ πανάπασιν ἀπὸ θυμοῦ καὶ δικαιοσύνη ἡ μελαινα ψῆφος, id est ἡ κατάθυμος. Item ἄπο pro ἔξω vult sumi Budæus in ἄπο τόπου. quam significationem Eustathius dat huic præpositioni in ἄπο θυμοῦ (vel ἀπὸ θυμοῦ, vt apud illum scribitur) quum ἄπο θυμοῦ exponit ἔξω ψυχῆς. Addit præterea Budæus, idem propemodum esse ἄπο τόπου quod ἄπο σκοπεῖ. Plato, οὐκ ἄπο τόπου τοῖνυν δοῖ διαφέρειν δίκα, Satis consentaneum erit, Non alienum erit. Nazianzenus, πόδε λέγεται ὑπὸ πλειόνων, καὶ πιστεύεται οὐκ ἄπο τόπου. id est Non ab re est, Satis consentaneũ est eius moribus. Item οὐκ ἄπο τῆς ὀπῆς pro Non immeritò, citat ex Galeno. & huic ἄπο τρόπου opponi docet πρὸς τρόπου & κατὰ τρόπον. At verò ἄπο σκοπεῖ (quod idem ferè esse cum ἄπο τόπου putat, vt modò dictum est) exponit Præter propositum, Præter intentionem & consilium. Item Non absurdè. Vertit & per Procul in hoc Dionysii Halic. loco, δοκεῖ δή μοι μὴ ἄπο σκοπὸν αὐ εἰκάσαι πῶ μὴν Γσκράτης ἐπιτεκμαίρεσθαι τῇ Πολυκλείτου καὶ τῇ Φειδίου τέχνῃ, id est (inquit) Non absurdè, Non procul à cohærenti & congruenti cõparatione. Huc pertinet ἄπο καιροῦ, quod aliquando ponitur aduerbialiter pro ἀκαίρως: interdum verò præfixo articulo præbet vsum adiectiui nominis. dicunt enim τὸ ἄπο καιροῦ, quod intempestiuũ est. Itẽ ἄπο καιροῦ. subaudito ὄτι, vt apud Platonem, ἴσως, οὐδὲ οὐκ ἄπο καιροῦ πάλιν ὥσπερ ἴχνος μετελθεῖν. At verò ἄπο προφάσεως est apud Latinos ex Græcorũ imitatione, Abs re. de hac autem loquẽdi formula dicetur in πρόφασις. Cæterũ sciendũ est reperiri in variis autorum locis iunctũ cũ supradictis genitiuis, γνώμης, θυμοῦ, καιροῦ, & reliquis, seruato accẽtu in posteriore: sed tamẽ tãti refert alicubi vtro modo scribatur, vt sit etiã cõtrarius pro diuersa scriptura sensus. In exemplũ proferã hoc loquẽdi genus, ἀπὸ γνώμης, cui planè contrarium est ἄπο γνώμης. Dion historicus, p. 60 nostræ editionis, ἐκεῖνος γὰρ τοῦτό τι οὐκ ἀπὸ γνώμης φησὶ πεποιηκότας εἰδώς. Vbi ἀπὸ γνώμης prorsus ita dicitur vt ἀπὸ ψυχῆς apud Demosth. Si igitur ibi ἄπο scripseris cũ accẽtu in priore, planè contrariũ sensum & alienũ loco illi dederis. Vicissim si in loco Pausaniæ paulo antè citato pro ἄπο γνώμης scripseris ἀπὸ γνώμης, contrariã sententiam illius loci & minimè ei consentaneam habueris.

Ἀπὸ cum πρὸ, vacante πρὸ: vt ἄπο cum νόσφιν vacante vicissim ἄπο. vt apud Homerum ἄπο πρὸ οἴκων, Procul ab ædibus. Apoll. Argon. 2, νηὸς ἄπο πρόμαθέτες. Iliad. α, ἐμοῦ ἄπο νόσφιν ἐόντα. vbi exponitur vel Procul vel seorsum. & legitur ἄπο in vulgatis exemplaribus (quòd positum sit per anastrophen, vt pote præcedente genitiuo ἐμοῦ) at non item in præcedentibus locis cum πρό. ac certè non satis commodè scribi videtur cum accentu in priore, sequente illa præpositione. quare ad vitandam incõmoditatem hanc, satius est ἀπὸ πρὸ coniunctum scribere. Vide igitur suo loco ἀπὸ πρὸ sicut & ἀπὸ πρόθεν & ἀπὸ πρόθεν.

Ἄπωθεν vel Ἄπωθεν, E longinquo, Eminus, Procul. πόρρωθεν. Aristot. De mundo, πολλὰς ἢ καὶ ἀλλὰς εἰκὸς τῆδε αὐτοπόρθμους ἄπωθεν κεῖσθαι. Plut. in Romulo, ἄπωθεν τῆς Ἄλβης, Procul ab Alba. Sic ἄπωθεν per ω, cum genitiuo. Thuc. l. 3, πρὸς κεχωρηκότες ἤδη ἄπωθεν τῆς Ὀλύμπου, τάδαν ἀπὸ χώρου. Aristoph. in Pluto, κεφαλὴν ὅλην ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς. Citatur & ex Æschine, ἄπωθεν ἀπὸ τοῦ κλέμματος. Et sine casu, ex Apoll. Arg. 2, σῆμα δ' ἄπωθεν ἔστηκεν. Et ex eodem libro, ὅσσον ἄπωθεν ἤλασσαν. Thucyd. lib. 4, ἐν κεκλειμένῳ ἄπωθεν ἔφεπόμενος. Ἐ Τ. Ἀπώτερος καὶ Ἀπωτατος, Remotior, Remotissimus. quibus vsitatiora sunt aduerbia Ἀπωτέρω, Ἀπωτάτω, Magis procul, Maximè procul. Æschin. contra Cresiph. οἷς ἦσαν ἀπωτέρω οἱ κίνδυνοι, A quibus periculo longius aberant. Sic ἀπωτάτω δεινίας ὁ τρόπος, Longissimè ab ignauia absunt hi mores. Quæ aduerbia cum nominibus per articulum coniuncta, nominum vim habent, vt οἱ ἀπωτέρω φίλοι apud Suidam, Qui quidem amici sunt, non tamen affinitate aut familiaritate proximi & coniunctissimi.

¶ Ἄπος, Lõginquus, Procul remotus. vt ἀπία γῆ, apud Hõ. Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. vbi tamẽ Eustath. aliã quoque ex positionem affert. vult enim ἀπίω dici vel πλὴν ἀνοδαπὴν & μακρὰν, ex ἀπὸ: vel Peloponnesiam ab Apide. hũc autem Phoronei filium fuisse tradunt. Meminerunt & alii vtriusque interpretationis.

Ἄπιος, Pirus. secundum quosdam ita dicta quòd primùm ex illa Apia regione de qua modò dictum est, allata fuerit. Sic autem appellatur non solùm Pirus arbor, sed & Pirum fructus, apud Athenæũ & Dioscoridem. Ita enim hic auspicatur 1 libri caput 168, Ἀπίου δὲ πολλὰ εἴδη, πῶσαι δὲ γνῶσιν. & sequens caput ita, ἡ δὲ ἀχρὰς εἶδός ἐστιν ἀγρίου ἀπίου. Eustathius in Homerum, ὄγχνη δὲ κυρίως κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ἀγρία ἄπιος, ἤτοι ἡ ἀχρὰς, διὰ τὸ ἀγχειν τὴν τῶν στεμφύλων. subiungit & etymologiam: ἄπιος, (inquiens) dicitur, vt non habens πότιμα. Refragantur Eustathio quidam, putantes ab Apia regione deductũ nomen ἄπιος, vti dixi. ἄπιοι πέπειροι, Pira matura, Diosc. l. 5. Apud Theocritum, ἀπίοιο πολὺ πάγχερος, Piro maturior. A quibusdam ἄπιος appellatur Pirus satiua, vt ἀχρὰς Pirus agrestis. sed Eustathius autor est ἀχράδα dici etiam ὅτι ἀθήμερον. & ex Plutarcho in Probl. citatur ἀχρὰς positum pro ἄπιος.

Ἄπιος ex Theophrasto affertur pro herba quæ alio nomine ἰχὰς dicitur. ‖Fungi etiam species esse putatur ἄπιος.

Ἀπιοειδὴς, ἐός, ὁ καὶ ἡ, Piri formam seu speciem habens. & ἀπιοειδῆ φύλλα exponitur Folia velut piri.

Ἀπίτης οἶνος, Vinum ex piris factum. Quod Normandivocant Poiré: vt vinum ex malis factum, Pommé.

ἌΐΠΤΩ, Necto, Annecto, Alligo. Ita Bud. ex Luciano, locum tamen non proferens. Sed habemus Anthol. epigr. l. 1, in hoc satis vulgato Statylli Flacci disticho, Χρυσὸν αἴνιγμ' εὗρε λίπτ βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν Ὃν λίπτ οὐ χθὼν ἤφεν ὃν εὗρε βρόχον. id est, laqueo collum nodauit, vt Naso loquitur. vel alligauit. Intelligendum est autem in priore versu (vt de hoc obiter admoneam) non simpliciter ἔλιπτ βρόχον, sed ἔλιπτ βρόχον quẽ ἄπλεν ἤθελεν. At verò Ἀλαμὴν βρόχον αἰπὺν αφ' ὑψηλοῖο μελάθρου, Od. λ, est κρεμάσασα, vel ἐκδήσασα ὕψόθεν, Eust. Suidæ quoq; ἀπῶν est δεσμεύων (addenti & κρατῶν) Sed & Plato Cratylo, τὸ δὲ ἄπλεν, καὶ δεῖν, ὥσπερ ὅτι. Sunt qui ἄπλεν sumi etiã putẽt pro σφίγγειν. Cæterùm multo frequentius est hoc verbum in cõposit. quibus verò cum præposit. componatur, ex sequentibus patebit. Passiua item participia ἀπόλυτος & ἠμμένος inueniuntur posita pro Annexum, & quod Cicero vocat Aptum. vt quũ ab eo dicitur sapiens totus esse aptus ex sese. Aristot. De part. an. l. 2, οὔτε ὁσιῶν ἐστι αὐτὸ καθ' αὑτὸ οὐδὲν, ἀλλ' ἢ μέρη οὐ οὐς συνεχὴς ἢ ἀπόλυτον καὶ πρὸς ὁδεδεμένον. Bud. postquã ἀπόλυτος esse dixit Aptus, id est Consertus & Compositus, hoc ipsum exemplum affert. Idem, Aptus etiam est, inquit, ἀπόλυτος καὶ αἰαρτὸς, dependens ex aliquo. Citatur autem & ex Plut. λοιμὸς ἐμπίπτει ἀπόλυτος καὶ καρπῶν ἀφορίας. Quod exponitur, Pestis incidit, sterilitas quoque agrorum consequitur. Et ex eodem, πρὸς φρονεῖν καὶ λογίζεσθαι πρὸ ψυχῆς ἀπέπαι, pro Cum rationali animi parte cõiungitur. Sed Budæus ἀπόλυτος pro συμφύομαι etiam affert ex Theophr. id est Hæreo, Conglutinor, p. 567. Inuenitur ἡμιόλυτος (sicut & ἐξημιόλυτος) etiam pro Suspẽsus, Appẽsus. ‖ Ἀπόλυτος autem pro Tango, Capesso, &c. ciusque composita, seorsum ponere decreui.

Ἀπτω autẽ pro Accendo, tãquam aliud thema, ab illo ἅπτω separaui.

Ἄμμα, ατος, τὸ, Nexus, Vinculum. Item Illaqueamentum, vt Bud. ex Hesychio scribit. Dionys. Alex. de Apolline, pag. 73, edit. paternæ, — χρυσέης αἰαλύεται ἄμμα φαρέτρης. id est λύει τὴν τῆς φαρέτρας δεσμὸν, inquit Eustathius. Qui in alio eiusdẽ poetæ loco ἄμμα τόξου exponit τὴν συμ-

δεσμον. Vulg. autem lex. apud eundem ζώνιον etiam significare tradunt. Xenophõ (inquit Bud.) ἄμματα pro maculis retium accipere videtur: vnde dicit ποικιλόμοις αἰσμάτοις, enodes. Pollux autem dicit βρόχους (id est maculas) ἐκ πεπλάρων ἀμμάτων συνεστηκέναι. inde δεχάμματος ὄρκος. Hæc Bud. Legimus certè & apud Plutarchũ ἄμμασι τοῦ βρόχου, sed de arũdine piscatoria. scribit enim in lib. De prud. anim. ἔπειτα πωλόμενα οὐ πιοῦσι πολύπλοκον τοῖς ἄμμασι τοῦ βρόχου, οὐδὲ βαχεῖαν. quæ Grynæus interpretatur, Et funiculum ipsum nodorũ vinculis nec multiplicibus nec asperis faciunt.

Ἄμμα metaph. vt ἄμμα κορείας, vinculum virginitatis, in Anthol. epigr. Et ἄμματα παρθενίης, ibidem.

C. Ἀνάμματος, ον, ὁ καὶ ἡ, Vinculo seu nodo carens. vt ποικιλόμοις ἀναμμάτοις, dicit Xenoph. pro Enodes, interpretē Bud. Ε Τ Δεχάμματος, apud eundem Xenoph. decem ἄμματα habens: vt Τριακοντάμματος, apud eundẽ, cõstans triginta ἄμματα. Nam δεχάμματος ὄρκος ab eo dicitur, δίκτυα autem πεντακοσιάμματα. Vide ἄμμα quod proximè præcedit.

¶ Ἄψις, ῖδος, ἡ, vel Ἁψὶς (cũ α habẽte spiritũ asperũ aut lenẽ) Cõnexio, vt quidẽ apud Hõ. ἁψῖδες λίνα exponitur ab Hesychio, videlicet σωφαί, item ἄμματα. Etymol. quoque significare ait δεσμόν. Locus est Il. ε, Μήπως ὡς ἁψῖσι λίνα θρόνα πανάχοιο. Vbi Eustathius exponit τὰς καμπὰς καὶ αἰγιάλας. In vulg. autem lex, hæc leguntur, ἁψὶς, Testudo, Fornix, Arcus, Arcuata figura, vel Cõstructio arcuatim facta, Plinio, Arcatum curuamen, Ouidio. Sic ἁψὶς θριαμφόρος, arcus triumphalis, qui imperatoribus erigi consueuerat. Qui honos concessus est etiam Liuiæ Augusti vxori, & antea nulli fœminæ: sed tamẽ non fuit extructus. Dion, καὶ εἰκόνες ἀυτῷ ἐπ' ἀψίδων ἔν τε τῇ τοῦ Τιβέριδος γεφύρᾳ ἐποιήθησαν, &c. Item, ἁψίς τε θριαμφόρος ὠκοδομήθη. Cicero huiusmodi arcus appellat fornices: & Liuius Dec. 4, lib. 2, Fornicibus signa aurata instituit. Ἁψὶς est etiam curuatura rotæ, id est lignum supra rotas tenẽs scalas, seu in quo figuntur radii: vide licet ligneus rotæ circulus. ἀπὸ τοῦ ἅπτεσθαι, id est à tangẽdo: quòd rotæ quum voluuntur, terram contingant. Hesiodus πεντάμματον δ' ἁψῖν ἔμμεν δεκαδώρῳ ἁμαξῃ. vbi accentu acuto notatur prior. Significat etiam vinculum, τοῦ δὲ τὸ ἅπτειν, quod est δεσμεῖν. Dicuntur item ἀψῖδες circuli in stellis, teste Plinio. Apud Homerum ἀψῖδες λίνα per periphrasin pro δίκτυα, id est retia, plagæ, ἄμματα καὶ σωφαὶ τοῦ δικτύου. Hactenus vulg. lexica. His autẽ addo, primùm quod ad ἀψῖδα attinet, de rota dictam, hoc exemplum ex Plut. in Consol. ad Apollonium, προχεῖ γὰρ ὥσπερεὶ χόνδρος ἡμῖν ἡτέρα ἁψὶς ὑπὸ θεῶν γίγνεθ', ἄλλοθ' ἡτέρα. quæ puto prouerbialia esse alicuius poetæ verba. Hesychio quoque ἀψῖδες sunt τὰ κύκλα τοῦ θρόνου, αἱ τοῦ φέρεσθαι, ἢ καμπαί. Suidas habet duntaxat ἀψῖδες, καμπαί. Quod autem ad etymum attinet, nõ dubium est quin omnibus huius vocis significationibus accommodatius sit deducere eam ab ἅπτω, id est connecto, quàm ab ἅπτομαι, id est tango. nam etiamsi missam faceremus expos. Hesychii σωφαὶ & ἄμματα in illo Homeri loco, & Eustathium sequeremur, καμπαὶ exponentem, id est curuaturas, scimus omnẽ curuaturam & arcuatam figuram ἅπτειν inter se parte m v nam cum altera. De iis autem qui ἀψῖσι scripserunt in illo Homeri loco, notantes α spiritu tenui, quanuis alioqui hæc vox ab ἅπτω deducatur: de ἄψιν item quod in versu Hesiodi modò citato legitur, consule Eust. & Etymologisten. In illo certè Plutarchi loco ἁψὶς reperio cum α spiritum habente asperum. sic & apud Hesychium ἀψῖσι bis, cum α itidem: sed idẽ habet ἀψῖδες cum α, sicut & Suidas. In Dionis tamẽ loco quem initio protuli, videmus ἐπ' ἀψῖδων nõ ἐφ' ἀψῖδων scriptum esse. Sed in ea Homeri editione quam octo ab hinc mensibus dedi, ἀψῖσι legitur cum α habente spiritum asperum, quòd eam scripturam antiquissimum & fide dignissimum bibliothecæ meæ exemplar comprobet.

¶ Ἄψος, εος, τὸ, Membrum. Od. η, Εὖδε δ' ἀϊακλιθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἄψεα πάντα. id est, Soluta ei sunt omnia membra [dormienti.] Esse autẽ hic ἄψεα idem quod μέλη, ostẽdit epithetum quod somno tribuitur, λυσιμελής. perinde acsi hìc diceretmus λύθεν δέ οἱ μέλεα. Vnde etiam refelli posse existimo alteram illam τοῦ λυσιμελοῦς expositionẽ, ἀπὸ τοῦ λύειν τὰ μελεδήματα seu τὰς μελεδῶνας. Cæterùm vult Etymol. ἄψεα propriè esse iuncturas membrorum, per catachresin autem pro membris accipi, ab ἅπτω, ἅψω. & dici ἄψεα, quasi τὰ ἐξ ἀλλήλων συνηρμόσθαι καὶ συνηρμοσμένα. Hesychius verò negat etiam planè aliud quàm iũcturas membrorum significare. Sed Suid. Etymologistæ assentitur. (qui tamen quod ad etymũ attinet, deducit ἀπὸ τοῦ ἐφάπτεσθαι ἀλλήλων) Præterea illud epithetum λυσιμελὴς dubitationem hanc tollere videtur. Quanquam siquis in illo Homeri loco ἄψεα iuncturas mẽbrorum interpretaretur, sensus id maneret. Affert autem Etym. hunc Nicandri versum, Τῶν δέ τε καμόντων ὀλίζος τοῖ ἄψεα θυμός.

C. Ἀνάπτω, Adalligo, Religo, Appendo, Suspẽdo ad. Hom. Od. γ, Πολλὰς δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε χρυσόν τε. Vbi Eustathius ἀνῆψεν vult esse ἐξέδησεν, vel ἀνέθετο, aut ἐξήρτησεν, vt quum dicitur βρόχον ἀνῆψε. Idem alibi docet ἀνῆφθαι ἐκ πινος τοπου dici πέρασι χοινίων, pro ἐκδεδέσθαι, exponẽs hoc Od. μ, hemistichium, — ἐκ δ' ἀυτοῦ πίρατ' ἀνήφθω. Apoll. Arg. 2, τῇ καὶ τὰ θρυμνήσι' ἀνῆπτο. Sed & καίαφόμεθα act. signif. pro Religabimus, ex Euripidis Medea citatur, Ἐκ τῶν δ' αὖα φάμεθα θρυμνήσιν κάλων. Et ex Philostrato, αὖαφα ὀφοι τὸ πλοῖον. ‖ Ἀνάπτομαι, Circumiicio, Induo. vt Epigramm. lib. 6, — στέρνοις νεβρείδ' ἀναπτόμενον. vnde metaph. πόρβος ἀνάφομαι Apollonio, pro θεῖσομαι, in quo cũ arbitror imitari illã Homericã metaphoram ὀπτεμένος ἀλκὴν, aliàque huiusmodi. Ἀνάπτομαι ὀν καμάτοισι citatur ex eodem pro κεῖμαι.

Ἀνάπτω, Circumpono, Appono alicui quasi ei alligans. vt μέμφιν αἰάπτειν τινί, lib. Epigramm. 1. quod videtur dictum ad imitationem huius Homericæ phrasis, μῶμον ἀνάπτειν, Od. ψ. β, ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι. quod quidam exponunt Notam inurere. sicut & apud Apollon. Argon. 2, — τί νυ τόσα κήδε' ἀνῆπται; Cur tibi tot dolores sunt inusti? Budæus scribit αἰάπτειν μῶμον sibi videri dictum translatione sumpta ab iis qui ridiculũ quid suspendunt iis quos ridere volũt. Sequẽdo autem hanc Budæi expositionem αἰάπτειν propriè esset Appẽdere, id est Ad aliquem suspendere. ‖ Ἀνάπτω, Attribuo, Tribuo, Acceptum fero. Plut. in Probl. τὰ μὲν πλεῖστα τοῦ γαμικοῦ εἰς τὸν Ἥραν ἀνῆπτον. Ibidẽ, Μονάσιν τὸν χρόνον ἀνάπτων, Beneficium acceptum ferens. Idem in Lycurgo, τὸν ἀρχὸν καὶ τὸν αἰτίαν τῆς πολιτείας εἰς τὸν Πύθιον ἀνῆψε. Sic & alibi vtitur eodem modo. A lex. De fato, αἰάπτειν εἰς ἑαυτὸν αἰτίαν τοῦ γινομένου, id est Sibi causam vendicare. Exponitur etiam αἰάπτειν τινὶ in huiusmodi locis Referre ad aliquem. id est Referre rem quampiam ad aliquem tanquam eius autorem. Existimo autem, qualẽ habet metaphoram ἀνάπτω in huiusmodi loquẽdi genere, talem habere propemodum verbum Pendere apud Latinos: vt quum dico, Salutem meam ex tua pendere humanitate existimo: perinde est acsi ita loquerer, τὸν ἐμὸν σωτηρίαν ἀνάπτω τῇ σῇ φιλανθρωπίᾳ. vt hic ἀνάπτω propriè sit Appendo, sicut in præcedenti loquutione ἀναπτειν μῶμον. Viderint tamen viri docti an bene iudicem.

c. 2. Ἐξαιάπτω, cum genit. & accus. Appendo aut Suspendo ad vel ex. Iphig. Taurica, οἱ δ' ἐπωπίδων ἀγκύρας ἐξαιῆπτον, pro ἀνῆπτον ἀγκύρας ἐξ ἐπωπίδων, Anchoras ex epotidibus suspendebant. Alii autẽ interpr. Anchoras de epotidibus demittebant.

C. Ἀφάπτω, Suspendo. vnde ἀπαμμένος, pro Suspensus, Herodoto, ab eius pass. voce. Idem, ἀναπήπτει αὐτοῦ τὸν κεφαλὴν ἐς τὸ ἀσκὸν, demisit vel afflixit in vtrem cruore plenum. Ἀφάπτω item Applico, Admoueo, Suid. Hactenus Bud. Suidas tamen ἀφάπτειν exponit προσκολλᾶν in Appiano, dicente, ξύλα ἔμελλον ὡς καταπέλτας ἐκ χειρὸς ἐς τοὺς ἐλέφαντας ἀφάπτειν.

C. Ἐνάπτω, Alligo, Adalligo. Item Illigo. Suid. ἐνάπτοντες exponit ἐνδεσμοῦντες (id est alligantes) hoc in loco, τοὺς ὀφεῖς εἰς τὰ πόδια τὸ χεῖλος περιῴκοπα τοῦ δένδρου ἐνάπτοντες. Basilius de vipera illa cuius mentio fit Act. Apost. cap. vl. οὐχ ὁρᾶς ὅτι φρυγανιζομένου τοῦ Παύλου ἐπάψας ὁ ἔχις, οὐδὲν μίαν πρόσεσχε τοῖς βλάβοις, Quum se illigasset Paulo. Ἐνάπτειν Bud. exponit etiam Innectere, Cõmittere, Adiungere. ‖ Et pass. Ἐνάπτομαι pro Alligor, Annector. Itẽ Committor, Coagmentor. vnde τὸ ἔρκος κύτει ἐνημμένον apud Aristoph. Comisso, Coagmentato. Est ἐνημμένος & Indutus. vt apud eundem comicum, διφθέρᾳ ἐνημμένος. Sic & ἐνῆφθαι apud Lucianum, καὶ γὰρ πῶς διφθέραν ἐνῆφθαι τοῦ λέοντος. Sed & ἐναψάμενος eadem signif. in eiusdem Timone, ἐναψάμενος τοῦ διφθέρας τοῦ χλοῦ ἐρχόμενος. Ἔναμμα. Vinculum. Ἔναμμα τῆς αἰγιάλης apud Plutarchum in fine Philop. Amentum iaculi, vel Nodus amenti iaculi.

C. Ἐξάπτω, Adnecto, Innecto, Alligo. Item, Appendo. Lucianus in Hercule, οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅτῳ ἐξάψῃ τῆς σφραγῖδος τοῦ δεσμοῦ ἀρχάς. id est (Budæo interprete) Quũ enim pictori reliquum iam nihil esset vnde catenularum extrema innecteret. Apud Alexandrum Aphrod. ἐξάπτειν τὸ βάρος, pro Appendere pondus. In vulg. lexicis citatur ex Plutarcho Themist. τοῦ χλοῦ ἐξῆψε τῆς θαλάσσης, pro ad mare terram adiunxit. quæ interpretatio mihi non placet. Ex Euripide autem affertur in iisdem, ἱκετηρίαν γένασιν ἐξάπτω σέθεν, pro Tuis genibus supplex aduoluor. Ἐξάπτεσθαι passiuum hanc etiam actiui significat. retinet. nam ἐξημμένος κορυφῆς ab Areopagita dicitur pro A summitate dependens. vt annotat Bud. qui & ἐξημμένος τοῦ πέρατος eodem dici modo tradit quo ἐξηρτημένος τοῦ πέρατος. Idem ex Synesio affert, τὰ τῆς σωματικῆς δεξιότητος ψυχικῆς αἰτίας ἐξήπτου, pro Dependent à &c. Idem ἐξάπτεσθαι τοῦ πολεμίου ex Polybio & Plutarcho affert pro Hærere vestigiis. hoc est Euestigio sequi & assequi. Vide C p. 78.

C. Ἐφάπτω, Alligo. Ἐφάψαι (inquit Hesych) δῆσαι ἱμάσι. Et pass. Ἐφάπτομαι, Alligor. Item Impendeo (vt quod supra caput alligatum est illi impendet.) Hom. Il. β, — Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἐφῆπται, pro ἐπίκειται, impendent, Bud.

Ἔφαμμα, vide statim post cum Ἐφαπτίς.

Ἐφαψις, Vinctura, vt exponitur à Bud. in hoc Galeni loco, ὄνυχας εἶσι δέρματος ἐφαψις.

Ἐφαπτίς, ίδος, ἡ, Vestis militaris genus. Vtebantur & Græci equites (inquit Bayfius) eo genere vestis quam ἐφαπτίδα appellat Athenæus in quinto: his verbis, πάντες οἱ τοξοτικοὶ εἶχον πορφυρᾶς ἐφαπτίδας, πολλοὶ δὲ διαχρύσους καὶ ζωωτάς. Bud. quoque ex eodem loco vestem militarem fuisse probat. Hinc fit vt ἐφαπτὶς Sagus aut Paludamentum à nonnullis reddatur. Polluci certè est συνεμμάτιον πεποικιλμένον ἢ πορφυροῦν, ὃ τοῦ τῶν χιλιάρχων εἶχον οἱ πολεμάρχαι ἢ οἱ ἡρῴων. Vbi suspicatus sum aliquando tale quid ab eo intelligi quale est quod vocamus escharpe. In vulg. lex. citatur ex Iosepho De antiq. ἐφαπτὶς pro ἐπωμὶς, id est superhumerale. Cæterum apud Strabonem ἐφαπτίδας mulieribus etiam tributum inuenio, lib. 7, p. 129. φορεμάτων ἱέρεια, πολυτρόπους, λευκόχιτωνες, καταστίας ἐφαπτίδας ὑπεπορπιμένας. A T Ἔφαμμα generaliter significare videtur quoduis indumenti genus. A Suida certè exponitur generali vocabulo περιβόλαιον, afferente etiã Polybii locum: apud quem ita legitur l. 2 (nam à Suida paulo aliter scribitur) οἱ δὲ Πελασγοὶ, ὑπολαβόντες ὅπως ἔσεσθαι προσκυνήσαντες τὸ πνεῦμα τοῦ ἱππικοῦ, καὶ τὰ ἔφαμματα ἐμπλέκεσθαι τοῖς ἐφάμμασι, γυμνοὶ μετ' αὐτῶν τοῦ πλοίου κατέκειντο τοῖς σάγοις ἐπορρίψαντες. Vbi observandũ, quod generali voce ἐφάμματα vocarit, postea particulari σάγοις dixisse. Cæterùm ἐφαπτὶς & ἔφαμμα hic posui, quòd maiori cum ratione videantur ab ἐφάπτω deduci significante Annecto & vincio, aut ab eius passiuo, quàm ab ἐφάπτομαι quod Attingo declarat. nam ea quibus amicimur, corpori velut circumalligata esse videntur.

C. Κ ΑΘάπτω, Annecto, Alligo, Appendo. Anthol. epigramm. lib. 4, — πεπλοῦσι τὰ γυμνὰ καθάμματα. Nam hìc esse puto καθάψαι pro καθῆψε, sicut μάτην pro μάτηυ. Xenophon, ἐμβαλεῖν τὰ ὀδόντα εἰς τὰς ὀφεις, καθάπτων τοῖς πολεμίοις, ὅθεν τοῦ χλοῦ. Synesius metaph. καθάπτω τοῦ ἡδονῶν ὑμᾶς δεσμῶν, ὅπερ ἐστὶν, id est Copulo & inuicem deuincio. At verò Act. Apostolicorum capite vltimo καθῆψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ exponitur Inuasit manum eius: [redacted] vertere, Illigauit se eius manui. vt fit καθῆψεν pro καθῆψεν ἑαυτοῦ. quod tamen & ipsum rarum esse fateor. Sed eodem modo Basilius dixisse mihi videtur ἐνάψας pro ἐναψας ἑαυτὸν, in hoc loco, φρυγανιζομένου τοῦ Παύλου ἐνάψας ὄφις. vbi eandem refert historiã. Nisi fortè & hìc ἐνάψαι dixisse Basilium pro Inuasisse, dicat aliquis. [redacted] Fateor tamen ad sensum aut nihil aut parum interesse vtro modo καθῆψε τῆς χειρὸς interpretemur. In vulgaris, certè lexicis citatur etiam καθάπτειν εἰς τὸ στόμα, pro Os attingunt, ex Aristot. De anim. lib. 5.

Καθάπτειν & pro Induere. Soph. Trach. καθῆψεν ὤμοις τῆς ἐμοῖς ἐρεννεῶν φαρεῶν ἀμφίβλητρον. Non tamen simpliciter hìc est Induit, sed induit velut illaqueando me illa & irretiendo. vnde aptissimè vertit Cicero, vel potius Accius, Quæ me irretiuit veste furiali inscium. Vide Καθαπτός.

Καθαπτός, οῦ, ὁ, Ligatus, Vinctus, Astrictus. Hesychius καθαπτὰ λύσις prouerbium esse ait de illis qui nodum aliquem solutu difficilem soluere conarentur. Sed alii pro καθαπτὰ in hoc prouerb. κάθαμμα legunt. cuius tamen locum peperam occupauit apud Suidam vox κάθαμα. Καθαμμα λύειν (inquit Erasmus) id est Nodum soluere, dicebatur qui negotium alioqui impeditum facilè conficeret. ‖ Aristophanes in Ranis, βύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς καθαπτός. pro ἐνδεδυμένος, Suidæ, id est Indutus, Amictus. Existimo autem verbali καθαπτὸς sicut & verbo καθαπτω, hanc etiam significationem dari quòd (vt antea dixi) ea quibus amicti sumus, velut circumalligata sint corpori. Hinc etiam ἔφαμμα pro περίθλιμμα, vt infra dicetur. ‖ Καθαπτὸν ὄρχιον, vide in Καθάπτομαι, significante Tango.

Καθαπτός, accentu in antepen. pro alia signif. vide apud Hesych.

Καθαμμα, Vinculum, Nodus, ἄμμα, vide paulo antè in Καθαπτός.

c. 2 Περικαθάπτω, Alligo. apud Dioscoridem, περικαθάπτουσι ἀμφίκυκλα, Operculum alligant. Ita Bud. Ego malim Circumalligant, si vtriusque præpositionis vis exprimenda sit. In vulg. autem lex. περικαθάπτω exponitur Apto, Pertracto, Cooperio. qui postremus error natus est (vt opinor) ex eo quòd alligandi operculi mentio fiat à Dioscoride.

C. ΠΕΡΙαπτω, Circũnecto, Circũappẽdo, Adalligo, vt περιαπτὰν βραχίονι λίθους, Dioscor. lib. 2. Et pass. voce περιάπτεσθαι eadẽ signif. vt Lucianus περιάπτεται τῆς Γοργόνος κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει. Sic Plut. in Pericle, περιαπτουσῶν λίθων πολυτελῶν. ‖ Sed (vt Budæus annotat) Περιάπτω est etiam Pro amuleto appendo. Quam significationem à Budæo poni intelligendũ est tanquam peculiarem. sicut & hìc qua esse ait Gesto pro ornamento colli. Exempla vide p. 568.

Περιάπτω, Acquiro, Concilio, Comparo. Xenoph. τῇ πόλει περιάπτειν πάγαθον. Et, μεγάλας ὑμᾶς τῇ πόλει περιάψῃ. Et in malam partem aliquando pro Impono, Imprimo, Iniungo. vt Plato Apologia, τῇ πόλει αἰσχύνην περιάπτειν. Sic Aristoph. in Pluto, τὴν λύσιν πενίας περιάπτ' ἀρχὴν ζωῆς αὐτῷ περιάψαι. Vide Bud. ibidem.

Περιαμμα, ατος, τὸ, Quod circumnectitur & circumalligatur alicui: sed peculiariter περιάμματα appellantur quæcunque ad arcendas noxas alicui corporis part (præsertim autem collo) alligãtur. vnde Amuleta interpr. Budæus. Dioscor. de hippoglosso, δοκεῖ δὲ ἡ κόμη περιάμματα τῶν χρησίμων κεφαλαλγεῦσι. Plinius tamẽ de ea loquens ita dixit, Capitis dolorem corona ex iis imposita minuit. Sũt qui περιάμματα differre velint ab iis quæ ἀπότροπαια vocantur, quæ ex superstitiosa magiæ vanitate proficiscũtur: quũ περιάμματα ex naturæ proprietate agãt, eãque Galenus non improbet. Nazianz. autem περιαμμάτων appellatione ἀπότροπα etiam complexus putatur, vbi dicit, οὐδὲν δεῖ σοι περιαμμάτων ἢ ἐπασμάτων οἷς ὁ πονηρὸς σου εἰσέρχεται. Anth. epigr. l. 2. Οὐκέτ' ἀνηρέθη περίαμμα φέρων, Ita enim legendũ. licet vulg. exẽpl. habeat καὶ τὸ ἴαμμα.

Περίαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circunexus, Circumalligatus. Sed peculiariter dicitur τὸ περίαπτον pro proximè præcedente περίαμμα. Citatur ex Dioscor. lib. 3, cap. 167, ἔστι περίαπτον δι' ὑπακούστου, pro Alligatur pendétque ex collo iis quæ difficulter pariũt. Et ex alio eiusdẽ loco, φασὶ δ' ὅτι περίαπτον ἐξ αὐτῆς θηλείας δίδωσι, pro Gestatum ex eo amuletum. Ex Theophr. item affertur περίαπτα copulatum cum ἀλεξιφάρμακα. Aristot. Ethic. lib. 1, cap. 8, οὐδὲν δὴ φορτίον τῆς ἡδονῆς ὁ βίος αὐτῆς, ὡς ἂν περίαπτον πολὺ ἔχει τὴν ἡδονὴν ἐν ἑαυτῷ. Vbi Lambinus περίαπτον Appendicem reddit.

C. ΠΡΟΣάπτω, Alligo, Appẽdo, Affigo, προσαρτῶ. Et metaphoricè apud Luc. καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων, de iis qui animi intentionem defigunt in præteritæ voluptatis recordationem. Ita Budæus. Cicero certè in Platonis Timæo προσάπτειν vertit Affigere, vt videre potes pag. 20 mei lexici Ciceroniani. ‖ Apud Sophoclem προσάπτω σοι τιμάς, Tibi honores attribuo, pro Te honoro, Te colo. Sed & in malam partem interdum: vt apud Isocratem in Busiridis encomio, πολικαύτῳ αὐτῷ τὸ μέγεθος προσαρμόττειν προσῆψας. Budæus αὐάπτω tribus tanquam synonymis interpretatur, Attribuo, Contribuo, Assigno, in hoc Aristotelis loco De mũdo, τῷ δ' Αἴγυπτον οἱ μὲν τῇ Λιβύῃ, οἱ δὲ τῇ Ἀσίᾳ προσάπτουσιν. Quod & προσνέμουσι dicitur. & προσάπτω σοι τοῦτο, Hoc tibi attribuo, tanquam autori, Huius re autorem facio. Lucianus de literarum inuentione loquens, Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τῷ πρεσβύτερῳ τούτῳ.

Προπάπτω, pro προσαπτω, poeticè. Προπάπτω, προσάπτω, Suidas. At Hesychius habet Προπάπτω, προσήμπω, sed puto reponendum esse προϊάπτω, quod tamen suo loco non erit.

C. ΣΥΝάπτω, Colligo, Coniungo. Synesius epist. 57, τὰ δὲ συνάπτειν πειρᾶ τὰ κεχωρισμένα τῶν φίλων, Plutarchus in Lycurgo, συνάπτει τῷ αἰδοῖα τὴν μειρακῆ. Idẽ in Othone, αὐτὸς συνῆψε τοῖς περὶ Καικίναν. Plutar. De puer. educ. ἵν' ἐφεξῆς καὶ τὰ δόματα φέροντα πρὸς τὸν ὀρθὸν τῶν νεῶν ἀγχιστὰ συνάπτῃ, Coniungam, Contexam: vel Adiungam, Attexã. Et metaphoricè συνάπτων ἀνοίας καὶ τὰς νόσους πρὸς δηλήσεις, in Philostratis epist. Sed & συνάπτειν per se pro συνάπτειν εἰς δύνασιν. Xenophõ, δεῖ δὴ πάντων ἡ φιλία δεδυνημένη συνάπτει πως καλοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ. Sic Latinè Coniuncti homines, & Cõiunctio. Quinetiã vt Cõiunctio de affinitate dicitur interdum, sic & συνάπτειν interdum ad eã pertinet. vt συνάπτω γάμον, Euripides. & κῆδός σοι συνάψαι, apud eundem. ‖ Συνάπτω Budæus non solùm Coniungo & Consero exponit (addunt vulgata lexica & Copulo, Coagmento) sed etiam Coalescere facio, Ferrumino, Conglutino, apud Theophrastum. Sed exemplum significationis Conserẽdi nullum affert Budæus. quod nobis alioqui suppeditat hoc loquendi genus συνάπτειν τινὶ μάχην, apud Plutar. quod Latini Conserere prælium, Manus conserere. Eadem autem forma συνάπτειν τινὶ πόλεμον dicitur, vel πρός τι, Euripides. Thucyd. Item συνάπτω σοι εἰς χεῖρας, Plutarchus in Pericle. Sed & συνάπτω σοι sine adiunctione, eadem signif. videlicet, pro Prælium confero, Confligo tecum, Congredior. Plut. in Antonio, τῶν ὁπλιτῶν συναπτόντων ἅμα τῇ βοῇ καὶ πατάγῳ τῶν ὅπλων. In quibus loquẽdi generibus videri potest subaudiendus accusat. μάχην, aut alius huiusmodi. at quum dicitur συνάπτω σοι εἰς χεῖρας, tunc vix possit accusat. itidem subaudiri, ideóque συνάπτω neutraliter accipi fateamur necesse est. Optimè autem respondet συνάπτειν hac in signific. Gallico verbo *attaquer*, quum dicitur *s'attaquer*. (nam vt hodie proferatur & pronũtietur *s'attaquer*, pro *s'attacher*, sermonis nostri ex Italo corruptela obtinuit) Iam verò vt συνάπτειν πόλεμον est Prælium committere, id est Confligere, sic etiam συνάπτειν τινὰ, est Committere aliquos ad prælium, vt apud Plut. Alcibiade, Περικλέους συνάψαντος αὐτοὺς vbi exponitur etiam, Quum Pericles eos ad bellũ excitasset. ‖ Συνάπτω exponitur etiam Contraho, nõ solùm in supradictis illis loquẽdi generib⁹ συνάπτω γάμον & συνάπτω κῆδος, sed & in aliis, vt in συνάπτειν κακά τινι apud Eurip. (vbi tamen exponitur etiam Inuehere, itẽ Cumulare) item in quodam Theophrasti loco συνάπτειν μέλη, contrahere membra & comprimere. ‖ Quinetiam Συνάπτω neutraliter (Bud. tamen dicit passiuè) pro Hæreo, apud eundem, ὃ οὐ συνάπτει τῇ γῇ, Quod non hæret solo. Idem verò Theophr. συνάπτειν cum eodem datiuo pro Contingere dicit. Sic Aristot. De hist. anim. lib. 3, αὐτὰ δὲ συνάπτουσι πρὸς τὰς ἰγνύας τὰς ἑτέρας φλεψίν. Et apud Herodotum, συνάπτει τῷ πεδίῳ, pro Planitiei contiguus est. Aristot. De animal. 2, συνάπτει πρὸς τὸ ὑπογάστριον, Iungitur hypogastrio. In vulg. l. τύχη δέ μοι συνάπτει πόδας exponitur Fortuna me pede contingit. Exponitur συνάπτειν & Coire. vt apud eundem Aristot. πόροι συνάπτοντες εἰς ἕν, Meatus in vnum coeuntes. Sed & cum accusat. ὅρκους, redditur hoc eodem verbo. nam συνάπτειν ὅρκοις interpr. Iureiurando coire.

Συνάπτω, Conuenio Congruo, Quadro, Consentaneus sum, inquit Bud. afferens ex Aristot. Metaphys. 7, τῷ δὲ καθόλου καὶ τῷ ὄνομα καὶ αἱ ἰδέαι συνάπτουσι. Vide Cõm. pag. 615, Καὶ ἔτι ἄλλο συνάπτει πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, Theophr. De caus. pl. 4, Siquid aliud ad hanc dubitationem attinet. Gall. *Qui y attouche*. id est eam attingit.

Συνάπτω, Appropinquo, Aduento, Appeto, Polyb. lib. 5, συνάπτοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος. Et συνάπτειν εἰς Σελεύκειαν. Vide Bud. Comm. p. 614.

Συνάπτομαι voce pass. Colligor, Connector, Coniũgor. vnde & σύμμυρμος, Coniunctus, Connexus. Synes. epist. 19, ἀλλ' εἰ διῴκισα γραμμασι τοὺς συμμυρμοῖς τῇ γνώμῃ. Apud Greg. λόγος πᾶσι σύμμυρμος, Ratio omnib⁹ coniuncta & quasi inhærens. Ex Anthol. epigr. affertur, ἀρτεμὶς δὲ θηλεῖα συνάπτεται, pro Congruit: ex Aphthonio autem, συμφέρει Λητῖ pro Congressus sum cum Latona q.d. Commistus sum. Apud Herodotum, συνῆπτόμοι νεῖκος πρὸς ἐκείνους, Contractæ erant inimicitiæ. Magis tamen ad verbum respondet phrasis Gallica, *Attacher une querelle*. pro quo dicitur *Attaquer*, vt paulo antè admonui. ‖ Συναφάσθαι voce media itidem pro Contrahere. vt συνάφασθαι κῆδος Thuc. Contrahere affinitatem. Sic συνάφασθαι τῆς γυναικὸς τὸν γάμον, Luc.

Σύμμμα, ατος, τὸ, Copula, Vinculum. Plut. Alexandro, τὸν Ἀλέξανδρον ἀμηχανοῦντα λῦσαι, διέτεμεν τῇ μαχαίρᾳ τὸ σύμμμα. Vtitur & Aristot.

Σύναψις, Coniunctio, Connexio. A Bud. exponitur Cohærentia in hoc Aristot. loco in fine lib. 10 Metaph. ὥστε δῆλον ὅτι συνεχὲς ἐν τούτοις ἐξ ὧν ἕν τι πέφυκε γίνεσθαι κατὰ τὴν σύναψιν. Quod Plato dixit in Timæo, ἕν τι τῆς συναφῆσι, Cicero reddidit, Quúmque inter se penè cõtingant. vt videbis pag. 29 mei lexici Cicer. In vulg. lex. σύναψις τῶν χειρῶν ex Bud. in epist. prior. exponitur Consertio manuum: sed & σύναψις sine adiunctione, Prælium.

Συναπτὴς, οῦ, ὁ, Continuus. vt συναπτὴς ἐνιαυτὸς, Continu⁹ annus, in Pand. sæpe, vt inquit Bud. Apud Aristophanẽ in Cõcion. χάλα συναπτοὺς ἰλίας Λακωνικάς, Schol. exponit τὰς συναπτούσας καὶ δεσμούσας τὰ ὑποδήματα, id est Quæ colligant & connectunt.

Συναπτικὸς, οῦ, ὁ, Colligatorius, Colligandi vim habens. cui opponitur χωριστικός.

Συναφὴ, ῆς, ἡ, ET Συνάφεια, idem quod σύναψις, Coniunctio, Connexio. & q.d. Coalescentia. cui opponitur διάζευξις. vt apud Plut. De frat. am. καθάπερ ἐν διαγράμματι μουσικῷ φθόγγοι διάζευξιν οὐ συναφὴν ποιοῦσι. Interdum συναφὴ peculiariter dicitur de commistione corporum maris & fœminæ. vnde ἡ κατὰ τὴν συναφὴν ἡδονή, Voluptas quæ est in coitu.

Συνάφεια, idem, vti dixi. quod Basilius vsurpauit de coniunctione coniugali. nam virum & vxorem vocat etiam συναφθέντας κατὰ τὸν βίον. Chrysostomus συνάφειαν μέλους dixit metaphoricè loquens, τὴν τῶν πάντων εὐπρεπεστάτην ἡμῖν ὡς τὴν ἀδελφὸν εἰς σύνταξιν τοῦ μέλους ἡμῖν συμπληρωθῆναι κατεπήσαντας; id est (inquit Bud.) vt reuocem⁹ ad ecclesiæ gremium fratrem errore mathematicorum abductum.

Σύναπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Coniunctus, Continguus, [illegible] ἔχων. [illegible]

Ἅπτομαι, Tango, Attingo. vt ἅπτεσθαι γυνός, Iliad. β. Lucyll. Anth. epigr. lib. 2, Εἶπε, καὶ ἐκπείνας μόγις ἥψατο. Matth. 14. ἵνα μόνον ἅψωνται τοῦ κρασπέδου. Vbi obserua additum μόγις, sicut in præcedente, ad maiorem emphasin. Apud Paulum, 1 ad Cor. cap. 7, initio, γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι, Mulierem non attingere. quo declarari existimatur viri cum muliere congressus. Plut. autem in Themist. ἅπτεσθαι Πελοποννήσου, pro In Peloponnesum peruenire. Exponitur & In Peloponesum appellere. Sed malim, verbum Attingere retinendo, Cæsarem imitari, qui Britanniam attingere, eodem planè modo dixit, De bello Gall. lib. 4. Sed & Tangere hac in signific. Cicero dixit post Plautum. ‖ Ἅπτομαι in alia etiam significatione metaphorica possumus ad verbum interpretari Tango: videlicet quũ pro Taxo ponitur, seu Increpo. Herodot. in Terpsich. ἐστάλης ὅτι τῶν Ἑλλήνων ἅπτεαι καὶ πρὸς ἡμέας. Sic Terentius Tangere vsurpauit, in Eunucho, quo pacto Rhodium tetigerim in cõuiuio. Hoc & perstringere dicitur. ‖ Sed ἅπτεσθαι ἀνθρώπου non tantùm dicimur quum eum tangimus verbis, sed & quum manum in eum iniicimus. in qua signif. ex Plut. citatur. (& ex Plat. De leg. ἅπτομαι διαζώσματος. pro Manus inferó) Possumus autem ἅπτεσθαι ἀνθρώπου, & Inuadere hominẽ interpretari alicubi. vt quum pestis apud Thucydidem lib. 2, πρῶτον ἐν τῷ Πειραιεῖ ἥψατο τῶν ἀνθρώπων, Inuasit homines. Quæ interpretatio verbo ἅπτεσθαι cõuenit cum aliis etiam genitiuis iuncto. vt quum dicitur à Plutar. in Publicola ἅπτεσθαι τῆς πολιτικῆς λιμός, fames inuadere ciues. (In vulg. autem lex. ἅψασθαι τῆς κτήματος, Pignora capere, exponitur ex autoritate Budæi) At quum Dioscorides περὶ ἄγνου scribit, ἅπτεται δὲ καὶ κεφαλῆς, κάρον ὑποφέρων, possumus quidem & hic Inuadit caput, interpretari: sed magis tamen propriè cum Budæo, Tentat caput. Huius autem signific. Verbi Tento, exempla vide cum apud Budæum, tum in Thesauro linguæ Latinæ quem pater meus edidit. Cæterùm in vulgatis lexicis affertur & ἁφάνδρος αὐτῆς, ex Plutarcho, pro Eius amore vecors. quod mendosum puto. ‖ Ἅπτομαι (inquit Budæus) Attingo & tracto artem aliquam, & illi studeo. vt ἅπτεσθαι τῶν μαθημάτων, Plato, ἅπτεσθαι μουσικῆς, Athenæus. Cum huiusmodi autem genitiuis ἅπτεσθαι exponitur & aliis modis, videlicet Vacare, Operam dare, Animum adiicere. vt ἅπτεσθαι γυμνασίων, apud Galenum: ἅπτεσθαι τῆς τέχνης, apud Plutarchum. Interdum tamen ἅπτεσθαί τινος μαθήματος est simpliciter Attingere & degustare. pro quo itidem γεύεσθαι dicunt. Sic Plato De rep. 3, τὸ δὲ αὖ γυμναστικῇ πολλὰ πονῆσαι καὶ ἀνωχλῆσαι βύμαλα, μουσικῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας μὴ ἅπτεσθαι; Et paulo post, ἅπτεσθαι μαθήματος γευσόμενον οὐδενός. ‖ Ἅπτομαι λόγου in vulg. lex. citatur ex Euripide, pro Vtor rationib⁹, non reddita verbi ἅπτεσθαι significatione. Ex eodem, ἅπτομαι τῆς τύχης ἄρτι, pro Res mihi succedit prosperrimè. Afferuntur & hæc (ex Plutarcho, vt opinor) τὰ καὶ νεανικῶς ἔοικεν ἅπτεσθαι τῷ Θεμιστοκλέους τὰ πολιτικὰ πράγματα, pro Celeriter & audacter visus est rempublicam attigisse Themistocles. Quasi verò ἅπτεσθαι τῷ Θεμιστοκλέους τὰ πολιτικὰ πράγματα dictũ esset inuersa constructione pro ἅπτεσθαι τῶν Θεμιστοκλέους τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. Sæpe autem & per Capesso redditur: vt Plutarchus, πῶς δὲ Κάτων ἐλθὼν ἥψατο πολιτεύματος. Apud eundem verò in Publicola, ἅπτεσθαι τῆς πολιτείας quidam exponunt Animum ad capessendam rempublicam appellere. Rursum ἅπτεσθαι τῶν ὅπλων, Arma capessere, apud eundem.

Ἅπτομαι cum nonnullis genitiuis vertitur & per Aggredior, quod verbo Capesso affine est. vt ἅπτεσθαι τῶν πραγμάτων dicitur à Thuc. Sic ἅπτεσθαι τοῦ πολέμου, apud eundem lib. 5, Bellum aggredi, vel Bellum capessere. Apud eundem Thucydidem lib. 2, ἅπτεσθαι τῶν πρὸς τὸν πόλεμον, Capessere quæ ad bellum pertinent, Incumbere in apparatum eorum quæ &c. Apud Plutarchũ tamen ἅπτεσθαι πολέμου accipitur etiam pro Committere bellũ, si Budæo credimus. In loco tamen quem affert, malim ἥψαντο πολέμου vertere, Prælium aggressi sunt, vel Prælium committere cœperuut. Nam prælium cõmittere duo significat.

Ἅπτομαι, Gusto, Esito, Budæus ex hoc Plutarchi loco [illegible] κοσμοῦσθαι καὶ φιλοῖδε, ὡς λέγεται, καὶ ζῶν ἀγνοῦν τοῦ πρεσβύτου ἥψαντο. Alibi autem ex Laertio affert in Pythagora, 419, ἀλεκτρυόνος μὴ ἅπτεσθαι λευκοῦ, ὅτι ἱερὸς καὶ ἱκέτης. Idẽ, τῶν ἰχθύων μὴ ἅπτεσθαι ὅσοι ἱεροί. Sed multo antiquioris scriptoris addo testimonium, Thucydidis videlicet, lib. 2, in illa sua descriptione pestilentiæ, τὰ δὲ ὄρνεα καὶ τετράποδα ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται.

Ἅπτομαι pro Annector, vide cum Ἅπτω, Annecto.

Ἅπτομαι, pro Accendor, vide cum Ἅπτω, Accendo.

Ἅψις, εως, ἡ, Tactus, Tactio. Item Contrectatio & Attrectatus, quidam Ciceronianè posse reddi volunt. Ἅψις (inquit Budæus) Tactus, pro ἁφή, apud Aristotelem Meteorol. 4, κίνησις ὑπὸ τοῦ κινοῦντος ἢ γίνεται ἀπὸ τῆς ἅψεως. Citatur ex eodem De animal. lib. 4, ἅψις χυμῶν.

C. Ἀψίκορος & Ἀψιμαχεῖν & Ἀψιμισία, vide in Κόρος & in Μάχομαι, & in Μῖτος.

Ἅπτος, οῦ, ὁ, (q.d. Tangibilis) Qui tangi potest, Sub tactum cadens. Cicero ἅπτόν ὅτι vertit alicubi Tangi potest. Alibi reddit Tangitur. Alibi interpr. Sub tactum cadit. Sed & tractabile dixit quod Plato dixerat ἁπτὸν in Timæo. Harum autem interpretationum testimonia ex meo Cic. lexico petere potes. Plut. De primo frigido, ἅπτ' ὀφθαλμῶν, ἅπτ' ἀκουσθῆ, ἅπτ' ἀπτὸν, ἅπτ' ἀφῆς αἰσθήσεσι γνώσιν.

C. Ἄπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Intangibilis, vel Non tangendus, apud Homerum. Cuius tamen vocis controuersa est apud gramm. deriuatio, vt ex his patebit quæ olim ex illis annotaui. Ἄπτος, q.d. Non tangibilis. Vel, Non tangendus, & Euitandus. Aut, Lædi nescius, Qui lædi non potest, Cui noceri non potest. ἄπτει χείρες apud Hom. & Hesiodũ aliquot locis, αἵ κ' δύνωμαι τις ἰάψαι πυκτεύσας. Quas nemo potest lædere, Lædi nescias. q.d. Inuiolabiles. Nam ab ἅψις fit verbum ἰάπτω, vnde nomen ἄπτος: cui præfixo α priuatiuo, ἀΐαπτος, & sublato ι, ἄαπτος. Aut (si α primũ sit ὀπτατικὸν) exponetur, Quæ valde possunt lædere. Etym. & Suidas ex Herodiano. Idẽ Etym. ponit & aliã deriuationẽ, ab ἅπτω pro ἅπτομαι. i. tango. ὧν οὐκ ἄν τις ἄψαιτο. i. Quas nemo possit attingere. quasi ἀπροσπίπτοις, ἀπροσπιπτόσεις. i. Inaccessas, Ad quas propè accedi non possit, aut accedendum non sit. Hesych. explicat & ἀπτοήτους. i. Interritas, Imperterritas. quæ expositio est Aristarchi, vt testatur Eust. Idẽ ait Aristoph. scripsisse ἀΐπτος per ε, quasi ἀρρήτους. i. Ineffabiles. Vel, Quas seq nemo possit. Ego illam deductionẽ ab ἅπτομαι, vt simplicissimam, ita tutissimam esse existimo.

Ἁπτικὸς, Tangẽdi vim habẽs, Tãgẽdi facultate præditus. Et ἁπτικὴ αἴσθησις, q.d. Tactiuus sensus aut tactorius. & ἁπτικὴ δύναμις, Tactiua vis. Et ἁπτικὸν πάσης pro Tãgẽdi vim præcipuè seu præ cæteris obtinẽs. vt lingua est ἁπτικώτατον μόριον. nã gustus est quædam tactus species.

C. Ἀνθάπτομαι, Vicissim aliquid aggredior, Vicissim manus iniicio, Bud. ex Herodoto. Exponitur ab eodẽ Capesso: & citantur hæc exempla. Plato De rep. 7, ἢ πίστευε ὅτι λογιστικὸν εἶναι, καὶ ἀνθάπτεσθαι αὐτοῦ μὴ ἰδιωτικῶς. Idem in epistolis dixit, ἔργου ἀνθάψασθαι. Itidem Arrianus, ἐπὶ μαθήματος ἀνθήψατο τοῦ ἔργου. Thuc. lib. 8, ἀνθάπτεσθαι τῶν πραγμάτων. id est ἀντιλαμβάνεσθαι, Capessere res, id est rerum administrationẽ. Huiusmodi autem in locis vacat præpositio. ‖ Capitur etiam pro Attingo, Attactu lanio. Aristoph. in Ran. ἔγχελυ ἀθ' ἑκατονταπέφαλος ἢ τὰ σπλάγχνα σοῦ διαστραξεῖ, πλεύμονάν τ' ἀνθάψεται. ‖ Dicitur etiã ἀνθάπτεσθαι φρενῶν (vt Latinè Tãgere animũ) res quæ tristitiã nobis affert: apud Eurip. in Medea. ‖ Ἀνθάπτεσθαι capi etiam videtur pro Increpare, siue Reprehẽdere (sicut αἰπολαμβάνεσθαι interdũ.) Thuc. l. 8, p. 279, διόπερ καὶ πρὸς τὴν μαθοφορᾶς οὐκ ὀπτιλοῖς ὅσης μαλακωτέρως ἀνθήπτετο. Vbi quidam significare putant Increpabat. Nam Vallæ certè interpretationis nulla iniri ratio potest. Ita enim vertit, Eóque libentius ferebat stipendium non esse persolutum.

C. Ἐνάπτομαι, Tango, Attingo. Aristoteles Metaphysicõn 1, οὔπω δὲ δήπαπτης τῆς τοιαύτης αἰτίας ἐνημμένοι εἶναι. pro Attigerunt huiusmodi genus causæ. Et paulo post, ἥψαντο pro eodem dicit, ὅπου μὴ οὐδὲ τούτης τῆς αἰτίας ἥψαντο μόνον. Bud.

C. Ἐφάπτομαι, Attingo, Contingo. Et Pertineo, Attineo, inquit Budæus. subiungens ex Aristotele Ethicõn 5,

ἡδέων ἀπάσας τῆς ἀρετῆς τὴ ἡδέως ἐνεργεῖν ὑπάρχει, πολὺ ὅσον ἐφάπτεται τὸ πλοῦς, Attinet ad finē bonorum. Interdum pro simpliciter Tangere, vt τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο. Et apud Soph. λιμὴς ἔφαψαι πυθός. Apud Plut. quoque ἐφάπτεσθαι, pro Attrectare sumi testatur Bud. ‖ Ἐφάπτομαι, Capesso, vel rursus. Attingo significare putat Budæus in hoc Plat. loco De legib. lib. 10, ὁ τῆσδε πῶς ἐφάπτεται τῆς τοιαύτης ἐφήψατο ζητημάτων. Idem Budæus ἐφάπτομαι, inquit, Capesso. vnde συνεφάπτομαι, Simul suscipio & aggredior. Plutarch. pro Aggredior opus faciendum. Plato pro Assequor: vt ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας. Hæc Bud. Videtur autem à Plutarcho in Numa dici ἐφάπτεσθαι θεοῦ νοήσει, sensu eodem quo à Platone ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας: vt sit Deum assequi mente, seu intellectu. Exponitur tamen & Deum intelligere, vel percipere. ‖ Ἐφάπτομαι, (addit Budæus) Vindico, id est ἀντέχομαι. Plato De legibus 337.

c.2. Ἀνέφαπτον, Intactus. Vide exemplum apud Suid. qui tamen ἀψηλάφητον exponit.

c.2. Συνεφάπτομαι, Simul capesso, Simul suscipio & aggredior; vt modò dictum fuit. Sic Plut. initio Philopœmenis, παρεκάλει τῆς διαβολῆς συνεφάψασθαι. Sic apud eundē in Pericle, συνεφαπτεσθαι τὸ ἔργου, vbi scribit, πολὺ θεῖον οὐκ ἀπῆσαν τοῦσαν, ἀλλὰ συνεφαπτόμενον τὸ ἔργου καὶ συνεπιτελοῦσαν. Subaudiuntur autē dativus personæ. nam propriè dicitur, συνεφάπτομαί σοι τοῦ ἔργου, Tecum opus aggredior. Quod exponitur etiam Adiuuo te in opere. Chrysost. θεοῦ δῶρον συνεφάπτεται τῶν πόνων ἡμῖν, Nostros labores sublevat. Luc. ὥστε καὶ λοιοῦντες πᾶν θεὰς συνεφάψασθαι τὸ συγγράμματος. Plut. in Galba, πολλοὶ τὸ φόνῳ μὴ συνεφαψάμενοι, Qui; cæteris in perpetrāda cæde adiutores nō fuerāt. Vel, Qui operā suā in perpetrāda cæde nō præstiterāt. Verti etiam potest, Qui manus cædis immunes habebant, præsertim quum ἐφάπτεσθαι sit manum. ‖ Συνεφάπτεσθαι paulo aliter apud Athenæum, vbi dicuntur Stoici, συνεφάπτεσθαι τῆς ἡδονῆς, simul cum aliis voluptatem capessere, vt ejus fautores. Budæus tamen simpliciter Simul capessere & suscipere exponit. Athenæi autem locus est hic, καὶ τοῦτο ἐκεῖνοι πάνυ συνεφήψαντο τοῦ τῆς ἡδονῆς.

Ἐπιφέφαπται (inquit Budæus) minus est quam συναίρομαι, quasi Summis digitis attingo, vel Simul onus attingo: non etiam Tollo & in humeros suscipio. Hæc quidem ille. sed ego & συναίρεσθαι & συνεφάπτεσθαι & συλλαμβάνεσθαι, tria verba tribus diuersis metaphoris indifferenter à Græcis scriptoribus pro Adiuuare seu Opitulari poni obseruaui.

c.2 Παρεφάπτομαι, Leuiter attingo (inquit Bud.) Stringo. hoc est θεραύω. Plut. De fato, ἡ τοῦ θεοῦ τάξις καὶ δημιουργία πολὺ δευτέραν θεσίαν δηλοῖ, καὶ πως καὶ σεῖπος παρεφαφῆσθαι ἔοικεν. Et addit, Minus est παρεφαπτόμαι quàm συνεφάπτομαι apud eundem, p. 753.

C. Κ Α Θ Ἅ Π Τ Ο Μ Α Ι, Tango animū alicuius meis dictis, Hom. Il. α, Ἀλλ' ἄγε τοῦ γ' ἔπεσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι. Vbi exponitur etiam Demulce, Delinito. Quinetiā sunt qui καθάπτεσθαι interpretentur Perstringere, Lacessere. At ego, quum videam καθάπτεσθαι tam in bonam quàm malam partem sumi in veteribus poetis, aptiorem non mihi videor excogitare posse interpretationem illa, Tango animum alicuius verbis meis. quod & ipsum in vtranque sumi potest partem. Nam Eustathio certè nequaquam subscripserim, scribēti in hunc versum Odyss. β, 39, — ἔπεσι γέροντα καθαπτόμενος θεσπέσιε, esse καθάπτεσθαι simpliciter πειρᾶσθαι, vel ἀποτείνεσθαι δόλῳ λόγῳ θεσπέσιε, in alio eiusdem poetæ loco, καθαπτόμενος φίλον ἦτορ, esse pro ἑαυτῷ λαλῶν. (de quo loco postea dicā.) Addit autem, apud Homeri quidem posteros esse ἀραχύτερον ἐν λόγοις θεσπεσίεσσι, cum genitiuo. Sed & apud Hesiodū habemus χαλεπῶσι καθαπτόμενος ἔπεσσι, sicut in illo Hom. versu: & rursus Il. κ. μαλακοῖς ἔπεσσι, in quo Hesiodi loco καθαπτόμενος redditur Incessēs, habita videlicet illius loci duntaxat ratione. Sed & apud Hom. Il. ο, v. 127, — ἡ δ' ἔπεσσι καθάπτετο δῖον Ἄρηα, licet nō addatur χαλεπῶσι, aut huiusmodi quidpiam, talia tamē esse videmus quæ sequūtur, vt nō male hic fortasse reddatur Perstringebat, vel Increpabat. At quum dicitur Odyss. υ, Ὡς ἔφατ', οὐ σπέρχοντι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ, nequaquam cum Eustathio dixerim esse simpliciter, Se ipsum alloquēs vel Seipsum compellans, sed Tangens animum suum his dictis & afficiens. Perinde ac si dixisset, Quæ verba animum eius tetigere, eiusque motum compressere. sequitur enim, οὐ πίσυρ, ὄφε.

Καθάπτομαι apud Homeri posteros in malam partē pro Perstringo, Incesso, Taxo, Mordeo dicaciter, Increpo. Thuc. lib. 6, pag. 202, ἐπὶ δήμου Νικίας καθήψατο. Luc. οἱ δὲ Ἐπικούρειοι, ὥδεσι, οὐ μετείως ἡμῶν καθάπτονται, μάλα δηλοῦσαι ὅτιῆς, μηδὲ ὅπῃ μελεῖσθαι τοῦ ἀνθρώπων λέγοιτο τοῖς θεοῖς &c. Plut. De Herod. ἡ δὲ Ἡροδότου κακοήθεια λειοτέρα μὲν ὅτι, ἀμέλει καὶ μαλακωτέρα τῆς Θεοπόμπου, καθάπτεται δὲ καὶ λυπεῖ μᾶλλον, ὡς τῷ &c. Idem alibi, καθήψατο πικρῶς Διομέδοντος.

Καθάπτεσθαι τοῦ μαρτύρων (inquit Bud.) est Testari, Testem laudare & vocare citereque. Herodot. in Vrania, ταῦτα μὲν Κιδαῖος ἀθεωνίδεος ἔλεγε, Δημαρήτου τε καὶ τοῦ ἄλλων καθαπτόμενος. Id est, eorum quæ dicebat, gnaros esse aiebat & testes. Hæc Bud. Ex quo vulg. lexica afferunt præterea, καθάπτεσθαι παρόντος apud Herodotum esse verbum iuris, pro Præsenti manum iniicere. id est Manu prehendere & proficiscenti obstare. ‖ Καθάπτομαι σῶμα in iisdem citatur ex Euripide pro Induam corpus, item, Καθηψάμην τυραννίδος, ex Plut. Solone, pro Tyrannidem inuasi. Item, ex eiusdem Plut. Numa, καθαψάμενος βαφῆς ἀκράτου καὶ ἰσχυρᾶς pro Cui tinctura vehemēs & acris inusta est. ‖ Gal. καθαπτόμενοι vult Hippocrati esse etiam ἀβαθεῖς μὲν οἱ σφυδρῶς.

Καθαπτὸν ὄργανον, (q. d. tactionale) Quod tangitur, seu pulsatur. Sic dicitur apud Athen. vt ὀνπαπὸν ὄργανον & ἐμπθοῦν. A Budæo καθαπτὸν exponitur tactionale.

Καθαπτικοὶ λόγοι, Verba quibus aliquem perstringimus, Mordacia dicta, Bud.

C. ΠΡΟΣ Ἅ Π Τ Ο Μ Α Ι, Leuiter tango, Primoribus digitis tango, Attingo. Xenoph. θεσταφυλῶν μόνον τοῦ στόματος, quæ solùm attigerint ore. vbi στόμα pro datiuus est instrumenti. Diosc. θεσάπτεται τῆς τρίχος, pilum attingit. Capitur etiam metaphoricè: vt θεσταφυλῶν μόνον τοῦ θεσγράμματος apud Æschinem. Philo De vita Mosis lib. 2, ἐπειδὴ συνέβαινε μηδένος ἀδικήματος ἔκειτο θεστάφυλα. quod Turn. exponit, Nullum crimen voluntate susceptum in se admiserat.

¶ Ἁφή, ῆς, ἡ, Tactus, Sēsus qui manuum ministerio fit, Contrectatio. vt ἁφῇ ἐν δίδωσι Tactum [sui] præbet, Tangi potest. ‖ Ἁφὴ significat etiam generalius manuū functionem. vt Plat. Axiocho, καταλαμβανόμεθα αὐτὸν ἤδη μόνον συνελεγμένον τοῖς ἁφαῖς, καὶ τοῦ σώματος ῥωμαλέου, ἀδυνατοῦντα δὲ τῇ ψυχῇ, Offendimus eum recuperata manuum functione & viribus, ψηλαφήσεις καὶ αὐτὴν ψῆς ἀθροίσαντα καὶ σωματικὴ ἐρρωμένα. vehemēs enim morbi impetus vires prosternit vt manus nihil sustinere queant: quarum functio quum recuperatur, dicimur συνελέχθαι τοῖς ἁφαῖς. Ita quidam vir doctus exposuit. ‖ Ἁφὴ est etiam Ictus, Percussio, πληγή. Ἁφὴ annotāt vulg. lex. esse etiam puluerem quo palæstritæ post vnctionē inspergebantur, vt corpora ceromate & sudore lubrica, mutuas luctantium prehensiones admitterent. Vel potius illum iactū puluerisinsidiosum, quo luctator vtebatur vt antagonistā apprehensum facilius supplantaret: déque eo intellexisse Plinium lib. 35 cap. 11: Ouidiumq; Metam. 9. Ille cauis hausto spargit me puluere palmis, Inq; vicem fuluæ iactu flauescit arenæ. Martialem item pro Latina voce vsurpasse lib. 7 in Philænin: Perottumq; malè apodyterium exposuisse. Eadem lex. scribunt esse etiam Commissura, Iuctura. ¶ Ἁφὴ præterea ab ἅπτω, Incensio, Accensio, vt apud Herod. lib. 7, θεὶ λύχνου ἁφαί, Circa lucernarū accensionē, Sub crepusculum noctis. Ἁφὴ est etiā χροιὰ λέπρας Hesychio & Suidæ: quāē tamen ἀλφὴ, vel potius ἀλφὸς dicitur (i. vitiligo) vt in vulg. lex. habetur. Cæterum ἁφὴ pro tactu hic posui (post, composita ab ἅπτομαι) propter illa quæ à se deriuata habet verba.

C. Ἀναφής, ές, ὁ καὶ ἡ, apud Nazianz. Intactilis: quod Lucretius Intractatus vocat, & Gratius Intactus: vt annotant vulg. lex. Hes. interpretatur ἄψαυστος, ἀψηλάφητος, ὁ μὴ ἐψηλαφημένος. Plut. De primo frigido, τὸ δὲ ἀναφὲς καὶ ἄχρωστον, καὶ ὅλως ἄπτωτον, οὐκ ἔχει διαφορὰν, ἀλλ' ὁμοιόν ὄζει. Id est (Turn. interpr.) Quod autē intractabile est, quod coloris & qualitatis penitus est expers, differentiam nullam habet. sed semper simile est.

C. Εὐαφής, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè tangi potest, Facilè contrectabilis. Hesych. & Suidas interpr. etiam ἁμαλακτος, quod vulg. lex. exponunt Facili lentore mollis. HINC Εὐαφῶς aduerb. apud Luc. Decēti tactu, vt habent vulg. lex. vt ὑποβάλλειν πᾶς δακτύλος ἁφῶς.

Ἁφάω, F. ήσω, Contrecto, Tracto, ψηλαφῶ. Il. ζ, — ἀλκύλα πᾶς ἀφόωντα. id est, ψηλαφῶντα καὶ λαμβανόντα. & (vt habet Eustath.) χρεῖος ἀφόωντο φίλοισι καὶ οὐτᾶσθαι. Dicitur autem ἀφόω poetice pro ἀφάω vt κομόω pro κομάω. nam verba in άω desinentia in όω ipsi interdum finiunt.

Ἁφάσσω, Palpo, Cōtrecto. ψηλαφῶ, τοῦ δὲ πῶ ἀφιῶ. idē quod præcedens ἁφάω. Apoll. Arg. 2 ἐν χερσὶν ἁφάσσει. Est etiam Demulceo. item & Solicito cū accus. vt scribunt vulg. lex. nullo tamen addito exemplo.

C. Ἀμφαφάω, Contrecto, & q. d. Circum attrecto. τὸ ἀφῇ διερευνῶ, vt Eustathius exponit in hoc Odysseæ θ loco, Καί κ' ἀλαὸς τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα Ἀμφαφόων. Sic apud Apoll. Rhod. Argon. 2, Τοῖς χεῖρας ἀμφαφάων. Idem quoq; in pass. voce significat: vt Od. ο, — χρύσειον ὄρμον Χερσὶν ἀμφαφόωντα. At Od. θ, Εὖ μὲν τοξον οἶδα βοῦξοον ἀμφαφάασθαι. Eustathius exponit μεταχειρίζεσθαι. Addunt vulg. lex. reperiri quoque in Epigr. pro ψαύω.

C. Ψηλαφάω, F. ήσω, Tango Contrecto. Eustath. musicum esse vocabulum dicit, compositum ex ἁφάω & ψάω, seu eius deriuatiuo ψάλλω, cuius aor. 1 est ἔψηλα: propriéque de chordarū contactu dici, τοῦ δὲ τὸ ψαλτηρίον ἁφᾶν. Etymologicus ex μῶλα (id est oues) deducit, & ἁφάω: vnde mutato μ in ψ fiat ψηλαφῶ. Xen. De arte equestri, καὶ ἅπτεσθαι δὲ χρὴ ὧν ψηλαφῶσιν ὁ ἵππος μαλακὸν ἡγεῖται. Metaphoricè etiam accipitur pro Perscrutari sumpta translatione à cæcis, qui palpando viam quærunt. vt apud Polyb. ὑπαρχὼν φυσικὸς τοῖς πᾶν θεῶρημα ἐβάσανε καὶ πᾶσαν διάνοιαν ἐψηλαφᾶ. Iosephus in Antiquit. καὶ ὅπως τὰ κῦ τὸν πόλεμον ψηλαφηθέντα ὑπ' Ἀνίοχου, attentata. Plutarch. de Socr. τοῦ δ' ὄντα τοῖς μὴ δυνάμενοις νοῆσαι τοῦ τοῦ σκοτοῦ, διαφανοῦς διαφανῶς ψηλαφῶντες γνωρίζομεν. Pro eodem ponitur etiam Ψηλαφέω in vulg. lex. & à Suida Ψηλαφίζω.

Ψηλάφημα, ατος, τὸ, Contrectatio. Polyb. de turpi amatore loquens, ἀεὶ γὰρ τὸ θεσσαλικὸν, καὶ θεσσαλὸν ὅμως ἡ φιλήματος ἢ ψηλαφήματος τινος, τοῦ δεσκολοῦντεῖ. B. Sed puto hæc esse X.

Ψηλάφησις, εως, ἡ, Contrectatio, Palpatio. Plut. θεῖ τὸ ἑαυτὸν ἐπαγ. copulat τῷ γαλεσμοῦ & ψηλαφήσεις.

Ψηλαφὶν etiam reperiri apud Hipp. scribunt vulgata lexica ibique interpretem exponere frictionem.

Ψηλαφητός, ός, ὁ, Contrectabilis, Palpabilis, Qui tactu percipi potest.

Ἁ Π Α Λ Ὸ Σ, ός, ὁ, Tener, Delicatus, Mollis. A nomine ἁφὴ secundum Etymologisten & Eustathium. nam ab ἁφὴ tactum significante fit ἁφαλός, deinde mutata in tenuē aspirata ἁπαλός. vt sit ἁπαλός, deinde mutata in tenuē aspirata ἁπαλός. vt sit ἁπαλός, quasi tactui cedens. quæ enim mollia sunt, tactui cedunt. vnde contrà quæ sunt dura, vocantur αἰπεινά. Dicitur autem ἁπαλός tam de persona, quàm de re: & tā de re quæ ad animū quàm de re quæ ad corpus pertinet. aut etiam tam de re incorporea & intellectuali, quàm de habente corpus, & tangibili, vt vulgò loquuntur. Homerus Odyss. φ, dixit χέρας ἀτρέμας ἁπαλάς. Et Il. τ, — ἁπαλοὶ πόδες, id est Molles pedes. quo in loco σκληρὸς contrarium est τῷ ἁπαλός. Sic & τυρὸς ἁπαλός, Caseus mollis, in Anthol. epigramm. Item ἁπαλὸς οἶνος, Vinum molle seu tenerum, apud Dioscoridem. cuius vini meminit & Eustathius, sicut & contrarii σκληροῦ. ait autem vina Tarentina & omnia sub hoc climate esse tenera. Quidam tamen apud Dioscoridem οἶνον ἁπαλὸν pro nouo vino, id est musto, accipiunt. Addit autem Eustathius, metaphoricè appellari vinum vel σκληρὸν vel ἁπαλὸν. Dicūtur & σῖτα ἁπαλά, cibi delicati. Item σῶματα ἁπαλά, pro μαλακά. Apud poetas Græcos ἔρως est ἁπαλός, sicut apud Latinos Amor seu Cupido mollis, seu tener. itidē omnia ἐρωτικά, id est amatoria seu Cupidinea (id est ad Cupidinem pertinentia) dicuntur ἁπαλά. Plato Symp. τοῦ αὐτοῦ δὴ καὶ ἡμεῖς χρησόμεθα τεκμηρίῳ τοῦ ἔρωτα, ὅτι ἁπαλός. Huc pertinet quod est apud Hesiodum in Theogonia, ἁπαλὰ φρονέοντα.

Ἁπαλὸς, Mollis, id est Non vehemens. Lentus. vt ἁπαλὸν πῦρ, Ignis mollis, Ignis lentus. Coquus apud Athenæum lib. 7, exponens quomodo assauerit pisces quosdam, ait, Ὅπως ἁπαλὸν ἔδωκα καὶ θρᾶον τὸ πῦρ. In Anthol. epigr. ἁπαλὸν πνεῦμα. Mollis aura.

Ἁπαλὸν aduerbialiter positum pro ἁπαλῶς, Odyss. ξ, Καὶ θ' ἁπαλὸν γελάσαι. id est Molliter ridere.

Ἁπαλότης, ητος, ἡ, Teneritudo, Teneritas, Mollities. Plato Symp. ἀνεῖς τὸ δεδεῖξθαι θεῦ ἁπαλότητα.

Ἁπαλύω, Tenerum reddo, Mollio, Emollio. Xenoph. Lacedæm. pol. ἁπαλύειν & διαθρύπτειν posuit pro Emollire, & quasi deliciis frangere, τοῦ παίδων πόδας μὴ ὑποδήμασιν ἁπαλύουσι, σώματα δὲ ἱμάτιοις μαλακοῖς διαθρύπτουσι. ‖ Capitur etiam pro Delicatè & molliter attingo & tero, vt ait Budæus, citans hunc Xenophontis ἱππικῆς locum, τοῦ δ' ἐν τῇ χειρὶ τοῦ ἡνίου μὴ οὐδένι ὀρθῶν δεῖ ἁπτεσθαι, τοῦς δὲ χεροὶ τοῦ ἵππου καὶ ἁπαλύειν, ἡ περ φύσει κέκλινται.

C. Ἀπαλόστικτος, ος, ὁ καὶ ἡ, est cōpositum primum ordine alphabeti, ex ἁπαλὸς & στικτός. Vnde significat Teneram carnem habens, aut cutem.

C. Ἀπαλοτρεφής, ές, ὁ καὶ ἡ, Molliter nutritus, Cibis delicatis nutritus. Apud Homerum ἁπαλοτρεφὴς σάλος à quibusdam exponitur Poricus saginatus. Eustathius vult appellatum ἁπαλοτρεφὴ ad differentiam τοῦ σκληρῶν. Il. φ, Κύμα μελανόωρος ἁπαλοτρεφὲς σάλοιο. Notū est τρέφω significare Nutrio, Alo.

C. Ἀπαλοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mollifer ad verbum. Mollia ferēs, vel Mollia gestans, videlicet vestimenta. ὁ τὰ μαλακὰ φορῶν, vt est apud D. Matthæum, cap. 11, φορέω, ῶ, sonat Fero seu Gesto.

C. Ἀπαλοχρεὼς, ος, ὁ, ἡ, vel Ἀπαλόχρεος, ου, Tenerā cutem habens. vt apud Hesiodum in Ergois. 2, Καὶ δὲ παρθενικῆς ἀπαλόχρεος οὐ δέδεται. Inuenitur & ἀπαλόχροον τοῦ μαλακὸν καὶ λεπτόδερμον. ‖ Potest etiam significare Mollē colorem habens, vt χροῖς pro colore capitur: sicut in his compositis, μονόχροος, ποικιλόχροος, πολυχροῖς.

C. Ἀπαλόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, ἰδē quod præcedens ἁπαλόχροος. Nam χροῖς pro χρῶς in multis compositis accipitur.

¶ Ἁμαλὸς, Mollis, Tener. Item Debilis, Imbecillis. Pro ἁπαλός. Hesych. ἁμαλὲν exponit ἁπαλὸν, ἀσθενῆ. Odyss. υ, Ὡς δ' ὅτε ὠϊὰ ἁμαλὸν ἐοῦσ' ἐπὶ κοιλάνοι βεβῶσα. Iliad. χ, Ἀρπάζω ἢ ἀρὴν ἁμαλὴν ἢ παῖδα λαγωόν. ‖ Eustathius tamen vult ἁμαλὸν ἀρνα posse etiam intelligi, secundum veteres, τὸ μαλακὸν καὶ τερῶδες, id est villosum. esseque & aliam scripturam, videlicet ἀρνα μαλὸν pro ἀρὴν ἁμαλὸν. Vnde & apud Theocritum legi μαλοπάρηος significans idem quod ἁπαλοπάρηος. Hinc etiam esse μαλερόν. Reperitur vero & ἁμαλὸς cum spiritu aspero: sed frequentior altera scriptura cum tenui, (licet ab ἁπαλὸς aspirato deductum putetur) quam & deducta ab eo verba ἁμαλάσσω & ἁμαλύω retinent.

Ἁμαλῶς, Aduerb. Molliter, Imbecillè. Exponitur etiā μαλακῶς, ἀσθενῶς, ab Etymologiste & Hesychio: ab hoc verò & ἁπαλῶς (sed habent eius exemplaria mendosè scriptum ἁμαλῶς duplici λ.) Quid autem ἁμαλῶς significet Hippocrati, vide in Gal. lexico.

Ἁμαλύω, ῶ, Aboleo. Ἁμαλοῖ, ἀφανίζει. Hesychius. Sed scribendum potius existimo ἁμαλόω vnico λ, si quidem fit ab ἁμαλῶς.

Ἁμαλάσσω, Perdo, Corrumpo. Propriè autem Corrumpo velut tenerum quiddam & molle. Lycophron, — ἡμάλαψ κάρχαρος κύων.

Ἁμαλδύω, Idem quod ἁμαλάσσω: itidem ab ἁμαλὸς deductum, vt vult Eustathius. ‖ Capitur & pro Demolior, Euerto, Solo æquo. vt Il. μ, Τεῖχος ἁμαλδύσας. & passiuum Ἁμαλδύομαι. in eadē significatione. Il. η, Ὡς κάππι μεγαπύργῳ ἁμαλδύνεται Ἄχαιῶν. ‖ Secundū Hesychium ἁμαλδύνειν est non solùm Abolere, sed etiā Tabefacere. ‖ Exponitur & Deleo, Oblitero, in vulg. l. Gr.

Ἁμαλδύομαι, Pass. Corrūpor. ‖ Item Euertor, Destruor. vt πύργος ἁμαλδύνεται in loco Homeri modò citato. Apud Aristoph. in Pace, tanquam tragicum verbum vsurpatur ἁμαλδυνθήσομαι, pro Perdar, E medio tollar: in hoc versu, Ἀλλ' ὦ μέλε, ὑπὸ Διὸς ἁμαλδυνθήσομαι. Gal. & Erotianus apud Hippocr. ὄμματα ἁμαλδύνεται exponunt ἀφανίζεται & ἀμαυροῦται.

C. Ἀπαμαλδύω etiã dicitur (præfixa videlicet huic verbo præpositione ἀπὸ) Itidem pro Perdo, Corrũpo, Aboleo. Greg. in Carm. Ἄστεσιν κέλευς, κελεύῳ δ' νέφος Κάλλος ἀπημαλδύω.

Ἀμαύδαλοι etiam fit ab ἀμαλδύω. Nã ab ἀμαλδύω primùm fit ἀμαύδαλον, Euanidum, Abolitum: deinde per transpositionem literarum ἀμαύδαλον: quo vtitur Alcæus. Ἀμαλδύω (inquit Etymologistes) ἀμαύδαλον, τὸ ἀφανὲς καὶ ἀφανιζόμενον, καὶ καθαιρέσει ἀμαύδαλον. Vbi καθαιρέσει manifestum est esse depraua tum. fortasse ὑποθέσει est reponendum, vt sit ὑποθέσει pro ὑποβιβασμῷ. ‖ Ab ἀμαύδαλον autem fit Ἀμαυδαλόω, id est Aboleo, Lædo. nam ἀμαυδαλοῖ exponit Hesychius ἀφανίζει, βλάπτει.

Ἅπτω, Accendo. Aristoph. ἅπτε πᾶν λύχνον. Sic λύχνον ἅπτειν Luc. 8, & 11, & 15. Et pass. ἅπτομαι, Accendor. vnde ἡμμένος partic. Accensus, vt ἡμμένος σφηνίσκος, Palus accensus, vel ignitus. Aristoph. de Cyclope excæcato loquens. Idem, ὁ δ' ἐνεκάπτω τὴς ἡμμένω. Metaphoricè etiam ponitur interdum ἅπτεσθαι. vt ἁπτόμενη τῆς μέθης, in vulg. lex. pro Quum accẽderetur ebrietas. q. d. Quum incalesceret ebrietas. In illis tamen exponitur, Inter initia ebrietatis.

Ἀνάπτω, Accendo, Incendo. Plato in Timæo, φῶς ὁ θεὸς αὐτῆμιν ἐν τῇ τοῦς γῆν δευτέρα τῶν τοιούτων. id est (Cicerone interprete) Deus ipse solem quasi lumen accendit ad secundum supra terram ambitũ. Ἀνάπτομεν itidem exponitur Incendimus siue Adolemus in hoc Nonni hemistichio, αὐτάπτομεν ὄρμα βωμοῖς. Et πῦρ αὐτάπτομεν ὑπὸ τῇ παρθένων, apud Plutarchum in Camillo. ‖ Item ἀνάπτω, Incendo, metaphoricè, Suscito, Exuscito. Chrysostomus, μηδὲ τὸ κοιμηθὲν ἤδη πένθος ἀνάψῃ πάλιν. Æschines, καὶ τοῦτο ἀναφθέντος τῶν δήμου καὶ πάλιν ἰσχύσαντος.

Ἀνάπτω τὸ πνεῦμα, pro Spiritum traho, citatur ex Aristot. Probl. in vulg. lex.

Ἀπάπτομαι, Incendor. Itẽ metaph. Exuscitor, sequendo significationes actiuæ vocis. Exempla etiam quædam cum exemplis actiuæ vocis habes.

C. Ἐνάπτω, Idem. A cuius pass. ἡ σχέδη ἐνῆν ἐνηνεμένη, apud Aristophanem.

C. Ἐξάπτω, Accendo. Succendo, Plato epist. 7, ἐξάπτει τὸ χωμόν. Synes. epist. τὸν ἐνόντα σμικρὸν ἐπ' τῆς ὀρθῆς δόξης σπινθῆρα θαλψῃ τε καὶ ἐξάψῃ. Et ἐξαπτόμενα καὶ σβεννύμενα, apud eundem.

Ἔξαψις, εως, ἡ, Accẽsio, Inflãmatio. apud Alexãd in Probl.

C. Ἐφάπτω, Idem. A cuius pass. ἐφημμένος, Accensus, Ardẽs, Et metaph. νεῖκος ἐφῆπται, Contentio exarsit. Il. φ, Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται.

C. Ὑφάπτω, Succendo. Xenophon Pæd. ζ, τὸ μὲν πῦρ τοῖς ἀπόμοιρος καίει. οἱ δὲ καὶ καὶ τοῖς ἄποθεν θεωμένοις ὑφάπτουσι. vbi metaphoricè accipitur.

Ἄρα, Vtique, Profectò. Item pro Itaque, Igitur. Apud Homerũ autem pro expletiua habetur, magna ex parte. Sed ego ita mihi apud eũ obseruasse videor, subiunctam quidem particulæ δὲ aut alii, ferè esse expletiuam: at quum sola ponitur, non itidem. vt Iliad. ι, Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. Ibidem, Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ὀπίσω χεῖρας ἀνῆκαν. Ibidẽ, Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τῷ μάλα μὴ κλύον, ἠδ' ὀπάζοντο. Sic Od. ζ, Παρὰ δ' ἄρα μιν Ταφίων ἀρχὸς κτάτο κοιρανέοντα. Et statim post in tribus membris quæ duobus versibus continẽtur, primo datur δ' ἄρ', vel (vt alii scribere malunt) δ' ἄρ', secundo δ' ἄρα: tertio αὖτάρ. ita enim legimus, Νῦν δ' ἄρ' ἐπιλθὲ κάκ' σκοτομήνιος, ἦμε δ' ἄρα Ζεὺς Πάντυχος. αὐτὰρ ἄνεμος ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυσε. His certè omnibus in locis aliisque huiusmodi nemo mihi (vt opinor) negauerit eundem planè sensum cum sola particula ἄρ manere. Alicubi tamen δ' ἄρα aliter reddenda videtur Latinè quàm ἄρ sola, vbi videlicet in priore parte illæ duæ, in posteriore autẽ hæc dũtaxat ponitur, vt Odyss. γ, Ἡμίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μάχοντε δῦσθαι. &c. Ἡμίσεες δ' αἰαβαῖτες ἐλαύνομεν. Hic enim ἡμίσεες δ' ἄρα &c. reddiderim, Ac dimidia quidẽ pars &c. at in ἡμίσεες δ' αἰαβαῖτες, ἄρ per Autẽ seu Vero. Vt autem post ἄρ vacat frequenter ἄρα, sic & post ὡς vacare videri possit: vt Od. ζ, quum dixisset in principio comparationis, Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν ἐλαύνει ἀργύρῳ ἀνήρ, duobus interiectis versibus, subiungit in accommodatione, Ὅς ἄρα τῷ καὶ πέχευε. &c. Itidẽ verò alibi. Sic & post articulum postpositiũ ὅς abundare meritò iudicetur. vt Il. ο, Ἐξαίρετε, ἵππε, ὃ ἄρα χαλκῷ Ἥφαιστος Δι δῶκε φορήμεναι. Denique apud Homerum vacare vt plurimũ particulam ἄρα existimo, eodem planè modo quo ῥά. (Imò verò hanc ipsam eandem esse cum illa puto, ablata litera α ex principio, vt contrà in ἄρ aufertur ex fine.) Sunt & qui post οὐκ vacare existimẽt ἄρα: vt apud Hesiodum initio Ergων, Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔλω ἐρίδων γένος. Sed hic οὐκ ἄρα videtur esse Haud equidem: vbi Equidem emphasi non caret. Sic autem ἄρα vacat & post ἦ: vt Il. σ, Ἥφαιστ', ἦ ἄρα δή τις ὅσσα θεαὶ ἔσ' ὀνόμακτω, vbi annotat Eustathius quoque παρέλκειν particulam ἄρα, quum sola ἦ ad interrogationem sufficiat. Sed addit, quod ad accentum attinet, Homeri posteros fuisse etiam hic scripturos ἆρα cum circumflexo. Sed simul intelligit (vt opinor) fuisse ipsum productiuros. Inuenitur tamen ἄρα quoque priore longa: vt infrà docebo. Alicubi certè ita vacat vt interim quãdã vinciendæ orationis & quasi cõtinuandæ vim habeat, & quidem cum affirmatione eorum quæ dicuntur. vt Il. η, quum dixisset Homerus, Νῆες δ' ἐν Λήμνοιο παρέστασαν εἶνον ἄροντες, interiectis quatuor versibus subiungitur, Ἔνθ' ἄρα (vel ἔνθεν ἄρ, vt in aliis cod. legitur) οἰνίζοντο κατηκομόωντες Ἀχαιοί, ἄλλοι μὲν χαλκῷ. &c. Sed qua Latina particula reddi commodè possit, hoc verò non facilè fortasse dici possit. Budæus certè δή significare ait in illo: sed δή variis Latinis particulis, pro loco, reddi scimus. Esse autem ἄρα in prosa quoque τοῦ πληρωματικόν, docet idem: afferens ex Demosthene, καὶ δὴ καὶ τοῦτο ἀκούω σε λέγειν, ὡς ἄρα τρεῖς σε γεγραμμένοι πρότερον &c. Sed in quibusdam locis videtur velle, aut τοῦ πληρωματικόν esse omnimo, aut debere reddi per tandem. vt apud Xenoph. ὦ Ζεῦ καὶ πάντες θεοί, οἵους ἄρα ἔχομεν ἑταίρους. Sic apud eundem, ὁ πιστὸς ἄρα, & πότερος ἄρα. At post εἰ vel αἰ ault reddi per Forte. vt Demosth. εἴπερ ἄρα δίκαιος. Idem, εἰ ἄρα τοῦτο λέγουσιν. Greg. αἰ ἄρα δύνωνται, si fortè possint. Sed & Thucydidem ipsum sic sæpe vti scribit. Sic & apud Xenoph. post εἰ μή, itidem pro Forte εἰ μὴ ἄρα, Nisi forte. Alicubi verò particula Nã subiunctiua ad interpretationem Græcæ ἄρα adhibetur. vt quum τίς ἄρα vertitur Quisnam. Sic apud Xenoph. καὶ τί δ' οἴει παθεῖν, καλὸν φίλησας; Quidnam.

Ἄρα, Vtique, Nempe Luc. καὶ ἀπὸ τῆς πόλεως εἰκάσας, Ἅλληνες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς ὦ ξένοι. ac si diceret, οὐκοῦν Ἕλληνες ὑμεῖς. Bud.

Ἄρα, vel Ἄρα οὖν, aut Ἄραγε, Igitur, Ergo, interdũ præpositũ interdũ postpositũ. Plat. De rep. lib. ς, ἄρα οὖν ὀκνῶ δὲ τὸ πιόνδε γενέσθαι. Xen. Œcon. (non autem Synes. vt in vulg. lex & in Comm. Bud.) κἂν ἄρα γε ἴππον τις περιάμενος μὴ ἐπίσαιτο &c. Si quis igitur, Vel, Ita siquis equum emerit. Sic enim legendum in Bud. Comm. Qui alibi tradit hic ἄρα adiunctam vim interrogationis habere. Idem hoc in Plut. loco, μίαν ἄρα Κορινθία Κορινθίᾳ τίκτω εἶδες πῶν ἀμείνονα; ἄρα itidem esse vult Igitur, sed quæ indignationem includat. Idem Bud. in alio rursum Xenoph. loco, οὐδὲ γε ἄρα γε ἡ γῆ interpr. Ita ne terra quidem, vel, Nimirum ne terra quidem. Inuenitur ἄρα postpositum etiam particulæ οὖν, iunctæ cum πτέ. vt apud Phil. De mundo. ὅπου πτ' οὖν ἄρα τὰ ῥίζας κατέθηκε, σκεπτέον, vbi nam igitur radices egerit considerandum.

¶ Ἄρα interrogatiuum (cum ἆ non ἄ) An, Vtrũ, Aristoph. ἆρα παίσει φενακίζων; desinẽne imponere? Sed frequẽtius adiunctam habet aliquã particulã. Idẽ Aristoph. Neb. ἆρά γε ταῦτ' ἄρ' ἐγὼ πτ' ὄψομαι; vbi ἆρα exponitur Vtrum, ἄρα autem δή.

Ἆρά γε & Ἆρ' οὖν pro Vtrum, Ἆρά γε ponitur & pro Nũquid: de qua signif. vide paulo post in ἄρα μή. Interdum verò Ἆρ' οὖν pro Nónne igitur? Ἆρά ποτε, Vtrum tandem? Synes. vt docet Bud.

Ἆρα μή, Nunquid & Vtrũ. quod in consequentia sermonis ἀλλὰ μὴ dicitur. Bud. Sic & ἆρά γε exponitur Nunquid in hoc Aristoph. loco in Pluto ἆρά γε ἀποφαίνω &c. Sic & in Neb. ἆρά γε αἰθανεῖ &c. Citatur & ex Theocrito ἆρά γε πα pro Nunquid forsitan?

Ἆρ' οὐκ, Nónne. Interdum verò ἆρ' οὖν οὐ, pro eodem.

Vide exempla apud Bud. Citatur autem ex Sophocle οὐκ ἄρ' (inuerso harum particularum ordine) itidem pro Nonne, Οὐκ ἄρ' ἀγαθοῖς ἀνδρες εἰσὶ πλοῦ, &c.

Ἄρα pro ἄρα significante δή, aut etiam prorsus vacante, affertur ex Sophocle. vt Τίνος πτ' ἄρ' ἔφαξε χειρὶ δυσμόρου; Et, Ὦμοι βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης. Sed alii in his aliisque huiusmodi locis ἄρα scribunt, etiamsi α producatur.

Ἀρά, ᾶς, ἡ, Precatio, Preces. Vel, Supplices preces. Od. ι, Ἀρὴ δὲ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς. vbi Eustath. ἀρὴν significare existimat. Il. ο, Θέσπιε δ' ἠμάσσετο ἀρὴν ἠδ' ἐπέεσσι, ἠδὲ καὶ ἀρὴν ἐπικρήηνε. i. πολὺ ἱκετείαν, inquit idem Eustath. Sed & Herodotum ita vsum hac voce comperio: vt quum dicit in Eratone, Ἀείσωνι ἀρὴν ἐπιτήσαντο πᾶσαι γυναῖκες. Sic autẽ & plurali numero ἀραί, vt Lat. dicitur Preces, & alio nomine Græco in prosa vsitato ἀγαί. vt ἀγὰν αἰῶν, Iliad. ο, & ἀγὰν αἰοῦσα, Il. ψ. Et apud Hes. in Ergois, Οὐδὲ πίγε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀγὰς. Est autem suprà ἀρὴ Ionicè pro ἀγά.

Ἀγά, Imprecatio, Diræ. Cui significationi primum locum non dedi (vt vulgò solet) quòd habeatur apud Homeri posteros potius quàm apud ipsum Homerũ, Æschines, καὶ τοῦς ἔστιν καὶ ἀγὰν ἰσχυρὰν ἀπὸ τούτων ἐπιπέσαιτο. γέγραπται γὰρ ὅτως ἐν τῇ ἀρᾷ, ἐάν τε δέ, φησὶ, τοῦς βασίλειοι, ἐκαγὴς ἔστω Ἀπόλλωνος. Idem, ἐξέστω τὸ ἱερὸν καὶ ἐκαγὴς ἔστω καὶ τῇ ἀρᾷ ἔνοχος. Plato, ἀρᾷ Διὸς ἐνέχεσθαι. Dicitur ἔνοχος εἰ τῇ ἀρᾷ vel ἐνέχεσθαι qui diris imprecationibus deuotus est, ob idque detestãdus: vt docet Budæus, illum Æschinis locum afferens. Ex Plutarcho citatur in Solone, ἀρᾶς ποιεῖσθαι κατὰ τοῦ ἐξάγοντος. Et ex eiusdem Theseo, ἀρᾶς θέμενος κατὰ σοῦ. Et ex Camillo, ἀρᾶς θέμενος ὅλῃ τῇ πόλει, Ciuibus mala imprecatus. Legimus verò apud eundem in Amat. narrat. Λακεδαιμονίων ἀρᾶς ποιησάμενος pro κατὰ Λακεδαιμονίων. Dicitur & ἐπαρᾶσθαι ἀρᾶς: & ἐπαρᾶσθαι νυὶ τοῦ παλαμναίου τὰς ἀρᾶς: item ἐπαρᾶσθαι δεινὰς καὶ φεικώδεις ἀρᾶς, apud Appianum in Parthico, ἀρᾶς ἐπιπεμφθῆναι δεινὰς αὐτῷ καὶ φεικώδεις, δεινοὺς πινὰς θεοὺς καὶ ἀλλοκότους ἐπ' αὐτῷ καὶ τῶν καὶ ὀνομάζων.

Ἀγά, Noxa, Damnum, apud Homerum, vt Odyss. ρ, — ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῶσαι. At Iliad. ω, copulat ἀρὴν & λοιγὸν, itidem cum ἀμῶσαι & Il. σ, dicit ἀρῆς ἀλκὴν ἔχα.

Ἔναρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diris deuotus. ἔνοχος & ὀπηκατέρασπος ab Hesych. exponitur. Sed repono apud eũ ἀρᾶ ἔνοχος.

Ἀραῖος, ου, ὁ, Imprecationibus diris deuotus, vt accipi dicit Budæus à Sophocle, non afferens tamen locum. Sed ego hunc esse puto ex Antigone, τοῦς οὐ ἀραῖος ἄγαμος ἀεὶ ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι. Vbi scholiastes exponit ὀπηκατέρασπος. Obseruandum est autem ἀραῖος fœminino etiã genere ibi poni. Citatur & ex Euripide in vulg. lexicis, Εἴθ' ὦ ἀραῖον δαίμοσι βροτῶν γένος. qui versus ibi exponitur, Vtinam liceret hominibus deos execrari. quum contrà dicendum fuerit (sequendo illã nominis ἀραῖος expositionem) Vtinam liceret diis homines execrari. ‖ Sed ἀραῖος act. etiam sumitur pro eo qui imprecatur, & diris deuouet: vt in alia Sophoclis tragœdia, videlicet in Trachiniis, — εἰ δὲ μή, οὐ σ' ἐγὼ, Καὶ νεῦθεν ὦν, ἀραῖος, εἰσαεὶ βαρύς. Planè enim reficio hic Schol. expositionem ἐπάρατος. Accipitur autẽ actiuè ἀραῖος in hoc itidem loco qui in vulg. lex. affertur, — τῖς ἀραῖα δώμασι γένοιτο μαι.

Ἀραῖος, Noxius (vt ἀραὶ significare etiã noxam dixi) nam ἀραῖας pro βλαβερὰς à Sophocle poni autor est Hesych. At Etym. ἀραιότερος exponit βαρυτέρος: addens, ἀραῖος, ἀτυχὴς, ἄθλιος.

¶ Ἀράομαι, ῶμαι, F. ώσομαι, Precor, Vota facio. Il. α, Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἠρᾶθ' ὁ γεραιὸς Ἀπόλλωνι ἄνακτι. Ibidem, Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρᾶτο. Et Il. ζ, Δαίμονα λισσόμενος ἀρᾶσθαι ὑπὸ χεῖρας ἐνείκας. Cum infinitiuo apud eundẽ vbi exponitur etiã Optare: Od. τ, Καὶ δὴ μ' ἀρᾶσθαι πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο. Et Od. σ, Παῦπις δ' ἠνίσσετο παρὰ λεχέεσσι κλιθείσιν. At Sophocles iungens itidem infinitiuo, addidit & datiuum θεοῖς, scribens, ἢ π πολλάκις Θεοῖς ἀρᾶσθαι ζῶντα τοῖς δόμοις μολεῖν. Apud Herodot. cum accus. ἀρᾶσθαι ἀγαθά.

Ἀρᾶσθαι, Imprecor: vt ἀρᾶσθαι ἀρὰς apud Euripidem Imprecari diras. Odyss. β, ἐπὶ μήτηρ συγκεραὶ ἀρήτ' ἐενὶς Οἴκου ἀπεχομένη. Quod minus vsitatè dicetur Imprecabitur erinnyas, pro Precabitur & inuocabit aduersus me. Eustathius tradit ὀπηκατέρασπος hoc sensu dictum fuisse. Demosthenes, ἀρώμενος ὀλέσειαν αὐτὸν καὶ γένος καὶ οἰκίαν.

Ἀρημένος, Læsus, Damnum passus. Od. ι, Τίπτε πόνον Πολύφημ' ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας; id est βεβλαμμένος: vt exponitur ab ipso etiam Eustathio, in qua significatione (licet ipse hoc non addat) necesse fuerit ab ἀρήσομαι deducere quod fit ab ἀρὰ significante βλάβην, non autẽ ab illa significatione ἀρᾶς qua pro ὀλοῇ ponitur. Hesychio autem ἀρημένος confusè est βεβλαμμένος & ὀλόμενος. Quod autem de ἀρημένος illius loci Odyss. ι, idem & de ἀρημένος huius loci Odyss. σ, dicendum censeo, Ἀνδρα γέροντα δυὴ ἀρημένον. At in isto eiusdem poetæ loco in 2 versu lib. ζ Iliadis, Ὑπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος alia etiam affertur expositio, & quidẽ multo (meo quidem iudicio) aptior: videlicet κεκραπιμένος. sed ita vt ἀρημένος scribatur, cum α habente spiritum asperum. Existimo autem de hoc ipso loco intelligi debere quæ ab Etymologico scribũtur, videlicet, Ἀρημένον, τὸ καπιλημμένον, καὶ ὠθεῖ πεδισμένον. deinde dicit, Fortasse ab ἀρηρέναι. nequaquã enim ab ἀρᾶ deductũ esse. Quibus hæc ad duntur (nullo tamen vinculo cum præcedentibus iuncta) αἴρω, αἴρωτο, ἤρτηται, καὶ ἀρημένον. Intellexit autem (vt opinor) sicut non placeat illa deriuatio ab ἀρηρέναι (vt certè nullo modo mihi placet) posse hanc alteram sequi ab αἴρω. Sed secundum hanc deductionem malè apud eum ἀρημένον cum spiritu tenui scriptum est. Cæterùm in illo loco δυὴ ἀρημένον, scribi etiam ἀρήμενον cum accentu in antepenultima (vt ἀκαχήμενον) tradit Eustathius.

Ἀρητήρ, ῆρος, ὁ, (ad verbum Precator) Sacerdos. Il. α, initio, Ὃς ἦλθε παρὰ νῆας Ἀχαιῶν λυσόμενός τε θυγατρὸς ἀπείρονα ἄποινα, Στεφάνην ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος. In hoc autẽ vocabulo manifestã Etymologistæ futilitatem perspicere operæpretium est. (vt eum eiusdem in aliis etiam mulcis quæ nobis minus perspecta esse possunt, suspectum habeamus) Nam quum ἀρητὴρ verbale esse τῶ ἀρῶμαι luce clarius sit, vt si a Precor deducamus Precator, ille tamen quasi planè nescius in quam se partem vertere debeat, scribit Ἀρητήρ, ἱερεύς, vel τοῦ τὰς ἀρὰς ἀφιεῖ, vel τοῦ τὸ ἄρειν τὰς χεῖρας εἰς ὕψος, vel τοῦ τὸ ἀρέσκειν θεῷ, vel τοῦ τὸ ἀρῶν ἀρᾶς, ἀρᾶσθαι, ἀρατὴρ & ἀρητήρ Ionicè. ET Ἀρήτειρα, ας, ἡ, Sacerdos, fœmina, in poematio quod antiquo Musæo falsò tribuitur.

Ἀρητὸς, ὄ, ὁ, Precibus expetitus. Item, Eiusmodi quem deprecari debeamus. Item, Diris deuotus. Nonnunquam & Perniciosus. Vide Eustath. Pro Perniciosus, id est βλαβερὸς, citatur etiam ex Sophocle.

C. Δημάρητος, seu Δημάρατος, ου, ὁ, Populi votis expetitus. Id nomen Ariston Lacedæmoniorũ rex filio suo indidit (vt narrat Herodotus Eratone) quia οἱ Σπαρτῆται πᾶσι δημοσίᾳ αὐτῷ ἀρὴν ἐπιτήσαντο πολλὰ γενέσθαι.

C. Πολυάρητος, ου, ὁ, Multis precibus expetitus, Multis votis exoptatus: vt Od. ζ, Ἠ τίς οἱ ἄλλος ἀνὴρ πολυάρητος ἵκοιτο, Οὐρανόθεν καταβάς. id est πολυδυκτος.

C. Ἀναγκάομαι, ῶμαι, F. άσομαι, Imprecationem aut votum factum reuoco. ἀναγκάσθαι citat ex Callisthene Suidas, exponitque ἀναλύειν τὴν γνωσθεῖσαν ἀρᾶν.

C. Ἐξαγόρομαι, ῶμαι, F. άσομαι. Ἐξαγόρασθαι (inquit Suidas) est vota persoluere, hoc est vota quæ in templorũ fundationibus fieri solent.

C. Ἐπωδή, ᾶς, ἡ, Imprecatio, Execratio, κατάρα. accipitûrq; in malam partem, vt apparet ex Il. ι. nam quum dixisset, Πολλὰ κατηρᾶτο, σὺ γεραιὲ δ' ἐπικλέετ' ἐννῆς, mox addit, — θεοὶ δ' ἐπίκλεον ἐπαρᾶς.

F. Ἐπωδάομαι, ῶμαι, F. άσομαι, Imprecor. Construitur cum dativo personæ & accusativo rei: vt Appian. in Parthi. ὁ δὲ Ἄτιλλος τοῦ σοφρομοῦ ὅλῃ τῇ πόλει, ἔθηκεν ἐφαρίδα κεκομμένῳ ὅλῃ τῇ πόλει. καὶ τοῦ Κρέσσου γνωμόνου κατ' αὐτὸν, ὅλῃ συμμῶν καὶ κατασκόνδων, ἀρὰς ἐπιπεμφθῆναι δεινὰς αὐτῷ καὶ φεικώδεις, δεινοὺς πινὰς θεοὺς καὶ ἀλλοκότους ἐπ' αὐτῷ καὶ τῶν, καὶ ὀνομάζων. Sic Æschin. ἐπαρώμενος αὐτῷ τῇ πόλει ἀπώλειαν. & ἐπαρησάμενος Πέρσῃσι πολλά.

Ἐπωδάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Execrabilis. Phocyl. Σπέρμα τε μὴ κλέπτειν· ἐπωδάσιμος ὅστις ἀρᾶται.

Ἐπάρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Execrabilis, Diris deuotus. Thucy-

dides lib.2, τό, τε Πελασγικὸν καλούμενον, τὸ ὑπὸ τῶν ἀκρόπολιν, ὁ καὶ ἐπάρατον τοῦ μὴ οἰκεῖν. Æschines contra Ctesiphontem, καὶ γαμεῖν ὁ νεῶς ἐξάγιστος καὶ ἐπάρατος ὠνόμασμένος. Hinc & superlat. ἐπωδοπάτατος apud Synes. Budæus in Comm. scribit idem significare ἐναγής, ἐξάγιστος, ἀλιτήριος, ἐπάρατος, κατάρατος, ὀθνεκατάρατος, ἀρᾶ ὀνειδόμενος vel ἔνοχος, & quo Apostolus vtitur ἀνάθεμα, & μάστωρ, quod poetæ fibi vendicant.

C. Κατάρα, ᾶς, ἡ, Imprecatio, Execratio. Plut. περὶ φιλαδελφ. Ὥσπερ οἱ γραῶες τινὸς κατάρας θυπτῆ σιδήρῳ δῶμα δῃλαχόῃς. Sic apud Herodot. κατάρας ποιέεσθαι, vt ἀρὴν ἐποιήσαντο idem ipse autor dixit, contrario tamen sensu.

Καταρόομαι, ῶμαι, F. άσομαι, Execror, Diris deuoueo, Imprecor. Reperiturque interdũ sine casu, vt apud Aristophanem Vespis, — καὶ μή με δέσῃς. Εἴς σε βλέψαι καὶ τὸν πάππαν, ὁπότε ἄριστον ἐξαιτῆσι. Καταρασάμενος καὶ πονηρούσας. Interdũ cum datiuo personæ solo, vt apud eundem in Nebulis, κατάρᾶ σοὶ τῷ διδασκάλῳ; Interdum cum datiuo personæ & accusatiuo rei sicut præcedẽs ἐπωδόομαι: vt l.2. epigr. Ἢν πυ' ἐχθὴς ἐχθρὸν Διονύσε, μὴ κατάρασαι Τὴν Γοῦν πύτνα, μηδὲ τὸν Ἀμφικράτη, Ne impreceris. Interdũ cum accusatiuo rei aut personæ solo: vt καταρᾶσθαι τινὶ τῶν apud Aristidem. Matth. 5, Εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς.

Καταρόομαι quoque in passiua signif. reperitur. vnde illud Matth. 25, πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον.

Κατάρατος, ου, ὁ, Diris deuotus, Execratione dignus. κατάρας ἄξιος. Demosthenes Pro corona, οὐχὶ τοὺς καταρατοὺς τούτους ὥσπερ θηρία μισοῦντες, οὐδὲ μῶς παρεδωκαν ἐγὼ τοὺς ἐμοὺς βίνοιαν, Sceleratissimos homines, Budæus Comm. p. 455. vide Ἐπάρατος.

c. 2. Δημόκατάρατος, ου, ὁ, A populo diris deuotus, Populo execrabilis & inuisus. Citatur ex Naz.

c. 2. Ἐπικατάρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Execrabilis: vt Ioann. 7, ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον, ἐπικατάρατοί εἰσι. vide Ἐπάρατος.

¶ Ἀρεά, ᾶς, ἡ, & apud poetas Ionicè etiam Ἀρεή, Comminatio, Minæ, Verba minacia & quibus etiam alicui imprecamur. Vide apud Homerum Il. υ, λαβὼν λέπαρον ἐπὶ & ἀρεῇ copulantur. Αἴ Il. ρ, μειλιχίοις [ἔπεσι] ἀρεῇ opponitur, Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι παρεσπόμεθα, πολλὰ δ' ἀρεῇ. Vbi Eustathius, ἀρεὴ δὲ λέγει τὴν ἀρὰν, ἤτοι ἀπειλήν. Et addit, αἰτιάσεται δὲ τῇ ἀρεῇ πάντως οἱ μειλιχίοι λόγοι. Idem ibidem (sicut & aliquot aliis locis) fieri hanc vocem ab ἀρὰ per pleonasmũ diphthlõgi εἰ scribit. Apud Hesychiũ autem legimus ἀρεὴ expositum ἀπειλὴ, sed etiam βλάβη. Idem verò & pluralem numerum ἀρεαὶ habet expositum ἀπειλαί. Sed in vulg. editionib. legitur ἀρέας cum accentu in penult. sicut & in ἀρέας quod exponit πόλοις Ἡροδοτικαί.

Ἀρεαῖος, ᾶς, pro ἀπειλῶ, Minor, Etym.

Ἀ Ρ Η Σ, Mars. ab ἀρὰ signif. βλάβην: si Eustathio credimus, afferenti tamen alicubi & aliud etymum, videlicet ὥσπερ τὸ στέρησιν τοῦ εἴρειν. Etymologicus autem alia quædã addit. Ἄρης, Mars: vt Il. ο, — Δαναοὶ θεραπόντες Ἄρηος. In Bœot. — φόβον Ἄρηος φορεούσας. Et Il. η, vbi dicitur Ἔρις esse Ἄρεος αἰδροφόνοιο καασιγνήτη ἐπάρηρε. Et Il. ε, Ἄρες, ἄρες, βροτολοιγὲ μιαιφόνε τειχεσιπλῆτα (vbi obserua α huius nominis diuersam habere quantitatem syllabicam eodem in loco) Et aliis denique plurimis in locis. cum apud hunc poetam, tum apud alios, Ἄρης pro deo Marte. ‖ Ἄρης, Prælium: vt & Mars accipitur à Latinis. Il. β, Νῶῖν δ' ἔρχεσθ' ὅπῃ δεῖπνον, ἵνα ξωμάχω ἀμφ' Ἄρηα, quod alibi ἔρδα Ἄρηος σωμάχειν, & σωμάχειν ὑσμίνην, vt Il. ξ. Et Il. σ, Αἴθ' ὤφελε σὺν νηυσὶν Ἄρεως ἀλκτῆρες ἵκωνται, id est ὑπερασπιστοὶ τοῦ πολέμου, vt inquit scholiastes. Sic & apud Sophoclem Antigone Ἄρης pro πόλεμος. Nec solùm generaliter πόλεμον significat, sed & peculiari significatione τὸν πρὸς πόλεμον ὁρμῶν, inquit Eustathius: vt Iliad. ρ, — δοῦ δὲ μιν Ἄρης Δεινὸς ὀνυάλιος. Vbi tamen exponit idẽ gramm. ἔνθεος γέγονε πληθεὶς Ἄρεος. Schol. Sophoclis in quodã Aiacis loco vult Ἄρης accipi pro λύσσα siue μανία. ‖ Ἄρης, Vulnus, Plaga, Il. ρ, — ἔνθα μάλιστα Γίνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς οἰζυροῖσι βροτοῖσι, i. πληγὴ καὶ τραῦμα, inquit Eustathius. Nec solùm pro vulnere sed & pro cæde ipsa quæ fit vulnerando. Qua in significatione vsus est etiã Sophocles in Aiace, τηφόβημαι λίτ' ἀλδὼν ἄρην ξωναλγεῖν μετὰ τῶδε τυπείς. Vbi scholiastes exponit θάνατον (sed aptiùs exponetur φόνον) afferens illum Homeri locum, modò citatum. Ἄρης ἀλεγεινός, quasi ibi Ἄρης mortem significet: quum pro vulnere accipiatur, vt dictum est. Ἄρης item pro ferro. de qua signif. vide Eustath.

Ἄρης in communi sermone genitiuum habet Ἄρεος, inquit Eustathius: & vt dicitur Σωκράτης Σωκράτεος ὦ Σώκρατες, eodem modo Ἄρης Ἄρεος Ἄρες. At verò genitiuus Ἄρεως per ὦ est à nominatiuo Æolico Ἄρευς, quo vsus est Alcæus. Sed in hoc Homeri versu Il. σ, Αἴ κέν πως σὺν νηυσὶν Ἄρεως ἀλκτῆρες ἵκωνται, Aristarchum legisse Ἄρεοῦς, qui genitiuus esset similis τοῦ Μενέλεω & Πείρεω. Ionicè autem Ἄρηος ab eodem nominatiuo Ἄρης. Sed & genitiuum illi datum fuisse Ἄρου, vnde per extensionem Ionicam dixisse Archilochum πεῖσε Ἄρεω μηφόνε. Quinetiam habuisse genitiuum Ἄρηπος, vt ostendit Ἀρηπάδης patronymicum apud Homerum, & Ἀρηΐων diminutiuũ. Vide Eustathium. Reperitur certè in prosa genitiuus Ἄρεος, datiuus Ἄρεϊ, vel potius cum cõtractione Ἄρει. Accus. Ἄρην. Apud Aristophanem autem etiam Ἄρη sine ν.

C. Ἀρηΐθοος, ου, ὁ, Bellicosus, Egregius bellator. Q.d. Celer seu agilis in prælio. Il. υ, ἀρηΐθοον αἰζηῶν. Vide Hesych. & Eustath.

C. Ἀρηΐτρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, In prælio occisus. Il. τ & ω, Μύας ἄρα τε φῶτας ἀρηΐφατοις κατέδεισι. Et Od. λ, Ἄνδρες ἀρηΐφατοι. ET Ἀρείφατος pro eodem. Sed ἀρείφατοι φόνοι ex Euripide affertur, vbi ἀρείφατοι fuerit simpliciter pro ἄρειοι, vel à Marte perpetrati. ‖ Hesychius autem ἀρείφατον λῆμα exponit ἰσχυρὸν, pro ἄρει ἐοικὸς, inquit, citans Æschylũ. Etymol. quoque ἀρείφατος. vult significare non solùm τὸν ἐν πολέμῳ πεφονευμένον, sed etiam τὸν ἐν πολέμοις ὀνομαζόμενον, ex quo intelligi πολεμικόν.

C. Ἀρηΐφιλος (q.d. Marti carus, vel Cui carus est Mars) Bellicosus, Strenuus bellator: vt ἀρηΐφιλος Μενέλαος. Il. γ.

C. Ἀρεμανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ET Ἀρεμανίος (q.d. Marte furens, Bellandi amore insanus) Martius, Bellicosus. Dionys. Alex. — ἵνα πεῖδες ἀρεμανέων Ἀρεμασσῶν. vbi Eustathius ait vocatos Arimaspos ἀρεμανέας vel ἀρεμανίους, ostẽdens se legere vel ἀρεμανέων vel ἀρεμανίων. Sed ἀρεμανέων certè regularius esse nemo mihi negauerit: atque adeo sic etiam legimus in epigrammate cuiusdam Simyli poetæ apud Plutarchum in Romulo, Ὅπλα δ' ἐπιφεσβαλόντες ἀρεμανέων ἀπὸ χειρῶν. Apud Etymol. perperam, vt opinor) ἀρεμάνεος cum ει in penultima. Ἀρεμάνιος (inquit Bud.) Bellicosus & pugnax. Strabo de Gallis, & Plutarchus. Laert. 288. Idem Plutarch. in Themist. 39 in fine pro Marte ponere videtur. Hæc. Bud. Apud Plutarchũ certè ἐν κεφ. Ῥωμ. inuenio copulata πολεμικὸς & ἀρεμάνιος. ‖ Persis autem ἀρεμανὴς est αἴδης, teste Hesychio. AT Ἀρεομανὴς, Arianus, abArio, in Ecclesiastica historia. ET Ἀρεομανίτης, pro eodem, apud Theodoritum in Eccles. hist. vt annotat Budæus.

Ἀρεικάπχος perperam in vulg. lexicis scribitur, de quo vide in κάπχος.

C. Ἀρείπλους (q.d. A Marte audaciam sumens) Martius, Bellicosus, Citatur ex Epigr.

G Ἄρειος ET (apud poetas) Ἀρήϊος, Martius, Ad Martem pertinens. Hom. Il. η, Παυροτέρων λαὸν ἀγαγόθ' ὑπὸ τεῖχος ἄρειον id est Martis, τὸ τοῦ ἄρεος (inquit Eustath.) vel κρεῖττον τοῦ ἐν ἔθνεσι καὶ Τροίαν τεῖχος. Et ἄρειος pro Martius, in Ἄρεος πάγος, Martius collis, proprié. Lat. tamen potius Vicus Martius. Dictus & composita voce Ἀρειόπαγος, à quo & iudices, quorum ibi tribunal erat, dicti Ἀρειοπαγῖται. Vide in Πάγος. Alterum adiectiuum Ἀρήϊος (poeticũ vti dixi) Martius, Ad Martem pertinens, vel Marti conueniens: vt πύχεα ἀρήϊα, item ἔντεα ἀρήϊα, apud Homerũ: vt & Lat. Martia arma. Hesychius tamẽ ἀρήϊα exponens πολεμιστήρια, ad hos locos Homeri respexit, vt opinor. Sed & ἀρήϊος bellicosum significat, vt Lat. Martius. Il. π, ἀρήϊος Ἀχιλλεύς. Et Il. ν, ἄνδρες ἀρήϊοι. Cæterùm scribit Eustath. pag. 894, τὸ δὲ ἀρήϊος παρεφθόγγισται τὸ ἄρειος: quibus tamen repugnantia scribere videtur pag. 217.

A Ἄρειος proprium etiam nomen cum aliorũ, tum celebris illius hæretici, vnde Ἀρειομανὴς & Ἀρειομανίτης, de quibus paulò antè dixi. Eustath. de Ἄρειος loquẽs, ὅθ' ἐ (inquit) καὶ κύριον φασὶ τοῖς ὕστερον, Ἄρειος διὰ διφθόγγου, ὁ κατὰ τὴν ἀλήθειαν φεραύμως ἀρεϊκός. Sed & psaltes quidam olim dictus fuit Ἄρειος cum solo ι.

¶ Ἀρείων, Præstantior. Propriè autem Marte præstantior, Præstantior armis, vt pote ab Ἄρης. Homerus Odyss. υ, χείρονα & ἀρείονα inter se opponit. Ἀρείων exponitur alicubi & Melior. Sic & ἄρειον interdum Præstãtius, interdum Melius. Hesiod. Erg. δικαιότερον καὶ ἄρειον. Phocyl. πολὺ ἡδύτερον καὶ ἄρειον;

¶ Ἄριστος, Præstantissimus, Optimus. superlat. gradus: vt ἀρείων, comparatiui. Propriè Marte præstantissimus, Armis præstantissimus, seu prælio: sed generaliter accipitur. vnde cum ἄριστος additur τὰ πολεμικὰ (sub. κατὰ) vel ἐν τοῖς πολεμικοῖς (vt à Plut. in Publicola) pro eo qui sit præstãtissimus in rebus bellicis. Hom. Il. τ, Ἴσω νῶῖ Ζεὺς τεθάρσηκε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος. Od. ξ, Ἀλλ' ἐῶν νῶῖ τὸν ἄριστον. Interdum cum accusat. interdũ & cum datiuo: vt Iliad. γ, Δεύσαι εἶδος ἄριστε. At Il. ψ, Αἶψα νεικεῖ ἄριστε. Interdũ verò huic nomini præfigitur ὀχα, sicut & aduerbio Ἄριστα, de quo paulo post. Sed & πολὺ ἄριστος, Il. α. Ἐτ μέγ' ἄριστον, pro Longè præstantissimus, Il. β. ‖ Apud Thucyd. autem cum infinitiuo, ἄριστοι ἀπατᾶσθαι, lib. 3. maximè idonei qui fallamini. Schol. ὀθπιδέιοι καὶ ἐπιτήδειοι.

Ἄριστοι, Optimates, Primores, Proceres. Qui & Summates Plauto. In vulg. lex.

Ἄριστος de re etiam dicitur, non solùm de persona. vt ἄριστον σῶμα, Xen. Hell 5, ἄριστα μὲν τὰ σώματα ἔχοντας, ὀξύπνους τε καὶ ὀξυπόταπτος. Præstãtissima corpora, vel Robustissima. Firmissima. Apud Homerũ ἀρίστη βουλὴ, Præstantissimum consilium, vel Optimum. Sic Herodianus libro secundo, συμβουλεύειν γὰρ ἡμῖν ἀεὶ τὰ ἄριστα καὶ σωτήρια.

Ἄριστα, aduerb. Præstantissimè, Optimè. Odyss. ν, Αὐτὰρ δὲ φραζώμεθ' ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται. Cum genitiuo interdũ, vt ἄριστα ἡθῶν ἔχει, optimè moratus est. Sed hic genitiuũ possit & verbo ἔχει tribui. ‖ Ἄριστα pro ἄριστον etiam, notat apud Homerum Eustath.

Ἀριστίνδην, aliud aduerbium, Præstantissimos vel optimos quosque deligendo. Eadem forma dicitur qua πλουτίνδην. Aristot. Pol. 2, Τοῦτον δ' αἱροῦνται τὸν ἄρχοντα ἀριστίνδην, id est (Bud. interpr.) In hunc magistratum optimum quenque legunt. Affertur ex eodem libro, ἀριστίνδην καὶ πλουτίνδην δεῖ αἱρεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας, optimos & ditissimos quosque eligere in magistratus. Lucianus, πλουτίνδην καλοῦσις ἀλλὰ μὴ ἀριστίνδην καλεῖν αὐτούς. Sic οὐκ ἀριστίνδην μὲν ὁπλεσμένους, Isocr. Paneg. Et apud Plat. De leg. 9, ἐκ δὲ περιστάσεων ἀρχόντων ἀριστίνδην ἀποφεύγειν δικαστήριον exponitur, Optimus quisque ex eorum numero electus qui anno proximè præterito functi magistratibus fuerunt.

¶ Ἀριστεύω, F. σω, Præstãtissimus sum omnium & maximè strenuus, Omnium fortissimè me gero. Hom. Il. ζ, Αἰεὶ ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων. Quoniam autem à superlatiuo fit, (sicut καλλιστεύω à κάλλιστος) genitiuo itidem iungitur interdum, vt Il. ζ, Ἕκτορος ἥδε γυνὴ, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι Τρώων ἱπποδάμων. Vbi obserua & infinitiuũ: vt & Il. π, — ὃν δὴ αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι. pro ὃν πρὸς μάχεσθαι, aut κατὰ τὴν μάχεσθαι. Perinde ac si dixisset, ἀριστεύεσκε μάχῃ, aut κατὰ τὴν μάχην: aut certè ἐν τῇ μάχῃ: vt apud Corn. in alleg. ἐν δὲ τῇ πρὸς τοὺς γίγαντας μάχῃ τοῦ Διὸς δοῦναι νίκην καὶ ἀριστεῦσαι ἡ Ἀθηνᾶ. Nã & in soluta oratione frequens est huius verbi vsus. Xenoph. cum genitiuo vsurpat (sicut Homerus) vbi scribit, ἐν οἷς πολεμικοῖς ἔργοις δῆλοι εἰσὶ πάντων ἀριστεύοντες τοῦ καθ' ἑαυτοὺς αἰῶνος. Sic Plutarchus in Numa, ἀριστεύων τοῦ βαρβάρου. vbi exponitur Bellicosissimus barbarorum. Sophocles autem accus. rei iunxit in Aiace, τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας σφαδ. Quæ vide vt interpretatus sim in Καλλιστεῖον.

Ἀριστεύειν ponitur etiam generalius pro Strenuum se præstare, Strenuè vel fortissimè dimicare. Plutar. Solone, ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Apud Nazianz. autem ἀριστεύειν κατά τινος, Fortissimè pugnare aduersus aliquẽ. Lucianus, ἐν τοσούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἠρίστευε τοῦ Ζωιοθέμιδι

A συμμάχων.

Ἀριστεύειν de alia etiam præstantia dicitur quàm quæ est in rebus bellicis: vt apud Theocritum ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς, præstantissimi arte remigandi. Et ab Appiano Bell. ciuilium lib. 2, dicitur territorium optimum ἀριστεύειν: vbi scribit ἀριστεύουσα γὴ ἡ περὶ Καπύην.

Ἀριστευτικὸς, ού, ὁ, Qui quasi ita comparatus sit natura vt omnium fortissimè se gerat. Vel, Fortitudine cæteros superare solitus. In vulg. lex. exponitur Strenuus, non expressa vi vocabuli.

Ἀριστεύς, έως, ὁ, Qui omnium præstantissimè & fortissimè in bello se gerit, Omnium fortissimus. Addo autem genitiuum Omnium, vt ostendam vim habere superlatiui. Sic Homerus ἀριστῆας Δαναῶν & ἀριστῆας Παλαιαχαιῶν dicit, Plutarch. in κεφ. Ῥωμ. Ἄλλοις ἀριστεῦσι καὶ στρατηγοῖς ἔδωκαν. Rursus apud Homerũ paulo etiam generalius pro optimatibus seu proceribus, & quibusuis qui primarii sint inter alios. vt Od. ζ, ἀριστῆες πάντων Φαιήκων. Et Od. ο, μνηστήρων ἀριστῆες.

Ἀριστία, ας, ἡ, Egregia strenuitas, Egregiæ fortitudinis specimen. Exponitur etiam Præclarum militiæ facinus. Et simpliciter Fortitudo, Strenuitas. Sophocles. κρίνειν ἔμελλε κρεῖσσ' ἀριστείας πνί. Et ἀριστείας ἀφορισθὴν ἠξιοῦσθαι. Et in Anthologia epigramm. — ἀριστείης σύμβολα δεικνύμενοι. Herodianus libro 7, Τοῦτον τὸν μάχιμον καὶ τὸν ἀριστείαν αὐτῶν.

Ἀριστεῖον, ου, τὸ (eadem forma dictum qua καλλιστεῖον) Fortitudinis præmium, Præmium seu honorariũ quod datur fortitudinis ergò. propriè quod datur ei qui omniũ fortissimè & strenuissimè se gessit. Xenophon Hellen. 1, κρατίστοις ἠρωϊκοῖς ἀριστεῖα ἔδωκαν. Isocrates Panegyrico, καὶ τοὺς ἅπαντας τοὺς κατ' ἀξίωσιν ἀγωνιστὰς, οὐδεὶς ἠξίωσε τῶν ἀριστείων τυχεῖν. Æschin. in Ctesiph. ἀποτυχὼν τῶν ἀριστείων. Ex Plutarcho autem in Theseo affertur γέρας ἀριστεῖον, pro ἀριστεῖον simpliciter. ‖ Ἀριστεῖοι generalius pro alio etiã præmio: vt σοφίας ἀριστεῖον, Sapientiæ præmium, Plut. Themistocle.

Α Ρ Η Γ Ω, fut. ξω, Auxilior, Opem fero. propriè autem in bello, quũ ab ἄρης deducatur) Il. α, Ἦ μάλα μοι τοσσόνδε ἔπεσι καὶ χερσὶν ἀρήξειν. Vsus est & Xenoph. hac voce, licet alioqui poetica: vt Pæd. 1, τοῖς φίλοις ἀρήγειν. & in Œconon. ἀρήγειν τῇ χώρᾳ. Sed & Dioscorides vsus est, vt quum dixit ἀρήγει πολλαχοῦ. Ex quo affertur & iuncta accusatiuo, ἀρήγει τὴν ὀδύνας, sed manifestò errore pro ὀδυνῶσι. ‖ Euripides cum accusatiuo rei & datiuo personæ dixit, ἀρήξαι φόνον δικαῖ μοι τέκνοις, pro arcere cædem à filiis, vel propulsare. Sic ἀρκεῖν & pro Propulsare & pro auxiliari accipi docui antea, quorum alterũ ex altero pendet.

F Ἀρηγών, όνος, ὁ καὶ ἡ, Auxiliator, Auxiliatrix, vel Defensor. Iliad. η, Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων.

Ἀραγὼ, idem quod ἀρηγών, & apud eundem Homerum eodem libro, Οὐ γὰρ ὅπῃ φυδέεται πατὴρ Ζεὺς ἔστετ' ἀραγώ. Apud Sophoclem ναὸς ἀραγὼ τῆς Αἴαντος exponitur Curatores nauis & adiutores: ab aliis, defensores. Apud eũdem Aiax ἐμοὶ τῷ inuocat ἀραγὼ, id est auxiliatrices, vel vindices. Dioscorides vt verbo ἀρήγειν vtitur. ita & hoc nomine quod ab eo deductum est: vt δυσάμμι ἔχει ἀραγὸν τῶν πεῖ ὑστέραν παθῶν, pro Vim auxiliarem habet. Citatur & ex Epigramm. ἀραγὸς βροχετῶν pro Arcens pluuias: & rursus ex Sophocle τὰ ἀραγὰ pro τὰ ὠφέλιμα id est quæ prosunt. Vide & ἐπαραγὸς post Ἐπαρήγω.

C. Ἀραγοναῦται δαίμονες in Anthol. epigr. Defensores nautarum dii, Auxiliantes nautis dii. Exponitur etiam, Dii fauentes & propitii nautis.

Ἀραγή, Auxilium. Hom Il. η, Ζεὺς ἀραγή. Vtitur & Il. ψ.

C. Ἀπαρήγω, vide post Ἐπαρήγω.

C. Ἐπαρήγω, idem quod simplex ἀρήγω, Auxilior. Il. α, Ὅθι Τρώεσσιν ἀρήξαι, pro ἐπαρήξαι Τρωσίν. id est βοηθῶν.

HINC Ἐπαρηγὼν ET Ἐπαραγὸς, pro Ἀρηγὼν & Ἀραγὸς, Auxiliator, Auxiliatrix. Item Adiutor: vt apud Apoll. ἐπαρηγόνες exponitur Adiutores. Itidem Epigr. lib. 6, τὰ ζωὰ ἐπαραγὼν, Vitam adiuuans. Et Apoll. Arg. 1, τῶν ἐῶν ἐπαραγὼν ἀέθλων. SIC Ἐπαραγὴ pro ἀραγὴ, Auxilium, apud eundem Apoll.

Ἀπαρήγω in vulg. lex. quod si non est perperam posi-

tum pro ἐπαρήγω, significabit Auxiliando propulso.

D. ΣΥ Παρήγω, Simul auxilior. At in vulg. lex. simpliciter Auxilior.

Ἀρετή, ῆς, ἡ, Virtus, sed propriè virtus bellica. Ex variis enim etymis huius vocis, sequor illud quod ab ἀρὴς eã deducit. Qua in re etymo Latinæ vocis Virtus iuuari me posse existimo. hãc enim à Vir deriuari notum est, & quidem ab ea significatione qua pro forti & strenuo (& quasi habente aliquid ἀρεος, id est Martis) vsurpatur. Cæterùm & nomen Artem fuerunt qui ab hoc Græco ἀρετὴ ortum putauerint: quæ & Donati fuit opinio. Homer. Il. ν, Συμφερτὴ δὴ ἀρετὴ πέλει αὐδήσασι καὶ μάλα λυγρῶν. Il. ψ, — αὐτὸς ὃ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. Od. ρ, Ἠμισυ γὰρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται ἀρόσπορα Ζεὺς Ἀνέρος, ὅν τ' ἂν μιν κατὰ δηρὸν ἔλῃσι. Et Od. σ, πόσος πόθεν ἐσσὶ φίλοισι Παντοίην ἀρετήν. Sic & alibi dicit παντοίη ἀρετή: sed & plurali numero παντοίαι ἀρεταί: vt Il. ε, Παντοίαι ἀρεταὶ ἵππων καὶ ποδας, ἠδὲ μάχεσθαι. vbi obserua ἀρετὰς tribui ἵππων eodem modo quo dicit Il. υ, — πεδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων. Cũ quibus optimè conuenit ἀρετὴ ἵππου apud eundem poetam, Il. ψ, quum ea in optimè currendo sita sit. Eustathius in hunc Odyss. locum, lib. θ, Ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν ἵππων ὁππότε, annotat hic ἀρετὴν non dici solùm αὐδρείαν, vt alibi, sed simpliciter πᾶσαν τοῖς ἀέθλοις δεξιότητα. At αὐδρείαν peculiariter significare vbi dicit, Οἷσι ἀρετὴν οἷος ἐστί. item in illo loco, Παντοίης ἀρετῆς μεμνήσετο. Addit idem Eustath. ἀρετὴν significare & eam quam δαιμονίαν posteri huius poetæ appellarint, id est beatitudinẽ. Vt quũ dicit Od. σ, Ὄφρ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ καὶ γηρὸς ἀρώμεν. Et eodem lib. vbi dicit Penelope, — ἵππων ἐμὸν ἀρετὴν εἴδός τε δέμας τε Ὀλύμπιον ἀθανάτοισι. Hinc autem esse verbum ἀρετᾶν: vt ἀρετῶσι λαοὶ ἔπη αὐτῷ. item, οὐκ ἀρετᾶ κακὰ ἔργα. At ego (quod tam docti grammatici pace dictum sit) ἀρετὴν existimo potius vocari in illis locis vigorem corporis quàm felicitatem. quum præsertim in priore subiungatur καὶ γοῦνατ' ὀρώρει: quod simile est illi Theocritico, οἷς γόνυ χλωρόν.

Ἀρετὴ apud prosæ scriptores interdum Virtus generali appellatione, vt apud philosophos, oppositam habens κακίαν (quam Hesiod. appellans κακότητα, ei itidem opponit) interdũ peculiarius, prout hoc vel illud ei adiungitur, aut prout de hac vel illa re agitur. Cic. apud Platonem ἀρετὴν vertit virtutem. Ab eodem autem alibi ἡ κατ' ἀρετὴν πρᾶξις redditur Actio honesta. Apud Isocratem ad Demonicum, ἡ τοῦ βίου ἀρετὴ exponitur Virtus morum. Apud Plut. in Fabio, ἀρετὴ πολιτικὴ Ciuilis disciplina. Sed & apud Platonem in Apologia Socratis, δικαιοσύνη αὕτη ἀρετή, Hoc enim iudicis est officiũ. Quæ interpretationes à vi vocis ἀρετὴ longius recedere videntur. ‖ Ἀρετὴ in prosa etiam tribuitur aliis quàm hominibus, vel brutis, vt ἀρετὴ τῆς χώρας, Plat. De legib. Regionis præstantia, aut bonitas. id est feracitas.

C. Ἐνάρετος, ον, ὁ καὶ ἡ, Virtutis particeps, vel Virtute præditus, vt exponit Bud. in hoc loco Damasceni, καταρώπεα δὲ τὰ ἄυλα τῶν ὑλικῶν, καὶ ἐνάρετα τῶν κακίᾳ σωιζομένων. Herodianus lib. 2, ἔνδοξον καὶ ἐνάρετον ἀρχὴν dixit imperium gloriosum & commendabile virtutis ergô, eodem interprete. A Suida autem in Θέογνις appellatur ἐνάρετος βίος, Vita per virtutem transacta. Philosophitamen (si Eustathio credimus) quum ἀρετὴν dicant, ab ea tamen virum ἐνάρετον denominare dubitant, & potius ἐπιτρωτύμους appellant ἀπουδαίους.

C. Φιλάρετος, ον, ὁ καὶ ἡ, Virtutis studiosus. Aristoteles libro 1, Ethic. cap. 8, καὶ ὅλως τὰ κατ' ἀρετὴν τῷ φιλαρέτῳ [ἡδέα δοκεῖ.]

C. Αἰναρέτης, vide suprà in Αἰνός.

Ἀρετάω, τῶ, Virtutis felicitatem assequor. id est, quæ virtutem comitatur. Hom. Odyss. θ, Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα. Vbi vulgò exponitur, Non rectè succedunt. Alii, Non reddunt beatum. Vel, Ad felicitatem non perueniunt. At mea illa expositio aptius vim verbi exprimere mihi videtur: vt hic sit sensus, Quem successum habet virtus eundem habere non possunt iniqua facta. Affert tamẽ Eustathius aliam expositionem: sed quæ cõuenire non possit cum hoc altero loco, Odyss. τ, ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ἔπη αὐτῷ, (vel ἔπη' αὐτῷ, vt in aliis) quod ille exponit οἱ ἀδαμονίαζῶσι: ego itidem Virtutis felicitatem consequũtur, Vel, Debitam virtuti felicitatem percipiũt. Possint tamen & aliæ expositiones veriusque loci afferri.

Ἀρεταίνω apud Eustath. videtur idem esse.

ΕΝΑΙΡΩ, Occido, Interficio. Iliad. θ, Ἐκ τῶ δὴ πόξοιο δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω. Et Il. ν, Ἀλλήλους κατὰ θ' ὅμιλον ἐναίρεον ὀξέϊ χαλκῷ. Et ἐνήρατο voce media apud Hesiodum pro ἐνῆρεν, Occidit, Καὶ τὸν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο κυκλόϊ χαλκῷ. Cæterùm ἐναίρω quidã ab ἀρὴς, alii ab ἔναρα deduxerũt, id est spolia. vnde τοῦ ἐναίρειν (sicut & τοῦ ἐναρίζειν) nõnulli spoliandi significationem perpetuò includi voluerunt. Quod tamen falsum esse videmus cum aliis in locis, tũ in hoc Iliad. φ, Ἤτοι βέλπερον ὅστις κατ' οὔρεα θηρεύεν ἐναίρειν. Alii ἐναίρω interdum separatam habere spoliandi significationem scripserunt, sicut & interdum occidendi. Ego verò, etiamsi ἐναίρειν nonnunquam sit spoliare (cuius tamen significationis exemplum non affertur) multo magis rationi consentaneum esse iudico, vt postquam ἐναίρω ab ἀρὴς deductum fuerit, ab ἐναίρω deinde ἔναρα deriuemus, à quo ἐναρίζω formari nemo non videt. ‖ Sed ἐναίρω ponitur etiam pro Corrumpo, Perdo. qua in significatione vtitur Homerus passiuo ἐναίρεσθαι, Od. τ, Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο. Lubenter autem verbo Corrumpere hìc vtor, quòd Plautus & post eum Ouidius Oculos lacrymis corrumpere dixerit.

C. Ἐναροκτάνος dicitur θάνατος, id est interfector: vt sit θάνατος ἐναροκτάνος, Mors interfectrix. ex ἐναίρω & κτείνω alioqui synonymis, vt μυθολογεύω ex duobus itidem synonymis esse factum videmus. Lege Eustathium pag. 437.

C. Ἐξεναίρω, Interficio. Hesiod. in aor. post. vsus est, Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν. ET KATεναίρω. idem, in Epigr. Hesh. habet etiam κατενήρατο pro Interfecit.

¶ Ἔναρα, Spolia, Exuuiæ. σκῦλα, λάφυρα. Il. ζ & θ, ἔναρα βροτόεντα, quæ Leonides appellat λάφυρα αἱματόεντα Epigr. lib. 1. Il. ζ, — φέροι δὴ ἔναρα βροτόεντα Κτείνας δῖον ἀνδρα. Il. θ, Χαλκῷ δηώσας, ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι. Sic Il. ρ, Χάλκεον λεπὶς δὲ νεκρὸν, ἔα δὴ ἔναρα βροτόεντα. Hesiodus quoq; hoc epitheto est vsus in Aspide, λιπὼν ἔναρα βροτόεντα. Hesychius ἔναρα exponit etiam ὅπλα. sed restringendum id esse puto ad arma quibus spoliatus hostis fuerit.

C. Ἐναρφόρος, ον, ὁ καὶ ἡ, (per syncopen pro ἐναροφόρος) Spolia ferens, Exuuias ferens. q. d. Exuuifer. Ex consequenti autem, Bellicosus, Strenuus bello. Etymol. ET Ἐναρηφόρος pro eodem in Epigr.

Ἐναρίζω idem quod ἐναίρω, Interficio. Item Spolio. Vel Interficio & interfectum spolio. Il. ρ, Νῶϊν δὲ μάχη ἐν χρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον. Il. φ, Τρῶας δὴ ὑ' πὸ τοῖν λήξω ἐπὶ φιάλοις ἐναείζων. ET compos. ΕΞεναρίζω, Idem Il. σ, — Σμωΐσιον ἐξεναείξε. ITEM KATεναρίζω, Idem: vt apud Sophocl. Aiace, λέας κατέπωαεσι θύρας ὀκ χερός.

Ἐναείζειν pro συκοφαντεῖν etiam, teste Hesychio.

ΑΡΑΒΟΣ, ου, ὁ, Strepitus, κτύπος. Hesych. ψόφος, θόρυβος. Eustathius dicit δοῦπος nõ tam asperum significare sonitum quàm ἀράβος. Homerum enim δουπεῖν de corpore in terram cadente dicere, de armis autem ἀράβεῖν: in hoc versu qui Il. ε & alibi habetur, Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Hesiodus, Δεινὴ δὲ σφ' ἰαχὴ, ἀράβος θ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων. Est ἄραβος (inquit Camer.) stridor dentium, vt in frigore & cõsternatione. Quo modo Hom. Il. κ. vsus est hoc vocabulo, quum de Dolone dicit, — ἄραβος δὲ δι' ὀστέα γίνετ' ὀδόντων Χλωρὸς ὑπὸ δείοις. Etymologistæ ἄραβος est ἡ ἐν ἄρει βοή, vt sit ἄραβος quasi ἀρήβοος. Vel, ἡ ἐν ὄρει βοή, quasi ὄραβος. Vel, ἡ ὅπη τὸν ἔραν βοή, quasi ἔραβος. Et quanuis primum etymum posuerit ἡ ἐν ἄρει βοή, subiungit tamen, de ferro nonnisi per catachresin dici.

Ἀραβικὸς, ον, ὁ, quoque hinc deriuatum videtur. nam ἀραβικὴ πνοὴ Hesych. interpretatur πυρωνικὴ: vt sit vẽtus repentinus & procellosus. ET Ἀεραβίδες, Venti pulueren excitãtes, αἱ μετὰ κονιορτοῦ πνοαὶ, vt idem Hesych. exponit.

Ἀραβέω, ῶ, F. ήσω, Strepitum seu fragorem edo. Il. ε, Δούπησεν δ' ὑπὸ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ, id est, ἐκόφησεν, ἤχησεν.

σεν, Hes. Reperitur etiam cum accusatiuo: — vt μάστιγα ἀράβησαι ὀδόντας, apud Apoll. Argon. 2.

C. Ἀμφαραβέω, ῶ, F. ήσω, Circunstrepo. Il. φ, Ἑπτὰ δὲ ἐπὶ ἔστορε πέλεθρα πεσὼν· ἐκόνισε δὲ χαίτας, Τεύχεά τ' ἀμφαράβησε. Apud Hesiodum autem in Scuto Herc. ἀμφαραβίζον scribitur à verbo ἀμφαραβίζω. sic enim in omnibus habetur exemplaribus, ἅρματα δ' ἀσπίδας καὶ ἄνυχας ἀμφαραβίζον.

ΑΡΑΣΣΩ, vel Ἀεράσσω, F. αξω, Eustathio propriè est τὸ δι' ἀσιδήρου τέμνω, ὡς τὸ ἀρὴς. Amputo. Abscindo. sic enim Homerus & Herodotus vtuntur. Il. γ, Δεξιτερὸν δ' Ἕλενος ξίφεϊ ὀρεξὸν ἤλασε κόσσιν Θεστόρεος, μεγάλω, ἀπὸ δ' ὄμματα πάλεται ἀρᾶξεν. Item Pulso, Tundo. Gregorius, τοῦ θυρῶν ἀεραττομένων. Syn. de quodam supra modum superbo & elato, ὅστις, inquit, ἀρασσει τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανόν. Ἀεράσσειν est etiam Illidere, συγκρουειν. Lucianus, τὰς κεφαλὰς ἀράττοντες τοῖς ἐδάφεσι. Sic quoque ἀρασσεσθαι, duæ res dicũtur, id est, Collidi inter se & cõflictari. Alciph. in Epist. καὶ οἱ αἴξεμοι τοῖς ἀλλήλοις ἀρασσόμενοι. Metaphoricè item de verbis probrosis ἀράσσειν dicitur, vt apud Soph. ὀνείδεσιν ἤρασσον, Cõuitiis impetebant. Hesychio præterea ἀμέλγειν significat. Notandum verò est, ἀράξαι scribi & ἀεραξαι: sicut & ἀπαράξαι, καταράξαι & cætera.

Ἀεραγμὸς, οῦ, ὁ, Collisio, Pulsatio, Strepitus. ἀραγμὸς δεσμῶν apud Euripidem, Fragor vinculorum. ἀραγμὸς τοῦ στέρνων, Percussio pectoris, Planctus, apud Sophoclem in Œdip. Col.

C. Ἀπεράσσω, F. αξω, Deiicio, Deturbo. Depello. ἀποκατάγνυμι, Hes. il. ξ, — ἀπηράξεν δὲ χαῦλα Αὐτὴ σὺν πίνακι κάρη. Sic Herod. in Vrania, τοὺς ὀπίσω βάντας ἀπὸ τῆς καταδυσάσης νηὸς βάλλοντες ἀπήρασαν.

C. Διεεράσσω, F. αξω, Pertundo, Perrumpo, Perfringo. Hesiod. in scuto Herc. τὸ δὲ πέσε πάν, ἤλασε μηρὸν, Πᾶν τὸ μὲν ἀστυδῶν· δῆρε δὲ μέγα πάσης ἀράβης. quod per tmesin dixit pro διήραξε, videlicet δ. υεί.

C. ΕΝεραασσω, F. αξω, Illido, Pausan. Messen. οἱ κεκοὶ ὅτι τὸν βωμὸν αὐτῆ ματοι καὶ βία τὰ κέραα ἐνεράξαντες, ἀποθνήσκουσι. Bud.

C. ΕΞεραασσω, F. αξω, Exturbo, Effringo, ἐκκόπτω, κρούω, Suid. hæc verba citans, καὶ ὅτι μᾶλλον ἐξέπιπτον εἰς ὀρμὴν καὶ ἐπέλοιο τὰς θύρας ἐξεράξειν. hoc est σωστεῖχα, καταβαλεῖν. Metaphoricè etiam ἐξεράσθαι λόγοις τινὰ dicitur sicut ἀεράσθαι ὀνείδεσι paulo ante habuimus, pro verbis probrosis incessere, λοιδορεῖν. Aristophanes Nebulis, Ἐγὼ δέ τ' οὐκ ἐῴεσμαι· ἀλλ' ἀδικεῖν ἐρᾷ τῶν Πολλοὺς κακοῖς κ' ἀεροῖσι, id est κρουω αὐτὸν, λοιδορῶ, πολλοῖς κακοῖς: vt Schol. exponit.

Ἐξάεραγμα, ατος, τὸ, Fractura, σύντριμμα, vt Gal. apud Hipp. exponit.

C. Ἐπεράσσω, F. αξω, Irruo, Illidor, Impingor, Incumbo: vt Bud. in Comm. exponit: afferens hoc ex Synesio exẽplum, ἕως αὔεμος ἐπεράσσει πολὺ, κῦμα ἑλωνῶν ὑψηλὸν καὶ τραχὺ. vide paulo post ὅπερράσσω.

C. ΕΣεραασσω, F. αξω, Repello. vnde illud quod in vulg. lexicis citatur, ἐσεραξαντες ἐς πόδας.

C. ΠΡΟΣεραασσω, F. αξω, Allido. προσκρούω. Suid. προσβάλλω, πλήττω. Bud. Alciphr. καὶ τῶν μὲν πρὸς τοὺς πέτρας προσηεράσσετο, τὰ δὲ ὕδατι αὐτοῖς ἐρρήγνυτο. Greg. de homine, τοῦς ἐνδόξοις προσεραασθεὶς ὀφθαλμοῖς τὸ σῶμα.

C. ΣΥΝεραασσω, F. αξω, Collido, συγκρουω, Confringo, Bud. Luc. οὐ δυνάμενοι ἔφθη συνεραξαι πρὸς ὀδοῦσι. Sic in passiuo, πολλοὶ μὲν ὑπὸ τῶν αἰπόλων ἐστὶν ἀλλήλοις, id est, Inuicẽ vel mutuò collidebantur & confringebantur. Arrian. lib. 5, ἐπιπεσόντων πολλῶν πολλοὶ ὑπὸ τῶν πέτρας καὶ συναραχθέντων quo in loco Bud. ὑπὸ τὰς πέτρας emendandũ censet. Huc pertinet etiam συναρηεράσθαι apud Hesych. pro συνάκοπτομαι. Συναεράσθαι est etiã Confligo, vel confligor, Bud. Comm. Aristot. De mundo, συναεραζόντων αἰεμῶν παντοίων. Est autem hoc verbum (vt Budæus in Comm. annotat) τῶν διπλογουμένων. συναεράσσω enim & συρράσσω reperitur.

C. ΥΠεραασσω, F. αξω, Succutio. κινῶ, πάλλω, Suid. apud quẽ hoc citatur exemplũ, ἵππων χρεμετιζόντων, τῆς γῆς τῆς ποσὶν αὐτῶν ὑπεραεραζομένης, ὁπόταν κρουομένων.

ΡΑΣΣΩ, F. αξω, Idem quod ἀεράσσω, vt Bud. in Comm. scribit, annotans verbum esse διπλογουμένον. vnde ῥάξαι quod Suidas ex Apollodoro citans exponit καταβαλεῖν. Demosth. in orat. contra Conon. εἰθ' ὑποσκελίσαντες καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον, οὕτω διέθηκαν ἐναλοιφοῦσι καὶ ὑβρίζοντες, ὥστε, &c. Allisserunt, Deiecerunt. Bud. Sic Esaiæ 9, ῥάξει ὁ Θεὸς τοὺς ἐπαίρεσθαι φοῦς ὅτι ὄρος Σιὼν ὅτι αὐτὸν, id est Elidet, vt Hieron. interpr. Huc pertinet etiam Ῥοχθεὶς quod Hesych. exponit ἀπεραχθεὶς. Ῥάσσω significat etiam Eustathio τὸ ἐρρωμένως καταπίπτω: indéq; dicit esse καταεράκτης. ῥάσσω autem deriuari à ῥῶ, vt à φῶ φάσσω.

B Ῥάξις, εως, ἡ, ὅθεν συρράξις, Conflictus acierum. Budæus ex Plutarcho.

Ῥακτήριος, ον, ὁ, ψοφώδης καὶ θορυβώδης, Strepitum multum edens. Hesych. qui hũc ex Philoctete versum citat, Μέλη βοῶν αὔαυδα καὶ ῥακτήρια. Ῥακτήριον verò eidem Hesychio est saltatio quædam. Ῥακτήρια autem plurali numero substantiuè itidem posita exponit idem τύμπανα, item κρότα αὐτῶν τῶν κόπων, διὰ τὸ ἐρραγῆναι. ET Ῥακτήρια, τὰ ῥαδινὰ ἐν οἷς τοῖς καρποῖς ἀποφέρεται. Hesych. Ῥάκτης quoque huc pertinere videtur quod Hesychius exponit λόφος, & Ῥακτοί, quod eidem significat φάραγγες, πέτραι, χαράδραι.

C. ΑΠΟρράσσω, F. αξω, Amputo, Auello. ἀποκόπτω, Suid. qui hoc prouerbium citat de iis qui vi aliquid faciũt, ἀπρόρρησιν ὑποφυόν τὸ κλωδίον. INDE est ἀπόρραξ quod Hesychius ἀπόρραξα, ἀπόσπασμα, ἀποτμημα exponit. Ἀπόρροξις autem modus ludendi pila, quorum præter hunc tres adhuc alii à Polluce recensentur, ὀλίσκυρος, φαινίδα, σύεανία. hunc autem sic describit lib. 9, ἔδει τὸν σφαῖραν ἀπίνως τοῦς ἔδαφος οἰξάντα, ὑπεδέχεσθαι μόνον τὸ πέδιμα τῆς σφαίρας, τῇ χειρὶ πάλιν αἰπτιμῦσαι· καὶ τὸ πλῆθος τῆς πεδήματος ἐνεμέτρει.

C. ΕΠιράσσω, F. αξω, Irruo, Incumbo, & idem quod ἐπεράσσω, vt Bud. in Comm. docet, hoc ex Diodoro citans exemplum, οὗπερ μὴν οὐδὲ μετὰ βίας πολλῆς ὑπῴρραξαντες τοῖς πολεμίοις, ἀθύμως ἠγωνίζοντο.

Ἐπιῴρακτὴς, οῦ, ὁ, Incumbens hiatu. vt ὑπῴρακτὴ θύρα apud Plutarchum. τοῦς ἠχμίτα ἀπαιῴ. Ἀριστόδημος ὁ Ἀργεῖος εἰς ὑπῴρων οἴκημα ἐνδυόμενος, θύραν ἔχων ὑπῴρακτον· ἡ ἀνωτάτω εἰς τὸ κλιδίον, ἐκαθεύδε μετὰ τῆς ἑταίρας, id est, Quæ in modum portæ cataractæ claudebatur, hoc est incũbentem in hiatum introitus Bud. Comment. vulgata lexica interpretantur Porta pendula & recidens, ex Liuio.

C. ΚΑΤΑράσσω, F. σξω, Frãgo, Rũpo. Herod. & Καταράκτης, ἐστὶ δὲ ὑπεφανὴς τοῦ θαλασσίου μόρος, καταρραχθείσης τῆς ἐπ' αὐτοῦ ὀθόνης αὐτῆς τῶν καταῤῥαγείσης καὶ ῥηγνυμένης, inquit Budæus Comm. Est etiam Impetuosè deturbo, καταῤῥίπτω, καταβάλλω, Hesych. Demosthenes κατ' Ἀεσχίνου, Κατέῤῥαξε δὲ ἐς τὴν θάλασσαν ἅπαντα. Neutraliter aliquando significat Erumpo. Diodor. εἰς δὲ τὴν τὸ χάσμα καταράσσει ὁ ποταμὸς μετὰ πολλοῦ ψόφου, ἀφρώδης γίνεται. Aristot. De mundo, νέφη πυκνοῦται, καὶ ὄμβροι καταράσσουσι, χάνεσι τε καὶ χαλάζαι. In qua significatione etiam passiuè vsurpatum reperitur, vt ὄμβρων καταῤῥαγέντων μεγίστων apud Herodotum. Aliquãdo Defluo, & cassiro more fluentium aquarum. quod & καταρρωωίζειν dici Bud. in Comm. autor est. Gal. Method. 8, ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἡ κρουνὸς ὕδατος ψυχροῦ καταράσσει τὸ ἀγγεῖον. vbi genitiuo iunxit αὐτὸ τὸ ἀγγεῖον. Idem, εἰς οὐ καταράσσουσιν ὕδατος κρουνοὶ πολλοί. Idem Method. 13, transitiuè vsus est, ἐγχεῖν μὲν οὖν τοῦ ὀφθαλμοῦ τὰ φάρμακα, τοῦ πόνου ἐπαιρόντος τὸ ἄνω βλέφαρον, δεύτερον δὲ καταράσσοντας καθαπερ ὅπὸ τῆς κεφαλῆς. Καταράσσω Hesychio est etiam τοῦ κτυπῶ.

Καταῤῥάκτης vel Καταράκτης, ου, ὁ, Cataracta. qua voce & Latini vtuntur. Locus est (vt Bud. in Cõmscribit) abruptus & præceps in flumine, vnde aqua ruit potiũ quàm fluit: vt cataractes Nihil apud Strabonem lib. vltimo. καταῤῥάκτας (inquit Eustathius in Comment. in Dionys. De situ orbis) ὃν τοῦ καθόλου λέγουσι οἱ πυρῳδεῖς τόποι, οὓς ἐν τοῦ καθ' ὁδὸν βαίνειν οἱ ποταμοὶ ἀναγκάζοντας τὸν ῥοῦν δυρόντες, ἐκεῖ βαίνουσι, πολὺ σωαγαγόντες ῥεῦμα, καὶ τῇ πλημμυρᾷ καταῤῥάσσοντες, ὅπου ἄνωθεν βιαίως κατιόντες. ὅθεν καὶ ἡ ἐκ νοῦ καταῤῥάκτας φαμεν. Vide & Suidã in Καταῤῥάκτης, vbi Istri cataractas describit. Καταῤῥάκτης est etiã

vectis quo porta obsirmatur, ὁ κῆ πύλας ὀπιθόλης: vt Eustath. exponit in illum Homeri locũ, Il.ω, — θύρην δ' ἐ-λεμοιοῖο ὀπιθόλης Εἰλάτινος. Dionys. Halic. lib. 8, καταῤῥάκτας τῆς πυλῶν ὀμφαλούς. Significat etiam ipsam portam cataractã (vt Liuius vocat) & idem quod θυρα ὀπῤῥακτὴ paulo suprà. Eustathius verò adhuc specialiùs dicit esse ὄνομα πύλης ἐνδημούσης σωτελουσης ἐν πολιορκίᾳ πόλεως: alibi autem θυραν καταῤῥάσσουσαν κλιμάκων ἄνω, eandémque esse videri quàm Homerus Od. χ, ὀρσοθύραν nominat. Plutarchus in Antonio, καὶ τοὺς καταῤῥάκτας ἀφῆκε κλεῖθροις καὶ μοχλοῖς καρτεροῖς ὄντας. Apud Sophoclẽ autẽ καταῤῥάκτου ὁδὸν (id est κάτω) schol. dictũ vult ὀξὺ τὸ νομίζειν ὀκεῖνον τὸν τόπον κατάβασιν ἐχειν εἰς ἅδου, quẽ antè nominarit χαλκόπους οὐδόν. Quidã verò lexicographi Græcolat. καταῤῥακτοῦ ὁδὸν hîc legunt, vt sit à καταῤῥακτὸς: sicut & apud Aratum scribunt ὑπὸ ὠον θύρα καταῤῥακτῆ κλεῖθρον: quo modo dicitur & θύρα ὀπῤῥακτή. ‖ Est præterea nomen auis rapacis. καὶ τὸ ὄρνεον ἀετοῦδες (ait Eustathius in Dionys. De situ orbis) καταῤῥάκτης καλεῖται, οἷς ἄνωθεν καταῤῥάσσον ἐν τοῖς θηρεύειν τὰ ὄρνεα. Plinius aues quas cataractas à Iuba vocari tradit, Diomedeas nominat. De quibus quid ipse scribat vide lib. 10, cap. 44, & Aristotelem lib. 2 anim. & lib. 9, cap. 12. Leuit. 11, Iudæis huius auis esu interdicitur: vbi Mergulum interpretãtur. Notandum autem est & καταῤῥάκτης scribi vno ρ, & καταῤῥάκτης, ρ duplicato.

C. ΠΡΟΣ ῥάσσω, idem quod προσρήγνυμι. nam Suid. προσρῆξαι exponit προσῤῥάξαι. HINC Πρόσραξις, εως, ἡ, quod Bud. interpretatur Cõflictus, citans hoc ex Philione exemplum, τοῦ κόσμου φύσεσιν ἀλλήλοις τοῦ πολεμοῦσαις καὶ ὀπλοκοπούσαις τοῦ ἀτόμων ἀνατιθέασι· τὸν δὲ φθορὰν, ἀντικοπὴς καὶ προσῤῥάξεσι τοῦ γεγονότος.

C. ΣΥΡ ράσσω, F. άξω, Confligo, συμβάλλω, Bud. συμπίπτω, Hesych. Xenoph. Hellen. 7, ὡς εἶδον παίσαντας τοὺς πολεμίους, συνέῤῥαξαν. Philo De mundo, γίνεται γὰρ τῶν κουφοτάτων καὶ βαρυτάτων τοῖς φύσει ἀντιπάλων ἀναγκαία συῤῥάξασιν ὁμαλότης. id est (Bud. interprete) Siquidẽ tunc necesse est vt leuissima natura & grauissima, quæ sunt aduersariæ, inter se conflictentur. Dicitur etiam de fluminibus cũm impetu confluentibus. Diodor. μεγάλων δὲ ῥείθρων εἰς ἕνα τόπον συῤῥαττόντων, ἴλιγγες πολλὰ καὶ φοβερὰ συνίστασαν. Vulg. lex. interpretantur etiam Conuenire inter se, in hoc Thucydidis loco, συῤῥάξεσι σφίσιν αὐτοῖς. qui locus suspectus tamen esse possit.

Σύῤῥαξις, εως, ἡ, Conflictus, συμβολὴ, συνάψις. Plut. τοῦ μετὰ δρόμου καὶ φοβερὰν γινομένου σύῤῥαξιν. Idem De fortuna Alex. addidit etiam genitiuum ὅπλων, Ἐπεὶ ἔν γε πέλταις καὶ σαρίσαις καὶ ἀλαλαγμοῖς καὶ συῤῥάξεσιν ὅπλων ἀκίνητος ἦν.

Ρ Η Σ Σ Ω (pro quo tam in prosa quàm in carmine dicitur potius Ρήγνυω vel ῥήγνυμι) F. ξω, P. χα, Frango, Rũpo, Dirumpo. Hom. Il. ψ, Ἀντίκρυ χρόα τε ῥῆξω, σὺν τ' ὀστέ' ἀραξω. Et Il. μ, πεζὸς τε ῥῆξαι. Hesiodus in Aspide, Οὔτ' ἔῤῥηξε βαλὼν, οὔτ' ἔθλασε. Rursus Hom. Iliad. γ, Ἠ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἶδι κτεμέοντι. vbi Eustath. ῥῆξαι esse ait βίᾳ ἐλκυσμοῦ διακόψαι τὸ σύνεχές. Idem ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, Il. ο, item ῥήγνυσκε φάλαγγας, Il. π, eo modo dixit quo Latini Perrũpere aciem. hac enim interpret. (quum etiam sit ad verbum) nullã aptiorem reperiri posse existimo. Et Ῥήγνυμαι (pro quo Ῥήγνυμαι) Aor. 2. pass. ἐῤῥάγην. vnde participi. ῥαγεὶς. Xen. Pæd. 1, ὥσπερ ἱμάντων ῥαγέντων εἰσί τινες ἀνέσεις. Item Hellen. 5, ῥήγνυται ὁ πιεσθεὶς φλέψ.

Ῥῆξαι φωνὴν, Aristoph. & Demosth. vt Virgil. Rũpere vocem: videlicet Post silentium loqui, & quasi vocem gestientem edere, id est, Sinere vt erumpat. Sic Bud. Comm. pag. 782. vbi vide plura. Ibidem ῥῆξαι φωνὴν de elephante à Plut. dictum interpretatur Stridorẽ vocis emisisse. Sic ῥῆξαι κλαυθμὸν, Plut. in Pericle: & ῥῆξαι δάκρυα, Epigr. lib. 3, In fletum erumpere, In lacrymas erũpere. Vel, ἐῤῥήξε δάκρυα, Eruperunt ei lacrymæ. ‖ Ῥήγνυμι, Edo, Erumpere facio: vt Plut. ῥήγνισι πηγὰς ναμάτων θερμῶν ὁ χῶρος, Emittit fontes, Scatet fõtibus, quasi terra rupta scatebram elidit. Ita Bud. Qui & subiungit ex Homero Iliad. υ, ἔκλαγξε ῥήγνυντο, pro Excitauerunt, Ediderunt.

— Ῥήγνυσθαι fluctus & vndæ dicuntur, hoc est rumpi & diuidi. Est etiam Diuelli. Plato Pol. 2, ῥαγῆναι τῆς γῆς. pro quo Cicero Offic. 3, eum locum interpretans, scribit, Quum terra discessisset. Greg. de Basilio, καὶ τὸ ῥαγῆναι κόσμου, Diuelli, Abstrahi, Abripi, Bud. ‖ Ῥήγνυσθαι, Cum vehementia & fragore elidi, & supernè decidere, vt procellosa pluuia & grando solet. Aristot. ῥήγνυνται δὲ χειμῶνες ὀξαῖσιν. ‖ Ῥήγνυσθαι, Erumpere. Aristot. τοῖς δὲ θηλεσι ῥήγνυται τὰ καταμήνια, inquit Bud.

Ρησσω, pro Vehementer ferio, apud Homerum Il. σ, — τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ, Μολπῇ τ' ἰύγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἔπεντο. Hic enim Eustath. ῥήσσοντες esse ait σφοδρότερον τῷ χῷ ποσὶ παίοντες. Exponitur & κροτοῦντες. Hesychius ῥήσσει exponit τύπτει & κόπτει: item πάτει, κροτεῖ. Cæterùm quum vulgò soleant ῥήξω & cætera tempora à ῥήγω inusitato deduci, malui à ῥήσσω, quod non prorsus inusitatum videmus esse. Apud Homerum certè ἔκλαγξε ῥήγνυτο exponitur ἔῤῥηνεν. Itidem Suidas ῥήγνυσκε exponit διέῤῥησσε, & ῥηγνύμενον, διαῤῥηγνύμενον. Sic etiam ῥηγνύμενον κῦμα exponitur προσρηγνύμενον. quæ expositiones sunt tanquã à ῥήσσω vsitato. Sed & in Lucæ Euangelio legimus, cap. 8, διαῤῥήσσων τὰ δεσμά. Vide & καταῤῥήσσω.

Ῥῆγμα, ατος, τὸ, Quod ruptũ est. Item Ruptio. ῥήγματα γῆς Aristot. Ruptiones terræ, Vbi terra rupta dehiscit. Budæus Discessiones terræ, item Salebras interpretatur. ‖ Ῥῆγμα peculiariter apud medicos est etiam Ruptum, seu Ruptio, vt Gorræus vertit, qui addit, esse carnosæ partis solutionem citra vulnerationem. nec in musculis tantùm sed in venis etiam atque arteriis ῥήγματα fieri, quosdam contendere, ex Galeno de sanguinis reiectione differente. vnã enim eius causam τὸ ῥῆξιν (hoc est rupturam vasis) ab eo constitui, quam peculiari nomine Celsus lib. 4. cap. 4, ῥηγμοχασμὸν (q. d. hiantem rupturam) vocauerit. Omnem autem ex ictu vel graui casu vel alio quopiam valente motu, vel ex distentione excitari: cum ecchymosi quidem omnino, aliquando verò & cum contusione circum ipsam præruptam carnem consistere. Gal. ἡ δὲ διαίρεσις τῆς ἑνώσεως, καὶ μὴ ὁσονοῦν, ὀνομάζεται κάταγμα· καὶ δὲ τὰς νθυράδας ἔνας, ἀπόσπασμα· καὶ δὲ τὰς μῦς, ἕλκος καὶ ῥῆγμα. Demosth. in orat. Pro corona, ῥήγματα & ἀπόσπασματα copulat. Olynth. autem 2, & in or. ad Philippi epistolam, ῥῆγμα & σφάλμα.

HINC Ῥηγματίας (seu Ionicè apud Hippocratẽ ῥηματίης) Qui ruptis laborat, id est τοῖς ῥήγμασι, vt Budæus in Commentariis exponit: seu ὁ ἐῤῥωγὼς τι τῆς ἔντης ἔχων: vt Galenus explicat ἐν ταῖς γλώσσαις. Dioscorides, ὠφελεῖ ἡμαδικοὺς, θρομώδεις, ῥηγματίας. Pro eodem Ῥωγματίας etiam apud Hippocratem reperitur vt Galenus tradit.

Ῥῆγμα Hesychio est etiam πᾶσα ἀνέμου κατὰ μῆκος, σάλαγμα.

Ῥηγμοχασμὸς, οῦ, ὁ, Hians ruptura. De qua Celsus lib. 4, cap. 4, in hunc modum scribit, Autoresque medici fuerunt, vel exesa parte aliqua sanguinem exire, vel rupta, vel oræ alicuius venæ patefacto. primam, διάῤῥωσιν, secundam, ῥηγμοχασμὸν, tertiam, ἀνάσπασιν appellant. Gorræus tamen dubitat num legendũ sit ῥῆγμα aut χάσμα: quum Galenus & reliqui medici ῥῆξιν simpliciter dixerint, & nemo alius eam dictionem videatur vsurpasse.

Ῥῆξις, εως, ἡ, q. d. Ruptura. Quidam ex Plinio Fracturam interpretãtur. Aristot. De mundo, κῆ ῥῆξιν νέφους, In fractura nubis. Apud medicos autem ῥῆξιν Gorræus idẽ esse tradit quod ῥῆγμα: quosdam tamen ex veteribus etiam ῥαγάδας sic vocasse. In vulg. verò lex. dicitur esse etiam exhulceratio oculi in cornea tunicula ex ictu vel vehementi inflammatione facta, quæque disruptionẽ tunicarũ oculi adferat, ac humores per quos videmus, diffluere compellat.

C. Μονόρρηξ, Defractus, Abscissus. ἀπερρηγμένος, ἀπεσπασμένος, Hesych.

Ῥήκτης, ου, ὁ, Ruptor, Effractor. Aristot. De mundo, quum terræmotuum species recenset, etiam σεισμοὺς ῥήκτας cõmemorat, nimirum τοὺς χάσματα ἀνοίγοντας καὶ γῆν ἀναῤῥηγνύντας. vbi Bud. effractores interpretatur, quòd hiatum vi eruptione facta patefaciant.

Ῥηκτικὸς, οῦ, ὁ, Ruptorius, Rumpendi vi præditus.

C. Ἄῤῥηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Infractus, Infragilis (quo vtitur Ouidius) ἀχάσκος, στερεὸς, ἰσχυρός. vt ἄῤῥηκτος νεφέλη, apud Homerum Iliad. ψ, id est (vt exponit Eustath.) πυκνοπάγη, δι' ἧς οὐδ' αὖ νέφος ἠέλιος διαδράκοι, vt alibi poeta dicit. Sic φωνὴ ἄῤῥηκτος, Il. 6, Vox frangi aut debilitari nescia. Philo De mundo, δεσμὸς οὐκ ἄῤῥηκτος ἀλλὰ μόνον οὐκ ἀδιάλυτος. Greg. quoq; πλάκας θεοῦ ἄῤῥηκτος dixit.

Ῥαγὴ, ῆς, ἡ, Ruptio. Galenus apud Hippocr. exponit χάσμα, ῥῆγμα.

Ῥαγὰς, άδος, ἡ, Ruptura, Fissura, Rima. Dioscor. l. 1. cap. 95, ὥσσε τε ταῖς ἐν ποσὶ καὶ δακτυλίῳ ῥαγάδας ἀμόζει. Peculiariter autem Ῥαγάδας medici vocant ani fissuras. Sic enim Scribonius Largus cap. 223 interpretatur. Celsus autem lib. 6. cap. 18 Ῥαγάδα vocat, quum nimirum in ano cutis exciditur: & Nicol. Alex. (vt referunt vulg. lexica) ῥαχμάδας. Gorr. dicit esse ani hulcuscula oblonga, vocariq; etiam rimas, quibus ani musculus veluti proscissus sit, nõ aliter quam labra quandoque & manus ex vehementi frigore. Dici verò etiam ῥῆξεις à quibusdam veteribus, à Plinio Fissa. Ῥαγὰς Hesychius exponit, πτύλυξ ἢ σαφυλὶς, ῥωγάς.

C. Ἀῤῥαγὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Infractus, Infragilis, & idẽ quod suprà ἄῤῥηκτος. Hesych. exponit στερεὸς, ἀκατάπηκτος. Chrysost. σὺν ὀκκλησίας πῖχες ἀῤῥαγες. Theoph. De plant. lib. 5. cap. 5, τὰ δ' ἀγάλματα γινόμενα ὀκ τοῦ κεδρίνου, κυπαρισσίνου, λωτίνου, πύξου· τὰ δ' ἐλάτινα, καὶ ὀκ τῆς ἐλάτης ῥιζῶν. ἀῤῥαγῆς γὰρ αὐτῶν καὶ ὁμαλῶς πως ὀκ κόδεις, Fissuris carẽt, Integræ sũt. Ἀῤῥαγὲς autem ὅμμα Hesych. exponit, οὐ δακρύον, Nõ lacrymãs: quo pacto dici etiã soleat καταῤῥαγὴ μυ δάκρυον.

C. Δυσῤῥαγὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Difficilis ruptu. vt δυσῤῥαγέστερα σκύτη apud Lucianum.

C. Πυῤῥοῤῥαγὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Igni fractus. vt πυῤῥοῤῥαγὴ κεράμια apud Suid. ὅσα ὀν ῷ πυρὶ ῥήγνυται ὀν ῷ ὀπιάζει, Lateres vel testæ quæ in igne, dũ coquũtur, rũpũtur. citat autẽ Suid. ex Cratino hũc locũ, Ἰσως πυῤῥοῤῥαγὴς καὶ κακῶς ὀπηλμένος. Quoniã autẽ fictilia quæ ignis vi crepuerint σαθροὶ καὶ ἀῤῥαγεῖς, vt Suid. habet, & inutilia sunt, metaph. πυῤῥοῤῥαγὴς significat σαθρὸς, ἄχρηστος. vt apud Aristoph. in Acharn. — φοβεῖ Λάλον τὸν καὶ πυῤῥοῤῥαγὲς, καὶ ἄλλως, θεοῖσιν ἐχθρόν.

Ῥαγόεις, εντος, ὁ, Rimosus, Lacer. Nicand. de salamandra οὐδὲ τὸ οἱ φλὸξ Σίνεται ἀσφε σι ῥαγόεν δέρος ἄκρα τ' ἐμωνεῖ. (vt schol. exponit) τὸ διεῤῥωγὸς. διέῤῥηκε γὰρ τὸ δέρμα τῆς σαλαμάνδρας, δι' ὧν ῥωγάδων ὁ ἰδρὼς αὐτῆς καταστάζων, τὸ πῦρ καταβεννυσι.

Ῥαγόω, ῶ, F. ώσω, Seco, τέμνω: Suidas & Etym. in Ῥάχος.

Ῥαγδαῖος, ου, ὁ, Impetuosus, Vi perrũpẽs. ὀξὺς, ἐρρωμένος, ἄθροος, σφοδρὸς, ἰσχυρὸς, φοβερὸς, πικρὸς, Hes. ταχὺς, κεκινημένος, βίαιος, Suidas: qui dicit metaphoram esse ab imbribus. Theophyl. epist. 24, καὶ ῥαγδαῖος πνεῦσας ἡμῖν ἐπεδίωκεν. Plut. τοῦ ἠθικῆς ἀρετ. ῥαγδαῖον & σφοδρὸν coniungit. De homine præcipiti & impetuoso dici apparet ex his exemplis quæ Suidas affert. Antiphanes Ἀγροίκοις, Ῥαγδαῖος, ἄμαχος. Diphilus Πολυπρᾶγμονι, Τίπτ' ὀξὺς, ὡς ῥαγδαῖος ἐξεκύλισθεν. VNDE Ῥαγδαιότης, ητος, ἡ, Impetuositas. pro quo in v. l. perperam scriptũ est Ραγαδαιότης.

¶ Ῥάκος, εος, τὸ, Lacera vestis, διεῤῥαγὲς ἱμάτιον, inquit Eust. distinguens illud à πρίβατον, quem dicit esse ἱμάτιον ὑποβεβλημένος τοῖς κροκίδας, ἐλθὼν κόκας, quod idiota σημαίνει vocẽt. Aristoph. Ἀλθ' ἱματίῳ μὲν γὰρ ῥάκος, αὐτὸ δὲ κλίνης στιβάδα φοίνων. ‖ Apud medicos autẽ Pãniculũ interdũ significat, interdũ linteolum. Gal. αἱμαλοιβοὶ ἐσθῶν διπλοῦχῳ ῥάκει τεβακῷ ὀξαλίδος χυλὸς, Excipiatur succus oxalidis panniculo vestis detritæ. Dioscor. ῥάκει λινῷ. sæpe dixit, αὐτὸ τὸ ὀθόνιον, vt λινῷ ῥάκει πεμάσαντες τὸ ἀγγεῖον. B. Cõm. ῥάκει λινᾷ apud Dioscor. Ruellius vertit Lacerata linteola, Marcell. Linteorũ lacinias, vt annotat vulg. lex. ‖ Ῥάκος in hoc Aristoph. loco in Ranis, Σὺ δὲ καθεύδεις μὴ δόξῃ γέλωτα κἀπ' ἀπελείας τίνδε τὸν σταδαλίσκον καὶ τὸ ῥάκος, qui dã (vt schol. scribit) Laruam exponunt, quidam τεβάνιον. Apud eundem in Pluto v. l. exponunt Cicatricem, seu Rugã & laciniam faciei, hoc in loco, Εἰ δ' ὀκπλωεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον, Ὅψει καταδηλα τὸ πρόσωπον τὰ ῥάκη, ἤγουν ῥυτίδας, vt habet Bud. ‖ Transfertur etiã (vt eadẽ v. lex. tradũt) in hominẽ nihili, apud Lucian. in Tim. ἀνε-ῥάκωσε τὸν ἄνθρωπον, ἀντὶ τοῦ ἐξουθένησε. Ἀνεῤῥάκωσε, ἀντὶ τοῦ ἐξεφόρ

Valla apud Herodotũ in Euterpe. ῥηχίω vertit, Vadosum æstuarium. Quidã addũt, Reciprocationẽ fluctuũ siue aquarum æstum ita dici. ‖At Etym. vult & terram quandã in metallis ῥαχίαν appellari: & apud Soph. ῥαχίαν de monte dici. Quinetiam locum arboribus cõsitum, à quibusdam ῥαχίαν fuisse nominatum.

Ῥάχις, εως, ἡ, Spina dorsi, ita dicta secundum quosdam à metaphora τῆς ῥαχίας, quæ significat rupem in mare excurrentem, vt modò dictum fuit. Alii alias huius appellationis reddunt rationes, de quibus consule Etym. Ῥάχις pro dorso folii citatur in vulg. lex. Item pro dorso terræ, citatur ex Epigr. Et pro dorso montis (vt Lucianus loquitur) apud Herodot. habemus in Melp. & in epigr. Gall. itidẽ dicitur *la coste d'une mõtagne.* In iisdem lex. ῥάχις est pars læuis à qua in polypode ordo acetabulorum inchoatur, apud Aristot. De anim. lib. 4. HINC Ῥαχίτης, vt ῥαχίτης μυελός, Spinalis medulla, Spinæ dorsi medulla. ET Ῥαχίζω, per spinam diffeco: Quidam autem generalius exponunt, Concido ingẽti plaga. quod optimè respõdet nostrati verbo *eschiner.* Sophocl. Aiace, -ἔκειρε πολύκερων φόνον, Κύκλῳ ῥαχίζων. Et in alio eiusdẽ tragœdiæ loco, ἔσραζε καρρᾶχίζε. Vide scholiasten. A quo verbo deductum Ῥαχιστὴς significat virum perditum, & qui grauia mala perpetrat, si eidem schol. credimus (sed apud eum legitur hæc vox sine σ) Hesychio autem Ῥαχιστὴρ non solùm hoc significat, sed etiam mendacem & ostentatorem.

¶ Ῥάξ, ακός, ἡ, Acinus. Plato 8 De leg. ἐὰν ᾖ δὴ δοῦλος μὴ πίσας τὴν δεσπότιν, ἢ χωρίων ἅπληταί τινα ἢ θιούτων, καὶ ῥάκα βοτρύων ἢ σύκων συκῆς, ἰσαριθμοῖς πληγὰς τύπτειν μαστιγούσθω. id est, Iuxta acinorũ in racemo numerũ. Nõ tantùm verò de vuæ acinis ῥάξ dicitur, verùm etiã de aliarum plantarũ acinis. nam Diosc. tragos ῥᾶγας tribuit, & Theophr. (sicut & idem Dioscor.) allio: quas alii ῥᾶγας Plin. nucleos interpr. lib. 19 cap. 6. Vide & Ῥῶξ paulo póst. ‖Ῥᾶγες vocãtur etiã (vt Ruff. Eph. testatur) τὰ ἔσωθεν πέρατα τῶν δακτύλων: (quæ & κορυφὰς nominat) Extremitas nimirũ digitorũ intrò vergẽs, quæ rotũdior est. vbi pulpulæ teretes digitos terminãt q.d. vuas. Cam.

C. Ῥαγοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Acini formam habens. Hoc nomine appellatur secunda oculi tunica, ὅπερ (vt scribit Ruff. Eph.) ἔοικε ῥαγὶ τῇ ἔξωθεν λειότητι καὶ τῇ ἔσωθεν δασύτητι. Gorræus inde dictã vult, quòd vuæ folliculo à quo pedũculus auulsus est, quam simillima sit. vt enim illum, ita & hãc tunicã parte sui anteriore leuiter cõpressã esse, & in medio ad pupillã, perforatã. Hanc lib. 7 c. 7 sic describit Celsus, Huic [κεφαλειδεῖ] interior adiũcta est media parte qua pupilla est, modico foramine concaua, circà tenuis, vlterioribus partibus ipsa plenior, quæ ῥαγοειδὴς à Græcis nominatur. Pollux. lib. 2, hanc tunicam ῥογοειδῆ etiam vocat. sed mendosè, vt opinor.

C. Ῥαγολογος, ου, ὁ, Acinorũ collector. epithetũ est echini in Epigr. vt testatur Suid. VNDE Ῥαγολογέω, ῶ, F. ήσω, Acinos lego. quo Theocr. schol. vtitur, accus. ei iungẽs, vt videre potes in Ῥαγίζω paulo póst.

C. Μικρόῤῥαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ, Paruos acinos habẽs. μικρόῤῥαξ σαφυλὴ citat Bud. ex Plat. lib. 8 De leg.

C. Ομφακοῤῥᾶξ, ᾶκος, Acerbos & immaturos acinos habẽs. Epigr. lib. 1, εἰς ἄμπελον, vnico ρ, Ἡ τοῖς ὀμφακορᾶκας ἐγείναο τοῖς ἀπαπάντις βόστρυας.

Ῥαγικὸς, οῦ, ὁ, q.d. Acinalis. ῥαγικοὶ μίσθοι apud Theophr. Plãt. lib. 3, cap. vlt. Acinorum pediculi.

Ῥαγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Acinosus.

Ῥάγιον, ου, τὸ, Acinus paruus. ‖Est etiã phalangii species (vt Aetius Tetrab. 4, Serm. 1, cap. 18 testatur) figura rotunda, colore verò nigra, acini vuæ nigræ similitudine: vnde etiam appellationem accepit. Ῥῶξ verò à Nicandro dicitur, vt inferius videbis.

Ῥαγίζω, F. ίσω, Acinos carpo. Theocr. Idyll. ε, Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ πυθέσπερα ῥαγίζοντι, id est, vt schol. exponit, τοὺς ῥᾶγας αὐαλέοισι, ῥαγολογοῦσιν αὐτάς.

¶ Ῥωγὴ, ῆς, ἡ, Fissura. ῥῆξις, ἀπόρρωγη, ἀπόῤῥηξις. Hes.

Ῥωγαλέος, ου, ὁ, Rimosus, Fractus. κατεῤῥηγμένος, διεῤῥωγὼς, διεῤῥωσμένος, κατατετριμμένος, ῥακώδης, Hes. πολύρρωγος, Eust. Od. ν, Ῥωγαλέα, ῥυπῶντα, κακῷ μεμορυγμένα κάπνῳ. Itẽ paulo post, πόλιν Πυκνὰ ῥωγαλέων.

A Ῥωγὰς, άδος, ἡ, adiect. Lacera, Fracta, Rimosa. διεῤῥωγῶα, Suid. citãs hoc exẽplũ, ὃν τῇ σὺ ἔκειτο ῥωγὰς ἀπόλων πέρα, ἀπτῶν ἑῴων πᾶσα καὶ κρεῶν πλήρης. Nicand. Ther. Ἠσφέλα ἡ ὅλμῳ κεάσας, ἢ ῥωγάδι πέτρᾳ, i. (vt schol. tradit) τῇ λιθίνῃ ἴγδῃ. Hesych. exponit etiã κρημνὸς διεῤῥωγμένος: ita vt idẽ sit quod Rupes Latinis, aut Saxũ hians. Nicander Ther. Οὐ γὰρ ὅτ' ἂν χαλάσθεια λίπῃ καὶ ῥωγάδα πέτρῃσι, i. (vt à schol. exponitur) κεχρασμένῳ, πυτέσι τὴ φωλεόν. Ῥωγὰς Hes. in plurali num. significat etiam ῥαγάδας γῆς, Rimas terræ. quod Marcellum quoq; in Diosc. lib. 4 tradere annotãt v. l. Idem Hesych. scribit ῥωγὰς significare etiam aliis ὀρυσσόμενον, aliis ὀπυμάδα, aliis θυείδας, aliis κλίμακας καὶ αὐτοὺς τοὺς βαθμοὺς τῶν κλιμάκων.

Ῥωγμὴ, ῆς, ἡ, Rima, Bud. C. citãs hoc ex Aristot. exẽplum, καὶ πθαυσὶ ὁ ὀμβρος δὲ ἤδη δρυοκολάπης, ἀμύγδαλον εἰς ῥωγμὴν ξύλου ἐνθεὶς, ὃν πεῖτη πληγῇ διέκοψε. Interpretatur etiam Salebram ibidem. Ῥωγμὴ quoq; apud medicos est (vt Gorr. habet) diuisio caluariæ superficiaria, vel profunda quidem, sed eatenus vt fractum os loco non moueatur. Differentia est fracturæ capitis, vt habetur apud Paulum l. 6, c. 9.

Ῥωγμὸς, ῶ, ὁ, Rima. ῥῆξις, ὄγκος, κοῖλος τόπος, Hes. ῥῆξις γῆς, Suid. Ῥωγμὴ, ῆς, Rima.

Ῥωχμὸς, οῦ, ὁ, Scissura, Rima. ῥῆξις, ἢ βάθος γῆς, ἢ ῥηγμὸς, Hes. ῥήγματα γῆς, Suid. Propriè verò Scissuram in genere significare, ostendit locus ille Il. ψ, Ῥωχμὸς ἕλιν χαίης, & Eust. ῥῆγμα exponit. & schol. ῥῆξις, addens postea ad ampliorem explicationem, τόπος κεχασμένος ὑπὸ ὀμβρείου ὕδατος. Budæus. Comm. Terræ discessionem reddit & χάσμα. Vulg. lexica Terræ labem ex Cicerone interpretantur.

D Ῥῶξ, ωγὸς, ἡ, Fissura. ῥῆγμα Eust. σχίσμα, Varin. VNDE Ἀμφιῤῥῶξ, ῶγος, adiect. Vndiquaq; ruptus, λωεωμένος. Suid. vt in Epigr. κλωβοὺς τ' ἀμφιῤῥῶγας, & apud Apoll. ἀμφιῤῥῶγας πέτρας. ET Ἀῤῥῶξ, ῶγος, Infractus. idem quod suprà Ἀῤῥηκτος & Ἀῤῥαγής.

Ῥῶξ Suidæ est etiam εἶδος πέτρας, si mendo carent eius exempl. Apud Hom. verò Odyss. χ, Ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀϊὰ ῥωγὰς μεγάροιο, Eust. exponit διόδους, ῥήγματα, θυείδας: dicens quosdam in neutro etiam genere ῥᾶγας accepisse vt κῶας.

Ῥῶξ idem quoque significat quod Ῥῶξ paulo antè, & κόκκος vt Hesych. & Suidas habent. ὁ ῥῶξ ὁν τῶν βοτρυῖ, Acinus in racemo. Esaiæ 68, ῥωγῶν μείζοις θύλακοι, Acinis maiores folliculi. Eust. tamen ῥῶξ pro acino sumptum, barbarũ esse scribit. Hesych. verò, in Ῥάγα, scribit, ἰῶ ἡμεῖο ῥῶγα, Ἀττικοὶ ῥᾶγα. HINC comp. Πυκνόῤῥωξ, ωγος, Densus acinis. epithetum vitis. ET Φιλόῤῥωξ, ωγος, Amans acinorum. itidem vitis epithetum in epigr. de Soph. ET Εὐρώγης, εος, ὁ καὶ ἡ. q.d. Bene acinatus, Acinosus. εὐρώγεα πετάλα σαφυλῆς.

Ῥῶξ (inquit Gorr.) ὁ ῥαγοειδὴς χιτών. sic dicta est tunica vuea, quæ tantam habet cum vua similitudinem vt vuæ etiam nomine donata sit.

Ῥῶξ quoque dicitur phalangium quoddã ab acini similitudine. quod ipsum & Ῥάγιον ab Aetio dictum fuisse paulo antè indicaui. (Etymologicus tamen scorpii speciem esse vult) De quo Nicander in Ther. - αἰθαλόεις ῥῶξ Κέκλιται ποσὶν ἑπαυστερος ποσὶν ἕρπων. Vbi notandũ est, quum animaculum id significat, ῥῶξ à fœminino genere in masculinum transire.

¶ Ῥηγμὶν, ῖνος, ἡ, Littus. Eustathius idem esse dicit quod θίν καὶ γιαλὸν, ὅθεν ὀν ῥήγνυται καὶ θείνουσι, ὅ ἐστι τύπτουσι, τὰ κύματα πλήσσοντα. ideóque & θραυσμῆνας ἀκτὰς vocari. Alibi autem ῥηγμῖνα ab Hom. appellari δοῦφαίειαν, ἤτοι τὸ δόλιχον γαλάσσης, quam & ἀρέα νάσσα θαλάσσης nominet, θραῦ τὸ ῥήγνυσθαι κώπας: ἢ ἐπὶ κύματα ῥήγνυται καὶ ἐκεῖ. Et βαθεῖαν in Od. μ addi propterea quòd ῥηγμὶν καὶ τοὺς αἰγιαλοὺς sit ἄβαθης vel αἰγιβαθὴς, hæc autẽ βαθεῖα. dicit enim Homerus Odyss. μ, τ' μεῖς μὲν κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν Τύπτεν. Budæus verò scribit ῥηγμῖνα propriè esse τὸ ὕδωρ τῇ γῇ προσρηγνύμενον, citans hunc ex Aristotele Meteor. 2 locũ, τοῦτο ὃ συμβαίνει περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ὀν τῇ θαλάττῃ. ὅταν μὲν κυμαίνουσα ἐκβαίνῃ, σφόδρα παχεῖαι καὶ σκολιαὶ γίνονται αἱ ῥηγμῖνες· ὅταν δὲ γαλήνη, διὰ τὸ μικραὶ ἐκκρισιν, λεπταὶ εἰσι καὶ ἀδεῖαι.

Ῥηγμὸς, οῦ, ὁ, Littus. διὰ τὸ ῥήγνυσθαι τὰ κύματα ἐκεῖ. Hesych.

¶ Ῥήσσω, ῥῆξαι antiquis significabat etiam βάπτω, Tingo.

Ῥῆγος, εος, τὸ, Stragula tincta. Eustath. tradit ῥῆγος de quorundam sententia esse τὸ σταγόν, διὰ τὸ ῥήγματα τοῦ κρόσσου: alibi verò dicit, ὑπὲρ τὰ βαπτὰ ἱμάτια ἠυφάσματα, ἢ καὶ ἄλλως τὰ θεωρήματα καὶ πάντα τὰ βαπτά. ὅθεν τὸ ῥῆξαι ὁ ἐστι βάψαι, κατὰ γλῶσσαν ὡς φασὶ οἱ παλαιοί. Odyss. π, Ὦ. οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πολλὰ ἐνὶ οἴκῳ. Hes. verò exponit etiam ῥάκος, θεωρήμα, ἀπόσταγμα, θεωρεσκέπασμα. HINC Ῥηγεῖ, έως, ὁ, Tinctor, βαφεύς, Hes. pro eodẽ apud Etym. legitur Ῥαγεῖ, & apud Hes. Ῥεγεῖ. Ῥεγεῖ quoq; vulg. lex. idem significat (quẽadmodũ ῥέγος etiam apud Hesych. exponitur βάμμα, ῥάκος & ῥαμμα, cuius exẽplum Etymol. affert ex Anacr. πιεῖ ἀλιπορφυρέον ῥέγος: & ῥέγμα ab Etymol. pro eodem ponitur, citante hunc ex Ibyco locum, Ποικίλα ὀέγματα) at apud Hesych. scribitur etiam Ρεγισαῖ eadem signif.

C. Αναῤῥήγνυμι, vel Αναῤῥηγνύω, Diffringo, Disrumpo Itẽ, Dissecco, Diffindo. Aristot. De mũdo, σεισμοὶ βίαιοι πολλαμέου τῆς γῆς αἰεῤῥήξαν. Sophocl. in Aiace, Τὰς δὲ πλευροκοπῶν δίχ' αἰεῤῥήγνυ.

Αναῤῥήγνυμι, Erũpere facio, Erũpo, actiuè sumptũ, pro Emitto cum eruptione. Αναῤῥήγνυμι, inquit Bud. Effundo, Violenter edo, Emitto. Eritor. Gregorius εἰς Ἀθανάσιον, de Iuliano tyranno, καὶ ὃν ἀδῖνε πόρρωθεν ἐν ἑαυῶ βασιλίσκον τῆς ἀσιβείας, αναῤῥῆξας ἀθρόως.

Αναῤῥήγνυμαι, Diffringor, Disrumpor. Item, Diffecor. ‖Paulo Ægin. αναῤῥήγνυμενα hulcera sunt quæ præproperè cicatricẽ duxerunt & postea φλεγμαινοῦσα καταῤῥήγνυται, vt scribit B. non addens quomodo αναῤῥήγνυσθαι fit in huiusmodi locis interpretãdũ. Ego aũt existimo posse exponi Disrũpi, vel Rũpi: vt Tibull. dixit pustulam ruptã, l. 1, El. 3, Læderet & teneras pustula rupta manus.

Αναῤῥήγνυμαι, Erũpo: vt αναῤῥήγνυται πηγαὶ, Erumpũt fõtes. apud Greg. Apud eũdẽ, ὡς ὑπὸ πυρὸς ἐμφλεχθέντος ὕλας, ἢ ῥεῦμα βίᾳ κρατούμενον, εἰ καιροῦ λάβοιντο, αναῤῥήξας καὶ αναῤῥήγνυσθαι φιλεῖ. vbi αναῤῥήγνυσθαι videtur ad ῥεῦμα, sicut αναῤῥήξας ad πῦρ referre. Plut. ἐνθὼν πολύπων ἅμα αναῤῥαγεῖσιν. Idem in Cic. ἀλλ' εἰς ἅπαν αναῤῥαγῆναι πλοῦς, in omnem erupturos audaciam. Apud eundem in Theseo, αναῤῥάγησαν κακίαι. Sic dicitur aliquando αναῤῥάγη πόλεμος, Erupit bellum.

Αναῤῥωγα (vt ἔῤῥωγα à simplici ῥήγνυμαι) Disrupt9 sum, Apud Aristot. De anim. 2, αναῤῥωγὸς τόμα exponitur à quibusdã Os rescissum: at secundũ B. exponendum fuerit Hiãs vel patẽs. est enim αναῤῥωγὸς interdũ Apertus, Hians, Patẽs. cuius signif. exẽpla citat duo ex Aristot. Est tamen αναῤῥωγὸς propriè Disruptus siue Discissus, aut Dissectus. sed quia quæ disrupta siue dissecta sunt, hiant, ideo rectè illo modo exponitur.

Αναῤῥήξις, εως, ἡ, Disruptio, Discissio. Plut. ἐμβεβλαβηκὼν οὐκ ἦσαν, οὐδὲ αναῤῥήξεις.

Αναῤῥῆγες, αἱ, Nomen ex præterito αναῤῥωγα formatum, Ruptura siue Disruptura, Pars disrupta, vel Rima, seu Hiatus. Grãmatici exponentes illum locum, καὶ αναῤῥῶγας μεχάρσιον, αἰοῦν εἶναι τὰς ἐν τῷ μεχάρσιῳ ὁδόντας· ἵν' ἢ τὸ αναῤῥῆγμα τῶν πίνεν, ἢ τὰς ῥαγάδας τοῖς δὲ αἰαῤῥάσσῃς. Sed melius αἰὰ ῥῶγας, de quo in Ῥῶξ.

C. Απορρήγνυμι, vel Απορρηγνύω, F. Απορρήξω. Aor. 1 απέρρηξα, à themate Απόρρηκα (quod etiã vsurpatur, sicut & simplex ῥήσσω) Abrumpo, Disrũpo, Frango. Vt autẽ dicunt Latini Abrũpere vitã, sic & Græci Απορρῆξαι βίον. dixit enim Euripides Απόρρηξ' ἐμὸν ἦμαρ. Sed & ψυχὴν Απορρῆξαι dicunt, id est Animam abrũpere: vt in epigrãmate, Εἰ θάλ' Απόρρηξας ψυχὴν βαρυδαμασε κῆμαι. Itidẽ apud Suidã ita loquitur prosæ scriptor nescio quis, Απορρῆξαι τὴν ψυχὴν διψῶντα, μόλις καὶ ὀλίγον πόνον τυχόντα. Quũ autẽ Latini dicant Abrũpere silentium, Græci Απορρῆξαι σιωπὴν dicunt, quod est ad verbum, Vocẽ abrumpere. Pisides apud Suid. οἱ λίθοι πάχα φωνὰς Απόρρηξοισι. Latinis autẽ Vocem alicuius seu sermonem abrũpere est idẽ quod interrumpere. ‖Aliquando Απόρρηξαι præter accus. habet genitiuum, & tum significat quasi abrumpendo diuellere: vt apud Æschin. ἢ δὲ ἔρωτ' ἐῶν Απόρρηξαι τοῦ εἰρωνικοῦ τὴν συμμαχίαν. Neutra etiam signif. vsurpatur Απόρρηξαι à Luciano pro Erumpere. Sic & in Anthol. epigramm. Απορρήξας ἀπὸ δεσμῶν, Quum erupisset è vinculis. Vel, Quum se proripuisset.

Passiua vox est Απόρρηγνμαι, Abrũpor, Disrumpor, Frangor: vt Απορρήγνυμαι τὸν ὦμον, Frangor humerum. Xenoph. φοβούμενοι μὴ Απορρηγνῶνται τοῖς ὤμοις. Sic poetæ Latini dicũt, Fractus brachia, id est, Cui fracta sunt brachia, vel Fracta brachia habens. Aor. 2 est απόρραγω tanquam ab Απόρρηγνυμαι. Participium aor. 2 Απορραγείς. Plutarchus, Απόρραγῶτος αἔρος ἐφανὴ σῶμα φλογοειδές. id est Hiatu cæli velut per abruptionem facto. ad verbũ, Abrupto cælo. Apud Thucydidẽ Απόρραγῶ est auulsum lib. 5, καὶ τὸ μὲν ὄνωνυμον κεφας αὐτῶν τὸ πρὸς πλοῦν τόνγα, ὁ ἀπὸ δὴ κ' τοῦ κεχωρήκει, ἄθθυς Απόρραγῶ ἔφθογε. id est, Απόσπασθεν τῆς ἄλλης ἕξεως, inquit schol. Præteritũ απέρρηγμαι minus est vsitatũ, & pro eo vsurpatur potius præteritum med. απέρρωγα, de quo iamiam dicam. Secundum Poll. απορρηχθαι & απορραγῆναι dicũtur interdũ ὅταν τῶ τασσάζειν καὶ διχογνωμονεῖν.

Præt. medium est απέρρωγα, vnde participium απερρωγὼς. nam vt in aoristo mutatur η in α, ita in hoc præterito medio η in ω, præter consuetudinem. απέρρωγῶν, inquit Suidas, non απερρηκτῶν. Significat autem απέρρωγα, Abruptus sum, vel Auulsus cum genitiuo, præfixam habente præpositionem Από. Pausanias in Atticis, απέρρωγασι δὲ απ' αὐτῆς πάντες. Aliquando sine Από. vt, τῆς φίλης απέρρωγῶς συνοικίας apud Nazianzenum. id est απεσχισμένος teste Suida. secũdum quem απέρρωγὼς interdum est etiam κατεσχισμένος.

Απρῴξ, ῴγος, ὁ καὶ ἡ, Adiectiuum, Abruptus, Præruptus. Polyb. in 5, τὴν δὲ τὰ πέτρα μέρη κρημνοῖς καὶ πέτραις απρῴξιν θεωρεῖν. Budæus præruptas petras interpretatur. Plut. φρουρὸν απρῴξιν κρημνῶ θεωκεπόμενον. in Alexãdro, θεὸς πόπτις Απρῴξας ἐλαύνων. At verò ἀκτὰ Απρῴγες fũt Homero αἱ διεῤῥωγυῖαι, si Eustathio credimus, ὡς ὑπὸ τόμα τῶ λιμένος διὰ αὐτῶν. Locus Homeri est hic Odyss. ν, — δύο δὲ θεοὶ ἔλλιπες ἐν αὐτῷ Ἀκτὰ Απρῴγες, λιμένος πεπτηλυῖαι. Est autẽ διεῤῥωγυῖαι ad verbum Interruptæ. ex quo intelligitur Dehiscentes. Idem Eustathius alibi Απρῴγας πέτρας esse vult τὰς ἀλλήλων απερρηγμένας, id est quæ sint aliæ ab aliis abruptæ & auulsæ. ‖Substantiuum etiam est Απρῴξ aliquando pro Fragmentum auulsum, vel Pars auulsa. Απόρρηγμα, inquit Hesychius. A scholiaste Nicãdri exponitur simpliciter μέρος (id est pars seu portio) in hoc loco Theriacẽ, -ἔνθεν Απρῴξ Δεκαμοῖρα μίσγοιτο πιτῷ ἐνὶ κιρράδος οἴνῳ. Sed exponitur præterea Απόῤῥοια, itẽ Απόσταγμα ab Hesychio. quam significationem non dubium est quin ei dare voluerit in his duobus Homeri locis, qui sequũtur. Prior est Odyss. ι, Ἀλλὰ τόν' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ὄφρα τοῦ Απρῴξ: posterior habetur eiusdem Odysseæ libro proximè sequẽte, videlicet libro κ, Ἔνθα μοῦ εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κωκυτός θ', ὅς δὴ στυγὸς ὕδατος ὄφρα Απρῴξ. Eustathius quoque Απόῤῥοιαν exponit in priore loco, in altero autem ad eam explicationem lectores remittit. At certum est vt uno in loco accipitur, ita esse in altero accipiendum. Est autem Απόῤῥοια ad verbum Emanatio. Ab Hesychio exponitur etiã Απόσταγμα, quod est stillamentum seu distillamentum, si verbum verbo reddatur. quæ interpretatio videtur præsertim loco priori esse accommodata. In hoc autem Arati loco, — εἴν' ποταμοῖς Απρῴξ, scholiastes afferens illum priorem Homeri locum, νέκταρός ὄφρα Απρῴξ, exponit οἷον ἀπόῤῥοια καὶ ἀπόσπασμα. tanquam videlicet etiam pro significatione Απορροίας eandem habet significationẽ. Ac certè Eustathius quoque vult hoc nomen in significatione Απορροίας esse deriuatum, non minus quàm quum est adiectiuum, vt quum dicunt Απρῴγα πέτραι vel κρημνόν. Videtur autem posse απόσπασμα seu απόσπασμα etiam de fluuio dici, sicut ei tribuuntur brachia: vt sit Απρῴξ tanquam brachium ab eo auulsum. Sed quum in priore illo Homeri loco non agatur de flumine, ei quoque vix conuenire possit.

C. ΔΙΑῤῥήγνυμι, vel Διαῤῥηγνύω, Diffringo, Dirumpo, Perrumpo. Et Διαῤῥήγνυμαι, Diffringor, &c. Item Dehisco, vt interpr. Plin. apud Aristot. Interdũ διαῤῥήγνυσθαι est Rũpi, *crener.* Xẽ. Pæd. 8, ὑπὸ ἐνίοισι πλοῖα ἠδύναντο φέρειν.

διαῤῥαγεῖεν γὰρ αὖ. Sic Luciã. De hist.scrib. ὑπερεμπίπλαται ἔτεροις πνεῦ ἢ παίχου, ἔστ' αὖ διαῤῥαγῆ ἐαθίων. Et vt inuidia rumpi dicitur Latinè, & Gall. quoque Creuer d'enuie, sic & διαῤῥήγνυσθαι ὑπὸ τοῦ φθόνου dici solet. Luc. in Timone, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου. Dicitur & διαῤῥήγνυσθαι sine adiectione: vt apud Demosth. Pro corona, κἂν διαῤῥαγῶσί τινες τούτων. Bud. vult διαῤῥήγνυμι itidem dici pro Rumpo, id est Stomachum moueo, Disrumpo, Dolore & indignatione impleo: sed exemplum non affert. At Latini verbi Rumpor metaphoricè positi exempla vide apud eum, pag. 784.

Διαῤῥήσω, Idē. vt διῤῥήσων τὰ δεσμά, Euãg. Luc. c. 8.

Διεῤῥηγὼς, Qui dirupit. Præt. med. διέῤῥωγα, Diruptus sum. vnde partic. διεῤῥωγώς, Diruptus. vt τὸ διέῤῥωγὸς ῥάψαι, Chrysost. Suere quod diruptum est. ἱμάτια διεῤῥωγότα, vestes scissæ, lib. 1. Reg. cap. 4. Et διεῤῥωγότα χείλη, apud Diosc. lib. 1, exponitur Fissa labia, Rimosa labia.

Διαῤῥήκτης, ου, ὁ, Insidiator, ὁδοιπόρος, Hesych. si mēdo carent exemplaria.

Διαῤῥωξ, A bruptus. vt διῤῥαξ κωμῳδικὰ ῥιπός, in vulg. lex. citatur ex Euripide pro Compages fluctibus abrupta, id est anfractus. Sed hæc mihi suspecta sunt.

C. Ἐκῤῥήγνυμι, vel Ἐκῤῥηγνύω, Effringo, Scindo. Apud Sophoclem. ἐκῤῥῆξαι neutraliter positum, Erũpere, in Aiace, ἐκῤῥήξει μάχῃ. Itidem verò ex Aristot. Meteorol. 2. p. 192 Bud. affert ἐκῤῥῆξαι pro Erumpere. Sed Ἐκῤῥήγνυσθαι potius dicitur pro Erumpere. Gal. ad Glauc. 1, κνησαμένων γὰρ αὐτῶν ἅπαξ που ἢ δὶς, ἀθθὺς ἐκῤῥήγνυται [τὸ αἷμα], Erũpit, Profluit: vt antea dixerat ῥέον de eadem re loquens. Sed ἐκῤῥήγνυσθαι maiorem quandã vehemẽtiã habet. Et apud Aristot. ἐκῤῥήγνυται γὰρ αἱ φλύκταιναι, itidē pro Erũpunt. Apud Herodot. ἐκραγεῖσαι ἐς αὐτὸν pro Erumpere præcipitem in iram, Excandescere, Bud. Comm. pag. 783. Ibidem, νότος ἐκραγὴς ex Aristot. pro Coortus. Idē Bud. in lex. ἐξεῤῥάγη ὁ πόλεμος affert ex Themistio pro Bellũ exarsit, vel excitatum fuit, in Exploratore, καὶ ἐνταῦθεν ὁ πόλεμος ἐξεῤῥάγη Ἀχαρνᾶσί τε καὶ Αἰτωλοῖς.

Ἔκρηγμα, ατος, τὸ, Quod ex alio abruptũ est, aut abscissum vt Gal. apud Hipp. ἔκρηγμα exponit ἀπόκοψμα ῥάκους. Est etiam Abruptus locus, Salebra. Item, Eruptio aquarũ in magnis imbribus, Bud. ex Theophr. Suidas autem dicit ἔκρηγματα esse τὰ ἐκ τῆς χιμάῤῥων γινόμενα ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα.

Ἔκρηξις, εως, ἡ, Diruptio. In vulg. lex. Effractura ex Paulo iurisc. Item Vociferatio: sed sine autore. Scimus tamẽ dici ῥῆξαι φωνὴν, & interdum ῥῆξαι quoque sine adiectione (si vel ipsi Hes. credẽdũ est) pro Vociferari.

Ἔκραγε Suidæ idē quod ἔκρηξις. nã hoc per illud explicat.

C. ΚΑΤ Ἀῤῥήγνυμι, vel Καταῤῥηγνύω, Confringo, Diffringo, Dirũpo, Discindo. Et Καταῤῥήγνυμαι, Confringor, &c. vt ἐαθὴς καταῤῥήγνυται Luciano, Vestis dirumpitur. Sed actiua etiam voce καταῤῥηγνύναι τοῖς πέπλοις dixit Xen. Pæd. 3. ‖ Καταῤῥήγνυμι, Cum impetu decidere facio, Deiicio. Gal. ἡ γαστὴρ αὐτῶν κατέῤῥηξε χολώδη, Venter deiecit biliosa. Bud. Apud Plut. in Fabio, καταῤῥῆξεν εἰς χάος καὶ τοὺς πολεμίους, Cõpulit, Fecit vt se proriperent, vel vt ruerẽt. Et Καταῤῥήγνυμαι, Ruo, Decido, Delabor. Bud. ex Strab. εἰς κρημνὸν κατ' ὀν καταῤῥήγνυ[ται] τὸ ὕδωρ. In vulg. lex. καταῤῥήγνυσθαι ὅπῃ πλεῖ γλῶ exponitur Ad terrã discissũ labi. Itẽ, αἵμασι καταῤῥήγνυται, ex Plut. in Fab. exponitur Vẽtus cũ fragore incidebat. Et ex Aristoph. καταῤῥάγη πόλεμος pro Erupit bellum. A Budæo p. 784, καταῤῥωγὼς exponitur etiã Abruptus, Salebrosus, ex Aristot. Ε τ Καταῤῥήσω, idē. καταῤῥήξει κοιλίαν, ex Diosc. citatur pro Turbat ventrem. Exponitur etiã Cõstrepo, Insono, ex Hesychio.

c. 2. Περικαταῤῥήγνυμι, itidē pro Diffringo, Lacero, in vulgatis lex. Et Περικαταῤῥήγνυμαι ex Xenoph. Pæd.

C. ΠΑΡΑῤῥήγνυμι, vel Παραῤῥηγνύω, Disrũpo, Diffringo, in vulg. l. Παραῤῥαγεὶς, Disruptus. Et παρεῤῥωγὼς, idē.

C. ΠΕΡΙῤῥήγνυμι, vel Περιῤῥηγνύω, Circũfringo. ‖ Περιῤῥῆξαι, Circũfundere flumen & circũdare. Isocr. in Busiride, τὸν τε Νεῖλον περὶ τὴν χώραν περιέῤῥηξε. Et περιέῤῥήγνυτο ὁ ποταμὸς, exponitur Fluui⁹ diuortia facit, Fluuius diffusus circũiectos rigat cãpos, ex Curtio. Et περιῤῥωγὼς αἱ ex Aristot. De anim. lib. 8 pro Circumruptum esse.

C. ΠΡΟΣῤήγνυμι, vel Προσῤηγνύω, Allido. Et Προσῤήγνυμαι, Allidor, Illidor, Offenso. Basil. Athanasio, ἀλλήλοις συῤῥήγνυται. B. p. 784. Exponitur προσῤήγνυμαι & his verbis, προσκαθεσόμεθα, προσκόψω, προσκρούω.

C. ΣΥῤῥήγνυμι, vel Συῤῥηγνύω. Confringo. ‖ Itẽ Cõmitto, Irrito: vt πόλεμον συῤῥήγνυσιν, Plut. ex Chrys. apud B. 784. Et Συῤῥήγνυται πόλεμος, Committitur bellũ. Thuc. οὐ μὴν ἀλλ' ὁ πόλεμός πω συνεῤῥώγει, Haud dũ tamẽ cõmissum erat bellũ. Συῤῥήγνυσθαι dicuntur & qui inter se cõfligunt & pugnant. Bud. ex Chrysost. Comm. p. 784. Idem in lex. ex Plut. in Alex. πόνου δὲ νεανικοῦ συῤῥαγέντος, pro, Ferueente iam conuiuio.

Συῤῥήξις νεφῶν, Conflictus nubium, συῤῥαξις: ab aliis autẽ exponitur, Nubium fragor, ex Greg. Naz.

Ἀ Ρ ΑΙ Ὸ Σ, οῦ, ὁ, Rarus, Tenuis, Spongiosus. contrariũ ei quod dẽsum est. Il. π, Λάψοντες γλῶσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ, at Eust. στερεῆς. Diosc. l. 5. c. 102, ὀθόνιον καθαρὸν ἀραιόν. Aristot. Demũdo, ἔστι δ' ὁμίχλη μὲν, ἀτμώδης αἰαζυμίασίς τις ἄγονος ὑδατος, ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δ' ἀραιοτέρα, Nube rarior. Sic ἀραιὸς σφυγμὸς apud medicos, Pulsꝰ rarꝰ: & ἀραιὸν πνεῦμα, Spiritꝰ qui longo tẽpore trahitur, apud Hipp. lib. 1 τῶν ὀστέων. Gorr. Hes. in Erg. Τετρεάδι δ' ἀρχεδίκης πίονες ἀραιαί, Leues, Agiles. κοῦφαι, ἐλαφραί. ἀπὸ ξύλων αἰθέμενον δηλονότι καὶ οὐ πυκνῶν ἀπὸ φύσεως, ait schol. Significat etiã Tenuis & angustus apud Hes. in hoc hemistichio, -ἀραιὴ δ' ἐσοδός ὀστέων. Contra in vulg. l. ἀραιὸς πόρος, Amplum foramen exponitur. ‖ Est etiam Imbecillis, ἀσθενὴς, Hesych. Il. σ, de Vulcano, χωλεύων ὑπὸ δὲ κνημαὶ ῥώοντο ἀραιαί. Ἀραιότερος quoque Hesychio βραδύτερος significat.

Ἀραιὰ, ᾶς, ἡ, significauit apud veteres, vt scribit Ruff. ventrẽ & vniuersa intestina, quanquã Hes. tenuia tantùm interpretatus sit. Pro intestinis vsurpasse videtur Nic. in Ther. loquẽs de viperæ fœtibus, — δῆλα μὴ θῆς ἀραιὰ τᾶς ἐρ' αἰαβρώσαντες, ἀμήτορες ἐξεῤῥύοντο. VNDE etiã μεσοῤῥαῖον. appellatur quod idẽ est atq; μεσεντέριον Gorr.

Ἀραιότης, ητος, ἡ, Raritas, Laxitas spõgiosa: cui opponitur πυκνότης, Densitas. ἀραιότης τῆς γλώσσης, Linguæ fungositas, Bud. De placit. phil. 4. ἀραιότης τῆς γῆς, Raritudo terræ secundum Columellam.

Ἀραιῶς, aduerb. Rarè, Raris interuallis. Leuiter. Item μὴ κρυμοῦμαι, apud Suid. qui hoc citat exemplum, δοῦρον ἢ θύραν τῶν μηπωπῆς ἀραιῶς ὀστακιμῶμαι.

Ἀραιόω, ῶ, F. ώσω, Rarefacio, Relaxo. Gal. ἢ μὴ πύκνωσιν ἰᾶσθαι χρὴ τοῖς ἀραιοῦσι, ἢ δὴ πίλησιν τοῖς χρόοισι, id est Rarefacientibus. Aphrodis. lib. 1, Probl. πρὸς τὴν τελευτὴν τῶν ἀεισμῶν ἀραιούμεθα, Ad finem prandii relaxamur. Sic ἀραιωθῶν πόνων. Huic opponitur στενοῦσθαι καὶ θλίβεσθαι καὶ στενοχωρεῖσθαι.

Ἀραίωμα, ατος, τὸ, Interstitiũ, Rima, Hiatus, Raritas. Bud. ex Luciano.

Ἀραίωσις, εως, ἡ, Rarefactio, Attenuatio. Aristot. De mũdo, γίνεται δ' [ἡ ὁμίχλη] ἤτοι ἐξ ἀραιώσεως ἀρχῆς νέφους, ἢ ἐξ ὑπολείμματος, id est, vt Bud. interpr. Gignitur vel ex nubis primordiis rarescentibus, vel ex reliquiis nubis.

Ἀραιωτικὸς, οῦ, ὁ, Rarefaciendi vim habens. Ἀραιωτικὰ φάρμακα (inquit Gorr.) relaxantia medicamenta. sic dicuntur quæ meatus cutis aperiunt. quibus contraria sunt τὰ πυκνωτικὰ, hoc est condensantia.

Ἀ Ρ Α Χ Ν Η Σ, ου, ὁ, Araneus vel Aranea. Hesiodus in Ergois, — νεῖ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης. Suidas distinguit inter Ἀράχνης & Ἀράχνη, ita vt ἀράχνης sit animal culum ipsum, ἀράχνη autem tela. quæ tamen differentia non semper obseruatur, sicut videre est apud Plutarchum in lib. Vtra anim. prud. τὰ δὲ ἀράχνης ἔργα (inquit) κοινὸν ἰστῶν γυναῖξι καὶ θήρας σαγηνευταῖς ἐπέτυπεν. Dictam autem volunt aut παρὰ τὸ ἀραιὰ ἴχνη ἔχειν, aut παρὰ τὸ εἰς τὸν ἀέρα αἴρειν τὰ ἴχνη.

Ἀράχνης, ου, ἡ, Araneæ tela propriè, vt volũt gramm. itẽ Aranea. sicut ex præcedẽt. patet, & ex Diosc. lib. 2, c. 68. vbi & ὁλκὸν & λύκειον ab aliquibus eã vocari scribit. Pro araneæ tela ponitur in Epigr. Καὶ πάχ' αὐ ἐῤῥοίζητο δ' αἰθέρος εἰ μὴ ἀράχνη Τοὺς πόδας ἐμπλεχθεὶς ὕπνιος ἐκρέματο. Ἀέραχνία pro Ἀράχνη Atticum esse Hesych. autor est: Ἀράχνηκας autem exponit ἀράχναι.

C. Ἀραχνοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Aranei formã habẽs, vel Telæ araneæ formã habẽs. vnde ἀραχνοειδὴς χιτὼν, oculi tunica

à medicis propter tenuitatem dicta, quæ & ὑαλοειδὴς & ἀμφιβληστροειδὴς vocatur, vt scribit Ruff. Eph.

C. Ἀραχνοῦφης, ές, ὁ καὶ ἡ, Ab aranea contextus.

Ἀραχναῖος, ου, ὁ, Ad araneam pertinens, aut Ab aranea factꝰ. vt ἀραχναῖος μίτος in Epigr. & ἀραχναῖα νήματα. Ε τ Ἀραχνεῖος pro eodẽ: vt testatur Suid. Ἀραχνεὰς quoq; idem Suidas ex Callia citat: quod quidẽ non exponit, eandẽ tamẽ cum præcedẽtibus signif. habere videtur.

Ἀραχνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Araneosus. Citatur in v. l. ex Aristot. lib. 5 Animal. cap. 23, exponitúrque Araneæ speciem imitans.

Ἀράχνιον, ου, τὸ, Araneæ tela Od. π, — Ὀδυσῆος δὲ περὶ ὀστέα χυθὶ ἀνδυναίων κάκ' ἀράχνια πάντα ἔχουσα. ‖ Ἀράχνιον, Araneus & Aranea. Arist. ἢ δ' ἀράχνιον ἢ γλαφυρῶν καὶ ὑφαινόντων ἀράχνιον πλοκὴν, δύο ἔστι γένη. B. vt Ἀράχνιον, sicut & Ἀράχνη, sit non solùm tela sed & animal. Ἀράχνιον etiam (vt apud Latinos Araneum) vitium est oculis & vitibus peculiare. Theophr. Hist. pl. lib. 4 cap. 17, statim ab initio, γίνεται δὲ καὶ ἄλλο νόσημα τοῖς τὰ ἐλαίας, ἀράχνιον καλούμενον. φύεται γὰρ τῶν καὶ διαφθείρει τὸ καρπόν. Plinius l. 17, c. 24 araneam vocat, quum veluti telæ inuoluunt fructum & absumunt.

Ἀραχνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Araneosus.

Ἀραχνόω, ῶ, F. ώσω, Et pass. Ἀραχνοῦμαι, quod Araneis squalere, Araneis vitiari significat, vt annotat Bud. citans hoc ex Aristot. exemplum, de apibus. ὅπου γὰρ μὴ ἔχωσιν ὁδὸν ἢ προσπορεύωσι, οὐ προσκαθίζουσιν. ἐὰν δ' ἀραχνοῦν τι τὰ κηρία. Araneari Gaza interpretatus est. Ἀραχνόω v. l. est etiam Aranei speciem refero.

Ἀ ΡΓΟ Ὸ Σ, ου, ὁ, Albus, vt Il. α, initio, Οὐρῆας μὲν πρόσθεν ἀργοὺς ἀλκτῆρας ἔθηκε. Oppian. lib. 3, Ἀργοὺς δ' ἐρίφων τε πολυπόκων ἀρπακτῆρας, candidorum hœdorum. Sic lilia ἀργινὰ dicuntur in Epigramm. Ἀργὸς etiam reperitur in eadem significatione: sicut κελαδεινὸς dicitur, & apud Pindarum κελαδεννός.

Ἀργεῖος, οῦ, ὁ, Albus. Noti epitheton, quem Eustathius λευκόνοτον quoque à sophis vocari tradit.

Ἀργεῖος, οῦ, ὁ, Velox. Quidam vt tradit Eust. volunt epithetum noti esse, nõ autem ventũ aliquem specialẽ, quum quatuor tãtùm ventorũ mẽtio fiat apud Hom. noti, euri, boreæ, zephyri. dicit enim Hom. Il. λ, — ὡς ὁπότε ζέφυρος νέφεα συφελίζει Ἀργεστὴς ὀ τοιο βαθεῖαν λαίλαπα πτύσσων. Aristoteles tamen & Strabo ac cæteri scriptores hunc etiam ventũ agnoscunt. Sed notandum est tunc accentũ in penultimam retrahi, qui in vltimam reiicitur quum epitheton est, non autẽ propriũ: vt Eustath. annotat. Gellius. lib. 2, cap. 22 Caurum Latinè vocat, dicitque ab occidẽte aduersus aquilonẽ flare. Aristot. De mũdo, καὶ τοῦ ζεφύρου ἀρχόμενος μὲν ἀπὸ τῆς θερινῆς δύσεως πνέων, ὃν τινες καλοῦσιν ὀλυμπίαν, οἱ δ' ἰάπυγα. Hesych. exponit ἀργέσται, οἱ ἑπτήσιοι.

Ἀργὴς, ῆτος, ὁ, Albus, Candidus. Il. γ, - καὶ παρὰ μῶν ἐαυτῷ ἀργῆτα φαεινῷ. Sic ἀργῆτα κεραυνὸν Hesych. exponit λευκὸν ἢ παχύ. Tradunt vulg. lex. declinari & ἀργὴς ἀρέτος. vnde illud apud Homerũ fit, ἀργὴν δημῷ. Etymol. verò cum Eustath. συστολῇ esse tradit.

Ἀργῆς, ῆτος, ὁ, Velox etiam significare colligi queat ex hoc loco Aristot. De mũdo, ἢ δ' κεραυνὸν (inquit) οἱ μὲν ταχὺ διαθέοντες, ἀργῆτες λέγονται, i. Ex fulminibus quæ raptim emicãt, ἀργῆτες vocãtur. Quo sensu apud Hom. ἀργὴν κεραυνὸν dictum videri possit.

Ἀργὸς, quoq; in vulg. lex. pro Albus ponitur, sed sine exemplo. forsan pro genitiuo ἀργέτος: quẽ per συστολὴν ab ἀργῆς fieri Eustath. tradit, vt modò dixi.

Ἀργυῆρ, ηρος, ὁ, Albus, Splendidus, & idem quod ἀργὴς, vt Hesiodus annotat.

Ἀργινοῖς, εντος, ὁ, Albꝰ. Luc. ὁ ἀγκαλόεις καὶ ἀργῆς καὶ σμαραγέος κεραυνός. Ἀργεῖος quoq; Suid. exponit λευκός.

Ἀργινοῖς, εντος, ὁ, Albus, Splẽdidus. Il. β, καὶ ἀργινόεντα λύκαστον, i. λευκόγεον. Apoll. Argon. 2, ἀργινόεσσα ἀεὶ περιπτροφέ πάχνῃ. Hesychio est etiam αἱμαλώδης.

Ἄργιος, ου, ὁ, Albus, Celer, Hesych.

Ἀργαίνω, F. ανῶ, Albico, λευκαίνω, Eustath. ex Euripidis Alcmæone. & Opp. De vẽ. lib. 3, Γαστέρα δ' ἀργαίνουσαν ἔχει & πυλὴ ῥαθάμιγξι.

¶ Ἄργεμον, ου, τὸ, seu Ἄργεμος, secũdum Poll. 8, ὁ, seu Ἄργεμα, ατος, τὸ, est oculi hulcusculum quod in iridis circulo nascitur, partem quidẽ aliquam candidi, partem verò etiam nigri cõprehendens. Id extra quidem iridem rubicundũ, intra verò candidum apparet. Gorr. Eos autem qui illo vitio laborant Ἐπαργέμους vocat Pollux lib. 2. Aristot. lib. 9 De anim. ἐπάργεμός ὅτι καὶ πιπάρωται τοῖς ὀφθαλμοῖς. Ἐπάργεμα ἔμμαπα (inquit Hesych.) Oculi qui à leucomatis prorsus excæcati sunt, addens, καὶ πάντα τὰ τυφλὰ καὶ ἀφώπτα οὕτως λέγοντες. Ε τ Ἀργεμώνη herba, quòd argema & nubeculos sanare à Dioscoride dicitur, Gorræo hinc vocata videtur: quam inguinariã à quibusdam appellatã esse scribit Plinius, Marcellus autẽ empiricus à Græcis sarcocollã nominari tradit. cuius descriptionẽ vide apud Dioscor. lib. 2, cap. 208. Plin. lib. 25 c. 9.

Ἄργεμοι, οἱ, quid sit tradit Poll. lib. 2 his verbis, μετ' αὐτὰ [φαλαγγὰς] ὄνυχες, ὑφ' οἷς τὰ νεῦρα πάνεσθαι λέγουσιν. ὧν τὰ μὲν ὑπὸ τοῦ ὄνυχι, κρυπτά· τὰ δὲ αὖθεν, ἄργεμοι, Albũ illud quod suprà vnguem est.

C. Διάργεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliqua ex parte albus, & aliqua ex parte niger. Ita Suid. citãs hoc exemplũ, Ἀλλ' οἱ μὲν ὑμῶν, μέλανες· οἱ δ' πτερόεσσ' ἕτεροι, ξανθοὶ καὶ διάργεμοι τίθη.

¶ Ἄργιλος (seu Ἄργιλλος, vt apud Hesych. scribitur) ου, ἡ, Terra alba & pura. Ita Suid. qui hoc epigrãma citat, Ἀκρίδα Δημοκρίτου μελεσίπτερον ἄδε θανοῦσαν Ἄργιλος δολιχαὶ ἀμφικέλυδον ἔχει. Plin. l. 17, cap. 7, Λευκάργιλλον vocat [Græci] candidam argillam, qua in Megarico agro vtuntur, sed tantùm in humida frigidáque terra.

C. Ὑπάργιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subargilus, vt Gaza vertit. Malim dicere Subargillaceus. Theophr. lib. 9, c. 4, γῆν ὑπάργιλον καὶ πλακώδη dicit.

Ἀργιλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Argillosus, Argillaceus. Suidas exponit etiam ῥυπαρός. Item Ἀργιλώδης γῆ, λευκὴ, καὶ καθαρά.

C. Ἐ Ν Α Ρ Γ Ἡ Σ, ές, Clarus, Euidens. De persona aut re quæ oculis cernitur. Od. π, - χαλεποὶ δ' θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Luc. De cal. κωνηγετοῦσι οἱ φασὶ τὰ ἐναργῆ τὴν θεὸν ὅλῃ σκῆψαι. Polyb. ποτὲ μὲν ἐστὼς ἐναργὴς, σπανίως δὲ κεκλιμένος, id est (Turnebo interprete) Interdum stans ante

omnium oculos, rarò recubans. ‖De re item dicitur aut verbo. Demosth. cōtra Mid. πᾶσι πάντοτε καὶ τοῖς ὁρῶσιν ἐναργὴς ἡ ὕβρις φαίνεται, id est (vt Budæus interpretatur) Est iniuria reipsa conspicua omnibus numeris euidentiæ. Et ἐναργεῖς λέξεις apud Hermogenem, αἱ σημαντικώτεραι καὶ πληκτικαί. Hesychio est quoque βέβαιος, ἀσφαλής.

Ἐνάργεια, ας, ἡ, Euidentia, illustratio, vt Cicero & Quintilianus interpretantur. Demetr. γίνεται δὲ ἐνάργεια, τοσοῦτον μὲν ἀκριβολογίας καὶ τοῦ παραλείπειν μηδὲν, μηδὲ ὑπέμενον.

Ἐναργέως, ET Ἐναργῶς, Euidēter, Pelspicuè, Plut. καὶ τῆς σκέψεως ὠφέλειαν ἐναργῶς παρέχουσι, Luculenter.

Ἄ ΡΓΥ Ρ Ο Σ, ου, ὁ, Argentum. Od. ζ &c., Ὡς δὲ τὸ πρὶν χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ Ἥφαιστος. Et Od. ο, Χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἠδὲ ἐλέφαντος. Hoc commatiō alicuius poetæ à Timotheo cātatum refert Plutarch. in Apophth. Σὺ δὲ τὸν γηθμὸν ἄργυρον αἰνεῖς. Xen. Pæd. 8, τὸ δὲ ἐμὸν σῶμα ὦ παῖδες, ὅταν τελευτήσω, μήτε ἐν χρυσῷ θῆτε, μήτε ἐν ἀργύρῳ. Athen. 6, ὁ δὲ ἄργυρος ὀλίγος λίαν ἐν τοῖς μετάλλοις. Et ἀργύρου πεπιημένα ἀράλματα (cum genit. sine præpositi. ad declarandā materiam) apud Pausaniam in Atticis Ex argento facta. At quum argenteum nummum significare volunt, seu pecuniā, ἀργύριον dicunt.

C. Ἀργυρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Neruum arcus habens argenteum. ἀργυρόπεζος. factum vocabulum ex illo Homeri, Δεινὴ δὴ κλαγγὴ γίνετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.

C. Ἀργυρογνώμων, ονος, ὁ, Argenti spectator (vt Bud. in ann. pr. in Pand. interpretatur) Qui argentum ad Lydiū lapidem probat. τραπεζίτης, δοκιμαστής, Hes. Lucian. in Hermot. καὶ ὑπάρχειν σοι καὶ τοὺς ἀργυρογνώμονας, διαγιγνώσκειν ἅ τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ τοδαικεκομμένα. Hos & κολλυβιστὰς & ἀργυραμοιβοὺς, inter minutulos nummularios (id est cāpsores vulgò dictos) ponit Budæus, publicámque causam non habere dicit.

C. Ἀργυροδίνης, εος, ὁ καὶ ἡ, Argenteos vortices habens. ἀργυρέας δίνας, ὁ ὅτι ῥόμβασι, δοιοκοῦμβος, Eust. Il. β, Οἱ δ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ. id est, λαμπρὰ καὶ καλὰ ῥεύματα ἔχοντα. δίναι δὲ αἱ τοῦ ὑδάτων συστροφαί.

C. Ἀργυροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Argenti formam habens. Argēteus, Camer.

C. Ἀργυρόηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Argenteos clauos habēs, Hesych. Il. β, ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον, id est (vt schol. exponit) ἀργυροῖς ἥλοις δεδεμένον. Eustath. ἀργυρόηλον dictum esse tradit διὰ τὸ ἀργυρέλυ κόπτειν, cuius meminit Homerus Il. α.

C. Ἀργυροθήκη, ης, ἡ, Argento reponendo destinatus locus, Loculus in quo seruatur pecunia. Pollux, ἀργυροθήκιον ab Atticis γραμματεῖον quoque vocatam fuisse, & γραμματεῖον Βοιωτικὸν, tradit lib. 4, cap. 2.

C. Ἀργυροκόπος, ου, ὁ, Qui argentum seu argenteos nūmos cudit, Qui pecuniam signat. Vulg. lex. exponunt, Argentarius, Mensarius, Opifex & faber argentarius. Plutarchus De non fœner. χρυσοχόοις καὶ ἀργυροκόποις.

HINC Ἀργυροκοπέω, ῶ, Argenteos nummos cudo, vel (vt Cicero loquitur) Argenteū signo. Chrysost. οὔτω θρήνων ἄξιον ὅτι εἰς κενὸν ἀργυροκόπει. hoc est, cōcionator concionatur. ad Thessal. 4. 1. Bud. ET Ἀργυροκοπεῖον, Locus cudēdo argento destinatus, Officina argentaria, Signandæ pecuniæ officina, Vbi moneta percutitur. Athen. lib. 5, μάλιστα δὲ τοὺς τῆς ἀργυροκοπείοις διείσκεπτο καὶ χρυσοχείοις, δύρησι λογῶν καὶ φιλοτεχνῶν τοὺς τοῦ τρόπου καὶ τοὺς ἄλλοις τεχνίτας. Bud. ἐν ᾧ κόπτεται τὸ νόμισμα, ὃ νῦν τινες σημαντήριον καλοῦσι. Suidas ex Harpocr. apud quē scribe Ἀργυροκοπεῖον. ET Ἀργυροκοπιστῆρες λόγον, quod Pollux ex Cratini Trophonio affert, per iocū & metaphoram dictum. non enim verba aut orationem cudere propriè dicere possīs. Propriè verò nihil aliud significabit quàm ἀργυροκόπει. Varinus exponit τραπεζῖται καὶ οἱ τὰ ἀργύρια ἐργαζόμενοι.

C. Ἀργυρολόγος, ου, Qui argentū seu pecuniā colligit. Coactor, vt Bud. interpr. qui Susceptores, ἐκτάκτας & ἐκδεκτῆρας & τιμίας dictos fuisse tradit. Thuc. καὶ ὅλῃ τοῖς ξυμμάχοις ἀργυρολόγοις ναῦς δώδεκα, Coactrices, Exactrices pecuniæ. Hesych. τελώνης exponit.

Ἀργυρολογία, ας, ἡ, Argenti (i. pecuniæ) coactio & exactio. Xen. ὁπόθεν πλοῦ πεντακόσιοι νεῶν ἄλλαι ἄλλῃ ᾤχοντο ἐπ' ἀργυρολογίαν.

Ἀργυρολογέω, ῶ, F. ήσω, Pecunias posco & exigo, εἰς τοὺς φόρους. B. Construitur cum accus. Polyb. de Lacedæm. ὅτ' ἤναγκάσθη φόρους μὴ τῆς νησιώτας ὑπομένειν, ἀργυρολογεῖν τε πάντας τοὺς Ἕλληνας. Synes. Simplicio, ὅθεν τοὺς ξένους οὐκ εἰῶ ἀργυρολογεῖν, ἢ ἀργυρολόγησι δι' αὐτῶν τὰς πόλεις. HINC Ἀργυρολογητὴς, Ad pecuniam colligendam institutus. 2. Maccab. 11, ἀργυρολόγον ἱερὸν ποιήσειν, Templum in pecuniæ quæstum habiturum, esse.

C. Ἀργυρομιγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Argento mixtus.

C. Ἀργυρόπεζα, ης, Argenteos pedes habens. Il. α, Ἀργυρόπεζα Θέτις, i. λαμπροπόδης. Ἀπὸ μέρους ὅλη καλεῖ πέζα καὶ ὁ πούς. vt habet schol. Eust. allegoricè dictū ait, quoniā αἱ πέζαι maris, i. extremitates propè littus, ἀργύρειαι sint ὡς δεδοξασμένοι: interiora verò nigriora. vel καλλίσφυρος, καὶ ἡ παρ' Εὐριπίδῃ ἄβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί. vel κόσμον λαμπρὸν τοῖς τοῦ ἵππου ἔχουσα.

C. Ἀργυρόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Argētipes) Argēteos pedes habens. Ath. lib. 5, Ὥστε τοὺς ἐν ἕξῃς ἐπόμπευον ὀκτὼ χρυσοῦν μὲν φορείοις ὀγδοήκοντα γυναῖκες, ἀργυρόποδες δὲ πεντήκοντα, Lectis cis cū pedibus argenteis. Cam. Sic & κλίναι ἀργυρόποδες. Ἀργυρόπους δίφρος (inquit Harpocr.) ὁ Ξέρξου, ὃς αἰχμάλωτος ἐπεκαλεῖτο· ἐφ' οὗ καθεζόμενος ἐθεώρει τὴν ναυμαχίαν. αἴνιττεται δὲ εἰς τὴν παρθενῶνα τῆς Ἀθηνᾶς.

C. Ἀργυροπραῖαι in Pand. Græcis, vel Ἀργυροπρᾶκτ) fortasse, ab exigendis vēditarū rerū pretiis, dicti nūmularii, vt B. in Ann. in Pand. tradit, dicens eos nō tā pecuniarū permutationē quàm maiorē negotiationē exercuisse: pecunias etiā eis custodiēdas dari solitas, fœneratò interdū, interdū gratuitò: Romæ autē etiā auctionib⁹ interuenisse, & pecunias ibi à licitātibus stipulantes, auctionantibus repræsentasse: & huiuscemodi argentarios publicam causam habuisse. Horū instar nunc fere esse apud nos qui vinarii venditores pecuariiq; dicūtur, & cetarii piscariique, operā negotiantibus præbentes identidem cōmeantibus, ne in foro diu sedere cogantur & à singulis emptoribus pretia expectare.

Ἀργυροπραικτικός, οῦ, ὁ, Ad argentū elaborādū faciēs. Hinc Ἀργυροπραικτική, videlicet τέχνη, Argētaria. ἀργυροπραικτικὴν ἐργάζεσθαι, Argentariam facere, vt ex Cic interpretatur Bud. in Comm. Ἀργυροπραικτικὰ ἐργαστήρια, Argentariæ officinæ. Argentarias absolutè vocat Plautus.

C. Ἀργυροπωλέω, ῶ, F. ήσω, Pecunia numerata vendo. B. ex Polybio, l. 3, ἀργυροπωλήσας δὲ τὰς πόλεις, καὶ κερδήσας πολλῶν χρημάτων.

C. Ἀργυρόπυξος, ου, ὁ, Argenteū arcū habens. καλλίπυξος. Hes. λαμπρόπυξος, Eust. Il. φ, Ὦ πόποι, ἀργυρόπυξε Διὸς τέκος.

C. Ἀργυροφάλαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Argēteis phaleris ornatus. Athē. lib. 5, in Antiochi pōpa, ὧν [ἱππέων] οἱ μὲν πλείοις ἵππαις χρυσοφάλαροι καὶ χρυσοστέφανοι, οἱ δ' ἄλλοι ἀργυροφάλαροι.

C. Ἀργυροφεγγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Argēto splēdens. Epigr. lib. 2, τὰ ἀργυροφεγγεῖ λιμῷ, Fame quam afferebant lances argento splendentes (i. argenteæ) vtpote cibo vacuæ.

C. Ἀργυροχάλινος, ου, ὁ καὶ ἡ., Argenteis frenis ornatus.

C. Ἀργυροχόος, ου, ὁ, Argenti fusor, Faber argentarius.

C. Ἀργυρωκόπος, ἀργυρολόγος, ὁκ τοῦ παρεπομένου. Hes.

C. Ἀργυραγχή, ης, ἡ, Argentangina. Argentaria angina. B. Ea Demosthenē, quum pecuniis corruptus in concione synanchen excusasset, laborare quidā dixerunt. Vide Gell. lib. 11 cap. 9, & Bud. in Pand. & Eras. in Chiliad.

C. Ἀργυραμοιβός, οῦ, ὁ, Nūmulari⁹, Argētarius. ὁ κέρμα αἰτῶν ἀρδυείου ἀλλαττόμενος, ὁ τραπεζίτης, ὁ ἀργυροπραίπης, κολλεκτάριος, Suid. HINC Ἀργυραμοιβικῶς, adu. Nūmulariorū more.

C. Ἀνδυραπόδες, οἱ, Argentis parmis insignes. B. πάμπολυ πρόπωκον τοῦ Ἀλεξάνδρου, Hesych. Horū mentionem facit Athenæus l. 12, in nuptiis Alexandri magni.

C. Ἀργυρηλάτης, ου, ὁ, Argenti cusor. ἀργυροκόπος, Hes.

C. Ἀργυρίππη, ης, ἡ, (q. d. Argēteos equos habens) vrbis nomen à Diomede conditæ. Suid.

C. Ἀργυρώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ. Argento emptus, Venalis, Venalitius, Emptitius. οἰκέτης ἀργυρίου ἀγορασθείς, Hes. δοῦλος Suid. apud quē legitur etiā ἀργυρώνη. Plut. pellices ἀργυρωνήτους vocat emptitias. At ἀργυρώνητος σέθεν apud Eurip. est Mancipium tuum, Emptitius tuus seruulus.

C. Ἀναργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Argēto carens, Pecuniis destitut⁹. pecunias non habens, etiamsi ei aliarum facultatum

copia suppetat. Suid. Plato De leg. 3, πλούσιοι δ' οὐκ αὖ ποτ' ἐγένοντο ἄχρυσοί τε καὶ ἀργυροῦν ὄντες. Sic Athen. lib. 6, καὶ τοὺς τοῦ τύπου βασιλείας, αἰ ἄργυροι, ἐπὶ τῆς ἄχρυσος ἦν ὁ Πύθιος.

C. Ἐπάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inargentatus, vt Plinius loquitur. ἐπαργυρωμένος, vt apud Athenæum legitur. κλίναις ἐπαργύροις dixit Herodotus de Delphicis donariis loquens. Hesychio autem ἐπάργυρος est etiam μιλτωτός.

C. Κατάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inargentatus, Argenteus. Athen. l. 4, Dipnos. καὶ κατὰ πλοῦ ἄφοδον τῆς μὲν ἐν ἀξιώμασι, φορεῖα σιωπῶ τοῖς κομίζουσι τῆς πλείοσι δὲ, καταγώγοις σκεύεσι κεκοσμημένοις ἵππῃ, Id est, Bud. interprete, Partim equos instratos argenteis ephippiis referebant.

C. Παράργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Totus argenteus, Hesych. Ex solido argento constans.

C. Πολυάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multum argenti habens.

C. Ὑδραράργυρος, ου, ὁ, Argentū viuum. Metallum est (inquit Gorræus in Definit. med.) in argentifodinis nascēs, album, aquæ instar liquidū, & valde mobile. paulo post quum duo eius genera posuisset, addidit, Nomē enim ex aqua & argento ductum est, quòd argenti quidem colorem referat, nec tamen vt argentū vno loco consistat, sed aquæ modo diffluat. ob id ab Aristotele ἄργυρος ὑγρὸς dicitur, quod nomē Alex. Aphrodiseus ὑδράργυρον interpretatur. Verùm Plinius purum illud & natiuum nominat argentū viuum: factitium autem illud ex minio, hydrargyrum, diuersis verbis diuersas res significari putans. Hæc ille. apud quem plura reperies, & apud Dioscor. lib. 6, cap. 29, Theophrastum, περὶ λίθων, Plin. lib. 33, cap. 8.

C. Ὑπάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subargenteus, In quo argentum mixtū est, Bud. Euripid. ὑπάργυρος χθών, propter metalla. Polluci verò κίβδηλος est. At Hesych. ὑπάργυρον τὸ κιννάμωμον exponit.

C. Φιλάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amans argenti, Cupidus pecuniæ, Auarus. Plut. De irac. ὀργιλώτατος δὲ ὁ φιλάργυρος πρὸς τὸν οἰκονόμον, ὁ γαστρίμαργος πρὸς τὸν ὀψοποιόν. Et φιλαργυρώτατος apud Xenoph.

c. 2. Ἀφιλάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non amans pecuniæ, Non auarus.

Φιλαργυρία, ας, ἡ, Argenti amor, Pecuniæ cupiditas, Auaritia. φιλοχρηματία, Hesych. ὑπόληψις τοῦ τὸ ἀργύριον καλὸν εἶναι. Plut. περὶ ἠθικ. ἀρ. Οὐδ' οἱ πλοῦ ὀπῆ θυμίαν δεδεμένοι φιλαργυρίαν ψέγοντες καταγνοῦσιν.

Φιλαργυρέω, ῶ, Pecuniæ auidus sum. 2. Macc. οἱ δὲ φιλαργυρήσαντες, id est (vt Budæus interpretatur) Cupiditate pecuniæ ducti.

C. Ψευδάργυρος, ου, ὁ, Adulterinum argentum, quod iustam bonitatem non attingit. Vulg. lex. ex Strabone.

¶ Ἀργύρεος, οῦς, ὁ, Argēteus (vt χρύσεος ex χρυσοῦς) vt ἀρδύρεος κρητήρ apud Homerū Od. ο & ο. Il. ε, — ἀργύρεος ῥυμός. Il. δ, Καλαὶ, ἀργυρέοισιν ὀπῆσφυρίοις ἀραρυῖαι. At in prosa per contractionē dicitur ἀργυροῦς (sicut & χρυσοῦς) & in plurali ἀργυροῖ, ἀργυραῖ, ἀργυεῦ. Sic apud Athen ἀργυροῦν πωτήριον, & ἀρδυροῦ πίνακος, & ἀργυραῖς θυείαις, & ἀργυεῦ κέρατα: apud Plutar. ἀργυροῦ ἥλοις, & ἀρδυραῖς λεκανίδας. Reperio tamē apud eundē Athenæum ἀργύρεον etiam sicut & χάλκεον: l. 2, καὶ εἰς χάλκεον ἢ ἀργύρεον ἄγγος ἐγχρόμενον, οὐ ποιεῖ τὴν ἡδονήν. ‖Hesychius vult ἀργύρεον significare etiam Splendidum & pulcherrimū, item Splendidum & nitidum.

Ἀργυρέα λιμὸς, ad verbum, Argentea fames, pro argenti penuria, sequendo Hesychiū, qui exponit ἀργυρᾶν ἀπορίαν. At in Anthol. epigr. Argentea fames significat famem quam famelico relinquunt apposita vasa argentea, sed alioqui vacua, aut certè minimū cibi habentia. Locus est Anthol. epigr. lib. 2, pag. 186 meæ editionis.

Ἀρδυρέαις λόγχησι μάχου καὶ πάντα νικήσεις, apud Suidā versus hexameter prouerbialis, i. ad verbum Argenteis hastis pugna, & omnia superabis. Vide quæ Erasmus post Suidam de hoc prouerbio scribit, in horum verborum expositione, Argenteis hastis pugnare.

¶ Ἀργυρόω, ῶ. F. ώσω, Argēto, Deargento (vt χρυσόω, Deauro, Inauro) Budæus ex Plutarcho in Philopœmene affert καταργυρουμένων θυρεῶν πλῆθος καὶ χαλινῶν. AT Ἀργύρωμα quanuis formam verbalis hinc deducti habeat, alienam tamen significationem habet. nam ἀργυρώματα Bud. esse ait vasa argentea in hoc Laertii loco in Arcesila, καὶ πολλοὺς ἀργυρώματα λαβόντας εἰς ὑποδοχὴν φίλων. Idē alibi ex Polyb. & Athen. affert ἀργυρώματα pro vasis argenteis, seu ornatu supellectile argentea. Quidam argentum mensale ex Vopisco interpretantur. Lysias ἀργυρώματα itidémque χρυσώματα dixit, teste Polluce.

Ἀπαργυρόω, F. ώσω, In argentum verto, hoc est Argento muto sicut Ἀποχρυσόω, significat Auro muto. Bud. ex Artemidoro.

C. Ἐξαργυρόω. F. ώσω, Adæro, id est ære æstimo. Bud. in Annot. post. in Pand. Ἐξαργυρώσας vulg. lexic. apud Herodot. interpret. Qui in pecuniam redegit.

C. Ἐπαργυρόω. F. ώσω, Inargento, Argēto obduco. Athen. lib. 8, — ὀπῆ παῖέ μοι μὴ πολὺ ἄγαν, μηδ' ἄγχια λίαν, μηδ' ἐπηργυρωμένα, Μέπεια δέ.

C. ΚΑΤαργυρόω, Vide in Ἀργυρόω paulo anté.

C. ΠΕΡΙαργυρόω, ῶ. F. ώσω, q. d. Circum argento, Argento circum obduco. Athen. lib. 11, ἐκπώματα ποιεῖν ἐξ αὐτῶν, τὰ χείλη περιαργυροῦντας καὶ χρυσοῦντας.

Ἀργυρβύω, (inquit Bud.) Argentum effodio, i. μεταλλεύω. Strabo, τῶν δὲ ἀργυρεύοντων ἰδιωτῶν ἐν τέσσαρα ἡμέρας πάλαντον Εὐβοϊκὸν ἐξαίρεισι. HINC Ἀργυρεῖον, ου, τὸ, Argentifodina, (inquit Bud.) Strab. & Alciphr. 182, in fine. Sic & Xenophon, Νικίας λέγεται ὅτι πάντα εἰς τὰ ἀργυρεῖα τὰ ἐν Λαυρίῳ, quem præficeret argentifodinis. Ἀργυρεῖον exponitur etiam Argentarii officina, & Argentaria, ex Plauto.

Ἀρδυρικὸς, ῆ, ὁ, Pecuniarius, Ἀρδυρικὴ ζημία, Mulcta, Plut. in Solone. ἀρδυρικὸς ἀγών, apud Athenæum lib. 12. Ἀργυρικὸν Argentatum etiam vulg. lex. ex Liuio interpretantur.

Ἀργύρινον, ου, τὸ, γραμματεῖον ὃ καὶ βοιωτικὸν καὶ κοῖλον λέγεται. Hesychius idem quod Ἀργυροθήκη Polluci.

Ἀργυρὶς, ίδος, ἡ, Argentea phiala: vt χρυσὶς aurea phiala. Χρυσὶς δὲ καὶ ἀργυρὶς, (inquit Pollux) φιάλαι μὴ ἄμφω, πτῶμα δὲ ὁκ τῆς ὕλης ἔχουσι. Citatur & ex Athen. lib. 11, pro hac signif. ‖Ego autem apud eum reperio lib. 3, Alexarchū quendam noua finxisse vocabula, ex quib⁹ fuisse ἀργυρίδα pro drachma. ‖Apud Suidam ἀργυρὶς θήκη. Hesychio est etiam λιθάργυρος.

Ἀργυρῖτις, ίδος, ἡ, vt ἀργυρῖτις ψάμμος, argentea arena, Dioscorid. Sic ἀργυρίτιδες φλέβες, venæ argenteæ, Aristoteles. Ἀργυρῖτις, sicut χρυσῖτις (inquit Suidas) ἡ ἐραζομένη χρυσὸν καὶ ἄργυρον. In vulg. lex. ἀργυρῖτις terra ex qua effoditur argentum, Spuma argenti quæ in Sicilia fit, à candore quasi argentea dicta.

Ἀργυρίτης autem, ἀργυρία (id est pecuniæ) significationem habens, vide post Ἀργύριον.

¶ Ἀρδύριον, ου, τὸ, Argentum, i. Nummi argentei. Et generaliter Pecunia, ex quocunque sit metallo. Vnde ἀρδυρίου πωλῆσαι, & πωλῆσαι vel πιπράσκειν πρὸς ἀργύριον, vt in prouerbio πιπράσκει δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον. Xenophon Pæd. 3, χρήματα δ', ἔφη, σοὶ τοῖς θησαυροῖς οἷς ὁ πατὴρ καταλιπὼν, ἔστι, εἰς ἀρδύριον λογισθέντα, πλείω τῶν τεττάρων λίαν. Plutar. in Galba, ὥσπερ αὐτῇ πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας ἀρδυρίου. Ἀρδύριον pro Pecunia quæ debetur, Demostheni sæpe in orat. aduersus Timocratē, vt annotat Bud. Plurali etiam numero ἀρδύρια pro sing. ἀρδύριον, apud Aristophanem & Eupolidem inuentum à se testatur Pollux. ‖Ἀργύλα, Argentei nummi. Matth. cap. 26.

C. Ἀργυροθήκη, ης, ἡ, Argēti, id est pecuniæ theca, q. d. Repositorium argenti. Vide ἀργυροθήκη.

C. Ἀργυροκόπος, ου, ὁ, Argentarius. Pro hac signif. affertur ex lib. 4 Reg. cap. 12.

Ἀργυρίζω, Flagito, vel aufero argentū. Exponitur & Concutio à Bud. in Comm. Et pass. Ἀργυρίζομαι, Capturas facio, Nundinor, Lucror, Bud. ex Demosth. Eodem sensu (ni fallor) dicimus *Faire argēt de tout*. Et Ἀρδυρισμὸς, Capturarum cōsectatio, Idem Bud. Dicitur autem eadem forma qua χρηματισμός.

Ἀπαργυρίζω. F. ίσω, Ære muto, i. vendo, Themist. in Sophista, τὸν οἶνον καὶ τὰ ὄψα ἀπαργυρίζων. Est etiam Exigo pecuniam, in Pand. & Ἀπαργυρισμὸς, οῦ, ὁ, ibidem.

Ἀργυρέδιον, Pecuniola. Aristoph. ἐξ μικρὸν ἀργυρίδιον δοῦλος γεγένημαι.

Ἀ'ΡΔΩ, F. σω, Irrigo. Et Ἄρδομαι, Irrigor, vt Ibycus apud Athenæum l. 13, κυδώνιαι μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾷ ὑπ' πταμῶν. ‖ Ἄρδω, Potum præbeo, Aquor, vel Adaquo, Aquatum duco, vt Bud. interpretatur, apud Herodot. καὶ ἄρσας τὸν ἵππον. Et Eustath. ex eodem affert ἤρδε τὸν ἵππον pro ἐπότιζεν.

Ἀρδμός, Irrigatio. Item Potus, vel potius ποσμός, Aquatio. Iliad. σ, Ἐν πταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην παίπαλα βοτοῖσι. Et Od. ν, — ἐν δ' ἀρδμοὶ ἐπιπεταινοὶ παρέασιν. Sed vult Etymologistes ἀρδμὸς esse ab ἀρδῶ circunflexo. fuisse enim ἄρδμος scribendum ab ἄρδω barytono. ET Ἀρδηθμὸς pro eodem, Nicāder apud Etymologicum: quod certè commodiùs ab illo ἀρδῶ circunflexo deduci cōstat, à quo & ἀρδέσκε apud Herodotum.

B

C. Νεοαρδὴς, έος, ό καὶ ἡ, Nuper irrigatus. Il. φ, v. 352, Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωὰν Αἶψ' αὔ ξηραίνῃ. Videtur autem & hoc compositum esse potius ab ἀρδῶ circunflexo.

Ἀρδάνιον, ό, τό, Vas in quo pecudes adaquātur. Vel potius, certa pars vasis quod κεράμιον appellabatur. De illa voce lege Pollucem, Eustathium, Hesychium, Suidam. apud quem pro κεράμιον, γάσρα, reponendum puto κεραμίου γάσρα, ex Hesychio & Eustathio. Constat autem ἀπὸ τοῦ ἀρδεῖν deriuari.

C

C. Διαρδῶ, ET Επαρδῶ, ET ΚΑΤαρδῶ, pro simplici ἀρδῶ, Irrigo. Vtitur Arrianus verbo ἐπάρδω, quod & cæteris vsitatius est. Καπάρδω autem ex Aristophane citatur & metaphorica signific. pro Perfundo laudibus: in Acharnens. οὔτε πανουργῶν, οὔτε καπάρδων, ἀλλὰ βέλτιστα διδάσκων. ITEM ΠΡΟΣαρδῶ. vnde pass. Προσαρδόμαι in vulg. lex. exponitur Irrigor & Alluor.

D

¶ Ἀρδεύω, idem quod ἀρδῶ, Irrigo. Item Adaquo. In vulg. lex. citatur ex Theophrasto, ἀρδευόμενα τῆς ψυχροῖς, pro Adaquata frigidis. Et ἀρδευόμενος σωὔδατι, pro Aqua subactus, ex Gazæ interpr.

Ἄρδευσις & Ἀρδεία, Irrigatio, vel Adaquatio. Vsitatiora hæc (ac præsertim ἀρδευσις) quam ἀρδμός.

Α'ΡΚΕΩ, κῶ, (à quo Latinos suū Arceo sumpsisse facilè crediderim) Propulso. vt Il. ζ, Ἀλλά οἱ οὔπω τί γε τόγ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Sic & Il. ο, Ὅς οἱ καὶ πόπε παῖδος ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον. Dixerat autē paulo antè, πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ. Vbi meminisse oportet eius quod ab Eustathio scribitur p. 622, videlicet vbi additur accus. ὄλεθρον vel θάνατον, aliūsve huiusmodi, tum esse plenū loquendi genus: at quū nō additur, habere ellipsin: vt quū dicitur ἐπελεύσασε pro ἐπελεύσασε τὸν βίον. Soph. Αἴαξ, Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ φύλαξα τοῦτό γ' ἀρκέσαι. propulsare ab illo mortē. ἀποστῆσαι τοῦτο, videlicet τὸ θανεῖν. hanc enim schol. expositionem sequor potius quàm alterā, εἰς τοῦτο ἀρκέσαι, τοῦ παιδὸς ὑπηρετῆσαι. Huc autē pertinet & illud ἀρκέσει quod ibidem a schol. exponitur κωλύσει, in hoc loco, — ὡς οὐκ ἀρκέσει Τὸ μὴ οὐ λίθοισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν. At vulg. lex. interpretātur, Vt non par esset futurus quin lapidibus totus discerptus interiret. ‖ Ἀρκῶ, Auxilior, βοηθῶ. (quæ significatio ex præcedente quodammodo pendet. nam qui malum aliquod à quopiā propulsat, ei opitulatur) vt Soph. Αἴαξ, ἀρκεσόν μοι pro ἐπάρκεσον, quod est βοήθησον (inquit schol.) id est Opitulare. Sic ἀρκεῖν φίλοις, apud eundem. ‖ Sed & apud hūc ipsum ibidē, Οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς, à schol. exponitur non solùm δείξας & ποιήσας, sed etiam βοηθήσας. quarum expositionum nullam probare possum. nam illæ duæ priores sensum quidem aptum afferūt, sed inusitatam huic verbo dant signific. At postrema vult ἀρκέσας esse pro βοηθήσας, sed cui nouā & inusitatā μεταβατικοῦ naturam tribuit. Existimo igitur sumendum potius pro Qui suppeditaui. vt ex ἀρκῶ significāte Sufficio, fiat ἀρκῶ, eiusdem quidem significationis, sed μεταβατικόν. nam qui aliqua suppeditat, facit vt illa sufficiant. Durum tamen esse fateor Suppeditare cum huiusmodi accusatiuo: ideóq; malim interpretari simpliciter, (extendendo paulo latius significationem) Qui præstiti. Sed ἀρκεῖν pro Suppeditare apud ipsum etiam Dem. sumi putat Budæus.

E

F

G

H

Ἀρκῶ apud posteriores scriptores, Sufficio, Satis sum. Item Par sum, Satisfacio. cum ὅτι, vel ὡς, habētibus accusatiuum: vel cum datiuo. Plato De rep. 2, πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ὅτι ποιοῦτον ὂν τοσαῦτα τοσοῦτοι. Chrysostomus, οὐκ ἀρκῶ ὡς τὸν τοσοῦτον λόγον. Synesius, κλέψας σπόνδας ἀπὸ τοῦ δημοσίου χρόνον ὅσον ἀρκέσαι ὡς μὲ τὸν ὀπτολῆς, Quantū satis esse possit ad scribendum epistolam. Apud eundē cum datiuo, πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐρούσαις συνέχειαν, Par esse potero solicitudinibus, vel Satisfacere solicitud. Sed & cum participio ex Chrysost. affertur οὐκ ἀν ἤρκεσαν ἀπολογούμενοι, pro Nō sufficeīnt ad respōdēdum. Sed & ex Soph. citatur ἀρκεῖτω μένων, pro Sit satis eum manere. ‖ Ἀρκεῖν res etiam dicitur, vt ἀρκεῖ μοι ταῦτα, Sufficiunt mihi ista, Ista mihi sunt satis. Herodian. lib. 4, οὗτον γὰρ ἀλήσας τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ ὃς ἤρκει μόνον. Demosth. In Timocr. πότερον εἰπιστέος ἐστὶν ὁ νόμος καινὸς, ἢ ἱκανὸν ἀρκεῖν οἱ παλαιοί. Vnde τὰ ἀρκοῦντα, Quæ sufficiunt, Quæ satis sunt. Xenoph. Pæd. 8, ἐπειδὰν τοῦ ἀρκοῦντος ἐκεῖνα κτήσωνται. Sic dictū est illud, τὰ ἀρκοῦντα ἐχόμενα. Sed ἀρκεῖ μοι ταῦτα exponitur etiā His cōtentus sum. Thucyd. καὶ οὐδὲ ταῦτα σπουδῇ ἤρκει. Frequenter autem in hac signific. additur infinitiuus, vt Isocr. De pace, οὐκ ἤρκεσε δ' αὐτοῖς ταῦτα ἐξαμαρτεῖν. Interdum verò additur & μόνον, quod vacat. vt Xenophon Pæd. 1, οὐ τὰ χωρία μόνον ἀρκεῖ σπέφαδαι. Quanuis autem ἀρκεῖ μοι ταῦτα reddatur His contentus sum, propriè tamen sonat Sufficiūt mihi ista, vel Satis sunt. quæ idem valent. At quum dicit Dioscorides πνεῦ ἐνὶ πόνων ἀρκοῦσι τῇ χρήσει, ibi ἀρκοῦσι de persona dictum, necessariò vertendū est Cōtenti sunt. Sed rarum est ἀρκοῦσι ita positum (nisi me memoria fallit) potiúsque dicitur ἀρκοῦντα, de quo mox tractabo.

Ἀρκῶ, Duro, Permaneo. Thucyd. lib. 1, ἐν ἐλεγεῖα ἡ πυρία οὐ πόρρω τοῦ αἰθρόων ὅθεν πλεῖσον ἀρκεῖν οἱ αὖ &c. Quam significationem esse potius compositi διαρκῶ, docebo vbi composita recensebo.

Ἀρκέομαι, ούμαι, Sufficio, Par sum. Thucydides lib. 2, οὔτε γὰρ ἱκανοῖ ὡς ὀλίγον ἡρκούμενοι θεραπεύοντες. Sed frequētius est pro Cōtentus sum, Acquiesco. Nam qui contentus est aliquibus rebus & acquiescit, illæ ei sufficiunt. Hinc particip. ἀρκεσθεὶς apud Plutarchum, ἀρκεσθεὶς πόνοις. Et partic. præsens apud Apostol. ad Hebr. cap. 13. ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσι. Interdum copulatur cum ἀγαπῶ, vt ἀγαπῶ καὶ ἀρκοῦμαι τοῖς δεδιπνημένοις, Acquiesco arbitrorum sententia.

Ἀρκούντως, Adverb. Sufficienter, Satis, Abundē. Thucyd. l. 1. pag. 8, ὠφέλιμα κρίνειν αὐτὰ ἀρκούντως ἕξει. Et ἀρκούντως ἔχειν, pro ἀρκεῖσθαι, Contentū esse. Apud Xen. tamē ἐν τοῖς ῥάστοις ἐντυγχάνειν ἀρκούντως χρώμενος, exponitur Qui rebus inuentis difficillimis contentus vtitur. q. d. Qui ita vtitur vt sit contentus.

Ἄρκεσμα, ατος, τό, Auxilium. Hesych. in ἀρκός.

Ἄρκεσις, εως, ἡ, Auxilium, βοήθεια. Item Vtilitas, vt exponitur in hoc Soph. versu in Œdipo Coloneo, Τίς πρὸς αὐδρὸς μὴ βλέπουσ' ἄρκεσις; Ἀρκέσιον, Antrum Idæ Creticæ, fic à Curetibus nominatū ab ἀρκέσαι significāte βοηθῆσαι, quòd opem tulerit illis, quum Saturnum fugerent: eos videlicet occultando. Vide Xenionem apud Etymologicum. Ex cuius Xenionis verbis perperam intellectis annotatur ἀρκέσαι, pro Abscondere.

Ἀρκεῖν, ό καὶ ἡ, Sufficiens. ἀρκεῖν, Sufficit, Satis est, in Anth. epigr. Habes etiam Matth. 6, & 10. Item 1 Pet. c. 4. ET Ἀρκεῖνῶς, adverb. Sufficienter, Satis. Hesych.

¶ Ἀρκός, Auxilium, Hesychius. Apud quem vide & alias significationes.

Ἄρκιος, ό καὶ ἡ, Propulsatorius, Vim propulsandi habēs. (cui significationi primum do locum, sequendo ordinem quem tenui in exponendo verbo ἀρκῶ) Nicand. Theriacis, Οἷσιν ἐγὼ τὰ ἕκαστα διείσεμαι ἄρκια νούσων. id est ἀποτρεπτικὰ καὶ βοηθητικά. At in fine Alexipharm. ἄρκιον exponitur βοηθητικὸν, itē ὠφελιμώτατον. Suidas certè ἄρκιον exponit & ipse nō solùm ἱκανὸν, sed & ὠφέλιμον. Cui significationi affinem habet in hoc Oppiani loco, De venat. lib. 3, Κεύθετ' ἐνὶ σπήλυγγι, τόθι σκέπας ἄρκιον ἀρόῦ. Hic enim ἄρκιον σκέπας exponitur Idoneum tegmen.

Ἄρκιος, Sufficiens. Anth. epigr. lib. 1, Ἀσαφὶς οἰνοπόταις ἄρκιος ἡ βρομίου. Sic exponitur & in hoc versu Hesiodi in Ergois, Μισθὸς δ' αὐδρὶ φίλῳ εἰρηνικὸς ἄρκιος ἔστω. Sed potest & alia afferri, vt paulo pòst docebo. Ἄρκιον Eustathius appellari etiā scribit τὸ μέτριον. ‖ Ἄρκιος dicitur & de persona. ἐστὶ δὲ ἄρκιος τοῦ ἐν ἀρκεῖν qui sufficit ad faciendum, i. cui sufficiunt vires: & breuius, Qui facere potest. Apollon. Argon. 2, ἀεὶ γὰρ ἄρκιος εἰμι. Sed & ἄρκιον apud Homerum itidem licebit sumere pro δυνατὸν, Il. β, — οὐ οἱ ἔπειτα Ἄρκιον ἐστέεται φυγέειν κῆρας ἠδ' ὀλετῆρας. Eustath. tamen exponit οὐδέν οἱ ἔσται ἄρκιον, id est ἐπαρκέσει, εἰς τὸ φυγεῖν &c.

Ἄρκιος ab Hesychio exponitur etiam ἔπιμος. quæ significatio fortasse conuenire possit illi Hesiodi versui quem paulo ante citaui: vt promissam mercedem iubeat esse ἄρκιον, i. ἔπιμον, paratam. hoc est, non differri. Sic & isti eiusdem libri versui, Ὃς δὲ κεν ἐξίζῃ καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον ἔρῃς, aliquis fortasse illam Hesychii expositionem accommodare velit: sed hic ἄρκιον videtur posse simplicius sumi pro Quod tibi sufficiat, Quod tibi satis sit. In illo autem altero versu μισθὸς ἄρκιος itidē fortasse fuerit simpliciter Merces quæ satis sit, & qua contētus esse possit. Moschopul. dicit ἱκανὸς τῇ γνώμῃ αὐτοῦ.

Ἄρκιον, tanquam compar. gradus, ab eodem Hesych. exponitur etiā αἱρετώτερον. quæ expositio vide an conuenire possit huic loco, ex lib. 2 Epigramm. — τὸ δ' ὀπτὸν ἠδὺ πεδήναι Μέθῃ, ἐμοὶ πάσης ἄρκιον ἀφροσύνης.

Ἐπάρκιος, pro ἄρκιος. Epigramm. lib. 1, Πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον. vbi ἐπαρκιον lubēter exposuerim μέτριον (quam significationem τοῦ ἄρκιον etiam dat Eustath.) vt sit quod dixit Alph. Mitylenæus, αὐτάρκεις ἕξομαι βίου.

C. ΑΝΤαρκέω, κῶ, Sufficiū mihi vires ad resistendū, Par sum ad resistendum. Hoc propriè sonare puto αὐτάρκω, sequendo significāte τοῦ ἀρκῶ. Sed & simpliciter pro Resisto videtur sumi. Sic apud Suidam quidam nō nominatus scriptor, ὡς πάντα ἔξεις ἀντήρκουν μόλις. vbi ille exponit ἐξίσχυον & ἠδυνάμην. Budæus autem vult ἀντάρκειν esse Ad vltimum vsque obsistere, & non cedere, in hoc Platonis loco in epist. ad Dionysium, καὶ περὶ σοῦ διϊσχυριζόμενω ὡς οὐκ οἶός τ' ἔσοιο ἀνταρκέσαι τοῖς βλαβέλοισιν ἡμᾶς.

C. Ἀπαρκέω, κῶ, Sufficio. vnde ἀπαρκεῖ pro ἀρκεῖ, Sufficit, Satis est. ET Ἀπαρκὴς, Sufficiens. Hesych. ἀπαρκὴ exponit non solùm αὐτάρκη, sed etiam ἀρμοζόντα.

C. Διαρκέω, κῶ, Sufficere vires habeo. Par sum. Cum ὡς, Luc. De luctu, διαρκεῖν ὡς τὸ πένθος τὸ μέγεθος, Parem esse tam magno luctui, Esse ferendo tam magno luctui. Apud eundem, διαρκεῖν ὡς τὸ δίψος. Simile illud διαρκέσαι ὡς τὴν ἄθλησιν θέλεις. Rursus apud Luc. cum præpos. ἐν, διαρκεῖν ἐν τοῖς κακοῖς. Phalaris autem cum datiuo, διαρκῶ λύπῃ, Dolori ferendo sufficio. Sic autem & simplex ἀρκῶ cum ὡς habente accusat. item cum solo datiuo eadem in significatione, antea annotatum fuit. ‖ Διαρκῶ, Duro, Perduro, Permaneo. Luc. De hist. scrib. ἀπόστοι δὲ καὶ ἐπὶ [ἡμέρας] διαρκοῦσιν οἱ πολλοί. Sic ὡς ὀλίγον διαρκεῖν, Parumper durare. Et Plutarchus in Fabio, ὁ δὲ διήρκεσε τῷ βίῳ ὡς τὸ τῶν πολεμίων τέλος, Non permūsit in vita. Vita ei vsque ad belli exitum non superfuit. Ex Luc. rursum affertur, διαρκῶ λεγόν pro Pergo dicere.

Διαρκῶ, pro Suggero. vt διαρκεῖν τοῖς γεωργοῦσι citatur ex Plut. in Solone, pro Suggerere victum agricolis. Et ex Æsopi fabulis, διαρκοῦντες ἔφη pro Suppeditare. itē ex Isocrate, ἵνα ἀδεκιμῆς ἅμα καὶ διαρκῆς, pro Vt pariter laudem cōsequaris, & facultates suppeditent. Sed alii cum διαρκῆς repetunt ἀδεκιμῶν, hoc sensu, Vt tibi gloriam compares. & partam quamdiutissimè conserues.

Διαρκὴς, έος, ό καὶ ἡ, Sufficiens, Abundè instructus, Qui satisfacere potest. Theophr. De caus. plant. l. 1, διαρκὴς εἰς ἄμφω ἡ φύσις, vtriq; parti natura satisfacere potest. Plutarch. in Solone, ὡς ὕδωρ οὐ πόλεμοῖς ὅστιν ἀεννάοις ἡ χώρα διαρκής. Itē, τὰ ὀπτηδεῖα διαρκῆ, Quæ satis esse possint. Rursum Plutarch. in Fabio, ὀχυρὸς δὲ καταληφθεὶς σφοδρὸς ὢν καὶ διαρκὴς εἰς ἅπαντα. ‖ Et pro Durās, Perdurās. Gal. ὅσω σφοδρότερον καὶ διαρκεστέρον πλῶ ἴσχυε τὸ σώματος ἡ σύμμετρος ἕξις παρέχει. Sic apud Luc. διαρκέστερα καὶ διαρκέστερα, quæ diutius durāt. Ex Hermogene affertur & τὸ διαρκὲς substantiuè pro Continuatio.

Διαρκῶς, Sufficienter, item Perseueranter. Ælianus, καὶ ἔτι μᾶλλον τῇ πολιορκίᾳ διαρκῶς ἐνεκαρτέρει. Xenoph. ῥᾳδιαζῆν καὶ εἰς τὸν χῆρας διαρκέστατα. In vtroq; autem horū locorum perseuerandi & perdurandi signific. habet: ideóq; malè in vulg. lex. illic διαρκῶς Sufficienter, hic διαρκέστατα Sufficientissimè exponitur.

Διαρκεῖα, vt ὡς τὸν διαρκεῖαν τοῦ πνεύματος apud Hermog. Id est tempus quo durare vnus spiritus potest eius qui aliquid pronuntiat. Sunt qui continuationem interpretentur.

C. Εξαρκέω, κῶ, Sufficio, Sum satis. Xenoph. Ἐξαρκέσει μοι ὅτι τις ἀγαθοῖς τοῖς ψυχὰς ἡ αὐτὴ δοκήσῃ. Et apud Euripid. τοῖς δὲ ἐξαρκεῖ πόσει, Hæc sūt satis marito. (In vulg. lex. tamen, Hæc probātur marito.) Cū ὡς aut εἰς Aristid. οὐκ ἐξήρκουν εἰς ἀντιπάλων μένος. Dioscor. lib. 5, εἰς ποικιλίαν ἐξαρκεῖ. Et cū infinit. vt ἀρκεῖ. Antipho, καὶ οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτῷ ποσῶτα καὶ τηλικοῦτα τὴν πόλιν ἀδικῆσαι, Non satis illi fuit, Nō cōtentus fuit. ‖ Ex Xenoph. autem affertur, ταῦτα ὁ φίλος ὡς τοῖς φίλοις ἐξήρκεσεν, pro Hæc amicus amicis abundè suppeditauit.

Ἐξαρκούντως, Sufficienter, Satis, Quantū satis est, Abundē. Isocr. ἐξαρκούντως διδόντα. Vbi Bud. interpr. Plenè.

Ἐξαρκὴς, έος, ό καὶ ἡ, Sufficiens. ἐξαρκὴ ἀρκοῦσαι, Hesych.

C. Επαρκέω, κῶ, Propulso, Hom. Il. β, — οὐδέ τι οἱ πόρ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Sic Apoll. Arg. 2, ἐπαρκέσαι κακότητα, Ærumnam propulsare, Defendere ab ærumna. Et pro Opitulor, Opem fero. Sophocl. εἰ τοι μόνον δέδορκα τοιμόνων ἐπαρκέσοντα, opem laturum. Eodem modo Euripid. in Hecuba, φίλοις ἐπαρκεῖν. At in Oreste, cum accus. loco datiui, εἴ σε μὴ ἐπαρκέσω. ‖ Ἐπαρκῶ, Suppedito, Suggero (quibus verbis subest auxiliādi significatio) Aristot. Ethic. 6, οἱ δ' ὑπ' ἀποιωτοῖς οὐ δυνάμεν) ἐπαρκεῖν τοσαῦτα ὅσων οἱ πάροντες δέονται. Sic Xen. ἐπάρκει μοι ὁπόσον ἐδυνάμην φέρειν. Et cum Attico genitiuo apud eundem, πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκει τοῦ ἑαυτοῦ. Sic Aristot. Ethic. 9, ἐπαρκεῖ τῆς ἕξεως τῆς γονέυσι. Interdū cum solo datiuo, ἐπαρκεῖν τοῖς δεομένοις, Subuenire egenis, vt Aristoph. Pluto, Isocr. & Demosth.

E

Οὐκ ἐπαρκεῖ πέφυκε γαστήρ, Alex. Aphrod. Non sufficit venter ad concoquendum, Non sufficientes vires habet. Et breuius, Non potest.

Ἐπαρκούντως, Sufficienter, ἐπαρκούντως μοι, Sophocl.

Ἐπαρκεία, Auxilium, Eurip. Hecuba, Καὶ δεῖ πν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρκειαν καλεῖν. ‖ Apud Polyb. sæpe pro suppeditatione, vt l. 5, καὶ τῆς ἐξ ἐκείνων τοῦ τόπων ἐπαρκείας διακλειοθησόμενον, Exclusum iri cōmeatu qui inde suppeditabatur.

Ἐπάρκειος, Auxiliator. Sed ab Hesychio ἐπάρκειοι exponitur non solùm βοηθοί, sed etiam ἔμπειροι, si mendum non est. ‖ At ἔπαρκιος cum solo ι, pro sufficiens, vide post Ἄρκιος.

F

C. Ἐπαρκὴς, έος, ό καὶ ἡ, Sufficiēs. ἐπαρκὲς, αὔταρκες, Hesych.

C. ΠΡΟΣαρκέω, κῶ, Auxilior, Opem fero, in vulg. lex. Sed quū exponatur per ὡς βοηθῶ, inclusam habebit mot. signific. vt sit Auxilio venio, Ad opem ferendā venio.

C. Αὐτάρκης, εος, ό καὶ ἡ, Sufficiēs, (q. d. Sibi sufficiēs, vel Per se sufficiens) Sufficiētes ad aliquid vires habēs. Aristot. De mundo, ὅπαν τὸ πνεῦμα χωῶ σείνειν μὴ ἦ αὔταρκες, Quū spiritus impar quatiendæ terræ fuerit. Sic cum infinitiuo apud Herodot. l. 8, αὐτάρκεις ἐσομένοις ἀνιστῆναι τοῖς ἐπιβουλεύοισιν. Et Thucyd. lib. 2 pag. 64, dixit, σῶμά τε αὔταρκες ὂν οὐδὲν διεφάνη ὡς αὐτῷ, ἰσχύος πέρι ἡ ἀδυνασίας: declarās nullum corpus resistere morbo potuisse (Quod Valla nō intellexit, vt ego in mea editione Latina docui) Eadem construct. dixit Basil. in epist. ad Naz. κάλυμμα δὲ) σκηνὸς ὡς χειμῶνα καὶ θέρος αὔταρκες, Frigori & æstui obsistere valens. q. d. Satis viriū habens aduersus frigus & æstum. Rursum Thuc. illo eodē libro dicit, καὶ πλῶ πόλιν τῆς πᾶσι παρεσκευάσαμεν καὶ ἐς πόλεμον καὶ ἐς εἰρήνην αὐτάρκεστάτην, Rebus omnibus instructissimā, vel Ita vt ei abundè suppetant omnia. Sic & αὐτάρκης ὡς ἀρετῶ exponitur Satis instructus ad virtutem sūopte ingenio. Quo etiam modo exponitur apud Xenophontem, μηδὲ ἄλλου ὡς δεῖσθαι, ἀλλὰ αὐτάρκης ὢν ὡς πλῶ τούτων γνῶσιν.

G

H

Αὔταρκες dicitur de re, Quod satis est, Quod sufficit, Quo quis contentus esse possit. Sed & de persona dicitur αὐτάρκης: estque αὐτάρκης Qui cõtentus est eo quod habet, Qui sufficere sibi putat quæ habet. De re dictũ: vt Herodot.l. 8, ὅπ πῖς μ̃ πάντα αὐτάρκη ἰῶ, εἰ καὶ ὀλίγ' ἐστὶ πέον πολυρκοῖπ. Idem l.7, ἀ δὴ μικρὰ καὶ ὀλιγαυδῆ αὐτάρκη τῇ ἀυτῷ βουλήσει ᾠέπο. i. minora quàm vt ipsius cupiditati satisfacerent, Pol. interpr. Apud Gal. ὅσον αὔταρκες, Quantum satis sit. De persona autem dictum αὐτάρκης significat (vti dixi) eum qui suis contentus est, Qui est sua sorte contentus. vt quum dicitur, μόνος ὀν αὐθρωπος πλούσιος ὁ αὐτάρκης. quod vulgò nostrates dicunt, Il n'est richesse que de contentement. Sed αὐτάρκης dicitur etiã Qui habet quo cõtentus esse possit, Qui habet quæ sufficiant. Vnde opponitur αὐτάρκης & ὀνδεής. vt apud Aristot. Eth. 10, ἡδενὸς γὰ ὀνδεὴς ἡ ἀδαμενία, ἀλλ' αὐτάρκης. Sic apud Philonẽ De mundo, αὔταρκες & πεος δεὲς ὑπονοῦπτο. Ex Xenoph. affertur, ὅς πς δαπανηρὸς ὢν, καὶ μὴ αὐτάρκης ὄῃ, pro Copias nõ habet sufficiẽtes. Sed & cum genitiuo, vt αὐτάρκης ᾖ χρέας. Aristot. Œcon. 2, Satis habens agri. ‖ Verùm αὐτάρκης Bud. interpretatur etiam, Qui sibi satis esse potest, in hoc Laertii loco in Aristippo, πυὶ δὲ σοφοὶ, αὐτάρκεις ὑπ' ἀρχέντας, μὴ δεῖσθαι φίλων. Idem αὐτάρκης interpr. Modico contentus, in hoc eiusdem Laertii loco, de Socratis loquẽtis, αὐτάρκης τε ἰῶ καὶ σιμνός. Et hoc eiusdem de Xenocrate, καὶ δὴ καὶ αὐταρκέσαπς ἰῶ.

Αὔταρκες videtur etiam dici τὸ μέτριον, mediocre. Ac certè ita accipio in hoc Alphei Mitylenæi versu, lib. 1 Anthol. epigramm. Αὐτάρκεις ἔραμαι βίῳ Μακρῖνε. quem cõuenire existimo cum eo quod in alio eiusdem libri loco dicitur, πλοῦτον ἔχειν εθελω τὸν ἐπάρκιον. Sed & τὸ αὔταρκες substantiuè pro mediocritate seu frugalitate alicubi me legere memini. Bud. autem postquam dixit αὐτάρκη significare μέτριον, i. eum qui sit frugi, siue eũ qui sibi sufficere nouit, ex Luciano affert hunc locum, (vbi τὸ αὔταρκες substãtiue itidem ponitur pro αὐτάρκεια) Ὁρῶ, ἠδὴ τὸ μέτριον καὶ αὔταρκες τοῦτο ᾧ ὄπου.

Αὐτάρκως, Aduerb. Satis, Sufficienter. vt αὐτάρκως ἔχω, Tãtum quantum mihi sufficiat. Herodian. l. 3, ὡς δὲ αὐτάρκως ὤφη αὐτῷ τὰ πεὸς τὸν πόλεμον ὑπηρετῆσαι.

Αὐτάρκεια, ας, ἡ, Animus sua sorte contentus. Exponitur & Frugalitas, (quã significationẽ & τὸ αὔταρκες substãtiuè posito dedi paulo antè) in hoc Polybii loco, ὀξὺς μὴ ὁ αἰὴρ ἐπανέ ᾳαί τε καὶ ἀυμάζεσθαι, μαλισα δὲ τῆς αὐταρκείας τῶ βίου.

Αὐταρκέω, κῶ, Sufficio, Satis sum, vt in vulg. lex. exponitur. Αὐταρκῶ, Duro id est Non deficio, Budæus ex Gaza. Fortasse autem significat etiam Animo sum sua sorte contento.

C. Ζωαρκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Vitæ auxilians, & vitam adiuuãs, Vel, Ad vitam sustentandam sufficiens. vnde ζωαρκὲς πεῦμα, apud Nonnum exponitur Vitalis spiritus: & ζωαρκὴς μῦθος, Viuifica oratio, Alma oratio.

C. Ὀλιγαρκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Paucis contentus, Modico cõtentus. Vnde etiam exponitur Frugalis, vel Homo frugi. Et τὸ ὀλιγαρκὲς substantiuè, Cõtentum esse paucis, Animus paucis contentus. Luc. ἠδ' ἡδὺ τῶν χαμαιπετῶν κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν. ET Ὀλιγαρκία siue Ὀλιγάρκεια, idem Greg. θαυμαστὸν ἡ ἐγκράτεια καὶ ὀλιγαρκία. At in vulg. lex. mendose ὀλιγαρκία redditur Penuria cibi, quũ hæc significatio sit vocabuli ὀλιγαρπία.

C. Παυαρκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Vndequaque sufficiens, vel sufficientes vires habens. Suidas autem παυαρκέος exponit. Magni & potentis: & ἡλίε παυαρκέος vult esse τὸ παυσχῆ λαμπεπς. quæ expositio vim afferre verbo ἀρκῶ mihi videtur.

C. Πολυαρκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Ad multa sufficiens. Vel Multũ sufficiens. Item, Diu durans, Pertinacis vsus, inquit Bud. afferẽs ex Luciano, ἀξιῶ τὸ πολυαρκὲς τῆς ᾳοιχείας. In vulg. autem lex. πολυαρκέσαπον τῶ ἄλλων γυμνασίων ex Galeno citatur pro Vberrima omnium exercitationum. Quæ interpretatio non placet. ‖ AT Πολυάρκης, proprium nomen cuiusdam Lacedæmonii Plut. in Pericle.

C. Ποδάρκης, non Ποδαρκὴς (ideóque à superioribus separaui) Pedibus sufficiẽtes vires habens, Pedibus satis valens [videlicet ad euadendum aut ad persequendos hostes, vt scribit Etym.] Vnde exponitur etiam, Pedibus celer, ab Hesychio. Vox est poetica.

Ἄρκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (vel Ἄρκος, de quo infrà) Vrsus, vel Vrsa. Luc. in Demonact. τὸν ᾖ ωνικὸν ὀν ἄρκπο δέρματι φιλοσοφοῦπα. Est etiã nomen piscis apud Aristot. & Oribas. quẽ interpretes Latinè Vrsam vocant. ‖ Est præterea signum cæleste quod Latini Septentrionem, Vrsam, & Græci à similitudine ἅμαξαν etiã, i. currum, vocant. Eustath dicit hanc fuisse filiam Lycaonis, nomine Callisto: eámque ob amoris cum Ioue commercia à Iunone in vrsam conuersam, atque à Diana iaculo confectam, à Ioue eius miserto inter astra relatam. Aliter fabulã narrant Arati & Hesiodi scholiastæ, quos consule. Il. σ, Ἄρκπον θ' ἣ καὶ ἅμαξαν ὀπὴκλησιν καλέουσιν. Duæ autem sunt vrsæ: quarum maior Helice, minor Cynosura appellatur. Accipitur verò etiam pro parte orbis septentrionali: vt apud Herod. lib. 2, διέπεμψε καὶ εἰς τὰ γειτνιῶνπα ἔθνη, καὶ πεὸς πάντας τοὺς ἄρχοντας φῆ ὀπὴ ἄρκτω Ῥωμαίοις δουλοῦσθαι ἐθνῶν.

C. Ἀρκτοφύλαξ, ακος, ὁ, Vrsæ custos. De quo Aratus, Ἀκπφύλαξ τὸν ῥ' ἀέδρες ὀπηκλέεσπι βοῶπιν, Οὐδὲ χ' ἁμαξαίης ἐπαφώμενος εἴδεται ἄρκπου. Quos versus sic Cicero reddidit, Arctophylax, vulgò qui dicitur esse bootes, Quod quasi temone adiunctã præ se quatit vrsam. Arati scholiastes dicit hunc esse ἄρκαδα (quem & Eustath. ab ἄρκος, pro ἄρκπος dictum vult) Callistûs ex Ioue filiũ: qui vnà cum matre à pastore cui nutriendus traditus fuerat, interfectus, à Ioue vnà cum matre inter sidera sit collocatus.

C. Ἀρκτῆρος, ου, ὁ, ad verbum, Vrsæ cauda. Stella est (inquit Seruius) post caudam maioris vrsæ posita. vnde Arcturus dicta est, ὀπὸ πῆς οὐραῆς καὶ ἄρκπου. Arat. — Ὑπὸ δ' ἔωνη δὲ οἱ [ἄρκπφυλακι] αὐπῆς Ἐξ ἄλλων ἀρκπῆρος ἑλίσσεπαι ἀμφαδὸν ἀπήρ. quod Cicero sic vertit, Huic autem subter præcordia fixa videtur Stella micãs radiis, Arcturus, nomine claro. Huic scholiastes Hesiodi tribuit quod Arctophylaci attribuit scholiastes Arati. ‖ Est etiam herbæ nomen quæ alio nomine ἄρκπον dicitur. de qua Dioscor. lib. 4, cap. 6, Gal. l. 6 Simpl. Plin. lib. 27, c. 5.

C. Ἀπαρκτίας, vide in Ἀπαρκιας post Ἄρκος.

Ἀρκπῖος, ου, ὁ, Vrsinus. ἀρκπῖον σεαρ, Vrsinus adeps.

Ἀρκπῆ, ῆς, ἡ, Vrsina, videlicet pellis. Subintelligitur enim substantiuum nomen δορὰ, vt in λεοντῆ, ἀλωπεκῆ, & similibus.

Ἀρκπικὸς, οῦ, ὁ, Septentrionalis. vt πόλος ἀρκπικός. AT Ἀνταρκπικὸς, septentrionali oppositus.

Ἀρκπος, ου, ὁ, Arctous, Septentrionalis. Herodot. lib. 2, ἀπὸ πῆς ἀρκπῴας θαλάσσης ὀπὴ τ' μεσημβρίαν βλέπουσαν ὀνῆκον. Ἄκπολοι, vide paulo pòst in Ἄρκιλοι.

C. Ἀρκπεύω. F. σω, In vrsæ occisæ honorẽ (vel simpliciter in eius memoriã) virgines Dianæ cõsecro. Et ἀρκπεύοιμαι παρθένοι, virgines quæ ita cõsecrabantur. Nã pestẽ quæ ob interfectã vrsam Dianæ sacrã in Attica grassabatur, nõ prius cessaturã respõdit oraculũ, quàm cõpellerent virgines πῆς πελθ. πισάσης ἀρκπου ἀρκπεύειν. Sed & ipsæ pulæ ἄρκπι vocãtur. Vide Harpocr. Suidã & Hesych. item Pollucem: necnõ Cælium lib. 26, c. 19 qui & Libanii testimoniũ affert. HINC Ἀρκπεία, Illa cõsecratio virginum Dianæ. ἡ τῶν ἀρκπευομένων παρθένων πελθυπή, Hesych. sed posito πελθυπὴ pro πελεπή. ET Ἐξαρκπεύειν Occidere, in vulg. lex.

¶ Ἄρκος pro Ἄρκπος non dici, quanuis ex cuiusdam grammatici autoritate tradat Eust. & alicubi afferat exemplũ ex quodã comico, qui vt risum moueret, τ' exemerit: ψελλόν ὄπι, καὶ καλεῖ τὸν ἄρκπον ἄρκον: in multis tamẽ deriuatis abiectũ esse τ ostendit. Etym. verò ἄρκος primariò ab ἀρκῶ deriuatũ vult, deinde τ insertũ: etymologiæ autem ab ἀρκῶ rationem addit, quoniam ἐπαρκεῖ ἑαυτῷ, & hyemem transigit sine congesto victu.

C. Ἀπαρκίας (sic enim Euphoniæ gratia scribi ex Rhetorico lexico docet Eust.) seu Ἀπαρκῖαι, ου, ὁ, Ab vrsa seu septentrione flans ventus. Gell. l. 2, c. 22, Latinè Septentrionarium vocat, obiectum directúmque in Austrũ. Aristot. De mundo, τῶν βορεῶν ἰδίως ἀπαρκπας καλεῖπαι ὁ ἀπὸ πῆς πόλου κ' τὸ μεσημβρινὸν πνέων.

Ἑπκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Septẽtrionalis. vt ἀρκιος πνοὴ, Eustathio, ἡ τῶ ἀπαρκίου, Flatus Septentrionarii venti. Citat verò hoc ex quodam exemplum, καὶ μὴν πελάζει καὶ καταψύχει πνοὴ ἄρκιος ὡς, ἀυτῆσιν ἀσκεθίοις μολών.

Ἄρκειος, ου, ὁ, Vrsinus. idem quod Ἀρκπῖος. vt λίπος ἄρκειον, Vrsinus adeps.

Ἄρκιλοι, οἱ, Vrsorum catuli, τὰ ᾖ ἄρκπων ἤρεω ἄρκων νεογνά. ita Eustath. qui alibi σκύμνους quoque appellat. Notandum verò est, apud Pollucem scribi Ἀρκτύλοι ab ἄρκπος, cum ύ.

Ἄρκυ Σ, υος, ἡ, Rete. Xenoph. Cyneget. πυὶ δὲ ἄρκυς Φασιανοῦ Χαρκηδονίου λεπτοῦ λίνου· καὶ τὰ ὀνόσματα καὶ τὰ δίκτυα. Et οἱ ὀπὶ πῆς ἄρκυσι, Retia seruantes, vt Bud. interpr. Pollux vult ἄρκυες magnitudine inferiores esse quàm δίκτυα & ὀνόσματα, κεκρυφάλω autem κ' ᾖ ἄκμα similes. Eust. ex Pausaniæ autoritate ab ἄρκος proximè præcedente deriuatum vult, addens ab Atticis aspirari. Suidas verò vel ab ἕλκω, verso λ in ρ, vel ab ἀχέρδω, vel ab ἔργω τὸ κωλύω. Ἄρκυς Hesychius exponit etiã μισάγκυλον: & in plur. Ἄρκυα, δίκτυα, λίνα.

Ἄρκυς, Reticulum, Ornamentum muliebre. Hesych. γυναικῶν κεκρύφαλον vocat. Vulg. lex. interpr. etiam Caliendrum, Vitta.

C. Ἀρκυοστάσια, ας, ἡ, Retium tentio, ἡ δικτύων στάσις, Pollux. Ἀρκυοστάσιον autẽ, ου, τὸ, vel ἀρκυοστασιον, Locus in quo tenduntur retia, τόπος ὀν ᾧ ἵσανται [τὰ δίκτυα,] Pollux. Xenophon Cyneget. ἵνα ἐὰν ᾖ πλησίον τὸ ἀρκυοστάσιον ᾖ ζητησίμων, μὴ φοβῆται ἀκούων ὁμοῦ τὸν ψόφον· ἐὰν δ' ἢ ἀπ' ἀλλήλων πολύ, ἥδιον κωλύει πεοσ' καθαρὰς ποιουμένους τὰς ἀρκυοστασίας. Quo in loco notandũ est Florentinã editionem habere ἀρκυοστάδιον pro ἀρκυοστάσιον. Bud. tamen ἀρκυοστάσιον legit in Comm.

C. Ἀρκύσαπος, ου, ὁ, q. d. Retium tensiuus. Euripides Oreste, Τοῖς ἡ [ἐδόκει] ἀρκυσάπαν Μηναναὶ ἐμπέκειν Παῖδα Τωδαείδ' ὁ μὴ ᾖσφόνπας δράκων, Irretientibus machinis. πριβλήματι λίνῳ ἐμπέκειν καὶ ἐμβάλλειν ἢ Ἑλένῃ, ὅῃ εἰς ἀρκυσάπαι μηχανῶ ᾖ ὡς πεοβλημα λίνων, vt sch. explicat. AT Ἀρκύσαπα, τὰ, Loca vbi retia fingũtur, vt Hes. exponit. Vulg. verò lex. ex Sophocle pro ipsis retib' ponũt.

C. Ἀρκυωρὸς, οῦ, ὁ, Retiarius custos, Qui stat ad retia ad indaginem, Bud. ὁ ᾖ ἀρκύων φύλαξ, Eustath. & Suid. Xen. Cyneg. τὸν δὲ κυνηγέτην ἔχοντα ᾖξιέναι ἡμᾶς λυπῆσαι ἐλαφραν ἐσθῆτα, ὅπι τὸ κυνηγέσιον, καὶ ὑποδέσιν, ἐν τε τῇ χειρὶ ῥόπαλον· τὸν δὲ ἀρκυώρον ἔπεσθαι. Vbi notandũ accentum collocari in υ sicut & à Bud. in Comm. HINC Ἀρκυωρέω, ῶ. F. ήσω, Retia custodio, Sto ad retia ad indaginẽ. Accus. iungitur apud Eupolidem, vt citat Eust. σὺ δὲ τὰ καλώδια ᾖσθ' ἀρκυώρει. ex quo loco ostendere vult, ἄρκυς ab Atticis aspirari: quod etiam in Florẽtina Xenoph. editione videre est.

ΑΡΝΕΟΜΑΙ,

ῶμαι, Recuso. Itẽ Nego, Inficior, Od. α, Η' σ' οὔτ' ἀρνεῖπαι συγχρεὸν γάμον. Et Od. θ, Οὐκ ἔς' οὐδὲ ἔοικε πεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. At Il. τ, Λιπόμενοι δείσαντες, ὁ σ' ἠρνεῖπο σεναχίζων videtur iũgi cũ infinit. videlicet δείσαντες repetito ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. Apud Demosth. quoque cum accusat. in orat. Pro corona, ᾗ τοῦτ' ἀρνούμενος πιόπα πὸν ἔμπροσθεν χρόνον τοῦπτω πῶ χρέα. vbi exponitur non solùm Recusans, sed & Detrectans. ‖ Apud eundem cum infinit. & particula μὴ, pro Nego, Inficior. Philipp. 3, οὐδ' αὖ ἀρνηθεῖν ἔνιοι ὡς ἐκ εἰσὶ πιοῦπι. Apud eundẽ, ὑπὲρ ὧν ἠρνῆπαι μὴ λαβεῖν. In epigr. autem nouè dictum, Ἀνέρας ἠρνήσαιπο, καὶ οὐκ ἐγίνοντο γυναῖκες, pro Negauerunt se viros esse. Itidem verò cũ accus. ἀρνεῖσθαι πὸς δανειπαί, ex Aristoph. scholiaste affertur pro Reiicere & repellere fœneratores. Hesychius ἄρναν ait Clazomeniis significare iusiurandum, vnde esse ortum ἔλαφρος.

C. Ἀρνησίθεος, vel Ἀρνησίθεος, Negans Deum, ὁ τὸν θεὸν ἀρνούμενος. Prius illud ex Chrysostomo, posterius hoc ex Cyrillo est.

Ἄρνησις, εως, ἡ, Recusatio. Item (& frequentius) Negatio, Inficiatio. Luc. De salt. ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ πῶ ἀρχῶ, ὁμολογῶν πιοῦπον ᾖσχυνομῆσθαί σοι.

Ἀρνηπικὸς, κὴ, κὸν, Negatiuus. vt apud gramm. ἀρνηπικὰ μόρια, Negatiuæ particulæ. id est quibus vtimur ad negandum, vt οὐ & μή.

C. Ἀπαρνέομαι, ῶμαι. F. νήσομαι, Pernego: quia est significantius quàm simplex ἀρνοῦμαι. nam & ἀρνοῦμαι καθόλου exponitur, & apud Suidam ἄπαρνος itidem ὁ ἀρνούμενος καθόλου. Cum accusatiuo, vt apud Plutarchum in Pericle, τὸν Ἀν θεμοκρίπου φοῖνι ἀπαρνούμενοι, πὰς αἰπίας εἰς Ἀσπασίαν καὶ Περιχλέα πρέπεισι, Cædem pernegantes, vel Prorsus inficiantes. Thucydides, τὸν δ' οὖν Ἁρμόδιον ἀπαρνηθέντα πῶ πείσασιν, ὡς πρὸ δ' ἐνοῆπο πεοῦπι πλάκισεν. Apud Plat. epist. 7, ἀπιρνήσῃω absolutè ponitur, ἐπειδὴ οὖν εἶκα δέ πε ἐστῆν καὶ καλοῦπος τὸ δεύπερον ἀπιρνήσην, καθάπρ εἶπον, νῦν δὲ &c. i. Planè denegaui ad eum vocantem accedere. Citat Budæus ex eodem Platone, μὴ ἀπαρνηθεῖς γνῶν, pro Noli mihi negare, id est recusare.

Ἄπαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui prorsus inficiatur, Qui pernegat. ὁ ἀρνούμενος καθόλου, Suidas. Sic dicitur vt ἔλαφρος ab ἐλαφρυνοῦμαι: atque adeo à Polluce coniunguntur hæc duo ἔλαφρος & ἄπαρνος.

C. Ἐξαρνέομαι, ῶμαι, Idem, & interdum pro simplici ἀρνοῦμαι. Æsch. οὐκ ἐξαρνοῦμαι πεαθεῖν. VNDE Ἐξάρνησις, Negatio, Inficiatio. ET Ἐξαρνηπικὸς Aristoph. Nub. Inficiandi peritus, Νῦν μὲν γ' ἰδεῖν εἶ πεοῦπον ἐξαρνηπικὸς Κἀνπλογικός. A Budæo tamen exponitur Inficiator, sed malim Inficiandi peritus, aut In inficiãdo exercitatus.

Ἔξαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, positum cum verbo εἰμὶ, pro ἐξαρνοῦμαι, Inficior, Herodot. 9 l. 3, δεινῶς γὰ ᾖ ὁ Πριξάσπης ἔξαρνος ἦν μὴ μὲ ἀπακπεῖναι Σμερδίν. Sic Demosth. ἔξαρνος ἰῶ μὴ πεθεικέναι. Plat. Hippia, πῶς γὰ ἂν πολμῶμῳ ἔξαρνος εἶῃ πὸ καλὸν μὴ καλὸν εἶῃ; Luc. ἔξαρνος εἰ μὴ ἐρχεσθαι αὐπά. Apud eundem cum duplici negatione, νῶ μὲ γὰ ὦ Ἀλέξανδρε οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο μὴ οὐκ ἔμὸς ὑός εἶῃ. Ponitur & cũ ὡς: vt apud Aristidem, ἔξαρνος γίνομαι ὡς οὐκ ὄπι ταῦτ' ἔχει. Et cum πεὸς, vt ἔξαρνον εἶῃ πεὸς τῶν χρημάτων, apud Isocr. Sed & cum genitiuo sine πεὸς, hoc in loco qui in vulg. lex. affertur sine autore, τῶ πείπο θαλάσσης ἔξαρνος γίνεσθαι. Dicitur certè & ἔξαρνός εἰμι τοῦπο. Demosth. in Aristocr. πὰς σωσῴκας ἔξαρνος γίνεῃ. Isæus, θαυμάζω εἰ ἔξαρνοί εἰσι πὰ ὡμολογημένα. Idem, ἔξαρνος πῶν μαρτυρίων. Et ἔξαρνον εἶῃ πῶν διαπαν, Isocr. Paragraphico. Hesychius (vt suprà docui) scribit ἄρναν Clazomeniis esse iusiurandum, vnde factum esse ἔξαρνος.

ΑΡΟΩ,

ῶ. F. όσω, Aro. vt ἀρόης χθόνα, Hes. Erg. Hom. Od. ι, Οὔτε φυτεύοισι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσι. vbi Eustath. ἀρόωσι videri ait esse coniugat. secundæ. Vtuntur & prosæ scriptores. Ἀρηρομένος, Aratus, Hesych. Suid. ET Ἄρομα, Aratio, eidem Hes. ITEM Ἄροσις, Aratio. Il. ι, Ἐν δ' ἄροσις λείη, vbi schol. ἀροπείασις. Et in plur. γῆς ἀρόσεις apud Aristot. Ἄροσις schol. Homeri etiã pro χώρα εἰς πὸ πανεφῶς ὀπηπηδεία. vnde exponitur quoque Ager frumentarius. ET Ἀρόσιμος, Arabilis, Ἀρόσιμος γῆ exponitur etiam Aratus seu cultus ager, & Seges. ET Προηρόσια, Sacrificia quæ ante arationem fiebant. Item Πρηρσία, Sacrificium apud Athen. Item Παραρσία, Precatio quæ fiebat incipiente aratione. Quæ tria apud Hesych. tribus diuersis locis habentur: sed duo posteriora mihi suspecta sunt. Vide apud Suidam Προηρόσια & Προηρσία.

Ἄροπος pro præcedente Ἄροσις, Aratio. Hesiodus initio Dierũ, ἀρόπιο δὲ δυσπμῴων. sub. ἀρχῷ. Apoll. Arg. 2, βοῶν ἄροπς μέλει, boum aratio. (vnde & βόες ἀροπῆρες dicuntur) Apud Hom. Od. ι, plur. ἀρόπισι, v. 122, οὔτ' ἄρα πίμνησιν καπαίρεπο, οὔτ' ἀρόπισιν. Et tragica allegoria ἄροπος παίδων pro procreatione liberorum. Vsus est autẽ & Lucianus, νόμῳ γυναῖκα πῶδε λαβὼν ἐπ' ἀρόπῳ παίδων γνησίων. ‖ Ἄροπος, Annus, Soph. secundum Eustath. vide Ἀροπὸς quod proximè sequitur.

Ἀροπὸς, οῦ, ὁ, Arandi tempus. (quod Aratus appellat ἀροπήσιον ὥρλω) apud Theophr. Sed non constanter hanc accentus differentiam pro ista signif. retineri apud eũ, scribit Bud. ‖ Itidem verò ἀροπὸν pro anno, nõ ἄροπον, apud Sophoclem quidam scribendum putant, nullum tamen eius locum proferentes. At ego contrà in duobus eius locis ἄροπον non ἀροπὸν pro anno scriptum inuenio, assentiente ipso etiam scholiaste. vterque est in Trachiniis, τὸν μὴν παρελθόνπ' ἄροπον, Et δωδέκαπος ἄροπος. Eodem ferè modo Latini poetæ messes pro annis dicunt. Quod autem ad differentiam illam attinet, va-

nam esse puto. præsertim quum dicat Eustath. ἄροτον proparoxytonũ significare non solùm τὸ τῆς ἀροτείας ἔργον, sed & ἐνιαυτὸν Sophocli. Sic & differentiã quæ inter ἄμητος & ἀμητὸς statuitur confundi, antea docui. Bud. in C. ἄροτον, segetem & terrã subactã significare tradit: ἄροτον autem, sementem, i. tempus & ipsam actionem serendi, quæ tamen confundi. Vide pag. 846.

A. Ἄροτος, τή, τόν, Arabilis, Qui arari potest.

C. Ἀνήροτος, ET Εὐήροτος. Est autem Ἀνήροτος, Inaratus. Nã quod dicit Hom. Odyss. ι, Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύοντο, id ipsum est quod ab Horatio scribitur, Reddit vbi cererem tellus inarata quotannis. Hom. ibidem, Ἀλλ' ἤγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα. Abiit autem in prouerbium prior ille Homericus versus.

ET Εὔροτος, est Aratu facilis, Vel Bene aratus. ἄροτον, καλῶς ἠροτειωμένον, Suid. ET Εὐάροτος apud Arch. in Epigr. ἀάροτον αὔλακα.

A. Ἀρότηρ, ῆρος, ὁ, Arator. vt βοῶν ἀρότηρα apud Hesiod. Lat. itidẽ bouem aratorem dicunt: quem Ouidius appellat etiam ruricolam. πιμελὴν, εὐσὴ ἀρότηρ, Il. ψ.

Ἀρότης, που, ὁ, in prosa, idem quod poetis ἀρότηρ.

Ἀροτήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arabilis, in Epigr. ET Ἀροτήσιος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Ad arationem pertinens. Apud Aratum autem ἀροτήσιος ὥρη, Arationis tempus.

Ἀρόσσειν apud Gregor. pro ἀροῶν, Arare. τὸ δὲ γᾶν ἀρόσσειν Μόχθος.

Ἀρόσται dicti serui à Syracusanis, inquit Eustath. At verò ex Polluce affertur ἀρόσται, ex Syracusanorum itidem lingua, pro iis qui quum alioqui liberi essent, propter inopiam seruiebant.

C. Ἀφαρόω, ῶ, Aro, idem quod simplex ἀρόω. vt Suidas testatur. Ἀφάροπος autem, quod Etym. exponit ἀναροπείαστος deducens à φαρὸς significante ἄροσις, (vnde & φαρὸν pro ἀροῦν Hesych. affert) & pro quo Hesych. ἄφαρος in eadem significatione ponit, locum hic non habet.

C. ΚΑΤαρόω, ῶ, Idem quod simplex Ἀρόω, Aro. vnde καταροῦσι, Arant, vulg. lex. afferunt ex Aristoph.

C. ΠΕΡιαρόω, ῶ, Circumaro, vt Plin. loquitur. vnde περιαρόσειεν citatur ex Plut. in Publ.

¶ Ἄροτον, ου, τό, Aratrum. Hom. Od. σ, ἔνθα οἱ ἐπὶ βῶλος ἀρότῳ. Et πικτὸν ἄροτον, aliquoties apud eundẽ. Plut. Hell. ἀρότου καὶ σπόρου ἀρχηγόν.

C. Ἀροτόμπις, Vomer. Iudic. cap. 3, in fine, ὃν περ ἀροτόμπιδι τῷ βοῶν ἐπάταξε πολὺ ἀλλοφύλους. Dicitur vsitatius ὕννις.

C. Ἀροτοφορέω, ῶ, Aratrum fero. Archias lib. 1 Epigr. titulo εἰς ζῶα, qui est 33, — καὶ σὺ θαλασσοδελφῖνας γαμὴ ζεῦξον ἀροτοφορεῖν.

Ἀροτραῖος, ου, ὁ, Ad aratores pertinens, Rusticus, Agrestis. vt ἀροτραίη θαλάμη ex Epigramm. affertur pro Thalamus agrestis.

Ἀροτρεύς, έως, ὁ, Idem quod ἀρότηρ seu ἄροτης, Arator. ET Ἀροτρεύω, Aro, apud Nonnum, ἄλλος ἀροτρεύει πόρον. VNDE Ἀροτρευτήρ, ῆρος, ὁ, Arator, in Epigr.

Ἀροτειάω, idem quod proximè præcedens ἀροτρεύω, sed vsitatius. Et pass. Ἀροτειῶμαι, vnde ἀρότριαδεῖς, & ἠροτειαρμός. ET Ἀροτειόω, vnde ἀροτειοῦν. Et pass. particip. ἠροτειωμένος. ITEM Ἀροτειάζω, vnde ἠροτειασμένος apud Suid. HINC Ἀροτείασις, Aratio.

¶ Ἄρουρα, ας, ἡ, Aruum, Arata terra, Ager. Exponitur & Cãpus. Il. σ, Ἐν δ' ἐπίδειν εἶδον μαλακὴν πίειραν ἄρουραν, Εὐρεῖαν, τρὶς πόλον. Idem Il. ζ, φυσαλίδες καὶ ἀρούρης copulat, vbi φυσαλιὰ Eustathio est ἡ φυσηφόρος γῆ, at ἄρουρα, ἡ ψιλὴ ἄροσις. Et plur. numero ἄρουραι, Il. ψ, Λυθὸ ἀλδήσκοντες ὅτε φρ' ἀνὸν σὺν ἀρουραι. Idẽ Hom. Il. φ, de lapide loquẽs, Κείμβον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε, μέγαν τε, Τόν ῥ' ἄνδρες τρόπεροι θέσαν ἔμμεναι ἤματα πάντα. Vbi obserua, quod dixerat πεδίον, vocare ἄρουραν. Sic Il. γ, — ὀλίγη δὲ οἱ ἐγγὺς ἄμφις ἄρουρα exponitur Exiguus cãpus. Sophocl. ὑγρᾶς ἀρόρας βῶλον dixit. Ab Aristot. pro segete poni ἄρουραν scribit Bud. ‖Sed ἄρουρα generaliter etiã pro γῆ, Terra, Tellus. vnde illud Homero cũ Hesiodo cõmune ζείδωρος ἄρουρα. quo etiam sensu dicitur Il. ζ, — βροτῶν οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι. Sic accipitur ἄρουρα & Il. ψ, — ἐπὶ πόσον ἄχθος ἀρούρης, telluris inutile pondus. Et plerisque aliis locis. ‖ Ἄρουρα, Cypriis σωρὸς σίτου σὺν ἀχύροις, inquit Hes.

Ἄρουρα, Terræ mensura centum cubitorum, Eustath. ex Herodoto. Budæus autem apud Herodotum ἄρουραν idem ferè esse scribit quod iugerũ. Idem B. hæc scribit, Ἄρουρα, Iosepho contra Appionem & alibi, est mensura. ἄρουρα πόδας ἔχει, inquit Suid. i. vlnas (ὀργυιὰς) octo, & trientẽ (est enim vlna sex pedũ) vel passus decẽ: vt passũ pro quinque pedibus intelligamus. Hæc Bud.

C. Ἀρουροπόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agricola. q. d. In aruo laborans.

C. Ἐπάρουρος, Qui circa aruum opus facit, Agricola. Exponitur etiam Hortulanus mercenarius, ex Hesychio, qui habet ὀπίγειος, vel κηπουρὸς ὀπιμίθιος. At Eustath. ὁ χλῶ ἐργαζόμενος, vel (inquit) ἁπλῶς ὀπίγειος. Affertur autem hoc nomen ex isto Homeri versu Od. λ, Βελόμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ. Sed meminit & alius lectionis Eustathius, videlicet πάρουρος (nimirum legendo κε πάρουρος) vt ita vocetur ὁ εἰς φυλακὴν πινα τεταγμένος μισθωτικῶς.

Ἀρουραῖος, ᾱ, ὁ, Ad aruum pertinens, In aruo nascens, Rusticus. In vulg. lex. etiam Arualis & Aruensis, ex Gaza apud Theophr. ἀρουραία θεὸς ab Aristoph. iocosè vocatur Euripidis mater quasi Agrestis dea, quòd olerum vendi trix esset: vt & apud Hesychiũ legitur. A Demosthene autem Æschines ἀρουραῖος Οἰνόμαος vocatur, quòd Æschines Œnomaum in Tragœdia perperã egisset: vt habetur in vulg. lex. Meminit & Hesych. sed ad prauam actionem non referens.

Ἀρούριον, ου, τό, diminut. Rusculũ, Agellus. In Anth. epigr. Εἴπερ ἐπιμβρήσῃ τὸ ἀρούριον ὅσσον ἀπόχρη.

ΑΡΠΗ,

Falx. Hesiodus, Δεξιτερὴ δὲ πελώριον ἔλλαβε χερσὶ ἄρπην, Μακρὴν, καρχαρόδοντα, φίλῃ δ' ἀπὸ μήδεα πάσσε Ἑοῦ υἱοῦς ἤμησεν. Vbi & pro ense falcato sumi potest: (& quidem aptius fortasse) quæ etiã significatio huic vocabulo tribuitur.

Ἅρπη, auis quædam aquilæ similis, siue ex aquilarum genere. Eustath. ait esse vel ἱκτῖνον, vel aliud animal ἀπόδες, in hunc Homeri locum Il. τ, Ἠύτ' ἄρπη ἐκτὸς ἐπιπτερυγίζει λιγυφώνῳ. Tzetzes quoque ἱκτῖνον esse putauit, id est miluum.

Ἅρπη, Stellæ quædam paruæ & crebræ quæ in summa Persei dextra manu notãtur (vnde illud, εἰς τὴν ἅρπην καταστερίζοντα) nam harpẽ poetæ Perseo affinxerũt. Vnde Naso de illo loquens, Vertit in hunc harpen spectatam cæde Medusæ. Lucianus de eodem in dialogo Tritonis & Nereidum, τῇ δεξιᾷ τὴν ἅρπην ἔχων, ἀπέτμησε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. videlicet τῆς Μεδουσης. ‖ Ἅρπη (vt in vulg. lex. annotatur) significat item apud medicos humorem quendam ex flaua bile totum corpus latè corripientem. ‖ Ἅρπην Hes. vult esse etiam ἄνεμον.

Ἁρπεὴς, Cretensibus ἱκτῖνος, miluus, teste Hesychio. quain significatione quosdam ἅρπην etiam accipere apud Homerum, modò dictum est.

Ἁρπῶ, Rapio, Etymol. Ἁρπῶμαι, Falce vtor. Rapio. Hes.

¶ Ἁρπάζω. F. ἁρπάσω (& mutatione Dor. τὸ σ in ζ, ἁρπάζω, inquit Eust.) Rapio. Hom. Il. ε, de leonibus loquens, τοὶ μὲν ἁρπάζοντε βοᾶς καὶ ἴφια μῆλα, Σταθμοῖς αὐθαίμοισι κατεσθίεον. Ita enim legendũ est (sicut & mea editio habet) nõ ἁρπάζοντο, vt in multis exẽpl. legitur. Aristoph. in Pluto, μῶν οὐ κέκληφας, ἀλλ' ἥρπακας; ‖ Ἁρπάζω, Corripio. Luc. ἁρπασάμενος τὰ τόξα καὶ τοξεύσας τοὺς λοιμῶν τοὺς Ἀχαιοὺς, correpto arcu. Et metaphoricè pro Citò intelligo & mente percipio, quasi Mente corripio, ex Sophocle citatur. De qua signif. vide in Σωκρατίζω. ‖ Ἁρπάζω σε τὸ πυρὸς, Eripio te ex igne.

Ἁρπάμενος, pro ἡρπασμένος, nouè dictũ (mihi quidem certè noue) à Macedonio Epigr. lib. 2, — ἁρπαμένης ἴχνια φερεσφόνης, raptæ Proserpinæ vestigia.

Ἁρπασμα, ατος, τό, Rapina, Platoni De leg.

Ἁρπαστὸς, ᾱ, ὁ, q. d. Raptitius. Ἁρπαστὸν, εἶδος σφαιριστικῆς, Eust. Vulg. lexicis est genus pilæ grandioris, dictum quòd quisque arripere nitatur. vnde Martialis, Siue harpasta manu puluerulenta rapis.

Ἁρπαγμα, ατος, τό, Idem quod ἅρπασμα, Quod raptum est, Rapina, Præda rapta. Iosephus, ἁρπαγμα καὶ λάφυρον γενόμενον. ‖ Ἁρπαγμα Æschini, Furtum, Concussione quæsita pecunia, inquit Bud. Locum autem Æschinis hunc esse puto, in Ctesiph. τὰ δὲ τοῦδε τοὺς πειρῆς καὶ τοὺς πεπεράρχοις ἁρπάγματα. AT Ἁρπαγμὸς, οῦ, ὁ, Raptus,

Ipsa rapiendi actio, Direptio. (in qua signif. vsitatius est Ἁρπαγὴ, de quo postea) ET Ἁρπαγὴν apud poetas Rapaciter. Itẽ Raptim. De quo Lat. aduerb. vide paulo pòstin Ἁρπακτικῶς. ET Ἁρπακτὸς (eadẽ formatione) Raptus, Ereptus, Furto ablatus. Hes. Erg. Χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτά. θεοδοτα πολὺν ἀμείνω. Ibidẽ verò ἁρπακτὸς πλοῦς exponitur τοῦ βάλλοντος καὶ ῥιψοκίνδυνος à Tzetze. ITEM Ἁρπακτοδόρος, ὁ, Raptor, (pro quo in prosa Ἁρπακτὴς, vt apud Greg. ἁρπακτὴς καὶ βιαστὴς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν) Il. ψ, Ἀργοῦν ἠδ' ἐλέφαντα δοπδήμοι ἁρπακτῆρες. Fœmin. autẽ Ἁρπάκτιδα, Raptrix, in Epig. HINC & Ἁρπακτικὸς, Rapiendi peritus, Rapax. Et aduerb. Ἁρπακτικῶς, Rapaciter, Cũ rapacitate. Itẽ Festinanter: vt Latini quoque suum Raptim vsurpãt.

Ἁρπαγὴ, ῆς, ἡ Raptus, Ipsa rapiẽdi actio, ἁρπαγμός. vt quum dicũtur milites à Th. & Xen. ἐφ' ἁρπαγὴν βαπδῆ. Et ἁρπαγὴν πεποιῆσθαι apud Thuc. Apud Xen. autẽ etiã ἁρπαγὴν πεῖσαι. Apud Plut. in Othone ἁρπαγὴ τῶν κρητῆρες exponitur Interuersus crater. Itẽ ἁρπαγαὶ in plur. vt, οὐδ' ἁρπαγὰς χρημάτων, οὐδ' αἰσχύνας γυναικῶν καὶ παιδῶν. Isocr. in Pa. καὶ γυναικῶν αἰσχύνας καὶ χρημάτων ἁρπαγάς. Polit. apud Herodian. πολὺς δὲ ὀπδρομὴς ἁρπαγάς vertit Incursus & populationes. HINC Ἁρπάγιος, Rapto quæsitus. Itẽ Abreptus. vt ψυχὴ ἀοπαγίμη, in Epigr. Vbi tamẽ exponitur etiã Rapax.

Ἁρπάγη, Harpago, instrumentum vncos habens quo vasa ex puteis retrahũtur, vt inquit Hes. addens λυκον ab Eurip. vocari. (qua metaph. Liuiũ itidẽ lupũ appellasse videmus) Prius autẽ dixerat, ἁρπάγη, ξυστήρ. Polluci, est etiam κρεάγρα. scribit enim col. 132, coquinaria instrumẽta enumerans, κρεαγραι, ἢ καὶ ἁρπάγη ἐν λόγῳ, καὶ λύκον καὶ ξυστῆρα. Vide eundem & col. 373, vbi malè ἁρπαγὴς pro ἁρπάγης. ET Ἁρπαγα dicta quædam ἀγγεῖα, id est vasa, itidem à rapiendo, de quibus Alex. Aphrodiseus Problematum libro 1, ὅτι τῶν λεγομένων ἁρπαγῶν ἀγγείων ὁ δάκτυλος ἐν τῷ σώματι ἐνπεδέμενος αὐτῷ τὸ ὕδωρ οὐκ ἐᾷ ῥεῖν ἐξῶθεν πολύμορφος. quæ verba ita redduntur, Vasa quæ harpagia nominantur, si digito admoto foramen eorum superius obturetur, aquam nullam per fundum emittunt. Bud. ἁρπάγιον Aphrodiseo in Probl. vas esse ait clepsydræ simile.

Ἁρπάγη dictus etiam locus in quo raptus fuit Ganymedes, si Eustathio credimus. IDEM locus Ἁρπάγιον appellatus fuit, vt scribitur apud Athenæum lib. 13, & in alio ipsius quoque Eustath. loco, vbi nullam ἁρπάγης mentionẽ facit: adeo vt pro illa ἁρπαγίου significatione suspicione apud me nõ prorsus careat. Cæterùm & ἁρπάγιον apud eum scribitur p. 986.

Ἁρπαξ, αγος, ὁ, Rapax, (traiectis literis) Interdum cum genitiuo. vt Aristoph. in Nebulis dicit ἁρπαγα τῶν δημοσίων. Reperitur & ἁρπαγίσαπς superlat. ‖ Ἁρπαξ substant. etiam, Rapina, ἁρπαγὴ. Hesiod, Δώς ἀγαθὴ, ἁρπαξ δὲ κακή.

Ἁρπαξ, Harpago, ἁρπάγη, de quo paulo anté.

C. Ἁρπαξίβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Et rapto viuens. Propriè sonat, Rapiens victum, vt Μισοφόρων ἀοπαξίβιον σιλῶν γραπτῶν, poeta quidam apud Athen. Subiungo autem hanc vocem illi ἅρπαξ, non quòd ab ea deducatur, sed quòd eandem cum ea formationem habeat.

Ἁρπαλέος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἀοπαλέα κέρδη apud Homerum, Odyss. θ, Lucra quæ auidè rapiuntur. Ex quo intelligitur, Quorum cupidissimi & studiosissimi sumus. ἁρπαλέα (inquit Eustathius) τὰ πάνυ πόθεν ποθούμενα. Ἁρπαλέον autem δίκη apud Plutarch. in Polit. Repetundarum actio exponitur. Quam expositionem falsam esse alii eiusdem & aliorum scriptorum loci ostendunt. ET Ἁρπαλέως, aduerbium. Raptim, Cũ festinatione, Promptè. Item, Auidè, Odyss. ζ, Ἠ τοι τῶν καὶ ἐπὶ πλοῦτλας δίος Ὀδυσεὺς Ἁρπαλέως. q. d. Cibum & potum auidè rapiebat vt solent famelici. Subiungit enim, ὀκρὺ γὰρ ἐσθιέμεν ἦεν ἄπαυστος. ITEM Ἁρπάλιμος, quod idem videtur esse Hesychio cum præcedente Ἁρπαλέος. ET Ἁρπαλίζομαι, Lubenter accipio. ADDO autem Καρπάλιμος & Καρπαλίμως. nam Hesychio καρπάλιμος est Celer, & καρπαλίμως itidem Celeriter. pro quo Latini eodem metaphoræ genere Raptim dicunt. Sequor autem longè breuiorem viam & tutiorem, deducendo καρπάλιμος & καρπαλίμως ab ἁρπάλιμος, quàm sequutus sit Etymol.

¶ Ἁρπεδὼν, όνος, ἡ, Funiculus. vt Suid. exponit. addẽs significare & ἰσὸν in hoc hemistichio, ἀφαχναίης εἴκελον ἁρπεδόνι.

Ἁρπεδόνη, ης, ἡ, Funis, Laqueus. Pollux quum πεδάχραν siue πεδιεραῖλω describit, inter cætera addit, καὶ ἀπὸ τοῦ πεδεῖ τὴν στεφάνην ἔρχω σχοινί τινα ἐκπέπαται, ἣν καὶ σφεῖδα καὶ ἁρπεδόνην καλοῦσι. πλέγμα δ' ἐστὶν ἐκ σπάρτου στρεπτὸν ἠσκημένον. Xenoph. δεδεμένοι τῇ ἀγρίοις πλέγμασι καὶ ἀρύγμασιν, ἐλάφοις πεπεδαγμένοις καὶ ἁρπεδόναις. Lascari in Epigr. (vt vulg. lex. annotant) est etiam instrumentũ quo filum rotãdo glomeratur. Pollux verò ἁρπεδόνας Herodot. νήματα dixisse testatur: Critiã autẽ ἁρπεδόνιν τε λύσιν ἰσῶν, βαρυκώτερον. Accipi etiã potest pro chorda arcus in hoc Epigramm. quod Suid. citat, καὶ πολλοὶς οἴστοις πῆχυς περφυρέης ἤκεν ἀφ' ἁρπεδόνης. ab ipso tamen exponitur ἡ δι' σπάρτου θήκη.

Ἁρπεδονίζω, F. ίσω, Illaqueo. δι' σπάρτων θηρᾶν, vt Hes. exponit, addens, esse etiam λωπεδυτεῖν, spoliare.

¶ Ἅρπις, Amor, apud Æoles vt Hesych. tradit. Etymol. rationem addit, ὡς δὲ τὸ ἁρπάζειν τὰς φρένας, citans hunc ex Parthenio in Crinagora versum, Ἀμφοτέροις ὀπτὰς ἅρπις ἐλιπόμαν.

¶ Ἅρπυιαι, αἱ, Rapaces quædã deæ, quas Zetes & Calais Boreadæ profligarunt. Hesiod. Theog. Ἠὲ κόμοις δ' ἅρπυιαι, Ἀελλὼ τ' Ὠκυπέτη τε, Αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται Ῥωμαίαις πέριγυαι. Eust. scribit fuisse dæmonia alata quæ etiam homines vi raperent. vnde siquis ex hominum oculis abreptus esset, ab harpyis dilaniatus dicebatur. ‖ Scribit idẽ esse etiã ventos καταγιδωδεῖς καὶ ἁρπακτικοὺς, vt & Hesiodi schol. ἁρπακτικὰς πνοὰς, καὶ οὐκ ἀθρόως ὑδάτων ἀναδόσεως γιγνομένας, & Hesych. ἀνέμων συρροφὰς καὶ θυέλλας. Ἅρπυια Hesychio est etiam ἁρπαγὴ δι' ἁρπάγης. Etym. ab ἁρπάω (i. ἁρπάζω) deriuari dicit, vt ab ἄθω, ἄθυα, ab ἄγω, ἀγυιὰ: alibi scribens Ἀρέπυια etiã per pleonasmum τὸ ε pro eodem dici.

C. Ἀναρπάζω, Abripio, Sursum rapio. Il. ι, — ὅπε μιν ἐκάεργος ἀνήρπασε φαίδιμος Ἀπόλλων. vbi Eustath. ait superuacaneam esse præpositionem in ἀνήρπασεν, aut significare τὸν ἄνω πτῆσιν γε σὺν. Ego hic existimo aptè interpret. nos ἀνήρπασε. Sublimẽ rapuit. vt Virg. dixit Æn. 5, Sublimẽ pedib' rapuit Iouis armiger vncis. Sic apud Plut. in Rom. ἀνηρπασμένος εἰς θεοὺς, suplimis raptus ad deos. At Od. ο, Ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν πάφιοι, possit videri potius superuacaneã habere præpositionẽ verbũ ἀνήρπαξαν. ‖ Interdũ subitò è medio tollo. Iulianus imperator Amerio, γυναῖκα νέαν καὶ σύφρονα παῦ γήμαντα τοῦ ὥρας ἀναρπαθῆναι. id est, De medio subito tolli, Bud. interpr. Sic Lucianus, τοῦ ὥρας ἀνηρπασθῆς. Latini eadẽ vtentes metaphora dicũt Immatura morte præripi, & interdũ & simpl Rapi. Celeritatẽ autem indicari verbo ἀναρπάζεσθαι ex Plutarcho apparet. ita enim scribit in τῷ θεμ. ad Apollonium, de iis loquens qui amicorum deplorant mortem, ἐὰν δὲ παχέως ἀποθάνῃ, ὀδυρόμενοι, λέγοντες, ἀνηρπάσθη ἐὰν μακρὰς, μεμφόμενοι τὸν καταφθίνοντας καὶ τιμωρηθεὶς ἀπέθανε. Existimo autem ἀναρπάζειν cum celeritate impetũ etiam denotare vt plurimum: ideóque videndum est annon ἀναρπάζειν alicubi verti possit Transuersum rapere.

Ἀναρπάζω, Ad pœnam rapio, vel De medio tollo. Demosth. Phil. δ, ἐκ ἀνηρπασμένος ἂν ἦν ὁ Φίλιππος χρήματα. Idem contra Midiam, λέλοιπα τὴν τάξιν, φόνῳ κοινωνῶν, δεῖ με ἀνηρπάσθαι.

Ἀναρπάζω, Sedibus euello. Æschines, πόλις ἀσυγκινήτων καὶ συμμάχων ἐκ μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνήρπασεν. Significat etiam ἀναρπάζεσθαι, Sedibus euelli, hoc est ἀνασπᾶσθαι, inquit Bud. citans exemplum præcedens.

Ἀναρπάζομαι, Passiuum, Abripior, Sursum rapior. ‖ Item Subitò è medio tollor. ‖ Itẽ, Ad pœnam rapior. ‖ Præterea Sedibus euellor. Exempla autem passiui verbi in actiuo posita sunt. Cæterùm interdum futurum Ἀναρπάσομαι, ponitur pro ἀναρπάσω, vt apud Plutarchũ in Othone, ἀναρπαξόμενοι τοὺς ἑαυτοῦ, pro ἀναρπάσοντες.

Ἀνάρπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Abreptus, Sursum raptus, Sublimis raptus. vt ἀνάρπαστος dicitur Ganymedes, id est sublimis raptus. Ac fortasse Virgilius vim huius Græci verbi exprimere volens, dixit de eo, Sublimem pedibus rapuit Iouis armiger vncis. ‖ Item ἀνάρπαστος, Repentè aut subitò raptus. Lucianus, καὶ τὸ με-

παῖζὴ ἐλπίδων οἴχεται αἰαρπάσας ἡμῶν ὑπὸ τοῦ θανάτου. A
‖Sunt etiam ἀνάρπαστοι, vt ait Budæus, Qui de medio tol luntur, & qui sic reuocantur è prouinciis. Herodianus, lib. 3, πέστος γοῦν τοῦ ἔτους καὶ σφετέρας πεπιστευμένων ἀναρπάστους ἐποιεῖ, hoc est, Rapi ad se iubebat, abrogato imperio.

C. Ἁρπάζω, Abripio, Rapio. Aristoph. in Pluto, — ὁρῶ τὸν ἱερέα τοῖς φοῖτς ἁρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας. Et passiuum Ἁρπάζομαι, Abripior, Rapior. vnde ἁρπαγὴ apud Plut. & ἁρπαστὸς φλοιός, Xenoph. Raptus cortex ex ligno, vt inquit Bud.

C. Διαρπάζω, Diripio. Item Discerpo. Apud Xenoph. Præd. 7, pag. 107, διαρπάσαι πόλιν, Diripere vrbem. Paulo antè dixerat ποιῆσαι ἁρπαγήν. Apud Platonem autem De rep. lib. 1, διαρπαστὸς ὄμβρος actiua signif. pro Discerpturus. ET Διαρπαγή, Direptio. ET Εὐδιάρπαστος. Direptu facilis, Direptioni expositus.

C. Ἐξαρπάζω, Eripio, cum genit. Plut. in Fabio, ἐξαρπάσας Ἀννίβου Μινούκιον, Eripiens Annibali Minucium. q. d. Eripiens è manibus Annibalis. Exponitur etiam, Liberans ab Annibale Minucium. Chrysost. τὸ τοῦ δεσμωτηρίου φύλακα τῆς πλανῆς ἐξήρπασε, Ab errore eripuit. Sic ἐξαρπάζομαι, Eripior. vnde ἐξήρπασε, apud Demost. Pro corona, sine casu, ἐξήρπας' αὐ ὁ πονηρός. Homerus autem ἐξήρπαξε dixit Il. γ, — τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη.

C. ΠΡΟαρπάζω, Præripio. Gregor. in Macc. encomio, ὥσπερ ἁρπάζοντες, ὡσπερ θησαυροὺς τὰς βασάνους, Præripiētes cruciatus, tanquam thesauros.

C. ΣΥΝαρπάζω, Corripio. Aristoph. in Nubibus, παχέως πυρὶ ξυναρπάσαν. Apud Sophoclē initio Aiacis, ξυναρπάζειν φρενὶ, ad verbum, Corripere mente pro Statim mente percipere. Quæ significatio vereor ne falso in vulg. lex. tribuatur verbo ἁρπάζω per se posito.

C. ΥΦαρπάζω, Subripio, Clàm rapio. Aristoph. iocosa metaphora dixit in Nub. ὑφαρπάζειν στόμα. Et ὑφαρπάζειν τὸν λόγον, pro Sermonem interpellare, apud Herodot.

ΑΡΗΝ, vel Ἄρσιν, ενος, ὁ ἡ, Mas seu masculus. de sexu dictum. vt apud Aristoph. τοῖς τοῦ ὀνόματος τοῦ θεῖν σεσεῖ ἀπ' ἄρρεν' ὄντων, ἅπαν δ' αὐτοῦ θηλεα. Nec tantùm de animantibus dicitur, sed etiā de plantis: cū apud alios, tū apud Theophr. vt quū dicit duo genera ζωγυλίδων esse, ἄρρενα καὶ θῆλυ. Et φοίνικες ἄρσενες itidē apud Athenæum. Ἄρρενα verò ὠά, Masculos edētia. ‖Metaphoricè significat Strenuum, Fortem, & Qui effœminatus non sit. Synesius, ἔγω γε πιστὸς μὲν οὐδὲ ἄρρεν εἰμί. Vir sum, Sum forti & virili animo. Epigramm. lib. 2, — ἄρσενος ἦμαρ Ὁμήρου, Masculi Homeri. id est qui fortia ducū facta cecinit. Plutarchus τοῦ δαμοῦ τοῦ. Παραστοιχάζειν αὐτοῦ τὸν ὑποτομοῦ· ἄρρενα καὶ γυναῖκα. Et ἄρσην βοῦς, ἄρσην ῥώμη, ἄρσην ἀκμή. ‖Ἄρρενα vel ἄρσενα Hesychio significat etiam τοῦ κονδύλου τὰ ὀξέχοντα καὶ τὰ εἰς κοιλότητα ἐμπίπτοντα. Eustath. ab ἄρσην deriuat, (sicut ab ὕω ὑς) διὰ τὸ σπερματικὴν ὑγρότητα.

Ἀρρενικὸς vel Ἀρσενικὸς, οῦ, ὁ, Masculinus. vt ἀρσενικὸν γένος apud grammaticos. ‖Ἀρρενικὸν verò seu Ἀρσενικὸν (quod Eustath. ἰδιωτικῶς ἀρσενικὸν dici tradit) Latinis Auripigmentum vocatur, τὸ τοῦ γραφέως φαρμακον, vt tradit idē Eustath. addens ex Ælio Dionysio, ἀρρενικὸν nō ἀρσενικὸν dicendum esse: quod tamen apud scriptores non obseruatur. De hoc Diosc. lib. 5, cap. 121. Plin. lib. 33, c. 4. Gorr. in Defin. med. Pro hoc legitur apud Hesych. Ἀρνικὸν quod tamen exponit χρώματος εἶδος χλωρόν.

Ἀρρενώδης, Virilis, Fortis. vnde Ἀρρενωδῶς, aduerb. Masculè, Fortiter.

Ἀρρενόω, ῶ, F. ώσω, Masculum reddo. Syn. epist. 146, ὅλη θυμήσας ἀρρενῶσαι τὴν ἱερὰν σου ψυχήν. Et in pass. Ἀρρενῶδες, quod Masculescere dixit Plinius.

C. Ἀπαρρενόω, ῶ, F. ώσω. Idem. Fit autem ab ἄρρην, vt à θῆλυς & θηλυῶ ἀπολθηλυῶ, Effœmino.

ΑΡΣ, ἀρνὸς, ὁ, vel ἡ, Agnus, vel Agna, Il. γ, Οἷόν τε ἀρν' ἕτερον λθυκὸν, ἑτέρην δ' μέλαιναν. Il. α, Αἰνέν τοι ἀρνῶν κτίσσας αἰγῶν τε πελείων Βούλεῖ' αὐθάσας. Vbi Eust. dicit addi πελείων, vt poeta significet agnos grandiores, quum ἄρνες sint immaturiores adhuc & minores. Aliud autē signif. Ἄρνες apud Theoph. I. 8, c. 7, [Θλασάνωσι δ'] καὶ οἰσάχνες μικροὶ, καὶ πύτις ὃς καλοῦσιν ἀρνας. vbi Theod. Agnos vertit.

Notandum verò tradere Eustathium ἀρνὲς non habere nominatiuū monosyllabum, sed Ἀρνὸ ἔνος, & per synco pen νὸς: eúmque vel ab ἀρὰ esse, quòd in votis faciendis precibúsve agni sacrificarentur: vel à ῥὼ vt ἀσαφὶς à σαφὶς, & similia.

Ἀρνὸς, οῦ, ὁ, Agnus qui annū excessit. scribitur enim apud Polluc. lib. 7, τὸ δ' ἔτειον ἀρνα, εἴτοις αὐ ἀμνὸν ἢ ἀρνίον· εἶτα ἔτοις ἀρνὸν, ὃς καὶ ἀρνὸ τοῦ τρίτου πιπτοῦς. Vbi tamen Ἀνεῖον aliquis fortasse legere malit. quanuis apud Etymol. Horus ex Herodiano dicat ει in ἀρνεὸς prorsus πλεονάζειν.

B C. Ἀγνοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agnos deuorans.

C. Ἀγνεοθοίνης, ὁ, Agnis vescens. citant vulg. lex. ex Epigr.

C. Πολυαρς, ρνος, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ, Multos agnos habens. Il. β, Ἀβρεῖς δὲ θηκῶν ἔλιπε πολυαρνι Θυέστῃ. id est πολυβρίμμονι, Pecoribus abundanti, Diuiti, à parte totum intelligendo: vt docet Eustath.

C. Ὑπαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agnū sub se habens. vt ὑπαρνος ποίμνη apud Hes. & ὕπαρνος ouis, quod vulg. l. ex Eurip. afferūt.

C. Ἀρνόγλωσσον, ου, τὸ, Agnina lingua, seu plantago. Dioscor. lib. 2, cap. 153. Addunt vulg. lex. reperiri etiam ἀρνογλωσσος in fœm. gen.

C. Ἀρνόφυλλον, ου, τὸ, q. d. Agnifoliū, herba qua agni delectantur. Hesych. Cytisū exponit, addēs herbā esse θαμνώδη.

Ἀρναχὶς, ίδος, ἡ Agnina pellis vnà cum lana. vt Suid. exponit. Aristoph. — εἴκειν τὸ αὐ δὴτ' ὀλιβάλοι Ἐξ ἀρνακίδων γνάμων ὑποστρωτόδα; vbi schol. ad ἀρνεῖσθαι allusisse poetā dicit. Poll. ἔνδοθεν δὲ ἀμπὶ ὑποτεράφθω ἀρναχὶς, ὡς μὴ τείβοιτο ὑπὸ τοῦ δέρματος ἡ δορὴ τοῦ κωνός. Potest etiā Calceamēti genus hyberno tempore ex agninis pellibus cōfecti exponi in hoc Plat. Symp. loco quem Pollux citat, Εἰκελίσθων τοὶς πέδας εἰς πόλοις τε καὶ ἀρνακίδας.

D Ἀρνεῖον, ου, τὸ, propriè Locus vbi agninæ carnes vēduntur, Macellū agninarū carniū. κρεωπολεῖον τοῦ τρεβάτων, Hes.

Ἄρνειος, ου, ὁ, Agninus, ἀρνεία κρέα Luc. ἄρνειος φόνος, Agnina cædes Soph. vbi Triel. dicit esse synecdochē partem pro toto grege: & Eust. exp. τὸν τῆς ἡλείας ἀπάσης τῆς συμμίκτου.

Ἀρνειὸς, οῦ, ὁ, Agnus adultior. Eust. dicit esse τρεῖς ἄρνες, καὶ τέλειον, οὐκ ἀπαλὲς κῆ' ἔρρα καὶ τὸ ἀρνίον. Est itaque ἀρὸ vnius anni, deinde ἀρνίον seu ἀμνὸς, tum ἀρνειὸς, & deinceps λεπτογώμων, vt Pollux annotat, licet apud eū ἀρνὸς scribatur: vt videbis in ἀρνὸς. Ἀρνεῖος autem cum ō mensis nomen est, vt tradit Eust.

Ἀρνίον, ν, τὸ, Agnellus. vt Ἀβρὸς χρυσόμαλλον ἀρνίον, quod Eust. dicit esse ποίμνιον ἀργυρόμον, χρυσέῳ ἐμπεπαγμένον ἀρνίῳ περὶ τὸ τοῦ πυθμένος μέσον.

¶ Ἀρυβυτὴρ, ῆρος, ὁ, Vrinator. κυβιστητὴρ, δύτης, κολυμβητής. Il. π, ὁ δ' ἐρ' ἀρνεῦ τῆς ἐοικὼς, Κάππεσ' ἀπ' ἀνερχός δίφρου. vbi Eust. annotat, ἀρνεῦ τὴρ ὁ ὅτι κεφαλὴν εἰς θάλασσαν δυόμενος, καθ' ὁμοιότητα τῶν τοῦ ἀρνεῶν πρείας, οἱ συνιστῶντες, ὅταν μὴ ὑπόπτοις ποσὶν ἄλλονται, τὴν δὲ κεφαλὴν τῇ γῇ πλάζουσι. HINC Ἀρνεύτηρα, τὰ, Vrinatorum exercitia, vt exponunt vulg. l. κυβιστήτηρα, Hesych.

Ἀρνός, της, ου, ὁ, piscis alio nomine ἵππουρος & ἱππουρεὺς dictus, διὰ τὸ σωματοειδὲς ἄλλεσθαι. Eustat. ex Athen. Plin. etiā Hippuri piscis meminit. Frequenter (vt habent vulg. lex.) subsilit, ac desilit, caprarū modo, qua posterioribus innixæ pedibus saluntur & terræ caput impingunt.

Ἀρνυμαι, Capio Recipio, Cōsequor. Propriè autem volunt esse, Dando ἄρνα, pro eo aliquid vicissim accipere: vel breuius, ἄρνα re quapiam permutare. & (vt loquitur Eust.) ἄρνα διδόναι ὡς ἂν καταλλαγῇ, αὐτὶ λαμβάνειν τι ἕτερον χρήσιμον: per catachresin verò αὐτὶ καταλλάσσεσθαι. sic verò & à πῶλος esse πωλεῖν, & ab ὄνος secundum quosdam ὠνεῖν, quòd in pecoribus veterum diuitiæ & commercia consisterent. Hinc certè μισθὸν ἄρνυσθαι, mercedē capere, apud Aristot. & Plat. De rep. lib. 1, φασὶν δέ γε τοὶς μισθὸν ἀρνυμένοις ὠφελεῖσθαι τοὶς δημιουργούς. Et in Protagora, σε αὐτὸν ἐπέφηνας ἀρετῆς διδάσκαλον, τρόπος τοῦτο μισθὸν αἰτοῦσας ἄρνυσθαι. Idē composita voce dicitur μεταρνεῖν, quo & ipse in illo priore loco vtitur. Et ἄρνυμαι βίοτον ἐκ χειρῶν in Epigr. Consequor victum è manibus, id est è labore manuum. Et ἄρνυμαι κλέος apud Eurip. Consequor gloriam. Sic autem vulgò exponitur ἄρνυμαι apud Homerum quoque: sed illi (meo quidem iudicio) potius significat Capto & Consequi seu adipisci conor, quàm Capio & Cōsequor. Il. χ, — ἐπεὶ οὐ χ ἱερήϊον οὐδ' βοείην

Ἀρνύσθην, Non captabant, Non conabantur adipisci. Sic πμὴν ἄρνυμαι videtur esse potius Conor pœnas sumere, quàm Pœnas sumo, tā Il. α, Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε κυνῶπα Πρὸς Τρώων, quàm eiusdem Il. ε, Τιμὴν Ἀλεξάνδρου Ἀχαιμένοισι καὶ Μενελάῳ Ἀρνυμένω. Ideóque verterim vtrobique, Ad sumendum pœnas, non Sumentes pœnas. Fortasse etiā cōmodè reddetur πμὴν ἀρνύμενοι τοῖς Τρώων, Pœnas expetentes à Troianis. Nam alicubi apud Cic. qui expetit pœnas ab aliquo, dat operā vt sumat, nōdū autem sumit. Sic autem & Odyss. α, in principio ἄρνυσθαι conatum significat, Ἀρνύμενος ἑῶν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων, B Consequi conās vitam suam [id est vitæ suæ incolumitatem] & sociorum reditum. At schol. breuium autor ineptè mihi videtur vbiq; verbo αὐτὶ καταλλάσσεσθαι hoc exponere. ‖Ἄρνυμαι pro αἱροῦμαι apud Plat. De leg. l. 12, ζωὴν αἱρεῖ ἀν ἀρνύμενος μετὰ τάξεως μᾶλλον ἢ μετ' αἰδοῦς καλὸν καὶ ἀνδαίμονα βίαιον.

C. Ἀπάρνυμαι, Aufero. ἀφαιροῦμαι, Hes.

ΑΡΤΗΡΙΑ, ας, ἡ, Arteria, Spiritus semita, Plin. Spiritus cōceptaculū, Gell. vt & apud Soph. πολύμονος ἀρτηρίας Accius vertit Pulmonū spiritū. Philar. C dicit esse corpus in lōgū porrectū, teres instar canalis, ac sinuosum, duabus tunicis contextū, ex corde propagatum, & in singula corporis mēbra distributim diffusum, aeris & spiritus naturalis abūdātioris receptaculū, mixti cū pauculo admodū sāguine. Ruffus verò Ephes. tradit arterias à vetustis Græcis φλέβας (i. venas) vocatas fuisse: item ἀορτὰς, πνευμονικὰς ἀγγεῖα, σηραγγας, κενώματα & νεῦρα. Earum cōplura genera ponit Gorr. in suis Def. med. quē cōsule. Volūt autē dictā ἀπὸ τοῦ τὰ ἀέρα τηρεῖν, vt D refert etiā Philar. vel ab ἄλλεσθαι quasi σφυγμεῖαν, verso postea λ in ρ. Sed prior illa nominis huius notatio vt multo receptior, ita & longè verisimilior est, siquidē pro primitiuo habendum non est hoc nomen.

C. Ἀρτηριοτομία, ας, ἡ, Arteriæ dissectio. Est remedii genus quod arteria secta adhibetur. Gorræus.

Ἀρτηριακὸς, οῦ, ὁ, Arteriacus, Ad arteriā pertinēs. vt ἀρτηριακὸν πάθος, idē quod βραδύχρους. i. Raucitas: vt scribit Paulus lib. 3, c. 28. Gorr. ‖Ἀρτηριακὸς verò de homine intellectū, idē est φυσιόχρους, Rauc. Est enim raucitas proprius asperæ arteriæ affectus. ‖Ἀρτηριακὴ nō addito vel τοῦ αἰπιδόπου vel alio quopiā nomine, dicitur à recētioribus med. (vt ait Gal.) τὸ τῆς ἀρτηρίας βραχίας φάρμακον. Gorr.

Ἀρτηριώδης, εος, ὁ ἡ, Arteriosus, vt anatomici interpret.

Ἀρτηριώδης φλέψ, Arterialis vena, Gorræus.

ΑΡΤΙ, aduerb. Modò, Paulo antè. τοῦ μικροῦ ἀπὸ τοῦ. Plat. Ἰὼ ἄρτι ἥσαν οἱ τῇδε πεπυσμένοι, Nuper vel Nuperrimè. Sic ἄρτι Thuc. dicit lib. 6, p. 206, quod p. 201 dixerat νεωστί. Sic ἐς φάος ἄρτι μολόντες, in Epigr. recēns nati. i. ἄρτι γεγονότες. Coniūgitur etiā cū verbis præs. temporis, & tunc solet verti Nūc, Iam, Primùm. Soph. Aiace, ἔνδον γὰρ αὐτὴρ ἄρτι τυγχάνει. X. in Apol. Socr. ἢ ἄρτι δακρύει; an nūc fletist Theophr. ὅταν ἄρτι φύῃ, Quùm primùm emergit. Sic apud Herodian. l. 1, ἄρτι τῆς μειρακίου ἡλικίας ἐπιβαίνοντα. vbi Polit. vertit, Primas nunc adolescentiæ metas ingredientem. Sic Iohan. 9, πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Notandū tamen Isocr. ἄρτι in præs. cū alio pret. tēporis verbo copulasse, in or. cōtra sophistas, εἰ μὲν οὖν ἄρτι τοῦ σοφιστὰς αὐαφυομένοις, καὶ νεωστὶ τρεφομένοις τὴν ἀγαζονείας. Vbi pro Modò, vel Recēns accipi possit. Ἄρτι μὲν ἄρτι ὦ, Bud. apud Luc. sæpe significare scribit Tum hoc, tū illud. Ἄρτι genitiuo etiam iungi tradit idem Bud. vt παραυτὰ, citās ex Greg. 139, ἄρτι τοῦ κῆ' τὸν ἀδελφὸν ἀυτὸ νεωστὶ ἐλθόντων: & exponens Commodùm.

Ἀπ' ἄρτι, Ab hoc tempore in posterū. copulat enim tempus præs. vel paulo antè præteritum cum fut. Frequēs est in Nouo Test. vt Ioan. 1, ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγότα. Itidem Matth. cap. 26, οὐ μὴ πίω ἀπ' ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ γενήματος. H

Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας, Vsque in tempus præsens. Vtitur Paulus 1 Cor. 4.

Ἕως ἄρτι, idem, Vsque in præsens. Ioan. 5, ὁ Πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται.

C. Ἀρτιβλαστὴς, Qui nuper germinauit. Ἀρτιβρεχὴς, Nuper rigatus. Ἀρτίγαμος, Qui modò vxorem duxit. Sic Ἀρτιγένης, Ἀρτίγονος, Ἀρτιδαὴς, & alia multa huiusmodi vide in

nominibus aut verbis quibuscum compositū est hoc aduerbium. At Ἀρτίπους, Ἀρτίσωμος, Ἀρτίφρων, & huiusmodi cōposita quibus integritatis & velut incolumitatis cuiusdam significatio includitur, vide post Ἄρπος: hoc autem post Ἄρω. A

Ἀρτίως, aliud aduerb. Modò, Paulo antè, Nuper. Idē enim significat quod ἄρτι, licet Suidas & Ammonius distinguant. Demosth. παρεγραφάμην, ὡς ἠκούσατε ἀρτίως. Sic Plato ἀρτίως εἶπον. Aristoph. οὐν ἀρτίως εἰσήγαγες. Apud Æschinem cum præt. plusquamperfecto exponitur Recēns [illegible] ἀρτίως καταπαυλύθη ὁ δῆμος, Quum recēns reuisser, vel [illegible] ‖Ἀρτίως, apud Aristoph. exponitur Iam, vel Iamdudum, in hoc Nub. loco, vbi dicenti ἀπολεῖ κάκιστ', respondet alter ἀλλ' ὦ γαθ' ἀπόλωλ' ἀρτίως.

ΑΡΧΗ, ῆς, ἡ, Principiū, Initiū, Exordiū. Il. λ, — κακοῦ ἄρχε οἱ πέλεν ἀρχή. Hes. ἀρχὴ δὲ τε ἥμισυ παντός. Plat. Pol. 2, ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. Opponitur τῇ ἀρχῇ τέλος, seu τελευτὴ vel πέρας. vt apud Dem. Pro corona, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς διὰ παντὸς ἄχρι τῆς τελευτῆς διεξῆλθον. Idē in Epit. ἔστι γὰρ ἔστιν ἀπάσης ἀρετῆς ἀρχὴ μὲν σωφροσύνη, πέρας δ' αὐδρία. Apud eundem ἀρχὴν ὑποθέσθαι. Ol. 3, πρὶν ἢ τὴν ἀρχὴν ὀρθῶς ὑποθέσθαι, μάταιον ἡγοῦμαι τοῦ τῆς τελευτῆς ἐνεκεν ποιεῖσθαι λόγον. Frequens item est ἀρχὴν ποιήσασθαι, vt & Latinè dicitur interdū Initiū facere, pro Incipere. Isocr. Panath. ποιήσασθαι πόρρωθεν τὴν ἀρχήν. Idē in Hel. encomio, τὴν μὲν ἂν ἀρχὴν τοῦ λόγου ποιήσομαι τὴν ἀρχὴν τοῦ θρύλου αὐτῆς. Sed & ἀρχὴν λαμβάνειν (vt rursus Lat. Initiū sumere) apud Plat. De leg. A quo & ἀρχὴν ἄρξασθαι dicitur in Tim. θείαν ἀρχὴν ἤρξατο ἀπάνου ἀθ' ὑμφορος Ὀίτ. Quæ Cic. interpr. Diuinæ, sempiternæ sapiētisque vitæ induxit exordiū. Et ibidē, ἤγκρονεν ἀπ' ἀρχῆς τινος ἀρξάμενος, pro Anortus sit ab aliquo temporis principatu, eodē interpr. Sed & ἀρχὴν ibidē ab illo redditū Causam, vide in meo Cic. lexico: simulque & alios locos in quibus hāc vocē interpr. ‖Ἀρχὴ exponitur etiā Fundamētum, vt ἀρχὴν βάλλεσθαι, Plato in epist. Fundamēta iacere. Et Demosth. Olynth. 2. dixit τοῦ τρεφέων τὰ ἀρχὰς καὶ τὰς ὑποθέσεις. vbi ἀρχὰς quidam Fundamēta interpret. Sic autem ἀρχὴν ὑποθέσθαι paulo antè ex eo attuli. ‖Herodian. lib. 2, ἀρχὴν τῆς ἀγορᾶς appellauit ingressum fori, vt Ang. Polit. interpretatur. At de ἀρχὴ posito ab Aristotele pro τὸ ἕνεκα, lege Bud. Comm. pag. 130. Itē de his loquendi generibus τὸ ἐν ἀρχῇ αἰτεῖσθαι & τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτεῖσθαι. vide pag. 142, 143. ‖Iungitur genit. ἀρχῆς cum præpos. ἀπὸ & ἐξ. & dicitur ἀπ' ἀρχῆς (quod & coniunctim scriptum inuenitur ἀπαρχῆς) vel ἐξ ἀρχῆς, pro Ab initio vel A principio. A rhetoribus vocatur locus ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, qui à Donato dicitur A summo ad imum: in quo persequimur ordinem criminum, & signa non simul omnia sed carptim singula, vt inquit Sulp. Victor. Vide exempla apud Donatū in Andr. Consule & Hermogenem. Appellatur hic locus & τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. In quibusdam Noui testamēti locis (non alibi, quod sciā) ἀπ' ἀρχῆς ponitur non simpliciter pro A principio, sed pro A principio mundi (& quod alibi dicitur ἀπ' ἀρχῆς κόσμου, & ἀπ' ἀρχῆς κτίσεως) vt Ioannis 8, de diabolo, ὁ κεῖνος ἀνθρωπόκτονος ἦν ἀπ' ἀρχῆς. Ad hūc enim locū & alios huiusmodi respexisse puto eos qui ἀπ' ἀρχῆς dixerunt significare etiam Ab æuo, vel Ab æuo condito. At ἐξ ἀρχῆς vsitatius est itidem pro Ab initio (accipiēdo simpliciter) inuenitúrque & ipsum coniunctim scriptum. Demosth. autem non solùm ἐξ ἀρχῆς dicit pro Ab initio, sed & τὸ ἐξ ἀρχῆς pro eodem, vt in orat. Pro corona, τὸ γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἀθῶος ὀρθῶ καὶ δικαίαν τὴν ὁδὸν τῆς πολιτείας εἰλόμην. Aliquādo ὁ ἐξ ἀρχῆς vertitur Primus: vt ἡ ἐξ ἀρχῆς πάξις, Primus seu primæ originis ordo. Vel simpliciter, Originis ordo. Alicubi ὁ ἐξ ἀρχῆς redditur etiā Pristinus. Sed ponitur ἐξ ἀρχῆς sine articulo, & pro Denuo, Ab integro. quod ἐξ ὑπαρχῆς dici etiam solet. Demosth. ἐξ ἀρχῆς με συκοφαντεῖ. Interdum verò iungitur cum πάλιν vel αὖθις, ὅν τοῦ τρεφελλήνου: vt ἐξ ἀρχῆς πάλιν, Aristophanes. Dicitur & ἐν ἀρχῇ, pro Initio. Herodianus libro 8, ὁ δὲ στρατὸς ἤχθετο ἐν ἀρχῇ λιμοῦ πυρώδους. Idem lib. 5, δέον ἐν ἀρχῇ τοῦ πόνου, quod Polit. interpret. Quod statim à principio facere oportuerat;

&c. Ἀρχῷ quoque aduerbialiter positum (vt τέλος aduerbii locum habere videmus pro Denique, postremò) significat Principio, Antè omnia. Quidam verò interpr. etiam Primò, In primis, In Axiocho qui Platoni adscribitur, ἀρχῷ δὲ ὦ Ἀξίοχε σωυπεῦθρος δήλως γέ πως μίαν ἀθάνατον καὶ τὰ ἀνεπιστήμον, Principio enim, nisi vnà supponeres &c. ἀρχῷ (inquit Bud.) apud Lucianum, Principio, Vel Primùm, hoc est Iam primum. Et πῶ ἀρχῷ eadem signif. vt Nonnus pro eo quod apud Iohãnem legitur πῶ ἀρχῷ (cap. 8, v. 25, πῶ ἀρχῷ ὅ, τι καὶ λέγω ὑμῖν) dixit ἐξ ἀρχῆς, id est Ab initio. [redacted]. Ponitur certè πῶ ἀρχῷ & in alia quadam signif. quam à paucis intellectam puto (quod ostendunt variorum interpretum lapsus) à nemine verò Latinè expressam inuenio, ac nõ facilè quidẽ certè exprimi posse existimo. Eius autẽ exẽpla sunt. Xen. Pæd 1, pag. 2, οἱ δὲ Περσικοὶ νόμοι τοιαῦτοι ὄντες δηλοῦσι τοῦτο πῶ ἀρχῷ μὴ πιθοῖ ἔσον τοῦ οἱ πολῖται ὡς τε πενικρὸν πρὸς ἔρωτα ἢ ἀφροδισιάζειν. pro eo quod est (vt præcedentia ostendere videntur) Dant operam vt ne vllo quidem modo tales sint. Vel, Vt prorsus etiam non sint tales. (iungendo Prorsus vel Omnino non cum Tales, sed cum Sint) Sic eodem libro pag. 18, τοῦ δὲ τὰ ἀρχῷ μὴ κάμνειν τὸ γεῶτυμα, πύνυ σοι δεῖ μέλειν. Tibi danda est opera vt prorsus nõ ægrotet, Vel vt Planè non ægrotet. Vel, Dãda tibi est opera vt ne ægrotet quidem. Quæ tamen interpretationes mihi ipsi non satisfaciunt: & memini me alias afferre olim quæ magis satisfacerent, sed quæ hoc tempore non succurrũt. Interpres certe vtroque in loco πῶ ἀρχῷ vertit Initio. Apud Thucyd. οὐδὲ πιρῶνται ἀρχῷ exponitur Ne tantulũ quidẽ conantur. Idẽ in 6. λέγοντες οὐδὲ ἐπιχειρεῖται τὰ ἀρχῷ.

Ἀρχή, Initia, Cicero interpr. vt quum hæc Stoicorũ verba, ἀρχαὶ δὴ καθηκόντων, τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν, interpretatur, Officia proficiscũtur ab initiis naturæ. Vitur & Aristot. & alii hoc plurali. Quo differãt ἀρχαὶ & στοιχεῖα vide, apud Suidam. Iunctus autem & hic pluralis cũ præpositione, aduerbialiter ponitur. Dicitur enim κατ' ἀρχάς vel τὸ κατ' ἀρχάς, pro Initio, vel Ab initio. Demosth. in Philipp. ὅπερ δὴ μέγας ἐκ μικροῦ καὶ παπιοῦ τὸ κατ' ἀρχὰς ὁ Φίλιππος αὔξηται. Scribitur etiam καθ' ἀρχάς cõiunctim, & πικαθ' ἀρχάς. Sed & πὰς ἀρχὰς aduerbialiter ponitur sine κατὰ: vt apud Polyb l. b. 16, πὰς μὲν ἀρχὰς ἀγωνίζεσθε ἡσυκαίως, πέλος δὲ &c. ‖ Ἀρχαὶ δὴ δεσμῶν à quibusdã exponitur Summæ ansæ vinculorum, in hoc Luciani loco, in Herc. καὶ δὲ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει τὰς σιρὰς πὰς δὴ δεσμῶν ἀρχάς. At Bud. vertit Extrema catenularum. ‖ Ἀρχαί, Primitiæ, in vulg. lex. Hesych. autem ἀρχὰς exponit ὑποθέσεις & βαθμίδας.

Ἀρχῆθεν, aduerb. poeticum, Ab initio, ἐξ ἀρχῆς. Vtitur Herodot. in Thalia, φθόνος ὦ ἀρχῆθεν ἐνεμφύεται ἀνθρώπῳ. Vtitur & Philo, καὶ ἡ δὴ καταστάσαντες ἀρχῆθεν μεγαλόνοια. Ἀρχὴ autem pro magistratu, vide post deriuata ab ἀρχὴ significante Principium.

C. Ἀρχηγιδής, ἐός, ὁ καὶ ἡ, q. d. Principii formam habens. Budæus ἀρχεειδὲς interpr. Primigenium, Primarium, vbi scribit. Aristot. καὶ ἐν ὅσῳ ἀρχεειδέστερον δὴ ἀξιοῦμεν. Affert eadem in 3 De part. anim. hæc de iecore dicta, κεῖται καὶ δὴ μᾶλλον πρὸς ἀρχεειδὴ θέσιν.

C. Ἀρχέτυπον, ου, τὸ. Exemplar primigenium, Vel Forma primigenia, Bud. interpr. Latini quoque archetypũ dicũt, vocem Græcam retinentes. Exponitur & Forma princeps. Aristot. De mundo, τὸ ἀρχέτυπον τοῦ χρόνου καὶ παράδειγμα. Existimo autẽ ἀρχέτυπον dici quasi ἀρχὴν τοῦ τύπου. (vt principiũ typi appelletur typus, initio factus & omniũ primus.) Idque hic post ἀρχὴ non post ἄρχω posui. Fateor tamen posse etiam significationẽ verbi ἄρχειν hoc composito, sicut & similibus, inclusam videri, eodẽ sensu. Non malè autẽ ἀρχέτυπον verti Primam formã, ostẽdit syn. non. πρωτότυπον. Cæterùm huius vocis primũ & propriũ vsum esse arbitror in imaginibus, vt apud Luc. habetur, in Zeux. Εἰκόνος τοῦτης αἰτίαν φέρει ὅτι καὶ Ἀθήνησι ἀκριβεῖ τὴν σκιαγραφίαν μετηνεγμένη τὸ ἀρχέτυπον ἐστι. &c. Dicitur & ἀρχέτυπος γραφή, vt apud Deuita Mel. 3, ἀρχὴ ἀς ἔδει, καθάπερ ἀπὸ ἀρχετύπου γραφῆς καὶ νοητῆς ἀφομοιωθῆναι μιμήματα ἀπεικονισθῆναι. Per metaph. autẽ τὰ ἀρχέτυπον substãt. quàm ἀρχέτυπος adiect. de aliis etiam rebus dicitur. ET Ἀρχέτυπία, Exẽplar, Idea, vt interpr. Bud. in hoc Dion. Areop. loco, De cæl. hier. καὶ δυνατὸν ὄντα δι' αὐτῆς ἀναγκάζεται πρὸς τὰς αὐτοῖς ἀρχετυπίας.

C. Ἄναρχος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Principio carens, quod de Deo solo dicitur. Exponitur etiã Æternus, ex consequente. Greg. ὁ δὲ Υἱὸς, ἐὰν μὴ ὡς ἄπαν τὸν Πατέρα λαμβάνῃς, οὐκ ἄναρχος, (ἀρχὴ δὲ Υἱοῦ ὁ Πατὴρ, ὡς ἄπαιος) ἐὰν δὲ πῶ ἀπὸ χρόνου νοῆς ἀρχῷ, καὶ ἄναρχος. ET Συναίναρχος, Vnà cum alio carens principio. vt Christus dicitur τῷ Πατρὶ συναίναρχος, Patri coæternus. ‖ At Ἄναρχος, Principe seu duce carens, vide post alterum Ἀρχή.

¶ Ἀρχαῖος, ου, ὁ, Pristinus, Antiquus (nam & Latini Antiquũ aliquando pro pristino dicunt) vt εἰς τὸ ἀρχαῖον, Aristoph. pro In pristinum statum. Sic εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκατάστασις dicitur in pristinum statum restitutio. Et πάλιν εἰς τὰ ἀρχαῖα καταστῆσαι. Item, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἄγειν. In pristinam formam vel priorem restituere. Sed & ἀρχαῖος ἑπαῦρος apud Xen. vt apud Ouidium Antiquus amicus. In vulg. lex. annotatur etiã οἱ ἀρχαῖοι, Maiores: vt τὰ ἀρχαῖα, Auita bona. Quinetiam ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, pro Ab initio. Hesychius certe ἀρχαῖον inter cætera vult esse πρῶτον, sed acpiẽs πρῶτον pro τὸ ἐξ ἀρχῆς. vt si εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκατῆσαι interpreter In priorem statum restituere, hæc vox Priorem significabit Pristinum, & qui fuerat ἐξ ἀρχῆς, id est Initio. Ex his autem patet cur hanc significationem præcedere voluerim. ‖ Ἀρχαῖον, ου, τὸ, Sors vsurarum. Isocr. καὶ τὰ ἀρχαῖα καὶ τοῖς τόκοις ἀποδώσοιμι. Dem. in Dionysod. ἡμῖν δὲ οὐχ ὅπως πρὸς τοῦ τόκου ὁ λόγος ἐστὶν, ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἀρχαῖα ἀπολαβεῖν δυνάμεθα. Dicitur autem ἀρχαῖον subaudito substantiuo δάνειον, siue δάνεισμα, quod alibi additur. Inuenitur & ἀρχαῖον κεφαλαίου apud Demosth. καὶ Ἀφοβου: sed κεφαλαίου synonymum irrepritium esse putatur. Vide Bud. p. 132 & 133. Ἀρχαῖον (vt ibidem docet) dicitur etiam de bonis alicuius pro sorte & capite vnde fructus & reditus manat, adeo vt πάρχαῖα vocet Demost. τὰ πατρῷα, Auita bona, quorum accessio ἔργον & πρόσοδος & ὀπωρκαρπία appellatur. Hanc autem vocis ἀρχαῖον signif. (cuius exẽpla ibi habes) videlicet pro sorte bonorũ, priore loco ponit, ego posteriore: sed vtracũque prior sit, existimo, sicut in illa subauditur δάνειον, vt sit ἀρχαῖον δάνειον: sic & in hac subaudiri ἀγαθὰ cum ἀρχαῖα, vt sit ἀρχαῖα ἀγαθά. Minimè autem recedit ab ἀρχῆς significatione hic vocum istarum vsus: quum possimus (meo quidem iudicio) & ἀρχαῖον δάνειον exponere τὸ ἐξ ἀρχῆς, & ἀρχαῖα ἀγαθὰ itidem τὰ ἐξ ἀρχῆς. Dico autem ἀρχαῖα tantùm in hac posteriore sortis significat. quum ἀρχαῖον singul. ne ipse quidem Budæus vllo exemplo comprobet.

Ἀρχαῖος, Antiquus, Vetustus, παλαιός. Nam cum apud alios, tum apud Æsch. ἀρχαῖον & παλαιὸν pro eodẽ legimus. Dem. Phal. (aut quicunque est autor libri qui illi adscribitur) ὅστις τὰ ἀρχαῖοι αὐτὰ τὰ παλαιοὶ ἐν πρότερον. οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἄνδρες ἐνημότεροι. Apud eundẽ τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα. apud Athen. οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ, & ὁ ἀρχαῖος βίος. apud Luc. ἀρχαῖα τραδείγματα. apud Synes. ἔθος ἀρχαῖον καὶ πάτριον. Deniq; vox hæc generaliter de persona & re in vsu est. Dicitur ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, & εἰς τὸ ἀρχαῖον, substãtiuè. Thuc. l. 2, καὶ νῦν ἔτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου. Idem eodẽ libro, ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου, iã inde vsque à prima antiquitate. Ad verbum, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, Ab antiquo. Et εἰς τὸ ἀρχαῖον, In antiquũ: pro In antiquum morem, seu priscum. Dicitur etiam τὸ ἀρχαῖον aduerbialiter pro Antiquitus, Olim, cum ab aliis, tum à Pausania. ‖ Ἀρχαῖος, Stultus, Ineptus. Plato Euth. καὶ ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος. Alia exempla habes apud B. pag. 132. Quid autem huic significationi metaphoricæ occasionem dederit, exposui in ea quam scripsi pro Herodoto apologia. Vide & Ἀρχαϊκός.

C. Ἀρχαιόγονος, ου, ὁ, ἡ, (q. d. Antiquus origine) Primigenius, Primordialis. Aristot. De mundo, διὰ τοῦτο τοῦ καὶ ἀρχαιόγονον αἰτίαν, propter principem causam & primordialem, B. interpr. Alii eodem sensu, Primã causam & primigeniã. In vul. lex. ἀρχαιόγονος vertitur Primigenus ex Varr. Primigenius & Principialis, ex Lucr. Primitiuus, ex Colum. Primitius, ex Ouidio. Dicitur & ἀρχόγονος pro eodem. ET Ἀρχαιογονία, Antiqua origo. A Basilio autem sæpe pro antiquitate ponitur, teste Bud. in Græcis autem Pand. simpliciter pro origine, vt idẽ scribit.

C. Ἀρχαιολογέω, γῶ, De rebus antiquis differo, Res antiquas seu priscas scribo. Luc. At. Th. lib. 7, οὐ πρὸς τὸ δοκεῖν τινι ἀρχαιολογεῖν id est (Camer. interpr.) Vetera quædam declamitãdo ingerere. Item, Antiquo sermone vtor. ET Ἀρχαιολογία, Historia de rebus antiquis, vt Iosephi, & Catonis origines, inquit Bud. Dicitur & plur. ἀρχαιολογίαι. Plut. De Herod. αἱ δὲ ἐκβολαὶ καὶ τραδεστέραι τῆς ἱστορίας μάλιστα τῆς μύθοις δίδοντα καὶ τοῖς ἀρχαιολογίαις.

C. Ἀρχαιόπλουτος, vide in Πλοῦτος cum παλαιόπλουτος.

C. Ἀρχαιοτροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Antiquis moribus præditus. Et ἀρχαιοτρόπα δόξα πιδεύμαδα, Thuc. l. 1, Instituta quæ mores antiquos resipiũt. Id est, Simplicitatem antiquam præ se ferentia. Ita enim puto interpretandum hoc nomen: non (vt in vulg. lex.) Antiqui mores. ET Ἀρχαιοτρόπως, Antiquis moribus, Antiqua morum simplicitate. At ἀρχαιοτρόπως εἰπεῖν, ex Isocr. Paneg. afferturpro, Antiquo loquendi more vti, seu antiquis vocabulis. ET Ἀρχαιοτροπία. Antiqui mores, vt Bud. interpr. apud Plut. in Phoc. ἡ Κάτωνος ἀρχαιοτροπία. Sed ἀρχαιοτροπία exponitur etiam Prisca viuendi forma.

C. Φιλάρχαιος, Antiquitatis amator, Antiquarius. Athen. 3, Νίκανδρον ἀεὶ πεθαύμακας τὴν ἐπιπιὸν ὡς φιλάρχαιον καὶ πολυμαθῆ.

Ἀρχαίως, Antiquè, Antiquo more. Antiqua morum simplicitate, Absque malitia. Interdũ pro Stultè. Demosth. Philipp. 3, οὔπω δὴ ἀρχαίως εἶχον.

Ἀρχαιότης, ητος, ἡ, Antiquitas, Pausan.

C. Ἀπαρχαιόω, χαιῶ, F. ώσω, Antiquum reddo, Obsolescere facio. Ἀπαρχαιόομαι, οῦμαι, Antiquus fio, Obsolesco, vnde ἀπαρχαιωμένον ὄνομα, vel ἀπαρχαιωμένη λέξις, Obsoleta vox. Dionys. Hal. de Thuc. loquẽs, καὶ Γλαυκήμαπικὴν καὶ ἀπαρχαιωμένῳ καὶ ξένῳ λέξει τοῦ ἀναλαμβάνων αὐτὴ ἡ κοινῆς καὶ συνήθους. Et de Isocr. καὶ δὴ αὐτὴ ἡ λέξις πέφυκεν ἀπαρχαιωμένῳ τῷ ὀνόματι ἀπειροκαλίαν. Antiphanes apud Athen. l. 11, Ἐπίπαν μηδὲν τῶν ἀπαρχαιωμένων Τούτων τὸν ἀνίας, πόν τε Τελαμῶνα, μηδὲ τὰ Παιῶνα, μηδ' Ἁρμόδιον. Notandum est autem hoc cõpositũ non præcedente (quod sciũ) simplici Ἀρχαιόω.

¶ Ἀρχαϊκὸς, & Atticè ἀρχαιϊκὸς, Antiquitatem seu antiquã simplicitatẽ aut rusticitatẽ præ se ferens, siue in moribus, siue quod ad artem attinet. Plut. in Publ. ἀπλοῖς αὐδριαῖς καὶ ἀρχαϊκὸς τὴν ἐργασίαν. Exponitur etiam τὸ ἀρχαϊκὸν, Simplex, Imperitũ, Stultum. Et ἀρχαϊκὰ φρονεῖς, apud Aristoph. μωρὰ & δυσῆθη & ληρώδη. ET Ἀρχαϊκῶς, Antiquo more, Antiqua simplicitate seu rusticitate, Pingui quadam Minerua. Item Stultè.

Ἀρχαΐζω, Antiquitatem seu antiquos imitor. vnde Ἀρχαϊσμὸς à gramm. (& nominatim à Donato in Terent.) vocatur loquendi genus in quo priscũ sermonem imitamur. ET Ἀπαρχαΐζω, cõpos. quod aliter exponitur, videlicet Antiquum reddo, Antiquo nomiẽ appello. Itẽ, Antiquitatis formam tribuo, vt in hoc Athen. loco, δὴ πνοσοφ. l. 1, τὸν ἐφ' ἡμῶν φησὶ φιλόσοφον ὁρχηστὴν Μέμφιν ὀνομάζεσθαι, καὶ ἀπαρχαΐζοντες πῶ δὴ τοῦ παμπαῖς ἀυτῷ κίνησιν τῶν τῆς πόλεως ἀρχαιοτέρῳ καὶ βασιλικωτέρῳ.

¶ Ἄρχω, Incipio, Initiũ facio. Od ſ, & alibi, -μυθων ἦρχε. Od. χ, Ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν. Et Il. α, -ἦρχ' ἀγορεύειν (pro quo alibi μύθων ἦρχε) Verba facere cœpit. Sed illud Græcum loquendi genus melius respondere puto Gallico, *Il commenca à dire*, pro *Il se mit à dire*, vel *Il uint à dire*. (quo tertio vtitur Herod. vt alibi docebo) Interdũ ἄρχειν exponitur etiã principiũ esse, seu originẽ, vel Autorẽ esse. Thuc. ἡδὲ ἡ ἡμέρα τῆς Ἑλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξις. Et ante eũ Herod. eodẽ verbo in re simili exprimẽda vsus erat, ἄρξειν ἐπειρώτησιν τοῦτῳ Λακεδαιμονίοισι μυείας κακότητος. Pl. epist. 3, δὴ δὴ ἐν τοῖς ὀπτολαῖς γραμμάτων ἦρχεν, caput erat. ‖ Et ἄρχειν, Priores partes occupare, vt docet B. quẽ vide p. 130. apud Thuc. ἄρχω τῆς μάχης, Prior pugnã capesso. Sic ἄρχειν πολέμου apud eundem, & ἄρχειν τῆς διαφορᾶς. Ita ponitur ἄρχω & cũ genit. χρεῶν, quũ dicitur ἄρξαι χρεῶν ἀδίκων (vt apud Dẽ.) qui prior lacessiuit aut rixã aut bellũ, & qui prior percussit, vt interpr. Bud. Qui alioqui ἄρχειν ἀδικίας apud Pausan. vertit Principiũ & causam scelerũ dare. Obseruandũ est autẽ, ἄρχειν in hac posteriore signif. multo esse vsitatius prosæ scriptoribus q̃ in altera, pro qua ἄρχεσθαι potius dicunt. Homerus autem pro genitiuo posuit participium in hoc loquendi genere Il. β, 380, — ἐγὼ δὴ ἦρχον χαλεπαίνων, id est (vt doctè exponit Eustath.) τὸ καπῆρξα τὸ χαλεπαίνειν, non (vt imperitè redditur in vulg. lex.) incipiebam irasci.

C. Ἀρχέκακος, ε, ὁ καὶ ἡ, Qui initium dedit malorum, Autor malorum, Causa & origo malorum. vt ἀρχέκακοι νῆες, apud Hom. Il. ε, v. 63, Ἀρχεκάκοις, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο. vbi ostendit Eustathius esse velut etymon, q. d. αἱ κακῶν καταρξασαι τοῖς Τρωσὶ πᾶσι. Idem alibi quoque ἀρχέκακος ab ἄρχω deductũ tradit. Quod ideo dico nequis miretur hîc à me positum potius quàm post ἄρχω.

C. Ἀρχέσπορος, Ἀρχέσπορος, vide in Σπόρος & in Ἐσπόρος.

C. Ἐξάρχω, Incipio, Auspicor. vt Odyss. η, μολπῆς ἐξάρχοντες, Cantum incipientes. Exponitur etiam, Cantũ præeuntes & auspicantes, Vel, Cantus auspices. Idem Il. σ, & ω, ἐξῆρχε γόοιο. Sic Plut. Romulo, ἐξάρχων ὀθνείας παιᾶνος: & in Lycurgo, ἐξῆρχεν ἐμβατείου παιᾶνος. Luc. itidẽ de cantu, sed sine casu, ὅπτι αὐ ἐκεῖνος ἐξάρχοι, τοῦ τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. Dicitur & de aliis rebus, vt Plut. in Galba, πάντες ἐξάρχειν δίγμαπος, quod Bud. interpr. Autorem fieri & confirmatorem senatusconsultorum. Iungitur ἐξάρχειν accusatiuo quoque. vt Hom. Il. β, Βυλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς, vbi ἐξάρχων βυλὰς exponitur Autor existens consiliorum. Ego malim, Primus proponens cõsilia, aut aliquid huiusmodi: sensu tamen non valde diuerso. Xen. quoque accusatiuũ dedit huic verbo, Pæd. 3, ἐξῆρχεν αὖ Διοσκούροις παιᾶνα τὸν νομιζόμενον. Et in 7, παιᾶνα ἐξάρξω. Sic ab eodem dictum est, ἐξάρξομαι οὐδὲ ἐξῆρξε αὖ χαιρὸς ἢ παιᾶνα. Vide pag. 141, & 142. In vulg. lex. affertur ex Euripide, ἐξάρχω ὅρκον pro Iurare incipio. Et ex Sophocle, εἰ δέ μ' ὦν' ἐξῆρχες λόγοις pro Si me huiusmodi verbis aggressa fuisses.

Ἐξάρχομαι, etiã dicitur: vt apud Apoll. ἐξάρχομαι ἀεθλοῦν. Xen. Hellen. 3, ἐξάρχομαι παιᾶνα. quod exemplũ miror à Budæo proferri quum paucis antè lineis scripsisset ἐξάρχω tantùm dici actiua voce. Sed & ἐξάρχου κανᾶ apud Eurip. pro Primus auspicare canistra, Primò coronam è calatho carpe, vt vertit Erasmus.

Ἔξαρχος, Inceptor. (vt dixit Terẽt. O mearũ voluptatũ omniũ inuẽtor, inceptor, perfector.) Itẽ Dux, Princeps, vt ἔξαρχος δὴ ἱερῶν, Plut. in Numa. Sic ὁ τῆς ἑορτῆς ἔξαρχος Naz. Itẽ Princeps alicuius rei cõficiendæ. Basil. ἔξαρχοι δὴ καθελόντων αὐτοί. Exponitur etiam Præcẽtor.

C. ΚΑΤάρχω, Prior (vel primus) facio, vel dico. Plato in Sym. ἀλλὰ τύχῃ ἀγαθῇ καταρχέτω Φαίδρος, καὶ ἐγκωμιαζέτω τὸ ἔρωτα, (Sed quod bonũ faustúmq, sit) Pædrus primas dicendi de amore partes habeat. Sic Basilius, ἰδοὺ μὴν νῦν καὶ καταρχόμεθα τοῦ γράμματος αὐτοῦ, En nunc priores scribendi officium occupamus. Xen. cum infinit. interiecto articulo τοῦ, lib. ἀπομν. 2, καταρχόμενος τοῦ καλεῖν ἐκεῖνον, Prior illum inuitarem. Q. d. Anteuerterẽ illum inuitare. Ex Phalaride autẽ affertur cũ infinit. sine articulo, καταρχὸ πιμμελεῖν. ‖ Item, Autor sum alicuius rei, Exemplũ Præbeo. Athen. ὥςπερ τὸν ὅλον χρόνον τοῦ δαλεαίνεσθαι, καὶ τῆς ἀπιλώσεως τοῦτης τοῖς λοιπῆς καταρξαι. Idẽ Athẽ. lib. 12, addidit πρῶτος, scribens de Omphale, ἥς πρῶτος κατῆρξε μὴν τῆς εἰς Λυδεὶς τρεπούσης πιμωείας, Quæ exemplum vltionis præbuit, Vel, Quæ initium dedit vltionis. Vel (inuerso genere loquendi) A qua vltio initium sumpsit. Vel, Quæ prima fuit vltrix. Nam quomodo hic καταρχὸ per Lacesso aut Prouoco cum Budæo interpretari possimus, non satis intelligo. ‖ Item, Princeps sum alicuius artis aut facultatis. vt Bud. exponit in hoc Chysostomi loco, διὸ καὶ Ἑρμῆς εἶ ὀνομάζετο τοῦδε τοῖς ἀπίστοις, διὰ τὸ τὸν λόγον καταρχειν. Sed καταρχειν hîc Chrysostomus dixit simpliciter pro eo quod Act. Apost. cap. 14, est ἡγεῖσθαι, vbi id narratur. Rursum Bud. apud Laer. τὴν τῆς Ἀκαδημίας καταρξαντα vertit Academicorum principẽ & cõditorẽ. ‖ Καταρχειν simpliciter etiam pro Incipere, Inchoare (vt quidẽ interpr. vulg. lex.) cũ genitiuo itidem, vt καταρχὸ μάχης, apud Eurip. καταρχὸ τοῦ πολέμου, Plut. in Thes. Inuenitur autem καταρχὸ & accus. iunctũ: vt apud Plat. in Euthydemo. θαυμαστὸν γὰρ τινα αὐτὸν καταρξαι λόγον. ‖ Καταρχειν pro ἐξάρχειν, Aristot. καθάπερ κορυφαῖος καταρξαντος συμπνιγεῖ πᾶς ὁ χορός. Vnde ὁ καταρχων, Præcentor, Præsultor.

Καταρχή, ῆς, ἡ, Initiũ, Exordiũ. Polyb. μείζονος πολέμου καταρχή. Athen. ἀπὸ τοῦδε τοῦ καταρχὴν ποιησόμεθα. Bud. 139. ‖ Καταρχή, Libatio, Primitiæ, in vulg. lex.

c.2.Προκαθέρχω,(q.d.Præexisto) Anteuerto, Antegredior. Gal.ἀπαντᾶν τὰ προκαπάρχοντα τῆς νόσου. ‖Προκαπάρχω, Præpolleo, Antiquiore loco numeróque habeor. Areopag.apud Bud.140. E T Προκάπαρξις, Principium, Origo. S I C Προκαπαρκτικός, Principalis, Originalis, Primarius, apud Basil.Idem pagina 141. At προκάθαρξις τῆς δίκης in Pand. Gr. Litis contestatio. Quod tamen est à προκαπάρχομαι, potius quàm à προκαπάρχω. Dicitur enim τῆς δίκης προκαπάρχεσθαι, nō item προκαθέρχειν, quod sciam.

C. Ὑπάρχω, Initium do [rei,] Primus facio, aut dico. vt apud Thucyd. ὑπάρχω τοῦτο, Primus hoc facio. Ita enim puto reddi posse (si simplex quæratur interpretatio) in hoc eius loco, lib.1, p.25, ἐπὶ αὖ τοῦτοι τὸ πιστὸν ὑπῆρξαν τῆς. Bud. tamen rectè & ipse ὑπάρχω interpr. Autor sum, Meum est hoc institutum & exemplum. Vel, Initiū rei do. vt Andoc. οἱ ὑπῆρξαν τῆς ἐλευθερίας ἅπασιν τῇ Ἑλλάδι. Nam capitur tam in bonam quàm in malā partem. Et in mutua beneficentia ὁ ὑπάρξας, prior est: at ὁ ἀντευποιῶν & ἀνερχόμενος, posterior, apud Aristotelem. Demosth. Pro cor. διὰ τὰς ἀνερχόμενας ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς. Sic Isocr. Plat. ὥςπερ δικαίως αὖ τὴν αὐτοῦ ἀνερχόμενον ἀπολάβοι ὧν αὐτὸς πυθάνομαι εἰς ὑμᾶς ὑπάρξαντες. Vbi obserua, sicut & in illo Demosth. loco, εἰς ὑμᾶς. quū alioqui dici etiā possit ὑμῖν. Sic enim cū dat. personæ, apud Æsch. De fals. leg. καὶ τὰς ἀνερχόμενας ἃς ὑμεῖς ὑπῆρξατε Ἀμμώτα. Plut. autē pro illo rei accus. dedit genitiuū, πάλαι δεόμενος χρείας παρ' ὑπάρξαι καὶ φιλανθρωπίας θεὸς αὐτῶν, iamdiu occasionē quærēs materiāmq; hominis promerendi beneficio quopiam atque benignitate. Quibus exēplis consentanea est participii pass. ὑπηρεμένον significatio, de quo infrà. Cæterùm ὑπάρχω eadem in significatione, sed in malam partē, à Budæo exponitur Lacesso, Excito contentionem aut simultatem. Dem. ὥςπερ ἀνεπίφθονον αὐτῷ πιμωρεῖσθαι τὰ ὑπάρξαντα. Sic Plato ἀμυνόμενον opponit τῷ ὑπάρχοντι in Gorgia, ἀμωμοιμένοις, μὴ ὑπάρχοντας. Quibus exēplis immiscet Bud. & hoc. Dē. τῆς γὰρ ἔχθρας θέτερος ἐστὶ ὑπῆρξεν. Vbi tamen ὑπάρχω nō significat per se Excito contentionē aut simultatem, quum addatur genit. ἔχθρας: sed duntaxat Initium do, Incipio, Autor sum. Possit etiā (meo iudicio) τὴν ἔχθρας θέτερος ὑπῆρξεν aptè verti, Ab illo simultas profecta est. (vbi vacare θέτερος obseruandum est.) Sic autem ὑπάρχω cū aliis gen. vt ἀδικίας & εὐνοίας. Sed ὑπάρχω ἀδικίας apud Herodot. non est simpliciter Infero iniuriā: nec ὑπάρχω εὐνοίας apud Plutarchum est simpliciter Infero vim (vt in vulg. lex. habetur) sed Prior infero iniuriam, Prior vim infero.

Ὑπάρχω, Sum, Aristot. De part. an. l.1, πολλὰ καὶ ἀπὸ πολλοῖς ὑπάρχει τῶν ζώων. Cuius signif. & hæc afferūtur exempla: Dem. ὑπάρχω θεραπεῖν ἕτοιμος: & ὑπάρχω ἐμαυτῷ μόνος. & ὑπάρχει δῆλον [δοῦναι] ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τυποῦν τὴν ἀγῶνα. Idem alibi, ὑπάρχει μοι θεοῖς σε ἀπέχθεια. Et Aristot. Pol.5, ὑπάρχει μῖσος τοῖς τυράννοις, pro In tyrannos odium existit. Apud Herodian. ὑπῆρχε γὰρ αὐτῷ ὑπάρχοντα. Iungitur & cum part. vt Dem. ἐν τῷ θεῖ τῶν Ῥοδίων dixit, ἅπαντες ἐγνωκότες ὑπάρχειν μοι δοκεῖτε. Idē Ol.3, ὑπῆρχον Ὀλυμπιονίκαι δυνάμεν τινὰ κεκτημένοι. Dicitur etiā ὑπάρχω ὤν, vt πυθάνω ὤν, sed longè rarius. Herodot. ὑπῆρξε ἐόντα τοῦτο. Dem. in Mid. ἐχθρός γε ὑπῆρχεν ὤν. ‖Ὑπάρχω exponitur etiam Suppeto. vt Demosth. ὑπάρχει σοι τὸ παρ' ἐμοῦ. Idē, ἃ ὑπάρξαι δεῖ παρ' ὑμῶν. Et ὑπάρχει παρ' ὑμῶν τὰ δέοντα. Idē, ὑπάρχουσα οὐσία, Quæ suppetunt facultates, Bona quæ adsunt, vel Præsentia bona. Pro qno dicitur & vno verbo, (sed præfixo articulo) τὰ ὑπάρχοντα, apud Demosth. Et cum genit. personæ, τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν apud Matth. Luc. & Paulū. Theopompus apud Athenæum ὑπάρχοντα & ἀπόντα inter se opponit, lib.6, καὶ τῶν μὲν ὑπαρχόντων ἠμέλουν, τῶν δὲ ἀπόντων ἐπεθύμουν. Plato in Tim. τοῦτο δὴ ὑπάρχοντος, pro Quum hoc sit, vel Quū hoc ita sit: quod tamen Cic. vertit, Hoc posito. Et ibidē, τούτων δὲ ὑπαρχόντων, Ex quo posito & constituto &c. Vide mei Ciceroniani lexici pag. 13 & 15. ‖At ὑπάρχω σοι, pro Adsum tibi, id est faueo, Sto à tuis partibus, apud Demosthenem. Vide Budæū pag.135.

Ὑπάρχει μοι τοῦτο ποιεῖν, Hoc mihi facere licet, vel Contingit mihi hoc facere, (sed accipio Contingit, vt apud Horatium, Nō cuius homini cōtingit adire Corinthū) Mihi facultas est. Ὑπάρχει (inquit, Bud.) est etiam Licere, Contingere, Euenire. Demosth. ἐμοὶ μὲν ὑπῆρξε φοιτᾶν ἐς τὰ θεσπίσματα διδασκαλεῖα. Et Plat. Sympos. ὡς ὑπάρχον μοι πάντ' ἀκοῦσαι, tanquam mihi liceret. Plut. πῶς δὲ αἰσχρὸν τὸν θεατὴν καὶ διαναπαῦσαι οὐκ ὑπῆρξε, nō licuit. Thuc. ὡς τῷ ὑπῆρχε, pro Vt licuit, Vt tempus tulit. Vide Bud. p. 136. His autem subiungendum puto ὑπάρχοντα pro δυνατά, & ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, pro ἐκ τῶν δυνατῶν, vt apud Thuc. exponit schol. In vulg. autem lex. ἐκ τῶν ὑπαρχόντων exponitur, Pro præsenti copia, Ex præsentibus facultatibus. Item, Pro præsenti rerum conditione, Pro præsentis temporis ratione. ἐκ τῶν παρόντων. ex Plat. epist. 7, πῶς οὖν δὴ δίκαιον καὶ ὀρθὰ γίγνοιντ' αὖ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν; ‖Item ὑπάρχει σοι τοῦτο, hæc tibi obtingunt & obueniunt, apud Polyb. Et, τοῦτο τῷ θεῷ τῶν θεῶν αὐτοῖς ὑπάρξασαν τιμῶ, diuinitus delatū honorē. Basilius, καὶ οὐδὲν ὑπῆρξεν αὐτῷ [sub. ἐκ τῆς μηχανήματος] πλὴν τὸ δημοσιεῦσαι τὴν ἔχθραν, Nihil ei obtigit vel obuenit ex eo, (puto enim & hic posse verba illa retineri) q.d. Nihil commodi vel vtilitatis ei fuit ex ea re. ‖Ὑπῆρχεν αὐτῷ ἡ φεύγειν ἐκ Χαλκίδος, ἢ πεθάνατ' ἐγκαταλειφθέντι, Æsc. in Ctesiph. pro Necesse erat, inquit Bud. Cui exemplo addo hoc ex Demosth. in Midiam, τοῦτο καὶ τοιοῦδ' ἑπρ' αὐτῷ παθεῖν ὑπάρξει. Hoc enim ὑπάρξει i idem significare puto Necesse erit.

Ὑπάρχουσα τιμὴ sic dicitur vt γιγνομένη τιμὴ, pro iusto rei pretio, Bud. ex Demosth.

Ὑπάρχει τὸ κινούμενον τῆς τοῦ κινοῦντος ἰσχύος, pro Quod mouetur, superat vires eius quod mouet, in vulg. lex. affertur ex Aristot. De gen. anim. lib. 5. Et ex eodem, De part. an. 3 ὑπάρχει τῶν ἀμφοτέρων ἄκρων τὸ μέσον.

Ὑπάρχομαι, vnde ὑπῆρμαι, & partic. ὑπηργμένος. Bud. ὑπηργμένον (sequendo eam significationem quæ data fuit verbo ὑπάρχω cum accus. ἀνερχόμενα) esse dicit beneficium quod paria meretur & gratiam postulat rependendam. Vide exempla ex Aristot. & Demosth. pagin. 135. At ex Herodoto ὑπηργμένον citatur pro iniuria vltrò illata.

Ὑπαρχή, ῆς, ἡ, Principium, Initium, Ortus. vnde ἐξ ὑπαρχῆς idem quod ἐξ ἀρχῆς. vt Aristot. De part. an. lib.4, πάλιν ἐξ ὑπαρχῆς ὥσπερ τῶν ἀνάμων ὀπτικεῖον, Denuo ab exordio, Rursus ab integro. Luc. κἀτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν, deinde denuo reuixit. ‖Significat etiam beneficium vltrò collatum, id est priorem beneficentiam, quæ & προὐπαρχὴ dicitur Bud.

Ὑπαρξις, εως, ἡ, q.d. Existētia. A Budæo exponitur Substantia & Vita: vnde inquit, Ἀνυπαρξία Areopagitæ pro interitu. Quomodo autem ὕπαρξις differat ab οὐσία, vide apud eundem pag. 137. Idem alibi ὕπαρξιν interpretatur subsistentiam in quodam loco vbi ἀπὸ τῆς οὐσίας distinguitur. Apud Alex. Aphrod. Probl. lib.1, ἔχει δὲ συμμίξεως κρᾶσιν τὴν ὕπαρξιν τὸ ἀνθρώπου σῶμα, exponitur Constat habitu temperato hominis corpus. Et apud eundem λαμβάνειν τὴν ὕπαρξιν ἐξ αἵματος, Ex sanguine prouenire. Et διδόναι τῇ τριχὶ τὴν ὕπαρξιν, Edere seu producere capillum, τρίχα φύειν. Inuenitur & ὑπάρξεις plur. numero. Ammonius τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα τὰς ὑπάρξεις σημαίνουσι τῶν πραγμάτων, τὰ δὲ ὀνόματα τὰς ἐνεργείας ἢ τὰ πάθη. ‖Ὑπάρξεις, Substantiæ (vt Quintil. loquitur) id est Bona, Facultates. Polyb. ὕπαρξις γεμὴν ἑκάστοις ἐν βρέμματα καὶ χρυσός. Sic Apostol. vtitur ab Hebr.10. E T Ἀνυπαρξία contrarium q.d. Inexistentia. Apud Areopagitam pro interitu, vt modò dictum fuit.

Ὑπαρκτὸς, Existentiam habens. (Suidas autem ὑπαρκτὰ exponit μόνιμα & ὑπάρχοντα) C V I opponitur Ἀνύπαρκτος, Non existens, vel Qui existere non potest, seu in rerum natura esse. Plut. De prud. anim. ἀσυπάτου καὶ ἀνύπαρκτον γνωμοῦς. Idem, ἀνύπαρκτος ἢ λεγομένη τοῦ τὸν σοφὸν διάθεσις. Philo De mundo, ἀϊδιότητα & τὸ ἀνύπαρκτον inter se opponit.

Ὑπαρκτικός, vt ὑπαρκτικὸν ῥῆμα apud grammat. Substātiuum verbum, quale est εἰμὶ, Sum. Eustath. cum alibi sæpe, tum pag.75.

c.2.Προὐπάρχω, interdū pro ὑπάρχω: vt οἱ προὐπάρχοντες τῷ ποιεῖν τοῦ, Qui priores partes occupant in beneficentia, Qui beneficentia præueniunt, Qui priores munificentiam exercent. Eodem sensu apud Isocratem προὐπάρχειν cum genitiuo: vt προὐπάρχειν τῶν ἀνεγκλήτων. Hinc προὐπηργμένα, apud Demosthenem beneficia in quempiam antea collata. Vide Budæi Comment. pag.138. Rursus apud Isocratem πρὸς Φίλιππον ponitur προὐπάρχειν in malā partem, προὐπάρξαι τῆς ἔχθρας. vt antea habuimus ὑπάρξαι τῆς ἔχθρας.

Προὐπάρχω, Sum antè, Præcedo tempore: vt οἱ προὐπάρχοντες νόμοι, Præcedentes leges, vel Antegredientes tempore, Antiquiores leges. Pausan. ἢ προὐπῆρξεν Ἀγαμέμνονι φόνος Ταντάλου, An præcesserit illi cædes. id est, An præcesserit cædes ab illo perpetrata. Dicitur & προὐπηργμένα pro προὐπάρξαντα, Quæ præcesserūt, Antecedentia facta. Demosthenes Pro corona, οὐ κατήσχυνας μὰ Δί' οὐδὲν τῶν προὐπηργμένων τῶν μετὰ τοῦτο βίῳ. Eodē vocabulo eadem in re vtens Aristot. Rhet. lib.1, dixit, ὅσα κῆ τὸ προὐπῆρχον [ἐπαινεῖν] ἢ εἰ ἄξια τῶν προγόνων καὶ τῶν προὐπηργμένων.

Προὐπαρξία, ῆς, ἡ, Antegressa beneficentia, Beneficētia qua quis præuenit alterum. Aristot. Ethic.9, ἐνίοτε δ' οὐκ ἔστιν ἴσον τὸν τῷ ἑτέρου προὐπαρχὼ ἀμείψασθαι.

Προὔπαρξις, q.d. Præexistentia. Damasc. τὸν τῶν Ἑλληνίων ληρημάτων τὸ ἀτόπημα, προὔπαρξιν ψυχῶν δογματίσαντες, Qui animas ante corpora creatas iam olim fuisse prodidit. Propriè autem προὔπαρξις Deo tribuitur, vt qui sit & ante ipsam ὕπαρξιν & ante τὰ ὑπάρχοντα, vt Dionysii Areopag. schol. scribit. Vide Bud. p.139 & 141.

c.2.Συνυπάρχω, Simul sum, vel Vnà sum. Philo De mundo, ἢ τὰ φύσει συνυπάρχοντα, δείκνυσι ἀπαρτῶν ὄμα τὴν συζυγίας.

¶ Ἄρχομαι, Incipio, Initium facio, vel Initiū sumo. Od.o, & aliis locis, ἤρξατο μύθων, quod alibi ἦρχε μύθων. Xen. Hell. 6 ἄρχεσθαι μὲν αὐτῶν ὡς θελάττατα. Sic ἄρχομαι συλλήβδην. Et ἀρξόμενος τὸ μὴ ψεύσασθαι. Et ἄρχομαι ἀπὸ τοῦτον, Demosth. Luc. Sic apud Plutarchū Apophth. τὸ μὲν ἀπ' ἐμοῦ ἐμὸν γένος ἄρχεται, τὸ δὲ σὸν ἐν σοὶ πάσεται. At Homerus præpositionem omisit, quū dixit Il.1, Ἐν σοὶ δὴ λήξω, σέο δ' ἄρξομαι. Citatur autem & ex Platone De leg. ἀρχόμενος τέχνης, pro Qui initium sumit ab arte. Vt sit perinde acsi legeretur ἀπὸ τέχνης, hanc interpretationem sequendo. Xenophon vsus est & præpositione ἐκ pro ἀπὸ, dicens ἄρχομαι ἐκ τῆς δὲ τῆς ἀρχῆς. Ponitur & cum aduerbio è loco: vt Isocrates Nicocle, ἐνταῦθεν γὰρ ὑποπτεύομος ἠρξάμην. Sed & ἄρχεσθαι ἀρχῶ ex Platonis Timæo affertur pro Rationem principii inire. Præteritum est ἦρκαι: à quo participiū ἠρκμένος, quo vtitur Greg. sæpe, vt annotat Bud. Interdū autē sine casu, vt ἀοχοιμένης ἀπὸ νυκτὸς, Aratus: quod Cicero interpret. Prima de nocte. & θέρους ἀρχομένου, Ad æstatis primordia. Ad verbum, Incipiente nocte, Incipiente æstate.

Ἄρχομαι, pro ἀπάρχομαι, Od.ξ, — ὠμοθετῆτο συβώτης, Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων. Vide ἀπάρχομαι.

Ἄρχομαι pro Initium habeo. Greg. De theolog. lib. 1, οὐκ ἄρχεται γὰρ ὑπὸ χρόνου ὁ χρόνων δεσπότης. Vide Budæū pag.134 & 135. Fortasse autem potest ἄρχεται hic aliter etiam exponi.

Ἄρχμα, ατος, τὸ, vel potius plur. ἄρχματα, Primitiæ, pro ἀπάρχματα (vt modò dixi ἄρχομαι pro ἀπάρχομαι) Od.ξ, Ἠρά, καὶ ἄρχματα θεοῖς.

Ἀρκτέον, Incipiendum est. Soph. Aiace, ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα. Philo, ἀρκτέον τῆς αἰπόρρητος.

C. Ἄναρκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nullius imperio subditus. Hesych. ex Soph. Vtitur & Thuc. lib.5.p.194.

C. Ἀπάρχομαι, (inquit Bud.) Primitias soluo & decerpo, cum genitiuo. Herodot. πάντων ἀπαρχόμενοι, καὶ θυσίας οἱ προσάγοντες. Item, Libamenta facio, ex eodem in Melpomene. Vide Cōment. pag.141. Plut. Symp. sept. sap. τί δὲ θύσωμεν, ἢ ποιήσωμεν, ἢ τίνος ἀπαρξόμεθα; Sed & hæc afferuntur huius significat. exempla. Idem Theseo, ἀπάρχεται τῷ θεῷ τῆς κόμης, De coma primitias dat deo, seu offert. Ibidem, ὧν καὶ καρπῶν ἀπάρχονται. Plato De leg. δεῖ ἀπάρξασθαι πάσης ἀρχῆς ἕνα δικαστήν, velut quasdā deo primitias offerentes, vnum iudicem deligere è singulis magistratibus. Idem, ἀπάρχομαι τῷ ὤτος, Pro primitiis aurem præcido. Hactenus vulg. lex. Reperio autem & cum præpositione ἀπὸ, apud Philonem De vita Mosis lib.1, ἀπὸ τῶν ἐπισίων ἀπαρχεται καρπῶν. At Homerus accusatiuo iungit: vt Iliad. τ, Κάππεσον ἀπὸ πείχας ἀρξάμενος. & Odyss. ξ, ἀπαρχόμενος κεφαλῆς πείχας ὀϊστεύ βαλλεν.

Ἀπάρχομαι pro ἄρχομαι. Aristides, ἔδοξεν ἀπάρξασθαι τοῖς τοῦ βασιλέως ὀπτάγμασι, Placuit delibāda iam esse regis mandata. Ἀπάρχομαι, Primas partes accipio, Primitias occupo, vt apud Arethā, Χριστὸς πρῶτος ἀπήρξατο τῆς ἐξ αὐτοῦ καὶ δι' αὐτὸν ἐλπιζομένης παλιγγενεσίας. Et apud Gregoriū idem Christus ἀπήρξατο τῆς ἀναστάσεως, pro Edidit primordium resurrectionis. Vide p.141. ‖Suidas addit, ἀπάρχεσθαι esse τὸ τῆς ἀγύρτεως ἀρτύειν ἐμβάλλειν: apud quem plura vide. ‖Et apud Eustath. ἀπηρμένον αὐτὸ τοῦ ἀνοιχθέντος, pag.1183.

Ἀπαρχή, ῆς, ἡ, & frequentius Ἀπαρχαί, Primitiæ. Plutarch. De Rom. fort. ὥσπερ τὰς ἀπαρχὰς ὀπτάλουσιν. Theophylact. epist. ιθ' γὰρ τῆς σμίκλων αὐτὸν ἀπαρχὰς ἐπιμήσαμεν. Apud Platonem De leg. Ἀπαρχὴν ἀποτελεῖν. Interdum metaphoricè, vt apud Philonem De vita Mosis lib.3, ψυχικοῦ κάλλους ἀπαρχὴν τρεπωδεστάτην ἀπήρξαντο. Vbi ἀπαρχὴ exponitur Libamentum. ‖Ἀπαρχὴ apud Paulum 1 Cor. cap.15, redditur Initium ab Ambrosio. Hesychius autem hunc peculiariter locum exponit ἀπαρχὴ Χριστὸς, significare dicens πρῶτος Χριστός. sed mēdosè legitur apud eum ἀπαρχῆς pro ἀπαρχή.

Ἀπάρχημα idem quod ἀπαρχή, in vulg. lex.

Ἀπάρχμα, ατος, τὸ, vel potius Ἀπάρχματα plur. numero, idē quod ἀπαρχαί, Primitiæ. Gregorius De baptismo, τῶν σοι ἀπαρχμάτων ἀεὶ κομιζόμενον, id est Anniuersariis primitiis, quibus amicis antiqui parentare solebant. ‖Ἀπάρχματα quæ à tragicis appellantur μαγαλίσματα, videlicet τὰ τῶν φονεύθεντος ἀκρωτηριάσματα. Vide Etymol.

C. E Νάρχομαι, Incipio: vt Plutarchus in Cicerone, καὶ μόλις ἐνήρξατο τοῦ λόγου. Idem ἐναρχεσθαι sine adiectione dixit in Camillo, ἐναρχεσθαι μέλλοντες, Quum dicendi initium facturus esset. ‖Ἐν ἀρχόμενα ἀπάγχων ex Philostrato citatur pro Libationem facio exeis. Et ἐναρχέσθω πρὸς κανᾶ, ex Euripide pro Ritè quis auspicetur canistra, id est Auspicetur tollere è corbe frondes, Erasmo interprete. ‖Ἐνηρμένος particip. passiua significatione, apud Synesium, τοῖς ἐνηρμένοις πρὸς πόνοις ἐποικοδομοῦντες.

c.2.Προεναρχόμαι, Antè incipio, in vulg. lex.

C. E Πάρχομαι, (inquit Bud.) Auspicor, Cœpi. Il.α, Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι, id est τὸ πίνειν ἀρξάμενοι, καὶ ἀπῖσιν ὀπτάλοιμοι. At Eustath. aliter exponit, quem consule.

C. KAT ἄρχομαι, Incipio, Inchoo. vt καπάρχεσθαι τῆς μάχης apud Polybiū. Sic Plutarchus Symp. sept. sap. καπάρχεσθαι τοῦ λόγου. Et καπάρξασθαι τῶν ἱερῶν, sæpe apud Demosth. Auspicari sacra. Ex Plutarcho in Publicola affertur καπαρξαμένη τῆς πρᾶξεως, pro Quæ rei autor & hortatrix fuit. ‖Καπάρχεσθαι (inquit Budæus) est etiam victimam ferire. & ad alia transfertur. Luc. in vita sua, σκυπάλιον πυὰ κεμβρίω πλησίον λαβὼν, οὐ πρόρρω οὐδὲ πυρετικῶς μου κατήρξατο, Capiti meo validè incussit, vt sacrificantes solent. Plutarchus de nece Cæsaris, ἅπαντας γὰρ δεῖ καπάρξασθαι καὶ γεύσασθαι τοῦ φόνου. Luc. de Oreste & Pylade, in Taurica, ἤδη δὲ Ἰφιγένεια καπάρχεται τύπων, id est, Cultrum iam adigit. Quod & καθικνεῖσθαι dicitur. est enim καθικνεῖσθαι ferire. ‖Καπάρχομαι, Hostiam & sacrificium libo. quod fiebat antequam hostiam ferirēt. Herodotus de Hercule loquens, ἐπὶ δὲ αὐτῷ πρὸς τῷ βωμῷ καπήρχετο. Apud Homerum autem cum accusatiuo Od.γ, Χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε καπήρχετο. Vide Bud. p.140. ‖Καπάρξομαι θανόντα δεσπότου χροῖς in vulg. lex. affertur ex Herodoto pro Prosequar luctu mortuum herum.

c.2.Προκαπάρχομαι, Auspicor. Synes. Vide Budæum 140. Apud Thucydidem autem lib.1, pag. 10 in principio, οὔτε Κορινθίοι αἱδρὶ προκαπαρχόμενοι τῶν ἱερῶν, Valla interpretatur, Neque in suis sacris virum Corinthiū præficiebant, quum hoc aut simili modo interpretari debuerit, Neque rem diuinam auspicabantur, viro Corinthio operante sacris. ‖Προκαπάρχεσθαι δίκης, in Pand

Contestari litem. Et ἡ δίκη προσκατήρχθη, ibidem.

Ἀπάρχομαι, Incipio. Gal. χράφειν ὑπηξάμην, Scribere cœpi. Idē, ὡς ὑπηξατο, pro Vt cœperat. ‖ At quum scribit idem, καὶ μὴ δὴ καὶ περὶ τῆς τῶν νοημάτων διαφορᾶς, ὁπόσα τε ἐστὶ καὶ ὁποῖα, καὶ περὶ τῶν συμπλωμάτων, Ἱπποκράτης μὲν πρόσθεν πάντων ὧν ἴσμεν, ὑπαρξάσθαι φαίνεται, interpretor cum Budæo, Præiuisse posteritati & præmonstrasse, vt sit pro εἰσηγήσασθαι. Existimo tamen posse etiam verti, Prima eius scientiæ velut elementa tradidisse.

¶ Ἀρχὴ in altera signif. cum suis deriuatis, partim iisdem, partim diuersis.

Ἀρχή, Principatus, (vt ἀρχὴ in altera significatione Principium) Imperium, Dominatus, Ditio. Item, Magistratus. vt in prouerbiali dicto Biantis quod Aristot. refert in Ethicis, ἀρχὴ ἀνδρα δείκνυσι. Thucydides lib. 1, μὴ χρῆσθαι τοῖς λιμέσι τοῖς ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀρχῇ, qui in ditione Athenienſium erant. Idem lib. 2, τῆς ἀρχῆς ἀπολυθῶσι βουλόμενοι, Dominatu [Athenienſium] liberari cupientes. Idem lib. 1, ὅθεν τῆς ἐκείνου ἀρχῆς ἧς κατ' ἐνιαυτὸν Ἀθηναίοις ἦρξε, In illius magistratu. Plurali etiam numero dixit ἀρχαί lib. 2, καὶ καταλύσας τῶν ἄλλων πόλεων τὰ πολιτικὰ καὶ τὰς ἀρχάς, id est Conciliabula & magistratus. Pro imperio seu dominatu, cum genitiuo: vt ἀρχὴ ναυτῶν, Imperium in nautas, Plato De republ. Sic ἐν ἀρχῇ σφετέρῳ μόνος exponitur Qui militib⁹ præfuit. Et ἐν ἀρχῇ ἠλόμωρος, sine genitiuo, Summam potestatem adeptus. ‖ Ἀρχαὶ in vulg. lexic. pro principe parte seu sede, ex Alex. Aphr. citatur, ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἵδρυται τὸ θερμόν, ἐν καρδίᾳ καὶ ἥπατι.

C. Ἀρχεγλυπτάδης, ου, ὁ, Magistratus ambiens. quasi τὰς ἀρχὰς γλύφων. Etym. & Eust.

C. Ἀρχελάβος, Magistratus susceptor, ad verbum. In vulg. lexicis exponitur Quadruplator. Habetur apud Hesychium in Ἀρχώνης.

C. Ἀρχελίπαρος, Magistratus ambiens. quasi λιπαρῶν ἵνα ἀρχῆς τύχῃ. Vel, ὁ ἐν τῷ ἄρχειν λιπαγόμενος. Etym. & Eustath. Potest & ab ἀρχω esse.

C. Ἀρχώνης, ου, ὁ, Magistratuum emptor. Aliter tamen Etymol. Rursus aliter Hesych. Vtrunque vide.

C. Ἀρχαιρεσία, ας, ἡ, & plur. Ἀρχαιρεσίαι, item Ἀρχαιρέσια, ων, τὰ, Comitia. Ita enim Charisius interpretatur ἀρχαιρεσίας. Ad verbum, Electio seu electiones magistratuum. Aristot. Pol. 3 ὅθεν τε αἱ ἀρχαιρεσίαι καὶ αἱ δυνάμεις τῶν ἀρχόντων. Plutarchus autem ἀρχαιρέσια dixit neutro genere, vt testatur Bud. Comm. pag. 141. Ἀρχαιρεσία autem vel potius ἀρχαιρεσίη Ionicè, affertur ex Herodoto.

HINC Ἀρχαιρεσιάζω, Comitiis interfū, Ad comitia eo. Item, Creo & designo in comitiis magistratum, Bud. ibidem, ex Plutarcho. Ἀρχαιρεσιάζω exponitur etiam Magistratum ambio, Prehenſo, Liuio: Sum magistratuū candidatus. Plutarchus in Othone, ἀρχαιρεσιάζοντες ὑπὲρ Ὄθωνος, Pro Othone ambientes. ET ΣΥΝ Ἀρχαιρεσιάζω, in petitione adiuuo, Candidato faueo & adsum: vt ibidem ſcribit.

C. Ἄναρχος, Principe seu duce vel dominatore carens, Qui nullius dominatui subest. Il. β, Οὐδὲ οἱ ἄναρχοι ἔσαν. Plato De leg. lib. 12, μηδέ ποτε ἄναρχον μηδένα εἶναι. ET Ἀναρχία, Status eorum qui principe seu dominatore carent. (q. d. Principis aut dominatoris carentia) Philo De vita M. lib. 3, ὥσπερ ἀναρχίας γιγνομένης, ἄφεσι πρὸς ἀσέβειαν ὥρμησαν, quasi tum imperium nullum esset. Ἀναρχία, inquit Bud. dicitur de republ. quū carent magistratibus. Xen. Hell. 8, de statu Athenienſium dixit sub xxx tyrannis. ‖ Ἀναρχία, Contumacia aduersus eos qui nobis præesse debent, Detrectatio imperii. Item, Soluta licentia, Licentia qua vnusquisque pro libidine omnia agit. Sumitur autem ex consequente hæc significatio. licētia enim est vbi vel nullus est qui imperet, vel imperium detrectatur. ἀναρχία δούλων καὶ παίδων Bud. ex Aristot. Polit. pro licentia. Sic exponitur & in hoc Platonis loco, libro 12 Leg. πῶς δὴ ἀναρχίαν ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τοῦ βίου, &c. (vbi tamen videndum num & in altera signif. sumi possit) Philo De vita Mosis lib. 1, ὅταν εἰς ἀναρχίαν ἐκδιαιτῶνται, quum imperium detrectantes insolescunt.

C. Πολύαρχος, ου, ὁ, & Πολύαρχον, substāt. pro πολυαρχία, Multorū dominatus. Naz. τὸ πολύαρχον καὶ σαθρὸς, Vbi multi dominantur, ibi seditio esse solet. ET Πολυαρχία, idem quod Hom. πολυκοιρανίη appellat.

C. Φιλαρχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Imperii seu imperandi cupidus. ET Φιλαρχία, Imperii seu imperandi cupiditas, aut dominandi.

Composita autem cum præpositionibus nomina quære post verba, vt Ἔξαρχος post ἐξάρχω, & ἔπαρχος post ἐπάρχω, &c.

B C. Μόναρχος, ου, ὁ, vel Μονάρχης, Monarcha, Qui solus dominatur, seu imperat. Æschyl. Prom. vincto, — ὁρῶν ὅπῃ Τραχὺς μόναρχος οὐδὲ ὑπόζυγος κρατεῖ. Thucyd. lib. 1, τύραννον δὲ ἑῶμεν ἐγκαθεστάναι πόλει, τοῖς δὲ ἐν μιᾷ μονάρχοις ἀξιοῦμεν καταλύειν. Sic & apud Herodot. in Thalia μοῦναρχος, Ionicè inserto υ. Apud Aristot. & alios μονάρχης. ET Μοναρχία, Solius dominatus, Vnius imperium, Monarchia. Herodot. in Thalia, κῶς δὴ αὖ ἐπὶ χρῆμα κατηρτημένον μουναρχίῃ, τῇ ἔξεστι ἀνεύθυνος ποιέειν τὰ βούλεται; ET Μοναρχικὸς, Ad monarchum pertinens, seu ad monarchiam. μοναρχικὴ δύναμις, Monarchæ potentia. Et apud Platonem τὸ μοναρχικὸν quod peculiare est monarchiæ. ‖ Μοναρχικός, (inquit Bud.) Monarchiæ fauens. Appian. Ciuil. bell. 5, ἐγὼ δὲ Φουλβίας ἡδύμιλον μοναρχικῆς. ET Μοναρχέω, χῶ, Solus impero, seu dominor. Et pass. Μοναρχοῦμαι, vt regio dicitur μοναρχεῖσθαι quæ vnius dūtaxat dominatui subest, quæ ab vno solo regitur. Interdum autem μοναρχεῖν genit. habet, vt apud Strabonem lib. 5, ὑπὸ τῶν Σύλλα μοναρχήσαντος Ῥωμαίων.

C. Ὀλιγαρχία, ας, ἡ, Paucorum dominatus. Thuc. 6 pag. 211, πρῶτα μὲν, δῆμον ξύμπαν ὠνομάσθαι, ὀλιγαρχίαν δ' μέρος. Idē lib. 8, p. 291, ἐν ᾧπερ καὶ μάλιστα ὀλιγαρχία ἐκ δημοκρατίας γενομένη ἀπόλυται. Sciendū est autē ὀλιγαρχίαν dici etiā peculiarius paucorum eorúmque diuitum dominatum. Ὀλιγαρχία (inquit Bud.) Pla. De rep. lib. 8, 104 & 107, ἡ ἀπὸ τιμημάτων κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipso appellatur ἐν ᾗ οἱ πλούσιοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικὸς, Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικὸν peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autē lib. 8, p. 285. ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, i. Statu oligarchiæ. Idē lib. 6, p. 216, ὅθεν συνωμοσία ὀλιγαρχικὴ ἐν πυθανικῇ. ‖ Ὀλιγαρχικός, Oligarchiæ fauens, Paucorum dominatu gaudēs. ET Ὀλιγαρχέω, χῶ, vnde ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatū obtinentes. Et πόλεις ὀλιγαρχούμεναι, apud Platonem. & Aristot. Ciuitates dominatui paucorum subditæ.

C. Ἀρχηγὸς, οῦ, ὁ, Præses, Dux, Autor. Isocr. Panath. δικαίως ἐκείνοις μὲν ἅπαντες εἴκαλέσαμεν ὡς ἀρχηγοῖς γενομένοις καὶ διδασκάλοις τῶν πιούτων ἔργων. Tale est ἀρχηγὸς τῶν κακουργημάτων quod exponitur Princeps & architect⁹ maleficii, ex Cic. pro Cluētio. Idē Isocr. Nic. Τεῦκρος μὲν ὁ τῶν γένους ἡμῶν ἀρχηγὸς, Autor generis, vel Princeps generis, vt Ouid. loquitur. Ita vsus est & Plut. in Alcib. τὸ Ἀλκιβιάδου γένος αὖθεν Εὐρυσάκην τὸν Αἴακιδος ἀρχηγὸν ἔχειν δοκεῖ. In Anthol. epigr. Τόλμα νεῶν ἀρχηγέ, audacia autor nauiū. ET Ἀρχηγικὸς (vt inquit Bud.) Principalis, Præcipu⁹: vt ἀρχεῖδης. Areop. πάντων ὧν εἰκότως τῶν ἄλλων ἀρχηγικώτερον ἀφ' ὧν ὁ θεὸς, ἐκ τῆς προσβυτέρας τῶν ἄλλων αὐτῷ δωρεῶν ὑμνηται.

C. Ἀρχηγέτης, ου, ὁ, Præses, Princeps, Dux, apud Herodotū. Quā signif. ἀρχηγὸς quoq; habet interdū. Ἀρχηγέται Hesych. nō solùm ἄρχοντες, sed & peculiariter ἥρωες ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, οἱ θεοὶ ἐν Ἀθήναις. Xen. Hell. 6, Ἡρακλεῖ τε τῷ ἡμετέρῳ ἀρχηγέτῃ. Vide Ἀρχαγέτης. Et Ἀρχηγέτης fœm. gen. Plut. Alcib. ἀρχηγέτης Ἀθηνᾶ. quod quidā ex Cic. exponūt etiā Patrona. ET Ἀρχηγετεύω, Principatū obtineo, Præsū. AT Ἀρχηγετέω, τῶ, apud Soph. Electra, pro Incipio, Auspicor. ITEM Ἀρχηγετῶ, idē quod Ἀρχηγετεύω.

C. Ἀρχαγέτης cum α in secunda syllaba, Dorico sermone (aut etiā peculiariter Spartano) apud Plut. in Lycurgo qui ἀρχαγέτας appellari reges scribit. ἀρχαγέτ' δέ, inquit οἱ βασιλεῖς λέγοντο.

Ἀρχικὸς (inquit Bud.) Imperitādi peritus vel cupidus. vnde ἀρχικώτατα ἔθνη, Isocr. dixit in Panegyrico. Idem alibi hunc locū afferens dicit ἀρχικὸν dici vel Imperitare solitum, vel Ad imperitandum aptum. Sed inuenio ἀρχικὸς simplicius etiam positum: vt apud Synes. ὅμοιόν τι αὐτῷ καὶ τῷ τῆς τέχνης τῆς ἀρχικῆς, Ab arte imperatrice vel gubernatrice. Et apud Aristot. Polit. 4, τὸ δ' ὅθεν πάθος ἀρχικώτερόν ἐστι, exponitur ἀρχικώτερον Imperiosius. Plutarchus autem genitiuo iunxit ἀρχικὸς, in opusc. De lib. instit. καὶ ὁ μὲν νοῦς ἀρχικὸς ἐστι τοῦ λόγου.

Ἀρχεῖον, ου, τὸ, Magistratuum curia, Locus collegii cogendi Bud. ex Paus. Idem pro ἀρχὴ id est pro ipso magistratu ex Aristotele affert. Vide pag. 132. Ἀρχεῖον exponitur etiam Archiuum, (quam vocem ex illa sumptam esse constat) item Tabularium ex Cicerone. Est autem Seruio (in illud Virgil. — nec populi tabularia vidit) Armarium & instrumentum publicum in quo acta publica asseruantur. Quod optimè conuenit cum iis quæ de ἀρχεῖον ab Hesychio & Suida scribūtur. ‖ Bud. illo in loco addit, τὰ ἀρχεῖα non modò τὰ βασίλεια (id est regiā) sed etiam in castris prætorium & principia significare apud Xenophontem sæpe. Sic Plut. in Galba, ἀκόλαστον οὖσαν πλὴν γυναῖκα τῶν ἡγεμόνος παρεισηγαγὼν νυκτὸς εἰς τὸ στρατόπεδον ἐν ἐσθῆτι στρατιωτικῇ, καὶ δεδειγμένον ἐν τοῖς ἀρχείοις. Suidas (si eius exemplaria mendo carent) apud Xenoph. legit ἀρχαῖα.

Ἀρχίδιον, ου, τὸ, (q. d. Imperiolum) Paruum imperiū. Item, Paruus magistratus, Magistratus pedaneus, vt Budæus vertit in hoc Demosthenis loco, ὑπογραμματεῖσι καὶ ὑπηρετῶν ἀρχιδίοις. Aristophanes in Auibus, λαχόντες ἀρχίδιον.

Ἄρχω, Principatum obtineo, Impero, Imperium teneo, Dominor, Præsum. Item, Magistratum gero, seu Magistratu fungor. Il. 1, Ἀτρεΐδη σὺ μὲν ἄρχε. σὺ γὰρ βασιλεύτατος ἐσσί. Idem datiuo alicubi iūgit: vt Il. π, ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι. Sed in prosa genitiuo potius iungitur: vt Xenoph. Pæd. 1, circa initiū, ὡς αἰθρώπῳ πεφυκότι πάντων τῶν ἄλλων ζώων ἐπιῤῥᾶον ἢ ἀνθρώπῳ ἄρχειν. Et paulo antè, ἄρχεσθαι μὲν εἰσι καὶ οἱ βουκόλοι τῶν βοῶν. Apud Thucydidem lib. 2, ἄρχειν τῆς στρατιᾶς, Ducem esse, seu imperatorē. Cum accusatiuo autem dicitur ἄρχειν ἄρχειν, Magistratum gerere, Magistratu fungi. ‖ Ἄρχομαι pro ἄρχω, id est Impero, Imperium obtineo, in vulgatis lexicis perperam ponitur, ex Il. β, Ἄρχε Ἀργείοισι κῆ κρατερὰς ὑσμίνας. Ibi enim ἄρχε non est pro ἄρχου, sed mendosè scriptum est ἄρχε pro ἄρχε' cum apostropho, id est ἄρχου, ab ἀρχεύω, quo alibi vtitur Homerus.

Ἄρχων, Principatum obtinens, seu imperiū, Qui præest, vel præfectus est, Magistratus. Aristot. De mundo, τῆς στρατιᾶς ἄρχοντα, ἢ πόλεως, ἢ οἴκου. At ex Plutarchi Fabio citatur, ὑμῖν τῶν ἄλλων ἄρχων ἐστὶ, pro Vobis aliis in rebus imperat. Sæpe sine genitiuo. Polyb. οἱ καθεστῶτες μὲν ὑπὸ τῶν ὑπάτων, ἄρχοντες, πρεσβυτικοὶ δὲ ΡΡΑΕΤΕCΤΙ. ‖ Sed ἄρχων priuato nomine peculiarique dicebatur Athenis qui ita præerat iudicibus, iudiciorúmq; moderator erat, vt Romæ Prætor. Vide Bud. pag. 130. Hinc sæpe apud Demosthenē ὅθεν ἄρχοντες, addito nomine huius vel illius: vt ὅθεν ἄρχοντες Νικοκλέους, & ὅθεν Χαιρώνου ἄρχοντες, &c. in orat. Pro corona. Cicero Græcam hanc vocem retinuit.

Ἄρχομαι, Sum sub principatu seu dominatu, Sum sub imperio (dicitur etiam Subesse imperio) Mihi imperatur. Herodianus lib. 6, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον ἐπισκοπῶν ὡς ὑπὸ τῆς τιμῆς, ἀρχόμενον. Vbi Politianus interpretatur, Quòd sub matris auctoritate adhuc esset. ἄρχομαι δουλικὴν ἀρχῶ apud Aristotelem in Pol. redditur Seruile iugum fero. Sæpe verò redditur Πείθομαι verbo Pareo vel Obtempero: vt ἄρχομαι ὑπὸ τῶν νόμων, Plutarchus in Apophth. Obtempero legibus. Et ἀρχόμενος τῶν, Plato De legibus, In his pareo. Sic verò & Cicero ἄρχεσθαι vertit apud hunc ipsum (vt videbis in meo lex. Ciceroniano) lectorem tamen admoneo vt diligenter attendat quibus locis hæc interpretatio conueniat: quæ alioqui multis non conuenit, & qua in plerisque abusos esse interpretes comperi. Non enim quicunque ἄρχονται, dici possunt parere: quum rebelles non desinant propterea ἄρχεσθαι. Obseruandum est autem ἀρχομένους sæpe dici sine adiectione pro iis qui sunt sub imperio vel dominatu, seu ditione alicuius: & qui alio nomine ὑπήκοοι appellantur: Latinè (vel potius nō satis Latinè) subditi. Xenophon Pæd. 7, τὸ φιλεῖσθαι ἄρχοντας ὑπὸ τῶν ἀρχομένων. Idem 8, οἵπερ ἀρχόμενοι Κῦρον ὡς πατέρα ἐσέβοντο. ‖ Ἄρχομαι, pro ἄρχω ἔχω, vide post ἄρχομαι significans Incipio.

Ἄρχμενος, pro ἀρχόμενος, Etym.

Ἀρχὰς, οῦ, ὁ, Princeps, Qui imperiū obtinet, Dux. Vox est poetica pro qua in prosa ἄρχων. Il. β, — οὐ μὲν ἔοικεν Ἀρχὸν ἐόντα, κακὸν δὲ πόδεσσι κέλευ ἔμεν Ἀχαιῶν. Interdum cum genitiuo, vt eodem libro, Ἀρχὸς αὖ νηῶν ἐρέω, νηός τε πρεσπάσης. ‖ Ἀρχὰς, Podex. Item Intestinū rectum, apud Aristot. in 4 De gen. animal. vt habent vulgata lexica. Suspicor autem huic significationi (podicis inquam) occasionem præbuisse eiusmodi aliquem iocum qualis est in Anthol. epigr. in eo quod incipit Πορδὴ ἀποκτίνει πολλοὺς, &c. ET Ὄρχαμος itidem pro ἀρχὰς, id est princeps: & ex eo ortum. nam ex ἄρχω fit ἀρχὰς, deinde ἄρχαμος (ea forma qua πλόκαμος ex πλόκος) & mutato α in ο, ὄρχαμος. Scio tamen & aliam deductionem afferri. Cæterùm ὄρχαμος ab Homero iungitur genitiuo, Od. ξ, — συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν. vbi Eustathius ait ita vocari subulcum, vel tanquam ἀρχικὸν ἄνδρα, vel tanquam ἄρχοντα δυλῶν ἠπείρων. Ego verò existimo ita dici vt Gall. C'est le roy des hommes. Quo etiam modo iocatus est autor opusculi quod Moretum inscribitur, de illo suo fortissimo heroe.

C. Ἐπάρχω, Impero, Imperito, Dominor. Xen. Pæd. 4, χώρας ἐπάρχω πολλῆς. Sic Εὐρώπης ἐπάρχον, Isocr. Paneg. Et ἐπάρξαντας Μακεδονίας, apud eundem. ‖ Ἐπάρχειν, vt inquit Budæus, significat etiā Præesse, Præfici (malim Præfectum esse, faciendo Præfectum nomen) vt Herodianus, ἦσαν δὲ αὐτῷ ἐπάρχοντες τῶν στρατοπέδων δύο.

HINC Ἔπαρχος, Præses, Præfectus: vt ἔπαρχος πόλεως apud Herodianum. item ἔπαρχος τοῦ στρατοῦ vel τῶν στρατοπέδων, Præfectus vrbis, vel Præfecturam vrbis gerens, & Præfectus exercitibus, vel Præfectus prætorii, vt Politianus alicubi vertit. Plutarchus in Galba, ἔπαρχος τῆς αὐλῆς, Aulæ præfectus. Ibidem, τῆς αὐλῆς καὶ τῶν δορυφόρων ἔπαρχος. Ponitur etiā interdum ἔπαρχος sine adiectione. & sic vtitur Herodianus quoque, vbi Politianus interpretatur Præfectum. Quidam ἔπαρχον per se postum significare aliquando putant Præsidem prouinciæ, Prætorem. HINC Ἐπαρχία, Præfectura, Prouincia. Plutarchus, Δολοβέλλαν ἔκριτε κακώσεως ἐπαρχίας. ET Ἐπαρχιώτης, Prouincialis, Qui est ex prouincia. Et fœm. genere ἐπαρχιῶτις in Pand. (vt scribit Bud.) Prouincialis mulier.

C. ΚΑΤ Ἀρχω, Imperito, Dominor, Præsum, Plato in Protagora, σὺ δὲ κατάρχεις τοῦ λόγου. Sic Basil. εἰ τῶν ψυχῶν ὑπηρεσίαν λαβόντες, ἐπ' καὶ τῶν ψυχῶν κατάρχειν φιλονεικεῖτε.

C. ΣΥΝ Ἀρχω, Vnà impero, seu dominor, Vnà magistratu fungor, Collega sum in magistratu. Dem. ITEM Συνάρχος idem quod συνάρχων, Collega. ET Συναρχία, συνιοῦσα, Collecti magistratus. in vulg. lex.

C. Ὑπάρχω, Impero, Imperium gero, Præsum. Strabo de Sybaritis loquens, ὅπου γὰρ ἡ ἀνυμία δίλιν ἔσχεν ἡ πόλις αὐτὴ ὡς πεπαρῶν μὲν ἐθνῶν τῶν πλησίον ὑπῆρξε. Bud. autem postquam ὑπαρξαι poni dixit pro ἄρξαι, id est ἀρχεῖν τινα ἄρξαι, κ Synesio affert, ὡς τὸ ἄρξαι ποτὲ τῶν ἀρχόντων, ἢ ὑπαρξαι μεγίστων ἀρχῶ. Vbi tamen videtur Synesius compositū à simplici voluisse distinguere. ET Ὑπαρχος, Præses, Præfectus. Herodotus in Terpsich. καὶ κατεστησάμενος Ἀρταφέρνεα ἀδελφεὸν ἑωυτοῦ ὁμοπάτριον ὑπαρχον εἶναι Σαρδίων. Xen. Pæd. 8, pag. 128, διδάσκειν τῶν ὑπάρχων τινὰ ὅ, τι τοῖς βέλοιτο ἐκείνοις δὲ ἔφη τοῦς αὐτὸν ἐρεῖν. Idem Hellen. 7, pag. 272, καὶ Ἀνδρόμαχος μὲν ὁ Ἠλεῖος ὑπαρχος, ὅς περ αἴτιος ἐδόκει εἶναι σωθῆναι τὴν μάχην. Budæus de huius vocabuli significatione in Comm. ita, ὑπαρχος rector prouinciæ dicitur à Strabone de Ægypto loquente. Apud Lucianū significat etiam legatum in exercitu. Apud Aristot. & Herodotum significat σατράπην. Hæc ille, qui in lex. scribit ὑπαρχον pro præside & præfecto à Gregorio sumi. Locum autem Luciani in quo pro legato poni ait, hūc esse arbitror, in Dialogo Alex. Annibalis, &c. vbi dicit Annibal, ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Γαβηείαν, τὸν τοῦτον ὑπαρχον τῆς ἀδελφῆς, μεγίστων ἠξιώθην, ἄειστος κριθείς. In vulg. lex. ὑπαρχός exponitur etiam Proprætor. Hesychio autem ὑπαρχος est οἰκονόμος, πολέμου στρατηγός. ‖ Ὑπαρχος tamen propriè (addit Budæus) τὸν ἀρχόμενον significat, hoc est τὸν ὑπὸ ἀρχὴν ὄντα: ἔπαρχος.

BIBLIOTHECA

verò τὸν ἐν ἀξιώματι. Sophocles Aiace, Ὑπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἐπιβοῦσιν, οὐχ ὅλων Στρατηγός, ὥστ' Αἴαντος ἡγεῖσθαι ποτε. Hactenus ille. At ego discrimen hoc apud scriptores Græcos obseruatũ non reperio: qui (vt opinor) itidem quum ὕπαρχον vocant præfectum seu præsidem, prælpositioni ὑπὸ subiectæ alii potentiæ significationem includunt: vt sit ὕπαρχος quasi ὁ ὑπ' ἄλλῳ ἄρχων, vt ὕπαρχος quum pro satrapa ponitur significat τὸν ὑπὸ τῷ βασιλεῖ ἄρχοντα, adeo vt aptissimè reddi posse videatur Gallica voce *lieutenant*. quæ certè & ipsa vtrunque itidem significat. nam qui sub rege alicuius loci imperium obtinet, dicitur *lieutenant du roy*: quòd si contingat aliquẽ in eius locum ad tempus suffici, hic eius legatus dicetur itidem esse *le lieutenant du lieutenant du roy*: vt ὕπαρχος dicitur priore significatione ὁ ἄρχων ὑπὸ τῷ βασιλεῖ, at posteriore, ὁ ἄρχων ὑπὸ τοῦ τῆς βασιλέως ὑπάρχου. In illo tamẽ Sophoclis loco & similibus ὑπαρχος ἄλλων, fateor resolui aptius in ὑπὸ τινὶ ἀρχῶν ὤν.

¶ Ἀρχεύω, idẽ quod ἄρχω, Dominor, Impero. Il.ε, Ἀρχεύειν Τρώεσσι κ' κρατεραὶ ὑσμῖναι. Sic & Il.β, Ἀρχεύ' Ἀργείοισι κ' κρατερὰς ὑσμίνας. ita enim legendum ἄρχυ' cum apostropho (vt sit pro ἄρχυε) sicut editio mea habet: non ἄρχευ, vt superiores. quod esse pro ἄρχου, tanquam ab ἄρχομαι, fallò annotatum fuit in vulg. lexicis, vt admonui antea.

C. Ἀρχίατρος, Princeps medicorum, Ἀρχιβουκόλος, Princeps pastorum, Ἀρχιγραμματεύς, Princeps scribarũ, Ἀρχιερεύς, Princeps sacerdotum, &c. vide in Γιατρός, in Βουκόλος, & ita de cæteris. Verùm sciendũ ἀρχι non semper in his compositis verti Princeps, sed interdum Præfectus, vel Qui præest: interdum etiam aliter. Sic ἀρχίατρος verti etiam potest Qui medicis præest.

Ἀ Ρ Ω,

Apto, Adapto. Vel neutra signif. Congruo. Vix dici potest quàm multa vocabula ab hoc themate deriuent grammatici, alioqui tamen inusitato, (vt ego quidem arbitror) licet ab eo formata quædam tempora non raro apud poetas sint in vsu. Ego hic ex Etymologico & Eustathio quædam quæ ad sequentia viam nobis velut sternãt, proferam: quibus & mea adiungam.

Ἄρσαντες κ' θυμὸν exponit Etymol. ἁρμόσαντες κ' ψυχώ. Sunt autem ista verba ex hoc loco Iliad.α, Ἀλλ' εἰ μὲ δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί Ἄρσαντες κ' θυμὸν ὅπως ἀπάξιον ἔσται. Vbi ἄρσαι κ' θυμὸν volunt esse Congruum animo & desiderio alicuius reddere: vt videlicet id in quo alicui gratificamur & in quo satisfacimus, animo eius id animo eius velut congruũ est. Sed quod attinet ad deductionẽ, ponitur hæc, vt receptissima, ita & simplicissima: vt sit ἄρσαντες ab ἄρσω futuro Æolico verbi ἄρω. Sic & Od.α, Νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν ἐείκοσιν. vbi ἄρσαι νῆα est munire & instruere: quod qui facit, aptam reddit. Sic Apoll. Arg. 1, δουρατέοισί τε ξυσσίσι καὶ ἀστοῖσιν ἄρσαντε νῆα. At Od.β, Ὁπλοτάτου τ' ἤτια καὶ ἄγγεσιν ἄρσαντα πάντα Eust. exponit quidẽ γέμισον, sed dicit esse ἐκ τῆς τῶν ἑξακοσιοστῶν, quia ἥρμοσαν τὸ πληροῦν τῷ πληρουνθῆναι. Apud Hesiodũ habetur media vox ἀρσάμενος pro ἄρσας, vbi canit, Ἥφαιστος ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε Ἀρσάμενος παλάμῃσι, i. Aptè fabricatus, vt quidam interpretantur. sed vide infrà alio sensu dictum ἀρηρὸς παλάμαις δόρυ. Legitur & compos. ἐπάρσαι, tanquam ab ἐπάρω, Il.ξ, — πυκναὶ δ' θύσσας σαθμοῖσιν ἐπῆρσε Κλισίας κρυπτῇ, id est ἐφήρμοσε, inquit Eustath. ab ἄρω ἄρσω, Æolicum barytonum. vnde & illud, ἄρσαντες κ' θυμόν. Inuenitur & ἄρηρε in actiua signif. pro ἥρμοσε, de quo paulo post.

Ἄρθε pro ἄρθησαν, id est συνηρμόσθησαν, apud Homerũ Il.π, v. 210, Μᾶλλον δ' εἴκε βασιλῆος ἀκουσαν. Pro συνηρμόσθησαν, inquit Eust. ab. ἀρῶ τὸ ἁρμόζω. Affert tamen & aliam expositionem, sed quam minus probat.

Ἄρηρα, præt. medium, de cuius formatione ita Etym. Ἄρω, id est ἁρμόζω, futurum ἀρῶ: præteritum medium ἤρα. Est & ἀρῶ circunflexum, futurum ἀρέσω, præteritum ἤρκα, medium ἤρα, & per ἀναδιπλασασμὸν Atticũ, (id est per reduplicationem Atticam) ἄρηρα, participiũ ἀρηρώς. Progrediens autem longius ad formandum participium ἀραρήας quod apud Homerum habetur, addit, Et mutatione Dorica vocalis η in α, fit medium præteritum ἄραρα, participium ἀραρώς. Ab hoc ἄρηρα est ἀρήρη in modo subiunct. Odyss.ε, Ὄφρ' αὖ μὲν δεῦρ' ἐλθὼν δεύεαι' ἐν ἁρμονίῃσι ἀρήρῃ. At Iliad.γ, ἀρήρει legitur, Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ὁ οἱ παλάμῃφιν ἀρήρει. vbi exponitur ἥρμοσται, hastam quæ eius manui quadrabat. q.d. quæ mensuræ manus congruebat. Ex consequenti autem intelligendum est, Quam facilè vibrabat. Puto enim quod Homerus dicit ὁ οἱ παλάμῃφιν ἀρήρει, perinde esse acsi in soluta oratione quis dicat ἔγχος τ' ἄμμε παχείεσσιν ἀπαφόν. Sic idem poeta Il.π, Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τά οἱ παλάμῃφιν ἀρήρει. Apud Apoll. ἄλλος ἄρηρεν ἄλλῳ exponitur Cohæret. Ex Hesiodo autem citatur ῥίζῃσιν ἀρηρὼς pro Hærens radicibus. Et ἀρηρότα σκολόπεσσι πίχα, Od.η, Munita, καταφραλισμένα. vt ἄρσαι νῆα ἐρέτῃσι antea expositum fuit Munire & instruere. ‖ Ἄρηρε affertur etiam pro Decretum & statutum est, ex Euripide & Epigramm. Quæ significatio affinitatem habebit cum θυμήρης, quod τὸ ἀρέσκειν significationem habet. ‖ In actiua autem significatione ἄρηρε pro Compegit, Od.ε, Τόμφοισι δ' ἄρα πίσσῃ καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρε. ET compos. ΣΥΝάρηρε, vnde participiũ συναρηρὼς, apud Apol. lib.2, θοῦς συναρηρότα γόμφοις, Compacta, Coagmentata. ET Ἤραρε atque Ἄραρε (vnde illud ἀραρήας paulo antè memoratum) mutato η in α, metri causa, vt videlicet corripiatur syllaba quæ producẽda alioqui esset. Hom. Il.η, Καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων, id est ἥρμοσε, Adaptauit. At Odyss.ε, Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, quidam ἤραρε interpretantur Confirmauit, vel Corroborauit, aut Instaurauit: alii, Exhilarauit, alii, Cõposuit & quasi compegit. Sed non dubium est quin hîc ἤραρε inclusam habeat τὸ ἀρέσκειν (quod & ipsum hinc deriuatur) significationem, quam & vocabulo θυμήρης includi modò dictum fuit: vt sit Satiffecit animi sui desiderio. Possit tamen fortasse & sic exponi, Animũ, id est animi desiderium, reddidit aptè & conuenienter expletum. Mirum autem nemini videri debet quòd tribuat θυμῷ huiusmodi desiderium, quum Xenophõ τῇ ψυχῇ idem tribuat. Cæterùm ἤραρε sunt qui per metathesin factum esse volunt ex ἄρηρε.

At ἄραρε (vt in Epigr. ἄραρε πίδα exponitur Accõmodauit pedem) participium habet ἀραρώς quod passiuè accipitur pro Compactus, Aptatus, Innexus. vt Il.γ, Καλαὶ, ἀρηρεότων ὑπὸ σφυρίοις ἀραρῆας. Alibi, θυσανοις ἀραρῆας. Sed & passiua vox ἀραρόατο ex Apollonio affertur, itidem pro ἁρμόσθη. ITEM Ἀραρὼ præsens ab hoc præterito formatum, vt πεπληγὼ à πέπληγα, & πεφύκω à πέφυκα. Hom. Il.π, Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀραρὼν πυκινῇσι λίθοισι Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων, Ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι. ET Ἀρεσείσκω ab hoc ἀρέσκω, Od.ξ, Αὐτὰρ δ' αμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀρεσείσκετο πέδιλα. vbi ἀρεσείσκω est adaptare. SED ET Ἄρηρα formauit præsens ἀρήρω, ex cuius pass. est ΠΡΟΣαρήρε) addita præpositione, apud Hesiodum in Ergois, Γόμφοισιν πελάσας τεσσαρήρεται ἰσοβαθῆσι. Sic autem ex præt. ὄρωρα factum ὀρώρω, deinde ὀρώρομαι (vnde fit ὀρώρεται apud Hom. Od.τ) docet Eustath.

Ἄρθρος, Congruens, Aptus. Ex ἀρῶ (inquit Etymol.) fit ἀραρῶ: vnde ἀραρηθρὸν: & per syncopẽ ἄρθρον. Od.ε, Ἐν δ' ἰσὸν ποίει καὶ ὀπίκριον ἄρθρον αὐτῇ. Hesiodus in Erg. μάλα γὰρ νύτοι ἄρθρος οὔτω, i. ἁρμόδιος. Idem in Aspide aliquoties, μάλα γὰρ τοι οἱ ἄρθρα εἶπεν, Valde apta & opportuna, & quæ animo eius satisfacerẽt. Apud eundem autem iũgitur cum infinitiuo, in Diebus, Οὐδὲ λοῦσ' τεσσάτη, ἕκτῃ, κούρῃ τε ῥηϊδίη Ἄρθρος. ‖ Ἄρθρα sunt qui interpretantur Necessaria apud eundem in Aspide, Οἱ ῥά μιν ἠσπάζοντο καὶ ἄρθρα πάντα παρεῖχον. Quod loquendi genus habetur & in Theogonia. Sed malim vtrobique (retinendo vsitatam signif.) ἄρθρα interpretari Ad eius vsus accommoda. Idem in Erg. Χρήματα δ' ἐν οἴκῳ πάντ' ἄρθρα ποιήσασθαι, vbi exponitur Parata. At Tzetzes exponit ἁρμόδια καὶ μὴ τὸ τρεπόμενος ἐπιδεόντα. ET Ἐπάρθρος pro ἄρθρος, ex Hesiodo itidem affertur.

Ἄρθρος, ου, ὁ, & Ἄρθρον, ου, τὸ, Velum, Carbasus. quam significationem Eustath. ex isto Homeri loco sumpta putat, Od.ε, Ἐν δ' ἰσὸν ποίει καὶ ὀπίκριον ἄρθρον αὐτῇ. Sed ἄρθρα Eustath. habet neutro genere. ‖ Ἄρθρα

πέχνης generaliter, pro instrumentis artis, ex Epigr. affertur. ET Τειαρόθρος ναῦς (ab ἀρόθρον significãte Velum) Trinis velis instructa nauis. Item τειαρόθρα πλοῖα exponitur Robustissima nauigia apud Lucianum, scribentem, τειαρόθρα καὶ αἰαλέθεα πλοῖα.

Ἄρος, Vtilitas, ὄφελος, apud Æschylum: ab ἀρῶ. Eust.

C. Πάεαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non bene compositum corpus habens, vel Non bene compositam mentem habens, apud Theocr. Vide Eustath.

C. Ἑαῖρες ἑταῖροι, apud Homerum sæpe, Apti socii, Sodales quorum nobis apta est societas. Vel, Socii cum quibus bene nobis conuenit (vt demus verbo ἀρῶ eã metaphoram quam habet & verbum Conuenire.) Exponitur etiam, Qui amicitia inter se aptè iuncti sunt, vel Apto quodam amicitiæ vinculo inter se iuncti.

C. Ἐαίρος, vt ἐείρος ἀοιδός, Od.α. Cuius cantus harmoniã habet (nam & ἁρμονία fit ab ἁρμοζω, hoc autem ab ἀρῶ) ὁ ἐναρμονίως ἄδων, inquit Eust.

C. Ἀιαρσης, ου, ὁ, Hostis, Cui cum altero non cõuenit (verbo ἀρῶ & verbo Conuenire eandem metaphoram tribuendo) Il.ω, v. 365, Οἵτινι δ' ἐξ ὀφθῆναι καὶ ἀιάρσοι ἔγκυρ' ἔασιν. Sic & Od.ξ, hæc coniungit. ET Ἀιάρπα, Intolerabilia, item Iniqua. Suid. & Hesych. cui Ἄρσον itidem est δίκαιον. ET Ἀιαρσης, Rixa, Bellum, in vulg. lex.

Ἀ Ρ Μ Ο Σ, & eius deriuata hic omissa vide aliquãto post.

Ἀ Ρ Θ Μ Ο Σ, ου, ὁ, Amicitia. Inde ducta signif. quòd per amicitiam apta voluntatum coniunctio & veluti cohærentia quædam esse soleat. Ἀρῶ, ἥρμαι, ἁρμὸς. & epenthesi τῷ θ', ἁρθμός. Hæc Etymol. qui & affert ex Apollonio, ἁρθμὸν ἐ ἔντο μετὰ σφίσι. In vulg. lex. legitur & ἁρθμὸς ὁμοφροσύνης, expositum Fœdus concordiæ.

Ἄρθμιος, ου, ὁ, Amicus. Herodotus, Ἀστυάγεα μὴ ἐόντων ἄμμι ἁρθμίων, τῷ ὄβριμον ἄρα συμμάχων. Ex eodem affertur, ἁρθμία λῷστε φίλε ἀλλήλοις, pro Intercedebat amicitia inter eos. ET Ἁρθμία, ας, ἡ, Amicitia, Concordia.

Ἀρθμέω, ῶ, Amicitiæ vinculo iungor cum alio. vnde ἁρθμήσαντες exponit Eustath. εἰς ἁρθμὸν ἤγουν ἁρμονίαν φιλικὴν ἐλθόντες ἀλλήλοις, Ἵ hoc Il.ν, v 302, Ἠδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἁρθμήσαντες. vbi tamen legitur potius ἁρμήσαντε sine σ. quæ lectio & apud Etymol. extat.

¶ Ἀριθμὸς, οῦ, ὁ, Numerus. Dici quidam putarunt ἀριθμὸν quasi ἀρθμὸν, quòd fiat ἐκ μονάδων ἁρμοσθῆς. Od.η, — πάσας δ' ἐπέρασε, λέκτο δ' ἀριθμόν. Od.π, Ἀλλὰ πολὺ πλέονες. πάρα δ' ἔσεαι ἐνθάδ' ἀριθμόν. Xenophon Pæd.ε, ἀριθμὸν ἐλεγον εἰς δώδεκα μυριάδας. Ponunt autẽ ἀριθμὸν per accusatiũ in quibusdam loquendi generibus vbi nos dicimus Numero per ablat. vt δέκα, vel δωδέκα εἰσὶν ἀριθμὸν, numero sunt decem vel duodecim. Sic Plato, νομοφύλακας ποιησάσθαι ἀριθμὸν πεντακόσια καὶ πίστ. Xen. Hellen.3, παρόμοιοι τοῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμόν. Pro eo autem quod dicimus Lat. Denarius numerus, Duodenarius numerus, &c. dicere solent, ὁ δέκα ἀριθμὸς, & ὁ δωδέκα ἀριθμὸς, &c. Εἰς ἀριθμὸν τελεῖν, Censeri in numero, Annumerari, vt quidam apud Athenæum lib.14, κ' εἰς ἀνδρῶν μόνου τελοῦσιν ἀριθμόν. Obseruaui autem sæpe copulata ἀριθμὸν & σαθμὸν, (interdum etiam ἀριθμὸν & μέτρον) in re pecuniaria. Xenophon in Symposio, σαθμῷ καὶ ἀριθμῷ ὡς πλέον τοῦ τόπου ὀβολὸν μόνον οὐ παύομαι. Ibidem, οὔτ' ἀριθμῷ, οὔτε σαθμῷ τέρμα μοι. ἀλλ' ὅσον ἐδυνάμην φέρεσθαι, ποσοῦ μοι πεπείδου. Plutarch. Apophth. ἀργυρίου δὲ καὶ χρυσίου οὐκ ἀριθμὸν ἀλλὰ σαθμὸν ἔπεμπον. Quẽ alibi comperio idem narrantem dixisse μέτρον quod hîc σαθμὸν. Idem Pericle, παντὸς μὲν ἀπαλάμαις, παντὸς δὲ λήμματος δι' ἀριθμοῦ καὶ μέτρου βαδίζοντος. Sic infrà, ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες ex Xenophonte proferam. Plurali numero ἀριθμοί, Numeri: vt ἀριθμοὶ τακτικοί, Numeri militares, Budæo interprete, apud Xenophõtem Pæd.3, οὗπερ δ' ἀπολελυμένοι ἦσαν πολὺ καταλέγεσθαι ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀριθμοῖς. Et vt dicitur Latinè Omnes habere numeros, Omnes implere numeros, Omnibus numeris absolutum esse, sic dixit Isocrates in Busiride, ἅπαντας δὲ τοῖς ἀριθμοῖς τοῖς ἐλαβεν ἐξῶν ἄρχειν· αὐτὸς τὰ κοινὰ διοικήσειεν, ἀεὶ, τοῖς αὐτοῖς τοῖς αὐτοῖς τοῖς τάξεις μεταχειρίζεσθαι τοῖς τάξεν. ‖ Ἀριθμὸς affert Erasmus ex Aristophane pro Numerus, eo etiam sensu quo legimus apud Horatium, Nos numerus sumus, & fruges consumere nati.

C. Ἀνάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Innumerus. αἰωνάριθμοι, πλεῖστοι, ἄπειροι, vt Suidas explicat, citãs Heracliti dictum, εἷς ἐμοὶ αὐθρώπους τοιοῦτοι οἱ δ' ἀνάριθμοι, οὐδείς. Xenophon Cyri Pædiæ 7, παμπόλλοις μὲν ἵππους ἄγων, παμπόλλοις δὲ πεζοὺς καὶ ἀκοντιστὰς, σφενδονήτας δὲ ἀνάριθμοις. Ἀνήριθμος apud poetas idem, α in η metri causa mutato. Sophocl. Trach. Ἢ κἀπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον Χρόνον θεοὺς ἰῶν ἡμερῶν ἀνηρίθμων; ‖ Accipitur verò etiã pro homine qui in nullo numero est, vt Cicero loquitur. vt apud eũdẽ Soph. Aiace, Ἐγὼ δ' ὁ τλάμων Παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος Ἰδαῖα μίμνω Λειμωνία πᾶμ μηλον Ἀνήριθμος, id est (vt scholiastes exponit) ἐν οὐδενὶ ἀριθμῷ τεταγμένος, ἀλλὰ παρεῤῥιμμένος.

Ἀναείθμιος autem Hesychio est ἐχθρόν, sicut vicissim Ἐναείθμιος, φίλος.

C. Ἐνάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro Nõ vulgaris, Qui aliquo in numero habetur, Bud. Plato Philebo, τί δ' ἄπειρόν σε ἑκάστων καὶ ἐν ἑκάστοις πλῆθος, ἄπειρον ἑκάστοτε ποιεῖ τοῦ φρονεῖν, καὶ μὴ κ' ἐλλόγιμον, οὐδ' ἐναείθμιον, ἀτ' οὐκ εἰς ἀριθμὸν οὐδέτα ἐν οὐδενὶ πώποτε ἀπιδόντα.

Ἐναρίθμος, ου, ὁ, Qui annumeratur, Annumeratus, In numero habitus, Bud. συμψηφισθεὶς, καταριθμηθεὶς, Hesych. Il.ζ, σὺ δ' ἀπόλεσας καὶ ἀνάλκις, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐν βουλῇ. neque numeratus in bello neque in consilio. Od.μ, — ἄλλῳ ἐνίσσω πάντῃ ἐναρίθμιος εἶναι, quæ in numerum illum sufficiatur. Apollon. Argon. — ὑποχθονίοις ἐναρίθμιος. Basil. ἐναρίθμιον ἔχειν τοῖς σοφοῖς. Hesychio est etiam φίλος, συνήθης. vt ἐναρίθμιος ἑταῖρος.

C. Ἀρτιάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Numero par. Herodianus lib.6, ὡς ἀρτιάριθμον ἰσοσκελὲς γράμμα τὸ ἑκατέρωθεν πεσόντος γραφῆς. Plurali verò numero significat Totidem. Gregorius, ἐννεῶν καὶ τὸν τόσον ἐμαστιγοῦν τὸν Ἡλίας τεσσαρεσκαίδεκα, καὶ τὸν αὐτὸν τῷ ἰσάριθμον καὶ τὸν ἑξάκοντα δίπλισιν. Alibi ἴσον pro eodẽ ponit, Ἐλαττοῦν τε τῷ ἴσον δέκαμψιν δίπλ' τὰ παῖδα τῆς Σαμανίδος, Totidẽ inclinationes & incuruationes. quasi totam, vt totam quotam: hoc est ποσοῦτας δίπλισις ἢ δίγκάμψεις, vt idem ipse loquitur. Bud.

C. Μεταριθμος, ου, ὁ, Annumeratus, Cõnumeratus. citatur ex Apollon.

C. Συνάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Connumerus, Qui eodem numero continetur & eum auget. citatur ex Phalar. Συνήριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem, in Epigr.

¶ Ἀριθμέω, ῶ, F. ήσω, Numero. vt φακὴν ἀριθμήσει, Od.η, & μνήστρας ἀριθμήσας, Od.π. Xenophon. Pæd.8, τὸ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες, ὥστε γράμματα ἔχειν: eo modo quo antea ἀριθμὸν & μέτρον copulata ostendimus. Et pass. Ἀριθμέομαι, ούμαι, Numeror. (vnde infinitiuus poeticus apud Homerum ἀριθμηθήμεναι, pro ἀριθμηθῆναι. & Il.ζ. v. 125, ἀριθμηθήμεναι ἄμφω) vt ἀριθμοῦμαι ἐν γράμμασι, Numeror inter literas, apud Lucianum. μακάρων ἀριθμεῖται, Theocr. Inter beatos numeratur. Apud Gregorium, εἰς Θεοῦ τὸ ἀξίωμα ἀριθμηθῆναι, In Dei acie connumereris. Idem, ἑνὶ ἀριθμοῦμαι ὑμῶν, Qui numerantur in vnum (vt Vnum fit neutr. gen.) pro Qui vno numero copulantur, vt ibi exponitur. Sed ponitur ἀριθμοῦμαι signif. etiam actiua pro ἀριθμῶ, apud Thucydidem & Aristotelem. vt docet Budæus pag. 314. ‖ Ἀριθμεῖν τὴν ἀνέρχεσιν μερεῖ, Demosth. in Midiam Numerare aliquid in beneficii loco, vt etiam Cic. loquitur.

Ἀριθμησις, εως, ἡ, Numeratio, Enumeratio. ET Ἀριθμητὸς, Numerabilis. CVI Ἀριθμῆτος opponitur Innumerabilis. Item Immensus, vt Soph. Aiace, ὁ μακρὸς κ' ἀριθμῆτος χρόνος. Et in plurali Ἀριθμῆτοι, Innumerabiles. AT Εὐαρίθμητος, Numeratu facilis, Et ex consequenti, Paucus. Ἀριθμῆται, Plato in Apol. & in Symposio. ET Ἀριθμητικὸς, Numerandi peritus. Plutarchus Apophth. καθάπερ οἱ τῶν ἀριθμητικῶν δάκτυλοι τοῦ μύριοι μυριάδας, &c. Item Ἀριθμητικὴ [sub. τέχνη] Numerandi ars, Arithmetica. Interdum autem additur illud substantiuum τέχνη, vel ὀπτήμη. vt Plutarchus De prudent. an. τὸν ἀριθμητικὴν ὀπτήμην αὐτῶν. Interdum Ἀριθμητικὸς, κὴ, κὸν, Ad arithmeticam pertinens, vt ἀριθμητικὴ ἀναλογία apud Aristot.

C. Ἀναριθμέω, ῶ, Enumero, Dinumero. Et Ἀναριθμοῦμαι, pro eodem, affertur ex Demosthene. In Axiocho quĩ Platoni inscribitur, νοῦν ὑπέρεμα κατ' ἐμαυτὸν ἀναριθμήσο

μαι τὰ λεχθέντα, Apud me tacitus recenſebo, vel repetã. A

C. Ἀπαριθμέω, θμῶ, F. θμήσω, Pernumero, Percẽſeo (vt exprimatur aliquo modo vis præpoſitionis ἀπὸ) vel ſimpliciter, Numero, Enumero, Recenſeo. Xen. in OEconomico, καὶ ἀπαριθμήσαιτις καὶ γραμματικὴν ἐκμαθοι. Iſocr. ad Philippũ, ὅταν αὐξανόμενον τις τὴν λίχνον ἀπιθάνως, καὶ μηδὲν ἦθος σημαίνοντα, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν. Vſurpatur interdũ vox paſſ. ἀπαριθμοῦμαι actiuè: ſicut & ἠριθμῶμαι, itẽ καταριθμοῦμαι. Et ἀπαριθμησάμενος participiũ vocis mediæ apud Xenophontem, ἀπαριθμησάμενος ἅπαν τὸ ὑράτυμα, Quum recenſuiſſet vniuerſum exercitum. Paſſiuè autem Ἀπαριθμοῦμαι, Pernumeror, Percenſeor. vel Numeror, Enumeror. vnde participiũ ἀπαριθμημένος apud Iſocr. in Archidamo, καὶ ποσοῦτον ἀπαριθμηθῆναι κακῶν, πολὺ πλέον τὰ ὠφελεκτεμμένα τῶν εἰρημένων ἐστίν.

Ἀπαριθμῷ τὰ χρήματα, Numero pecuniã, i. Repræſento pecuniam. vnde apud Iulium Pollucem coniunguntur καταβαλεῖν, καταθεῖναι, ἀπαριθμῆσαι: itidem, καταβολή, κατάθεσις, ἀπαρίθμησις. Suidas quoque ἀπαριθμησύμβολος exponit ὑποδοῦσον, item καταβαλουμβος, hoc in loco, ὁ δὲ Γέτης ἀφικνοῦς ἀπαριθμησύμβολος τῶν ἐνιαυσαίων χρημάτων πρὸς τὸν στρατηγὸν τῶν Ῥωμαίων. Sed præſtat habere Xenophontis teſtimoniũ. ſic vtentis Pæd. 3, ἐγὼ δέ σοι ὑπισχνοῦμαι, οὐ θεὸς οὐδὶ δῶ, οὐδ' ὧν αὐ ἐμοὶ δανείσῃς, ἢ ἄλλα πλείονος ἄξια ἀνεγκτήσειν, ἢ τὰ χρήματα ἀπαριθμήσειν, ὧν ὑπόσχομαι. Suidas addit, καὶ ἀπαριθμῶν αὐτὰ τῶν ὀφειλομένων, ſed exemplum non affert.

Ἀπαρίθμησις, εως, ἡ, Pernumeratio, Percenſio. vel, Numeratio, Enumeratio, Recenſio. Item pro καταβολή: vt ἀπαριθμήσεις χρημάτων, idẽ quod καταβολή, κατάθεσις, vt modò ex Polluce docuimus.

C. Διαριθμέω, σῶ, F. ήσω, & paſſ. voce Διαριθμέομαι, οῦμαι, F. ήσομαι, Dinumero, Diſtinctè numero, Numerando diſcerno, Enumero. Plato l. 7, De leg. μὴ ἀρίθμει τὸ τῶν ἑξήκοντα εἰδώς, μηδὲ νύκτα καὶ ἡμέρας διαριθμεῖσθαι δ ὠνατὸς ὤν. Eſt etiam διαλογίζεσθαι, Heſychio.

Διαρίθμησις, εως, ἡ, Dinumeratio, Supputatio, Vitr.

Ἄ Ρ Θ Ρ Ο Ν, ου, τὸ, Articulus, ſeu Artus (vt Virgil. Et magnos membrorũ artus, magna oſſa) Cõpages. Plinius nodos corporum vocat, articulos Celſus: vt annotat Camerarius. Eſt naturalis oſſium συμπαξις, vt definit Galenus libro De oſſib. Vel, eſt oſſium coniunctio ad motum comparata. Hippocrati eſt oſſis caput, ſeu oſſis proceſſus aut finis rotundus, qui in alterius oſſis cauitatem inſeritur. Gorr. Soph. Trach. Μάψας πόδος νιν ἄρθρον ἢ λιγύζεται, Vbi lenteſcit vinculum compagis. Camer. Euripid. ἡ λύσιν ἄρθρων πεσοῦσα, de Hecuba foras prodeunte. Sic apud Dioſcor. ἄρθρον ἀλγήματος, ἄρθρα λελυμένα. ‖ Herodotus naturam equæ ἄρθρα etiam vocauit, quòd membrũ hoc ſine obſcœnitate ſuo nomine minus exprimi poſſe videatur & generis appellatione notari ſoleat. Camer. Herodot. Thalia, τῆς ἵππου ταύτης τῶν ἄρθρων ὑπτιάσας τῇ χειρί. Idem Melpomene, πύκτας [φυσητῆρας ὀστεΐνους] ἐς ἕνεκα ἐς τοὺς ἡλεῶν ἵππων τὰ ἄρθρα φυσῶσι τοῖς σώμασι. ‖ Ἄρθρον metaphoricè dicitur etiam de voce, vt ἄρθρον τῆς φωνῆς ποιεῖν, Vocis articulum formare, Ariſtot. lib. 4 Anim. Et ἡ ἐν ἄρθροις φωνή, Vox explanata, Gaza. quemadmodũ apud Latinos Cicero etiã Articulatim diſtinctéque dicere, Lucr. Articulatim diſcerni, & Articulatè ſalutem dicere, itidem Cicero dixit. Epicharmea autẽ ἄρθρα φρενῶν Quintus Cic. interpretatus eſt Neruos & artus ſapientiæ. Ἄρθρον eſt etiam (vt articulus apud Latinos) vocabulum grammaticum, omnibus ſatis notum. Etymologiſtes deducit, ab ἀρῶ τὸ ἁρμόζω, τῶν ἀρηρέναι ἀλλήλοις: aut ab ἄρω verſo τ in θ.

C. Ἀρθρέμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui mẽbris iniicitur. Et plur. numero ſubſtant. τὰ ἀρθρέμβολα, Inſtrumenta tormentorũ, quæ artubus in quæſtionibus ad confeſſionẽ exprimendã adhibentur, Fidiculæ. δαμασήελα, βασανιστήρια, ὄργανα βαλλόμενα εἰς τὰ ἄρθρα, vel ὄργανα φρεβλωπικὰ εἰς ἀ ἐξαρθροῦσιν οἱ δήμοι τὰ τῶν κατάδικων μέλη. Heſych. Gregorius in Encom. Maccab. ἰῶ οὐδὲν ἔκαμψεν, οὐδ' ἐμαλάκισεν. οὐδὲ ἀπολμοτέραν ἐποίησεν, οὐκ ἀρθρέμβολα πεστεινόμενα, οὐ ξυλοὶ πεβαλλόμενοι, οὐ βασανῆρες.

C. Ἄναρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Inarticulatus, Non articuloſus, Plin. Articulis carens aut Malè articulatus. Opponitur (vt Bud. docet) τῷ ἀρθρώδει καὶ διηρθρωμένῳ. Ariſtot. I Phyſiogn. de pardo loquens, καὶ ὅλον ἄναρθρόν τε καὶ ἄσυμμετον. Oppian. 3. De venat. Σάρκα δ' ἄσημον, ἄναρθρον, ἀεισδέλον ἀπτεσσαν. Idem ἄναρθρον φορέων βρέφος dixit quod Heſychius ἀτύπωτον vocat. Vide Ἔναρθρος. Metaphoricè eſt etiam ἄπονος, ἀσθενής, Heſych. Debilis, Artuum beneficio deſtitut[9], Eneruis, Plin. Soph. de Philoctete, — ὦδ' ἄναρθρος καὶ κατερρακωμένος. Eurip. Oreſte, — ὅταν μ' αἰὴν νόσος Μανίας, ἀνάρθρος εἰμι, κ' ἀσθενῶ μέλη. i. ἀδυνάμους, μὴ δυνάμενος χρῆσθαι τοῖς ἄρθροις. Schol. ‖ Dicitur etiam vt ἄρθροι, de voce. Plut. De Socr. μυκᾶσθαι καὶ ἀφιέναι φωνάς τινας ἀνάρθρους, indiſtinctas. ‖ Eſt etiã ἀμέριστος, κάπαρθρος Heſychio, ἀτραύματος Suidæ: apud quẽ accipitur etiã grãmaticè ὅτι συλλαβῆς λειπούσης στοιχεῖον, ἢ λόγου λείποντος συλλαβῶν. HINC Ἀναρθρία, ας, ἡ, Articulorum ſeu artuum debilitas, & q. d. Eneruitas.

c. 2. Ἀδιάρθρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inarticulatus, Non articulis nodiſque diſtinctus, vt pedes elephãtorum. ὅσοι δὲ τὰ τοῦ τοῦ δακτύλοις ἀδιάρθροτερα ἔχει τῶν ποδῶν, id eſt Leuiter diſcretos vt Gaza reddidit. Bud. ἀδιάρθρος δάκτυλος, Indiuiſus digitus, idem Gaza.

C. Ἔναρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Articulatus. Athen. lib. 8, τῶν ζώων τὰ μὲν ἔναρθρα, ὡς ἄνθρωπος, ὄνος, βοῦς· τὰ δὲ, ἄναρθρα ἐστὶν, οἷον ὄφις, ὄρνεα, πτόλυμνες. Metaphoricè etiam φωνὴ ἔναρθρος dicitur. vnde Heſychius exponit ἁρμοστὴν, ἢ τὸ κράμμασι διεκτυπῶν φωνή. HINC Ἐνάρθρως, aduerbium, Articulatè ſeu Articulatim, quibus Cicero vtitur. ἠκριβωμένως.

C. Ἐξάρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex articulis ſuis emotus, Luxatus, ἐξωστεῖν ὀστοῦν, ἐκμελής, Suid. ‖ Hippocrati ἐν τῷ τοῦ ἄρθρον ſignificat etiam eũ cui extãt iuncturæ ἐν τῷ κατὰ φύσιν ἔχειν, id eſt abſque vitio, Cam. Cui articuli naturaliter extant & prominent, Gorr. ex Galeno.

Ἐξαρθρέω, ῶ, F. ήσω, Articulis (ſeu artub[9]) emotus ſum, Excido. Galen. πάντα τὰ ἐξηρθρημένα πλὴν ἐπ' οἰκείαν χώραν ἐπίνοσον ἐνδείκνυται. Ἐξαρθρημένος κῶλον, Luxatum membrum, Cam. Ἐξαρθρεῖν & ὀλισθαίνειν ita à quibuſdam diſtinguit tradit Gorræus vt ἐξαρθρεῖν vſurpetur ad ea oſſa ſignificanda quæ toto loco mota ſunt: ὀλισθαίνειν verò ad ea quæ paululum, non autem ex toto naturali ſede receſſerunt. hanc tamen differentiam ab Hipp. ὀ τῷ τοῦ ἄρθρων non obſeruari.

Ἐξάρθρημα, ατος, τὸ, Luxatio, ἔκπτωσις ἄρθρων. ἐσραμμένον, σρέμμα, Bud. Eſt poſitio articuli deprauata & præter naturã, vt definit Gorræus, addens eſſe qui per ἐξάρθρημα non omnem luxationẽ intelligant, ſed eam tantùm in qua totus articulus à ſua ſede omnino receſſit. paruam enim luxationẽ τῶν ἐξαρθρημα vocati. Sic etiam Ægineta ἐξάρθρημα intelligi dicit τοῦ ἄρθρου πελέως ἐξεστικότος, τῶν ἐξάρθρημα verò τοῦ παρακινηθέντος μόνον, ἐνλωγμένου δέ.

Ἐξάρθρησις, εως, ἡ, Idem. ἀρθρῆσαι κῶλον, Luxatum membrum, Bud.

C. Παραρθρέω, ῶ, F. ήσω, Ex articulis parum dimoueor aut dimotus ſum & detortus, Paululum luxatus ſum. Galenus 12 De vſu part. de ſpina dicit, firmiorem quidem illam futuram fuiſſe ſi fabricata hanc eſſet natura de vno continuo oſſe, οὔτε ἐξαρθρῆσαί ποτε, οὔτε τῶν ἐξαρθρῆσαι δυνησομένης αὐτῆς.

Παράρθρημα, ατος, τὸ, Parua luxatio, per quam ſcilicet articulus paululum à ſuo loco naturali exceſſit: in quo differt ἀπὸ τοῦ ἐξαρθρήματος, quod magna perfectáque luxatio eſt. Dicitur & alio nomine διάκινημα. Gorr. Galen. 2 De comp. med. κῆ γῆρυν, Ποιεῖ καὶ τοῦς τῶν ἐξαρθρήματα καὶ λιγύσματα. quæ tantùm τῶν κατάσεις ſunt.

Παράρθρησις, εως, ἡ, Idem.

C. Συνάρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Articulo copulatus. Apud Heſych. vocabulum eſt grammaticum, μετὰ ἄρθρου τεσσαρουμένου τῶν ὀνομάτων.

Ἀρθρικὸς, ῆ, ὁ, Articularis, Articulis quadrans & cõueniens, Gorr. ex Hippocr. Ἀρθρικὸς, Ex articulis laborans, Podagricus vel Chiragricus. Arthricus. Cicer. ad Pætum Latinè dici poteſt Articularius. Plaut. in Mercat. Nec podagricus eſt nec articularius, Bud. Notandum tamen, apud Ciceronem in epiſt. lib. 9. epiſt. 23, Arthriticum quædam exemplaria habere, non Arthricum, vt legit Bud.

Ἀρθρῖτις, ἡ, Artuum ſeu Articulorũ dolor, vt Cic. vocat: Articulorum morbus (vt Scrib.) Vel (vt Plin.) Morbus articularis ſeu articularius. Eſt (vt Gorr. docet) Articuli tumor doloriſicus, quẽ fluxio in eum decũbẽs excitauit. Aretæus, ξυνὸς μὲ ἀπαντῶν τῶν ἄρθρων τινος ἡ ἀρθρῖτις· ἀλλὰ τὸ δῶν μὲ, ποδάγρεω καλέουσι· ἰσχάδα δ', ἰσχίων· χειράγρεω δὲ, χειρῶν. Herodian. lib. 3, ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος νόσου κάμνων.

Ἀρθριτικὸς, οῦ, ὁ, Articulorum morbo laborans, Articulari[9], vt Plautus vocat: Cicero vocabulum Græcum retinet. Aretæus, μάλιστα μὲ σῶν ἅπασι ἀρθριτικοῖσι ξυνὰ ἄκμα. Dioſc. lib. 1. cap. 102, ἀρήγει καὶ ποδαγρικοῖς καὶ ἀρθριτικοῖς.

Ἀρθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Articuloſus, Plin. & Quintil. Xenophon Cyneg. τὰ κεφαλὰς ἐλαφρὰς, σμικρὰς, ἀρθρώδεις, i. ὡδὴ τὰ κάτωθεν τῶν μετώπων. Ariſtot. de leone, καὶ ὅλον τὸ σῶμα ἀρθρῶδες καὶ νευρῶδες. alibi διηρθρωμένον dixit. Xen. opponit τῷ ἀνάρθρος. Bud.

Ἀρθρωδία, ας, ἡ, eſt διάρθρωσις in qua oſſis cauitas articulum excipiens ſuperficiaria eſt, caputque quod in eam inſeritur, humile atque depreſſum. Ita Gorr. apud quẽ, ſi deſideras, plura reperies.

Ἀρθρόω, ῶ, F. ώσω, Articulo (vt Lucr. Mobilis articulat verborum dædala lingua) Fingo, Formo. vt ἀρθρῶν πλὴν φωνῶν. ‖ Eſt etiã Articulatim diſtinctéque formo & explico, Explano, πραῶ, Heſych. vt ἀκριβῶς διελεῖν καὶ ἀρθρῶσαι τὰ τῆς οὖσι συμβεβηκότα.

C. Διαρθρόω, ῶ, F. ώσω, Articulis ſuis diſtinguo. Apud medicos (vt Cam. annotat) eſt Iungo: vt διηρθρωμένοι δάκτυλοι. Sic lacertus ad cubitum διαρθροῦται, annectitur ſeu articulatur. Sic coſtas ſingulas ſingulis vertebris διαρθροῦσθαι ſcribit Galenus, quod τεσσαρθροῦσθαι dixit Hipp. Cam. Eſt etiam Effingere & conformare, Camer. ὀκμάζειν, ἀπομάζειν, Exprimere, Bud. διατυπῶν, Suid. vt Plato Sympoſ. de Apolline homines iuſſu Iouis fingente, καὶ τὰς μὲ ἄλλας ῥυτίδας τὰς πολλὰς ἐξελέαινε, καὶ τὰ τῆτη διήρθρου, ἔχων τι ὁποῖον ὄργανον ὅ οἱ σκυτοτόμοι τοῦ τὸν καλόποδα, λεαίνοντες τὰ τῶν σκυτῶν ῥυτίδας. Sic lingua vocem in palato reſonantem διαρθροῖ, Fingit. Cam. ‖ Eſt præterea Membratim & artuatim abſoluere, cõponere, Exactè fingere. Item Explicare. Ita Bud. citãs hæc ex 1 Ethic. 7, δίξειε δ' αὖ παντὸς εἶ τεσσαρχεῖν καὶ διαρθρῶσαι καλῶς ἔχοντα τῇ πεῖρᾳφῇ, Vltimam manum inponere. Ponitur & pro Explanare, lib. 1 Metaphyſ. 9. & in 1 De gener. anim. συμκεχυμένον καὶ μὴ διηρθρωμένον. Bud. Sic διαρθροῦν τὰ λεγόμενα, quod διαδηλοῦν Heſych. exponit. διαρθροῦν τὴν λέξιν, Articulatim vocabula reddere, vt ex Gaza interpretantur vulg. lex. Heſychio præter ἀκριβοῦν, eſt etiam ὁμολογεῖν.

Διάρθρωσις, εως, ἡ, Articulatio (vt Plinius vocat) Mẽbratura, Artuum commiſſura. vt διάρθρωσις κεφαλῆς Camer. Vbi ceruix committitur cum capite. Διάρθρωσιν Gorræus ſcribit à Galeno ſæpe accipi generatim pro omni oſſium compoſitione ad motum voluntarium comparata: nõnunquam ſpeciatim ſumi, eſſéque alteram τῶν ἄρθρου (id eſt articulationis) differentiam: alio verò nomine τεσσαρθρωσιν ab Hippocrate vocari, eſſéq; oſſium connexionem omnino laxiorem: ſic vt euidens facilis magnúſq; motus ſit, cuiuſmodi in cruribus, brachiis, manibus & pedibus habeatur. Eiuſque tres differentias à Galeno ſtatui, οἱ ἀρθρωσιν, ἀρθρωδίαι, γίγγλυμον. Accipitur pro artuũ agilitate in hoc Plutarchi loco in Lycurgo, αἱ δὲ συχαὶ καὶ διάκενοι μᾶλλον ἕξεις ὑπακούσιν τεσσι τῶν διαρθρωσιν. Eſt etiam explanatio, Bud.

Διαρθρωτικὸς, οῦ, ὁ, Articulandi & mẽbra committendi vim habens.

c. 2. Ἀδιάρθρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Articulis membriſque ſuis non diſtinctus. ἀδιάρθρωτον ἔμβρυον, Fœtus informis, Camer. σῶμα ἀκαλλὲς καὶ ἀδιάρθωτον. Lucian. ἀδιάρθωτος γλῶσσα τῶν ἰχθύων, Inexplanata, Theod. Itẽ ἄσημος, ἀδόμητος, Heſych. ἀτραύματος, Suid.

C. Ἐξαρθρόω, ῶ, F. ώσω, Artus ſuis locis emoueo. Heſych. de organis σρεβλωτικοῖς, εἰς ἃ ἐξαρθροῦσιν οἱ δήμοι τὰ τῶν κατάδικων μέλη. Ariſtot. Phyſiogn. ἐξηρθρωμένας ἐπωμίδας, Scapulas extantes dixit. Camer.

Ἐξάρθρωμα, ατος, τὸ, ſiue Ἐξάρθρωσις, εως, ἡ, dicitur ab Hippocrate, quum os citra fracturam ſuo loco mouetur: quod malum alio etiam nomine ἔκπτωμα atque ἐκπτωσις appellatur. Gorr.

C. ΡΡΟ Σαρθρόω, ῶ, F. ώσω, Per articulos annecto. Coſtas ſingulas ſingulis vertebris τεσσαρθροῦσθαι ſcribit Hippocrates, pro quo διαρθροῦσθαι dixit Galenus: vt refert Camer.

Προσάρθρωσις, εως, ἡ, Hippocrati idem eſt quod διάρθρωσις, hoc eſt, oſſium motorum commiſſura naturalis. Gorr. Vide Διάρθρωσις paulo antè.

C. ΣΥ Ναρθρόω, ῶ, F. ώσω, q. d. Coarticulo, Compingo, Cam. ex Ethic. 1.

Συναρθρωσις, εως, ἡ, Compages oſſium, Camer. συνάρθρωσις τῶν μελῶν, Membrorum compactio, vt Cicero vocat.

Συνάρθρωσις (inquit Gorr.) eſt cõpoſitio κατ' ἄρθρον oſſiũ quæ nec validè nec manifeſtò, ſed obſcurè & difficulter mouẽtur. Cuius ſpecies tres ſunt, ῥαφὴ, γόμφωσις, ἁρμονία. Idem paulo antè ſcribit σύμφυσιν & συνάρθρωσιν apud Hipp. idem eſſe.

Ἀ Ρ Τ Ἀ Ω, τῶ, F. τήσω, Appẽdo, Suſpẽdo. Et Ἀρτάομαι, ῶμαι, Appendor, Suſpendor. vnde ἠρτῆσθαι, Suſpenſum eſſe: vt apud Syneſ. ep. 4, τῆς σωῦ ἐν ᾧ τοιῶδε πλέοσιν ὑπὸ λεπτῷ φασὶ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, Illis è tenui filo vitã eſſe ſuſpenſam aiũt. Gr. Naz. ἐν ἠρτῆσθαι τῷ ἑνὸς, Vnum ex altero pendet. ‖ Ἀρτῶμαι metaph. eſt etiã Pendeo animi, & Spem meã in aliquo collocatã habeo, vt inquit Bud. afferẽs ex Herodiano lib. 4, ἠρτῆσθαι γὰρ πᾶσα ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ τῷ ὑμετέρας αἰδοῦς καὶ πίστεως. At Polit. interpr. Nũc totũ Romanũ imperium in virtutẽ veſtram recũbit & fidem. ‖ Ἀρτῶμαι ἔκ τινος (addit Bud.) Adiunctus ſum alicui, Socius vel comes ſum alicui, & aſſecla. Xen. Hell. 6, ἢ τῶν ὑμῶν ἠρτημένων πόλεων. In vulg. lex. ἠρτῶσθαι τὰς ἀρχὰς exponitur originẽ ducũt. Et ex Philoſtr. ἠρτῆσθαι ὑπὸ Φοινίκων στρατὸς, Ex Phœnicibus exercitus conſtabat.

Ἄρτημα, ατος, τὸ, Quod ſuſpenſum eſt, vel appenſum, Item Appendix. Sed ἄρτημα peculiari ſignif. Lorum ex quo marſupium dependet. Vide & Heſ.

Ἀρταίνη, ης, ἡ, Laqueus. Item, Suſpendiũ. Soph. Antig. Πλεκτῶν ἀρταίαισι λωβᾶται βίον. ‖ Polluci lib. 10, Ἀρταίνη eſt σπυρτίον ὁ λαμβάνει ὅς τις αἱρήσει τὴν ζυγόν.

C. Ἀναρτάω, Suſpẽdo. αἰαρτῶ ἐμαυτὴν βρόχῳ, Suſpẽdo me laqueo. αἰαρτῆσαι, ἀπακρεμᾶσαι, Heſ. Suid. ‖ At ἀναρτᾶν ἑαυτὸν εἴς τινα metaph. dicitur pro Spẽ ſuã & præſidiũ in aliquo locare, & cũ eo vitæ ſubſidia ſociare. Dem. ὑπὲρ τῶν Λυκούργου παίδων dicit, εἰς τὸ δῆμον ἀναρτήσαιν ἑαυτούς. pro Qui populo ſe adiungũt & populares eſſe volũt, vt exponit idẽ Bud. Ego autẽ ſuſpicor, ἀναρτᾶν ἑαυτὸν εἴς τινα perinde eſſe ac ſi diceretur ἀναρτᾶν τὰς ἑαυτῶν ἐλπίδας εἴς τινα, i. Suſpendere ſuas ſpes ex aliquo, hoc eſt, Suſpẽſas ex aliquo vel pendentes ex aliquo ſuas ſpes habere. Dicitur etiã ἀναρτᾶν τινὰ τοῖς ἐλπίσι. Procopius apud Suidã, ὁ δὲ ἐπαινῶν ὀλιγοστὸν ἔχων τοῖς ὁμοίαις ἐλπίσιν αὐτοὺς ἀναρτῶ, id eſt, Suſpendentẽ ſimili ſpe. vt dicitur aliquẽ vel alicuius animum ſuſpendere expectatione: pro Suſpẽſum habere, vel tenere, ſeu detinere. Et apud Suet. Ambiguis reſponſis & calida cunctatione ſuſpendere. Et apud Plaut. Suſpendere alicuius animum, non addito ablatiuo.

Ἀναρτῶμαι, ῶμαι, in voce & ſignif. paſſiua, Suſpendor. vt ἀνηρτημένος τῷ ἅρματος apud Philoſtratum, Suſpenſus è curru. ‖ In metaph. quoq; ſignif. vt vox actiua. Demoſth. ἀναρτωμένοις ἐλπίσιν ἢ ἐλπίδων. Præt. autẽ ἀνήρτημαι exponitur Suſpẽſus ſum, vel Pẽdeo: vt εἰς τὸ θεῖον ἀνηρτῆσθαι τῶν ἐλπίσιν τῶν Νομᾶν. Sed & vice verſa ἐλπίδες dicũtur ἀνηρτῆσθαι, vt Latinè Spes pendere. Chryſoſt. De ſacerdotio, ἀνηρτῆσθαι τὰς ἐλπίδας τῶν σωτηρίας εἰς ἕτερον μηδέν, Salutis ſpes nõ aliũde pẽdere. Inuenitur & ἐκ τῶν ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι, apud Luc. pro eo quod Lat. dicitur, reddendo verbũ verbo, E nutu meo pendentes. Interdũ & alii datiui quàm ἐλπίσι huic verbo adiunguntur. vt ἀνηρτημένος τῷ ὀπτυμίαις, Suſpenſus è cupiditatibus, vel potius Pendens è cupiditatibus. Plutarchus autem dixit ἀνηρτημένων ταῖς ὄψεσι, in Othone, πάντων τοῦς αὐτὸν ἀνηρτημένων ταῖς ὄψεσι. id eſt, interprete Budæo, Quũ omnes eum oculis deſignarent, ex eo ſuſpenſi, Quum omnes in eum verſi eſſent, nutum eius expectantes, & ex vultu eius pendentes. Quod autem Plato dixit ὅτῳ δὲ ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται πάντα τὰ τοῦς ὀδαμονίαν φέ-

ροντα, vertit Cicero, Nam cui viro ex seipso apta sunt, omnia quæ ad beatè viuēdū ferunt. Quo in loco præpositionem εἰς habet hoc verbum, sicut & in paulo antè citatis locis. At in loco Plut. proximè præcedente, iungitur præpositioni πρός. A

Ἀνηρτημένοι τῇ ψυχαῖς, Suidas exponit ἐπηρτημένοι, citās hunc locum, οἱ τῇ ταῖς ψυχαῖς ἀνηρτημένοι, καταφρόνησαν μὲν τῆς κοινῶν τῆς ἐκείνας νόμων, παρ' οὐδὲν δὲ ἡγήσαντο τὴν τῆς συγγενικῶν ἀφιερωμάτων θεῶν ἀσέβειαν.

Ἀνήρτημαι cum infinit. familiare Herodoto, pro Suspēsus sum deliberatione aliquid agendi: vt ἀνάρτημαι σκεπτόμενος, & ἀνηρτημένος ἔρδειν κακῶς. Item, ἀναρτημένη σοῦ χρηστὰ ἔργα καὶ ἔπεα ποιέειν. In vulg. tamen lex. ἀνήρτημαι in huiusmodi locis redditur Animatus sum. B

Ἀναρτῶμαι, voce pass. signif. act. idipsū declarat quod ἀναρτῶ declarare diximus. Habet verò & aliā signif. de qua sic Bud. Ἀναρτῶμαι voce pass. tantùm, Concilio mihi & Ascisco, Amicitiāq; deuincio. Xen. in Pæd. exordio, ἀνηρτήσατο τοσαῦτα φύλακα ὅσα καὶ διελθεῖν ἔργον ἐστίν. Idē alibi, ταχὺ τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀνήρτητο, Amicos & bene cupientes reddidit suo congressu, ita vt diuelli ab eius amicitia nō possent. Hactenus Bud. Nō dubito autem quin ἀνήρτητο sit eodē modo accipiendū in hoc Philostrati loco, ἀνήρτητο τοῖς Τρῶας τῷ λόγῳ. Alii tamē vertūt, Oratione Troianos suspendebat. Cæterùm notandum est Bud. addere in præcedētis loci interpr. verba hæc, ita vt deuelli ab eius amicitia non possent, ad exponendā metaphorā. Fortasse autē eam sine periphrasi possimus exprimere si ἀναρτῶμαι reddamus Mihi obstringo. Nā qui alicui est obstrict[9], ex eo veluti suspēsus est. adeo vt sit mihi Obstrīgo vel Deuīcio, quasi Ex me suspēdo. C D

Ἀνάρτησις, εως, ἡ. Suspensio, ἀνακρέμασις, καὶ ἡ ὅλη ξύλου καὶ θύλωσις, Suidas.

Ἀνάρτησις, Metaphoricè, Obstrictio, Deuinctio, quæ videlicet fit bene merendo de aliquo.

C. Ἀπαρτάω, τῶ, Suspendo, Appendo: vt ἀπαρτῶ τὰς ἐλπίδας ἐκ τούτου, Suspendo spes ex hoc, id est, In hoc spem meam colloco. Ex eo autem pendere spes nostra dicitur in quo illam collocamus. Luc. in Timone, ἐξ αὐτῶν ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασί μοι τὸ εἶναι. Ex Euripide autē affertur ἀπαρτῶσι δέρειν pro Collum appendere. Sic Ἀπαρτῶμαι pro Suspēdor. vt apud Dioscor. βοτάνιον ἐκ μόχθων ἀπηρτημένον, Herbula pediculis annexa. q.d. Ex pediculis suspensa. Tale est ἀπηρτημένος ἐκ χοινίων. ‖ Ἀπαρτῶ. q.d. Seorsum suspendo) pro Dirimo, Distraho, Dissocio. Luc. De hist. scrib. οὔτε ἄχαν ἀφιστῶντα καὶ ἀπαρτῶντα. Et Ἀπαρτῶμαι, itidem pro Dirimor, Separor, Disto. vt Philo De mundo, ἀπαρτῶ ὦμα τῆς συζυγίας, Dirimi è sua cōiugatione. ἀπηρτῶτο ἀλλήλων πλεῖστον, Aristot. Magno inter se distāt interuallo. Gaza autē, ἀπηρτημένα τῆς ῥίζων φύεῖ, vertit Procul radicib[9] erūpūt. Ἀπαρτῶμαι apud Xen. Aberro, Longius digredior. Vide Bud. p. 733. E F

C. Διαρτάω, τῶ, Diduco, Dirimo, Interuallo quodā interci pio. Plut. Timol. καὶ διαρτῶντος ὁδὸν ἡμερῶν ὀκτὼ τὸν δεῦρο μὲν ἀπὸ τῆς Συρακουσῶν. Et apud Philonē De mundo, διαρτηθὲν pro Diductum & non cohærens. Bud. p. 739.

C. Ἐξαρτάω, τῶ, Suspēdo, Alligo, Annecto. Herodian. ἐξαρτήσας ἧς ἐπεφέρετο ζώνης τὸν τραχηλον ἐκ βρόχω. Et ἐξαρτᾶν χρυσίον, Suspendere de collo aurum. Synes. epist. 109, metaph. Τοσούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριτῶν οἱ θεὸς δέξαι τὴν ἔξω ζῆν ἀναγκάζοντες, (q.d. Ex tot iudicibus nos suspendunt, Vel Tot iudicibus nos alligant) pro Pendere nos ex tot iudicibus volunt. Budæus doctè, Pendere nos ex tot hominum iudicio faciunt. Ex Plut. autem Themistocle affertur, ἃ τοῦτων ἐξαρτῶν ἔνιοι, pro Quæ ex his nonnulli contexunt. ‖ Ἐξαρτῶ, eodem metaphoræ genere quo apud Lat. Deuincio. pro Amicitiā alicuius concilio, quasi eum ex me suspendendo, i. ex meo nutu. Synes. epist. 98, ἐξηρτήσω σαυτὸν ἐπίσης ἐξ ἐμοί. Idē ἐξηρτῆσθαι eadem signif. dixit, & quidem itidem actiua, epist. 20. Alibi autem passiua, δεῖ δὴ καὶ ἀλλήλων ὑμᾶς ἐξηρτῆσθαι. ‖ De Ἐξαρτῶ, autē pro Tollo sursum, vide in Ἐξαρτῶμαι. C G H

Ἐξαρτάομαι, τῶμαι, itidem Dependeo. Arist. id. in Panath. ἃ δὲ τούτου ἐξήρτηται, Ex hoc dependet, Huius est appendix. Apud eundē, ἑνὸς ἀνδρὸς δέξης ἐξαρτώμενοι, E viri vnius gloria pendentes. Tale est, ἐξήρτηται τὸ ἀποβησόμενον, pendent ab euentu. In vulg. lex. affertur ex Xenoph. Pæd. 5, ἐξαρτήσεται τῆς ἰσχύος pro Pendebit è viribus & sustentabitur. Rursus ex Plut. in Galba, ἑνὸς ἐξηρτημένα στρατεύματα, ab vno sustentati exercitus. Ἐξαρτῶμαι exponitur Pendeo in alia etiam signif. videlicet pro Magnopere deditus sum: vt apud Athenæum 12, οὕτω δὲ ἐξήρτητο τῆς ἡδυπαθείας οἱ τόπε. ‖ Ἐξήρτημαι, Coniunctus sum, Adhæreo. Plutarchus in Antonio, τὰ δὲ μεγάλα πεδία τῆς λόφων τούτων ἐξήρτηται, Ingens planicies his collibus coniuncta est, vel adhæret. Vel, His collibus cōtinuò subiacet, vt Bud. interpr. Itē Ἐξήρτημαι, Coniūctus & connexus sum, Coniunctam habeo rationem, Idem Bud. ex Plat. ‖ Ἐξήρτημαι τούτου, Sum comes, Sum assectator. Cingo & δορυφορῶ. Plut. ἐξηρτημένον ὁρῶντες αὐτῶν τὸ πλῆθος, videntes plebem eum cingentem & consectantem. ‖ Ἐξήρτηται ἡ χώρα τοῦ κόπου, apud Strab. pro Assurgit, Attollitur. Bud. p. 739. Idem verò & Ἐξαρτῶ interpret. Eleuo, Tollo sursum. μετεωρίζω. sed exemplum non addit.

C. Ἐπαρτάω, τῶ, Suspendo desuper, (vnde ἐπαρτᾶσθαι dicitur quod impendet) ὑπκρέμαννυμι. Suidas ex Æliano, cuius locos apud eum vide. Æschines in Tim. καὶ φόβοις ἐπήρτησα τοῖς ἀκροωμένοις pro Metum inieci. Et pass. ἐπηρτημένος κίνδυνος apud Herodianum Impendens periculum. Vide Bud. p. 740.

C. ΚΑΤαρτάω, τῶ, à quo καταρτίσω affertur in vulg. lex. ex Herodoto, sed quod videtur esse malè scriptum pro καταρτίσω. Sic & κατηρτισμένον apud eundem pro καταρτισμένον legi puto in Thalia.

C. ΠΑΡαρτάω, τῶ, Suspēdo è cingulo, vel Succingo vt ensem. Luc. De Herc. καὶ τὸν ξιφοῦν παρήρτηται. ET Παρδάρτημα, Quicquid ita suspensum gestatur, Quicquid ab alio dependet & annexū est vt appendix, Quicquid applicatur & admotum suspenditur. Luc. οἴεσθε γὰρ (ἔφη) ἐπαοιδαῖς τινι τὰ τιαῦτα παύεσθαι ἢ τῇς ἔξωθεν παρδαρτήμασι; D

C. ΠΡΟΣαρτάω, τῶ, Appendo. A cuius pass. voce est partic. προσηρτημένος: vt προσηρτημένον χῦμα apud Diosc. φ exponitur Appensum ollæ. Et προσηρτημένα B. ex Theophr. pro Adhærentia. ‖ Et metaph. ἐπὶ τὰ μόνη ταύτῃ [τῇ ἡδονῇ] προσηρτημένοις, Deditos huic voluptati & ex ea pendentes. Plut. Pōp. προσαρτᾶσθαι μειρακίοις, sociare se iuuenibus factiosis & ab eis non dissedere, vt inquit Bud. Alii, Et iis adhærescere. ET Προσάρτησις, q.d. Appensio, Additamentum, In vulg. lex.

C. ΣΥΝαρτάω, τῶ, Appēdo, Annecto. Pro qua signif. affertur in vulg. lex. συναρτήσας ἥλιος, ex Eurip. Medea. Et Συναρτῶμαι pass. itidē pro Appēdor, Annector, Cōnector. vt συνήρτηται τῇ φλεβί, Venæ connectitur, Aristot. De an. lib. 1. Itē συνηρτῆσθαι pro Adhærere. ‖ Συνηρτῆσθαι pro ἀκολουθεῖν, Bud. ex Plut. 734. ET Συνάρτησις, Connexio rerū & colligatio, quū vna ab altera dependet. Bud. ἀκολουθίαν exponit apud Plut. Vide p. 734.

Ἄρτιος, α, ὁν καὶ ἡ, Integer, Incolumis, Non læsus. Quòd si afferēda sit interpr. quæ huius vocis originem ostendat (si quidē fides illis habēda est qui ab ἄρω deducunt) hāc aut aliquā huiusmodi afferri posse existimo, vt ἄρτος sit Cōpagem suā habēs, seu retinēs. Quia quæ integra sunt, veluti cōpacta & coagmētata sunt: contrà eorum quæ nō integra sunt, & quibus aliquid deest, partes velut dissolutæ esse videtur. Sed (vt ingenuè fatear) nec mihi satis hæc satisfaciunt, nec aptiora tamē excogitare me posse abitror, ad tuendā hāc etymol. ab ἄρω. quā tamē sequatur & breuiū schol. autor, quū ἄρτα exponit ἡρμοσμένα, necnō Hesych. exponēs προσηρμοσμένα. sed ille habet etiā ὑγιῆ, & quidē priore loco: apud hūc autē præcedūt explicationes duæ, ἀπηρτισμένα & τέλεια. Idē paulo pòst, ἄρτον, ὑγιές, ὁλόκληρον. Et quod ad deriuat. illā attinet ab ἄρω, ipse quoq; Eust. ἀρτύω (quo prius est ἀρτύειν) ab ἀρῶ deducit: quod ἀρτύειν ab ἄρτος esse, sicut & ἀρτίζω, neminē inficiaturū existimo. Quinetiā idē p. 839, ἄρτον & ἀεραρότα copulat, scribēs, ἀρτύνεσθαι δὲ μάχλω λέχη τὸ τοὺς στρατιώτας, ὡς ἔφη, σῆναι, καὶ οὕτως ἄρτον καὶ ἀεραρότα γίνεσθαι τὴν στρατιὰν τὸ γὰρ φθύγγον, οὐ μάχλω ἀρτύει, ἀλλὰ φυγὴν ἔχει καὶ λύσιν. Quæ quum ita sint, ego quoque hoc etymum vocabuli ἄρτος ab ἄρω siue ἀρά, sequendùm putaui, dum melius aliquod se offerret. Alioquī certè, si cum bona grammaticorum venia potuissem, primitiui locum ei (ὦ ἄρτος inquam) dedissem. Cæterùm

mihi nunc aliud in mentem venit, quod illud etymū adiuuet: vt nimirū ἄρπα apud Hom. interpretemur Cōsentanea, & quum φρεσὶν ἄρπα ἠδ' ἐι dicit Il. ε, & alibi (vnde & cōpos. ἀρήφρων) & quum ἄρπα βάζειν Od. θ, Quidni verò ἄρπα βάζειν interpretemur Consentanea loqui, quum hæc Latina vox aliquā τὸ ἄρω signif. includat? Illud autē φρεσὶν ἄρπα ἠδ' ἐι conferre possumus cū eo quod Latini dicunt Mentem bene cōpositam, & Incōpositos animi motus, οὐκ ἀρήστους, οὐκ ἀεσάρτας. Hæc sunt quæ de hac signif. nunc afferre possum. Meam verò coniecturā de ratione propter quā ἄρτος Integrum significet, paulo antè protuli. Igitur ad exempla venio. Luc. de Vulc. loquens in lib. De sacrif. καὶ οὐδὲ ἄρτον τὸ πόδε χωλεύειν δίδωσι δὲ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πλώματος. Paulus apost. 2. ad Tim. in fine cap. 3, ἵνα ἄρτος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος, i. Vt perfectus sit homo Dei, ad omne opus bonum perfectè instructus. Sunt autem qui hanc πλειότητος signif. à numero sūptā putāt qui ἄρτος appellatur, id est par, & impari opponitur. ‖ Ἄρτοι πλεῖν ταῦτα ex Herodoto affertur pro Huic rei faciēdæ sufficiētes. sed suspectus est locus. ET Ἀρτίως aduerb. Integrè, Perfectè, Hesych. Itē pro ἀρμοδίως, i. Cohærenter & aptè. vt in hac expos. quam ex nescio quo schol. affert. Bud. ἀπαρτίζω esse τὸ ἀρτίως συμπληρῶ, τουτέστι ἁρμοδίως καὶ ἡρμοσμένως. SED & Ἀπαρτίως apud Hipp. legimus quod exponitur ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς. AT Ἀπάρτιον τοῦ γράφειν ex Plut. pro Auctionem bonorum facere & auctionari, vide apud Bud. C. p. 736. ET comp. Ἀπαρτιολογία, Ratio quæ quadrat, in qua nihil nec excurrit, nec deest. Bud. ex Herodoto, pag. 736. Cōsule & Eustathium de hac voce. A B C D

Ἄρτος ἀριθμός, Par numerus, cui opponitur τοῦ περιττοῦ, Impar. Plut. De defor. orac. τὴν τοῦ περιττοῦ τὸ ἄρτιον κρατηθέντος. Sed & illi quorum par est numerus dicuntur ἄρτοι. vt apud Luc. in Hermot. οὕτω μὴν δὲ καὶ ἄρτοι εἰσὶν οἱ ἀγωνισταί, οὐ δύο τοῦ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. Sunt autē qui existimēt ἄρτον suā πλειότητος significationem hinc accepisse, quòd videlicet ἄρτος ἀριθμός, i. Par numerus, à geometris τέλειος dicatur, qui τῆς ἑαυτοῦ μέρεσι ἴσος ἐστίν. & hinc ἄρτον appellari quod omnibus suis partibus constat, ita vt nihil neque desit neq; superfit. HINC compos. Ἀρτοπέριττος, ον, ὁ καὶ ἡ, Par impar. vt ἐκ τῆς ἀρτοπερίττου φύσεως. In vulg. lex. ITEM aduerb. Ἀρτάκις. Pariter, i. Pari numero. Plut. De def. orac. ἡ δὲ πέντε αἱ μὲν ἀρτάκις λαμβάνηται, τὴν δέκα ποιεῖ τέλειον· ἐὰν δὲ περιττάκις, ἑαυτὴν πάλιν ἀπὸ δίδωσιν, i. At quinarius si pariter sumatur, decem perfectum numerum edit: sin impariter, se rursum procreat. ET Ἀρτάζω, Ludo par impar, Gall. Ie ioue d'per ou non. Aristoph. Pluto ὥσπερ οἱ θεράποντες ἀρτάζομεν χρυσίῳ. A quo Ἀρτασμός, Lusus eorū qui ludunt par impar. vt exponit Bud. in hoc Aristotelis loco, Rhet. 3, τύχοι γὰρ ἂν τις ἐν τοῖς ἀρτασμοῖς ἄρτα ἢ περιττὰ εἰπών. E F

C. Ἀρτεπής, Ἀρτιμελής, Ἀρτίπους, (pro quo apud Luc. ἄρτος τὸ πόδε) Ἀρτόφρων, &c. priorem illam ἄρτου signif. seruantia, vide in Ἔπος, in Μέλος, & sic in cæteris.

C. Ἀρτίζω, Cōpono, Adorno, Præparo. Et Ἀρτίζομαι, pass. voce, sed signif. actiua, apud Theocr. in Hyla, νύμφαν χρόνον ἀρτίζοντο. Sed vsitatiora composita, Ἀπαρτίζω, Ἐξαρτίζω, Καταρτίζω. G

C. Ἀπαρτίζω, Perfectū & absolutum reddo, Omnibus numeris expleo. Et pass. Ἀπαρτίζομαι, vt apud Basil. in Hexaem. κόσμος ἀπαρτισθεὶς, Mundus omnibus suis partibus absolutus. Ἀπηρτισμένος εἰς ἀπώλειαν, Consummatæ iniquitatis effectus, Bud. ex Chrysost. p. 737. At Ἀπηρτισμένος ἀριθμὸς, vide in ἀπαρτιολογία. ‖ Ἀπαιρτίζω (addit Bud.) ferè absolutè ponitur: & affert ex Aristot. Pol. 5, ὥστε ἀπαρτίζειν πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς, quod interpret. Vt æquare prudentia & grauitate morum possit magnitudinem dignitatis & principatus. ‖ Quare & pro Quadrare ponitur (subiungit idē) vt apud Aristot. ἐν τῇ ἀπαρτιζούσῃ ὥρᾳ pro ἐν τῇ καθηκούσῃ, vt alibi loquitur. Ex eodē Aristot. affert pro Adæquare, vt à Cic. dici tur, Equitū vna adæquauit. Vide Cōm. pag. 734 & 735. ‖ Ἀπαρτίζειν, Dispertire, Diuidere. vnde apud Ioseph. De antiq. ἀπαρτίζεται εἰς ἑπτὰ κεφαλαί. ET Ἀπαρτιζόντως, aduerb. Perfectè, Expleto numero, Ita vt nihil desit, nihilque superfit, inquit Suidas. quem adi. ET Ἀπαρτισμός, Perfectio (eo sensu quo dicitur aliquis Perficere opus, quum extremam ei manum imponit) vt Euang. Lucæ c. 14, v. 28, εἰ ἔχει τὸ πρὸς ἀπαρτισμόν, An habeat quæ ad perfectionem operis requiruntur. HINC & Ἀπαρτί, quod exponitur ἀπηρτισμένως, id est Plenè, Omnino. & q.d. Expletè. Vide Suidā. Apud Hesych. ἀπαρτῆ, mendosè (vt opinor) explicatur ἀπηρτισμένως, ἀκριβῶς. H

C. ΣΥΝαρτίζω. idem quod ἀπαρτίζω. Bud. 735, ex Themistio, συναρτίζειν δὲ τοῖς τόποις αὐτὰ ἀναγκαῖον, Æqua esse magnitudine. Chrysost. τὸ δὲ ἐκείνων κάλλος τῷ βίῳ τούτῳ συναρτίζεται.

C. Ἐξαρτίζω, Absolutum reddo. Item, Absoluo, Expleo. vt Act. Apost. cap. 21, v. 5, ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμᾶς ἐξαρτίσαι τὰς ἡμέρας, id est, Expleuisse dies illos, vel Peregisse. ‖ Ἐξαρτίζω, Apparo, Adorno, Instruo, vel Perfectè instruo. vnde 2 ad Tim. 3, in fine, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος, instructus, vt vetus etiam interpres reddit. Rectius tamen alii, Perfectè instructus.

C. ΚΑΤαρτίζω, pro ἀπαρτίζω, Perficio, Absoluo. Bud. Καταρτίζω (inquit idem) Absolutū reddo: (vt apud Gregorium Nazianz. καταρτίζειν εἰς ὑπηρεσίαν, Absoluere & cōsummatos reddere) Itē, Omnib[9] numeris partibūsq; absoluo, & absolutè cōpono. vt Luc. 6, κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. ‖ Interdū καταρτίζειν, Accommodare & concinnè aptare, Coagmentare. vt epistolæ ad Hebr. 10, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι. Greg. καὶ εἰς τὸν τελεσφορίαν καταρτιζόμενοι, Compositum animo & velutī concinnatum ad prophetiæ donum accipiendum. Basilius, ὁ πᾶσι τοῖς μέρεσι τῆς ἀρετῆς κατηρτισμένος πρὸς τὸ τέλειον, Omnibus virtutis numeris coagmentatus & absolutus. Sic ad Cor. cap. 1, v. 10, καὶ μὴ ἦ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἦτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοῒ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ, participium κατηρτισμένοι [redacted] Coagmentati, vel Coadunati & compacti, vt totum quippiam quod suis omnibus partibus aptè inter se cohærentibus componitur: [redacted] ad Rom. 9. v. 22, σκεύη ὀργῆς κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν [redacted] Vasa iræ coagmentata ad interitum. Alii verterunt Aptata, Apparata: [redacted] Cæterùm vt hic κατηρτισμένοι quidam verterūt Aptata (quorum primus fuit vetus interpres) ita & Budæus καταρτίζει vertit Aptat & accommodat, in hoc Basilii loco, ἀφ' ἃ παραινέσεις τοῦτος τὴν πνευματικὴν χεῖσον τῆς ψυχῆς καταρτίζει. Sed vertit etiā, Fingit, Format. addens & Græcam expositionem, ἀεραρῆσαι ποιεῖ καὶ ἁρμόζουσαν. Καταρτίζω, Ex multis vnum compono. vt Diosc. in præfat. libri 6, τὰ κατηρτισμένα τῶν ἐκ δεσμάτων. Eduliaē multis rebus concinnata & composita. ‖ Καταρτίζω hinc ducta metaphora, Ad concordiam atque vnanimitatē reduco, Perturbatos & seditionem agitantes sedo & compono, Herodot. Terpsich. μέχρι οὗ μὲν Πάριοι κατηρτίσαντο, Diręptos consociarunt, Dissidentes conciliarūt. Hæc Bud. qui huc refert signific. illius etiā καταρτίζεσθε quod ad Galat. c. vlt. legitur, vt sit pro Cōponite: & addit translationem esse ἀπὸ τῶν ἐξαρθρημάτων, quum luxati artus sibi restituuntur. nam καταρτίζειν pro Reponere in artus mēbra luxata, dicit Ægineta. (sic autē & Galli metaphoricè dicunt Remettre un homme, pro Cōmotum & immodicè perturbatū sibi restituere, seu mentis suæ potestati, è qua exierit) sed videtur & aliā ille locus interpretationē admittere: de qua in proximè sequentibus. ‖ Καταρτίζω enim est etiam, Reconcinno, Refarcio, Instauro. vt apud Polyb. ναῦς καταρτίσαι τῆς ἀνήρου. Sic Math. 4, καταρτίζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν. Eodem autem modo quidā illo loco c. vlt. ad Gal. καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος, interpr. Instaurate huiusmodi hominē. Quæ interpret. magis mihi placet quàm altera: quæ tamen eundem ferè sensum efficit. Vetus interpres vertit, Instruite. Vide Budæi Comm. p. 737 & 738. A B C D E F G H

Καπάρτησις, εως, ἡ, Perfectio, Absolutio. Itē, Instauratio: vt 2. ad Cor. cap. vlt. v. 9, τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ὑμῶν κατάρτισιν. vbi vet. interpr. Consummationem vertit: alii Instaurationē. sicut & v. 11, καταρτίζεσθε idē interpr. Perfecti estote, quod alii Instauramini. Ex Plutar. in The-

mist. affertur ὀπιμέλεια καὶ καπάρτισις pro Cura & institutio. ΕΤ Καπαρτισμός, idem. Apud Ægineram Restitutio luxatorum in naturalem situm legitimumque. Basil. de animo dixit, ἀλλὰ πάντα εἰς οἰκοδομὴν καὶ καταρτισμὸν τῆς ψυχῶν ἡμῶν γράφωμεν οἰκονομήσαντα. vbi vertūt Instructionem. ‖ Καταρτισμός, Reconciliatio. seruando metaphoricam signif. ipsius verbi. ‖ Item, Reconcinnatio, Ipsa resarciendi actio, Instauratio. ΕΤ Καταρτιστήρ, Reconciliator. quo sensu Herodot. in Terpsich. καταρτιστῆρας dixit, sicut & καταρτιστῆσαντα pro Reconciliarunt.

¶ Ἀρτύω, & Ἀρτιόω, interiecto ν, Apparo, Adorno, Instruo, Struo. Od. υ. v. 241, Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε Ἤρτυον. Et Od. π, v. 448, – τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον. Et ξ, λόχον ἤρτυον ἀρτιώαντες. i. τὰ σκεύη ἀσαντες vel σωάξαντες, Hesych. Apud Herodot. ἤρτυσαν τὴν ὑπὸ βουλὴν, Insidias struxerunt. Iliad. ο, v. 303, Ὑσμίνην ἤρτυον, ἀλεσπὰς καλέσαντες, Ἕκτορ καὶ Τρῶας ἐναντίον. quod Eustath. exponit ἀραρότως ἐμάχοντο. Et Ἀρτιόωμαι, pass. voce pro eodē, vt Il. β, v. 55, Τοὺς ὄγε συγκαλέσας πυκινὴν ἤρτιόωτο βουλήν. ‖ Ἀρτύω, Condio. Soph. ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς. A cuius passiuo ἠρτυμένος, Conditus: vt Athen. 2, ὀψῳ πονηρῷ πολυπελὰς ἠρτυμένῳ. HINC Ἄρτυσις, Ipsa actio condiendi. AT Ἄρτυμα, Condimentum. vt in Batrachom. Κοσμοῦσιν χύτρας ἀρτύμασι παντοδαπῆσι. Plut. De lib. instit. ἡ ἀνάπαυσις, τῆς πόνων ἄρτυμά ἐστι. A QVO Ἀρτυμάτωδης, ες, ὁ καὶ ἡ, In condiendis cibis vsum habens, Ad condiendos cibos accommodatus. ET Ἄρτυτος aliud verbale, quod exponitur Cōdimentarius ex Plinio, apud Diosc. lib. 2, ἀρτυτὴς ἁλοῖ, Condimentario sali, vel Conditaneo sali. Ἄρτυτικὰ autem pro fructibus cinaræ, qui vulgò artichaux, ex Alex. Tralliano affertur. ITEM Ἄστυς & Ἄρτυσις. Ab Hesychio ἀρτὺς exponitur φιλία, id est amicitia. Item σώφρασις. (sed ἀρτύω habēt eius exemplaria, non ἀρτυῶ, & quidem expositum non solùm φιλίαν, sed etiam σώφρασιν ἢ κρίσιν: at ἀρτυς, σώφασις) Ἄρτιωος autem, ἀρχαῖον. Sed tradunt alii, ἀρτιώοις fuisse ἀρχόντων Epidauriorum peculiare nomē. At Ἄρτιωαι pro quibusdam Argiuorum magistratibus ex Herodoto affertur. Sic Δρύοπας à Lacedæmonio[illegible] pellatos fuisse antea docui, cuius significationis eadem est ratio. AT composita Ὀψαρτυτὴς & Ὀψαρτυτικὸν vide in Ὄψον.

C. Ἀναρτύω, Adorno, Struo, Molior, in vulg. lex.

C. Ἐξαρτύω, Adorno, Apparo, Instruo. Thuc. 2, καὶ ἄλλα ἐξήρτυον ἕκαστον ἐφαίνετο τοῖς τὰ παρόντα ξύμφορον ἔσεσθαι. Polybius 5, καὶ ταύτας ἐξήρτυε τὰς παρασκευάς. Sic Herodianus, ἐξήρτυε τὰ κατ' ἑαυτόν. Idem, ἐξήρτυε ὅσα συνοίσειν ἔμελλεν. Idem, ἐξήρτυε δὲ καὶ στόλον ναυτικόν. Vtitur & alibi sæpe. Interdum autem & ἐξαρτύειν signif. act. dicitur: vt lib. 1, ναυτικὰ τε ἐξήρτυτο ἡ Ἑλλάς. Pass. autem signif. ἐξαρτύειν apud eundē, vt lib. 1, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄριστα ἐξήρτυται, πλήθει τε ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, Et reliquo omni apparatu instructissimi sunt, Sic. lib. 6, καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ ἅμα ἐξαρτυθείς. Et ἐξηρτυμένος σπείρῃ. Plut. in Per. ‖ Ἐξαρτύειν est etiam παιδεύειν, Hesych.

Ἐξάρτυσις, Apparatus, vt ἐξάρτυσις τοῦ στόλου, Suid.

C. Ἐπαρτύω, Apto, Adapto. Od. θ, v. 446, Αὐτὰρ ἐπήρτυε πῶμα, id est σωήρμοσε, inquit Eust.

C. Καταρτύω, Cōpono, Coagmētо, Instruo. Pro σκευάζω citatur ex Plat. De leg. Et καταρτυμένος apud Alciph. 123. b. pro Instructus, vt scribit Bud. q. addit Greg. εἰς πονηρὸν dixisse pro καταρτύειν Astruere, i. Affirmare & tueri argumētando, ἐπὶ δὲ ἀπεκλασάμεθα τὰ ἀλλότριον, φέρε καταρτύσωμεν τὸ ἡμέτερον. Apud Plut. autē in Sertorio φρενὸς καταρτυμένης pro Mentis stabilis & compositæ, vt vult idem Bud.

c. 2. Παρακαταρτύω, Compono, Ex multis vnum facio. In vulg. lex.

C. ΠΑρτύω, Compono, Accōmodo. citatur ex Bas. epist.

C. ΣΥΝαρτύω, Apparo, Instruo, Adapto. Apud Apol. Arg. 2, ἀσπίσι νῆα σωαρτύσαντες ἔρεψαν, exponitur Instruentes. Legitur autem & σωαρτιώαντες.

¶ Ἀρτάω, τῶ, F. τήσω, Et Ἀρτέομαι, οῦμαι, Apparo, Paro. vt ἀρτέεται νέας, & ἀρτέετο ἐς πόλεμον, & ἀρτέοντο πόλεμον ἐξ ἀρχῆς. quæ exēpla ex Herodoto afferūtur. ἀρτῶν Hes. exponit ὁπλίζοντα. ET Ἐπαρτὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Paratus, Qui est in promptu: vt Od. θ, – καὶ ἑπαρτὲς εἰσὶν ἑταῖροι. & ζ, – καὶ ἐπαρτὲς ἔμμεν ἑταίροις. Sic ἐπαρτὲς νῆες, & ἐπαρτὲς πόντε, apud Apoll. ITEM verb. cōp. ΠΑραρτόμαι, οῦμαι, Præparo, Struo, apud Herodotū. Et παραρτέετο γραπτὸν, pro Comparabat exercitum, apud eundem.

A' ΡΤΕΜΗΣ, ές, ὁ καὶ ἡ, Incolumis, Integer. Il. η, Ὡς εἴδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα τε σόντα. ET Ἀρτεμέω, ῶ, Incolumis sum. Vel, Valeo, Sum integris viribus. Vel, Viribus præditus sum. Hes. Ἀρτεμέα (inquit in illū locū Eust. p. 577) pro ὑγιῆ, quasi ἀπεμέα, vel ἄρτον. VNDE & Ἄρτεμις secundum quosdam (Lat. Diana) ἡ τελειοποιὸς ἢ ὑγιεία.

A' ΡΤΑΜΟΣ, ου, ὁ, Lanius, Coquus. Hoc autē à dissecandis carnibus nomē habent. Apud Lycophr. Interfector, vt πᾶς ἄρταμος κληθήσεται. Vide Eustath. qui ἄρταμον dictū tradit quasi τὸν εἰς ἄρτα τεμνόντα. HINC Ἀρταμέω & Διαρταμέω, Concido in frusta. Item Trucido. ἀρταμοῦσιν αὔδρας, Eurip.

A' ΡΕΣΚΩ. F. έσω, P. εκα. Apud Hom. ἀρέσαι (sicut & ἀρέσασθαι) pro Placare, seu Amicum reddere. vt Il. ι & τ, Ἀλλ' ἐθέλω ἀρέσαι. Bud. interpr. Placare. Volunt autē ἀρέσκω nō solùm accipere fut. verbi ἀρῶ, videlicet ἀρέσω, sed ab hoc ipso fut. formari. Vide Eust. Vtitur autē Hō. eadē signif. voce media Ἀρέσασθαι: vt Il. τ, Αὐτὰρ ἔπειτά με δαπέδου κλισίης ἀρέσαιο. Et Od. θ, Τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι ὡς σὺ κελεύεις. At Il. ο, Ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ πρῶτα ἀρεσσόμεθ' εἴ τι κακὸν νῶϊν Εἴρηται. vbi schol: ἐξιλεωσόμεθα. item θεραπεύσωμεν. Quæ posterior expositio conuenit cum ea quæ ab Hes. datur infinitiuo ἀρέσασθαι, videlicet ἱάσασθαι. Eustath. tamen vult in illo etiā loco esse σωφρονισθῆναι φιλικῶς, sed mihi videtur debuisse distinguere inter ἀρέσασθαι iunctum accus. personæ, & ἀρέσασθαι habēs accus. rei. Cæterùm Xē. quoq; dixit ἱερεῖς θεοὺς ἀρέσκεσθαι pro Placare. ‖ Ἀρέσκω (apud Hom. posteros) Placeo. Xen. ὦ γείτονες βούλεσθε ἀρέσκειν; Isocr. De pace. ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγοις ἐρῶσιν. Thuc. 3, ὥσπερ καὶ μηδὲν ἀρέσκον λέγειν. Iūgitur & accus. & dicitur vel res vel persona ἀρέσκειν τινά, Placere alicui. Thuc. 1, εἰ οὖν τι σε τούτων ἀρέσκει, Si quid horū tibi placet, Tibi probatur. Sic ἀρέσκω σε, Tibi placeo. Bud. Ἀρέσκω σε exponit ἀρεστὸς φαίνομαι, & Probo me tibi: vt apud Syn. ἀλλ' ἐπὶ τούτοις ὑμᾶς οὐκ ἀρέσκομεν, Quoniam nosmet vobis non approbamus, Quoniā vobis his nō satisfacimus. Pla. De rep. 8, ἥτις αὐτὸν ἀρέσκει, Quā maximè ipse probet. Hæc & alia exempla Bud. p. 730. At Cic. ἀρέσκειν cū accus. vertit simpliciter Placere, in Plat. epad Dionis propinquos. ἐλθόντα δέ με ὁ ταύτῃ λεχθεὶς οὗ βίος ἀνδαίμων οὐδαμῶς οὐδαμῶς ἤρεσε. Hæc enim Cic. interpr. Vita illa beata quæ ferebatur, nullo modo mihi placuit. Iungitur & infinit. vt ἀρέσκει μοι παίζειν, Placet mihi ludere. vel libet. Herodian. 2, καὶ τοσοῦτον ἀρέσκει τοσεελθεῖν ὅσον τὸ σφαιρίδιον. ET particip. τὸ ἀρέσκον, Placitū: & τὰ ἀρέσκοντα, Placita: vt Plut. inscripsit lib. περὶ τῶν ἀρεσκόντων τοῖς φιλοσόφοις. ET Ἀρεσκόντως, aduerb. Grate. Xen. μὴ τὴν ὥραν ἀρεσκόντως ἡμῖν ταῦτα ποιεῖς, Non ita vt hora mihi placeat. Budæus C. Vbi nota, casum cum quo verbum construitur, in aduerbio retineri. Euripides, ἀρεσκόντως σοι, Ex animi tui sententia.

Ἀρέσκομαι τούτῳ, q. d. Placetur mihi hac in re (nā prorsus ad verbum reddi non potest) i. Satisfit mihi, Acquiesco, Placet conditio. Luc. δεῖ γὰρ ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι. Aristot. Eth. 4, καὶ τῷ Σιμωνίδῃ οὐκ ἀρέσκόμενος, In hoc Simonidi non astipulatus, Simonidis sentētiā non probans. Vide Bud. 730. Redditur ἀρέσκομαι & aliis verbis, eodē tamē sensu: vt apud Herodot. οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κρίσει, Inuisam habens sententiā. Et apud Thuc. οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ καταστάσει quidā reddunt, Exosus domiciliū: alii, Grauatus habitare. Apud eundē Thuc. lib. 1, λόγοις τοῖς ἀπὸ σοῦ ἀρέσκομαι redditur, Tuis verbis gaudeo. quæ interpr. habetur & in vulg. lex. Sed distinguit Aristot. χαίρειν (quod est gaudere) ab ἀρέσκεσθαι, quū scribit Eth. 9, μήτ' ἀρεσκόμενοι τοῖς αὐτοῖς, μήτε χαίροντες καὶ λυπούμενοι.

A' ΡΕΣΟΣ, ου, ὁ, Placitus, Gratus. ὅπως ἀεὶ ἀρεστὸς ὦ τῇ πόλει τοσούτων τὰ πολιτικά. Plutarch. τῆς δὲ χρείας οὐκ ἐῶ ἀρεστός. Et in Cæsare ἀρεστὸς τῷ δήμῳ, Popularis. Bud. Cōm. Sic τὸ δὲ αἱρετὸν, ἀρεστόν, Cic. vertit, Quod optabile, id esse expetendum. Ἀρεστὸν autem Budæus in Annot. in Pand. idem esse ait

quod Græci aliàs ψήφισμα & δόγμα appellant, Latini autem Decretum & Placitum. indēq; esse quæ vulgo Arresta dicuntur, quum potius per vnum Arresta dici debeant. & sicut Placita Plin. appellarit maximè ratas opiniones medicorū, sententiásq; constantes inter medicos de ratione medicinæ, (quales sunt Aphorismi Hippocratis) ita populi scita & senatusconsulta, & Curiæ Gallicæ aresta, i. placita, intelligi posse. nam Placere verbo pro decernere & statuere senatusconsulto, antiquos vti solitos. Ἀρεπὴς etiam in vulg. lex. pro eodem ponitur, eique oppositum Δυσάρεπς: sed sine autore & exemplo.

C. Αὐτάρεσος, ου, ὁ, Sibi ipsi placens, ὁ ἐφ' ἑαυτῷ ἄγαν ὁμῶς, Hesych. αὐθάδης, Bud.

C. Δυσάρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui placere difficulter queas, Morosus. Isocr. ὀμληπικὸς ἔσῃ, μὴ δυσέρεις ὧν μηδὲ δυσάρεστος. Idē Panath. οὔτωμοι τὸ γῆρας ὅτι δυσάρεστον καὶ μικρολόγον καὶ μεμψίμοιρον. Eurip. Oreste, δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες. Δυσάρεστοι τὰ ὅπῃ τῆς οἰκίας, Ægrè ferentes rem domesticā, Non contenti re familiari: vt interpr. vulg. lex. apud Lucianū. Δυσάρεστον, τὴν substantiuè vsurpatum Morositatē & offensionem significat: vt apud Chrys. τὰ δυσάρεστον τῆς νοσούσης. Sic apud Plut. δέφευγεν βουλόμενος τὸ δυσάρεστον καὶ φιλάμπον τῆς πολιτείας. Idē in Cōuiuio sept. sap. pro animo offenso posuit, ἀλλ' ἐνίοις εἰς ἅπαντα τὸν βίον ἐμμένει τὸ πρὸς ἀλλήλους δυσάρεστον.

Δυσαρέστως, aduerb. Morosè. δυσαρέστως ἔχων πρός τινα, Offēso esse animo: vt B. in C. exp. dicēs idē esse quod δυσαρεστεῖν.

Δυσαρεστέω, ῶ, F. ήσω, est (vt Bud. in C. tradit) Non hilariter affectus sum, Implacidè me habeo, Morosum me præbeo, vt ægroti qui in lecto acquiescere nequeunt & iactantur. Synes. ἐνθαδὶ δὲ ὀλιγωρεῖν ὑπελαθεῖν δεῖ δρῶν σκαιὰ, κἂν ὁμῶς αἱρεσίσης, ὅσον ἀμείψαι δεῖ δρον ἐκ δεῖ δρου, Et si illic ex animi sententia non fis, licet ad aliā trāsire aliámque. Aristot. de columba, in 6 De hist. an. ἐὰν δ' ἐνεχλιθῇ ὑπό τινος ἢ τῶν ἡ νεοσσιάς, ἢ πέρον ἐκπλθῇ, ἢ ἀφ' ὁ τι ποιήσῃ, καὶ δυσαρεσήσῃ, κατέχει, καὶ οὐ πίπτει, μᾶλλον ἢ κατ' ἄνδρα σφεῖς ποιῶν. Item Improbo: vt apud Philoponum, ἀπαρέσκετο ὁ Ἀριστοτέλης τῇ τῶν ἰδεῶν δόξῃ. In Pandectis, οὐδεὶς ἀναγκάζεται πωλεῖν ἀπαρεσκόμενος ὧ μέτρῳ ἢ τῷ νομίσματι. Sic dicitur ἀπαρέσκομαι αὐτῷ τῷ βίῳ, Eius vitam improbo, Displicet mihi eius vita. Sed & dici possit ἀπαρέσκομαι αὐτῷ οὕτω βιοῦντι. Iungitur enim hoc verbum datiuo etiam personæ. Et dicitur ἀπαρέσκομαί σοι, pro Tu mihi displices: sicut ἀπαρέσκω σοὶ pro Displiceo tibi. Citatur ex Nazianzeno, τὴν μητρὶ ἐν οἷς ἀπηρέσκετο, ὅμως ἐπίδετο. vbi tamē non existimandū est esse aliā cōstructionē quàm cum datiuo. nam intelligendū est ita, τὴν μητρὶ ἐπιδετο ἐν ἐκείνοις οἷς ἀπηρέσκετο, id est, ἃ αὐτῷ ἀπήρεσκεν, Quæ ipsi displicebant.

Ἀπαρέσκομαι, Placo, Demereor. Aorist. medius huius verbi sic vsurpatur apud Homerum; cum accusatiuo, Il. τ, -οὐ μὲν γὰρ πω νεμεσητὸν βασιλῆα Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις φέρτερος ᾖσι, id est, τὸν ἀρέσκειαν ἀγαγεῖν. Dixerat autē paulo ante, Αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ δαπέδου κλισίης ἀρεσάσθω Πιείρῃ. Ait autem Eustathius per hæc indicari τὸ εἰς φιλίαν σωαρμοσθῆναι. Idē annotat αἰδὼ ἀπαρέσασθαι imperfectum videri esse sermonem: at ἀπαρέσσασθαι δαπέδου vel δώροις, integrum. Cæterùm quod attinet ad illā expositionem τὸ εἰς φιλίαν σωαρμοσθῆναι, si rationē habuisset loci quem exponebat, vt posset cum eo illa explicatio accommodari, dixisset τὸ εἰς φιλίαν σωαρμόσαι. vt & Hesychius actiuè explicat: & accusatiuus cui iūgitur, euincit ita exponendum.

Ἀπάρεσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ingratus, Iniucundus, Talis vt placere non possit. Contrarium τῷ ἄρεσος, quod fit ab ἀρέσκω simplici.

C. ΔΥΣαρέσκομαι, Displiceo. ἀπαρέσκομαι, Hesych. & Δυσαρεσκόμενοι, μὴ ἀρέσκοντες, apud eundem.

C. Ἐξαρέσκομαι, Placo. Xenoph. (vt Bud. Cōm. annotat) datiuo ferè semper iungit. Œcon. καὶ γὰρ ἡ τοσαυτηκὴ τέχνη σωῆναι τῇ χωρᾳ, ὥσπερ ἔχει καὶ τοῖς θεοῖς ἐξαρέσκεσθαι θύοντας. Demosth. accusatiuo copulauit hoc in loco, ἐὰν τοῖς κυρίοις δώροις ἐξαρέσκῃται.

C. Ἐπαρέσκομαι, Placo. Reconciliō. in vulg. lex.

C. ΣΥΝαρέσκει, Impersonaliter, Complacitum est, vt Terent. & Plaut, loquuntur. Dem. σωήρεσκέ τοῦτ' μοι, καὶ

meo Ciceroniano lexico Græcolat. annotaui) sic vertit, Omne animal, simulátque natum fit, voluptatem appetere, eáque gaudere vt summo bono: dolorem asperna ri, vt summum malum. Εὐαρεστέω significat etiam Placeo. vt apud Basil. ὁ τοῦ τῆς ἀναρεσκείας ἀγῶνα, τὴν μιμεῖσθαι ὑπῆρξε. & ad Ambros. Mediol. ἐξαρέσασθαι τὸν Θεὸν ἡμῶν τὸν καθ' ἑκάστην χρειαν ἐκλεγόμενοι τοῖς αὐτῷ ἀναρεστοῦσι.

Εὐαρέσκος, ου, ὁ, Placatorius.

Εὐαρεστήρ, ῆρος, ὁ, Libum. εἶδος πλακοῦντος τῆς θεῖς ἀφιερωμένος, ὡς ἀρεστὴν καὶ τὸ πάνυ. τοῦτο τὸ ἀρέσκον ὁ τοῖς θεοῖς ἀρέσκων. Etymol. vel διὰ τὸ ὅτι τοῦ τὸ θεῖον ἀρέσαι. Eust. ex Ælio Dion.

Εὐαρεστήριον, ου, τὸ, ἱερεῖον καὶ θῦμα. πῆμμα τοῦ θεοῦ θυόμενον.

C. Ἀπαρέσκω, F. έσω. Displiceo, Nō placeo, Improbor. Thucydides, καὶ δῆλον ὅτι εἴ τοῖς πλείοσιν ἀρέσκοντες ἐσμὲν, τοῖς δ' αὖ μόνοις οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκομεν. Plutarch. in Cæsare, ἤρκει γὰρ (ἔφη) τὰ μὲν χρῆσθαι τῆς ἀπαρέσκοισι. Dicitur etiā ἀπαρέσκει μοι τοῦτο, Displicet mihi istud. Itē cum infinitiuo, vt ἀπαρέσκει μοι παίζειν, Displicet mihi ludere. Qui infinitiuus mutari potest in nominatiuū in interpretatione, vt si dicas, Displicet mihi lusus. Interdum articulus τὸ præfigitur infinitiuo, vt apud Laertium in Platone, καὶ τὸ πολλὰ δὲ καθεῦδ' ἐν ἀπήρεσκεν ἀεί. ‖ Iungitur etiam accusatiuo personæ interdum, sicut & simplex ἀρέσκω. Plato, ἐν ὕπνῳ με τῷ ῥηθέντων ἀπαρέσκει. ‖ At verò iunctum accusatiuo rei significat Improbo, Repudio: sed id quidem non itidem apud classicos. sic vsi sunt Bibliorum Græci interpretes, Ecclesiastici cap. 21, ἤκουσεν ὁ σπαταλῶν καὶ ἀπήρεσεν τὸν λόγον, Et improbauit sermonē. Vel, Et sermo illi displicuit.

Ἀπαρέσκομαι, Ægrè ferò, vel implacidè: oppositum τῷ ἀρέσκομαι, inquit Bud. Datiuo iungitur. Herodianus lib. 5, ἀπηρέσκοντό τε αὐτῷ τῷ βίῳ, ὡς αἰεὶ μᾶλλον ἢ κατ' ἀνδρα σφεῖς ποιῶν. Item Improbo: vt apud Philoponum, ἀπαρέσκετο ὁ Ἀριστοτέλης τῇ τῶν ἰδεῶν δόξῃ. In Pandectis, οὐδεὶς ἀναγκάζεται πωλεῖν ἀπαρεσκόμενος ὧ μέτρῳ ἢ τῷ νομίσματι. Sic dicitur ἀπαρέσκομαι αὐτῷ τῷ βίῳ, Eius vitam improbo, Displicet mihi eius vita. Sed & dici possit ἀπαρέσκομαι αὐτῷ οὕτω βιοῦντι. Iungitur enim hoc verbum datiuo etiam personæ. Et dicitur ἀπαρέσκομαί σοι, pro Tu mihi displices: sicut ἀπαρέσκω σοὶ pro Displiceo tibi. Citatur ex Nazianzeno, τὴν μητρὶ ἐν οἷς ἀπηρέσκετο, ὅμως ἐπίδετο. vbi tamē non existimandū est esse aliā cōstructionē quàm cum datiuo. nam intelligendū est ita, τὴν μητρὶ ἐπιδετο ἐν ἐκείνοις οἷς ἀπηρέσκετο, id est, ἃ αὐτῷ ἀπήρεσκεν, Quæ ipsi displicebant.

Ἀπαρέσκομαι, Placo, Demereor. Aorist. medius huius verbi sic vsurpatur apud Homerum; cum accusatiuo, Il. τ, -οὐ μὲν γὰρ πω νεμεσητὸν βασιλῆα Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις φέρτερος ᾖσι, id est, ὃν ἀρέσκειαν ἀγαγεῖν. Dixerat autē paulo antè, Αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ δαπέδου κλισίης ἀρεσάσθω Πιείρῃ. Ait autem Eustathius per hæc indicari τὸ εἰς φιλίαν σωαρμοσθῆναι. Idē annotat αἰδὼ ἀπαρέσασθαι imperfectum videri esse sermonem: at ἀπαρέσσασθαι δαπέδου vel δώροις, integrum. Cæterùm quod attinet ad illā expositionem τὸ εἰς φιλίαν σωαρμοσθῆναι, si rationē habuisset loci quem exponebat, vt posset cum eo illa explicatio accommodari, dixisset τὸ εἰς φιλίαν σωαρμόσαι. vt & Hesychius actiuè explicat: & accusatiuus cui iūgitur, euincit ita exponendum.

Ἀπάρεσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ingratus, Iniucundus, Talis vt placere non possit. Contrarium τῷ ἄρεσος, quod fit ab ἀρέσκω simplici.

C. ΔΥΣαρέσκομαι, Displiceo. ἀπαρέσκομαι, Hesych. & Δυσαρεσκόμενοι, μὴ ἀρέσκοντες, apud eundem.

C. Ἐξαρέσκομαι, Placo. Xenoph. (vt Bud. Cōm. annotat) datiuo ferè semper iungit. Œcon. καὶ γὰρ ἡ τοσαυτηκὴ τέχνη σωῆναι τῇ χωρᾳ, ὥσπερ ἔχει καὶ τοῖς θεοῖς ἐξαρέσκεσθαι θύοντας. Demosth. accusatiuo copulauit hoc in loco, ἐὰν τοῖς κυρίοις δώροις ἐξαρέσκῃται.

C. Ἐπαρέσκομαι, Placo. Reconciliō. in vulg. lex.

C. ΣΥΝαρέσκει, Impersonaliter, Complacitum est, vt Terent. & Plaut, loquuntur. Dem. σωήρεσκέ τοῦτ' μοι, καὶ

σωιέστερα ἔφον αὐτῷ, id est (Bud.interpr.) Etiã mihi complacita sunt. Xen. ἡδέως τὸ φρουρεῖν μοι δοκοῦσα σωιήρεσκέ μοι.

¶ Ἀρέσκος, ου, ὁ Blandus, Gratiæ auctipator & captator, Qui apud omnes gratiosus esse cupit, ab omnibusque gratiam inire: vt Budæus interpretatur, addens Aristotelem. Eth. 9, huiusmodi homines, amicos ciuiles vocare, nõ priuatos, εἰ δὲ πολύφιλοι καὶ πᾶσιν εἰκαίως ἐντυγχάνοντες, οὐδενὶ δοκοῦσιν εἶναι φίλοι πλὴν πολιτικῶς, οἷς καλοῦσιν ἀρέσκοις. Ethic. 4, ἐν ᾗ τῇ ὁμιλίᾳ καὶ τῷ συζῆν οἱ μὲν ἄρεσκοι δοκοῦσιν εἶναι, οἱ πάντα πρὸς ἡδονὴν ἐπαινοῦντες καὶ οὐδὲν ἀντιλέγοντες, ἀλλ' οἰόμενοι δεῖν ἄλυπον τοῖς ἐντυγχάνοισιν εἶναι, quasi Obsecundatores, ac sese omnibus dantes. Budæus ibidem dicit hos vulgò Curiales vocari.

C. Δυσάρεσκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Contrariã præcedẽti habet significationẽ. vnde vitio vertitur adulatori in Parasito Euripidis apud Athen. lib. 6, Οὐ δεῖ τραγεῖν ὄντα δυσάρεσκον σφόδρα.

C. Εὐάρεσκος, Blandus, Placere cuilibet volens (vnde Εὐαρέσκως ἔχειν Budæus exponit ἀρέσκειν εἶναι, Dare se alicui) Item, Placidus, Obtemperans: pro qua significatione Bud. hunc ex Xen. locum adducit, Δοκεῖ μοι αὐδρὶ ἀγαθῷ ἄρχοντι νῦν ἡ πόλις ἀναρεσκοτέρως ἐξακεῖσθαι.

Ἀρέσκεια, ας, ἡ, Comitas assentatrix, vt Bud. interpret. in hoc Theoph. Χαρακτήρων loco, ἡ δὲ ἀρέσκεια ἐστι μὲν, ὡς ὅρῳ τρέλαττον, ἔντυξις οὐκ ὀπὶ τῷ βελτίστῳ ἡδονῆς τραγικὴ ἀσκοῦσα. Athen. 6, τούτου δὲ τοῦ κολακείαν τινὲς, ὀνόματι τοῦνομα, ἀρέσκειαν προσαγορεύουσιν. Est eidem Bud. Facetosa vrbanitas, χαριεντισμὸς, κομψότης, εὐμυθολογία, Lepos in sermone. Laert. in Pythag. ἀπίχετο καταγέλωτος, καὶ πάσης ἀρεσκείας, ὅθ' σκωμμάτων δι' ἡγεμῶν. Interpretatur etiam Gratiam in hoc Diodori loco de Hephæstionis funere, τοῦ γὰρ ἡγεμόνων ἕκαστος σοχαζόμενος τῆς τοῦ βασιλέως ἀρεσκείας, διεσκεύαζεν εἴδωλα δι' ἐλεφαντος καὶ χρυσοῦ ἐν τοῦ ἄλλων θαυμαζομένων παρ' ἀνθρώποις, id est, Hoc maximè spectans quomodo regis gratiam ea ratione iniret.

Ἀρεσκεύομαι, F. εύσομαι, Comiter appello, Comiter cum aliquo ago & blandior, Bud. φιλοφρονοῦμαι, Hesychius. Plutarchus περὶ παῤῥησ. ἀφθ. Οἱ μὲν τῆς τοῦ ἀρεσκευομένων ἱππόμενοι κολακείας. HINC Ἀρέσκευμα, ατος, τὸ, Blanda appellatio & adulatoria, vt Bud. Comm. vertit in hoc Plutarchi in Demetr. loco, ὅθ' ὁ μὲν τοῦ σοφῶν τούτων κατέκρυ τῶν κομψουρικῶν ἀρεσκευμάτων.

C. Ἐξαρεσκεύομαι, F. εύσομαι, Placo, Diis sacrifico. in vulg. lexicis.

Quæ ab ἄρω deriuata spiritum eius tenuem in asperum mutarunt. Alioqui certè hoc vocabulum ἁρμὸς cum suis deriuatis huc non reiecissem: imò nec diuerso literarum genere scripsissem, vtpote simplicem verbalis formam habens.

Ἁρμὸς, οῦ, ὁ, Apta commissura, Coagmentatio, Compages. Ἁρμὸς (inquit Budæus) pro compage in hoc Xenophontis loco, loquentis de corpore leporis ad celeritatem compacto, οὐ γὰρ τοῦ ὄντων ἰσομεγέθης τούτῳ, ὅμοιον ὅτι πρὸς ἁρμόν. In Hippiatria (addit idem Bud.) pro luxati membri compage poni videtur. Ἁρμὸς λίθου pro lapidis commissura citatur ex schol. Aristoph. Ἁρμοὶς, (vt inquit Pollux) quidam appellant tam summi humeri quàm cubiti articulum (q.d. compages) alii κορύνας, alii κονδύλους. Eidem Polluci ἁρμοὶ sunt interstitia dentium.

Ἁρμοῖ, aduerb. Congruenter, εὐαρμόστως. ‖ Ἁρμοῖ, autẽ cum tenui, Nuper, νεωστὶ, ἀρτίως. Sic Etym. & schol. Theocr. in hunc eius locum Idyll. 4, – ἁ γὰ ἄκανθα Ἁρμοῖ μ' ὦλ' ἐπὶ τᾷ ἔτοῦ τὸ σφυρόν. Æschyl. Prom. vincto, Ἁρμοῖ πέπαυμαι τοῖς ἐμοῖς θρίωνος πόνοις. Nam secundum hæc quæ modò dixi, fuerit ita scribendum ἁρμοῖ cum tenui. Sed Eust. contrà ait magis receptũ esse vt ἁρμοῖ cum aspero scribatur pro νεωστί. Existimari autẽ vocẽ esse Syracusanorum, dici enim ἁρμὸς, ἁρμοῦ, ἁρμῷ, ex quo per systolen ἁρμοῖ, vt ἐξοῖ pro ἔξω, & ἐνδοῖ pro ἔνδον apud Theocr. Vide & Etym. Hesych. vult ἁρμοῖ non solùm significare ἁρτίως & πρόσφατος, sed etiam ἡσυχῇ & ἠρέμα. Erot. in Expos. vocum Hipp. ἁρμῷ (nam ita legitur apud eum) ait significare ἡσυχῇ, & μικρῶς.

C. Ἁρμολογέω, ῶ, Cõgruenter coagmento, Aptè cõmitto, Cõcinno, Aptè cõpingo, vt ἡρμολόγησε τάφον, in epigr. Et

ἁρμολογουμένη οἰκοδομὴ expon. Structura coagmẽtata. in Epigr. ET Συναρμολογῶ, pro eodẽ, quod etiam exponitur, Cõgruente proportionũ ratione cõstruo. Paulus ad Eph. 2, v. 21, de Christo loquens, ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ. Idem c. 4, versu 16, itidem de Christo, ἐξ οὗ παν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον, &c. vtrobique pro congruenter coagmentato.

¶ Ἁρμόζω (vel Ἁρμόττω, F. σω, Quadro, Congruo, Conuenio, vtpote aptè cohærens. (Ἁρμόζειν autẽ actiuum cum suo passi. postea exponam) Xẽ. Præd. 1, p. 7, ἔγωγε δέλτον εἶναι ἀμφοτέροις τὸν ἁρμόζοντα ἑκάτερον ἐξαρχῶνα, vtrunque habere sibi congruentẽ tunicã, seu conuenientẽ: i. (vt præcedentia ostendunt) magnum magnam, paruũ paruam. Habetur autem eo ipso in loco ἁρμόττων pro eodẽ, ὁπότε μὴ καταγελοῖμι τὸ ἁρμόττοντος κριτῆς. Dioscor. lib. 6, c. 1, ἁρμόττοντα τῆς φαρμάκων πεπωκόσι, exponitur Congruentia iis qui venenũ biberunt. Malim tamen Cõducentia: vt sit pro συμφέροντα. Ex Isocr. autem affertur præpositioni πρὸς iunctum, τόδε πρὸς τὰς συνοικίας ἁρμόττει, Hoc ad vitæ consuetudinem accõmoduni est. Et ex eodem in Paneg. πρὸς δὲ τοῖς οὖν εἰσιν ἁρμόττοντες λόγοι. ex Theophr. De caus. pl. lib. 3, ἁρμόττει εἰς δ' τὰ χειμέρους τόπους, Frigidis locis conuenit. Sæpe verò & infinit. iungitur: vt apud Isocr. De pace, οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ περὶ πάντων ἥρμοζε τοιαῦτα πρεσβεύειν. Et cum infinit. passi. apud eundem in Euag. encomio. ἅπαντα τὰ τοιαῦτα περὶ τὸν ἐκείνου ῥηθῆναι φύσιν μᾶλλον ἢ ἁρμόσειε. Pl. epist. 8, βασιλέας ἁρμόττει γίνεσθαι κυρίους ἱερῶν τε, &c.

Ἁρμόζω, vel Ἁρμόττω, act. signif. Apto, Adapto, Aptè coagmento. (cui actiuæ ideo posteriorem locum dedi quòd & minus vsitata esse videatur quàm altera, & passiua vox inter hanc & illam non tamen incommodè interiecta fuisset) Homerus Odyss. ε, Τέρπνον δ' ἄρα τοῖ ἁρμόσσε θεὰ ἀγλαὸν ἄλλοισι. Dicitur & ἁρμόζεσθαι in hac act. signif. vt – ἁρμόζεο χαλκῷ Εὐρείῃ κεφάλῃ, in eodem libro: vbi redditur Apta, vel Concinna: sed malim Aptè compinge. Sed & in prosa ἁρμόζεσθαι pro ἁρμόζειν ponitur, vt Plut. Solone, τοῖς νόμοις ἁρμόζεται τῆς πολιτείας, Leges accõmodat ciuibus. Et Philo De mundo, τὰς κεφαλὰς ἡρμόζετο τῷ αὐχένι, capita cum ceruicibus cõpegit. Qui duo loci ita exponuntur in vulg. lex. additur autem & hic ex eodem Plut. in Themist. ἁρμοσθέντος πόλιν πρὸς θάλασσαν, & redditur, Ciuitatis animos ad rem marinam disponens. Suidas ἁρμόζεσθαι cum eadem construct. exponit ὅθεν δεῖσθαι ἀγαπᾶσθαι in hoc loco autoris anonymi, ὁ δὲ νυκτὸς ἐπέρχει τὰς εἰσόδους ἁρμόζόμενος πρὸς τὴν ὑποκειμένην πρᾶξιν. Rursus in vulg. lex. ἁρμόζεσθαι σύριγγας, (cuius exempla habes & apud Bud. pag. 314) Componere fistulas. Et ἁρμόσασθαι αὐλὸν ex Luciano, itidem Componere. ‖ Ἁρμόζειν τὴν πόλιν, Luc. Constituere & temperare ciuitatem, Budæo interpr. vnde & ἁρμοσθὰ dicti. Quod harmostarum munus exercere, videtur appellasse Xen. ἁρμόζειν in Laced. polit. vbi dicit ἁρμόζοντας αὐτῇ τῇ πόλεσιν, & ἁρμόζοντες ὅθεν ξένης. ‖ Ἁρμόζειν vel ἁρμόζεσθαι, autore Budæo, Iũgere connubio, Nuptui dare. (addendum autem & Despondere, vt paulo pòst docebo) Appianus, ἥρμοσαν δ' ὃν τὸν δὲ τοῦ δείπνου τὴν Πομπήιου θυγατέρα Μαρκέλλῳ. Chion Matridi, ἥρμοσαι δὲ καὶ τὰς ἄλλας πάσας ἤδη τῆς χρείας τοῖς Ἀθήνησι. Sed & ipse vir dicitur sibi ἁρμόζεσθαι vel ἁρμόζεσθαι γυναῖκα, vt apud Herodotum Terpsich. ἁρμοσάμενος Τήλυος θυγατέρα. Et ἥρμοσαι τὴν Μίλωνος θυγατέρα Δημοκήδης γυναῖκα. Paul. autẽ ad Cor. 2, c. 11, in principio, dixit ἡρμοσάμην γὰρ ὑμᾶς ἑνὶ ἀνδρὶ, παρθένον ἁγνὴν παραστῆσαι τῷ Χριστῷ. vbi vet. interpres ἡρμοσάμην vertit Despondi, Erasmus Adiũxi, [redacted] retineri possit, sic interpretando locum, Vos vni viro despõdi [nimirum Christo] quos sisterem illi [tanquam] castam virginem. Possumus autẽ dicere ἁρμόσασθαι puellam alicui, vel Aliquem sibi eam ἁρμόσασθαι, quæ tamen illi postea non sistatur & connubio detur. vt in illo Herodoti loco qui est in Terpsichore, post ἁρμοσάμενος Τήλυος θυγατέρα, sequitur ἐνθυμηθεὶς δὲ τὸν γάμου. Quare hic despondẽdi verbo vti possumus, in interpret. at nullo modo Iungere cõnubio, aut Nuptui dare, interpretari. Sciẽdũ est autẽ Lat. quoq; non solùm patrem puellæ vel adolescẽtis dici Despondere, sed ipsum etiam adolescentem Despõdere sibi puellam.

Ἁρμόζομαι vel Ἁρμόττομαι, pass. Aptor, &c. Chrysost. αἱ ψυχαὶ δεῖται τῶν ἁγίων πρεσβυτῶν ἁρμόζονται καὶ συνεστήκασι. Vbi exponitur Compinguntur. Fortasse autem commodius exponetur Stat firma earum compages. A Platone autem De rep. 8, ἡ κοσμουμένη ψυχὴ, vocatur Animus compositus & sibi consentiens, qui vacuus est vanis cupiditatib⁹, vt vult Bud. p. 314, vbi vide locũ. Idem ἥρμοσται exponit Aptus est, in hoc Polybii loco, πᾶς γὰρ Ῥωμαῖος ὁμοίως ἥρμοσται πρὸς πάντα τὸν καὶ καιρὸν καὶ πρὸς πᾶσαν ὑπόφασιν.

Ἁρμοζόντως, aduerb. Congruenter, Conuenienter. vt ἁρμοζόντως ἔχει, Congruit, Conuenit.

Ἁρμογή, ῆς, ἡ, Apta iunctura, Cõpages, Coagmentatio, Luc. in Zeuxide, καὶ ἡ μίξις δὲ καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθ' ὃ σωάπτεται καὶ σωδεῖται τὰ γυναικεῖα τὸν ἱππικὸν, &c. Herodianus lib. 3, διέσπασε τὴν ὑδατα κατ' ὀλίγον αὐτῶν τὰς ἁρμογάς. ‖ A Suida ἁρμογὴ exponitur ἀκρίβεια in hoc loco μαθόντες δὲ τὴν τῶν πολεμίων ἀσυμμετρίαν τῆς πορείας. ‖ Eupolis autẽ ἁρμονίαν etiam (muficam videlicet) appellauit ἁρμογὴν, Polluce teste, lib. 4, cap. 8. ‖ Ἁρμογὴν vocari etiam volunt quidam colorum transitum, in pictura.

Ἁρμοσία, ας, ἡ, Gubernatio: vt vulg. lex. exponunt. Ἁρμόσιοι, Moderatores. Ita dicti apud Lacedæmonios magistratus qui mulieres in officio continebãt. Vide Hesychium.

Ἁρμοστὴς, οῦ, ὁ, Moderator, Tẽperator. vt quos suis vrbibus Lacedæmonii præficiebant, ἁρμοστὰς appellabant, quòd eorum munus esset omnia bene componere & quasi concinnare: quod est ἁρμόζειν seu ἁρμόττειν, quo etiã sensu ἁρμόττειν τὴν πόλιν & ἁρμόζειν ἐν τῇ πόλει dicitur. Xenophõ Hell. 1, καὶ ὁ Λακὼν ἁρμοστὴς Ἐπόικος. Demosth. Pro corona de Lacedæmoniis loquẽs, καὶ τὰ κύκλῳ τῆς Ἀσίας κατεχόντων ἁρμοστὰς καὶ φρουρὰς. Plutarch. in Lycurgo ἁρμοστὰς & σωφρονιστὰς copulauit. Ab eodẽ De Alex. fort. l. 1, ἁρμοστὴς & διαλλακτὴς cõiunguntur, extendente latius ἁρμοστοῦ significationẽ. Sic autem & Pollux lib. 1, scribit διαλλακτὰς, (id est reconciliatores) ab Herodoto dici καταστασιαστὰς. posse autem & ἁρμοστὰς appellari. ‖ Ἁρμοστὰς Dionys. Areopagita appellauit episcopos etiam, vt tradit Bud. in Comment. pag. 315. quos adi: simul & eius Annot. in Pand. ‖ Ἁρμοστὴς, Cui desponsa est puella (vt ἁρμόζειν pro Despondere) Polluci μνηστήρ. Sed hunc nominis ἁρμοστὴς vsum probare non videtur: quũ scribat, ὁ δὲ πενθερὸς ἐγγυᾶ, ἁρμοζεῖ. ὅθεν πολὺς τῶν ἁρμοστὴν τὸν μνηστῆρα ὀκάλεσαν.

Ἁρμοστὴρ, ῆρος, ὁ, Hesychio idem qui & ἁρμοστὴς. Bud. in Cõment. hæc (ex aliquo, vt opinor, grammatico sumpta) scribit, ἁρμοστῆρας ὀκάλουν πάλαι Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ δοῦλον διαπαίζοντας. Id est, ἁρμοστῆρας olim Athenienses appellabãt qui statum ciuitatis ita ordinabãt & cõponebant vt bene honestéque viueretur. ‖ Eidem ἁρμοστῆρες sunt λίθοι δύο πρὸς τὴν ἀκρίβειαν τῆς ὀρθῆς πλευρᾶς. antepagmenta Vitruuio, vt quidam annotarunt.

Ἁρμοστὸς, οῦ, ὁ, Conueniens, Cõgruens. Philemon apud Athen. lib. 13, Καίμοι λέγειν τοῦτ' ἔστιν ἁρμοστὸν, Σόλων.

C. Ἀνάρμοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incongruus, Inconcinnus, Inconueniens, Minimè conueniens, Non quadrans, Non habilis. Xenoph. scutũ inhabile vocat ἀνάρμοστον, vt ait B. Luc. De hist. scribit, ὁρῶντες τὸ ἀσυμφυὲς καὶ ἀνάρμοστον καὶ δυσκόλλητον τὸ πρᾶγμα. Plut. in Pericle, ῥῆμα μηδὲν ἐκπεσεῖν ἄκοντος αὐτῷ πρὸς τὴν τοσαυτηρίνην χρείαν ἀνάρμοστον. Hesychius ἀνάρμοστα exponit ἀνάρμοστα.

Ἀναρμεστος, sine adiectione, Inconcinnus, Incompositus, Ineptus. Aristoph. in Nub. τυφογέρων εἶ καὶ ἀνάρμοστος. Sic etiam Budæo est σόλοικος, σκαιὸς, ἀπίθανος, ἀπιρόκαλος, μάταιος.

Ἀναρμόστως, aduerb. Incongruè, Inconuenienter, Inconcinnè, Inepté.

Ἀναρμοστία, ας, ἡ, Incongruentia, Incõgruitas, Incõuenientia. A Platone in Phædro, τῇ ἁρμονίᾳ & καταστασιαστῇ opponitur. Plut. περὶ ψυχρόν. τὸν ὃ ἰοῦ ἀναρμοστία ψυχῆς οὐκ ἐχούσης λόγον, id est (Turn. interpr.) Animi proportione carentis non apta & incommoda cõparatio. ‖ Apud Lucianum ponitur pro ineptia. Budæo teste.

Ἀναρμοστέω, ῶ, Sum ἀνάρμοστος, id est Incongruus, Non congruo, Non conuenio, Non quadro. Plato De leg. 4. ὃν ὃ

ἁρμαπτόμενον ἀναρμοστεῖ λεγόμενα. Apud eundem ἁρμόττειν & ἀναρμοστεῖν opposita, De rep. lib. 5, ἅσα ἀ νοῦ δι' ἀλήθειαν εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀγαθὸν ἵχνος ἡμῖν ἁρμόττει, τὸ δὲ τοῦ κακοῦ ἀναρμοστεῖ.

C. Εὔαρμεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aptus, Habilis, Dexter, Quadrãs. πρὸς συμφέροντος σοχαζόμενος, vt Suid. exponit, addẽs hoc exẽplum, ἐδόκει πρὸς πάντας τοὺς καιροὺς εὔαρμεστόπρος εἶναι. Sic de puero Basil. ἀμαθὲς καὶ πρὸς πάντα ἄαρμεστον. Et Isocr. ὄξιν ψυχῆς πρὸς ἅπαντα ἄαρμεστον dixit. Bud. interpretatur etiam Versatilis ingenii homo, πρὸς πάντα τὴν φύσιν εὔστροφον ἔχων. Εὐάρμεστον quod harmonicè compositũ est, εὔρυθμον, vt Bud. interpr. apud Halicarnass. in vita Lysiæ. ἔστι δὲ καὶ ὀρθὴ κινήσεως μελισμοῦ καὶ πλοκῆς φθόγγων.

HINC Εὐαρμόστως, aduerb. Aptè, Concinnè. Isocr. ἐώρα δὲ τοὺς μὲν ἄλλους τόπους οὐκ ἀκριβῶς οὐδὲ ἀναρμόστως πρὸς τὴν συμπαντος κόσμου φύσιν ἔχοντας.

Εὐαρμοστία, ας, ἡ, Aptitudo, Dexteritas, Lepos, Bud. Cõm. Plut. in Pomp. ἄτοπος ἐν ὅπλοις, πηδανότης λόγου, ἀναρμοστία πρὸς ἔντευξιν. Plato 3, De rep. ἀλογία ἅσα καὶ ἀναρμοστία, καὶ ἀχρηστοσύνη, καὶ ἀρυθμία ἀνθρείᾳ ἀκολουθεῖ. i. (Bud. interpr.) Honestus igitur sermo & congruentia & condecentia & concinnitas, consequentia sunt bonitatis morum.

C. Ἁρμόζω, seu Ἀναρμόζω, Fut. όσω, Adapto, Copulo. Halicarn. l. 4, πρεσβυτέρῳ τὸν πρεσβυτέρᾳ ἀναρμόσας, quemadmodum ἁρμόζειν de coniugali etiam copulatione dici suprà docui.

C. Ἀφαρμόζω, vel Ἀφαρμόττω. Non cõuenio. Bud. Cõm. dicit opponi τῷ ἐφαρμόζω, esseque ἀπόοικα, Dissonus sum, & ἀνάρμοστος, citans ex Basil. hom. 10, ἔκβαλε ἀπὸ σου διάνοιαν ἀφαρμόζουσαν τῷ μεγέθει τοῦ θεοῦ. Vulg. lex. exponunt etiam Accommodo apud Lucian.

C. Διαρμόζω, vel Διαρμόττω, F. όσω, Diffiungo, Disgrego. sic enim interpretandum esse (non, cum vulg. lex. Compono, Coapto, Dispono,) patet ex hoc Eurip. in Oreste loco, Ἐκλύσε δ' ἄλλον ἄλλοσε Στέγης· τοὺς μὲν, ὃν ταθμοῖσιν Ἱππικοῖς· τοὺς δ', ὃν ἑδρᾶσι. Τοὺς δ' ὀκτὸς κεῖθεν ἄλλον ἄλλοσε διαρμόσας ἀπόρρεο διαστίνας. id est (Phil. Melanchth. interpr.) Auellens procul à domina. at schol. exponit προσδιαρμόσας καὶ συγκλείσας.

C. Ἐναρμόζω, vel Ἐναρμόττω, Fut. όσω, Concinno, Coapto. Halicarn. de Isocr. εἰς πρεπόδεις ἐναρμόζων ἅπαντα τὰ νοήματα. Est etiã Adiungo, Adapto, id est Cum aliis apto, vt Bud. exponit in his locis qui sequuntur. Synes. ἀλλὰ κἀν ταῖς ἐφημερίσι πρὸς αὐτὸ ἐπαυδᾶκα, τὴν ὀπτοτὴν ἐναρμόσας, ὡς συχνῶν ἡμερῶν ἔχειν αὐτὸ ὑπομνήματα. Luc. πάγκις δὲ τῇ χελώνῃ ἐναρμόσας καὶ ζυγόσας. Paus. λιθία δὲ ἐνήρμοσται πάλαι, ὡς μάλιστα αὐτῶν ἔκκεσον ἀρμονίαν τοῖς μεγάλοις λίθοις εἶναι). Item Apto, Accõmodo. Synes. Τὰ πόσοι δράματα ἐν τραγικοῦ κωμικὸν, ὅπερ δαίμων ἡμῖν ἐνήρμοσε, κατὰ τοῖς πρὸς σε χρόμμασι. Neutraliter quoq; vsurpatur. vnde Bud. exponit etiã præter ἐφαρμόττειν & ὀπτοβαλλειν, Conuenire, Cohærere, Quadrare, ἐνδέχεσθαι. ex Greg. Sic apud Plutarch. περὶ Ἡροδ. κακ. Εἰς τοῦτο τῶν ἐξεταζομένων ἕκαστον αὐ ἐναρμόττει πάθεσι.

C. Ἐξαρμόζω, vel Ἐξαρμόττω, Harmonico concentui non sum consonus. In vulg. lex. ἐξαρμόζω exponitur Auello, Diffiungo. Et subiungitur, ἐξαρμόσαι, id est τὴν ἁρμονίαν καὶ συμφωνίαν καταλύσαι, sociatam neruorum concordiam (vt loquitur Fabius) dissoluere. vt sit quod Gall. dicitur Desaccorder. Sed hæc nullo testimonio ibi confirmantur.

C. Ἐφαρμόζω, vel Ἐφαρμόττω, Adapto, Accommodo. Hes. Πάντα δὲ εἰ χρεὶ κόσμον ἐφήρμοσε παλαὶ Ἀθηνᾶ. Phil. De vita M. l. 2, ἀλλοτε ἀλλοίας ἐφαρμόζοντα λέξεις. Apud Synesiũ exponitur Inserere vel Adiungere, epist. 4, ἀλλὰ κἀν ταῖς ἐφημερίσι πρὸς αὐτὸ ἐπαυδᾶκα, τὴν ὀπτοτὴν ἐφαρμόσας. ‖ Ἐφαρμόζω, neutrum pro Congruo, Conuenio, Cohæreo, Quadro & Cõsentaneus sum, cum datiuo vel cum ὅτι aut πρὸς habentibus accusatiuum. Vide Bud. pag. 439. ET Ἐφαρμογὴ, Conuenientia, Cohærentia, Quadratio. Plut. τῇ πρὸς αὐτὴν [τὴν κανόνα] ἐφαρμογῇ καὶ πρέπει. Vide Bud. ibidem.

C. ΚΑθαρμόζω, Adapto, Compono. ET comp. 2, Συνκαθαρμόζω, apud Sophoclem, Πεπῶν' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι. quod exponitur πρεσβεῖσαι.

C. ΜΕθαρμόζω, vel Μεθαρμόζομαι, Transmuto adaptando

aliter. Interdum etiam vertitur simpliciter Apto, Accõmodo: & ita Budæus in hoc Basilii loco, τῖς ῥήμασι τῆς πίστεως ὡς ἰατροὶ κέχρίωται, καὶ καιρὸν ἄλλοτ' ἄλλως τοῖς τὰ ἰατικὰ πάθη μεταρμοζόμενοι. Interdum simpliciter Commuto, Verto, Transfero. Philo De mundo, μεταρμοσάμενος ψευδῆ δόξαν εἰς ἀλήθειαν. Idem De vita Mos. lib.2, εἰς Ἑλλάδα γλῶτταν τῶν Χαλδαϊκῶν μεταρμόσαντα διενοήθη. Idem ibidẽ De vita M. lib.2, τοῖς τῆς ἡδῆ καιρῶν καὶ ἡδῆ τραγημάτων μεταρμοζομένη ἔοικε, subinde se cõmutãs. ‖ Μεταρμόζω apud Luc. pro Emẽdo & castigo, id est Meliorem reddo, inquit Bud. Sic Suidas μεταρμοσαν exponit ἐπανόρθωσαν. Idem Bud. tradit μεταρμόζομαι in malã partẽ poni à Greg. pro In deterius formo, vel In peius digero, vbi scribit, ἐκ οἷοῦ ὁ, τι παθὼν, ἐξαίφνης μεταρμόζεται τε καὶ μεταπάπεται.

C. ΠΕΡΙαρμόζω, Circumapto, Circumadapto, Aptè circũpono. Pl. Camillo, τοῖς θυρεοῖς τοῖς κρμοζε λεπίδα χαλκῆν.

C. ΠΡΟΣαρμόζω vel Προσαρμόττω, Adapto, Accommodo. Plato in Timæo, καὶ μέσον μέσῃ ξυνάγων τοῖς σαρμόττεν. quæ Cicero interpr. Atque ita medio medium accommodãs copulabat. Pl. in Sol. τοῖς ἁρματα νόμοις τοῖς σαρμόζων.

C. ΣΥΝαρμόζω vel Συναρμόττω, (q.d. Coapto) Coagmento, Concinno, Aptè compono. vt Deus dicitur hominis corpus συναρμόσαι. Apud Xen. pass. vox, Apomnem. lib.1, τὸ σῶμα συνήρμοσται σοι. Plut. in Solone, συναρμόσαι τοῖς ἄρισον τῇ πόλει. Ex Euripide autem affertur, συνήρμοσεν ὄψιν ὀμμάτων, pro Coniunxit oculos. ‖ Συναρμόζω, neutrum, Cõgruo, Cõuenio, Quadro. Xenoph. οὐδ' αὖ τῖς χρηστοῖς οἱ πονηροὶ ποτε συναρμόσειαν εἰς φιλίαν. Συναρμόττοιτο apud Plat. in Timæo. Cicero vertit Copulantur. ET Συναρμοστὴς, οῦ, ὁ, Coagmentator, Concinnator, Ex Naz. autẽ affertur pro Cõciliator, ἐγὼ πύπου συναρμοστὴς, ἐγὼ νυμφοστόλος. At ex Luciano in Anacharside πολιτείας συναρμοστὴν, pro reipubl. moderatorẽ. Sed exponitur etiam Συναρμοστὴς, Simul præfectus, Collega illius magistratus quem ἁρμοστὴν vocari dictum est. Sed exemplum huius significationis non additur.

¶ Ἁρμόδιος, ᾱ, ὁ, Congruus, Cõueniens, Aptus. & idẽ quod ἄρμθρος apud Hesiodum, vt Tzetzes exponit. ‖ Ἁρμόδιοι Hesychio sunt etiam Domestici seu familiares, Cognati, Amici. Item Suidæ ἀρεστοί. ‖ Ἁρμοδίου autem μέλος, prouerbium est de lugubribus ac tristibus, vt Erasmus annotat: erat autem Cantilena in Harmodium & Aristogitonem qui Athenienses Pisistratidarũ tyrannide liberarunt. Vide Eras. Chil. & Aristoph. schol.

C. Ἁρμοδιοπτὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Concinnus, Congruus, ὁμοίως ἢ ἴσως διαφκείμθρος, Hesych.

C. Ἀναρμόδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non idoneus. Quod è Theoph. lib.1 Institut. tit.23 citant vulg. lex. Exponunt etiam Inconueniens, è Quintil. & Incongruens, è Plinio.

¶ Ἁρμονία, ας, ἡ, Idem quod ἁρμὸς, Compages, Coagmẽtatio, Apta cõmissura. Hom. hoc nomine plur. num. vsus est Od. lib.ε, de asserũ apta cõpage, Γόμφοισι δ' ἄρα τῷγε καὶ ἁρμονίησιν ἄρηρεν. &, Ὅφρ' αὖ μέν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ. Phocylides de homine dixit, id est de hominis corpore, Οὐκ ἀλὸν ἁρμονίην αἰαλυέ, θμ αἰθρώποιο. Quidam ἁρμονίαν τῶ σώματος compactionem membrorum corporis ex Cic. interpretantur. Aristot. De mundo, ἐν ἁρμονίᾳ τηροῦσι καὶ ἐν τάξει τὸ παν σῶμα τῆς ψαλίδος. vbi exponitur, In cohærente coagmẽtatione. Aristoteli (inquit Bud.) de fornicato opere loquẽti, ἁρμονία est coagmentatio & cõpages, siue cohærentia. ‖ Ἁρμονία autem (concentum quidam vertunt) apud musicos quæ sit, declarat Aristot. De mundo, his verbis, μουσικὴ δὲ ὀξεῖς ἅμα καὶ βαρεῖς, μακροί τε καὶ βραχεῖς φθόγγους μίξασα ἐν διαφόροις φωναῖς, μίαν ἀπετέλεσεν ἁρμονίαν. i. (B. interpr.) Musica autẽ acutis & grauibus sonis, longisq; & breuibus vnà permixtis in diuersis vocibus, vnũ ex illis cõcentũ absolutũ reddidit. Sic & Plato De leg. lib.2, pag. 213, τῇ δὲ τῆς κινήσεως τάξει ῥυθμὸς ὄνομα εἴη. τῇ δ' αὖ τῆς φωνῆς, τὸ τὸ ὀξέος ἅμα καὶ βαρέος συγκεκραμμένων, ἁρμονίας ὄνομα προσαγορεύοιτο. Quò respexisse puto Quintilianũ quũ ἁρμονίαν esse dixit dissimiliũ concordiã. Ciceronẽ autem de hoc verbo consule in meo Cic. lexico. Plut. De Alex. fort. l.1, ἡ δὲ Πάριδος [λύρα] πάντως μαλακὴ πνα καὶ θήλειαν ἁρμονίαν ἐρωτικοῖς ἔψαλλε μέλεσι. Existimo autẽ, quum ἁρμονία de musicis sonis dicitur, ἐλλειπτικῶς poni, ac subaudiri genitiuum φωνῶν, aut alium huiusmodi. Cæterùm particularius etiam loquentes musici ἁρμονίας esse quatuor dicunt. de quibus Luc. in Harm. ita, καὶ τῆς ἁρμονίας ἑκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον· τῆς Φρυγίου πνεῦμα, τῆς Λυδίου τὸ βακχικὸν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνὸν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. Athenæo autẽ p.266, sũt hæ tres, ἡ Δώριος, ἡ Αἰολὶς, (ἡ καὶ Ὑποδώριος λέγεται) ἡ ἱαστί. HINC Ἁρμονικὸς, κή, κὸν, Ad harmoniam pertinẽs, Harmoniam habens. Interdum verò Ἁρμονικὸς dicitur Harmoniæ musicæ peritus, vel simpliciter Musicæ peritus, aut Musicus. Plato in Phædro, ὥσπερ αὐμουσικὸς ἐνυπνιῶν αὐδρὶ οἰομθῶ ἁρμονικῷ εἶναι, ὅτι δὴ πυγχάνει δεδιδαγμθος ὀξυτάτῳ καὶ βαρυτάτῳ χορδῇ πιεῖν. De Aristoxeni sectatoribus qui ἁρμονικοὶ vocabãtur, quòd auribus plus tribuerẽt autoritatis quàm rationi (contrà quàm ii qui κανονικοὶ vocabantur) lege Cælium Rhod. VNDE compositum Ἐναρμονικὸς, οῦ, ὁ, Ad harmoniæ musicæ modulos compositus. & Ἐναρμονικὸν melodiæ musicæ quoddã genus, quod Macrob. lib.2, cap.4 in Somn. Scip. propter nimiã sui difficultatem ab vsu recessisse scribit: ex reliquis verò duobus (nam tria commemorat) chromaticum infame esse mollicie: medium autem. i. diatonum, mundanæ musicæ doctrina Platonis adscribi. De his Ptol. etiam in Musicis, Plutarchus, Vitruu. lib.5, cap.4, & Cæl. Rhod. lib.9, cap.3. SED ET Ἁρμονίδης, nomen proprium fabri apud Hom. ab ἁρμονία deductum esse puto, quum ille ἁρμονίας duobus locis dicat de compage nauis.

Ἁρμόνιον, ου, τὸ, Quod aptè cohæret. Vulg. lex.

C. Ἐναρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Harmoniæ musicæ modulis inclusus, ἐμμελὴς, Suid. ἐναρμόνια μέλη, ἐναρμόνιον ᾆσμα, ἐναρμόνιον κρῶμα. Transfertur etiã ad alia, & significat Cõcinnus, Aptè compositus. Philo De mundo, πάλιν ἐναρμόνιον τὰ τῶ κόσμου μέρη ἔλιηε, id est Cõtinuam digestionem & cohærentem. Sic Plut. De def. orac. ἐναρμόνιος δὲ καὶ ἡ τῶ κόσμου σύνταξις. ET Ἐναρμονίως, aduerb. Compositè ad musicæ melodiæ modulos. vt ἐναρμονίως ᾄδων, Eustathius.

C. Παναρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnibus harmoniæ numeris cõstans, Admodum concinnus. πάντθεν ἡρμοσμθος. Suid. Παναρμόνιον autem Hesychio est εἶδος ὀργάνου ὀξὺ ὅλου πεταμένον. ἁρμονία δὲ ἡ δύπακτος ἀκολουθία.

C. Πολυαρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas harmonias habens. πολυαρμόνια ὄργανα, vt πολύχορδα καὶ παναρμόνια. B. ex Plat.

¶ Ἁρμαλιὰ, seu Ionicè Ἁρμαλιὴ, Cibus. τοῦδὲ τὸ ἁρμόζειν καὶ ἰσοχροπιεῖν τὰ μέλη, Hesychius. ἢ τοῦδὲ τὸ αἴρειν τὰ σώματα, ἢ ὅπ δίκην ἅρματος φέρῃ τὰ σώματα. Etym. Hesiod. Τῆμος θ' ὥρμου βοῶν, ὅτι δὴ ἀὲ τὸ πλέον ἐν ἁρμαλιῆς. Apud Suid. Ὧν ἄπο πλειοτέρην οἴσεαι ἁρμαλιώ. Et apud Hes. ἁρμαλιᾶς ὄχος, Vehiculum quod exercitui commeatum circumuehebat. ἢ τοφήτης καὶ θρεπτικός. & ἁρμαλιᾶς ὄχος, ὁ σκευοφόρος. Etymol. Vulg. lex. exponunt etiam Velum nauis. quæ expositio mihi suspecta est.

Ἅ Ρ Μ Α, ατος, τὸ, Currus, Quadrigæ. De equis propriè dici annotat Eustathius Od. ρ, Ἵππουσι τοσοῦτεμψε καὶ ἅρματα κολλητῖσι. Xenoph. Pæd. ι, Μετὰ δὲ τοῦτοις ὀξήγετο ἅρμα λευκὸν χρυσόζυγον. Herodian. ἅρμα ὀξάπωλον. vbi Polit. vertit, Seiuges equi. Athen. tamen ἐλεφαίντων ἅρματα dixit, & Etymol. ζεύγος βοῶν itidem exponit. Ἅρματα plur. numero ab Homero pro singulari sæpe vsurpari σεμνότερον καὶ ἡρωϊκώτερον, docet Eust. addens, in singul. numero rarò apud eũ reperiri. Ἁρμάτων ὄχοις pro ἅρματι dixit Eurip. Phœniss. ὀξήλαυνον ἁρμάτων ὄχοις ἱππεῖς ὁπλῖ. ‖ Ἅρμα accipitur etiam (vt annot. vulg. lex.) pro pondere & onere, Hierem. cap.24. ‖ Est etiam nomen proprium pagi Bœotici prope Mycalessum, nomen sortiti à fracto ibi Adrasti curru, aut à curru Amphiarai eò cõfugientis: item locus Atticæ in Parnethi: vt scribit Eustath. addens prouerbium, ὁπότ' αὖ ἀρράψῃ δ' Ἅρματος, de rebus rarò eueniẽtibus & lõgo tempore interiecto. ait enim, ἤρωα ὀψέ ποτε καὶ διὰ χρόνου ἀδήλου. Vnde gẽtile nomen Ἁρματεύς. Ἅρμα autem ab ἄρω deriuari docet Eustathius ex Aristarcho, dicens eum quemadmodum ἅρμα aspiratur, etiam ἄρσαι ἅρπης aor. 1 ab ἄρω aspirare.

C. Ἁρματοδρομία, ας, ἡ, Curule certamen, Bud. Quum cursu currus certant.

C. Ἁρματομαχία, ας, ἡ, F. ήσω, Ex curru pugno. Vtitur Eust. dicens vsitatum id certamen fuisse Achæis vtentibus ἐσφαιρωδεῖσι δόρασι.

C. Ἁρματοπηγὸς, οῦ, ὁ, Currus fabricans, Qui currus cõpingit, Carpentarius, vt Valla exponit. Il. η, Τῷ μθ' θ' ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ ἀίδηλα σοφίῃσι Ἐξεπάω. id est ἁρματα συμπηγνύων, τέκτων. Scholiast. VNDE Ἁρματοπηγέω, ῶ, Currus fabricor.

C. Ἁρματοπηγός, οῦ, ὁ, Qui currus fabricatur. Camer.

C. Ἁρματοτρέφω, ῶ, F. ψω, Curules equos alo, ἁρματοτρέφω. Diog. Laert. in Polemone, τὸν πατέρα αὐτῶ τοσοῦτον τῆς πολιτῶν καὶ ἁρματοτρόφησαι. sic enim ibi legẽdum pro ἁρμοτρόφησαι. Vnde Ἁρματοτροφοῦντες, quos ex Ælio Dionysio Cælius Rhod. lib.18, cap.25, ab Atheniensibus ἡνιόχεις, (q.d. aurigas) vocatos fuisse tradit & ditissimos atque ἀξιολόγοις habitos.

Ἁρματοτροφία, ας, ἡ, Curuliũ equorum nutritio. Bud. apud Xen. ἱππο τροφίαν exponit.

C. Ἁρματοτροχία, ας, ἡ, Curriculi orbita. Bud. ex Æliano. Pro eodem Homer. ἁρμα τροχὰ dixit propter versum. Il. ψ, — οὐδέ τι πολλὴ Γίνετ' ὀπισθώτερον ἁρμα τροχὴ καταπεσόν Ἐν λεπῇ κονίῃ. vbi notandum est accẽtum poni in vltima, licet alibi in penultima reperiatur. Differũt autem Ἁρμα τροχὰ & Ἅμα τροχὰ, vt Eustath. docet: quòd ἁρματροχὰ fit τοῦ τροχῶν [ἁρματείων] ἐξαίρεσις, seu ἴχνος τροχῶν ἅρματος, id est vestigium à currente curru impressum: ἁμα τροχὰ autem ὁμοδρομία, ἢ μᾶλλον ἡ ὁμοῦ συμβολὴ τῶ τροχῶν, aut secundum veteres ἡ κατὰ τὴν σύνοδος τοῦ τροχοῦ.

C. Ἁρματοτάσια, ας, ἡ, Currus agitatio, Aurigatio, Curule certamen. Xen. Pæd. 6, καὶ τῶν Κυρίων ἐπ' ἐκεῖνα ὅσα ἁρματηλασίαν κατέλυσεν.

Ἁρματηλάτης, ου, ὁ, Auriga. ἡνίοχος, Hesychio. Xen. Symp. Χρὴ τοὺς οἰνοχόους μιμεῖσθαι τοὺς ἀγαθοὺς ἁρματηλάτας, θᾶττον τοῖς ἐλαύνοντας τοὺς κύκλους. ET per syncopen Ἁρμηλάτης pro eodem.

Ἁρματηλατέω, ῶ, F. ήσω, Aurigo, Certo aurigatione in curuli certamine, vt B. exponit, adducens hunc Xen. Symposi. locum, ἁρματηλατοῦσι δεῖ ἐγγὺς μὴ τῆς σήλης κάμψαι, Αὐτὸν δὲ κλινθῶσαι εὐξέσου ὀδὸν δίφρον. ET Ἁρμηλατέω. idẽ.

Ἁρματήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per quem currus agi potest aut actus est. vt ὁδὸς ἁρματήλατος, id est, (vt Bud. exponit) ἁμαξιτὸς, ἁμαξήλατος (vt ἱππήλατος) λεωφόρος. Via vicularis & curulis. Plaustraria via, Militaris via. ET Ἁρμήλατος, idem.

C. Ἁρματωλία, ας, ἡ, Aurigatio. Aristoph. pace, Καὶ τὸν κύκλον παρέτρωγον ὑφ' ἁρματωλίας. vbi schol. annotat poetam, quum dicere debuisset ὑπὸ ἁμαρτίας, αὐτὸ τὸ ἁμαρτάνοντες, dixisse ὑφ' ἁμαρτωλίας, αὐτὸ τὸ φενδόμθρον ἢ ἁρμῶν αὐτῶν, aut τῆς τῶν ἁρμάτων ἰλιγγιάσεως.

C. Ἁρμάμαξα, ας, ἡ, Carruca, Carpentũ. Sunt qui putẽt differre ab ἅρμα, quòd illa esset vilior. Herodot. l.7, ὅκ τοῦ ἅρματος ἐς ἁρμαμαξαν, E curru in essedum. apud Xen. tribuitur plerunq; mulieribus. Pædiæ 3, αἰαθανῆτε ὅτι τοὺς ἁρμαμάξας σὺν τοῖς γυναῖξιν. Itẽ 7, ἐνθεῦθεν εἰς τὴν ἁρμάμαξαν ἐν ἧπερ αὐτὴ ὠχεῖτο. Idem, ὡς ἄρχεις τῶν ἁρμαμαξῶν αἱ ἄριστοι τοὺς γυναῖκας. Lib. 6, tamen σκεῦοφόραν ἁρμαμαξῶν meminit, & Athenæus lib.5, Alexãdri corpus ἁρμαμαξῆ portatũ scribit: & ex Aristide citãt vulg. lexica, οὐκ ἐφ' ἁμαξῶν τοῦθέπαι ἀλλὰ ἐφ' ἁρμαμαξῶν κομάδες τινὲς βασιλεῖς.

C. Ἁρμαξοικοι. Bud. ex Strab. lib. 7, de barbaris nomadibus loquente, citat, & paulo pòst ἁρμαξοικοι Σκύθαι. pro quo legendũ videtur Ἀμαξοικοι, aut certè ἁρμαμαξοικοι. (sicut in Ἁρμάμαξα legimus nomades reges non in ἁμάξαις, sed ἁρμαμάξαις circumiisse.) qui ita dicti fuerunt quòd in plaustris domicilia haberent, quæ quò vellent circumducere possent.

Ἁρμάπιος, ᾱ, ὁ, Curulis. vt ἁρμάπιον μέλος apud Eurip. Oreste, inde dictum (vt Etymologicus ex Didymo & Alexandro docet) quod caneretur vel in Hectorem curru raptatum, vel in matrem deûm curru à Phrygib. circũduci solitam, vel in nubẽtes virgines quas itidem curru antiqui vehebant. (vnde & πάροχοι dicebantur.) Vel ἀπὸ τῶ σωστίνου καὶ ἐπιτυμβίου δρόμου τοῦ ἁρμαῦς: Vel ab Harmateo inuentore. At ἁρμάπιον φόγγον apud eundẽ Eurip. dicit esse ἐξωῦ καὶ λεπτόν. Plutar. De fort. Alexand. Αἰσχυλίδου ποτὲ τὸν ἁρμάπιον αὐλοῦντος νόμον. Sic apud Suidam ἁρμάπιοι θόγοι, & Eurip. ἁρμάπιοι ῥηγῖναι.

Ἁρμάπος, ου, ὁ, idem. vt ἁρμάπος νόμος & ἁρμάπον μέλος apud Suidam. Cõpositum (vt vulg. lex. è Valgio in Plutarc. musicam, referunt) ab Olympo Marsyæ discipulo de Hectore bigis raptato. Xenoph. Cyri Pæd. 6, ταῦτα εἰπὼν, καὶ τοὺς θύρας τῶ ἁρματίου δίφρου ἀνέβαινεν ὅθεν τὸ ἅρμα. Fortasse autem ἁρμάπιος his in locis scribendũ est.

Ἁρμάπαι, οι, Bigales, Bigarii, Vulg. lex.

B Ἁρμαπέις, εντος, ὁ, Curulis. Athen. lib.1 ex Critia, Θήβη δ' ἁρμαπέντα δίφρον σωεπίξατο τοῦτο.

Ἁρμαπόω, F. ώσω, Aurigo. Eurip. in Oreste de Pelope, Πομπῶν σάλων ἡιόσιν ἁρμαπόσας, Aurigans in littore, marinorum fluctuum. Eodem verò sensu paulo antè dixerat Πέλοψ ὁπότε πελάγεσι δεδίφρευσε. Scholiastes tamẽ exponit ἐπὶ τῶ ἅρματος βαλών.

Ἁρμάπιον, ου, τὸ, diminut. Curriculum, Curt. Paruus currus.

Ἄ Ρ Ω Μ Α, ατος, τὸ, Aroma, Odoramen tum. θυμίαμα, ἀλοιφὴ ἄλαμα μυρεψικὸν, Suid. Plut. Alex. ὀδώδει δὲ θαυμάσιον ὑπὸ τῶν ἀρωμάτων καὶ μύρων ὁ οἶκος.

¶ Ἄρωμα autem apud Aristoph. pro ἀροσείωμα, & apud Eupolidem pro ἄλφιτον, huius loci non sunt, sed ad Ἀρόω pertinent.

C. Ἀρωματοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aromata ferens. Plutar. Alex. ὅτι, ἔφη, τῆς ἀρωματοφόρου κρατήσης Ἀλέξανδρος, πλουσίως ὅπως ὀλιθυμιάσεις.

Ἀρωματικὸς, οῦ, ὁ, Aromaticus, Odoratus. Plut. ἀωδέστερον τὸ ἀρωματικὸν ἄχθος.

Ἀρωματίτης, ου, ὁ, Aromatites. quo etiam Plin. vtitur. nam quod Dioscorides. lib.5, cap.64, ἀρωματίτης οἶνος dicit, illi Aromatites est, id est Vinum ex aromatis confectum. lib. 14, cap.16. Aromatites etiam gemma à Plinio commemoratur lib.37, cap.10.

Ἀρωματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Aromata redolens, Odoratus. Athen. lib.1, ἔστι δ' ὁ πανιωπὼς, τοῦτο τὸ ἡδὺς εἶ, ἔχει τι καὶ ἀρωματῶδες.

Ἀρωματίζω, F. ίσω, Aromata resipio. Aphrod. Probl. lib.1, ἡ δὲ δορκῶν κόπρος ἀρωματίζει. Act. etiam significationem habet, significãtque Aromatis seu Odoramenti simbuo. Dioscor. ἀρωματιστέον δὲ σταρμόριον καὶ τοῦρειον, ἔπι δὲ ἐλάφειον, καὶ μελὸν τῶδε τῶ ζώου, τὸν θυμὸν τῶτον. pro quo paulo pòst ἀωδίζειν act. signif. dixit.

C. Ὑπαρωματίζω, Subodoratus sum, Aromata aliquatenus redoleo. Dioscor.

— Α' Σ [Σ, εως, ἡ, Limus. Eust. dicit esse ῥύπον ἐν ὕδασι ξηρὸν, ἢ σωτηρμωτηρον κτ' πιὲ πα λαμοὺ, τὸ ὀξὺ ὕδατος ξηρὸν, ἢ σαφέστερον εἰπεῖν, ἡ ἰλύ. τοῦδὲ τὸ ἄζω τὸ ξηραίνω. addẽs quibusdam synonyma esse hæc, ἰλὺς, ἄσις, γ' ἐχέδος. Il. φ, — ποσὶν οἱ ἄσιν καὶ ὑπερθε καλύψω. Nicand. Ther. — εἴλω τε πολύστονος εἰς ἅλα Νεῖλος Πλησιὼρος κατέχευε ἄσιν. ¶ At ἄσις cum i subscripto est ab ᾄδω, Cano.

Ἄσις, εως, ὁ, Limosus, ἰλιώδης, vt Eustath. inter alias multas expositiones, hunc Il. β locũ, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, exponit.

¶ Ἄσιος verò λίθος (qui & σιλοφάγος) Celso lib.4, cap. vlt. ab Asia dictus est, Galeno autem & Plinio lib.36, c.17, ab Asso Troadis, vnde & Assius scribitur.

Ἀ Σ Α Μ Ι Ν Θ Ο Σ, ου, ἡ, Solium balneatorium, Peluis, ἡ κτ' λουτῆρ πέλος, λεκάνη, Eust. λουτῆρ σκάφη, schol. Od. η, Ἐς ρ' ἀσαμίνθιον βαίνεν εὐξέστοις λύσαιτο. Eustath. dictũ vult τοῦδὲ τὸ ἄσιν seu ἄσιν (in Iliade enim dupliciter à veteribus illud vocabulũ scribi testatur) μινύθειν, à sordibus diminuẽdis, hoc est eluẽdis. Est verò & poculũ, inquit Pollux, ὡς Ὅμηρός τε μιμεῖται, Τιλεμάχου δίδοντος Μενέλεω δυ' ἀσαμίνθοις, καὶ Κεφῆνος ἐν Χείρωσιν, Ἐξ ἀσαμίνθου κύλικος λαβεῶν. Alibi tradit quosdam in Cratini Heroibus pro κιβωτὸς accipere, quosdam pro poculo.

Α Σ Β Ὸ Λ Η, ης, καὶ Ἀσβολος, ου, ἡ, καὶ θάλη τῶ πυρὸς, ἡ σαπτὴ, Suid. Gorræo idem est quod λιγνὺ, tradenti ex Galeno, esse vaporem terrestrem ex materiis immodicè assis vstíque. Adhærescit non tantùm caminis, sed etiam fornacibus & lucernarum rostris, vt ex Plinio patet. Athen. l.13, Τὰς ὀφρῦς πυρράς ἔχεις; ζωγραφῶσιν ἀσβόλω. Aphr. l.2, Probl. ὁρίζονται ἀσβόλης ἡ ὀσφράνσις. Eust. dictã vult quasi τὸ ἄσι (ὅ ὅστι ῥύπον) θάλλουσα μετὰ ὄψεως.

Ἀσβολόεις, εντος, τὸ, Fuliginosus, apud poetas.

Ἀσβολώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Idem in prosa.

Ἀσβολόω, ῶ, F. ώσω, Fuligine inficio. Athen. lib. 13, Ἀίθρωπον ἄχει τὸ σῶμα τῆς ἀσβολωθέν. Ἀσβολόω etiam reperitur. vnde Ἀσβολωθεὶς apud Hesych. quod præter μέλαν exponit etiam μεταψηλόν.

C. Ἀπασβολόω, ώσω, F. ώσω, Fuligine excutio, vt Rivellius interpr. in hoc Dio sc. loco, lib. 5, c. 87, de ære vsto, ἔνιοι δ' δίγα τὸ θεῖον καὶ τὴν ἄλων σωθέντες ἐν χύτρᾳ, καίοιεν ἐφ' ἱκανὰς ἡμέρας· οἱ δὲ τὸ θεῖον μόνον χρῶνται, ἀπασβολοῦντες μόνον. Vbi tamen quibusdam potior videtur Marcelli versio, Nonnulli solo sulphure vtuntur, verùm fuligine hoc nigrescit. Apud eundem alibi, ἀπασβολωθῇ vertitur In fuliginem euanescat seu transeat.

Ἀ Σ Κ Ἐ Ω,

κῶ, F. κήσω, Exerceo. Xen. Pæd. 2, ὅπ τά τε σώματα τῶν παιδευομένων ἀσκεῖν. Sic Luc. De saltat. θήρουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ τὸ σῶμα. Rursũ Xen. ἀσκεῖν τὰ σώματα πρὸς ἰσχύν, dixit eodem illo libro. Apud Herodotũ ἀσκέων πεντάεθλον, Exercens pentathlon, vel Exercens se pentathlo. vtroque enim modo exponitur. Interdum cum accus. personæ, itémque accusat. rei, vt Xenoph. Pæd. lib. 8, p. 136, καὶ ἀσκεῖν αὐτόν τε καὶ τοὺς σὺν ἑαυτῷ τὰ πολεμικά. Idẽ in lib. De arte equestri, ἀσκεῖν τὴν ἱππικὴν, & τὴν ἱππικὴν μελετᾶν pro eodem posuit, videlicet pro παιδεύεσθαι, vt annotat Bud. Apud Isocr. ἀσκεῖν δὲ τοὺς αὐτὰ χρονίσαι. ‖ Ἀσκῶ interdum etiã redditur Colo. vt ἀσκεῖν τὴν ἀρετὴν, Xenoph. colere virtutem. Sic Isocr. ad Nicoclem, ἀσκεῖν δικαιοσύνην, & ἀσκεῖν σωφροσύνην. Nõnunquam vertitur Operam dare, vel Vacare, vt λόγοις ἀσκεῖν, & ἀσκεῖν τὴν τέχνην. In qua signif. iungitur etiam infinitiuo, vt ἀσκῶ πιεῖν, apud Xenoph. Sic & apud Luc. Act. Apost. cap. 24, sequendo vulgata exempl. ἀσκῶ ἔχειν (quod Bud. interpr.) Meditor habere. sed in nonnullis vetustis libris lego ἔχων, interpũgendo post ἀσκῶ. Ex Luciano etiam affertur ἀσκῶν κιθαρίζειν, quod esse videtur pro ἀσκῶν τὸ κιθαρίζειν. ‖ Ἀσκῶ pro Doceo (inquit Bud.) apud Plat. Euthyd. σοφίαν τε καὶ ἀρετὴν ἀσκεῖν. Sic Aristophanes ἀσκεῖν τὸν νοῦν τὸν ὀπτὸν χώριον ᾧπνον. item ἀσκῶν κρατεῖν ex Aristot. affertur pro Vincere docens. Huc pertinet Ἀσκῶ pro Instruo, apud Chrysost. De orando Deo, ῥαθυμοῦντες ἡμεῖς καθ' ἑαυτῶν ἀσκοῦμεν τὸν πόνηρον. Vt autem Ἀσκῶ pro Doceo, sic Ἀσκοῦμαι pro Doceor, Studeo, ponitur. Vnde apud Greg. εἰ λόγοις ἀσκούμενοι, κακίαν μαθοίεν. Sed & Plut. ἀσκούμενοι cũ μανθάνοντες copulant. Sic apud Athen. ἀσκηθεὶς τὰ πολεμικὰ, pro πεπαιδευμένος, eruditus & exercitatus in rebus bellicis. (Sic autem & actiuũ ἀσκεῖν pro παιδεύειν modò fuit annotatũ) Ita dicitur ἀρετὴν ἀσκεῖσθαι. At cũ accus. ἄσκησιν in hoc loco, qui in vulg. lex. affertur, ἀσκούμενος τὴν κυνικὴν ἄσκησιν ὑπὸ τοῦ Ῥοδίου. vbi exponitur, Cynicam disciplinam sequutus sub Rhodio. Ἀσκεῖσθαι apud Lucian. præpos. πρὸς iunctum, πρὸς τοῦτο ἀσκεῖσθαι.

Ἀσκέω, κῶ, Elaboro, Concinno, Elaboratè cõcinno, Orno. vt ἀσκήσασι χιτῶνα, Od. α, v. 440. Vtitur & Philo De vita M. lib. 3, ὡς δὲ τοῖς ἐσθῆσιν ἤσκησεν αὐτούς. Herod. in 4, κόμας τε τῇ κεφαλῇ ἐπέπλεκτο ξυστὰς, καὶ εἰς κουρὰν τοῦ Γερμανῶν ἠσκημένας. Qui loci diligenter obseruãdi sunt. nam simplicis hac in signif. rarus est in prosa vsus, nisi me memoria fallit. ‖ At ἀσκεῖν γάλακτον magis nouè pro Nutrire barbam, apud eundem Herodian. lib. 5, Polit. interprete.

Ἄσκημα, ατος, τὸ, Id in quo nos exercemur. Xenoph. γυμνικῶν ἀσκημάτων τὰ πολλά. ΑΤ Ἄσκησις, Ipsa actio se exercendi, Exercitatio. Xen. Pæd. 8, πολεμικὴν ἄσκησιν & πολεμικῶν ἀσκήσεων pro eodem dixit. Et ἄσκησις εἰς τὸν πόλεμον, Plut. Lycurgo. ‖ Sed apud Lucianum aliósque nonnullos ἄσκησιν peculiari signific. poni animaduerti pro studio quod certæ cuipiam philosophicæ sectæ impẽditur. vt ὁ βίων θεράσει, de Diogene philosopho, καὶ πάνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται (vbi interpr. vertit Artem, peperam, meo iudicio) Sic in illo quem antea protuli loco, ἀσκούμενος τὴν κυνικὴν ἄσκησιν. ‖ Ἄσκησις apud Basil. pro exercitatione mentis in rebus diuinis, & earum meditatione, vt scribit Bud. vnde Ἀσκητὴς & Ἀσκητήριον & Ἀσκητικὸς βίος peculiaria ecclesiasticis scriptoribus: de quibus vocabulis paulo post. Sed & μοναδικὴ ἄσκησις legitur in hist. de Iuliano Cæsare, τὴν κόμην ἀπεκείρατο μόνος καὶ μοναδικὴν ἄσκησιν ὑποκρινάμενος.

Ἀσκητὴς, (aliud verbale itidem à tertia persona formatũ) q. d. Exercitator. Cum genit. apud Xen. Pæd. 1, ἀσκηταὶ ὄντες τῆς καλῶν κἀγαθῶν ἔργων. Sine adiectione autẽ, pro athleta, apud Plat. De rep. lib. 3, ἡ τοῦ ἀσκητοῦ ἕξις. ‖ Ἀσκητὴς apud eccles. scriptores, Qui se in rerum diuinarũ meditatione exercet, vt apud Damascenum, τοὺς θεοφόρους ἀσκητάς. id est monachos, inquit B. Vtitur & Theodoritus, scribens, ἐν μιᾷ οἰκῇ ἀσκητοῦς καὶ τῶν ἀρετῶν φροντιστὰς αὐτὸ κατ' ἐκεῖνον διέλαμπον τὸν καιρόν. Et Ἀσκητεία, Puella aut quæuis mulier quæ meditationi rerum diuinarũ se dicauit. Ἀσκητεία (inquit Bud. Puellæ Deo dicatæ. Ἀσκητεία (vt in vulg. lex.) inter sacras mulieres nominãtur in Pand. quũ de raptu virginũ agitur. Moniales quidam vocant. ET Ἀσκητικὸς, (q. d. Exercitatiuus, vel Exercitatorius) Ad exercitationem comparatus, Ad exercitationem pertinens. Exponitur etiam Exercitationi vacans: (Intelligitur autem peculiariter de exercitatione animi in meditãdis rebus diuinis) vt ἀσκητικὴ πολιτεία apud Theodor. Et Ἀσκητικὸς βίος, & ἀσκητικὴ παλαίστρα, apud eundem Theodoritum. ET Ἀσκητήριον (q. d. Locus exercitationis seu meditationis) Secessus exercitatorius, Secessus quem incolebant hi ἀσκηταὶ, apud Basil. Cœnobium, Monasterium. Greg. tamen vtrunq; posuit, videlicet ἀσκητήρια & μοναστήρια, quum in orat. in Basil. scribit, ἀσκητήρια καὶ μοναστήρια δειμάμενος.

Ἀσκητὸς, τὴ, τὸν. Dicitur ἀσκητὸν quod exercitatione consequi possumus. Aristot. Eth. 1, πότερον δὴ μαθητὸν, ἢ ἐθιστὸν, ἢ ἄλλως πως ἀσκητόν. Sic Xenoph. ἔμοιγε δοκεῖ πάντα τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀσκητὰ εἶναι. At ex Plut. Lycurgo affertur ἀσκητὸς ἀνὴρ pro viro exercitato & experiente. ‖ Ἀσκητὸς, Elaboratus, Arte elaboratus, Affabrefactus. vt Od. θ, ἀσκητὸν ἵππα. Sic ἀσκητὸν λέχος. Item Ornatus, apud Theocr. Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπκι. Apud Hesiodũ autẽ πῖλον ἀσκητὸν quidam interpr. Pileum habilem.

C. Διασκέω, κῶ, Exorno, (sequendo illam simplicis signif. quæ ex Homero posita est) A cuius pass. voce est particip. Διησκημένοι apud Athen. pag. 217, διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ, Compti, Compositi, Ornati.

C. Ἐξασκέω, κῶ, Exerceo. A cuius pass. voce est ἐξησκημένος apud Athen. οὕτως ἐξήσκηντο πρὸς τὰς ἡδυπαθείας. Quæ B. interpret. Sic eruditi & docti erant in luxu. Xen. διὰ ταῦτα πάντα ἐξησκημένοι ὦσιν οἱ ἱππῆς. In vulg. lex. Ἐξασκεῖν pro Docere affertur ex Plutar. Pericle, ἐξασκήσας ἕξιν δι' ἀνωμολογίας εἰς ἐπιστήμην καταστήσουσαν. ‖ Ἐξασκῶ autem pro Exorno, Como, (sicut & de διασκῶ modò dictum fuit) Item Elaboro, Affabrefacio, vide ex Athen. & Luc. apud Bud. p. 318.

C. Σωμασκέω, κῶ, Corpus exerceo. Sed de gymnasticis exercitationibus, quales sunt athletarũ, peculiariter dicitur. Satyrus apud Athen. lib. 12, de Alcibiade loquens, ὁ Θήβας δὲ σωμασκῶν καὶ γυμναζόμενος. Polit. apud Herodianũ lib. 7 σωμασκουμένων interpr. Exercitatissimorum. ET Σωμασκία, Corporis exercitatio. in qua signific. affertur ex Xenoph. Bud. autem σωμασκίαν interpr. Curationem corporis (eo sensu quo Curare cutem dixit Horat.) in loco quem Suidas affert.

Φωνασκῶ, vide in Φωνή.

Ἀ Σ Κ Ὸ Σ,

Vtris. Iliad. γ, Ἀσκὸν ἐν αἰγείῳ. In vtre caprino. Vtitur Luc. de Tomyri loquens, quæ caput Cyri in vtrem sanguine plenum mersit. Apud Homerum. ἀσκὸς βοὸς, Pellis bouis. ‖ Ἀσκὸς de hominis corpore etiam dicitur vel viuo vel mortuo. Vide Eust. ‖ Ἀσκὸς de homine obeso & vinigurgite (eo ferè modo quo Gallicè Vn sac à vin) Antiphanes apud Athen.

C. Ἀσκοπήρα, Marsupium, vt Suidas exponit. Ex ἀσκὸς & πήρα. Vsus est autem hac voce Ascopera & Suetonius.

C. Ἀσκοπυτίνη, Vas vinariũ, Poll. Affertur & ex lib. Iudith.

C. Ἀσκοφλαυείζειν, pro quo Eustath. ἀσκῶ φλαυείζειν, quem vide pag. 1552.

C. Ἀσκοφόρος, Vtres ferens in sacris Bacchanalibus. ET Ἀσκοφορεῖν, Vtres ferre in illis sacris. Etymol.

Ἀσκίτης ὕδερος, Hydropis species in quo humoris aquosi siue serosi copia cum paucissimo spiritu in membrana

abdominis interiore inter peritonæũ & intestina continetur, & velut in vtre quodam (vnde nomen habet) conclusa est. Gorr. ‖ Et ἀσκίτης, cuiusdam populi nomen, de quo lege Eustathium.

Ἄσκαμα, Pellis muniens remos qua parte scalmo incumbunt, vt ex Hesych. Suida & Aristoph. schol. annotatur. Sed eidem schol. alibi est lorum quo remus scalmo alligatur. Aristoph. Acharn. Ἄσκαμ' ἔχεις πυκνὸν τὴν ὀφθαλμὸν κάτω. Vide & alia de hac voce apud Pollucem.

¶ Ἀσκωλία, Festum Bacchi Athenis in quo super ἀσκοὺς (id est vtres) inflatos & vnctos vnico pede saltabant, vt delabentes risum excitarent. MINC Ἀσκωλιάζειν, Super vtrem salire. Quò pertinet quod dixit Virgil. Georg. 2, Mollibus in pratis vnctos saliere per vtres. ‖ Ἀσκωλιάζειν generaliore etiam significatione pro Saltare vnico innitentem pedi. Aristoph. in Pluto, ἀσκωλιαζ' ὀρχοῦνται πρὸς αὐθρίαν. At Plato Symp. 248, ὥσπερ ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἑστῶτα σκέλους ἀσκωλιάζοντες. Gal. ad Glauc. lib. 2, καὶ ἀσκωλιάζειν δὲ κατ' ἀριστερὸν σκέλος ἐπιόντα τὸ παιδάριον, ὅπως ἐπ' ἐκεῖνο φέροιτο τὸ πλεῖστον τῆς ῥοπῆς. Exponitur etiam Claudicare. Vide Pollucem, Hesych. & Eust. ET Ἀσκωλασμὸς, Saltatio illa τοῦ ἀσκωλιαζόντων.

¶ Ἀσκίον, ου, τὸ, (diminut.) Vtriculus, Paruus vter, Plut. in Artoxerxe, ὀλίγῳ ἀσκίῳ φαύλῳ διεφθαρμένον ὕδωρ. ET Ἀσκίδιον, aliud diminut. apud Aristoph.

Ἀ Σ Π Ά Ζ Ο Μ Αι,

Amplector, seu Amplexor, Comiter accipio, Amicè excipio, Amãter cõplector. Itẽ Saluto. Il. κ, v. 542, τοὶ δὲ χαρέντες δεξιὴν ἠσπάζοντο ἑταῖρον μειλιχίοισι. vbi Eustathius scribit esse τὸν πρόσκυνεῖν, & quasi εἰς ἑαυτὸν ἀσπάζεσθαι. Idẽ poeta Od. γ, v. 35, Χειρὸς τ' ἠσπάζοντο καὶ ἐφιάδας ἀΐσσοντο. vbi idem schol. exponit ἐπιστῶ. τὸ καὶ εἴλκον ἐξῆς δεξιώσεως εἰς ἑαυτοὺς: addens & talem quendã ἀσπασμοῦ morem suo tẽpore apud nõnullas gentes receptũ. Scribit etiam, pro Osculari solitos veteres addere datiuum φιλήματι. Xen. Pæd. 6, ἠσπάζοντο ἀλλήλους ὡς εἰκὸς ὀκ δυσελπίστου. Eodẽ libro, οὐκ ἔχουσα ἡ Παιδεία πῶς ἔπ' ἄλλως αὐ ἀσπάσαιτο αὐτὸν, κατεφίλησε τὸν δίφρον. Aristoph. Nub. Στρεψιάδην ἀσπάζομαι. vbi exponitur Saluere iubeo. Synes. ἀσπασαι κἀκεῖνον παρ' ἐμοῦ, Saluta illũ verbis meis. Quidam tamen volũt ἀσπάζεσθαι vbi pro Salutare ponitur, non esse simpliciter pro Salutare, sed osculo & complexu. Verùm meminisse oportet eius quod modò ex Eustath. protuli, de addito datiuo φιλήματι. Pro hoc autem inuento etiam additum κατὰ τὸ φιλεῖν à Plut. in Pericle, ἠσπάζετο καθ' ἡμέραν αὐτὸν μετὰ τοῦ φιλεῖν. Sed & ἀσπάζεσθαι τοῦ σώματος ex eodem affertur pro Osculari. Quinetiã quum scribit in Fabio, ἀθελχθὲν τὸν Φάβιον ἠσπάζετο, hic ἠσπάζετο quidam interpr. Osculabatur. In nõnullis verò aliorum quoque autorum locis, vbi sine adiectione ponitur hoc verbum, ita redditum à quibusdam interpretibus fuit. ‖ Ἀσπάζεσθαι αὐτοκράτορα, eodem modo quo Lat. Salutare imperatorem, Salutando appellare. Plutarch. ἀσπασάμενοι αὐτὸν αὐτοκράτορα τοῦ στρατοῦ. Sic apud eundem in Fabio, οἱ δὲ στρατῶται τοὺς στρατίτας, πάντων ἠσπάζοντο. Ex eodem in Numa affertur ἀσπάζεσθαι ἐρωτικῶς, pro Adamare.

Ἀσπάζομαι, Amplector, id est Amo. vt ἀσπάζομαι χρήματα apud Plat. De rep. lib. 1, (vbi ἀγαπῶ pro eodẽ ponitur) Amore pecuniarum teneor. Sic ἀσπάζομαι ἡσυχίαν. Amo quietem, vel Delector quiete. Ἀσπάζομαι (inquit Bud.) Amplector: pro Cupidè apprehẽdo aliquid. Xen. de canibus falla ibus loquẽs ἀσπαζόμεθα δὲ τὸ ἴχνος καὶ τὸν ἰχνεύμονα, id est Fallax vestigium amplectentes pro certo. Et ἀσπάζομαι τοῦτο (addit idem Bud.) Huius rei cupidus sum. Hermog. vbi περὶ δριμύτητος differit, dicit Sophoclẽ φίλανδρον appellasse Atalantam δεῖν τὸ ἀσπάζεσθαι σὺν ἀνδρὸς εἶναι.

Ἀσπασμὸς, οῦ, ὁ, Amplexatio, Salutatio. Paulus Apost. 1 ad Cor. c. 16, & alibi, ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου, Matth. 23, & Mar. 12, & Luc. 11, τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς. AT Ἄσπασμα, Res quam amplexamur. Plut. in Consol. ad vxorem, πάντων ἥδιστον ἡμῖν ἄσπασμα καὶ θέαμα καὶ ἄκουσμα παρεῖχεν ἑαυτόν. In vulg. tamen lexicis huic voci ἄσπασμα significatio τοῦ ἀσπασμοῦ duntaxat tribuitur.

Ἄσπαστος, ου, ὁ, Quem quis amplecti velit, Amplectendus, Optatus, Acceptus. Od. ψ, Ὡς ἄρα τῇ ἄσπαστος ἔην πόσις εἰσορόωσα. Et ἀσπαστὸν apud eundem Res grata, Digna quam amplectamur. Herodianus lib. 3, ὡς ποιησάμενος καὶ δοκοῦσα καὶ ἀσπαστὰ ἀκούειν. i. Quasi hæc ei conditio summopere amplectenda videretur, Bud. interpret. At Politianus ita, Quũ se optata ac lubentia simularet audire. Herodotus comparatiuo ἀσπαστότερος vsus est, itidem pro gratiore. Apud Hesiodum ἀσπαστὸν aduerbialiter etiam. ET Ἀσπαστῶς aduerb. Libenter. Herodian. lib. 2, οἷς πιστεύσας ὁ Ἀλβῖνος τὴν πεμπὴν ὑποδέξατο ἀσπαστῶς. ET Ἀσπαστὴ, ῆς, ἡ, Salutatio, apud Callimach.

Ἀσπάσιος, ία, ον, poetis idem quod ἄσπαστος poetis pariter & prosæ scriptoribus. Od. λ, Ἀσπάσιος παῖδαν ἰδὲ δημοῦσιν ἐμοῖσιν Οἴκαδ' ἐλθοῦσαν. Et vt dicitur Lubens hoc facio, pro Lubenter, ita & ἀσπάσιος pro ἀσπασίως interdũ ponitur ab Homero. ET Ἀσπασίως, aduerb. Il. φ, Ἀλλ' ἀσπασίως ἐσίχωμεν Ἐς πόλιν.

C. Ἀντασπάζομαι, Resaluto, Vicissim amplector. Budæus ex Plut.

Ἀ Σ Π Ὶ Σ,

ίδος, ἡ, Clypeus. Is autem rotundus erat, (vt Virgilio autore intelligi potest, qui pergrãdem Cyclopis oculũ cõparat clypeo Argolico) scutum verò, formæ oblõgæ, maiúsq; clypeo: idem quod θυρεὸς, qui à similitudine foriũ denominatur, vt oftẽdit Turnebus in suis Aduers. lib. 11, cap. 27. Il. σ, ἀπὰρ ἀσπίδες ἐμφαλόεσσαι. Item ἀσπὶς ζωρέη, Il. π. πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦριν, Il. λ. Et φαεινὴ ἀσπὶς, Il. χ. Et ἀσπίδας ἀμύκλους, Il. ξ. Plura ἀσπίδος epitheta & quæ eius sint partes, Vide apud Pollucem. παρ' ἀσπίδα καθίστασθαι, In clypeum se locare, apud Xenoph. idem est quod Ad sinistram. ‖ Ἀσπὶς ponitur etiam pro ipso clypeatorum agmine, seu ipsis clypeatis, Herodot. ἀσπὶς ὀκτακισχιλία. Lucian. ἀσπίδες πυκνοὶ τὴν ἀρχὴν. Apud Xenoph. vero Hellen. 2, καὶ ἐξαίφνης βάθος οὐκ ἔλαθεν ἢ ὅτι πυκνοὶ τὰ ἀσπίδων. Bircelzheimerus interpr. Ordine lato nõ minus quàm quinquaginta hominum instructo. Suidas etiam πάλιν esse vult in hoc Aristoph. loco, ἴσασθ' ἐφεξῆς πάντες ὅτι τῆς εἰς ἀσπίδας. Εἰς ἀσπίδα ἥξειν apud Euripidem Phœniss. hoc in loco, Ἥκουσε τίκα μονομάχῳ μέλλειν δορὶ Εἰς ἀσπίδα ἥξειν βασιλικῶν δόμων ὕπερ, schol. exponit εἰς μάχην, εἰς συμβολὴν, In certamen. Ἀσπὶς Eustath. deriuat ab α στερητικῷ, & σπίζω, id est ὀκτείνω, ἢ μὴ πλεῖον τοῦ μετρίου μεμηκυνόμενη ἢ κυείας ἢ κυκλοειδὴς καὶ μὴ εἰς μῆκος ὀκτεινομένη. Aristoph. verò schol. etiã ab ipsa aspide, ὅτι ἐπὶ εἰς κύκλους πολλοὺς ἑλισσόμενος [τὸ ζῶον τοῦτο] καθεύδει. κυκλικὰ γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες τοῦ παλαιοῦ. ὡς Αἰσχύλος, Ἄλκα δὲ πολλὴν, ἀσπίδος κυκλοτερῆ.

C. Ἀσπιδεπιγείου, ου, τὸ, Vbi clypeus figitur. Suid.

C. Ἀσπιδοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui clypeos fabricatur. Poll. lib. 7. Ἀσπιδοποιία, ας, ἡ, Clypeorũ fabricatio. Itẽ Clypei descriptio quæ apud Homerum habetur: vt Eustath. vocat.

C. Ἀσπιδοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Clypeum gestãs, Clypeatus. ET Ἀσπιδιφόρος apud Euripidem pro eodem, seu (vt Suidas exponit) πολεμιστής.

C. Ἀσπιδοφέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui clypeo se alit, Qui ex clypeo (& per consequens ex bello) viuit. Eurip. Phœniss. Σπαρτῶν γένεσις, ἀσπιδοφέρμονα δίασον ἐνοπλον. i. vt schol. exponit, ἀσπιδιφέρμονα. (φέρεσθαι δὲ τὴν θρίψαι) τὸν ὑπὸ ἀσπίδι τραφέντα, τουτέστι τὸν Σπαρτῶν λαὸν τὸν πολεμικόν. Eustath. ἀσπιδιφέρμονα δίασιν exponit ἀσπιστάς.

C. Ἀσπιδαποβλής, ῆτος, ὁ, Qui clypeum abiicit, Desertor militiæ. ῥίψασπις Aristoph. Vespis, εἶτ' θὔαθλος χὠ μέγας ὄστις κολακώνυμος ἀσπιδαποβλής.

C. Ἀσπιδοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Clypeum tenens, Clypeatus. Eurip.

C. Ἀργύρασπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Argenteum clypeum gestans. Vide Ἄργυρος.

C. Λευκάσπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Album clypeum habens. Il. χ. Δείρεσθον δὲ σκάλεα λευκάσπιδα, μακρὸν ἀΐσσας. vbi Eustath. annotat, οἷα ὀθόνιον, ὡς εἰκός, ἔχοντα λευκὸν σάκος. καθὰ καὶ Ἀρχίοι φασὶ Σοφοκλέα λευκάσπιδες ἱστορῶσθαι.

C. Ὁμάσπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Vnà [cum alio] clypeum gestans, Commilito, Epigr.

C. Ῥίψασπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Clypeum abiiciens, [& fugiens,] Ignauus, Suid. idem quod paulo antè Ἀσπιδαποβλής, ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα. Pollux ex Platone, Ῥίψασπις μὲν δὴ οὐκ ὀνομάζοιτ' αὖ δικαίως, ὑποδολὸς δὲ ὅπλων.

C. Φέραασπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Clypeū ferēs, Clypeatus. Itē Bellicosus. In Epigr. Πυκνὴν ἀλλήλοις Ἕκτωρ χάριν ἠδ' φέραασπις Αἴας ἐκ πολέμου μνῆμ' ἔφερον φιλίης. Itē φέραασπις ἐθνῶν. Epigr.

C. Χάλκασπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Æreum clypeum gestans, Bellicosus. Eurip.

C. Ὑπασπίδιος, ᾱ, ὸν καὶ ἡ, Clypeo tectus. Il. Κῆρα πολὺ πρόσθε βέλεα καὶ ὑπασπίδι φωτὸς ἀμύνει. i. ὑπὸ τῆς ἀσπίδος βαίνων, καὶ ὁ πρόσθε βάλων τὰ ἴχνη, ἀλλ' ὑπ' αὐτῷ τὸ σῶμα κρύπτων, vt exponit Eustath. addēs aliis esse ὀνόμασι ὅθ' ὀρχοῦ ὦμος: quomodo & Sophocl. scholiastes in Aiace, — τὸν ὑπασπίδιον Κόσμον φέρετω exponit ὀνόμασι. Eurip. ὑπασπίδιον κοῖτον ἰαύει, Sub clypeo dormit.

Ἀσπιδιώτης, ᾱ, ὁ, Clypeatus. ἀσπιδικός. idem quod Miles, à parte totum intelligendo, quemadmodum & αἰχμητής, δικυημής, θωρηκτής, κορυνής, ἱππικορυνής, & similia. Eust.

Ἀσπιδής, ές, ὁ καὶ ἡ, In clypei modum rotundus, πρόσφορος δίκλω ἀσπίδος πυκνότητος: vt Eustath. exponit in hoc loco Od. λ, ἐπέμενα δ' ἀσπιδέος πεδίοιο. addens, sicut hæc expositio non satisfaciat, legendum δίχ' ἀσπίδος, vt sit ὀκτάμυρον καὶ πλατύ, πρὸς τὸ ἀσπίζω τὸ ὀκτάνιον. Hesychio est etiam ἀσπίδας ἔχων. sed malè apud eum ἀσπίδες legitur, & interpungendum est post πεδίον. Qui errores vulgatis lexicis fallæ expositionis occasionem dederunt.

Ἀσπιδήλα, ἀσπίδας, Hesych. Resolutum forsan Ionico more ex Ἀσπιδεῖα, quod ἀσπίδων πτυχὰς exponit, dicens esse etiam partem nauis πρὸς πρύμνα.

Ἀσπιδὸν, aduerbium, q.d. Clypeatim, Testudine facta, δίκην συναασπισμοῦ. Suid.

Ἀσπίδιον, ᾱ, τὸ, Paruus clypeus. Sic etiā dictū à veteribus est ἄλυσσον, φ fructum ferat dupliciū scutorū effigie. Gorr.

Ἀσπιδίσκος, ᾱ, ὁ, aliud dimin. Paruus clypeus. Ἀσπιδίσκοι verò Hesych. σῦτ etiā τῆς κιθάρας τὰ ἐπ' ἄκροις πήχεσιν. ET Ἀσπιδίσκη itidem Paruus clypeus, Hesych. (apud Pollucem verò est etiam τὸ κωρτηνόμορον τοῦ παρίου in curru: & apud eundem Hesych. φερεφερὴς κόσμος ὅπλοις εἰκώς.) vt & Ἀσπιδίσκιον apud Eust. quod πελτάριον exponit.

¶ Ἀσπίζω, F. ίσω. Clypeo protego & defendo.

Ἀσπιστήρ, ῆρος, Clypeatus, Φυλακτήρ, vt Suid. in hoc Soph. Aiacis loco exponit, Ἀλλ' αὖ δρες ἀσπιστῆρες εἰνάλιος λεώς.

Ἀσπιστής, οῦ, ὁ, Clypeatus, Miles, à parte totum intelligēdo, vt αἰχμητής, θωρηκτής, κορυνής, sicut docet Eustath. Il. α, — ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ σίγες ἀσπιστάων λαῶν.

c. 2. Συναασπίζω, F. ίσω, S. mul dimico vulg. lex.

C. ΠΑΡαασπίζω, F. ίσω, A latere stās clypeo munitus pugno. παρασπίζειν (inquit Bud.) dicitur qui quasi παρασάτης & socius est certaminis & periculi in prælio, à latere non discedens. Plutar. in Pelop. 92. HINC Παρεασπιστής, οῦ, ὁ, Qui à latere stans clypeo munitus pugnat. παρεστὼς ὁπλίτης, Hesych.

C. ΠΡΟαασπίζω, Clypeo obiecto protego, Propugno. προασπίζω καὶ προΐσταμαι (inquit Bud.) κυρίως λέγεται ὅτι τῶν ἐμπροσθεν ἱστάμενοι ἐν πολέμῳ, καὶ βοηθοῦντων τῶν ὄπισθεν, Sum inter principes & antesignanos. Herodian. καὶ τὰ ὅπλα κείμενα σρατοπέδα τῶν πολεμίων, προασπίζοντα τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, Milites limitaneos qui imperii fines tuentur. VNDE Προασπιστής, οῦ, & Προασπιστήρ, ῆρος, Propugnator, Qui inter clypeatos primus certamē init. προμαχος, ζοφῆς, Hesych.

C. ΣΥΝαασπίζω, Confertis clypeis pugno, Testudine facta pugno, Testudine succedens pugno, vt Bud. ex Liuio exponit. Luc. πάντες ἅμα συναασπωμῶν ἐπ' αὐτόν. VNDE Συναασπισμός, οῦ, ὁ, Quū confertis clypeis pugna initur. ὅταν ἕκαστος αὐτῶν ὑπὸ τῇ φάλαγγι κατέχῃ πῆχυν ἕνα, Suid. Συναασπισμὸν B. vult esse apud Cæsarē hoc in loco, Confertissima acie phalange facta successerunt. Et apud Liuium, quum scribit, Sublatis super capita scutis, continuatis ita inter se vt non modò ad cæcos ictus, sed nec ad inferendū quidem ex propinquo telum, loci quicquam esset: testudine facta subibant. Sic apud Hom. Il. ν, Φραξάμενοι δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προσθελύμενω. Ἀσπὶς δ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, αὐτὰρ ἐπ' ἀνὴρ. ET Συναασπιστής, οῦ, ὁ, Qui vnà sic pugnat, Commilito.

C. Ὑπασπίζω, F. ίσω, à Bud. ponitur, sed sine expositione & exemplo. VNDE Ὑπασπιστής, ᾱ, ὁ, Clypeatus, Satelles, δορυφόρος, Suid. qui etiā hæc affert, ὦ ὦ Χοσρόη ὑπασπιστὰ καὶ δορυφόροι πελάσατε ὑπῆρχον. Est etiā βοηθὸς, Hesychio, Adiutor, Defensor. vt apud Eurip. Phœniss, — ἔρημος πᾶς ὑπασπιστοῦ σέθεν. id est ἀσπιδηφόρου. vt schol. exponit.

C. ΥΠΕΡαασπίζω, Clypeo protego, Propugno. βοηθῶ, ἀπολαμβάνω, Hes. Polyb. ὑπερασπίζοντες καὶ σώζοντες πολίτας. Naz. orat. ἵνα ὑπερασπίσῃ σε. Basilius, ὑπερασπιζόμενος ὑπὸ θεοῦ. VNDE Ὑπερασπισμός, οῦ, ὁ, Defensio, Propugnatio. ET Ὑπερασπιστής, οῦ, ὁ, Propugnator.

C. ΕΝαασπίδωμαι, ῶ, Clypeo armo. vnde ἐναασπιδώσεται, apud Phauor. καθοπλίσομαι, ἀσπίδι πολεμήσομαι. ET Συναασπιδόω, idem quod συναασπίζω. Xen. Hell. 7, οἱ δ' Ἀρκάδες ἀθρόοι συναασπιδοῦντες.

¶ Ἀσπὶς, ίδος, ἡ, Aspis serpētis genus. Paulus Ægineta lib. 5, cap. 18, Τελα τῆς ἀσπίδος ἐδὴ φησὶν ὁ Γαληνός· ἡ μὲν χρεσαία καλουμένης, τῆς δὲ χελιδονίας, τῆς δὲ τείτης, πυάδος.

C. Ἀσπιδόδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab aspide morsus seu ictus.

C. Ἀσπιδόβορος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Qui aspidibus vescitur. Galen.

Ἀ ΣΤΗΡ, ἔρος, ὁ, Stella. Il. α, v. 75, Οἷον δ' ἀσέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω, Ἠ ναύτῃσι πέλει. vbi annotat Eustath. (quod & ab aliis traditur) ἀσέρα vnū esse corpus: at ἄστρον esse ζῴδιον multos habens ἀσέρας. quæ tamē differētia in Epigr. cōfunditur, vbi ἀσέρα pro astro legimus, vt in vulg lex. scribitur. Vbi & affertur ex Homero Il. ε, Ἀσέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, pro sydere quod canicula dicitur, Græcè κύων, & alio nomine κύαστρον. ‖ In iisdem ἀσέρων γένος, pro quibusdam aquatilibus marinis, ex Aristot. & Plinio. ‖ Ἀσὴρ Ἀττικὸς, Aster Atticus, Herba quæ & βουβώνιον (q.d. Inguinalis) appellatur. A stellæ quidem similitudine, ἀσὴρ, quòd autē in Atheniēsi agro optima & frequens nasceretur, ἀττικὸς appellata fuit. Gorr. ‖ Ἀσὴρ pro collyrio quodam, item pro stomachico medicamento, item pro pastillo, vide apud Gorræum. ‖ Ἀσὴρ, Samia terra. Frequentius tamē γῆ ἀσὴρ, vel Σάμιος ἀσὴρ, Gorr. ex Galeno, Paulo Ægin. Aetio & Celso. ‖ Ἀσὴρ, Gemma, quæ & βαλλὶω, vulgò *rubi balley*. vt in vulgat. lex. annotatur ex Plutar. De flum. ‖ Ἀσὴρ, vrbis nomen: item cuiusdam viri Olynthii qui Philippum altero oculo priuauit. ‖ Ἀσὴρ Hesychio Pharetra etiam est.

C. Ἀστροειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Stellæ formam habens. ἀστροειδὲς τὸ σῶμα. Eurip. schol. VNDE Ἀστροειδῶς, aduerb. Stellæ in modum.

C. Ἀστροσκόπος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Stellarum contemplator.

C. Ἀστρωπὸς, ᾱ, ὁ, Stellatum faciem habens, Stellatus, καπάστικος, Eurip. Phœn. Γίγαντ' ἐγγίζετε πρόσομοιος, ἀστρωπὸς Ἐν γραφαῖσιν. id est ἀστροειδὲς τὸ σῶμα, καὶ τῷ ἐδόκει γραπτὸς, τὸ ὄμμα λαμπρὸν ἔχων ὁμοίως ἀστέρι. Schol.

Ἑξάστερον, Pleiades, à 6 stellis, licet 7 videātur. Eust. ex Arat.

C. Καπάστερος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Stellatus. Naz. Or. de cauda pauonis.

Καταστερίζω, F. ίσω, Stellis distinguo, vt Bud. interpr. apud Procl. De sphæra. καταστερίζειν τῷ σφαίρᾳ. & κατηστερισμένα ζώδια. Apud Proclum etiam est καταστερίζονται εἰς ἅρπην, Cum stellis suis in falcem formātur, seu distinguūtur. Et apud schol. Hom. κατηστερισμένας ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὕδατος. Exponitur etiam In stellarum numerum refero, hoc in loco, Ζεὺς δὲ συμπαθήσας αὐτὸν κατηστέρισε. ‖ Ἀστερίζειν quoque reperitur. vnde ἠστερικέναι apud Plut. In stellam vertisse.

Ἀστέρειος, ου, ὁ, Stellans, Sydereus, Suid.

Ἀστέριος, ου, ὁ, Stellans. Ἀστέριος λίθος, Asteria gemma, Plinio: quæ vnde hoc nomen inuenerit, vide apud eum lib. 37, cap. 9. ‖ Ἀστερία vetò seu Ἀστερίη, Persæ vxor apud Hesiod. Theog. Item vna ex Alcyonidibus, de qua Suid. Et vrbs Lydiæ, quæ & Asteris, (licet Asteris Eustathio sit insulæ nomen) cuius ciuis Ἀστεριώτης & Ἀστέριος. Et ἀστερία βαπὴς, piscis quidam apud Athen. lib. 8. ‖ Ἀστέριον, phalangium apud Nicand. Ther. Plin. l. 29, cap. 4. Item vrbs Thessaliæ, Il. β, de qua Eust.

Ἀστερίας, ου, ὁ, Stellaris. ἀστερίας ἐρωδιός, Asterias Plinio, l. 10, c. 60: auis ex genere ardeolarum. Vide Aristot. lib. 9 Anim. c. 1. ἀστερίας ἱέραξ, apud eundem l. 9, c. 36. ἀστερίας γαλεὸς, Athen. l. 11, piscis ex mustellorum genere.

Ἀστερίσκος, ᾱ, ὁ, Stellula. Asteriscus. Erat nota (vt Eustath. refert) literæ X similis, quatuor punctis distincta, singulis in singulis angulis. solebat addi locis insignibus, quēadmodum contrà obelus πῖς ἀθετουμένοις: asteriscus autem & obelus simul, iis quæ optimè expressa essent, sed non

non posita suo loco. Est etiam herbæ nomen apud Theophr. l. 4, c. 13, quam Inguinalem vertit Gaza.

Ἀστρίεις, ντος, ὁ, Stellatus. ἀστέρας ἐμπεπυκλωμένος ἔχων. Suid.

¶ Ἄστρον, ᾱ, τὸ, Astrū, Sidus, Signū seu ζῴδιον ex multis stellis cōstans, vt docui in Ἀστὴρ. sed vt ἀστὴρ pro ἄστρον sic etiam (& quidē frequentius) ἄστρον pro ἀστὴρ ponitur: sicut Lat. Sidus pro stella. Il. κ, Ἄστρα δ' ἠδη πρόσβεβήκει, παρῴχηκεν δ' πλέον νύξ. Hes. Theog. Ἄστρα τε λαμπετόωντα τά τ' ἠέριοι ἐστεφάνωται. Aristot. De mundo, τῶν γὰρ μὴν ἀστρων τὰ μὲν ἀπαθῆ, τὰ δὲ πλανητά. Luc. De salt. in propria signif. vsus est, scribēs, Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα καὶ Κηφεὺς οὐ κοινὰ ἄστρα ἐστὰ τέλεξεν ἢ τῶν μετὰ ζῶῦς πίστις. ‖ Ἄστρον peculiariter appellatur astrū Canis seu Canicula. vt Alcæus apud Athen. τὸ δὲ ἄστρον πρόσπεμπε. Sic apud Xē. τὸ ἄστρον ὀπωρινόν. Theophr. in 6 De causis pl. πρὸ ἐπὶ καὶ πρὸ ἄστρον. Sic idem l. 2 De hist. plant. ὑπὸ τὸ ἄστρον. Hinc ἀστροβλήτα δένδρα, de quib? infrà. Ἄστρασι pro ἄστροις apud poetas, vt ὀνείρασι pro ὀνείροις, per metaplasmum. Vsi sunt tamen hoc dat. Greg. etiam & Damascenus.

C. Ἀστροβάκος, ᾱ, ὁ, Astronomus. Suid.

C. Ἀστροβλὴς, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, Sidere [caniculæ] percussus, Sideratus. Propriè dicitur de plantis nouellis quum siccata tellure humorem trahere nequeunt, aut sidere quocūq; modo afflantur. vnde homines arescente corpore, ἀστροβλῆτες, & Latinè Siderati dicuntur. vt Bud. in Pand. docet, addens, hoc ab Aristot. & Ægineta σφακελίζειν etiam dici. Ἀστροβλὴς γίνεται, Sideratur, ὑπὸ βροντῆς καρεῦται. Et ἀστροβλῆτες ἄμπελοι, Eustath.

C. Ἀστροβόλητος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, idē, ἀστροβολούμενος, σφακελίζων, B. Theophr. l. 5 De caus. pl. c. 10, scribit ἀστροβλῆτα γίνεσθαι τὰ φυτὰ, & μίστοις (i. sideratis plātis nouellas ac surculos) suæ causa imbecillitatis: quod accidit quū siccata tellure humorē trahere nequeunt. quapropter plurima pereunt sub sidus. Aristot. De iuuent. & sen. εἰ τῷ θέρει ἰσχνὸν συμβαίνει καύματα, καὶ μὴ δύναται τὸ ὑπόλοιπον ὑγρὸν ἐκ τῆς γῆς ὑγρὸν καταψύχειν, φθείρεται μαραινόμενον τὸ θερμὸν, καὶ λέγεται σφακελίζειν καὶ ἀστροβλῆτα γίνεσθαι τὰ δένδρα.

C. Ἀστροβολία, ας, ἡ, (q.d. Sideris percussio) Sideratio. Theophrast. De caus. plant. lib. 5, cap. 10, ἡ μὲν οὖν ἀστροβολία δίχα ζῶντα συμβαίνει, καὶ ἐπὶ δίχα τὰς πληγὰς τὰ ὄζωθεν καὶ τὰ ἑλκώσεις. Vide præcedentia ἀστροβλὴς & ἀστροβλῆτος, & paulo post ἀστροβολισμός.

Ἀστροβολέομαι, οῦμαι, Sidere [caniculæ] percellor. Theophr. De caus. pl. li. 5, c. 11, ἔνιοι δὲ καὶ τὸ ἀστροβολεῖσθαι σφακελίζειν καλοῦσι. Hesych. tradit esse etiam morbum quendam puerorum.

Ἀστροβολησία, ας, ἡ, idē quod ἀστροβολία & ἀστροβολισμός. Theophr. l. 5, c. 11 De caus. pl. κοινὸν δὲ φαίνεται τῶν νοσημάτων τὸ τε καὶ ἡ ἀστροβολησία.

Ἀστροβόλιτος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Sideratus. ὑπὸ τοῦ κυνὸς βεβλαμμένος, Hes.

Ἀστροβολισμὸς οῦ, ὁ, q.d. Sideris percussio, quā sphacelismum quidā appellant, vt inquit Theophr. l. 5, c. 11 De caus. pl. Sideratio Plinio dicitur, morbus nimirū arborū afflatarū sidere, quocunque modo id acciderit. Peculiare autē nomen sideationis est sub ortu canis, siccitatū vapor, quum insitæ ac nouellæ arbores emoriuntur, præcipuè ficus & vites. Bud. in Pand.

Ἀστρόβολιον, ὀνὶ Γαλία· ἔνιοι δὲ τὸ δεδενδρωμένον, ἢ ἀστρόβιλον. Hes.

Ἀστροβολίως, vel (vt Hesych. habet, ἀστροβόλως) ἀνθρῴχως, Πλάτων οἱ δὲ παχέως. Varinus.

C. [illegible] ἀστροβολίς. Hesych.

C. Ἀστροθεσία, ας, ἡ, Plur. [illegible] ciunt. Constellationem quidam vocant. Ath. ἀστροθεσία τῶν πλειάδων. Bud. ἀστροθεσία interpr. Astri positura, vt Arcturi & Virginis, atque aliorum, ex schol. Arati.

C. Ἀστρόθετος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Ad stellarum positum pertinens. ἀστροθέτοις κανόσι, in Epigr.

C. Ἀστροθύτης, ᾱ, ὁ, Qui astris sacrificat, Astrorū cultor. Planetarios & venerarios tales vocari à Tertull. tradūt vulg.

C. Ἀστρόκυνος, Canis sidereus, quem Ægyptii solechyn vocant, vt tradit Cæl. Rhod. dicens inde Cynicum annum vocatum esse.

C. Ἀστρολόγος, ᾱ, ὁ, Qui ex astrorū supputatione futura prædicit. Qui Chaldæi olim nūcupabātur & genethliaci. Augustini tēporib? mathematici & planetarii, nūc astrologi passim vocantur, quādoq; & in sacris literis diuini-

Cæl. Rh. HINC Ἀστρολογία, ας, ἡ, Scientia illa astrologorū. Hes. γενεθλιολογίαν exponit. Vide Epigr. l. 2, tit. εἰς ἀστρολόγους. ET Ἀστρολογικὸς, ᾱ, ὸν, Ad astrologiā pertinēs. Plut. De a. prud. μηδὲν ἀστρολογικὸν κατόνομα τοῦ ὀμφοῦ. ET Ἀστρολογέω, ῶ, F. ήσω, Circa astrologiā versor, Astrologiā tracto. Athen. l. 9, ἐδίδασκεν ἡμᾶς πρεσβύτερον ἀστρολογεῖν.

C. Ἀστρομάντις, Stella quæ Ægyptiis Isis & Sothis dicitur, vt tradit Orus Apollo: dicēs inter reliquā sidera principatum obtinere videri, vt quæ, dum oriūr, nunc maior fit, nūc minor, interim splendidior, interim verò secus.

Ἀστρονόμος, ᾱ, ὁ, Astrorū scientiæ peritus. Plato Epinom. σοφωτάτου αἰανῆ τὰ ἀληθῆς ἀστρονόμον εἶναι, μὴ τὰ καθ' Ἡσίοδον ἀστρονομοῦντα, ἀλλὰ πάντας πεῖν ἀνθρώπους, οὐ δυσμᾶς τε καὶ ἀνατολὰς ἐπεμεμφόμενον, ἀλλὰ τὰ τοῦ κόσμου πρὸς ἐπὶ τὰ πρόσω ὁδεύοντα. Cōsule locū. HINC Ἀστρονομία, ας, ἡ, Astrorum scientia, ἡ τῶν ἄστρων θέσις. Suid. Plato Symp. ὦν δὴ φημί, πρὸς ἄστρων τε φορᾶς καὶ νομῶν ὥρας, ἀστρονομία καὶ λεῖτα. ET Ἀστρονομικὸς, Ad astronomiā pertinens, itē Quī astronomiā tractat. Philo De mūdo, γνῶναι μὲν ὁ Χαλδαῖος, πρὸς ὃν ἀστρονομικῶν. ET Ἀστρονομέω, ῶ, F. ήσω, Astronomiā tracto Aristoph. Nub. Τί δῆθ' ὁ πρωκτὸς, ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπει; Respōdet discipulus Socratis, Αὐτὸς καθ' αὑτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκεται.

C. Ἀστροπλέω, ῶ, F. ήσω, Circa astra (seu astrorū scientiā) versor. ἀστροπολοῦντες, πρὸς τὰ ἄστρα αἰωρόμενοι. Varī.

C. Ἀστροφαὴς, ές, ὁ, καὶ ἡ, Stellis (aut stellarum in modum) resplendens. λαμπρὸς, λεύκος, Hesych.

C. Ἀστροφόρος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Stellifer, Stelliger.

C. Ἀστροχίτων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Stellis velut tunica indutus, Stellis amictus. Orph. Arg. Νυξ δὲ πάντ' ἀστροχίτων μέσον ἐστεφάνωσε.

C. Ἄστρος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Astris carens, Non stellatus. Damasc. ὃν οἱ ὄζω σφοὶ ἄστρον σφᾶς ἔλεγον. Exponitur etiam ἀφεγγὴς, Obscurus.

C. Ἔναστρος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Astris apertus, vt exponitur in vulg. lex. Theophr. De caus. pl. l. 5, c. 18, κῆ ὃ πῶ ὀρεινὴν καὶ ψυχρὴ καὶ ἔλως ἔναστρος [γῶ.]

Ἀστραῖος, ᾱ, ὁ, Crii, & Eurybiæ filius, quem Aratus ἄστρων ἀρχηγὸν πατέρα vocat.

Ἀστρικὸς, ᾱ, ὸν, Sideralis, Plin.

Ἀστρῶος, ᾱ, ὸν, Sidereus, ὁ ἐκ τῶν ἄστρων, Suidas. vt ἀστρῶα πάθη, Alex. Aphrod. Problem. ἀστρῶν αἰάστων, Epigram. Ἀστρῶος autem ἀετὸς, Aquila quæ ad sidera volādo ascendit. Sublimipeta.

Ἀ ΣΤΡΑΠΤΩ, Fulguro. Ἀστράπτειν (inquit Eust.) ex quo ἀστραπὴ, videtur fieri πρὸς τὸ ἀστέρας ἀπτειν. i. ἀστροειδεῖς θέας πέμπειν. Secus Etym. quē adi. Il. ι, Ζεὺς ἀστράπτει. Et Il. ρ, Ἀστράπτας δ' μάλα μεγάλ' ἔκτυπε. Arist. Rhet. 2, ὅθ' ἐκτεφανῶσε καὶ ἐβρόντησε. ‖ Ἀστράπτειν, Fulgere, Coruscar, Micare. ἀστράπτουσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαυρσαί. Sic Xen. Cyn. ἀστραπτουσαι τῆς ὄμμασιν. Arist. De mūdo, πρόβολον χρυσῷ καὶ ἠλεκτρῷ καὶ ἠέρι ἀστράπτοντα. Pass. etiā voce vsus est Xē. Pæd. 6, p. 100, ὡστε ἠστράπτομεν χθαμαὶ, ἡ ἡλιος δὲ φοινικίδι πᾶσα ἠστραπτε. Sed suspicabitur aliquis fortasse mendose scriptum esse ἠστραπτε pro ἠστράπτε.

Ἀστραπὴ, ῆς, ἡ, Fulgur, Fulgetra, seu Fulgetrum. Aristoph. Nubibus, βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς. Vnde autem oriatur ἀστραπὴ, ita docet Aristot. De mundo, κῆ ὃ πῶ πνεῦμα φοὺς ἐκρήξειν πυρὸς ἐν τῷ πνεῦμα καὶ λάμψαν, ἀστραπὴ λέγεται, id est, Fulgetra est spiritus ignitus & coruscans, dū nubes difrumpuntur. Eadem de re & Alex. Aprhod. Problem. lib. 1, ὅτι τῆς πρηστέρος τῶν νεφῶν ἐν χειμῶνι ἐκπύρωσις πίπτει ἡ λεγομένη ἀστραπὴ. id est, In attritu nubiū, ἐκπύρωσις gignitur, cui nomen ἀστραπὴ inditū est. Plurali etiam numero dicitur ἀστραπαί. vt apud Xenoph. Hellē. 7, οὐ αἰθρίας ἀστραπάς τε καὶ βροντὰς λέγουσιν αἰσίους ἀντιφαντάσαι. ‖ Ἀστραπὴ metaph. Fulgor, Splendor, vt ὅπλων ἀστραπὴ. vnde quidam tragicus dixit, κατέχον ἄπαν πεδίον ἀστραπῆς. HINC Ἀστραπῶος, q.d. Fulguralis: vt ἀστραπαῖα ὕδατα, Plut. Symp. A quæ fulgurales. i. quæ cadūt quū fulgurat. Ἀστραπῆς αἴσιος. Arist. Meteor. 2, (q.d. Vētus fulguralis) Vētus qui fulgura ciet. At ἀστραπῶος Ζεὺς, Fulgurator Iuppiter, apud Aristot. De mundo.

C. Ἀστραπάω, Fulguro, Coruſco. Vel Circunquaque fulguro. Neutrum. Interdum actiuum fit, & accusatiuo

iungitur, sicut ἀπολάμπω. Lucianus, χρυσίον εἶδον πολὺ πῶς οἷον ἥλιον, οἷον πῦρ αὐγὴν ἀπαστράπτον, Qualem fulgorem eiaculans. Ad verbum, Qualem splendorem effulgurãs. si ita loqui fas esset.

C.I. Ἀνταστράπτω, siue Ἀντιστράπτω, Cõtrà fulguro, E contrario fulguro, vel Ex aduerso, Fulguro aduersus fulgurantem. vt Salmoneus dicitur τοῖς οὐρανίοις κεραυνοῖς ἀντιστράπτειν. & apud Lucianum idem ἀστραπτῶν τοῖς κεραυνοῖς, sicut ἀντιπαταγῶν τοῖς βροντοῖς.

C. Διαστράπτω. Fulguro. Propriè sonat. q.d. Diffulguro.

C. Ἐναστράπτω, (q.d. Infulguro, Intra fulguro) Interno splẽdore radio. In vulg. lex.

C. Ἐξαστράπτω (q.d. Effulguro) Fulgur emitto.

C. ΚΑΤΑστράπτω, Fulgore vel fulgetra illustro, inquit Bud. qui & passiuam vocem affert ex Gregorio, καπνιζόμενόν τε τὸ ὅρος ὁλεπίπτω καὶ καταστραπτόμενον. Quod quidã interpr. Montem fulgure coruscantem. Idem, καὶ πᾶσαν φωτὶ καταστραπτομένην πόλιν. ‖ Κατήστραπται impersonaliter positum ex Plut. in Galba affertur pro Fulgurauit.

C. ΠΕΡΙαστράπτω. Splẽdore circũdo, Illumino, Illustro, vt interpr. B. citãs ex Greg. De nat. Domini. καὶ τὸ φῶς τὸ περιλάμψαν περιαστράψαν. Act. 9, v. 3, καὶ ἐξαίφνης περιήστραψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, vbi περιήστραψεν αὐτὸν verti solet Circũfulsit eum. quod tamen verbum cum hac constructione non satis Latinum esse creditur. Alii igitur reddũt, Lux eum circumfudit, quod non placet. Alii, Lux eius oculos perstrinxit. Ego malim, Fulgor oculos eius perstrinxit. non quod φῶς fulgorem significet: sed vt interpretatio nominis huius compenset quod alioqui deesset interpret. verbi περιήστραψεν. Hoc autẽ ex alio eiusdem libri loco, videlicet cap. 16 (vbi Paulus ipse eadem de re loquẽs inducitur) περιέλαμψε exponere possumus. Basil. homil. 2 in Hexaem. τῇ ὑπερβολῇ τοῦ φωτὸς τοῖς ἡμῶν περιαστράπτουσι, pulchritudine supramodũ magna oculos nostros perstringentia. ‖ Περιαστράπτω, alia etiam constructione, tanquam neutrum, Act. cap. 22, ἐξαίφνης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ περιαστράψαι φῶς ἱκανὸν περὶ ἐμέ.

C. ΠΡΟσαστράπτω, A fulgeo. vt προσαστράπτειν πέτρῳ. A fulgere muro. Naz.

C. ΣΥΝαστράπτω, Pariter coruſco. Ex eodem Naz. affertur.

¶ Ἀστροπή poetis idẽ quod ἀστραπή, Fulgur. VNDE Ἀστροπητής, Iuppiter Hõ. Fulgurator. Il. α, Ὀλύμπιος ἀστροπητής.

Στροπή pro eodem, ET Σπέρχος apud Sophoclem. ‖ Item Fulgor, Splendor. vt χαλκοῦ στροπή Homerus. HINC Στροπηγερέτης (eadem forma qua νεφεληγερέτης) Qui fulgur suscitat. Iouis epithetum Hesychio. Cæterùm si ἀστροπή ex στροπή factũ dicamus, nõ contrà, στροπή autem dici velimus παρὰ τὸ στρέφειν ὀπωπῆς, siue παρὰ τὸ στρέφειν τοῖς ὤπασι τὸ ὁρᾶν, alibi collocãdũ fuerit: sed quid vetet ab eadẽ origine à qua & ἀστραπή, deriuare, nõ satis intelligo.

ἄστυ, Vrbs, Astu, apud Terẽt. in Eun. Hom. Il. β, v. 311, Πολλοὶ δ' κ' ἄστυ μέγα Πελάμεθ' ὑπὲκ ὑροῦ. Et in eodẽ, Πέρσας ἄστα πολλά. Thuc. l. 6, p. 212, τοὺς μὲν πόλεων ἑαλωκότων αὐτοῖς ἀγορᾶς, ἢ ἄστεος, ὕδατος ἢ ἐξ ὁρμῶ. Idẽ l. 1, ἐν κατ' ἔθνη καθ' ἕκαστον ἄστυ. Aristoph. Nub. ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους Ἀδειμαντίδην ἄγροικος ὢν ἐξ ἄστεος. At Il. ρ, vbi Hõ. dicit Φράζεο νῦν ὅπ πως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς, Eust. dubitat an ἄστυ Hõ. vocet arcẽ, πόλιν autẽ, reliquã vrbis partẽ in inferiore loco sitã, autvice uersa: an ὁ κ. Φρεαλλὴν hæc duo pro vno posuerit. Addit etiã, πόλιν veteres hic intellexisse πολιτείαν, at verò ἄστυ τὸ πῖχος. ‖ Ἄστυ peculiare fecerunt Athenieẽses vrbis suæ nomẽ: sicut & postea πόλις vocata fuit peculiari nomine Alexãdria. Hinc & ἀστοὶ & ἀσταὶ ciues Athenienses. Sed & ἀστὴ ἐλαία, quæ inde erat: præsertim verò quæ ex arce. quam etiam pro sacra habebant. Eustath 349. & 1383.

C. Ἀσυγείτων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Vrbi vicinus, propriè: sed generalius ponitur pro Finitimus, Conterminus. Thuc. l. 1. κατ' ἀλλήλους ὃ μᾶλλον ὡς ἕκαστοι ἀσυγείτονες ἐπολέμουν. Et πόλις ἀσυγείτων, vrbs nostræ finitima. Plur. in Romulo, ἀσυγείτων Ῥώμης πόλις, ciuitas Romæ propinqua. Apud Arist. aũt Pol. 7, ἀσυγείτονες πόλεμοι. ET Ἀσυγειτονικός, adiect. vt ἀσυγειτονικοὶ πόλεμοι, Bella finitima. in vulg. lex. Videtur autem intelligi de bellis quæ inter finitimos geruntur, vt & ἀσυγείτονες πόλεμοι apud Aristot.

C. Ἀσυνόμος, ου, ὁ, (q.d. Vrbis administrator) Ædilis, aut Qui ædilitium aliquod munus obtinet. Ἀσυνόμοι (inquit Bud.) Curatores decoris vrbiũ, viarum & ædificiorum commodè ædificandorum. cuiusmodi decem Athenis fuisse perhibentur. Demosth. in Timocr. εἰ μὴ τις ἀγορανόμος, ἢ ἀσυνόμος, ἢ δικαστὴς κατὰ νόμους ἡρημένος, κλοπῆς ἐν ταῖς ὀφύναις ἐάλωκεν. ET Ἀσυνομία, Ædilitatis munus, aut ei simile. Vide Aristot. Polit. 6, pag. 183, & Plat. De leg. l. 6, pag. 261. At inter ea munera quæ maximè necessaria sunt (inquit Bud. in Annot. post. in Pãd.) prima est ἀσυνομία, quasi quædam lex vrbica quæ de reb' statuit. Quo sub genere multæ formæ continẽtur, &c. Sed miror Budæum scripsisse, ἀσυνομίαν dici quasi quandam legem vrbicam, quum ἀσυνομία ea forma dicatur qua οἰκονομία & alia multa: & vt οἰκονόμος dicitur quasi Administrator seu Dispensator domus, à νέμω, deinde οἰκονομία Administratio domus: ita & ἀσυνόμων quasi vrbis administratorem, & ab eo ἀσυνομίαν quasi vrbis administrationem appellari, mi nimè obscurum sit.

C. Ἀσύοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vrbem tuens seu protegens (verbo ἔχω eam habente significãte. quam & in πολιοῦχος multisque aliis) vt in Epigr. ἀσύοχον πίχος. Et ἀσύοχου μείμνης, Vrbem tuentis curæ. Id est Curæ qua quis vrbem tuetur.

C. Ἀστυπολεῖν, In vrbe versari, Per vrbem incedere. Athen. 217, Θεόπομπός φησι χαλκοῖς αὐδῆρας αὐτὸ ἀλουργεῖς φορεῖν τοὺς ἀστυπολεῖν. Eustathius autem πολιτεύειν (quod est Odyss. α) ait esse ἀστυπολεῖν. ‖ At Hesych. ἀστυπολεῖ exponit ἀγελοφορεῖ & ἰχθυοφορεῖ.

Ἄστης, οῦ, ὁ, Ciuis. Et Ἄστη, fem. X. in Athẽ. pol. ἰσηγορίαν τοῖς μετοίκοις ἀνὴρ πᾶς ἄστυ. Plut. Alcibiade, ἑταίρας ξένας καὶ ἀστὰς σωφρόνας. ‖ Ἀστὶ peculiariter vocati ciues Athenienses, vt modò dictum fuit in Ἄστυ.

Ἀστιός, (pro quo & Ἀστικὸς scriptum inuenitur, sed rarius, nisi me fallit memoria) Vrbicus, Vrbanus, Qui in vrbe habitat. Opponitur τῷ ἀγροίκῳ & ἀγροδιαίτῳ. Apud Luc. in Dearum iudicio, πῶς αὐ σοῦ δωσηθείω ἀγροίκος ὤν, δικαστὴς γενέσθαι, &c. Statim pòst, τὰ δὲ τοιαῦτα κρίνειν, ἢν ἄβροῦν μᾶλλον καὶ ἀστικῶν. Sic apud Theocritum in Bucolisco, οὐ μεμάθηκα Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστικὰ χείλεα θλίβειν. (ita enim ibi scribitur ἀστικὰ cum υ) Synes. autẽ ἀστικῶ & ἀγροδιαίτῳ inter se opponit, in lib. De insomn. ‖ Ἀστικός, Scitus, Festiuus. Itẽ Prudens, Circunspectus. VNDE aduerb. Ἀστικῶς, Festiuẽ. Et Prudẽter. nã ἀσπουδάστως & ἀφρόνως Suid. exponit in quodam quem affert loco. ITEM Ἀστιακός eadem signif. ex Sozomeno affertur, ἀστικὰς παρθένους vocante ἀστιακάς. id est Vrbicas.

Ἀστεῖος, idem quod proximè præcedens ἀστικός, propria signif. Eustath. Hesych. ‖ Ἀστεῖος, Vrbanus (metaphoricè) Festiuus, Lepidus. qui & χαρίεις dicitur. Item Comis. Isocr. ad Nicoclẽ, ἀστεῖος εἶ πειρᾶ καὶ σεμνός. πρὸς μὲν γὰρ τοὺς ἀγροικοτέρους τὸ δὲ πρὸς τοὺς σωφρονεστέρους ἁρμόττει. Idem ibidem, πρὸς δὲ βουλομένους ἀστεῖος εἶ, τὰ πεινοῦς φαινομένοις. A Xen. Præd. 2, ἀστεῖοι & ἀγχέλαπτις copulantur. Apud Athen. lib. 12, cum infinit. mulier quædam dicitur ἀστεῖα ὑποκρίνεσθαι. Sed & dictum ipsum vocatur ἀστεῖον ab Aristophane. Vnde etiam ἀστεῖα apophthegmata apud Aristot. Rhet. 3. Apud Luc. autem ἀστεῖα πεπιστῶς, sine adiectione. Quale est, ἀστεῖα πάρεστιν ἡμῖν. ‖ Ἀστεῖος generaliore signif. Cui aliqua gratia inest, Venustus, Elegans, Honestus. Act. Apost. 7, v. 20, de Mose, καὶ ἦν ἀστεῖος τῷ Θεῷ, pro Fuit venustus diuinitus. [redacted] Imò verò non dubitem ἀστεῖον hic ex Philone (quum assentiatur Bibliorũ textus) exponere ἀστεῖον φρόνημα. Qui etiam scribit de eodem, γενναῖος οὐδὲ ὁπαῖς ἀνὴρ ὅλῳ ἐνέφηνεν ἀστειότερον ἢ κατ' ἰδιώτην. id est Indolem liberaliorem & honestiorem. Vel, generosiorem. Quinctiam Plut. De Socr. dæm. ἀγροὺς καὶ ἀστεῖον inter se opposuit, ἐγὼ καὶ πλοῦτον χαίρειν τε καὶ κτῆσιν εἶναι νομίζω τὸν μὲν, ἀγρὸν, τὸν δὲ, ἀστεῖον. Vbi admaduerte de re dici hoc nomen. Sic & ἐν θήβαις ἀστειοτέρων legimus apud Herodianum lib. 4, & δρόμοις τοῦ ποτήριον ἀστειότερον τὸν ὄψιν, apud Athen, lib. 3. apud Synes. epist. 57. ἀστεία ἀπολογία, Honesta excusatio. ‖ Ἀστεῖος (si Bud. credendũ est) pro eo qui iustæ ac quadratæ est magnitudinis, Aristot. Ethic. 4. Vide Cõm. p. 173. In vulg. autem liex

Plat. Pol. 1, affertur ἀστεῖος καὶ δυνάστης pro probo & simplici. Itẽ ex Plutarch. Themist. ἀστεῖος ἄρχων pro bono principe. ET Ἀστεῖος Aduerb. Vrbanè, Festiuè, &c. Plut. De præcept. sanit. τὸ πυχθὲν ἀστείως ὑπὸ Φιλίππου, μετὰ ἀσυδοῦς μιμήσεων. ITEM Ἀστειότης, ητος, ἡ, Vrbanitas, Festiuitas. ET Ἀστειοσύνη, pro eodem, vt quidam annotarunt. SED ET Cõpos. Ἀστειολογία, apud Luc. ET Ἀστειόρρημοσύνη idem signif. Verùm in vulg. lex. Ἀστειολογία, vtrobiq; perperam. Et Ἀστειορρημονέω, ῶ, Facetè loquor, vel Festiuè, Festiuo sermone vtor.

Ἀστεΐζομαι, vrbanitate sermonis vtor, Facetè loquor, Facetus sum. Plut. ἀστεΐζεσθαι καὶ παίζειν ἀστεΐζομενος, Vrbanè dissertens, vt interpr. B. Idẽ apud Sch. Arist. Soph. ἃ γὰρ αὐτὸς ὁ κῦρος ἀστεΐζεται vertit Facete & diceciter loq. Idẽ B. hũc Iosephi locũ, l. 2 in Apionẽ, ἵνα τὸν ἀστεΐζόμενος γράφῃ interpr. Sic enim scripsit facetus videri volens. Ab. Hesych. ἀστεΐζεται (apud eũ tamen ἀστεΐζεται) exponitur etiã πολιτεύεται. ET ἀστεϊσμός, Vrbanitas, Festiuitas. Apud Suid. autẽ Ἀστεισμὸς scriptũ est. q exponitur πθανολογία. ITEM Cõp. Ἐναστεΐζομαι, quod Hes. est ἐνοικῶ, nõ retinẽs simpl. sig. AT Προσαστεΐζομαι Suid. exponit ἀστεῖν πρὸς ἑαυτόν. Ita enim apud eũ legitur, nõ πρὸς ἀστεϊσάμενος.

Ἀστεβόμα (idẽ quod ἀστεΐζομαι) à B. annot. sed sine autore.

¶ Ἀστυλὶς, vel Ἀστυπὶς, Lactucæ genus rotũdum ac minimæ radicis & latis foliis. Eã Athẽ. à Pythagora ἀπόδυχον appellatam scribit quòd veneri refragetur. vt Plin. etiam loquitur de ea scribens l. 19, c. 8. Sed habet Astylida quum apud Athen. l. 2 ἀστυπίδα legamus. ‖ Ἀστυλὶς præterea Hesychio planta est ἰξοῖ producens.

ΑΤΑΛΟΣ

Tener. eo præsertì sensu quo pueri --Ἀ--, lis ætas tenera appellatur. vnde apud Hes. παῖδ' ἀπαλὰ φρονέοντα exponitur Puerũ puerilia sapiẽtẽ. Sic & Hõ. Vide cõpos. ἀπαλόφρων, q proximè sequitur. De etymo autem τοῦ ἀπαλὸς lege Etym. & Eust.

C. Ἀπαλόφρων, siue Ἀπαλόφρων, Tener. Ad verbũ, Tenera sapiens, seu cogitans, Nõdum per tenerã ætatem de laboriosa re vlla cogitãs: iuxta illud, Νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλογεῖν φιλεῖ, Hom. Il. ζ, v. 400, Παῖδ' ἔτι κόλπον ἔχοντ' ἀπαλάφρονα, νήπιον αὔτως. Idem Il. σ, v. 567, Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι ἀπαλοφρονέοντες. vbi Eust. ex ἀπαλὰ φρονέοντες cõpos. esse dicit ἀπαλόφρον. Hes. tamen ἀπαλόφρων habet. quæ scriptura analogiam aliorum huiusmodi cõp. magis retinere mihi videtur.

C. Ἀπαλόψυχος, Molli animo prædi. us, Qui est pusilli & angusti animi. Affertur ex Epigr.

Ἀπάλλω, (vel Ἀπαλλω) Delicatè nutrio, tanquã videlicet tenellũ puerũ. Magna cura educo. Soph. νέα φῶς ἀπαλῶν. Exponitur & Adolesco, Cresco. & ita quidã interpr. apud Hesiod. in Erg. Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν πρῶτα ἐπαρὸν μηκέτι κεδνὴν Ἑστρέφετ' ἀπάλλων μέγα νήπιος ὡς ἐνὶ οἴκῳ. Et etiã σπαρτὰν apud Hom. Il. ν, ἄπαλλε δὲ κήπε' ἐπ' ἄκρα. Vbi B. interpr. Lusitabant. Pono autẽ Ἀπάλλω post Ἀπαλὸς (nõ cõtrà) vt Ἀπαθαλλω post Ἀπάθαλος. Sciẽdũ est porro Ἀπάλλω à nonnullis ideo scribi q producat primã. Nec verò tantùm aliã scripturã, sed & aliã etymologiã ei dederunt. quorum ego neutrum rationi consentaneũ esse puto. ET Ἀπαλλω, idẽ Od. ο, Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἑοῦ ἐνὶ μεγάροις ἀπάλλω. Apud eundem verò eiusdẽ Od. ξ συὸς σάλοις ἀπάλλω, nutriendo sigino. At verò apud Theocr. Ἀρσενα πανόπτοις καλοῖς ἀπάλλει ἄδωρ exponitur δεξιοῦται. Hes. habet etiã præt. ἀπάλα, quod exponi. ἀνέθρεψα.

Ἀτάλμαται, Pueriles lusi', Saltus pueriles. δῆμαθα, παιγνια, Hes.

ΑΤΑΩ

τω, Fut. πσω, Lædo, Noceo, Noxam seu damnũ infero. Sophocl. Aiace, -ἄτωμαι δ' ἀμαι. Lædor, Dãno afficior. Sophocl. Aiace, -ἄτωμαι δ' ἀμαι. Idẽ in Antigone, Ἐκ τοῦδ' γὰρ ἀρχῶν λημμάτων τοὺς πλουσίους Ἀτωμένους ἴδοις αὖθις σε παμδήμους. Vtitur & aliis aliquot locis: vtũtur verò & alii Sed vult Eust. ἀτᾶν esse posterorum Homeri, ἀτῶ autẽ ipsius Homeri. quod annotat in hũc v. 331 Il. υ, Αἰθάς τοι σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύῃ &c. vbi exp. pass. signif. βεβλαμμένον, addens etiã εἰς φρόνησιν. Verùm Hesych. ἀτέοντα vult esse ἀπμαίζοντα, de hoc ipso loco fortasse intelligens.

Ἄτω, & per pleonasmum τὸ α, Ἀάτω, idem quod ἀτάω, Lædo. Od. λ, Κοέμε δαίμονος αἶσα κακὴ καὶ ἀβέσφατος οἶνος. Et Iliad. τ, Καὶ γὰρ δὴ νύποτε Ζῆν' ἄσατο πόντοθ' ἄελσαι &c. Ita enim legendum est, vt etiam vetustiss. meus codex habet. Et Odyss. η. Εἰ μὴ ἀφρία λον ἔπος ἔκβαλε, καὶ μέγα ἄδη. Sed receptior est lectio μέγ' ἀάδη. Sicque Homerus alibi passim in hoc verbo α geminat. vt Odyss. κ, Ἀασάμ' ἔπαροί τε κακοί. quasi ab Ἀάτω. Et Il. θ, — τῆσι ἄτη ἄασας. Itẽ Odyss. φ, ἄασεν ἐν μεγάρῳ. Et in voce media, Il. ι, ἀασάμην, & ἀάσαπ' ὀμ μέγα δῶμα. In quib' locis accipitur vox media pro passiua: quæ tamen & ipsa in frequenti est apud eum vsu, vt Il. τ, — ἔπειτα δ' πολὺν ἀάδη. Et Il. π, — καὶ μέγ' ἀάδη Νέστορος. Sic etiam Hesiodus dixit in Erg. ἐν δ' δίκην βλάψας, νήκεστον ἀάδη. Legimus verò & ἀάτα in præsenti apud eundem Homerum, Il. τ, v. 91, Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη ἣ πάντας ἀᾶται. & v. 129, Λιταὶ ἑλίσσεται ἄτην ἣ πάντας ἀᾶται. Vnde & Ἄω thema videmus quosdam constituisse. Cæterùm Eustathius vult in ἄοι & ἄσαπ & similibus esse α per synæresin seu crasin, pro ἄασι & ἀάσαπ, atque adeo ἄτη quoque pro ἀάτη eodem modo dictum esse. Vide pag. 1173, vbi inter cætera scribit, ἄσαθαι cum vnico α in principio, esse potius κρίσαθαι. Itẽ, ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀάσθαι, ἀάτη καὶ ἄτη γίγνεται. Ei tamen hac in re assentiri nequeo, α ex pleonasmo esse potius existimans. ‖ Ἀασάμην apud Apoll. Arg. 2, schol. exponit ἐλυπήθην.

C. Ἀασίφρων, ου, ὁ καὶ ἡ, quasi ἄσιν φέρων (id est ἄτην) Damnũ afferens, Damnosus. Nam & sequendo Etymol. ex ἄσιν factum fuit ἄτη, mutato σ in τ.

C. Ἀασίφρων, Læsus mente, Læsam mentem habens, id est Demẽs, φρενοβλαβὴς & φρενῶν ἀαδής, vt Homerus loquitur. Vide Hesych. Ab Eustathio autẽ ἀεσίφρων quoque, ita exponitur, sed malè (vt opinor) diuersas significãt. & à diuersis etymis ortas confundente. Cæterùm hoc ἀασίφρων à verbo ipso factũ dicere possumus, ea formatione qua βλαψίφρων: non autem ab ἄσιν posito pro ἄτη, vt proximè præcedens ἀασίφρος.

Ἄατος, ου, ὁ καὶ ἡ Innocuus, Innoxius, & Ἀάπτος, vide post Ἄτη.

¶ Ἄτη, ης, ἡ. Noxa, Dãnũ, Clades. Il. τ, Οὐ δ' ὠιόμην λελαθεῖν ἄτης ἣ πρόσθεν ἀάσθαι. Item Il. β & ι, Ζεύς με μεγὰ Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. Quò respicientem Soph. dixisse puto ἄτῃ συγκατεζεύκτοις κακῇ. Est enim eadem vsus metaphora. Hesiod. in Erg. Αἰεὶ δ' ἀμαξιέρρυτος αἰὴρ ἄτῃσι πεπάσται. ‖ Ἄτη apud Hom. dea quædam damna & infortunia hominibus immittens, cuius descriptio est Il. ι. Sed & Il. τ, — ἄτη ἣ πάντας ἀᾶται. Hanc Noctis esse filiam cecinit Hesiod. Apud Eurip. autem ἄτη vocantur Erynnies in Oreste, ἅτας δ' αὐτὰς πλησίον θρόσκουσιν ἴωυ. HINC Ἄατος, Innocuus, Innoxi', ex α priuatiuo & ἄτη, vt sit ἄτης expers, i. noxæ, seu dãni. (licet alii ab ipso verbo ἄτω deducẽdũ putauerint) Vel cõtrà, Valde noxius, vt α non sit priuatiuũ, sed intensiuũ, sicut apud Apoll. Arg. 1, ἄατος ἱδρὼς pro πάνυ βλαπτικὴ, vt ibi scribit schol. DE Ἀάατος autem hæc sunt quæ olim scripseram. Ἀάατος, Innoxius, vel contrà, Non innocuus, Noxius. Il. ξ, Ἄχρεῖον νῦν μοι ὅμοσον ἀάατον, ὅ τι μὴ ὕδωρ. Vbi annotat Eustath. ex trib α duo esse priuatiua. nam secundum α esse priuatiuum ἄτης, at primum collere hanc priuationem. vnde ἀάατον appellari τὸ μὴ στερῶν ἄτης τοὺς ὑπόρκους. i. quod nõ priuet noxa periuros, sed maximè causa sit noxæ illis. & eadem forma dici ἀνάτης qua ἀνάπτερος, ἀνάπυστος, ἀνάγνωστος. de quibus suo loco dicemus. Addit, Quidam autem, eo φ ἀάτη appellettur βλάβη. i. noxa, ἄατον quidẽ exponunt ἀτηρὸν. i. noxium: ἀάατον autem, τὸ πολυβλαβές, i. valde noxiũ. Itẽ Od. φ habetur, — κατ' αὐτὸν πέζα κυνέοντο Μυκηναίων ἄελλον ἀάατον. vbi idẽ schol. scribit, ἀάατος autẽ nunc quoque ὁ ἀτηρός, παρὰ τὸ ἄ τῶ. id est, noxius, ab ἄτη, quod noxam significat. nam ab hac voce per priuationem ἀάατος, innoxius, & per secundam priuationem ἀάατος, non innoxius, sed noxius. Potest verò & pro Multum noxius accipi, tanquam ab ἀάσαι, quod est nocere. Vnde ἄατος simpliciter Noxius, & per ὑπερβολὴν. id est intensionem, ἀάατος, Valde noxius. Item Od. χ, v. 5, legimus, Οὔπω μὴ δὴ ἄελλος ἀάατος ὀκτερέλεσσαι. vbi idem scribit, ἀάατος posse hic esse Carens noxa, vel contrà, Valde noxium, per ironiam. Hæc Eustathius. Ab Apoll. Rhodio lib. 2, Argon. κράτος ἀάατος videtur appellari ὁ ἀβλαβής. q.d. robore inuiolabilis. Qua voce nõ malè fortassis vtamur & in illo Hom. versu quem primum citaui, vt sit ἀάατον στυγὸς ὕδωρ, Inuiolabilis aqua stygis. vnde Virgilius dixit — stygiámque paludem,

Dii cuius iurare timent & fallere numen.

Ἄνατος etiam apud Hesych. Innoxius, Damnosus. exponit enim ἀβλαβής. Reperio autem hanc vocem apud Soph. in Œdipo Colon. vbi κακῶν ἄνατος πῶνδε schol. exponit ἀβλαβὴς vel ἀναίτιος. HINC Ἀνατὶ aduerb. Sine damno, Impuné. (pro quo Hesychius Ἀνατὶ cum solo ι, exponens ἀνδρὸς ἄτης καὶ βλαβῆς) apud eundem tragicum in Antigone, Εἰ ζῶντ' ἀνατὶ τῆνδε κείσεται κράτη. vbi schol. χωρὶς βλάβης καὶ ἡμωρίας. Plato quoque De leg. l. 9, ἀνατὶ κτείνετω. & lib. 11, ἀνατὶ τυπτέτω, dixit, vt robiq; pro Impuné. Suid. quoque Ἀνατὶ habet cũ nudo ι, & exponit ἀβλαβῶς, καὶ ἄνευ πόνου καὶ ἡμωρίας. Citatur autẽ & ex Isæo.

C. Ἐξάνατος, Indemnis (quasi ἐξὼ ἄτης) Qui incolumis euasit, Qui defunctus est malo. Plato in Phæd. ἐξάνατος ἐπίστευε τὴν αὐτὴν ἔχοντα. Et cum genit. κακῶν, item νόσου, necnon βρόμαρος, apud Suid. ‖ Ἐξάνατος Hippocrati, teste Gal. est ὑγιής. ‖ Etymologico est etiã Mente motus, Furens.

Ἀνάπηρος, ος, ὁ, Noxius, Damnosus. Ἀνάπηρον, βλαβερόν, inquit Hesych. VNDE Ἀπαρτηρὸς, pleonasmo syllabæ παρ, pro eodem: vt apud Hesiodũ ἀπαρτηρὸν ὀλοθλής. Homerus autem ἄπαρτηρα ἔπη appellat contumeliosa verba seu aspera. Il. α, Πηλεΐδη, σὺ δ' ἐξαῦτις ἀπαρτηροῖς ἐπέεσσιν Ἀτρεΐδην τοῦ σέειπε. ET Ἀπαρτᾶται, Nocet, Fatigat, Cõtristat. Hesych.

C. ΑΤΑΣΘΑΛΟΣ, ε, ὁ καὶ ἡ, (de cuius compos. lege Etymol. & Eust.) Damnorum magnorum autor, Pernicio sus, Improbus, Scelestus. Item Vecors. Od. θ, Ξεῖν' ἠ καλὸν ἔειπας· ἀπάσθαλον ἀνδρὶ ἔοικας. Et ἀτάσθαλος ὕβρις, Od. ω, Et ἀτάσθαλον, μῦθος, Il. ν. Rursum Od. ω, ἀτάσθαλα μηχανάασθαι. quo loquendi genere vtitur & Hesiod. in Erg. ET Ἀτασθαλία, Improbitas dãna inferens, seu damna inferre gaudẽs. Item Proteruia, Petulantia. Exponitur & Temeritas, item Vecordia. Sed apud Hom. hanc vocem in plur. numero passim inuenio, in singulari autem vbi legerim nõ satis memini. Od. φ, ἀτασθαλίαι δέ τοι οἶω Ἐλθεῖν ἔσαν Od. μ, - μή που τῆς ἀτασθαλίης κακὸν ἡ Ἠβοιῶ ἢ ἔτι μᾶλλον ἀποκταίῃ. Il. λ, Κεῖνοι δ' ὀφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Sic Od. κ. Τοὔνεκ' τοῦ δὲ καὶ κεῖνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο, Et Od. α, οἱ δὲ καὶ αὐτὰρ ἀτασθαλίῃσιν ὑπὸ μόρον ἄλγε' ἔχουσι. Et eodẽ sensu Od. ψ, Τῷ δ' ἀτασθαλίας ἔπεφνον κακόν. Hesiodus quoque dixit in Erg. — ὅρ' ἀποπᾶν δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων. Et Ἀτασθάλλω, atque Ἀτασθαλεύω. Priore vtitur Homerus pro Improbè ago, Proteruè me gero, Od. σ, Μή πῃ ἐπ' Ἴρῳ ἦεσ φέρων, ἐμὲ χειρὶ παχείῃ Πλήξῃ ἀτασθαλέων. Posteriore vsus est Greg. in Carm. Καὶ γάρ με πληγῆσιν ἀτασθαλέοντα δαμάζων, Ἐλκει φωὸς ζωοῦ.

ΑΤΕΜΒΩ, Contristo, Tristitia afficio. (quod qui facit, damnũ infert) Od. β, Ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. Item sæpe pro Priuo. Atque adeo in illo etiam loco Eustath. exponit στερίσκει. quam expos. sequendo, significabit (vt opinor) Priuat animum illorũ sua spe, id est Frustratur. Sic & Ἀτέμβομαι pro ὀδυνῶμαι, & pro στέρομαι, Hesych. Cuius posterioris signif. exempla sunt apud Homerum frequentia. Vult autem Eust. ἀτέμβειν esse dictum quasi εἰς ἄτην ἐμβιβάζειν, sicut ἀτέμβεσθαι quasi εἰς ἄτην ἐμβαίνειν.

ΑΥ, Rursum. Item Retro, seu Retrorsum, apud poetas. vnde αὖ ἐρύειν apud Hõ. quod & cõiunctim αὐερύειν scribitur. At pro Rursus in prosa etiam legitur. Interdum verò αὖτις αὖ ponuntur ἐκ φθορᾶς ἡλίου. Dem. 145, ἢ πύτερον ἔπερ' αὖτις αὖ πεσεῖν κόστον. Idem, καὶ ἀπεστέλλατ' αὖτις αὖ πρὸς τὰ φρέσβεις. Ponitur etiam pro Vicissim: & pro Cõtra. vt Dem. οὐδὲν ἐστὶν οὐδενὶ τῶν ἡμετέρων ἐχθρῶν ἔστιν οὐδὲν ἀφ' ἡμῶν τε κἀκείνου, ἡμῖν δὲ αὖ πολλῶν πολλά. Item pro Vicissim. Aristid. 113, αὐτὸ ὧν αὖ καὶ τοσοῦτο πόλεων ἥδε ἐπίμησεν ἐκείνου τῶν τῶν θεῶν πρὸς. At αὖ præcedente καὶ in hoc Plat. loco videtur sumi pro Tum verò: ἔφη γὰρ δικεῖν οἱ πάτε δὴ σοφώτατον γεγονέναι Σόλωνα καὶ τὴν ποίησιν αὖ πάντων ποιητῶν ἐλθεῖν ἐλώτατον. Item δὲ αὖ respondens particulæ μὲν, apud Aristidem, πιεῦσι μὲν θεὸς τοὺς δίκας θεοὶ τοῖς ὀλβοῦσι, τοῖς δὲ αὖ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμολόγησαν τὴν θρόνοις. Et τὸ pro δὴ sæpe (quod & Hesych. annotat) item παρεμπλεκόμενον πολλὰ. non raro. ¶ Αὖ αὖ fictitiæ voculæ ad imitationem latratus canum, ex Aristoph. Vespis.

¶ Αὖτε pro αὖ, Rursus. Apoll. Argon. 2, — πῶς αὖτε πόνον δῆος εἶμι κέλεθον; Exponitur autem πάλιν id est Rursus, in his etiam locis Homeri Iliad. β, Αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλεφ δῶκ' Ἀτρεΐδῃ πεμφθέν λαοῖ, & Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυεστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορεῖν. sed malim interpretari Vicissim, aut eius interpretationem omittere. At Iliad. γ, Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνῶπιδος, εἴπτ' ἔλεγε, accipitur pro δὲ. quod etiam confirmat interlinearis expositio mei ver. exemplaris, quæ est huiusmodi, ἀδελφὸς δὲ ἐμοῦ τῆς αὐδεσέας τῆς ὑπῆρχεν. Sic & Il. α puto accipi, — νῦν αὖτε μὲν ὑμεῖς Ἀχαιῶν Ἐν πολέμῳ φορέοισι δόρασπόλοι. Sic autem & Il. χ, duobus in locis vicinis positum, in posteriore pro Autem ponitur, in priore autem superuacaneum esse videtur. Ita enim ibi legitur, Ἕκτορος ὅς μοι πολλὰ βοῶν ὀδὸν μνεῖ ἔκηλος Ἰδὴς ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλοπε δὲ αὖτε Ἐν πόλει ἀκροπάτῃ νῶν αὖτε ἑδὸς Ἀχιλεὺς Ἄρευ τοῦ Πελάμοιο πόνον παχέοσι δώκει. ‖ Αὖτε ab Hom. pro Posthac in hoc loco poni censeo, qui est Iliad. ι, Ταῦτα μὲν αὖτ' ἐπέα πάντα παρέσεται. εἰ δέ κεν αὖτε Ἄρευ μέγα Πελάμοιο θεοὶ δώσουσ' ἀλαπάξαι, Νῆα ἅλις, &c.

ΑΥΘΙΣ, Rursus, Iterum, αὖ. Item Αὖθι, necnon Αὖθιν (vt πέρυσι & πέρυσιν) si Eustathio credimus. Sed & Αὖτις pro αὖθις apud Homerum frequentissimum est. quod tamẽ αὖτις Ionicæ linguæ adscribitur. Interdum cũ πάλιν ponitur αὖθις, & ἐκ θαλάσσης ὁδὸν dicitur αὖθις, vt Il. β, Οὐ θήν μιν πάλιν αὖθις (vel αὖτις) ἀνήσεται θυμὸς ἀγήνωρ. Ita & apud Aristoph. Sic etiã Dem. αὖθις αὖ, pag. 145. Rursum autem Hom. dixit Iliad. α, ἠ ὕστερον αὖτις ἰόντα. Idem sæpe cum verbo simplici ponit, loco præpositionis ἀνὰ cum illo iunctæ. vt αὖτις ἵκομαι, Odyss. ξ, pro ἐπανέλθω. Et αὖτις ἱέναι apud eundem exponitur ἀναχωρεῖν. Et αὖθις καὶ αὖθις, pro Identidem in vulg. lex. Αὖθις in posterum, Posthac, Postea. Odyss. ξ, Αὖθις δὲ κτείνᾳμι. Plato in Apol. ἐὰν τε νῦν, ἐὰν τε αὖθις ζητήσητε τοῦτο, οὕτως εὑρήσετε. Sic εἰς τὸν αὖθις χρόνον, pro In posterum. Et ὁ αὖθις χρόνος, Posterum tempus, Sequens tempus, apud Philonem. Item οἱ αὖθις, Posteri, in vulg. lex. ex Isocrate. ‖ Αὖθις pro Retro etiam, vt tradit Eust. In hoc autem loco Il. γ, vel Retro vel Rursus interpretari possumus, v. 36, Ὡς αὖθις (vel αὖτις) καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων.

C. ΕΙΣΑΥΘΙΣ, (vt αὖθις) In posterum, In futurum, Posthac. Plat. De rep. lib. 1, τῶν εἰσαῦθις σκεψόμεθα. Plut. in Romulo, τῆς εἰσαῦθις ἀνοίας πηγή. Plut. ὁ πλείστῳ μὴν αὐτῷ χρόνῳ ἐν τῷ παρόντι καὶ εἰσαῦθις λύεται. Sicut dicitur etiam εἰσέπειτα. At Xenoph. in Symposio dixit, τῶν μὲν, ἐπειδὴ ἀμφίλογόν ἐστιν, εἰσαῦθις ἀποφήσομεθα, pro εἰς τὸν αὖθις χρόνον. Vbi malim εἰς αὖθις disiũctè scribere, vt in plane simili Thucyd. loco, lib. 4, pag. 142, τὰς ἰδίας διαφορὰς ἐς αὖθις ἀναβαλώμεθα.

C. ΕΞΑΥΘΙΣ, pro αὖτις siue αὖθις, Rursus, Denuo. Il. γ, ἐξαῦτις μαχέσασθαι. Hesiod. ἐξαῦθις ἀμείβετο. Et Apoll. 2, ἐξαῦθις ἀμείψαιτο. Vacat autem ἐξαῦθις cum ἀμείβεσθαι. quidam interpretantur Vicissim respondere.

C. ΑΥΤΑΡ, siue Ἀτάρ, Autem, Sed, Verùm, Item, Cæterùm. Odyss. ν, Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὖ ναιομένην ἀναβάντες Ὤχοντ' αὐτὰρ ἔπειτα λιπόντες ἀκαχήμενος ἦτορ. Vbi pro Autem accipitur, sicut & alibi sæpe. Non raro etiã eas quæ modò positæ fuerunt signif. habet, necnon & alias, in locis qui passim apud hunc poetam occurrunt, & qui alioqui citare volenti altius repetendi essent, vt structura orationis perspici & inde huius particulæ vis cognosci posset: ideóque ad eos lectorẽ remittendum censui. SED ET Ἀτάρ pro eodem dicitur. Quam particulam Eustath. vult sumi pro coniunctione δὲ (& quidem δὲ locum obtinente coniũctionis δὴ) in hoc loco Il. χ, Ἕκτορ, ἀτάρ που ἔφης, Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων, Σῶς ἔσεσθαι, vt sit pro Ἕκτορ, ἔφης δή. Sed ἀτὰρ non in carmine duntaxat, verùm & in prosa vsurpatur: vt videbis apud Bud. pag. 916. Cæterùm quũ Eust. αὐτὰρ ex ἀτὰρ factum putet interiecto υ, ego cõtrà αὐτὰρ præcedere puto, atque adeo esse αὐτὰρ quasi αὖτε ἀρ. quod quidem si verũ nõ est, at multo verisimilius esse cõtendo quàm infinita quæ passim apud grammaticos leguntur.

ΑΥΓΗ, ῆς, ἡ, Splendor, Lux. Il. χ, Ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ Πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἠελίου αἰθόμενος. At αὐγὴ πυρὸς Eustath. alibi exponit locum qui ab igni ardente illustratur: vt Od. ζ, — ἡ δ' ἧστο ἐπ' ἐσχάρῃ ἐγγὺς πυρὸς αὐγῇ, id est πρὸς φωτιζομένῳ ὑπὸ τοῦ πυρός. Et Od. ψ, Ἕζετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ. i. ἔνθα σέλας ἀφίει τὸ πῦρ. ‖ Αὐγὴ ἡλίου (vt apud Lat. Lux) accipitur etiam pro die. vt apud Nicandr. Ther. — ὀνείαι

δ' αὐγὰς Ἠελίου μεγάλων ὑπόστεπα οἷον κεφάσσης Οὐλόμβρον καὶ κοεροῦ ὀνείρατος κυνοδόκα. ‖ Αὐγαὶ plur. numero (vt apud Lat. Lumina) oculos quoque significat. Nic. Alex. Ἠοῦ τοῦ ζοφέης νυκτὸς κεκαλυμμένος αὐγὰς, id est ὀφθαλμοὺς schol. explicat. ‖ Αὐγὴ verò cum accentu in penult. nomen proprium Haleæ filiæ apud schol. Soph.

C. Αὐγοειδής, ἐς, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Splendoris formã habẽs) Splẽdidus. vt apud Suid. ὡς ἔχῃ πᾶν ἡ ψυχὴ αὐγοειδὲς ὄχημα λεγόμενον, ἀστροειδὲς καὶ αἰθέριον. Philo De mundo, φῶς αὐγοειδέστερον τοῦ πυρός.

C. Ἀνάλαμψις, ἐος, ὁ, καὶ ἡ, Lucis seu splendoris reflexionẽ habens. VNDE verbũ Ἀναλάμπω. αὖ, Lucẽ reflecto, vel splẽdorẽ. à quo nomen Ἀνάλαμψα, apud Plut. Lucis seu splendoris reflexio, Lux reflexa. q. d. Oblucentia, vel Offulgentia. Bud.

C. Ἀπαυγὴ, ῆς, ἡ, Splẽdor lucis. Effulgentia, Fulgetra, inquit Bud. HINC Ἀπαυγάζω, Splendorem reddo, vt corpus splendidum; vel Lucem edo. Et pass. ἀπαυγάζομαι. vnde Συναπαυγάζομαι. Basil. ἀλλ' ὁμοῦ τε φλοὺξ ἀνελαμψε, καὶ συναπαυγάσθη τὸ φῶς. Ab hoc verbo fit verbale Ἀπαύγασμα, ατος, τὸ, Effulgentia, Relucentia. Gregorius, μεγάλου φωτὸς μικρὸν ἀπαύγασμα. vbi quidam exponunt, Ingentis luminis exiguus radius. Videtur autem Gregorius ex cap. 1 Epist. ad Hebræos hoc verbum sumpsisse, vbi legitur de Christo, ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα &c.

Ἀπαύγαστος, ε, ὁ καὶ ἡ. Fulgidus, Lucidus, apud Hesych. Est autem ex ἀπαυγὴ factum.

C. Διαυγὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Pellucidus, Trãslucidus, Quintil. Limpidus, λαμπρὸς, φωτεινὸς, Hes. δῆλος φανὴς. vt διαυγὲς ὕδωρ, in Epigr. Philo De mundo, μηδεμιᾶς ἐπορωμένης διαυγοῦς λιβάδος. Et διαυγὲς τᾶμα. διαυγὴς πηγή. Itẽ ὄμματα διαυγέστερα τοῦ ἐκπωμάτος, ὡς δύνασθαι δι' αὐτῶν καὶ τὴν ψυχὴν ἰδεῖν. HINC Διαύγαμα, ας, ἡ, Perlucens splendor. ET Δαυγία pro eodem vt Διαυγίαις λίθων, quod Suidas ex Naz. citat, exponens ἔκλαμψις.

C. Κυαναυγὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Cæruleum splendens. κυαναυγέσιν ὀφρύσι, Eurip. Nigris superciliis, vt quidam exponunt.

C. Λιπαυγὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Splendore seu lumine defectus, Obscurus. Orph. hymno in Plutonẽ, Ταρτάρειον λειμῶνα αὖ θύσκιον ἠδὲ λιπαυγῆ.

C. Μελαναυγὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Atrũ splendens, Ater. Eurip. Hec. — φοινιοστάλαγμα Αἷμα παρθένου ἐν χρυσοφόρῳ Δειρῆς κασμῷ μελαναυγές. id est μέλαιναν ὄψιν ἔχον. schol.

C. Παναυγὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Omni ex parte splendidus.

C. Περιαυγὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Circũquaq; splendens, Perlucidus. Plut. ἐν καταπήροις ὀπτήσεσι τε καὶ κοίλοις καὶ περιαυγέσι φασμῶν καὶ ἐσώλων ἀφ' ἑνὸς εἴδους μυείας πεφαντάσθαι. AT Περίαυγος, ε, ὁ καὶ ἡ, Vndiquaq; splendidus. Arist. De mundo, ὀμῶς δέ ἐστιν ἔμφασις λαμπρότητος ἄστρου περιαυγής. i. (B. interpr.) Area est edita imago sydereæ claritatis vndique illustrata.

C. Σωαύγασμα, ας, ἡ, Corradiantia, Bud. interpr. apud Plut. De plac. phil. Πλάτων τὴν σωαύγασμα [τὸ ὁρατὸν συμβαίνειν οἴεται.]

C. Τηλαυγὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Lõgè splẽdorẽ suũ spargẽs, aut Eminus splẽdẽs. τηλεφανής. ‖ Est & nomen propriũ apud Suid.

Τηλαυγῶς, Splendorẽ suum lõgè spargendo. λαμπρῶς. Hes.

Τηλαυγέω. ῶ, F. ήσω. Longè splendorẽ spargo, Eminus splendeo. VNDE Τηλαύγημα, ατος, τὸ. & Τηλαύγησις, εως, ἡ, Splendor longè dispersus aut eminus apparens. Τηλαύγημα verò Suidæ est etiam ἀρχὴ λέπρας ἐν τῇ τοῦ σώματος ὀπφανείᾳ: pro quo Hesych. habet ἀρχὴ λαμπρά.

C. Χρυσαυγὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Auri in modũ splendens. Citatur ex Naz. & Dion. De sorbis. χρυσαυγὲς κοῦ, in Epigr. VNDE Χρυσαυγέω, ῶ, F. ήσω, Auri in modũ splendeo. Χρυσαυγοῦ τα verò Hes. præter στίλβοντα exponit etiam ἀστράπτοντα.

C. Ὑπαυγρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est sub luce. Compositum ex Homerico ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, Od. β, quod (vt Eust. docet) idẽ est ac ὑφ' ἡλίῳ, aut ὑφ' ἥλιον.

C. Σκιαυγέω, ῶ, F. ήσω, Cæcutio more eorum qui ex vmbra aut tenebris prodeũtes, ad lucis aspectũ caligant. ἀμβλυώττω. Gal. ἐν γλωσσῶν Ἱππ. ἐξηγήσει.

Αὐγήεις, εντος, ὁ, Splendidus. Accipitur etiã pro eo qui oculorum acie valet: vt apud Nicãd. Ther. de serpente qui verno tempore è latibulis prodiẽs cæcutit, μαραθοῦ δὲ ἑνὶ νήχυτος ὄρπηξ, Βοσκηθεὶς ὠκύν τε καὶ αὐγήεντα πίθησι. id est ὀξυδερκίαν παρέχει. schol.

Αὐγὴς, Dilucidus, Perspicuus. vulg. lex.

Αὐγάζω, F. άσω, Illustro. Naz. in or. De pascha, ἡ σεμνὸς κόσμον ὅλον αὐγάζων. Et in pass. Illustror. apud eundẽ in Or. αὐγαζόντος ὑπὲρ λίθον σταφέρον. ‖ Αὐγάζω voce tã act. q̃ pass. significat etiam Video, Aspicio, Intueor. Actiua, vt apud Soph. Phil. ναὸς ἄξενον αὐγάζων ὅρμον. i. δύσορμον τὴν λιμένα ὁρῶν. schol. Philo. De vita M. 3. ἵνα καὶ αὐτὸς οὗ τοῦς κάτωθεν αὐγάζῃ τὴν ἰδίον νοῦν, Inspiciat, Contẽpletur. Pass. Il. ψ, v. 458, Οἶος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι. i. θεωρῶ. schol Epigr. l. 2, Τρυτὸ δὲ θεμῶν χελιδόσι τοι, οὗ δὴ πυκινῶς Σχοίνων ἠελίοις πλείονας ἠυγάσατο, Plures solesvidit. Hesiod. Erg. - οὗ τοῦς δηρὸς Αὐγάσεαι. Apoll. Arg 2, - ἠδέ τε ἔτλη Ἀντίον αὐγάσαι ἐς ὄμματα καλὰ θεοῖο. ‖ Αὐγάζω, Neutraliter etiã reperitur pro Splendeo, Illucesco, vt apud Paul. 2 Cor. 4, εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν τοῦ εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ. ET Αὐγῶ, αὐγάζομαι, Hesych.

Αὔγασμα, ατος, τὸ, ET Αὐγασμὸς, ὁ, Splendor.

Διαυγάζω, F. άσω, actiuè, Illustro, Illumino, φωτίζω exponit Hes. (Est etiã Diffulgeo, Transpareo. Plut. de fulg. τῷ ὑπὸ τῆς καὶ τοῦ φασμοῦ διαυγάζει. Diffulget. Bud Alex. Aphr. πλεῖον διαυγάζει), Magis resplendet. sic etiã διαυγάζω pro Splẽdere Bud. ex Theodoro profert. ‖ Διαυγάζω neutraliter quoque est Diluceo, Dilucesco. B. Polyb. 3, ἅμα ᾧ διαυγάζειν, Quũ diluculasset, Bud. Sic 2 Petr. 1, ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσῃ. AT Διαυγάζεται, διορᾶται, Hesych.

Διαυγασμὸς, οῦ, ὁ, Translucens splendor. Plut. De plac. phil. de fulgure, τὸ δὲ ἀστραπὴ τῶν μελαίνων νεφῶν τὸν διαυγασμὸν ἀποτελεῖ, Effulgentiam efficit. Bud.

ΑΥΤΟΣ, αὐτὴ, αὐτὸ (pronomen) Ipse, Ipsa, Ipsum. Refert interdum personam, interdum rem. Il. θ, Ἐνθ' ἵππους ἔσησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, Λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ οἱ νέφος πυκνὸν ἐχεύεν. Αὐτὰρ ὁ ἐν κορυφῇσι καθέζετο κυδιόων, Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν. Hic refert personam. est enim αὐτὸς ὁ videlicet ὁ πατήρ. At in iis quæ proximè sequuntur est αὐτὸ referens rem. Subiungit enim, Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἔλοντο κατὰ κοιμώοντες Ἀχαιοὶ Ῥίμφα κατὰ κλισίας· ἀπὸ δ' αὐτὸ θωρήσσοντο, videlicet τὸ δεῖπνον. Sed hic magis necessarius fuit relatiui vsus quàm in illo priore loco. poterat enim copulatiua particula verbo καθέζετο, iuncta idẽ efficere. Sed obseruaui, vt alicubi relatiuum duntaxat esse, ita etiam alicubi cum relatione emphasin quoque aliquam inclusam habere. Sic eodem libro, & quidem paulò pòst, v. 69, Καὶ πότε δὴ χρύσεα πατὴρ ἐπέκυρε θέλαντα. at versu 75, Αὐτὸς δ' ἐξ Ἴδης μεγάλ' ἔκτυπε. Sic Iliad. ι, circa principiũ, αὐτὸς ὃ κατ' ἀστοῖσι πνεῖτο. Fortasse autem de hoc etiam loco (plurimi autem alii quærentibus occurrent) dici idem possit, vbi fœmininum habetur αὐτὴ: Iliad. ζ, Ὡς ἔφαθ'. ἡ δ' ἀμολοῦσα πυκὶ μέγαρ' ἀμφιπόλεσσι Κέκλετ' ταὶ δ' ἄρ' ἀόλισσαν κατὰ δῶμα γεραιά. Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον καταβήσατο κηώεντα. At simplicẽ relationẽ rei indicat in illo loco quem modò protuli, - ἀπὸ δ' αὐτὸ θωρήσσοντο. Item verò in isto. Iliad. κ, - μὴ δὲ θεμεσίαν θεμῶ Νεκρὸς ἀμβαίνοντες· ἀνθέσσον δὲ ἑτ' αὐτὸ. De αὐτὸ autem quod in principio Il. habetur lege Eust. Cæterùm in prosa multo frequẽtior est huius pronominis vsus quàm carmine. poetæ enim aliis particulis sæpe loco eius vtũtur. Xen. Pæd. 1, pag. 11, σημαίνει τῶν τὰ Λεγόμενα, ὅτι πολέμιοι εἰσὶν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐνθυμεῖ καὶ αὐτὸς τὸ θέρος σὺν τοῖς θεοῖς αὐτὸν, καὶ ὁ νόος αὐτὸ ἀσφαλὲς. Thuc. lib. 4, καὶ ἀπ' αὐτοῦ δυνάσθαι, pro Ex ea re, vel Ex illa re. Alia exempla passim occurrent. In vulg. lex. annot. hoc pronomen αὐτὸς in sacris libris nonnunquam abundare, figura Hebraica, vt quum dicitur οὐ ἔχει αὐτὸν. quod quidem hic ἀπρεπὲς δόκιμον est: quum in huiusmodi opere in quo de lingua Græca agitur, Hebraismi tractandi non sint. At ego exemplum αὐτὸ abundantis (nisi ego valde fallor) ex ipso Thucydide proferam. Is libro 2, p. 151 ita scribit, τὸ δὲ Ἱππόκρατες ὑπὸ τοῦ Δηλίου, ὡς αὐτὸ ἡ γέλθη τῶν Βοιωτῶν ἐπέρχονται, πέμπει τὸ σράτευμα. &c.

Αὐτὸς non semper relatiuum est, sed & quandam demonstrationis significationem habet. Luc. in Hermot. αὐτὸ ἔφασκε ὦ Λυκῖνε τὸ γιγνόμενον. Tale ferè est, ἐν αὐτῷ ἠδὴ τῷ πτωτῖν γλυκύμορφοι. Interdum verò pronomin: demon-

stratiuo additur. vt Ἀξιώσαι αὐτὸ ὅπερ. Thuc. lib. 6. Idem libro 1, καὶ λεγόντων ἐξῆς μὲν οὐδὲν ἀν οὐδέτερον εἰώθεσαν, αὐτὰ δὲ τάδε, ὅπ &c. Sed & αὐτὸ τοῦτο peculiari quodam loquendi genere dicitur. Luc. De salt. οἱ μὲ συρφετῶδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο, ἰδιῶται. Syn. epist. 4, ἐγὼ μὲν ἤλθον ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς· ἐπὶ ᾧ δὲ ἀπολώλεκαν, αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ θαυμάσαι ἔπεισιν. Alio autem modo dicitur αὐτὸ τοῦτο ἀφραίνομαι, sub. præpos. pro Hoc ipso nomine lætor. ‖ Iungitur αὐτὸς & cum ὁ κεῖνος, & dicitur αὐτὸς ὁ κεῖνος, vel ὁ κεῖνος αὐτὸς. vt apud Plut. De Socr. dæm. ὁ κεῖνον μὲ οἴομαι αὐτὸν ἔφασκε. Sed & cum ἐγὼ iungitur ab Homero, & cum σύ (nam αὐτὸς per se etiam verbis primæ quoq;, & secũdæ personæ iũgitur (vt Odyss. ζ, — ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς Ἀλμυρὸν ἁλμυρὸν ἐκπολύσομαι. Idẽ Odyss. φ, Ἔνδον μὲν δὴ οἶος αὐτὸς ἐγὼ κακὰ πολλὰ μογήσας Ἤλυθον εἰκοστῷ ἐπὶ ἔτεσι πατρίδα γαῖαν. Vbi tamẽ maiorẽ quandã emphasin habere videtur quàm in præcedente loco, præsertim quum addatur ὅδε. Et cum pronomine secundæ personæ σύ (id est Tu) vt Od. ρ, Αὐτὰρ ἔγωνε σε βούλομ' ἐπαυρέμεν, ἤ περ τῶνδε. Interdũ verò σε, sicut & με, longiore interuallo ab αὐτὸν separat. Xen. verò Pæd. 3, αὐτοὺς ἡμᾶς dixisse videtur pro Nosmetipsos. Cæterùm vt iungitur αὐτὸς cum ἐγὼ, sic & ἐμὸν αὐτὸ πρᾶγμα apud Eurip. Quod Latini imitantur, quum dicunt, Meum ipsius negotium.

Αὐτόπαπος Aristoph. vt apud Plautum Ipsissimus.

Αὐτῶ pro ἐμαυτῷ, vel σαυτῷ, vel ἑαυτῷ: itidemque in cæter. casibus: & αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ &c. Vide in Ἐμαυτοῦ, in Σεαυτοῦ, in Ἑαυτοῦ, post Ἐγὼ, post Σύ, post Ἑ. Sed sciendũ est αὐτῶ potius scribi quum pro ἑαυτῷ vel σαυτῷ ponitur. Sic & apud Soph. Aiace, τοὶς γ' αὐτὸς αὐτῷ πολέμιος ἐκ ἐῶ πάθειν. (vbi ponitur pro τοὶς ἐμαυτῷ πολέμιος) sunt qui αὐτῷ scribere malint cum spiritu aspero.

Αὐτὸς cũ numeralibus nominibus, eo sensu quo Gallicè dicitur *Luy troisieme, Luy quatrieme*. Thucyd. lib. 8, ἦν ἦρχε Δωριεὺς ὁ Διαγόρου, πέμπτος αὐτὸς, & alibi sæpe. Sic autem & Homerus vsus est, si bene memini.

Αὐτὸς ἕκαστος, vide in Ἕκαστος. Αὐτός τις, vide in Τίς.

Αὐτὸς, Ipsemet. Il. γ, Ἄζετο δ' Πειρίθοιο βίλιν, ὄφρ' ὄρκια πάσῃ Αὐτός. Ita enim puto hic accipi αὐτὸς, quum sequatur, ἐπεὶ οἱ πᾶσδε ἀκόφιαλοι καὶ ἄπιστοι. Sic autẽ exponendum puto & Euang. Iohãnis cap. 4, in principio, καὶ Ἰησοῦς αὐτὸς οὐκ ἐβάπτιζεν, non baptizabat ipsemet. Sic autem positum in aliis etiam noui Testamenti locis obseruasse mihi videor.

Αὐτὸς de aliquo κατ' ἐξοχὴν, vt quum de Pythagora dicebatur αὐτὸς ἔφα. Sic & apud Homerum. Vide Eust.

Αὐτὸς ποιῶ τοῦτο, pro Sponte mea hoc facio, Vltrò, vt Hom. τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρυνέεις.

Αὐτὸς pro μόνος, Solus, Aliorum ope non adiutus. vt apud Hom. — αὐτὸς τὰρ ἐὼν τρεῖς μαχέσασθ' ἐμάχοιμι.

Αὐτοῖς pro σοὶ αὐτοῖς, vt αὐτοῖς ὅπλοις, & αὐτοῖς ἀνδράσι. vide Bud. p. 989. ‖ At quum dicitur αὐτοῖς ῥήμασι, vel αὐτοῖς λέξεσι, (quod & per aduerb. αὐτολεξεὶ) significat His ipsis verbis, vel Illis ipsis verbis, Ad verbum. Liban. in vita Dem. ῥητὰ γοῦν ὅτως αὐτοῖς ῥήμασι. Plut. ad Col. τοῦτο γὰρ ὁ Κολώτης αὐτοῖς λέξεσιν ἐκπεφώνηκεν.

¶ Ὁ αὐτὸς, Idẽ. qua in signif. (& αὐτὸς sine ὁ apud Eurip. & Soph.) Athen. lib. 12, τῷ αὐτῷ ἰδεῖν ὄψιν ἐν τῇ αὐτῇ νυκτί. Cum dat. vt τοῖσι αὐτοῖσι, Eadem tecum facio, Eadem quæ & tu facio, vt & Horatius datiuo iunxit Idem in hoc versu, Inuitum qui seruat, idem facit occidenti. Sed & Lucretius ante illum ita loquutus fuerat, scribẽs, eadem aliis sopitus quiete est. Thuc. τοῖς αὐτοῖς Ἀθηναίοις φίλοις καὶ ἐχθροῖς νομίζειν, pro Eoldem quos & Athenienses. Sic Xenoph. Hell. 5, ἃ αὐτὸν μὲν ἐχθρὸν καὶ φίλον Λακεδαιμονίοις νομίζειν. Sic & alibi passim apud hosce historicos in deseribenda fœderum formula. vt Gall. dicitur *Ami des amis, ennemi des ennemis*. Isocr. ad Philipp. cum καὶ iunxit, hoc modo, ἃ τῷ αὐτῷ ἔχων διάνοιαν νῦν καὶ κατ' ἐκεῖνο τῷ ἡλικίαν. Idem verò cum τῷ αὐτῷ addidit & τούτῳ ibidem, ὅτε ἔγραφον τῷ αὐτῷ ὑποθέσιν τούτῳ. Thucyd. ὁ αὐτὸς εἰμι τῇ γνώμῃ dixit, Idem sum sententia, pro Eiusdem sum sententiæ, cuius & antea fui. Vel, In eadẽ permaneo sententia. Et εἰς τὸ αὐτὸ, vel ὅπῃ τὸ αὐτὸ, pro in vnum & eũdem locum. Et apud Thucyd. ὅπῃ τὸ αὐτὸ αἰνιγμαῖον ἔφερον, exponitur, Sententiæ in idem conuenere. Scribitur autem & ὁμοῦ τοῦτο, vna voce. At κατὰ τὸ αὐτὸ, Vno & eodem tempore. Interdum tamen κατὰ τὸ αὐτὸ de loco etiam dicitur: vt κατὰ τὸ αὐτὸ ἐγίνοντο.

ITEM Τοῦτο vel Τοῦτο (sicut & τοῦτον neutro genere) pro τὸ αὐτὸ, Idem. Aristoph. κατὰ τοῦτο. Plato epist. 7, τοῦτον δὴ καὶ Δίωνα ἔσφηλε. Idem De leg. τοῦτον δικαστήριον. Ibidem εἰς τοῦτον συμβαλεῖν. Et Isocr. in Helene, εἰς τοῦτον συμπεσεῖν. Philo De mundo ἐν καὶ τὸν τοῦτον κόσμον. Chrysost. τοῦτον cũ aduerb. ὡς ἄν iunxit, sequente εἰ, scribens τοῦτον πιστεύσεις, ὡς ἂν εἰ τὸν ἰχθὺν ἐκ τοῦ ὕδατος ἐξήγαγες. Cum dativo (de qua constructione modò dictum fuit) vt οὐ κατὰ τοῦτο τοῖς πολλοῖς, Non eodem modo quo vulgus. Dicitur autem & Τοῦτο τοῦτο. Demosth. Τοῦτο δὲ τοῦτο Ἀρχίου ἐψηφισμένοι εἰσί. Plato Τοῦτο αὖ τοῦτο, Eadem hæc. Sciendum est autem Τοῦτο etiam scriptum inueniri (sed rarius) sicut & Τοῦτον seu Τοῦτον. HINC Ταυτότης, q. d. Identitas. Aristot. Ethic. 8. Et pro Ταυτολογία, vt in vulg. lex. annot. ET Ταυτίζω pro εἰς ἓν τάττω, apud Philoponum. id est, Tanquam vnum & idem cẽseo & pono. Ita Bud. qui & Ταυτίζεσθαι ex eodem affert, μετάλαξε δὲ τοὺς ὅρους, ὁδῷ τὸ ταυτίζεσθαι. Τοῦτον γὰρ ὅτι τὸ ἀπὸ δείπνου τοῦ παπεῖν τοῦ ὑγιαίνειν. Eustath. pag. 1512, ὅπ δέ ποτε καὶ ταυτίζονται τὸ φέρειν καὶ τὸ ἄγειν, pro Ponuntur in eadem significatione. Suidas autem ταυτιζομαι exponit ἰδιοποιοῦμαι. AT compos. à Ταυτὸ, vt Ταυτοδυναμεῖν, Ταυτοεπεῖν, Ταυτολογεῖν, vide in iis vocabulis cum quibus Ταυτὸ compositum est.

C. Ἐξαυτῆς, vel Disiunctim, Ἐξ αὐτῆς, Continuò, Statim, q. d. Ex hac ipsa hora (vt Gall. *sur l'heure*) Omnino enim puto subaudiri ὥρας. atque adeo huiusvocis significationem illis etiam aduerbiis includi, Αὐτίκα, Παραυτίκα & Αὐτόθεν, Παραυτόθεν. Rarus tamen est huius aduerbii ἐξαυτῆς vsus, cuius exempla duo affert Suid. Habetur etiam Marci c. 6, & apud Paulum in epist. ad Philem. cap. 2.

C. Αὐταίαχθες, Αὐτάλιθα, Αὐτανθρωπος, &c. item Αὐτηγιάμων, Αὐτοδίδακτος, &c. (αὐτὸς in his aliud significante quàm in illis) vide in vocabulis ipsi pronomini adiunctis. Quod & de altero compositorum genere dictum puta, vt Φίλαυτος, Περιαυτολογία, &c.

C. Παραυτὰ (quod & παρ' αὐτὰ) vide in Αὐτίκα, & Παραυτόθεν post Αὐτόθεν.

Αὐτῶ (aduerb. in loco) Ibi, illic. Interdum etiam pro Hic. Odyss. ο, Μή με πάρεξ ἄγε νῆα διοτρεφὲς, ἀλλὰ λίπ' αὐτῶ. Apud Thucyd. & Xenoph. αὐτῶ pro Illic, & pro Ibidem, teste Budæo. Ex Plat. affertur τῇδε αὐτῶ positum ἐκ τῶ παρ' ἀλλήλου, sicut ex Aristoph. ἐνταῦθ' αὐτῶ, in Pluto, κ' αὐτός μοι δεκῶ ἐνταῦθ' αὐτῶ κατοικήσειν.

F Αὐτόσε, (aduerb. ad locum) Illuc, Huc. Item Eodem, vt exponitur in hoc Plat. loco, De rep. lib. 2, σκυτοτόμον αὐτόσε τρεφθήσομαι. Ἀ

Αὐτόθι (itidem aduerb. in loco) Ibi, Illic, Vel Istic. Odyss. ξ, Τῶ κέ με πολὺ ὤνησεν αἴκ' εἰ αὐτόθ' ἐγήρα. Et ο, — λιλαίεται αὐτοῦ ὀλέσθαι. Synes. epist. 20, τὸ δὲ μὴ βαρεῖαν αὐτῷ τῷ αὐτόθι γενέσθαι δίκτυβιῶν, ὑμέτερον ἔργον, pro Istic, Apud vos. ET Αὐτόθεν (aduerb. è loco) Illinc, Inde, Vel Istinc. Thuc. lib. 2, αὐτόθεν ὁρμώμενον. Idem in 7, ὑπὸ τῷ αὐτόθεν πεξυμβοηθησάντων. Apud Basil. pro Istinc, in epist. ad Leontium, χρέια μὲν σοι τὰ παρ' ἡμῶν χρήματα, εὐμενῶν χρονιώτερα τῷ αὐτόθεν. Xenoph. Νῦν μέντοι αὐτόθεν φαίνομαι. Vbi redditur, Ex hoc ipso loco. ‖ Αὐτόθεν Apud eundem exponitur Ab hoc tempore: vbi scribit, κρεῖττον ὅσῳ αὐτόθεν τοῖς τοιούτοις τῷ ἔργῳ δοκιμάζεσθαι. Sic & Latinis Dehinc & Abhinc sunt temporis aduerbia. ‖ Αὐτόθεν autem teste Budæo, est etiam Ex tempore, apud Hermogenem. Vide Comment. pagina 886. ‖ Αὐτόθεν pro Confestim, Protinus (vt idem Bud. scribit) vel Iã inde, apud Polybium 90, in fine. In vulg. etiam lex. Plato De leg. 11, αὐτόθεν τὸ ἀρχόμενον καταβάλλω, pro E vestigio pecuniam numero. Donatus certè in illa Terentii verba in Andria Actus 3 scena 2, Missa est ancilla illico, Quod (inquit) Græci dicunt αὐτόθεν ἐπέμφθη. Nam loci significatio est, etiam breuitatem temporis notans.

‖ Αὐτόθεν, Primore specie, Bud. ex Basilio, 231. ET

C. Παραυτόθεν, itidem pro Confestim, & quasi Iam hinc

ex hac ipsa hora. Arrian. παραυτόθεν ὡς ἔχει ἐπεξιάτης. A Αὖ, idem quod αὐτὰρ, & ex eo per syncopen factum, Od. ο, — ἀλλ' καὶ αὖ ὧδε ἀκούσῃς. Apud Apoll. est etiã aduerb. ad locum, pro Huc, lib. 2, ἡμέας αὖθι πέλασσε.

¶ Αὐτίκα, Statim, Quanprimum, Exemplo, Illico. vt αὐτόθεν quoq; Donato esse Illico, modò dictum fuit. Item, Primo quoque tempore. Il. ι, Τοῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρεσσόμενα. Od. γ. ο, — αὐτίκα δὲ χρυσοθρόνος ἦλυθε κώς. Et Il. β, Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε. Alicubi autẽ iungit cum ἔπειτα: vt Il. β, Κάλχας οἰ αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπίων ἀγόρευε. Alibi autem iungit cum νῦν, vt Od. ι, καί μοι τὸν θυμὸν ἐπὶ Αὐτίκα νῦν. Sic & Od. υ vsus est. Apud Herodotum, αὐτίκα τε εἶδον καὶ πολὺς δακρύων ἀνέδωκα, pro Quumprimum vidi, magnam lacrymarum vim effudi. Sed alii pro Quamprimum vtũtur (vti dixi) seu Statim. Iungitur autem in prosa quoque cum illis omnibus temporibus. Quum autem futurum habet, reddiтur etiam Mox. Cùm quo futuro sæpe adiunctum habet μάλα, vel δὴ μάλα, vt apud Aristoph. ἔσται μὲν οὖν αὐτίκα μάλα. Demosth. ἀγανακτοῦσι νῦν αὐτίκα δὴ μάλα. Idẽ, ὅσας ἀκούσεσθε αὐτίκα δὴ μάλα. Plato De rep. 1, εἰσὶν αὐτίκα δὴ μάλα. Et ὡς αὐτίκα in vulg. lex. Quamcelerrimè, Quamprimum. Item Αὐτίκα cum genitiuo, vt αὐτίκα νυκτὸς, Statim nocte, Simularque nox aduenit.

‖ Αὐτίκα, In præsens, In præsentia. Hom. Odyss. ξ, — ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα. Sic autem est vsus Thuc. præfixo articulo τὸ (vt solet præfigi aduerbio πρῶτον, & aliis) libro 2, οὕτε ὅσῳ ἔπειτα μὲν τὸ αὐτίκα τέρψει. Hanc autẽ significationem frequẽtius habet in prosa, quum αὐτίκα interiicitur inter articulum & nomen ad quod ille pertinet. vt apud eundem Thucyd. lib. 3, ὃ τὸ αὐτίκα φοβῶ, in præsenti metu. Idem lib. 1, ἐπὶ καὶ τὰ δίκαια χάριν τοῦ τὸν αὐτίκα φιλονεικίαν ἕνεκα τῆς αὐτίκα. Idem lib. 3, ἑτοίμοι ἦσαν τὸν αὐτίκα φιλονεικίαν ἐκπιπλᾶναι. Sed alicubi τὸν αὐτίκα nõ solùm Præsentem sed simul etiã Breuem vel Momentaneum interpretatos esse quosdã videmus. Idẽ Thucyd. lib. 1, μὴ φοβηθέντες τὸ αὐτίκα δεινὸν, τῆς δὲ ἀπ' αὐτῆς ὀλίγῳ πλείονος εἰρήνης ὀπτωμένοι τῆς, Præsentem belli asperitatem eámque breuem. Idem lib. 6, pag. 220, τὸ μὲν αὐτίκα & τὸ δὲ μέλλον inter se opponit. Apud eundem lib. 4 p. 156, legimus ὃ τῷ αὐτίκα. ‖ Αὐτίκα, aut Αὐτίκα δὲ vel δὴ aut Αὐτίκα γέ τι seu δή που, alium etiam habet vsum quẽ à nemine annotatum reperio. Is autem est, quum nobis ad eius quod diximus confirmationem, in promptu esse exemplum docere volumus, atque adeo id proferimus. q. d. Ne longè abeam, Ne longè exempla petam. At sic vrũtur non Xenophon duntaxat & Plato, sed & reliqui omnes (vt opinor) Græci scriptores. Vsus autem est & Callimachus in hymno Apollinis, Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο. Apud Aristoph. in Pluto, Αὐτίκα ita positum, sequente γὰρ (αὐτίκα γὰρ ἀρχὴ ὁδῷ τί ὁ Ζεὺς τῷ θεῶν; redditum fuit a nonnullis Principio, ab aliis Iamprimum, de quibus interpretationibus alibi dicam. ET Παραυτίκα compositum, pro eodem, nisi quòd augere videtur simplicis αὐτίκα significationem: vt sit non solùm In præsens tempus, sed quasi In præsens momentum. Sæpe tamen simpliciter pro αὐτίκα ponitur. Sic Xen. Pæd. 2 & 8, αἱ παραυτίκα ἡδοναί, & Demosth. Philipp. 2, ἡ παραυτίκα ἡδονὴ καὶ ῥαστώνη, cui opponitur τὸ ποθ' ὕστερον συμβήσειν μέλλον. Et ἐς τὸ παραυτίκα, & ἐν τῷ παραυτίκα pro ἐς τὸ αὐτίκα & ἐν τῷ αὐτίκα. Apud Paulum autem 2. ad Cor. cap. 4, v. 17, τὸ γὰρ παραυτίκα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν, exponitur, Momentanea leuitas oppressionis nostræ. ET Παραυτὰ pro eodem apud Polybium, vt scribit Bud. Interdum autem genitiuo iungitur παραυτὰ pro Simulatque: vt apud Gregorium παραυτὰ τῷ συμβαίνοντων, Simulatque miraculum factũ fuit. Vide Bud. pag. 242. Dubium est autem sitne παραυτὰ ex παραυτίκα per syncopen factum, an eodem modo dicatur quo ἐξ αὐτῆς & αὐτόθεν ac παραυτόθεν.

C. ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, & interdum Αὐτόματη in fœm. Ex seipso aliquid faciens, non alieno impulsu, Spontaneus, Vltroneus. Hom. Il. β, Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βολὴ ἀγαθὸς Μενέλαος, Spontaneus venit, vel Sponte sua venit, aut Vltrò venit. Id est, Non inuitatus. Sic & apud Aristoph. αὐτόματος ἥκων. Et apud Thucyd. lib. 6, τὰ δ' αὐτόματα ἤξει. Et Mox bi apud Hesiodum in Erg. αὐτόματοι φανοῦσι, Non accersiti. Rursum Hom. Il. ε, Αὐτόματοι δὲ πύλαι μύκον οὐρανόνδε. pro quo Latinus quidã poeta dixit, Sponte sua patuere fores. Ita & Xen. Hellen. 6, ὡς ὅπου τέω πάντες αὐτόματοι αὐτόχρονται. Athen. 12, ἐλαμβάνετο αὐτόματοι αὐαφιῶσαι. Quinetiam terra quæ sponte sua & inarata, cũ Horatio, vel (vt Virg. loquitur) nullo cogẽte, fert fructũ, dicitur ab Hesiodo φέρειν αὐτόματη in Erg. — καρπὸν δ' ἐφέρε ζείδωρος ἄρουρα Αὐτόματον πολλόν τε καὶ ἄφθονον. Sic αὐτόματος ἵππος in Epigr. Labor nõ coactus, sed vltrò susceptus. At vero αὐτόματοι βόες apud Apoll. exponitur, Inuisti, Quia nemine reguntur. Rectore carẽtes. Αὐτόματοι autẽ μηχαναὶ dicũtur αἱ καθ' αὑτὰς ἐνεργοῦσαι, Opera mechanicorũ quæ per se moueri & aliquid efficere videtur: qualia sũt horologia. Vide Eust.

Αὐτόματος γίνεται exponitur etiam interdum Sponte naturæ, oritur, vel Fortuitò oriatur. Et (vt inquit Gell. in fine capitis libri 13) quod Cicero fatum atque naturam videtur dixisse, id multo ante Demosthenes τὸν πατέρα θνητὸν καὶ τὸν αὐτόματον θανάτον appellauit. αὐτόματος enim θάνατος quasi naturalis & fatalis, nulla extrinsecus vi coactus venit. At quod Demosthenes dixit Olynth. 1, ἴσως δ' ὁ πάντες ἐθρυλεῖτε, γένοιτ' αὐτόματον, redditur pro tuis Fortuitò euenit. Sic &, Æschines in Ctesiphontẽ, ἐὰν δ' αὐτόματόν τι συμβῇ. Quib' locis addi hic posit, qui rursus est Demosthenis Olynth. 1, τὸ μὲν παρὸν ἀεὶ τιμῶντες, τὰ δὲ μέλλοντα αὐτόματα οἰόμενοι χρῆναι καλῶς. Sed & ἀπὸ τοῦ αὐτόματου pro αὐτόματον γίνεσθαι, dicitur: item, ἀπ' αὐτοματίου, & ἐκ τοῦ αὐτοματίου: quæ exponuntur, Spõte naturæ, Fortuitò, Casu quodam, Temerè. (Cicero quoque ἀπὸ τοῦ αὐτοματίου Fortuitò interpretatur) Plato in Apologia, Ἀπὸ τοῦ αὐτοματίου οὐ νῦν τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ πιθανᾶσθαι δή. Xenoph. ἀπ' αὐτόματου τοῦδε γιγνόμενα. Et ἐκ τοῦ αὐτοματίου apud Plutarchũ De orac. μηδεὶς λόγῳ θείῳ κυβερνώμενον ἐγχειρεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκ τοῦ αὐτοματίου καὶ γεγονότας καὶ σωμάτων ῥύσεις. vbi exponitur Fortuitò & temerè. Interdũ verò αὐτόματον (siue τοῦ αὐτόματον) & τύχη copulãtur. vt in eodem libro, ἀλλὰ χωρὶς ἀφῆκε τοῦτο πάντα τῇ τύχῃ καὶ αὐτοματῷ, vbi exponitur Fortuna & temeritate. Alicubi autem αὐτόματον redditur etiam Casus temerarius. Quomodo autẽ αὐτόματον differat ab eo quod τύχη appellatur, docet Aristot. Physic. 2, & Plutarchus in lib. De fato, p. 649. Vide & Themistium. Item Alex. τοῦ ψυχῆς, 159. 160. ‖ Dicitur autem & Ταυτόματον pro eodem, (quod etiam Αὐτόματον inuenitur scriptum, cum apostropho in prima syllaba, sed rarius) pro τὸ αὐτόματον. Sic ἐκ Ταυτοματίου in loco Plutarchi paulo antè citato. In vulg. tamen lexicis affertur Ταυτοματίου præcedente etiam τοῦ, in hoc loco, ἀπὸ τοῦ Ταυτοματίου τοῦ γενομένου μάρτυς, Testis fortuitò interueniẽs. Budæo Ταυτόματον (ita enim scribit) est, Casus temerarius, in hoc Polybii loco, ἔστι γὰρ ὅτι καὶ Ταυτόματον αἰτιασάμενοι τῶν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν. Cæterùm quod ad etymum huius vocis attinet, ex autoribus ad quos modo te remisi, eam petere poteris. Item, ex Eustathio: cui tamen in eo assentiri nequeo quòd huic voci αὐτόματος pro vna significatione vnũ dat etymũ, pro altera autem alterum. Quod autem in vna earum, αὐτόματος ex αὐτὸς & ματῶ componit, in hoc certè autorem habet ipsum etiam Aristotelem in illo quem modo ei ait loco. ET Αὐτόματος, aduerbiũ, Sponte, Vltrò, Sine alieno impulsu. Item, Fortuitò, Temerè. Plut. De Pyth. orac. ἔπειτα αὐτόματος τῆς ἡμέρας ἐξιόντος ἢ, &c. Et αὐτοματῶς ὁ θεὸς αὐτῶν τὰ ἀγαθά, Vltrò, Sponte sua, non autem Temerè vel Fortuitò, vt in vulg. lex. redditur. Sæpe autem αὐτόματος & ἀπὸ τύχης seu κατὰ τύχην copulantur (q. d. Temerè & fortuitò) vt à Plut. De Pyth. orac. & in Fabio. ET Αὐτοματία, (q. d. Spontaneitas) Fortunæ temeritas, Euentus rerum fortuitus. Plut. in Polit. præc. Timoleontem αὐτοματίας templum struxisse tradit.

c. 2. Αὐτοματουργοί, Artifices operum quæ αὐτόματα vocari, paulo antè dictum est.

Αὐτοματίζω, Sponte facio. Xenoph. Pæd. 4, σὺ μὲν μὴ μέμψεώς γε πῶς ἐσμὲν ἄξιοι οὗ, τὰ ποιοῦντες ἐκείνου, καὶ οὐδὲ τοῦτο αὐ-

ζωμα πόσαντις; id est (inquit Bud.) Qui ne sponte quidem fecimus quod illi conducibile est, sed eo permittente. Aristot. De gen. anim. lib. 1, τὰ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ αὐτόματος γίνε-, τὰ δὲ ἐκ τοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀυτοματίζειν τὴν φύσιν. id est (inquit idem Bud.) Sponte naturæ. ET Αὐτοματισμός, Actio quæ sponte fit, aut Ille quasi habitus agendi sponte.

C. Ἀπαυτοματίζω, Sponte subministro. Philo De vita M. 1, ὕδωρ ὄντα καὶ ἄχρηστον, καὶ ἐφεστῶτα μὴ ἄφθονον πᾶν ἀπαυτοματίζοντα.

ΑΥ' Χ Η' Ν, ένος, ὁ, Ceruix, τὸ μεταξὺ κεφαλῆς καὶ ὤμων, inquit Aristot. vel (vt idem alibi) τὸ μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ θώρακος. Hom. Il. θ, Αὐερύοντα παρ' ὤμον ὀδικλινὴς ὀπόρχει Αὐχένα τε σῆθός τε. Idem Il. π, — ὁ δ' ἐπ' οὐατος αὐχένα θῆκε. Aristoph. Nub. εἶτα φιμώσαντε ζύγου τῷ ξύλῳ τὴν αὐχένα. Dicitur autē & de brutis vt apud Homerum de bobus & anseribus, apud Xenophōtem de equis. ‖ Αὐχὴν metaph. Angustia loci, Angustus locus. vt Latinis metaph. Fauces. Atque adeo Ceruix apud Melam, vt in vulg. lex. annot. Sic Herodotus τὸ ἄρυπτον τῶν αὐχένος dixit de faucibus Thermopylarū quà illæ maximè paterent. Sic apud eundem αὐχένα βοσπόρου, in Melpomene, & αὐχένα χρυσονήσου in Erat. legimus. Aristot. De mundo, loquens de mari, κῆτεσι τε καὶ ὀπτικὴν δίκων αὐχένα. Et Basil. ὅρους αὐχένα dixit. ‖ Αὐχὴν pars clauī & gubernaculi in quam gubernator incumbit, vt ex Polluce annotatur. Quò pertinere hūc Chrysostomi locum existimo, in 2 ad Cor. 78, πῆς ἑαυτοῦ παρεκελεύσαμεν, ὅτι τῶν αὐχένων καθήψαμεν. At Eustathio Αὐχὴν & Αὐχένιον est ipsum πηδάλιον, pag. 1533. De etymo autem huius vocis dicam in verbo Αὐχῶ.

C. Ἀβαύχην, Ceruice carens. vt Empedocles κόρσας ἀβαύχενας vocat capita sine ceruicibus, apud Aristot. de anima lib. 3.

C. Βυσαύχην, Qui humeros adducens, ceruicem contrahit, quales in iudicio naturarum Aristot. insidiosos esse ait. Aristophani sunt vires βυσαύχενες. Camer. ex Polluce.

C. Γυλιαύχην, Qui collo est gracili & prælongo. Vide & alias expositiones apud schol. Aristoph. in hunc eius locum in Pace, γυλιαύχενας ὀρχησταὶ ναυνοφυεῖς.

C. Δολιχαύχην, Ceruicem prælongam habens. De cygno dicitur ab Euripide, vt δουλιχοδείρος ab Homero de eodem.

C. Ἐλεαύχην, Ceruicem elatam & arduam seu proceram habens, vt ἐλεαύχενες equi apud Homerum, ὑψαύχενες καὶ γαῦροι. Vide Eustath.

C. Κυρτοαύχην, Cui incurua est ceruix.

C. Μακραύχην, & Μακραύχενος (in vulg. lex.) Cui collum est prælongum. Eurip. Phœniss. μακραύχενα κλίμακα per catachresin appellauit altas scalas.

C. Μεσαύχην. In vulgatis lexicis μεσαύχενες, Media ceruice ligati.

C. Σκληραύχην, Qui dura est ceruice. Cui indomita est ceruix, vt Horat. loquitur. Vel, Cui ceruix est rebellis, cum Claudiano. σκληροτράχηλος, ἀκάμπης, Suid.

C. Σπιραύχην pro στεναύχην, Arctæ ceruicis seu angustæ. vt στεναύχην λάσιος in Epigr.

C. Ὑψαύχην. (q.d. Alticeruix) Elatam ceruicem habens. vt ὑψαύχην ἵππος καὶ ἀγέρωχος apud Nazianz. Caput erectis ceruibus alum ferens. qui ab Homero ἐλεαύχην dicitur. Est etiam Apollinis epitheum in Epigr. ‖ Ὑψαύχην metaph. Superbus. quòd superbi elata ceruice incedere soleant. Sed ὑψαύχην per catachresin aliter etiam vsurpatur: vt quum Nonnus φωνὴν ὑψαύχενα appellauit vocem altam. HINC Ὑψαυχένω, ῶ, & Ὑψαυχενίζω, & Ὑψαυχόω, ῶ, Ceruicem effero, Ceruice erecta incedo. de equo propriè: (vt ὑψαυχένιος ἵππος apud Pollucem) metaphoricè autem & de superbis hominibus dicitur. Plutarchus autem in libro De propria laude non odiosa, αὐόπτις καὶ κενοὺς esse dicit τοὺς ὑψαυχενοῦντας, scribens, ὥσπερ οὖν τοὺς ἐν τῷ περιπατεῖν ἐπαιρομένους καὶ ὑψαυχενοῦντας, αὐόπτοις ἡγούμεθα καὶ κενοὺς, id est (Camer. interprete) Quemadmodum eos qui inter deambulandum sese efferunt, & ceruicem extendunt, stolidos & leues esse ducimus. Ὑψαυχῶ autem dixit Phocylides, Ὑψαυχεῖ ὁ πολὺς πλοῦτος. Ὑψαυχενίζω pro eadem signif. ex Epigr. citatur. Superbit, Fastu turget. q.d. Ceruicem attollit. Plut. σεμνύεσθαι, ὑψαυχεῖν, καὶ κομᾶν καὶ μεγαλοφρεῖν.

C. Ὑψηλαυχήν, Idem. VNDE Ὑψηλαυχενία de equo, Bud. ex Polluce.

¶ Αὐχένιος, ία, ὸν καὶ ὴ. (q.d. Ceruicalis) Ad ceruicē pertinens. vt αὐχένιοι πειονῆς, apud Hom. Odyss. γ. Et αὐχένιος ζυγὸς, iugum quod ceruici imponitur. In vulg. lexicis αὐχένιον κάρπος exponitur Iugum. Αὐχένιον autem substantiuum vide in Αὐχήν. HINC C. Διαυχένιος, & Ἐπαυχένιος, item Παραυχένιος, nec nō Περιαυχένιος, & Ὑπαυχένιος. Apud Platonem διαυχένιος μυελὸς exponitur Ceruicis medulla. q.d. Ceruicalis medulla. Et ἐπαυχένιος ζυγὸς, iugum quod ceruici imponitur. quod & αὐχένιος ζυγὸς dicitur. Παραυχένιος autem, Collo impositus & aptatus. vt παραυχένιον φαρέτρην, in Epigr. Et Περιαυχένιος: vt περιαυχένιος σρεπτὸς, torques quæ ceruici circumponitur. Apud Nazianz. autem in orat. De Basil. περιαυχένιον ῥάκος σφενδονᾶσθαι περιέπαιζεν. pro sacerdotali veste, vt Volaterranus interpr. At Budæus cucullum significari suspicatur. At Ὑπαυχένιος, Ceruici subiectus, Qui est sub ceruice. Et Ὑπαυχένιον substantiuum, Luc. in Gallo, Ceruical. Quod ceruici supponitur: vt ὑπαγκώνιον, quod cubitis supponitur. At Ὑπαύχενον apud Aratum (quod nonnullis mendi suspectum est) vide in meo Cic. lexico.

¶ Αὐχενίζω, Ceruicem incido, Ceruicem frango. Gall. vno itidem verbo Esgorger. Soph. in Aiace, Καὶ τοὺς μὲν αὐχένιζε, τοὺς δ' ἀνὼ τρέπων ἔσφαζε. ‖ Αὐχενίζειν in Hippiatria (inquit Bud.) Loro caput equorum complecti & astringere, ad hoc vt venæ intumescant, & sanguis detrahatur scalpro. ET Αὐχενιστὴρ, Lorum quo id fit.

C. Ἀπαυχενίζω idem quod αὐχενίζω. Niger tamen in Philostr. Heroicis ἀπαυχενίσαι ταῦρον interpr. Frænare taurum. Apud Phil. De mundo ἀπαυχενίζειν pro Contumaciter reluctari, Bud. interpr. Vide Suid.

C. Διαυχενίζομαι, Ceruicem attollo seu erigo. Vel quod Gall. dicitur S'engorger. quod vt de equis primùm, deinde per metaphoram de superbis dicitur, sic & διαυχενίζεσθαι. Vide Poll.

C. Ἐξαυχενίζομαι, vnde Ἐξαυχενισμὸς quod exponitur Exceruicatio (ex Hieron. in cap. 3 Nahum prophetæ) & Contumacia peruicax.

C. Παραυχενίζω, Ceruicem demitto, Propendeo collo deuexo, vt in vulg. lex. exponitur. At Hesych. habet duntaxat παραυχενίζων, παρακλίνων.

ΑΥ' Χ Ε' Ω, χῶ, Glorior, Iacto me. Thucyd. lib. 2, κρατήσαντες δέ τινας ἡμῶν, πάντα αὐχοῦσιν ἀπῶσθαι. id est, Superatis aliquibus ex nobis, gloriantur omnes pulsos esse. Philo De vita Mosis l. 1, ὁ μὴ μόνον τὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ τὸν κοσμοποιὸν αὐτὸν αὐχῶν ὁρᾶν. Luc. μόνος οὖν αὐχήσεις τοσῆκα πολυνίκαι. Et cum accusat. Aristid. μονοις γὰρ ἡμῖν ὑπάρχει καθαρὸν ὀνήσεσθαι τε καὶ πολιτείαν αὐχῆσαι. Sic Synes. Ἱππικρατίαν αὐχοῦσι. Ac in Batrachom. Ξένε λίαν αὐχεῖς ὅτι γαστέρι. In vulg. lex. habetur & pass. Αὐχοῦμαι, sed sine autore: quem etiam reperiri non posse existimo, sicut & Budæus putauit. scribit enim, Αὐχεῖν (vt opinor) actiua voce tantùm dicitur. Cæterùm quum inter alia τὸ αὐχῶ etyma ponatur vnum quo ab αὐχὴν deducitur, ego contrà non dubito quin αὐχῶ ab αὔχμω derinatum sit, vt αὐχῶ idem significet quod præcedentia verba composita ὑψαυχόω & ὑψαυχένω. Quòd si aliquod quærendum sit vocabuli αὐχῶ etymum, nullum magis rationi consentaneum esse arbitror quàm vt ab αὐχμὸς deducatur, ob siccitatem & duritiem, dicatúrque αὐχῶ quasi αὐχμῶ. De quo vide Eustath. p. 1917.

Αὐχὴ, Gloriatio, Iactatio, Animi elatio, κόμπος, ἀλαζονεία, in vulg. lex. Apud Hesych. autem habetur αὐχαὶ, καύχησις. ET Αὔχημα, idem: sed vsitatius. Vtitur Thucyd. lib. 2. Accipitur autem & in bonam partem à Damasceno. ITEM Αὐχητὴς, q.d. Iactabundus, Gloriabūdus, vel Ad iactantiam comparatus. ET Αὐχήεις, Idem, in Epigr. Apud Nonnum autem pro alacri & cui ceruix est erecta, vt annos. in vulg. lex.

C. Κενεαυχής, ές, ὁ καὶ ἡ, Vanè iactabundus, Vana iactans, Iliad. δ.

C. Μεγαυχής, ές, ὁ καὶ ἡ, Magna iactans, in Epigr.

C. Μεγαλαυχής, ές, ὁ καὶ ἡ, Magna iactans. Vel simpliciter, Iactator. Item Μεγάλαυχα, Res magnæ iactantiæ plenæ. Ita enim exponendum puto in hoc Luciani loco, καὶ ἄλλος ὢν τὰ Θεαιτήτου πολλὰ μεγάλαυχα καὶ σεβαρὰ τεθείκει τῷ Σωκράτει. ET Μεγαλαυχία, Iactantia. ET Μεγαλαυχόω, ῶ, vel Μεγαλαυχόομαι, οῦμαι, Magna iacto, seu grandia, Vel, Iacto me de magnis rebus. Aut simpliciter, Iacto. Vtriusque vocis exempla sunt apud Bud. pag. 356, cas tamen non interpretantem.

C. Ἐξαυχάω, ῶ, Glorior, vel Valde glorior. In vulg. lex. θαρσῶ, σεμνύομαι.

C. Ἐπαυχάω, ῶ. vt ἐπαυχῶ τοῖς σοῖς λόγοις, pro αὐχῶ ὅτι τοῖς σοῖς λόγοις, Glorior ob ea quæ dicis. vel Efferor. nam ἐπαυχήσας ὅτι τοῖς σοῖς λόγοις apud Aristophanē exponitur μεγαλοφρονήσας διὰ τοὺς σοὺς λόγους. ‖ At ἐπαυχῶ λάμψιν apud Sophoclē explicatur βιβάσω οἶδα & πέποιθα, vt Gall. dicitur Ie me uante de cela, de re quam nobis certò pollicemur, vtpote quæ omnino in nostra sit potestate.

C. Ὑπεραυχάω, ῶ, Valde glorior, vel me iacto. Phal. in epist. ὑπαυχεῖν ὅτι χρηστοῖς.

¶ Καυχάομαι, ῶμαι, Glorior, Me iacto. Item Exulto. Lycurgus apud Suidam, ἐφ' οἷς καυχᾶ, οἱ ἄλλοι αἰσχύνονται. Apud Aristot. Pol. 5, διὰ τὸ καυχήσασθαι εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ exponitur, Quia iactasset se eius abusum esse ætate. Paulus apostolus aliquoties hoc verbo vtitur: qui & τὴν προθυμίαν ὑμῶν καυχῶμαι dicit 2. ad Cor. cap. 9, v. 2, pro Iacto, vel Iactans prædico.

Καύχημα, ατος, τὸ, Gloriatio, Iactatio. Item, Id de quo quis gloriatur. (q.d. Gloriamentum) vt apud Lesbonactem, καὶ Κῦρος τὸ δῦο φέρεσθαι καύχημα τῆς ἀρετῆς. οὔτε γὰρ ἐξελάσθητε &c. Sic & apud Paulum ad Rom. cap. 4, καύχημα ἔχει, vertitur, Habet quod glorietur. HINC Καυχηματίας, Gloriosus, Iactator: vt φρονηματίας, φρυαγματίας, in schol. Aristoph.

Καύχησις, εως, ἡ, Gloriatio, Iactatio. Vtitur sæpe Paulus apost. apud quem epist. ad Rom. cap 15, v. 17. ἔχω καύχησιν (sicut & de καύχημα ἔχει modò dictum fuit) exponitur Habeo quod glorier. Exponi autem eodem sensū potest, Gloriādi occasionem habeo. ET Καυχὴ ex Pindaro affertur pro eodem.

C. Ἐγκαυχάομαι, ῶμαι, Iactor, Glorior, (pro quo in vulgatis lexicis habetur ἐνκαυχάομαι) q.d. Insuperbio. vt ἐγκαυχᾶσθαι πλούτῳ, Insuperbire diuitiis.

C. Ἐπικαυχάομαι, ῶμαι, (q.d. Glorior aduersus aliquem) Insulto [alicui.] VNDE Ἐπικαύχησις, Insultatio, apud Hermog.

C. Κατακαυχάομαι, ῶμαι, Idem. Paul. cap. 11. ad Rom. Μὴ καταικαυχᾶ τῶν κλάδων. In vulg. lexic. ponitur & aliud verbum pro eadem signif. videlicet Καταυχῶμαι, & affertur ex epist. Iac. c. 2, καὶ καταυχᾶται ἔλεος κρίσεως. quæ omnia falsa sunt: quum ibi non καταυχᾶται sed κατακαυχᾶται legatur.

ΑΥ' Ω, (potius quàm Αὔω cum tenui, vt ostendit Αὐφανῶ) Sicco. Arefacio. Item Accendo. vt Od. ε, in fine, — ἵνα μὴ πόθεν ἄλλοθεν αὔοι.

Αὗος, ου, ὁ, Siccus, Aridus. vt ξύλα αὗα, Od. ε & σ. Sic Pausan. in Achaicis, τὰ αὗα τῶν ξύλων: quibus χλωρὰ opponit. Hesiod. Ergois, Αὔλω καὶ διερῷ ἀρόων, siccā & humidam. Et apud Plat. De leg. lib. 6, ὕλη αὖη καὶ ξηρά. Item αὗον βοᾶν, Sonum acutū edere. vt Il. μ, — κόρυθες δ' ἀμφ' αὗον ἀύτευν. Vide Eustath. Obseruandum est autē hoc nomen cum tenui scribi, licet αὔω aspiretur à quo deriuatum esse creditur. HINC Αὐσία, Siccitas, Ariditas.

Αὗος, Fluuius, cuius accolæ dicti Παφαύαιοι, vt scribit Steph. in hac voce.

Αὐαλέος, Idem. vt Hesiodus, αὐαλέος δέ τε χρὼς ἐστὶ καύματος. ET Αὐσαλέος, Idem. Nonnunquā & pro Squalidus, Squalens. Apoll. Arg. 1, αὐσαλέος κονίῃσι. Et αὐσαλέης κεφαλῆς, in Epigr.

C. Ἀναύω, Accendo. In vulg. lex. sine autore.

C. Ἀφαύω, Idem. Et pro Exarefacio (sicut ἀφαυαίνω) apud Aristoph. Vide Bud. 549.

C. Ἐναύω, Accendo: vt πῦρ ἐναύειν, Herod. Xen. Dinarch. Et Luc. τὸν κεραυνὸν ἐναυσάμενος ὁ τῆς Οἴτης. Et ἐναύεσθαι ὑπὸ ἑτέρου πυρὸς, Plut. in Numa. Vide Bud. Comm. HINC Ἔναυσμα, Id quo ignis accenditur. Igniariū, item Suscitabulum quidam interpret. ex Nonio. ‖ Item metaphoricè Fomes, Fax, id est Incitamentum. Herodian. παιῶνα ἔχων ἐναύσματα εἰς βασιλείας ὀπῆ δυμίας. Vide Bud. ibidem.

C. Ἐξαύω, Accendo, Torreo. ὀπῆῶ, Eustathius ex Platone comico.

C. Κατάυω, Torreo. Item ἀφαυίζω, Eustath. ex Alcmane, pag. 1547. vbi & hanc scriptura notat cum τ, licet ab αὔω aspirato.

¶ Αὐαίνω, Arefacio. Et Αὐαίνομαι, Arefio. ET Αὐασμὸς, Exiccatio. Item, Siccitas. ET Αὔανσις, Arefactio. Item Senium & tabes plantarum. Bud. ITEM Αὐανπικὴ νόσος.

C. Ἀφαυαίνω, Idem apud Theophr. Et pass. Ἀφαυαίνομαι, apud Athen. lib. 7, vbi dicuntur Sirenes fecisse ἀφαυαίνεσθαι suos auditores, cibi obliuiscentes. Ita enim legendum, non ἀφαυαίνεσθαι, vt in quibusdam codicibus. ET Ἐξαυαίνω, item ΚΑΘαυαίνω, pro eodem. Vide Budæum 549.

ΑΥ' Σ ΤΗΡΟ' Σ, ου, ὁ, (ab αὔω enim fit αὐστὸς, deinde αὐστηρὸς) Austerus: vt αὐστηρὸς χυλὸς, Austerus sapor. Et αὐστηρὸς οἶνος, Austerum vinum, apud Diosc. ‖ Αὐστηρὸς de homine dictum, Austerus, Seuerus, Rigidus: vt in hoc eleganti dicto illius qui interrogatus, cur, quum alioqui esset αὐστηρὸς, inter pocula se exhilararet (ita enim interpretor hæc verba, διὰ τὸ πίστιν διὰ χεῖται) respondet, καὶ οἱ θέρμοι πικροὶ ὄντες, βρεχόμενοι γλυκαίνονται. Diog. Laert. in Zenone pag. 363, καὶ ἄλλον δὲ τῶν αὐστηρὸν τοῦ πλησίον λεγόμενον τοῦ αὐστηρῷ οἴνῳ. Cyrillus αὐστηρὸν κριτὴν τοῦ Θεοῦ appellauit. Plutarch. αὐστηρῶν καὶ λιτῶν τράπεζαν τοῦ Φωκίωνος dixit mensam frugalem & tenuē, vt inquit Bud. Linacer autem αὐστηρὸν vertit Tædium afferens, in hoc Galeni loco, ἔπειτα τὸ μὲν ἔλαιον ὀπτόμενον αὐστηρὸν γάρ.

Αὐστηρῶς, aduerb. Austerè, Seuerè. Item Tenuiter. vt apud Plut. ἀθρυπτῶς καὶ αὐστηρῶς διαπόνημος. quod conuenit cū αὐστηρὰ καὶ λιτὴ τράπεζα, quod ex eodem relatum modò fuit.

Αὐστηρότης, Austeritas, Item Seueritas. Quid autem αὐστηρότητα gignat, Vide apud Alexandr. Aphrod. in Probl. In vulg. lex. Αὐστηρία etiam affertur ex Theophr. sed mendosam esse vocem puto.

C. Ὑπαύστηρος, Subausterus, apud Diosc.

ΑΥ' Χ Μ Ο' Σ, ου, ὁ, (ab αὔω pleonasmo literæ χ) Siccitas ex vehementi æstu. Siccitas aeris à Bud. vertitur, in hoc Theophr. loco, πολὺ μελάγχρεων ἐπαγγειοῦντες ὡς δ' ἀναμφίλυον καὶ ὄμβρον καὶ αὐχμὸν φέρειν. Apud Aristoph. Nub. πρὸς αὐχμῷ opponitur ἐπιμβρία. Thucyd. lib. 1, αὐχμοί τε ἔσται παρ' οἷς μεγάλοι, καὶ ἀπ' αὐτῶν καὶ λιμός. Philo De vita Mos. l. 1, πῆς δὲ αὐχμοῦ τε καὶ φλεγμονῆς ἐν μέσῳ χειμῶνι [τοσεῖτο.] Αὐχμὸς exponitur etiam Squalor: vt αὐχμοῦ πλέως, Squalore obsitus. Apud Synesium autem De insomniis αὐχμὸς νοῦ pro penuria mentis. ‖ Αὐχμοὶ etiam afferunt vulg. lexica ex quodam Theophrasti loco pro lucernarum luminibus: sed eum mendosum esse constat.

Αὔχμη, idem quod αὐχμὸς, in vulg. lex.

Αὐχμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Æstuosus, Aridus præ æstu. Itē Squalidus. πεῖ αὐχμώδεις φυκοῦντας οἴκων, Synes. In vulg. lexicis, αὐχμῶδες ἔπος, Squalens annus. αὐχμώδεις πυρετοὶ, & ξηρὸν καὶ αὐχμῶδες σῶμα, ex Gal. ad Glauc. Itē αὐχμῶδες ὄρος, Mons opacus. ex lib. 1 Regum cap. 23.

Αὐχμήεις, εντος, ὁ, apud poetas, Squalidus. Hom. in hymn.

Αὐχμηρὸς, Squalidus. Luc. in Somnio, ἰοῦ δὲ ἡμῶν, ἐρεγπικὴ καὶ αὐδρικὴ, καὶ αὐχμηρὰ πολὺ κόμω. Idem De salt. βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν, ἀγαθὸν ἡγούμενος.

Αὐχμάω, μῶ, Areo præ æstu. Synes. αὐχμῶσα τῇ φορᾷ, quod ex consequente exponitur Sterili. Est etiam Squaleo.

Αὐχμέω, μῶ. Idem.

Ἀφαυρὸ' Σ, ου, ὁ, Imbecillis, Debilis. Hesiod. ἀφαυρότατοι

δέ τε αὔδρες. Hom. Iliad. η, Ὀς σέο πολλὸν ἀφαυρότερος χεῖράς τε πόδας τε. Sequor autem Eustathium in hac deriuatione τὸ ἀφαυρὸς ab αὔω.

ΑΥΩ, Clamo, Resono, Reboo. Il. υ, circa principium, αὖε δ' ἀϊήτη. & paulo pòst, αὖε δ' ὄρης. Apollon. Arg. 2, αὖε δὲ πίνης Σμερδαλέον. vbi exponitur Reboabat. ‖ Item pro Flo. vnde Αὔη quod proximè sequitur. ‖ At Αὔω Dormio vide in Γ'αὔω verbo.

Αὔη, Flatus, teste Hesychio, qui exponit πνοή. Vnde & Αὔω danda fuerit τῷ πνέω significatio.

C. Ἄαυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vocis expers, & propriè Clamoris expers. Item Mutus. Vide Ἄϊεως quod proximè sequitur.

C. Ἄϋεως idem quod αὔαυος, ex quo deducitur. Nam ex αὔω fit αὔαυος: ex quo, ἄαυος: ex hoc autem, Atticè ἀΐεως. Il. γ, — οἱ δ' ἔροιτο μάχης, αὐΐεώ τ' ἐγθρόντε. Et Il. β, Τίπ' αὐΐεω ἐγθρέεσθε. At τὸ ἄαυος exempla non reperio. Sequutus autem sum in formatione deductionem quæ mihi præ cæteris placuit.

¶ Αὔω per dialysin, Idem quod αὔω. vt Il. β, v. 334, — αὔσταν ἴσαν Ἀχαιῶν. Sic Il. ρ, v. 183, — Τρῶας ἐνὶ κλέπτοντε μακρὸν αὔσας. ET compos. Ἀναὔω, Exclamo. vnde αὐαύσειν, Theocr. HINC Κὔτεω, τῷ, Idem. vt Il. α, v. 160, — κόρυθες δ' ἄμφ' αὖον αὔτεων. Sic Hes. πλῆναι μέγ' αὔτεων. VNDE Αὔτη, Clamor, Vox. vt Od. ρ, 434, πάχε δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὔτή. pro quo in proximè sequenti versu dicit βολή. Et Il. ο, v. 312, — ὦρτο δ' αὔτη Ὀξὺ ἀμφοτέρωθεν, de clamore bellico. ‖ Αὔτη interdum ex consequẽti pro ipso bello: vt Od. λ, v. 382, Οἳ Τρώων μθὶ ἴσαν ἐξέφυγον κονίσσαν αὔτεω. Alioqui αὔτεω à bello interdum separat, vt Il. α, v. 492, — πυθέσκε δ' αὔτεώ τε πόλεμόν τε.

ΑΥΔΗ, ῆς, ἡ, Vox. Eustath. αὐδὴν putat esse potius παρὰ αὐθρωπίνῃ, at φθογγὴν esse φωνὴν simpliciter, & generaliore signif. sed quod ab αὔω & δέω volunt fieri αὐδὴν, vt ita dicatur δέξε τὸ ἀναρμονίως συνδεδεσθαι, hæc verò subtilitas nimis longè petita mihi videtur. Il. α, v. 249, de Nestore, Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Pro quo Hesiodus in Theog. — γλυκερὴ οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή. Rursum Hom. Il. τ, in fine, Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἐλιλύσθη ἔρχετο αὐδήν. HINC Αὐδήεις, Voce præditus, Vocalis: vt Il. τ, v. 407, Αὐδήεντα δ' ἔθηκε. Et αὐδήσασα χιών, Voce humana prædita, vel Celebris. Vide Eustath. ET cõpos. Ἄναυδος & Ἔναυδος (pro quo & Ἐναυδής) Voce carẽs, Mutus: & Voce præditus, Vocalis. Od. ε, ἄπιστος καὶ ἄναυδος. Epigr. lib. 5, χαλκὸς ἀναυδής. Sed ἄναυδον ἔργον apud Sophoclem Aiace, Nefandum factum. in qua interpr. ad vocis Lat. etymum respicio. Oppositum autem Ἔναυδος, quod nõ solùm φωνήεις ab Hes. exponitur, (id est vocalis) sed & ἵππους, id est Spirãs: vt vicissim in loco quem modò ex Homero protuli, copulantur ἄπνευστος καὶ ἄναυδος.

¶ Αὐδάω, δῶ, F. ήσω, Vocem edo, Loquor. Interdũ absolutè, interdum cum accus. Il. α, — καὶ ἡὔδα μάντις ἀμύμων. Et Il. σ, Αὔδα ὅ, τι φρονέεις. Et Il. ε, Ὀξ τόσον αὐδήσας ἔπος &c. de Scentore. ‖ Αὐδῶ affertur & pro Alloquor ex Od. ε, — ἰὼν φίλον αὐτὸν ἠὔδα.

Αὐδάομαι, ῶμαι, signif etiam actiua, vt ποικίλως αὐδωμένου, apud Eustath. Sic & in hoc Soph. loco actiua signif. exponitur, Ἡὔδᾶτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν. Dicebat vt verteret, pro Hortabatur vt, &c.

Αὐδᾶσθαι autem ex Herodoto citatur pro Loqui.

C. Ἀναύδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non dicendus, Non commemorandus. Apud Soph. Aiace, κ' οὐδὲν αἰαύδητον φατίξαιμ' ἄν, οὔτέ γ' ἔξ, &c. Vbi schol. αἰαυδήτων exponit ἀπόρρητον, ἀπέλπιστον, ἄλεκτον. Ego puto significare, Nihil est quod dici nõ queat, vel Nihil est quod dicere non liceat [fieri posse] quũ hoc quod alioqui incredibile habitum fuisset, euenisse videamus. ‖ At Nicander αἰαύδητον pro αἰαυδον posuit hoc in versu Alexiph. Αὐδήεσσαν ἔθηκεν αἰαύδητον πτερόεσσαν.

C. Ἀπαυδάω, δῶ, F. δήσω, Veto, Interdico, Prohibeo, ἀπαγορεύω. Sophocles in Aiace, Τὸν αὖδρ' ἀπαυδᾷ Τεῦκρος ἐνδοθεν τέγης Μὴ ἔξω παρήκειν Sic apud Euripidẽ, ἀπαυδῶ δ' ἄδρα σον μὴ παρεῖναι εἰς πόδε χθόνι. Itidem apud Aristophanẽ, ἀπαυδᾷ δ' ἡμῖν διδόναι. Idem in Nebulis, Τοὐπίσω ἀπαυδῶ, κ' αὖθις ἀπαυδῶ. κ' αὖθις μάλ' ἀπαυδῶ Ἐξίσασθαι μύσαισι χροῖς. Quem locum citat Suidas postquã dixit ἀπαυδῶ significare ἀπαγορεύω, item ἀπολέγομαι. quũ tamẽ neutrum significet hoc loco, sed potius Denuntio, vt Budæus tradit. A quibusdam exponitur Iubeo: & ita ἀπαυδῶ duo prorsus contraria significaret.

Ἀπαυδῶ (sicut & ἀπαγορεύω) Deficio. Theophr. De historia plant. lib. 5. σημεῖον ὅτι οὐδέπω ῥήγνυται, καθάπερ ἐλαία καὶ δρῦς· ἀλλὰ πρότερον σήπονται ἢ ἄλλως ἀπαυδῶσι. Apud Lucianum, ἤδη ὑπὸ λιμοῦ πειῶν ἕξῆς ἡμερῶν ἀπαυδηκώς, Triduana fame confectus. vel Qui deficit præ fame. Exponitur item Enectus fame. Suidas ἀπαυδῶ exponit etiam ἀπολέγομαι, vt modò dixi. In fabulis Æsopicis ἀπαυδῶ pro Lassesco, teste Budæo. Idem in Anthol. epigr. ἀπαυδήσας, Fessus, Defatigatus.

Ἀπαυδῶ, Loquendi facultate deficior. ἀπαυδήσαι enim Erotianus apud Hippocratem vult esse ὅ τι ἄφωνον γενέσθαι.

c. 2 Προαπαυδάω, δῶ, Prius deficio, vel defatigor.

C. Ξαυδάω, δῶ, Eloquor. Iliad. α, Ἐξαυδᾶ· μὴ κείθε νόω.

C. ΜΕΤαυδάω, δῶ (q. d. Interloquor) cum dat. Od. α, ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα. pro κύδα μετ' ἀθανάτοισι, Verba inter deos faciebat, & q. d. in medio deorum cœtu. Sic Od. ν, Φαιήκεσι μετηύδα. ‖ Μεταυδᾶν cum accus. etiam personæ pro Alloqui, Apollon. Argon. 2, Αὐτὰρ ὁ τόν γ' ἐπέεσσι παραφιάλεισι μετηύδα. Vbi quidam putant esse pro Alloquebatur póst.

C. ΠΑΡαυδάω, δῶ, Alloquẽdo consolor. Od. ο, Καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ. At Odyss. λ, cum accus. rei, Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. Vbi Eust. nimium generali exposit. (meo quidem iudicio) παραυδᾶν explicat παραμυθεῖσθαι. Sed vt durum est Ne mihi consolare mortem, ita nimium audax, Ne mihi commemora mortem. (vt habet vulg. interpr. ad verbum) quo fit vt interpretandum putem, Ne me de morte cõsoleris. Aut, Ne mihi mortis solatia afferas. id est, afferre coneris.

C. ΠΡΟΣαυδάω, δῶ, Alloquor, Compello. vt Od. ξ, Ὀδυσῆα προσηύδων. Aliter autem construit in hoc versu Iliad. α, (qui & alibi sæpe repetitur) Καὶ μιν φωνήσας, ἔπτα πτερόεντα προσηύδα.

c. 2. Ἀπροσαυδής, ες, ὁ καὶ ἡ, Non compellatus. Item Insaluratus. In vulg. lex. exponitur etiam Colloquii expers. & subiungitur. καὶ καταλλαττοῦσιν ἀπροσαύδητοι, Cõmercia habent citra colloquii vsum.

C. ΣΥΝαυδάω, δῶ, (q. d. Simul loquor) Cõsentio, Assentior. eadem forma qua & σύμφημι pro Assentior ponitur. Item apud Sophoclem pro Confiteor.

ΑΦΡΟΣ, οῦ, ὁ, Spuma Luc. in Pseud. ἀφρὸς ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα. Nonnus, ἀπέπτυεν ἀφρὸν ὀδόντων. sic ἀφρὸς ἀφύης, ἀφρὸς θαλάσσης, ἀφρὸς νίτρου. ‖ Ἀφρὸς etiam piscis quidam est, vt videbis in Ἀφυή.

C. Ἀφρογενής, ές, ἡ, E spuma genita. ET Ἀφρογένεια, ας, ἡ, Idem. Sunt autem epitheta Veneris. Hesiod. Theog. ἡ δ' Ἀφροδίτην Ἀφρογενείην τε θεὰν καὶ εὐστέφανον Κυθέρειαν Κλῖσκοισι θεοί τε καὶ ἀνέρες οὕνεκ' ἐν ἀφρῷ Θρέφθη.

C. Ἀφρόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spumantes capillos habens, aut Spuma in capillis. Musæus, ἀφροκόμοις ῥαθάμιγξας.

C. Ἀφρόνιτρον, ου, τὸ, Aphronitrum, Spuma nitri. Aet. lib. 2, cap. 60, Ἀφρόνιτρον καὶ νίτρου ἀφρὸς διαφέρουσιν ἀλλήλων, ὁ μὲν τοῦ νίτρου ἀφρὸς ξηραντικώτερόν ἐστι φάρμακον, ἀλεύρῳ πυρίνῳ τοῦτο παπτόμενοι εἰς τὸ ὀφθαλμῶν· ἀφρόνιτρον δὲ, οὐκ ἀλεύρῳ δε, οὐδὲ διαλευμένον, ἀλλὰ πεπηγός. Gorræus ἀφρόνιτρον scribit esse genus nitri fossile, ἀφρὸν verò νίτρου, nitrum factitium. quanuis Dioscorides vtrunque sub nomine ἀφροῦ τοῦ νίτρου comprehendere videatur. aphronitrum verò ab aphrolitro tantum differre quantum hoc ipsum aphronitrum à sale: esse enim aphronitrũ mediũ aphrolitri atq; salis. Cæterùm Phrynichus Atticos hac voce non vti scribit, sed pro ea ἀφρὸν νίτρου dicere.

C. Ἀφρεσέληνος, ου, ὁ, q. d. Spuma lunæ. Nomẽ est lapidis qui alio nomine σελωνίτης dicitur, διὰ τὸ βυέσκεσθαι αὐτὸν νυκτὸς μεσὸν ἐν τῇ τῆς σελωνίς παραυξήσει: vt Dioscor. lib. 5, c. 169 tradit. Plin. lib. 37, cap. 10, Seleniten & ipse vocat, dicens ex candido translucere melleo fulgore, imaginem lunæ continentem, redderéque eam in dies singulos crescentis minuentisque numero. Marcellus Lunarem Latinis nominari scribit.

C. Ἀφροσκόροδον, ου, τὸ, est Allii prægrandis genus, sic dictum quòd eo trito in oleo & aceto, mirũ in modum excrescat spuma. Sic Gorræus, addens appellari etiam αὐτοσκόροδον. Colum. lib. 11, cap. 3, Vlpicum, quod quidam alliũ Punicum vocant, Græci autem ἀφροσκόροδον.

C. Ἀφροφυής, ές, ὁ καὶ ἡ, Spumã innatam habens. sic enim exponitur ἀφροφυῆ πέπαλα in Epigr.

C. Ἀφυλόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spumilegus. vulg. lex. ex Epigr.

C. Γάπφρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spuma tectus, Spumosus, Non manifestus. sic vulg. lex. citantia ex Euripide ὕπαφρον ὄμμα. Varino est ὑγιαίνειν ἔχων ἐμφερῆ ἀφρῷ. Item κρύφιος καὶ ὕπουλος.

Ἀφρόεις, εντος, ὁ, Spumosus, ἀφρώδης, ἀφρόεν γθόνιον, Epigr. ET Ἀφρώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Spumosus. ἀφρῶδες ἕλκος Polluci lib. 4, est ᾧ ἐπαυθεῖ λθυκότης τις ἢ μελανία.

Ἀφρέω, ῶ, F. ήσω, Spumo. vnde ἄφρεον apud Hesychiũ, ἠφρίζον, ἴδρουν. Ἀφροῶπα, ἀφρίζοντα, πεμφολυγώδη vt exponit Gal. apud Hipp. ET Ἀφρίζω, F. ίσω, idem. Spumesco. Spumam excito. vulg. lex. VNDE Ἀπαφρίζω, F. ίσω, Despumo. ET Ἐπαφρίζω, idem, in vulg. lex.

¶ Ἀφρύη, seu Ἀφρίς, seu Ἀφρὸς, (quod nomen esse Ionum tradit Archestratus) Apua piscis, qui ita dictus est quòd è spuma nascatur: vnde & Veneri dicatus est, vtpote quæ & ipsa ortum è spuma habuisse perhibetur. Dicitur etiam & Ἀφύη, & quidem vsitatiore vocabulo. Athen. l. 7, καὶ τὸν θαλάσσιον γόνον, ὃν ἡμεῖς ὠὰ ἀφύην, ἄλλοι δὲ ἀφρύην ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ ἀφρόν. Sed eidem ἀφρίς est species ἀφύης, alias etiam enumerantis. De hoc pisce lege præter Athenæum, etiam Plinium, lib. 31, cap. 8. Existimatur autem esse is vilis pisciculus qui Gall. menuise appellatur, nomine collectiuo: vt & ἀφύας Atticos plurali nũ. potius quàm sing. ἀφύην dicere, quidã tradiderunt. Ἀφυὴ autem dici putatur quasi μικροφυής. De quo lege Eustathium. AB Ἀφυὴ deducitur Ἀφυῶδες χρῶμα, quod Erotianus exponit λθυκοπέλιον. ET Ἀφύω verbum, quod Gal. apud Hippocr. esse ait ἀπολθυκαίνομαι. SED & Ἀφύδιον diminut. apud Athen. legitur.

¶ ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ης, ἡ, Venus. ita dicta quòd è maris spuma ortum habuerit, teste Hesiodo (quem & Plato atq; alii in hoc etymo sequũtur) οὕνεκ' ἐν ἀφρῷ Θρέφθη. Hinc & Ἀφριγένεια Aristot. autem ita vocatam tradit quòd seminis natura sit ἀφρώδης, id est spumosa. At Hecuba apud Euripidem etymum detorquens, ἀφροδίτεω dici ait quòd sit ἀφροσύνη θεά, vt ann. in vulg. lex. Fingitur autẽ Iouis filia: vnde apud Hom. Il. ε, — Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη. Et Il. υ, — Διὸς κούρης Ἀφροδίτης. ‖ Ἀφροδίτη pro Venerea libidine (quam & Ἀτροδίτης ἔργα vocant poetæ) interdum ponitur. Quidam apud Plutarchum in lib. qui θεῖα ἠθικῆς ἀρετῆς inscribitur, τὸ φαγεῖν, τὸ πιεῖν, τὸ τῆς Ἀφροδίτης τυγχάνειν. Sic accipitur (ni fallor) & in versibus quos ex Mimnermo vertit Horatius. Ex Euripide citatur pro vehementi ardore & cupiditate. ‖ Ἀφροδίτη (vt & Latinè Venus) Venustas, Lepos, Gratia, Decor. Luc. in Scyrha, τοιαῦτα ἀφροδίτεω ὅτι τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. Sic in ipso Æliani loco, διὰ δὲ τοῦ λόγου φιλοπόνως τε καὶ σὺν ἀφροδίτῃ οὐ μάλα θελκτῇ. Hanc autem signif. retinent ἐπαφρόδιτος & ἀνεπαφρόδιτος. ET Ἀφρὼ apud Nicandr. pro Ἀφροδίτη.

C. Ἀναφρόδιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A venere alienus, Inuenustus. Plutarchus, τοῦδε γαμετῆν ἀκολάστοις ἀδοκιμοῦσι, τοῖς μονοτεκνίαις καὶ φιλαυτίαις, ἀπαφρόδιτοις καὶ ἀχρείοις ἀποκαλοῦσιν. Et ἀναφρόδιτος εἰς τὰ ἐρωτικά, Lucian. quod quidam exponunt Aduersa Venere natus.

C. Ἐπαφρόδιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, & Ἐπαφροδίτος, ου, ὁ, Venustus, Iucũdus, ὀπτάριος, ἡδύς. Xenoph. Symp. ἡ δὲ τῆς ψυχῆς φιλία δῆλα ἐστὶ καὶ ἀκόρεστος οὖσα. & mox, δῆλα δὲ καὶ ἐπαφρόδιτα. ‖ Ἐπαφρόδιτος, est etiam nomen proprium.

Ἀφροδίσιος, ου, ὁ, Venereus. Sophocl. In acho. ξυθὴ δὲ ἀφροδίσια λάπαξ παμὸν ἐπεγώπει δόμοις. Theophyl. ep. 66, φιλοσοφοῦντος γὰρ λογισμοῦ βέλος ἀφροδίσιον οὐχ ἅπτεται. Pla. Sym pos. ἀφροδίσιον γὰρ ὅρκον οὐ φασὶ δεῖν ἐμπίνειν. Prouerbium id est, ὅτι τοῖς ἐρῶσι ὀμνύοντων πολλάκις καὶ ὁπορκούντων, vt tradit Suid. Ad quod videtur respexisse Ouidius Amor. lib. 1, quum inquit, Nec, si quem fallas, tu periurare timeto: Commodat illusis numina surda Venus.

AT Ἀφροδίσια, τὰ, plur. num. Res venereæ. Luc. De sacr. ἐρωτικὸς ὢν καὶ εἰς ἀφροδίσια κεχυμένος. Athen. οὐδὲ πρὸς ἀφροδίσια εἶχεν ὁρμήν. Idem, ἀκλυπίας πρὸς τὰ ἀφροδίσια. ‖ Ἀφροδίσια item Festum Veneris. (Veneralia quidã interpretantur) Athen. lib. 5, initio, Ἀντίγονον τὸν βασιλέα ὃς δεῖπνον Ἀφροδίσια ὅλοπτελοῦντος Ἀθήνησι. Idem lib. 13, ὅπου δὲ καὶ Ἀφροδίσια ἔθος ἄγεσιν αὐτόθι αἱ ἑταῖραι, Ἄλεξις ἐν Φιλόσοφοις φησίν, Ἀφροδίσια ἦγε τοῖς ἑταίραις ἡ πόλις. Plutarch. An seni administr. resp. πότερον ἀφροδίσια ναύταις ἄγουσι πάντα τὸν λοιπὸν ἤδη χρόνον οὐκ ἐν λιμένι πλοῖ ναῦν ἔχουσιν. sic enim legendum pro ἀφροδισίαν αὐτῆς. ‖ Ἀφροδίσιον autẽ sing. numero forma diminutiua (vt Budæus scribit) Venuscula, Statua seu signum Veneris. Athen. lib. 13, φιλάγυρος δέ τις ἐρασὴς ὑποκορεζόμενος αὐτῷ, ἔφην, Ἀφροδίσιον εἶ Πραξιτέλους. Exponitur item Veneris sacrificiũ. Bud. verò apud Athen. lib. 5, οἷς δὲ τούτων ἀφροδίσιον κατασκεύασε τεκμήριον, interpretatur, Ab his erat Aphrodisium (i. conclaue Veneri deæ dicatum) instrumentum etiam ipsum triclinari lectisternio. Philostr. epist. 22, καὶ ὁ λιμὴν ὡς τῶν Ἰσιδῶν, καὶ τὸ κατακλεῖον ὡς ἀφροδίσιον.

C. Ἀναφροδισία, ας, ἡ, Rerum Venerearum nulla cupido. Item Inuenustas, Inelegantia.

C. Ἐπαφροδισία, ας, ἡ, Venustas, Lepos, Elegãtia. Appian. καὶ πολὺν πᾶσιν ἐπαφροδισίαν ὑπὲρ ἄρων ἐστεμνολόγει πρὸς ἑαυτόν. Athen. 6, πᾶν ἐπαφροδισίας καὶ χάριτος ἐμμεστόν.

Ἀφροδισιακός, ου, ὁ. vt Ἀφροδισιακὸς λίθος, Aphrodisiace gemma Plinio lib. 37. quæ ex candida rufa est.

Ἀφροδισιὰς ab Apulcio vocatur Acoron, quam ab Italis Veneri iam appellari addit.

Ἀφροδισιάζω, F. άσω, & Ἀφροδισιάζομαι, F. άσομαι, Venerẽ exerceo, Vtor rebus venereis. Xenoph. ὅτῳ δὴ καὶ Ἀφροδισιάζειν ὥσπερ χρῶμαι. Ἀφροδισιάζειν passiuè acceptũ, Bud. est Muliebria pati apud Ath. Subiũgit autẽ ex Aristot. hist. anim. 7, loco, αἱ γὰρ νέαι πάμπαν ἀφροδισιαζόμεναι, ἀκολαστότεραι γίνονται. VNDE Ἀφροδισιασμός, οῦ, ὁ, Rerum venerearum vsus. Aristoteles. ἀλλὰ τοῖς πλείοσι συμβαίνει ἐκ τοῦ ἀφροδισιασμοῦ ἔκλυσις καὶ ἀδυναμία. ET Ἀφροδισιαστικός, οῦ, ὁ, Salax, Libidinosus, Bud. Aristot. in γ De hist. anim. γηράσκει θᾶττον τὰ σώματα τοῦ ἀφροδισιαστικῶν ἀρρένων Athen. ζῶν κακόηθες καὶ πανοῦργον, ἐπὶ τὸ ἀφροδισιαστικόν. Idem de gallo, ἀφροδισιαστικὸν τὸ ὄρνεον. ‖ Ἀφροδισιαστικὸς apud medicos est etiam Venerem ciens, vel Libidinem mouens, vt in vulg. lex. habetur.

ΑΧΟΣ, εος, τὸ, Dolor, Mœror, Tristitia. ἡ ἄφωνος αἰτία κατὰ τοὺς παλαιούς. τοῦδε τὸ α στρεπτικὸν μέσον, καὶ τὸ χαίνειν: vt Eustath. tradit, afferens tamen alibi aliã expositionem & etymologiam, dicens videlicet esse πλὴν ἄρα συγχρῶνται, ἐκ τοῦ α ὀπτικοῦ, καὶ τοῦ χῶ, τὸ χέω. Il. β, — ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει. Od. ο, Τῷ δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον. Poetarum magis proprium hoc vocabulum est: reperitur tamen (vt & alia poetica nõnulla) apud Xenoph. ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν, Pæd. 6. & apud Plutarch. Caio, πῶς δὲ βουλοῖ' ἄχος ἔχε καὶ κατήφεια δεινή.

Ἀχμηρός, ός, ὁ καὶ ἡ, Dolorificus, Molestus, λυπηρός. Suid.

Ἀχθω, F. ήσω, Doleo, Ægrè fero, Tristor. δυφορῶ, λυπεῖμαι, ἀχθομαι. Od. λ, Εἰ θ' ὑγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει. Interdum cum accusatiuo iungitur, vt Doleo apud Latinos. Hesiod. in Clypeo. Herc. — μετιστ' ἀχίζετ' ὀπίσσω Ἡν ἀτέω ἀχέων, Calamitatem suam dolens. Ἀχέομαι quoque pro eodem ponunt vulg. lex.

Ἀχνύω, idem quod ἀχθω. inde enim & deriuatur, interiecto υ. Odyss. φ, — τῷ γ' ἕνεκα θυμὸν ἀχνύων. Odyss. ο, ὀδυρόμενος καὶ ἀχνύων.

Ἄχνυμαι, idem quod ἀχθω. Od. ξ, ἦ δὲ θυμὸν ἐνὶ ἥθεσιν ἐμῷσιν Ἄχνυμαι. Eustath. ab ἄχω deriuat, à quo τοῦδε γίγνεται ἀχύω, & Doricè ἀχνύω: vnde per metathesin ἀχνύω, à quo ἀχνύομαι, deinde ἄχνυμαι. HINC, Ἀχνὺς, ύος, ἡ, Mœror, λύπη. Varin. Ἀχνύωσις etiã ab Hes. λυπύλυψος exponitur: quod mutato ν in λ, ab ἄχνυμαι deductũ fuerit.

¶ Ἄχω, primitiuum præcedentium verborum, secundum grammat. ideóque & idem significans. à cuius voce passiua est ἄχεται, quod Hesychius exponit συγκεῖται, μέμφεται.

Ἀκάχω, Dolore afficio. λυπέω, Odyss. ο, — ἥ μάλιστα Ἠκαχ' ὀπωπιδύνῃ, id est, Mœrore & tristitia affecit. ἐλύπησε. Hesiodus Theogon. Ῥίψε δέ μιν θυμῷ ἀκάχων. Et in passiua voce Iliad. θ, Αὐτὰρ κ' ἐνθ' ἀκάχοιτο, id est λυπεῖτο. & apud

Theocr.Idyll.θ, ὡς καὶ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀκάχοιτο. Hinc etiã est Ἀκαχμόφος, vt docet Eustathius Od.λ, ἔγχος ἀκαχμόφον ὀξεῖ χαλκῷ. i. τὸ λυποῦν τῇ ὀξύτητι τοῦ σιδήρου. quo tamen in loco aliam etiam expositionem affert, videlicet ἔχων ἀκὴν καὶ ἀκωκὴν δι' ὀξέος σιδήρου, aut (vt alii exponunt) ἠκονημένον, ἐστομωμένον, σιδηρωμένον. Methodius (vt referunt quidam gramm.) Homerum Æolicè his vti tradit ἀλαλήμφος καὶ ἀκαχήμφος & per syncopen ἀκαχμόφος.

A Ἀκαχέω, ῶ, F. ήσω, ET Ἀκάχημαι, Tristitia afficio. λυπέω. vnde passiuum ἀκάχημαι, Tristitia & mœrore afficior. λυποῦμαι. Od.θ, — ἔχθος δ' ὀρόων ἀκάχημαι. Il.μ, Νηῶν ἠμύνον τὸ θεοὶ δ' ἀκαχείατο πάντες, id est (vt Eustath. exponit) ἠχθοντο, Dolore & tristitia afficiebantur. Est autem ἀκαχείατο tertia persona præteriti plusquamperfecti, ex cõmuni ἀκάχωτο, dialysi Ioniça facto ἀκαχάατο, & ι postea inserto propter metrum. Iliad.τ, — εἴκαι δ' ἠ κῆρ πάμπαν Τεθνάμεν, ἢ που πυθοῦ ἐπιζώοντ' ἀκαχήσθαι. Od.υ, Ἤματα μὲν κλαίῃ πυκινὰς ἀκαχήμενος ἦτορ.

B Ἀκαχίζω, F. ίσω, Idem. vnde in passiuo Il.ζ, αἰ μοι τε λίω ἀκαχίζεο θυμῷ. Et Od.λ, — τοῦ μήτε γαιῶν ἀκαχίζου Ἀχιλλεῦ.

C Ἀκηχέμαι, Tristor. ἀδημονῶ. Il.ε, Ἤ δ' ἐς δίφρον ἔβαινεν ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ. Hinc etiam sunt Ionica illa ἀκηχάατο & ἀκηχέδατο. quorum prius est præteritum plusquamperfectum, factum dialysi, vt indicaui in ἀκαχίω: alterum perfecti temporis est, interiecto ε & η ante ατο penult. Ionum more formatum: sicut ex πέφρασται, πεφράδατο, εκ ἐλήλαται, ἐληλάδατο: vt tradit Eust. HINC Ἀκηχεδών, όνος, ἡ, Tristitia, Mœror, Angor.

D Ἀ Σ Χ Ά Λ Λ Ω, Mœreo, Doleo, Tristia affectus sum. Item, Indignor, Ægrè fero. Vt ἀχαλλεῖν ὅτῳ τῷ δίδόναι δίκλω, Displicuit. in Midiam. Sic Plutarch. Pericle, ἀχαλλόντας ὅτῳ τῷ πολέμῳ. Interdum verò cum solo datiuo, id est præpos. non interiecta: vt apud Xenophontem De re equestri, ἀχάλλων τῇ τραχύτητι. Chrysostomus autem dixit ἀχαλλεῖν πρὸς τὴν σύλληψιν. ET compos. Συναχάλλω, Cõdoleo: Cæterùm ἀχάλλω ab ἄχος deducunt Etymol. & Eustathius: vt sit ἄχος, ἀχάλλω, deinde interiecto σ, ἀχάλλω. Quod mihi probatur: at non item quod addit Eustathius, (vtpote vanæ subtilitatis plenũ, meo iudicio) videlicet ἀσχάλλειν esse ἄχεις ἄλις ἔχειν. Scribitúrque ibi (pag.224) ἀσχάλειν vnico λ, nescio an de industria, vt melius cum ἄλις conueniat, an ex errore.

¶ Ἀσχαλάω, λῶ, Idem significat, sed magis est poeticum. præcedit autem barytonum ἀχάλλειν hoc ἀχαλᾶν, sicut μιμνέειν prius est quàm μιμνᾶν. Hom.Il.β, Ἀχαλάα σὺν νηῒ πολυζύγῳ. Et ibidem, Ἀχαλάαν πρὸς νηυσί. ET compos. Συναχαλάω, λῶ, Condoleo. Et Atticè Ξυναχαλῶ. Æschyl. in Prom. vincto, pag.19, Ὁρᾶς, Προμηθεῦ, οἷοι σὺν ξυναχαλᾷ Μόχθοις.

E Ἀ Χ Θ Ὸ Σ, εος, τὸ, Pondus, Onus. Aristoph. Ran. Μηδ' ὅπ' ἄχθος ἐπ' ἐμαυτῷ φέρων, Εἰ μὴ καθυφήσει τις, ἀπόπαρ δήσομαι. Il.σ, Ἀλλ' ἤμαι πρὸς νηυσὶν ἐπώσιον ἄχθος ἀρούρης. Ἄχθος χῆς prouerbialiter de homine inutili dicitur. Quẽadmodum ἄχθεα χαῖς Nicander vocat etiam serpentes & venenatas bestias: pondera videlicet noxia & detrimentosa. βλαβερὰ σχολ. exponit. ‖ Metaphoricè significat etiam λύπην βαρώουσαν, (seu vt Bud. annotat, λύπην βαροῦσαν καὶ διεγείρουσαν τὴν νοῦν ἐπ' ἀβουλίας συμπίπτουσαν.) vnde & ab ἄχος factum esse Eustathius docet, πλεονασμῷ videlicet τοῦ θ. Soph. ἄγαν γ' ὑπῆρξεν ἄχθος ἡνύσαν, Dolorem & molestiam intulerunt.

C. Ἀχθοφόρος, ου, ὁ, Baiulus, Vectarius, Sarcinarius, vt ex Varrone & Cæsare exponitur. Pollux lib.7.cap.29, οἱ ἐξ ἀγορᾶς ἢ λιμένος κομίζοντες, ἀχθοφόροι, ἀμφορεαφόροι, ὑδροφόροι, ξυνοφόροι, στεβυοφόροι, ὑλοφόροι, πλινθοφόροι, πιλοφόροι, ξυλινοφόροι, φρυγανοφόροι, φρύπακες. HINC Ἀχθοφορία, ας, ἡ, Onerum portatio. ET Ἀχθοφορέω, ῶ, F. ήσω, Baiulo. Luc. μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ πλικούτοις πτίλοις. SEV. Ἀχθοφορέω. Philo De mundo, ὡς ἀχθοφορεῖν τὸν κόσμον ἠτρίσας.

C. Ἀπαχθής, ές, ὁ καὶ ἡ, Grauis, Molestus. ET Ἀπαχθίζω, Grauor, vt habent vulgilex.

C. Ἐπάχθης, Onerosus, Grauis. Item Molestus, Inuidiosus: vt Bud. apud Hermog. hoc loco interpr. τὸ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν ἐπάχθεις ὄντας καὶ ἀμισεῖται. Sic Æschines De falsa legat. πολιτῶν τοῖς ἐπαίνοις καὶ ἐπαχθής. Et Plutarch. Themist. τοῖς συμμάχοις ἐπαχθής. Plato Epist. ἐπαχθέστερος ἐκείνοις ἐδίω. VNDE Ἐπαχθῶς, aduerb. Molestè. ET Ἐπάχθεια, ας, ἡ, Molestia, Offensa. Chrysost. περὶ ἱερωσ.

B ET Ἐπαχθίζω, F. ίσω, Onero. Philo πρεσβ. πρὸς Γάϊον, Τί δὴ τῶν μείζονα ἀγαθῶν, ἢ τὰ ποσῶπα βάρη τῆς ἡγεμονίας μὴ μίαν ψυχὴν, ἢ σῶμα ἐν ἐπαχθίσαι; Sic apud Æsopũ senex lignis cæsis in humerósque sublatis, πολλοῦ ὁδὸν ἐπαχθισμένος ἐβάδιζεν.

c.2. Ἀνεπαχής, ές, ὁ καὶ ἡ, Non onerosus, Non molestus. VNDE aduerb. Ἀνεπαχθῶς, Non molestè, Non gratiãtè. vt ἀνεπαχθῶς φέρω, Non grauatè fero. Thuc. ἀνεπαχθῶς τὰ ἴσα πρεσβευόμενοι. Item Non inuidiosè. vt apud Hermog. τὸ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν ἐπαχθοῖς ὄντας καὶ ἀμισεῖται, πιθανῶς μεθοδοι πρεῖς.

C. Μολιβάχθης, ές, ὁ καὶ ἡ, Plumbigrauis. Vulg lexic. ex Epigramm.

C. Σποράχθεια, ας, ἡ, q.d. Onus excussum. Plutarchus in Cæs. καὶ σποραχθείας πολλὰ ἐκούφιζε τοῖς ὀφειλέταις. Cui similis est χρεοκοπία. nã χρεοκοπεῖσθαι, debito fraudari significat, decocta videlicet pecunia. Ita Bud. Cõm. Antea verò dixerat χρεῶν ἀποκοπάς, hoc est Nouas tabulas (q.d. aeris alieni decisiones) idẽ esse quod σποραχθείας. Hãc in Athenieñsium rempublicam Solon primus inuexit, vt Diogenes Laert. in eius vita ab initio testatur, addens, τὸ δὲ χρῶν λύσεως σωμάτων τε καὶ κτημάτων. καὶ γὰρ ὅσοι σώματι ἐδανείζοντο, καὶ πολλοὶ δι' ἀπορίαν ἐθήτευον. ἐπὶ δὴ πᾶσι τοῦτον ὀφειλομένων αὐτῷ [Σόλωνι] πάντ' ἀφῆκεν, σωεχώρησε πρόσωπος, καὶ τοῖς λοιποῖς τὸ ὅμοιον πρεσβεύσειν ἔφη. καὶ οὕτω ὁ νόμος ἐκλήθη σποραχθεία. videlicet πρὸς τὸ ἀποσείσασθαι τὰ βάρη τῶν δανείων, vt Hesych. tradit.

C. Σπειραχθής, ές, ὁ καὶ ἡ, Cui spira [cauda] grauis & ponderosa est. Nicander περὶ ἑρπετῶν βασιλῆος loquens, Οὐκ ἄρα δὴ κείνου σπειραχθέα κνώδαλα γαίης Ἰοχλοῦ μίμνουσιν. Vbi scholiastes, σπειραχθέα, inquit, τὰ ἀπὸ τῆς σπείρας βαρυνόμενα. τὰ γὰρ μεγάλα, ἑρπετὰ δίχα τὸ βάρος τῆς οὐρᾶς σπειραχθέα καλεῖται, διὰ τὸ ὡς ἄχθος καὶ βάρος ἔχειν τὴν οὐρά.

Ἀχθεινός, ού, ὁ, Onerosus, Grauis, Molestus. λυπηρὸς καὶ δύσπονος, Suid. Xenophon Apomn. 4, ἀχθεινόν πον τὸ βίου Senectutem vocat. ἀχθεινὰ πάθη, Tristes affectus. Plut.

Ἀχθηρής, ές, ὁ καὶ ἡ, Grauis, Molestus. λυπηρός, Hesych. VNDE Ἀχθηρῶς, Grauatè, vel Grauatim, vt Cicero loquitur, aut (vt Liuius) Grauiter. λυπηρῶς, ἀλγεινῶς, ἀσιαρῶς, ἐπαλγῶς. Poll. lib.3.

¶ Ἄχθομαι, F. έσομαι, vel ήσομαι (tãquam ab ἀχθέομαι, ῶμαι) Grauor, Pondere premor. Ingemo sub pondere. Od.ο, Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλην νηῦς ἤχθετο πῖσι νέεσθαι. id est ἐβαρύνετο τῷ πλήθει, vt schol. exponit. Theophyl. αἱ ἄμπελοι ταῖς βότρυσιν ἄχθονται, αἱ ἀχράδες βείθεσι. ‖ Item eadem metaphora qua Lat. Grauatè fero, pro Molestè fero, Ægrè fero. In qua significatione aliquando cũ genitiuo construitur. Plut. in Publ. ἄχθομαι τῆς οἰκίας (vbi tamen & ἕνεκα subintelligi potest) Aliquãdo (& quidem frequentius) cum datiuo, Aristophanes Nub. Ἢ μὲν σὺ πόθεν τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσῃ. Aliquando cũ præpositione ὅτῳ datiuo iuncta. Xenoph. ὅτῳ τοῖς οἰκέταις ἀχθοιμόμεθα. Interdũ cum accusatiuo Atticè, vt ἄχθομαι τοῦτο. vt & Il.ε, Αἰνῶ ἄχθομαι ἕλκος ὅ μοι βροτὸς οὔπασεν ἀνήρ. Nonnunquam cum participio. Aristoph. ἄκ ἀχθέσῃ πάντων ἃ νῦν πέπονθας. Xenophon Pæd.3, ἐγὼ ἄχθομαι τρεφωνούμενος. Quandoque cum ὅτι. Xenophon Pæd.3, ἀχθόμενος ὅτι τρέφοιτο ἡμᾶς. Plato verò Apolog. ὑπὲρ τοῦ ποιητῶν ἀχθόμενος dixit, id est, Vicem poetarum dolens. ‖ Item Succenseo. Plato Apolog. καί μοι μὴ ἄχθεσθε λέγοντι τἀληθῆ. Sic etiam Xenophon Pæd.7, ἀχθόμενος καὶ ὀργιζόμενος pro eodem pofuit. ‖ Ἀχθεται σοι τῶτο, pro Hoc tibi graue est, Hoc tibi molestum est. Budæus ex Gregor. carm. — ὅ σοι πλέον ἄχθεται ἄλλων.

Ἄχθομαι autem pro Inuisus sum, falsò annotatur in vulg. lexic. ex hoc loco Homerico, Odyss.ξ, — ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι. quum hoc ἤχθετο non ab ἄχθομαι sit sed ab ἔχθομαι.

Ἀχθηδών, όνος, ἡ, Dolor. Tristitia, λύπη, ὀδύνη βάρος, Hesych. μὴ πρὸς ἀχθηδόνα μου ἀκούσῃς, Ne graue tibi sit me audire. Bud. apud Platon.5 De legibus αὐτὴ τὴν λύπη poniam notat. Plato Crat. Ἀχθηδὼν δὲ καὶ πᾶν τὸ δηλοῦν ἀπεικάζομεν τὸ

νον τὸ ὄνομα τοῦ τῆς φορᾶς βάρους. Et λυπηραὶ τῇ ὄψει ἀχθηδόνας dixit Thucyd. lib.2.

C. Ἐπάχθομαι & Κατάχθομαι, pro ἄχθομαι, aut Valde ἄχθομαι. AT ΣΥΝάχθομαι est Condoleo, Vicem [alicuius] doleo. Isocrates, ἀτυχοῦσι φίλοις συνάχθονται. Idem, συνάχθομαί σοι τῇ ἀπολωλότι.

Ἄ Ω, vel Ἀῶ F. ήσω. Flo, Spiro. vt Apud Apoll. Argõ.2, ἀῶ κρανὸς ἀὲν ὀρρεῖς. At αὔωμα (quod tamẽ tanquã ab αὔω afferri solet) μαρτυρεῖ circunflexo verbo ἀῶ, vt scribitur apud Eustath. Vide etiam de ἀεὶ in ἄημι. Legitur autem & αὔηται apud Apoll. Arg.2, — ἐπ' ἄλλο δ' ἄλλος αὔηται, sed obserua αὔηται & confer cum iis quæ Eustath. de accentu verbi Ἀω disserit. HINC Ἄημα, ατος, τὸ, Flatus, Spiritus. Satyrus in Epigr. Ἠδὲ μὲ ζεφύροιο πλοιοπόνου ὑγρὸν ἄημα. Sic Sophocles, δεινά τ' ἄημα θυμάτων. ET Ἄησις itidẽ pro flatu, Eurip. ET Ἄυσις Flatus, Vẽtus, (quũ alioqui debuisset αὔσις scribi ab ἀῶ ἀυσω, eadem forma qua πτῶσις & μμυσις) Apud Hom. interdũ αἴσιμος ἄυσις (vt Iliadis ο,) & Odysseæ η, ζεφύροιο λιγὺ πνείοντος αὔσας. Interdum verò ipse αὔσιμος, id est ventus: vt Od. ι, — καὶ δόσαν θυσσῶν αὔσας. Hesiodus autem fœm. gen. αὔσας dicit, tanquam ab Αυσα, vt in Erg. — εἰ κ' αὔσιμος ᾖ κακὰς ἀπέχων αὔσας. Idem, ἰσόπιόν τε δ' ἐνάς αὔσας.

¶ Ἄημι idem quod Ἀῶ, sed multo vsitatius A quo ἄημι est ἄης pro Flabat, Od.μ, v.325. Μίσσα δὲ πάντ' ἀλίκιστα (vel ἄλικτος) ἄηνόπος. Vbi scribit Eustath. legi etiam ἄη, idque in multis exempl. sed ἄη comprobari & duali ἄηον, quo vtitur in βρικηδὼν ἄηον, Il.ι, in principio. Addit & Heraclidem, qui βιβλίοις cognominatus fuit, ita legendum cẽsuisse: scribentẽ, vt ex φιλῶ fit φίλημι Æolicè, ita etiam ex ἀῶ fieri ἄημι. & vt ex φίλιφίλημι, eodem modo ἄηον ex ἄη. Hæc ille ex Heraclide. Alibi autem annotat esse ἄηον pro ἄεον, vt πλέον. Et partic. ἀείς ἄεντος (vt πλεὶς πλέντος) apud eundem poetam. Ἄυσμα autem quod ex pseudonymo Musæo affertur, Eustathius μαρτυρεῖν dicit τοῦ Ἀῶ πρὸς αὔωμα. Item Ἄημα pass. voce pro eodem. vnde ἄητο Apoll. Arg.2, — μέγας σφ' ἀνὰ οὖρος ἄητο. Et Ἀήσμενος, Flantes, Hesych. ET ΔΙάημι comp. Perflo, Hesiod. in Erg. cum genit. — ἀλλά νυ καὶ τοῦ ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνου πρὸς ἐόντων. Alibi cum genit. itidem, sed cum præpos. διά. in eodem opusc. Καὶ διὰ παρθενικῆς ἄπα λόχεος οὐ διάησι. Ibidem cum accus. πόνεα οὐ διάησι.

Ἀέσαι etiam annotat Hes. pro ἀησαι, id est flare. Eust. ἀέσαι scribit esse κοιμηθῆναι, item αὐαπνοῦσαι. EX HOC certè (quæcunque sit eius formatio) fieri existimo Ἀεσμαγία, ET Ἀεσίφρων. Dicitur autem ἀεσμαγία θάλασσα, Ventis furens mare, ἡ πῆς πνεύμασι τοῦ ἀνέμων μαινομένη, inquit Hes. apud quem ἀεσμαγα scribitur cum ω. ET Ἀεσίφρων ponitur pro leui & inconstanti. item pro temerario, atque adeo pro stulto. Sonare autem pro ad verbum (licet Eustath. aliud dicat) Ventosa mente præditus. Il.υ, v.182, — ὁ δὲ ἔμπεδος οὐδ' ἀεσίφρων. Et ἀεσίφρονα θυμὸν apud Hesiodum. HINC ἀεσφροσύνη, Leuitas, Stultitia. cuius pluralis est Odyss.ο, ἀπρόβω ἀεσφροσύνησι.

C. Δυσαής, ές, ὁ καὶ ἡ, Εὐαής & Ζαής. Item Ἀκραής. Hom. Od. η, αἰέμων δυσαήων dici pro δυσπέοντων, Perniciosè strepentiũ vel Grauiter spirãtium, id est Grauiter strepentium in spirando. Quidam Grauiter strepẽtium interpretantur. At δυσαής ζέφυρος, aut δύσπνοος, aut ἐκ δύσεως πνέων. Vide Eust. HINC Εὐαής opponitur, Vtiliter spirans (ad verbum Bene spirans) Salubriter spirans. Herodot. Euterpe, ἀεὶ τε πνεύματα χρησάμενος καὶ θαλάσσης λειμῶνα, id est Vẽto molliter spirãte. Sed in omnibus edit typogr. ἀαγῆ hic perperam legitur pro ἀεῖ. De quo errore & in ἀαγὴς admonui, vbi vulg. lex. exemplũ illud aiferũt. Apud Hesiodum autem χωρῳ ἐν ἀεῖ, In loco qui vento salubriter spiranti est expositus. AT Ζαής, Vehementer flans, seu impetuosè flans. Hom. Il.υ, Ἄς τ' ἄνεμος ζαής, νέφεα σκιδνᾷ ἀνέμοιο. id est βίαιος, ob particulam ζά quæ vehementiã seu vim indicat in iis quibus est præfixa vocabulis. DE Ἀκραής autem non consentiunt inter se grammatici. Nam Ἀκραὴς ἄημος Hom. Odyss.β, v.421, secũdum quosdam est ἀκρεως ἀεὶς (quod exponitur Flans in superficie, Flans per summa) secundũm alios est ὁ ἄκρατος, & ὁ ἀμιγὴς καὶ καθαρός, seu ἀκρι-

βής. Vide Eust. qui & ἀκραὴς ibi scribi testatur. Animaduerte au. cẽ Eust. ἀκραὴς à participio ἀεὶς deducere. est enim eadem & cæterorum compositorum ratio.

Ἀλῶαι item legitur apud Hom. Odyss. γ, v. 182, 183, — οὐδέπω τ' ἔσβη Οὖρος, ἐπεὶ δὴ πρῶτα θεὸς πρόσεφη ἀλῶαι. Cuius αὔηναι thema inusitatum esse tradit Eustath. videlicet ἀαίνω, sicut φραίνω, & ὑφαίνω, ac talia.

¶ Ἄσθμα, ατος, τὸ, Flatus, Anhelatio φύσημα, πνεῦμα, Hesych. itẽ τὸ ἐκ δρόμου ῥοθιόμενον φύσημα. Apoll. Argon. 2, οὐλοὸν ἄσθμα καὶ ἀμφοτέροις ἐδάμασσε. Est etiam vocabulũ medicũ: apud Lat. Anhelationẽ & Suspiriũ appellant Scribonius, Plinius, Seneca: & Cels. lib.4, c.4, difficultatem spirandi vehementiorẽ nominat, vt spirare æger sine sono & anhelatione nõ possit. Gorr. ex Gal. comm. in Aphor.45. lib.6. scribit Hipp. eam solùm spirãdi difficultatem ἄσθμα nominare in qua multum creber anhelitus est: quum tamen Hippocrate posteriores medici affectionem quancunque pectoris diuturnũ, simpliciter ἄσθμα nũcuparint, suoq; tẽpore respirationẽ quæ in cursu & vehementi exercitatione fit, ἄσθμα vulgò vocari solitã esse scribat Gal. Aret. εἰ ἀπὸ δρόμου καὶ γυμνασίων καὶ παντὸς ἔργου δι' ἀναπνοὴ ἄσθμα καλεῖται, ἡ γνῶσις δὲ ὀρθοπνοια, ἡ δὲ κυκλῳ ἔπεται ἄσθμα. HINC Ἀσθμαπνοὲς, Ad anhelationem seu suspirium pertinens. vt ἀσθμαπνοὰ πάθη. Et ἀσθμαπνοεῖς, Anhelatores Plinio, Suspiriosi Marcello. ET Ἀσθμαίνω, F. άσω, Anhelo, πνευστιῶ, Suid. ITEM Ἀσθμαίνω, pro eodẽ. Aret. οἱ δὲ τῶν παροξυσμοῖσι ἀσθμαίνουσι καὶ εἴδε. VNDE Ἐπασθμαίνω, Idem.

D ¶ Ἀτμὸς, ῶ, ὁ Flatus, Halitus, Vapor, Fumus, ἡ ἐξ ὑγροῦ αὐάδοσις, Hes. Idẽ quod apud poetas αὔτμη. Plut. δακρύοντα καὶ ἀδημονοῦντα ὅταν ἀτμοὶ πυκνοὶ καὶ αὐαυμάσεις πρὸς σωματῶν ἢ τῆς ψυχῆς αὐαίνωσι τὸ εἰδός. Diosc. de pissellæi cõfectione, ὅταν ἐκ τοῦ ἀναφερομένου ἀτμοῦ ἡμῖν [τὸ ἔλαιον] quod Plin. vertit. Velleribus suprà halitũ eius expansis. ET Ἀτμή, ῆς, ἡ, VEL Ἀτμὶς, ίδος, ἡ, Idẽ. αὐαυμάσεις, πνοὴ, αὐάδεσις. Hes. A QVO Ἀτμιδοῦχος, ου, ὁ, ἀτμίδα ἔχων, apud eundem Hesych.

C. Ἀτμοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ. Fumi seu vaporis speciem gerens.

E Ἀτμωδὴς, ες, ὁ καὶ ἡ, Vapores multos emittẽs, Vaporifertus. vt ἀτμωδὴ πρὸς πάθη.

Ἀτμίζω, F. ίσω, Vaporo, Exhalo, αὐαυμάζω, Hes. VNDE Ἀτμισμὸς, ῶ, ὁ, Vaporatio.

C. Ἀπατμίζω, Exhalo, vaporẽ. Emitto in vaporis modũ, actiuè. Capitur & pass. seu neutraliter, sicut ἐξατμίζειν. nã vtrunque pro Euaporari seu expirare dixit Aristot. nõ semel, teste Bud.

C. Ἐξατμίζω, Exforbeo exponitur in vulg. lex. Est tamen potius Vaporẽ elicio. Bud. exponit Exhalationẽ subducõ citãs. Aristo. probl. 1. sect. in 2, ἐπισείνει γὰρ ἐν πόνῳ πῦρ ἐξατμίζον τὸ πρὸς μαλακὸν ἐν ὑγρᾷ. ἡ τὸ λεπτὰ αὐτῶν ἀποκρίνον, ἐξάγει μετὰ θυμάτων. Et ἐξατμίζεσθαι, Euaporari, Exuctius reddi, Arescere. q. ἐξικμάζεσθαι, Expirare. idẽ quod σταξιμοῦσθαι Aristoteli. B. Arist. 4. Meteor. τοῦ μὴ ὑγρῶν ὄσα ἐξατμίζεται, ὕδατος ὅσα ἢ μὴ, ἢ κονιᾶς ἢ ὕδατος. &c. Vnde Ἐξατμιδὲς, Inuaporẽ euanidus, vt vulg. lex. exponunt: alii Vapide se habens. e Suetonio interpretantur.

c.2. Συνεξατμίζω, Mecũ exhalando aufero, vt Bud. exponit. Aristot. Meteorol. ὡς ἐξ ἀτμοῦ ἐὰν ἢ συγκρεσθῆναι αὐτὸ καθ' αὑτὸ, ὑγρὸν, ὑπὸ τῶν ἄνω θερμῶν συνεξατμίζοντος τοῦ ὑγροῦ ξηραίνεται.

C. Ὑπατμίζω, Vaporẽ subduco. ὑπατμισθὲς, Suffitu euaporatus. vt exponitur in vulg. lex. VNDE Ὑπατμισμὸς, οῦ, ὁ, Suffitus vaporẽ eliciendo factus. Diosc. lib.3, cap.26, καὶ ὁ ὑπατμισμὸς δ' αὐτῶν τῶν ἀφεψημάτων. vbi Ruell. vertit Decoctum saporis suffitu.

F Ἀ Υ̓́ Τ Μ Η, ῆς, ἡ, Halitus, Spiritus. Il.ι, — εἰσόκ' αὔτμη ἐν στήθεσι θυμὸς. Vbi Eust. αὔτμη ὁ (inquit) ἀπῶς μὴ πνοὴ, ὀνομάζεται δὲ τὸ ψυχικὸν πνεῦμα. ἐκ τοῦ ἀω. ‖ Itẽ Vapor, Fumus. Od. enim τ. ὄσσον πυρὸς ἵκετ' αὔτμη. Eust. exponit ὁ καπνὸς ὡς αὐαυμάσεις, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀω, ἀῶ τὸ πνέω. ἐπὶ πνευμονικῆς αὐαυμάσεις ἠθμωνικῆ. Sic apud Hesiod. Theog. v.861, — κεφαλὴ δ' ὑπὸ αὔτμῃ θεσπεσίῃ καὶ ἐπίνετο καρδίη πρὸς ὤς. vbi tamen quidam ardorem significare voluit. Nam & Hesychio φλὸξ est. Fit autem αὔτμη tanquã ab ἀῶ pro ἄω: ἄω per dialysin fit ἀῶ: deinde interiicitur μ.

Αὐτμιώ, ένος, ὁ, Idem quod ἀϋτμὴ Ιλ. ψ. Κάδη δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέε ἀϋτμῴ δίος Ὀδυσεύς Ρίμφα θέων. Ὀδ. γ, λιγέως δ' ἀϊέμων ἐπ' ἀϋτμῴ χέυας.

Α Ὑ Ρ Α, ας, ἡ, Aura, Ventus leuior. ἡ ἐξ ὑγροῦ φερομένη ἐκπνοή, Expiratio ex humido prodiens, vt Aristot. in lib. De mundo definit. Theodor. Gaza accentu acuto in penult. notari scribit. Sic autem Aristoph. in Ranis Αὔρα τις εἰσέπνευσε μουσικοτάτη. Et poeta quidã apud Athen. λεπτὴ ἢ κωρπῖς ἐγγελῶσα κύμασιν Αὔρᾳ. Inuenitur tamen & αὖρα post. breui. Xenoph. Hell. 6, εἰ μὴ αὖρα φέροι, θεοῖς. Idē διαπνεύσῃ αὔραις dixit Sympos. Et αὔρας θηρεύω apud eundem. Athen. lib. 2, Κάππωνες αὔρας, ἐλπίδας σπύμενοι. & lib. 9, Παραθῶ δ' εἶπον ὅλον αὔρας Ἀττικῆς. ‖ Αὔρα verò Θεόκουρος Polluci lib. 4, cap. 9, tractanti de personis comicis, θεραπαινίδιον ὅτι θεοκεκαρμένον, χιτῶνι μόνῳ ὑπεζωσμένῳ λευκῷ χρώμενον. Sed legendum puto ἄβρα.

C. Ἀΐγαυρος, ου, ὁ, Diluculum, Crepusculũ. ὁ παχνώδης ὄρθρος, ὅθεν τὸ ἀΐγαυρον ἔνοι πλησίον ἔχειν τὴν αὔραν. vt Suidas exponit citans ad hunc locum explicandum, Homeri illud Hemistichium, αὔρη δὲ ψυχὴ πέτετο κῶθι θεός.

C. Ἄναυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Auræ expers. ‖ Item substantiuè Torrẽs, χειμάρρους. πᾶ οἱ ἐξ ὑετῶν σωτικάνοι ποταμοὶ ἄτω καλοῦνται, vt Apollonii schol. ab initio libri primi exponit hoc in loco, Χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διαβαίνεν ἀναύρου. Phil. epist. 21 de eadem re loquens, λέγει γὰρ (inquit) ὡς τὸν ἄναυρον διαβαίνοντες αὐτῷ [τῷ Ἰάσονος] τὸν ποταμὸν, ὀνομασθῆναι κρηπῖδα τοῦ ῥεύματος. Vbi tamen proprium nomen esse videtur, vt forsitan & apud Apoll. nam & Hesiodi schol. sub finem clypei Herculis Ἄναυρον Thessaliæ flumen commemorat. Apud Nicandr. verò Alexiph. quum dicit, Κεῖνο φυτὸν Κρητηθεν ὁ δὴ ἑκόμισαν ἄναυροι, schol. exponit αἱ ὄχθαι τοῦ ποταμοῦ.

C. Μαυραῦραι, αἱ, Leues auræ, Leues venti. Hesiodus Theogon. quũ de quatuor ventis loquutus esset, addit, Αἱ δ' ἀμφὶς μαυραῦραι ὀπηνείοιο θάλασσαν. vbi schol. exponit κενοὶ καὶ μάταιοι πνοαὶ, οἷον κεμίκιαι, θρακίαι, vt alibi admonui. Fortassis tamen in illo Hesiodi loco diuisim μαυ αὔραι legi posset.

Ἡ Τ Ο Ρ, τὸ, Cor, Animus, Itidem ab ἄω, vt pluribus locis tradit Eustath. Sunt qui declinent ἤπορος, ἤπερος: ille tamẽ indeclinabile esse tradit. Il. ε, Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστε καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλεσθε. Il. β, Φωνὴ δ' ὀρρήκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη. Il. ψ, Τὸν δ' ἐγὼ φρεσὶν φρόνεον δέχομαι, χάρμ δέ μοι ἦτορ. Od. ρ, — μενοῦνά δέ τοι ἦτορ ἐπαίρων. Sæpe autem vocat φίλον ἦτορ. vt Il. ε, — μή πως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς. Ibidē, — μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ. Il. κ, — καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ. Sed & hoc obseruatione dignum sæpe dici ab eo ἦτορ ἐν φρεσὶ vel ἦτορ ἐν στήθεσι. vt Il. τ, Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν. Sic Odyss. ψ, — ἢ δὲ τῇ γε σῷ ἐν στήθεσι ἐν φρεσὶν ἦτορ. Et Od. ν. Ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἦσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ. At ἦτορ ἐν στήθεσι, vt Od. ρ, — μηδέ μοι ἦτορ Ἐν στήθεσιν ὄρνυε. Et Il. χ, — ἐν δέ μοι αὐτῇ Στήθεσι, πάλλεται ἦτορ. Sed & ἦτορ dicit ἐν κραδίῃ, Il. υ, — ἐν δέ τε οἱ κραδίῃ σενεν ἄλκιμον ἦτορ.

C. Μεγαλήτωρ, ορος, ὁ, Magnanimus, Il. π, Οἱ δ' ἅμα Παῦκλα μεγαλήτορι θωρηχθέντες Ἕσπον. At μεγαλήτωρ θυμὸς (Od. ι, — ἀλλ' οὐ πεῖθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν) tautologiam habet, vt si dicas μεγαλόψυχος ψυχή.

Α Υ̓ Λ Ο Σ, ὁ, Tibia, Hom. Il. κ, Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὁμαδόν τ' ἀνθρώπων. Pro eo autē quod Hom. αὐλῶν ἐνοπὴν dicit, legimus apud Athen. αὐλῶν βόμβον, lib. 8, αὐλῶν βόμβος καὶ κωμῳδῶν ὕμνος. Apud Luc. in Harm. ἁρμόσασθαι τὴν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωττίδα λεπτὸν καὶ ἐμμελές. Idem ἐμφυσᾶν pro ἐμπνεῖν dicit in eodem Harm. φιλοπμόστερον ἐμφυσᾶν ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ. Idē Ad dicent. Prom. καὶ ἐν ῥυθμῷ ἐβαινε πρὸς αὐλόν. Sæpe autem αὐλοῦ & κιθάρας simul fit mentio, seu λύρας. vt idem De salt. αὐλὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ κιθάραν. Plutarch. in opusc. Verum Athenienſ &c. τῷ αὐλοῖς καὶ λύραις. Deducitur autem vel ab ἄω, id est flo (sicut & αὐλὴ) vel ab αὔω id est Clamo. Videtur tamen Eustathius ad priorem magis inclinare.

Αὐλὸς, Quicquid est angustum & in rectitudinem productum. In vulgatis lexicis annotatur ex Athenæo hoc nomine significari figuram quamlibet in rectitudinem productam, vt est stadium, & sanguinis è naribus torrens. Sed (vt cætera omittam) κρουσὸν αἷμα πρὸς

Athenæo generalius accipi existimo pro sanguine quē ex aliqua corporis parte velut eiaculamur. Hom. Od. χ, — αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀπὸ ῥινὸς παχὺς ἦλθεν Αἵματος ἀνδρομέοιο. Hinc & Αὐλὸς, Iaculum omne prolixũ, vt quidam annotarunt. Bud. autem scribit Xenophontem vocare venabuli αὐλὸν quã sunt illius velut aures. κᾷ δὲ μέσον τὸν αὐλὸν κρούοντας ἐπικελευσμοῖς. vbi eum αὐλὸν pro καυλὸν dixisse existimat, nisi sit mendum. Et subiungit, αὐλὸν partem esse hastilis quæ ferro induitur. Sic verò & Eust. αὐλὸς, inquit, ἡ ὁ τοῦ αἰχμῆς ἢ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται. Vnde Hom. αἰχμὴν δολιχαύλοις appellat Od. ι. Addit autē Bud. αὐλὸν in telis etiam esse apud Ægin. Αὐλὸς (vt idem inquit) Annulus fibulæ, in hoc loco Hom. Od. τ, — αὐτὰρ οἱ φόρνη χρυσοῖο πέτυκτο Αὐλοῖσιν διδύμοισι. Vbi Eustathius scribit αὐλοὺς appellari ῥαβδοειδεῖς τινας αἰκάσεις οὐσίας εἰς αὖ κατακλείοντας τὰ φόρεα. quas etiam ob hanc causam paulo antè κλεῖδας εὐγναμπτοις appellauerit. ‖ Item Αὐλοὶ pisces, vide in Σωλῆνες.

C. Αὐλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Tibiæ formam habens. Bud. est Tubulatus, Cauus, apud Theod. in Eccles. hist. καὶ τοῦ ἐλεφαντίνου τῶν θεσμοφόρων αὐλοειδεῖς πυκνότητας ἐπλήρου.

C. Αὐλοτρεπῶ, ῶσω, Fistulas compingo.

C. Αὐλοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui fistulas conficit.

C. Αὐλοφόρος, ου, ὁ, Idē, Qui tibias proferat. Poll. ex Comicis.

C. Αὐλῳδὸς, οῦ, ὁ, Tibicen. Differre ab αὐλητὴς annotat Bud. ex hoc Ath. loco l. 12, αὐλῳδοὶ δὲ παρῆλθον, Διονύσου ὁ Ἡρακλεώτης, Τιμόθεος Κυζικηνὸς παρῆλθον δὲ καὶ αὐλητὰς, οἱ πρότερον τὸ πρῶτον ἠθέν ἠύλησαν. V N D E Αὐλῳδία, ας, ἡ, Tibiarũ cãtus. E T Αὐλῳδικὸς, οῦ, ὁ, Ad tibiarũ cantũ pertinẽs. vt αὐλῳδικὸς νόμος. At αὐλῳδικὸς ποιητὴς, Tibiarũ cãt⁹ perit⁹.

C. Αὐλωπὴς, οῦ, ὁ, Fistulæ instar oblõgos oculos habens. Est piscis nomen apud Opp. ex genere τῶν ἀνθίων. qui curta dictus sit, explicat ipse his verbis, Ἄλλοις δ' ἄνωπτις πᾶς αὐλωπὶς καλέουσιν Οὐδὲν ἐοικὼς τοῖς ἀνθρώποις ἐλεινοτέρῳ κᾷ κύκλον Ὀφρὺς ἠερόεσσα τεθείσμενος ἐστεφάνωται. Αὐλωπίας apud Aristot. Hist. an. l. 6. c. 17, idem esse videtur piscis. nam αὐλωπίαν etiam vocari scribit. Αὐλωπίας verò Hesychio est κοιλόφθαλμος. A T Αὐλωπὶς, ίδος, ἡ, epitheton galeæ est apud Hom. quũ quasi in fistulã abit, hoc est, in angustũ & oblõgũ, velὅταν κήνη εἰς ὀξὺ τοῦ αὐλίσκου εἰς ἓν ὁ λόφος ἐνίεται, vt docet Eust. vel ὅταν ἐκ τοῦ μέσου πρὸς ὀρθὸν αἰωρεῖται, vt tradit Ath. Il. λ, — ἐρύσσαμενος δὲ τρυφάλειαν Τεύχεσι τυκτὴν αὐλωπὶς.

C. Ἄναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tibiarum expers. Plutarch. θυσίας μὲν γὰρ ἄχορος καὶ ἀνάυλος ἱσταμένη. Quæ sine tibiarũ cantu fierẽt. V N D E Ἄναυλα, adverb. Sine tibiis. Idem Plut. κεφ. Ῥωμ. Καί τις ἤπιστο δ' εἰσδαμονία τοῦ ἱερέων ἄναυλα θυόντων. ‖ Ἄναυλος est etiam Imperitus artis tibicinariæ. Bud. in hoc Luc. loco, ἐπὶ καὶ αὐλήσαι τοῖς αὐλοῖς καὶ ἀναγνῶναι ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις γραμματικὸν πάνυ ἀδύνατον.

Δ Διαύλιον (pro quo apud Suid. scribitur, Διαύλειον) ου, τὸ, Aristophanis schol. esse dicit, quũ [in scena] tacentibus omnibus, intus tibicen caneret. Hesych. verò Διαύλιον esse dicit ὁπόταν ἐν τῇ μέσῃ μεταξὺ τοῦ βάλλῃ μέλος τὸ ποιητὴς τοῦ σωπήσαντος τοῦ χοροῦ: apud musicos verò hæc μεσαύλια vocari. A T Διαυλία, quum duo canunt. Hes.

C. Δύαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Infelix ob tibias. sic δύαυλος ἔρις in Epigr. exponunt vulg. lex.

C. Ἔναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tibiis personans, ὁ ἀκουόμενος, τοῦ τὸ αὐλόν. Hes. Metaph. etiã capitur pro eo quo veluti post tibiarũ cantũ aures adhuc personãt. vt ἔναυλοι λόγοι apud Eust. οἱ πρόσφατοι, καὶ ἔτι καταλοιποῦσι τὴν ἀκοήν. quemadmodum Suid. etiã apud Pisidem, ἀεὶ δὴ, ὡς ἔοικεν, αἱ τοιαῦταί σοι ἐν τῷ σκάλωνι ἐρεθισμῶν πόνων πίπτουσι ὁρμαὶ κρείττονας βουλεύματων, exponit, οὐ τοῦ πολλοῦ μνημονευομένων, ἔτι ἠχούμενων. Sic apud Luc. ἡ φωνὴ τοῦ ἀκουσθέντος ἔναυλος ἔτι. Plut. verò De aud. poem. dixit ἔναυλον ἔχειν ὄπα. scribit enim, πρὸς τοῦτο δὴ πάλιν τοῦ σκοπεύειν μὴ ἀποῖς ἐξ ἀρχῆς, ἔχειν ἐν αὐτῷ ὄπα, &c. Ἔναυλον Hes. exponit etiã νέον ἔχοντα ἀνεργεσίαν οὐ τοῦ πολλοῦ. ‖ Ἔναυλος Eustathio est item χειμάρρους, καὶ τοῖς παλαιοῖς, σεῦν διώρυξ, ἢ καὶ ἄλλως ὁ δι' αὐτοῦ καὶ ὀπτμήκους τόπου ῥέων χειμάρρους, τοῦ τὴν αὐλὸν, ὃς ἐστὶν ὀπτμήκης τοῦ σώματος. Et Il. π, — πάχα κεν φεύγοντες, ἐν αὐλοῖς Πλήσσοιεν νεκύων, sunt ἔναυλοι illi τὰ ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα καὶ αἱ σεταὶ διώρυγες, ἢ οἱ τοῦ πόρον τόπῳ τοῦ τὴν σεῦν καὶ ὀπτμήκη αὐλόν.

C. Ἔξαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui tibia exempta aut effracta est. Qui tibiæ sonum amplius nõ edit. Poll. lib. 4, ὁ δὲ φαῦλος

αὐλὸς καὶ ἄγλωσσος καὶ ἄφθογγος, ἀναιδὴς, ὀξύβροχος, ἔξαυλος. A V N D E Ἐξαυλέω, ῶσω, Fut. ήσω, q. d. Extibio. Ἐξαυλημένα γλῶσσα, videlicet, τῶν αὐλῶν apud Pollucem, seu γλωττίδες (vt Etymol. vocat) Lingulæ tibiarũ inueteratæ, & quæ tibiis inflandis aptæ amplius non sint. Quod vocabulum Ἐξαυλημένος metaphoricè de aliis inueteratis rebus dicitur, vt docet idem Etymol. E T Παρεξαυλέω, ῶσω, idem, nisi præpositio aliquid immutare simplicis significationem putanda sit. vnde παρεξαυλημένος, Extritam fistulæ lingulam habens. Eustath. inter scommata in senes hoc etiam refert, addens, ὁποῖος ὁδὶν ὑπὸ γήρως ἀχρεῖος, ὡς ὑπὸ ἐκπεφυμένων (seu, vt Aristoph. schol. habet, διεῤῥηγμένων) γλωττίδων αὐλοῦ. Est autem vocabulũ hoc sumptum ex Aristoph. Achar. Οὐδὲν ὄντες, ἀλλὰ κωφοὶ, καὶ παρεξαυλημένοι. Sic etiam Suidas, νοῦν παρεξαυλημένον exponit οὗ διεφθαρμένον καὶ ἀμυδρὸν ὑπὸ γήρως.

C. Καλαμαύλης, ου, ὁ, Qui calamo in tibiam formato canit. Eustathio idem quod μόναυλος.

C. Κάθαυλον, καταυλημένον, κατατεταμένον. Hesych.

C. Κεραύλης, ου, ὁ, Qui cornu in tibiam aptato canit. Cornicen. nam ex cornu etiã tibias fieri solitas Pollux docet.

C. Μεσαύλια. vide in Διαύλιον.

C. Μόναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tibialem quendam cantum vnicum & simplicem edens, vt quidam interpr. μόναυλος κάλαμος apud Eustath. qui Osiridis inuentũ esse dicit, vocariq; à Dorienſibus in Italia πυρεκνον, seu σατυρικον. (πυρον enim Dorienſibus esse σατυρον) Μόναυλος etiam qui eiusmodi organo vtebatur, quem ibidem Eust. καλαμαυλίω & ῥαπαύλιω quoque dictum fuisse tradit. Et τὸ μοναυλον apud Athen. lib 4, V nius tibiæ concentus. ἡμῶν τοῦ ἀλεξανδρέων καταπεφεύγοντος ὡς ἀμούσων, καὶ τὸ μόναυλον σωτεχῶς ὀνομάζεις. V N D E Μοναυλιον, ου, τὸ, Organum quoddam tibiale vnius & simplicis cantus. Athen. l. 4, φωνίγια καὶ μοναύλια, κάμων οὐ πλέμων ὄργανα. E T Μοναυλέω, ῶσω, F. ήσω, Tibia vnius concentus cano. Plutarch. Cæs. ἔτυχε δὲ αὐτῆς αὐὴρ Λίβις ὀπτηλεικνύμενος ὄρχησιν ἅμα καὶ μοναυλῶν θαύματος ἄξιος.

C. Ὁμαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Consonus. Soph. Œd. tyr. πτοὶ δὲ λάμπει, σωνοεστάτῃ χῆρις ὅμαυλος. i. ὁμόβροις, ὁμόφωνος, schol.

C. Παράυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, A tibiæ sono discrepãs, Absonus. ἀσύμφωνος, vt Eustath. exponit, hoc in loco, ἀντὶ ἐμφύτου χαρμονικῆς καὶ ἡδυλογίας ἀπέμπει μέλη παραυλα. quẽadmodũ & apud Soph. Aiace Τίνος βοᾷ παραυλος ὀξεῖα τάφοις; exponit ἡ ἀξιοτυφῆν αὐλῷ ἢ δι' θρηνῳδίαν ἡ δι' πταιεῖς. Vbi tamen (vt schol. annotat) intelligi etiam potest ἡ παρεπεπαμένη ἐγγὺς, τοῦ τὸ αὐλοῦ: sicut Œdip. Colon. Ἥκεις ἐμ' ἄξων οὐχ ἵν' εἰς δόμοις ἄγῃς, ἀλλ' ὡς παραυλον οἰκίσῃς. id est ἐν ἀχρεῖος, vt itidem schol. ibi explicat.

C. Πλαγίαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui obliquis tibiis canit. V N D E Πλαγιαυλίζω, F. ίσω, Obliqua tibia cano. Eust.

C. Προαύλιον, ου, τὸ, Præludium in tibiarum cantu. Aristot. Rhet. 3, τὸ μὲν οὖν πρόοιμον, ὅπερ ἐστὶν ἀρχὴ λόγου, ὥσπερ ἐν ποιήσει τὸ πρόλογος, καὶ ἐν αὐλήσει τὸ παυλιον. Hesychio τὸ παυλια (sic enim scribendum) sunt τὰ τὸ παυλήματα, ὡς ὅπερ τὸ παύβουλα, τὰ τὸ ποιήματα εἴσματα. V N D E Προαυλέω, ῶσω, F. ήσω, In tibiarum cantu præludo. Aristot. Rhet. 3, καὶ γὰρ οἱ αὐλητὰ ὅ, τι ἂν ἔχωσιν αὐλήσαι, τὸ τὸ παυλιστὸ τῆς σωφαν τοῦ ἐνδεσμα. C. Πυθαύλης, ου, ὁ, Qui pythiũ carmen tibia canit: id est pæana: vt tradunt vulg. lexic Cæli⁹ verò Πεθαύλης habet, Qui tibiis quodammodo persuadet. At Κομπαύλας apud Vopiscum quosdã intelligere ait qui flexili tibiarum cantu vtantur.

C. Ῥαπαύλης, ου, ὁ, Qui tibias compingit aut inflat. Eustathio idem est quod μόναυλος.

C. Σύναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Consonus, σύμφωνος: sic enim etiam quidam exponunt, vt ξύναυλος θεά, apud Aristoph. V N D E Συναυλία, vel Ξυναυλία, ας, ἡ, Consonantia, συμφωνία, Hesych. id est Tibiæ cantus cum alio quopiam musico instrumento coniunctus. Aristoph. schol. ξυναυλίαν vocat quum vel duo tibicines idē canunt, vel citharа & tibia ξυμφωνεῖ. Athen. lib. 14, ξυναυλία τῶν τις ἀγῶν συμφωνίας ἀμοιβαῖος, αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ τεσσαρῳδοῦντος. Ibidem, τοῦ δὲ τῆς αὐλῶν τοῦς λυραι κοινωνίας, ἐπὶ πολλάκις καὶ αὐτὴ μαῖ συναυλία ἔτελεῖτο. Transfertur etiam ad fletum & lamenta. vt apud Aristophanem Equit. δεῦρο νυνὶ τοῦ τεσσαλὸ ἵνα ξυναυλίαν κλαύσωμεν οὐλύμπου νόμον. Et Synesius epist. ad frat. νῦν τοῦς ἐρήμοις ἀκταῖς συναυλίαν ὀλοφυρόμεθα.

C. Φίλαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, A mans tibiarũ cãtus. Aristoph. Ran. ἢν ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελφίς. Aristot. Ethic. 10, οἱ δὲ φίλαυλοι ἀδυναπόστοι τοῖς λόγοις τοῦ τοῦ τοιούτου, αὐλοῦντος, μᾶλλον χαίροντες αὐλητικῇ. Et φίλαυλοι οὖσαι, Soph.

Αὐλικὸς, ή, ὁ, Fistularis, Tibialis. sic enim Plinius calami quoddam genus αὐλητικὸν Græcis dictum, interpretatur. Αὐλικοὶ verò Suidæ sunt κιθαρῳδοί, Tibicines.

Αὐλίσκος, ου, ὁ, Parua tibia aut fistula. Nec tantùm de tibia musica dicitur, sed de quauis fistula & tubulo generaliter. αὐλίσκος enim in galea apud Eustathium est fistula in quam conus seu crista inseritur: in fontibus verò salientibus, id è quo aqua effundiur: canaliculus seu canalicula vt Gellius loquitur. Apud medicos etiã vsitatum vocabulum est: de quo Cæl. Aurel. Acutor. lib. 3, Clysteris αὐλίσκον, quem nos tibiam dicere poterimus, ‖ Αὐλίσκοι, οἱ, Inaures, ἐνώτια, Hesych.

¶ Αὐλέω, λῶ, Tibia cano. Athen. αὐλεῖν καὶ συρίζειν, Plutarchus Alcibiade, αὐλεῖτοσαν οὐοῦ Θηβαίων παῖδες. οὐ γὰρ ἴσασι διαλέγεσθαι. Idem in Apophth. ἀλλὰ ψάλλειν καὶ αὐλεῖν. Interdum verò additur accusatiuus: vt καταρτεῖον μέλος αὐλεῖν, Plutarchus in Lycurgo. Nonnunquam dativus instrumenti, vt αὐλεῖν αὐλῷ, apud eunde Plutarch. in Galba. Quia & alio organo quam αὐλῷ dicitur aliquis αὐλεῖν, vt αὐλεῖν κέρατι. quod ex Luciano citatur. Et Αὐλέομαι, οῦμαι, passiuum Tibia canentem audio, Tibiæ cantum audio. Mihi canitur tibia. sic Xenophõ in Pæd. Vide Bud. Comm. pag. 1078. V N D E Αὔλημα, ατος, τὸ, Carmen ad tibiarum sonum. vt αὔλημα κορινθιον apud Pollucem. E T Αὔλησις, εως, ἡ. Ipsa tibiæ inflatio. actio. E T Αὐλητὴρ, ῆρος, ὁ, Tibicen.

A Q V O Αὐλητηία, Theca tibiarum. Hesych.

E T Αὐλητεὶς, ίδος, ἡ, Tibicina, Quæ tibia canit.

Αὐλητὴς, οῦ, ὁ, Auletes (vt Cicero etiã vocat) Tibicen. φιλὸς αὐλητὴς ab Atticis dici, nõ αὐλῆς. lex. vulg. ex Phryn. docẽt αὐλητὰ ἄνδρες, Demosth. Exponitur etiã ἀκροατὴς αὐλῶν. V N D E Αὐλητικὸς, Ad tibicinem pertinens, vt αὐλητικὴ παιδεία, & αὐλητικὰ θεάματα. Αὐλητικὸς κέλαμος apud Theophr. à Plinio Tibialis redditur. Αὐλητικὴ, ἡ. τέχνη, Ars tibia canendi. αὐλητικῆς δύ, ετὴς ὁ θεός, Aristot. Rhet. Αὐλητικὸς etiã Tibiarum inflãdarũ peritus.

C. Ἐπαυλέω, ῶσω, F. ήσω, Incino seu Praecino. Budæo idem est quod θεσαυλέω, i, Accino. Aristophanis tamen schol. manifestè distinguit, his verbis, θεσυνόλων γὰρ τοῖς τραγικοῖς καὶ τοῖς κωμικοῖς ἐπαύλουν ὁ θεσνίδμφως τοῖς κυκλίοις χοροῖς. Luc. de sacr. ζῶν ἀφιμωῶ καὶ ἡμίφωνον ἤδη τὴν θυσίαν ἐπαυλοῦν.

C. ΚΑΤαυλέω, ῶσω, F. ήσω, Tibiæ sono permulceo: vt Bud. C. exponit, dicẽs genit. iungi, citansq; Plat. locũ, vbi matres pueros δι' ὑπνοῦσι τὰς dicũtur ἀπὸ τῆς κατεῦλῆσαι. Idē tamē in lex. annotat μεταφορικῶς dici καταυλῶ ἑτέρου cuiusmodi constructionē videbis paulo pòst ex Greg. Καταυλοῦμαι verò in pass. est Tibiæ cantũ audire, aut Tibiis personare. Luc. de tauro Phalar. ἡ βοῦς ἡ δι' τοῦ αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελεσθῶς τὸν μὴν κολάζεσθαι, σε ἡ τερπεῖς μεταξὺ καταυλούμενον. Strabo lib. 17, πᾶσα γὰρ ἡμέρα καὶ πᾶσα νὺξ πλήθους τῶν ἐν τοῖς πλοιαρίοις καταυλουμένων καὶ καπρεύουσιν αἰσθήν. Plut. μιᾷ νῆσος ἐφ' ἡμέρας πολλὰς κατυλεῖπ καὶ καταφάλλεπ. Καταυλεῖν νῦν τῷ metaphoricè nõ tãtùm de oblectatione ex tibiarũ cantu, sed etiã generaliter de quibusuis mollioribus auriũ titillationibus dictum reperitur: vt apud Greg. μὴ ἀκολοῦ καταυλοῦσθαι, μὴ ὀσμὴ ὀνθηλοῦσθαι μὴ ἡδοῦσιν καταπρυνθοῦσθαι: vbi notãdũ accuſ. cassi iunctũ esse. ‖ Καταυλεῖας est quoq; Exibilari & Deridere, seu (vt Suid. explicat) χλεύαζειν, qui hoc exemplum affert ἀφηρέθησαν ὑπὸ οἱ Δακεδαιμόνιοι τοῦ πιχῶν, γελώμενοί τε καὶ καταυλούμενοι.

C. Καταυλησις, εως, ἡ, Tibiarũ inflatus seu incentio, vt Cic. & Gell. loquũtur. Theophr. de calamo tibiali (sic enim αὐλητικὸν Plin. vertit) lib. 4, c. 12, γίνεται δὲ φασὶν βίενον τε χρῆσιμον, καὶ καταυλήσεως βραχυτέρας δεῖται, καὶ καταστόμα τὰς γλῶττας ἔχειν. Quæ Plinius sic reddidit, Et fieri vtiles in rimatu, apertioribus earum lingulis ad flectendos sonos. V N D E compositum Προκαταυλησις, εως, ἡ, Quum tibiæ recenter factæ vtiles redduntur ludicra &

exercitatoria lusione antequam in theatrum afferantur: quum deteruntur & leniuntur: vt Bud. explicat. Theophr. ibidem, πρὶν δὲ οὔπω τιμηθέντα συγχοῖς εἰς ἔθεσιν ὕστερον γίνεσθαι χρήσιμον, καὶ ὥσπερ καταλύσεως δέεσθαι πολλῆς. Et Plinius, Sic præparatæ, aliquot post annos vtiles esse incipiebant: tunc quoque multa domādæ exercitatione, & canere tibiæ ipsæ docendæ.

C. ΠΡΟΣαυλέω, ῶ, F. ήσω, Accino tibia: vt vertit Bud. citans hunc Athen. locum, ἵν' ἡ μάχιμος αὐλὸς ὁ προσαυλούμενος τῇ μαχάδι. Vide Ἐπαυλέω paulo antè.

C. ΥΠΑΥλέω, ῶ, F. ήσω, Succino tibia. Luc. De salt. ἐνὸς ᾠδῆς ὑπαυλοιούντων τὸν αὐλὸν ἀρπάσας. Ath. lib. 6, Ἱέρακα φησὶ τὸν Ἄνθρακα, ὥσπερ λισπωδὸς ὑπαυλοῦντα.

Sequuntur composita ex αὐλὸς aliud quàm tibiam significante.

C. Δίαυλος, ου, ὁ, Circūactus curriculi huiusmodi, vt quum ad metam peruenissent, flectentes, eò rursus recurrerēt vnde cursum inierant. i. Curriculū duplex. Ita Bud. in Pād. addens, Vitruuiū δίαυλον vocare duorū stadiorum ambulationis circuitionē. Suid. exponit, ὁ διπλοῦν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ σταδιον καὶ ὑποστρέψαι. Ab αὐλὸς autē deriuat Eust. quod vocabulum Ath. exponit inter alia etiā παῦ τὸ δίμετρον μόνον εἰς ἀδύτοπα σχῆμα, ὅς καθ' τὸ σταδιον. Alias etymologias si desideres, reperies apud Aristoph. schol. ‖ Metaph. etiam est ἡ ἁπλῶς οὖσα ὁδῶ ἀπόκλασις (vt Eust. tradit) aut (vt Suid.) ἡ μακρὰ πορεία. vt διαύλοις κωμῳδῶν φορούμενος, Reciprocis fluctuū cursib⁹. Phil. De mundo, ἕξεως ὁ σωματικὸς ἐστὶ δίαυλος. quo sensu paulo antè dixerat, ἕξις δέ ἐστι πνεῦμα αἰωρούμενον ἐφ' ἑαυτῷ: Itē, ἀπακάμπτει πάλιν ἄχρις αὖ ὅθεν τὸ αὐτὸν ἐφίκηται πόνον ἀφ' οὗ τὸ πρῶτον ὡρμήθη. ‖ Est etiam mensura duorū stadiorum, hoc est mille & ducentorum pedum. tantum enim continebat diauli cursus, eundo videlicet & redeundo.

C. 2. Διαυλοδρόμος, ου, ὁ, Qui diaulum currit, Qui cursum circensem peragit, i. δίσταδιον. Bud. C. VNDE Διαυλοδρομέω, ῶ, F. ήσω, quod Bud. C. interpr. Quum ad calcem peruenerit, rursus ad carceres cursu redire. Aristot. De gen. anim. 2, ὥσπερ τῆς φύσεως διαυλοδρομούσης καὶ ἀνελιττομένης ὅθεν τὸ ἀρχῷ ὅθεν ἦλθεν.

C. 2. Καμψίδιαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. In diaulo reciprocans. ἐν χορδαῖς χίεσι καμψίδιαυλον ἀναστρωφῶν ἦχος, Eust. exponit ταχὺ ἀναστρέφων ἐν τῷ πλήκτρῳ τὰς χορδάς.

Διαυλίσκος, ου, ὁ, Canaliculus in dioptris quò visus dirigitur, vulgò la mire: vt vulg. lex. exponūt in hoc Polyb. loco, δεινὸς μὲν ὁ πρῶτον διόπτρας ἐχίν διαυλίσκους ἔχουσαν, ὥστε τὸ μέλλοντες αὐτὸν πρεύειν, τῷ μὲν τὸν δεξιὸν κόπον, τῷ δὲ τὸ δώνυμον διωάσθαι θεωρεῖν.

C. Δολίχαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Longas tibias seu fistulas habēs: vt δολίχαυλοι αἰγανέαι, sunt (vt scribit Eust.) μακροὶ αὐλοὺς ἔχουσαι, id est κοιλόσκηπτας ὀπιδοεκπέδων, αἷς ὁ τὸ ξύλον αὐλὸς ἐνίεται: aut (vt alibi exponit) αἱ μακρόξυλοι: aut (vt alibi) μακροσόδηροι. αὐλὸς γὰρ (φασὶ) καὶ ἡ ὀπὴ τῆς αἰχμῆς ἡ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται.

ΑΥΛΑΞ, ῆ, Sulcus. ἡ τοῦ ἀρότρου εἰς μῆκος τομή. vt explicat Eust. dicens, ἀφὸ τὸ σενοεπίμηκες ἐκ τοῦ αὐλοῦ παρωνομάσθαι. Hesiod. — αὔλακ' ἐλαύνοι ἰθεῖαν. Philo, ἵν' αἱ σπερμόντες εἰς αὔλακας ἀρόσει καὶ σπείρωσι. PRO quo Doricè dicitur & Ὦλαξ, ακος, ἡ. (VNDE Ὁμῶλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, q. d. ὁμοαῦλαξ, Qui eodem sulco comprehēditur, Vicinus. Apoll. 2, Βύζηρες δ' ὅτι πίσιν ὁμώλακες. id est ὁμόυροι schol.) ET Ἄλοξ, ακος, ἡ. (SEV per metathesin Eustathio Ὦλξ, quo & Homerus vtitur, dicens, ἱεμένων κοῦ ὦλκα) quod metaphoricè etiam accipitur: vt apud Eurip. Phœniss. Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ. quemadmodum apud Soph. etiam ἄλοκες, αἱ σπορά, αἱ κοῖται, οἱ γάμοι. Itē ἐλυφὴ δέλτου, Hesych. qua metaphora etiam Latini Exarare & Perarare literas dicunt. A QVO verbū Ἀλοκίζω, F. ίσω, Sulco, ἀρόω τέμνω αὔλακα, vt exponit Suid. citans Aristoph. hunc locum ἐφ' οἷ ἀλοκίζειν ἐδέομαι τὸ χωρίον. item τοῦ ὄνυχι γράφω ἐν πυκνικῷ πινακίῳ, Vngue noto in tabellis cēsoriis. ET Comp. Καταλοκίζω, idē. vnde per tmesin apud Eurip. κατ' ὄνυξιν ἠλοκίσμεθα.

C. Αὐλακεργάτης, ου, ὁ, Sulcos efficiens, Sulcator. αὐλακεργάτης σίδηρος. In Epigr.

Αὐλακίζω, F. ίσω, Sulco. VNDE cōp. Διαυλακίζω, q. d. Persulco, Peraro. ET ΚΑΤαυλακίζω Sulco. vulg. lex.

Αὐλή, ῆς, ἡ, Area, Locus apertus & vacuus ante magnas ædes, quem vulgò une court appellamus q. d. cortem. Quoniam autem apud Homerum oues & alia animalia ἐν αὐλῇ stabulantur, ideo αὐλὴ redditur Caula, Ouile, Hara. Il. θ, ὡς τ' οἶες πολυπάμμονος αἰθομένοιο ἐν αὐλῇ Μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. Od. ξ, in principio Τὸν δ' ἐν ἐν προδόμῳ βῦρ' ἤμενον, ἐν θαὶ οἱ αὐλὴ ὑψηλὴ δέδμητο τεθεικέπω ἐν χόρῳ. vbi dicitur de loco in quo erant porci. vnde Haram quidam interpretantur: alii generaliore vocabulo Septum. At pro corte in qua sunt aues, Odyss. ο, — χλῶα φέρων ἐνόησε πέλωρον Ἡμέρον ἐξ αὐλῆς. Synesius, ἐπὶ βαθὺ δὲ τὴν οἰκείαν αὐλὴν, vbi quidam interpretantur Impluuium. Ath. lib. 5 non solùm tradit αὐλὴν ab ἄω appellari locum qui à ventis perfletur (seu qui vtrinque ventum excipiat) sed addit, Homerum αὐλὴν semper ponere ὅθεν τὸν ὑπαίθριον τόπον. Sic Philo De vita Mosis lib. 3, τὸ ὕπαθρον appellatum dicit αὐλήν. Sed tamen tam apud Homerum quàm alios αὐλὴ exponitur etiam Atrium, in quibusdam locis. Αὐλὴ (inquit Budæus) apud Athenæum pro triclinio præ grandi, id est, œco, in quo nuptiæ in regia celebrantur. Hodie salam dicimus. Apud Greg. 181, idem Bud. Atrium interpretatur, vbi scribit ille, ἕως εἰ καταχύμενος, ὁ τοῖς θέροις εἰ δ' ἀσεβείας εἶπω ἠλθέσθαι σε δεῖ, τὴν αὐλὴν δῆλα ἔλθωμι, τὰ ἅγια καταπίδοσαι. Quin & Ζεὺς αὐλὴ apud Homerū legitur Od. θ, v. 74, Ζεὺς τε πατὴρ γ' ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλῆς. vbi Aula Iouis, vel Regia Iouis, vertitur. quē tamen locum aliter etiam scriptum fuisse tradit idem Athenæus. Sed ipse Æschylus ex illo Homeri loco mutuatus dixit in Prometheo vincto, ὅσοι τὴν Διὸς αὐλὴν οἰκοῦσι. ‖ Αὐλὴ apud Homeri posteros Aula, Domus regia, vel Regia, sine adiectione, Domus principis. Legimus autē apud Athenæum αὐλὰς fuisse vocatas hæc domos, vel quòd ante illas essent ampla loca subdialia, vel quòd satellites iis solerent περιδιαλίζεσθαι. Hac autem in signif. Menandri etiam & Diphili autoritatem, affert. Poly. μέγα τι καὶ δυσχερὲς κίνημα τοῦ τὴν αὐλὴν ἔχει (id est in aula [Philippi.] Sic & alii nonnulli vsi sunt. Herodianū obseruaui nō αὐλὴν simpliciter sed βασιλικὸν αὐλὴν passim dicere. Eodem autem modo & Galli vna eadémque voce significant locum ὕπαθρον qui est ante ædes, & ipsam aulam: sed accipiendo tamen potius aulam pro ipso rege, eiusque simul comitatu habitante illam regiam domum, quàm pro ipsa domo. Quæ cùm dico, non ignoro interim posse duas harum quarum significationum afferri deriuationes, vt videlicet court illum ὕπαθρον locum significans (quem nonnulli aream dici volunt) sic à corte: at court pro aula regis, atque adeo ipso rege vnà cum suo comitatu, sit à curia. vnde & potius court sine t scribendū sit, vt & pater me⁹ scribere solebat. ‖ Αὐλή, Locus in quem capite damnati ducebātur, postea dictus ἀρχεῖον, Suid. Vide αὐλικοί. ‖ Αὐλὴ item in significatione ἰσθμοῦ ponitur, teste Polluce.

C. Ἔναυλος, ου, ὁ, Stabulum, & Spelunca. Item generaliter, Domicilium. Hes. Γείματο δ' οὔρεα μακρὰ θεῶν χαρίεντα ἐναύλοις Νυμφάων. ‖ Ἔναυλος etiam ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. Vide Eustath.

Ἔναυλος autem deriuatum ab αὐλὸς, vide in illo nomine.

C. Ἔπαυλος, ου, ὁ, Stabulum. Item Casa. Iliad. ψ, circa finem, — εἰσόκε πάντας ἐπιπλήσσωσιν ἔπαυλοις. ‖ Sophocl. autem ἔπαυλα dixit.

C. Μέσαυλος, ου, ὁ, vel Μέσαυλον, ου, τὸ. Locus in medio stabulo, seu in media caula, aut etiam casa, Bud. Alii propriè volunt esse ianuam quæ fit inter duas αὐλάς, sed pro tota casa seu tugurio accipi. Vide Eustathium. Apud Euripidem legitur & μέσαυλος adiectiuè, vbi dicit θύραι μεσαύλοις. ‖ Μέσαυλον etiam dixerunt Attici pro μέσαυλον.

H Μεσαύλιον in eadem significatione apud Suidam. Item μεσαύλιον vocabatur κρουμά τι μεταξὺ τῆς αὐλῆς αὐλούμενον, inquit Eustathius. ‖ Μεσαύλιος autem nomen ferui apud Homerum hinc ductum.

C. Μόναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui solus stabulatur aut habitat.

VNDE Μοναυλία, ας, ἡ, Vita solitaria, i. cœlibatus. Plato De leg. vt Συναυλία, Coniugium.

C. Πρόαυλον, seu Πρεαύλιον, ου, τὸ, Aulæ vestibulum. Poll. Suidas. ‖ Item, Πρεαύλια plur. num. Dies qui nuptias anteit: sicut Ἐπαύλια Dies qui eas sequitur. Vide in Ἀπαυλίζομαι.

C. Συναυλία, ας, ἡ, Cohabitatio. ἡ συνοίκησις δύο καὶ πλείονων. συναυλίαν ἀγαπᾷς, pro μόνος αὐλίζεται ἐν τῇ ἑαυτοῦ. Bud. in Aristot. Polit. Contubernium coniugale exponit. Sic Greg. κοὐ συζυγίαν τε καὶ συναυλίαν.

C. Ὑπαυλος, ου, ὁ, Qui in aula est. (q. d. Qui sub aula) Apud Sophoclē in Aiace exponitur Qui est intentorio. Αὔλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt οἴδε δ' ἐπ' αὐλείῳ, Hom. Od. α, vbi malè quædā exemplaria habent cōiunctim ἐπαυλείῳ. quem tamen errorem sequuntur vulgata lexica. Et ἡ αὔλειος θύρα, Atriianua, vel Atriensis. Bud. αὔλειον θύρον apud Plat. in Sympos. Ianuam vestibularem & atriensem, apud Lysiam autem atrium interpretatur, pag. 1066. quā vide. Inuenitur & plur. numero, αἱ αὔλειαι θύραι apud Herodotum & Aristoph. in Vespis. Sic & epigr. lib. 2, Στέμμασιν αὐλείας ἀμφιπλέκοντο θύρας. vbi exponitur Fores atrienses.

Αὔλειος etiam per se dicitur, vt Plutarchus in Pompeio, ἀλλὰ τῆς ἡσυχίας ἀποκλείσας τὴν αὔλειον, ἑτέραις θύραις ὤχετο ἀπιών. ET Πρεσαύλειος, Ad aulas pertinens: nisi mendosè in vulg. lex. affertur ex Eurip. πρὸς προσαύλειος τύχας. Fortunas aularum.

Αὐλικός, ου, ὁ, Aulicus, Qui est ex alicuius principis aula. Plut. in Polit. Præcept. εἰ μὴν οὐδ' αὐλικοὶ κόλακες. Et apud eundem in Demetrio αὐλικὴ θεραπεία. ‖ Αὐλικὸς in malam partem, vt & nostrum courtisan aliquando. Plut. οὐδὲ φοβηθήσεται τὸ αὐλικὸς καὶ λεῖον καὶ θεραπευτικός.

Αὐλαία, ας, ἡ, Aulæum. item Tētorium, vt Bud. interpr. in hoc Plutarchi loco in Alexandro, de deliciis comitum eius loquentis, Φιλότιμα δὲ ταῦτα ἐκάτον αὐλαίας τοῖς θύραν γεγενῆσθαι, id est Tentoria, inquit. Apud eundem Plut. accipi ait pro velo quod currui matronali prætenditur. Αὐλαῖαι quæ Lat. Aulæa. Athe. αὐλαίας φοινικίνας τε ἐκέχρω. Idem, αὐλαῖαι ζωωτοὶ καὶ δεδαιδαλμένοι καὶ δεδαλμένοι. Philo De vita M. lib. 3, ἐρεῖν δὲ καὶ αἱ αὐλαῖαι καταπετάσματα εἰσιν. Et numero quoque singulari apud Plutarchum in Themist. ἐγγὺς ἠλιόβοτοι τὴν αὐλαίαν αἰωρούμενον. Curtius Aulæam Latinè itidem dixit genere fœmmino. ‖ Αὐλαία Hesychio est etiam ἡ ἐν αὐλῇ δίαιτα οὖσα, vt fit adiectiuum. ‖ Αὐλαία itidem dicitur pro αὐλὴ per παραγωγήν. Eustat.

¶ Αὔλιον, Stabulum. Et generaliter Domicilium, sed poti⁹ quod est ruri. Apoll. Arg. 2. ἀγροικίαν καὶ αὔλια. Dicitur autem ab αὐλὴ vel ὑπαιθρεστῶς, vel κοῦ τοῦ γραφῶ. Vide Eustath. Αὔλιον antrum dictum, quòd in eo Bacchus stationem habuerit, seu pernoctarit. Var.

Ἐπαύλιον vide post Ἐπαυλις.

¶ Αὔλις (ad differentiam Αὐλίς, quæ est vrbs Bœotiæ) Domicilium, Locus vbi pernoctatur. Item Tentorium, Castra. Hom. Il. ι, Ἐγὼ δὲ νῆας καὶ ἄστεος αὖλιν ἔθεντο. Ex Herodoto etiam affertur τὴν αὖλιν ὅθεν τὸ πλοῖον ἐπεποίητο. vbi tamen legitur & αὐλίν. ‖ Αὐλίδα etiam Bœotiæ vrbem inde nomen habuisse volunt quòd in ea Græci castrametati sint.

Αὔλιος ἀστήρ, Qui ad αὖλιν ducit animalia, Vesper. Eustath.

Αὐλεύτης, Villicus, vt sit ab αὖλις significante ἔπαυλιν. Vide Var. Hesychius autem Αὐλεύτω habet cum η vtrobique, & exponit τὸν τῆς κώμης ὅθεν μελούμενον τὸν τοῦ βάτου.

C. Ἔπαυλις, εως, ἡ, Villa, Casa. Plut. καὶ πάντας ἐγγὺς τῆς θαλάσσης ἐπαύλεις ὠκοδόμησεν. Idem in Pericle, τὴν χώραν καὶ τὰς ἐπαύλεις ὅθεν δίδωσι τῇ πόλει. Philo De vita M. lib. 1, καὶ αἱ κατ' ἀγρὸν ἐπαύλεις. Ἔπαυλις est etiam Stabulum, vt lex. Gr. tradunt.

Ἐπαύλιον, itidem pro Villa, vt Bud. interpr. Diminutiui tamen speciem præ se fert. Æschin. in epist. ἐπαύλιον δὲ οὐδὲ μέτριον, ἀλλὰ πάντα ἐρέπτα. Plut. De garrul. ἐπαυλίῳ τινὶ τοῦ σῆλθε.

Ἀπαύλια autem & Ἐπαύλια, item Προαύλια vide in Ἀπαυλίζομαι.

¶ Αὐλίζομαι, Stabulor. vt Od. μ, αὐλιζόμεθ' ἀνάγκῃ, & συὸς αὐ

λιζόμενος, eiusdem Odyss. ξ. Sic apud Aristot. De hist. animalium lib. 9, αἱ ἐπὶ quoque dicuntur αὐλιζόμεναι. Ipsi etiam dicuntur αὐλίζεσθαι in aliquo loco, Cubare, Pernoctare. Thucyd. lib. 4, pag. 126, in principio, & alibi sæpe. Xenophon Pad. 4, ἐπὶ αὐτοῖς ἐν τῇ κώμῃ, τῇ ἑτέρᾳ αὐ αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν. Sic & Hell. 1, ὅθεν οὐδὲ σκηνὰς αὐτοῦ αὐλίζοντο. Ex lib. 2 Regum cap. 12 affertur, ἐπὶ τὴν ὁδὸν τῆς pro Iacuit super terram. ‖ Αὐλίζομαι à Budæo exponitur etiam Stationem habeo, item Excubo. vide Παραυλίζομαι. ET Αὐλισμός, Pernoctatio, δίκαιον κτέρθυσις, Helych.

Ἀπαυλίζομαι, Fut. σομαι, Seorsum stabulor, Seorsum statio nem habeo. VNDE Ἀπαυλοσμοῦς in Anthologia epigrammatum, Seorsum stabulans, vel A stabulo discedens. Ἀπαυλίζομαι est etiam Seorsum pernocto, de hominibus dictum. VNDE τὰ Ἀπαύλια, Dies in quo sponsus apud socerum seorsum à sponsa pernoctat, ὅπου τῆς νύμφης ἀπαυλίζεται, inquit Pollux. At autor Etymologici habet Ἀπαύλια ἐστὶν, quoddam apud Athenienses, quia tum incipit puella χωρὶς τοῦ πατρὸς αὐλίζεσθαι, i. seorsum à patre pernoctare, seu cubare. vel, cubiculum habere. ITEM Ἀπαυλιστήρια χλανίς apud Poll. quam sponsa mittit ad sponsum eo die qui ἀπαύλια dicitur. Iam verò & dona quæ sponsæ dantur vocabant ἀπαύλια, teste Polluce. Cæterùm notandum est, quosdā ἀπαυλια & ἐπαύλια vnam eādémque diem facere. Nam ita Hesychius, Ἀπαύλια καὶ Ἐπαύλια, οἱονεὶ χῶς λέγεται, ἡμέρα ἐν ᾗ ἐπαυλίζεται τοῦ ἀνδρὶ ἡ νύμφη. vbi ponitur etymologia non τοῦ ἀπαύλια, sed τοῦ ἀπαύλια, atque an hæc duo eadem faciat, an diuersa, vix certò statui potest. nam Πρεαύλια facit diem præcedentem nuptias. πρεαύλια δὲ, inquit, ἡ πρὸ τῶν γάμων ἡμέρα. deinde subiungit, ἐπαύλια δ', ἡ μετ' αὐτὸν καὶ ἀπαύλια δέ, ἐν ᾗ ἡ νυμφὶς εἰς τὸν θαλαμὸν τῆς νύμφης ἀπαυλίζεται. Sic certè intelligi potest locus Pollucis, quasi dixisset, ἐπαυλια autem quæ eam sequitur: quæ & ἀπαύλια dicitur. ea est autem in qua sponsus, &c. Sed hic scrupulus manet: quomodo potuit idē esse dies ἀπαύλια & ἐπαύλια, quum secūdum etymologias quas attuli, cōtraria significent. nam contraria sunt ἀπαυλίζεσθαι τοῦ ἀνδρὸς i. χωρὶς τοῦ ἀνδρὸς αὐλίζεσθαι, & ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρί. Acron certè videtur ἀπαύλια (ea signif. qua apud Poll.) repotia nominare voluisse quippe qui dicat fuisse diem quo nupta ad parentes redire solebat. Nam certe illam domo sua relicta ad parētes redeuntem, dicemus ἀπαυλίζεσθαι τοῦ ἀνδρὸς, non contrà ἀπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρί. Sed animaduertendum est Acronem dicere, fuisse diem septimum. quòd si hac quoque in re velimus illi cum Polluce conuenire, dicendum fuerit Pollucem diuersos dies statuere ἐπαύλια & ἀπαύλια. nā scribit ἐπαύλια fuisse postridie nuptiarum: quum Acron septimo demum solitam nouam nuptam ad parentes redire dicat. Hesych. tamen rursum in ἐπαύλια, ait esse diem secundum nuptiarum, in qua propinqui munera sponso & sponsæ afferant: & fortasse dici ἀπὸ τοῦ ἐπαυλίζεσθαι τῷ νυμφῶνι. vbi videtur deesse τῷ ἀνδρί: quod & in altero loco habetur. Suidas quoque scribit quosdam putasse ἐπαύλια dici eum diem, vtpote ἐν ᾗ ἐπαυλίζεται τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη. Sed quod dicit τὴν δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους ἡμέραν (id est Secundum à nuptiis diē) accipio tanquam impropriè dictum pro eo quod dicit Hesychius τὴν δευτέραν τῶν γάμων. vt videlicet non dicat δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους, quasi alia sit interiecta: nihilo magis quàm quum dicitur aliquis esse secundus à rege. Pausanias autem apud Eustath. vult esse diem καθ' ὃν ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ἡ νύμφη πρῶτον ἐπαύλισαι. i. Diem in quo primū sponsa in ædibus sponsi pernoctauit:

vt sit ἐπαύλισαι pro simplici αὔλισαι: non autem ita accipiatur vt in superioribus locis, quū dicitur νύμφη ἐπαυλίζεσθαι παῖ αὐδρί, quasi αὐλίζεσθαι ὀπὶ παῖ αὐδρί. Addit præterea idem Pausanias, vocari ἐπαύλια munera etiam quæ postridie nuptiarum à patre sponsæ afferuntur ad sponsum & sponsam, cum quadam velut pompa. Sed an eadem sit dies τὰ ἐπαύλια & τὰ ἀπαύλια, & an Repotia vocari debeat, sequendo Budæum: quod si eadem dies esse dicatur, quomodo fieri possit vt contrariæ sint etymologiæ, aliorum esto iudicium. Vnum addam, me in citando Hesychii & Etymologistæ loco scripsisse ἀπαύλια & ἐπαύλια, ὥσπερ ὀξυτόνως, non ἀπαυλία & ἐπαυλία, vt habetur in vulgatis illorum exemplaribus: quòd & apud Suidam & apud Pollucem nō hoc sed illo modo scribatur, videlicet ἐπαύλια: & apud Pollucem sit etiam ἀπαυλίοις in datiuo: adeo vt quin ἀπαύλια scripserit, & voluerit plurali numero neutro genere efferri, dubiū nemini esse possit. magis autem idoneum huius re autorem desiderare religio mihi est, & aliis debere esse videtur. Nec verò me mouet quod Eustathius ait, Pausaniam vocare ἐπαυλίαν ἡμέραν, καθ' ὃν τὴν τοῦ νυμφίου οἰκίαν, &c. Nam (vt taceam, Suidam qui eadem Pausaniæ verba citat, ἐπαύλια scribere, non ἐπαυλία) scimus non ἐπαυλίαν scripsisse Pausaniam in suo lexico cum ν, sed sine ν, vt esset in nominatiuo. Fieri autem potest vt in exemplari quo vsus est Eustathiꝰ, ἐπαυλία scriptum esset ὀξυτόνως, sed contrà quàm tamē scriptum ipse Pausanias reliquisset. inde & is accentus mouerit Eustathium vt ἐπαυλίαν ἡμέραν ex Pausania nobis proferret. Imo vero ne hoc quidem constat, an ἐπαυλίαν scripserit Eustathius, ac non potius ἐπαύλια, ex quo aliquis ὀρθογραφωτὴς fecerit ἐπαυλίαν. Veruntamen vtut sit, Pollucem sequens, ἀπαύλια & ἐπαύλια scribo, sicut ὥσπερ αὔλια. Oblitus eram præterea te admonere, non videri sequendum etymologisten in eo quod ἀπαύλια dicit ἑορτὴν fuisse apud Athenienses. De quo tamen ἐπίχω.

C. ΕΝαυλίζομαι, Stationē habeo, Castra metor, Inhabito. Thuc. lib. 3, καὶ ἐνηυλίσαντο, Noctem illic egerunt.

HINC Εναύλισμα, Domicilium, ἐνοίκισμα, Suidas. (Hesychius autem dicit νεοσὶ ῥηρόῤῥιον οἴκησμα) ET Εναυλιστήριον αὐτῶν, Stabulare antrum, Lustrum, in vulgatis lexicis.

C. ΕΠαυλίζομαι, vt ἐπαυλίζομαι τῇ πόλει, Castra ad vrbem pono, Plut. in Sylla.

C. ΚΑΤαυλίζομαι, Stationem habeo, Castra metor. Plutarchus Publicola.

C. ΠΑΡαυλίζομαι, Iuxtà cubo, vel excubo. Athen. l. 5, ἢ δὲ τὸ παραυλίζεσθαι καὶ παρακοιμᾶσθαι τοῖς δορυφόροις τῶν βασιλέων, ob id quòd excubent ad regias principum.

C. ΠΡΟΣαυλίζω, In aula sto. Vulg. lex.

C. ΣΥΝαυλίζομαι, Vnà cubo, (proprie) Vnà commoror, Contubernalis sum, Eodē vtor contubernio. Luc. Act. cap. 15 in principio, καὶ συναυλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς, &c. vt quidem in nonnullis vetericꝰ codicibus legitur, & apud Epiphanium quoque, nec non apud quosdam alios eccles. scriptores Græcos. Multo tamen frequentior est altera lectio συναυλιζόμενος, de cuius duplici expositione dixi in ἀλία post ἄλις. Ego verò nihilominus συναυλιζόμενος magis probo, quòd συναυλιζόμενος pro συναλίζων, id est Congregans, nimis durum sit, atque adeo vix vllis auribus tolerabile: deinde quòd hoc verbo ne in voce quidem actiua videatur vsurus fuisse Lucas, qui vulgaribus alioqui delectatur: postremò quòd non satis aptè hic Christus congregare eos dicatur quum præcesserit ὁ παρανόμενος αὐτοῖς καὶ λέγων, &c. imo quoddam hic esse ὕστερον πρότερον videri possit. At si συναυλιζόμενος pro συνεδίων accipiamus, multo ceriū maius dixerit aliquis in illius verbi vsu esse τὸ φιλόκαινον. & minimè Lucæ stylo consentaneum. Suo tamen vtatur quisque iudicio. ‖ Συναυλίζομαι quoque accipitur & pro Congregor, Conuenio. Propriè Cōuenio ad idē habitaculum. Luc. ἐπὶ συνηυλίσθησαν ἅπαντες. Et apud Xenoph. Pæd. 1, pag. 3, in fine, ὅξεστι πύπτοις εἰς τοὺς τελέους ἄνδρας συναυλίζεσθαι, exponitur, Ad viros perfectos aggregari, vel Viris perfectis associari. Ab aliis autem, Virorum perfectorum contubernales esse. Vsus est autem & voce actiua Συναυλίζω, itidem pro Congrego, Hell. 1, συναυλίζων πρὸς τὴν στήλην τὴν ἐν τῷ.

A Ω, significat etiam Splendeo, Fulgeo. (teste Eustathio) ideóque ab eo fieri vult cum alia, τῦ Αὔριον & ἠώς pro quo Ἠως. Exemplum tamen huius significationis τοῦ ἀῶ nullum (quod sciam) affert. Etymolog. quidem certè ἠώς ab αὔα (non ab ἀω) deducit, significante itidē λάμπω. vt sit αὔως, & abiecto υ ἀως: deinde ἠὼς, verto α in η. Idem aduerbii αὔριον alias etymologias affert: ex quibus vna est, vt ab αὔρα deducatur: iuxta illud, αὔρη δ' ἐν ποταμοῦ ψυχὴ πνεῖ ἠδὲ πρός.

AY PION, (aduerb. temporis) Cras, Crastino die. Od. α, Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιούς. Hesiodus in Erg. Μηδ' ἀναβαλλεσθαι ἐς τ' αὔριον, ἐς τ' ἐνιαυτόν. Dicitur interdum ἠὔριον sub. nomine ἡμέρας, & sic vsus est Xenophon. Et Pæd. 4, τοῦ αὔριον ἵνα πρεσβύτερος, τῇ ἑτέρᾳ αὖ αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν. Hic enim subiungit τῇ ἑτέρᾳ, tāquā αὔριον idē significante quod τῇ αὔριον ἡμέρᾳ. Plut. Apophth. ἐκέλευσε πείθεσθαι νόμοις ὅσοι τῇ αὔριον κυρίοις εἶεν. Sic dicitur εἰς τὴν αὔριον. Sed & εἰς αὔριον, sine τινὸς, eadem signif. ponitur. Athen. lib. 4. καὶ εἰς αὔριον παρεκάλουν δεῖπνήσαι πάλιν ἥκειν τὰ μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν ἡγεμόνων. id est, In diem posterū cœnā ei condixit, vt Bud. interpr. Scribitur autem & cōiūctim Εἰσαῦριον, vt in proxime sequentibus dicetur.

C. Εἰσαῦριον, siue Εἰσαύριον, ET Ἐπαύριον, ET Μεταῦριον. Est autem Εἰσαῦριον (quod & disiunctim Εἰς αὔριον, vt antea ostēdi) Cras, vel In posterum diem, Postridie. Ἐπαύριον quoque pro Postridie. At Μεταῦριον, Perindie, vt scribit Bud. Eodem autem modo dicitur ἡ ἐπαύριον, & ἡ μεταῦριον, sub. ἡμέρα.

Αὐριζειν, Procrastinare, In crastinum differre. Item Algere. Etymol.

H Ω Σ, ὁος, & per contractionem οῦς, Aurora. vt Ἦμος δ' ἠριγένεια φανη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, sæpe apud Homerum. Et Il. ω, — ἠὼς ὅτε δῖα φανείη. Quibus in locis loquitur tanquam de dea: quā tamen magis propriè describit. cum alibi, tum Il. ε, Ἠὼς μὲν ῥα θεὰ περὶ ἔκπαγλον μακρὸν Ὄλυμπον Ζηνί φόως ἐρέουσα καὶ ἀθανάτοισι φανεῖσα. Pro diluculo tūtur & solutæ orationis scriptores, vnde ἅμα ἠοῖ, apud Herodotum, Diluculo, Simulatque illuxit. Vide Ἕως. ‖ Ἠὼς pro die toto, per synecdochen, vt Iliad. α, Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τῶν δυωδεκάτη γένετ' ἠώς. ‖ Ἠὼς, Oriens. Od. κ, οὐ γὰρ τ' ἴδ' ὄψ ὅπῃ ζόφος ἠὲ καὶ ἠὼς, οὐδὲ ἵππ' ἠέλιος φαεσίμβροτος εἰς ὅ τε ἵκοιτο. Sic & in soluta oratione, τὰ πρὸς ἠῶ, vel potius ἕω dicuntur partes orientales.

Ἠῷος, vel Ἠῶος, Matutinus. Hom. Od. η, Πᾶσαν δ' ἠῴην μένομεν, Gallicè planè ad verbum, toute la matinée. ἠῷος ὁλολυγμὸς, Matutinus ploratus, in Epigr. Et ἠῷος ἀστήρ, Apoll. Rhod. dicitur ὀρεσσῴος. Hesiod. ἠῷος γὰρ τε αὐδήν, Matutinus fundit vocem, pro Mane. Sic Matutinus & Vespertinus, in carm. pro Manè & Vespere. ‖ Ἠῷος vel Ἠῶος, Orientalis: vt ἠῴη θάλασσα, Herodot.

Ἠῶθι, aduerb. In aurora, Diluculo, Mane. Et ἠῶθι πρὸς apud Homerum, Ante auroram, πρὸς ἠῶς, inquit Bud. Eustathius tamen haber ἐκ προσῳίας. AT Ἠῶθεν, q.d. Ab aurora, pro ἕωθεν. Od. ξ, Ἠῶθεν γὰρ τε σε ῥάπτω δόνοπα λίξεις. ¶ Ἕως in soluta orat. pro ἠώς. Vnde ἅμα ἕῳ, Thuc. (sicut & ἅμα ἠοῖ) Prima luce, Ipso statim diluculo, Simulatque illuxit. Dicitur verò & ἅμα ἕῳ ἡρεμούσῃ eadem signif. ab eodem. Dicitur & πρὸς ἕω δύσιν, pro Aurora instat. Aristot. τὸ ἀφ' ἕω & τὸ ἀφ' ἑσπέρας inter se opponit. ‖ Et τὰ πρὸς ἕω μέρη, Aristot. Partes quæ orientem spectant, Partes orientales. Aristides autem dixit βαδίζουσα ἀεὶ εἰς τὸ ἕω pro Ad orientem. Xen. Pæd. 8, πρὸς ἕω βλέπουσαι ἵστασθαι πρὸς σκηνάς.

Ἑῷος, Matutinus. Et ἑῷος Apollo, Eous Apollo qui in Thymiade insula colebatur, φ sub diluculū in eā Argonautæ appulissent. Apoll. Arg. 2, uocat ἑῷον Ἀπόλλωνα ‖ Ἱεῦ ἑῷος, Orientalis. Et ἑῴα sine adiectione pro Orientali tractu. Greg. ὅθεν τὸ Βυζάντιον πρὸς τὴν ἑῴαν πόλιν. Idem in Athan. ὅθεν λαμβάνεται δὲ καὶ τῆς ἑῴας ὅσον ἑδῴαπε. Et κατ' τὰς ἑῴας apud Aristot. De mundo, pro In partibus orientis, vt scribit Bud. Sed ἑῴα pro diluculo etiam ponitur. vt apud Synes. ὁρᾶντες ἐκ Φυκοῦντος ἑῴας ἀρχομένης. subaud. δείλης, inquit idem Bud.

Ἕωθεν, (q.d. Ab aurora) Diluculo, Mane. ἕωθεν ἀθρόῳ, Aristophan. A diluculo statim, Statim ab aurora, Summo mane. Xen. Pæd. 7, ὅπῃ ἕωθεν ἀρξάμενοι ἀκούειν τῶν πρεσβυτέρων, οὐκ ἐλήξαμεν πρεσβύτερον ἐπεύειας. Athen. 12, τοῖς μὲν θέρους ἕωθέν τε καὶ πρὸς ἑσπέραν ψυχῆς ἐπιδέομενον ἔχει. ET Ἑωθινός, Matutinus. Μίχει δείλης, ἢ ἑωθινοῦ, Xen. A mane ad vesperā. (ab ἑωθινὸν substantiuè posito: nisi subaudiatur cū ἑωθινοῦ aliquod substantiuum) Et ἐπὶ τὴν ἑωθινὴν, Polyb. Sub matutinum tempus. Fortasse autem hic quoque Bud. δείλην subaudire voluit. Quidā apud Athen. ποτὶ ἑωθινοῖς πίνει δόμοις νῶν.

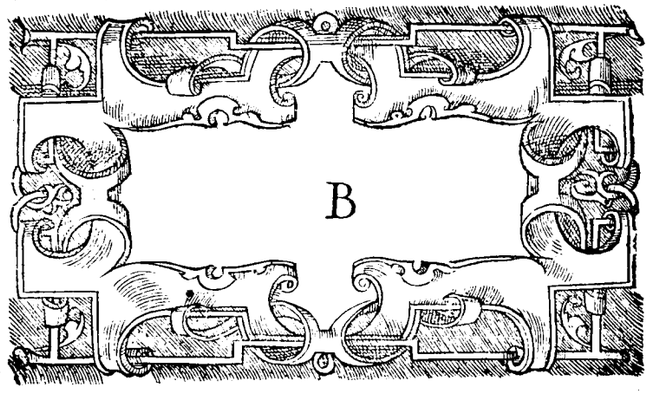

Βῆτα Β β ϐ

B A Z Ω, (verbum omnino poeticum) F. σω, & ξω, Pr. αχα. Loquor, Dico, Verba facio. Item, Orationē habeo. Interdum absolutè & sine casu, interdū cum accus. rei, vel rei simul & personæ. Quarum omnium constructionum ex Hom. & Hesiodo exempla proponā. Igitur sine casu, vt Od. λ, v. 510, Αἰεὶ πρόσθεν ἔβαζε, τὸ οὐχ ἡμάρτανε μῦθον. Vbi interpretari possumus, Orationem habebat. Et Odyss. ζ, v. 127, Οὔ τέ πω τ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν, οὔτ' ἐν ἀγυιᾷ. Et Od. σ, v. 168, Οἴτ' οὖν μ' ἔβαζουσι, κακῶς δ' ὀπίσθεν φρονέουσι. Cum casu autem: & quidem cum accus. rei, vt Od. λ, v. 463, — κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζεν. Sic Od. ξ, 127, — ἀπατήλια βάζει. Et Od. θ, v. 240, — δρῆπα βάζεν. Itidem Hesiod. in Erg. — φίλεε δέ τε κέρτομα βάζειν. At cum accus. rei & accus. personæ, vt Il. π, v. 207, Ταῦτά μ' ἀγκιβρόμοι θαμὰ ἐβάζεν. Sed & diuersa ab his omnibus constructio apud Hesiodū habetur, videlicet cū dat. rei, cū quo accus. personæ subauditur: in hoc versu Ergān, Μέμψονται δ' ἄρα τοῖς χαλεπὸς βαζοντες ἔπεσσι (ita enim lego, aut certe βάζοντ' ἐπέεσσι, pro βάζοντες ἐπέεσσι) id est, eos verbis asperis alloquentes. Sciendum est autem et tertiam personā præt. pass. vocis reperiri apud Hom. Od. θ, v. 407, — ἔπος δ' ἐπέρ τι βέβακται Δηοῖ, ἀφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι. Vbi annot. Eust. ex ver. gramm. sententia, βεβακται nō esse simpliciter ἐρρέθη, quod sonat Dictum est, sed esse πεφλυάρηται, i. Nugaciter dictum est, & q. d. Deblateratum est. Vel, Siquid per vanloquentiam nobis excidit. His enim modis vim verbi πεφλυάρηται exprimi posse arbitror. ‖ Βάζω esse etiam Vaticinor, in vulg. lex. annot. sed sine autore & exemplo: ego quid de hac signif. sentiam, in nomine Βάξις (quod ab hoc verbo deriuatum est) aperiam. Cæterùm quod ad etymū huius vocis attinet, non vnum seu varia grammatici afferūt. Etymologistes tradit a βοῶ fieri βάω, deinde ab hoc βῶ formari βάζω (vt à φῶ d. duci videmus φάω, cuius fut. φάσω: deinde pleonasmo literæ π præfixa φάπτω) sed posse etiam esse βοαζω a βοή, deinde per syncopen βάζω. Heraclides autem celeberr. gramm. scribit, Primarium thema est φῶ, significans λέγω. (i. dico) à quo partic. aor. φάσας, & per syncopen φάς. A φῶ autem fit φάζω à quo φαζῶ. Quibus addit, Facta deinde & alia mutatione verbi φῶ, videlicet mutato φ in β, idque ex Macedonica dialecto (vtpote cuius est Βίλιππος pro Φίλιππος, aliāq; huiusmodi) fit βῶ, ex quo βάζω, ea forma qua σπάζω ex σπῷ & ἀνιάζω ex ἀνιῶ. Hæc ferè Heraclides apud Eustathiū. At ego (quod Heraclidis aliorumque grammaticorum pace dictum sit) verbi βάζω aliam esse originem censeo, & quum à βάζω deducant βαβάζω, ego cōtrà βαβάζω præcedere persuasum habeo. βαβάζω autem tam antiquum esse credo quàm est πάππα & μαμά seu μάμμα, atque adeo κακκᾶ apud Aristophanem. Vt enim hæ voces prima sunt & naturalia balbutientis puerulorum linguæ velut rudimenta (quæ in nostratibus quoque puerulis aliisque nonnullis manent) ita etiam βαβα articulatam quādam vocem ex balbutie sumptam esse arbitror, hoc modo syllabas geminare solita (vnde habent illi in nostro sermone suū etiam dada pro equo, & dodo pro dormire, aliāque huiusmodi) vnde formatum sit verbum βαβάζω, pro quo postea per apocopen dictum fuerit βάζω, & quod peculiare articulatæ puerulorum balbutiei erat, tandem & viri articulatè loquentes commune cum illis habuerint. Sic autem & alia multa vocabula primum vsum valde mutasse, obseruare poterit qui diligenter grammaticos, ac præsertim Eustathiū, leget. Cæterùm quū hæc ita sint, non erit quod lector multas multarū vocum etymologias (id est multas otiosorum grammaticorum nugas) silentio à me præteriri miretur. Hoc vnum addo, minimè esse dubium quin nostrum *babier*, & item *bauard* & *bauarde*, à βάζω vel potius à βαβάζω manarint.

Βάξις, εως, ἡ, Sermo, Oratio. Soph. Electra, p. 110, Καὶ τίς αὖ ἦν Φοῖβε πρὸς σὲ πάρεστι Κεκρυμμένη μου βάξις. Et paulò post, Σπίλοις ἀπιστοῦμεν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν. ‖ Βάξις, Rumor, Fama quæ signif. (quantū meminisse possum) frequentior est. Eurip. Oreste, Κεκλῶ ἀκούσας βάξιν, ὦ φοῖβε σοὶ λέγω, Ἡγχιστὰ μοι πάρος. Soph. Aiace, Ὀξεῖα γάρ τοι βάξις, ὡς θεοῦ πόνος, Δῆλον Ἀχαιοῖς πᾶσιν, id est Fama de te excitata. Ibidem, Μὴ δ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγινῶν λαβεῖν. Sed & in illo posteriore loco Electræ hanc ei significat dare malim. ‖ Βάξις, Vaticinium, Oraculum. vt exponitur in hoc Apollonii loco, Arg. 2, — Γλαυκοῖ τε βάξιν. Hinc autem factum esse existimo vt & verbo βάζω vaticinandi data sit significatio. Cæterùm notandum est quod Heraclides apud Eustath. dicit, ὅτι δὲ τοῦ βαζῶ καὶ ἡ βάξις διαφέρουσι.

Βαβάξ & Βαβάκτης, à βάζω deducunt Etymol. & Eustath. at ego à βαβάζω, vbi & illa posui.

C. Ἀβαείω, F. ησω, Pr. ηκα, Ignoro, Taceo, Ob ignorantiam quod dicam non habeo. Hom. Od. η, Τῷ ἴκελος καπήδν Τρῶων πολιν. οἱ δ' ἀβάκηται Πάντες. Formatur autem sic. βάζω significat Loquor. præteriti passiui tertia personā habet βέβακται, vnde nomen βακτὴς, & quo verbū ἀβακτῶ (vt à τέτακται τακτὴς, deinde ἀτακτῶ) & sublato τ ἀβακῶ. Item ἀβάκηται pro κεκωφήσαν. Etymol. Suidas. i. Defipuerunt, Stulti fuerunt, vel Stultè egerunt.

Ἀβακής, ός, ὁ καὶ ἡ, Taciturnus, Mutus. Item, Quietus, Placidus, Mitis. Sappho, ἀλλ' ἀβακὴς πάμφρενα ἔχω. i. ἠπύχιον καὶ ἥσυχον, inquit autor Etymologici. Suspicor autem legendum παῦφρενα pro παμφρένα. Hesychius habet ἀβάκην: sed mendosum puto esse exemplar. ἀβάκην autem exponit ἀφελῆ, ἀσώφρονα, ἁπλοῦν. id est, Simplicem, Incōsultum, Quietum vel placidum. Addit & ἄπτοιον, ἀδιῶα

πον, ἄκακον. Item ἀβάκης explicat ἄβαξ, ἄφωνος, σιωπηρός. A Eustathius quoque docet ex Rhetorico Lexico, ἄβαξ significare τὸν ἄλαλον καὶ ἀσιώπητον καὶ ἄπειρον.

Ἀβαθίως (Adverbium ab ἀβαθής) Quietè, Placidè. Etymol.

Ἀβαθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Mutus. Item Stultus. Hesychius ἀσιώπητος, Suidas μωρὸς exponit.

Ἀβακίζω, idem quod ἀβακῶ. Habet etiam passiuum Ἀβακίζομαι, cuius participium ἀβακιζόμενος apud Anacreontem, pro Quietus & non tumultuosus. Etymolog.

¶ ΒΑβάζω, Inarticulatè loquor, Inarticulatam vocem edo, i. τὰ μὴ διηρθρωμένα λέγω, vt scribit Hesych. Sed addit quosdam exponere Vociferor. ‖Gaza autem quod Cic. in lib. De senect. dixit, In cunis vagire, interpretatus est, ὃν κοιπίδι βαβάζειν. Quæ certè significatio magnā cum illa priore affinitatem habet: quum vagitus quoque sit ἀδιάρθρωτος.

Βάβαξ & βαβάκτης, (Gall. Bauard) Loquax. Item Nugator. ‖Accipitur & pro eo qui furore à Cybele, aut à Libero patre alióve dæmone immisso percitus est. Vide Eustathium. Cæterùm quanuis a βάζω hæc deducat Etymol. (vt videlicet ex βάξω futuro verbi βάζω sit βάξ, ex quo per reduplicationem βάβαξ: at βαβάκτης sit à βέβακται, cuius suprà memini) & Eustathius quoque dicat βαβάκτης ὀπὸ τοῦ βάζειν, ego tamen magis rationi & iis quæ paulo antè hoc de verbo differui, consentaneā deductionem à βαβάζω existimaui.

B ΑΚΧΟΣ, ου, ὁ, Furore à dæmone quopiam immisso percitus. Eustathius pagina 1494, postquam dixit βάβαξ esse μανόμενος, ἄσωτος, γάλλος, κ' τοῖς παλαιοῖς, eundem βαβάκτων dici addit, ὀπὸ τοῦ βάζειν, vnde (inquit) etiam βάκχος appellatur ὁ μανιώδης & ἀκρατής. Idem verò p. 1431 (vnde meam illam τοῦ βάκχος interpretationē excerpsi) scribit, ἢ [Ρέα] φασὶν, ὁ κατεχόμενος ἢ καὶ ἄλλῳ δαίμονι, καὶ παχρηστικῶς Κύβηβος ἐλέγετο, ὁ καὶ Σάβος καὶ Σαβάζιος, καὶ Βάκχος καὶ Βαβάκτης, καὶ Βάβαξ καὶ Ἐμμανὴς καὶ Φλεδών. Quod autem ad formationem huius vocis attinet à βάζω, idem p. 493 scribit, βάζω, βέβαχα, βάκχος, & pleonasmo τοῦ κ, βάκχος. qualem pleonasmum ex simili formatione in σκχὸς etiā esse tradit. Hact. ille. Existimo autem βάκχος (sicut & βάβαξ ac βαβάκτης) à βάζω deduci significante φλυαρεῖν (quemadmodum βέβακται expositū fuit πεφλυάρηται) vt sit βάκχος qui furore agitatus nugas multas deblaterat. Nisi quis ad immanē bacchantium vlulatū seu boatū referre malit: & tū optimè cōueniet verbi βαζω etymologia tanquā à βοάζω. ‖Sed & ipsum Liberum patrem seu Dionysium βάκχον appellari notissimum est. ET Βάκχη fœm. vt Cassandra βάκχη apud Eurip. quasi furore percita. quod vates esset, vaticinatio autem non absque furore contingere putaretur. Sed Βάκχαι peculiari nomine, quæ & Mænades, Bacchi sacerdotes, quæ furore ab illo immisso agitabantur. ET Βακχίδες pro eodem Aristot. & Plut.

Βάκχος, Ploratus, κλαυθμὸς, inquit Hesych. Phœnicū lingua. ‖Est & nomen piscis apud Athen. & Plinium. Vide & alia de hac voce apud eundem Hesych. ET Βάκχη, Piri genus. Item, ἄμπελος ἡ μυρρίτη, apud schol. Nicandri.

C. Βακχέβακχος, Acclamatio quæ fiebat Dionyso in sacrificiis. Aristoph. πόθεν τὰ παῖῶνα δὴ βακχεβακχον ᾆσαι. Vide Eustath.

Βακχεῖος, Furore Bacchico afflatus. Et, Bacchicus, Ad Bacchum pertinens. vt βακχεία ὄρχησις, Plat. Et βακχεῖος ῥυθμὸς, Plutarch. ‖Βακχεῖος autem sine adiectione dicitur quidam pes ex breui & duabus longis constans, vt μεθήμων, eo quòd hymnis in Bacchum & dithyrambis esset vsitatissimus. ‖Βακχεῖον, templum Bacchi. Plural. autem Βακχεῖα, sacrificia Bacchica, Aristoph. ET Βακχειωδέστατος, Qui maximè Bacchum imitatur, In vulg. lex.

Βακχικὸς, κὴ, κὸν, Bacchicus. ET Βακχικὸς, pro eodem, in vulg. lex.

Βακχύω, Βακχύομαι, Bacchor, Bacchanalia ago, Furore Bacchico agitor. Vel, Furore afficior, seu rapior, Bud. apud Plat. in Ione. Arrianus l. 6, φιλωδεῖ γὰρ, εἴπερ ἄλλοι τινὲς, οἱ Ινδοὶ καὶ φιλορχήσαιες, ὅπὸ Διονύσου ἔτι καὶ νῦν ἅμα Διονύσῳ βακχευσάντων. ‖Interdum generalius pro Furo

bacchantium more. vt Theodor. Hist. eccl. lib. 1, οἱ κορυβαντιῶντες καὶ ἀεὶ τῷ τῆς εἰδώλου θεραπείᾳ βεβακχευμένοι. Nonnunquam pro Insolesco cum quodam furore, vel Furibunda quadam insolentia feror. vt βακχευθεὶς ὑπὸ ἐξουσίας. ‖Βακχεύω interdum transitiuè pro Bacchari facio, In furorem Bacchicum impello. Vnde Βακχεύομαι, In Bacchicum furorem impellor. Idem Theodor. Hist. eccl. 3, ὑπὸ δὲ τῆς τεχνιτευόμενον βακχευόμενοι δαιμόνων, λυττῶντες καὶ κορυβαντιῶντες πᾶς ἀγυιὰς ἐπόλουν. HINC Βακχία, Bacchatio. Plutar. Sympos. 4, εἰκὸς δὲ βακχίαις τῇ πανήμερα. Herodian. 5, βακχείαις καὶ ἐρωτικοῖς τοῖς πθείοις ἔργοις. ET Βάκχευμα, itidem Bacchatio. & Βακχεύματα plur. num. Bacchationes. Item, Bacchanalia. Plut. in Consol. ad vxor. οὐ γὰρ ἐνθακχεύμασι δεῖ μόνον πλὴν σώφρονα μνήσθεν ἀδιάφορον. ITEM Βακχεύπαρ, Dionysii epithetum in Epigr. ET Βακχευτὴς ῥυθμὸς, in iisdem epigramm. Bacchicus. Sed βακχευτὴς exponitur etiam Ebrius. ET Βακχευτικὸς, κὴ, κὸν, q. d. Bacchatiuus, Ad bachationem seu ad bacchantes pertinens.

C. Ἀβάκχευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alienus à Baccho, vel Bacchici numinis expers. Aut Malè bacchans. Euripides Oreste, ἀβάκχευτον θιασον dicit pro κακοβάκχευτον, vt exponit sch. i. Baccho non conuenientē, Alienum à Baccho, vt potè tristem. Idem ἀβάκχευτον Valde bacchantem explicari posse ait: aut ἀβάκχευτον ad abstemia sacrificia esse referendum, quæ deabus illis offerebantur: videlicet Eumenidibus, quas ibi chorus alloquitur. ‖Ἀβάκχευτον πράσιζω appellat Nonnus vino carentem, hoc in versu, Οἰνοχόοι δρεκτῆρες ἀβάκχευτοι πρατῆρες. ‖Habemus præterea apud Hesych. Ἀβακχεύτιν, λίνοιῶ ὕφασμα. πθεμχειρίδιον. Sed depravatum suspicor esse locum.

C. ΕΚβακχεύω, pro Vehementer bacchor, Debacchor. βακχεύω. Vel transitiuè, In bacchicum furorem impello. Quæ significat. & simplici βακχεύω suprà tributa fuit. Passi. Ἐκβακχεύομαι, itidem Bacchor, Debacchor.

C. ΣΥΜβακχεύω, Vnà bacchor. Vel, Vnà cum aliis bacchanalia celebro.

B ΑΜΒΑΙΝΩ, Inarticulatè loquor, Confusum quendā sonum edo. Balbutio. Bion in quodā idyllio, Βαμβαίνει μεν γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκέτ' ἀείδει. Pro quo tamē βαμβαίνει mendosè legitur καμβαίνει. Primam autem pono hanc signif. quòd magis etymo à Βάζω sit cōsentanea. à quo istud etiam verbum deduci arbitror, sequēdo ea quæ de propria illius signif. dixi. Itali certè hodieque puerulum *bambino* vocant. ‖Alioqui βαμβαίνω, si respiciamus eam signif. in qua ponitur ab Homero Il. κ (pro Dentes quatere præ metu, seu Crepitare dentibus) non repugno quin per onomatopœiam factum dicamus: & ita hic locum non habebit. Sed & aliam exposit. huius vocis affert Eust p 812. ET Βαμβαλίζω, Præ frigore tremo. Vice Eust. ibidem.

B Ā quoque ET B A B A Ī, I T E M Βαβαῖαξ, hîc ponenda cēsui: non quòd ex Βαβάζω orta esse putem, sed quòd vt βαβάζω de inarticulatam vocem edentibus dicitur, ita & hæc vocabula esse inarticulatè loquentium, & velut ab eodem balbutiei genere ortum habere, dicere possimus. Adde quòd nullus aptior illis locus se offert. Βᾶ igitur apud Hermippum est vocula risus sonum imitans. Hæc eadem particula βᾶ est etiam eorum qui se mutuò inclamant. Ei autem inter aduerbia locum dare non dedignatur Eustathius, quem vide, pag. 855. AT Βαβαὶ est quod Latini Papæ dicunt, alteram synonymam vocem Παπαῖ vsurpantes. Est enim βαβαὶ admirātis aduerbiū. Plato, βαβαὶ, ὦ ἀ' ἐγὼ, ὦ φίλε Γλαύκων, ὡς ἐρρωμένως &c. Interdum cum genit. vt βαβαὶ τῆς ἡδονῆς μανίας. Nōnunquam etiam geminatur, quo vtitur modo quidam apud Athen. libro 4. AT Βαβαὶ βαβαῖαξ, schol. Aristoph. ait esse ὀρτλιαστικὸν pro φεῦ φεῦ, in hoc Aristoph. loco in Pace, Βαβαὶ βαβαῖαξ, ὡς μεγάλα καὶ δριμέα Τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλε τὰ κλαύματα. ADDO Παπαῖ (synonymum τοῦ βαβαὶ) quo & Latini vtuntur, vt dixi. Luc. cum genit. παπαὶ τῆς ἐπαίνων Ὁμήρε. quæ verba sunt admirantis laudes quibus Homerus vtitur. Ex eodem autem Luc. affertur Παπαῖ παῖαξ pro voce dolentis. Fortasse autem παπαῖ παπαῖαξ scripsit Lucianus. imitans Aristophanicum illud βαβαῖ βαβαῖαξ, de quo

modò dictum fuit.

ΒΑΘΟΣ, εος, τὸ, Profunditas. Xen. Pæd. 7, p. 112, τὸ πρὸς πλάτος ἔχων πλεῖον ἢ ὅπῃ δύο πόδια. & paulo post, καὶ βάθος γε ὡς ἀληθῶς αὐδύο ἄνδρες ὁ ἕτερος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου εἱστηκὼς τοῦ ὕψους ἐφέκειτο. Ab eodē verò scriptore τὸ βάθος τῆς φάλαγγος dicitur quod à fronte introrsus protēditur, vt inquit Bud. Qui etiam tradit βάθος altitudinē dici quæ refertur ad τὸ μῆκος, vt in hoc Polybii loco, de castrametatione Romanorū loquentis, ἡμισυ ποιοῦντες τὸ βάθος τοῦ μήκους ἑκάστης σημαίας, dimidiata ad longitudinē altitudine signi vel cohortis cuiusq;. Βάθος sæpe etiā redditur Locus penitior, vel Locus penitissimus, seu intimus. Et apud Gal. ad Glauc. lib. 1, ὀκ τοῦ βάθους ἀναφέρεσθαι exponitur Ex imo. Et εἰς βάθος, Penitus vel Introrsum. Interdū etiam Profundè, Altè. Sed & διὰ βάθους, vel διὰ τοῦ βάθους per aduerbium sæpe redditur. vt apud Synes. ὀνέφυ σφόδρα διὰ τοῦ βάθους, valde altè inhærer. ‖Βάθος, Scrobs. vt exponitur in hoc Theophr. loco, De caus. plant. 4, καὶ διὰ τοῦ πρὸς εἰς βάθος καταβάλλουσιν vbi tamē Gaza reddidit simpliciter Altè demittūt. Politianus certè βάθος Aggerem interpr. ad Herodianum. In vulg. lex. exponitur etiam Gurges altus. ‖Βάθος metaph. vt κακῶν βάθος apud Naz. εἰς κακῶν βάθος ἐμπεσόντες. Alio etiam metaphoræ genere vsurpatur βάθος à Plut. in l. De aud. σιγῇ καὶ βαρύτητι καταπλάττω καὶ σημαινομένῳ πρωφόρῳ δόξαι ὀνταθοῖς καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρός. Vbi βάθος interpres Luscinius vertit Grauitatem, alii Autoritatem & maiestatem reddiderunt: at ego potius βάθος pro recondita quapiam doctrina, vel profundo iudicio, accipio. Huc pertinent quæ sermone Gall. dicimus *Vn homme qui ha du fons*. Item, *Enfoncer une matiere*. Vide Ἐμβαθυνός.

Βαθύς, έος, ὁ, Profundus. vt βαθὺς πόταμος (sicut βάθος πόταμος ex Xenoph. annotauimus) ὑπὸ βαθείας τῆς γνώμης ἤθην, inquit Synes. pro E profundo pectore, Ex intimo pectore. Ad multa autem adiectiui huius significatio partim per metaph. partim per catachresin extenditur. Dicitur enim βαθεῖα καὶ κοίλος πληγὴ à Luciano. Eodémque modo apud medicos βαθεῖα πυρὴ, fectio altè adacta. Et εἰρήνη βαθεῖα, Alta pax, id est profunda, ab Herodiano aliquoties. Bud. esse ait pacem certam & omni belli suspicione carentem. Et ὕπνος βαθύς, apud Lucam & alios scriptores, Somnus profundus. Vnde illud ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης. subaud. accusat. ὕπνον. Virgil. itidem altam quietem dixit. Et βαθείας ἤδη νυκτὸς, Alta iam nocte, seu profunda. Quod exponitur etiam Multa adhuc nocte, & Concubia nocte. Sic apud Lucam in Euang. initio cap. 24, ὄρθρου βαθέος, diluculo profundo. Interdum verò vox Profundus seu Altus in aliam mutanda est: vt βαθὺς πώγων, prolixa barba, seu promissa. itidémque βαθεῖα κόμη. Et βαθὺ γῆρας, Longa senectus, apud Synes. & Bas. Apud Greg. autē ἐν βαθεῖ γήρᾳ καὶ τοῖς ἐσχάτοις αὐαπνοαῖς exponitur etiā In extrema seu summa senectute. Apud Aristoph. itidem in Nub. πρεσβύκων ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας. ‖Βαθὺς, Crassus, Plenus, vt inquit Budæus ex Theophr. afferens καυλὸς βαθύπαχυς. Idem βαθὺ interdum sumi dicit pro vasto & amplo, subiungēs ex Aristotele De mundo, τὰ δὲ ὑπὸ τοῦτο, βαθὺν ἔχει τὸν ὑπὲρ τοῦ Μαιῶτιν λίμνου τόπον. Et ex eodem loco, κ' τὸ βαθὺ πόντον τῆς ἠπείρου. At de ὕλη βαθεῖα & de βαθὺ λήϊον apud Hom. consule Eustathium.

Compar. Βαθύτερος, Profundior. Βαθίων. Superl. Βαθύπατος, & Βάθιστος, Profundissimus, quo vtitur Homerus Il. θ, — ἦμα βάθιστον ὑπὸ χθονός ὀστέα θέσθαι.

Βαθέως, aduerb. Profundè. ET Βαθύτης, Profunditas.

ET Βαθύνω, Profundum facio, In profundum fodio. Profundè excauo. Hom. Il. ψ, v. 421, — βάθυνε δ' χῶρον ἅπαντα. Anacreon, Ποτήριον δ' κοῖλον Οἶνον ὁ ὤν βάθυνον. vbi vacat κοῖλον. Citatur autem ex Nonno pass. partic. βαθυνόμεναι χεῖρες pro Cauatæ manus seu cauæ.

C. Ἐμβαθυνὸς, Sapiens, Prudens. Quod nomen ideo illi datur, quòd sapientes profundas habere solēt cogitationes, & res quasi altè introspicere. Quod etiam facit pro illa expositione quam attuli paulo antè loci Plutarchi in quo ὀνταθοῖς καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρὸς dicit. Ἐμβαθυνοὺς, inquit Hesych. σοφοὺς, σοφοὺς.

A ΒΑΙΝΩ, Fut. βήσομαι. Pr. βέβηκα, à Βάω, Aor. 2, ἔβην à Βῆμι, Gradior, Incedo, Eo. vt Il. ρ, initio, Βῆ δὲ βίβ' ἀθανάτοισι κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ. Et in quodā oraculo, Βαῖνε δίκης ἄστυ, μάλα πυκνὸν αἰθράσσουσ' ὕβρις. In prosa quoque ita sumitur: vnde μεγάλα βαίνειν & ἀβρὰ βαίνειν, illud de incessu superbo, hoc de incessu molli. Luc. ἀλλ' ὑπερφυῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθε. At ἀβρὰ βαίνειν exponitur à Suida θρυπτεσθαι, κολακεύεσθαι (quā posteriorem expositionē erroris occasionem vulg. lexicis præbuisse crediderim, βαίνειν interpretantibus etiam Adulari) sed Budæus ait posse quoq; significare, Magnificè sese & lautè inferre. Huc autem pertinet & illud loquendi genus quod prouerbiale habetur ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, de superbo dictum apud Demetr. Phal. & apud Athen. lib. 5. Sed & aliter ἴσα βαίνειν vsurpat Dem. quum scribit, ἐπεὶ νῦν ἐκεῖνα σωέβαινεν ἀτυχεῖν Ἀειτόλοχον, ἴσα βαίνων ἐβάδιζεν ὑποπτεύω κἀκεῖνῳ. Est autem propriè ἴσα βαίνειν Passibus æquis ire. Βαίνω hanc primā significationem habet & in isto loquendi genere βαίνειν ἐν ῥυθμῷ. quo ita vsus est Lucianus, ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. Et alibi, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ καὶ συμφωνα τοῦ μέλη πρὸς τὸν χορόν. Sed is post Platonē, qui De leg. lib. 2 scripserat, ὅσοι πρεσβύτερον αὐτῶν καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ γεγόνασι διηνεκασμένοι. Bud. apud Plut. βαίνειν πρὸς ῥυθμὸν interpr. Numerosè incedere, vt (inquit) Lacedæmonii ad pugnam. ‖Quanuis autē βαίνειν & ἰέναι pro eodem ab Homero ponantur, interdum tamen infinitiuum ἴμεν verbo βαίνω adiungit, vt βῆ ῥ' ἴμεν ἐς χαλκιδόνα, Od. θ, v. 273. & βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θαλαμον, v. 277, & βῆ σ' ἴμεν πρὸς δῶμα, v. 287. Quibus in locis (sicut & in similibus) βῆ ἴμεν seu ἴμεν exponitur Ingressus est ire, ab aliis Cœpit ire, ab aliis Festinauit ire. At ego interpretor Perrexit ire, aut per præsens, Pergit ire, ex Liuio, cui hoc loquēdi genus aliquando significat non continuare iter, sed ingredi iter. Possimus autem (vt opinor) interpretari etiam Ingredi iter. vt βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θαλαμον, Ingressus est iter ad thalamum. q. d. Profectus est ire. vt Gall. *Il partit pour aller*. Animaduertendum est autem poetas & Homerum præcipuè hoc verbo sæpe vti in compositione, disiuncto tamen à sua præpositione: ac tum ad simplicis significationem respiciendum amplius non esse. Quare in vulg. lex. malè in βαίνω tales loci ponūtur. ‖Βαίνω, Abeo, Il. β, — οὐ μὴν κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι. Ibidem, Ποῦ δὴ σωθεῖσαι τε κεῦ ὄρκια βήσεται ὑμῖν; Ibidē, Ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί, Abierunt anni nouem, Vel Elapsi sunt, aut Exacti sunt. ‖Apud Homerum πρὸς κλέα βήσετο δίφρον, pro Conscendit currum. Et βῆσε apud eundem, pro Imposuit & quasi Conscendere fecit. vt Iliad. α, — ἐς ῥ' ἑκατόμβην βῆσε Θεῶν. Sed videtur vtrobique iungenda præpositio verbo: vt ibidē ὀκ δ' ἑκατόμβην βῆσε pro ἐξεβίβασεν. Sic autē & Herodot. actiuè dixit αὐδρας ἐπ' αὐτὰς ἔβησε, pro Viros illis imposuit. At βῆσε ἀφ' ἵππων Hom. pro κατέρριψεν, vel ἐξόχημεν ἀνέτρεψε. Vide Eustath.

Βέβηκα, Situs & fixus sum, Fūdatus & firmatus sum, vt βεβηκυῖας τῆς οἰκίας ὀν δαπέδ ῳ, Xenoph. Sic ἐπὶ μέσου βεβηκέναι. Plat. in Parm. Super punctum medium fixum esse. Βεβηκέναι Plut. & pro Basin habere. Et βεβηκυῖα μάχη, stataria pugna, eidem Plut. in Philop. 120. Et βεβηκὼς pro firmo & constanti, vt βεβηκυῖα διάνοια eidem Plut. & βεβηκὼς ἀνὴρ, Greg. ad Basil. Quorum exempla vide apud Bud. pag. 94 & 95. His additur ex Philostr. in Heroicis, ἡ κεφαλὴ δὲ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, Caput ceruici innixū erat, Vel, In ceruicē recumbebat. Et κ' βεβηκὼς ex Plut. pro firmitate & securitate. Cam. οὐ βεβηκὸς dici tradit firmum & illabefactatum: ac ita ex Herodoto in Polym. πρὸς δὲ ἀλλήλους πρὸς τοὺς τὴν πυραμίδα Κοῶν οὐ βεβηκυῖαν, quæ interpr. Acceptum à patre regnum bene constitutum. ‖Βαίνω accus. iunctum apud Euripidem signif. hanc retinere videtur. nam βαίνω πόδα quod ex eo affertur, esse puto Figo pedem, Firmo gressum. Exponitur tamen minus ad verbum, Iter facio.

Βαίνειν & Βαίνεσθαι de animalium coitu dicuntur pro Inire & iniri. Aristot. De animal. lib. 5, ἡ μὲν ἐλέφας ἀρχεται βαίνεσθαι δέκα ἐτῶν, ὁ δὲ ἄρρην βαίνει πέντε ἐτῶν ἢ ὀλίγῳ ἄνω.

Βάω autem quanuis in vsu non sit: nec Βῆμι, (nulla saltem eorum vsus exempla afferant nostri grām.) ab illis tamen variè formata tempora reperiuntur apud poetas. quorum nonnulla hîc subiunxi, eorum formationem ex grammaticis petendam tibi relinquens. Pro βέβηκα dicunt βέβαα, vnde partic. βεβαώς. Quinetiā pro βεβήκαμεν reperitur βέβαμεν per syncopen factum. At βεβάμεν est infiniciuus. Præterea futurum βήσομαι in præsens transit interdum, (quod & in aliis verbis vsuuenit) vnde est βήσετο δίφρον apud Homerum. B Theocritus autem Dorica vtens dialecto, βασεῦμαι etiā dicit pro βήσομαι, vt annotat schol.

A βῆμι autem pro ἔβη dicitur sæpe βῆ, & βαὶ pro ἔβαν, quod ipsum est pro ἔβησαν. Et βάτω pro ἐβήτω. vt τὼ δ' ἀέκοντε βάτω. Et in imperat. βᾶ pro βάθι, vnde κατάβα pro κατάβαθι. Apud Theocritum autem legitur etiam βᾶμες pro βῶμεν, eamus. Cætera ex grammaticis pete.

Βῆμα, ατος, τὸ, Gressus, Passus. vt κ' βῆμα, Inter eundū. βήματα βάλλειν, i. κ' βῆμα πορεύεσθαι, Eust. Xen. Pæd. 7, καὶ τὸ μὴ πρόσω ὁλίγα βήματα προιόντες, μετεβάλλοντο ὅθεν ἀσφάλεια. Vnde & passus mēsurā significat, vt Bud. ex Plutar. Demetr. exponit. quomodo etiā accipi posset Act. Apost. c. 7, καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ οὐδὲ βῆμα ποδός. licet alii vestigiū ibi ex Hebræo idiomate interpretentur. A QVO Βηματίζω, F. ίσω, τὸ τοῖς πεζοῖς μετρέω. vt Hesych. exponit, dicens, vocabulum esse Macedonicū. quod Budæo est Per passus metiri, vt quum millia passuum Romani distinguebant per octona stadia, vt inquit Polyb. in 3. VNDE Βηματιστής, οῦ, ὁ, Qui per passus metitur. Athen. Βαίτων γοῦν ὁ τοῦ Ἀλεξανδρου βηματιστὴς, ἐν τῷ ὅθεν τρεφουσῶν Σκυθικοὶ τῆς Ἀλεξανδρου πορείας. ‖Βῆμα præterea Locus dicendi in cōcione aut iudicio, vt Bud. in Comm. exponit. Tribunal: in castris verò suggestū vocāt. Vnde apud Plutar. in Demetr. οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος, Cōcionatores, Bud. Demosth. ὅτι τὸ βῆμα ἀνέβην, hoc est ἐδημηγόρησα. Bud. Æschin. contra Cres. εἰ βούλει, τοῦτο χωρὶς σοι τὸ βήματος, ἕως ἂν ἔτοις. Paulus Rom. 14, πάντες γὰρ παρασταθήσομεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ. Herodian. l. 6, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀθροίσας τοὺς ἐν Ῥώμῃ στρατιώτας, σπουδαῖόν τε πάντας κελεύσας ἐς τὸ στάδιον πεδίον, ὅθι βήματος αἴεν ἐλεξε πάδε. VNDE Βηματιστής, οῦ, ὁ, Qui sedet pro Tribunali, Iudex: vt exponitur in vulg. lex.

¶ Βάσις, εως, ἡ, Gressus. βάδισις, πορεία. Soph. Aiace, Τί δῆτα πόμπαις πῶς' ἐπεμπίπτει βάσιν; apud eundē Philoctetes pedes veneno putrefactos habēs, οὐκ ἔχων βάσιν. Herod. τραχεῖα γὰρ ἔστι ἡ χώρα, τοῖς μὲν πεζοῖς καὶ πῶς βάσιν ἀνιαρῆ καὶ πῶς πορείαν ἀμαρῆ παρεῖχε. Sic etiam κ' ποδὸς βάσιν pro Pedetentim dixit Bud. ‖Item Pes, vt Pollux apud Platonem interpretatur in hoc loco, ποιεῖ βάσεις ὑποπηδήσας πλείους. F ‖Vnde metaphoricè in iis quæ rhythmo cōstant, pedē quoque significat, seu (vt Bud. vocat) Clausulam rhythmi, & rhythmum ipsum, & partem rhythmi, τὸ πηδᾶν τὴν πέδα ὃν ῥυθμῶ, vt Pollux explicat. Plato lib. 3 De rep. ἐπόμενον δ' αὖ εἶη τοῖς ἁρμονίαις τὸ τῶν ῥυθμοῖς, μὴ πολλοῖς αὐτοῖς διώκειν, μηδὲ πανταδαπὰς βάσεις. Aristot. 2 Polit. ὥσπερ καὶ ἔστι τῶν συμφωνίαν πεποιῆσθαι μονοφωνίαν, ἢ τὸν ῥυθμὸν βάσιν μίαν, Vnū pedem, vnā semper & eandem clausulam, hoc est αὐάπαυσιν. Hermogenes de clausulis grauis orationis loquēs, δεῖ γὰρ ἴσαδαι τὸν λόγον ὅτι νῦν τῶν οἰκείων ποδῶν τῇ σημάνσει, χωρὶς μὲν καταλήξεως, ἵνα μὴ εἰς θορυβῶν ἐμπέσῃ ἡ βάσις, μηδ' ἁρπαδῇ ὁ ῥυθμὸς, ἀλλὰ βεβαιῶς ἤ. Id est, Ne clausula rhythmi catalectica in trochæum incidat, quem rhythmum oportet insistere & claudi, seu clausula stabiliri. Ita Bud. Comm. βάσιν paulo pòst exponens rhythmi positionem. Βάσις ἡ β' βικῦα in vulg. lex. apud Hermog. exponitur Clausula hærens & firma, quæ à Trapezuntio constans & impedita dicatur. Βάσιν item eadem vulg. lex. annotant ab Hermogene dici partem exordii quæ colligat eius propositionem cum redditione, id est cōprobationē, quum βάσις sit ἡ τῶν κώλων κατάληξις, id est Clausula: & H βάσιν forsan esse quæ ab Aldo Depositiō dicitur: commodè verò exitum exponi posse. Βάσιν ἰαμβικὴν eadē vulg. lex. ex Aristoph. scholiaste interpretantur versum monometrum iambicum, vt, τί πείσομαι; βάσιν ἀναπαιστικὴν, versum anapæsticum monometrū, vt, κέντρων μαρός: βάσιν δακτυλικὴν, versum dactylis duobus constantem, vt ἄξια σῇ φρενί. ‖Est etiam vocabulum mathematicorum, vt βάσις κέντρου, Basis centri, Punctum medium. ‖Item apud architectos nota vox est, qua & Latini vtuntur: fulcimentum videlicet & quidam veluti pes columnarum, statuarum seu fabricarum quæ à fundamento consurgunt & superpositæ fabricæ sustinent pondus. quò spectat phrasis illa ὃν βάσεως ἐπεστηριγμένα, Penitus & ex ipsis fundamentis excisum esse. Apud Vitruuium in catapultæ descriptione, Βάσις sedes est in qua statuitur columella quæ machinam sustinet. Βάσεις etiam vasorum, dicuntur ea quæ eorū collocandorum causa parata sunt: vt sunt orbiculi. HVIC oppositū Ἀνάβασις, εως, ἡ, Vitruu. in catapultæ descriptione, Est & posterior columna quæ Ἀνάβασις dicitur, sustinétque etiam catapultam.

Βάσιμος, ος, ὁ καὶ ἡ, Peruius. Galen. καὶ τοῦτο ἅπαντα βάσιμα καὶ πόριμα. Id est Cōmeabilia, Transmissu facilia. Bud. ‖Item, Stabilis, Fixus, Constans. ἑδραῖος, βέβαιος, σάσιμος, Hesych. vt βάσιμος πῆξις apud Naz.

Βατήρ, ῆρος, ὁ, Qui graditur seu incedit. ὁ βαίνων, βαδιστικός, Hesych. ‖Item Limen, ἐφ' οὗ καὶ βαίνομεν, apud Pollucem, qui hunc Amipsiæ locū citat, Ἐπ' αὐτὸν ἥκεις τὸν βατῆρα τῆς θύρας. ‖Item in πενταθλῳ ἀλικῷ est vnde cursores desiliebāt. τὸ ἄκρον (seu ἡ ἀρχὴ, vt Eustath. habet) τοῦ σκάμματος τῶν πενταθλων ἀφ' οὗ ἄλλεν) τὸ πρόσθεν: vt Hesych. explicat. vnde illud, Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου. i. πρόσθεν καὶ ὅθεν καμόντερον, vt Eustath. explicat. ‖Item Meta apud eundem Pollucem lib. 3, cap. 30. in titulo enim πεῖ δρόμου γυμνικοῦ scribit, ἵνα δὲ παύονται, τέλος καὶ τέρμα καὶ βατήρ. ‖Apud Nicandrum verò Theriacis hoc loco, — ὀροῖ τύπῳ βατῆρα Κόψαντες ῥάδικα πολυσέφεος κοπόνοιο, scholiastes exponit βακτηρίαν, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ κ. mox addit, aliis esse πῶς πεισμωτικῶ ῥάβδον μεθ' ἧς βόσκοιτο: Demetrium verò Chlorum tradere βατῆρα dici ἐπειδὴ τὰ βοτὰ ἐλαύνει: Antigonum autem πρὸς τὸ βάσιν πηρεῖν.

Βατήλιος, ου, ὁ, Scansorius. Phocyl. Μηδ' ἀλόγοις ζώοισι βατήλιον ἐς λέχος ἐλθεῖν.

Βάτης, ου, ὁ, ἀναβάτης πίθηκος, Hesych.

Βατὸς, οῦ, ὁ, Peruius. βάσιμος, πράσιμος. vt βατὴ πεῖρος, ὁδὸς βατὴ πολλοῖς. & βατὴ γῆ, apud Nazianz. Sic Arrian. παῖπα ὃ Ἀλεξάνδρῳ βατά τε καὶ ἀπαρετώτερα εἶ ἐδόκει.

Ἄβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inaccessus, pro Inaccessibilis, Inuius, Imperuius, Auius. Iulianus in quadam epistola, ἡ ὅ, ὥσπερ ἡ θαλάσσα πεπρωσθῆς ἄκρα, ἀνέστηκεν, ἄβατος, ὀλίγου δέω φάναι, καὶ αὐτὸς ὄρνισι. alludens, vt opinor, ad πέτραν quæ ἄορνος appellata quondā fuit. ὁδὸς ἄβατος, ἡ ἀπόρευτος, Suidas, id est, Via per quam iter facere non possumus, Via inuia: vt dictum fuit, Inuia virtuti nulla est via. Huic opponitur βατὴ, item βάσιμος. à βατὸς tamē fit hoc ἄβατος, præfixo α priuatiuo: ab illo non itidē ἀβάσιμος, quod sciā.

Ἄβατος ἑλκὰς, Isocr. ad Nicoclem. i. Inaccessa Græcia: non propter viæ difficultatem, sed propter bellum, Liberum & tutum accessum seu aditum non habens.

Ἄβατος, Accessu vel aditu difficilis, Accessum sive aditum difficilem habens. pro δύβατος. Ait enim Hesiodi scholiastes quidā ἄβατον ὁδὸν dici aliquando πῶς δύβατον, eodem modo quo ἀπέρατος θάλασσα vocatur ἡ δυπέρατος. Sic Æschylus initio Promethei videtur dixisse ἄβατον ἐρημίαν, pro δύβατον. Sic Herodianus in Cōmodo, δι' ἀφορίας καὶ ἀβάτου ὁδοιπορίας κατ' ὀλίγους εἰς τὴν Ἰταλίαν παρεδύετο. Id est, per cōpendiaria & auia itinera: vt loquitur Salustius in Iugurtha, Ipse cū delectis militibus Metellum sequitur nocturnis & auiis itineribus. Quanquam hîc fortasse auiis intelligetur rectius pro deuiis. At Tacitus apertè in illa significatione auia vsurpat, quum dicit, Per auia & derupta præibat eum. Item, Dimisso equo per derupta & auia, sequentes frustra? est. id est, δι' ὧν ἀποκρήμνων, καὶ ἀβάτων. Herodotus, ἀποκρήμνοισι οὔρεσι, ἔνθα τοσόβασιν ἀνθρώπῳ οὐδὲ μίλιον εἶ). quod Eustathius explicans duobus verbis, dicit ἀβάτοις κρημνοῖς.

Ἄβατος, Sacer, Nō adeundus. Suid. ἄβατον, ἱερὸν, ἀπρόσιτον. id est, ἄβατον, Sacrum, Non adeūdum, vel inaccessum. Quidam tamē aliter intellexerunt hæc Suidæ verba. nam quum ἱερὸν ἀπρόσιτον legerent non interposita distinctionis nota, putarunt substātiuum esse cum adiectiuo, ἱερὸν interpretantes sacrificiū. vnde ita scripserunt in quibusdam Lexicis, ἄβατον, autore Suida, sacrificii genus ad quod non cuiuis aditus patet. At Suidas intelligit (vti dixi) ἄβατον significare sacrum. quòd videlicet ad sacra loca cuiuis aditus nō pateat. vnde Isocr. in Hel. encomio, ὅσοι δ' αὖ πῶς αὐτῶν ὥραν διαφυλάξασιν, ἄβατον τοῖς πονηροῖς, ὡς περὶ ἱερὸν, φυλάξαντες. Plutar. in lib. περὶ πολυπραγμ. circa finē, ἱερῶν ἃ μὴ θέμις ὁρᾶν γίνονται θεαταὶ, τοῖς ἄβατοις παῦσι. Sic & Dei templū ἄβατον sibi esse dicit Theodosius apud Theodoritum, quod ipsis etiā seruis atque adeò mendicis esset αἴσιον. vbi notandum est opponi αἴσιον & ἄβατον. Interpretatus sum autem suprà in hac significatione, Sacer, Non adeundus. respiciens ad hunc versum, Sacra bonæ maribus non adeunda deæ. i. ἱερὰ τοῖς ἀρρήσιν ἄβατα. ‖Hinc & ἄβατον substātiuè positum reperitur apud Plutarch. in Probl. pro adyto, ὃν τῷ ἄβατῷ τοῦ Διός. & apud Diodorum Siculum, lib. 3, pag. 102 meæ editionis, παρῆλθε μετὰ τῶν γραπτῶν εἰς τὸ ἄβατον. Præterea ἄβατα loca etiā quædam fuerunt cognominata, vel quasi proprio nomine appellata, quòd ad ea impossibile aut certè difficillimum esset accedere. De quibus vide in Thesauro propriorū nominum.

Ἄβατος, Desertus, Desolatus. Suidas postquam ἄβατον exposuit ἱερὸν & ἀπρόσιτον, addit ἔρημον. Vt autem ex eo quòd sacra loca sint ἄβατα, id est, ad ea nō cuiuis pateat aditus, siue ad ea quēlibet accedere fas nō sit, ἄβατον pro D sacro positum fuit: ita etiam quòd loca ἔρημα, id est deserta, plerunq; sint ἄβατα, hoc est, aut imperuia omnino, aut vix peruia, (vnde Æschylus, ἄβατον εἰς ἐρημίαν) pro deserto ἄβατον vsurpatum fuit.

Ἄβατος ἔλαφος, Non inita cerua. Lucianus, ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔπ' παρθένου καὶ ἄβατου. Idem mulierem ἄβατον dixit hoc sensu in Lexiphane. At ἵππος ἀβάτος vocat quibus nondū quis insedit, quæ nondum conscenduntur. id est μήπω αἰαβαινομένας. Cæterùm quanuis ceruā, item mulierē ἄβατον dixerit pro πῶς μὴ βαινομένη. vix tamen mulier dicatur βαίνεσθαι (opinor) nisi καταχρηστικῶς, sicut nec Latinè Iniri. Possit autem dici ἵππος ἄβατος (itidem vt ἔλαφος ἄβατος) etiam ἡ μήπω βαινομένη.

C. Δυσβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui difficulter adiri aut scandi potest, Imperuius. Herodian. lib. 4. μεγάλα ὄντος τοῦ χώματος ὃν μέσω καὶ δυσβάτου ὑπὸ τῶν σωμάτων στοιβαδιόντων, Vix peruio aggere. Idem lib. 2, ἐρημῶ τε γῆ καὶ δυσάτῳ φεύξας πῶς ἀρχὴ ἀχυρώσατο. ET Δυσβατον, τὸ, neutro genere substantiuè vsurpatum, Adeundi aut transeundi difficultas. vt apud eundē Herod. lib. 2, πρόσβλημα ὀχυρὸν νομίζων τοῦ ἐν τῇ αἰαπλῇ ὁδῶν τὸ δυσβατον τοῦ ὄρους, vbi de Tauro monte loquitur. HINC Δυσβαπτιοῦμαι, F. ήσομαι, Difficilē aditum vt transitum aut receptum facio. Xen. μεμνῆσθαι ὃ κάκεῖνο χρὴ, μήποτε ὅθι τοῖς κρείττοσι ἐλαυνεν ὀπίσω ἵππους δυσβαπτιούμενον. hoc est, Equis receptum difficilem facientem. Bud. Comm.

C. Εὔβατος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui facile adiri aut transiri potest, Peruius. Xen. Hell. 4, εὐβατώτερον γὰρ ὧν τοῦ τὸ ὄρος καὶ ὁπλίταις καὶ ἵππεσι.

C. Ἡλίβατος, ος, ὁ καὶ ἡ, Tā altus aut profundus vt ab eius accessu aberres. πρὸς τὸ ἀλιτεῖν ὁ ὅθεν ἀποτυγχάνει βάσεως, Eust. Vel Ἡλίβατος, Tam altus vt soli vni peruius sit. Hom. Il. o, — ἠὔτε πέτρη Ἡλίβατος μεγάλη. Sic ἡλίβατον ὄρος apud Apoll. l. 2. Et apud Eurip. Hippol. Ἡλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι θηρεύοιμαν. AT Ἡλιβατος, ου, ὁ, paronymum est τοῦ Ἡλίβατος, vt Eust. docet, citans ex Antiphanis Cyclope, βοῦς ἀγελαῖος, τοῦτος ἡλιβάτος, ἀξ' ἐγκρίνας κρὸς ὅμας.

C. Ἀειβατος, ος, ὁ, q. d. Læuigradus. A pud Athen. lib. 7, piscis nomen est, quem alio nomine ῥίνλω vocari scribit, esse verò λυκόδορκον. Vulg. lex. Læuiraiam interpretantur. H

C. Ὑψίβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Altigradus, Altus. vt ὑψίβατος πεῖσις Soph. Aiace, i. ὑψηλὼ βασιν ἔχων χοῦς. schol.

C. Κερασβάτης, ου, ὁ, Qui cornuum adminiculo scandit. Hes.

C. Ταχυβάτης, ου, ὁ, Celerigradus, Pernix. Eurip.

C. Τεθριππβάτης, ου, ὁ, Qui quadrigis conscensis iter facit, Qui quadrigis vehitur.

C. Χαλκοβατὴς, ός, ὁ καὶ ἡ, Qui æri seu æreis fundamenti insistit. ἰσχυρὸς βεβηκὼς, στερεός. vt χαλκοβατὲς δῶ, Il. α.

Βατέω, ῶ, F. ήσω, Vado. ‖Βατεῦσαι verò, quod pro βατεῦσαι Doricū est, ὅθι ζώων μίξεως, de coitu animantium à Theocrito dici, Eustath. autor est. ‖Βατέω est Itē Calco, pro πατέω, lingua Delphorum. Plutarch. in Hell. τὸ πατεῖν βατεῖν, καὶ τὸ πικρὸν βικρὸν ὅθεν κῶς καλοῦσι. AT Βατεύω, F. εύσω, Ineo, ὀχεύω. Theocr. Idyl. α, Ὦ πόλος ὀκκ' ἐσορῇ τὰ μυκάδας οἷα βατεῦσαι. vbi volūt βατεῦσαι pro βατοῦσαι positum esse: regulariter tamen Doricè pro βατοῦσαι poni, dicendum esset.

C. Ἀκροβατέω, vide in Ἄκρος.

C. Ὀρθοβατέω, ῶ, F. ήσω, Rectus seu erectus incedo.

C. Σκηνοβατέω, ῶ, Fut. ήσω, act. In theatrum produco. Bud. C. exponit, Peruulgo, Traduco, Omnium oculis exponō: dicens, tractum esse ab antiquæ comœdiæ licentia, quæ flagitia priuata sic traducebat, hoc est ἐθεατρίζεν, παρεδειγματίζεν. Heraclit. ad Hermodor. ἵν' ἔχοντες δ' ὧν ἁμαρτάνοντες ἐλεγχθῶσιν), καὶ πρόσοισι ἀζόντες, σκηνοβατοῦσιν αὐτῶν πῶς μοχθηρίαν, id est, Et suam ipsi flagitiosam vitā infament & insigniant. Qui enim in scenā prodeunt, omnibus noti sunt. VNDE Ἐνσκηνοβατέω, ῶ, Et pass. Ἐνσκηνοβατέομαι, οῦμαι, In proscenium prodeo. Vide Bud. 868.

C. Δίβαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duobus pedibus incedit, Bipes. Eurip.

C. Ταχυβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Celerigradus, idem quod ταχυβατής. vnde ταχυβάμονες ὅρκοι, de quibus vide Suidam.

C. Τετραβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Quadrupes. Eurip. Phœniss. ἅρμασι τετραβάμοσι. Quadrigis, Curribus quatuor rotarū. alii Quadriiugis curribus.

¶ Βάδην, Gradatim, Pedetentim, Lento gradu. B. Il. ν, Τοὺς δὲ βάδην ἀπόντας. Xenoph. βαδὴν πορεύεται. Athen. 9, πῶς δεῖ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν, καὶ πῶς βάδην. Xen. οὔτ' ἀφορίαν τοιαῦτα φασίζετο, οὔτε βάδην ὑπῆκουεν. Idem, ὁ Κῦρος ὅθεν λαθόμενος τὸ βάδην, δρόμῳ ἠγεῖτο. Et βάδην ὑποχωρεῖν, καὶ κ' σκέλος, καὶ κ' βραχὺ ὅθεν φεύγομεν, Pedatim discedere. Bud. Xen. Hell. 5. ἰδόντες αὐτοὺς, θᾶσσον ἢ βάδην ἀπῆλθον. Plutar. Caio, καὶ βαδὰ θᾶσσον ἢ βάδην. Gall. Plus viste que le pas. Nam βάδην πορεύεσθαι est ad verbum, Aller le pas. Latini dicūt Accelerare gradum.

Βάδω, F. άσω, Vado. à quo Eustath. teste, deriuantur βάδος & βαδίζω, quod vide infrā.

Βάδος, ου, ὁ, Iter, βάδισις, ὁδός. Aristoph. Auibus, Διὰ τοῦτο πῶδε τὸν βάδον βαδίζομεν.

¶ Βασμὸς, ου, ὁ, seu Βαθμὸς, Gradus. Hesych. Phrynichus Atticè βασμὸς dici, Ionicè βαθμὸς, autor est. Quod quanuis à Phrynicho tradatur, passim tamen vsitatius est βαθμὸς, notissimum est. ‖Βαθμὸς metaphoricè accipitur etiam pro gradu dignitatis seu gradu honoris. Greg. de Athanasio, καὶ γὰρ ἐν ἀρετῇ οὐχ ἥκιστα ἡ βαθμῶν ἡ προσπίπτουσα. Exponitur etiam οὐδὸς, id est Limen. Nomen quoq; militare est, ἡ ἐφ' ἕνα τῆς φάλαγγος στάσις. vt Etym. docet. ‖Βαθμοὶ præterea Hesychio sunt ἴχνη, πόδες, καὶ δίφροι τοῦ τραγικοῦ. AT Ἀναβασμὸς seu Ἀναβαθμὸς vide post Ἀναβαίνω & Καταβαθμὸς post Καταβαίνω, &c.

C. Ἐμβαθμὸς δικαστὴς in Pand. Ordinarius iudex, vt inquit Bud. qui ex Authent. etiam affert.

Βαθμὸς, οῦ, ὁ, Gradus [vt in scala] Tricl. explicās βάθρα apud Soph. Œdip. Tyr. ὁ πόπτος ἔνθα ἡ ὀκλασία ἐγίνετο, βαθμὸν ἐν κύκλῳ διῃρημένος, ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ἔνθα οἱ σπουδαῖοι πάντες καθῆντο, ἀνεμπόδιστος ἠκροῶντο τοῦ ἰσαριθμοῦ ὀμμάτων. Βαθμίδες Hesychio sunt etiam ἀρχαὶ λόγων, for san metaphora à cursorū certamine sumpta. nam νύσσα Suidas exponit inter alia βαθμὸς, καμπτήρ. πῶς οἱ κάμπτουσιν οἱ σταδιοδρόμοι. Sed si Hesychii explicatio vera est, βαθμὸς in σταδιοδρομίᾳ idem foret quod βαθὴρ & βαλβίς.

‖Βαθμίδες sunt etiam bases quædam ac sinus in brachii siue humeri osse, vtrinque singulæ, in quas quum extenditur flectitúrque tota manus, vlnæ ipsius coronæ siue processus ingrediuntur: vt docet Gorr. addēs paulo pòst, nihil aliud esse quàm summæ extensionis inflexionisque terminos: propriè autem in brachio siue humero: licet Hippocr. non hos modò, sed cæteros omnes sinus in quibus recipiuntur ossium tubera siue processus, eo nomine appellarit. Polluci est συμβολὴ τοῦ

πήχεως πεῶτος βεαχίονα. A

Βαθμηδὸν, Gradatim, Bud.

¶ Βάθρον, ου, τὸ, Gradus, Scala. Herodian. ἐκ ἀπέρωθεν ἢ βάθρα πνὰ σύκειται ἐν κλίμακος χκιματι, Gradus scalari similitudine. Bud. ‖ Item, Sedes, Scamnum, Subsellium. ἐφ' ἧ κάθηται ἐν τοῖς συλλόγοις, Suid. Sic Dem. πεῶτ. στφ. Τὰ βάθρα απογηλζων, καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν. Lucian. οὐ μὴν δεῖ τὰ βάθρα, καὶ πεῶτα σκιάζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις. Plutar. βαθρων αἰαστάτης. Soph. Œdip. tyr. παῖδες, ὑμεῖς μὴ βάθρων ἵστασθε. Ad quam significationem referēdum est βάθρον Hippocratis, vt recentiores medici appellarūt (hoc verò Hippocrates ipse aliàs ξύλον, aliàs ἐφεδίαν vocat) quo, affixis ei cruribus, & pro organo & pro scāno vsi sunt. de quo vide Gorr. & Oribas. in lib. De machin. ‖ Item Fundamentum, Basis. Plato Phædro, ἐν ἀγκῷ βάθρῳ βεβῶσαν. In sancta basi nixam vel fundamento. Budæus. Plutar. ἱδρυμένος ἐν βάθροις ἀγίοις, ἢ φησι Πλάτων. Sic apud Soph. Aiace, Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλω, id est θεμέλιον, ἔδρασμα. διὸ ἐν ἵσταται ἡ Σαλαμὶς, schol. Pausan. τὸ δὲ ἀγάλματος τὸ βάθρον, παρέχεται βωμοῦ σχῆμα. id est βῆμα, βάσις, ὑποπόδιον, vt Bud. ex Hesychio exponit. ‖ Βάθρα B Hesychio & Suidæ sunt quoque ἀγάλματα. ‖ Βάθρον quibusdam est etiam πέδον, Solum. quò referunt illud Soph. Aiace, ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον. Et apud Eurip. γενόμον' Αὐλίδος βαθρα. AT Ἀναβάθρον vide post Ἀναβαίνω, & Ὑπόβαθρον post Ὑποβαίνω.

C. Πρωτόβαθρος, ου, ὁ, Qui in subsellii sedet, aut Qui in subselliis iudicialibus primus sedet. vnde Pollux περὶ δικαστῶν loquens, πρῶτον δὲ ξύλον, ἡ πρωτεδρία, μάλιστα μὲν δικαστῶν ἐφ' ὧν καὶ τὸν πρῶτον καθίζοντα, πρωτόβαθρον Ἐπικράτης φησὶν ὁ κωμῳδιδάσκαλος. Quò respexit Aristoph. in Vespis, dicens, Ἐρᾷ τε πόνου τῶ δικάζειν, καὶ φύσει Ἡ μὴν τὸ πρῶτου καθίζειν ξύλου. ‖ VNDE Προτοβαθρέω, ῶ, F. ήσω, In primis subselliis, aut in subselliis primum colloco. in lib. Esther De Amano, ὕψωσεν αὐτὸν καὶ ἐπρωτοβάθρει πάντων τῶν φίλων αὐτοῦ, Posuit eius solium super omnes amicos quos habebat, vt vulgò exponitur.

C. ΑΜΦΙβαίνω hic omissum, vide pag. seq.

C. ΑΝΑβαίνω, F. ἀναβήσομαι, Præt. ἀναβέβηκα. aor. 3, ἀνέβην, iuxta formā simplicis βαίνω. Ascendo, Cōscendo. Il. α, ἀνέβη μέγαν οὐρανόν. Dem. Pro cor. ἀφ' ἧς αὐτὸς ὅτι τὸ βῆμα ἀνέβην. Xenophon Hellen. 9, ἀναβαίνει ὅτι τὸν νεὼν, καὶ πολὺ ὀροφῶ διελόντες. Item ἀναβαίνειν ἅρμα apud eundem Pæd. 6. & apud Homerū antè, Od. ο, — ἀνὰ δ' ἅρματα ποικίλα βάντες. Sic Aristot. De mundo, ὁ δὲ σωφρονεῖν ἀναβαίνει. Dicitur & ἀναβαίνειν ὅτι τὸν ἵππον, Cōscendere equū. Xenoph. Pæd. 7, ἀνέβαινεν ὅτι τὸν ἵππον. Iungitur & genitiuo apud Homerum ἀναβαίνειν pro Cōscendere. vt Od. β, ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βῆν. vbi Eustath. ait aut deesse præpositionē ὅτι, aut esse ἀνέβαινε τῆς νηὸς dictum pro ἀνὰ τῆς νηὸς ἔβαινε. Apud eundem poetā iūgitur & datiuo, Il. κ, — νεκροῖς ἀμβαίνοντες. vbi itidem accipi vult Eustathius pro βαίνοντες ἐπάνω τῶν νεκρῶν. Apud eundem poetam ἀναβαίνειν dicitur absolutè pro Cōscendere nauē. vt Il. α, Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβαίντες ἐπὶ πλοῖον ὑγρὰ κέλευθα. vbi ἀναβαίντες in paruis scholiis exponitur ἀνελθόντες, ὅτι βαίντες. Eustathius autē in hunc locū annotat ἀναβῶσαι esse ἀναπλεῦσαι. Idem alibi annotat ἀναβαίνειν & ἀνάγεσθαι esse τὸν λιμένος ἀναπλέειν (id est è portu soluere) quibus opponi καταπλέειν & καταγεσθαι, tanquam videlicet supra terram stet aqua, & ita conscendatur in nauigando. In Imperatiuo dicitur ἀνάβα pro ἀναβᾶθι, Ascende. vt, κατάβα pro καταβᾶθι.

Ἀναβαίνειν, Inire. vt πολὺ ἵππον ἀναβαίνει. Equam init. vnde οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας ἵππους, Admissarii equi.

Ἀναβαίνειν, Peruadere, Perambulare, Incedere per. vt Od. ζ, Ἐκ γὰρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει Εὐκλεὴς. pro ἀνὰ τοὺς ἀνθρώπους βαίνει, Incedit per homines rumor. id est Peruadit hominum aures.

Ἀναβαίνειν Thucydidis schol. exponit ἀναχωρεῖν. id est Retrocedere.

Ἀναβαίνειν, D. Matth. cap. 13 exponitur Emergere, Succrescere: ἀνέβησαν ἄκανθαι, Emersérūt spinæ, vel Succreuerunt. alii, Increuerunt.

Ἀναβήσασθαι apud Homerum in significatione actiua cum accusatiuo pro Imponere in nauem: quasi Ascēdere facere in nauem, ἀναβιβάσαι εἰς πλοῖον ναῦν. Hesych.

Ἀναβαίνομαι, Ascendor, Conscendor. v. ἵππος ἀναβαιόμενος, Equus qui conscenditur, apud Xenophontem. Apud eundem ἀναβεβαιωμένος ἵππος, Equus conscensus: οἱ γὰρ λακπίζοντες ἀναβεβαιωμένοι ἵππους, ἐκπεσόντων ποιοῦσι.

Ἀμβαίνω etiam dicitur per syncopen pro ἀναβαίνω. vt Νεκροῖς ἀμβαίνοντες, Il. κ. Vnde & ἀμβάσαι apud Eurip. pro ἀναβάσαι. & ἀναβάσαι pro ἀναβήσαι; Ascendes. ab ἀναβήσομαι.

Ἀνάβασις, εως, ἡ, Ascensus, Ascensio. Xenoph. Hell. 9, καὶ τῆς μετὰ Κύρου ἀναβάσεως. Scripsit & libros septem quos Κύρου ἀνάβασιν inscripsit, eadem ratione qua πεῶτ βασιλέα ἀναβῶσαι Hell. 1 dixit. Inuenitur & ἄμβασις pro ἀνάβασις, præsertim apud poetas.

Ἀναβατὸς, οῦ, ὁ, Ascensibilis, Qui cōscendi potest, Scansilis. ‖ ET Ἀμβατὸς per syncopen. vt Il. ζ, — ἔνθα μάλιστα Ἀμβατὸς ἔσκε πόλις. Hesiodus, — τότε δ' ἀμβατὸς ἔσκε θάλασσα. HINC ἀνάμβατος ἵππος, pro ἵππος ὁ μὴ ἀμβατὸς, Equus qui cōscendi non potest, vt à quibusdā annotatur. Sed (vt doctè Bud. scribit) ἀνάμβατος ἵππος Xenophonti est Qui sessorem non habet, qui caret equite.

Ἀναβάτης, ου, ὁ, Ascēsor, Cōscensor. Peculiariter Cōscensor equi, Qui cōscendit equum. Xen. De ar. equestri, ὑψηλὴ ἀκρωμία τοῦ τε ἀναβάτου ἀσφαλεστέραν πολὺ ἔδραν καὶ τοῖς ὤμοις καὶ τοῦ σώματος ἰσχυροτέραν πολὺ πεῶτσθιον παρέχεται. id est Sessori, vel equiti. Ibidem, πῶς ὅστις τὸν νῶτον δέχοιτο τὸν ἀναβάτου. ‖ Dicitur & Ἀμβατης per syncopen apud eundem. & eius exemplo apud Arrianum.

Ἀναβάτης equus, ὀχεῦτης, inquit Hesych. Latinis Admissarius equus. Antea quoque dictū est τοὺς ἀναβαίνοντας τὰς θηλείας ἵππους appellari equos admissarios.

D Ἀναβαδὸν, aduerb. Scansim. Aristot. De hist. an. 6, αἱ δὲ ἄρκτοι πολὺ ὀνείαν ποιοῦνται, ὥσπερ εἴρηται, οὐκ ἀναβαδὸν, ἀλλὰ κεκλιμένοι ὅτι τῆς γῆς. vbi ἀναβαδὸν Budæus ait significare Supergrediendo & scansim. dicens ita formari vt ἀναβλιδὸν & ἐπαναβλιδόν.

Ἀναβάδιν cum accentu in penult. Pedibus in altum exporrectis siue extensis. ἀναβάδιν καθήμενος, inquit Pollux, pro ἄνω τοὺς πόδας ἔχων. id est, Sublimes habēs pedes. Aristoph. Pluto. Νυνὶ δὲ πεινῶν ἀναβάδιν αἰαπτόμαι. vbi scholiastæ explicatio conuenit cum illa Pollucis. Idem poeta in Acharn. — αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδιν ποιεῖ τραγῳδίαν. vbi idem enarrator ἀναβάδιν exponit In alto loco sedēs. Est & apud Suidā ἀναβάδιν καθῆσθαι, μετέωρον καθέζεσθαι. id est Sublimem sedere. Sequitur apud eundem Aristophanem non multo pòst, — ἀναβάδιν ποιεῖς, Ἐξὸν καταβάδιν. ‖ Quidam ἀναβάδιν existimarunt etiā contentionem & impetum significare: & illud Aristophanis modò citatum ἀναβάδιν ποιεῖ τραγῳδίαν, interpretati sunt, Totus est in cōponenda tragœdia. Sed viderint.

Ἀναβασμὸς, οῦ, ὁ, Idē quod ἀναβαθμὸς, inquit Hes. accipiēs, (vt opinor) eā τὴν ἀναβαθμοῦ significationē qua pro scalæ gradu ponitur. ita enim Pausanias ἀναβασμὸν vsurpat scribens in Phocicis, ἀναβασμοὶ δὲ ὑπὸ τῶν κιόνων ἀνήκουσιν ἐς ἑκάτερον τεῖχος, καὶ ὅτι τῶν ἀναβασμῶν τούτων οἱ σωιζόντες τῶν Φωκέων καθέζονται). Ibidem, ἀλλ' εἰσὶν αἱ πλαγίαι τοῦ σιδήρου ζῶναι ὥσπερ ἐν κλίμακι αἱ ἀναβασμοί, id est, Sicut in scala gradus.

¶ Ἀναβαθμὸς, οῦ, ὁ, Ascensus. ἀναβαθμοὶ, ἀναβάσεις, Suidas. Item Gradus scalæ. ‖ Interdum & sedilia vocantur ἀναβαθμοί. Pollux, τοὺς δ' ἀναβαθμοὺς, καὶ βάθρα, καὶ ἕδρας, καὶ ἑδώλια. G

Ἀναβαθμὶς, ίδος, ἡ, Diminutiui formam habens, significat gradum scalæ, sicut & ἀναβαθμός. Ex. 20, ἀναβαθμίσιν οὐκ ἀναβήσῃ ὅτι τὸ θυσιαστήριον, Gradibus nō ascēdes ad altare.

Ἀναβαθμικὸς, οῦ, ὁ, Gradualis, ad verbum, Gradatim factus, id est per gradus, quales sunt in scala.

Ἀναβάθρα, ας, ἡ, Scala nauis, & Ἀμβάθρα pro eodē: inquit Budæus, citans hunc Luciani locū, ὥστε λύε τὰ ἀπόγαια. ἢ ἀναβάθραν αἰνεκώμεθα. τὸ ἀθήριον αἰνεκαπόδαν πέσον τὸ ἱστίον.

Ἀνάβαθρον, ου, τὸ, Pulpitum, Scala, Gradus superior scansilis. Item Subsellium. Quæ significationes huic nomini dantur in vulg. lex. Græc. H

c. 2. Ἐπαναβαίνω, Superascēdo. Itē Supergredior. Aristoph. ἐπαναβαὶ ὅτι τὸ φρονιστήριον, Ascendentes supra domos. Ἐπανάβεβηκώς, Superior: vt ὑποβεβηκώς, Inferior, B. ex Areop.

Et

Et ἐπαναβεβηκυῖα ἡ καθολικὴ αἰτία Diosc. l. 7, Suprema & vniuersalis causa. ‖ Ἐπαναβαίνω, de coitu animalium, pro Post alium ineo, ἐπιβαίνω, inquit Bud. afferens ex Aristot. De animal. 6, ὁ μὲν οὖν ὄνος ἐπαναβὰς δῆγα θείρει τὸ τοῦ ἵππου ὄχθυμα. HINC Ἐπανάβασις, quo Synes. vtitur, sim pliciter pro ἀνάβασις. epist. 11, & 96, & quidem eadem de re loquens.

C. ΑΜΦΙβαίνω, Præt. ἀμφιβέβηκα, Circumambulo, Circūeo, Obeo, Circumgradior, Circumincedo. Euripides, ἀμφιβαίνει μοι θεάσεις, Fiducia me circumit, vel potius circuit. Latinè, Incessit me fiducia. Il. ζ, — πόνος φρένας B ἀμφιβέβηκε, mentem meam inuasit, vel occupauit. Item nubes dicitur mōtem ἀμφιβαίνειν, id est πεῶτσπεπτω (inquit Eustath.) circumtegere.

Ἀμφιβαίνω, Metaphorice, Protego, Tueor, Defendo. in compositione quidem, cum accusatiuo, vt Il. α, — ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας: at quū fit dialysis, cum datiuo, vt Il. ε, — ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαίνε. Sumpta est autem metapho ra (inquit Eustathius) à brutis animantibusquæ suos catulos circumire solent pro iis propugnātia. ET Περιβαίνω pro eodem. vt Il. θ, Αἴας δ' ἂν ἀμείνων κασιγνήτοιο πεσόντος, Ἀλλὰ θεῶν πεῶτεῶν. Sic Il. ρ, Πάτροκλῳ πεῶτεβαίς, Τρώων τὸν ἄριστον ἐπιφνε. Ibidem ἵππῳ πεῶτεβαίνω. At Il. ε, Οὐδ' ἔτλη πεῶτεβῆναι ἀδελφεοῦ κταμένοιο. Eustath. πεῶτεβῆναι esse dicit τὸ ἐπαίω τοῦ νεκροῦ σαίνειν ἀνάμα χῆσαι.

Ἀμφίβασις, εως, ἡ, Circumuentio. Il. ε, Δείσε δ' ὄγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων, Timuit Troianorum circumuentionem. id est, Timuit ne circūueniretur à Troianis. Est etiam ἀμφίβασις (iuxta significationē quā verbo vnde formatur dedimus) Protectio, Defensio. atque ita Eustathius in illo Homeri loco intelligit ἀμφίβασιν. Hesychius ait, ἀμφίβασις εστὶ τοῦ νεκροῦ μάχη. quæ expositio peculiaris esse videtur eidem Homeri loco. quod aūt scribitur in vulg. lex. Græc. Varinū annotasse, quod aūt scribitur in vulg. lex. Græc. Varinū annotasse, Propriè ἀμφίβασιν esse πολὺ πεῶτεῶν νεκροῦ μάχη, apertè falsum est. neque enim apud eum est κυείας. sed ita legitur, Ἀμφίβασις, κύκλωσις, ὁρμὴ, ἡ πεῶτεῶν νεκροῦ μάχη. ἀμφιβάντες γὰρ, &c. sunt autē ex Hes. ab eo descripta hæc verba, ἡ πεῶτεῶν νεκροῦ μάχη, &c. licet apud illum sit τοῦ, non πεῶτεῶν.

Ἀμφίβασις exponitur etiam Disceptatio. Contentio, E Altercatio, ἀμφισβήτησις, apud Herodotū. Dicitur verò & Ἀμφίβασία pro ἀμφίβασις. vnde apud eundem, ἐς ἀμφιβασίας λέγουσιν ἀπικέεσθαι.

ΑΝΤΙβαίνω, Contrà eo, In cōtrariū partem gradior, Cōtrà tendo. Capitur pro Aduersor, Refragor, Renitor. Alex. Aphr. ἀντιβαίνοντα ὦ πολεῖται. Et cum πεῶτεῶν habētur accus. Plut. in Lyc. ἀντιβῆναι πεῶτεῶν δημοκρατίαν. Dicitur etiā ἀντιβαίνειν (teste Bud.) Resistere, quū videlicet homo impulsus, tamen renititur. Luc. καὶ ὅτι βάχιστοι ὠθοῦντες τὸ ἔρμοῦ, ὅμως ἀντιβαίνοντες καὶ ὑπόποι ἀντρεῖοντες. Sed & res aliqua dicitur nobis ἀντιβαίνειν. i. Obstare, vel Malè cedere, vt idē scribit, hunc citans Paus. locū in Arcad. ὡς δέ οἱ πειρᾶν πολὺ παρθένον ἀντιβαίνειν ἀεὶ τὰ παρ' αὐτῆς, τέλος καταφθόσυσαν ἐς τὸ ἱερὸν, πεῶτεῶ τῆς Ἀρτέμιδι ἤρμοσεν.

Ἀντίβασις ET Ἀντιβάσης ET Ἀντιβατικὸς fiūt ab ἀντιβαίνω. Est autē Ἀντιβασις, q. d. Contrà itio, vel Ex aduerso itio. vnde etiam Occursus exponitur. Capitur & pro Refragatione. Ἀντιβάτης ad verbū sonat Cōtra gradiens. sed capitur pro repagulo ianuæ, quod veluti renititur & obsistit. Ἀντιβατικὸς autem vulgò exponitur Obuius. cuius signif. exemplum desidero.

C. ΑΠΟβαίνω. F. ἀποβήσομαι. P. ἀποβέβηκα. Aor. 2, ἀπέβην. videlicet αἰωμάλως, vt simplex βαίνω. Descēdo. Il. γ, Ἐξ ἵππων ἀποβαίντε ὅτι χθόνα. & θ, Ἐξ ἵππων δ' ἀποβάντε ὅτι χθόνα μῶλον ἄκουον. & Il. ω, Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινον ὅτι χθονὶ, φώνησέν τε. Eust. ἐξ ἵππων ἀποβῆναι ait esse τὸ ἅρμα τε καταβῆναι. Alicubi aūt Hō. supprimit hæc verba ἐξ ἵππων. vt Il. λ, Αὐτὰρ μέτρ' ἀπέβη ὅτι χθόνα πυκνὸν ὀπιπεύων. pro ἐπέζευξε, inquit idē Eust. Legitur & ἀποβαίνειν τῶν ἵππων, sine præpos. apud Luc. pro Descendere ex quo. Dicitur etiam de descensu ex naui, & quidem frequentius, præsertim in prosa, vnde ἀποβάθρα, scala nauis. Plut. Alcib. καταχθεὶς οὐ πρότερον ἀπέβη τῆς πεντήρους, πρὶν τοὺς ὅπλιτῶν, &c. Sic & ἀποβαίνειν νεώς, & interdum ἀπὸ νεώς. vt & ἀποβᾶσαι ἀπὸ τῶν πλοίων, apud Herod. Dicitur & ἀποβαίνειν ἐς τὴν γῆν, à Thucyd. Descendere in terrā. i. è naui in terram.

Xen. Hell. 1, Ἀλκιβιάδης ὁ τῶν ἑκατὸν πλοῖα νεῶν πεῶτεῶν βύσας ἀπέβη ἐς τὴν γῆν. ἰδὼν δὲ ὁ Μίνδαρος, καὶ αὐτὸς ἀποβάς, ἐν τῇ γῇ μαχόμενος ἀπέθανεν. Sic dicitur ἀποβαίνειν εἰς πόλιν, aut in aliquam vrbem. Thuc. l. 2, καὶ ἐς Μεθώνην τὴν Λακωνικὴν ἀποβάντες ὦ πεῖχος πεῶτεσβαλον, Et quū Methonā descēdissēt. Id est, copias ad Methonā exposuissēt. Pro quo & ἀποβάσις ποιεῖσθαι dicit Isatim pòst. Bud. alicubi apud Isocr. ait significare Appello: si ut & ἀπόβασιν appulsum. Nōnunquā ἀποβαίνειν poniur sine adiūctione, pro Descendo in terrā ex equo, vel è naui. Sic in loco Xen. modò citato, καὶ αὐτὸς ἀποβάς, pro ἀποβὰς ἐς τὴν γῆν. sed ibi facilè subaudiri possunt ea verba ex præcedente versu.

Ἀπβαίνω, Discedo, Abeo, apud Hō. positū sine adiectione. vt Il. ζ, Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ. & Il. β, voce media, Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβησαν. ‖ Et vt ἀπέρχομαι & ἀποφοιτῶ (quæ propriè significant Abeo) capiuntur pro Morior, sic & ἀποβαίνω interdum. nam ἀπβη, exponit Suidas ἀπέθανε.

Ἀπβαίνω, Euenio, Contingo, Accido. Isocr. De pace, ὧν μὴ γὰρ ἠλπίζομεν οὐδὲ ἀπέβαινεν, Eorum enim quæ sperabamus nihil euenit. Idem alibi, καὶ πάντα ἐκάτερος ἀπέβαινε. Xē. Præd. 7, πῶς ἀπέβαινε τὰ ἐν τοῖς ἀδελφοῖς χρήσιμα. Philo De mundo, παρ' αὐτὸ τὸ καὶ τὸ χεῖρον φασὶ ἀποβαίνειν. quæ sic reddit interpr. Quorum vi quod rectè, quódque secus contingat, euenire cēsent. Et ἐκ τοῦ ἀποβαίνοντων, ad verbum, Ex euentiētibus. i. prout res feret, inquit Budæus. ἀπέβαινε κατὰ γνώμαν, apud Theocritū, Ex animi sententia euenit. vel vno verbo Successit. Interdū etiā ἀποβαίνειν sine adiunctione est succedere: vt apud Phalarim, ἀπέβαινε δὲ ὀξέως. Contrà de eo quod non successit, & cuius euentus nostris votis non respondit, dicitur οὐκ ἀπέβη. Notat & Budæus ex Polluce, τὸ ἀποβεβηκὸς & τὸ ἐκβαῖον dici τὸ τελεσιουργηθέν.

Ἀπβαίνω, Euado. Lucianus, ἀπέβης ὅμοιος τοῦ τράγου. Idem, ἀείσει αἰδοῖος ἀποβαίνοντα. Isocr. in Areopagitico, τοῖς γὰρ πολλοῖς τῆς ἡδονῆς ἀποβαίνουσι ὁμοίως αἰσχίστη ἐν οἷς αὐτὸ ἔχουσι παιδευθῶσιν. Iungitur etiam cum præpositione εἰς. Theocritus in Hyla, — ἐς ἀλαθινὸν αὖ δὴ ἀπέβαν. Plato, καὶ πελθυπὼν δὴ, οἶμαι, φαίνῃ αὖ εἰς ἓν τι τέλεον καὶ νεανικὸν ἀποβαίνειν αὐτῷ, ἢ ἀχαθὸν ἢ καὶ πωιαστικόν. Plutarch. in Probl. Græcis, ἀπέβη ὦ εἰς οὐδὲν χρηστὸν αὐτῆς. Vbi planè videtur vsurpari ἀπέβη vt verbum euadet in hoc loco Ter. in Andr. Profectò euadet in aliqo magnū malū.

Ἀπβαίνειν Erumpere, vel Effundi. Theophr. de Nilo loquens, ὅταν ὁ ποταμὸς ἀποβῇ.

Ἀπβαίνειν, Certare certamen quod ἀποβάτης appellatur. Vide Ἀποβάτης.

Ἀπόβασις, εως, ἡ, Descensus. Interdum sine vlla adiunctione est Descensus è nauibus, vt apud Thucydidem lib. 8, ἀποβάσιν ποιησάμενοι τὸν πόρμον τῆς Μιλησίας. Id est, (inquit scholiastes) ἀποβαίντες τῶν νεῶν. Idem scriptor l. 2, ἐόντες ἐν τῇ πεῶτεῶτεῶ Κεφαλληνίᾳ, καὶ ἀπόβασιν ποιησάμενοι ἐς τὴν Κρανίων γῆν, ἀπαντήσαντες &c. Ibidē, καὶ ἀπόβασις ποιησάμενος, τῆς πεῶτεῶτεῶ ἀστυ ἔστιν ἃ ἐδήωσι. ad verbū, Quū descensus seu descensiones fecisset. i. Quū è nauibus vnà cū suis descendisset. Elegantius & breuius, Quū suas copias exposuisset. Hoc autem nomen in hac significatione Thucydides frequenter vsurpauit. ‖ Apud Isocratem est Appulsus, teste Budæo.

Ἀπόβασις, Euentus, Exitus. Plut. in Sol. καλὸν μὲν ἦν τὴν τυραννίδα χωρίον, οὐκ ἔχειν δὲ ἀπόβασιν. Quinquam pro descensu etiam accipi hoc loco posse tradit Bud.

Ἀποβάτης, ου, ὁ, ad verbum, Descensor. Sed ita vocatū fuit quoddā certaminis equestris genus (teste Suida) quod qui certabat, dicebatur ἀποβαίνειν, si eidem credimus. ET ἀποβατικὴ τέχνη hinc dicebantur, vt idem scribit: vt si quis ab apobate certamine dicat rotas apobaticas. Plut. in Pho. Φωκῶν δὲ ὡς ἁλισκόμενον ἀγωνίσασθαι παντοδαπαῖς ἀποβάσεσι, ἐφήκειν. Lego autē Φωκῶν (vet. codices sequēs) nō Φωκίων. ‖ Apud Athen. ἀποβάτης vna ex Alexidis comœdiis inscribitur.

Ἀποβατήριος, ου, ὁ, ἡ, ad verbū, Descensorius. Est & Iouis cognomentum. vnde & sacra quædā ἀποβατήρια. Hesych. ἀποβάθραν exponit ἀποβατηρίαν, vt mox videbimus.

Ἀποβάθρα, ας, ἡ, Scala naualis, qua videlicet è naui descenditur. ἀποβάθρα (inquit B.) Scalæ quibus in nauem ascēdi.

ditur & è naui descenditur. Luc. οὐ δ' ὦ Ἑρμῆ, πῶς ἡ ἀπο-
βάθραν ἐτῶς διαγίγνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλαμβάνει γυμνοὺς ὅπ-
βαίνειν ἀναλκάζων. Propriè tamen ἀποβάθρα est scala qua
descēditur, sicut ἀναβάθρα scala qua ascenditur: sed quo
niam vna vtrunque officium præstat, ideo significatio
nē vtranq; accepit. Thuc. l. 4, καὶ ὁ μὲν τοὺς τε δίφρους διαῶπα
ἐπέστρεψε καὶ ἑαυτὸν κυβερνήτην ἀναλάβας ἐκεῖναι τὴν ναῦν, ἐ
χώρει ὅπῃ τῶν ἀποβάθραι. vbi schol. tradit ἀποβάθραν ap-
pellari ἄξοδον à nauibus in terrā. Iul. Pollux, ἀποβάθρα (in
quit) & διαβάθρα, quā scalā vocant. Hesych. item ἀποβά-
θραν esse ait ἀποβατηρίαν, vel κλίμακα νεώς.

Ἀποβάθρα, Olla pedes habens. ἀποβάθρας (inquit Sui-
das) καὶ τὰ λάσανα, ἃ λέγονται οἱ χυτροπόδες. Vide Χυτροποδες.

ΔΙΑβαίνω, Trāseo, Traiicio. Hesiod. Theog. διαβὰς πόρον ὠ-
κεανοῖο. Herodian. 6, διαβῆναι τοὺς ποταμοὺς. Et διαβῆναι sine
huiusmodi adiectione. Thuc. l. 1, καὶ ἐς αὐτὸν διαβεβηκότος
ἤδη Περικλέους. Et 2, ὅπως μὴ διαβαίνοις ὡς βασιλέα. ‖ Διαβαί-
νειν διὰ τοῦ ἡλίου ex Alex. Aphr. affertur pro Per solē in
gredi & iter facere. Et ex Luc. Anach. ὑμῶν ὅπω μεγάλα
διαβαινόντων ἐπ' αὐτοῦ, vobis tā magnis gradib⁹ eūtibus
in eos. Ex Aristoph. itē in Vesp. ὡδὶ διαβᾶς, pro Sic inc-
dēs. Vide proximè sequētē sign. ‖ Διαβαίνω (inquit B.)
Diuarico, Artem. Onirocr. 27, Sto cruribus diuaricatis.
Plut. Ad præf. indoctū, εἰ νομίζοιεν μεγάλους καὶ ἀδροὺς φαί-
νεσθαι τοῖς κολοσσοῖς αὐ διαβεβηκότας σφόδρα καὶ διεπεπωκότας
καὶ κεκινηκότας πλάστωσι. Xen. De ar. eq. ὅταν γὰρ ἀπὸ τῆς
ἀρχαδίας τῶν λωῒ, διαβαίνοντες πάντες μᾶλλον ἢ συμμεμικό-
τες ἄγωσι). Arist. De animal. l. 5, de elephātib⁹ loquēs, ὀχε-
ῦσι μὴ ἡθήλεια συλλαβοῦσα καὶ διαβαίνουσα, ὁ δ' ἄρρην ἐπιβα-
βαίνων ὀχεύει. (quod Theodorus non intellexit.) Idē in
Phys. de leone, βαδίζων δὲ βεβαδέως ἀπὸ τὸ ζῶον, καὶ μεγά-
λα διαβαίνον, καὶ διαστελλῶν ἐν τῇς ὤμοις ὅταν πορεύῃ). Quæ
ego tot exēpla protuli, vt in iis diligēter cōsiderata hac
signif. iudicari possit annō & alicui ex proximè præce-
dentibus locis ea conuenire possit. Cam. διαβαίνειν esse
dicit etiā Prodire & consistere, afferens ex Tyrtæo, Ὅς
τις αὐτὴρ διαβᾶς ἐν προμάχοισι μένῃ. Ego δὲ διαβᾶς in illo
eiusdem versu de illa diuaricatione crurum intelligi
scio: an autem & in isto, aliorum esto iudicium.

ΔΙΑβασις, εως, ἡ, Transitus seu Transitio, Traiectus seu Tra
iectio. διαπεράωσις, vt Thuc. schol. explicat. Xen. Hell. 2,
πέζαπλαι ἐν τῇ διαβάσει τοῦ Κηφισοῦ. Ipsos etiā pontes διαβ-
άσεις vocari Cam. docet.

ΔΙΑβάτης, ου, ὁ, Traiector. Διαβάτας Pollux è Demosth. ci-
tat, sed non explicat.

ΔΙΑβατὸς, ὴ, ὸν, Qui trāsiri & traiici potest. διαβατὸν fluuium
Cam. interpr. Vadosum. Apud Greg. verò, αὐτῆς ὀλιγόπο-
τάμου τοῦ ἀπορωτέρου τῶν ἐναπεκείμενον πόντοις νεῶν, καὶ διαβα-
τὸν ὀλίγοις ἢ σφωτέρων. Bud. Intellectū & perceptū
interpr. CVI contrariū Ἀδιάβατος, ὴ, ὸν ἢ. Qui trāsiri
& traiici nequit. AT Διαβατικὸς, ὀν, Transitiuus, Qui
transeundi item & penetrandi vim habet. φιλοσοφώτα-
τος νοῦς καὶ διαβατικώτατος, Ad summa sēper tēdens, vt B.
apud Greg. exponit. Et διαβατικὸν ῥῆμα, apud gram-
mat. Transitiuum verbum. vide Μεταβατικός.

ΔΙΑβατήριος, ὴ, ὸν, vnde plur. num. neut. gē. Διαβατήρια, Sacri
ficia pro transitu, seu (vt Cam. declarat) Sacra ante expe
ditionem, propriè Lacedæmoniorum. sic dicta vt νικητήρια, χρισήρια. Thuc. τὰ διαβατήρια θυόμενοι, Pro transi-
tu sacrificantes. Plut. Lucullo, εὐθὺς τῷ Εὐφράτῃ διαβατή-
ρια. Thucyd. ὡς οὐδ' ἐνεῶθα τὰ διαβατήρια αὐτοῖς ἐγίνετο.
id est (Camer. interpr.) Quum ne ibi quidem sacra addi
cerent vt expeditio susciperetur. Xenoph. ἐπὶ ἐξόδῳ τοῦ
τῷ τὰ διαβατήρια.

ΔΙΑβαθρα, ας, ἡ, Scala nautica, Pons. idem etiam Ἀποβάθρα
significare, Camerar. ex Luciano Toxaride docet. Item
Scala qua scanditur in muros, vt Budæus ex Strabone
refert. AT Διάβαθρον, ου, τὸ, ὑπόδημα, Calceamenti quoddā genus. Athenæus libro 13, ex Alexide Comico, μακρά τις διάβαθρον λεπτὸν φορεῖ. paulo antè verò di
xerat idem Comicus, τί χαίρει μακρά τις οὖσα; φελλὸς ἐν ταῖς καυκίσιν ἐγκεκόπτω. Pollux Calceamentum hoc & viris & mulieribus cōmune fuisse tradit. Festus verò Diabathra esse scribit genus solearum Græcanicarum: à quo Diabathrarius apud Plautum, qui huiusmodi so leas conficit.

A Διάβημα, ατος, τὸ, Transitus, seu Transitio. Item Gressus. Γρ
κῦ θεὸν διαβήματα. Nazianz.

Διαβηστεύω, q.d. Transiturio, Trāsire cupio. Suid. ex Aga-
thia, ὁ δὲ πυρροὺς ἐποίησεν ἀπεύχεσθαι τοῖς Ῥωμαίοις διαβηστεύοντας.

Διαβήτης, ου, ὁ, (vt citat Bud.) ἀφυλή, ὁ ἀφ' ὃν ἦν ὄνομα τοῖς
ἀρχαῖς πέκπτοι ὅπῃ τῆς καθειμένης μολίβδου πρὸς ἄθμον. Plutar. in
polit. præcept. pro perpēdiculo ponere videtur, 581, de
oratione Demosth. ἐνθυμήμασι πικροῖς καὶ βαθύδοις πρὸς
κανόνα καὶ διαβήτῃ ἀπηκριβωμένοις. Bud. ‖ Est item Cir-
cinus, à diuaricatis cruribus. Aristoph. interpres instru
mentum esse dicit ad literæ Δ similitudinem, cuius (vt
Cam. habet) duo brachia ita disponūtur vt vnum figa-
tur in superficie quacunque, alterum ad certum inter-
uallum extendatur, & ita circumactum describat φερέ-
ειαν. i. lineam quæ in planicie ambiat circulum. Ari-
stoph. Nub. Κατὰ τῆς ἀπείζης κατάπασας λεπτὴν πέφραν,
Κάμψας ἐλελίσκον, εἶτα διαβήτῃ λαβών, &c. ‖ Est præte-
rea Sipho, vt Colum. lib. 3, cap. 10 scribit, Naturali enim
spiritu omne alimentum virentis, quasi quædā anima
per medullam trunci veluti per siphonem, quem dia-
beten vocant mechanici, trahitur in summum. Ad cu-
ius similitudinem dictus etiam morbus ille quem si-
bitam potus omnis per vrinas cum magna siti perfu-
sionem Gorræus definit: eo nomine appellatum quòd
humor corporis nullo in loco consistit, sed subinde de
loco in locū διαβαίνει, hoc est pertransit, nō aliter quàm
per siphonem aqua. Aliis nominibus vocatur ὕδερα εἰς
ἀμίδα, & διάῤῥοια εἰς ἕδρα, & διψακός. Latini nullū illi pecu
liare nomē dederūt. Aretæus σαρκῶν καὶ μελέων εἰς ὕδρο
ξωὐπηξιν definit. Etymologiam verò idem affert, τῇ δέ
μοι δοκέει καλέεσθαι διβήτης ὅτι πάκτωνι, ὁκοῖόν τι διβήτης πόεων,
ἤνεικεν ἐν τῷ σκηνεῖ τὸ ὑγρὸν οὐ μίμενι, ἀλλὰ ὅκως διβάθρη τῷ
ἀνθρώπῳ εἰς ἄξοδον χρέεται. Vide Galen. de loc. affect. lib. 6,
Paul. Ægi. lib. 3, cap. 45.

c.2. Ἐπιδιαβαίνω, Post alium qui transiit, etiā ipse transeo.
Eum qui transiit sequor. Xen. Hell. 5, καὶ δι' ἐθνῶν πάλιν τὸ
ποτεμόν· εἰς ἡκολούθεων μάλα θρασέως, καὶ ὡς φοβοῦντο, διώξαν
τες, ὅπῃ διέβαινον.

C. Προδιαβαίνω, Prior vel Prius transeo. Xenoph. De ree-
questri, πρὸ διβῆναι αὐτὴν τὸν τάφρον, Prius ipsum equi-
tē trāsire fossam, & ita adducere equū nondum assuefa-
ctum ad saltus. Camer.

C. ΕΙ Σεβαίνω, vel Εἰσβαίνω, Ingredior. ἐσβᾶς ἐς ποταμὸν, He-
rodot. Apud poetas autem Εἰσέῃσι actiua etiam signif.
pro Impono, & q.d. Ingredi facio. vt Il. α, ἐς δ' ἑκατόμβην
βῆσε θεῷ, Imposuit nauī (vt contrà eodē libro, de eadem
hecatombe, Ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι, pro
Exposuerunt è naui in terram, Eduxerunt è naui. Sic
Apoll. Arg. Ἀνίδα τ' εἰς βήσαντες ὅσην χρεὼ ἦεν ἄγεσθαι. HINC
Εἴσβασις, Ingressus. ET Εἰσβατὸς τόπος, Locus quem
ingredi possumus.

c.2. Ἐπισβαίνω, Etiā ipse ingredior. Sæpe etiā pro Εἰσβαί-
νω. Xē. Hell. 3, ἐπισβαίνων τῷ ἵππῳ ὅπῃ τῶν θαλάσσῃ μέ-
χρι δυνατὸν ἦν, de Pharnabazo suis in prælio nauali suc-
currente.

c.2. Συνεισβαίνω, Simul ingredior, Vnà cū aliis ingredior.
συνεισέβησαν σκάφος, Eurip.

C. ΕΚβαίνω, Egredior, Exeo. Hom. Od. ε, Μήπως μ' ἐκβάντα
βάλῃ. Idē disiuncta præpositione. Il. α, Ἐκ δὲ καὶ αὐτὴ βᾶν
ὀδυρομένη θαλάσσης. Et in versu intercicto, Ἐκ δὲ Χρυ
σηΐς νηὸς βῆ πτυπόροιο. Thucyd. addit ὀκ, scribens, μηδένα
ἐκβῆναι ἐκ τῶν νεῶν. Hom. Il. γ, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί. vbi exponi-
tur Descenderunt [de curribus] vel Desiluerunt. In
vulg. lex. ἐκβαίνω ἀπὸ φύσεως, A natura discedo. Et ex Plat.
Pol. 2, ἀπὸ τῆς ἰδέας ἐκβαίνειν. Et ἐκβαίνω ἐκ τῶν νομοθεσίας ex
eodem, A ferendis legibus me vindico, Leuor, Defun-
gor. At ἐκβαίνω τοῦ ὅρκου ex eiusdē Symposio Bud. in-
terpr. Non sto iureiurando, Fidē promissam non præ-
sto. Ἐκβαίνω, Digredior. Dionys. Halic. l. 6, ἐπάνειμι δὲ
ὅθεν εἰς τοῦτον ἐξέβλω τὸν λόγον, redeo vnde digressus fui.
Sic autē ante illū loquutus fuerat Xenoph. Hell. 7, ἔνθεν
εἰς ταῦτα ἐξέβλω ἐπάνειμι. ‖ Ἐκβαίνω cum aduerbio ad lo
cum, aut præpos. εἰς, Eurip. Iphig. Taurica, ἐξέβλω δ' ἄλ-
λοσε, Aliò digressus eram, vel abieram. Plutarchus De
oraculorum defectu, καὶ γὰρ οἱ μὲν ἄλλοι πολλαπλασιάζο-
μενοι πρὸς ἄλλους, εἰς ἕτερον αὐτῶν ἀριθμὸν ἐκβαίνουσιν. ‖ Ἐκ-

βαίνω cum accus. vt ex Platone Polit. 1, profertur, τὸν
τῶν ἐκβαίνοντα καλοῦσι, In eum qui hoc transgreditur,
animaduertunt. ‖ Ἐκβαίνω, Exitum habeo, Euenio. Itē
Euado. Dem. Olynth. 1, πρὸς τὸ πλοῦτον ἐκβαῖ, ἕκαστον
τῶν πρεσβυτέρων ὡς τὰ πολλὰ κρίνετε.

Ἐκβῆσαι Hom. act sign. pro ἐκβιβάσαι, Educere. q.d. Eg-
redi facere. Od. ω, v. 299, 300, ἢ ἔμπορος ἁλήσας Νηὸς
ἐπ' ἀμφίρυτος, οἱ δὲ ἐκβήσαντες ἔβησαν, Qui autē te eduxerūt è
naui, vel, Qui è naui in terram te exposuerunt. Vide a-
liud exemplum suprà in Εἰσβαίνω.

B Ἔκβασις, εως, ἡ, Egressus. vt Od. ε, v. 410, Ἔκβασις δ' ἦν φαίνε-
τ' ἁλὸς πλοῖο θύρα ἐξ. Itē Exitus, Euētus, apud Areop. Et
Euasio, Apoll. 2, ἐκ δ' ἔλπομαι ἰοὺς τόσσον ἐπαρκέσειν εἰς ἔκ-
βασιν, Ad euadēdū. ‖ Ἔκβασις ex Seru. affertur pro figu
ra quæ à Lat. Excursus dicitur. At Quint. ἐκβάσεις aliter ac
cipit, quē vide l. 5. ET Ἔκβασος Apollo (q.d. Egressiu⁹)
cōsecratus ab Argonautis ad Cyzicū, apud Apoll. l. 1. sic-
ut vicissim Ἐμβάσιος in littore consecratus, quū nauē
cōscēsuri essent. ET Ἀνέκβασις, Ex quo nō est egressus.

c.2. Ἐξπεκβαίνω, Egredior. idem ferè quod Ἐκβαίνω.

C c.2. Μετεκβαίνω, Trascēdo, Migro. vt exponitur in isto Hero-
doti loco, μετεκβαίνετε ἐκ τῆς ἁμάξης ἐς ἁμάμαξαν.
Bud. μετεκβαίνω exponit E naui in nauē trāseo, in hoc
Antiph. loco, ὅπου τὸ πλεῖον ὥρμει τῶν, εἰς ὃ φασι μετεκβαίνε-
αὐτὸν ἀποθανεῖν.

c.2. Παρεκβαίνω, Digredior, Abscedo. Hesiod. ἢ μὴ παρεκ
βαίνοισι δικαίῃ. Vbi exponitur etiā Deflectū. Apud Po-
lyb. pro Digredior [à proposito] l. 4, ἀπὸ τούτων παρεξέβη
μεν. ‖ Itē Παρεκβαίνω, Excedo. vt Cā. interpr. in hoc Plut.
loco, Symp. 4, ὧν τὴν ἀπλαῖς καὶ μονοσθενεῖς τοῖς ἡδοναῖς ἡ παρεκβαί
νῃ τὴν φύσιν ἢ θέλξις. Sic autē exponitur & apud Arist. Eth.
4, ὁ δὲ μικρὸν παρεκβαίνων ἡ ψέγεται). Et cū acc. in eadē sign.
παρεκβαίνειν τὸ μέσον, apud eūdē. Cū eodē casu pro Trās-
gredi, παρεκβαίνειν τὰ νενομισμένα, Pl. in Numa. Arist. Pol.
5, ἀμὴ τοῦ τυραννίδων καταίσῃ ἐκ τοῦ βασιλέων παρεκβαινόν
των τὰ πάτρια. ‖ Παρεκβαίνω, Degenero. Aristot. Vide B.
475. HINC Παρέκβασις, Digressio. Itē, Trāsgressio, Excess
sus. Theophr. ὅταν παρέκβασις ᾖ, τῷ μὴ παρεκβαίνῃς τὸ
ῥόθρον. Arist. Ethic. 8, παρέκβασις ᾖ, βασιλείας μὲ, τυραννίς.
Et Hermogeni ac cæteris rhet. παρέκβασις Digressio à
proposito, & quasi euagatio. A QVA Παρεκβατικὸς λόγος,
Quæ dicūtur per digressionē. Adverbū Digressiua ora-
tio. Naz μικρὸν παρεκβατικώτερος ἡμῖν ὁ λόγος, Paulo lōgi⁹
per digressionē euagatur nostra oratio. ET Παρεκβατι-
κῶς, Per digressionem q.d. Digressiuē.

C. ΕΜβαίνω, (vsitati⁹, si bene memini, q̄ ἐμβαίνω, seu ἐσβαί
νω) Ingredior. vnde part. ἐμβεβεώς apud Hō. Il. ε, Ἵππισιν
μ' ὀκέλβιε καὶ ὀρμασιν ἐμβεβαῶτα. vbi annot. Eust. ἐμβεβαῶ-
τα hìc cum dat. ἵππῃς dici vt qui sint pars ἅρματος. alio-
qui non dici ἐμβαίνειν ἵππῃς, sed potius ἀναβαίνειν ὀχεῖ ἵπ-
πῃς, vel ἵππῳ ὀχεῖσθαι. Apud Plut. ἐμβαίνειν εἰς τὰ βιήρ-
εις. Et ἐμβαίνειν εἰς τὴν αὐτὴ κίνδυνον, Xen. Præd. 2, Ingredi idē
periculū. i. Subire. Quod & Adire dicitur. ‖ Ἐμβαίνω pro
Ingredior. i. Gradior, vel Gradum facio. apud Luc. (in-
quit. B.) vbi dicit πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνειν. Apud Dem. autē
Pro cor. legitur, ἐν αὐτῇς τοῖς δίκαις καὶ φοβεροῖς ἐμβεβηκώς.
Plato autē cū dat. in Phæd. 2-8, ἐ' αὐ μὴ πρόσθεν ἐμβεβῶσι
τῷ ὀλιγοπιδεύματι. Vbi etiam observa ἐμβεβῶσι quod est in
subiūct. ‖ Ἐμβαίνειν ἐς τὴν πόλεμον pro αἰχμὴν λαμβάνειν, vi-
de Suid. ‖ Ἐμβαίνειν νινὶ, Insultare alicui (accipiēdo In-
sultare in propria sign.) Od. κ, v. 164, Τῷ δ' ἔνθ' ἐμβαίνων,
δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς Εἵλκυσάμην. Legim⁹ aūt apud eūdē
λαξ ἐν στήθεσι βαίνειν pro ἐμβαίνειν λαξ στήθεσι, vt Terēt.
dicit Calcib⁹ insultare. Sed & Il. π, Μή πε σ' ἀπ' ἠλύσιμπιο
θεῶν αἰειγενέων ἐμείνῃ, Eust. esse vult ἐνδιήκεσθ: sicut & in
proximè præcedētē loco. At Suid. exp. κατέλθῃ. Hes. aūt
ἐμποδὼν γένῃ) & ὀνειδιῶ. At pro Insultare, metaphori-
ca sign. i hoc iābico, Μὴ βαίνε δ' ἐς τυφεῶν πικρὴν ὁδὸν πόνῳ.

H Ἐμβῆσαι, Intrudere. Inijcere seu Cōiicere. vt apud He
rodot. l. 4, circa finē, ἐνέβησε εἰς φρενῆρα, In solicitudinē
coniecit, Cura affecit.

Ἔμβασις, εως, ἡ, Ingressus, Introit⁹. A QVO Ἐμβασικοί, pro
culi cuiusdā nomē inde dicti qpotātes facerēt ἐμβαίνειν
εἰς τὰς κοίτας. ‖ Itē Soliū, in quo nos lauamus. ex Diosc.
l. 6, τὸ σῶμα λύειν καὶ διέντας εἰς ἔμβασιν. Citatur & ex Alex.
Aphr. ET Ἐμβάσιος Apollo, de quo suprà in Ἔκβασις.

E T Ἐμβατὴ itidē pro solio. exponitur. n. πέλας. A T Ἐμ-
βάτης ex Eur. affertur pro sessore, ἐμβάτης ἁρμάτων. (sic ἁρ-
μασιν ἐμβεβαῶτα modò ex Hō. habuimus) Ἐμβάτα, aūt
(pro quo annot. & ἐμβάτα neut. gen.) dicūtur calcei qui
dā, vel cothurni (secū dū quosdā: quia legitur etiā ἐμβα-
γικοὶ ἐμβάται) vel cothurnis similes. Apud Poll. tamē ἐμ-
βάται sunt τὰ κωμικὰ ὑποδήματα (vt κόθορνοι sunt τὰ τραγι-
κά) & ita ἐμβάται fuerint poti⁹ socci. B ἐμβάτας calceos
prælatos fuisse scribit: hūc (vt opinor) Luc. lo. ū sequēs
De salt. pag. 189, ἐμβάτας ὑψηλοῖς ἐπιχρώμενος. aut certè
hūc, ἢ τὸ πρόσωπον ἀποχρώμενος, καὶ κατεβὰς ἀπὸ τοῦ ἁμβα
τοῦ. Apud eūdē Luc. alibi, ἐμβάται χρυσοῖ. Xen. aūt ἐμβά-
τας equitibus quoque tribuit. Sed ἐμβάτης pro modulo
ex Vitr. affertur l. 4. E T Ἐμβατὴρ, pro balistæ foramine
(quod & πρόστρεμπτον) ex eodē Vitr. citatur. V nde & apud
Hes. vbi habem⁹ ἐμβατὴρ, πῶς τοῖς ἀρχαίοις τὴν τρῆ-
τος, quidā reponūt ὄπῃ. A T Ἐμβατὴς, adiect. Qui ascē
di potest. HINC & Ἐμβατήριος q.d. Ingressiuus. vt ἐμβα-
τήριος ῥυθμὸς & ἐμβατήριος πυκνὰ, Plut. in Lycurgo (vn-
de apud Lucianū πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνειν) ad quos præliū
cōmutebatur. Quò pertinet quod suprà annotaui ex
Suida ἐμβαίνειν εἰς τὴν πόλεμον. Apud Pollux au. ē ἐμβατή-
ριον ἆσμα legitur. Ἐμβατήρια autem seu ἄσματα seu αὐλήματα dicebātur (teste Cam.) ad quæ ὁμαλῶς μετὰ ῥυ-
θμοῦ βαίνοντες, cōmittere prælium solebant, vt ostendit
Thuc. l. 5. Et ἐμβατήρια μέλη apud Athen. l. 14, quæ & ὠρόμα-
λια vocari soli a scribit, vsitata apud Lacones.

D Ἐμβαδὸν aduerbiū, Pedestri itinere, vt Bud. interpr. in hoc
versu 505 Iliad. ο, Ἐμβαδὸν ἴξε, διὰ τὸ πεζεῖν γάρ ἑκάστος.
Vide Eustath. Idem Budæus affert & ex Pausania, pag.
266, οἱ δὲ αὐτοῦ μήκεσι διελθεῖν ἐμβαδὸν τὸ ὕδωρ ἐδυνήθησαν,
id est Pedibus gradiendo.

Ἐμβαδὸν autem apud Hom. posteros nomen est, & significat τὸ τοῦ ὀπισθοφόρου σημεῖον χώρημα. Boetio (inquit
B.) τὸ ἐμβαδὸν est area. Et Gal. i. quod intra circumcurren
tes lineas figurarum continetur, vt area trigoni.

E Ἐμβαὶς, άδος, ὁ, vel potius pl. Ἐμβάδες, iidem qui & Cothur
ni, Poll. Cui subscribit hic Luc. locus in Gallo, de tragi
cis histrionibus loquentis, καὶ τοῦ ἐμβάδων ἢ ὑπόδεσιν ἀ
μορφοτάτῳ, καὶ οὐ κατὰ λόγον τὸ πόδος. Quare malè vir
quidā doctus ἐμβαὶς & ἐμβάδας eiusdē sign. esse scri-
psit. Sed Poll. sciendū est, licet vno in loco dicat calceā
menta tragica vocari cothurnos & ἐμβάδας, in alio κο-
θόρνοις παπινοῖς similes dicere. Ἐμβάδας αἰτῶν ἢ κεκραγέ-
ναι, Aristoph. 208, vt Calceos poscere & Soleas poscere
Latinè. quod faciebant è mensa surgentes. B. E T Ἐμβά-
διον (diminutiui forma) Calce⁹ vel Solea, Aristoph. 33 B.

Ἐμβαὶς (addit Hes.) μέρος τι τῆς χλαίνης. In vulg. autem
lex. ἐμβὰς ex Polybio affertur pro spatio quadrato circa
signum quod ponebant vbi castrametaturi erant.
Ἐμβαθρα, τὰ, calceamenta quædam, ab ingrediendo di
cta, vt ἐνδρομίδες à cursu. Camer.

c.2. Ἐπεμβαίνω, Ingredior. vt νῆες ἐπεμβαίνειν apud Nonnū.
& apud Dem. ἐπεμβαίνειν dicūtur nautæ & remiges. Ἐ-
πεμβαίνω, Insulto, Premo. Soph. Electra, Ἐχθροῖσιν αὐτὸ
ῥῶν τ' ἐπεμβεβῶσαι πεδί. Exponitur etiā ἐφήδομαι. quod &
significat interdum Insulto in metaph. signif. V N D E
Ἐπεμβασις, ἡ, Incursus. E T Ἐπεμβαδὸν, Ascendendo, in
Epigramm.

c.2. Προσεμβαίνω, Insuper insulto. Soph. Electra, Οὐ δὲ θανόν
τα καὶ προσεμβεβῶσαι χρή; ‖ Ex Diosc. autem affertur
προσεμβαίνω εἰς ὕδωρ pro Descendo in aquam.

¶ Κενεμβατέω, ῶ. F. ησω, (compos.) Per inane gradior. Plut.
Flamin. ὅταν γὰρ ἡ φαιὰ πολλὴ φέρηται, διαστρώμενος ὑπ' αὐ
τῆς ὁ ἀὴρ οὐκ ἀντιρρέῃ τοῖς πεπτωκόσι, ἀλλ' ὀλίθημα ποιεῖ ὥς
τῶν κενεμβατοῦσι, id est Euntibus per inane: de auibus
quæ in theatrum cecidere præclamore. Bud.

¶ Ἐμβατόω. F. ώσω, Pedem infero, Pedem pono. Cōstruī
tūrque aliquando cum accusatiuo, aliquādo cum dat.
aliquando cū εἰς. Greg. εἰς Καισάριον, Σὺ δέ μοι τοῖς ὑρανοῖς
ἐμβατούοις ὦ θεία καὶ ἱερὰ κεφαλή. Idem, καὶ μέχρι τούτου
τοῖς λογισμοῖς ὑψαίνοντες, τοῖς ἢ τὰ θεωνοίας λόγοις οὐκ ἐμβατ
ούντες. Idē, Σολομῶν ὁ σοφιστάμβρος θεόσε ἀ. ὅσῳ πλέον ἐμβατεύ
τοῖς βάθεσι, τόσῳ τῷ πλέον ἐλιγγιᾷ. Idē quoq; τὰς ἀπάτων ἐμ
βατούντων χρόνῳ, dixit. Iūctum verò cū præp. εἰς, plerūq;
possessionis alicuius aditionem aut inuasionē declarat,

apud oratores frequens vocabulum. Ἐμβατεύειν εἰς τινὰ κληρονομίαν vel εἰς τινὰ οὐσίαν, Cernere & adire hæreditatem, vel Immiscere se hæreditati & bonis. cuius signif. exempla vide apud B. p. 98. Itē Ire in possessionem bonorum: vt ἐνεβάτευον εἰς τὰ χωρία, In possessionē nauis ibāt. Ἐνεβάτευσεν εἰς τὸ χωρίον, Possidere vt suum cœpit Bud. Apud Paulū Apost. etiā in eadē sign. vsitatum vocabulum, epist. ad Col. 2, ἃ μὴ ἑώρακεν ἐμβατεύων, Bud. interpr. In eorum quæ non vidit possessionem pedem ponens, vel In eorum quæ non vidit possessionem ingrediēs. Sic Œcū. in Act. Ap. ὁ κύριος ὁ τῆς καρδίας ἐμβατεύων. Sic ἐμβατεύειν εἰς τὰς ψυχὰς apud Chrysost. & Greg.

Ἐμβαίνω, Conscendo. Item Ingredior. vt ὑπὸ βαθὺ ἐμβαίνω aliquotes apud Hō. Conscendere cubile. Sic ἵππων ὑπεβήσαμεν, Il. ε. Et δίφρον ὑπεβησόμεθον, Il. φ. Et νηῶν ὑπεβαινέτην, Od. ι. Quo etiam modo Pluc. in Them. ὑπεβαίνε τὰ αὐτῶν βήματα. Et Luc. ὑπεβαῖνε τὸ πλοῖον. Itē Herodiā. l. 4, ἁρμάτων ἢ ἵππων ὑπεβαίνων. Sed & aliū constr. habet in hac sign. Thuc. 1, ὑπὸ τὰς ναῦς ὑπεβαίνε. At ex Herodoto affertur cū ὑπὸ habente genit. ὑπεβαῖνε ὑπὸ νεώς. Item cū accus. sine præpos. & interdū pro Cōscendere, interdum pro Ingredi. vt Κολχίδα νῆα ὑπεβαίνε, Apoll. 2. pro ingredi. vt Πηείλω ὑπεβαῖ, apud Hom. Ingressus. Sic λιμένα ὑπεβαίνε, Soph. Aiace. Sed & cum dat. vt Il. β. v. 355, — ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον. Et ὑπεβαῖ πῖς σφωιτέρῃσι, ex Pl. Apoph. Et ex Thuc. τὴν δηλίων ναῦν ὑπεβαίνων ἐπειρᾶτο, Alii in aliorum naues transgredi conabātur. Legitur & Act. Apost. c. 25, in pricipio. ὑπεβαῖ τῇ ἐπαρχίᾳ pro Ingressus prouinciā. Quod tamē quidam interpr. Suscipiens prouinciam. Ἐμβαίνω pro Ingredior, etiam cum εἰς habente suū accus. ex Platone citatur, ὑπεβαίνειν εἰς λόγον.

Ἐμβαίνειν cū genit. interdū alio verbo redditur q̄ Ingredi, eodem tamen sensu: vt apud Herodiā. l. 7, ἅμα ᾧ τῆς Καρχηδόνος ἐπέβαινον, Polit. reddit Simulatq; Carthaginem attigit. Sic quū de ætate dicatur apud eūdem, l. 5 τὴν δωδεκάτην [ἔτεος] ὑπεβαίνοντα, q. 12 annū attigisset. Sic aūt & Plato De leg. dixit ὑπεβαίνειν ἐπὶ τὴν τελευταίαν κορυφήν. Potest tamen verti etiā Ingressus esse. sicut & alibi, vbi dicit δρῦς τῆς μεγαλοπρεπείας ἠλικίαν ὑπεβεβήκεσαν. Sed ὑπεβαίνειν γάμῳ alicubi exponitur etiam Ingredi hostiliter, Inuadere, Incursare. vt Od. ξ, οὔτ' ὑπὸ γάμῳ δῃοῖο βαῖν, pro ὑπεβαῖν. B. au. ē apud Dem. ὑπεβαίνειν τῆς Ἀττικῆς ait exponi posse Inuadere Atticā. Sed & cū dat. ex Xē. ὑπεβαίνειν affert pro Inuadere, Pæd. 5, ὑπεβαίνειν τῷ Λοκρῷ. Et ex Arr. l. 6, ὦ ὑπεβαίνε τῇ Νύσῃ Ἀλέξανδρε. Cū acc. quoq; in hac sign. apud Soph. Aiace, σὺ δ' ὅταν πληγὴν ὑπεβῆ. At ὑπεβεβηκὼς ὑπὸ ὄνον Matth. 21 redditur Insidens asinæ, & à vet. interp. Sedēs super asinā. Sic & Pl. οἱ ἐπεβεβηκότες pro Insidentes, Vecti. ‖ Ἐμβαίνω cū gē. exponitur & Peruenio, in hoc Xen. loco, ἐπεβησᾷ ἀφικόμενον βύῳ, Ad telorū iactū peruenerūt. Aliquid tale sign. & in hoc Phil. loco videtur in l. De mūdo, ὁ πόλος δὲ οἱ οὐκ ἐφικτὸς τῆς παχύτητος ὕλης ὀφθαλμοὶ τοσοῦτον ἐπέβησαν, ὡς ἀπὸ τῆς γῆς χαλεπῶς τοῦς τῆς μακρᾶν ὄντος ἀφεστῶτα αὐδᾷ ἔχειν οὐρανόν. B. tamē vertit, Oculi eo vsq; sursum tollantur vt ad cælū excursent.

Ἐμβαίνω, Ingredior. i. Gradior, Incedo. Hef. in Erg. — ὅσσον τ' ὑπεβᾶσα κορώνη Ἴχνος ἐποίησεν. Pl. Lyc. ῥυθμῷ πρὸς τὸν αὐλὸν ὑπεβαινόντων, quod Luc. ἐμβαίνειν dicit.

Ἐπιβῆναι ἀφροσύνης Hom. Supremū gaudii gradū attingere, & ὑπεβῆναι αἰσχύνης, Supremū impudentiæ gradū attingere, vel Ad supremū gradū imp. peruenire, vel potius peruenisse. Aut simplicius, Ad gaudiū peruenire, & Ad impud. peruenire. vel aptius, Ad impudētiā prorūpere. Nūc. n. nullæ aptiores interpr. horū loquēdi generū in mentem mihi veniunt quā istæ, quæ tamen alioqui parū satisfaciunt. At ὑπεβῆσαι act. voce, vt ὑπεβῆσαι ἀκλείης, Il. θ, Facere vt quis ad gloriā peruenīat, seu gloriā cōsequatur, Gloriæ cōpotem quempiā reddere.

Ἐπιβήματα, τά, εἴδη χρεικῆς ὀρχήσεως, Hesych.

Ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ, Qui inscendit, Inscēsor, vt Lāpr. loquitur Od. σ, v. 262, Ἵππων τ' ὠκυπόδων ὑπεβήτορας. Ἐπιβήτωρ πάτρης ex Nōno v. l. interpr. Qui patriam adiit. Pro ὑπεβάτης etiā, seu αἰσβάτης: item pro mobili & agili vsurpari, eadem lex. tradunt. Accipitur verò & pro ὀχευτής, vt Od. ψ, — συῶν τ' ὑπεβήτορα κάπρον.

Ἐπίβασις, εως, ἡ, Scansio, αἰσβάσις, βάδισις, Hes. ὑπεβάθρα,

Suidas. Greg. φρᾶξις, θεωρία, ὑπόβασις. Philo De mundo, vbi creationem animalium describit, ὡς ἂν ὑπεβασιν τοῖς ἐμπροσθίοις πόδας θεῖς. Quod Bud. vertit, Vt pedes anteriores scāsionis vicem obrineant. Exponitur etiam Basis, Fundamentum, Id cui res aliqua insistit, seu innititur. A T Ἐπιβασίαν Hyperidem appellasse actionem [in iudicio,] esseque occupationem alienæ domus seu familiæ, ex Polluce tradit Camer.

Ἐπιβατήριος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Scāsorius. vt ὑπεβατήριοι μηχαναί, Machinæ scandendis muris accommodæ: citant vulg. lex. ex Iosepho: exponūntque Pontes vel tollenones obsidionales. Ἐπιβατήρια absoluē etiam ponitur, pro ὑπεβατήρια μηχανήματα. vt apud Suid. ὁ δὲ πᾶς μηχαναὶ ἐπὶ ξύλ, πύργος ξυλίνος καὶ χελώνας, καὶ ὅσα περὶ ὑπεβατήρια. Quo vocabulo Synes. 27 metaphoricè vsus est pro honoribus & iis rebus quibus ad maius fastigium ascenditur, vt B. explicat. ὥσπερ τοῖς ἡμᾶς ἡ πόλις ὑπεβατηρίοις ἐξένισεν, de electione sua in episcopum loquens, postquam omnia sibi incommoda obtigerunt.

Ἐπιβατης, ᾱ, ὁ, Inscensor seu Vector, Eques equo insidēs, B. ὁ ὑπὲρ ἵππον βαίνων, Hesych. Greg. καθάπερ ἵππεις θερμοὶ καὶ διεκαθέκπεσε τὸ ὑπεβάτου λογισμὸν ἀπορρίψαντες. Ἐπιβάτου à recentioribus dictum esse etiam eū quem Hō. ἔμπορον vocat, τὸ ὑπὲρ θαλλοῖας νεὼς τὸν πλοῦν ποιούμενον, B. tradit. i. eum qui naue aut sua aut conducta vteretur, Cā. vn de Ἐπιβατικά, τά, Hesych. παρεμβάτικας exponit, ὑπὲρ τὸ ἐμπορικῶς πλεόντων. Plerunq; verò pro classiario milite capitur, & qui non remigandi causa sed tātùm pugnādi nauem conscendit. Attici (vt inquit Eustath.) τοὺς ἐν θήρεσι κωπηλάτας, vocant ὑπηρέτας: ὑπεβάτας autem, μαχητάς. pro quo aliquādo & ὑπεβάτας νεῶν dicūtur. Polyb. l. 16, καὶ τὸ σκάφος καὶ τοὺς ὑπεβάτας τοὺς ἐν αὐτῷ διέφθειραν. vbi Propugnatores Bayfius vertit. Thuc. l. 8, εἶχον δὲ ὑπεβάτας τὸ πλεῖστον καὶ πελόπου ἀναγκαῖος. Ἐπιβάτῳ Hef. exp. etiam τὸν πέραν τοῦ πεδίου. V N D E Ἐπιβατικός, ᾱ, ὁ, Ad epibatas pertinēs. Et τὸ ὑπεβατικόν, Milites classiarii, vt B. interp. apud Aristot. τὸ μὲν γὰρ ὑπεβατικὸν ἐλεύθερον. A T Ἐπιβατικὰ ῥήματα apud gramm. Theod. Gaza vocat, τὰ τῆς βάσεως ἑλληνικά, vt ζῶ ζῶν, μάχομαι μάχομ' βαβατικὰ δ', δ. δὰ πω σε πεῖρ ἀμμαῖα. B.

‖ Ἐπιβατὸς, ᾱ, ὁ, Qui cōscendi potest. vt ὑπεβατὸν τεῖχος, Murus ascensu facilis, vt B. apud Plutar. interpr. Item ὑπεβατος, (alio accētu) interpr. Subditus, Obnoxius, in hoc Arethæ in Apoc. loco, ὑπεβατος τοῖς ὑπὸ χαρὶ ὀρέξεσι.

Ἐπιβαθρον, ου, τὸ, Naulū, Merces pro conscēsa naui, μισθὸς ὑπεβάσεως νηός, Eust. Od. ο, Καὶ δέ κεν ἀλλ' ὑπεβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην. Apoll. Arg. 1, Νῦν δ' ἴθι, καὶ πάσῃ ἡμῖν ἐκβόλε δέξο θυώλην, Ἠ τοι τῆς ὑπεβαθρα χάριν φορτεῖμα θανόντος. A T Ἐπιβαθρα, ας, ἡ, Pons qui machinis admouetur ad muros vrbium scandendos, vt B. apud Arrian. ex Vitruu. interpr. Quem Camer. pontem oppugnatoriū, γεφύραν πολιορκητικὴν vocat, sicut suprà ὑπεβατηρίοι μηχαναὶ & ὑπεβατήρια. ‖ Quod vocabulum metaphoricè etiā capitur pro gradu & via ad rē aliquā. ὑπεβασιν Suid. exp. Ioseph. ἡγεμὼν τῆς τοῦ χάμου ὑπεβαθραν τοῖς φρονεῖν βουλομένοις, Patefactum aditum ad peccandum, Rudimenta ad peccandum, vt ex Cic. quidam interpr. Sic apud Suidam φορτὶ δὴ ἀπέβη σιωνεῖ ὑπεβάθραν αὐτῷ κατασκευάζουσα καὶ κατακόλπωσιν.

Ἐπιβατευω. F. εύσω, Sum epibates vel vector. λέγεται δὲ καὶ ὑπὸ νεώς, inquit schol. Aristoph. Item Ascendo, vt apud Lucian. ἐπὶ δὲ ἡμῖν ἐδώλοις ἀναξιόνοτα ὑπεβατεύειν τῆς Σαμοθρᾴκης τοῦ Διός. Sic ὑπεβαίνειν τεῖχος & ὑπεβατεύειν Camer. pro eodem ponit. Item Vehor, Supergredior, Innitor, Insisto, Incumbo. Greg. de Basiliilibris loquēs, ὅταν δὲ ἐν τύχῃ τοῖς θεῖοι πνεύματος λόγοις, θυρίσκω θεὸν ἐνέχω, καὶ παρρησιάζομαι τὴν ἀλήθειαν, ὑπεβατεύων τὴν ἐκείνου θεολογίας καὶ θεωρίας. Damasc. 7, De trinitate, ἀχρήστως τῆς ὅλαις οὐσίαις ὑπεβατεύουσι. Hact. B. ‖ Itē Inuado, & Occupo, Mihi vsurpo, vt apud Plutar. Anton. Συρίας ὑπεβατεύσειν ἐμελλον, i. Hostiliter ingredi, B. interpr. Sic ὑπεβατεύσαι χωρείων apud Suid. Herod. Thal. ὑπεβατεύων τὴν Σμέρδιος ὄνομαν, Smerdis nomē sibi vendicās. ‖ Ἐπιβατεύειν pro Inire, de animalibus dictū, vide schol. Arist. in Ran. in illa verba, ἐπιβατεύειν Κλεοδίνης. ‖ Itē verò in Sym. ὅτε ὁ ὠὰ τὴν βιβλίῳ ἐμβατεύεται, Cā. interpr. Siquādo in vno eodémq; li-

bro percurritis aliquid, Vel lectioni insistitis.

C. ΚΑΤΑβαίνω, Descendo. oppositum τῷ ἀναβαίνω. Il. ω, Οἱ δ' ἐπὶ νῆ πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο. Et alibi, ἐς πεδίον καταβῆναι. Apud Xen. καταβαίνειν ἀπὸ τοῦ ἵππου, sicut & ἀναβαίνειν ἵππον dicitur. Dem. καταβαίνων ἀπὸ τοῦ βήματος. Apud Aristoph. καπάβα pro καπέβη. ‖ Καταβαίνειν, Descendere. i. Demittere se. Baïl. Lib. ὅπω δυσηλέπα πᾶς παν διᾶς πρὸς ἡμᾶς καταβῆναι, Ad nostram mediocritatem descendere, B. ‖ Καταβαίνω pro Incurro, Competo, Congruo (inquit idem) apud Aristot. Pol. 7, δεῖ πλὴν ἀρχὴ τοῦ συβδύξεως καὶ τὴν ἡλικίαν εἰς τὰς χρόνους καταβαίνειν πάντας. ‖ Καταβατέον γ' ἐπ' αὐτοὺς Camer. interpr. Aggrediendi sunt, apud Aristoph. in Vespis.

Καταβαίνομαι pass. etiam dicitur. Καταβαίνεται ὁ ἵππος (inquit B.) quum αἰσβάτης descendit ex equo, vt ἀναβαίνεται quum ascendit. Xen. ταχύ τε καταβαίνεται καὶ ἀπὸ χαλινοῦται.

Καταβαθμὸς, οῦ, ὁ, Descensus, In vulg. lex.

Καταβάδην, adverb. q. d. Descensim. Id est, Tanquam descendendo. Apud Aristoph. autem καταβάδην καθήμενος exponitur κάτω τοὺς πόδας ἔχων.

Κατάβασις, Descensus. vt ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις, Descensus ad inferos. E T Καταβάτης, q. d. Descensor. Ab Hesychio exponitur ἀπὸ τοῦ δρόμου ἀπὸ βάτης. E T Καταβατὴς vide paulo pòst in Καταβάτης.

Καταβασις etiam dicitur, sed à poetis metri causa. Itidem Καταβάτης: quod peculiariter Ioui etiam tribuitur, item fulmini. dicitur enim καταβάτης Ζεύς, item καταβάτης κεραυνός. de quib' lege Eust. At καταβάτης fœm. gen. Apollon. apud quem καταβατὴς κελεύθος exponitur Decliuis via. Sic καταβάτης οἶμος apud Nonn. Dicitur & Καταβατὴς pro καταβάτης. vnde fœm. καταβατή. vt καταβατὴ θύραι αἰθρώποισι, per quas descendere possunt homines. δι' ὧν καταβαίνουσιν αἰθρώποι.

C. 2. Ἀπὸ καταβαίνω, E T Ἐπὶ καταβαίνω, E T Προκαταβαίνω, E T Προσκαταβαίνω. I T E M Συγκαταβαίνω, E T Ὑπὸ καταβαίνω. Ἀπὸ καταβαίνω exponitur Descēdo, Cōtendo: sed sine testimonio. Ἐπὶ καταβαίνω item & Προκαταβαίνω exponitur simpliciter Descendo, & quidem sine autore: quū in Ἐπὶ καταβαίνω præpos. ὑπὸ videatur esse pro ἐν aut εἰς, at Προκαταβαίνω, Antè descēdo. Προσκαταβαίνω autem pro Descendo ex hoc Cebetis loco affertur, αὐτὰ ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ προσκαταβαίνουσι. Sed προσκαταβαίνω ad verbum sonat Insuper descendo. Συγκαταβαίνω autem illis duobus multo vsitatius est, q̄ propriè sonat Vnà descēdere vel Simul descendere. A Polyb. ponitur pro Descēdere in locum hosti æquū, vt, εἰ αὐτὰ κινοῖς ἀπὸ πάλοις ἐπὶ εἰς τοὺς τοῦ φάλαγγος καιροὺς καὶ τόπους συγκαταβαίνει. ‖ Item Συγκαταβαίνειν (inquit idem Bud.) apud Aristot. Coire, Conuenire, Incurrere. i. Cōpetere, Pol 7, de cōiugibus loquēs, ἵνα συγκαταβαίνωσι τὴν ἡλικίας ὅτι τὰ αὐτὰ καιρόν, καὶ μὴ ἐξαφανίζωσιν αἱ δυνάμεις. Et paulo pòst, ἐν τούτῳ δὲ ἀκμάζουσί τε τοῖς σώμασι σύβδυξις ἔσται καὶ πρὸς τὰ παῦλαν τὴν πικοτείας συγκαταβήσι χρόνοις δυκαίρας. ‖ Συγκαταβαίνειν respōdēs ad verbum Gall. condescendre. Diod. Sic. in hist. Alex. πρεσβεύουσιν οὖν μὴ συγκαταβαίνειν εἰς τὸ δέμα μαχεῖν κρίνειν τὴν πόλεμον, ἑτέραν δὲ δέμαλισιν ζητεῖν δέμα λόγων ἀσφαλεστέραν. Addit B. Συγκαταβαίνειν à Polyb. l. 5, & alibi poni pro Demittere se, Dedere se, Flectere animū suū. Sic aūt συγκαταβαίνειν de Deo dictū in cuiusdā demissionis sig. ex Chrys. citat in ep. ad Tim. 99. E T Συγκατάβασις quoq; de re eadē dictū scribit. itē plur. nū. συγκαταβάσεις τοῦ θεοῦ. Syn. autē 29 συγκατάβασιν appellauit demissionē animi ad res seculares. Addit & ex Greg. 295, πρὸς τοὺς τὰ ὑπὲρ ἐν αὐτοῖς ἀπτοπίαν καὶ τοὺς τὸ ταπεινὸν συγκαταβαίνειν. i. (inquit) Descēdere in humiliū familiaritatē. E T συγκαταβατικῶς aduerb. vt συγκαταβατικῶς εἰρημένα apud Areth. in Apoc. i. Cū demissione sui (vt exp. idē B.) p. 903, τὸν ὡς ἀπὸ τῆς ἀληθινῆς τοῦ σωτῆρος τοῦ ἐκ τοῦ θεοῦ συγκαταβατικῶς τοῦ ἐκ τοῦ). A T Ὑποκαταβαίνειν ad verbū quidem est Subdescendere, vel Clā descēdere: exponitur autem in v. l. Aliunde subingredi. Citatur ibidem ex Thuc. ὁ δὲ πεζῶν ὑποκατέβη, pro E muris descendēdūt. At Cam. ista Hipp. in Aph. ὅσοῦτον ὑποκαταβαίνειν ὁκόσον αὐ ἡ νόσος μαλθακωτέρη τὴν ἐξάπαν ᾖ, interpr. Tātū à tenui victu paulatim recedere, quantū remiserit morbō, vt ab extremo periculo absit.

A C. ΜΕΤΑβαίνω, Digredior, Trāsgredior, Trāseo, Arist. Pol. 7, ἐπὶ δ' ὅθεν ἀρχόμενοι δεῦρο μετέβημεν. Gal. ad Glauc. 1, καὶ τὸ μεταβαίνειν ὑπὸ τὴν τοιαύτην ὑπὸ λοιπῶν ἐκλύσεων λόγον. Quod autem apud Hom. legitur Od. θ, v. 490, ἀλλ' ἄγε δὴ μεταβῆθι, καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον Δυναστῆ, Eust. à quodam per parodiā mutatū ait in Ἀλλ' ἄγε δὴ μεταβῆθι καὶ ἀνὴρ κόσμον ἄεισον, quod prouerbialiter dicatur ὑπὸ τοῦ τὸ ἔργον τοῦ ὀνόματος τὰ διηγήματα. Idē Od. μ, μεταβαίνειν ἄστρα esse dicit τὰ μετακινεῖσθαι, ad obcasū videlicet. H I N C Μεταβασις, εως, ἡ, Transitio. Peculiariter autem vocatur μεταβασις schema quoddam apud rhetores, quod vulgò Transitio. De hoc vide Fab. & Rutilium Lupum. E T Μεταβατικός, q. d. Transitiuus. Et ita Bud. interpr. apud Phil. μεταβατικὴν κίνησιν, vbi dicit, τὴν μεταβατικὴν κίνησιν χρώμεθα φυτὰ, φαμὲν ἡμεῖς ζῷα τε. Apud grammat. autem μεταβατικὰ ῥήματα quorum significatio in aliā personā transit quàm ei' qui loquitur. A T verò Ἀμετάβατα ῥήματα illis opponuntur. q. d. Intransitiua: quorum videlicet significatio in aliam personam non transit: & casum nō regunt. Quidam Lat. gramm. neutra vocarunt. vt πλουτῶ, Sum diues, est ἀμετάβατον: quòd si dicere liceret πλουτῶσι, pro Dito re. i. Diuitem facio: tum esset μεταβατικόν. sed pro eo dicitur πλουτίζω σε. Sic ὑγιαίνω est ἀμετάβατον, at ὑγιάζω est μεταβατικόν. In vulg. tamen lex. κλῶνα vocatur μεταβατικόν, quòd in eo fiat μετάβασις (id est transitus) ab accusatiuo adgenitiuum, vt ζηλῶσε τῆς δόξης λίας. E T aduerb. Μεταβατικῶς. vt μεταβατικῶς κινεῖται apud Philonem, quæ transitu moueri & quasi locali motu vti queunt. Addit Budæus μεταβατικῶς esse perinde acsi quis dicat Trāsibundē vel transeunter, aut Præteribundē, seu Promouenter.

C. ΠΑΡΆβαινω, Transgredior, Transcendo. Qua in signif. metaphoricè vsurpari solet. vt παραβαίνειν τοὺς νόμους, & παραβαίνειν τοὺς ὅρκους. Lat. Violare leges, Violare iusiurādum. id est Peierare. In Anthol. epigr. Τὸν παραβάντα νόμους Δαμάσιππον ἔκτανε μάστιξ. Sic Dem. in Mid. ἢ εἰ μὴ παραβαῖ τοὺς νόμους ἔλαβέ τε πεντήκοντα δραχμάς. Quæ Bud. interpr. Quod si ille contra legum interdicta quinquaginta drachmas accipere in animū induxisset, &c. Antipho, πάντας ὁ νόμους ἐκ αὐτομολήσας παραβαίνειν. Sic Thuc. l. 5, παραβὰν δὲ τὰ ἔφασαν αὐτοὶ τοὺς ὅρκους. Apud Dem. Pro cor. p. 167, παραβαίνειν τοὺς ἄλας καὶ τὰς σπονδάς, Bud. interpr. Aliquid cōtra fœdalitatem & fœderum communionē admittere. Habet & passi. παραβαίνομαι hāc signif. Thuc. 3, παραβαινομένων δὲ τῶν χρόνων. Id. ὡς γε [σπονδάς] καὶ ὁ θεὸς, καὶ βουλόμενος πολεμεῖν, νομίζει παραβεβᾶσθαι. Sic παραβατὴς νόμος in argumento orationis κατ' Ἀνδροτίωνος. Hūc autē Syn. locū, ἀλλ' ἀνάγκη τὸ καιροῦς ἀπαρρησιάστους τινὰ κρίβειαν παραβαίνεσθαι. B. interpr. Sed necesse est remittere multū de exacta iustitia. ‖ Παραβαίνειν exponitur etiam Præterire: vt Aristot. Oec. 2, παρεβαίνεις ἡμᾶς. Apud Aristoph. autē in Vesp. παραβαίνε Cam. exponit Procede. nā φρὴν ὁ παραβαίνε κοκκῶ reddit, Verte & circū quaq; procede. Alii reddūt Versate (seu volue) & prodi ī orbē.

Παραβασις, Transgressio. vt παράβασις τῶν νόμου. Interdū autem παράβασις sine adiectione pro παράβασις τοῦ νόμου seu τῶν νόμων, ponitur, quæ & παρανομία. Atque ita illo nomine vtitur Paulus, qui & παραβάσεις plur. num. dicit epist. ad Gal. c. 3. Autor autem epist. ad Hebr. cap. 2, παρέβασιν & παρακοὴν copulauit. ‖ Παραβάσε χρῆσμαι in vulg. lex. exponitur Prodeo in medium, ex Aristoph. Quum tamen in isdem ex illius schol. annotetur παράβασιν in comœdiis appellatam, quum chorus ad populum conuersus, aliquid extra fabulæ argumentum loquitur. Quod quia anapæstis versibus fieri solebat, ἀναπαίστοις nominatū fuisse. Esse autem παράβασιν πεῖραν quæ quasdam versuum cæsuras haberet. ac eius partem nomen habuisse κομμάτιον. Bud. annotat duntaxat παράβασιν esse comœdiæ partem, remittens ad hūc sch. H I N C Παραβαπνᾷ μελύδρια, pro versiculis quibus hæc parabasis cōstat, citatur ex schol. Aristoph. in Vesp.

Παραβασία poetis idē quod παράβασις, vnde παραβασίαι apud Hesiodum pro delictis (ad verbum, transgressionibus) in Theogonia, de Parcis, Αἵτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραβασίας ἐφέπουσι.

Παραβάτης, Transgressor, Violator legis. Hoc autem

nomen ecclesiastici scriptores peculiariter dederũt Iuliano imperatori, παραβάτῃ eodem sensu quo & ἀποστάτῃ vocantes. ‖ Παραβάτης (pro quo apud Homerũ παραιβάτης) Qui è curru pugnat, Dominus currus, vt inquit Bud. citans ex Xenoph. Pæd. 7, τὰ μὲ [ἅρματα] καὶ ἀναλαβόντα τοὺς παραβάτας, τὰ δ' ἐν ἀποστάτας. A- pud Poll. legitur παραιβάτης, quem a Platone ἀναβάτῃ μικράσπιδα nominari tradit.

A Παραίβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἀπαράβατος νόμος, apud Epictetũ, Lex quam nemo transgreditur, vel Lex quam nemo B transgredi potest. ‖ At verò ἀπαράβατον ἱερωσύνῃ in epist. ad Hebr. cap. 7 exponitur Sacerdotium quod præterire non potest: & ex sequenti Sacerdotium perpetuum. ‖ Ἀπαράβατος δυνάμις pro ἀδιάπτωτος apud Gal. κατ' πίστις, & apud Paulum Ægin. Compositio cuius facultas non fallit. In vulg. lex.

C. ΠΕΡΙβαίνω, Circumeo. Et apud Homerum Circumeo protegendo, vel Circumeundo protego. Vide quæ dixi in Ἀμφιβαίνω. A T Περιβαίνει ex Polluce exponi- C tur Pedibus alternatim motis.

C. ΠΡΟβαίνω, Prægredior, Antegredior, Præcedo. Aristot. οὐ περιβαίνει τὸ ἀριστερὸν τὸ δεξιόν, ἀλλ' ὑπακολουθεῖ. Nisi fortè pro τοῦ ἀριστεροῦ legendũ est τὸ ἀριστερόν. Et Προβαίνω metaph. Antegredior, Anteeo, id est Antecello, Supero. vt Il. ζ, v. 125, — ἀλλ' ἐμὲ μὲν νῦν γε πολὺ περιβέβηκας ἁπάντων Σῷ θάρσει. Et Il. ψ, in fine, εἰδ' ὅσον περιβέβηκας ἁπάντων, Ἠδ' ὅσον ἡμιάμειρε τε καὶ ἥμισυ ἔπλετο ἄρετος. vbi Eustathius exponit περέχεις. Ab Hesiodo autẽ accipitur & pro Præsũ, Imperiũ obtineo: Τρηχὺς περιβέβηκε.

Προβαίνω, Progredior, Prouehor. metaph. etiam Po- D lyb. καὶ πρὸς εἰς τὸν περιβάντων ἀμφοτέρων ἀδικίας καὶ πόλεμης ὥστε &c. id est περιελθόντων. Et περιβεβηκώς, Qui progressus est aut progressum ad aliquid fecit. De tẽpore etiam dicitur. vnde περιβαίνοντος χρόνου, Progressu temporis. Ad verbum Progrediente tempore. Itidem περιβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ vel τῷ χρόνῳ, Qui est ætatis prouectæ. Vsitatius tamen περιβεβηκὼς vel περιβεβηκυῖα sine adiectione. Luc. ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα περιβεβηκότων. Plut. in Camillo, καὶ τοὺς οὐκ ἐν ὥρᾳ τοῦ πολέμου, ἀλλ' ἤδη περιβεβηκότας. Plato epist. ἡλικίας εἰς τὸ πρόσθεν περιβαίνειν. At E nouè dictum à Luca Euang. cap. 1, περιβεβηκότες ἐν τοῖς ἡμέραις αὐτῶν. ‖ Item Progredior, id est Prodeo. vt περιβαίνειν τῆς οἰκίας, apud Chrysost. De sacerd. ‖ Ex Aristoph. autem affertur περιβαίνειν & cum accus. πόδα, pro Prodire.

Πρόβασις, Prægressio, vel Progressio, sequẽdo signif. verbi. sed exponitur & βοσκημάτων κτῆσις ab Hesychio. de qua signif. vide in Πρόβατον. E T Προβάδην aduerb. apud Hesiodum pro Inter progrediendum, Inter eundũ: Μήτ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ περιβάδην ὑρήσῃς. vbi (vt tradit Cam.) vetat meiere procedentem. quia hoc fieri F vult à subsidentibus, aut applicantibus se ad parietem. A T Πρόβημα, exponitur Progressus. à Suida autem πήδημα (id est saltus) in isto iãbico Aristoph. in Pluto, ἐκτυπῖτο δὲ Ἐμβὰς γερόντων ἀρύθμοις περήμασι.

C. ΠΡΟσβαίνω, Ascẽdo, Cõscẽdo. Hom. Il. β, Ἠὼς μὲν ῥα θεὰ περιβήσετο μακρὸν ὄλυμπον. Cũ dat. autem in soluta or. vt Plut. περιβῆν ὦ καπηλίῳ. & περιβᾶ ἐ ἐνεῷ μεγάλῳ. ‖ Est etiã Accedo. vnde περίσβασις pro accessu apud Polyb. sæpe, vt tradit B. ‖ A T Il. ε, λαξ περιβᾶς est pro λὰξ ἐμβάς, Calcib' insultãs. H I N C Πρόσβασις, Ascẽsus. Itẽ Ac- G cessus, vt modò dictũ fuit. E T Προσβατὸς, vt χωλὸν ἐνθα τὸ περιβατὸν θανάτῳ ex Xen. locus quẽ mors cõscẽdere nequeat, vel ad quem accedere. A T Ἀπρόσβατος cõtrà Inaccessus. vt Luc. in Cauc. ἀπόπτοις πέτραις καὶ ἀπρόσβατοι.

C. ΣΥΜβαίνω, Congredior, Pedem confero. Soph. Aiace, p. 70, Οὐδὲ μόνος φῆς οὐδὲ συμβέναι ποδί. vbi schol. exponit σὺν ἐλθεῖν.

Συμβαίνω, Cõuenio, Transigo, Paciscor, Fœdus ineo. Thuc. σπένδησαν τοῖς Πλαταιεῦσι σφαῖς τε αὐτοῖς πρὸς ἀλλήλους καὶ τοῖς ἄλλοις. Cum illis pepigerunt, vel Fœdus inierunt. Alibi cum πρὸς iungit, ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. Et σπένδηναι ἐς πολύν ex Herodoto in Clione. Et ex Aristoph. κοινῇ ξυνέβημεν, pro Inter nos cõuenit. Idẽ in Ranis, Οὔπω γὰρ Ἀθηναίοις σπένδεσθαι Αἰσχύλος, Nõ cõueniebat Athenienſibus cum Æſchylo, Vel, Non conueniebat inter Athenienſes & Æſchylum. Cam. Rursum Thucyd. σπένδεται καθ' ὁμολογίαν, pro Deditionem fecerunt. Vel, Tandem composuerunt, & in fidem recepti sunt. Vsurpatur & pass. hoc verbũ in signif. paciscendi, vt apud eundem Thuc. lib. 4, ἕως αὖ τι πρὸς τὸν πλέονος ξυμβαθῇ. Συμβαίνω, Consentio. vt apud Synesium epist. 58, ἀληθὲς δὲ ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ συνέβαινε, Lingua cum mente cõsentiebat. Sic in hoc adespoto loco qui à Suida affertur, τὸν δεῖ σκοπεῖν, εἰ συμβαίνει τοῖς λόγοις τὰ πράγματα. Et Συμβαίνει, Cõuenit, Consentaneum est, Aristot. sæpe. Itidem συμβαῖνον, Consentaneum, Conueniens, Aristot. Polit. 106.

Συμβαίνω, Contingo, Euenio, (cui signif. immeritò primus dari solet locus) vnde τὸ συμβαῖνον quod cõtingit, τὸ συμβὰν seu συμβεβηκὸς quod contigit. Interdum verò τὸ συμβαῖνον seu τὸ συμβὰν redditur Euentus. Demosthenes, συμβαίνει πολλὰ δεινὰ τῇ χώρᾳ. Thucyd. lib. 2, καὶ ἄλλο πάροιθεν ὅ, τι αὐτῷ ξυμβαίη. Idem ibidem l. 2, ξυνεβέβηκει Ἀθηναίοις τοῦτο, Hoc Atheniẽsibus vsuuenerat. Demosth. εἰ δὲ ἔφθη μοι συμβᾶσα ἡ ἀτυχία. Synes. εἰ τι συμβαίη, pro Siquid secus acciderit, Bud. Sæpe autem cum infinit. Thuc. 1, ξυνέβη καὶ τοῖς τῶν Ἐπιδάμνιον πολιορκοῦσι πολλὰ τῷ χρόνῳ ἀπιστῆσαι τῇ ὁμολογίᾳ. Plut. in Fab. εἰ τὰ κακῶς ἀκούσαι καὶ καταφρονεῖσθαι συνέβη τὸν Φάβιον, contigit vt malè audiret & contemptui esset Fabius. Demosth. Phil. 1, συμβαίνει καὶ νυνὶ σκοπεῖν. Idem Olynth. 2, βραχὺς λόγου συμβαίνει δεῖσθαι, Contingit vt nobis opus sit. In quibus Demosthenis locis paulo aliter accipitur συμβαίνειν quàm in illo Plut. possumusq; & per Fit in illis interpretari. Interdũ verò additur infinitiuus qui abundat: vt apud Thucyd. 3, αὖθις δὲ πισμοῦ οὐκ αὖ μοι δοκεῖ τὸ πιστὸν ξυμβῆναι γενέσθαι. Hic enim sine γενέσθαι eadem manet sententia. At Plato iunxit aliquoties hoc verbum cum participio, vt epist. 7, ξυνέβη γενόμενος. Ibidem, τὸ σμικρὸν τῶν μεγάλων καὶ μειζόνων κακῶν αὐτῶν ξυμβαίνει γιγνόμενον. ‖ Συμβαίνει & συμβέβηκε cum infinitiuo Bud. accipi ait non solùm pro Contingit & Euenit, sed & pro Cõuenit: affértque ex Philone, διὸ καὶ τοὺς ἐκφύσεις αὐτῶν αἰσθητοὺς ὅτι μὴ χρόνῳ πολλῷ μόλις ἔτι συμβέβηκε. Sic & alibi itidẽ. Vel (inquit) Conuenit, id est constat, vt alibi De mundo 232. Sic Aristides 110. ‖ Συμβαίνειν pro Succedere apud Thucyd. me legere memini.

Συμβαὶ participium impersonalis verbi significationem retinet aliquando, vt apud Syn. epist. 66, συμβαὶ δ' ἰδεῖν, ἐπέρασέ τι πρὸς ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, Quòd si videre cõtigerit. Συμβαὶ alicubi exponitur etiam Quũ accidisset.

Συμβεβηκὸς, τὸ, Quod accidit, Euentus. Philo De vita Mosis, lib. 1, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ὅλην τὴν βασιλείαν ὠνόμασαν αἰνίγμα, Ex euẽtu. Et τὰ κατὰ συμβεβηκὸς, Quæ temerè & casu eueniunt, in vulg. lex. Itẽ τὰ συμβεβηκότα, Rerum attributa, in iisdẽ. Et κατὰ συμβεβηκὸς apud Aristot. cæterósque philosophos quod vulgò dicitur Per accidens. E T Συμβεβηκότως pro eodem, affertur ex Nicomacho Arithm. lib. 1.

Σύμβαμα, ατος, τὸ, Euentus, Casus fortuitus. vt quum dicit Eustath. ἐπιπέτειαν εἶναι τὸ τυχὸν σύμβαμα. E T Παρασύμβαμα: sicut dicitur σύμπτωμα & παρασύμπτωμα. Luc. in Vit. auct. ὁ ποιητὴς εἰκῇ μὲν ἢ που σύμβαμα τοῦ χωλεύειν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

Σύμβαμα (inquit Suidas) Propositio ex nomine & verbo perfectam sententiã reddens. Stoici (inquit Priscian.) ἀξιώματα & συμβάματα, i. dignitates vel cõgruitates, vocabant has constructiones quæ per nominatiuum absoluuntur: vt, Ego Priscianus scribo, Apollonius ambulat. Illas verò quibus transitiones ab alia ad aliam fiunt personã, in quibus necesse est cum nominatiuo etiam obliquum aliquem casum proferri, παρασύμβαμα dicebãt, hoc est, minus quàm cõgruitates. vt, Cicero patriam seruat. Vide Ammonium, vbi σύμβαμα & κατηγόρημα, itidémque παρασύμβαμα & παρακατηγόρημα copulat.

H Σύμβασις, εως, ἡ, Cõpositio, Pacificatio. Thuc. lib. 1, πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν. Idem ibidem, καὶ ἐς ξύμβασιν μᾶλλον καὶ φιλίαν τῇ πόλει ἀγαγεῖν. Et ξύμβασιν ποιησάμενοι lib. 1. Et lib. 3, ἢν τις ἀποτᾶσα πόλις ἔλθοι ἐς ξύμβασιν. Eurip. Phœniſſis, καὶ ξύμβασίν τιν' Οἰδίπου τέκνοις δοῦν. Σύμβασις Ioſe-

pho sæpe Fœdus, Pactum, Cõuentum, inquit Budæus. A Plurali etiamnum συμβάσεις dicitur. vt apud Synes. τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ συμβάσεις, καὶ τοῦ ὁμοίου, vbi exponitur Reconciliationes. H I N C Συμβασεῖον, Compositionis desiderio teneor, apud Thucyd. E T Σύμβατικὸς λόγος, apud Thucydidem & Plutarch. itidem Sermo de pace cõponenda, Sermo ad cõpositionẽ seu pacificationem pertinẽs, aut de ea tractans. E T Συμβατικῶς, q. d. Pacificatorie. Plut. in Cicer., ὁ δὲ Κλώδιος θορυβοποιεῖν συμβατικῶς ἔχων, q. d. Se pacificatorio animo esse. Bud. vertit, In amicitiam cum Cicerone redire velle. Apud Gregorium autem in epistola ad Basilium, θεὸς ἡμᾶς ἔχει B συμβατικῶς τε καὶ φιλικῶς, Concorditer. I T E M Σύμβατήριος pro συμβατικὸς, vt συμβατήριοι λόγοι apud Thucydidem. A T Ἀσύμβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui compositionem non admittit, Qui à pacificatione est alienus. Theophyl. epist. ἀσύμβατος γὰρ ὁ ἔρως ὁπόταν πέμπων βέλος. Plut. De primo frig. ἡ μὲν γὰρ κατ' στάσιν καὶ ἔριν αὐτῶν ἔθνος, πολεμικὴ καὶ ἀσύμβατος ὄντι, id est (Turnebo interprete) Priuationis enim & habitus repugnantia hostiliter infesta est & implacabiliter dissentit. Thucyd. lib. C 3, διὰ τὸ ἀξύμβατον, Quòd res ad compositionem non peruenias, vel peruenire nequeat. τὰ ἀσύμβατα, Greg. Quæ dissident. E T Ἀσυμβάτως, Alieno à compositione animo. Plutarchus, Ἀντωνίου μὲν ἀσυμβάτως ἔχοντος, Quum Antonius pacisci recusaret. ‖ Ἀσύμβατος pro Non conueniens, Non congruens, Incohærens. Pro quo alii ἀσυμβατος scripserunt. vnde & Ἀσυμβάτως ἔχειν citant ex Gazæ gramm. l. 4. Sed eadem paulo pòst non ἀσυμβάτως sed ἀσυμβάτως scriptum D habent.

c. 2. Ἐπισυμβαίνω, q. d. Superaccido, vel Insuper accido. Ἐπισυμβαίνω (inquit Bud.) Postea accido, Accedo, vt qualitas substantiæ. Basil. in Hexaem. 45. Vide Themistiũ. Apud Hermog. τὰ ὀπισυμβαίνοντα τῷ θεάματι exponitur τὰ ὀπιγνώμενα.

C. ΥΠΕΡβαίνω, Trãsgredior, Prætergredior, Trãscẽdo. Herodot. ὑπέβησαν τὸν πύργον, Turrim trãscẽderunt. Iũgitur tamẽ potiũ acc. vt Chrys. τοὺς οὐρανοὺς ὑπερβῆναι. Apud Arr. autẽ l. 6 cũ κατ' habetur, ὑπερβαίνοντες κατ' τὰ πίχη. i. (inquit Cam.) Muros transcendisse, & ita peruenisse in vrbẽ. Et E peculiariter pro Ascendere suggestũ. ex Aristoph. Cõc. ‖ Est etiã Excedo, Supero. vt ὑπερβεβηκὼς ἀπιστίαν, Pl. in Numa, Omnẽ absurditatẽ excessit. Sed genit. etiã habet pro Supero, Antecello, Præsto, vt τοῦ δὴ νῦν ζώων ὑπερβέβηκεν ἀνθρώπος, Aristot. De mun. ‖ Ὑπερβαίνοντες dies intercalares. Bud. ex Macr. Idẽ B. ὑπερβαίνω exponit etiam Prætereo, ex Æschine. Cum qua signif. conuenit & ὑπερβαίνομαι quod Cicero reddit Omittimus apud Epicurum. Pro his enim Epicuri verbis ἔνθ' ὅτι πολλὰς ἡδονὰς ὑπερβαίνομαι, ὅταν πλείονα ἡμῖν τὰ δυσχερῆ ἐκ τούτων ἕπηται, Cic. dixit, Voluptates omittimus maiorum dolorũ effugiendorum gratia. Sed & ὑπεβαίνω pro Trãsmitto, id est Non dico, ab Isocrate poni idem Bud. scribit. Vide Ὑπερβατῶς.

Ὑπέρβασις, pro quo Ὑπερβασία apud poetas, Trãsgressio, & metaph. Delictum. Hesiod. ὑπερβασίας ἀλείτους. E T Ὑπερβατὸς, Qui transcendi seu transiri potest. Sed ὑπερβατὸν à rhetor. dicitur traiectus verborum ordo, quæ quasi transcendant. ὑπερβατὰ (inquit Camer.) vocant grammatici longiorem sententiæ transitum interruptúmque contextum illius. Fabius transgressionem G verbi interpretatur: quẽ vide & cæteros rhetores. E T Ὑπερβατῶς, aduerb. quod ex Fabio redditur In transitu, ex Plinio In transcursu. vt sit idem quod ἐν παρόδῳ: id est, Defunctoriè, seu Perfunctoriè. Hippocr. De arte, ὅμως οὐ τοῦ πάχει μᾶλλον ἢ τοῦ ὡς δεῖ ἐπιμελεῖται, οὐδὲ ὑπερβατῶς. Respondet autem hoc aduerbium Gallicis verbis, En passant par dessus. Tale ferè est & Saltuatim apud Sisennam. Conuenit autem cum huius aduerbii significatione ea quam postremam ipsi verbo dedi.

Ὑπερβάθμιος, Supergrediens. Areth. in Apocal. 890. Et alibi pro immodico. Bud. ‖ Ὑπερβάθμιον πόδα πίμπειν, H Non iusto passu gradatim progredi, sed transultare aliquem locum. Idem Bud. ex Ammonio in Aristot. Categ.

C. ΥΠΟβαίνω. (q. d. Subgredior.) Descẽdo. vnde ὑποβαίνει, pro Subesse & Inferiorem esse ponitur, inquit Bud. Idem ὑποβέβηκε affert ex Hermog. 107, 108, & 179, pro Subest, Secundariũ est. Id est, Minus præcipuum est. Vel, Tãquam species est sub genere. Vel, Est tanquam fundamentum. Et ex Platone, ὑποβεβηκέναι, pro Descẽdere, id est Decrescere, Inferius esse. Et ex Suida, Inferiore conditione esse. Item ex Dione Areopagita, ὑποβεβηκὼς cum gen. Inferior. cui opponit ἐπαναβεβηκώς. ‖ Ὑποβαίνειν pro Retrogradi ex hoc Gal. loco affertur, τοῖς μὲν προϊοῦσιν ἕπεται μόρια, νῦν δὲ καὶ μύες, τοῖς δὲ ὑποβαίνουσιν ἕπεται διαπιεῖσαι πλέον. H I N C Ὑπόβασις quod Bud. affert (sed non exponens) ex hoc Greg. loco in Epitaphio in patrem suum, 127, βαθμοῖς μεβούλθον καὶ ὑποβάσεσι. Sed addit, ὑποβασιν in schol. in Areopag. tanquam pro basi poni. Hesychius autẽ ὑποβαθρα exponit per ὑπόβασις. cuius vocis & aliam apud eum signif. vide. E T Ὑποβάσμιον apud eundem, ὑπόβαθρον, de quo in proximè sequenti.

Ὑπόβαθρον, ου, τὸ, Fulcrum, vel potius Solum, vt inquit Cã. subiungens ex Xen. Apomnem. 2, οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς κλίνας ἐν τῷ ὑπόβαθρα τῆς κλίνης, id est (eodem interpr.) Mollia stragula, & lectulimolles, & ea quæ lectulis supponuntur, vt mollia sint curas. E T Ὑποβαθρα, Idem. Cyrill. Τούτῳ ὑποβάθραν τεθεικαβαλλόμενος, Hoc fulcrum & quasi sustentaculum. Ita vulg. lex. vbi ὑποβάθρα exponitur etiam Fundamentum, & Scabellum. Quidam verò Subsellium interpretati sunt. Vide Hesych.

¶ Βάσκω apud poetas pro βαίνω, vt Il. α, βάσκε ἴθι οὖλε ὄνειρε. quæ posita sunt ὀκ τοῦ Ὁμηρικοῦ, q. d. Proficiscere, vade. H I N C Διαβάσκω pro διαβαίνω. A Suida autem exponitur περιέρχομαι (id est Circumeo) & περιέπω. E T Ἐπιβάσκω quod actiua signif. sumitur Il. β, — κακὸν ὄπιβασκε μὴ ὑμῖν Ἀχαιῶν. Inducere in exitium, q. d. Imponere super exitium, quasi ascensum dando. Ducta metaphora ab iis qui imponuntur equis. E T Παραβάσκω apud eundem poetam, pro παραβάτης εἰμί. nam παρέβασκε Bud. exponit παραβάτης ἦν, id est (inquit) Dominus currus: cui subseruit ἰωΐοχος.

¶ Βιβάω, βῶ, E T Βίβημι, pro βαίνω, sunt itidem poetica. vnde Iliad. γ, μακρὰ βιβεῖντα: at Il. η, v. 213, Aiax ἠΰτε μακρὰ βιβὰς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος, id est magnis passibus gradiens, δίσκων εἰς μῆκος πολὺ τὰ σκέλη. cui opponitur, ὁ λίγιστον χρόνου χρωτὸς ἀμείβων. quod & ὀλὶ σκέλος χωρεῖν dicitur. Eust. Citatur & ex Luciano βιβᾶς μακρὰ τῆς ποσί, sed hæc tamen (vt opinor) tanquam ex Homero sumpta vsurpante, quæ alioqui soluta oratione non admittat.

C. ΠΡΟβιβάω, βῶ, Progredior. Idem quod προβαίνω. Od. ο, Τόνδ' ἄρα προβιβῶντα πόδες φέρον.

C. ΠΡΟΣβιβάω, βῶ, Accedo. Plato Phædro, αἷς ἔπης ἐπιῶν προσβιβᾷ. vbi Cornarius vertit, Quib' siquis fidem non habeat. Apud Aristophanem verò Auibus, καὶ τὸ τῆδε καὶ τὸ κεῖσε καὶ τὸδεῦρο προσβιβᾷ λέγων, scholiastes exponit συνεφαρμόζει.

C. ΣΥΜβιβάω, βῶ, Vnà eo, Comitor. συμπορεύομαι. Hes. ‖ Item Συμβιβῶ σε pro συνάπτω σε, διδάσκω σε apud eundem. Suidas verò συμβιβῶ in futuro exponit διδάξω, ὁδηγήσω, νουθετήσω.

¶ Βιβάσω, idem quod βιβάω, vt μακρὰ βιβάσειν, Il. ν.

¶ Βιβάζω. F. άσω, Admitto, Admissario admoueo, vt Bud. exponit. Admitto animaliaad coitum, Camer. Aristot. hist. anim. 6, de sue, θυῶσιν δὲ οὐ δεῖ ἀθροὺς βιβάζειν· εἰ δὲ μὴ, πάλιν αἰσθῶσι. αὐ δὲ ὀργῶσιν βιβάσῃ, μία ὀχεία ἀρκεῖ. Plinius lib. 8, cap. 51, Ne prima subatione neque ante flaccidas aures coitus fiat. Plutarch. Lyc. καὶ κύνας μὲν καὶ ἵππους ὑπὸ τῆς κραιπόνου θηλυόχλιον βιβάζουσι. Et Βιβάζομαι Admissario admoueor, Ineor. Aristot. de asina, πίπτουσα δὲ βιβάζεται ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ, καὶ μάλιστα δέχεται τὸ πῆσμα ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βιβασθεῖσα. Plut. Hell. Διὰ τὸ πρὸς τὸ Ἀγήνορος τέμενος τοὺς ὄϊς θεοῖς λούοντες οἱ Ἀργεῖοι βιβάζονται. ‖ Βιβάζω Budæo est etiam Ineo: & Varino πορεύομαι, περιπατῶ.

Βίβασις, εως, ἡ, erat (vt ex Polluce Camerarius refert) Laconicæ saltationis genus, quasi admissionem dicas: & in hac victoribus præmia proposita, nõ modò pueris sed

virginibus etiam. Subfiliendum tamen erat ac pedibus attingendæ nates, & numerabantur saltus. Et refertur de vna huius generis saltatione inscriptio, χίλια πίκα βιβαίτης πτίδὲ πινακιδας ὠρχεῦντο. vbi Pollux addit, ἠν οἶδα εἴτ' ὀπὶ πινάκων, εἴτε πίνακες φέροντες. ‖Hesychio est etiam κοίτη, σβαί.

C. ΑΝΑβιβάζω, ab ἀναβιβάω: vt à βιβάω fit βιβάζω. Ipsũ autem βιβάω à βάω, pro quo dicitur βαίνω. Est autem ἀναβιβάζω, Ascendere facio, Impono, vt Ἀναβαίνω ἐφ' ἅρμα, Ascendo currũ: Ἀναβιβάζω ἐφ' ἅρμα, Aliquem ascendere facio in currum, Impono currui, Tollo in currum, vt Cicero loquitur. Sic ἀναβιβάζω ὀπὶ τὸν πύργον. & ἀναβιβάζω ὀπὶ τὸν ὄνον. Apud Herodotum, ἀναβιβάζω ἐπὶ τὸ πυρὴ, Super struẽ impono. ‖Apud Xenophontem ἀναβιβαζειν τὸν ἱππέα, Instruere equo, Dare equũ. quod vulgò dicitur Monter. inquit Bud. Apud eundem in Pæd. 6, σκοπιὴ ἀναβιβάζων exponit Exploratores præmittens & præcurrere iubens. ‖Metaphoricè vsurpauit Plutarchus ἀναβιβάζειν, di ẽs ἀναβιβάζειν εἰς τιμὴν pro Ornare honoribus. quasi Ascendere facere ad honores, Excitare & erigere ad honores, Vel Promouere, seu prouchere ad honores.

Ἀναβιβάζειν τὸν πίνον Gaza vsurpat pro Reiicere accentum in præcedentem vocem, & quasi retroiacere.

Ἀναβιβάζω, & frequentius in voce media Ἀναβιβάζομαι, Ascensurũ produco, Prodire facio, Produco. Budæus quum προβιβάσασθαι interpretatus esset In mediũ producere & excitare, atq; exẽpla huius significationis attulisset, subiunxit, Hoc etiam ἀναβιβάσασθαι dicitur. id est excitare. Andocides, πίνα γὰρ ἀναβιβάσεσθαι δεηθέντα ὑφ' ἡμῶν; Citat alibi ex Demosthene τὰ πυρία ἀναβιβᾶται (pro ἀναβιβάσεται) & exponit In iudicium & in locum editum scandere faciet, vt sint conspicui coronæ populari, hoc est προβιβάσεται. Exponit idem ἀναβιβάσασθαι, In iudiciũ proferre vel in conspectũ. Possumus tamen aliquem ἀναβιβάσασθαι dici quem aliò producamus quàm in iudicium & concionem, vt opinor. Lucianus in Anacharside, ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐρουῦντας ὑφ' αὐτῶν. vbi malè interpretati sunt quidam ἀναβιβάζονται Conducunt. quasi verò ἀναβιβάζονται idẽ esset quod μισθοῦσι.

Ἀναβιβάζομαι, pass. Imponor, Attollor. ‖Item In equũ tollor, idem quod ἀναβαίνομαι, apud Xenophontem. ‖Item Producor in medium.

c.1. Ἐπαναβιβάζω, simpliciter pro ἀναβιβάζω. Sonat autẽ Superascẽdere facio. Thuc. 3. καὶ ἐπαναβιβάσαντες ἀνδρας πλείους, Sublatis in turres pluribus.

C. ΑΠΟβιβάζω, Descendere in terrã facio. ἀποβαίνειν ποιῶ, vt exponit Thucydidis scholiastes, hoc in loco libri 7, ἐς τὴν Ταναγραν ἀπεβίβασεν αὐτοὺς. Latinè dicitur, Expono in terrã. Xenophon, Ἀλκιβιάδης δὲ ἀπεβίβασε τὸ στράτευμα τῆς Ἀνδρίας χώρας ἐς Ταύριον. Idẽ, τοὺς μὲν ὁπλίτας ἐς τὴν Κορινθον ἀποβιβάσας. Aliquãdo vnico accusatiuo, vt apud Plutarchũ, καὶ ἀποβιβάσας τοὺς πάλιν αἰήχθη. Synes. autẽ dixit, πλοῦ τε γὰρ ἀνορμίζει λιμενικῶν τινὶ χαείνει, καὶ ἡμᾶς ὀπὶ τῆς κιόνος ἀπεβίβασε. Sunt qui exponant etiam, Traiicio, Transmitto.

C. ΔΙΑβιβάζω, F. άσω, Traiicio, διαβαίνειν facio, Trãsmitto, Budæus. Xenophon, καὶ ἐκ τῆς Χίου τὸ στράτευμα διεβίβασε. Herodot. διαβιβάζειν τὸν στρατὸν κατ' γεφυρας, Per pontes traducere exercitum.

C. ΕΙΣβιβάζω, Inscendere facio. Isocr. De pace, καὶ πότε μὲν εἰ πεινῶντες πληρῶεν, τοὺς δούλους ταύτας εἰσβιβάζον.

C. ΕΚβιβάζω, E naui educo & emitto, Exire facio. sic dicitur vt ἀποβιβάζω. vtroq; enim pro eodẽ vtitur Xenophon in 1 Hellen. Budæus. Plato in Gorgia de gubernatore, εἰδὼς ὅτι οὐδὲν βελτίους αὐτοὺς ἐξεβίβασε τῇ οἴοι ἐνέβησαν. Sic Diodor. ἐκβιβάσας τοὺς στρατιώτας, πεσὼν ὀπὶ τοὺς ἵππους. Naui educens. ‖Ἐκβιβάζειν verò τὸ πέσσαγμα, idem Budæus in Pand. exponit Exequi. paulo antè verò annotarat ex iisdem Pand. ὁ μετὰ τὴν ἀποφασιν παρεχόμενος ὀπὶ τῷ ἐκβιβάσαι τὰ ἀποφανθέντα. quod eodẽ modo exponi posse videtur. VNDE Ἐκβιβαστὴς, οῦ, ὁ, quod interpr. idem Bud. Exactor rei iudicatæ, Exequutor sententiæ, Apparitor, Viator qui in ius vocat.

C. ΕΜβιβάζω, Impello, Induco, Introduco: cui opponitur ἔπεργω. Bud. Pla. ἐμβιβάζω σε εἰς πλοῖον. Dem. ἐμβιβάζετε αὐτὸν εἰς τοὺς ὑφ' ὑμῶν πόνους λόγους. Sic apud Xenophontem dicit quidã, πειρῶμαι ἐμβιβάζειν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοὺς οἰκέτας. Galenus ad Glauconem lib. 1, ἐμβιβάζω σε τῷ ὕδατι. Et Dioscorides, lib. 2, cap. 189, ἐκβιβαζέσθω ὀν βαλανείῳ.

C. ΕΠΙβιβάζω, Ascendere facio, Induco, Adduco. Plato ep. 7, σμικρὸν εἰς πλοῖον ὀπιβιβάσας, ἐξεβαλεν ἄπιμος, In naiuculam impositũ eiecit cum ignominia. Lucæ 10, de Samaritano, ὀπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος, Impositũ suo iumento. Act. Apost. 23, κτῆνή τε προσθῆσῆσαι, ἵνα ὀπιβιβάσαντες τὸν Παῦλον, διασώσωσι πρὸς Φήλικα, Vt impositum Paulum saluum perducerent.

C. ΚΑΤΑβιβάζω, Descendere cogo, Bud. Deduco. Plutarchus De virt. muliebri, καὶ τοὺς πολίτας καταβιβάζων ἅπαντας ὁμαλῶς, ὁρᾶν ἢ φοβεῖν ἢ καθαίρειν ἀναγκάζει τὸ χρεῶν. Idem Themist. καταβιβάζει τὴν πόλιν πρὸς τὰ λαπαρά. Idem Camillo, καταβιβάζει δὲ ὑπὸ τὸ διδασκάλου παῖδας πρὸς τὰ τείχη προπομπεύοντας καὶ γυμνασιωδῶς, A præceptore pueros circa mœnia causa deambulandi atq; sese exercendi, produci. Synes. cum accus. & genit. dixit, τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἀναρπάσας ἑαυτῷ καὶ καταβιβάσας τῶν φιλοσοφίας ἀξιώματος. Apud Dioscor. verò καταβιβασθὲν ἄχρι πέπων ἐν τῇ ἑψήσει, Redactum ad tertiam partem decoquendo Ad tertias decoctum.

C. ΜΕΤΑβιβάζω, Transfero, Auerto, Aliò abduco, Bud. Plato l. 7 De rep. μετὰ γὰρ τοῦτο μεταβιβάσεοι ἔσονται σοι εἰς τὰ σωκρατικὰ ἐκεῖνο. Idem Gorg. μεταβιβάζειν παῖ ὀπιθυμίας καὶ μὴ ὀπιτρέπειν, πείθοντες ἡ βιαζόμενοι ἐπὶ τὸ ὅθεν ἔμελλον ἀμείνους ἔσεσθαι. Aristoph. Pace, νοῦ γὰρ δαίμων φαινεῦς εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάζει. quod Referre in melius Virgilius dicit. Est etiã Ab opinione deduco, μεταπίθω, vt Bud. ex Alex. Aphrod. in Top. interpr.

C. ΠΡΟβιβάζω, Produco. Act. Apost. 19, ὅκ δὲ τὸ ὄχλω προεβίβασαν Ἀλέξανδρον, προβαλόντων αὐτὸν τῆς Ἰουδαίων, Ex turba produxerunt Alexandrum, propellentibus eum Iudæis. In quo significatu metaphoricè etiam capitur pro Propono, Ob oculos pono: vt Deut. 6, προβιβάσεις αὐτὰ τοῖς υἱοῖς σου. ‖Item Produco. id est Impello & porro ire facio, Promoueo, hoc est augeo & ad ampliora proueho. vt B. interpr. in hoc loco Gregor. δέοι κατ' μικρὸν προάγειν αὐτοὺς εἰς τὸ ἔμπροσθεν, καὶ προβιβάζειν τοῖς ὑψηλοτέροις. Item Proficere facio & progredi. Xen. Apomnemon. τοὶ δὲ δὴ ἐγκρατεῖς καὶ λόγου τε καὶ ἔργου αὐδὶ κτῆμα ὄντα, ὅτι τοιοῦτοι ἐπιφοιτῶν ἐπὶ προβιβάζε λέγων εἰς τοῦτο τοιοῦτοι. i. Si temperantiores reddebat discipulos Socrates. Sic Æsch. πολλῷ προβιβάζων ὑμᾶς. vbi προσβιβάζων legitur. Hactenus Bud. Quo sensu Produco etiã apud Latinos vsurpari quidã tradunt. vt ad Herenn. l. 4, Vt productus studio & virib⁹ vltrà facilè procurras. Et Plinius lib. 9, c. 35, Penè histrioni comparatus, & quidem nulla sponsione ad hoc producto. Cliens itidem & litigator (vt tradunt vulg. lexica) patroni causam acturi os faciens atque instruens, αὐτὸν προβιβάζειν dicitur. Eodem sensu Herodias Matth. 14 dici potest προβιβασθεῖσα ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς. ‖Προβιβάζειν etiam (vt eadem lex. docent) dicuntur perorigæ qui equas submittunt equis, aliàque id genus iumenta. Apud Aristotelem verò neutraliter pro Prius inire capitur in 5 De hist. anim. de apro, ὀχεύειν δὲ εἴωθε χερπαθεῖς, καὶ μὴ προβιβάσας ἄλλω.

C. ΠΡΟΣβιβάζω, Admoueo, Adiungo, Accedere facio, Promoueo, Sisto, Statuo, Loco. Bud. Plut. Pōpeio, ὡς οἱ κατ' πειστὴ προσβαλλοντες αὐτὸν καὶ προσβιβάζοντες ἀξιοῦσι. i. Proximum facientes, vt Bud. exponit. Item Incito, Impello, Adduco, verbis videlicet. Lucianus Anacharsi. οὐ γὰρ οὕτω λέγων ἄν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῇ ὀκεῖ δρωμένων. Sicut etiam apud Aristophanem B. interpretatur Adduco, πείθω, qui in Equitibus dicit Εὖ προσβιβάζεις μ'. vbi tamen schol. habet præter πείθεις, παραινεῖς, etiam σχάζῃ.

C. ΣΥΜβιβάζω, Concilio, Coire in amicitiam facio, Ad amicitiam fœdúsque adduco. Bud. εἰς φιλίαν ἄγω, Hesychius. Thuc. συνεβίβασε δὲ καὶ τὴν Περδίκκαν Ἀθηναίοις. hoc est συμβατικῶς αὐτοὺς ἔχοντας πρὸς ἀλλήλους ἀπέδειξε: vt Bud. ex Gregorii quodam loco exponit. Damasc.

de elementorum concordia, εἰ μὴ τις παντοδύναμος δύναμις τοῦτα συνεβίβασε. Apud eundem Thucyd. συνεβιβάσθησαν, Pacti sunt, Conuenerunt. Item συμβιβάσθαι ὀπὶ τούτοις, De his conuenisse atque transactum esse. In qua significatione neutraliter etiam reperitur apud Platonem De rep. lib. 6, μνημονεύεις ὅτι πρεσθὰ ἔφης ψυχῆς διάστασιν, συνεβιβάζομεν δικαιοσύνης τε πέρι καὶ σωφροσύνης. id est, Inter nos conuenit, vt Bud. eus interpr. ‖Item Compingo, Coagmento. Bud. Fabri enim lignarii seu tignarii ligna συμβιβάζουσι quum illa inter se committendo aptandóque coire faciunt. Sic apud Paulum epistola ad Coloss. cap. 2, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἁφῶν καὶ συνδέσμων ὀπιχορηγούμενον καὶ συμβιβαζόμενον, αὐξει τὴν αὔξησιν τοῦ Θεοῦ. vt & ad Ephes. 4, ἐξ οὗ [Χριστοῦ] πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβαζόμενον. ‖Item Accõmodo & ad cohærentiã adduco, Conuenire facio, Confero. Bud. ex Greg. contra Iul. ἄλλα ἄλλοις συμβιβάζων καὶ συναρμόζων, καὶ εἰς ἓν ἄγων τὰ τῶν πολλῶν. hoc est, συμβαίνοντα ἀποφαίνων, Ex variis prophetarũ oraculis canticũ vnum cõponens & coagmentãs. At Act. Apost. 9, συνέχυνε τοὺς Ἰουδαίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Δαμασκῷ, συμβιβάζων ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός, eidem Budæo significare videtur Ex collatione sacrorũ vaticiniorũ docẽs & probãs: quemadmodũ apud Platonem Hipp. min. ὅρα πῶς δοκῶ μοι καὶ ἐπαναπτεῖσθαι, καὶ συμβιβάζω τὰ λεχθέντα, Mẽte recolo quæ dicta sunt, eáque inuicem cõfero, vt, si consentanea sint, intelligam. ‖Item Coniicio. sic enim capi Act. Apost. cap. 16 Bud. existimat, ὡς δὲ τὸ ὅραμα εἶδεν, ἀθέως ἐζητήσαμεν ἐξελθεῖν εἰς τὴν Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι, Ex insomnio Pauli atque iis quæ nobis acciderant, coniicientes. συμβαλλοντες. ‖Item Doceo, Instruo, vt Bud. apud Esaiam 40 exponit: & Suid. itidem διδάσκω, δίαλεγόμαι, 1 Cor. 2, τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν;

Συμβιβασμὸς, οῦ, ὁ, Pactum, Trãsactio, Concordia. Διάλυσις ὅτιν ἀμφιβαλλομένου χρέους συμβιβασμός. Ita Budæus ex Pand. ΕΤ Συμβιβασις, ἡ, πεῖσις, διδαχὴ, πίστις. vt Hesych. explicat. In hoc verò apud Suidã loco εἰς συμβιβασιν καὶ ὁμολογίαν ἐλθεῖν πρός τινος, idem videtur significare quod συμβιβασμός. ΕΤ Συμβιβαστικὸς, οῦ, ὁ, Pacificatorius, Bud. Plutarchus in Alcibiade, καὶ πρὸς τῶν συμβιβαστικῶν καὶ δικαστῶν αὐτοκράτορες ἤκειν λεγόντες, Ad quanuis pacificationem, seu (vt vulg. lexica exponunt) Ad quodcunque fœdus.

C. ΥΠΕΡβιβάζω, Traduco, Traiicio, Transfero, Transcendere facio, vt vulgata lexica exponunt. VNDE Ὑπερβιβασμὸς, οῦ, ὁ, Figuræ nomen apud grammaticos: vt quum vel accentus vel litera ex vna syllaba in aliam traducitur: quemadmodum in ἔγραγε, quod fit ex ἐγράφ, in κραδία pro καρδία. Sic & Plutarchus in vita Homeri ὑπερβιβάζειν τὰ στοιχεῖα vocat quum κάρπισος ponitur pro κράπισος.

C. ΥΠΟβιβάζω opponitur τῷ ἀναβιβάζω, vt Bud. scribit. Pol. διδακτέον δὲ τὸν ἵππον καὶ ὑποβιβάζεσθαι. ἔστι δὲ τὸ δίσφαν τὰ σκέλη, ἐγκαθίζειν τε καὶ ἀπεινοῦν ἐαυτὸν, ὥστε ἀπὸ τῶν ἀναβαίνειν τὸν ἵππον. Ita ὑποβιβάζεσθαι equus dicetur quũ se submittit sessori. ‖Est eciam Subduco. Diosc. l. 3, cap. 35 de tragorigani speciebus, ὑποβιβάζουσι γὰρ τὰ χρώματα. VNDE Υποβιβαστικὸς, οῦ, ὁ, Subducendi vim habens. ‖Υποβιβάζω Hesychio est quoque ἐλαφίζω, ὑποκαταβαίνω.

ΠΡΟΒΑΤΟΝ, ου, τὸ, Pecus. Πρόβατα (inquit Camer.) placet grammaticis appellatas esse omnes pecudes, eo quod priores βάσεις, id est gradus, alii sequantur. Sed propriè oues πρόβατα dicuntur. Hæc ille. Quàm autẽ latè pateat hoc vocabulum, & vnde hanc significationẽ acceperit, vide apud Etymologisten & Eustathium. Cæterùm Hipp. quoque in lib. De artic. πρόβατα nominasse πάντα τὰ βοσκήματα autor est Galenus. AB eadem autẽ origine est πρόβασις apud Homerum pro prouentu seu reditu quem ex pecoribus aliquis habet. Od. β, v. 75, Ὑμέας ἐφέλωμαι κειμήλιά τε πρόβασίν τε. vbi Eustath. κειμήλια esse ait τὰ κείμενα, addẽs, τὰ παρ' ἡμῖν ἀκίνητα: at πρόβασιν, inquit, τὰ παρ' ἡμῖν αὐτοκίνητα, videlicet τὰ ὑφ' ἡμῶν προβαινόντα. vnde peculiariter per excellentiã vocata sint πρόβατα. Hæc ille. Galli certè hodieq; *biẽs meubles & immeubles* itidem nuncupant, paulo tamen aliam huius appellationis rationem sequentes.

Πρόβατοι, Ouis. Theophylactus epist. 2, ὁ τάξιαρχος τῶν προβάτων ὁ θαυμαστός μοι κριὸς ὀπὸ λωλε. Et apud Lucianum passim, itémque apud alios. ΕΤ Προβάτιον diminutiuum, Ouicula. Aristoph. Pluto prouerbialiter πρόβατα βίον λεγεις, pro μωρῶ, id est stulti. De qua metaph. lege Erasmũ. Hippocr. generali itidem signif. in libro De sacro morbo, οὐ γὰρ ὅτιν αὐτοῖς ἄλλο πρόβατον οὐδὲν ἢ αἶγες καὶ βοες. Nisi fortè πρόβατον ibi reponendum est.

Προβατοκάπηλος, ου, ὁ, ΕΤ Προβατοπώλης pro eodem apud Hesychium, Ouium venditor, vel Pecudum venditor. Vtitur autem sæpe Chrysostomus nomine προβατοπώλης.

Προβατικὸς, κὴ, κὸν, Ad oues seu pecudes pertinens. q.d. Ouiarius, seu Pecuarius. Eupolis impropriè προβατικὸν χρόνον appellauit τὸν ὀξ αἰῶν. Προβατικὴ κολυμβήθρα (vt legũt Ioh. 5, Cyrillus, Chrysostomus & Theophylact⁹) pecuaria piscina, id est, Ex qua potare & in qua mersari pecudes solebant. [redacted]

Προβάτιος, Ouillus. vt Aristot. De animal. 3, προβάτιον γάλα, Ouillum lac. Sic ἀκωμῳδέστιον ἤθος, Ouilli mores, prouerbialiter pro simplicibus seu fatuis.

Προβατώδης, Oues imitans: vnde προβατώδης exponitur ἀνόητος, item μωρός, inquit Bud.

Προβατὴς (ΣΕΥ Προβατοποιὸς. apud Poll.) Ouium pastor, Opilio. ΕΤ Προβατεία, Pecuaria, vel res pecuaria, inquit Bud. subiungens ex Plut. in Solone, τοὺς ὀπὶ πᾶς νομῆς τε καὶ προβατείαις διατρίβοντας, quos ὀπὸ τῶν γεωργῶν distinguit. Aristot. νομαδικὸν πῆθος, appellat. Idẽ, προβατεία, inquit, & κτηνοτροφία, Plutarcho in Publicola, Res pecuaria, vel potius Pœtura ouilli pecoris. ΕΤ Προβατευτικὸς, κὴ, κὸν, vnde προβατευτικὴ τέχνη, Pecuaria ars, Xen. Œcon. ΕΤ προβατθυμος, vt apud Philonem προβατθυσιμος πόα vel προβατθυσιμη (nam vtroq; vtitur) Ouibus aptum gramen, seu vtile, q.d. pecuariũ gramen.

Προβάτημα, ατος, τὸ, idem quod πρόβατον. Hesych. plur. προβάτηματα exponit πρόβατα.

A ΜΦΙΣΒΗΤΕΩ, al. F. ήτω, tanquam ἀμφισβατέω, quod & Suidas habet. (ἀμφιβατεῖν autem sine σ apud Hesych. legitur, cui τὸ ἀμφισβητῶ significationem tribuit) Ἀμφισβητεῖν inquit Suid. μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ' οἶον χωρὶς βαίνειν, καὶ ἀμφιβάλλειν. Meminit & Etymolog. huius etymi, licet alia ponat: quæ nõ refero, quòd planè iudicem futilia. Ἀμφισβητεῖν, Cõtrouersari, Cicerone interprete. nam hunc Platonis in Protagora locum, ἐγὼ μὲν καὶ αὐτὸς ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σωκρατες, αξιῶ ὑμᾶς σε ἀλλήλοις, καὶ πρὸς τοῦτο λόγον ἀμφισβητεῖν μὴ ἐρίζειν δὲ μή: ita vertit (vt Priscianus refert) Nunc à vobis Protagora & Socrates postulo, cõcedatis alter alteri: & inter vos de huiusce modi rebus cõtrouersemini, nõ cõcertetis. Dedit autẽ fortassis hic Plat. locus occasionẽ grãmaticis huius distinctionis, ἀμφισβητῶν, ὀπὶ φίλων. ἐρίζων, ὀπὶ ἐχθρῶν. Ἀμφισβητῶ σοι vel πρός σε, Tecũ cõtendo. & ἀμφισβητῶ σοι τοῦτο, vel πύτου, vel περὶ τούτου. sed vitatiores hæ duæ posteriores cõstructiones. Aristot. Pol. 3, ἀμφισβητῶσι πρὸ τὸ πρᾶγμα τὴν ἰσότητα, De rei æqualitate inter se cõtendunt. Alibi autẽ dicit ἀμφισβητοῦντα τῆς ἰσότητος τῆς πολιτείας. Isocrates, ἀμφισβητῶ σοι τῆς ἀρχῆς, De imperio tecũ contendo. Idem, ἀμφισβητῶ σοι τὸ χωρίον. Bud. autem, ἀμφισβητῶ σοι τοῦτο, καὶ διαλέγομαι, ait significare, Cõtendo, Ambigo, vt Cicero loquitur. hoc est, ἐγκαλῶ, Certo, Litigo. Et addit, Ἀμφισβητῶ περὶ τούτου, & πρὸς τοῦτο, Non admitto, Non concedo. Hæc Budæus. Sed videndum est quomodo & significationes & cõstructiones huius verbi (quod frequẽtissimè apud Græcos scriptores occurrit) sint distinguendæ. quam rem tractauit nemo, quod sciam. Dico igitur ἀμφισβητῶν aliquando significare Contendere de re aliqua, id est disceptare, aliter videlicet de ea sentientem quam alii: id est, vno verbo, Cõtrouersari: eóque sensu ἀμφισβητῶν vsurpari in loco Platonis primùm hic citato: & hic apud Aristotelem, vbi ei opponit ὁμολογῶν, Rhet. 1, ἐπὶ δὲ πολλάκις ὁμολο-

γοῦντες ἀμφω συμφέρειν, περὶ τοῦ μᾶλλον ἀμφισβητοῦσιν. Habet verò in hac significatione alias cõstructiones præter iam à nobis positas. Nam & datiuo rei iungitur. vt Aristot.Ethic.6, ἀμφισβητεῖ τοῖς φαινομένοις ἀναρχῶς, Controuersatur de iis quæ euidentia sunt. vel, Adducit in controuersiam ea quæ &c. aut, Vocat in controuersiã. vel Contendit de iis, &c. Idem verò significat ἀμφισβητεῖν περί τι apud Platonem, in hoc quem Budæus citat loco ex eius Philebo, ὁρᾶς οὖν, ὦ Πρώταρχε, περὶ τίνα λόγον ἡμῖν μέλλεις ἀμφισβητεῖν. licet hic Budæus velit ἀμφισβητεῖν περὶ τὸν λόγον, significare, Non admittere, Non cõcedere. Sed qui de re aliqua controuersatur, eã non admittit nec concedit, eique refragatur & reclamat. vnde ἀμφισβητεῖν quidam etiam verterunt Refragari, Reclamare. Iungitur verò ἀμφισβητεῖν & cum infinitiuo, ac tum per verbum Contendo aptissimè interpretari possumus. vt apud Demosthen. in Paragr. ad Apat. ὅτι ἠμφισβήτησεν ἐᾶν μὴ εἶναι ἡμᾶς διαιτᾶν τὰ αὑτοῦ. Apud eundem, ἀμφισβητῶ μὴ ἀληθῆ λέγειν σε, Contẽdo te non vera dicere: si modò rectè legitur hic locus in vulgatis lex. Græcol. vbi & in Chrysostomi De sacerdotio locus citatur, in quo ἀμφισβητῶ cum infinitiuo itidem iungitur, sed loco genitiui posito, præcedente articulo τοῦ. ita enim legitur, ἀμφισβητήσεις ἡμῖν τοῦ μὴ καλῶς ἡπατῆσθαι.

Ἀμφισβητῶ, Contendo in iudicio, Litigo, Ambigo. Isocr. ad Nicoclem, παῖς κρίσεις ποιοῦ περὶ ὧν αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητοῦσι, μὴ πρὸς χάριν, Noli ad gratiam de iis de quibus inter se ambigunt, sententiam ferre. vel de quibus inter eos ambigitur. Aristot. Pol.4, ὁ γάρ πω κρίσις γέγονεν ἀμφισβητούντων περὶ τοῦ ὀνόματος.

Ἀμφισβητῶ τοῦτο, vel τούτου, aut περὶ τούτου, Contẽdo de hoc tanquam ad me pertinente, Hoc mihi vendico. vt apud Themistium, εἰ τοῦ πράγματος ἠμφισβήτουν, pro Si rem vendicarem mihi, vt Budæus in lexico interpr. apud Demosthenem in epist. Phil. ἀμφισβητεῖν οὐ τοῦ δεῖν ὑμῖν προσηκόντων. Isocrates, ἀμφισβητῶ σοι τοῦ χωρίου. Idem, τοῦ δὲ καταλειφθέντος ἦλθεν ἀμφισβητήσουσα. Idem in Euagora, ἀμφισβητοῦντες περὶ βασιλείας. Aristot. Pol.3, ἀμφισβητοῦσι περὶ τοῦ τοῦ πράγματος ἰσότητα. qui tamen locus & aliam admittit interpretationẽ. Additur interdum datiuus personæ, vt apud Isocratem, ἀμφισβητῶ σοι τῆς ἀρχῆς, Certo tecum de imperio, vel Contendo tecum. Exponitur etiam, Dubito de tuo principatu. sed hæc expositio mihi planè videtur reiicienda. Notandũ est autem affinem esse hanc significationẽ proximè præcedenti, qua ἀμφισβητῶ ponitur pro Contendo in iudicio, Litigo. nam ferè fit vt de iis litigemus, & apud iudicem contendamus, quas nobis vendicamus, & de quibus tanquam ad nos pertinentibus contendimus. Interpretor autem ἀμφισβητῶ τοῦτο, Contendo de hoc tanquã ad me pertinente, non quòd verba hæc, Tanquam ad me pertinente, sit necesse adiungere, quum ipsos autores interpretamur: sed vt distinguam hanc verbi Contendo significationẽ à præcedentibus. Occurrunt verò multi autorum loci in quibus hoc facilè subauditur. verbi gratia, in hoc quem Suidas ex autore non nominato profert, ὁ δὲ Πτολεμαῖος εἰδὼς ποτὲ ἑαυτοῦ προγόνους ἐχθρόπους τοῦ κοίλου Συρίαν, πολλασκοῦ ἐποιεῖτο μεγάλας ἀμφισβητῶν ταύτης, id est, Ptolemæus autem sciens suos maiores cauam Syriam tenuisse, magnos apparatus faciebat, de hac contendens. Hic nihil opus est dicere, de hac contendens tanquam ad se pertinente: quum id facilè subaudiatur ex eo quod præcessit, Sciens suos maiores eam tenuisse. Iam verò & ex eo Demosthenis loco quem paulo antè citaui, ἀμφισβητεῖν καὶ τοῦ οὐδὲν ὑμῖν προσηκόντων, Videtur posse colligi, ἀμφισβητεῖν nos solere (certè debere) τοῦ ἡμῖν προσηκόντων. Perinde acsi dictum fuisset, ἀμφισβητεῖν καὶ τοῦ οὐδὲν ὑμῖν προσηκόντων, ὡς προσηκόντων. Sæpe autem in hac significatione genitiuum habet. Ἀμφισβητεῖν τοῦ κλήρου, vide apud Suidam in ἀμφισβητεῖν, & apud Budæum in Comm. in πολεμοκλεβάλλειν.

Ἀμφισβητῶ, Dubito, Ambigo. Aristot. Rhet.2, καὶ ἀμφισβητοῦντες προεστήκασιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ πάχα. Possit ἀμφισβητῶν accipi pro dubitant & in illo eiusdẽ loco, modò citato ex Rhet.1, ἐπὶ δὲ πολλάκις ὁμολογοῦντες ἄμφω συμφέρειν, περὶ τοῦ μᾶλλον ἀμφισβητοῦσιν.

Ἀμφισβητεῖσθαι, Ambigi, In controuersiam venire, In cõtrouersiã adduci, aut vocari. vt τὸ ἀμφισβητεῖ, Hoc cõtrouersum est, De hoc est controuersia, De hoc cõtenditur. Demosth. contra Timocratem, ἐὰν δ' ἀμφισβητῆται τι, ποιεῖν δικαστήριον, Si quid autem in controuersiã veniret, disceptationem in iudicio cõstitueres. Vt autem ὁμολογεῖν & ἀμφισβητεῖν ostendi apud Aristotelem opponi, sic ὁμολογούμενον & ἀμφισβητούμενον apud Isocratem tanquam contraria ponuntur in Archidamo non semel. ἠμφισβητημένα, Res quæ in controuersiã fuerunt adductæ, Res controuersæ, vel De quibus disceptatum fuit. ‖ Ἀμφισβητούμενα χρήματα apud Thucydidem exponitur, Res quæ ex fœdere repetuntur. Sed vt diximus ἀμφισβητεῖν τινος verti aliquando Vendicare sibi quidpiam, ita hic ἀμφισβητούμενα posset reddi, Quæ vẽdicantur à quibusdam, Quæ sibi quidam vendicant ex conditionibus fœderis.

Ἀμφισβητοῦμαι, Controuersiam patior: vt inquit Budæus, citans hunc Demosthenis locum in Paragr. ad Apaturium, ὁ δὲ οὐ μόνον ἀμφισβητηθεὶς, ἀλλὰ καὶ ἀποστερηθὲν αὐτοῦ, οὐδὲν ἧττον πλὴν ἀπόφασιν ἐπεποίησατο. Vbi veteres codices non ἀποστερηθὲν habent (vt legit Bud. sequẽs vulgatas editiones) sed ἀπορρηθέν: quæ lectio in alterius locum reponẽda est. Cæterùm malim ἀμφισβητοῦμαι interpretari Controuersia mihi mouetur, quàm Cõtrouersiam patior.

Ἀμφισβήτημα, ατος, τό, Controuersia, hoc est Res de qua disceptatur iudicio, inquit Budæus: restringens controuersiæ nomen, & id accõmodans ad locos eos in quibus ἀμφισβήτημα de re ea dicitur de qua in iudicio disceptatur. quum alioqui ἀμφισβήτημα tam latè pateat quàm Latinè controuersia.

Ἀμφισβήτημα, Quæstio inter disputantes agitata. VNDE Ἀναμφισβήτητον, Non controuersum, Quod constat & conuenit.

Ἀμφισβήτησις, εως, ἡ, Controuersatio, Disceptatio, Cõtentio. Item Dubitatio. Isocr. in Archidamo, περὶ μὲ ἄλλων τινῶν ἀμφισβήτησις ἐγένετο. Idem in Panath. λόγοις ἐπαμφοτερίζειν δυναμένοις, καὶ πολλὰς ἀμφισβητήσεις ἔχοντας. Idem ad Nicoclem ἀμφισβητήσεις & διαλύσεις inter se opponit.

Ἀμφισβήτησις, Actionis quoddam genus, apud Poll.

Ἀμφισβητήσιμος, ος, ὸν καὶ ἡ, Controuersus, In cõtrouersia positus, De quo controuersia est, De quo disceptatur. vel Dubius, De quo dubitatur: ἀμφισβητούμενος. A Budæo exponitur Cõtentiosus, Cõtrouersiosus: sed malim Cõtrouersus cum Cicerone dicere. τῆς ἀμφισβητησίμου χώρας, Xenoph. Hell.3. Apud Demosthenẽ Pro corona, ὑπὲρ ἀμφισβητησίμων τὰ πράγματα ἦν, In cõtrouerso erant, pro In controuersia positæ erant. vt si dicas In ambiguo esse, vel in dubio, pro Ambiguũ esse, vel Dubium esse.

Ἀμφισβητητικός, ή, ὸν, Contẽtiosus, i. Contentionibus deditus. ἀμφισβητητικός (inquit Budæus) dicitur ὁ ἐριστικός, ὁ αὖτ' λεγικός, ὁ πολλοῖς ἀγωνιστικός, Acer & Argutus in disceptationibus.

ΑΜΦΙΣΒΑΙΝΑ, ης, ἡ, Serpens quædam ita dicta, quasi vtrinquegrada. dicitur enim antrorsum & retrorsum incedere: geminum habẽs caput. Hesychius tradit illã cauda etiam iter facere: adeo vt quibusdam dubium sit num duo habeat capita. Verùm Nicander ἀμφικάρηνον vocat, id est bicipitem: scribens in Theriacis, Τὸν δ' μετ' ἀμφίβαιναν ὀλίζονα καὶ μινύθουσαν Δήεις ἀμφικάρηνον, ἀεὶ γλήναισιν ἀμυδρήν. Eustath. ἀμφίβαινα, ὅφις ἑκατέρωθεν βαίνων, ex aduerbio ἀμφίς. Hesychius tamen ait scribi etiã ἀμφίσμαινα, cuius scripturæ Nicandri scholiastes non meminit. Apud Etymologicum legitur & Ἀμφίσθμαινα.

ΒΑΔΙΖΩ, Vado, Eo. Demosth. βαδίζω ὅπῃ τοῦτο. Idẽ, βαδίζειν ἐφ' ἡμᾶς. quod exponitur, Aduersus nos tẽdere. Plutarchus Publ. βαδιεῖσθαι ὅπῃ τὸ πρᾶγμα. Et cum πρός, item εἰς, apud eundẽ, vt in Lycurgo, βαδίζει πρὸς οἰκίαν. Idẽ in Fabio, βαδίζει εἰς τὸ πολίτευμα, Ad rempub. se confert. βαδίζειν ἐν ῥυθμῷ in vulg. lex. Gressus ad numeros glomerare: cui opponitur apud Athenæum, βαδίζειν ἀρρύθμως. In iisdem βαδίζειν πρὸς φῶς, præuio lumine iter facere. ὁδὸν βαδίζειν, Iter facere, ex Xenoph. Et ὁδῷ βαδίζειν ex Luciano: quod tamẽ aliter sumitur. Sed & βαδίζε δεῦρο pro Huc ades, ex Aristophane. Et πόθεν βαδίζεις, sed sine autore. Dicitur autem & de brutis βαδίζειν. Xenophon de lepore, ὅταν ἀπρέμα πορεύῃ, πηδᾷ βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς ἑώρακεν. Vt autem βαδίζω, licet neutrum, in βαδίσμαι exit, ita & aliis verbis idem vsuenire docet Budæus pag. 895. Cæterùm perperam Suidas βάδος à βαδίζειν deducit, quum contrà βάδος, sicut & βάδην præcedere, & hæc à βαίνω deduci, ab his autem βαδίζω, manifestissimum sit. nam sicut à πίνω fit πάδιν, sic à βαίνω fieri βάδιν, Etymol. quoq; fatetur. At Eustathius à βάδος vult factũ esse βάδω, ex quo deriuatum sit βαδίζω. Suspicatur autem βάδος vocabulũ esse ab Aristophane iocosè fictum, vbi dicit πόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν. Quod perinde esse puto ac siquis Latinè dicat, Hanc viam viamus, vel (minus licenter) Hos gradus gradimur, pro Hoc iter conficimus.

Βαδιστέον, Vadendũ est, Eundum est. Plutarchus Galba, εἰ δὲ αὖτις πρὸς Καίσαρα βαδιστέον. Et βαδιστέα Atticè pro eodem, Aristoph. Acharn.

Βάδισμα, ET Βαδισμὸς, ET Βάδισις, Incessus, Gressus. Luc. τὸ σχῆμα ὀρθαλὴς, καὶ κόσμος τὸ βάδισμα. Addit Bud. accipi βάδισμα à Demosthene pro modo ingrediendi. Pro Βαδισμὸς autem in vulg. lex. affertur ex Nazianzeno, βαδισμὸς, ἡ ἀπ' ἄλλου πρὸς ἄλλο μετάβασις. At pro Βάδισις, ex Aristoph. in Pluto, βάδισιν πιεῖν, id est Graditur. Ex eodem citat Bud. δῆλος γὰρ ὅδε τῇ βαδίσει καὶ τῷ πάχει. vbi βάδισιν ingressum seu gradum esse tradit.

Βαδιὴς, Cursor, δρομεύς. ex Euripide.

Βαδιστὸς, ET Βαδιστικός. Exponitur βαδιστὸς in vulg. lexicis Per quem incedi potest, sed sine exemplo. Βαδιστικὸς autem apud Aristophanem habetur in Ranis pro eo qui ferẽdo ambulationis labori est idoneus, Gallicè, *grand cheminеur.*

C. Ἀπιβαδίζω, Abeo, Discedo. vt εἶμι, Eo: ἄπειμι, Abeo. Exponitur tamen Eo, tanquam significationem simplicis habens.

C. Διαβαδίζω, Pertranseo. Bud.

ΒΑΙΟΣ, οῦ, ὁ, Paruus, (Etymologistes à βαίνω deducit, de quo etymo ille aliique cum eo viderint) Βαιὸς ἰδεῖν, Paruus aspectu. βαιὸς πόδος, paruum fixum, id est corrosum, vt exponunt vulgata lexica, & κῦβος id est κῦβος μικρὸν apud Dionys. De situ orbis. Oppian. in cõparat. dixit βαιοτέροισι τ' ἐφαπτόμενοι λαγῴοις, In minores lepores armantur. Βαιὸς pro Modicus, Paucus, seu (quod propriè βαιὸς significare Suidas dicit) Vnus, accipitur in hoc Sophoclis loco, πόθεν τόδ' ἐχωρεῖ βαιὸς, ἢ πολλοὶς ἔχων λοχᾶτε ἀνδρας; Idem Aiace, Ὁ δ' εἶπε πρὸς με βαιὸ, ἀεὶ δ' ὑμνούμενα. Et aduerbialiter apud eundem, Τί βαιὸν ὄντος ὀκνεῖτε τῆς συμμαχίας; Quid tam parum curas?

Ἠβαιὸς, idẽ quod & βαιός. Propriè verò ἠβαιὸν esse tradũt vulgata lexica ex grammaticis, τὸ δὲ σμικρότητα βάσιν μὴ ἔχον. q. ἀβαιόν τι ὄν: vel per πρόσθεσιν τοῦ η à βαιὸς factũ. Alias etymologias vide apud Hesychium & Etym. ll. 6, ἔστεται οὐδ' ἠβαιόν, Ne tantillum quidem, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον καὶ ὀλιγοχρόνιον.

ΒΑΛΑΝΟΣ,

οῦ, ἡ, Glans. Propriè quercus fructum esse volunt: deinde ad similes aliarum quarundam arborum fructus transferri. (imò Marcellus tradit fructus lõgiores hoc nomine contineri: quemadmodum glandis appellatione apud iurisconsultos Latinos omnes ferè fructus, vt quidã tradũt) vnde βάλανοι δγυῖαι, πρίνιναι: & Σαρδιαναὶ quæ castaneæ (vt Plinius docet) dicuntur: & Εὐβοϊκαὶ, pro iisdẽ: item βάλανοι φηγοῦ, & φοινίκων (quæ cõpos. voce φοινικοβάλανοι appellantur & δάκτυλοι, quàsque balanos etiam popularinomine vocari autor est Plin.) & Διὸς βάλανοι, quas Diosc. castaneas vocat, Hermonax autẽ & Timachidas apud Athen. nuces Ponticas. Apud medicos est etiam celebris βάλανος μυρεψικὴ, quam Plin. & Aet. μυροβάλανον voce composita dicunt: Glans vnguentaria: fructus arboris myricæ similis, magnitudine auellanæ nucis: quæ quòd in Æthiopia, Ægypto, Arabia & Petra oppido iuxta Iudæam nascatur, Αἰθιοπικὴ, Θηβαϊκὴ, Αἰγυπτιακὴ, Πετραία, Συριακὴ, & Αἰγυπτία dicta est (vt Gorr. testatur) addens falsò quosdam opinari esse eam quæ hodie nux muscata nominatur. Βαλανίνη πίεσμα huius glandis succus, vel eiusdem expressæ retrimentum, vt idem autor docet. VNDE Βαλανῖνος, Qui è glãde hac fit. vt βαλανῖνον ἔλαιον, Oleum è glande vnguentaria seu myrobalano factum. Βάλανος est etiam Glans, id est, arbor ipsa glandifera: & specialiter arbor quædam apud Theophr. lib.4, cap.2, quam à fructu nomen obtinuisse scribit. De qua apud ipsum plura reperies.

Βάλανος est etiam ex aquatiliũ animantiũ genere, ἀπὸ τῆς πρὸς δρυΐτας βαλανίτης ὁμοιότητος, vt Athen. indicat: quem consule lib.3, & Aristot. lib.4 anim. Plinius quoque balani meminit. ‖ Est præterea medicamentum quod in glandis formam effictum, sedi imponitur ad deiiciendam aluum. quo significatu collyrii voce abusum esse Columellam lib.6, cap.6, Cælúmque Aurelianum medicũ βάλανον transtulisse collyrium, id est glandem quæ podici subiicitur, tradunt vulg. lex.

Est item extremi penis carnosa substãtia in glandis similitudinem facta, vtrunque penis meatum, quem natura vrinæ & seminis communem effecit, complectens & ambiens. Gorr. VNDE Βαλανοβόρον, Glandiuorum, Diogenes cinædum quendam appellasse fertur: quo sensu Martialis quoque Pastas glande nates dixit. ET Βαλανίζω, F. ίσω, Glandem sedi subiicio, vt medici loquuntur. ὅθεν γὰρ τὸν ἐκ σίαπος καὶ λίβου πεσόμενοις πλάσματος, ὡ αὐτὴ κλυσῆρος χρῶνται, βαλανίσαι Ἱπποκράτης ἔφη. Poll.

Βάλανος, Obex, Pessulus. μοχλός. propriè verò Aristophanes & Thucyd. schol. esse vult τὸ βαλλόμενον εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον, quod & μάγγανον vocetur. Fertũ quod init μοχλὸν, & à claue ducitur ac reducitur. vulg. lexic. Thuc. πᾶς πύλας ἔκλεισε, συρακίῳ ἀκοντίου αὐτὴ βαλανὸς χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν. A QVO Βαλανάγρα, ας, ἡ, Clauis dicitur πρὸς τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον. Xenophõ Hell. 5, πρὸς δὲ τὴν αὐτοῦ τὴν βαλανάγραν τοῦ πυλῶν. ET Βαλανόω, ῶ, F. ώσω, Obice traiecto obsero. βάλανοι γὰρ τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως. vt Aristoph. schol. annotat in hũc Auium locum, Καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα πεπόλωται πύλαις Καὶ βεβαλάνωται.

Βάλανοι sunt etiam Hesychio τὰ ἐξηρτημένα τοῦ ὄρμου πρὸς τὸν τεράχηλον. ψάλια Suid. exponit.

C. Βαλανοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glandiuorus, Qui glandibus vescitur. Plutarchus Caio, μάλιστα πρώτους δ' Ἀρκάδας τὴν δρῦν, βαλανοφάγους ὑπὸ τοῦ θεοῦ χρησμῷ πρεσαγορευθέντας.

C. Βαλανοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glandiferus. βαλανοφόροι φοίνικες apud Athenæum.

Βαλανικά, τὰ, Quæ in glandario genere comprehenduntur: vt σπερμά, σπόδη, καρυικά, βοτρυικά, σταχυικά, Theophr. & ὀσφρακηικά, Aristot. Ita Bud.

Βαλανώδης, εος, ὸ καὶ ἡ, Glandibus plenus: aut Qui glandis figura est, vt ex Gaza exponunt vulg. lex. Et τὰ βαλανώδη itidem Glandes.

Βαλανίζω, Glandes excutio. Erasmus in Prouerbio, Aliam quercum excutere. Epigramm. lib.2, Ἄλλῳ δρῦν βαλανίζε Μενέσθιν. Vide βαλανίζω suprà, alia signif.

ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ, ου, τὸ, Balineũ, Balneũ. dictũ volũt πρὸς τὸ τοὺς βαλανεῖς αὔειν. Suidas enim glandibus veteres vesci solitos fuisse docet, earúmque putamina succendisse. Plut. οὔτε γὰρ βαλανεῖον φησὶν ὁ Λείστων) οὔτε λόγου μὴ καθαίροι τὸς ὄφελος ὅδε. Athen. lib.8, ἀκικοῦς ὡς ἀπολωικοὺς ἔσω θεν ἡ πόλις ποιεῖν ἐν τοῖς βαλανείοις.

C. Βαλανεόμφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Athen. lib.11, epithetũ hoc esse dicit φιλῶν apud Cratinum, inde dictarum quòd οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τοῦ βαλανείου οἱ θόλοι similes essent: vel quòd earum ὀμφαλὸς ἰδεῖν ὡς similis esset: vel ἀπὸ τοῦ ὀμφαλῶν τῶν ἐν ταῖς γυναικείοις πίλοις: vel διότι τὰ πλέκτα τοῦ Ἀθήνησι βαλανείου κυκλοειδῆ ταῖς σκυφαῖς ἦν, πεῖ ἀγαγωγοὺς ἔχει καὶ μέτρον, ἐφ' ὃ χαλκοῖς ὀμφαλὸς ἔπεστιν. Has easdẽ ab Ione μεσομφάλους dictas fuisse idem Athen. docet.

Βαλανεὺς, έως, ὁ, Balneator. Plato Pol.1. Est etiã πολυπραγμων, πολυέργος, Hes.

Βαλανεύω, F. εύσω, propriè Aquam in balneo ministro: deinde de quouis ministerio dicitur. Aristoph. Pace, Ἀλλ' εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ μαυτὸν βαλανεύσω, Ipse mihi ministrabo. διακονήσω καὶ ὑπουργήσω. ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ ὅτι χεόντων ὕδωρ.

ἢ τοῖς βαλανείοις κρυπτόντων. vt ibidem schol. explicat. Hesychio est etiam λαμπροφωνιόμαι, παρ' ὅσον οἱ βαλανεῖς, ὅταν προσάγωσιν τὸ ὕδωρ, κραυγάζουσι. A

Βαλανεύτης, ου, ὁ, Balneator. quem προσχύτην vulgò dictũ fuisse Suidas indicat. Item πολυφαγόμωνος, πολέμιος, vt tradit Hesychius. ET Βαλανιώτης, pro eodem, Suidas.

Βαλανίς, ίδος, ET Βαλανίωσα, ης, ἡ, Balneatrix.

ΒΑΛΛΩ, Iacio, Iaculor. Quod posterius existimo primæ & primariæ verbi βάλλω significationi respondere. vt enim dicitur Iaculari saxa, B Iaculari ferrũ, Iaculari fulmen, & Iaculari aliquẽ saxis, ferro, fulmine, eodem modo βάλλειν λίθον & βάλλειν πυρὶ λίθῳ dicunt Græci. Sed posterior hæc constructio verbi βάλλω nihilo est infrequentior altera, imò verò & frequentior: quod contrà in verbo Iaculor vsuuenit. Adde quòd Iaculor poeticum est potius quàm oratorium, quũ βάλλω contrà vtrisque scriptoribus peræquè sit in vsu. Sic autem & verbum ἀκοντίζω (cui ad verbũ respondet Iaculor) vtroque modo construi, docui suo loco. Sed exemplum huius constructionis βάλλειν λίθον C aut πέτρον, pro Iacere lapidem, simpliciter, vix puto apud Homerum reperiri posse, præsertim quum scribat Eustathius pag. 451, quosdam negasse Homerum ponere βάλλειν pro ἀφιέναι simpliciter: quibus & ipse subscribere videtur. atque adeo in hoc loco Il.ε, Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσι βαλὼν, exponit βαλὼν non simpliciter ἀφεὶς sed ὀπτυχῶς ἀφείς. ita enim eius verba intelligo, pag.551. Sunt tamẽ qui Iliad.γ, — ὥς τε δολιχόσκιον ἔγχος Καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα πώεσι ἴσην, (qui versus repeti D tur statim pòst, mutato duntaxat Ἀτρεΐδαο in Περιμήδαο) interpretentur, Et iecit seu coniecit [hastam] in clypeum. Sunt & qui reddiderint, eodem sensu, Et iecit tragulam per clypeum. (notandum est autem eos repetere accusatiuum ἔγχος) Sed Eustathius videtur censuisse exponendum ἐπὶ τυχῇ τῆς ἀσπίδος, id est, Ipse attigit clypeum, vel (vt quidam) Confixit. Quod Latinum verbum non probo, quũ ὀπτυχῶς opponatur simpliciter verbo Aberrare. Videtur autem illa cõstructio cum κατ', similis esse nostrati, quum dicimus, *Il a frapé* E *contre le bouclier*. Cæterùm exempla certissima huius significationis verbi βάλλειν, videlicet pro ὀπτυχάνειν, proferam paulo pòst, vbi de eo loquar solum personæ accusatiuum habente. Vt verò dicitur βάλλειν λίθον, aut aliud quod iaculari possumus, sic & metaphoricè βάλλειν λόγον. vt apud Gregorium in Basil. epit. οὐδὲ ἔξω τοῦ σκοποῦ βάλλειν τὸν λόγον. Inuenitur & βάλλειν τὸν σκοπὸν, de quo postea. Alterius autem cõstructionis nõ desunt apud hunc quoque poetam exempla. nam vt Xenoph. dixit βάλλειν βώλῳ, & Euripides βάλλειν πέτρις, Iaculari aliquem saxis, id est Iaculari saxa in aliquem (pro quibus frequentius est Petere lapidibus seu Imperere, aut Incessere) sic & ille, Il.γ, Τοῖσίν τε πτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλον. Sic apud eundem Il.σ, legimus, Βάλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν. Et Il.χ, — ἐξεῖ χαλκῷ Τύφας τε βάλων. Sed & βέλεσιν βάλλωσι legitur Odyss.π. Tale apud Theocritum, Βάλλε καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον. Et βάλλω σε σεφανοῖς, in Epigr. Dicitur etiam metaphoricè λόγοις βάλλειν, & κακοῖς λόγοις βάλλειν, vt apud Latinos Maledictis incessere. Soph. autem dixit κακοῖς, subaudito nomine λόγοις, G in Aiace, κακοῖς βαλεῖτε πυθμένας, Maledictis nos incessetis, Probra in nos iactabitis. Eustathius τὸ βαλεῖν per se etiam posito, videtur calumniãdi significationem dare: vt docebo in Ἐνδιαβαλεῖν. ‖ Sciendum est autem interdum βάλλω per se poni vt Iaculor. Demosth. Philipp.3, κἂν μή πω βάλλῃ, μηδὲ τοξεύῃ. Xenoph. Hell.2, ἠκόντιζον, ἔβαλλον. Sic & apud Thucydidem l.3, Τοὺς ὀπισθοδρόμους καὶ κάτωθεν καὶ ἄνωθεν εἴργον βάλλοντες, Iaculãtes, vel Missilibus petentes. Itidem in prouerb. quod à Suida refertur, βαλὼν φεύξεσθαι οἴει, per se ponitur βαλὼν, quod alii interpretantur Emisso iaculo, alii Infixo aculeo. De quo prouerbio consule Erasmũ. ‖ Βάλλω σε, H pro Attingo, item Ferio, Figo, Saucio. Il.ε, — οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν. vbi Eustath. scribit βάλλειν apertè pro ὀπτυχάνειν accipi. Sic & in ænigmate quodã Clearchi quod ab eodem grãmatico post Athenæum refertur, p.713, λίθῳ τε

καὶ λίθῳ βάλοι τε καὶ βάλοι. vbi docet, βάλοι priore loco esse pro ἀφήσοι, πέμψοι, ῥίψοι: at posteriore pro οὐκ ἀστοχήσοι siue οὐκ ὀπτύχοι. Hoc autem sensu dicitur & βάλλειν σκοπὸν videlicet pro Attingere scopũ. Greg. καὶ οὐ σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὐκ οἶδ' εἴτις βέβληκεν, ἢδ' ἡ τοῦ λόγου προκοπτόμεθα. Dicitur autem & βάλλειν ὀπὸ σκοπὸν, à Xenophonte. Ex Thucydide autẽ citatur & βάλλειν cũ ὀπὸ habẽte accusatiuum personæ, βάλλειν ὀπὸ τοὺς πολεμίους πᾶσαν ὅρμησιν. Vbi βάλλειν fuerit Petere, sicut & in locis antè prolatis. At βάλλω pro Ferio, Vulnero. Il.β, Βεβλήκει κεφαλῆς κατ' ἰνίον ὀξεῖ δουρί. Volunt autem grammatici βάλλειν esse vulnerare è lõginquo, at ὑπαίειν è propinquo. vnde esse illud in fine libri η Iliad. Ὅς τις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξεῖ χαλκῷ.

Βάλλω, Iacio, Proiicio. ῥίπτω. vt Odyss.ι, Οὔτ' ἄνας βαλέειν, i. ἀπωθῆσαι κατὰ βυθοῦ ῥίψαι, Eust. Sic Il.β, — πυκὶ δ' σκῆπτρον βάλε γαίῃ, sceptrũ in terram proiecit. id est ἔρριψε, seu κατέρριψε. Et Il.η, Τὸν μὲν πὰρ ποσὶ δῖον χαμάδις βάλε. Et Od.ζ, Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, in ignem iaciebat. Apud eundem ἐν κονίῃσι βαλεῖν, in puluerem proiicere: quod periphrasticè dicitur pro Interficere. Il.θ, Τάων ἐν κονίῃσι βάλες θαλερούς τε δοκοίτους. Apud Apoll. Arg.2, ῥοῦν εἰς ἅλα βάλλε, Iacit, Deuoluit. Vide & βάλλειν ὄμματα. Βάλλω autẽ pro Abiicio, vt βάλλειν τοὺς ὀδόντας, vide in Προπόλος. ‖ Βάλλω, Emitto, vt Hom. βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν. Sic Eurip. Hippolyto, — ἀπ' ὄσσων δ' οὐ θέμις βαλεῖν δάκρυ. Latini quoque nõ solùm Emittere lacrymas & Profundere, sed & Proiicere lacrymas, interdũ dicũt, sed frequentius, Profundere. ‖ Βάλλω, Pono, Immitto. Il.ρ, Πανθὼ ἐν χείρεσι βάλω καὶ Φρόντιδι δίῃ. Et Il.η, κωνείῃ βάλε (omissa præpos.) pro ἐν κωνείῃ ἔθετο. Et Il.δ, — φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν. Et εἰς οἶνον βάλλειν, Od.δ, Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐς οἶνον βάλε φάρμακον ἔνθετο πόνων. quod Eustathius exponit ἐνέβαλεν, ἐνέθετο. Apud eundẽ poetam aliquoties legimus χεῖρα βάλλειν ἀμφί τινι. vt Od.φ, Ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἕστηκεν. q.d. Posuit manum circa ensem. Pro quo potius diceretur Apposuit manum ensi, vel Circumiecit. Quod nihil aliud est quàm Cepit. pro ἔλεν, vt inquit Eustathius. Qui tamen in loco simili vult βάλλειν significare ῥίπτειν vel πθέναι: in hoc videlicet versu, qui est 137 Od η, Ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς. Ego autem in his locis prepositionem verbo iungendam existimo, vt docebo in Ἀμφιβάλλω. (vbi & de βάλλεσθαι πόρταν ἀμφ' ὤμοις pro ἀμφιβάλλεσθαι) Sic porro idem scholiastes Il.ε, Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσι βαλὼν, vult esse vel θεὶς, vel ἀφεὶς, vel ὀπτυχῶς, & quidem ὀπτυχῶς. Ego χαλκὸν βαλεῖν ἐν στήθεσι puto esse Immittere, vel potius Intrudere. Nec verò dubito quin hic itidem iungi debeat verbo præpositio, vt fit pro ἐμβαλὼν στήθεσι. Itidem apud Euripidẽ Oreste, ἐν πύλαισιν ἀκοὰς βάλω, quod exponitur, Apponã aures foribus, videtur accipiendum pro ἐμβάλω ἀκοὰς πύλαισι. In vulg. lexicis citatur ex Herodoto, ἐμβαλὲ τὴν αὐχένα βρόχῳ pro Collum laqueo circundedit. ‖ Vsurpatur βάλλειν pro Ponere, in metaphoricis etiam loquendi generibus: vt apud eundem poetam βάλλειν ἐν θυμῷ, ad verbum Ponere in mente, pro Versare in mẽte, seu In animo cogitare: vt Od.α, v.201, 202, — ὡς ἐνὶ θυμῷ Ἀθήνασι βάλλωσι, καὶ ὡς τελέεσθαι ὀίω. id est ἐν θυμοδοτῆσαι, vno verbo, vt scribit Eustathius: addens etiam, βάλλειν significare vel νοεῖν ὀπτυχῶς, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπιβόλως, vel πθέναι. Quam posteriorem expositionẽ admitto, priorem vt nimiũ subtilem atque adeo commentitiã reiicio. neque enim βάλλειν per se declarare potest νοεῖν, sed iunctum cum ἐν θυμῷ, aut ἐν φρεσὶ, aut alio huiusmodi. vt si dicas ἐν νῷ seu ἐν νοῖ βάλλειν, non dubiũ fuerit quin βάλλειν sit simpliciter θεῖναι, quũ habeamus inde factam vocem compositam νουθετεῖν. Qua forma dicuntur à Virgilio, Mente alta repostum, & Sensibus imis reponas. Cæterùm frequentius voce passiua βάλλεσθαι vtitur Homerus (si bene memini) quàm actiua, in hoc loquendi genere. Sic Il.ο, v.566, Ἐν θυμῷ δ' βάλοντο ἔπος. vel ἐβάλοντο. Et Od.μ, v.217, Ἀλλὰ δὲ κυβερνῆθ' ὧν ἐν ὀπτέλλομαι (ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ βάλλομαι) ἐπὶ νηός, &c. Itidem Il.ξ, v.50, Ἐν θυμῷ βάλλοντο ἐμοὶ χόλον, atque alibi. Aliquãdo autem ἐν φρεσὶ βάλλεσθαι pro eodem dicitur. vnde illud nõ semel

semel apud hunc poetam & apud Hesiodum quoque, — σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. Et apud Homerum rursus, νοῦν μετὰ φρεσὶ βάλλεο. Possumus verò (& commodius fortasse) in his omnibus locis præpositionem verbo iungere, vt sit ἐμβάλλειν vel ἐμβάλλεσθαι θυμῷ, aut φρεσί. Vtũtur autem hoc verbo, & quidem in pass. voce, prosæ etiam scriptores, in simili vel potius eodem loquendi genere, mutantes duntaxat præpositionem: dicunt enim βάλλεσθαι εἰς νοῦν, quod Homerus βάλλεσθαι ἐν θυμῷ, & βάλλεσθαι ἐν φρεσί. (Herodotus etiam ἐς θυμὸν βαλλεσθαι dixit) quod exponitur Animaduerto, Intelligo. Item, Animum appello: vt apud Plut. in Theseo, βάλλεσθαι εἰς νοῦν τὸ ἔργον, Animum ad opus appellere. Synes. Euoptio, ἡμεῖς δὲ πῶς μὴ οὖσαν αἰτίαν οὐκ ἄδυς εἰς νοῦν ἐβαλόμεθα, i. (Bud. interpr.) Non statim causam intelleximus. Potest βάλλομαι εἰς νοῦν commodè etiam exponi, alicubi Animo capesso, vel Mente capesso, vt apud Plutarchũ, μέγα καὶ θαυμαστὸν ἔργον εἰς νοῦν βαλόμενος. Apud Chrysost. Ἐνβληθὼς εἰς νοῦν (vbi obserua βεβληθὼς signif. act. Bud. interpr. Qui in animum induxit, & vt faceret consilium cepit. Sciendum est autem Eurip. inuersa ista constructione dixisse, βάλλεσθαι νοῦν εἰς φροντίδας, pro βάλλεσθαι φροντίδας εἰς νοῦν, in Theseo, Εἰς φροντίδας νοῦν συμφορᾶς τ' ἐβαλόμην, quod Cic. interpr. Mecum futuras commentabar miserias. Quem locum vide p. 110 & 111 mei lex. Cic. Iam verò & βάλλεσθαι per se positum, eandem signif. habet apud Herodot. qui βάλλεσθαι ἐφ' ἑαυτῷ non semel dicit pro Apud se cogitare, In animo suo versare. Et apud eũdem βαλόμενος ἐπ' ἐμαυτῷ ἔθρηξα, Re apud me perpensi, seu considerata, vel Meo ipse vsus consilio. Qui loci nobis Homericum istum exponunt, Od.α, v.235, Νῦν δ' ἕτερος ἐβάλοντο θεοὶ κακὰ μνηστῆρσιν, nec de eius lectione dubitare sinunt: ac dicere cum Eustathio, meliorem esse hanc lectionem ἐβάλοντο quàm alteram ἐβούλοντο: quasi verò hæc ferri vllo modo possit. Sed nec probo eius expositionem, vt sit ἐβάλοντο positum pro ἔρριψαν, metaphora sumpta ἀπὸ τῶν κύβων. Planè enim esse puto ἐβάλοντο pro ἐν θυμῷ ἐβάλοντο vt dicat, Aliud apud se statuerũt, Vel (cũ Ouid.) Diis aliter visum. Cæterũ in vulg. l. falsò citatur ex eodẽ Herod. βαλόμενοι ἐφ' ἑαυτῷ pro Contracti, item βαλόμενοι ὀπὸ φρένων αὐτέων pro Inter se colloquuti: quũ ad proximè præcedentem signif. commodius referri possint. Videtur autẽ βάλλω poni pro πθημι in oratoriis etiam quibusdã dicendi formulis: vt in βάλλειν πιὰ ἐν αἰτίᾳ, quod ex Platone citatur pro Culpam in aliquem reiicere. ‖ Βάλλω affinem verbo πθημι significationem habet in hoc Eurip. loco, in Ione, Οὐκ εἰς ἀπίστους δίαυλα βαλεῖς χρεών, id est Propones, vel Trades, Imperties. Apud Matth. autem cap.25, v.27, ἔδει σοῦ βαλεῖν τὸ ἀργύριόν μου τοῖς τραπεζίταις, Tradere mensariis, vel Committere. aut Ponere apud mensarios. nam verbo ponere vtitur Horatius hac in re. In illa autem tradendi significatione optimè conuenit Gall. *bailler* cum Græco βαλεῖν.

Βάλλω cum πρὸς, vt Iliad.π, v.768, Αἴψα πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον πανυπερτάτῳ ὄζῳ, pro composito συμβάλλω.

Βάλλω, Verto, seu Flecto interpretor apud Homerum, vbi dicit βάλλειν κάρη ἑτέρωσε, Il.θ, v.306, Μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, Aliò caput vertit, seu flexit. Nã quod Eustathius βάλλειν hic quoque ad significationem τοῦ πθημι vel τοῦ ῥίπτειν reducere vult, nimis coactum atq; adeo violentum mihi videtur. Tolerabilior autem fuerit potestor hæc expositio, videlicet per verbũ ῥίπτειν, in altero illo genere loquẽdi huic simili, Od.π, v.179, Ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα μὴ θεὸς εἶη. Nam hic possimus interpretari, Aliò vertit oculos, (pro quo breuius Auertit oculos) vel Aliò coniecit oculos, eodem sensu.

Βάλλ' ἐς κόρακας, pro ἔρρ' ἐς κόρακας. q.d. Facesse, vel Abi ad coruos. Sed Latini pro eo dicunt, Abi in malam rẽ. De quibus loquendi generibus lege Erasmum. Quãuis autem hoc βάλλε verbo neutro reddatur, (sicut & quum dicitur βάλλ' ἐς μακαρίων) quidam tamen pronomen σεαυτὸν subaudiri tradiderunt, perinde ac si diceretur βάλλε σεαυτὸν εἰς κόρακας.

Βλῆμα, ατος, τὸ, Iactus vel potius Ictus, apud autorem par-

uorum schol. Homeri, vt videbis in βολή. Ego tamen apud classicos scriptores inueniri non arbitror. ‖ Seleucus autem apud Athen. lib.3, βλῆμα dici ait τὸν ἐνπθρυμμθίον ἄρτον ὑπὸ θερμοῦ. HVC Βλωμὸς pertinere videtur (quod & ipsum à βάλλω deducit Eustath.) Bucella, Offella. Vel, Fragmẽtum, vt exponitur ab aliis ex Hesychio. VNDE ὀκτόβολαμος ἄρτος apud Hesiodum, Panis octo buccellarum, seu, Octo turũdarum, vt alii. ET Βλωμίλιοι ἄρτοι, Panes qui incisuras habent, à Romanis dicti quadrati. Philemon quidam apud Athen. lib.3.

B Ἄβλης, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, Nondum iactus, Nondum cõiectus. A βέβλητται, tertia persona præteriti verbi βάλλομαι præfixo α priuatiuo. Hom. Od.η. — οὐκ ἄρ' ἔλετ' ἰὸν Ἀβλῆτα, id est, Extraxit sagittam nondum coniectam in quenquam. Ex hoc autem intelligimus nouam. ἰὸς ἄβλης, inquit Eustath. ὁ μήπω βληθείς, οὗ ὄντος ἀφεθεὶς κατάπτος. Vel (vt alibi exponit) ὁ μήπω βαλὼν ἢ πω ὀπτυχών τινος. Autor Etymologici ἄβλητα exponit τὸν κακοβλητον, id est Malè iactum: aut Nouũ & nondum iactum, sed nuper fabricatum, & integrum adhuc venenum in se habentem. C Hoc enim puto significari his verbis, ἀκέραιον τὸν ἰὸν ἀπτῶ ἔχοντα. Quidam tamen ἰὸν hic interpretati sunt cuspidem: quo exemplo, viderint.

C. Κεραυνόβλης, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, Fulmine ictus. Theophr. Hist. pl. lib.3. cap.9, λέγεται δὲ καὶ κεραυνοβλῆτες αὐτὰ μόνα γίγνοντα, καὶ τὸ ὕψος οὐκ ἔχουσα.

Βλητός, οῦ, ὁ, Ictus, Item Attonitus, Apoplecticus. ὁ ὑπὸ τῶν ὀξέων νοσημάτων ἄφνω θανών, Var. Citatur ex Hippocrate De morb. lib.1. Apud Hesych. verò βλῆτος legitur. ET Βλητοὶ apud eundem Hesych. οἱ τῆς ἀμάξης ὀχοὶ, σφῆνες, ἐμβλήματα. item ζύμφοι καὶ συμβολαὶ ἀξόνων.

Ἄβλητος, ου ὁ καὶ ἡ, itidem à βέβλητται, & idem quod ἄβλης. vt ἄβλητα βέλη, nondum missa tela, nondum iacta ad vulnerandum, quæ nondum vulnerarunt. τὰ μὴ πεμφθέντα εἰς τρῶσιν, inquit Suidas. Et Hesychius ἄβλητα exponit κεντὰ, ἄβρωτα, ὑπὸ ἄλλου βεβληθέντα. sed non addit substãtiuum βέλη. ad quod si referatur ἄβρωτα (vt Varinus existimauit) significationem actiuam habebit, pro, Quæ non vulnerarunt.

Ἄβλητος, Non ictus. vel, Non ictus sagitta, Quem sagitta seu telum non ferit. Hesychius explicat ἄβρωτος ὑπὸ βέλους, id est Non vulneratus sagitta, seu telo. nõ, vt vulgus exponit, Non vulnerabilis, seu Inuulnerabilis, Ab omni telorum incursu, tutus & inuiolabilis. Nam accommodat hic lexicographus expositionem suam loco huic Homerico, Il.η, in fine, Ὅς τις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξεῖ χαλκῷ. vbi ἄβλητος eum significat qui ictus nõ sit, aut non vulneratus, non qui ici non possit, seu vulnerari. Sicut & ἀνούτατος nõ capitur pro ὁ οὐ δυνάμενος ὑπάζεσθαι, sed simpliciter pro ὁ μὴ ὑπασθείς. Obseruandũ est autem hanc constitui à grammaticis differentiam inter hæc duo nomina ἄβλητος & ἀβασθείς, vt illud dicatur de eo qui nullũ emin°, hoc de eo qui nullũ comi nus vulnus acceperit. Sunt qui in illo Homeri loco exponant ἄβλητος Illa fus: sed nimium generali vocabulo.

C. Διόβλητος, ου, ὁ, A Ioue ictus, id est. Fulmine tactus, *diloiis* βέλεσι βλαβεὶς, Eust.

Βλητιὰς, οῦ, ὁ, Ictibus seu (vt est in vulgatis lexicis) vulneribus patens.

Βλῆτρον, ου, τὸ, Clauus ferreus. Suidas exponit σύμβολμα: Eustathius verò alicubi συμβολὴ: Il. autem ο, in illum versum, Νῶμα δέ ξυσὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι. Κόλλητον βλήτροισι, exponit κύκλον σιδηρεῖον δι' οὗ τὰ δύο ξύλα εἰς ἓν συμβάλλονται δόρυ ναύμαχον. Fit autem à βάλλω βλῆτρον vt à πλέκω πλῆκτρον. HINC Βλητρώσας deriuari possit quod Hesychio est ἐμβαλών.

Βλήδιν, aduerb. Iaciendo. q.d. Iactim, μετὰ τοῦ βάλλειν. Hesychius.

H Βολή, Iactus, Coniectus, Coniectio. vt ἐξ ἀκοντίου βολῆς, Xen. Hell.4, & ὑστοῦ βουλῆς ἐντός, Plut. (vt Lat. teli iactũ dicũt. Sed & cõiectionẽ telorũ Cic. dixit) Sic βολὰς βελέων apud Opp. De venat. lib.3. Itẽ λίθων βολή, Herod. lapidũ iactus, vel cõiectus, ex Lucr. & Cic. Et in plur. λίθων βολάς apud eundẽ. At verò ἀιθέων βολὰς apud Herod. lib.1 & 4, Pol. vertit florũ sparsiones: quia videlicet iaciẽdo spargũtur. Idẽ apud eũdẽ ὀφθαλμῶν βολὰς πυρώδεις lib.1 interpr.

oculorũ faces. Sed βολαὶ ὀφθαλμῶν sine adiectione, pos- A
sumus reddere ad verbum, Coniectus oculorum, ex
Cic. Bud. autem apud Homerum. Od. η, ὀφθαλμῶν βο-
λαὶ interpr. Oculorum fulgorem & vegetam aciem.
‖Βολή, Ictus, Plaga. vt Od. ω, v. 160, Ἀλλ' ἔπ σίν τε κακοῖσιν
ἐνίσπομεν ἠδὲ βολῆσιν. id est πληγαῖς, inquit Eust. At scho-
liastes exponit βλήμασι. Sicut & Od. ρ, v. 283, Οὐ γὰρ πάλη-
χεων ἀδάμας οὐδὲ βολάων, itidē, βλημῇ exponit. A T
verò ἡλίου βολὰς apud Apoll. & Sophocl. aliósque poe-
tas, aptè (vt opinor) ex Lucretio, Verbera radiorum
interpretari possumus, (sub. solis) imò non dubito quin B
hisce Latinis Græca illa exprimere voluerit. ‖Βολὴ
pro ἀποβολή, Abiectio, Amissio, ex Theophr. De caus.
plant. αὐξῶν ποιεῖ βολιώ. Vide Ἄβολος & Φυλλοβολῶ, &c.
Βολαὶ olim dicebantur etiam dolores qui sentiuntur
in partu, vt tradunt vulg. lex.
Βόλος, ου, ὁ, Iactus, vt Valer. Max. vocat. Bud. C. exponit Re-
tis iactum, Rete piscatoriũ, i. fundam. Suid. τὸ βαλόμενον
δίκτυον ἄγραν ἰχθύων. Exẽpla vide apud Bud. C. p. 432. Quod
verò Plut. βόλον πορίσαι dicit, id Valerio (vt B. in Pand. C
annotat) est iactum emere. Reperitur tamen & βόλος δι-
κτύου apud Aristoph. ‖Item βόλος πάσσινος, καὶ παγγενὲς, καὶ
ἀνεβυπιῶς dicitur pro aleæ iactu, vt ibidem B. tradit. quo
vocabulo Plautus quoque vsus est, apud quem in Rud.
quidam dicit, Profectò nimis lepidè iecisti bolon.
Est etiam βόλος τῶν ὀδόντων (vt ibidē addit B.) in veteri-
nis, quum dentes pullinos amittunt. Aristot. 6, De hist.
an. ἀκμάζει δὲ καὶ ἵππος καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους. ‖Et βόλοι
δρόσου, Stillæ roris, vt vulgata lex. exponunt apud Naz.
Composita quorum alia ad βάλλω, alia ad βολὴ, quæ- D
dam & ad βόλος commodius referri possunt.
C. Βολοκτυπία, Sonitus ex iactu tesserarum, dum mouẽtur,
Sónitus in ludo fritilli: de quo Mart. lib. 4, Dum blanda
vagus alea decẽber Incertis sonat hinc & illinc fritillis.
C. Ἄβολος, ου, ὁ, Qui nondũ amisit dentes ætatis indices, i.
γνώμονας. sic enim appellãtur à Xen. Ita Budæus in suis
Cõm. citato Aristot. hoc loco, in quo de equis & mulis
loquitur, ἀκμάζει δὲ ἵππος καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους. ὅταν δὲ
παύσωσι βεβληκότες, οὐ ῥᾴδιον γνῶναι τὴν ἡλικίαν. διὸ καὶ λέγου-
σι γνώμονα ἔχειν ὅταν ἄβολος ᾖ· ὅταν δὲ βεβληκότες, οὐκ ἔχειν. Ci
tat & Aristot. hæc ex Anim. l. 6 verba ἀκμάζει δὲ καὶ ἵπ-
πος καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους. ‖Ait autem Suid. ita etiam
dici pullũ qui nõdum habeat dentẽ γνώμονα. ‖Est por-
ro dens dictus γνώμων, quoniã ex eo pullorũ equinorũ,
item vitulorũ, ætas γνωρίζεται, i. cognoscitur, vt inquit
autor Etymol. Pollux quoq; ait γνωμονα dici dentẽ ætatis indicii præbentem, qui decidere solet. Apud quos obserua γνώμονα sing. numero, nõ γνώμονας plurali. At verò apud Suid. legitur, ὀδόντας ἐξ οὗ γνωρίζεται ἡ ἡλικία. F
quæ lectio stare non potest: sed aut ὀδόντα ἐξ οὗ, aut ὀδόντας ἐξ ὧν legendũ, vt quiuis perspicere potest. Fit autẽ ἄβολος à nomine βόλος (quæ vox dẽtis indicis, seu dentium indicum aut pullinorum amissionem inter cætera significat) præfixo α priuatiuo.
Ἀβολήπωρ & Ἄβολις, idem quod ἄβολος. Suid.
C. Δεξιοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui dextra manu iacit [telum.]
C. Δευτεροβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui secundùm [dentes indices] iacit. Pollux δευτεροβόλοις equos inter pullos & equos τελείοις medios statuit. G
C. Δίβολος, ου, ὁ καὶ ἡ: vt δίβολος ἄκων apud Eurip. quod alii exponunt Telum anceps, Lascaris autem Bina tela. At δίβολοι χλαῖναι, quas Hesych. ab aliis διμίτοις exponi scribit, ab aliis διπλαῖς: sicut & Poll. Atticè ἀπληΐδας & διπλοΐδας ac διβόλοις nominari tradit, quæ ab Homero ἁπλοΐδες & διπλαῖ vocentur. V N D E Διβολία apud Plut. Erotico. quod idem ac διπλῆ seu δίβολος χλαῖνα esse videtur. οἱ δὲ φίλοι καλὸν καλῶς ἐν τῇ χλαμύδι καὶ τῇ διβολίᾳ συναρπάσαντες. de quodam peregrè abituro.
C. Διόβολος, ου, ὁ, καὶ ἡ, A Ioue missus, vt vulg. lex. ex Eurip. H
exponunt. Possit tamen esse etiã idem quod διόβλητος, A Ioue ictus, id est fulmine tactus.
Ἐπιβόλος, ου, ὁ, Verba [probrosa in aliquem] iaciẽs, Verbis [probrosis] impetẽs, Cõuitiator, Blatero, vt Gell. vocat. ἔπεσιν, ὡς βέλεσι, βωμῶν, & βλάσφημος, vt Eust. explanat. Homer. Il. ε, de Thersite, Ὃς τὸν λωβητήρα ἐπιβόλον ἔσγ' ἀγορέων. V N D E Ἐπιβολία, ας, ἡ, Conuitiũ, Nugæ. Od.

δ, Ἀλλὰ σὺ φράζεο θυμῷ (νεμεσᾶ δ' ἐνὶ θυμῷ Ὀδυσῆος βιβάντος τὸ πρῶτον ἐπιβολίας αἰσχαίνειν Ἀντιφάτου). Vbi Eust. dicit esse vel παῦ ἐπῶν ἐπιβολὰς καὶ ὀρχάς, vel παῦ κατὰ βιαίων μνησήρων ὕβρεις, vel παῦ παρ' ἐκείνου εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ὀδυσέως καὶ εἰς τὴν αὐτοῦ ὑβρίσας, vel potius λοιδορίας & βλασφημίας.
E T Ἐπιβολέω, ῶ, Verbis probrosis impeto. à quo Ἐπιβο-
λέων apud Gr. in Carm. quod Budæo idẽ est ac ἐπιβόλος.
C. Εὐθύβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Appositus. Metaphora sumpta ab ar-
te iaculãdi, Recta ad scopũ ad quẽ iactus dirigitur, ten-
dens, ἐξ εὐθείας βάλων, Suid. Philo De mundo, Μωϋσῆς δὲ
εὐθυβόλῳ χρεώμενος ὀνόματι. vbi Bud. vertit, Moses apposi
to nomine vsus. Idẽ, καὶ τοὺς εὐθυβόλους τοξασμοὺς ἀμαυρῶ
θείῃ [τέχνῃ] Coniecturis sagacibus orbatam. V N D E
Εὐθυβόλως aduerb. Recto & destinato iactu, Rectè. Idem
Philo, οἱ δ' ἀστόχως καὶ ἀθυβόλως, οὐκ ὀθνείοντες μακρηγο-
ρεῖν. Et Bas. ὀρθῶς καὶ εὐθυβόλως ἐξειεγκεῖν. E T Εὐθυβολία,
ας, ἡ, Rectus iactus, Recta coniectura. E T Εὐθυβολέω, ῶ, F.
ἤσω, Directè cõiicio. Idẽ Philo, ὁ δὲ νοῖς οὐκ αὐτὸς ἀστο-
χῶν, ἀθυβόλησεν, id est, Ictu certo & destinato collimasset.
C. Κορωνοβόλον, ου, ὄργανον, Ad cornices petendas instrumentũ,
vt est funda. Vulg. lex. ex Epigr.
C. Κεραυνοβόλος, ου, Fulminis iaculator. vulg. lex. ex Lucian.
V N D E Κεραυνοβολία, ας, ἡ, Fulminis iaculatio. E T Κε-
ραυνοβολέω, ῶ, F. ήσω, Fulmen iaculor, Fulmine peto.
C. Παλίμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Veteratorius. πρόσκαιρος καὶ πολλά-
κις ἐπιμεταβαλλόμενος, ἴσως ἐκεῖθεν κεκρουκὼς ὅθεν καὶ ὁ μεταβολός,
i. Mercator, ἵνα ἡ δοῦλος ὁν πολλάκις οἱ μεταβολεῖς ἠλλάξαι, q.
d. in nundinis sæpe permutatus & addictus, diuẽditatus,
emptitatus, dinundinationibus cõtritus veterator, Ve-
teratorius. Plut. Themist. δολερὸς καὶ παλίμβολος αὐτὴρ, Ve
terator. Pla. l. 4, De leg. ἐμπορίας δὲ καὶ κεκμαπσμοὺ δὴ κα-
πηλείας ἐμπιπλᾶσα ἑαυτὴν, ἡδὴ παλίμβολα καὶ ἄπιστα τῇ ψυ-
χῇς ἐνέπνευσα. Hæc B. Exponitur etiam inconstans,
Mutabilis, Qui facilè in diuersũ resoluitur. Eras. in Chil.
putat sumptum ab instrumentis sic arte confectis vt fa-
cilè recurrant in diuersum, atque hinc detortum in ho-
minem lubricæ fidei. sic παλίμβολος καὶ παλίνστροφος γνώ-
μη. Et apud Suid. τὸ Σκωπικὸν (ἐν) παλίμβολον. Idem Suid. ait
posse exponi etiã ἐναντιοβόλος, ἐναντιογνώμων. V N D E Πα
λιμβολία, ας, ἡ, Dolus, Incõstãtia, Fluctuatio animi. ἀμπε-
πάβλητος γνώμη, vt Suid. explicat in hoc Agathiæ loco,
πολλαὶ δὲ φρεσὶ καὶ ἀζευπνίαι, καὶ αἰὰ τὰ πλήθη τῶν ἐνοσήσης,
ἐλπὶς καὶ δέος καὶ παλιμβολία.
C. Πεῖβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lapides eiaculans. vt πεῖβόλοι apud
Xen. Φαλεπ. Lapidum iaculatores. Polyb. lib. 5, τοῦ δὲ
τοῖς ἐν πολιορκίαις διαθεῖς τὰ βέλη καὶ τοὺς πεῖβόλους. Et a-
pud Ioseph. Antiq. lib. 9, πεῖβόλα τε καὶ δορυβόλα, ὄργανα
machinæ quæ lapides eiaculantur, seu (vt ex Paulo Diac.
citant vulg. lex.) Petrariæ machinæ: vt sunt balistæ, cata
pultæ, scorpiones: quibus lapides saxa & silices emitti te
stantur historici. App. Libyc. καὶ πετάλας ὀξυβελεῖς καὶ λι-
θοβόλους. V N D E Πεῖβολικός, οῦ, ὁ, Idẽ, vt πεῖβολικὸν
ὄργανον apud Polyb.
C. Πλειστοβόλος, ου, ὁ, Qui taxillis ludens plurima puncta, sor-
titur aut facit. Vulg. lex. E T Πλειστοβολὶς παῖδες, de qua
Pollux lib. 9, E T Πλειστοβολίνδα apud eundem eodem
lib. pro eodem. οὐ μόνον ἡ δεῦρο κύβων, ἀλλὰ καὶ δεῦρο ἀστραγάλων ὅθεν τὸν πλείστον ἀριθμὸν βαλεῖν. E T Πλειστοβολέω
apud Suidam, quod quidem non explicat, videtur tamẽ
huius esse signif. A T apud Hesychium legitur & Πλει-
στοβάλειν, vno λ, forsan pro πλειστοβολεῖν. exponit autem
παίζειν ἀστραγάλοις, Ludere taxillis.
C. Πρωτοβόλος, ου, ὁ, Qui primus iaculatur. Epigr. A T ἵππος
πρωτοβόλος (ita enim apud Eustathium quoque scribi-
tur cum accentu in penult.) exponitur à Budæo ex Hip
piatria, Qui primos dentes emittit. Vult autẽ Eust. βάλ-
λω in hoc cõposito significare ἐκβάλλειν & ῥίπτειν: sicut
& quum homo dicitur βάλλειν τοὺς ὀδόντας. Affert au-
tem & ex quodam comico, γνῶμα γραῦς βέβληκεν, ὡς οὐδὲ
ἐπίπεις. vbi γνῶμα pro γνώμονα poni docet. E T Πρωτο-
βολέω, ῶ, Primus iaculor. Plut. Apophth. πρωτοβόλος δὲ πρωτο-
βολεῖν ἐκέλευσε τοὺς κυνηγετικοὺς τοὺς δωμαϊκοὺς καὶ βουλο
μένοις. At Ezech. cap. 47, πρωτοβολήσει ξύλον βρώσιμον, in
vulg. lex. exponitur, Lignum frugiferum afferet primi-
tiua.
C. Ῥιζοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui radices emittit & quasi eiacula-

tur. V N D E Ῥιζοβολέω, ῶ, Radices mitto, Radices ago. A
ῥιζοβολεῖ τὰ κάτω, in Epigr.
C. Ῥινοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ. vt ῥινοβόλῳ πατάγῳ, Sono naribus edi
to & impulso, vt vulg. lex. ex Epigr. interpr.
C. Σιδηροβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ferrum iaculans. vt σιδηροβόλος μη
χανή, Bud.
C. Σκέβολος, ου, Conuitiatorius, Impostorius. Item Conui
tiator, Impostor. Callim. σκέβολα μηπίσαιτο. E T
Σκεβόλλω, Conuitior, Cor impeto verbis mordacibus.
est enim apocope ex ἐς κἀρ βάλλειν, vt tradit Eustath. I-
tem Ποικίλλω, vt Aristophan. schol. exponit. in eius E- B
quit. παῦ αὐτοῖσι, καὶ μὴ σκέβολλε πονηρά. E T Σκεβο-
λέω, ῶ, Idem. Hesych.
C. Τηλεβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Longè seu procul iaculans, Eminus
feriens. Strabo lib. 4, ἔστι δὲ χρόσφῳ ἐοικὸς ξύλον, οὐκ χρῶς ὑπ'
ἐξ αἰωλῆς ἐφιέμενον, τηλεβολωτερον θεοῖς. Et τηλεβόλος ἰὸς
lib. 6 Epigr. Quo etiam modo Lascaris bombardam τη-
λεβόλον dixit, κάτθανε τηλεβόλῳ.
C. Τρίβολος, ου, ὁ, Tribulus. Herba hæc inter eas quæ secun- C
dum spinam folia habent, à Plinio numeratur. Eius
duæ species commemorãtur, altera terrestris, altera in
aquis nascens. Terrestris, inimica frugibus est, & à Pli-
nio inter terræ pestes numeratur. Vnde & Apostolus
ad Hebr. 6, de terra infrugifera, ἡ δὲ φέρουσα δὲ ἀκάνθας καὶ
τρίβολος. Vide Theophr. hist. plant. lib. 4, cap. 11. Dioscor.
lib. 4, cap. 15. Plin. lib. 21. cap. 15, lib. 22, cap. 10. ‖Τρίβολοι
sunt etiam (vt B. in Pãd. annotat) machinulæ ferreæ, do
losæ, trigona aut tetragona forma, quæ in quamcun-
que partẽ incubuerint, vnum aut plures aculeos infe-
stos protendunt. Latinè Murices dicuntur. Plut. A- D
popht. de Scipione, Πολυβίου συμβουλεύοντος αὐτῷ καθα-
σπείραι τριβόλους σιδηροῦς, ὅπως μὴ διαβαίνοντες οἱ πολέμιοι,
προσομαλῶνται πῖς χώραις. Pro quo Valer. Max. Suaden-
tibus quibusdam vt circa mœnia vrbis quam obsideret
ferreos murices spargeret, ne subita eruptione hostes
impetum in præsidia nostra facere possent. Tribulos
Vegetius etiam vocat, à seminis tribuli figura triquetra:
quem consule lib. 3. Budæus lingua vernacula, vt & her-
bam ipsam, Calciatrappas nominari scribit. ‖Τρίβολος
vulg. lexicis est etiam Tribula seu Tribulum (de quo Var E
ro lib. 1 cap. 52, E spicis in aream excuti grana: quod fit
apud alios iumentis iunctis ac tribulo. id fit è tabula la
pidibus aut ferro asperata: quo impositò auriga aut põ
dere grandi, trahitur iumentis iunctis, vt discutiat è spi
ca grana: aut ex affib. dentatis cum orbiculis. Idémque
Plostellum Pœnicum etiam vocari scribit) & huc refe-
runt illud 2 Reg. cap. 12, de Dauide qui Ammonitas iuſ-
sit serris secari & tribulis ferreis proteri, cultrisq; subiici
ἐθηκεν αὐτοὺς ἐν πρίοσι καὶ ἐν τῖς τριβόλοις τοῖς σιδηροῖς καὶ ὑπο-
πτεῦσι σιδηροῖς. ‖Τρίβολοι item in frænis sunt quæ lu- F
patis adduntur vt sua asperitate equos oris durioris co-
erceant. Poll. lib. 1, τὸ δὲ πρὸς αὐτὸν [τὸν χαλινὸν] δακτύλιοι, ἐ-
χῦνοι, τρίβολοι, ὃς πρὸς μασᾶται ὁ ἵππος.
C. Φυλλοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui folia amittit. (ab ea verbi βάλλω
signif. de qua in πρωτοβόλος dictum fuit.) V N D E
Φυλλοβολία, ας, ἡ, Foliorum amissio. Theophr. lib. 1. cap.
15, οὐκ αἰάλοχον δὲ αἱ φυλλοβολίαι τῆς βλαστήσεων. E T Φυλ-
λοβολέω, ῶ, F. ήσω, Folia amitto, vt Varro loquitur. Theo-
phrast. ibidem, φυλλοβολεῖ δὲ πάντα τὰ μεταπώρου καὶ μετὰ τὸ G
μετόπωρον. Est etiam Folia spargo. Herod. ἀνάγειν ἐς τὸ
καπετώλιον ὑπὸ τοῦ δήμου ὑψηλοῦ μόνον καὶ φυλλοβολούμενον,
i. (vt Bud. interpr.) Frõdibus cõspersum præ lætitia θ συν-
κλήτου κάρσαρα ὑποδεξάσης. Idem, ἀθήμωσε τε καὶ ἐφυλλοβό-
λωσε τὸν Μάξιμον.
C. Ὠκυβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Celeriter feriens, Bud. Pernix, Gaza
apud Aristot. de aquila quæ λαγῳφόνος dicitur. ἔστι δὲ ὠκυ-
βόλος καὶ ἀθήμων, καὶ ἀφθόνος. Sic ὠκυβόλοις χεῖρας & ὠκυβό-
λων ἰῶν in Epigr. Quæ subito ictu impetunt.
Βολαῖος, ου, ὁ, Impetuosus. vt βολαῖος ἵππος apud Eust. qui H
à βολὴ deducit: eodem modo quo apud Athen. ὁ ἱππικὸς
ἐστὶ βολαῖος. Vulg. lex. exponunt etiam Irretitus.
Βολίς, ίδος, ἡ, Iaculum Suidæ. Quò pertinere etiam potest
Βολίδες ἀστραπῶν, Sapient. 5, Quo vocabulo & Plin. lib.
2 cap. 26 vtitur, dicens ita differre à lampadibus, id est
facibus, quòd faces vestigia longa faciant, priore ar-
dente parte: bolis verò perpetua ardens longiorem
trahat limitem. ‖Item, Funis alligato plumbo quo
nautæ deprehendunt fundum maris. Nauticum
perpendiculum dici potest. καταπιρατεία alio modo di-
citur. Bud. V N D E Βολίζω, F. ίσω, Bolidem demitto,
Bud. Bolide fundum maris exploro. Eustathius expo-
nit, βάθος θαλάσσης μέθεν μολιβδίνῃ καθέτῳ ἢ πιῶ δὲ πνι. A
libi verò σημειοῦται δῆλα καθέσεως βόλῳ εἰ βαθὺ τὸ ὕδωρ. Act.
Apost. 27, καὶ βολίσαντες εὗρον ὀργυιὰς εἴκοσι· καὶ βραχὺ διά-
σησαντες, καὶ πάλιν βολίσαντες, εὗρον ὀργυιὰς δεκαπέντε.
Βολέω, ῶ, F. ήσω, Iacio. Idem propè quod βάλλω. vnde apud
Homerũ, πέντηξε ἀτλήτῳ βεβολήσατο, Eustathius exponit
βέβλωσο, addens, κατὰ συγκοπήν. innuens videlicet βεβλω-
σο ex βεβόλωσο (pro quo Ionicè βεβολήσατο) factum esse.
Sic Il. ι, ἀχεῖ ἐεδολήθρος ἤπερ. ‖Alibi verò scribit τὸ ὅθεν τοῦ
βολεῖν, siue βολίζειν, ὁ βάθους θαλάσσης δηλοῖ μέθημα δῆλα κα-
θημένῳ βόλου πνός, respectu simplicis βολεῖν esse ἐπροίον.
C. Ἀμφιβάλλω, Circumnicio, Circũpono, Circundo. Od. ξ,
Ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος θῆκε κακὸν βεβόρον, per anastrophẽ pro ἀμ-
φέβαλον ἐμοὶ, Mihi circumposuerunt, Mihi circundede-
runt. sic & Od. ψ, Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν ἄπλῳ βάλε. Sic &
Odyss. η, Ἀμφὶ δ' δρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσεύς.
‖Ἀμφιβαλλω, Comprehendo, Amplector, Complector.
Od. ρ, Καὶ κρέας, ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλοίτο. vbi ἀμ-
φιβαλεῖν exponit Eustathius περιλαβεῖν, ἤτοι περιφῆ. Idem
explicãs hũc eiusdẽ poetæ locũ, τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλασσαν δέμον, ait ἀμφιβαλεῖν esse περιλαβεῖν καὶ περικλεῖσαι.
Ἀμφιβάλλω, Induo, vt ἀμφιβαλοῦσα κάρα συκεραὶ δουλοσύνᾳ, apud Euripidem, Induẽs capiti tristem seruitutẽ.
quam significationem habet & in voce passiua, vt pau-
lo pòst dicetur. Existimo autem & in hoc versu Home-
ri, Il. ρ, in fine Οἱ δ' ὡς τε λέοντε μέγα φρονέοντε κραπνὸν κῶρος ἀμφιβαλόντε,
nihil aliud esse ἀμφιβαλόντε quàm ἐνδεδυκότε, id est, qui
induerint, vel postquam induerint. eodem videlicet
modo quo ὀπειρῶνος ἀλκὴν dicit. Scio tamen aliter illud
ἀμφιβαλόντε in scholiis Græcis exponi.
Ἀμφιβάλλω, Dubito, Ambigo. Greg. De homine, ὅπερ γὰρ
ἄλλο τι πλὴν τὰς ἀνθρώπου νοῦς ὄντα, καὶ αὐ οἶμαι πνὰ τῶν ἐμφρό-
νων ἀμφιβάλλειν. Eustath. ait in hac significatione ab Ho
mero nusquam vsurpatum fuisse.
Ἀμφιβαίνομαι, pass. Circũiicior, Circũponor, Circũdor.
Ἀμφιβάλλομαι, Accingor, Induor, vel Accingo me, In
duo me. cũ accus. significante (vt plurimum) aliquod ar
morum genus. vnde Hes. ἀμφιβάλλομαι exponit etiam
ὁπλίζομαι. Od. χ, Καὶ κυνέην πάλλαλον ὅτι κροτάφοις ἀράρῃαν
Αὐτός τ' ἀμφιβαλοῦμαι ἰών. Phocylides, Τὸ ξίφος ἀμ-
φιβαλοῦ μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν. id est Præcingere
ense, vt loquitur Ouidius.
Ἀμφίβλημα, ατος, τὸ, Indumentũ, Vestimẽtum. ἀναβόλαιον,
Hes. Apud Eurip. in Phœn. πάντα ἀμφιβλήματα, Indu-
menta armorum omnis generis, vel indumenta cũcta
quibus quis armatur: in hoc versu, Ἐκ δέρεται πύχη, πάντα
πάτ' ἀμφιβλήματα. i. (inquit schol.) Indumenta omnia
hominem armantia: vt thoratem, galeam, ocreas.
Ἀμφίβληστρον, ου, τὸ, Circũdatorium, ad verbũ. Omne instru
mẽtum ad circundandũ. sit enim ab ἀμφιβάλλειν signifi-
cante Circundare. ‖Peculiariter autẽ ἀμφίβληστρον
appellatur rete. nam exponitur δίκτυον à Suida & Hes. est
autẽ generale nomẽ δίκτυον. at quidam volunt certum
retis genus ita vocatũ. Verriculũ à nũnullis exponitur.
ab aliis Retiaculum. Funda etiã ab aliquibus. Hoc certè
constat esse rete piscatorium. Hesiod. — ἐν δὲ χρῆν Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον. & quidã apud Athen. lib. 10, Ἰχθύσιν
ἀμφίβληστρον ἀνὴρ πολλοῖς ὀπιβάλλων. Habetur & Math. 4,
item Marci 1. Dicitur autem ex eo quòd vndique com-
plectatur vel circundet.
Ἀμφίβληστρον, metaph. appellatur à Soph. tunica (quasi
videlicet inuoluens & irretiens more retis quod ἀμφί-
βληστρον dicitur) in Trachiniis, Καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς ἐ-
νεγκὼν τραχὺν ἀμφίβληστρον, i. (Accio interpr.) Hac
me irretiuit veste furiali inscium.
Ἀμφιβληστροειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Formam habens retis quod
ἀμφίβληστρον appellatur. vt ἀμφίβληστροειδὴς ὀφθαλμοῦ χι-
τὼν, apud Pollucem.
Ἀμφιβληστρόπικη, ῆς, ἡ, Ars piscatorũ qui vtuntur reti quod
appellatur ἀμφίβληστρον. Sic dicitur vt αἰγικεροπικὴ subau
diendo τέχνη, apud Iul. Pollucem.

Ἀμφιβολεύς, έως, ὁ, Piscator. ἀμφιβολεῖς Hesychius exponit ἁλιεῖς. Apud Esaiam quoque cap. 19. ἀμφιβολεῖς interpiscatores numerantur. Videtur autē propriè de iis dici qui vtuntur retis genere quod appellatur ἀμφίβληστρον. A

Ἀμφίβολος, ος, ὴ, ὸν, Qui vndique feritur. Thucydides lib. 4, οὔτε τὰ ἀμφίβολοι ἤδη ὄντες, οὐκέτι αὐτεῖχον, Hique quum vndique ferirentur, non iam hosti resistere poterant. Vel, Quum ab vtraque parte ferirentur. Arrianus apud Suidam, οἱ Μαρδοὶ ἑκατέρωθεν ἤδη ἀμφίβολοι γινόμενοι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀναβαινόντων παιόμενοι, καὶ ὑπὸ τῶν κατὰ νώτου ὑπεστρωμένων ὠθούμενοι, ἀπέθνησκον. Plutarch. in Camillo, ἀμφίβολοι γεγονότες ὑπὸ τῶν πολεμίων. vbi quidam exponunt Circundari ab hostibus. Videtur autem in loco Arriani modò citato abundare aduerbium ἑκατέρωθεν, quum ἀμφίβολοι per se significet ἑκατέρωθεν βαλλόμενοι. B

Ἀμφίβολος, metaph. Ambiguus, Anceps, Dubius: vt λόγοι ἀμφίβολοι. Isocrat in Panath. ἀμφίβολος φήμη, Plutarchus in Othone, Ambiguus rumor. ἀμφίβολος τὴν ὄψιν, Qui est anciptiti facie. Itidem ἀμφίβολοι κάμακες, in Anthologia epigr. Ancipites. ‖Ponitur ἀμφίβολον substantiuè etiam. vt ἐν ἀμφιβόλῳ εἶναι apud Thucydidem in ancipiti esse. vsurpando Ancipiti substantiuè: vt præcipiti, quum dicitur Esse in præcipiti, vel Stare in præcipiti. Idem Thucydides, ἐς ἀμφίβολον τίθημι τὰ ἀγαθά. ‖Interdum ἀμφίβολος dicitur ipsa persona. vnde ἀμφίβολός ἐστι, pro Ambigit, In dubio est. Suidas ἀμφίβολοι exponit Qui vndique feriuntur. aut Cōsilii inopes, Quos variæ incessunt cogitationes, incertos quid potissimū eligere debeant. Deinde subiungit locum Arriani à me modò citatum, rursum illi hunc attexens, ὁ δὲ Παμφρέστιος τοὺς ἀμφίβολος ὀφθεὶς, βεαχὺ παρεωρᾶτο. Vtrique tamen loco prior tantùm expositio conuenire videtur. C D

Ἀμφίβολος, aduerbium, Ambigué. Athenæus 12, ἀμφίβολος δ' αὐτὸ εἴρηκεν ὁ Ἰσοκράτης. Et lib. 9, ἀμφίβολος δ' ἔρη τὰ τῶν ἀρχῶν, &c.

Ἀμφιβολία, ας, ἡ, Ambiguitas in sermone, Ambigua dicti alicuius sententia vnde & vni ex vitiis orationis nomen hoc tribuitur. Dicitur etiam ἀμφιβολία, Vox anceps, vt apparet ex Suida.

Ἀμφιβολία, Incertitudo cōsilii de re quapiā, Hæsitatio hominis ambigentis quid sit agendum, vel vtrum ex duobus sit agendum. vt ἐν μεγάλῃ καθεστήκειν ἀμφιβολίᾳ, Valde ambigebam, Valde cōsilii ambiguus eram, vt Tacitus loquitur. Ad verbum, In magna ambiguitate consilii constitutus eram. si modò ambiguitas consilii dici posset. ἀμφιβολία: vt Ambiguus consilii dicitur à Tacito ὁ ἀμφίβολος, vel ὁ ὢν ἀμφιβολίᾳ καθεστηκώς. aut ἀμφιβολία ἐχόμενος. nam inuenitur & hoc loquendi genus. E

C. ΑΝΑβάλλω, quasi ἄνω βάλλω, Sursum tollo, Attollo, Erigo. ἀναβάλλειν πινὰ ὅθεν τὸν ἵππον, apud Xenophontē, idem quod ἀναβιβάζειν, Tollere in equum. Apud Aristotelem in Problē. ἀναβάλλειν τὰ ὄμματα & καταβάλλειν τὰ ὄμματα opponūtur pro Attollere oculos & Demittere oculos. Eustathius ait eum qui fodit, dici ἀναβάλλειν χοῦν, id est sursum iacere: cui contrarium sit καταβάλλειν. Alibi ait formicas quoque dici ἀναβάλλειν κάτωθεν χοῦν. Est & apud Xenophontem Pæd. 7, ἀναβάλλειν γῆν, Egerere terram fodiendo. Apud eundem dicitur à Callimacho fons aquam ἀναβάλλειν pro erumpere aquam quasi subsilientem. Bud. ex quibusdam scholiis annotat & hoc, ἀναβάλλει τὸ χαλκεῖον, id est, Bullat, Efferuescit, Redūdat. E F G

Ἀναβάλλω, Sterno & excutio, vt equus sessorem. inquit Budæus. Xenophon, ἧττον δ' ἂν καὶ ὑποδιδοῖ ὁ ἵππος καὶ ἀναβαίνοι τὸν ἀναβάντα.

Ἀναβάλλω (inquit Budæus) Remoror, Protraho, Prolatationibus implico, Demosthenes, τοῖς λόγοις οἷς ἀναβαλλόμενοι πιθανῶς, i. Quibus nos remorātur & differre cogunt.

Ἀναβάλλω, Differo. vt in prouerbio, ἐλῶν τὸν τόκον ἀναβάλλει. exponitur enim, Echinus partum differt. Sic ab Homero vsurpatur Od. τ, Μνηστῆρ νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἔνι τῶν ἄεθλον. Vsitatior est tamen hæc significatio in voce passiua ἀναβάλλομαι. H

Ἀναβάλλομαι, Sursum tollor, Attollor, Tollor. ἀναβάλλεται εἰς ἵππον, Tollor in equum: vt ἀναβάλλειν εἰς ἵππον diximus à Xenophonte poni pro Tollere in equum. Idem ἀναβάλλεσθαι absolutè pro eodem vsurpat in Hipparchico, τοῖς γεμίσι πρεσβυτέροις τὸν Περσικὸν τρόπον ἀναβάλλεσθαι πρεσσεσθαι, καὶ πύκτες πρεσσεσθαι αὖ.

Ἀναβάλλομαι, Induor, Amicior. Aristoph. Vespis, οὐκ ἀναβαλεῖ; Non amicieris? ἀναβάλλομαι, inquit Budæus, Amicior, ἐνδύομαι. vnde ἀναβλητὸν ἐνδύεσθαι, significat Induere in modum amiculi, Amictim circumiacere. In Psal. 103, ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον. Chrysost. De sacerdotio, ἀναβεβλημένη τρυφὰς. Suidas ait Atticos dicere ἀναβάλλεσθαι ἱμάτιον non autem περιβάλλεσθαι.

Ἀναβάλλομαι, Resupinor, θρόνῳ. Dionys. Halicar. de quadam Isocratis oratione loquens, τὸ μὴ ὑπῖον καὶ ἀναβεβλημένον τῆς ἀκριβείας. id est, Supinum & deliciis affluēs. ‖Videtur autem huic significationi quam annotat Budæus, esse affinis ista quæ ab Eustathio ponitur, vt sit idem quod Pigror aliquid facere, Tardus sum ad aliqd faciendum, Detrecto facere. Sed notandum est, hac in significatione non pass. accipi ἀναβάλλομαι, sed actiuè.

Ἀναβάλλομαι, actiuè positum (vt & in proximè annotata significatione) capitur & pro Differo, Prorogo, Procrastino. Ἀναβάλλομαι (inquit Budæus) vt & ἀναπίθεμαι, Reiicio, Cunctor, Prolato, Procrastino. quod & ἐπαναβάλλομαι dicitur, Dilationes quæro, Diem de die duco. Basilius, μὴ πίνων ἀναβάλλου ἡμέραν ἐξ ἡμέρας. Sic Plutarchus in Cæsare, πλῆν συγκλητικὸν ἀναβάλλεσθαι, Senatus diem distulisse. Hæc ille. Xenophon Hell. 6, ἐπεὶ μὲν ἀνεβάλοντο τὴν ἀπόκρισιν. Idem Pæd. 8, ἐπὶ δὲ ἀκούσῃ αὐτῶν, πολὺν χρόνον ἀνεβάλλετο τὴν δίκην δικάσαι, Auditis autem illis in longum tempus differebat iudicationem. Æschines in Ctesiphontem, ἀλλ' εἰς πολὺ κομῶν ἀνεβάλλου καινίω; Sic Plut. in Themistocle, πᾶν ἀνεβάλλετο εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Cum infinitiuo, Xenophon Hellen. 1, ἀεὶ ἀνεβάλλετό μοι διαλεχθῆναι. Ammonius vult ἀναβάλλεσθαι & ὑποτίθεσθαι ita differre vt ἀναβάλλεσθαι sit præterire tempus idoneum agendæ rei cuipiam: ὑποτίθεσθαι autem illud idoneum tempus expectare. ‖Vsurpatur & passiuè in hac significatione pro Differor. Isocrates, οὐδὲ εἰς τοὺς παῖδας ἀναβληθήσεσθαι τὰς πομπείας. D

Ἀναβάλλομαι, Ad iudicium alterius reiicio, Arbitrio alterius permitto. Luc. ἀλλ' ὅτι σε τὸ παῦε ἀνεβαλλόμεθα, καὶ ὅπ ἂν δικῇ τοῦτο ποιήσῃ τέλος τῆς δίκης. Bud. E

Ἀναβάλομαι idem quod προοιμάζομαι, siue ἀνακρούομαι, aut προανακρούομαι: vt exponunt Gr. lexicogr. Ἀναβάλομαι, inquit Bud. τὸ προοιμάζομαι, id est præfatione dico, vel Præludium cantus facio. quod etiam ἀνακρούομαι dicitur Isocr. in Panath. ἃ μὴν οὐδ' ἠβουλήθην καὶ ταῦτ' ἐμαυτῷ γε πρὶν ἢ τῶν ἄλλων, ὥσπερ χορὸς, προαναβαλέσθαι, τοῦτ' ἐστιν. id est, Quæ præfari statueram eo modo quo chorus quædam præcinere solet. Hæc ille. Notandum autem iungi accusatiuo hic ab Isocrate: vt & iunxit is qui dixit ἀοιδὴν ἀναβάλλεσθαι, pro Cantus præludium facere: & Aphthonius, μουσικὴν ἀναβάλλεσθαι στόμασιν. at cum infinitiuo apud Homerum, Od. α, Ἠτοι ὁ φορμίζων καὶ ἀείδειν καλὸν ἀείδειν. vbi sciendum & aliam proponi verbi ἀνεβάλετο explicationem ab Eustath. vt videlicet significet idem quod alibi ἀνενείκατο. id est spiritum reduxit, & quasi sursum attraxit, vt faciunt videlicet qui ad cātum suam vocem præparant. Apud Suidam autem est annotatio ineptissima, videlicet ἀναβαλλόμενος, cū λ esse ὑφηνεμένος: ἀναβαλόμενος autem per λ, προοιμασάμενος. quasi verò in vtraque significatione non vsurpetur & Præsens & Aoristus posterior huius verbi. F G

Ἀναβάλλομαι, Suscipio. vt apud Herodotum, ἀναβάλλεσθαι μάχας πρὸς Μεσσηνίους, Aduersus Messenios prælia suscipere. Ita quidem in vulg. lex. Græcol. sed ego sic interpretari nolim.

Ἀναβλησις, εως, ἡ, Dilatio, Prorogatio, Procrastinatio. Iliad. β, οὐκ ἔτ' ἔπειτα Τρῶας ἀναβλησις κακοῦ ἔσεται οὐδὲ ἠβαιόν. Ibidem, Καὶ κεν ἀναβλησις λύσοι νεκροῖο θοῦναι.

Ἀναβλήδην, aduerb. In modum amiculi, Amictim. vt ἀναβλήδὴν ἐνδύεσθαι, In modum amiculi induere, Amictim circumiacere. Herodotus, ἐπαναβλήδὴν ἔμματα φορέουσι, hoc est quasi circumiectim & obuolutim, Bud. H

Ἀναβολή, ῆς, ἡ, Egestio. vt ἀναβάλλειν γῆν interpretati sumus Egerere terram Capitur & pro ipsa terra egesta. nam Eustathius ἀναβολὰς πάφρων esse vult τὸ ὀκ τῶν πάφρων ἀναβαλλόμενον χῶμα.

Ἀναβολή, in prosa frequentissimè, idem quod ἀνάβλησις in carmine. Isocrat. De pace, μηδ' ἀναβολὴν ἀλλ' ἀπαλλαγὴν θορυβοῦμεν πινὰ τῶν κακῶν τῶν παρόντων, Nec dilationem sed liberationem inueniemus præsentium malorum. vel, Nec intermissionem inueniemus, &c. ἀναβολὴν ποιεῖσθαι pro ἀναβάλλεσθαι, Differre, Procrastinare. Plut. in Camillo, ἔγνω μὴ ποιεῖσθαι τῆς πομπείας ἀναβολὴν, Statuit vltionē non differre. apud Thucydidem, ἀναβολὴν τῶν κακῶν ποιεῖσθαι. Vsurpatur interdū & pluralis numerus pro singulari, vt apud Plutarchum, ἀναβολὰς τῶν γάμων ποιεῖσθαι, pro ἀναβολὴν ποιεῖσθαι. Nuptias differre, vel procrastinare, vel Moram afferre nuptiis. Dicitur verò & alia forma, ποιεῖσθαί τινας ἀναβολὰς, pro ποιεῖσθαι ἀναβολὰς τινας. vt apud Thucydidem, ἐς ἀναβολὰς ποιεῖσθαι τὴν ἀναχώρησιν. Idem dixit, ἐς ἀναβολὰς τρέπειν. Plato autem dixit ποιεῖσθαι ὠνὴν ἐπ' ἀναβολῇ, pro Dilatione data. quod vulgò dicūt Ad terminū. De leg. lib. 11, μηδ' ὅτι ἀναβολὴν τρέπῃ μηδὲ ὠνὴν ποιεῖσθαι μηδενός. Ἀναβολὰς ποιεῖσθαι, Differre, Causari, προφασίζεσθαι apud Demosthenem, inquit Budæus. Dicitur etiam ἐν ἀναβολαῖς εἶναι. quo genere loquendi sæpe vtitur Philostratus. Ἀναβολαὶ ἔνορκοι, Dilationes propter sonticum morbum aut aliam legitimam causam impetratæ. Bud. A B C

Ἀναβολή, vt vult Eustathius, capitur & pro ἀνάπλωσις, id est (inquit Bud.) ὀκνησις, Cunctatio.

Ἀναβολή, Amictus. vt τὴν ἀναβολὴν ἠμίγυμνος. Synesius, σοὶ τὴν θέρεσι τρέπουσα καὶ ἀναβολὰς εἰς τὴν ὥραν τῶν ἔπεων. C

Ἀναβολή, Proœmium carminis, siue initium. Aristophanes in Pace, ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτῷ ὕδατι. vbi scholiastes exponit τὰς ἀρχὰς τῶν ἀσμάτων, id est Initia cantiorum, subiungitque versum Homericum paulo antè à nobis citatum, Ἠτοι ὁ φορμίζων ἀνεβ. &c. D

Ἀναβολεύς, έως, ὁ Id in quo impositio pede conscēdimus equum. I em ἀναβολεὺς, Homo cuius ministerio vtimur ad hoc ipsum. Sic Eustathius. Budæus autem quū ἀναβάλλειν εἰς ἵππον docuisset significare Tollere in equum, subiungit, Inde ἀναβολεὺς qui huiusceomodi munere fungitur. Plutarch. in Crasso, ἅμα δ' ἵππος τῷ Κρασσῷ παρέστη χρυσοχάλινος, καὶ οἱ ἀναβολεῖς αὐτὸν ἀράμενοι παρέβιβασαν, καὶ παρείποντο πλησὶ τὸν ἵππον ὅπλα χιώντες. de stratoribus Parthorum regis loquēs. siquidem stratores à sternendis equis dicti sunt. Addit aliquanto pòst, Ἀναβολεῖς etiam sunt subices ephippiarii e cremasteribus pendentes, quibus velut adminiculis in equos scandimus. Plutarchus in Graccho, ἄλλοις δὲ λίθοις ἔλαθον ἀπέχοντας ἀλλήλων ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ διέθηκεν, ὡς εὐπρεπῶς τοῖς ἵππεις ἐχουσιν ὅπῃ βαίνειν ἐπ' αὐτοὺς ἀναβολέως μὴ δεομένοις. E

Ἀναβόλαιον, ου, τὸ, Amictus, Pallium. Hieronymus in cap. 4, Esaiæ, Mutatoria & pallia (quæ significantius Symmachus transtulit ἀναβόλαια) ornamenta sunt mulierum, quibus pectora & humeri proteguntur. F

Ἀναβολάδιον, ου, τὸ, Dimin. Amictorium quo humeri operiuntur: inde dictum quòd ab inferioribus partibus ad superiores eleuetur. vt scribitur in vulgatis lexicis Græcol.

C. ΑΝΤΙβάλλω, Contra iacio, Ex aduerso iacio. ‖Item, In alterius locum iacio, Vnum pro alio iacio, vel iniicio. vnde dicuntur ἀντιβάλλομενα, quæ in aliorum locum iniiciuntur in medicamenta: vtpote æqualia, id est æquales vires habentia. quæ recentiores medici vocant Quid pro quo, vt ait Marcellus Virgilius in Dioscoridem. Quidam ἀντιβάλλειν putarunt hoc sensu exponendum Permutare: & ἀντιβαλλόμενα Quæ permutantur. G

Ἀντιβάλλω, Vicissim iacio. vt ἀντιβάλλειν λόγους πρὸς ἀλλήλους dicuntur Lucæ Euang. cap. 24, Qui vicissim iaciunt sermones inter se. id est, conferunt sermones inter se, vt vulgò interpretantur. Etiam Conferre exemplaria dicitur ἀντιβάλλειν. Strabo lib. 17, ἐγὼ γοῦν ἀπορούμενος ἀντιγράφων εἰς τὴν ἀντιβολὴν, ὀκ. θατέρου θατέρου ἀντιβάλων. H

Ἀντιβολή, ῆς, ἡ, Collatio. vt ἀντιβολὴ λόγων, Collatio sermonum inter duos. quasi vicissim iaciantur sermones.

‖Ἀντιβολὴ ἀντιγράφων, Collatio exemplarium. Strabo in loco modò citato. Citatur ἀντιβολὴ etiam pro ἀντιπροσβολή, ex Plat. Vide ἀντιπροσβολή.

C. ΑΠΟβάλλω, Abiicio, Reiicio, Repudio, Respuo, apud Platonem. Hinc & nomen ἀποβλῆτος, Abiiciendus vel Reiiciendus, aut Repudiandus. Aut, Dignus qui reiiciatur, seu respuatur. ἀποβάλλειν (inquit Eustathius) τὸ ἀπορρίπτειν. vnde ἀπόβλητος. Pro hac tamen significatione tradunt grammatici quidam vsurpari verbum istud in passiua potius significatione quàm actiua. Lucianus, οὐκοῦν ὃ τοὺς ἀποβαλλομένους τῶν δόξαν, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ποιοῦντας. Id est, Comperiebam enim eos qui gloriam respuerent nihil non eius causa facere. Aut, Qui gloriā reiicerēt, aspernarentur. Hoc est, Qui gloriā se respuere seu abiicere dicerent. Vel, respuendam esse dicerent.

Ἀπβάλλω, Amitto. Plutarch. in Fabio, εἰ μὴ γὰρ σὺ τὴν πίλιν ἀπέβαλες, οὐκ ἂν ἐγὼ παρέλαβον. Polyb. lib. 1, πολλοὺς τῶν ἰδίων ἀπέβαλον. Plutarchus in Romulo, ὑπὸ Ῥωμύλου νικηθέντες ὑπὲρ ὀκτακισχιλίους ἀπέβαλον. Sic & imperator apud Latinos amittere milites dicitur. Thucyd. lib. 2, ἄνδρας τε ἀπέβαλλον. Opponitur autem ἀποβάλλω in hac significatione verbo σώζω, proprié. interdum tamen & verbo ἔχω, item κτᾶσθαι. Apud Xenophontem enim, vt victores τὰ ἑαυτῶν σώζουσι, victi itidem τὰ ἑαυτῶν πάντα ἀποβάλλουσι. Idem in 8 scribit non ita iucundum esse pe. unias ἔχειν, vt est acerbum eas ἀποβάλλειν. Isocrates autem in Archidamo, ἀποβάλλω videtur opponere verbo κτῶμαι ita scribens, ὧν ἐκεῖνοι μετὰ πολλῶν πόνων καὶ κινδύνων ἐκτήσαντο, τούτων ἡμεῖς ὑπὸ λόγων πειθόντες ἀποβάλλομεν. Sed & ἀποβάλλειν τὴν κεφαλὴν dicitur aliquis, pro Amittere caput. Id est, Capite plecti. Eodem planè modo dicunt nostrates Perdre la teste. hæc enim duo verba sonāt ad verbum Amittere caput. Notanda est autem verbi ἀποβάλλειν constructio similis verbo ἀποθνήσκειν, & ἀπολέσθαι. nam vt dicitur ἀποθνήσκειν ὑπό τινος, vel ἀπολέσθαι ὑπό τινος: sic ille dixit ἀπέβαλον ὑπὸ Κίμβρων, ad verbum Amiserunt à Cimbris, id est, Iacturam illius passi sunt à Cimbris. Interpres tamen in alia videtur fuisse opinione, vt qui verterit à Cimbris victi. quasi legeretur ὑπὸ Κίμβρων νικηθέντες, vel ἡττηθέντες. Volunt præterea ex grammaticis nonnulli ἀποβαλὼν esse ὁ ἄκων ἀπολέσας, at ἀποβαλόμενος esse ὁ ἑκὼν ῥίψας. A B

Ἀπβάλλομαι, voce & significatione passiua, Abiicior, Reiicior, Respuor. à qua voce formatur ἀπόβλητος, Reiiciendus, Respuendus. Capitur etiam pro Amittor.

Ἀπόβλημα, ατος, τὸ, Quod abiicitur, seu reiicitur. Quasi quis dicat Reiectamentum. Et ἀποβλήματα plur. num. exponitur Reliquiæ quæ abiiciuntur.

Ἀπέβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Abiiciendus, Reiiciendus, Repudiandus, Respuendus, Spernendus. Fortasse potest etiam verti reiectaneus. Il. β, Οὔτ' ἀπόβλητον ἐστεπτὸς, ἥτ' κεν ἔπτω. Il. γ, Οὔτ' ἀπόβλητ' ὀθνείων ἐρικυδέα δῶρα. Quem versum accommodans suo proposito Lucianus dixit, οὔτ' ἀπόβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ τῶν θεῶν τοῦ Διός. A B hoc adiectiuo fit aliud, videlicet Ἀπβλητικὸς, quod exponitur Qui amittit, sed videtur exponendum potius Qui amittere potest. vel, Qui est eiusmodi vt amittat, Qui est obnoxius huic infortunio vt amittat. Cum genitiuo, sicut contrarium eius κτητικὸς & alia huius formæ.

Ἀπβολή, ῆς, ἡ, Abiectio, Reiectio, Repudiatio. Pro abiectione apud Platonem, De leg. lib. 12, καὶ τῆς τῶν πόλεμον ὅπλων ἀποβολῆς. ‖Item Amissio, Iactura, vt χρημάτων ἀποβολή.

Ἀποβολεύς, έως, ὁ, Abiector, Deiector. vt ἀποβολεὺς ὅπλων apud Platonem lib. 12. quem differre ἀπὸ τοῦ ῥίψαι ἀσπίδος ostendit.

Ἀποβολιμαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro ἀποβολεύς, apud Aristophanem De pace, — αὐτέως Ἀποβολιμαῖος τ' ὅπλων ἐγένετο. Est autem factum hoc ad exemplar τοῦ ὑποβολιμαῖος, data opera. nam (vt scholiastes docet) ἀποβολιμαῖος dictus est quidam à poeta ἄμα μὲν καὶ διὰ τὸ ἀπωλεῖν τὰ ὅπλα καὶ τῶν τὸ ὑποβολιμαῖος εἶναι. Vt autem ὑποβολιμαῖος proprié sonat Subiectitius, ita ἀποβολιμαῖος (siquis formæ rationē habeat) sonat Abiectitius. E

C. ΔΙΑβάλλω, Traiicio, Transmitto, Transfireto. Herodot. ὡς διαβιβάσοιτες τὴν Νάξον. Thuc. καὶ ὀκ Παρῶν τὴν Ἀχαΐαν πρὸς τὴν

ἀνιπτέρας ἤπειρον διαβαλόντων. Plutarchus cum accusatiuo, διαβαλὼν τὸν Ἴστριον, Ἀπολλωνίαν αἱρεῖ. Ex Herodoto autem citatur & διαβάλλειν τὰς νῆας. Interdũ διαβάλλω alteram traiiciendi significationem habet pro transfigere: (vt Linguam traiecit arũdine, apud Nasonem) sic enim Dioscorides lib.4, cap.76 dixit, καὶ ὁ φλοιὸς διαβληθεὶς λίνῳ. Alibi διαπίρειν λίνῳ, dicit. Vt igitur in hoc postremo exemplo διαβάλλω pro διαπείρω, sic in præcedentibus pro διαπερῶ sumitur.

A Διαβάλλω, Calumnior, Obtrecto. Sed propriè significat (vt opinor) Calumnior, traiiciẽdo culpam in alium, vt ab vna traiiciendi significatione ad alteram quæ metaphorica est, trãseat hoc verbum διαβαίνω. Extat Luciani libellus inscriptus περὶ διαβολῆς, id est De calumnia, in quo sæpe repetuntur διαβάλλειν & διαβάλλεσθαι. In eo scribuntur & hæc, πειῶν οἱ ὄντων περὶ πόνων, καθαρὸν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, τὸ διαβάλλοντος καὶ τὸ διαβαλλομένου καὶ ὅ περὶ αὐτὸ διαβολὴ γίγνεται. Sed διαβάλλω sæpe etiam sonat generaliter Criminor, Inculpo, Insimulo. vnde & ψὸ δῶς additur ab Isocr. Ad Nicocl. Dicitur autem διαβάλλω vel cũm accus. personæ (& quidem frequẽtius) vel cum accus. rei. Cum accus. personæ, dicitur διαβάλλω σε ὡς φαρμακέα, vel ὡς φαρμακέα ὄντα, vel ὡς φαρμακεῖς εἶς, vel φαρμακέα εἶ. Dicitur & διαβάλλω σε ὅτι πύτῳ. Item διαβάλλω σε εἰς τοῦτο, nonnunquam verò & περὶ τοῦτο, necnon περὶ τοῦτο. Quarũ constructionum exempla (cæteras lectori obseruandas relinquens) eodẽ ordine proferã: sed quædam in actiua, quædã in voce pass. Luc. De cal. ὅ, τὸν μὲν ἰατρὸν διαβάλλουσιν ὡς φαρμακέα, τὸν πλουσιον δὲ ὡς πύραννον. Plato in Epist. Δίωνα ἤδη τὸ διαβεβλῆσθαι ὡς ὅτι βουλεύοντα τυραννίδα πύραννον. Thucyd. 5, ὅπως ἐν ὦ δήμῳ διαβεβαλὼν αὐτοὺς ὡς οὐδὲν ἀληθὲς ἐν νᾷ ἔχοιεν, Plutarch. in Sympos. sept. sap. p. 1, ἀλλ' ὅπερ ἔφην, διεβλήθης μισοβασιλεὺς εἶναι. Herodot. lib. 2, ὦ γύναι ὅτι βίῳ μὴ σώφρονι διαβεβλημένοι. Idem lib. 3, ἐφ' ᾧ καὶ λαυθανούσῃ σωοῖσι διεβάλετο. Luc. in Marc. τὸ μὴ πρὸς τὴν ὠμότητα τοῦ γοῦ διαβληθεῖς. Cum εἰς autem idem scriptor alibi, si bene memini. Denique cum περὶ, vt διαβάλλεται περὶ τὰ χρήματα, in v. l. At cum accusat. rei, vt διαβάλλοντες αὐτὰ τὴν μετεωρότητα, Plut. in Othone.

Διαβάλλω exponitur etiam Inuidiam conflo, In inuidiam adduco, Odiosum reddo. vnde & τῷ σωιεῖν opponunt Basil. & Chrysost. apud Bud. p. 500. Quinetiam res quæpiam dicitur διαβάλλειν eum qui propter illam malè audit. Herod. lib. 6, καὶ διέβαλεν ἐωὐτὸ ὅπῃ τοῦτο τὴν ἀρχὴν αὐτῶ, pro Infamiæ notã attulit, vt vertit Polit. Sic apud Plat. in Epist. exponitur διεβλήθη, vbi scribit, ἄδικον γὰρ Φιλιστίδου πρὸς τοὺς μισοτύραννοι καὶ εἰς τὸ Συρακοσιῶν πλῆθος διεβλήθη, Satis inuidiæ mihi conflatũ est apud, &c. Ibidem, ἀπήγγελλον ὅτι διαβεβλημένος εἴη ἐν τοῖς πολίταις. Hinc & Διαβεβλημένος, Qui inuidia laborat, vel infamia, Infamis, Ignominiosus. Quod participium de re etiam dicitur. vt ὁ διαβεβλημένος βίος, Herodot. 7. Sic πυρεία μάλιστα διαβεβλημένη, Plut. Symp. 4. Sed generalius interdum διαβεβλημένα dicitur res de qua fama sparsa est. vnde apud Herod. lib. 7, πεφύλλωται γὰρ πᾶσι καὶ διεβέβλητο, redditur, Tritum iã vulgatũmq; apud omnes erat. ‖ Διαβάλλω (inquit Bud.) pro συίκρουω, Inimicos reddo. Plato De rep. lib. 6. p. 83, μὴ διαβάλλε ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον πρὸς φίλους γεγονότας. Et in Symp. circa finẽ, 265. opponitur enim τῷ συμβάλλω. Itẽ pass. Διαβάλλεσθαί τινι, vel potius in præt. διαβεβλῆσθαί τινι, pro Inimicum esse alicui, Offensum esse alicui. Plat. in Phæd. 35, de philosophis loquẽs, εἰ γὰρ διαβέβληνται μὴ παντάχῃ τῷ σώματι. Ita Bud. Sed διαβεβλῆσθαί τινι & pro Inuisum esse alicui poni existimo.

Διαβάλλω, Decipio, Fallo. Herodot. Terpsich. καὶ διαβάλλουσι αὐτὸν οὕ. Et pass. voce, Aristoph. Auibus, διαβάλλεται σ' ὁ θεῖος.

B Διάβολος (ET Διαβολός apud Eustath.) Calumniator, Criminator, Obtrectator. vt apud Athen. plerique ex Platonis discipulis dicũtur fuisse πυρεττικοὶ & διάβολοι. Et superlat. διαβολώτατος Aristoph. in Equit. ET Διάβολος aduerb. Calũniatoriè, Criminatorié. Thuc. pag. 202, ὃ ὅτι αὐτῷ διάβολος ἐμνήσθη.

C Διάβολος, Diabolus in sacris literis: qui Satã ab Hebr. dicitur. Vocatur autem διάβολος ille plusquam capitalis humani generis hostis quòd Deũ apud homines calumnietur, vel potius (sequendo alteram huius verbi signif.) quòd hominibus Deum infensum reddat. Sic Aretas satanam vocari διάβολον scribit, ὡς διαβάλλοντα Θεὸν τοῖς ἀνθρώποις, ὡς τῷ Ἀδάμ. Vocatur tamen ὁ κατήγορος ἡμῶν Apocal. 12, vbi etiam habetur, ὁ δράκων ὁ μέγας, ὁ ὄφις ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος διάβολος καὶ ὁ σατανᾶς. Hebraïs certè Satan aduersarium sonat: vnde ita per antonomasiam appellari constat. HINC Διαβολικός adiect. Ad diabolum pertinens, Vel, Diabolo conueniens, Vel A Diabolo prodiens. Chrysost. homilia quadam in Genesin, ἀλλὰ ἁπλῶς αὖρέ τις μικρὰ διαβολικὴ ἔπνευσε.

D Διαβολία, ας, ἡ, Pilũ. vt interpr. Polit. in isto Herod. loco, lib. 2, πολλὰ τε διαβολίας καὶ τὰ δόρατα ὀπισέειν.

c.2. Εἰ διαβάλλω videtur calumniãdi signif. habere, sed auctã. nã ἐν διαβαλεῖ (sicut & simplex βαλεῖν) Eust. exponit τὸ διαμπὰξ βαλεῖν συκοφαντικῶς. ET Προδιαβάλλω, Antè calũnior, Anteuerto in calũniãdo. ET Προσδιαβάλλω, In super calũnior, Calũniã augeo. Vnde Προσδιαβαλόμαι, Plut. Pericle, ὡς προσδιαβληθεὶς μᾶλλον εἰς τὴν λακωνισμόν.

C. ΕΙΣβάλλω, Inuicio, Immitto, oppositũ videlicet τοῦ ἐκβάλλω. Sic Herodot. εἰσβάλλειν τὸ ῥέεθρον dicit, vt Hom. citra comp. εἰς ἅλα βάλλειν. Quo etiam modo dictum est illud ῥόον εἰς ἅλα βάλλει. Eurip. quoq; εἰσβάλλειν accusat. iũxit, sed qui regatur à præpos. quum dixit, βοῦς πόντον εἰσβάλλομεν, Boues ad mare ducebamus, vel agebamus.

Εἰσβάλλω vsitatius in neutra signif. pro Ingredior, Introeo. cum præpos. εἰς. Theophr. εἰσβάλλοντα δὲ εἰς πόντον ὀθὺς ἡ ὀσμὴ προσβάλλει. Sic fluuii ipsi dicũtur εἰσβάλλειν, Ingredi, id est influere. vt Polyb. 4, τοῦ γὰρ Ἴστρου πλέοντος τὸ μὲν εἰς τὸν πόντον εἰσβάλλοντος. De iisdẽ dicitur & ἐκβάλλειν. Quomodo autem hæc duo contraria signif. verba dici de re eadem possint, docebo in ἐκβάλλω. ‖ Εἰσβάλλω, Ingredior hostiliter, Inuado, Aggredior, vt εἰσβαίνειν εἰς τὴν Ἀττικήν, Thuc. (quod & ἐμβάλλειν, & quidem frequentius) Et πυρετὸς ἐσβάλλει, non addita præpos. apud Galen. Febris inuadit, seu adoritur.

E Εἰσβολή, Ingressus, Introitus. Sed frequentissimè de hostili ingressu: vnde & Incursus, & Irruptio, item Expeditio redditur. Polyb. μετὰ δὲ τὴν εἰσβολὴν, καθεῖρον ἅπαντα, &c. Herod. 7, τῆς ἐπ' Ἰταλίαν εἰσβολῆς εἵνεκα. Est etiam Aggressio: vnde & εἰσβολὴ τοῦ πυρετοῦ. Et Locus ad aggrediendum seu inuadendum opportunus. Polit. apud Herodianum lib. 3, φρουρήσοντα τῆς Ἰταλίας τὰς εἰσβολάς vertit, Qui aditus Italiæ obsideret. ‖ Εἰσβολή, Ingressus fluminis & ostium. Pausanias, ὁ δὲ ποταμὸς κατὰ τὴν εἰσβολὴν τὴν ἐς τὸ πέλαγος, ἁλμυρὸς ἤδη γίνεται. Sed & εἰσβολή, & plur. numero εἰσβολαί sine adiectione sæpe dicuntur. ‖ Εἰσβολή (inquit Bud.) Ingressus & principiũ, Procœmium, vt εἰσβολὴ τοῦ λόγου, & εἰσβολαὶ τοῦ λόγου. D. Halic. in Lysia, φημὶ δὴ πάντων δεξιώτατον εἶναι τὸν ῥήτορα κατὰ τὰς εἰσβολὰς τῶν λόγων καὶ χαριέστατον. Sic apud Quint. Ingressus operis. Sic autem à Dionys. Longino accipi puto εἰσβολὴν, vbi dicit, ὁ δ' ὀθὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ ταῦτα πθησι. ET Εὐεισβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ingressũ facilis, Ingressum facilem habens. vt εὐεισβολος χώρα, quæ & εὐέμβολος, vsitatiùs.

c.2. Παρεισβάλλω, Latenter inuado, Clam aggredior. Talẽ autem significationem præpositioni περὶ dat Bud. &

in παρεμβάλλω.

c.2. Συνεισβάλλω (ea significatione qua εἰσβάλλει πυρετὸς, vt modò dictum est) Simul aggredior, seu inuado. Gal. ad Glauc. εἰ κεφαλῆς ἀλγήμα συνεισέβαλεν.

C. ΕΚβάλλω, Eiicio, Expello. Plut. in Polit. præc. ἡμῶν ἐκβαλόντων, ὑμεῖς ἐδέξασθε. Dem. Olynth. 1, τοὺς μὲν ἐκβαλὼν, τοὺς δὲ καταστησας τῶν βασιλέων. Et ἐκβάλλειν ἐκ τῆς ἀρχῆς, Isocr. Sic ἐκβάλλειν ἐκ τῆς πατρίδος, Expellere patria, Ablegare, In exilium mittere. Pro quo & ἐκβάλλειν interdum per se ponitur: vt apud eundem Demosth. in or. περὶ Παυσαν. Οὐκ ἔτ' ἐκβαλεῖν κύριος τὸν αὐτὸν ὄντα. id est, Finibus patriæ expellere eum non possit, Bud. At ἐκβαλεῖν τέκνον apud Eurip. Ione, non Expellere, sed Exponere Camer. interpr. Item ἐκβάλλειν, Excutere. vt ἐκβαλὼν τὴν θύραν Demosth. Excusso ostio. ‖ Εκβάλλειν δακρυ, Eurip. Ione, Lacrymas profundere. ‖ Εκβάλλειν peculiari signif. dicuntur & mulieres quæ abortum faciunt, pro Partũ eiicere, seu Fœtum abigere aut expellere. (Quod Vlpianus quoque dixit Eiicere, subaudito itidem accusatiuo) Theophr. ἡ δ' ἡλυπῆρις, γυναικὶ ἐὰν δοθῇ, ἐὰν μὲν ἐγκύμονι, ἐκβάλλειν φασιν. Interdum additur accus. vt Plut. πᾶσαι γὰρ αἱ τότε γυναῖκες ἐξέβαλον ἀνάπηρα. ‖ Εκβάλλω, Reiicio, Repudio. Plato De rep. lib. 2, ὧν δὲ νῦν λέγεις μύθων τοὺς πολλοὺς ἐκβάλητον. ‖ At ἐκβάλλειν in Euang. Luc. redditur Proferre, cap. 10, v. 35, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια. Vide Βαλλάντιον.

Εκβάλλω, Exeo, Erumpo. vnde ἐκβολαὶ ποταμῶν, Ostia fluuiorum. q.d. Exitus. Plato Phædone, τεμνεῖς δὲ ποταμὸς τούτων κατὰ μέσον ἐκβάλλει. Pro eodẽ ἐκπίπτειν dicit. Sic apud Polyb. ἐκβάλλειν & ἐκβολή. Dicitur autẽ pro eodem εἰσβάλλειν ποταμὸς & ἐκβάλλειν, ingredi & egredi, seu exire, i. Influere & effluere: sed diuerso respectu: ἐκβάλλειν videlicet quatenus ex vno loco exit antequam alium ingrediatur: εἰσβάλλειν autem quatenus ex vno egressus, alium ingreditur: quorum vtrunque in στομάτων etiã & ostiorum significatione cõsideramus. Sed ἐκβάλλειν Homer. dixit, at posteri eius εἰσβάλλειν potius & εἰσβολαί.

Εκβλητος. Eiiciendus, vel Reiiciendus, Reiectaneus, Reiiculus, Dignus qui reiiciatur, ἀπόβλητος: vt apud Heraclitum, νεκροὶ κοπρίων ἐκβλητότεροι. Item ἔκβλητον apud Euripidem, Maris eiectamentum, vt loquitur Cornel. Tac. ‖ At βρέφος ἔκβλητον, infans expositus, ἔκθετον, Eustath.

Εκβολή, Eiectio, Expulsio. Item ἐκβολή, Eiectio mercium in tempestate, Iactura. Bud. ex Demosth. 434. Aristot. autem ἐκβολαὶ dixit plur. Ethic. 3. Εκβολή, Eruptio. vt ἐκβολὴ σίπυ, Thucyd. Eruptio frumenti è terra. Erumpentia seu enascentia frumenta Camer. vertit. Apud Diosc. quoque ἐκβολὴ τοῦ καυλοῦ exponitur Eruptio caulis. Sed & ἐκβολαὶ ad artem naualem pertinens ab eodẽ Camer. redditur Eruptiones, apud Thuc. lib. 7. Εκβολή πταμοῦ, Exitus fluminis, Ostium. Sæpius autem plural. ἐκβολαί. Thuc. 2, τοῦ Ἀχελῴου τοῦ ἐκβολῶν οὐδὲν ἀπέχουσα. Politian. apud Herodianum interpr. Fauces. Nec tantùm exitum fluminis significat ἐκβολή, verumetiã quemcunq; exitum. Plut. in Demetr. ἅμα δὲ πάσας εἰς Σύειαν ἀπιτεῖχεν ἐκβολας. Sed ducta ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἐκβολῶν metaphora vocari ἐκβολὴ ἔπους finem versus, tradit Eustath. pag. 905. ‖ Et ἐκβολὴ πρὸ λόγου, Digressio ab instituto sermone. Thuc. lib. 1, καὶ πῶς ἐκβολὴ τοῦ λόγου ἐποιησάμην. ‖ Εκβολή, Luxatio artuum. in Hipp. quæ alibi ἔκπτωσις. Item κάλασμα. Bud.

Εκβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἔκβολον ὕκων βέλος. Euripid. Phœniss. ἐκβόλιμος, Expositus infans. Item ἔκβολος apud Eurip. ὀξὺ ἄκρωτηρίον, vt tradit Eustathius.

Εκβολαί, άδος, ἡ, vide Εκβολιμος.

Εκβόλιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Eiectitius. Cui opponitur ἐμβόλιμος, Intercalaris. Ita Bud. p. 434. qui & affert ex Aristot. ἐν τοῖς ἐκβολίμοις τοῦ ἐμβρύων. Sed ἐκβόλιμον ἔμβρυον quidam exponunt etiam Abortiuum: & addunt ex Plinio, Ægyptus ecbolimam habet [vuam] abortus faciẽtem. Quidam tamen libri ἐκβολάδα habent: quã etiam lectionẽ admittit Bud. In vulg. autem lex. annotatur & ἐκβολαὶ pro purgamento argenti ex Strabone.

Εκβόλιμος ET Εκβολιμαῖος, Expositus. ea signif. qua dicitur Expositus infans. Cam.

A Εκβόλιον, ου, τὸ, q.d. Eiectorium. id est Eiectrix medicina. Nã hoc nomine vocatur à Dioscoride & aliis medicamẽtum eiiciens seu abigens ex vtero fœtus enectos. vt lib. 2, ἐκβόλιον τοῦ ἐμβρυον πθνηκότων. Alibi autem sine adiectione, vt in 4, ἐκβολίοις χρώμθαι. Et ἐκβόλιος οἶνος, Vinum quo partus eiicitur.

c.2. Διεκβάλλω, Traiicio, Per medium emitto & traiicio. Bud. pag. 537 ex Galeno. In vulg. lex. citatur ex Iosue cap. 15, διεκβάλλει τὸ ὅριον ὅθεν κορυφὴ ὄρους, pro Transit terminus per verticem montis. ET Διεκβολή, Traiectio. Item, Eruptio & exitus per locum angustum & interceptum. Idem Bud. 434, ex Diodoro.

B

C. ΕΜβάλλω, Iaculor in [aliquem] Iniicio, Immitto. Hom. Od. ξ, ἐμβαλε πυρὶ κρανίον. Apud Thucydidem ἐμβάλλειν πῦρ, Ignem iniicere, vel Ignem immittere. Sic dicitur χαλινὸν ἐμβάλλειν τῷ ἵππῳ, Iniicere frænum equo: vnde passiuè apud Xenophontem De arte equestri, ἐμβάλλοιτο χαλινός. Et ἐμβάλλειν πληγάς, Iniicere plagas (vt & Cic. loquitur) quod vide infrà in Εμβάλλω significante Impono. Exponitur Immitto in hoc loco Xen. Œconomico, τοῖς δὲ δὴ σκαλέας πόνος ἕνεκα ἐμβάλλετε πᾶσι τῷ; & in metaphoricis loquendi generibus, pro Iniicio [animo,] Immitto [in animũ,] Inspiro. vt ἐμβάλλειν ἔρωτα, Polyb. Sic ἐμβάλλειν ὀπθυμίαν τοῦ στρατεύεσθαι, apud eũdem. Et ἐμβάλλειν προθυμίαν στρατιώτῃς, dixit idẽ, Alacritatẽ militibus iniicere. i. eorũ animis indere. Et Plutar. voce passiua ἐμβάλλεσθαι προθυμίαν πᾶς ψυχᾶς. Eodem modo Demosth. Philipp. 1, τῷ φιλοπρεσβευτικῷ τούτῳ ἐμβαλεῖν Φιλίππῳ. Reperitur & εἰς νοῦν ἐμβαλεσθαι τινὸς, apud Demosth. & Plutar. pro In animum inducere, Animo concipere. Tale & ἐμβαλεσθαι Homericum quod vide infrà. Sic & in aliis loquutionibus: vt apud Isocr. οἷς ἡ τοῦ θεῶν δρεπανοῦν ἀδικίας καὶ σκληρὰ τοῖς ἔργοις ἐνέβαλεν, Indidit vel Iniecit. Ἐμβάλλειν λόγον τοῦ τινος, Iniicere seu inferre sermonem alicui de re, vel Iniicere mentionẽ. Plutar. in Camillo, ἐνέβαλε λόγον εἰς τοὺς νέους. Sic apud Plut. De rep. 1, ἐμβαλεῖν λόγον, vbi exponitur etiam In medium afferre. Ex Xenoph. autem citatur, ἐμβαλέσθαι τοῦ πύτου λόγον, & ἐμβάλῃν λόγον, vel βουλὴν εἰς τὸν δῆμον pro Rem ad populũ Referre, Rem cõsultãdam proponere. Sic ἐμβάλλειν ψῆφον τοῦ πυτου, pro In suffragia mittere. Bud. 437. Ex eodẽ scriptore affertur & ἐμβάλλειν sine adiectione, ἔμβαλε τοῦ πύτου pro Referto de hoc, i. Pone in consultationem, Disquirendum propone. sub. accus. λόγον, vel potius ψῆφον. ‖ Ἐμβάλλω, Conicio, Impello, Intrudo. vt ἐμβάλλειν τινὰ εἰς δίκτυα. Xen. ἐμβαλλειν τινὰ εἰς τὸ βάραθρον, Aristoph. Itidẽ ἐμβάλλω σε εἰς ἀπορίαν, apud Æsch. Sic Dinarch. in Philocl. τοὺς εἰς τοσαῦτα κακὰ καὶ ἀδικίας πολλοὺς ἐμβεβληκότα. Dicitur & ἐμβάλλειν τινὰ εἰς ὑποψίαν, Coniicere in suspicionem. Pro quo dicitur potius Adducere aliquẽ in suspicionem. vel inuersa constructione, Iniicere alicui suspicionem.

D

E

F

Εμβάλλω, vel Ἐμβάλλομαι, Impono. Luc. Hist. veræ l. 2, καὶ τὴν ταῦν ἐπτὰ ἀζυμῶν, ὕδωρ τῶν πλείστον ἐμβαλλόμενοι καὶ πάλλα ὀπτήσεια. Et lib. 1, ὕδωρ ἐνιέντες

tem seu intercalandi significatione dicitur ἐμβόλιμοι ἡμέραι, & ἔμβλημα, de quibus infrá. ‖ Ἐμβάλλω, Infero[arbores] ἐγκεντρίζω. Demosth. ὅσα ἐνίοις φυτὰ ἐμβεβληκώς. A

Ἐμβάλλω, pro Ingredior, Ingredior cũ impetu, Irrũpo. (neutraliter quidem, ita tamen fortasse vt subaudiri etiam possit accus. πέδα, vt Lat. dicitur Inferre pedẽ, in aliquem locum, & Efferre pedem pro Ex eo egredi) Plutar. in Antonio, ὡς εἰς πλῶ ἀγορὰν ἐνέβαλε, καὶ τὸ πλῆθος αὐτῷ διέκη, Postquam cedente turba in forum irrupit. At in hoc Themistii loco in Sophista, ἐμβάλειν accipi potest simpliciter pro Ingredior. καὶ δορυφορεῖ με ἐμβάλλοντα εἰς πλῶ ἀγορὰν συρφετὸς ὅλος. Sic & flumina dicuntur ἐμβάλλειν εἰς τὴν θάλασσαν, Ingredi mare, id est Influere in mare. Ἐμβάλλω exponitur etiam Ingredior hostiliter, Infesto exercitu irrumpo, Populabũdè percurro. hoc est ὁπλοστρατεύω. Sic ἐμβάλλειν εἰς πλῶ Ἀττικὴν & εἰς τὰς Ἀθήνας, Antiph. & Xenoph. Bud. 435. Ἐμβάλλειν (ibidem) Impetum facere, Incurrere, Offendere, vt ἵππποι ἐμβάλλοντες πᾶν ἀπαντῶντι, Plato De rep. l. 8. B

Ἐμβάλλω κώπας, Incumbo remis, apud Homerũ exponitur: Ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ἐκ κακοπαθίας φύγοιμι. Et additur, ἐμβάλλειν esse τὸ κρούειν πλῶ ναῦν ταῖς κώπαις. Sed facilè crediderim ἐμβάλλειν κώπας dici subaudito accus. χεῖρας: sicut in proximè præcedentibus exemplis πέδα cum ἐμβάλλειν mihi videri subaudiendum dixi. C

Ἐμβάλομαι signif. actiua in aliquot exemplis paulo antè citatis. vt in ἐμβαλέσθαι εἰς νοῦν ex Demosth. Quò pertinet illud Homericũ, Τοῦτο δέ τοι ἐρέω· σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο σῇσι. Et illud Hesiodi, Ὃς δέ κε μηθ' αὐτῷ νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων Ἐν θυμῷ βάλληται. Item ἐμβάλομαι pro ἐμβάλλω, i. Impono, vide suprá. Sed & ἐμβεβλημένος pro ἐμβεβληκὼς apud Dinarch. in Demosth. τὸν εἰς τὰς δεινοτάτας ἀτυχίας ἐμβεβλημένον πλῶ πόλιν. ‖ In vulg. lex. affertur & ἐμβάλεσθε λαγῶν ex Aristoph. pro Aggredimini lepores. Quæ constructio mihi suspecta est. D

Ἔμβλημα, ατος, τὸ, Emblema, Quod operi cuipiam inicitur & inseritur [ornatus gratia.] Magis autem peculiari signif. ἐμβλήματα fuerunt appellata vasorum aureorũmque ornamenta, quæ his ita inserebantur, vt quoties libitum esset reuelli possent. Hoc nomine comprehendi existimãtur, & quæ in parietibus vermiculata, in pauimentis tessellata, in lignis segmẽtata dicuntur. Vide Bud. in Annot. pr. & Cælium. Emblemata (inquit Cam.) dixere etiã Latini Græca voce opera tessellata, & ad varietatem transtulerunt. ‖ Ἔμβλημα, Insitio mitioris surculi in sylueſtrem. v. l. E

Ἐμβολή, ῆς, ἡ, Iniectio, & q. d. Insertio. pro qua signif. affertur ἐμβολὴ τῆς ὀρθρου. ‖ Irruptio, Impressio, Impetus irruentis aciei. Ἐμβολὴ τοῦ σφαπτοῦ, (inquit Bud.) Inuasio hostilis, Conflictus aciei instructæ, Impressio in hostes facta. Sic Θηβαίων ἐμβολή, Aristot. Pol. 2, ἐμβολῆς ἔχοντο, ex Plut. in Cam. pro Aggressi sunt. Dicitur autem & de aliis rebus, vt ἐμβολὴ χαλάζης ex Aristide. Synesius quoque τοῦ ἐμβολὰς τοῦ πνεύματος dixit. Et ἐμβολὴ τῶν νηῶν, Conflictus classis. Thucyd. 2, οὔπω γὰρ αὖ ὅμοιον πολυστείχ πω ὡς χρὴ ἐς ἐμβολάς. ‖ Sed & ἐμβολὰς quidam interpr. Rostrum nauis. vt Xen. Hell. 4, ἐμβολὰς ἐχούσῃ τειήρει. Sic & Bayf. apud Polyb. Bud. autẽ ἐμβολὰς esse ait caput arietis machinarii hoc in loco Thucyd. lib. 2, ἡ δὲ δοκὸς ῥύμῃ ἐμπίπτουσα, ἀπεκαύλιζε τὸ πρόσχον τῆς ἐμβολῆς. ‖ Ἐμβολή, Ostium fluminis, vt ὀκβολή, Bud. F

Ἐμβολὰς, άδος, ἡ, vt ἐμβολάδες ἄπιοι Aristoph. Pira insititia, vel (vt Horat.) insitiua.

Ἐμβολεύς, q. d. Iniector. vt quidam ἐμβολέα κράμβης appellauit πάσσαλον in Epigramm. Palum seu stipitem acutũ brassicæ depactorem. id est quo fit scrobis in quã brassica iniicitur & depangitur. Vide Ἔμβολον. Item Aggressor, Inuasor. v. l. G

Ἐμβόλιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Iniectitius) Intercalaris, Bud. interpr. Insertus, Intercalatus. vnde Plut. menses & quidã dies ἐμβόλιμοι. Macrobii autem quædam exempl. ἐμβολίσμοις habent perperam pro ἐμβολίμοις. Et ἐμβόλιμα, intercalaria carmina, Aristot. De poetica. Vide B. p. 436. Et Ἐμβόλια (mendosè fortasse pro ἐμβόλιμα) dicta parua quædam retia Poll. testatur ὡς παρεμβαλλόμενα τῇ ἀγρᾷ πρὸς τὴν θήρας χάσει. Et Ἐμβολίσματα, Panni diuersi hinc inde consuti, q. d. Iniectamenta seu insertamenta pannorum. Affert autem ex Aquila & Theodotione Hieronymus, quem vide in Ezech. cap. 16. ‖ Et Ἐμβολισμὸς, Intercalatio. v. l.

Ἔμβολον, (q. d. Iniectorium) Instrumẽtum rusticum ad iniiciendum in terram & depangendum. Exponitur Pastinum, vel Paxillus quo semina depanguntur, in hoc Theophr. loco De hist. pl. l. 2, φακοὺς ὥστε αἱρεῖσθαι γίνεσθαι, φυτεύοιεν ἔμβολῳ. ‖ Vectis, Repagulũ. vt χαλκόδετα ἔμβολα, Eurip. Phœn. sunt (inquit Cam.) vectes reuincti ære, vel trabes quædã æratæ, quæ solebãt de muro ante portas demitti. B

Ἔμβολον, vel Ἔμβολος, Rostrum nauis. Polyb. de Romano foro loquens, πρὸς τὸν καλούμενος ἐμβόλους ἐν τῇ ἀγορᾷ. At verò apud Pindarum (vt scribit Cam.) anchora ἐμβόλου ὕπερθε reponitur, quam interpretantur Trabem eminentem in rostris quæ anchorã sustineret. ‖ Ἔμβολος Æliano Acies cuneata. Quã significationem habere puto in hoc Plut. loco in Fabio, ἐμβόλῳ τούτῳ πρὸς ἔχοντι πολὺ τῆς ἄλλης φάλαγγος χρηστότερος. vbi tamẽ vulg. lex. Rostrum interpr. Bud. postquam ἔμβολον esse dixit aciem cuneatam, subiungit, Et Ἐμβολοειδὴς πρόσβολή est impressio agminis in cuneum aut rostrum conformati & compositi. Quod autem subiungit, Et pars machinæ qua machina ingruit, aliam esse ἐμβόλου non ἐμβολοειδοῦς προσβολῆς (vt malè in vulg. lex.) expositionẽ necesse est. Vide p. 436. Quid autẽ sit ἔμβολος in Ctesibicis machinis aliisque id genus, lege apud Vitruuiũ. ‖ Ἔμβολος præterea, siue ὀπίβολος vel ὀξυξόνιος, in curru dicitur (vt in vulg. lex. ex Polluce annot.) illud quod axi insertum rotam cõtinet ne excidat. Et Ἐμβολοδέτης eius vinculum vocatur. C. D. E. F. G.

C. Κυανέμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cæruleum rostrum habens. Aristoph. Equit. καὶ κυανέμβολοι θοαὶ μιαιφόροι τειήρεις. Et Ranis, πρόῳραις κυανεμβόλοις. vbi schol. exponi ait vel αἱ τὰς ἐμβόλους ἔχουσαι κυανῷ βεβαμμένους, vt μιλτοπάρειοι, αἱ μεμιλτωμένοι. vel αἱ τέμνουσαι πλῶ θάλασσαν, cuius aqua est κυανή.

C. Προέμβολος, ου, ὁ, Hesychio, Et Προέμβολον, ου, τὸ, Suidæ, Et Προεμβολὶς, ίδος, ἡ, Lignum quoddam (vt vulg. lex. habent) eminens ad proram nauis, cui rostrum affigitur, quo impetum faciunt in hostium classes. Προέμβολα Suidas exponit τὰ πρὸς τῇ πρῴρᾳ τῆς νηὸς ὥσπερ ἀκρόστολα. Et Polluci Προεμβολὶς est τὸ καλούμενον ὀπὶ πλῶ πρῴραν.

C. Χαλκέμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æreum seu æratum rostrum habens. Χαλκέμβολοι νῆες, Rostratæ naues, B. Appian. Mithridat. νῆες ἐάλωσαν χαλκέμβολοι ὀκτακοσίαι. Et Χαλκεμβολὰς, άδος, ἡ, Idem in fœm. gen. vt χαλκεμβολάδων νηῶν apud Eurip.

C. Κοιλέμβολον, ου, τὸ, vocabulum militare est, ἐπειδὴ ἡ αὐτόμος δίφαλαγγία τὰ μὲν ἐπόμβρα κέρατα σωφρῇ, τὰ δὲ ἡγούμενα διαφύσῃ.

C. Συριγγέμβολος, ου, ὁ, vel Συριγγέμβολος (vtroq; enim modo apud Eust. scribitur) Canalis subterraneus quo aqua in castella obsessorum ducitur, δι' οὗ ὡς ἐπὶ πολὺ ὕδωρ ποιοῦνται οἱ πολιορκούμενοι, vt Eustath. tradit, quem (vt addit) ἡ Θεόκριτος ὁμωνύμως τοιχέμβολον προσαλεῖ. Compos. ex σύριγξ & ἔμβολος idem significantibus. Et Συρέμβολος, ου, ὁ, per syncopen τοῦ κοινολεκτοῦντος idem est, vt Eust. alibi docet.

c. 2. Ἀνεμβάλλω, Vicissim iniicio, vel In locũ alterius iniicio seu repono. A Budæo exponitur Refundo, Reponedo, Vicissim repono: ex Theophrasto in 9, vbi de herbis legendis loquens, scribit, τὸ πάνακες τὸ ἀσκληπιον τεμνοντα, ἀνεμβάλλειν κελεύουσι τῇ γῇ παρὰ καρπίαν καὶ μελιτόῦντα. ‖ Apud Galenum & Ægineta m (vt idem tradit) ἀνεμβαλλόμενα sunt succidaneæ medicinæ.

Ἀνεμβάλλω, Cõtrà irruo, Contrà facio impetum. ἀνεμβάλλειν ταῖς ἐμβολαῖς apud Synes. (vt inquit Bud.) Impetum ex aduerso moliri.

Ἀνεμβολή, ῆς, ἡ, Iniectio seu repositio vnius in locum alterius. ‖ Item ἀνεμβολαὶ, (inquit Budæus) Summæ cardinis partes quæ in cauum induũtur. vel, Eæ partes ossium quæ in vertebras prominent. ‖ Item Ἀνεμβολὴ, Incursus seu incursio quæ fit vicissim, Impetus qui fit ex aduerso. eo sensu quo verbum ἀνεμβάλλω à Synesio accipi dictum est. A

c. 2. Ἐπεμβάλλω. q. d. Superiniicio. A Bud. exponitur, Aliũ super aliũ immitto, Intercalo, Interfero, Plat. Crat. πρὸς τὸν μὲν γὰρ τὸ τοιόνδε δεῖ ὀνομάζειν τῶν ὀνομάτων, ὅτι πολλάκις ἐπεμβάλλομεν γράμματα, τὰ δὲ ἐξαιροῦμεν, παρ' ὃ βουλόμεθα ὀνομάζοντες. Luc. πολλὰ ἡμεῖς τοῦ μέτρου ἕνεκα καὶ ἁρμονίας ἐπεμβάλλομεν, Multa inteximus numerorũ & vocalitatis causa, Camer. Plato Tim. οὔτ' ὀπὶ μήκει λόγου παρέργου ἄλλο μῆκος ἐπεμβλητέον, Nec rursus hic locõ est vt disputationi per se lõgæ obiter aliã æquè longã attexamus. Huc quoq; pertinet παρεμβάλλειν rhetorum vocabulũ, quod est In modũ parẽthesis aliquid in medio periodi inserere & intexere, sicut ἐπισωπᾶν, in periodi fine aliquid attexere. ‖ Itẽ ἐμφυτεύω, vt ἐμβάλλω, hoc est ἐγκεντρίζω, ἐμφυλλίζω, Idẽ B. Vnde Ἐπιβολάδες ἄπιοι apud Athen. l. 14, i. αἱ ἐγκεκεντρισμένοι, vt B. explicat. ‖ Et Superadiicio, seu (vt Bud. exponit) Auctariũ addo, ἐπιμετρῶ. Lucian. καὶ μὴν ἐπιβαλῶ χείνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέσσαρας. ‖ Ἐπιβάλλω, Vrgeo, Impello, Bud. exponit in hoc loco Xenoph. de venatore venabulo aprum conficiente, καταρρεῖ γὰρ ἡ μὴν ἀρίστερὰ αὐτῷ τὸ βόλιον, ἡ δὲ δεξιὰ ἐπιβάλλει. ‖ Item, In aliũ irrumpo, Super alium ingredior, ἐπιβαίνω: vt fluuius in aliũ fluuium incidens. Bud. p. 437. B. C. D.

Ἐπιβάλλομαι, Deuoro. Bud. ex Basil. hom. 9, πρόβατον χειμῶνος πρεσποντος λαίβρως πλῶ θορῶ ἐπιβάλλεται, ὡσπερ ἐπισπεῦδον πρὸς τὸν μέλλουσαν ἔνδειαν.

Ἐπεμβολή, ῆς, ἡ, Figura oratoria non admodum absimilis parenthesi. De qua Hermog. & Bud. C. p. 437.

c. 2. Παρεμβάλλω, Interiicio latenter, Interfero, Clàm immisceo, vt interpr. Bud. subiungens ex Gal. παρεμβάλλοντες τῷ ὄρρῳ λάθρα σκαμμωνίας ἐλάχιστον. Et ex Theophr. πρὸς ἀνίας δὲ καὶ παρεμβάλλουσι π. Item Παρεμβάλλω, Intercalo, vnde παρεμβεβλημένον Cic. in Epist. intercalarem transtulit. Et pro Inculco extra rem. vt Demosth. in Tim. αἰσχρὰς ὑποψίας παρεμβάλλῃ. Vide B. 589. ‖ Παρεμβάλλειν ἑαυτὸν ὑπὸ ἑτέρου, in Pand. Intercedere. Fideiubere. Bud. ‖ Præterea παρεμβάλλειν dicitur imperator quũ in acie instruenda milites ordine certo locat. vt Polyb. hist. 2, παρενέβαλον πυκνοὺς, &c. Bud. 588. At in vulg. lex. παρεμβάλλειν hic exponitur Diuersi generis milites certo ordine interserere & collocare. & additur, id esse quod Cæs. De bello Gall. l. 7, dixerit Interiicere: scribẽs, Galli inter equites, raros sagittarios expeditósq; leuis armaturæ interiecerãt. Vbi tamen simplicius accipi existimo. ‖ Παρεμβάλλειν, Tentoria collocare ordinibus distincta, atque inter se paribus spatiis cõgruẽtique positu respondentia. Ita Bud. ex Polyb. pag. 589. Hinc Παρεμβάλλειν generalius pro Castra locare. quo sæpe LXX interpr. vsi sunt. A. B. C. D. E. F. G. H.

Παρεμβολή, Interiectus, Interiectio (vt Fab. vtitur) Itẽ, Intercalatio. A Bud. exponitur etiam Intersitio subdola, & Interiectio rei nihil ad rem pertinentis. Demosth. in Ctesiph. ἑτέρων παρεμβολῆ πραγμάτων. Vide Bud. p. 589. Idem παρεμβάλλειν interpr. Attexere, in hoc Chrysost. loco, οὐ γὰρ ἁπλῶς ἔφησεν, δεῖ δὲ αὐτὸν μαρτυρίαν ἔχειν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοῦ ἔξωθεν παρενέβαλε. ‖ Παρεμβολὴ Tentoriorum positus & metatio ordinatione castrensi cõstans. Et Παρεμβολή, Intercalatio subsidiariorum inter ordines primæ aciei. à qua quomodo παρένταξις & ἔνταξις differant, lege Bud. eadem pag. & Ælianum. ‖ Παρεμβολή, Castra, στρατόπεδον. Plut. in Galba, εἰς πλῶ παρεμβολὴν πρόσφοντας. Hinc Παρεμβολικὸς, Castrensis. vt idem Plut. Sympos. ἐκ τῆς στρατοπικῶν καὶ παρεμβολικῶν δείπνων. ‖ Et Παρεμβολικὸς geometricum vocabulum affertur ex Capella lib. 6. E. F. G. H.

Παρεμβόλια, τὰ, Intercalatio reticulorum. verbum venaticum. Bud. ex Poll. 185.

c. 2. Προεμβάλλω, Prius inuado: vt exponunt vulg. lex. Et Προεμβάλλω εἰς πλῶ χῶν idem est Offẽso in terram, id est impingo. A

c. 2. Προσεμβάλλω, Insuper adiicio. Impello. v. lex.

c. 2. Ὑπερεμβάλλω, Intermitto. v. l.

C. Ἐπιβάλλω, Iniicio, vel potius Superiniicio (hanc enim omnium primam significationem esse puto) Thucydides lib. 2, ὥσπερ ὀπὶ βάλλοντας, ἡσυχῇ αὐτοῖς, ὑπαγομένῳ αὐτῶν κάτωθεν τῷ χώματος. Herodianus autem ἄνωθεν addidit, lib. 8, φρυγανῶν πολὺ ἄνωθεν ὀπιβληθέντων. vbi vacat illud aduerbium, vel ipsa præpositio. Pro Iniicio autem, vt ὀπιβαλεῖν τινι πλῶ χεῖρα, siue τὰς χεῖρας, pro Iniicere manum alicui, apud Lucianum. (quod loquendi genus ex illis Homericis verbis manasse existimatur, Odyss. 1, — ἑτάροις ὀπὶ χεῖρας ἔβαλε. hoc enim δέδωκεν ἀφορμὴν τοῖς ὕστερον λέγειν ὀπὶ βίας τὸ χεῖρας ἐπέβαλε, vt inquit Eust.) Interdum etiam pro Iniicere manus, vt fit vendicando sibi rem aliquam & asserendo. Aristoph. Nub. πῶς χεῖρ' ὀπιβάλλεις; Manus iniicis, [tuum asserens?] Polyb. ὀπιβάλλειν τὰς χεῖρας τῆς κοίλης Συρίας θαύμασι. Hic enim Bud. interpretatur Iniicere manu, id est ἀπτεσθαι. verùm haud scio an & pro Manus admouere rebus, id est Res capessere, accipi possit. Vt autẽ dicitur ὀπιβάλλειν τὰς χεῖρας, sic & ὀπιβάλλειν τὰς ὄψεις, Iniicere oculos, vel potius Adiicere oculos. Synes. epist. 67, ἐδέησεν ὀπιβαλεῖν τὰς ὄψεις τοῦ τόπου. Sic Herodianus, ἐκείνου τὰς στραγγίας τὰς ὄψεις ὀπιβάλλοντος. ‖ Ἐπιβάλλειν πορφύραν, Iniicere purpurã. Herodianus lib. 6, πόρφυραν ὀπιβάλλοντες βασιλικῶν, αὐτοκράτορα ἀναρρύοισιν. vbi Polit. interpr. Purpuram circundant. Ego libenter reddo Iniicere purpuram, tum quòd ordine persequi velim omnia loquendi genera in quibus ὀπιβάλλειν aliquam iniiciendi significationem habet, tum quòd ita ipse Cicero dixerit Iniicere pallium, De nat. deorum lib. 3, Eique laneum pallium iniecit: quum paulo antè dixisset, Aureum ei detraxit amiculum. Vide Ἐπιβάλλομαι. Huc pertinet illud ἐπιβάλλειν quod Iniicere siue Supersternere exponitur. vt apud Aristoph. τίς αὖ δῆτ' ἐπιβάλοι σοῦ ἀρνακίδων γώμιον ἀποστερήσας; ‖ Ἐπιβάλλω πληγὰς (sicut & ἔμβαλλω) Iniicio plagas. In qua interpretatione, quæ planè est ad verbũ, Ciceronem rursum sequor. Scimus autẽ alioqui frequens esse Plagas infligere, item inferre. Xen. πολλὰς πληγὰς ἐπιβαλλε τοῦ ἁλισκομένου. Dicitur autẽ & Imponere plagas ab eodem Cicerone. Quam imponendi significationem habet ὀπιβάλλω cum aliis nominibus. vt Gal. ad Glauc. lib. 2, ὀπιβαλλειν αὐτοῖς τοῖς αὐλαίγκοις φάρμακα, viscerib? ipsis medicamenta imponere. Aphrod. in Probl. τὸ ἔλαιον ἀθρόως ἐπιβαλλόμενον λυχνίαις φλογὶ, σβέννυσιν αὐτὸ, oleũ impositum. (quod magis propriè Infusum) ὀπιβάλλειν χαρακτῆρα, apud Aristotelẽ Polit. 1, Imponere notã (vel potius Apponere notam, cum Cicerone) itidémq; ἐπιβάλλειν σφραγῖδα, apud Herodotum. Licet Bud. postquam ὀπιβάλλω dixit significare Addo seu Adiicio, illum etiam ex Aristotelis Polit. locum in exemplum afferat. Dicitur & τέλος seu φόρον ἐπιβάλλειν (non enim pono ἐπιβάλλειν per Locat vt ponitur à Budæo) id est Vectigal imponere & statuere. Aristot. Œcon. 2, τέλος δὲ τοῦ ὀπτῷ ἐπιβαλε. Idem, οὔτ' ἐκεῖνος πλείους φόρους ἐπιβαλεῖν ἢ αὐτοὶ ἔταξαν. Plut. in Antonio, τέλος δὲ ταῖς πόλεσι δεύτερον ἐπιβάλλοντες φόρον. Vbi & Indicere tributum exponitur. Hinc ἐπιβάλλειν ἀργύριον. quod exponitur Mulctare pecunia (quũ fit propriè Imponere pecuniã, id est Imponere mulctã pecuniariã) Et ἐπιβολὴ ἐπιβάλλειν: de quo vide in ἐπιβολή. At signif. propriè cõtraria ἐπιβάλλειν δαπανήματα, citatur ex Maccab. pro Suppeditare sumptus. ‖ Ἐπιβάλλω, Infero, vel Impono, (vt ἐμβάλλω suprá.) Xenoph. in Cyneg. ἐπιβάλλοντα πυκνὰ βρόχοις ὀπὶ ἀπαλιδώματα τῆς ὕλης δικρᾶ. i. (Bud. interpr.) inserentẽ amenta vel ansulas plagarum in stipites sylvæ bicipites. ‖ Ἐπιβάλλω ἐμαυτὸν, Obiicio me. vt Camer. vertit in hoc Luc. loco De domo, εἴ τις οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἐκῶν φέρων ἐπιβαλε. ‖ Ἐπιβάλλω, Adiicio, Addo. Plut. in Apophth. ὡς ὀπιβαλὼν τῇ βοιωταρχίᾳ πρὸς τὸν νόμον τέσσαρας μῆνας, Quòd quatuor mẽses tẽpori præfixo addidisset. Aristot. de Thalete loquẽs, Pol. l. 1, ἀρραβῶνα δοθῆναι τοῦ ἐλαιουργίου τῶν Μιλήτου πάντων, ὀλίγου μισθωσάμενον, ἃ τ' οὐδενὸς ἐπιβάλλοντος, Nemine addẽte ad pretiũ

quod ille ſtatuerat. Id eſt (vno verbo) Licente. Ἐπιβάλλω ſunt qui itidem exponant addo, Matth. cap. 9, ἐπιβάλλει ὀπίβλημα. id eſt Addit, vel Affuit, Budæus. Alii tamen vertunt Immittit, cum vet. interpr. ‖ Vt autē ὀπιβάλλω hic reddunt Immitto, ita Bud. apud Theophraſt. ὀπιβάλλειν κλήματα, Submittere palmites. Vide pag. 441.

Ἐπιβάλλω, Tēdo aliquò vel Aliquò peruenio felicire-ctóq; curſu & quaſi collimādo. Quā ego expoſ. ex multis Euſt. in vnam redactis colligo. Hom. Od. ο, v. 295, Ἡ δ' Φερὰς ἐπίβαλλεν, (nauis videlicet) id eſt ἀσόχως καὶ ὀπιτυχῶς ἔπλεεν ſiue ἔθεεν. Idem Euſtath. alibi, ὀπιβάλλει γοῦν τῆς νοήματι ἢ ἔργῳ (inquit) ἥγουν ἀκριβωσίως εἰχειρεῖ καὶ ἐπιτυχῶς νοεῖ. vnde ὀπιβάλλω ἔργῳ τινὶ eſſe dico, Incumbo rei alicui, ad eam tanquam ad ſcopum collimans. Cui meæ interpretationi addo & hanc, quæ eſt Budæi, Certa cōmentatione incumbo ad intelligentiā rei, Quod mente agitani aſſequor & percipio. Plut. πῶς οὖν ἑκάστῳ τούτων Ὅμηρος ὀπιβέβληκεν; Idem Bud. hæc Dionyſii Areop. οὐ κατ' ἰδέαν ἑκάστοις ὀπιβάλλων [ὁ θεῖος νοῦς] interpretatur, Non per formam ſingulis rebus incumbens, ac ſeſe applicans & admouens. Quod etiam προσβάλλειν dici poſſe tradit. (Hic autem reponendum exiſtimo κατ' ἰδίαν pro κατ' ἰδέαν, licet hanc lectionem ipſe Bud. ſequatur) Affert ex Baſilio cum accuſ. τὸ μὴ τοῖς τυχοῦσιν ἑαυτὸν ὀπιβάλλειν μαθήμασιν, id eſt (inquit) quaſi Seſe addicere & animum appellere. Et ex eodem, ſine caſu, δυνήσεται λοιπὸν ὀπιβαλεῖν τῇ ἀκριβείᾳ τῆς θεολογίας, pro Aſſequi & cōtingere. ‖ Ἐπιβάλλω capitur & pro Incumbo in propria ſignific. ſumpto, ſiue Ingruo. Plato in Phædro, πᾶσαι καὶ ἀλλήλαις ὀπιβάλλουσαι. Plut. in Ariſtide, ὅπου τῶν Ἑλλήνων οἱ μηδίζοντες ὀπιβάλλειν ἔμελλον, in quā partem incubituri erant. Plura exempla à Bud. ponuntur p. 439 & 440, inter quæ vnum Dionyſii Hal. quod minimè conuenire exiſtimo. Ἐπιβάλλω in ingruendi itidem ſignific. ſeu potius irruendi, Marci 4, v. 37, καὶ γίνεται λαῖλαψ ἀνέμου μεγάλη· τὰ δὲ κύματα ἐπίβαλλεν εἰς τὸ πλοῖον, id eſt, Et irruebant fluctus in nauigium. At Vetus interpr. [redacted], Et fluctus mittebat in nauim. faciens videlicet ἐπίβαλλεν actiuum, & dans ei nominat. λαῖλαψ. Sciēdum autem in vulg. lex. ὀπιβάλλειν citari ex Apoll. Rhodio cum eodem nomine; ſed alia conſtruct. & pro alia ſignif. videlicet ὀπιβάλλειν κύμασι pro Fluctibus infeſtare & inuadere. Idem Budæus, interiectis aliquot aliis ſignif. Ἐπιβάλλειν etiam (inquit) ſol dicitur in ortu quum irradiat & incumbit ſuis radiis & ingruit. Exemplis autem quæ affert, addi hoc poteſt ex Syneſii epiſt. 148, πρῴτης δὲ ἀκτῖνος ὀπιβαλούσης. quod quidā interpr. Primo autem radio appulſo. ‖ Idem Bud. alibi, poſtquam ὀπιβάλλω dixit ſignificare etiam E veſtigio ſequor, & Veſtigiis hæreo, exemplum hoc affert ex Plutarchi Æmylio, πύπτοις ἐπίβαλλε τὸ ἅρμα τῷ βασιλέως, vbi tamen ἐπίβαλλε addit eſſe quaſi Incumbebat. Denique verbo ὀπιβάλλω ſignificatio impetus ſubeſt & in hoc Marci loco, cap. 14, in fine, καὶ [redacted] Et quum erupiſſet, id eſt foras ſe proripuiſſet. Magis tamen ad verbum (id eſt reſpiciendo primā verbi βάλλω ſignificationem) nec minus cōmodè reddi poſſe exiſtimo, Quum ſe foras proieciſſet. Quo loquendi genere ipſe etiam Cicero vtitur. ‖ Exponitur & Incido. vt apud Ariſtot. ὅταν ὀπιβάλλῃ στέψις πρὸς τῆς πολιτείας. & apud Plut. τὰ ὀπιβάλλοντα Quæ incidunt. ‖ Ἐπιβάλλω, Aggredior, Capeſſo, Incœpto. vt τοῖς κοινοῖς ἐπιβάλλειν πράγμασιν, Plut. pro τῆς πολιτείας ἅπτεσθαι. Ptol. Geogr. l. 1, καὶ μετὰ πάσης σπουδῆς ἐπιβαλεῖν τῷ μέρει τούτῳ, Hanc partem tractandā ſuſcepiſſe. Fortaſſe autem in his loquendi generibus ſubaudiri poſſit accuſ. χεῖρας.

Ἐπιβάλλει μοι τόδε τὸ πρᾶγμα, Hæc res ad me pertinet. Herodot. τὸ ἐπιβάλλον τῆς κτησίος ὑπολαβόντες, Portionē quæ ad ipſos pertinebat, Portionem quæ ipſos contingebat, vt alii interpr. In quibus Herodoti verbis nomē μέρος ſubaudiendum eſſe docent, cum alii loci, tum hic Euang. Lucæ cap. 15, vbi itidem fit portionis bonorum mētio. πάτερ δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας, id eſt (inquit B.) Da mihi attinentem ad me partem bonorū vel

facultatum. Aut (vt vet. interpr.) Quæ me contingit. Sic etiam ἐπιβάλλον μέρος. Demoſth. τῆς τῶν ἄλλων αὐθρώπων τύχης τὸ ἐπιβάλλον ἐφ' ἡμᾶς μέρος μετειληφέναι νομίζω πωὶ πόλιν, Ratam quandā partem ad nóſq; pertinentem tuliſſe exiſtimo cōmunis aliorum mortalium fortunæ. Idem, εἰ μὴ τὸ ὅλον, μέρος γ' ἐπιβάλλει τῆς βλασφημίας ἅπασι καὶ μάλιστά σοι. Ariſtot. Pol. 3, κ' μὴ ἀλλὰ καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον συνάγει καθ' ὅσον ἐπιβάλλει μέρος ἑκάστῳ τοῦ ζῆν καλῶς, verūtamen cōmunis vtilitas ciuitates cogit pro ea parte vtilitatis quæ ad vnūquenque attinet ad cōmodius viuendū, Bud. Dicitur autē & τὸ ἐπιβάλλον σοι, ſub. μέρος, pro Quantum in te eſt vel fuit. Et ab Ariſtotele τῆς μετὰ τὰ φυσικὰ lib. 9, περὶ τὸν πῆχυν ὅπερ ποσοῦτον ἡμῶν ἐπιβάλλειν, pro Pertinere, vel Pertingere. Cæterùm quod ad contingendi ſignif. attinet, illis exemplis addo ex Syneſio iſtud, epiſt. 19, μέλειν ἄξιον ἡμῶν τε καὶ ὧν αὐτὴ μεῖς ἐπιβάλλομεν, vbi ἐπιβάλλειν cōtingendi quidem ſignif. itidem habet, ſed paulum diuerſam. ſignificat enim Quos nos contingimus, pro Qui nos aliqua propinquitate & neceſſitudine contingunt. Ἐπιβάλλει μοι τοῦτο ποιεῖν, pro, Officio meo conuenit hoc facere, & Res ipſa poſcit vt hoc faciam. Cui formulæ ſimile exemplum affert B. ex Baſil. Sic Ariſtot. τῆς δ' ἄλλων ἕκαστον ὅσον ὀπιβάλλει αὐτοῖς, id eſt, Quatenus functioni eius congruit & conuenit. (ſic grammatici ἀπαρέμφατον dicunt εἰς πάντας ἀριθμοὺς καὶ πάντα πρόσωπα ὀπιβάλλειν, Conuenire, Cohærere, Quadrare.) Affert tamen ille & proximè præcedentem ſignif. verbi Attinere: vt ſit Pro eo quantum eſt quod ad functionem eius attinet.

Ἐπιβάλλω ſignif. paſſiua pro Claudor, Operior, B. affert ex hoc Ariſtot. loco, l. 3, De part. anim. πέφυκε δὲ θύπτοις συνάγεσθαι καὶ διοίγεσθαι ὁ φάρυγξ, ὅνπερ τρόπον ἐκείνοις ἐπιβάλλει τε καὶ ἀναπτύσεται, τῇ ἀναπνοῇ τὸ πνεύματος καὶ τῇ εἰσόδῳ ἀναπτυσσόμενος, Quemadmodū illis quæ arteriam habent & pulmonē, clauditur & aperitur pulmo aſpirando & reſpirando. Inde ὀπιβλής, Peſſulus, Vectis, Repagulum. Hactenus Bud. Mihi verò ὀπιβάλλειν in paſſiua illa ſignif. durum videtur. nec verò ὀπιβλής ſecundum illā dicitur, ſed ſecundum actiuam, videlicet ὃν ἡμεῖς ὀπιβάλλομεν (non autem ὃς ὀπιβάλλει pro ὃς ὀπιβάλλεται) i. ſimpliciter, Quem nos iniicimus, vel obiicimus, aut obdimus oſtio, verbis Terentianis.

Ἐπιβάλλομαι, Superiicior, Iniicior. vnde ὀπιβλητός, Iniectus. Herodian. lib. 8, φρυγανῶν τε αὖθις ὀπιβληθέντων. Interdum etiam actiuè pro Iniicio. vt Heſiod. in Op. & D. de aratris loquēs, Εἴχ' ἕτερόν γ' ἄξαις, ἕτερόν γ' ὀπὶ βοῦς βάλοιο. Et pro Induor, vel Induo, ſicut ὀπιβάλλειν antea protuli eo ſenſu quo Cic. dicit Iniicere pallium. Galen. μὴ γυμνὸς κομιζέσθω, ἀλλ' ὀπιβεβλημένος σινδόνα, pro quo apud Marc. περιβεβλημένος σινδόνα) Indut' ſindone. Quod & Indutus ſindonem dici poſſet. Ariſtot. πλεῖστα τῆς ἱματίων ὀπιβαλλόμενοι. vbi poteſt etiam exponi Induentes, vel [Sibi] induentes. Ad verbū, Iniicientes [ſibi.] ‖ Ex Homero ἐπιβάλλεσθαι citatur & pro ſimplici Iacere, Od. ξ, — καὶ ὀπὶ κλήροις ἐβάλοντο, Et ſortes iecerunt, ſeu miſerunt. Apud Theophr. itidem ἐπιβάλλεσθαι quandam mittendi vel potius emittēdi ſign. habet (eo ſenſu quo Mittere folia vel fructum dicitur arbor, vel emittere) vt apud Theophr. ἐπιβάλλεται πάλιν ἄλλοις βλαστοῖς. quos βλαστοὺς nos Gall. *iettons* à iaciendo itidem appellamus. Budæus tamen nullam ſignificationis iaciendi mētionem faciens, exponit Denuo orditur & inſtaurat.

Ἐπιβάλλομαι, Capeſſo, Aggredior. Item Incipio. Et quidem interdū pro Manum admoueo, in propria ſignif. vt — βοῶν ἐπιβάλλου ἐχέτλῃ. Sed metaph. frequētius Polyb. μηδένα ἐπιβεβλῆσθαι τῇ τῶν καθόλου πραγμάτων συντάξει. Idem lib. 5, οὐκ αἰαίδρω ὃ ἐπιβάλετο πόλεμον καὶ πρᾶξιν. Et vt Aggredior interdum caſui, interdum infinitiuo iungitur, ſic ἐπιβάλλομαι. Apud Demoſth. Pro corona, in quodam pſephiſ. καὶ τοὺς ὅρκους λύειν ἐπιβάλλεται καὶ εἰρήνην. Ibidem ἐπιβάλλεται καταστῆσαι (vbi ἐπιβάλλει) verti etiam poteſt Conatur.) Iungitur etiam accuſat. eadē ſign. Plato Timæo, ὡς ὀρθῶς εἰχειρεῖμ' αὐ τρόπου ἐπιβαλόμενος ἔργον. vbi obſerua εἰχειρεῖν & ἐπιβάλλεσθαι pro eodem poni. Idem De leg. l. 10, καὶ δόξομεν, μείζονα ἐπιβαλόμενοι, καὶ τῆς σωφρῶν ὀπιτυχεῖν. Plut. Theſeo, ἐπιβάλετο

τῶν ἰαυτοῦ. Quod vulg. lex. interpr. Animum ædificandis nauibus adiecit. In iiſdem affertur ex Thucyd. ὀπιβαλεῖται δουλείαν αὐθαίρετον, pro Sua ſponte ſeruitutē ſuſcipiet. ‖ Interdum etiam ὀπιβάλλομαι genitiuo iūgitur pro Cupio: vt Il. ζ, Μήπω νῶϊ ἄναρσι ὀπιβαλόμενος μενεαίνω. id eſt ἐφιέμενος καὶ ὀπιθυμῶν. Vel (codē ſenſu) ὁ θέλων ὀπιτυχεῖν. vt ἐπίβολος pro ὀπιτυχής, inquit Euſtath. qui etiā admonet, cùm alios, tum Ariſtotelem verbo ὀπιβάλεσθαι vti itidem pro ἐφίεσθαι. Budæus autem & exemplum ex illo (Ariſtotele dico) hoc affert, Polit. 1, ὅσοι δὲ καὶ τοῦ ζῆν ὀπιβάλονται.

Ἐπίβλημα, ατος, τό, Quod adiicitur ſeu additur. A Bud. Additamentū & auctarium exponitur, Matth. 9, οὐδεὶς δὲ ὀπιβάλει ὀπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ. [redacted] ‖ Ἐπίβλημα, Veſtimentum exterius, Amiculum, Stragulum torale, (ſicut & ὀπιβάλεσθαι pro Induere poni dictū eſt) vt idem apud Galenum interpr. Vide pag. 444. ‖ At ὀπιβλήματα τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν pro ornamentis domus, vt ſunt tapeta, ex Eſaiæ cap. 3 affertur in vulg. lex.

Ἐπιβλής, ῆτος, ὁ, Peſſulus, Repagulum, Vectis. Sic autē appellatur ex eo quòd foribus iniiciatur, vel ſuperiiciatur, ſeu obdatur. Il. vlt. — θύρῃ δ' ἔχε μουνὸς ὀπιβλὴς Εἰλάπινος. ET Ἐπιβλήτης apud Heſych. Idem. Itē Trabs, ſeu Tignum.

Ἐπιβλητικῶς, ab ὀπιβάλλειν dicto de mente in aliquam cogitationem incumbente. Philop. δεῖ τὸν μὴ διανοεῖσθαι ἡμᾶς ὀπιβλητικῶς τῇ αὐτοῦ φύσει πλησιάσαι. vbi ὀπιβλητικῶς Bud. vertit, Ita vt in eam incumbat intellectus.

Ἐπιβλήδην. q. d. Iniectim, vel Superiectim. Apoll. Argon. 2, ὀπιβλήδην ἐλάοντες. vbi exponitur, Adigentes & iniiciēdo committentes.

Ἐπιβολή, ῆς, ἡ, Iniectio. vt χειρὸς vel χειρῶν ὀπιβολή, Iniectio manus, in Pand. Plut. Sympoſ. lib. 4, αἱ μὲν δὴ παλαιόνων ὀπιβολαὶ καὶ ἕλξεις κοντορῶν δέονται. vbi itidē iniectiones manus ſeu manuum exponitur, alio tamen ſenſu. Sic apud Thuc. λεπίδων ἱμαντῶν καὶ σινδόνων ὀπιβολαὶ interpr. iniectiones. Sed videtur Thucydides de induendis illis loqui (vt ſuprà ὀπιβεβλημένος σινδόνα, Indutus ſindone, vel Qui induit ſindonem: vnde & ὀπιβόλαιον & ὀπιβόλιμα, indumentum) cui etiam ſignificationi conuenire verbum Iniicere, antea docui. Apud eundem Thuc. ὀπιβολαὶ πλίνθων, Impoſitiones laterum ſeu laterculorū, vt quidam interpr. (pro quo mallem, inuerſa orationis forma, Lateres aliis alios impoſitos, vel ſuperpoſitos) alii ſtructuras: alii, coagmētationes. Sic autem Budæus ὀπιβολαὶ apud Galenum (vbi dicit τὸ τῶν κροταφικῶν ὀστῶν λεπιδοειδεῖς ἔχον ὀπιβολὰς) ait poſſe exponi Coagmēta, vel Commiſſuras. Annotarunt denique nonnulli, in applicitis aliiſque ſuper alias ſedentibus rebus & imbricatis (vt Vitruuius loquitur) habere locum ὀπιβολή, id eſt ἐπιπτυχὴ καὶ ὀπιπτύγμα καὶ ὀπιπτυξις: quæ apparet in laterū poſitura in tectis, ſquamarum ſitu, in piſcibus, in lorica conſerta, & id genus. Budæus rurſum ὀπιβολαὶ (in loco Galeni citato) appellat applicamenta ſquamatim incūbentia, ſeu in modum ſquamarum inſidentia. nā quod Celſus dixit, Inferiora oſſa ſuperioribus leniter incidunt, id Græcè eſſe ὀπιβάλλουσι. Et Thuc. ὀπιβολαὶ πλίνθων appellat (vt idem ſcribit) ſtructuram lateritiā, quia laterculis conſtat aliis ſuper alios incumbentibus. Hactenus ille. ‖ Ἐπιβολὴ pro impoſitione ponitur alia etiam ſignif. nam vt diximus ὀπιβάλλειν τέλος ſeu φόρον eſſe Imponere tributum, ita ὀπιβολὴ τέλους ſeu φόρου, Impoſitio tributi. Sed & per ſe poſitum reperitur ὀπιβολή, id eſt ſine adiectione, in eodē ſignificatu, quo modo & Gall. *impoſition* vſurpatur. Interdū verò & generalius accipitur. Ex Eſdræ lib. 1, citatur pro indictione, μηδεμία φορολογία μηδὲ ἄλλη ὀπιβολὴ γένηται. Et ὀπιβολή, Mulcta, quaſi quis impoſitionē dicat: ſicut ὀπιβάλλειν ὀπιβολήν, perinde acſi dicamus, Imponere impoſitionem: ὀπιβάλλειν ὀπιβολὴν, Imponere mulctam (vt loquitur Liuius) q. d. Imponere impoſitionem. Lyſias, ὀπιβολὴν ἐπιβάλλοντες καὶ ζημιοῦντες.

Ἐπιβολή, Incubitus. (eo ſenſu quo mens dicitur incūbere in rem quampiam) Themiſtius De anima l. 3, ὥσπερ γὰρ τῇ αἰσθήσει τὸ φῶς καὶ τὸ φῶς κατ' ὀπιβολὴν, τὸ μέ-

λαν καὶ τὸ σκότος κατ' στέρησιν, &c. vbi ὀπιβολὴν vocat (Bud. teſte) applicationem intellectus & incubitū in rem intelligibilem, vel ipſius rei intelligibilis in intellectum incurſum: quem etiā ἐπίκεισιν appellat ex Platone, quaſi impreſſionem. Hinc ὀπιβολὴ & pro notione ac cōceptu mentis, qui & ἔννοια dicitur. Et πρώτη ὀπιβολή, Gal. Prima notio Cic. vt docet Bud. Et ſicut ὀπιβάλλειν ponitur ac pro Incumbere in propria ſignificatione ſumpto, & Ingruere, ſic ὀπιβολὴ hanc etiam incubitus ſignificationē habet. Eſt item Infeſtus & hoſtilis acceſſus, Impetus & incurſus aciei. Plut. in Cæſare, ὀπιβολῆς ἅμα ποσσύπτων ἱππέων ἠμυνθῆς, id eſt πρόσβολῆς, & ἐπιδρομῆς. Bud. Sic & Polyb. τὰς μὲν ἀρχὰς ἄπεσπεν τῆς ὀπιβολῆς, Ab inuaſione temperarunt. Sic Galeno ὀπιβολὴ πυρέτοις eſt inuaſio frigoris in febre: vel acceſſio, vt Bud. interpretatur.

Ἐπιβολή, Aggreſſio, Inceptatio, (vt ὀπιβάλλειν dixi eſſe etiam Aggredi, Capeſſere, Inceptare) Ptol. Geogr. ἐν μὲν οὖν ὀπιβολὴ τῆς καταγραφῆς. Exponitur & Inceptū, Propoſitum, Inſtitutum. Diodorus, μεγάλης ὀπιβολῆς ἐπιτυχών. Polybius, ταχέως καθικέτο τῆς προκειμένης προβολῆς, ſtatim aſſequuta eſt quod faciendum ſuſceperat, vel quod facere in animum induxerat. Et in plurali ὀπιβολαὶ Incepta, ſeu conatus. Diodorus, ἔστι δὲ ἐπὶ καὶ ταύτῃ μαν αὐτίωρα ἔχε τοῖς ὀπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν αὐξῶν. Et Plut. in Alexandro dixit, ἥτε τὸ τύχη τοῖς ὀπιβολαῖς ὑπεκίνουσα, appellās ὀπιβολὰς inceptas & ſuſceptas res agendas. Vide Bud. Comm. p. 440 & 444. Cicero quoque ὀπιβολὰς interpr. conatum, vbi quod Stoici dixerunt ἔρωτα εἶναι ὀπιβολὴν φιλοποιίας δεῖ κάλλος ἐμφανὲς ὁρῶν, eſſe dixit conatum amicitiæ faciundæ ex pulchritudinis ſpecie: vt habes pag. 60, mei Cic. lexici.

Ἐπιβολὴ in vulg. lex. exponitur etiam Defenſio, Propugnaculum, apud Theophr. De cauſ. lib. 3, cap. 22, vt ille dicat πρόσβολὴν πρὸς τὸν ἥλιον ἔχοντες, eadē de re. ‖ Ἐπιβολὴ in iiſdem illis exponitur & Tranſitus, in his Polybii verbis, δεῖ τὸ τῆς ὀπιβολῆς ἀδύνατον. ‖ Apud eundem verò redditur & Dignitas, Amplitudo. vbi dicit μεγάλην δὲ πρόσκοπον ποιοῦσι τῆς ἐπιβολῆς. Et ταχέως καθικέτο τῆς προκειμένης ὀπιβολῆς, pro Celeriter ad tantam peruenit amplitudinem. Quæ expoſitio ei repugnat quam Budæum eidem locum dare modò dictum fuit, & quæ illi optimè (meo quidem iudicio) conuenit. Quum verò in hoc loco ὀπιβολὴν falſò interpretatos eſſe Amplitudinem comperiam, ſimilis & in altero interpretatio mihi ſuſpecta eſt. Itidem verò & proximè præcedens, qua pro tranſitu accipi volunt.

Ἐπίβολος, Cōpos, vide in Ἐπίβολος. ET Ἐπιβόλως in Ἐπιβόλως. ‖ Sed ὀπίβολος ex Poll. affertur & pro Fibula quæ axi indita ipſum impedit ne rotis excidat: ab ea verbi ὀπιβάλλω ſignif. quam & in ὀπιβλής habet.

Ἐπιβόλαιον, idem quod ὀπίβλημα, in vulg. lex. ibi enim exponitur veſtimentum, item Additamentum: & citatur ex Ezech. cap. 13.

¶ Ἐπίβολος, ὁ καὶ ἡ, ab ὀπιβάλλω, pro ὀπίβολος. Propriè autē ἐπίβολος dicitur qui cōpos factus eſt rei alicuius, & ad eam veluti collimauit. ſed generaliter apud Homerum pro eo qui hoc vel illud adeptus eſt, atque adeo poſſidet. Hom. Od. β, — ὁ γὰρ νηὸς ἐπίβολος, οὐδὲ τ' ἐρέσσων Γίγνομαι. Vbi ineptè redditur Nauis cōpos, pro poſſeſſore nauis. Poſſit etiam reddi fortaſſe nō malè, Nauem enim non obtineo. Qui enim nauem obtiner, eam adeptus ſit neceſſe eſt. Quæ dico ad illas Euſtathii expoſitiones reſpiciens, ὀπιτυχής, ἐγκρατής. Sed quod ad formationem attinet, illis nequaquā aſſentior ex quorum ſententia ſcribit, à βάλλειν ſignificante τυγχάνειν τοῦ σκοποῦ fieri βόλος, ἡ βόλος, deinde ἐπίβολος: nec rurſum iis qui ἐπίβολος dici putant quaſi ἐπιβόλος, ſed ἐπίβολος licentia poetica atque adeo ſua dixiſſe Hom. exiſtimo pro ὀπίβολος: qui autem poſtea hanc vocis huius ſignif. retinuerunt, (niſi quod de aliis rebus eam vſurparūt) ſcripturam quoq; ſibi retinendā putauiſſe atque adeo retinuiſſe. Soph. Antigone οὐδὲ ἐπίβολον φρενῶν. vbi commodè vti poſſumus voce Compos, reddētes Compotem mentis. Ariſtot. Ethic. τῶν ἐν τῷ βίῳ καλῶν κάλλιστοι ἐπίβολοι, Cōpotes & adepti. Et Plat. Euthydemo, διαφ-

τῆς πόδ' ὀπτήμης ἐπιβόλους, Compotes & peritiam adeptos. Ita enim & hic interpr. Bud. quem vide p. 1449. Item Eustath. 1448, aliquot significationis nominis huius exempla proferentem. Apoll. Arg. 2, Νῦν δὴ δὴ πολλὰ ποιῶν ἐπιβόλος ἐς ἀλεωρὴ Εἴ κεν ὀπτηρέψητε, &c. vbi schol. exponit ὀπτυχής, (afferens tamen & alias exposit.) Idē in fine eiusdem libri, Εἴτε καὶ ἀλλοίη τις ἐπίβολος ἔσκε τοιαῦτα ὁρμή. vbi schol. ἀσφαλής. Reperitur & superlat. ἐπιβολώτατος apud Synes. ET Ἐπίβολος aduerb. quod Eustathio est ὀλιγοχρόνως. Fortasse autem & σωεπῶς explicari possit, id est prudēter: & quidem aptius quàm ipsum nomen ἐπίβολος ab eo exponatur σωεπῶς, p. 1406. vix enim ἐπίβολος ita sumi crediderim sine adiectione, & non addito genitiuo φρενῶν, vel alio huiusmodi. ET Εὐεπίβολος idem quod ἐπίβολος, Suidæ. AT Εὐεπιβόλως eidem est Manifestè, Rectè, σαφῶς καὶ ὀρθῶς.

c.2. Προεπιβάλλω, (q.d. Præiniicio) Polyb. 16, μὴ γὰρ ἐκείνου πολμήσαντος σωεπιβαλεῖν τῷ Φιλίππῳ τὰς χεῖρας. i. (Bayfio interprete) Nisi enim ille anteuertisset impetum facere in Philippum. Ad verbum, Prius iniicere manus in Philippum.

c.2. Σωεπιβάλλω, Compero, Incurro eodem. Pol. 2, ὅσα δὲ σωεπιβάλλειν τοῖς ὑφ' ἡμῶν γραφομένοις καιροῖς, Quæ incurrunt in ea tēpora de quibus ego scribo. Bud. At Σωεπιβάλλομαι, Vnà aggredior. cum genit. rei & dat. personæ. Luc. σωεπιβάλλεταί μοι τοῦ ἔργου, Vnà mecū opus aggredi.

C. KAT Αβάλλω, Deiicio, Deturbo, Prosterno, Euerto. Thuc. lib. 3, κατέβαλε κεραμίδα. Plut. Pericle, ὅταν, εἴπεν, ἐγὼ καταβάλω παλαίων, ἐκεῖνος αὐτὸν λέγει ὡς ὁ πεσὼν νικᾷ. Vbi obserua dici πεσωνίαν de illo quem quis καταβάλλειν Dicitur & metaphoricè pro Euertere, vt καταβάλλειν τὰ μητρῴα τῆς πόλεως δίκαια, apud Synesiū. Et cum ἀπό: vt dicitur Deiicere ex aliquo loco. Xen. Hell. 5, καταβάλοιεν ἀπὸ τοῦ ἵππου (At καταβάλλειν cum solo genit. vide in Καταβάλλομαι.) Item cum εἰς, vt Deiicere in aliquem locū, seu Proiicere. Hesiod. in Theog. Κάββαλ' ἐνὶ πόντῳ. vbi κάββαλ' est per syncopen pro κατέβαλ'. & ἐνὶ πόντῳ, pro εἰς πόντον. In quibusdā autē metaph. loquutionibus καταβάλλειν, sequēte itidē præpos. εἰς, cōmodè verti posse existimo per Cōiicio, vt καταβάλλειν εἰς φόβον, quod vno verbo redditur Terrere: sed & totidē possis verbis, expressa vi verbi καταβάλλειν, interpr. Cōiicere in terrorē, vel Cōiicere in metū: vt loquuti sunt cū alii, tū Liui⁹. Eodē dixit modo idē Plato, καταβάλλειν εἰς φθόνον. quod exponitur Subiicere inuidiæ. At ego malim Coniicere in inuidiā. Sed & Eurip. dixit καταβάλλειν εἰς συμφορὰν, quod itidem verti potest Cōiicere in calamitatem. At καταβάλλειν εἰς μηδὲν rectius redditur, Redigere in nihilum, quàm Coniicere in nihilum. Interdum καταβάλλειν cum dat. solo, pro καταβάλλειν cum illa præpositione εἰς habente accusatiuum: vt quum dicitur καταβάλλειν τὰ σπέρματα τῇ γῇ, & εἰς τὴν γῆν: quod est Iacere in terrā semina, potius quàm Cōiicere. & vsitatius etiā per verbum Mandare, eadem constructione, Mandare terræ semina. Sæpe autem & καταβάλλειν τὰ σπέρματα sine adiectione dicitur. Basil. ἀλλ' ἀδιώνησε μὴ ὁ γεωργὸς μήτε σπέρματα καταβαλών. Alicubi etiam καταβάλλω reddi debet Abiicio aut Proiicio (vt modò interpret.) potius quàm Deiicio. vt apud Xenoph. Pæd. 2, p. 27, καταβάλλει ὁ ἔλαφος. At in metaph. loquutionibus, potest & Abiicere & Deiicere reddi. vt Plut. καταβάλων ἑαυτὸν ὥς τινα τῶν παρημελημένων, Se abiiciēs, vt vnū quēpiā ex cōtemptis hominibus. Vel, Se deiiciens. Vel, Se demittēs. (Cicero certè Abiicere se & Prosternere hoc sensu dixit in Parad. Sic te ipse abiicis atque prosternes vt nihil inter te atq; inter quadrupedem aliquam putes interesse:) Sed & pro Demittere, extra metaphorā: vt apud Homerum Argus canis οὔατα κάββαλεν ἄμφω.

‖ Καταβάλλω, Telis peto & obruo, Sterno, inquit Bud. subiungens hæc exempla. Polyb. in 5, καὶ τοὺς μὲν Γαλατῶν οὐκ ὀλίγους κατέβαλον. Idē, ἑπτακοσίους μὲν κατέβαλον τοὺς Μυσῶν. Plut. in Cimone, καὶ παντάπασι τὸν ἔγχειρίδιον τοῦ φακείλου, πεπάξας τὸ παρθένον καὶ καταβαλεῖν. Xen. ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἠλόνιζον, καὶ πολλοὺς αὐτῶν κατέβαλλον. Ita quidē Bud. verùm ego existimo καταβάλλειν non esse simpliciter Telis petere & obruere, sed Telis petitū atque adeo obrutū prosternere. (nisi quis his verbis Obruere telis, prosternendi etiam significat. includat.) vt καταβάλλειν breuitatis gratia fit quod alibi dicitur ἀκοντίζειν καὶ καταβάλλειν, vel ἀκοντίζοντα καταβάλλειν. vt Pæd. 1, καὶ τοξεύων καὶ ἀκοντίζων καταβαλεῖς. ‖ Apud Isocr. & Athenæum ἱερεῖα καταβάλλειν sunt qui non simpliciter Prosternere, sed Conficere, seu Interficere interpret. Sic autem apud Xen. Pæd. 4, καταβαλεῖ τὸν ἄρκτον. Cam. vult significare vel Sternit vel conficit.

Καταβάλλω, Soluo, Persoluo, Pendo. vt καταβάλλειν τὰ πορθμεῖα, Luc. Naulum soluere. εἴκοσι τάλαντα καταβαλεῖν, Plut. Themistocle. Idem in Camillo, χιλίας λίτρας καταβαλεῖν χρυσοῦ. Sic Demosth. τὰς ἐκ τῶν νόμων τοῦ σώματος ζημίας καταβάλειν, Legibus irrogatas mulctas persoluere. Idē καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, Menstruas pensiones vectigaliū soluere, Vel Pendere menstruas summas. Bud. interpr. Dicitur autē καταβάλλω ἀργύριον ὑπὲρ τούτου, pecuniā soluo pro hoc: vel τούτου, subaudita præpos. ὑπὲρ. Luc. in Vit. vend. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ; respōdetur, μνᾶς δώδεκα. Alterius autē cōstructionis quam dixi, exemplū est apud Philostr. in Heroicis, καταβάλλω σοι δραχμὴν τοῦ βοηθεῖν. Sed nō omnino suspicione mendi apud me caret hic locus, & siqui sunt similes: omittāmq; in illis esse præpositionē mihi fit verisimile. Cæterum καταβάλειν de aliis etiā rebus dicitur quæ exhibētur, quàm de pecunia, vt apud Herodotum, καταβάλειν τὰ σιτία τῇ στρατῇ. quod vulgò exponitur Commeatum exercitui cōportare: ego autem interpr. existimo Commeatum subministrare: aut Pecuniam ad commeatum pendere.

Καταβάλλω habet & aliam significationem (& quidē neutraliter positum) quam Budæus itidémq; lexicorrhaptæ prætermiserunt. Herodianus l. 1, ἐπὶ δὲ καταβάλλον αἱ τῆς θεᾶς ἡμέραι, τὸ μὲν ἀμφιθεάτρον πεπληρωτο. pro Postquā autem spectaculi dies adfuit. Eadem prorsum metaphora dicitur à Latinis dies appetere, sed pro Adfuturus propediem esse, & Propinquus esse, non autem pro Adesse. Quæ tamen diuersarum linguarum loquendi genera inter se conferenda sunt.

Καταβάλλομαι, Deiicior, Prosternor. vnde καταβεβλημένος, Deiectus, Prostratus. Et metaphoricè etiam pro Abiectus, Despectui habitus, Neglectus. Sed & καταβεβλημένον φρόνημα dicitur pro Spiritus abiecti & demissi, de eo qui καταβάλλει ἑαυτὸν, i. abiicit seipsum, vt Ciceronem loqui, ostēdi paulo antè. Alicubi verò καταβάλλεσθαι cum præpos. ἀπὸ, habente suum genitiuū: interdū & cū solo genit. vt καταβεβλη(μένος) τῆς αὐτοῦ δόξης apud Greg. Naz. pro De superna gloria Deiectus est. Qui locus suspectū mihi reddit hunc eiusdem scriptoris, καταβαλὼν τῆς αἰσχύνης τοὺς προφήτας, pro Prophetas ignominia notabo, vt quidē in v. lex. exponitur. Καταβάλλεσθαι & pro Coniici seu Retrudi, citatur ex Theophr. De caus. pl. l. 3, καταβάλλεται πυρὸς ὑπὸ τοῖς ψυχροῖς, Coniicitur in loca frigida, seu reconditur. Aut, Locis frigidis committitur. vt καταβάλλειν τὰ σπέρματα τῇ γῇ, Latinè dicitur etiā Committere terræ semina. ‖ Καταβάλλομαι frequenter actiua etiam signif. vt καταβάλλεσθαι τὰ σπέρματα, pro καταβάλλειν τὰ σπέρματα antea posito. (id est Iacere semina) habes apud Bud. p. 447. Dicitur & καταβάλλεσθαι θεμέλιον itidem pro Iacere fundamentum. Et καταβάλλεσθαι τι pro Ordiri aliquid, Præmoliri auspicarique, & (vt alii) Ab integro texere, quasique ab elementis ordiri: denique pro Præstruere aliquid & quasi fundamenta eius iacere. vt quum Gregor. εἰς Ἀθανάσιον dicit, ὑ μεγάλη Θεοῦ βουλὴ καὶ σοφίας πόρρωθεν καταβάλλεται τοῦ σωματίου τὰς ὑποθέσεις. Vide alia exempla apud Bud. pag. 447, & 448. Alicubi autem dictum reperitur περὶ τὸν κόσμον καταβεβλῆσθαι passiuè pro πρὸν ἢ καταβεβλῆσθαι τὸν κόσμον τὰ θεμέλια, accipiēdo in propria signif. vt Them. in Ph. 6, καὶ γὰρ ὅτε τὰ θεμέλια καταβαλόμενος ἐγίνετο οἰκία.

H Κατάβλημα, ατος, τὸ, Quicquid exterius parti superiicitur, siue fimbria, siue aliud quid simile: vt Gorr. apud Hippocr. exponit. (pro eo verò Galen. habet, βάβλημα ὃ ὀπτομελήσεως ἕνεκα τοῦ συγχεῖν τὰ ὑποκείμενα.) Athen. lib. 12, μίτρα δ' χρυσόπαστος, ἣ κασίαν ἀλεγεῖν ἔδοκει ἐσφιγγεν, ὀπὶ τῶν φέρουσαν τὰ πλεύματα καταβλήματα τῶν φασμάτων. At in

in theatro seu scena καταβλήματα dicebātur aulæa aut tabulæ pictæ quæ ad argumentum fabulæ facerent. ὑφάσματα (inquit Pollux l. 4, c. 19,) ἢ πίνακες ἔχοντες γραφὰς τῇ χρείᾳ τοῦ δράματος τοῦ σφόρους.

Καταβλητικὸς, οῦ, ὁ, Deiiciendi & prosternendi vim habēs. Xen. De re equ. ἀγαθὸν δ' καὶ αὐ συμπίπτοντα, ἑλκυσαντας ἐφ' ἑαυτὸν τὸν πολέμιον, ἀσφαλῆς ἀπῶσαι. τοῦτο δὲ καταβλητικόν. vbi interpr. Hæc enim est ratio prosternendi.

Καταβολὴ, Iactus qui fit ex alto deorsum. vt Chrysost. verba illa epist. ad Ephes. cap. 1, τοῦ καταβολῆς κόσμου, enarrans, scribit, ὡς ἀπὸ πυρὸς ὕψους καταβεβλημένον μεγάλου αὐτὸν δεικνύς. Exponit autem Budæus τοῦ καταβολῆς κόσμου, Ante iacta mundi fundamenta. Vide p. 447 & 448. Itē vt καταβάλλω σπέρμα vel καταβάλλομαι, dicitur iacio semen, sic καταβολὴ σπέρματος, & interdum καταβολὴ sine adiectione, Iactus seminis, Sementis. Et in epistola ad Hebr. de muliere dicitur, πίστει καὶ αὐτὴ Σάρρα δυνάμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε, Vim ad iaciendum seu emittendum semen accepit. Nam καταβολὴν interpretari cōceptionem, violentum esse videtur. ‖ Καταβολὴ, Pēsio. vt καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, Dem. Pendere pensiones. Et καταβολὴ apud Plat. & Aristot. vocabulum est per metaphoram ductum ab eorum similitudine quibus statis diebus in orbem redeuntibus certas summas pecuniarum dependere solenne est, vt sunt αἱ καταβολαὶ τοῦ πελωνησαίου. Bud. ibidem. ‖ Καταβολὴ πυρετοῦ, Accessio febris, Demosth. & post eum Gal. Bud. ibidem. ‖ Ἐκ καταβολῆς, pro Denuo, vel De integro. Camer. ex Polyb. 1, τὰ μὲν ἐπεσκεύαζον σκάφη, τὰ δὲ ἐκ καταβολῆς ἐναυπήγουν. ‖ Καταβολὴ pro Calumnia in v. l. citatur ex hoc Cleobuli iambico, ψεύδης καταβολὴ τὸ βίον λυμαίνεται.

Καταβολὰς, άδος, ἡ, Ramus, Hesych.

Κατάβολον, ου, τὸ, (inquit Thucydidis scholiastes) vocat nūc vulgus quoduis emporium & maritimum oppidum: quod olim dicebatur ὀπόνεον.

c.2. Ἐπικαταβάλλω, Demitto. Bud. Cōm. in hoc Xenophontis loco de canibus, ἐμμελιδίωσαι μὲν τοὺς τὰ ἴχνη, ὀπίσω καταβάλλουσαι δὲ τὰ ὦτα, scribit idem esse quod καταβάλλω. Habere verò etiam significationem oppositam τῷ σωεκαταβάλλω.

c.2. Παρακαταβάλλω, Depono aut abiicio aliquid prope suum locum. καταθήκη ἢ καταρρίπτω (inquit Eust.) ἐγγὺς τοῦ ἔδαφους τόπου. vt Il. ψ, Αὐτὰρ ἐπὶ ταῖσι παρὰ καταβάλομεν ἄεθλον ἵππῳ. In illo autē eiusdē lib. loco, Ζῶμα δέ οἱ σωεῖπον τοῦ καβάλεν, exponit σωὲ τὰ αἰδοῖα ἔθετο. ‖ Est etiam vocabulum forense. Παρακαταβάλλειν enim dicebantur ii qui de bonorum aliquorum possessione disceptarent, quum certam pecuniam pro litis æstimatione deponebant, quais qui iudicio vinceretur, temeritatis pœnā lueret: quæ erat decima pars rei controuersæ in causis priuatis, in publicis autem quinta, vt tradit Poliux. vt σωεκαταβάλλω σοι τοῦ κλήρου, quod B. ex Isæo interpr, Sacramento vel sponsione tecum de hæreditate contēdo. Scribunt v. l. Latinè id dicendum potius Sacramento q̄ Sponsione agere. In sponsione enim satis fuisse interposita tantùm stipulatione & satisdato de pecunia mulctatitia cauisse: in sacramento verò ipsam vtrinque deponere necesse fuisse: vt ex Varr. lib. 2 De ling. Lat. ostendunt: sicque Ciceronem dixisse Sacramento cōtendere, & Iusto sacramento contendere. Exempla verò huius significationis habes apud Bud. Comm. pag. 17. 18. HINC Παρακαταβολὴ, ῆς, ἡ, Actio hæc, qua (inquit Bud. C. p. 17) qui experiri volebant, hoc est tam actor quàm reus, apud acta decimam partem æstimationis litis deponebant, mulctam scilicet futuram temerè litigantis. ita dicta (vt alibi docet) propter pignoris intercessionem, quemadmodum sponsio apud Latinos, quòd solenni verborum conceptione & satisdato fieret. Huic enim apud Athenienses σωεκαταβολῇ similem fuisse sponsionem apud Romanos, idem B. in Pand. annotat: quanquā sponsio fieret interposita tantùm stipulatione certæ pecuniæ, quam perderet is qui spōsione vinceretur, σωεκαταβολὴ verò paratæ pecuniæ depositione. Aristoph. schol. συνωνύμως σωρωπεῖα etiam vocari scribit & Latinè quidā Sportulam vocāt (accipiūtq; σωεκαταβολὰ pro ipsa deposititia & mulctatitia pecunia) vt quæ in translatione atque prouocatione ad aliud iudicium, ab appellatore tantùm deponere ur. Dem. contra Pant. ἐμοὶ δὲ τοῦτο σωεκαλεῖται με τὴν δίκην πάλιν, ἐπειδὴ τὰ τῶν ἀντιδίκων τὰς σωεκαταβολὰς, Post hæc prouocat & lacessit me iudicio rursus simulatq; depositra pignora in sponsione sustulit.

c.2. Προκαταβάλλω, q.d. Præiacio. Chrys. σωεκαβάλλειν τὴν πίστεως τὰ σπέρματα. ‖ Itē Repræsento. Ante diē soluo. B. C. VNDE Προκατάβλημα, ατος, τὸ, Quod fit soluitur. sic verò appellabatur Athenis Repræsentatio pēsionis vectigalium. (AT Προσκατάβλημα, vt ibidē B. addit, est σωεσπέμμα, & quod ob morā mulctæ nomine depēdebāt οἱ ὀφλοντες τῷ δημοσίῳ ὑπὲρ μισθοῦ ἡμέρου ἢ ὁμόλογοι, publicani scilicet & alii qui altero tāto mulctabātur. Exēplū habes p. 447. pro eodem Suid. habet σωεσκαβόλημα. Significat etiā, vt v. l. tradūt, Accessio, Corollariū, Quod finisim accessit Accessio sortis: apud Dem. κῆ Ἀεισκρ.) ET Προκαβολὴ, idē quod σωεσκαβόλημα. Τῶν πολῶν πόρρω πεσόντων (inquit Suid.) σωεθεσῆς ἐδίδοντο τοῖς ὠνουμένοις, ἐν οἷς ἐκείνῳ εἰσπεσεῖν ἠθέλησαν τὸ ἀργύριον. ὅπερ δὲ μέρος σωὶν ἀρξάσθαι τοῦ ἔργου, εἰσφέρουσι εἰς τὸ δημόσιον, τοῦτο σωεκαβολὴν καλοῦσι. (quod quidā ex Sen. exponūt In antecessum soluere) τὸ δὲ τῇ δευτέρᾳ σωεθεσμίᾳ διδόμενον, σωεσκαβόλημα.

Προκαταβάλλομαι. Præstruo, σωεσκευάζομαι, B. Greg. In Iul. 1, τὸν μὲν ἐχθρὸν δόλῳ τὸν δὲ ἀδελφὸν σφαγῇς σωεκαβάλῃ λόφους. i. (B. interpr.) Odiū quidē in. ertecto fra re quasi fundamentum ponēs, primordialémque causam atque occasionē, Vel, Occasionē præmolīēs. Sic Chr. 1 ad Cor. 15, μεγάλῳ τῷ κρηπῖδα ὑ θεμέλιον σωεκαταβαλόμενος τοῦ σωεὶ τῆς ἀναστάσεως λόγου. Et σωεκαβεβλημένον Antegressū & fundatū, Præexistēs, σωεῦπάρξαν, Cuius signif. exēpla habes apud Bud. C. 449. vbi præter alia dicit Alex. Aphr. σωηρυμένα & σωεκαπεβεβλημένα ἅπαντα pro eodem ponere, hoc est pro causis antegressis & iā existentibus: & σωεκαβεβλημένον non multum abesse à signific. τοῦ σωηρυμένου καὶ σωεῦπαρχόντος.

C. MET Αβάλλω, Inuerto, vel Obuerto. Il. θ, v. 94, Ἕκτῳ φόβῳ μετὰ νῶτα βαλὼν κακὸς ὦς, ἐν ὁμίλῳ, i. μεταβαλὼν νῶτα. Qui autem fugiunt, inuertunt, seu potius obuertunt terga. Latini tamen simplici vtentes, Vertere terga dicunt. Greg. Hom. imitat⁹, μεταβάλλειν τὰ νῶτα dixit. X. autē Œcō. μεταβάλλειν τὴν γῆν, pro Vertere solū arādo. B. Affertur autē & ex Theoph. l. 3. c. 25, μεταβάλλειν τὴν γῆν pro Inuertere terram cespites refringendo: sic ex alio eiusdem loco γῆν σωεστρέπειν eadem signif.

Μεταβάλλω vel Μεταβάλλομαι, Muto. Aristot. in Probl. ὁ οἶνος μεταβάλλει τοὺς πίνοντας ἐκ σωεσταλαγῆς. Xen. οἱ μεταβαλλόμενοι τὰ ἱμάτια, ψήχοις ἢ τάλαντα ἕνεκα μεταβάλλον. Isocr. De pace, ὡς δὲ μεταβαλλόμεθα τὸν τόπον. Sic Aristoph. Vesp. μετεβάλοντο τοὺς τόπους. Aristot. rursus cum αὐτὸ vsus est, De part. an. l. 5, τὰ μὲν γὰρ ἄλλα μόνον ἔχουσι βινθέων, ἢ μεταβάλλεσθαι αὐτὸ ταύτης ἕτερον ἐκ ἔστι. ‖ ET Μεταβάλλειν, sicut & Μεταβάλλεσθαι, pro Mutari. Aristot. Politic. 5, ἀλλὰ μετέβαλε ἡ πόλις πᾶσα τὸν πολιτείας εἰς δυναστείαν, Mutata est. Thuc. 2, ὑμεῖς δὲ μεταβάλετε, Vos autem mutamini. Sic Animi mutauerant, pro Animi mutati erant, ex Liuio B. affert. Μεταβάλλεσθαι πᾶσαν μεταβολὴν, Plut. Sertorio, pro In omnes facies se vertere. Sic idem Bud. qui & μεταβάλλεσθαι pro Conuerti ex Arriano affert. Rursum verò sign. actiua pro Transferre, ex Xen. καὶ τὸ δόρυ εἰς τοὔπισθεν μεταβαλόμενος.

Μεταβάλλω τὴν τροφὴν, pro Concoquo cibum: affertur ex Gazæ interpr. apud Alex. Aphr. in præf. 1 libri. Sed & hic tamen mutationis signif. retinetur: nā cibus in concoctione mutatur. ‖ Μεταβάλλω de cōmutatione mercū vide in Μεταβολός: & Μεταβάλλειν pro τροφοφαίζειν, vide in Μεταβολή.

Μεταβάλλω, Muto sedē. Migro, In aliā regionē cōmeo. de auibus apud Aristot. De hist. an. 8, μεταβάλλουσι τὸν ἐκ τοῦ Σκυθικῶν εἰς τὰ ἕλη τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου Hinc & μεταβολὴ pro migratione. Vide B. p. 469. Vbi & μεταβαθμόνδραγ anguillæ εἰς τοὺς ἐγχελεῶνας, interpr. Translatæ vel Cōmeantes. Μεταβαθμόμαι, Trāseo. i. Sū transfuga. Plut. in Ant. ὑπὸ Ἀντωνίου μεταβαθμόμενος πρὸς αὐτόν. Et μεταβαθμόμαι Gal. pro Trāseo & Degenero de vna specie in aliam. ‖ Itē μεταβάλλομαι, Me pœnitet, Muto mētē seu sēntiā, vel

mutatur mihi mēs. μεταποιῶ & μεταβουλεύομαι, quæ sign. (vt notat B.) ad illā accedit qua de trāsfuga dicitur. τὸν δὲ πανταχοῦ, ὅστις μεταβάλοιτο. Sic Thuc. l. 8, p. 285 & 291.

Μεταβάλλομαι pro Vendo & permuto, apud Aristot. in Œcon. inquit. Bud. qui etiam μεταβαλεῖσθαι, πωλεῖν, affert ex Poll. 127 In v. l. citatur ex Plat. De leg. μεταβαλλόμενος οἶνον πρὸς ἀνδρῶν pro In vino vendendo cauponariam exercens. Et μεταβαλλόμενοι ἐν τῇ ἀγορᾷ a Xen. de mercatoribus dictum, pro In foro permutantes.

Μεταβλητικός, κή, κόν, Mutabilis, vt B. in hoc loco Theophr. lib. 6 De causis pl. exponit, δεῖ γὰρ ἐξ οὗ τι μέλλει γίγνεσθαι, μεταβλητικόν τε καὶ ὀξύρροπον, ἀπαθὲς καὶ ἀμεταβλητον. Et μεταβλητικὰ ζῶα, Gaza apud Aristotelem vertit Animalia sede mutabili & vaga degentia. Μεταβλητικὸν B. est etiam quod mutationem facit, apud Aristot. Metaphys. 4, ἄτοπον δὲ καὶ ὁ πατὴρ πάντως, καὶ ὅλως τὸ ποιοῦν τοῦ ποιουμένου, καὶ τὸ μεταβλητικὸν τοῦ μεταβάλλοντος. Sic μεταβλητικὴ eidem B. est Permutatoria, (vt κτητικὴ & χρηματιστικὴ) δι' ἧς καταλλάττονται, Aristot. 1 Pol. 101. Idem 103, τῆς δὲ μεταβλητικῆς μεγιστον μὲν ἐμπορία.

c.2. Ἀμεταβλητος, ον, ὁ καὶ ἡ, Immutabilis, Incommutabilis. vt φωνὴ ἀμεταβλητος, Vox immutabilis, pro μονότροπος, Semper eadem. Et ἀὴρ ἀμεταβλητος apud Alex. Aphrod. Aer non alteratus, Aer purus.

Ἀμεταβλησία, ας, ἡ, Immutabilitas, Incōmutabilitas. Theophr. De caus. pl. 6, c. 28, τὸ ἔλαιον τοὺς ὀσμὰς θησαυρίζειν δυνατὸν διὰ τὴν ἀμεταβλησίαν.

c.2. Δυς μεταβλητος, ον, ὁ καὶ ἡ, Difficilis mutatu. Pl. De primo frig. τὸ δὲ ἐναντίον δυς μεταβλητον. Vbi Turn. At contrariū vix commutabile est.

c.2. Εὐμεταβλητος, ον, ὁ καὶ ἡ, Facilè mutabilis. Et τὸ εὐμεταβλητον, Mutationis facilitas.

Μεταβολή, ῆς, ἡ, Mutatio. vt in prouerb. Eurip. μεταβολὴ πάντων ἡδύ. Apud Thuc. μεταβολὴ ἐμπεσοῦσα. Et κατὰ τόπον μεταβολὴ ex Cic. exponitur, Loci mutatio & Loci commutatio. Item μεταβολῶν seu μεταβολὰς ποιεῖσθαι Aristot. Budæus μεταβολῶν migrationem interpr. vide pag. 469.

‖ Μεταβολή, Paraphrasis. vt Dionysius Thrax μεταβολὰς Odysseæ appellauit quam scripsit eius paraphrasin. Eustath. Sic & Nonni μεταβολὴ Euangelii Iohannis. ‖ Μεταβολή, Figura quædam per quam res diuersæ coniungūtur: vt vult Quintilianus lib. 9, cap. 3. vbi & exemplum vide.

c.2. Ἀντιμεταβολή, ῆς, ἡ, Ex aduerso mutatio. figura qua verba declinata repetuntur. v. l.

c.2. Ἀμεταβολος, ον, ὁ καὶ ἡ, Immutabilis, Incommutabilis. Idē quod ἀμεταβλητος.

c.2. Εὐμεταβολος, ον, ὁ καὶ ἡ, Facilè mutabilis. ῥυτὸς, ὀξύρροπος, εὐμεταβλητος, Fluxus, Bud.

Μεταβολίς, ίδος, ὁ, Qui merces mercibus aut etiam pecunia commutat. Quidam tamen minus esse generale putarunt. Propolam, ex Cic. Bud. interpr. Μεταβολὺς Aristoph. schol. propriè est ὁ κατὰ τὴν κοπήλιον πωλῶν, ὥς φησι (inquit) οἱ νῦν λεγόμενοι κάπηλοι. Φασὶ τὸ συνεχὲς μεταβάλλειν. Quomodo autem ab αὐτοπώλης, κάπηλος, ἔμπορος & παλιν κάπηλος differat, apud eundem reperies. Eust. verò simplicius exponit, dicens μεταβολεῖς ὀβολῶν καὶ ἡμιφίων καὶ τῶν τοιούτων, οἱ αὐτὰ καταλλάττοντες.

Μεταβολος, ου, ὁ, Negotiator, B. Propol. πραγματευτής, Hes. μεταπράτης, Suidæ Idem quod μεταβολὺς, quanquam μεταβολὺς multo vsitatius esse constat. Aristophanis verò scholiastes, μεταβόλοις suo tempore vocatos fuisse scribit eos quos Aristoph. πεθήνας nominat. hoc est, τοὺς πρὸς λαμβάνοντας καὶ πρὸς ἐδίοντας τὰ ὄψα πρὶν εἰς ἀγορὰν κομισθῆναι, καὶ μεταπιπράσκοντας πλείονος.

Μεταβολικός, ή, ὁ, Mutabilis, Cōmutabilis, vt q dā exponūt.

c.2. Συμμεταβάλλω, Vnà mutor, vt v. l. interpr. At Συμμεταβάλλομαι eadem v. l. ex Æsch. exponunt ἀφίσταμαι.

C. ΠΑΡΑβάλλω, Obiicio. (eo sensu quo dicitur Obiicere edēdum bruti) Od. 4, Παρὰ δ' ἔβαλον ζειαὶ, ἀτὰρ ἐν κρῖ λύδιον ἔμιξαν. Plato Phædro, παρέβαλε [τοῖς ἵπποις] τὴν ἀμβροσίαν. Et παραβληθεὶς ζώοις apud Athenæum, vt Lat. Obiectus bestiis. Item Παραβάλλομαι, Obiicio & ostento, quasi παραβάλλομαι, vt apud Dionem, πόρρωθεν δρῶν ἐλθυρείας παραβαλόμενος Συρακουσίοις. B. 450 & 451. ‖ Παραβάλλω, Proiicio, vel Coniicio. vt exponitur in his Thucydidis locis, lib. 2, φορεῦσαι τὴν ὕλην φάκελλος παρέβαλον ὅπου τὸ χωρίον εἰς τὸ μεταξὺ τεῖχος τὸ πρὸς τὴν πόλιν καὶ τὴν τειχοποιίαν. Et lib. 6, οἱ δὲ λίθους καὶ ξύλα ξυμφορεῦσαι παρέβαλον ὅθεν τὸν Τρωΐλον καλοῦμεν. Cæterum quod verbi Iacio compositum aptius horū locorum interpretationi esse quàm illa duo possit, non perspicio: sed nec ea tamē mihi satisfaciunt: cui visus est alioqui hic verbi παραβάλλω vsus inter maximè proprios collocādus, licet à Budæo prætermissus. Sciendum est autē & pass. παραβεβλημένοις λίθοις apud eundem Thueyd. legi, quod exponitur παρερριμμένοις. ‖ Παραβάλλω, Flecto, Detorqueo. vt Παραβάλλω seu Παραβάλλομαι τὸν ὀφθαλμὸν, Oculos intorqueo, Vel, Limis oculis torusque aspicio. Ita Bud. ex Luciano & Aristoph. Sed addo, παραβάλλειν videri hic dici quasi Per transuersum iacere. Qui autem per transuersum oculos iacit, transuersim aspicit. Quæ significatio apertior est in his eiusdem Aristoph. verbis in Equitibus, ἔπ' νὼ τὼ ὀφθαλμὼ παραβαλ' εἰς Καρίαν τὸν δεξιόν, τὸν δ' ἑτέρου εἰς Καρχηδόνα. Quinetiā illam meam expositionem adiuuat hic Xenoph. loc. a, παραβάλλειν τὸ ἕτερον οὖς πλάγιον pro In latus conuertere. A Platone dicitur παραβάλλειν τὴν κεφαλὴν de eo qui auscultandi gratia conuertit caput & admouet. Budæus tamen simpliciter interpr. Admouere, quem vide p. 451. Ad illum autem Plat. locum pertinet hic qui ex Prouerb. Solom. c. 5, citatur, ἐμοῖς λόγοις παράβαλε σὸν οὖς. Pro Admouere legitur itē in hoc quem ex Suida affert loco, ὁ δὲ παραβαλὼν τὸν ἑαυτοῦ ἵππον τῷ Παρθυσίου ἵππῳ. Eodem certè modo Plut. dixit τὰ φορεῖα παραβάλλοντες. Et Theophr. τοῖς ἀμπέλοις κίσσαρον παραβάλλειν dixit Radicibus simū admouere. Bud. 449. Sed & in hoc loco quem idem Suidas habet, τὸ ἑαυτὸν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνῶτι, pro Admouere accipi posse ait: tradens tamen & aliam expositionem, videlicet Homini ignoto sese permittere, vel indulgere. Ego verò quid hoc de loco sentiam mox dicam. ‖ Παραβάλλω, Committo. vt Aristid. παραβάλλοντες μέσην τοῖς τοῦ πολέμου κινδύνοις πάλιν. (de quo loco vide & in Παραβάλλομαι pro Audacia præcipiti periculum adeo) Sic & in hoc quem v. l. afferunt loco, παρέβαλεν αὐτοῖς παῖδας τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν διδιδάσκεσθαι. Sed cum παραβάλλοντες quod in illo Aristidis loco legimus, non malè conuenire videtur παραβαλεῖν quod modò ex Suida protulimus, videlicet ἑαυτὸν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνῶτι, vt sit Viro ignoto seipsam committere. At παρέβαλεν αὐτοῖς παῖδας fortasse exponi etiam possit Liberos deposuit apud eos. vt apud Herodotum ἡμέων ἀμφοτέρων παραβαλλομένων τὰ τέκνα, redditur, Deponente vtroque liberos suos. Sic & apud Plut. in Cat. 114, Deponere, id est Depositum dare, παρακαταβάλλειν. Ponitur & pro Apud sequestrem deponere. ‖ Παραβάλλω, Accedo, & appropinquo, Ad aliquē me applico. Plu. in Demetr. Κλεωνύμου τοῦ Σπαρτιάτου παραβαλλοντος εἰς τὰς Θήβας. Et παραβάλλειν εἰς τὰς ἡδονὰς, Aristot. Applicare se ad voluptates. B. p. 450. Sed & παραβαλὼ pro Accede, pag. seq. ex Aristoph. affert. ‖ Παραβάλλω, Transmitto, Traiicio. Thuc. ναῦς εἰς Ἰωνίαν παραβαλεῖν, Traiecturas esse, Vel potius, Appulsum iri. Aristot. De anim. 8, ὅταν μὴ οὖν ἐκεῖθεν παραβάλλωσιν, Quum illinc huc appelluntur. Hæc Bud. Et ταῖς ναυσὶν εἰς τὸν Ἑλλήσποντον παραβαλεῖν. in epist. Phil. apud Demosth. Sic in v. lex. ex Herodoto affertur, παρέβαλε ναυσὶ δέκα ἐς τὴν Σκιάθου. At ex alio Thuc. loco, ναῦς παραβάλλειν εἰς Ἰωνίαν pro Appellere naues. Et παραβαλοῦ quoque in illo Aristoph. loco non solùm pro Accede, verumetiā pro Appelle nauem, sequendo schol. accipi posse tradit Bud. ‖ Παραβάλλω, Confero, Comparo. (quæ signif. non malè præcedenti subiungi videtur, quod aliquid cum alio collaturi id illi admouere plerunq; soleamus) Dicitur autem παραβάλλω πύτῳ & πρὸς πόδα. Luc. ὡς οὖν ἕν, φασὶν, ἑνὶ παραβαλεῖν. Isocr. Euag. εἰ πρὸς ἕκαστον αὐτῶν τὰς Εὐαγόρου πράξεις παραβάλοιμι. Et pass. voce Παραβάλλομαι, Cōferor. X. πρὸς πίον κτῆμα τῶν ἄλλων παραβαλλόμενος φίλος ἀγαθός. ‖ Παραβαλλόμενοι δρῦς ὅτι καλάμοι πνα ex Platone De rep. 2, affertur pro Collocantes: ex Herodoto autē οὐδὲν παραβαλέσθαι σοφίης πέρι pro Nihil ad sapientiam pertinens protulisse. ‖ Παραβάλλομαι signif. Audacia

proiecta periculum adeo, & ῥιψοκινδυνεύω, (vbi meminisse oportet eius quod ex Aristide attuli, παραβάλλοντες κινδύνοις) ex Homero manauit, apud quem legimus Il. 1, Αἰεὶ ἐμοὶ ψυχὴν παραβαλόμενος πολεμίζειν, pro Discrimini intrepidè obiiciens, vt B. interpr. Sic autem & Thuc. dixit lib. 2, οἱ αὖ μὴ καὶ παῖδας ἐκ τῶν ἐμοῖς παραβαλόμενοι κινδυνεύουσιν. Idem παραβάλλεσθαι τὴν κίνδυνον lib. 3 dixit, Nonnunquam etiam dicitur παραβάλλομαι πρὸς τὸ πῦρ, vt Plut. De vir. mul. παρεβάλοντο πρὸς ῥοῦμα πολύ. Sic dixit Synes. καὶ πρὸς κῦμα παραβαλόμενος. Quod non malè reddetur, Cum fluctu dimicans: quum verbum Dimicare inclusam habeat periculi significationem. Sæpe etiā sine adiectione ponitur, vt Plut. Pericle, στρατηγοὺς πολλοὺς ὄντας τῷ παραβάλλεσθαι χρησαμένους τῇ λαμπρᾷ. Vnde autem manasse hanc verbi παραβάλλομαι signific. existimē, dicam in Παραβολος. ‖ Παραβάλλομαι, Decipio. Suid. ex Thuc. cuius tamen locum non profert, sed hic esse creditur. ὡς οὐδὲν πώποτε αὐτὸν ὂν τοῖς πρὸς βασιλέα διακονίαις παραβάλοιτο. Sed ego hic Suidæ nequaquā assentior, & pro Coniicere in discrimen, accipere malo. quum & exempla eiusdem cum eadem construct. significationis apud illum scriptorem habeamus & optimè huic eius loco conueniat. SED ET Παραβαλέσπαρος à παραβαλέσθαι factū esse significante Decipere, apud Eust. legimus p. 1406, pro eo qui sodales suos decipit.

Παραβάλλω pro Laxo, Suid. ex Aristophane. ‖ Idem παραβάλοιτο ex Æschine in Ctesiph. citat.

Παραβλημα, ατος, τὸ, Quod [animantibus comedendū Job iicitur. τὸ ζώοις εἰς βορὰν παραπεβλημένον, (vt Eust. explicat) Pabulū. At Xen. Hell. 7, πάντα δὲ παρασκευασάμενος ὡς εἰς ναυμαχίαν καὶ τὰ παραβλήματα παραβαλών, Pluteis obiectis.

Παραβλητος, ου, ὁ, ET Παραβλητικὸς, ού, ὁ, Adiectitius, Comparabilis.

C. Ἀπαράβλητος, ον, ὁ καὶ ἡ, Qui comparari cum alio non potest. Dissimilis, Apud Theophr. l. 1, c. 4 De hist. pl. Gaza vertit Infociatilis.

Παραβλῶν, aduerb. Per comparationem, ὀκ παραβολῆς καὶ συγκρίσεως. vt Eust. exponit. Nonnus, Νῶν σκολιοῖς ἐπέεσι παραβλῶν ἀγορεύω. Apud Apollonium verò Rhod. Argon. lib. 2, Ἑῖς πῶς δὴ μιν ὁ ἀνὴρ παραβλῶν ἀγόρευον. Et 3, Ἦκα δὲ μειλιχίοις παραβλῶν ἐπέεσσιν, scholiastes exponit παραβάλλουσα τοῖς εἰρημένοις ἐξ ὑποκρίσεως. Palamedem verò scribit exponere ἐξ αἰτιβολῆς ἢ παραλογισμῶς. ‖ Item Simulatè, Dolosè, Obliquè, vt vulg. lex. interpr. ἀπατητικῶς ἢ παραλογιστικῶς, Eust. Quomodo acciipiunt illud Il. β, Κέρτομοι ἐπέεσσι παραβλῶν ἀγορεύων. Quanquam Eust. in prima signific. vocabulum hoc capit, dicens, λόγον τῆς παραβολῆς ἤγουν συγκρίσεως, ibi esse, ὅ πδοιαὶ μὴ Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεαῶν, Ἥρη τ' Ἀθήνη, καὶ Ἀλαλκομενὴς Ἀθήνη. Schol. verò aliter etiam explicat, παραβαλὼν τῷ ἀρχῷ τὸ λόγου πρὸς ἕτερον ὑποσωπῶσαι.

Παραβολή, Comparatio, Collatio. Fabius lib. 5, cap. 11, Parabola (quam Cicero collationem vocat) longius res quæ comparantur repetere solet. vt &c. Volunt autem grammatici quatuor eius esse genera fieri enim collationem vel similitudine πάθους, vel διάθεσεως, vel φύσεως, vel πράξεως. Plura apud eos de hac figura, & exempla passim apud autores vide. Sed hoc sciendum est ([redacted]) παραβολῆς nomine in Euangelio passim non tam comparationem aut collationem quàm allegoriam & ænigma intelligi. ‖ Παραβολή, Concursio. Plato Tim. χρεία δὲ τούτων αὐτῶν καὶ παραβολὰς ἀλλήλων, id est Lusiones autem deorum, & inter eos ipsos concursiones. Vbi Lusiones scribens, non dubito lectionem à me olim ex coniectura repositam sequi, quòd eam à viris doctis comprobatam esse videam. Quanuis autem hæc vocis παραβολὴ significatio ad vnam earum quæ verbo παραβάλλω dantur accedere videri possit, vereor tamen ne aliter legerit Cicero. ‖ Παραβολὴ est etiam sectionis conicæ appellatio. Item παραβολὴ apud arithmeticos & geometras, qui & μεεσμος dicitur, Partitio seu Diuisio, contraria ratio multiplicationi. C. ‖ ET Παραβολικὸς, Comparatiuus. vt παραβολικὰ ὀνόματα apud gramm. aduerbia cōparatiua. i. quibus in comparatione vtimur, & apud Eust. παραβολικὴ καὶ ἐθνικὴ ἔννοια.

Παραβολάδιν, ET per syncopen metri causa Παραβολάδην, Homeri scholiastæ idem est quod παραβλήδιν. Apud Apollonium verò lib. vltimo de delphinibus circum nauem gregatim cursitantibus, Ἄλλοτε μὲν τε πόροιθεν ὁρώμενοι ἄλλοτ' ὄπισθεν, Ἄλλοτε παρβολάδιν, schol. exponit παραβεβλημένως οἱονεὶ παραπλέοντες. Quod autē Aratus dixit, τὰ δὲ οἱ τῶν τὰ πάντα γλίκεα, παρβολάδιν δύο, παρὰ δύο, πτήσσοντα, Cicero vertit Præter quadruplices stellas in fronte locatas, Quas interuallum binas disterminat vnum. Et pro illo Arati, Τοὺς μὲν παρβολάδην ὀρθοὺς περιβάλλεται ἄξων, Cicero, Hosce à quo spatio deuinctos sustinet axis. vbi schol. ὡσπερεὶ παραβληπκῶς καὶ παραλλήλως, seu ὀν παραλληλῳ.

Παράβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Audax, Confidens, Temerarius periclitator. Ita Bud. qui tamen exempla affert in quibus hoc nomen rei seu personæ tribuitur. Plut. in Cæs. πολυμιγῆ τὰ παράβολα καὶ μεγάλα πρὸς τὴν ἐφ' ἑαυτὸν ἀπιστίαν, ἀλλὰ μὴ βουλεύσασθαι. Cui loco subiungit, Et παράβολον ἔργον dicitur audax facinus in bonam quoque partem. Polyb. τὸν δὲ παράβολον καὶ κατὰ λόγον ἔργον ἐφίεται μὲν πολλοὶ, πολλῶν δὲ ὀλίγοι φαύειν. Synesius pro hoc πόλμαν ῥιψοκίνδυνον dixit. Et paucis interiectis, Pro hoc Cicero proiectum dicere solet: vt pro Cluētio, Quorum eminet audacia atque proiecta est. Hactenus Budæus. At ego illas interpret. Confidens & Temerarius periclitator, exemplo quod subiungit minimè conuenire dico: sed iis locis in quibus παράβολος personæ tribuitur. vt apud Aristoph. Vespis, πονηρὸς εἶ, πάρευ τέχνης καὶ παράβολος. Cui loco & similibus vtcunque accommodari posse illam Bud. interpretationem non nego, sed hanc multo aptiorem ex Cicerone affero, Ad audendum proiectus, vel ad Audaciam proiectus. Sed multo frequentius de re dicitur, vt in prioribus illis exemplis. Malim autem παράβολον ἔργον, proiectæ audaciæ facinus interpretari quàm simpliciter Audax facinus, cum Budæo. nam παράβολον esse multo plus quàm θρασύ, ostendit παράβολος θρασύτης apud Plut. in Numa. id est (vt Cic. loquitur) Eminens & proiecta audacia. Sed παράβολον sæpe etiam redditur Periculosum: vt παραβολόπρον ἀγώνισμα. Polyb. Et παράβολον φάρμακον, Plut. in Publ. Sed παράβολον plus esse q̄ Periculosum, ostendit hic Plinii locus in epist. Sunt enim mirabilia quæ maximè inspectata, maximè periculosa, vt quæ Græci magis exponunt παράβολα. ET aduerb. Παραβόλως. Dicitur autē παραβόλως fieri quod cum proiecta quadam audacia fit. Plut. in Galba, παραβολώτερον ἀγωνιζεσθαι. In vulg. tamen lexicis παραβόλως exponitur Temerè & periculosè, item inseratò, in his Pol. verbis, ὡς ὑπὸ ἀγαθὸς βεβουλῆς ἢ τυχὴ μεταβιβάσασα παραβόλως. ET Φιλοπαράβολος, Qui proiectæ audaciæ facinora amat. Plut. in Phil. ἐπεὶ παράβολον καὶ θεοῦμον ὅτι τοὺς κινδυνεύοις. Cæterùm παράβολος à verbo παραβάλλομαι deduci constat (quod malui interpretari Audacia proiecta periculum adeo, quàm cum Bud. Audacia præcipiti) παραβάλλομαι autem inde hāc signif. accepisse credo, quòd q eminente & proiecta quada audacia facinus aliquod aggreditur, is perinde facere videatur ac siquis vltra metas omnes iaculetur. (Quod autem Latini dicunt Aleam iacere, aliam originem habet) Fortasse tamen malit quispiam παραβάλλομαι dici quasi παραβάλλω ἐμαυτὸν κινδύνοις.

c.2. Ἀνταπαραβάλλω, Confero inter se, seu comparo. Plato Apoll. αἰτιᾶσθαι παραβάλλοντα τὰ ἐμαυτοῦ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων, Casus meos cum illorum casibus conferenti, id est αἰτιᾶσθαι, vt idem alibi loquitur. Habet autē & dat. αἰτιᾶσθαι, pro accusatiuo cum præpositione πρὸς, sicut αἰτιᾶσθαι. Plut. in Themistocle, αἰτιᾶται παραβάλλει τὰς ἑαυτοῦ πρὸς ἐκείνου πράξεσι. Ἀντιπαραβάλλομαι pass. Comparo, Conferor. ET Ἀντιπαραβολὴ, ῆς, ἡ, Comparatio, Collatio, αἰτιᾶσις.

H c.2. Ἐμπαραβάλλομαι pro Iniicio, Indo. B. ex hoc loco affert Phalar. ep. μηδὲ ἐμπαραβάλλου τῇ σαυτοῦ ψυχῇ ὡς ἀλλότριον Φαλάριδος ἔλεον.

c.2. Προσπαραβάλλομαι. vt apud Thuc. πρὸς παραβάλλον σφίσι λίθους, Aggerunt in suum vsum lapides.

ΠΕΡΙβάλλω Circuniicio, Cingo, Circundo. vt περιβάλλειν τὰ δεσμὰ τοῖς σκέλεσι. Galenus ad Glauconem. Et ἱμάτια περιβάλλοντες αὐτοῖς τοῖς τραχήλοις, Plutarch. Publ. Et

περιβάλλειν χέρα πέπλοις, Circumiicere manum peplis, vel Circumponere. (quod exponitur etiam Amplecti peplos manu.) Sed & περιβάλλειν πέτρυχας, Plut. in Themistocle, videtur exponi itidem posse Circumiicere vel Circumponere. Quinetiam ξίφος περιβάλλεσθαι ὤμοις, Od. ξ. in fine, ita interpretari possumus (pro quo alibi ἀμφιβαλέσθαι) Sic Od. χ, Ὡς περιβαλόμενοι ἴδε πύκα. i. περιπεφιλημένοις, seu περιπεπτωκότα. Et actiua voce, Iliad. σ, περιβάλλειν ἀμπυκα[κάσσι δ'], i. περιθεῖναι. At περιβάλλειν τεῖχος τῇ πόλει, Aristot. Circundare mœnia vrbi. Vel, mutata construct. Vrbem mœnibus cingere. Dicitur & περιβάλλεσθαι pro περιβάλλειν, vt περιβάλλεσθαι πάφορον τῇ πόλει & περιβάλλεσθαι ἔρυμα, apud Xen. Alia autem construct. ex Herodoto, περιβάλλεσθαι τεῖχος τῇ πόλει. ‖ Metaph. item vtuntur hoc verbo: sed inuersa construct. vt Isocr. συμφορᾶς περιβάλλειν τινά (nō συμφοραῖς περιβάλλειν τινί) q.d. Cingere aliquē calamitatibus vel Circundare. Sed exponitur potius Irretire vel Implicare, vel Inuoluere. Tale est περιβάλλειν κακοῖς apud Xen. & Æschin. & ὀνείδεσι περιβάλλειν, Demosthen. & πένθει περιβάλλειν, Plat. epist. 7, Eodem autē modo Diosc. περιβάλλειν κινδύνῳ τὴν θεραπευόμενον dixit. Sic & Plutar. in Fabio ὀνείδεσι περιβαλὼν ἔκτεινε. quod aptè redditur Insidiis circumuentum occidit. Sic autem Bud. περιληφθέντες vertit Circumuenti vel Oppressi, in hoc Basilii loco, ῥᾳδιουργίᾳ καὶ ψεύδεσι καὶ ἀπάτῃς ὀνείδεσι περιληφθέντες. Idem illud Cic. in Verrem, In quot laqueos se induit, vertit ὁπόσοις ἑαυτὸν βρόχοις περιέβαλε. Vide pag. 466. ‖ Περιβάλλομαι etiā vertit Induo, vel Assumo, Capesso in hoc Plut. loco, ἐκ πύτων περιβαλόμενος σημόσιον καὶ ὅλον. Et subiungit exēplū ex Liuio, Iuuenis lōgè alius q̄ cuius simulationem induerat. Huc autē pertinēt & hi loci quos addit (sed interiectis aliis sign.) Luc. de Baccho δώαμιν ἐ μικραὶ περιβαλλόμενος. Isocr. δώαμιν περιβάλεσθαι καὶ πεζικὴν καὶ ναυτικήν. Vtrobiq; autē περιβάλλομαι δώαμιν (nam malē ibi περιβάλλομαι solùm habetur) esse ait Cingo me & circundo sepioque potentia & copiis. Et ex Liuio affert, Succinctus armis legionibusque. Iungitur autē περιβάλλομαι & cum aliis nomin. vt περιβαλέσθαι σχῆμα πασμὸν λέγει) pro Habitū sumpsisse, ex Pl. in Numa: & περιβέβλημαι τὸ σχῆμα pro Personam indui, ex Xen. affertur verò & ex Luciano, περιβεβλημένος νεφέλῃ, pro Cinctus nube. Legitur item & περιβαλέσθαι ἐσθῆτα, vel ἱμάτιον, vt Act. Apost. cap. 12. Sic Greg. περιβαλοῦ τὸ κόκκινον. ‖ Vt autem περιβάλλεσθαι ἱμάτιον dicitur qui induit vestem, id est, qui amicitur veste: sic & περιβάλλειν ἱμάτιον vel ἱματίῳ Induere alium veste, id est Amicire. Herodianus χλαμύδι πορφυρᾷ περιβάλλουσι. Sed & περιβάλλειν sine adiectione: vt Greg. ἰοῦ ἴδ' ἧς γυμνόν, περιβαλε. Hinc περιβολὴ & περιβόλαιον pro amictu.

Περιβάλλω. Amplector, Amplexor. Plut. in Sympos. sepc. sap. περιβάλλειν τὴν βιαιότα καὶ φιλῆσαι. Syn. epist. 4, περιβάλλομεν ὡς πρὸς ἔμψυχον οὖσαν μητέρα. Xen. autem de lepore dixit metaph. περιβάλλων καὶ ἀγαπῶν τοὺς τόπους ἐν οἷς ἐτράφη. Et περιβάλλειν ὦ νᾷ dixit Gaza, quod Cic. Complecti animo. ‖ Περιβάλλομαι, Amplector, id est Colligo, Comparo, Quæro. vt δόξαν περιβάλλεσθαι, Xenoph. Et πλοῦτον περιβάλλεσθαι, Polyb. Vide alia exempla apud Budæum p. 466.

Περιβάλλειν τὸ πέρμα apud Homerū. q.d. Amplecti metam, pro Ad metam peruenire. Nam Eustath. apud eum Il. ψ. v. 461, Ἠοι γὰρ τοὺς πρῶτα ἴδοιν περὶ πέρμα βαλούσας exponit τὸ πέρματος ὅπτυχούσας. Hesychius, περιελασάσας τὴν καμπήνεια. aut or breuium scholiorum, περιελθούσας τὴν καμπήνεια. ‖ Περιβάλλειν apud eundem poetam pro ὑπερβάλλειν, Superare. Il. ψ, Ἴσε γὰρ ὀνοσάμενοι ἐμαὶ ἀρετῇ περιβάλλεσθον ἵπποι. Sic & Od. — ὁ γὰρ περιβάλλῃ ἀπαντας Μνησήρας δώροισι. Sic περιβολὴ apud Basil. pro ὑπερβολή, vide paulo post. Περιβάλλειν autem pro περιστὰ βάλλειν. vide in Περιβολή.

Περίβλημα, ατος, τό, Quod [corpori] circumiicitur, Indumentum, Amictus, & idem quod περιβόλαιον. Anacharsis epist. ἐμοὶ μὲν τὸ περίβλημα, χλαῖνα Σκυθική, Mihi amictui est Scythicum tegmen, vt Cic. 5 Thusc. interpr.

Περιβλητικὸς, ός, ὄν, Vox rhetoribus vsitata. vt περιβλητικὸν σῶμα, quod περιβολὴν τοῦ λόγου facit. Exempla habes apud Bud. C. p. 467. CVI opponitur Ἀπερίβλητος λόγος, Oratio cui περιβολαὶ adhibitæ non sunt. Hermog. τὸ μὴ κομμαπικόν τις ὑπολαβὼν, λέγοι ὡς ἀπερίβλητόν τι καὶ καταρόν ἔστι.

Περιβολὴ, Amictus, Vestitus. Item Cultus, Gestamen, vt à Bud. exponitur apud Basil. plur. num. περιβολαί: & apud Herodianum, οὐτ' τῆς πλούτου περιβολῆς λαμπρότητι, vt signif. Opulento amictu, vel Gestaminibus sumptuosis. Sed in Comm. pro copia etiam sumi posse tradit, sicut & περιβολὴ alibi sumitur. (vide pag. 467.) Quam posteriorem interpretationem malim. Idem περιβολῶ Lucano ἀναβολῶ, id est habitum, significare in suo lex. scribit. ‖ Περιβολὴ, Amplexus, Fotus. Idem eadem p. 467, ex Xen. Sic Plut. in Rom. ἐν περιβολαῖς καὶ φιλοφροσύναις, In amplexibus & gratulatione. ‖ Περιβολὴ, Comprehensio & summa rei. Isocr. ad Phil. ἡμῖν οὖν περιβολὴ τοῦ λόγου πάντες. Item, Ambitus orationis & periodus. Isocr. Et περιβολὴ Hermog. schema quoddam orationis & sententiæ. In v. l. λόγῳ περιβολὴ exponitur Variegatus & inflexus sermo. B. ex Hermog. docet περιβολῶ opponi τῇ καταρότητι, id est (vt ipse interpr.) Puro sermoni nudóque HINC & Ἐμπεριβολος λόγος, cui itidem opponitur ἀπερίβλητος καὶ καταρός. Dicūtur autem hæc ἀπὸ τοῦ περιβάλλειν τὸν λόγον, quod est Illustrare & locupletare orationem, Fusam & amplam orationem facere, & omnia adiuncta complectentem. vnde etiam περιβάλλοντα λόγον & περιεβλημένον eundem vocat quem & ἐμπεριβόλον. Eustath. autem vult hæc dici ἀπὸ τοῦ περιβάλλειν, quod significet περιστὰ τιθέναι, ὅτι περιστὰ ἐμβάλλειν. ET Περιβόλαιον, Amictus, Amiculum, Indumentū. In Herc. furente sunt περιβόλαια σαρκὸς ἠβώντα, i. περιβλήματα. Incrementa iuuenilis carnis seu corporis. Camer.

Περίβολος (non Περίβολον) Ambitus, Septum. Thucyd. 1, de ambitu mœnium loquens, τοῦ τε γὰρ περιβόλου βεαχέα εἰσήκει. Et lib. 2, ἑξήκοντα μὲν σταδίων ὁ ἅπας περίβολος. Et lib. 3, εἶχε μὲν δύο τοῦ περιβόλου. Synesius epist. 72, ἐὰν ἄρα δώῃ μέτα μένειν ἔσω τοῦ περιβόλου τοῦ ἱεροῦ, Manere intra claustra & septa sacra.

c. 2. Προς περιβάλλω, Insupercircundo, idem propè quod Περιβάλλω, Circundo, Circumplector, Circumuallo. Thucyd. πρὸς περιβάλλω τεῖχος τῇ πόλει, Vrbi murū circundo, vt Valla reddidit. In qua significat ion passiua etiam vox vsitata est, actiuè tamē sumpta. quemadmodum apud Isocr. Euagora reperitur, τεῖχος πρὸς περιβαλεῖν. & apud Plutarchum Themist. πρὸς περιβάλλεται τὴν πεζὸν γραπὸν τῆς ναυσί.

Προς περιβάλλομαι, Vltra modū amplector, B. Dem. Phil. 1, εὐχοῖος πόθεν ἔχων ἃ καὶ τὰ γραπτα, μένειν ὅπου τύχοι, ἀλλ' ἀεὶ τὰ πρὸς περιβάλλεται. Pausan. Atticis, παῤῥῶν ὅπερ ὁρμὸς ὂν Δημητείῳ πρὸς περιβάλλεσθαι τὰ ἐθέλειν, Vltra iustos fines prorogare imperium, vel vltra modum à maioribus acceptum. Basil. de auaritia & cupiditate immodica loquēs, ἀλλ' ὅσῳ πρὸς αὐ πλείω πρὸς περιβάλλων), τοῦ ἴσου δέοιτο καὶ πλείονος.

C. ΠΡΟβάλλω, Proiicio. Aristoph. Pluto. βωγάλια τοῖς θεωμένοις περιβάλλειν. Et Diosc. phlegma ex ore proiicere, περιβάλλειν vocat l. 7. Est & Proiicio eo sensu quo dixit Cicero, Diogenes proiici se iussit inhumatum. ita enim Plut. in Pericle περιβαλεῖν ἀκηδεύτοις τὰ σώματα. Hom. vocē etiam media ὑλοχῶτας περιβάλοντο dicit Il. α: & alibi pro περιέθεντο, περιέρριψαν, vt scribit Eustath. Od. ε, v. 331, Ἄλλοτε μὲν τε νότος βορέῃ περιβάλεσκε φέρεσθαι, puto esse Protrudebat, liceta liter exponatur. Vult autē Eust. περιβάλλω esse etiam περιαφίημι, id est Antè iacio. Et περιβάλλεσθαι θεμέλια pro περικαταβάλλειν, ex eodem Eustath. annotatur. ‖ Προβάλλω autem, vel potius Προβάλλομαι, pro Obiicio (eo sensu quo dicitur Obiicere telum) vide paulo post cum Προβάλλομαι mediæ vocis. ‖ Προβάλλω, Emitto, Profero, Produco. vt αὐτὸς περιβάλλει, Diosc. lib. 1. Idem lib. 4, cap. 50, περιβάλλει βάρυ ὀσμὴν, Emittit odorem hirci, vel Fundit odorem. Id est, hircum olet. Quo etiam modo Alex. Aphrodiseo αἱ δ' ὠάμεις dicūtur παῖς ἐνεργείας περιβάλλειν. Cui signif. emittendi & producēdi affinis est ea qua pro Promere ponitur seu Depromere, quod & Proferre. vt Matth. 12, ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας περιβάλλει τὰ ἀγαθά. Aristoph. autem περιβαλεῖν est Proferre, alio sensu: vbi icit ἤκουν περιβαλεῖ τὼ χεῖρε κἀκπτεῖς, Proferes manū & extendes. Et apud eundem τὸν μικρὸν ἔδει περιβαλέσθαι, femur proferre & protendere. ‖ Προβάλλω, Propono. Aristoph. Nub. ἔπειτ' αὖ σοι περιβαλῶ τι δεξιόν. Sic ἐρώτημα περιβάλε, Plut. Lyc. Quæstionem proposuit. Idem ἀπορίαν περιβαλεῖν dixit in Symp. sept. sap. Bud. περιβαλὼν τι apud Plut. exponit Quæstionem proponere. Item περιβαλεῖν apud eundem esse ait Differentem interrogare. At Alex. Aphr. dixit περιβάλλειν εἰς ζήτησιν, scribens, χρὴ περιβαλεῖν εἰς ζήτησιν τὰ μεσιν ἔχοντα χώραν. Hinc τὰ περιβαλλόμενα, Quæ proponuntur & in quæstionem adducuntur: quæ & περιβλήματα. Et περιβλήμα διανοήματα ex Naz. citatur pro cogitationibus dubiis. Ex Luc. autem affertur περιβάλλω ἐς μέσον pro Sisto, Repræsento. Et ex Sophocle, περιβάλλω ἐμαυτὸν εἰς ὀργάς, pro Obiicio me imprecationibus & facio obnoxium. Itidem verò περιβεβλημένα κόσματα apud Naz. exponitur Creaturæ nostris oculis obiectæ & propositæ. Sed & quū dicitur περιβάλλω σοι πίστιν, obiiciēdi signif. retinet hoc verbū. Possumus tamen reddere etiam, Terrorem tibi incutio. Apud Homerum autem Od. ε, v. 331, Ἄλλοτε μὲν τε νότος βορέῃ περιβάλεσκε φέρεσθαι Eust. περιβάλλετο exponit.

Προβάλλομαι quoque (vt de περιβάλλειν modò dictū est) Profero, item Sisto, vel Præsentem sisto. Nam περιβάλλεσθαι μάρτυρας est proferre testes, apud Isocr. & Demosth. Vel Producere testes, vt Bud. interpr. quem vide p. 453 & 455. Et πρὸς νόμους περιβάλλεσθαι apud Naz. Proferre leges, vel potius Citare, Allegare. Item περιβάλλομαι, Designo, Creo. (quod aliquam proferēdi seu proponendi signū inclusam habet.) Et περιβάλλεσθαι itidem passi. signif. pro Designari, Creari. Vide Bud. p. 453. Idem p. 463 interpr. περιβάλλεσθαι Eligendos proponere & nominare. ex Plat. De leg. 6. ‖ Προβάλλομαι vt Profero, ita etiam Præfero, vel Præ me fero, interdum sonat. vt Demosth. Pro corona, ἐγχειρεῖν μὲ ἀεὶ ἅπασι πᾶς κα λοῖς, πολὺ ἀγαθοῦ περιβαλόμενος ἐλπίδα. Quo dixit modo Basilius, οἱ πολὺ δόραν τὸ περιβαπτὸ περιβεβλημένοι, καὶ πολὺ ὀπφαίνειαν ἡμέρον περιβαλλόμενοι καὶ φαείαν. Et Greg. itidem, καὶ λεόντειον μὲν τὸ εἶδος περιβεβλημένῳ, Leoninam speciem præ se ferenti.

Προβάλομαι, Obiicio, Obtēdo. Et Protendo, seu Prætēdo. has enim signif. quas Bud. disiunxit, ego cōtrà vt affines coniungendas arbitror. Προβαλόμενος πολὺ ὀρίωνα, Obiiciens sarissam & porrigens: eo sensu quo dicitur Infestum telū obiicere. Sic autē & pugiles pugnos plagásque intendētes aut pugnos infestos prætendentes Naz. dicuntur. Æsch. περιβάλλονται γέ τι περὶ τὴν αἰσχύνης, Prætendunt saltem aliquid turpitudini. Dem. pro cor. Τοῦτο προβάλομαι ἐγὼ περὶ τῆς Ἀττικῆς, Hæc ego obtendi Atticæ vel prætendi (vt Virg. dicit segeti prætēdere sepē). i. Hæc propugnacula opposui, His propugnaculis Atticū agrū circū muniui. Chrys. de prec. sine præp. τοῦτο μόνον τὸ ὅπλον τῆς γραπαῖς περιβαλόμενος. Sic & περιβεβλημένος τὴν ἐκκλησίας apud Naz. Defēsor seu propugnator Ecclesiæ, Qui videlicet tanquā propugnaculū obtēditur seu prætenditur, vel potius obtētus & prætentus est Ecclesiæ. Xen. autem addit & ipse præpos. περὶ dicens περιβάλλεσθαι περὶ πύπου ὅτῳ ὅμῳ πληγήσεται. vbi tamen malim Opponere. (nā qui aliquid obtendit seu prætēdit, id ei opponit à quo tuerivult illū cui obtēdit. i. pro quo obtendit.) B. tamen apud Naz. vbi περιβάλλεσθαι κεφαλαὶ, dicitur hydra, nō adiecto gen. vertit Protēdere & prætēdere. Eū vide p. 454 & 455. Vt autē in illo Xē. loco περιβάλλεσθαι interpr. Opponere, sic & in hoc Nazianzeni, περιβαλὼν τὸ ὕδωρ καὶ τὸ πῦρ. Simile verò est περιβαλὼν τὴν θυρεὸν τῆς πίστεως. Sed & cū κατ' apud Naz. περιβάλε) πᾶς νυστείας κατ' τὴν πτερεσμῶν, Opponit ieiunia tētationib⁹.

Cæterùm ideo alicubi verbo Opponere vti malo, quod quum dico in illo Dem. loco Obtēdi Atticæ, significat Pro Attica & in illius defēsionē: at si vertū Obtēdere in illo Xē. loco, & similib⁹, erit Obtēdere illi pro Aduersus illud. Dicitur etiā περιβέβλημαι τῦπο, Hoc mihi obtentū est vel prætētū. περιβέβλημαι (inquit B.) Præ me habeo, Lateo post tutamen. Xen. Pæd. 6, περιβεβλημένον τὴν τοῦ θωρακοφόρου μορφῶσι γ. Interdū Προβάλλεσθαι exponitur etiā Obducere. vnde περιβεβλημένος pass. voce. signif. apud Naz. καὶ παχὺ τοῦ σφρίον περιβεβλημένοις, Crassa hac obductis caruncula. ‖ Προβάλομαι eadem item metaph. qua Lat. Obtendo & Prætēdo, pro Prætexo, περιφάσγμα, apud Basil. Vide Bud. 455. & Eustath. p. 1405.

Προβάλομαι, Insimulo, Postulo, Reū defero, Diē dico. Dem. εἰ μὴ προβάλομεν αὐτὸν. Itē Προβάλομαι, Respuo, Abominor, Auersor, Execror, Plut. Vide B. 454 & 455. Exēplis autē ab eo prolatis addi potest aliud ex Phil.

Προβάλομαι habet apud Hom. & aliā sign. à B. & cæteris prætermissā, videlicet pro ὑποβάλομαι. Od. τ, v. 218, ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματ' ἂν προβαλοίμην Πολύν. i. Te superauero.

Πρόβλημα, ατος, τό, Obiectaculū (de qua voce dicā in Προβολὴ) Quod obiicimus pro munimento seu tutamine. vt Obiectæ vallo munitiones, Liuio: Oppositum & obiectū hostibus propugnaculū, Cic. Exponitur igitur πρόβλημα, Munimē seu Munimētū, Tutamen, Propugnaculū, Tegmen. Plato p. 174, πρόβλήματα εἶναι dicit ὅπλα, τεῖχη, πρόβλήματα γῆϊα καὶ λίθινα, & omnia περιβολὴς ἔνεκα εἰργασμένα. Xen. P. 6, τοῖς δ' ἵππους τὸ ἅρματος χαλκοῖς πᾶσι προβλήμασι καταπεδάσαν. Plut. προβλήματα ποιοῦσι τοῖς δίφροις. Idem militarem testudinem vocat στεγανώματον esse ait. Sæpe aūt genit. iungitur, vt πρόβλημα κακῶν, Aristoph. Vesp. Propugnaculum aduersus mala. Sic πρόβλημα χειμώνων, Platoni Tim. Propugnaculū aduersus hyemē. i. hyemis iniurias. Et apud Soph. Aiace, μηδὲν φόβῳ πρόβλημα ἔχειν, Nihil φ metū propulser. Nec tamen inficior genit. aliquādo aliter accipi, eo videlicet modo quo dicit Cic. Classis pulcherrima Siciliæ propugnaculum. Ita enim Herodian. l. 2, πρόβλημα ὁχυρὸν τῶν τῆς ἀπαπλῆ ὁδῶν. Et πρόβλημα τοῦ σώματος. At de genit. personæ dubitari non potest: vt, si dicam πρόβλημά μου. cōstat enim esse pro πρέμόν. Et metaph. πρόβλημα dicitur (vt ab Hom. ἕρκος) Propugnator & defensor: vt apud Luc. τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος. Columē Athenienſiū, Sal⁹ & tutela Græciæ. ‖ Πρόβλημα Cam. Prætextū interp. in hoc Soph. versu in Phil. λαβὼν πρόβλημα σαυτῷ πάῤῥα πόνδε. dicit enī (inquit) Vlyssem sibi quasi prætēdisse illū puerū.

Πρόβλημα, Quod explicandum proponitur, Quæstio, Propositū etiā reddit B. ex Cic. in Part. Idē Bud. Cōtroversiam etiā apud Hermog. interpr. Aristot. Polit. 1, ἐμπίπτει δ' εἰς ἄλλο πρόβλημα καὶ σκέψιν ἑτέραν. Idē De poet. περὶ καὶ προβλήματα καὶ λύσεων. Differētiā aūt quā geometræ inter πρόβλημα & θεώρημα constituunt vide apud Bud. 460. 461. Eandem tamen sign. his duobus à Plut. dari, in Marc. vbi de Archimede loquitur. 97 & 98, idem testatur. HINC Προβλήματα δίκης (inquit idē) In quæstione & disceptatione positus. Addubitatus. Plutar. τὸν τὸ μέρος προβλήματα δίδες γέγονε καὶ ἄπορον.

Προβλής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, Proiectus, (vt apud Ouid. proiectus in æquor) Prominēs. vt Il. β, πρόβλῆτα σκοπέλω. Apud eūdē Od. ε, ἀκταὶ πρόβλῆτες, Eminētes rupes in littore maris, Cam. interpr. Et Il. μ, ἥλαι προβλῆτες, Eminentes seu extantes pali, eodem interpr. Vide Eustath.

Πρόβλητος, ον, ὁ καὶ ἡ, Proiectus (vt dicitur Foras proiici.) Soph. ῥιφθῶ κυσὶ πρόβλητος.

Προβλητικὸς, Producendi vi præditus. Bud. ex Gregorio, τὴν γὴν γνωστικὴ καὶ προβλητικὴν τοῦ ἐν αὐτῇ κρυφίου ἀγαθοῦ.

Προβολὴ, Obiectus: vt in exemplo quod modo ex Platone protuli in Πρόβλημα. Accipio autem vocem Obiectus eo modo quo Tacitus, quū dicit, Obiectu montis quo sæua ventorum arcentur. Qui mons dici poterit πρόβλημα id est obiectaculum. nam προβολὴν intelligo ipsam vel actionem obiiciendi & opponendi aliquid seu prætendendi: at πρόβλημα id quod obiicitur. quam aut cui assimilem signif. Obiectaculum apud Varr. habere videtur. Sed προβολὴ pro πρόβλημα sæpe accipitur, vt quū Sophocles δείματος προβολαὶ vocat quod alibi φόβου πρόβλημα, modò à me prolatum. Euripides Oreste, ὁ δ' λιμὸς θανάτου προβολαὶ, Petens vt mortem effugere liceret. Ad verbum, Aliquid morti obiicere. A Budæo προβολὴ exponitur Munimentum tutelare, Tutela, Integumentum, Lorica. quarum significationum exempla vide pag. 462. At pagina 456 tradit προβολὴν dici etiam propugnaculum & castellum, ambitúmque mœnium hostilem impetum arcentem. vt Xenoph. τὰ ὄρη τῆς Ἀττικῆς προκείμενα appellat προβολὴν τῆς χώρας.

‖Προβολή, Proiectura & protectum, (vt idem tradit) Pro A minentia, Pars prominens vel tecti vel suggrundæ, vel rei cuiuscunque: vt palpebrarũ pili προβολαὶ sunt τῶν ὀφθαλμῶν. Vide pag. 456 & 462. ‖Προβολὴ metaph. pro eo quod prætenditur & prætexitur (vt Lat. dicũt prætextum) Tertull. aduersus Praxean, Siquis putauerit me προβολὴν aliquam quærere.

Προβολή, Status pugilis in procinctu stantis, occasionique inferendæ plagæ imminentis, vt agitatoris in carceribus equos currũmque sustinentis, id est πρὸς ἵππους καὶ τὰ ἅρματα ἐπέχοντος ἄχρις αὖ ἐκ τῆς ἑδρᾶδος ἐξίωσιν. B Ita Bud. p. 457, qui & ὁπλίτας ἑστῶτας ἐν προβολῇ apud Plut. interpr. in procinctu atque in vestigio stantes. Aliã huius vocis expos. vide ibidem.

Προβολή, Intentio & obiectio iudicii dictati, quasi petitio digladiantis. Ita ex Hermog. Budæus p. 456. Ibidem προβολὴν ab eo vocari ait intentionem accusatoris: & ab Isocrate actionem quæ intenditur κατὰ τῶν συκοφαντούντων. Ex Vlpiano in orat. Demosth. contra Mid. annotatur, προβολὴν fuisse etiam actionem Athenis aduersus eos qui aliquam iniuriam die festo & solenni intulissent. C

Προβολή, Nominatio & proditio. Bud. ex Greg. Vide pag. 454.

Προβολαὶ αἰαύρων Eustath. apud Dionys. Alex. exponit ἐκρύσεις, sed admonens legi etiam πρεμολαί.

Προβολὴ perperam apud Plutar. pro πρεσβολή, vide in Προσβολή.

Προβόλαιον, Tutamen, vt habetur in vulg. lex. ΑΤ Προβόλαιος (inquit Camer.) dicitur in oraculo de hasta (vt videtur) directa quasi ad pugnam, Εἶπω τί προβόλαιον ἔχων πεφυλαγμένος ἦσο. Est autem oraculum hoc apud Herodotum Polymn. D

Πρόβολος, ου, ὁ, idem quod προβλὴς λίθος apud Homerum, vt Eustath. scribit. hoc est (Bud. interprete) Scopulus eminens qui æstum maris frangit. exempla apud eum habes Comm. pag. 462. ‖Tropicè verò (vt Eustath. annotat) apud Homeri posteros accipitur. i. (inquit Bud.) pro tutore, propugnatore, defensore, securitatis conciliatore & præsidio. cuius significationis exempla ibidem apud eum reperies. Apud Aristidem verò de vrbe Athenarum loquentem, quum dicit, καὶ θορύβου ποσοῦ διὰ χῆς ἀπάσης διῃρῆσθαι, αἴτιον ἂν εἴη ἅρμα καὶ πρόβολος, interpretatur Propugnaculum. Alibi verò & Scutum exponit. Hesychio verò præter πρόμολος & πρόμαχος, est etiam προστάτης, κυβερνήτης, ἱερεύς. ‖Πρόβολοι v. lex. E sunt etiã in pontis constructione trabes pro fulturis, atque pali lignei fistuca adacti: quas Sublicas à Cæsare, à Liuio sublicia vocari scribunt. Plut. Cæs. ἀλλὰ τοῦτο πρόβολοις ξύλων μεγάλων διὰ τοῦ πόρου πεπηγότων. P ‖Πρόβολος est quoque τὸ τῶν σπάνιν δοχεῖον, Suidæ & Hesychio.

Προβόλιον, ου, τὸ, Venabulum. δόρυ ᾧ χρῶνται οἱ κυνηγέται, Bud. σιβύνη Hesych. Xen. προβόλιον πρεβάλλεσθαι χρὴ, Venabulum prætendere. Bud. Idem Cyneg. τὰ δὲ προβόλια ἔστω πρῶτον μὲν λόγχας ἔχοντα.

Προβολεύς, έως, ὁ, Productor, vt Budæus Comm. exponit. vt apud Dionys. Ar. τοῦ μὲν ἀέρος καὶ ὥσπερ προβολεὺς καὶ ὑποχθονίου, vbi causam productricem & προβολέα pro G eodem dixit. Sic Gregor. Patrem cælestem χθονίου καὶ προβολέα vocat: vt Damascenus eundem patrem nominat λόγου χθονίου, καὶ διὰ λόγου προβολέα οὐρανοῦ πνεύματος. Vbi notandum est eum facere discrimen inter χθονίου καὶ προβολέα. Vide Bud. p. 462 & 463.

C. 1. Ἀντιπροβάλλομαι, Contrà propono & nomino designãdum. Pla. De le. 6. ἐὰν δέ τις ἄρα δοκῇ τινι τῶν μὴ τοῦ προβεβλημένου ἀμείνων εἶναι τῶν τοῦ προβεβλημένου τινός, ἐπονομάσας αὐτὸ ὅτου ἂν τύχῃ προβάλλεται τοῦτ' αὐτὸ ὀμνὺς αὐτὸ προβαλλέσθω τὸ ἕτερον. H VNDE Ἀντιπροβολή, ῆς, ἡ, Comparatio in nominando, quæ & ἀντιβολὴ dicitur vulg. lex.

C. 2. Ἐπιπροβάλλω, Superiniicio. Sic v. l. ex Plut. Romulo.

C. ΠΡΟΣβάλλω, Adiicio, (eo sensu quo dicitur Adiicere oculos, vel Adiicere mentem. Vnde & Adiectæ voces ex Cic. aliquanto pòst) προσβάλλειν τὸν ὄψιν, Adiicere oculos, Obtutũ figere. Naz. ἡλιακῷ φωτὶ σαβροτέραν ἐπιπροβαλόντες τὴν ὄψιν. Plutarchus Sympos. sep. sapient. ὁ μὲν Νειλόξενος, ἀλεξίκακε, ἐπῶν, ἀπεσφάρη τὸν ὄφιν· ὁ δὲ Θαλῆς προσέβαλε τῷ νεανίσκῳ πολὺν χρόνον. id est, oculum obtutúmque fixit, vt vertit Bud. Sed non malè etiam reddiderit quis, Attẽtius curiosiúsque intuitus est, vel spectauit. Obseruandum est autem accus. ὄψιν ex præcedent. repetitiquẽ tamen aliquando prorsus omitti existimo. Προσβάλλω pro Adiicio etiam significante Addo sunt qui accipi velint: afferentes hunc Diosc. locum lib. 1 cap. 54, πρόσβαλε ῥόδα. Vbi tamen à Ruellio exponitur Immittito. ‖ Προσβάλλω, Admoueo. Gal. σκύφον μεγίστην ὑπὸ τοῖς πτηνοῖς προσβάλλων. Cic. Accõmodo ex Plat. Timæo vertit. Ἀτιμίαν ἀτιμίᾳ τινὶ verti non potest Admouere infamiã alicui, sed reddi debet Irrogare infamiam seu ignominiam, vel Inurere infamiam. Budæus interpr. etiam infligere infamiã. Dicitur & προσβάλλειν τινὰ ἑτέρῳ pro Incitare in eum & irritare, Stimulare & impellere. Bud. ex Demosth. exemplũ affert. p. 453. ‖Προσβάλλω, Allido, Collido, Impingo, Confligo. Plut. de Bruto loquens, καὶ τῷ ξίφει γυμνῷ προσβαλὼν τὸ στέρνον ἀπέθανεν. Ita Bud. qui rursus προσβάλλειν interpr. Impingere, item Intorquere, Illidere: & affert ex Æsch. in epist ad Philocr. ἐκ τούτου οὖν προσβάλλει αὐτῆς τὸν θεὸν ἡ νόσος ὥστε τοῦτο τοῦ ἐλαμβάνειν. Vbi tamen reddere malim Infligere. Προσβάλλω neutraliter positum Irruo, Adorior, Inuado, Impetum facio, Irruptionem vel Impressionem facio. In qua signif. apud nullum scriptorem frequentius quàm apud Thucyd. esse puto. Dicitur autem & προσβάλλειν πολεμίοις, & προσβάλλειν πόλει, vel τεῖχεσι, seu ἐρύμασι, &c. vt ex sequentibus exemplis patebit. Igitur lib. 1, ἐπὶ γὰρ προσβάλλοιεν ἀλλήλοις, ὑᾳδίως ἀπελοῦντο. Et l. 3, προσέβαλον τοῖς Ἀθηναίοις. At lib. 2, προσβαλόντες τῇ Οἰνόῃ. Et 3, καὶ τοῖς ἐρύμασι προσβαλόντες. Rursum lib. 3, item 2, προσβάλλειν τοῖς τείχεσι dicit. Sed & cũ præpos. πρὸς, lib. 2, καὶ πρὸς τὴν πόλιν προσβαλόντες. Huius autem exẽplo vsurpãt & cæteri, sed potius cum dat. ‖ Προσβάλλω dicitur & de accessu minimè violento & infesto. vt Luc. τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν πόρρωθεν; Quæ vox aures nostras incessit? Quæ vox aurib' nostris inciditi? Sed vsitatiore loquendi genere, (præsertim tamẽ apud poetas) Quæ vox pepulit aures nostras? Cic. Adiectæ voces vsurpat. lib. 2, De nat. d. tanquam προσβαλοῦσαι. Dicitur & ὁδὸν μὴ προσβάλλειν, seu ὁσμὴν, à Theophr. i. Incidere, Incurrere, Appelli, vt Bud. interpr. Quem miror, postquã scripsit προσβολὴ de incursu & accessu violentiore dici, exemplum illud subiungere.

Προσβάλλομαι, Adiicior. vt προσβαλλομένη ὄψις, Oculi qui adiiciũtur, Obtutus qui figitur. Et προσβάλλεσθαι, Iniici, Imponi. vt Diosc. lib. 8, προσβάλλεσθαι τοῖς δήγμασι. Itẽ προσβαλλόμενον dicitur Id in quod quippiam incurrit vel incidit vel incumbit & appellitur: & Id quod oppugnatur. Bud. 452.

Προσβολή, Adiectus seu Adiectio (si vti liceat hoc verbali in ea signif. qua dixit paulo antè Adiicere oculos) Coniectus. vt προσβολὴ τῶν ὀμμάτων Plat. Theæteto. Sic προσβολὴ τῆς ὄψεως, apud Phil. De vita M. l. 3, σμαραγδῷ δοκεῖν ἢ τῷ παντὸς ὑακινθοῦ φαίνεσθαι κατὰ τῆς ὄψεως προσβολήν. Dicitur autẽ & Cõiectus oculorũ à Cic. ‖Προσβολὴ Admotio (sequor autem in his quem in ipso verbo tenui significationum ordinem) vt σκύφου προσβολή, Diosc. l. 7. Dicitur autẽ ab Euripide in Medea & de admotione oris quæ fit osculando. ex quo affertur etiam προσβολαὶ φιλήσεων φιλίας. Apud Plut. autem Sympos. 4, exponitur Contagio, καὶ τῇ προσβολῇ τὰ παιδία καταβόσκεσθαι πάθη τοῖς ἀνθρώποις οἴονται. ‖Προσβολὴ, Commissura, Cic. interprete. Vide Bud. p. 453, & meũ Cic. lex. p. 23. ‖Προσβολὴ τῆς ἀπορίας. q. d. Inflictio ignominiæ. vt προσβάλλειν ἀπορίαν, Infligere ignominiam, pro Irrogare. ‖Προσβολή, Appulsus eo sensu quo Cic. appulsum solis, item appulsum caloris & frigoris dixit. Προσβολὴ, Appulsus nauis. Item, Impressio ruentis aciei impetúsq; militum cuneatim incurrentium. Plut. φάλαγγι χρώμενος προσβολῇ συνεχούσῃ. id est Quæ perrumpi impressione non poterat. Apud eundem verò alibi pro τοῖς προσβολῇ κρατυνάμενοι reponit Bud. προσβολῇ, vt sit, Impressione valida irrumpentes. Itidem verò Valla apud Thucydidem, non ἐν προσβολῇ τῆς Σικελίας, sed ἐν προσβολῇ τῆς

Σικελίας legit: quippe qui verterit In prominẽtibus Sicilиæ locis. Vt autẽ προσβολὴ est hostium, ita & athletarum, quum inter se aggrediuntur. & Petitio gladiatorum ad vulnera infligenda. Ad hostilem autem προσβολὴν pertinet hoc loquendi genus, ἐκ προσβολῆς, quod exponitur, Primo statim impetu, apud Philostratum. Et ὁ ἐκ προσβολῆς ἀγών, pro pugna quæ in vrbis aggressione circa muros committitur, ex eodem Plutarcho affertur. Rursum ex eodem in Publicola, προσβολῆς ὀξείας τῷ τείχει χρωμένης, pro In murum impetu acerrimo ab hostibus facto. Ita vulg. lex. Sciendũ est autẽ Thucydidem ante Plut. hoc genere loquendi aliquoties vsum fuisse, & in eo προσβολὴν (vel potius προσβολαὶ, nã plurali vti solet) Oppugnationẽ verti. vt lib. 2, προσβολὰς παρεσκευάζοντο τῷ τείχει ποιούμενοι μηχαναῖς τε καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν. Ibidẽ, τά τε οὖν προσβολὰς νυκτερεύοντο. Idẽ lib. 5, καὶ προσκαθεζόμενοι τὴν Ὀρχομενὸν πάντες ἐπολιόρκουν, καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο. Sic & Bud. hæc Polybii verba, de quadam vrbe loquentis, ὑπὸ ἐφόδου ποιησάμενος προσβολὰς, interpr. Quum statim adueniens oppugnare adortus esset. Apud eundem Thuc. alicubi προσβολαὶ exponitur (& rectè quidem, meo iudicio) Pugnæ tumultuariæ, vt lib. 3, καὶ προσβολαὶ, ὡς περιέῳθεσαν, ἐγίγνοντο τῶν Ἀθηναίων ἱππέων, ὅπῃ παρέκοι. Idem lib. 7, προσβολὰς & ξυστάδον μάχας inter se opponit, pag. 262. A scholiaste autẽ προσβολὴ alicubi ὁπήσεως, atque adeo μάχη (item προσβολαὶ, συμπλοκαὶ) alicubi verò & προσόρμισις ac καταγωγὴ exponitur. In vulgatis autem lexicis illud eiusdem Thucydidis antea citatum, ἐν προσβολῇ τῆς Σικελίας, exponitur Dum in Siciliam transmittunt. Affertur ibidem ex Polybio, οὐσῆς οὐ μόνον στενῆς καὶ τραχείας τῆς προσβολῆς D pro itinere nõ solùm angusto sed etiam aspero. quum tamen προσβολὴ iter simpliciter significare nullo modo possit. Rectius igitur Bud. (meo iudicio) προσβολὰς in simili Plutarchi loco interpr. Aditus ad aggrediendum: in Cæsare, ὑπολείοις τόποις καὶ προσβολὰς ἀφράκτους ἔχοντας ἀμηχάνῳ τάχει διεληλυθὼς ὁ Καῖσαρ, πολὺ ἐκκλίνω, &c.

Προσβολὴ de aliis etiam dicitur. A Bud. προσβολὴ exponitur Violentia & impressio præpotentis, aut tyranni: & affert ex Gregorio in Iul. καὶ πολλαῖς πληγαῖς καὶ χαλεπαῖς τῶν χειροῦ προσβολαῖς. Apud Theodor. legitur προσβολὴ φθόνου, quod inuidia velut irruptionem faciat in animum eius quem incessit. Aggressionem quidã verterunt: Bud. appulsum. Et πυρετοῦ προσβολὴ Galen. ad Glauc. pro accessione febris, sed ita vt impetus significatio includatur. Bud. pro εἰσβολὴ poni scribit. ‖Προσβολὴ, Noxa, Offensio, vt idem vertit in hoc Synesii loco, ἐδεῖτο ὀρθῶς χαλεπωτέραν μοι γενέσθαι τὰ πάθη τῶν προσβολῶν. Vbi tamen alii προσβολὴν cum πάθοις iungentes interpr. Aggressionem, Insultum. Itidem tamen προσβολὴ exponitur Noxa [ob læsum numen] apud Aristophanem, Χώπου ποτ' ὄζει δ' ἀμόνων ἡ προσβολή. verùm & hîc de irruentis impetu commodè intelligi posse videtur. Sic enim & Synes. εἰ δ' ἀμόνων εἰσὶ προσβολαὶ τὰ γινόμενα δι' Ἀνδρονίκου.

Προπιβάλλομαι pro Προσβάλλομαι apud Homerum (præfixa præpositione Dorica προπὶ, aut certè facta ex Dorica ποτὶ, pro πρὸς) Adorior, Aggredior. Itẽ Coerceo, Castigo: vel simpliciter Increpo. Hom. Il. ε, v. 874, Τοῦτον δ' ὅτ' ἔπειτ' ἐπιβάλλεαι, οὔτε τι ἔργῳ. id est ὀνειδίζεις, Eust. G

C. ΣΥΜβάλλω, Coniicio. vt apud Theophr. De cautis pl. 3, exponitur, συμβάλλειν τὰ χόρτα εἰς τὰς νέας. Sed frequẽtius est pro Coniicio metaph. vnde Coniectura. Plato Crat. εἰ οὖν τὴν ἔχεις συμβαλεῖν τὴν Κρατύλου μαντείαν, ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. Itidem ex Dioscoride citatur, συμβάλλειν τὰς φύσεις pro Cõiicere, id est cõiectura cõsequi. Sic pass. συμβάλλομαι. Paus. in Mess. οἱ μάντεις ἀπίστως εἶχον συμβαλλεσθαι τὰ εἰρημένα. At Budæus apud Herodotum in Polymnia vbi dicit συμβαλλόμενος ἀνείσκω, vno in loco vertit Coniectura assequens, in altero autem Subducta ratione. de qua significatione postea dicam. Vt autem συμβάλλω pro Coniicio, & cõiectura assequor, ponitur, ita etiam pro Intellectu assequor. (quam significationem, vt affinem proximè præcedenti, subiungendam ei putaui) vt apud Cebetem, δι' ἑρμηνέως συμβαλλόμενα τὰ λεγόμενα. Sic apud Plut. in Amat. narr. σωιεβάλετο ἢ Θρᾷττα, ξυνέκεινον, Polit. vertit Intellexit. Fortasse autem & συμβαλεῖν in loco Platonis modò prolato aliquis ita accipiendũ putauerit. At συμβαλλόμενος ἀποδείξιν τῶν φιλοσόφων, Plut. in Fabio, quidam interpr. putant Animo voluens. His addendum censeo συμβάλλομαι pro Cõputo, vel Rationem subduco. vt apud Herodotum in Polymnia à Budæo verti dixi, aliam tamen similis loquendi generis quod ibidem habetur, interpretationem afferentis. Atenim in Erat. vbi scribit idem Herodotus συμβάλλεσθαι ὅτι δακτύλῳ τοὺς μυῶας, pro Supputare accipi, omnes fatentur.

Συμβάλλω, Coniungo. vt συμβάλλειν τὰς δεξιὰς apud Euripidem eo modo quo Virgilius, Dextræ coniungere dextram. Sic & apud Xenoph. Pæd. 2, συμβαλεῖν φασὶ Γαδᾶν. Sed & pro Connecto, Contexo, ex Philostr. Heroicis, συμβαλὼν στέφανον ἐκ λειμῶνος. Item Commisceo. vt quum ab Arriano fluuii quatuor dicuntur συμβάλλειν τὸ ὕδωρ εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. Quo & Homerus modo olim dixerat ῥοὰς συμβάλλειν, ll. ε. Sed & sine accus. ponitur συμβάλλειν hac signific. vt apud eundem historicũ, οὕτως οἱ Ἀκεσίνης ἐστὶ ξυμβάλλει τῷ Ὑδραώτῃ. Hinc & συμβάλλοντες ποταμοὶ, Confluentes. Dicitur verò & de aliis rebus neutra signif. pro Coeo (vt quæ inter se coniunguntur & commiscentur) & ita exponitur apud Aristotelem Problem. sect. 3, συμβάλλει εἰς ἑωυτὸ τὴν ἑτέρα ὄψει. Item in hoc eiusdẽ loco, de venis loquentis, καὶ συμβάλλουσιν ἀλλήλοις. Hinc etiã pro cõgredior, & Occurro. vt apud Appianũ, ἔνθα αὖτις συμβάλλει Κλεοπάτρα. Et apud Arrianũ, ξυμβαλεῖν αὖτις, pro Cum eo cõiungi & ei occurrere. Hinc apud Homerum σύμβλητο pro Occurrebant, & participium συμβλήμενος apud eundẽ Od. o, pro συμβεβλημένος. Ab hac autem significatione est σύμβολος pro obuio. ‖Συμβάλλω, Committo (vt committimus aliquos ad certamen) Il. γ, Αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσῳ καὶ Ἀρηΐφιλον Μενέλαον Συμβάλετ'. Sic συμβάλλειν τὰς δυνάμεις apud Plutarchum. ἀλεκτρυόνας συμβάλλειν apud Xenoph. & Æschinem: & κάπρους συμβάλλειν apud Paus. Sed hic addit μαχομένους. Interdum verò & pro Committo aliquos, id est sibi inuicem inimicos reddo. vt συμβαλεῖν αὐτοὺς φίλους, Xenoph. Pæd. 6. Iungitur autem συμβάλλειν & cũ accus. vt Lat. Cõmittere (veluti quã dicimus) Committere pugnam vel prælium) & quidem addito interdum personæ datiuo. vt συμβάλλω εἰς μάχην, vel συμβάλλω σοι εἰς μάχην. Sic συμβάλλω σοι ἀγῶνα apud Euripidem. At συμβάλλειν ἔριν apud eundem exponitur Contentionem inter se exercere. Soph. autem (hinc, vt opinor, ducto loquendi genere) dixit συμβαλεῖν ἔπη κακὰ pro Maledicta regerere, veluti quandam verborum pugnam committẽdo. Sed & συμβάλλειν sæpe per se pro Committo pugnam, Pugno, Prælior. vt σωιέβαλον τοῖς πολεμίοις, apud Polybium. Cum πρὸς autem iunxit Isocr. ἀλλὰ πρὸς μόνους τοὺς πρόγονοι τοὺς ἡμετέρους συμβάλλοντες.

Συμβάλλω, Confero. & quidem tribus diuersis significationibus, (quam etiam ob causam ea quæ sequuntur, huc referuãda existimaui) Primùm vt Cõfero dicitur pro Cõtribuo, sic & συμβάλλω, vel potius συμβάλλομαι. Xen. πότερος ἆρα ἀριθμῷ πλείω συμβέβληται ἡμῶν. Vtq; sumpta hinc metaphora Cõfero dicũt Latini pro Prosum, Adiuuo, sic & Græci suũ συμβάλλομαι. Dicunt autem συμβάλλομαί σοι, & συμβάλλομαι πρός τινα, vel πρὸς τὸ, siue εἰς τὸ π. quorũ exempla sunt apud Herodotum, Xenophontẽ, Plat. qui & De rep. 1, nomen μέρος addit, scribens, μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις συμβάλλεται. Deinde, quemadmodũ Confero sermonem vel sermones cum aliquo, sic συμβάλλειν τοὶ λόγοις apud Eurip. legitur. (pro eadem autem significatione affertur & συμβάλλειν τοὶ εἰς λόγοις) Tertiò, vt Confero pro Comparo interdum sumitur, sic & συμβάλλω apud Herodot. cum dat. apud Aristotelem cum πρὸς, Ethic. 2, πρὸς πολλοὺς συμβάλλοντες. H

Συμβάλλω, Vtẽdum do, Commodo. Item, Fœneror. Suidas enim μεταδιδόναι & κιχρᾶν exponit in hoc loco (qui est ex Aristoph. Concion. licet ille taceat) Ἔπειτα συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας ἔφη ἡμάτια, &c. Et συμβαλόντα in quodam Arriani loco pro δανεισάμενον accipi ait

Poterit autem fortasse & in hac signif. ad verbũ Confero reduci. A

Συμβάλλω πνὶ, Pacisco r, Contractus conuentáque ineo. Bud. pag. 619, ex Isocr. & Demosth. Et συμβάλλω ζῶυτα, Hæc stipulor, ex eodem Isocr.

Σύμβλημα, ET Σύμβλησις, Commissura. In vulg. lexicis σύμβλησις pro Compago, ex 16 Exodi affertur: & σύμβλημα pro pessulo, item solidatione, ex Esaiæ cap. 42.

ITEM Συμβλητὸς, οδ, ὁ, Conferendus, Qui conferri & comparari potest. Theocr. Ἀλλ' οὐ συμβλητ' ὀδὶ κυνόσβαπος B οὐδ' αἱεμώνα Πρὸς ῥόδα. Alia exempla vide apud Bud. p. 620. inter quæ vnum ex Aristotele in quo συμβλητὰ vult esse comparabilia & commutabilia. Quam duplicem significationem ibi non admitto. AT Ἀσύμβλητος, Non conferendus, Non comparandus, Non æquus, Impar. Idem Bud. ibidem ex Aristot.

Σύμβολή, Ipse actus coniiciendi. Item, (sequendo metaph. verbi coniicio signif.) Coniectura. Qua in significatione Plutarchum vti testatur Bud. ‖ Συμβολή, Coniunctio, Iunctura, Commissura. vt συμβολαὶ ὀστῶν, ossium iunctura, Plat. Tim. Et ex Aristot. 2. De part. an. affertur, συμβολαὶ ὀστῶν εἰσὶν ἔνια ὀστῶν γραμμάτων pro Nonnullæ literæ labris comprimuntur. Et συμβολή, Locus vbi cõfluunt fluuii, vel ut aquas cõiungentes, Cõcursus confluentiũ, Bud. Sic Arr. ξυμβολὴν τῶν ποταμῶν καὶ τοῦ Ἀκεσίνου dixit, & alibi sæpe plur. ξυμβολαί. ‖ Συμβολή, Commissio (vt dicuntur aliqui ad certamen committi) seu Parium comparatio ad pugnam. Quam interpr. addit Bud. subiungens ex Herodiano, δι' ὀρτύγων μάχας καὶ ἀλεκτρυόνων συμβολαί. Item Cõmissio prælii (si ita dicere liceat, vt dicitur Cõmittere prælium) Conflictus, Congressus, apud Herodotum & Xenoph. ‖ Συμβολή, Collatio quæ fit à singulis in commune: vt quum Athenæus dicit lib. 7, πὼ συμβολὼ πὼ εἰς τὸ συμπόσιον ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένω. Et ex Canone 54 Concilii Laod. affertur, ἐκ συμβολῆς συμπόσιον ὀπτελεῖν. Et plural. συμβολαὶ, vt apud Plaut. ac Terent. Symbolæ, Quæ quisque conferebat, Collectæ (vt quidam ex Cicerone interpr.) Sic quidam comicus apud Athen. Ὅστις δ' ὀπτὰ δεῖπνον ἢ φίλον πν' ἢ ξένον Καλέσας, ἔπειτα συμβολὰς ἐπορέ- E ξατο. Et συμβολαὶ, Auxilia seu adiumẽta ad bellum quæ à quopiam cõferuntur. Sic apud Plutarchum in Antonio dicitur iniquum esse à bello mulierẽ reiicere συμβολὰς τηλικαύτας διδοῦσαν. ‖ (Item συμβολὴ pro pacto, vide in Σύμβολον.) HINC Ἀσύμβολος, Qui symbolam non confert. Gellius lib. 6, cap. 13, Ne omnino immunes & ἀσύμβολοι veniremus, coniectabamus ad cœnulam non cupedias ciborum, sed argutias quæstionum. Sic ἀσύμβολον δεῖπνον, in quo conuiuæ symbolas non conferunt. Item Ἀσύμβολος metaph. pro inerti & inutili, & qui nihil in medium attulit. Bud. pag. 620 ex Plut. F Coriol. ET Ἀσυμβόλως aduerb. Sine symbola. vt Ctesibius interrogatus quid illi ex philosophia superesset, respondit, ἀσυμβόλως δεῖπνεῖν. ET Βραχυσύμβολος, in Epigr. Qui paruum symbolum ad conuiuium confert.

Σύμβολον, υ, τὸ, Nota. Cic. interpr. vt verbum nota est & signum rei animo conceptæ. Aristot. De sensu, τῶν δι' ὀνομάτων ἕκαστον, αὔπνον ὄντι. Etymologiam (inquit Cicero) notationem appellamus, quia sunt verba rerum notæ. Itaque hoc idem Aristot. σύμβολον appellat, quod Latinè est Nota. Hæc Cicero. Accipi autem σύμβολον pro signo ab ea verbi συμβάλλειν signif. qua pro Coniicio accipitur, Budæo assentior. Vt autem Nota seu Signum latè patet, déque variis rebus, deinde & de quibusdam peculiariter dicitur, sic & σύμβολον: vt sequentibus exemplis docebo. Aristid. in Panath. μέγα καὶ φανερὸν σύμβολόν ὄντι τῶ πρεσέχειν ἀυθὺς ἐξ ἀρχῆς, Magnum est signum præstantiæ huius ciuitatis. Id est indicium. Plutarchus Romulo, ἰῶ τῶ καιροῦ τῆς ὀπτικειρήσεως σύμβολον. Herodian. 3, κολοσσόπεσμα τοῦτο καὶ πλοῦτου σύμβολον νομίζοντες. Demosthenes, σύμβολον ποιεῖσθαι τῆς σωτηρίας, pro indicio & H argumento salutis habere. ‖ Σύμβολον peculiariter pro signo militari (sicut & σημεῖον à generali significatione ad hanc particularem transit) Herodian. 4, τὰ ὑπὸ τραπέζων σύμβολα. Hanc tamen significationem ratam esse puto. Σύμβολον autem de re militari alio etiam sensu dicitur, pro eo videlicet quod potius Insigne appellatur, vt apud eundem Herod. 2, πάντα τε ζώνας καὶ ἐσθῆτας καὶ ἵππου σύμβολον ἕτερον τραπωτικὸν ἀφαρπάσαντες, i. (Politiano interprete) cæteris militiæ signis. At βασιλείας σύμβολα seu βασιλικὰ σύμβολα aliquot apud eundẽ locis Insignia imperii, Insignia imperatoria, Insignia principatus idẽ interpr. Sed annulũ peculiariter vocatũ fuisse σύμβολον ex Plinio discimus, lib. 33, cap. 1, videlicet, vt certæ cuiusdã dignitatis signũ seu insigne. Denique σύμβολον in re militari dicebatur quod alio nomine σώθημα, id est Tessera, signum bello, vt dixit Virgil. — vt bello tessera signũ. (vbi lege Seruiũ) Et Silius eũ imitatus, — tacitũ dat tessera signũ. Ab huius autem signif. similitudine Symbolum apostolicum appellatum fuisse existimatur, vt videlicet velut tessera ad internoscendos veros Christi milites esse posset: sed aliam & quidem certiorem huius appellationis rationem vide paulo post. Recentiores autem theologi symbola vocarunt in sacramentis visibilia signa, vt aquam in baptismo, panem & vinum in cœna Domini: quæ symbola ad rem significatam referũtur, vt in cœna ad corpus & sanguinem Domini. Quidam tamen symbolorum appellationem generaliter ad ipsa etiam sacramenta extenderunt.

Σύμβολον dicebatur etiam signum quoddã, vel (magis propriè) tessera quam publicè dabant ciuitates quibusdam hominibus sibi amicis, vt hospitaliter & amicè acciperentur in oppidis fœderatis, vt scribit Bud. afferẽs ex Lysia, λέγων ὅτι ἔλαβε σύμβολον παρὰ τοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου. Et paulo pòst, πολλῶν δὲ ἀγαθῶν καὶ ἄλλων χρημάτων ὑπερήσειν δεῖ τὸ σύμβολον ἐν παύσῃ τῇ ἠπείρῳ. Sic hodie (inquit) vocari possunt tesseræ collybisticæ, quas literas collybicas vocant, quasi ad permutandã pecuniã externam institutas. Hodie *lettres de change*, vel *lettres de banque*. Sed & priuatus vsus hospitaliũ tesserarum fuit, vt ex Plauto in Pœnulo & Cistellaria liquet. Hinc autẽ Tertull. lib. De præscrip. Cõtesserationem hospitalitatis dixit. Fuit autem antiqui moris (inquit Bud.) tesseram dari hospitibus dimidiatam, quam quicunque attulisset ad hospitem, continuò agnosci posset, & hospitio accipi, tanquam amicus & vetus hospes. ‖ Σύμβολον præterea apud Pollucem lib. 9 accipi putatur pro ea tessera quam numariam Suetonius appellat, quæ Gall. *un mereau* vel *un bulletin*. Meminit autẽ hic & tesseræ frumentariæ, cuius & Plinius, ac Iuuenalis: Vlpianus item & Paulus. De his lege Bud. annot. prior. in Pandect. ‖ Σύμβολον, Tessera theatralis, quæ (vt in vulg. lex. scribitur) in congiariis iaciebatur à principe, largitionisque speciem numerúmque notis ostendebat. quæ omnia principis liberalitate obtinebat is, prolata tessera, cui fortuitò obtigerat. Dion, σύμβολα δέ τινα εἰς τὸ θέατρον κατὰ κορυφὴν ἔρριψε, τοῦ μὲν ὀργύειον, τοῦ δὲ ἑξῆκοντα. ‖ Σύμβολον autem pro omine (quòd videlicet rei futuræ signum sit) vide in Σύμβολος. Exponitur autem & Præsagium, item Augurium, vt ibidem dicetur. ‖ At σύμβολα Pythagorica apud Plutarchum & alios, non simpliciter signa sunt, sed occultæ cuiuspiam rei signa. vnde & Ænigmata quidam interpretati sunt. ‖ Σύμβολον (inquit Budæus) significat etiam similitudinem & quandam naturæ communitatem. Aristot. De gen. & G interitu, lib. 2, τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ὅτι ὕδατος γῆ καὶ οὐ γῆς πῦρ ἔστιν. ἔχει γὰρ ἄμφω πρὸς ἄμφω σύμβολα. Volunt autẽ quidã conuenientiã naturæ & cõmunitatem sic appellari, ducta ab hospitalibus symbolis metaphora, vt sit velut societas quædam & necessitudo ex hospitio contracta. Ab hac autem συμβόλου signif. est Gall. verbum *symbolizer*: quod tamen nec antiquum, nec ab omnibus est receptum. ET Συμβολικὸς (ab hac συμβόλου significatione) Ænigmaticus, Allegoricus. & συμβολικὴ θεολογία. de quibus vide Bud. p 621 & 622. Eidem verò alibi Συμβολικὸς est Significatiuus. & subiungit, συμβολικὸν κίνημα τῆς κεφαλῆς, id est ὀπτιβύειν. ET Συμβολικῶς aduerb. Ænigmaticè, Allegoricè. At in v. l. Coniecturaliter. id est, Per comparationem Præteritorum & futurorum. Hesych. σεσημειωμένως.

Σύμβολοι, Commissura, à συμβάλλω signif. Committo. Plato Symp. ἕκαστος ὅσῳ ἡμῶν ἐστὶν ἀνθρώπου σύμβολον, ἀπετετμήθη ὥσπερ αἱ ψῆφαι, ἐξ ἑνὸς δύο. ζητεῖ δὴ ἀεὶ τὸ ἑαυτοῦ ἕκαστος σύμβολον. Alibi τμῆμα χρυσοῦ dixit. Σύμβολον cõmissuram vocare videtur: inquit Bud. qui tamen antequam locũ proferret, dixerat σύμβολον esse αὐτὸ τὸ τμῆμα, quasi tesserã & frustũ abscissum. Hæc ille, respiciẽs (vt opinor) ad id quod paulo antè ex eo retulimus, tesseram videlicet solitã dari hospitibus dimidiatam (quæ Gall. *taille*), vt huc alludens Plato, dicat homines olim διφυεῖς fuisse, ob idque nunc virum & mulierẽ tanquã B tesseras dimidiatas rursum inter se committi velle.

Σύμβολον, Quod confertur, à συμβάλλω significante Confero. Collecta, sicut & συμβολὴ quidam interpret. Ego tamen nullum ex classicis scriptoribus exemplum citatum inuenio nominis σύμβολον hac in signif. positi. at genitiui plur. numeri συμβόλων suppetunt mihi nonnulla: sed quæ non immeritò alicui suspecta fuerint, quum facilis accentus lapsus esse potuerit, ex συμβολῶν à συμβολή, in συμβόλων a συμβολον. Legimus tamẽ apud Gell. lib. 6, cap. 13, in fine, Talia symbola. Et apud Plaut. ac Terentiũ, non solùm symbolam, sed & symbolũ. Verùm hoc ne ibi quidẽ apud quosdã suspicione caret. Vtut sit, σύμβολον Apostolicũ potius ab hac τῶ συμβάλλω significatione quàm ab altera (ad quam id nonnullos referre dixi) appellatum fuisse, Augustini etiam testimonio confirmari potest. is enim Serm. de temp. 115 collationem interpretatur, quia (inquit) collata in vnum totius catholicæ legis fides symboli breuitate colligitur. Hæc ille. σύμβολον tamen est potius quod confertur, aut collatum est quàm collatio, si quidem D hæc pro ipsa conferendi actione accipiatur.

Σύμβολον, Pactum, Conuentũ, à συμβάλλω significante Pacisco r. Pro qua significatione ex Aristotele affertur, Polit. 3, εἰσὶ γοῦν αὐτοῖς συνθῆκαι περὶ τῶν ἐξαγορασμῶν, σύμβολα περὶ τοῦ μὴ ἀδικεῖν, καὶ γραφαὶ περὶ συμμαχίας. Ex eodem autem Rhet. 1, συμβολαὶ (non σύμβολα) cum συνθῆκαι copulatum: vbi scribit, καὶ πίνων ἐξ ἀγορᾶς δεόντ') καὶ πίνων εἰσαγωγῆς, ἵνα πρὸς πόρους καὶ συνθῆκαι καὶ συμβολαὶ γίγνωνται. In quibus locis paulo aliud συμβολα & συμβολαὶ quàm συνθῆκαι esse videmus. Harpocr. tamẽ συνθῆκας E interpretatur, sed peculiari significatione. ait enim σύμβολα esse συνθήκας αἃς αἱ πρὸς ἀλλήλας αἱ πόλεις θέμεναι πάντων τοῖς πολίταις, ὥστε διδόναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια. HINC Εὐξύμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cum quo facilè paciscimur, Facilis in commercio, Xen. (Item Ἀξύμβολον σημεῖον Bud. Signum fausti ominis, Signum faustum.) CONTR. Δυξύμβολος, apud eundem, πολλῶν χρημάτων ὀπτιθυμεῖ, καὶ ὀξὺ τοῦτο δυξύμβολος ὄντι.

Σύμβολος, ου, ὁ, vel Σύμβολον, ου, τὸ, Omen. (quod signum sit rei futuræ) Synes. Ἢ μὴν τὸν νυμφίον σύμβολος ἀπαίσιος γένηται. Greg. ὡς ἐπαινοῖν τὸ σύμβολον. Exponitur & Auguriũ, Auspiciũ. & affertur ex Plutarcho in Pericle, τὰ πεχνὰ τῶν συμβόλων ἀθεωτῶν. Apud Xenophontẽ autem dat. συμβόλοις ab vtroq; nominatiuo esse potest, Apomn. 1, οἰωνοῖς τε χρῶνται καὶ σημείοις καὶ συμβόλοις καὶ θυσίαις. ‖ Σύμβολος Hesych. est non solùm οἰωνός, sed etiã quod datur forum iudiciale ingredientibus. ‖ Σύμβολος exponitur etiam Obuium. VNDE Συμβολεῖν & Συμβολῆσαι apud Hesychium pro Obuium fieri, Occurrere.

c. 2. Συμβολοκοπέω, πῶ, Symbolas do in conuiuia, vt Bud. O interpretatur in hoc Ecclesiastici loco, cap. 18, in fine, μὴ γίνου πλωλὸς συμβολοκοπῶν ἐν δανεισμοῦ. Ex alio autem eiusdem libri loco affert, μετὰ γυναικὸς μὴ συμβολοκοπήσῃς ἐν οἴνῳ, pro Ne des symbolum vel annulum.

c. 2. Ἀποσυμβολάω, λῶ. Occurro, si mendosè non legitur apud Hesychium, ἀπεσυμβολᾶν, σωαντᾶν.

Συμβολαπύω, Pacisco r, Contraho. Hesych.

¶ Συμβόλαιοι (multo frequẽtius quàm σύμβολον) Pactum, Conuentum, & quidem generali signif. Demosthenes, καὶ συμβόλαια πολλοῖς συμβάσεσι. Plato, συμβολαίων πέρι ἃ πρὸς ἀλλήλους συμβάλλουσι. Isocr. in Panegyrico, ἴδια συμβόλαια, Priuati contractus, Bud. interpr. Qui etiã addit συμβόλαια & δικαιώματα in Pand. pro eodem accipi videlicet pro instrumẽtis & indiciis, ac probatoriis syn graphis, vel scriptis quibuscunque, vt testamento. Συμβόλαιον exponitur etiam Commercium, item Negotium. Synesius, μανθάνουσαι δὴ τοῦδε τοῦ ἀνδρῶν εἴς τινα συμβόλαιον γεγονέναι πρὸς ἄνθρωπον ἀπόρρητον. Basil. ad Candidianum, συμβόλαιον πρὸς αὐτὸν εἰπὼν ἐφήκεν. Et συμβόλαιον κοινωνικὸν apud Plutarchum in Romulo, est Communis societas & commercium, in vulgatis lexicis. HINC Συμβόλαιος δίκη, Controuersia vel iudicium de pacto & contractu. Bud. ex Thucyd. apud quem tamen ipsemet legit συμβολαίαις δίκαις, non συμβολαίοις. ET Συμβολαιογράφος, Tabularius, Qui contractus scribit. Bud. ex Pandectis.

¶ Συμβολία, Occursus, pro συμβολία. Item Casus, vel Successus, vt exponit Camer. in hoc Apoll. versu, — ἀρίστης δὲ συμβολίης κεχάρωτο. Est autem η pleonasticum.

C. Ὑπερβάλλω hic omissum, vide post Ὑπιβάλλω.

C. ΥΠΟβάλλω, Subiicio, oppositum τοῦ ὀπιβάλλω. vt in hoc Athenæi loco (qui mihi propterea ad indicandam primam huius verbi significationem visus est aptissimus) κατὰ ὀφθὶ ὑποβαλὲ τῇ Μιλησίων ἐρίων, αὔωθεν δὴ ὀπιβαλὲ τῇ ξυσίδα. Sic pass. ὑποβάλλεσθαι τοῦ πίχῳ, ex schol. Aristoph. pro Supponi vel Subiacere. At signif. act. ὑποβάλλεσθαι πορφυρίδας, Luc. Subiicere toralia, vel potius Substernere, vt Bud. interpr. Ex eodem Luc. ὑποβάλεσθαι βιβλία, pro Substernere libros, vel Substratos habere. Et metaph. ὑποβάλλοιτο σταῖς αὐτοὶς ὑπὸ τὰ συμφορὰς apud Isocr. Seipsos calamitatibus subiiciũt. Vel, ad verbũ, Seipsos sub calamitates subiiciunt. Atq; ita malim, quum apud Cic. inueniam, Virtus sub varios incertósque casus subiecta. Huc pertinet apud Æsch. in Ctesiph. ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις. q. d. Subiecit se Thebanorum imperio. ‖ Ὑπιβάλλω, Suggero, videlicet commonefaciẽs. Xen. καὶ ὑποβάλλειν ὁ μυστοδὸς ὧν ὀπτιθαλαθάνη. Vbi & verbum Subiicere reciperi possit. vt Terent. Phorm. Si meministi quod olim dictum est, subiice. Et ὑποβάλλοντός τινος, Herodian. cuiusdam admonitu, id est ὑπομιμνησκοντός τινος. Vide Bud. 464. ‖ Idem ὑποβάλλειν esse scribit Interfari, Sermonem interpellare, & præproperè excipere. vt Æsch. in Ctesiph. αὐτὸς ὑποβαλεῖν. Sic autem Hom. ὑββάλλειν Il. τ. dixit. Vtrunque locum affert p. 463. Sed addo, hic quoque verbo ὑπιβάλλειν aliquam verbi Subiicio signif. includi. Sic enim apud Varr. Subiicit Scrofa, De formæ cultura hoc dico, &c.

Ὑπιβάλλω, Suppono, (quod & ipsum verbo Subiicio interdum significatur) vel potius Ὑπιβάλλομαι. vt mulieres αἱ πάνυ ὑποβαλλόμεναι, Basil. apud Budæũ 464. Item Ὑπιβάλλομαι, Falsò quippiam mihi ascribo, Mihi quasi subditititium assumo. Strabo, πολλοστεῖα ὑποβαλλόμενος. Consule eundem B p. 463. Ex Soph. autem Aiace, ὑποβαλλόμενοι κλέπτοισι μῦθοις οἱ μεγάλοι βασιλῆς, pro ὑπὸ ἀπείρου τῆς, Verba clàm ferentes fallunt. Additur autẽ, ὑπιβάλλεσθαι. signif. etiam Per interpretem loqui.

Ὑπιβάλλομαι pro ὑπιβάλλομαι & ὑποτίθεμαι. Vide Budæum pag. 463.

Ὑπόβλημα, ατος, τὸ, Substramen. Bud. ex Hippiatr.

Ὑπόβλητος, η, ὁ, Suppositiuus, Camer. Subdititius, Bud. ῥήθος, Suid. ὑπόβλιμαῖος. vt ὑπόβλητα βρέφη. & apud Suidã, ὑπόβλητος αὐ εἶπεν αὐτοῖς καὶ τὸ θοῖς αὔπκρις. Metaphoricè etiam capitur pro οὐκ ἀληθὴς ἀλλὰ πεπλασμένος. Sophocles, Οὐδεὶς ἐρεῖ πολ' ὡς ὑπόβλητον λόγον Αἴαν ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σεσωσμένου φρενὸς, id est γνῶσιν τῆς σῆς δόξαν οἴας· οὐχ ὑπόβλητα ἀλλ' οἰκεῖα σεσωμένου. Sic idem Soph. Œdip. Colon. dixit, Τὸ σὸν δὴ ἀφίκτωρ δεῦρ' ὑπόβλητον τόμα. Vbi quidam exponunt Subornatum & ab alio instructum. Et apud Platonem, ὑπόβλητον πρεσβυτὴν, Homo subditicius. Bud.

Ὑπβλήδην, aduerb. Subiiciendo. (eo sensu quo Virgilius dixit, — vix pauca furenti Subiicio, & raris turbatus vocibus hisco) vel Interpellato sermone, Excipiendo verba dicentis nondum finita, vt v. l. exponunt. Obstreperè, Camer. Interfando, Bud. ll. α, Τὸν δὴ δὴ ὑπόβλητον ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς, id est ὑπόβλητικῶς, καὶ ὡς ὀν πρὸς ἐκεῖνον τὸν διεξοδικὸν λόγον, Eust.

Ὑποβολή, ῆς, ἡ, Subiectio, & (si dici posset) Substratio. Plato apud Athenæum 2, νῦν δὲ τὰ τῶν τραπεζῶν σώματα οὐ πρὸς βολὴν χωρίζοντι καὶ ὑποβολὴν. ‖ Item Subiectio rei

falsæ pro vera, Fratis. Basil. epist. ὑποβολῇ τρεπόμενοι χρηστοῖς ὀφθαλμοῖς, Accersita persona vsus, vt vulg. lex. interpr. In quibus huc refertur iste etiam Polybii locus, αὐτοπρόσωπον ἢ τῷ ὑποβολῇ ἐνεφορούντων ὑποβολή. Apud Plutarchum verò Romulo, ὑποβολῇ τῷ κλειδῶν Bud. vertit Adulteratio. ‖ Admonitio. Xenoph. Pæd. 3, ἀλλ' ἀγαπῶν εἰ καὶ ὀξὺ ὑποβολῆς δ' ὠΐαντο αὐδῆς ἀγαθοὶ ἔσαν), Præclarè cum eis agitur si moniti etiam proficiant, vt Camer. interpr. Eo sensu Liuius verbo Subiicio vsus est, Quæ ipsis sua sponte nõ succurrebant, ea duces admonendo atque hortando subiiciunt. ‖ Item Subiectio eo modo quo interfando & interpellando alicuius sermonem aut respondendo, subiicere dicimur. vnde ὀξὺ ὑποβολῆς. Diogenes Laertius, Σόλων δὲ τὸ Ὁμήρου ὀξὺ ὑποβολῆς ἐγραφεραφῳδεῖσθαι, ὅτι ὅπου ὁ ποιητὴς ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἤρχεσθαι τὸν ἐχόμενον, Solon statuit vt Homeri versus alternis accinerentur, ita vt vbi vnus desiisset canere, alter inde auspicaretur.

Ὑποβολιμαῖος, ᾱ, ὸν, Suppostititius, Subditicius. Cui apud Demosth. γνήσιος opponitur, Luc. ἐγὼ ἢ αὐτίκα μάλα ἐκπέσῃν ἐκεῖμαι, ὑποβολιμαῖος αὖτ' ἐκείνου νεκρός. Metaphoricè etiam capitur. Plutarchus, τὴν οὐσίαν ὑποβολιμαίαν καὶ παρείσφρεσιν ἔχειν, ἀπεμισοῦν φιλοῦσαι. Sic ὑποβολιμαῖος λόγος.

Ὑποβολεύς, έως, ὁ, Monitor, Qui admonendo atque hortando subiicit & suggerit. Plut. Pol. præc. μιμεῖσθαι τοὺς ὑποκριτὰς, πάθος μὴ ἴδιον καὶ ἀξίωμα τοῦ ὀφείλοντος τεθέντας, τῷ ὑποβολέως ἀκούοντας καὶ μὴ τοῦ φθεγγομένου τοὺς ῥυθμούς. Et Philo, ὥσπερ ὑποβολέως ἑκάστοις ἀορατοῦ ἀνηχοῦσης, Velut monitore cuique clanculum subiiciente. ‖ Itē interpres, διερμηνευτής. Eust.

Ὑπόβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pignerationi obnoxius, & Obiectus pro pignore: quam hypothecam verbo Græco iurisconsulti sæpe vocant. Est enim ὑποβόλον, τὸ ὑποκείμενον τοῖς δάνειον καὶ πόνον, siue domus, siue prædium, siue res mobilis sit. Hæc Bud. Vnde apud Pollucem ὑπόχρεων χωρίον & ὑπόβολον pro eodem ponuntur. Eust. ex Pherecyde citat, οὐχ ὁρᾷς τὴν οἰκίαν τὴν Πολιτίωνος κειμένην ὑπόβολον; Ὑπόβολον etiam vocatur in Pand. τεταγμένα δωρεά: vt Bud. tradit.

Ὑπόβολον etiam apud Suidam reperitur pro ὑπόβολον, in priore signif. id est ὑποκείμενον τοῖς δάνειον.

c. 1. Καταυποβάλλω, Subiicio. Magentinus, ἔτι οὐδέπωτε τὰ ὀμώνυμα τῷ ὁ ἐρασμῷ καταυπεβάλλονται. Et καταυπεβαλλόμενος τῷ δεσμῷ, In vincula coniectus. Bud.

c. 2. Προυποβάλλω, q. d. Præsubiicio. Budæo Comm. est ferè idem quod Præstruo, Præmolior, & Fundamenti loco vel inchoamenti pono. Themist. De anima 2, οἷς γὰρ τῷ ὄντι τῶν ἡ φύσις ἔδωκε λογισμὸν, τούτοις καὶ τὰς λοιπὰς πάσας δυνάμεις εἰς δορυφορίαν τοῦ λόγου προυποβάλλεται. Idē inferius, εἰ δὲ ἡ φύσις προυποβάλλεται τὰς δυνάμεις, καὶ πρότερας ἐκείνας ἀνδίδωσι τῷ ὄνεργεῖν, οὐδὲν θαυμαστόν. Id est (Bud. interprete) Quòd si natura cõparatum est vt prius insint potentiæ in homine quàm actus, Ingenerentur & insint quasi inchoamenta animæ.

ΥΠΕΡβάλλω, (q. d. Superiicio: vt Quint. ὑπερβολῇ superiectionē reddidit) Exupero, Excello. Item Supero. Cum accusatiuo personæ, & datiuo rei, ὑπερβάλλω σε τούτῳ: & tam in bonam quàm in malam partem. vt ὑπερβάλλειν τῇ φιλοπονίᾳ apud Xenophontem. Sic ὑπερβαλέσθαι πάντας ἀνθρώπους ἀνδραγαθίᾳ, Aristid. At ὑπερβάλλειν πάντας ἀνθρώπους τόλμῃ τε καὶ μαρίᾳ, rursus apud Xenophontem Hellen. 7. Sic Demosth. Pro corona, Αἰσχίνης τοίνυν τοσοῦτον ὑπερβέβηκεν ἅπαντας ἀνθρώπους ὠμότητι. Sæpe autem accus. personæ omittitur. Aristoph. Pluto, ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ. Xen. Pæd. 2, ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον ἄγαθ. Isocr. in Euag. ὑπερβάλλοντας & καταδεεστέρους ὄντας opponit. Sic etiam dicitur ὑπερβάλλουσα ἀνδραγαθία, & contrà ὑπερβάλλουσα μοχθηρία, & ὑπερβάλλον ἄγαθος, ac similia. Sic ὑπερβάλλουσα τρυφὴ apud Athenæum 12. Sæpe autem in exuperationis signif. vtitur Xenophon τῷ ὑπερβαλέσθαι (sicut & alii nonnunquam) Sed & participio ὑπερβαλλόμενοι actiuè vsus est Pæd. 5, τοὺς δὲ ἀνεργετοῦντας ἀγαθοῖς ὑπερβαλλόμενοι. vbi accipitur pro superantes, Vincentes. ‖ Ὑπερβάλλειν autem dicitur etiam peculiari superādi significatione, qui in auctione superat, id est pluris licatur. Bud. pag. 464. ex Andocide. Sed & alterā superandi signif. obseruaui in verbo ὑπερβάλλειν, & quidem propriam. Thucyd. lib. 8. pag. 296. ὑπερβεβλήκει ἤδη τῷ ἄκρῳ. Bud. quoq; ex Aristotele affert καὶ ὑπερβάλλον) τοῖς ἴσοις de delphinis, pro Saltu superāt. emendatius tamen legi existimans ὑπερβάλλοντας, ex alio eiusdem scriptoris loco. Qua in re libenter illi assentior: hoc tamen addo, Plinium verbo Superiecto, quod planè respondet τῷ ὑπερβάλλειν seu ὑπερβάλλεσθαι, ita vsum esse.

Ὑπερβάλλω, Excedo. Cui opponitur ἐλλείπω, & ὑστερέω. Hesiod. Erg. Μήτ' ἐρὶ ὑπερβάλλων βοὸς ὀπλὴν, μήτ' ἐπολείπων. Aristot. autē in Ethic. ὑπερβάλλειν, (vel ὑπερβάλλειν τῷ δέοντος) & ἐλλείπειν inter se opponit. Sed & vocem pass. ὑπερβεβλημένῳ opposuit Plato ἐλλειπούσῃ. Hinc ὑπερβολὴ & ἔλλειψις itidem opponuntur.

Ὑπερβάλλομαι apud Lucianum In aliud tempus reiicio, Differo: vnde ὑπερβολὴν κακοῦ apud Herodot.

Ὑπερβεβλημένος, Supra modum.

Ὑπέρβλητος, ᾱ, ὸν καὶ ἡ, Excellens. Demosth. ὑπέρβλητον παντὶ λόγῳ τῷ αὐτῶν ἀρετῷ καταλελοίπασι. Bud. At ego aliter legendum & exponendum puto.

C. Ἀνυπέρβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui superari non potest, Quem nihil antecellit. Itē Nimius. Dem. Olynth. τῷ φιλοπονίᾳ τοῦ ἀνδρὸς ἀνυπέρβλητον ἦν. Isocr. Paneg. τὸ συμμάχων ἀνυπέρβλητον ἡγουμένων ἔχειν τῷ ἀρετῷ. Athen. 3, ἄνθρωπος ἀνυπέρβλητος εἰς πενηρίαν. VNDE Ἀνυπερβλήτως adverb. Vltra modum. Aristot. Rhetor. οἱ δ' ὀργιζόμενοι λυποῦνται ἀνυπερβλήτως, μὴ πημαινόμενοι.

Ὑπερβλήδην, Exuperanter.

Ὑπερβολή, Exuperatio, Exuperantia. Potius autem verbo vtendū est in reddendis loquēdi formulis nomē istud habentibus: quæ & elegātes & valde vsitatæ sunt. Isocrates in Busir. enc. εἰς τοσαύτην δ' ὑπερβολὴν ἀδαιμονίας ἥκουσιν. Quæ ad verbum sonant, Ad tantam autem exuperantiam felicitatis perueniunt. Sed reddi potius debent verbo quàm verbali: hoc aut simili modo, Adeo autem exuperat eorum felicitas. Vel, Adeo autem modum omnem felicitas eorum supergreditur. Vel, Adeo autem quosuis alios felicitate superant. Sic & quum dicunt τοῦτο οὐδεμίαν ὑπερβολὴν λείπει, vel ὑπολείπει, vel καταλείπει: (quod loquendi genus frequentissimū est) vt apud eundem Isocratem in Euag. λείπονται οὐδεμίαν ὑπερβολὴν τῶν πονούντων. Luc. σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ὑπολέλοιπεν, Considerate an aliquem alius ad maiorem nequitiam locum reliquerit. Vel, An quicquam sibi ad nequitiam reliqui fecerit. Polyb. ὥστε μὴ καταλιπεῖν ὑπερβολὴν, quod Budæus interpr. Vt maius esse nō possit. Cic. in epist. Epicuri πάσῃ ὑπερβολὴν οὐκ ὑπολείπουσα τῷ ὄντι ἑαυτῆς μεγέθους interpr. morbos ad quorum magnitudinem nihil possit accedere. Vide meū Cic. lexicum. Et res aliqua dicitur οὐκ ἔχειν ὑπερβολήν. vt Demosthenes in Midiam, τοῦτο γὰρ τοῦτο οὐκ ἔχον ὅθεν ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας, id est (Budæo interprete) Hoc flagitium nullo scelere superari potest. Vel, Summū est hoc scelus. Ego autem existimo huiusmodi phrasibus Latinè exprimendis accommodatum esse & illud loquendi genus, Nihil magis sceleratum dici aut fingi potest. At de illo Paulino loquendi genere 2 ad Corinth. 4, καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν [illegible]. ‖ Et ὑπερβολὴ peculiari appellatione figura quædam apud rhetores, à Fabio dicta Ementiens superiectio. Exponitur etiam Exuperatio, Item Superlatio & Verba superlata. & definitur, Oratio superans veritatem, alicuius augendi minuendive causa. Vide Cic. & Fab.

Ὑπερβολή, Excessus, sæpe apud Aristotelem: cui opponitur ἔλλειψις vel ἔνδεια. Pla. Protag. ἀλλ' ἡ ὑπερβολὴ ἀλλήλων καὶ ἔλλειψις. Isocr. Nic. αἱ γὰρ μετριότητες μᾶλλον ἢ τοῖς ἐνδείαις ἢ τοῖς ὑπερβολαῖς ἰσχύουσι Interdū ὑπερβολὴ redditur Quod est nimiū: à nōnullis & Nimietas, ex Colum. Et quod Cicero dixit in Orat. Magis offendit nimium quàm parum, quidam esse putant ὑπερβολὴ & ἔλλειψιν.

Ὑπερβολή, Transmissio (vt Trāsmittere ardua loca dicimus) apud Polybiū exponitur, ἡ τῶν Ἄλπεων ὑπερβολή. Et ὑπερβολαὶ τῶν ὀρῶν apud eundem, Cacumina montiū, Iuga, vt quæ exuperantem quandam altitudinem habeant. Sed & ὑπερβολαὶ sine adiectione dicitur, vt Plut

Fab. τῷ ὑπερβολῶν ἐγκρατεῖς ὄντες. Ibidem, βοῦς ἐλαύνειν ὅθεν παὶ ὑπερβολαί. ‖ Ὑπερβολή, Dilatio. Herodotus, ὑπερβολὴ κακοῦ ἐγένετο Καρυστίοισι, Carystiis clades dilata fuit. ‖ Ὑπερβολή, sicut & παραβολή, sectionis conicæ appellatio. Camer. Citatur ex Archimede.

Ὑπερβόλαιος, Superlatus. Plutarchus De defectu orac. καὶ συνηγμένων καὶ διεζευγμένων καὶ ὑπερβολαίων. id est (Turn. interpr.) Coniunctarum, disiunctarum, superlatarum.

Ὑπερβολικός, ό, ὸν, Excedens, Nimius. VNDE Ὑπερβολικῶς, Supra fidē, Plutarch. Sympos. οὐχ ὑπερβολικῶς ἀλλ' ἀληθῶς πρὸς τὸν τρυφῶν καὶ πολυτέλειαν τῆς πόλεως δημηγορῶν εἶπεν.

Ὑπερβολάδην, Supra modum. in carm. Theogn.

Ὑπερβολία, Excessus, Iniuria. ὕβρις, κόρος, Hel.

Ὑπερβολιμαῖος, ᾱ, ὸν, ι. ὁν ὑπερβολῇ ὤν, vel ὑπερβολαῖς χρώμενος. Camer.

Ὑπέρβολος, (ὑπὸ λίθος) Saxum quod iniici solebat iis qui in mare demergebantur. Ad quod Aristoph. allusit, Ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας ὑπέρβολον. Fuit enim hoc nomine Athenis quidam insigniter improbus, interfectus in Samo, vt scripsit Thuc. Hæc Camer.

C. Ὑποβάλλω, quod hîc esse debuit, vide ante Ὑπερβάλλω.

ΑΚΡΟΒΟΛΟΣ, ᾱ, ὸν καὶ ἡ, Iaculator, Propriè qui è summitate loci alicuius iaculatur, vel summitatē versus. Ex ἄκρον & βάλλω, sic formatum vt ἰσόβολος, ἐλαφηβόλος, & alia multa. Ex hoc autē ἀκροβολος fit proximè sequens verbū ἀκροβολίζομαι. ET Ἀκροβολὸς pro ἀκροβόλος, vnde in Anthol. epigr. ἀκροβολεῖς ἀκίδες. quod tamē explicāt Mucrone ferientes. hoc autem comp. ἀκροβόλος, vnà cum verbo quod ab eo deducitur, si quis inter præcedentia eiusdem formæ composita reponere malit, non magnopere repugnabo.

Ἀκροβολίζω, & frequentius Ἀκροβολίζομαι, Iaculor. Propriè è summitate alicuius loci iaculor, vel Ex edito quopiā loco iacula emitto: quasi ὀξὺ ἄκρου βάλλω. Aut Summitatē aut Cacumen aliquod versus iaculor, & iaculationem dirigo. videlicet quasi τὸ ἄκρον βάλλω. Interdū verò & latius patet, nec significat tantùm Iaculor iaculis vtendo: sed dicitur etiā λίθοις ἀκροβολίζεσθαι. Itē generaliter, pro Missilibus pugno, Velitor, Velitarem pugnā ineo. Exponitur etiam, Certaminis præludia facio, Ferentariorum dimicatione vtor. Sunt & qui explicent, Pugnam lacesso. Lucianus in Timone, πότερον οὖν ὅτι πάγον τῶν αἰαβαὶ ἀπελαύνω αὐτοὺς, τοῖς λίθοις ὀξὺ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος; Xenophon Pæd. 8, νοῦ ὀξὺ ἄκρα ἀκροβολίζον), ὅτε εἰς χεῖρας συιόντες μάχονται. Thucyd. lib. 3, χρόνον μὲν οὖν τινα ὀλίγον ἔτι τοῖς ἀλλήλοις ἀκροβολίσαντο. vbi scholiastes, οἱονεὶ πορρωτέρω ἔβαλλον αὐτοὺς. ‖ Metaphoricè etiā capitur ἀκροβολίζομαι, itidem vt Velitor apud Latinos. ἀκροβολιζεσθαι (inquit Budæus) Velitari verbis & certamen lacessere, apud Chrysost. in epist. ad Corinth. 1. Legitur verò & apud Herodianum, lib. 8, ἀκροβολισάμενοι τοῖς ἔπεσι.

Ἀκροβολισμός, ᾱ, ὸ, Iaculatio. Plato De leg. lib. 7, γυμνάσιά τε καὶ ἀρυχεία τοξικῆς τε καὶ τῶν ἄλλων ἀκροβολισμῶν ἕνεκα διακεκοσμημένα. Item, Velitatio, Velitaris pugna, Præludium pugnæ. Luc. in Timone, ἢ ἀσκεῖν συιόντας ὡσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν τοξικοτῶν. Xenoph. Hell. 1, πρὸς τὸ τεῖχος ἀκροβολισμοὺς καὶ τοξοβολὰς ἐποιοῦτο. Politianus apud Herodianum ἀκροβολισμοὺς interpretatur leues pugnas & velitares. ‖ Sumitur item metaphoricè pro velitatione quæ fit verbis: vt ἀκροβολίζεσθαι pro Velitari verbis. Exponitur ἀκροβολισμὸς etiam ἐρεθισμὸς à Suida.

Ἀκροβολιστής, οῦ, ὁ, Iaculator, Veles, Ferentarius, apud Ælianum. ET Ἀκροβολιστικά, apud eundem Velitum tela.

ΑΝΤΙΒΟΑΕΩ, λῶ, Occurro, cum datiuo. Il. ω, Οἴ μοι τοιόνδ' ἤκεν ὁδοιπόρον αἰπὺ βολῆσαι. Et Il. τ, Τοιοῦτοι δ' ἔπεσί μοι ἐείκοσιν αἰπὺ βόλησαν. Et alibi sæpe. Sed iungitur etiam genitiuo, pro μεθοπῶ & ὀλιγωρῶ. vt Il. σ, — ἢδὲ μάχης καυστειρῆς αἰπὺ βολῆσαι. vbi Eust. πυκνῶν exponit, at breuium schol. autor, μεθοπῶν. Et Od. φ, — ἢ γάρ τευ ἐπιστὸς αἰπὺ βολήσεις. vbi Eustath. scribit hîc αἰπὺ βολῆσαι esse ὀλιγωρῆσαι, alibi autem σωματῶν: apud posteros autem Homeri ἐπεῖσαι significare. Idem in illum priorem locum annotat αἰπὺ βολῆν esse quasi αἴτιον βάλλειν & ὀλιγωρεῖν, Aliā tamen deriuationem quidam attulerunt.

Αἰπὺ βολῶ, Supplico, Oro, Obsecro, apud Homeri & Hesiodi posteros. in qua signif. videlicet pro παρακαλῶ, vel (vt alibi) ἱκετεῦσαι, ait Eustath. αἰπὺ βολῶν dici τὸ αἴτιον πιθῶν βαλλόντας τινὰς ἱκετεύοντας, ἢ, ὁ ἱστορεῖται. Iungitur autem accusatiuo. Aristophanes Nub. αἰπὺ βολῶ σε. Idē, ὁ δὲ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν ὡς περ θεὸν αἰπὺ βολεῖ με. Demosthenes in Midiam pro Obtestari & obsecrare, αἰπὺ βολοῦντος τούτου καὶ λιπαροῦντος οὐκ ἀνέσει. Luc. καί σε αἰπὺ βολοῦμεν πρὸς αὐτῆς τῆς Ἀφροδίτης. Plutarchus cum infinitiuo, de supplicibus loquens, συγγνώμην ἔχειν αἰπὺ βολοῦντες. In præt. imperfect. αἰπὺ βόλουν apud Athen. lib. 12, κ' αἰπὺ βόλουν πρεσβεύοντες. Item passiuum Αἰπὺ βολοῦμαι, Obsecror, Aristoph. ET Αἰπὺ βολήσις, Supplicatio, Deprecatio. Pla. Apol. ὡς περ τοῦ οἴκτου καὶ τῆς αἰπὺ βολήσεως. ET Αἰπὺ βολία, quod Eustath. apud Eupolidem δέησιν exponit. ITEM Προσαιπὺ βολῶ, Vltra supplico, vel obsecro.

ΒΕΛΤΕΡΟΣ, ᾱ, ὸν, Melior, Præstantior. βελτίων, κρείττων, ἀμείνων, καλλίων. Hesych. Hom. Il. φ, Ἤτοι βέλτερον ὅτι κατ' ἄρα Τῆρας ἐναίρειν Ἀχαιοῖς τ' ἐλάσαι, ἢ κρείσσων εἶναι μάχεσθαι. Sic Hesiodus Erg. v. 367, Οἴκοι βέλτερον εἶναι, Domi esse melius est. Phocylides, Βέλτερος ἀκήρατος ἔφυ σοφισταὶ ἀνήρ. Aristoph. tamen scholiastes in positiuo gradu exponit φρόνιμος. Vide Ἀβέλτερος quod proximè sequitur.

¶ Ἀβέλτερος, ᾱ, ὸν, Stolidus, Amens, Stultus, Vecors, Vesanus. Ex α priuatiuo & comparatiuo βέλτιον factum esse Suidas & Hesychius videntur indicare velle, quum exponunt, ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων, id est, Qui quod melius est non cognoscit. At Simplicius in Epicteti, ex α priuatiuo & βελτίων compar. masculi. gen. vult fieri: sed alia ratione. ait enim ἀβέλτερον appellari quempiam, ὅτε οὐκ ἔχει τίνι συγκρινόμενος, βελτίων φαίνεται, id est, Quum non habet cui collatus, melior videri possit. Suidas tamen aliam quoque affert etymologiam: dicens βέλτερον significare prudentem, & à βάλλω fieri, vt a φέρω φέρτερος: Aristophanis scholiastes itidem βέλτερος significare dicit φρόνιμος. De qua significatione si constet, ego hanc etymologiam vt magis propinquam recipio: vt videlicet ἀβέλτερος ex α priuatiuo & nomine βελτερος fiat. Alterā autem sequens, dicerē potius ὁ τὸ βέλτερον μὴ γινώσκων, id est τὸ βέλτιον. Ἀβέλτερος & ἔμφρων opponuntur apud Athen. l. 13, — ὅτ' ἀβέλτερος, Οὔτ' αὖ ἔμφρων. Ἀβέλτερος νοῦς, Suid. Vide χαῦνος.

Ἀβέλτερως, Aduerb. Stolidè, Stultè. Plut.

Ἀβελτέρειος. pro ἀβέλτερος, vt ἡμετέρειος pro ἡμέτερος. Eust. ex Herodiano quem appellat τὸν τεχνικόν.

Ἀβελτερία, ας, ἡ, vel potius Ἀβελτηρία, Stoliditas, Stultitia, Amētia, Vesania. Hes. Suid. apud quē Menāder, εἰς τοῦτο ἀβελτηρίας ἤλασεν αὐτοὺς ὁ νοῦς ὥστε, &c. Apud eundem paulo antè habetur, ἀβέλτερος νοῦς. Plutarch. πῶς αἴ τις διακρ. &c. Ἔνιοι δὲ δεισιδαιμονίας ἀθεότητα, καὶ παιδαρίαν ἀβελτηρίας ἀπολόγημα ποιοῦσιν. Idem in Fabio, ἀβελτηρίας τινὸς καὶ νωθρότητος ὑπόνοιαν εἶχε τοῖς ὀπτικοῖς. Sequens autem Aristotelem (vt opinor) ἀβελτηρίαν & νωθρότητα copulat. sic enī ille lib. Rhet. 2, τὰ δὲ σώματα εἰς ἀβελτηρίαν καὶ νωθρότητα. ὅθεν οἱ ἀπὸ Κίμωνος καὶ Περικλέους καὶ Σωκράτους. ἀβελτηρία Demosthenī sæpe pro ignorantia quæ prudentiæ opponitur. B. in Lex.

Ἀβελτεροκόνιξ, ορος, ὁ, Idem quod ἀβέλτερος. Suidas. Idem exponit & κωνῖς, id est, Vanus, vel Ventosus, præsertim quum de homine dicitur.

ΒΕΛΤΙΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, Melior, Præstantior. Dem. τοῦ τοιούτου. Οἱ νέοι γὰρ ἡμῶν δι' ὀκείνου ἔστιν τὸν ἀγῶνα βελτίους, Ad frugem morum meliorem redigentur. Thuc. lib. 8, τοῦ γὰρ οὐδὲν βέλτιον ἀλλὰ καὶ χεῖρον ὁ Τάμως, ὡς τοῦ σεπτὰ χθὴ, πυρέσσων.

Βελτίονος, Melius.

Βελτιόω, F. ώσω, Meliorem seu Melius reddo. Philo De vita Mos. l. 3, ὡς περ ἀγαθὸν ἀρουρεῖν φιλοσοφία τοῦ καθοῦσα, δογμάτων θεωρίᾳ παγκάλως ἐβελτίωσε, In melius prouexit. Idem, τὸν μὲν δίφνοιαν τὸ τοῦτον, ἔπειτα καὶ τὸ σῶμα δι' τῆς ψυχῆς ἐβελτιοῦτο, Animus primùm, deinde per animā corpus proficiebat. Plut. νέος ὢν αὐδρὶ βεπυμβῷ τὸ ἦθος, Qui melior fit. VNDE Βελτίωσις, εως, ἡ, In melius prouectio

Philo De vita Mosis lib.2, ὥστε μεγαλαργίαν καὶ ἅμα βελ πίωσιν ἠθῶν, Tum ad vitæ morúmque disciplinam.

Βέλτιστος, η, ον, Optimus. οἱ βέλτιστοι τῶν πολιτῶν, Optimates. Plutarch. βελτίστους γίνεσθαι ἑαυτῶν αἰθρώπους ὅταν πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζωσι, Tum denique longè optimos fieri homines. Thuc.lib.4, Ἀλλ' ὡς τὰ βέλτιστα συμβουλεύοντες ἐχρήζοντο.

Β Ε Λ Ο Σ, εος, τὸ, Telum, Iaculum, Sagitta, Hasta missilis. παῦ τὸ πόρρωθεν βαλλόμενον, vt Eust. explicat. licet alibi scribat βέλος propriè esse τὸ τῶ οἴστοῦ σδήμειον: indéque ipsum totum βέλος nominari, vt & αἰχμὴ, quū pars δόρατος sit propriè, per synecdochen pro δόρυ accipitur. Od.υ, Οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός. Et Il.ρ, — μεθαπτυόμενοι δὲ μάχοντο Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα τανύεντα, Πολλὸν ἀφεστότες. Et Il.σ, — ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἦκεν. Vbi Eustathius annotat βέλος pro δόρυ accipi, vtpote μηκόθεν ἀφεθέν. Antè enim de eodem dixerat, ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. Athen. ἐφ' οὗ λιθοβόλος ἐφειστήκει πεπταλαντον λίθον ἀπ' ἀυτῶ ἀφεὶς καὶ δωδεκάπηχυ βέλος. id est, Saxa tritalentaria teláque missilia duodeuiginti pedum facilè eiaculans, Bud. De asse. Ἐντὸς βελῶν εἶ) dicitur qui intra teli iactum est, vt idem Budæus Comm. exponit. Contrà verò apud Luc. De hist. scr. καὶ ὅπως ἀσφαλῶς μεθέξω τῶ πολέμου αὐτὸς ὄξὺ βέλος ἐστὶ. ‖ Quum verò peculiariter deo tribuitur, Fulmen est: vt apud Herodot. βέλος ἐνέσκηψε θεός, Deus fulmē eiaculatus est. At Soph. Trach. addidit & κεραυνοῦ, dicens Ἔνσεισον ὦ ναῦ, ἐγκατέσκηψον βέλος Πάτερ κεραυνοῦ. ‖ Eundem verò Sophoclem gladium quo interiit Aiax, ἔγχος ἔχθιστον βελῶν audacter dixisse, autor est Eustath. Aristoph. tamen schol. in hoc Acharn. loco, Ἀλλ' μή μοι φέφασιν' ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος pro ξίφος etiam poni scribit. ‖ Βέλος Eustathio est etiā ipse ictus & dolor ex ictu illatus, vt Iliad. ξ, κάδ δέ οἱ ὄσσε Νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα, βέλος δ' ἔπ θυμὸν ἐδάμνα. Id ipsum etiā tradit schol. Eurip. βέλος dici scribens καὶ τὸ πεμπόμενον, καὶ τὸ τραῦμα ἀπὸ τῆς βολῆς τῶ βέλους. ‖ Βέλος οὐ Homerus metaphoricè dixit etiā extremum dolorem parturientis. vt Il.λ, Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα Εἰλειθυίας, τά τε τε δεῖσι μογοστόκοι εἰλείθυιαι. Βελῶν verò differentiam qui scire desiderat, cōsulat Paul. Æg. lib.6, cap.88.

C. Βελόακον, quasi Telorū remedium, à quibusdā dicitur ὁ δίκταμνος, vt habetur apud Diosc. quòd tradat vulneratis capris mederi, à pastu eius statim decidentibus telis. Gorr.

C. Βελοθήκη, Theca ad reponenda iacula, Pharetra. Hes.

C. Βελομαντία, ας, ἡ, seu ῥαβδομαντία, genus est vaticinationis, quum mittuntur sagittæ in pharetram, & commiscentur inscriptæ siue signatæ nominibus singulorū, vt videatur cuius sagitta exeat, & quæ prius ciuitas debeat oppugnari. Vulg. lex. ex Hieron. in Ezech. cap.21.

C. Βελοποιὸς, οῦ, ὁ, Telorum fabricator. Camer.

C. Βελόσασις, εως, ἡ, dicitur vt ἱππόσασις, Budæo autore. Legitur Ezech.4 in principio, & 1 Macc ab.9, βελοσάσεις καὶ μηχανὰς καὶ πυροβόλα. vbi exponitur Balista.

C. Βελοσφενδόνη, ης, ἡ, Phalarica, vt habent vulg. lex. Apud Plut. verò in Sylla βελοσφενδόνη καὶ χρόσφοι, interpres vertit Sagittæ & glandes.

C. Βελότοκον à quibusdam dicitur ὁ δίκταμνος, vt habetur apud Dioscoridem, quòd & sagittarum & partuum remedium sit. Gorr.

C. Βελουλκός, οῦ, ὁ, Tela missilia extrahens. Βελουλκὸν Bud. interpr. Ferramentum chirurgi ex Celsi lib.6, cap.26. Paulus Ægin. lib.6, cap.88, ἐκπτωκότος δὲ δι' ὀδυνάγχας ἢ ῥιζάγχας ἢ βεβουλκοῦ, ἢ ἑτέρου τινὸς ὀργάνου. VNDE Βελουλκία, ας, ἡ, Teli infixi extractio: cuius tres ex Homero species tradit Eustath. Il. η: ἐκπομπῶ, quum telum educitur discissa latius carne, vt in Eurypylo: διωσμὸν, quū protruditur ac propellitur, seu eiicitur, vt Celsus loquitur: vt in Diomede: ἐξολκὴν, quum extrahitur, vt in Menelao. ET Βελουλκικὸς, οῦ, ὁ, Ad telorum extractionem pertinens. vt apud Ægin. l.6, cap.88, ὅπ τὸ βελουλκικὸν τῆς χειρουργίας μέρος τῶ αἱμοπετῶν ὄζει. ET Βελουλκέω, ῶ, Tela extraho. Ægin. ibidem, αἱμορὸν τὸ βελουλκοῦντας ἡμᾶς τῶ βέλους χεῖρον ἐργάσασθαι κακόν.

C. Βελεπιχαρὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Iaculis gaudens, Iaculator. Apollinis epithetum in Epigr.

C. Ὀξυβελὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Acutā habens cuspidem. Id enim propriè significare vult Eustathius, dicens βέλος esse τὸ τῶ οἴστοῦ σδήριον. Il. σ, ἄλτο δ' οἴστὸς Ὀξυβελὴς, καθ' ὅμιλον ὀδὴ πέσεν μδεαίνων. Ὀξυβελὴς Suidæ est etiam ὀξὺ βέλος ἔχων. quo propemodum sensu echinus ab Empedocle (vt Plutarchus περὶ πύκνης refert) ὀξυβελὴς dictus est, quippe qui aculeis armatus sit admodum acutis. Etymologico autem ὀξυβελὴς est Qui celeriter iaculum mittit, aut Qui celeriter iaculo ictus est. Ad priorem significationem pertinet hoc Diodori lib.20, ἐνέθετο μδ[εἰς τοὺς λέμβους] τῶ τειαστάμων ὀξυβελῶν τοὺς πόρρωτάτω βάλλοντας, καὶ τοὺς τύπτοις κῦ ὕψοθεν χρησταμδύοις. Id est (Bayfio interprete) Imposuit machinas quæ tela quālongissimè emittere valerent, eósque homines qui illis machinationibus exactè vti possent. Ὀξυβολῶ autem quod Suidas exponit ταχέως ἀκούω, hìc locum non habet.

C. Τριβελὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Tres cuspides habens. τριβελὲς δόρυ vulg. lex. citant ex Epigr. pro τρίαινα.

C. Ἑκατηβελέτης, ου, ὁ, Eminus iaculans, ὁ ἑκαθεν βάλλων. Sic enim exponēdum esse docet Eustathius, dicens Simonidem parum σεμνῶς de Apolline scripsisse quòd ἑκατὸν βέλεσιν ἀπέιλεν τὸν ἐν Πυθοῖ δράκοντα. nisi quis ἑκατὸν numerum finitum pro πολλοῖς infinito accipere velit. Iliad. α, Μιῦν Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος. PRO eodem ab ἑκὰς & βολὴ (mutato α in η metri causa) dicitur Ἑκηβόλος. Il. α, Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος. A QVO Ἑκηβολία, ας, ἡ, Iaculatio è longinquo. Il. ε, Ἀλλ' οὔ οἱ τόπε γε χραῖσμ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, Οὐδὲ ἑκηβολίαι ἦσιν τὸ πρίν γ' ἐκέκαστο.

¶ Βέλεμνον, ου, τὸ, idem quod βέλος, Hesych. Suidas. Il. ο, Ἕκτορ δ' ὡς ἐδέδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα.

¶ Βελενίτης, ου, ὁ, Lapis qui sagittæ effigiē repræsētat, ex ampla radice desinens in tenuissimā aciem: in cuius intimo corpore aurea quædam armatura interdum est, in aliis autem terra aut arena, aut alius etiam lapis. quæ omnia in acutum æquè ac βελενίτης ipse, turbinata sunt, de quo Gorr.

¶ Βελονη, ης, ἡ, Acus. Eupolis apud Pollucem, Ἐγὼ δὲ σῦκα βελόναισι πεσσί. ‖ Est etiam nomen piscis qui ab Aristotele, Speusippo, & Dorione (vt refert Athen. lib.7) alio nomine ῥαφὶς dicitur, ab aliis ἀβλεννής: à Plinio autē Acus, Aculeati, (plurali numero) & Belone etiam Græco nomine seruato. Gaza verò & ipse Acū vocat, nec non Aciculam, vt habent vulg. lex.

C. Βελονοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Acus formam habens. Sic dicitur processus vnius ossis λιθοειδοῦς, ab interiori eius parte exoriens, solidus, oblōgus & subtilis instar styli, graphii vel acus, quem proinde veteres appellarunt συλοειδῆ, γραφοειδῆ & βελονοειδῆ: & quidam à gallinacei calcaris similitudine πλὴκ ῆν, vt tradit Gorræus.

C. Βελονοποικίλτης, ου, ὁ, Qui acu vestes variegat & ζωγραφεῖ, vt Hesych. exponit. Qui acu [vestes] pingit, vt Latini etiam loquuntur. Phrygionem verò vno verbo iidem nominant.

C. Βελονοπώλης, ου, ὁ, Qui acus vendit. Est etiā nomen proprium apud Aristoph. Pluto.

Βελονὶς, ίδος, ἡ, Acicula.

¶ Ὀβελὸς, οῦ, ὁ, Veru, vt Od.ξ, — καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε. Sūt & qui subulas interpr. Sic autem vocari putatur quòd simile sit βέλει. Apud Herodot. legimus ὀβελοὺς βυκτῆρας σδηρέους. Apud Aristoph. autem in Ach. ὀδελὸν Bœoticè pro ὀβελόν. HINC Πεμπτῶβολον, Veru quinque cuspides habens, Veru quinquefidum. Il. α, — νέοι δὲ παρ' αὐτὴ ἔχον πεμπτῶβολα χερσὶ, tenebant manibus quinquefidum quisque veru. Eustathius autem fuisse instrumentum coquinarium πενταδάκτυλον, & cæteros τεσσῶν ὀβελοῖς ἀε solos Cumæos, gentem Æolicā, πεμπτωβόλοις vsos fuisse tradit. Ab illis autem & hanc vocem profectam esse: vt Æoles πεμπε pro πέντε dicunt. Quòd siquis πεντῶβολον dicat (inquit) quinque obolos significabit. Ibidē tamen τρεῖς ὀβελοὺς posse τριῶβολα nominari scribit. AT Ὀβελίας ἄρτος, Panis veru assatus: Vel, Qui obolo emitur, ὀβελὸν accipiendo pro ὀβολόν. ET Ὀβελιαφόροι qui panes illos in Bacchi pompa impositos humeris ferebant. Vtranque autem expositionem ὀβελίου ἄρτου affert Athen. sed Pollux (quem vide) ἀπὸ τῶ ὀβελίσκων deducit.

σκων deducit. HINC & Ἀκρωβελία, Extremitas panis qui ὀβελίας dicitur. id est πᾶς ὀβελὶς ἀπήμβρος, Verubus tostus. Quanquam apud Eustath. legitur ἀκρωβελίας cum σ in fine. Sed quum velit esse substantiuum (vt & proximè sequens apud eum ἐπιβελία) apparet eum scripsisse ἀκρωβελία. Alioqui enim ὀξυτονῶς dicendum esset ἀκρωβελίας ἄρτος. Apud Hesychium autē legitur Ἀκροβελία (per ο tantum a nominatiuo singul. ἀκροβέλιον) expositum, τὰ ἄκρα τῶ ὀβελίου καὶ τῶ ὀβελιάρτου. quam vlimā vocē corruptā esse suspicor, & legendū, ὀβελίου ἄρτου, aut ὀβελιαίου ἄρτου, pro quo apud Eust. ὀβολιαῖα.

Ὀβελός, Nota quædā, veluti virgula recta certis scriptorum locis apponi solita Dicitur obelus (inquit Hieron.) quòd obelo, id est verui, fit similis: vel quia tanquā veru superflua iugulat & confodit. Hæc ille. Vide Ἀστερίσκος, & Eust. HINC Ὀβελίζειν, pro quo Lat. dicūt Expungere. Cic. Epist. ad fam. l.9, Alter Aristarchus hos ὀβελίζει. Vide Erasmū. Hermog. tomo 2. περὶ ἰδεῶν quædā ὠβελισμένα apud Demosth. profert. Basil. in Hexaem. 31. ὀβελὸν esse dicit ἀπιστίας σημεῖον, & ὠβελισμένα exemplaria dicit quæ obelum notatum habent. ET Ὀβελισμὸς, Obeli appositio, Notatio quæ fit apposito obelo

Ὀβελίσκος, ου, ὁ, Veruculum, qua voce vtitur Plinius. Apud Xen. Βοσπόρῳ ὀβελίσκω Suidas exponit συβλα, id est subula. ‖ Ὀβελίσκοι à figura dicti fuerunt lapides pyramidum forma, sed minores: qui & apud Latinos nomen seruarunt. Imò & multo vsitatius apud illos nomē hoc fuisse constat. ‖ Ὀβελίσκος pro lamina ensis (quæ vulgò etiam *lame*) ex Pol. affertur κέντημα διφόρον καὶ τὸν ὀβελίσκον ἔχ ἰσχυρὸν καὶ μόνιμον. HINC Ὀβελισκολύχνιον (q.d. Verulucernium) Lucerna (inquit Bud.) vel Laterna obelisco præfixa, qualis est qua prælucere solent viatoribus nocturnis. apud Aristo. Polit.4, καὶ πρὸς τὴν ὀλιγανθρωπίαν αἰαίκαῖον τὰ ἐρχεῖα ὡς τῶ τὰ ὀβελισκολύχνια ποιεῖν. Vbi quidam Luminaria obeliscis imposita, alii Lychnia candelabris imposita interpr. ET Ὀβελισκολύχνος apud Athen. 293, quem similem vult esse ξυλολυχνοχῶ. Bud.

¶ Ὀβολὸς, Obolus. Nummus minutus, vtpote sexta pars drachmæ (quæ ὀβολοῦ ἕξας dicitur Eust.) Sed oboli temporis progressu multū imminuti fuerunt, & mutati in eos qui φόλλεις dicti fuerunt. Chrysost. λεπτὰ δύο apud Marcū c.12, exponit ὀβολοὺς δύο. Vide Eras. in prouerb. Obolo dignus, & Obolis quatuor non emam. Cæterùm vt ὀβελὸς a βέλος, sic istud ὀβολὸς ab ὀβελὸς deriuatum putatur quòd ὀβελοῦ figuram haberet, ita tamen vt non prorsus in acutū desineret. De hui⁹ autem nominis deriuat. lege Plut. in Lysandro. HINC Διώβολον. ET Τριώβολον. Significat autē διώβολον duos obolos, quos populus ad concionem veniens accipiebat. Ab hoc nomine est Diobolaris Lat. de contempto & parui pretii. Vide Erasmum. Solebāt & ori defunctorum duos obolos imponere, quò allusisse putāt Aristoph. (inquit Budæus) in hoc Ranarum loco, vbi de natura loquens, dicit, δὺ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών. ET Τριώβολον, Tres oboli. Thucyd. Hanc autem fuisse iudicialem mercedem scribit schol. Aristoph. Et βιώβολα ab ὀβελὸς vide in Πεμπτῶβολον paulo antè. AT Ὑπόβολος adiectiuè dicitur res quæ in vsuras sextantes oppignerata est. vt Bud. ex Eustath. tradit. Ὑπόβολος autem cum ο in secunda, est simpliciter quæ oppignerata est. ET Ὀβολιμαῖος, q.d. Obolaris. vt ὀβολιμαῖον κέρδος in epistola Theanūs, εἴπ ὀβολιμαῖον κέρδος τεθεωρήμεθα, μεγάλοις ζημιωθῆναι. Et ὀβολιμαῖος τόκος apud Eustath.

C. Ὀβολοστάτης, Fœnerator, vt Bud. apud Aristoph. in Nubibus interpr. κλαέτ' ὦ ὀβολοστάται, αὐτοί τε καὶ πράγματα καὶ τόκοι τόκων. Item Ὀβολεστάτης fœm. gen. Poll. 124. ET Ὀβολοστατική, Aristot. Pol. 1, Fœneratoria [ars] ITEM Ὀβολοστατῶ, τῶ, Fœneror. sed de turpi & sordido lucro dicitur. Vide Poll. 125. Lucin Menippo, ἁρπαζοῦσιν, ὀβολοστατοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσι.

B A Λ B Ῑ Σ, ῖδος, ἡ, Est locus vnde ii qui cursu certant, emittuntur. vt docet Pollux: (licet idem cursus etiā terminum à quibusdam βαλβῖδα nominari scribat.) Carceres Latini vocant. Græcis verò aliis nominibus dicitur ὑστληγξ, ἀφετηρία, γραμμή. Aristophanis scholiastes dicit esse τὸ ἐν ἀρχῇ τῶ δρόμου κείμενον ἱστάρσιον ξύλον, quod paratis ad cursum cursoribus ablatum fuerit, indeque & ἀφετηρία vocatum: vel πλὴν ὑστὸ πλὴν ὑστληγγα γινομένῳ γραμμῶ. Dictum verò hoc vocabulū esse vel ἀφ' τὸ ὀπὶ τῆς γραμμῆς τῆς ὑπὸ ὑστληγγα βεβηκέναι τοὺς δρομέας: vel ἀπὸ τῶ εἰσβάλλεσθαι βαδὶ ἰω: (quia primum lento gradu incederent antequam currerent) vel ab ἅλομαι quasi ἅλβις, & facto ὑστ' βιασμῶ βαλβίς. Eustathius etiam à βάλλομαι deducit, qu anuis nominis rationem non addat. Apol. Arg. 3, Τόσσον τ' ἐν βαλβῖδος ἐπήβολος ἅρμα πτύσσει Γίγνε, ὅπ πίτ', &c. Aristoph. Equit. Ἄφες ἀπὸ βαλβῖδων ἐμέ τε καὶ πυτενί. ‖ Metaphoricè accipitur pro Initio. vt apud eundem Aristophanem Vespis, καὶ μὴ ἀφῶς γ' ἀπὸ βαλβῖδων τοῦ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω τῆς ἡμετέρας. id est ἀπ' ἀρχῆς, vt schol. explicat. ‖ Apud Sophoclem verò Antig. βαλβῖδων ἐπ' ἄκρῳ ἤδη νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι, schol. exponit κρηπῖδων τῶ πίχους, metaphora sumpta à cursoribus. ‖ Βαλβῖδες Eustathio sunt etiam αἱ ἐν φρέασι καὶ ἄλλοις τιοὐτοις ἐλκοπαὶ καὶ ἐξοχαὶ δι' ὧν κατάσιν εἰς αὐτά. ‖ Apud Hippocratem verò βαλβὶς est κοιλοτης τῶ βραμίκης, id est, Concauitas oblonga, autore Galeno: & τὸ ἔχον ἑκατέρωθεν ἐπανασάσις, vt Hesychius scribit. ‖ Est etiam βαθμὸς, ἔρεισμα eidem Hesychio.

B A Λ A N T I O N, seu Βαλλάντιον, Crumena, Marsupium. Plato De republica 1, τὰ βαλάντια ἀποτέμνειν. (quod & vna voce βαλαντοποιμῖν) Herodian. 5, βαλαντία τε χρημάτων μεστὰ, δέλεαρ τοῦ θεοδόσιας. Hæc vox (vt ego arbitror) si vnico λ scribatur, ab aoristo 2 βαλεῖν deducēda fuerit: si duplici, à præsenti βάλλειν. Ita autem scriptum habet Florentina editio l.7, epigr. in hoc Simonidis hemistichio, — τὸ σὸν βαλλάντιον οἶδεν. Atque adeo apud Lucam quoq; ita scriptum in aliquot vetustissimis exemplaribus legere me memini. Alioqui in illo Simonidis loco metri causa geminata videri possit consonans. Vrut sit, quin ab illo quod dixi verbo deducatur, minimè dubitandum puto. Plutarchus certè velut ad eius etymum alludens in lib. περὶ φιλοπλ. scripsit, ἀλλὰ συσέλλειν καὶ ἀποῤῥάπτειν ὡς τὸν βαλαντιον, ἵνα σεγὰν ᾖ φυλάττειν τὸ εἰσβληθὲν δεῦνα πω. Quibus subiungitur, κἀμοὶ τὸ μὴ βαλαντιον, ἐμβληθέντος τὸ ἀργυρίου, γίνεται ῥυπαρὸν καὶ δυσῶδες. Fortassè tamen & ad alteram significationem τῶ βάλλειν ἀργύριον hanc vocem respicere, non immeritò quis dixerit: videlicet pro soluere pecuniam, seu pendere. Quo modo dixit Libanius Βάλλειν δύο ὀβολοὺς. Nam βαλεῖν τὸ ἀργύριον τοῖς τραπεζίταις Matth. cap.25, est simpliciter quod Gallica voce hinc ducta dicitur *bailler*. Adiuuat tamen & ille locus nostram nominis βαλαντιον etymologiam. Adiuuat autem & quod Lucæ cap. 10 legitur, v. 35, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῶ πανδοχεῖ. vbi ἐκβάλλειν est ἐκ τῶ βαλαντιου ἐκφέρειν. Sed pro eo quod Libanius dixit βάλλειν δύο ὀβολοὺς, multo vsitatius est καταβάλλειν. quod compositum pro illa etymologia & ipsum facit. Cæterùm ad ea quæ de orthographia hui⁹ nominis dixi, addo in illo Plutarchi loco βαλλάντιον primò scribi cum λλ, deinde βαλάντιον cum λ. HINC Βαλαντοτόμος, Crumenarum incisor, vno itidem verbo Gallico *Coupebourse*. Exponitur & Saccularius: ex Vlpiano & Asconio. Apud Aristophanem legitur & βαλαντοτόμος. ET Βαλαντοτομεῖν, Crumenas incidere. ITEM Βαλαντίδιον, Crumenula Eupol. apud Poll.

B O Λ E Ω N, ῶνος, ὁ, Fimetum, Sterquilinium. κοπρεῶν seu κοπρεοβολεῶν, οῦ κοπρεὼς δηλαδὴ ζώων βάλλεται ἤγουν ῥίπτεται, vt Eustath. declarat, dicēs Atticū esse & à βολὴ deriuari eiq; ἀκόλουθον esse καὶ τὸ βόλιτον ἢ βόλβιτον ὅπ κόπρεον νοῦμῶν.

B O Λ I T O N, ου, τὸ, (secundum Eust.) seu Βόλιτος, ου, ὁ, (secundum schol. Aristoph.) Stercus bubulum, vt Pollux ostēdit: licet Aristoph. schol. ὄνων ἀποπάτημα propriè esse tradat: quum tamen alioqui tribus in locis apud Aristophanem vbi hoc vocabulum explicat, βοῶν etiam mentio fiat, & ipse alibi βοῶν ἀπόλεθον esse dicat. Theophr. lib. 5, cap. 7, αἱ δὲ βολίτῳ φυτόνται ἀπόρμα, Si semen stercore bubulo inuolutum seratur. At apud Aristoph. Equit. Κἄρφγ' ὅτε δὴ γνῶν τοὺς βολίτοις ἠθηριῶμος, Διηκοσίοισι βοοῖν

ὑφηκόνησα, schol. exponit τῆς τροφῆς ἐπαγγελίας. A QVO A
Βολίπνος, ου, ὁ, Stercoreus propriè Qui est ex vaccino ster
core. Apud Aristoph. Ran. Io θάτερον σκέλος βολίπνου habe
bere dicitur. vbi schol. exponit ὄνειον, dicens ideo à qui-
busdam ὀνόκωλον nominari.

Βόλιπν, υ, τὸ, seu Βόλιπος, υ, ὁ, idem quod Βόλιπν. nisi quòd
βόλιπν Atticum esse tradit Aristoph. schol. Dioſc. lib. 2,
cap 93, ἰδίως δὲ ἄρρενος βοὸς βόλιπον ὑπέραν τοῦ ἐπιπωκύαν
ὑποθυμιῶ ὕδωρ ὀπτὰ καὶ ἕψητα. Ex hoc βόλιπν, significāte
Fimum, Festus Imbulbicare apud Latinos dictum esse
scribit, quod Puerili stercore inquinare exponit. B

ΒΟΛΒΟΣ, οῦ, ὁ, Bulbus. ἄγειον τι κρόμμυον, vt Euſt. expli
cat, addēs ex Herodiano gramm. dici q. ὁ βίᾳ γῆθεν ἀνα-
βαλλόμενος. Aristoph. verò ſchol. exponit ὕδνον. i. Tuber
terræ. Theophr. ἀπὸ ῥίζης δὲ, σκόροδον καὶ κρόμμυον καὶ βολ-
βὸς καὶ ἄρρον. Βολβὸς ἐδώδιμος, Bulbus eſculentus: βολ-
βὸς ἐμετικὸς, Bulbus vomitorius: βολβὸς ἄγειος, Bulbus
ſylueſtris, quem ἐφήμερον quidā vocant & Colchicum:
venenata autem herba eſt. Bulborū plura genera vide
apud Theophr. Hiſt. p. lib. 7, c. 13, Plin. lib. 19, c. 5, circa fi-
nem. Omnes etiā radices rotundæ & tunicatæ, vt li- C
lii, croci, ſquillæ, arundinum & ſimiles aliæ, βολβοὶ dicun
tur. Apud Dioſc. verò lib. 1. c. 124, βολβοὺς καλάμου Mar-
cellus oculos vocat, quo nomine veteres in radice arun
dinis dixerint eam partē vnde ſoboles quotannis naſci-
tur. ‖ Βολβὸν etiam ὀφθαλμοῦ Paulus Ægin. dicit lib. 6, c.
17, de pterygio, βλάπτει δὲ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ τε κωλύειν τῇ συ
νολκῇ τὸν βολβοῦ πρὸς κίνησιν.

C. Βολβοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Bulbi formam habens, Bulboſus.

Βολβίνη, ης, ἡ, Bulbine. Bulbi quædam ſpecies, vt Theophr.
lib. 7. c. 13 docet, & Plin. lib. 19, cap. 5, circa finem, quam D
lib. 20. cap. 9, idē Plinius dicit herbam eſſe porraceis fo-
liis, rubicundo bulbo. Athen. lib. 2, αἱ δὲ βολβίναι καλούμε
ναι ἀγχυόπτραι μόνειοι τοῦ βολβῶν.

Βολβώδης, ές, ὁ καὶ ἡ, Bulboſus. Theophr. βολβώδη δὲ τοῦτο
ὅτι τροφοῦσα τῆς ῥίζαις.

Βολβάριον, υ, τὸ, Bulbulus. Epict. ET Βόλβιον, υ, τὸ, Idem, vt ha
bent v. l. Hippocrati verò lib. 2 γυναικείων aliud eſt. ſcri
bit enim de hoc, conſpici ἐν πυροῖς, Λιγυπίοισι δὲ μάλιστα,
ῥιζοῦ, ὅμοιον κυμίνῳ Λιβυστικῷ. Vide Galen. ἐν τῇ τοῦ Ἱ π-
ποκρ. Γλωσσ. ὀξυμ σύ. E

Ἀμβλυς, ές, ὁ, Obtuſus, Hebes. propriè de ferro cuius
acies eſt obtuſa. Plut. in Artoxerxe, ᾧ καθάπερ
ἀμβλεῖ ξιφιδίῳ μόλις ἀπαιρῶν τὸν ἄνθρωπον ἀπήγκενεν. id eſt,
Quo tanquam obtuſo pugione interfecit. ‖ Tranſfer-
tur ab acie ferri ad aciem oculorū. vnde ἀμβλὺ ὁρᾶν, ad
verbū obtuſum cernere. id eſt viſu hebeti. ponitur au-
tem hic ἀμβλὺ aduerbialiter. ‖ Per metaphoram ἀμ-
βλύς, Languidus, Remiſſus. vt ἀμβλὺς πρὸς δρόμον, Eur.
Ad curſum remiſſus, Nō acer. Plut. in Alcib. τοῦτο τὸ κέντρο- E
γμα ποιεῖ μᾶλλον ἀμβλυτέρους ἐποίησε πρὸς τὸν μάχην, Fecit vt
animo eſſent minus alacri & prompto ad pugnam, Fe-
cit vt remiſſiore eſſent animo. Poteſt etiam (meo quidē
iudicio) exponi Tardiores ad pugnā. id eſt ὀκνηρότερους.
nam Heſych. ἀμβλύτερον exponit ὀκνηρότερον. Idem ibidē
φόβεῖσθαι μὴ τοῦ τὸν κρίσιν ὁ δῆμος ἀμβλύτερος αὐτῷ ᾖ.)
Cicero hunc Eurip verſum, Νοῦν σ' ἀμβλὺς εἶμι καὶ κατη
πυκὼς κακῶν, tranſfert, Sed iam ſubiectus miſeriis obtor-
pui ‖ Ἀμβλὺς, Debilis. Thucyd. ſchol. in quodam eius lo
co ἀμβλύτερος explicat ἀσθενέστερος. Quomodo autem ἀμ
βλὺς ad βάλλω vel potius ad eius compoſitum ἀναβάλλω
pertineat, docet Euſtath.

Ἀμβλύτατα, aduerb. ſuperlat. gradus, Obtuſiſſimē. Pla. De
legib. Τὰ τοιαῦτα ἀμβλύτατα αὐτῆς κοῦφα. Ἀμβλὺ ὁρᾶν,
Obtuſum cernere, paulo antè expoſui, admonens ἀμ-
βλὺ aduerbialiter accipi.

Ἀμβλύτης, ητος, ἡ, Obtuſitas, Hebetudo. ‖ Item Tarditas,
Remiſſio animi, per metaphoram, quam & adiectiuo
ἀμβλὺς dedimus.

¶ Ἀμβλυνῶ, Obtundo, Retundo, Hebeto, Obtuſum reddo
& hebes. ‖ Ἀμβλυνεῖν, præter nota ſignificata (inquit
Bud.) Tardare & impetum frangere & retundere ſigni-
ficat. Plut. in Cæſ. de Bruto, τὸν μὲν ἐξαυτῆς ὁρμήσαντα
πρὸς κατάλυσιν τῆς μοναρχίας ἤμβλυνον αἱ τοῦδε Καίσαρος πρα
ὺς χάριτες. Et alibi ſæpe itidē vſus eſt. Hactenus Bud.
idem Plutarchus in Pericle, καὶ τοῦ δεύτερον ἀμβλυνόντα.

Ἀμβλυνόμαι, Paſſ. Obtundor, Hebetor. ‖ Item meta
phoricè, ſicut & actiuum. Thuc. lib. 2, τῆς τε ξυμφορᾶς τῷ
ὑπερβάλλοντι ἀμβλυνόμενος. id eſt (vt exponit ſchol.) ὑποπίπτειν
τῇ ὑπερβάσῃ συμφορᾷ. quanquam in vulg. exempl. legitur
ibi ὑποπίπτειν, ſed repono ὑποπίπτειν, quum ὑποπίπτειν nul-
lo modo conueniat: & ſequatur apud eundem ſcholia-
ſten, γνώμῃ μὴ ὑποπεπτωκυῖαν τῆς δεινοῦς.

Ἀμβλυντικὸς, ου, ὁ, Hebetatiuus, Hebetandi vim habens, vel
vim hebetatiuam. Athen. lib. 2, ἐπὶ ὃ σμηκτικοὶ καὶ ἀμβλυν
τικοὶ ὄψεως. Dioſc. lib. 7, cap. 1, ἀμβλυντικὰ τῆς δριμυτήτων,
Hebetatiua acrimoniarū, Hebetantia acrimonias. Idem
lib. 5. cap. 165, ἀμβλυν πιὼν τῆς ἀνωτικείοις δυνάμεν ἔχει.

Ἀμβλυνόπτω, Cæcutio, Caligo, Allucinor. Sum luſciſoſus, Nō
cerno acutum, Hebetem habeo aciem oculorum. Plato
Pol. 6, ὀφθαλμοὶ ἀμβλυνωπίοισί τε καὶ ἐγγὺς φαίνονται τυφλῶν.
id eſt Caligant, interprete Budæo. Lucianus, οὕτω κατηγό
σοι ἀμβλυνόπτω πρὸς τὸ φῶς. Cæcutio, καὶ βαρύωμαι τῷ ὀφ
θαλμῷ, inquit Budæus. Idem Lucianus in Timone, λη
μᾶς καὶ ἀμβλυνόπτας πρὸς τὰ γιγνόμενα, Cæcutis & lippus
es ad ea quæ fiunt, In iis quæ fiunt non es perſpicax, vel
ad ea quæ fiunt. Aliquando τὸ ἀμβλυόπτον ponitur tan-
quam nomen ſubſtantiuum pro caligatione & cæcutiē
tia. Ἀμβλυόπτω autem non eſſe compoſitum (vt puta
uit autor Etymologici, & cum eo viri noſtræ ætatis do
ctiſſimi) alibi probare conabor.

Ἀμβλύωπω etiam dicitur pro ἀμβλυωπῶ, inquit Heſychius.
eſt autem ἀμβλυωπῶ idem quod ἀμβλυόπτω, Cæcutio.
factum ergo exiſtimo ἀμβλώπω, ex ἀμβλυόπτω, ablato
per ſyncopen υ. Nam quin ἀμβλυώπω dici poſſit ſicut
& ἀμβλυόπτω, minimè cuiquam dubium eſſe debet. Vti-
tur autem hoc verbo ἀμβλώπω Nicander in Theriacis
Ὄμμασιν ἀμβλώπωσε. ‖ Eſt etiam ἀμβλώπω ſiue ἀμ-
βλόπτω, Abortior, Abortiuum pario, ἀμβλόω, de quo po-
ſtea.

Ἀμβλυωπὸς, οῦ, ὁ, vel Ἀμβλυωπὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Obtuſam habēs
aciem oculorum & hebetem, Qui eſt oculis hebetibus.
vnde ἀμβλυωποὶ κριταὶ apud Lucianum, Iudices non a-
cutùm cernentes. Theophr. lib. 3 de cauſis plant. καὶ ἀμ-
βλυωπῆς ὀπτήνονται πολλοὶ τοῦ ὀφθαλμῶν. Ibidem, ἀμβλυω
πῆς ὀφθαλμοὶ τῆς ἀμπέλου. id eſt Excæcati oculi, vt Bu-
dæus interpretatur. Dicitur autem ἀμβλυωπὸς ex ἀμβλὺς
& ὤψ, ὠπὸς eodē modo quo dicitur ὀξυωπὸς (quod illi
opponitur) ex ὀξὺς & ὤψ, ὠπός.

Ἀμβλυωπὸς, in actiua ſignificatione, Obtuſam reddēs
aciē oculorum & hebetem, Oculorum aciem hebetans.
vt apud Dioſcoridem lib. 2, cap. 174, ἀμβλυωπὲς ὤπιμον.
Apud eundem, ἀμβλυωπὸς φαῦς, eadem ſignif.

Ἀμβλυωπόπτερος, Comparat. Qui eſt hebetioribus ocu-
lis apud Athenæum. In vulg. lexicis ἀμβλυόπτερος legi-
tur, itidē verò in Luc. loco modò citato ſcribitur ἀμβλυω
πὶ non ἀμβλυωπί. quam ſcripturam vtrobique eſſe
mendoſam perſpicuum eſt.

Ἀμβλυωπία, ας, ἡ, Viſus obtuſus, Hebes oculorum acies.
Budæus viſum obtuſum apud Gregor. interpretatur. V-
titur & Plutarchus Sympoſ. 4.

Ἀμβλωπῆς etiam reperitur & ἀμβλωπὲς apud Theophra-
ſtum, lib. 3, cap. 20. vbi ſi mēdum non eſt, ἀμβλωπῆς &
ἀμβλωπὲς per ſyncopen perdidiſſe υ dicemus, vt ἀμ-
βλώσω pro ἀμβλυώσω. ‖ Citatur verò & ἀμβλῶπις αὐγαὶ
ex Eurip. id eſt hebetes oculi, vel cæcutientes. quæ ſcri-
ptura ſi mēdoſa nō eſt, ab ἀμβλῶψ eſſe dicemus plurale
ἀμβλῶπες ſi quidē à ſingulari ἀμβλωπὴς pro ἀμβλὺς πὴς
pluralis eſſet ἀμβλυωπεῖς, de quo modò dictum eſt. ‖ Iam
verò Heſychius habet ἀμβλώπη quod exponit τυφλή. id
eſt cæca. apud quem nemo dubitare poteſt quin ἀμβλώ
πη mendoſè ſcriptum ſit παροξυτόνως pro ἀμβλωπὴ ὀξυ-
τόνως, vt ſit ἀμβλωπὴς, ἀμβλωπή, ἀμβλωπόν, pro ἀμβλυω-
πὸς, ἀμβλυωπή, ἀμβλυωπόν.

H ¶ Ἀμβλόω, ῶ, F. ώσω, Abortior, Abortiuū pario, vel Abor-
tum pario. Ἀμβλῶσαι (inquit Euſtathius) τὸ φθεῖραι βρέφος
ἐν γαστρὶ, id eſt, Interimere infantem in vtero. Vſurpan-
tur frequentius COMP. Ἐξαμβλόω & ἀπαμβλόω quorū
hoc apud Plutarchum extat, illud apud Ariſtoph. & Pla
tonem. ſed pro ἀπαμβλῶσαι. apud Plutarchum legitur
etiam Ἐπαμβλῶσαι. Dicitur autem, ſecundum eun-
dem Euſtathium mulier ἀμβλῶσαι, quaſi αἰαβάλλειν

ἐκ τῆς μήτρας τὸ ἔμβρυον. Ego autem pono poſt ἀμβλύς, A
eos ſequens qui inde deducunt.

Ἀμβλόω, ῶ, F. ώσω, Idem quod ἀμβλώω. nam Obtundo &
Hebeto vertitur à Gaza.

Ἀμβλόομαι, οῦμαι, paſſ. Hebetor, Hebeſco. Theophr. in
4 De plant. ἔνια δὲ καὶ ῥηγνύμενα τὰ νοσεῖ, καθάπερ ἡ ἄμπελος.
ἀμβλοῦται γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὀπῆς. id eſt Hebetan
tur. Alibi autem vocat ἀμβλωπὴς κλῆμα cuius ὀφθαλμοὶ
ἀμβλοῦνται.

Ἄμβλωμα, ατος, τὸ, vel Ἄμβλωσις, εως, ἡ, Abortio. Partꝰ abor
tiuus. Partus abortiui infantis, vel potius ſimpliciter a-
bortiui. ἀμβλώσεως καὶ δίδωσις, apud Greg. Abortionis pe- B
ricula: In v. l. vertitur Partus pericula, non ſine manifeſto
errore. ‖ Dicitur autem ἄμβλωμα nō ſolū pro ἄμ
βλωσις, ſed etiam ἀμβλωθρίδιον, i. abortiuus fœtus. vt do
cet Euſt.

Ἄμβλωμα & Ἄμβλωσις, Obtuſio & Hebetatio. vt ἄμ-
βλωσις τοῦ ὀφθαλμῶν, Hebetatio oculorum. Apud Theo-
phraſtum autem, vbi de vitibus loquitur, ἄμβλωσις ὀ-
φθαλμῶν eſt excæcatio oculorū. Alii hebetationem ver C
tunt.

Ἀμβλωθρίδιον, υ, τὸ, Idem quod ἄμβλωμα, Fœtꝰ abortiuus. à
quibuſdam vertitur Partus abortiuus. ſed partus abor-
tiuus eſt ipſa ἄμβλωσις, niſi quis partum intelligat pro
ipſo fœtu, non pro ipſa pariendi actione. Videtur præ-
ceſſiſſe ἀμβλωθρίον, deinde addita ſyllaba δι, dictum
fuiſſe ἀμβλωθρίδιον diminutiui forma. Quidam cum ἔκ-
τρωμα confundunt: alii diſtinguunt, ex quibus eſt Euſt.

Ἀμβλωθρίδιον, Medicamentum quod abortum pro- D
uocat, vel, ad prouocandum abortum, Medicamentum
ad partū abigendu, ſiue elidēdū, vt loquitur Celſus. Ἀμ-
βλωθρίδιον, inquit Suidas, οὗτο τι τὸ φθορεῖον φάρμακον, καὶ
δὴ καὶ τὸ διαφθαρέν.

Ἀβλωθρίδια etiam legitur apud Heſ. idem ſignificās
quod ἀμβλωθρίδια. Quanuis autem ſcriptura illa ſine μ
planè videatur ab omni etymologia verbi, à quo dedu
citur hoc nomen, aliena: tamen apud eum ſuo loco, ſe-
quendo ſeriem alphabeticam, poſita eſt.

Ἀμβλώσκω, Idem quod ἀμβλόω. Suidas.

Ἀμβλίσκω, Idē. Dicitur autem ἀμβλόω & ἀμβλίσκω eodē E
modo quo αἰαλόω & αἰαλίσκω. Plato, καὶ ἐὰν νέον ὂν δίξῃ
ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκουσι. Iulius Pollux, ἀμβλίσκουσι δὲ (in-
quit) τὸ ἀμβλίσκειν τοιοῦσι, φησὶν ὁ Πλάτων. id eſt, Plato au-
tem ἀμβλίσκουσι dicit pro Faciunt ἀμβλίσκειν. hoc eſt,
Faciunt abortiuum parere, Faciunt abortiri.

Ἀμβλύσκω etiam legitur apud Heſ. in eadē ſignific. i-
témq; de vite dictum, fortaſſe in excæcationis ſignifi-
catione. nam mendo carere non videtur hic eius locus,
Ἀμβλύσκει, ἐξαπλοῖ κυρίως δὲ ὅθεν ἀμπέλου.

Ἀμβλυσκαίω, Idem apud Pollucem. F

ΒΑΠΤΩ, Mergo, Immergo. vt apud Arat. τὰ μὲν εἰς
κεφαλὴν μάλα πάντα βάπτων ὠκεανοῖο. Pro
quo Cicero, Hic caput & ſuperas potis eſt demergere
partes. Item Tingo (quod fit immergendo) Hom. Od. 1,
Ὡς σ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον Εἰν ὕδατι
ψυχροῦ βάπτῃ. In Epigr. — ἐς ὕδατα κρεῶν ἔβαψε, Immerſit.
Dioſc. 1. 1, βάπτειν πεύκας. Sic apud Lucill. Epigr. 2, πᾶς βύκας
βάπτειν & τὴν κεφαλὴν βάπτειν. Apud Soph. βάπτειν ἔγχος, In-
ficere, Imbuere. Apud Luc. autē noua cōſtru. Euāg. c. 16, G
v. 24, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος, pro Vt intin
gat extremū digitū ſuū in aquam. ‖ Βάπτω, Lauo, πλύω.
Suid. ex Ariſtoph. βάπτειν etiā neutraliter nauis dicitur a-
pud Eurip. pro ἔφαλος γίνεσθαι. Is enim in Oreſte ſic habet,
Καὶ ναῦς ἐνηνέμωσε πρὸς βίαν πολὺ ἔβαψεν [Βάπτω ſchol. Ni-
candri exponit etiā δρόμου, & κυμίζω, i. Hauriō, Impleo
[hauriendo ſub.] in hoc loco Alexiph. Ἡ σὺ γὰρ ὠσαμὸν κα
θαλμεῖ βάλανα γαίης Ναιομένῳ. Τὰ λεπτὰ δὲ τέσσαρα μὲν ὀβολὸν κα
τὰ ἕξαις. Ἡ αὐτὰ ἄλα βάπτει. Sed melius cōuenire videtur
poſterior expoſitio loco Eurip. in Hecuba. Βάψασ' ἑνὶ κύκλῳ, H
&c. Paſſ. Βάπτομαι. vnde βάπτομαι, & βάμμα.

Βάμμα, ατος, τὸ, Tinctura, ſeu id ipſum quod tinctum eſt.
χρῶμα, inquit Heſych. Plato 12 Leg. βάμματα δὲ μὴ
προσφέρειν, ἀλλ' ἢ τοῖς τὴν κόσμησιν τοῦ σώματος. Pro quo Ci-
cero De legib. 2, Tincta verò abſint, niſi à bellicis inſi-
gnibus. Βάμμα Σαρδιανὸν, i. τὸ φοινικοῦν, à Sardo inſula
in qua purpuræ celebres fiebant. prouerbialiter accipi-
tur pro plaga, de quo apud Suidam. Eſt etiam idem-

quod ἔμβαμμα, hoc eſt intinctus, quo Plinius vtitur. i-
liquor in quo panem vel obſonia intingimus. Salſa-
mentum vertunt vulg. lex. Dioſc. lib. 3, cap. 94 de radice
laſerpitii, ὀξύτατος δὲ ὀδὶ μυγυμβῆν καὶ εἰς βαμματα καὶ εἰς
ἅλας. vbi Barbarus vertit, Commendatur ad intinctus
inſulentáque. Nicand. Alexiph. πηλάνιόν τε πίοις ὀνὶ βάμ
μασι σμβλων. vbi ſchol. annotat βάμμα vocari omne
ὑγρόν: &, ſi ſolum ſine adiectione ponatur, ſignificare a-
cetum.

Βάψις, εως, ἡ, q. d. Tinctio, Ipſe tingendi aut mergendi a-
ctus. βάψις χαλκοῦ καὶ σιδήρου, Temperatura æris & ferri. B
Citat Pollux ex Antiphonte.

Βαπτὸς, ῆ, ὸν, Tinctus, Infectus, ſ. colore aliquo. Ariſtoph. Plu
to, Οὔθ' ἱματίων βαπτῶν δαπαίας κοσμῆσαι ποικιλομόρφων.
Sic ex Platone citatur βαπτὰ χρώματα, Colores. & ex Eu
rip. βαπτὰν κάλπιδα πηγάν, Fontem hauriendum ſitulis.
nam & βάπτω in ea ſignif. ſuprà habuimus. ‖ Βαπτὸς eſt
etiam nomen proprium apud Plut. ‖ Βαπτὸς etiam la-
pis eſt ſeu gemma bituminoſa, molli odore prædita. ſic
dicta ex tinctura, quanuis Plinius non explicet quo co-
lore fuerit tincta. ſunt qui exiſtiment anchuſæ radice
intinctam fuiſſe Gorr. ET Βάπτεια, ας, ἡ, Tinctrix. C
Pollux ex Eupolide. AT Βάπται, οἱ, in vulg. l. Fucati.
Item, ſacerdotes quidā apud Ariſtoph. Suid. & Politian.
Miſc. Item nomen Comœdiæ Eupolidis. Polit. cap. 10
Miſcell.

Ἄβαπτος, υ, ὁ καὶ ἡ. vt ἄβαπτος σίδηρος, Non temperatū ferrū,
ab α priuatiuo, & βάπτω, id eſt Intingo. Nam ferrum
intingendo in aquam, temperatur. ἄβαπτος, ἀστόμαχος,
inquit Suid. i. (vt opinor) οὐχ ἑλῶν τὴν γλῶσσαν. quod de ferro
dici ſolet. Apud Heſychium legitur, ἄβαπτος, ἀστομώ
πατος. malè, meo quidem iudicio: ac legendum credo ἄ-
βαπτος, ἀστόμωτος: ἀβαπτόπατος, ἀστομόπατος: vt & apud Sui-
dā. Varinus hæc haber præterea, neſcio vnde deſcripta,
λέγεται καὶ ὅθεν τοῦ ἀρχαιολόγου.

Βαπτικὸς, οῦ, ὁ, Tinctilis, in v. l.

¶ Βαφὴ, ῆς, ἡ, Immerſio. Sophocl. Aiace, Κἀγὼ γὸ ὃς τὰ δύν' ἐ-
καρτέρουν πάτε, Βαφῇ σίδηρος ὡς. Item Tinctura, Color. Phi-
loſtratus Epiſt. Ἵνα ἀγνοῶσι τὸ αἷμα τῆς κοινωνίας τῆς βαφῆς.
Theophr. De cauſ. plant. lib. 1, cap. 24, βαφὴν ὑποτεθλιμμέ-
να. At Plut. τοῦ βαφοῦ οὐκ ἀφιέντα τῆς πορφυρίδος, ὃν πολλῷ
χρόνῳ δεύσαντιν οὖσαν, metaphoricè dixit pro macula.
Item color fucatus. Philoſtr. epiſt. 39, ζωγραφίαι παρειῶν
καὶ χλεύων βαφαί. Sic Herodian. φύσει τὸ πρόσωπον ὡραῖον
ὑβρίζων βαφῆς ἀφίεσι. Simili ferè modo Plutarchus Pe-
ricle dixit, βαφὴ ῥητορική.

C. Ἄβαφος, υ, ὁ καὶ ἡ, Non tinctus.

C. Δίβαφος, υ, ὁ καὶ ἡ, Bis tinctus. vt δίβαφος πορφύρα. qua vo-
ce & Plinius vtitur lib. 9, cap. 39; Dibapha tunc dicebā-
tur quæ bis tincta eſſet, veluti magnifico imperidio,
qualiter nunc omnes penè commodiores purpuræ tin
guntur. Cicero quoque ad Cælium ſcribens, eleganti
ioco, Curtius (inquit) noſter δίβαφον cogitat: ſed eum in-
fector moratur.

C. Ὀξύβαφος, ſeu Ὀξύβαφον, & Ὀξυβάφιον, Acetabulum. ἀγ-
γεῖον δεχόμενον ὄξος, vt Athen. exponit lib. 2. Propriè dictū
fuit vaſculum in quod acetum infundebatur ad intingē-
dos cibos: Pollux verò ἐμφάβια, μελάδεμα, λεκάνια, βυ-
βλία & ὀξύβαφα inter ἀγγεῖα quoque ἡδυσμάτων ἢ βρω-
μάτων commemorat: addens mox, ὀξύβαφα olim vocata
etiam τὰ ὑποδεχόμενα τὰ λάπαθα, ſeu (vt quidam emendāt)
τὰ λαπάθας: & alibi ſcribens ὀξύβαφα non ſolùm dici
ὅθεν κεφαλικῶν, verùm etiam ὅθεν τοῦς εἰς τὸν ἐδωδίμων χρῆσ-
αι, ſicut in Ariſtoph. Auibus, Ὀξυβαφοῖ ὑπὸ θεῖ τοῦς θοῦ
λαῶν ἢ πρυβλίον. & in Phrynichi Muſis, Καὶ ὀξυβάφων
τρεῖς χοινικας ἢ δύ' ἀλθύρων. Hinc ad menſuræ nomen
tranſlatum eſt quæ quartam heminæ partem continē-
ret, τέταρτον κοτύλης, vt Græci loquuntur: hoc eſt (vt Bud.
de aſſe ſcribit) 24 drachmas, id eſt quadrantale. Ὀξύβα-
φον vulg. lex. ſcribunt vocari etiam; ſimiliter vt κοτύλιον
& κοτυληδόνα, ab anatomicis ſinus profundiores oſſium
capita excipientes: obſeruari autem eiuſmodi cauitates
atque acetabula in coxēdicis oſſe maximè, & in eo qui
cymbam refert figura: vnde ei & nomen.

C. Κοκκοβαφὴς, ET Κοκκινοβαφὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Cocco tinctus,
Coccineo colore infectus. erat autem coccum rubens
Galatiæ granum, Plinio teſte. Citatur ex Athenæo

C. Μελαμβαφής, ές, ὁ καὶ ἡ, Niger ex tinctura, vt in v. l. exponitur. seu Nigro colore imbutus. A

Βαφικός, ῇ, ὸν, Tinctorius. Vnde Βαφικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, Tinctoria ars.

Βαφεύς, έως, ὁ, Tinctor.

C. Ἀποβάπτω, Intingo, Immergo leuiter. Dioscor. lib. 5, ἀποβάψας εἰς ὕδωρ, Intingens vel immergens in aquam.

Ἀπβάπτομαι, Pass. vnde ἀπιβάφη apud Athen. lib. 7, ὅς πῃ ἐν ἁλμῃ τοῦ τῶν τειχέων ἀπιβάφη.

C. Εμβάπτω, Immergo, Intingo, Aristoph. Nub. ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε. Xen. Pæd. 2, ὄψον ὁ ἔπ αὐτῷ λοιπὸν ἰῶν τῷ ἐμβάπτεσθαι. Athen. lib. 9 ex Aristoph. καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλῳ φάγομι αὖ ῥῆμα, εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λθ. κοτὶ σῦκα. vbi actiuè in pass. voce sumitur. VNDE Ἔμβαμμα, ατος, τὸ, Intinctus. Embãma etiã Colum. & Vlp. vocant. Xen. Pæd. 1, παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα. ET Ἐμβάφιος, Bibulus, vt v. l. exponunt. AT Ἐμβάφιον, ου, τὸ, Vas in quo intingitur. Galeno apud Hip. idem est quod ὀξύβαφον. sicut Nic. quoq; schol. κύμβον scribit appellari & κυμβίον & ἐμβάφιον & ὀξύβαφον. Pollux verò inter ἀγγεῖα ἐν οἷς τὰ ἡδύσματα ἢ βρώματα, vnà cum κελαρίοις, λεκανίοις, τριβλίοις & ὀξυβάφοις connumerat. AT Ἐμβαφίας ἀπὸ τοῦ βάθαι, ἀπὸ τοῦ βάπτειν ἢ βάθ. Hesych. B C

C. Εἰπιβάπτω, Immergo, Intingo

C. Κατάβαπτω, Demergo, Obruo.

¶ Βαπτίζω, Mergo seu Immergo (vt quæ tingẽdi aut abluẽdi gratia aquæ immergimus) Plut. De superst. ἢ τοῦ μάκρου κάλει χρῶν, καὶ βάπτισον σαυτὸν εἰς τὰ λαοῦσαν, ἢ καὶ σίραις ἐν τῇ γῇ διημέρευσον. Sic apud Alex. Aphrod. βεβαπτισμένος, pro Immersus. Bud. βεβαπτισμένος exponit etiam Intinctus. ¶ Βαπτίζω, Mergo, id est Submergo, Obruo aqua. Et βαπτίζομαι, Mergor, Submergor. Strabo lib. 6, de lacu Agrigenti loquens, ἢ δὲ ὀ τῆς ἀκολύμβοις βαπτίζεται συμβαίνει ἔχειν τὸν ὀλιγοπλάτοιον. Basil. 256, τοῖς ἐν τῇ θαλάσσῃ βαπτιζομένοις συμπίπτοντες. Naz. orat. De facto bapt. ἵνα μὴ αὐτανδρῶ τῇ νηῒ βαπτισθῶ. ¶ Vt autẽ Latini aliquẽ aqua obrutũ dicunt, significantes submersum, itidémque vino obrutũ pro Bene appotum & ad ebrietatẽ vsque, nec non Obrutum aliquem negotiis, præterea Obrutum ære alieno: sic & Græcos suo βαπτιζεσθαι metaph. vsos esse cõperio. Plato in Sympos. καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς εἰμι τῶν βεβαπτισμένων. Idẽ in Euthyd. καὶ ἐγὼ νοῦς βαπτιζόμενον τὸ μειρακιον, ἢ λόμβος ἀνατεινόμενος αὐτὸ μὴ ἀποδειλιάσῃ. Argumẽtis sophisticis obrutũ. Plut. in Galba, de Otho ne loquẽs, πενταετιῶν μειράδων ὀφθήμασι βεβαπτισμένος. Βαπτίζω, Abluo, Lauo. Marc. 7, v. 4, καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσι. Sic Luc. 11, v. 38, ὁ δὲ Φαρισαῖος ἰδὼν ἐθαύμασεν ὅτι οὐ πρῶτον ἐβαπτίσθη πρὸ τοῦ ἀρίστου. ¶ Apud Christianos autem βαπτίζειν de solenni illo mysterio initiationis dictum qua Christo initiamur, nomen suum retinet, nã Baptizare dicim⁹. & qui Lauare seu Abluere, pro Baptizare, itidémque Ablutionẽ seu Lotionẽ pro Baptismo seu Baptismate, dicere ausi sunt, explosi iure optimo fuerunt. Cyprian. tamen cum alibi, tũ in quadã ad Cæc. epist. (certo, vt opinor cõsilio) pro βαπτίζοντες dixit Tingentes. nã hæc. Matth. in fine cap. vlt. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, interp. ita, Docete omnes gentes, tingẽtes eos in nomine Patris & Filii & spiritus sancti. Sequitur autẽ in hac interpr. Tertullianũ magistrum suum, qui non solùm Tingere sed & Intingere interpr. Quibusdam tamen verbum Græcũ hac de re dictũ Latino Mergere interpretari magis placuit. Atque adeo idẽ Tertullianus De corona militis, magis propriè interpretatus est Mergitare, seruata propter trinã in baptismo immersionem, forma quã frequentatiuam grammatici vocant: sicut à βάπτω deductum βαπτίζω eam habere videtur. D E F

Βαπτισμός, ET Βάπτισμα, Mersio, Lotio, Ablutio, id est, ipse mergẽdi item lauandi seu abluendi actus. Marci 7, v. 4, βαπτισμοὶ ποτηρίων καὶ ξεστῶν καὶ χαλκίων καὶ κλινῶν. Item Baptisma seruato nomine apud Christ. scriptores. ET Βάπτισις ex Luciano affertur pro lauacro. ET Βαπτιστήριον, Lauacrũ. Plin. Iunior, Cella frigidaria in qua baptisteriũ amplũ & opacũ. Habetur apud eundem in epist. ad Gallum. Vide & Vitruuium. G H

Βαπτιστής, Qui immergit, Qui abluit. Pharisæi à Iust. Martyre βαπτισταὶ dicti sunt peculiari epitheto ab illa consuetudine de qua Mar. 7 agitur. Et Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς in Euang. q. d. Baptizator. ET Ἀναβαπτιστής, q. d. Rebaptizator. Est autem hodieq; diabolica Anabaptistarum secta passim nota. ET Καταβαπτιστής, de quo in Καταβαπτίζω.

Ἀβάπτιστος, ὁ καὶ ἡ, Immersabilis, Qui vel quæ mergi nequit. nam βαπτίζω est mergo, præteriti passiui tertiam personam habens βεβάπτισται: vnde ἀβάπτιστος, præfixo α priuatiuo. Pindarus hoc epitheto suberi tribuit. Plutarchus, σώματος ἀβαπτίστου καὶ ἐλαφροῦ.

Ἀβάπτιστον, ου, τὸ, Substantiuè Terebella, chirurgorum instrumentum, sic dictum quasi quod non mergatur. Nam ita confectum fuisse aiunt vt altius defigi non posset, ne cerebri membranam læderet.

C. Εμβαπτίζω, Immergo. Apud Synes. metaphoricè, epist. 57, καὶ πολὺ ψυχῶν ἐμβαπτίζει μειλιχίαις προσφάτων. Idem in lib. De somn. καὶ ὁ νοῦς αὖ ἐμβαπτιζόμενος τῷ ὑδεῖ. H

C. Κατάβαπτίζω, Submergo. Itẽ Obruo. vt exponit Bud. apud Alex. Aphrod. Probl. 4. AT Καταβαπτιστὴς à Gregorio απτιστὴ opponitur.

ΒΑ΄ΡΒΑΡΟΣ, ου, ὁ ἡ, Barbarus, Pronũtiatione vitiosa & insuaui vtens literásq; malè exprimens, blæsorũ balborũmque more. Hanc nim primã vocabuli huius signif. fuisse Strabo l. 14 scribit, per onomatopœiam factum esse addens. Quum autem Græci (inquit) hoc vitium in peregrinis linguis animaduerterent, eos per conuitium βαρβάρους appellare cœperunt, quasi crassilingues seu durilingues: tandẽ verò omnes qui diuerso ab aliis sermone vterẽtur, hoc nomine appellarunt. De Caribus autem dictis βαρβαροφώνοις vide paulo post. At quidam scripserũt peregrinos homines Athenis linguam Græcam discentes, quum aliquid ex ea proferre conarentur, in hanc vocem βαρβαρ subinde incidere solitos. Sed mihi magis rationi cõsentaneum videtur vt vox hæc ab iis qui irridere illos volebant, ficta fuerit, tãquã eorũ τραχυστομίαν imitans. Cæterùm βάρβαροι opponuntur Græcis (sequendo quæ modò ex Strabone protuli) vt apud Plut. in Consol. γυναῖκες δὲ ἀνδρῶν φιλοπονωτέραί εἰσι, καὶ οἱ βάρβαροι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οἱ χείρους τῶν ἀμεινόνων. Sic Philostr. epist. οἱ μὲν βάρβαροι ὅπλοις, οἱ δὲ Ἕλληνες κράνεσι. Dicitur autẽ βάρβαρος & pro Barbaricus. vt βάρβαρος γλῶσσα, Soph. βάρβαρος πόλεμος, Thucyd. Bellũ barbaricũ, i. à barbaris illatum. βάρβαρον ῥάπυμα, X. Pæd. 3. βάρβαρος πόλις, Dem. βάρβαρος δόπολις, Æsch. βάρβαρος χιών, Luc. Sed & βάρβαροι ἔμπλαστοι pro barbaricis emplastris. Interdũ autẽ ἡ βάρβαρος, sub. subst. χῶρα vel χώρα, pro barbarica regione. Affertur & τὸ βάρβαρον pro barbaris. Apud Thuc. legitur & superl. gradu, lib. 8, λαβὼν κατ' πάχος τοξότας πολλοὺς τοῖς βαρβαρωτάτοις. A B C D E F

Βάρβαρος apud Paulum cuius est peregrinum & ignotum idioma ad Cor. 1 cap. 14. v. 11, ἐὰν οὖν μὴ εἰδῶ τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς, ἔσομαι τῷ λαλοῦντι βάρβαρος, καὶ ὁ λαλῶν, ἐν ἐμοὶ βάρβαρος. vel potius (vt habebat vnum ex nostris vet. exemplar.) ἐμοὶ βάρβαρος, sine ἐν. Tale est omnino quod dicit Quidius, Barbarus hîc ego sum, quia non intelligor vlli.

Βάρβαρος, Qui barbarè loquitur, Qui barbarismum cõmittit (de quo vide in Βαρβαρισμός.) Luc. in Soloec.

Ἐνάρβαρος, Agrestis, Qui agrestibus moribus est præditus. Item, Inhumanus, Ferus. Sæpe autem & de re dicitur: vt Theophylact. epist. τὸ μανιώδες τοῦ κυνὸς καὶ βάρβαρον. Sic autem & Plut. μανικὰ & βάρβαρα coniunxit, sed βάρβαρα tamẽ potius simpliciter pro barbaricis accipiẽs: De Alex. for. μανικὰ καὶ βάρβαρα κολασθέντα θαλάσσῃ. G

C. Βαρβαροστομία, ας, ἡ, Barbara loquẽdi prauitas. Strabo 14.

C. Βαρβαρόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Barbariloquus) Barbarã vocem habens. Il. β, Cares βαρβαρόφωνοι appellantur quod sermone Græco minimè puro vterentur, sed corrupto. ET Βαρβαροφωνέω, νῶ, Barbarè loquor. Item, Barbaro sermone vtor, vt qui Græco sermone vtens, eum corrumpit. καὶ ὡς ἑλληνίζω. Strabo.

C. Φιλοβάρβαρος, Barbaros amans. Item, Barbariem amans, & ex consequenti Osor elegantiæ.

Βαρβαρόω, ῶ, Barbarum reddo, id est agrestem & ferum, vel ferocẽ. Vel, Effero, Efferatũ reddo. Exponitur etiam Barbarorũ potestati subijcio. Pass. Βαρβαρῶμαι, Eur. Or. Βεβαρβάρωται χρόνος ὢν ἐν βαρβάροις. Sic & in Maccab.

ET Ἐκβαρβαρόω, ῶ, Idem. sed vsitatius. I socr. in Euag. πολὺ δὲ πόλιν ἐξεβαρβάρωσε. Et ἐκβεβαρβαρωμένος, Ibidem Effectus barbarus, Qui barbaros mores induit. A

Βαρβαρίζω, Barbaris fauco, Abarbarorum partibus sto. Xẽ. Hell. 5, pag. 326. Primã autem hanc signific. pono quòd conueniat cum vsitatissima signif. multorum verborũ huiusmodi, vt μηδίζειν, λακωνίζειν, &c. ¶ Alioqui βαρβαρίζω est etiam Barbaros imitor, vnde βαρβαρίζειν à Theodorito in Eccles. historia Budæus positum suspicatur & pro Minari barbarico more. Sæpius autem est Barbarorum mores imitor, vel cultum. Sed βαρβαρίζειν peculiariter dicitur (& quidẽ frequentissimè) de iis qui barbaros in suo sermone imitãtur, eum videlicet corrũpentes. Hoc autem Barbarè loqui appellatur: sed ego & hic ad imitationem respici puto. Strabo βαρβαρίζειν (sicut & & βαρβαροφωνεῖν) exponit κακῶς ἑλληνίζειν. Distinguuntur autem βαρβαρίζειν & σολοικίζειν à Plut. πρὸς δυσωπίας. sic & à Lucillio lib. 2 Epigr. HINC Βαρβαρισμὸς Barbarismus. quem quidam à solœcismo distinxerunt, quidã autem confuderunt. vt docet Eust. sed ex iis quæ in Βαρβαρίζω attuli, distinguendum esse constat. ὁ μὲν βαρβαρισμὸς, inquit Eustathius, ἁμαρτία δοκεῖ τοῦ φθεγγομένου περὶ λέξεις ἢ πόνους γινομένη· ὁ δὲ σολοικισμὸς, τὴν σύνταξιν ἀνοίας οὖσαν λόγον αἰκίζουσα. ET Βαρβαρίζει, Barbaros imitando, Barbaricè, Barbarico more. Plu. de Al. for. B C D

Βαρβαρικός, κή, κόν, Barbaricus. vt dicitur Ἑλληνικός. Xen. Hellen. 5, λέγων Ἑλληνικὰ καὶ βαρβαρικά. Apud Aristot. βουβαρικὰ ἔθνη, pro quo & βαρβαρικά. Item vt τὸ βάρβαρον pro barbaris dicitur, sic & τὸ βαρβαρικόν. Interdum βαρβαρικῶς, Ad barbarorum mores accedens, Aliquid barbaricũ habens. vt βαρβαρικὰ πέφθη Plut. in Consol. ad Apoll. ET Βαρβαρικῶς, Barbarico more, Barbarè. D

ΒΑΡΟΣ, εος, τὸ, Pondus, Onus. Xenoph. Pæd. 3, καὶ ὅσῳ βάρος τῆς σολῆς. Idem Pæd. 7, καὶ ὃ δὴ πιεζόμενοι οἱ φοίνικες, ὑπὸ βάρους αὖῶ κυρτοῦσθαι. Apud Sophocl. βάρος πλούτου, Pondus diuitiarum, pro abundantia. ¶ Βάρος Xen. metaph. Molestia: vbi scribit, χρὴ τὸ βάρος μεταδιδόναι τοῖς φίλοις. Hãc autem metaphoram pulchrè declarat hic Aristot. locus. Ethic. 9, cap. 11, κουφίζονται δὲ οἱ λυπούμενοι συναλγούντων τῶν φίλων. διὸ κἂν ἀπορήσειέν τις πότερον ὡς τοῦ βάρους μετιλαμβάνουσιν, &c. Sũt autẽ correlata hæc βάρος μεταδιδόναι & βάρος μεταλαμβάνειν. ¶ Βάρος alia etiam metaph. vt Põdus apud Lat. Plut. Pericle, οὐδεὶς βάρος ἔχων ἰσόρροπον οὐδ' ἀξίωμα τοῖς ποσὶ τῶν ἐχόντων ἡγεμονίαν ἐφανέτο. Item βάρος, Grauitas, metaph. Plut. Demetrio 283, τὸ δὲ αὐτὸ καὶ χαλεπὸν καὶ βαρὺ καὶ ἀσχὲς εἶχε. Paulo post σιμότητα βασιλικὴν eadem de re dicit. E

C. Ἀβαρὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Nõ onerosus, Minimè grauis, Leuis. Aristoteles in 1 De cælo, τὸ μὲν δὲ ἀβαρὲς σῶμα, τὸ δὲ ἔχον βάρος. Sic apud Lucianum, οὐτοῦ ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι. Crediderit autẽ aliquis ab α priuatiuo & nomine βαρὺς deduci, mutato η in υ. sed Eustathius repugnat, qui in hac terminatione ad βάρος dicit respici, vt in ἀνδρὴς, ad ἥδος: in ἀγλυκὴς, ad γλῦκος. sic in ἐμβελὴς, ad βέλος. F

Ἀβαρὴς, per metaphoram. Non molestus. Non grauans. D. Paulus 2 ad Cor. cap. 11, ὃ πανταχοῦ ἀβαρῆ ὑμῖν ἐμαυτὸν ἐτήρησα, Omni in re me vobis minimè onerosum seruaui. Sic & Latinè dicitur aliquis esse oneri alii.

Ἀβαρὴς, Stultus, per aliam metaphoram. ἀσοφὸς, Hes. G

Βαρέω, ῶ, Grauo, Degrauo, Deprimo põdere. Luc. βαρύνει δὲ ἅπαντα τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα. Et βαρέομαι, ῶμαι, Grauor. vnde ὕπνῳ βεβαρημένος, In Epigr. Et Plat. Sym. βεβαρημένος ὕδατι, quod ex aliquo versu sumptum est. Apud Homerum autem βεβαρηότες οἴνῳ. Od. γ. pro βεβαρημένοι. Sic Od. τ, — βεβαρήοτα με φρένας οἴνῳ. Apud Greg. βαρηθεὶς τοῖς πόδας. Apud Herod. βαρεῦν pro βαρύνεσθαι significante Grauari (id est grauiter ferre) seu indignari cum accus. βαρουῦντά τε αὐτῷ τὴν ὀργήν. Quæ quamuis ita sint, Lucianus tamen quendam Socratem τῶν ἀπὸ Μουσείου cuipiam vtenti verbo βαρεῖν, dixisse ait, οὐκ ἔστι τὸ βαρύνειν ἢ γενόμενας Thucyd. itidem scholiastes βαρύομαι dicendũ esse tradit, non βαρόομαι. Ex ipso tamen Luciano βαρύομαι modò protuli. H

Βαρύλλιον, Ponduſculum. B. ex Synes. 14.

Βαρὺς, έος, ὁ, Ponderosus Grauis. Cui κοῦφος à Platone opponitur in Crat. & in Minoe, Et vt Gallicè dicitur *un homme pesant*, cui opponitur agilis, sic & βαρὺς sumi videtur à Plutarcho in Cor. ὑπὸ τῶν καμάτων βαρυόμενα ἢ ἔρραμμένα. Apud Lucianum autem legitur in Tim. βαρὺ ὀνομάζειν σκελοῖν. At βαρὺς ἀνὴρ apud Nicandr. exponitur Robustus in Alexiph. — ἐν ᾧ μοιμήσει Φιδίας ἀκμὴν βαρὺ καὶ πεναίρεται ἀνδρα. Cuius significationis hanc esse puto rationem quòd robusti soleant magis esse πάχυοι & δυσβεβῆκότες quam ad rem pondus requirãt. Huc autem referendam puto & βαρεῖαν χεῖρα apud Homerum: vt videlicet ita vocet robustam seu validã, aut πολὺ βαρὺς ἀνδρὸς χεῖρα. Quidam tamen dextram manum intellexerunt. At βαρεῖαι χεῖρες alio sensu, vt paulo post dicetur. ¶ Βαρὺς de sono etiam dicitur. Xenophon Cyneg. πολὺς πόνος τῆς φωνῆς ποιούμενον, ὀξὺ, βαρὺ, μικρὸν, μέγα. Sic apud Platonem, ὀξεῖα & βαρεῖα συμβολὴ opponuntur: sicut & à Latinis acutus & grauis sonus. Sed & in βαρὺ τε καὶ χαῦν eadẽ vox Latina retinetur, sed mutata in aduerb. exponitur enim Grauiter suspirans, Od. θ, — βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν. Scribitur autem & coniunctim βαρυστενάχων. Huc porro referenda sunt βαρυηχὴς & βαρύβρομος & βαρύδουπος, & βαρύκτυπος, ac similia. ¶ Βαρεῖαι χεῖρες apud eundem Homerum sunt etiam manus violentæ, Il. α. ¶ Sed βαρεῖαν ἄπτω possumus eadem metaphora seruata reddere Graue incommodum, vel Grauem noxam. ¶ Βαρὺς etiam dicitur Grauis, id est Molestus, Odiosus. vt Herodian. 7, εἰ μὴ τοῖς οἰκείοις καίτοι ὑπὸ κόσμοις βαρύτερος ἐγγίνεται καὶ φοβερώτερος. Dicitur & de re: vt idem lib. 2, οὐδὲν τῶν μεγάλων ἥδεται τοῖς θεοῖς τῶν. HINC Βαρέως, Grauiter. Sæpe pro Molestè, vt Latinè Grauiter. Xenophon. Pæd. 2, οὕτω βαρέως ἔφερε τὸ πάθος. Idem alibi, ἐοικὼς βαρέως φέρειν τῷ grauiter ferre & iniquo animo. Et βαρέως ἔχω cum τινός, vt ex Aristot. affertur Pol. 5, c. 10, βαρέως ἔχω τινὸς ὁμιλίαν.

Βαρύτης, Grauitas. Βαρύτης ναρκώδης, Plutarchus De prud. animalium. Apud Hippocratem βαρύτητος & κόπου copulãtur, qui ab iis νοῦσον φεύγεσθαι scribit. Βαρύτης exponitur etiã Morositas. Quò pertinere videtur hic Isocr. locus in Panathenaico, πολὺ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀνδρῶν καὶ βαρυτητος ὀκόλως καὶ ῥαδίως φέρουσας. Demosthenes autem Thebanis ἀναλγησίαν & βαρύτητα tribuit in orat. Pro cor. ¶ Βαρύτης est etiam schema orationis apud Hermogenem, vt annotat Budæus. Quidam onerosum sermonem interpr.

Βαρόω, Grauo, Premo. Hom. Od. ε Εἵματα γὰρ ῥ' ἐβάρωσε πάρος Διὸς Καλυψώ. Et Il. τ, χῆμα βαρώσεται. Apud Athenæum 2, βαρώσῃ τὴν κεφαλὴν, Capitis grauedinem afferre. Sic βαρώσεσθαι τὴν κεφαλὴν. At βαρώσεσθαι τὴν γαστέρα dicitur quæ est grauida. Redditur & ingrauescere: vt in βαρώσεσθαι ὑπὸ χυμῶν, apud Galenum ad Glauconem. vbi tamen Grauari malim. At βαρώσεσθαι καμάτοις, non malè Ingrauescere, vt Cicero dixit corpus exercitationum defatigatione ingrauescere, in lib. De senectute. Sed & quod Polybius dicit βαρώσθαι ὑπὸ τῆς ἡλικίας, sic dicitur vt Latini ingrauescentem ætatem appellant senectutem. ¶ Βαρόω, metaph. Molestia afficio. vt βαρῶσαι τὴν δίκαιαν. Xenophon. Βαρόομαι autem Molestia afficior, seu dolore, vel potius Grauí dolore afficior. Sic vtitur Thucydides initio lib. 8. Idem lib. 2, ἐβαρώνετο & χαλεπῶς ἔφερον copulat. Apud Xenophontẽ, τοῖς θεασθεῖσι βαρυόμενοι. Sic Plutarchus Numa, βαρυόμενοι τὴν Σασιθυίαν. Sæpe autem & cum accusatiuo pro Grauiter fero, sicut apud Latinos Grauor. Plutarchus, ὄχλον ἐν πόλει βαρυόμενος συνῴκει. Sic in Camillo, βαρύεσθαι τὴν ὀλιγαρχίαν & in Theseo, βαρύεσθαι τὴν Θησέα. Poterit autem (vt opinor) & verbo Indignor reddi, accusatiuo itidem alicubi iuncto, in soluta etiam orat. vt Indignari imperia apud Quintil.

Βαρύω, pro βαρύομαι, Grauor, Premor. Hesiodus Erg. — βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς. Apol. Arg. 2, καμάτῳ τε καὶ εἴρεσιν βαρύθοιεν.

ΒΑ΄ΣΑΝΟΣ, ου, ἡ, Lapis quo probatur aurum, Lapis index, Lapis Heraclius, seu Lydius, quem coticulam appellant, inquit Plinius libri 33, capite 8. Athenæus Dipnos. 13 ex Pindaro affert, ἐδιδάξαμεν χρυσὸν κιθάρᾳ βασάνῳ. Quæ tamen verba, mendo carere non videntur. ¶ Βάσανος, Probatio.

Explorātio, Inquisitio Examen. Syneſ. epiſt. 44, τὸ μὴ δι' ἀκριβείας ἐλθεῖν βασάνου μετέπειτα καὶ θηρεύειν τὸν ἀλήθειαν. A
Philo De vita Moſ. lib. 3, τὸ δὲ ἰῶ ἄρα βάσανος ἀκριβὴς τῆς ἑκάστου διανοίας, Index certiſſimus. Iungitur autem & verbis coniecturatiuis διδόναι & λαμβάνειν. Xenoph. Pæd. 7, τὸ δὲ πιστὸ εἶναι, ἐν τῇ φορᾷ τοῦ δεσποτοῦ μάλα βάσανον ἐδίδοσαν, q. d. fidem certiſſimam fecerunt, probare volentib⁹, vel periculum facere: vt & βασανον λαμβάνω τινός apud Plutarch. Periculum facio. ‖ Βάσανος peculiariter Inquiſitio quæ per tormenta fit, Quæſtio. Item Tormenta. Iſocr. ἵνα μηδεὶς ἔλεγχος μηδὲ βάσανος γένοιτο περὶ αὐτοῦ. B
Bud. αἰτιᾶσθαι τινὰ οἰκέτας εἰς βάσανον interpr. Poſtula ſeruos ad quæſtionem. Pro tormentis autē ſæpius plur. numero ponitur βάσανοι. vt quum Demoſthenes dicit iiſdem verbis ſecus vtens quàm Iſocrat. in loco quem modò citaui: οὗ εἰδότες ἤδη ὅτι δεῖ βασάνων ὁ ἔλεγχος ἔσται. Herodot. 4, ἔνεστι γὰρ καὶ δεῖ βασάνων χωρήσασι μακρὴν. Sed βάσανοι generaliter de quibuſuis etiā cruciatib⁹ dicitur. vnde βάσανοι Matth. 4, etiam morbi appellantur, ſed ii demum qui ægrotos acerrimis doloribus excruciant. C
Βασανίζεσθαι tamen de ægroto dictum quidam reprehēdere apud Lucianum videtur, vt paulo pòſt docebo.

Βασανίζω, Exploro, Probo, Examino, Periculum facio. Ariſtoph. Ranis, κατ' ἔπος βασανιεῖν φησὶ τὰς τραγῳδίας. Plato, βασανίζειν τὰς ἐμπειρίας ἔκαστα, Experientia probare, Bud. interpr. Apud eundem Platonem βεβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην, Quaſi quodam examine ad iuſtitiam probatus, Ficino interpr. Tale ferè eſt apud Chryſoſt. De ſacerdotio, ἀκριβὴς καὶ βεβασανισμένη ἔρευνα. ‖ Βασανίζω, D
Torqueo ad eruendam veritatem, Quæſtionem habeo de aliquo. Plut. De garrul. βασανίζε καὶ τρέβλου τὸν ἀλάστορα. Thucyd. lib. 8, λαβὼν καὶ βασανίζων ἀνδρὸς ὑπὸ τοῦ πυρὰ κοσίων, ἀνέκρινε ὅτι μὰ κελεύσαιτο εἴπειν. Sed generalius etiam accipitur pro Torqueri, Afflictari, (idē autē & de actiuo intelligendū) & quocunq; modo vexari, apud Matth & Marc. Quinetiā à Matth. nauigium dicitur βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων. Minus autē nouē ab eodē dicitur ὠδύνῃ τινὸς δεινῶς βασανιζόμενος. Min⁹ nouē, inquā, quia de ægrotis dici ſolitum, apertè oſtendit (meo iudicio) quod apud Lucianum legitur in Solœc. videlicet alicui dicenti puerum ſuum ægrotantem βασανίζεσθαι, Socratem quendam τὸν ἀπὸ Μόψου reſpondiſſe, ὅτι πῶς οἴει τοὺς μὴ βουλομένους τοῦ βασανίζοντος; Cuius ioci hunc eſſe ſenſum exiſtimo, vt iſte ad veram huius verbi ſignificationem reſpiciens interroget, Quānam de re quæſtio habetur: Is qui de eo quæſtionem habet, cuius rei veritatem ab eo elicere conatur: Quaſi videlicet βασανίζεσθαι hoc ſignificet, non item illud quod alter eo ſignificare voluerat.

Βασανισμός, ῞ου, ὁ, Exploratio, Quæſtio ſeu Tormenta. E T E
Βασανιστὴς, Explorator, Bud. ex Themiſtio. Eſt etiam Tortor, Qui tormentis veritatem elicit. Bud. autē apud Dem. τὸν βασανιστὴν Μνησικλέα interpr. Quæſtionis habendæ moderatorem & arbitrum. Itē Βασανιστήρια fœm. eadē ſignif. E T Βασανιστήριον, q. d. Exploratoriū. Inſtrumentū ad explorādū, vt Βασανιστήριον χρυσοῦ eſt lapis Lydius. Themiſt. in orat. quæ βασανιστὴς inſcribitur, καὶ δῆλα τοῖς ἐξεβύρηται ἡ μὲν πολλὰ μὲν χρυσοῦ, πολλὰ δὲ πορφύρας, πολλὰ δὲ ὑακίνθων βασανιστήρια· καὶ βασανιστὰς τινες ὅτι πύτῳ καθήμενοι. G
Item Βασανιστήριον, Locus in quo habetur quæſtio. Item generalius, Locus cruciatus. Citatur ex Syneſio.

Ἀβασάνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inquit Suid. Non examinatus, vel Nō exercitus, & non probatus. Eraſmus pro adagio ponit ἀβασάνιστος ἄνθρωπος, Inexploratus homo, quem autorē ſequens neſcio. Ἀλλ' ἀβασάνιστος αὐτῆς ἡ τῆς ἀληθείας κρίσις ἔρρηπται. Heracl. Pont. in Alleg.

Ἀβασάνιστον πρᾶγμα, Res tormētis nō examinata, De qua quæſtio nō eſt habita, Cuius veritas tormētis non eſt inquiſita. Antiphon, ὥσπερ σωπῶν ὢν καὶ ἀβασάνιστον αὐτὸ ἑαυτοῦ ἐβεβαιοῦτο. à Βάσανος enim, quod quæſtionē & tormenta ſignificat, fit verbum βασανίζειν, Lat. Torquere, id eſt Tormētis admotis aliquem examinare, Torquere hominem ad extorquēdam ab eo veritatem. Eius paſſiuum eſt Βασανίζεσθαι. Idem orator paulo antè, ἐκ μὲν τῆς τοῦ ἀνδραποδῶν βασάνου· οὐ γὰρ ὅπῃ οἷόν τ' ἦν αὐτῇ ἐξ

ἀνῶν· ἐν δὲ τῷ μὴ βασανιζόμενοι ἠγεῖτο τὸν σωτηρίαν εἶναι.

Ἀβασάνιστος, Expers doloris, apud Ælian. in lib. De prouidētia. inquit Suid. à dolore videlicet qui ſentitur ἐν τῇ βασάνῳ, i. in quæſtione, in tormētis. Vlpian. Quæſtionē intelligere debemus & tormenta & corporis dolorē ad eruēdā veritatē. ‖ Apud Heſ. exponitur etiā μὴ κολαζόμενος, i. Qui non punitur. Itē ἄτρωτος, hoc eſt inuulnerabilis. Cuius ſignificationis exemplum deſidero.

Ἀβασανίστως, Inexploratè, Re non examinata, vel non diſcuſſa. Sne certa probatione, Abſq; examine, aut examinatione. Thuc. lib. 1, οἱ γὰρ ἀνθρωποι ταῖς ἀκοαῖς τῶν παρεγγιγνομένων, καὶ οὐ βεβαιότερα σφίσιν ἢ ὁμοίως ἀβασανίστως παρ' ἀλλήλων δέχονται). Vbi ſchol. quoq; annotat à lapide dicto βάσανος ductam eſſe metaph. Plut. πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημ. Τῶν δὲ μειζόνων ἀβασανίστως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δέχονται τὴν πίστιν.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ,

ἕως, ὁ, Rex. Hom. Il. α, Δημοβόρος βασιλεύς, ἐπὶ ὑπερβολῇ ἀνοίας καὶ ἀπάτης. Et Il. β, pulcherrimo epitheto inſignit (ſicut & alibi) dicēs διοτρεφὲς βασιλῆος. Sed alicubi αἰνῆρ addit: vt Il. γ, — βασιλῆϊ δ' ἀνδρὶ ἔοικεν: & Od. ω, — βασιλῆϊ δ' ἀνδρὶ ἔοικας: vtrobiq; ſimpliciter pro βασιλῆϊ. Apud eum tamen βασιλεῖς & ἄνακτες dicuntur non ſolùm reges, ſed quilibet ἔνδοξοι καὶ βασιλικοί, vt inquit Euſt. Qui & à Soph. in Iocaſte quotquot ex Thebanis nobili genere nati erāt, χώρας ἄνακτας vocari ſcribit: ab Heſiodo autē βασιλέας iudices etiam appellari. Apud eundē Euſt. de huius vocis ſignif. plura vide. ‖ Sciēdū eſt autē βασιλέα μέγαν à Græcis ſcriptoribus regem Perſarum intelligi: (ſicut hodiéq; Turcarū imperator appellatur *le grand ſeigneur*. quod & Itali imitantur) item βασιλέα interdū ſimpliciter à Dem. & aliis eundē nūcupari. Cæterùm βασιλεὺς quidā à βάσις & λεώς deduxerūt, vt qui ſit βάσις τοῦ λεώ, quòd in eo velut fundata ſit populi ſalus. Alii βασιλεὺς quaſi ἀσινεὺς dici putarūt, vt qui ſit inuiolabilis. Alias deductiones apud Etym. vide. ‖ Βασιλεὺς, Ariſtot. Regulus, auis.

C. Ὑπεβασιλεὺς, έως, ὁ, (Prorex) Qui regis locum obtinet.
C. Παμβασιλεὺς, Omniū rex, Sūmus rex. Ariſtot. 1 Polit. 3.
C. Φιλοβασιλεὺς, Regis amans. Plut. Apophth. Κεφαπρὸς μὲν φιλοβασιλεὺς· Ἡφαιστῶν δὲ φιλαλέξανδρος.

Βασιλεύτερος, Qui regiā maieſtatē magis præ ſe fert quàm cæteri, Auguſtior. Item pro βασιλικώτερος, i. Regno dignior, vel aptior, vt Bud. interpr. Il. 1, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστι. Iliad. 1, βασιλεύτερός εἰμι. Od. ο, Γ' μετέρου δ' οὐκ ἔστι νῦν βασιλεύτερον ἄλλο Ἐν δήμῳ Ἰθάκης. E T Βασιλεύτατος, Regno digniſſimus. Il. 1, σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐστι.

Βασίλειος, ῞ου, ὁ καὶ ἡ, Regius, Regalis. Herod. lib. 3, αὐτὸς ἐλθὼν εἰς τὸν βασίλειον θρόνον. Plut. καθίσας βασιλείοις δικαστάς. Herod. lib 4, ἡ βασίλεον φέροντες πορφύρεον. Et l. 1, μή τις ἐκείνῳ τοιαῦτα βουλεύοι ἡ βασίλεον ἔσται. Et apud Athen l. 3, σῦκα βασίλεα quæ cōp. voce συκοβασίλεα quoq; dicūtur. E T Βασιλῆϊος, Ionica dialyſi, idē. vt apud Apoll. δόμος βασιλήϊος: apud Nonn. βασιλήϊος ἀνήρ. & in Epigr. βασιλήϊος αὐλή. V N D E Βασιλὶς, ίδος, ἡ, fœmin. gen. Regia: adiect. Il. γ, Δῶκε δέ οἱ πημῆς βασιλίδος ἤμισυ πάσης. Et Heſiod. Theog. ἔχε βασιλίδα τιμὴν. Et βασιλὶς ὀρνὶς apud Eurip.

Βασίλειον, ῞ου, τὸ, Regia ſ. domus: vt in Græco quoq; δῶμα ſubintelligi videtur. Xen. Pæd. 7, τίνας τῶν ἄλλων αὖ τινὰ τοιαῦτα περὶ τὸ βασίλειον φύλακας λάβοι. Et in Plurali apud eundem, ἔνθα τά τε βασίλεια καὶ τὰ ἄλλα ἀρχεῖα πεπόηται. & apud Platonem Axiocho, ἐν ᾗ βασίλεια Πλούτωνος, οὐχ ἥττω τῆς τοῦ Διὸς αὐλῆς. Athen. 5, νῦν δὲ τὰ βασίλεια λέγουσιν αὐλαί. E T Βασιλήϊον, Ionicè pro eodem.

Βασίλεια, ας, ἡ, Regina, ſeu (vt apud antiquos Euſt. vſurpatum fuiſſe tradit) Domina. Od. ν, Ἀγχαλέον βασίλεια δίλυε κέως ἀγορεύουσ' Κύδε'. V N D E Comp. Παμβασίλεια, Omnium regina, Summa regina. Ariſtoph. Nub.

Βασιλείδης, ου, ὁ, Regis filius. Suid.

Βασιλὴ pro βασίλεια Heſych. citat ex Soph. Iphigenia.

H Βασιλικὸς, Regalis, Baſilicus Plauto. Iſocrat. Panath. πνεῦμα οἶκον τυραννικῶν καὶ βασιλικῶν. Idē, βασιλικὸν βίον φαπωπικῶς ζῆν. Athen. βασιλικὴ ἐφῆς, & βασιλικὸν συμπόσιον. Plut. Alex. τὸν νικᾶν τοῖς πολεμίοις τὸ κρατεῖν ἑαυτοῦ βασιλικώτερον ἡγούμενος. Idē, δεινὸν κωμῳδεῖν μὴ θέλειν τὸ φυφᾶν, βασιλικώτερον ὄν τὸ πονεῖν. Sic etiā metaph. βασιλικὸς ἀστὴρ. Regia ſtella, βασιλικὸν κάρυον, Regia ſeu baſilica nux. quod genus Plinius etiā

Baſilicon & Perſicon vocat. βασιλικὴ ἄμπελος, ex qua vua baſilica apud eundem Plin. Necnon herbæ aliquæ huius nominis ſunt. βασιλικὸν enim à recentioribus appellatur ocymū: item genus ſaryrii quod Palmā Chriſti vocant: & ἄμμι apud Hippocratem, vt multi volūt. βασιλικὸν autem ἄχριον dicitur à quibuſdam ἄκανος, vt habetur apud Dioſc. Gorr. Eſt verò & emplaſtri nomen apud medicos quod aliàs πυραφάρμακον appellatur. A
E T Βασιλικὴ, ῆς, ἡ, Regia domus. Et Baſilica peculiari ſignif. Domus ampla & ſpatioſa cauſarum cognitioni deſtinata, quòd principes eò ad ius dicendum venirēt. B
Vnde Subbaſilicanos Plautus dixit qui ibi deambularent. Plut. Publ. ἐν μίαν εἶδεν ἐν εἰκίᾳ δυμεπανοδεύοντα, ἡ βασιλικῶν, ἢ βαλανεῖον. Idem in Galba, Παύλου βασιλικὴ. Itē τὸ βασιλικὸν, Regia domus, vt citant ex Plat. v. l. Et Regia poteſtas, vt in iiſdem annotatur. E T Βασιλικῶς, Regiè, Regaliter. Iſocr. ad Phil. οὐ βασιλικῶς ἀλλὰ μὴ τυραννικῶς αὐτῶν ὑπεστῆς.

Βασιλίνδα, Polluci lib. 9, cap. De coniuialibus ludis, ludi genus eſt in quo qui ſorte rex factus eſt, facienda imperat: cui verò ſeruum eſſe ſorte obuenit, imperata facit. C

Βασίλιννα, ας, ἡ, Regina, apud Menandrum.

Βασλὶς, ίδος, ἡ, ſubſtantiuè ſumptum, it idem reginā ſignificat, vt apud Athen. ἐπεδείξαι βασλίδα: adiectiuè verò dicuntur βασλίδες ἰρᾶδες apud Euſtath. αἱ ἐν τοῖς βασλείοις σύκοις. Et βασλίδες calceamēti genus quod Poll. à regibus Athenienſium geſtari ſolitum teſtatur.

Βασίλισσα, ας, ἡ, Regina. Plutarch. Apophth. ἡ τοῦ Καρῶν βασίλισσα.

Βασιλίσκος, ου, ὁ, Regulus. βασιλίσκος αὐτὴ βασλέων τῆς Σπαρτιάτας ἠγουνᾶν προσαιρεῖται. Citat Tur. ex Athen. ‖ Βασιλίσκος itē dicitur ſtella in corde leonis: & auicula quædam, & ſerpens de quo Plin. l. 8, c. 21. D

Βασιλεύω, F. εύσω, Regno, Dominor, Impero. Interdū abſoluè ponitur, vt apud Plut. Ἀνηρόνα βασιλεύοντος. Apud Xen. βασιλεύω ἐν Πέρσαις. & apud Platonem ἐὰν οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσι. pro quo Cicero, Si docti & ſapientes homines reſp. regere cœpiſſent. Apud Homerum verò cum dat. cōſtruitur, Il. β, v. 206, — ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας ἵνα σφίσιν βασιλεύῃ. Sed apud proſaicos ſcriptores plerunque cū genitiuo. Plutar. Alex. ἀφῆκεν αὐτὸν ἀρχεῖν ὧν ἐβασίλευεν. Apud eundē βασιλεύειν τῆς Ῥώμης. Et apud Athen. Καὶ γὰρ ἐγὼ ἀπόδος εἰμὶ Νίνου μεγάλης βασιλεύσας. Peculiari verò & raro vſu in ſacris literis ſignificat Regem creo. vt 1 Regū 8, Βασιλεύσον αὐτοῖς βασλέα. In paſſ. βασιλεύομαι eſt Regor, Regio dominio gubernor, Sub regio imperio ſū. Plut. Alex. πάντες ἄνθρωποι βασιλεύονται ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Syn. χρόνον συχνὸν ὑπὸ τοῦ ἱερέων ἐβασιλεύθησαν. V N D E Βασιλεύειν ἤθους ἀνθρώπων, Qui ferre regnum apti ſunt natura: vt Bud. interpr. apud Ariſtot. 3 Polit. E

C. Ἀβασίλευτος, ῞ου, ὁ καὶ ἡ, Regem non habens, Sub rege non viuens. vt apud Thuc. Χάονες καὶ Θεσπρωτοὶ ἀβασίλευτοι, Qui non ſolent reges habere, ſed duntaxat præfectos & magiſtratus. Sic Θρᾶκες ἀβασίλευτοι, apud Xen. 5. Hellen. Formatur autem ἀβασίλευτος à βεβασίλευται tertia perſona ſing. præteriti verbi βασιλεύομαι. adeo vt Θρᾶκες ἀβασίλευτοι perinde ſit ac Θρᾶκες οἱ μὴ βασιλευόμενοι, id eſt Qui nō regnantur: (ſi ita loqui liceat eo modo quo dicitur terra regnata.) propriè tamē ſonare deberet, μὴ βεβασιλευμένοι, Non regnati. Herodianus, ἐμείναν δὲ δύο ἡμέρας ἀβασίλευτοι, Manſerunt duos dies ſine rege. vel, In interregno. F

Ἀβασιλεύτως, Aduerb. Sine rege, Sine regio imperio.

C. Ἐμβασιλεύω, Regno in, Regno inter. Od. ο, Τῶν δὴ ἀμφοτέρων πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε. Heſiod. Erg. Οἱ μὲν ὅπῃ Κρόνου υἱοῦ ὀτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν.

C. Συμβασιλεύω, Vnà regno, Simul regno.

Βασιλεία, ας, ἡ, Regnum, Regia poteſtas. Xen. Pæd. 8, οὐ πόθεν τὸ χρυσοῦν σκῆπτρον τὸ τοῦ βασιλείου δηλοῦν ὅτιν. Idem, καλῶν καὶ μεγάλων τοῦ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἡ τοῦ Κύρου βασιλεία ἐφύετο. H
Plato Epiſt. τοῦ ἀρχοῦ αὐτὸ τυραννίδος εἰς βασιλείαν μεταβῆναι. E T Βασιλήϊη reſolutione Ionica pro eodem. Herodot. οὐ μὰ οὐδὲ ἡ βασιλήϊη ἐς Ἀλέξανδρον τρέπει. Βασιλήϊη pro aula regia etiam poni, ſcribunt v. l.

C. Παμβασιλεία, ας, ἡ, Regia poteſtas pleniſſima aut ſumma, Merum ſeu ſummum imperium. αὐτοκρατορία, κράτος αὐτεξούσιον. Citatur ex Ariſtot. l. 3 Pol. c. 11. 12.

C. Φιλοβασίλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Regiæ poteſtatis amans. φιλοβασίλειοι Μακεδόνες, apud Plut.

Βασιλιάω, F. ήσω, q. d. Regnaturio, Regnum affecto, βασιλείας ἐπιθυμῶ, Euſtath.

¶ Βασιλίζομαι, Regis more ago, Regiam ſpeciem præfero. Appian. Mithr. αὐτὸν τε τὸν Μιθριδάτην πάντων ἀπηγορεύοντα, βουλεύσαι τι δρῶντα καὶ βασιλιζόμενον, ἢ δι' ὀργῆς ἀποθανεῖν, (vbi locus corruptus eſſe videtur) Exiſtimātes eū in extrema deſperatione quippiam experiri velle dignū rege potius quàm ignauè mori. Idem 3 Ciuil. bell. φασὶν ἀνελεῖν αὐτὸν βασιλιζόμενον οὐχ ἡγουμένον ἔτι, Non iā ducis munera ſed regis obeuntem, Non iam ducis aut imperatoris ſpeciem ſed regiam præ ſe ferentem. Hæc Budæus.

C. ΔΙΑβασιλίζομαι, Idē, niſi præpoſitio aliquid ſignificationi addere videatur. Euſtathio certè βασιλεῦν & διαβασιλεύειν idem ſunt.

ΒΑΣΤΆΖΩ,

Porto, vt baiuli onera portantes. Ariſtot. De mundo, βαστάζειν φέρονται ὑπὸ τῶν ὤμων. Hinc οἱ βαστάζοντες, qui Baiuli Cic. Geruli, Gellio. Scribit tamen Suidas βαστάζειν Atticis non eſſe ἄρειν, ſed rem aliquam manu contrectando eius pōdus explorare. Miror autem ab eo in huius ſignificationis exemplum non afferri iſtum Homeri locum, Odyſſ. φ, v. 405, Αὐτὰρ ἐπὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἴδε πάντῃ. Hic enim (vt opinor) ſignificat eum manibus verſauiſſe atcum, aut eius pondus videlicet aut aliud explorantem. At Euſtath. ἐβάστασε dictum eſſe tradit κοινότερον, aliud nō addens. Suidas βαστάζω exponit etiam δοκιμάζω, (non ſolùm in Βαστάζω, ſed & in Βάσασε) quam ſignif. ab illo quem dixi explorationis modo ad alios trāſlatam exiſtimo. Vide Διαβαστάζω. ‖ Βαστάζειν pro Sepelire ex Sophocle affertur: ſicut & συγκομίζειν hac in ſignif. ab eo poni ſcribit ſchol. H I N C Βάσταγμα, ατος, τὸ, Onus quod portatur. Gall. *La portee.*

C. Ἀβάστακτος, ῞ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Importabilis) Portatu impoſſibilis. vt ἀβάστακτον φορτίον. Et aduerb. Ἀβαστάκτως, Ita vt portari non poſſit. Heſych. δυςβάστακτος. A T Δυςβάστακτος, Portatu difficilis. vt Matth. 23, φορτία βαρέα καὶ δυςβάστακτα. E T Δυσβαστάκτως (quo Heſych. exponit ἀβαστάκτως) Cum difficili portatione, Ita vt vix portari poſſit. C O N T R. huic Εὐβάστακτος.

C. Ἀνα βαστάζω idem quod βαστάζω, vel Porto ſublatum in altum, ſeu Tollo in altum ad portandum. Luc. in Anarch. εἰς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀνίπαλον.

C. Διαβαστάζω eandem habet ſignificationem quam modò τι βαστάζω ex Suida dedi, & ex Homero comprobaui. Affertur autem in v. l. hoc exemplum, δίγα βαστάσαντες τὸ ἐκπώματος βάρος. E

ΒΑΫ́ΝΟΣ,

Fornax, Caminus, Euſtath. & Ariſtophanis ſchol. At Heſych. βαύνοις exponit etiam χυτροπόδας. Hinc autem βαύσσω & κρίβανος (pro quo & κλίβανος) deduci, idem Euſtathius aliique nonnulli ſcripſerunt. Sed & hoc ipſum nomen βαῦνος aliunde deduci putat Etymol. videl. ab αὔω, ſignificante καίω, vt antea dictum eſt. Quidam autem Peloponneſium vocabulum eſſe putarunt iſtud βαῦνος.

Βαύνη itidem Caminus apud Heſych. Item χωνευτήριον.

G ¶ Βαύσσω, ῞ου, ὁ καὶ ἡ, (quaſi βαύ. αυσις) q. d. Qui caminū accendit, [ad cōficienda ſua opera] Qui igne ad cōficienda ſua opera vtitur. Vel, Qui ad fornacem ſeu fornaci aſſidens opus facit. Sed generaliter ita vocatur Artifex mechanicus, id eſt eorum operum quæ mechanica dicuntur, Qui quampiam artem mechanicam tractat, Siue Qui manibus ſibi victum quærit. Exponitur & Artifex illiberalis, vel ſordidus. Itē, Sedentarius artifex, ex Plauto: ſeu Sellularius, ex Liuio. Luc. De ſacrif. αἰκὰ βάυσσον καὶ χαλκεῦ καὶ πυρίπνου. Alibi autem coniungit βαύσσω & χειρώναξ, & ἀποχειροβίωτος. Legitur & βαύσσω πηλίτης. Dicitur autem & de re: vt βαύσσω τέχνη Ariſtot. Ars mechanica, Ars ſedētaria, vel Ars illiberalis & ſordida. Et βαύσσον ἔργον apud eundem, Pol. 8. Apud Luc. βίος βαύσσος. Et ſuperlat. Βαυσσότατος: vt apud

eundem Aristot. Pol.1, βαυαυσόπαται δὲ ὧν αἷς πᾶσι σώματα λαβοῦσαι μάλιστα. ‖ Βαύαυσος φιλότης ex Plat. Triuialis amicitia. ‖ Βαύαυστος pro ineptè magnifico, apud Aristot. Ethic.4, inquit Bud. ET Βαυαύστως aduerb. vt βαυαύστως τραφέντες citat Bud. ex Chrys. in epist. ad Col.54. Quod esse ait q.d. παχυμερῶς.

C. Βαυαυσουργία, Opus quod ad caminum cõficitur, Opus mechanicum, seu eius qui quampiam artem mechanicam profitetur. Idem Polluci quod βαυαυσία.

Βαυαυσία, Ars quæ ad caminũ exercetur. Vel, Opus quod ad caminum conficitur, vel (generalitus) ad ignem. Exponitur & Ars illiberalis, &c. sequendo analogiã sign. positarũ in βαύαυσος. B. interpr. sordidã & turpem professionem apud Plat. ‖ Βαυαυσία, Inepta magnificentia, & aliquid prodigalitatis habens. Aristot. Eth.4, τῆς μεγαλοπρεπείας ἡ μὴ ἔλλειψις, μικροπρέπεια καλεῖται· ἡ δὲ ὑπερβολὴ, βαυαυσία καὶ ἀπειροκαλία. Hippocr. autem ἀκολασίην & βαυαυσίαν copulauit.

Βαυαυσικὸς, Ad eos pertinens qui βαύαυσοι appellantur, vel ad eorũ artem. Sed βαυαυσικαὶ τέχναι X. Œ. eædem sunt quæ & βαύαυσοι. Aristot. autem Pol.6, βαυαυσικὸν μέρος, pars ea ciuium quæ artes illas exercet.

¶ Κρίβανος, seu Κλίβανος, Clibanus, propriè in quo ordeum coquitur. dicitur enim quasi κριθῆς βαῦνος. Quidam vt ἰπνὸν, furnum, (quo & Athen. modo exponit, lib.3) ita κρίβανον seu κλίβανον esse volunt qui Testus Catoni, Testum Plinio dicitur. Furnum certè non esse (quanuis Linacer apud Gal. ita reddiderit) ostẽdit vel hic eiusdẽ Gal. locus in lib. De antidotis, πρὸς παίτων δύζυμές τε καὶ καλῶς ἀπηωμένος ὁ ἄρτος ἔσται, κριβανίτης, οὐκ ἰπνίτης. Sic autẽ & apud Athẽ. panis ἰπνίτης (qui & καμινίτης) ab eo distinguitur qui κλιβανίτης nomen habet. Sed & Plin. ac Colum. clibanũ à furno distinguunt. Sunt qui μαγειρικὸν instrumentum esse putent eiusmodi quale est quod Gall. *tourtier* dicimus: cuius & in Italia ad conficiendas quas *tortas* appellant magnus est vsus. Dioscorides aliquid de eius forma scribit, vt in Κριβανοειδὴς videbis. Cæterùm quãuis longè vsitatius sit Κλίβανος, priorem tamen τῷ Κρίβανος locum dedi, propter illam quam attuli etymologiã, ex Eustathio petitam. cui & Etymol. assentiri videtur. Interim autem non sum nescius alios κρίβανον velle habere ρ ex linguæ Atticæ proprietate, pro λ quam habet ex linguæ communis vsu. Sed his repugnans Etymol. κλίβανον Doricum esse dicit.

Κριβανίτης, seu Κλιβανίτης, ET Κριβανωτὸς, Testuaceus, In testu coctus. vt κριβανίτης ἄρτος apud Athen. Aristoph. autem κριβανωτὸς pro eodem dixit.

Κριβανοειδὴς, seu Κλιβανοειδὴς, Clibani seu testu formam habens. Dioſc.1, πυρίσας τὴν λύχνον κοινῷ ἀγγείῳ κεραμέῳ κλιβανοειδεῖ, οὗ ἄνωθεν μὴ πάνυ εἰφερὲς καὶ στενῷ, κάτωθεν δὲ πλατὺ ἔχοντι καθάπερ εἰς κλίβανον.

Β Δ Α Λ Λ Ω, F. αλῶ, Mulgeo, Sugo. Plato, ἀδαμονίζων βυκόλον πολὺ βάλλοντα. Nic. in Alex. Ἢ σύ γε βάλλαιο νέον γάλαγος ἐν δόῃ πίλης. vbi observa vocem mediam. Aristot. autem pass. Βάλλομαι, vt βόες βάλλονται γάλα. Idem, βοῦς βάλλεται ἀμφορέα. q.d. Mulgetur amphoram, pro Amphoram lacte implet. Ab Aristotele βάλλειν de muliere etiam dici testatur Bud. HINC Βάλσις apud Gal. De Sympt.4, Mulctus. item Suctus, quo vtitur Plin. ET Νεόβαλτον γάλα, Lac recenter mulctum. DE Βάλλω autem vide in Βέλλα.

¶ Βέλλα, Hirudo, Sanguisuga. Theocr. Idyll.2, — τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα ἔμυξις, ὡς λιμνᾶς ἄπαν ἐκ βέλλα πέπωκας; Habetur hæc vox & in Salom. parab. Cæterùm Etymol. à βάλλω fieri scribit, mutato α in ε. At sch. Theocr. βέλλω esse dicit, significans ἀμέλγω & ἐκπίλω: vnde βέλλα dicta sit ἡ ἐκμυζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα: Atticè autem βάλλω pro βέλλω dici. Idem tamen schol. alibi τὸ βάλλω duntaxat mentionem facit.

Βέλλα est etiam Bdellium, Hesychio teste. Sic & apud Arrianum, Dioſc. Galenum. De bdellio autẽ consule & Plinium.

Β Δ Ε Ῑ Ω, Flatũ ventris emitto. In v.l. exponitur etiã Pedo. quam signif. habere mihi non videtur in locis quos ex Aristoph. subiungam. Quin & Suid. in Βέννυσθαι, pro me facere videtur. Aristoph. μὴ βέβεπε, μηδὲ χίζε. Idem in Pluto, ὥσθ' ὃς δέος βέβευσα δριμύτερον γαλῆς. Ibidem cum accus. εὐ λιβανωτὸν γὰρ βέβε. ‖ Sũt qui βέβειν accipi etiam pro Fœtere putẽt, ex cõsequenti: atque ita apud Gal. χῦ πόμις lib.2, & Aetium l.2, c.33, σίλφης βέβεούσης interpretentur, tanquã videlicet de tertio blattarum genere, quod & Plin. odoris tædio inuisum esse testatur, l.29, c. vlt. circa finem.

Βέβλος, Flatus ventris. Exponitur & Crepitus. Item Fœtor extinctæ lucernæ. Etymol. postquam exposuit πρδὴ, subiungit hunc locum adespotum, τὸν βέβλον οὐκ ἔθ' ἥμης ἢ ἰς ὑποσῆναι δωίαται. De deriuatione autem huius vocis illi non assentior.

¶ Βέννυσθαι, apud Suid. Hesych. Βένεσθαι, Flatum ventris emittere, vt βδεῖν. Illi tamen exponũt ὀκκενοῦσθαι seu κενοῦσθαι τὴν κοιλίαν. Ab hoc autem verbo fuerit fortasse Gall. *bedaine*.

¶ Βδύλλω, idem quod βδέω. Hanc enim signif. quam Suid. omittit, Hesychius autem vltimo loco ponit, primam esse existimo. Quod autẽ & pro Timeo atq; adeo Tremo, accipitur, in eo respici ad illos puto qui præ timore flatus ventris emittũt. quod exprimit & Luc. verbo cõposito vtens, ὥσθ' ἐβδύλλε ὥσθ' ὀρθὸ δέος καὶ περδαλέος ἦν. At βδύλλειν cum accus. pro Timere apud Aristoph. Eq. legitur, καὶ γὰρ οἱ πεπτοῦσι δεδίασιν αὐτὸν, ὅ, τι πένης βδύλλει λέως. Suidas exponit etiam ἀπελίζειν, item μισεῖν. ET Ὑπβδύλλω, vide in loco Luciani modò citato. AT Hesych. Βδέλλων etiam habet, quod exponit, πρέμων, ἢ βδέων.

Β Δ Ε Λ Ύ Σ Σ Ο Μ Α Ι & Βδελύσσομαι, Execror, Abominor, Detestor. Aristoph. Pluto, cum accus. Ἦπου σε δῆτ' ἀθὴς ἐβδελύσσετο. Exponitur etiã Formido. in qua signif. (vel potius pro Exhorreo) videtur accepisse idem comicus in hoc loco qui est in Nubibus, Εἰθ' ὦ ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν Δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ βδελύσσομαι. Sed dici de summa formidine ostendũt præcedentia: idéoque Exhorreo malim interpretari. Potest tamen (opinor) & pro Execror accipi. Greg. infinitiuo iunxit, φθὶ φιλοσοφῆσαι. scribens, ψαυεν αὐτὸν βδελυσσομαι. In Apocr. βεβδελυγμένοις pro Execrabilibus. Affertur & vox actiua Βδελύττω ex Can.9 Con. Antiocheni. De propria autem huius verbi signif. quid sentiam, dicam in Βδελυρός.

HINC Βδελυγμός, ET Βδελυγμία, Execratio, Abominatio. Item, Res execrãda seu abominãda, Quod est execrabile seu abominandum. Luc. Euang.16, v.15, ὅτι τὸ ἐν ἀνθρώποις ὑψηλὸν, βδελυγμὰ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐστι. Sed Etym. βδελυγμία est etiã fœtor, quæ signif. τὴν βδελυγμὸς quoq; datur. ET Βδελυγμία, itidem Execratio, Abominatio. A Chrysostomo accipi puto pro execranda quadã fœditate seu turpitudine, vbi scribit, δεῖξωμεν τῆς ἐπιεικοῦς γνώμης τὴν βδελυγμίαν. ‖ Xenoph. pro nausea posuit. nam & Pollux eum βδελυγμίαν appellasse scribit τὸ ὅπερ τῷ κόρῳ διεχρᾶτο, de hoc (vt opinor) loco intelligẽs, κεκορεσμένοις ὃ καὶ βδελυγμίαν παρέχει. Hesych. Fœtorem quoque exponit. ET Βδελυγμίας apud Etymol. quod in v.l. exponitur Fœtidus. ET Βδελυκτὴς, Execrabilis, Abominabilis. Paul. ad Tit.1, βδελυκτοὶ ὄντες. Greg. de Ægyptiis loquens, βδελυκτοὶ τῆς πλάνης, βδελυκτότεροι τῆς ἀσελγείας τῶν θεοσεβουμένων καὶ σεβομένων, i. (Bud. interpr.) Abominabiles ob errorẽ cultus deorũ. abominabiliores propter vilitatẽ eorũ quæ ab ipsis colũtur & adorãtur. CONTR. Ἀβδέλυκτος apud Æschyl.

¶ Βδελυρὸς, Qui est frõtis prostitutæ, Proteruus, Flagitiosus, Impurus. Aristoph. in Ranis, Ὦ βδελυρὲ κἀναιδυντὲ πολυμιηρὲ σύ. Et Nub. βδελυρὸς, ψθὶ δῶν συκοφαντής. Dem. in Mid. τῦπον αἰεὶ καὶ παντὶ χῷ θεοῖς ἐχθρὸν καὶ βδελυρόν. Hoc nomen de eo propriè dici qui perdita quadã impudentia præditus sit, ex nullo loco apertius ostẽdi posse existimo quàm ex hoc Theophr. in Charact. vbi dicit esse eiusmodi qui non dubitet retecta veste vel ingenuis mulieribus verenda sua ostendere. Plutar. De lib. instit. Σωκράτης μὲν γὰρ, λακτίσαντος αὐτὸν νεανίσκου θρασέος μάλα καὶ βδελυροῦ. ET Βδελυρῶς, Flagitiosè, Impuré. βδελυρῶς βεβιωκέναι. Dem. ET Βδελυρία, Summa & perdita impudentia, Ingens proteruia. Plut. in Demetr.285, de Stratocle adulatore perditissimo loquẽs, καὶ τῇ τοῦ παλαιοῦ Κλέωνος ὑπομιμεῖσθαι δοκῶν βωμολοχίᾳ καὶ βδελυρίᾳ πλὴν ὀνείδη τὴν ἡμῶν ὀνόμασιν. Itẽ Flagitiosa & impura vita. Æschin. de eo vsus est qui stuprum in se admiserat, in Timarchũ, ὅστ' ἀ' οὐκ ἐθέλων πλὴν ἑαυτῷ βδελυρίαν κατέχειν. Ibidẽ, ὅπω κακῶς καὶ ἀφρόνως διῳκεῖτο τὸ σῶμα ὑπὸ μέθης καὶ βδελυρίας ὥστε τοὺς οὐ φρονοῦντας ἐγκαλύψασθαι ἀποχωροῦντας. Ibidem, τίνι δ' ὑμῶν οὐκ οὐγνωστὸς ἐστιν ἡ Τιμάρχου βδελυρία; i. Flagitiosa vita. Bud. βδελυρὸν, itémq; βδελυρίαν dici etiã putauit de summè atque adeo perditè auaro ac sordido: sequutus (vt opinor) Etymologistẽ, qui à βδέλλα nomen hoc deducens, exponit, ὁ ἀναιδὴς, καὶ παντάχοθεν βδέλλων καὶ ἁρπάζων ὁλόκληρος. (repono enim apud eum βδέλλειν pro ἕλκειν) verùm ego contrà à βδέω deduco, multo simpliciorẽ & significationi τοῦ βδελυρὸς accõmodatiorem hanc deductionẽ iudicans. Quinetiam quod idẽ Etymol. βδελύσσω à βδελύω, hoc autem à βδέλλα deducit, in eo quoque ab illo dissentio, ac βδελύσσω vel potius βδελύσσομαι à βδέω deriuo, ideóque propriè esse puto Auersor ob fœtorem. Hesychius certè βδελύσσεσθαι exponit etiam κενοῦσθαι τὴν κοιλίαν.

-Β Ε Β Α Ι Ο Σ, ου, ὁ, & ἡ, Stabilis, Firmus. vt βεβαία εἰρήνη. Isocr. & Xen. Firma pax. Ex Plut. Fabio, βέβαιος ἀπυρία. Ex Thuc. βέβαιος χάρις. Rursum apud Plut. δίξα βέβαιος, certa & firma persuasio. Sic Thuc. εἰ βέβαιον ἡμῖν μηδὲν κατεστήξει ὧν αὐ δίξῃ πάρει. Et apud eundem, l.2, μέγα π τῆς διανοίας τὸ βέβαιον ἔχοντες, Magnam quandam & certam animi fiduciam habentes. Sic βέβαιος φίλος Aristoph. qui Ennio Amicus certus. Id est, certæ vel firmæ fidei: vt rursus apud Thuc. l.5. οὐ βέβαιος φανεῖ Λακεδαιμονίοις, interpr. Nõ firmæ fidei. At βεβαίοις ταῖς πύλαις apud eundẽ 143 exponũt Tutas portas. ‖ Βέβαιον, Securitas. vt Plato in ep. ὑμῖν ὃ τὸ βέβαιον ἐκεῖνος παρεχέτω, Securitatẽ præstet, Fidem suã firmet. Aut Fiduciã afferat. ‖ Βέβαιον pass. signif. Certũ & cõpertum, & de quo fiduciam habemus. Sed & βέβαιος de persona dictum, Is de quo fiducia concipitur, Is de quo nobis aliquid certò persuademus. vnde βέβαιος εἰμὶ τοῦτο ποιήσειν, Certa fides habetur mihi hoc facturũ me esse. Thuc.3, καὶ εἰ μὴ αὐτόνομοι ἐπὶ ὧν ἄπαντες, βεβαιότεροι αὖ ἦσαν μηδὲν νεωτερεῖν. quasi quis dicat, Nobis essẽt certiores nihil rerum nouarũ molituri esse. i. Certiorẽ spem de iis conciperemus, fore vt &c. Alii, Maiore securitate cõfideremus. Ego autem illas expositiones attuli ad facilius declarandũ passiuũ huius vocis vsum, quem certè nõ minus durum existimo quàm esset Latinè vsus vocabuli Certus de persona dictũ, pro eo videlicet cui certò creditur. Sic Gall. *asseuré* vtroq; modo accipitur. Cæterùm à βέβεα pro βέβηκα formari puto βέβαιος, licet aliam formationem afferat Etymol. Sed inter deriuata à βαίνω prætermissum, hìc ponendum censui, præfixa tamen nostra lineola.

Βεβαιότερος, compar. Stabilior, Firmior. βεβαιότατος superl. Firmissimus. ET aduerb. Βεβαίως, Firmé. vnde βεβαίως ἔχειν dicitur à Plat. De leg. quod firmum est. Et compar. Βεβαιοτέρως, Firmius, Stabilius. Sed βεβαίως exponitur etiam Certò, Explorátò.

Βεβαιότης, ητος, ἡ, Stabilitas, Firmitas. Aristot. Ethic.1, c.10, ὥστε οὐδὲν γὰρ οὕτως ὑπὸ αἰτίας τῶν ἀνθρωπίνων βεβαιότης ὡς τὰς κατ' ἀρετὴν ἐνεργείας τὰς κατ' ἀρετήν. Apud Thucyd. videtur poni pro ἀσφάλεια, pag.143. In v.lex. βεβαιότητα ποιοῦμαι, Do fidem. Ibidem βεβαιότης exponitur etiam Cõstantia.

Βεβαιόω, ῶ, F. ώσω, Stabilio, Firmo, Firmũ reddo, Tutũ reddo. Itẽ Cõfirmo. Thuc. l.6, πλὴν ἀρχὴν βεβαιῶσαι. At Herodian. πλὴν ἀρχὴν βεβαιῶσαι. Aristid. Pand. οἵτε πολῖται βεβαιοῦσι πλὴν ἐπωνυμίαν, i. Ratam faciunt. Bud. Et vt βεβαία εἰρήνη, sic & βεβαιῶσαι πλὴν εἰρήνην dicitur. Herod.4, καὶ πλὴν εἰρήνην ὅρκοις καὶ σπονδαῖς βεβαιῶσαι, i. Sancire, Polit. interpr. Sic autem & νόμοις βεβαιῶσαι, Bud. apud Demosth. in Aristog.13, Sancire leges interpr. Idem apud Polyb. in 3, βεβαιοῦν τὰς ἐπαγγελίας, promissa præstare. ‖ Βεβαιῶσαι pro eo quod iurisconf. dicunt Præstare vt habere liceat ei cui stipulatione & spõsione euictionis cautum est. Vide Bud. 745. Idem p.746, Βεβαιοῦμαι, pro Fidem facio, Pro comperto habeo; Affirmo, Cõfirmo, ex Platone & Paulo affert.

Βεβαίωσις, εως, ἡ, Confirmatio. Apud Thucyd. exponitur Firmamentum lib.1, τὸ γὰρ βραχὺ τοῦτο πᾶσι ὑμῖν ἔχει πλὴν βεβαίωσιν, καὶ πίστιν τῆς γνώμης, Omne vestræ autoritatis firmamentum. In iure autem βεβαιώσεως δίκη actio ob euictionem, vt scribit Bud. 746. Vide & Pollucem de hac lib.8. item Hesychium & Suidam: sed apud hunc pro ὀεισάμφοι reponunt quidam ὠνησαμφοι, sicut & apud illum ὠνησαμφῶν pro ὀεισαμφῶν.

Βεβαιωτὴς, Confirmator, Sancitor. Plut. Camillo refert à Numa institutos fœciales, φύλακας μὲν εἰρήνης, ὅπως νόμους δὲ καὶ βεβαιωτὰς αἰτῶν αὐτοῖς δίκην πόλεμον ὁπόσοι ἀποῖοι. ET Βεβαιωτικὸς, Cõfirmatiuus. vt βεβαιωτικὰ ὁπόσα ῥήματα, qualia sunt δήπου, δήπουθεν, δηλαδὴ, &c. Eustath.

C. Ἀβέβαιος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Instabilis, Inconstãs, ὁ ἀσταθὴς καὶ ἀμετάστρεπτος, Suidas. Id est Instabilis & facilè mutabilis. Plut. De superst. ἢ λέγειν ὅτι Πλουτάρχός ἐστιν ἄνθρωπος ἀβέβαιος, ἀμεταβολος. Exponitur etiam ὁ μὴ πάγιος, i. minimè firmus, aut, Non hærens firmiter. Ex α priuatiuo & βέβαιος.

Ἀβέβαιος de re vsurpatur vtplurimum. Plutarchus, χάριν ἔδειξεν οὐ μόνον ἐφήμερον καὶ ἀψίκορον καὶ ἀβέβαιον οὖσαν ἀλλὰ καὶ μεταβάλλουσαν εἰς ἔχθραν καὶ ὀργήν. Aliquando & de persona. sic apud Athenæum vtitur Aristoteles, ex oculorum differentiis morum ostendens differentias, εἰ δέ πινας καὶ σκαρδαμυκτικοὺς καὶ τοὺς μὴ, ἀνάγκη δῆλον εἶναι, ἀβεβαίους οἱ εἶναι τοὺς ἀπιστοῦς.

Ἀβεβαίως, Aduerb. Inconstanter.

C. ΔΙΑβεβαιόομαι, ῶμαι, Affirmo, Bud. ex Phal. Ex Plutarcho autem in Fab. affertur διαβεβαιούμενος περὶ πολλῶν πραγμάτων.

C. ΕΜβεβαιόω, ῶ. Constabilio, Confirmo. vt ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα, Plut. Lyc. ET ΕΚβεβαιόω pro eodem in v.l. si mendo caret.

C. ΕΠΙβεβαιόω, ῶ, item Ἐπιβεβαιοῦμαι, Confirmatione addo. q.d. Post confirmo.

C. ΚΑΤΑβεβαιόομαι, οῦμαι, Affirmo, Bud. ex Plut.

-Β Η Λ Ο Ῡ Σ, Limẽ domus. ll.α, Ἡ ἐπὶ δὸς πόρτη ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο, A diuino seu cælestã limine, i. limine domus cælestis. Imperitè autẽ interpr. hìc βηλὸν exposuerũt Cælũ: qui error & in v.l. seruatus fuit. HINC Βέβηλος πόρτις, Quẽ (q.d. cuius limẽ) ingredi cuilibet fas est, ὁ βατὸς καὶ πᾶς τυχοῦσι. AT Ἀβέβηλος cõtrà ὁ ἅγιος καὶ ἱερὸς, Eust. Sed dicũtur ambo nõ solùm de re sed & de persona. Et ex cõsequenti redditur Βέβηλος Profanus, at Ἀβέβηλος, Nõ profanus. Musæus apud Iustinũ Martyrem, θύρας δ' ὀπὶ θεὸς βεβήλοις. (ita enim rectiùs quàm βέβηλοι) eodẽ sensu quo Virg. — procul ò procul este profani. Et apud Callim. ἐκὰς ἐκὰς ὅσσοι ἀλιθῆς. At Ἀβέβηλος Non profanus, vti dixi: & interdum etiam sacrosanctus. vt ἀβέβηλα χωρία. Plut. de superst. ἐν δούλῳ φθέγμος βωμὸς, ἔστι καὶ λιγαῖς ἀβέβηλα πολλὰ τῶν ἱερῶν. Item ἀβέβηλοι λόγοι, Nõn vulgãda dicta. Suid. AT Βεβηλόω, λῶ, Profano, Cõtamino. μιαίνω, Hesych. & Suid. Quòd autem à βαίνω deriuatum putetur βηλὸς, nostrã illi lineolam præfixi.

B H Ξ, χὸς, ἡ, Tussis. In prouerb. βῆξ αἰπὴ πορδῆς: Fœtu. gen. frequenter ponitur, vt & Dioſc. βῆχα χρονίαν dicit lib.1. Thucyd. autem mascul. etiam genẽ lib.2, καὶ ὃν οὐ πολὺ χρόνῳ κατέφανεν ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος μετὰ βήχοῦ ἰσχυροῦ. Ex Gal. affertur plur. δίᾳ βηχῶν. HINC Βηχικὸς, Ad tussim pertinẽs, Tussicularis. vt βηχικὰ φάρμακα Cælius Aurelianus Medicamẽta tussicularia vocat. Dicitur autẽ & βηχικὰ sine adiect. à Dioſc. Inuenitur & βηχικὴ δυνάμεις. Sed & βηχικὰ apud Dioſcor. vbi de ladano loquitur, subaudito nomine antidoti, vt putat Budæus. ET Βήχιον, herba Tussilago dicta, & Tussicularis eidem Cælio Aureliano. Item Hesychio est νόσος ἐν φάρυγγι.

Βήσσω, Tussio. Xenoph. Pæd.2, ἐγὼ μὲν, ἔφη, ἐπεσεισιούμην βήσσειν. οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ἠδυνάμην κατέχειν τὴν γλῶτταν. ET Ἀναβήσσω, Extussio, Tussiẽdo expuo seu excreo: vel simpliciter, Expuo, Excreo. vt apud Galenum ἀναβήσσων αἷμα ἐκ τοῦ πνεύμονος. Item Ἀναβήσσομαι, pass. apud eundẽ, ἀπεφύσησε αἷμα μηδέπω ἐκ τοῦ θώρακος διὰ τῆς φάρυγγος ἀναβήσσεσθαι, id est (ait Budæus) Reiici, Expui, Excrearí, Extussiri, Retussiri, hoc est, Per os sumptũ, per pulmonẽ reiici. ET Ἐκβήσσω, quod B. apud Gal. interpr. Extussio

BÍA, Vis, Virtus, Robur. Hom. Il. η & λ. item Od. ξ, Εἴθ' ὡς ἠδύοιμι, βίη δέ μοι ἐμπεδος εἴη. Idem alibi, βίην & κάρτος copulat. Sed & βίη Ἡρακλῆος periphrasticè pro Ἡρακλῆς, itidémque Πελάμοιο βίη & Παφλαγόνος βίη apud hunc poetam, sicut & apud alios alia huiusmodi habemus. Rara est autem hæc significatio in prosa: imò verò non temerè eius exemplum reperiri posse existimo. Videtur tamen Xen. hoc vocabulo in bonam partem vsus esse Hellen. 6, p. 350 sed hunc scriptorem ποιητικώτερα quædam vsurpare, aliàs admonui. Sciendum est autē ab Æschylo in Prom. vincto κράτος & βίαν nominari Iouis satellites. Meminit & Callimach. hymno in Iouem, Σή τε βίη, τόνε κάρτος ὁ καὶ πέλας εἵσατο δίφρου. Vtriusque autem & ab Hesiodo (si bene recordor) fit mētio. At ait in illo Soph. Aiace, Μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω. Τοσόνδε μισεῖν, ὥστε πλὴν δίκην παθεῖν, schol. exponit ἀφορμία, vt sensus sit, μὴ ἀφῇ σε ἡ ἐπιθέσθαι πόνῳ πλὴν ἀδικίας, ἀφαιρῶν τὸ δίκαιον.

Βία, Vis, id est violentia. Item, Violentus impetus. Hes. Ergois, Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ὀλίγον ἤδεο πάμπαν. Hom. Il. α, — πολλά βίη ἀέκοντος ἀπήμονες. Et Od. ο, Τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει. Et Il. ο, Ἢ ἔπι μὲν μέμαμεν καὶ ἐπιφυσιόωμεν ἄσσον ἰόντες Ἢ ἔπειτ, ἠὲ βίῃ. q. d. ἢ πείθοντες, ἢ βιαζόμενοι. ita enim (vt opinor) loquutus fuisset solutæ orationis scriptor. Sciendum est autem βίαν hoc posterius significatum frequēter in illa quoque habere. Demosth. ὀλίγ πολὺ φοβάγειν τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι. Quæ Bud. interpr. Magnopere in violentiam crudelitatémque euadit. Sic autem & Herodianus βίαν & ὠμότητα copulauit. Polybius autem βίαν & θυμὸν, scribens, ὁ δὲ βίᾳ καὶ θυμῷ συμπαραδεδομένος, In violentia & iracundiæ furore educatus, eodem Bud. interpr. Dicitur autem & βίᾳ & φοβῷ βίᾳ, pro Per vim. Thuc. 3, οἱ γὰρ πλείους ὑπὸ Ἀμφιλοχίων βίᾳ καταπίνοντο. At φοβῷ βίᾳ vide paulo post. Tribuitur porro βίᾳ & rebus inanimatis: vt quū βίᾳ τῷ πνεύματος dicit Synesius. Sic Aristides, ἀλλ' ὁ λόγος γὰρ ὥσπερ ῥεῦμα φέρων ἐπιλώγγει βίᾳ. ‖ Hinc βίᾳ ἡμῶν, Thuc. 1, Nobis inuitis. Sic βίᾳ Θηβαίων. Isocr. in Helene, Ἀδράσω δ' ἐγὼ τὸν Καδμείων τελεθήσεται βίᾳ Θηβαίων ἀγάλματα παρεδωκεν. Sic βίᾳ τῶν πολλῶν, pro Inuita multitudine, apud Dem. βίᾳ θεῶν, Diis inuitis, Eurip. Et φοβῷ βίαν ἐπίομεν, pro Inuitè bibebamus, vel Coacti bibebamus, seu Cogebamur bibere, (q. d. per vim) ex Aristoph. affertur. Et tamen φοβῷ βίαν χειροῦσι apud eundem in Vespis est. Prehendunt per vim, & impressionē in eum facientes.

Βίαι, Iniuriæ, Contumeliæ, Quæ per violentiam fiūt. Od. λ, Ἀλλ' ἤτοι κείνων γε βίας ἀπόπεσεν ἑλκῶν. Et Odyss. π, — βίας ὑπαδέρκομενος αἰδοῖος.

C. Βιήμαχος, Vi & robore [non arte] pugnans. Epigr.

C. Ἄβιος, ος, ὁ καὶ ἡ, Valde robustus, Ex α augente, & βία. i. Robur, pro πολύβιος. i. πολυδύναμος. & ita nonnulli in loco Homeri qui infrà citabitur, exponebāt ἀβίων, vt Eustath. docet. Quòd si α sit priuatiuum, ἄβιος significabit Inualidum, Minimè robustum, Imbellem, ἀπόλεμον.

‖ Aut ἄβιος, Non violentus, Violētia non vtens: vt βία significet violentiam: sitque ἄβιος, οὐ βιαῖος. vnde colligatur & hæc expositio, οὐκ ἄδικος: vtranque habēt Hesychius & autor Etymologici. Quòd siquis cū Eustathio explicet οἱ βίαν οὐκ οἴδασι, Qui violentiam aut vim non norunt, tunc passiuè accipiat βία, de vi quæ infertur: vt sit, Quibus vis non infertur. vel, Qui per vim & coacti nihil agunt. nam alioqui non conueniret quod subiungit, ἐλεύθεροι γάρ. id est, Liberi enim. Apud autorē Etymologici in voce γαλακτοφάγος, inter alias declarationes est hæc, vt ἀβίων capiatur pro μὴ βιαζομένων. quod itidem passiuè intelligendum puto, vt perinde sit ac τῷ βίᾳ οὐκ εἰδότων: potius quàm actiuè, pro οὐ βιαίων.

C. Ἀντίβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀνάπος quod fuit antè expositum. Aduersus, Cōtrarius, Aduersarius. Il. α & β, ἀντίβιος ἔστω, μάχεσθαι, Pugnare verbis inter se aduersantibus, Ily., — ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι. Est autē ἀντίβιος, quasi ἐναντίαν βίαν ἔχων. secundum Etymol. autem, ὁ ἀντιπροσώπους τὴν βίαν. id. ἀμάμαι. itidem verò Eustath. ἀντίβιος, ἐπὶ exponit ἐναντιοδυναμία.

Ἀντίβιον & Ἀντίβιον, & Ἀντίβια aduerbia, Contrà, Ecōtrario, Ex opposito. Item, Ex aduerso, Ex regione, Coram, In conspectu. quia qui aduersatur alii, stat ex aduerso eius in altera parte. Habetur apud Homerū hic versus, Il. γ. item Il. η, bis, Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. Apud eundē Il. φ, — καὶ Ἕκτορ, πειρηθῶμεν Ἀντίβιόν περ.

C. Ὑπερβίη, ης, ἡ, Modum excedens vis, Iniuria. ἀδικία, Suid.

C. Ὑπέρβιος, ος, ὁ καὶ ἡ, Omnem vim excedens, Omni vi superior, Violentus. vt Il. σ, θυμὸς ὑπέρβιος. Od. α, Μνηστῆρες μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες. Hes. Erg. β, — ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας. Idem Theog. — κύκλωπας ὑπέρβιον ἠπερ ἔχοντας. ET Ὑπέρβιον aduerb. sumptū) pro ὑπὲρ δ' ὠάμιν, Vltra vires, Per vi. ὑπέρβιος, Suid. Il. ρ, — ὅ μὴ καλὸν ὑπέρβιον ἀναγκάσῃ. Od. π, Χρήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον ἠδὲ ἔπι φθείρουσι.

C. Αἰνόβιος, ου, ὁ, Immani robore & vi præditus. πολεμικός, Suidæ, qui ex Simonide epigr. citat τὸν αἰνόβιον Ἀγάθωνα.

Βίαιος, ος, ὁ, (& interdum etiam ἡ) Violentus, Iniurius. vt ἔργα βίαια, quod ex Hom. Od. affertur. Apud Pla. De leg. τὰ βίαια quæ vi aguntur. Apud Thucyd. aliquoties βίαιόν τι πάθος dicuntur quibus vis aliqua & iniuria afferitur, siue, Qui aliqua afficiuntur iniuria. Plurali etiā numero dicitur βίαια πάθη, vt Plut. Pericle, Αἰγινῆται δὲ καὶ κοῦφα δοκοῦντες, καὶ βίαια πάθη. Illi autem βίαιόν τι πάθος respōdet atque adeo præcedit βίαιόν τι ποιεῖν, (vnde apud Luc. βίαιον μηδὲν ποιεῖν) pro quo Xenoph. βαιότερόν τι dixit Hell. 2, ὅσοι μὴ γὰρ ἐπεπείνησαν τι βιαιότερον, καὶ ἐφοβοῦντο, nisi βιαιότερον extenuantis esse quis velit. Hinc autem & βιαίων δίκη, Actio de vi illata. Luc. in Herm. καὶ ὁλίγου δίκην ἔφυγον βιαίων. Dicitur autem βίαιος de variis rebus, vt βίαιος πολιτεία, Plut. De leg. βιαία δίκη, Synes. Violētum suppliciū. Et βιαία χεὶρ apud eundē. Et βίαια πνεύματα dixit Philo. In illis autē sicut & in seq. exemplis obserua & βίαιος & βιαία fœm. gen. Apud rhetores autem βίαιος ὅρος, & βίαιον schema quoddam rhetorū, vide Hermog. apud Bud. p. 223. Sciendum est porro βίαιον de persona etiā dici: vt Thuc. 1, καὶ [ὅπ] οἵδε βίαιοι καὶ πλεονέκται εἰσί. Et in eodem, ἤδη δὲ καὶ βιαίᾳ ὄντος αὐτοῦ. Et lib 3, ὧν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαιότατος. Vbi redditur etiā Vehemētissimus, Acerrimus: à schol. autem exponitur ἰσχυρός. quem tamen ἰσχυρότατος scripsisse credibilius est.

‖ Βίαιος, Coactus. vt βίαιοι φωναί apud Gregor. exponitur Coactæ voces. Sed & βίαιος φυγή pro Effusa fuga ex Thucyd. affertur.

¶ Βιάω, βιῶ, Fut. ήσω. Et Βιάομαι, ῶμαι, Vim affero, Vrgeo, vel Violēter vrgeo, Opprimo, Il. κ, v. 172, Ἀλλ' μάλα μιν χαλεπῇ χρειῷ βεβίηκεν Ἀχαιούς. Idem eodē lib. v. 145, itidémque Il. π, v. 22, Μή νέμεσα. Τῶν γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς. vbi βεβίηκεν exponitur Impulit. item Inuasit: at ego malim Oppressit. nam opprimendo vim afferimus. Illi autem priori loco verbum Vrgere magis conuenire arbitror. Admonet autem Eustathius thema τὸ βεβίηκε esse βιῶ, cuius deriuatiuum sit βιάζω. Voce autem pass. vtitur Od. λ, Οἳ κείνων βιόωντο: & Od. ψ, — βιώσαντό τε παῖδα. At de illa cōstruct. Il. φ, — πόνε νῶϊ βιήσατο μαθὸν ἄπαντα, lege Eustathiū. Ex Hesiodo autem affertur βιάομαι, pro Vim infero, Vitio. Hesiodus, οὐδέ τι μιν Κρονίδης ἐβίησατο ἠδὲ τὰ ἀπήμα, quod exponitur, Nihil ab ea per vim ademit. Bud. ex Herodoto etiam citat βιάομαι.

Βιάζω, idem quod βιάω, & ab eo deriuatum. Od. μ, v. 197 Εὑρύλοχ', ἦ μάλα δή με βιάζεαι μοῦνον ἐόντα. Et pass. voce ac signif. Il. ο & π, Αἴας δ' ἠκέτ' ἔμμενε βιάζεσθαι γὰρ βελέεσσι. i. Opprimebatur. Sic Il. λ, — πυκινοῖσι βιαζόμενοι βελέεσσι. Vtūtur autem hoc passiuo & solutæ orat. scriptores, licet βιάζω (vt opinor) non vsurpantes. Dicitur autem illis βιάζεσθαι signif. pass. Cui vis affertur, vel Qui cogitur [aliquid facere.] Thuc. 1, ἀδικούμενοι ἢ ὑπὸ ἑτέρων οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον ὀργίζονται ἢ βιαζόμενοι. Ibidē, βιαζόμενοι ὑπὸ πνεύματος ἀεὶ πλείονος. Et Plutar. Othone, βεβιάσθαι πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ. Pro cogi autem cum infinit. Dem. ὅπως μὴ βιασθῆτε ἁμαρτεῖν.

Βιάζομαι tamen act. signif. frequentius est apud prosæ scriptores quàm in passiua. quod non illis tantùm modis redditur, sed interdum etiam Violo. Item Eluctor, Item Expримo (vt Cic. dixit Expressit hoc necessitas) aliisque nonnullis, qui cum exemplis declarabuntur. Thuc. 1, βιάζεσθαι γὰρ οἷς αὐτῶν ἔξεστι, δικαίοις μὲν οὐδὲ φοβοῦνται, Quibus potestas est vim afferendi [vel, Vim faciendi] non est quòd iudicia morentur. Plut. De rep. 1, βιάσασθαι τὸν λόγῳ. Apud eundem, βιαζόμενος ἠκλέπων expo nitur Vi aut Clàm agens. Cum accus. autem iungitur interdum personæ, interdū rei, sed diuersa signif. Nam βιάζομαί τι est Vim affero, Vi adigo, Cogo, &c. qua in signif. oppositū ei πείθω passim legitur. (sicut apud Lat. Vi & Precariò opponuntur) Xen. Pæd. 6 βιάζεσθαι μὲν μὴ πιαίνω γωμαῖκα, πιθεῖν δὲ, εἰ δύναιτο, οὐκ ἔφη κωλύειν. Plutar. Amat. narrat. ἐπειδὴ πιθεῖν οὐ δύνατο, ἐπὶ τὸν ἐπεχείρει βιάσασθαι. Demosth. autē dicit δύναμιν καὶ πλοῦτον, μόνα τῶν ὄντων καὶ πιθεῖν καὶ βιάζεσθαι πεφυκέναι. At βιάζομαι τὸ est Vi efficio, Peruinco, vel Vi efficere conor. Demosth. μηδὲν ὢν φιλονεικεῖ λέγειν, μηδ' βιάζε ποιοῦσι μηδέν. Thuc. βιαζόμενοι πλὴν ἀπόβασιν, Vi in terrā descendentes, B. Tale est apud eundē Thucyd. βιάζεσθαι τὴν ἔκπλοον. Et βιάσαι ὑφ' ἑαυτῷ apud Apoll. Rhod. Fluctū eluctati. Ita enum malo quàm vt in v. l. Fluctui vim inferētes. Alioqui fateor & cum accusat. rei eodem sensu iungi sæpe quo & cum accus. personæ. (considerandum est enim interdum eandem esse vtriusque rationē) Thuc. lib. 1, ἡμῖν δ' αἰεὶ ἐν βιάσασθαι πλὴν πυνθάνομαι μετεστιν. Idē 8, τοῖς νόμοις βιασάμενος. vbi βιάζομαι exponere possumus Vim infero, vel Violo. Habet autē βιάζομαι & aliam cōstruct. vt βιάζομαί τινα, quod exponitur Vi perrūpo intrò. (Sic autē & apud Thuc. cum accus. lib. 7, pro Perrumpo, βιασάμενοι τὰς τῶν Ἀθηναίων ναῦς, Quū perrupissent [obstātes] Atheniensium naues. Schol. autē exponit νικήσαντες. At βιάσασθαι πλὴν φυλακὴν à Bud. exponitur non Perrūpere, sed Summouere) Reperitur & cū πρὸς, vt apud Luc. De luctu, καὶ μόρῳ τοῦ κάλλους χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἠδηβιάζοντο (quem locum Erasm. perperam interpr.) Id est, corpus ad graueolentiū prorumpens, vel magna vi cōtendens. (Sic βιάζομαι δρόμῳ pro Contendo cursu ex Thucyd. affertur. quæ etiā cōstructio obseruāda est (At βιάζεσθαι πρὸς τὸν λόφον, in v. l. falsò citatum, de quo vide paulo post. Item cū præpositione in Euang. Luc. cap. 16, v. 16, ἀπὸ τότε ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίζεται, καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται, id est pro Irrumpit. Neque enim ablat. Vi adiungere huic verbo necesse est. Sed & cum ἐξ, apud Thuc. rursus l. 7, οὔπω ὑπὲρ τῶν φυλάκων βιασάμενοι, Quum vi pertransissent. (at de βιάσασθαι πλὴν φυλακῶν modò dictum fuit) Quibus locis addo, non propter constructionis sed propter significationis similitudinem, hūc eiusdem scriptoris, lib. 3, καὶ ἐκ θεῶν τὰ πλείστα, ὧν δ' ἐωνοῦντο βιάσασθαι, pro Exitum per vim moliri.

‖ Βιάζομαι, Cogo. (vt autem βιάζομαι, à βία fit & han & aliam habente signif. ita fit à Gallico nomine *forcer* (quod est βία) verbū *forcer*, vt tranque & ipsum signif. habēs: hanc quidē in cōmuni vsu, illam autem in certis quibusdam loquendi generibus) cum infinit. Luc. pag. 37, οὐκοῦν εἰ ἐν ὑπὸ κρεμαδεῖτε καταστῆναι βιάζοιτό με, μαθεῖν τοῦτο. Idem alibi, βιάζομαι φιλῆσαι. Plut. Pericle, εἰ δὲ βιασθεῖν πρὸς ἐλθεῖν. Interdū omittitur infinit. vt Luc. τί γὰρ οὐ καὶ πάθοι τις ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζοιντο; Sic & βιάζεσθαι pass. vel potius βιασθῆναι, pro Cogi, suprà. ‖ Βιάζομαι, Conor, Nitor, Summa vi contendo. Itidem cum infinit. vt Thuc. 7, καὶ ἐβιάσαντο πρὸς τὸν λόφον ἐλθεῖν τὸν ὑποτείχισμα. (at in v. l. perperā omisso infinit. βιάζον) πρὸς τὸν λόφον, ex Vallæ interpr. Vi perua dunt ad tumulum) Sic βιάζομαι ἄρχειν, Plutar. in Numa. Demosth. καὶ τοῖς μηδὲν πρεσβεύουσι βιάζεται Ἀθηναίοις εἶναι πρὸς πάντας τοῖς νόμοις, id est (inquit Bud.) Externos ciuitate donare contendit & nititur. ‖ Βιάζομαι, Stupro, Stuprum infero. (pro quo & Latini peculiari signif. dicunt Vim inferre: sicut & Galli suum illud *forcer*) Plut. Amat. narr. οἱ δ', καταλαβόντες ἐρήμοις τοῖς κόραις, βιάζονται. ‖ Βιάζομαι, pro ὀφῆ τοῦ βιαίου contendo (quod est schema rhetoricum) vide apud Bud. p. 223.

Βιάζομαι quanuis τὰ πίθοι opponatur, (vt paulo antè docui) dixit tamen Lucianus, nouē quidem, sed eleganter tamen, πιθοῖ βιάσασθαι, in Herc. καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ πάντα ἡγούμεθα ἠρχασθαι, σοφὸν γενόμενον καὶ πιθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. Quod certè perinde esse crediderim ac siquis dicat Violenta quadam suadela pleraque effecisse. Budæus tameñ ita vertit, Suada pleraque eluctari peruinceréque solitum. Erasmus verò sic, Persuadendo pleraque sibi subegisse. At mihi mea interpretatio Græcæ formulæ energiam pariter & elegantiam multo melius reddere videtur.

Βιασμός, οῦ, ὁ, Violatio, Vis adhibita seu illata. Citatur ex Dioscor. lib. 3, cap. 108, εἰ λεγόμενοι βιασμοί, vbi Ruell. affectus quæ violētiæ dicūtur. Barbarus, Lymphationes.

Βιαστής, οῦ, ὁ, Violator, Qui vim infert. Naz. βιαστὴς τῆς βασιλείας, Violentus regni raptor. v. l. VNDE Βιαστικός, ῆ, ὄν, Qui vim afferre potest. βιαστικὸς νόμος, Lex quæ cogit, ex Plat.

C. Ἀβίαστος, ος, ὁ καὶ ἡ, Non factus violentè, seu per violentiā, Non violentus, Absq; violentia. Itē, Nō coactus. Damascenus, δίχα τοῦ αὐτεξούσιον καὶ ἀβίαστον εἶναι τὸ καλόν. Sic ἀβίαστος κίνησις, Motus non coactus, sed spontaneus, ex α priuatiuo, & βιαστὸς, quod à βεβίασται formatur tertia præteriti persona verbi βιάζομαι.

Ἀβίαστος, Inexpugnabilis, Inductabilis, Robustus. Bud. in Lex.

Ἀβιάστως, Aduerb. Sine violentia, Nō violentè, Nō coactè.

C. ΑΝΤΙβιάζομαι, Reluctor vim adhibēs, Obsisto vi. Philo de mundo, διὸ καὶ ἀφαμμένος δᾶδα πρὸς γῆν καταφέρης, οὐφλὸξ οὐδὲν ἧττον ἀντιάσεται, Nihilo secius flamma reluctans sursum illico refilit. Non fit autē ἀντιβιάζομαι ex ἀντίβιος, sed ex βιάζομαι præfixa præpositione ἀντί.

C. ΑΠΟβιάζομαι, Vim affero, Vi cogo. Plutarch. in Coriol. ὅπου δ' ἡμᾶς νίκη σεμνὰ πολλοῖς ἀποβιάζεται καὶ πιθανοῖς μάρτυσι. Citatur autem ex Xenophōte, ἀποβιάζομαι τοῖς ὀδυνηλείαις. Passiuè verò etiam capitur apud Plutarch. De primo frig. ὥσπερ σωπεῖν τὰ πλεῖστα τὸ ὕδωρ ἀποβιαζόμενον εἰς ἑαυτὸ καὶ συνθλιβόμενον. Vbi Turneb. Vt aqua cōtracta in se atque compressa naues elidat.

Ἀποβιάζομαι (inquit Bud.) Enitor vt mulier in partu. Aristot. De hist. anim. 7, ὁ τοκετὸς δὲ μᾶλλον, καὶ ἐὰν μὴ παχὺ ἀποπνίγωσιν. ἀποβιάζεσθαι τὴν ὀδύνην.

C. ΔΙΑβιάζω, Fut. άσω, Per vim cogo. Vi adigo. Vnde διαβιασμός apud Varin. id est πρὸς ἀναγκασμός.

C. ΕΙΣβιάζομαι, Vim intero. Violenter aliquid facio, Demosth. κατὰ τῶν αὐτοῖς εἰσβιαζομένων ἄκοντας πείθεσθαι, Qui violenter se cogunt adoptari. Hæc B. Item, Vi ingredior, B. q. d. Per vim irrumpo. Vi in aliquem locum contendo Basil. εἰς βασιλείαν εἰσβιασάμενος. Sic Plutar. Numa, εἰσβιαζόντων εἰς τοὺς οἴκους.

C. ΕΚβιάζω, Vi exturbo, Vi compello ex vno loco seu statu in alium. Plutarch. Symp. 4. αἱ γὰρ ἐκ τόπου καὶ μεταβολαὶ τῆς εἰς ὑγίειαν ἀδηλίας ἐκβιάζουσι, Exturbant nos & deiiciunt à recta [via] ad sanitatem. Idem, ἐκβιασθέντες ὑπὸ τοῦ πάθους. Passiua voce in actiua tamen significatione capitur pro Vi adigo, Per vim compello. Herodian. lib. 3, ἐκβιασάμενοι δὲ αὐτοὺς οἱ Γαλλικοὶ, Imminentibus à tergo Illyricianis, vt Polit. vertit. Idem 3, ἵν' οὖν αὐτοῖς ἐκβιάσωσι τὴν ἐπανάδοσιν, Itaque velut ad obsequium impulsuri. Sic Plutarch. De Socr. dæm. εἰ γὰρ δι' ἡμῶν ἐκβιάζεται καὶ πιθανῶν ἢ πρὸς θορυβῶν καὶ πολὺν αὐτοῦ τὸ λογισμοῦ. Budæo est etiam Exprimo, Extorqueo.

c. 2. Ἀνεκβίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vi compelli nequit, Cui vis fieri nulla potest, Inuiolabilis. Plutar. Ἔστι δ' ἀνατὰ πολλὰ τῶν μὴ καθ' εἱμαρμένην ἀνίκητον καὶ ἀνεκβίαστον καὶ περιγενικὴν ἁπάντων ἡ εἱμαρμένης δύναμιν ἀπόλλυσιν. Id est (Turneb. interpr.) Multa profectò numerabūtur in iis quæ fieri possunt, quæ non insuperabili, non omniū victori domitoriq; fato obnoxia erunt, vel fati ius omne subuertit. VNDE Ἀνεκβιάστως aduerb. Inuiolabiliter.

c. 2. Δυσεκβίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui non facilè vis afferri potest, Quem non facilè eluctari possis. Plut. de Coriolani corpore, ὥσπερ καὶ θεῖον ἐκφρόνον εἶναι καὶ βαρὺς ἐστιν ὁ καθαὶς καὶ δυσπάλαιστος πολέμου, δυσεκβίαστον. Bud. pro pertinace ab eodem poni tradit.

C. ΚΑΤΑβιάζω, Vi compello, Opprimo, Vrgeo. Plutarch. Theseo. καταβιάζεται ὑπ' ὀκείνου, Ab illo opprimitur, v. l. Καταβιάζομαι etiā actiuè idem significat. Plut. περὶ ἀδόλεσχ. Τίς ἐστὶ ὁ λόγος ὁ ἐφεστὼς καὶ καταβιαζόμενος.

C. ΠΑΡΑβιάζομαι, Vi detorqueo. Plut. μόνων οἷς πῶς πάλαι μὴ ὑποψίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις παραβιαζόμενοι καὶ διαστρέφοντες ἔνιοι. Idem Lyc. ὕστερον μόνοι μὴ πολλῶν ἀφαιρέσει καὶ πρὸς θέσεις τὰς γνώμας διαφερόντων καὶ παραβιαζομένων. Est etiam Vrgeo, Cogo. Plutarch. περὶ ψυχῆς. Παντὶ μηχανῶν καὶ παραβιάζον καὶ στρέφοντα. id est (Tur

nebo interpr.)Omnia moliuntur,vrgent,torquēt.Act. Apost.16,παρεβιάσατο ἡμᾶς.

C.ΠΡΟβιάζομαι,Antè vim infero. Citatur ex Æsch. Item cum infinitiuo ex Plutarchi Camillo.

C.ΠΡΟΣβιάζω,Adurgeo,Instando cogo. Thuc. καὶ τῶν μέρος ἐκ ὀλίγον προσβιασθέν, Eorūmq; pars haud exigua coacta. Προσβιάζομαι verò etiam actiuè in eadem significatione capitur. Plutar.Symp.4.αἱ δὲ τῶν πόνων βοήθειαι μόγις καὶ κατ' μικρὸν αὐξοῦσι,χαλεπῶς ἐκμοχλοῦσαι καὶ προσβιαζόμεναι πρὸ φύσιν, Vim afferentes naturæ. Lucian.De vocal.ἤδη καὶ πλέον προσβιάζεται.

C.ΣΥΜβιάζω seu Συμβιάζομαι, Simul vim infero. Vnde συμβεβιασμένα apud Demosth. quod exponitur Simul occupata.

C.ΥΠΕΡβιάζομαι, Vi supero, Vim inferendo præpolleo. Thucydides lib.2, ὑπερβιαζομένου δὲ τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι οὐκ ἔχοντες ὅ,τι χρήσωνται. Nam exuperante malo quum non haberent quid agerent.

C.ΥΠΟβιάζω,Violenter depello.vulg.lex.

ΒΙΟΣ, Vita. (apud poetas frequētius βίοτος) cui opponitur θάνατος,mors. Dem.Epitaph.θάνατον καλὸν εἵλοντο μᾶλλον ἢ βίον αἰσχρόν. Sunt qui βίον esse hominum,at ζωὴ brutorum potius existiment: sed hæc differentia non obseruatur. Quinetiam ζωῆς βίος ex Plut. affertur, ὡς αὐξήσασι τὸν ὀπισθοδόμον τῆς ζωῆς βίον,& exponitur Vitæ cursū. Frequētiora sunt βιῶν seu βιῶναι βίον & ζῆν βίον.Dem.Pro cor.λαχὼν βίον ἔζης,δεδιώς καὶ πρέμων. Et διαπελεῖν τὸν βίον, Trāsigere vitā seu degere,vel simpliciter Degere,Viuere. Isocr. Busir.ἀδιαμόνως αὐτὸν βίον διαπλοῖμεν. Idē Archid.πυκνοῖς δὲ τὸν βίον διεπέλεσε. Et βίον διέρχεσθαι, q.d.vitā pertrāsire, Plato Polit.2.Et διαπείθειν τὸν βίον, apud eundem. At διεξάγειν τὸν βίον,Polit.1.1, est Vitam tolerare,Victitare. sed ibi legimus plur.num.βίους. qui obseruādus est: οἱ δὲ Καρχηδόνιοι πᾶς μὴ κατ' ἰδίαν βίους ἀεὶ διεξαγάγοντες,&c. Quum autem Per totā vitam signif.volunt, dicūt διὰ βίου.de quo vide in Διά. Vitam finire, εἰς τελευτᾶν τὸν βίον (vel καταφέρειν τὸν βίον,vel καταλύειν τὸν βίον,vel μεταλλάττειν τὸν βίον, vel ἀκλιπεῖν τὸν βίον,vel ἀποψύχειν τὸν βίον,Isocr.Paneg.ἐπονειδίστως τὸν βίον ἐτελεύτησε. Sed & sine accus. βίον hoc verbo vtuntur eadem signif.sic & cæteris præterquam illo ἀκλιπεῖν. Cic. apud Eurip. βίον ἀκπρᾶν Ad supremū vitæ diem peruenire interpr. Vide p.147 mei Cic. lexici. Dicitur verò itidem πέρας τοῦ βίου, item τελευτὴ τοῦ βίου, Xen. Pæd.8. (alioqui frequētius τελευτὴ solum) pro fine vitæ. Hegesander autē apud Athen.audaci metaphora δισμὰς βίου appellauit (q.d.occasum vitæ) vergentē ad obitum vitam. Tribuitur autem & Empedocli illud loquendi genus.Contrà ἀκμὴ τοῦ βίου, Xen.Pæd.8. Apud quem Apomn.2,Cicero ὁδὸν τρέπεσθαι ὅπῃ τὸν βίον vertit Viuendi viam ingredi. vt videbis p.43 eiusdem Cic.lexici.Sic autem Isocr.ὁδὸν βίου dixit, Ad Demon.ὅσοι γὰρ τοῦ βίου ζῶντες τὴν ὁδὸν ἐπορεύθησαν.Apud eundem βίου πᾶξιν legimus in Panath.ἐν μὲν γὰρ τοῖς παρεληλυθοῦσι χρόνοις ἐθαύμαζόν σου τὴν φύσιν καὶ τὴν τοῦ βίου τάξιν.Rursus ad Demon. ἀνθρώπους γὰρ τοῦ βίου τοιούτους πεποίηνται τὴν ὑποθεσιν. Idē βίον διοικεῖν pro Vitam instituere dixit.In qua significatione afferunt v.l.& βίον οἰκονομεῖν.Item ex Æschine,βίον ποιεῖσθαι πρὸς παραδείγμα, pro Vitam fingere & formare ad exemplar.(at βίον ποιεῖν alio sensu vide infrà in Βίος pro victu) Præterea ex Plut. Pericle, ὁ καθ' ἡμέραν βίος pro Vitæ quotidiana consuetudo. Et ὁ μετὰ ταῦτα βίος,Acta deinceps vita: & βίος ἴδιος, Vita priuata, ex Demosth. Apud Hom.Od.σ & τ,βίον ἀμφιπολεύειν eodē ferè modo quo apud Lucr. Vitam gubernare. ‖Βίος(inquit Bud.) Vita,id est Mortales & humanū genus. quem mundū literæ sacræ vocant: qua voce & Lucanus vsus est,Nec sic horret inersceleruin contagia mundus.Aristot.De mundo,συνεπιμαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ βίος ἅπας, τὴν ἄνω χώραν ἀποδοὺς Θεῷ id est Assentiuntur mortales omnes. Idem Bud.à Philone τὰ περὶ τὸν βίον ἀμφισβητήματα vocari tradit controuersias ciuiles & forenses.

Βίος, Victus,Annona. Item,Bona,Facultates. Et generaliter,Res ad vitā necessariæ.Hes.Erg.εἴ τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπιτειμενος κατάκειται, Σιράιος.Idem ibidem,Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον αἰθρώποισι.Ibidem, — ἵνα τοι βίος ἄφθονος εἴη.

Ibidem, πᾶσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον.Ibidē,Μνησ' ἐπιστοῦν ἅπαντα βίον κείνησι πόεσθαι. vbi exposueris cōmodius Facultates quàm Victum. At Homerus βίοτον potius dicere solet. Frequentissimus est autem & in soluta orat. hic nominis βίος vsus.Aristoph.βίον ἔχοντες ὀλίγον.Isocr. Paneg.οἱ παραλαβόντες τοὺς μάλιστα βίον δεομένους.Xen.Hel. 7,ὁ δὲ βίος τῆς πλείστοις ὑμῶν ἀπὸ τῆς θαλάττης. Luc.βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὁρμιᾶς εἶχον. Cui opponitur ἄφθονος βίος apud Xen.& Isocr.Dicitur autem βίον περιέσθαι & συλλέγεσθαι & κτήσασθαι & ποιεῖσθαι, pro Victūquærere seu cōparare. Æschines in Ctesiph.τοῦ βίου οὐκ ἐκ τῶν ἰδίων προσόδων περιέσται,ἀλλ' ἐκ τῶν ἡμετέρων κινδυνεύων. Dem. in Neæram,συνειλεγμένη τὸν βίον ἀπὸ τύπου. Herodotus, βίον κτησάμενος ἀπ' ἔργων αἰσχρῶν.Xen.Œc.ἀπὸ γεωργίας βίον ποιεῖσθαι. quæ phrasis cæteris rarior est: citatur autē & ex Thucydide. B.περὶ κατὰ τὸν βίον interpr. Annonam,in hoc Demosth.loco,ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἡμῶν πόροις δηλαδὴ ἡμᾶς. Et Facultates, in hoc Aristot.loco qui est Eth.9,καὶ οὐχ ἱκανὸς ὁ βίος αὐτῆς πρὸς τὸν πόρον. Inuenio autē plur.num. βίοις in hac quoque signif. nam Posidonius apud Athen. τοῖς σφόδρα ἀνεμαρυμένοις τοῖς βίοις appellat rebus ad vitā necessariis instructissimos. Vsus est & Synes.ep. Tzetzes apud Hesiodū βίον sex habere significationes tradit. Pro arte, vt βίον ἐμπειρικὸν ἢ φιλόσοφον ἔζη: Pro moribus, vt βίῳ χρησθαι: Pro hoc mundo,Pro tēpore vitæ cuiusque, Pro fortunis, vt πολὺ λῶ αὐτῷ ὁ βίος:Pro alimentis quibus vita sustentatur.

Composita partim à βίος,vitam,partim à βίος victum significante.

C.Βιοδῶρος,Victum largiens,Almus.vt Plat.2 De rep.βιοδῶροι πᾶσδες Ἰνάχου τοῦ Ἀργείου πάμοι. Sic etiam terra βιοδώρα dicitur.

C.Βιοδώτης,ου,ὁ, ET Βιοδώτωρ pro eodem,in Epigramm. & Nonno.Apud Plat.verò & Βιοδότης reperitur.

C.Βιοθάλμιος αἰήρ, Diuturnæ vitæ vir.Hom.Hymn.

C.Βιοθρέμμων,ονος,ὁ καὶ ἡ, Vitā alens & sustentans. Almus. Aristoph.Nub.αἰθέρα σεμνότατον βιοθρέμμονα πάντων. Gaza verò apud Aristot. vertisse dicitur Pollens ingenio ac industria in vitæ muneribus.

C.Βιομήχανος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui ad vitam sustentandā & victū parandum nihil non machinatur.Aristot.9 Hist. anim. χωρίων δὲ μαθεῖν μὴ ἀγαθὸς καὶ βιομήχανος, (quo sensu βιομήχανος πρὸς τὴν βίον etiam reperitur. & apud eundē Aristot. de vlula βιωπικὸς καὶ ἀμήχανος, pro quo Budæus ἀβίοτος etiam dici testatur) Docilis & ad vitæ munera ingeniosus, vt vertit Gaza,qui alibi interpr.Ingenio valens in vitæ officiis. VNDE Βιομηχανία, ας,ἡ, Industria in vita sustentanda & victu comparando. Citat Pollux ex Antiphonte.

C.Βιοπλανὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Qui victus quærendi causa vagatur huc illuc.id est Mēdicus. At βιοπλανὲς ἦθος apud Nonn. interpr.Mores lubrici & inconstantes.

C.Βιοπριστικὸς,ον,ὁ,Victū parans & suppeditans. ex Euseb.

C.Βιοσῶος,ον,ὁ καὶ ἡ, Vitæ seruator.vt Ἰησοῦ βιοσῶος.& βιοσῶος ὥρη,Hora salutifera.Nonn.

C.Βιοφθόρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Vitam corrumpens,Mortiferus.

B.Βιόχρηστος,ου,ὁ καὶ ἡ,Vitæ & victui vtilis.

C.Βιαρκὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, Ad vitā sufficiēs, Vitā & victū suppeditās.Nōn.ἐν νέα τέκνα βιαρκέος ἐστὶ τόκοιο.Almi Deipatris.

C.Βιάρχος,ου,ὁ,Victui seu commeatui præfectus.

C.Βιώνης,ον,ὁ, Qui victum,seu ad victum necessaria,emit. ὁ τὰ δημόσια ἀγοράζων. Suid.

C.Βιωφελὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, Vitæ vtilis,seu Vitæ humanæ vsibus idoneus.Gell.l.1,c.21 ex Varr.quadā satyra refert,in cōuiuio legi non omnia debere,& ea potissimùm quæ simul sunt βιωφελῆ & delectent potius.

C.Ἄβιος,ον,ὁ καὶ ἡ,Inops,Cui non suppetunt ad victum necessaria,ex α priuatiuo,& βίος.i.βίοτος,victus.Luc.in Dialogo Achillis & Antilochi, οὐ γὰρ οἶμαι, δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴπερ αὖθις αἰσθάνοιντο θνητοὺς ὄντας ἀβίους καὶ ἀκλήρους αἰθράσιν. Vbi respicit ad versum Homericū, Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη.Ἄβιος,ἀκτήμων,inquit Bud.citās hunc Greg.locū, de martyribus loquētis,ὁρᾶς ἀβίους πόνοις καὶ ἀνέστοις,καὶ ἀσώρκοις μικροῦ καὶ ἀνάμονας. Sonat autem ἀκτήμων,Nihil possidens, Nullas possessiones habens. Basilius tamē hæc duo distinguit, scribens,Ἄβιον, ἀκτήμονα

ἀκτήμονα,ἀπρόσεγγυα,ἀσυνάλλακτον τῷ δεῖ. Apud Homerum autem ἀβίοις sunt qui pro ὀλιγοβίοις accipiāt in hoc versu Il.ν,circa principium Γλακωφαγῶν,ἀβίων τε,δικαιοτάτων ἀνθρώπων.& ita α non esse priuatiuum, sed duntaxat μετὰ πλοῦ,id est diminutionis significationē habens: de qua diximus antea. Sed intellige per ὀλιγοβίους qui parco aut tenui ac vili vtuntur victu. Eandem autem aut huic affinem habebit significationem α,si cum Strabone ἀβίους explicemus,Mulieribus carentes,quasi videlicet degentes ἡμιτελῆ βίον.Sed tunc βίος non victum, sed vitam declarabit.

Ἄβιος,Diues, apud Antiphontē,Suid.Hes.ab α augēdi vim habente,& βίος:accipiendo itidem hic βίον pro victu, vt sit ὁ πολὺ βίον κεκτημένος,inquit Suidas. At qui in loco Homeri modò citato ἀβίων intelligebant μακροβίων,id est longæuorum α quidem accipiebant itidē ὀπιθοπικῶς,verùm per βίον non victum,sed vitam significari volebant.Illi item qui ἅμα βίῳ πορευομένων intelligebant,vtpote ἀμαξοβίων,id est In plaustris viuentium. item qui exponebant Domo carentium. At qui explicabant βίοις μὴ χρωμένων (quæ explicatio est apud autorem Etymol.)βίοις,id est vitas,pro legibus vitam hominum gubernantibus accipi posse credebant.

C.Ἀμφίβιος,ον,ὁ καὶ ἡ,ex ἀμφὶ & βίος, quasi Vtrinq; vitā habens,Ancipitem vitā habens,id est Modò in aqua,modò in terra viuens.Columella lib.8,cap.13, Venio nunc ad eas aues quas Græci ἀμφιβίους vocant, quia non tantùm terrestria sed aquatilia quoq; desiderāt pabula: nec magis humo quàm stagno consueuerunt: eiusque generis anser præcipuè rusticis gratus est. Varro l.4 De lingua Latina,Græci ea quæ in aqua & in terra possunt viuere vocant ἀμφίβια. Sic autem omnino explicatur hæc vox ab Hesychio & Suida,vt hic à Varrone. habetur enim apud illum,ἀμφίβιον,ὃν τῇ καὶ ὕδατι ζῆν δυνάμενον,apud hunc autem ἀμφίβιον, ὃν ἀμφοτέραις δυνάμενον βιοῦν,καὶ θαλάσσῃ καὶ γῇ. Exponit tamen ἀμφίβια ζῷα & ita , (redit autem ferè eodem vtraque expositio) τὰ ἔνυδρα καὶ χερσαῖα.id est Aquatilia & terrestria.Plut. Sympos. 2,φῆμα καὶ πίλωα ῥηγνᾶ καὶ νηττὰ μύελα καὶ χερσαῖα σώματα, καὶ ἀμφίβια κροκοδείλους.Basil.Hom. 7 in Hexaemeron, κἂν ὑποπόδια δὲ καὶ πορευτικὰ ὑποδρᾷ πολλὰ τοῦ ἐνύδρου, μάλιστα μὲν ἀμφίβια τὰ πολλὰ τούτων ἐστίν,οἷον φῶκαι καὶ κροκόδειλοι καὶ οἱ ποτάμιοι ἵπποι. Interpretatus sum autem ἀμφίβιος Ancipitem vitam habens, vt sic interpretando ostenderem hoc nomine contineri etiam nomen βίος. nō ignorans Ciceronem ἀμφίβια ζῷα vocare bestias ancipites.quanquam nouitatem aliquam in hac appellatione videtur animaduertisse, quòd particulam quasi præfigat.ita enim scribit De nat.deorum lib.1,Bestiarum autem terrenæ sūt aliæ,partim aquatiles,aliæ quasi ancipites,in vtraque sede viuentes. ‖Batrachomyom.Ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὸν βατραχοῖσι Κρονίων.vbi ἀμφίβιον non ancipitis vitæ,sed ancipitē duntaxat interpretari oportet,vt posito nomine composito pro simplici.nam pastum ancipitem,vel pascua ancipitia dicere possumus, at pastum ancipitis vitæ,nequaquam:nisi pastum ancipitis vitæ intelligamus pastum eorum animalium quæ ancipitem vitam habent.

Ἀμφίβιος,Luciano iocosè appellatur Tiresias,qui vtrunque sexum habebat quasi Ancipitem vitam habēs quòd anceps esset eius sexus.vel,Cuius sexus anceps vitam quoque redderet ancipitem.

C.Βραχύβιος,ον,ὁ καὶ ἡ,Qui breuis est vitæ,Cui breue viuendi tempus concessum est.Athen.7,βραχύβια φησὶ εἶναι τὸ πῦθον καὶ πλωτικά.Vnde Βραχυβιώτερος,comparatiuum Qui vitæ est breuioris. ET Βραχυβιότης, ητος, ἡ, Vitæ breuitas.

C.Ἐμβιος,ον,ὁ καὶ ἡ,Cui vita seu vitalis aliqua vis inest ,'Qui vitam insitam habet,Viuidus,Viuax.vt Theophr.ἔμβιον φυτὸν Synes.De inf.τοῦ δὲ ὄντων ἄπ ἐστῶν ἔπ,μᾶλλον ἔμβια καὶ ἀρίδηλότερα.Magis viuacia.Idem epist,146,ἡ μέσα κατὰ τὸ μέγεθος ἔμβιόν πῃ ψυχῆς πάθος ὀφείλει μοι,Viuum quendam animi affectum mihi infudit.

C.Εὔβιος,ον,ὁ καὶ ἡ.Bene & commodè viuēs.Aristot.Anim. hist.lib.9,οἱ δὲ φρυνολόχαι ἀβιώτατοι καὶ χθαμαλόπτηται,Ab-

unde viuunt, vt Gaza vertit.

C.Κακόβιος,ον,ὁ καὶ ἡ,Malè,i.duriter viuens.Apud Plut.de Britannis qui ægrè viuunt & in egestate, inquit B. qui & exponit Ignobiliter viuēs.X.Pæd 7,εἰδὼς ὅτι Πέρσαις οἱ οἴκοι κακοβίωτατοι μὲν ὄντας διὰ πενίαν,ὀλιγοπόνωτατα δὲ ζῶντας, διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητα καὶ διὰ τὴν αὐτουργίαν εἶναι. Plut. Artoxer.ἀνθρώποις κακόβιοι καὶ ἄποροι. Opponitur proximè præcedenti,item ὠφέλιμος & εὐμήχανος & βιωπικός.

C.Κοινόβιον,ου,τὸ,q.d.Vitæ communicata societas.Gell. lib. 1,cap.9,Qui à Pythagora in cohortem illam disciplinarum recepti erant, quod quisque pecuniæ familiæque habebant,in medium dabant,& coibatur societas inseparabilis: tanquam illud fuerit antiquum consortium quod in re atque verbo Romano appellabatur κοινόβιον.

C.Μακρόβιος,ον,ὁ καὶ ἡ, Qui longā vitam degit,Longæuus. Lucianus in Macrob.ὅτι κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν καὶ κατὰ πάντα αἰεὶ μακρόβιοι γεγόνασιν αὗδρες,οἱ γυμνασίοις τοῖς καθήκουσι καὶ διαίτῃ τῇ ὀπιπδεῖοπάτῃ πρὸς ὑγείαν χρώμενοι. Vnde Μακροβιώτερος apud Aristot.& apud Luc.ἐδόκει μακροβιώτατα. ET Μακροβιότης,ητος,ἡ,Vitæ longitudo.

C.Μελάμβιος,ον,ὁ καὶ ἡ,Qui nigram (id est obscuram) vitā degit.v.l.

C.Μικρόβιος,ον,ὁ καὶ ἡ,Qui exiguæ vitæ est.

C.Νυκτεῖος, ET Νυκτεροβιος,ον,ὁ καὶ ἡ,Noctu viuens.id est Noctu vagans & victum quærens,interdiu verò latitās: vt noctuæ & vespertiliones.Vel (vt Νυκτίβιος ab Hesychio exponitur)ὁ ἐν νυκτὶ ὡς ἡμέρᾳ διάγων.

C.Οἰόβιος,ον,ὁ καὶ ἡ,Qui solitariam vitam degit,Qui in solitudine versatur.Suidæ est αὐθαίρετος,μονότροπος , μεμονωμένος πρὸς λογισμῶν,ὀκτὸς φρενῶν.

C.Ὀλιγόβιος,ον,ὁ καὶ ἡ,Pauco(id est breui)tempore viuens.

C.Παλίμβιος,ον,ὁ καὶ ἡ,Rediuiuus.

C.Πυρίβιος,ον,ὁ καὶ ἡ,In igni viuens.

C.Σύμβιος,ον ὁ καὶ ἡ,Qui alicui conuiuit,Contubernalis. Aristot.9 Ethic.

C.Ὑγρόβιος,Qui in locis humidis viuit,Qui in aquis degit. Apud Nonnum est epithetum piscatoris.

¶ Βιόω,ῶ,F.ώσω,(& sæpe f.pass.vocis βιώσομαι)Viuo.Dem. Pro cor.ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀνατῆς βεβιώκειν,φέρομαι. Luc.Macrob.παρὰ Χαλδαίοις τοῦτο τὸ ἔκατον ἔτη βιοῦν λόγος. Plato Axiocho.ὥστε ἢ κάτω ἢ ἄνω ἀδαιμονεῖν σε, Ἀξίοχε,βεβιωκότα ἀσεβῶς,Quum sanctè & castè vixeris. In passiua etiam voce verbum hoc vsurpatum reperitur, idque in significatione tā actiua quàm passiua. Actiua,vt apud Plutarchum ad Col.θηρίων βίον βιωσόμεθα. Herodian. lib.5,ὑμεῖς δ' ἐν ἀδείᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ βιώσεσθε.Aristot.Ethic. 10,cap.9,ταῦτα δὲ γίγνοιτ' ἂν βιου ὑμοις κατὰ πνα νοῦν καὶ πάξιν ὀρθῶ. (‖Apud Homerum verò Odyss.θ,— σὺ γάρ μ' ἐβιώσατο κούρη,transitiuè positum est pro Viuificasti.) In passiua autem significatione vsus est Demosthenes contra Midiam,πάντων πίνων καὶ ποτόντων ὄντων ἀ πᾶ ζῶ ἐλευρῶ πάτῳ καὶ αἰαιδεῖ μάλα βεβιώτας. Sic Cicero ad Atticum, Quare stomachor omnia,sed mihi ζεζῶντας.viderint iuuenes.Hoc est(vt Budæus exponit)Mihi vita acta est.Athen.6,ἐμοὶ μὲ ὀλῶ χρόνος ἱκανὸς ζεζῶντας· σὺ δὲ νέος εἶ. Et βεβιωμένος in particip. vt apud Demosthenem Pro corona,δέκα σον πίνων πρὸς λλήλα πάστι καὶ ἐμοὶ ζεζιωμένα,id est Vitæ tuæ & meæ instituta.

Βιώσκομαι,Viuesco,seu Viuisco. Aristoteles Meteorolog. 1, ἕτεροι δὲ πάλιν βιώσκονται καὶ ἔνυδροι γίνονται κατὰ μέρος, quibus verbis aliquando antè opposuerat γηράσκειν καὶ ξηραίνεσθαι.

Βιῶναι etiam reperitur,& βιοῦς & ἐβίων(frequentius tamen apud poetas &Herodotum)quorum thema in vsu non est Odyss.ξ, —ἐπεὶ γὰρ νῦ μοι ἄσσα βιῶναι. Æschin. cōtra Ctesiphontē,πῶς πέφυκε δεινῶς λέγειν,κακῶς βιῶναι; VNDE in passiua voce βιῶσθαι apud Homerum Iliad. θ, Τῶν ἄλλος μὲ ἀποφθίσθω,ἄλλος δὲ βιώσθω.quanquam Eustath.Doricum esse vult pro βιώσθω.

Βίωσις,εως,ἡ, Vita,id est Ipsa viuendi actio.Act.Apost.cap. 26,τὴν μὲν οὖν βίωσίν μου τὴν ἐκ νεότητος.Id est, Itaque vitam quidem meam actam à iuuentute. Exponitur etiā Vitalitas in v.l.ex Plin. VNDE Βιώσιμος,ον,ὁ καὶ ἡ,Vitalis Plin. & Celso : .i. Qui viuere potest,aut superuiuendi spem habet, vt Suid. exponit hoc in loco, ὁ δὲ

ἀνέβλεψέ πως· καὶ ἔφη ὅτι βιώσιμος εἶη. Βιώσιμος (inquit B. C.) ὁ ἀσφαλῶς dicitur qui victurus videtur & euasurus. Et βιώσιμον ὑγιές, Vitalis infans, & βιώσιμος βίος. Sic Herodot. οὐκ ἂν ὦν βιώσιμα ἀνθρώποισι, Viuere non possent homines, vel nollent. At in illo Synesii loco qui est Epist. 47. νομίσας οὐκ εἶναι βιώσιμον ὅπου πνεῦμα ἰδιωτικὸν χεῖρας ἐχεῖν μείζους τῶν νόμων, exponitur, Ratus viuendum non esse.

A QVO Βιώσιμος, aduerb. Vitaliter. vt Βιώσιμως ἔχω, Vitalis sum, apud Naz.

Βιωτέον, Viuendum est, Plato De leg.

Βιωτὸς, ός, ὄν, Viuendus, seu Vitalis. (eo videlicet sensu quo Cic. in Lælio, Cui potest esse vita vitalis, vt inquit Ennio qui non amici mutua beneuolentia conquiescat) Plato Apol. ὁ δὲ ἀνεξέτασος βίος, οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ, Non est vitalis homini. vel, Talis homini putanda est acsi nõ vixisset. Aristoph. Pluto. Τεταρακόντα βούλεται, ἢ φησιν οὐκ εἶναι βιωτὴν αὐτῷ τὸν βίον. Sic Naz. οὐδὲ βιωτὸς ἐστιν αὐτῇ ὁ βίος, Vita illis vitalis non est. Aliquando etiã neutro genere βιωτὸν solum vsurpatur eodem sensu quo βιωτὸς βίος, pro Viuendum. Plato Sympos. εἴ τῳ που δόξει βιωτὸν αὐθρώπῳ. Idem alibi. οὐδαμῶς βιωτὸν ἡμῖν ἔτι μετὰ διεφθαρμένου σώματος. Demosth. cõtra Mid. οὐ γὰρ ὦν μοι βιωτὸν τοῦτο ποιήσειν. id est, (B. interpr.) Neque enim mihi, si hoc in me admitterem, causa superesset cur vitam propagarẽ. q.d. (vt in Lexico scribit) Dignus essem supplicio capitali. Athen. 8, ὡς οὐ βιωτὸν ὄντι οὐδὲ ἀναχρεῶν. Luc. οὐκ ἔφη βιωτὸν αὐτῷ, Viuendum sibi non putauit.

C. Ἀβίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nõ viuens, Suid. Non vitalis, ab α priuatiuo & βεβιωται, tertia persona singulari præt. ab imitato themate βιόομαι. ἀβίωτος βίος, Vita non vitalis, vt loquitur Ennius. Dem. ἀβίωτον εἶναι τὸν βίον ὤετο αὐτῷ. Synes. ἦς χωλὸς ἀβίωτος ἡμῖν ὁ βίος. Aristoph. Pluto, ἀβίωτον εἶ· ἀμοὶ τεπόινκα τὸν βίον. Sic ἀβίωτος αἰών, apud Xenoph. 3 Cyri Pædiæ, τοῖς δὲ κακοῖς πανεύς τε καὶ δηλάνος καὶ ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπανεκαίετο. Quod Cicero libri primi epistol. ad famil. epist. prima Vitam acerbam dicit, ἀβίωτον βίον aptissimè interpretari possumus, vt opinor. Hesych. ἀβίωτον exponit κακὸν, ἀνδῆ, ὀδυνηρόν. subaudiens fortasse βίον, vt sit Malam, vel potius Miseram, Iniucundam, Luctuosam vitam. Sic in illo Xen. modò citato δηλάνος & ἀβίωτος coniunguntur. Idem autem valent ἀλγινὸς & ἀδυνηρός. Apud Suid. tamen non ἀνδῆ legitur, sed ἀνδές. quæ scriptura si mendosa non est, cum alio substãtiuo iungere voluit ἀβίωτον: aut certè exponere voluit ἀβίωτον absolutè positum, vt in locis sequentibus.

Ἀβίωτον substantiuũ absolutè positũ, pro ἀβίωτος βίος. Æsch. in Ctes. ἀβίωτον ἡγησάμενος εἶναι εἴ τινος ἀπολειφθήσεται δωροδοκίας. Plato l. 11 De leg. dixit ἀβίωτον ζῆν, pro ἀβίωτος ζωή. signif. aũt ζωὴ idẽ quod βίος. eius verba sũt, καὶ δεινὰς δίκας σωμάτων ἢ ψυχῶν ξυμφοράς, ἃς ἀβίωτον ζῆν κεκτημένῳ. Huic autem loco & aliis huiusmodi accõmodari possit illa Suidæ adiect. in neut. gẽ. posita pro explicatione κακὸν, ἀνδὲς, ὀδυνηρόν. Pro eodẽ dictũ ἀ βιωτόν. vide suprà. Luc. ἀβίωτα pro ἀβίωτον dixit Atticè, ἀβίωτα δὴ ὦμοι σοῦ ἀπολανόντος. Id est, Viuere nolebã. Bud. in Lex.

Ἀβιώτως, Aduerbium, Cum tædio vitæ, Ita vt tædeat aut tæderet vitæ. Plutar. Solone, ἔνιοι δὲ καὶ κυνῶν θανάτῳ καὶ ἵππων ἀγρῶν καὶ ἀβιώτως ὑπὸ λύπης διετέθησαν. Sic ἀβιώτως ἔχειν hoc in loco quem Suidas affert, ὁ δὲ ἀβιώτως ἔχειν εἰ μὴ κρατήσῃ τῆς πόλεως. Id est, vt loquitur Terentius, Ille autem nullam sibi vitam expetendam existimabat, nisi, &c. Vel, Vitam sibi minimè vitalem fore putabat, nisi &c. Nam ἀβιώτως ἔχειν εἰ μὴ, &c. id esse puto quod dicit Demosthenes, ἀβίωτον ᾤετο ἔσεσθαι τὸν βίον αὐτῷ εἰ μὴ, &c. In vulgatis autem lex. ἀβιώτως ἔχειν exponitur, Periclitari de vita, Esse in discrimine vitæ: sed testimonium desidero.

Ἀβιωτοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ: Acerbam vitam reddẽs, apud schol. Eurip. nam explicans hunc ex Hippolyto Coronato versum, Καθαιρεῖ τὰ μοῦσα ἀβίωτος βίος, ait, καταφορὰ ζωῆς ἀβιωτοποιὸς κατέλαβέ με.

Βιωτικὸς, ή, όν, Ad vitam sustentandam & victum cõparandũ industrius aut intẽtũ. Itẽ, Ad vitã sustẽtãdã & victũ quærendum pertinens. Aristot. hist. anim. l. 9, de ἀγγολιο aue, πλὴν δὲ δεξιόταται βιωτικὸς καὶ δυμήχανος. vbi Gaza Pollet ingenio ac industria in vitæ muneribus. Alibi (vt Bud. docet) βιο μήχανον & ὠφελῆ τὸν βίον δυμήχανον dixit: alibi πλὴν δεξιόταται δυβίοτος. At Luc. 21, μήποτε βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιωτικαῖς Curis huius vitæ. Et 1. Cor. 6, βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε, id est, Itaque si iudicia habeatis de iis quæ ad huius vitæ vsum pertinent. Accipitur peculiariter apud Theologos pro Secularis: nẽ, vt Bud. ex Basil. annotat, pro eo qui laicus est, id est profanus, non monachus, seu pro eo qui huius vitæ secularis curis & negotiis addictus est, aut eo qui ad huius mundanæ vitæ vsum tantummodo spectat. Chrys. De sacerd. ὡς δέ ποτε καὶ αὐτὸς μικρὸν ἀνέκυψα τῶν βιωτικῶν κλύδωνος. Id est, Vbi tandem emersi à fluctibus seculi, Bud. Idem, Chr. αἱ φιλοσώματοι ψυχαὶ καὶ πᾶς βιωτικοῖς ἡδέως ἐγκαλινδούμεναι.

Βιωτικῶς, Vt fit in cõmuni vita. Item, Populariter, Bud.

C. Ἀνα βιόω, ῶ, F. ώσω, Reuiuisco, ἀναζῶ. Vnde est ἀναβιώσεις Reuiuiscerẽ: & apud Suidam, ἤδη δέ τινες φασιν ὡς τεσσαρα τὸν Αἴσωπον θεοφιλῆ γενέσθαι, ὡς καὶ ἀναβιῶναι αὐτόν. & apud Athen. l. 9, de Hercule à Typhone occiso, Τολάῳ δὲ αὖθις τεθνεκότι ὄρθρια καὶ τεσσαρακόντος, ὁ σφραγιστὴς ἀναβιῶναι. ET Ἀναβεβιωκώς, Qui reuixit, Rediuiuus, vt Bud. interpr. AT Ἀναβιώσκομαι & ipsum Reuiuisco significat: vt apud Plat. Phædone, ἐπειδὴ δὲ ἀποθάνοι, μύθοι ἐν πύτῳ τῷ σήματι τὰ πεθειῶτα, καὶ μὴ πάλιν ἀναβιώσκοιτο. quemadmodum alio in loco dicit τῷ ἀποθνήσκειν ὀφείλεται πλὴν ἡγεῖσθαι εἶναι τὸ ἀναβιώσκεσθαι. Interdum tamen est Reuiuiscere facio, Vitæ restituo, Exsuscito. vt apud eundem in Critone, μὴ ὡς ἀληθῶς τοῦτο σκέμματα ἢ τῶν ῥαδίως ἀποκτεινυόντων καὶ ἀναβιωσκομένων γ' ἂν εἰ οἷοί τ' ἦσαν. Et alibi ἀναβιώσασθαι τὸν τεθνεῶτα, id est Exsuscitare. Vide Bud. C. p. 579. VNDE Ἀναβίωσις, εως, ἡ, q.d. Reuiuiscentia, Reditus ad vitam, Resurrectio à morte, ἀνάστασις.

Ἀπο βιόω, ῶ, F. ώσω, Morior, Viuendi finem facio. nam βιόω est viuo. Videtur autem mihi talem quandam signif. habere præpositio ἀπὸ in hoc verbo qualem habet præpositio Ex in verbo Expiro. Ἀπὸβίω, Mortuus est, apud Artemidorum. Hinc Ἀποβίωσις nomen verbale, Interitus, Obitus.

C. ΔΙΑβιόω, ῶ, F. ώσω, Vitam produco, Vitã dego, vt διαζῶ & διαγίνομαι Bud. Ego tamen malim Vitã transigo seu traduco (vide Καταβιόω) X. πολλὰ λεπτῶν ἀπείρως διαβιώσῃ. Isocr. in Euag. διαβεβιωκὼς ἀτυχῆ βίον. Luc. περὶ δὲ αὐτοῦ ἀθλίως ἐν σκοτεινῇ διαβιοῦν. Et Synes. in fine cuiusdam epistolæ ἐρρωμένος καὶ ἀδαίμων διαβιώσῃς θεῶν κεχαρισμένε. In pass. voce etiam siue à διαβιόω siue à διαβιώσκομαι apud Plutar. Public. reperitur, ἀφ' ὧν διαβιώσονται φύγοντες, Quibus exilium sustentare poterunt.

C. ΕΜβιόω, ῶ, F. ώσω, q.d. Inuiuisco. Theophr. de plãtis quæ comprehenderunt terram & radices agunt, ἐνδέχεται δ' ὅταν ἐμβιώσῃ, πόρρω καὶ διέναι τὰς ῥίζας. Idem, τὰ δὲ κοκκυμηλέαν πολύρριζον ἐμβιῶναι δεῖν. Idem in 1 De causis plant. τὸ ἐμβιῶσαι καὶ θλασῆσαι δ' ὠμάμενον, Quod (vt Bud. explicat) non est exuctũ & enecatũ. Et in pass. voce ἐμβιώσομαι τῇ γῇ. VNDE Ἐμβίωσις, εως, ἡ, q.d. Inuiuiscentia.

C. ΕΠΙβιόω, ῶ, Superuiuo, Vltrà viuo, Superstes sum, ὑπερζῶ. Plato Epist. αἷς αὖ ἐγὼ ὑπερβιῶ. Et ὑπερβιώσεται σοι ἔτι πολλὰ ἐκόντα, pro ὑπερβιώσῃ.

C. ΚΑΤΑβιόω, ῶ, Vitam transigo, vt Bud. interpr. in his locis: Athen. καὶ εἵλοντο ἀνθρῶποι ἐνδοξοτέρῳ τῷ πόλεως καταβιοῦν. Herodian. τεθεάσατο εἰς πλὴν παιδείας ἐπιελθοῦσαν ἐν τοῖς οἰκείοις καταβιῶναι. Plut. καὶ τὸν Ῥόδον καὶ Γωνίαν σοφιστεύων καταβιῶσαι. At ego τὸ διαβιῶναι potius Græcos vti existimo pro Vitam traducere, at τὸ καταβιῶναι pro vitam ad exitum perducere, vt Cic. loquitur.

c. 2, Συγκαταβιόω, ῶ, Vnà vitam transigo, vel extremam vitam transigo, sequendo ea quæ modò in καταβιόω dixi.

C. ΠΕΡΙβιόω, ῶ, Incolumis viuo, vel Superuiuo, Superstes sum, vt ὑπερβιόω: Ita Bud. subiungens hæc ex Plut. in Antonio, ἀπελαυνομένῳ δὲ πύπτω, μὴ περιβιώσεσθαι.

C. ΣΥΜβιόω, ῶ, Conuiuo. Luc. in Vitarum vend. μ-

βιοῦναι δεξιὸς καὶ συμπεῖν ἱκανός. vbi obseruandam puto horum duorum verborum copulationem, ex quorum posteriore suum συμπόσιον deducunt Græci, quum Latini vocem ei respondentem Conuiuium ex Conuiuere deducãt, quod priori illi videlicet τῷ συμβιῶναι omnino respondet. Iungitur autem συμβιόω dat. vi præpositionis nimirum vt Demosth. 129, ἐγὼ μὲν δὴ πιαύτῃ συμβεβίωκα πύκνα. Idẽ Pro cor. ἀγαθῇ τῇ (οὐχ ὁρᾶς;) πύκνα συμβεβιωκώς, τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης καταγορεῖς. Quibus in locis eleganter iungitur hoc verbum dat. rei, sed tanquam datiuo personæ. nec verò hic Latinè necesse est verbo Viuendi significationem habente reddere, sed possumus & hoc loquendi genere, cum Budæo, (aut simili quopiam) vti: Egregiam fortunam adeptus. Nego autẽ esse necesse, alioqui posse & ita reddi non negans. nam & ipse Bud. hoc etiam modo vertit, Bona fortuna vitam hactenus egisti. Illa autem eiusdem Demosth. πιαύτῃ συμβεβίωκα πύκνα, vertit, Hanc ego sortem adhuc habui. Nec minus eleganter dicit Clearchus apud Athenæũ de Gorgia, illum συμβιῶναι τῷ φρονεῖν. ibi enim ita scribitur, ὥσπερ φησὶν ὁ Κλέαρχος ὅτι διὰ τὸ σώφρονας ζῆν, ἐκδεδόσθαι ἔτι τῷ φρονεῖν συμβεβιωσι. i. Constanti mente & nunquam delirante vixit. Sic autem & verbo συζῆν Græcos vti obseruaui: vt quum (verbi gratia) dicunt συζῆν τῇ πενίᾳ.

Βίοτος, ου, ὁ, Vita. Il η, Ἔνθα κέ τι Μενέλαε φαίη βίοτον πολυτή. Od. α, Εἰ μὴ κεν παῖς εἶπον καὶ νόστον ἀκούσῃς. Sic apud Eur. Or. Electra ait, ἐπεὶ δ' ἄπαυστος ἄτε βίοτον ἀμέλεος εἰς τὸν αἰὲν ἔλκω χρόνον. ‖ Itẽ Victus, Id vnde viuitur. Res ad vitam sustentandam necessariæ, Bona, Fortunæ. Od. δ, Οὔθ' ἁμ' ἀλφηστοὶ βίοτον καπακείρετε πολλὸν, Κύκλωπα Τηλεμάχοιο. Od. α, — δηλήσεαι βίοτον κατέδοντες ἀοινοι. Il. γ, Ἀφνειὸς βίοτοιο. Erg. — βίοτον δὲ πολὺ πιμπλῆσι καὶ ἀλιῶ.

Βιοτὴ, ῆς, ἡ, Vita. vt in his vers. ὑγεία πρεσβύτα μακάρων, μετὰ σεῦ γαίομαι τὸ λειπόμενον βιοτᾶς. X. Pæd. 7, τίς δὴ ὁ ἔχων μακαρίαν βιοτὴν. Et βιοτὴ ἀσκητική, Vita monastica.

C. Εὐβίοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Commodè viuẽs, Liberaliter & prolixè viuens, Qui strenui & industrii victus est, Qui in vitæ officiis ingeniosus est. idem qui βιωτικὸς & βολυμήχανος, cui opponitur κακοβιος. Bud. Aristot. Anim. hist. 9, ἡ δὲ ἐλέα, ὡς τῶν ἀνθρωπίνων, εὐβίοτος, Idem, τὴν δὲ διάνοιαν εὐβίοτος.

C. Ὁμοιοβίοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui simili victu vtitur.

Βιοτὴς, ητος, ἡ, Vita Theodor. in 1 Eccl. hist. τὸ δὲ τῆς ἀνθρωπίνης βιοτῆτος ἄδηλον ὅπῃ τε ὦφος, τὸ θείου βαπτίσματος τὸ δῶρον ἐδέξατο.

Βιοτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitalis. vt βιοτήσιον ὕδωρ. & δαὶς βιοτήσιος apud Nonn. Et apud Apollon. Argon. 2, Ἀλλὰ σὺ δηριφόρον συφελὶ χθόνα γατομέοντες, Ὦνον ἀμείβον) βιοτήσιον, de Chalybum gente que ferrum rebus ad vitam necessariam permutat.

Βιόπιον, Victus exiguus & modicus. est enim dimin. à βίοτος. Aristoph. Pluto, Οὗτος γὰρ ἐξῴρηκεν αὐτῷ βιόπιον.

Βιοτεύω, Viuo, Vitam dego, Victum quæro. Xen. Pæd. 4, πρόσθεν φαιδρῶς βιοτευόμενος, νυνὶ δ' ἀθύμαιμι ἔρημος. Idem Pæd. 4, εἰ οὖν ἡδέως βουλοίμεθα καὶ δειπνοῦμεν καὶ νυκτερεύοντες καὶ βιοτεύειν ὑπὸ τῶδε. Idem Pæd. 3, εἰσερῶμεν ὑπὸ τὸ κέμου βιοτεύειν. Plutar. de Amazonibus, εἶτα καθ' αὐτὰς ἀπαλλαχθεῖσαι βιοτεύουσι. VNDE Βιοτία, ας, ἡ, Vitæ institutũ, Vita, vt B. interpr. in hoc Xen. loco de agricultura, διαβεβιωκότα καὶ ἐνδόξοτα τῶν πρὸς πολλῶν αὐτὸν ἡ βιοτία. ὅπερ καὶ πολίταις ἀρίστοις παρέχεσθαι δοκεῖ.

Β Λ Ἀξ, ακὸς, ὁ, Qui summissus est aut abiectus præluxu vel præfatuitate. Quibus verbis reddere conor hæc Eustathii, pag. 1405, ὁ καταβεβλημένος διὰ τρυφὴν ἢ καὶ ἀνοίαν. sed addit etiam καὶ μὴ ὁ ἀνάξιος ὀρθοῦσθαι. Vnde autem à βλῶ per syncopen facto ex βλήσω esse βλάζω, vnde fiat βλαξ βλακὸς. Alterum autem etymũ à μαλακὸς, ex Etymol. pete. ego certè de huius nominis deriuatione ἐπίχω: (præsertim quum Erotianus aliam & ipse huius significationis rationem afferat, quã tradam in Βλαξ significante quendam piscem) sed quantũ ex diuersorum locorum collatione coniicere possum, in quibus eo vsos classicos scriptores cõperio, puto dici βλαξ de eo qui sit imbecillo remissóque animo præditus, minimeque industrius, sed inersi: ideóque nullo Latino vocabulo, aptius reddi posse arbitror quam Supinus. præsertim quum eadem & ipsum metaphora dicatur qua βλαξ, id est eadem qua vult Eustathius dic βλαξ (nam Supinus dicitur quasi Supinus iacens) & Supinas etiam delicias dicant Latini, vt ille dicit καταβεβλημένος διὰ τρυφῶ. At in v. lex. βλαξ exponitur Mollis, item Delicatus. Et Lasciuus. Itẽ, Qui se inaniter iactat. Item, Solidus, Hebes, Stupidus. Adduntur etiam, Socors, Fatuus. Ex quibus omnibus vocabulis potissimùm placent hæc duo, Socors & Hebes: sic tamen vt alterum illud Supinus, quod attuli, illis anteferendum censeam. Xen. Pæd. 1, p. 10, ὦ δὲ ποσὸν ὀπισθοδόμῳ, δίδυκα ἔφη, μὴ πανταπασι βλαξ τις καὶ ἠλίθιος γένωμαι. Vbi curtimeat Cyrus ne tandem βλαξ euadat, præcedentia ostendunt. Democritus apud Plutarchum, in lib. De aud. ὅσοι μὲν καταφρονητικοὶ καὶ θρασεῖς ἥδιον ὠφελοῦνται ὑπὸ τῶν λεγόντων, οἱ δὲ θαυμαστικοὶ καὶ ἄκακοι μᾶλλον βλάπτονται, καὶ τὴν ἀκλεπτον οὐκ ἐλεγχισιν, ἐπόντα, βλαξ ἄνθρωπος ὀπὶ πανὶ λόγῳ ἐπιπῆσθαι φιλεῖ. Sed in vulg. Plutarchi edit. perperam hic legitur παιδεύεσθαι pro ἐπιπῆσθαι. Pro quo apud eundem Plutar. hunc ipsum locum afferentem (sed tacito autoris nomine) mendosè itidem legitur πεπιῆσθαι: videlicet in lib. De aud. poemat. ἀλλ' ὀρθῶς ἔχειν νομίζων τὸ βλαξ ἄνθρωπος ὀπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπιπῆσθαι. quum vulgatæ editiones habeant πεπιῆσθαι. Dicitur autem & βλαξ ἵππος à Xenoph. & opponitur τῷ θυμοειδεῖ. Budæus Socordẽ & ignauum interpretatur. Apud Xenoph. legitur & superlat. βλακίστατος, in Apomnem. ὀψοφαγιστὴς καὶ βλακιστατός ἐστι. Cæterùm Festo βλαξ est qui Latinè Stupidus. Quinetiam idem scribit, Blaterare, est stultè & præcupide loqui: quod à Græco βλαξ originem ducit.

Βλαξ, Piscis quidam omnino inutilis, & qui nulli animanti est esui. Etymol. autem dicit ne cambus quidem edulem esse. Hesychius eum fœtidum esse tradit. Cæterùm an posterius si: piscis nomen, an contrà pri grammatici certent. ET Βλακὸς idem piscis apud Eliotanum, (qui & βλέννα dici ait) ab eo autem deriuatum βλακύειν significare ὅτι πλεῖστον διαπρίσειν quia ille ὀνομαζόμενος δὲ καὶ πλυτὸς ἔχει. ET Βλακίας Hes. sed eum scripsisse puto βραχίας.

Βλακικὸς, Socors, Ignauus, Iners, Piger. Apud Xenoph. (inquit Bud.) Iners: apud Luc. Stolidus. Ex Platone affertur τὸ βλακικὸν ἡμῶν, pro Ignauia nostra. Erotianus apud Platonem. Polit. lib. 1, βλακικὸν δὲ ἡμῖν τὸ πρᾶξις exponit ναθρὸν & ὀλιγόφρον. ET Βλακικῶς, Ignauè, Ignauorum & inertium more. Aristoph. Auibus. ὡς βλακικῶς διακονεῖς. vbi schol. βραδέως. Affertur & βλακικώτερον pro Ignauius, Stolidius. ET Βλακοῦδος ac Βλακοῦστερον ex Polluce idem significat quod βλακικῶς & βλακικώτερον.

Βλακεύω, Socordiæ me dedo & inertiæ, Socorditer me gero, Pigritia vtor. Xenoph. in Lacedæm. Polit. ὅπου καὶ ὅπου πάχος δεῖ βλακεύειν, ἐλάττω τὰ μὴ ὠφελεῖται, πλεῖστα δὲ πεφύκασι λαμβανειν. Damascius apud Suidam, καὶ παροξύνων τὸν λόγῳ τοὺς ἐν ἔργῳ βλακεύοντας. οὐδέμιας γὰρ ἐπῆστο κακίας ἐλάττω τὴν ῥαθυμίαν. Erotian' ait βλακεύειν esse ὅτι πλεῖστον διαπρίειν, (eam huius significationis rationem afferens quam scripsi in Βλαξ cuiusdam piscis nomine) item ὀλιγωρεῖν & μετὰ νωθρείας καὶ ὀλιγωρείας τὴν πρᾶξιν. Quum autem Hippocr. verba explicet, illam tamen significationẽ addit quæ in v. l. huic verbo datur apud Hippocr. videlicet pro Contemnere. ‖ Βλακεῦσαι (inquit Bud.) Per delicias consumere bona, πεφυφᾶν, Per nequitiam viuere cui contrarium ἀπουδάσαι. Ex hoc Luc. loco in Gallo, μὴ ὁ εὐνόμος βλακεύσας ἢ ὑφεκόμος λάθῃ. Dicitur & Βλακεύομαι. Eustath. βλακεύεσθαι ait esse μωραίνειν, apud Xen. autem νωθρεύεσθαι. HINC Βλακία, Socordia, Inertia, Ignauia. Xen. Pæd. 7, circa finem, καὶ ἡ πρεσβύτης αὐτὸν ὄντα πονηρὸν πονηρίας ἕνεκα ἢ βλακείας δήλος κολάζειν; ET Βλάκευμα, Quod per socordiam fit. βλακεύματα (inquit Eustath.) αἱ ἀνδίαι.

C. ΚΑΤΑβλακεύομαι, idem quod βλακεύομαι, seu βλακεύω. nisi quòd præpositio signif. auget. Hinc καταβλακευμένοι καὶ κάτω μένοντες, Gregor. in oratione De theol. Socordiæ dediti. A quibusdam exponitur in mollitiem inertiámque effusi. à Budæo, Otio dediti, item Lu

xui addicti, item In deliciis vitam agentes. ET A
Καταβλακυμμένως, Socorditer, Per socordiam, Remisso animo. Ex Aristoph. autem affertur pro βραδέως & ῥυφερῶς, & σωπεπαγμένως illi opponitur.

ΒΛΑΠΤΩ, F. ψω. (quod à Βλάβω factum putatur, ex quo apud Hom. βλάβεται, vt paulo post docebo) Lædo, Damno afficio. Cic. apud Plat. in Apol. οἱ δημοι βλάπτει τι interpr. Quòd mihi nocere se crediderunt. Quem locũ vide in meo Cic. lexico. Apud eun dẽ Plat. in Apol. οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψητε ἢ ὑμᾶς αὐτούς. Xen. Pæd. 5, ὅτι δικαῖ μέγα βεβλάφθαι. Apud Thuc. βλαπτεσθαι B
schol. exponit ἀδικεῖσθαι. i. iniuria affici. Redditur etiam damno affici, vel Detrimentum aut cladem accipere. In v. l. Βλάπτεσθ' Βλάβῃσι ἐλαφρᾶ, Leui dãno affici. Obseruaui autẽ de diis cladem seu noxam aliquam immittentibus dici βλάπτειν ab eodem, cum alibi, tum hoc Symposii loco, ἰῶ μὴ θεὸς βλάπτῃ. Sed & apud alios hunc peculiarẽ istius verbi vsum me obseruare memini Soph. certè aut Eurip. (non enim satis recordor vter) dicit ὀρθῶς δαιμόνων βλάπτειν τινά, in hoc versu, Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινά. Quin autem hanc signif. ex Homero sumpserint, minimè mihi dubium est. apud eum enim variis illam in locis annotaui. ex quibus sunt hi: Iliad. ψ, εὖτ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων βλάψας τὰ Ἀθήνη. Et Od. ψ, Οἶσθ' ἔβλαψ' ἔφριν δὲ φρένας αἰτίμη ἤδα. Est autem θεοὶ nominat. τὸ ἔβλαψαν, ex præcedente repetendus. Hic autẽ quanuis ἔβλαψαν sine adiectione ponatur, possit tamen ex seq. intelligi φρένας: atque adeo ex isto eiusdem poetæ versu, Od. ξ, Τοῦδέ τις ἀθανάτων βλάψ' φρένας ἔνδον ἐΐσας. Et Il. ο, Ἀλλ' εἰ δή ῥα τότ' ἔβλαπτεν φρένας ἀρούσας Ζεὺς Ἡ- D
μετέρας (vnde colligo βλαψίφρων, sicut & θεοβλαβὴς dici de eo cuius sanæ menti damnum diuinitus infertur) At Il. ψ rursũ, paulo post illa verba, — βλάψεν γὰρ Ἀθήνη, habetur eadẽ de re dictum, & tanquam epexegeticè, Ὦ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψ θεὰ πόδας. Sed & βλάπτειν cum genit. vt βλάπτειν κελεύθου, Od. α, pro Abitinere quempiam impedire, seu Itineri alicuius impedimentum afferre. Et βλάπτειν γόνατα quasi συμποδίζειν, item βλάπτεσθαι pro ἀποσκόπτειν & ἐμποδίζεσθαι, vide apud Eustath.

Aβλάβω apud Homerum legitur Il. τ, βλάβεται δὲ γόνατ' ἰόντι. quod & alibi reperitur. Et rursum Il. τ, — βλάβε E
ται δὲ λιγὺς ὦρ ἐὼν ἀγορητής. Cæterùm prius esse βλάβω quidam putarunt, (vti dixi) alii tamen vtrum prius sit, in dubio reliquerunt.

Βλάμμα, ατος, τὸ. Cic. 3 De fin. Emolumenta & detrimenta, quæ ὠφελήματα & βλάμματα appellant.

Βλάψις, εως, ἡ, Damni illatio, Noxa. Plato De leg. 11, ἢν δ' ἄλλων τῶνδε βλάψεων εἴπῃς ἄρα πάμπαν ἢ καὶ βρώματων ἢ ἀλέμματων ἑκὼν ἐκ φαυλότητος πημαίνει.

Βλαπτικὸς, ὀν, ὁ, Nociuus, Lædendi & damnũ inferẽdi vim habens.

C. Ἄβλαπτος, ον, ὁ καὶ ἡ, Noxæ expers, Cui non nocetur. Apud Nicand. Non nocens, Innoxius. Formatur à βέβλαπται, tertia præter. persona verbi passiui βλάπτομαι. vnde & passiua magis ei conuenit significatio.

C. Εὔβλαπτος, ε, ὁ καὶ ἡ, Qui lædi seu cui noceri facilè potest.

Βλάβη, ης, ἡ, Noxa, Damnum, Detrimentum. Plato 8. De legibus, βλάβαι πολλαὶ καὶ σμικραὶ γίγνονται γιγνόμεναι, Damna in vicinia facta, Idem. De leg. 11, ἢν κακὸς ἦσθα καὶ ὑπόδικος τοῦ ἐθέλοντος βλάβης. Ibidem, ἢν τινὶ βλάβῃ τιχόδεν. Aristoph. Vespis, φεῦ σκαλοδμαί σ' ὅστις εἶ, φεῦ ἀγοραίοις, βλάβης τ' φορτίων. Id est (B. interpr.) Heus tu, quisquis es, in ius te voco damni iniuria dati in iis quæ importabam in forum. Βλάβης δίκη (inquit B.C.) Actio damni dati. Actio verò ob pauperiem à quadrupede factam, dicitur βλάβης δίκη ἢν τετραπόδων: quam legem Solon tulit, autore Plut. in eius vita. ET Βλάβος, εος, τὸ, Idem Plat. De leg. 8, τὸ βλάβος ἀποτινέτω, Damnum restituat, Pau- H
periem factam restituat. Aristoph. Ran. σὺ δ' ὅστις τίρει τὸ βλάβος.

C. Ἄβλαβης, ές, ὁ καὶ ἡ, in actiua significatione, Innocuus, Innoxius, Nõ nocens. vt ἡδοναὶ ἄβλαβεῖς, Plato 2 De rep. Voluptates innoxiæ, non damnosæ. Cic. Stoicum hoc dogma, ἀβλαβεῖς (τοῖς σοφοῖς, interpr. Alienũ esse à sapiente nocere. Poterimus verò, vt opinor, eundem sequentes, ἀβλαβὴς interpr. Innocens, vt ἀβλαβείᾳ vertit Innocentia.

Ἄβλαβὴς in pass. signif. Incolumis, Illæsus, Inoffensus, Damnum seu detrimẽtum nõ accipiens. Noxæ expers. Xen. 5 Cyri Pædiæ, ἢ τοι ἑαυτῷ ἄνδρας ἀβλαβεῖς δίδωσι πίθεσθαι παρέχεται. id est, Illæsos præstat. Sic apud Platonẽ ἀβλαβὴς & ἀκίρδαλος copulantur.

Ἀβλαβῶς, Aduerb. Innocuè, Innoxiè, in actiua significatione. In passiua autem, Inoffensè, Illæsè.

C. Ἐπιβλαβὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Noxius, Damnosus, Detrimentosus.

C. Θεοβλαβὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, q. d. Cui à Deo damna & pœnæ infliguntur. Sed peculiariter, Cui Deus abstulit intelligentiam. Bud. exponit Aduerso numine agens. Item ex Aretha, à Deo reprobatus. Herodot. Clione, ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἀρυάγης, Μήδους τε ὤπτισε πάντας, καὶ σρατηγὸν αὐτῶν, ὅστις θεοβλαβὴς ἐών, ἀπέδειξε Ἄρπαγον, inimicum videlicet suum. HINC Θεοβλάβεια, ας, ἡ, quod ab eodem Bud. exponitur Dira stoliditas in hoc Æsch. loco, πλὴν θεοβλάβειαν καὶ πλὴν ἀφροσύνην. Vide suprà βλάπτειν φρένας deo tributum.

C. Βλαβερὸς, ά, ὁ, Noxius, Damnosus, Detrimentosus. Plato Cratylo, ἀσύμφορον καὶ αἰσχρὸν καὶ ἀνωφελὲς καὶ ἀκίρδες· ἀλλὰ καὶ βλαβερὸν γε καὶ ζημιῶδες. Idẽ De leg. 11, βλαβερὸς γὰρ γονεῦς ὀκρίνοις, ὡς εἴδεις ἄλλος ἕτερος, δικαιότατα. X. Pæd. 8, ὅπως τοῖς μὲν ὠφελίμοις χρῶντο, τοῖς δὲ βλαβεροῖς ἀπέχοιντο.

C. ΑΠΟβλάπτω, Lædo tanquã simplex βλάπτω. Aut enim planè pro simplici capitur, aut (meo quidem iudicio) talè quid sonat ἀπὸ in ἀποβλάπτω, quale Ob in Oblædo, quo vtitur Plautus.

Ἀποβλάπτομαι, Pass. Lædor, Damnum accipio. A Sophocle vsurpatur cum genitiuo pro Priuor, Iacturã facio. In Aiace, Τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν δρᾶτόν φίλου, id est Priuatã tali amico, vel orbatã, aut priuatam cum suo damno.

C. ΕΠΙβλάπτω, Insuper noceo & damnum infero. Thuc. lib. 3. καὶ δείσας μὴ καὶ ἄλλο τι ἐπιβλάπτωσι.

C. ΚΑΤΑβλάπτω, Lædo, Detrimẽtis afficio. Naz. in Orat.

C. ΠΑΡΑβλάπτω, Oblædo. Chrysost. τί καὶ τοῦ ἀνθρώπου παραβλάπτει ὄχλος; Quid hominum generi nocet?

ΒΛΑΙΣΟΣ, Valgus. Bud. Cui distorta sunt & prauà cru- E
ra, & cui genua ac tibiæ conuersæ sunt, inquit Cam. qui & affert ex Gal. De causis morborum, καὶ λαβὲ βλαισὸν μὴ τὸ ὅπῃ τὸ ὀκτὸς ῥέπει, ῥαγεῖον δὲ τὸ ὅπῃ πάντα πέφυκε. Cui loco subiungit, Detorta & intorta fortasse dicere possumus. Et Xenophõti sunt equi βλαισοί. quod vitium est talè vt interius atterantur pedes quando gradiuntur ac procurrunt. Hactenus Cam. Autor etymologici affert ex quodam quem etymologum appellat, ὁ τὸς πόδας ὅπῃ τὰ ἔξω διεσταλμένος, & addit, Qui literæ λ similis est (referens videlicet ad tibiarum distortionem) vnde & Cypseli mater, Corinthii tyranni, λάμβδα vocabatur. & subiungit βλαισὸν dictum esse τὸν βεβλαμμένον τὸ ἴσον τῶν πεδῶν. Bud. in prior. annot. in Pand. Vari sunt pedibus incuruis & in se cõtractis, &c. Iis contrarii sunt valgi, qui altrinsecus prominentes suras habẽt, & in diuersum actas: quales cancri habent & lacertæ, autore Aristot. qui Ægyptios huiusmodi esse tradit in Probl. eadem ratione qua capillum crispum habent, & à calore intortum. Hi à Græcis βλαισοί dicuntur, vt illi ῥαιβοί. Aristot. διὰ τὸ οἱ Αἰγύπτιοι καὶ Αἰθίοπες βλαισοί εἰσιν; Cur Æthiopes & Ægyptii blæsi sunt cruribus? Sic enim transtulit interpres, qui blæsos Græcè protulit quos Festus valgos Latinè appellatos esse dixit. Blæsitas autem non modò vitium est linguæ sed eorum etiam vitium qui oblæsum gressum habent: quæ ratio est vocabuli apud Græcos, τοῦδε τὸ βλάπτω. Hactenus Budæus. Idem alibi affert, Θρᾶκες κυρτὸ τῷ ῥάχῃ, βλαισοί, κακοδείπνοι. Et ex Hippiatria, σκέλη ἐχέτω ὀσώδη, ἀσθρα καὶ ὑγρώδη μᾶλλον, μὴ βλαισά. Vide Alex. Aphrod. Probl. 14, l. 2, vbi quærit cur eunuchi sint βλαισοί. In v. l. βλαισὸς est etiã qui literam aliquam exprimere nõ potest: vt Dem. qui literã λ proferre non poterat: sed hoc sine exemplo. Latinis certè blæsum dici scimus qui impeditæ est linguæ. HINC Βλαισόποις, Qui distortos habet pedes. ET Βλαιπόνους apud Etymologicum eadem significatione, (si mendo carent eius exempl.) ITEM Βλαισότης

Distortio, de qua dictum est. Aristot. Probl. ἡ δὲ βλαισότης ὅτι ὡς τοῦ κλότης τοῦ τεχῶν. ET VERB. Βλαισόω, ῶ, vide Βλασσόμαι, Aristot. de hist. animal. ὁ δ' ἄνθρωπος τοῖς βραχίοσι εἰς τὸ ὄπισθεν κάμπτει, πλὴν μικρὸν ἐκλαίσας· ὅθεν τὰ πάντα τὰ ὀκτῶς. id est (inquit Bud.) Brachia flectit extrorsum. VNDE Βλαίσωσις, idem quod βλαισότης.

ΒΛΑΣΤΆΝΩ, Fut. βλαστήσω, à βλαστέω. aorist. 2, ἔβλαστον, Germino, Fruticor vel Frutico, de plantis. Sed & generaliter pro Nascor, Originem duco. vnde apud Soph. ὀξὺ βριστέον δυοῖν βλαστῶν. Idem, ὅσπερ αἰθέρος τέκνον βλαστῶν. Æschylus, Ἀφ' ἧς τὰ κεδ' ἀβλα- B
στανει βουλεύματα. Philo De mundo, ἀνεξᾶν & βλαστανεν copulauit. ‖ Βλαστάνειν actiuè, Produco. Alex. Aphr. Ἐκ κάστορος χωρὶς βοτάνας εὐβλαστάνει.

Βλάστημα, ατος, τὸ, Germẽ, Idipsum φ germinando prodiit. Greg. in encom. Macc. μητρὸς ἀγλαοῖς ἀγλαῖ βλαστήματα, Matris generosæ nobiles stirpes.

Βλάστησις, εως, ἡ, Germinatio. Theophr φανερὸν δὲ γίνεται τοῦτο ἅμα τῷ πῶς βλαστῆσαι. Pro quo Plin. Quod quum euenerit, detegitur statim in germinatione. Theophr. φασὶ C
δὲ καὶ πῶς ἐλάττω φλοιοθεῖσαι ὑπὸ τοῦ βλαστῆσαι, ἀσαπῆ δίδαμβῶνεν ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Pro quo itidem Plin. Tradunt & abiere circa germinationem decorticatam, aquis non corrumpi. Scribunt quidam βλάστησιν esse non solùm germinũ frondiumque productionem, sed etiã fructuum inchoationem.

Βλαστικὸς, ον, ὁ, Germinandi vim habens. Theophr. De caus. pl. l. 1, c. 3, τὸ γὰρ καταλειπόμενον, ἀεὶ βλαστικόν.

C. Ἀβλάστητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non germinans, Germinare nõ valens. Theophr. ibidem, ἀβλάστητα γὰρ τὰ πύτων διὰ τοῦ αὐ- D
τοῦ αἴτιον.

Βλαστὸς, οῦ, ὁ, Germen, Propago. Theophr. ποιεῖ δὲ μεγάλας καὶ παίρριζαι καὶ παίβλαστας. Nicand. Ther. de echio, ὀλίγον δὲ τε ἐξ πυρφορεται αἴθε· Βλαστὸ δ' ὡς ἔχος σπεδανὸν δ' ἐφύσσθε κάρλωνι. vbi schol. exponit σέλεχος. Βλάστω autem ζωων metaph. Plato incremen um vocat, Bud. teste. Et Plut. de Niobe, βλάστας τέκνων βεβρυθμένα. Apud Soph. verò Trach. Ἰλὴν καλεῖτε, τὴν ἐκείνου σὐδαμῶ Βλαστὰς ἐφύνει, δι' ἣν οὐδὲν ἰσταμαῖ, schol. dicit esse γονεῖς αὐτοῦ. ἐβλάστησεν. ET Βλαστεῖον, ου, τὸ, pro eodem Nic. Alex. circa finem, Κύπρου E
τε βλαστεῖα νεαθέα. vbi schol. tradit κύπρον qibusdã esse ἕδος φυτῶν i. plantæ speciem: quibusdã verò Κύπρου βλαστεῖα esse τὰ ἀπὸ τῆς Κύπρου νεοφυῆ βλαστήματα.

Βλαστὸς, οῦ, ὁ. Germen. Theophr. βλαστὸν τὰ οἱ φύκη μικροί, ἄφυλλον, ὡς τὸ ῥιζίον. Pro quo Plin. de ficu Cypria. Hæc germina emittit sine vllis foliis, radici similia. Idem hist. pl. l. 3, c. 6. ὅπῃ ἀναλλεπτα πάλιν ἀῤῥοι βλαστοί. Et paulo post, ὅτι γόνυ πιστεμένων πλὴν τὸ πρωτον βλαστοῦ κορυφῶν.

C. Βλαστοκοπέω, ῶ, F. ήσω, Germina aufero & quasi amputo. Theophr. ὅταν ὑπὸ πνεῦ μάτων βλαστοκοπηθῇ. Pro quo Plin. Vi tempestatum germinibus ablatis. F

C. Βλαστολογία, q. d. Germina carpendo lego. Theophr. De caus. pl. 3. ἐπὶ τὸ ὅμοιον τοῦ ποιοῦτο καὶ ὡς τοῦ δεύτερον ἡ βλαστολογία. δεῖ γὰρ ἔστω λέγειν, καὶ βλαστολογεῖν ὅταν δοκῇ διαφαίνειν τὸν καιρόν. Idem, ἔπειτα πάλιν βλαστολογεῖν ἀεὶ τὸ αὐξεῖν. Vbi Budæus, Columella Pampinare dicit, & locum penè ad verbum vertit. Alicubi Cacumina defringere dixit. Sunt tamẽ qui scribant Cacumina defringere & Decacum nare propriè esse ἀκρα περιαίζειν. VNDE G
Βλαστολογία, ας, ἡ, Pampinatio, à legendis pampinis vt herbis: quemadmodum B. ex Colum. refert. Theophr. Ibidem, δ' ὑπερ δὲ καὶ ἔστι τὴν πιὰ τοῦτο τοῦδε τὸ κόσμον ἡ βλαστολογία. καὶ γὰρ ἀναγκαῖον εἶναι δὲ τὴν πῖα συνφερει καταλιπεῖν καὶ τὰ πῖα ἀφαιρεῖν. vbi decacuminationem Gaza vertit.

C. Ἀβλαστήσας, ές, ὁ καὶ ἡ, Non germinans, Sine germine, Nõ pullulans, Infœcundus. Theophr. cui & opponit βλαστικὸς. Plut. ἄκαρπος ὅλος καὶ ἀβλαστήσας ἀφανῆς τοῖς ἀρετοῖς. ET Ἄβλαστος, ον, ὁ καὶ ἡ, Theophr. ἀβλάστων ὄντων καὶ ἀκαθάρτων. H

C. Ἀεβλαστὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Semper germinans HINC verbũ ἀεβλαστέω. ῶ, Semper germino. VNDE nomen verbale ἀεβλάστησις, Semper germinatio Perpetua germinatio.

C. Ἀιόβλαστος. vt ἀναβλαστὸν ἀφίκοι, Germen emittit. vulg. l. ex Theophrasto.

C. Ἀρτιβλαστὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Recèns germinans. Theophr. ἐὰν μὴ ἀρτιβλαστὴ καὶ ὁ αὐτὸς λαμβάνῃ.

C. Δυβλαστὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Difficulter germinans. VNDE A
Δυβλαστέω, ῶ, F. ήσω, Difficulter germino.

C. Εὐβλαστὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Bene germinans. Theophr. ἐὰν δὲ εὐβλαστῇ καὶ εὔκαρπα μένει γῆ ἐνέδαφος. VNDE Εὐβλάστεια, ας, ἡ, Copiosa germinatio, vt Gaza vertit hoc in loco, ἡ γὰρ εὐβλάστεια ἀφαιρεῖται τοῖς καρποῖς. ET Εὔβλαστος, idem quod εὐβλαστήσας. Theophr. Εὐβλαστότερα γίνεται καὶ εὐαυξῆ μᾶλλον. VNDE Εὐβλαστία, ας, ἡ, Copiosa germinatio. Theophr. ὅπου γὰρ ἀεὶ μαλακὸς ὁ ἀὴρ, εὐθαῦ ἡ εὐβλαστία καὶ εὐκαρπία γίνεται. ET Εὐβλαστέω, ῶ, F. ήσω, Bene germino. Idẽ, συμβαίνει δὲ, ὅταν μὴ εὐβλαστῇ ὁ χαν, ἀκαρπότερα μᾶλλον.

C. Κακοβλαστὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Malè germinans. Theophr. δεῖ γὰρ μὴ τὰ βλαστὴς μὴ κακοβλαστὲς εἶναι τὸ καρποτοκῆσαι. ET Κακόβλαστος, ον, ὁ καὶ ἡ, Idem. VNDE Κακοβλαστία, ῶ, F. ήσω, Malè germino. Theophr. l. 4 De caus. pl c. 8.

C. Λεπτόβλαστος, ον, ὁ καὶ ἡ, Tenuia germina edens.

C. Νεόβλαστος, ον, ὁ καὶ ἡ, Qui nouissimè germinauit.

C. Ὁμοβλαστὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Simul germinans.

C. Ὀψιβλαστὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, ET Ὀψίβλαστος, ον, Serò germinãs. Theophr. διόπερ δὲ τὰ μὲν ἔστι ὀψιβλαστῆ, τοῦτο αὐτὸ τὸ δόδοιν τὰ ἀπίας. Idẽ, τὰ ἀειφυλλα ἢ δὲ δένδρων καὶ ὀψιβλαστότερα καὶ ὀψικαρπότερα. VNDE Ὀψιβλαστία, ῶ, F. ήσω, Serò germino.

C. Παλιμβλαστὴς, ές, ET Παλίμβλαστος, ον, ὁ καὶ ἡ, Iterũ germinãs. Theophr. De caus. pl l. 10, τὰ χωρὶς καὶ μικροὶ καὶ ἀπαλεῖς, ἀπὸ παλιμβλαστῆς ὄντες. Vbi Gaza, Vt potè que secunda emersurit. Quod verò quidam Restibilis putant esse παλιμβλαστὴς, non omnibus probatur, quum Restibilis ager dicatur qui tulit segetem, ac rursus seritur.

C. Πολυβλαστὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Multum germinans. VNDE Πολυβλαστία, ας, ἡ, Vberrima germinatio.

C. Πρόβλαστος, q. d. Prægerminans. Bacchũ ita vocatũ anno tat Cal. Quod. quia egerminantibus vitium palmitibus illi fieret diuina res, vel quum easdem forent putaturi.

C. Πραΐβλαστὴς, ές, ET Πρωΐβλαστος, ον, ὁ καὶ ἡ, Maturè germinãs. Theophr. l. 1 De c. pl. 10, ὡς ἔτι μικρὰ θεῖ καὶ σμικρότατα τὰ ἴβασις καὶ ψιβλαστὴς ἀφορεῖσθαι. Idẽ De hist. pl. l. 3, c. 6, τοῦ ἔλαστα δὲ καὶ καρία καὶ δρῦς. VNDE Πραΐβλαστία, ας, ἡ Matura germinatio, seu Præcox germinatio, vt Plinius vocat. apud eundem Theophr. De caus. pl. l. 1, c. 15. ET Πραΐβλαστος, ον, F. ήσω, Maturè germino.

C. Πυκνοβλαστος, ον, ὁ καὶ ἡ, Densè germinans.

C. Συμβλαστὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Congerminans. Item Germinationem iuuans. sic enim exponitur in hoc Theophr. loco lib. De c. pl. 2 c. 4, πόσοις γὰρ ὁ ἀκρᾶς ὁ ἀὴρ. ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἀρίστος τοῖς δενδροις, συμβλαστὴς ὢν καὶ εὐκαρπος.

C. Ταχυβλαστία, ας, ἡ, Celeris germinatio, seu Germinandi celeritas. Theophrast. τὸν δὲ ταχυβλαστίαν τοῖς χλωροῖς ἀποδίδοῦσι.

Βλαστικὸς, ον, ὁ, Ad germinandum propensus. Theophr. l. 1 De caus pl. cap. 15, βλαστικώτατα δ' ὁ ὠῶ, ὡς εἰπεῖν τὰ μάλιστα ἀυξῆ τῇ ζωῇ.

C. ΑΝΑβλαστάνω, Fut. ἀναβλαστήσω, tanquam ab ἀναβλαστέω, Repullulo, Regermino, Renascor. Interdum capitur pro simplici βλαστάνω. Plat. de leg. l. 8, ξυνέβαινε ἢ δὲ ὁ γῆς ἀναβλαστανοῖτο. HINC Ἀναβλάστημα, ατος, τὸ. quod vide in Παραβλάστημα.

C. Σωληνοβλαστάνω. F. ήσω, Vnã germina protrudo. Theophr. hist. plant. lib. 3, c. 6. αὐτοῦ δὲ τοῦ καθίκασα δὲ δρυν τὰ μὲν σωληνοβλαστοῦσι τῆς ἡμέρας, ὅτι ἀνδρόχιν. Vbi Gaza, Ipsarum autem singularum arborum aliæ cum vrbanis germinare incipiunt.

C. ΑΠΟβλαστάνω, ῶ, Germino, vel potius Egermino, ad exprimendam vim præpos. ἀπὸ. Vtitur autem Colum. verbo Egermino. AB HOC Ἀποβλαστάω vel potius ἀποβλαστέω. fiũt ἀποβλάστησις & ἀποβλάστημα. i. Germinacio, Germẽ. nã ἀποβλάστημα potius est Germen, ἀποβλάστησις, Germinatio. Apud Diosc. quidam verterũt Capillamentũ, quod de radicibus à Latinis metaph. dicitur. Capitur autẽ ἀποβλάστημα per translationem generaliter pro prole. Plato in Symp. μὴ οὖν θαύμαζε εἰ τὸ αὐτῷ ἀποβλάστημα φύσει πᾶς πρὸς. vt si dicas Latinè Suũ germen, pro suam prolẽ.

C. ΔΙΑβλαστάω, Germino, Pullulo. Theoph. l. 4. de c. pl. c. 9, ἀπείρωντου τοῦς πέταρ, καὶ διαβλαστάουσι τῶν ἄνθρ, Ad ver obsle runtur & celerius enascuntur. Gaza. VNDE Διαβλάστησις, εως, ἡ, Germinatio.

C. Ἐκβλαστάω, Egermino. Theophr. De caus. pl. cap. 3, l. 1, πολὺ μᾶλλον πλέκτα παρ' αὐτὸ τὸ τέλεχος ἐκβλαστάει. Et in v. l. citatur ἐκβεβλάστηκε τῆς σορκός. VNDE Ἐκβλάστημα, ατος, τό, Germen, Id quod egerminauit. ET Ἐκβλάστησις, εως, ἡ, Egerminatio. vt apud Dioscor. lib. 1, ἐκβλάστησις πρώτη, Prima germinum eruptio. & ibidem ἐκβλάστησις τῶν φύλλων.

C. Ἐπιβλαστάω, Supergermino. Theophr. hist. pl. lib. 3, cap. 7, διὸ καὶ ὀλόφυρς οὐκ ὀπιβλαστάει καὶ αὐξάνεται, μὴ ἔχοντα ῥιζίω. Vbi Gaza, Qua de causa ratione optima nullum germen superuenit. VNDE Ἐπιβλάστησις, εως, ἡ, Supergerminatio. Theophr. ibidem, καὶ τῶν ἀεὶ ποιεῖ μετὰ πάσας τὰς ὀπιβλαστήσεις, Post quenque germinationis superuentum. Gaza. ET Ἐπιβλαστικός, ός, ός, Supergerminandi vim habens. Idem De caus. pl. l. 1, c. 15, καὶ ὅλως τὰ νέα τῶν πρεσβυτέρων ὀπιβλαστικώτερα. Vbi Gaza, Et omnino quæ iuuenescũt, quàm vetera, fertiliori prouẽtu sua germina duplicant.

C. 2. Προσεπιβλαστάω, Incrementum germinum accipio.

C. Παραβλαστάνω, Circumpullulo & renascor, seu (vt alii exponunt) Adnata emitto. Theophr. hist. pl. lib. 3, cap. 8, ὀπωκοπίνος δὲ τῶ στελέχοις τὰ μὲν ὀξυα παυθ', ὡς εἰπεῖν, παραβλαστάνει, πλὴν ἐὰν αἱ ῥίζαι πρότερον τυχὸν πεπονηκυῖαι. Vbi Gaza, Caudice præciso, reliquæ quidem omnes penè crescunt. VNDE Παραβλάστημα, ατος, τό, Quod ita circũpullulat & renascitur. Pollux l. 7, ὁμοίως δὲ τῆς ἀμπέλου τὸ ἀπὸ γῆς ἕως τῆς ἀκρώσεως τῆς κλημῶς τῆς δέδραν, αἱ παραφύσεις (αἷς ἔνιοις αὐ παραβλαστήματα, ἢ τῶν Πλάτωνα αἰαβλαστήματα) αὐτομολίας καλοῦσι. Quidam τὰ παραβλαστήματα ἀπὸ τῆς ῥιζῶν ex Plinio lib. 17, c. 10 interpr. Radicibus pullulantem sobolem: & ex Colum. lib. 4, cap. 24, Sobolem repullulascentem: & ex Catone c. 51, Pullos qui ab arbore ex terra nascuntur. ET Παραβλάστησις, εως, ἡ, Circumpullulatio illa. Theophr. αὐξάνεται δὲ πρῶτον εἰς μῆκος, ἔπειτα ὅλος ὑδεὶς ὅπι παραβλάστησις, οὐδὲ πάχος γίνεται. ET Παραβλάστης, ου, ἡ, Ramulus nepos, vt Gaza vertit. Quibusdam verò παραβλάσαι sunt Adnata, Aliis adnascentia, siue appendices, atque ramuli qui iusto germini adnascuntur & succrescunt, quasique proles noua atque ascititia, è caule sponte pullulant. quos, si ab radice pullulent, Srolones potius Latinè dici iidem scribũt, quæ ipsi Plinio inutilis sit fruticatio. Theophr. hist. pl. l. 1, c. 4, αὐτῶν δὴ τὰ μὲν ἄλλα εἰσὶν ὅμοια τῶ ἰνὶ, μείζοις δὲ καὶ παχύτεραι, καὶ παραβλάσας ἔχουσι καὶ ὀχρότητας. Vbi Gaza, Et ramulos humoremque habentes. Quo in loco quidã pro ἀπαράβλητον paulò antè præcedente, reponunt ἀπαράβλαστον. licet apud Athen. quoque legi illud confiteantur. ET Παραβλαστικός, ός, ός, Qui sic adnascitur & circũpullulat. Παραβλαστικὰ B. exponit Quorũ germine caulis brachiatur, &, Quæ recisa ab radicibus circumpullulant & renascuntur. Theophr. hist. pl. l. 1, c. 5, ὅσα παραβλαστικὰ ἀπὸ τῶν ῥιζῶν, Quæcunque ab radice pullulãt, Vel Soboleſcunt ab radice & fruticantur, vt quidam ex Virg. & Cic. interpr. CVI CONTR. Ἀπαράβλαστος. Theophr. ibidem c. 9, εἰσὶ δὲ καὶ αἱ μὴ παραβλαστικαὶ εἰς τὸ ἄνω, καθάπερ ἄμπελος, ῥόα· αἱ δὲ ἀπαράβλαστοι, καθάπερ ἐλάτης, κυπαρίττου, πτύκης. Vbi Gaza, Quædam prolis sursumuersus procreandæ vim habent, vt vitis, vt punica: quædam nullam penitus proferre sobolem possunt. Idem l. 7, c. 4. de Laconica lactuca, ὀρθὴ δὲ καὶ ἀυξῆς καὶ, ἀπαράβλαστος ὁπ τῶ καυλοῦ.

C. Προβλαστάνω, Prægermino, Prius germino. Theophr. De caus. pl. l. 1, c. 16, καὶ πρὸ αὐτῆ καὶ πρὸβλαστανει πρότερον τῶν λοιπῶν. VNDE Προβλάστημα, ατος, τό, Quod prægerminauit, Præcedens germen.

C. Γ ΠΕΡβλαστάνω, Germinationis modũ excedo. Theophr. De caus. pl. lib. 1, cap. 25, ὅσα τὴν φύσιν ἀδενῆ, ἢ ὑπὸ ἀνεμῶν ἢ κινήσεως ὑπερβλαστάνει, διὰ σύμμετρος αὐξῆς ἢ ἀβλαστία γίνεται πρὸς ἢ καρπογονίαν. Vbi Gaza, In arbores debiles germinum lasciuia minimè cadit. VNDE Ὑπερβλαστής, ός, ὁ καὶ ἡ, Germinationis modum excedens. Cui oppositũ est Κακοβλαστής: at mediũ inter vtrũque Ἀβλαστής. Theophr. ibidẽ, δεῖ γὰρ μήτε ὑπερβλαστὲς μήτε κακοβλαστὲς εἶναι τὸ καρποφορῆσον. Quod enim satis fructuum præstiturum sit, id neque excedere neque deficere in germinando oportet. Gaza.

C. Γ ΠΟβλαστάνω, Suppullulo.

ΒΛΕΠΩ, Fut. ψω, Aspicio, Intueor. Cũ præpos. εἰς & πρὸς, vt Dem. & Æsch. βλέπειν εἰς τὰ πύπων πρόσωπα. Sic Plut. De def. orac. εἰμὴ π σὺ λέγεις, ἔφη, πρὸς ἐμὲ βλέψας. Et Xen. addito aduerbio, βλέπω φιλοφρόνως πρὸς σε. Dicitur & εἴς τινα βλέπειν, & quidẽ interdum alia signif. vt paulo post docebo. Βλέπεσθαι pass. vt Luc. De luctu, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῶ Κερβέρῳ. Βλέπω interdum etiam cum aduerb. vt ἄνω βλέπειν, & κατω βλέπειν. i. Sursum vel deorsum intueri. Pro quibus tamẽ potius dicitur Attollere oculos (Ouid. addidit etiam ablat. humo) & Demittere oculos vel Deiicere oculos in terram. Dionys. Long ἀλλὰ βοτκημάτων δίκιω κάτω ἀεὶ βλέποντες. Quod idem Ouidius, de iisdem animantibus loquens, dixit ea prona spectare terras. Fingitur autem alius etiã generis aduerbiis: vt ὀξὺ βλέπειν, Aristoph. pro quo Horat. dixit Cernere acutũm. (Plato autem ad mentem illud loquendi genus transtulit) Item cum nominibus interdum, quorum quædam per aduerbia exponuntur, vt apud Aristoph. (qui præ aliis his loquendi generibus vtitur) βλέπειν κάρδαμα, item βλέπειν ὑποτεμμα, necnõ βλέπειν ὀπὸν, explicantur βλέπειν δριμὺ vel δριμύπατα. Apud eundem autem βλέπειν πυρρίχην & βλέπειν σκύτη habetur, quod Erasmus inter prouerbia retulit. Sed & κλέπτον βλέπειν in Vespis dixit pro κλεπτικῶν, id est Furaci aspectu esse. At ἀσκαπὰς βλέπειν ex eodem affertur, pro Ex oculis quandam velut coruscationem emittere, seu Coruscante aspectu esse. ‖ Interdum autem βλέπειν dicitur pro Facultate videndi præditum esse, & opponuntur βλέποντες τυφλοῖς. Aristoph. Pluto circa princ. Οἱ γὰρ βλέποντες τῆς τυφλοῖς ἠρώμεθα. Plut. Sympos. τὴν λίονται τῶ ἡλίῳ σωοικεῖν, ὅπ τῶν γαμψωνύχων πηρατῶν βλέποντα πάκτι μόνος. ‖ Βλέπω denique sine adiectione interdum pro Viuo, apud Soph. & Eurip. apud hunc in Aiace, -ίπως τι καὶ βλέποντα μὴ 'πόθεω, Θανόντ' αὐ οἰμωξεται: apud illum in Hecuba, βλέπεν φίλῳ, cui itidem opponitur mortuus. Hoc autem loquendi genus ab Homero mutuatos esse illos existimo, apud quem legitur Il. α, Οὔπω ἐμεῦ ζῶντος καὶ ὀπὶ χθονὶ δερκομένοιο. Sic autem Didonem Virgilianam tædet cæli conuexa tueri, id est viuere.

Βλέπω πρὸς τῶπο, pro Rationem huius rei habeo. Bud. ex Aristot. Dicitur autem & βλέπειν πρὸς τινα vel εἴς τινα, pro Aliquid ab eo expectare, Aliquid sibi de eo polliceri. Quo sensu dicũtur Lat. oculi in quempiam cõuersi. Horatium autem puto Græcam phrasin imitatũ voluisse, quum dixit, De te pendentis, te respicientis amici. Apud Xenoph. certè memini me legere βλέπειν εἴς τινα pro Spem in eo suam collocare. Vide in Ἀπβλέπω.

Βλέπειν κάτω dicitur res etiam inanima pro Deorsũ vergere, Aristot. De animal. lib. 2. Sic Lat. Spectare, & Gall. Regarder.

Βλέπω pro Caueo, apud Euang. vt βλέπειν ἀπὸ τῆς ζύμης & βλέπειν ἀπὸ τῶν γραμματέων. Sic Gall. Regarder, sed cum alia constructione. Spectare etiam ita dixit Plautus, Spectandum, ne cuiquam annulum det.

Βλέπω τὸ ἰδεῖν pro Oculos aduerto vt videam, Ecclesiastæ 2.

Βλέμμα, ατος, τό, Aspectus, Intuitus, Vultus. Demosth. contra Mid. τῶ σχήματι, τῶ βλέμματι, τῆ φωνῆ. Id est (vt B. interp.) Obtutu truculẽto, Vocis atrocitate. Aristoph. Ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κῆ χώρειν ἔχει, Ἀλλ' ἔστιν ὀπιδηλόν τι πεπαιγυῖα, Aspectus indicat eum aliquid secus admisisse, Bud. Herodian. lib. 4. βλέμματα δριμὲ ἀφορῶν εἰς τοὺς ὀκείου φίλους, πρέμον τάς τε καὶ ὠχριῶντας τοὺς πλείστους. Lucian. τὸ βλέμμα ἵμερος. Idem in Zeux. τὸ βλέμμα, κἀν τοῖς γελῶσι, δῆ ἐωδὲς ὅλον, καὶ ὄρεσιν τε καὶ αἰήμερον. Theoph. epist. 15, τὸ δὲ βλέμμα οὔτε συμφωνοῦν ὑμῖν, οὔτε μα κακόπρον τῆ ὀχρότητι, ἀλλ' αἰδρεῖον καὶ ὠρᾶον ὁμοῦ. Varia autem huius vocabuli epitheta habes apud Cam. AB HOC est Βλεμεαίνω (Truci cibus oculis circũspicio) vt tradit Eust. addens leonũ proprium esse hoc vocabulum, significaréque Terrere vel solo aspectu, aut Huc & illuc conuersis oculis circunspicere, aut (vt alibi scribit) δεινοῦσθαι καὶ ἀγελοῦσθαι, κῆ λέοντα ἐκφοβοῦντα βλέμματα καὶ ὄψεσι βλοσυρόπτα. aut ἀποβλέπεσθαι καὶ πρὸβλεπόμενον εἶναι), seu γαυριᾶν πρὸβλεπόμενον. Quosdam tamen esse qui à βρέμω deriuent, eique

πρὸσῆναι τὸ βρεμεαίνω: vnde βλεμεαίνω factum sit, sicut à κρίβανος κλίβανος. Nonnullos à φλέψ deducere q. φλεβεαίνειν, pro αἰαρρωνυσθαι καὶ πρὸσθυμεῖσθαι. Il. μ, Ὡς δ' ὅτ' ἐν πεκνεῶσι καὶ αἰθράσι θηρεύτῆσι Κάπριος ἠὲ λέων σρεφεται, ὀδεῖεῖ βλεμεαίνων. Il. ν, Ἕκτωρ δ' ἐν πρότοισι κὲ ὀδεῖεῖ βλεμεαίνων. Apud Greg. verò, Εἰ δὲ σὺ καλλεῖ πάσιν ὀπιπλάσῳ βλεμεαίνεις, Bud. exponit, Si fucata facie tantùm efferris. HINC Ἀβλεμὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, quod eidẽ Eustath. est ἀόρμητος, ἄορμος, οὐ πεποιθὼς, ἄπολμος, ἀδενής: quibus omnibus βλεμεαίνειν contrarium est. Alibi autem vbi βλεμεαίνω à φλέψ deducit, exponit κωφρὸς, quasi ἀφλεόβις πῶν. quemadmodũ Hesychio quoque est παρεικῶς: item & ἀπερπὴς & κακός. Nicãder, Ξηρὰ δ' ὀπιλιζῶν ὀλοῆ χελιδόνα τῆ Ἀβλεμές. vbi schol. explicat ἀδρανές. VNDE aduerb. Ἀβλεμέως, Ignauè, Remissè. Iulius Pollux velut eodem pertinentia ponit, μαλακῶς, ἀδλεμέως, βραδέως. Suidas explicat ἀφροντίστως, id est negligenter. A μελω fit ἀμελέως, vnde per metathesin literarum, ἀλεμεως, & addito β ἀβλεμέως. Sic autor Etymologici, & Suidas, ex Orione.

Βλέψις, εως, ἡ, Intuitus, Ipsa intuendi actio. VNDE Ἀβλεψία, ας, ἡ, Cæcitas. Theophylactus epist. 10, Ὧν τὴν πέπνυσας τῆ γλωκεῖ. ἀδλεψίας δὲ ἄπον ἐκείνη δικεῖ τοι πρὸς φανεῖς ἡλίου ἐκλάμψεις. Item, Inconsiderantia. AT Βλεψίας, ου, ὁ, piscis nomen est apud Athenæum lib. 7, quem alio nomine κεφαλῖνον vocari scribit. Item nomen proprium viri.

C. Ἀβλεπέω, ῶ, F. ήσω, Non video, Non intueor, Oculos auerto. ab α priuatiuo, & βεβλεπται, tertia persona singularis præteriti verbi βλέπομαι. Apud Suidam, οἱ δὲ ἀβλεπόντες καὶ αἰδεύμβροι αἰπφθαλμεῖν πρὸς τὸν Φίλιππον, ἐβοήθουν.

Ἀβλεπέω, Cæcutio. Euseb. Ἀπόσ. 8, ἀβλεπόωῦτες καὶ τῶν ἀχρόνοιαν ἐσκοτωμένοι.

Ἀβλεπέω, Peccо, Delinquo. vnde ἀβλέπημα, Peccatum.

Ἀβλέπημα, ατος, τό, Delictum, Peccatum. Apud Suidam, οἱ δὲ φέρων ἑκατέρει τὰ πρὸ ἰδιῶτῶν ἀβλεπήματα· τὰ δὲ πρὸ λοιγκωτέρων αὐτῶν ἠνία.

C. Ἀβλεπής, idem quod ἀβλεπῶν. Hes.

Βλέπος, εος, τό, Idem quod βλέμμα (vt tradit Suidas) qui in hoc Aristophanis Nubium loco, Ἐπὶ τῶ πρόσπου τ' ὄντ' Ἀθηνῶν βλέπος, exponit κακοῦργον βλέμμα καὶ δρασκῶν, quòd Attici ob impudentiam infames essent.

C. Ἀβλεπής, ές, ὁ καὶ ἡ, Despectus, Vilis, Nihili, Malus. Indignº qui videatur. Ita in vulg. lex. Græcol. Ab Hesych. autem ἀβλεπὲς exponitur φαῦλον. quæ vox tam pro vili, quàm pro malo sumitur. Sed pro malo dixisset potius κακὸν, ad vitandam ambiguitatem.

C. Βλεπεδαίμων, ονος, ὁ, Retortis oculis horrificóq; aspectu intuens, vt vulg. lex. exponunt: vt verò Cam. Strabus, quasi attonitus. Eustathius in explicatione τῶ σραβοῦ, dicit esse διεσραμμένον πρὸς ὄψεις καὶ ὅθ' ὑπὸ δ' αἴμονος πεπληγμένα: Pausaniamque tradere in Socraticos hoc vocabulum dictũ fuisse. Pollux tamen in titulo περὶ ὀνομάτων, ali er accepisse videtur. nam quũ dixisset, ὁ δ' ὑπὸ πεμῶν, δεισιδαιμῶν καὶ δεισίθεος, addit, κωμῳδῶν δ' ὁ βλεπεδ' αἵμων. sic enim ibi scribitur.

Βλεπεπιζω, Nicto, Conniueo. σκαρδαμύττω, Hes.

Βλέπωσις, εως, ἡ, Aspectus. Βλέψις, vt Etymologicus explicat. Eustath. à fut. 2 τῶ βλέπω deducit, vt à πτῶ πτῶσις.

C. ΑΝΑβλέπω, Suspicio, Sursum aspicio, Oculos sursum attollo. quasi αἴω βλέπω: vt dixi antea αἰαβάλλω in prima significatione sumi pro αἴω βάλλω. Xen. Pæd. 6, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐπεύξατο. Idem Pæd. 1, οὐκ ἀναβλέπειν πρὸς τὸν πάππον ὀκ τῶ ἴσου δύναμαι. quod dici etiam potuisset ἀπβλέπειν πρὸς τὸν πάππον.

Ἀναβλέπω, Rursum cerno, vel video, Visum recupero. Plato de Stesichoro, ποιήσας δὲ τὸν κολοῦρον ἀναπτωδίαι, πρὸσῆκεν ἀνέβλεψε. Chremylus apud Aristophanem cæco Pluto dicit, ἐὰν γὰρ ἀναβλέψῃς κἀν μικρὸν χρόνον. Matth. 20, ἀνέβλεψαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί. Budæus ἀναβλέπω exponit Post cæcitatem oculis restituor.

Ἀνάβλεμμα, ατος, τό, Aspectus vel intuitus in sublime. ‖ Xenophon in Cynegetico loquens de canibus, καὶ ἀπὸ τῶν ἀναβλεμμάτων καὶ ἐμβλεμμάτων τῶν ὅτι τὰς κα-

δρας πολλαχῶ. Quod Philelphus rectè vertere videtur (inquit Budæus) Acie tam reflexa quàm directa in leporis cubilia.

C. ΑΝΤΙβλέπω, Obtueor, Contrà aspicio, Ex aduerso intueor. Quidam exponunt Aduersis oculis intueor. Apud Lucianum in Piscatore, αἰπβλέπειν τῶ φωτὶ, Contra lumen aspicere. Sic dicitur αἰπβλέπειν τῶ ἡλίῳ, Contra solem aspicere; Aduersus solem oculos attollere. Xen. Hellen. 5, Ἐγὼ μὴ τῶ ἡμῶ πατεὶ οὐδὲ αἰπβλέπειν δύναμαι. Reperitur etiam iunctum accusatiuo, vt apud Synesium, πίστν ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς αἰπβλέψεται, id est, vt exponit Budæus, Nos rectà aspiciet? Vel, Aspectum nostrum sustinebit?

Ἀνπβλεψις, εως, ἡ, Obtutus.

c. 2. Ἀναπβλεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quem defigendi non sunt oculi, Contra quem oculi non sunt attollendi, vel Contra quem non ausit quisquam oculos attollere. præfixo α priuatiuo.

C. ΑΠΟβλέπω, Respicio, Intueor, Oculos conuerto ad. X. πολλάκις δὲ καὶ εἰς τὸν ἑαυτῆς σκιὰν ἀπεβλέπειν. Aristoph. Nebulis, — διῦρόκυν γ' ἀπόβλεπ. Ὁρᾶς τὸ ᾦδιον πῶτο καὶ τὸ κίδιον. Sic cum ποτ aduerbio ad locũ iũgitur hîc, ἀπεβλεπτα ποτ τὸν Δία εἰ θεασαιτο. Æschines dixit τῆ δεξιοῖς ἀπεβλέπειν, vt Latini dicunt Oculis animi cõtemplari. or. cõtra Ctesiphontẽ, ἀλλ' ἐπιδὴ πῆς σωμασιν οὐ παρεῆρῦεσε, πῶς γε δεξιοῖς ἀπεβλέψαῦ' αὐτῶν εἰς τὰς ξυμφοραῖς, καὶ νομίσαι τὸ ὁρᾶν, &c.

Ἀπβλεπω, Suspicio, id est admiror & colo (teste Bud.) Demosthenes, ἀπέβλεπον, εἰζήλων, ἐπῶν. Alicubi θαυμάζειν πτὰ & πρὸς αὐτὸν ἀπεβλέπειν copulatur: vt in hoc Luciani loco, De Peregrini morte, καὶ οὐδὲν ἔπ κομψοτέρῳ ἐδυνατο ἐφ' ὅτῳ ἀκπλῆξει τοῖς ἀντιλέγοντας, καὶ θαυμάζειν καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει. Budæus postquam dixit ἀπβλέπω esse Suspicio, hoc est admiror & colo: subiungit, Construitur & cum πρὸς præpositione, & significat Oculis designo. In eo spem meam colloco. quale est illud Virgilianum, Turnus vt infractos aduerso Marte Latinos Defecisse videt, nia nunc promissa reposci, Se signari oculis. Citat deinde ex Xenophontis lib. ἀπομν. 4. ὥστε πρὸς ἐκείνον ἀπεβλέπειν τῶ ἡλίῳ, ὁπότε ἀποδεῖξαι αὐτὸς δεῖ τῶν. Deinde ex Hellen. 6, locum in quo nõ præpositioni πρὸς, sed εἰς iungitur, καὶ χρήμασι γε δή πῦ εἰκὸς ἡμᾶς ὀφθαλμοῖς χρῆσθαι μὴ εἰς ἰκουσία ἀπεβλεπόντας, ἀλλ' ἐπιρρωπικὰ ἔθνη καρτερῶς. Hactenus Budæus. Idem Xenophon eodem libro, ἡνίκα πατεὶς εἰς σὲ ἀπεβλέπει, Patria tua te respicit. Id est, A te vel de te pendet, In te spem suam collocat, Te freta est. Citatur & ex Platone locus vbi ἀπεβλέπειν priore loco vsurpat cum εἰς in propria signif. posteriore autẽ cum πρὸς, in ea de qua nunc agitur: in quadam epistola, εἰς ἕνα τέπον ἀπεβλέπειν, καὶ ὀν ὑπὸ μαλιστα πρὸς σ. Citatur & ex Plutarcho in Theseo, ἀπεβλέπειν πρὸς ἕνα δ' ἀπτῶν, pro De vno domino pendere, vel Vnum dominum colere. Sophocles vsurpat simplex verbum βλέπω, in Electra, εἰς σὲ δὴ βλέπω. Cæterum quum ἀπεβλέπειν πρὸς τινα vel εἰς τινα in locis proximè citatis verto, Pendere de aliquo, vel Respicere aliquem, Horatium sequor. quem voluisse Græci verbi metaphoram imitari persuasissimum habeo, in hoc loco, qui est in fine libri 1 Epist. 1, — & prauè sectũ stomachetis ob vnguem De te pendentis, te respicientis amici. Dicitur quidem certè & in oratione soluta aliquis Oculos omnium in se cõuertere pro eo quod Lucianus dicit (vt initio huius annotationis vides) ποιεῖν πάντας πρὸς, ὥστε ἀπεβλέπειν, videlicet præ admiratione. Sed & (secundum proximè explicatam verbi ἀπεβλέπω significationem) dicuntur conuerti in aliquem oculi ab iis qui aliquid ab illo sperant & expectant. Cicero in Catilinam, Video P. C. in me omnium vestrum ora atque oculos esse conuersos. Manat autem vna significatio ab altera. nam ferè fit vt in eo spem nostram collocemus quem admirationi habemus. Sic & apud Latinos eum iubemus nos spectare, quem volumus nobis fretum esse. Vnde est illud, Nihil pericli est: me specta.

Ἀπβλέπω, Rationem habeo. Quod Lat. dicitur eadẽ metaphora, Respectum habeo: eadem Gallicè quoque I'ay regard, vel I'ay esgard. Isocrates ad Philippum,

ἀποβλέπειν εἰς τὴν ἡλικίαν πλὴν ἐμοὶ δεῖ, ἢ δικαίως αὖ ἅπαντες συγγνώμην ἔχοιεν, Rationem ætatis meæ habere par est, cui meritò veniam omnes dederint. Vel Respectū habere ætatis meæ. Vel, In me ætas spectanda est. quo potius modo (vt opinor) Cicero loqueretur. Demosthenes aduersus Midiam, οὐδ' ἀπέβλεψεν εἰς τὰς ὑπάρχας τοῦ πατρός. Rursum Isocrates ad Philippum, οὐ πρὸς τὰς πόλεις κτήσεις ἀποβλέψας ποιοῦμαι τοὺς λόγους.

Ἀπόβλεπω, Specto, eo sensu quo Cicero dixit, Quid in iudicando spectare oportet. Item, Ad suam gloriam magis quàm ad cuiuspiam salutem spectare. Æschines in Ctesiphontem, ζητῶ πυθέσθαι πρὸς τί αὖ ἀποβλέποντες ἀποψηφίσεσθε τὴν γραφήν. Id est, Quò spectantes, vel Qua ratione moti. vel Quid vobis ante oculos proponentes. Gal. ad Glauc. ἀποβλέπω εἰς τὰς τῆς νοσημάτων φύσεις.

Ἀπόβλεπω, Specto, ea significatione qua dicitur domus ad Orientem vel ad Meridiem spectare. id est prospectum habere: citatur ex Plutarcho, ἀποβλέπει πρὸς θάλασσαν, Ad mare spectat. Vt Cicero dixit, In ea parte quæ ad fretum spectaret. Horatius Prospicere sic vsurpat, in isto versu, Laudaturq; domus longos quæ prospicit agros.

Ἀποβλέπω, Specto, id est pertineo. Galenus, τὰ εἰς ὑγίειαν καὶ ζῴων ἀποβλέποντα, id est Spectantia, inquit Budæus. Citatur & ex Luciano, πρός σε τὸ δικαιότερον ἀποβλέπει, pro Ad te pertinet. Sed fortassis aliter exponendum est.

Ἀπβλέπομαι, voce passiua, significatione actiua. Lucianus, εἴς σε πάντες ἀποβλέψονται, Te omnes respicient, Omnes ad te conuertentur, inquit B. Suidas ex Æschine citat ἀπβλεπόμενοι pro Σαυμαζόντες.

Ἀπόβλημα, ατος, τὸ, Respectus, Plautus, Et me respectu terruit. Citat Pollux hoc nomen ἀπόβλημα ex Phrynicho comico.

Ἀπόβλεπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod περίβλεπτος, Conspicuus, Celeber. Omniū oculos in se conuertens. præ admiratione videlicet Scriptor nescio quis apud Suidam, αὐδρὰ τῇ Περσικῇ πολιτείᾳ ἰδὼν πλὴν ἀξίαν ἀποβλέπτου.

C. ΕΜβλέπω, Intueor, Oculos figo. Plato Epist. 7, ἐμβλέψας μοι καὶ μάλα τυραννικῶς. Athen. lib. 8, εἶτα γραῦν ἐνέβλεπεν αὐτῷ. HINC Ἔμβλημα Xen. Intuitus, Rectus aspectus, apud Xen. ad differentiam τοῦ ἀπάβλεμμα. Bud.

C. ΕΠΙβλέπω, itidem pro Intueor, sed alia construct. videlicet cum accus. vt ὀπβλέπειν πλὴν μόνον, Luc. ὀπβλέπειν τὸ πρόσωπον τοῦ νοσοῦντος. Item ad animi oculos translatum vt ὀπβλέπειν τοὺς τῶν ἄλλων ἀτυχίας, sicut quidā Lat. poeta dixit, — similes aliorum respice casus.

C. ΠΑΡΑβλέπω, Limis aspicio, straborum more. Vel. Obliquis oculis aspicio. Quidam & Obliquare oculos ex Ouidio exponunt. & Transuersa tueri, ex illo Virgilii, — transuersa tuentibus hirquis. Aristot. παραβλέπει, opponit τῷ ἀτενίζειν, (quod est Fixis oculis & irretortis ac immotis aspicere, seu Acrioribus oculis intueri, vt Fabius loquitur) Meteor. 1, de cometa, ἀτενίζοντι δὴ τὸ εἰς αὐτὸν, ὡς μὴ φοβεῖν ἐγίνετο τὸ φέγγος, παραβλέποντι δ' ἡ πρέμα πλὴν ἄψιν, πλεῖον, id est (inquit Bud.) Intuitu leuiter limo aspicientibus. Idem παραβλέπω exponit etiam Malè video, Negligenter aspicio. Item pro ὑποβλέπω Toruè aspicio, ex Aristoph. Vide pag. 647 & 648. HINC Παράβλεψις ET Παράβλεμμα pro aspectu qualis est straborum. vnde σραβισμὸς etiam exponitur. ET Παραβλῶψ, ῶπος, ὁ, Strabus vel Straba, Limis aspiciens. Il. 1, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμὼ Strabæ oculis. (abundat autem ὀφθαλμὼ) Et παραβλῶπες ὀφθαλμοὶ, Strabi oculi, Luc. de Thersite.

C. ΠΕΡΙβλέπω, Circūspicio. Luc. πάντη περιβλέπουσι. Περιβλέπω, metaph. pro Affecto, in hoc App. loco. Bell. ciuil. 3, ὅτι δωμασείας ὢν ὁ Ἀντώνιος ἤδη μοναρχικῆ, ἀρ' οὐ νῦν ἔθνεσι καὶ σραπαῖς αὐτὴν περιέβλεπε, i. (inquit Bud.) Affectabat, Circunspiciebat vnde pararet. Apud eundem verò eodē libro, χρήματα ἀχαίρειν ἀφανῶς καὶ σραπὸν περιβλέπεσθαι interpr. Lustrare, Recognoscere: vel, Vndique comparare. Περιβλέπω est etiam Admiror. Bud. autem à Synesio & pro Complector poni scribit. HINC Περίβλεπτος (q.d. Qui circunspicitur) Conspicuus, Spectabilis, Spectatissimus. Item, Illustris, Celeber. Item, Qui est admirationi. Xen. Sympos. καὶ δὴ τῶν περίβλεπτος τῷ ὀνόματος ἔσεσθαι καὶ ἐν Ἕλλησι καὶ ἐν βαρβάροις. Idem Pæd. 6, ὁρῶ γὰρ σε ὑπερεπθυμοῦντα ἐν Περσαις περίβλεπτον γενέσθαι. Apud Plut. autem cum ὑπὸ, in Lycurgo, ὧν περίβλεπτος ὑπὸ τῶν πολιτῶν. Sic autem & apud Isocratem, qui etiā in malā partem eo vtitur, in Archid. αὐτὴ μὲν τὸν πλοῦτον καὶ τὴν σωφροσύνην τοῦ βίου, αὐτὴ δὲ τὸν βίον τοῦ πλούτου ὑπὸ πάντων δι' ἀρετὴν ἐπῄνει, περιβλέπτους ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὄντας καὶ μεγαλοφρονεστέρους καὶ φιλοσοφωτέρους. Xenophon de equo etiam vsurpauit, comparatiuo vtens, De arte equestri, ἵππῳ μεγαλοφρονεστέρῳ καὶ περιβλεπτοτέρῳ ἱππαζεσθαι. Dicitur præterea aliquis esse περίβλεπτος ἐν τινι. vt περίβλεπτος ἐν ἀρετῇ γενόμενος, Isocr. De pace.

C. ΠΡΟβλέπω, Prospicio, Præuideo. Et προβλέψασθαι voce media, epist. ad Hebr. 11, in fine, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττόν τι προβλεψαμένου. Quidā gramm. tradunt dici (diuersa significatione) προβλέπω σοι & σε, & πρὸς σε, sicut Lat. Prospicio illi, & illum, & in illum: sed exempla nō afferunt.

C. ΠΡΟΣβλέπω, Obtueor, Intueor, Aspicio, cum accusat. vi præpos. πρός. est enim προσβλέπω σε pro βλέπω πρὸς σε. Aristoph. Pluto, προσέβλεψε με πρῶτον. Plut. in Publicola, προσεβλεψεν αὐτὴν ἵλεω πρωτόπαν. Theocr. autem in Hodœporis, ὀρθοῖς ὄμμασι πεπβλέπειν (Doricè pro προσβλέπειν) Rectis oculis intueri, seu obtueri, aut Aspicere cōtra aliquem. vt Plautus loquitur. quod cōfidentiæ esse putatur, & in manifesto facinore impudentiæ, inquit Cam. At Lucianus non dixit προσβλέπειν φιλίοις καὶ εἰρηνικοῖς ὄμμασι, seu ὀφθαλμοῖς, nec φιλίῳ καὶ εἰρηνικῷ προσώπῳ, sed φίλιον τι καὶ εἰρηνικὸν, tanquam aduerbialiter his nominibus vtens pro φιλίως καὶ εἰρηνικῶς: in lib. De luctu, τοῖς ὧν ἀρτιτουμένοις φίλιον τι καὶ εἰρηνικὸν προσβέπων. Sophocles accus. rei iunxit, προσβλέπειν σὴ δεξιᾶ τὰ τῆδε πρόχη. Greg. autem datiuū personæ pro accusatiuo huic verbo dedit, quum dicit, ἡλίῳ προσβλέψωντα.

C. ΥΠΟβλέπω, (q.d. Subaspicio) Deiectis oculis aspicio. A Budæo autem pag. 648 vertitur Limis oculis aspicio, sicut & παραβλέπω, non solùm apud Aristot. vbi de strabis dicitur, sed in hoc quoq; Luciani loco, ὑποβλέπειν οὐκ ἐς τὸν πλησίον δύνῃ. Sed alibi vult ὑποβλέπειν hic esse Clam observare. Apud eundem interpretatur (eadem pag.) Improbè vel toruè aspicio. Quoniam autem sic intuemur eos quos suspectos habemus, & auersamur, ideo & his etiam modis exponitur. Plato Critone, ὑποβλέψονταί σε, δι' ἀφθονίας ἡγούμενοι τῶν νόμων. i. Suspectabunt te, inquit Bud. At Camer. interpr. Auersabuntur te. sicut & in hoc Lucianici Conuiuii loco, καὶ εἰσπλοῦντα γε αὐτὸν ἀνδὸς ὑποβλέπουσι οἱ Σπωῖκοι, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινὰ παρανομίαν καὶ ὀναγῆ μυσαττόμενοι. Quam interpr. & Bud. affert istius loci. Sed & quendam apud Aretham 1005 ὑποβλέπειν accepisse dicit pro Auersari & Fugitare. Idē Bud. ὑποβλέπειν interpr. Oculo minaci vel inimico aspicere Vel, Per simulatem & minaciter aspicere. hoc in loco Platonis, εἰ δὲ γραφῶν τὰ ὑποβλέπειν αὐτὸν, ὡς καταφρονοῦντα σφῶν. Cui & hunc Luciani adiūgit, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει. Verùm in cōment. ὑποβλέπειν illud interpr simpliciter Limis oculis aspicere: hoc autem Improbè vel toruè aspicere, vt dixi. Vt autem quod sentio dicā, hic quidem ὑποβλέπειν neutram harum interpretationū per se admittere mihi videtur, quum ei adiiciatur ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες: at illic (videlicet in illo Platonis, οὐκ ἐβλεπεν, quod nihil sibi adiunctum habet) non improbem eam interpretationē quæ Lucianico ὑποβλέπειν tribuitur, videlicet Toruè aspicere. Sed nec Minaci oculo intueri, displicet. Limorum certè oculorum significatio paulo latius extēditur, quum etiam Subridere oculis limis dicat Ouidius. Sunt qui & illa Virgiliana, — auersa tuetur, &, Illa solo fixos oculos auersa tenebat, ad ὑποβλέπειν pertinere velint: sed hoc posterius exemplum parum illi conuenire puto. HINC Ὑπβλεψις ET Ὑπόβλεμμα, Aspectus qualis est limis oculis vel toruè intuentium. ET Ὑποβλεπτικῶς, Limis oculis aspiciendo, vel toruis. pro quo dicit Homerus ὑπόδρα, & pro eodem apud Aristoph. legitur etiam θωρηδόν. Bud. ab Œcumenio in Acta, pag. 38, ὑποβλεπτικῶς accipi scribit pro Oculis inuidis & maleuolis.

ΒΛΕΦΑΡΟΝ, ου, τὸ, Palpebra, i. (vt ex Poll. tradit Cam.) Pellis oculis obducta & hos tegēs, quæ & κάλυμμα vocatur. Marcellus autem in Dioscor. lib. 1, cap. 82, Βλέφαρα exponit Cilia vtrinque oculum in somno & in occursu noxæ alicuius claudentia. At Gorr. ex Plinio genas etiam interpretatur, dicens partes esse membranosas, pilis ornatas, suprà infráque oculos ambientes & claudentes. Etymolog. dictum vult hoc vocabulum quasi τοῦ βλέπειν τὸ φάρος. vnde à poeta quodam Græco non illepidè ὄμματόφυλλον appellatur, perinde ac si oculi folium diceres: & à Cicerone tegumentum oculorum, vt Camer. declarat. Od. ψ, βλεφάρων δ' ἄπο δάκρυα ἦκε. Od. υ, καὶ ῥά οἱ ὕπνον ὑπὸ βλεφάροισιν ἔχευεν. Philostr. epist. 50, ὁ ἔρως πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἀκρόπολιν οὐ ξύλοις οὐδὲ πλινθίοις, ἀλλὰ μόνοις βλεφάροις πηξάσας. At βλέφαρα συμβαλεῖν & ὑπεβαλεῖν, καταβαλεῖν, πρόσβαλεῖν: itémque κλεῖσαι, ὑπεκλεῖσαι, συγκλεῖσαι, Palpebras adducere & claudere. Cam. Apud Sophocl. verò Antig. Η δ' ὀξυθήκης ἥδε βωμία πέλεξ λύει κελαινὰ βλέφαρα. Schol. exponit ἀπόλυσαι.

C. Βλεφαρίξυστρον, ου, τὸ, Instrumentum chirurgicum radendis, vellendis, concinnandisque palpebris aptum. Gorr.

C. Ἀγκυλοβλέφαρον, ου, τὸ, à Celso lib. 7, cap. 7 dicitur quum inter se palpebræ coalescunt, aperirique non potest oculus: seu quū palpebræ cum albo oculi cohærescunt. Id verò Aetius lib. 7 cap. 66, distinctè πρόσφυσιν βλεφάρων nominat, & ἀγκύλωσιν. πρόσφυσις, quum palpebræ vel cum albo vel cum nigro oculi, vel ipsæ inter se coalescunt: ἀγκύλωσιν verò peculiariter ὅταν πρὸς τὸ λευκὸν ἢ πρόσφυσις τῆς βλεφάρων γένηται, κατὰ δὲ τὸν κίνησιν ἐμποδίζηται ὁ ὀφθαλμός.

C. Καλλιβλέφαρον, ου, τὸ, (s. φάρμακον) Calliblepharū. sic enim & Plin. vocat, id est medicamētum ad ornatum & venustatem palpebrarum faciens. Καλλιβλέφαρα (inquit Marcellus Dioscorides interpres) vna appellatione & malorū remedia & formæ lenocinium in palpebris Græci appellant. ideóque Plinius quale erat malum in quo remedio opus esset, sic eam vocem variè vertit, modò glutinandis, modò replicādis, modò honestandis, modò circūliniendis palpebris dicens. Hermolaus verò & Ruellius Circumlitiones dicunt quibus palpebras ornant colorémque mentiuntur.

C. Συνοβλέφαρος, Supercilioſus, Superbus. à magnis superciliis & adductis. In v. l.

C. Χαριτοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius palpebris gratia aliqua inest. Hoc nomine scribit Laertius Demetrium fuisse appellatum, quod venustatem oculorum notat. Cam. Est etiam eiusdem nominis frutex apud Plin. lib. 13, c. vlt. efficax in amatoriis.

Βλεφαρίς, ίδος, ἡ, seu Βλεφαρίδες in plurali frequentius, Cilia; vt Gorræus exponit, scribens Celsum non aliter quàm pilos palpebrarum dicere, Plinium verò Palpebras etiam vocare. (quod ex hoc loco patet. Eadem inquit Plinius de capno herba, reuulsus palpebras renasci prohibet: pro quo Dioscorides dixerat, τὰς ἐκ τῶν βλεφάρων τρίχας μὴ ἐξ φύεσθαι) esse autem pilos ad extremū vtriusque palpebræ ambitum sitos. Hos Cicero vallum vocat, vt & Galen. χάρακα. Βλεφαρὶς (inquit Camer.) Aristoteli est & Palpebra, vt De partib. anim al. 4, οὐκ ἔχουσι δὲ τὰ ζῶα ταῦτα πλὴν ἀνθρώπου βλεφαρίδα. Nisi & hoc loco pilus significatur. nam in τῇ τοῦ μορίου planè dicitur, βλεφαρίδας δὲ ὅτι τῶν βλεφάρων ἔχει ὅσα τρίχας ἔχει. in primo tamen ἱστορίας ζώων dicit non coire scissim βλεφαρίδα, id est omnino palpebram. De βλεφαρίδων autem vsu, & quæ animalia βλεφαρίδας habeant aut nō habeant, si scire cupias, apud eundem Camerarium reperies, ex Polluce & aliis scriptoribus multa de ea re afferentem.

Βλεφαρίζω, F. ίσω, idem quod σκαρδαμύσσω, Nicto, i. Crebrò conniueo. quod timiditatis indicium putatur. Cam.

ΒΛΟΣΥΡΟΣ, ου, ὁ, Terribilis, aspectu, Truculentus. ὁ τὸ βλέμμα ὑποσύρων, vt Eustathius qui & ait habere quandam similitudinem cum παραβλῶψ. nam vt ille παραβάλλει τοὺς ὤπας, ita hunc τὸ βλέμμα παρασύρειν. non tamen vt παραβλῶψ, ἐφ' ὕβρει dici. Accipitur tam in bonā quàm in malam partem. Il. η, de Aiace, Μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι. vbi Eustathius δεινότητα προσώπου significare dicit. (fortasse intelligēs terribilē aspectū cū quadā grauitate). Plato l. 7, De repub. πρός τε τὸ βεβαιοτάτης καὶ αἰδοιοτάτης ἀφαιρετέον, καὶ κατὰ δυνάμιν πρὸς ὀνειδεστάτης. πρὸς τε τὸν τῆς ζητητέον μὴ μόνον γλυκαίας τε καὶ βλοσυροῖς, ἀλλὰ καὶ, &c. vbi pro αἰσχιστάτης & σεμνὸς ponitur, id est (vt Budæus exponit) Censorius. Huc pertinet etiam illud quod ex Nicostrato affert Eustath. ἢ πλὴν Ἀφροδίτην οὐ ξένη βλοσυρόν γε πλὴν ψυχὴν ἔχεις. In malam partem capi potest apud Hesiodum in Clypeo Herc. — ὀπὶ δ' ἔν βλοσυροῖο μετώπου Δεινὴ ἔρις πεπόνητο. Item, Κείατο δ' ἀνεῶντες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέοντες. Item, Κῆρες κυάνεαι λευκοὶ ὀφθαλμοὶ ἐφαθεῖσαι ὀδόντας Δεινωπὶ, βλοσυροί τε. (vbi obiter annota cum nomine fœminino hanc vocem mascul. copulari) Sic βλοσυρὸν ὄμμα, Aspectus seu vultus trux siue truculētus. & apud Nicand. βλοσυρὸν δάκος, id est καταπληκτικὸν θηρίον. Metaphoricè etiam ad alia transfertur. Theophr. in 9, καλλίστη δὲ πίπλα γίνεται καὶ καθαρωτάτη ὀκ τῶν σωστικῶν καὶ τῶν σβόρρων· ὀκ δὲ τῶν πολισκῶν βλοσυρωτέρα καὶ βορβορώδης, Ferior, Tetrior, vt Bud. exponit. Plinius verò l. 16, c. 12 ita interpretatus est, Pix optima vbique ex apricis aquilonis situ: ex opacis horridior virúsque præferens. Sic lib. 6 De caus. plant. cap. 21, ὅσα δὲ ὀ ὑφῇ πλείονι βλοσυρωτέρα, καθάπερ τὰ λιμναῖα, ζωῦπα καὶ τὰς τοῦ σμᾶς ἔχει παρεμπνοίας, ζαφείας πνεῖ καὶ θολεράς. Idem cap. 18, εἰσὶ δ' ὀκ βλοσυρωτέρας ὕλης καὶ σταματωδεστέρας οἱ βλάσοι. Apoll. Argon. 2, Σιγὴ δ' οὔ πω πλόδε κῦρ βλοσυρῷ ἔχει ἄκμην. vbi schol. annotat significare fortassis λαμπρόν. Horridū verò ex Plinio non ineptè exposueris. Sic βλοσυρὰ κύματα dicuntur in Epigr. Et apud Nicandr. βλοσυροῖο κύδωνος, id est, τυφλικοῦ, vt schol. exponit. Item βλοσυρὸν δ' ἐξ αἷμα χέασθαι, id est μέλαν, κακόν.

ΒΛΗΧΑΟΜΑΙ, ᾶσμαι, F. ήσομαι, Balo. vnde βλησὶν οἰῶν apud Homerum, Balatus ouium. Theocritus de capris etiam dixit pro μηκᾶσθαι, sed composita voce vtēs, vt mox docebo. Quin & Aristoph. cōmune vtriusque facit in Pluto, quum dicit βληχώμενά τε πρόβατον αἰγῶν τε καὶ γερόντων μέλη. Et schol. Theocriti scribit itidem esse βληχᾶν tam caprarū quàm ouiū. Sed falli eum existimo: & quod Theocritus καπβληχῶντα de ouibus dixit, in eo esse catachresin. Apud Aristophanem autem syllepsin esse censeo: sicut vicissim μηκᾶσθαι Homerus non solùm capris sed & ouibus tribuens, illa figura vtitur. Aristophanes ad puerulorum vagitū transtulit in Vespis, τὰ δὲ παιδάρια συλλήβδην ἅμα βληχᾶται. Metaphoricè autem & in altero illo loco vsus est. Cæterùm Eustathius vult à βῆ deriuatū esse βληχή, includens ei & nomen ἦχος, vt βληχὴ sit ὁ τοῦ βῆ ἦχος. Affert autem istud exemplum huius βῆ ex Cratino, ὁ δὲ ἡλίθιος ὡσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει. Ex quibus videri possit Eustathius existimasse βληχὴ prius esse quàm βληχάομαι.

Βλήχημα, ατος, τὸ, ET Βληχή, Balatus. Od. μ, οἰῶν τε βληχήμ. Æschyl. in trag. quæ ἐπὶ ὀπὶ Θήβας inscribitur. Βλαχὰς (Doricè pro βληχὰς) vagitus infantium appellauit.

Βληχώδης, εος, ὁ & ἡ, (q.d. Balatiuus vel Balatorius) Mente similis ouibus. πρόβασι τὸν νοῦν ὅμοιος, inquit Suidas, subiungens hunc adespotum locum, μωρὸς δὲ τοι μιλῶ καὶ πάντα βληχώδης πέλεται ἔμελλεν. ET Βληχωὸς itidē Stultus, in vulg. lex. Apud Hes. ch. autem βλήχημα magis etiam suspectè legitur pro μωρός.

Καταβληχάομαι, ῶμαι, Theocr. pro βληχᾶμαι.

Βληχρός, ᾶ, ὁ, Debilis, Imbecillus. Alcæus, βληχρῶν αἰέμων ἀχείματοι πεσαί. Nicander, βληχρὸν μωὸς οἷα μυλιβόρου ὀκ χεοῖ νύγμα. Et apud Gal. βληχροὶ πυρετοί. quo & Alexand. Aphr. vtitur. ET Ἀβληχρός, aut (vt alii) Ἀβλήχρος, itidem pro Imbecillus, Inualidus, Infirmus. Hom. Il. θ, Νήπιοι, οἷ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο Ἀβλῆχρ', οὐδενόσωρα. Vbi Eustathius ἀβλήχεα exponit ἀδυνῆ, addens, hāc vocem multis in locis positā esse, ac potissimùm ὀπὶ σαρκῶν, i. de carnibus: (vsurpando carnes etiam de viuis) Idem in hoc loco Il. ε, Ἄκρῳ οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξεῖ χαλκῷ, Ἀβλήχρῳ, ait alios ἀβλήχρῳ finistrā, alios infirmā seu debilem exponere. Cæterùm in hac voce quidam α priuatiuum, quidam superuacaneū esse putauerunt, sicut in ἄσαχος pro σάχος. Qui autem α priuatiuum esse censuerunt, βληχρὸν pro valido & robusto.

acceperunt: ex quibus fuit Heraclides Milesius, cui & ἄβληχρο, scribere placuit, non ἀβληχρόν.

Ἀβληχρὸς θάνατος, pro ἀβληχροποιός, i. Inualidos reddẽs morientes, autore Eustathio: vt ἀβληχροποιὸς idem sonet quod ἀσθενοποιός: qua voce vtitur scholiastes Apollonii Rhodii, exponens hæc eius verba, — ἀβληχρῷ δ' ὅθι κώμα κύκλιτ' ἄπαυστος. Dicit enim ἀβληχρῷ intelligẽdum ἀσθενοποιῷ, vel ἀσθενεῖ. Idem exponit ἀσθενῆ καὶ ἥμεμαρον, δίχα τοῦ ἀθροῦν. vt videlicet intelligatur de morte qua quis perimitur, morbo non conflictatus. tunc enim lenis & non vehemens, tranquilláque & quieta mors videtur esse. Atque ita propemodum putarim intellexisse Ælianum, cuius hæc sunt apud Suidam verba, κατίσριψεν οὖν τὸν βίον πρᾴως καὶ σὺν γαλήνῃ, καὶ ἀβληχρῷ θανάτῳ· ὅν περ οὖν ἐπαινεῖν καὶ Ὅμηρος δοκεῖ. Hesychius ἁπαλὸν exponit, id est mollem: eodem, vt opinor sensu.

Ἀβληχρὰ νόσος, Morbus non vehemens, Morbus lentus, Morbus remissus & quasi languidus. Plutarchus in Pericle circa finem, ἀλλ' ἀβληχρᾷ τινι νόσῳ καὶ μήκει τοῦ πολίτου ἐρρύη μεταβολαῖς διαχρωμένου τὸ σῶμα χαλαίνων. vbi quidã exposuerunt ἀβληχρὰν νόσον remissum & longum morbum, quum tamen hac voce longitudo temporis non significetur, & ideo Plutarchus addiderit καὶ μῆκος ἔχουσι. Hesychius ἀβληχρὸν explicat etiam ἀμβλὺ καὶ ἀμαυρόν.

Ἀβληχρὸς in cõtraria significatione pro Robustus, ex Pindaro affertur ab Etymol. vt videlicet sit tanquam à βέβληκα, quum in altera signif. sit potius tanquã à βεβλημένος. Quòd siquis plura de etymo huius nominis scire velit (videlicet τοῦ βληχρός) ipsum Etymol. itémq; Eustath. adeat. Subiunxi autem hoc nomen verbo βληχῶμαι & nomini βληχή, illam etymologiam sequens quæ τοῦδε τοῦ βληχῶ esse vult, de illa tamen alioqui ἐπίχων.

Ἀβληχρής, ές, ὁ καὶ ἡ, Idem apud Nicandrum.

Ἀβληχροποιός, οῦ, ὁ, vt θνήσκοντας ἀβληχροποιὸς apud Eustath. ἀβληχροὺς ποιῶν τοὺς θνήσκοντας. id est Imbecillos reddens morientes.

¶ Βλήχρον, ου, τὸ, Filix herba, schol. Theocr. Apud Hesych. Βλήχεα. At Nic. habet βλήχων, pro filice: & eius schol. addit etiã βλόχρον. In v.l. βλήχρος herba affertur ex Theophrasto De c. pl. l. 1, cap. 8. Βλήχρος (inquit Gorr.) à quibusdã dicitur ὁ γλήχων, vt habetur apud Dioscoridem.

Βληχρὸν seu Βλήχον, Leguminis quoddam genus apud Hippocratem. vt à Galeno exponitur. Sunt qui & βληχροῖν scribant.

ΒΛΥΖΩ,

F. ύσω, ET Βλύω (quod prius esse videtur, est tamen rarius) Scaturio, Mano. Epigr. lib. 2, Ἀλλ' ἵα μοι θρέψεσσα κύλιξ βλύοντα λυαίῳ, Scateat & manet multo vino. Nonnus actiuum facit adiuncto ei accusatiuo, ἔβλυε πηγὴ ὑγρὸν ὕδωρ. sicut Plinius dicit Arborum manantium picem resinámque. Apud Euripidem metaphoricè, λέγουσα μύθους ὧν βλύω ἀφικόμην. Βλύω autem sæpe accusatiuo iungitur, pro Mano, Effundo. Gregorius loquens de Deo populum in deserto sustentante, ὥστε καὶ δρῦν ὀμβρῆσαι καὶ βλύσαι ὄρνιθας. vbi Bud. exponit, Emisisse abundanter, quasi aquam è fonte vel herbã è solo, hoc est ἀναβλύσαι. Idẽ in isto iambo, ῥῆθρα γλυκασμοῦ γλῶσσα βλύζει τιμώλη. Epigr. ἡδὺ μέλι βλύζων. ‖ Βλύζειν de latratu canum etiam dixisse quosdam refert Pollux lib. 5, in cap. θηρίων ζώων. ET Βλύστω, Profundo, Scatere facio. vulg. lex. ex Nonno.

Βλυσηλὶς, ίδος, ἡ q. d. Scaturitrix. vnde in Epigr. Βλυσηρίδι χειρί, Manu scaturiente & fluente. Abundante.

C. ΑΕΙβλύω, Perpetuò scaturio. διηνεκέω, Hesych.

C. ΑΝΑβλύζω, Sursum erumpo scaturiendo, Scaturio sursum. vel simpliciter pro Scaturio. Propriè dicitur πεὶ πηγῆς, id est de fonte. Athenæus, αἷμα δὲ ἐξ αὐτῶν κρουσθεὶς δύο, ὁ μὲν χάλαστος, ὁ δὲ οἶνος. Aristoteles tamen dixit φλόγες ἐκ γῆς ἀναβλύουσαι, Flãmæ quæ è terra eruperant. Ἀναβλύει apud Hesychium legitur, (à themate Ἀναβλύω) expositum non solùm ἀναζεῖ, sed & ἀναζεῖ, id est Efferuescit, Ebullit. Fit autẽ à themate ἀναβλύω sine ζ participium ἀναβλυθείσης apud Strabonem. nam is de Ætna loquens, ita scribit, ἔκκεισις γὰρ ἐν τῇ κρατῆρι τῆς πέτρας, εἶθ' ἀναβλυθείσης.

Ἀνάβλυσις, εως, ἡ, Scaturigo. Aristoteles De mundo, πηγὴ ἀναβλύσις.

Ἀναβλύες, Fontes. Hes.

Ἀναβλυστάω, Idem quod ἀναβλύζω. Hesychius, ἀναβλυστάνει καὶ ἀναβλύσαι. sed eũ aliter scripsisse suspicor. Theodor. Eccles. hist. 3, de Tigri fluuio loquens, ὅτε δὲ ἐκ τῆς Ἀρμενίας ἀναβλυστωνόρων. ET Ἀναβλυθονεῖν ex Rhet. lexico ponit Eustathius itidem pro ἀναβλύζειν. Suidas autem Ἀναβλυστωνῆσαι habet, idque non solùm exponit ἀναβλῦσαι sed & ἀναβλασῆσαι, id est Repullulare, Regerminare.

C. ΑΠΟβλύζω, Scaturio, Emitto aquas. vt fons dicitur ἀπιβλύζειν, sicut & simpliciter βλύζειν.

Ἀπιβλύζω, Euomo Per vomitum effundo. Homerus Πολλάκι μοι κατέδευσας ὀθόνας ἐπὶ σῇσι χιτῶνα, Οἴνῳ ἀποβλύζων. Suidas ἀναβάλλων exponit, item ἀπομῶν. In v.l. Græcol. nulla ponitur alia explicatio verbi ἀποβλύζω, quã hæc, Singultio comedendo, vt pueri faciunt.

C. ΕΚβλύζω, Excaturio (Bud. ex Plut.) Emano.

C. ΠΑΡΑβλύζω, Scaturiginis instar refundo & reiicio, Euomo. vt apud Suidam, εἴ πεπ ἠπηδεῖς οἴνου καὶ παρεμβλύσας τὸ πρεσβύτερον, εἶπα ὕπνου μέτοχος ἦν οὗτος, id est (vt ipse exponit) παρεμβάλλων, ἀποπνίγων.

C. ΠΕΡΙβλύζω, Scatebris affluo, Vbique & passim scateo, vt Bud. exponit in hoc Aristot. De mundo loco, ἡ τε γὴ φυτῆς κομῶσα παντοδαπῆς, νάματά τε περιβλύζουσα καὶ πελοχυμένη ζώοις.

C. ΥΠΕΡβλύζω, Supra modum scateo, seu (vt Bud. exponit) Exundo, Redundo, Exubero. Circũfluo. Arcopag. φῶς ἀγαθὸν ὡς ἀκτὶς πηγαῖα καὶ ὑπερβλύζουσα φῶς χυσία. Chrysost. De sacerd. ὑπερβλύζουσιν οἴνῳ αἱ λῆναι. Greg. εἰ δέ που τὸ ἀκρατὲς τῆς ὀργῆς ὑπερβλύσει. HINC Υπερβλυσις, εως, ἡ, Exuberantia. B.

ΒΟΑΩ,

ῶ, F. ήσω, & sæpe ήσομαι, Boo, Clamo, Vociferor. Il. 1, Κλῖδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν αἰθρέα κάστον, Μηδὲ βοᾶν. & Il. 8, μακρὰ βοῶν. & Il. 0, σμερδαλέον βιόων. Thuc. l 7, οἱ ναῦται βοῶσιν ὡς ἐν δεινοῖς ὄντες, κελεύσαι ἀφιέναι τὰ ἐναντία βοήσασθαι. Plato Apolog. ἐφ' οἷς ἔσται βοήσασθε. Plut. An sen. admin. καὶ μέγα βοᾶν ἐν ἐκκλησίᾳ. pro quo Homerus vtitur illo μὲ κραβοᾶν. ‖ Interdũ βοῶ pro Clamando seu clamans dico, Vel, Cum clamore dico. Thucyd. 8, ἀλλ' ἀναπτίνει ἐβόων τοῖς πνεῦμοι καταλύοντα. Et cum μὴ, vt Lucill. lib. 1 Epigr. — οἱ δ' ἐβόησαν Τῆπον μὴ σφαιοῦν. Aliquando autem pro infinitiuo ponitur ὡς cum præsenti. Demosth. Pro corona, Σῶν ὁ δάσκαλος ἔφη καὶ κεκραγὼς ὡς ἐν δημοκρατίᾳ δεινὸν ποιεῖ. vt accipiamus ὡς cum vtroque verbo. ‖ Saepe & cum accusatiuo rei, eadem significatione: cuius constructionis exemplum est in Thucydidis loco quẽ modò protuli, τὰ ἐναντία βοήσασθαι. Sic Naz. βοήσομαι τῆς ἡμέρας πολὺ δύναμιν. Soph. autem βοᾷ μέλος, Clamore sublato cãtare. ‖ At cum accusatiuo rei, βοῶ, Inclamo, Clamando voco. vt Luc. βοήσομαι τὸν πατέρα. Idem in Macrob. πῶς με βοᾷς; Apud eundem cum præpos. πρὸς, scribentem οὐδεὶς πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. vbi exponitur Seipsum inclamare, ab aliis Apud seipsum clamore vti.

Βοῶ, Celebro, Herodot. vnde βεβοημένος, Celebratus, Celeber redditus. vt quũ dicitur βεβοημένος Φάλαρις ὑπὸ πυρανίδι, καὶ Ἀριστείδης ὑπὸ δικαιοσύνῃ. Pro eodem ἐκβεβοημένος apud eundem Herodot. vt infrà dicetur.

Βοῶ ad inanima etiam transfertur, vt κῦμα βοᾶ, Il. ξ, & κῦδος βοάσαν. Il. ρ. Sic Latini verbo Reboo hinc sumpto vtuntur.

Βοητὺς, ύος, ἡ, Clamor, Vociferatio. ea forma qua dicitur ἐδητύς. Od. α, — μηδὲ βοητὺς ἔστω.

C. Ἀβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tacitus, Silens, Mutus. Ad verbum, Clamore carens.

Ἀβοεὶ, Aduerb. Tacitè, Sine clamore. At Hesychio, Facilè. nisi fortè legendum est apud eum ἀβοηθεί, id est Citra auxilium. Nam ad ea quæ facilè fieri possunt, auxilio minus est opus.

H C. Ἀμφιβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circunquaque celebratus. Idem quod περιβόητος, in Anthol. epigr.

Ἀμφιβόητος etiam reperitur pro eodem. Citat Hesychius ex Ione in Teucro.

¶ Βοὴ, ῆς, ἡ, Clamor, Vociferatio, vt Il. π, Σοὶ δ' ἄρβεστος ὀρόρει

Od. κ, Αὐτὰρ ὁ πεζὸς βοὴ ἄστος. At Il. σ, Αὐλοὶ φόρμιγγες πεβιβὴ ἔχον. Thuc. 4, οἱ δὲ βαρβαροι ἰδόντες, πλὴν βοὴ καὶ θορυβῶ πρεσέκειντο. Luc. καὶ βοῆς μεσὸν ἐν τῷ συμπόσιον. Rursũ apud Thucyd. 8 legitur, ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα ὠργίζετο τοῖς ὁπλίταις. Vbi scholiastes exponit ἀπὸ βοῆς, καὶ μὴ ἀμαθῶς. Idem verò loquẽdi genus (alioqui rarissimũ) apud Xenophõtem reperio Hell. 2, ἐπὶ δ' οὐκ ἐπέθοντο, πρεσέβαλλον ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν, ὅπως μὴ δῆλος εἴη ἀμαθὴς ὤν. vbi exponitur Clamore tenus. ‖ Βοὴ, Pugna, ex consequenti, quòd cum magno clamore confligi soleat. Hinc βοὴ ἀγαθὸς Μενέλαος, & Ἕκτωρ, &c. Bello strenuus. Quidam tamen exposuerunt hic quoque κραυγὴν. vide Eustathiũ. ‖ Βοὴ pro auxilio, affertur ex Æschyli schol. in illum locum Supplicum, Ὅμως ἄμεινον, εἰ βοᾷ δωσοὶ ἐμοὶ βοὴ, Ἀλκῆς λαθέσθαι.

Βόης, ὁ, Clamosus, Vociferator. Gallicè criard. Luc. in Symp. ἐδεδείκεισαν γὰρ τὸν Ἀλκιβιάδην βόην ἀπεχῶς ὄντα καὶ κραυγαστικώτατον κωμικῶν ἁπάντων. Pro quo βοὴν in v.l. perperã βοὴ legitur.

C. Ἀκαμποβόας, ου, ὁ, Loquax, Blatero, q. d. Qui intempestiuè clamat. Sed exponitur simpliciter λάλος.

C. Καλαμοβόας, ου, ὁ, q. d. Calamostrepus.

C. Αὐπβοεὶ, q. d. Cum ipso clamore. Vrbem capi dicunt αὐπβοεὶ quæ statim capitur & quasi primo impetu seu incursu. Thuc. 3, αὐπβοεὶ αἱρεῖται [Ἀμπρακίαν.] Ibidem, δείσαντες οἱ ὀλίγοι μὴ αὐπβοεὶ ὁ δῆμος τὸ νεωρίου κρατήσειεν ἐπελθών. Paus. ὀλίγου μὲν ἢ λθεν ἑλεῖν αὐπβοεὶ τὴν πόλιν. Redditur autem, Primo statim clamore.

C. ΑΝΑβοάω, F. ήσω, Exclamo, Vociferor, Magna voce clamo. est enim epitaticum ἀνὰ hac in voce. ‖ Interdum accusatiuo iungitur, & significat Clamando profero, Magna voce dico, vel elata voce, Declamo. vt ἀνέβοησε τὸν π. & apud Platonem Epist. 7, παῦνα ἀναβοᾶν. Item Clamando voco, vel clamore, Inclamo. vt capitur apud Aristophanem ἀναβόησον: licet exponatur simpliciter κάλεσον.

Ἀναβόησις, Exclamatio, Vociferatio, vel Inclamatio.

c. 2, Ἐπαναβοάω, Acclamo. vulg. lex. ex Aristoph. Pluto.

C. ΑΝΤΙβοάω, ῶ, Contrà clamorem edo, Clamãdo respondeo, vel Vicissim clamo. Item Reclamo.

C. Αὐπβοάω, Ipse me mea voce prædico, Ipse mei præconem ago: vt Erasm. Chil. interpr. dicens αὐπβοᾶν simile esse alii prouerbio, αὐτὸς αὑτὸν αὐλεῖ, & οἴκοθεν ὁ μάρτυς. Αὐπβοᾶς (inquit Suidas) ὅμοιος ὢν τῷδε, id est αὐτὸς ἑαυτῷ μαρτυρεῖς κεκραγὼς ὅμοιος εἶ τῷδε. VNDE Αὐπβύπης, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ipse sua voce de se testatur. At αὐπβύπης δακτυλος apud Nonn. exponitur Digitus vocalis.

C. ΔΙΑβοάω, Diuulgo, Rumorem disseminо. Et q. d. Per clamorem huc illuc spargo. Thuc. 8, σφαπῶται καὶ σφᾶς αὐτοὺς διεβόων ὡς ὑπὸ Ἀσυόχου καὶ Τισαφέρνους φθείρει τὰ πρεσίγματα. vbi scholiastes exponit διάπρυσι ἐβόων. Herodianus lib. 2, διαπέμπεται δή τινας τῶν πιστῶν τοὺς διαβοήσοντας ὅτι ὁ Κόμμοδος τέθνηκε, qui passim rumorem disseminẽt. In pass. vsus eius creberrimus est tam in bonam quàm in malã partem, pro Celebror, Fama percrebresco. Plato epist. ταῦτα διαβεβόηται, Hæc sunt fama & hominũ sermone celebrata. Ioseph. lib. 7, πόλει διαβοηθείσῃ, Vrbi famosissimæ. Plutarchus Pericle, διεβοήθη πρὸς τοὺς ὀκτὼ ἀνθρώπους. Synes. epist. διαβεβοημένος Σπάπαλος. Sic διαβεβοημένος σωτῆρι. VNDE Διαβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuulgatus, Rumoribus crebris disseminatus. Herodian. lib. 4, ἤδη δὲ καὶ τὸ φόνου διαβόητον ἠρωμένῳ ὑπὸ τῶν ἐδόκει, Vulgata passim per eos cæde. Sic lib. 5, διαβόητον ἐπέθεσαν φήμῃ. Item Celebratus, Nobilitatus, Diffamatus, tam in malam quàm in bonam partem. Lucian. Pseud. αὐτίκα μάλα τῶν ὅτι κακία διαβεβόητον ἀκρότατος ἀπέπλεόθη.

C. ΕΚβοάω, Exclamo. Basilius, οἱονεὶ παγδία πνὰ ὑπὸ πληγῶν ἐκβοῶντα. Item Proclamo. vnde ἐκβεβοημένος, Fama celebratus, Celeber, Budæus ex Herodoto. ‖ Apud Thucydidẽ verò lib. 1, ἐκβοάω est Cum clamore erumpo, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκβοήσαντες ἐν τῷ Μεγάρων, πεῖ τὸ ἐστρατοπεδευκότας διαφθείρουσι, id est (vt scholiastes exponit) μετὰ βοῆς ἐξελθόντες. VNDE Ἐκβόησις, εως, ἡ, Exclamatio. Synes. epist. 67, καὶ πεπόνθασι ἱκανῶν, ὡς πρὸς παρόντα τὰς ἐκβοήσεις καὶ τὰς ὀλοφύρσεις πεποιήμεθα.

C. ΕΜβοάω, Inclamo, Clamorem tollo. Thucyd. lib. 4, p. 133, καταφρονήσαντες καὶ ἐμβοήσαντες, ἀθρόοι ὥρμησαν ἐπ' αὐτούς. Basil. καὶ πάντες πρεσφῶσι ἐμβοῶντες οὐκ εἰσηκούσατο. Lucmεῖζον ἐμβοᾶν τὸ Σπένθρος.

C. ΕΠΙβοάω, Inclamo, vt Camer. interpretatur Thucyd. lib. 5, τῷ Ἀγιδὶ ἐπεβόησε. In passiua voce significatione actiua capitur pro Inuoco, Imploro auxilium, Deûm fidem hominũmque imploro, Bud. Cum clamore obtestor. Thuc. lib. 3, ἡμεῖς δὲ αἰτούμεθα ὑμᾶς, θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῷ Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι, πεῖσαι τάδε, cõmunis cultus & publica Græciæ deorũ numina inuocantes. Camer. Et lib. 8, pag. 292, καὶ ἐπιβοωμένου μὴ ἐφεδρεύοντων ἐγγὺς τῷ πολεμίων, ἐπολέσαν πολὺ πλείδα. Citat idem Budæus & ex Basil. 67. ‖ Ponitur & pro Celebro, In ore habeo, id est ὑμνῶ, vt idem Bud. tradit apud Alex. περὶ ἑρμαρμ. 261. Ad quod in malã partem acceptũ, referri potest illud Thucyd. lib. 5, καὶ δίχα τῶν πάλαι ἐπιβοώμενος. quod Camer. interpr. Quum propria hæc mea in hominum sermones incurrant. nam laudem hoc loco nequaquam significari putat. HINC Ἐπιβόημα, ατος, τὸ, Acclamatio, vt Camer. in hoc Thuc. loco lib. 5 interpr. ὁ δὲ, ἔπε καὶ δίχα τὸ ἐπιβόημα, ἢ καὶ αὐτῷ ἄλλο τι ἢ τὸ αὐτὸ δόξαν, ὀξαφνῆς τὸ θράσυμα ἀπῆγε. Quod vocabulum durum esse testatur Pollux. ET Επιβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Celeber, Diffamatus, & in bonam & in malam partem. quanuis Pollux in deteriorem partem capiẽs, cum ὀπτήρητος & ὀπτίφορος copulet. Thucyd. lib. 6, καὶ ἄξιος ἅμα νομίζω εἶναι. εἰ γὰρ πέρι ἐπιβόητός εἰμι, τῆς μὲν πρεσγόνοις μου καὶ ἐμοὶ δόξαν φέρειν τῶν. verùm ibi & πρεσβόητος legi indicatur. Et apud Anacr. Καὶ μ' ὀπιβόητον χρὴ γείτονας πυνάτεις.

D C. Καρηβοάω, Præ sonitu & clamore vertigine capitis laboro, ὑπὸ ἤχου καὶ βοῆς πολὺ κεφαλῶ ἀλγῶ καὶ ἰλιγγιῶ. Hesych.

C. ΚΑΤΑβοάω, Reclamo, Clamore obruo, Clamore vinco. Bud. Clamoribus infector, Camer. Thucyd. καταβόων αὐτῷ πολὰ πρεὸς τὸν ὄχλον οἱ δήμαρχοι, Inuehebantur in ipsum. Philo lib. 3 De vita Mosis, σωιστάμενοι καὶ αθροιζόμενοι καταβόων τὸν πρεσφήτου, Magno clamore prophetam increpabant. Greg. καὶ τῆς ἐκδημίας ὡς τυραννίδος καταβοῶντες. Aristoph. Acharn. καταβόησε δ' ἀν' κεκραγὼς ἑξακόσιος πεζικοὺς, Superasset clamando ministros publicos ter mille, Camer. In eadem significatione media vox etiam vsurpatur apud eundem Aristoph. Equit. At in passiua καταβοώμενος (inquit Bud.) dicitur qui omnium clamore in inuidiã vocatur. Appian. in ς Ciuil. καὶ καταβοώμενος ὑπὸ τῶν ἀφαρπαζόντων, ἔφερε πολὺ ὕβριν. de Augusto loquens contra quem oppidani Italicarũ vrbium clamitabant ob agros ereptos & militibus datos. ‖ Καταβοάω exponitur etiam Imploro, in hoc Plutarchi loco Amat. Narrat. καταβοᾷ τῷ Βακχαδῶν. HINC Καταβόησις, εως, ἡ, Cõuitium, Incusatio, vt militũ in imperatorẽ: Bud. ex Plut. ἐν αἰτίας ἐν καὶ καταβόησιν ὡς οὐ κάθαρα κατεσκευῶν, ἀλλὰ πολὺ βυκλῶ. Idem De defectu oracul. ἀλλ' ὅμως πολὺ γέγονε κατάνυξις καταβόησις ὑπὸ τῶν ἄλλων φιλοσόφων, Magnis etiam aliorũ philosophorum clamoribus exagitatus & vexatus est. Volunt autem esse Atticũ hoc vocabulum, pro καταβοή, vt ἀγάπησις pro ἀγάπη. EST autem Καταβοὴ, ῆς, ἡ, idẽ quod καταβόησις, seu (vt Bud. exponit) Reclamatio, Inuectio, Querela. Thucyd. lib. 8, πρὸς ὀλίγον τὸν καταβοὴ τῆ αὐτοῦ μαλακα. Et, καταβοῆς ἕνεκα τῆς εἰς Λακεδαίμονα. Idem lib. 1, αἰσθόμενοι δὲ καταβολὴ οὐκ ὀλίγην οὖσαν ἡμῶν, παρὴλθομεν. Quum autem intellexissemus conuitium nobis non exiguum fieri.

C. ΠΑΡΑβοάω, Acclamo. v. l.

C. ΠΕΡΙβοάω, Celebro, Diuulgo, Decãto. Greg. κατ' Ἰουλ. 2, τὰ μὲ οὖν πρεσῶτα τῆς ἐγχειρήσεως αὐτῷ καὶ λίαν νεανικὰ καὶ πολλοῖς θῦ τὰ ἐκείνου φρονεσιώτων πρεβεβοώμενα, τῶτα. id est Famigerata, vt διαβοώμενα. Bud. HINC Περιβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Celebratus, Decantatus, Nobilitatus, tam in malam quàm in bonam partem. Philo lib. 1 De vita Mosis, δόξαν καὶ πρεβόητον ἀπέφηνε πολὺ ἀσίβειαν τοῦ πρεφήτου, Illustrem & celebrem vatis pietatẽ ostendit. Lysias, ἐπεθύμησε πρεβόητος γενέσθαι. Plutarchus in Themist. πρεβόητος νίκη. At in malam partem apud Demosthenem pro Ctesiphonte, αἰσχρὰς καὶ πρεβόητον πατρίδος

Turpis famosissimæque seditionis. Et apud Lysiam in Apolog. aduersus Sim. καὶ πότε μὴν ἄρα ἵνα μὴ βοηθοῦντος ἦν, ὑπῆχον ἦχον. ET Περιβόητος, Clarè, Manifestè. v.l. ex Demosthene.

C. ΠΡΟβοάω, q.d. Præclamo. Cohortor. v.l.

¶ Βόσας quoque reperitur & Βώσομαι ac Βώσεσθαι apud poetas & Ionicos scriptores, pro βοήσας, βοήσομαι & βοήσεσθαι per contractionem facta. Il. μ, — ἀλλ' οὔ πως οἱ ἔην βώσαι πολεμοῖο. Τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν. Et βωσόμεθα, quod Suid. exp. καλέσομεν, & μαρτυρούμεθα. Apud Herodot. in Thalia βεβωμένα, Fama celebrata, Celebria. (AT Βῶσον apud Cratinum est βοήθησον, vt idem Suidas docet.)

HINC Ἀναβῶσαι apud Herodotum pro ἀναβοήσαι, id est Exclamare. is enim in Clione, ὁ δὲ μέγα ἀμβώσας εἶπε. Et in Thalia, οἱ δὲ, ἀμβώσαντες μέγα ἀφῆκαν ἐκέλευον. ET Ἐπιβώσομαι, pro ἐπιβοήσομαι apud Homerum Od. α, ἔνθ' δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰεν ἑόντας. Il. κ, — σὲ δὲ προφέρω ὀλύμπου Παάων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ' ἀλλὰ καὶ αὖθις.

¶ Βωτῶ quoque idem quod βοῶ, facto videlicet βοητῶ à βοήσω, deinde per contractionem βωτῶ. VNDE Ἐπιβωτᾶ apud Herodotum. Hæc Eust. ITEM Βωγρῶ, eiusdem est significationis, quod ab illo βωτῶ deriuat idem Eustath. quemadmodum ex Ἐλατῶ (quod fit ab ἐλάω seu ἐλαύνω) Ἐλαγρῶ. Exponit autem βωγρῶ, αὐαβοῶμαι vel ὑπακούομαι, addēs apud Theocritum poni pro ψιλαφητικῶς ἐν ἀγυιᾶς αὐαβοῶμαί τινα. Od. μ, Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωγρεῖν τε Κεραμεῖν Μητέρα τῆς σκύλλης, ἣ μὴν τέκετῆμα βροτοῖσι. Theocritus Idyll. ε, τὸν δρύπεμον βωγρήσομες.

ΒΟΗΔΡΟΜΟΣ, ET Βοηδρόμος, Doricè, ὁ καὶ ἡ, Auxiliator, Opitulator, βοηθος. Eurip. Phœn. ὦ τέκνον, ὑστέρα βοηδρόμος Παρῆμι. Et in Oreste, πολὺ βοηδρόμῳ. VNDE Βοηδρομέω, μῶ, Auxilior, βοηθῶ. Eurip. Oreste, βοηδρομῆσαι πρὸς δρόμοις τῶν ἐναντίων, id est, ὡς ὅτι βοηθεῖα δραμεῖν, inquit schol. Vtuntur autem hoc verbo non solùm poetæ, sed & prosæ scriptores interdum. Plut. ἐπὶ δὲ ἤκουσε Σύλλαν μὲν κατὰ τάχος, Πομπήϊον δὲ κατ' οὐρὰν βοηδρομοῦντας ἐπ' αὐτόν, id est Suppetias contra se venientes, vt B. interpr. Idem affert ex Luc. ἢ πῶς γὰρ ἔτι καλέσαιμι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοῖς συλλαβοίεν, id est (inquit) Tumultuosè accurrentes. De etymo autem harum vocū vide in βοηθός.

Βοηδρόμος, ου, ὁ, Auxiliaris. Callimachus in Apoll. Ὦ πολλοί, πολλοί σε βοηδρόμον καλέοισι. ET Βοηδρόμια, ων, τὰ, Festum quoddam Athenis celebrari solitum, ob prælium à Theseo aduersus Amazones feliciter gestum, QVIA Βοηδρομιὼν nomen est mensis eius quo illud gessit. Ita quidam e x Plutarcho, cuius tamen hæc sunt verba, in Theseo, ἡ μὲν οὖν μάχη βοηδρομιῶνος ἐγένετο μηνὸς, ἐφ' ἣ τὰ Βοηδρόμια μάχεται νῦν Ἀθηναῖοι θύοντες. Apud eundem verò in lib. De frat. char. legimus, τὴν δὲ δευτέραν ἄγουσιν ἀεὶ τοῦ βοηδρομιῶνος, ὡς ἐν ἐκείνῃ τῷ Ποσειδῶνι πρὸς τὴν Ἀθηναῖων γενομένης τῆς διαφορᾶς. Est autem Græcorū tertius mēsis, quem Augustum quidā, alii Iunium, Septembrem nonnulli esse volunt.

ΒΟΗΘΟΌΣ, ET Βοηθός, (sed prius illud apud solos poetas est in vsu) Auxiliator, Opitulator. Ex βοὴ & θέω, id est Curro: sicut βοηδρόμος ex βοὴ & δρομέω (à δρόμος) quod in compos. τρέχω significat: ita vt propriè de eo dicatur qui ad clamorē alicuius accurrit, periclitātis videlicet. Quidam tamen à βοὴ significante μάχην deducere maluerunt. quo fit vt Eustathius βοηθὸν exponat μάχιμον: vnde esse dicit βοηθὸν ἅρμα in Iliade. Xen. Pæd. ς, μὴ χείροις βοηθοὶ πρόσεστιν αἱ σοι. Et βοηθὸς ὁρμῶ μαί σοι, ex eodem. Apud Plutarchum Themist. τειήρεις ἡμῖν παρεσται βοηθοὶ (vbi obserua iungi cum eodem verbo cum quo & Xenoph. iungit) exponitur, Triremes nobis præsidio adsunt. Et Thucyd. βοηθοὺς πέμπω, Subsidia mitto. ¶ Item Βοηθὸς nomen proprium apud Homerum. Sic & Βόηθος (retracto accentu in primam) nomen propriū cuiusdam philosophi apud Plutarchum De plac. phil. VNDE Ἀβόηθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui succurri non potest. vt ἀβόηθον φάρμακον, Immedicabile venenum, apud Theophrastum lib. ς, Hist. pl. Et apud Polyb. lib. 16, ἀβόηθοις ἐσκύλευον πληγάς. id est (vt Bayf. interpretatur) Vulnera inflixerunt quibus arte nulla mederi quis posset.

ET Δυςβόηθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui succurri difficulter potest, Vix medicabilis. ET Συμβοηθὸς, ὄ, ὁ, Qui ad suppetias ferendas vnà cum aliis conuenit, Auxiliaris.

Βοήθεια, ας, ἡ, Auxilium, Subsidium. τῆς ἀπορίας βοήθειαν δίδωμι, ex Xenophōte. (vt ταῖς ἰδίαις ἀπορίαις βοηθεῖν, Isocr.) Et βοήθεια χρημάτων ex Demosth. Sæpe autem de auxilio quod fertur in bello, & quidem pro iis qui auxilio veniunt. Xen. Hellen. 7, ἀφικνεῖται καὶ ἡ παρὰ Διονυσίου δεύτερα βοήθεια. Demosthenes, βοήθεια ἡ εἰς Πύλας. Et βοήθειαν μεταπέμπεσθαι Isocrat. in Archid. Item βοήθειαι plurali numero apud eundem & cæteros. Et βοήθειας ποιεῖσθαι ex Æschine pro Auxilia suppeditare.

C. Ἐκβοήθειά, ας, ἡ, Eruptio, vt apud Thucydidem exponitur lib. 3, καὶ ἐκβοηθείας πυνθανόμενος, πληγῶν ὑπὸ τῶν Ἀνποταίων καὶ τῶν ὁπλιτῶν. quæ expositio simile quid habet cum illa verbi ἐκβοάω pro μετὰ βοῆς ἐξέρχομαι.

C. Ἐπιβοήθεια, ας, ἡ, Auxilium.

C. Παραβοήθεια, ας, ἡ, Suppetiæ, Auxilia, Bud. Polyb. in ς, περαίνειν οὐδὲν δ' ἀνάμορφος διά τε τὴν ὀχυρότητα τοῦ τόπου καὶ τὰς παρὰ τὸν Νικόλαον παραβοηθείας.

C. Συμβοήθεια, ας, ἡ, Ad auxilium ferendum cōcursus, Suppetiæ.

¶ Βοηθέω, θῶ, (q.d. ὅτι βοὴν θέω, Ad clamorem accurro) Suppetias eo, Auxilio venio, seu ad auxiliandum. Budæus βοηθῶ interpretatur Suppetias eo, item Occurro hostibus: & subiungit ex Isocrate in Paneg. καὶ βοηθήσαντες ὅτι τοῖς ὅροις τῆς χώρας, μάχῃ νικήσαντας, ἐθήραγον ἔτι, Idē Bud. βοηθοῦσιν ὅτι τὰ ἄκρα apud Xenophontem interpr. Suppetias eunt, vel mittunt. (Sic autem in v. lex. ἐκεῖσε βοηθεῖν redditur Illuc mittere auxilium) Tale est βοηθεῖν ὅτι τὰ Μέγαρα Thucyd. l. 4, & βοηθεῖν ὅτι φύλαξιν, Xen. Hellen. 1. Demosthen. autem ἐβοήθησεν ὅτι τὴν τυραννικὴν οἰκίαν. Interdum cum ἐς, vt idem Xenoph. ibidem ἄνεις ἐς Χαλκηδόνα ἐβοήθει. Sic βοηθεῖν εἰς Φωκέας ex Demosthene. Sed interdum & sine his præpositionibus motū indicat, habens solum datiuum: vt Thucyd. 3, οὐπιδὶ πῆς Ἀθηναίοις ἐβεβοηθήκεσαν. Ibidem, αἷς ἔδει βοηθῆσαι αὐτῆς. Sic autem & alibi vtitur: vbi βοηθεῖν est Auxilio venire, vel Subsidio venire. Sed & simpliciter pro Occurrobo stibus (vt Budæus interpretatur) vel Propugnatum accurro, apud hunc scriptorem legitur. In vulg. lexicis ex Herodot. affertur βοηθέοντιν ἐπ' αὐτὸν pro Ad se defendēdos ei obuiam tendunt.

Βοηθῶ, sine motu, Auxilior, Opem fero: vt βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις, Isocr. Idem Panath. ἐκ δὲ τῶν κοινῶν τοῖς ἰδίαις ἀπορίαις βοηθεῖν ζητοῦντες. At Xenophon addit accusat. rei, τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν δύνασθαι. Ex Demosthene autem βοηθεῖν τινι πρὸς τοὺς πολεμίους. Dicitur & βοηθῶ τινι πύτῳ, cum datiuo instrumenti, Hac re te adiuuo & tibi opitulor. q.d. Per hanc rem. Sic Xenoph. Hellen. 6, καὶ ὅσους εἶχον ὁπλίτας, ἅπασιν ἐβοήθει. Tale est βοηθεῖν χρήμασι. Interdum verò vterque datiuus ponitur, vt Æschines in Ctesiphontē, βοηθῶ τῷ τὸν ὅρκον καὶ τῷ θεῷ καὶ τῇ γῇ τῇ ἱερᾷ, καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ, καὶ φωνῇ, καὶ πᾶσιν οἷς δυνάμαι. ¶ Βοηθῶ, Patrocinor, Bud. ex Æsch. in Tim. μὴ βοηθῆσαι τῇ πόλει πάσῃ καὶ τοῖς νόμοις καὶ ὑμῖν καὶ ἐμαυτῷ. Sic Isocr. ἄξιον δ' ὄντι καὶ τῷ νόμῳ βοηθεῖν καθ' ὅν, &c.

Βοηθοῦμαι, pass. Auxilio iuuor, Mihi feruntur suppetiæ. vnde βεβοηθημένον. Plat. epist. 7, ταύτῃ μοι βεβοηθημένον ἐγκρίνῃ φιλοσοφία καὶ φίλοις, Hac ratione latum à me erat auxiliū. Ex Hermog. βοηθούμενοι πρὸς σωτηρίαν. Interdum βοηθεῖσθαι dicitur qui re aliqua vt remedio iuuatur. Ath. 2, βοηθούμενοι ὑπὸ ὑδρομελίτος πόσεως. Diosc. autem dixit lib. 4, cap. 83, πρὸς μυκήτων loquens, id est de fungis, βοηθοῦνται δὲ πάντες πιπτόμενοι νίτρῳ ἢ κονίᾳ, &c.

Βοήθημα, ατος, τὸ, Auxilium. Item, Remedium. Plut. Exponitur & Medicamentum apud Galenū ad Glauconem. HINC Βοηθηματικός, Auxiliatorius, Auxiliādi vim habēs.

Βοηθητικός, Auxiliaris, Qui auxiliari potest, Vel, Qui lubenter auxiliatur. Aut, Aptus ad auxiliādum. Gall. *secourable*, à nomine *secours*, quod βοήθειαν significat. Aristoteles Rhet. 1, βοηθητικὸν ἐστὶ τοῖς φίλοις. Plut. Solone, βοηθητικὸς ἦν τοῖς πένησι.

C. Ἀβοήθητος, Auxilio carens, Auxiliatorem non habens, Ope omni destitutus. Formatur à βεβοήθηται, tertia persona præteriti verbi βοηθοῦμαι, præfixo α priuatiuo. Epi

cterus, ἀλλά σε οἱ φίλοι ἀβοήθητον ἔασαν. Ἀβοήθητος, Remedio carens, Immedicabilis, αἰτίαις, ἀθεράπευτος. Poly. lib. 1, καὶ πνεῦμα, τῶν ἐν αὐτῇ ῥωγῶν ῥώμῃ ἐλκῶν καὶ φυμάτων ἀβοήθητον συμβαίνει, καὶ πολλοὺς ἀβοήθητα γίνεσθαι. Sic ἀβοήθητον δῆξιν immedicabilem morsum Dioscor. appellat lib. 9.

Ἀβοήθητι. aduerb. Citra auxilium.

C. Δυςβοήθητος, ὄ, ὁ καὶ ἡ, Cui vix succurri potest, Cui ægrè auxilium ferri potest. Vix medicabilis. CVI CONTR. est Εὐβοήθητος, ὄ, ὁ καὶ ἡ, Cui facile est opitulari. Facilè medicabilis.

Βοηθητέον, Auxilium ferendum est, Opitulandum est. Vel, Remedium adhibendum est.

C. ΑΝΤΙβοηθέω, Vicissim auxilium fero. Xen. Hell. 7, ἀντεβοήθησε δ' αὐτοῖς οὐδείς.

C. ΕΚβοηθέω, Ad opitulandum procurro, Auxilium fero, Plut. Amat. narr. 8, καὶ νεανίσκων πολλοὶ ἐκβοηθούντων.

c. 2. Ἐπεκβοηθέω, Ad opem ferendam procurro, Thuc. lib. 8, ἐπεκβοήθησαν τῶν Ἀθηναίων καὶ τρεῖς ἁμάμορον τοὺς Χίους. id est (vt scholiastes exponit) ἐκδραμόντων εἰς βοήθειαν ὅτι τῷ συμβάντι.

C. ΕΜβοηθέω, Auxilium fero.

C. ΕΠΙβοηθέω. Ad auxilium ferendum superuenio. Thuc. lib. 3, ἐπειδὴ πρὸς τὰς ἐσβεβλήκει, πολλῇ χρεὼ ἐπεβοήθουν πάντες. Idem eodem libro, ὅτι βοηθεῖν διὰ τῶν Ἀμφιλόχων. Et l. 1, ἀδυνάτων ὄντων πρὸς ναῦς πολλὰς ἀλλήλοις ὅτι βοηθεῖν, Auxilium ferre alii aliis aduersus ingentē classem. Herod. l. 1, ἐπεβοήθουν ὡς δήμῳ, Populo suppetias raptim tulerunt.

C. ΠΑΡΑβοηθέω, Suppetias fero. Thuc. lib. 1, ἦσαν δὲ τῶν Κορινθίων ἐν τῇ ἠπείρῳ πολλοὶ τῶν βαρβάρων παραβεβοηθηκότες, Habebant multos barbaros auxiliares. Polyb. lib. ς, παντὶ βελόμενος ἐπιβοήθειν, καὶ παντὶ ὡς δεομένῳ παραβοηθεῖν. Et lib. 16, παραβοηθοῦντες τοῖς κινδυνεύουσι.

C. ΠΡΟΣβοηθέω, Ad opitulandum accurro. Thuc. l. 8, λέων γὰρ ὕστερον δέκα ναυσὶ προσεβοήθησεν ἐκ τῆς Ἀθηνῶν. Et lib. 1, οἷς αὐτῆς ὁ κῆρυξ τῶν βαρβάρων προσβιβοηθεῖν, Quò eis copiæ terrestres barbarorum ad opem ferendam venerant.

C. ΣΥΜβοηθέω, Ad auxilium ferendum conuenio. Thuc. 3, οὐ χαλεπὸν ἀπέφαινον πρὶν ξυμβοηθῆσαι, καταφρονοῦντες. In eodē lib. ὑπὸ τῶν αὐτόθεν ξυμβοηθησάντων καὶ φρουρῶν πνῶν ὀλίγων. Et lib. 7, ἀξιώσοντας συμβοηθῆν ἐπ' αὐτοὺς καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ. i. βοήθειαν πέμπειν, vt schol. exponit.

BOΑΞ, ακος, ὁ, Piscis qui à Plin. Box vocatur. Aristoph. ἀλλ' ἔχουσα γαστέρα Μεσὴν βοάκων ἀπιβαδίζον οἴκαδε. Ath. lib. 7, παρὰ τὴν βοῶ dictum esse hunc piscē scribit. Vnde Pherecrates quum scripsisset, ἄλμον φωνῶ οὐκ ἔχειν ἰχθῦν φασὶ τὸν πράπαν, subiungit, νὴ τὸν θεὸν οὐκ ἔστιν ἄλμος ἰχθὺς ὑδρεὺς ἢ θάλαξ. ET Βῶξ pro eodem. Numen. in Halieut. Ἢ λευκὴν σιωόδεντα, βόκας τε, τεύγκους τε. ET Βῶξ quoq; per contractionem pro eodem, vt docet ibidē Athen. citans ex Aristot. & Epicharmo. HIC idem ipsis βοῶψ ab Aristoph. Byzantio (contendēte non rectè βῶκα appellari, vt eodem in loco testatur Ath.) dictus fuit, quoniam μικρὸς ὑπάρχων, μεγάλας ὤπας ἔχει, q. d. βοὸς ὀφθαλμοὺς ἔχων.

BΑΤΡΑΧΟΣ, ου, ὁ, Rana dicta quasi βοάτραχος (quemadmodum & βότραχος pro βάτραχος apud Hipp. scribi Galenus autor est) παρὰ τὸ βοῶ τραχεῖαν ἔχειν, vt Etymol. docet. Autor Batrach. Βάτραχος ὑψόπους ὠχρὸν δέμας ὑδατοπλοῦκα. ¶ Est etiam piscis nomen quem Plinius modò Batrachum modò Ranam vocat, Aristot. autem inter σελάχη recenset. ¶ Βάτραχος etiam dicitur διόγκωσις τῶν ὑπὸ τῶν γλωσσῶν μερῶν, μάλιστα δὲ τῶν φλεβῶν, vt Aet. tradit. Tumor (inquit Gorr.) phlegmonides partium quæ sub lingua sunt, sed maximè venarum, pueros præsertim infestans. Quem morbum interpr. modò Ranā modò Ranunculum vocant. ¶ Hesychio est etiam ἐχάρας εἶδος.

C. Βατραχομυομαχία, ας, ἡ, Ranarum & murium pugna. cuius nominis poemation Hom. adscribitur. Plutar. De Herod. ὥσπερ βατραχομυομαχίας γραῦς. sed in vulg. exempl. legitur βαρραχομαχίας, quod significat simpliciter ranarum pugnam.

Βαρράχιος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Ranalis. vt βαρράχιος μοῖρα apud Suidā. At βατράχιον, ου, τὸ, (l. χρῶμα) Coloris species quo facies illinebatur antequam personæ repertæ fuissent: vt tradit Aristoph. schol. VNDE Βατραχὶς (vt idem Aristoph. schol. docet) ἰδέα, ἡ, Vestis eo colore tincta. εἶδος (inquit) ἐσθῆτος αἰθιῶνος, ὅμοιον τῷ ὁμόματι ἐχούσης τὸ χρῶμα, Vestis florida ad ranarum colorem accedens. Hesychio verò est ἱμάτιον χρῶμα ὁ βάπτεται ὑπὸ βαρράχων πάνυ. Dion. lib. 58, ἰσχυρῶς γὰρ τῷ τῆ βατραχίδι ἐνδυόμενοι, καὶ δεῖ τὸν ὑπὸ τῶν χρώματος τῷ προσώπῳ καλουμένῳ, προσκεῖσθαι. AT Βατράχιον, ου, τὸ, herba est quæ Latinis Ranunculus dicitur de qua Diosc. lib. 2 c. 26, Plin. lib. 26, cap. vlt. Alio nomine σέλινον ἄγριον dicta & πολυκάρπιμον apud eosdem autores.

Βατραχίσκος, ου, ὁ, Pars quædam in cithara. Hesych.

Βατραχίτης, λίθος, Batrachites lapis. Plin. l. 37 cap. 10. Coptos & batrachitas mittit: vnam, ranæ similem colore: alteram ebori, tertiam rubentis è nigro.

Βατραχίζω, In morem ranæ nato. Apud Hipp. accipitur pro In modū natātis ranæ extendi, quum de luxatione membrorum agitur. ὅταν δὲ τραχίζων ὀλισθήσῃ καὶ πεσὼν διαστρῇ, καὶ ὁ λεγόμενος βατραχίσῃ. v.l.

BΟΜΒΟΣ, per onomatopœiam, seu ex imitatione soni literæ β, vt ῥόιζος à ρ, & σῖμος à σ) Bombus, Sonus quem edunt apes. Vnde βόμβησατα μέλισσα in Epigr. & βόμβηδὸν κλονέοντες, it idem de apibus dictum ab Apoll. Latini quoque bombum apibus tribuerunt. Reperitur autē & Bombitatio seu Bombizatio, de quibus vide in verbo proximè sequēte. Transfertur βόμβος & ad alios sonos, vt ad sonum tonitrus.

Βομβέω, ῶ, F. ήσω, Bombum edo, vel Bombum facio, vt loquitur Varro de apibus (Fortasse autem & Bombitare seu Bombizare dicere possumus, prout apud Festum legendum censuerimus, nimirum vel Bombitatio, vel Bombizatio. sed prius illud magis mihi arridet) Apud Aristoph. Pluto, ψύλλαι etiam βομβοῦσαι πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀνῴσαι. Transfertur autem & ad alios longè diuersos sonos. nam & tonitru dicitur βομβεῖν, item δίνος, nec non remi, quum pulsant æquor, aut verrūt, seu fulcāt, vt loquūtur poetæ. Od. μ, Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ὀκ χάρμ' πέπαστο ἐρετμά. Βόμβησεν δ' ἄρα πάντα κατ' ῥόον. Apud Senecam autem resonant non ipsi remi, sed freta pulsata remis. Apoll. Arg. 2, Κοῖλαι δὲ κατήλυγγες ὑπὸ κοπλάδι κυρηχίας Κλυζούσης δίνος ἔνδον ἐβόμβεον, id est ἤχουν. ¶ Quod autem Sappho dixit βομβοῦσιν δ' ἀκοαί μοι, Catullus interpr. — sonitu suopte Tinniunt aures: vt videbis inter Græc. poetarum Lyricorum fragmenta à me superioribus annis excusa.

Βομβήεις, εντος, ὁ, Bombum edens, vt in Epigr. βομβήεσσα μέλισσα. Exponitur etiam Stridulus.

Βομβητής, idem quod βομβήεις, in iisdem Epigr.

Βομβηδόν, aduerb. Edendo bombum, Cum bombo. Apoll. Arg. 2, de apibus, Αἱ δή τοι πίονες μὰ ἀόλλεες ὦ ἐνὶ σίμβλῳ Βομβηδὸν κλονέοντες.

Βομβᾶξ, aliud aduerb. iocosè ab Aristoph. fictum ad similitudinem aduerbii βαβαί, inquit Eust. ET Βομβαλοβομβᾶξ apud eundem Aristoph.

C. ΔΙΑβομβέω. vt διαβομβοῦσιν λέξις πρὸς τὰ χείλη καὶ τὰς ἀκοάς, Dionys. Areop. pro Stridentes, vel Stridulæ, Tinnulæ, Sonoræ, Bud.

C. ΕΠΙβομβέω, Bombo seu bombis assono. In v. l. Bombos edo & strepitum facio.

C. ΠΕΡΙβομβέω, Bombo circunsono. Et generalius pro Circunstrepo. Simocates apud Suidam, ὡς δὲ τὸ Περσικὸν πρὸς βόμβοι φανέστερον. Et passiuum Περιβομβοῦμαι, pro Persono apud Nazianz. περιβομβούμεθα τῆς τῶν λόγοις πᾶσαν ἀγορά.

¶ Βομβαίνω videtur esse Sonum bōbo similem edo, apud Basil. βομβαίνοντες τῇ γλώσσῃ.

¶ Βομβύλη, ης, ἡ, Apis quoddam genus magis obstreperæ quàm sint cæteræ, vt quidam tradunt. ¶ Item Poculum quoddam angusti oris. Vide schol. Apoll. ET Βομβύλιος, aut etiā Βομβυλιός, idem quod βομβύλη. Sunt autem qui culicem interpret. apud Isocrat. vbi scribit quosdam βομβυλίων laudationem scripsisse. Vide Athē. & Suidam. Polluci βομβυλιὸς est illud etiam poculum angusti oris, βομβοῦ ἐν τῇ πόσει, vt ille ait. Et βομβυ-

λιος ἄβρωπς prouerbialiter de inutili, Suidas.

HINC Βομβυλιάζω quod apud Aristot. redditur Ventris murmur edo, in hoc Probl. loco, διὸ καὶ βομβυλιάζουσιν οἱ δεινῶς δεδιότες.

Βόμβυξ, Bombyx, Vermis ille qui telas araneorum modo texit ad vestem luxúmque fœminarum, quæ bōbycina appellā tur. inquit Plin. quem vide lib. 11 cap. 22. itē Aristot. Poll. & Athenæum. ET Βομβύκιον, diminut. Idem, ex Aristot. De animal. 5. ‖ Item Βομβύκια, quæ & Plinio Bombycina, in loco proximè præcedente.

B Pabulum, Esca, Cibus, [sed propriè brutorū]

BOPA, Aristo. Ethic. 3. ὁ ὃ λέων βίρων ἢ ἰδὼν ἔλαφον ἢ ἄγελον αἶγας, χαίρει ὅτι βορὰν ἕξει. Herod. ἰδὼν τὰ αὐτῷ σώματα τοῖς βουλομένοις ὀνυβελίζειν, ἐάσας τοῖς κυσί τε καὶ ὄρνισι βορά. Ex Herodoto citatur & pro cibo humano. Hinc Lat. Voro.

Βορός (vel βόρος, vt alii) Edax. Vnde superl. βορώτατος, Luc. γυπῶν ἀπάντων βορώτατε καὶ ἀνθρώπων ὀπτεικιόταται. quibus no minibus parasitum quendam insignit Timon.

C. Ὠμοβόρος, Crudiuorus. θυάδες ὠμοβόροι, Apoll. At Αἱμοβόρος & Δημοβόρος, & Σαρκοβόρος, aliáq; multa, vide in substant. cum quibus componitur Βόρος.

BOΡΒΟΡΟΣ, Cœnum, Limus. Plut. De Socr. dæm. σύες ἁπαντῶσιν ἀθρόοι βορβόρου τοῦ πλέοι. Sic & in prouerb. βόρβορος datur suibus εἰς ἐν βορβόρῳ κυλιωδεῖς apud Naz. Et 2 Petri c. 2. εἰς λουσαμένην εἰς κύλισμα βορβόρου. Luc. Lexiph. ποσόν βόρβορον συνεραυίσας καὶ τὴν τλυσάμου. Propriè autem ἡ ὀπὸ τῆς βορᾶς κόπρος: quam expositionem sequens subiunxi nomini βορά.

C. Βορβοροποίης. In cœno cubans.

C. Βορβορόπη, In meretricem iactatū ab Hipponacte, quasi videlicet βορβορώδη τὴν ὁπλὴν ἔχουσα. AT Βορβορωπὸν Hesychio est Quod cœni speciem refert, vnde & pro fœdo ponitur.

C. Βορβοροπαίεξις, ὁ, Aristoph. Equit. (q. d. Qui aliquid turbidū reddit tanquā cœnum) pro eo qui fœdum & turbulentum ciuitatis statum reddit, ὦ βορβοροπαίεξι καὶ πάσῃ πόλιν ἅπασαν ἡμῶν αὐτεπυρβακώς. Dicitur autem βορβοροπαίεξις quasi βορβοροπαιόκτης, inquit B.

C. Υποβόρβορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnosus, q. d. Cui subest cœnum.

Βορβορώδης, Cœnosus, Cœno plenus, vel Cœnum referens. Pla. πηλοῦ βορβορωδέστερον.

Βορβοείπαι diiuidā hæretici quasi cœnosi, quòd turpissimas libidines sacris suis immiscerent. In v. l.

Βορβορόω, ῶ, Cœno obduco, In cœnum conuerto. Item Cœno contamino. Βορβοροῦμαι, pass. Aristot. ὕστερον δὲ δι' ἔνδειαν ὑγροῦ τὸ πόπου βορβορωθέντος ἐκμύετο κινόστρεα. Apud Chrysost. autem pro Cōtaminor cœno. in epist. ad Coloss. 83, ὥσπερ τὰ σπεκκὰ ἱμάτια ἀπολέστερα φανεῖται ῥακίων ἢ βεβορβορωμένων.

Βορβοείζω, Cœnum refero. vt apud Dioſc. lib. 5, βορβοείζων τὴν γύσιν, Cœnum referens in sapore, id est, Cœni saporē referens. Est etiam Cœn o inquino. Ab Hesych. tamē exponitur simpliciter μαίνω (id est Inquino) Cypriorū linguæ tribuēte. Sed dicit etiā esse γογγύζω, id est Murmuro. ET Ἀναβορβοείζω ex Aristoph. pro Exclamo. in v. l. ITEM Διαβορβοείζω pro Strepitum edo, vt ὑποχόνδρια διαβορβοίζοντα apud Hipp. Bud. Vide Βορβορυγμὸς quòd proximè sequitur.

G Βορβορύζω, Strepitum edo: sed peculiariter de intestinis murmurantibus seu crepitantibus. VNDE Βορβορυγμός: vt apud Dioſc. lib. 6, βορβορυγμοὶ τῶν ὑφοῖς μετὰ λεπτοῦ μάς ὀπφέρῃ. quod quidā interpr. Intestinorū tumultus & strepitus. ET Βορβορυγή, Strepitus ille. ITEM Ἀναβορβορύζω, ex Aristoph. pro Exclamo. quod alii cum scribunt Ἀναβορβοείζω. Crediderim autē βορβορύζειν hāc signif. accepisse ex strepitu quem edūt qui per βόρβορον incedūt. ITEM Κορκορυγή idem quod Βορβορυγή apud Hes. scribit enim βορβορυγμὸν esse certū quendā sonū qui H & κορκορυγή appelletur. Sed vox hæc κορκορυγή ex Æschylo annotatur generalius pro strepitu. ET Κορκορυγεῖν de ventre dictum apud Aristoph. pro Strepere, Latrare. A QVO Κορκορυγμός, Strepitus ille. ET Διακορκορυγεῖν compos. apud eundem Aristoph. pro Strepitum edere cogo. ex Aristoph. Nub. εἶτ' ἐπαφήθης τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ὀξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησε.

A BOPEAΣ, Boreas, Aquilo. Od. ε, Καὶ βορέης αἴθρηνδρόμος μέγα κῦμα κυλίνδων. Od. ξ, Ἡ ἑῴθεν βορέη ἀνέμῳ ἀκραέϊ, καλῷ. Hanc vocem à βορᾶ deductam fuisse, apud Etym. legimus, & quidem duabus rationibus: vel quòd nos βορᾶς auidiores ac edaciores reddat, vel quòd frugibus incrementum præbens, βορὰν, id est alimentum, nobis ministret. Affert autem & alia etyma: sed quum nunc illud sequar quod βορέας à βορᾶ deducit (quippe qui nomini βορᾶ id subiungam) ex duabus huius etymi rationibus priorem illam rationi magis consentaneam mihi video ri dico. Cæterum βορέας dicitur etiam pars à qua flat βορέας, Pars aquilonaris, i. septentrionalis. vt apud Thuc. πρὸς βορέαν τῆς πόλεως exponitur Ad septentrionalē vrbis partem.

Βορέηθεν apud poetas A parte septentrionali. Ad verbum A borea.

Βορεήπιδες ἀκταί, Aquilonaria littora. ex Dionys. Alex.

Βόρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Borealis, Aquilonaris. vt βόρεια πνεύματα, Theophr. βόρειος θάλασσα, Ad boreā spectans. Βόρειον κλίμα, Aristot. Et τὰ βόρειοι (sub. illud κλίμα aut μέρος) Aquilonaris pars seu septentrionalis, Septentrio. Et pro eodem τὰ βόρεια plur. quod exponitur Septētrionales partes. ‖ Item βόρειον herba seu frutex, alio nomine ἐλλεβόρινη, in v. l. ET Βορειάς idem, vt βορειαίης νιφάδος, in Epigr.

C. Προσβόρειος, vide Πρόεβορρος.

Βορήϊος, apud poetas pro βόρειος. Apoll. Arg. 1, βορήϊοι ὕλης.

Βορεάδαι, filii Boreæ, Zethus & Calais, Apol. schol.

CY Ὑπερβόρειος, q. d. Superborealis, Superaquilonaris. Dicti sunt autem Hyperborei populi quidam Scythiæ, quia D supra eos (id est vltrà) flat boreas, vt Seruius etiam testatur. Sed & pro iis qui ex remotissima quapiam regione adueniunt, apud Luc.

¶ Βορρᾶς idem quod Βορέας. VNDE Βόρραθεν, A Borea, Ab Aquilone. Quo aduerbio vtitur & Theodor. Hist. Eccles. 4. ET Καπνόβορρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Boreæ expositus. Boreæ obuersus, Bud. καπνόβορρος οἰκία, Aristot. Œcon. ET Παρεμβόρρος, Qui transuerso Borea perflatur, Qui à latere aut in orbē perflatur à Borea, Bud. apud Theophr. ET Πρόσβορρος siue Προσβόρειος, Qui à Borea perflatur, Ab Boream vergens, ex eodem Theophrasto.

BOTPYΣ, υος, ὁ, Botrus seu Botryo, Vua. Marcell. Dioſc. interpr. docet, βότρυα esse non acinum, sed in racemum confertas coaceruatásque plures vuas Theophr. De caus. plant. lib. 3 cap. 22. πῶς ἡ ὑποχονδρία τὰ μὲν ὀν τῆς τροφοῖς καρποῖς, ὅταν ἀρξωνται φρικᾶν οἱ βότρυες, μὴ ἐᾶν ἄχρις οὗ πεπανθῶσιν, ὀρθῶς ἔχει. Aristophan. Ranis βότρυος ἕλικα πανσίπονον. ‖ Est & herbæ nomen, quam Botryn Plin. etiam vocat, quæ alio nomine Artemisia. à Cappadocibus Ambrosia dicitur. cuius descriptionem vide apud Dioſc. lib. 3, cap. 130, & apud Plin. lib. 27 cap. 8. Nominis verò rationem affert Plin. eodem lib. cap. 4, de Ambrosia loquens, Circa imum caulem in ramulis semē est vuis dependentibus, odore vinoso: qua de causa botrys à quibusdam vocatur. Marcellus verò ita dictam esse vult non quòd vuarum acinis aliquid simile habeat, sed quòd plura eius semina totis caulibus sic conferta pendeant vt racemi in vua imaginem faciant. ‖ Βότρυα etiam dictas fuisse Pleiades, testatur Eustath. ὅτι πλείοις ὁμοῦ κεῖνται.

C. Βοτρυόδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Botrorum largitor. Aristophanes Pace, Ὦ πότνια βοτρυόδωρε. Pacis id epitheton, à rusticis ei impositum, quòd ea vigente vineæ colantur.

C. Βοτρυοστάγης, ος, ὁ καὶ ἡ, E botris distillans. Athen. lib. 1, Οἶδα δ' κἀξ ἄλλων πόλεων βοτρυοστάγῆ ἔρνη.

C. Βοτρυοστέφανος, υ, ὁ καὶ ἡ, Sertis ex botryonibus confectis redimitus.

C. Βοτρυοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Racemifer. Eust. à Βοτρυοφόρος factum scribit ὅτι τὴν τοῦ ο εἰς η.

C. Βοτρυοχαίτης, ου, ὁ, Botros crinibus implicatos habens. Bacchi epithetum est lib. 1 Epigr.

C. Βοτρυηρὸς, ῶ, ὁ, Qui è botrifero genere est, Qui botrifero genere comprehenditur. vt βαλανηρὸς, καχυηρὸς, καρυηρὸς, ὀγκακηρὸς. Et τὰ βοτρυηρά pro ipsis botris.

Βοτρυίτης, ου, ὁ, & Βοτρυίτις, ίδος, ἡ, Botrytes & Botrytis,

A sicut etiam Plin. vocat. vt βοτρυίτης λίθος, Botrytes gemma: cuius (vt docet idē) alia nigra est, alia pāpinea, incipienti vuæ similis. Βοτρυίτις κᾶδμεία, Botrytis Cadmia, Cypria alio nomine dicta: de qua Dioſc. lib. 5 cap. 84. Interior (inquit Plin. l. 34, c. 10 de Cadmia) optima, cameris dependēs, & ab eo argumento botrytis cognominata.

Βοτρυόεις, όεντος, ὁ, Racematus, Racemosus, Racemi in modū collectus & intortus. Ath. lib. 10, Ἐξ οὗ βοτρυόεσ' εἶναι ὑποχθόνιον Πόρδον ἀνάρμοστον. Et βοτρυόεις κισσὸς in Epigr. Metaph. aut ē apud Apoll. Rh. Arg. 2 πόκα μοι βοτρυόεντες.

B Βοτρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Racemosus. Ath. lib. 14. de pistacio, ὃ δὴ καὶ βοτρυώδη τὸν καρπὸν ἀφίησι, λεπτομφλοιον ὄντα καὶ μακρὸν, παρεμφερῆ τοῖς δακτύλοις, ἃ δὴ ῥαγῶν ὄντων ἀλλήλοις ὀπτάλλει. Dioſc. de Cadmia, ἔχουσα πῶς ὀπωφάνειαν βοτρυώδη.

Βοτρυών, ῶνος, ὁ, Botryo, Martial. Βοτρυῶνες, Vuæ, Condiditii racemi v. l.

Βοτρυμιὰς, Vindemia. τρυγητὴς, Hes.

Βοτρυχάς, Botri acinorum pediculus, seu Radix è palmite prodiens, vnde acini ipsi dependent: vt tradunt v. l. citantia Gal. 2, De alimentis.

C Βοτρύδιον, ου, τὸ, Acinus. Dioſc. de hippophae. ἔχει αἴθη κορύμβοις ἐοικότα κισσοῦ, ὡς βοτρύδια τοιοῦτοι ἀλλήλοις, μετὰ τοῦ λευκοῦ φοινίσσοντα ὀκ μέρους. Pro quo Plin. Hederæ modo racemosa est, candidis & ex parte rubentibus acinis.

Βοτρυδὸν, In modum racemi, Instar acinorum. il. β, de apibus, Βοτρυδὸν δὲ πέπυκται ἐπ' αὔθεσιν εἰαρινοῖσιν. Vbi Eust. ἐπεὶ γὰρ αὐ (inquit) ἰδὼν τὸ ἔθνος τῶν μελισσῶν, ὅταν ὀπτηκεσθῆ αὔθεσι, βότρυσι ἐοικέναι, ὡς ἀπὸ ῥαγῶν συγκειμένων ξαι θῶν. ἐξηρτῆσθαι γὰρ ἀλλήλων ὡς ῥάγες.

D Βοτρυόομαι, οῦμαι, Racemor, vt Gaza vertit. Theophr. lib. 1 De caus. pl. cap. 22, ἕτερον δὲ τὸ τῶν ἀμπέλων τῶν μαυρομόρων καλουμένων, αὐ οὐ μόνον βλαστάνεισι, ἀλλὰ καὶ πέπωσι καὶ αὐξοῦσι καὶ βοτρυοῦται, καὶ οὐ δυνάμενα τελειοῦν. Quò videtur respexisse Plinius, quum scribit, Vites quidem & trifera sunt, quas ob id insanas vocant: quoniam in iis alia maturescunt, alia turgescant, alia florent.

BOYΛOMAI, ησομαι (tanquam à Βουλεόμαι, οῦμαι) Volo. vt βούλομαι σοι τοῦ ἀπιέναι, item βούλομαι πιεῖν, item οὐ λόμαι δηλῶσαι ὑμῖν, Xen. Sic Pla. De rep. βούλομαι θεασάσθαι. Et cum præterito ex Luc. in Somn. βούλομαι κεκτῆσθαι. Sic & part. cum infin. vt βουλομένων δ' ἀναπῶν ἡδύ, Xen. Interdum sine infinit. cum εἰ, vel articulo postpositiuo. Syn. De insomn. καὶ τοῦ καθεύδειν τρὶς ἀπιέναι, εἰ μὴ βούλοιτο, Σικελικὴν, εἰ δὲ βούλοιτο, Μηδικήν. Cum articulo autem (vt Lat Quisquis, cuiusquis, &c.) Luc. ὁ δὲ πεῖσον ὅστις τῆς βούλει περιφυείσης ἀμείνων. Sic Plut. in Gryllo, τῆς βούλει κορώνης τὸ σεμνὸν ἀπολείπειν. Sic dicitur ἐν ὅτῳ βουλοιτο μόνῳ. Et cum ὡς, vt ὡς βούλονται, Vt volunt, Pro suo arbitrio. Aristot. Œcō. 2, εἶτα ὑπαγορεύοντες ἐδόκουν τοῦ βουλομένου, πόλεις πωλοῦν, Deinde exportationem permiserunt, primo cuique volenti, pretio constituto, Bud. interpr. In his autem & huiusmodi locis potest etiam subaudiri infinit. Cæterùm iungitur βούλομαι & cum coniunctiuo, sicut Lat. Volo. Luc. βούλει πεισθῶμεν; Idem. βούλει ἐπιμόσωμαι; Et per periphrasin, ἐμοὶ βουλομένῳ ἐστὶ τοῦτο vel τοῦτο. q. d. Mihi volenti est, pro Volo. Et οὐκ ἔστιν ἐμοὶ βουλομένῳ. Thuc. 2, ὦ δὴ πολίται τῶν Πλαταιέων οὐ βουλομένῳ ἦν τῶν Ἀθηναίων ἀφίστασθαι. Idem, βουλομένοις ὑμῖν ἀκούειν ἔστιν. Idem G αὐ βουλομένοις ἢ πόνοις. Greg. οὐδεμίᾳ, ἀπείλῃ, πείσει ὅ, τι αὐ ἢ ἐθελοντῷ σοι, Quidlibet, Quodcunque libuerit. Aliquātum ab his diuersum est illud Eurip. τὸ θεῶν οὕτω βουλόμενον ἔσται. Ex eodem affertur τὸ βουλόμενον ἐκείνου pro Voluntas eius vel Sententia. At ex Plat. De leg. βουλόμενος ἔμελλες λέγειν pro Dicturus eras. Pro nolle autem dicunt βούλεσθαι præfixa particula οὐ vel μὴ. vt Dem. μὴ βούλεσθε δοκεῖν, No lite videri. Et οὐ βουλόμενος interdum Inuitus exponitur.

Βούλομαι, eo modo quo dicitur Nescio quid hoc sibi velit: Luc. 4. καὶ εἰ γέ σοι τοῦτο βούλεται ὁ Προμηθεὺς, πάνυ ἄν τι ἠχθόμην ἀποτεμόμενος. Quòd si huiuscemodi esse vis Prometheum. Quòd si ita intelligis Prometheum. Ita Bud. qui & addit ex Greg. εἰ βούλεται δὲ ὁ λόγος αὐτῷ καὶ βασιλέως αὐτῷ ἐμπρῆσαι ἄγειν τὴν ναῦν εὐφημοῦμενον. i. His verbis significabat Athanasium regi etiam præponendum. Talia sunt in v. l. (sed absque infinit.) τί αὐτῷ βούλει ἡ λύρα; & τί βούλονται αὐτῷ αἱ κύλικες; At in hoc eiusdem Greg. lo

A sicut etiam Plin. vocat. vt βοτρυίτης λίθος, Botrytes gemma: cuius (vt docet idē) alia nigra est, alia pāpinea, incipienti vuæ similis. Βοτρυίτις κᾶδμεία, Botrytis Cadmia, Cypria alio nomine dicta: de qua Dioſc. lib. 5 cap. 84. Interior (inquit Plin. l. 34, c. 10 de Cadmia) optima, cameris dependēs, & ab eo argumento botrytis cognominata.

Βοτρυόεις, όεντος, ὁ, Racematus, Racemosus, Racemi in modū collectus & intortus. Ath. lib. 10, Ἐξ οὗ βοτρυόεσ' εἶναι ὑποχθόνιον Πόρδον ἀνάρμοστον. Et βοτρυόεις κισσὸς in Epigr. Metaph. aut ē apud Apoll. Rh. Arg. 2 πόκα μοι βοτρυόεντες.

B Βοτρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Racemosus. Ath. lib. 14. de pistacio, ὃ δὴ καὶ βοτρυώδη τὸν καρπὸν ἀφίησι, λεπτομφλοιον ὄντα καὶ μακρὸν, παρεμφερῆ τοῖς δακτύλοις, ἃ δὴ ῥαγῶν ὄντων ἀλλήλοις ὀπτάλλει. Dioſc. de Cadmia, ἔχουσα πῶς ὀπωφάνειαν βοτρυώδη.

Βοτρυών, ῶνος, ὁ, Botryo, Martial. Βοτρυῶνες, Vuæ, Condiditii racemi v. l.

Βοτρυμιὰς, Vindemia. τρυγητὴς, Hes.

Βοτρυχάς, Botri acinorum pediculus, seu Radix è palmite prodiens, vnde acini ipsi dependent: vt tradunt v. l. citantia Gal. 2, De alimentis.

C Βοτρύδιον, ου, τὸ, Acinus. Dioſc. de hippophae. ἔχει αἴθη κορύμβοις ἐοικότα κισσοῦ, ὡς βοτρύδια τοιοῦτοι ἀλλήλοις, μετὰ τοῦ λευκοῦ φοινίσσοντα ὀκ μέρους. Pro quo Plin. Hederæ modo racemosa est, candidis & ex parte rubentibus acinis.

Βοτρυδὸν, In modum racemi, Instar acinorum. il. β, de apibus, Βοτρυδὸν δὲ πέπυκται ἐπ' αὔθεσιν εἰαρινοῖσιν. Vbi Eust. ἐπεὶ γὰρ αὐ (inquit) ἰδὼν τὸ ἔθνος τῶν μελισσῶν, ὅταν ὀπτηκεσθῆ αὔθεσι, βότρυσι ἐοικέναι, ὡς ἀπὸ ῥαγῶν συγκειμένων ξαι θῶν. ἐξηρτῆσθαι γὰρ ἀλλήλων ὡς ῥάγες.

D Βοτρυόομαι, οῦμαι, Racemor, vt Gaza vertit. Theophr. lib. 1 De caus. pl. cap. 22, ἕτερον δὲ τὸ τῶν ἀμπέλων τῶν μαυρομόρων καλουμένων, αὐ οὐ μόνον βλαστάνεισι, ἀλλὰ καὶ πέπωσι καὶ αὐξοῦσι καὶ βοτρυοῦται, καὶ οὐ δυνάμενα τελειοῦν. Quò videtur respexisse Plinius, quum scribit, Vites quidem & trifera sunt, quas ob id insanas vocant: quoniam in iis alia maturescunt, alia turgescant, alia florent.

BOYΛOMAI, ησομαι (tanquam à Βουλεόμαι, οῦμαι) Volo. vt βούλομαι σοι τοῦ ἀπιέναι, item βούλομαι πιεῖν, item οὐ λόμαι δηλῶσαι ὑμῖν, Xen. Sic Pla. De rep. βούλομαι θεασάσθαι. Et cum præterito ex Luc. in Somn. βούλομαι κεκτῆσθαι. Sic & part. cum infin. vt βουλομένων δ' ἀναπῶν ἡδύ, Xen. Interdum sine infinit. cum εἰ, vel articulo postpositiuo. Syn. De insomn. καὶ τοῦ καθεύδειν τρὶς ἀπιέναι, εἰ μὴ βούλοιτο, Σικελικὴν, εἰ δὲ βούλοιτο, Μηδικήν. Cum articulo autem (vt Lat Quisquis, cuiusquis, &c.) Luc. ὁ δὲ πεῖσον ὅστις τῆς βούλει περιφυείσης ἀμείνων. Sic Plut. in Gryllo, τῆς βούλει κορώνης τὸ σεμνὸν ἀπολείπειν. Sic dicitur ἐν ὅτῳ βουλοιτο μόνῳ. Et cum ὡς, vt ὡς βούλονται, Vt volunt, Pro suo arbitrio. Aristot. Œcō. 2, εἶτα ὑπαγορεύοντες ἐδόκουν τοῦ βουλομένου, πόλεις πωλοῦν, Deinde exportationem permiserunt, primo cuique volenti, pretio constituto, Bud. interpr. In his autem & huiusmodi locis potest etiam subaudiri infinit. Cæterùm iungitur βούλομαι & cum coniunctiuo, sicut Lat. Volo. Luc. βούλει πεισθῶμεν; Idem. βούλει ἐπιμόσωμαι; Et per periphrasin, ἐμοὶ βουλομένῳ ἐστὶ τοῦτο vel τοῦτο. q. d. Mihi volenti est, pro Volo. Et οὐκ ἔστιν ἐμοὶ βουλομένῳ. Thuc. 2, ὦ δὴ πολῖται τῶν Πλαταιέων οὐ βουλομένῳ ἦν τῶν Ἀθηναίων ἀφίστασθαι. Idem, βουλομένοις ὑμῖν ἀκούειν ἔστιν. Idem G αὐ βουλομένοις ἢ πόνοις. Greg. οὐδεμίᾳ, ἀπείλῃ, πείσει ὅ, τι αὐ ἢ θελοντῷ σοι, Quidlibet, Quodcunque libuerit. Aliquātum ab his diuersum est illud Eurip. τὸ θεῶν οὕτω βουλόμενον ἔσται. Ex eodem affertur τὸ βουλόμενον ἐκείνου pro Voluntas eius vel Sententia. At ex Plat. De leg. βουλόμενος ἔμελλες λέγειν pro Dicturus eras. Pro nolle autem dicunt βούλεσθαι præfixa particula οὐ vel μὴ. vt Dem. μὴ βούλεσθε δοκεῖν, No lite videri. Et οὐ βουλόμενος interdum Inuitus exponitur.

Βούλομαι, eo modo quo dicitur Nescio quid hoc sibi velit: Luc. 4. καὶ εἰ γέ σοι τοῦτο βούλεται ὁ Προμηθεὺς, πάνυ ἄν τι ἠχθόμην ἀποτεμόμενος. Quòd si huiuscemodi esse vis Prometheum. Quòd si ita intelligis Prometheum. Ita Bud. qui & addit ex Greg. εἰ βούλεται δὲ ὁ λόγος αὐτῷ καὶ βασιλέως αὐτῷ ἐμπρῆσαι ἄγειν τὴν ναῦν εὐφημοῦμενον. i. His verbis significabat Athanasium regi etiam præponendum. Talia sunt in v. l. (sed absque infinit.) τί αὐτῷ βούλει ἡ λύρα; & τί βούλονται αὐτῷ αἱ κύλικες; At in hoc eiusdem Greg. lo

co, τί σοι, φησὶν, ὦ ἑταῖρε, βούλεται τὸ κατ' πρόσωπον κράσις πολμᾶν, Bud. interpr. Quid tibi visa & minātis verba esse tradit.

Βούλομαι cum accusat. rei, redditur & verbo Cupio, aliisque item modis. Greg. βούλομαί σοι παῦ ἀγαθόν, i. (Bud. interpr.) Omnia tua causa cupio. Fortasse autem non incōmodè verterimus, Opto, seu Exopto. Ex Thuc. βούλεσθαι τὰ Συρακουσίων pro Studiosum esse Syracusano rum. Et in simili eiusdem loco, βουλόμενοι ἑαυτῶν, Qui huius sunt factionis. Cæterùm vt βούλομαι dico cōmodè verti posse in illo Gregor. loco, sic & in isto Homerico quidam vertunt, vbi tamen βούλομαι non cum accus. sed cum infinit. iungitur: Il. α, — ἐπὶ πολὺ βούλομαι αὐτὼ οἴκοι ἔχειν. ‖ Βούλομαι apud eundem pro Malo, Præopto: cum alibi, tum Il. α, Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ὀλέσθαι. Sic ex Plut. affertur De fort. mul. εἴπερ ὡς ἐβούλετο αὐτῷ φέρειν ἡ βυφῆς συμμετέχειν ἠθελησόμω, pro Mallet. Sic Chrys. in epist. ad Ephes. 165, & alibi non semel.

Βούλομαι, Censeo. vt Lat. Volo. Themist. Phys. 4, βούλονται γὰρ εἶναι διάστημα ἐν ᾧ μηδὲν ὄντι σῶμα. Huc pertinet illud paulo antè citatū, καὶ εἴ γέ σοι τοῦτο βούλεται ὁ Προμηθεὺς, exponendo Si ita intelligis.

Βούλομαι (ficut & θέλω) pro Possum, vt Arist. Pol. 2, ἃ βούλεται γὰρ ἤδη τοῦτ' ἡ πόλις ὅταν αὐτάρκη συμβαίνῃ πολιτεύειν ἡ κοινωνία. In hoc autem eiusdem loco & eodem libro, vbi de Plat. politia loquitur, ἡ δὲ σύστασις ὅλη βούλεται μὴ τὴν μήτε δημοκρατίαν, μήτε ὀλιγαρχίαν, μέση δὲ τούτων, μόνη καὶ λοῦσι πολιτείαν, Bud. ait βούλεται esse itidem pro Potest, vel pro Tendit eō. Idem βουλεται interpr. Debet in hoc eiusdem Aristot. loco, Pol. 5, βούλεται δὴ ὁ βασιλεὺς τὴν φύλακῆς, ὅπως οἱ κατοικοῦντες τὴν οὐσίας μηδὲν ἄδικον πάθωσιν.

Βούλημα, ατος, τὸ, Voluntas. Synes. τῶν γὰρ σοι τῶν ὀνειρατῶν τὸ βούλημα. ET Βούλησις, idem Xenoph. Pædi. 5, διὰ μόνος αὐ φαίμι πῶς βουλήσεσθαι τὴν). Thucyd. 3 καὶ ἐλπίσαντες μακρότερα μὲν τῆς ἰσοπαλίας, ἐλάσσω δὲ τῆς βουλήσεως, Minora tamen voluntate, vel minora voto. Apud eundem βούλησις exponitur Sententia, lib. 1, τῆς μὲν τοῦ βουλήσεως ἁμαρτάνοντες, ὁ δήλοι ἦλθον, Quòd eos sententia fefellisset.

Βουλητὸς, Sub voluntatem cadens. Apud Aristot. Ethic. quidam βουλητὸν reddunt Voluntati optabile, pro eo quod alii minus Latinè dixerunt Affectabile voluntate, nonnulli verò prorsus barbarè Voluntabile, pro eo quod quis velle potest aut debet. Aristot. Ethic. 3, ὄντος δὴ βουλητοῦ μὲν τοῦ τέλους, βουλευτῶν δὲ καὶ προαιρετῶν περὶ τῶν πρὸς τὸ τέλος. Plura ibidē hac de voce. Plat. De leg. 5, τὸ βουλητὸν καὶ ἑκούσιον, ἀβούλητόν τε καὶ ἀκούσιον ἰδέσθαι.

C. Ἀβούλητος, ῶ, Fingo, Pacca, Nolo, aut Non consulto, vt inquit Suidas, Platonem citans, sed non ipsum eius locū. Vtitur autem Plato pro Nolle, variis locis, vt De rep. 4, τί δὲ τὸ ἀβούλητον, καὶ μὴ ἐθέλειν, μηδ' ὀπτιμεῖν. Et epist. 7, ἀβούλητον ἐμὲ ὀκπλεῖν. Sic vtitur & Demosth. epist. 3. Fit autem à verbo βούλομαι, præfixo α priuatiuo.

Ἀβούλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non vult, vt ait Suidas. Potius tamen passiuum significationem habet, sonans, Non volendus, si Latinè dici posset. ἀβούλητον, Quod nolumus, Præter voluntatem accidens, A voluntate non manās, seu proficiscens, Inuoluntarium. Ἀβούλητον κακὸν Suidas exponit ἀθέλητον. Latinè fortasse Malum inuolūtarium appellari posset: vt casum inuoluntarium dixerit aliquis eadem ratione qua Cicero dixit casum voluntarium, De finibus 2. quod Græcus vocaret συμφορὰ βουλητή, vel ἑκούσιον. Nam Plato De leg. 5, βουλητὸν & ἀβούλητον opponit, vt ἑκούσιον & ἀκούσιον. Fortasse tamē apud Suidam putet aliquis κακὸν non iungendum cum ἀβούλητον, sed interponēdā esse distinct. vt κακὸν ἀθέλητον sit pro exp. vocis ἀβούλητον. Vide paulo post ἀβούλητα πρᾶγματα.

Ἀβούλητος πρᾶξις, Factum non voluntarium, Quod fit præter voluntatē, vel fortuitò. ‖ Sunt qui exponant etiā, Res inconsideratè siuè imprudēter gestæ, ἀβούλητος, cum ἄβουλος incōsideratè & imprudētēr cōfundentes.

Ἀβούλητα πρᾶγματα, Aduersæ res, Res contra votum cedentes, Quæ ex animi sententia non cedunt, Quæ accidunt præter voluntatem, vel, contrà quàm vellemus Dion. Hal. ἀρχ. 11, ἀ οὐ γίνεται ἐν χαλεπῶς καὶ ἀβουλήτοις πρᾶγμασι.

Ἀβούλητος βίος, Vita non placens, non optabilis, quæ inuito accidit, Bud. ex Alexandro Aphr. πρὸς ψυχῆς.

Ἀβουλήτως, aduerb. Inuolũtariè, Non ex animo, Præter voluntatem. Basil. in epist. ad Eust. medicũ, Ἐγὼ δὲ ἢ μὴ γνώμῃ τῆς φύσεως συνέκα τὰ πάθεσι χρῆσθαι, οὐκ ἀποδεικνύω. Huic opponitur ἐκ βουλήσεως apud Demosth.

C. ΠΡΟβουλεύω, οῦσι, inusit. à quo tamen præt. medium προβέβουλα in vsu est apud Hom. pro Malui, vel potius Malo (habet enim signif. præs.) Il. α, — καὶ γὰρ ἔα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα Κουρίδης ἀλόχου, eam malo quàm Clytæmnestrã (q. d. βέβουλα πρὸ Κλυταιμνήστρης, Volo præ Clytæmnestra) pro Antepono Clytæmnestræ. Vt autem μέλω (inquit Eustath.) μελήσω μεμέληκα, dinde μέμηλα, & vt ex πεφάνηκα fit πέφηλα, & δέδεσται ex δεδέσθηκα, sic βέβουλα ex βεβούληκα.

¶ Βουλή, ῆς, ἡ, Consilium. Hes. Erg. Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη. Huic opponitur ἐσθλὴ βουλὴ apud Homerũ, qui & νηκερδέα βουλὴν dicit, quæ videlicet ἐσθλὴ non est. Sed & βουλὰς ἀγαθὰς eadem signif. dicit Il. β, & ἀρίστη βουλὴ multis locis. Apud eundem Διὸς βουλὴ legimus, iterumq; plur. Διὸς βουλάς, sicut & θεῶν βουλάς. Exponitur autẽ βουλὴ, γνώμη (id est sententia) initio Il. — Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Sunt & qui voluntatem interpr. Ego malim Consultum seu Decretum. Quo interpretor modo & hic, Il. β, ὅσσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν, & alibi. Cæterùm aliis scriptoribus commune est cum poetis hoc vocabulum, & quidem in frequenti vsu. Demost. βουλὴν ἀγαθὴν cum Homero appellat (qui ἐσθλὴν βουλὴν pro eodem dicit) Bonum consilium, Salutare consilium: Philipp. 3, φησὶ ἔφη καὶ παρὰ πολλῆς καὶ ἀγαθῆς τὰ παρόντα πράγματα πρεσβεύειν. Et διδόναι βουλὴν πεῖνος, Dare consilium de re aliqua. Xenoph. Pæd. 7, βουλὴ μοι δὸς πεῖ πύρου ὦ Κρῆσι. ‖ Alicubi autem βουλὴ exponitur Consultatio, vel Deliberatio. vt apud Plut. in Galba, πρεσβεύσαι βουλὴν τοῖς φίλοις. Quæ interpr. conuenire huic etiam Dem. loco videtur, βουλὴν πεῖ πύρου πρεσβεύσω. Sed & apud Xen. βουλὴν verto consultationem: vbi βουλὴν ἐμβαλεῖν dicit quod Dem. & Plut βουλὴν πρεσβεύειν. Ita enim ille Pæd. 2, p. 29, ἐμβαλεῖν πεῖ πύρου βουλὴν εἰς τὸν χρόνον, ποτέρα δοκεῖ, ὦ π, &c. Quod Phil. interpr. Sententiam hac de re iniicere in exercitum: at ego, Consultationem [vel deliberationem] hac de re exercitui proponere. Vel, Hac de re ad exercitum referre. Pro eodem dicit paulo pòst, ἐμβαλεῖν λόγον & ἐμβαλεῖν ψῆφον. Quod autem ad vocis huius deriuat. attinet, scio Eustath. velle dici βουλὴ quasi βολή, sed non video quid obstet quin à propinquo βούλομαι potius deducamus.

Βουλή, Concilium seu concessus eorum qui consiliũ dant, Senatus. Item Locus in quem conueniunt, Curia. Il. β, Βουλὴν δὲ πρῶτον μεταδύμεν ἠδὲ γερόντων. (vbi obserua vocabulum γερόντων, quod cum senatus appellatione conuenit, eiq; originem dedit) Ibidẽ, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναείθμος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ. Sic autẽ & apud Homeri posteros βουλὴ has signif. habet. Dem. Pro cor. οἱ μὲν πρεσβεύεις πρὸς βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον. Idem in Mid. ἀγωνεῖται, ἔφη, τὸ πρᾶγμα ὦ βουλή. vbi non mirũ est dari pluralẽ huic nomini, quũ sit collectiuũ, & perinde sit ac si dictũ esset ἀγωνοῦται ὦ βουλευταί. Sic autẽ & alibi plurali iungit. Apud eundẽ oratorẽ, Athenienſiũ τῆς βουλῆς & τοῦ δήμου sæpe fit mentio. A Plut. βουλῆς μετέχων appellatur senator. Sed recẽtiores σύγκλητον βουλὴν, interdũ etiã σύγκλητον per se, eadem signif. videlicet pro senatu, dixerunt: sumpta (vt ait Eust.) ex isto Hom. versu occasione, Il. β, Τοὶς ὅγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἤρτυσε βουλὴν. præceditenim Βουλὴν δὲ πρῶτον μεταδύμεν ἠδὲ γερόντων, (vide Σύγκλητος in Συγκαλέω.) Sed & τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς apud Herod. legimus, lib. 2, pro τῇ βουλῇ simpliciter, & quidẽ potius in signif. loci quàm ipsorum βουλευτῶν. scribit enim, ἡμέρας οὐκ καταλαβούσης κατῆλθον ὅπου τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς, i. In curiam se contulit, vt vertit Polit. Dici autẽ & de loco βουλὴ, modò docui. cuius signif. manifestum exemplum esse hoc puto ex Xen. Hell. 7, οἱ μὲν πρῶτοι ἄρχοντες τοὺς ποιήσαντας εἰσήγαγον εἰς τὴν βουλήν.

C. Βουλαρχέω, χῶ; Consilii vel curiæ sum princeps. Bud. ex hoc Aristot. loco, Polit. 4, ἐπὶ δὲ τῶν ἡμιθέων ὅσοι φυλαρχοῦσι καὶ βουλαρχοῦσι.

C. Βουληφόρος, (q. d. Consilium ferens) Cuius consilio resp. gubernatur, Il. β, Οὐ χρὴ πανύστατον οὐδὲ βουληφόρον αὖθις.

C. Ἄβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cõsilio carens, Consilii expers, Incõsultus, Incõsideratus, Nõ circũspectus, Imprudẽs. Item Stultus, Amens. ‖ Significat & κακόβουλον, i. malo consilio vtẽtem, vel malo cõsilio præditum. Soph. Trach. Τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν ἄβουλον εἴδεν; ἢ τὸ βουλον καὶ κακόβουλον, vt ait schol. non vtilia suis liberis agitantem cõsilia, vel capientem. Sic apud Thucydidem ἀβουλοτέρων pro κακοβουλοτέρων ponitur, vt vult eius schol.

Ἀβουλόπαπα Hesych. exponit ἀπροσαίρετα, i. Non spõtanea, Inuoluntaria. Est autẽ ἀβουλόπαπα superlat. grad?, ideóque addenda foret particula Valde aut Maximè, & dicendum Valde inuoluntaria, vel Maximè inuoluntaria: sed vereor ne mendosẽ scriptum sit apud Hes. ἀβουλόπαπα pro ἀβούλητα: de qua voce modò dictũ fuit. de ἀβουλόπαπα autẽ aduerbio superlatiui gradus mox dicetur.

Ἀβούλως, aduerb. Sine cõsilio, Incõsultò, Incõsideratè, Nõ circunspectè, Stultè. Hes. exponit ἀφρόνως, ἀμαθῶς, i. Imprudẽter, Imperitè. Item Basil. in epist. ad Simplicium, ἀβούλως οἱ ἄνθρωποι καὶ μισοῦσι τοὺς κρείττονας καὶ φιλοῦσι τοὺς χείρονας. Hinc ἀβουλόπρων cõparatiui gradus, pro Inconsultius, Imprudentius: ἀβουλόπαπα superlatiui, Inconsultissimè. Suidas in ἀβουλεῖ citat hoc exemplum, ex quo, non dicẽs, ὁ δ' οὐ σφόδρα σοφὸς ὁ τῆς βασιλέως γνώμης, ἀβουλόπαπα διεπράξατο.

Ἀβουλεῖ, idem quod ἀβούλως, Suid.

Ἀβουλία, ας, ἡ, Consilii inopia, Incogitantia, Temeritas, Imprudẽtia. Item Amentia, Stultitia. Isocr. τὸ βουλεύεσθαι & ἀβουλίαν inter se opponit, ita scribens in Par. ad Demonicum, οὕτω δὴ αὐ μάλιστα βουλεύεσθαι παροξυνθείης, εἰ τὰς ξυμφορὰς τὰς ἐκ τῆς ἀβουλίας ὑπολήψεσθαι. Suidas ἀβουλία exponit ἄνοια καὶ μωρία, i. Amẽtia & Stultitia: exponit & ἀπαιδευσία, i. Inscitia seu Imperitia, aut Ignorantia.

Ἀβουλία pro δυβουλία seu κακοβουλία, id est Malum cõsilium. Soph. Electra, Καλόν γε μὴν τοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν. Vbi schol. δυβουλίαν. Sic ἄβουλος pro κακοβουλος apud eundem, vide paulo antè in Ἄβουλος.

C. Ἀριστόβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius optimum est consilium. ‖ Et nomen proprium.

C. Δίβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ. Qui duplicis est cõsilii. Hes. in δίβουλος.

C. Δυσβουλος, ου, ὁ & ἡ, Cuius malũ vel infelix est consilium. ET Δυσβουλία, Malum consilium, Infelicitas consilii. Aristoph. φασὶ δὲ δυσβουλίαν τῇδε τῇ πόλει πρεσσεῖναι. CONTR. Εὔβουλος, Cuius bonũ est consilium, seu felix. Item Consultus, Prudens. ET Εὐβούλως, Prudenter. ITEM Εὐβουλία, Bonum consilium seu prudens, Consilii felicitas. Τύχη τὰ ἀνθρώπου πράγματ', οὐκ εὐβουλία, iambicus est, cuius vetus interpretatio apud Cic. habetur ista, Vitam regit fortuna, non sapientia.

C. Εἰκαιοβουλία, Vanum consilium, Temeritas in capiẽdo consilio. Hesych. ματαιότης, Suidæ ματαιοφροσύνη.

C. Κακόβουλος, ου, ὁ & ἡ, Cuius malum est consilium. Apud Aristoph. exponitur Stultus. ET Κακοβουλία, Malum consilium, Consilii peruersitas.

C. Κοινοβουλαι, Senatores, συνέδροι, Hesych.

C. Μετάβουλος, vide post βουλεύω.

C. Πολύβουλος, ου, ὁ & ἡ. Cui est multum consilii, Qui consilio abundat, Valde prudens. vt πολύβουλος Ἀθήνη, Iliad. ε, & Odyss. ω.

C. Ταχύβουλος vide infrà in Μετάβουλος.

Βουλαῖος Ζεύς, Consiliarius Iupiter, vel Iupiter consilii præses. Itidem, βουλαία Θέμις. vtrunque Plut. Apud Harpocrat. autem βουλαία Ἑστία est ἡ ἐν τῇ βουλῇ ἱδρυμένη. Sed & Ioui βουλαίῳ εἰσιτήρια fiebant Athenis ὅτε τῆς βουλῆς. Vide Demosth. in Mid. Antiphon autem 231 faciens & Mineruæ βουλαίας mentionem, scribit, καὶ ἐν ἀκροπόλει βουλευτηρίῳ Διὸς βουλαίου καὶ Ἀθηνᾶς βουλαίας ἱερόν ἐστι.

Βουλεία, Functio eorum quæ ad senatoria munia pertinẽt & quidem quæ fit à senatore. Vide Harpocr.

¶ Βουλῆς, Senator, Thuc. 3, ἐπύθετο δὲ καὶ βουλῆς ὤν. Declinari autem βουλὴς βουλῆτος autor est Suidas. SED & ναὸν βουλῆς Ἀρτέμιδος apud Plut. legimus in lib. περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. si mendo carent exempl. Videtur autem esse pro βουλαίας. Vide Βουλαῖος paulo antè.

¶ Βουλεύω, Cõsilium seu consilia agito, Cõsulto, Delibero. Il. β, Εἰ μὲν ἐγὼ Ἀχαιῶν Νόστον βουλεύσω. Ibidem, Εἰ δέ τοι ἐς

γε μίαν βουλεύσομεν. Et Il. α, Τῶν ὡς βουλεύσαντο διέτμαγεν. Re ita deliberata discesserunt. ‖ Βουλεύω cum accus. Delibero, Meditor, Cogito, Animo agito, Molior. Itẽ Statuo, Delibero. Od. ξ, ἢ δίδεα βουλεύσας. & Od. ψ, κακὰ κέρδεα βουλεύεται. Od. κ, ἀυτὰρ ἔπειτα κακὰν βουλεύσομεν. Et Sophocl. Β. υ. βεύσαι τινὶ φόνον. Pro quo apud eundẽ Hom. βουλεύσαι τινὶ πρὸς φόνον, Od. π, Οὔφελε κε δ' ἐς ὠφέλειαν φόνον πτερὶ βουλεύσαιμεν. Et cum infinitiuo, Od. ι, βούλευσα οὐπάλυναι. In soluta quoq; oratione βουλεύειν sæpe accus. iungitur: vt βουλεύειν δρόμον apud Herodot. sicut βουλεύειν δρασμὸν & πῶς ὑπόδρασιν apud Luc. Sic & Xen. Pæd. 2, λεληθέναι ἡμᾶς τοῦτο βουλευσάντας. Idem Pæd. 8, μήτε ἀσεβὲς μηδὲν μήτε αἰσχρὸν μήτε πεινῆσαι, μήτε βουλευσαι. Dẽ. 145, ἀλλὰ πάντα θηβαίων τῶν βουλευσάντων πῶς κατάλυσιν τοῦ ἱεροῦ, id est (B. interpr.) Qui autores fuerant & consuluerant. Sic ἐβουλευσα τοιαῦτα πῶς βουλεύω, Huius consilii autor fui, Hoc consilium dedi (vide Bud. Comm. 743.) Hesiod. Erg. Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη, id est (etiam Salustio interpr.) Malum consilium consultori pessimum. βουλεύω σοι τὰ ἄριστα, Optimè tibi consulo, Optimè tibi consultum esse volo. Thuc. 4, βουλεύσαι δὲ τὴν πόλιν τὰ ἄριστα. Non raro & cum ἵνα. Thuc. 8, ἢ δεῖ τῆς χώρας τῆς ἑαυτῶν βουλεύσαι βασιλεῖ ὅπως βούλεται. Idem ἔξειναι δεῖ Μιτυλιναίων βουλεύσαι ὁπόσον αὐτῷ βούλεται. Sic Lat. dicunt Statuere de aliquo. ‖ Βουλεύομαι passi. signif. Demosth. βουλεύεσθαι καλῶς δοκοῦντα. Plut. Apophth. πρεσβεύεσθαι μὲν οὖν, ἔφη, τοῦτα, βεβουλεύσθαι δ' ἐκεῖνα. Et in partic. τὰ σφῶν βεβουλεύσθω. Item τὰ βεβουλευμένα, Demosth. τὰ ἐσκεμμένα, Consulta, Decreta. Bud.

Βουλεύω, Sũ senator, βουλῆς μετέχω, vt Plut. loquitur Lys. 162, οὔτε βουλεύσαντα, οὔτε ἀρχὴν οὐδεμίαν ἄρξαντα. Sic Dem. πεῖθεσθαι φρ. dicit χαίρω τῷ ψηφισμα βουλεύων.

Βουλεύομαι, idẽ quod βουλεύω, Consilium agito, Delibero, &c. sed in prosa βουλεύομαι nõ solũ sine casu, sed & sine eo ponitur potius quàm βουλεύω. Thuc. 1, δυνατὸς δὲ δοκῶ εἶναι τοῦτο πρᾶξαι μετὰ σοῦ βουλεύσας. Isocr. βουλεύου βραδέως, Delibera cunctanter, vel Consilium cape. Et οὐ βουλεύομαι, item ὀρθῶς βουλεύομαι, Plat. Rectũ ineo consilium, Rem bene perpendo. Cui opponitur βουλεύομαι κακῶς. Et Thuc. 3, χρέοντι βουλεύσασθαι, Deteriũ consulere. Ex Demosth. autem βουλεύομαι ἐνδοξότατα, Gloriosissimum ineo consilium. Xen. βουλεύομαι πῶς ἀποδρῶ. Idem cum εἰ, βουλεύεσθε εἴτε βούλεσθε πολεμεῖν ἡμῖν εἴτε φίλοι εἶναι. Thuc. βουλεύονται εἰ κατακαυσοῦσιν. Cum πῶς etiam non raró. vt Aristot. Pol. 4, ἀρχὰς definit ὅσας ἀποδίδοται βουλεύσασθαί τι πῶς τι, ἢ κρῖναι καὶ ὑπάρξαι. Lys. in Alcib. καὶ πῶς ἥττω σφετέρων αὐτῶν κακῶς βουλευσάμενοι, Qui malè de suis reb. cõsuluerũt, Bud. At Gr. In Iul. nomine vsus est loco adverb. πεῖ τὰ κακὰ πῶς ἑαυτῶν βουλευσαμένοις, Qui pessimè de se consuluerant & statuerãt. Et πῶς ἐμαυτῷ βουλεύσομαι ὅπῃ ἀπαθὴς ὑπάρξω, ex Plat. epist. Sic Synes. ἐμέλετω τοῦ τύχου ὡς εὐδὲν πῶς σοῦ βεβουλευμένου φιλαθηναίου. Et βουλεύεσθαι πῶς τῶν ὑπηκοείων, Cogitare de commeatu, Cogitare de [comparando] commeatu. Cum accusatiuo autem (vt iam in loco illo Gregor. τὰ κάκιστα βουλευσαμένοις) Hom. Il. β, Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσαντο, Dolum improbum cogitauit, seu Cõmentus est. Thucyd. βουλεύεσθε δ' ὑμῖν αὐτοῖς τὰ δίκαια. Idẽ lib. 6, καὶ εἰδὼς πολλὰ ἀθύμητα θεὸν οὐ βουλεύσασθαι. Apud Herod. βουλεύεσθαι ὑπόπτασιν. Idem, βουλεύομαι τριπτὰς τὰς φάσεις, Animo agito tres expeditiones, Tria bella mouere cogito. Cum infinit. autẽ, vt βουλεύομαι μετοικῆσαι, Delibero migrare, vel In animo habeo.

Βούλευμα, Consultatio, Deliberatio, Vel potius, Consilium quod consultando seu deliberando capitur. Aut simpliciter Consilium. Sic in isto iambico, Σοφὸν γὰρ ἐν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας Νικᾷ. Thuc. βούλευμα ἔκκριτον. ET Βουλευμάτιον, dimin. ex Soph. & Aristoph. q. d. Cõsiliolum.

Βούλευσις, (nomen rarum) Consultatio, Deliberatio. Et βουλεύσεως δίκη, de qua lege Harpocr.

Βουλευτὸς, οῦ, ὁ, (q. d. Consultabilis) In consultationem seu deliberationem cadens. Aristot. Ethic.

Βουλευτὴς, οῦ, ὁ, Senator. vt βουλευταὶ dicuntur Areopagitæ à Luciano.

Βουλευτικὸς, Consultus, vt à Bud. exponitur in hoc Aristotelis loco, Ethic. 6, ὥσπερ καὶ ὅλως αὐτὸ εἶναι φρόνιμος ὁ βουλευτικός.

Βουλευτικὸς, Senatorius, Ad senatũ seu ad curiam pertinens. βουλευτικοὶ νόμοι, Dem. βουλευτικὸς ὅρκος, Xen. βουλευτικὴ ἡλικία, Ætas decurionatus, Bud. interpr. ‖ Βουλευτικὸν, τό, Senatorum concilium. Synes. ὅπου τὸ βουλευτικόν τε καὶ τὸ θραπωτικὸν ἑώρων εἶναι θηπικόν. ‖ Βουλευτικοὶ, Senatoribus assignatus theatri locus, Aristoph. Vide eius schol. & Poll..

Βουλευτήριον, ου, τὸ, Curia. Cic. Verr. 4, Vt in curia Syracusis, quem locum illi βουλευτήριον vocant.

C. ΔΙΑβουλος, Vide post διαβούλιον.

C. Διαβούλιον, Cõsilium apud Polyb. sæpe, inquit Bud. In hoc tamen Polybii loco, l. 5, ἐνέδωκε πῖς φίλοις διαβούλιον πῶς χρηστέον ὅτι ταῖς εἰς πλοίλιν Συείαν εἰσβολαῖς, puto διαβούλιον esse potius consultationem, seu deliberationem. Sic ibidem, μετὰ δὲ ταῦτα σωήγε τοῖς φίλοις καὶ διαβούλιον ἐνεδεῖ. Et Διαβούλιον, pro temerario consilio, seu temeraria cogitatione ex LXX interpr. affertur: item simpliciter pro consilio, seu cogitatione. Vide Suidam. ET Διαβουλία ex iisdem citatur pro eadem significatione. Apud Hesychium autem Διαβουλία est ἀμφιβολία.

ITEM Διάβουλος apud eũdem Hesychium δίβουλος, Qui est duplicis consilii.

C. METΑβυλος, Qui citò mutat consiliũ. Exponitur enim apud Aristophanem παχύβουλος, quod signif. eum qui celeris est consilii, id est qui citò & repentè consilium capit: aut qui citò ex vno consilio ad aliud transit.

ET Μετεβουλεύομαι, Muto consilium, Me pœnitet. Lucian. Ad dic. Prometh. &c. ἐπὶ τό γε μεταβουλεύσῃ, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ὅτι. Fortasse autem illud μεταβουλος ponitur simpliciter pro μεταβουλεύω ὡρως.

C. ΕΠΙβουλὴ, (q. d. Consilium aduersus quempiam initum) Insidiæ. Luc. De cal. τὸ δὲ βαλλόμενον δὲ πῶς ὑπεβουλεύθη ἀγνοοῦντες. Herodian. 3, ἀνδρὰ ἀπαπῶνα, σφόν τε θεὸς ὑπεβουλεύθη. Ex Iustino Mart. ἡ τῶν Διὸς ὑπεβουλὴ passiuè, Ioui structæ insidiæ. Ἐξ ὑπεβουλῆς, Ex insidiis. Thucyd. 8, πλησίον ἐπ' αἰδρὸς τῶν πεζεπόλων πιὸς ἐξ ὑπεβουλῆς ἐν τῇ ἀρρᾷ τῶν λη θύσῃ. Ex Plat. De rep. 1, ἐξ ὑπεβουλῆς ἐν πῖς λόγοις κακουργεῖν, quasi struendo insidias, Insidiatorié. Ex eodem in v. lex. μετ' ὑπεβουλῆς & τῇ, ὑπεβουλῇ Consultò.

Ἐπίβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Insidiosus. Xen Pæd. 1, καὶ ὑπίβουλον εἶ), καὶ κρυφίνοιν, καὶ δολερόν. Herod. 4, ὀλέθρια καὶ ὑπεβουλα κατ' αὐτῶν σκέψασθαι Ἀντωνίνον ἰωάγκασεν. ET Ἐπιβούλως, Insidiosè, Dolosè. Cuius superl. ὑπιβουλόπαπα apud Synes.

Ἐπιβουλεύω, (q. d. Consilium aduersus quempiam ineo) Insidior, Insidias struo. Item, Insidiosè molior. Cum accusat. Herodot. ὑπεβουλεύειν ἐπανάστασιν, Rebellionẽ moliri, in v. l. Ego malim insidiosè moliri, si vim verbi exprimere necesse sit. Sic ὑπεβουλεύειν ἐπὶ χώρησιν, Thuc. Et ὑπεβουλεύειν τὴν καταλυσιν τυραννίδος, Idem. Et ὑπεβουλεύειν τὴν ἀπαλοιω, apud eundem: quod exponitur Furtiuam abitionem moliri. Demost. 229, εἰ γὰρ ἐν ὧν ἐπεβουλεύε καταφθῶσεν, ἀπαντῶν αὐ ἀπεστερήμην ἐγώ. Vbi Bud. ὑπεβουλεύειν esse ait Molior, Struo, Insidiosè apparo. Item cum accus. & dat. ὑπεβουλεύειν θάνατον τινί. Herodot. ἐμοὶ γὰρ Καμβύσης ὑπεβουλεύσει θάνατον. Et Andocides 29, καὶ τῷ κηδεστῇ θανατον ὑπεβούλευσεν. Et cum infinit. τοῦτ' ὑπεβουλεύειν πεῖν, Aristoph. Pluto. Sic ὑπεβουλεύοντες καταλῦσαι τὴν δημοκρατίαν, Lys. in Agoratum. Et ἐπεβούλευε λαθεῖν, Demosth. Et ἐπιβουλεύσε ὀμφεῖραι, Idem. Et ὑπεβουλεύων τὴν Πορσίνων ἀνελεῖν, Plut. Publ. Sic ὑπεβουλεύω ἡμέσθαι τύραννος, Plato in epist. Non malè autem (vt opinor) Immineremus occasioni verterimus in nonnullis eorum locorum in quibus infinitiuo iungitur. Cum datiuo etiam iũctum, non solum Insidior significat, & Insidias struo, sed etiam Molior. Capesso, Immineo: vt à Bud. exponitur apud Lysiã 169, οὐ γὰρ δεῖ αὐτὸν ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων ἔργοις ὑπεβουλεύειν, Mori enim debebat qui talia moliretur, interpr. eodem Bud. qui & exponit ὑπεχρόωσε. Sic Herodot. ὑπεβουλεύω πρήγματα μεγάλοις, vbi tamen exponitur Mente agito. ὑπεβουλεύειν πλούτῳ Bud. apud Synes. Inhiare diuitiis. At ὑπεβουλεύειν τῇ τυραννίδι, Plato epist. 7, Imminere tyrannidi, vel in tyrannidem, Affectare tyrannidem. Quum autem dicitur ὑπεβουλεύειν τῷ τυράννῳ, est Insidiari tyranno, Insidias struere. Politianus apud Plutarchum in Amat. narr. πρῶτον ἐπιβουλεύσει

Κορινθίοις interpr. Dolum primò Corinthiis intēdit. Sed & accusatiuo iungitur hoc verbū pro Insidiari, vt Dem. ἀλλ' ὅλως ἐπιβουλεύσε με. ‖ Ἐπιβουλεύω alicubi exponitur etiam simpliciter Cōsilium ineo, seu capio, Delibero, vt apud Thuc. 3, ὅπῃ βουλεύοιεν ἔρχεσθαι.

Ἐπιβουλεύομαι, Insidiis petor, seu appetor, Mihi struūtur insidiæ. Dem. De falsa leg. παρ' ὅλιγον ἡ προσβείαν ὑπὸ σου πιεῖται ὅπῃ ἐβουλεύθη μόρος, insidiis huiuscemodi à te petit, B. interpr. μυείας ὅπῃ βεβουλεύθη μόρος ὅπῃ βουλαῖς, Chrysost. Alicubi autē per nomē redditur: vt apud Herod. 7, ὅπῃ βουλευθεὶς ἀνῃρέθη, Ex insidiis occisus est, vel Per insidias, Philo De vita M. l. 1, καὶ μὴ ἀμνήμονας ὦν ἐπιβουλεύθησαν ἀδίκως, Structarū sibi insidiarū non immemores.

Ἐπιβουλεύσις, εως, ἡ, Insidiatio, Insidiæ. Plato De leg. ὀξὺ ὅπῃ βουλεύσεως ἡγούμενος φόνος. pro ὀξὺ ὅπῃ βουλεύσας, Ex insidiis. Alii autem interpr. Consultò, Certo consilio.

Ἐπιβουλευτής, οῦ, ὁ, Insidiator. Soph. ὅπῃ βουλευτὴς στρατοῦ, Qui exercitui insidiatur.

Ἐπιβουλευτικός, Insidiatorius, Insidiosus. vnde superlatiuus ὅπῃ βουλευτότατον φάρμακον καὶ πανεγχωδέστατον, vt loquentem Cyclopem inducit Lucianus.

c.2. Ἀνεπιβούλευτος, Cui insidiari nemo potest, Insidiis non obnoxius, Ab insidiis tutus. Vnde τὸ ἀνεπιβούλευτον substantiuè, q.d. Immunitas ab insidiis. A T Εὐεπιβούλευτος, Cui facilè strui possunt insidiæ.

c.2. Ἀντεπιβουλεύω, Vicissim insidior, Insidianti insidior, Contrà tendo insidias.

c.2. Προεπιβουλεύω, Insidiis præuenio, seu præuerto, Insidias anticipo. Thuc. Et προεπιβουλεύομαι, insidiis præuenior, Prior incido in insidias. Thuc. μὴ φθάσωσι προεπιβουλεύόμενοι.

C. ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ, (q.d, Præcōsultator aut Prædeliberator, vel Qui pro alio consultat & in eius commodum) Primarius in consilio, Bud. interpr. apud Herodotū. Quidam πρέσβυλον, primorem cōsilii eodem sensu interpr. item Senatus principem. Alii, Primarium in vrbe consulem, & prouisorē, ex Horatio. Plutarch. in Rom. vult Consules sonare πρεσβύλους. Apud Aristotelē πρεσβυλοι sunt qui consilis suis populo prospiciunt, ne quid perperam ab eo decernatur, aut alias incōmodo afficiatur. Aristot. οἱ καλοῦσι πρεσβύλους ἢ νομοφύλακας. Vide B. p. 283.

Προβουλεύω, Consilio prospicio, vel prouideo, Vel simpliciter, Prospicio, Prouideo. Thuc. 3, πρεσβουλεύσας δὲ ὅπως μηδὲν ἀνόσιον δρῶσι, id est προνοήσας. Luc. in Caucaso, ἀεὶ γὰρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινόν. Aristot. cū genit. Polit. 4, ᾧ ὅπῃ μελήσ ἔσται τοῦ δήμου προβουλεύειν ὅπως ἀρίστου ἔσ). vbi Bud. annotat προβουλεύειν ea forma dici qua πρόβουλεῖν. Apud Dem. verò & Plut. in Sol. προβουλεύειν τοῦ δήμου, exponitur Consilio seu deliberatione populū præuenire, Consultare de re quapiā priusquā populo consultatio proponatur. Bud. autem hæc Demost. verba De fal. leg. ὑμῶν ἢ προῖτον μὲν τοὺς πάντων τῶν βουλῶν ἀκούσαι καὶ προβουλεῦσαι δεῖ, interpr. ita, Apud vos autē rem ipsam curiæ innotescere moris est, déque ea re senatusconsultum eri. Idem scribit προβουλεύειν dici solitam curiam Athenis, quando ante comitia populi ea res consulēdo cēsendóq; in curia agitabatur qua de re populus in concione rogandus erat. Hinc προβεβουλευμένον q.d. Prædeliberatum. Polybius De pol. Romanorū, ὡς μὴ σωφρόνως κυρώσῃ τὸ προβεβουλευμένον ὁ δῆμος. Apud Aristot. autem Ethic. lib. 5, cap. 8, generaliore sign. προβουλεύσας seu προβούλευσάμενος aliquid facit, qui certo consilio id facit, & præcedente deliberatione. Xen. hoc verbū cum προνοεῖν coniunxit, ἀφ' ἑαυτῶν χρήσιμοι ὄντες καὶ προνοεῖν καὶ προβουλεύειν. H I N C Προβούλευμα, Decretū quod ex consultatione consequitur, & q.d præconsultatione. Dionysio Halic. Senatusconsultū. Sic etiā Athenis προβεβουλευμένα (inquit B.) curiæ decreta quæ in concione populi promulgabantur, vt eius suffragio confirmarētur. Dem. In Timocr. προσῆλθε τῇ βουλῇ, προβεβουλευμένα ἐγγράφει μετὰ τῶν τριακοσίων ἐκκλησίας θεῶν χειροτονήσαν ὁ δῆμος.

I T E M Ἀπροβούλευτος, vt ἀπροβούλευτος γνώμη, de qua nō cōsultatū est in curia antequā ad populum referretur. Et ἀπροβούλευτον ψήφισμα Harpocr. ex Dem. in Androt. At sequēdo generaliorem illā verbi προβουλεύω signif. quā ex Aristot. attuli, Ἀπροβούλευτον est apud eūdem in Ethic. quod fit nō præmeditatè, & nō præcedēte cōsultatione, seu deliberatione, vt quod fit quodā iræ impetu. Sed & ἀπροβούλευτος act. dicitur vt Lat. Inconsultus, Qui res inconsultè agit. Vnde & ex Cebete affertur pro temerario. E T Ἀπροβουλεύτως, Nō præmeditatè, (si vti hoc aduerb. liceat) Absq; præmeditatione, vt apud Pla. De leg. l. 9, φόνος ἀπροβουλεύτως πεπραγμένος. Ex eodem affertur, ἀπροβουλεύτως τοῦ ἀποκτεῖναι, Absque deliberatione interficiendi.

C. ΣΥΜΒΟΥΛΗ, ῆς, ἡ, (E T Συμβουλία ex Xen.) Consilium quod alicui datur. A Bud. exponitur Consilium, Cōsultatio, Admonitio. Plat. in Protag. καὶ εἰς συμβουλὴ τις τῶν φίλοις αὐ παρεκάλεις καὶ οἰκείοις. Apud Aristot. Ethic. lib. 4, συμβουλῆς μεταδιδόναι πᾶσι, Facere omnibus censendi potestatem, eodem Bud. interpr. E T Σύμβουλος, Qui consilium dat, Consiliarius, Consultor. Dem. ἀλλ' οὐδεὶς πρὸς τὸ παρελθὸν οὐδαμοῦ προσέθησι βουλεύσασθαι· τὸ δὲ μέλλον ἢ τὸ παρὸν ἢ τοῦ συμβούλου τοῦ ἐξ ἀπαντῶν. i. (inquit B.) Officiū & partes cōsiliarii sunt de futuro aut de præsenti statuere: quia in præteritum nō valet consiliū. Apud eundē Dem. Pro corona συμβουλον ποιήσασθαι, In consilium adhibere. Dicitur & σύμβουλος εἰμί σοι, pro συμβουλεύσω σοι. E T Συμβούλιον, Consilium quod aliqui simul ineunt, Si mul initum consilium. Sic Matth. 12, συμβούλιον ἔλαβον κατ' αὐτοῦ, & Mar. 3, συμβούλιον ἐποίουν κατ' αὐτοῦ.

Συμβουλεύω, Consilium do, Consilio, Horat. Suadeo, Hortor, Autor sum: vt hoc vel illud facias. συμβουλεύω σοι ποιεῖν, & συμβουλεύω μὴ ποιεῖν Dem. Itē συμβουλεύω σοι τοῦδε τοῦδε, Pla. Xen. Consilium tibi do hac de re. Apud Isocr. autē cū dat. pers. & accus. rei, ἃ τοῖς πᾶσι τοῖς ἑαυτοῦ αὐ συμβουλεύσειας. Et συμβουλοῦ συμβουλεύειν in Dionis epist. ad Perdiccā, inter Plat. epist. Vnde συμβουλευθεὶς, Cui cōsilium datum est, Bud. ex Œcum. in Acta, 43. Συμβουλευόμαι autem Consilium peto, In consilium adhibeo, Consulo. Xenoph. ἀναβ. 2, συμβουλεύομαι τί σοι τὸ χρὴ ποιεῖν. Sic Herodotus, συμβουλεύεαι μοι. Isocr. ὅταν ὑμᾶς ἢ τοῦ πατρὸς μέλλῃς τινὶ συμβουλεύεσθαι. Et cum μετὰ ex Aristoph. συμβουλεύομαι μετὰ σοῦ. Bud. συμβουλεύομαί σοι. interpr. etiā Tecum commentor de re agenda. quæ interpretatio verbo συμβουλεύομαι, quum iungitur illi præpositioni, magis conuenire videtur. Ex Plat. autem affertur passiuum συμβουλευθεὶς τῇ τοῦ πρεσβύτου pro Cōsilium haberi de quopiam eorum quæ conducunt.

Συμβουλεύω pro ὑπεβουλεύω, id est Insidior, affertur in v. lex. ex hom. Lysiæ loco in peroratione De public. bonorum Niciæ fratris, καὶ ἀξιοῦσθαι κολούμενος ἢ μετέχειν τῆς ὀλιγαρχίας ὑπὸ τοῦ συμβουλεύοντων τοῦ πλήθους.

Συμβούλευσις, Idem quod συμβουλή sed parum vsitatum.

E T Συμβούλευμα, Consilium quod datum est, Cōsiliatio (à Consilio quo vtitur Horat.) & q.d. Consiliamentum. Xen. κάλλιστον δὲ συμβούλευμα τὸ ἄριστον ξυμοιδοῦ ἵππον μὴ κτᾶσθαι εἰς πολέμους.

Συμβουλευτής, vide in βουλευτής.

Συμβουλευτικός, κή, κόν: vt συμβουλευτικοὺς λόγους, Oratio quæ cōsiliū da. Vel, Oratio ad consilium dandum apta. Vel Oratio suasoria, seu hortatiua. Apud Aristot. Rhetor. 1, τρία γένη τῶν ῥητορικῶν λόγων, videlicet, συμβουλευτικόν, δικανικόν, ὀνειδεικτικόν. Et apud Hermog. συμβουλευτικὴ ἰδέα. Lat. Genus deliberatiuum dicunt, voce vicinam signif. habente. E T Συμβουλευτικῶς, Poll. νουθετικῶς, Dādo consilium, Hortatiuē.

c.2. Ἀποσυμβουλεύω, Dehortor, Dissuadeo. Contrariū τῷ συμβουλεύω, vt ἀποτρέπω contrarium simplici ἀποτρέπω & alteri composito ὑπαποτρέπω. Citatur ex Phalaride in Epist.

ΒΟΥΣ, οὸς, ὁ & ἡ, E T ΒΟΣ. Doricè, Βὸς, Vacca. Il. ψ, Πολλοὶ μὲν βόες ἀρνοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σελήνῃ Σφαζόμενοι. Od. κ, βοῦς ἀγελαίας. Od. ο, ἤλασε τε βοῦς ἐρεμνούς. ‖ Synecdochicè partem pro toto capiendo in fœm. gen. capi pro pelle bouina. Eust. tradit, id est δέρμα, βύρσα, τὸ ὠμοβόεια, βοέη: vt ἐλέφας pro osse elephantino hoc est ebore: indéque apud Hom. βοῦς τυκτὰς & βοῦς αὔας dici clypeos ex bubulo corio, ἀστιδας ἐκ βοείας βύσσης πεπυκνωμένας. Il. μ, Οἱ δὴ ἐπὶ ἀλλήλοις ἄραρον τυκτῇσι βόεσσι. Il. η, Οἷ δὴ δεξιὰ, οἷ δὴ ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν Ἀζαλείων. Vnde & Hesychio est μάστιξ, Flagellū, sub. ex bubulo corio factū. quo sensu & Boues à Plauto vsurpatū tradūt nonnulli. ‖ Metaph. dicitur de homine stupido & ἀναισθήτῳ, vt Eust. docet, dicens inde esse βοιδής apud Menandrum pro πρᾶος, ἀνήθης, simile comico vocabulo ἀμοκός. vnde & βοῦς ἐν αὐλείῳ καθῆται, prouerbium ὅπῃ ἀχρηστίας. ‖ Est & piscis nomē quem bouem Plin. etiam appellat, referens eū inter pisces planos, seu cartilagineos, id est inter σελάχη, quemadmodum Aristot. quoque lib. 5 De hist. animal. & lib. 6, cap. 12. ‖ Item πέμματος species apud Eustath. vnde ἑβδομος βοῦς, qui post sex σελίδας, id est placentulas latas rotundásque, septimus conficiebatur, cornua habens in modum nouæ lunæ. Aliter verò expositum βοῦς ἑβδομος habes apud Suidam & Camer. ‖ Olim erat etiam numisma Atticum, bouis nota percussum, didrachmū alio nomine dictum: vnde ἐκ πόμβοια arma apud Homerum: & βοῦς ὅπῃ γλωσσῆν βεβήκειν, prouerbiū in eos qui pecunia corrupti, aut metu mulctæ dicenda reticent. de quibus Bud. in libro De asse, & Pollux lib. 9. ‖ Et χωρτόποις apud eundem Pollucem βοῦς dicitur. ‖ Item in vestibus futurarum commissuras, seu ταῖς ἐν τοῖς χιτῶσι τοῦ ῥαφῶν συμβολαῖς, βοῦς vocatas fuisse, idem autor testatur.

C. Βουάγωρ, ορος, ὁ, Armenti ductor, ἀγέλαρχος. E T Βουαγκῶν, ῶν, τὸ, ὑπὸ βοῶν εἑλκόμενον ξύλον. vt tradit Hesych. dicens Laconica hæc duo vocabula esse.

C. Βωβόσιον, ου, τὸ, Locus vbi boues pascuntur. vt Callim. sch. exponit. Callim. hymno in Apoll. Ῥεῖα κε βουβόσιον πελέθοι πλέον. Strabo, χώραν ἀεὶ νομὴν βουβοσίοις, Solum pascēdis armentis peraccommodatum.

C. Βούβοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bouibus pascendis aptus. Od. ν, de Ithaca, Αἰγίβοτος ἠδ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος.

C. Βουγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, E boue genitus seu ortus. Apib. hoc epitheton tribuitur, vt refert Hesych. quòd ex bouinis ossibus nascantur. Bacchum etiam βουγενῆ & ταῦρον vocari tradit Plut. in Hell. quærens cur Eleæ mulieres eum βοῦν ποθὴ ad se venire precentur.

C. Βυγλωσσος, Boū linguæ similis herba, vt Plinius docet. Diosc. neutro genere βύγλωσσον vocat, ὅμοιον βοὸς γλώσσῃ. Linguam bubulam quidam appellant, Marcellus Borraginem. ‖ Item piscis nomen quem Latinè Soleam ex Plinio, & Lingulacam ex Planto & Varr. quidam vocant. Hermol. à βου particula epitatica dictum scribit.

C. Βουδάκη, ης, ἡ, Buprestis, Hesych.

C. Βουδέψιον, ου, τὸ, Bouinum corium.

C. Βουδόρος, ου, ὁ καὶ ἡ. Boues excorians. βούδορος autē pass. significationē habet, vt tradit Eust. βουδόρα ἤματα apud Hesiodum exponens Dies in quibus boues &(ex parte totum intelligendo) quæuis animalia excoriantur. Hesiod. in Op. & Dieb. de brumalibus diebus, κακὴ ἤματα, βούδορα πάντα. id est αἰκιστικὰ τῶν ζώων, vt schol. explanat. Hesych. verò βουδόρῳ exponit μοχλῷ ᾧ βόες δέρονται, vel, secundū alios, ἀσκῷ. At βουδόρῳ νόμῳ apud Suidā de iis qui vt in modum boum excorientur digni sunt. ‖ Βούδορος seu Βουδόρας est & fluuii nomen prope Cerinthū Euboicam ciuitatem. at βούδορον promontorium apud Thucyd. Salamini oppositum.

C. Βούζυγον, ου, τὸ, Boum iugum. ‖ A T Βουζυγία (vt scribūt v. l.) appellabatur Athenis familia quædam sacerdotio prædita, sic dicta à Buzyge quodam heroe qui omniū primus iunctis bobus arasse terram creditur. de quo apud Hesych. A T Βουζύγιον, locus qui & Peltis vocatus, vbi Athenienses esse dicebant tertiam sacram arationem: vt eadem vulg. l. tradunt ex Plut. Nuptial.

C. Βωθρής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui a bobus depascitur. ὑπὸ βοῶν θερίζόμενος τῶν ὀδόντων, hoc est βοῦς τρέφων, seu à particula βου epitatica, πολυφόρος καὶ πολυθρής, hoc est πολλάκις θεριζόμενος, vt Sophocl. scholiast. in hoc Trach. loco explicat, Εὐβουθερῆ λειμῶνα. quod Hesych. exponit, ὃν ὦ βόες θέρουσι ὥρα νέμονται.

C. Βουθοίνης, seu Βουθοίνας, ου, ὁ, Boum vorator, Herculis epithetum. βουθοίνου Ἡρακλέα, in Epigr. Greg. ὁ βουθοίνας τὸν γεωργὸν τυραννήσας καὶ τὸν ἀρότου βοῦν λαφύξας, καὶ τοῦ κλῆσιν λαβὼν ἐκ τῆς τραπέζης.

C. Βουθύσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad boum mactationem pertinens. βουθύσιον νύκτα, Noctem in qua boues mactati sunt.

V N D E Βουθυσία, ας, ἡ, Boū immolatio seu mactatio. Buthysia, vt Sueton. etiam vocat. hoc est sacrificium magnum & solenne. Athen. lib. 4, ὅταν ἢ τοῖς ἥρωσι θύσωσι, βουθυσία μεγάλη γίνεται, καὶ ἑστῶτα πάντες μετὰ τοῦ δούλων.

Βουθύτης, ου, ὁ, Qui boues mactat. Athen. l. 14, τοῦ μαγειρικῆς καὶ τοῦ Ἀθήνησι κηρύκων loquens, οὐδὲ γὰρ μαγείρων καὶ βουθυτῶν ἐπεῖχον τάξιν. sic enim ibi Bud. legit pro βωτάτων. A T Βουθυτής, ου, ὁ καὶ ἡ, idem esse dicitur quod βουθύσιος. vt βουθύτοισι θεοῖσι τῆς apud Eurip. & βουθύτοις ἐπ' ἐρέαις. H I N C Βουθυτέω, F. ήσω, Boues macto & immolo, Æsch. cōtra Ctesiph. πρὶν πειθῆσαι καὶ τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι, στεφανωσάμενος, καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐβουθύτει. De quo Cicero Tusc. 4, Æschines in Demosthenē inuehitur quòd is septimo die post filiæ mortem hostias immolasset. Athen. loco paulo antè citato, ἔδρων δὲ οἱ κήρυκες ἄχρι πολλοῦ βουθυτοῦντες καὶ σκυθάζοντες. ‖ Abusiuè pro Sacrificare capitur, vt apud Aristoph. Pluto, ὁ δεσπότης μόνον βουθυτεῖ τὴν κρέαγρα καὶ τρέαγρα καὶ κριὸν ἑστεφανωμένος. At βουθυτῶ ὑπατίκια quod ex Phalaride affertur, simile est illi Dem. τὰ ὑπατίκια θύειν, Victimas post seu ob partā victoriam immolare: nisi quis ad Lucianicum illud, ἐπατίκια εἰστῶτα, referre velit.

C. Βουϊέρδω, F. ύσω, idem quod βουθυτέω, Boues sacrifico. βουϊέρδουσιν, βοῶν ἔθυον, Hesych.

C. Βουκαμαί, αί, Boum præsepia: τοῦ βοῶν αἱ φάτναι. Hesych.

C. Βουκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ. βουκάρδιος λίθος, Bucardia gemma, bubulo cordi similis, vt tradit Plin.

C. Βουκέντης, ου, ὁ, Qui boues stimulo impellit. idem quod βουκλάτης. vt Πολλοὶ βουκένται, παῦροι δέ τε γῆς ἀροῦσιν. A T Βουκέντρον, ου, τὸ, Stimulus quo boues punguntur & impelluntur.

C. Βούκερως, ω, ὁ καὶ ἡ, Bubulis præditus cornibus. vt βούκερων ἄγαλμα apud Herodot. ‖ Βούκερως, E T Βώκερας, E T Βουκέραος dicitur etiā Fœnumgrācū. Plin. l. 24 cap. vlt. Nec fœnogræco minor autoritas, quod πλίνν vocāt, alii κάρφος, alii βούκερας, alii ἀρόκερας, quoniā corniculis semen est simile: nos filiciam. Columella filiquam vocat quia, vt filiqua arbor, filiquatur. Nicand. Alexiph. Ἄλλοτε, βουκέρασ σπηρίου ὄρρα κεράσας Εὐκαμπὴς πεπάλοισιν ὑπὸ ἰωεμίοισιν ἀέξει. Ex hoc autem βουκέρασ per contractionem βουκερως factum est.

C. Βουκέφαλος, ου, ὁ, dictus Alexandri equus siue ab aspectu toruo, siue ab insigni taurini capitis armo impressi: vt tradit Plin. Qui Βουκεφάλας etiam Doricè vocatur, autore Camer. Vnde Bucephala dicta vrbs, Asenorum caput, (apud Steph. Βουκεφάλεια) à Bucephalo ibi sepulto, vt idem Plin. docet. cuius incolæ Βουκεφαλίται.

C. Βουκεφαίω, ῶ F. ήσω, τὸ βοῦς ἐξελαύνω. Varin.

C. Βούκλεψ, Qui boues furatur.

C. Βουκολος E T Βωκόλος. Doricè, ᾶ, ὁ, Bubulcus, Armentarius, à βοῦς & κόλον, i. τροφὴ apud veteres, vt tradit Eustathius ex Athen. lib. 6. Philostr. epist. 38, Ἀπόλλων ποιμένων ἤρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων. Theocr. Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος. Dicitur etiam nonnunquam ὁ κτηνοτρόφος (vt Eustathius annotat) βουκόλος βοῶν. V N D E Βουκόλιον, ου, τὸ, Armentum boum. Philo, βουκόλια γὰρ καὶ ἀγέλαι, καὶ ποίμνια μεγάλα διεφθείροντο. Philost. epist. 77, ἐρυθρῷ ῥάκει τὰ βουκόλια διεπέρασε. (P R O Q V O Βουκολίασ etiam in fœm. genere citatur ex Apoll. Rhod. βουκολίαι βοῶν. At apud Hesiodum Theog. v. 346, Βουκολίας τ' ἀγέλας καὶ ἀπόλιας πατέρ' ἀνήρ, dubitatur an sit adiectiuum quasi à βουκόλιος. E T Βουκολικός, οῦ, ὁ, Pastoralis, Pastoritius, Cic. Pastorius, Varr. (P R O Q V O Βωκολικός, Doricè. Theocr. Idyll. 1, Ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς. & alibi, Βωκολικὰ μῶσαι μάλα χαίρετε) E T Βωκολίς, ίδος, ἡ, quod idem esse videtur cū βωκολική, adiect. In v. l. exponitur Bobus pascēdis apta. E T Βωκολέω, ῶ, F. ήσω, Boues pasco. quod Bubulcitarier Plautus dicit. Il. φ, Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίπδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες. quod Ionicum est pro ἐβουκόλεις: additúmque habet βοῦς κῦ βωπολοῖαν, vt & οἶνον οἰνοχοῦν dicitur. Ἀκουολόγος autē accipitur simpliciter pro Pasco, Alo. Sic Philostr. Heroic. dixit βωκολεῖσθαι ἵππον αὐτῶν, Equitatū ab eis pasci. Cui simile citat Varinus ex quodā poeta, πειφίλιαι ἵππαι ἐβωκολοῦντο. Vnde comp. voce ἱππόβουκόλοι apud Eurip. Aristoph. Vesp. Τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς σαβάζιον. vbi schol. exponit τρέφεις. ‖ Vnde metaphoricè capitur etiam in ea significatione qua apud Latinos Pasco & Iclz. iiii.

Lacto. Quò pertinet id quod Hesych.annotat, βυκολεῖσθαι χρησταῖς ἐλπίσι, Pasci bona spe: vt Ouid.dixit,-spes est quæ pascat amantes. & Virgil. – vana spe lactat amantem. ‖Item pro Demulceo,Delinio:item & Decipio. Lucian.ἀλλόπειοι κόσμοι τῆς φύσεως ἀπάτης βυκολοῦσιν, Mitigãt & leniunt. Aristoph.Pace,Μὴ βδεῖτε μηδὲ χρεβῶ ἡμερῶν τελῶν, Ὡς εἰ μετέωρος ἔσται ὢν ὀσφρήσε᾽),Καταφάγεται ψας με βουκολήσεται. i. (vt schol.exponit) ἀπατήσεται. Philostr.Epist.62, οἱμοι βεβουκόλημαι ὁ δείλαιος.

V.N D E Βουκόλημα,ατος,τὸ, Lenimen,Lenimentũ, Solatium.id est θέλγητρον, vt Suid.hoc in loco exponit, ὅπως ἔχῃ τὴν βυκόλημα τῆς λύπης, ἐνέθηκε τῆς τέχνης ποικίλας γραφὰς ζώων. E T Βυκόλησις,εως,ἡ,Delinitio,Deceptio.Plut. Polit.præc. αἱ δὲ τοιαῦται πθασσεύσεις τοῦ ὄχλου,ὐδὲν ἀλόγων ζώων ἄγρας καὶ βουκολήσεως διαφέρουσι. E T Βουκολητής, οῦ,ὁ,Deceptor.ἀπατεών.Hesych.

C.ΑΠΟβουκολέω,ῶ, Abgrego , A grege abduco, Aberrare & euagari facio. (propriè Aberrare facio à grege. Sed capitur etiam generaliter pro Aberrare facio. Volunt autem quidam ἀποβουκολεῖν propriè dici bubulcũ scabiosos boues à grege seu armento abducentem) ἀποπλανῶ,ἀφίστημι. Vnde & Ἀπεβουκολθμαι,pass.Abgregor, Abducor à grege,Aberro à grege. Lucianus , ἀλλ᾽ οἶδε τὴν ὁδὸν Ἀδείμαντος,καὶ δέος οὐδὲν μὴ ἀπολιφθεὶς ἡμῶν ἀποβουκολήθῃ. id est, Ne aberret à grege, Ne abgregetur,inquit Budæus.Idem ait ἀποβουκολῶ significare Ex alieno grege elicitum abduco : citans hunc Luciani locum in δὶς καταφρουμάφῳ,vbi dicit Mercurius,ἡ τοῦ κῦ τῆς ἡδοιῆς ἐδίμας,ὅτι τὸν ἔρασιν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε. Capitur autem hic grex metaphoricè. Apud eundem Lucianũ ἀποβουκολεῖν cum accusatiuo & genit. simpliciter exponit Abduco,in hoc loco qui est in Amoribus, ἐπιδὰν δὲ καὶ μικρὰ τῶ πάθοις ἑαυτὸν ἀποβουκολῆσαι θελήσειε.

Ἀποβουκολῶ,In errorem induco,Decipio. nam exponitur etiam ἀπατῶσαι. vt apud Varin.ex incerto autore, φθάνει τις τῆς ἐλπίσιν ἡμᾶς ἀποβουκολῶν. vnde ἀποβουκόλημα Impostura,Deceptio.vt paulo pòst docebitur. In v. lex.annotatur ἀποβουκολεῖν sumptum etiã pro Mitigare seu Lenire , vt in hoc loco, ἀλλόπειοις κόσμοις τὸ τῆς φύσεως ἀπάτης ἀποβουκολεῖν. & Fallere itidem Latinè aliquando id significare : vt in hoc versu Horatiano, Iam vino quærens,iam somno fallere curas.Vide Βουκολῶ.

Ἀποβουκόλημα,ατος,τὸ, Impostura, Deceptio, propriè tanquam abducendo ex alieno grege:sed capitur pro quolibet impostura genere. Damascenus de virgine Maria loquens,ἡ ὑμνηστία, φυλακή τε τῆς παρθένου ὑπῆρχε καὶ τὸ πιὰ παρθένοις δόλοπροαῦτης ἀποβουκόλημα.i.Per id velamẽtum in errorem abductus est diabolus.Ita Bud.

C.ΔΙΑβουκολέω,Permulceo,Delinio, Decipio.Lucian.διαβουκολεῖ αὐτὸς καὶ ἐπελπίζῃ, Lactat ipsos & vana spe pascit.

¶Βουκολίζω,F.ίσω, idem quod Βουκολέω, vt tradit Eustath. V N D E Βουκολισμὸς,οῦ,ὁ, Pastoralis cantilena, Pastoritium carmen.ἡ τῶν βοσκόντων ᾠδή.

C. ΑΠΟβουκολίζω,Idem quod Ἀπεβουκολέω. Suidas ἀποβουκολίσας exponit ἐξαπατήσας,item ἐνβαλών,item ἀποδιώξας, item ἀποπλανήσας, subiungitq; exemplum hoc, οἱ δὲ τὸν ἁλόσοντας ἀποβουκολίζουσιν, ἀποσκυβάζοντά τε τὸν κύνδυνον.

Βουκολιάζω,& Βωκολιάζω,Doricè,Fut.άσω,vel άξω,Pastoritiũ carmen modulor.βουκολικῶ φωνῶ λέγω. Theocr. Idyll.ε, Ἀλλὰ γὰ ἔρῳ ὦδ᾽ ἔρπε,καὶ ὕστερα βωκολιαξεῖς. In passiua etiã voce eãdem significationem retinet: vt apud eũdem Idyll.θ,Βωκολιάσθεο Δάφνι,τὸ δ᾽ ὠδᾶς ἄρχεο πρῶτος. V N D E Βουκολιασμὸς,οῦ,ὁ, Pastoritii carminis modulatio.Genus(vt scribunt v.l.)modulandi pastoritium,quod perficiebatur tibiæ cantu & tripudio. E T Βουκολιαστὴς, οῦ,ὁ, Qui eiusmodi carmẽ modulatur. Theocr.Idyll.ε, – ἄμμες γὰ ἐείσδομες ὅς πῃ ἀρέων Βωκολιαστὰς ἔσσι.

C.Βουκράνιον,ου,τὸ, Caput bubulũ, apud Proclum De sphæra.Item Galea facta ex capite bouis.v.l. A T Βουκράνιον (inquit Gorr.) dicitur à quibusdam ἡ ἄμπελος μέλαινα, autore Dioscoride. scribit autem Gal. τὸ αὐτόρριζον sic etiam appellari.

C.Βουλυτὸς, οῦ,ὁ, Tempus pomeridianum seu vespertinũ quo boues soluuntur,& à laborum onere liberantur, vt tradit Eust.seu,vt Hesych.ἡ δειλινὴ ὁ ὑία. Il.π,Ἦμος δ᾽ ἡνίαλος μεπενέστερος βουλυτόνδε. Arrian. γίνεται μάχη κραταιὰ ἕως ὅθι βουλυτὸν αἰγιαλός. Luc.ἀμφὶ βουλυτὸν ὅτι.

C.Βούμαστος,ου,Bumastus,vt Cato,Colum.& Plin.vocant. & Virg.in Georg.-tumidis bumaste racemis.Genus est vuæ crassioris instar mammæ cuiuspiam, quam Cam. vuam bumammam interpr.

C.Βουμέλιος,ου,& Βουμελία,ας,ἡ, Bubula fraxinus,vt Gaza interpr. Fraxini quædam species est à Macedonibus sic appellata. Theophr. De pl.hist.lib.3,cap.11,μείζων δὲ καὶ μακροτέρα ἡ βουμελία. Et l.4,cap.9,πλείστη δὲ μελία καὶ βουμέλιος [ἐν τῷ Νείλῳ πέφυκεν.] Plinius lib.4,cap.9 de fraxino , Bumeliam vocant in Macedonia amplissimam lentissimámque.

C.Βουμολγὸς, οῦ,ὁ,Bumulgus,Qui vaccas mulget.Epigr.

C.Βούμυκοι,οἱ,q.d.Bomugi. Voces quædã mugitũ taurorum imitãtes(vnde & illæ pro tauris deo sacris habentur)quæ ad paludes fluuiis vicinas audiuntur. Aristot. Probl.sect.15. E T Βουμυκῶ,αῖς,φωναὶ μυκηθμῶν,Hesych.

C.Βούνομος,ου,ὁ καὶ ἡ,A bobus depastus:vt Aristoph.schol. in hoc Ran. loco exponit, Σπρχιὲ πῦ μέ,βούνομοί τ᾽ ἐπιστροφαί.addẽs,ex Æschyli Philoctete desumptum hoc esse. Sed Βούνομος cum accentu in penult.est βοῦς βρεπτικὸς,Bobus pascendis accommodus.vt Soph.schol.declarat in hoc Electræ loco, ὁ παὶ Κρίσαι βοωνόμον ἔχων ἀκπάν. At ἀγέλαις βοωνόμοις , quod vulg.lex. ex eodẽ Soph.afferunt,significabit tãtùm(si bene locus citatur) Boum gregibus,vel Boum more pascentibus gregibus.

C.Βούπαις,αιδος,ὁ καὶ ἡ,Bouis filius,Boue natus. idẽ quod βουγενὴς suprà. Αἰεὶ τοι βούπαισι φιλεσάζοιτο μελίσσαις Τύμβος Υμηττίῳ λευκόχρωμος μέλιτι, quoniam è tauris apes, ex equis vespæ nascuntur.

C.Βουπάμμων,ονος,ὁ καὶ ἡ, Boum possessor, Diues pecoris.

C.Βουπελάτης,ου,(q.d.Qui accedit prope boues)Bubulcus. βουκόλος,τῶδε τὸ πλησιάζειν τοῖς βουσί,καὶ κολλᾶσθαι αὐτοῖς. vt exponit schol.Nicand. Alexiph.βουπελάται τε καὶ ἀγρονομῆες. Apollon.Argon.vlt.de rugitu leonis, Δείματο δ᾽ ἄχεα λοί τε βόες μέγα πεφείκασι Βουπελάται τε βοῶν.vbi βοῶν ἑωπολογικὸν est.

C.Βουπλάσης,ου,ὁ,Qui boues fingit.Epigr.

C.Βουπλεῦρον,ου,τὸ,Bupleurum, quod Plin.lib.22,c.21,inter sponte nascentia olera à Græcis numerari scribit: cuius ibi descriptionem habes. Nic.Ther.Σπέρματα βουπλεύρου τε καὶ Ἰδαίης κυπαείσου.

C.Βουπλὴξ,ῆγος,ὁ καὶ ἡ,Boues feriens aut pungens. id est ipse stimulus quo boues punguntur. βουκεντρίς,ἡ πλεκτὸς βοῶν αἰωρεπικὸς,ἡ μάστιξ γινομένη ἀπὸ τριμματος βύρσης. vt Eust.explicat.Il.ζ,de Bacchi nutricibus, ὑπ᾽ αἰδροφόνοιο Λυκούργου Θεινόμεναι βουπλῆγι. At Βούπληγξ accentu in antepen. A bobus percussi.v.l. E T Βούπληκτος,ου,τὸ, idem quod βουπλὴξ. citatur ex Epigr.

C.Βουπτίμιος,ενος,ὁ,Boum pastor.In Epigr.

C.Βουπόλος,ου,ὁ,Qui circa boues versatur,Bubulcus.

C.Βουπόρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Ad boues trãsfigendos aptus.Herod. ὀβέλοις βουπόροις σιδηρίοις, E ferro verua ad boues torendos.Eurip.βουπόροι σφαγεῖς.

C.Βούπρηστις,εως,ἡ,Buprestis,animal(vt scribit Plin.lib 30, cap.4)simillimum scarabeo lõgipedi:quod fallit inter herbas bouem maximè,(vnde & nomẽ inuenit)deuoratúmque,tacto felle ita inflammat vt rumpat.Etymologiam autẽ huius vocabuli Nicander tradit in Alex.Ἡ καί που (inquit) δαμάλεις ἐελιάσσρας, ἄλλοτε μόχθοις, Πίμπρησιν,ὁπόπτε θῆρα νομαζόμενοι δαπέσιν). Τοιὼ ἐκα τοῦ,βούπρηστιν ὀδηκλείοισι νομῆες. De symptomatis quæ eius haustum cõsequuntur & item remediis,idẽ Nicand.tradit. Dioscor.& cæteri medici tum Græci tũ Latini. ‖Est & oleris syluestris species , vt Galen.in Hippocr. gloss. tradit,cuius & Theophr.meminit Hist.pl.l.3,c.8. Quod nõ intelligens Plin.scribit lib.22,cap 22, Buprestin magna inconstantia Græci in laudibus ciborum etiam habuere, idémque remedia tanquã contra venenũ prodiderunt. Et ipsum nomen indicio est boum certè venenum esse,quos diffilire degustata fatentur.

C.Βούπρωρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui bouẽ in prora habet.βουπρόσωπος,Hesych.βούπρωρος θυσία(vt docet Eust.)apud antiquos πεντήρα quoque dicebatur,quòd ex tribus constaret,duabus ouibus & boue, secundũ Epicharmum: aut

boue,capra & oue : aut apro,ariete & tauro. βούπρωρος autẽ dicta quòd taurus eis,vt in naui prora,præiret.Hesych. tradit sacrificium esse centum ouium & bouis vnius, qui tanquam prora illarum esset. Quò pertinere videtur ἑκατόμβη βούπρωρος apud Plut.Symp.4.

C.Βούσταθμον,ου,τὸ, Boum stabulum, Bubile. οὗ οἱ βόες ἵστανται. Pollux. Idem quod βουάλιον. E T Βούσασις,εως,ἡ, E T Βουτάσιον, E T (apud Suidam) Βουτάδιον,ου,τὸ, pro eodem.

C.Βουτροφηδὸν, Vertendo & flectendo se more boum arãtium. ἐπὶ ὁμοίως τοῖς ἀροτριῶσι βοσὶ τὰς αὐτροφὰς ποιῆς. Hesychius.

C.Βουτελέειν,Bouem immolare.θύειν,Hesych.βουθυτεῖν.

C.Βούτιμος,ου,ὁ καὶ ἡ, Bouis pretium æquans.βοῶνητος, Hes.

C.Βούτορος,ου,ὁ καὶ ἡ,Boues penetrans & transfigens.seu Bobus penetrandis & transfigendis aptus.idem quod βουπόρος. Suidas citat hunc locum adesporum, Μαυρούσιοι ἔχοισι δόρατα βουτόροις ὀβελοῖς ἴσα.

C.Βουθῶφος,ου,ὁ,Qui boues alit & pascit,Bubulcus.

C.Βούτυπος,ου,ὁ,Bouem cædens,Qui boues mactat. Athenæus lib.14, μαχείρων καὶ βουτύπων ἐπῖχον παῖν. ‖Hesychio est etiam εἶδος ζώου καλουμένου ἐμπῖς.

C.Βούτυρον,ου,τὸ,Butyrũ.Spuma lactis, (vt scribit Plin.)cõcretiũsque quàm serum. inde dictum quòd è bubulo lacte plurimum fiat. V N D E Βουτύρινος,ου,ὁ, E butyro factus. vt βουτύρινον μύρον , Butyrinum vnguentum, Diosc.lib.1,cap.66.

C.Βούφαρος,ου,ὁ καὶ ἡ,A bobus aratus.

C.Βούφθαλμος,ου,τὸ, Buphthalmos herba,similis boum oculis , vt tradit Plin. alibi scribens aeizoon maius buphthalmon & zoophthalmon aliis nominibus vocari, à Latinis sedum magnum & oculum.

C.Βυφόνος,ου,ὁ,Qui boues cædit, Qui boues mactat & immolat. ita dicebantur quidam sacerdotes. Paus.Att.πάτε τοῦδον βοῶν ἔκπειτεν ὁ βουφόνος ὅθι τὸ βωμοῦ τῶ πολιέως Διός. Athen.autem lib. 10 Διονύσου βουφόνον ἱερέα πόντα exponit πέλεκυν. H I N C Βουφόνια,ων,τὰ,Boum cædes seu mactationes : festum apud Athenienses antiquum & celebre.De quo Aristoph.Nub.Quo in loco plura de hoc schol.annotat,& Suidas in suo lexico. E T Βουφονέω,Boues macto.idem quod Βουθυτέω. Il.η,Βουφόνεον δὲ κῦ κλισίας καὶ δόρπον ἕλοντο.

C.Βυφορβὸς,οῦ,ὁ,Qui boues pascit, Bubulcus. Plato Polit. de βασιλεῦ loquens,ἀλλ᾽ αὐτὸς τῆς ἀγέλης βοῦς ὁ βυφορβὸς, αὐτὸς ἰατρὸς,αὐτὸς οὗ νομεφθυτῆς. V N D E Βουφορβία,Armenta,Eurip. E T Βουφορβέω,Boues pasco.Euripid. Alc. Ἑλθὼν δὲ γαῖαν τῆνδ᾽ ἐβουφόρβουν ξένῳ.

C.Βούγλωσος,ου,ὁ καὶ ἡ,Bubulas pupillas habens, id est pulchras. bubuli enim oculi pulchri censentur. Nonnus, ὄμμα βοογλώσσοιο πρεσσύπου.

C.Βοζυγιον,ου,τὸ,Boum iugum.

C.Βοοθύτης,ου,ὁ,Qui boues immolat.βουθύτης.

C.Βοοκτασία,ας,ἡ,Boum cædes seu mactatio.Epigr.

C.Βοοσταγία,ας,ἡ,Boum mactatio.Epigr.

C.Βοόθρεφος,ου,ὁ,Qui boues nutrit seu pascit.βουθρέφος.

C.Βοάσπιον,ου,τὸ, Clypeus è boum agrestium pellibus , vt docet Eust. Od.π, δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε Καλλιπέειν,ἠδ᾽ δοιὰ βοάσπια χερσὶν ἐλέσθαι. Etymolog.exponit τὰ ἐκ βοῶν [ὅ ἐστι μάχης] ἀχρειόμενα λάφυρα.i.Manubiæ,Spolia. A T Βοάσπιος,Stultus,Stupidus. ‖Itẽ fluuius Locrorũ.Il.β.

C.Βοαίθεον,ου,τὸ,Galenus apud Hippocr.exponit βόφθαλμον,dicens χρυσοειδὲς ὀφθαλμὸν quoque appellari.

C.Βοαρμία.ας,ἡ,epitheton Mineruæ,τῶδε τὸ σωαρμόσαι καὶ ζεῦξαι εἰς ζυγὸν καὶ ἀροῦσθαι βόας.

C.Βοαύλιον,ου,τὸ,Boum stabulum, Bubile. idem quod βούσταθμον & βούσασις, vt tradit Pollux.

C.Βοιγενὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, Boue prognatus. idem quod βουγενής. Epigr.βοιγενὲ ἔσπ μελίσσας.

C.Βοιλασία,ας,ἡ,Boũ abactio.Il.λ,– Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη Ἀμφὶ βοιλασίῃ. E T Βοιλάτης,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui boues abigit:vt in Epigr.lib.2,titulo εἰς κλέπτας,Βοιλάτης Mercurius dicitur pro Boum abactor.signif.etiam Qui boues agitat. Cuius fœmin. est βοιλάτις, ιδος, Boum abactrix vel agitatrix. βοιλάτιν ῥάβδον. Epigr.i.βουπλῆγα. V N D E Βοιλατικὴ,ῆς,ἡ,Ars agitandi boues, seu bucolica.vt à Ficino exponi scribunt v.l. E T Βοιλατέω,ῶ, Fut.ήσω, Boues agito seu impello. quod Poll. citat ex Aristoph.

C.Βοώνης,ου,ὁ,Boum emptor. Hoc nomine appellatus fuit magistratus quidam Athenis,fortasse qui hostias emebat,vt scribit Bud. Demosth. contra Mid. μισηρίων ὅθι μελητῶν καὶ ἱεροποιόν ποτε,καὶ βοώνην,καὶ τὰ τοιαῦτα δή. A T Βοώνητος,ου,ὁ καὶ ἡ,Boue seu bouis emptus. βοώνητα Hesych.exponit ὅθι ὠνῆ βοῶν δοθέντα.

C.Βοώπης,ου,ὁ,Bubulos oculos habens ,id est μεγαλόφθαλμος,vt tradit Eustath. Alii exponunt ἀόφθαλμος,&καλὴν, quòd boum oculi pulchri videantur. alii μελανόφθαλμος. Fœmin.est βοῶπις. Iliad.α,βοῶπις πότνια Ἥρη. Frequenter apud Hom. deabus hoc epitheton tribuitur, cui Eustath.simile esse dicit ἀρώπη. A T Βόωψ Vide in Βόαξ.

C.Βοῶτης,ου,ὁ, idem quod Βοιλάτης ,Boum agitator, Bubulcus.(nam bubulcus à Paulo iurisc.dicitur etiam qui bobus arat.) ‖Est item eius nominis signum cæleste quod Arctophylax etiam dicitur & à quibusdam Auriga: Οὠρεχ᾽ (vt scribit Aratus)ἀμαξάης ἐπαφώρμος εἶδεται ἀρκτῳ. Latini quoque Booten vocant.

C.Βοῖκλεψ,idem quod βούκλεψ, Boum fur. Athen.lib.9,à Sophocle Mercurium sic appellari scribit : quo sensu in Epigr.βοιλάτιν dictum paulo antè docui.

C.Βόσπορος,ου,ὁ,Bosporus.(q.d.Bouis traiectus)Duo huius nominis freta sunt , quorum alterum Bosporus Thracius, alterum Cimmericus dicitur: hac causa Bospori vocati (vt scribit Amnian. Marcell.l.22,) quòd per eos quondam Inachi filia mutata (vt poetæ loquuntur) in bouem, ad mare Ionium permeauit. Quod & Æschylus in Prometh.indicat. Apollon.Arg.2,Πνοιῇ δινήεντ᾽ αἰὰ βόσπορον ἰδύνοντο. V N D E Βοσπόρειος,ου,ὁ,Bosporius. Sophocl.Βοσπορείων πταμῶν ἴδρις.

C. Ἀβούτης,ου,ὁ,Bobus carens. Hesiod. Dieb. – κρατίλιω δ᾽ ἔδακ᾽ ἀνδρὶς ἀβούτῃ , de gruum clãgore arationis signũ dante & hyemis aduentum nuntiante. ‖Etymol.verò exponit ἀκτήμων ἄπορος , deduceitq; à βοῦν: ac si esset ἄβοτος,Egenus,Non habens vnde pascatur,seu Non habens pecora.βοτὰ enim pecora sunt. C V I C O N T R. Πολυβούτης,ου,ὁ, Multas boues seu multa pecora habẽs. Il.ι, Ἐν δ᾽ αὖ ἄνδρες ναίοισι πολύρρηνες, πολυβοῦται, id est πολυθρέμμονες. A T Πόλυβος Od.ι, ab eodem Homero sutor quidam eo nomine dictus est quòd multas βοῦς (id est βύρσας seu pelles bouinas)haberet,vt scribit Eust.

C.Δεκάβοιος,ου,ὁ,Decem boum (id est eius nominis nummũm)pretio æstimabilis. Plut.Theseo, ἔκοψε δὲ καὶ νόμισμα βοῶν ἑξακοσίων ἀξίας, ἢ δεῖ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον, ἢ δεῖ τὸν Μίνωος στρατηγὸν ἢ πρὸς χειρίαν τοῖς πολίταις καλῶν. ἀπ᾽ ἐκείνου δέ φασι τὸ ἑκατόμβοιον καὶ τὸ δεκάβοιον. Quò referendum est & quod ex Draconis legibus citat Pollux,ἀποτίνειν δεκάβοιον. S I M I L E huic est Δωδεκάβοιος Duodecim boum,seu eius nominis nummũm, pretio æstimabilis. E T Εἰκοσίβοιος, S I V E Ἑικοσάβοιος,per pleonasmum τῶ ε, & θῆτα τῶ ι εἰς α , Viginti boum , seu eius nominis nummũm pretio æstimabilis.Odyss.α,de Laerte qui Euryclea emerat, – ἑικοσάβοια δ᾽ ἔδωκεν. vbi Eustath. exponit, σταθμός τις ὕλης μεταλλικῆς δι᾽ οὗ εἴκοσι βοας ἐωνήσατο. E T Ἑκατόμβοιος,ου,ὁ,Centum boum (seu eius nominis nummũm) pretio æstimabilis.Bud. in lib. De asse vbi de βοῦς monetam quandam significante tractat , Quare ἑκατόμβοιον (inquit) dictum quicquid duabus minis Atticis æstimabile esset , id est ducentis drachmis. Inde Hecatomboea arma apud Homerum Il.ζ, (vt quidam volunt) vbi Homerus permutationem armorum Diomedis & Glauci scripsit. Vide præcedẽs δεκάβοιος , ἐνεάβοιος sequens. Il . β,– ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος, id est, ἑκατὸν βοῶν.i.ζώων ἄξιος, Eustath. Et Iliad.φ,– ἑκατόμβοιον δέ τοι ἤλφον. vbi exponit idem Eustath.σταθμοῦ τι εἶδος, quam expositionem pleniorem habes in Εἰκοσάβοιος proximè præcedente. E T Ἐννεάβοιος, Nouem boum, seu eius nominis nummũm pretio æstimabilis.Il.ζ,de Glauco, Ὅς ποτὲ Τυδείδην Διομήδεα πύχε᾽ ἄμειβε Χρύσεα χαλκείων , ἑκατόμβοι᾽ ἐννεαβοίων, id est(vt in Pandectis archetypis legitur) Aurea æreis, centenaria nouenariis. E T Τετράβοιος,Quatuor boũ seu eius nominis nummũm pretio æstimabilis. Cu-

iusmodi & alia reperiri poterunt aut fingi.

C. Ἐπίβοινος, ν, ὁ καὶ ἡ, vt ὅπιβοινον θῦμα, Sacrificium post seu præter bouis immolationē factū. apud Lycurgum, οἱ περὶ τῆς ἱερείας. De quo Harpocrat. ex Philochori lib. 2 affert, ἐαν δέ τις τῆι Ἀθηνᾶ θύῃ βοῦν, αἰαγκαῖον ὅτι καὶ τῇ Πανδρόσῳ οἶνον μετὰ βοός· καὶ ἐκαλεῖτο τὸ θῦμα ὅπιβοινον.

C. Ἐχέβοινος, ν, τὸ, [Lorum aratro] bouem adiungens & applicans. Pollux lib. 2, ὁ δὲ πλατὺς ἱμὰς ὁ τοῦ ζυγῶ προσκαταπαλόμενος, ἐχέβοινον ἢ μεσόβοινον καὶ μεσάβοινον καλεῖται.

C. Μεσόβοινον, ET Μέσαβον, poeticè, ν, τὸ, Medium inter boues iunctos lignū, vt Suid. exponit: vt alii, ἢ τὸ ζυγοῦ ξυλοφὴ, ἔνθα αἱ αὐχένες τῶν βοῶν δέδενται): vt alii, λῶρον τὸ πρὸς τοῦ ζυγοῦ, ᾧ τὰς δέδεται ὁ ἰσοβοῦς, Lorum quo temo iugo alligatur. Polluci verò idem est cum ἐχέβοινον, vt modò ex eo annotaui. Hesiod. Erg. βοῶν ὅλον νώτου ἵκηαι Ἔνδυνον ἑλκόντων μεσάβῳ. Vbi Tzetzes, Μέσαβοι δὲ (inquit) οἱ λῶροι, οἱ μέσοι ὄντες τοῦ ζυγοῦ, καὶ σωδέοντες τὸν ῥυμὸν τοῦ ζυγῶ. VNDE Μεσαβόω, ῶ, F. ώσω, quod Varin. propriè esse dicit lungo boues, βοῦς ζευγνύω, abusiuè verò ad alia quoque animalia transferri.

C. Ἰσοβοῦν, ης, ἡ, ET Ἰσοβοῦς, έως, ὁ, Lignum quod inter vtrunque bouem medium est, & cui boues quasi assistunt, Temo. quod enim in curru & ἀπήνη est ῥυμός, id in aratro est ἰσοβοῦς, vt tradit Eust. addens, barbarè dici σαβάελον quasi ἰσοβοάελον. Polluci est τὸ μετὰ τὴν ζύγν [ξύλον.] At Tzetzi ἰσοβοῦς, ἔνδυνον, & ῥυμός, idē sunt. Hesiodus Erg. quum docuisset πρίνινον ζύγν eligendum esse, eúmque firmissimum atque solidissimum, addit, Βοῦν, αὐ Ἀθηναίης δ' μῶς ἐν ἑλύματι πῆξας, Γόμφοισιν πλάσας πρὸς ἀρήρετον ἰσοβοῦν.

C. Ἑκατόμβη, ης, ἡ, Sacrificium centum boum, (quale Conō Lacedæmoniis deuictis apud Cnidū, obtulisse diis scribitur) seu pecorum. (partem capiendo pro toto. nam in ἑκατόμβῃ Homerus complectitur etiam ἀρνας & αἶγας.) quomodo & Pindarus dixit, πάντα ἑκατὸν θύεν. Alii intelligūt θυσίαν ἐξ ἑκατὸν βάσεων, id est πδῶν, in qua immolarentur animalia quadrupeda vigintiquinq; quorum pedes centum numero. Alii finitum numerū pro infinito acceperunt, vt ἑκατόνζυγον ἵππον pro πολύζυγον, & similia. Vnde Eust. & χιλόμβην fingit. Iulius Capitolinus in vita Maximi & Balbini impe. paulo aliter describit. Hecatombe autem (inquit) tale sacrificium est: Centum aræ vno in loco cespititiæ extruuntur, & ad eas centū sues, cētum oues mactantur. nam si imperatorium sacrificium fit, centum leones, centum aquilæ, & cætera huiusmodi animalia centena feriuntur. VNDE Ἑκατόμβαια, τὰ, Festum quo hecatombe peragebatur, celebrari solitum antiquitus in Laconica singulis annis, eo quòd ἑκατόμπολις esset: vt Eust. autor est. ET Ἑκατομβαιών, ῶνος, ὁ, Mensis cuiusdam nomen ab istis sacrificiis fieri tum solitis denominati, quem Hippodromium Bœotis, Macedonibus Loum vocari scribit Plutarchus. Etymolog. κρονίων ἀνὰ appellatū fuisse: Gaza verò solstitium æstiuum in hunc incidisse, primiūque Atticorum fuisse, autor est. Interpretum Plutarchi alii Maium & Aprilem, alii Iunium, quidam & Augustum dixerunt.

Βοάελον, ου, τὸ, Ad boues pertinens, Boarium. v. l.

Βόειος, ν, ὁ, ET Βόεος, poeticè, Bubulus, Bouinus. Odyss. ξ, — δέρμα βόειον. Sic βόεια κρέα, pro quibus absolutè βόεια etiam, subintelligēdo κρεα, Alex. Aphrod. dixit. Et metaphoricè apud Aristoph. βόεια ῥήματα, pro μεγάλα καὶ κτύπου πλέα, vt schol. explicat, ὑψηλὰ καὶ ἀσφήφατα, Grādia verba, Sesquipedalia. Il. ψ, — βοέοισιν ἱμᾶσιν, Bubulis loris: id est ἡνίοις. Nonn. βοέης μίμημα χθονεθλης ἄνδρα συνωλέων, Hominem vt bouem mactans. βοέη ἀγέλη, Armenta bucera, vt Ouid. vocat, & Bucera secla, Buceriósque greges, vt Lucret. At quòd Eleæ mulieres Bacchum precabantur vt βοέῳ ποδὶ ad se veniret, Plutar. exponit μεγάλῳ. cuius loci explicationem fusiorem apud eum in Problem. Hellen. reperies. HINC Βοέια, siue Ionicè Βοείη, ET poeticè exempto ι, Βοέη, sub. δορά, Bubula pellis: item Clypeus è bubulo corio factus. Il. χ, - ἐπὶ ὑχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην Ἀρνύσθην. vbi Eust. exponit ἢ τὸν βύρσαν τοῦ ποιοῦντος βοός, ἢ τὸν ἀσπίδα. At in illo Odyss. χ, — βοὸς σ' ἀπέδωκε βοείην, πρὸς ὁμοῦ additum fuisse βοὸς, idem Eust. annotat, vt in βοεκόλος βοῶν, βοεπελάτης βοῶν. Od. υ, Καμμορῶ ἀδέψητον βοείην σόρεσ'. HINC COMP. Ἐπιβόειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex septem bubulis pellibus factus. ἐπιβόυρσος, ἐπιβόειος, vt Eust. declarat. Il. ν, — σάκος αἰόλον, ἐπιβόειον. Metaphoricè capitur pro Impenetrabilis & infractus. quo modo Aristoph. Ran. θυμοῖς ἐπιβοείοις dixit, id est μεγάλοις. (PRO QVO Ἐπιβόειος apud Soph. reperitur, à βοῦς significante βύρσαν, vt suprà docui. ἐπιβόειον ἄρρηκτον σάκος.) ET Ὠμοβόειος, siue Ὠμοβόεος, siue Ὠμοβοΐος, siue Ὠμοβοῖνος, E crudo bouis corio factus. Epigramm. lib. 2, Καὶ τέα μοι κυάθους ὠμοβοειότερα, Quū miscueris mihi tres cyathos multo crudiores. metaphoricè enim hic pro Crudus accipitur. Herodot. ὠμοβοείων δερμάτων, Bubularum pellium crudarum. Ὠμοβοῖοις verò & ὠμοβοῖνοις metaphoricè vocari eos qui in prima iā senectute sunt, tradunt v. l. Ὠμοβοῖνι autem substantiuè f. δορᾶ, pro cruda bouis pelle citant eadem lex. ex Herodoto: sicut & Ὠμοβοῖνας Suidas exponit βύρσας. ET DERIV. Βοεικός, & Βοεικός, οῦ, ὁ, E bubula pelle factus: item simpliciter Bubulus. Thucyd. lib. 4, ζεύγεσι βοεικοῖς, Iugis boum. Item βοεικὸν, τὸ τοῦ βοὸς κρέας, vt υἱεικὸν, Bubula, Suilla, Bud.

Βοϊκός, οῦ, ὁ, Bubulus, vt & βοεικός.

Βοΐδιον, ET Βοΐδάριον, ν, τὸ, Bucula, Virg. Buculus, Colum. Athen. l. 12, Θύσιον ἤδη βοΐδια. Λεωτρεφείου λεπτότερα. In Epigr. Βοΐδιον etiam reperitur tribus syllabis.

Βούβελα, Bubulæ carnes. κρέα βόεια, Hesych.

Βούβαλος, ν, ὁ, ET Βούβαλις, ίδος, ἡ, Bubalus. Æschyl. λεοντοχόρταν βούβαλιν νεαίτερον. Soph. γηγενῆ βούβαλιν. Eustath. βουβάλων δὲ [νεογνά,] πῶλοι. De hoc animali Aristot. lib. 3 Hist. anim & Herodot. ‖ Hes. est etiam ἀστράγαλος.

Βούτης, ν, ὁ, Bubulcus, Βουνόμος, Suid. Adiectiuè verò capitur βούταν φόνον, quod tragicè dici posse proiecta ἑκατόμβη tradit Eustath. id est Bubulam cædem, seu Boū mactationes & immolationes. ‖ Est etiam nomen proprium.

Βούκος, ET Βουκᾶος, ου, ὁ, idem. Theocrit. Idyll. 1, Ἐρασίνα βουκᾶε. Nic. βουκᾶος ὀρειτύπος. i. ἄγροικος, Eust. Βῶκας Doricè dicitur pro eodem. id est Bubulcus, Messor, apud eundem Theocr.

Βωνίτης, ου, ὁ, Bubulcus, Rusticus. Hesych.

Βοῖδης, ν, ὁ, πρᾶος, ἀνόητος. Eust. ex Menan. Βοῦς enim metaphoricè pro homine stupido & αἰαθῆτῳ accipi suprà declaraui.

¶ Βου quoq; particula cum nominibus multis & verbalibus componitur, vbi non bouem significat, sed potiùs significationem eiusmodi dictionum auget. vt in Βουβαρας, Qui instar bouis grauis (id est tardus & stupidus) est, μέγας καὶ αἰαθῆτης, quemadmodum Eust. ex Herodiano explicat. Et βούβαρα, μεγάλα, apud Hes. Ab eodem exponitur etiam μεγαλοαυτής. deducit enim à βάρος, quod pro naui apud Herod. sæpe vsurpatum reperitur. Huiusmodi sunt Βούβοσις, Βούβρωσις, Βουγαῖος, Βουκόρυζος, Βούλιμος, Βούνεβρος, Βούπαις, Βουπαλις, Βούπεινα, Βούπιμον, Βουφαγος. quorum singula suis locis vide.

G BO'Ω, ῶ, F. ὁσω, & ὠσω, (vt tradit Eust. deducens inde βόσις & βοτὴρ, item Βώπωρ,) Pasco. Thema insitatum, pro quo in vsu est βόσκω.

Βόσις, εως, ἡ, Pastus, Cibus. Il. τ, Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολῆς ἀλὸς ἐς μέγα λαῖτμα Ῥίψ' ὅπιδινήσας βόσιν ἰχθύσι. VNDE Cōpos. Βούβοσις, εως, ἡ, Voraciras. πολυφαγία. Hesych. ET Εὐβοσία, ας, ἡ, Pabuli bonitas seu vbertas, Bonum nutrimentum. ἀθορία. Theophrast. histor. plant. lib. 1, cap. 18, ὅσα δὴ φέρει δι' ἀβροσίαν καὶ χώρας ἁρετῶ ἀθρόοις τοῖς καρποῖς.

Βοτὴρ, ῆρος, ὁ, Pastor. νομεύς. Od. ο. Soph. βοτὰ καὶ βοτῆρες ἱππονόμοις. Plut. Camillo, ποιμένων καὶ βοτήρων. Idem Soph. Aiace κύνας βοτῆρας adiect. vsurpauit pro pastoritiis canibus, seu ποιμενικοῖς. HINC Fœm. Βότειρα apud Eust. A QVO com. Πουλυβότειρα, Quæ multos pascit

seu alit. Il. φ, — ὅθι χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

Βοτικὸς, οῦ, ὁ, Pastoralis. βοτρικὴ ἐστὶ, Pastorium festum.

Βοτῖρες, Casæ pastorū, Gurgustia. Plut. De f. Rom. βοτῖρες, καὶ καλύβαι, καὶ σταθμοὶ νομέων. Gurgustia pastorū, armentariorumq; stabula. Sed mēdi suspecta est illa scriptura.

Βοτὶς, θρὴν, seu Βοσκὴ, Suid. AT Βοτὶς, οῦ, τὸ, Pecus, idem quod βοσκημα. propriè Pecudes quæ pascuntur. Soph. Aiace, ὁ λέσσω Δαναῶν βοτὰ καὶ λείαν. Aristoph. ἀλεκτρυόνας καὶ πᾶλλα τὰ βοτὰ ζωπί. Sic poeta quidam βοτὰ πόντου dixit.

C. Αἰγίβοτος, ν, ὁ καὶ ἡ, Capris pascendis aptus. Od. ν, de Ithaca, Αἰγίβοτος σ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος. Diod. Sardianus in Epigr. Αἰγιβότου Σκύρου λιπὼν πέδον.

C. Βούβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bobus pascendis aptus. Vide in Βοῦς.

C. Εὔβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pascuus, Pascuis abundans, Pascendis pecoribus aptus. Od. ο, — ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν Εὔβοτος, εὔμηλος. i. οἷς βόσιν καὶ τροφὴν ὅθεν τοῦ εἶδος, vt Didym. exponit. Plutarch. Cam. βρέμμασιν εὔβοτος χώρα, Pecoribus pascendis peraccommodata regio. ‖ Item, Bene pastus. ἀβράφης. Theocr. Idyll. ε — ἀλλ' ἄγε καὶ τὸν εὔβοτον ἀμμὶν ἔρεισδε.

C. Ζάβοτος, ν, ὁ καὶ ἡ, Admodū abundans pascuis. Item, Abundans pecoribus. πολύφορβος, πολύκτιμος. Hesych.

C. Θηρόβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A feris depastus. Item, Feris pascendis aptus.

C. Πελωβόβοτος, Pastu seu cibo superabundans. vt πελωτόβοτος τράπεζα apud Nonn.

C. Πολύβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multis pascendis aptus. πολλοῖς τρέφων, λιπαρὸς, Suid.

C. Σύμβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Compascuus.

C. Ἀγροβότης, ου, ὁ, Qui in agris pascit. Sophocl. ὡς ποιμὴν ἀγροβότας.

C. Αἰγαβότης, ου, ὁ, Caprarum pastor, Seu adiect. Capras pascens, vt in Leonidæ epigr. ὅς τε τὸν αἰγιβότην Παὶ καπέχεις σκόπελον.

C. Οἰοβότης, ου, ὁ, Solus seorsum ab aliis pascens. Soph. Aiace, Νῦν σ' αὖ φρενὸς οἰοβότας, φίλοις μέγα πέμπος ὄρνιτας. i. vt schol. exponit, αὐτὸς ἑαυτῷ διάνοιαν βίσκων, μόνος ὢν τοῦ λογισμῶ, καὶ μηδενὶ πειθόμενος. seu ἐθῶν αὐτῶ φρένας, vt simile sit illi Homerico, Οὐ θυμὸν κατέδων, πάτον αἰθρώπων ἀλεείνων. seu ὁκοῖς φρενῶν διάνοιαν καὶ ἀποπλανηθεὶς, metaphora sumpta ab ouibus quæ huc illuc vagantur, & solæ seorsim pascuntur.

C. Γοβότης, ν, ὁ, Qui sues pascit, Subulcus.

Βοτίμα, τὰ, Pascua. Thucyd. ἐκ βοτιμίων, Pascuorum nomine.

Βωπωρ, ορος, ὁ, Pastor. idem quod βοτὴρ præcedens. Od. ξ, Βόσκοισι ξεῖνοί τε καὶ αὐτῶ βώπορες ἄνδρες.

Βώπης, ν, ὁ, Pastor. Cuius fœm. Βῶπις. Eust.

C. Παμβῶπις, ἡ, Omnes pascens, Omnium altrix. simile Homerico illi πουλυβότειρα. Soph. Phil. Ὀρεσίβοα παμβῶπι γῆ. id est πάντας τρέφουσα, πολυθρέπτειρα.

¶ Βόσκω, F. σήσω, (à βοσκῶ) Pasco. Od. ξ, — αἰπόλια πατέ' αἰγῶν Βόσκοισι ξεῖνοι. Item Alo. sub. more pecudum. vt in quodam Odyss. loco, σῖτον δὲ καὶ ἀπίζων κτ' δῆμον γαστέρα βοσκήσεις. Cui simile est Od. α, — εἶά τε πηλοῖς Βόσκει γαῖα μέλαινα. id est (vt Eust. exponit) βόσκει ὡς ἄνδρας ἀλογίστως ζῶντας κατά τινα βοσκήματα. Aristoph. Neb. ἄνδρας μεπωροφένακας, οὐδὲν δρῶντας, βόσκουσ' ἀρχεῖ. In pass. quoq; frequenter vsurpatur in iisdem significationibus. Od. φ, — ἠὺτε τῶρος Βοσκόμενος λειμῶνι. Soph. Τέως δὲ κούφοις πνεύμασι βόσκου. Aristot. De mundo, ζῶα τὰ ἐν αἰεὶ καὶ ἐπὶ γῆς καὶ ἐν ὕδατι βοσκόμενα.

Βοσκὸς, οῦ, ὁ Pastor, νομεύς. v. l.

Βοσκὴ, ῆς, ἡ, Pastus, Pabulum. θρὴ, Hesych. Apud Athen. lib. 13, poeta quidam, ἡ δὲ πίκπαι βροτῆς Μήλων τε βοσκαὶ καὶ βίον δημήτειον.

Βοσκαὶ, άδος, ἡ, Pascens, Pastui indulgens. Nicand. Ther. φορεῖ δὲ τε βοσκάδα νηδὺς Εὐρείαν. Apud eundem βοσκαὶ ὀρταλίς, id est νομὰς ὄρνις, vt schol. exponit. VNDE Βοσκάδιος, ν, ὁ, Pascua carpens, Altilis. sic enim interpr. quidam apud eundem Nicand. βοσκαδίης χλωὸς νέον ὀρταλιχῆα. ‖ Βοσκαὶ est & auis marinæ seu palustris nomē, similis anati, minoris tamen: vt scribit Aristot. Hist. anim. lib. 8, cap. 3. quam videtur intelligere Columella l. 8, cap. 15, scribens, Clausæ pascuntur anates, querquedulæ, boscides, phalerides, similésq; volucres quæ stagna & paludes rimantur. ‖ Est etiam picis aridæ species quædam, de qua Diosc. lib. 1, cap. 98, γίνεται δ' αὐτῆς ἡ μὲν ἰξώδης, βοσκὰς καλουμένη· ἡ δὲ, ξηρά.

C. Ἀνροβοσκὸς, Πορνοβοσκὸς, Υοβοσκὸς, & similia, vide suis locis.

C. Προβοσκὶς, ίδος, ἡ, Promuscis, vt Plin. vocat. Cicero elephantorū manum appellat. Græcè προνομαία alio nomine dicitur. Aristot. μικτὴν ὦ πλὴν θρίξ πρὸς τὴν γένεται, καθάπερ χιεὶ χρώμενος, πρὸς τὸ στόμα. Aret. οὗ τε οἱ πρόσθεν προβοσκίδα πλώδε καλέουσι· ὅθι πρόσθεν γὰρ τῶ ζώου τῆδε βόσκεται. Tribuitur & muscis, item sepiis, loliginibus, & loliis piscibus ab Aristot. Anim. lib. 4.

Βόσκημα, ατος, τὸ, Pecus, Animal quod pascitur. Xenophon Hellen. 4, ἔλαβεν παμπληθῆ καὶ βουκόλια, καὶ ἱππηφόρια, καὶ ἄλλα παντοδαπὰ βοσκήματα. Et βοσκήματα θαλάσσης apud quendam poetam. VNDE Βοσκηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt βοσκηματῶδης ἄνθρωπος, apud Eustath. & quod v. l. interpretantur Pecuarius.

Βόσκησις, εως, ἡ, Pastio.

Βοσκητέον. Pascendum. Aristoph.

C. ΑΠΟβόσκομαι, Depasco, Aristoph.

C. ΕΚβόσκω, Depasco, Absumo. Alex. Aphrod. ὁκ πολλῆς ὑγρότητος, ὁκβοσκησάσης τὰ ὑγρὰ γίνεται ἡ δίψα. In pass. quoque voce eadem significatione vsurpatur apud eundē, ὑγρότητα ὁκβοσκόμενος ἥλιος. id est διεφθίων, ὁκβιβρώσκων. Exhauriens.

C. ΕΠΙβόσκω, Pasco, seu Pasco super. Homerus Batrach. Οὐ πύτλοις χλωροῖς ὅπιβόσκομαι, Nō pascor betis viren tibus. In pass. voce capitur etiam pro Depasco, Absumo. Herodian. l. 1, πάντα ὅπιτῶν τὸ πῦρ ἐπιβόσκει. VNDE Ἐπιβόσκησις, εως, ἡ, Depastio. Theophr. De caus. pl. lib. 5, cap. vlt. χαλεπαὶ δὲ καὶ ὅπιβοσκήσεις, ὅτ' σωεπκάσιν ἅμα τῇ τρυφῇ καὶ ἀφαιρέσει. ET Ἐπιβοσκὶς, ίδος, ἡ, Promuscis. vt tradunt vulg. lex. ex Arist. lib. 4, de partibus animal. ET Ἐπιβώπωρ, ορος, ὁ, idem quod βώπωρ & βωπὴρ, Pastor. Odyss. ν, νέω ὅπιβώπορε μήλων.

C. ΚΑΤΑβόσκω, & Καταβόσκομαι, Depasco.

C. ΠΕΡΙβόσκομαι, Circumpascor. Item Circumhabito apud Dionys. De situ orbis.

ΒΡΩΣΚΩ, ET Βεβρώθω, ET Βιβρώσκω, F. ώσω, Comedo, Depasco. Il. χ, Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ'· ἐδὺ δέ τε μιν χόλος αἰνός. Pro quo Virg. — coluber mala gramina pastus. Callim. hymno in Iouem, ὅθι ὁ γλυκὺ κήδεον ἔβρως. Iliad. σ, Ὦμον βεβρώθεις Πελάμων Πελάμοιό τε παῖδας. Vnde in pass. βεβρωμένα, Comesa, Adesa.

Βρῶμα, ατος, τὸ, Cibus, Eduliū, Esca. Xen. Pæd. 4, παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα. Apud eundem βρῶμα καὶ πόμα. Athen. lib. 7, Ἐκάτης βρώματα καλεῖ τὰ μαγίδας. ‖ Item Quod exesum & erosum est. Diosc. lib. 1, cap. 142, καὶ πρὸς ὀδόντων πόνους ἐνεργεῖ, ἐνπθέμενον εἰς τὸ βρῶμα.

Βρώμη, ης, ἡ, Cibus. θρὴ. Odyss. κ, ἀλλ' ἀγε τ' ἐάσετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον.

C. Ἐμβρωμα, ατος, τὸ, Ientaculum, τὸ πρωΐνον ἄριστον. vt quidā exponunt. ‖ Item Erosio, seu Idipsum quod erosum est. vt ἐμβρώματα ὀδόντων apud Dioscor. Cauernæ dentium.

Βρωματίζω, ET COMP. Ἐμβρωματίζω, Cibum do. σιτίζω, Greg. de Christo, ὀξος πιτίζεται, χολὴν βρωματίζεται.

Βρῶσις, εως, ἡ, Cibus, & ipsa comedendi actio. Od. ο, παρέχει βρῶσίν τε πόσιν τε. Hesiod. Theog. Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἄσιν Βρώσιος. Xen. πρὶν μὴ δὴ βρώσιος καὶ πόσεως οὕτως κατεσκευασμένος ἦν. ‖ Item Adesio & Erosio. vt apud Matth. cap. 6, σὴς καὶ βρῶσις, vbi exponitur Tinea & ærugo. VNDE Βρώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Edulis, Esculentus, Qui comedi potest. τὰ βρώσιμα, Edulia, Esculenta. ET Βρωσίω, Esurio, Edere cupio. βρωσιῶν ἔχω, seu ἐφίεμαι βρώσεως, vt Eust. exponit.

C. Ἀβρωσία, ας, ἡ, Cibi penuria. ἀσπία, Pollux.

C. Βουβρωσις, εως, ἡ, Magna fames. Item, Tristitia, Acerbus dolor. Il. ω, Καί κ' κακὴ βούβρωσις ὅθι χθόνα δῖαν ἐλαύνῃ. Nic. in Ther. de quinta specie scorpionum, Τοίη οἱ βούβρωσις ἐπέσκληκε. Eustath. annotat esse & dæmonis cuiusdam nomen apud Iones. At v. l. pro quadam volucri à Nic. accipi testantur.

Βρωτὴρ, ῆρος, ὁ, q. d. Comestor, Qui comedit. vt βρωτῆρες ὀδόντες apud Nic.

Βρωπς, οός, ό, Qui comedi potest, Vescus, Edulis, Esculētus. Poeta quidam apud Athen.lib.7, de salpa, βρωτὴ ὃ μάλιστ Ἐπὶ θεζομένου σίτου. Βρωτὴν verò frequētissimè genere neutro pro edulibus seu esculentis capitur. Xen. ἀσκεῖν εἰς κράτιστα πρὸς ὁδὴν θυμίαν βρωτῆ καὶ ποτῆ. Pythag. Aur. carm. Ἀλλ' ἔργου βρωτῶν ὧν ἐπόμβρ. VNDE Βρωτικός, ή, όν, Edax, Cibi auidus. ET Βρωτὺς, ύος, ἡ, Cibus, Esca. Od. σ, — καὶ οὐκ ἔπ κεύθετ θυμῷ βρωτὸ οὐδὲ ποτῆτα. Il. τ, Τμεῖς δ' ἐς βρωτὸ τρεώτον. AT Βρωτίμη quod Athen.l.3, pro pane furfuraceo, i. ἀπὸ πυρίου ἄρτου à Philemone poni scribit, quem B ὄβυκον seu πύκονον Amerias & Timachidas vocent, huius loci non est.

C. Ἄβρωτος, ή, ὸν καὶ ἡ, Non exesus, vel Qui exedi non potest, aut non solet, Cariem & teredinem non sentiēs. Diosc. Vt autem ἀβρὼς fit à secunda persona βέβρωσαι, ita hoc à tertia βέβρωται.

Ἄβρωτος, Non esculentus, Non aptus esui, In cibos non admittendus. Plut. Symp. 8, πολλὰ γὰρ ἦν ἀκύστων καὶ ἀβρώτων τρεόπερον, ἤδιστα νωῦ. ‖ Ἄβρωτος, pro ὀνῆστις ex Soph. citat Pollux lib. 6.

Ἄβρυστος, aut Ἄβροστος, ή, ὸ βιβρωσκόμενος. Sic apud Hesychiū C nō sine manifesto mendo. Crediderim legendum, ὁ μὴ βιβρωσκόμενος. i. Qui non comeditur. Et nisi præcederet ἄβρυστος, putarem ἄβρωστος scribendum.

C. Εὔβρωτος, ου, ὸ καὶ ἡ, Qui comedi facilè potest, Vescus, Edulis. Athen. lib. 3, εὔβρωτος τρεὸς ξηροφαγίαν.

C. Ἡμίβρωτος, ου, ὸ καὶ ἡ, Semiesus, Semiadesus. vt ἡμίβρωτοι χῶιες apud Xen. Anab. 2.

C. Ὠμόβρωτος, ή, ὸ καὶ ἡ, Qui crudus comeditur. Nic. Alex. ἄλλοτε δ' αὖτ' Νείμαις ὠμόβρωτον ἄδην, ἀνὰ φύλλα τ' ἀμέλξας.

C. Ἀβρὼς, ῶτος, ὸ καὶ ἡ, Non exesus, Non adesus, in Anth. epigr. D Fit à βέβρωσαι secunda persona præter. pass. πρὸ βρώω, eodem modo (vt opinor) quo ἀτρὼς à τρώω, præfixo illic, vt hîc, α priuatiuo.

C. Ἡμιβρὼς, ῶτος, ὸ καὶ ἡ, Semiesus, Semiadesus. Epigr.

C. Νεοβρὼς, ῶτος, ὸ καὶ ἡ, Modò pastus, Qui non ita dudum cibum sumpsit. V.l. ex Hippocr.

Ἀναβρώσκω, (pro quo & Ἀναβιβρώσκω dicitur) Corrodo, Exedo. Futurum habet ἀναβρώσω tanquam ab ἀναβρώω. vt & βρώσω dicitur tanquam à βρώω, non βρώσκω. Hesych. ἀναβρώσκων explicat καταθίων.

Ἀναβρώσκομαι, vel Ἀναβιβρώσκομαι, Exedor, Corrodor. ἐαθιομαι. vnde & ἀναβιβρωσκόμενοι ἕρπητες dicūtur à Galeno qui & καταθιόμενοι.

Ἀνάβρωσις, εως, ἡ, Corrosio, vel Exesio, vt Gaza interpr. Alex. Aphr. ἀνάβρωσιν ἐργάζεται. Fit ab ἀναβέβρωσαι secunda persona præteriti ab ἀναβρώομαι inusitato pro ἀναβρώσκομαι.

Ἀναβρωτικὸς, ῶν, ὸν, Corrosiuus, Exesiuus, Corrodendi seu exedendi vim habens. vt apud Alexand. Aphrod. ἀναβρωτικὸς καρκῖνος, Corrosiuus cancer, vt Gaza interpr.

C. ΑΠΟβρώσκω, Comedendo absumo, Adedo. Vnde ἀπόβρωτος, Exesus, Erosus. Epigr.

C. ΔΙΑβρώσκω, seu Διαβιβρώσκω, Peredo. vt Cic. & Virgil. loquuntur. Vnde in pass. διαβεβρῶσθαι, Peresum esse. A QVO Διάβρωσις, εως, ἡ, Peresio, Erosio. id est (vt Gorr. definit) Exulceratio à re acri & mordaci facta. Fit tum intrinsecus à vitioso succo, tum extrinsecus medicamētis valentibus aut igni. Aetius, ἡ δὲ διάβρωσις ὀνομάζεται πυώδης γίνεται πυότητος. ET Διαβρωτικὸς, ός, όν, Peredendi seu erodendi vim habens. vt διαβρωτικὰ φάρμακα, Erosiua medicamenta, media inter ἀνθρακικὰ & καυστικά.

C. ΕΠΙβρώσκω, Insuper comedo, Præterea comedo. Callimach. hymno in Iouem, — ὅθι δὲ γλυκὺ κηείον ἔβρως. potest enim ibi esse tmesis, vel ὅθι seorsum accipi.

C. ΚΑΤΑβρώσκω, seu Καταβιβρώσκω, Deuoro, Deglutio. Hyperid. τὰ ὄντα καταβέβρωκε. Apud Athen. Οἱ καταβεβρωκότ' ἔνεκ' ἐμοῦ τὰς οὐσίας. Simile est quod Bud. ponit, καταβεβρωκὼς τὰ πατρῷα, Qui patrimonium vorauerat, Helluatus erat. VNDE Κατάβρωμα, ατος, τὸ, Esca, Cibus.

C. ΠΕΡΙβρώσκω, Circumcirca adedo, Circumrodo, Horat. H Vnde pass. περιβεβρωμένος, Exesus, Erosus. A QVO Περίβρωσις, εως, ἡ, Erosio in ambitu, Circumrosio.

C. ΥΠΟβρώσκω, q.d. Subedo. Aliquantulum adedo. Vnde pass. ὑποβέβρωται, Subrosus est.

¶ Βρωμάομαι, ῶμαι, Escam appeto, Esca indigeo. Vel potius, Escam appetens & famem sentiens rudo. Aut breuius, Præ fame rudo. de asinis enim propriè dicitur. Vide Pausaniā apud Eustathium, vide & Etymol. Suid. Schol. Aristoph. At in v.lex. legitur Βρωμῶμαι esse Fœteo, Rudo: & propriè de leonibus & hircis & similibus malè olentibus dici.

Βρώμησις, Ruditus, Poll. ET Βρωμήεις, εντος, ὸ. ITEM Βρωμηστὴς, οός, ὸ, q.d. Ruditor. Nic. δεινὸν βρωμήεντος ὑπαλδήσασα κορωίω. q.d. Ruditoris. id est asini. Alibi de fœmina dicit βρωμήεντος γάλα. AT Βρωμηστὴς apud Etym. habetur. PRO eodem & Βρωμήτωρ dicitur ab eodē Nicandro.

¶ Βρῶμος, ου, ὸ, Graueolētia, Fœtor, apud Diosc. Idē significat & in hoc Cyrilli loco, οἱ δίκαιοι ἄλας θεῖον, οἱ ἁμαρτωλοὶ βρῶμος καὶ δυωδία. ET Βρωμέω, ῶ, Fœteo. Idē Cyrill. πῶς βρωμοῦσι τὰ ἀκαθάρτων τὰ σώματα ὀνῆς λαγνείας ὀνωπτον τῷ Θεοῦ. ET Βρωμώδης (interdum verò & Βρωμώδης cum ο in prima syll.) Graueolens, Virus redolens, Fœtidus, apud Diosc. sæpe. item apud Athen. cum alibi, tum l.3, sed cum ω. In v.l. Βρωματώδης etiā affertur pro eadem signif. ex Diosc. SED ET Ἄβρωμοι ἰχθύες apud Athen. 136, qui opponuntur τοῖς βρωμώδεσι. Item θάλασσαν Diosc. ἀβρωμον γίνεσθαι dicit pro Virus deponere & salsuginē, vt Bud. interpr. hoc in loco, ἀποτιθεῖσα ἡ ἀκέραιος θάλασσα καὶ ἀμιγὴς ποτίμου ὕδατος, ἄβρωμος γίνεται. Cæterùm in v.l. Phrynichus βρῶμον pro fœtore dici negat. Quod autē in iisdem annotatur, βρωμᾶσθαι propriè de leonibus & hircis & similibus malè olentibus dici, huc pertineret, si adespoton nō esset: manente tamen alioqui dubitatione de huius significationis origine. Adespoton verò est & quod ibidē legitur, βρῶμον dici sonitū intestinorū præ fame crepitantum. ET Βρῶμος pro quadam auenæ specie: sed rectius βρόμος.

ΒΡΑΒΕΥΤΣ, έως, ὸ, Qui dat præmium certaminis, Iudex certaminis, vel arbiter & moderator. βραβεὺς (inquit Bud.) pro iudice certaminū. Plat. De leg. l. 12, γυμνικῶν ἀγώνων ὅπη τὰς καὶ βραβείας. Soph. Ὅσον γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβεῖς δρόμον. Trāsfertur autem ad eum qui aliarum rerū sit arbiter, atque adeo aliorum etiam factorum det præmia. Eurip. Oreste, δίκης βραβεῖς, q.d. Causæ rectores, id est iudices. Idem ibidem, Πυλάδη σὺ δ' ἡμῖν τῷ φόνου γὰρ βραβεὺς, Καὶ κατθανόντων οὐ θέμιν ἐστὶν δέμας. Volunt autem gramm. à ῥάβδος deriuari hoc vocabulum. fit certè à Plut. in Antonio γυμνασιαρχικῶν ῥάβδων mentio. Quinetiā βραβεῦτὴν & ῥαβδοῦχον pro eodem poni à Platone in Protag. scribit Bud. Ab hac autem voce sunt Gall. *brave* & *brauer*.

Βεβῆς, idē quod βραβεύς. vt in epigr. antiquo apud Demosthenem, — ὐκ ἐστάσαν Ψύχας, ἀλλ' ἀθὴν κοινὸν ἔθηκε βεβῆν.

E Βραβεύω, Præmiū do certaminis. Item, Certaminis sum arbiter & moderator, ὅθησατῶ, Poll. Cū accus. ἄμιλλαν iunxit Plut. in lib. De prud. anim. παρέχομεν οὐκ ἄμουσον ἄμιλλαν, ἰῶ σήμερον, ὡς ἔοικε, βραβεύσομεν. Bud. βραβεύειν pro Præmium distribuere citat ex Œcum. in Acta. Et ex Greg. τὸν φιλοσοφίας cum dat. βραβεύων δικαίως γάμῳ καὶ ἀγαμίᾳ. i. (inquit) Vtrisque suum ius tribuens. Apud Paul. ad Col. 3, v. 15, καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ βραβευέτω ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, quod Erasm. ad præmium refert: alii autem interpr. Regat & moderetur. Nam βραβεύω generaliter ponitur pro Moderor, Dispenso, (sub. more eorū qui brabeutæ dicuntur) vel Moderator sum & Dispensator, Sum arbiter, Sum præses. Synes. de amoribus loquens, οἷς δὲ ὁ ἐφεσῶς βραβεύει θεὸς, id est (Bud. interpr.) quorum Deus arbiter est & moderator dispensatórque. Isocr. Areopag. ἐν γὰρ τῇ κληρώσει πολὺ τύχῃ βραβεύειν id est (inquit Bud.) Statuere pro suo arbitrio, Arbitrari. At in v.l. redditur Distribuere præmia. Cū accusat. Demosth. ἐξὸν ἡμῖν καὶ τὰ οἰκεῖα ἀσφαλῶς ἔχειν, καὶ τὰ τῶν ἄλλων δίκαια βραβεύειν. Et apud Athen. εἰ μὴ ἄρα ἡ φύσις, οἱονεί τι δαιμόνιον, δικαίως βραβεύουσα τῶν τρεγμάτων, id est Dispensans, Regens, Bud. Et βραβεύειν πολὺ δίκην, idem ex Plut. in Pompeio, & in Cic. pro Iudicio præsidere seu præesse, Causæ iudicem esse. Ex eodem Plutarcho in Rom. affertur βραβεῦσαι πολὺ ἔριν ὄρνισι pro Diiudicare litem auibus. Item, πολέμοις ἐβράβευε καὶ τάσεις κατέπαυε.

Bud.

Bud. βραβεύειν ibidem poni testatur pro Dispensatorem A esse. Et pass. Βραβεύεσθαι, Dispensari, Regi tanquam à brabeute. Polyb. οὐδὲ μόνον πᾶς ὀλιγαρχίας, ἀριστοκρατίας νομιζόμενον, ἀλλ' ἥτις αὐ κατ' ἔκλογὸν ἀπὸ τῶν δικαιοτάτων καὶ φρονιμωτάτων ἀνδρῶν βραβεύοιτο. Plut. Cam. τῶν δ' ἀρχαιοτέρων βραβευθέντων ὑπὸ Καμίλλου.

Βραβευτὴς, I dē quod βραβεύεις. Et metaph. vt Aristot. Rhet. 1, ὅπ δικαίῳ βραβευτὴς ὅστιν ὁ δικαστής. q.d. iuris moderator. Vult autem Etymol. vocari βραβευτὰς τοὺς τὰς βασιλικὰς ῥάβδους κατέχοντας.

Βραβεία, Actio ipsa moderandi certamen & de eo statuendi. Exponitur & Diiudicatio seu Disceptatio, ex hoc Euripidis loco in Phœnissis, Ὅπως κλύοιμι σοῦ κόνας βραβείας. quod redditur in vulg. lex. Tuas de communi iure decisiones.

Βραβεῖον, ου, τὸ, Victoriæ præmium. Paulus 1 ad Cor. 9, πάντες μὲν τρέχομεν, εἷς ὃ λαμβάνει τὸ βραβεῖον. ‖ Item, Sceptrum regium, si Etymol. autori credere dignum est.

C. ΚΑΤΑβραβεύω, q.d. Sententiam aduersus quempiam fero qua brabio indignum pronuntio, quum tamen alioqui dignus sit. Nulla enim aptior ad exprimēdam vim C præpos. κατ', in mentem mihi venit interpretatio. alioqui breuius reddi potest, Debito brabio priuo. Vel, Debito brabio fraudo. Paul. ad Col. 2, v. 18, μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω. vbi huius verbi alias interpr. varias vide in annot. Eras. [redacted]. Sic autem pass. Καταβραβεύομαι pro Debito brabio fraudor. &c. sequendo analogiam interpretationis vocis actiuæ. Sed generalius interdum vtraque vox vsurpatur: vnde καταβραβεύθη-τα Bud. simplicirer vertit Damnatum (vt Hesych. καταβραβεύεται exponit καταπρίνεται) in hoc Demost. loco in D Midiam, vbi testium verba referuntur, καὶ δίδ' ταῦτα τὴν αἰτίαν δεδιττάμεθα Στράτωνα ὑπὸ Μειδίου καταβραβευθέντα καὶ τοῦτο πάντα τὰ δίκαια ἀπωμοσάντα. Sed male in v. edit. omissa hic est præpos. τοῦτο. ET Παραβραβεύω, idem esse Hesychio scribit Erasmus, quum tamen ille secus exponat. Ego certè eundem esse huius verbi sensum crediderim, sed sonare perinde acsi quis dicat, In brabio conferendo aliquem præterire.

-ΒΡΑΔΥΣ, ύς, ὸ, — κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν. Et alibi, βραδέες δέ τοι ἵπποι. Plato Apol. βραδὺς ὢν καὶ πρεσβύτης. Apud Xen. πολλωνίσαι τοι & βραδύτατοι conti. Item, Βραδὺς, Tardus, id est segnis: cui opponitur ὀξύς. Thuc. 8, διάφοροι γὰρ πλέοντον ὄντες τὴν ὄψιν, οἱ μὲν ὀξεῖς, οἱ δὲ βραδεῖς. Et πρὸ βραδὺ pro segnitie apud eundem lib. 1, καὶ τὸ βραδὺ καὶ μάλλον, ὃ μέμφονται μάλιστα ἡμῖν, Segnitiem & cunctationem. ‖ Item, Tardus ingenio. Suid. ex Aristoph. A βαρὺς quidā deduxerunt, vt docebo infrà in Βαρύς.

Βραδύτερος, cōparatiuum. Βραδύτατος, superlat. vide in Βραδέως.

Βραδέως, Tardè, Seró. Item segniter, Cunctanter, μελλητικῶς, Hesych. βουλεύεσθαι βραδέως Bud. interpr. Lentè & remissè, Ethic. 6, καὶ φασι τρεφέειν μὲν δεῖν τὰ τοιαῦτα, βουλεύεσθαι δὲ βραδέως. Thuc. βουλεύεσθαι οὐδὲ βραδέως, ὡς ὑπὸ τρεχόντων. quod Gall. dicitur *pensez-y à loisir*. Com βραδύτερον, Superlat. βραδύτατα (sicut à nomine sunt βραδύτερος & βραδύτατος) vt βραδύτερον ἔλκειν apud Plat. sed additur βραδίον (licet τὸ βραδίον nō itidem exemplum afferatur) ex Hesiodo, — βραδίον δὲ φαείνει. Et ex Alex. Aphrod. βραδίον πολιοῦν). Plut. in Fab. πάχος μὲν ἐγὼ τρεσσέδεκαν, βραδίον δ' ἡ αὐτὸς ἐαυτοῦ Μιτυκίος. Quidam tamē apud Luc. reprehendēseum qui hoc βραδίον vsus erat, dixit, οὐκ ἔστιν ὅμοιον τῷ πάχει. ET Βραδεῶν, ονος, apud Hom. Il. κ, pro βραδίων, vel secundum alios, βραχίων, & ex alterutro factum. Habes tamen & aliam expos. apud Hesych. & Eustath. huius βραδεῶν.

Βραδυτὴς, ῆτος, ἡ, Tarditas. Item, Segnities. Il. τ, ἡμετέρῃ βραδυτῆτι τε νωχελίῃ τε. Herodian. 3, μαλακίας καὶ βραδυτῆτος δοὺς δίκας.

Βράδος pro eodem, vt dicitur πάχος. Xen. De arte eq. μήτε τῷ ἄγαν πάχει, μήτε τῷ ἄγαν βράδει.

Βραδύω, Tardo, Cunctor. Philostrat. in epist. ἐν οὐ μέλλοιτο μέλλων καὶ βραδύων ἐπ' ἀποδοῦν. Herodian. cum ὅθι, & cū τρεῖς, sed diuersa ratione: lib. 2, ἐθαύμαζον ἐπ' ἐμοὶ Κόμμοδον βραδύοντα. lib. 3, ὁ δὲ πατὴρ ὅθι πολὺ νοσῶν καὶ τρεῖς τὸν θάνατον βραδύων.

C. ΕΜβραδύω, Immoror. vt ἐμβραδύειν τῇ παιδιᾷ, Immorari ludo, pro Morari in ludo.

C. ΕΠΙβραδύω, Immoror, Vltrà moror. Luc. καὶ μοὶ αὖ γε μικρὸν ὅθι βραδύῃς, φόνου πάχα τρεοκαλέσῃ με, Id est, Te interimam nisi hinc citò abieris. Bud. interpr.

¶ Βράδιστος pro βραδίστος (& hoc ipsum pro βραδύτατος) Tardissimus. ut Il. ψ, — ἵππε βράδιστοι θεῖεν. Est autem metathesis in hoc βράδιστος: ad quam tamen recurrendum nō fuerit si cum Etymol. βραδὺς à βαρὺς deriuari dicamus.

B ΒΡΑΖΩ, item Βράσω, Ferueo, Bullio. Hesychius eodem quodam loco quem Suidas affert, de mari dictum, significat Æstuando expulit, aut, Vi æstus & agitationis eiecit. Sic & βέβρασται Epigramm. 3, ὀστέα δ' αὖτε βέβρασται ψυχῇ τῇδε παρ' ἠϊόνι. Scholiast. Nicand. βράσῃ apud eum interpret. βράσσειν. Apud Apollon. autem Argon. 2, ὕδωρ βρασσόμενον redditur Efferuescens. Budæus βράσσεσθαι interpretatur Agitari, Iactari, Concuti, in hoc Basilii loco, 3333, θάλασσαν ἀγείαν καὶ βρασσομένην τε κλύδωνι: & in C ipso versu Gregorii, ἔνθα καὶ ἔνθα κακοῖς βρασσόμενον μεγάλοις. vbi eum de vita quasi de pelago loqui admonet. Idem, βρασσόμενός τε πόθεσι καὶ θρασλείαις μελεδῶσι. Et βράσσεσθαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος, Risu concuti, vel quati. vt βρασσόμενος ὑπὸ τοῦ γέλωτος ἤλγεῖ πλευρασίεα. quod Bud. ex Luc. affert. Vide Βρασματώδης γέλως. Sciendum est autem pro Ferueo dici potius βράζω.

Βρασμα & Βρασμὸς, Ebullitio, Feruor. Itē Agitatio, velut aquæ bullientis, vt inquit Budæus, subiungens ex Gregorio, νόσος καὶ ὑπὸ τῆς βρασμοῦς τῆς κοιλίας ὀμῶτος. Et ex eodem, οὐδὲ γέλωτος Ἀκρατέες, ὀδυνὸς βρασμὸς τε δὶς ὠφέα. HINC Βρασματώδης, vt Greg. de Iul. γέλωτος ἀκρατοῦς τε καὶ βρασματώδεις, Risus immodici quibus ita concutimur vt venter doleat, sicut modò dictū fuit in Βράσσω.

C. ΑΝΑβράζω, actiuè, Ferueface, Bullire facio. Dioscor. lib. 1, καὶ ἀναβρασον ὑπὸ κριθῶν. Et bullire facito, igne succenso. Passiuum est ἀναβράζομαι, vnde participium ἀναβρασθεῖσα apud Apollonium Argon. libro 2, — ὦρτο δὲ πολλὴ Ἅλμη ἀναβρασθεῖσα. vbi ἀναβρασθεῖσα exponitur Æstu & feruore maris elata.

C. ΕΚβράζω, (potius quàm Ἐκβράσσω) Bullire facio, seu ferueire facio. Vnde Ἐκβράζομαι, Ebullio, Efferuesco. Chrysostomus, εἰς τὸν ἔρωτα τῶν ἐξεβράσθησαν. ET Ἐκβρασμὸς, Ebullitio, ἔκζεσις, Suidæ. ITEM Ἔκβρασμα, quod erumpit quasi bulliendo. Vnde ἐκβράσματα pro papulis ardentibus, ex Galeno & Ægineta.

Ἀναβράσσω, & Atticè Ἀναβράττω, Ferueface. Bud. ex Aristoph. in Ranis, κρέα αἰθέβρασεν ὀρνίθια.

Ἀναβρασος, ου, ὸ καὶ ἡ, Feruefactus. vt ἀναβρασσον ὕδωρ apud Dioscoridem. Apud Aristophanem in Ranis, ἀναβρασσα κρέα, Carnes elixæ, Carnes coctæ bulliendo.

ΑΠΟβράσσω, vel Ἀποβράττω (& secundū quosdam etiam Ἀποβράζω, vt ἐκβράζω) Feruendo seu æstuādo expuo, siue eructo, Per æstum expuo. Budæus interpret. etiam Exæstuo ex Iustino. Ἀποβράσσομαι passiuum, Per æstum expuor, seu euomor: aut simplicius, eiicior. Philo De mundo, ὅσα τρεὸς αἰγιαλοὺς εἴωθεν ἀποβράττεσθαι. id est, inquit Budæus, Ab æstu eiici in littora. q.d. Exspumari, vno verbo: sicut & ἀπόβρασμα Spuma exponitur. Greg. de igne Ætnæo loquens, εἰ δέ που πλεονάσαι τύχοι καὶ δ' ἐκαθεκτον, τῶν κόλπων ἀποβρασθέν.

Ἀποβράζω, pro Deferuesco etiam capitur, Budæo teste.

Ἀποβράσσω, secundum Hesychium est etiam δίσημι πυρὸς ἢ ἄλευρα θόνη. vbi δίσημι quidam exponunt Discerno vel Secerno. Callimachus, -οὐδὲν ἀπίβρασε φαῦλον ἀλετρίς. HINC Ἀπίβρασμα, ατος, τὸ, Furfur tritici. Ἀπίβρασμα, inquit Hesychius, τὰ σκύβαλα τῶν πυρῶν. Suid. ponit simpliciter τὰ πίτυρα. ‖ Item Spuma.

H ¶ ΕΚβράσσω, Æstus impetu eiicio, seu expuo. Vnde Ἐκβράσσομαι. Chrysostomus, νεκροὺς τοὺς εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκβρασσομένους. Dioscorides, τῇ τοῦ ποταμοῦ ῥύμῃ ἐκβράσσεται εἰς τὰς ἠϊόνας. Athenæus, ἐξεβράσθη τοῖς βρυθρᾶς καὶ τὸν ἀκτῶ.

C. Ἐκβρασμὸς, Ipsa eiiciendi actio, quæ fit ab æstu. A T

Ἐκβρόσμα τῆς θαλάσσης ex Tacito redditur Eiectamenta maris. Apud Dioscoridem autem lib.5. αὐτοματόπως γίνεται οἷονεὶ ἐκβρασμα ὃν Ἰνδικῶν καλάμων, redditur, Spumæ modo erumpens.

ΒΡΑΧΥΣ, ἐος, ὁ, Breuis, Paruus, Exiguus. Propriè autem Breuis: vnde βραχυτης apud Platonem opponitur μήκει. Sic βραχέα ξίφη dicuntur Lacones habuisse, id est breues enses. Et apud Athenæum 4, Agesilaus perhibetur fuisse βραχὺς τὸ σῶμα. Thucydides autem βραχεῖαν & μεγάλην στρατιὰν opponit, lib. 1: idem lib. 4, πλέονος & βραχυτέρας γῆς. Apud eundem ὀν βραχέος, subaud. διαστήματος, lib. 3, ὡς τὸν βραχέος πολὺ διαβαίνειν γίγνεσθαι. quod exponitur Vt breuis traiectus esset. Sic ab eodem dicitur διὰ βραχέος. Item, βραχεῖ μοιρῶν τῆς ἀπάντης. Item, ὀν βραχεῖ μοιρῶν ἡμέρας, lib. 1. Vtuntur enim hoc vocabulo sæpe in breuitate temporis significanda. vt quum Hippocr. scribit, ὁ βίος βραχύς, ἡ τέχνη μακρὰ. Dicunt item ὀν βραχεῖ & τὸν βραχέος, iubaud. χρόνῳ & χρόνου. Chrysostom. τὸν βραχέος ἀπιστεῖ τῷ εἰωθότι φρονεῖν, Qui ante breue [tempus] curis secularibus valedixit, id est Paulo antè, Non ita pridem. ὀν βραχεῖ autem apud Luc. exponitur Breui tempore, item Paulo momento, Subitò, Repentè. Sed ὀν βραχεῖ sæpius ponitur pro eo quod Latini dicunt Paucis, sub. verbis: vt apud eundem Anacharf. τὰ μὲν πάντα οὐράδιον διελθεῖν ἐν βραχεῖ. In quo loquendi genere subaudiri posse existimo λόγῳ: at in hoc Euripidis loco (& similibus) ὀν βραχεῖ τοιούτῳ λόγῳ, datiuum βραχεῖ substantiuè accipio, nisi quis aliud substantiuum quod commodè subaudiri possit, ostendat. Dicitur itidem plural. ὀν βραχέσι (sed rarius) pro Paucis. Et ὀν βραχυπάτοις, Synes. τὰ γὰρ κατ' αὐτὸν ὡς ὀν βραχυπάτοις οὕτως ἐχει, Vt breuissimè completur. At διὰ βραχέων non minus frequens est quàm ὀν βραχεῖ. Demosthenes, διὰ βραχέων δείξω. Lucian. ἔφη διὰ βραχέων ὡς οἶόν τε. In quibus locis subaudio ῥημάτων: quum ὀν βραχέων ῥημάτων δείξαι alicubi dicat Demosthenes. Alioqui & aliud quodpiam substantiuum huic synonymum subaudiri possit. At βραχὺ præfixa præpos. κατ', redditur aduerb. Paulatim, Sensim, (sicut & κατ' μικρὸν) vt κατ' βραχὺ μαλακίζεσθαι. Galenus ad Glaucon. lib. 1. Thucydides tamen in vulg. l. πολὺ κατ' βραχὺ πεῖρας ἀπεπτέλεσε, pro Præter aliquantulum spatii. Redditur autem illa voce Latina & cum comparat. vt βραχεῖ γέ τινι πλείω, Plato De republica, Aliquanto vel aliquantulo plura. Et βραχὺ, item βραχύ τι, Aliquantũ, Paulum. Thucydides 1. βραχὺ ὑπὸ τῶν ἐλθόντων ὡς βοηθήσοντες. Gregor. βραχὺ τι τὸν λόγον ἀναλαβόντες. Et de tempore: vt βραχὺ πρὸ τῆς δείλης, Plutarch. in Galba, pro Paulo ante crepusculum. Interdum & Paulisper, vt Act. Apostol. cap. 5. Nonnunquam verò βραχὺ aduerbialiter positum per Parum redditur, vt βραχὺ φροντίζειν, Aristophani & Demostheni, Parum curare, pro Non curare. Dicitur denique βραχὺ quod est paruum, id est parui momenti, seu parui pretii. vnde βραχὺς ἄξιος apud Platonem De legib. pro contemnendo. Thucyd. autem dixit βραχὺ τι καὶ οὐδενὸς ἄξιον. Apud eundem verò βραχὺ, Paruum, id est Parui laboris. lib. 3. βραχὺ γὰρ τὰ τῆ ἡμέτερα σώματα διαφθεῖραι, ὅτι πόνων δὲ πολὺ δυσκολώτατα ἀπτὰ ἀφανίσαι.

Βραχέα, τὰ, Breuia. vt Virgil. In breuia & syrtes. ET Βράχα tanquam à βράχος, vt apud Plutarch. De anim. prud. ὅπως οὐκ ὀνήσεται βράχεσιν, οὐδὲ εἰς πίναγος. Et Polyb. ἢ τῆς βράχεσι, τὸ πέλαγος. ita enim scribit Budæus, non βραχέσι, licet ex alio eiusdem loco afferens βραχέα. Idem Bud. scribit βράχη à Polluce nominari inter naui gandi offendi cula, & subiungit ex Herodoto, ὑπολαβεῖν ἐς θάλασσαν οὐκέτι πλωτὰ ὑπὸ βραχέων.

C. Ἀμφίβραχυς, Vtrinque breuis, Vtraque ex parte breuis. Pes est in carmine sic appellatus à Græcis quòd primam & vltimam habeat breuem, longam autem mediã. Huic opponitur ἀμφίμακρος. nã βραχὺς est breuis, vt μακρὸς, Longus. AT Τείβραχυς, pes in carmine tribus breuibus syllabis constans.

Βραχέως, aduerbium, Breuiter, Paucis. Exponitur & Modicè, Leniter: vt in his Gal. ad Glauc. 2, βραχέως δεῖται ξηραίνεσθαι.

Βραχύτης, ητος, ἡ, Breuitas. Schol. Thuc. est etiam ἀοδένεια.

Βραχύνω, Breue reddo, Corripio. Apud grammat. syllabam βραχυνέας & ὀκτείνεας contraria sunt, vt apud Latinos Corripi & Produci.

¶ Βραχίων, ονος, ὁ, Brachium, Lacertus. Eurip. Hecuba, — οὔτε γὰρ φέρειν ὅπλα οὔτ' ἔγχος εἶός τ' ὦ νέω βραχίονι. Etym. vult dici quasi βραχυκίων, vel quòd sit βραχίων (.i. βραχύτερος) τῶν λοιπῶν μέρους τῶν χειρῶν. Quid autem proprie veters βραχίονος appellatione comprehenderint, docent Gorr. & Cam. ex vet. HINC Λευκοβραχίων, ονος, ὁ & ἡ, Cãdida brachia habẽs, pro Quæ est pulchra, signif. à parte totũ, eodẽ modo quo dicitur λευκώλενος. ITEM Βραχιονιστὴρ, ET Βραχόνιον AC Περιβραχόνιον, Xen. Pæd. 6, Ornamentum brachii, Armilla.

ΒΡΕΜΩ, Fremo, Murmuro. Il. θ, — κῦμα θαλάσσης Χέρσῳ ῥηγνύμενον, μεγάλα βρέμει. Et Il. β, βρέμε) pro eodem. Sic autem Lat. Fremere, & frequentius etiam fremitum de mari resonante dicunt, sicut & Murmurare. Transitiuè apud Nonnum πολύστονον ἔβρεμον ἠχὼ, q. d. Vocem cum fremitu edebant. Quin & propter πολύστονον non dubitem reddere Multifremam vocem edebant. ‖ Βρέμω, Fremo, id est fremebundè minor: vt Bud. interpr. in his Greg. πύτῳ βρέμοντ κῆρ τῆς ὀκλήσεως καὶ λέοντειον βρυχωμένῳ, ὁ χωνεύσας εἰσάγαγε. Item in his eiusdem in Epitaph. patris, πατρὸς ὀκασπεὺς βρέμων χελιδονοῖς.

C. Ἐριβρεμέτης, q. d. Grandifremus, Grandistrepus. vt Iupiter ἐριβρεμέτης apud Hesiod. Magno cũ strepitu seu fragore tonans. ET Ὑψιβρεμέτης, idem Iupiter ab eodẽ Hesiodo & Homero dicitur, q. d. Altifremus, Altistrep⁹. Redditur & Altitonans. est enim ὑψιβρεμέτης, Qui ab alto seu in alto strepit tonando. Significantius tamen est ὑψιβρεμέτης, quàm Altitonans.

C. ἐμβρέμω, & pass. voce ἐμβρέμομαι, Infremo.

C. ἐπιβρέμω, q. d. Ad fremo. Sed in isto Homeri versu qui est 739, Il. ρ, Ἐν σέλαϊ μεγάλῳ πρό, τ' ὀπιβρέμει ἠΰτε αὔτμῃ, actiuè sumitur ὀπιβρέμειν de flamma quam ventus cum fremitu sufflat, vel quam sufflando fremere seu stridere facit.

Βρόμος, Fremitus, Ingens sonitus, Fragor. De sono maris dicitur, item de ventis in Epigr. Οἰκεῖ κοιμίσας ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χαλάζης. Aristot. De mundo, εἰλησὲν δὲ πνεῦμα ὑπὸ νέφεσι παχεῖ τε καὶ νοτερῷ βρόμον καὶ πάταγον ἀπεργάζεται. Idem de ter ræ motu βρόμον & μύκημα (id est mugitum) pro eodem dixit, vt tradit Bud. Sic autem mugientem fremitum dixit Catullus. De ignis etiam crepitu dicitur, (atque adeo hanc propriam esse signif. vult Suidas: quod si verum esset, de βρ μω quoque, vnde illud deducitur, dicendum idem foret) atque ita vtitur Strabo (vt inquit Budæus) de fremitu ignis ἐκ τῶν ἀναφυσημάτων τῆς Αἴτνης, & similium, cui alibi, tum pagina 121.

C. Ἄβρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fremitum vel strepitum magnum edens, Valde perstrepens. Itẽ Valde vociferans, Multũ clamans, Clamosus, Tumultuosus: vt sit à βρόμος, præfixo intensiuo α. Hom. Il. ν, de Troianis, Ἐκπρὸ Πειραιδαῖ ἄμοσαν μεμαῶτες ἔποντο, Ἄβροοποι, αὐταχοι, id est, πολυβρόμοι καὶ πολυήχοι, vt habetur in paruis f. holiis. At Eustath. exponit ἅμα βρόμῳ, ἅμα ἰαχῇ. Sic & Porphyrius in Quæst. in Homerum. Hesychius quoque in Ἄβρομοι Τρῶες (quæ vox deprauatè conflata est ex his Homeri verbis, ὁ βρόμοι, αὐταχοι, aut ego fallor) vult esse pro ὁμόβρομοι, vt ἄκοιτις pro ὁμόκοιτις: aut pro πολύβρομοι. q. d. multifremi: vt α sit intensiuum, sicut initio dixi.

Ἄβρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fremitum seu strepitum nullum edens, Non vociferans, Nõ tumultuosus. Sic Hesych. apud quẽ habetur & ἄβρομον, Origanũ. VNDE Ἀβρομία, ας, ἡ, Tenebræ. Hesych. Pono autem post ἄβρομος quod suspicer tenebras ita vocatas quia nox strepitu carere solet, & omnia in ea cõticescunt.

C. Βαρύβρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grauifremus, Grauistrepus, sed Latinius, Horrisonus. Aristoph. πόντον κελάδοντα, βαρύβρομον. Et βαρύβρομος βροντὴ apud Luc. poetico epitheto iocosè vtentem in Timone.

C. Ἐριβρόμος, idem quod præcedens ἐριβρεμέτης, q. d. Grandifremus.

Βρομέω, ῶ, idem quod βρέμω, Fremo. Apollon. Arg. 2, — αἱ δ' ἐκάτερθε Σειρῆνες βρόμεον. ET Περιβρομέω, idem quod περιβρέμω, Circumfremo, apud eundem.

¶ Βρόμιος, Bacchus, Dionysius. à βρόμος enim deducit Etymol. at Suidas à βοῤῥά. vice vtrunque. Et βρομιάζειν adiectiuè ex Aristoph. affertur pro οἱ διονυσιακοὶ ἀγῶνες. id est (ad verbum) Dionysia certamina. ET Βρομιάζομαι ex Epigr. pro Bacchor.

ΒΡΟΝΤΗ, Tonitrus, vel Tonitru. Il. φ, Δεινὸν ὑπὸ βροντῆς. Aristoph. Nub. — βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστεροπῶν. Et βρονταὶ plur. numero apud eundem, item apud Xenoph. & cæteros.

Βροντᾶος Ζεύς, q. d. Tonitrualis Iuppiter, Tonitruũ autor.

C. Βροντοπαίκταιοι νεφέλαι. Aristoph. q. d. Tonitrufulminãtes nubes.

C. Βροντοποιός, Qui tonitrum facit.

C. Ἐλασίβροντος, A tonitru agitatus, Impetu quodam agitatus, qualis est tonitrus. vt ἐλασίβροντα ἔπη apud Aristoph. exponitur ὡσπερ ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενα.

Βροντεῖον, ου, τὸ (q. d. Tonitruarium) Tonitrus officina, Machina in scena tonitrum edens, i. fragor tonitrum imitans. coniiciebantur enim in ænea vasa lapides, vt in v. l. (in quibus tamen βροντεῖον dicitur fuisse locus in scena in quo strepitus ille edebatur) annotatum habes ex Poll. & schol. Aristoph. quos vide: item Eust.

Βροντία, Lapis quidam à tonitru nomen habẽs. Vide Plin.

Βροντάω, τῶ, F. τήσω, Tono. Od. ξ, Ζεὺς δ' ὄμβριος βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν. Et βροντᾷ impersonal. Tonat. in v. lex. Item Βεβροντῆσθαι pro Attonitum esse. qua tamen significatione dicitur potius ἐμβεβροντῆσθαι.

C. ἀντιβροντάω, ῶ, Cõtra tono, Obtono, Aduersus tonãtem tono, vt Salmoneus apud Lucianum dicitur αὐτὸς βροντᾷν ipsi Ioui. Datiuum habet, sicut αὐθεαδῆς, & cætera huius generis.

C. Ἐμβροντάω, ῶ, Attonitum reddo. (intelligo Attonitũ in propria signif.) Vnde Ἐμβεβροντῆσθαι dicitur qui redditus est attonitus.) Et apud Plut. ἐμβεβροντῆσθαι, Attonitũ esse, id est stupidum, quasi fulmine stupefactum. Bud. Apud Luc. item, οἰστηκὼς δὲ ὅμως ἄχαρις καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος. HINC Ἐμβροντησία, Stupor quo percelluntur attoniti. Vel, Stupor qualis est attonitorum. Vnde pro vesania ponitur. Hesychio est μανία & φρενοβλαβία. ET Ἐμβρόντητος, Attonitus. Item, Vesanus. Dem. Pro cor. ἐμβρόντητε ἐπὶ τοῦ λεχθεῖς;

C. ἐπιβροντάω, ῶ, vnde ὀπιβοόντητος Soph. idem quod ἐμβρόντητος. Exponitur etiam Væcors, Væsanus.

C. ΚΑΤΑβροντάω, ῶ, Aduersus aliquem tono, vel Tonitru obstupefacio, seu attonitum reddo.

ΒΡΕΧΩ, Madefacio, Intingo, Macero. Itẽ Irrigo. vt Antiphan. arbores quæ sunt πᾶσαι βρεχόμεναι χειμάῤῥοις dicit die noctéq; βρέχεσθαι, id est irrigari. ‖ Item βρέχειν pro Bibere, Athen. ex Antiph. δεῖ γὰρ φανόν τινα δαψιλῶς βρέχειν. Et vt Lat. Madid⁹ dicitur qui est appotus, siue qui plusculum se inuitauit, sic & βεβρεγμένος vsurpatur, i. ad verbum Madefactus. Nonnulli autẽ βεβρεγμένος Ebrius interpret. perperam, quum Hesych. quoque non exponat μεθύων, sed ὑπομεθυσθεν, q. d. subebrius. ‖ Βρέχω, Pluo, apud Matth. Luc. fac. constructione diuersa. Et Apoc. ἐβρεξεν ὑετός.

C. ἄβρεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἄβροχος. vt ἄβρεκτος παλάμη, Nonno, Manus non madefacta. à βέβρεκται tertia persona præteriti verbi βρεχομαι, præfixo itidem α priuatiuo.

C. Ἀρτιβρεχὴς, Nuper madefactus, Nuper irrigatus, in Epigramm.

Βροχή, Madefactio. Item Pluuia.

C. Ἄβροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nõ madidus, Non madefactus, Siccus. Ath. 2, λυπεῖ δὲ ἥπερ τὰ χλωρὰ τῶν ξηρῶν, καὶ τὰ βεβρεγμένα τῶν ἀβρόχων. Sic ἄγκυρα ἐπ' ἄβροχος. Luc. Ap. i. anchora adhuc sicca, nondũ madefacta. Huic opponitur διάβροχος. ‖ Significat etiam interdum ἄμβρον, id est imbre siue pluuia carentem: quòd βρέχειν pro pluere ponatur aliquando. ET Ἀβροχία, ας, ἡ, Siccitas, Humoris penuria, aut imbrium.

C. Ἀμφίβροχος, ου, ὁ, Vndique madefactus, Omni ex parte madidus. ‖ Dicitur etiã ἀμφίβροχος, Vndique madius, i. vino madens. vt Lat. quoque madidi dicuntur qui sunt ebrii. In Anth. Ep. Ἡδὺ μέθυ βλυζων, βεβρεγμένος εἵματα βάκχῳ. Suid. ET Ἡμίβροχος, Semimadefactus ET Πολύβροχος, Multum madefactus. ET Ποντοβροχος, Mari madefactus, In mare immersus. Item, In mari submersus, ex Macc. 3.

C. Δίβροχος, Bis madefactus, Bis intinctus, seu immersus.

C. ΑΝΑβρέχω, Madefacio, in v. l.

C. ΑΠΟβρέχω, Perfundo, Madefacio, Intingo, Imbuo, Macero, vt ἐὰν μὴ πλὴν γλῶσσαν εἰς ὕδωρ ἀποβρέξας διαλεῖν. Passiuum Ἀποβρέχομαι, Perfundor, Madefio, Aqua diluor, vel maceror. Vnde participia ἀποβεβρεγμένος & ἀποβεβρεχείς, Madefactus, Dilutus. Dioscorides lib. 1. c. 152, ἀποβραχὶς δὲ ἐν ὀμφακίνῳ ὕδατι αἱμοποιοῦσα φελεῖ πυιόμενος.

Ἀποβρεγμα, ατος, τὸ, Dilutum. Budæus ex Plinio. Est (inquit) aqua ea qua aliquid perfusum est vel prolutũ, vel in qua madefactum fuerit, aut innatarit. vt in Hippiatria, ἡ στροφὴ δὲ αὐτῶ χλωρὸς ἔστω χρῆσις, ἢ ἐρεβινθοι ἢ καὶ ἀποβρεγμα πρεσβῶν θεραπεύεσθω. Frequens est vocabulum hoc apud Dioscoridem, & variis modis redditur. vt ἀποβρεγμα σμυρνης, Myrrhæ dilutum, Macerata vel madefactæ myrrhæ liquor, Aqua in qua myrrha madefacta vel macerata fuit. sic ἀποβρεγμα θερμῶν apud eundẽ. item ἀποβρεγμα φύλλων.

Ἀποβροχὴ, ῆς, ἡ, Perfusio, Madefactio. Citatur ex Gal. ἀποβροχὴ τῆς κεφαλῆς pro perfusione capitis.

c. 2. Ἐναποβρέχω, vt ἐναποβρέχω τῷ ἐλαίῳ ῥόδα, pro ἀποβρέχω ἐν ἐλαίῳ, Rosas in oleo macero.

C. ΔΙΑβρέχω, idem quod ἀποβρέχω. In Geopon. σῖπυ διαβεβρεχείς quod Columella vocat maceratum far. ET Διαβροχὴ idem quod ἀποβροχή. ET Διάβροχος, (oppositum præcedenti ἄβροχος) Madidus, Vuidus, Madefactus.

C. ΕΜβρέχω, (q. d. Immadefacio) Immergo. Budæus. ἐμβεβρεχόμενα μύρα, apud Dioscoridem interpret. Insperfa vnguenta.

C. ΕΠΙβρέχω, Perfundo. vt ὀπιβρέχειν τὴν κεφαλὴν μικρὸν ἢ ῥόδινον. Sic Dioscorides ὀπιβρέχειν τὸν σόμαχον τῆς δ' ἀψίνθου. ‖ Ἐπιβρέχειν ἁμαρτωλοῖς, Pluere super peccatores, apud Nazianzenum, τοῦ Σοδομικοῦ πᾶσιν ἁμαρτωλοῖς ὀπιβρέχει. ET Ἐπιβροχὴ, Perfusio, Gal.

C. ΚΑΤΑβρέχω, itidem vt ὀπιβρέχω, Perfundo. Item Mergo. Theophrast. ὀρῖζ δὲ καὶ κρεμνὴ καὶ ἐν ὕδατι καταβεβρεχυῖα ἀστατῆς. VNDE Προκαταβρέχω, Antè perfundo.

C. Προβρέχω, Præmadefacio, Prius macero. Vnde Προβραχὶς, Præmadefactus, Ante maceratus.

C. ΥΠΟβρέχω, q. d. Submadefacio, Aliquantum madefacio, vel irrigo, aut imbuo. vnde ὑποβεβρεγμένος dicitur Imbutus leniter vino. Aliquantulum appotus. Bud. ex Luc. Sympos.

¶ Βρεχμὸς, οῦ, ὁ, Et Βρέχμα, item, Βρέγμα, Sinciput. Homerus Iliad. 2, Κύμβαλος ἐν κονίῃσι ὅθι βρεχμόν τε καὶ ὤμους Δηθὰ μάλ' ἐστήκει. Vbi Eustathius scribit hanc partem ita vocari quòd in infantibus sit non solùm tenera, sed & valde humida, vt videri quodammodo possit βεβρέχθαι, id est madefacta esse. Alex. Aphrodiseus Problem. lib. 2, ὅθι δὴ φαλακρῶν τὸ μὴ βρέγμα ψιλόδεται, οἱ δὲ κρόταφοι δασύνονται.

Βρύχιος, Submersus, Suidas. Apud Apollonium autem βρυχὴς ἁλὸς exponitur βρυχώδους, q. d. submersorii maris. ET Ὑποβρύχιος, idem quod βρύχιος, sed vsitatius. Apoll. Arg. 2, Κῆπαι ὑποβρύχιοι Σερβωνίδος ὕδατι λίμνης. Ex Herodoto ὑποβρύχιον φέρειν, pro Submergere. ET Ὑποβρυχὴς pro eodem. AT Ὑπόβρυχα sunt qui aduerbialiter positum putent apud Homerum Odyss. ε, Τὼ δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον. Vide Eustathium, qui & per onomatopœiam factum esse hoc vocabulum scribit, probans ex illis eiusdem poetæ verbis, ἀμφὶ δὲ κῦμα βέβρυχε. Sed ego hîc Etymol. sequi malui à βρέχω deducentem: alioqui certè βρύχιον dici putarem quasi βύθιον à βυθός.

ΒΡΟΧΩ, Sorbeo, Deglutio, Voro. Inusitatum thema, sicut & composita ἀναβρόχω & καταβρόχω, quum tamẽ ἀναβροχεῖν & καταβροχεῖν reperiãtur apud Hom. vt mox docebo.

C. ΑΝΑβρόχω, F. ξω, Idem, vel potius Resorbeo. Od. μ, Ἀλλ' ὅτ' ἀναβροχέῃ τὰ λάσιος ἁλμυρὸν ὕδωρ. Ibidem ἀναβρόξασα χάρυβδις, id est καταποδσα, inquit Eustathius. & Od. λ, Οὐτάμι γὰρ κύψειν ὁ γέρων πίεειν μθνεαίνων, Τοσσάχ' ὕδωρ ἀναπολέσκει· ἀναβροχέν. id est, ἀναπθήν, ἀναρροφηθέν, vt exponitur in breuibus scholiis. Apud Hesych. habetur simplex ῥοφηθέν: sed malim ἀναρροφηθέν. vt ἀναβροχὲν ὕδωρ sit aqua resorpta. Eustath. ait in ἀναβροχὲν aut abundare præpositionem ἀνὰ, aut significare eandem actionem sæpius repetitam. Sed quomodo ἀξεμέσαι & ἀναβρόξαι Charybdin apud Homerum sint vertenda, docet Ouidius quum scribit, Quæque vomit totidẽ fluctus totidémque resorbet. nam quin ad Homeri locum respexerit, hæc scribens, mihi non est dubium. Est autem thema inusitatum ἀναβρόχω, vt ait Eustathius: à quo formatum etiam ἀναβέβροχεν exponit καταπίεται.

C. ΚΑΤΑβρόχω, Idem. Od. ο, Ὃς τὸ καταβροξεῖεν ἐπὶν κρηπῖδι μιχθῇ.

¶ Βρόχθος, ου, ὁ, Guttur. Theocritus, Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο· τὸ βρόχθιον θθύοιτο. Et βρόχθος pro Lagena, ex lib. 2 Epigr. VNDE Βροχθίζω, Sorbeo, Glutio, Voro, Helluor, vt inquit Bud. subiungens ex Aristot. βροχθίσαι pro Sorbere, in Problematis, σημεῖον δὲ τὸ μὴ πίειν πολύ, ἀλλὰ καὶ βροχθίσαι. Quas autem addit significationes, sequenti compositio magis conueniunt. NAM dicitur & Καταβροχθίζειν pro Deglutire, seu Vorare: Gallicè engueuler (pro quo tamen pronuntiatur potius engouler) quasi dicat, ingutturare. Lucianus, ὀπωμθνῶν ἀποκαπάσας τοὺς κρεῶν καταβρόχθισε. Sic apud Athenæum θερμόν πιπε καταβροχθίσας ἰχθύ. AT Βροχθωδὴς λίμνη Nicand. scholiastæ est caua, vel sicca, aut parum aquæ habens. vnde (inquit) βρόχθος significat etiam ὀλίγον πίμα. Quasi verò (vt dem illi, sicut & Etymol. autori, βρόχθος hoc quoque significare) βροχθώδης prius esse possit quàm βρόχθος.

¶ Βρόγχος, ου, ὁ, Guttur. Galenus tradit Hippocrati βρόγχον esse vel totam asperam arteriã, vel guttur duntaxat. Etymologistes ἀπὸ τοῦ βρέχειν deducit. sed quum Eustathius ponat thema βρόχω, & ab eo deducat βρόχθος, malui & hoc quod eiusdem est significationis, & o itidem retinet, ab eodem deriuare. Geoponic. autor βρόγχον appellat in hirco quod Varro gurgulionem. Scribit enim Varro, Hircus sit ceruice & collo breui, gurgulione lõgiore. Pro quibus legitur in Geoponic. τοῦ τράχηλον ὀκκρίνουσιν αὐχένα καὶ τράχηλον βεαχὺ ἔχοντας, βρόγχον δὲ μακρόπορον. HINC Βρογχοκήλη, Tumor in gutture seu aspera arteria exoriens. (quò qui laborat, Gutturosus Vlpiano) Celsus l. 7, cap. 13, At in ceruice inter cutẽ & asperam arteriam tumor increscit. βρογχοκήλιω Græci vocant. ET Βρόγχια (diminutionis forma) Asperæ arteriæ cartilagines penè circulares in totum pulmonem diuisæ. Gorr. In v. lex. Βρόγχια, Pulmonis concauitates, ex Alex. Aphrod. ὁ χυμὸς εἰς τὰ βρόγχια ἐνεχθεὶς τοῦ πνθύμονος, καὶ πληρώσας τὰ τοῦ μορίου κοῖλα, γθνᾶ τὸ πάθος. Inuenitur & Βεάγχια pro Βρόγχια.

Βρογχωτήρ, ῆρος, ὁ, Vestimenti apertura qua collum inseritur inter induendum. Sic v. lex. ex Iosepho De antiqu. Iudæorum, in descriptione sacerdotalis amictus, λοιπὸν δὲ παρέχων τὸν βροχωτῆρα τοῦ αὐχένος. vbi reponitur βρογχωτῆρα.

¶ Βεαγχος, ουος, ὁ, vel εος, τό, Raucedo, Raucitas, (quòd faucibus accidat) Aristot. Problem. βεάγχοις ἁλίσκονται. At Alex. Aphrod. Problem. lib. 1, τῆς ἢ βάσκουσι παχυτέροις γίνεται ἡ τῆς φωνῆς τραχύτης, ὁ ὥσεσαρρθύεται βεαγχὺς τραχῆν. HINC Βεαγχώδης, Raucus. Et φωνὴ βεαγχώδης, Aphrod. ET Βεαγχαλέος, idem quod βεαχώδης. ITEM Βεαγχάω ET Βεαγχάω, ῶ, Raucesco. Aristot. Probl. διὸ καὶ οἱ βεαγχῶντες διαφθείρονται τὰς φωνάς. Apud Poll. autem βεαγχᾶν. AT Βεαγχάζεσθαι Hesychio est πτίγεσθαι.

Βεάγχια, Branchiæ quibus pisces spirant (inquit Budæus) quæ & illis sunt loco pulmonis datæ, vt scribit Aristoteles De respir. 378. Apud Theocr. Cyclops conquerens quòd non esset natus piscis, dicit, Ὦ μοι ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἀμάτηρ βεάγχια ἔχοντα. ‖ Βεάγχια apud Aristot. & pro faucibus porci, inquit idem Bud. Qui & βεαγχῶν πνθύμονος σενουμθνῶν, apud Plut. interpr. Intestinis pulmonis fistulis coarctatis. ET Βεαγχοειδὴς, έος, ὁ & ἡ, Brãchiis similis.

¶ Βρόχος, Laqueus. Thucyd. 2, βρόγχοις τε τοῦ βελέμνοντες. Sed propriè esse volunt laqueum signif. restim ad suspendium, quia circumponitur gutturi, quòd βρόχος dicitur. Od. χ, — ὀμφὶ δὲ πάσαις Σειρὴν βρόχοι ἦσαν. Et Od. λ, Ἀλλ' μθν βρόχον αἰπὺ ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου. Herodian. 7, ἐξαρτήσας ἧς ἐπιφέρεται ζώνης τὸν τράχηλον, ὃν βρόχῳ τοῦ βίου ἀνεπαύσατο. Bud. exponit etiam Transenna, Tendicula. Idem βρόχον ex Polluce interpr. maculam retis quatuor modis constantem: & apud Xenoph. βρόχοις maculas. HINC Βρόχιος μόρος, q. d. Laquearis mors, apud Nonnum, θανεῖν ἐθέλει βρόχιον μόρον. ET Βροχὶς, ίδος, ἡ, in Epigr. idem quod βρόχος.

ΒΡΙΘΩ, F. σω, & Βεῖθομαι, Sum grauis, Ingrauesco, Onustus sum. Item Deorsum vergo præpondere, Propendeo. Hesiod Erg. Ἐκτελέα βείθει Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν, ἱ. βαρυύεται, inquit Tzetzes. Hom. Il. π, Ὡς ἀ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβεικε χθών. vt scribit Eustath. πολλὴν ἐπιμθείαν significari, ὡς βαρυτέρας πυκνοῦσθαι γενομθνης τῆς γῆς. B. autem vertit, Quum terra grãdine procellosa obtecta est & obruta. In prosa quoque locum aliquando habet hoc verbũ. Philo De vita M. l. 3, ἅπασα ἀθυβλασταῖς ἐξέφυσε, καὶ ὑπὸ ἀφορίας καρπῶν ἔβεικεν, Ingrauescebat. Synes. De ins. ὥσπερ καὶ βείθει ὑπὸ κάκης συγκαλυπτομένη τὴν ἐφεῖσαν αὐτοῦ βαρυθθύσαι ψυχήν. Et pro Deorsum vergo, Inclinor. Aristot. Probl. sect. 15, ὅταν δὲ βείσῃ ὀθὶ θατέρου μέρους. Philo De mundo, τὴν μὲν πυρώδες σωματικὸν γῆν, ὑπὸ τὸν τοῦ αὐτοῦ κόσμου βείθειν ἀναγκαζεται, Deorsum vergere, vel Pessum ire. Sed adiungitur sæpe κάτω huic verbo quum Vergo significat. Lucill. Ep. lib. 2, οὐχὶ κάτω βείσειν βαρύ. Philo De v. M. l. 1, ὁ πίτυς δὲ κάτω βρίσεται [αἱ χεῖρες,] ἴχνυον οἱ ἀνέπαλαι. Greg. ὅσον τὰ ὑποκουφίσια ἡμῶν ὑπὸ αἴρει τὸ σωθθτον καὶ ἀπαιτεῖ κάτω βείθειν κεφάλας. ‖ Interdum autem βείθω non simpliciter est Inclino, sed cum impetu, ideóque reddit Incumbo, Ingruo, Impressionem facio. atqueita Bud. in hoc Plutar. loco in Cæsare, οἱ δὲ ἐπῆσαν ἅπαντες ὀθὶ τὸ ἀριστερὸν ἔβεισαν. Videtur autem ab Homero profecta esse hæc signif. Il. ρ, — οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βείσαντες ἔβησαν Δουρατ' ἀναχόμενοι. Vbi crediderim βείειν tale quid esse quale apud Virg. magna se mole ferre. Qui dixit alibi densaq; ad muros mole feruntur. ‖ Βείθω interdum exponitur etiã Onustus sum, Plenus sum, Abundo. vt Il. σ, Ἐν δ' ἐπίθει παφυλῆσι μέγα βείθουσι ἀλωάων. Od. τ, — βείθησι δὲ δένδρεα καρπῷ. Sic Dionys. Alex. βεβεὸς ἀμάλλαις. Et βεβριθὲν ὀλκαῖς in Epig. Ibidem, ἀοῖς βείθουσι. Ibidem, βεβεθὼς ἰωόρεῖ metaph. quod fortasse dictum est eadem forma qua à Virg. Pietate grauem ac meritis. Admittit autem alicubi βείθω vtranque expositionem, videlicet & pro χέομαι & pro βάρος ἔχειν, quẽadmodum & his in locis vbi genitiuo iungitur: Od. ι, Ταρσοὶ ὑθ' πυρῶν βείθον. nam Eustath. vult βείθον esse vel ἔχεμον, vel βάρος εἶχον, vt sit βάρος εἶχον ὑπὸ τοῦ πυρῶν. Sic Od. ο, ἑὑξεσι δὲ τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῶν, ἠδ' οἴνου βεβείθασι. De hoc enim (vt opinor) loco intelligens Hesychius βεβεθασι exponit duobus modis, vel βεβαρημθναι εἰσὶ vel πεπληρωμθναι. Vtuntur autem & voce pass. in iisdem signif. & cum vtraque construct. Hom. Il. θ, Καρπῷ βεβοθὸς ἐθὴν νεπίοισι τε εἰαρινῆσι. Et τοῦδ' βεβοθὼς δάμαλις in Epigr. Grauida. Hesiod. Aspide — πέπλα βεβόθμενα καρπῷ, ἀστεῖ Δημήτερος ἀκτῇ. Chrysost. quoque βείθεσθαι dixit pro Ingrauescere & propendere: cuius locum & alios vide apud Budæũ pag. 360. Idem Chrysostomus, ἄμπελον τοῦ καρπῷ βεβομθνῳ. Cæterùm βείθω à βαρὺς deductum esse arbitror, vt ex βαρύθω factum sit βρύθω per syncopen, deinde βείθω, mutata vocali v in ι. Quoniam autem primitiuum non esse puto, lineolam illi præfixi. quòd si ab omnibus receptum iri putassem illud etymum, post βαρὺς hoc verbum posuissem.

Βρίθω metaph. Polleo, (vt apud Latinos Põdus habere tali metaphora dicitur) Soph. Aiace. Μηδ' ὄγκον ἄρης μηδέν', εἴ τινος πλέον Ἢ χειρὶ βείθεις ἢ μακροῦ κλόνου βάθει.

Βρίθος, εος, τὸ, Pondus, Grauitas. Aristot. ET Βριθοσύνη, idem, apud Hom. Il. ε & μ.

Βριθὺς, έος, ὁ, Ponderosus, Grauis. vt Il. ε, ἔγχος βριθὺ, μέγα, στιβαρόν. ET Βριθύνοος, Apollo, Grauem mentem (id est prudentem) faciens. In v. l. ex Epigr. ET Βριθυστοιχωτής, in eodem Epigrãm. volumine, l. 2, Βριθυστοιχωτὴν Διογθνοῦς ῥόπαλον, Diogenis Sinopensis seueri [philosophi] seu seueram quandam grauitatem præ se ferentis.

C. Ἀβριθὴς autem (sicut Ἐμβριθὴς, & Ὑπόβριθὴς (cum η, non υ. Est autem Ἀβριθὴς, Pondere seu grauitate carens, Levis, apud Eurip. Ἐμβριθὴς, Ponderosus, Grauis. vt Plut. De orac. def. τὰ ἐμβριθῆ καὶ πολυμερῆ. Idem in Romulo, ἐμβριθὴς καὶ ὀμοχλωδὴς ἀπαθυμίασις. De animi etiam rebus dicitur, sicut Lat. Grauis. vt Plato epist. 7, ἤθος φύσει ἐμβριθὲς, Mores natura graues. Et Plut. Pericle, φρόνημα ἐμβριθέστερον. Idem, An sen. administr. resp. οὕτως οὐδέν ὄθι δόγμα χρηστικὸν οὐδὲ βουλθμα παραμένον, ἀλλ' ἐμβριθῆ πάντα καὶ καθεστῶτα. In v. l. legitur & ἐμβριθὴς ἡλικία. Sed & personæ tribuitur, sicut in hoc eiusdem Plut. loco, vbi à B. redditur Grauis, item Constans: in Demetrio, ἀλλ' πάθος οὐ μειρακιῶδες παθών, ἀλλ' ἐμβριθοῦς στρατηγοῦ, κεχρημθνου τοῖς πράγματα μετὰ βουλῆς. Idem Plutarch. alibi, ὁθεν ἐμβριθέστερος ἑαυτῷ καὶ μεγαλοπρεπέστερος ὁ Δημοσθένης τοῦ Κικέρωνος. At Politian. apud Herodianum lib. 3, ἐμβριθῆ καὶ θρασὺ νεανίαν interpretatur ferocem & audacem iuuenem. Apud Philonem autem, ἐμβριθέστερας ἐπαπαστάσεως ἐδέησε, reddit, Asperius insurgendum fuit. ET Ἐμβριθῶς, Ponderosè, Cum pondere. Item metaphoricè, Cum grauitate, Grauiter, Constanter. Item, Asperè. Herod. 4, ὁ δ' Ἀντωνῖνος ἐμβριθῶς τὰ πάντα καὶ θυμοειδῶς ἔπραττε. quod interpr. Polit. Antoninus cuncta asperius ferociúsque gerebat. ET Ἐμβριθεια, Grauitas, Ponderositas. Item metaph. Grauitas, Constantia.

C. Ὑποβριθὴς, Præponderosus, Grauissimus. Ex Soph. ὑποβριθὲς ἄχθος, Grauissima molestia.

C. Ἐπιβρίθω, Ingruo magno cum pondere. vt Iliad. ε, — ὅτ' ὀθβρέσῃ Διὸς ὄμβρος. Et Apollon. Argon. 2, πόντῳ ὀθβρέσασι ἄελλαι. Rursum apud Hom. de bello, Il. η, — Μὴ πτ' ὀθβρέσῃ πόλεμος. Item, Impressionem facio, Bud. interpr. in hoc App. loco, De bello ciuili l. 4, ὑπὸ δὲ πολλῶν ὀθβρεσάντων εἰς ἀπέθανε, πολλοὺς ἀποκτείνας, Multis autem vnà impressionem facientibus oppressus. ‖ Ἐπ. Βρίθω actiuè, Degrauo, Prægrauo. Chrysost. νεωτερικοῖς αὐτὸν ὀθβρίθων φαντασίαις.

C. ΚΑΤΑβρίθω, Ingrauesco. Item, Onustus sum. vnde καταβεβρίθασι. Hesiod. ἵππες μαλλοῖς καταβεβρίθασι. Sed βρίθω exponitur etiam actiuè, Onero, Degrauo.

C. Βριθόρματος, Currum grauans, apud Hesiodum exponitur in Aspide, Τέσσερα δ' μ' ἰαχὴ βριθόρματος οὔλος ἵππος Κεκλήγοις ἐπόρουσε.

ΒΡΙΪ pro βριθὺ & βριαρὸν ab Hesiodo dici (sicut κρῖ pro κρίμνον Homerus dixit, Sophocles ῥᾷ pro ῥάδιον) autor est Strabo. Eustathius autem vult ex hac particula βρὶ (quã ὀθβριστικὴν appellat, vulgò intensiuam interpret.) esse nõ solùm βριαρὸν, sed & ὄβριμον: item βριμοῦσθαι siue βριμᾶσθαι, atque alia. Ego, quanuis nõ minus verisimilem existimem nominis βριαρὸν deductionem à βία (vt dicatur βριαρὸν quasi βιαρὸν) & cæterorum quoque aliam afferri deriuationem sciam, illum tamen hic sequi statui, vt ad vnum eundémque locum diuersa illa vocabula referre possim.

¶ Βριάω, Robustum reddo, Robur indo: item Robustus sum, Robore polleo. Vel, Potentem reddo, itẽ, Potens sum. Vtranque autem signif. habet in hoc Hesiodi versu initio Ergων, Βία μὲν γὰρ βριάει, βία δ' βριάουσα χαλεπτει. In Theog. autem βριάειν dixit pro Auctius reddere, (sicut Lat. Vim magnam de magno numero dicunt, quum propriè vis robur significet) in hoc versu, Ἐξ ὀλίγων βριάει, καὶ ὀκ πολλῶν μείονα δοῦναι, vbi redditur, Ex paucis multiplicat.

Βριαρὸς, ός, ὁ, Robustus, Validus. A βία fieri βιαρὸς tradit Etymologistes, ex quo fit βριαρός: sed debuit potius ex βία deducere βριάω, ex quo deinde fiat βριαρὸς, vt ex ἰσχύω fit ἰσχυρός. HINC Βριαρόχειρ, Robustus seu validus manibus, Cuius manibus robur inest.

¶ Βρίμη, ης, ἡ, Robur, Potentia. Etymol. ex Apoll. Argon. Μηδείης ποτὲ βρίμη φαρμάκου. Hesychio autem βρίμη est ἀπειλὴ, item ἡ ῥωμαχεία ἀρρηπτοποιία. ET Βριμὰ eidem Hesychio sunt ἰσχυρὰ, Valida. Item βριμὸς est μέγας & χαλεπός.

¶ Ὄβριμος, (vel Ὄμβριμος) Robustus, Validus, Prævalidus. Item, Impetuosus. Il. ν, — ὄβριμον ἔγχος, vt & Lat. Valida hasta. Iliad. ο, — ὄβριμον ὕδωρ, Impetuosa aqua, vel rapida. Sed in malam partem sæpe ponitur pro violento, seu eo cuius violenti sunt & furentes impetus. ita enim ex Cic. aptè reddi posse existimo. Hesiod. Theogonia, Τρεῖς παῖδες μεγάλοι, καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί. Vbi legitur & ὄμβριμοι. Sic autem passim tam apud eum quàm alios poetas (ac præsertim apud Homerum) quædam exemplaria ὄβριμον, quædam ὄμβριμον habent: quæ varietas itidem in compos. inuenitur. Eustathius certè à βεῖ deducens, ὄβριμος dicit per pleonasmum & τοῦ ὀχλοῦ fieri, alterius scripturæ nullam mentionem addens. At ego memini me alicubi legere deductionẽ τοῦ ὄμβριμος ab ὄμβρος, quã sequẽdo nõ dubiũ est quin potius scribẽdum sit ὄμβριμος cum μ. Verùm ego in antiquioribus & fide dignioribus diuersorum poetarum exẽplaribus scriptis ὄβριμος potius quàm ὄμβριμος obseruasse mihi videor.

C. Ὀβριμοεργὸς, ού, ὁ, Qui aliquid per violentiam facit, Effrænata violentia vtens, vel Cuius est effrænata violentia. (Vtor autem & hic Cicer. verbis, quum effrænatam violẽtiam dico) Il. ε & ψ. Obserua autem, in hoc composito posteriorem signif. τοῦ ὄβριμος retineri.

C. Ὀβριμόθυμος, Animo violento præditus, Magnanimus, apud Hesiod.

C. Ὀβριμοπάτρη, Minerua apud Homerum, Prævalidum patrem habens, seu præpotentem. Odyss. γ, Μιλίως ἐξ ὀλίης γλαυκῶπις ὀβριμοπάτρης. Apud Hesych. est etiam Ὀβριμοπατρὴ & Ὀβριμοπάτεις. At in v. l. Ὀβριμόπαθος ponitur à quo fit illud ὀβριμοπάτρη.

Ὀβείκαλα, (quasi ὄβριμα καὶ καλὰ) Leonum catuli, Æschylo. Secundum quosdam autem & luporum catuli, vt addit Eustathius. ET Βρίκελα, vel Βρίκελοι, Laturæ. Vide eundem Eust.

¶ Βριμόομαι, ούμαι, Fremo ira. Excandesco. Xenoph. Pæd. 4, ἐν τούτῳ δὲ ἔβριμοῦτο τοῦ Κύρου καὶ τοῖς Μήδοις, τοῦ καταλιπόντας αὐτὸν ἔρημον εἴχοσαν. id est (inquit Budæus) Excandescebat, Fremebat ira in Cyrum. & quod postea dicitur ὠργίζετο. Hæc Budæus. Sed quanuis de eadem re sequatur ὠργίζετο, multo tamen significantius esse constat βριμοῦσθαι. Pausanias autem dicit βριμοῦσθαι esse μετὰ τινος ἀπειλῆς ὀκτοῦν. & Ælius Dionysius exponit ἀπειλεῖν. Quã autem τὸ βρίμειν signif. hoc verbum retineat, fortasse & deductum ab eo videri possit. Ego tamen (vti dixi) Eustathium sequi volui.

Βριμᾶσθαι etiam dici, ex quorundam sententia refert Eustathius. VNDE Βριμηδὸν ET Βρίμημα deducere malo quàm ab altero. Signif. autem Βριμηδὸν Cũ fremitu, & q. d. Fremebũdè, in hoc Nonni versu, Ἀγνυμένης βριμηδὸν ἀπὸ φρενὸς εἶπεν ἀνέλκων. At Βρίμημα ab Hesychio exponitur ὀθπιλιγίς.

C. Ἐμβριμᾶσθαί τινι (q. d. Fremere in aliquẽ) apud Matthæũ & Marcum illam comminationis significationem inclusam habet quam à Pausania & Ælio Dionysio dari τοῦ βριμοῦσθαι modò dictum fuit. Vet. interpres Comminari vertit, Beza Grauiter interminari. At Ioh. cap. 11, ὀνε βριμήσατο τῷ πνθύματι, καὶ ἐτάραξεν ἑαυτὸν, vertitur Infremuit. Ego hic aliquam horroris significationem eo includi existimo.

Βριμὼ, Proserpina, ἀπὸ τοῦ ἐμβριμᾶσθαι ita dicta, vt tradit Etymologus. Eustathio autem βριμὼ est πτοεῶδες δαιμόνιον τι φοβερόν.

Βριμάνω, & apud Hes. Βριμάομαι, Excandesco, βριμοῦμαι.

Βριμάζω, Leonis voce vtor. Itẽ, ὀργῶς σωνιστάν, Cypriorum lingua, Idem Hesych.

ΒΡΥΧΩ, Frendo, Strideo dentibus. vt βρύχειν τοὺς ὀδόντας, Frendere dentibus. Act. Ap. 7, ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτόν. At Epigr. libro 4, cum singul.

num.θηκτὸν ὀδόντα βρύχοντα. Apud Apoll.autem Arg. 2, βεβρυχὼς absolutè pro Frendens. HINC Βρυγμὸς Suidæ, Stridor dentium. ET Καταβρύχω pro βρύχω de leone dictum in Epigr. ET Περιβρύχομαι in v.l. Circumferendo.

Βρύχειν (aut cum Etym. βρύθειν) Athenienses dicebant eos qui febricitabant. ET hinc Βρυχετὸς, Febris. Apud Hesych. est βρυχετὸ, πυρετόν. Fortasse autem occasionem huic significationi præbuit dentium crepitus, quem rigore febris correpti edunt.

¶ Βρυχάομαι, χᾶσθαι, Rugio, propriè de leonibus. sed dicitur & de nonnullis aliis feris. HINC Βρύχημα & Βρυχηθμὸς, Rugitus. ET Βρυχὴ, idem apud Apoll. ET Βρυχηδὸν, Cum rugitu. Item Cum fremitu, in Epigr. ET Βρυχαλέος, Rugiens.

Βρυχανάομαι, ώμαι, apud Nic. vbi schol. exponit Eiulare.

B P Ý Ω, Scateo, Scaturio, Pullulo. Item, Abundo, Circumfluo, Diffluo. Aristot. De mundo, ἐξῆς δὴ γῆ φυτοῖς βρύουσα καὶ ζώοις, πηγαῖς τε καὶ ποταμοῖς. id est Scatens, inquit Budæus. Vt autem hic dicitur terra βρύειν πηγαῖς, ita etiam dicuntur φυτὰ βρύειν & πηγαί. vt βρύουσιν αἱ πηγαὶ apud Basil. Item cum dat. βρύει ἡ πηγὴ νάμασιν. Cum quo casu significat & Circumfluo, Diffluo, Plenus sum. vt exponitur in his Aristoph. βρύων μελίσσαις καὶ πεσσοβάτοις. Sic πόλει τῆς ἡδονῆς βρυούσῃ, Liban. ad Basil Et Chrysost. πῖς πολυπημόσυνος καρποῖς τῆς ὑστεβείας βρύειν. Sed & in vet. prouerbio, (quod à Plut. & Galeno aliisque multis refertur) ἄλλων ἰᾶς, αὐτὸς ἕλκεσι βρύων. Sic autem & Latini verbo Scatere vtuntur. Sed & accus. iunctum reperitur βρύω. vt apud Greg. εἰ λέπρας ἔβρυες τέως πολὺ ἄμορφον πονηρίας, ἀπεξέσθης δὲ τῆς κακῆς ὕλης. Sic in Iac. epist. c. 3, πηγὴ βρύει τὸ γλυκὺ (sicut & Lat. Mano accus. interdum habet: ποιητικώτερον tamẽ.) Absolutè etiam ponitur βρύειν, id est sine casu: vt quum βρύειν terra dicitur, germina emittẽs, ex interpr. B. in hoc X. loco, ὅταν ἡ γῆ βρύῃ, μᾶλλον τὰ ἔργα ἢ τὰ ὄρη ἔχοιεν. Et βρύεται ἄμπελος apud Dioscor. Pubescens vitis: itẽ φυτὸν βρύον, Planta pullulans. Sed βρύειν propriè dici de florente olea, ex quorundam sententia tradit Eust. Vult aũt & Poll. βρύειν dici μάλιστα ὅταν ἐλαιῶν.

Βρύσις, q. d. Scaturitio, apud Eust.

C. Πηγόβρυτος, υ, ὁ, & ἡ, E fonte scaturiens. in v.l.

C. ΕΠΙβρύω, pro βρύω, Scateo, Plenus sum. Alciphr. ἀμαχέτῳ κάμηλον, μυδῶσαι ἤδη καὶ σκώληξιν ὅλη βρύουσαν.

¶ Βρυάζω pro βρύω, sed formam habens quam (vt opinor) frequentatiuam dicere possumus. Vtitur quidam apud Eustathium p. 1631.

¶ B P Ý O N, Muscus. Plin. lib. 12, cap. 23, Sphagnos in Cyrenaica prouincia maximè probatur. alii βύον vocant. Et paulo pòst, Sunt enim hoc nomine cani arborum villi quales in quercu maximè videmus, &c. Vocari aiunt & ἀπαλίχνον à Galeno & Dioscor. ‖ Βρύον θαλάσσιον, Muscus marinus, Alga. ‖ Βρύον, Herba lupus salictarius dicta, officinis autem Lupulus. ‖ Βρύον, Herba quæ & λειχὼ, quæ super lax nascitur & rorulentis petris adhærescit. ‖ Βρύον, Vua, id est Fructus populi albæ, ex quo populneum vnguentum conficitur. ‖ Βρύον Democrito dicta etiam ἡ καύκαλις, teste Dioscor. Vide Gorr.

C. Βρυοφόρος, ου, ὁ & ἡ, (q. d. Muscifer) Musci fertilis, Theoph. De caus. pl. lib. 2, cap. 5.

Βρυώδης, Muscosus. Item, Mollis, Friatilis, Fluxus. Galen. ad Glauc. lib. 1. βρυώδη καὶ διαῤῥέουσα σάρκα eos habere dicit qui facilè afficiuntur medicamentis vel sanguinis missione. Hæc B. Affert autem & Gorr. ex ipso Gal. l. 3 Meth. Med. βρυώδες dici quod molle nimiũ est, & more algæ (quæ βρύον dicitur) fragile, vel potiùs more algæ cedẽs.

Βρυόω, ῶ, q. d. Musco oppleo. A cuius pass. est participium βρυωθεὶς, id est Musco oppletus, Musco obsitus. Aristot. De color. 386.

ΈMBPYON, υ, τὸ, (q. d. τὸ ἐν τῇ γαστρὶ βρύον) Infans vtero conclusus, Infans qui gestatur in vtero. Item generalius, Fœtus qui est in vtero. Dicitur enim & de brutis. Lucianus, οὐ γὰρ ὀκνεῖν εἶχεν ἡ γαστὴρ τὸ ἔμβρυον. Et passim apud Dios. vt quum dicit ἔμβρυα κτίνειν, & ἔμβρυα ἄγειν vel καταστῆσαι, item πεθηκότα ἔμβρυα ἐκβαλεῖν. Plinius autem Partus etiam interpretatur. vt quum pro his Dios. de anthemide dictis πινομένη ὑπὸ κάθαμμα ἀγᾷ καὶ ἔμβρυα καὶ λίθους καὶ οὖρα, scribit, Pellit mortuos partus, item mestrua, in potu, & vrinam calculósque. De brutis autem vtitur Aristot. vt quum ἐλεφάντων ἔμβρυα dicit. Cæterùm Gal. De sympt. causis lib. 1, tradit fœtum duobus primis mensibus nondum ἔμβρυον vocari, sed κύημα. ‖ Apud Homerum autem ἔμβρυον dicitur pro βρέφος, de fœtu videlicet qui à paucis diebus ex vtero prodierit: Od. 1, de brutis, ἐζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας, Πάντα κατ' μοῖραν, καὶ ἐπ' ἔμβρυον ἕστασεν. Sed & Aristot. de auibus etiam exclusis ἔμβρυον dicit, vt habẽt v.l. At Phocyl. βρέφος ἔμβρυον pro solo ἔμβρυον dixit, vt videbis in Βρέφος.

ΈMBPYOS adiectiuè (vt σκύλακα ἔμβρυον in Hippiatria, σκύλακα λαβὼν ἔμβρυον κατάλεσον μετὰ πλιστάνης.) Itẽ Genitalis, vel Prolificus, vt B. vertit in hoc Theophr. loco, De caus. pl. lib. 1 cap. 1, pag. 120, αἰεὶ γὰρ τὸ μέλλον βλαστάνειν ἔχόν τι δεῖ πλὴν ἔμβρυον ὑγρότητα καὶ θωτίνη δύναδαι πρεῖν. id est (inquit Bud.) Humorem prolificũ, vel σύμφυτον. Ab eodem Theophr. eiusdem libri cap. 4, κιτὸς esse dicitur ὅλος ἔμβρυος, (vel ὅλως, vt alii legunt) vbi à quibusdam ἔμβρυος vertitur Genitalis seu Fœcũda, (nõ autẽ viuax, cum Gaza) quòd Plinio etiam teste, hedera, vt rubus, ex sese nascatur iterum, seipsamque sua fœcũditate propaget.

C. Εμβρυοθλάστης, Vncus seu spiculum ad educendos fœtus, mortuos præsertim, in v.l. Sciendum est tamen, hoc instrumentum (quod æneum spiculũ Tertullianus vocat in lib. De anima) non ab educendo fœtu, sed potius à cõfringendo seu cõtũdendo, ἐμβρυοθλάστην appellari eóque respexisse puto Tertullianum quum de infanticidii officio sic nominatum scribit, & addit, Vtique viuentis infantis pericẽtorium. Quæ etiã refragantur iis qui ἐμβρυοθλάστου ad educendos præsertim mortuos fœtus vsum fuisse volunt. Sed apud eum ἐμβρυοπάκτιν habent vulg. edit. pro ἐμβρυοθλάστην, vt multi admonuerũt. Putatur autẽ idem esse instrumentum quod aliis nominibus ὄνυξ & πέτρον, item ἑλκυστὴρ, θλάστης, necnon ἐμβρυουλκὸς vocitetur.

E Εμβρυοπμία, ας, ἡ, Vmbilici sectio in fœtu recens in lucem edito. Vide. Poll.

B Ý B Λ O Σ, ου, ἡ, Papyrus, S. Eust. Ex hoc est prou. βύβλου δὲ καρπὸς οὐκ αἰτῶ σχοῦ μέγαν, de quo lege Suidam. Ex hoc funes fiebant, vnde βυβλινον χοινίον dicebatur: quod tamen alii volunt esse cannabinum, alii ex philyra. Vide Eustath. qui & calceamenta βύβλινα in vsu fuisse testatur. Quoniam autem & chartæ ex byblo fieri solebant, ideo βύβλος pro libro accipitur: sed scribitur & βίβλος. Theophr. ἐν δὲ τῇ βίβλου ἱστὰ πλέκεται καὶ ψιάθους καὶ ἐσθῆτας, καὶ σφαιρὰς, καὶ χοινίκας, καὶ ἕτερα πλείω, καὶ ἐμφανέστατα δὴ βίβλος ἔτι καὶ βιβλία. Herodotus dicit διφθέραις Iones vocasse τὰς βίβλους, quòd penuria βίβλων vterentur διφθέραις (id est pellibus) caprinis & ouinis. ‖ Βύβλος Phœnices vrbs antiquissima. Steph.

Βύβλινος, Papyraceus. Exponitur & Cannabeus, item Scirpeus, vt βύβλινα ὅπλα apud Herodotum. AT Βύβλινος οἶνος apud Hesiodum, Vinum ex regione Thraciæ quæ Byblia dicitur. Alii autem ab vrbe dicta Byblia, alii à Byblo fluuio Naxi insulæ, alii aliunde deriuari putant. Scribitur autem & Βίβλινος.

Βυβλίον, Papyracea charta in qua nihil scriptum est: at Βιβλίον in qua scripsimus, vt vult Etymol. sed Hesych. βυβλία exponit βιβλία, eandem vtriusque scripturæ significationem esse ostendens. ‖ Item Βύβλιον, Funiculus nauticus, non tamen ex byblo (id est papyro Ægyptia) confectus, sed ex herba ei simili. Sic in v.l. at Eustath. habet βυβλινον χοινίον.

H Βυβλάριον, diminut. Chartula ex papyro. In Epigr. βυβλαρίων σκηπκόπων, vbi Lascaris ait intelligi papyrum pertusam instar trabeæ quæ tundit glebas segetis & frumentorũ. Sic v.l. de quorũ suspecta fide dicetur in Σκηπκόπος.

¶ Βίβλος, ου, ἡ, Liber. Dem. Pro cor. τὰς βίβλους ἀνεγίνωσκες. Luc. in Herodoto, de libris eius loquens, ἀρχὴν καὶ μούσας κλεῖσαι τὰς βίβλους αὐτοῦ.

C. Βιβλοφόρος vide paulo pòst in Βιβλιοφόρος.

Βιβλάριον, ου, τὸ, ET Βιβλαρίδιον, Libellulus, in Apocal. A

¶ Βιβλίον, Libellus diminut. forma. Sæpe autẽ pro βίβλος, Liber. (vide locum Theophrasti paulo antè citatum. Luc.) De hist. scrib. πολὺ μᾶλλον ὅσῳ περιγραφὴ ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τὸ βιβλίου ἐπέγραψεν. Et λεπτόγραφα βιβλία, apud eundem. Quidam comicus apud Athenæum, Ἀντίγραφέν σου τὸν βίον τὰ βιβλία. Item βιβλίον idem quod γραμματεῖον. Exponitur & Tabellæ. Bud. ex Plut. affert pro libello supplice.

C. Βιβλιογράφος, Librorum scriptor, Librarius. ET Βιβλιογραφία, Librorum scriptio (ab ea significatione à qua dicitur scriba) Dioscor. lib. 1, ἄλλος δὲ συνεγίας πολύσωρκος, πικρόγραπος, εἰς βιβλιογραφίαν ὀλιγόδειος. B

C. Βιβλιοθήκη, Bibliotheca, Libraria, Gell.

C. Βιβλιοκάπηλος, vide in Κάπηλος.

C. Βιβλιοπώλης, Bibliopola, Librorum venditor.

C. Βιβλιοφόρος, Librum ferens, Tabellas ferẽs, Tabellarius. ET pro eodem Βιβλοφόρος ex Polyb. citatur.

C. Βιβλοφυλάκιον, Locus vbi seruantur libri. ea forma qua dicitur γαζοφυλάκιον.

Βιβλιακὸς, Librorum volutator, In librorum lectione versatus. Plut. in Romulo de Varrone, ἄνδρα Ρωμαίων ὀν ἱστορίᾳ βιβλιακώτατον (vbi Ald. editio βυβλιακώτατον habet cum υ) id est, Qui summam historiæ cognitionem ex plurimis libris petitam habebat. Ita enim vertendum puto, non simpliciter (vt alii reddunt) In historia versatissimum. C

Βιβλίδιον, Libellus. Demosth. ὀν γραμματεῖον δυοῖν χαλκοῖν ἐωνημένον καὶ βιβλιδίῳ μικρῷ πάνυ πολὺ ὁμολογίαν καταλελοιπὸ τοῦ ποιήσειν τὰ δίκαια. ET Βιβλίδριον apud Eust.

B Y Θ Ό Σ, ὁ, Fundum, vel Profundum (substant. accip.) Imus gurges. Soph. εἰς βυθὸν πεσεῖν. Et ἐκ βυθοῦ, Funditus. Plut. in Fab. metaph. ἐν τῷ βυθῷ καὶ κλύδωνι τῆς ψυχῆς ἐκείνης. D

C. Βυθοτρεφὴς, In profundo nutritus. At v. lex. ex Maccab. βυθοτρεφὲς κῆτος, In profundo vtero nutriens.

C. Ἄβυθος, ε, ὁ καὶ ἡ, Profundissimus. Propriè Fundo carens. à βυθὸς quod fundũ significat, præfixo priuatiuo α. Plato in Parmenide, δείσας μή ποτε εἰς πνα ἄβυθον φλυαρίαν ἐμπεσὼν διαφθαρῶ. Ita enim legitur in vetustissimis & fide dignissimis exemplaribus: (non ἄμωθον, vt in vulgatis editionibus) & elegãter dicitur, Ne in carẽtem fundo garrulitatem incidens, peream: tanquam in puteum aliquem, aut flumen aliquod fundo carens.

Βύθιος, Qui est in profundo, Profundus. Luc. de Alpheo vrinatores imitante, οὐκ εἶδ' ὅπως βύθιος ὑποδύς, καὶ ἀπαρεῖ λάρος. Et apud eundem pro Summerso, & non emergente, vt inquit Bud. Et βυθὴν ναυμαχίν in Epigr. Quæ fit sub fluctibus. Ibidem τὰ βύθια, Aquatilia, vt habent vulg. lex. HINC Βυθίως, Sub fluctibus, i bidem. ET Ἐμβύθιος idem quod βύθιος, vt ἐμβύθιος πέτρα in Epigramm. quæ & ὕφαλος. Et ἐμβύθιοι κόγχαι apud Athen. In alto mersæ, Bud. interpr. qui & addit τὰ ἐμβυθίῳ opponi τὸ ὁπλαλίζον καὶ ἀνωφερές. E

Βυθίζω, In profundum iacio, Demergo. Polyb. 1, μίαν ὑπὸ πνὸς πρὸς αὐτοῖς τῆς αὐφάσιν ἐβύθισαν. ET Καταβυθίζω, Idem, & quidem magis in vsu.

¶ Βυαθὸς, idem quod βυθός. vt ἐς βυαθὸν χωρεῖν pro Pessum ire. q. d. In imum gurgitem delabi. Βυαθὸς apud Herodotum pro βυθὸς, inquit Suidas. Vide in Ἄβυαθος quod proximè sequitur. HINC Βυαθόθεν, Ex profundo, Ex imo.

Ἄβυαθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἄβυθος, Fundo carens. Nam Iones βυαθὸν dicunt pro βυθὸν (vt inquit Suidas, subiungens tamen aliam etymologiã, quæ & apud autorem Etymologici habetur, à δύω quod significat Subeo, Ingredior, per mutationem fit βύω: hinc βύσω, βέβυκα. βέβυσμαι, βέβυσαι, vnde βυαθὸς & ἄβυαθος, Quò nemo ingreditur ob profunditatem. At Etymolog. in voce ἀκρόβυσία, dicit, A βύω, quod significat Tego, Operio, βύσω, βέβυκα, βέβυσμαι, βύσης καὶ ἀκρόβυσος. hinc etiam ἄβυαθος (nam ex ἄβυσος fit ἄβυαθος, mutando τ in σ) dando ipsi α vim intendendi, Locus qui à multitudine aquarum operitur. At ego malim priorem illam etymologiam, vt longè simpliciorem, sequi quam modò ex Suida protuli: qui etiam exponit ἄβυαθος, Quam ne βυθὸς quidem (id est fundus) capere possit. Sequendo autem hanc simpliciorem (vti dixi) etymologiam, simplicior mihi videtur hæc explicatio, ἄβυαθος, Fundo carens, ex α priuatiuo, & βυαθος, Fundum. Eustathius autem ait, βυαθὸς, quod epitasi (id est intentione) aut per pleonasmum, sic ἄβυαθος. At si in ἄβυαθος pleonasticum (id est superuacaneum, esset α, nihil aliud significaret quàm βυαθὸς, id est Fundum) cuius significationis exemplum desidero. Sed vtrouis modo formetur hoc nomen, constat vt adiectiuum passim vsurpari, sic λίμνη ἄβυαθος, Aristoph. Ranis, Lacus seu palus fundo carens, in immensum patẽs, immensæ altitudinis aut profunditatis. Itidem ἄβυαθον βάθος, Fundo carens profunditas, id est immensa. Strabo lib. 17, ἀεὶ ταῖς νύσσαις ταῖς ἀνωτέρω τῆς Συήνης ταῖς πηγαῖς τοῦ Νείλου εἶναι, καὶ βάθος ἄβυαθον ἔχειν τὸν πόρον κατὰ τοῦτον τὸν τόπον. Notat autem hic locum Herodoti, qui est in Euterpe, vbi ait, ταῖσι δὴ πηγαῖς τοῦ Νείλου οὐδεὶς ἀβυαθεῖς. Ibidem βυαθὸν habes pro βυθὸν, more Ionico, vt modò dictũ est. Sic ἄβυαθα χάσματα dicit Eurip. Phœnissis, sic ἄβυαθον πέλαγος Æschylus: sic idem ἄβυαθον πλοῦτον metaphoricè, diuitias fundo carentes, in trag. ἐπὶ ὀβριθέας. Sic ἀμέγεθον ἄβυαθον, apud Aristoph. C

Ἄβυαθος substant. positum Suidas profert ex Dauide (vt videlicet Græci eum interpretati sunt) ἄβυαθος ἄβυσσον ὀνομαζόμενον. Aliquoties extat in Nouo testamento, præsertim in Apocalypsi, vbi Arethas tradit ἄβυαθον vocari magnam profunditatem primi elementi, aut per priuationem τοῦ βεβύσθαι (quasi dicas, quæ non βεβύσται, non operta, nec obturata est, sed magno hiatu semper patet) aut ex eo quòd magnam profunditatem habeat. vt α accipiatur ὀνομαστικῶς. Latinè Vorago aquarũ hoc sensu dici possit. Videtur tamen aliquam emphasin habere Abyssus in Sacris literis, ideóque retineri solet etiam à Latinis interpr. hoc vocabulum. D

Ἄβυαθον, Proserpinæ templum. Vide Suidam. Est item nomen lacus apud Argos, inquit Hesych.

C. Βυαθβαρὴς, ές, ὁ & ἡ, In profundum delabens præ pondere. Vide Hesych.

C. Βυαθομεύω, Profundè cogito, vel in animo verso. Ad verbum, Profundè struo & molior. nam δομεῖν (vnde δομεύειν in compos.) est ædificare. vnde & à fundamentis ædificiorum quæ profundè iaciuntur, sumpta putatur metaphora. Gallicè quoque dicimus, Bastir quelque chose en son esprit. Od. ρ, Ἐσθλὰ ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυαθομεύον. Hesiod. δόλον φρεσὶ βυαθομεύων. Vtitur eo & Luc. sed tanquam poetico, in lib. De calumnia, μυσεῖ δὲ, καὶ κάθρα πᾶς ὁδόντας, διαφορεῖ, καὶ, ὡς ὁ ποιητὴς φησι, βυαθομεύῃ πολὺ ὀργῶν. E

C. Βυαθφρὴν, ενος, ὁ & ἡ, In profundo [pectore] cogitans. Vide Hesych.

Βύαθμα, ατος, τὸ, Profunditas (tanquam à βυαθόω, ῶ) vulg. lex. ex Epigramm. F

B Ý P Σ A, ης, ἡ, (vnde Bursa) Corium, Pellis. vt βόειοι βύρσαι Dioscor. Bubula coria. Plut. Alex. βύρσαι πινὰ ἔγκρεῶν καὶ κατεσκληκυῖαι. Idem, τὸν δὲ Λίαιδρον εἰς βύρσαν ἐνεράψαντες κατεπόντωσαν, id est, In culeum, Budæo interprete.

C. Βυρσοδέψης, ου, ὁ, Coriarius, Qui coria concinnat, Aristophan. ET Βυρσοδεψικὸς, Quo vtuntur coriarii, vel Ad coriorum concinnationem pertinens. vt βυρσοδεψικὴ ῥοῦς, à Plinio Coriarius frutex, à Colum. Rhus sutorius, vt in vulgatis lexicis. At Theophr. βυρσοδεψικὰ κόκκοις, Spurcitiæ pellium dum concinnantur. ET βυρσοδεψάω, ήσω, Aristoph. Coria concinno. G

C. Βυρσοπαγὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, vt βυρσοπαγὴς ναῦς, Nauis corio contecta. q. d. Corio compacta.

C. Βυρσοποιὸς, Coriarius, Poll. Q. d. Qui coria facit.

C. Βυρσοπώλης, Coriarius, id est, Qui coria vendit. schol. Aristophanis.

Βύρσινος, Coriaceus. Apud Aristoph. autem βυρσίνῳ ἔχω exponitur ῥυπῶσα, ἱμάντα, Flagellum.

H Βυρσεὺς, Coriarius, Act. 10. VNDE Βυρσεύω, Corium concinno, seu apparo. EX QVO Ἀβύρσευτος δορὰ, Non concinnata pellis.

Βυρσόω, Corio contego. HINC Καταβυρσόω, ῶ, eadem significat. apud Thucyd. 7, τὰς γὰρ ἀσπίδας καὶ τῆς νεὼς αὐτῆς

ὄπι πολὺ κατεβύρησαν.

ΒΥΩ, Obturo, Obstruo. Pro qua signif. Bud. affert ex Athenæo, ἔβυσα δεῖ τὼ στόματος. Diosc. βῆμα λίνῳ βεβυσμένῳ, Foramen lino obstruatur. Bud. exponit etiam Infarcio, Constipo, & ex Luc. affert (non addens an ad hanc, an ad obturandi signif. referat) ῥαφανίδι πῶς πυρῷ βεβυσμένος. ‖ Item Impleo: vnde νήματος ἀσκηπῖο βεβυσμένον, Hom. pro πεπληρωμένον. ‖ Est etiam Tego, vt ostendit ἀκρόβυστος. ‖ Ex Herodoto autem ἐβέβυστο τὸ στόμα pro Os turgidum erat.

Βύσμα, q.d. Obturamentum. Ex Poll. tamen annotatur pro genere quodam marsupii seu peræ. ET Βύσρα pro eodem.

C. Ἀκρόβυστος, η, ὁ, (q.d. In extremitate tectus, id est, Extremam colis partem tectam habens) Præputiatus, Præputium habens. Cui opponitur περιτετμημένος, Circuncisus. ἀκρόβυστος & ὁ μὴ ἐμπεφυτόμος Bud. ex Chrysost. 21 affert. Et ex Iosue cap. 5 (in vulg. lex.) ἀκρόβυστοι ἦσαν.

ET Ἀκροβυστία, Præputium, cui opponitur περιτομή, Paulus ad Rom. 2.

Βυστικός pro βεβυσμένος, Oppletus, Refertus, ex Aristoph. νοῦ βυστικός.

C. ΕΜβύω, Idem. VNDE Παρεμβύω, q.d. Interobturo. Item, Interfarcio & per media spatia inculco, vt Bud. interpr. in hoc Luc. loco, εἶτα μεταξὺ οὕτως ἀτελῆ ὀνόματα καὶ ῥήματα καὶ πῶς καὶ παρενεβέβυσο.

C. ΕΠΙβύω, Obturo, Obstruo. Aristoph. τὸ στόμ' ὄπιβύσας κέρμασι τῶν ῥητόρων.

ΒΩΛΟΣ, ου, ἡ, Gleba. Geopon. ὅταν αἱ βῶλοι διαλύωνται ὥστε ἐπιγείρειν τὸν κονιορτόν. Pro quo Columella, Quum omnis gleba refringitur & resoluitur in puluerem. Theophr. lib. 5, cap. 19, διαχεῖν τὰς βώλους, Diffundere glebas. Xen. Pæd. 8, ὡς βαλῶν γε βῶλον τῇ βώλῳ ἀνέλων. ‖ Et βῶλος Ἁρμενία, apud medicos Gleba Armenia, seu Bolus Armenia, lapis colore pallidus, friabilis velut calx & after Samius, non tamen similiter asteri Samio leuis. De qua Aet. lib. 2 cap. 12. Vide & Βωλίτης. ‖ Synecdochicè pro agro seu fundo capitur. Synes. epistola 38, πλὴν πατρῴαν βῶλον ὑποπελῆ τῇ συκῇ τῷ διαδεξάμενος. ‖ Metaphoricè Massam significat. vt βῶλος σιδήρου, Eccles. cap. 22. Quò pertinet & βῶλος χρυσία quod Apoll. Rhod. schol. ex Euripide citat pro sole. ‖ Πρῶτος autem βῶλος & δεύτερος, & sic deinceps, in naui quid dic, tradit Pollux lib. 1.

C. Βωλοειδής, έος, ὁ & ἡ, Glebæ formam habens, Glebæ similis, Glebosus.

C. Βωλοκοπέω, ῶ, F. ήσω, Glebas scindo vel frango, Occo. Sic enim Gaza apud Ciceronem vertit. Citat Pollux ex Aristophane. ET Βωλοκοπία, ας, ἡ, Glebarum fractio, Occatio.

C. Βωλοσροφία, ας, ἡ, Glebarum inuersio, Repastinatio. Gaza De senect.

C. Βωλοτόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glebas secans. βωλοτόμοι μύρμηκες in Epigr. Vbi quidam vertunt Glebicidæ, Glebisecæ.

C. Ἀδρόβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui crassis seu grãdibus glebis est. Vel, Plenis glebis, vt Bud. exp. Diosc. l. 1, cap. 81 de bdellii quadam specie, ῥυπαρὸν καὶ μέλαν, ἀδρόβωλον.

C. Βραχύβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Paruas seu paucas glebas habens. Epigr.

C. Ἐρίβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glebosus, Admodum glebosus. Il. φ, Εἰμ' ὀκ Παμονίης ἐριβώλου, πολύβοτος οὖσης.

C. Μικρόβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui paruis est glebis. Budæus opponit τῷ ἀδρόβωλος. CVI CONTR. Μακρόβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ.

Βωλώδης, εος, ὁ, Glebosus.

Βώλαξ, ακος, Gleba. idem quod βῶλος. VNDE compos. Ἐριβώλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐρίβωλος, vt Eustath. tradit, ab illo hoc deriuari scribens. Il. α, ὁ Φοίνιξ ἐριβώλακι, id est βώλῳ, λιπαρᾷ. ET Dimin. Βωλάκιον, ου, τὸ, Glebula. seu vt Hesych. exp. χωρίον βώλους ἔχον.

Βωλάριον, ου, τὸ, Glebula. Bud. ex Strab.

Βώλιον, ου, τὸ, Idem. Aristot. De aud. mirab. φασὶ δὴ καὶ ἐν Βάκτροις τὸν ἄργυρον ποταμὸν καταφέρειν βώλια χρύσεια πολλά.

Βωλιδὸν, Glebæ modo, seu (vt vulg. lex. ex Plin. exponũt) Assulatim.

Βωλίτης, ου, ὁ, Boletus. Fungi genus sic dictum quòd con-

uolutum sit & quasi globosum: (voluam enim, vt scribit Plinius, terra prius gignit, ipsum postea in voluaceu in ouo est luteum) vel à colore τῷ βώλου, hoc est rubricæ illius qua pictores aurum operibus suis inducunt. Gorr.

ΒΩΜΟΣ, οῦ, ὁ, Basis, seu (vt Eustathius explicat, à βαίνω deducens) κτῆμα τι ἁπλῶς καὶ αἰάστημα ἐφ' οὗ δεῖ βαῖνάι τι καὶ πεθῶναι. Iliad. θ, Ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι πέσε, κὴ λιπὰ πτάσας, id est ἐπέσε αἰὰ βωμοῖς. Oz dyss. η, Χρύσειαι δ' ἄρα κοῦροι ἐυδμήτων ἐπὶ βωμῶν ἔστασαν αἰθόμενοι δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτας κὴ δώματα δαιτυμόνεσσι. Ad quem locũ respexisse videtur Lucret. quum canit, — aurea sunt iuuenum simulacra per ædes, Lampades igniferas manibus retinentia dextris, Lumina nocturnis epulis vt suppeditentur. ‖ Itẽ Ara, propriè (vt ex Neanthe tradit Eustath.) dæmonum, vt ἡρῴων heroum: quæ tamen differentia non obseruatur à Sophocle & Euripide, vt ibidẽ Eustath. annotat. Il. β, ἡρῴοις κὴ βωμοῖς Ἑρόδοῦρ ἀθανάτοισι τελεσσας ἑκατόμβας. vbi Eustath. ἡρῴοις discriminis causa additum scribit. Eurip. Hecuba. Ἀλλ' ἴθι ναοὺς, ἴθι θεῶν βωμοὺς· ἵζε Ἀγαμέμνονος ἐκὼν γονάτων. Plut. De superst. ἔστι δούλῳ θυόμενος βωμὸς, ἔστι καὶ λησταῖς ἀδεῶνλα πολλὰ τῶν ἱερῶν. Herodot. βωμοὺς ποιεῖσθαι, Aras erigere. ‖ Synecdochicè capitur pro ipso templo, vt Eustath. docet, & Sophocl. schol. in hoc Œdipi tyran. loco, Ὁρᾷς μὴ μᾶς ἡλίκοι θεσπίμεθα βωμοῖσι ἕδρις σῆς. C. Βωμοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Aræ formam habens, Aræ similis.

C. Βωμολόχος, η, ὁ, Sacrilegus, ὁ λοχῶν καὶ κρυφίως ὑποκαθήμενος θεοῖς τοῖς βωμοῖς ὅπῃ τὸ ἁρπάσειε τὰ ὑπόθεμενα δῶρα. ‖ Itẽ Improbus, Scelestus. κακοῦργος, ἀσεβής. Aristoph. Equit. Ὦ θυμὲ τοῦτ' βωμολόχον ἐξεύρε τι. ‖ Item Scurra, Assentator, Aristot. Ethic. 4, οἱ μὴ οὐδὲ τοῖς γελοίοις ὑποβάλλοντες, βωμολόχοι δοκοῦσι εἶναι καὶ φορτικοί. Ibidem, ὁ δὲ βωμολόχος ἕνεκα τοῦ γελοίου. Poll. l. 6, ὁ δὲ κόλαξ, καὶ βωμολόχος αὐ λέγοιτο. In qua significatione adiectiuè etiã ponitur. Aristoph. Ran. βωμολόχοις ἔπεσι χαίρει. Plutarch. De discam. ab adul. οὔτε γὰρ ὠφελεῖ τὴν τὸ λυπηρὸν καὶ πικρὸν, οὔτε τὸν βωμολόχον καὶ παιδιῶδες. ‖ Est & huius nominis monedularum species apud Aristot. Anim. libro 9 cap. 24. VNDE Βωμολόχως, aduerb. Scurriliter. ET Βωμολοχία, ας, ἡ, Scurrilitas, alterа extremitas τῆς ἀυτραπελίας apud Aristot. 2 Ethic. Plutarch. ἔνιοι δυσκοῦσι αἰσχρολογίαν μὲν αἰσχρωτάτην φεύγειν, ἀγροικίαν δὲ βωμολοχίαν. Idẽ Lycurgo, παίζειν εἰδέναι καὶ σκώπτειν αὖθις βωμολοχίας. Damascius apud Suidam, δεῖ χαίρειν ὦν, ἀυτραπελίας μὴ καὶ βωμολοχίας ὁπῃ πρὸς τάτω. ET Βωμολοχικὸς, ὸν, ὁ, Scurrilis, B. interpr. Luc. Τοῦ πρὸς βωμολοχικὸ, καὶ οὐ κατάστ. ET Βωμολοχεύομαι, F. εύσομαι, Scurram ago. Athen. lib. 13, πρωΐ ἐξ γὰρ ἐμελέτων, ὡ βωμολοχεύεσθαι. Sic Synes. pass. voce. A QVO Βωμολόχευμα, ατος, τὸ, Scurrile factum aut dictum. Aristoph. Pace, Τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὸ, καὶ φόρτου καὶ βωμολοχεύματ' ἀγῶνος, Ἐπέπαυσε πόλεμον μεγάλων κὴ μέγ. id est (vt schol. exponit) βωμολόχα σκώμματα. ET Βωμολοχεύω, idem quod βωμολοχεύομαι. Plutarch. πλείστης μὴν τοι πεπτωκὼν ἀνέπλησεν ἀδοξίας τὸ ἀγωνιστικὸν καὶ ἀγοραῖον καὶ θεῖον τὸ μητρῷα καὶ στεφάνια βωμολοχοῦν καὶ πλανώμενον ῥῆμα.

C. Βωμονείκης, ου, ὁ, Qui ad aram contendit. Βωμονεῖκαι dicebantur adolescẽtes Lacones qui verberibus ad aram Dianæ contendebant qui plura verbera sustinerent.

C. Ἀπέβωμος, η, ὁ καὶ ἡ, Ab aris alienus seu remotus, Profanus. ἀσεβὴς, Hesych. AT Ἀπεβώμα ἱερά, Eust. sunt τὰ μὴ ὅπι βωμοῦ ἀλλ' ὅπι ἐδάφους κατασκευάσματα. Pro quo ἀπόβωμοι θυσίαι apud Hesych. ab ἀπόβωμος.

C. Ἐπιβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Greg. ὅπιβώμιον πῦρ αἰάπλων, Ignem super ara accendens, Idem in Theophan. καὶ Λακωνικὰν ἐρίβων ὅπιβώμιον αἷμα ξαινομένων τῆς μάστιξι. Et ὅπιβώμα ξαίνεσθαι quod citat Bud. ex eodem Greg. 118, & Pausan. Lacon. ὅπιβώμιον μέλος, Carmen ad aras: quod Polluci idem est cum ἀποτρόπιον.

C. Ὁμοβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui ara [cum alio] communis est. idem quod σύμβωμος. Thucyd. lib. 3, θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ὅπιβωμίους, id est (Camer. interpr.) Communis cultus & publica Græciæ deorum numina inuocantes.

C. Παραβώμιος, η, ὁ καὶ ἡ, Qui apud aram est, Qui ab latere aræ est. Soph. Œd. tyran. πολλαί τ' ὅπι ματέρες ἀκραὶ παραβώμιον ἄλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων ἱκτῆρες ὅπτοι ἀχεῖ. id est, ὅτι πῶς θεῷ τοῖς βωμοῖς ὀξοχῶ, vt schol. exponit. Luc. παραβώμιοι ἱερεῖς.

C. Περιβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circum aram est.

C. Σύμβωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in eadem cum alio ara collocatus est, Eiusdem aræ particeps. vt συμβωμοι τῆς Ἀφροδίτης αἱ Χάριτες, quod Budæus adespoton in suo lexico ascripsit.

Βώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ. Euripides, Βώμιοι δ' ἑστάναι πέλας Γαίας κοὐκ ἔρημα δώματα. q.d. Foci altarei. Apud eundem βώμιοι ὅπιστάται, Aræ præfecti. Et βωμίαν ἐλαφοι τοῦθ' ἥκειν Ἡ δὴ ὀξυθήκτος βωμία πέλεξ Λύει κελαινὰ βλέφαρα. id est τοῦ τὸ βωμιόν. Euripides, γεραιὰ βωμία ἑρημία, Anus ad aram sedens.

Βωμίς, ίδος, ἡ, dim. Arula, si ita dici posset. Herodot.

Βωμηφορία, ας, ἡ, Quæ ad aras sacra peragit, Sacerdos seu Sacerdotissa, Gell. Nicand. Alexiph. — ἄπ κιρνοφόρος ζάκορος βωμήφορία Ρείης. vbi schol. expon. ἱέρεια. (PRO eodem ponitur & Βωμοπεία in v. l. Famulæ ab aris) quasi à βωμίζω. NAM Ἐπιβωμίζω etiam reperitur pro Ad aras sacrifico. vnde Ἐπιβωμίζοντι ab Hesychio exponitur, θύοντι.

Βώμεθσις, εως, ἡ, Aræ extructio. βωμοῦ ἵδρυμα. Hesych.

Βώμαξ, ακος, ὁ, Idem quod βωμολόχος, id est ὁ τὰ ἀπὸ τῶν βωμῶν κερδαίνειν καρπωθῆναι, ἀίρων, vt Etymol. exp. addens dici etiam de μαλακιζομένοις. VNDE Βωμάκευμα, ατος, τὸ, quod Hesychio est βωμολόχευμα, παρὰ λογισμὸς, πανούργημα κολακευτικόν. ‖ Βώμαξ forma dimin. capitur etiam pro parua ara. ‖ Eo nomine quoque dictum fuisse Eurotam tradit Etymolog. τοῦ τὸ βῶδος μυκηθμὸν παραπλήσιον ἔχειν.

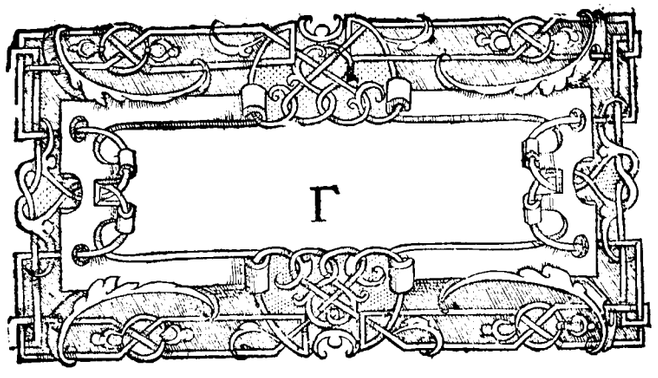

Γάμμα Γ γ ˥

ΓΑΙΑ, ας, ἡ, siue Γαῖα, (poet. vtrunque) Terra, Tellus. Vt autem prius esse γᾶα quàm αἶα existimem (quum & alioqui hoc αἶα ex poetarũ licentia profectum esse, metri causâ literâ primam abscindentiũ, credibile sit) faciunt cum aliæ synonymæ voces literam γ itidem habentes, tum varia ex vnaquaq; earum composita, quum ex αἶα vix vllum me legere meminerim. At γᾶα (sicut & γαῖα) prius esse quàm γῆ, probare videtur, primùm quidem frequentissimus illarum vocum apud poetas vsus, huius contrà rarissimus: deinde verò formatio huius γῆ ex γέα cum solo ε, quam affert Eustathius. Cæterùm quanuis Etymolog. vocis huius γῆ etymum afferat, ex γῆθ significãte Capio, i. Capax sum, ego tamen γῆ ex γέα (vti dixi) at γέα ex γᾶα formatũ dico. γᾶα autem (si vllam aliã in tota Græca lingua) primitiuã esse vocẽ persuasum habeo: ideóque hic, sicut & aliis propè innumeris locis, ridiculum esse etymologici autoritatem non dissimulo. Est autem vel in eo reprehendendus quòd non solùm etymologiam, sed etiam illud ipsum verbũ vnde eam petere vult, fingat, ex χῶ videlicet χῶ faciẽs. Ideoque in huius grammatici lectione (sicut & aliorũ, plerisque in locis) magnam adhibendam esse cautionem moneo. Nihilo autem magis mouere nos debet quod scribit Eustathius ex suorum παλαιῶν sententia, ex χῶ significante χωῶ & πτω fieri γέα, vnde fit γῆ per crasin: fieri item γᾶν, vt πᾶσα à μᾶσ.

Γᾶα seu γαῖα (sicut & γῆ) nõ solum terrã generali appellatione signifi. (vt quũ dicit Hesiodus in Erg. Πλέον μὲν γὰ γᾶα κακῶν, πλέον δ' θάλασσα: & Hom. Od. ε & ι, γᾶαν ὁμοῦ καὶ πόντον, & rursum Od. ε, — ἡ μὲν ἐφ' ὑγρὴν Ἠέλιος τε ἀπείρονα γᾶαν, itidémque γᾶαν ἀπείρεσιν appellat, Il. υ, simili epitheto vtens) sed & regionem, χώραν. vt Odyss. θ, v. 553, Εἰπὲ δέ μοι γᾶαί τε πόλις δήμοί τε πάντα τε. Sed & insula Creta ab eodem γᾶα nominatur. sicut & Odyss. μ, — οὐδέ τις ἄλλη Φαίνετο γαιάων ἀλλ' οὐρανὸς, ἠδὲ θάλασσα, quidam γαιάων exposuerunt νήσων (obseruandus est autem pluralis numeri vsus) quam expositionem affert & Eustathius, sed ego latius accipere malim. Theocr. certè hunc locum imitans, non γαίας sed pro eo ἀπείρου & ὄρος dixit, in Europa, Φαίνετο δ' οὔτ' ἀκτὴ τις ἀλίρροος, οὔτ' ὄρος αὖτε, Ἀλλ' ἄπο πᾶν ὑπέρθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἄπειρον. Sed Virgil. ad verbum γαίας interpr. terras Æn. 3, Postquam altum tenuere rates, nec iam amplius vllæ Apparent terræ: cælum vndique & vndique pontus. Ouid. autem dixit, Quocunque aspicio, nihil est nisi pontus & aer. Cæterùm possimus fortasse in illo Homeri loco γᾶαν πολὺ exponere etiam Patriam tuam: quam significationem habet cum alibi, tum in hoc versu 28 Od. ι, — οὐπ ἔσθ' γε Ἰθάκη δόμαμα γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι. Sæpe verò & πατρίδα ἐσαῖαν vel ἔσαν pro eodẽ dicit, vt videbis in Πατρὶς. ‖ Alio etiã modo significationẽ nominis γᾶα restringit Homerus, & eo quidem cæteris etiã linguis vsitatissimo, vt quum In terram cadere dicimus, & Terræ procumbere, & Premere terram posito genu (quo sensu frequens est aduerb. Humi, vt Iacens humi, Fusus humi, Procũbit humi, Prosternit humi) quanuis enim qui in elemento degit quod terra nomi natur, in aliud quàm in terram cadere nõ possit (etiam si in terram immediatè non cadat, id est in aliquid terreum, sed in aliquid ligneum, lapideum aut ferreum, aliusue materiæ) additur tamen In terram. Tum igitur ipsum terræ solum & illam quasi terræ superficiem quæ à nobis calcatur, intelligimus, quacunque re sit strata. Talia sunt autem apud Homerum, Il. φ. ὁ δ' ἄρα πεσὼν ὅπι γᾶν Κείτο τανυσθείς: & Il. χ, — καὶ νῆπια τέκνα Βαλεῖν πρὸς γαίῃ: & Iliad. α, πολὺ δὲ σκήπτρον βάλε γαίῃ. Huc pertinet & illud, Od. ε, — πρὶν καὶ πολυσαῖα καθίζειν. Et Il. π, — πάρος πολυγᾶα καθίζειν. quod dicitur de illis qui in bello morientes procũbunt terræ. Iidem & σαῖαν ὀδάξ λαζέσθαι non tarò ab Homero dicuntur (quẽ imitatus Virg. canit, Æneid. 11, Procumbit moriens, & humum semel ore momordit) item αἷμα πολὺ γᾶαν ἐρεύθειν, necnõ δεύειν: interdum verò & subaudito datiuo αἵματι. Consideratus porro hic nominis istius γᾶα vsus, mirũ cuiquam

videri non sinet (vt opinor) hunc eiusdem poetæ locũ vbi γᾶν à montibus distinguens, canit, Il.υ, Δεινὸν δ' ἐ-
A
ρεύγοντο πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Γ' ὤδεν, αὐτὰρ ἔνερθε Ποσει-
δάων ἐτίναξε Γᾶιαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπειν ὰ κάρηνα. Quid autem hic Virgilius τ ὀρέων αἰπειν ὰ κάρηνα interpretatur (mihi certè interpretari videtur) Ardua terrarũ, at γᾶια Campi. ita enim Æneid. 5, — tonitrúque tremiscunt Ardua terrarum & campi. Puto autem & alibi apud Virgil. aliquid huc pertinens legi, sed id mihi in præsentia memoria non suggerit.

At de γᾶια χυτὴ dicendum erit in Χυτὸς post Χέω: itidem de γᾶια κοφή, in Κωφός.
B

Compolita à Γᾶια.

C. Γαιήοχος, υ, ὁ καὶ ἡ, Terram continens, ὁ πωλεκτικὸς τῆς γῆς, Od. α, Ποσειδάων, γαιήοχος, Qui terram suo ambitu complectitur. Vbi ramen Eustath. alias quoque etymologias addit, videlicet ὁ ὅθεν γαίης ὀχούμενος, Qui super terram vehiculo inuehitur. (tertia verò etymologia huius vocabuli quam ibidem adducit, ὅθεν τὸ γαίειν ὄχεις locũ hic non habet) Nonn. γαιήοχος ἄγκη. Doricè pro eodem
C
Pind. Olymp. ode 1, dixit γαιάοχος Ποσειδῶν. Sic apud Sophoclem, γαιάοχος Ἄρτεμις. PRO eodem contractè Γαιοῦχος. seu (vt Suidas exponit) ὁ πολὺ γῆν ὀχῶν.

C. Γαιοφάγος, υ, ὁ καὶ ἡ, Terriuorus, Qui terra vescitur. Poeta quidam apud Athen. 7, Ἰουλοι Κέκλωπες μέλανες γαιοφαγοι, ἔντρεφε γαίης.

C. Γαιοχαρέφος, υ, ὁ, Qui terrestria seu terræ situm describit. παρὰ τὴν γῆν χαράσσων, Hesych.

C. Γαιοδότης, ου, ὁ, Terræ dator. ὁ ἀπεμπολῶν γῆν. Suid.

C. Γαιωμοεία, ας, ἡ, Agricolatio. v. l. ex Epigr.
D

C. Ἀνώγαιον vide in Ἀνώγεων paulo post.

C. Ἔγγαιος, υ, ὁ καὶ ἡ, Qui in terra est. Plut. De primo frig. ἐν τῷ ἔρεβος τῶν ἐν ἀῒ ἀρα τὸ χθόνιον καὶ ἔγγαιον σκότος. Vbi Turnebus vertit, Ac profectò erebus ille terrenarum est tenebrarum obscuritas.

C. Ἐπίγαιος, υ, ὁ καὶ ἡ, Qui super terram est. ὁ ἐπιχθόνιος.

C. Ἰσόγαιος, υ, ὁ καὶ ἡ, Terræ æqualis.

C. Μεσόγαιος, ET Μεσήγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mediterraneus. Pausanias δὲ οὖν τὸ ἄλλο Ἀρκαδικὸν τὸ μεσόγαιον τῆς Πελοποννήσου. Et in fœm. gen. Μεσόγαια. Mediterranea regio.
E
Thuc. lib. 6, τῆν πολὺ μεσόγαιαν ἐχόντων.

C. Ὑπόγαιος, υ, ὁ καὶ ἡ, Subterraneus. Herodian. lib. 1, λεόντων δέ ποτε ἐξ ὑπογείων ἑκατὸν ἀπαρριφθέντων. Vbi Polit. Leones centum cauea eductos. AT Ὑπογαίδιον Hesych. exponit ὑπόγειον τόμον.

C. Ἀπγαιόω, ῶ, F. ώσω, In terram verto. Vnde ἀπογαιοῦσθαι citat B. ex Artemid.

Γαήϊος, ου, Terrestris, Terrenus. γαήϊος αἰήρ, Nonn.

Γαιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Terrenus.

Γαίηθεν. E terra.

Γαῖος, ὁ ἀπόγειος ἄνεμος, & γαῖος βοῦς, ὁ ἐρεπκός, Eustathius. AT Γαῖος, idem Eustath. Tarentinis scribit significare μίσθιος. nonnunquam esse & παχὺς καὶ ἀνάθηπος. ET sic Βουγάϊος quoque exponi posse apud Homerum Il. ν, Ἀῖαν ἁμαρπεπὲς, βουγάϊε, particula βα significationem vocabuli intendente & augente.

Composita à Γέα, quod extra compositionem inusitatum est.

C. Γεωγράφος, υ, ὁ, Qui terram seu terræ situm describit.
G
VNDE Γεωγραφία, ας, ἡ, Terræ descriptio. ET Γεωγραφικὸς, ου, ὁ, Ad terræ descriptionem pertinens, Terræ descriptionis peritus. Et τὰ γεωγραφικὰ apud Ciceronem in Epist. ad Atticum, De terrarum descriptione cõmentarii. ET Γεωγραφέω, ῶ, F. ήσω, Terram describo. Aristot. De mundo, ὡς φασιν οἱ γεωγραφήσαντες.

C. Γεωδαισία, ας, ἡ, Terrarum diuisio seu partitio. Aristot. Metaph. 2, ἅμα δ' οὐδὲ τῶν ἀληθῶς, ὡς ἡ γεωδαισία τῆν αἰώνιον τῶν ὄντων μεγεθῶν καὶ φθαρτῶν.

C. Γεώλοφος, ου, ὁ καὶ ἡ. E terra instar collis seu tumuli eleuatus. E terra eminens. Philo De mundo, οἱ πολλάκις παρ' αἰγιαλοῖς ἀδύροντες, ψάμμους γεωλόφους αὐτῶν. Vbi Bud. Qui circa littora interdum ludibundi arenam cumulant altiusculè. Dioscor. lib. 13, cap. 17, de poterio, φύεται δὲ ἑλώδεσι καὶ γεωλόφοις χωρίοις. Pro quo Plin. lib. 27, cap. 12, Inuenitur in aquosis collibus. Et cap 53, φύεται δὲ γεωλόφοις καὶ ἀγείοις χωρίοις. Huc pertinet γεώλοφος ἄμαξα apud Nazianzenum in Epist. Substantiuè etiam in eadem significatione capitur, videlicet pro colle seu tumulo. Philo in eodem libro, χθαμαλὰ ἤδη τὰ ὄρη πάντα ἐγεχῴνη, καὶ οἱ γεώλοφοι πάντες ἰσοπεδοῦνται, Collésque ad æquilibrium redacti cum planitie camporum. ‖ Metaphoricè verò apud ve eres dicebatur de homine crasso & ἀναισθήτῳ, vt ex Ælio Dionys. Eustath. tradit, οἷα τῆς γῆς χρησίμου φαινομένης εἰς τὸ πιαῦτα σκώπτεσθαι πεῖ μεγαλοσωματίας. VNDE Γεωλοφία, ας, ἡ, itidem Collis seu Tumulus. Strabo de Campania loquens, ἐκεῖνται δὲ πρὸς πεδίῳ γεωλοφίαι τε εὔκαρποι καὶ ὄρη τῆς Σαυνιτῶν.

C. Γεωμέτρης, υ, ὁ, Qui terrã seu terræ spatia & fines metitur, Geometra, vt Latini etiã vocãt Græcã vocem retinentes. At decempedator, Agrimensor, & Finitor (quibus vocabulis Latinè quidã hoc Græcũ reddunt) specialiora sunt & agrorũ propria. Plutar. Erot. γεωμέτραι πυρὶν οὔπω δ ωα ὄμοις ἐφ' ἑαυτῶν τὰ νοητὰ μανθάνειν τῆς ἀσωμάτου καὶ ἀπαθοῦς οὐσίας, εἴδη πλάττοντες ἀπλᾶ καὶ ὁρατὰ, μιμήματα σφαιρῶν καὶ κύβων καὶ δωδεκαέδρων, ἐκπείκεσι. HINC Γεωμετρία, ας, ἡ, Geometria, Terram dimetiendi scientia. Luc. in Nigr. πανάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας γραμμάτων. ET Γεωμετρικὸς, ου, ὁ, Ad geometriã seu geometriã pertinens. Aristot. Ethic. 5, ἀνάλογία γεωμετρική. Et γεωμετρικὴ, sub. τέχνη vel ὀπτική, Geometrica ars. Athen. 7, γεωμετρικῇ δὲ καὶ σοὶ ἐρᾶσμα τί; ‖ Γεωμετρικὸς est etiã Geometriæ peritus. Plut. De Socr. dæm. δεόμενοι Πλάτωνος, ὡς γεωμετρικοῦ, λύσαι χρησμὸν αὐτοῖς. VNDE Γεωμετρικῶς, aduerb. Pro portione, vt ἀριθμητικῶς, Æquali numero, Bud. ex Plut. Sympos. ἀριθμητικῶς οὐ γεωμετρικῶς ὀρθὸν τὸ μέτριον καὶ δίκαιον. ET Γεωμετρέω, ῶ, F. ήσω, Terram dimetior. Item Geometricè metior. Xenoph. Sympos. ἀλλ' ἐπέμοι πόσοις ψύλλα πόδας ἐμοῦ ἀπέχει. ἐῶν γάρ σε φασὶ γεωμετρεῖν. Et pass. voce, vt γεωμετρουμένη πρὸς αὐτῶν. Item Geometriæ præcepta disco, seu calleo. Quò pertinet adespoton illud, ἤρετο αὐτὸν εἰ γεγεωμέτρηκεν, εἰ μουσικῆς ἐπαικοε. VNDE Ἀγεωμέτρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad geometriam non attinens. vt ἀγεωμέτρητον πρόβλημα apud Aristotelem. Item Geometriæ ignarus, Geometriæ non initiatus. Quale est Pythagoricum illud, οὐδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω.

C. Γεωμιγὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Terræ mixtus. Terrenus.

C. Γεωμόρος, υ, ὁ, Colonus. Γεωμόροι (inquit Bud.) Coloni inter quos ager diuiditur. Plato De leg. 8, μηδεὶς γὰρ ἑκὼν κινείτω γῆς ὅρια γειτόνων· ὃς δ' ἂν κινήσῃ, μηνυέτω μὴ ὁ βουλόμενος ἀστῶν γεωμόροις. Callimachus in Iouem, σὺ δ' ἀλλέο πολιαρχὶς Αὐτὰς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, i. ὁ γεωργὸς, vt scholiastes exponit. ET Γεωμορία, ας, ἡ, Agricultura. vulg. lex. E T Γεωμόριον, ου, τὸ, Terræ portio, τὸ τῆς γῆς μόριον. Hesych.
F

C. Γεωνόμος, υ, ὁ, Qui terram distribuit. ὁ ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων διανεμόμενος κληροῦχος καὶ νέμων τὴν γῆν. Hesych.

C. Γεωπίνης, ου, ὁ, Terram esuriens, i. ὁ λιμὸν γῆν ἔχων, (cui amplus ager non est) vt Etymolog. & Suidas apud Herodot. exp. ‖ Præterea idem quod γεωπόνος, ὁ γῆν πινῶν καὶ ἐργαζόμενος, vt idem Suid. declarat. & Eustath. ὁ ἐπὶ γῆν πονούμενος.

C. Γεωπόνος, ου, ὁ, Qui in terra colenda laborat, Agricola.
VNDE Γεωπονία, ας, ἡ, Agricultura. Phocyl. Εἰ δὲ γεωπονίαν μεθέπειν, μακραὶ τοι ἀρουραι. ET Γεωπονικὸς, ου, ὁ, Ad agricuturam spectans. γεωπονικὰ, idem quod γεωργικὰ, Commentarii rei rusticæ. E T Γεωπονέω, ῶ, Fut. ήσω, Terram colo.

C. Γεώπολες, οἱ, Agricolæ, vt Valla exponit apud Herodot. Polymn. ἀστῷ δέ μοι ἀπ' αὐδραπόδων καὶ γεωπόλων δεῖ εἶος. Vbi Bud. suspicatur legendum γεωπόνων. In antiquis verò libris pro eo γεωπεδίων scribitur.

C. Γεωπόμος, υ, ὁ καὶ ἡ, Qui terram scindit. In Epigr. accipitur pro Agricola, Qui terram findit [aratro.]

C. Γεωφάνιον, ου, τὸ, Locus in quo metallum, vt Suid. exponit. Hesychio autem est μέταλλον τῆς κεραμίδος ἢ ἄλλης ἐργασίας. ‖ At Nicandri schol. herbam quæ Nicãdro phyllis dicatur & aliis μελιφύλλιον, in Samothracia appellari γεωφάνιον annotat.
H

C. Γεωργὸς, ὁ, Agricola. VNDE bicomp. Ξυγγεωργὸς, οῦ, ὁ, Agricolationis socius. Aristoph. Pluto. ET Φιλογεώργος, ὁ καὶ ἡ, Agricolarum seu agriculturæ studiosus & amans. Vnde apud Xenophontem Œcon. φιλογεωργόπαπς. (A QVO Φιλογεωργέω, Agriculturæ studiosus sum, Agricolas seu agriculturam amo.) ET deriu. Γεωργικὸς, ου, ὁ, Qui ad agricolam seu ad rem rusticam pertinet, Rusticus. Theophr. lib. 4 De caus. plant. cap. 8, γεωργικὰ ἔαῦπα. Vbi Gaza, Hæc opera agriculturæ deleganda. Sic apud Aristoph. γεωργικὰ σκεῦη, Rustica instrumenta. Apud Platonem, γεωργικοὶ νόμοι, Leges de agricultura, seu agricolarum. apud eũdem γεωργικοὶ πόνοι, & γεωργικὸς βίος. Et γεωργικὴ sub. τέχνη, Rei rusticæ scientia. Et γεωργικὰ subaudiendo συγγράμματα, aut tale quid, Commentarii de re rustica. vt οἱ τὰ γεωργικὰ συγγράψαντες ἀδελφοὶ, apud Athen. 14. ‖ Γεωργικὸς est etiam Rei rusticæ peritus. vnde γεωργικώπαπς, Rei rusticæ scientissimus. Apud Plutarchum verò γεωργικὸς dicitur Ianus, pro Rusticis fauens, seu Qui rure delectatur, Ruris studiosus, quum in κεφ. Ῥωμ. scribit, πολιπικὸν καὶ γεωργικὸν μᾶλλον ἢ πολεμικόν. ET Γεωργία, ας, ἡ, Terræ seu agri cultura. Plato Sympos. ὠσαύτως δὲ καὶ γυμναστικὴ καὶ γεωργία. Isocr. Areopag. ἐπίμωνον ταῖς ἐνδείαις, τῆς μὲν γεωργίας ὅπῃ μετείας μαθήσεσθαι παραδιδόντες. Luc. χλῶ πόλεσι καὶ γεωργίαις καὶ φυτῆς ἡμέροις διαγκωμιῶν, Et cultura agrorum. Interdum generaliter pro cultura qualibet ponitur. vt apud Plat. in Epinom. ἡ χώρας ξυμπάσης γεωργία. Thuc. lib. 1, πρὸς γεωργίαν Χερρονήσου τραπόμενοι, ad colendam Cherronesum. Quò pertinet quod metaphoricè Gregorius dixit, ἔαῦπα πάντα τῆς πονηρᾶς τοῦ νοῦ γεωργίας ὄντα, Praui cultus animi. ‖ Exponitur etiã simpliciter Ager. vt apud Platonem De legibus 5, ἐν γεωργίαις, In agris. Et apud Demosth. γεωργίαι πάμπολυπῆς. E T Γεώργιον, ου, τὸ, Veru actum, Aruum, Seges. Budæus ex parab. Solom. Sic Greg. De natali Dom. πονηρῶν σπερμάτων πονηρὰ τὰ γεώργια, Malorum seminum malæ segetes. Exponit etiam fructus, in Vita Lucæ 1010, πλὴν ἀλλὰ τῆς θείας ὁμιλίας ἔαυτῆς πῖτὰ γεώργιον; ET Γεωργοῶδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ad agricolam pertinens. Plut. Pol. præc. κῦ ὃ τὸ γεωργῶδες, Mores agricolarum.

Γεωργέω, ῶ, F. ήσω, Agrũ colo, Agricolor. in qua significatione casum non habet. Demosth. Pro cor. γεωργοῦσι καὶ βοσκήματα νέμουσι. Plutarch. Alex. γεωργεῖν ἐδίδαξεν Ἀραχωσίους. Herodian. lib. 2, ἔδωκε τοῖς γεωργοῦσιν ἀπέλειαν, Libertatem agricolis concessit. ‖ Cum casu autẽ generali significatione pro Colo. Demosth. Pro Corona, κτήματα ἔχων ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, καὶ γεωργῶν τὰ ἐκείνων. Herodian. 1. 7, πολλοὺς ἔῃς τοὺς τῶν γῆν γεωργοῦντας. Idem 6, κώμας τε οἰκεῖν καὶ χώραν γεωργεῖν. Sic γεωργεῖν γεωργίας. Et metaph. apud Theoph. epist. 32, αὐτὴ τῆν ἀμπέλων τοὺς ἰχθύας γεωργοῦμῆν. Et in pass. γεωργουμένη γῆ, terra quæ colitur.
B
‖ Transfertur hinc ad alia, significàtque Excolo, φιλοπονῶ, θερίζω, καρπῶμαι, Messem facio, Fructum capio. Huc referri potest illud apud Theodor. in 4 Eccl. hist. ὁ δὲ Προκόπιος γεωργεῖν ἐπεσπάρθη τὰς Κάρας, Excolere, In Christi fide instituere, Bud. interpr. Basil. πῶς ἀσέβειαν φιλοπόνως γεωργησάντων, Qui studiosè coluerũt & amplificarũt. Greg. οἱ δὲ ἀπολλυσαν καὶ φρενίμοις ὀργῶν γεωργήσας, Qui exercuit. Basil. ἡσυχία, λῶ πολλῶν καὶ ἄφθονον γεωργοῦμεν, Quam colimus & qua fruimur in secessu. Idem, τάχιον θέρισον ἑαυτοῖς γεωργήσαπε, Metite & eo fruimini. Hipp. ad Demag. de hominis miseria, τοῖς ἰδίοις χρόνοις ἐῶν ἀλογίστῳ γεωργήσας, Temporibus vitæ per stultitiam & incuriam fruens, non alium inde fructum legens. τὴν ζωῶ καρπούμενος ἀλογίστως. Sic Greg. negotiatores annonæ pretiũ intendentes éque fame & penuria lucrum captantes, dicit καταγελασθῆναι τοῖς ὀνείδεσι καὶ γεωργεῖν τοῖς συμφοραῖς, ex calamitatibus publicis messem facere. Vide Bud. pag. 309, & 749. Res etiam aliqua γεωργεῖν τι dicitur. Greg. in Basil. πυθόγνιφάλιον καὶ αὐθόνον, ὁ γεωργοῦσι πηγαὶ μηδὲν πονουμένοις, id est (vt Bud. exponit) ἀκφύεται ποιοῦσι, Enasci faciunt & quasi producunt. Idẽ de apibus, ἡ δὲ μέλι τοῖς ἀποθήκαις ἀναπιθέπαι, καὶ γεωργεῖ τοῦ ξενίζοντι καρπὸν γλυκὺν καὶ αἰήρατον. id est (vt idem Bud. exponit) φιλοπονεῖ, θεείζει. VNDE Γεώργημα, ατος, τὸ, Terræ seu agri cultura. Plato De leg. 2, in fine, πάντα δὲ τά τ' ἄλλα αὖ εἴη γεώργήματα, καὶ πᾶσα ἡ δίαιτα. ET Γεωργήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui coli potest. ET c. 2. Ἀγεωργησία, ας, ἡ, Culturæ neglectus, Agricolationis intermissio. Theophrast. De caus. plant. lib. 2. cap. 20. ET Ἀγεώργητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Minimè cultus, Incultus. Plutarchus Cor. ἄπορος γὰρ ἡ πλείστη καὶ ἀγεώργητος ἀπελείφθη τῆς χώρας.
A
B
C

C. Γεωπὸς, ὁ γεωργὸς, Suid.

C. Γέωρες, οἱ, Terræ seu agrorum custodes. γεωφύλακες, μάπωκοι, πάροικοι, vt Hesych. exponit. Apud Suid. Γέωρες scribitur cum ῶ, at in v. l. γεῶραι. Vide Γεῶραι.

C. Γεώρυχος, υ, ὁ, Qui terram fodit, Suffossor. VNDE Γεωρυχέω, ῶ, Suffodio, Cuniculos fodio. Sic enim γεωρυχῶν apud Herodot. Bud. exponit.

C. Γεηπόνος, ου, ὁ, Qui terram seu agrum colit, Agricola.
D
VNDE Γεηπονία, ας, ἡ, Terræ seu agri cultura. idem quod γεωπονία.

C. Γεηκόμος, ου, ὁ, Agricola. γεωργὸς, Hesych. At γειοκόμοι Suidæ est γειτνίαμα.

C. Γειομόροι, οἱ, Coloni, propriè qui agrũ inter se diuidunt. idem quod γεωμόροι paulo antè. At γειομόροι μύρμηκες apud Apoll. Arg. lib. vlt. (sic enim ibi scholiastes legit, quanuis vulg. editiones habeant γειόμοι) exponitur, οἱ τῶν τῶν γῆν κακοπαθοῦντες.
E

C. Γειόπονος, ου, ὁ, Agricola. γεωπόνος.

C. Γειόπμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Terram secans. Apollon. Rhodius Argon. lib. vltimo, Γειόπμοι μύρμηκες. vbi schol. legit γειομόροι, vti modò dixi. AT Γειόπμον, ου, τὸ, Suidæ est ἄροτρον, Aratrum.

C. Γειαρότης, ου, ὁ, Qui terram arat, Agricola, in Epigr.

C. Γεῶραι, οἱ, Qui terram custodiunt. Suid. Idem quod γέωρες præcedẽs. Γέωρας Hesych. exponit γείτονας ἢ ἄλλους γείους qui Israeli vocentur προσήλυτοι. item πεῖ τῶν γῆν ὀμοπονουμένοις. Exodi 12, ἐὰν πε τῆς γειόραις καὶ αὐτόχθοσι τῆς γῆς Aduenis & indigenis terræ.
F

C. Ἀνώγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Qui supra terram est. ὁ αὖω τῆς γῆς. vt ἀνώγεων οἴκημα apud Suidam. CVI CONTR. Κατώγεως, ω, ὁ καὶ ἡ. AT Ἀνώγεον, ου, τὸ, vel Ἀνώγεων, cum ω vtrobique, Cœnaculum, ὑπερῷον. Mar. 14, & Luc. 22, ἀνώγεον μέγα ἐστρωμένον, quidam triclinium vertunt, sed Budæo placet reddi Cœnaculum. Appellatum autem volunt ἀνώγεον, tanquam partem domus non infimam, sed supra solum eminentem. quòd veteres in superiori ædium parte cibum sumerent. Quidam verò scribũt sic vocatum quòd subductius sit à solo: eodem quidem sensu, sed aliter expressa vi aduerbii αὖω quod in hoc nomine inclusum est vnà cum nomine γᾶια. vt etiam docet Etymologistes, scribens, ἀνώγεον, ὅτι τῷ αὖω καὶ τῇ γᾶια. τὸ αὖω τῆς γῆς ὄν. ἀόγαιον δέ. Notandum est autẽ quod addit ἀόγαιον δέ. significat enim esse & alia scripturam quæ idem valeat, posita ἀά pro αὖω, & αι pro ε. Ac reuera in illo Lucæ loco, cap. 22, κἀκεῖνος ὑμῖν δείξει ἀνώγεον μέγα, memini quum exemplaria vetera (quibus pater meus in editione Noui testamenti vtebatur) inter se conferrem, reperisse triplicem scripturam, ἀνώγεον cum ο in fine, & αἰώγεων cum ω in fine, item ἀνάγαιον. Sic & Hieronymus apud Danielem ἀνάγαια vertit cœnacula. Scimus autem ἀνά pro αὖω etiam in aliis quibusdam compositis reperiri. ‖ Ἀνώγεων Callisthenes posuit etiam pro δεσμωτήριον, vt tradit Suidas.
G
H

C. Βαθύγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum profundum est. βαθύγειος Theophr.

C. Εὔγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum bonum est. Fertilis. εὔγειος.

C. Λεπτόγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum tenue est & non pingue. Hesych.

C. Μελαγγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum nigrũ est. μελάγγειος. Theophr.

C. Ὑπόγεων, ω, τὸ, Locus subterraneus. Suid.

Hæc autem sunt tanquam à γέα.

C. Ἀμφίγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vicinus, Finitimus. quasi Circumterraneus. πλησιόχωρος. Sic apud Dionysium De situ orbis ἀμφίγειοι exponitur πλησιόχωροι.

C. Ἀπόγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, A terra remotus. Plutarchus De primo frigido, χειμῶνος μὲ ἀπωπάτω φθόνοντα τῆς γῆς εἰς μετέωρα καὶ ὑπόγεια. Id est (Turnebo interpr.) Quũ hyeme procul à terra in sublimes cœnationes fugiamus. Lucianus. Lex. ἐγὼ ὁ ἀπόγειος πίνων. Aristot. De mũdo ventos etiam ἀπογείους vocat. οἱ μὲ (inquit) ὅτι νεοπσμβῆς γῆς πέοπις, ἀπόγειοι λέγονται. Vbi Bud. Venti qui è terra vli-

ginosa & humida prodeunt, ἀπόγαιοι, quasi terra oriundi. De quibus Plin.lib.2 cap.43, Et alios quos vocãt Ald

γαῦρος τὸ φρόνημα, vt apud Aristoph. Itidémq; ipsum φρόνημα appellatur Γαῦρον, in Epigr. Et τὸ Γαῦρον per se pro animi elatione, apud Plut. in Ant. Cæterũ Γαῦρος à γαίω deduco, vt videlicet à γαίω fiat γαύω (sicut ἀγαύω fit ab ἀγαίω) deinde γαῦος, & interiecto ρ, γαῦρος. Alii ab ἀγαυὸς deriuant ἀγαυρὸς, vnde fit Γαῦρος, abscisso α.

C. Γαυροειδήφειος, ὁ καὶ ἡ, Superbus. Suid.

Γαυρόω, ῶ, & Γαυρόομαι, οῦμαι, Superbio, Glorior, Efferor. Phocyl. Μὴ γαυροῦ σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐνὶ πλούτῳ. Plut. in Cor. Γαυρούμενον ἀνθρωπείᾳ καὶ ἀνοήτῳ.

Γαύρης ET Γαύρηξ, Hesych. idem quod Γαῦρος.

¶ Γαυριάω, ῶ, Superbio, Glorior, Efferor, Me iacto. Dem. Pro corona, οὐδὲ πιὼ ἦπαι, εἰ ζωὴν Γαυριᾶς, ἐφ' ἣ σέ ἐν σῷ κατέκαμε θεσσῆν. At Plut. Lyc. cum ὅτι iunxit, Γαυριᾶν ὅτι τῷ συνίσφαγ τὸν παιδαγωγόν. Et Γαυριᾶσθαι de equo exultante apud Xen. De arte eq. HINC Γαυρίαμα, Gloriatio, Exultatio. ET Γαυρικὸς, Elatus, Superbus, in v. l.

Α Γ Α Υ Ρ Ὸ Σ, ά, ό, Superbus, Insolens. Apud Hesych. αὐθάδης, κομψοίκακος. vbi legendum puto, κομψὸς, κακός. nã & Suidas has duas signif. huic nomini tribuit: addẽs, ab Ionibus inopẽ, ab Atticis deditum deliciis sic appellari. Etym. autẽ nõ θυφερὸν ab Atticis ita dici, sed κοῦφον, ait. i. leuẽ. Nic. Ther. Τὸν δ' ἕτερον δ' ἤειρε κεῖ πιπάλοισιν ἀΓαῦρον. Fit autẽ ἀΓαῦρος potius (meo quidẽ iudicio) à Γαῦρος, præfixo α intensiuo, quàm ab αΓαυὸς, interiecto ρ, vt antea dixi. vtriusq; etymologiæ meminit Eust. Alias affert autor Etymol. remotissimas.

Α Γαυριάω, ῶ, Valde insolesco, Valde me effero, μεγάλως Γαυριῶ καὶ ἐπαίρομαι, Etymol. ex Methodio.

Α Γαυρίαμα, ατος, τὸ, Insolentia, Elatio animi. Hes.

Α Γαύρισμα, Genus luctæ esse tradit Eustath. & se an ab ἀΓαυρὸς deducatur, aut aliquid cum ea voce commune habeat, dubitare dicit.

Γ Α Λ Α, κτος, τὸ, (tanquam ἀγάλακτος) Lac generali signif. Hom. Il. σ, de ouibus, — ἀμελγόμεθα γάλα λευκόν. Athen. 13, ὅτ' οὖν ἡ θρὶξ ἐμπλήσῃ αὐτὸ τὸ γάλακτος. Prouerb. ὀρνίθιον γάλα, vide apud Suid. & Erasm.

C. Γαλακτοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Lacteus, Lactis speciem præ se ferens.

C. Γδαλακτοκόμος, Pastor, vt exponit Hes. ἀπὸ τοῦ κομεῖν τὸ γάλα.

C. Γαλακτοπότης, ου, ὁ, (q. d. Lactibibus) Gal. de Scythis, lib. 2, ad Glauc. VNDE Γαλακτοποτέω, ῶ, Lac bibo. καὶ πολλὰ δὲ ἔθνη γαλακτοποτοῦσι, Athen. 2.

C. Γαλακτοτροφέω, ῶ, Lacte alo.

Γαλακτουργὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, Lacticiniorum confector, vel (vt alii) dulciariorum. Bud. interpr. γαλακτουργοὺς, Lactarios, item Dulciarios, apud Athen. 13.

C. Γαλακτοῦχος, Lac habẽs, & ex cõsequẽte Lactãs. VNDE Γαλακτουχέω, ῶ, Lacto. Idem quod ἐκτρέφω, Poll. DICITVR & Γαλουχέω, ῶ, per syncopen, ut idem pro Lacto, Educo. Vnde metaph. in Eccles. hist. τὰ τῆς ἀσεβείας γαλουχηθέντες δόγματα, Quasi cum lacte illis imbuti. ET Γαλουχία, Lactatio. Item ipsa lactendi actio. (à Lacteo) Alciphr. ἄλλος ἰδὼ γάρ ἔθειν ὑπομαζίοις, ἄλλος τῆς γαλουχίας ἐπαύσατο. Sed ibi cum ι scribitur Γαλουχείας.

C. Γαλακτοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lactiuorus, Lacte victitãs. apud Hom. autem γλακτοφάγοι per syncopen, Il. ν. gentis cuiusdam epithetum.

C. Γαλακτόχροος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lactis colorem habens.

Α γάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex α priuatiuo, & γάλα, i. lac, Carens lacte. vt γυνὴ ἀγάλακτος apud Hipp. ὥσει φύσις παιδίου, ὡς δὲ καὶ ὅτι τὸ πλεῖστον ξυμβαίνει καὶ ἀγάλακτος εἶναι τὰς γυναῖκας τὰς ὀλίγα τὰ κατὰ μήτραν μεθιείσας. Apud Nõn. ἀγάλακτος, Qui nondum gustauit lac. Sic enim de illo cæco à natiuitate in Euangelio Ioannis loquitur, Τυφλὸς εἶων ἀγάλακτος. i. Cæcus antequam lac gustasset.

Α γάλακτοι νομαὶ, Autore Galeno, Pascua quæ lacti inepta sunt, Pascua quæ lac malum producunt iis animalibus quæ illis pascuntur. Bud.

Α γάλακτος pro πολυγάλακτος, i. Lacte abũdãs: vt sit α epitaticũ. vide Erot. in Hipp. Lexicum à me excusũ, p. 17.

Α γάλακτες, ων, οἱ, ex α supto pro ὁμοῦ, & γάλα, Fratres, quasi qui sint collactanei: aut qui idẽ lac suxerint. Hæc Etymol. ex Orione. Hesych. autẽ exponit, σύγγονοι, ἥλικες, ὁμογάλακτοι, hoc est, Fratres, vel cõsanguinei, Æquales [i. ætate pares] Collactanei. apud quem & nominat. sing. habetur ἀγάλαξ, & explicatur ὁμότηθος. Apud eundem legitur, Αγάλακτος, ἡ ὁμόθηλος. Hoc vocabulum, eiusdem vberis, illud, eiusdẽ nutricis participem significat, si mẽ dosum non est. Suid. addit & τοὺς ἱερείων κοινωνοὺς, i. victimarum participes. HINC & Αγαλακτοσύνη pro συγγένεια, inquit Hesych. i. Consanguinitas.

Α γαλακτία, ας, ἡ, Lactis penuria, accipiẽdo α priuatiuũ vt in γυνὴ ἀγάλακτος, apud Hip. at si ὅλως τὴν τροφὴν sumatur (vt in ἀσθμακτος pro πολυγάλακτος) Lactis abũdãtiã significabit.

C. Ἔγγαλον θεῖβατον, Lac habens ouis, Hes. apud quẽ tamẽ interpunctio habetur inter Ἔγγαλον & θεῖβατον. Dicitur autem ἔγγαλον pro ἐγγάλακτον ea forma qua γαλυχεῖν pro γαλακτυχεῖν.

C. Εὐγάλακτος, Bene lactati.

C. Ὁμογάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Collactaneus. ET Ὁμογάλακτος apud Aristot. lib. 1 Pol. cap. 1. Hesych. ὁμογάλακτας exponit τοὺς ἐκ τῶν γλίοις, vel ἀδελφοὺς.

C. Πολυγάλακτος, υ, ὁ καὶ ἡ, & apud poetas Πουλυγάλακτος, Lacte abundans.

C. Συγγάλακτος, idem quod ὁμογάλακτος.

Γαλακτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lacteus. Item Albidus, in v. lex. In quibus additur τὸ γαλακτῶδες, apud Dioscor. Lac, Ruellio, at Marcello Serum lactis

Γαλακτόομαι, οῦμαι, Lactesco, In lac vertor, Ad lactis naturã aut colorẽ transeo, seu Degenero in naturã, &c. Theophr. ET Γδγάκτωσις, Degeneratio illa. ET Εγγαλακτῶμαι, Theophr. pro eodem.

Γαλακτίζω, Candorem lactis imitor, Candore lac refero.

C. ΑΠΟγαλακτίζω, Ablacto, A lacte depello. Virg. A matre depello, Varr. ET Απγαλακτισμὸς, Ablactatio.

Γαλακτιάω, ῶ, Lacte plenus sum, vel plena. Hesych.

Γαλακτικὸς, Lac referẽs, Lacteus. vt γαλακτικὸν αἷμα. Diosc. lib. 1 cap. vlt Lacteus flos, Marc. & Ruell.

Γαλάκτινος, ου, ὁ καὶ ἡ, vnde τὰ γαλάκτινα, Lacticinia. v. l.

Γαλακτίτης, Lapis ita dictus quòd lacteum quendam succũ emitat, Diosc. lib. 5 c. 150.

Γαλαξίας κύκλος, Lacteus circulus in cælo. A Cic. Lacteus orbis. ‖ Γαλαξίας, Lapis qui & μυρόχθος dicitur, item λευκογραφὶς Diosc. lib. 5 cap. 152.

Γδγαθωὶς, οῦ, ὁ, Lactens. vt τὲβροὶ γαλαθωὶ, Od. σ. Sic χοῖροι γαλαθωὶ, Athen. Porci necdum delici, Porci fubrumi, ex Varr. Dicitur & de lactentibus puerulis.

¶ Γλάγος etiam dicunt poetæ pro γάλα, vt Il. β. Γλάγος ἄγρια δεύει. VNDE Γλαγόεις ET Γλαγκὸς, Lacteus. ITEM Γλαγόων in Epigr. de femine pro Lact. f. ens, & nondum satis adultum. In v. l.

Γ ΑΥ Λ Ὸ Σ, ου, ὁ, Mulctra, quæ & Mulctrum, & Mulctrale. Od. ι, ἔνθ' ἡ ὁρῷ ἄγκα πάντα, Γαυλοί τε σκαφίδες τε τετυμένα τοῖς ἐναμέλγω. Legitur & apud Plautum Gaulus pro quod am vase.

Γαῦλος autem priore circunfl. Nauigii genus. Aristophan. Auib. γαῦλον κτῶμαι καὶ ναυκληρῶ. In quem locum schol. affert ex Callimacho Κυπρόθεν Σιδόνιός με κατήγαγ' ὀνήσιμος γαῦλος (sed lego Κυπρόθε ob versu) vbi scribit etiam esse Φοινικικὸν σκάφος. ‖ Eust. sentinam quoque Γαῦλον vocari tradit. ET Γαυλικὰ χρήματα Hesych. τὰ ἀπὸ θῆλ πλοίων. Eundem & de Γαῦλος consule.

Γ ΑΛ Ω Σ, ή, declin. Γάλως, γάλω, vel γάλως, γάλωος: ET Γαλόως, γαλόω, Glos, Soror mariti, vel Vxor fratris. Deriuat autẽ à γάλα vel à καλεῖν Eustath. quẽ vide, item Poll. Vtitur autem Hom. ET Γαλαώη Suid. pro eodem.

Γ Α Λ Ε Η͂, λῆ (sed in prosa γαλῆ) Feles, Catus. In Batrach. Μῦς πέτε δίψαλέος, γαλέης κίνδυνον ἀλύξας. Et γαλέαι apud Theocr. in Adoniaz. αἱ γαλέαι μαλακὰς χρὴ ζόνη καθόδειν. Aristoph. Pluto, ὑπὸ τοῦ δέους ὑδέουσι δριμύτερον γαλῆς. Luc. ἀρπακτικώτεροι τῶν γαλῶν. Plu. De curiosi. καθάπερ ὄψον γαλῆς τῶν δραμόντας αἱρουσιν ἐκ μέσου καὶ ἀποκρύπτουσιν. In quibus locis de fele intelligi manifestum est. At γαλῆ καρπιδίου v. lex. apud Diosc. Mustela quæ in domibus nostris oberrat. Et γαλῆ ἀγρία, Sylueſtris mustela. Sed in multis autorũ locis γαλῆ redditum fuit Mustela in quibus alii Feles interpr. Γαλῆ ἀγρία qua cuniculos venabantur Hispani, Bud. ex Strab. 62 & 462. ‖ Γαλέα vide γαλεός.

C. Γαλεάγρα, Bud. scribit Athenæum videri pro decipula accipere, vel potius pro cauea ferrea & quodam carceris genere. p. 262, ὁ δὲ Λυσιμαχος ἐμβληθῆναι αὐτὸν ἐκέλευσεν εἰς γαλεάγραν, καὶ δίκην θηρίου περιφερόμενον καὶ τρεφόμενον, οὕτως ἐπίησεν ἀποθανεῖν. Laertius in Diog. itidẽ θηρίῳ tribuit γαλεάγραν, 284, ἰδὼ γυναῖκα ὑπ' φορείῳ, οὐ χρὴ πόθεν, ἔφη, ἡ γαλεάγρα. id est ἡ ζῶσα γῆ. Idẽ pag. 216, σιδηρᾶς γαλεάγρας meminit, ὑπ' σιδηρᾶ περιήγετο γαλεάγρα φθειρῶν καὶ ἀκόμυσος. At Pollux lib. 10, γαλεάγραν inter σκεύη, & vnà cũ ea μυάγραν numerat. Quòd si γαλεάγρα in propria significatione idem quod μυάγρα significaret, huius signif. rationem hanc esse crederem quod μυάγρα id est muscipula, officium felis ad mures capiendos præstet.

Γαλεὸς, Mustellus, piscis, de quo dictum suprà in Ἀλωπεκίας. In v. l. γαλεοὶ νθύες οἱ (malè pro νέβριοι seu νεβρίαι) ab hinnulo dicti pisces, qui & σκύλια, id est caniculæ, ex Aristot. Animal. 6, Et γαλεὸς ἀκανθίας, Mustellus spinax, ad differentiam. Et γαλεὸς λεῖος, Mustellus lævis. Et γαλεὸς ἀγρίας, Athen. 8. ET Γαλέα Suidæ idem piscis qui & γαλεός. AB ILLO γαλεὸς fit Γαλεώδης ET Γαλεοειδής. Vocat autem Aristot. De animal. 2, τὰ γαλεώδη τῶν ἰχθύων inter pisces mustellinum genus, videlicet cartilagineum: vt ann. v. l. In iisdẽ Γαλεοειδεῖς pisces qui sunt è mustellino genere. Mustellinum genus piscium, in v. l. ET Γαλεώνυμος Galeno, piscis qui pastinacam, qua nihil est vsquã in marivenenatius, persequitur, antipathia quadã. Galeos Plinio, lib. 32 cap. 2. In v. l.

Γαλεώτης, ου, ὁ, Stellio, vt interpr. Donat. in Ter. Aristoph. Nub. ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέπτυσεν. Dicitur & ἀσκαλαβώτης. Vide Pli. ‖ Γαλεώτης pro fele apud Philostr. in v. l. ‖ Γαλεώτης Athen. piscis qui ξιφίας item & κύων dicitur in iisdem.

Γ Α Μ Ε Ω͂, μῶ, F. ήσω, Vxorem duco, vel Duco in vxorem, γήμας, qui vxorem duxit: ἄγαμος, qui non duxit. Il. ι, Κούρων δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο. Hes. Erg. Τῶν ὄ μάλιστα γαμεῖν ἥτις σεθεν ἐγγύθι ναίει. Aristophan. Ἔγημε πῶν Θέμιν. Thuc. ἐγεγαμήκει συγκατέρα Θεαγένους, Filiam Theagenis duxerat in vxorem, vel Sibi iũxerat matrimonio. παρ' ἑλευθέρων γαμεῖν, Plut Ducere vxorẽ ingenuis parẽtibus ortã. Et τί γάμον γαμῇς, Quale cõtrahere matrimonium, Æschy. At Eur. cũ genit. γήμας τὴν Ελένης γάμον Πάρις. Idẽ, γήμαιμι λέκτρα βασιλέως, quod expon. Filiã regis in vxorẽ ducere. In vsu est & γαμεῖν γυναῖκα. pro γαμεῖν simpliciter. quo dicit modo Eubulus comicus apud Athen. lib. 13, Κακῶς ἀπολοιτ' ὅστις γυναῖκα δεύτερον ἔγημε. τὸ γὰρ πρῶτον οὐκ ἐράν κακῶς. ‖ Γαμεῖδαι autem dicitur quæ nubit. Od. α, Μνηστῆρα δ', εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι, Ἀψ ἴτω, &c. Plut. De Herod. ἀγαθοῖς γαμεῖσθαι καὶ ἀγαθὰ πάκτιν. Idẽ Lycurgo, ἑτέρῳ γεγαμηκότι. Idẽ in Thes. γαμηθεῖσα τῷ Αἰνείᾳ. Pollux tamen lib 3 γήμασθαι dici vult (quo & Dem. vtitur) nõ γαμηθῆναι. Cæterùm obseruaui γαμουμένη in sig. futuri (sicut & γαμῶ ex Luc. afferatur) in hoc Athen. loco, lib. 12, δεῖπνον κατεπεβύασιν ὁ Κότυς ὡς γαμουμένης αὐτῷ τῆς Ἀθηναῖς.

Γαμέσαι est vxorẽ dare, vt γαμῆσαι vxorẽ accipere, inquit Eust. probans ex hoc versu 394 Il. ι, Πηλεὺς θεοῖς ἐπίτεα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.

C. Ἀγάμητος, υ, ὁ καὶ ἡ, Qui vxorem non duxit, vel Quæ nõ nupsit. Poll. recẽtiorum comicorũ vocabulũ esse dicit pro ἄγαμος.

Γαμητεῖον, Nupturio, Nubere cupio, quũ de muliere dicitur. At quum de viro, Vxorem ducere cupio. Alciphr. γαμητεῖον νῦν, καὶ ὑμέναιον ἐκφαντάζομαι.

Γαμήλιος, υ, ὁ καὶ ἡ, Nuptialis, Coniugialis, aut Cõiugalis, Cõnubialis. vt γαμήλιον λέχος, Nuptialis lectus, qui ab Horatio Genialis lectus. Et γαμήλιος ᾠδὴ, item γαμήλιον αὔλημα, Poll. Et γαμήλιος, Nuptialis placẽta, Hes. Scribit enim, ὁ εἰς τὰς γάμους ποιούμενος πλακοῦς. Cũ qua expos. bellè conuenit hic Philæteri comici versus, (atq; adeo sumpta ex eo videri possit) Οὐδὲ ὁ νεκρεῖον πίπτεται γαμήλιος, apud Athen. lib. 7. At verò Eust. est γαμηλιῶν. ‖ Γαμηλία, Sportulæ nuptiales, vt Bud. interpr. apud Dem. πρὸς Εὐβουλ. 214 & 217, subiungens, καὶ γὰρ ὅπ κῦ τὰς νόμους ὁ πατὴρ ἔγημε τὴν γαμηλίαν τῆς φεράπρον εἰσώκει. Remittit & ad Isæum p. 64, & ad Hesych. qui inter alia φερτὶ etiã esse dicit. ‖ Γαμήλια, τὰ, Festa nuptialia, seu conuiuia, aut sing. Festũ nuptiale, Celebritas nuptialis, vel Epulum nuptiale Greg. τὴν ὥραν χρυσόστομα θεᾶς τῆς σωτηρίας ἡμέρας, καὶ πολὺ μᾶλλον ἡ γαμήλια καὶ θυσία. ET Γαμηλιών, ῶνος, Α celebratione nuptiarũ dictus mẽsis, October, vel Ianuarius, vt vult Gaza.

Γαμέτης, ου, ὁ, Maritus. (à fut. in έσω) Est autem ποιητικώτερον hoc vocabulũ, sed quo tamen vsus est Xen. Pæd. 4. (eũ autẽ potissimum & alias quasdã ab poetis mutuari, in mea librorũ eius editione docui) A T Γαμετή, Vxor. quod & in soluta oratione frequẽs est. Sæpe autem additur γυνὴ. sic apud Athen. ἑτέρα & γαμετὴ & statim pòst γαμετὴ γυνὴ opponuntur. Apud Lysiã 88 γαμετὴ γυνὴ (inquit B.) ad differentiam τῆς παλλακῆς. Et apud Isæum idẽ quod ἐγγυητὴ, vt idẽ scribit. Hesiod. in Erg. dicit γυναῖκα Κτηπτὸν, οὐ γαμετὸν, ἥτις ἐθέλοιν ἔπιτα. ITEM Γαμέτης pro γαμετὴ, in Epigr.

C. Ἐπιγαμέω, ῶ, q. d. Superduco vxorẽ, vel Insuper duco vxorẽ. Ando c. ἐπίγημε τῇ θυγατρὶ τὸν μητέρα. Et pass. apud Plut. ὑπὸ τῆς ὑπεγαμηθείσης γλυκυθυμος, Ex secunda vxore natus. in v. l. In iisdẽ ὑπεγαμεῖν μήτηρ ἐν Soph. At Bud. ex Plut. citat ὑπεγαμεῖν per se pro Superducere nouercam filiis. Idẽ ὑπεγαμεῖν πόσῃ πόσιν ex Eurip. affert, pro Superinducere marito maritum.

C. Κερδογαμέω, ῶ, Lucri gratia vxorem duco, Habeo lucri rationem in ducenda vxore.

¶ Γάμος, υ, ὁ, vel Γάμοι, οἱ, Nuptiæ. Odyss. ζ, Αὐδ' ἐκάσῃ μίσγηται ἀνὴρ γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθών. Et Odyss. ο, ἐς γαμοῦμεν. Sic Plut. ἀπὸ δὴ θυφῶσα τὴν γάμου ὥραν ἔχουσα. Athen. φιλοσοφοῦσί τε καὶ ὀνόματα θεσσασι τοῖς γάμοις. vnde & ὠ. ἀία γάμου puella apud Xen. Pæd 4, & alios. Huic autem opponitur ἄωρος θεὸς γάμον, Plut. in Lyc. Et γάμου κοινωνία Athen. Apud Xen. Lac. pol. ἐν ἀκμαῖς σωμάτων γάμους πιεῖσθαι, Vxorem ducere. At in v. l. γάμον πιεῖσθαι ex Plat. De leg. nõ solùm pro Nuptias celebrare sed & pro Consuescere cũ vxore. Item ex Plut. in Numa, γάμοι Τατίας ἔλαβε, pro Tatiam accepit vxorem: & ex eodẽ in Romulo, θεὸς γάμον δίδοται, Nuptui datur. ‖ Γάμος pro celebritate nuptiali, & epulo. Od. α, v. 226, Εἰ λαπτὴν, νὲ γάμος. Ego festas nuptiarum dapes lubenter verterim.

C. Γαμοκλόπης, ου, ὁ, Nuptiarum fur, Adulter, in Epig. ET Γαμοκλοπέω, ῶ, Nuptias furor, Phocyl.

C. Γαμοσύλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nuptias appara. & instruit. In poem. quod Musæo adscribitur, γαμοσύλος νύξ, Nox pronuba, i. pronubæ officio fungens. ET Γαμοσυλῶ, Nuptias apparo.

C. Γαμοτελέω, ῶ, Hesych. Nuptias celebro, Nuptiarum solennia celebro, Tacit.

C. Ἄγαμος, Qui vxorem non duxit, Cælebs. Vel, Fœmina inupta. Il. γ, v. 40, Αἴθ' ὄφελες ἄγονος τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι. Xen. Sympos. οἱ μὲν ἄγαμοι, γαμεῖν ἐπώμνυσαν· οἱ δὲ γεγαμηκότες, &c. Et ἄγαμος γάμος, Soph. Œdip. tyr. vt Lat. Innuptæ nuptiæ. HINC Ἀγαμία, ET Ἄγαμον Hesych. Cœlibatus.

C. Ἀπόγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iũctus vel iũcta infelici matrimonio.

C. Ἀρτίγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nuper vxorem duxit, vel Noua nupta.

C. Ἐπίγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuptui proximus vel proxima, Nubilis. Herod. Clione, ὅσοι μὲν ἔτι ἀνδράσι Βαβυλωνίων ὑπέγαμοι. Dem. ad Bœotũ, καὶ δίδωσι τὸν μοι τῇ θυγατέρα ὑπέγαμον. ET Επιγαμία, Affinitas, vt ὑπεγαμίας ἀλλήλοις ποιεῖσθαι, Xen. Et Ius cõtrahendi affinitatem, apud eundẽ Pæd. 3.

C. Θεόγαμια, Festa Proserpinæ, in v. l.

C. Θετιγαμία, Nuptiæ à dea cum mortali contractæ. Ita enim dictæ Thetidis & Pelei nuptiæ.

C. Κακόγαμον, υ, τὸ, Nuptiæ malæ, i. in quibus contrahendis nõ habita fuit quarũ haberi debuit rerũ ratio. atque ita nõ verear reddere Nuptiæ malo cõsilio contractæ. Hãc autem meã expos. confirmare videtur quod apud Poll. legitur, fuisse videlicet apud Laced. κακόγαμον sicut & ὀψιγάμιον δίκας. nã in exemplũ δίκης κακογαμίου existimo afferri posse φ Plut. in principio lib. περὶ παίδων ἀγωγῆς scribit, Archidamũ à Laced. pecunia mulctatum fuisse quòd paruã vxorẽ duxisset, perinde ac si regulos non reges illis procreare vellet. (legendum est enim οὐ βασιλέας ἀλλὰ βασιλίσκους ex vet. cod. & ex Ath.) Huic autẽ κακογαμίῳ opponi puto quod Ouid. dicit Aptè nubere. ET Ὀψιγάμιον, Seræ nuptiæ. vt illius de quo dictũ fuit, ἡνίκ' ἐχρῆν δοῦναι, τοῦ ἀρχηγὸν ἡδυμείδαν, quod apud Athẽ. melem. ii.

gere memini. Fuisse autem & ὀψιγαμίου δίκας apud Laced. ex Polluce modò retuli.

C. Λυσίγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Soluens, vel qui soluit, nuptias. λυσιγάμοις ἀμβολίας, ex Epigr.

C. Μελλόγαμος, ου, ὁ ἢ ἡ, Qui vel quæ breui nuptias cõtrahet.

C. Μονόγαμος, ου, ὁ, Qui vnicas nuptias contraxit, Vnicam habens vxorem. ET Οἰόγαμος pro eodem, ex Epigr. Sed hoc exponitur & de fœmina vnum habente virum.

C. Νεόγαμος idem quod ἀρτίγαμος.

C. Ὀψιγάμιον vide in Κακογάμιον.

C. Πικρόγαμος, Cui acerbæ nuptiæ cõtigerunt. Od. α, v. 266, B Γαιτές τ' ὠκύμοροί τε θυγατεραι πικρόγαμοί τε.

C. Πολύγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui multæ sunt nuptiæ. id est, Qui multas vxores duxit, vel Quæ multis viris nupsit. nam & de muliere dici tradit Pollux. ET Πολυγαμία, q.d. Nuptiarum multitudo, id est, Matrimonia cum multis cõtracta. Vel, Ipse actus multas nuptias contrahendi.

C. Προγάμεια, Dona quæ ante nuptias dabantur. Item Sacrificiũ quod ante nuptias celebrabatur, dictum & προτέλεια, teste Polluce.

C. Σύζυγαμος, ου, ἡ, Vxor. q.d. Nuptiarum socia. Item σύζυγαμοι, Inter quos est affinitas: & συζυγαμος pro riuali apud Eurip. vt ann. v. l. C

C. Τελεσίγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuptias perficiens, Nonn.

Γάμικος, κή, κόν, Nuptialis, Ad nuptias pertinens. κλίνη γαμικὴ apud Pollucem, cui addit & aliam dictam θαλάμευσον. Apud Plat. γαμικοὶ νόμοι. Et Plut. liber inscriptus γαμικὰ θεωρήματα. Et τὰ γαμικὰ Thuc. lib. 2, Nuptiæ.

Γάμος poet. pro γαμετός, vt γαμέτη ἀνὴρ, Opp. De venat. 3.

Γαμίζω, Nuptui colloco, Iungo matrimonio. Greg. οὐδὲ ταῖς D νεαραῖς γαμίζεις χήρας; ἢ τὸ τῆς ἡλικίας ἀδάλωτον; Παῦλος δὲ τοῦτο ἐπάλαιστο. Pass. Γαμίζομαι, Nuptui collocor, seu dor, Nubo. ET Ἐγγαμίζω, idem: vnde ἐγγαμίζεσθαι, Matth. 22. ITEM Ἐγγαμίζω eadem signif. in Pand. τοῦτο ἀναγκάζονται οἱ γονεῖς ἐγγαμίζειν τοῖς ἰδίοις παῖδας. DICITVR & Γαμίσκω pro γαμίζω: vnde γαμίσκεσθαι, Mar. 12, quo vsus est Aristot. in Polit. p. 22. ET Ἐκγαμίσκω idem quod ἐκγαμίζω: vnde ἐκγαμίσκεσθαι apud Lucam pro eo quod γαμίσκεσθαι Marcus, ἐκγαμίζεσθαι Matth. habet.

ΓΑΜΒΡΟΣ, οῦ, ὁ, Gener. Et nonnũquam Socer, πενθερός. E Item Frater vxoris: necnon Marius sororis, secundum quosdam, vt inquit Bud. Sed & generalius pro affini. Eust. enim in hunc versum 469 Od. ε, Οἵτοι σὺν γαμβροῖσι καὶ γνήσιοισι τε υἱοῖσι, scribit hic quidem esse eos qui κοινῶς ita nominantur, at verò in his tragici verbis κηδεστὰς καλοῦς γαμβροὺς appellari γαμβροὺς eos qui alio nomine πενθεροὶ dicãtur. Quin & Sophocleum Œdipum Iocastæ fratrem Creontem vocare γαμβρὸν, tanquã ἐξ ὁπογαμβρείας συγγενῆ. Apud Herodotum quoque pro affini poni testatur B. Vide & Poll. de signif. harum vocum γαμβροὶ & πενθεροί. Cæterùm volunt quidam gramm. à γαμῆσαι fieri γαμβρὸς, vt sit γαμηρὸς deinde per syncopen & perepenthesin literæ β, γαμβρός.

C. Μελλόγαμβρος, ου, ὁ, Qui breui futur' est gener, id est, ducturus est vxorem. μελλογαμβρίος, Hesych.

Γάμβριον, ου, τὸ, vnde γαμβρία, Dona aut cõuiuia generi. Ita exponitur ex Hesych. qui tamen simpliciter δεῖπνα dicit non συμπόσια.

Γαμβρεύω, Cõnubio iũgo. Item Cõnubia iungo vel socio, vt exponunt v. l. in hoc loco Deut. c. 7, οὐ μὴ γαμβρεύσητε G πρὸς αὐτούς. Addũt & ex Ios. De antiq. ἐγγεγαμβρεύτο ἤδη καθ' ὁμολογίαν τοῦ Γρηκανοῦ γένους, pro Iam gener per sponsionẽ ascitus erat, κηδεστὴς ἐπεγένετο ἤδη γένους, vt alibi dicit. ET Ἐπιγαμβρεύειν ex LXX interpr. affertur pro generũ esse, (qua in sign. & ὁπογαμβρεύεσθαι citatur ex Reg. lib. 1) itẽ generũ facere, dãdo filiã. Et ὁπογαμβρεῦσαι τοῖς λαοῖς τοῦ γαμῶν ex Esdra, pro Cum pop. terræ iungere matrimonia. Et ὁπογαμβρεῦσαι αὐτῷ ex Gen. pro Ducẽ vxorẽ. [redacted] Matth. cap. 22, ὁπογαμβρεύσῃ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, vertit nõ simpliciter Ducet H vxorẽ, sed Ducet affinitatis iure. ET Ἐπιγαμβρεία, Cõnubiorũ iũctio. At Eust. ὁπογαμβρίαν cum solo ι, in loco modò citato appellare videtur affinitatẽ quæ est ex iunCto matrimonio.

ΓΆΝΟΣ, εος, τὸ, Lætitia, Gaudiũ, Oblectamentũ. Itẽ Splendor, Fulgor. Vide Hes. HINC

Γανόω, Lætitia afficio, Voluptatẽ affero. Et pass. ἐγανώθη ex Aristoph. pro ἐχάρη, Lætitia affectus sum. Itẽ Splẽdeo. vt γανοῦσι ἀστίδες in Epigr. Splẽdẽtes clypei Eust. Amen γανόωντες θωρακες in hoc versu Il. η, Καὶ κορυθες καὶ θωρηκες λαμπρὸν γανόωντες, exponit γανόος ἐμπεριοῦντες τῷ βλέπειν τὴν. Q non probo, ac potius Hes. sequor, qui γανόωντες (inde, vt opinor, sumptũ) significare ait λεαμπρυνομένοι, λαμπόντες. ET Γάνωμα, A C Γάνωσις, Lætitia. Itẽ Splendor, Nitor. ET Γανώδης ἢ λίγδα γῆ reddãtur apud Theophr. Plenũ & lẽtum solũ. SED & Γανδᾶν est Splẽdere Hesychio. Cæterùm γάνος Eust. à γάλα alicubi deriuat, alicubi cõtrà γάλα ab hoc γάνος. At Etym. scribit θεόφραστος γλῶ, γῆ γανῶ, ἢ γαλουσαν τοῖς φύσεσι. ego primitiui locum dandum ei censui.

Γαύομαι Gaudeo, Lætor. (licet inueniatur & γάνυμαι cum υ) Est autẽ propriè γάνυμαι, Lætor quodã vultu aduenientẽ prosequor. vt Od. μ, - τὼ δ' οὔπω χαίρω ἐπὶ παῖδα Οἴκαδε νοστήσαντε πανείσαται, οὐδὲ γάνυται. Sic Il. ξ, Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντε γανύσσεται. Hinc Gannire de canibus gestiẽtibus, dictum esse credibile est. Vide & de Ganeo paulo póst. ITEM eõp. Ἐπιγάνυμαι, Insulto. Hes. tamẽ simpliciter χαίρω. Apud Apoll. cũ dat. vt Lat. Gaudere aliqua re, pro Frui, Arg. 2, - οὐδὲ γάνυσθαι Εἷα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασι. ET Γαύομαι pro eodem, vnde γαύσσομαι apud Hom. Il. ξ. A QVO fit Γαύσκομαι, vnde γαύσκονται apud Eust.

Γαυρὸς, Hilaris, itẽ Iucũdus, Hes. ET Γαύρματα eidem sunt ἀρτύματα. ET Γαυραὶ eidem (vide num malè pro γαυται) sunt δάπανοι & ἄσωτοι. id est prodigi. vnde Ganeones dictos crediderim.

ΑΓΑΝΟΣ, οῦ, ὁ, acc. in vlt. Comis, Mitis, Lenis, Placidus, Mansuetus. Hom. Od. α, Μή πῃ ἔπ' ἀφέφρων, ἀγανὸς ἢ ἤπιος ἔσω Σκηπτοῦχες βασιλεύ. Apud eundem Od. γ, ἀγανὰ ἐξέλεα Eust. exponit ἡδέα, θεσμῶν, i. Iucũda tela, lenia. quanquã hic per ἡδέα, i. iucũda, nõ videtur cõmodè exponi. Ab eodem ἀγανὰ ἔπεα blãda verba dicũtur. Il. β, Τὸν δ' ἀγανῆς ἐπέεσσιν ἐρηπύσασκε θεάων. i. Lenibus verbis: quæ alibi vocat μαλίκα, alicubi etiã μαλακά. In hũc autẽ locũ annotat Eust. ἀγανοῖς deduci à verbo γάνυμαι, præfixo α epitatico. q.d. verbis quibus quis γάνυται, i. gaudet: vnde & γάνος, Gaudium. Addit, in Rhet. lex. hæc scribi, ἀγανῶς, Pulchrũ, & Iucũdũ, & Lene. nonnunquam autẽ per antiphrasin, Sæuũ. At verò autor Etym. scribit, Ab ἀγάζω (quod est miror) fit ἀγανός, quod ab ἄγαν fit & verbo αἰνεῖσθαι. vnde & ἀγανὴ, ἡ ἀγαθή, i. Bona. Item ἀγαναὶ ἀρχαὶ significare dicit bonas & σεπτικαὶ, i. veneratiuas, ad verbum. Notandum est autem ab eo hic confundi duas etymologias in vnam, quum dicit, ab ἀγάζω fit ἀγανός: quod ab ἄγαν fit & verbo αἰνεῖσθαι.

Ἀγανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pro eodem.

C. Ἀγανόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Animo leni præditus, Animũ mitẽ vel mansuetũ habẽs. Ex ἀγανὸς & verbo φρονέω. q.d. Lenia seu mitia cogitãs. Hes. exponit ἀγαθὸς, i. Bonus: itẽ ἀγαθὰ φρονῶν, i. Bona cogitãs. Itẽ, θεσμῶν ἢ φρένων, i. Mãsuetus animo, seu mẽte. Sciendum est tamẽ à verbo φρονέω potius deduci (vt κακόφρων, σκολόφρων: & à substãtiuis incipientia, ἀλκίφρων, δαΐφρων) quàm à φρὴν φρενός. Sic Hom. Il. υ, Οὐ γάρ τις γλυκύθυμος ἀνὴρ ἐω, ἠὲ ἀγανόφρων. Exponitur præterea Ἀγανόφρων, λίαν φρόνιμος, ab eodẽ Hes. i. nimis prudẽs, aut valde prudens. Quæ expos. Hesychii omnino falsa est, vtpote falsam etymologiam sequens: quasi videlicet ex ἄγαν & φρὴν φρενῶν vel φρὴν φρενὸς esset cõpositum. Quorsum enim o interiiceretur? certè dicẽdum esset ἀγάφρων, eliso etiam ν ob κακοφωνίαν.

Ἀγανοφροσύνη, ης, ἡ, Lenitas, Mansuetudo, Comitas. Hom. Il. ω, Σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσι. ab Hesychio exponitur etiam Bonitas.

C. Ἀγανοβλέφαρος, ου, ὁ ἢ ἡ, Blãda supercilia habẽs, Hoc epitheto dea Pitho ornatur à poeta quodã apud Athẽ. l. 13. A parte totũ, Blãdos oculos habẽs. Ex ἀγανὸς & βλέφαρον.

C. Ἀγανῶπις, ιδος, ἡ, Blando aspectu intuẽs. ἀγανῶπιδος παρειᾶς. Hes. exponit ἀδοφθάλμου, παρειᾶς, καλῶς βλεπούσης. Vbi παρεῖα tribuitur poeticè quod est oculi, quũ dicitur καλῶς βλέπουσα, i. pulchrè intuens. Suidas habet, παρεῖα βλεπούσης, id est ad verbum, Mitia seu blanda intuentis. vel Blandùm intuentis; aduerbialiter.

ΓΆΡ, (Gal. car) Enim. Eodémque modo semper subiũgitur. Il. σ, - μηκέτι ταῦτα νημερτὲς φάσθαι ἐνὶ δήμῳ. Οὐ γάρ τις Τρώων ὀπιπεύσεται, οὐ δὲ ἑῶσω. Luc. in dial. Amoris &

Iouis, ἀλλ' εἰ καὶ τὸ μάρτυρ ὦ Ζεῦ, σύγγνωθι μοι. παῖδιον γάρ εἰμι καὶ ἔτι ἄφρων. Iungitur & cum aliis particulis, quæ vel præcedunt vel sequuntur: vt μὲν δὲ, & καὶ δὲ, & δὲ δὴ, item γὰρ δὴ πάντως γάρ που, & γαρ τοι. Xenoph. Pæd. 7, καὶ μὴν, ἔφασαν οἱ ὁμοῦ τῷ Γαβύαι, οὐδὲν αὐ εἶη θαυμαστὸν. ἢ γὰρ ἀκλεοῦς αἱ πολεις τὸ βασιλεῖ. ὡς ἐν κόμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇ δὲ τῇ νυκτί. Vbi obserua non tantùm vsum particularum καὶ γὰρ initio orationis, (Latini autem suo Etenim his respondente vtuntur vtroque modo) sed etiam γὰρ in sequente commate longiusculè traiectum. Et καὶ γὰρ δὴ apud eundem Xen. καὶ γὰρ δὴ εἰ μὴ ἄλλοι τι χρῆται, &c. Sed B multo frequentius est γὰρ δὴ sine καὶ. vt idem, αὖθις γὰρ δὴ πάντων ἐκ αὖ εἴη θεραπεῖς. Plato in Apol. ἐγὼ γὰρ δὴ οὖν μέγα τι σμικρὸν σωιεῖσθαι ἐμοὶ τῷ σοφῷ ὤν. Et γὰρ δὴ που, ibidem, τί ποτε οὖν ὁ θεὸς λέγει φάσκων ἐμὲ σοφωτατον εἶναι; οὐ γὰρ δὴ που ψεύδεται. οὐ γὰρ θεμις αὐτῷ. (vbi obserua obiter vnum γὰρ alteri proximum, sicut & in illo Hom. loco. cuius ἐπαλληλίας extant & apud Homerum exẽpla, p. 940 & 941. Alicubi autem & tertium inuenire me memini) Et γάρ που sine δὴ, apud eundem, οἶδα γάρ που τῷ γυναίκων κοινῶν ὄπ, &c. C Alibi, πανταχὰρ που γραφεῖ μᾶλλον ἢ φυλακῇ &c. At γάρ τοι frequenter præfixam habet copulatiuam partic. καὶ. vt Demosthen. καὶ γάρ τοι μόνῳ τῷ παντων αὐτῷ τοῦτ' ὀν τὴ σήλῃ γεγραπται. Idẽ, καὶ γαρ τοι πτε μὴν πέως τὸν ξυπον τὸν ἐνεκα. δεν πυν. Et γάρ τ' αὖ, pro γάρ τοι αὖ (vt μήτ' αὖ pro μήτοι αὖ) X. δεινὸν γάρτ' αὖ εἴη ὦ Κῦρε. Apud poetas autẽ, γάρ τε, & γάρ νυ, itẽ γὰρ νύ τι, pro γὰρ δὴ aut γάρ τοι, seu γάρ που. Hesiod. μάλα γὰρ νύ τοι ἀρτιμος οὔπω. vbi tamen τοι pro σοὶ accipi etiã potest. At γὰρ αὖ vix puto reperiri positum simpliciter D pro γὰρ, ideóque minimè (cum Budæo) illis addendum censeo. Sed nec in γὰρ οὖν retinet γὰρ suam significationem, quum γὰρ οὖν potius accipiatur pro Igitur. At ἀλλὰ γὰρ & οὐ γὰρ ἀλλὰ, item οὐ γὰρ, potius ad ἀλλὰ & οὐ pertinẽt. De ἢ γὰρ αὖ autem & γαρ κεν pro Alioquì enim, & οὐ γὰρ αὖ, pro Alioqui enim non, (vel potius pro Alioqui, sine part. Enim) vide apud Bud. pag. 992. Item ἢ γὰρ αὖ pro Nam si, pag. 932.

Γὰρ interrogationibus etiam adhibetur, significationem suã amittens. Exempla autem habes apud Budæũ E 931, & 932: quibus addi cum alia multa possunt, tum ista ex Homero. Iliad. ο, Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος; &c. Odyss. ξ, Ὦ φίλε τις γάρ σε πορεῖαι κτ. ἄπιος ἢ ἐξίσων; Sic autem apud Latinos, non solùm Enim sed & Nam interrogationi seruit. vt Virgilius, Nam quis te iuuenũ confidentissime nostras Iussit adire domos? Sophocles, δίκαιον γὰρ τόν δ' ὄν τυχεῖν κτείναντά με; Sic autem & Matth. 23, particulam γὰρ interrogationi duntaxat seruire existimo, τίς γὰρ μείζων ἐστὶν, ὁ χρυσὸς, ἢ &c. ideóque vertere malim Vtrũ maius est, sine enim. De οὐ γὰρ autem & ἢ γὰρ F pro Nónne, vide in οὐ & ἤ. Item de γὰρ vacante consule Bud. pag. 932. At quæ præterea de γὰρ obseruaui, alibi à me tractantur.

ΓΑΡΓΑΡΕΏΝ, ῶνος, ὁ, Gurgulio. Esse autem à sono fictum hoc vocabulum tradunt Alex. Aphr. & Etymol. & Eustath. qui & γάργαρον Idæ promontorium itidem à sono nomen accepisse tradit. Scribit autẽ Gorr. gurgulionem esse carnem fungosam, oblongam, à palato iuxta narium meatus in os propendentem, superiori quidem parte latiorem, in- G feriori verò, in modum pyramidis acutam. eámque ad vocis modulationem facere: vnde & πλήκτρον à quibusdam nominatam fuisse.

Γαργαρίζω, Gargarizo, Plin. vnde γαργαρίζόμενον σύφεν Dioscor. lib. 1, Dum gargarizatur. HINC Γαργαρισμὸς, Ipsa gargarizãdi actio, Gargarizat' Plin. DICITVR & Ἀναγαργαρίζω, cadẽ significatione, quod αἰακλυζιάζω dicebant veteres, vt discimus ex Iulio Polluce. Vt autem inuenitur αἰαγκλυζιάσαι ὕδωρ vel ὑδατι, sic & αἰαγαργαρίζειν ὕδωρ vel ὑδατι. Est autem αἰαγαργαρίζειν τὸ στόμα ὑδατι H Colluere os aqua: αἰαγαργαρίζειν ὕδωρ ἐν τῷ στόματι, Aquãin ore gargarizare, i. circumuolutare colluendo ea fauces.

Ἀναγαργαρίζομαι, pass. vt στόμα αἰαγαργαρίζόμενον θερμῷ, apud Athenæum lib. 1, Os quod aqua calida colluitur. Dicitur etiam αἰαγαργαρίζεσθαι id quo fauces colluuntur. Dioscor. lib. 2. c. 67, ὀξυκρατίζόμενον ἢ αἰαγαργαρίζόμενον σὺν μελικράτῳ.

A Ἀναγαργάρισμα, ατος, τὸ, vel Ἀναγαργαρισμὸς, οῦ, ὁ, Gargarizatio, Collutio faucium.

¶ Γαργαλίζω, F. ίσω, Titillo. vnde Γαργαλίζομαι, Titillor. Alex. Aphr. οἱ γαργαλιζόμενοι μεσχέλας, Qui in alis titillantur. ‖ Γαργαλίζειν metaph. pro Titillare id est Lætitia afficere. Bud. ex Cebete, τῆς δὲ ἡδυπαθείας μέχρι μὴ πόρρω ἡδεῖα δοκεῖ εἶναι ἡ δίψα βῆναι, ἕως αὐτὴν γαργαλίζῃ τὸν ἀνθρωπον εἶτ' οὐκ ἔστιν. Idem Bud. γαργαλίζειν ex Plat. citat in Philebo, p. 227, pro Leuiter λυπεῖν: & ex eodẽ in Phædro γαργαλίζειν pro Prurire; ζεῖ τε καὶ ἀγανακτεῖ ἢ γαργαλίζει φύσασα τὴν πτερά. Suprà κνῆσις dixerat de pueris dẽtiẽt bus. ET Γαργαλισμὸς, Titillatio, Plato. Cic. volup. atũ et ã titillationem dixit. ET Γαργαλος pro γαργαλισμὸς apud Luc. 269, οὐ γὰρ οὖν ὀν τῆς ὠσὶ τὰ πτερὰ ἐγγαζεται, ἀρεφορμῆσαι, πιοῦσι γάρ γαλον παρεῖχε τὸ μοι τὰ ὄρνιθα. Cæterùm quomodo γαργαλίζω à γαργαρεὼν deduci possit, si significatio spectetur, aliis considerandum relinquo.

ΓΑΣΤΉΡ, έρος, ἡ, Venter, Ventriculus. Od. η & μ, B ἔπειρε δὲ γαστέρα λιμός. Et Odyss. σ. γαστὴρ κακοεργός. Apud eundem Odyss. ζ, de leone, - κέλετο δὲ ἑ γαστὴρ Μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πιστὸν δόμον ἐλθεῖν. Hesiodus de fucis, Ἀλλότριον κάματον σφετέρῳ ἐς γαστέρ' ἀμῶνται. Dicitur autem mulier grauida ἐν γαστρὶ ἔχειν, vt apud Herodotum & Pausaniam: (vnde locus cuiusdam negantis ἐν γαστρὶ ἔχειν illam quæ triduo nihil edisset) vel ἐν γαστρὶ φέρειν, vt Pla. De leg. Et ἐν γαστρὶ λαβεῖν, quæ concepit, in Epigr. Possumus verò γαστέρα gulã etiã interpretari (in ea signif. qua dicitur aliquis gulæ deditus esse) in nonnullis loquendi generibus: vt quum di i. Xen. γαστρὶ χαρίζεσθαι: cui opponi ab eodem arbitror γαστρὸς κρείττω εἶναι. Possumus autem hic & venteris appellationẽ retinere, & γαστρὶ χαρίζεσθαι ex Horatio reddere, Ducis ventre. Sed & γαστριμαργίαν videtur idem Xen. γαστρὸς nomine significare, quum dicit H. ll. 5, ὥστε δὴ γὰρ ἐκράτησε γαστρὸς δίψα φέρει. At quum dicit Pæd. 1, ἐγκρατὴς εἶναι γαστρὸς καὶ πότου, γαστρὸς redditur cibi. ‖ Γαστὴρ, id est Ventriculus, os geminum habet, vnum superiorem, quod στόμα τῆς γαστρὸς proprié dicitur & σύμαχος, alterum inferum, angustius, quod πυλωρὸς appellatur. Hæc Gorr. qui & addit esse qui γαστέρος nomine designari dicãt totam eam regionem quæ septo transuerso, hypochondriis & pube circunscribitur: sed eam ὀπιγάστριον potius vocandam sibi videri: γαστέρα autem peculiari nomine Galenum appellare ventriculum in quem cibi ingeruntur & cõcoquuntur. ‖ Γαστέρες à Laced. dictæ sunt etiam γεγυμνάστοι, à Βοοτις autem κράμβαι, vt Eustath. ex Athenæo refert. At Γαστρὶς apud Hesych. ambas hasce signif. habet: exponitur enim ab eo γεγυμνὴ, ἢ κράμβη. Et Γαστραία eidem est γεγυμνάστρος nomen apud Lacones.

C. Γαστρεβόρος, q.d. Ventriuorus. A Polluce ponitur cum γαστρίμαργος: ideóque puto significare Qui voracẽ vẽtrem habet. (nã Qui vẽtre vorat, nõ satis significanter de helluone diceretur) ad verbum tamen sonat omnino illud Ventriuorus à me hic positum.

C. Γαστρικὸς vide paulo póst in Γαστρίμαργος.

C. Γαστρόχειρ, vide in Γαστρόχειρ.

C. Γαστροειδὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, Formam ventris habens. Exponitur & Ventrosus ac Ventriosus. VIDE Γαστροειδὴς apud Eustathium.

C. Γαστροκνημία. ET Γαστροκνήμιον, Cruris pars posterior (vt prior κνήμη.) quæ est pulpa quasi ventricosa cruris, Latinis Sura. Cam. ex Polluce.

C. Γαστρολόγοι, Qui de rebus ventri gratis differit, & eas exponit. ET Γαστρολογία, Liber quo hæc exponuntur, vt quidã ab Archestrato script', cui cognomẽ ὀψοδαίδαλος.

C. Γαστρομαντεύομαι Alciphr. q.d. Ventre diuino: vide Εὐγαστρίμυθος.

C. Γαστρονομία, Leges de ventre alendo. Ita enim puto reddi debere Γαστρονομίαν pro libro illius Archestrati memorato ab Athenæo, Γαστρολογίαν etiam nomine inscripto.

C. Γαστρόφιλος, Vẽtris amans, Vẽtri deditus, Gulæ deditus.

C. Γαστρόρραφία, Ventris vulnerati connexio, vt Cam. hæc verba interpr. ῥαφὴ γαστρὸς τραυματίας.

C. Γαστρόχειρ, Ex manibus viuens, id est manuum labore. Apud Etymologisten Γαστρόχειρες. Vide Ἐγχειροράστωρ paulo póst.

C. Γαστρίμαργος, ου, ὁ, Gulosus, Lurco, Helluo, Ventri supramodum deditus. Sed sonat q.d. Insanè ventri deditus, vel Ad insaniam vsque ventri deditus. Sic enim puto reddi debere hoc nomen, vt vis eius exprimatur: quod minimè faciunt qui simpliciter Ventri deditus interpr. (γαστρίμαργοι, inquit Hes. τῇ κοιλίᾳ μαινόμενοι.) q.d. Gall. *En ragé apres son ventre.* Puto verò ex Homericis γαστέρ μόργη ortum esse. Eadem verò forma dicitur γαστρίμαργος qua λαίμαργος. vnde apparet nugari strenuè Etymologistes in iis quæ de hoc nomine scribit, sicut & in aliis plurimis. Aristot. Ethic. 3, ἀναπήρωσις γὰρ τῆς ἐνδείας ἡ ῥιστικὴ ὅτι θυμία. διὸ λέγονται οὗτοι γαστρίμαργοι ὡς τοῦδε τὸ ἔδεον πληροῦντες αὐτοί. ET Γαστριμαργία, Ingluuies, Immensa gula, (vt Cicer. in Salust. si modò Ciceronis illa oratio est) Helluatio. ET Γασεμαργέω, γῶ, Helluor, Immensæ gulæ indulgeo, Chrysost. Cæterum Eustathio γαστρόπληξ est idem qui & γαστρίμαργος siue γάσεις: non afferenti tamen huius significationis rationem. at ego crediderim hoc quoque τὸ μαίνεσθαι significationem habere, vt videlicet dicatur γαστρόπληξ (ita enim collocatus est apud eũ accentus) ea forma qua φρεναπάτης.

C. Ἀγάστωρ, ορος, ὁ, ET Ὁμογάστωρ, ET Ὁμογάσεμος, Frater qui ex eodem ventre prodiit, Vterinus. Iliad. φ, v. 95, — ἐπὶ οὐχ ὁμογάσεμός Ἕκτορός εἰμι. Alibi autem addidit καὶ σύγκτης, Il. ω, v. 47, Ἡὲ καὶ σύγκτην ὁμογάσεμον, ἠὲ καὶ υἱόν. Ἀγάστωρ autem pro ὁμογάστωρ seu ὁμογάσεμος ita dicitur vt ἄλοχος quasi ὁμόλοχος, atque adeo ipsum ἀδελφὸς (quod itidem fratrem significat (quasi ὁμοδελφος. Hesych. ἀγάστορες interpr. ἀδελφοὶ, δίδυμοι. sed malè inserpungi inter hæc duo nomina existimo.

C. Ἐγχειρογάστωρ, ET Χειρογάστωρ (sicut & Γαστρόχειρ paulo ante) q.d. Maniuenter, id est, Cui manuũ labor ventri alimentum suppeditat, Qui manuum labore viuit. ἐγχειρογάστορες (inquit Hesych.) οἱ ἐπὶ τῷ χειρῶν γασελίζοντες τὴν γαστρὶ πειζόντες. Eosdem & γαστρόχειρας appellari tradit.

C. Ἐνγάστωρ, Ingentem habens ventrem. nam ἐν epitatica est particula. Exponitur vno verbo ventrosus, Ventriosus.

C. Μεσογάστωρ, Medio ventre incinctus, Hesych. ET Ζωγάστωρ apud eundem, quo illud μεσογάστωρ exponit, ab aliis tamen secus expositum esse tradens.

C. Πλαταγάστωρ, ET Πλατυγάστωρ, Qui est lato ventre. Varro, Fur, qui vocatur ab aliis fucus, ater est, lato ventre. Pro quibus Aristot. ὁ δὲ φὼρ καλουμένος, μέλας ὅτι καὶ πλατυγάστωρ.

C. Προγάστωρ, Cui venter prominet, Cui pinguis aqualiculus propenso sesquipede extat, vt loquitur Pers. Ventriosus. AT Προγασείδιον, Ventrale, Tegumentum veneris, affertur ex Luc.

C. Ἐπιγάσεμον, ου, τὸ, (q.d. Superuentrale) Quod est à pectore ad pubem vsque, Cam. Vel (inquit) ὀπιγάσεμον, pars supra vmbilicum: vt ὑπογάσεμον, pars infra vmbilicum. Pollux ὀπιγάσεμον circum vmbilicum nominat, impositum hepati & lieni: & quicquid infra vmbilicum sit vsque ad pubem, ὑπογάσεμον vocat. ὀπιγάσεμον (ait Gorr.) tota ea caro quæ ab imis costis ad pubem vsque protẽditur, quasi ὀπὶ τῇ γασεῖ κειμένη, quòd ventri incumbat. Idem ὀπιγάσεμον interpr. Abdomen, addens, ex Celso, esse partem humani corporis quæ à coxis & pube sursum versus ad præcordia peruenit. Reprehẽditque eos qui ὀπιγάσεμον esse putarunt eam tantùm partem quæ supra vmbilicũ est quáeq; iecinori & lieni incumbit. AT Ὑπογάσεμον (de quo & modò dictum fuit & in γαστὴρ quoque, q.d. Subuentrale) Imus venter. A quibusdam redditur Pubes. Dicitur (vt ait Pollux) Pars ea ventris quæ ab vmbilico ad pilosas vsque genitaliũ partes pertingit. Alio nomine ἤθεον vocari idem autor est. A Latinis Imus venter rectius fortasse dicetur quàm pubes, quo nomine peculiariter ἤβλω appellant. Hæc Gorræus.

C. Ἐγγασείμανης, ET Ἐγγασείμης vide in Ἐγγαστρίμυθος quod proximè sequitur.

Ἐγγαστρίμυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Ventriloquus. quæ interpr. ex Augustino & ex Gratiani decretis affertur. Sic autẽ vocatur qui vel quæ in vẽtre dæmonẽ habet responsa interrogantibus dantem. Act. Apost. c. 16, v. 16, legitur, παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα Πύθωνος, id est, Ancillulam quãdam quæ habebat spiritum Pythonis: [redacted] Græcos interpretes aliquories in Bibliis pro hoc spiritu dixisse ἐγγαστρίμυθον, quòd ex obsessarum muliercularum ventre oracula soleret edere, & Hebræos videri non prorsus dissimili ratione אוב & אובות vocasse, quòd earum ventres vtris instar intumescerent. In vulg. lex. annot. ex iisdem interpr. ἐγγαστρίμυθοι & γνῶσαι pro magis & ariolis, & iis qui Pythones in ventre habebant. Sic & ἐγγαστρίμυθος γνωσή. Item μαντευσάμοι ἐν τῷ ἐγγαστρίμυθῳ pro Diuina mihi in Pythone. Item ἐγγαστρίμυθοι καὶ ἐπαοιδοὶ, Magi & arioli. Ἐγγαστρίμαντις & ἐγγαστρίμυθος (inquit Camer.) vaticinatrix quæ πύθων postea dicta fuit, vt illa euocatrix animæ Samuelis. Galenus tamen in expos. vocab. Hippocr. vult apud eum ἐγγαστρίμυθοις appellari qui clauso ore loquuntur, quòd ventre loqui videãtur. At Suidas non reddens huius appellationis rationem, dicit duntaxat ἐγγαστρίμυθον esse qui & ἐγγαστρίμαντις dicatur, quem (inquit) nunc quidam Pythonem vocant: Sophocles autem nominauit στρίμαντιν: Plato philosophus Euryclem, ab Eurycle tali vate (sed Εὐρυκλείτου seu Εὐρυκλείτας pro Εὐρυκλέα reponendũ apud illum arbitror.) Quibus subiungit locum Aristoph. in Vespis, Μιμησάμενος τοῦ Εὐρυκλέους μαντείας καὶ διαποίαν, Ἐς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδύς, κωμῳδικὰ πολλὰ χέων. vbi vide & schol. Fuerunt denique (vt in vulgatis lexicis habetur) qui ἐγγαστρίμυθοι dictos putarint ἀπὸ τῆς γάστρης, id est vase quodam è quo vaticinia capiebantur. ET Ἐγγαστρίτης affertur pro eodem.

C. Ἐγγασεμάχαιρα appellauit Hipponax ἐν παρωδίᾳ Hippomedontem quendam vorantem οὐ κῦ κόσμον. Camer. At Hesychius ἐγγαστρεμάχαιραν exponit τὸν ἐν γαστρὶ κατεσθίοντα.

Γάστρις, Gulosus, Lurco, Ventri deditus, Venter. (vt apud Lucillium, -- viuite ventres) Vtitur Aristophanes Auibus. Et Γαστρίστερος compar. Poll. ex Plat. comico. HINC Γαστρίζω, Ventrem expleo, Vẽtrem saburro. Item, Opiparè & lautè accipio. Luc. ἐχεῖνῶ ὦ Δρόσοι γασείσαι τὴν Δρομωίαν. Vnde Γαστρίζεσθαι, Ventrem suum saburrare, Helluari. Athen. 4, δεῖ τὴν τοῦ τινος εἰς ἀλλοτρίαν οἰκίαν ἐρχόμενον ὅτι δεῖπνον, μὴ γασεμόμενον ὡς οἱ ὅτι τὸ συμπόσιον χορεῦν. Sic Basil. ἀλλ' οἴεσθε τὸν γασεμόμενον καὶ κατωλυόμενον καὶ ὅτι μαλακῆς κοίτης ῥέγκοντα, τοῦτον ἀξίως χρᾶσθαι ζῆν. In Hippiatria dicitur & de equis γαστρίζειν (inquit Bud.) pro Farragine distendere, id est χράσει. ‖ Γαστρίζω, In ventrem cædo, Aristoph. Vespis: & ζαστρίζομαι, In vẽtrẽ cædor. Idem Aristoph. Equit. — ὑφ' οἵων θηρίων γαστρίζομαι. contra Phrynichum qui negat ab Atticis hac in signif. dici. ET Ὑπογαστρίζομαι, vnde ὑπεγαστρίζετο quod Poll. exponit ὑπεχρατίζετο.

Γαστρίδες, Quos infestant vermes dicti ἕλμινθες, Hesych. Apud Suid. autẽ legitur nomin. singul. γάσεις hac significatione.

Γάστρων, ωνος, ὁ, idem quod γάστρις, Gulosus, Lurco, &c.

Γαστρώδης, εος, ὁ, Ventrosus, Ventriosus.

Γαστρίδιον, ου, τὸ, dimin. Paruus venter.

Γάστριον. Edulii quoddam genus ex sesamo, Hes. Etym.

Γαστρία dicta γογγυλὶς à Laced. teste Hesych. id est Rapa.

Γαστρὶς, Rapa, vel Crambe, Hesych.

Γάστρη, ET Γάστρα, Fundum vasis. Eustath. γάστρῃ τρίποδες apud Homerum exponit τὸ πυθμένα, alibi autem τὸν κοιλόπτα. Athenæus de cratere prægrandi loquẽs, pag. 60, εἶχεν δὲ ἄνω ἀκρωτήρια, καὶ ὁ τῆς γάστρας κύκλος. Dicitur & de naui γάστρα teste Polluce, significátque eius fundum, id est carinam. vel (vt alii vocare ex Salustio malunt) alueum. ‖ Γαστὴρ ET Γαστέρον esse genus vasis quidam post Hermol. scripserunt.

ΓΕ, Quidem, Certè, Vtique. Xenoph. Paed. 1, ἐνόμιζεν, εἰ τις Μήδοις ἀθανεῖς ποιήσοι, πάντων γε αὐ ἥδιστ' ἔπιεν ῥᾳδίως δρᾶξαν. Sæpe autẽ vacat, præsertim aliis vocibus adiũctũ, articulo autẽ ὅς frequentissimé. Luc. De sacr. καὶ πολύ γε, εἶμαι, τοῦτο τὸ γελᾶν. & paulo pòst, οἵ γε οὕτω πεπεισμένοι &c. Sic Lat. Qui quidem nonnunquam pro Qui solo. Hom. Odyss. υ, — οὐχ ἡμῖν σωθεύσεται ἠδέ γε βουλή, pro ἠδὲ solo. Sic οὐδέ γε pro οὐδὲ apud Xen. & πάνυ γε pro πάνυ, item ἔγωγε pro ἐγώ. At εἴ γε vt Lat. Si quidem.

Γέ, pro Saltem (sicut & Lat. Certè & Quidem certè hanc signific. interdum accipiunt) Demosth. εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε, Si non summã, saltem partem. Et γε δὴ eadẽ significat. item γέπει, & γέπιπου, necnõ γε οὖν & γοῦν: quorũ ex Demosth. & Xen. ac Plat. exempla vide apud Budæũ 904 & 905. (vbi & de γοῦν posito pro γάρ.) Verùm sciẽdum est à nonnullis alicubi reddi Tamen vbi alii vertant Saltem. vt apud Plut. Pericle, εἰ καὶ τὰ πρῶτα μετὰ παιδιᾶς γέγραπται, πιστοῦτόν γ' ἱστορίας ἔνεστιν. Idem. εἰ δὴ μηδὲν ἄλλο πρεσκτέον ὅστις αὐτοῖς, ὅπως γε μὴ θραστῆς ὢν οἱ ἐχθροί. quod ex Erasmi interpretatione ita redditur, Etiamsi nihil esset aliud, tamen vel ob idipsum cauendum esset sibi, ne tantum audeãt inimici. Itẽ γέπι (vel γέπι coniunctim) pro Verò, vel Atqui, Bud. 905. At de γεμὶν vide in μὶν. & de γέφρ in φρ. Sciendum est autem γε sine accentu potius scribi.

ΓΕΛΑΩ, ῶ, F. άσω, & άσομαι. Rideo. Od. σ, — οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνιεῖζαι γελόωντες. Et ἡδὺ γελάσσαι. Il. β. Sic Il. λ, — ὁ δὲ μαλα ἡδὺ γελάσας. Huic autem τῷ ἡδὺ γελᾶν opponi puto γελᾶν χείλεσι apud eundem Il. ο, quod est eorum qui Sardonium risum imitantur. At δακρυόεν γελᾶν vide in Δακρυόεις. Dicit autem Homerus & γελᾶν ὅτι τινι cum datiuo personæ, vt Il. β, & Iliad. ψ, pro Ridere de aliquo, id est de alicuius facto vel dicto. Soph. autẽ in Aiace, dicit εἰς ἐχθροὺς γελᾶν, pro ἐπ' ἐχθροῖς, De inimicis, id est de infortuniis inimicorum. Quod alii interpret. Ridere inimicos, i. irridere. Apud eundẽ, κακοῖς vel ὅτι κακοῖς γελᾶν vertitur Ridere ob mala [aliena,] Insultare malis. Vtuntur autem verbo γελᾶν & profæ scriptores variis modis. Xen. Paed. 1, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ μάλιστα ἐγέλα. Luc. τί γελᾷς; Quid rides? Apud eundẽ cum illo ἡδύ, De hist. scribenda, μάλα ἡδὺ καὶ ἐς κόρον γελάστατα. Apud eundem ἐγέλασα sine adiectione, certa quadam loquendi forma dicitur pro Risum mihi cies. vel Ridiculum est quod dicis: vt ἐγέλασα. ἐφασὰς σὺ πολικῶτος ὤν; Ita Bud. Cum ὅτι autem iuncto datiuo interdum perst interẽdũ rei: vt γελῶ ὅτι σοι, Xen. Œcon. Sic Luc. τὸ θεᾶσθαι γοῦν ἄναν ἐγέλα ἐπ' αὐτῇ. Cum dat. rei, Aristoph. Pluto, ὅτι τοῦτο εἰς ἀγαθὸν γελᾷ. Lat. potius dicunt Rideo de hac re, quàm Rideo de te. Ita et dixerit Cicero, Qui risus hominum de te erat? At Gall. *Ie me ri de cela*, & *Ie me ri de cestuy-la.* ‖ Γελῶ cum accus. Rideo, Irrideo. Nat. γελῶ σου καὶ τὰς τοιαῦτα ἀριθμήσεις. Et pass. cum genit. sed subaud. ἕνεκα pro Irrideri. γελασθεὶς τῆς σωφροσυνῆς. ‖ Ex Eurip. affertur γελῶ δὲ χρᾶς pro Arridere. Apud Aristoph. autem Nub. ὅστις τοῦτον γελᾷ τῶν τοῦ τοιούτου τοῦ τοιούτου τοῦ τοιούτου

Ridiculum, quum dicimus Ridiculum dictu: sic & εἰπεῖν cum γελοιότερον addidit Plato in Apol. Dicitur autē γελοῖος & de persona: estque γελοῖος (id est ridiculus) qui aliquid risu dignum facit aut dicit. ¶ Γελοῖα vertitur aliquando Ludicra, Iocosa. vnde & γελοῖα opponuntur σπουδαίοις, vt apud Xen. Pæd. 2. Sic Isocr. περὶ τὰ σπουδαῖα γελοίοις χαίρων. ¶ Interdum & γελοῖον substantiuè dicitur pro ioco, vt apud Plutar. in Polit. præc. & alibi. Quinetiam vt γελοῖον dicitur aliquando iocus, ita γελοῖος Qui est iocosus, Facetus. Dion. Long. εἴθα μὴ τι γελοῖος εἶ βιάζεται καὶ ἀστεῖος, οὐ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον ἢ καταγελᾶ). Suid. tamē γέλοιος proparoxytonè vult scribi pro γελωτοποιός. ¶ Γελοῖον etiam vocatur quod ad ridendum risum aptum est: atque ita videtur & Homerus suo γελοῖον vsus esse Il. β, Ἀλλ' ὅ, τοι εἴσαντο γελοῖον Ἀργείοισιν Ἔμμεναι. Bud. apud Plut. ἕνεκα τοῦ γελοίου interpr. Risus excitandi gratia. Sic & in vulg. lex. ὡς τὸ γελοιότερον reddit Ad risum magis concitandum. ET Γελοίως, Ridiculè, Luc. ITEM comp. Σπουδογέλοιος q.d. Cuius studium est ridiculum. ex Strab. ET Φιλογέλοιος, Qui iocos & facetias amat, Qui libenter iocis vtitur. Aristot. Rhet. 1.

Γέλοιος proparox. vide in proximè præced. Γελοῖος: ET Γελοῖος, ibidem.

Γελοιάζω, Ridicula seu iocosa dico, Iocor. Pl. Apophth. Lac. σωιηγόρυ δέ τινος γελοῖα λέγοντος, οὐ φυλάξῃ ἔφη ὦ ξένε σωιεχῶς γελοιάζων, ὅπως μὴ γελοῖος γένῃ, ὥσπερ καὶ οἱ σωιεχῶς παλαίοντες, παλαιεταί; VNDE Γελοιασμός, Iocatio, apud eundem Plut. ET Γελοιαστής, Iocator. Item, Facetus. Basil. ἀστεῖόν τι καὶ γελοιαστὴν ἀνθρωπι. Greg. αὐτὴ γελοιαστὴ σωιόντος, αὐτὴ καλλωπισθὴ δυσείμων. Vide & Athen. p. 83. ET Φιλογελοιαστής apud Poll. Qui iocatores amat, Qui facetis hominibus delectatur. Vel, Qui iocationem amat, Qui lubenter iocatur.

¶ Γελῷος, pro scurra in v.l. affertur ex Epigr. sed cum ω nō habente ι subscriptum, ex Gazæ sententia.

C. ΔΙΑγελάω, ῶ, Derideo, Irrideo, cum accus. Lucian. Et διαγελώμενος, Qui deridetur. ¶ Διαγελῶ metaph. de serenitate & tranquillitate. Plut. in Cæs. 232, ὥσπερ θαλάττης τὸ διαγελῶντα, καὶ πλὴν ὀλίγου κεκρυμμένην δεινότητα τοῦ ἤθους καταμαθὼν Κιλίκων, &c. Theophr. De hist. pl. 8, p. 94, διαγελώσης δὲ τῆς ὥρας, itidem ad tranquillitatē referens: i. Vere iam adulto & tempore mitescente. inquit Bud. Idem De c. pl. lib. 2, διαγελῶσαν ἡμέραν dixit. Idem alibi, διαγελῶντος ἤδη τοῦ ἀέρος. vbi Gaza, Cœlo iam indulgente. Vide & in Γέλασμα.

C. ΕΓγελάω, ῶ, Irrideo, Illudo. cum dat. ἐγγελᾶν τινι, Illudere alicui. Eurip. Medea, ὦ σὺ μὴ ἐγγελᾶς. SED Ἐπιγελῶ, vsitatius & significantius est pro Illudo, Insulto. Soph. Aiace, Φιλοῦσι τοὺς τοιοῦτοι κειμένοις ἐπιγελᾶν. Sic Plut. ἐπιγελῶντες αὐτῷ οἱ ἐχθροί. Item cum præpos. κατὰ habente suū genit. apud eundem Soph. ibidem.

C. ΕΚγελάω, Risum effundo seu emitto, In risum erumpo. Hesiod. ὀκ σ' ἐγέλασσε πατὴρ αἰδοῖόν τε θεῶντε. Et Odyss. σ, de Antinoo, Ἡδὺ δὲ οἱ ἐκγελάσας ἐφεστοφόνεε μνηστῆρεσσι.

C. ΕΠιγελάω, ῶ, Arrideo. X. n. Apol. Socr. τὸν δ' ἐλέγχ) καταψήσαντα αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰπεῖν, καὶ ἅμα ὀπιγελάσαι. ¶ Item pro Illudo, Insulto. vt apud Luc. De Vulcano qui Martem & Venerē in adulterio deprehenderat, ὅς γε καὶ ὀπιγελᾷ αὐτοῖς ἐφεστώς. Apud eundem ὀπιγελᾷ τὸ Σαρδώνιον. ¶ Αἱ ὀπιγελᾷ τὸ κῦμα apud Aristot. Problem. redditur ex Gazæ interpr. Fluctus superfringitur.

C. ΚΑΤΑγελάω, ῶ, Irrideo, Derideo cum genit. vi præpos. κατά. Xen. ἢν ποιοῦντων ταῦτα καταγελῶν. Herodot. tamen cum dativo. Et Καταγελᾶμαι, Irrideor, Ridiculus sum. Plato in Dial. πρὸς ὀσίου, Ἀλλὰ τὸ μὴ καταγελᾶσθαι ἵνα οὐδὲν ποιῶμα. Idem De rep. lib. 1, καταγελώμενοι μῦθοι, Ridiculæ fabulæ. ET Κατάγελως, Irrisio, Derisio. Xen. Et Aristoph. 137, ὥστε καταγέλων πάμπολυν τοῖς δημόταις καὶ τοῖς φίλοις ἐφεστάθειν. Synes. οὐκοῦν ὀπιγελῶν εἰπεῖν Non animo irridendi.

C. ΠΡΟΣγελάω, ῶ, Arrideo. cum accus. vi præpos. Euripid. Medea, Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος, Arridens imagini in speculo.

A ΓΑΛΗΝΗ, ης, ἡ, Serenitas, Tranquillitas. Od. ε, Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄῆμος μὲ ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη Ἔπλετο νηνεμίη. Et Od. κ, — λθυκὴ δ' ἐπὶ ἶῶ ἀμφὶ γαλήνη. Et κύματος γαλήνη, Plutar. Γαλήνη Eustath. apud Hom. accipit etiam aduerbialiter pro γαλήνως. Od. η, — οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνη. Cæterùm nō probo illius deriuationem à γάλα: malóque à γελάω, vt dicatur γαλήνη quasi γελαίνη. Sic Ouid. risum vultui sereno tribuit, — ridet vultu fortuna sereno. Sciendum est autem γαλήνη metaphoricè etiam dici de serenitate vultus & hilaritate: quo vtitur modo Plut. ¶ Γαλήνη, Plumbago. Vide Hesych.

B Γαλήνιος, Serenus, Tranquillus. vt γαλήνιον πέλαγος apud Luc. vbi tamen veretur Bud. ne legendum sit γαληνιῶν. ¶ Γαλήνιος, metaph. Eccl. hist. l. 2, γαληνίῳ βλέμματι, vultu sereno. ET Γαληνιῶς itidem Serenus. Bud.

Γαληνιάω, ῶ, Serenus sum, Tranquillus sum. vt θάλασσα γαληνιῶσα in qua est γαλήνη. Gregor. metaph. γαληνιῶν πνόῳ.

Γαληνίζω, (q.d. Serenescō) Serenus fio, Tranquillor. τὸ γαληνίζον τῆς θαλάσσης λθυκόν. ET Διαγαληνίζω actiuè, & metaph. signif. Sereno, Tranquillo. Aristoph. ἢν δ' ἀθέως προσωπα διεγαλήνισεν.

C Γαληναία poet. pro γαλήνη, vt σεληναία pro σελήνη, Eust.

Γαληνός, οῦ, ὁ, idem quod γαλήνιος, (& frequētius) Serenus, Tranquillus. Luc. γαλνὰ ἅπαντα ἔτω. Et metaphor. Plato Axiocho, γαλνὸς δέ τις καὶ κακῶν ἄγονος βίος. Sic Plut. εἰς γαληνότερον ἦθος βίου μετελθών. i. Ad hilariorem vitā transiens, vt Bud. interpr. HINC Γαληνότης, Serenitas, ex Luc. ET Γαληνόω, ῶ, Sereno, Tranquillo. Plut. in Cæs. καὶ γαληνώσας τὸ πρόσπτον ῥόμα.

D Γαληνὴς item pro γαληνός, ea forma qua σαφηνὴς, Budæus citat ex Arist. (incertum autem an ex Aristophane an ex Aristotele.)

Γαλερὸς idem quod γαληνός, Etymol. Hesychio, item Eustath. ex Pausaniæ lexico. ET Γαληρωπός, Etym. Serenum & hilarem vultum habens. ITEM Γαληρὸς in signif. τοῦ γαλερός. Hesych.

ΓΕΙΝΩ,

Gigno, Procreo. Sed quum hoc γίνω inuitatum sit, ab eius media voce Γείνομαι deductum ἐγείνομαν in frequētī vsu est, idque apud vtrosque scriptores. nec tantùm de viro dicitur, sed & de muliere: vnde sunt qui & Pario interpretentur. Exempla ex multis pauca sunt hæc. Il. ε, Ἦ ὀλίγον οἱ πῶς δὴ ἐπικόπα γείνατο Τυδεΐδης. Odyss. ο, Γείνατο δ' Ἀντιφάτην. De matre autem dictum, vt Il. ε, Ἐκ τοῦ ἐμεῦ ἦθος ἐστί, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ. Sic Iliad. α, — θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ, (vbi abundat μήτηρ) Hesiodus, — Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ. Xenophon autem de vtroque parente simul dixit in Apologia Socratis, οἷς σὺ πέπεισαι σοι πιθέσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς γειναμένοις. Alibi autem, nimirū in Apomnem. τὰς γειναμένας appellauit matres, scribens, ἐμοῦσαι δὲ τὰς γειναμένας ἔρωτα τοῦ ἐκτρέφειν. At verò in γείνεται & γενόμενος (quæ significant Gigni, Nasci, & Qui gignitur, Qui nascitur.) solis poetis vsitata esse arbitror, Od. η, τῷ μὴ γείνεσθαι ὄφελον. Il. υ, ὀστᾶ οἱ αἷσα Γείνομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτέ μιν τέκε μήτηρ. Hesiod. Γείνομεθ' οὔτε φρένες ἐναλίγκιοι οὔτε νόημα. Idem, Εὖτ' αὖ γιγνόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσι. sed hic γινόμενοι pro γιγνόμενοι, id est Nati, vt illic γινόμεθα pro ἐγείνομεθα accipi aiunt.

Γέγαα, Natus sum: interdum & simpliciter pro Sum. vnde γεγαὼς particip. vtraque solis poetis in vsu. Apoll. Argon. 2, κάσιγνητοι γεγάασι. Od. ο, — νέον γεγαὼς ἐνὶ οἴκῳ. Et in infin. Dorico γεγάμεν. ITEM Ἐκγέγαα, vnde ἐκγεγάτω apud Apoll. & ἐκγεγαώς. Apoll. 2, — μακάρων ἕδος ἐκγεγαῶτας. Et Hesiod. Διὸς ἐκγεγαῦα, pro γεγαῦα ἐκ Διός. sic & in cæteris exemplis. Varie autem hoc γέγαα formarunt grammatici. Aliqui enim ita: γείνω, γενῶ, præter. γέγαα, mediū autem γέγονα: deinde per syncopen & pleonasmum literæ α, γέγαα. Alii sic: γείνω γενῶ, γέγακα & per syncopen γέγαα. Sunt & qui altius repetentes huius γέγαα originem, volunt à γῶ prorsus inusitato (ex quo esse aiunt ipsum γείνω) fieri γέγηκα, vnde fit γέγαα Ionicè, eodem modo quo βέβαα à βέβηκα.

¶ Γίγνομαι, & Γίνομαι, (sed esse γίγνομαι rationi magis consentaneum, Heraclides apud Eustath. docet, scribens, vt

ex μάνω fit μάμνω per duplicationem, deinde μάμνω secundum Iones, per metathesin vocalis ε in ι: sic ex γένω esse γέγνω, ex quo fieri γίγνω, vnde γίγνομαι) Fut. γενήσομαι, Præt. γεγένημαι. Aor. 1, ἐγενήθην, tanquā à γενάομαι, ῶμαι, quod inusitatum est. Aor. 2 medius, ἐγενόμην. Præt. med. γέγονα, tanquam à γείνω. Significat autem Nascor, Orior. Item, Fio, Sum, Contingo, & alia quæ ordine persequar.

Γίγνομαι, Nascor, Orior. (cui signif. primum do locū ob Γένομαι præcedēs, quod hanc eandem habet) Od. ξ, Οἶκον, ὅθι πρῶτον γενόμην καὶ μ' ἔτρεφον αὐτοί. Et θ, — ἐπεὶ τὰ πρῶτα γένοιμι). Hesiod. Erg. — ἀλλ' ἢ τοῦδε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι. Hac quoque in sign. prosa aor. 2 medium & præt. medium frequentius quàm alia tempora vsurpat. Isocr. ad Phil. μηδένας ἄλλους καταλείπεσθαι κληρονόμους πλὴν παῖδας ἢ ἡμῶν γεγονότας. Plato Epist. 9, ἕκαστος ἡμῶν οὐχ αὑτῷ μόνῳ γέγονεν, pro quibus Cicero dixit, Nō nobis solùm nati sumus. Apud eundē idem Cic. γίγνεσθαι vertit nō solùm Nasci, sed etiā Oriri, Gigni: vt videbis in meo Ciceroniano lex. Plut. Consol. ad Apoll. ἀλλ' οἶει σὺ δίκαιον εἶναι ἡμᾶς γενέσθαι, ἢ γεγενημένον ἀπογενέσθαι, alioqui πῶς γίγνεσθαι opponitur potius ἀπόλλυσθαι vel φθείρεσθαι. Plato in Timæo, γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον. i. (Cic. interprete) Quod gignitur & interit. Aristot. Ethic. 2, καὶ ὅτι ὀξὺ ὧν γίγνεται, ταχὺ δύεται καὶ αὔξεται καὶ φθείρεται. Plato etiam composito vsus est: in Epitaph. γιγνομένων χρημάτων καὶ παίδων καὶ διαφθειρομένων. i. (Cic. interpr.) Et nascentibus & cadētibus cum reliquis commodis, tum maximè liberis. γίγνεσθαι τυραννοῦντα πατέρος, Natum esse tyranno patre in v.l. Sæpe & cum annorum numero, vt ἑκατὸν ἔτη ἐγένοσο, Xen. Natus annos viginti. Isocr. χρόνῳ μὴν ἔτη πεῖα μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατόν. Apud eundem cū genit. (si mendo caret locus) in Panath. ἡγοῦμαι δ' οὐχ ἁμαρτήσειν οὔτε τῆς ἔπεσι τῆς ἐνεγκόντα καὶ πεσαφρονῶν ἐγὼ τυγχάνω χρόνῳ. Et cum numero ordinatiuo, χρόνῳ πεμπτῷ ἔτει, Naz. Sæpe verò & cum aduerb. vt γίγνεσθαι καλῶς, pro Honesto loco nasci, vel Claris parētibus nasci, seu Claros natales habere. Demosth. Epitaphio, ἐπειδὴ δ' γεγενῆσθαι καλῶς καὶ πεπαιδεῦσθαι σωφρόνως καὶ βεβιωκέναι φιλοπόνως συμβέβηκεν αὐτοῖς. &c. Sic χρόνῳ νέαν βέλτιον ἄλλων Isocrati, pro Nobiliori genere natum esse quàm cæteri. Iungitur autem aduerbio & in alia signif. vt paulo pòst docebo.

Γίνομαι, Sum, Fio. vnde γέγονα, Fui, vel Factus sum. Aristoph. γέγονας ἀληθῶς ὡς λέγουσι πλούσιος; Itáne factus es diues? Sæpe autem pro Sum. In sequent. autē exemplis pro loco reddi vel hac vel illa voce potest. Dem. Olynth. 2, ὥς τε δι' ὧν ὀκ χρησῶν φαῦλα τὰ πράγματα γέγονε τῆς πόλεως, διὰ τῶν αὐτῶν τύπων ἐλπίζετε πράξειν ὀκ φαύλων αὐτὰ χρηστὰ γενήσεσθαι. Idem in fine Ol. 1, ἵνα φοβεροὶ φύλακες τῆς οἰκείας ἀκμαίας γένωνται. Thuc. ἰσοπαλὴς ἡ μάχη γίγνεται. (Ex eodem. γενέσθαι παρ' ἀμφοτέροις πράγμασι, pro Interesse) Xen. initio Pæd. ἔννοια πολὺ ἡμῖν ἐγένετο, periphrasticè pro ἐνενόουν. Obseruanda est autem & cōstructio. vt ὅπως τρέπω τὴν πολεμίαν δίκας ἢ γένεσθαι, Plut. Publ. Idem in Numa, ὀκεῖνο μόνον τοῦ τῶν Νομᾶ μέγα καὶ θεῖον ὑπάρχει τὸ ξένῳ μεταπέμπω γένεσθαι. Interdū verò & cum præpos. vt ex Dem. οἱ ὀνόματι γιγνόμενοι, Qui sunt in imperio. Ex eodem. οἱ τοῦ κοινοῦ ὅπου τῶν γεγενημένοι. Ex eodem, γίγνομαι ὅπου τοῦτο τῆς γνώμης, Sum in hac opinione. γενόμενοι ἐπ' ἀμφότερα τῆς γνώμης, Thucyd. γίνονται μεθ' ἡμῶν, Demosth. γίγνομαί σοι δι' ἔχθρας, Aristoph. Sū tibi inimicus. Cum eadem præpos. ἐγκρόνει τῇ βελῇ δ' ὀργῆς, Plutar. in Fabio. Ex eodē in Sol. ἐπ' ἐλπίδος γίνεσθαι. (quod exponitur etiam verbo motus, In spem adduci) Apud Æschinem autem in Ctes. γίνεσθαι πλὴν δίκαιοι ὀκ τῶν θεάτρων. Sciendū est autem pro loco varie verti hoc verbum, habita ratione præpositionis cui adiungitur, vt apud Theophr. De caus. pl. 3, γίνεται πῦρ ὅπου πῦρ, Ignis igni adiicitur. Et γίνεσθαι αὐθρὶ ἑπτρῳ, Ad Rom. 7, quidam interpr. lūgi alii viro. At γίνεσθαι ἀπό τινος (vt infrà dicetur) Ab aliquo disiungi. γίνεσθαι ἐπ' ἑτέροις, Thucyd. Aliis inniti, In aliis spem collocare. Et γενόμενος cum ὀν interdum vertitur Cōstitutus. Sed & sine præpos. aliam atque aliam interpret. admittit, pro loco, vt γέγονε τῇ πόλει ὄνομα, Nomē vrbi inditum est, vel datum est. Xenoph.

ex μάνω fit μάμνω per duplicationem, deinde μάμνω secundum Iones, per metathesin vocalis ε in ι: sic ex γένω esse γέγνω, ex quo fieri γίγνω, vnde γίγνομαι) Fut. γενήσομαι, Præt. γεγένημαι. Aor. 1, ἐγενήθην, tanquā à γενάομαι, ῶμαι, quod inusitatum est. Aor. 2 medius, ἐγενόμην. Præt. med. γέγονα, tanquam à γείνω. Significat autem Nascor, Orior. Item, Fio, Sum, Contingo, & alia quæ ordine persequar.

Γίγνομαι, Nascor, Orior. (cui signif. primum do locū ob Γένομαι præcedēs, quod hanc eandem habet) Od. ξ, Οἶκον, ὅθι πρῶτον γενόμην καὶ μ' ἔτρεφον αὐτοί. Et θ, — ἐπεὶ τὰ πρῶτα γένοιμι). Hesiod. Erg. — ἀλλ' ἢ τοῦδε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι. Hac quoque in sign. prosa aor. 2 medium & præt. medium frequentius quàm alia tempora vsurpat. Isocr. ad Phil. μηδένας ἄλλους καταλείπεσθαι κληρονόμους πλὴν παῖδας ἢ ἡμῶν γεγονότας. Plato Epist. 9, ἕκαστος ἡμῶν οὐχ αὑτῷ μόνῳ γέγονεν, pro quibus Cicero dixit, Nō nobis solùm nati sumus. Apud eundē idem Cic. γίγνεσθαι vertit nō solùm Nasci, sed etiā Oriri, Gigni: vt videbis in meo Ciceroniano lex. Plut. Consol. ad Apoll. ἀλλ' οἶει σὺ δίκαιον εἶναι ἡμᾶς γενέσθαι, ἢ γεγενημένον ἀπογενέσθαι, alioqui πῶς γίγνεσθαι opponitur potius ἀπόλλυσθαι vel φθείρεσθαι. Plato in Timæo, γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον. i. (Cic. interprete) Quod gignitur & interit. Aristot. Ethic. 2, καὶ ὅτι ὀξὺ ὧν γίγνεται, ταχὺ δύεται καὶ αὔξεται καὶ φθείρεται. Plato etiam composito vsus est: in Epitaph. γιγνομένων χρημάτων καὶ παίδων καὶ διαφθειρομένων. i. (Cic. interpr.) Et nascentibus & cadētibus cum reliquis commodis, tum maximè liberis. γίγνεσθαι τυραννοῦντα πατέρος, Natum esse tyranno patre in v.l. Sæpe & cum annorum numero, vt ἑκατὸν ἔτη ἐγένοσο, Xen. Natus annos viginti. Isocr. χρόνῳ μὴν ἔτη πεῖα μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατόν. Apud eundem cū genit. (si mendo caret locus) in Panath. ἡγοῦμαι δ' οὐχ ἁμαρτήσειν οὔτε τῆς ἔπεσι τῆς ἐνεγκόντα καὶ πεσαφρονῶν ἐγὼ τυγχάνω χρόνῳ. Et cum numero ordinatiuo, χρόνῳ πεμπτῷ ἔτει, Naz. Sæpe verò & cum aduerb. vt γίγνεσθαι καλῶς, pro Honesto loco nasci, vel Claris parētibus nasci, seu Claros natales habere. Demosth. Epitaphio, ἐπειδὴ δ' γεγενῆσθαι καλῶς καὶ πεπαιδεῦσθαι σωφρόνως καὶ βεβιωκέναι φιλοπόνως συμβέβηκεν αὐτοῖς. &c. Sic χρόνῳ νέαν βέλτιον ἄλλων Isocrati, pro Nobiliori genere natum esse quàm cæteri. Iungitur autem aduerbio & in alia signif. vt paulo pòst docebo.

Γίνομαι, Sum, Fio. vnde γέγονα, Fui, vel Factus sum. Aristoph. γέγονας ἀληθῶς ὡς λέγουσι πλούσιος; Itáne factus es diues? Sæpe autem pro Sum. In sequent. autē exemplis pro loco reddi vel hac vel illa voce potest. Dem. Olynth. 2, ὥς τε δι' ὧν ὀκ χρησῶν φαῦλα τὰ πράγματα γέγονε τῆς πόλεως, διὰ τῶν αὐτῶν τύπων ἐλπίζετε πράξειν ὀκ φαύλων αὐτὰ χρηστὰ γενήσεσθαι. Idem in fine Ol. 1, ἵνα φοβεροὶ φύλακες τῆς οἰκείας ἀκμαίας γένωνται. Thuc. ἰσοπαλὴς ἡ μάχη γίγνεται. (Ex eodem. γενέσθαι παρ' ἀμφοτέροις πράγμασι, pro Interesse) Xen. initio Pæd. ἔννοια πολὺ ἡμῖν ἐγένετο, periphrasticè pro ἐνενόουν. Obseruanda est autem & cōstructio. vt ὅπως τρέπω τὴν πολεμίαν δίκας ἢ γένεσθαι, Plut. Publ. Idem in Numa, ὀκεῖνο μόνον τοῦ τῶν Νομᾶ μέγα καὶ θεῖον ὑπάρχει τὸ ξένῳ μεταπέμπω γένεσθαι. Interdū verò & cum præpos. vt ex Dem. οἱ ὀνόματι γιγνόμενοι, Qui sunt in imperio. Ex eodem. οἱ τοῦ κοινοῦ ὅπου τῶν γεγενημένοι. Ex eodem, γίγνομαι ὅπου τοῦτο τῆς γνώμης, Sum in hac opinione. γενόμενοι ἐπ' ἀμφότερα τῆς γνώμης, Thucyd. γίνονται μεθ' ἡμῶν, Demosth. γίγνομαί σοι δι' ἔχθρας, Aristoph. Sū tibi inimicus. Cum eadem præpos. ἐγκρόνει τῇ βελῇ δ' ὀργῆς, Plutar. in Fabio. Ex eodē in Sol. ἐπ' ἐλπίδος γίνεσθαι. (quod exponitur etiam verbo motus, In spem adduci) Apud Æschinem autem in Ctes. γίνεσθαι πλὴν δίκαιοι ὀκ τῶν θεάτρων. Sciendū est autem pro loco varie verti hoc verbum, habita ratione præpositionis cui adiungitur, vt apud Theophr. De caus. pl. 3, γίνεται πῦρ ὅπου πῦρ, Ignis igni adiicitur. Et γίνεσθαι αὐθρὶ ἑπτρῳ, Ad Rom. 7, quidam interpr. lūgi alii viro. At γίνεσθαι ἀπό τινος (vt infrà dicetur) Ab aliquo disiungi. γίνεσθαι ἐπ' ἑτέροις, Thucyd. Aliis inniti, In aliis spem collocare. Et γενόμενος cum ὀν interdum vertitur Cōstitutus. Sed & sine præpos. aliam atque aliam interpret. admittit, pro loco, vt γέγονε τῇ πόλει ὄνομα, Nomē vrbi inditum est, vel datum est. Xenoph.

Pæd. 7, πῶς δ' ἠξίου γενέσθαι, fidem sibi dari. ¶ Frequētē autem redditur γίνεσθαι & verbo Accidere, seu euenire, aut Contingere, aliisque huiusmodi. vt τί γέγονε; Quid accidit? Xen. Hell. 5, πρὶν τὰ νῦν παρόντα γενέσθαι. Apud Isocr. nouè (mihi quidem certè) cū ὥσπερ ficut Latinè Accidit vt, vel Contigit vt, in Archidamo, εἰ δὴ πολλάκις γέγονεν ὥσπερ καὶ πρὶν μείζω δύναμιν ἔχοντας, ὑπὸ τῶν ἀθηναίων κρατηθῆναι, τί θαυμαστόν, &c. Cum infinit. apud eundem, γίγνεταί μοι τοῦτο πολύν. Aristot. autem De mundo, πρὸς ἀγαθὸν γίνεσθαι, Commodè cedere, Feliciter euenire. Redditur & aliis verbis: vt ἐγένετο φόβος, Obortus est timor. γενομένης φήμης, Quum ortus esset rumor. Vel Quum rumor increbruisset.

Γίνομαι πρὸς πύτῳ, vel ἐν πύτῳ, vel περὶ τοῦτο, Versor in hac re, Incumbo in hanc rem, Occupatus sum hac in re. Demosth. γίνομαι πρὸς τὴν σκοπῆν. Plut. Artox. σφόδρα γενόμενος πρὸς τὴν πρᾶγμαν, & γενόμενος περὶ τὴν παιδίαν. Ex Isocr. γενόμενοι ἐν πίστει, In poesi versati. Hermog. γίνομαι ἐν πύτῃς. Isocr. γίνεσθαι περὶ τὸ συμβουλεύειν. Plat. γίνεσθαι περὶ παιδείαν. Affertur autem & cum ὅτι ex Demosth. γίνεσθαι ὅτι πρᾶγμασι. Contrariā autem signif. habet cum præpos. ἀπὸ, vt γενόμενος ἀπὸ πρᾶξεων ἐκείνων, Plutar. in Themist. Quum in illis negotiis occupatus esse desiisset. Idem De aud. ὅταν γενόμενοι καθ' αὑτοὺς ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως. At cum genit. personæ, ἀπὸ τινος γενόμενος, Ab aliquo disiunctus.

Γίνομαι sæpe & verbis motū signif. redditur, Venio, Peruenio, Accedo, &c. vt Herodot. ἐπὶ ἐγένετο ὅτι Γωβρύα ἐπὶ τὸν ποταμόν, Vbi venit vel peruenit. Idem, ἐγένοντο ὅτι τῇ βαβυλῶνι ποταμοί. (Sic autē & Gallicè dicitur, Quand il fut là, pro Quand il fut venu là) Thucyd. ἐγίνοντο πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. Luc. γενόμενος ἐν Λαμψάκῳ. Idem in Catic. ὀπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνέβη καὶ γένηται ἐλιττομένη πρὸς τὸ κατῶ. Cebes Theb. πρὸς ἱαῦτ' γίνεσθαι, pro πρὸς γίνεσθαι. Iohan. euang. cap. 6, v. 21, καὶ εὐθέως τὸ πλοῖον ἐγένετο ὅτι τῆς γῆς εἰς ὃ ὑπῆγον, Peruenit ad regionem. Redditur autem & aliis verbis in aliis loquendi gen. vt γίνονται πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥωμαίους, Plut. Fabio, Veniunt in potestatem, vel Redigūtur in pot. Sic Chrysost. ἀπίκρατος πόλις ῥᾳδίως αὖ ὑπὸ τῶν πολεμίοις γένοιτο, Plut. in Rom. γενόμενοι ἐν αἰτία πρὸς σε, In crimen adducti. Ex eodem in Sol. ἐπ' ἐλπίδες γίνομαι, pro In spem adducor. Ex Thucyd. γίγνεται ὠφέλεια, Mittitur subsidium. Redditur γίνομαι verbo motus & in hoc loquendi genere, γενόμενος ἐν ἑαυτοῖς, videlicet Ad se reuersus. Sed & Homerus verbo γίνομαι motus signif. dedit: vt Il. η, v. 383, Οἱ δ' ἐπὶ οὖν ὦρτο ἰδὲ πρὸς ὁδὸν ἐγένοντο. id est, πρὸς ὁδεύουσι, inquit Eustath. Et Il. σ, v. 525, Οἱ δὲ πάχα πρὸς ἦλθοντο. De quo in πρὸς γίνομαι.

Γίνομαι cum aduerb. vt γίνεταί σοι καλῶς, Bene tecum agitur: contrà, γίνεταί σοι κακῶς, Dem. Malè tecum agitur. Et pro his quæ apud Cicer. dicit Timotheus Platonem alloquens, Vestræ quidem cœnæ non solùm in præsentia, sed etiam postero die iucundæ, legitur apud Athen. ὡς οἱ περὶ Πλάτωνι δειπνοῦντες, καὶ τὴν ὑστεραίαν καλῶς γίνονται. apud Plutar. autem, ὡς οἱ περὶ Πλάτωνι δειπνήσαντες, καὶ εἰς αὔριον ἡδέως γίνονται.

Τί γέγονεν sequente ὅτι mira quadam phrasi dicitur. Ioh. 14, v. 22, Κύριε, τί γέγονεν ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτὸν, καὶ οὐχὶ τοῦ κόσμου; pro Quid est cur, vel Quid causæ est cur &c. Sic autem Lat. Quid factum est quòd, dixerunt Petronius Arbiter, & Martialis.

Γίνεσθαι cum genit. personæ Seruum esse exponitur à Bud. in hoc Demosth. loco, ἔδωκε Σατύρῳ τινὶ ἑαυτὸν κινδυνεύειν ἑαυτὸν τοῦ γενέσθαι.

Τὰ γιγνόμενα, Quæ proueniunt, Prouentus, Fructus. Thuc. τῶν γενομένων ἐκάστῳ πρὸς αὐτοῦ. Plut. Solone. ἐγκώμιον ἐκείνοις ἐκ τῶν γιγνομένων πλουσίους. Interdum dicitur τὸ γιγνόμενον cum ὀν, vt τὸ γιγνόμενον ἐν τούτῳ.

Γιγνόμενον ἀρχαῖον ἀπὸ πάντων & τὸ γιγνόμενον πάμπαν, item οἱ γιγνόμενοι νόμοι, Legitimæ vsuræ & ciuiles: denique γιγνόμενον pro πρὸς σῆκον & ἀρμόζον (vnde & ὁ γιγνόμενος ἐλπίδες pro absurdis expectationibus) vide apud Bud. pag. 54 & 203. Et γιγνομένη πμή, p. 137.

C. Ἀεὶγενής, ές & ή, Qui semper fuit & erit, Sempiternus. Plato Sympos. ὅπ ἀεὶγενές ὅτι καὶ ἀθάνατον.

C. Ἀλιγενής, ές, ὁ & ἡ, E mari ortus. Vide in Ἅλς.

C. Ἀρπηχθὼς, ός, ὁ & ἡ, Recèns genitus, Modò ortus. idem quod ἀρπηχθίων τε & ἀρπήχορος.

C. Αὐτόχθων, ός, ὁ & ἡ, Indigena. αὐτόχθων, Hesych. vt apud Luc. in Hermot. ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπὶ λυδὲς ἐξ ξένοι εἶεν, αὐτόχθων δ' οὐδείς. Plut. De prud. anim. ἴδιός ὅτι καὶ αὐτόχθων. ‖ Item, Perennis, vt αὐτόχθων πόταμος, Perennis fluuius: quòd perennes fluuii eo ipso in loco nati sint vbi conspiciuntur, non autem torrentium more sint aduentitii. Philo De vita Mosis libro primo, καὶ ὥσπερ πόταμὸς οὐδεὶς, οὐκ αὐτόχθων. Eodem libro νῦν κα τοὺς ἄλλους φασὶ μειοῦσθαι, χειμάρροις τε καὶ αὐτόχθοσι τε καὶ ἀναχεόμενος, πλημμυρεῖ καὶ λιμνάζει πᾶς ἀρούσας. Vbi Turn. Quo tempore fluuios alios aiunt decrescere, torrentes & perennes, auctis aquis exundans superfunditur aruis stagnanti gurgite. Idem De mundo, αὐτόχθων πόταμὸν καὶ χειμάρρων, οὐ πλημμυρούντων μόνον ἀλλὰ καὶ τὸ καθεστὸς ὑπερβαλλόντων τῆς ὁπηδάσεως. Vbi Bud. Quum interim amnes atque torrentes expatientur. Hesychio est etiam ἐγγένης, γνήσιος.

C. Αὐτόχθων, ός, ὁ & ἡ, Sponte sua natus, αὐτόχθελος, Qui ipse ex se est, non ex alio. οὐκ ἐκ τινος γεγενώμενος, Hesych. Epitheton hoc Deo ab Orpheo tribuitur.

C. Ἀφρόχθων, ός, ὁ & ἡ, E spuma ortus. vide in Ἀφρός.

C. Βοόγενης, ός, ὁ & ἡ, E boue ortus seu genitus. vide in Βοῦς.

C. Γηγενὴς, ός, ὁ & ἡ, E terra ortus. γηγενὴς ὀρατὸς γιγάντων, Terra edita moles gigantum, vt Actius interpret. apud Sophocl.

C. Διογενὴς, ός, ὁ & ἡ, E Ioue ortus, Ioue editus. vt διογενὲς τέκνον apud Soph. de Pall. διογενὲς φῶς, apud Eurip. Et διογενὲς Παλλάκεις. Il. α.

C. Ἠεριγενὴς, ός, ὁ & ἡ, Manè ortus, ὁ ἐν ὄρθρῳ γεννώμενος. Vel, Aere genitus, Aere natus. Sunt qui exponant etiam ὁ τὸν ὄρθρον γεννῶν, actiuā ei significationē tribuentes. à quibus merito Eust. dissentit. Apoll. Arg. 2 de aurora, ἐφαάνθη ἠεριγενής. ET Ἠεριγένεια, ας, ἡ, pro eodem, Il. α, Ἦμος δ' ἠεριγένεια φάη ῥοδοδάκτυλος ἠώς.

C. Θεογενὴς, ός, ὁ & ἡ, Deo genitus, Deo natus. Nonn.

C. Θηλυγενὴς, ός, ὁ & ἡ, E fœmina ortus. Muliebris. Plato De leg. contrarium τοῦ ἀρρενωπῶς.

C. Ἰθαγενὴς, ός, ὁ & ἡ, Rectè id est legitimè natus. Γνήσιος, ὁ ἐκ τῆς κατ' ἰδίου συνουσίας κατ' ἀξιόνυμα νόμου γεννήσεως, καὶ μὴ πλαγίως πως παρ' γένεν ἐπεισαγόμενος, vt Eust. exponit Od. ξ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι Γῆς ἐνὶ μεγάρῳ ἠμῶν τρόφεν ἠδ' ἐγένοντο Γνήσιοι ἐξ ἀλόχων, ἐμὲ δ' ὠνητὸν τέκε μητὴρ Παλλακίς· ἀλλά με τοῖον Ἰθαγενέα σαν ἔπεμα. Et ἰθαγενὴς πολίτης, Indigena ciuis, αὐτόχθων, vt idem Eust. tradit. Ἰθαγενὴς verò etiā scribi, annotat idem Eust.

C. Κυπρογενὴς, ός, ὁ & ἡ, In Cypro natus. ET Κυπρογένεια, ας, ἡ, fœmin. generis pro eodem. Epitheta sunt Veneris, quòd ibidem & nata esse credatur, & religiosè colatur. Hesiod. Theogonia, Κυπρογένειαν δ' [τὴν Ἀφροδίτην κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἀνέρες] ὅτι γλοιοῖο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ.

C. Μεσογενὴς, ός, ὁ & ἡ, Qui mediæ est ætatis. ὁ ἐν μέσῃ τῇ ἡλικίᾳ γεγονώς. Hesych.

C. Μονογενὴς, ός, ὁ & ἡ, Vnigena. pro quo vulgò Vnigenit⁹. Plato Timæo, ἵνα ἓν πόδε κῷ τὴν μόνωσιν ὅμοιον ἢ τῷ παντελεῖ ζῴῳ, διὰ ταῦτα οὔτε δύο οὔτ' ἀπείρους ἐπείσεν ὁ ποιῶν κόσμους, ἀλλ' εἷς ὅδε μονογενὴς οὐρανὸς γεγονὼς ὅστε καὶ ἔσεται. Quæ Cicero interpr. Vt hic mūdus esset animanti absoluto simillimus, hoc ipso quòd solus atq; vnus esset, idcirco singularem Deus hunc mundū atque vnigenā procreauit. ET Μουσογενὴς poeticè v metri causa inserto, pro eodem, Μουσογενὴς δὲ πάϊς, apud Hesiodum.

C. Νεογενὴς, ός, ὁ & ἡ, Nuper natus, Recèns natus. Plato Theæt. νεογενοῦς παιδίου. Idem quod Ἀρτιγενὴς, ἀρτίχορος, νεογιλὴς, νεογνός. ET Νεηγενὴς, ός, ὁ & ἡ, pro eodem apud poetas.

C. Ὀφιογενὴς, ός, ὁ & ἡ, Serpentigena. Ὀφιογενεῖς Straboni gens Propontidis, quæ familiaritate quadam cum serpentibus, mortiferis eorum ictibus præsentem opem ferebat. v. l.

C. Παλιγγενὴς, ός, ὁ & ἡ, Renatus. Nonn.

C. Πληγενεῖς, ῶν, οἱ, E diuersis [parentibus] nati. οἱ μὴ ὄν πω αὐτοῦ ὄντες τοῦ ἢ μητρὸς ἀδελφοί.

C. Πρεσβυγενὴς, ός, ὁ καὶ ἡ, Prisc us. (q. d. Antiquus natu) ET Πρεσβυγένεια, Antiquitas, Plut. Sympos. 2.

C. Πυλογενὴς, ός, ὁ & ἡ, In Pylo natus, Cui è Pylo genus est. Il. β, Πυλογενέος βασιλῆος. Il. ψ, Πυλοιγενέες δὲ οἱ ἵπποι. nam sic etiam scribi testatur Eust.

C. Πρωτογενὴς, ός, ὁ & ἡ, Primigenius, Primigenus, Primitiuus: vt Cic. Lucret. & Columella loquuntur. idē quod πρωτόγονος. Cuius comp. est πρωτογενέστερος, Antiquior, Senior. Contr. ὑστερογεινής.

C. Πυρογενὴς, ός, ὁ & ἡ, Ex igne genitus. Item, Ex frumento ortus. vtrunque enim reperitur. prius ex Ausonio de Baccho citatur: alterum ex Epigr.

C. Συριογενὴς, ός, ὁ & ἡ, Syr⁹ origine seu genere, In Syria natus, Syrus. Συριογενὲς ἅρμα, in quodā carm. apud Herod.

C. Τριτογενὴς, ός, ET Τριτογένεια, ας, ἡ, Mineruæ epitheto, ita dictæ quod vel ad Tritonem fluuium seu paludem nata sit (cuius accolas ei sacrificare tradit Herodotus.) Vel quòd è Tritone id est Neptuno orta sit, vt Libyæ incolæ opinantur. Vel quòd è capite videlicet Iouis prognata existimetur. τριτὸν enim caput est, Cretensiū lingua. Vel quòd tertia mensis die, id est τῇ τρίτῃ, nata esse credatur. Vel (actiuè hoc vocabulum accipiendo) quòd tria hominibus ingeneret, νοῦν, μνήμην, βουλήσεις: seu (vt Empedocles vult) δι' λογίζεσθαι, λέγειν καὶ λῶς τὸ νοεῖν, ὀρθῶς τε ἀκούειν αὐτό. vel quòd τὸ τρεῖν ἐγγενᾶ πᾶσι ἐλθροῖς. quas etymologias affert Eust. Hesiod. Theog. Αὐτὰρ ὁ ἐκ κεφαλῆς γλαυκῶπιδα τριτογένειαν. Tritoniā Virgil. appellat. Τριτογένεια apud Aristoph. Neb. (vt schol. tradit) est etiam ὁπλίτης ὄρχησις. i. genus saltationis in armis, in Mineruæ honorem institutum.

D C. Ὑστερογενὴς, ός, ὁ & ἡ, Posterior natu seu ortu. Synes. ep. 105, ἀμέλει τοῦ ψυχοῦ οὐκ ἀξιώσω ποτὲ σώματος ὑστερογενῆ νομίζειν, Corpore posteriorem esse ortu. Contrarium est τῷ προπογενὴς, & simile τῷ μεταγενὴς.

¶ Γένεσις, εως, ἡ, Origo, Ortus. Il. ξ, Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν. Plato Timæo, ταύτῃ δὲ γενέσεως κόσμου μάλιστ' ἄν τις ἀφικοῦ κυκλοπάσῃ παρ' αὐδρῶν φρονίμων ἀποδεχόμενος. Pro quo Cicero De vniuers. Hæc nimirū gignēdi mundi causa iustissima. Plato ibidem, γενέσεως ἔχοντ' ἀρχὴ οὐδὲ μίαν. pro quo itidē Cic. Nullo generatus ortu. Plato ibidem, τί τὸ ὂν ἀεὶ, γένεσιν δὲ οὐκ ἔχον; Pro quo itidem Cicero, Quid est quod semper sit neque vllum habet ortum? Ibidem, πρὸς θεῶν καὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, idem Cic. interpr. De deorum natura ortuque mundi. Metaphoricè etiam de inanimatis rebus dicitur in eadē signif. vt apud Plat. 2 De rep. καὶ εἰ δὴ ταύτῃ γένεσίν τε καὶ οὐσίαν τῆς δικαιοσύνης, Hanc esse originem iustitiæ. Philo De mundo, ἔσται ἡ γένεσις τῆς φθορᾶς ὀν τοῦ μὴ ὄντος. Sic γένεσις πολέμων, & πολιτῶν γένεσις apud eundem Platonem in libris De rep. ‖ Γένεσις est etiā idipsum quod ortum est. sic enim apud Plat. Tim. ὅ, τι δὲ πρὸς γένεσιν οὐσία, τοῦτο πρὸς πίστιν ἀλήθεια, Cicero reddidit, Quantum enim ad id quod ortum est, æternitas valet, tantum ad fidem veritas. ‖ Item, Genitura, Natiuitas. Epigr. lib. 2, Εἶπεν ἐλευθέραν τὸ πατρῷον, αὐτὸς ἑαυτῷ Τοῦ γένεσιν διέθεσ Αὖλος ὁ ἀστραλόγος, Quum ordinasset & digessisset genituram seu ortum suum. Genituram enim eo sensu Suetonius dixit, Gell. & Iul. Firm.

C. Γενεσιάρχης, ου, ὁ. Ortus seu originis autor ac princeps. Sapient. 13, ὁ δὲ τῶν κάλλους γενεσιάρχης, ἔκτισεν αὐτά. i. Deus. Areth. ὁ πάντων γενεσιάρχης θεός.

G C. Γενεσιουργὸς, οῦ, ὁ, Ortus seu originis autor ac causa. Areopag.

C. Θεογενεσία, ας, ἡ, Vocabulum theologicum, idem significans quod Regeneratio, Baptismus, apud Dionys. Areop. (πελεσθεὶς τοῦ ἱερωτάτου θεογενεσίας τελετοῦ.) quasi diuinæ & pristinæ originis nostræ instauratio. Et θεόγνιπος pro baptisato apud eundem. B.

C. Παλιγγενεσία, ας, ἡ, q. d. Renascentia, Secundus ortus, Instauratio. Philo De mundo, μὴ μόνον φθορὰν τοῦ κόσμου καταγορεῖν, ἀλλὰ καὶ παλιγγενεσίαν αἱρεῖν, sed etiam natalē eius instaurationem tollere. Ibidem, ἀμήχανον, παλιγγενεσίαν τὸν κόσμον λαβεῖν, Denuò mundus nasci non potest. Idem De vita Mos. lib. 2, ἀλλὰ καὶ παλιγγενεσίας ἐγένοντο νομάρχαι καὶ δευτέρας ἀρχὰς ἔτεμον θεσμοῖς, Sed & reficiendi recreandiq; generis duces & principes extitere. Plut. περὶ ὅρκου. Ὅπ χρῶν) κοινοῖς αἱ ψυχαὶ σώμασιν ἐν ταῖς παλιγγενεσίαις. Sic etiam (vt Bud. annotat) Cic. ad Attic. appellat fortunæ suæ instaurationem post exilium. ‖ Est quoque (eodem B. teste) apud Dionys. Areop. θεογενεσία, id est Baptismus: & interdum ἀνάστασις τῶν ἁπάντων, Vniuersalis resurrectio. Sic λουτὴν παλιγγενεσίας apud Gregorium Naz. Lauacrum quo antiqua nostra origo instauratur.

Γενέσια, τὰ, γενέθλια, Dies festus natalitius, vt Bud. interpr. Matth. 14, γενεσίοις δὲ ἀγομένοις τοῦ Ἡρώδου. Item apud Herodot. VNDE Γενεσιακὸς, οῦ, ὁ, idem quod γενεθλιακός. vt γενεσιακὸς λόγος. Bud.

B ¶ Γενετὴρ, ῆρος, ὁ, Genitor. Aristot. τοῦ παντὸς γενετῆρος κόσμου. Opp. De ven. l. 3, — ὁμοῦ δὲ φέροισι δι' πλοῦ μεμορυγμένον ἀνῆρος, Μητέρα οὐρανίωνοι, πρὸς πάτρις δ' αὖ γενετῆρα. ET FOEM. Γενέτειρα, ας, ἡ, Genitrix.

Γενέτης, ου, ὁ, Genitor, πατὴρ, Hesych. vt apud Plut. De Socr. dæm. θεῶν γενετάων. nisi eo in loco ad versum explendū melius legatur αἰεγενετάων, quod aliud significat. VNDE Παγγενέτης, ου, ὁ, Omnium genitor, Omniū pater. Nonn. ‖ Γενέτης est item ἔκγονος, vt Hesych. exponit. vnde apud Soph. ὁ Διὸς γενέτας.

C C. Ἀεγενέτης, ου, ὁ, Qui semper extitit vel est, Sempiternus. ET Αἰεγενέτης, ου, ὁ, pro eodem, versus gratia inserto. Il. β, Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεξε θεῶν αἰεγενετάων.

C. Ἐκγενέτης, ου, ὁ, idem quod ἔκγονος, Oriundus, Ortus ex. Vt ὀκγενέτας Λακεδαιμόνος apud Eurip.

C. Εὐγενέτης, ου, ὁ, Præstanti genere ortus, Generosus. εὐγενὴς. Epigr.

Γενετὴς, ῆς, ἡ, Ortus, Natiuitas. vnde frequens illa phrasis ἐκ γενετῆς, id est Ab ortu, Bud. interprete. Odyss. σ, Ἀρνᾶος δ' ὄνομ' ἔτυε. τὸ δὲ πρὶν πατρὶ μήτηρ Ἐκ γενετῆς. Aristot. D Ethic. 6, ὥσπερ δὲ ἔχουσιν ἐκ γενετῆς. i. φύσει, vt ibidem, & in Probl. identidem. Luc. πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη τὰ πεπαῖδα ἐκ γενετῆς.

Γενετυλλὶς, ίδος, ἡ, Ortus & generationis antistes dea. ἡ τῶν γενέσεως ἔφορος, vt apud Aristoph. Nub. schol. exponit, seu (vt Suidas) δαίμων τοῦ τοῦ Ἀφροδίτου γενέσεως ἄπορος, ἀπὸ τῆς γενέσεως τῶν παιδῶν. vel ἡ τοῦ τοῦ Ἄρτεμιν τῶν τοκετῶν ἔφορος. Aristoph. νῦν τὸ μέλος ὦ πότνια γενετυλλίδες.

Γενέτωρ, ορος, ὁ, Genitor. Aristot. De mundo, σωτὴρ ὄντως ἁπάντων ὅτι καὶ γενέτωρ. E

¶ Γεννητὸς, οῦ, ὁ, Qui ortum habet, Qui gignitur aut genitus est. Plato Tim. πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα, αἰσθητὰ τῷ αἰσθητὰ δόξῃ τοῦ λογιστικοῦ μετὰ αἰσθήσεως, γιγνόμενα καὶ γεννητὰ ἐφάνη. Quod Cic. De vniuers. ita vertit, Omnia autē talia sensum mouent: sensus autem mouentia quæ sunt, eadem in opinatione considunt, quæ ortum habere gignique diximus. Et paulo antè, εἰς τὸ γεγονὸς γεννητὸν παρεμβάλλεται πρὸς χρόνον. F

C. Ἀγέννητος, ος, ὁ καὶ ἡ, Ortum non habēs, Cuius origo nulla est. Plato in Phæd. ἀρχὴ δὲ, ἀγένητον. Quod Cic. Tusc. qu. lib. 1 ita interpr. Principii autem nulla est origo. Plato ibid. ἐπειδὴ τὸ ἀγένητον ὄν, καὶ ἀδιάφθορον αὐτὸ αὐτὸ εἶναι. Cic. Quòd si nunquam oritur, nec occidit quidem vnquā. ‖ Ἄγλυπτος est etiam Non factus, Infectus. Plato Gorg. τοῦ μὲν δὴ ἀγλύπτου, πῶς αὖ ἔτι δ' ὡ. ατὰ μαστυρεῖτε; Agathon, Μόνος γὰρ αὐτὸς καὶ θεὸς στερίσκεται, ἀγλυπτα ποιεῖν ὅσ' αἰ ἢ πεπραγμένα. Bud. Ἀγλυπτος (inquit idem Bud.) differt ab ἀγλύπτος apud Damasc. 102, ὁ γὰρ ἄκτιστος μὲν ὁ ἄκτιστος καὶ μὴ γενόμενος: vt Dei Filius ἀγένητος est, & tamen γεννηθείς. G

C. Θεογένητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo ortum habens, A Deo ortus aut genitus. Peculiariter verò apud Theologos & Dionys. Areop. est Baptizatus, sicut θεογενεσία est Baptismus.

C. Διόγνητος, ος, ὁ καὶ ἡ, A Ioue ortum habēs, A Ioue genitus. idem quod διογενὴς paulo antè. Hesiod. διόγνητε Τόλαος. Est autem per syncopen metri gratia factum ex Διογένητος.

C. Νεογνὴς, ός, ὁ καὶ ἡ, Recèns natus, Recèns ortus, νεογέννητος. vt νεογνὲς βρέφος, Infans modò natus. Citat Pollux ex Isæo, nō tamen probans, sed ei νεόγονον, licet Ionicū, præferēs. ET Νεογνὸς, ός, ὁ καὶ ἡ, pro eodē, ὁ νεωστὶ γενόμενος. Eustath. enim dictum vult quasi νεογενὸς, vnde ν in λ mutato (vt in multis) factum sit νεογνός. Odyss. μ, de Scylla, φωνὴ μὲν ὅσον τε σκύλακος νεογνοῖο [illegible] H INC deriu. Νεογιλαῖος, ος, ὁ, pro eodem. Pollux tamē hoc νεογιλαῖος (sicut & νεογιλὴς) ab Isæo vsurpatum, reiicit.

C. Νεόγνος, ος, ὁ, Recèns natus, Recèns ortus, q. d. νεογνός. inde enim per syncopen factum esse tradit Eustath. Plutar. Symp. sept. sap. τῇ δὲ φωνῇ καθάπερ τὰ νεόγνα παιδάρια κλαυθμυρίζομενον, Voce autem quemadmodum pusiones nuper geniti vagientem. Idem in Hellen. ἡ γὰρ ἐδίδυμα σφαλερὰ τοῖς νεόγνοις. Xen. Cyneg. νεόγνοις τοῦ νεβρῶν τὸ ἥρος θηρᾶν. Τοῦτο γὰρ πω ὦσαν γίγνοιτο.

C. Ἀπόγιγνομαι, Absum, vt ἀπόγιγνόμενος τῆς μάχης, ex Herodoto, Qui abest à prælio. Thuc. 1, τῶν ἁμαρτημάτων ἀπογιγνόμενοι, Qui à maleficiis absuistis. ‖ Apud eundem ἀπόγιγνομαι, Decedo (qua signif. Terent. De summa nihil decedet,) cui opponitur προσγίγνομαι, Accedo: lib. 2, πορθμῶν δὲ αὐτῶ ἀπογίγνεται μὴ οὐδὲν τοῦ ἔρατοῦ, εἰ μὴ νόσῳ, προσγίγνεται δέ. Apud Aristot. autem Physiognom. 395, ὁπογίνεσθαι opponitur τοῦ ἀπογίνεσθαι & ἀπολείπειν. Et apud Greg. ὁπογίνεσθαι & ἀπογίνεσθαι pro Accedere seu aduenire, & abscedere. ‖ Item pro Desum. Bud. ex Andocide p. 20. ‖ Ἀπογίνομαι, Morior, Thucyd. sæpe. Sic lib. 2, τὰ μὴ ὄντα προσθεντες τῶν ἀπογενομένων. Vide suprà in Γίνομαι.

C. Διαγίγνομαι, Intersum, (eo sensu quo dicitur spatium aliquod temporis interfuisse) Plut. ἐτῶν διαγενομένων, ducentis annis interlapsis. Bud. ‖ Διαγίνομαι, Duro, Permaneo, Perenno. Plat. Apol. πάντα δὲ ἔτι διαγένεσθαι. Plut. Fab. ἀσφαλῶς διεγένετο, per totam vitā tutus fuit. Et pro Tolero vitam, apud Plut. Et pro Euado apud Syn. εἰ καὶ διαγενοίμεθα ἐκ κινδύνου. Vide Bud. 1055.

C. Ἐγγίγνομαι, Insum. vel Innascor. Plat. De rep. 1, ἐν ἐλευθέροις καὶ δικαίοις ἐγγιγνόμενον ἡ ὀδικία μισεῖν ποιεῖ ἀλκήν τοις. Apud Xen. fine ὦ, vbi scribit ἐρῶ τοῦ διδασκαλικῶν λόγων τῆς ἀμελοῦσι λέγειν ἐγγιγνόμενα. Apud eundem ἐγγίγνεται pro Innascitur, vel Natura comparatum est, vt Bud. interpr. hic, εἶδα γὰρ ὅπ ὅσπερ ἐν ἵπποις, ὅπω καὶ ἐν ἀνθρώποις πολὺ ἐγγίγνεται, ὅσω αὖ ἐκ τῶν τὰ δέκτα ἔχουσι, τοῦτο τὸ ὑβριστικὸν ἔστι. At ἐγγίνεται ἔχθος redditur Excitatur odium: sed malim Innascitur (vel ingeneratur) odium. Et ex Thucyd. affertur δ ὠφάμεις μείζους ἐγγίνοιτο αἱ, vbi videtur accipi pro προσγιγνοίμεθα. ‖ Item pro Intersum, Interiicior, de tempore dictum: vt διαγίνομαι. Thucyd. 1, χρόνῳ ἐγγενομένῳ. Idem l. 8, διαστείσης ἐγγιγνομένης. Et χρόνων ἐγγιγνομένων apud Demosth. idem interpr. Elapsis interim multis annis. Sic Æschines p. 80, de longo tempore. Rursus apud Demosth. ἵνα μηδεὶς χρόνος ἐγγένηται προσγένωσιν.

Ἐγγίγνεται cum infinit. Licet, Facultas est. Æsch. ἵνα δ' ἐγγένηται Δημοσθένει τοῦ αὐτὸς εἰπεῖν, παρέλιπον. Sic Plut. ὡς ἐγγένηται τοῦ ἀνδρὸ συνοῦσιν. Et Ἐγγενόμενον eo modo quo dicitur ἐνοῦ & ἐξοῦ, apud Isæum p. 48, ἐγγενόμενον ἡμῖν ἀπιῶσαι. (Sic Isocr. πρὸς ζῆλος.) Interpr. autem Bud. ἐγγενόμενον, Quum in potestate esset, Quum occasionem nacti essemus.

C. Ἐκγίγνομαι, Enascor, Oriūdus sum. vt in hoc hemistichio, οἵ τῆς ἐξεγένοντο, Qui è terra nati sunt. Plut. in l. De virtutib⁹ mul. ὑ γὰρ ἐνταῦθα γε δύνασθε καταδοῦναι φθίνοντες, ὅθεν ἐξεγένεσθε, In vteros matrū vnde editi estis. Sic Arte mid. Onirocr. 1, τὸ ὄ σημαίνει τοῦ πατρίδα τῆς ἐξέφυ τῆς καὶ ἐξεγένετο. ‖ Ἐκγίνεται cum infinit. pro Licet, &c. vt modò dixi de ἐγγίνεται. Æsch. in Ctes. ὑμῖν γὰρ ἐξεγένετο αἰ πεῖσαθαι. Et apud Herodotū, ἐκγενέσθαι μοι Ἀθηναίοις πάσαθαι, Facultas detur, Cōtingat mihi Athen. vlcisci.

C. Ἐπιγίγνομαι, Supernascor, seu Postnascor. vnde οἱ ὀπιγονόμενοι dicūtur posteri, Isocr. in Helene, Τοιαῦτης ὑ τῆς γυναικὸς οὐδένα τῶν ὀπιγενομένων ἀξιοῦσθαι. Sic apud Thuc. nō semel. ‖ Est itē Adnascor. vt Theophr. De caus. 6, ζητοῦσιν αὖ τῆς ὀρῶ τὴ ποτὲ ἐνίοις ἐγγίνεται ἡ ὀπιγίνεται καὶ πόθεν ἡ ἀρμοῖς. ‖ Ἐπιγίνομαι, Succedo, Subsequor, Sequor, apud Thucydidē sæpe. vt τοῦ ὀπιγιγνομένου θέρους, & χειμῶνος, item, τῇ ὀπιγιγνομένῃ ἡμέρᾳ. Idem, καὶ ὕστερον πάσαις ἅμα ναυσὶν ἐκείνοις ὀπιγενέσθαι, i. Ipsum subsequi, vt interpr. Bud. qui & pro Interim venire sumi alt. Pro Superuenio certè cum alibi apud eundem Thucyd. accipitur, tum hic, οἱ ὀκ τῆς ἐνέδρας Ἀχαρνᾶνες ὀπιγενόμενοι αὐτοῖς κατὰ νάπυ. Philo De mūdo, ζώοις ὀπιγίνεται πελάγη.

Idem De vita M.l.1, περαιοῦσθαι ὃ μελλόντων, σημεῖον ὅπηνίκ νεῦ περαιωθέντων, Superuenit. Magis tamẽ propriè, Accidit. Ἐπιγίνομαι Budæus reddit etiam Exorior, Existo: vt in hoc Xen. loco, ὕδωρ δὲ ὑπηνόμουν πολὺ καὶ βρονταὶ διεκώλυσαν πιὼν ἀναχωρεῖν. Sed poteſt & hic reddi Superuenio. ‖ Ἐπιγίνομαι oppoſitum τοῦ ἀπογίνομαι, vide ſuprà.

C. ΚΑΤΑγίνομαι, Verſor, & ſum occupatus. Cuius ſignific. exemplum hoc affert Bud. γεωμετρία ὅτιν ὑπόμνημα τοῦ πόδι καταγιγνομένη, σωκρατικῶν, ἀκίνητον. Idem Bud. poſtquam B καταγίνομαι dixit eſſe Occupor, Immoror, Verſor, Intẽtionem ſixam habeo, Hoc tracto & cõmentor, ſubiungit ex Gregor. in Epitaph. in patrem ſuũ, θαυμάζειν ὅτι πρὸ μὲν πύτων οὔτω καταγεγέναι ὡς μόνα τοῖς ἀρετὴν ἔχεν τῆς. ‖ Apud Demoſth. autẽ in Midiã 218, in teſtiũ quorundã verbis, καταγίνομαι pro Moror, id eſt habito.

C. ΜΕΤΑγίνομαι, ET Μεταγενής, vide in Προγίνομαι.

C. ΠΑΡΑγίνομαι, Adſum, Interſum. vt ἐκκλησίαι παραγίνεται apud Æſchin. Et cum dat. perſonæ, Pl. De rep Σοφοκλεῖ ποτὲ παρεγενόμην ἐρωτωμένῳ ὑπό τινος, Adfui Sophocli C quum interrogaretur, pro Adfui quum Soph. interrogaretur. Vel, Interfui interrogationi propoſitæ Sophocli. Vel, Me præſente interrogatus fuit Sophocles. Bud. apud eundem Plat. παραγίνεσθαι δίκῃ interpr. non Intereſſe iudicio, ſed Iſti iudicio. Addidit ἐν Ἰσοκρ. τοῖς ἐν αὐτοῖς τοῖς κινδυνεύουσι παραγιγνόμενοι. ‖ Dicuntur autem παραγίνεσθαι & qui adſunt alicui in iudicio, vt aduocati. Plato De rep. 2, παραγενόμενον δικαιοσύνῃ κακηγορουμένῃ. A Budæo exponitur & Præſidio eſſe, apud eundẽ Pl. De rep. 10, p. 132. ‖ Παραγίνομαι, Superuenio, Xen. παραγένετο [ὁ Ἱππίας] τοῦ Σωκράτους λέγοντος πρὸς τινας. ‖ Sed magis nouè apud Syneſ. pro Euenio, in lib. De inſomn. τό, τε ἡδέσθαι πρὸς τοῦ παραγιγνομένου, καὶ τοῦ παραγιγνομένου ὑπναμένου χρήσασθαι. ‖ Παραγίνομαι, Aduenio, Venio, Accedo, Eo. vt in hoc Xenophõtis loco, Pædiæ 8, in principio, ἐγὼ μὲν ὅποτε ἔδει παραγιγνόμεθα. Et παραγίνεσθαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, Æſch. Rurſus Xen. l. 4, [τὸ ἀτυχᾶ] ναῦν ἡμῖν παραγίγνεται. A Thucydide autem ferrum etiam dicitur παραγίνεσθαι, vt Gall. Il leur uint du fer, pro On leur apporta du fer. ‖ Παραγίνεσθαι præterea dicuntur ſata quæ è terra erumpunt & germinãt, id eſt, τὰ ἐκφυόμενα καὶ ἐκβλαστάνοντα, vt inquit Bud. afferens ex Theophr. De cauſ. lib. 4, διὸ ἐκεῖ τὰ παραγίνεται καὶ τοῦ τῶν τῶν ὥραν φύεται. Et ſic identidem eum vti ſcribit. Galli certè eandẽ metaphoram ſuo venir tribuunt, quo Venire ſignificatur.

C. ι. Συμπαραγίνομαι, Simul adſum, Simul aduenio. Affertur ex Chryſoſt. in epiſt. ad Philipp.

C. ΠΕΡΙγίνομαι, Superſum. vt apud Ariſtoph. Pluto, περιγίνεσθαι & ἀπολείπειν opponuntur, ſicut Lat. Supereſſe & Deeſſe. Sic autem & apud Plat. De leg. lib. 5, p. 150, περιγίνεσθαι & ἐλλείπειν ſunt oppoſita. Et pro Supereſſe, id eſt Reliquũ eſſe. Reſtare Demoſth. in Aphobum, καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν περιεγίγνετο, Et quæ inde ſuperfuiſſẽt. Bud. interpr. Sic τὸ περιγιγνόμενον ἀργύριον in v. l. ex Iſocr. ‖ Item περιγίνομαι pro Superſum, i. Euado, Saluus euado, Incolumis ſum, Seruor à morte. Demoſth. ὅπου οὐκ οἶός τε ἔσται περιγενέσθαι. Thuc. 1, ὃν τῶν δυνατῶν κἂν περιγενέσθαι. Pluc. in Romulo, περιγενόμενος αὐτὸν πύτων. ‖ Bud. περιγίνεσθαι interpr. etiã Supereſſe, Prõprum eſſe, Integrum eſſe, πλέον εἶναι. vt, Ariſtippus interrogatus τί αὐτῷ περιγίγνεται ἐκ φιλοσοφίας, i (inquit) τί πλέον ἔχομεν, & τί ἐπλεονέκτησε τῶν ἄλλων. Latinam autem interpretationẽ non addit, quæ videtur eſſe poſſe. Quid emolumẽti percepiſſet. Quod autem ſubiungens hæc Thucydidis, περιγίνεται ἡμῖν τῆς τῆς μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προσκάμνειν, &c. interpretatur, Ita ſunt res noſtræ conſtitutæ vt nobis nequaquam laborandum ſit ante &c. in eo minimè illi aſſentior, quòd hæc interpretatio nouã planè verbo περιγίνεσθαι det ſignif. quum alioqui vſitatiſſima illa cuius proximè mentionem feci, optimè loco illi cõueniat: vt videlicet ſit hic ſenſus, Illud bonum conſequimur, vel Hoc commodi percipimus, quòd expectatione rerum aſperarum non ante debilitemur. Exiſtimo autem aptiſſimè reddi poſſe verbũ περιγίνεσθαι (in illo præſertim loco de Ariſtippo & in ſimilibus) verbo Redire (ſicut & alia quædã πρόγίνομαι compoſita conuenientem cum nõnullis verbi Eo cõpoſitis ſignif. habent) & quidem vtẽdo ſermone Ciceroniano: nimirũ ſi τί αὐτῷ περιγίγνεται ἐκ φιλοσοφίας vertatur, Quid ad ipſum ex philoſophia rediiſſet. Sed & verbis Obuenire & Contingere cõmodè alicubi verti poſſe exiſtimo, vt apud Thuc. 4, ὥστε ἅμα χρὴ αὖ περιγένεσθαι αὐτῆς, ὡ ἕνεκα ἦλθον. Herodian. 8, ἐπὶ καὶ τῆς νίκης πᾶς ὁ καρπὸς αὐτῆς περιγίγνεται. Sed vtitur & in malã partem (quod obſeruandũ eſt) eodẽ libro, ὅθεν αὐτῷ περιγένοιτο πρὸς μὴ τῶν οἰκείων μῆνός τε καὶ ὀργή. ‖ Περιγίγνομαι item, εἰς ἓν μόνον συμβαίνω. Bud. ‖ Περιγίγνομαι, Sum ſuperior, Vinco. Od. θ, v. 102, — ἔστον περιγιγνόμεθ' ἄλλων Πύξ τε, παλαισμοσύνῃ τε, καὶ ἅλματι, ἠδὲ ποδοῖν. Sic Thuc. l. 8, p. 186, περιγίνεσθαι τῶν πολεμίων. & alibi ſæpe, nõ addito genitiuo. Frequens verò eſt & apud cæteros ſcriptores, ac interdum additur & datiuus rei: vt Xenoph. περιγίγνομαι σοι τάχει. Sed & cum accuſ. ex Plutarcho affertur περιγίγνεσθαι τὰ ὀλύμπια. VNDE Περιγενικός, Vincendi vim habens. vt ἡμαρμένη περιγενικὴ ἁπάντων. Plut.

C. ΠΡΟγίγνομαι, Sum antè, Antecedo, Præcedo (vnde οἱ προγεγονότες vel οἱ προγεγενημένοι dicũtur maiores, ſicut οἱ ὑπηνόμενοι, poſteri) Thuc. initio lib. 1, ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων, Et omniũ ſuperiorum maximè memorabile. Ariſtot. προγίγνεσθαι & παρακολουθεῖν opponit Ethic. 3, cap. 2. ‖ Προγίγνομαι in v. l. vertitur Simul venio, in hoc loco Heſiodi, τί δ' ἄμυδις προγένοντο. ſed cũ manifeſto errore (quomodo enim προγένοντο ſignificare poſſit Simul?) veram autem interpr. eſſe puto, προκόψειν ἐν τῇ ὁδῷ, id eſt Procedere: ſicut & apud Hom. Il. σ, v. 525, Οἱ δὲ πάλα προγένοντο. pro quo alibi, προὔδεν ὁδόν ἐνόησεν. Eo autem lubentius verbo Procedo vtor, quòd & antea quædam verbi γίγνομαι cõpoſita quibuſdã verbi Cedo cõpoſitis reddiderim. HINC Προγενέστερος, Qui antè natus eſt, Qui ætate antecedit, Maior natu. in qua ſignif. Hom. addit datiuum γενεῇ. Il. 1, Ἦ δ' ἔσαν γενεῇ προγενέστερος οὐδ' ὁμόφρων. Et pro Antiquior, vt προγενέστερα ὁμόνοια, Syneſ. De inſomn. Apud Plut. autẽ in Rom. οἱ προγενέστεροι Λαπῆνοι redditur Priſci. Et ſuperl. προγενέστατος, Antiquiſſimus. A Budæo redditur etiam Autor gentis in hoc Polybii loco, loquentis de iis qui orationem funebrem habent in pompa imaginũ, ὄρχεται ἀπὸ τῶν προγενεστάτων τοῦ παρόντος. CONTR. Μεταγενέστερος, Qui poſt natus eſt, Minor natu, Qui tẽpore eſt poſterior alio. Fiunt autem hæc tanquã à Προγενής & Μεταγενής, (& Μεταγενής vt à Μεταγίγνομαι ſignif. Sum pòſt) quæ habet Heſych.

C. ΠΡΟΣγίγνομαι, Adnaſcor, item Accedo, Bud. ex Baſil. Intelligit aũt Accedo in ea ſign. à qua dicitur Acceſſio. vt quũ opponitur verbo ἀπογίγνομαι in loco Thuc. ibi citato. Apud eũdẽ προσγιγνόμενοι ναυπικοῦ redditur Acceſſione claſſis. Sic προσγενέσθαι in Plat. Tim. Accedere, p. 34 Cic. lex. Idẽ Plato De rep. 1, προσχρῆσθαι τῇ μεθοδικῇ τέχνῃ προσγίγνεται τῆς δημιουργοῖς. Bud. προσγίνεσθαι vertit etiã Acceſſionis vice cedere, apud Phil. Et προσγενόμενοι τῷ βασιλεῖ ex Plutar. Themiſt. redditur in v. lex. Regis ſocietatem ſequuti.

C. ΣΥΓγίγνομαι, Simul ſum, Conuerſor. Syneſ. θεωρία δὲ καὶ πρᾶξις οὐκ ἀξιῶσι συγγίνεσθαι. Herodian. 7, πλὴν τὸ θεραπείαν πᾶσαν ἢ συγγενόμενοι τῷ Ἀλεξανδρῷ. Sæpe autem dicitur pro Cõuerſor, eo ſenſu quo dicitur & Cõgredior, vel Conſuetudo mihi eſt cum aliquo, & Venio in colloquiũ. vnde apud Plat. De rep. 1, χαλεπὸν καὶ ξυγγενέσθαι εἰσίν, redditur Difficilis eſt eorum conſuetudo. Xen. Pæd. 7, πρὶν πῆς φίλοις ὧν χρὴ ἀσκεῖν καὶ ξυγγενέσθαι. Affertur verò & συγγίνεσθαι λόγῳ ex Ariſtot. Rhet. Necnon συγγίνεσθαι ἐς λόγους τινὶ ex Ariſtoph. Nubib. q. d. Venire in colloquiũ cum aliquo. ſicut & alia quædam à γίνομαι compoſita motum ſignificare dictum fuit. Sed & cum dat. rei, vt συγγίνεσθαι τῇ παιδείᾳ pro Verſari in ſtudio literarum. Et συγγίνεσθαι τῇ πενίᾳ, Plato in Phil. Verſari in penuria. vt ſiquis dicat Verſari in paupertate, pro Paupertate premi, Pauperem eſſe. Affertur & συγγίνεσθαι ὑδροποσίᾳ ex eodem Platone De leg. ‖ Συγγίνομαι, Concumbo, Coeo. (ad quam ſignif. tranſferuatur & illa, Cõgredior, Conſuefco, Conſuetudinem habeo) Plato De rep. 5, οἷός τ' ἦν μαινομένῳ συγγίγνεσθαι; ‖ Συγγίνομαι, Simul ſum, id eſt adſum, Auxilior. Soph. ὦ θεοὶ συγγένεσθε. In qua ſignif. & apud Thuc. legiſſe mihi videor.

Γένος, εος, τὸ, Genus, Progenies. Il. η, Καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δὲ μοι ἐνθεν ὅθεν περ. Od. ω, Μὴ πατὰ φωνεῖν πατέρων γένος. Od. ξ. μὴ Κρήτων γένος εὐχόμεθα. Il. ξ, Παῖς δὲ σὺ ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὐχόμαι εἶναι. Il. ε, Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐστί, ἐμοὶ δὲ σε γείνατο μήτηρ. Thucyd. lib. 1, ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκεῖνοί τε ἐκαλοῦντο καὶ τὸ γένος ἀπ' ἐκείνων, illi ſcelerati & piaculares deæ vocati ſunt, atque adeo ipſorum ſtirps. Ariſtot. Rhet. γένος ἐν τῇ πόλει τοῦτον, Prima inter ciues familia. ‖ At γένει ὕστερος, Minor natu, Bud. ex Il. 7. Xen. Hellen. 4, Ἀγεσίδαμον τὸν γένει ὄντα, Ariſtodemum agnatum. Polybius, τοῦ ἄλλον εἰ τις ἀπὸ γένους ἐπιδέχοι, Si propinquus aliquis adſit, vt Turneb. interpret. Herodian. l. 1, ἡμεῖς δὲ, τὸ σὸν γένος, nos autem, ſanguis tuus. Iſæus, αἰδοῖος δὲ καὶ ἐστὶ τῷ γένει ἐλεγχθεὶς τοῦ. quum perſentiſceret ea quæ de gentilitate probãda ſuſceperat. οἱ ἐγγυτάτω γένει ὄντες, ſeu οἱ ἐγγυτάτω γένει ὄντες, Qui proximo gradu aliquem contingunt. Demoſth. γένει οὖσα ἐγγυτάτω Ἀγνᾶ τοῦ Ἐξείνου, cui proximi gradus gentilitatis cum Hagnia Exenæ filio intercedebat. Hi etiam dicuntur οἱ ἀγχοτάτω τῷ γένει ὄντες. Cui contr. οἱ ἀπωτέρω γένει ὄντες. Demoſthenes, Λεωσθένους δὲ οὐτοσὶ γένει τε ἀπωτέρω ὤν. C Sic apud eundẽ ἢ κατ' γένος, ἢ κατ' δίκαιον, Aut propinquitate aut ex teſtamẽto, Aut vnde agnati, Aut ſecundum tabulas. B. ‖ Γένος exponitur etiam Natio. Syneſ. epiſt. 61, Σύρος τὸ γένος, Syrus natione. Herodian. lib. 1, ἀνδρα τὸ μὲν γένος Ἰταλιωτῆν, Italicum hominem. Plutar. Amat. narr. τὸ γένος ἐξ Ὠρεοῦ πόλεως, Oreitius. ‖ Metaphoricè etiam capitur. vt apud Plat. epiſt. 3, τὸ τοῦ φιλοσοφοῦντος γένος. Pro quo Cicero alibi Philoſophorum familiam dicit, alibi gentem, alibi nationem. Plato Tim. ἀμφότερα τὰ D τοῦ αἰτίου γένη: pro quo Cicero De Vniuerſ. Vtrunque cauſarum genus. Huc referri etiam poteſt apud eũdem Plat. ibid. τὸ θνητὸν γένος, Mortalium genus, vt Cic. interpr. ‖ Eſt etiam artis vocabulum, cui correſpondet εἶδος. Quò pertinet γένει διαφέρειν, Genere differre. Et apud Ariſtid. ὡς διελέσθαι γένει, vt generatim diſtinguam. Et apud Plut. De primo frig. πᾶσα γῆ τοῦ γένους τρέφει καὶ ψυχὴν πέφυκε, Omne terræ genus. Et κατ' γένος, Generatim, Per generis complexum. ‖ Γένος, Sexus. Plato Symp. E 248, τρίτον γένος τοῦ ἀνθρώπων ἀνδρόγυνον vocat. B. ‖ Γένη, Liberi. Bud. ex Hermog. ὅτι τοῦ τεσσαράκοντα τυράννων ἐξ πάντων οἱ Ἀθηναῖοι τὰ γένη τὰ φίλτατα. Ar quid in Athenienſium rep. γένος eſſet, vide paulo pòſt in Γενῆται.

C. Γενάρχης, ου, ὁ, Generis princeps, Gentis & familiæ autor. A quo gens (i. familia aliqua) originẽ & initium ſumſit, Generis alicuius proautor, vt Sueton. in Claud. vocat. γενάρχας τοῦ αὐτοῦ οἴκου, Nobilium poſteritati familiarũ proautores. B. Γενάρχαι ἀρχηγοὶ γένους, πρόγονοι, οἱ αὐτῶ πατέρες, ῥίζαι τῶ γένους, πηγαὶ τῶ γένους, πρωτόπαρες, Polluci ſynonyma ſunt. ET Γεναρχεῖν, ου, ὁ, Idem, in v. l.

C. Ἀγένης, εος, ὁ & ἡ, Cui γένος. i. liberi, nõ ſunt. ἄπαις. Suid. ex Iſæo. ‖ Itẽ ὁ μηδὲν ὢν, ὦ γέρον, ἀνὴρ ἄγονος. (Poll. n. & hoc interpr. ἀνανδρίας ὀνόματα recenſet titulo πρὸς ἀπολέμων) Minimè generoſus, Degener. ſimile ὦ δυσγένης, & contr. τοῦ εὐγενοῦς. Herod. l. 4, ἀνὴρ ἄγονος αὐτὸς ἐν ἀγορῇ καὶ λαῷ; Timidum ac degenerẽ. Idẽ l. 7, θῦλον ὁμῶς καὶ τὸ σῶμα ἐκ ἀγένη, Audaciſſimũ corpore, vt Pol. vertit. Plut. Symp. ἐξάσαι ἢ καὶ ὦ βίῳ πολλῷ, καὶ μὴ γένοιτο κατ' τοῦτο τὸν κίνδυνον ἀγένεστερος, neq; in ea re eſſe oloribus deterior. Gal. ad Gl. πνεῖ μὲν τὸ πυρὸ πλεῖστον ἐν αὐτοῖς ἔχουσι τὸ πίπτουσι, οὐδὲν ἀγένεις ὁμοιαίοσιν. VNDE Ἀγένεια, ας, ἡ, Dysgenia, Suid. ET Ἀγενίος Heſych. exponit τὸν μὴ γενναίας. G

C. Ἀλλογενής, εος, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ eſt alius gentis, Aliunde genus habens. Cui contrarium αὐτογενής.

C. Αὐτογενής, εος, ὁ & ἡ, Indigena, vide paulo antè poſt Γίγνομαι.

C. Δυσγενής, εος, ὁ & ἡ, ὁ ἐκ κακογένους, Qui claro genere ortus non eſt. μηδὲν ὢν τῶν γονέων, vt Soph. loquitur. ‖ Item Degener, Minimè generoſus. VNDE Δυσγένεια, ας, ἡ Ignobilitas. εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖν τινι vel τινά, Ob ignobilitatem irridere vel mordere. B. ex Pl. Idẽ De poem. aud. ἢ δυστυχίας πνὸς ἢ δυσγενείας ὀνειδίζοντος. ‖ Item. Animus degener, Ignauia. Philo De mundo. ἀπελέγξαι τὸν τῇ ψυχῇ δυσγένειαν δειλιάμενον, Cõuincere & demõſtrare poteſt degeneris animi ignauiã. Pl. De lib. ed. αἰεξάλειπα πρὸς κολασθεῖ τὰ τῆς δυσγενείας ὀνείδη πρὸς πάντα τὸν βίον.

C. Ἐγχώριος, ου, ὁ & ἡ, Indigena, B. Inquilinus, Cõſanguineus in v. l. Æſchin. οὐκ ἂν ὑπῆρχεν ἡμῖν ἐγχώριος ἡμῖν. Soph. θεοὶ θεῶν τοῦ ἐγγενεῖς. i. ἐγχωρεῖν, ſeu (vt v. l. inter. pr.) Per deos penates, Per deos gentilitios. ‖ Itẽ, Innatus, Ingenitus, vt B. apud Soph. El. interpr. Ἥκιστα ἔστιν οὐδὲν ἐγχώριος. vbi ſchol. ἐγγενὴς, ἀνθρωπος ἢ ἄξιος γένους. VNDE Ἐγγενῶς, i. γνησίως apud eundem Soph.

C. Ἑτερογενής, εος, ὁ & ἡ, Qui alterius eſt generis. cui contr. ὁμογενής. Ammon. ex Ariſtotele, τοῦ ἑτερογενοῦς καὶ μὴ ὑπαλλήλα πεποιεῖν πάντως ἕτερα καὶ διάφορα. B

C. Εὐγενής, εος, ὁ & ἡ, Claro & nobili genere ortus, Generoſus. Ariſtot. l. 1 Anim. ἀγενεῖς οὖν ἅπαντες θεραπαινίς καὶ τὸ γένος. Idem Rhet. ἔστι δὲ εὐγενὲς μὲν κατ' τὸ γένος ἀρετή· γενναῖον δὲ κατ' τὸ μὴ ἐξίστασθαι ἐκ τῆς φύσεως. Herodian. l. 7, μηδένα αὐτῷ παρεῖναι ἐκ σωφροσύνης εὐγενοῦς κρείττοα, ex conſcientia nobilitatis potiorem. Sic dicuntur εὐβλαστα καὶ εὐγενῆ δένδρα, Generoſæ ſtirpes à Phil. & εὐγενεῖς πυροὶ à Gal. ad Glauc. Et neutro gen. τὰ εὐγενές, Nobilitas. Herodian. l. 5, ἀπαιτεῖν βασιλέων τὰ εὐγενές, patritia principũ nobilitas. ‖ Itẽ, Generoſus, i Strenuus. Ariſtot. loco paulo antè citato, καὶ ἀπὸ τοῦ κατ' μεταφορὰν καὶ εὐγενὴς ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ γενναῖος. Soph. Phil. Ἀν' εὐγενὴς μὲν ὁ κτείνων τὸν λῷστον. i. ἀνδρεῖος. Philo 3 De vita M. ὑποπτεύω τὸν θρασὺν εὐγενοῦ, ſtrenua & prompta animi præſentia præditus. ‖ Item, Ingenuus. Ariſtot. loco antè dicto, καὶ εὐγενὲς ἦθος τὸ ἀστεῖον καὶ πεπαιδευμένον καὶ εὔτονον ἔχον· καὶ εὐγενὴς ψυχὴ καὶ εὐγενὴς λόγος. Philo De vita M. 1, εὐγενῆ καὶ ἀστεῖον σφόδρα. Honeſta ſpecie & generoſa decorum. HINC Εὐγενῶς, Generoſè. Plut. τὸν μὲν γὰρ εὐγενῶς ἀνδρὸς, Generoſè & honeſtè. ET Εὐγένεια, ας, ἡ Nobilitas. Ariſtid. Pan. καθαρὰν εὐγενείαν τε καὶ πολιτείαν αὐξάνουσι, Gloriari nobilitate natalium. Herod. lib. 2 εὐγενείας χάριν πολὺ τοῦ ἀνθρώπου ἀπολείπεται, Generis claritate impar habebatur. ‖ Item, Ingenuitas. Syn. epiſt. 1, δεινοὶ γὰρ εἶσιν εὐγενείας τοῦ πάτου, Ingenuitatis patroni.

Εὐπηγενής, εος, ὁ & ἡ, Idem quod εὐγενής, pleonaſmo τοῦ ἡ. Euſtath.

C. Εὐρυγένεος, ου, ὁ, Latas generationes habens. vt εὐρυγένειος αἰὼν apud Nonn. v. l.

C. Ἰδιογενής, εος, ὁ & ἡ, Proprium & priuatum genus habẽs, Sui generis. B. ex Dioſc. ἐπὶ τῷ χρυσῷ κροκόδιλος ἰδιογενής.

C. Ὁμογενής, εος, ὁ & ἡ, Qui eiuſdẽ generis eſt, Propinquus genere, Cognatus. cõpoſitum ex Homerico illo, ἀμφοτέροισιν ὁμοιγένος, vt Euſt. tradit. Eurip. Phœn. ὁμογενεῖς ὅθεν Λαΐου πεμφθεῖσα Ἐνθάδε πόρευς. i. συγγενεῖς. (SED ET Ὁμογένειος in accuſ. plur. quaſi ab ὁμόγενος, apud Poll. reperitur in eadem ſignif. Sic enim apud eum l. 3 ſcribitur, ὁμογάλακτας δὲ πύτιος καὶ ὁμοαγρίοις καὶ ὁμοκάσεσας ῥητόν, καὶ ὁμόγενεις. niſi forte ὁμόγενος aliquis legendum cenſeat. ET Ὁμόγνιος quod perſyncopen ex præcedenti factum videtur pro Ὁμογένιος, eiuſdem eſt ſignific. vt modò ex Polluce declaraui. Epigr. lib. 5, Φοῖβε σὺ οὐρεσίφοιτος ὁμόγνιος ἴσα πεκούρῃ Ἀρτεμις, id eſt ſoror. Et Ὁμόγνιοι θεοί, Penates dii apud Plat. De leg. Ἀτ ὁμόγνιος Ζεύς, eſt ὁ τὰ τοῦ γένους ἱερῶν δίκαια, Gentilitius Iupiter, vt ex Syneſio B. interpr. Plut. Symp. οἱ κατ' γένος τεσσαράκοντα καὶ Διὸς ὁμογνίοις κοινωνοῦντες.) VNDE Ὁμογενία, ας, ἡ, Cognatio.

Ὁμογενὴς, apud philoſophos & logicos eſt Qui eodẽ genere comprehenditur. Ariſtot. Rhet. 1, ἀεὶ δὲ δεῖ τὰ μεταφερόμενα ἐκ τοῦ ἀνάλογον, αὐτὰ πάντα διδόναι καὶ ὅτι θαυμαστὰ καὶ ὅτι τοῦ ὁμογενῶν. Ὁμογενῆ Gaza apud Theophr. De cauſ. plant. lib. 2, cap. 9, vertit Congenera. At ὁμογενὴς febris à Galeno dicitur ἡ σωματικὴς, vt tradunt v. lex. Ὁμογενῆ (inquit Bud.) à quibuſdam ὁμοιομερῆ vocantur, vt autor libri Sphæra (in cap. quòd aqua ſit rotunda) aquam corpus ὁμογενὲς eſſe dicit. Sic ὁμογενῆ μόρια apud Galen. dicuntur partes corporis ſimilares. VNDE Ὁμογενῶς, aduerb. Eiuſdem generis complexu, Eiuſdem generis ratione.

C. Ὁμογενής, εος, ὁ & ἡ, Qui ſimilis & propriè eiuſdem eſt generis. VNDE Ὁμοιογένεια, ας, ἡ Generis ſimilitudo.

C. Παγγενής, εος, ὁ & ἡ, Qui omniũ generũ eſt. VNDE aduerbium παγγενῶς, Per omnia genera, Generaliter.

C. Συγγενής, εος ὁ & ἡ, Generis propinquitate cõiunctus, Co

gnatus. πᾶς ὁ φυσικῶν ἡμῶν ἐξ οἰκειότητος, vt Pollux scribit. Plato De leg. συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι. Plutar. Fab. συγγενὴς τοῦ Φαβίου. Thuc. l. 1, νεῖοιν αὐτοῖς ἡγεμόνας σφῶν ἠξιώσαν καὶ τὸ συγγενὲς, ab eis postulabant sui duces vt essent pro cognatione. ‖ Metaphoricè etiam capitur. Thuc. lib. 5, τῆς δὲ γνώμης τῇ ξυγγενεῖ πιστοτέρους ἑτέρων ἐσῄει. Philo De vita Mos. libro 2, νομοθετικῇ δὲ ἀδελφὰ καὶ συγγενῆ πεφαρμόσθαι, germana & affinia. Plut. Sympos. τὰ οἰκεῖα εἰς συγγένειαν ἔπεμψαν. Idem De primo frig. οἰκεῖαι δὲ συγγένειαι δυνάμεις ψυχρότητος εἰσι, illæ magis affines sunt frigoris potestates. Et συγγενὴς τοῦ φλέγματος. Cognatione quadam cum re coniunctus, apud Plat. Epist. 7. VNDE Συγγένεια, ας, ἡ, Cognatio, Affinitas. Plato Char. τοῦτο τὸ καλὸν ὑμῖν ὑπάρχει ἀπὸ τῆς Σόλωνος συγγενείας, ab ipsa iam Solonis cognatione emanauit. Aristot. φυλὰ πᾶς συγγενείας ἰχθύων οὐδὲν ὦπται σιωδιαλυόμενον, piscium diuersa genera coire visum non est. Et metaph. apud Plat. Epist. συγγένεια ψυχῶν. Lucian. εἰδὼς πολλοὺς ὀνόματα καὶ γλώττης συγγένειαν, qui linguæ auriúmque cognationem noris. Philo De mundo, συγγένειαν ἀνθρώπῳ πρὸς ἀιθέρα σιωπῶν, Cognationē cū æthere copularunt. ET Συγγενικὸς, ὀν, ὁ. Philo De vita M. l. 1, πολὺ συγγενικὸν καὶ φυσικὸν ἐζήλωσε παιδείαν, gentilē matorúmq; suorū disciplinam æmulat' est. Plut. Them. συγγενικὰ ἐγκλήματα. Propinquorum crimina. Idē. Per. συγγενικὸν νόσημα, gentilis & hæreditarius morbus. Idem Symp. ἑστάσεις μὴ μόνον φιλικὰς, ἀλλὰ καὶ συγγενικάς. At συγγενικὰ τείχη apud Aristot. Pili congeniti, qui & συγγενεῖς, vt ὀφρύς, & βλεφαρίς. alii enim sunt ὑστερογενεῖς, vt ὀπωλίαι & ἰβύν. ET Συγγενὴς, ἰδος, ἡ, Cognata. Syn. epist. 155, συγγενίδα τε οὖσαν ἐμοὶ καὶ τεθραμμένην ὑπὸ μητρὶ κοσμίᾳ, quum propinqua sit mea. Pollux tamen hoc vocabulum ἐσχάτως barbarum esse scribit.

C. Τριγενὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Tertia perfectus generatione, vt vermes insectorum. Bud. ex Gaza. AT Τριγένεια, ας, ἡ, Tertius generis gradus. Strabo l. 12, εἰς τριγένειαν δὲ προελθόντες τὸ γένος, ad tertiam vsque progeniem.

Γενῆται, οἱ, Qui eiusdem generis & familiæ sunt, Gentiles, B. οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους κοινωνοῦντες, seu οἱ ἐξ αἵματος συγγενεῖς, vt Suid. ex Isæo docet. ‖ Γενῆται etiam in Atheniensiū rep. dicebantur qui eiusdē γένους essent. πέντε ἄρας (inquit Poll. l. 7) ἦσαν αἱ φυλαί. εἰς τρία μέρη ἑκάστη διῃρεῖτο· καὶ τὸ μέρος πᾶν ἐκαλεῖτο τριττύς καὶ ἔθνος καὶ φρατρία· ἑκάστου δὲ ἔθνους γένη δυοκαίδεκα, ἐξ ἀνδρῶν τοσούτων, ἃ ἐκαλεῖτο τριακάδες· καὶ οἱ μετέχοντες τοῦ γένους γενῆται. Hos postea ὁμογάλακτας etiam nominatos fuisse, ex Philochoro tradit Suidas. apud quem notandum est vocabulum hoc scribi cum ν.

Γενικὸς, ὀν, ἡ, Generalis. vt γενικὴ φράτρα πέντε ἄρας apud Suid. ‖ Item Genitiuus. vt γενικὴ πτῶσις, Genitiuus casus apud grammaticos. Pro γενικὸς autem quod exponitur Generosus, scribendum potius γεννικὸς à γένναι, de quo paulo póst. At Γενικὴ Hesychius exponit γενεά. ET Γενικῶς, Generaliter. Apud Suid. verò pro γενικῶς exposito γενναίως, ἰσχυρῶς, emendandum γεννικῶς.

C. Γενικοφανὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Genitiuo similis v. l.

Γενιαῖος, ἐκγονος, Hesych. si mendo carent exempl.

Γενούσης, ου, ὁ, idem quod γενέτης, συγγενὴς, ἔκγονος, vt Suidas exponit. Plato Philebo, νοῦς ὅτι γενούσης τῶν πάντων αἰτία λεχθέντος. Ibidem verò dicit etiam, μεμνήμεθα δὴ ὅτι νοῦς μὲν αἰτίας ἦν συγγενοῦς.

Notandū autem apud Suidam scribi νν.

¶ Γενεά, ας, ἡ, Genus, Progenies Il. υ, Τοῦτος τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. Od. ο, γενεὴ γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν. Xen. τίς γενεά; quo ortus genere? Philo De vita M. καταλείπει μὴ παιδίαν ἢ γενεὰ καὶ πατρῷον οἶκον, genus suum. Plut. Timol. χρήματα καὶ γενεὰς ἀποδιδόντες, Familiam & liberos, Bud. interpr. ‖ Γενεά, Generatio, Genitura. Il. γ, Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιόνδε καὶ ἀνδρῶν. Huc pertinent ὁ πρότερος γενεῇ, Od. τ, natu minor: & γενεῇ φινεώτατος, Il. ξ, eodē modo quo γένει πρεσβύτερος paulo antè ex eodem habuimus. Et γενεῇ πρεσβυτέρους. i. γενέσει. Et ἀπὸ γενεᾶς, ab ortu. ‖ Exponitur etiam Ætas, Sæculum. quod temporis spatium Eustathius triginta annis includit. (sequutus forsan Herodotum in Euterpe dicentem, τρεῖς γενεὰς ἀνδρῶν, ἑκατὸν ἔτη εἰσί: & Plutarchum De defectu orac. qui γενεὰ & ipse triginta annorum facit, quòd iam pater esse possit qui triginta annos natus sit, vt docet Camer.) Iliad. α, de Nestore, Τῷ οἱ ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων ἐφθίαθ'. Demosth. ὀλίγῳ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς, Nostro sæculo, Nostra memoria, Bud. interp. Thucyd. l. 2, ὑπὸ ξυμφορῶν πολλαῖς γενεαῖς πεζόμενοι. Multis ætatibus. Philo, πρεσβύταις ὕστερον γενεᾶς. Plut. μετὰ τρεῖς γενεάς. Ea apud Luc. εἰς γενεὰς ἄλλας. Fuerunt etiam qui facerent πλὴν γενεαῖ annorum septenùm, quasi ἡλικίαν: & ante secundam γενεαῖ, id est ante annos quatuordecim, dicerent medicos sanguinem mittere, prohibere. Cam.

C. Γενεαλόγος, ου, ὁ, Qui originem & genus alicuius narrat, Genealogiæ scriptor, vt B. apud Laert. interpr. VNDE Γενεαλογία, Genealogia, Recensio generis, Series generis, Cam. ET Γενεαλογικός, ὄν, ὁ, Ad generis recensionē pertinēs. vt γενεαλογικοὶ ὕμνοι, qui canunt alicuius genealogiam. Philo De vita M. l. 2, ἔστιν οὖν τὸ ἱστορικὸν τὸ μὲν περὶ τῆς κόσμου γενέσεως, τὸ δὲ, γενεαλογικὸν, partim in generis per seriē deductione. ET Γενεαλογέω, Γενεαλογῶ, Generis seriē deduco, Seriem generis memoro, Cam. Herodot. γενεαλογέοντι αὐτέων πλὴν γενεσιν. Et γενεαλογήσας ἑαυτὸν apud eundē, Sui generis originem recensens. Sic γενεαλογεῖν τοὺς θεοὺς apud Iustin. & γενεαλογοῦσι τὸν Λυκοῦργον apud Plutarch. Cum gen. etiam construitur, vt γενεαλογῶ Θαύματος, à Thaumāte genus duco. Et apud Athen. Ἀνθηδόνος καὶ Ἀλκυόνος αὐτὸν γενεαλογεῖ, ex Anthedone & Alcyone genitū tradit. vt B. interpr. Sic ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μὴ θέμις, à quo se maternū genus ducere prædicabat. Metaphoricè capitur pro Oratione rem aliquam veluti per generis seriem deducere: vt Luc. dixit γενεαλογεῖν τοῦδε ὁρκίσεως, & ὅρκισιν γενεαλογεῖν. VNDE Ἀγενεαλόγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui natalia non habet, Cuius generis origo reddi vel inueniri nequit, Bud. Cuius progenies non enarratur, Cam. Ad verbum sonat, Cuius origo generis tradita nō est, aut memoriæ prodita. vt in epistola ad Hebræos. Melchisedec dicitur ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος. Sic Greg. Christum appellat (vt è cælo delapsum, non vt hominem) ἀπάτορα τὸ καθ' ἡμᾶς, καὶ ἀγενεαλόγητον τὸ ἄνω. B. ET Ἀντιγενεαλογέω, ῶ, Contrario modo genealogiam deduco, Contrariam generis seriem recenseo. Herodot. Euterpe, Ἑκαταῖος δὲ γενεαλογήσας ἑαυτὸν καὶ αἰτησάμενος ἑκκαιδέκατον θεὸν, ἀντιγενεαλόγησαι ὅδε τῇ ἀεὶ θυμοῖσι, Quū Hecatæus memoraret seriē generis sui, & illud ad decimum & sextum deum deuinciret, contraria enumeratione & ipsi sui generis seriem exposuerunt. Cam. ET Συγγενεαλογῶ, apud eundem ibidem, paulo antè, συγγενεαλογήσαντο ἐμοῦ πέρι, Quum & ipse simul referrem generis mei seriem. Cam.

¶ Γενέθλη, ης, ἡ, Gen'. Od. ν, ποῖ τῶν τοι ἐμῆς ἔξεστι γενέθλης. Il. β, ὅθεν ἀρήιος ὀρνὶς ὅδε γενέθλη, Argēti ortus, Origo. Apoll. Arg. 2, τοῖ δὲ Λυκάονός εἰσι γενέθλης. Soph. El. ὦ φιλία γενέθλα, i. γενεά. ET Γένεθλον, Progenies, Γέννημα. Opp. De ven. 3, ὅμιλον Σαρκοφάγων θηρῶν καὶ χαυλιόδοντα γένεθλα. Soph. Elect. ὦ γένεθλα θηραίων πατέρων.

C. Ἀγένεθλος, ου, ὁ & ἡ, Cui γένεθλη aut γένεθλον non est. Abortiuus in v. l.

C. Ἀειγενέθλος, ου, ὁ & ἡ. ἀειγενέθλος χῶρος in Epigr. Locus in quo nascuntur optimi, Qui optimos generat.

C. Ἁρπιγένεθλος, ου, ὁ & ἡ, Recēns genitus. ἁρπιγενὴς, ἁρπίγονος.

C. Αὐτιγένεθλος, ου, ὁ & ἡ, Cui ipsi ex seipso genus est. αὐτόγονος Nonn. Καὶ θεὸν αὐτιγένεθλον ἀείδομεν.

C. Προγένεθλος, ου, ὁ & ἡ, Origine aut natiuitate antecedens. Antè genitus. Nonn.

Γενέθλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Natalis, Natalitius. γενέθλιος ἡμέρα, Natalis dies, Cic. in Epicuri testam. γενέθλιος βίβλος, in Epigr. γενέθλιος ἀρχή, Nonn. Item γενέθλιοι θεοὶ apud Plat. 8 De leg. Apud Eurip. verò Oreste, Ἐξ οὗ πατὴρ αἷμα γενέθλιον κατήνυσεν, exponitur μιαρὸν, Sanguinem quo natus est. Γενέθλιος, ἡ, fœm. gē. Natalis. sub. ἡμέρα, vt apud Lat. sub aud. dies. Philo De vita M. lib. 1, ζητοῦντες τὸν τῆς πολυετοῦς ἄρα ἡ τοῦ κόσμου γενέθλιος, quis esset mundi natalis. Et Γενέθλια, τὰ, pl. num. gen. n. Natalitia, vt Cic. vocat. id est conuiuia solēnia in honorem natalis. Lucian. γενέθλια θυσάσθαι ἑστιῶντα, quum filiæ natalitia daret. Idem Macr. πλὴν γε τοῦ σὸν γενεθλίων ἡμέραν. Sic dicitur etiam ἡ Χριστοῦ πανήγυρις, quæ & Θεοφάνια. v. l. ex Naz. VNDE comp. Γενεθλιαλόγος seu Γενεθλιολόγος, Qui notationes & prædictiones facit ex natali die. B. ex Cic. (A quo

Γενεθλιαλογία, ας, ἡ, Prædictio ex natali die, Natalitia prædicta, Notationes ex sideribus natalitiis, Cic. ET Deriuat. Γενεθλιακὸς, Ad natalē diem pertinens. vt γενεθλιακὸς λόγος. Item idē quod γενεθλιολόγος. Genethliacos Gell. etiam vocatalii Planetarios & Venerarios. ET Γενεθλιαί, ἀδος, fœm. gen. idem quod γενέθλιος. Nonn. ὄμμα γενεθλιαὶ ἐκχέον ὁμίχλη, Natalitia. ET Γενεθλίδιος, ου, ὁ, Natalis, Natalitius. Ex epigr.

Γένια, ας, ἡ, Progenies. Genus. Cam. ex Xen.

C. Γενεαρχης, ου, ὁ, A quo progenies initium sumpsit. Sic γενεάρχαι dicuntur Adam & Eua ab Œcum. & Aretha, vt B. ani. otat Bud.

C. Ἀγεννὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Ignobilis, Ignobili loco natus. vt ἀγεννὴς ἢ ἀπατρίδης. Luc. ‖ Ἀγεννὴς, Degener, Ignauus, Minimè generosus. vt degeneres animos dixit Virg. X. Præd. 2, τὸ σῶμα οὐκ ἀφυὴς, καὶ τὴν ψυχὴν οὐκ ἀγεννῆ αἰδοῖ εἰκώς. Luc. μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῆς αὐτῶν. Sic ἀγεννὴς & γενναῖος opponuntur apud Plat. Accipitur etiam pro Abiectus, Vilis, Humilis. i. ταπεινός. & nonnunquā copulantur ἀγεννὲς καὶ ταπεινὸν. Arrian. in Epict. οἶμαι ὅτι οὐδὲν ἀγεννὲς οὐδὲ ταπεινὸν ἐνθυμηθεὶς τοῦδε ἑαυτῷ. Aristot. Pol. 7, βαύσαυσιν βίον & ἀγοραῖον appellat ἀγεννῆ, vitā illiberalem & minimè ingenuā, vel ingenuis hominibus indignā. Aristotelis verba hæc sunt, ἀγεννὴς γὰρ ὁ πιῶν βίος, καὶ πρὸς ἀρετὴν ὑπεναντίος. Quæ confer cū his eiusdem l. 1, ἀγεννέστατοι δὲ τῶν ἐργασιῶν ὅσοι ἐλάχιστον προσδεῖ ἀρετῆς. Dixerat autē proximè præcedentibus verbis, δουλικώτατοι δὲ ὅσοι τὸ σῶμα πλεῖστον χρόνος. i. maximè seruiles. Quare malè exponitur à quibusdā ἀγεννὴς, seruilis, quū hic ab Aristotele ista duo nomina distinguantur. Citat Suid. hunc ex quopiam historico locū, ἔθνη τοῦ οἱ Ῥωμαῖοι σπονδὰς ἀγεννεῖς δίχα δόξης πρὸς Οὔννους. Vbi ἀγεννεῖς σπονδὰς itidem videtur appellasse, ingenuis hominibus minimè dignas, vel pudendas ingenuis hominibus. ‖ Habet idem Suidas ἀγεννὲς etiam de imbecilli & infirmo dici. Idem tradit & Hesychius.

Ἀγὴν ἐς, τὸ, Substantiuè aliquando pro ἡ ἀγέννεια: de quo mox.

Ἀγενῶς, aduerbiū, Ignauè, Parum viriliter, Remissè, Remisso vel abiecto animo. Dem. ad Phil. epistolam, χρὴ μήτε ὀρρωδεῖν ὑμᾶς πλὴν ὅσον οὐ δύναμιν, μήτε ὀγενῶς· αὐτὸ γὰρ τοῦτο πρὸς αὐτόν. ‖ Item ἀγεννῶς, ἀδενῶς, id est Imbecilliter, Infirmè. Hel.

Ἀγένεια, ας, ἡ, Ignobilitas generis. Aristot. Pol. 6, ἐπὶ ἐπιδὴ πολὺ χρὰ καὶ γένει καὶ ὅτι οὕτω καὶ παιδείᾳ ὀφείλεται, τὰ δημοτικὰ δοκεῖ πάντα πυνθάνεσθαι ἀγένεια, πενία, βαναυσία. Item, Ignauia, Mollities animi. Exponitur & Timiditas à Suida, δειλία. Copulant autem hæc duo Polyb. lib. 5, ἀφὰ δὲ πλὴν τῆς ἄλλων ἀγένειαν καὶ δειλίαν. Sed apud Suidam ἀγενία malè legitur pro ἀγένεια.

C. Ἀειγενὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Sempiternus, Cuius γένεσις sempiterna est. Plato 6 De leg. ἀειγενοῦς φύσεως ἀντιλαχεῖν, τῷ παῖδας παιδῶν κατὰ λέπτον &c.

Γενναῖος, ου, ὁ, Generosus. γενναῖος, ἀγεννὴς. Aristot. Ethic. 1, c. 10, γενναῖος ὢν καὶ μεγαλόψυχος. Luc. De cal γενναῖος ὅτι καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβεβλημένος. Naz. πρὸς τοῦτο τολμηρὸς καὶ γενναῖος. ‖ Item, Ingenuus. Aristoph. Ranis, γενναῖος εἶ καὶ γενναῖος. Quæ verba sunt heri seruum collaudantis ob egregium obsequium, acsi diceret, Frugis bonæ es, & probus vir. Bud.

Γενναῖος, ου, ὁ, i. προγονικὸς, seu (secundum antiquos) συγγενὴς καὶ ἔμφυτος. Sic enim Eust. exponit in Homer. hoc versu Il. ε, Οὐ γάρ μοι γεννᾶον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι. ‖ Itē Ingenuus. Plato 2 De rep. αἰδοῖ καὶ ἀλλοῦ καὶ γεννᾶον οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα, Simplicem & ingenuum. ‖ Item, Nobili & generosa stirpe ortus. Thucyd. lib. 2, τοῖς παλαιοῖς δωριεῦσι τε καὶ γεννάοις Ὀδρυσῶν. Sic γεννᾶον αἷμα apud Lycios vocari scribit Eust. nō πν ἰφ υρόν, sed πν ἀπὸ γένους, καὶ μὴ τυχόντα ἀφανῆ. Quò referēda sunt, γεννᾶος σκύλαξ apud Plat. γεννᾶος ἵππος apud Plutar. γεννᾶος ἵππος apud Herodianum. γεννᾶα σταφυλὴ & γεννᾶα σῦκα apud Plat. De leg. 8. ‖ Item, Generosus, i. Strenuus, Herodian. l. 2, γεννᾶος καὶ θυμοειδὴς. Et lib. 4, γεννᾶος καὶ μεγάλους ἥρωας ἐμμείνῃς. Et lib. 1, νεανίας γεννᾶον καὶ ἄκμαζον. Quò pertinet quod Thucyd. dicit lib. 1, γεννᾶον ἢ εἶναι τοὺς ὁμοίους ἀπὸ τοῦ ἴσου τιμωρεῖσθαι, esse animi magni & fortis. Et γεννᾶον neutro gen. substātiuè positū. vt τὸ τῶν πόνων γεννᾶον, Laborū tolerantia, vt quidē Polit. apud Herod. vertit. ‖ Item, Validus, Vehemens. ἰσχυρός. vt γεννᾶα δύνη, apud Soph. Aiace, πίπτει μεγίστῳ καὶ γεννᾶῳ apud Herodian. l. 3. Et σιωπῶν ἀπουδὴ καὶ γεννᾶοις πόνοις, apud eūdem. Sic γεννᾶος λόγος apud Hermog.

Γεννάω, ὦ, Generosè, Fortiter. Herodianus lib. 3, τοῖς φεροπόμβοις γεννάωσ αὐτῆς. Athen. l. 12, γεννάωσ ἐπολύτησε.

Γεννάοτης, ητος, ἡ, Generositas. Eurip. Phœnissis, Γεννάοτης σοι μωρία σὴ ἔνεστι τις. Polyb. διὰ τὸ πλῆθος καὶ γεννάοτητα τῶν οἰκητόρων. Pro quo Plin. Virtute & multitudine oppidanorū.

Γεννικὸς, ὀν, ὁ, Generosus. γεννᾶος. Plato in Phædro, ἤδη γεννικωτέρῳ κεκράδαται. Pro quo Cicero, Ad virtutem maior indoles. Vide p. 6 mei lexici Cic. VNDE Γεννικῶς, Generosè, Strenuè, Fortiter. ‖ Item, Ingenuē.

Γένιας, ου, ὁ, A uunculus, Frater matris, Hesych. AT Γενῆται, vide paulo antè in Γενῆται post Γένος.

Γεννάω, ῶ, Genero, Gigno. Plato Symp. ὅπερ μὴν καὶ τῶν θεσπελάζει τὸ κυοῦν, ἵλεων τε δὴ γίγνεσθαι, καὶ ἀφραίνοντα διὰ χεῖρας, καὶ πίκτει τε καὶ γεννᾷ. Theophr. τὸ δὲ πῦρ γεννᾷν πέφυκε. Pro quò Cic. In igne inest procreādi vis & causa gignēdi. Plut. τὸν γεννήσαντα μιμφεῖν καὶ τὴν τεκοῦσαν. Xen. εἰδῶ τοὺς γεννήσαντάς σε, Tuos parentes. De mulieribus etiam dictum reperitur. vt Lucæ 1, Ἐλισάβετ γεννήσει υἱόν σοι. Sic γεννήσασα dicitur genitrix. ‖ Metaph. quoque capitur vt Pario apud Lat. If. Panath. πάλιν τὰ γεγενησάσας καὶ θρεψάσας ποιοῦσι αὐθραι. Pl. Epist. βλαβὼν ἡδονὴ καὶ λύπην γεννᾷ. Γεννῶμαι in pass. Nascor. ἅμα τῷ γεννηθῆναι, Simulatque natum sit, vt Cic. ex Plat vertit p. 52 lex. Cic. Sic ἐγεννήθη Τελαμῶνες. Isocr. Athen lib. 7, πάντες δὲ ὁ γαλεὸς τὰ πλεῖστα τέκα, καὶ εἰσδέχεται τὰ γεννηθέντα εἰς τὸ σῶμα, καὶ πάλιν ἀφίησι. Mediæ etiam vocis hoc verbum est: vt apud Plat. Tim. ἀδὲ ἄμα θεὸν αὐτὸν ἐγεννήσαντα. Pro quo Cic. Hunc perfectè beatum Deum procreauit.

Γέννημα, ατος, τὸ, Quod natum seu procreatum est, Progenies. Quod editur & enatum est. vt B. apud Gennad. interpr. ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὅτι γέννημα φύσει ὡς αὐτοῦ, ὡς περ τὸ γέννημα φύσει τοῦ ἀνθρώπου καλεῖν τὸν υἱὸν αὐτοῦ. ‖ Γεννήματα, plur. num. dicuntur Liberi apud Plat. De leg. 250, & alibi. B. ‖ Γέννημα γυναικῶν, Natio mulierum. i. genus B. ex Eccles. ‖ Γεννήματα Bud. interpr. etiam fructus & fœtus terræ ac enascentia germina, sic que appellari ait fruges & vina à Chione in epist. 24. Polyb. in 3, σφαττομένους ἐν χώρᾳ πρὸς πάντα τὰ γεννήματα διαφέρουσι. VNDE Comp. Πρωτογέννημα, quod primum enatum & editum est. πρωτογεννήματα θερισμοῦ, Exodi 23, Messis primitiuæ fruges. Et πρωτογεννήματα ἀπαρχὰς, Eccles. 45. ET Deriu. Γεννηματικὸς, ου, ὁ, Generatiuus. v. l.

Γέννησις, εως, ἡ, Generatio, Procreatio. Plato Sympos. ἡμῖν δὲ παρ' ἡμῖν καὶ Σόλων διὰ τοῦ τοιούτου γέννησιν. VNDE Compos. Ἀγεννησία, ας, ἡ, q. d. Ingeneratio. Naz. in orat. De Filio, εἰ μὴ τοῦ ἀγεννησίαν αὐτοῦ καὶ τοῦ γέννησιν οὐ ταυτόν. Vbi Ingeniti rationem quidam vertunt.

Γεννητὴς, ου, ὁ, Generator. B. ex Cic. γεννητοί, Parentes, idē B. ex Plat. ET Γεννήτωρ, ορος, ὁ, Genitor, Parens. Plato De leg. 10, γεννήτορα αὐτῶν καὶ τροφέα. Idem 9, τῶν γεννητόρων κτῆνα. ET Γεννήτειρα, ας, ἡ, Genitrix.

Γεννητὸς, ου, ὁ, Generatus, Genitus. Plato De leg. 1, cui opponitur θετὸς, Adoptiuus. ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, Inter natos è mulieribus. Naz de Ioanne Bapt. ‖ Accipitur etiā in ea signif. qua Mortalis apud Lat. Luc. Icar. καὶ πῶς ἔγωγε γεννητὸς αὐτὸς καὶ θνητὸς ὤν, ἀπιστεῖν δυναίμην τοῦ νεφαίου αὐδρί; At τὸ γεννητὸν, idem quod γένεσις, apud Phil. De mūdo. v. l. HINC Γεννητῶς, aduerb. q. d. Genitè, In modū geniti seu generati. Naz. τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον πρεσβεῖον μὴν οὐκ πρεσβύτερον, οὐ χρόνῳ εἰκῶς δὲ, (οὐ γὰρ γεννητῶς) ἀλλ' ὀκπορευόντος.

C. Ἀγέννητος, ου, ὁ, & ἡ, Non genitus, Non generatus. Naz. in orat. de Filio, οὐκ αὐ μὴ συγχωρήσαιεν εἶναι μόνον Θεοῦ τὸ ἀγέννητον εἰ καὶ πλὴν ὕλλω καὶ πλὴν ἰδέαν σωιεσταζοντες ὡς ἀγέννητα. ‖ Ἀγέννητον in actiua significatione, Nō generans. Theophrast. De caus. plant. lib. 6, ἀγέννητον τὸ ἀλμυρόν. ‖ Ἀγέννητος, Ignobilis, Ignobili loco natus. Hesych. ἀγεννήτων exponit δυγενῶν, accipiens (vt opinor) hunc genitiuū ex isto Sophoclis loco, in Trachiniis, — κἀξ ἀγεννήτων ἄρα Μῦθοι καλῶς πίπτουσιν. In hac autem significatione non declarabit priuationem, vt in duabus præcedenn.ii.

tibus, sed κακόν, meo quidē iudicio: vt sit ἀγλῴνητος quasi κακογλῴνητος, malè generatus.

2. Φιλαγλῴνητος, ν, ὁ, Cui τὸ ἀγλῴνητον placet. φιλαγλῴνητος Nazianzeno dicitur qui ἀγλῴνητον solum Dei proprium esse dicit. v. l.

C. Ἀρτιγένητος, ν, ὁ & ἡ, Modò natus. idem quod νεογνός. Luc. βρέφος ἀρτιγλῴνητον.

C. Ἀναγλυνάω, ῶ, F. ήσω, Regenero, Regigno. 1 Pet. 1, ὁ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγλυνήσας ἡμᾶς. Vnde in pass. ἀναγεγλυνημένοι σὺκ ἐκ σπορᾶς φθαρτῆς, ibidem. HINC Ἀναγλύνησις, εως, ἡ, Regeneratio, id est Baptismus. Gregor. τῶν μὲ τὸ πνεύματος ἡμῶν ἡ ἀναγλύνησις· τῶν δὲ τῆς ἀναγλυνήσεως ἡ ἀνάπλασις. Bud. Apud Philon. idem B. ἀναγλύνησιν vertit Instauratitium natalem.

C. Ἀπογλυνάω, Genero, Produco, v. l.

C. Ἐπιγλυνάω, Adgenero, Insuper genero. VNDE Ἐπιγλυνημα πικός, οῦ, ὁ, Agnatus, id est ὀπιγενιὼς, Postea natus. Bud. ex Gregorio de homine. AT quod Cicero 3 De finibus scribit, Sed in cæteris artibus quum dicitur artificiosè, posterum quodammodo & consequens putandum est: quod illi ὀπιγλυνημα πικὸν appellāt: ab ὀπιγλύνημα (id verò ab ὀπιγίνομαι) deductum est. NAM Ἐπιγλύνημα, ατος, τὸ, est Quod ad aliquam rē quasi superaccedit. vt ὀπιγλύνημα in morbo dicitur affectus ille qui ex primario affectu consequitur. Suidas verò id particularius exposuit, τὸ ἐξ ὑστέρου τῆς νεφώσεως ἀναφυόμενον, apud Polyb. δεῖ τοὺς ὀρθῶς βουλευομένους τοῖς πολέμοις, καὶ τοῖς καὶ τοῖς ἐν ταῖς ἀρρωστίαις, μηδὲν ἧττον τὴν ὀπιγλυνήσιν ποιεῖσθαι λόγον ἢ τὴν ἐξ ἀρχῆς ὑποκειμένων παθῶν.

C. Προγλυνάω, ῶ, Antè genero. VNDE Προγλυνήτωρ, ορος, ὁ, Progenitor. (eo sensu quo Ouid. vsus est) Euripid. Hippol. coron. παλαιῶν προγλυνητόρων ἐξορίζει κακόν. id est προγόνων, Maiorum.

C. Συγγλυνάω, Congenero. VNDE Συγγεννήτωρ, ορος, ὁ, q. d. Congenitor. vt συγγεννήτωρ τέκνων, Qui procreationis liberorum partem sibi vendicat. Plato De leg.

¶ Γονή, Genitura, Fœtus seu Fœtura, Proles. Il. ω, — ὅστις οἱ οὔτε γαίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γλύκε κρείων. Vbi exponitur γλύκυνσις, id est generatio. Vt autem hic periphrasticè γονὴ παίδων pro παῖδες, sic apud Eurip. γονὴ τέκνων pro τέκνα, vbi γονὴν τέκνων δίπτυχον vocat geminos filios. ¶ Γονὴ (inquit B.) Genitura, Fœtus. i. infans editus. τὸ ἔκγονον. & subiungit ex Luc. de Larona loquente, πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἀδύναται τὸ ἰσοδύξασθαι τὰς αὐτῆς γονάς. Sic certè & Eurip. Antig. γονὰς κατακτόνους morigeros natos vocat. ¶ Dicitur & de brutorum fœtura. vt apud Æsch. in Cres. μηδὲ βοσκήματα κτᾶ φύσιν γονὰς ποιεῖσθαι. Item γονὴ τῶν ὠῶν in fabulis Æsopi, Fœtura, Budæo interprete. ¶ Extenditur & ad fructus. vt in Platon. Axiocho pseudepigrapho, ἄφθονοι μὲν ὧραι παντάρπου γενῆς βρύοιεν (quæ puto ex aliquo poeta sumpta esse) id est Abundant fructuum omnis generis fœtu. ¶ Γονὴ exponitur & Genus: vt in quodam epigramm. apud Athen. 8, Πολυκράτης δὲ πάνυ γονὴ Ἀθηναῖος. Et apud Sophocl. ὃς μηδὲν ὢν γενᾶσιν, infimo genere prognatus. ¶ Γονὴ à Camer. redditur Partus in hoc Phœnissarum Euripidis loco, — φεῦ εἰς φῶς ματρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν. ¶ Item γονὴ, Natiuitas, vulg. lex. in Ἀπόλλωνος γονή. ¶ Γονὴ, Semen prolificum, Genitura. Hesiodus, Μηδ' αἰδοῖα γονὴ πεπαλαγμένος. Hippocrates autem (vt Gorr. ex Galeno annotat) γονὴν appellat non ipsum modò semen recèns emissum, vel in suis vasis contentum, sed quandiu à concepto etiam fœtu species seminis adhuc apparet, siue per abortum, siue per dissectionem. ¶ Γοναὶ ab Hippocr. vocari etiam partes naturales quæ generationi inseruiunt, tradit Galenus comm. 3 εἰς τὸ περὶ ἀρθρῶν. ¶ Γονὴ præterea nomen est pessi ad cōceptum perutilis, qui ab Ægin. describitur l. 6, cap. 24.

Γόνος (itidem vt γονὴ) exponitur γλύκυσις apud Hom. i. generatio, Od. λ, — οὐδὲ ἐκάστη Οὐ γόνον ἐξαφόρευεν. Et Od. τ, Οὐκέτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέεσσα. Sed vtrobiq; nō solùm γλύκυσιν, verùm & γλύος posse exponi scribit Eust. Atque adeo in hoc posteriore loco scribit γόνον esse quod Penelope vocauerat γλύος (quū diceret, Ἀλλ' ἐγὼ μοι πέπον γένος ὁππόθεν ἐστί) i. inquit γλυκεῖαν vel γλύκυσιν. Videtur certè Eustath. γόνον pro ipsa procreatione accēpisse in hoc versu Iliados υ, Οὔνεκά οἱ μετὰ παισὶ γεώπατος ἔσκε γόνοιο, id est, inquit, παίδων τῶν τῶ Πελασγικοῦ γένους. (nisi quis pro semine accipere malit.) at vulgò minimū natu interpr. Γόνος Qui Generatur, Fœtus, Proles, sæpe apud Homerum. Sic dicitur Achilles θεᾶς γόνος, Il. ω, Talia sunt Ζεὺς γόνος & Διὸς γόνος, alibi. Plin. quoque apud Aristot. γόνον interpr. Fœtū, de vespis. Quòd si autori breuium schol. in Hom. credimus, γόνος contrà significat τὸν γλυκὺ πεφ in hoc versu Odyss. α, — οὔπω γὰρ πω ἔον γόνον αὐτὸς ἀνέγνω. Sed Eustath. melior mihi videtur esse expositio, ἔγνω πόθεν γεγονεν. Idem verò in loco paulo antè citato, οὐ γόνον ἐξ ἀρόδυεν, dicens γόνον esse πὼν γλύκυσιν vel τὸ γλυκὺ, addit hunc vsum vocis γόνος pro loco illo facere de quo nunc agitur, οὔπω γάρ πω ἔον γόνον &c. ¶ Γόνος, (sicut & γονὴ) Semen, quod Genitura etiam dicitur. Vsus est autem Aristot. & de apibus, τὸν δὲ γόνον ὅταν ἀφῇ, ὡς τὸν ὄρνις ἐπωάζει. Ab hac autem signif. petitum existimat Bud. illud loquēdi genus, ὁ γόνῳ γεγενὼς πᾶς, (apud Demosth. & alios) qui opponitur πρὸ πάππου & εἰς πάππου.

Γονὸς autem oxytonum (pro quo γονὼς Ionica epenthesi apud poetas) γόνιμος, Fœcundus. Sed substantiuum est apud Homerū, quū dicit γονὼν ἀλωῆς, id est Fœcundum seu fertilē locū (vel solū) aut fertilissimū, vt alii interpr. Sic & γονὼν Ἀθηνάων idem dicit. Et Hesiod. Theog. γονῶν Ἑλλάδος μεδέουσα. Si autem γονὸς adiectiuum faciamus pro fœcūdo, idem mihi videtur fore huius vocis vsus qui & Latinæ Fœtus. nam vt γόνος fœtum seu fœturam significat, sic & γονὸς oxytonum significabit idem quod Fœtus, quū est adiectiuū: vt — loca fœta furentibus Austris, Virgil.

Γονοειδὴς, Genituræ similis. Γονοειδὲς ὀνομα ὠρήμα, Hippocr.

C. Γονοποιία, ας, ἡ, Fœtificatio. Aphrod. lib. 2. probl. 68.

C. Γονόρροιος, ET Γονορρύης, ν, ὁ, Qui genituræ efflūtia seu profluuio laborat, Qui seminis fluxum patitur. ET Γονορροία VEL Γονορρόα, ας, ἡ, Genituræ effluentia seu profluuium, Plin. Nimia profusio seminis, Celso. ET Γονορρυέω, ῶ, F. ήσω, Genituræ effluentia seu profluuio laboro. Vnde ἐγονόρρυησε Leuit. 15.

C. Ἄγονος, ν, ὁ καὶ ἡ, Nō natus, Cui γονὴ vel γόνος nō est, Infœcūdus, Sterilis. Il. γ, Αἴθ' ὄφελές τ' ἄγονος τ' ἔμεν ἠὲ γυναῖκα τὴν ἀπολέσθαι. Vbi Eust. exp. μὴ γλυκυθείς, vel μὴ γλυκῶν. Eurip. Phœn. de Œdipo, Ὃν κὴ φρεῖν εἰς φῶς ματρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν Ἄγονον. Aristot. ἅμα κὴ ἄγονοι ὅσοι, ὥσπερ αὐ κὴ ἄβιος στερηθῶσι. Pro quo Plin. Pubescit homo solus: quod nisi contingat, sterilis in gignēdo est. Luc. ἄγονος κὴ στεῖρα. Est enim ἄγονος hîc oppositum τῷ γόνιμος. quo modo & semē quod in γονορροίᾳ effluit, ἄγονον ab Aretæo dicitur. Interdum additur ei & genit. vt apud Theophr. ἄγονον ὕδωρ τῆς φυτῆς. Et apud Aristot. ἄγονος ὕδατος ὁμίχλη, Quæ aquam generare nequit. Sic apud Philon. ἔρημον καὶ καρπῶν ἀγονωτάτω. Et apud Plat. Axiocho metaphoricè βίος ἄγονος κακῶν. Apud Soph. verò Œd. tyr. πόνοισί τε ἀγόνοις γωναικῶν schol. exp. κακεγόνοις. Ἄγονοι καὶ dicūtur quæ vita functis prolibantur, vt quorū esse sterilitas agnoscatur propria. Cœl. lib. 10 cap. 3. VNDE Ἀγονία, ας, ἡ, Sterilitas, Infœcūditas. vt γῆς ἀγονία. i. ἀγλυνησία, στίρωσις, ἀφορία. ET Ἀγονέω, ῶ, F. ήσω, Sterilis & infœcundus sum.

c. 2. Ἄγονος μόχθος exponitur ab Hesych. Mulus seu Mula, forsan à sterilitate, cui hoc animal obnoxium est.

C. Ἀμφίγονοι, ὑός, Priuignus. ὁ ἐκ τῆς πρότερας γυναικὸς, inquit Hesych. Qui ex priore est vxore. Idē & Etymol. scribit.

C. Ἀμφίγονοι, ων, οἱ, Duabus matribus geniti. Sonat ad verbū, Quorū diuersa est genitura, vel Diuerso semine geniti. Hesych exponit ἑπερόγονοι. Apud Varinū explicatur ἑπερομήτορες.

C. Ἀπόγονος, ν, ὁ, Ortus, Oriūdus, seu Nepos, Posterus, B. Herodot. πέμπτος ἀπόγονος αὐτοῦ, vbi Valla Atnepos Isocr. Euag. πόνων τῶν ἀπόγονος; quibus ort⁹ maioribus: Pauf. Messi. Θεοπόμπου δὲ Δείσων ἀπόγονος ἐόδεμος. Idem, ἀπόγονος πέμπτος, Abnepos, vt πρόγονος πέμπτος, Abauus. B. Et βίπος ἀπόγονος, Pronepos. Idem B. ex Pauf. Adiectiuè etiū capitur, & ad res inanimatas transfertur. vt ἀπόγονα τῶν τῶν δείπνων, hæc è conuiuiis oriūtur. Sic apud Luc. οὔπω ἀπόγονόν ἐστι. Apud Hipp. verò Ἀπόγονα (vt Gal. annot.) sunt qui exponant γόνιμα, nonnulli ἄγονα. AT Ἀπογονὴ, ῆς, ἡ, Posteritas. B. ex Pand. Græc.

C. Ἀρίστογονος, ν, ὁ, Optimæ prolis parēs. v. l. ex Nōno. secundū quū signif. tamē scribēdū potius videtur ἀριστογόνος,

C. Ἀρρενογόνος, ν, ὁ, ἡ, Masculos procreans, Mares generās. Dioscor. lib. 3, c. 140 de phyllo, λέγεται δὲ τὸ ἀρρενογόνον πόθεν ἀρρενοποιεῖν. quod Plin. lib. 26, cap. vlt. Arsenogonon vocat, & addit, Huius potu mares generari perhibētur. VNDE Ἀρρενογονία ας, ἡ, Masculorum generatio seu procreatio.

C. Ἀρτίγονος, ν, ὁ καὶ ἡ, Modò genitus, Modò natus. Oppian. De venat. lib. 3, de Ioue ἀρτίγονόν μιν ἔοντα Ἀγαμέμνη γλυκερῶ ἀμειλίκτοιο.

C. Ἀρχαίγονος, Antiquus. πρώτω καὶ ἀρχαίγονον αἰτίαν, Bud. Cōm. ex Aristot. interpr. Principem causam & primordialem. VNDE Ἀρχαιγονία, ας, ἡ, Antiquitas. Bas. sæpe. B. DICITVR ET Ἀρχεγόνος pro eodem, vt videtur, vt ἀρχεγόνος ὠκεανὸς πάντων dicto⁹ est quasi ex eo omnia orta sint. Sic Gregor. in 1 πρὸς Τ. Ἰ. ὃ dixit ἀρχεγόνον ὕλαν, primordialem, primariam, ex qua omnia genita sunt. Bud. C. pag. 134.

C. Αὐτόγονος, ν, ὁ καὶ ἡ, Ipse per se genitus, Ipse à se ortum habens. Idem quod αὐτογλυής, & αὐτοφυής. Nonn. de Dei filio, quatenus homo. Idem αὐτόγονον πνεῦμα Spiritum sanctum vocat. quē Greg. quoque οὐ γλυκὺς à Patre procedere dicit.

C. Δεκαγονία, ας, ἡ, Generatio ad decimū vsq; gradum. Luc.

C. Δίγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Geminus. seu Bis genitus. Bacchi epitheton in Epigr. At δίγονος μᾶθλης metaphoricè à Soph. dicitur pro διπλοῦς, vel δ ἰσοῖ χρόμασι κεχωσμένος, vt Hesych. exponit. secundum quam expositionem posteriorem δίχαμος legisse videtur. ET Διγονία, ας, ἡ, Partus geminus, seu Partus geminatio vel iteratio.

C. Διπλογονέω, ῶ, F. ήσω, Bina pario. seu Bis pario.

C. Ἐγγονος, ου, ὁ, Nepos. ὁ υἱὸς υἱοῦ. Hesych. Vt Orpheus & Musæus à Plat. De rep. 2 dicuntur σπλῶνς τε καὶ μουσῶν ἔγγονοι. Herod. lib. 5. σὺν παῖς θυγατεσσὶ καὶ τῆς ἐγγόνοις, Cum liberis nepotibusque suis. vt Polit. vertit. ET Ἐγγόνη, ης, ἡ, Neptis. VNDE Διεγγονος, ου, ὁ, Atnepos. ET Διεγγόνη, ης, ἡ, Atneptis. ITEM Τριέγγονος, ου, ὁ, Trinepos. ET Τριεγγόνη, ης, ἡ, Trineptis.

Ἐγγονοῦ, ου, τὸ, Fœtus, Fœtura, B. ex Synes. ἀποτίκτω φωτὸς ἔγγονον.

C. Ἔκγονος, ν, ὁ, Idē quod ἀπόγονος. apud Antiphōt. μίμνωθε τοίνυν ὦ ἄνδρες τῆς τοιαύτης ζωτῆς, κὴ οἷον ἀνδρῶν ἔκγονοι ἔστε. alibi ἀπόγονοι dixit B. Et Plato Tim. πῆ μὲν ἔμπροσθεν καὶ ἄνωθεν γενέας τε καὶ γοιέων τοιόγονος, πῆ δὲ εἰς τὰ κάτωθεν ἐκ γόνου τε καὶ πᾶσας ἐκγόνων. i. Liberos. B. Idem Pl. Ep. 7, οὐκ ἄμεινον αὐτοῖς καὶ παισὶ, τοῦ δόντος τε ἐκγόνοις. Apud eundē in Tim. ἐκ γόνου θεῶν. Cic. vertit Progeniem deorum. Ibid. pro verbis illis, καὶ τοῦτο ὅσοι ἰσοῦν ἀδελφοὶ λεγόμενοι αὐτῶν, ἔτι δὲ τοῖς τούτων ἀνόμοις ἐκγόνοις, idē Cic. vertit, Reliquos quos fratres inter se agnatosque vlurpare atque appellare solemus, & eorum (vt vtamur veteri verbo) prosapiā. Isocr. Euag. Αἰακὸς ὁ Διὸς ἔκγονος. Adiectiuè etiam capitur: vt apud Plat. De rep. ἔκγονοι χώρας πραχείας, Oriundi regione aspera. Apud eundem, ἔκγονος δεινίας ὀρφίας. vt & ἔκγονον ἀδικίας ἴβεν idem dixit. Et ἔκγονος παιδείας pro Disciplinis imbutus, & literarum quasi alumnus, apud eundem.

C. Ἐπίγονος, ν, ὁ, Post natus. B, ex Plat. De leg. 5. Poll. εἰ δὲ καὶ ἐκ διαφόρων τινὲς μητέρων ἦεν, ὀπίγονος αὖ ὁ δεύτερος τῷ πρεσβύτερῳ ὀνομάζοιτο, Ex secundis nuptiis natus. AT Ἐπιγονὴ, ῆς, ἡ, Instauratio generis, Subsidium generis. Luc. de diluuio & arca, Ζώπυρον τὸ αὐθρωπίνωσαι μαπὶς διαφυλάττον εἰς ὀπιγονὴν κακίας μείζονος. i. παλιγγενεσίαν, secundam generationem, B. Plu. ὀπιγονὴν λαμβάνει κὴ τὸν ἀπόσπασμόν.

C. Εὔγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fœcundus. Ad generandū & procreandū habilis. VNDE Εὐγονία, ας, ἡ, Fœcunditas. Xen. pol. Lac. τῶν συμφέρον τῇ εὐγονίᾳ νόμων. ET Εὐγονέω, ῶ, F. ήσω. Theophr. De c. pl. l. 1, θέρματα γὰρ ἀπεκύησαν καὶ εὐγονοῦσι, πάλιν ὁρμᾷ τοὺς κύτοι, Quum partus primi bene successerint & facultas adhuc fœtificandi superfit. Gaza.

C. Θεογονία, ας, ἡ, Deorum generatio, Deorum ortus.

C. Θηλυγόνος, ου, ὁ κὴ ἡ, Fœminam procreans, vt θηλυγόνα ζῶα & θηλυτοκος ωωῆ, apud Aristot. θηλυγόνον à Diosc. dicitur phylli species quadam, quod faciat θηλυτοκεῖν. De quo Plinius, Thelygoni potu fœminam concipi narrant. ET Θηλυγονία, ας, ἡ, Fœminarum procreatio. Item Cognatio, id est propinquitas, à matre.

Herodian. 2, Ἀφρικαοῦ ἔκγονος κὴ θηλυγενίαν. Bud.

C. Ὀλιγόγονος, ν, ὁ καὶ ἡ, Paucos generans aut procreans, Infœcūdus. Aristot. τὰ ὀλιγόγονα πάντα ὀλιγόγονα ὄντα. Pro quo Plin. Pennatorum infœcunda sunt quæ aduncos habent vngues. Videtur potius scribendum ὀλιγόγονος.

C. Ὁμόγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Germanus. Plato 8 De leg. ἐὰν ὁμόγονος τὸν ὁμόγονον πρόσῃ. Bud. Idem valet ὁμόγνιος. At ὁμόγονα, τὰ, Quæ eiusdem sunt generis, ὁμογενῆ.

C. Ὀψίγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Serò genitus. Philo De mundo, ἀλλὰ καὶ ὀψίγονον φανεῖται [τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος] τοῖς βουλομένοις ἐρεύνᾶν τὰ τῆς φύσεως. Vbi Bud. Serò genitos homines apparebit. ¶ Ὀψίγονοι dicuntur etiam Posteri, Qui serò, i. lōgo post tempore nascuntur. οἱ ὀψὲ εἰς τὸ μέλλοντι ἐσόμενοι, seu ὀπιγόνοι, vt Eust. exponit Od. α, ἀλλ' ἄμμιν ἔασ' ἵνα τις καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ. Vnde & Ὀψίγονον, ν, τὸ, pro posteritate capitur.

C. Πολύγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, (forsan malè pro πολυγόνος) Fœcūd⁹. Oppian. lib. 3 De venat. Ἐξοχα γὰρ πάντων φύλον, ὅσ' ἄπλετος ἔτρεφεν αἶα, Πολύγονον πελέθη. Herod. lib. 8, ὡς εἶνόν τι μάλιστα πολύγονον χρεὼν γενέσθαι. ¶ Πολύγονοι etiam herba est de qua Diosc. l. 4, c. 4, & Plinius l. 27, c. 12. quam Latini Sanguinariam vocant seu Sanguinalem. Marcellus piricus Timiariam etiam & Verbenam. Sic dicta (vt Plin. loco citato scribit) à quibusdam ob multitudinem seminis: vt autem Scribonius Largus vult, quia multa est & vbique nascitur. ET Πολυγονοειδὲς, Polygonoides, quo nomine clematidem Ægyptiam vocari scribunt Plin. & Diosc. HINC Πολυγονία, ας, ἡ, Fœcunditas. Bud. ex Areop.

C. Πρόγονος, ν, ὁ, Progenitor. idem quod πρόπαππος, vt Bud. ex Plat. 10 De leg. p. 346, adiert. πρόγονος τὸ πάππος Abauus, eidem Bud. πρόγονος πάππος, id est Auus, Plat. Itē Autor gentis alicuius πρόγονος dicitur. vt apud Isoc. τῶν δὲ γένους τῶν τοῦ κτίσαντος πρόγονος ὁ Αἰακὸς, εἰ τῶν Διὸς ἔκγονος. Πρόγονοι in plurali dicuntur οἱ αὐτόπρω, Maiores, Prædecessores, vt vulgò vocant. Thucyd lib. 2, μεγίστην δ' ἔχει αἰσθόμενοι τοῖς τε προγόνοις καὶ ἡμῖν αὐτοῖς, Et maiorib⁹ & nobis ipsis. Herodian. l. 2, ἀπὸ προγόνων αὔξαν. Synes. ἐκ προγόνων λαμπρότατος ὤν. Metaphoricè verò πρόγονοι dicitur pro ἀρχαῖοι. vt apud Soph. Aiace, Ἰὼ πόνοι πρόγονοι πόνων. Et apud Aristid. πρόγονοι κοινοῦ βίου πᾶσιν αἰθεσίοις. ¶ Πρόγονος adiectiuè etiam capitur. vt πρόγονοι γλῶσσαι, Auitum gen⁹. VNDE Προγονικὸς, ου, ὁ, Auitus. Philo De vita M. lib. 1, συγγενικὴν καὶ προγονικὴν ἐξήλωσε παιδείαν, gentilem maiorumq; suorum disciplinam. Herod. lib. 7, πατρῴων τε καὶ προγονικῶν οὐσῶν, Patrimonio atq; auitis bonis. Plur. Alex. ἔλαν τὴν πόλιν προγονικὴν ἀπ' Αἰακιδῶν.

Πρόγονος, ου, ὁ, Priuignus, ὁ πρὸ τοῦ γάμου τῆς μητρὸς ἐκ προτέρου γλυκυθείς. Cuius loci adespoton exemplum Bud. affert, ὁ πρόγονός τε καὶ εἰς πάππος Ἰσοκράτης γλυκὺ ὄμβρος. VNDE Προγόνη, ης, ἡ, Priuigna. Theoph. in Instit. ciuil.

C. Πρωτόγονος, ν, ὁ, Primigenius, Primigenus, Primitiuus: vt Cicero, Lucr. & Colum. loquuntur. Il. ψ, Ἀρνῶν πρωτόγονον ῥέξειν κλειτὸν ἑκατόμβῃ. Metaphoricè verò Naz. dixit πρωτόγονος ὁπλή.

C. Σύγγονος, ν, ὁ, Cognatus. idem quod συγγενής. Item, Germanus, Hesychio. Eurip. Hipp. cor. ὦ πατὸς ἐμοῦ δύσνους ἀεὶ, μιαιφόνων τε συγγόνων.

C. Τελεσιγόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Perfectū pariens. VNDE Τελεσιγονία, ας, ἡ, Perfecta generatio. AT Τελεσίγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Perfectè generatus, Vitalis. ITEM Τελεσίγονα, Perfecti fœtus.

C. Τελεσιγόνος, ν, ὁ καὶ ἡ, Fœtum perficiens, Prolificus.

C. Τριγονία, ας, ἡ, Tertium genus, vt nepos. B. ex Dem. κὴ Θεόκρ. Strabo, l. 4, πάντων δὲ οὐδὲ εἷς πωποτε γένεται μὴ διὰ τριγονίας ἐκ πολλῆς χρόνου, nisi pronepos hominis ciuis, B. Herodian. l. 1, καὶ ἐκ τῆς τριγονίας ἔσπερα τὴν καὶ ἀπὸ βίδιον Ῥωμαίων, tertióque iam gradu imperium nobilitatémque complectentem.

Τριγονέω, ῶ, F. ήσω, Tertiò genero vel pario, Bud. Theophr. De caus. plant. l. 1, cap. 9, πῆ γὰρ σημειοῦται τοῖς πολὺ ὀκπλείοσιν, ὡς ὅσῳ κὴ τὸ ζῶα. καὶ γὰρ τοῦτο τε γονήσαντα σωτεξομεωοῦσιν. Vbi Gaza, Post tertium partum similitudinem perfectè repræsentare incipiunt. Alii contrà, Hæc enim in tertia sobole sunt dissimilia volunt enim in ἀξιωοῦσθαι esse ὁμοιώσεως ἔπεσιν. Pro cuius interpr. confirmatione Virgilianum illud citant Georg. 1, Semina vidi equidē

Γόνιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Genitalis, Prolificus, Fœtificus. Plato De leg. γόνιμος θεομόσης. Apud Theophr. autem γόνιμος ὑγρότης, Prolificus humor, vel fructificus, Bud. interpr. Plin. autem fœtificum humorem dixit. In Epigr. γονίμη φλέψ, Genitalis vena, pro membro virili. Sic μόριον αἰδοῖος γόνιμον, Plut. De fort. Rom. Et γόνιμον πῦρ, quidam poeta apud eundē Pl. de facibus nuptialibus. ¶ Γόνιμος, Fœcūdus, Fertilis. Philo De vita Mos. lib. 1, γῆ πεδιάδα καὶ βαθεῖαν καὶ πᾶσι πάντα γονιμωτάτη. Et γόνιμος τῷ σώματι, ex Plu. Itē metaph. apud Aristoph. γόνιμος πιστής. Sic & apud Aristidem pro eo qui est fœcundo ingenio, vt Bud. interp. 105, ὡς γόνιμος καὶ εὐγνωμοματικός. Idem, τῷ γονίμῳ τῆς ψυχῆς χρῆται. Interdum cum genit. (sicut & Lat. Fœcundus & Fertilis) vt Aristot. De mundo, νέφος ὅτι πάχος γόνιμον ὕδατος, Nubes est crassamentum fœcūdum aquæ (q̃ tamen redditur etiam, Vim habens gignendæ aquæ) Tal e est γόνιμος χρᾶς.

Γονεύς, έως, ὁ, Genitor, Pater. At γονεῖς, Pater & mater, Parētes (licet in vulgatis lexicis γονεὺς quoque reddatur Parēs, Pater & mater) Hesiod. Τίκτουσι δὲ γυναῖκες ἐοικότα πάντα γονεῦσιν. Aristoph. Nubib. καὶ μὴ φθεῖρε τοὺς γονέας κακοεργεῖν. Plut. De frat. charit. ὑφ' οὗ δὲ αὖ τις φαραγγεύσῃ θεραπεύειν γονεῖς.

Γονεύω, Fœtifico, Gigno, item Concipio. Bud. ex Theophr. De caus. plant. lib. 1, καὶ τὰ δένδρα φαραρεθέντων τῶν φυόντων καρπῶν, γονεύει πάλιν ἕτερος. Idem De caus. lib. 3, γονεύειν τὸν εἰς νέωτα καρπόν. ET Γονεία, Fœtificatio.

¶ Γνήσιος (quod dici puto quasi γονήσιος) Originem habens legitimam, & minimè spurius. Propriè enim γνήσιοι παῖδας dici puto τοὺς γόνῳ γεγονότας παῖδας, vt Demosthenem loqui dictum est. Vide suprà ex Hom. οὓς γνήσιοι ὀξ ἀλόχων in Γαμβρός. Sed tamē γνήσιοι παῖδας quidam annot. vocatos eos quoque qui legitima adoptione filii essent. Dicitur & γνὴ γνησία à Xenoph. Vxor legitima, ad differentiam concubinæ. ¶ Γνήσιος exponitur & Germanus. Quò pertinet quod scribit Strabo, Germanos à Romanis vocatos esse quasi γνήσιοι Γαλάται. (vide locū apud Bud. pag. 998) Sic γνήσιος ἀστός, Aristot. Aquila germana, Vera aquila & incorruptæ originis, Bud. Exponitur γνήσιος alicubi etiam Non adulterinus, Non fucatus. Apud Lucianum autem γνήσιος cum genit. γνήσιος τῆς φιλοσοφίας, exponitur Proprius philosophiæ. vbi tamen alii vocem Germanus retinē. Sed & Genuinus, quod ὦ γνήσιος ad verbum respondet alicubi in eius interpr. locum habet. ET Γνησιότης, quæ dicitur de eo qui legitimus sit & germanus. ET Γνησίως, Germanè, Legitimè, Non adulterinè.

ΓΕΜΩ, Plenus sum, Onustus sum. Xen. de nauis oneraria, γέμει φορτίων ὅσα ναῦκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται. Et hanc quidem propriam esse significatione existimo. sequendo eos qui γόμος hinc deriuātur: de aliis tamen multis dici γέμειν, ostendent quæ sequuntur exempla. Idem Xen. Anab. 4, οἱ δὲ κατέβησαν ἐς κώμας πολλῶν ἀγαθῶν γεμούσας. Plato, θυμιαμάτων γέμουσαι καὶ μύρων καὶ στεφάνων. Idē in Apol. Ἀναξαγόρου βιβλία γέμει πύρων τῶν λόγων. Dicitur & de rebus animi, vt apud Plutar. de exercitu Pompeii in Pharsalia, ταῖς ἐλπίσι διεφθαρμένοι, καὶ γέμοντες αὐτῶν θράσους. Sed & πολλῶν ἁμαρτημάτων γέμοντες dixit Isocrates. ET Καθαγέμω, Idem.

Γέμος, Plenitudo, in v. l. ex Plinio & Columella. Hesych. γέμισμα, πλήρωμα.

Γεμίζω, Impleo. Item, Onus impono. Iohān. 2, γεμίσατε πάντες ὑδρίας ὕδατος, Implete hydrias aqua. Eadem significatione & in aliquot aliis Euang. locis. HINC Γεμισμα, q.d. Impletio vel potius Implementum. ET comp. Ἀπογεμίζω exponitur γεμίζω.

¶ Γόμος, ου, ὁ, Onus nauis, Merces quæ sunt in naui. Pollux enim τὰ ἐν πλέμφα τῇ ναυσὶ cum aliis nomin. tum hoc appellari dicit. Athen. lib. 5, ἐῶ δὲ ἡ ναῦς τῶν μὴ καθαρθῇ εἰκοσόρος, τεπαρόδος δὲ μὴ κατωπάτω ἔχων δοῦ τὸν γόμον. HINC Γομόω, ῶ, Onero, in v. l.

ΓΕΝΥΣ, υος, ἡ, Mentum. Eurip. Phœnissis, ἐπὶ δὲ πέκων ῥοῖς ἐμῷ σκιάζεται. Et apud Theocr. canities τὶς ῥοῦν ἕρπει. ¶ Aristot. autē superiorē σαγόνα (i. maxillam seu malam) nominat ῥοῦν, inferiorē autem, ῥόω. In Physiognom. tamen legitur ἡ ἄνω καὶ κάτω ῥοῦς, vt annotat Camer. Sed & τῶν κάτωθεν ῥόων ad differentiam alibi dicit, vt quum scribit, κινεῖ δὲ πάντα τὰ ζῶα τῶν κάτωθεν ῥόων. Ex Ægineta item ἡ κάτω ῥοῦς pro maxilla affertur: & rursum ex Aristotele De animal. l. 3, ἢ συμβάλλουσιν αἱ ῥόες pro Qua maxillæ cum faucibus coeunt. Apoll. Arg. 2, καὶ ῥόες κύπτον, Maxillæ, seu (vt alii) mandibulæ. Xen. ῥόων lepori etiam tribuit, recubat enim lepus (vt ille scribit) ἐπ' ἄκροις τοῖς πόδας τῶν ῥόων καταθείς.

Γένυς, Acies, vt acies gladii. Epigr. 6, καὶ ξιφέων ἐξεκόλαψε γένυς. Sed & Securis seu Bipennis, & Gladius, hoc nomine significantur, teste Hesych. Sic παλαιγένων γενύων apud Soph. Electra de bipenni intelligitur. Suspicor autem hanc esse huius metaphoræ rationem (nec enim dubito quin præcedat altera signif. propriaq; dici debeat) quòd vt γένυες, id est maxillæ, mandendo absumunt & profligant, ita & ferrum ictus inferendo.

C. Οξύῤῥυς, Id quod infra labra in maxilla inferiore eminet: vt interpr. Cam. ex Polluce addens & γένυν ab eo vocari.

C. Χαλκόῤῥυς ἄγκυρα, Ærata anchora. q.d. Æreas malas habens. Sic & Χαλκογένεια ἔμβολα ex Epigr. Rostra æreas malas seu maxillas habentia, pro rostris æratis.

¶ Γένειον, ου, τὸ, Mentum. Od. λ, v. 582, de Tantalo, Ἐσάτ' ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ φορέσκετο ἀεῤῥυείων. Xen. Symp. ὡς ἂν αὐτὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσῃς. Plut. in Camillo, ἥψατο τοῦ γενείου καὶ κατῆρε τὸν ὑπήνιον. ¶ Γένειον alicubi exponitur & γνάθος Maxilla, Mala. HINC Διγένειος, Qui mento est bipartito. Bud. ex Gaza. ET Λειογένειος, Læue mentum habens. Quem λειογένειον à Tibullo ita describi puto, iuuenis cui læuia fulgent Ora, nec amplexus aspera barba terit. Hāc enim veram esse huius vocis signif. apud Herodotum arbitror, in Terpsich. ἄνδρας λειογενείους vocantem. Quod autem quidam interpr. λειογένειος cum cuiternis & mollis est barba, vel qui est in prima lanugine, minimè probo. ET Μακρογένειος, Qui longo est mento. Bud. ET Οξυγένειος, Qui acuto est mento, Idem. ET Προγένειος, Cui mentum prominet. Aliam tamē interpr. vide post Γένειον significans barbam. ET Χαλκογένειος vide paulo antè in Γένυς. HINC quoque verbum Ὑποῤῥυεάζω, Mentum prehendo eius quem rogo. (vide Hesych.) At Bud. in hoc Synesii loco de Vlysse & Cyclope, ὁ δ' ὑπῤῥυεάσας, ὦ Οὖτι, ἔφη, ἔοικας ὦν δῤῥωμένων ἀνθρώπων εἶ, interpretatur ῥωσάσας, Mentum eius demulcens, vel erigens, & vellicans, vt fieri solet. SED ET Γενύσιον hinc deriuatur, quod ex Polluce exponitur, Lorum circa mentum equorum.

Γένυον, Barba. Il. θ, v. 371, Ἡ οἱ γραῖαι ἔκυσε, καὶ ἔλλαβε χερὶ γενείου. Il. χ, v. 74, Ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένυον Αἰδῶ τ' αἰδοῖα κύνες καὶ δῤῥοιο γέροντος. Vbi tamen pro mento accipere videtur Eustath. quippe qui hunc in locum ex Ælio Dionysio annotet, γένυα esse pilos, at γένυον locum in quo illi sunt. Sed & Odyss. π, Κυάνεαι δ' ἐγένοντο θεριεράδες (siue ῥυσάδες) ἀμφὶ γένυον, vulgò interpretantur barbam, vbi malim reddere mentum. Dicitur autem & de brutis, vnde λεῖος ἀγένυος, item πόρδαλις ἀγένυος. Sic Lucian. quoque γένυον leonis dixit in Cynico, sicut πάχυα in Philopsf. Cæterùm obseruandum est γένυα plur. numero sæpe inueniri pro γένυον singul. id est barba. Pausan. Eliac. 1, ἔστι δὲ ἄγαλμα Διὸς οὐκ ἔχον πωγένεια οὐδ' αὐτό. Plut. in Phoc. ῥυείων ἀψάμενος. Idem in Cic. τῇ ἀριστερᾷ τοῦ ῥυείων ἀπτόμενος. Idem, καὶ ὡς ξύρεσθαι μέλλων κατίβρεχε τὰ ῥυεια. Sic & alibi passim.

C. Ἀγένειος, ου, ὁ, Imberbis. vt πόρριχται ἀγένειοι, Lysias. Et τὸ ἀγένειον q.d. Barbæ carentia. vnde illud, εἰς τὸ ἀγένειον ἐπεκώφη, Scommate impetitus de eo quòd barba careret. ET Ἀγενείως, aduerb. q.d. Imberbiter. Philostr. in Phauorino, ἀῤῥυείως δὲ τὸ προσωπον εἶχεν.

C. Ἀρτιγένειος, Qui nudiustertius barbam emittere cœpit. Et Ἀρτιγένειος χνοῦς in Epigr. q. d. Lanugo barbæ nuper enatæ.

C. Βαθυγένειος, q.d. Profundam barbam habens.

C. Εὐγένειος, Pulchram barbam habens. Et simpliciter Barbatus. Item Villosus in v. l. ET Ἡῦγένειος idem, dissoluta particula αὖ. dicitur autem leo ἡῦγένειος ab Homero, vt antea dictum fuit: item pardalis.

C. Ἡμιῤῥυεος, Semibarbatus, in v. l.

C. Κακογένειος, (q.d. Malè barbatus) Qui est tenui barba. Cam.

C. Μαδησιγένειος, Qui est fluxa & rara barba. Cam.

C. Μοῦσγένειος, Raram habens barbam, Hesych. In v. l. μοῦσγένειος.

C. Προγένειος, Promissam habens barbam. in vulg. lex. Sic autem & Hesychio φοῦσγένειος est ὀῤῥυέος. ¶ Crediderim tamen alteram expositionem huius vocis, de eo videlicet cui mentum prominet, huic Theocriti loco conuenire, Idyll. 3, Ἦ ῥά γέ πι σμὸς καταφαίομαι ἐγγύθεν ἤδη, Νύμφα, καὶ φοῦγρις; B

Γενειήτης, ου, ὁ, Barbatus. Luc. οἱ δ' οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἰδόντες, ῥυειήτην μὲν τὸν Δία ἀναπλάττουσι, πῶδα δ' ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπωλωπῆ. Et ῥυειητῶν πρόσωπον in Epigr.

Γενειάω, ῶ, Γ. ἄω, Barbatus sum, Barbam gesto. Aristot. Τοῖς δὲ μὴ ῥυειῶν, ἀλλ' ὀνυχίας διαπελεῖν ἐνῆν. Et Theocr. εἰς αἰδῶ ῥυειῶν. Opponitur autem ἀῤῥυέος huic γενειῶν.

Γενειάζω, idem quod γενειάω, vel proximè sequens γενειάσκω. Od. σ, Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ πᾶδα γενειήσαντα ἴδηαι. vbi Eust. dicit incertum esse an huius ῥυειήσαντα præsens sit γενειάω, an huius deriuatiuum ῥυειάζω.

Γενειάσκω, Barbam emittere incipio. vt Xenoph. Pæd. 4, πᾶς ἀρτιῤῥυειάσκων, Cui prima lanugo erūpit: qui Virgiliano hoc versu describitur, Ora puer prima signans intonsa iuuenta. ET Ὑποῤῥυειάσκειν, quod quidam exponunt τὸ ἀρτιπαλῆ ἐιθῆν τὸ ῥυειον.

Γενειά, άδος, ἡ, Lanugo prima qua genæ vestiuntur, Barba prima. Interdum & generaliter pro barba. Theocr. Τοῖς δ' ἰῶ ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο ῥυειάς. Nazianz. σὺ φοῦ τῆς δ' ἰῶ ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο ῥυειάς. Soph. Trach. δασκίου γενειάδος διδάσκεις τοὺς γέροντας. Soph. Trach. δασκίου γενειάδος, Densæ barbæ. ¶ Et ῥυειάδες Pili ipsius barbæ: vt Κυάνεαι δ' ἐῤῥύοντο ῥυειάδες ἀμφὶ ῥύσιον. Od. π. Sed hic legitur & ἐθειεράδες, quum tamen alioqui ἐθειεράδες sint pili capitis. ¶ Γενειὰς exponitur & Mentum. D

ΓΕΡΑΣ, ατος, αος & ως, Præmium, Munus, Honorariū, Honor. γέρας & ἀγέρασος in vno eodémque loco ponuntur ab Hom. Il. α, Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτὰρ ἐποιμάσατ' οὖρα μὴ οἶος Ἀχαιῶν ἀγέρασος ἔω. vbi dicitur de præmio quod ex manubiis capitur, sicut & alibi sæpe. Frequens autem est apud eundem poetam, τὰ γὰρ γέρας ὅστις θανόντων, pro honore quo muneramur mortuos. Quidam simpliciter honorem, alius honorarium interpr. non nulli & officiosum honorem. Thucyd. 1, πρότερον δ' ἢ ἐπὶ ὅσῃ ῥητὰς γέρασι τοῖς καὶ ἔστι λέγω. Ibidem, διδόντες γέρα τὰ νομιζόμενα. Et γεῶν ἄπτομαι ex eodem Thuc. Plut. Cam. γεῶ ἔτυχεν ἄλλων. E

C. Γερασφόρος, Præmium vel præmia ferens seu capiens. ὁ τὰς τιμὰς φέρων, Hesych.

Γεράσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Honoratus, Nic. Ther. Honore & præmio dignus. Et Honorificus. γεράσμια ἱερά, Orph. ¶ Γεράσμιος pro senili ex Eurip. affertur. F

Γεραρός, Honorandus, Venerādus, Augustus. Il. γ, Καλὸν δ' οὔτω ἐγὼν οὔτω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, Οὐδ' οὔτω γεραρόν. Βασιλῆϊ γὰρ αὐδρὶ ἔοικε. Ibidem, Ἄμφω δ' ἐζόμενα, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.

Γεραίρω, Præmio dono [aliquē,] Muneror honoris causa, Orno. Od. ξ, οὔτι με θεῶν ἐόντ' ἀγαθοῖσι γεραίρεις. Ibidem, Νῶϊν δ' Ὀδυσσῆα δίωνυσέεσσι γεραιρεν Xenophon Pæd. 8, θυσίαις καὶ δώροις καὶ ἀρχαῖς καὶ ἑδραις καὶ πόσεσι τιμαῖς ἐγέραιρεν. ET Ἐπιγεραίρω, Insuper muneror, vel Honore afficio, ex Xen. G

Γεράζω, Præmio dono, vel Honoro. VNDE Ἀγέρασος Præmio carens, in loco Homeri modò citato. Volunt autem gramm. vel à γέρας esse vel à γεράζω: sed deducēdo à γέρας, ἀγέρασος esset pro ἀγέρασπος.

¶ Γεραιός, Senex vir, Homero sæpe. Et Γεραιά, Senex mulier, Anus, apud eundem. vnde compar. γεραίτερος, superlat. γεραίτατος, pro γεραιότερος & γεραιότατος. Vtuntur autē τοῦ γεραίτερος Aristoph. & Xen. ¶ Γεραιός, Senilis, vt γεραιὰ χεὶρ Euripides. ET Γεραιός, Senex, Honoratus, ex Epigramm. H

Γέρων, οντος, ὁ, idem quod γεραιός, Senex vir. Od. η, Ταῦτα μὲν οὔτω δὴ τελέω γέρων ὡς σὺ κελεύεις. Plato Pol. 2, καὶ γέροισι καὶ γεωσὶ καὶ θρεσβυτέροις γιγνώσκοις. Et de rebus inanimis, vt γέρων χαλκὸς & γέρων θεσμὸς in vulg. l. ¶ Γέροντες, Senatores, Curia Laced. constans ex senat. XXIIII, Paus. 66. vel ex XXVIII. Vide Plut. Lyc. 13 & 17. 18. Et in Agesi. 196. Herodot. quoque numerū XXVIII ponit, in Erat. καὶ παρίζειν βουλεύοισι τοῖσι γέροισι, ἐοῦσι δυῶν δέοισι τεσσεράκοντα. Cæterùm variè ridiculus est in variis huius nominis etymis autor Etym. quū vicina & rationi maximè consentanea sit hæc vna, à γέρας, ob honorem qui senectuti defertur. Nec enim Plutarcho assentiri possum contrà γέρας à γέρων deducenti, pag. 570.

C. Γεροντοφρῶν, ου, ὁ, Qui senem instituit, seu erudit. VNDE Γεροντοφρονεῖν καὶ παιδεύειν πάλιν, Aristoph. Instituere & mores seniles formare, Bud. & Plut. in Polit. præcept. 585, τοὺς χαίρειν ἑαυτῶν γεροντοφρονῶν, componens se ad gratiam populi aucupandam, Bud.

C. Γεροντοδιδάσκαλος, ου, ὁ, Senis vel senum præceptor. Apud Plat. Euthyd. Qui docet senes discipulos. Et Varronis satyra hoc nomine, apud Nonium in Lautus.

C. Γεροντοκομεῖον, ου, τὸ, Locus in quo curantur senes, seu cura senum geritur. In vulgatis lexicis, In quo senes tractantur.

C. Τριγέρων, q.d. Trisenex. in Epigr. de Nestore qui tres ætates seu tria sæcula vixerat. q.d. Trisæcularis. Athen. 172, Νέστορ ὁ τριγέρων. C

C. Τυφογέρων, Fastosus senex. Aristoph.

C. Ὠμογέρων, Cui cruda & viridis senectus. Vel (vt alii) Cui licet seni caput non est canum. Hom. Il. ψ.

Γερόντιος, Senilis. vnde γερόντιοι παλαῖσραι ex Polluce.

Γεροντικός, Senilis (vsitatius quàm γεροντιος) vt γεροντικὴ ἡλικία, & γεροντικὰ λουτρά, Plato Leg. 6. HINC Γεροντικῶς, Seniliter.

Γεροντῶος, in carm. Senilis. D

Γεροντίας, Patruus, apud Laced. Vide Eust.

Γεροντιάω, ῶ, Senium & delirium resipio, Bud. Malim Senile delirium resipio. Laertius in Plat. 139, οἱ λόγοι σου γεροντῶσι.

Γερούσιος, Ad senes pertinens, vel Qui est senum. Item, Qui senes decet. Itē, Qui senibus pro honorario datur. Vide Eust. & cæt. schol. de γερούσιος οἶς & γερούσιος ὅρκος apud Hom. ET Γερουσία substant. Senatus. Plut. An seni administr. resp. ἡ δὲ Ῥωμαίων συγκλητος ὄχλος ἐστὶν ἀνῶν γερουσία καλεῖται. ET Γερουσιαστής, Senator, Polyb. E

C. Ἀγέρωχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Superbus, Insolens. aut, Valde honoratus. πάνυ τεπιμηθῶς, Hes. Exponit ἐπὶ γαῦρος, item ὑπερηφανος. Quod nomen cum ἀγέραρχος conungēs Polyb. dixit aduerbialiter, l. 2, ἀγεράρχως καὶ λίαν ὑπερηφάνως. sed obseruandum addi λίαν. Plut. in Artoxerxe, οὐδὲ ἀπιστον, οὐδὲ ὑπερήφανον, ἀλλὰ σεμνὸν καὶ ἀγέραρχον ἔφη. Idem in Fabii vita, de Claudio Marcello loquens, cum dicit manu promptum fuisse, & talem natura quales Homerus appellat φιλοπολέμους & ἀγεράρχας. Eustathius in hunc Homeri versum Iliad. γ, Ὣς αὖτις καθ' ὅμιλον ἰδὼν Τρώων ἀγεράρχων, exponit ὑπερηφάνων, i. Superborum: & addit, ἀγεράρχας dici quasi ἀξιοῦσθαι ἄγαν γέρας ἔχειν, vt ἀγεράρχας in ἀγέρωχος contractum fuerit. Idem in hunc ex 2 Il versum, Ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγον Ῥοδίων ἀγεράρχων, ponit primùm eandem etymologiam: dicens esse οἱ ἄγαν γέρας ἔχοντες, quasi valde honorati. Significat enim ἀγέραρχοι (inquit) τοὺς σημνοὺς, vt vult Alcman. At Alcæus (vt aiunt) item Archilochus hominem incompositis moribus (sic enim interpretor ἄκοσμον) & ostentatorem appellare solent ἀγέραρχον: vt sit translatio ab eo quod elatū est & leue: vt sit ἀγέωχος, quasi ὃς ἄρτι αὖ ῥᾶον ὑπὸ ὄχου, id est, quem facile vehat currus. Idem Eustath. in Od. λ, ait Periclymenū ab Homero dici ἀγέραρχον, quasi ἀρίδηλον ῥᾴδιος καὶ χρόμενος ὁ ἀν βούλεται, quod videlicet in quodlibet animal & quanuis arborem se transformare posset. Hactenus Eustathius, si eius verba bene interpretatus sum. At Hesychius reddit aliam quandā huius epitheti ἀγεράρχων rationem, cur Rhodiis tributum sit: simul etiam vocis etymum ostendens: Rhodios nimirum dictos esse ἀγεράρχας, quòd quum insulares essent, extrinsecus ex continente ἀγείροιπς ἐχῶ (id est, congregantes cibaria) vitam tolerabant. Idem paulo antè dixerat ἀγέραρχοι posse etiam accipi pro ἀπαίδευτοι, i. indocti, imperiti. Apud autorem Etymologici habetur, τοῦ τὸ ἄγαν αὐχεῖν, aut τοῦ τὸ ἄγαν γερουχεῖν. Ego verò ἀγέραρχος (quodcunque sit eius etymum) pu-

to Latinè vertendum Ferox, in prosa: potius quàm Superbus. Nazianzenus, νῦν δὲ ὑψαύχενι ἵππῳ καὶ ἀγέρωχος. Et Agathias apud Suidam, ἵππου δηΐοιο ἀλιωτάτου τε καὶ ἀγερώχου. Itidem apud Philostr. ἀγερωχία, Ferocia, apud Polyb. ἀγερώχως Ferociter potius verterim. Sed non temerè vocem hanc apud veteres oratores aut historicos reperias, (si me non fallit memoria) apud recentiores contrà sæpe tibi occurret.

Ἀγερώχως, aduerb. Superbè, Ferociter. Polyb. 2, ἀγερώχως καὶ λίαν ὑφηφάνως αὐτῶν διήκουε.

Ἀγερωχία, ας, ἡ, Superbia, Ferocia. Philostratus in Χρύσου vita, οἶνον δὲ ἠπίωμμος, παροινίας ἐκράτει καὶ θυμερείας, καὶ ἀγερωχίας, ἰὼ ὁ οἶνος ὅτι πᾶς γνώμας ἦν ἀνθρώπων ἀγύς. Budæus ἀγερωχίαν apud eundem pro strenuitate poni ait, locum non proferens.

ΓΗΡΑΣ, ατος, τὸ, Senectus. Il. 1, Γῆρας ἀπὸ ξύσας, φησὶν νέον ἡ βώοιο. Et ὅτι γήρας οὐδ' ὦ apud eundem aliquoties. Xenoph. Laced. pol. διέφερε δὲ ἐν πόνῳ τοῦ γήρας τῆς τοῦ ἀκμαζόντων ῥώμης. Galeno γῆρας τὸ ἐκ νόσου est (inquit Budæus) quum in tabem æger ex febre hectica incidit, ita vt similis sit seni iam debili & arido. ‖ Et γῆρας ὄφεις ἐκδυόντες apud Herodotum, Serpentes exuunt senectutem. Redditur & Spolium ex Plinio. Sic autem & Aristoteles nomine γῆρας vtitur. Quanuis autem à γέρας deduci constet, sicut & γέρων, Aristot. tamen De animal. gen. 5, hoc nomine indicari γηρόν τι tradit, nimirum inde deducens.

C. Ἀγήρασπος, ὁ καὶ ἡ, Senectutis expers. Aristot. De mūdo. Sic τὸν ἀγήρασπον χρόνον dixit Hyperides, teste Polluce.

ET Ἀγήρασος, pro eodem apud poetas, vt Hesiod. ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήρασος. Sic & Xen. τοῦ ἀγήρασον δόξαν dixisse refert Poll. Vide Ἀγήρως.

C. Ἀγήρως, ρω, ὁ καὶ ἡ (à nomine γῆρας, in genetiuo γήρους, præfixo α priuatiuo) Nō senescēs, Senectutis expers. Vno verbo, Insenescibilis, si Latinè dici posset. Hom. Il. ρ, — ὑμεῖς δ' ἔστ' ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε. Itidem Hesiodus in Theogonia, — ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω, id est, Immortales & senectutis nescii. ἀγήρως ἔπαινος, Thucyd. 2, Immortalis laus. Scribit Suidas Ἀγήρω, quæ non senescunt: & cum ν ἀγήρων: alii absque ν, fœmininum volunt esse: alii cum ν accusatiuum esse dicunt, at sine ν, genitiuum & datiuum. Et au em quod hîc à Suida dicitur, ἀγήρω absque ν fœmininum esse, (intelligit, opinor, in singulari accusatiuo) consentanea sunt exempla hæc: Hesiodus in Theogonia, Τοὶ δὲ θοὶ ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω ἔσαν ἐν Κρονίωνι. Aristot. De mūdo, πῶς ἀγήρω φύσιν παρεῖ. Sic ἀγήρω ψυχῇ, apud Plut. in Pericle. In accusatiuo autem masculino variant exemplaria, vt apud Thuc. 2, quædam ἀγήρων ἔπαινον, quædam ἀγήρω habent. Apud Platonem in Timæo ἀγήρων mascul. cum ν, ἕνα (sic apud Proclū, non ἓν) ὅλον ἐξ ἁπάντων τέλεον καὶ ἀγήρων καὶ ἄνοσον αὐτὸν ἐπεκτήνατο. id est (Cicerone interprete) Quod omni morbo senióve careret. At apud Plutarchum, ἀγήρω βίον. Denique vtriusque scripturæ exempla reperiuntur, prout diuersa sunt exēplaria. In genere neutro dicitur ἀγήρων: vt apud Platonem paulo ante locū proximè citatum, εἴπ δὲ ἵνα ἀγήρων καὶ ἄνοσον ᾖ, quæ verba Cicero his Latinis reddit, Postremō ne quis morbus eum possit aut senectus affligere. Thuc. 2, τὸ γὰρ φιλότιμον ἀγήρων μόνον. Vidi etiam veteres codices in quibus ἄγηρων accentu in prima notatum esset: quæ scriptura exēplis defendi potest. In quibusdam Græcol. lexicis notatum est, ἄγηρων, ἀγήρωνος, quasi idem significans quod ἀγήρως: sed hoc omnino falsum est, vndecunque sumptum fuerit. Quod autem attinet ad ἀγήρως quod aduerbialiter accipi eadem tradunt, penes vetera & fide digna Hesychii exemplaria sit fides. nam in vulgaribus eius editionibus ἀγήρως, ἀπαλαίωτος legitur: at Varinus ex ἀπαλαίωτος, fecit ἀπαλαιώτως, nescio an imprudens, an consultò, quòd veterem aliquem codicem sequi vellet.

C. Βαθύγηρως, ω, ὁ, Profundam senectutem agens, Decrepitus.

C. Ἐσχατόγηρως, Extremam senectutem agens, Decrepitus, Plut. in Pompeio.

C. Ὑπέργηρως, (q.d. Supra modum senex, vel Plusquam senex) Decrepitus. Luc. in Dial. Terpsionis & Ditis.

Γηραιός, Senex. Hesiod. γηραιὸς δὲ θάνοις. Pla. Pol. 2, γηραιοὶ πλουτῶντες. Vtitur & Xen. & Theophr.

Γηραλέος, idem apud poetas. quod tamen & ex Philone affert Bud. ET Γεραλέος Hesych.

Γηράσκω, Senesco. ET Γηράω, ῶ, άσω, idem. vtitur autem Homerus vtroque. Sic & Xenoph. γηράσκειν. Cyn. & γηρᾶν Pæd. 4. γηρῶντος ἀνδρός Plut. Timol. Senis. Et γεγηρακότα pro exoletis seu obsoletis, in vulg. lex. ET Γήραμα. q.d. Senescentia. ET Γήρειον pro eodem apud Aratum, nam scholiastes γήρειον (vbi poeta pappum vocat λευκῆς γήρειον ἀκάνθης) exponit γήραμα. Sic autē Nic. Alex. γήρα πάππου. COMP. Ἀπογηράσκω idem. ET Ἐγγηράσκω, seu Ἐγγηράω, ῶ, q.d. Insenesco. VNDE Ἐγγήραμα, Id cui insenescimus. Plut. Catone, ἀλλ' ὡς παῖς Διονύσιός τις ἔπεισε κάλλιστον ὀπάριον εἶ) πῶν τυραννίδα, κάλλιστον αὐτὸς ἐγγήραμα τῶν πολιτείαν ποιησάμενος. ET Καταγηράσκω, Senesco. Hesiod. Αἶψα δὲ καὶ κακότητι βροτοὶ καταγηρασκοῦσι. ET Παραγηράω, ῶ, Deliro præ senectute, item Senectute conficior, in vulg. lex. nō addito harum signif. exemplo. At Bud. istum locum affert (sed signif. non adiungens) ὁ δὲ δῆμος, ὡς πρὸς τοῦδε γεγηρακώς, ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐκλωκώς. HINC Παραγήραμα, Deliramentum in vulg. lex. ET Συγγηράσκω, Consenesco.

Γηᾶναι pro γηρᾶσαι, Hesych. Vnde & γηραίπεσι quidā formant apud Hesiod. Sed Eustathius tradit posse & γηρᾶς esse pro γηρᾶσας per syncopen. Vide eum & Hesych.

Γῆρος quoque multa deriuata habet, cum quibus videlicet componitur: quum tamen alioqui illius per se positi nullum exemplum afferatur. AB hoc est Γηροβοσκός, Qui [aliquem] in senectute alit. vt liberi qui parentes senes alunt dicuntur γηροβοσκοὶ à Xen. in Œcon. Item τῇ μητρὶ ἀποδεῖξαι γηροβοσκοὺς χάριτας Dionys. Halic. dixit, q.d. gratiam altricem senectutis referre. VNDE Γηροβοσκία, Actio illa nutriendi, Plut. ET Γηροβοσκέω, ῶ, In senectute alo. Bud. 822. Et pass. Γηροβοσκοῦμαι Plut. An seni administr. resp. Sed scribitur & γηροβοσκοῦμαι cum ω in secunda, de qua scriptura dicam paulo post. ET Γηροκόμος, Qui curam alicuius in eius senectute gerit, Aliquem in senectute alens, & ei necessaria subministrans. licet Hesych. simpliciter exponat γηροβόσφος. VNDE Γηροκομία, Actio illa alendi, &c. ET Γηροκομικός, Ad illam pertinens. Peculiariter autem γηροκομικὸν μέρος medicinæ Galeno, Pars ea quæ de tuenda senum valetudine tractat. ET Γηροκομεῖον, locus in quo senes alunturr, &c. ET Γηροκομέω, ῶ, Alicuius curam in senectute gero, &c. Greg. ἀλλὰ τίς γηροκομήσει τὸν σὸν Γρηγόριον; Idem pass. ὡς ὑπὸ βαλλόντων γηροκομούμενα. DICITVR & Γηροβόσφος, Senectutis altor. idem apud Plutarchum quod γηροβοσκός. ET Γηροβοσφία apud eundem Actio illa alendi, &c. ET Γηροβόσφειον, Locus in quo illud fit. ET Γηροβοσφέω, ῶ, Isocr. idem quod γηροβοσκῶ. Item, καὶ ὅλῳ γηροβοσφῶν αὐτὸν πῶς προσυπηκόει ἀδικίαν apud Galenum, pro Tāquam senem iámque exanguē alens. Vide Bud. 822. ET compos. Ἀντιγηροβοσφῶ, Vicissim alo in senectute, Ibidem ex Lesbonacte. Cæterùm omnia hæc composita inueniri & cum ω scripta in secunda syllaba sciendum est: sed apud Sophoclem γηροβοσκὸς scriptum est cum ο, & quidem ita poscente versu: vbi tamen schol. altero etiam modo scribi admonet, esse enim γηροβοσκὸς à γῆρος, at γηροβόσκος à genitiuo γήρως, cuius nominatiuus γῆρας.

¶ Γρᾶα, ας, ἡ, ET Γραῦς, αός, ITEM Γρηῦς, γρηός, γρηΐ, apud Hom. ET Γρῆυς per dialysin, Anus, Vetula. Odyss. τ, Εἰ μή τις γρηῦς ὀδὴ παλαιὴ εἰδυῖα. Od. α, γρηΐ σὺν ἀμφιπόλῳ. Od. σ, γρηῒ καμινοῖ ἔπος. Apud eundem illud γρῆυς per dialysin. Od. β, Ὡς ἄρ' ἔφη γρῆυς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἐπάμυνε. In prosa autem γραῦς γραὸς duntaxat, vel γρᾶα: quibus tamen & poetæ vtuntur. Archilochus apud Plut. in Pericle, Οὐκ αὖ μύροισι γραῦς ἐοῦσ' ἠλείφεο. Athen. 11, γραῦς φίλοινος. Machon apud eundem Athenæum lib. 6, θαύσιον ἐπὶ γραὸς τρεφόμενον πλουσίας. Et statim pòst γραίας dicit pro eo quod γραὸς dixerat, θαύσιον ἀκούσας ὑπὸ γραίας τρεφόμενον. Item γραῖαι deæ quædā fingūtur ab Hesiodo Φόρκυος & Κητοῦς filiæ, ὀκ ἠνεπῆς πλαιαί, id est canæ. in quo figmento respici quidam putarunt ad maris spumam, quæ caua est. est enim Phorcys è deorum marinorū numero. Cæterùm non ignoro harum vocum γρᾶα & γραῦς varias etymologias afferri, videlicet à γράω γρῶ significēte ἐθίω & φθείρω, item à ῥάω, & à γράφω: sed quid tam longè petitis deriuationibus nobis opus est, quum vnam & vicinā & facilē & rationi maximè consentaneam habeamus? ea autem est ex γρασιὰ faciendo γρᾶα per syncopen. Vult autem Eust. γρᾶα communis esse linguæ, at γραῦς Atticæ.

Γραῦς, Crustula rugosa quæ concreuit & innatat polentæ, vt inquit Budæus, afferens ex Aristotele De gen. anim. lib. 2, pag. 313, καθάπερ ὅθεν τοῖς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς. Aristoph. Pluto, ἅμαις γὰρ χυτρᾶς ἡ γραῦς ἔπεστ' αὐτοῦ πάνυ, id est, Crusta pultis, siue spuma quæ supernatat in olla. Dicitur & de lacte, vt apud Athen. 247, ὡῶν δὲ ἐφεστῶσα γραῦς αὐτῷ. Item de melle, vt scribit Eust. Eodem nomine dici aiunt & πῶς ἥδιστα γραῦν δυσωδίαν. Sed & alias signif. apud Hesych. vide. Γρᾶα autem vocatur & cutis circa vmbilicum, quòd in ea rugæ senectutem indicent, vt Pollux scribit. Aristot. in loco paulo antè citato, τὸ δὲρμα ξηραινομένης τῆς σαρκὸς γίνεται καθάπερ ἐπὶ τῆς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς.

Γραῖς, ΐδος, ἡ, Anus. vt γρηῒ apud Homerum Il. γ, schol. exponit γραΐδι. ET Γραΐδιον, Anicula, Aristoph. Pluto. Et γραϊδίων anicularum, Demosth. Pro cor.

ΓΕΥΟΜΑΙ, F. σομαι, Gusto, Degusto. (putarūt autem quidam etymologi γῶσιν verbale hinc factum, dici quasi δέξιν) Thuc. 2, τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται, ἢ οὐ προσίεται, ἢ γευσάμενα διεφθείρετο. Cum genitiuo sæpe iungitur. Ex Sophocle, γεύσασθαι πανδήμου σφαγῆς, pro Deglutire vniuersum exercitum. Ex Plat. γεύεσθαι τῆς διαίτης. ‖ Metaphoricè item pro Experior, Bud. ex Platone De leg. 204 & 145, 246. Sic γεύσασθαι ὀρχῆς, Herodot. Et γεύεσθαι πένθους, Eurip. Sic Luc. γευσάμενος τοῦ πατρὸς ἐκείνου κακῶν. Frequens est autem & apud Homerum, vt γεύεσθαι ἀκωκῆς δουρὸς, Il. φ. & γεύεσθαι οἴκοιο. Od. φ. Et γεύεσθαι χειρῶν, Il. υ. Apud Pindarum autem Pyth. 4, γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου. Sed & cum genitiuo personæ Iliad. υ, Τυδείδαο δ' ἀλλήλων χαλκηρεσιν ἐγχείαισιν, Experiamur alter alterum, id est alter alterius robur & vires.

At Γεύω est γεύεσθαι ποιῶ, Gustare facio, Gustum præbeo. Plato Pol. 7, γευστέον ἀμύητος ὤν, περὶ τοῦ σκυλακος. Et cū accusat. in Cycl. Eurip. Βούλει σε γεύω τοῦδ' ἄκρατον μέθυ; Metaph. autē signif. Plut. in Numa, δεύτερον ἔγνω πρῶτος ἐλευθερίας. ‖ Sed & pro γεύομαι intransit. ex Herodoti Polymn. affertur, γλυκὺ γεύσας τὸν αἰῶνα.

Γεῦμα, Gustus. & q.d. Gustamentum. Eurip. Cyclope, ἡ γὰρ γεῦμα τῷ ὠνίῳ καλεῖ, gustus emptionē prouocat, vt Camerarius interpretatur, qui & addit γεῦμα esse propriè specimen potus venalis. Apud Hippocratem autē γεύματα videntur dici quæ gustantur, Epidem. 1, ἀποσπῶν πάντων γευμάτων διετέλεον. VNDE Γευματίζω, Gusto: ET comp. Προγευματίζω, Antè gusto: Aristot. De anima lib. 2. ὡς περ ὅταν τοῦ γευματίσας τις ἰχυροῦ χυμοῦ, γεύσῃ ἑτέρου. id est (Camerario interprete) Si quis quum prius gustarit aliquid saporis acrioris, postea degustet aliud quippiam.

Γεῦσις, εως, ἡ, (ET Γεῦθμος apud Nicandr.) Gustus, Gustatus. Aristot. Ethic. 3, τῆς γὰρ γεύσεώς ἐστιν ἡ κρίσις τῶν χυλῶν.

Γευστὸς, q.d. Gustabilis, vel Gustu perceptibilis. id est, Qui percipi seu sentiri gustu potest. Item Quem gustare & quo vti pro cibo possumus. SICVT Ἄγευστος contr. Qui gustari non potest, vel Qui gustatus non fuit: vt Plut. Sympos. 8, πολλὰ γὰρ τῶν ἀγώνων καὶ ἀθρόων τοιοῦτον, ἡδίστα ναῦν χέρνον. Sed Ἄγευστος actiua signific. sapius ponitur, pro eo qui non gustauit, vt ἄγευστος θοίνης apud Suidam, pro quo dicit Homerus ἄπαστος. Et metaph. pro expers, ἄπειρος, vt exponit Suidas: idque nō malè (meo quidem iudicio) quum X. hæc duo pro eodem ponat, vbi scribit, τῶν μὲν πρὸς τῶν οὐδέτερος ἄγευστος ἔστι, τῶν δὲ χαλεπῶν ἄπειρος διαβεβιώσεται. Luc. autem dixit ἄγευστος, deinde ἀπείρατος, in Nigrino, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παρρησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας. Sic autem & Gustare à Latinis metaph. dicitur. Sed & voce Lat. Ieiun' reddi posse crediderim ἄγευστον in illis exemplis, vt Cic. dixit ieiunitatem bonarum artium. Inuenitur etiam κακῶν ἄγευστος αἰών apud Soph. Antig.

Γεύστωρ, Gustatorius: vt γευστικὴ δύναμις Alex. Aphrod. Gustatoria facultas. Et γευστικὸν ὕδωρ, ex eodem, Problem. lib. 2. ET Γευστήριον q.d. Gustatorium, Gustandi instrumentum. vel (vt alii interpretantur) Indicium gustus. Dicitur & de poculo quo vinum degustatur. κύλιξιν ἐμφερῆ γευστηρίοις, Pherecr. apud Athen. lib. 11. Vsus est & Aristoph. Vide Poll.

C. Προπρογεύστης, vide in Προγεύστης post Προγεύομαι.

C. ΑΝ Ἀγεύω, idem quod γεύω. Aristoph. Nub. metaph. ἀναγεύσω ὑμᾶς pro Specimen vobis præbere.

C. ΑΠΟγεύομαι, Degusto. Plato De rep. 1, οἱ λίχνοι τῶν ἀεὶ παρεφερομένου ἀπογευσάμενοι.

C. ΠΑΡΑγεύω, Gustum aliquem præbeo, q.d. Obiter gustare facio, vt quidam exponunt, afferētes ex Plut. in Lycurgo, παρέγευε τῶν φρονημάτων. Ego interpr. malim Leuiter degustare facio.

C. ΠΡΟγεύομαι, Prægusto. Anaxilas apud Athen. 4, προγεύσεταί σοι πρόσθεν ἡ γραῦς τοῦ ποτοῦ. HINC Προγεύστης, Prægustator, apud eundem Ath. ibidem. At Πρωτογεύστης in vulg. lex. pro eadem signif. Ibidem scribitur esse nomen animalis cuiusdam Indici in quo ἡ γευστικὴ δύναμις præcipua est, ex Alex. Aphrod. Probl. lib. 2.

ΓΗΘΕΩ, ῶ, F. ήσω, Gaudeo, Lætor. Od. ο, — οἱ δ' ἰδόντες γήθησαν. Sic alibi sæpe ἰδὼν γήθησεν. Et Il. α, γήθησαν & κεχάροντο pro eodem. Interdum autem dativus addicur, vt Hesiod. μυθαγορήσας. Sed & accusat. iunxit Homerus Il. ι, τίς αὖ τάδε γήθησεν; Interdum autē cum accusatiuo qui regitur à præpositione κατὰ subaudita, vt Il. θ, — γήθει δὲ τε φρένα πεπιδών. Hanc autem præpositionem aliquibi addit cum accusatiuo θυμόν, vt Il. ν, γήθησεν κατὰ θυμόν. Est autē aliquis vsus & in prosa præteriti γέγηθα, (per syncopen ex γεγήθηκα) vnde γεγηθὼς apud Demosth. Pro corona, οὐκ ὅτι νῦν τοῖς ἑτέρων ἀτυχήμασι φαιδρὸς ἐγὼ καὶ γεγηθὼς κατὰ τὴν ἀγορὰν παρέρχομαι. HINC Γεγηθότως aduerb. Cum gaudio, Læto animo. Bud.

Γήθω etiam dicitur barytonè, vnde est γηθόμενος, vt tradit Eustath.

Γῆθος, εος, τὸ Gaudium. γήθοις, χαρᾶς, Hesych. ET Γηθοσύνη pro eodē. Il. φ, — ἐγέλασσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ Γηθοσύνῃ. Et plur. γηθοσύνησι apud Apoll. ITEM Γηθόσυνος, adiect. Lætus, Lætabundus. vt γηθόσυνοι θεράποντες, Il. η. Alicubi addit κῆρ, alicubi datiuum χάρμῃ. ET Γηθοσύνως, aduerb. Lætè, Lætabundè. (per syncopen ex ἀμφιγεγήθηκα.)

C. ΑΜΦΙγηθέω. vnde ἀμφιγέγηθα, Valde gauisus sum. Ad verbum, Circunquaque gauisus sum.

C. ΕΠΙγηθέω, vt ὀπιγηθήσας τῇσδε, Lætatus super his, vel de his.

C. Περιγηθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Valde lætus, περιχαρὴς, Hesych.

C. Πολυγηθὴς, Multum lætitiæ afferens. vt Hesiod. δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος.

ΓΛΑΦΩ, vel Γλάφω, Cauo, Excauo, Fodio. Item Sculpo. Hesiod. in Aspide, de leone loquēs, — πλευράς τε καὶ ὤμους. Οὐρῇ μαστίχων, πάσῃ γλάφει. vbi exponi ur Fodit. Hesych. certè vult γλάφει esse Γλύφει, item ὀρύσσει & κοιλαίνει. ET compos. Διαγλάφω seu Διαγλύφω, vnde διγλυφασα exponitur κοιλάνασα, in hoc versu Homeri, Εἰσὶ δ' ἐν ψαμάθοισι διεγλάφασ' ἀλίηπον.

Γλάφυ, Antrum Spelunca, Cauerna. Hesiod. in Erg. καὶ γλάφυ πετρῆεν & cauernam petrosam. Itidem enim Cauerna à cauādo dicta videri possit, id est ἀπὸ τοῦ γλάφειν.

¶ Γλαφυρὸς, Cauus, Profundus. vt γλαφυραὶ νῆες, & γλαφυρὴ πέτρη, Hom. ‖ Γλαφυρὸς, Scitus, Elegans, Venustus. (q.d. Scitè & eleganter sculptus, Vel, Cui elegans quædam sculptura inest, & perpolita) Apud Plutarchum (inquit Bud.) γλαφυρὸς est Scitus & elegans, item Concinnus & varietate oblectans. Et Lautus apud eundem, vt ἀστεῖος καὶ γλαφυρὸς βίος. Sed & γλαφυρὸν puerum vocat scitè & eleganter formatum. Cum hac autem signific. cōuenire videtur quod alibi idem ex Aristotele affert, De anim. lib. 9, εἰσὶ δὲ τῶν ἀεροχώων οἱ γλαφυρώτατοι, καὶ λαγαρώτατοι καὶ πεχικώτατοι τὸν βίον, interpretans, Araneorum autem iis qui elegantissima facie sunt & cor-

mam, quæ caua est. est enim Phorcys è deorum marinorū numero. Cæterùm non ignoro harum vocum γρᾶα & γραῦς varias etymologias afferri, videlicet à γράω γρῶ significēte ἐθίω & φθείρω, item à ῥάω, & à γράφω: sed quid tam longè petitis deriuationibus nobis opus est, quum vnam & vicinā & facilē & rationi maximè consentaneam habeamus? ea autem est ex γρασιὰ faciendo γρᾶα per syncopen. Vult autem Eust. γρᾶα communis esse linguæ, at γραῦς Atticæ.

Γραῦς, Crustula rugosa quæ concreuit & innatat polentæ, vt inquit Budæus, afferens ex Aristotele De gen. anim. lib. 2, pag. 313, καθάπερ ὅθεν τοῖς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς. Aristoph. Pluto, ἅμαις γὰρ χυτρᾶς ἡ γραῦς ἔπεστ' αὐτοῦ πάνυ, id est, Crusta pultis, siue spuma quæ supernatat in olla. Dicitur & de lacte, vt apud Athen. 247, ὡῶν δὲ ἐφεστῶσα γραῦς αὐτῷ. Item de melle, vt scribit Eust. Eodem nomine dici aiunt & πῶς ἥδιστα γραῦν δυσωδίαν. Sed & alias signif. apud Hesych. vide. Γρᾶα autem vocatur & cutis circa vmbilicum, quòd in ea rugæ senectutem indicent, vt Pollux scribit. Aristot. in loco paulo antè citato, τὸ δὲρμα ξηραινομένης τῆς σαρκὸς γίνεται καθάπερ ἐπὶ τῆς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς.

Γραῖς, ΐδος, ἡ, Anus. vt γρηῒ apud Homerum Il. γ, schol. exponit γραΐδι. ET Γραΐδιον, Anicula, Aristoph. Pluto. Et γραϊδίων anicularum, Demosth. Pro cor.

ΓΕΥΟΜΑΙ, F. σομαι, Gusto, Degusto. (putarūt autem quidam etymologi γῶσιν verbale hinc factum, dici quasi δέξιν) Thuc. 2, τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται, ἢ οὐ προσίεται, ἢ γευσάμενα διεφθείρετο. Cum genitiuo sæpe iungitur. Ex Sophocle, γεύσασθαι πανδήμου σφαγῆς, pro Deglutire vniuersum exercitum. Ex Plat. γεύεσθαι τῆς διαίτης. ‖ Metaphoricè item pro Experior, Bud. ex Platone De leg. 204 & 145, 246. Sic γεύσασθαι ὀρχῆς, Herodot. Et γεύεσθαι πένθους, Eurip. Sic Luc. γευσάμενος τοῦ πατρὸς ἐκείνου κακῶν. Frequens est autem & apud Homerum, vt γεύεσθαι ἀκωκῆς δουρὸς, Il. φ. & γεύεσθαι οἴκοιο. Od. φ. Et γεύεσθαι χειρῶν, Il. υ. Apud Pindarum autem Pyth. 4, γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου. Sed & cum genitiuo personæ Iliad. υ, Τυδείδαο δ' ἀλλήλων χαλκηρεσιν ἐγχείαισιν, Experiamur alter alterum, id est alter alterius robur & vires.

At Γεύω est γεύεσθαι ποιῶ, Gustare facio, Gustum præbeo. Plato Pol. 7, γευστέον ἀμύητος ὤν, περὶ τοῦ σκυλακος. Et cū accusat. in Cycl. Eurip. Βούλει σε γεύω τοῦδ' ἄκρατον μέθυ; Metaph. autē signif. Plut. in Numa, δεύτερον ἔγνω πρῶτος ἐλευθερίας. ‖ Sed & pro γεύομαι intransit. ex Herodoti Polymn. affertur, γλυκὺ γεύσας τὸν αἰῶνα.

Γεῦμα, Gustus. & q.d. Gustamentum. Eurip. Cyclope, ἡ γὰρ γεῦμα τῷ ὠνίῳ καλεῖ, gustus emptionē prouocat, vt Camerarius interpretatur, qui & addit γεῦμα esse propriè specimen potus venalis. Apud Hippocratem autē γεύματα videntur dici quæ gustantur, Epidem. 1, ἀποσπῶν πάντων γευμάτων διετέλεον. VNDE Γευματίζω, Gusto: ET comp. Προγευματίζω, Antè gusto: Aristot. De anima lib. 2. ὡς περ ὅταν τοῦ γευματίσας τις ἰχυροῦ χυμοῦ, γεύσῃ ἑτέρου. id est (Camerario interprete) Si quis quum prius gustarit aliquid saporis acrioris, postea degustet aliud quippiam.

Γεῦσις, εως, ἡ, (ET Γεῦθμος apud Nicandr.) Gustus, Gustatus. Aristot. Ethic. 3, τῆς γὰρ γεύσεώς ἐστιν ἡ κρίσις τῶν χυλῶν.

Γευστὸς, q.d. Gustabilis, vel Gustu perceptibilis. id est, Qui percipi seu sentiri gustu potest. Item Quem gustare & quo vti pro cibo possumus. SICVT Ἄγευστος contr. Qui gustari non potest, vel Qui gustatus non fuit: vt Plut. Sympos. 8, πολλὰ γὰρ τῶν ἀγώνων καὶ ἀθρόων τοιοῦτον, ἡδίστα ναῦν χέρνον. Sed Ἄγευστος actiua signific. sapius ponitur, pro eo qui non gustauit, vt ἄγευστος θοίνης apud Suidam, pro quo dicit Homerus ἄπαστος. Et metaph. pro expers, ἄπειρος, vt exponit Suidas: idque nō malè (meo quidem iudicio) quum X. hæc duo pro eodem ponat, vbi scribit, τῶν μὲν πρὸς τῶν οὐδέτερος ἄγευστος ἔστι, τῶν δὲ χαλεπῶν ἄπειρος διεβεβιώσεται. Luc. autem dixit ἄγευστος, deinde ἀπείρατος, in Nigrino, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παρρησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας. Sic autem & Gustare à Latinis metaph. dicitur. Sed & voce Lat. Ieiun' reddi posse crediderim ἄγευστον in illis exemplis, vt Cic. dixit ieiunitatem bonarum artium. Inuenitur etiam κακῶν ἄγευστος αἰών apud Soph. Antig.

Γεύστωρ, Gustatorius: vt γευστικὴ δύναμις Alex. Aphrod. Gustatoria facultas. Et γευστικὸν ὕδωρ, ex eodem, Problem. lib. 2. ET Γευστήριον q.d. Gustatorium, Gustandi instrumentum. vel (vt alii interpretantur) Indicium gustus. Dicitur & de poculo quo vinum degustatur. κύλιξιν ἐμφερῆ γευστηρίοις, Pherecr. apud Athen. lib. 11. Vsus est & Aristoph. Vide Poll.

C. Προπρογεύστης, vide in Προγεύστης post Προγεύομαι.

C. ΑΝ Ἀγεύω, idem quod γεύω. Aristoph. Nub. metaph. ἀναγεύσω ὑμᾶς pro Specimen vobis præbere.

C. ΑΠΟγεύομαι, Degusto. Plato De rep. 1, οἱ λίχνοι τῶν ἀεὶ παρεφερομένου ἀπογευσάμενοι.

C. ΠΑΡΑγεύω, Gustum aliquem præbeo, q.d. Obiter gustare facio, vt quidam exponunt, afferētes ex Plut. in Lycurgo, παρέγευε τῶν φρονημάτων. Ego interpr. malim Leuiter degustare facio.

C. ΠΡΟγεύομαι, Prægusto. Anaxilas apud Athen. 4, προγεύσεταί σοι πρόσθεν ἡ γραῦς τοῦ ποτοῦ. HINC Προγεύστης, Prægustator, apud eundem Ath. ibidem. At Πρωτογεύστης in vulg. lex. pro eadem signif. Ibidem scribitur esse nomen animalis cuiusdam Indici in quo ἡ γευστικὴ δύναμις præcipua est, ex Alex. Aphrod. Probl. lib. 2.

ΓΗΘΕΩ, ῶ, F. ήσω, Gaudeo, Lætor. Od. ο, — οἱ δ' ἰδόντες γήθησαν. Sic alibi sæpe ἰδὼν γήθησεν. Et Il. α, γήθησαν & κεχάροντο pro eodem. Interdum autem dativus addicur, vt Hesiod. μυθαγορήσας. Sed & accusat. iunxit Homerus Il. ι, τίς αὖ τάδε γήθησεν; Interdum autē cum accusatiuo qui regitur à præpositione κατὰ subaudita, vt Il. θ, — γήθει δὲ τε φρένα πεπιδών. Hanc autem præpositionem aliquibi addit cum accusatiuo θυμόν, vt Il. ν, γήθησεν κατὰ θυμόν. Est autē aliquis vsus & in prosa præteriti γέγηθα, (per syncopen ex γεγήθηκα) vnde γεγηθὼς apud Demosth. Pro corona, οὐκ ὅτι νῦν τοῖς ἑτέρων ἀτυχήμασι φαιδρὸς ἐγὼ καὶ γεγηθὼς κατὰ τὴν ἀγορὰν παρέρχομαι. HINC Γεγηθότως aduerb. Cum gaudio, Læto animo. Bud.

Γήθω etiam dicitur barytonè, vnde est γηθόμενος, vt tradit Eustath.

Γῆθος, εος, τὸ Gaudium. γήθοις, χαρᾶς, Hesych. ET Γηθοσύνη pro eodē. Il. φ, — ἐγέλασσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ Γηθοσύνῃ. Et plur. γηθοσύνησι apud Apoll. ITEM Γηθόσυνος, adiect. Lætus, Lætabundus. vt γηθόσυνοι θεράποντες, Il. η. Alicubi addit κῆρ, alicubi datiuum χάρμῃ. ET Γηθοσύνως, aduerb. Lætè, Lætabundè. (per syncopen ex ἀμφιγεγήθηκα.)

C. ΑΜΦΙγηθέω. vnde ἀμφιγέγηθα, Valde gauisus sum. Ad verbum, Circunquaque gauisus sum.

C. ΕΠΙγηθέω, vt ὀπιγηθήσας τῇσδε, Lætatus super his, vel de his.

C. Περιγηθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Valde lætus, περιχαρὴς, Hesych.

C. Πολυγηθὴς, Multum lætitiæ afferens. vt Hesiod. δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος.

ΓΛΑΦΩ, vel Γλάφω, Cauo, Excauo, Fodio. Item Sculpo. Hesiod. in Aspide, de leone loquēs, — πλευράς τε καὶ ὤμους. Οὐρῇ μαστίχων, πάσῃ γλάφει. vbi exponi ur Fodit. Hesych. certè vult γλάφει esse Γλύφει, item ὀρύσσει & κοιλαίνει. ET compos. Διαγλάφω seu Διαγλύφω, vnde διγλυφασα exponitur κοιλάνασα, in hoc versu Homeri, Εἰσὶ δ' ἐν ψαμάθοισι διεγλάφασ' ἀλίηπον.

Γλάφυ, Antrum Spelunca, Cauerna. Hesiod. in Erg. καὶ γλάφυ πετρῆεν & cauernam petrosam. Itidem enim Cauerna à cauādo dicta videri possit, id est ἀπὸ τοῦ γλάφειν.

¶ Γλαφυρὸς, Cauus, Profundus. vt γλαφυραὶ νῆες, & γλαφυρὴ πέτρη, Hom. ‖ Γλαφυρὸς, Scitus, Elegans, Venustus. (q.d. Scitè & eleganter sculptus, Vel, Cui elegans quædam sculptura inest, & perpolita) Apud Plutarchum (inquit Bud.) γλαφυρὸς est Scitus & elegans, item Concinnus & varietate oblectans. Et Lautus apud eundem, vt ἀστεῖος καὶ γλαφυρὸς βίος. Sed & γλαφυρὸν puerum vocat scitè & eleganter formatum. Cum hac autem signific. cōuenire videtur quod alibi idem ex Aristotele affert, De anim. lib. 9, εἰσὶ δὲ τῶν ἀεροχώων οἱ γλαφυρώτατοι, καὶ λαγαρώτατοι καὶ πεχικώτατοι τὸν βίον, interpretans, Araneorum autem iis qui elegantissima facie sunt & cor-

pore ſtrigoſiſſimo, etiam maximè artifices. Apud eundem γλαφυρώτατον interpretatur lautiſſimum, vbi ſcribit, ἄλλοθι ἐστὶ τεῖον γένος καὶ σοφώτατον καὶ γλαφυρώτατον. Luc. autem cùm μειδιᾶν iunxit, ſcribens, καὶ γλαφυρόν τι καὶ ὥρας ἀφῆν ἐμειδίασε. Idem, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρόν. Greg. ad orationis elegantiam tranſtulit, in Epitaphio ad Gorg. τὸ περὶ τὸν λέξιν γλαφυρὸν καὶ κομψὸν διαφεύγοντες. Vbi politum ſermonem reddo, & aptiſſimè ita reddi exiſtimo, quòd ita ſeruetur Græca metaphora. Sed & politam elegantiam dicunt Latini, quod loquendi genus ad eandem metaphoram facit. ‖ Cæterùm Ariſtoteles γλαφυρὸν vocat etiam Aptum & appoſitũ (Bud. interpr.) ſcribens lib. 3 De part. an. auibus quibuſdam ῥύγχος εἶναι γλαφυρὸν πρὸς τὰς συλλογὰς τῶν καρπῶν καὶ τὰς συλλήψεις τῶν ζωδαρείων. ET Γλαφυρῶς, Scitè, Eleganter, Venuſtè. vnde Γλαφυρωτέρως. Ariſtot. De anima l. 1, Δημόκριτος δὲ καὶ γλαφυρωτέρως εἴρηκεν. ET Γλαφυρία, Elegantia, Venuſtas, Concinnitas.

C. Ἀγλάφυρος, Inelegans, Inuenuſtus. VNDE Ἀγλαφύρως, Ineleganter, Inuenuſtè, Athen. lib. 10.

ΓΛΥΦΩ, Scalpo, Sculpo. Ariſtoph. Ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας, ναῦς τ' ἔγλυφεν. Et Γλύφομαι paſſ. vt γλύφεσθαι ἀδ' ἀνάπαυε, qui præ duritie ſcalpi nequit, qui ſcalprum reſpuit.

Γλυμμα, Sculptura, Cælatura. Vel, Quod ſculptũ eſt. Poll. ET Γλύπτης, ου, ὁ, SIVE Γλυπτήρ, ῆρος, ὁ, in Epigr. Sculptor. AT Γλυπτὸς, Qui ſculpi poteſt. Sed pro ſculpto apud LXX interpr. quum de idolis dicitur. COMP. Εὔγλυπτος, Bene ſculptus, in Epigr.

Γλυφὴ, Sculptura. Itẽ, Quod inſculpitur. Plut. De prud. anim. in fine, ὅθεν ἐποίησατο [δελφῖνα] γλυφὴν τῇ σφραγῖδι, καὶ τῆς ἀσπίδος κόσμον. COMP. Εὔγλυφος, Bene ſculptus, Bonam ſculpturam habens. ET Γλυφεύς, Sculptor. ET Γλυφεῖον, Scalprum. Luc. De vita ſua, καὶ γλυφεῖα καὶ κοπίδας καὶ κολαπτῆρας. ET Γλύφανος, Sculptorius, vt quidam interpretantur in Epigr. γλυφανὸν καλάμου. At in v. l. γλύφανος, Sculptura.

Γλυφὶς, autem apud Hom. & Herodot. Crena, Sagittæ inciſura in quam neruus inſeritur. At γλυφίδες καλάμων in Epigramm. Cultelli calamorum inciſorii & velut ſculptorii.

C. Ἑρμογλυφεύς, έως, ὁ, ET Ἑρμογλύφος, (ad verbum Mercurii ſculptor, id eſt, qui Mercurii ſtatuas ſculpit) Statuarius, Qui lapideas ſtatuas conficit. Luc. De vita ſua, λίθων ἔργα τῶν ἀγαθῶν εἶ, καὶ σωαρισταὶ, καὶ ἑρμογλυφεῖα. Et paulo antè, ἀρίστος ἑρμογλύφος εἶ δοκῶν, καὶ λιθοξόος ὢν πῆς μάλιστα ἀδεκίμοις. ET Ἑρμογλυφικὴ τέχνη, Statuaria ars, ſeu ſtatuariorũ. ET Ἑρμογλυφεῖον, Statuarii officina. Plato Sympoſ. φημὶ γὰρ ὁμοιότατον αὐτὸν εἶναι τοῖς σειληνοῖς τοῦτοις τοῖς ὑπὸ τοῖς ἑρμογλυφείοις καθῃρημένοις.

C. Τεῖγλυφος (q. d. Triſculpeus) Tres ſculpturas habẽs. Sunt qui in columnis ſculpturam canaliculatam & ſtriatam triplici ſulco, τεῖγλυφον dictam putent. Vide Vitruuiũ. Dicitur & τὸ τεῖγλυφον. Bud apud Athen. 64. εἰ τοῖς ὄγκοις ὑποστηρίσειαν τοῖς αἰωπάτοις καὶ τὸ τεῖγλυφον, interpr. Contignationes & pluteos ſuperiores ſculptura inſignes. Apud Euripidem in Oreſte Δωρικάς τε τεῖγλύφας à nominatiuo τεῖγλυφη, ſed ſchol. legit τεῖγλύφους, quem vide.

C. Ἀνάγλυφω, Sculpo. VNDE Ἀνάγλυφον ποτήριον, Sculptum poculum, Aſperum ſculptura, vel Aſperum ſignis poculum, vt dixit Virg. ET ΔΙΑγλύφω, Vndiq; ſculpo, Vel q. d. Perſculpo. ET ΕΓγλύφω, Inſculpo. ET ΠΕΡΙγλύφω, Circunſculpo.

ΓΛΕΥΚΟΣ, εος, τὸ, Muſtum. Theophyl. epiſt. 44, ἰχάδες πολλαὶ, καὶ γλεῦκος, καὶ μελιτῶτα, καὶ πόπανα. AT Γλεῦξις, Muſtum decoctum, Defrutum. Apud Heſychium exponitur οἶνος & ἕψημα, ſed repono οἶνος ἕψημα ἔχων, vel πολὺ ἕψημα ἔχων, ex Pauſania.

C. Ἀγλεῦκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Minimè dulcis. Propriè Muſteam dulcedinem non habens. Luc. Lexiph. οἶνος ἤδη μὲν ἀγλεῦκής, ἄπιθος δὲ ἔτι. Metaphoricè pro inſuaui & iniucundo, apud Hermogenem de Thucydide, διὸ καὶ ἀγλεῦκής δοκεῖ χαρίεν διόλου. Suidas ἀγλεῦκες ex Xenoph. Œcon. affert pro ἀηδὲς, item ἀγλεῦκέστερον ex eiuſdem Hierone, vbi tamen ἀγλυκέστερον habemus. ET Ἀγλεῦκος, Idem: vnde ἀγλεῦκίζω θάλασσαν apud Nicandrum in Alexiph. legimus. Heſychius quoque ἄγλωκον habet (mendoſè pro ἄγλεῦκον, vt opinor) quod exponit ἀλυκόν.

C. Πολύγλεῦκος, ὁ καὶ ἡ, Muſto abundans.

Γλεῦκινον μύρον, q. d. Muſteum vnguentum, de quo Dioſc. Item Γλεῦκινον ἔλαιον, q. d. Muſteum oleum, id eſt expreſſum antequam oliuæ calcentur. in v. l.

ΓΛΥΚΥΣ, έος, ὁ, Dulcis. vt μέλι γλυκύ. Luc. in Vit. auct. τὰ γλυκέα σπεῦδε καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰχάδας. Et γλυκὺς οἶνος, de quo dicã paulo pòſt in Γλυκὺ ſignificãte paſſum. Huic voci γλυκὺς opponitur πικρός. Plut. ad Col. εἰ ὃ γλυκὺ τὸ μέλι, καὶ πικρὸς ὁ θαλλός. Idem. De diſcern. adul. τοῖς πικροῖς χυμοῖς καὶ αὐστηροῖς ἡδύσμασι χρῶνται, τὴν γλυκέων ἀφαιροῦντες τὸν πλησμον. ‖ Trãſferitur ad multa, pro ſuaui ſeu iucundo. vt γλυκὺς ἵμερος apud Hom. & αὐδὴ γλυκίων μέλιτος. Et Il. 2, πόλεμος γλυκίων. Dicitur autem & γλυκύτερος in comp. itidémque γλυκύτατος in ſuperlat.

Γλυκὺ, Vini dulcis genus. Lat. Paſſum, & apud Plin. interdum etiam Dulce. Dioſcor. ὀπὸ διδόναι οἶον ἡ γλυκύ. Idem, σὺν γλυκεῖ ἢ οἴνῳ γλυκάζοντι. At γλυκὺς οἶνος apud eundem & Athen. (id eſt vinum dulce) generaliter ſignif. habet, omnis videlicet vini cui dulcedo aliqua ineſt, ſiue natiuum ſit ſiue factitium. ‖ Γλυκὺ, Fel, per antiphr. Plin. & Cæl. Aurel. Chron. lib 3, cap. 1.

C. Γλυκύπικρος, (q. d. Dulciamarus) Dulciter amarus, ſeu acerbus, Dulcedinem amarori permixtã habens. vt γλυκύπικρος ἔρως.

C. Ἔγλυκος, Cui aliqua dulcedo ineſt. vt οἶνος ἔγλυκος quod affertur ex Dioſc.

C. Ὀξύγλυκος, Dulciter acris. vt ὀξυγλυκεῖα ῥοά apud Ariſtophanem Dulciter acre punicum Eraſmus interpretatur. Apud medicos autem ὀξύγλυκυ eſt potus qui paratur dulciſſimis fauis maceratis & decoctis. ET Ὀξυγλυκὲς apud Gal. comm. 3 εἰς τὸν περὶ ἁρμονίας, vbi ſcribit nõ aliud eſſe quàm ὀξύμελι, fierique ab aliis ex melle & aceto, ab aliis autem ex fauis & aceto. Gorr.

C. Ὑπόγλυκυς, Subdulcis, Aliquantum dulcis.

C. Φιλόγλυκυς, Qui dulcia amat. Apud Ariſtot. Problem. Qui dulci vino gaudet.

Γλυκότης, Dulcedo. vt γλυκότης οἴνου apud Athen. Item γλυκότης, ſchema orationis.

Γλυκερὸς, οῦ, ὁ, poetis idem quod γλυκὺς, Dulcis. vt μέθυ γλυκερὸν, Od. ξ. & σπυ γλυκεροῖο, Il. λ. Item metaph. γλυκερὸν φάος, Od. ρ. Et compar. γλυκερώτερος, Od. ι.

Γλυκύς, εῖτης, ὁ, Dulciuſculus, Subdulcis, Vel, Dulcis. vt γλυκὺ πότῳ, Nic. Alex. quod quidam pro paſſo accipiunt.

Γλυκαίνω, Dulce reddo. Quidam Eduleo ex Nonio. & Dulco ex Sidonio interpr. Xen. Œcon. ὑπὸ τῶν ἡλίων γλυκαίνεσθαι τὰς ταφυλαί. ITEM Ἀναγλυκαίνω ET Ἀπογλυκαίνω idem. (niſi quis ἀναγλυκαίνω interpr. Iterum reddo dulce) Paſſ. Ἀναγλυκαίνομαι & Ἀπογλυκαίνομαι. vnde ἀναγλυκανθῶσι in v. l. Dulcedinem ceperint: ἀπογλυκανθῆ, Dulcis euaſit. DICITVR & Καταγλυκαίνω, itidẽ pro Dulce ſeu ſuaue reddo. Apud Greg. & pro Mulceo, vt Bud. in hoc eius loco interpr. ποιητῶν μέτρῳ καὶ μυθῳ καταγλυκαινόντων τὸν ἀκοῦν.

Γλύκανσις, q. d Dulcificatio. ET Γλύκασμα SIVE Γλυκασμὸς, Dulcedo, Dulcitudo, in vulgatis lex. Metaph. de Chriſto quidam dixit, ὄζος πιέζεται καὶ γλυκὺ βρωματίζει ὁ γλυκασμός. SED & Γλυκισμὸς apud Athenæum legitur, ἔφερον κεράμια ὥσπερ τὸν τῆς γλυκασμοῦ χρείαν, id eſt (inquit Bud.) Vt reliqua vina dulceſcerent. Sic enim videtur intelligendum ex ſequentibus pag. 60.

Γλυκάζω, Dulceſco, Vel, Subdulcis ſum. vt γλυκάζων οἶνος, Dioſc. & Athen.

ΓΛΩΣΣΑ, & Atticè Γλῶττα, Lingua. quæ pulchro epitheto ab Eurip. in Supplic. dicitur λόγων ἄγγελος, i. ſermonum nuntia. Hom. Il. α, Τῷ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Iſocr. ad Demon. πολλοῖς γὰρ ἡ γλῶττα ὥσπερ ἔχει τὴν διάνοιαν. Apud Herodot. ἀπὸ γλώσσης εἰπεῖν, eodem (vt opinor) modo quo Gall. *Dire de bouche*, pleonaſmo quodam emphatico. Sic & Thucyd. pag. 236, ὅσα τε ἀπὸ γλώσσης εἴρηται αὐτοῖς, εἴ τον, videlicet ad differentiam eorum quæ iis quas ferebant literis perſcripta erant. At γλώσσας πίμπλειν pro παύειν τοὺς λόγους, ex ſchol. Apoll. annotatur. ‖ Ariſtoph. Veſpis, πᾶσαν γλῶτταν βασανίζε, Excute omnem linguã, i. omnẽ

dicendi facultatem. ‖ Γλῶσσα, Sermo vnicuique genti peculiaris, vel potius ſermonis forma, γλώσσης χαρακτὴρ, Herodot. Latinè itidem Lingua. Gall. autem vel *Langue* vel *Language*. Il. β, Ἄλλοθι δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Sic ἀγνώσσαντες τὴν γλῶσσαν Thucyd. 3, Maximè ignoto ſermone vtẽtes. Plut. De defectu oracul. γλώσσας πολλὰς δὲ ἤσκηκε χρήσθαι, ὥστε δ' ἐμὲ τὸ πλεῖστον ἐδώκιζεν. Sic autẽ & Latini linguã & plur. quoq; linguas dicunt. ‖ Γλῶσσα, Peregrinum vocabulum, vel Vocabulum obſoletum, vt vult Gal. cui tamen in hac expoſitione non aſſentior, vt nimis reſtringente huius vocabuli ſignif. Sed & à Polluce diſſentio vt eam latius extendente, quum poetica vocabula nominari γλῶτταις tradit. alioqui enim bona pars Græcæ linguæ γλῶτταν appellatione comprehendi poſſet. Nec verò ex Ariſtoph. loco quem profert, illa expoſitio probari videtur. Sed & Ariſtoteles γλῶτταν eſſe dicit vocabulum ξενικὸν (id eſt peregrinum, vt interpretatus ſum) De poet. 42, ξενικὸν δὲ λέγω, γλῶτταν καὶ μεταφορὰν. Sic & De Rhet. 172, & 185. Eidem verò in illo lib. De poet. 39, γλῶττα eſt vocabulum alicuius gentis ſeu populi propriũ, quod alii vſurpando ad ſe tranſferunt. Affert enim hoc exemplum, Nomen iſtud σίγυνον, Cypriis quidem eſt proprium, at nobis eſt γλῶττα. Cæterùm multi (vt ex Athenæo diſcimus) libros περὶ γλωττῶν ſcripſerunt, ex quibus fuit Nicander Colophonius. Citatur ab eo & Diodorus quidã ὁ Ἰταλικὰς γλώσσας, & quidã Hermon ὁ Κρινικὰς γλώττας: ſed & Philemon περὶ Ἀθηναίων ὀνομάτων ἢ γλωττῶν. At Galenus magis peculiariter Hippocratem ſuas habere γλώσσας dixit, earum expoſitionem libello hunc titulũ præferente complexus. Cæterùm Quintil. γλώσσας linguam ſecretiorem interpret. qui & gloſſemata eadem ſignif. dicit, interpretans Voces minus vſitatas. Quo poſteriore vocabulo vſus eſt & Varro De lingua Latina lib. 6, Qui gloſſemata (inquit) interpretati ſunt.

HINC Γλωσσογράφος, Qui de γλωττῶν ſeu gloſſematum interpretatione ſcribit. vt apud Athen. lib. 3. ET Γλωσσηματικὸν vocabulum, Peregrinũ vocabulum, &c. Γλῶσσα, vt dictum modò fuit. Vtuntur autem hoc vocabulo nõ ſolùm Suidas & Ariſtophanis ſchol. verumetiam Dionyſ. Halic. in vita Lyſiæ, item vbi de Thucydide agit. Pro quo apud Euſtathiũ legitur Γλωσσηματικὸν cum ν, ſicut & apud Moſchop. Quanuis autem γλωσσηματικὸν tanquam à γλώσσημα formatũ ſit, & apud Latinos Gloſſema reperiatur, ex nullo tamen Græco ſcriptore γλώσσημα affertur.

Γλῶσσα αὐλοῦ, Lingua ſeu lingula tibiæ. Theophr. & Dioſc. alio nomine Γλωσσὶς ſiue Γλωττίς. ‖ Γλῶσσαι præterea ab Iſæo Socratico tributæ fuerunt ὑποδήμασι, vt ſcribit Pollux: γλῶσσας autẽ ὑποδημάτων intelligi Calceamentorum vincula putat Camer.

C. Γλωσσοχάστωρ ſeu Γλωττοχάστωρ, ορος, ὁ, Qui lingua victum quærit, Qui linguæ miniſterio ventrem alit. VNDE comp. Ἐγγαστροχάστωρ, ορος, ὁ, pro eodem: ea forma factũ qua ἐγχειροχάστωρ. Ariſtoph. Auibus, Ἔστι δ' ὃν φανῶσι πρὸς τὴν κλεψύδρα πανοῦργον ἐγγαστροχάστορα γῆθος, εἰ θελήσουσίν τι καὶ ἀστείοισι καὶ τρυγῶσι τοῖς γλώτταισι, συκάζοισί τι.

C. Γλωττοδέψεω, ῶ, F. ήσω, Fello, Lingua morigeror: eo ſenſu quo Suetonius dicit ore morigerari. γλωττοπιέω, λεσβιάζω.

C. Γλωσσειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Lingulæ ſimilis. Ariſtot. ἔχεται δὲ ὥσπερ τοῦ κίδας ὡς ἡ καὶ αἱ μυαὶ τῶν δ' ὀστῶν γλωσσειδές. Bud.

C. Γλωσσοκάτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Linguam continens. γλωσσοκάτοχον ὄργανον medici vocarũt comparatum ad linguam continendam. Camer.

C. Γλωσσοκλόμπης, ου, ὁ, Qui lingua & verbis iactuoſis demulceet. ὁ γλώσσῃ κηλῶν καὶ κόμπις. Euſtathius ex antiquis comicis.

C. Γλωσσόκομον, ſeu γλωττόκομον, ου, τὸ, propriè idem ſignif. quod Γλωσσοκομεῖον, id eſt arcula ſeu theca tibiarum lingulis reponẽdis idonea. Gorræus ex Galeno de gloſſocomo inſtrumento tradens, ſcribit ſignificare arculam in qua homines recõdunt res pretioſas, & quam multi iter facientes portant: eſſe autem oblongam & anguſtam. Huc referri poteſt illud Ioannis 12 de Iuda, κλέπτης ἦν καὶ γλωσσόκομον εἶχε. vbi marſupium ſeu nidulum Camerarius interpret. alii loculum. Videtur ſignificare etiam Loculamẽtum ſeu cauſam aut tale quid apud Dionyſium Longinum, quum ſcribit, γλωσσόκομα ὧν οἷς οἱ πυγμαχοῖ οἱ κατουλῶντες ναοὶ τρέφονται. Item, οὕτως ἅπασιν δουλείαν, κἂν ἡ δικαιοτάτη, ψυχῆς γλωσσόκομον, καὶ κοινὸν δίκης ἀποφήναιτο δεσμωτήριον. ‖ Heſychio eſt etiam σωρὸς ξυλίνη τῶν λειψάνων, id eſt Loculus. (eo ſenſu quo Plinius quendam mortuum crematúmque, cõditum loculo in templo dixit) Quò referendum eſt illud Theodor. in 3 Eccleſ. hiſt. ὀλίγῳ δὲ διελθοῦσιν ἡμέρῳ ὁ τῆς ἀλάστορος ἐκείνου θάνατος ἐμιλοῦθη, καὶ ὁ γλωσσόκομος κεῖμενος ἐκομίσθη. ‖ Demum eſt machina quædã chirurgica caua & oblonga, facta ad ſimilitudinẽ arcæ, femoribus & cruribus fractis accommodata. de qua Orib. in lib. De machin. & Gorræus in ſuis Defin. med. γλωσσόκομον id etiam appellatur. VNDE Γλωσσοκομεῖον ſeu γλωσσόκομον, Ligularum vaſculum, Cam. Vaſculum ad recondendas tibiarum lingulas ſeu ligulas. Pollux & Heſych. Item Arcula ſcriniumque ſcriptorum, Galenus. ‖ Eſt etiam σωλὼ μηχανικὸς, id eſt, quiddam ad fracta oſſa accommodatum, eo maximè tempore adhibendum quo ſolidari illa incipiunt in ea quæ πώρωσις dicitur. Cuius deſcriptio, & quid inter illud ac σωλῶα interſit, exponit Galen. in 2 comment. εἰς τὸν περὶ ἀγμῶν. Camer. Idem γλωσσόκομον paulo antè nominari dixi. ‖ Item pro muliebri pudendo capitur, vt tradunt v. l. ex Epigr.

C. Γλωσσοκρατέω, ῶ, F. ήσω, Linguam coerceo, Taceo.

C. Γλωττοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui lingulas tibiarum conficit, Lingularũ fabricator. Camer. ex Polluce. AT Γλωττοποιέω, ῶ, Fut. ήσω, Lingua patro. ἀγχουργῶ τὸ σῶμα. Bud. ex Ariſtoph. Lingua morigeror. vt Suet. Ore morigerari dixit de ſimili ἀγχουργίᾳ.

C. Γλωσσοτροφέω, ſeu γλωττοτροφέω, ῶ, Fut. ήσω, Linguam agiliter verſo, Blatero. Ariſtoph. Neb. ἀπὸ γὰρ ὁλοῦμαι, μὴ μαθὼν γλωττοτροφεῖν. id eſt, πικίλον ὢν τὸ λεγὰν καθεστηκέναι, περὶ λαλεῖν, στομύλλεσθαι. de linguæ enim agilitate & verſutia hoc vocabulum dicitur. Camer.

C. Γλωσσότμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui lingua amputata ſeu excſta eſt.

C. Γλωσσοτμέω, ῶ, Fut. ήσω, Linguam alicui amputo. Accuſ. iungitur 2 Maccab. 7. Bud. Vnde & Γλωσσομυθιῶμαι apud Plut. Elinguatum eſſe, Plaut.

C. Γλωσσοχαρίεω, ῶ, F. ήσω, Linguã ad gratiam alicuius cõparo, Blãdior. Prouerb. Solomonis 28, ὁ ἐλέγχων ἀνθρώπου ὁδοὺς χαρίεσσα θήσει μᾶλλον τὴν γλωσσοχαρίεωσιν. QVOD Χαριγλωσσέω etiã inuerſo ordine dicitur, id eſt Iucunda memoro, Camer. πρὸς χάριν λέγω, Ad gratiam & voluptatẽ loquor, ἡδυλογέω, ἡδυλωσσέω, vt Eraſmus exponit. Athen. lib. 4, de cynicis loquens, ὁ δὲ χαρίζεσθαι ὑμᾶς θέμις. Quod (inquit Budæus) ſignificare videtur lingua gratiã quærere, id eſt ἡδυλογία. vt paraſiti faciũt hoc enim ex præcedentibus colligitur. & ἡδυλογεῖν pro eodem ſtatim accipit, id eſt aſſentari. Apud Æſchylum verò Prom. vincto, Γνώμῃ πεῖθ' ὡς ἔτυμά γ' οὐδὲ χρὴ μάτην Χαριγλωσσεῖν ἔνιοι, ſunt qui velint non ἡδυλογίαν ſignificari ſecundum Athenæum & alios quoſdam, ſed linguæ gratiã fictam (quod appellarit Perſius, — pictæ tectoria linguæ) notari. eſſe enim (vt exponat Comm. Æſchyli) μεχρὶ γλώσσης χαρίζεσθαι, καὶ οὐκ ἔργοις, Non re factiſque, ſed lingua tantùm & verbo tenus gratiam gratificari, quo modo loquatur Salluſtius: ſeu, Verbo tenus obſequioſum atque officioſum eſſe.

C. Γλωσσαλγία, ας, ἡ, ad verbũ, Linguæ dolor ſeu morbus. Capitur verò pro Linguæ prurigine, vt quidam interpret. ſeu Petulantia verborum & loquaci maledicentia, vt Camer. in hoc Eurip. Med. loco exponit, Τῷ σὺν τόμαιγον ὦ γυναῖ γλωσσαλγίαν. Philo De vita Moſis 3, Γλωσσαλγία καὶ ἀκόλουθον τόμα, Petulãtia linguæ. Gregorius, τίς ἡ πεσαύτη περὶ τὸν λόγον φιλοπμία ἢ γλωσσαλγία; Et Gal. pro Nugis. Bud. ET Γλωσσαλγέω, ῶ, F. ήσω, Lingua pruritio, Linguæ venenum commoueo, vt quidam exponunt. Naz. orat. 2, αἱρεσικοὶ Γλωσσαλγοῦσιν, Nugentur, vt vertit Bilibaldus.

C. Γλώσσαρχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Garrulus, Locutuleius, Blaterq, Gell. Linguax, Nugo. τόμαρχος, παχύγλωσσος, Heſych. VNDE Γλωσσαρχία, ας, ἡ, Garrulitas, Loquacitas. Bud. ex

Athenæo, δῆλον ὅτι ἀκμῆς σου γλωσσαργίαν. Apud Luc. autem Lexiph. σωπᾶν καὶ γλωσσαργίαν ἡμῖν ὑπεσάλευς, Micyllus interpr. Linguæ ignauiam.

C. Γλωσσαπιστής, ίδος, ὁ καὶ ἡ, Qui se lingua vel clypeo defendit, Cui lingua clypeus est. Qui se facundia tuetur, Bud. ὁ γλῶσσῃ πολεμίζων, vt est in prouerb.

C. Ἄγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Linguam non habens, Elinguis. vt ἄγλωσσος λάλος apud Athen. lib. 10 dicitur ὁ τρεφακτής, Elinguis blatero. Sic κροκόδειλος Aristoteli ἄγλωσσος est, id est sine lingua. Camer. ‖Item, Qui loqui non potest, Qui obmutuit. cuiusmodi est adeò potò illud apud Suidam, Νῶν εἰς γᾶν ἄγλωσσος αὐαυδὴς τε πεσοῦσα. id est, ἄφωνος, ἄφωνος. Eo sensu Cicero dixit, Conuicit & elinguem reddidit. ‖Item, Dicendi imperitus, Camer. εἰπεῖν ἀδυνάτως, apud Aristophanem. Item, Barbarus, ἀλλόγλωσσος, κακόγλωσσος. vt Soph. schol. in hoc Trach. loco exponit, — οὐδ' ὁ γηγενὴς Στρατὸς γιγάντων, ὅστε θήρειος βία, Οὔθ' Ἑλλάς, οὔτ' ἄγλωσσος, nec Græca, nec barbara. Ἄγλωσσος αὐλὸς etiam dicitur, Tibia lingulam non habens. A Polluce alibi ἀξαυλος dicitur, & φαῦλος, & cuius γλῶσσαι sunt ἐξηυλημένοι. HINC Ἀγλωσσία, ας, ἡ, q.d. Elinguitas, Obmutescēs taciturnitas. ἡσυχία, σιωπή. Suid. AT Ἀγλωσσέω, ῶ, Hesychio est διὰ σιφῶ.

C. Ἁδύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Suauem & iucundam linguam habens. vnde ἁδύγλωσσος βοὰ κλεινός, apud Pind. Olymp. 13, de iucundo præconio victoriæ. Cam. Est autem Doricum pro ἡδύγλωσσος.

C. Ἀθυρόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀθυρόγλωσσος, Atticè, Loquax, Garrulus. Cuius lingua nulla ianua coercetur, nullis foribus cohibetur. Effrænem linguam habens (vtendo alio metaphoræ genere) id est, habens linguā quæ nullo fræno compescitur. sic & ἀχάλινον στόμα dicunt. Euripides Oreste, Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων φράσαι, id est, ἀνήρ τις ᾧ θύρα οὐκ ἐπέκειτο τῇ γλώσσῃ. sic enim Theognis, Πολλοῖς ἀνθρώπων γλωσσῃ θύρα οὐκ ἐπέκειτο, quasi cōpositum nomē ἀθυρόγλωσσος dissoluens. quanquam non ex θύρα & γλῶσσα, sed ex ἄθυρος (quod à θύρα est) & γλῶσσα cōflatū est: vt sit, Habens linguam ἄθυρον, id est ianua non coercitam, foribus non obstructam. HINC Ἀθυρογλωσσία, ας, ἡ, Garrulitas, Linguæ licētia, Linguæ incontinentia. vt ἀθυρόγλωσσος exponitur ab Euripidis scholiaste ἀκρατόστομος, id est, ad verbum, Qui habet os incōtinens, vel, Qui os non continet, Qui ori temperare non potest. A Suida ἀθυρογλωσσία exponitur ἡ ἀχαλίνωτος γλῶσσα, id est effrænata lingua.

C. Ἀλλόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alia lingua vtens, seu diuersa, Externus, Peregrinus: nam peregrinorum alia est lingua quàm lingua regionis in qua sunt. Qui ab Hom. ἀλλόβροοι vocantur, à scholiastis exponuntur ἀλλόγλωσσοι.

C. Ἀμφοτερόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrauque linguam habens, Vocatur Zeno ἀμφοτερόγλωσσος à quodam poeta apud Plutarchum in Pericle, id est (vt quidam exponunt) In vtranque partem disputans.

C. Ἀνθρωπόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui humana lingua loquitur. Aristot. καὶ μιμητικὸν καὶ ἀνθρωπογλωσσον τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἡ ψιττάκη. Pro quo Plin. Super omnia humanas voces reddunt psittaci quidem etiam sermocinantes.

C. Βαθύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Disertus, Cam. εὔγλωσσος, ἐλλόγιμος, Suid.

C. Βαρύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius lingua grauis est. Maledicus. vulg. lex.

C. Βραδύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius lingua tarda est, Tardiloquus, Senec. Et τὸ βραδύγλωσσον, Tarditas loquendi, Linguæ debilitas.

C. Δίγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bilinguis, Duarum linguarū gnatus, Bud. Duarum linguarum peritus, vt Anacharsis Scytha, percepto sermone Græco. Camer. Thuc. lib. 8. Et Plut. Alex. ἡγεμὼν αὐτῷ δίγλωσσος ἀνθρωπος. ‖Item, Interpres, Bud. ex Plut. Themist. 36. ‖Hesychio est etiam διλόθυμος, quo apud Latinos modo Bilinguis fallaciloquentiam notat.

C. Διπλόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duplicis linguæ. διπλόγλωσσος παίδευσις, Budæus. VNDE Διπλογλωσσία, ας, ἡ, Duplex lingua.

C. Ἑτερόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui alteri⁹ & diuersæ linguæ est. 1. Cor. 14, ὅτι ἑτερογλώσσοις καὶ ἐν χείλεσιν ἑτέροις λαλήσω τῷ λαῷ τούτῳ, per diuersæ linguæ homines.

C. Εὔγλωσσος, seu Εὔγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Disertus, Facundus, Camer. εὔστομος. Aristoph. θρασύς, εὔγλωσσος, πολυμερής, ἡδυδῶν συλλογιστής, εὑρεσιεπής. VNDE Εὐγλωσσία, ας, ἡ, Rectè loquendi facilitas, Facundia, Suauitas sermonis, εὐεπεια, vt εὐστομία. Bud. ex Chrysost. εὐγλωσσίαν ὑπεδείκνυτο. ET Εὐγλωσσέω, ῶ, Facundus seu disertus sum. εὐστομῶ.

C. Εὐθύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Rectilinguis. idem quod εὐθρήμων, quo Cicero vtitur, Verax & liber. Camer. ex Pind. Pyth. β.

C. Ἡδύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, vide in Ἁδύγλωσσος paulo antè.

C. Θρασύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Audacilinguis, Audax verbis. VNDE Θρασυγλωσσία, ας, ἡ, Linguæ audacia. Audacia verborum, Camer.

C. Ἱερόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sacram linguam habens. In Epigramm. expositio à Pausania Ἡλιακῶν β, est ἱερόγλωσσον Κλυτιδῶν γένος, Genus Clytidarum qui vates fuerunt. Camer.

C. Κακόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malæ & ominosæ linguæ. κακόγλωσσον βοῶ, miserabiles querelarum clamores dixit Eurip. Hecuba. Camer.

C. Μελίγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mellitam linguam habens. μελίγλωσσον vocarunt eum cuius suauis esset oratio, quo cognomento appellatum fuisse Ælianum accepimus. Et μελιγλώσσων ἐπέων, Mellitorum carminum in Auibus Aristoph. Camer. Poetica mella dixit Horat.

C. Ὁμόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eiusdem linguæ est. Xenoph. Pæd. 1, ἡδέως ἐνῶν ἤρξεν οὔθ' ἑαυτῷ ὁμογλώσσων ὄντων, οὔτ' ἄλλοις. Camer. VNDE Ὁμογλωσσέω, ῶ, F. ήσω, Eadem lingua vtor. Bud.

C. Παγγλωσσία, ας, ἡ, Clamores. Camer. ex Pind. Olymp. β.

C. Παλίγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est abhorrente lingua, i. sermone, Pindaro Isthm. ε, οὐδ' ἔστιν οὕτω βαρύβαρος οὐδὲ παλίγλωσσος πόλις. Sed Nem. α, diuersum & contrarium notat, id est ἐναντιόφημον. Hæc Camer. Idem ex Polluce interpretatur Malè ominans, Leuis, Maledicus.

C. Περίγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Eloquens. Camer. ex Pindaro Pyth. α.

C. Πλατύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Latam linguam habens. Aristot. ὀρνίθων τοῖς μάλιστα φθεγγόμενοι πλατυγλωσσότεροι τοῖς ἄλλοις εἰσί. Id est, Habent linguam latiorem, quæ hominis linguæ maximè est similis. Camer.

C. Πολύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui multarum linguarum est. Plut. Sympos. τῆς καλῆς θεωρίας καὶ ποικίλης καὶ πολυγλώσσου σοφίας, Sapientiæ huius præclaræ & multorum animalium sermocinatione distinctæ. Item, Multarum linguarum gnarus. Apud Sophoclem est πολυγλώσσου δρυὸς, de quercu Dodonea, in Trachin. Et πολύγλωσσος βοή, Electr. Multilinguis, si ita facere liceat vt fit elinguis. Camer. Item, Multiloquus.

C. Τανύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Linguam extensam seu protensam habens. τανύγλωσσοι κορῶναι, quæ linguis prolixioribus sunt, Od. ε. Camer.

C. Ὑπογλωττίον, ου, τὸ, q.d. Sublinguium. Aristot. lib. 2 Anim. de ceruorum vermibus, τὸ ὑπογλωττίου ὑποκάτω, Sub lingua, Gaza interpr. AT Ὑπόγλωττον Dioscorides nominari ab aliquibus laurum Alexandrinam autor est: pro quo apud Plinium lib. 15 cap. vlt. scribitur Hippoglottion. Idem tamen & hypoglossam agnoscit, lib. 27 cap. 11. quam scribit folia habere figura syluestris myrti, concaua, spinosa, & in his ceu linguas, folio paruo exeunte de foliis. Quæ à Dioscoride lib. 4 cap. 132, ἱππόγλωσσον vocatur. verba eius hæc sunt, ἱππόγλωσσον θαμνίσκος ὀξεῖ μυρσίνῃ ἀγρίᾳ καὶ λεπτῇ τὰ φύλλα ὅμοιος. κάμπτει δὲ ἀκανθώδη ἔχει, καὶ ἐπ' ἄκρου ὥσπερ γλωττίδας τοῖς φύλλοις. Ita scriptura horum vocabulorum apud Plinii & Dioscoridem variat & inuersa est. Apud Galenū certè Simpl. lib. 8, ὑπόγλωσσον scribitur: quod ita nominatū tradit, ὅτι τοῖς φύσεις ὑπ' ἄκροις πυκνοῖται γλωσσαρίοις. Obiter verò hoc addendum, in verbis Plinii pro Concaua, spinosa, legendum videri Coma spinosa, vt exprimatur illud Diosc. κόμαι δὲ ἀκανθώδη ἔχει.

C. Ἐπιγλωττὶς, seu ὀπιγλωττὶς, ίδος, ἡ, Lingula siue Ligula. Plin. lib. 21 cap. 37, Græcum hoc vocabulum minorem linguam

linguam interpretatur. Est autem ὀπιγλωττὶς Polluci (vt Cam. interpr.) caruncula palato annexa interius iuxta radicem linguæ, similis folio hederæ: cuius acutior pars fauces versus sita, iter cibi impedit ne impetu quodam deferatur, & ne ad illud operculum resultet. Gorræo est membrana cartilaginosa, rotunditatis oblongæ, laryngis meatui superposita. quæ eius definitio ex Gal. 7 De vsu partium petita videtur. Κλείθρον etiam ab Hippocr. eam appellari scribit Camer & à Cic. operculum asperæ arteriæ. Macrob. Saturn. lib. 7 cap. 15. Hippocr. imitatus, scribit, impositam esse arte quadam & ope naturæ quasi claustrum mutuum vtriusque fistulæ. De eius duplici officio scribit Plin. & Macrob. locis antè citatis, & Gorræus: quos consule.

Περιγλωττὶς, ίδος, ἡ, Inuolucrum linguæ; Camer. σκεπαστήριον τῆς γλωττῆς, Suid. Athen. l. b. 1, (Πίθηκοι τὸν τέττιγα καλοῦμενον, οὐ περιγλωττίδα μόνον ὑπὸ τῶν φορεῖν, ἀλλὰ καὶ περιστελλουσῶν τὴν γλῶσσαν πρὸς τὰ ὀπισθουσῶν, membraneū linguæ inuolucrum atque opertorium.

C. Προγλωττὶς, ίδος, ἡ Linguæ extrema pars acuta.

C. Ὑπογλωττὶς, ίδος, ἡ, Intima lingua. i. ortus ac radix illius, qua parte ad imā maxillam annectitur. Cam. ex Poll. ‖Ὑπογλωττὶς etiam morbi nomē est, i. (vt Pollux tradit) abscessus sub linguam. ‖Item, genus arteriaci medicamenti, constans ferè iisdem ex quibus & arteriaca medicamenta inflammationes arcentia. Hæc Gorræus, apud quem plura, inuenies. ‖Et coronæ genus quoddam. Camer. ex Poll.

Γλωττικὸς, ού, ὁ, Ad linguam pertinens. γλωττικὸν κέντρον, Aculeus ad gustandum accommodatus. v. l.

Γλωττώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lingulatus, Vitruu. Linguæ specie & forma. ‖Item Linguax & loquutuleius, Gell. Lingulax, Bud. ex Eccles. cap. 8. Lingua ulus, Cam. qui & lingulacā à Plauto vocari mulierem loquacem, annotat.

Γλωττίδιον, ου, τὸ, Lingula, seu ligula, Parua lingua.

Γλωττὶς, seu Γλαττὶς, ίδος, ἡ, Lingula seu ligula tibiæ. Luc. Hermot. ἐμπνεῖν εἰς τὴν γλωττίδα λεπτὸν καὶ ἐμμελές, καὶ ὑποβάλλειν τοῖς δακτύλοις, ἀναφῶς. ‖Γλαττίδας calceis etiam tribuerunt quidam, sed non sine reprehensione. ‖Est etiam γλαττὶς, Lingulaca auis, dux coturnicum. v. l. ex Aristot. lib. 8. Anim.

Γλωττισμὸς, οῦ, ὁ, Osculum quo linguæ basiantium se contingunt mutuo, quod Catull. oscula columbatim iuncta dixit. v. l. ex Epigr. Videtur esse q. a verbo Γλωττίζω. NAM Καταγλωττίζω etiā dicitur pro Suauior lingua ori inserta, vt testatur Pollux. Comicos καταγλωττίζειν de osculis dixisse scribens. Collabellare osculum, & Oscula iungere columbatim, Laberius & Catull. id vocant. VNDE Καταγλωττισμὸς, ου, ὁ, pro eodem. ‖Καταγλωττίζω est quoque Elinguē reddo. Cic. Obturo os, Camer. Aristoph. Equit. πολὺν πεποίηκας ὥστε νυνὶ τοῦ συνοιωτοῦ καταγλωττισθῆναι σωπᾶν, id est, Bud. interpr.) Loquacitate tua personantem plenámque tacere, & verbositate tua attonitam & perturbatam. Idem Acharn. διέβαλλε καὶ ψευδῆ καταγλωττίζε μου, In me deblateraut, eodem Bud. interpr. qui apud Greg. in Athanas. τὸ σεμνὸν καὶ καταγλωττισθὲν τῆς θεολογίας καὶ ἔντεχνον appellari dicit disputationem verba exornata fundentem, verbis non veritate nitentem, linguæ Atticæ veneres consectantem, Facundia exornatum & expolitum. VNDE Καταγλώττισμα, ατος, τὸ, quod idem Bud. exponit σεμνολόγημα, Obtundens loquacitas. CVI Ἐπιγλωττίζημα simile est, quod Cam. interpr. Conuiuium facio. Aristoph. Lysistr. ὦ τὴν Ἀθηνῶν οὐκ ὀπιγλωττίσεται, i. e. κολακεύσει, vt Poll. exponit: seu, οὐ φλυαρήσω, οὐ βλασφημήσω, vt Suid. Apud quem ὀπιγλωττήσεται per η bis scribitur, quasi ab ὀπιγλωτέομαι. Ἐπιγλωττίζειν etiam apud Pollucem reperitur, quod itidem exponit conuitiandi verbo λοιδορεῖν. Quò pertinet ὀπιγλωττώδυσα apud Hesych. id est ὀπικλοδόσα, quasi ab ὀπιγλωττίμα. Cuiusmodi (in diuersa tamen signif.) est & ὀπιγλωττω, quod idem Hesych. ex Æschyl. Heraclidis citat, pro ἐπιωνίζω ὀξὺ γλώσσης.

ΓΛΑΥΣΣΩ, Cerno, Intueor, θαρρῶ & αὐδῶ, Eustath. Hesych. autem est Splendeo, λάμπω, item φαίνω. sed nullum affertur vllius harum significat. exemplum.

Γλαυκὸς, Glaucus, Cæsius. Sed Eustath. γλαυκὸς ab illo γλαύσσω deriuans (quod facit & Etymolog. addens exemplum similis deriuationis, λθικὸς à λθύσσω) propriè vult γλαυκὸν esse τὸ ὑπόλευκον καὶ ἀόρατον. Aristot. de mantichora fera, τὸ δὲ ὄμμα γλαυκὸν, τὸ δὲ χρῶμα κυανοειδές pro quibus Plinius, Oculis glaucis, colore sanguineo. Dicitur etiam aliquis esse γλαυκὸς pro oculis esse cæsiis. vt apud eundē in Probl. sect. 10, ἔστι δὲ οἱ λευκοὶ ἀνθρωποι καὶ οἱ ἵππουιοὶ ὀπιπολύγλαυκοί. Alioqui dicitur γλαυκὸς τοῖς ὀφθαλμοῖς vel τὸ ὄμμα, vt apud Basil. pro quo & comp. γλαυκόφθαλμος & γλαυκόμματος. Vide γλαυκῶπις. ‖Γλαυκὴ θάλασσα apud poetas Cæruleum mare. Sic autem vocatur (vt inquit Eustath.) ἡ τὸ χρῶμα γλαυκὸν παραυγάζουσα, illa videlicet eius pars quæ est ἀβαθὴς, & ἄμμοι ὑποκειμένας ἔχουσα λευκήν. Quinetiam Γλαυκὴν sine adiectione appellauit Hesiodus mare (sicut & ὑγρὴ dicitur, in Theog. ἡ γλαυκὴ δὲ πέμφελον ἐγείρουσα. Sed & ἐλαίας Γλαυκῆς & ἐλαίου γλαυκοῦ ab eo fit mentio.

C. Γλαυκόμματος (q.d. Cæsioculus) Cæsius. Plato in Phædro, de equo.

C. Γλαυκόφθαλμος, Idem apud Diosc.

C. Γλαυκῶπις, ίδος, ἡ, Minerua, apud Hom. passim, Cæsios oculos habens. Ita enim Cic. Cæsios oculos Minerua, cæruleos Neptuni. (Dixit tamen autor obscœni carminis, Minerua tlauo lumine est, Venus pæ o) Quidam de oculis terribilibus voluerunt intelligi, aut etiam terribilem ipsam significari, earum ferarum more quæ glaucos habent oculos, præsertim verò leonum & draconum. Sic & Hesychius dicit φοβερὰ ὀφθαλμοῖς: addens tamen & λαμπρόφθαλμος, item δύσφθαλμος. Diodorus autem ita dictam scribit ob cæli colorem glaucum, quod mihi videtur optimè cum etymo Latinæ vocis conuenire, quod Cæsium à Cælum deducit, vt Cæsium dicatur quasi Cælium. ET Γλαυκῶψ, ῶπος, Cuius cæsii sunt oculi. vt γλαυκῶπες δράκοντες. ITEM Γλαυκωπὶς, οῦ, ὁ, idem. vt τὸ γλαυκωπὸ θηρίον, Eustathius. ET Γλαυκῶπον, antiqua appellatio arcis Athenarum, (aut etiam cuiusuis generaliter) propter Mineruam dictam γλαυκῶπιν. Eust.

C. Ἑτερόγλαυκος, Altero oculo cæsius, in v. l.

C. Ὑπόγλαυκος, Subglaucus, Aliquantum glaucus.

C. Γλαυκότης, ητος, ἡ, Glaucus color, seu cæsius. Aristot. γλαυκότης ὀμμάτων.

Γλαύκωμα, ατος, τὸ, SEV Γλαύκωσις, εως, ἡ, Glaucedo (vt vulgus vocat) Glaucoma Plinio, Vitium in oculo quum præter naturam glaucescit. Vel (vt alii definiunt) Transmutatio humoris crystallini in glaucum. Vide Gorr. ex Galeno, Rufo, Ægineta, &c. Dicitur & ὀπιγλαύκωσις.

C. Ἀπιγλαυκόω, ῶ, Cæsium reddo. vnde passiuum Ἀπιγλαυκοῦμαι. Plutarch. in Timol. ἀπιγλαυκωθῶσι αὐτὴν πλὴν ὀλίγα. ET Ἀπιγλαύκωσις, Vide paulo antè in Γλαύκωσις.

Γλαυκιάω, ῶ, Glaucis oculis terribiliter intueor: vt Hom. & Hesiodo γλαυκιόων leo à Catullo dictus cæsius. Vide Hesychium & Eustathium. Ex Dionys. Alex. γλαυκιῶ afferitur pro Glaucesco.

Γλαυκίον, Auis à glaucis oculis nominata, Eustath. ‖Item Herba quædam & eius succus eodem nomine, qui officinis mentha. HINC Διαγλαύκιον, Collyrium, Vide Gorr. Sciendum est autem pro herba inueniri potius γλαυκιον quam γλαυκίον.

Γλαυκίτικος, Piscis quidam apud Athen. & Plinium.

¶ Γλαὺξ, Vlula Noctua, vt in prouerb. Γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, vel ἀθήνας, Noctuas Athenas. ‖Et genus nummismatis noctuam impressam habentis. Sunt qui à Γλαύσσω, sunt qui à γλαυκὸς (quod ab illo γλαύσσω deduci diximus) deriuādum putent. ‖Et herba quædam apud Dioscor. Engalacton etiam dicta, quòd lactis copiam præbeat. ‖Item Saltationis genus quoddam, Hesych.

Γλαυκώδης, εος, ὁ & ἡ, Noctuæ speciē gerens, Gaza interpr.

ΓΟΑΩ, Fut. ήσω, & Γοάομαι, Gemo, Deploro, Defleo. Od. κ, Ἑζόμεθοι δὲ κατ' αὖθι γόων, πλωτόν τε γαίοο. i.

πας. Et cum accusatiuo, Od. λ, σὸν πότμον γοάων. Sic Il. π, Ὃν πότμον γοάουσα. Verbum est poeticum: Xenophon tamẽ eo in voce pass. vsus est Præd. 4, πολλὰ γοωμένη. Sed & significatione passiua γοηθεὶς affertur ex Epigr. pro Defletus. ΑΤ Γοήσεται Il. ξ, vel tanquam à γοάινω, vel tanquam à γόη μι. Esse autem à sono fictum verbum γοάω arbitror.

Γοήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Gemebundus, Flebilis. in Epigr.

Γόος, Luctus. vt συγερὸς γόος & κρυερὸς γόος apud Hom. Et μή μοι γόον ὄρνυθι, Od. ρ. In epigr. γόον καλάουσα.

C. Γοοπλανής, έος, ὁ & ἡ, q.d. Luctiuagus. Ex Nonno, γοοπλανέες Φαρισαῖοι.

C. Ὀρθρογόη χελιδών, Manè lugens hirundo, Hesiod.

Γοώδης, εος, ὁ & ἡ, Lugubris, Flebilis, Lamentabilis. ET Γοερὸς, idem, sed magis poeticum. quo tamẽ & Luc. vsus est, καὶ γοερόν π μυκᾶσθαι.

C. ΓΟΗΣ, ητος, ὁ, Incantator, Præstigiator, Qui præstigiis alisue malis & dolosis artibus imponit. Et generaliter etiam impostor. Herodot. in Melpom. de Neuris & Budinis loquens, κινδυνεύουσι δὲ οἱ αὐθρωποι οὐπι γόητες εἶναι. Vbi γόητες sunt incantatores atque adeo qui magicis artibus vtuntur. Addit enim illos se vertere in lupos. (vt legimus in Virg. Pharma c. His ego sæpe lupũ fieri & se condere syluis Mœrim) Ab Æsch. in Ctes. μάγος & γόης copulantur. Demosth. Pro cor. δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν καὶ τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων. Vbi tamen malim abesse copulã καὶ inter δεινὸν & γόητα, vt legatur δεινὸν γόητα. quam meã coniecturam confirmat hic Plat. locus in Sympos. δεινὸς γόης καὶ φαρμακεὺς καὶ σοφιστής. Latè denique pro quouis etiam impostore capitur, vti dixi. Interdum tamen copulantur ἀπατεὼν & γόης, vt à Plut. De Sibyll. orac. Quo Plato modo γοητεύοντες cũ ξαπατῶντες coniunxit Pol. 2. Cæterùm à γόος deriuo γόης cum Eustath. dicente γόητα εἶναι τὸν μετὰ γόου ἐπᾴδοντα. cuius etymi rationẽ aptam reddere videtur ex Soph. Θροεῖν ἐπῳδὰς ὥσπερ Θρῴσκων πτήματι.

Γοητικὸς, Incantatorius, Præstigiatorius, Ad incantandum seu decipiendum aptus.

Γοητεύω, Incanto, Fascino, Incantatione seu præstigiis decipio, Illicio, Pellicio. vt γοητεύειν τοὺς πελλοὺς καὶ θαυμαρεῖν, Plut. De def. orac. At Bud. interp. apud Plat. Stupore affectum decipere: apud quem plura vide p. 718. HINC Γοήτευμα, Incantamentum, Incantatio, Præstigiæ, Fallaciæ, Plat. in Phil. ὥςπερ καὶ τῶν αὐτῆς τὸ ἐπαγωγὸν, γόητευμα, ἀλλ' οὐχ' ἡδονὴ εἶη. ET Γοητεία, Idem, vel Ipsa actio incantandi & præstigiis decipiendi, &c. Plut. De prud. an. ἡδονῆς δὲ τὸ μὲν δι' ὧτων ὄνομα κήλησις ὄτι, τὸ δὲ δι' ὀμμάτων, γοητεία. ET Ἀγόητευτος, Qui fascinari non potest. ET Δυςγόητευτος, Qui nõ facilè fascinari potest. Et apud Plat. Qui non facilè vel illecebris vel stupore obligatur, B. ibidem. VERBA autem comp. Ἐκγοητεύω ET Καταγοητεύω, idem valẽt φ γοητεύω, nisi quòd præp. sign. auget.

ΓΟΓΓΥΖΩ, Murmuro, Matth. Luc. 10. ET Διαγογγύζω, Luc. 15, Idem. ΑΤ Καταγογγύζω, Murmuro aduersus [aliquem,] Obmurmuro.

Γογγύζειν, teste Poll. dicuntur & columbæ.

Γογγυσμὸς, Murmuratio. ET Γογγυστὴς, Murmurator. ET Γογγυστικὸς, Murmuratorius, Ad murmurationem propẽsus, vt φθονεραῖς καὶ γογγυστικῆς φύσεως, Naz.

ΓΟΜΦΟΣ, Cuneus, Clauus, Od. ε, de naui, Γόμφοισι δ' ἄρα τοῦ γε ἁρμονίησιν ἄρηρε. Aristot. Metaph. 9, pro clauo, μάλιστα δὲ εἰπ φύσει θειοῦπον καὶ μὴ βίᾳ, ὥς τῶν ὅσα κόλλῃ ἢ γόμφῳ ἢ σωδέσμῳ. Cic. apud Plat. in Tim. γόμφους cuneolos vertit: vbi tamen (inquit Bud.) clauos potius signif. videtur, quum sic appellet δεσμοὺς τῶν σώματος.

C. Γομφοπαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Cuneis seu clauis compactus. Et metaph. apud Aristoph. ῥήματα γομφοπαγῆ. ET Γομφόπους, Clauis traiectus, ex Nonno.

Γομφόω, ῶ, Clauis cõpingo. Item simpl. Cõpingo, Coagmẽto. Epigr. lib. 2, nauis γομφωθεῖσα. Aristoph. Eq. γομφούμεναί γε τοῖς πάντα καὶ κολλώμεθα. VNDE Γόμφωμα ET Γόμφωσις, Coagmentũ, Coagmẽtatio, B. ex Plut. Exponitur & Cõpages, Cõtabulatio. Itẽ γόμφωσις apud medicos species συναρθρώσεως, quũ os ossi claui modo infigitur, vt inquit Gal. ET Γομφωτὴρ, Coagmẽtator, Qui compingit [nauem.] ET Γομφωτὸς, Coagmentatus, Compactus. ET Γομφωτήριον, q.d. Coagmentatoriũ. i. id quo fit coagmentatio. Vnde exponitur & Clauus.

¶ Γομφίος, Molaris dens. Xen. anteriores dentes cibum dicit secare, at πὶ γομφίους λεαίνειν. Ideo autẽ vocãtur γομφίοι φ clauorũ modo genis infigantur. HINC Γομφιόδη πα χαλινὰ in Epigr. Circa molares dentes strepentia ira na. ET Γομφίασις, Morbus dentiũ, vel gingiuarũ. Molariũ vel (secundũ alios) maxillarũ à dentitione dolor. Sũt & qui γομφίασιν de mobilitate dentium interpr. apud Diosc. vbi decoctũ cornu ceruini dicit παρηγορεῖν πὰς γομφιάσεις, quòd Plin. scripserit, cornu ceruini cinerẽ dentes mobiles confirmare. ET Γομφιασμὸς, Cõfractio dentium, vel Stupor dentium. Vide Hesych. & Suidam.

ΓΡΑΦΩ, Scribo, insculpendo literas (vel notas, literarum loco) in lapidẽ aut lignum. Hõ. Il. ζ, πίρε μὲ ὄγε σήματα λυγρὰ γράψας ἐν πίνακι πυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Vbi legũtur apud Eust. multa de antiqua inscribẽdi. i. insculpendi literas, cõsuetudine. Fortasse autem Exarare & Perarare (quæ Lat. de literis etiã dicũt) ad hoc γράφειν exprimẽdum cõmodiora fuerint. Sed apud eũdem Hom. γράφειν dicitur & hasta corpori plagam infligens, quasi videlicet insculpendo. Quã significationis cõmunionẽ nõ magis mirã existimo quàm est Incidere pro Insculpere: (vt quũ dicitur Incidere in æs) alioqui tamẽ communem ex parte habens cum cæteris quæ à Cædo deriuantur, signif. Locus est Il. ρ, γράψεν δὲ οἱ ὀστέον ἄχρις Αἰχμὴ Πολυδάμαντος, Vbi si illa signif. analogia spectanda non sit, existimo γράψε reddendũ potius verbo Discerpsit, quàm Rasit, aut alio quoquã. (nam Conscribilla re Catullianũ habet quidẽ & ipsũ inclusã insculpẽdi signif. sed ita insculpendi vt cutis velut radatur duntaxat, nõ autẽ in eã penetretur) Verùm vter istorum Hom. locorum primam ac propriam habeat verbi huius signif. aliis inuestigandum relinquo. Apud eius posteros saltẽ γράφειν generaliter pro Scribere in vsu fuit. vt ex locis seq. patebit. Æsch. in Ctes. περὶ τῶν πρὸς συμμαχίας μίαν μόνον συλλαβοῦ γράψαι. Δημοσθένη. X. Præd. 8, γράψαντες ἢ ἐν κατοπτρῳ μηνειδίοις δεῦτε τὸν ὀφθαλμὸν τῷ Κροίσου θεραπαινίδι φέρειν. Herodot. γράφειν εἰς διφθέρας. Dem. autẽ, γράφειν εἰς πίνακα χαλκῆν. Plut. Sol. δρακόντειος πᾶς νόμους ἔγραφε. Diosc. 3, πρὸς ὧν γράφουσιν. Et γράφειν εἰς πάχος, ex Procopio pro Celeriter scribere, vnde ταχυγράφος. quo dicitur modo & γράφειν εἰς κάλλος, vnde καλλιγράφος & καλλιγραφία. Apud Luc. γράμματα γράλαθαι. Dem. γραφεῖσα ὀφθαλμῶν. Dicitur autẽ & γράφομαι pro γράφω: vnde & γέγραμμαι pro γέγραφα apud Dem. μᾶλλον δ' ἀναγώσομαι ὑμῖν ὡς ἐμαυτῷ γέγραμμαι πάντα τὰ ὑπομνήματα. Sic γράφου pro γράφε, in his, γράφε δὲ φρενῶν ἔσω, quæ Eust. affert. Vbi obseruanda est metaph. qualis apud Æschyl. in Prom. (sed verbo composito vtentẽ) Ἦν ἐγγράφῃς σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν. Et apud Pind. Olym. Od. 10 in princ. τὸν ὀλυμπονίκαν ἀνάγωτε μοι Ἀρχεσράτου παῖδα πόθι φρενὸς ἐμᾶς γέγραπται. Sic Ter. Andria, Etiam nunc mihi scripta illa dicta sunt in animo Chrysidis. Cic. quoq; In animo inscribere orationem dixit. Apud eundem legimus, Acad. 4, Itaq; vt literis consignamus quæ monumẽtis mãdare volumus, sic ille in animo res insculptas habebat. His autẽ velut opponitur ἐς πέφεαν γράφειν, in cinerẽ scribere, & εἰς ὕδωρ γράφειν, de quibus lege Eras. ‖ Γράφειν apud Luc. pro Scribere literas. i. epistolã, Bud. Apud Isocr. πεῖν ἢ γράφειν, in orat. ad Nic. vbi πεῖν est carmen componere, at γράφειν soluta orat. aliquid scribere. Et γράφειν τοῦ τινος, Aristot. De re aliqua scribere, pro De ea tractare. ‖ Γράφειν ex consequenti redditur & aliis verbis. vt γράφειν τὸν πόλεμον, Dem. Decernere bellũ: & γράφειν πρεσβείαν, decernere legationẽ, apud eundẽ. Bud. γράψαι interpr. Decernere plebiscito in hoc Dinarchi loco in Dem. ποῖκα τῶν οἴεσθε γράψαι Δίφιλον τὸν ἐν πρυτανείῳ σίτησιν; Et cum infinit. γράψας αὐτὸν θανάτῳ ζημιῶσαι, Æsch. Apud Dem. autem γράφειν Bud. interpr. Ad populum ferre, in Mid. ὥς φῆς γὰρ εἴπις ἐκείνων τοῦτο νῦν, σὺ τοῖς ἀν' ἔγραψας, vt enim siquis illorum antehac damnatus esset, tu hæc ad populũ non tulisses. Et γράφειν νόμον, Legem ferre. Quod & passiuè apud Plutarchum in Solone, δεῖ δὲ τοὺς τὸ δ' ωαπὲν γράφεσθαι τὸν νόμον. Sed & γράφειν per se Budæus apud Demosthenem in Aristocr. interpr. Legem ferre. Item in orat. Pro cor. γράφειν ψήφισμα, rogationem ferre.

Apud Hermog. γράφειν etiam simpliciter, pro eodem cum infinit. καὶ γράφει τις αὐτοῖς κατάγλι. Et γράφειν τὸ γράμμα apud Dem. Rogationem ad populum ferre legibus contrariam, vel, Contra legum interdicta aliquid promulgare. At δίκας ἀναγραφειν, apud Æsch. Iudicium dictare, Controuersiam constituere. Sic & γράφειν δίκην τινὶ, Iudicium dictare, Intendere actionem: & (vt Terẽt. interpr.) Dicam alicui scribere. Aristoph. passiuè, in Nub. εἴ σοι γεγράφειν πιπεπλαστής τις δίκη. Dicitur & γράφεσθαι γραφῶ, item γράφεσθαι. vt γράφεται ἡμᾶς γραφῇ ἀσεβείας ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμανθυος. Sed & γράφομαι sine adiectione pro Accuso frequentissimum est. γράφομαί σε τοῦ ἀδικήματος ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμανθυος, Luc. Sic γράφομαί σε τῶν δεδεσίας, Plut. Themist. γράφομαί σε τῆς αἱρεσιαρχείας, Plato De leg. Sed & γράφειν actiua voce pro γράφεσθαι, Accusare, Bud. ex Synes. affert. Vnde & γράφεσθαι passiua vt voce, ita signif. Accusari. ἐγράφη τοῦ ἀδικήματος τὸ ψήφισμα, Æsch. Et Dem. Pro cor. καὶ γραφεὶς τὸν ἀγῶνα τῶν τοῦ ἀδικήματος.

Γράφειν, Adscribere, Annumerare. Xen. Præd. 4, ἐμὲ μὲν οὖν, ἔφη, γράφε τοῖς ἱππεῦσιν ὅπου θαυμαστῶν.

Γράφειν, Describere, Lineam ducere. Item Pingere. Aristot. in Probl. διὰ τί ὁ μὲν κύκλος ἀεὶ εἰς ἄνω φέρεται, καὶ γράφει ἀνίας τῆς ὀρθῆς ἐστι αὐτὸν κύκλος, id est, Describit lineas rectas, vel ducit, Bud. interpr. Pro Pingere autem, vt εἰκόνα γράφειν apud Herodian. vnde γραμμῆν εἰκόνα. Apud Athen. comicus quidam dicit pictorem fuisse qui norat duntaxat χελιδόνας γράφειν. Plut. Ad præfect. imperitum, ὡς ἔνιοι πλάττουσιν ἑαυτοῖς καὶ γράφουσι: & in Pol. præc. διὸ μὴ δεῖσθαι γραφομένων ἡμῶν ἢ πλαττομένων ἢ χαλκοτυποιουμένων.

Γεγράφεω, ῶ, (Atticè pro γεγράφω) vnde γεγράφηκα. Synes. καὶ τοῦ πατεὶ Πρόκλω γεγράφηκα καὶ πέπεμφα. Et ἐγγεγράφηκειν apud eundem. m. sic τυπτέω τυπτῶ, Atticè, à quo tempora sunt apud Aristoph.

¶ Γράμμα, ατος, τὸ, Scriptum, (substant. accipiendo) Liber. vt Callim. — ἀλλὰ Πλάτωνος Ἐν τῷ τοῦ ψυχῆς γράμμ' ἀνάλεξ' ἄρδρος. Sic Γράμματα Σιβύλλεια, Plut. Libri Sibyllini. Et liber septimus cuiusdã operis, Galeno est ἕβδομον γράμμα. ‖ Plurali autem numero Γράμματα (& alicubi singul. etiã) id scripti genus quod epistola seu literæ appellatur. Vtroque numero hac in signif. Basil. vno eodémque in loco vsus est, scribens ad Eustathium, εἰ δὲ ἐμοὶ τὸ γράμμα πρὸς ἄλλον ὅπ πῶν τὸ νῦν σοι ἐμπρόσθ. σωθῆναι, σύγγνωθι τῆς ἐμῆς γράμμασι; Sic apud Thuc. πέμπειν γράμματα & ἐπιστέλλειν. Et regis quoque Γράμματα, Xen. Hell. 7, ὁ Πέρσης ὁ φέρων τὰ γράμματα, εἰδὼς ἐν ἀσπίδι σφαγίδα, αἴρει τὸ γράμμα ὑπὸ μηρῷ. Herod. 4, Ταῦτα τὰ γράμματα ὑπεσημηνάμενος. Obseruaui autem Γράμμα etiam dici magis peculiari signif. certam aliquam eorum quæ epistola aut alius generis scripto continentur, partem. Thuc. 175. πῶς γὰρ τὸ γράμμα μάλιστα τῶν Πελοπόννησον διεθρύβη. (meam enim obseruatione m proximè præcedentia illius verba confirmant) Plat. epist. 3, τῶν δ' ἐν ταῖς ὑπεσχημένοις γραμμάτων ἤρξεν. At Herodian. ὑπεσχημένας dixit inuentas inter γράμματα, latè extendens γραμμάτων significationem, vt quum dicit nus *Parmi mes papiers*. Non minus autem latè patere videtur apud Lat. Chartarum appellatio, pro iis quæ in illis scripta sunt. Nisi quis scripta vocare malit. Aristot. γράμματα leges scriptas vocat Pol. 3, & alibi artem scriptam, vt docet Bud. 186. ‖ Sed γράμμα alicubi nõ tam scriptum, quàm scriptionem, i. ipsam scribendi actionem significat: vt apud Basil. ἰδεῖν νῦν καὶ κατάρχομαι τῶν γράμματος αὐτοῦ.

Γράμμα, Litera, vt quum Plut. γέρλιν & γίγλιν dicit differre ἐν τῷ γράμματι. Et πυὰξ ἔχων Γράμματα πάμπολλα, apud Plut. Sic. Luc. πιπάκιον μεγάλοις γράμμασι λέγον. Ita dicuntur Ἑλληνικὰ γράμματα, sicut & Ῥωμαϊκὰ, &c. Ἀσύνεα Γράμματα Thuc. & ἀμφιβόλα γράμματα apud eundem. ‖ Γράμματα, Literæ, id est doctrina quæ literarum monumentis continetur. vt in hoc senario, Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα, Duplum vident (id est duplici videndi facultate præditi sunt) qui literas didicerunt. Hinc Γραμματοδιδάσκαλος, Ludimagister: & ἀγράμματοι, Illiterati, qui & γραμμάτων ἄπειροι dicuntur à Plat. in Apol. ‖ Γράμματα, Literæ & Acta publica, seu Tabulæ publicæ, & Tabellæ iudiciales. Item, Rationes argentariorum & similium hominum. Item, Exempla & ὑπογραφαὶ, id est Indices, quæ inuentoria & repertoria à iurisc. vocantur. Hæc Bud. Qui & alibi δημόσια γράμματα pro actis publicis ex Æschine & Demosth. affert: & γράμματα τραπεζιτικὰ ex eodem Demost. pro rationibus mẽsæ & argentariorum. Et δεῖξαι τὰ γράμματα pro Rationes edere. ‖ Item γράμματα apud Aristoph. Pluto pro δικαστήρια vt annotat. in vulg. lex. quòd sortes per literas ducerentur de loco in quo quenque iudicia exercere oporteret. vnde ibidem esse, ὃν τὴν σορὰν ναὶ λαχὼν τὸν γράμμασον δικάζειν. Item, ἀλλ' οὐ χαλοδ' ἕπνες ὃν τῷ γράμματι.

Γράμμα, Pictura. Gregor. καὶ πᾶσαμβροις ὑφάσμασιν ὃν διάφορος βαφαῖς καὶ γράμμασι. Sed in hac signif. multo frequentius est γραφή.

Γράμμα, Scrupulum in Hippiatria, B Alii Scripulum.

C. Γραμματοδιδάσκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui literas docet, Ludimagister. ET Γραμματοδιδασκαλίδης apud Timonem Phliasium. ΑΤ Γραμματοδιδασκαλεῖον, Ludus literarius, Plut. in Sympos. 876, & alibi. Et Luc. γραμματοδιδασκαλεῖον ἀνέῳξε.

C. Γραμματεισαγωγεὺς, έως, ὁ, q.d. Ad literas introductor, vel Literarum introductor. Γραμματεισαγωγεῖς LXX autem interpr. dixerunt pro voce Hebraica quã alii Magistros, alii Præfectos reddiderunt, Deut. 16.

C. Γραμματοκύφων, quo nomine Æschinem tax at Demosthenes, quasi scribã vocans, inquit Bud. Γραμματοκύφων (inquit Camer.) appellatur per cõuicium Æschines qui pueros literas docuisset in paterno ministerio. Hæc illi. Rationem autẽ huius appellationis esse putarem ab obstipo capite eorum qui vel scribunt, vel instituunt pueros, dum in librum ex quo illos docent caput inclinãt, nisi Suidas exponens ταπεινὸν γραμματα, ad lignum dictum κύφωνα referret.

C. Γραμματοφόρος, VEL Γραμματηφόρος, Literarum lator, Tabellarius. Polyb. Luc. Plut.

C. Γραμματοφυλάκιον, ου, τὸ, Vbi tabulæ & instrumenta publica monumentáque rerum gestarum actarúmque asseruantur. quod Tablinum Latinè appellatur. B. Pand.

C. Ἀγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Illiteratus, Literarũ rudis, aut indoctus, aut Qui ne ipsa quidem literarum elementa nouit. Apud Athen. 10. βοῦν δὴ ὃν ἀγράμματος & 3, μάγαρος ἀγράμματος. Lucianus, αὐλῆσαι τῆς αὐλοῦς καὶ ἀναγνῶναι ἢ γεγραφῆναι τῆς ἀγραμματοῦς γραμματικὸν ὕφαν, ἀδύνατον. Vsus est hac voce & Vitruuius.

Ἀγράμματος ῥῆσις, Literis carens, Literis non cõstans, Athen. 10.

Ἀγράμματα ζῶα, Animalia quorum vox nullis exprimi literis valet, inquit Cæl. Rhod. autorẽ non proferẽs.

Ἀγραμματία, ας, ἡ, Literarum imperitia. aut, Literarum penuria, aut carentia, si Latinè dici posset. Vtitur Ælian.

C. Ἐγγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Scriptus. vt ἐγγράμματος φωνή.

C. Ἑπτάγραμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui septem literarum est. ‖ Ἑπτάγραμματον Hesych. exponit & ὀρύλον, σκληρόν.

C. Πολυγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui multarum literarum est, Admodum literatus, ex Plut. Pericle.

C. Τετραγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quatuor literarum est, Quatuor literis cõstans. Sic apud Iudæos dicebatur Dei nomen יהוה, quod exprimere religio illis erat.

C. Φιλογραμματέω, ῶ, F. ήσω. Literas amo. B. ex Plut.

Γραμματικὸς, ου, ὁ, q.d. Literarius. γραμματικὴν πιτήδευον apud Athen. l. 11, est Literis insculptũ, B. Et Γραμματικὴ subau. τέχνη, Grammatica, Literatura. q.d. Literaria. Luc. Alc. γράψαι γραμματικὸν ὕφαν, more grammatico. ‖ Γραμματικὸς est etiã Qui literas docet, Literator, Grammaticus. Plut. Γραμματικὸς ὀφθαλμῶν παιδεῖ τοῦ τοῦ καὶ γεγραφεῖν. VNDE Γραμματικῶς, Grammaticè. Epigr. l. 2. ET Γραμματικεύσαι, F. εύσαι, Grammaticum seu literatorem ago. Epig.

Γραμματεὺς, έως, ὁ, Scriba. Thucydides libro 7, ὁ δὲ γραμματεὺς τῆς πόλεως παρελθὼν, ἀνέγνω τῆς Ἀθηναίοις. Demosthenes Pro corona, ὁ γραμματεὺς τῆς βουλῆς. Æschines contra Ctesiph. ἀναγώσεται ὁ γραμματεὺς τὸ ὀφθὲν γράμμα. ‖ Γραμματεῖς in nouo Testamẽto dicuntur ([redacted]) Legis interpretes, quòd sicut scribæ publicarum tabularum custodes erant, sic penes istos, tanquam se-

questres, librilegis essent velut depositi. ‖Γραμματεὺς vulg.lex.est & Literator, Literatus. Apud Phalar. autem in epist.Aretin. vertit librarium. VNDE Γραμματεῖον,ου,τὸ,Tabella,Libellus,Codicillus, Album, λεύκωμα. Plut.Lyc.ἔχοντες οὖν οἱ κατάκλειστοι γραμματεῖα, καθ' ἕκαστον ὑπεσημήνατο τῆς κραιγῆς τὸ μέγεθος. Γραμματεῖον(inquit Bud.Comm.p.185) apud Demosthenem quicunque volumen & libellum & tabellam significat, & quicquid scriptum est, vt tabularum apud Latinos latè significatio patet.γραμματεῖον χαλκοῦ Plat.de tabula ænea legum,in Minoe,192. Et testamentum & testamenti exemplum sic appellatur à Demosth. ἀνοίγειν τὸ γραμματεῖον,Aperire tabulas testamenti. Alibi apud eundem pro tabella vel idiochiro testificationis. Γραμματεῖα significant & acta publica & documenta literaria,& syngraphas,(vnde tabulæ nouæ dictæ) & tabellas iudicum. B. ibid. Γραμματεῖον idem B. exponit Chirographum,Cautionem,ex Pand. Item Rationes argentarii. Γραμματεῖον κοινὸν idē quod τὸ ἀνξιαφρικόν,eidem B. ex Dem.πρὸς Εὐβουλ.216,Isæo 559. Γραμματεῖον ἀνξιαφρικόν,idem quod γραμματεῖον κοινόν,eidem B. ex Isæo 6. ‖Γραμματεῖα in Syria τὰ κοινὰ τῶν συμβολαίων idem.B.ex Athen.66. ‖Γραμματεῖον(inquit Poll.)Atticis dicebatur etiam in quo pecuniæ reponerentur,quod & γραμματεῖον βοιωπον appellabant: recentiores autem ἀργυροθήκην. Γραμματεῖον Suidæ est etiam διδασκαλεῖον, Ludus literarius,hoc in loco,πρεσβύτερος αἰελπίστως ἐν τῷ γραμματείῳ καὶ τῆς πλαστῆς δίφθεσεως,πολὺ ἐπέπει. (VNDE diminutiua forma Γραμματείδιον, ου,τὸ,quod Suidæ idem est cū γραμματεῖον in prima signif.Scribitur tamen pro eodem & γραμματίδιον.) ET Γραμματεύω, F. εύσω,Scribam ago.X.Hell 5,ὃς εγραμμάτευε τοῖς τῶν Ἀρχίου πολεμοῦσι. Dem.Pro cor.ἐγραμμάτευες,ἐγὼ δὲ ἐκκλησίαζον. ET Γραμματεία,ας,ἡ,Literatura,ἀγραφος μνήμη,vt Suid.in hoc Daudis loco exponit,ὅτι οὐκ ἔγνων γραμματείας,ὅμως εἰσελεύσομαι εἰς δυναστείας Κυρίου.

C.Γραμματιστής,ου,ὁ,Scriba,in v.l.vt sit idē quod γραμματεύς. ET Γραμματεύω,Sū scriba,in iisdē v.l.Sunt tamen qui otiosam nolentes esse præpos. Ὑπογραμματεὺς interpr.Qui scribæ velut administer est.B. autem ὑπογραμματεύω interpr. Facio scriptum (ex Liuio & Gell.) in hoc Antiph.loco,λαβόντες ὑπὸ γραμματέων εἰ βούλοιτο πιθεγραμμάτευον τοῖς βουλευταῖς.

Γραμματεῖον,ου,τὸ,Epistolium. Antipho,καίτοι τί δεῖ με γραμματεῖον πέμπειν,αὐτὸ σωιεῖ δόπις τὸ τὸ γραμματεῖον φέρων; Bud. ‖Dem.appellat συγγραφὴν τὸ δανείσματος καὶ εἰσὶ δίον μικρόν,κ' Διονυσοδώρου 102. Et alibi pro schedula testificantis.B. ‖Ponitur simpliciter etiam pro γραμματεῖον, i.Tabella,Libellus.Plut.ἀγραμμα.ad Apoll.ὀρέξαι οἱ γραμματεῖον.αἰσθανόμενα οὖν αὐτὸ,ἰδεῖν ἐγγεγραμμένα τρία βοῦβα. Γραμματιδίον etiā pro eodem scribitur per ι,apud Suid. de quo suprà.

Γραμμάτιον,ου,τὸ,Literula,τὸ μικρὸν γράμμα,Suid.Item Epistolium,B.ex Luc.

Γραμματίζω etiā dictū fuisse videtur,pro Literas doceo, Literis imbuo:vnde est γραμματοδιδάσκαλος, Literatus seruus,quod ex Pand.citat B. ET Γραμματιστής,οῦ,ὁ,Grāmaticæ præceptor,Ludi literarii magister.Plut.αὐτὸς μὲν τοῖς παισὶ γραμματιστής,αὐτὸς νομοδιδάκτης. Dem. patrem Æschinis sic appellat, quia ludū puerilē obtinuerat.B. Et apud Suid.pro eo qui scribere docet.οὐ γὰρ ἄλλο οὐδὲν ἐς γραμματιστοῦ φοιτῶν ἔμαθεν,ὅτι μὴ γράμματα,καὶ ταῦτα κακῶς γράφων.Hos literatores Martian.appellat. B. Idem B. apud Plat.Euthyd.ὁπότε ἀποσταμαίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστής,πότερον ἐμανθάνομεν ἢ οὐ παίδων τὰ ἀποσταμαίζοντα,οἱ σοφοὶ ἢ οἱ ἀμαθεῖς; prælectorem & recitatorem exponit. ‖Pla. in Philebo pro librario accipit vel scriba,223.& B.Γραμματία etiam exponit. VNDE Γραμματιστικός, οῦ, ὁ, Literatori⁹,Grāmaticus.Themist.107,ῥητορικὰ καὶ γραμματιστικά.

Γραμμάδιον,ου,τὸ,Scripulū,seu Scrupulus,i. 24 pars vnciæ.

¶Γραπτῆρ,ῆρος,ὁ,Scriptor.Epigr.

Γραπτὸς,οῦ,ὁ,Scriptus.Γραπτὸς λόγος,Alcid.Γραπτὸς νόμος, Nazianz. VNDE comp. ἄγραπτος,ου.ὁ καὶ ἡ,Nō scriptus. At ἄγραπτος δίκη Polluci est ἡ ὑπὸ τῶν ἀγραφῆς αἱρεθεῖσα καὶ δίαγραφεῖσα.

Γραπτὸς,ου,ὁ,Rugosus, ὁ ῥυσὸς καὶ ὡσανεὶ κατεγεγραμμένος, ἔτρωσε γραμμαὶ πνας ἔχων ἐν τῷ ῥυτίδων, Qui rugis inscriptus est,vt Plaut.dicit corpus vulneribus inscribere.

Γραβδίω,aduerb.q.d.Scriptim, Depictim,Expressē, v.l.

Γραφὴ,ῆς,ἡ,Inscriptio,(eo videlicet sensu quo iā exPlauto citaui, Corpus vulneribus inscribere) vel Laniatio, seu(vt Eust.explicat)ἡ ἐξ ἀκανθῶν ἢ ἀκανθαδῶν πνοῖ,ἢ μαλῶν γραφὴ πυκνὴν ἀμυχὴ,ξεσμός,Od.ω,τοῖς δὲ κνήμεσι βοείας Κνημῖδ' ἀς ῥαπτὰς δέδετο,γραπτὴ ἀλείνων.

¶Γραφὴ,Scriptura,Scriptio.Luc.De hist.scrib.πρὸς τοῖς ἔπεσι τὰ μᾶλλον σύγγραφε,καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει μισθὸν τῆς γραφῆς. Item Scriptum.Thuc.lib.1,ποιοῦσι μὲν γὰρ γραφὴ ἐξόλου,de epistola loquens.In Euangelicis & eccl. libris ἡ γραφὴ & αἱ γραφαὶ de sacris scriptis quæ vulgò sacræ scripturæ nomine appellātur.Sed γραφὴ peculiariter interdum in N. Test.de certo quopiam scripturæ loco dicitur. ‖Γραφὴ,Accusatio.vnde ἀποφέρειν γραφὴν,quod Terent.Dicā impingere:& γράφεσθαι γραφὴν. De quibus vide B. Item γραφὴν δοῦναι in v.l.Actionē dare,ex Dem.Et γραφὴν δίκης ἄλοις,otii damnatus. ‖Γραφὴ, Pictura. Item Picta tabula. Luc. De cal. ὑποδείξαι βουλόμενος τοῦ λόγου καθάπερ ὅτι πνος γραφῆς.Herod.3,τοῖς μάχας τε καὶ τοὺς νίκας δημοσίας αἰέθηκε γραφαῖς.Dicitur & de fucata facie,tanquam & ipsa picta fit.in qua signif.eleganter lusit Theophyl. ep. 2, μὴ καὶ γεγράφθαι σε γήρως ὅτι τῇ τῶν προσώπου γραφῇ.

Composita partim à γραφὴ,partim à γράφω.

C. Ἄγραφος,ου,ὁ καὶ ἡ,Idem quod ἀγράπτος,Non scriptus. Aristot.Ethic.8,δίκαιον ait esse duplex,vnum, ἄγραφον, alterum,κ' νόμον.Apud eundem ἄγραφοι νόμοι, leges nō scriptæ:quibus opponuntur γεγραμμένοι:Pol.6,τὰ δὲ πιούσιος νόμοις καὶ τοῖς ἀγράφοις καὶ τοῖς γεγραμμένοις.Dicuntur & πατρῴοι νόμοι,à Platone lib.De leg.7, Leges patriæ,i.patrio more receptæ:πάτρια ἔθη. vt & Aristoteles Ethic.3,facit νόμους τοὺς κ' τὰ γράμματα & τοὺς κ' τὰ ἔθη. Dem.ἄγραφα νόμιμα appellat ius non scriptum,sed quod est à natura inditum.

Ἄγραφος νόμος, Lex quæ publicè fixa non est.Bud.ex Andocide & Xenophonte.

Ἄγραφα ἀδικήματα,Crimina de quibus lex scripta nō est,vt ait Hesych. & Suid.apud quos malè distinguitur inter ἄγραφα & ἀδικήματα, quasi ἄγραφα per se significaret Crimina de quibus,&c.quæ exposi.io est & in v.l.

Ἄγραφα Iudæi vocabant quædam quæ citra librorū monumenta per manus tradebant viua voce.Eadē appellabant & traditiones.Hæc Erasmus ex Chrysostomo. Puto autē esse quæ apud Euseb.παραδεδομένα dicūtur.

Ἀγράφιον,ου,τὸ,Substantiuum:vnde ἀγραφίου δίκη vt inquit Harpocration, Actio aduersus eos qui quum publico debitores essent, eóque in tabulas publicas inscripti essent,ante persolutionem tamen ex iis expūcti. Apud Suidam latius etiam explicatur.Vide Demosth. in oratione κ' Θεοκρίνου. Autor Etymologici addit dictam etiam fuisse ἀγραφίου δίκην aduersus eos qui inscribebāt eorum nomina qui nihil deberent. Hesychius autem dicit,Aduersus eos qui quū mulctā pecuniariam publico deberent,quia tamen gratiosi erant,inscripti nō essent. vel,gratia tamen qua valebāt, effecissent: vt non inscriberentur.Nam Hesychii κ' χάριν ad verbum interpretari non possum.

C. Αὐτόγραφον,ου,τὸ,Scriptum manu propria exaratū.Plut. ad Col.αὐτόγραφον ἐξενεγκεῖν ἁμαξίας ἔλεγον κατ' αὐτοῦ.

C.Δικογράφος,ου,ὁ,Causarum scriptor. Bud. idem est quod δικορράπτης. VNDE Δικογραφία,ας,ἡ, Causarum scriptio seu concinnatio.Isocr.περὶ αὐτοῦ. Εἰδὼς οὖν οἷς τῶν σοφιστῶν βλασφημοῦσι περὶ τῆς ἐμῆς διατριβῆς, καὶ λέγοντες ὡς δεῖ περὶ δικογραφίαν.

C.Δολιχογραφία,ας,ἡ,Scriptorum prolixitas.Epigr.

C.Ἔγγραφος,ου,ὁ καὶ ἡ,Scriptus,Scripto constans, In literas relatus.contr.τοῦ ἄγραφος. Plut. Pericle,ἔγγραφον μὲν οὖν οὐδὲν ἀπολέλοιπεν πλὴν τῶν ψηφισμάτων.ἔγγραφος νόμος apud eundem Lycurgo.Lucian.ἔγγραφος αἰσχύνη,scripto testata. Apud Naz.autem,ἔγγραφος ἡ τοῦ πνεύματος θεότης,est Sacris literis testata.

C.Εὐγραφὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Bene seu pulchris literis scriptus aut pictus. ‖Item Bene scribens seu pingens. vt Εὐγραφέων καλάμων,Epigr.

C.Ζωγράφος,ου,ὁ,Qui animalia depingit,Pictor. Epigr. I.2,

Ζωγράφε πᾶν μορφὰς κλέπτεις μόνον. Luc. ζωγράφον συγγράψαντα τὴν Ῥωξάνης καὶ Ἀλεξανδρου γάμον.Plut. Ἀπολλόδωρος ὁ ζωγράφος ἀνθρώπων. VNDE Ζωγραφία,ας,ἡ,Pictura. Philostr.ep.33,ζωγραφίαν παρεῖναι καὶ χειλέων βαφαί. ET Ζωγραφικός,ου,ὁ,Pictorius. Et Ζωγραφικὴ,ῆς.τεχνὴ,Pictoria ars.Et τὰ ζωγραφικά,quæ pingi solent. ‖Ζωγραφικὸς est etiam Qui pingendi peritus est, Qui valet arte pingendi.Bud.ex Polyb.εἰ πλαστικὸς ἢ ζωγραφικὸς ὢν. ET Ζωγραφεῖον,ου,τὸ,Officina pictoris. ET Ζωγραφέω,ῶ,F.ήσω,Pingo. Plato,ὃν ζωγράφος ζωγραφήσειν ἢ οἷν συνθήσειν τέκνα, τοῖς ἄλλοις δημιουργοῖς.Ibid.γεγραφας pro eodem dixit.B. Athen.lib. 13,τοῖς ὀφρῦς πυρρὰς ἔχει τις ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ. VNDE Ζωγράφημα,ατος,τὸ,Pictura,id est idipsū quod pictum est.εἰκών.Plato Phil.Et Plut.De def.orac.μύθου παλαιοῦ καθάπερ ζωγράφημα τοῦ ἀπειρώμενον,Qui fabulæ priscæ tanquam tabulæ pictæ manus adferebat. ET comp.Διαζωγραφέω,ῶ,F.ήσω,Depingo. Philo 3 De vita M.ὁ μὲν οὖν τύπος τῶν ἀνθρωπείων ἀνεσφραγίζετο τῇ διανοίᾳ τῶν προσώπων,διαζωγραφούμενος καὶ προδιαπαιόμενος ἀφανῶς αὐθυπόλης ἀορατοῦς εἰδέσι,Quæ expingebantur.

C.Ἰδιόγραφον,ου,τὸ,idem quod αὐτόγραφον. Gell.lib.9,Qui scripserunt idiographum Virgilii sese inspexisse.

C.Καλλιγράφος,ου,ὁ,Qui eleganter scribit aut pingit. Gregorius,ἐγὼ τούτων οὐκ ἀφυὴς καλλιγράφος. VNDE Καλλιγραφία,ας,ἡ,Elegans scriptura, Scribendi pingendive elegantia.Plutarchus,λείπει ἡ καλλιγραφία τοῦ βασιλικοῦ. ET Καλλιγραφέω,ῶ,Eleganter scribo,καλῶς γράφω,Pollux.Et Fuco, Bud.qui ex Laertio κεκαλλιγραφημένη λέξις interpretatur Orato elegans & compta. Sic Iosephus 2 contra Ap. Platonis νόμους dicit κ' πολλὴν ἐξουσίαν κεκαλλιγραφημένος. Phrynichus tamen hoc verbum Atticum esse negat: pro eo autem dici ait εἰς κάλλος γράφειν.

C.Κηρογράφος,ου,ὁ,Qui cera seu ceris pingit VNDE Κηρογραφία,ας,ἡ,Pictura quæ ceris fit.Athenæus lib.5 de nauii Philopatoris,καὶ πᾶς τόπος αὐτῆς κηρογραφίᾳ κατεπεποίκιλτο.Cui picturæ similis est ἡ ἔγκαυσις. ET Κηρογραφέω,ῶ,Fut.ήσω,Ceris pingo,vt Plinius loquitur. Athen.lib.5,τελακόσια δὲ ψυκτήρια κεκηρογραφημένα χρώμασι παντοίοις,Ceris versicoloribus depicta,vt Vitruuius dicit Cera cærulea depingere.

C.Λεπτόγραφος,ὁ καὶ ἡ,Exiguis & tenuibus literis descriptus.Luc.αἰάγκη πολλὰ προσποιοῦσαι,λεπτογράφοις βιβλίοις παραθήσοντα πολὺ ὄψι καὶ ὀρλία σωα χείροντα.

C.Λευκογραφέω,ῶ, Albo colore pingo. Aristoteles De poet.εἰ γάρ τις ἐναλείψειε τῇς καλλίστοις φαρμάκοις χρόῃ,οὐκ ἂν ὁμοίως ἀφρεκάνειε καὶ λευκογραφήσας εἰκόνα. ET Λευκογραφὶς,ίδος,ἡ,Leucographis,Plinio. Est autem lapis in Ægypto nascens,qui quum subuiridis appareat, tamen si ad cotem affricetur,aut asperius pallium, locum dealbat: quo etiam lintea illustriora redduntur. Gorræus ex Aetio. Leucographiam etiam Plinius commemorat, quo nomine galactitem lapidem vocari scribit.

C.Μεσόγραφος,ὁ καὶ ἡ,Semiscriptus.v.l.

C.Νυκτογραφία,ας,ἡ,Scriptio nocturna, Lucubratio, Compositio lucubrata.Bud.ex Plut.de Demosth. ἀγρυπνίαι καὶ νυκτογραφίαι. ET Νυκτογραφέω,ῶ,Fut.ήσω,Noctu scribo.

C.Ὁλογραφέω,ῶ,F.ήσω,Integrum scribo.Plut. in Probl. τὰ δὲ πρῶτα τοῦ ὀνόματος οὐχ ὁλογραφοῦσιν, ἀλλὰ δι' ἑνὸς γράμματος ὡς τὸν Τίτον,Τ,καὶ Μάρκον,Μ.

C.Ὀρθογραφία,ας,ἡ,Recta scriptura,seu Rectè scribendi scientia,vt Quintilianus interpretatur.Orthographia autē in architectura(vt Vitruuius tradit lib.1 cap.2,)est erecta frontis imago, modicéque picta rationibus operis futuri figura.De qua & Bud.in Pandect. ET Ὀρθογραφέω, ῶ,F.ήσω.Rectè scribo.

C.Πλασογράφος,ὁ,Qui scripturas fingit,seu Qui ficta scribit,Falsarius.Artemid. πλάσειν δικαίων καὶ πεζογραφεῖν καὶ τρυφᾶν καὶ ποιῶν ἀγάλματα,ἀγαθὸν ῥήτορσι καὶ μοιχοῖς καὶ πλασογράφοις καὶ πᾶσι τοῖς ἀπατεῶσι.

C.Πολιτογραφέω,ῶ,Fut.ήσω,Ciuium numero adscribo, Ciuitate dono. Heraclitus Hermodoro, πολιτογραφῶν ὑμῶν τὸν θεὸν οὐκ Ἡρακλείτῳ.Iosephus 2 contra Apionem,πολιτογραφεῖν δίχα ψηφισμάτων ξένων ἐκῶν τὸν ὀπτήδειον, Sacrapere grina in ciuitatem plebiscito ascisceré.Et in pass.voce apud Laertium 11,ἐπολιτογραφήθη δ' ὑπὸ Μιλήτῳ,id est,εἰς τοὺς πολίτας ἀνεγράφη seu ἀνέγραφη.

C.Ῥυπογράφος,ου,ὁ, Sordidarum humilióumque rerum pictor.Quo nomine vocatus est Pyrrhichus,quòd tōstrinas, sutrinas & asellos pictura exprimeret. vulgata lexica.

C.Σκηνογράφος,ου,ὁ,Qui scenas pingit. VNDE Σκηνογραφία,ας,ἡ,Scenæ imaginaria excitatio, seu frontis & laterum abscedentium prominentiumque adumbratio,&ad circini centrum omnium linearum responsus. De qua Vitruuius,Vti de incerta re certæ imagines ædificiorum in scenarum picturis redderent speciem, & quæ in directis planisque sint frontibus figurata, alia abscedentia,alia prominentia esse videantur. Budæus in Pand.Plutarchus,πάντα τὰ σχήματα τῆς ἀγροδίαν ὄντα καὶ σκιωγραφίαν. ET Σκιωγραφικός, οῦ, ὁ. Strabo de operibus & pulchritudine campi Martii 104, σκιωγραφικὰ ὄψιν ἀπιδεικνύμενα δὶς ἀπάλλακτον παρέχοντα πλὴν θέας.B.

C.Σκιαγράφος,ου,ὁ, Qui vmbrā rei alicuius describit,i. Qui rem aliquam adumbrat. VNDE Σκιαγραφία,ας,ἡ, Adumbrata descriptio.idem nonnullis quod præcedēs σκιωγραφία. propriè ὅτι τῆς μήπω κεχρωματισμένης ζωγραφίας.Plato lib.2 De rep.19,σκιαγραφίαν ἀρετῆς τοῦ γραφέον, Adumbratam quidem virtutem præ se ferre oportet,vt videantur iusti qui non sunt. Virtutis imaginem, Non expressam virtutem veramque.Et in Phædone pro inani specie virtutis,οὐδὲν ἀληθὲς ἔχουσης. Dicitur & ἀποσκίασμα.B. ET Σκιαγραφικὸς, οῦ, ὁ, Ad vmbratilem descriptionem pertinens,Vmbratilis. ET Σκιαγραφέω, ῶ,F.ήσω, Adūbro.Greg.φῶς δὲ τυπικὸν καὶ συμμιγὲς τοῖς ὑποδεχομένοις ὁ γραπτὸς νόμος,σκιαγραφῶν τὴν ἀλήθειαν. Et in pass. apud Philostr.ἐσκιαγραφημένοις ὀπτικαῖς χρώμασι.Sic ἐσκιαγραφημένη ἡδονὴ,i.οὐ παραλυθὴς, sed inanis & imaginaria & ludibrio constans.B.ex Plat.lib.9 De rep.

C.Στηλογραφία, ας,ἡ, Inscriptio in columnam seu cippum. ET Στηλογραφέω,ῶ F.ήσω,In colūna seu cippo inscribo.

C.Ταχυγράφος,ου,ὁ,Exceptor,Actuarius.à scribendi celeritate dictus. Synes. ὁ πάνυ τοῦ συμμορείας ἄρχων τοῦ ταχυγράφων, Qui tunc præfectus erat decuriæ exceptorum. B

C.Τερατογραφέω,ῶ,F.ήσω,Monstrosa scribo,Monstrifica & portentosa scriptis trado,Plin.seu (vt B.exponit)Monstra describo, vt Hom.cyclopes, Scyllam, Lætrygones.Eratost.apud Strab.lib.9,de Homero,μορφὴν σκύλλης καὶ ἄλλα πλείω τοιαῦτα τερατογραφοῦντος.

C.Ὑμνογράφος,ου,ὁ,Hymnorum scriptor.

¶Γραφεὺς,έως,ὁ,Pictor.Plato Pol.2,ὥσπερ γραφεὺς μηδὲν ἔοικὼς γράφων οἷς αὐ ὅμοια βουληθῇ γράψαι. VNDE Γραφεῖον,ου,τὸ,Stylus,Penicillus.Athen.13,de Eurip. πινακίδα γραφεῖον ὀξυπτήδιον ἔχοντα. Plut. De Prud.an.γραφείοις τὴν τερεβοσκίδα κινοῦντων.Idem De Herod.οὐ μὴν ἀλλὰ Λακεδαιμονίοις μὲν ἄλλως γέ πως ὑποπτεύοντας αὐτὸ τὸ γραφείου,τερατόχρωστ. A QVO Γραφείδιον.forma dim.pro eodem.

¶Γραφικὸς,οῦ, ὁ, Scriptorius. γραφικὸν μέλαν, A tramentum scriptorium vt Celsus vocat,seu vt alii,Librarium atramentum cuius ad scribēdum vsus est.Idem & γραφικὸν ῥέθρον in Anthologia Epigr.dicitur. Γραφικὴ δ' ὠάμας, Scribendi facultas.cui opponitur αὐτοσχεδιαστική. Stylum Budæus ex Cic.interpr.apud Alcidam Comm.p.886. Γραφικὴ ὑπόθεσις,Scribendi materia, vulg.lex. Γραφικὸς autem νόμος Nonno, Lex scripta,in vulg.lex. ‖At γραφικὸν Herodotum à Plutarcho vocari existimo tanquam scribendi peritum,vel qui arte scribendi valet, atque adeo pollet.Id est,Qui singulari quodam in scribenda sua historia artificio vtitur.Locum tamen aliis attentè expēdendum relinquo,(quod mihi facere non licuit) in fine libelli περὶ τῆς Ἡροδ.κακ. ‖Γραφικὸς Budæo est etiam Arte pingendi valens apud Luc. πρότερον δέ σοι αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ,κἀμοὶ οὐ παίω γραφικός τις ὤν. Et γραφικὴ exponitur ab eodem Pictura apud Aristotelem Rhet. γραφικὴ καὶ ἀνδριαντοποιία καὶ ποιητικὴ τοῦ μεμιμημένων εἶναι. pro quo & γραφικὴ τέχνη dicitur. HINC Γραφικῶς aduerb. quod Budæus vertit Graphicè, in hoc Plutarchi loco, γραφικῶς πολλὰ προσῆλθε τῷ ποιητῇ δείκνυται.

Γραφίς, ίδος, ἡ, Stylus, Penicillus. Bud. apud Platonem Protag. οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι. Theod. in 3 Eccles. historiæ, ἀφιδῶς αὐτὴν καθαιροῦντες τὴν γραφίδα κελεύσαντες. Graphium id Ouidius vocat, id est instrumentum quo in pugillaribus scribitur. ‖ Γραφὶς Budæo in Pand. est & Lineamentorum ductus & vmbratilis pictura. quo vocabulo & Vitruuius vtitur lib. 1 cap. 1. Deinde (inquit) graphidis scientiam habere, quo facilius exemplaribus pictis quam velit operis speciem deformare valeat. Exodi autem 32 de vitulo conflatili ἔπλασεν αὐτὰ ἐν τῇ γραφίδι, Lat. vertitur, Formauit opere fusorio.

Γραφίον etiam dicitur in eadem signif. quo & Ouid. vtitur. VNDE Γραφιοειδὴς vocatur apophysis ossis petrosi quæ alio nomine συλοειδὴς & βελονοειδὴς appellatur. Gorr. βελονοειδής.

Γραφίσκος Διοκλέος, Ferramenti chirurgici genus, telis è corpore extrahendis accommodatum, à Diocle autore dictum. cuius descriptionem habes apud Cels. lib. 7 cap. 5, & Gor.

C. Α΄ΝΑγράφω, Conscribo, Scribo, Perscribo, Literis mando siue prodo. Item Perscribo, quod est Ciceroni, In acta refero. Item Inscribo. Harum autem significationũ exempla sigillatim proferemus. Ἀναγράφειν, inquit Bud. Literis mandare. Dioscorides in præfatione identidem, & alibi. Athenæus quoque identidem sic vsurpat: vt Μιθριδάτου τὴν ἀναγραφὴν κόλακα Σωσίπατρον. id est prodidit. Sic & Libanius. Itidem ἀναγράψαι βίβλον apud Galenum.

Ἀναγράφειν, Proscribere, Vulgò edere, vt in programmate, inquit B. Sic ἀναγράφειν τοὺς νόμους ἐν τῇ στοᾷ, & ἀναγράφειν εἰς τὸν πίνακα καὶ ἀνατιθέναι. Antiphon, καὶ τοιοῦτοι στήλας, εἰς ταύτας ἐψηφίσαντο ἀναγράφειν τοὺς ἀλιτηρίους καὶ τοὺς προδότας. καὶ αὐτὸς ὁ ὕπαρχος ἐν ταύτῃ τῇ στήλῃ ἀναγέγραπται.

Ἀναγράφειν, In acta referre, quod est Perscribere apud Ciceronem, vt docet Bud. hoc exemplum passiui ἀναγράφεσθαι subiungens ex Aristot. Pol. 6, ἔπειτα δ' ἀφ' ἑκάστου τοῦ ἰδίου συμβόλαια καὶ τὰς κρίσεις ἐν τῇ δικαστηρίῳ. & vocis actiuæ ἀναγράφειν hoc ex Æschine aduersus Timarchum, καὶ τοὺς νόμους ἀναγράψαντες, οὓς ἂν βουλόμεθα θῆνται. Id est, Quum in acta retulissent, quũ perscribenda in tabulario publico mandassent. Quibus addi possit istud Isocratis, in Panath. τὰς πόλεις τὰς σωθείσας αὐτοί τε ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῖς σφετέροις αὐτῶν ἀνέγραψαν. Sed fortasse huic loco & duobus quoque proximè præcedẽtibus possit ea etiam conuenire significatio quæ in proximè præcedente annotatione posita est.

Ἀναγράφειν, Inscribere, vt apud Thucydidem, ἀναγράφειν εἰς τὸν τρίποδα τὸν πόλιν, In tripode verbum inscribere. id est nomen vrbis. Sic ἀναγράφειν εἰς κατάλογον apud Isocratem. ‖ Ἀναγράφειν κληρουχίας apud Plutarchum in Pericle exponitur E. ducere agri sortitiones.

Ἀναγράφειν, Adscribere. vt apud Dionem historicum, ἀναγράφειν τινὰ ἐν τοῖς φίλοις, Adscribere aliquem amicis. id est amicorum numero, Referre in amicorũ numerũ.

Ἀναγράφειν, Pingere. ἀναγράφειν (inquit Bud.) plus est quàm ὑποτυποῦν. nam ἀναγράφειν τὰ ὑποτυπούμενα est pingere & effingere ea quæ delineata sunt. Idem alibi ἀναγράφειν exponit Colores addere formis vel imaginibus delineatis: citans hunc locum Aristotelis Ethic. 1, περιγράφω μὴ ἀγαθὸν τοῦτο δεῖ δὲ ὑποτυποῦσαν τοῦτον, ἔθ' ὕστερον ἀναγράψαι. δόξειε δ' ἂν παντὶ εἶναι τοῦτο καὶ διαφθεῖραι τὰ καλῶς ἔχοντα τῇ θεωρίᾳ.

Ἀναγράφομαι, Perscribor. Aristot. De mundo, νόμος βεβαιότερος τῶν ἐν κύρεσιν ἀναγεγραμμένων, lex stabilior illis quæ in tabulas perscriptæ fuerunt. Lucianus in Anacharside, νόμοι μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, Leges grandibus literis perscriptæ, vel simpliciter, Leges scriptæ. ‖ Item, Literis mandor, Literis prodor, Luc. in Anath. ὥστε ἀνεγείρεις μὲν τοῦ ὁ αὐτὸς ἀναγεγράφθαι, Literis mandetur, Literarum monumentis prodatur. Arrianus in 6, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο οὐ πάντα ἔξω τῶν εἰκότος ἀναγεγράφθαι μοι δοκεῖ, id est, Ab historicis scriptum esse. Et identidem sic eo verbo vtitur, vt ait Budæus. Dioscorides, ἀναγράφεται δὲ ἐν τοῖς φαρμακοῖς, id est (vt ait Budæus) Adscribitur, Censetur, Proditur. ‖ Ἀναγράφομαι, Perscribor, id est, In acta referor. vide paulo antè in Ἀναγράφειν, pro In acta referre.

Ἀναγράψασθαι, aor. 1, medius in actiua significatione pro ἀνέγραψαι, In acta referre. Aristot. Œcon. 2, κεμιζέσθαι τοῦ πλοῦ τοῦ ἀνεγράψατο.

Ἀνάγραπτος, ον, ὁ καὶ ἡ, Præscriptus, Literis proditus, Literis vel memoriæ mandatus. vt αἱ ἀναγραπτοὶ λόγοι apud Theodoritum lib. Eccles. hist. 2. Thucydides, κείμενα, οἱ ἀνεγρασμένα ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐστὶ αἱ ἀνάγραπτοι. ‖ Item Perscriptus, In acta relatus, vt ait Bud. subiungens ex Basilio. οἱ δὲ οἱ τῶν μακαρίων ἀνδρῶν αἱ ἀνάγραπτοι τῶν δεδοξασμένων, οἷον εἰκόνες τινὲς ἔμψυχοι.

Ἀναγραφή, ῆς, ἡ, Scriptio vel Perscriptio. Menodoti liber apud Athenæum lib. 15, titulum hunc habens, τῶν κατὰ τὴν Σάμον ἐνδόξων ἀναγραφή, id est Rerum Sami memorabilium perscriptio. Apud eundem lib. 8, ἀλλ' οὐδὲ οἱ παῖ ἐν Περγάμῳ ἀναγραφὰς ποιησάμενοι. Plut. in Pericle, τῇ δὲ τοῦ βίου ἀναγραφῇ ἐνδιατρίψας. Ἀναγραφή, inquit Bud. Commentarius, Breuiarium, Descriptio, Enumeratio. Laertius in Stilpone, καὶ βουλόμενος παρ' αὐτοῦ τὴν ἀπολογίαν ἀναγραφὴν λαβεῖν. Diodorus de Alexandro, οἱ δὲ ἀναγραφὰς ἔχοντες τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων. Et liber census peracti. Plu. τέλος δὲ τῶν πλήθους τῶν χρημάτων ἀναγραφὴν ἔχουσα, τοῖς δίδωσι καὶ ὅδε. In præfatione Dioscoridis (vt scribit Bud.) ἀναγραφὴ non semel pro commemoratione rerũ & historica traditione.

Ἀναγραφή, Perscriptio, Acta, inquit Budæus, citans hunc Aristotelis locum, ἐπὶ τὰ τοῖς τὰ δικαστήρια καὶ συναλλάγματα καὶ ἀναγραφὰς καὶ τοιαῦτα καὶ φυλακὰς, ὅθεν λογισμοὶ τε καὶ ἐξετάσεις. Et ἀναγραφαὶ δημοσίαι, Acta publica.

Ἀνάγραφον, In quo docetur quomodo concludendum sit reliquum schema quod imperatum est: vt annotatur in v. l. fine testimonio.

Ἀναγραφεύς, έος, ὁ, Perscriptor, Scriba. ἀναγραφεὺς τῶν νόμων. apud Lysiam Magistratus ad leges Solonis exscribendas & in volumen vnũ redigendas creatus, vt tradit B.

C. Ἀν πγράφω hic omissum, vide post Ἀπογράφω.

ΑΠΟγράφω, Ab exemplari describo, Id est Exemplum scribo, & ab exemplari tabula depingo. Athenæus de Phryne, καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἀπελλῆς τὴν Ἀναδυομένην ἀπεγράψατο. Vnde ἀπόγραφον dicitur exemplũ libri vel tabulæ. Idem quod ἀπογράφω, Exscribo vel Describo, Ciceroni. Bud.

Ἀπογράφω, In tabulas refero, Perscribo, Expensum fero, vel acceptum refero. Lysias, ἀπογράφει Ἀγόρατος τὸν αὐτοῦ ἐγγυητὴν τὰ ὀνόματα. Dem. aduersus Aphobũ, ἀπογράψαι τοῦτο τοῖς θεσμοθέταις τὸν σωματοφύλακα ἔχοντα ἑαυτοῦ, ἵνα εἰδῶ μὴ τὴν ζημίαν φεύγοντα τὸ ἀπογεγράφθαι δεῖ δὲ τὰ μὴ ἀπογεγράφθαι, μὴ δικάζωσι μηδ' ἐκκλησιάζωσι. Vsurpatur à Luca Euang. initio cap. 2, ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. (αὕτη ἡ ἀπογραφὴ, πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου) καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Vbi ἀπογράφεσθαι alii Censeri, alii Describi vertũt. Vt Cicero dicit Descriptus populus census. Et alibi, Decuriatio tribulium, Descriptio populi. Sed fortasse capitur à Luca significatione actiua, sicut in superius citatis locis: vt sit ἀπογράφεσθαι idem quod ἀπογράψασθαι. In ea populi recensione edicto Augusti facta omnes (inquit Budæus) nomina dabant in tabulis perscribenda & ciues se profitebantur, vnusquisque in sua ciuitate. Citat & locum ex Isæo in quo ἀπογράψασθαι iunctum accusatiuo πίμημα, vertit simpliciter Profiteri, καὶ μὴν καὶ αὐτὸς Ἀπολλόδωρος οὐχ ὡς περὶ τοῦ πατρὸς ἀπεγράψατο μόνον πίμημα μικρὸν, ὡς ἱππάδα δὲ τελῶν ἄρχειν ἡξίου τὰς ἀρχάς.

Ἀπογράφεσθαι, Scripto denuntiare, & quasi proscriptione (id est programmate) promulgare. Isocr. in Areopagitico, ὑπὲρ ἧς ἐγὼ καὶ τὸν λόγον μέλλω ποιεῖσθαι, καὶ τὴν θέσπιν ἀπεγραψάμην, id est Denuntiaui & programmate edito professus sum concionem me habiturum. Quare apud Demosthenem τῷ Εὐέργου sic intelligi possunt illa verba, καὶ πολλὰ μὲν τοῖς τῷ δικαστηρίῳ ὅτι εἰσήγετο, οὐδαμοῦ ἐνεπόδισεν, οὐδ' ἀπεγράψατο δεδικασμένα τοῖς τοῦ δέκα, εἰ τινά φησιν ἔπρον ἔχειν τὰ σκεῦη, καὶ μὴ τοῖς σκεῦεσιν αὐτῷ ἀποδοῦναι. Et quũ adesset in iudicio quando publico nomine cum eo iudicium constituebatob ea vasa, nusquã aut defensionem exorsus est, aut motam sibi controuersiam cuipiam denuntiauit: si apud alium ea vasa esse dictitat, nec ad se eorum restitutionem pertinere. Hæc Bud. in suis commentariis, in quibus non multo antè exposuerat hoc genus loquendi paulo aliter. ἀπογράψασθαι δεδικασμένα alicui, (inquit) Est litẽ alicui mouere, vt δίκην γράψασθαι, Iudiciũ scripto ac libello dictare. Demosth. aduersus Euergum, ὥσπερ δὲ τὰ σκεύη ὀφείλων ὁ Θεόφημος τῇ πόλει, εἰς Ἀφαρέα οἴχεται λόγῳ· ἔργῳ δὲ οὐκ ἀπογράψασθαι τοῖς αὐτὸν δεδικασμένοις. Id est, Experiri nõ institit cum Aphareo, nec eorum petitorem se constituit. Inde ἀπόλειψιν ἀπογράψασθαι, idem pro Repudium marito mittere, dixit.

Ἀπογράφεσθαι, Adnotare. Basil. Homil. 6, in Hexaem. de generhliacis loquens, τὸν μέλλοντα τοῖς ἀκρίβειαν τῶν ὡρῶν ἀπογράφεσθαι. Est præterea, In rationes & calendariũ referre. vt τοῖς Τιμόθεον Demosth. scribit, ἀπογράψαντο δὲ τῶν τι χρείαν εἰς τὸν ἐλήφθη τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ ὄνομα τῶν λαβόντος. Est etiam in acta referre. Basil. De ieiunio orat. 2, ἄγγελοί εἰσιν οἱ καθ' ἑκάστην ὁμιλίαν ἀπογραφόμενοι τοῖς νηστεύουσι. Significat etiam In actis profiteri & promulgare, quod nũc iurisperiti insinuare vocãt. Aristot. Œcon. 2, νόμου δὲ ὄντος αὐτοῖς ἀπογράφεσθαι τὰ χρέα εἰς τὸ δημόσιον, δεηθέντες χρημάτων, ἐψηφίσαντο τοῖς ὀφείλουσι ἀποδοῦναι τῇ πόλει. Bud.

Ἀπογράφεσθαι, (inquit Budæus) est etiam libello dato petere, vt qui iudicium dictant. Plato De leg. 8, τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης ἀπογραφόμενος, Damnum iniuria datum certa pecunia æstimans. ‖ Ἀπογράφεσθαι etiam dicũtur petitores & candidati. Plutar. ὅθεν στρατηγίαν πολιτικὴν ἀπεγράψατο, Præturam vrbanam petere cœpit. Bud.

Passiua autem voce & significatione Ἀπογράφομαι est Describor, Deferor, Annotor, In rationes & calẽdarium vel in acta referor, &c. lequendo significata vocis actiuæ. Hinc participium ἀπογεγραμμένος, apud Xenophõtem Pæd. 8, τοῖς βοσκῆ ἀπογεγραμμένοι. Et 6, ἔχετε μὲ ἀπογεγραμμένους παρ' ἐμοῦ τοὺς ἀποδεδεικνυμένους. Bud. ex Demosthene citat δημοσία ἀπογραφεῖσαι pro Bona adnotari. Pollux. lib. 8, δημεύσαι οὐσίαν, ἀπογράψαι, δημοσίᾳ ἀπογραφῶσαι.

Ἀπόγραφος, ον, ὁ καὶ ἡ, adiectiuũ, Ab exemplari vel ad exemplar effictus, μιμημάτιος. Laert. in Onesicrito, καὶ ὁ μὲν ἐγκώμιον Κύρου ὁ Ξενοφῶν, ὁ δὲ Ἀλεξάνδρου πανήγυρις. καὶ τῇ ἐμμελείᾳ ὁ τραγῳδιόπαιος, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος οὐ δρᾶν πόνου, δευτερεῖ. Bud.

Ἀπόγραφον, ου, τὸ, substantiuum, Exemplum vel libri vel tabulæ. Latinè Descriptum vel Exscriptum dicitur. Cicero descriptionem imaginémque tabularum appellat in actione 5 in Vertẽ, αὐτὸ τὸ ἀπόγραφον καὶ τὸ ἀνάγραφον. Idem lib. epist. ad Att. 12, circa finem libros suos Philosophicos ἀπόγραφα vocat, quasi Græcorum scriptorum imagines & exempla. Hæc Bud. in suis Commentariis. Alibi ἀπόγραφα hoc in loco Ciceroniano aic significare libros è Græcis transcriptos. Et annotat à Caio descriptum vocari exemplar cautionis, in L. fi. q. famil. hercisc. At pro exemplari tabulæ ἀπόγραφον citat ex Plinio. lib. 35. cap. 10.

Ἀπογραφή, ῆς, ἡ, Actorum tabulæ & perscriptio. Demosth. τοῖς Λεπτίνου, καὶ τῶν ἐν τῇ τοῦ τοῖς στρατηγοῖς ἐξῆν ἀπογραφῆς ἄνευ ἴδοι. Item ἀπογραφὴ τῶν ἐλληνιστῶν dicitur calẽdarium & ephemeris publicanorum apud eundem. Est etiam ἀπογραφὴ commentarius quicunque & index in quo res enumerantur. (Significat verò & ipsam rerum enumerationẽ seu recensionem, sicut ἀναγραφή.) Idem, καὶ μοι λάβε τοῦτον, μὴ τὴν τοῦ ἀπογραφὴν ταύτην, καὶ λέγε αὐτοῖς ὅπερ ἐκάστοις ἡμῶν ἔχει. Inuentariũ & repertorium iurisconsulti vocant. Demosth. hoc loco pro commentario rerum in dotem vtrique datarum. Verbum quoque ἀπογραφεῖν est Enumerare, Indicem facere. Bud.

Ἀπογραφή, Descriptio vel Conscriptio vertipotest in hoc loco Lucæ Euangelistæ, initio capitis 2, αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Est enim descriptio, partitio & digestio in ordines aut familias, aut ciuitates, aut tribus, aut centurias. Hæc &

Ἀπογράφω, Nomen do & profiteor, inquit Bud. Arrianus, ὡς ὃ ἐκλήθη ὅτι οὐκ ἀπογράφουσι σφᾶς οἱ πολλοὶ, ἀλλ' ὅτι κρύπτουσι, τὴν ἀπιστίαν τῶν γραπτῶν ἔκαιον. Alibi pro σφᾶς dicit σφῶν τὰ ὀνόματα, scribẽs, καὶ τὰ μὴ τοῦτον ὀλίγοι ἀπεγράψαντο σφῶν τὰ ὀνόματα. Et interius voce pass. vtens dixit, ἀπογραφομένους τὰ ὀνόματα. Cæterùm notandum est non debere hoc in loco vbi dicitur σφῶν τὰ ὀνόματα, exponi ἀπογράφω, Nomen do & profiteor, verùm simpliciter Profiteor vel Adscribo.

Passiua etiam voce vsurpatur sæpe hoc verbum, & aliquas actiuæ vocis significationes retinens, & peculiares etiam habens. vt pro Nomen do & profiteor (de qua significatione dictũ est in proximè præcedẽte annotat.) ἀπογράφομαι vsurpatur sicut & ἀπογράφω. Plut. in Antonio, ἀπεγράφοντο δὲ οἱ φίλοι σωματοφυλακουμένου ἑαυτοῦ. Simile est, ἀπογράφομαι εἰς τοὺς κοσμοῦντας ἐμαυτόν. Est autem potissimùm in vsu aoristus medius. Xen. Hell. 6, καὶ τὸν μὲν πλέον ἔφασαν ἀπογεγράφθαι πλέον ἢ ἑξακισχίλιοι ἔλωτας, Id est, Nomina ad delectum sponte dedisse. Idẽ eodem libro, ἀπογεγράφθαι δ' ἐν τοῖς ἐμμονοῦσαι καὶ οἱ Θηβαῖοι. Id est, Quum autem Thebani nomen dedissent inter vrbes fœderatas. Vel, Quum autem Thebani inter fœderatos populos professi essent. ‖ Et ἀπογράφεσθαι, Ad nomina vltro respondere in delectu militum. Plutar. in Agesilao, ἐκκούσας τῶν νέων ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον τοῦ βασιλέως ἐνδεῖν. ἀπογραψαμένων δὲ πάντων προθύμως, τοὺς ἀκμαιοτάτους ἐκλεξάμενος ἀπέστειλεν.

Ἀπογράφομαι, Nomẽ do seu profiteor, non solùm dicebatur de militibus (cuius significationis exẽpla sunt in proximè præcedente annotatione) sed & de athletis. vnde ἀπογραφόμενος πύκτης, Pugil qui nomen suum dedit, inter cæteros videlicet pugiles. vel, Qui se adscripsit numero reliquorum. Æschin. in ea epistola ad senatum populũque Atheniensem, cuius initium est, Τὰ μὲν ἄλλα &c. circa finem, ὁμοιά γε φαίνεται ὥσπερ αἴ τις ὀλυμπάσι νικήσας πολλάκις, ὕστερον χρόνῳ ὢν ἀπογεγραφοτο ἔπι καὶ προκαλοῖτο, τοῖς ἀπεγράφοις ἀναμιμνησκόμενος τῆς ἐρωμένης οὐ τῆς παρούσης δυνάμεως.

Ἀπογράφομαι, Nomen do seu profiteor in censu, vel Censum profiteor. Aristot. Œcon. 2, Κύψελος ὁ Κορίνθιος δόξαν ὡρος τὰ ὄντα Κορινθίοις πάντα τῷ Διὶ ἀναθήσειν, ἐπέλθοντεν αὐτοῖς ἀπογεγραφέναι. ἀπογραψαμένων δὲ πάντων, τὸ δέκατον μέρος πωρ' ἐκείνου ἐλαβε. Citat Bud. ἀπογράφομαι pro Censum profiteor, & ex hoc eiusdem Aristotelis loco, Polit. 4, ἐνιαχοῦ δ' ἔξεστι μὲ πᾶσιν ἀπογραφομένοις ἐκκλησιάζειν καὶ δικάζειν. εἰὰν δὲ ἀπογραφόμενοι μὴ πᾶσι ἐκκλησιάζωσι, μὴ τε δικαζῶσιν. ὅθεν ἐνίοτε ἐγένετο μεγάλαι τύποι, ἵνα δεῖ μὴ τὴν ζημίαν φεύγωσι τὸ ἀπογεγράφθαι δεῖ δὲ τὰ μὴ ἀπογεγράφθαι, μὴ δικάζωσι μηδ' ἐκκλησιάζωσι. Vsurpatur à Luca Euang. initio cap. 2, ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. (αὕτη ἡ ἀπογραφὴ, πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου) καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Et quũ adesset in iudicio quando publico nomine cum eo iudicium constituebatob ea vasa, nusquã aut defensionem exorsus est, aut motam sibi controuersiam cuipiam denuntiauit: si apud alium ea vasa esse dictitat, nec ad se eorum restitutionem pertinere. Hæc Bud. in suis commentariis, in quibus non multo antè exposuerat hoc genus loquendi paulo aliter. ἀπογράψασθαι δεδικασμένα alicui, (inquit) Est litẽ alicui mouere, vt δίκην γράψασθαι, Iudiciũ scripto ac libello dictare. Demosth. aduersus Euergum, ὥσπερ δὲ τὰ σκεύη ὀφείλων ὁ Θεόφημος τῇ πόλει, εἰς Ἀφαρέα οἴχεται λόγῳ· ἔργῳ δὲ οὐκ ἀπογεγράφαι τοῖς αὐτὸν δεδικασμένοις. Id est, Experiri nõ institit cum Aphareo, nec eorum petitorem se constituit. Inde ἀπόλειψιν ἀπογεγράφθαι, idem pro Repudium marito mittere, dixit.

Ἀπογράφεσθαι, Adnotare. Basil. Homil. 6, in Hexaem. de genethliacis loquens, τὸν μέλλοντα τοῖς ἀκρίβειαν τῶν ὡρῶν ἀπογράφεσθαι. Est præterea, In rationes & calendariũ referre. vt τοῖς Τιμόθεον Demosth. scribit, ἀπογράψαντο δὲ τῶν τι χρείαν εἰς τὸν ἐλήφθη τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ ὄνομα τῶν λαβόντος. Est etiam in acta referre. Basil. De ieiunio orat. 2, ἄγγελοί εἰσιν οἱ καθ' ἑκάστην ὁμιλίαν ἀπογραφόμενοι τοῖς νηστεύουσι. Significat etiam In actis profiteri & promulgare, quod nũc iurisperiti insinuare vocãt. Aristot. Œcon. 2, νόμου δὲ ὄντος αὐτοῖς ἀπογράφεσθαι τὰ χρέα εἰς τὸ δημόσιον, δεηθέντες χρημάτων, ἐψηφίσαντο τοῖς ὀφείλουσι ἀποδοῦναι τῇ πόλει. Bud.

Ἀπογράφεσθαι, (inquit Budæus) est etiam libello dato petere, vt qui iudicium dictant. Plato De leg. 8, τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης ἀπογραφόμενος, Damnum iniuria datum certa pecunia æstimans. ‖ Ἀπογράφεσθαι etiam dicũtur petitores & candidati. Plutar. ὅθεν στρατηγίαν πολιτικὴν ἀπεγράψατο, Præturam vrbanam petere cœpit. Bud.

Passiua autem voce & significatione Ἀπογράφομαι est Describor, Deferor, Annotor, In rationes & calẽdarium vel in acta referor, &c. lequendo significata vocis actiuæ. Hinc participium ἀπογεγραμμένος, apud Xenophõtem Pæd. 8, τοῖς βοσκῆ ἀπογεγραμμένοι. Et 6, ἔχετε μὲ ἀπογεγραμμένους παρ' ἐμοῦ τοὺς ἀποδεδεικνυμένους. Bud. ex Demosthene citat δημοσία ἀπογραφεῖσαι pro Bona adnotari. Pollux. lib. 8, δημεύσαι οὐσίαν, ἀπογράψαι, δημοσίᾳ ἀπογραφῶσαι.

Ἀπόγραφος, ον, ὁ καὶ ἡ, adiectiuũ, Ab exemplari vel ad exemplar effictus, μιμημάτιος. Laert. in Onesicrito, καὶ ὁ μὲν ἐγκώμιον Κύρου ὁ Ξενοφῶν, ὁ δὲ Ἀλεξάνδρου πανήγυρις. καὶ τῇ ἐμμελείᾳ ὁ τραγῳδιόπαιος, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος οὐ δρᾶν πόνου, δευτερεῖ. Bud.

Ἀπόγραφον, ου, τὸ, substantiuum, Exemplum vel libri vel tabulæ. Latinè Descriptum vel Exscriptum dicitur. Cicero descriptionem imaginémque tabularum appellat in actione 5 in Vertẽ, αὐτὸ τὸ ἀπόγραφον καὶ τὸ ἀνάγραφον. Idem lib. epist. ad Att. 12, circa finem libros suos Philosophicos ἀπόγραφα vocat, quasi Græcorum scriptorum imagines & exempla. Hæc Bud. in suis Commentariis. Alibi ἀπόγραφα hoc in loco Ciceroniano aic significare libros è Græcis transcriptos. Et annotat à Caio descriptum vocari exemplar cautionis, in L. fi. q. famil. hercisc. At pro exemplari tabulæ ἀπόγραφον citat ex Plinio. lib. 35. cap. 10.

Ἀπογραφή, ῆς, ἡ, Actorum tabulæ & perscriptio. Demosth. τοῖς Λεπτίνου, καὶ τῶν ἐν τῇ τοῦ τοῖς στρατηγοῖς ἐξῆν ἀπογραφῆς ἄνευ ἴδοι. Item ἀπογραφὴ τῶν ἐλληνιστῶν dicitur calẽdarium & ephemeris publicanorum apud eundem. Est etiam ἀπογραφὴ commentarius quicunque & index in quo res enumerantur. (Significat verò & ipsam rerum enumerationẽ seu recensionem, sicut ἀναγραφή.) Idem, καὶ μοι λάβε τοῦτον, μὴ τὴν τοῦ ἀπογραφὴν ταύτην, καὶ λέγε αὐτοῖς ὅπερ ἑκάστοις ἡμῶν ἔχει. Inuentariũ & repertorium iurisconsulti vocant. Demosth. hoc loco pro commentario rerum in dotem vtrique datarum. Verbum quoque ἀπογραφεῖν est Enumerare, Indicem facere. Bud.

Ἀπογραφή, Descriptio vel Conscriptio vertipotest in hoc loco Lucæ Euangelistæ, initio capitis 2, αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Est enim descriptio, partitio & digestio in ordines aut familias, aut ciuitates, aut tribus, aut centurias. Hæc &

plura Bud.in Com. A

Ἀπογραφή, Pictura, teste Budæo, qui citat hũc Polybii locum, ἡ δ' εἰκὼν ὅτι πρόσωπον εἰς ὁμοιότητα διαφερόντως ἐξειργασμένον καὶ πάντ' τὴν πλάσιν καὶ κατ' τὴν ἀπογραφήν.

C. Ἀντιγράφω, Rescribo, Vicissim scribo ad eũ qui ad me scripsit, Scripto respondeo. Sic vtitur Plutar. sic & Iulianus imperator, in quadam epistola, καὶ δὴ αὐτόγραφον ἀνδρὸς οὐ πρὸς σε μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ἱερὸν Σώσιβον.

Ἀντιγράφομαι (inquit Bud. ex Polluce) Obseruo, Refero in commentarios. vulgò Contrarotulo. Pro eodem B dicitur ἀπογράφομαι.

Ἀντιγράφομαί σοι, Præscribo tibi, Exceptione te ab accusatione repello, apud Æschin. in Timocratem. Ἰσαῖος εἰς Ὀσσύτας δ' ἀπορείας κατέστησαν ὅ,τι αὐτιγράψονται περὶ τῆς ἀγχιστείας, ὥς τε &c. id est, Quid contendent, Quid libello affirmabunt & astruent. Bud.

Ἀντίγραμμα, ατος, τὸ, Contrarium scriptum, Contraria scriptio, Contrascriptum.

Ἀντιγραφή, ῆς, ἡ, Rescriptio, Ipse actus rescribendi, Responsum quod datur per scriptum. Athen. 14, Ἀπολλόδωρος C δ' ὁ τῇ πρὸς τὸν Ἀριστοκλέους ἀπολογίᾳ ἀντιγραφῇ. Exponitur item αὐτιγραφὴ βασιλική, Rescriptum regium, Rescriptum imperatorium. Item, Rescriptio & quasi Contrascriptio, Refutatio scripti. Plut. in Cæsare sic appellat Anticatonem Cæsaris.

Ἀντιγραφή, pro ἀντιμοσία apud Platonem in Apologia, καὶ ζωῦτα καὶ διομόσα ὀν τῇ ἀντιγραφῇ. Vide Hesych. & Harpocrationem.

Ἀντιγραφαὶ plur. num. apud Aristophanem in Nub. ἀνακοινοῦται πρόγματα κἀντιγραφάς. vbi scholiastes tradit D sic appellari solitas lites omnes propter oppositiones eorum quæ obiiciebantur.

Ἀντίγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exemplum descriptum continens. Demosth. Τούτων δ' ἁπάντων στήλας ἀντίγραφος ἐστησαθ' ὑμεῖς τε κἀκεῖνος. Vbi significare videtur (inquit Bud.) cippos eodem exemplo sculptos. Sic alibi, εἰ δὲ αὖ τοῖ μεμαρτυρήκασι διαθήκας ἀντιγράφοις ἐκείνων, exemplum illarum tabularum. Alibi ἀντίγραφα dixit.

Ἀντίγραφον, ου, τὸ, Exemplũ libri & descriptio, B. Capitur generaliter pro exemplo scripti cuiusliber, vt ἀντίγραφον E epistolæ apud Plutar. in Alexandro, ὅπισθολιῶ ἧς ἀντίγραφόν ἐστιν, Ἀλέξανδρος Ἀριστοτέλει &c. Nostrates copiã epistolæ appellant. ‖ Dicuntur etiam ἀντίγραφα vt Latinè exemplaria sine adiunctione, pro exemplaribus scriptorum huius vel illius autoris. Apud Athenæum lib. 2 & 6, ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις. Apud Eusebium, ἀντίγραφα διημαρτημένα, exemplaria mendosa.

Ἀντίγραφον, Custodis commentarius, qui vulgò Contrarotulatus. Vide finem proximè sequentis annot.

Ἀντιγραφεύς, έως, ὁ, Obseruator coactorum. id est eorũ qui F pecuniam cogunt ad principem aut ad rempublicam pertinentem: qui à Græcis ἀποδέκται, & in Cod. titulo De defensoribus ciuitatum, eodem modo Susceptores, à nostratibus itidem Receptores appellantur, vel Receptores particulares. & horum obseruatores qui à Græcis ἀντιγραφεῖς, à nostratibus Contrarotulatores vocantur. nos antigraphariosvocare possumus, vt inquit Budæus, & custodes, cum Cicerone in oratione Pro lege agraria contra Rullum, & De reditu suo. Et ἀντίγραφα dicebantur eorum scripta, quasi Contrascripta. Pollux, ὁ καθιστάμενος ὅδε τοῦ καταλλάττοντος τῇ πόλει χρήματα, ὥστε ἀντιγράφεσθαι τοῦτο. Dem. contra Androtionem, ἕκαστος ἀντιγραφεὺς ἤμελλεν ἔσεσθαι τοῦ εἰσενεγκόντος. G

C. Ἀπογράφω, vide ante Ἀντιγράφω.

C. ΔΙΑγράφω, (inquit Bud.) Describo, Delineo. vt apud Platonem De rep. 6, διαγράφειν τὴν πόλιν dicuntur ζωγράφοι, id est Pictores. Gregor. De theol. ἐπὶ διαγράφων βελήματι πόλιν, καὶ σχηματίσω πόλις, Informa voluntate tua oppidum, & prodeat oppidum. ‖ Διαγράφω, Conscribo, Deligo. vt διαγράφειν τοὺς στρατώτας & διαλέγειν τοὺς ὁπλιτικοὺς, Delectum habere militum. Bud. ‖ Διαγράφω, Distribuo & diplomatibus publicis largior & diuido. H Plut. καὶ Λεύκολλος μὲν διέγραφε χώρας τῆς αἰχμαλώτου. ‖ Διαγράφω, Deleo, Expungo, Induco. Plut. in princ. libelli, Vtrum Athen. in bello an, &c. καὶ Θουκυδίδης σοι διαγέγραπται, deletus à te fuerit Thucydides, id est libri Thucydidis. Item διαγράφειν pro ἀκυροῦν, Abrogare, Antiquare, Abolere, Inducere, quod etiam dicitur Circunducere. vt διαγράφειν τὸν ἀμφισβήτησιν, Circunducere actionem & ex actis eximere. Liban. pro eodem ἀνελεῖν τὸν διαδικασίαν dicit. Et accusator dicitur διαγράψασθαι τὸν κατηγορίαν quando non instat accusationi institutæ. Quæ metaphora manauit à tabulis actuariorum & scribarum in quibus litium & actionum cõtestationes præscribebantur, vt hodie fit. Vide Bud. pag. 161 & 250. At nouè fortasse dictum est in Dial. qui Axiochus dicitur, & Platoni adscribitur, διαγράφειν τὸν βίον, pro Vitam finire. Horatius certè mortem rerum vltimam lineam vocauit.

Διάγραμμα, ατος, τὸ, Descripta forma in sciẽtiis demõstratiuis. Vide Bud. p. 161, 162. A quibusdã διάγραμμα apud geometras exponitur simpliciter figura. σχῆμα τι διαγεγραμμένον à geometris (inquit Cam.) i. describuntur figuræ: ideóq; διαγράμματα hæc nominãtur. Plat. Pol. 7, διαγεγραμμένοις διαγράμμασι, quæ elaborata sint figuris. ‖ Διάγραμμα, Perscriptio & breuiariũ, qualia fũt quæ ad collationes publicas fiunt, quum ex censu εἰσφορᾶ describuntur. Ita B. ex Suida, apud quẽ & διαγραφεὺς est qui hoc describendi officio fungitur. ‖ Item Διάγραμμα quod Cic. scripturam vocat, vide paulo pòst in Διαγραφή. ‖ Διάγραμμα, Edictum, Plut. interpr. in Marc. hinc περιθεῖναι διάγραμμα apud eũdẽ, pro Edicere. Vide B. 161.

Διαγραπὶς, ίδος, ἡ, Inter lita lis & inducta, Bud.

Διαγραφεύς, έως, ὁ, vide in Διάγραμμα.

Διαγραφή, ῆς, ἡ, Descriptio, Delineatio, B. ex Plat. Διαγραφὴ (sicut & διάγραμμα) est etiam quod Cic. scripturam vocat, hoc est publicanorum acta & perscriptiones. Bud. p. 162. Item, Antiquatio & perẽptio rei cœptæ vel iam peractæ. Idem B. p. 161. Vide & Hes. ac Suidam.

Διαγραφικὴ pro pictura in buxo, ex Plin. affertur.

C. ΕΓγράφω, Inscribo, i. Intrà scribo. X. ἐγγράψας εἰς βιβλίον. Et apud geometras ἐγγεγραμμένον σχῆμα quod intus ita cõprehensum est vt tamẽ angulis lineã cõprehendentem stringat. Vide B. 587. Itẽ ἐγγράφω, Inscribo. quo vtebantur in liberorũ professione. Et pro Inscribo, i. In rationes refero, inquit Bud. ex Demosthene, κελεύει δὲ αὐτὴν ἅπαντα ἐγγράφειν, ὅσ' οὔτ' ἔλαβον οὐδὲν τῆς πόλεως, οὔτ' ἀπώλεσα. Apud eundem Dem. pro In numeros militares referre, aut inter classiarios. Et ἐγγραφαὶ apud eundẽ cum alibi, tum in orat. contra Aristog. pro Inter ærarios referre. vnde exponitur & Mulctare: & ἐγγράφεσθαι, Mulctari. nam ἐγγεγραμμένοι Polluci quoque sunt οἱ κατάδικοι καὶ ἐζημιωμένοι. Demosth. ἐγγεγραμμένοι τὸ δημοσίῳ τῷ δημοσίῳ, altero tanto mulctari. Plura Bud. p. 587. Et ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκροπόλει, In arcem relati, vel Quorum nomina Athenis in arcem relata, quemadmodum Latinis In æraria relati. Vide eundem Bud. in Annot.

‖ Ἐγγράφω pro περιγράφω, Adscribo, Addo. vt Demosth. ἐγγράφει τοῦτο εἰς τὸ ψήφισμα. Plut. in Publ. περὶ δ' ἔγγεγραμμένας ὑπ' αὐτοῦ. Et ἐγγράφεσθαι εἰς ἄνδρας seu ἐγγραφῆναι, Demosth. 172, In album virorum referri. quod Lat. Togam virilem sumere. ‖ Ἐγγράφω, Inscribo, seu Conscribillo, (ex Catullo) Scarifico. B. ex Theophr. πολλοὶ ὑπὸ τὸν φλοιὸν ὑποδυόμενοι σκώληκες, ὅλα ποιῶσι ἐγγεγραφότες.

c. 2. Μεταγράφω, Trãscribo, Quod vno loco scriptum est, aliò transfero. Vel, Professionem muto. Ita Bud. afferẽs ex Greg. De sancto baptism. εἰ μὴ ἄλλος ἐγγράψαι ἢ ὁ ἐμὸς ἀπαιτεῖ λόγος, δεῦρο καὶ μεταγράφηθι. Citat & pro Scribo alterius loco, ex eodẽ, ἵνα μὴ ἀλειφθῇ τὰ πονηρὰ γράμματα μόνον, ἀλλὰ καὶ μεταγραφῇ τὰ βελτίονα.

c. 2. Παραγράφω, Falsò inscribo vel adscribo, Subdolè interfero interponóque. Plut. in Antonio, de actis Cæsaris loquens, καὶ τούτοις παρεγράφων οἷς ἐβούλετο. Budæus. VNDE Παράγραμμένος, ITEM Παράγραπτος ET Παράγραφος, Adscriptitius, Non germanus. vt Hercules & Bacchus & Ganymedes à Luc. dicuntur inter deos παρεγγεγραμμένοι: à Greg. παράγραπτοι ἱερῶν, qui obrepserunt. Et παράγραφος πολίτης apud Athen. Factitius ciuis, & quolibet modo ciuitatem adeptus.

c. 2. Προσεγγράφω, Insuper adscribo, B. ex Dem. εἰκότως δ' οὐ προσενεγράψατο τὸν πίνον τῇ διαμαρτυρίᾳ.

C. ΕΠΙγράφω, Inscribo, Superscribo. Luc. De hist. scrib. ὅπ-

οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία. Et ὅπισθεν ὀπιγεγραμμένη τὸ ὄνομα, aliquoties apud Synes. Epistola inscripta [hoc vel illud] nomen, (vt Flores inscripti nomina regum) pro Inscriptum habens. Thucyd. ὀπιγεγράφαται ὅτι πείσεται. Plut. εἰς Καπιτώλιον κομίσας ἀνέθηκε, ὀπιγεγράφας, Ἀθηνᾶ Ῥώμης φύλακι. solebãt tamẽ talia subscribi potius quàm superscribi. ‖ Ἐπιγράφω (inquit B.) Epigrammata scribo. Plut. αἰνιγματώδεσι τὰ εἰς αὐτὸν ὀπιγεγραμμένα μετέστησα. ‖ Ἐπιγράφω, (subiungit idem) Inscribo virgis, id est Cõscribillo, Scarifico, Perstringo, Leuiter vulnero. Quibus posterioribus expos. conuenit hoc exemplum ex B Homero, Il. θ, v. 139, Ἀκρόταν δ' ὀρίνῃσι ἐπιγράψῃ χρόα φωτός. Hinc aduerb. Ἐπιγραδὸν. ‖ Ἐπιγράφω, Viritim collationem describo & indico. Aristot. Œcon. 2, ἐπιγράψαι τοῖς πλουσιωτάτοις αὐτῶν πλῆθος τριάρχου. ‖ Ἐπιγράφω τίμημα, Inscribo pœnam, Mulctam irrogo &c. vide apud eundem p. 592.

Ἐπιγράφομαι, Adscribo mihi, Titulum hunc mihi vẽdico, Hoc mihi tribuo. Plut. in Demetr. ἀλλὰ Δημήτριος ἔχαιρε τοῦ βασιλεῖ τοῦ γένους αἰσχιστοτάτῳ ὀνειδίζων τὴν σωφροσύνην. Item, ὀπιγεγράφομαι τοῦτο, pro Hunc mihi ducem & autorem vendico & adscribo, Bud. pag. 593, ex Chrysost. Addo autem iis quæ ibi ab illo traduntur, Ouidium verbo Inscribo, eodem aut simili modo vti. Talis autem verbi ὀπιγεγράφεσθαι signif. est & apud Luc. ὀπιγεγραμμένος τὴν Διονύσου & τὴν Πλατωνα. Ex Plut. autem Themist. affertur, ὄνομα προσβείας ὀπιγεγράφεσθαι, pro Legationis titulum sibi adscribere, Legationem simulare. ‖ Ἐμαυτοῦ μόνον ἐπιγεγράμμενος εἰσφέρειν μεγίστην, Mihi ipse descripsi, Mihi statui & imperaui. Bud. ‖ Ἐπιγεγράφομαι, Testiũ nomina edo quos sum productus, Bud. D ex Demosth. καὶ ὀπιγεγράφεται μάρτυρας. ‖ Ἐπιγεγράφομαι, De scripto actionem intendo, Libello actionis genus edo. Sic Dem. πρὸς Ἄφοβον dixit, τὴν ὀπιγεγραμμένην ἐπέπρασαν, Tanti damnauerunt quanti eam litem æstimaueram. Plura Bud. p. 592. 593.

Ἐπίγραμμα, ατος, τὸ, Inscriptio, ὀπιγραφή. Apud Aristot. autem Rhet. 1, ἡ τὸ ὀπίγραμμα οὐχ ὁμολογοῦσιν à Victorio redditur Litis inscriptionem non concedunt. id est, Rem quæ nomine illo appellatur se fecisse negant. E ‖ Ἐπίγραμμα peculiari signif. idem quod & Lat. Epigrãma. VNDE Ἐπιγραμματοποιός apud Diogenem Laertium, Epigrammatum scriptor. ET Ἐπιγραμματίζω, apud eundẽ. pag. 143, Epigrammate noto vel mordeo. Bud. interpr. ET Ἐπιγραμμάτιον, dimin. Plut.

Ἐπιγραφή, Inscriptio, Titulus. Athen. 13, καὶ ὅλα δράματα ἀπὸ ἑπτὰ ἐτῶν ἔοχε τὴν ὀπιγραφάς. Item pro titulo metaph. Polyb. 1, τὴν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λαβεῖν. vbi Bud. interpr. titulum & honorem. ‖ Ἐπιγραφή, Indictio. Isocr. F Item, Descriptio tributi, & munus ipsum publicum. SICVT Ἐπιγραφεύς, Qui hoc munere fungitur describendi tributum. B p. 592. Vide & Poll. 8. ET Συνεπιγραφεύς, Qui vnà fungitur eo munere.

Ἐπιγραφὸν, aduerb. apud Hom. Strictim, Perstringendo.

c. 2. Συνεπιγράφω, Simul inscribo (id est simul autorẽ esse dico) Plutarch. in Polit. præc. ὅθεν οἱ μεγάλοι καὶ δημοτικοὶ τοῖς καπρθάμασι συνεπιγράφουσιν. id est (Bud. interpr.) Consortem laudis faciunt, Laudem impertiunt.

C. ΚΑΤΑγράφω, Perscribo. vt νομοι κατεγέγραπται εἰς ξυλίνους G ἄξονας. Plut. in Solone. ‖ Item Καταγράφω στρατώτας, Conscribo milites. vnde καταγεγραφότες στρατῶτας, Polyb. Diodorus, καὶ τὴν δ' ὠμαμν τῶν πόλεων, καταγεγραφότες τῶν νέων τοὺς ἡλικίους, κατὰ λέξαν στρατώτας. Dicitur verò & de aliis quorũ numerus perscribitur, vt apud Plut. καὶ καταγράψαν αὐδρας οὐ ἔδει δυνηθεῖν, τοῦ δημοσίου. Assignare seu tradere scripto, exponitur in hoc loco lib. De frat. char. ἕτεροι δ' πολλαχόθεν καὶ πόρους οἰκίας καὶ ἀγροὺς καταγράφοντες, ὑπὲρ οἰκοπέδου καὶ γωνίας πρὸς ἀδελφοὺς διαμονομαχοῦσιν. Vbi ego suspicor id esse quod Latini vno verbo H Trãscribere dicunt per metaph. licet verbo μεταγράφειν magis hæc sign. cõueniat. ‖ Καταγράφω, Delineo. Paus. τὴν δὲ Μυῖ τοῦτό τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων Παρράσιον καταγράψαι. Et καταγεγράφεσθαι εἰς σφαῖραν, Procl. De sphæra.

Καταγραφή, Perscriptio. vt καταγραφὴ κεφαλαίων quidam Plut. liber vocatur. & καταγραφὴς τῶν ὀνομάτων apud eundem. Et Cõscriptio. vt καταγραφὴ τῶν στρατωτῶν ποιεῖσθαι, Polyb. Milites conscribere. ‖ Est item Delineatio. Plat. in Sympos. ET Κατάγραπτος, Perscriptus. Item, Pictus, Notis & punctis distinctus. ITEM Κατάγραφος in hac posteriore signif. apud Luc. vt testatur Bud.

C. ΜΕΤΑγράφω, Muto scriptum, Bud. ex Xenoph. Et μεταγράφειν νόμον, Abrogo, Refigo, Idem ex Dinarcho. Idem μεταγράφειν interpr. Arbitrium inducere & circũducere, hoc est sententiam arbitrorum antiquare, pag. 596. Schol. exponit μεταγράφειν τὴν ὑπογεγραφὴν τῆς διαιτήσεως. id est Iam probatum arbitriũ inducere, vt alibi vertit idem Bud. ‖ Μεταγράφω, pro ἀπογράφω, Exscribo, Describo. Apud Thuc. autem non solùm describo, B sed simul etiam in aliam linguã transfero: τὰ ἐπιστολὰς μεταγραψάμενοι ὧν τῶν Ἀσσυρίων γεγραμμένων αἰνίγνωσαν. ‖ Μεταγράφω, Transcribo, vt μεταγράφω τοῦτο εἰς σε, Pausan. Vide Bud. p. 597. HINC Μεταγραφή, Descriptio libri & exemplum. Iulian. ibidem.

C. ΠΑΡΑγράφω, Adscribo, Iuxtà scribo. Synes. τὰ παραγεγραμμένα τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ. Sic redditur apud Aristoph. in Vespis, ἰὼν παρέγραψε πλησίον. vbi tamẽ vacabit aduerbium πλησίον, si τοῦδε γράφειν vertatur Scribere iuxta. Est etiam Annoto in margine. de qua signif. vide in παραγραφή. Et pro Appingo, Bud 590. ‖ Παραγράφω, Præscribo, Exceptione summouco: pro quo dicitur & Παραγράφομαι, quod vide. ‖ Παραγράφω, Perperam scribo. Demosth. Pro cor. Item παραγράφω νόμον legi iã latæ & rogatæ aliam legem obrogo & oppono. Vide Bud. ibidem. ‖ Παραγράφω pro ἐγγράφω, id est Inscribo & Me esse profiteor, in v.l. Vide Budæum ibidem. ‖ Παραγράφειν in v.l. exponitur etiam Prætexere, apud Polybiũ, τὰ δὴ δὲ πρὸς Ἀντίγονον καὶ Φίλιππον ὑμῖν ὑπάρχειν φιλάνθρωπα παρεγράφη, id est Negotium vestrum humanitatis specie prætexitur. Sed aliter locum interpungendum & intelligendũ crediderim. ‖ Παραγράφειν in alia etiam signif. vide apud Hesych.

Παραγράφομαι, Præscribo, Excipio, Exceptione submouco petitionem. Demosth. ad Pantæn παρεγραψάμην μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην. ‖ Idem in Mid. Δημοσθένει τὴν γραφὴν τοῦ φόνου τοῦδε γεγράφθαι, Accusationem transcribere & transferre. Vel. Demosthenem præterea accusare, & in eum, præterito alio, accusationem criminẽque intendere. Vide Bud. 54 & 55. ‖ Παραγράφεσθαι, Præscribere finem, vt αὐτοχειρὶ παραγράψασθαι τὸν βίον apud Ios. Sua manu vitæ finem sibi præscribere, id est Sibi mortem consciscere. ‖ Et παραγράφεσθαι pro Spernere & reiicere ex Nonno affertur, ὃς με παραγράψατο.

Παράγραμμα, Quod adscribitur vltra solitum & iustum, B. ex Dem. ‖ Παράγραμμα, ET Παραγραμματισμὸς (A Παραγραμματίζω) Scripturæ inuersio, q.d. Alliteratio. B. autẽ παράγραμμα vult esse scripturæ inuersionẽ. cuius exẽpla affert ex Aristot. Rh. 3, vbi tamẽ & παράγραμμα diuisim alii legunt. Vide præter Budæum, p. 652 & 653, Victorium quoque in eum locum. Dicitur & τὸ παράγραμμα σκῶμμα. Cic. De orat. lib. 2, At vtrunque genus continet verbi ad literam immutati similitudo. Vbi Turn. Ad literam imitati (inquit) libri veteres habent. quod etsi nõ dãno, quũ in paronomasia, quæ annominatio dicitur, & in eo quod παράγραμμα vocatur, similitudinẽ & imitationẽ esse oporteat: ac verbũ ad literam imitatum παράγραμμα perspicuè explicet. (quò etiam pertinet παράγραμματισμός, vt Ὡς ἀνέπασσι Πλάτων πιπασμένα οὐνόματ' εἰδώς) quùmque alliterationem appellet Pontanus & sæpe in Virgilio obseruet: immutati tamen cur potius retineam, fa it quòd hanc figurã verborúmque conformationem in Oratore appellet immutatione literæ quæsitam venustatem, & lib. 3 De oratore, paulum immutatum verbum atque deflexũ: & paulo pòst, paruam verbi immutationem in litera positam, παρωνομασμένα esse scribat. Hæc ille. Suidas παραγραμματισμὸν esse dicit quũ γράμμα loco γράμματος ponitur, vt μυρσίνη pro βυρσίνη, & κυλινδῶν pro κυφονδῶν. Vide & Aristoph. schol. Docet autẽ Bud. ex Eustathio, παραγραμματισμὸν dici & vitiũ literas peruersè pronuntiãtium, vt siquis κόλακες pro κόρακες dicat. Sic in v.l. annot. παράγραμμα vocasse Hieronymũ literã

pro litera mēdosè posita, in epist. ad Lucin. ΑΤ Παραγραμματίζω, (vnde ille παραγραμματισμὸς) Paragramate vtor, seu alliteratione (cuius exempla modò fuerunt prolata.) Schol. Aristoph. παρέτρεψε τὸ ι εἰς υ, καὶ παρεγραμμάτισε γελοίως, ἀμυνίαν λέγων αἰτῶ τὸν ἀμυνίαν. Apud Suidam autem malè legitur, παραγραμματίζων ὅπερ παρήχημα λέγεται.

Παραγραφὴ, Adscriptio & annotatio in margine. Itē, Scholium & annotationis signum in margine adscriptum. Isocr. περὶ αἰνήσεως. Ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς παραγραφῆς ἀνάγνωθι τὰ περὶ ἡγεμονίας. Inde paragraphi vel paragraphæ iurisconsultorum. Hæc Bud. ‖ Παραγραφὴ est etiam schema quoddam quo, finito sermone vno, ad alium fit transitus. cuius exempla vide apud Eustath. pag. 107 & 108. Παραγραφὴ, Præscriptio, Præscribendi ius, Exceptio. Vide Bud. p. 54. Idem p. 51 παραγραφὴν exceptionē reiectricem aut iudicii declinatricem interpr. Demosthen. Pro cor. περὶ τῶν δὲ μου ὧν τὸν πρότερον λέγω, δίδωμι τὸ παραγραφὴν εἶναι, καὶ μὴ ἀνωδυνία εἰσέναι. Vbi Bud. παραγραφὴν exceptionē & translationem interpr. sicut & παραγράφεσθαι, transferre: vt habes p. 55. ΗΙΝΟ Παραγραφικὸς ἀγὼν, Litis cōtestatio super exceptione & trāslatione quam Cic. translatiuam causæ constitutionem vocat Rhetor. 2. Huiusmodi est controuersia apud Demosth. πρὸς Παντάινετον & πρὸς Φορμίωνα, & aliquot aliæ. Bud.

Παράγραφος, Figura quædam cuius nota velut in certas quasdam portiones comœdia diuidebatur: de qua lege Hephæst. & schol. Aristoph. Sunt qui contra Budæū (cuius sententiam in παραγραφὴ retuli) paragraphos iurisconsult. nomen hinc accepisse putent.

c. 2. Ἀντιπαραγράφομαι, Exceptione vtēti occurro. ΥΝΔΕ Ἀντιπαραγραφὴ, Formula qua quis occurrit ei qui exceptione vtitur. Vulgò replicationem appellari scribit Bud. in prior annot. in Pand. vbi & ἀνθυπαγράφεσθαι mēdosè legi arbitror pro ἀντιπαραγράφεσθαι.

c. 2. Πρὸς παραγράφω, Adscribo, Iā scriptis addo, vt interpr. Bud. pag. 590, quam vide. Sed quum παραγράφω sit Adscribo, malim πρὸς παραγράφω reddere, Adscriptis addo.

C. ΠΕΡΙγράφω, Circunscribo, Naz. ὥσπερ κύκλον κέντρῳ περιέγραψε πολὺ πόλιν. Plutar. Romulo, ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι. Et περιγεγραμμένον σῶμα geometr. de quo Bud. p. 587. ‖ Περιγράφω, Circunscribo, id est Definio seu præfinio, quasi circunscribendo, Præstituo. quod vulgò dicitur limiter. Aristot. Metaphys. 10, Τούτων ἕκαστον τῶν μορίων ἐκάστῳ περιγεγραμμένον τὸ ἦθος αὐτῶν. Xen. πολὺ ἀφροδισίων ἡδονὰς τοῖς ἄλλοις δοῦναι περιγράφοντας τὸν ἔρωτα. Hinc & pro Coerceo, Cohibeo, Coarcto. vt Thucyd. ὀλίγοις καὶ περιγράπτοις, Ex præscripto & non liberè laxéque. At Greg. περιγράφειν & pro Finire seu claudere dixit, ἐκπλήξει περιγράφει τὸν λόγον. ‖ Ex Aristot. autem affertur περιγράφειν & pro Delineare, vel Deformare rudius, Non exactè describere: vbi dicit, περιγράφω μὴν οὐδὲ πάγχυ ζωτὴν. Sic ex Plat. De rep. 2, σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον. Vide Bud. pag. 752. ‖ Περιγράφω, Deleo, Oblitero, Aufero ē numero. Æsch. περιγράψε τί με ὀνόματος πολιτείας. Quomodo autem Cic. imitatus sit, verbo Circunscribere vtens, vide apud Bud. pag. 591.

Περίγραπτος, Circunscriptus, & quasi certis finibus inclusus. de qua signif. vide paulo antè in Περιγράφω. Item Περίγραπτος (vel potius Περιγραπτὸς) Qui circunscribi potest & finiri. q. d. Finibilis. ΥΝΔΕ Ἀπερίγραπτος, huic contr. vt Damasc. de Deo, ἀκατάληπτος, ἀπερίγραπτος. Hæc Bud.

Περιγραφὴ, Circunscriptio. Apud Polyb. pro ambitu. nam περίμετρον & περιγραφὴ pro eodē posuit, de ambitu maris Pontici loquens, vt scribit Bud. Ex eodem affertur & pro καπηροφή. ‖ Περιγραφὴ, Delineatio, Deformatio quædam rudior, Descriptio minus exacta. Aristot. τὰ καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ, Quæ rectè delineata sunt. Bud. interpr. p. 752. ‖ Περιγραφὴ, Poll. lib. 4, est vitium quoddam in corpore, si locus mendo caret.

C. ΠΡΟγράφω, Antè scribo, Prius scribo. Paul. ad Ephes. 3, v. 3. καθὼς προέγραψα ἐν ὀλίγῳ. Sic & alibi. At cap. 3 ad Gal. in princ. οἷς κατ' ὀφθαλμοὺς Ἰησοῦς Χριστὸς προεγράφη ἐν ὑμῖν ἐσταυρωμένος, Hieronymus quidem & hîc interpr. Antè scriptus: sed aliis differentiētibus, inter quos rectius qui accipiunt pro Publicè quasi in scripto aut in tabella propositus est (q. d. Proscriptus, si ita hoc vocabulo vti liceat) vt ii quorum nomina proscribebantur: vel pro Prius depictus. Vide Erasmi [redacted] annot. προγεγράφειν ἐν τοῖς πινακίοις dixit Aristoph. in Auibus. Bud. apud Demosth. ὅταν ᾖ προγεγραμμένον interpr. Quū concionis edicta proscripta sunt. ‖ Προγράφω, pro Conscribo ex Aristot. Œcon. 2, χορηγοὺς προγράψε, & ex Plut. in Camillo, προέγραψε γραπτὰς κατάλογον. ΗΙΝΟ Πρόγραμμα, Scriptum quod publicè proponitur, aliquid indicās aut fieri iubens, seu Tabella publicè proposita vt quod in ea scriptum est, ab omnibus legatur. Luc. quū dixisset τὸ πρότερον δὲ ἐκεχειρία ἐπήγγελται, εἴγε χρὴ πιστεύειν τοῖς προγράμμασι, subiungit, tanquam voce πρόγραμμα exponēs, πινάκιον γὰρ τὸ ἐκρεμάτο ὑπὸ τῷ πυλῶνος μεγάλοις γράμμασι λέγον τὸ πρότερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. Idē De sacrif. καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα φησὶ μὴ παρεῖναι εἴσω τῶν βεβηλευτηρίων. Quoniā autē edicta quoque & quæ vocabantur rescripta principū, ita proponi solebant, hinc factū est vt ipsa quoq; dicta sint προγράμματα. & ita quidam in illo posteriore Luc. loco interpr. ‖ Διάγραμμα (inquit B.) interdum significat δίδαγμα & quasi πρόγραμμα, edictum. ΕΤ Προγραφὴ, Proscriptio, vt B. in hoc Strab. loco interpr. de Sylla loquentis, πρὸς γραφὰς δὲ πολύμβρος οὐκ ἐπαύσατο πρὶν ἢ πάντας τοὺς ὀνόματα Σαυνιτῶν διέφθειρεν.

C. ΠΡΟΣγράφω, Insuper scribo, Scriptis addo, Adscribo. vt προσγεγράφειν τοῦτο πρὸς τοῦ εἰρήνου. Ita Bud. qui & Adscribere seu Allegere interpr. apud Plut. in Publ. προσέγραψε τῇ βουλῇ Οὐαλέριον. Tale est autem in Numa, Πυθαγόραν τῇ πολιτείᾳ προσγράψαν.

C. ΣΥΓγράφω, Conscribo, Scriptis mando, Historiā scribo. Thuc. lib. 1, in princ. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. Luc. De hist. scrib. ἅ γε πάντες ἀρχαῖοι καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. Et συγγραμματοφόροι πατέρες à Plut. dicti qui à Lat. Patres conscripti. ‖ Συγγράφειν, & frequētius Συγγράφεσθαι, Scripto cauere, quod syngrapha dicitur. Stipulari. B. p. 593 & 594. ex Isocr. & Xen. ac Theophrasto.

Σύγγραμμα, Opus quod quis cōscripsit, Liber, Opus. Xen. καὶ Πρόδικος δὲ ὁ σοφὸς ἐν τοῖς συγγράμμασι τοῖς περὶ Ἡρακλέους. Isocr. συγγράμματα distinguit ἀπὸ τῶν πραγμάτων.

Συγγραφὴ, Scriptio. Aristid. πίστιν καὶ ἄλλῳ συγγραφῶ. Et peculiariter de scriptione historica, Pausan. ἡ μὲν οὖν πόλις ὅσον ὅσον θαλάσσῃ μέχρι οὐδὲν ἐς συγγραφὴν παρεχόμενον. Itē Scriptum, Liber. vt idem Pausan. ἐν τῇ Ἀττικῇ συγγραφῇ. ‖ Συγγραφὴ, Syngrapha, Stipulatio & cautio. συμφωνία γεγραμμένη, schol. Thucyd. Vide B. p. 593, qui & affert ex Dem. ἐπειδὰν συγγραφὴν συγγράψωνται ναυτικήν. ΕΤ Συγγραφεύς, Scriptor, Historicus. Itē Scriba, apud Thuc. Bud. ΕΤ Παρασυγγραφεύω, εῶ, Contra syngraphæ conuenta facio, & fidem promissam in satisfidando fallo, B. pag. 594 ex Dem.

C. ΥΠΟγράφω, Subscribo, tam in propria signific. quàm in metaph. pro Astipulor, Assēntior, Probo. Theodoritus, συμφώνοις γράμμασιν ὑπογράψαντες αὐτοχειρί. Idem, ὑπογράψας τῇ ἐν Νικαίᾳ συνόδῳ. Vide Bud. p. 595. Idem pag. seq. affert & pass. ὑπογραφῶσι hac signif. ex schol. Demosth. ‖ Item Ὑπογράφω. q. d. Sub aliquo scribo (vt Gall. Escrire sous quelcun) pro Dictata excipio. Iul. imper. οὐκ ἔχων οὐδὲ τὸν ὑπογράφοντα. Sed vsus est & Plut. in Cæs. ‖ Ὑπογράφω, Delineo, Lineamenta duco. Aristot. De gener. 2, καὶ γὰρ οἱ γραφεῖς ὑπογράψαντες τοῖς γραμμαῖς, οὕτως ἀναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῷον. Hinc autem sumpta metaph. dixit Isocr. ὑπογράφειν χαριέντως τοῖς ἐξεργάζεσθαι καὶ διαπονεῖν δυναμένοις. pro Prima manu informare, & quasi primis lineis deformare. Quinetiam ὑπογράφειν pro Designare destinaréque & faciendum proponere, item pro Ostentare, Proponere, Præ se ferre, hinc translatū esse puto. Harum autem signif. exempla Bud. habet p. 596. ‖ Ὑπογράφειν ab eodem redditur Describere, in hoc Bas. loco, in epist. ad Maximum, σαφῶς ὑπογράφων τοῦ λόγῳ τὸν ψυχῆς σου τὸν χαρακτῆρα, describēs & quasi depingens animi tui formam. Vide B. p. 595. Sed & alibi ex Plut. affert ὑπογράφειν pro Describere, vel Breuiter

definire, in lib. De fato, πρῶτον μὲν ὃν τῆς εἱμαρμένης ὑπέρχομαι τύπῳ ὑπέγραψεν ὁ Πλάτων, λέγων, δεσμὸς ἀθρασείας. Idem, εἰ δὲ κοινότερον ἐθέλοις τοῦτο μεθελκόων ὑπογράψαι. ‖ Ὑπογράφω, pro προγράφω Præscribo pueris quos doceo scribere. Plato in Protag. ὑπογράψαντες γράμματα τῇ γραφίδι. Et metaph. idem De leg. l. 4, αὐτὸν πρῶτον πάντα ὑπογράφοντα τοῦ πρεσβύτου, quasi Præscribentē quæ agere debeant, & prælineantē quæ sequi eos oporteat. B. ‖ Ὑπογράφομαι autem pass. voce Fucor, Fuco vel cerusa illinor, aut me illino. Luc. καὶ τῷ φθαλμὼ ὑπογραφόμενος. Athen. de Sardanapalo, ὑπεγέγραπτο τοῖς ὀφθαλμοῖς.

B Ὑπόγραμμα, Subscriptio. Item, Quod subscriptum est. Apud Antiph. autem Bud. τῆς σκιᾶς τὸ ὑπόγραμμα, interpr. τὸ αἰαγγεγραμμένον ἐν τῇ σκιᾷ, addens esse fortasse idem quod πρόγραμμα.

Ὑπογραφὴ, Subscriptio. Et metaph. Approbatio, Assensio. Bas. Bosporio, ὅτι τῇ ὑπογραφῇ τῆς πίστεως. Bud. ‖ Itē, Descriptio primæ manus & delineatio, Rudis & crassa adumbratio, Plat. Et ὑπογραφὴ τῶν θεμελίων apud Aristot. Fossa ducta & fundamenti circunscriptio. Vide B. 595 & 596. ‖ Ὑπογραφὴ, Figuratum dictum & ridiculū, ibidem interpr. ex Herodiano lib. 4, καὶ λέγειν ὄνος χωλὸς ὑπογραφαὶ ἡ παιδιά. Sed vereor ne mendosè legatur ibi ὑπογραφαί. ‖ Ὑπογραφὴ, Fucus apud Luc. inquit Bud. Sic Chrysost. ὀφθαλμῶν ὑπογραφαὶ καὶ παρειῶν ὑπογραφαί. Quem tamen locum sequēdo, ὑπογραφὴν dixerim potius esse ipsam fucandi actionem quàm fucum.

Ὑπογραφεύς, Amanuensis, Qui dictata excipit. Bud. ex Syn.

¶ Γραμμὴ, ῆς, ἡ, Linea. Plato Protag. dicit γραμματιστὰς pueris scribendi adhuc impetitis ὑπογεγραφεῖν γραμμὰς τῇ γραφίδι, Lineas quasdam penicillo præducere. Γραμμὴ D κυκλοτερὴς in oculo dicitur circulus pupillam ambiens, qui alio nomine ἶρις appellatur. Gorr. ‖ Γραμμὴ etiam idem est quod βαλβίς, id est carceres vnde cursores stadii cursum incipiebant. quoniā olim initiū vnde cursus incipiebatur, ducta linea notabatur, sicut rursus extremū linea itidē signabatur. vt apud Aristoph. Achar. πρὸς βαίνε νῦν ὦ θυμὲ, γραμμὴ δ' αὐτή. i. Iā instat certamen & agon, B. Et Eurip. Antig. ἐπ' ἄκραν ἥκομεν γραμμὴν κακῶν. Sic Horar. appellat mortē lineam vltimā rerum. Et μὴ κίνει γραμμὴν, ne lineā [extremā. i. metam] moueas. Eras. ‖ Γραμμαὶ etiam in ludo tesserario quinque erāt lineæ ab vtraq; parte, quibus totidem imponebantur calculi, quarum media ἱερὰ diceba ur, vnde nōnisi quū res posceret talus mouebatur. Quò pertinet quod Eust. ex Theocr. citat, Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον, Lapidem à sacra linea mouet, id est, Extrema experitur. Vide Erasmi Chil. in prou. Mouebo talum à sacra linea. ‖ Γραμμαὶ Poll. & Hesych. idem etiam tradit esse quod διαγραμμισμόν. de quo mox.

C. Γραμμοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Lineæ formam habēs, Linearis. ΥΝΔΕ Γραμμοειδῶς, aduerb. apud Aristot. De mundo, γραμμοειδῶς φέρεσθαι, Lineari specie ferri.

C. Ἄγραμμος, ν, ὁ καὶ ἡ, Lineis carēs. ἄγραμμα ἀφεῖσθαι in ludo tesserario dicebatur quum albæ iaciebantur tesseræ, nec inscriptæ: qui bolus in felix erat ἐν τῷ γραμμίζειν. hic enim ludus dicebatur διαγραμμισμός. V. lex. ex Polluce & Hesychio.

C. Ἐρυθρόγραμμος, ν, ὁ καὶ ἡ, Rubeis lineis interstinctus. Athen. l. 7 de salpa, ἔστι δὲ πολύγραμμος καὶ ἐρυθρόγραμμος.

C. Εὔγραμμος, ν, ὁ καὶ ἡ, Bene delineatus, Lineamentis bene distinctus. Lucian. πυραμίδα εὔγραμμον τοῖς γραφείοις. ΥΝΔΕ Εὐγραμμία, ας, ἡ, Athen. l. 5, ἀκριβῆ τῶν εὐγραμμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσα ζωδίων. id est, Lineamenta scitè ducta. Bud.

C. Εὐθύγραμμος, ν, ὁ καὶ ἡ, Rectis lineis distinctus, Directis cōstans lineis. vt εὐθύγραμμον σῶμα, figura linearum rectarum, Camer. Εὐθύγραμμον σῶμα etiam στερεὸν est, vt ὄπτιδον. quod Aristot. in 2 De cælo 108, ἀπὸ τοῦ περιφερογράμμου distinguit. Philop. 63, ἐγγεγράμμον τοῦ κύκλου καὶ H περιγεγράμμον. Strabo lib. 5 in princ. 92, περίγωνον δὲ ἰδίως τὸ εὐθύγραμμον καὶ λεῖπται σῶμα. B. Et apud Plut. τῶν μὲν εὐθυγράμμων, τῶν δὲ κυκλικῶν σωμάτων.

C. Μελανόγραμμος, ν, ὁ καὶ ἡ, Nigris lineis interstinctus. Aristot. apud Athen. l. 7, ὀρρόπυγος τε δὲ τῶν ἰχθύων μελαίουρος καὶ σόργος, πολύγραμμοί τε καὶ μελανόγραμμοι.

C. Μονόγραμμος, ν, ὁ καὶ ἡ, quasi delineatus tātùm, non additis reliquis quæ iustam picturā absoluant. v. l. Monogrammi homines Cælio Rhodig. lib. 8 cap. 19, dicuntur homines macie prætenues ac decolores, strigosique ac incuratiores & vesculi, deflexo nomine à lineari pictura, quæ priusquam coloribus corporetur, lineis ad vmbram fingitur. Ibidem plura tradit & de diis quos apud Cic. Epicurus monogrammos vocat.

C. Ὁμόγραμμος, ον, ὁ καὶ ἡ, Qui earundem linearum est.

C. Πεντάγραμμος, SEV Πεντέγραμμος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui quinque linearum est. Luc. Pro lapsu inter salut. καὶ τὸ γε πεπλουτῶ αὐτῆς πείθω· ον, τὸ δ' ἀλλήλων τὸ πεντάγραμμον. Vbi Micyll. Præterea & triplex ipsorum triangulus, qui alternatim inter se iunctus quinquelinearem figuram constituit. Et ποτὰ πεντέγραμμα, Tesseræ quinque linearum. quod Poll. ex Soph. citat de ludo in quo vtrique ludentium essent calculi quinque, totidem impositi lineis, quarū media sacra diceretur.

C. Πολύγραμμος, ν, ὁ καὶ ἡ, Multis lineis interstinctus. Exemplum habes paulo antè in μελανόγραμμος. Polygrāmos gemma etiam à Plinio memoratur, inter iaspidis species, quæ pluribus lineis cingitur: SICVT & Γραμμαῖας, quæ smaragdo similis est, & transuersa linea alba media præcingitur.

C. Ὑπόγραμμος, ν, ὁ, Forma delineata, Præscriptum, Bud. τύπος, μίμημα, Hesych. Damasc. de Christo incarnato, ὑπόγραμμος ἡμῖν ὑπακοῆς γεγένηται. Idem, τύπον ἡμῖν ἑαυτὸν ὁρίσον καὶ ὑπόγραμμον δίδοις. Cic. 2. De inuent. dicit Præscriptum dare: & De orat. Præscriptum & formulā expримere. 2. Macc. 2, τὸ ὅλον πρεσβεύεσθαι τοῖς ὑπογράμμοις τῆς ὅλης μνήμης διαποιοῦντες, Secundum datam formam breuitati studentes.

Γραμμίζω, F. ίσω, ab Eustath. ponitur, sed non declaratur. vnde διαγραμμισμὸς deducit. ΗΙΝΟ Γραμμισμὸς, οῦ, ὁ, Lusus τῶν γραμμῶν, proximè accedens ad eum ludum qui πλίνθιον dicitur, vt tradit Poll. lib. 9.

C. ΔΙΑγραμμίζω, F. ίσω, Diagrammismo ludo. Eustath. ex Philemone, μεθύει, διαγραμμίζει, κυβεύει. ΥΝΔΕ Διαγραμμισμὸς, ν, ὁ, Ludi tesserarii species in quo adhibebātur sexaginta calculi tum albi tum nigri: κυβείας εἶδος (inquit Eustath.) διὰ τῶν ἐν πλινθίοις ψηφῶν ἐξήκοντα, λευκῶν τε ἅμα καὶ μελανῶν. Pollux hunc ludum ad πλινθίον proximè accedere tradit, cuius descriptionē apud eum reperies libro 9.

—ΓΡΙΠΟΣ ν, ὁ, Rete, ab ἀγρεύω, vt vult Etym. & schol. Theocr. sed Eust. ex veterū grammat. sententia à γρῶ deriuat, quia ἑλκόμενος ξύει τὰ ἰπὶ αὐτόν. Ab hoc certè γρίπος seu à deriuatiuo γριπεὺς Galli suum gripper mutuati sunt.

F Γριπεὺς, έως, ὁ, Piscator. Ab Etymol. Hesychio & Eustathio exponitur etiam Qui consuit vel sarcit retia. Sed in Epigr. manifestè pro piscatore ponitur: sic & à Moscho in his versibus, Ἦ κακὸν ὁ γριπεὺς ζῶει βίον, ὦ δόμος ἀ ναῦς, Καὶ πόνος ἐν πελάσσα, καὶ ἰχθὺς ἀ πὸ πάντος ἄγρα. Quos olim ita reddidi, Piscator miser heu, domus est cui concauа puppis, Cui labor in pelago, fallax venatio pisces. ΕΤ Γριπεύω, Piscor. ΙΤΕΜ Γριπεὺς τέχνη, Piscatoria ars, in Epigramm. ΕΤ Γρίπαν in Epigr. idem quod γριπεὺς Piscator.

G Γριπίζω, itidē pro Piscor, teste Hesychio. ΕΤ Γρίπισμα, Lucrum, Etymol. Sed apud Basil. legitur & Γρηπίζω cū η in prima syll. vbi accipit pro Lucrum seu quæstum facere, sed peculiari quodam modo. ΙΤΙΔΕΜ Δυγρήπιος apud eundem & apud Basil. E quo non facilè lucrum percipi potest. Vide inter epist. Basil. & Libanii eam quæ est 14, item 15.

¶ Γεῖφος, ου, ὁ, idem quod γρίπος, Rete. Sunt qui sagenam interpr. ‖ Item Conuiualis quæstio ænigmatica, Poll. Hesych. Eust. Schol. Aristoph. Sed & ad alios ænigmaticos & ambagiosos sermones extenditur. Griphos Latini etiam vocarunt. Vide horum exēpla apud Athenæum, qui symbola quoque Pythagorica griphos & ænigmata appellat. Luc. τὰ αἰνίγματα καὶ γρίφους ἀκούσας. Inuenitur & τὸ γεῖφος apud Hesychium, & τὸ γεῖφον apud Etymol.

Γειφοειδὴς, Griphi speciem referens. Hesychio autem γει-

φοειδὲς est δυςάρεστον. ET Γειφώδης, Ambagiosus & obscurus more griphorum. Ex Naz. affertur pro intricato, in orat. 1.

Γειφεύω, Griphos dissoluo, Bud. ex Athen. 179.

ΓΡΥ, (vel χρῦ cum ῦ) Sordes quæ sunt sub vngue. Hesych. At Suidas minus rectè habet τὸν ἀπὸ τοῦ ὀνύχων ῥύπον. Item, Quicquid minimum est, vt addit vterque. Sed Suidas exponit præterea Genus quoddam parui numismatis. Quin & nonnullos à γρυλλισμοὺς (quæ porcorum est vox) deriuare tradit. Hinc οὐδὲ γρῦ ἀποκρίνεσθαι, Ne gry quidē respondere, q.d. ne minimam quidem voculam ad respondendum proferre. Aristophan. Pluto, ἀποκρινομένου θωμάζεται οὐδὲ γρῦ. Interdum verò οὐδὲ γρῦ subaudito verbo: vt apud Demosth. De falsa leg. 147, πεὶ δὲ Θηβαίων, ἢ Φωκέων, ἢ τοῦ ἄλλων ὧν ἔστ' ἀπηγγελε πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲ γρῦ, ne gry quidem, sub. dixit id est Nihil quicquam dixit, vel Nihil prorsus. vt si Lat. dicas, Ne vllum quidem verbum, omittens Dixit, vel Fecit. Nam γρῦ (inquit Erasmus) minimum quiddam significat, aut sordes vnguium, rem videlicet vilissimam: aut vocem suillam, (quam edere solent ii qui grauantur sermone respondere) aut numismatis minutissimum. Sed non annotat Erasmus οὐδὲ γρῦ pro Ne cantillum quidem, de re quauis, ac non solùm de sermone, dictum fuisse. vt à Iul. imperatore, ἐμοί τε οὔτε γρῦ μεπέδωκεν αὐτῆς. quæ ego in quodam eius opusculo legi. Suidas autem ex eodem affert, οὐδὲ γρῦ λόγον ἀφάμενος. ET Γρῦξ exponitur Sordes vnguium, in v.l. nam apud Hesych. ὁ τόπος τοῦ ὄνυχος, pro ὁ ῥύπος τοῦ ὄνυχος scriptum existimatur.

Γρύζω, Grunnio. Item, Hisco, vt Bud. & Erasmus interpret. hic apud Apollonium, ille apud Aristoph. Nam in hoc Aristoph. loco in Pluto, Γρυζεῖν ὃ καὶ θλιμᾶτον ὦ κατάρματι; Bud. γρύζειν vertit Hiscere, Erasmus Grunnire. quæ tamen in isto Philostrati loco in vita Apollonii, οὐδαμοῦ ἐφθέγξατο, οὐδὲ ὑπεκθὼν γρύζαι, interpret. itidē Hiscere. vertit enim, Nequaquam loquutus est, neque adduci potuit vt vel hisceret. Apud LXX interpr. γρύζειν redditur etiam Mutire. Sed & canis apud eos dicitur γρύζειν τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ, Exodi cap. 11, vt habent vulg. lex. Suidas γρύζω exponit θρίωῶ, item φωνῶ. HINC Γρυσμός, Grunnitus, Athen. l. 9 de sue. ET Γρυπεν δέν ὑμῖν, pro Hiscere audetis, apud Suid. ITEM comp. Ἀναγρύζω, ex Aristoph. & Xenoph.

Γρυλλίζω, Grunnio. γρυλλίζοντες χοῖροι, Aristoph. VNDE Γρυλλισμός, Grunnitus. ITEM Γρυλλι, eadem signific. Hesych. ET Γρύλλος AC Γρυλλίων, Porcus, apud eundem. VERBVM quoque Γρυλλαζειν (si mendo carent exempl.) exponit idem γρυγυζειν.

¶ Γρύτη, ET Γρυτάεια. Scruta, Friuola, Bud. ET Γρυπωλίς, Scrutorum venditor, vel Vilia scruta vēdens, vt loquitur Horat. Scrutarius, Friuolarius, B. Hinc nostrum *regrater* deductum quidam putant. ITEM Ἐκγρυτεύω, Scrutor, seruata eadem planè metaphoræ forma. ἐκγρυτεύσῃ, ἐξερευνήσῃ, Hesych.

Γρυμαία, Peræ quoddam genus, vt quidam ex Poll. ET Γρυμαιοπώλης, Luc. in Lexiph Qui peras vendit. Sunt & qui γρυμαία, vt à γρύτη deriuatum est, ita eius signif. retinere putent.

ΓΥΑ, (seu Γύη Ionicè) ET Γύα, ας, ἡ, Aruum. vt πυροφόροι πεγαι. Et Eurip. Helena de Nilo, Λευκῆς ἀκείσης χοῖνος ὑγραίνει γύας. Camer. ¶ Item, Arui spatiū, seu Iugerum. seu (vt Hesych. & Eust. exponunt) πλέθρον, ὀργυά. ¶ Hesychio est præterea & ὁδὸς & ὄρυξ, Via, Fossa seu Fossatum. ET Γύης, ου, ὁ, pro eodem, vt testatur Eust. Quò pertinet quod Plato in 1 epistola ex quodam poeta affert, οὐδὲ γαῖας ἄν, ὑπεδεῦ γόνιμοι βείδοντες αὐτάρκεις γῦαι. ¶ Γύης est præterea & aratri pars quam Dentale quidam Latinè interpr. Pollux esse dicit τὸ ἐπικαμπὲς τοῦ ῥυμοῦ, ᾧ ὑποτείνεται τὸ ἔλυμα γεγομφωμένον, póstque id esse τὸν ἰσοδόεα. Apoll. Rhodii schol. scribit esse ξύλον ἀπὸ τοῦ ἐλύματος τεῖνον ὅθι τοῖς βόας. Hesych. verò τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ἰσοδόεως. Scholiastæ Hesiodi γύης est τὸ ὑπὸ γῆν ξύλον τοῦ ἀροτροῦ, εἰς ὃν οὖνις, ἤγουν τὸ σίδηρον, ἐμβάλλεται. quæ descriptio dentali apud Latinos respondet. Dentale enim dicitur lignum in quod vomer inseritur. Hesiod. Erg. Δάφνης δ' ἢ πέλεκυς ἀκμὴν ἀπὸ ἰσοβόῆς· Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου γύης. (VNDE αὐτόγυον ἄροτον dicitur cuius γυὴς clauis affixus non est, sed ἔλυμα naturaliter adnatus: seu, vt Apollon. schol. exponit, ὅ τινος τὸ ἔλυμα ἀκέστι ἐκ συμβολῆς: seu quod αὐτοφυῆ γύην habet, vt Hesiodi schol. explicat. Hesiod. Erg. Δοιὰ δὲ θέσθ' ἄροτρα ποιησάμενος κατ' ἄριστον, Αὐτόγυον καὶ πηκτόν. Apoll. Argon. 3, Πρὸς δὲ καὶ αὐτόγυον στεῖρον ἀδάμαντος ἄροτρον.) ¶ Γύης in corpore humano dicitur etiam teretum colli officulorum seu vertebrarum cœtus, vt Camer. apud Poll. interpr. τὸ τοῦ αὐχένος ὀλκὸν ἢ σφονδύλων τοῦ τραχήλου σύστημα. quod Hesych. τὸν τοῦ ἀστραγάλου σωλῆνα dicit.

C. Ἀγχύγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, dicitur vt ἀγροκήπων, Aruis [nostris] vicinus, Vicinus. πλησιόχωρος, γείτων, vt Apoll. schol. exponit, Arg. 1, ἀμφὶ γυοὶ πεδιάδας.

C. Δίγυος, seu Δίγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duorum iugerum est.

C. Πεντηκοντόγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quinquaginta iugerum est. Il. 1, Ἔνθά μιν Ἰώνων τε καὶ Δωριέες πεδίοιο πεντηκοντόγυον. i. (vt Eust. explicat) τὸ ὂν πεντήκοντα ζεύγεων, ἢ ἀροτήρων, ἀπὸ γύης, quæ aratri pars est: vel πεντηκοντάπλευρον, ἀπὸ γύη, quæ pars est mensuræ.

C. Τέτραγυος, υ, ὁ καὶ ἡ, Qui quatuor iugerū est. Od. η, Ἕκτον δὲ αὖ τῆς μεγάς ὄρχατος ἄγχι θυραων Τετράγυος. id est, οὗ ἕκαστη τοῦ πατάρων πλοῦτῶ, γόνω ἔχει, vt lit τετράπλεθρος, τετράχορτος, ἰσοπλουτος. Eust.

C. Υπεργυος, υ, ὁ καὶ ἡ, Qui iugeri spatium excedit. ὑφηνίκης, μεγας, vt Hesych. exponit. apud quem ὑπεγύιος scribitur.

C. Υψιγυος, υ, ὁ καὶ ἡ, Alta iugera habens. ὑψίγυον ἄλσος, Altum nemus, Cam. ex Pind.

Γύαια, τὰ, Funes quibus puppis terræ alligatur. Ex Epigr. ἀπόγυα σχοινία· τορυμνήσια, vt Hesych. exponit. apud quem legendum forsan ἀπόγαια pro ἀπόγυα, de quo suprà in Γαῖα. ¶ Eidem Hesychio est etiam ποτήρια, πύχαι. Apud Etym. verò pro hoc γύαια legitur γύαλα.

ΓΥΙΟΝ, υ, τὸ, Membrum. Sed propriè γῦα, Pedes, vt scribit Etymol. seu (vt quidā alii) maiora membra, vt pedes manusque: deinde & de reliquis omnibus partibus dicitur. Eustathius autem in hunc locum Il. ν, Οὐ γὰρ ἔτ' ἐμπεδα γῦα ποδῶν τε καὶ ὁρμηθέντα, annotat, quum γῦα vocantur manus aut pedes, subaudiri genit. χειρῶν seu ποδῶν. Frequens est autem apud Hom. de membris generaliter: sed apud eundem legitur etiam alicubi γῦα, cui subiungi (velut epexegeticè) quidā volunt πόδας καὶ χεῖρας. Vsus est autem hoc nomine γῦα alioqui poetico Plutarchus in Aristide, 104, οὐ μόνον τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ στέρνα, ἀλλὰ καὶ τὰ γῦα χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ σιδήρῳ καταπεφαρμένος. ¶ Γῦον dicitur etiam totum corpus, ὅλον τὸ σῶμα, apud Hippoc. lib. 6. Epidem. vt Galen. comm. 4 annotauit. Gorr. Notandum verò & fine ι hoc vocabulum scribi, vt & in compositis quibusdam videre est.

C. Γυοβόρος, υ, ὁ & ἡ, Membra depascens. vt γυοβόρον πῦρ in Epigr. Et γυοβόροι μελεδῶνες, curæ membra depascētes, quòd videlicet euacuent. SED Γυοκόρους μελεδῶνας tamen apud Hesiodū legimus, quod aliqui interpr. Quæ ad satietatem vsque membra depascuntur.

C. Γυαλκὴς παλαιμοσυνῶν, Lucta requirens membrorum robur. Cam. ex Opp. Ego malim, Quæ nititur membrorum robore.

C. Γυοπέδαι, αἱ, Membrorum seu pedum compedes, Vincula, Camer.

C. Γυοτακής, ές, ὁ & ἡ, Membra tabefaciens. Epithetum paupertatis in Epigr.

C. Γυοῦχος, υ, ὁ & ἡ, Membra tenens vel constringens. γυοῦχοι πέδαι, Lycophr.

C. Ἀγλαόγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulcra membra habens. ἀγλαόγυον ἥβαν, venustam iuuentam. Cam. ex Pind.

C. Ἑνίγυος, υ, ὁ καὶ ἡ, Vno mēbro seu pede mutilus aut mancus. κυλλός, Suid. vt ἑπτρόφθαλμος, altero oculo captus. Sed apud eum ἑνίγυος solo υ scribitur. quæ tamen scriptura mendosa esse videtur.

C. Θρασύγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Audax membris. θρασύγυον νίκαν, Fortis viri victoriam. Cam. ex Pind.

C. Νεόγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iuuenilia membra habens. νεογύοις φῶτα, Iuuenes, Cam. ex Pind.

C. Γιγγυος, υ, ὁ καὶ ἡ, est quasi ὑποχείριος, πεόχειρος, Qui iam quasi

quasi in manibus est, seu πεοχείμενος, ἢ πεοχειρωνικὸς, Instans. Item, Recens. Pro quo & ὑπόγυος scribitur omisso ι. Isocr. ad lib. Isai. ὅπως μοι ὑπόγυος ὢν ἡ πλοῦτος. Theop. l. 5 De c. pl. c. 4, ὁ μὰ ὀξὺ ἀφῶ ἀς ὑπόγειος τῆς ἐλασικῆς ὑσης, (sic. n. ibi pro ὑπόγυος corrigitur) ι. Instante germinationis tempore. Aristot. Eth. 3. κυρίως λέγοιτ' ἂν ἀνδρεῖος ὁ πεὶ τὸν θανατον ἀδεής, ὁ ὅσα θανατον ὑπόφερει ὑπόγυα ὄντα. Et Rhet. 2, ἐπ' κεχοιτικοτε, ὁ μὴ ὑπόγυοι τῇ ὀργῇ ὄντες. Dem. Epitaph. τὰ δὲ ὑπόγυοτεροι εἶ τοῖς χρόνοις. Herod. l. 1, τὰ μὴ πεὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὑπόγυον ἔχοντα μνήμην, Recētia exēpla. Aliquando additur ei præpositio ἐξ, & dicitur ἐξ ὑπόγυος, subintell. χρόνου, aut simil., pro Subitò, Ex tempore. Aristot. Rhet. 1, ἀ. μὴ νομοθεσίαι ἐκ τοῦ πολλοῦ χρόνου σκεψαμένων γίγνονται, αἱ δ' κρίσεις, ἐξ ὑπόγυος. Isocr. Panegyr. ἐξ ὑπόγυος γεγονεν αὐτοῖς ἡ πεοθυμία. Dyonys. Longin. ἐξ ὑπόγυος λέγειν. Aristoph. schol. pro ἀρτι etiam accipi tradit. ET Υπεγύως, adverb. Nuper, Recens. Diod. l. 7, c. 1, ὅτι τοῦ ὑπόγυος ἀπηλλαγμένων τῆς νόσου, Paulo antè. Isocr. Euag. γεγονὼς τὸ μὴ πάλαι, ἀλλ' ὑπὸ Διός, τὸ δὲ ὑπόγυος ἐξ ἀνδρὸς ποιοῦτο πεὶ ἀρετῶ. Et ὑπόγυος ὤν, Nuperrime, recēti.

¶ Γυόω, F. ώσω, Membra frango, Claudū reddo. Il. θ, Γυώσω μὲν σφωΐ ὑπ' ἀρμασιν ὠκέας ἵππους, Αὐτὰρ ἐπὶ δὲ θρῆνυν βαλέω. Hesiod. Theog. — ἐπεὶ ἢ μὲν δάμασε πεκτῆσιν ἰμάσσας, Ἥ τε πεγυωθείς. ¶ Item, Eneruo & Vires exoluo, καταλύω τὴν δύναμιν, apud Hipp. vt exponit Gal. Comm. τοῦ διαπνοῆς ἐξέωνυσε. Gor. ¶ Significat etiam γυοῦσθαι apud eundem idem quod ἐλαφρὸν γίνεσθαι, hoc est decurtari, vt explicat Gal. Comm. 3 in lib. De artic. Idem Gorr.

C. ΑΜΦΙγυόω, ῶ, F. ώσω. vnde αμφιγυῶσαι, quod Etym. exponit ἀκρωτηριάσαι. Hesychius autē non solùm ἀκρωτηριασαι, sed etiam ἑκατέρωθεν εἰς γῦῦ πῆξαι i. Vtrique terræ infigere, Vtrinque depangere. Quid autem sit ἀκρωτηριάσαι, suprà satis prolixè declara. um fuit. Sed notandum est ἀμφιγυῶσαι exponendo ἑκατέρωθεν εἰς γῦῦ πῆξαι, videri plane perperam cum υ scribi: vt & αἰχμῆς non αἰχγυος scribendum est.

C. ΑΠΟγυόω, ῶ, F. ώσω, Deartuo, Plaut. Delūbo. Plin. Mēbra debilito, Eneruo. Il. γ, Μή μοι εἶτον ἄειρε μελιφρονα ποτνια μήτηρ, Μήτ' ἀπογυώσῃς, μθρεος ἀγκῆς τε λαθωμαι. Athen. l. 1, τὴν εἶτον ἀπλυεν τῷ ἰχμῷ καὶ ἀπόγυωσῶ.

C. ΕΓγυόω, ῶ, F. ώσω. In γυα (i. manus) ω. ἐγχειρίζω. vnde ἐγγυᾶσθαι apud Hesych. ἀναλαμβάνεσθαι, συμπλακῆσθαι.

C. ΚΑΤΑγυόω, ῶ, F. ώσω, idem. Nā καταγυῶ Gal. apud Hipp. exponit εἰς ἔρατον ἀχρεῖας ἀφθιείας ὀγκ.

C. Αμφίγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, vnde ἀμφίγυα ἔγχεα, hastæ quæ possūt vtrinque lædere γῦα, id est membra. quanuis γῦα potissimùm de manibus ac pedibus dicatur. vnde aliqui Quæ possunt vtrinque γυοῦσαι, exponūt, id est χωλῶσαι, claudos reddere. nam apud Etymologistem mendosè scribitur χολῶσαι per ο in prima syllaba (quasi à χόλος esset) significans Ad iram accendere. ¶ Quidam ἀμφίγυα exponunt etiam τὰ ἑκατέρωθεν ἐσι δηρωῶτα. vnde & ἀμφίγυα ἔγχεα quidam interpretātur vtrinque acutas hastas. ¶ Sunt & qui ἀμφίγυα exponant Titubantes, & trepidādum vibrantur, & quasi claudicantes: iuxta significationem epitheti Vulcani ἀμφιγυήεις. Hom. Od. ω, Τυπτον δὲ ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυήεσι. id est, secūdum alios expositores, τοῖς ὀξὺ χρόος: vel ὦς μακρῆς καὶ ὀξέσι, inquit Etymologistes. Vide apud Eustathiū & alias expositiones in hūc Iliadis ν versum, Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν. Vnum mihi nō probatur, videlicet ἀμφιγυήεσι scribi à quibusdam. Itē ἀμφιγυήεις per diphthōgū υ (licet γῦα ita scribi receptum sit) quòd versus Hom. exigat vt corripiatur in vtroq; horū nominū syllaba antepenultima.

¶ Γυός, οῦ, ὁ, Claudus, Mutilus. vnde apud Lycophr. γυαῖ μοῖραι, id est αἱ χωλαί. Item κοπάδης, Hesych.

Αμφιγυήεις, εντος, ὁ, Vtrinq; claudus, Vtroq; pede claudus, Vulcani epithetū passim apud poetas, ac præsertim apud Hom. quasi qui sit vtrinque γυιός, id est claudus. Suidas autem exponit, ὁ ἑκατέρωθεν βεβλαμμένος τὰ γυα· ἢ ὁ μὴ ἑκατέρου μέρους πῆξαι καὶ γυῶσαι δυνάμενος. id est, Vtrinq; læsa habens γῦα, aut Qui vtrinque ferire potest & γυῶσαι. Vocari autem aiunt grammatici γῦα in hominibus propriè manus & pedes: vt γυῶσαι sit propriè Mutilare pedibus vel manibus. Scribo autem γῦα & γυῶσαι per υ, vt apud eos scribitur, quum tamen in ἀμφιγυήεις apud Homerum γυ corripiatur. ¶ Apud Etymologistem ἀμφιγυήεις exponitur Tardus in incessu, Tardigradus: deinde subiungitur, ἢ ὁ ἀμφοτέροις τοῖς γυοῖς (ὅ ὅστι ποσὶ) χωλός. quod est, aut ambobus γυοῖς claudus. i. pedibus. Ego tamen existimo non bene diuidi has duas expositiones: & eum quicunque primus ἀμφιγυήεις exposuit Tardigradus, censuisse ex consequenti posse hanc expositionem afferri. nam tardigradum esse eum necesse est qui vtroque pede claudicet.

Γυιπής, ου, ὁ, Claudus. χωλός, Hesych.

ΓΥΑΛΟΝ, ου, τὸ, accentu in antepenult. Cauitas, κοίλωμα, Eust. Propriè Vola, id est τὸ κοῖλον τῆς χειρός, vt Etymol. tradit. Od. ι, Ἤτοι ἐν δὲ θώρηκος γύαλον, ἥ ῥ' ἐν τῇ σέρεκα κυτ. ς, vt Hesych. & Eustath. ibi exponunt, seu τὸ μεσον τοῦ θώρακος, vt Poll. seu τὸ τοῦ θώρακος ἐμπροσθεν, vt Pausanias. Il. — τὸ κοῖλος δὲ οἱ ἦρκεσε θώρηξ Τόν ῥ' ἐφόρει, γυαλοῖσιν ἀρηρός. Cam. θώρακα, γύαλοι & ὄλμοι in corpore idem esse tradit. Tribuitur & aliis rebus, vt apud Eurip. ἐν κρατήρων γυάλοις, In craterum cauitatibus seu fundis, In crateribus profundis. Et apud Soph. Philoct. ὦ κοίλας πέτρας γύαλον, id est κοῦφος. Montibus etiam γυαλα tribuuntur, & tunc valles significat hoc vocabulum. vt apud Hesiod. Theog. γυάλοις ὑπὸ Παρνησσοῖο. Γύαλα Etymol. exponit etiam τὰ ἄκρα καὶ τὰ πόμματα. item πέμπτη, ποτήρια, πέτρυγια, πύχας, ζώνας, σωσιστεῖ, τοῦ βόλους. ET Γυαλός, οῦ, ὁ, Qui manu comprehendi potest. Camerarius sic interpr. quod Eust. adesporon citat γυαλὸν λίθον ἀγκάσασθαι. ¶ Γύαλος verò cum accentu in antepenultima, ab Etymologico exponitur κύβος, λίθος πτεραγωνος. ET Γυάλαι, αἱ, Megarensium lingua pocula dicuntur, vt refert Athenæus. lib. 11 ex Phileta.

C. Κραταιγύαλος, υ, ὁ καὶ ἡ, per syncopen pro κραταιογύαλος, Cuius γύαλον firmum & forte est. Iliad. τ, — καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι, Θώρηκές τε κραταιγύαλοι. id est, Thoraces firmi. Camer.

C. Εγγυαλίζω, Fut. ίσω, vel ίξω, q. d. In volā seu cauitatē manus do, In manum do. id est ἐγγυᾶσθαι, ἐγχειρίζω, vt Etymolog. tradit. vel (vt exponit Camer.) Concilio & tribuo quod quasi manu teneatur. Il. β, μηδ' ἔπ δηρὸν Ἀμβαλὸ μεθ' ἔργον ὁ δὴ θεὸς ἐγγυαλίξει. id est θεὸς δόσειν, ἤγουν ὁ θεὸς ἡμῖν εἰς κοίλην χεῖρα θήσει· κῆ τὸ ἐμβαλε κυλλῆ. vt Eustathius exponit Iliad. α, Τιμὴν τῶν μοι ὑφεμεν ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι.

c. 2. ΑΠΕγγυαλίζω, Fut. ίσω, idem. Hesychio etiam est ἀποκαθιστῶ.

E ΕΓΓΥΗ, ης, ἡ, Sponsio. Expromissio, ἀσφάλεια, Bud. Fideiussio. quasi ἡ ἐν χειρὶ, siue χερσὶ (id est manibus) πεθεῖσα τὸ ἐγγυηθὲν πρᾶγμα τοῦ δεχομένου, καὶ οὕτως ὀχυρὸν ποιοῦσα τὸ σωμάλλαγμα. vel (vt Etymol. vult) ἀσφαλὴς καὶ ἐσηεγμένη δόσις, πεβεβαιωμένη, ἤγουν πεγνῶ, siue γῆ: quòd γῆ reliquis elementis sit stabilior, id est στερεοτέρα. quam Etymologiam & Suidas sequitur, exponens ἀσφαλὴ καὶ στεθεὰ αὐτοποίησιν. Odyss. θ, Δεινὰ πεὶ δεινῶν γε καὶ ἐγγύα ἐγγυάσασθαι. id est τοῦ κακῶν ἐγγύα κακῶ ὥς πε ἐγγυᾶσθαι, vt Eustath. explicat. Demosth. cōtra Apatur. πεοσεπεθεῖν αὐτὸν μοι ἔχοντα μάρτυρας, ἢ ἀπαιτῆσαι τὴν ἐγγύα, hoc est, Testato me interpellare desponsione rei iudicatæ, Bud. interprete. ἐπ' ἐμῇ ἐγγύῃ τοῦτο γένηται, Satisfietur fide mea, id est fideiussione & sponsione. Bud. Pand. Ἐγγυα ὁμολογεῖν est Vadimonium promittere, quod idem dicitur πεὸ δίκης ἐγγυᾶσθαι, & δίκην ἀπαδέχεσθαι, quasi iudicium promittere. Bud. Comm. 68. 69. ¶ Ἐγγύας παρέχειν, Satisfiere, Offerre satisfactionem. Theoph. in Institut. ¶ Ἐγγύη est & γράμμα ἀπογραφῆ, vt tradit Eust. ex Rhet. lex. seu Desponsio, Poll. Hesychio item σημεῖον ἢ ἐυπκῆ. ET Ἐγγυος, υ, ὁ καὶ ἡ, est Præs, adiector. Iuè sūptū. i. vt Ascō. enarrat, Satisfactionib' obnoxius. Suid. est ἀσφαλής. pro eo q satisfiat & fide aliena debetur. Lys. ἀπέφηνε δ' αὐτὸν ὀκτὼ μνᾶς κακομισθοῦντ' ἐγγυος ὅθεν πόκῳ δεδανεισμένας, Eū recepisse ostendebat centū minas fœnori datas acceptis fideiussoribus à testatore. ἔγγυος οὐσία, & ἔγγυα κτήματα ἢ χωρία, Bona prædia. i. oppi-

gnerata, vt B. interpr. seu (vt Asconius apud Cic.) satisdationibus obnoxia, siue sint in mancipiis, siue in pecunia numerata. Bud. Comm. & Annot. in Pand. ex Ascon. ἔγγυα δανείσματα, quæ satisfacendo credita sunt, quæ ὑπέγγυα etiam & ὑπεγγύως δεδανεισμένα dicuntur. Bud.

Ἔγγυος, ου, ὁ, substantiuè sumptũ, est ὁ ἐγγυητής, Suidas. Spondor, Fideiussor, Præs. Aristot. 2 Œcon. καὶ ὃ μὲν ἐγγύς εἰκοσι τάλαντον, Prædes dare viginti talentorum. Nonnus μοῦνον vocat ἔγγυον αὐδῆς, q.d. promissorẽ voceis. in v.l. Sic in Epigr. πύρος dicitur ἔγγυος πυρός, & in lib. 2 Maccab. ἡ δὲ τὴν Κύελον καταφυγὴ vocatur ἰσημερίας ἔγγυος, præs seu sponsor prosperitatis.

C. Ἐγγυοθήκη, ης, ἡ, volunt propriè esse Scrinium in quo veluti in fideiussione deponimus nummos & pretiosam supellectilem. Luc. Lexiph. ἔχας δὲ χάμαζε τοῦδε τοῦ ἐγγυοθήκου δυ' ὀβολοῦ. SCRIB. & Ἐγγυοθήκη ET Ἐγγυοθήκη apud Athen. lib. 5. Γλαύκου φησὶ τὸν Χίον ἐν Δελφοῖς ὑπόθημα τῆς ἐγγυοθήκου πολὺ ὀνήσειν. Suid. dicit ἐγγυοθήκου esse σκεῦος πρὸς τὴν λέξιν τὰ πιστὰ εἰς ἄλλοτριον ὀπτικεῖον ὀπτητήριον. Athen. dicit esse χαλκοῦ, & ex Callixeno affert esse λεβήτων ὑπόθημα. Vnde motus B. legẽdũ putat Ἀγγοθήκη.

C. Ἀλληλέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, habes post Ἄλλος in Ἀλληλοι.

C. Ἀνέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nulla sponsionis intercessione factus. Item, Non desponsus. μοιχείαν καὶ ἀνέγγυον φθορὰν θῆλυν καὶ κῶν, Virginum stuprum. Bud. ex Plut. Sic ἀνέγγυος γάμος apud Pollucem τῷ ἐπιγύῳ γάμῳ opponitur. Epigramm. verò lib. 3, Ὥρη γὰρ σε πέδησεν ἀνέγγυος exponitur Incerta. ¶ Ἀνέγγυος fœm. gen. de puella aut mulieri dictum, est ἡ μὴ ἐγγεγυημένη, Non desposa, B. vt ἀνέγγυοι συζυγίαι apud Plut. Rom. Et apud eundem Probl. ἀνεγγύου καὶ ἀγάμου γαμικὸς γαμηθείς, Ex muliere nec sponsione nec nuptiis patri copulata. id est concubina, scorto.

C. Ἐπέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sponsionis intercessione factus. est enim contrarium proximè præcedenti Ἀνέγγυος. ἐπέγγυος γάμος, Poll. ex Lycurgo.

C. Ἐγγύγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius tanta est auctoritas vt fidem eius sequi debeamus quasi idonei sponsoris alicuius verbi. B. Quod vel cuius fide, vt idoneo & locuplete fideiussore niti possis. Plut. Publ. οὐδὲν οὕτω νομίζων ἐγγύγυον ἀπρόπτωτον, τὴν τοιούτων, Cuius fidei concredere posset. Rebus inanimatis frequentissimè hoc vocabulum tribuitur. Thuc. lib. 3, οὐκοῦν χρὴ οὔτε τὸ θανάτῳ τῇ ἡμέρᾳ ὡς ἐγγύγυον πιθόμενοι τὰς χεῖρον βουλευόμεθα, veluti locuplete præde fretos. seu (vt schol. exponit) βεβαίῳ, ἰσχυρῷ, ὡς ἐγγυήσει δυναμένῳ. ἐγγύγυον ἀσφάλισμα, Pignus, id est certũ signum & veluti fides data. v.l. ex Bud. Comm. & epist. Apud Eurip. verò Phœniss. πλοῦτον δ' ἐγγύγυον τοῦ θεοῦ ποιῶ ex ponitur Ratum facio. Nonnunquam ita vsurpatur vt Par & Idoneus apud Latinos. i. de cuius fide ad aliquam rem perficiendam dubitare non possis: in eáq; significatione ponitur aliquando absolutè, aliquando cũ præpos. πρὸς. Herodi. l. 3, ὡς μηδὲν μίαν εἶναι δυναμένην ὅθεν ἐγγύγυον μηδ' αἰτήσαιτο πλὴν θρασύ. i. parẽ tantis opibus, vt B. interpr. Plut. De Socr. dæm. τοῦ ἱεροῦ σωτηρίου καὶ καλοῦ καὶ πρὸς ἀσφάλειαν ἐγγύγυον ἀπὸ γεγονότων. Idẽ Per. οὐδεὶς βάρος ἔχων ἰσόρροπον οὐδ' ἀξίωμα πρὸς πεπαίτιον ἐγγύγυον ἡγεμονίαν, Tanto par imperio, Cuius fidei tantũ committi posset imperium. Neutro gen. substant. etiam capitur hoc vocabulum, pro ἀσφαλὲς seu ἀσφάλεια. Herodian. lib. 1, πολύ τε πίστιν καὶ τὸ ἐγγύγυον τῆς φρουρᾶς πρὸς δόντας, Prodita fide custodiáque, Polit. interpr.

c. 2. Ἀνεγγύγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Contrarium præcedenti. Thuc. δόξῃ τὸ πλῆθος ἀνεγγύγυον γεγενῆσθαι, Quia opinione deceptí essent, Quia opinio eos, vt fideiussor minimè idoneus, frustrata esset.

C. Ὑπέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Data fideiussione aliq d faciẽs, vt datis vadibus liberatus. B. ὑπέγγυα δανείσματα, vide paulo antè in Ἔγγυος. Idẽ B. ὑπόπτια χρήματα apud Dem. ὑπέγγυα esse dicit & ὑποπτέα, quasi bona prædia. Eidẽ B. ὑπόχρεως οὐσία, à Dẽ. dicitur ἡ ὑπέγγυος, ὑποκειμένη, quæ mutui aut pacti præs facta est & satisdato obnoxia. Apud Eur. verò Hec. casum etiã adiunctũ habet, significátque Obnoxius & sponsione quasi addictus: τὸ δὲ ὑπέγγυον δὴ καὶ θεοῖς ἡ ξυμπαντὸς ὀλέθριον κακόν. i. τὸ ὑποφαλισμένον ἢ δίκῃ καὶ τοῖς θεοῖς, vt schol. exponit. HINC adverb. Ὑπεγγύως, Satisdato, B. ὑπεγγύως ὑποσχέσθαι, satisdato promittere. At

ὑπεγγύως δεδανεισμένα, vide paulo antè in Ἔγγυος.

C. Φερέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idẽ quòd ἐχέγγυος paulo antè, vt B. tradit. Suidæ est ὁ ἀκόλουθος, ὡς ὁ καὶ ὁ ὠνούμενος ὁ ποτὲ καὶ ὁ ἀξιόχρεως. ὁ ὠνούμενος αἰεὶ ἀξιόχρεω πλὴν ἐγχείρησιν. Capitur frequenter vt & ἐχέγγυος pro Par & idoneus seu sufficiẽs alicui rei vt fideiussor locuples vadimonio. Herodot. οὐ φερέγγυός εἰμι ὁ ὠνόμην ποσόν τι πρὸς ὑμῖν. Construitur etiam cum præpos. πρὸς, vt ἐχέγγυος. Thuc. φερεγγυότατος ἐφάνη πρὸς τὰ δεινά, Aduersus atrocia plurimũ de sua virtute spopõdisse videbatur. Schol. ibi exponit ἱκανωτάτος.

¶ Ἐγγυάω, ῶ, F. ήσω, propriè esse volunt In γύα seu manus tradio, ἐγγυαλίζω, ἐγχειρίζω. Budæo est Sub fide sponsionis tradio, fortasse. vt καταγγυῶ. Antiphon, ἐχελῶ δὲ τὴν αὐδρα δεδεμένον αὐτοῦ φυλάττειν, ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐγγυῆσαι, ἢ τοῖς ἀρχοῦσι παραδοῦναι. Est etiã Despõdeo & vxorẽ do, vel etiã Desponsam trado: eidem Bud. p. 76. Herodot. ἐγγυᾷ τοῦ παῖδά σοι. Demosth. contra Neær. ἀξιολογεῖς ἐξείης συγκατέρα ἐγκλησικέναι. ¶ Item Spondeo, Promitto, Fidem do. Aristoph. Pluto, Εἰ γ' ἐγγυᾷς σύ μοι ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἐμὲ, ὅσα τοῦ χρόνου, Si mihi promittis venturum esse illum ad me. Notandum verò, verbum hoc variè augmentum suũ accipere, nũc χρονικῶς, nũc συλλαβικῶς. ἠγγυησε enim reperitur, & ἐνεγγύησε, sicut in præt. perf. ἐγγεγύηκε, vt tradit Bud.

Ἐγγυάομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, voce media, Spõdeo. Cõstruitúrque aliquando cũ infinit. aliquãdo cũ accus. interdũ rei, interdum & personæ, sed rarius. Plut. Fab. αὐτὴ δὲ ἐγγυᾶτό σε μὴ φθεῖρειν ἐν τῷ θρόνῳ τῷ δῶρῳ. Lys. ἐγγυησάμενοι εἰς ἀργυρὸν παρέξειν, vbi significat ἀξιοπίστως ὁμολογήσαντες εἰς δίκαστήριον παρέξειν, Quum satisdato promisissent seruũ iudicio sisti, seu Repræsentatum iri in iudicio, B. Demosth. cõtra Timocr. τοῦ τὰ μιαρὰ μιαινόμενον καὶ τὰ ἐγγυαμένων τοὺς πρόξενοι, Qui si, ondẽt opera perfectũ iri quæ redẽptores cõduxerunt facienda. Plut. Symp. τὴν ἡμέρας ὀκτὰ ξιόπιστον ἐγγυήσασθαι τὴν ἀναβολὴν, Senectus nobis nullam moram spõdet. seu (vt B. interpr.) Senex homo non satis locuples sponsor est rei in futurum reiciẽdæ. Dicitur verò & ἐγγύω ἐγγυᾶσθαι. Plut Symp. de Ate, τῇ ἐγγυήσει νομίζω τὸν ἐγγυησάμενον ὁ Ζεὺς ἐσφάλη, Quã pollicitus Iupiter falsus fuit. Habes aliud exemplũ ex Homero paulo antè in ἐγγύη. In qua phrasi solet & accus. personæ addi cũ præpos. πρὸς quale construct. habes paulo post ex Platone. Ἐγγυᾶσθαι δίκῃ vide paulo antè in ἐγγύη. Ἐγγυᾶσθαι τὸ μέλλον, Recipio in me euentum rei & consilii, Præsto euentũ, vt apud Dem. B. interpr. Com. p. 75, qui quod Cic. dicit Culpã præstare, αἰτίαν ἐγγυᾶσθαι Græcè reddit. Ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα, est Vxorem despõsam accipere. Demosth. ἐγγυᾶται ὁ πατὴρ τοῦ μητέρα τοῦ ἐμοῦ πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς. i. Vxorem accepit & duxit, Bud. p. 76. Cum accus. personæ etiã reperitur, sed rarò, vt dixi. Salomon in Prouerb. cap. 6, ἐὰν ἐγγυήσῃ τὸν φίλον, Si spopõderis pro amico. In hac verò significatione accusatiuo illi personæ sæpe additur & datiuus personæ. Demosthen. contra Apatur. εἰ γὰρ ἐνεγγυησάμην ἐγὼ τούτῳ τὴν Παφλαγόνα, Si enim ego apud istũ pro Parmenone spopondissem & fideiussissem. Plato autẽ in Phædro vsus est præpos. πρὸς, cum accus. ἐγγυήσασθαι οὖν με πρὸς Κρίτωνα τοῦ ἀνταῖον ἐγγυῶ ἢ τοῦ οὗτος πρὸς δικαστὴν ἐγγυᾶται.

Ἐγγύησις, εως, ἡ, Fideiussio, Vadimonium. ἐγγυήσεις συγκείμεναι, Vadimonia constituta.

Ἐγγυητής, οῦ, ὁ, Fideiussor, Vas seu Vadis. ἐγγυητὰς καθίστασθαι, Fideiussores dare, quod Plato ἐγγυητὰς παρέχειν dicit. Demosth. contra Timocr. ἢ ἄλλῳ τινὶ ὑπὲρ ἐκείνου ἐγγυητὰς καθίστασθαι τὸ ὀφλήμασιν, Aut cuiuis eius nomine prædes dare atque expromissores reip. eius summæ quam debet. Aristot. Polit. 3, ex Lycophr. sophista, ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τῶν δικαίων, Sponsor iuris vnicuique sui obtinendi. Bud. Et X. Hell. 6, ἐγγυητὰς δέξασθαι τοῦ χρημάτων,

Ἐγγυητὸς, οῦ, ὁ, Spõsionis intercessione promissus, aut Spõsione traditus. Vnde ἐγγυητὴ γυνὴ, Despõsa, ἡ μεμνηστευμένη, seu (vt Hom. vocat) μνηστὴ. Demosth. ὁ γυναικὸς ἀστῆς ἐγγυητὴς κατὰ νόμον, Despõsata, Cõiugata, Iustaxorem. B.

C. Ἀνεγγυάω, ῶ, F. ήσω, Fideiubeo.

C. Διεγγυά, ᾶς, ἡ, Fideiussio. διεγγυᾶ τοῦ πρὸς ἐνεγγύων. v.l.

Διεγγυάω, ῶ, F. ήσω, idem quod ἐξεγγυῶ, Sponsione facta

recipio & libero, quod fit in assertione. Th. l. 3, ὀκτακοσίων ταλάντων τοῖς πρὸς ξένους διεγγυησάμενοι, Hospitũ sponsione in octoginta talenta dimissi. Dem. contra Neær. διεγγυησάμενος ὃ ὑπὸ Σπφάνου καὶ ὅσα πρὸς τοῦτο, ἢ μὴ αὐτὴ ἐργασίαν ἀδεῆ ἢ ἄσπερ εἰς γάσαι, Quum hic in libertatẽ vindicans spõsores dedisset, apud se habuit prostãtẽ vt antè. Hæc B. ¶ Exponitur & Repignero. Dion. Halic. l. 7, διεγγυήσαντες τὰ σώματα χρήματον, Repignerãtes corpora pecunia numerata, vel Quũ pecunia vadis loco data corpora redimissent. ¶ Itẽ. Oppignero, l. 2 Esd. v.l.

Διεγγυῶμαι, voce media, Spõdeo, Promitto. i. facturũ me recipio. B. ex Synes. εἰ δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὸν παῖδον ἄπικτος ἔσομαι, τὸν δὲ σύζυγα διεγγυῶμαι, Non magnopere futurum spondeo vt quum ab vxore & filio diuellar & abripiar, lacrymis ego temperem.

Διεγγύησις, εως, ἡ, Fideiussoris intercessio, ἕνεκά τινος εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπῆλθον. Dem. cõtra Tim. 202. καὶ εἴ τινες ὠφλικότες χρήματα καὶ δεδεμένοι αὐτῆς, ἐγγυητὰς κατὰ τὴν τοῦ νόμου, μὴ εἶναι ἢ διεγγύησιν αὐτῆς, μηδὲ τὴν τὸν τοῦ νόμου, μὴ δεῖν μηδένα, Huius lege negabitur illis vel cũ sponsorum fide extra vincula esse. hoc est, δεῖν μὴ ἐγγυητὴν ἄφεσις καὶ ἀπαλλαγή. B. In erdum Διεγγύησις est simpliciter quum quis se rem præstaturum promittit, & effectum iri, suo periculo recipit Bud.

C. ΕΝεγγυάομαι, idem quod ἐγγυάομαι. ἐνεγγυάμενος τὸν φίλον, Spõdeo pro amico. v.l. At quod eadem v.l. ex Isæo citãt ἐνεγγυᾶσθαι αὐτὸν, & ἐνεγγυῆσαι ex Dem. B. ad ἐγγυάω refert, dicens augmentum esse syllabicum, vt supra ex eo docui.

C. ΕΞεγγυάω, ῶ, Sponsione & fideiussione aliquem inter custodias existentem vel futurum libero. Exemplum habes paulo antè in Διεγγύησις. Lysias contra Pancleonem, de seruo qui in libertatem afferitur, & interim dat sponsores quo ad pronuntietur, ἐφ' οἷς μὲν ἐξεγγυῶ. B. apud quem aliud exemplum habes ex Dem. C. pag. 79. Ἐξεγγυάμαι voce media, Expromitto. vnde ἐξεγγυαμένος Expromissor, Fideiussor.

Ἐξεγγύησις, εως, ἡ, Vadimonium, Fideiussio. Sponsio.

C. ΚΑΤεγγυάω, ῶ, Vadimonio vel sponsione, vel satisdatione obstringo. Demosth. cõtra Neær. καταγγήσασα αὐτὸν πρὸς τὸ πολεμάρχῳ, satisdatione eam obligaui apud magistratus. Apud eundem, ὑπὲρ τοῦ δραγμείου τοῦ ἐαυτῶν καταγγῶ καὶ τοὺς παῖδας, Pueros & nauẽ pro credito pigneror, & manum prædibus bonis iniicio, quæ bona satisfaccepto habebã obnoxia. Alia exẽpla habes p. 79. 80. Construitur & cũ duobus acc. ẽ hac eadẽ sign. vt apud Pla. Τοῦτο τοῦδε [τοῦ ἐγγύου] τὸν αὐτὸν χρεὼν κατεγγυᾶσθαι, Hac sponsorum fide eos qui manu cædem fecerint obligari. B. ¶ Καταγγυῶ etiam τοῦ κόρου dicitur, vt ἐγγυῶ, hoc est despondeo, vel etiam Desponsam trado. B.

Καταγγυᾶσθαι etiam est δεσμεῖσθαι & ἐγγυᾶσθαι. vt πρὸς Πολέμαρχον, Καταγγυᾶσθαι τὸν ξένον. Ε. κατεγγυᾶται ὁ ἐγγυητὴς καταστὰς, καταγγυᾶ δὲ ὁ δανειστής. B.

C. Μεσέγγυος, ου, ὁ, Qui vt spõsor interuenit. B. est Interuẽtor, Sequester, Intercessor, διαλλακτὴς ἐπιλαβόμενος. Hes. μεσίτης.

Μεσεγγυάομαι, ῶμαι, Apud sequestrẽ pecuniã deponendã stipulor vel contendo, Deponi apud sequestrẽ stipulor vel iubeo. de iis dictum redemptoribus qui sequestratione pecuniæ sibi cauent. Dem. πρὸς Βοιωτ, Καὶ μεσεγγυησάμενος ἀργύριον ὅτι τοῦ τοῦ, διδοῦσι τοῦ ὀφείλοντος αὐτῷ, & quum pecuniam ab eo sibi promissam ipsa apud sequestrẽ deponi iussisset & voluisset, tunc ei ex cõpacto pater iusiurãdũ detulit. Et in passi. apud Lys. τὰ πάλαι μεσεγγυηθέντα πρὸς Ἐρατοκλέους τοῖς λέγουσι εἰ δυνατὸν αὐτὸ πάσχειν, Apud sequestres depositã mercedẽ oratorũ. si seruare eũ possent. Plura exempla habes p. 80. Ε. μεσεγγυησάμενος, Intercessor, Sequester, hoc est ὁ τὸ μεσεγγυήσας δεξάμενος. sic. n. apud Antiph. accipi Bud putat. VNDE Μεσεγγύημα, ατος, τὸ, Idipsũ quod apud sequestrẽ deponitur. Sequestrũ, Sequestratio. Harp. μεσεγγύημα (inquit) τὸ μισθωτὴν δεχόμενον παρ' ἀνδρὶ μέσῳ γινομένῳ ἐγγυητὴν ἀποδόσεως, καὶ μεσεγγυήσασθαι τὸ τοῦτο ποιῆσαι λέγεται, apud sequestrem deponere. Bud. Item pro sponsione mercedis & pretio δωροδοκίας, pro pacta mercede occulta. Æschin. 68. B.

C. Παρεγγυή, ῆς, ἡ, Adhortatio, Allegatio. Insinuatio. v.l.

ΓΑΡεγγυάω, ῶ, Suidæ est θρασυκαταπήδημαι. est item παρέχω.

B. vertit Per manus trado. Plu. ἐβούλετο τὸν πολὺν ἀρχὴν ἀπιστοῦμενος Δολοβέλλᾳ παρεγγυῆσαι, Eiuratũ magistratũ tradere, vel Se abdicare & cedere ei magistratu. Inde παρεγγυᾶν τὸ σύνθημα, Dare tesserã. Xen. P. 3. Sic Aristot. παρεγγυᾶν σύνθημα dixit, pro Tesserã in exercitu prodere & proferre. quod dicitur etiã διδόναι σύνθημα à Pol. B. ¶ Est & παρεγγυᾶν cohortari & adhortari, vt imperator milites hortatur ad prælium. Exẽplũ ex Xen. Pæd. 3 de Cyro affert B. p. 81. Pl. Cam. παρεγγυῶντες ἀλλήλους μὴ ἀπολείπεσθαι τῶν ἀρετῶν. Item, Iubeo. Xen. P. 4, ἐπειδὴ δὲ ἐγὼ παρεγγύησα ἐπανάγειν, Postquã aũt ego referre pedem & milites fẽ recipere iussi. hoc est ἐκέλευσα. ¶ Itẽ, Mãdo, idẽ ferè quod θρασυγέλλω. hoc est nuntio & indico. Syn. παῖ ὑπὲρ ἡμῶν ἀγγελῶν καὶ κοινῇ καὶ καθ' ἕνα πᾶσι παρεγγυήσαι. i. ἐπαγγείλαι, indicite, vel etiã θρασυγέλαι, indicite, hoc est Pro potestate imperate, vt imperator militibus edicit & iubet. ὁ δὲ παρεγγύα αὐτῷ, Πέρσαις μὴ συμπλέκεσθαι, Mandabat. B. Ponitur & pro Denuntio, Certiorem facio. Syn. βοῦς ὁ ἡμιόβους, ἐπειδή τις παρεγγύησεν αὐτῇ γῆ πλάσαι, θεοῖς ἤρθη πολύ. B. ¶ Itẽ, Occurro. ἀπυδείπνος παρεγγυᾶν ὅτι τοῖς ἱππικοῖς. v.l. ex Polybii fragm.

Παρεγγυᾶμαι, Mando, Iubeo. Plut. Oth. ἐκεῖνο παρεγγυώμαι σοι τοῖς τῶν, μηδ' ὅτι λαθεῖν παντὶ πάσαν μηδ' ἄχαν μὴ μενθυεῖν ὅπ Κάσσερα θεῖον ἔχες, illud ad extremũ tibi præcipio. Suid. ex Xen. ὅπου δὴ παρεγγυήσαντες οἱ θρασύτατοι, φέροντες λίθους. i. παραινέσαντες, θρασυγέλαντες. At παρεγγυηθέντες apud Isæum exponit θρασυλαβόντες, sicut apud eundem παρεγγυήσαν explicat παρεδόθη.

C. II. ΟΣεγγυάομαι, ῶμαι, Insuper sponsor fio, Insuper spondeo. Cõstruitur cũ gen. & accus. eũ significante pro quo fide iubetur. Dem. cõtra. Onet. τίς γὰρ ἄνθρωπος ἡλίθιος ὅστις οὕτως, ὡς δραχμὴν δίδοῦ πεσοῦσαν, ἐπιθῇ ἐν λαβὼν χωλὸν ἀμφισβητοῦμενον εἰς ἀποτίμησιν, σοῦ εἰς πρότερον ἐζημίωσε, τὸν ἀδικήσαντα, ὡς δίκαιον τιμήσαντα καὶ τὸ δίκης ὀφλήματος πρεσβεύσασθαι; vt præterquam quòd priore iactura multatus est, pro eo quẽ se iã circũscripsisse nouerit, tanquã secum iure egerit, insuper sponsor esse iudicati sustineat. Bud.

ΕΓΓΥΣ, Prope. ἀγχὸς δ' ἐμέθεν. Eust. deriuatum tradit θρασὺ τὸ ἐν καὶ γῆα, vt fit τὸ ἐν ὑπαγῆα καὶ πρόχειρον. Aliquando sine casu, aliquando cũ casu. Il. ἀλλ' ἐπὶ τῷ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. Il. ἐγγὺς δὴ κακὸν Πελάσειν τίνεσσιν. Aristot. Probl. ἐγγὺς ὄντι τῇ κοιλίᾳ. Et ἐγγὺς καὶ πόρρω ὄντι, Cõfinis est imprecationi, seu proximus. Ἐγγὺς τὸ δίχα, quasi bifariam. Aristot. Probl. ἐγγὺς ἦλθεν τὸ σφῆλαι καὶ καταβαλεῖν ὅτι θύραις τῆς Ῥώμης, Parũ abfuit quin. Syn. ἐγγὺς μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς, Propè fuit, Parũ abfuit quin. ἐγγὺς εἶναι, proximè abesse. Plato Politicũ 1, ἐπειδάν τις ἐγγὺς ἢ τὸ οἰκεῖον πολιτικόν. Οὐδὲ ἐγγὺς post sententiam negatiuã elegãter ponitur pro Longè abest, Nequaquam Dẽ. cõtra Mid. ἔχει δ' οὐχ ὅπω τοῦτο, οὐδὲ ἐγγύς, pro quo alibi dicit, πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Et Pro cor. ἀλλ' οὐκ ἐπιεικῶς τοῦτο, οὐδὲ ἐγγύς. Sine casu capitur etiã vt Propè apud Lat. pro Ferè, Fermè, Circiter. Xen. δαπανῶσα ἐγγὺς πάντα ἐκείνα πάλαι τα. Apud eundem μηδὲν ἀφίεσαι τῆς σφαῖρας ἐγγὺς ὀνιαυτοῦ. Sic apud Thuc. ἐπὶ ἐγγὺς τριακόσια. COMP. gradus adverbii huius est Ἐγγύτερος, Propior, Propinquior, Similior. Dem. ἐγγύτερος λόγου, Qui plusculum rationis habere videtur. Xen. Pæd. 8, ἐγγυτέρω μὲν τοῦ ἀνθρωπίνου θανάτου οὐδὲν ὕπνου. Pro quo Cic. De Senectute, Nihil morti esse tam simile quàm somnum. Cuius aduerbium est Ἐγγυτέρω, Propius. Thucyd. ἐγγυτέρω τῆς πόλεως. Xenoph. τὰ ἐγγυτέρω ὄντα, Quæ propiora sũt. Plato De republ. ἐγγυτέρω ὢν θεῶν ἐκεῖνοι, Illis iam propinquans, Ad illa iam propius accedens. Idẽ Apologia, ὅσῳ μοι ἐγγυτέρω ἐστὸν, Quanto mihi coniunctiores estis, Propinquiores estis genere. SUPERL. Ἐγγύτατος, Proximus. Thuc. l. 8, μάλιστα δὲ αὐτοῖς καὶ ἐγγυτάτω ἐφορύβει. Et aduerb. Ἐγγυτάτω & Ἐγγυτάτα, Proximè. Thucydides, ἐγγυτάτα πόνων ἐφίεσθαι χρὴ Proximè ipsos. Xenophon, ἐγγυτάτω τῆς πόλεως. Et metaph. apud eundem Thucydid. ἐγγυτάτω πόνων ἐφιέμενοι, Animo ad id proximè accedentes. Xen. ἐγγυτάτω τοῦ κράτους, Proximè id quod optimum est. Th. l. 3, νόμοις μὲν ἐγγυτάτω ὀνειαπιώτατον, ἐξυτάτω δὲ τυραννίδι, proximè ad tyrannidem accedit. Sic dicuntur οἱ ἐγγυτάτω aut ἐγγυτάτω ἡμῶν ὄντες, qui proximo gradu contingunt aliquem. Capitur, vt ἐγγὺς, etiam sine ca-

su pro Ferè, Circiter. Thuc. lib.6, ἔπεσι δὲ ἐγγὺς πεντακόσιοι. A PRO HIS compar.grad.reperitur & ἔγγιον, Propius. Aristot. De mundo, κατὰ τὸ ἐγγιον καὶ πορρωτερον θεοῦ, Pro eo quantus quantus accessus est ad Deum, vel abscessus ab eo. ἐγγιον κνήμης γόνου, prou. Genu sura propius. ET superl. Ἐγγυτα, Proximè.

C. Ἐγγύθεος, Suid. ὁ πρεσβεύων τόπος.

C. Ἔνεγγυς, Prope.

C. Παρεγγυς, Propiusculè. nam παρὰ hic ἐλάττωσιν sign. vt in multis. Aristot. Pol. 2, ἡ δὲ Κρητικὴ πολιτεία πάρεγγυς μὲν ὅτι τῶν, Propiusculè accedit ad hanc. Aliquando plenã habet sign. vt παρὰ πολὺ apud eũdẽ 7, δεῖ γὰρ οὐκ ἐλίαν ὑπολείπειν τῆς ἡλικίας τὰ τέκνα τῶν πατέρων, ἀλλ' ἐλίαν πάρεγγυς εἶναι. B Bud.

C. Σχεδὸν, Prope. Aristot. 2 Pol σχεδὸν δηλονότι εἰσὶ, Inter se proximæ sunt. Plut. Symp. σύνεγγυς ὄντα τῇ φύσει τῶν ἀρετῶν τῇ πολιτικῇ, quum propinquus esset negotiis ciuium. Aristot. Rhet. loquens de iis quæ propinqua sunt laudabili b⁹ & vituperabilibus, τὰ σχεδὸν τοῖς ὑποκείμενοις, Quæ sunt propinqua iis quæ insunt. Et Pol. 1, αἴτιον δὲ τὸ σχεδὸν αὐτοῖς, In causa est vicinia τῆς οἰκονομικῆς καὶ τῆς γεωργητικῆς, B. C

Ἐγγύδιον, Propinquum. πλησίον, πρεσῆκον. Hesych.

Ἐγγύτης, ητος, ἡ, Propinquitas, Vicinitas. Alex. Aphr. l. 2 Pr.

Ἐγγύθεν, E propinquo, Cominus. Itẽ, Propè. Il. κ, τόφρα δ' Ἀθηνὴ ἐγγύθεν ἐπαλμένη πρεσέφη Διομήδεα δῖον. Il. σ, ἐπὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτοῦ, Demosth. Olynth. 3, ἰδεῖν ἐγγύθεν βουλεύ) τὰ δεινὰ, ἐξὸν ἀκούειν δηλόθεν γιγνόμενα. Plut. ad Col. καὶ πέλας γὰρ ὄντων ὁ θεὸς, ἐγγύθεν βλέπει..

Ἐγγὺς poeticè pro ἐγγὺς, Prope. Cum genit.

¶. Ἐγγίζω, F. ίσω, Appropinquo. Iũgitur dat. Iac 4, ἐγγίσατε τῷ Θεῷ, καὶ ἐγγιεῖ ὑμῖν. Aliquãdo cũ εἰς. Matth. 21, ἤγγισε εἰς Ἱεροσόλυμα. Aliquãdo cum πρὸς. Cebes Theb. ἐγγίζοντες πρὸς τὴν δημοσιωνικὴν παιδείαν, Propius accedẽtes. Videtur autem ἐγγίζω accepisse, ex comparatiuo ἐγγίων.

C. Παρεγγίζω, Propiusculè accedo, Aliquantulum appropinquo. Theophr. hist. pl. l. 3, c. vlt. de similace a spera, παρεγγίζει δὲ ὡς πρὸς τὴν σαφυλίν.

C. ΠΡΟΣεγγίζω, Appropinquo, Accedo. Marci 2, μὴ δυνάμενοι προσεγγίσαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον.

C. ΣΥΝεγγίζω. Appropinquo, Coeo, συνάπτω. Diosc. l. 3, c. 95, E σωματῶν δὲ ἥρους τὸ συνεγγίζοντος ὦ σθενοποιῶ, Æstatis exitu quũ appetit autũnus. Idem l. 2. c. 78, ὅθι τὸ μεταξὺ μέρος τοῦ αὐχένος, συνεγγίζον δὲ τῷ καρπῷ κοῖλον. In eo interstitio vbi pollex brachiali committitur, vt Ruell. vertit.

ΓΥΜΝΟΣ,

Nudus. Hesiod. Erg. — γυμνὸν ἀπείρεν, Γυμνὸν δ' βοωτῆν, Γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι. pro quibus Virg. Nudus ara, sere nudus. Athen. 12, οὐ δὲ αἰχρὸν εἶναι αὐτὴ φαίνεσθαι γυμνῆς. ‖ Γυμνὸς peculiariter pro eo qui nudus sit armis, id est qui sit inermis, apud Homerum. Et γυμνὸν τόξον de arcu qui goryto conditus non sit, apud eundem. Vide Eustath. Sic γυμνὸν ξίφος, ensis euaginatus. Ex Luc. autem affertur γυμνὴ ἀγωνία pro exercitatione quæ fit nudis corporibus. Dicitur tamen potius γυμνικὸς ἀγών. ‖ Iungitur etiam genit. vt γυμνὸς ἐσθῆτος, Herodian. & γυμνὸς ὅπλων, apud eundem. Iungitur & aliis genit. interdúmque cum ἐρημος copulatur. vt Isocr. ad Phil. δηλὰ τοῖς τοιούτοις ἀπάντων ἔρημος γιγνόμενα καὶ γυμνός. ‖ Γυμνὸς λόγος à Luc. pro prætextato & turpi poni videtur. Bud.

C. Γυμνοδερκέομαι, ώσμαι. Nudus conspicior, ex Luc.

C. Γυμνόκραπος, ου, ὁ & ἡ, Nudum fructum habens.

C. Γυμνοπαιδία, vel Γυμνοπαιδιά. q.d. Nudorum ludus. B. chorũ velut lupercorum fuisse putat. Idem alibi ex Plutar. Apophth. pag. 182, de quadam saltatione Laconica dictum fuisse scribit. reprehẽdit autem Philelphum, qui gymnicum certamen interpr. Remittit & ad eundẽ Plut. in Agesilao, 201, & ad Pausin. 72. Apud Xen. plural. γυμνοπαιδίαι seu γυμνοπαιδιαὶ, Hellen. 6, & alibi. ‖ Sed inuenitur & γυμνοπαιδεία cum ει in hac signif. alicubi apud Plat. & alios. ET Γυμνοπαιδικὴ itidem saltatio, Ath. 269. H

C. Γυμνόπους, οδος, ὁ & ἡ, ET Γυμνοπόδης, ου, ὁ, Nudipes. Sed γυμνοπόδης dicitur & Qui nudis pedibus incedit. ET Γυμνοποδέω, Nudis pedibus incedo, pro αὐτοποδεῖν apud Naz. de discipulis Christi, inquit B. In v. l. ex Hieron. lib. 1, in Iouin. exponitur etiam Nudipedalia exerceo. ET Γυμνοποδία, Ipsa actio incedendi nudis pedibus. Item Saltatio quædam apud Laced. inquit Bud. ex Luc. apud quem & γυμνοποδίαι plur. Exponitur & Nudipedalia, vt præcedens verbum γυμνοποδεῖν, Nudipedalia exercere.

Γυμνοσοφισταὶ, Plut. in Lyc. & Alex. Sapientes Indorum (vt in v. l.) ita vocati quòd nudi in syluis agerent.

C. Γυμνόσπερμος, ου, ὁ & ἡ, Nudum semen habens, id est non inclusum, Theophr.

C. Ἡμίγυμνος, Seminudus.

Γυμνότης, Nuditas. Chrys. λιμῷ καὶ δίψει καὶ γυμνότητι ἐπαλαίουν.

Γυμνόω, ῶ, Nudo, Denudo. A cuius pass. ἐπτὸ τὴν γυμνωθὲν μέρος θεάσαιντο, Luc. De cal. Thuc. γυμνοῦσθαι pro Nudare corpus. Dicitur & γυμνώσας τὸ ξιφίδιον ab Herodiano, Nudato pugione, id est euaginato. Item cum genit. γυμνώσας τῶν ὅπλων apud eundem. Sic γυμνοῦν τὰ ὀστέα τῶν κρεῶν. Et εἰγυμνῶθη ῥακέων. ‖ Item pro Spolio, Primo, apud Herodian. Sic Plato, γυμνωτὸς δὴ πάντων. Affertur & pro Exhaurio ex Nonno, ἀμφιφορῆες ἐγυμνώθησαν. ET Γύμνωσις, Nudatio.

C. ΑΝΑγυμνόω, ῶ, Idem. VNDE Συναναγυμνόω, ῶ, Simul nudo, in v. l.

C. ΑΠΟγυμνόω, ῶ, Idem. Vnde ἀπογυμνωθεὶς, Hesiod. Et ἀπογυμνούσθω τὰ ἱμάτια, in v. l. Vestibus exuatur. ET Ἀπογύμνωσις, idem quod γύμνωσις.

C. ΠΑΡΑγυμνόω, ῶ, Idem. Et metaph. Patefacio, Reuelo, Nazian.

¶ Γυμνάζω, (de cuius propria signif. paulo pòst) Exerceo, vt ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα τοῖς πόνοις γυμνάζειν, Isocr. Et γυμνάζειν τινὰ τοῦ τι apud eundem, in Hel. enc. At γυμνάζειν τὴν πόλιν ex Plut. pro Ad bellũ se exercere. Dicimur & γυμνάζειν alium, & quidem interdum cum infinit. γυμνάζω τινὰ τοῦ τὰς τῶν τινῶν. Pass. Γυμνάζομαι, Me exerceo, Luc. Et γεγυμνασμένοι τὰς ὄψεις πρὸς τὰς πολεμικὰς πρᾶξεις ex Aristot. Polit. reddidit, Exercitati ad rem militarem, vel Ad rem militarem exercitatione habiles effecti. Item cũ genit. ex Philostr. γεγυμνασμένος πολλῶν πολέμων, & γεγυμνασμένος τῆς θαλάττης. Quæ cõstructio quũ rara sit, habetur tamen & apud Petrum 2 epist. cap. 2, καρδίαν γεγυμνασμένην πλεονεξίας ἔχοντες. Hãc enim lectionẽ (non alteram πλεονεξίαις) inuenimus in plurimis vet. cod. quos regia bibliotheca nobis suppeditauerat. Ex Thuc. autem affertur γυμνάζομαι pro Exerceo me certamine gymnico, quæ prima est huius vocis signif. quum propriè dicatur de iis qui nudi se exercent.

Γύμνασια, ατος, τὸ, Exercitatio, vt τὰ γυμνάσματα τῶν ἀθλητῶν, Athen. 10.

Γυμνασία, Idem. Huic. Gal. opponit ἀργίαν. ad Glauc. 1. ET Ἀγυμνασία contr. γυμνασία Aristoph. Ranis. Interdum pro inertia & desidia ponitur.

Γυμνάσιον, Idem apud Isocr. Aristot. & Luc. ‖ Γυμνάσιον itẽ Gymnasium. Locus in quo se nudi exercebant. Luc. ὁ μὲν χῶρος γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται HINC Γυμνασιάρχης Æschin. VEL Γυμνασιαρχία Demosth. Gymnasii præfectus. ET Γυμνασιαρχία, Isocr. Gymnasii præfectura. ITEM Γυμνασιαρχέω, χῶ, Gymnasio præfectus sum.

Γυμνασιὴς Qui exercet pueros in palæstra, Qui præfectus est exercendis pueris, Xenoph. At Theocr. dixit, ἔᾶνε δ' ἐπ' ἄθλον Γυμνασιὴν, in Eraste. ET Γυμναστὸς, Exercitatorius, Ad exercitationem pertinens. Vel, Exercitationis palæstricæ peritus, ex Plat. in Protag. Item γυμναστικὴ (sub. τέχνη) ars docens quæ ad exercitationem pertinẽt, Plat. in Gorg.

C. Ἀγύμνασος, ου, ὁ & ἡ, Inexercitatus, Qui nondũ exercuit corpus, vt equi ἀγύμνασοι, Xen. Pæd. 8. vel Qui non est assuetus exercere corpus. Gal. ad Gl. 2, ὅσοι λθ. καὶ ἡ ἀπαλὸν ἄρκοι καὶ φιλόλουτροι καὶ ἀγύμνασοι. At verò apud Sopocl. in Trach. dicitur morbus non relinquere hominem ἀγύμνασον, ea signif. qua Lat. Exercitus, vt significet Non exercitum dolore. Intelligit autẽ non dare vllam à dolore requiẽ. Et cũ genit. X. Pæd. 1, ἀγύμνασοι πόνων, Rudes harũ rerum & imperiti. Ad verbum, In his rebus inexercitati. ‖ Ἀγύμνασος pro πολυγύμνασος, Valde exercitatus, Hesych. ET. Ἀγυμνάστως, Inexercitatè, & ex conseq. Imperitè. Vt X. ἀγυμνάστως ἔχειν πρὸς πυγμὴν καὶ πρὸς πάλην, non esse ad tolerãdum frigus & æstum exercitatos.

C. Πολυγύμνασος, Multum exercitatus, vel in multis.

Φιλογυμνασία, Amor exercitii, Cupiditas exercitationis. ET Φιλογυμνασέω, ῶ, Amo exercitationẽ, Cupidus sum

exercitationis. φιλογυμνασεῖν de Laconibus dixit Plut. A vt inquit Bud.

Γυμνὰς, ἀδος, ἡ, Exercitationi dedita, qualis est palæstrica. Luc. γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιστικὴ. Et γυμνάδες ποδὶ ἵππι, equæ pede expeditæ ex Eurip. ‖ At Statius gymnade subitantiuè dicit pro exercitatione.

C. ΑΠΟγυμνάζομαι, Exerceor, Me exerceo. Aristot.

C. ΕΓγυμνάζω cũ dat. rei, vt ἐγυμνάζω τούτῳ, Exerceo hac in re. Plut. in Cæs. καὶ πῶς Κελτικοὺς ἐγυμνασαμένος πολέμοις. Herodianus, θηρίοις τε ἐγγυμνασθέ. Et ἐγγεγυμνασμένος ἁρπαγαῖς, Exercitatus in rapinis. pro, Rapinas exercere suetus. B ‖ Ἐγυμνάζειν πολλοῖς ἄθλοις, pro Vexare, inquit B. Sic Lat. partic. Exercitus interdum capitur.

C. ΚΑΤΑγυμνάζω, Exerceo. Luc. ὦ πολλοὶ ἀναγκαῖς καὶ πόνοις αὐτὸν ἐν νεοῖς κατεγυμνάζετο.

C. ΠΡΟγυμνάζω, Præexerceo, Luc. VNDE Προγύμνασμα, Præexercitatio. vt Athen. lib. 14 scribit pyrrichen esse προγύμνασμα belli. Sic προγυμνάσματα rhetorices vocauit Aphthonius quædã scriptã sua, quæ sunt velut illius præludia. ET Προγυμνασής, Qui præexercet, Qui præexercendo præparat. Ex Plat. & Xen. affertur.

C. ΣΥΓγυμνάζω, Coexerceo, Simul exerceo. ET Συγγύμνασμα, Coexercitatio. ET Συγγυμνασής, Socius exercitationis, ex Plat.

¶ Γυμνικὸς, Gymnicus: vt γυμνικοὶ ἀγῶνες, Aristoph. & Thu. Certamina gymnica, i. in quib⁹ athletæ nudi certabãt. Dicunt & gymnicos ludos Lat. Et γυμνικὸ ὅπλα. Xen.

¶ Γυμνὴς, ῆτος, ὁ, item Γυμνήτης, ου, ὁ, Miles leuis armaturæ. Et γυμνήτης βίοτος, Nuda vita, ex Epigr. ET Γυμνῆτα, Leuis armatura. i. Milites leuis armaturæ. Thucyd. l. 7. D ET Γυμνητεύω, Sum miles leuis armaturæ. ‖ Item, Nudus sum, apud Basil. τὸ γυμνητεύοντος τὸ ἱμάτιον ὁ σὺ φυλάσσεις ἐν ἀποθήκαις. Idem alibi, ὁ πενῶν πάντα, ὁ γυμνητεύων πάγυτα. Chrys. ἀλλὰ τοῖς πενῶσι, ἀλλὰ τοῖς διψῶσι, ἀλλὰ τοῖς γυμνητεύουσι. Γυμνηπέδες νῆσοι, quæ & Baleares, & Callarides, ex Diosc. ET Γυμνησιαὶ, eædem Steph.

Γυμνηλὸς, Inops, Hesych.

ΓΥΝΗ,

ικὸς, ἡ, (tanquam à γυάλη) Mulier, Fœmina. ll. λ, Ὁ κ' ἀλέῃ ὡς τε μεμηνὼ ἔδαλε ἡ παῖς ἄφρων. Et φιλοτέρπου γυναῖκι, Od. ο, velut epitheticè. At E in γυνὴ ἔλαιν apud eundem Il. ζ, & in similibus, vacat γυνὴ, sicut αἰὴρ sæpe. Pauf. Atticis, ὡς ἡ Παυσανία γυνὴ ποτε γυνὴ πρεσῆν. ‖ Γυνὴ, Vxor. vt Il. ζ. Ἠ τοῦ ὁμοφρονέοντε νοήσατον εἶκον ἑκάτερον Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή. Pro quo dixit Eurip. eandẽ γάμῳ vsurpans, Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ δίκαιος ᾖ. Plut. Pol. pr. καὶ δίκαιον ἄνδρα πρὸς γυναῖκας εἰδῶν. i. (Luc. verbis) γυναῖκι πρὸς γάμον κτᾶσθαι εἰκόνα τοιαύτην. Sic ἔγημε γυναῖκα. Od. ο, & γεγάμω γυναῖκα, Od. ξ. Passiuè autem γυνὴ γαμοῖτο, Hes. Erg. Hinc & γαμετὴ γυνὴ pro γυνὴ simpliciter, de quo dictũ in Γαμετή. Est autem dicta γυνὴ quasi γόνη, si Platoni credimus. F

C. Γυναικεῖος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui est specie muliebri.

C. Γυναικόθυμος, ου, ὁ. Qui muliebri animo est. VNDE Γυναικοθύμως, Muliebri animo, Muliebriter. Polyb. γυναικοθύμως καὶ ἀλογίστως δεξάμενοι τὴν παρόησιαν πρεσβυτέρων.

C. Γυναικοϊέρακες, οι. Qui muliebrib⁹, vt accipitres aut b⁹, inhiãt. Mulierũ sectatores, Mulierosi. Factũ per lusũ. Cam.

C. Γυναικονόμοι apud Athen. l. 6, qui Athenis improbiores & petulantiores mulieres multa afficiebant, proposita publica scriptura multæ de platano in Ceramico, teste Polluce lib. 8. Cam. ἀρχὴ δὲ τῶν γυναικῶν, οἱ τὴν ἀκοσμούσας ζημιοῦντες.

C. Γυναικοκρατέομαι, οῦσθαι, Fœminarũ imperio regor, Fœminis pareo. Viuo sub imperio mulierũ. B. C. 849. vnde Γυναικοκρατούμενοι dicti populi qui Amazonum potestati parebant: de quibus Plin. lib. 6, cap. 7. ‖ Γυναικοκρατούμενοι dicuntur etiam Vxorii, Bud. Qui in potestate sunt mulierum. Camer. ex Polit. 2. Plut. Erot. ἡ δὲ φύσις παρανομεῖται γυναικοκρατουμένη. ET Γυναικοκρατία, ας, ἡ, Dominatio muliebris, Camer. Muliebre imperium. Plut. de Marco Catone, qui in matronarũ licentiam inuectus est, περὶ δὲ τῆς γυναικοκρατίας διαλεχθέντος, Πάντες αἰδεῖσθαι τὴν γυναικῶν ἀρχὴν, ἡμεῖς δὲ πάντων αὐθρώπων, ἡμῶν δὲ αἱ γυναῖκες. B.

C. Γυναικομανὴς, ος, ὁ καὶ ἡ, Mulierũ amore insanus, Mulierosus. Athen. l. 11, πνὲς δὲ καὶ δεξομενῆς καὶ ὀδσι τοὺς φιλοδίξους, καθάπερ τοὺς φιλογύνους γυναικομανεῖς. VNDE

Γυναικομανία, ας, ἡ, Insanus mulierum amor. Athen. i bidem. (PRO QVO ET Γυναμανία per syncopen. ET Γυναικομανέω, ῶ, Insano mulierum amore flagro.

C. Γυναικόμιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, Mulieres imitãs. Γυναικομίμοις ὑπηρέτασι χρῶν, de humilitate procũ. Cam. ex Æsch. Prom.

C. Γυναικονόμοι, οἱ, Magistratus modestiæ matronali præfecti, ne licenter exeant & sint indecorè ambulatrices, Bud. Hi vnà cum Areopagitis conuentus priuatos nuptiarum & feriarum inspicere solebant, & videre nunquid cõtra præscriptionem conuiuiorum cõmitteretur, vt si plures quàm triginta inuitati essent. Cam. ex Athen. l. 6. VNDE Γυναικονομία, ας, ἡ, Functio illa.

C. Γυναικοπλὴς, ής, ός, ὁ καὶ ἡ, Mulieribus plenus. Eurip.

C. Γυναικοπαθέω, ῶ, F. ήσω, Muliebria patior, Effœminor. Athen. l. 12, Μασσαλιῶται δὲ ἐξηλωθῆσαν, οἱ τὴν αὐτὴν Ἑλληνικὴν ἐσθῆτα φορεῖν τῶν κόσμον. ὁ γὰρ κοσμοῦσι γεωῦ δῆλα τὴν ἐν ταῖς ψυχαῖς μαλακίαν δῆλα τὴν τρυφὴν γυναικοπαθοῦσι.

C. Γυναικοπρεπὴς, ής, ός, ὁ καὶ ἡ, Mulieres decẽs. Xen. Et Plutar. ἐκλελυμένον καὶ γυναικοπρεπές. VNDE Γυναικοπρεπῶς, adverb. Muliebriter, Ita vt mulieres decet.

C. Γυναικοφίλης, ου, ὁ, Mulierum amans, Mulierosus. Theoc. Καὶ σὺ γυναικοφίλας. Poll. tamen l. 6 hãc vocẽ improbat.

C. Γυναικόφιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Muliebrem vocem habens.

C. Γυναικάνηρ, ανδρος, ὁ, Effœminatus, Muliebris. Eust. ex quodam poeta, — γυναικάνδρεσι πεθηνοί.

C. Γυναμανὴς, ής, ός, ὁ καὶ ἡ, Mulierum amore insanus. Il. γ, Δυσπαρ, ἐόδς ὁ ἔστε, γυναμανὲς, ὑπηροπεύτα. VNDE Γυναμανία, ας, ἡ, Insanus mulierum amor.

C. Γυναδρὸς, ου, ὁ ἡ καὶ ἡ, idem quod ἀνδρόγυνος, Qui masculi & fœminei sexus est. Item, Effœminatus, Muliebris.

C. Ἀγώνυμος, ου, ὁ, Vxore carens, Cælebs. Phryn. apud Poll. πολυσοδὴς γὰρ ἐστ' ἄπαις, ἀγώνυμος.

C. Καλλιγυναῖξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Pulchras mulieres habens. Ἑλλὰς καλλιγυναῖκα, muliebribus formis nobilem Homerus dixit, Cam. quod epitheton diuersis locis attributũ à diuersis poetis tradit Eust.

C. Καταγυναῖξ, ικος, ὁ, Mulierosus. Arist. περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. de Iberis, οὕτω καταγυναῖκας εἶναι, ὥστε καὶ τὴ ἑνὸς σώματος θηλυκοῦ διδόναι τοῖς ἐμπόροις πλείστα καὶ πέντε σώματα ἄρρενα. B.

C. Φιλογυναῖξ, ικος, ὁ, Mulierũ amãs, Mulierosus. Plato, φιλογυναῖκός εἰσι, καὶ πολλοὶ τῶν ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις γεγόνασι. Dicitur etiã ad differentiã τοῦ φιλόπαιδος seu παιδεραστοῦ.

C. Ἄγαμος, ET Ἀγαμία, ου, ὁ, Vxore carens, Cælebs. apud Pollucem, qui ἄγαμος ex Aristoph. citat. ET Ἀγαμία, pro eodem. apud Varinum.

C. Ἡμίγυνος, ου, ὁ. Semimulier. Synes. ἀλλὰ κἂν γυναῖκα εἶναι, ἀλλ' ἀνδρῶν ἀποφαίνειν τὴν αὐτὴν ἡμίγυνον.

C. Καταγυνος, ου, ὁ. Mulierosus. vt φιλογυνής.

C. Λαγυνος, ου, ὁ, Effœminatus, Muliebris. Secunda breui. v. l. ex Gaza grato. lib. 3. (ex Amypsia.

C. Νεόγυνος, ου, ὁ, Qui nuper vxorem duxit, νεόγαμος. Poll.

C. Φιλόγυνος, ET Φιλόγυνος, ου, ὁ, Mulierum amans, Mulierosus. Dicitur ad differentiam τοῦ φιλόπαιδος, vt mulier φίλανδρος dicitur virosa, Platoni. Bud. vt Athen. lib. 13, φιλομείραξ δὲ ἦν ὁ Σοφοκλῆς, ὡς Εὐριπίδης φιλόγυνος. Et l. 11, τοῖς φιλόγυνοις γυναιμανεῖς [καλοῦσι.] ET Φιλογυνία pro eodem VNDE Φιλογυνία, ας, ἡ, Mulierositas, vt Cicero vertit Tusculan. 4. Scribitur verò & φιλογυνεία cum α. CVI ibidem Μισογυνεία opponit, quod Odium mulierum interpr.

C. Πολύγυνος, ου, ὁ, Qui multas vxores habuit. B. ex Athẽ. 13, πολυγυναῖκος δὲ ἐγένετο καὶ Λίγκης.

Γυναικῆος, ου, ὁ, Muliebris. Odyss. ρ, — γυναικεῖας δόλῳ βουλάς. γυναικῆος κόσμος, Mundus muliebris, Plato 2 De republ. γυναικεῖα ἱμάτια, Xenophon. Γυναικεῖα φορήματα, Pollux. Sic γυναικεῖα φωνή. Luc. ὅτι φαύλω καὶ γυναικείῳ πρεσβύματι. Apud eundem de carmine dicitur ἀδυνὲς καὶ γυναικεῖον. Et γυναικεῖα ἀγορὰ, item & κύκλος, apud Poll. lib. 10, dicitur forum in quo vasa & vtensilia vendun- G tur. Γυναικεία θεός, Bona dea. Plutarchus in Cæsare & Cicerone, θεὸν τὴν Ῥωμαῖοι μὲν ἀγαθὴν, Ἕλληνες δὲ γυναικείαν ὀνομάζουσι. AT Γυναικῆον, ου, τὸ, neutro genere, substantiuè accipiendo, est Gynæceum, quo Plautus & Cicero etiã vtitur. i. locus interior in ædibus in quo solæ mulieres versabãtur. Γυναικεῖα autem plur. num. gen. neut. (sub. πάθη aut tale quid) accipitur pro mẽstruis seu

mulierum purgationibus. quæ Muliebria à Latinis etiam appellari quidam tradunt. Aristot. lib. 7 De hist. anim. ἡ δὲ τοῦ γυναικείου ὁρμὴ γίνεται τοῖς φύσιν πᾶσι τοῖς μῆνας. Athen. lib. 3, ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα τῆς ἐπιχωρίας ἰῶσθαι γυναικείας.

Γυναικῆος etiam resolutione Ionica pro Γυναικεῖος ponitur frequenter apud Herod. ET Γυναικήϊος, ία, ιον, Muliebre conclaue. idem quod γυναικεῖον & γυναικών.

Γυναικίας, ου, ὁ, Muliebris, Effœminatus. Luc. μαλθακὸς αὐτὸς ὢν καὶ γυναικίας, Mollis & effœminatus.

Γυναικικός, ός, ή, Muliebris, Effœminatus. vnde comparat. Γυναικικώτερος.

Γυναικώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Muliebris, Effœminatus, Cam. Et γυναικῶδες idem quod γυναικωνιτές.

Γυναικών, ῶνος, ὁ, Mulierum cōclaue, Mulierum contubernium. Xen. Pæd. 5, καὶ τὸ γυναικεῖον εἰσαγαγὼν εἰς τὸν γυναικῶνα τῆς σκιωῆς, καὶ σὺν αὐτῇ τὸν μουσουργόν. VNDE Γυναικωνίτης, ου, ὁ, quod Pollux est θάλαμος ἱππῶν. Hesych. verò etiam οἶκος γυναικῶν, & Scholiastæ Homeri idem quod ὑφάδιον. Cuius fœmin. est Γυναικωνῖτις, ιδος, ἡ, sitatius multo quàm ipsum masc. idémq; significās quod γυναικών. illo autem & Latini vsi sunt aliquando. Paul. Æmyl. de matrefamilias apud Rom. Neque in conuiuium adhibetur nisi propinquorum, nec sedet nisi in interiore parte ædium, quæ gynæconitis appellatur. Plut. καὶ κοιδέθαλαμον καὶ γυναικωνῖτιδος ὅπῃ τῷ τοῖς. Dionys. Longin. καὶ τὸν ὦν ἦν ὅπῃ θυμιῶν εἴκησιν τοῖς τοῖν ὡς γυναικωνῖτιν, τὸν τοῦ θυμοῦ ἦ, ὡς αὐδρωνῖτιν. Aliquādo non tam pro loco quàm pro cœtu ipso mulierum capitur. Plutarch. De Herod. μετὰ τῆς γυναικωνῖτιδος ὅπῃ τοῖς Ἕλληνας ἐγράψουσι.

Γυναικάριον, ου, τὸ, Muliercula, Vxorcula.

Γυναικίζω, F. ίσω, q.d. Fœminam ago, Cultu gestúque fœminam repræsento, In mulierem degenero. neutraliter ponitur. vt apud Dionem, γυναικίζει καὶ ἐκκικιᾷ ἔτι. Passiuū quoque in vsu est quasi à γυναικίζω actiuè sumpto pro Effœmino. Luc. ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἐπαιρόμενος, Fœmina factus es quum prius vir esses, In fœminā degenerasti, B. interpr. cui etiā γυναικίζεσθαι & ἐκκικίζεσθαι synonyma sunt. VNDE Γυναικισμός, οῦ, ὁ, Superstitio muliebris, Meticulus muliebris. Bud. apud Plut. Cæs. αὐδὲν γὰρ γυναικισμὸν ὦν δεισιδαιμονίας τοῖς ἔργον καταγώκει τῆς Καλπουρνίας. ET Γυναίκισις, εως, ἡ, actus muliebris, Imitatio muliebris. Aristoph. Thesmoph. τοῦ τῆς ἑτέρας δεῦρο γυναικίσεως δίκας. ET Γυναικιστί, adverb. Muliebriter, Mulierū more. Athen. l. 12, de Sardanapalo, ἐξήμμυσμωβρὸν καὶ κεκοσμημένον γυναικιστί.

Γυναιον, ου, τὸ, Muliercula. Dem. De falsa l. γύναια δὲ πολυέδρια ὀλίγα. Theophr. ep. 43, τὸ πχνι ὦν γυναιον, τὸ διονύσιον ἡμιαίδριον. Et apud Hom. Od. ο, Ἀλλ' ὅλετ' ὦν Θήβῃσι γυναιον ἕνεκα δώρων. i. Propter dona mulierculārū: seu (vt schol. exponit) δῶρα γυναικῶν δωροδοκίαν.

Γυνίς, ιδος, ἡ, Semimas, Semiuir. i. ἀνδρόγυνος, μαλακός, vt Suidas exponit, seu (vt Eust.) θηλυδρίας, μὴ οὖ ἀρρενίδιος πρὸς τὰ ἀφροδίσια. Plut. Alex. ἀλλὰ δὴ τὸν μὴ γυνίς εἶν. Apud eundē γυνίδος τόπου. Apud Suidā ἡ τῷ ἀθήνῃ Ἐπικούρῳ λόγοις καὶ γυνίδας ἐπαινῶν, τῆς ἡδονῆς ἰῷ ὀκνῶν ὑμνεῖ ὁ χλοιώνης τε καὶ γυνίς. sic enim ibi scribitur cum νν.

ΓΥΡΟΣ, Curuus, Incuruus. Item, Rotundus. Homerus Od. τ, Γυρὸς ἔην ὤμοισιν. (nam malè scribitur γυρὸς ὀν ὤμοισι.) vbi Eustath. exponit Rotundos humeros habens, & addit ὑπανύστρος, οὐκ ἀμηκής. Hinc quidā interpr. Qui est humeris valde extantibus & teretibus. Rursum autem Eustath. in hunc locū Od. β, Ὃς δὴ γήραϊ κυρὸς ἔην, annotat dici ad differentiam τοῦ γυροῦ, qui non è senectute, sed natura talis est. Idem alibi γυρὸς πέτρας ad imitationem illius γυρὸς ὤμοις, appellatas fuisse tradit. Legitur & γυρὸν ὅπῃ πεπίων in Anthol. Epigr. quod redditur Incuruum supercilium, vel inflexum. HINC Γυρόω, ῶ, Incuruo. vt vertitur in hoc Opp. loco, De venat. lib. 3, Λύχνα δ' ὑψόσ' ἄειρεν ἐς ἠέρα γυρώσασα.

Γυρὸς, Scrobs. Ita enim scribit Eustath. in hac etiam signif. idque ex veterum autoritate. At Hesych. habet γόβρος, βόθρος. Sic & ex Theophr. afferrur βόρους τοῖς ὀρύττειν, νῦν γυροὺς. HINC Γυρῶσαι φυτὰ apud Aratum, Scirpes in scrobes condere, B.

Γῦρος autem Gyrus, Circulus, vel Ambitus, vt exponit B. in hoc Plut. loco, τὸν κλῆμα τὸ γῦρον τοῦ αὐτὸν ὁ Ποππίλιος τοῦ ἐξέφυσεν. ‖ At γῦρος pro scrobe vide in γυρός. ‖ Et γῦρος placentæ quoddam genus, Athen. Sed quanuis υ producatur in γυρόω, scribitur tamen & γύρος in omnibus signif. COMP. Γυρόδρομος. vt γυρόδρομος πέτρος v. l. ex Epigr. Lapis in orbem motus, vt mola. ET Γυροειδής, Circularem formam habens, aut Rotundus. VNDE Γυροειδῶς, Gyri forma, vel Per gyrum, In orbē. ET Γυρήπμος αὖλαξ in Epigr. Sulcus proscissus orbiculatim, quoniam aratrum ad extremum agrum perueniens, in orbem verticur. ET VERB. Γυρόω, In gyrum colligo, In orbem verto. Bud. γυροῦσθαι interpr. Volui, in hoc Greg. versu, Γυροῦσθαι τοῦ περὶν ἔμπαλιν ἐς κακίνν. HINC Γύρωμα, ET Γύρωσις, Circumactio in orbem. Sed & Circus vertitur à Gaza apud Theophr. ITEM Γυρεῦω cui Hesych. in Κυρεῦσαι videtur dare illam signif. τὸ γυρεῦσαι apud Aratum. Sed idem βέμβεται quoque exponit γυρεῦσι. HINC deductum γυρεία Gaza apud Cicer. De sen. pro fossione ponit. Ab hoc γῦρος Gall. *giroette*.

ΓΥΡΙΝΟΙ, Ranæ rotunda specie, quibus videlicet nondum sunt pedes; inquit Eust. qui & addit, κεῖνοι ab Ionibus vocari, teste Pausania, qui γυρῖνοι ab Atticis appellentur. Alii γυρίνοις ex Hesych. interpr. Ranarū pullos.

—ΓΩΝΙΑ, ας, ἡ, Angulus. Aristoph. Vespis, ἐποφρᾶ γωνίαν τὸν τοῖς ὕλου. Idem in lib. De fiat. char. γωνίαν pro angusto loco dixit, ἐν τῷ οἰκοπέδου καὶ γωνίας τοῖς ἀδελφοῖς δῆμον ὀνομαχοῦσιν. Alioqui γωνία potius pro loco abdito ponitur, sicut & in sermone Gall. *coin*, & *coingnet*. i. γωνίδιον (de quo dicam infrà.) Quo & Lucas vsus est modo Act. cap. 26, v. 26, λανθάνειν δὲ αὐτὸν τι τούτων οὐ πείθομαι οὐδέν. οὐ γὰρ ἐν γωνίᾳ πεπραγμένον τοῦτο. Contrà verò apud Matth. cap. 6 dicuntur hypocritæ lubenter orare stantes ἐν ταῖς γωνίαις τῶν πλατειῶν, non vt se abdāt, sed vt ab omnibus cōspiciantur. Sunt enim γωνίαι platearum, id est anguli, loca in quibus desinunt plateæ in angulos: adeo vt perinde sit ac si dixisset In triuiis. Quare & Angiportis platearum quidam interpr. sicut Catullus Quadriuiis & angiportis copulauit. Volunt autem quidam grammat. à γόνυ deduci γωνία, cui ideo nostram illam lineolam præfixi.

C. Γωνιαῖος, Anguli formam habens, Velut in angulum seu angulos desinens, Theophr. AT Γωνιδής, Angularis, Angulosus, In angulum seu angulos exiens. ET Γωνιωδής, In formam anguli, Eustath.

C. Γωνιόφυλλος, Angularia seu angulosa folia habens.

C. Ἀγώνιος, Angulo seu angulis carens, Vel Non angulosus, vt Plin. interpr. apud Theophrastum.

C. Ἀκρογωνιαῖος λίθος, In extremo angulo positus lapis. Sūmus vel imus angularis lapis. Sed apud Paulum ad Ephes. 2, & apud Petrum epist. 1 cap. 2, significat potius imum angularem [redacted]. ET Ἀκρόγωνος pro eodem in v. l.

C. Ἀμβλυγώνιος, Obtusum angulum habens.

C. Εὐγώνιος vide in Εὐγώνιος.

C. Ἑξάγωνος, Sexangulus, Sex angulos habens. Greg.

C. Ἐπιγώνια quædam organa. Vide in Τείγωνος.

C. Εὐγώνιος, In quo anguli recti constant, vt interpr. Bud. afferens ex Xen. in Œcon. ὁρθοὶ δὲ οἱ τοῖχοι τῶν δένδρων, ἐὐγώνια δὲ πάντα καλῶς ἦν. Gaza autem quod Cic. dixit directos in quincuncem ordines, interpr. εἰς ὀρθόγωνον πεντάδα ὀρθοὺς στίχους. Sed in illo Xenophontis loco sunt qui ἐγγώνια legant. Est autem ἐγγώνιος, angulos habens.

C. Ἰσογώνιος, q.d. Æquiangulus, Æquos seu pares angulos habens. Exponitur & Rectangulus.

C. Ὀρθογώνιος, Rectangulus.

C. Παγγώνιος, q.d. Omniangulus. i. ab omni parte angulos habens. In vulg. lex. παγγώνιος, Lapis ab angulorum multitudine.

C. Πολυγώνιος, ET Πολύγωνος, Multangulus, Multos angulos habens.

C. Τετράγωνος, Quadrāgulus, Quadratus, πτράγωνος τάξις ὦν

ὁπλιτῶν, Thuc. 4. Hippocr. πτράγωνα βέλη, Sagittæ quadruplici acie armatæ. Quidam quadridentes interpr. Et metaph. πτράγωνον πῆμα nonnulli dici putant sicut à Celso quadratū, neque gracile, neque obesum: quod habilissimum esse dicit. Item alio genere metaph. πτράγωνος ἀνήρ, apud Aristot. Ethic. Nicom. l. 1, & Rhet. 3, pro bono viro. quod sumptum est ex loco Simonidis quē Plato in Protag. affert, χρεὸν τε καὶ ποσὶ τε καὶ νόῳ τε πτράγωνον. Ab Horatio autē dicitur torus teres atq; rotūdus, sic & à quodā in opusculis Virg. subiūctis. Retulit & Erasm. inter prouerb. Quadratus homo. ‖ ET πτρόγωνον, locus quidam in manu. Cam. HINC compol. 2, Τετραγωνοπρόσωπος, Quadratā faciem habens. vt πτραγωνοπρόσωπα πλινία apud Gelonos esse ait Herodot. Melpom. ET Τετραγωνίζω, Quadro, In quadram formam redigo. vt apud Philop. πτραγωνίζω λίθον, item pass. πτραγωνισμένος λίθος. Sed & πτραγωνίζουσαι γραμμαὶ apud Proclum in Euclidem, neutraliter. ET Τετραγωνισμός, Quadratio.

Τετραγωνία pro quadā arbore affertur ex Theophr. Hist. l. 3, c. 6. sed locus mendi suspectus est nonnullis.

C. Τείγωνος, Triangulus, Qui est triangulari seu triquetra forma. Et τείγωνον sine adiectione pro figura triāgulari. Est autē aliud ἰσοσκελές, aliud σκαληνόν, est præterea ὀρθογώνιον, item ἀμβλυγώνιον, & ὀξυγώνιον: de quibus vide suis locis. ‖ Sed & tres quidā versus Homerici vocati sunt τείγωνον, vt tradit Eust. pag. 397. ‖ Τείγωνον, instrumentum quoddam musicum à triangulari forma ita vocatum. Vide Athen. lib. 4. Aristot. Pol. his τεγώνοις annumerat & ἐπιγώνια, itidem musica instrumenta, q.d. septangula: item σαμβύκας. ‖ Τείγωνος pathillus ad sistendos dolores, sic dictus à figura qua fingebatur. Gal. Paul. Aet. ‖ Τείγωνον à triangulari forma dictum & forum iudiciarium Athenis, vt v. l. annotāt ex Suida & schol. Aristoph. HINC Τειγωνίζω, In trigonum formo, seu triangularem formam. Plut. 277.

Γωνιόομαι, ῶμαι, vnde γωνιωμένος apud Diosc. (q.d. Angulatus) quod redditur Angulosus. ET Ἀπεγωνιόω, quod Gaza apud Theophr. vertit In angulum se colligere.

Γωνίδιον, ου, τὸ, q.d. Angululus, Gall. *Coignet*. Luc. ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μεσῶν ἀκούμενος τὸ σαθρὸν τοῦ ὑποδήματος. Sæpe autem γωνίδιον dicunt non solùm pro loco angusto sed & pro abdito.

c Γωνιασιός, Angulus concurrentium parietum, in v. l. Vide Hesych. & Suidam.

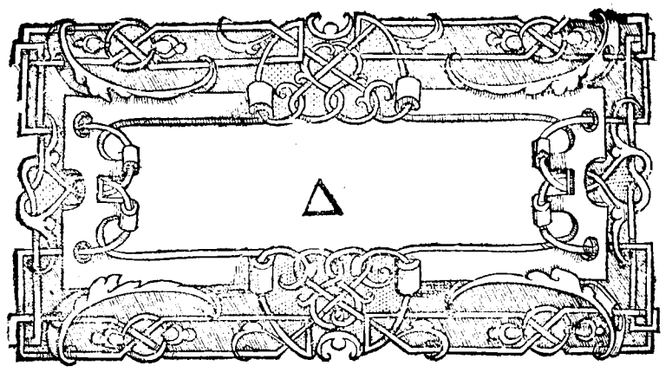

ΑΕΙΩ, ῶ, inus. F. ήσω, præt. δεδάηκα, & pass. δεδάημαι, à quo part. δεδαημένος. ficut & pass. fut. δαήσομαι. Exponitur μανθάνω, δεδαήσομαι, i. Disco, Doceor. Od. θ, Δεῦτε φίλοι, τὸ ξεῖνον ἐρώμεθα εἰ πόν' ἀέθλων Οἶδέ τε καὶ δεδάηκε. Idem alibi, Λύγαλέοι τ' ἐσόμεσθα καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκήν. Et Od. γ, Ἦ θέμις ὅδε δαήσεται, οὐδέ σε κεύσω. Iungitur & genitiuo, sicut οἶδέναι, vt mox docebo.

Δάω itidem inuit. (in hac quidem certè significatione) format δέδαα (pro δέδηα) vnde partic. δεδαώς. Et pass. δάομαι, itidem inusitatum in hac signific. format aor. post. ἐδάην, vnde δαήσομαι & δαήμεναι, item δαέω pro δαῶ apud Homerum. Sunt tamen qui ab vno rhemate omnia deriuanda putent: quidam à δάω, vt δεδάηκα fit pro δέδηα, itidémque in aliis temporibus: alii à δαέω, vt δέδαα fit Ionice pro δεδάηκα, quorum ego sententiæ potius subscriberem. Il. φ, ὄφρα ἴδωμαι οἷ τρέσσιν ἠδὲ δαέω Ἥρ' ὁμῶς καὶ νῦν ἐλθόντα. Et cum genitiuo δαήμεναι πολέμοιο, pro γνῶναι τοῦ πολέμου. Sic & δεδαημένος cum genitiuo, sed pro perito: vt Castorem δεδαημένον ἵππων dicit Apoll. Arg. 1. Item cum accusatiuo, vt παλαιμοσύνας δεδαημένος, Epigr. lib. 1.

Δέδαα autem non solùm pro Noui dixit Homerus (vt δεδάασι γραῖαι) sed etiam pro Docui, & quidem cū accusatiuo res simul & personæ, Od. φ, — ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ πολλὰ Ἀθήνη Τέχνα πολλά. Δαήμων, Doctus, id est Gnatus, Peritus. vt Od. θ, δαήμονι ἄθλων, Perito certaminum. Vtitur & Xen. & quidem in superlatiuo, δαημονέστατοι καὶ ἀνδρικώτατοι. Et post eum Arrianus, l. 6, de Alexandro scribens, καὶ τάξαι σφᾶς καὶ ὁπλίσαι καὶ κοσμῆσαι δαημονέστατος. ET Δαημοσύνη, Peritia, Scientia. Apoll. Arg. 2. CONTR. Ἀδάημων, Imperitus: vt μάχης ἀδαήμονι φωτὶ, Iliad. ε. ET Ἀδαημονία, Imperitia. Apud Hesych. ἀδαημοσύνη.

C. Ἀδαής, ές, ὁ καὶ ἡ, Ignarus, Imperitus. Herod. Τερψίχορε, τοῦ τέκνον ἀδαές. X. Pæd. 1, οὐδένος αὐτῶν ἡμέληκας, οὐδ' ἀδαὴς γε γίνου. ET Ἀδαϊστί, Imperitè.

C. Ἀδαστος, Incognitus. Hesiod. οὐκ ἀδάστα πιφάσκεαι.

C. Ἀρτιδαής, Qui nuper didicit, Qui nuper cognouit. Vel pass. Qui nuper cognitus est, seu mente perceptus. apud Suid. de argento ἀρτιδαὲς σύμπνοον ἐρωσίν. i. ἀρτιμαθές.

c C. Αὐτοδαής, Qui ex seipso & sine magistro didicit. Et pass. αὐτοδαὲς ἄρχμασι apud Sophocl. in Aiace, Quorum scientia sine magistro percepta est.

C. Παντοδαής, (q.d. Omniscius) Qui omnia didicit. Democriti epithetum apud Laert.

C. ΠΡΟδαήσαι, Præuoscere, Præscire. vnde participium προδαείς, Hom.

¶ ΔΑΙΜΩΝ, Deus, quasi δαήμων, vt & Plato vult in Cratylo, (quidā tamen & δαίμονας dictos ὑπὸ τῶν δεισιδαιμόνων crediderunt, quòd sint δεισιδαιμονῶν καὶ δεισιδαιμονοῦντες ἀνθρώπων) Sæpe autem generaliter δαίμων vocatur à poetis præsertim, quiuis deus vel dea: vt Il. τ, Οὐδ' ὀπωρκήσω τοῖς δαίμονες. Idem Il. ρ, δαίμονα & θεὸν pro eodē in vna cadémq; sententia dixit, Ὅππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ τοῖς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι Ὅν κε θεὸς πτῶσῃ, πάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθῃ. Et de dea Venere, Il. γ, ἥ, χ δὲ δαίμων. Plato vniuersi moderatorem deum μέγιστον δαίμονα appellat. ‖ Interdum verò δαίμονες & θεοὶ tanquam diuersa ponuntur: vnde apud Aristoph. in Pluto, καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες. Æsch. in Ctes. ὦ γῆ καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες καὶ ἀνθρωποι ὅσοι βούλεσθε ἀκούειν τάληθῆ. Sic & Platoni in Timaeo & lib. De rep. 3, pag. 32, atque alibi sunt alii δαίμονες quàm θεοί. Necnon Plutarcho, cum alibi tum in lib. De orac. defectu, εἰ δὲ τοῖς νενομισμένοις τῶν θεῶν ὀνόμασι δαίμονάς τινας καλοῦ τῶν θαυμαστέον. Et in Probl. Rom. πότερον τὸ μὲν θεοῖς δοῦναι ἀνθρώπους, ἀνόσιον ἡγεῖσθε, τὸ δ' δαίμοσιν, ἀσεβὲς ἡγεῖσθε. Et paulo post dicit

ἀλλοκότοις τοῖ δαίμοσι. Idem in Sympos. sept. sap. τὸ ὠφελιμώτατον, θεός· τὸ βλαβερώτατον, δαίμων. Et subiungit, τὸ ρωμαλεώτατον, τύχη. Sed de δαίμων qui opponitur τῷ θεῷ, dicetur infrà. nunc quod ad δαίμονας illos attinet qui non opponuntur θεοῖς, sed ab illis distinguuntur duntaxat, quidam deos indigetes vertunt: at Cicero lares, apud Platonem: verùm addens, Si modò hoc rectè conuersum videri potest. Hic autem nec illud omittendum, Philonem existimasse ἥρωας & δαίμονας à Græcis appellatos fuisse quos Moses angelos vocauerit. Vbi & audit, animas eorum esse qui philosophiæ studio constanter olim indulserint. Manauerit autem fortasse hæc Græcorum opinio ex Hesiodo in Erg. qui δαίμονας itidem vocat aurei seculi viros postquam vita functi sunt, qui & φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων ab eo appellantur. Vide & Plat. De rep. lib. 3.

Multis item in locis δαίμων vertitur Genius, ac tum præcipuè quū dicitur huius vel illius δαίμων (vel certè genitiuus subauditur) vt ὁ δαίμων τοῦ βασιλέως apud Plutarchum & Athenæum. Sic Plut. in Consol. ad Apoll. ἔρεσθαι οὐδ' ὅστις εἶη· καὶ τὸν φάναι, δαίμων τοῦ ἤθους σοῦ. Idem in Cæs. ὁ μὲν τοι μέγας αὐτοῦ δαίμων ὡς ἀληθῶς τὸν βίον ἐχρήσατο, καὶ τελευτήσαντος ἐπηκολούθησε. Quem locum Budæus afferens, δαίμονα esse dicit cuiusque genium præstitem, conciliatorem fortunæ vel bonæ vel aduersæ. vnde εὐδαίμονας & κακοδαίμονας esse appellatos. Hæc ille. Sciendum est autem eādem esse & τοῦ ὀλβιοδαίμων rationem, in quo, sicut & in illis duobus, posse δαίμονα accipi etiā αἰτὶ τύχης, vel μοίρας, quod & alicubi Eustathius (ni fallor) sentit. Illud etiam addo, pro genio bono interdum δαίμονα simpliciter, interdum ἀγαθὸν δαίμονα dixisse: at malum genium, interdum κακὸν δαίμονα, (vt Od. κ, -τίς τοι κακὸς ἔχρας δαίμων) interdum βαρὺν, nonnunquam & συκοφάντην appellauisse, vt — δαίμων ὅς περ ὅδε σοὶ βαρύς. Et ἔσται αἰεὶ τοι συκοφάντης δαίμονι, apud Soph.

Δαίμων & pro fortuna sæpe accipitur. Plutarch. ἐδείετο δὲ τὸν μεταβολὴν τοῦ δαίμονος. Idem, οὐδὲ τοῦ νοῦ ἀλλὰ τοῦ πάλαι δαίμονος ἀνάξιος. Synes. fœm. gen. εἰ δή τοι φιλία πρὸς τὸν δαίμονα, σύστησον αὐτὴ τὴν ναυάγιον. (Sic & ex Theophrasto affertur ἡ δαίμων θεά) In his autem locis δαίμονα Budæus pro fortuna accipit. sed animaduertendū est, in vno eodémque loco interdum variè exponi, nimirum vel deum (generali signif.) vel genium, vel fortunam, vel fatum. Eustathius certè in hoc loco Iliad. κ, — ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰ σόκε δαίμων Ἄρμε δίακρίνῃ, δόξῃ δ' ἐπιροιή γε νίκην, vult per δαίμονα intelligi vel τύχην vel μοῖραν. Verùm in hoc loquendi genere, κατὰ δαίμονα, vel κατά τινα δαίμονα, extra controuersiam est per δαίμονα fortunam intelligi, quum id planè fit quod Latini dicunt, Forte fortuna, vel Forte quadam. Luc. in Scytha, μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα ἔοικε αὐτὸς ἡμῖν προσπίπτειν. Sed & κατὰ τύχην τινὰ καὶ δαίμονα Demosth. dixit. Nec tantùm in hoc loquendi genere, sed & alibi copulata hæc nomina reperiuntur: vt apud Æschinem in Ctesiph. τὸν δαίμονα καὶ τὴν τύχην τὴν συμπαραγκολουθοῦσαν ἑκάστῳ φυλάττεσθαι. Plutarchus in Polit. præceptis, ὅθεν οἱ μεγάλοι καὶ δαίμονα καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασι συνεπιτιθέασιν. Sed (quæ fuit ethnicorum hac in re vt ignorantia, ita etiam inconstantia) ille ipse Demosthenes qui alicubi τύχην & δαίμονα coniungit tanquam ἐκ τοῦ παραλλήλου, alibi separat: vt Pro cor. εἰ ἄρ' δαίμονός τινος ἢ τύχης ἰσχύς. Atque adeo idem in eadē oratione δαίμονα datorem τύχης facit, scribens, τῇ τύχῃ ὃν τὸν δαίμονα ἀπενεμεν ἑκάστοις, ταύτῃ κέχρηται. Sed eos qui de numine variè & incertè senserūt, variè itidem de eo loquutos esse, mirū videri nō debet. Præsertim verò illud ἢ δαίμονος ἢ τύχης minimè nouū ei fuerit qui vel ipsos poetas Lat. subinde dubitātes audiuerit deóne an fortunæ seu casui imputare debeant quod accidit. Exemplo est hic locus Virg. Æn. 12, Quis tantam Rutulis laudem, casúsne deúsne Attulerit. Alicubi verò non deum sed rationem fortunæ opposuerunt, quemadmodum Græci λόγον (apud quos inueniuntur interdum & tria hæc coniuncta, ἢ θεός, ἢ λόγος, ἢ δαίμων) vt quū dixit Horat. quam sibi sortem Seu ratio dederit, seu fors obiecerit. Quod verò ad eos locos attinet in quibus δαίμων & τύχη iungūtur, aut id fit ἐκ τῆς παρεμπίπτου, (vti dixi) aut certè si δαίμονες appellatione ibi aliquam diuinitatis significationem includi existimemus, tale hoc fuerit fortasse quale est apud Herodotum θείη τύχη, quod à me in Apologia quam illius editioni præfixi prætermissum nō est. Sed vt ad Latinos poetas redeam, Virgiliani cuiusdam loci nunc recordor qui lucem afferre videtur aliis expositioni huius vocis δαίμων, à me nondum allatæ, quam Eustathius σοφοῖς quibusdam adscribit. Ita enim hic in quendam locum Il. 1, εἰ δ' ἤτοι δαίμων ἐνοσώσατο ἠὲ καὶ αὖτε ὕστερον σοφοῖς, οἱ δαίμονα καὶ τὸν ἐν ἑκάστῳ ἀνθρώπῳ ψυχὴν ἔλεγον, εἴη ἄν, &c. Virgilius autem ita, Æneid. 9, — diine hunc ardorem mentibus addunt Euryale? an sua cuique deus fit dira cupido? Aut enim fallor, aut hæc cupido est illa ψυχὴ, sed cui tamen non solùm dira cupido, sed quælibet competat. ‖ Δαίμονα δοῦναι fortasse pro eo quod dicitur *donner malencontre*, apud Homerum Il. θ. Vide Eustath. ‖ Κατὰ δαίμονα contrà pro Prosperè Budæus accepit in hoc loco Hippocratis in epistola ad Damag. ἐπὶ κατ' δαίμονα τοῦ ὄντος ἱστοδρόμησεν ἡ ναῦς. vertit enim, Quando omnino prosperè nauis velificata est. ‖ Δαίμων est etiam Sors vitæ, vt interpr. idem Budæus apud Plat. in fine lib. 10 De rep. vbi scribit δαίμονα dari vnicuique à Lachesi. Sunt autem & qui δαίμονα interpretentur conditionem vitæ (malim tamen vertere fortem vitæ) in isto Hesiodi versu, Δαίμονι δ' οἷος ἔνεστι, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον. Alii vertunt, Quacunque fortuna es. Sic Tzetzes, τῷ δαίμονι καὶ τῇ τύχῃ οἷος ὑπάρχεις, ἀπυχὴς ἢ ἄδυτυχὴς, ἢ πένης ἢ πλούσιος, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον.

Δαίμων autem in scriptura sacra, & δαίμονες, ITEM Δαιμόνιον & δαιμόνια, semper de spiritibus noxiis & impuris, qui & diaboli. Multóq; in ea frequentior est vox δαιμόνια quàm δαίμονες. Legitur autem δαίμων in malam partem & apud Plut. (vt antea dictum est) τὸ βλαβερώτατον, δαίμων, sicut τὸ ὠφελιμώτατον, θεός. Et l. 2 Epigr. Τέχνης ῥητορικῆς δαίμονα λοιδορόφορον. Sed apud prophanos scriptores δαίμων in vituperationem dictū interpretari potius debemus malum genium, opponendo videlicet ei bonum. Cæterùm quanuis δαίμονας & δαιμόνια in scriptura sacra de illis spiritibus impuris passim legamus, sunt tamen qui apud Paulum ad Cor. 1, cap. 10, poculum δαιμονίων referant ad poculum quod ἀγαθοῦ δαίμονος Græci vocabant.

C. Δαιμονολάτρης, Dæmonum cultor. ea forma qua εἰδωλολάτρης.

C. Δαιμονομανία, Insanus dæmonū amor, (id est quo quis prosequitur dæmonum cultum) Insana quædam idololatria, apud Aretham: ea forma qua dicitur γυναικομανία.

C. Δαιμονοφόρητος, Qui à dæmone agitatur, Dæmoniacus.

C. Ἀγαθοδαιμονισταί, Qui parcè bibunt, οἱ ὀλιγοποτοῦντες. Hesych. Vide Erasmum in hac voce: vide & in prouerb. Seruatori tertius: vbi docet ex Athenæo, post cœnam à lotis manibus inferri solere calicem Iouis seruatoris, qui idem fuerit cum eo qui dictus ἀγαθοῦ δαίμονος. Vide & alia de calice ἀγαθοῦ δαίμονος (id est, vt quidā volunt, ἀγαθῆς τύχης) apud eundem Athen. item apud Pollucem & Suidam.

C. Βαρυδαίμων, Cui grauis & inimica est fortuna, Infelix. vt ψυχὴ βαρυδαίμων in Epigr. HINC Βαρυδαιμονία, Grauis fortuna, Graue infortunium, apud Lysiam 101, Sic & Antipho pag 104, εἰς τοσοῦτο βαρυδαιμονίας ἥκω, ita graui fortuna pressus sum, Bud. interpr. ET Βαρυδαιμονέω, ῶ, ex Aristoph. Graui fortuna premor, Grauiter mihi est infensa fortuna, Miserrimus sum.

C. Δις δαίμων, Infortunatus. Et δις δαίμων τύχη, Pla. q. d. Infortunatus casus.

C. Εὐδαίμων, Fortunatus, Felix, Beatus. εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, Hesiod. Erg. At Plato & Isocrates εὐδαίμονες & μακάριοι copulāt. Xenoph. autem Pæd. 5 dixit μέγα εὐδαίμονας γενέσθαι. Apud Aristotelem, εὐδαίμονες & ὄλβιοι opponuntur, Ethic. 1, c. 13. Ex Plat. De leg. affertur εὐδαίμονες τύχαι pro Quæ feliciter cedūt, Quæ prosperè euenunt. ‖ Εὐδαίμων, Diues, Opulentus. Paus. in Phocicis, ἐσύλησε δὲ καὶ οἴκους ἀνδρῶν εὐδαιμόνων. Sed ita vsos antè eum comperio Herodotum & Xenophontem. ita enim Herodotus lib. 1, ὅσοι μὲν δὴ ἔσαν εὐδαίμονες τῷ Βαβυλωνίων ὁπόσοι, ὑπαβάλλοντες ἀλλήλοις, ἐξωνέοντο παῖδας καλλιγενούσας. Plutarchus autem in Cam. ciuitatem quādam appellauit εὐδαίμονα καὶ πλουσίαν, vt Cicero Syracusas, opulentissimam & beatissimam ciuitatem. Sed & Beatus pro diues apud Ouidium legitur, necnō apud Propertium, si bene memini. HINC Εὐδαιμόνως, Fortunatè, Feliciter. Plato epist. 8, εὐδαιμόνως ἔζων. Sic Isocr. Bus. enc. εὐδαίμονας αὐτὸν βίον διατελοῦμεν. Et comparat. Εὐδαιμονέστερον, Felicius. superl. Εὐδαιμονέστατα, Felicissimé. ET Εὐδαιμονία, Felicitas, Beatitudo, Beatitas. Plato in Epitaph. πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, quod Cicero interpr. Omnia quæ ad beatè viuendū ferunt. ET Εὐδαιμονέω, ῶ, Beatus sum, Beatè viuo. εὐδαιμονοῦσι γὰρ, Xen. Pæd. 4. Apud eundem OEcon. ἀγαθὸς γὰρ ὢν εὐδαιμονεῖς Cicero interpret. Virtuti tuæ fortuna coniuncta est.

Εὐδαιμονικός, Ad felicitatem idoneus, vel Ad felicitatem pertinens. Et εὐδαιμονικοὶ philosophi Athen. 6 & 12, & apud Laertium (nam vulg. edit. malè εὐδαιμονιακοὶ) ab eo quod sectabantur εὐδαιμονίας genere, sic appellari. ‖ Item pro Beatus: vt Aristot. Ethic. 10, vt ἐνέργεια εὐδαιμονικωτάτη. B. ET Εὐδαιμονικῶς, Beatè, ex Aristophane in Pace.

Εὐδαιμονίζω, Beatum iudico, Beatum prædico. Aristot. τὸν τελευτήσαντα αὐτίκα, οὐδεὶς εὐδαιμονίσει. Dicitur & εὐδαιμονίζω σε τῷδε, vt Luc. in Somn. καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῷ λόγῳ τῆς εὐωμαίας. Sed & εὐδαιμονίζω σου τῷδε, in v. lex. ET Εὐδαιμονισμός, Opinio beatitudinis quæ de aliquo cōcipitur, vel Prædicatio beatitudinis, Aristot. Ethic. 4. ITEM Εὐδαιμόνισμα, quæ vox Platoni epist. 8 significare videtur Quod pro beatitudine habetur, siue Id in quo felicitas collocatur.

C. 2. Τριστυδαίμων, Ter fortunatus, id est Fortunatissimus. Lucian. Sic dicitur τριστόλβιος & τρίσμακαρ.

C. Κακοδαίμων, Infelix, Miser, oppositū τῷ εὐδαίμων. Luc. De sacrif. in princ. θεοῖς ἐχθροὶ καὶ κακοδαίμονες. ‖ Κακοδαίμων exponitur etiam Malus dæmon seu genius. Vide Κακοδαιμονάω. VNDE Κακοδαιμονία, Infelicitas. nam εὐδαιμονία opponitur κακοδαιμονίᾳ apud Synes. ET Κακοδαιμονέω, ῶ, Infelix sum. Aduersa fortuna cōflictor. Philo De vita Mosis lib. 5, & Laert. in Aristot.

Κακοδαιμονάω, ῶ, A malo genio agitor, Sū fanaticus, Vel, Intemperiis agor, vt accipi dicit Budæus à Dinarcho. Sic autē & κακοδαίμων à Luc. alis ubi sumi videtur pro eo qui intemperiis agitur.

C. Ὀλιγοδαίμων, Fortunatus, εὐδαίμων. Sed illud poeticum est, quo vtitur Hom. Il. γ.

C. Σοροδαίμων, Capularis dæmon, Bustuaria larua seu sepulchralis. nam σορὸς capulum id est sarcophagum significat. Plutarchus in lib. De puerorum instit. scribit senes vulgato conuitio sic appellari solitos fuisse, sicut & κρεωλήρους. Vide Eras. in prouerb. Alterum pedem in cymba Charontis habere.

C. Φιλοδαίμων, Dæmonum amans, Dæmonum cultor, apud Greg. qui ei opponit φιλίθεον.

Δαιμόνιος, ου, ὁ & ἡ, Diuinus, Ad dæmonem pertinens, (id est deū, apud profanos scriptores.) Plato in Apologia, ἔθ' ὅστις δαιμόνια μὴ νομίζει πρεσβεύματα εἶναι, δαίμονας δὲ οὐ νομίζει; Sic apud Synes. καὶ μόνα θεραπεύεσθαι τὰ δαιμόνια πρεσβεύματα. Sed & τὰ δαιμόνια sine adiectione dicuntur res diuinæ à Xenophōte Apomn. lib. 1. Et apud eundē, εἰ μὴ τὸ δαιμόνιον εἴη, exponitur Nisi quid diuinitus contingat. Sic idem in lib. De arte equestri, εἰ μὴ τὸ δαιμόνιον κωλύοι. Et apud Thucydidem lib. 2, φέρειν τὸ χρὴ τὰ τοῦ δαιμόνια αἰσχύνας τὰ τοῦ ἀνθρώπου πλεμίων αὐθρείας, quæ diuinitus inuecta sunt. Et δαιμόνιον πῦρ in Epigr. A deo vel à diis missus. Et δαιμόνιον μῶμα, Plut. in Romulo. & Synes. Et δαιμόνιος ἀνάγκη apud Lys. quod interpr. B. pag. 973. Item δαιμόνιος τύχη apud Herodianum (sicut θείαν τύχην suprà ex Herodoto annotaui) scribentē lib. 1, ἅτε τοῦ τινος δαιμονίου τύχης ἐπιχθέντος, quod Politian. interpr. Siue forte quadam diuinitus huc impellente. Herodianus huius vocis signif. restrinxit, quum non solùm τὰ δαιμόνια dixit sed ei τὰ θεῖα præfixit lib. 4, οὐ μόνον τὰ ἀνθρώπων πάντα εἰδέναι ἤθελεν, ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖα καὶ τὰ δαιμόνια πολυπραγμονεῖν, id est (Politiano interprete) Non hominum modò res cognoscere studebat, sed deorum dæmonúmque etiam rimari arcana. Sic & Synes. δαιμονίαν φύσιν appellauit in lib. De insomniis dæmonum naturā. Idem verò δαιμονίας ἐπιρρείας κρείττονα vocauit Non succumbentē fortunæ. Sic & Luc. δαίμονος ἐπίρειαν dixit. ‖ Δαιμόνιος homo etiam appellatur, id est Diuinus, Qui diuinū aliquid habet. Δαιμόνιοι ἄνδρες etiam dicuntur (inquit Budæus) qui humano fastigio maiores à Latinis dicuntur, & diuino minores. Idem à Demosthene δαιμόνιον pro augusto & venerando poni scribit. (intelligens tamen, vt opinor, locum ex orat. in Mid. vbi rei tribuitur non personæ.) Sed apud Plat. magis speciali significatione δαιμόνιος ἀνθρωπος est ὁ ὁμιλῶν τοῦ θεῷ δίχα τῶν θυσιῶν, &c. Vide Bud. 973. Ad hāc autem significationem pertinere mihi videtur hic Plut. locus in lib. De Socr. dæm. vbi scribit, μόνοις ἐνηχοῦσι τοῖς ἀθόρυβον ἦθος καὶ νηφέμον ἔχουσι τὴν ψυχὴν, οὐχ ἧκα ἱεροῖς καὶ δαιμονίοις ἀνθρώποις καὶ λοιδῷ. Ita δαιμόνιε cōpellatio apud Hom. pro μακάριε (id est beate) vt vult Eustathius, qui & Il. β ita exponit, Δαιμόνι' οὔ σε ἔοικε κακὸν ὡς δειδίσσεσθαι, vbi tamen Bud. huic voci accōmodat illam significationē quā modò ex eo retuli in δαιμόνιοι ἄνδρες. ‖ Δαιμόνιος, Admirandus, Mirus. vt in Epigr. lib. 2, δαιμόνιος βεβαυτής. SIC Δαιμονίως, Mirabiliter, Mirum in modum, vt Bud. in hoc Aristophanis loco, ἐφ' ὧν ἐπθυμοῦν δαιμονίως ἐφερτύσαι. ‖ Sed δαιμόνιος ironicè interdū dicitur (sicut & θαυμάσιος quod propriè sonat Mirabilis) interdum verò & increpantis est. vide quæ proximè sequuntur.

Δαιμόνιος in malam etiam partem ponitur: vt δαιμονία τύχη pro dira & miseranda fortuna, Bud. apud Plat. Sed multo frequentius malè sonat quum adhibetur compellationibus: vt apud Herodotum in Melpom. δαιμόνιε ἀνδρῶν, pro O miserrime hominum. (vbi obserua δαιμόνιε ἀνδρῶν, quo & Aristophanes vsus est: atque huic constructioni occasionem dedit Homerus quum dixit δαιμόνιε ξεῖνε Od. ξ, vbi tamen contrà in laudem dicitur) Manauit autem ab Homero hic vocis istius vsus: vt Il β, v. 201, Δαιμόνι' ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, pro Miser. Sic Il. α Iupiter Iunoni succensens dicit, Δαιμόνιε, αἰεὶ μάλα, Misera. Sunt tamē & qui interpr. Improba, Scelesta: sicut & in illo altero loco δαιμόνιε, Improbe, Sceleste. Quæ interpretatio mihi non displicet, præsertim quū sermonis Gallici cōsuetudinem cōsidero vocantis *miserable* interdum miserum, interdum improbum. Alioqui certè δαιμόνιος propriè vel beatū id est εὐδαίμονα, vel miserum, id est δυσδαίμονα significat (quòd δαίμων sit vox media) non improbum. Sed alicubi tamen δαιμόνιε minus acerbum esse puto, nec tam vituperationem & reprehensionem quàm irrisionem ei subesse, siue ironiā, qualis est in θαυμάσιος, quod & significatione alioqui respondet in nonnullis loquendi generibus. Talis ironia est in οἷ βέλπστε, & apud Lat. in Bone vir.

Δαιμόνιον autem neutro genere (sicut & τὸ θεῖον) Numē supremum, Deus supremus, & diuinitas mundi moderatrix. Ita Budæus, qui & τὸ δαιμόνιον interpr. deos: quū tamen Demosthenes alicubi θεοὺς & δαιμόνιον separatim dixerit, videlicet pag. 173, εἰ θεοὶ δέ εἰσιν καὶ τὸ δαιμόνιον τὴν μὴ τὰ δίκαια ψηφίσασθαι. Apud Athenæum autem pag. 251 eodem in loco & pro eodem τὸ θεῖον & τὸ δαιμόνιον ponuntur. Isocr. πάντα τὸ δαιμόνιον. Sic & apud Xenophontem, ἃ πάντα αὐτοῦ ἥκουσα τοῦ δαιμονίου διαγορεύειν. vbi sunt qui diuinam prouidentiam interpr. Apud Plutarchum in Galba tonitrua & fulgura ἀπὸ τοῦ δαιμονίου proficiscuntur, pag. 751. ‖ Apud eundem verò δαιμόνιον Socratis peculiari significatione, & quidem cōtrouersa, vt disces ex eius libello qui inscribitur περὶ τοῦ Σωκράτους δαιμονίου. Luc. quodam loco (cuius in præsentia non recordor) δαιμόνια mihi visus est appellare quod Ouid. vmbras nocte volantes. Videtur autem pro hac expositione facere illa terroris significatio quam Eustathius dat voci δαίμων pag. 705. ‖ De δαιμόνιον autem spiritum impurum signif. siue diabolum, vide suprà in Δαίμων.

Δαιμονιώδης, Ad dæmonia pertinens.

Δαιμονικός, Dæmonicus, Qui est dæmonis. vt δαιμονικὸν εἶδρον ὑποφέρειν, Chrysost. De sacerdotio. Sic apud Lact. dæmonicæ fraudes. At ex Plut. Pericle afferunt vulg. lexica δαιμονιακὸν φθόνον, pro inuidia à dæmone incensa: quum potius δαιμονικὸν legēdum videatur. At pro Dæmoniacus, id est, Qui à dæmone seu dæmonibus possidetur, dicitur potius δαιμονιῶν vel δαιμονιόληπτος.

Δαιμονίζω, Pro dæmone habeo, id est pro deo. Vide Hes. AT Ἀπὸ δαιμονίζω idem exponit ἀποκαρτερῶ ἐν τῇ ἐνστάσει.

Δαιμονίζομαι, A dæmonio teneor, seu possideor. Aliquoties habetur apud Euangelistas, & Matth. præsertim. A Marco cap. 5, ἄνθρωπος ἐν πνεύματι ἀκαθάρτῳ idē est qui & δαιμονιζόμενος. A profanis scriptoribus dicitur potius δαιμονιᾶν.

Δαιμονιάω, ῶ, Sum dæmoniacus, A dæmonio teneor. Luc. Sed generalius accipitur pro Insanio, Furore correptus sum, vel Furiatus sum, vt Bud. ex Lact. interpr. Plut. Pericle, τοῖς τὰ θεῖα δαιμονῶσι καὶ θεραπευόμενοις δι' ἀπιστίαν αὐτῶν.

Δαήρ, ἑρος, ὁ, Leuir, Mariti frater. Il. γ. Δαήρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε. id est ἀνδράδελφος. De huius autem vocis etymo vel à δαίω significante γινώσκω, vel a δ' αἴω, quod est καίω. vide Etymol. aurorem.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ, Dædalus, ingeniosus ille artifex Cretensis, à poetis celebratus: ita vocatus à δαίω de quo dictū modo fuit. (alioqui enim nisi huic etymo acquiescam, plusquam Dædalea ad excogitandum aliud aptius sollertia mihi opus fuerit) nimirum à δαίω, δαμάλος, deinde per pleonasmum literæ η, δαηδάλος.

Δαιδαλέος (vel Δαιδάλεος, accentu in antepenultima) Artificiosus, Artificiosè factus. vt ζωὴν δ' αἰδαλέος, Hom. κυνέη δαιδαλέη, Hesiod. ET Δαιδάλεος per syncopen pro eodē. vt Il. ξ, — πῆχε δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά. Sed alicubi δαίδαλον exponitur etiam subitaneus: δαίδαλμα & ποίκιλμα, videlicet Od. τ, — πάρυθε δὲ δ' αἰδαλοπῆεν. HINC Δαιδαλόχειρ, Artificiosas manus habens & solertes, in Epigr. ET Πολυδαίδαλος, Summo & vario artificio elaboratus, Hom. Hesiod. ITEM Δαιδάλλω, Artificiosè elaboro, Magna arte elaboro. Item Vario artificio distinguo, Variego. Iliad. σ, πάντοσε δαιδάλλων. A QVO Δαίδαλμα, Artificiosum opus, Opus summa arte elaboratum, Opus vario artificio confectū. ET Ἀδαιδαλος, Artificio carens, Non variegatus. DICITVR & Δαιδαλόω, ῶ à Pindaro p. ο δαιδάλλω. Sed sciendum est hoc δαιδαλέος quosdam non à Dædalo sed à Dædale deriuare, matre Meridis, apud quam Dædalen educatā fuisse Mineruam scribunt. quidam autem & nutricem Mineruæ hanc fuisse tradunt. Sed ego à Dædalo deductam esse vocem, multo credibilius esse iudico, vtpote cuius longè celebrior fama fuerit: poetas certè Latinos voce hac Dædalus pro artificioso vtentes, ad Dædalum respexisse persuasissimum habeo.

ΔΑΙΩ, & Δαίομαι, Diuido, Partior, vt volunt grammatici. quin & δεδαῆται ex Herodoto affertur pro δεδαίνται signif. Diuisi sunt. Sed intelligendum tamen propriè de eo partiendi modo qui in conuiuiis vsitatus erat. Sic apud Hom. Od. ο, v. 140, Παρ' ὃ Βοηθοίδης κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοῖρας. ‖ Hinc autem factum vt & δαίειν γάμον dicatur (quasi δαίειν τὰ τοῦ γάμου κρέα, vt opinor) pro Epulū nuptiale celebrare. vt Iliad. τ, v. 299, — δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι Quo & Eurip. modo nō solùm ἑδαῆσαν γάμους, sed etiam δαίσασθαι υμφίους dixit. ‖ Quinetiā δαίεσθαι sine adiunctione pro Epulari, Hom. Odyss. σ, v. 408, Ἀλλ' ἐν δαίσασθαι καταείπεν οἴκαδ' ἰόντες. Ponitur & simpliciter pro Edere cū accusatiuo, vt Phocyl. Μηδὲ πηνοδόρον δαίσῃ κρέας. ‖ Dicitur & δαίειν πνά pro Epulum præbere alicui, vt ab Herodoto lib. 1, τὸν Ἀστυάγης ἀνόμω τραπέζῃ ἔδαισε. HINC comp. Ἀναδαίομαι, vt ἀναδαιομένη, in vulg. lex. Ager qui diuiditur. ET Μεταδαίομαι, quod quidam interpr. Inter alios epulor, Particeps sum epuli. Secundum quam interpretationem, legerem apud Hesychium, μεταδαίσομαι, μεταλάβω δωχίας. SED & Ημιδαὴς (ex quo ἡμιδαὶς in Anthol. Epigramm. Semesum) hinc deduco, (non ab ἔδω, quod tamen voluit Lascaris. vt videlicet quemadmodum à δ' αἴω signif. μαίομαι fit ἐδάην, ex quo ἀδαὴς, sic a δαίω significat. μαείζω fiat itidem ἐδάλω, ex quo ἡμιδαὴς. Est autem locus lib. 1 titulo εἰς ἄμπελον, in quodam incerti autoris epigr. — ὡς ἂν ὁ δίψαις Εἰν ὑγρομέροις ἡμιδαὲς σκύφαλον. ‖ Est & ἡμιδαὴς semiustus, à δ' αἴω significante Vro.

Δαίνυμι, Epulas do seu tribuo. At Il. ι, Δαίνυ δ' ἄρα γέροντι, Eustathius Atticismum esse tradit, vt in δώχει δωχίαν & βουλεύω βουλεύου: esse autem δαίνυ pro δαίνυε. aliis tamē pro δαίνυθι dictum id videtur. Καταχρηστικῶς autem de aliis etiam dicitur: vt Il. ψ, αὐτὰρ ὁ τίσι πάφον ὠδυκίκα δαίνυ. id est, δαῖτα ὀπιπάφιον ἐδαίνυεν, vt Eustathius explicat. Reperitur etiam apud Homerum alibi δαίνυ χάμον ἡμερόεντα.

Δαίνυμαι, Epulor, Comedo, Depascor. ἐν δαιτὶ δαπανῶ. Od. κ, Ἤμεθα δ' αἰνύμενοι κρέατ' ἄπετα καὶ μέθυ ἡδύ. Il. ω, — ἐν ᾗ σύ τίσι Δαίνυ' ἔχων φόρμιγγα. Impropriè autē apud Plut. ex Pindaro, δαίνυται βροτοὶ πήματα. Soph. Trach. ἕπα φοινίας Ἐλθεᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἐδαίνυτο.

C. ΚΑΤΔαίνυμαι, Epulor, Comedo. Nonn.

Δαὶς, δαιτὸς, ἡ, Epulum, Epulæ. Od. θ, Αἰεὶ δὴ ἡμῖν δαὶς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε. Il. ψ, Καὶ σφι δαὶς' ἀγαθὴ τοῖς ἐθέλουσι φαγεῖν κλισίησιν. Hesiod. Erg. Τὸν φιλέοντ' ὄπῃ δαὶς ἀγαθὴ καλέῃ. Δαῖτα φάλειαν autem Seleucus vult esse δίαιταν, vt tradit Eustath.

Δάσμον, ου, τὸ, Edule, Quod esui est. ἐδώδιμον, Hesych.

C. Παν δαισία ας, ἡ, Epulum. δαψιλὴς καὶ πανπία δωχία, seu πυκίλη καὶ ἐκ ὁλοφύρων ὄψων δωχία, quum vnusquisque sua obsonia secum portans in medium conferebat: aut quum multis propositis edulibus, capere quisq; quod vellet, vt tradit Aristoph. schol. Pace, addens aliis παν δαισαν esse λάχανόν τι ἔχον παντοῖον ἔδεσμα. Apud Herod. Terpsich. p. 72, pro conuiuio opiparo & veluti saliari B. poni scribit, ὦ Πέρσαι, οὔκαπι παν δαισίᾳ τελεῖν εἰσὶ ἕσθαι, quod paulo antè vocarat δεῖπνον μεγαλοπρεπές. Greg. ἐπειδή σοι πάντα τοῦθ' ἡ φύσις ὡς ἐν παν δαισία κοινῇ. Synes. δωχῶν ἡμᾶς παν δαισία κρεῶν.

Δαίτη, ης, ἡ, idē quod δαὶς. Il. κ, Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ ἐλαπίνῃσι παρέῃσι. Eustath. id σκληρότερον esse dicit. Vtitur & Apoll. Arg. 2, δαίτῃσι ἀμφίεπον.

Δαίτηθεν, E conuiuio, Ex epulo. Od. κ, Ὡς ὅ τ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνασ'.

Δαιτηταλός, έως, ὁ, Conuiua, Epulo. θιασώτης, συμπότης, Eust. vt Athen. lib. 6, ἐπιγνοὺς μὴν ὁ δαιταλὲς, ὁ ᾧ Κυνοῦλκος ἔφη, ἄνδρες σύσσιτοι, Et lib. 14, ἀγωνεῖν μοι δοκεῖτε ὦ ἄνδρες δαιταλεῖς. dictum vtrobique de illis dipnosophistis solenni epulo exceptis quos lib. 7 τοὺς μὴ ἥθρας δαιταλεῖς appellat. Apud eundē l. 15 comœdiæ Aristophanicæ nomen est.

Δαιταλουργία, ας, ἡ, Coquendi ars.

Δαιταλόω, ῶ, Epulor, Cōuiuor. ἑστῶμαι, δωχοῦμαι. Lycophr.

Δαιτὺς, ύος, ἡ, idem quod δαὶς. Il. χ, Τὸν δὲ καὶ ἀμφιταλὴς ὀκ δαιτὺς ἐσυφέλιξε.

Δαιτυμὼν, όνος, ὁ, Epulo, id est qui epulas instituit, vt Liu. explicat. seu ἑστάτωρ. & (vt Eustath.) ὁ πολὺ δαῖτα ἐπιμάζων. Quo sensu accipi vult idem Eustathius Od. η, Δαιτυμόνες η' ἐς δῶματ' ἴσαν θείου βασιλῆος: quū subiungat, Οἱ η' ἄρα μὲ μῆλα, φέρον η' ἀϋσόρα οἶνον. ‖ Item Epulo, i. qui epulatur, ὁ ἁπλῶς δαινύμενος. Od. ο, Δέπα ἡδὲ τραπέζας Ἀνδρῶν δαιτυμόνων. & Od. χ, μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι. Eustath. apud Homeri posteros accipi scribit pro amicis qui ad epulum seu conuiuium vocantur. vt apud Platonem intelligi potest lib. 1 De rep. ὥσπερ δαιτυμόνα πινὰ καὶ μέλλοντα ἑστάσεσθαι. ET Δαιτυμονὶς hinc deriuatum, pro eodem, Nonn. σοὶ γὰρ δ' αἰτυμονῖδι.

C. ΕΝδαιτέομαι, οῦμαι, Fut. ήσομαι, Epulor, Conuiuor. Depon. in v. l.

C. ΕΠΙδαιτέομαι, οῦμαι, F. ήσομαι, pro eodem. Vnde ὅπῃ δαιτήσομαι apud Hesych. i. δωχηθήσομαι. item ὀπῃσελῶ.

¶ Δαιτεὺς, οῦ, ὁ, Coquus. τραπεζοκόμος, μάγειρος, inquit Plutarch. Sympos. à more videlicet antiquo, ὁ διαχειρίζων τὰ κρέα, vel (vt Eustathius) ὁ ὅσον ἐκάστῳ μοῖραν δαινυμένων, seu ὁ τὰ κρέα μερίζων τοῖς δαινυμένοις. Od. ρ, ἔνθα δὲ δαιτεὺς ἐφίζεσκεν κρέα πολλά. ‖ Δαιτεὺς exponitur & μεμερισμένον ὀπῃ μεταφορᾶς τὰ κρέα μερίζοντες δαιτεῦσι. vt Eustathius tradit in illud Il. η, ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Δαιτεὺς πάντοσε, τὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεί. vbi opponitur τὸ πλεῖον δέπας, quasi quod certa portione datum est.

C. Δαιτεύτης, ου, ὁ, Hesychio est σπονδοφόρος, σπονδιός.

C. Ἀδαίτευτον, Non distributum & diuisum. ἀδιαίρετον, ἀμέριστον Sic Hesych, qui exponit & ἀπόρριπτον.

C. Ἐπιδαιτεύτου, ου, τὸ, Obsonium. ὄψον, Hesych.

Δαιτεύπωλις, ιος, ἡ, Sciencia ministrandi more δαιτεύειν. Od. π, Καὶ δεινὰ θεράποντα δαήμονε δαιτεύπωλιν.

Δαιτεύω, F. ύσω, More δαιτεύειν carnes distribuentis diuido. Itē δαιτεύειν ago. Il. λ, τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν δαιτεύσαι. Od. ξ, αὐ ᾗ συβώτης ἵστο δαιτεύων. Quod mox explicans, subiungit, Καὶ τὰ μὲ ἔπεμπε πάντα διεμοιρᾶτο δαίζων. Od. ο, Δαιτεύσαί τε καὶ ὀπῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι. Apud Apoll. verò Arg. 1, ἀλλ' ἵππους δαιτεύσον exponitur Mactabant.

C. Ἀδαιτεύτος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. δαιτεύσεως expers: vt μετὰ δεῖπνον ἀδαιτεύτοιο τραπέζης, apud Nonn.

Δαΐζω, Diuido, Partior. vt Od. ξ, v. 434, Καὶ τὰ μὲν ἔπεμπε πάντα διεμοιρᾶτο δαίζων. Sed & pro Diuidere poni existimo metaphora simili ei qua dixit Virgilius, Atque animum celerem nunc huc nunc diuidit illuc: vt Il. ι, v. 8, Ὡς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. q. d. Diuidebatur animus, vel scindebatur. Sic Il. ξ, v. 20, Ὡς ὁ γέρων ὤρμαινε δαΐζομένος κῆρ θυμὸν Διῒ θάδε, ἢ καθ' ὅμιλον ἴοι, &c. Eustathius tanquam exponens dicit διχθάδια βουλεύοιμος. ‖ Est etiam Discerpo, Lanio. vt Il. ο, v. 27, — φίλησε δὲ χεῖρε κόμης ἠχμῆς δαΐζων. Et Ἕκτορον ᾧ κτῆνα τε θέσθαι δαΐξαι Χαλκῷ ῥωμαλέον, Il. β, v. 416. ‖ Δαΐζειν est etiā Occidere apud eundē, addito interdum datiuo χαλκῷ: sicut & δεδαϊγμένος χαλκῷ, vel simpliciter δεδαϊγμένος. sed videtur propriè significare Occidere discerpēdo, vel tanquam membratim concidendo. quod de Agamemnone ab eodem poeta dicitur κατακοπέειν. Sic in bello dicunt interdum Galli *tailler en pieces*, significare simpliciter volentes Occidere. Cæterùm miror cur Eust. δαΐζος nō potius à præcedēte δαίω deriuet pag. 1765 quàm ab hoc δαΐζω, vel potius cur non δαΐς ab illo δαίω, at δαΐζος à δαΐς. Sed & huic aliā deriuationē dat, p. 1401, videlicet à δαΐειν. Verùm multa sunt apud eum sicut & apud cæteros grammaticos talis oscitantiæ exēpla.

C. Αὐτοδαΐκτης, A seipso interfectus. ET Ἡμιδαΐκτης, Semiocissus, in vulg. lex. ET Ἡμιδαΐκτος, Crudeliter laniatus ὠμοπαρέκτος, Hesych. In vulg. lex. simpliciter Laniatus. Potest etiam significare Qui crudus laniatus sit. ITEM Ψυχοδαΐκτης, Bacchus ex Epigr. pro Animorum diremptor.

C. ΣΥΝδαΐζω, Simul occido. Soph. ἀλλά με συνδαΐξον.

¶ Δαίζομαι, (nam vocis actiuæ δαίζω nullum exemplū afferturi) Diuido, Partior. vt autem δαΐζω à δαίω, sic & δαίζω (nam fingenda saltem est illa vox actiua) à δαΐζω fieri existimo. Sed δαΐζω apud solos poetas legere me memini: at δαίζομαι poetis cum prosæ scriptoribus commune est. Hom. Od. γ, Μοῖρας δασσάμενοι δαΐζομ' ἐκαστοτε δεῖπνα δαῖτα. Et alibi, κτήματα δασσάμενοι, ἰτὸ ζωὴν ἐδάσαντο. Xenoph. Pæd. 4, κἂν τι μεῖον ἡμῖν δόσωσι, κέρδος ἡγήσασθαι. vbi tamen δάσασθαι est potius Impertiri & Partē dare quàm Partiri. Apud Hesiod. σπέρματα δάσσασθαι pro Despertiri semina, seu dispergere, id est Seminare. Sed & δέδασται pass. signif. apud Hom. δίχα δὲ σφίσι πάντα δέδασται. ‖ Apud Hesiodum vertitur etiā Assigno, Ἐνθ' ἄρα οἱ δάσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν. quia videlicet qui partitur, suam cuique portionem assignat. ‖ Sunt & qui δάσασθαι apud Homerum exponant Edere, vel potius Vorare, de canibus videlicet dictum. Il. ψ, Ἤ κε φέρε δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ἠμὲ δάσασθαι. (& sic Etymol. δάσωνται, φαγοῦνται, ἢ μεμιῶνται: Hesych. item ῥώσωνται, μεμιωῦνται) sed malo Dilaniare, vel Discerpere, vt alii reddunt. Sic Il. χ, Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσωνται. quod tamen δάπτεται esse illud puto quod ab Etym. & Hes exponitur.

Δασμὸς, οῦ, ὁ, Diuisio, Partitio. Il. α, — ἰοῦ πτε δασμὸς ἵκηται. ‖ Δασμὸς, Tributum, Vectigal. quòd qui tributum pendunt, illius solutionem inter se partiantur. Est autem Tributum pendere Xenoph. δασμὸν ἀποφέρειν, vel ἀποδιδόναι.

C. Δασμογράφος, Tributi scriba.

C. Δασμολόγος, Tributi seu tributorū collector, Quæstor.

alio nomine φορολόγος. VNDE Δασμολογία, Tributi collectio. ET Δασμολογέω, ῶ, Tributum colligo. Et cum accusatiuo personæ. Isocrates pag. 68, τοὺς ἀνθρώπους δασμολογεῖν, Tributa ab illis exigere, vel Ad tributa pēsitanda cogere, Bud. Idem δασμολογῶ interpret. Colligo pecuniam à multis, & subiungit ex Demosthene, in Neæram, 232, καὶ δίδωσιν αὐτῷ παρόγυρον ὁ τοῦδε τοὺς ἄλλων ἑρασταὶ ἐδασμολόγουν, ἐφέρετον εἰς τὴν ἐλευθερίαν συλλέγουσα. At pass. Δασμολογέομαι, οῦμαι, q. d. Tributum colligor, id est Tributum à me colligitur, Tributum pensito. QVOD & Δασμοφορῶ dicitur. ET Δασμοφόρος (quod illo prius esse puto) Tributi pēsitator, Tributarius.

Δάσμα, ατος, τὸ, Partitio. ET Δάσμιος, idem: vtrunque apud Hesych. ITEM Ἄδασος, Non diuisus, Soph.

C. ΑΝΑδαίζομαι, Iterum diuido, Rursus partior. Thue. l. 5, καὶ ὁ δῆμος τὴν γῆν ἐπνέει ἀναδάσασθαι. Vbi schol. ἀναδάσασθαι exponit τὴν ἀρχῆς δασμὸν καὶ μερισμὸν πᾶσαν τοῖς Λεωτίνων.

Ἀναδαίζομαι pro simplici δαίζομαι, Partior, Diuido, Distribuo. vt exponitur apud Plutarchum in Lycurgo ἀναδάσασθαι χώραν, Agrum diuidere. Bud. apud Luc. ἀναδάσασθαι τὴν γῆν exponit Viritim diuidere.

Ἀναδασμὸς, οῦ, ὁ, Diuisio seu partitio quæ fit de integro: vt exponitur hoc in loco, ἀναδασμὸν τῆς ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων. ‖ Item ἀναδασμὸς pro simplici δασμὸς, Diuisio, Partitio, Distributio. Plutarchus Lycurgo, δεύτερον δὲ τῶν Λυκούργου πολιτευμάτων καὶ νεανικώτατον, ὁ τῆς γῆς ἀναδασμὸς ὄν. Demosthenes in Timocratem, οὐδὲ γῆς ἀναδασμὸν τῶν Ἀθηναίων, Neque diuisionem agri Attici. Ibidem, ἀναδασμὸς γῆς καὶ οἰκιῶν, Lex agraria, inquit Budæus. Isocrates in Panathenaico γῆς ἀναδασμὸν inter mala ἀνήκεστα enumerat.

Ἀνάδασος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuisus, Distributus. ἀνάδασον χώραν ποιεῖν vel γῆν, idem quod ἀναδάσασθαι, Diuidere, vel Viritim diuidere. Quidam, Æqua portione diuidere, Æquè partiri. Aristot. Pol. 5, θαλεῶ δυοῖ γὰρ πνες δῆα τὸν πόλεμον, νῆξιον ἀνάδασον ποιῆσαι τὴν χώραν. Sic apud Platonē, ἀνάδασον γῆν ποιεῖν. & apud Aristotelem ἀνάδασις ποιεῖν τὰς οὐσίας, item τὰς κτήσεις, idem quod ἀναδάσασθαι τὰς οὐσίας, vel ἀναδασμὸν ποιήσασθαι τῶν οὐσιῶν.

Ἀνάδασος, Rescissus: eo sensu quo dicitur Rescindere acta alicuius. Dion historicus, ἀνάδασα τὰ πρὸς χθὲς τὰ αὐτῷ πάντα γένεται.

C. ΑΠΟδαίζομαι, Diuido, Partior, Impertior. Homerus Il. ρ, Ἥμισυ τοῦ ὀνείρου ἀποδασσάμην, ἥμισυ δ' αὐτὸς Ἐξοχέω. Idem Il. ω, Σεῖο δ' αὖ ἐγὼ καὶ πόνῳ ἀποδασσάμενος ἐοῦ ἐπέοιμι. Vtitur cum Homero & aliis poetis Herodotus etiā, vt hoc in loco, ἀποδασάμενος τῆς σφαγῆς μόριον. Duplex autem σ ponitur in illis duobus locis Homeri, ad producendam syllabam.

Ἀποδασμὸς, οῦ, ὁ, Diuisio, Partitio. Aliquando Pars seu portio. vt in hoc loco quem Suidas citat, autore non nominato, ὁ δὲ σφαγιὸς ἀπὸ δασμόν τινα τοῦ σφαγῆς ἀπολέξας, ἐκελεύετο παρεύεσθαι. Citat & alium. ET Ἀποδάσμιος adiectiuum hinc deriuatum, id est ad verbum, Portionalis seu Partialis, si modò Latinè hæc dici possent: hoc est, Pro parte seu portione cedēs alicui. vel Ἀποδάσμιος, In diuisionem cadens, Cuius fit aut fieri debet diuisio, aut iam facta est. Ἀποδάσμιοι, inquit Hesych. Ἀποδεδασμένοι. ita enim legendum apud eum, non ἀποδεδραμένοι.

¶ Δαπόμαι, ῆμαι, idem quod δαίομαι, Diuido, Partior. Homerus Iliad. ι, — δαπώμεθα κλῆρ' Ἀχαιοί. Sed in ὁμοιοτόνοις δαπόντο in alio eiusdem loco, δαπόντο exponit κατέκοψον. Et δαπέεσθαι ἄρτιν vel μόρος ἄρτος dicuntur qui bello decernunt, tanquam bellum inter se partientes, vel bellum dirimentes, Bud. Vide Eustathium. Δαπέεσθαι γῆν vel χθόνα præterea dicuntur iumenta gradientia, quum magno impetu ferūtur. De hoc quoque vide Eustathium. HINC Δαπτὴς, Diuisor, Distributor. διανεμητὴς, Etymol. ex Aristotele. COMP. Διαδαπόμαι idem. quod sonat ad verbum Dispertior. Hesiod. Theog. ἀποφθιμένου δὲ διδ' κτῆσιν δαπόντας. ET Ἐνδαπόμαι, idē. Eustathius θεῖαν δ' ὠάμιν ἐνδαπῆσθαι exponit κατ' ἕκαστον μερίζεσθαι. Cæterùm existimo vt δαίζω, vel potius δαίζομαι à δαΐζω, sic δαπόμαι à δάζομαι formari.

videlicet à tertia singul. præteriti δέδαεται, ablato σ.

¶ Δαύσσω, Voro, Helluor. Hesych. λαφύσσω, ἐσθίω.

Δ AΙΩ, Cõburo, Incendo. Il. υ, Μυῖαι ὅπποιαι Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δαηται. Δαιόωμι, δαίω σι δ' ἀρηΐοι ἥες Ἀχαιῶν. Soph. Trach. Ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο Φλὸξ ἀμαιμακρά. Pertinet huc & δεδαήκει, quod Hesychio est ἐφλέγη, διεκέκαυτο, & ὀξέως ἤγρετο, respicienti fortasse ad illud Il. β, μετὰ δὲ σφίσιν ὄσσα δεδήει, Ὀρνύουσ' ἱέναι. quod Eustathius ad δαίω quoque pro μαίζω sumptum, referri posse scribit.

C. ΑΜΦΙδαίω, Circumaccendo. vnde in Iliad. ζ, πόλεμός τε δεῦτ' ἀμφιδέδηε, Circumardet. Quomodo & μάχη καυστηρὶ à poetis dicitur à verbo huic synonymo.

Δαηθμός, οῦ, ὁ, Incendium, ἐμπρησμός, Hesych.

Δαηρός, Hesychio est θερμός. Item & λαμπρὸς, περιφανής. Et καμπηρός. SIC VT Δαερὸν quo que eidem est μέλαν & πεκαυμένον.

Δαΐς, ΐδος, ἡ, Fax magna & ardens. καταχρηστικῶς autē pro allii capite ponitur, ὁ ἐκ πολλῶν ἀγλίδων συγκειμένος κεφαλὴ πλησίον φυσᾶ δεῖσθαι τῆς λαμπάδος. PRO eo apud Erotianum legitur Δεῖσ à δέω.

¶ Δαΐς, ΐδος, ἡ, Fax accensa seu ardens. Od. ν, de simulacris puerorum faces tenentium, Ἑστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτα καὶ δώματα δαιτυμόνεσσι, Lũpades igniferas manibus retinentia dextris, Lumina nocturnis epulis vt suppeditētur, Lucretio interprete. Sic apud Hesiodum, ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε. Δᾶς, ᾶδος, ex δαΐς per contractionem factum, Tæda, Fax. Xenoph. Pæd. 7, πολλὼ δᾶδα ἔχομεν ἢ ἔχω πολὺ πῦρ πέξεται. Aristoph. Nub. σὺν ἔργον δᾶς ἴεναι πολλὴν φλόγα. Idem Pluto, Ἀλλ' ὀκόβοτο τις δεῦρο δᾶδας ἡμέρας. Sic δᾶσ' ἡμέρας Æschines dixit, quod Cicero Tædis ardentibus reddidit.

C. Δᾳδεκοπέω, ῶ, Tædam excido. Theophr. De caus. pl. l. 5, cap. 23, δᾳδοκοπουμένη ἡ πεύκη, Tæda detracta seruatur pinus.

C. Δᾳδοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tædam seu facem gestat. Plut. ad Colot. Αἴδε με δᾳδοφόροι μελανεσμόνες ἔμμα πυροῦσι.

ET Δᾳδοφορέω, ῶ, F. ήσω, Tædã fero. Theophr. historiæ plant. lib. 9, cap. 2, οὐχ ἅμα δὲ καρποφοροῦσιν αἱ πεύκαι καὶ δᾳδοφορεῦσι.

C. Δᾳδουργός, οῦ, ὁ, Qui tædas conficit. Theophr. lib. 3 hist. plant. cap. 10, οἱ δεῖ πλὴν Ἴδαν δᾳδουργοί. VNDE Δᾳδουργέω, ῶ, Fut. ήσω, Tædas conficio. Theophr. De caus. plant. lib. 5 cap. 23, πλὴν πεύκης οὐκ ἀεὶ δᾳδουργοῦσιν, Ex pinu tædas non semper faciunt, id est detrahunt tædas ex pinu. idem enim est quod δᾳδοκοπέω. Idem De hist. pl. lib. 4, cap. 19, τὰ δ' οὐδὲν πάχος, καθάπερ ἡ πεύκη δᾳδουργουμένη. Quo sensu antè habuimus πλὴν πεύκης δᾳδοκοπουμένου σώζεσθαι.

C. Δᾳδοῦχος, ου, ὁ, Facem seu tædam tenēs aut gestans, λαμπαδηφόρος, Hesych. Δᾳδοῦχοι dicebantur Cereris sacerdotes quia portabant faces in eius sacris nocte, imitantes Cererem quum Persephonem quæreret: vnde & tædifera dicitur ipsa dea. Bud. Huc pertinere videtur quod apud Suidam est, δοῦξαντο δὲ καὶ τὴν βουλὴν καὶ τὴν κόρη δίδοσθαι τοῦ ἱεροφαντῶν καὶ τὸ δᾳδοῦχου σωτηρίαν αὐτῆς. ‖De oculis metaphoricè dixit Philostr. Epist. 50, τὸ δὲ ὦ κακοὶ δᾳδοῦχοι ἔρωτες, καὶ τῆς σκοτίας ὥρας θεῖοι μάρτυρες;

VNDE Δᾳδουχία, ας, ἡ, Quum faces accēsæ manibus tenentur. Herodian. lib. 5, ὁ δὲ δῆμος ἑκατέρωθεν παρέθει μετὰ πάνυ δαπανῆς δᾳδουχίας στεφάνοις καὶ ἀνθῆ ἐπιρρίπτοντες, Discurrente cum facibus vtrinque populo. ET Δᾳδουχέω, ῶ, Facem tenco, Facem præfero. Plautus lucere facem alicui dixit in Casina, Primùm omnium lucebis huic nouæ nuptæ facem. Athen. φάσκοντες ἔρωτες καὶ πᾶνες καὶ Διονύσοι πολλὰ εἴδωλα φρουροῦσι δᾳδουχοῦντα λαμπῆρσι. Basil. ἥλιον ἔχεις ὀξυπάτῳ φρόμῳ δᾳδουχοῦντα πάσης ἡμέρας δᾳδουχοῦντά σοι πλὴν λαμπάδα. Sic δᾳδουχὶν φέγγος in Epigr. In pass. est Tædis illustror, vt B. apud Athen. lib. 4, interpr. δᾳδουχουμένης πάσης τῆς Ἀθηναίων πόλεως. VNDE Ἀδᾳδούχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui fax prælata non est, Cui face nemo præluxit. vt ἀδᾳδούχητοι γάμοι. Nuptiæ sine tædis celebratæ, id est clandestinæ. αἱ λαθραῖαι μίξεις.

C. Ἀδᾳδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tædam non habens. Theophr.

C. Ἐνδᾳδος, ν, ὁ καὶ ἡ, præcedēti contrar. Qui tædã in se habet. Theophr. lib. 9 De hist. pl. cap. 2, ἅπασα γὰρ ἔνδᾳδος πεύκη τῆς ῥίζαις. Idem alibi, νόσημα δὲ τῇ πεύκῃ ὅταν ἔνδᾳδος γένῃται. Pro quo Plin. Laricis morbus est vt tæda fiat.

Δᾳδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Tædaceus, Tædæ similis. sic enim apud Theophr. δᾳδώδης χρώματι interpr. Gaza. Item Tæda abundans. vnde idem Theophr. πεύκην Ἴδαίαν dicit esse δᾳδωδεστέραν.

Δᾳδόω, ῶ, F. ώσω, neutraliter pro In tædam cõuertor. cuius exemplum paulo pòst habes in δᾳδώσις. Actiuè autem sumẽdo, In tædam conuerto. vnde Theophr. De caus. pl. l. 5 cap. 15, ὅταν αἱ ῥίζαι δᾳδωθῶσι, Quum radices mutatæ in tædam fuerint. Idem lib. 6, cap. 15, δᾳδωθέντα δένδρα. VNDE Δᾳδώσις, εως, ἡ, In tædam mutatio. Quod Theophr. De historia plant. ita describit, δᾳδώσεις ἐν τῇ πεύκῃ, ὅταν αἱ ῥίζαι δι' ὅλου τοῦ κολοῦ τῆς θρῆς δᾳδοῦσι καὶ φθείρονται.

C. ΕΝδιαδέω, ῶ, Fut. ώσω, idem propè quod præcedens: seu ἔνδᾳδον reddo. Vnde in pass. apud Theophr. hist. pl. l. 9, cap. 2, τῶν δὲ ὅταν ὀκτὼ λεκησασιν, ἐν ἑτέρῳ [ἐνιαυτῷ] πάλιν ἐνδᾳδοῦται.

C. Δᾳδίον, ου, τὸ, Facula. Pro tædaria item materia apud Dioscoridem accipi tradunt vulg. lex. VNDE Δᾳδιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod δᾳδώδης. Theophr. loco antè citato, τῶν τὸ μάλιστα δᾳδιώδες. nisi δᾳδώδες ibi scribendum aliquis existimet.

¶ Δαλὸς, οῦ, ὁ, Titio, Torris. Od. ε, Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν ἀποδὴν ἐνεκρυψε μελαίνῃ, Σπέρμα πυρὸς σπίζων ἵνα μὴ πυθοῖ ἄλλοθεν αὖτις. Sic Athen. 7, ἐνέκρυψε δ' ὡς πυρ δαλὸν εἰς πελλὴν τέφρας. Ponitur & pro titione extincto, vt B. ex Luciano annotat, ὅτω δαλόν τινα ἐπανατεινάσθαι δοκεῖς αὐτοῖς ὡς πῦρ ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδίναι. ‖Δαλοὶ in cælo οἱ διῃθούντες ἀστέρες. Bud. ex Aristot. Meteorol. 165. ‖ Hesychius μελάνουρον piscem hoc quoque nomine vocari scribit.

Δ Ἄ Η, ης, ἡ, Pugna magna. μάχη μεγάλη, Hesych. seu μάχη καυστηρὶ secundum Homerũ, vt etymologia exprimatur. à δαίω enim deriuatur. (licet δαΐ, solum hinc deducant grammatici, alterius vtpote parũ vsitati aut obsoleti etiam fortasse, mentionem non facientes) nam & πόλεμος ἄυσ ἀμφιδεδήειν dicitur, quasi bellum circum ea loca quibus infertur, ardeat.

Δαΐς, ΐδος, ἡ, Pugna, seu potius Pugna ardens aut feruẽs. à δαίω enim deriuari iam dixi. Il. ν, Ἀεῖται δὲ τάχιστα μιγῆναι ὀν δαΐ λυγρῇ. vbi apocopen esse pro δαΐδι tradit Eustath. & grammatici.

C. Δαΐφρων, ονος, ὁ. Bellicosus, Prudens. seu ὁ δαΐα (id est πολεμικὰ) φρονῶν. Deducitur & à δαίω, quod est Disco, quasi qui δέδαε φρεσὶ, vt de Circe loquitur Homerus: vel ὁ δεδαηθὼς φρονεῖν, id est ἀπὸ μαθήσεως φρονιμος. Item à δαίω quod est μαίζω, quasi cui δαΐεται ἦτορ, vt alicubi Hom. loquitur, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων. Il. ρ, — Αἴαντ' δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε. Od. γ, Ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα πεικιλομήτιν. Od. ο, Κουρίδης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος.

Δαΐος, ου, ὁ, Hostilis. πολέμιος, ἐχθρός. Eurip. Androm. κᾆθ' ὁμοῦ γένος δαΐον πάλαις λύσ' ἔρεξ. Et ὀνόματα δαΐα μύθματα apud eundẽ. Et Soph. Τὸν ὃν δαΐας ἄπεστι μάχας. Et δαΐοις πολέμοισι, Formidolosus hostibus. ex Eurip. Δαΐοι plur. numero, vt πολέμοι, absolutè & substantiuè capiẽdo, significat Hostes. Soph. Œdipo Colon. Πέλοιτο πώποτε βλαστὸν, φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτὸ ποιον ὀκχῶν δαΐων, id est φόβημα τοῖς πολεμίοις ἠρέθαν. ‖Atticè (vt tradit schol. Sophocleis) capitur pro δυσκίνητος. vt in Aiace, Ὦ δαΐα Τέκμησσα, δ' ἰσόμορον ἠθος. Vbi tamen sunt qui pro αἰχμάλωτος, i. Bello capta, accipiant. ‖Δαΐος autem à δαίω, id est μανθάνω, est Peritus, ἔμπειρος. Quomodo accipitur in Epigr. δαΐε πεχίπα. ‖ Δαΐον Hesychio est etiam ἰσχυρόν. item ἀγαθόν. Et Δαΐα eidem est & μεγάλη, ἄπειρος, σμικρὴ, φοβερά. Item θρουθίον.

Δαΐον, ου, τὸ, Signum bellicum. item πέρας, Hesych.

Δαΐς, ΐδος, ἡ, Ionicè pro Δαΐς præcedente, id est Pugna ardens seu feruens, καυστηρὸς πόλεμος, siue πυρόεις aut πύρινος. Eustath.

C. Δαϊάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bello captus, αἰχμάλωτος. Eurip.

C. Μενεδαΐος, ν, ὁ καὶ ἡ, Bellicosus, Belli patiens. Apoll. Arg. 2, μενεδαΐον Εὐρυπυλῆα. id est ἐμμενετικὸν ὀν τοῦ πολέμου, θαρραλέον τὸ δαΐς.

Δαΐος, ου, ὁ, Hostilis, Infestus, idem quod δαΐος. Il. η, Δαΐον ἐς πόλεμον

πόλεμον. Il. ω, Ἀνδ' ἐφάσιν ἐν δαΐοισι. Il. β, θαρσῆσαι δὲ πυρὸς δαΐοιο Σύρεσθαι, Infesto igni. Opp. 3 De venat. πῆσι μάλα δαΐα φόλα. Sic δαΐα τόξα apud Apoll. Δαΐοι plur. num. absolutè ponitur pro πολέμιοι, i. hostes. vt & δαΐοι paulo antè, Il. σ, Τηλόθεν ἐκ νηῶν τε καὶ δαΐοι ἀμφιμάχονται. Il. γ, Φεύγοντας πεσέειν δαΐοισι δὲ χῶμα γένοιτο.

Δαΐοτης, ῆτος, ἡ, Pugna, Bellum. Il. ε, Εἴκε Διὸς Ζεύς περ πολέμου καὶ δαΐοτῆτος. Od. ζ, Ὅσσον Φαίηκων αἰνήσαι ἐς γαῖαν ἵκηται Δαΐοτῆτα φέρων.

Δαΐόω, ῶ, Fut. ώσω, Igni & ferro vasto, Hostiliter depopulor, aut occido. seu (vt Eust. exponit) δαΐω, κόπτω, μαίζω, Il. ψ, Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἷας ἐσθλοὺς Χαλκῷ δαΐσω. Il. σ, Ἐγχεϊ δαΐσω αἰεὶ Παφλαγόνας θαλόντας. ET Δ ῥόω, ῶ, per syncopen pro eodem, quod in prosa est vsitatius. Il. σ, τοῦ χρὸς σ' Ἕκτωρ Δηΐσας ἀπέδυσε πολέμοιο, θαῦμα ἰδέσθαι. Apoll. δῃώσαι τυεί. Thuc. l. 2, ὁσῶσιν ἡμᾶς δῃοῦσι πάσῃ τῇ πάνυ κίνων φθείροντας. Syn. ep. 125, ἅλως ὑπὸ φρενῶν καὶ γῆν ἐδῃώσαι. Et in pass. apud Thuc. lib. 2, αἰθρώπων τε ἐνδεῶς θνησκόντων καὶ γῆς ἔξω δῃουμένης. Herodian. lib. 8, δέδρων ὀκκεκομμένων, τῆς τε γῆς ὑπ' αὐτῷ δεδῃωμένης. Et καταχρηστικῶς apud Luc. δεδῃωμένος τὸν πόντον, pro Detonso mento. Media etiã voce hoc verbum ponitur. vt δῃώσασθαι τὴν νῆσον, Insulam populari, apud Herodot. VNDE Ἀδῄωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nõ vastatus, ἀπόρθητος. Xenoph. Hell. 3, θαῦμα τὸν χώραν ἀδῄωτον διαφυλάττειν.

Δαϊάω, seu Δαϊάσκω, pro eodem. Apoll. Arg. 2, σαθμοιό τε καὶ αὔλια δαϊάσκον.

Δαϊζω, Fut. ίσω. Idem. ET Δαΐω apud Hesych. δῃαιώσω, δῃώσω.

Δ Ἄ K N Ω, Fut. δήξω, vel δηξομαι potius, (tempora eiusdem sua ab inusitato δήκω mutuatur) Mordeo. Vt δάκνεις καθ' ὅσ' αἱ μυῖαι, apud Plutarchum Alcib. Et quod Æschylus dixit σῆμον δάκνειν, Ciceroni est Mordere frænum. ‖Metaphoricè etiã, vt & ipsum Mordeo apud Latinos, rebus inanimatis tribuitur corpus aut animum quasi pungentibus aut vrentibus. Dioscor. ἡ ῥίζα δριμεῖα, δάκνουσα πλὴν φλόγωσα. Pro quo Plinius, Radix gustu acri mordet. Il. ε, δάκε δ' ὀφεναι Ἕκτορ μῶλος. Sic Cicero dixit Attici epistolas valde se momordisse. Eurip. Thes. Μή μοι νεαρὸν πρεσπεσὼν, μᾶλλον δάκοι. Quod Cic. Tuscul. 4 ita vertit, Ne me imparatum cura laceraret repens. Aristoph. Vespis, Οὐ γὰρ δοκῶ σ' ὅπως δέκ' ἡμῶν φρίαδεῖν; Et in pass. apud Xenoph. Pæd. 7, ἀκουσάτω δὴ τοῦτο ὁ Κῦρος ἐδήχθη. Aristophan. ipsi etiam personæ tribuit. vt in Vespis, δάκνων σεαυτὸν καὶ τὸν ἀπολογούμενον. Ibidem, ὡς ἐγὼ τοῦτον γ' ἐκεῖ ἠγύξη, πείσω δακεῖν τὴν καρδίαν. Et in Nebulis, ὁμῶς δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἐφίω.

C. Τριδάκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ter morsus aut mordendus. Plin. l. 31, de ostreis, Nepotis cuiusdã nomẽclator τριδάκνα appellauit, tantæ amplitudinis, vt ter mordenda essent.

Δακνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Mordax. Galen. δακνῶδες καὶ δριμὺ καὶ καπνῶ θερμαίνον. Sic δακνώδη θερμαίνει ἔχων, apud eundem. Item δακνώδης πεπτὸς dicitur à calore mordace & acrimonia sua pungente atque rodente.

Δακνόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animum mordens seu remordens, vt Virgilius dixit, — quando hæc te cura remordet. Sic δακνόθυμος ἄπα dicitur. ET Θυμοδακὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, inuerso compositionis ordine, pro eodem. Od. η, Θυμοδακὲς δὲ μύθος, ἐπώτρυνας δέ με εἰπών.

Δάκος, εος, τὸ, propriè Animal morsu aut ictu homini nocens. θηρίον ἰοβόλον ἑρπετὸν, vt Suid. exponit. Nicander Theriacis de aspide, θανάτου δὲ θ' ὥπερος ἵζεται αἷμα Οἷσιν ὀνισκὴ ψὴν βλοσυρὸν δάκος. Promiscuè verò & de aliis beluis ac feris dicitur. Euripides Hipp. coron. Ἄφθογγα δ' αὐτᾶς συγκαπικίζειν δάκη Θηρῶν. VNDE Δάκετον, ου, τὸ, pro eodem. Theophrastus lib 9, cap. 21, historiæ plantarum, ὡς τὰ δάκετα χρήσιμος, Ad venenati animalis morsum vtilis. Dioscor. lib. 7, cap. 1, μετὰ τὸν τῶν δακέτων πληγῶν.

Δῆγμα, ατος, τὸ, Morsus. Plutarchus Lycurgo, δῆγμα λαμβάνων ὑπὸ τῶν Εἴλωτος εἰς τὸν αὐχένα. ET Δηγμὸς, οῦ, ὁ, pro eodem. Plutarchus Pericle, κᾆτ' καιρὸν μὴ ἡδονὰς ἀλλαβεῖς, κᾆτ' καιρὸν δὲ δηγμοὺς καὶ φάρμακα προσφέρων τῇ σωτηρίᾳ. Idem De discern. am. ἐλέγχω καὶ λόγῳ δηγμὸν ἐμπιόν καὶ μετάνοιαν.

Δῆξις, εως, ἡ, Morsus, id est, Ipsa mordendi actio, Rosio. Galenus ad Glauconem, δῆξις χολῆς. ‖Metaphoricè etiam capitur vt præcedens, & vt Morsus apud Latinos. Plutarchus Lycurgo, αἱ δὲ παιδιαὶ καὶ σκωμμάτων δῆξεις οὐδὲν ἀμβλύτεραι τοῦ μετὰ σπουδῆς πονεῖν μάτων.

C. Δηξίθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animum mordens. idem quod δακνόθυμος & θυμοδακής. vt δηξίθυμος ἄλγη apud Athen. l. 3 ex Sopatro: vbi simpliciter pro mordax accipitur.

Δῆξ, κός, ὁ, Vermis lignum corrodẽs. εἶδος σκώληκος ἐγγινομένου ἔνδον ξύλου, vt Hesiodi tradit schol.

Δηκτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mordendi vim habens, Mordax. Eurip. δηκτήριος καρδίας, id est τοῦ καρδίαν δάκνων.

Δήκτης, ου, ὁ, Mordens, Mordax. Plutarchus De discernenda. λόγῳ δήκτῃ καὶ παρρησίᾳ κνδεμονικῇ καθαπτόμενος. VNDE Δηκτικὸς, ου, ὁ, Mordendi vim habens, Mordax. Athen. lib. 3, λαχάνων καὶ παρίζων ῥῶν δηκτικὸν πεκτημένα.

C. Ἀδήκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non morsus, seu Morsibus & rosionibus non obnoxius. Plutarchus De Herod. οὐδὲ τῶν ἀδήκτων παρῆκεν, Ne hoc quidem præterire potuit quin morsibus insequeretur, vt Ouid. loquitur. Hesiodus Ergon 2, Ἥμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ Ἅλωνι, Minimè cariei obnoxia est, id est ἀσηπτοτάτη. ‖ Item, Non mordax. quo modo Diosc. lib. 1, cap. 30, ἀδήκτον ἔλαιον dixit Cui nulla inest mordacitas, vt loquitur Plin.

HINC Ἀδήκτως aduerb. Sine morsu.

C. Ἑρπετόδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A reptilibus seu serpentibus morsus. Diosc. de Smyrnio, ἑρπετοδήκτοις ὁρμίζει. Pro quo Plinius, Prodest & contra serpentes.

C. ΑΝΑδάκνω, F. νήξω, Remordeo, seu Mordeo, pro simplici δάκνω. vnde participium ἀναδηχθείς. HINC Ἀνάδηξις, εως, ἡ, Remorsus, Remorsio.

C. ΑΝΤΙδάκνω, Vicissim mordeo, Remordeo. Sic enim Horatius dixit, Et me remorsurum petis.

C. ΑΠΟδάκνω, Demordeo. Præmordeo.

C. ΕΝδάκνω, Morsus infero. Plato Phædro, ἐν δακὼν τὸν χαλινὸν μετ' αἰσχρείας ἔλκει. Synes. epist. 4 ἀλλὰ πολλάκις ὅταν ῥήματα τοῖς καλοῖς, ἀπιστεροῦσι ὡς τοῦ τρόχοῦ ἐνδακόντων. rotis mordentibus.

C. ΕΠΙδάκνω quoque dici videtur. INDE enim comp. Ἀνεπίδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ Mordacitatis expers, Non mordẽs seu erodens: vt apud Dioscor. lib. 5 cap. 92, ἀνεπίδηκτοις ἐμπλάστροις, Emplastris quæ sine erosione medentur. Sic suprà ex eodem ἄδηκτον ἔλαιον habuimus.

C. ΚΑΤΑδάκνω, Mordeo. ex Homero.

C. ΣΥΝδάκνω, Commordeo. vnde participium συνδακὼν, Corrodens.

C. ΥΠΟδάκνω, Submordeo, Leuiter mordeo.

Δ Ἄ K P Υ, Lacryma. Od. δ, Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε. Od. ξ, — πεσὼ δὲ σὺν ὄμβρον βάλε γαίῃ Δάκρυ ἀναστήσας. Od. ξ, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυα πίπτε. Il. ι, δ δύοντο ὀδάκρυσι κόλποι. Tradunt grammatici δάκρυ ex δάκρυον per apocopen esse factum, ideóque indeclinabile esse. Ab illo tamen δάκρυσι saltem esse fatendum est. quo datiuo & Thucyd. vsus est, δάκρυσι πλησθὲν dicēs. A δάκνω autem deriuatum volunt ὅτι δακνώδης τῆς ψυχῆς ποιότητος. Δάκρυον autem & apud poetas & apud prosæ scriptores vsitatius est. Od. ξ, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἦκε. Plutarchus Alcib. πολὺ δὲ καὶ δάκρυον παρὰ χαίρουσι τῆς πόλεως ἀνεκέρασε. Xen. Pæd. 5, πολὺ ἐπὶ μᾶλλον ὀκρεμπίτου ἀπὸ δακρύων. Metaph. autem Sophocl. δακρύων πηγὰς dicit & δάκρυον ἀχεῶν.

HINC Δακρυόφι paragoge poetica, Od. κ, — ἐν δέοι ὄσσε Δακρυόφιν πίμπλαντο.

Δάκρυον (vt Lacryma apud Lat.) plantis etiam tribuitur, significans humorem illum qui interdum ex eis erumpit. item, succum qui ex eis aut eorum fructibus exprimitur. Theophrastus, ἀπὸ τοῦ δεῖ δρῦν τὰ δάκρυα, ἰτέας καὶ πτελέας καὶ ἄλλων τοῦ κολλοδεστάτων. Pro quo Plin. Lacrymis arborum quæ glutinum pariunt, salicis, vlmi. Nic. Τὸ δέ τε καὶ πεπίκλον ὁπῖό τε δάκρυα βάλλοις. Epigr. lib. 2, Ἀμπέλου ὑδυπάτης πάδε δάκρυα δός μοι ἀρύσσειν.

C. Δακρυγέλως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, Fletu misto ridens, Stat.

C. Δακρυπλώω, Lacrymis exundo. πλημμύρω δακρύοις, Hesych. Odyss. 7, Φῆ δὲ δακρυπλώειν θεσπεσίῃ με φρένας οἴνῳ, i. δάκρυσι πλησθὲν δίκα τοῦ οἴνου βάρος, vel δίκα δακρύων πλέον ἔμφορτον ὄντα οἴνου βάρος, Eust.

C. Δακρυῤῥοέω, ῶ, F. ήσω, Lacrymis fluo, Lacrymor. Herodianus lib. 6, περιπηδήσας τῆς βασιλείου σκηνῆς, ὥσπερ

ὀνθοισιῶν, δακρυῤῥοῶν καὶ τρέμων. ‖ Item Deploro. cum accuſ. iunctum. Philo De vita M. 3, σύμπαν τὸ ἔθνος αὐτὸν ὅλον μιᾷ δακρυῤῥοοῦν. A

C. Δακρυχέω, Lacrymas fundo. Il. ω, Ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο θεοὶ πυλάων.

C. Δακρυοπιδός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Lacrymas ciens.

C. Ἄδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Non lacrymans. Plut. De Socr. dæm. δάκρυα πολλοῖς ἐπῆλθεν θεοὺς τὸ λόγοις τὸ αἰδρὸς ἔστ' δ' ἄδακρις καὶ ἄπεγκτος. ‖ Item Lacrymarum expers, Qui ſine lacrymis fit. Athen. 12, ὥστε οὐδένων ἄδακρις ἡ τῆς δουλείας ὑπουργία γιγνομένη. Sic ἄδακρις νίκη dicitur, & ἄδακρις πόλεμος pro uerbialiter de negotio nullo cum diſcrimine confecto. B

C. Ἀρίδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Admodum lacrymans, ſeu πολύδακρις, Heſych. Ariſtot. Probl. ὁ μὲν, λάλος, ὁ δὲ, ἀρίδακρις.

C. Ἀρπίδακρις, υος, ὁ, Qui recèns lacrymauit. ὁ θεσφάτως δακρύων, Eurip. At ἀυχρὰς θεὸς δάκρυα, quod huic vocabulo apud Heſych. tribuitur, potius ad ἀρίδακρις proximè præcedens referendum eſt.

C. Βαρύδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Grauiter lacrymans.

C. Γλυκύδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Dulce lacrymans, Dulces fundẽs lacrymas. Epicheton ἔρωτος in Epigr. C

C. Ἔνδακρις, υος, ὁ ἢ ἡ, q.d. Qui in lacrymis eſt, Cui lacrymæ oboriuntur.

C. Πολύδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Multum lacrymans, πολύθρηνος. Item Lacrymoſus, ſeu Multarum lacrymarũ autor, ὁ δακρυων ποιητικός. Il. γ, Οἳ τρὶς ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν ἔριδα. Sic & πολύδακρις πόλεμος dicitur.

C. Ταχύδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Citò lacrymans. ταχύδακρις ἐς τὰ ἐρωτικὰ, Citò in rebus amatoriis flens. Luc. D

C. Φιλόδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Lacrymarum amans, id eſt Qui libenter lacrymatur.

C. Ἀεὶδάκρυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod Ἀρίδακρις paulo antè.

C. Βαρυδάκρυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod Βαρύδακρις.

C. Ἐκδάκρυον, ου, τὸ, Lacryma ſtillans, Gutta inter lacrymandum cadens.

C. Πολυδάκρυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod πολύδακρις. Apoll. Argon. 2, ψυχὴ πολυδάκρυον.

Δακρυόεις, εντος, ὁ, Lacrymabundus, Lacrymoſus. Il. φ, Δακρυόεσσα δὲ παῖδος ἐφέζετο γοῦνα θεοῖο. Il. σ, αἱ δὲ συνὰ αὐτῇ Δακρυόεσσαι ἵσαν. Il. ζ, Δακρυόεν γελάσασα. Od. ο, Ἀλλ' ἴσχε κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος. E

Δακρυώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, Lacrymoſus, Luctuoſus. Luc. in vit. Τοῦ αἱ θρῶπινα πρήγματα οἰζυραὶ καὶ δακρυώδεα. Item, In lacrymæ modum formatus, ex Theophr. hiſtoriæ plant. lib. 6. ‖ Δακρυώδες autem ἕλκος ab Hippocr. per metaphoram vlcus dicitur ex quo ſanies quædam tenuis & cruda emanat, perindè atque ex oculis lacrymæ quando inflammatione laborant. Gorr. δίυγρον καὶ ἰχωρροοῦν, vt Gal. exponit. F

Δ ακρυώπατον, Lacrymis & fletu digniſſimum. ἀπυχήσαπον, Heſych.

Δακρύδιον, υ, τὸ, Lacrymula. Peculiariter apud medicos ſic dicitur lacryma ſcammonii, quam radice ſua vulnerata fundit. Corrupto vocabulo medici nunc diagredion appellant. Ita Gorr. apud quem plura.

Δακρύω, F. ύσω, Lacrymor. Xenoph. Hellen. 3, πιεῖν τε φερούσας καὶ ἅμα χρᾶ δακρυούσας. Athen. 11, αἱ δ' ἄμπελοι πλεῖστον ὑγρὸν χέουσι τεμνόμεναι καὶ κθ' φύσιν δακρύουσι. Aliquando G casum adiunctum habet. vt apud Demoſth. δακρύω τῷ τύχῃ. Sic δακρύω τὸν ἀποθανόντα dicitur, & δακρύω ὅτῃ νεκρῷ apud Luc. Sophocles autem Aiace dicit χρόῃ δακρύειν impropriè. In paſſ. voce δεδακρυμένος eſt lacrymis ſtillans, Plorabundus. Æſchines Cteſiph. 32, Plut. Apophth. 172. Pauſanias de ſtatua Niobes quæ erat Athenis, εἰ δὲ πορρωτέρω γένοιο, δεδακρυμένῳ δόξεις ὁρᾶν καὶ κατηφῆ γυναῖκα. B. Gall. eadem participii forma, eſploré.

Δάκρυμα, ατος, τὸ, Lacryma.

C. Ἀδάκρυτος, ου, ὁ ἢ ἡ, Non Lacrymans. Od. δ, Οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδάκρυτον ἔχεν ὄσσε. Sophocl. Thrachin. χρόνῳ δὲ μηδὲν εἰ σίτῳ δάκρυ, Ἀλλ' ἀστένακτος κ' ἀδάκρυτος, εἴπερ εἶ Τοῦδ' αὐδρὸς, ἔρξον. Item πολυδάκρυτος, Multis dignus lacrymis, ſeu Multum lacrymans. Soph. Antig. τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς φίλον στενάξει. Idem Trachiniis de Deianira, οὔποτ' ἀνάξειν ἀδάκρυτον βλεφάρων πόθον. vbi tamen ἀδακρύτων βλεφάρων accipi etiam poſſet vt ἀδακρύτῳ ὄσσε in Homerico exemplo quod præcedit. H

HINC aduerbium Ἀδακρυτὶ, Sine lacrymis, ἀκλαυσί. Iſocrates Plataico, οὐδὲ μίαν ἡμέραν ἀδακρυτὶ ὀλοφυρόμενος.

C. Ἀειδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multum lacrymabilis. Item Multum lacrymans. πολυδάκρυτος, Heſych.

C. Εὐδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchrè lacrymans. Philoſtr.

C. Παυδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnino lacrymabilis. Seu (actiuè ſumendo) Ad omnia lacrymans. Sophocl. παυδάκρυτον βιοτὰν, Vitam quæ tota in lacrymis degeretur. Idem Trach. παυδάκρυτ' ὀδύρματα.

C. Πολυδάκρυτος, ου ὁ καὶ ἡ, Multis lacrymis proſequendus. Il. ω, Achilles ad Priamum de Hectore interfecto, — ἔπι πάντα κεν αὖτε φίλον πᾶσι κλαίοιεν Ἕκτορα εἰσαγαγών. πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται. B

C. Ἀπόδακρύω, F. ύσω, Lacrymis prodo. Ariſtophanes Veſpis, Ἐγὼ δὲ ἀπόδακρυσα τῶν γνωμῶν ἐμῶν. Exponitur & Illacrymo. HINC Ἀποδακρυτικὰ medicamenta dicuntur lacrymas mouentia, & poſtea expreſſo vacuatóque oculorum humore ſuperfluo, ipſas etiam ſuprimentia & oculos exiccantia. Latine dici poſſunt Delacrymatiua. nam Columella & Plinius delacrymare & delacrymationem ea ſignificatione dicunt. Gorræus.

C. Ἀπακτιδακρύω, Inordinatè ſeu intempeſtiuè aut immodicè lacrymor. ἀπακτιδακρύει Affatim lacrymatur, vulgata lex.

C. Ἐκδακρύω, Illacrymor.

C. Ἐπιδακρύω, Defleo. ὅτῃ δακρύω τῷ πεθνηκότι, Fleo ſuper defuncto. id eſt propter.

C. Κατὰδακρύω, Deploro, Defleo. Xen. Pæd. 5, κατεδάκρυσε τὸν ἑαυτοῦ τύχῃ. Plut. ἀπῆλθεν εἰς καλυφαμένος καὶ κατεδάκρυσε, vbi Bud. interpr. Complorans, Deplorans, item Delacrymans. D

C. ΠΑΡΑδακρύω, Adfleo. παρέδακρυσε σοι. Luc.

C. ΣΥΝδακρύω, Collacrymor, Vnà lacrymor. Plut. De fuga οὐ δὲ συνεδακρυόντων καὶ συνεπιθρηνούντων, ὡς ἀφ' χερῶν τραυματῶν, ἐν οἷς ἀβουλήτοις χρεῖαν ἔχομεν.

C. ΥΠΟδακρύω, q. d. Sublacrymor.

Δ ΑΜΑΩ, ῶ, & Δαμάζω, item Δαμνάω, ex quo δάμνημι, μι. Sed & inuſit. Δέμω, vnde ἐδάμην & δαμεὶς. Domo, Subigo. Item Affligo, Conficio, Proſligo. Item Occido. Il. α, Εἰ δὴ ὁμοδαμάσσειός τε δαμᾷ καὶ λοιὸς Ἀχαιοῖς. vbi alii præſens, alii fut. eſſe volunt (ſicut ἐλᾷ pro ἐλάσει) quemadmodum δαμάᾳ Il. χ, — ἄφαρ δέ σε παλλὰς Ἀθήνη Ἕγχει ἐμῷ δαμάᾳ. HINC comp. Παιδαμάτωρ, Omnia domans. Epitheti ſomni apud Hom. & fulminis. Luc. in Tim.

Δαμάζω, Idẽ. Il. ψ, in propria ſignif. de mula, Ἕξέπ', ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι. Sic in proſa quoque dicitur δὲ δαμασθεὶς ἵππος ſeu πῶλος. Cui opponitur ἀδάμαστος. (apud Iſocrat. autem δεδαμασμένοι συμφοραῖς in Arch.) At Odyſſ. 1, itidem voce media, ſed de ea domandi vi qua præditum eſt vinum. ἐπὶ μ' ἐδαμάσσαο οἴνῳ. Quo & apud Lat. modo dicitur aliquis Domitus vino. Heſiod. etiã de igne dixit, δαμαζόμενος πυρί. Sæpe autem δαμάζειν πινὰ ὑπὸ πιν, vel ὑπὸ χερσί πνος dicitur (q. d. Domare quempiam ſub aliquo, vel ſub manibus alicuius) pro Imperio eius ſubiicere, Ei ſubiectum reddere, vel etiam Efficere vt ſub eo occumbat. Cuius generis loquendi exempla rara non ſunt apud Hom. Dixit autem Apollon. Arg. 2, - ὑπὸ πατρὶ δάμασσε καὶ Φρίξας, pro Patris imperio ſubiecit. HINC Δαμασίβροτος Sparte, Virorum domitrix Sparte, Plut. in Ageſil. 196. ET Δαμασίφρων χρυσὸς, Pind. Aurum quod domat (id eſt expugnat) animum humanum ſuis illecebris. ET Δαμασίφως ſomnus Simonidi, Hominum domitor, pro eo quod Homerus magnificentius dixit παυδαμάτωρ vt modò docui. ITEM nomen verbale Δάμασις, Domitio, Domitura. AT Δαμασήιον à tertia perſ. formatum, q.d. Domitorium, Tormentum quo quis ſubigitur fateri (vt Virgil. dixit, Subigitque fateri) aut facere quod nolit. Affertur ex Eccleſ. hiſt. ET comp. Ἀδάμαστος, Indomitus, Qui domari nequit. Interdum verò, Qui domitus non eſt. Iliad. 1, — αἴδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος. Et ἀδάμαστος πῶλος Xenophonti. Metaphoricè autem ἀδάμαστος, Quæ nondum nupſit, quaſi

quæ nondum ſubacta ſit ad ferendum mariti iugum. A quo dixit modo Horatius, Subacta ceruice iugũ ferre. Hinc ἀδάμαστος θεὰ, Minerua, Soph. Pro eodem dicitur ἀδμὴς ab Hom. Poteſt etiam exponi ἀδάμαστος (ſicut & ἀδμὴς) Non compreſſa, vt interdum accipi δμηθεῖσα docebo infrà.

Δαμάω, δ, Idẽ. vnde Il. ϛ, — κάππαρε δ' ὑπὸ γουνάτ' ἐδάμασα. Et Il. ε, — χαλεπὸς δὲ ἑοῖσι δόμοις ἐδάμασα. Et paſſ. vox Δαμνᾶμαι, à qua δαμνᾶ Il. ξ, pro δαμάζεις, domas. HINC Δάμνημι pro eodem: vt Il. ε, — πῶς οὐ ἔτι σοῦ δῆ δάμνημι ἐπέεσσιν. Et δάμναμαι pro eodem, Od. ξ, — ἀλλά με χῆμα δάμναται. At Il. λ, δάμνιαι paſſ. ſignif. Ὡς ἄρα τοὺς κατὰ κρῆθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαοῖ. HINC Πολυδάμνος, Multos domans. Vide Heſych. ET Ἀδάμνης, Validus, Durus, eidem Heſych. ET verb. comp. Καταδάμναμαι, Perdomo, in Epigr. ITEM Ὑποδάμναμαι, quod Od. γ, exponitur Subigor, Subiectus ſum, Cedo. B

Δέμω autem inuſ. ſicut & paſſ. Δέμομαι, à quo tamen eſt aor. poſt. ἐδάμην in frequenti vſu apud eundem poetã, & δαμῶμαι infinit. Item δαμήσῃσι, vt Il. υ, Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήσεαι. Et δαῶν pro ἐδάμησαν, Il. ω, & alibi. Et partic. δαμεὶς Il. β, Ἀνδρὶ δαμεὶς κραπεῷ. Scio autem afferri & aliam τῶ ἐδάμην deductionem, ſed ea violenta mihi viſa eſt. HINC Ἡμιδαμὴς. Semidomitus. C

Δέδμηκα itẽ & δεδμημαι aliàque huiuſmodi ſyncopẽ paſſa ſunt: ſed alii à δέμω proximè præcedente, alii à δαμάω deduxerunt: atque ita fuerit δέδμηκα vel pro δεδέμηκα, vel pro δεδαμηκα. Sed ſunt & qui à δαμάω formẽt δμάω per ſyncopẽ, vnde fit δέδμηκα. Od. λ, — μάλα γὰρ πολὺ χείρονι φάτι δεδμημένος ἄνδρι. Od. ρ, — δεδμήμεθα ὕπνῳ. Sed Heſiod. in Theog. Ἐν δ' αὖ δμηθεῖσα Κρόνῳ, ſignif. A Saturno vim paſſa, A Saturno compreſſa. HINC Δαῦσις, Domitio, Domitura, Il. ρ. ET Δμητὴρ, ῆρος, ὁ, Domitor: fœm. Δμήτειρα, Domitrix, Cereris epithetum, Etym. ITEM Δμητὸς, Domitus. cv i contr. Ἄδμητος, ET Ἀδμὴς, Indomitus. Et metaph. παρθένος ἀδμὴς, Nondum à marito domita, Nondum maritale iugum paſſa. Vel, Nondum compreſſa. (vide ſuprà in Ἀδάμαστος) Itidem ἵππῳ ἀδμῆτες ἐπὶ καὶ ἄβαπι. Luc. in Zeuxide. ET verb. compoſ. Ὑπεδμηδῶαι, Domari, Subigi. in Epigr. Apud Heſiodum autẽ Ὄρθρῳ ὑποδμηθεῖσα eo ſenſu quo apud eundem illud δμηθεῖσα Κρόνῳ. Legitur autem & diuiſim ὑπὸ δμηθεῖσα. E

Ἀ Δ Ἄ Μ Α Σ, αντος, τὸ, Adamas, à duritie quaſi indomita ita dictus. qua de re lege Plin. In hoc autem Heſiodi loco in Clypeo, - κωπήεσσιν ἐπὶ ἀκτὴν ἔθηκε Δαιδαλέων, ἀδάμαντος, interpres admonet ἀδάμαντα non de lapide, ſed de ferro dici. HINC Ἀδαμαντόδετος, Adamante ligatus ſeu vinctus, q.d. Compactus clauis adamantinis. vt Horat. dixit Figere clauos adamantinos. ET Ἀδαμάντινος, Adamantius. Æſchyl. in initio Prom. vincti, ἀδαμαντίναις πέδησιν, (vbi obſerua fœm. ἀδαμαντίναις, quum tamen frequentius ſit ἀδαμάντινος & ἀδαμάντινον in fœminino) Dicitur ſæpe ἀδαμάντινον & quicquid validiſſimum eſt, & cuius robur eſt inſuperabile. vt ſi quis murum quem Horat. appellauit aëneum, vocet ἀδάμαντινον. Æſch. autem in Cteſ. vtrunque copulauit, χαλκεῖς τε ἀδαμαντίνοις πέτρισι τὸν χωρεῖν ἠμῶν ἐπείσατε. F

Ἀδάμας (ſi Heſychio credimus) eſt etiam Præfractus, Contumax, Inexorabilis, Qui terreri non poteſt. G

Δ Ἄ Μ Α Ρ, & inuſ. Δάμαρ, vnde δάμαρτος, Vxor. Eurip. Hecuba, Πελάμου δ' ἄμαρ. Il. γ, Ἀντήνορος δ' ἄρ' ἄμαρτο. Apoſſimè autem à δαμάω deduci videtur, vt vel illud παρθένος ἀδμὴς oſtendit, paulo antè à me expoſitum: at contrà etymum à γάμος, vt ſit δ ἄμαρ quaſi γάμαρ, riſum mihi mouet.

Δ Α Μ Ἀ Λ Η, vel Δάμαλις. Iuuenca, Bucula. Ad Hebr. 9, ἀπὸ δὸς δαμάλεως. Item Vitulus. Interdum verò generaliter pro vacca. Theocr. in Oariſty, Καλόν τι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώρας. H

C. Δαμαλήβοτος ἄκρη in Epigr. Depaſta à buculis.

C. Δαμαλιφάγος, Bucularum eſor, ſeu vaccarum. Epitheti Herculis in Epigr. qui & Ταυροφάγος dicitur, id eſt tauriuorus.

ΔΜΩΣ, ωός, Item Δμωὸς, οῦ, ὁ, Seruus, Miniſter. Od. π, Τοῦ δμῳὸς εἷς αἰδρῶν; πῶς δ' ἐν ἄρχαιν ἀμφιπολεύεις; Et Od. ρ, δμῶες & αἴακτες correlatiua ſunt. Legitur & Od. ζ, δμώεσσιν ἐκέκλετο. Ex eodem afferatur Ἀθήνων δμωός. Itẽ Δμωὸς adiect. Seruilis, Vernaculus, ex Epigr. AT Δμωὴ ET Δμωὶς, Serua, Ancilla. vt Od. ο, ἀλυχὼ ἡ δὲ δμωῇσι. A Alicubi autem δμωαὶ γυναῖκας dixit, vacante hoc nomine. ET Ὑπόδμωος, idem quod δμῶος, vacante præpoſitione, apud Hom.

Δ Ἄ Ν Ο Σ, εος, τὸ, Donum, Munus. Euphorion, — τὸ δὲ δῶρα οἱ δῶνος ὤπασεν Ἕκτωρ. HINC Ἀνήσιδανος γῆ Etymol. eadem quæ & αἰήσιδανος.

Δαῖος, Mutuum, δάνειον, Eccleſiaſtici cap. 29 Sic accipitur & in his verbis ἐν δανεῖ κομβαίνει. qua Budæus ex innominato autore afferens interpr. Mutuo accipere.

Δαῖον (ſcribit Plutarchus) Macedones vocare θάνατον (id eſt mortem) vnde eſſe ait ρ, γ δαὶ, & ſignificare κακοθάνατος. Hic autem videat lector annon multo magis rationi conſentaneum ſit δαῖον hinc deriuare quam à δαῖος ſignif. donũ. nã altera illa huius δαῖος ſignificatio, videlicet pro fœnore, ex nullo claſſico autore affertur.

Δάνειον, Fœnus, Mutuum, Æs alienũ. (à quo δανειστὴς ſunt, qui Latinos vocem Damnum accepiſſe putent, Ariſtot. Ethic. 9, καὶ ὡς ὅσῳ δάνειον ᾧ ὀφείλει ἀποδοτέον μᾶλλον ἢ ἑπερῳ δοτέον. Pluc. De Alex. fort. δάνειον πεντακοσίων ταλάντων. ‖ Δαίνειον ſchol. Ariſtoph. diſtinguit ἀπὸ τοῦ τόκου, ſcribens, οὐ τὸ δανείου χάριν ἀλλὰ τὸ τόκου ἕνεκα πεποίηκεν. vbi exponitur Sors, τὸ ἀρχαῖον. HINC Καλῶς δάνειος, Obſtatus. B. ex Diod. Et καλῶς δάνειος ὤσα, bona oppignerata creditoribus. ET Δανειακὸς adiect. vnde δανειακὸν γραμμάτιον, Cautio mutui. Bud. D

Δανείζω, Fœnero. Mutuo do ad vſuram. Plutarchus, πῶς γὰρ ἄπορος οὐδ' ἀνείζοιτο. Idem, καὶ δανείζοντο κομβεύοντες ὑπὲρ τοῦ δανεῖσαι. Epigr. l. 1, πάντα δανείζεις, Omnia fœneras, Omnẽ tuã pecuniã fœnore occupas. ‖ Δανείζω eſt etiam Mutuo do, citra vſuram (vt quidam annotant) ideo fortaſſe quòd ὅτῃ πίκῳ additũ nonnunquam reperiatur. vt apud Plat. De legibus 5, & Ariſtot. in Œconom.

Δανείζομαι, Fœneror, Fœnore accipio: vt χρήματα δανείζεσθαι apud Ariſtophanem, & ἀργύριον δ' ἀνείζεσθαι Xenoph. in vulgat. lex. ex Plutarcho in Solone, ἐδανείσαντο συχνὸν ἀργύριον ὑπὸ τῶν πλουσίων, vbi malim ἀπὸ. Idem, δέκα τάλαντα δ' ἀνείζεσθαι τῷ δῆμῳ σφῶν. Et δανείζεσθαι ὅτῃ μεγάλῳ πίκῳ, vel ὅτῃ μεγάλοις πίκοις, vt Demoſth. Interdum verò δανείζεσθαι ſine vlla adiectione. ‖ Δανείζομαι metaph. Plato De rep. lib. 10, ἀρ' οὖν ἀποδώσετέ μοι ἃ ἐδανείσασθε ὀρθῶς τὸν λόγον; &c.

Δάνεισμα, ατος, τὸ, (q.d. Fœneramentum) Fœneratitia pecunia. Item ipſa Fœneratio. vnde δάνεισμα πεισαδαν pro δανείζεσθαι, Thuc. 1, δάνεισμα γὰρ πᾶσι ἐδίδοτο, Fœnerati, Mutuati. SIC Δανεισμὸς, Fœneratio, Mutuatio. Vnde δανεισμῷ συμβάλλειν χρήματα, Plato. ET Δανειστὴς, Fœnerator, Qui fœnerat pecuniam. vnde correlatiua ſunt ὁ δανειστὴς & ὁ δανειζόμενος. Annotatur tamen δανειστὴς accipi & pro eo qui fœneratur & mutuò accipit.

HINC Δανειστικὸς, Fœneratorius, ſeu Fœneraticius, Bud.

C. ΕΚδανείζω idem quod δανείζω, vt τὴν πόλιν ἐκδανείσαι χρήματα, Ariſtot. Œcon. 2.

C. ΕΠΙδανείζω, idem quod δανείζω, Ariſtoteles Œcon. 2. Sic affertur & ὅπῃ δανείζομαι pro δανείζομαι. Alioqui ὑπερδανείζω eſt Vltra fœnero, ſicut ὑπερδανείζομαι, Vltra fœneror.

C. ΠΡΟδανείζω, Ante fœnero. Metaph. Luc. προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι ἀρχεῖον. Et ex Plut. Per. πρὸς δανείσεις χρόνος.

Δ Ἄ Π Τ Ω, Voro, Dilanio, Dilaniando voro. Il. π, de lupis, Οἵ τε ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δῆν ὠστῶντες δάπτουσι. Et Il. λ, de leone. — αὐτὰρ ὁ δάπτει. Propriè eſt ἀπλήστως καὶ θηριωδῶς ἐσθίω, vt legimus apud Athen. lib. 8. Et Il. ψ, δαπτέδον tribuitur igni, ſicut & canibus. quo & apud Latinos modo ignis vorare dicitur. At Iliad. υ, in fine, de haſta dicitur, — ὅ τοι χρόα λευκὸν ἔπτα δαφοῖ, id eſt diſcerpet. Scio tamen Vorare de plaga etiam dictum inueniri. Sed & alia metaphora vſus eſt Gregor. in carm. δυσαλθεῖ θυμὸν αἰῒν δάπτω. Sic γιγβορι dicuntur curæ.

Δαπὸς, Vorax. ‖ Apud Lycophr. autem δαπαὶ μῦαι, mordaces muſcæ, δακνηραί.

C. ΔΙΑδάπτω, idem. niſi quod præpoſ. vehemẽtiam addit.

Sed Il. φ, δίεδαψας pro Vulnerasti, quæ affinis est signif. — ὀξὺ δὲ χρόα καὶ οὐ ἔδαψας.

C. ΚΑΤΑδαπῶ, eiusdem & ipsum signif. nisi quòd præpositio vehementiã addit. vt Il. γ, κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν.

¶ Δαρδάπτω idem quod δαπτω, Voro, per reduplicationẽ factũ, vt μαρμαίρω à μαίρω, & alia. Il. γ, Ὠμοφάγοι μὲν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσι. Et metaph. κτήματα δαρδάπτουσιν. Od. ξ: & χρήματα δαρδάπτουσιν Od. π. Sic deuorare patrimonia Catullus dixit.

ΔΑΠΑΝΆΩ, ῶ, Absumo, Consumo, Impendo, Sumptũ facio. Xen. Pæd. 8, τὸν πολλὰ ἔχοντα, πολλὰ καὶ δαπανᾷν καὶ εἰς θεοὺς καὶ εἰς φίλους καὶ εἰς ξένους ἀνάγκη ὄντα. Idem dixit πολλὰ δ' ἀπανᾷν εἰς βλαβερὰς ἡδονάς, magnos in perniciosas voluptates sumptus facere. δαπανᾷν πλοῦσίαν, Demosth. Signif. actiuam habet & in voce pass. vt Lysias 153, καὶ πόσαυτας δ' ἀπάτας δαπανώμενος. Sic Andoc. 31, οἱ μεγάλα δαπανώμενοι, πολλῶν δεόμενοι. Sic δαπανηθεὶς apud Isæum, 50: & διεδαπανημένος Isocr. in Paragr. ‖ At δαπανᾷν πλοῦν πόλιν apud Thucydidem interpretatur Bud. Exhaurire ciuitatem. Sed potuit addere ablatiuum Sumptu, cum Cic. qui dixit, Sumptu prouinciam exhaurire. Synes. autem. dixit epist. 16, χρὸν μικρόν με δαπανᾷ πολὺ παρὰ τῶν δαπανηθόντων ἡ μνήμη, pro Paulatim me consumit, i. conficit. Cæterùm præterquam quòd aptissimum est & rationi maximè consentaneum hoc etymum τὸ δαπανᾷν à verbo δάπτω, est etiam Athænei autoritate confirmatum.

Δαπάνημα, Quod insumptum est, Sumptus, Impensa. δαπανημάτων δοτῆρες, Pæd. 8. Et δαπάνημα τῶν νομίσματος, πάλαι ἅλιαι, &c. Athen. 5. ET Δαπανηπικὸς, Consumptorius, Consumendi vim habens. Greg.

Δάπανος, Consumptor, Consumendi vim habens. Apud Athen. cũ genit. ἡ τῆς πικρότητος ξηραντικὴ δυνάμις καὶ δάπανος ὑγροῦ. A Thuc. autem ἑλτὶς dicitur esse δάπανος, lib. 5, i. Sumptuosa, Quæ omnia profundere amat. Ita enim ibi intelligo. ideo in marg. meæ edit. Lat. interpr. sunt Profusa. HINC Ἀδάπανος, Sumptu carens, Non impendiosus, vel Sumptum non faciens. Sed frequentius dicitur de re, in quam videlicet sumptus non fit. Plut. Apophth. τῷ κόσμῳ ἀδάπανος ὢν οὔτος ὄντι. Ab Areopagita autem ἀδάπανος dicitur & Qui consumi non potest. B. ET Ἀδαπάνως, Sine sumptu, Sine impensa. CONTR. Πολυδάπανος, Sũptuosus. vnde πολυδαπανώτερος & πολυδαπανώτατος. Sciendum est autem ἀδάπανος & πολυδάπανος à δαπάνη et iam deriuari posse.

Δαπάνη, Sumptus, Impendium. Synes. τῆς καθ' ἡμέραν ἢ τῆς κατ' ἔτος δαπάνης. Et ἐφήμερος δαπάνη, Plut. Pericle. Thuc. autẽ addidit genitiuos χρυσοῦ & ἀργύρου l. 1. δαπάνᾶν πεῖν, sumptum facere, Lucill. Epigr. lib. 2. ‖ Δαπάνᾶν ξυμφέρειν, Stipendium conferre, Thuc. 1. HINC Δαπανηρὸς, Sumptuosus, Qui magnos sumptus facit, vel Qui liberter sumptus facit, Profusus. Xen. δαπανηρὸς ὤν, μὴ αὐτάρκης ὄντι. Aristot. Ethic. 4, οὐ γὰρ εἰς ἑαυτὸν δαπανηρὸς ὁ μεγαλοπρεπὴς, ἀλλ' εἰς τὰ κοινά. ‖ Δαπανηρὸς πόλεμος, Sumptuosum bellum, Dem. In quod magni fiunt sumptus. ET Δαπανηρῶς, Sumptuosè, Magnis sumptibus. X. Hell. 6.

C. ΈΚδαπανάω, ῶ, Idem quod δαπαιῶ. ET ΚΑΤΑδαπανάω, idem, nisi quòd vehementiam addit præpositio. HINC Καταδαπάνη ex Alex. Aphr. Probl, lib. 2, ἡ φύσις τῇ καταδαπάνῃ τῆς ὑγρᾶς ὑφῆς αἰσαπάνεται.

C. ΣΥΝδαπανάω, ῶ, Vnà consumo.

Δ ΑΨΙΛΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, Dapsilis, Largus, Copiosus, Abũdans, Vber. vt δαψιλὴς χώρα, Plut. Regio vber. φλὸξ δαψιλὴς, Copiosa flamma, Gal. ad Glauc. 2. Chrysost. de vidua illa duo λεπτὰ largiente, δαψιλὴς καὶ φιλόπτωχος ἡ ἐκ τῶν δύο λεπτῶν ἐλεημοσύνη, larga seu liberalis. Rursum Plut. δεῖπνον δαψιλέστερον, epulum lautius & magis opiparum. Sed & homo lautus appellatur δαψιλὴς, vt inquit Bud. HINC Δαψιλῶς, (VEL Δαψιλέως, vt apud Theocr.) Largè, Copiosè. δαψιλῶς τῆς σφαπάτης χορηγεῖν, Herodian. 3. Et πανταχοῦ ἐλαίῳ δαψιλῶς θερμῷ, Gal. ad Gl. 2, Oleo abundè calido. ‖ Item, Lautè, Opiparè. vt ζῆν δαψιλῶς, Xen. ITEM Δαψίλεια, Copia, Abundantia. Herod. 1, πλοῦτόν τε καὶ ὀλβοποιὸν δαψίλειαν καταθεωμένους, i. (Pol. interpr.) Rerũ omniũ copiã & abundantiã. ET verb. Δαψιλεύομαι, Copiosè & abundanter subministro, Liberalitate vtor. ET Ἐπιδαψιλεύομαι apud Synes. pro Addo corollarium & auctariũ. Vide Bud. p. 854. Cæterùm à δάπτω deriuari etiam δαψιλὴς, videtur innuere Athẽ. lib. 8. de quo tamen etymo alioqui minimè dubitandũ puto, formãdo videlicet illã vocẽ ab eius aoristo δάψας.

Δ ΑΡΘΆΝΩ, Dormio. Aor. 2, ἔδαρθον, F. δαρθήσομαι, à Δαρθῶ inus. A quo tamen COMP. Ἀποδαρθεῖν, pro eodem. ITEM Καταδαρθεῖν. Aristoph. Nub. ἔασον ὦ δαιμόνιε καταδαρθεῖν τι μέ. vnde apud Plat. Symp. καταδεδαρθηκὼς ἀνέστην μετὰ Σωκράτους. ET bicomp. Ἐπικαταδαρθεῖν, Indormire. ET Συγκαταδαρθεῖν, Condormire, Item Cõcumbere. vnde συγκαταδαρθὼν Aristoph.

Δεδαρθεῖν etiam dicitur pro δαρθεῖν, Dormire (tali metathesi qualis est in κραδία pro καρδία) vt Il. ψ, Ἀλλ' ὅν ἀδελφιδεῦν καὶ κώεσιν οἰῶν Ἐδάρθεν ἐν τῷ δεύτερῳ. VNDE Καταδραθεῖν, idem. cuius inflectionis est & καδδραθέτω apud Hom. videlicet pro καταδραθέτω. ET Παραδραθεῖν, vel ob metrũ Παραδραθεῖν, Iuxta dormire, Concũbere. In qua posteriore signif. & παρέδραθεν apud Hõ. legitur. Quod verò ad etymum huius vocis attinet, conuenit quidem Etymologo cum schol. Aristoph. de vno, videlicet à δέρμα deriuari δαρθεῖν siue δραθεῖν (quã enim dicit & hic καταδαρθεῖν esse propriè ἐν δέρματι κοιμηθῆναι, vel ὑπὸ δέρματος κοιμᾶσθαι, vt alibi, nõ dubiũ est quin & ipse à δέρμα deriuet) pro quo tamen δέρμα malim dicere δέρας, tãquam faciliore futura formatione: in cæteris autem (quæ & multo longius petita videtur) dissentit aliquantum Eust. ab eodem Etymol.

Δ ΑΣΥΣ, Densus, Confitus, B. vt δασὺ ὄρη, X. Pæd. 2, Densi montes, aut confiti: vel potius Arboribus densi, Confiti arboribus. Sic dicitur δασὺ χωρίον. Dicitur & γῆ δασεῖα esse ὕλη παντοίη: cui apud Lys. ψιλὴ opponitur p. 107. ‖ Δασὺς, Pilosus, Villosus, Hirsutus, &c. cui opponitur λεῖος. Aristot. ἔστι δὲ τῶν ἄλλων ζῴων τῶν ἐχόντων τρίχας τὰ μὲν δασύτερα, τὰ δ' ὀλίγα λεῖα. ‖ Δασὺ πνεῦμα apud grammaticos spiritus densus, qui & asper dicitur: cui opponitur ψιλὸν, tenuis: qui & lenis vocatur. Legitur & δασεῖα φωνὴ apud illos. Sed & δασὺ σύμφωνον appellãt, oppositum τοῦ ψιλοῦ: vt χ, δασὺ, at κ, ψιλόν. Et δασύτης aspiratio vocum, quibus videlicet aspirationis nota præfigitur, apud Athen. lib. 9. Et δασύω, aspero spiritu vocabulum aliquod noto. HINC Δασὺς, ἐος, τὸ, idem quod δασὺ χωρίον, Densus arboribus locus, Syluosus locus. Exponitur & Fruticetum.

C. Δασύκερκος, Pilosam caudam habens, seu densam pilis. μισέω τοὺς δασυκέρκους ἀλώπεκας, Theocr.

C. Δασύμαλλος, q. d. Densipilis, seu Densiuillus, Valde villosus, Lanosus, vt ὄϊες δασύμαλλοι, Od. 1.

C. Δασύπους, οδος, ὁ, (q. d. Pilosipes, vel Hirsutipes) Cuniculus. A quibusdam tamen confunditur cum λαγῶς, i. Lepus. & B. pro λαγῶς affert ex Athen. p. 157, & ex Aristot. De animal. 346. Sed à Polluce & à Plinio δασύπους à lepore distinguitur. HINC Δασυπόδειος, Leporinus, in v. l. ET Ἐνδασυς, Pilosus, Hirsutus, Dioscor. ET Ὑπόδασυς, Aliquantum hirsutus. AT Ὑψόδασυς, Valde hirsutus.

Δασύτης, Densitas. Item Pilositas, ex Gazæ interpr. Et Hirsutia ex Solino. Ab Hesychio δάσης exponitur per δασύτης. In vsu est apud gramm. quoque δασύτης, vt dictum est in δασύ.

Δασύω, Denso, Densum reddo. Item Pilosum reddo, seu hirsutum. Budæus vertit Ex glabro pilosum reddo, apud Dioscoridem δασύει τὰς ἀλωπεκίας. Et δασύομαι idem quod περιχέομαι (vt idem docet) Aristoteli De hist. anim. 3, δασύονται δὲ πυκνὰ αἱ ὀφρύες οὕτως ὥστε, &c. Habet suam & apud grammaticos signif. de qua vide suprà in Δασύς.

Δασυσμὸς, Densatio. ‖ Apud Diosc. autem δασυσμὸς φωνῆς redditur Vocis densitas & raucedo.

Δ Ἐ, Autem, Veró, Sæpe subiungitur alteri particulæ μὲν, vim aduersatiuam habens. vt σὺ μὲν μεθύεις, ἐγὼ δὲ νήφω, Es tu quidem ebrius, ego autem sitio. Lucianus in Timone, ἀλλὰ σύ μὲν ὦ Ἑρμῆ καὶ τοῦ Διὸς πλειοτέρας ἢ ὅσας μελίας τοῦ πατρὸς ὑπὸ τῶν πλούτων οὐκ ἀν λάβοιμι. Interdũ verò aduersandi vim nõ habet, sed velut distributiuam, sicut & μὲν. vt Pæd. 2, ἱππεῖς μὲν τριακόσιοι, πεζοὶ δὲ δισμύριοι.

Luc. Timone, ἀλλ' ἐγὼ μὲν, ἔφη, οὐκ εἰμὶ τοῦ τοῦ ὑοῦ, ὁ Πλοῦτος. Quibus subiungit, ἐπὶ μὲν δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπακούσας τοῦ ἀγῶνος. Frequens est autem hic vsus cum articulo, vt ὁ μὲν, ὁ δὲ, vel οἱ μὲν, οἱ δέ. Alicubi verò & reperitur δέ, vt Pæd. 7, pag. 113, τοῦ δὲ ἀπαντῶντος οἱ μὲν ἀπέδυνον τὸ ὑπόδημα, οἱ δ' ἐξέδυον πάλιν εἶπον, οἱ δ' ἐέδεον. Quibus subnectit, οἱ δ' ἀμφὶ τὸν Γαβρόαν σωνεζόων αὐτῆς. (vide & paulo post ὁ in interrog. repetitis) Obseruandus est autem in isto exemplo triplex vsus huius particulæ. nam οἱ δ' ἀμφὶ, &c. non fertur ad μὲν, sicut οἱ δ' ἐέδεον. Alicubi verò subauditur μὲν, vt apud Xen. ἐπειδὴ δὲ ἀφηρέθη ὑφ' ὧν ἐτάξατο κτήματα, ἐν δὲ τῇ Ἀττικῇ ὁ πατήρ μοι οὐδὲν κατέλιπεν, αἰσχύνομαι, &c. Hic tamen vereor ne ἀτιμάζω μὲ pro ἀφηρέθη legendum sit, quum sequatur αἰσχύνομαι. Sæpe autem non præcedente neque subaudito μὲν ponitur (vt etiam vides initio illius exempli τοῦ δὲ ἀπαντῶντος) ac tum redditur Verùm, vel Cæterùm, aut Porro. vt apud Xenoph. ita librũ Pæd. quartum inchoantem, μείας δὲ ὁ Κῦρος μετεῖχον χόνον αὐτῶν σὺν τῷ σφετέρῳ σώματι. Quinetiam libri quinti initium est hoc, καλέσας ὁ ὁ Κῦρος Λεωχαρῆν Μῆδον, &c. vbi tamen paulo diuersa ratio est quum præcedens liber claudatur his verbis, ἐπὶ τῷ μὲν οὖν ἔλαβον ὁ αἰτήσας. Sæpe autem nõ præcedente μὲν ponitur, atque adeo interdum vna particula δὲ alteri subiungitur: vt ibidẽ, καὶ ἡμεῖς δὲ ἀκολουθοῦντες μοι ἔστε τὰ ἔστε, &c.

Δέ, Sed, Verùm. Plato De rep. lib. 10, τῆς τραγῳδίας αὐτῆς ὅσοι μὴ ποιηταὶ, φιλοποιηταὶ δέ. Sic Cicero ad Lentulũ, Non meum monimentum (non enim illæ manubiæ, &c.) monimentum verò Senatus, &c. Plura exempla huius signif. particulæ ὁ vide apud Bud. 924. Δέ & pro Sed tiam affertur ex Plat. De leg. 6, μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι, σωτῆρας δὲ ὀπτιμεληθῆναι.

Δὲ pro δὴ Platonis. pro Vtique seu Verò (vt Cic. dixit, Quod enim is qui diuinat prædicit, id verò futurum est) vide apud Bud 926. Idem pag. 127 in quodam loco vel ita poni pro δὴ vel abundare tradit. Item ὁ pro δὴ significante ἐπ, vide pag. 928.

Δὲ pro δὴ apud Homerum, Il. β, -ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρῃ. Sic Il. ω. Vide Bud. 926.

Δὲ aliis partic. præfigitur aut subiungitur. vt καὶ δὲ pro Et verò, (inquit Budæus) apud Xenophontem (sed interiecto vno verbo) Hell. 4, Λαρισαῖοι μὲν οὖν καὶ Σκοπυαῖοι καὶ Φαρσάλιοι, ξύμμαχοι ὄντες Βοιωτῶν, καὶ πάντες ὁ Θεσσαλοὶ ἐπακούρουν αὐτοῖς.

Δὲ δὴ vide in Δὴ. Dicitur & Δέ γε, item Δέπι, & Δέπου, de quibus vide Bud. p. 925.

Δὲ interrogationibus repetitis seruit, vt annotat Budæus ex Demosthene 137. εἶτα λέγε. ὡς οὐδὲν ὁμοίως εἰμὶ ἐκείνοις ἐγώ· σὺ δ' ἔμμισθος Αἰσχίνης· ὁ δ' ἀδελφὸς ὁ σὸς; ἄλλος δέ τις τοῦ ῥητόρων; ἐγὼ δὲ οὐδένα φημι.

Δὲ alios etiam quosdam rariores habet vsus de quibus hic dicere non vacauit.

Δαὶ pro δὲ, in interrogatione repetita, vt annotat Budæus ex Gregorio: sed ego in aliis etiã quàm huiusmodi locis positum obseruaui.

Δ ΕῖΝ, Oportet. Præt. imperfectum ἔδει. Oportebat. Fut. δεήσει, Oportebit. Aor. ἔδεησε, Oportuit. Infinitiuus δεῖν, Oportere. Isocrates, ἃ δεῖ καὶ τοῦ θεοῦ. Pla. Tim δεῖν σκοπεῖν. Idem alibi, δεῖ καὶ ἔδει. Demosthenes, δεῖ πόνων ὑμᾶς μὴ ἐνδείας πολεμεῖν. Alicubi & cum præt. vt idem δεῖ μεμελέσθαι, & δεῖ τοῦ δεῖν, &c. Vide Budæum pag. 1102, vbi & hoc exemplum affert huius verbi cũ præsenti & cum præterito iuncti, καὶ μᾶλλον εἴλετο μὴ ἡμῶν τοῦ τοῦ τοῦ στρατευσαμένων, εἴ τι δέοι, πορεύειν, ἢ χρὴ εὐ ἡμῶν ἀκουσίως στρατεύειν. Sed animaduertere debuit Budæus, πάσθαι iungi cum ἔλοιτο, non cum δέοι. A Plat. cum aduerbio poni. iungitur Epist. 7, δεῖν πειρᾶσθαι, vbi & vacare dici potest. Apud Sophoclem autem cum ὅπως, in Aiace, — δεῖ δ' ὅπως δείξῃς, pro δεῖ σε δεῖξαι. Alicubi δεῖ vertitur & Necesse est, vt apud Demosthenem, δεήσει τοῦ, necesse futurum putauit. Sic δεῖσαν cum infinitiuo Quum necesse fuisset, vel Quum oportuisset, aut oportuerit. Itidem δεῖσον, Necesse futurum sit, aut Necesse futurum esset. Xenoph. Pæd. ‖ A schol. Thuc. annotatur δεῖ & pro ἐώλει.

Δεῖ cum genitiuo Opus est, (sicut Gallicum verbum Il faut, & illam & hanc significationem habet. dicitur enim Il faut faire cela, Hoc facere oportet, δεῖ πολεῖν τοῦτο: & Il me faut cela, Hoc mihi opus est. Sed & Latinè interdum Opus est, cum infinitiuo) Plato De republ. 2, πλείονων δεῖ πολλοῦ ὅτι παῖ τοῦ φασκόντος. Pæd. 1, πολλοῦ σοι δεήσει, Multis tibi opus erit. Ibidem, ὧν δεῖ ὑπαρχόντων, μηδὲν ἡμᾶς ὅτι εἴπει. Sic δεῖσον apud eundẽ, ἐρῶ καὶ σοὶ πόνων δεῖσον, His tibi quoque opus fore video. Euripides autem cum dati uo personæ, rei etiam accusatiuo iunxit, dicens, οὐ πολλοῦ πόνου με δεῖ. Et μακροῦ λόγου δεῖ σε. Apud eundem alia constructione, ἐν δεῖ μόνον μοι. Plato autem genitiuo infinitiuum addidit, De rep. 5, ὡς ἄρα σφόδρα με μῶν δεῖ ἄκρων εἶναι τοῦ δρόμου, id est, Quàm acribus nobis opus erit magistratibus & quàm eximiis, vt Budæus interpretatur.

Δεῖ in aliis quibusdã loquendi formis iunctum iridem genitiuo, per Abest redditur: at verò Gallicum faut locum & in hac tertia signif. habet. nam πολλοῦ δεῖ Latinè quidem Multum abest, Gall. vertò Il s'en faut beaucoup. Plato in Apologia, πολλοῦ δεῖ οὕτως ἔχειν. Idem De republ. lib. 6, ἀλλὰ μὴν, ἔφη, πολλοῦ γε δεῖ ἁπαμεν εἶναι. Interdum autem in fine sententiæ ponitur, οὐ πολλοῦ γε δεῖ vel πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Dem. 135, οὐδὲ γ' ἡσθήσομαι ἐγὼ τοῖς λεγομένοις Φιλίππου. πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Hæc autem verba πολλοῦ γε δεῖ apud Plat. in fine sententiæ itidem posita Bud. p. 940 interpr. Minimé. Et πολλοῦ cum δεῖσαι habente αὐ, apud Plutarch. πολλοῦ δ' αὐ καὶ Σπαρτιάτας δεῖσαι τοῦ Σφακτηρίου ὕβριν ὑπομεῖναι. quæ redduntur, Multo minus Spartiatas æquanimiter ferre laturos Stratocles insolentiam. At de οὐδὲ πολλοῦ δεῖ pro Multum abest vt ita fit, vide Bud. pag. 939. Sic dicitur τοῦ παντὸς δεῖ, quod Luc. τοῦ πολλοῦ δεῖ subiunxit, ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ. Sic Gall Il s'en faut beaucoup, voire il s'en faut tout. Sic ποσοῦτον δεῖ, tantum abest: & μικροῦ δεῖ, parum abest, itidem cum infinit. vt μικροῦ ἐδέησεν ἀνελεῖν τοῦ πόλιν. Eodem autem modo Thuc. ἐδέησεν ἐλαχίστου αὐτοὺς διαφθεῖραι, parum abfuit quin, &c. Sed interdum & alia constructio datur huic verbo. nam Plato aduerbio positionis iunxit, scribens, πολλοῦ δεῖ γιγαντομαχίας μυθολογητέον αὐτοῖς, De rep. lib. 2, vt in vulg. lex. Lysias autem cum infinit. quidem sed habente nominatiuum, non accusat. more solito: pag. 89, ποσοῦτον δὲ δεῖ ἢ λοιδορίας, ἢ παρανοίας, ἢ ἄλλη τις διαφορὰ ἡμῖν γεγονέναι. ‖ Sed obseruandum apud Bud. p. 940 οὐδ' ὀλίγου δεῖ, redditum, Neque prope [hoc crimen ab illo] abest: vel Neque parum [inter hoc & illud] interest.

Δέω, F. δεήσω, etiam dicitur personaliter in proximè præcedente signif. mutata tantùm constructione. nam pro πολλοῦ δεῖ ταῦτά με ποιεῖν dicitur πολλοῦ δέω ἐγὼ ταῦτα ποιεῖν. q. d. Multum absum hæc facere. Plato Apol. πολλοῦ δέω ἐγὼ τοῦ ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι. Sic ὀλίγου δεῖν διαφθεῖραι, Parũ abest quin fleam. Idem, ὀλίγου δεῖσι τοῦ ῥῆτα ποῦ πα, δὸς ἀπηραγεῖν. Et cum futuro ex Platonis Apol. πολλοῦ δέω ἐμαυτόν γε ἀδικήσειν. Sic dicitur μικροῦ δέω, & ὀλίγου δέω, (vt ὀλίγου δεῖν ἐπαινέσαι, Luc. vbi obserua infinit. passiuum) & ποσοῦτον δέω, &c. Verùm inuenitur & ποσοῦτον δέω, vt in epist. Phalar. (quo dixit modo Synes. μικρὸν ἐδέησαν) ποσοῦτον δέω. vt Isocrates, ποσοῦτον δέομαι οὔπω κεχρῆσθαι: & Luc. ποσοῦτον δέω φόβον ὑπὸ δεξιᾶς ἐλθοῦσαν. Obserua autem hic futurum, sicut & in loco Plato. quem modò protuli: at illud (apud Isocr. dico) præteritum: sed hoc præt. sæpe significationem futuri habet. Inuenitur etiã ὀλίγου μικρὸν ἐδέησε δοθῆναι ἀκοῆς apud Isocr. pro μικροῦ vel μικρὸν ἐδέησε. ‖ Participio autem huius verbi frequenter vtuntur in numerando: vt Demosth. ἔτη δυοῖν δέοντα εἴκοσι, pro Anni duodeuiginti. q. d. viginti quæ duobus deficiuntur. Qua interpretatione aprè mihi videor hoc loquẽdi genus ad verbũ exprimere. quod fieri non potest retinendo verbum Abesse, quoniam dicendum non esset, Quæ absunt à duobus, sed potius A quibus absunt duo. Alioqui Latinè vertitur & aliis modis hæc sermonis formula δυοῖν δέοντα εἴκοσι: videlicet, Viginti, demptis duobus, vel Viginti, duobus minus. (quod tamen parum vsitatum est) Et apud Plut. in Rom. δεύσας ὀλίγον ἀειμνῆστον ὀκτακοσίων δρᾴσας, non multo pauciores octingentis. Dicitur autem & paulo aliter, videlicet partic.

posito in genitiuo vnà cum nomine, sed quod ab eo mi A nimè regatur, vt in illa altera phrasi, nam quum dico ἑ πη δυοῖν δέονται, regitur δυοῖν à δέονται: at si dicam cum Thucydide, δέοντος ἑνὸς πεντακοσίων ἔτεσι, non regitur ἑνὸς à δέοντος, sed ita ponitur vt si dicam δεῖ ἑν pro Abest vnum, vel Deest vnum: vt sit ad verbum, Tricesimo anno, vno deficiente. Tale est apud Demosthenem, πυνθάνομαι μιᾶς δεούσης ἕλαβε τελέτας.

Δέω, Opus habeo, Indigeo. Plato, παράδειγμα ὧν μαθεῖν αὖ μοι καὶ τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδέηκε. Luc. οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχειν τε, Nulla re mihi opus erit, vel Nihil mihi B deerit. Aut, seruata constr. Gr. Nihil me deficiet.

Δέον, partic. Quum oporteat, vel Quum oportuerit: siue Quum deceat, vel Quum decuerit. Item, Quum oporteret. (sicut δεῆσον & δεῆσαν suprà) ea forma qua ἐξὸν & alia. vt ἀρχὴν βουλεῖ, δέον αὐτὸν ἀρχειν. Aristot. Eth. 4, καὶ μᾶλλον ἀχθόμενος ἢ δέον μὴ ἀπόλωσεν, ἢ λυπούμενος εἰ μὴ δέον τι ἀπόλωσεν, i. Quū oporteret. Et μὴ δέον, quū non oporteret, B. Alicubi exponitur & aliter: vt δέον κατακλίνεσθαι, quum tempus esset discūbendi: & δέον σὴ ἤδη ἀρχεσθαι. Et οὐδὲν δέον C pro Quum minimè expediret, Quū minimè conferret commodūmue esse t. B. ex Xen. & Luc. In isto autem loco, σὺ δὲ λοιδορούμενος οὐδὲν δέον, videtur οὐδὲν δέον potius exponendum Quum minimè deceat, vel æquum sit hoc facere. Ex Herodoto autem affertur οὐδὲν δέον χρῆμα pro Incassum, Frustra. ‖ Et δέον pro δέον ὄν, id est δεῖ Oportet, apud Philonem De mundo.

Δέον (nominis substantiui naturam accipiens) Quod fieri oportet seu decet, Vel, Quod facto opus est, vt Budæus interpretatur apud Xenoph. τὸ δέον ποιεῖν, & τὸ δέον D ὑπηρετῶν. Luc. Timone, τοῦ Νέστορος τὸ δέον παραγνέσεις. Et genitiuus τοῦ δέοντος cum comparat. vt τοῦ δέοντος μᾶλλον, Magis quàm deceat, vel Quàm par sit. Sic τοῦ δέοντος πλείους, Demosth. Item plural. τὰ δέοντα. Xen. τοῦ τι δεόντων ὀπτᾶν μελεῖσθαι, καὶ τοῦ μὴ δεόντων ἀπέχεσθαι. Idem, ἐὰν τοῦ τὰ δέοντα παρασκευάζειν. Dicitur etiam τὰ δέοντα ποιεῖν sicut & τὸ δέον ποιεῖν, Officio suo fungi. Sed apud Isocr. οὐδὲν τῶν δέοντων ποιοῦντες Bud. interpr. Malè rem gerentes. Iungitur autem δέον & cum variis præpositionib' ac tum variè reddi- E tur. Dicitur enim εἰς δέον pro Commodè, Opportunè. vt ἐγένετο εἰς δέον ἡ τοῦ σκεῦους ἡ pro Opportunè accidit. Et εἰς δέον ἐχρήσατο pro Commodè & vtiliter, Synes. Vide Bud. pag. 1039. Idem alibi ex Luc. affert εἰς δέον ἐπεύχεσθαι pro Opportunè. cui opponi ait εἰς οὐδὲν δέον, pag. 66. Item, εἰς οὐδὲν δέον χρῆσθαι interpr. Incommodè vti. Dicitur & εἰς τὸ δέον cum articulo: vt εἰς τὸ δέον τοῦ χειμῶνος, ex Herodoto affertur pro Ad tempus, vel Ad diem. Et apud Hermog. εἰς τὸ δέον αἰαβεβλήσθω Bud. interpr. In tēpus opportunum reiiciatur. Nec enim aduerb. reddi potest hic εἰς τὸ δέον, sicut nec εἰς δέον sæpe. Et ἐν δέον, F pro Opportunè, Commodè. Loco & tempore. Item Appositè. Vnde & ἐν οὐ δέον pro Incommodè, item Importunè, Dem. Et οὐκ ἐν δέον τι, Plut. οὐ μὴν ἐν δέον τι τὸ πολιτεύειν οὐδὲ σὺν καιρῷ κινοῦντες. Idem in apophth. dixit οὐκ ἐν δέον τι χρῆσθαι τῷ δέον τι. Iūgitur præterea hoc nomē præpos. τοῦ. dicitúrq; τοῦ τὸ δέον pro Secū ac deceat, Præter officium. Plato in Apologia, τοῦ τὸ δέον δείσας τὸν θάνατον.

HINC Δέοντως aduerb. De center, Cōmodè.

Δεῖν ponitur etiam interdum pro δέον, sicut δοκεῖν pro G δοκοῦν, & πλεῖν pro πλέον, Bud. 363.

Δέομαι etiā dicitur in significatione quam posteriore loco dedi actiuæ voci, videlicet pro Opus habeo, Indigeo. Xenophon Pæd. 7, φυλακῆς τοῦ τὸ σῶμα ἡγήσασθαι δεῖσθαι. Aristophanes Vespis, δικῶν γὰρ οὐ δέομαι οὐδὲ τοιούτων. Idem in Ranis, ὦ δαιμόνιε τοῦ σοῦ. δέομαι γάρ τι σοῦ. Plutarchus in Apophthegmatis, ἀνδρὶ ἔφη ζητεῖν χρημάτων δεόμενον μᾶλλον ἢ χρήματα ἀνδρός. Apud Isocratem, οἱ βίου δεόμενοι. Dicitur & δεόμενος sine adiectione pro indigo seu egeno: vnde τοῖς δεομένοις ἐπαρκεῖν apud eundem, & apud Demosthenem. Sed δέομαι interdum H iungitur & infinitiuo. Lysias, ὧν τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι λέγειν, Non opus habeo dicere. Vel Latinius, Non necesse habeo. Andoc. 110, ὧν οὐδὲν δέομαι μεμνῆσθαι. Æschines, οὐδ' ἐν δέομαι λέγειν. Lucianus, οὐδεὶς τοῦ ἑαυτὸν δεῖται θοᾶν. ‖ Budæus autem οὐδ' ἐν δέομαι cum infinitiuo exponit etiam Nolo apud Isocratem & Platonem. Et sic apud eundem Platonem De Republica 2, ὅσοι τι δέονται τοῦ λαβεῖν nonnulli interpretantur, Qui aliquid emere volunt: alii simpliciter, Qui sunt empturi aliquid. Et ibidem, τοῖς τι δεομένοις ἀποδοῦναι, Iis qui sunt aliquid vendituri. Quæ tamen interpretationes mihi non probantur. ‖ Δέομαι cum genitiuo rursum, Quæro, vt interpretatur Budæus apud Lucianum, ἀφορμῆς δεόμενος, Occasionem quærens: & apud Plutarchum, πάλαι δεόμενος τοῦ φάσεως, Iā diu prætextum quærens. Idem Plutarchus in Graccho, αἰτίαν πάλαι δεόμενος δοῦναι κακῶς. Idem apud Xenoph. σὺ δὲ ὦ χαίρε καὶ τοῦ μὴ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ μὴ δέου, interpretatur Noli morari istam rerum confusionem. Rursum apud eundem δεόμενος cum infinit. vertit Occasionem quærens, πάλαι δεόμενος χρείας πρὸς ὑπαρξαι τῆς φιλανθρωπίας τοῦ αὐτοῦ.

Δέομαι, Rogo, Precor. (existimo autem ortam esse hanc significationem, sicut & proximè præcedentem, ex prima: quia qui re aliqua indiget, quærit rationes quibus sibi subueniat, idémque rogat & precatur) vt δέομαί σου πέμψαι, vel δέομαί σου τοῦτο, quo loquendi genere vtitur Demosthenes in Midiam. Sic Andocides, δέομαι ὑμῶν δίκαια καὶ ὑμῶν ῥᾴδια χαρίζεσθαι. Demosthenes autē pro δίκαια dixit δικαίαν δέησιν, scribēs, δέομαι σὴ ὑμῶν ὦ ἄνδρες δικασταὶ δικαίαν δέησιν, ὀξίστου ἡμῶν ἀμφοτέρων ἀκούσαι. Sic Æschines in Ctesiphontem, δέησομαι ὑμῶν μετείναι δέησιν. Frequenter autem cum infinitiuo. (vt in illo Demost. loco, sed non præfixo itidem accusatiuo) vt δέομαί σου πέμψαι, Thucydides. Et rursum Demosthenes, εἰ δεῖ τὸ μέν σου σωθῆναι τοῦ πρῆσαι αὐτοῦ τετάκοντα μνᾶς. Sed exponitur etiam Imploro, iunctum interdum genitiuo personæ, interdum genitiuo rei, vt apud Thucydidem, Ἀθηναίων δεόμενοι, Athenienses imploranti. Alibi, τῶν πολεμίων δεόμενοι, Opem imploraturos, vel auxilium. Sic autem & in illo altero loco Athenienses imploranti, significat Athenienſium opem. HINC Δέημα ET Δέησις (quod multo est vsitatius) Precatio. δέομαι δέησιν vide paulo antè. Dicitur & δέησιν vel δέησις ποιοῦμαι. ET Δεηπικὸς, Precatorius, Rogatorius. vt δεηπικὸς λόγος, Plutarchus in Coriolano. Apud eundem δεηπικὸς semel pro Supplex. Aristoteles autem magnanimum virum dixit non esse δεηπικὸν τοῦ αἰσχρῶν ἢ μικρῶν, id est non libenter precari, vt interpretatur Budæus. COMP. Καταδέομαι, Precor, Rogo. Plato Apol. οὐκ αὐ ἐκεῖνός γε αὐτοῦ καταδεήσεται. Apud Synes. in epist. ad Theopā. Bud. interpr. Obsecrare, μᾶλλον σὴ ἐμοῦ καταδέοντο πεισθῆναι σωτηρίας.

Composita partim à σὴ significante Opus est, partim à δέω, seu δέομαι.

C. Ἀδέητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non indigus, Cui omnia suppetunt quibus opus est, Antipho apud Suid.

C. Ἐνδεής, ές, οῦς, Cui aliquid deest, Imperfectus. ET Ἔνδεια, Penuria. Quomodo autem differat ab ἔνδεια, vide in illa voce.

C. Ἡμιδεής, ές οῦς, ὁ καὶ ἡ, Cui dimidium deest, seu deficit. Vnde & exponitur Semiuacuus, item Semiplenus. Ex Poll. Synes. Themist.

C. Ὀλιγοδεής, Qui paucis eget: Et, Paucis contentus, ex cō sequente. VNDE Ὀλιγοδεία ET Ὀλιγοδεία, Paucarum rerum indigentia, Suid.

G C. ΑΠΟδεῆ, Deest, Deficit. Item ΑΠΟδέω, Absum, Inferior sum, Æquare non possum. Cum genit. ἀπολείπω. Athen. οἱ γὰρ ἐν τῇ Ῥώμῃ ἰχθυοπῶλαι οὐκ ὀλίγον ἀποδέουσι τοῦ κ. τοῦ Ἀττικοῦ ποτὲ κωμῳδουμένου. Luc. φιλίας ὀλίγον ἀποδέοντες, Longe remoti ab amicitia, vel alienissimi vt Bud. interpr. Citatur ex codē, ἀποδεῖν τῆς μαντικῆς pro Alienū esse à vaticinandi arte. Nec tantùm dicitur de persona, sed & de re. vt ἀποδέοντα τὰ ἄσματα οὐ πολὺ τοῦ τῆς Σαπφοῦς, Non lōgè inferiora Sapphicis. Aliquando datiuus præter genit. ponitur. vt Herod. σωμάτων μεγίστης διαφερούσης, γνώμῃ καὶ ῥώμῃ οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων ἀποδεούσης. Sic Plut. in Cam. πόλις ὅπλων ἀεὶ θυμοῦ τῆς Ῥώμης οὐκ ἀποδέουσα. Paus. τοῦ δὲ Ἀσκληπιοῦ τὸ ἄγαλμα μεγέθει μὲν τοῦ Ἀθήνησι Διὸς ἥμισυ ἀποδεῖ, Dimidio minus est. Aliquando nō datiuus sed accus. ponitur qui regitur à subaudita præpos. κατά. vt μέγεθος μὲν δὴ καὶ σώματος ῥώμῃ ἀπέδει Πελοποννησίων οὐδενός. Vbi notare oportet ἀπέδει tertiā personā singula-

rem præteriti imperf. Item cum infinitiuo citatur ex A Phalaridis epistolis, ἀποδέονται οὐ πολὺ ἄνδρας εἶναι. Nisi forte legendum est τοῦ ἄνδρας εἶναι, Qui iam non multū à virili ætate absunt. Profertur & alius locus in quo genitiuum habet, sequente tamen infinitiuo, sed qui regatur à subaudita præpositione, hic videlicet, οὐδὲν ἀποδεῖ θῆλυ τοῦ ἄρρενος πονεῖν τι, ὅσα τοῖς αἰκαλκάσις πόνοις, Nihilo inferior est fœmina viro ad labores tolerandos quos necessitas exigit: id est τοῦ τὸ πονεῖν. ‖ Vsurpatur etiam sæpe hoc verbum in recensendo numero: vti apud Aristotelē, καὶ ἐπὶ οὐ πολὺ ἀποδέοντα ἑκατόν, Paulominus centum. Sic Polyb. l. 1, ὀπλίτας δεχομένη ὀλίγῳ δισχιλίων ἀποδέοντας, qui non multum absint à duobus millibus. id est quorum numerus parum abest à duobus millibus. Brevius, Paulominus duo millia, vel duobus millibus. Aristot. De mundo, τῆς οἰκουμένης πλάτος μὲν ὅσον βραχὺ ἀποδέον τετρακισμυρίων σταδίων. Thucyd. lib. 2, τὰ γὰρ πεῖσα τετρακοσίων ἀποδέοντα μυρία ἐγένετο. id est (inquit scholiastes) ὀκτακισχίλια ἑπτακόσια. Sciendū est autem vsurpari hoc verbum hac significatione tam in præsentis tertia persona singulari quàm in infinitiuo, & contractè & sine C contractione. dicitur enim ἀποδεῖ & ἀποδεῖν, item ἀποδέει & ἀποδεεῖν. ‖ Sed capitur ἀποδεῖν & pro ἀποδεσμεῖν, vt exponit Hesychius. id est alligare.

Ἀπόδεης, εέος, εοῦς, ὁ & ἡ, Inferior. ἀποδεῶν. Plutarcho Symp. 7, Probl. 3, ἀποδεὴς πίθος, dolium quod vacuum esse incipit, & cui propemodum incipit iam deesse vinū. nam ibidem πίθοις ἀγγεῖον & ἀποδεὲς inter se opponit: scribens, τὸ δὲ μεγιστον, οὐ φθείρει πίθοις ἀγγεῖον οὕτω ῥᾳδίως οἶνον ὡς ἀποδεὲς ὑγρόμενον. Ibidem paulo post, πλεῖον γὰρ ὄζει καὶ κρατεῖ μᾶλλον εἰς ἀποδεὲς καταρχόμενον τὸ ἀγγεῖον. vbi ἀποδεὲς vsurpatur tanquam substantiuum. q.d. quum vas proximum vacuitati esse incipit.

C. Ἐνδεῖ, imperf. Deest, Deficit, Opus est. Dem. Olynth. 1, εἰ μὲν οὖν ταῦτα τοῖς στρατευομένοις ἀποδώσετε, οὐδενὸς ὑμῖν τοῦ δεῖ πόρου. εἰ δὲ μὴ, τοῦ δεῖ, μᾶλλον σὴ ἅπαντες ἐνδεῖ τοῦ πόρου. At in v. l. hæc afferuntur exempla: ex Xen. τίνος ἐνδεῖς pro Quid deest? Et, ὁπότε πάντες ἐνδεῖς, καὶ πᾶν τὸ ἐναντιώτατον εἴη. Et ex Luc. Cauc. καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ὤμμω τοῦ Θεῶ. vbi tamen imperf. non est, sicut nec in aliis nōnullis qui ibi E afferuntur locis: quum videlicet dicitur ἐνδεῖ μοι τοῦτο. Herodian. οὐδὲν ὑμῖν τοῦ κατ' ἀξίαν ἐνδεήσει. Idem, ἀλλ' ἔτι τὸ μεγίστου ἐνδεῖν. Idem, ἐνδεῖ τι τοῦ ἀριθμοῦ.

Ἐνδέω, Deficior, Opus habeo, vt de ἐνδεῖς ex Eurip. affertur, ἐνδεῖς οὐδενός, Nulla re deficeris, Nihil tibi deest. Sic & ex Plat. De rep. 1, ἕως γ' αὖ μηδὲν ἐνδεῖν τῶν τοιούτων τῆς ἐπιμελείας, Nulla re deficiatur, seu opus habeat: vel, Nihil ipsi desit quominus sit ars pastoralis. ITEM, Ἐνδέομαι, eadem signif. & quidem vsitatius. Xen. ἵν' ὡς μηδενὸς ἐνδεόμενος F τοῦ τρόπου τοῦτου. Et Pæd. 6, τρωμάτων ἐνδεόμενος. & alibi sæpe. Plut. in Symp. sept. sap. 135, ἄριστος εἶναι ὁ τῶν τοιούτων καὶ τοῦ αἰκαλκάσεων μηδενὸς ἐνδεόμενος.

Ἐνδεῖν, Deficiviribus ad aliquid, Impares habere vires. vt ἐνδεοῦσης φύσεως, ex Theophr. Et ex Plut. in Numa, ἐνδεῖν τοῦ τοῦ τῆς κατάστασιν.

Ἐνδεής, εέος, οῦς, ὁ & ἡ, Indigus. Isocr. ad Nicoclem, ὧν αὐτοὶ μὲν ἐνδεεῖς εἰσιν ὑμεῖς δὲ τοῦ πλείω. Idē Archid. τοῦ καθ' ἡμέραν ἐνδεεῖς ὄντας. Plato De rep. 2, οὐ γὰρ ἐνδεᾶς φήσομεν τὸν θεὸν κάλλους. Idem in Alcib. οὐδενὸς τῶν ἀνθρώπων ἐνδεὴς εἰς οὐδέν. Res quoque dicitur ἐνδεής, quæ nō sufficit, vel Cui aliquid deest quominus plena sit & perfecta, vel suis numeris absoluta. Sic ἐνδεεῖς σωθῆναι Thucyd. lib. 8. Alicubi dicit Galen. λειψάνοις appellari τοὺς ἐνδεεῖς ἔχοντας αἷμα, id est minus sanguinis quàm opus sit. q.d. sanguinē non sufficientē. ‖ Exponitur etiam Inferior, vt Thuc. 2, τῆτε γὰρ τοῦ σκεῦη ἐνδεὴς ἐγένετο. Sic interpr. & Bud. apud Polyb. συγκρίσιν ἐνδεῆ καὶ πλείας ἀπεμφαίνουσαν. Sæpe autem additur genitiuus, vt τῆς δυνάμεως ἐνδεᾶ τοῦ ἔργου, Thuc. Inferiora & minora viribus, Quæ non H respondeant viribus. Sic Plut. in Sol. ἐνδεέστερον τῆς δυνάμεως οὐδὲν ἔπραξε. Et in Orthone, ἐνδεέστερον τῆς δόξης στρατηγεῖ. vbi aduerbium est cōparatiui gradus. Cæterùm dicitur & Ἐνδεὲς sæpe substant. pro ἔνδεια. Thuc. 3, τοῦ γὰρ δεδιέναι τὸ τι αὐτῶν ἐνδεὲς καὶ τὸ τῶν ἐναντίων ξυνετίν. vbi ἐνδεὲς id planè esse videtur quod ad verbum Gall. dicimus *Insuffisance*. q.d. Insufficientia. HINC Ἐνδεῶς, Indigenter. vt ἐνδεῶς ἔχειν τινός, indigum esse re aliqua. q.d. Indigenter se habere. Sed apud Plut. Lyc. ἐνδεῶς ἔχων τοῦ δικαιοσύνης, est Non sufficienter se habens. id est, Non satis instructus. Vertitur ita & in aliis loquendi generibus. Item, Minus quàm opus sit vel par sit, apud eundem Thucyd. Dicitur & Ἐνδεέστερον cum genit. vt in loco quem paulo antè attuli. Ἐνδεέστερος pro eodem. Additur autem nonnunquam genit. τοῦ τοῦ συνήκοντος, vt ἐνδεέστερος τοῦ τοῦ συνήκοντος τεταπεινωκὼς ἦν, Plat. Minus quàm par sit, vel Minus quàm deceat.

B Ἔνδεια, Indigētia, Penuria. ἔνδεια τῶν καθ' ἡμέραν. Isocr. Paneg. Sic ἔνδεια τροφῆς. Et sine adiectione, vt Demosth. Pro cor. τὸν μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσοντα δι' ἔνδειαν. Apud Plat. autē Polit. 9, ἔνδεια & πλησμονὴ opponūtur, quæ Cicero interpr. inopiam & satietatem affluentem, pag. 11 meī lex. Cic. Et plur. numero ἔνδειαι apud Isocr. in Areopag. ἐπίμωνον ταῖς ἐνδείαις. Item ἔνδειαι oppositum habens ὑπερβολαῖ apud eundem De pace.

Ἔνδεια & ἐκδεία ita differre quidam ex Suida annot. vt ἐκδεία sit quod deest plenæ solutioni: at ἔνδεια sit Nō C habere omnino quod soluas ob egestatem. Thucyd. l. 1, αἱ τοῦ ὁρῶν καὶ νεῶν ἐκδεῖαι. vbi vide schol. Sunt & qui generalius ita, ἐκδεῖαι esse quum aliquid ad iustum numerum deest: at ἔνδειαι, quum totum deest.

C. 2. Ἀνενδεής, Non indigus. Polit. apud Herodianum lib. 8, βίον ἀνενδεῆ vertit vitam bonis omnibus affluētem. Ex Gal. autem affertur ἀνενδεὴς ἔνδειξις, Sufficiens. & ex Aphrod. ἀνενδεὴς παροξυσμός, Cui nihil deest eorū quæ adesse solent.

D C. Εἰλιδέομαι, Insuper egeo. Item simpliciter pro Egeo, δέομαι. vt apud Plat. Timæo, ὀμμάτων τι γὰρ ἐπιδεῖσθαι οὐδέν, Cicero interpr. Nec enim oculis egebat.

Ἐπιδεής, Indigus. Herodot. ὀπιδεέες τοῦ παντός. Et apud eundem, ὀπιδεέες εἰσὶ ἐπὶ χιλιάδων τετρακόσιαι μυριάδες, sunt quadragies cētena millia, septem millibus minus. pro eo quod dicitur ab aliis scriptoribus frequēter, δέουσι vel ἀποδέουσι. Sic & καταδέουσι ab eodem Herodoto ponitur. Apud Plat. autem in Timæo videtur abundare infinitiuus ἀεῖν, iunctus cum ὀπιδεέες, vbi scribit, οὐδὲ αὖ τινὸς ὀπιδεὲς ἐν ὀργάνου ἀεῖν.

C. 2. Ἀνεπιδεής, Minimè indigus. Luc. ἀνεπιδεεῖς τούτων ἀπάντων εἰσμί.

C. ΚΑΤΑδεῖ, imperf. Opus est, q.d. Defectus est. Ex Herodoto, καταδεῖ δυοῖν ναυσὶν ἐς τὸν ἀριθμόν. q.d. (seruando Græcam construct.) Defectus est duarum nauium ad explendum numerum. Gall. ad verbum, *Il y a faute de* &c. Idem, καταδέουσαι μῆς χιλιάδες ἑνδεκα μυριάδες. de quo genere loquendi dictum est in δέω, item in ἀποδέω, & modò in ὀπιδεής.

Καταδεής, Cui aliquid deest, Non expletus omnibus numeris. Exponitur & Inferior: quæ tamē expositio magis conuenit comparatiuo καταδεέστερος: vt apud Isocr. πολὺ καταδεεστέραν τοῦ τῆς ἐλπίδος ἔλαβεν. ET Καταδεῶς, Ita vt aliquid desit.

C. ΠΡΟΣδεῖ, Insuper opus est. cuius exemplum aptissimū ex Demosth. vide paulo antè in Ἐνδεῖ. Thuc. προσδεῖ δι' διδασκαλίας ἐμοί. Plat. De rep. 2, προσδεῖσθαι αὐτῆς καὶ τῶν ἄλλων. Et in infinit. Plat. in Epist. Γεράσω ὃ Κοείσκω τοῦ τῆς τῶν εἰδῶν σοφίας φημὶ ἐγὼ προσδεῖν σοφίας τῆς &c. Et alia construct. apud eundem, ἐὰν δέ τι προσδεῖν δοκῇ.

Προσδέομαι, Insuper egeo. Xen. μαντικῆς ἔφη προσδεῖσθαι. Idem, προσδεῖσθαι χρημάτων. In eiusdem Timæo, καὶ οὐδενὸς ἑτέρου προσδεόμενον Cicero interpr. Quòd nec desideraret alterum.

Προσδεής, Qui insuper eget. Plato in Timæo, ἡγήσατο γὰρ αὐτὸ σωθεὶς αὐτάρκης ὄν, ἄμεινον ἔσεσθαι μᾶλλον ἢ προσδεὲς ἄλλων. Quæ Cic. interpr. Sic enim ratus est ille qui ista iunxit & condidit, ipsum se contentū esse mundū neq; egere altero. Quam tamē Cic. interpretationem mirot potius quàm probo, non tantùm quòd προσδεὲς ita verterit ac si vacaret præpositio: sed multo magis quia esse dicit quod Plato dicit esse futurum: deinde & quod per comparationem non loquitur, vt Platō. Sonant enim verba Platonis ad verbum, Ratus est enim qui condidit ipsum, se contētum, præstantius fore, quàm insuper egens aliis. Id est, Si se contentū esset,

præstantius fore quam si insuper aliis egeret. Sed fieri potest vt hic Ciceronis locus, sicut & infiniti alii, mendosus ad nos peruenerit.

c.2. Ἀπροσδέης, Non insuper indigus.

C. ΥΠΟδέομαι, quod Bud. ait significare vel Egeo, vel Rogo humiliter, in hoc Gregorii loco de Christo loquentis in carne, τὸ πεινᾶν, τὸ κοπιᾶν, τὸ ἀζωνεῖν, τὸ ὑποδεεῖς. ET ΥΠΟδεής, Inferior. Sed vsitatius est in compar. ὑποδεέστερος, qua voce gaudet Thucyd. vt lib.1, φαίνοιτ' ἂν ὑποδεέστερα ἡ πόλις. Et l.6, οὐ πολλῷ τινι ὑποδεέστερον πόλεμον. Et l.3, καὶ οὐκ ἀξιῶ ὑποδεεστέρων κινδυνεύειν πρὸς τοιούτους. Apud eũdem, ὑποδεέστερος redditur imbecilliores lib.3, ὅτι τε τοῖς ὑποδεεστέροις τοιούτοις ξυνεπῆν. Plato autem ἡπῶ cum ὑποδεέστερον copulauit in Phædro.

¶ Δδύομαι, poet. pro δέομαι, Egeo. Od.ξ.v.510, Τῷ οὔτ' ἐλπὶς δεινήσεται, οὔτε τιν ἄλλο &c. Il.α, & alibi, ὀδύ' ἐπ θυμὸς ἐδεύετο δ' αὐτὸς ἑῷσιν. Il.η, Οὐ μὲν γὰρ τ νόον γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐσθλοῦ. ‖Exponitur & Priuor apud eundem, vt quum mortuos esse dicit θυμοῦ δευομένους. Sed & Inferiorẽ esse, alicubi: vt Il.ψ, — ἀλλά τε πάντα δεύεται Ἀρχείων. Ex Apoll. autem affertur δεύεται τετρακὶς εἰς ἑκατόν, pro Centum esse, demptis quatuor.

C. ΕΠΙδεύομαι, Idem. Iliad.β, — χρυσοῦ ὀπιδεύεται. Ex Phocylide autem ὀπιδεύης affertur, vbi potius legendum ἐπιδεύῃ. HINC Ἐπιδεύης, Indigus. Od.η, πυροῦ καὶ κρεῶν ὀπιδεύης.

Δ ΕΙ' Δ Ω,

F. εἴσω, (& δείσομαι poet.) Pr. δέδοικα (pro δέδοιδα nimis aspero) ex quo fit δέδῃα (itẽ poet. δείδῃα, vnde particip. δειδιὼς Hom.) plusquamperf. ἐδεδοίκειν & ἐδεδίειν. Est autem Δείδω, Timeo, Metuo. Il. χ, — ἀλλ' μάλ' αἴνως δείδω μὴ πεῖον δεδίηται: deinde καταπαύσῃ. Sæpe & præt. δέδοικα siue δέδῃα (& δείδοικα ac δείδῃα apud poetas) præsentis signif. obtinet. vt Iliad.α, Νῦν δ' αἴνως δείδοικα κύ' φρένα μή σε παρείπῃ Ἀγαμεμνὼν Θέτις. Et cum accusat. Il.σ, Νῦν δ' αἴνως δείδοικα περὶ κεφαλῆς Πηλείωνα. In prosa autẽ hæc præterita (quæ potius in vsu sunt quàm præsens) non has solùm constructiones habent, sed & alias, vt exemplis docebo. Ac primùm cum μή, vt δέδοικα μὴ δ' ἔνδειαν τοῦ ὅπου πόδεῖσθαι ἀπόλωμαι. Et alicubi cum particula μὴ iunctam indicatiuo: vt Gregor. ὥστε τῆς ὀπωρείας δέδοικα μὴ καὶ αὐτὸς ἐγκρίμα πάρεργον. Dicitur & δέδοικα μὴ οὐκ. vt Xen. δέδοικα μὴ οὐκ ἔχω τοσαύτην σοφίαν. Sed obseruaui apud eundem scriptorẽ & δέδοικα ὡς οὐκ pro δέδοικα μὴ οὐκ. Pæd.6, φρονιμώτατον δὲ ὀνομαζόντες, μὴ δεῖσθαι ὡς οὐχ ἱκανὸν καταφυγεῖν. Et cum infinit. Il.η, Ἀλλ' ἔδεισ' μὴ αὖθις ἀναιδέα, δεῖσαι δ' ὑπόπροθεν. Sic Greg. ἔδεισα τοῦτο δεξασθαι. Cum accusatiuo autem, vt Dem. Philip.1, μισεῖ τὸν ἐκεῖνον καὶ δέδοικεν. Plutar. De superstit. ὁ θεοὺς δεδιὼς, πάντα δέδιε, χλῶ, θάλασσαν, &c. Sæpe etiã cum genit. perf. & datiuo, sed interiectis præpositis τοῦ, hic vel περὶ vel ἀμφί. dicitur enim δέδοικα περὶ σοῦ & δέδοικα περί σοι vel ἀμφί σοι. Lat. autem dicitur vnico cõstructionis genere, Metuo tibi. Xen. Pæd.1, δείσας περὶ τοῦ γοῦ καὶ τοῦ Κύρου. Isocr. in Euag. περὶ Κύπρου δεδιώς (hic enim Κύπρου pro genit. personæ censetur.) Cum dat. Thuc. δείσας περὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις. Sic autem & Hom. loquutus est Il.ρ. Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περὶ δέδῃα. μὴ τι πάθῃσι, Καὶ σῇ. Cum ἀμφὶ eodem sensu, Gal. ad Glauc.1, δεῖσαι ἀμφὶ τῷ μειρακίῳ.

Δεῖμα, ατος, τὸ, Metus, Terror. Il.ε. Δεῖμα φέρων Δαναοῖσι. Plato De rep. ὑποψίας καὶ δείματος μεστός. Plut. De superstit. πρεσβυφορῶν αὐτῷ δείματα καὶ φόβους καὶ ὑποψίας καὶ ταραχάς. ‖Item, Terriculamentum, φοβητρον, Hesych. ‖Exponitur & Periculum, metus enim nonnisi periculi est. Apoll. Arg. ἔμπεσε δ' ἀγχαλέοις ἐν δείματι. ET Δειμὸς, οῦ, ὁ, itidem, Metus, Terror. Il. περὶ δὲ δεῖμος πτόρθυς τε. Hesiod. Theog. — αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐνοσίχθων Κυδάρειμα φόβον καὶ δεῖμον ἔπηκεν.

Δειμαλέος, ου, ὁ, Timidus. Item, Terribilis & Timorem incutiens. Nam Hesych. exponit etiam ἀλαζὼν, φοβερὸς, & Suid. δειλίας καὶ φόβου ἐμποιητικός. Epigr. Κέρδεσι δειμαλέῳ ὑλακτεῖν νεκύεσσιν ἀέλλων. Sic δειμαλέος κεραυνὸς dicitur, id est Terrificus.

Δειματίας, εντος, ὁ, Timidus, Pauidus. Epigr.

Δειματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Terribilis, Terrificus. φοβερὸς, Hes.

Δειμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Idem. Erotian.

A Δειμαίνω, Timeo, Terreor. Plato lib.1 De rep. ὃν τρόπον ὥσπερ οἱ παῖδες ἐκ τοῦ σκότους δειμαίνει. Herodot. δειμαίνω περὶ τῇ Ξέρξῃ, Xerxi metuo, De Xerxe sum solicitus. Apud Suidam ex Procop. δειμαίνουσα θέος. Apud eundem, δειμαίνοντες τὸ ἀδιούχου Εὐθυφίου πάνυ ἀκριβῶς, ἐξεστήκασι. Et, ἀμφὶ τοῦ τοιούτου δειμαίνοντες. HINC Ἀδείμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impauidus, Intrepidus, ἀφόβος, ἄτρεστος. Item, Terriculamentorum expers, Spectris liber, ex Eurip. ‖Est & nomen proprium. ET Ἄδειμος, ου, ὁ καὶ ἡ, itidem Impauidus, Intrepidus. ἀφόβος, Hesych. & Suid. ITEM ΠΡΟδειμαίνω, Prior metuo. Metum præsumo. ET ΥΠΕΡδειμαίνω, Metuo, seu potius Supra modũ metuo. ET ΥΠΟδειμαίνω, Subuereor, Aliquantulum metuo.

Δειματόω, ῶ, F. ώσω, Terrifico, Perterretacio. Herodot. ἐδειμάτου τοὺς Ἴωνας. Aristoph. Ran. μὴ μ' ἐκπλήξῃ μηδ' ἐδείματου. Et in pass. Metuo, Timeo. Plato in Axiocho pseudepigrapho, νοῦ ὃ τοιουτόπτις σαυτὸν, δειματούμενος στερήσεις τὴν ψυχῆς, Veritus ne ipoheris anima. Et δειματωμένη Metu perculsa, apud Eurip. ET comp. ΕΚδειματόω, ῶ, Exterreo. Plato De rep.2, μηδὲ μητέρες τὰ παιδία ἐκδειματοῦσιν, neque filiolos territent matres.

Δειμάομαι, ώμαι, Metuo. φοβοῦμαι, Hesych.

C. Δεισιδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui dæmonas seu deos esse metu adactus credit. sic enim à Plut. περὶ δεισιδαιμ. accipi videtur quum ait, οὐκ οἴεται, φησὶ, εἶναι ὁ θεός, ὁ δεισιδαίμων οὐ βούλεται, πιστεύει δὲ ἀκων. ἀποφανεῖν γὰρ οὐ βούλεται. ‖Et generalius Qui meticulosè dæmones seu deos colit Superstitiosus. Nazianz. δεισιδαίμονα πάλιν. HINC Δεισιδαιμονία, ας, ἡ, Dæmonum deorumve metus superstitiosus. (pass. metus) Plut. Alex. δεινὸν μὴ ἀπιστεῖν τοῖς τῶν θεῶν καὶ καταφρόνησις αὐτῶν· δεινὴ δ' αὖ δεισιδαιμονία. Idem περὶ δεισιδαιμόνων ὃ παίων ἀπεκτάπτης καὶ ἀπορώτατος ὁ τῆς δεισιδαιμονίας. Ibidẽ, ἀβαρβάρ', ὀδυρόμενος Ἑλλήνων κακὰ τὴν δεισιδαιμονίαν, πολυσπεῖς καὶ βαρυβορώσης, σαθεσπομοῦ, ῥέφεις ὅτι φεύγουσιν, αἰχμὰ πεσεῖται θυσίαι, αἱμοκότοις φεσκωνήσεις. Budæo est etiam Religio. apud Athen. enim δεισιδαιμονίᾳ πεπεῖχθαι interpr. Religione teneri. Et apud Plut. δεισιδαιμονία ἥψατο τῆς πόλεως, Religio ciuitatẽ inuasit. Idẽ quod Cicero dicit, Omniũ officiorũ obstringi religione, Græcè reddit ἀπάντων τῶν καθηκόντων δεισιδαιμονίᾳ ἔνοχον εἶναι. Sic quod apud eundem Cicer. est, Religione noua se obligare, &, Nouam religionem suscipere, vertit δεισιδαιμονίαν αἱρεῖσθαι. ET Δεισιδαιμονέω, Deorum metu superstitioso teneor. vnde apud Suid. ὁρῶν ὃ τοῦ γραπτοῦ, δεισιδαιμονοῦντα ὅπῃ τοῖς σημείοις, ἐφιλοτιμεῖτο δίχα τῆς ἰδίας ὀπτανίας καὶ γραπτῆς μεταθεῖναι τοῦ τῆς ἀλαζονείας. C. Δεισιθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod δεισιδαίμων.

Δείτης, vide ἴτης.

C. ΚΑΤ Δείδω, Pertimesco. vnde καταδεῖσαι, Formidare. B. ex Andocide. Demosth. in Mid. καταδείσαντες τοῦτο καὶ τὸ πύτου θεράσος.

C. ΠΕΡΙδείδω, Pertimesco. q. Vndiquaque metuo. Autor Batrach. Πλέον δὲ γαλεῶν περιδείδῃα.

C. ΠΡΟδείδω, Prior metuo, Metum præsumo. vnde προδείσας quod ex Soph. citatur, & exponitur ἔμφοβος.

C. ΥΠΟδείδω. Subuereor, Subtimeo, Aliquantulũ metuo. Vel simpliciter pro Metuo. Il.α, Τὸν καὶ ὑπεδ δείσαν μάκαρες θεοί. Od.ρ, Ἀλλὰ μνηστῆρας γαλεπὸν ὑπεδείδιε δόμοιον. Δειδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Timidus, Meticulosus. ἀλαζὼν. Il.γ, Ἀλλ' μάλα Τρῶες δειδήμονες.

Δειδίσκομαι, Metuo. φοβοῦμαι, Eust.

Δειδίζω, item Δειδίζομαι, Timeo. φοβοῦμαι, Hesych. VNDE comp. ὑποδειδίσαν apud Hom. Il.ε, Οὐπ βίας Τρῶων ὑπεδείδισαν οὐπ ἰωκάς. ET Δειδία, ας, ἡ, Nox, quæ obscuritate sua metum & terrorem facilè incutit. Annotatur à Suida & Eust. AT Δείδεια, Hesychio est δειλία.

Δειδίσσω seu Δειδίσσομαι, F. ίξομαι, Terreo, Terrifico. Lucian. τοῖς ὃ πειρῶνται ὀπτοδιδράσκειν υλακτῶν καὶ τοῦ χάσματα δεδιττόμενος. Et apud Suid. ἦχον ἐγείραι συμμιγῆ τε καὶ ἄχειον, καὶ σὺν τῷ ἀλαλάγματι ὀπτδεύσῃσι τοῖς τυμπάνοις, ὡς καταπλήξαι καὶ δεδίξεσθαι τὸ Ῥωμαϊκόν. ‖Item, Metuo. vnde δεδιξάμενοι, quod exponitur φοβηθέντες. Notandum verò Eustathium non à δείδω sed à δίω hoc vocabulum deducere: cui assentire videtur Suidas, qui & ipse διώκω exponit. ET Δειδίσσομαι (seu Δειδίσσομαι Atticè) poe-

A ticè per epenthesin literæ ι, itidem pro Terreo, Terrefacio, Metuere facio. Il.ο, Πηλείδη μὴ δὴ μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὤς, Ἔλπεο δειδίξεσθαι. Il.ο, Χερσὶ δὲ μὴ πρὸς με πάλιν κακὸν ὡς δειδιάσεσθαι. ‖Item pro Metuo, apud Homeri posteros, teste Eust.

Δίω, Timeo. vnde δίος, Il.ι, πέρι γὰρ δίος νηυσὶν Ἀχαιῶν. Ita Eustath. qui & δεδίεναι inde deducit per anadiplasiasmum. Sed alii δεδία (vnde δεδίεναι) à δέδοικα deriuant. Hinc & ἐδεδίειδον, Il.ζ, interiecto ι: Il.ε, Μή τι σύγ' Ἄρηα τόνδε δείδιθι, μήτ' ἄλλον Ἀθανάτων. Il.υ, Τρῶες γὰρ ὑμοι μὴ δείδιτε Πηλέωνα.

B Δεῖσαι etiam reperitur. vt apud Plut. Apophth. δεῖσαι περὶ βίου ἢ φοβεῖσθαι, De vita vereri, nõ metuere, vt interpr. vertit. Apud eundẽ alibi, δεῖσαι περὶ τοῦ βίου μὴ φοβεῖσθαι μελετῶ. ET Δεδεῖσαι apud Hesych. ἀλαζεῦσαι, φοβεῖσθαι. ITEM, Δεδεῖσα, actiua signif. apud eundem pro φοβῆσαι. AT Δεδεκε apud Hesych. φοβεῖ. HVC Δεδείκελος etiam referri potest quod Hesych. exponit ἀεὶ φοβούμενος, semper timens.

¶ Δέος, εος, τὸ, Metus. Il.θ, Θάμβησαν, καὶ πάντες ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν. Thuc. lib.4, οἱ Λακεδαιμόνιοι μέγα δέος κατέπεσεν. Herodian. l.3, ὀνοφοντίσι καὶ δέει ἐξεχρηματίσθη, Curis pauoribúsque. Δέος δ' ἐδείειν, Plato Sympos. & θανάτου δέος horror mortis in Axiocho. Herodot. lib.2, οὐδέ τι δέος ἐόν ἀπὸ Βρετανίας, nullo iam ex Britannia impendente metu. At Δέος μὴ Latinè redditur Periculum est ne, Metuendũ est ne. Demosth. Olynth.1, ὡς δεῖ μάλιστα πάντα δέος, μὴ παντάπασιν ὦν καὶ δεινὸς ἀνθρωπος τοιούτοις χρῆσθαι, τρέψῃ καὶ τοῦ παντὸς τὴν τοῦ ὅλων τοιαμάτων. ET Δεῖος, εος, τὸ, poeticè inserto ι propter metrum, pro eodem. Il.κ, Χλωρὸς ὑπαὶ δείοις.

D C. Ἀδεής, εέος, ὁ καὶ ἡ, Metu carẽs, Met⁹ expers, Liber omni metu, Qui non timet. vt παῖδες ἀδεεῖς, Metu vacui, apud Luc. in Tyrann. Sic, τοῖς τῆς πατρίδος ἀδεὴς καὶ ἀκίνδυνος γίνομαι. ‖Ἀδεὴς βίος passiuè, Vita extra metum posita, Periculo carens. Alciphr. in 3 epist. Halieuticis, χωρὶς δὲ σωτηρίας καὶ τὸν ἀσφαλῆ καὶ ἀδεᾶ βίον ἀπασάσθαι. Ἀδεὲς δέος δεδιέναι, Plato Symposio, pro Timere de nihilo, Omnia tuta timere, vt poeta loquitur. Prouerbiale est.

E Ἀδεὴς, Intrepidus, Audax. Nonnunquam impudẽs. vt apud Homerum sæpe κύον ἀδεές. vt Od.ιι.τ, Πάντως θαρσαλέη, κύον ἀδεὲς, οὔπ με λήθεις &c. Vbi Eustathius ait ἀδεὴς hic non simpliciter significare intrepidam & imperterritam, sed impudentem: & geminari ο in hoc vocatiuo, vt in ἔδδειπε pro ἔδειπε. Nõnulli ἀδδεὲς apud Homerum in modò citato loco, sicut & in aliis, exposuerunt Contumax, Temeraria, aut Temerarie.

Ἀδεέστερος, comp. grad. Metu liberior, Securior, Minus periculosus.

F Ἀδεὴς pro ἀδεὴς, inserto ι, poeticé. vt in Εἴπερ ἀδῆς ἐστιν, Iliad.η.

Ἀδεῶς, aduerb. Absque metu, Securè, Tutó. Dem. Olynth.1, καὶ τὴν οἰκείαν τοιοῦτον ἀδεῶς καρπούμενοι. Item Impunè, apud Aristot.

Ἄδεια, ας, ἡ, Metus vacuitas, Securitas, Fiducia. Demosth. οὐ ἀπὸ Θηβαίων ἄδεια ὑπῆρχεν ἡμῖν, Nullus à Thebanis nobis erat metus. Hinc ἐπ' ἀδείας, pro Securè, ἀδεῶς. Et ἄδειαν ποιοῦμαι, Fiduciam sumo aliquid faciendi. vt ἄδειαν ποιησάμενον σῶσαι τὴν πόλιν. Herodot.1, ἐν ἀδείῃ ἐποιεύμενοι λέγειν, Haud pro tuto habentes, Haud tutum existimantes proferre. Nonnunquam cum genitiuo, vt ἄδειαν ἔχει τῆς πληγῶν, A plagis est tutus, vel, A plagis non timet.

G Ἄδεια, Libertas, Immunitas, Licentia. vt παρέχειν ἄδειαν apud Plut. Sic δοῦναι ἄδειαν, Libertatem dare aliquid faciendi, Potestatem facere. Bud. in post. ann. in Pandectas, Ἄδειαν ψηφίσασθαι dixit Andocides orator, plebiscito potestatẽ facere impunitate permissa. Pauf. ἄδειαν διδόναι. Politianus ἄδειαν impunitatem trãsfert apud Herodianum, qui ἄδειαν & ἀμνηστίαν nonnunquã copulat: vt ἄδειά τε καὶ ἀμνηστίαν ὀνόρκως ὑπισχεῖται.

H Ἄδεια exponitur etiam ἀργία ab Hesychio. i. vacatio. sic ἄδεια τοῦ ἔργου, vacatio ab operibus.

C. Πεειδεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Meticulosus, Pauidus. Isocr. Paneg. τοῖς ὃ ψυχὰς δίχα τῆς μοναρχίας ἀπειτὰς καὶ πεειδεῖς ἔχοντες. In hac signif. iungitur & genit. Thuc. lib.3, οἱ δὲ πεφόβηντο τοῖς Λακεδαιμονίοις, μάλιστα τοῦ Μυτιλιναίων πεειδεῖς ὄντες. Plato epist.7, οὐ δὴ πεειδεῖς ὁ Διονύσιος γενόμενος, Quod pertimescens Dionysius, Quo territus Dionysius. Et πεειδεὲς, neutro gen. Timiditas, Timor. ‖Itẽ, Formidolosus. i. Qui timorem adfert aliis, Bud. ex Isocr. ad Nicoclem, μὴ βούλου πεειδεὴς εἶναι τοῖς μηδὲν ἀδικοῦσι. VNDE Πεειδεῶς, aduerb. Meticulosè, Pauidé. Thuc. lib.6, τοῖς πεειδεῶς ὑποπτεύουσι τὰς π. Et lib.7, καὶ τοῖς σώμασιν αὐτῶν ἴσα τῇ δίξῃ πεειδεῶς ξυναπιθύοντες. Et apud Isocr. Euag. πεεὶς δὲ τῶν οὕτως ὀκ πολλοῦ πεειδεῶς ἔχει. ET Πεειδεία, ας, ἡ, Nimius timor. πεειδὸς φόβος apud Suidam.

C. Ὑπερδεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Metu superior, Qui nullo metu superatur aut frãgitur, ἀπόνος καὶ ὑπερκείμενος δέοις, vt Eustath. explicat. Il.ρ, Καρπὶ τε δαίνει τε τε ποιήσασα, ἰωρέῃ τε, Πλήθει τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδεὲς ἄμμορον ἔχοντας. vbi idẽ Eust. syncopen esse tradit pro ὑπερδεία.

C. Ὑποδεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Subtimidus, ὀλίγοφοβος, Hesych.

Δ ΕΙΛΟΣ, Timidus, Ignauus. (nam respiciendo etymũ, cogor ab hac signific. auspicari) Il.ν, Εὖθ' ὁ, τε δειλὸς ἀνὴρ ὅστ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη. Et versu sequente κακὸν appellat quem hic δειλόν. Aristot. Ethic.2, ὁ γὰρ αἰδοῖος πρὸς μὲν τὸν δεῖλον θερσὺς φαίνεται, πρὸς δὲ τὸν θερσὺν δεῖλός. Plut. De fort. Rom. ἀλκιμῶν ὃ καὶ θερσὸς δειλοῖς ἐνιδεῖν. Dicitur & de alia timiditate: interdumq; cum πρὸς. vt apud eundem Plut. δεῖλος πρὸς τὰ αἰχμὰ καὶ ἄπλομος, in lib. περὶ δυστυχίας. Sed & cum genit. δειλὸς τῆς αἰδοῦς affertur ex Plat. ‖ Δειλὸς, Miser. Od.ξ, v.253, Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῷ καὶ μὴ δεῖ μὴ πεῖ Ζεύς. Sic δειλὴ misera, Il.τ, v.287, Πᾶ δὴ νῦν μοι δεῖλ' πλεῖστα κακὰ εἰσιόμεθ' θυμῷ. Idem generaliter omnes mortales δειλοὺς βροτοὺς vocare solet, eo modo quo dixit Virgil. Mortalibus ægris. At vbi genitiuo iungit hanc vocẽ Homerus, pro superlatiuo ponit, videlicet δειλὲ ξείνων pro δειλότατε ξείνων, id est δειλαιότατε, miserrime. Sic Od.ξ, v.361, ὦ δειλὲ ξείνων. Alibi autẽ sine genitiuo, vt Od.φ, v.86, Ἀ δειλὼ, τί νυ δάκρυ κατείβετον; ‖ Δειλὸς exponitur etiam Debilis, Infirmus: ac certè Hesych. vult δειλὸν inter alia significare etiam ἀδενῆ: sed δειλὸν γῆρας apud Hesiod. malim aut miseram senectutem, aut certè, cum Latinis poetis, ægram senectutem (sicut Virgilium dixi ægros mortales appellare quos Homerus δειλοὺς βροτοὺς) quàm debilem seu infirmam senectutem interpretari. ‖Δειλὸς. Malus, Improbus. vt in hoc versu multi vertunt, Od.θ, v.350, Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἔγγυαι ἐγγυάασθαι. Sic vtuntur & alii poetæ interdũ: sed nullus frequentius (quantũ meminisse possum) vel potius nullus tam frequenter quàm Theognis. Dicitur & de rebus: vt Pythag. carm. λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοί. Huius autem significationis occasionem inde sumptam existimo quòd ignaui pro hominibus nequam haberi soleant: ac certè videmus vice versa & κακὸς pro δειλὸς in timiditatis significatione poni, vt & paulo antè admonui: vicissimque ἀγαθὸς pro strenuo vsurpari, vt suo loco dictum à me fuit.

C. Δειλακρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Extremè timidus aut miser. Aristoph. Pluto, subantem anum deridens, ἐγὼ δὲ καπακέκισμαι δειλάκρα. ET Δειλακρίων, ωνος, ὁ, pro eodem apud Aristophanem Auibus, Ὦ δειλακρίων σὺ, τῆς κακῶν οἴων ἐρᾷς. ‖ Δειλακρίων item Mercurius dicebatur veluti λίχνος, ὅτι κρεαδίων ὀπτδεικνυμένων αὐτῷ, κατήρχετο αὐτῶν. Suid.

C. Δειλανδρία, ας, ἡ, Timiditas, quasi à δείλανδρος, quod Timidum, seu (ad verbum) Timidum virum significaret. ET Δειλανδρέω, ῶ, F. ήσω, Terreor, Paueo, Bud. ex 2 Maccab. οἱ δ' δειλανδροῦσι δειδίσσαντες καὶ ἐξεπίπλεον ἑαυτοῖς.

C. Θερσύδειλος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quo audacia cum timiditate coniuncta est, seu (vt Bud. vertit) Qui temeritate præditus est, non ab animi tamen fiducia, Audaciæ ostentator idem & timidus. Aristot. Ethic.3, διὸ καὶ εἰσὶν οἱ πολλοὶ αὐτῶν [θερσεῖς καὶ ἀλαζόνες.] θερσύδειλοι. ὀνόματι τοῦτοις ὑπὸ θερσυνόμενοι τοῦ φοβεροῦ οὐχ ὑπομένουσι.

Δείλαιος, ᾱ, idem quod δῖος, ἀνάλκης, Hesych. Soph. autem scholiastes exponit δῖος πτωχὸς in Trach. θρώσκει δειλαία δυλοῦσ' ἡμᾶς ἀπὸ πίβατος ἀγρία νόσος. ‖Item Miser,

Infortunatus, vt Aristoph. schol. exponit in Nub. Ἀλλ' ἢ δ' ὠάμαμ δ' ἐιλαμος δῆ δ' ειν, δακτύλ ὦμος ὑπὸ δαπανης. A

Δειλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Timidus. Hesychio est etiam εἰδήμων: nisi fortè pro eo δ' εἰδήμων legendum censeat.

Δειμαίνω & Δειμαίνομαι, Timidus sum, Timidum me præsto.

Δειλόομαι, οῦμαι, Timeo, Paueo. καὶ δειλωθεὶς, Territus, identidem in lib. Maccab. vt annotat B.

Δειλία, ας, ἡ, Timiditas, inter quod vitium & θρασύτητα, ἀνδρία medium locum occupat, οὐ τρυφῆς καὶ πολυτελείας ἔγγονος, ἀλλὰ μοχθηρᾶς φυσεως καὶ ἀξήνους, δόξαις πονηραῖς B ἐπιδώρης, vt Plut. in Artox. tradit. Thuc. lib. 2, πόλμα μὲν γὰρ ἀλογίστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη· μέλλησις δὲ προμηθὴς, δειλία ἀνωφελής. De mosth. in Mid. δειλίας καὶ ἀναν δρίας ἕνεκα. Herodot. lib. 7, δῆλα δειλίαν καὶ φαυλότητα. Et apud Lys. δειλίας ἁλῶναι, & Æsch. δειλίας γραφή. Ex Plat. autē affertur ep. 7, ὑπὸ δειλίας τῆς πρὸς τὴν ἡσυχίαν ἡδονῆς. C

Δειλιάω, ῶ, F. άσω, Ob ignauiam & timiditatem refugio detrectóque periculum, Timido animo sum. VNDE Δειλίασις, εως, ἡ, Pauor, Formido. Plut. Fab. ἡ πρὸς τοῦτο μέλλησις αὐτῷ καὶ δειλίασις.

C. ΑΠΟ δειλιάω, ῶ, Præ timore refugio, Reformido. Luc. πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾶς; Sic ἀποδειλιάσας πρὸς κίνδυνον. Et apud Platon. 2 De rep. οὐκ ἀποδειλιατέον ὅσον ἂν δύωμαι παρεῖκοι.

C. ΚΑΤΑ δειλιάω, ῶ, Timidè & ignauè succūbo, Extimesco. Herodian. l. 2, οὐδέν πω καταπτήσσοις οὐδὲ καταδειλιῶν καὶ ἱκετεύοντος ὀμμα ἐνδεικνύμενος, Nihil pauidum aut obnoxium, nihil denique supplice dignum præse ferens.

Δειλιάζω, idem quod δειλιάω. v. l. D

Δειλιάνω, Terrefacio, Timorem incutio. Deuteron. 20, ἵνα μὴ δειλιάνῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.

Δείλησι etiam apud Hesychium reperitur, quod exponit φόβοι. ET Δειλάσαι quod exponit δειλιάσαι. sed suspecta hæc videri possunt.

ΔΕΙΝΟΣ, ὀή, ὁ, Terribilis, Horribilis, Formidabilis, vt Homerus Il. η, ὡς φάτ' ἀπὸ πόλιος δεινὸς θεός. id est φοβερός. Et δεινὴ θεὸς Calypso. Odyss. η. ‖ Interdum verò δεινὸν esse aliquem dicit aspectu: vt Od. χ, — δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι. Et Il. γ, Δεινὸν δερκόμενοι· τὰ μέν τε δ' ἔχεν εἰσορόωντας. E Obserua autem hic δεινὸν aduerbialiter positum, sicut & quum dicitur δεινὸν ἰδών. & apud Hes. in Aspide, γλαυκιόων δ' ὄσσοις δεινόν. Apoll. 2, δεινὸν λαμπαδόφας κόρυθας. vbi δεινὸν aduerbiis redditur Horribiliter, vel Horrendū in modum, Truculentè, Immaniter. Item, Toruè, in δεινὸν ἰδών. (dixit autem & Plut. δεινὸν βλέπειν) Hesiodus tamen cum δεινὰ posito itidem aduerbialiter, ὑποπτόδρα iunxit, Δεινὰ δ' ὑποπτόδρα ἰδοῦσα. Quin & ipsi oculi δεινὼ Il. α, δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. Obseruaui autē apud eundem poetam aliquoties coniuncta hæc duo δεινὸς & αἰδοῖος: vt Od. ξ, Δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύχθαι. Et Od. θ, circa principiū, τῶν κεν Φαίηκεσσι φίλος πάντεσσι δμοῖτο, Δεινός τ' αἰδοῖός τ. vbi δεινὸς redditur Grauis: ego malim Formidabilis. q. d. vt illum Phæaces & vererentur & reuererentur. At in v. l. illud δεινός τ' αἰδοῖός τ' μετὰ Κρήτεσσι, redditur Magnus & potens, quo nihil esse potest ineptius. Dicit autem δεινὸς Homerus & de rebus inanimatis. vt Il. α, Δεινὴ δὲ κλαγγὴ ἐγένετο ἀργυρέοιο βιοῖο. Posui autem hic δεινὸς, sequēdo Etym. qui scribit à δέος fieri δεῖνος, & per crasin δεινός.

Cæterùm in soluta oratione hæc vox de eo potius quod horrendū sit quàm de eo qui horrēdus seu terribilis, vsurpatur. vt δεινὴ αἰσχύνη apud Xen. & δεινὴ μάχη apud eundē: (dixit tamen δεινὸν & de persona Isocr. ei opponens πρᾶον: & à B. δεινὸς exponitur etiam Atrox, Seuerus, Rigidus) Sic dicunt δεινὰ πάσχειν, horrendis contumeliis affici, vel Graui iniuria affici (redditur & Indigna pati) Et apud Demosth. δεῖνόν τι πάσχειν. Aristoph. Vespis, τοῦτο δῆτ' οὐ δεινὰ καὶ πυρραυνὶς ἐστιν ἐμφανής; Et vt δεινὰ πάσχειν, sic & δεινὰ ποιεῖν. Demosth. Pro cor. πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδ' ὅσια. vbi B. interpr. Indignè H agere. Alioqui tamen δεινὰ ποιεῖν vel ποιεῖσθαι dicitur etiam qui rem aliquam pro indigna & iniuriosa seu cōtumeliosa habet, atque adeo de ea tanquā tali queritur. vt Luc. 136, ἐβία δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐπίει αὐδικεῖσθαι σφᾶς οὐ μικρά. Idem alibi, δεινὰ ποιεῖν & ὀρθαλμιᾶν iunxit. Vtuntur autem & singul. dicúntque δεινὸν ποιεῖσθαι eadē signif. quod redditur Indignum ducere (id est δεινὸν ἡγεῖσθαι, quo & Plut. vtitur) item Iniquū iudicare, Iniquo animo ferre, Grauiter ferre, Grauiter queri, vel Indignari. Thuc. l. 1, καὶ δεινὸν ποιησάμενοι, καὶ οὐκ ἀξιώσαντες ὑπὸ Λακεδαιμονίων τοῦτο παθεῖν. Idem l. 6, εἰ ἕσεσθε, δεινὸν ποιήσομαι εἰ μὴ ἔσονται. (Dicitur autem & ἐν δεινῷ ποιεῖσθαι eadem signif.) Sæpe etiam dicunt δεινόν ἐστι, pro Res est indigna, Indignum est. Sic πάντων δὲ δεινότατον, Thuc. 3. Pluraliter autem δεινὰ sæpe & simpliciter sumitur pro Mala, Res aduersæ. Calamitates, Ærumnæ. Demosth. Olynth. 3, ἰδεῖν ἐγγύθεν βουλεται τὰ δεινὰ ὀξὺν ἀκούειν ἄλλοθι γιγνόμενα. Et in singul. interdum, vt Pæd. 2, εἰς Πέρσας τὸ δεινὸν ἤξει. Sed τὸ δεινὸν sæpe periculum sonat, & τὰ δεινὰ pericula. qua in signif. apud Thuc. frequens est. Plutarchum certè animaduerti de vna eadémque re & in eadem historia dixisse in Artoxerxe ἐν τοῖς κινδύνοις, quod in Apophth. ἐν τοῖς δεινοῖς. Demosth. verò ἐν τοῖς δεινοῖς & ἐν τοῖς φυθεροῖς in orat. Pro cor. in eadem signif. posuisse. Hinc fit vt sæpe post δεινὸν addatur μή, pro Metuendū est ne, vel Periculum est ne. Thuc. δεινὸν δὲ ὦμαι μὴ οὐκ ἀνήρωσιν. Sic οὐδὲν δεινὸν μή, Nihil est periculi ne, Minimè timendum est ne. Plato De rep. 5, οὐδὲν δεινὸν μὴ πεῖ ἄλλη πόλις τοῦτο διηκεστήσῃ. Sic & in Phædone p. 44. Hanc autem vocabuli huius signif. primam esse arbitror, si eius deriuatio spectetur. nā à δέος deduci, (pro quo & δεῖος apud Hom. vel à δεῖμος (vtroque timorem signif.) persuasum habeo. Est porro operæpretium legere quæ de hac voce scripta sunt in Plat. Protagora, vbi δεινὸν scribit esse κακόν, quòd dicatur δεινὴ νόσος, item δεινὸς πόλεμος, & δεινὴ πενία, at non contrà δεινὴ ὑγίεια, & δεινὴ εἰρήνη. & δεινὸς πόδας. Obseruandum est autem, in illorum trium locorum interpret. vocē Grauis locum habere. sic enim grauem morbum, & graue bellum, & grauem paupertatem sæpe dicunt Latini. Sic dixit & δεινὰ συμφορὰ Isocrat. Graues calamitates: & δεινότερα gradu comparat. in Archidamo. Et δεινοπαθεῖν αἰσχρά, ibidem.

Δεινὸς, Acri ingenio præditus, Solers, Vafer, Callidus, Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστιν ἀνήρ, Plato in Prot. (quod tamen loquēdi genus ibidem improprium iudicatur) δεινοὶ καὶ ἐξεῖς, Plato in Apol. & δεινοὶ oppositi ἰδιώταις, Demosth. Plut. autē in Cor. οὐκ ἦν δεινὸς εἰφανῆ καὶ πολεμικὸς, καὶ τὸ φρονεῖν καὶ τολμᾶν πρωτεύοντος. Sed & de re dicitur: vt δεινὸν πάλαισμα apud Xen. redditur Vafrum cōmentum. Nonnunquam verò δεινὸς in bonam partem pro Prudens: vt δεινὸς στρατηγὸς apud Isocr. exponitur imperator prudens. Potest verò & Solers reddi, vel Peritus, sicut & ῥήτωρ δεινὸς, peritus orator, ex Cic. (reddit verò rationem Aristot. Probl. p. 63, cur ῥήτωρ & χρηματιστὴς & στρατηγὸς dicatur δεινὸς, non item αὐλητὴς aut ὑποκριτὴς δεινός.) Sic & schol. Thuc. δεινοὶ ἄνθρωποι exponit σοφοί. Videtur autem inde hæc manasse significatio quòd magis nobis metuamus ab iis qui callidi sunt, vel citra etiam calliditatem prudentes, quàm ab aliis. Sed hanc significationem latius fines suos extēdisse sciendum est, & varia constructione δεινὸν simpliciter pro gnaro seu perito poni. Ac primùm dicitur δεινὸς πρός τι vel πρὸς τοῦτο, vt δεινὸς τοῦτο τὸ τέχνην, & δεινὸς τὰ τοιαῦτα, ex Xenoph. Et δεινὸς πρὸς τὸ νομοθετεῖν, Aristot. Pol. Et δεινὸν εἰς τὰ πάντα, Aristoph. Ingenio valēs ad omnia. Cum infinitiuo autem vsitatius. vt δεινὸς γράφειν Plato in Prot. quod B. interpr. Peritus scribendi, vel, Qui nouit facilè scribere, Et δεινὸς λέγειν, Qui arte dicendi valet, Soph. & Plato. Sic in iambico prouerbiali, Δεινὸς πλέκειν τοὶ μηχαναὶ Αἰγύπτιοι. A quo Plut. autem δεινὸς ὀρεβατεῖν vertitur Aptus ad montes superandos. Xen. Pæd. 2, ἡδὺ δ' ἐρετὴ οὐ πάνυ δεινή ἐστιν ἐν τῷ παραυτίκα εἰκῆ ξυνεπιπαίζειν, id est (B. interpr.) Nō magnopere pollet acrimonia ad sibi ascscēdos homines primore aspectu & qualibet illecebra. At δεινὸς φαγεῖν apud Aristoph. Qui arte edendi pollet, pro Edacissimus. Sic & δεινὰ πιεῖν apud Athenæum quædam mulieres, id est bibacissimæ. ‖ Quoniam

autem quæ à callidis hominibus aut alioqui peritis artificibus proficiscūtur, admirationem mouēt, & magni fiunt, hinc factum arbitror vt δεινὸν ponatur etiam pro miro, item pro magno, id est eo quod magnam vim & efficaciā habeat. Soph. Aiace, δεινὸν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῆς θανών, rem dixisti miram. Æschyl. Prometh. p. 7, Τὸ συγγενές τοι δεινόν, ἡ θ' ὁμιλία. vbi schol. exponit ἰσχυρὸν καὶ βίαιον. Eurip. Med. δεινὸν τὸ πίκτειν. COMPAR. est δεινότερος, superlat. δεινότατος.

C. Πάνδεινος, Omnino siue omnibus modis grauis, Grauissimus. vt πάνδεινα πεπονθέναι, Grauissimas iniuriis affectum esse, vel atrocissimis. B

C. Ὑπέρδεινος, Supra modum grauis, seu atrox.

C. Δεινολογέω, ῶ, vel potius Δεινολογέομαι, οῦμαι, Crimē amplifico dicēdo, Crimē exaggero. Plutarch. ἀγανακτοῦντα δὲ τῶν πολλῶν αὐτῷ, καὶ δεινολογουμένων, εἰ &c. Vide B. 303. In hoc autem Herodoti loco, lib. 1, ὁ δὲ Κροῖσος τῷ θανάτῳ τοῦ παιδὸς παρεχομένος, ἐδεινολογέετο, vult δεινολογεῖσθαι esse Conqueri, Dei hominūmq; fidem implorare. Imò verò & in illo Plut. loco ita exponit, p. 802. C vtraque interpretatio redit.

Δεινολογία, vide in Δείνωσις.

C. Δυσπαθέω, ῶ, (q. d. Indigna seu indignè patior, vt Cic. imitādo dixit) Grauiter afficior, Ægrè fero, Lamētabili voce queror. Ita Bud. p. 89, vbi tamen exemplum non addit. sed id suppeditabit hic Plutarchi locus, Ἀναξάρχος μὲν οὖν, ὅτι τῷ Κλέπτῃ φόνῳ δεινοπαθοῦντα Ἀλέξανδρον ὠδυρομένου, ἔφη. ET Δεινοπαθὴς, Qui queritur lamentabili voce. ET Δεινοπάθεια, Querimonia lamentabili voce. D

C. Δεινοπαθέω, ῶ, idem quod δεινοπαθῶ, Crimen amplifico. Bud. 303.

C. Δεινοπρεπέω, ῶ, Sum vultu truci seu truculento.

C. Δεινωπὸς, οῦ, ὁ & ἡ, Qui truci est vultu, Toruus. Hesiod. Aspide. ET Δεινῶψ, ωπὸς, vnde δεινῶπες Eumenides, Soph. Œdip. Colon.

Δεινῶς, Terribiliter, Horrendè, Horrendum in modum. Item, Mirum in modum, Miré. Plut. Lyc. αὐτός τε δεινῶς διετέθη πρὸς τὴν ἀνδρα, Miro quodam affectu præditus fuit erga illum. Quidam autem δεινῶς pro Vehementer dixit apud Athen. lib. 9, νοῦν γὰρ πεινῶν, δεινῶς πως ἐμὲ ὀλιγάκις μωρ. Sic & δεινῶς Hom. pro λίαν. In vulg. autem lex ex Euripide affertur, δεινῶς ἔχει με τοῦτο τολμῆσαι, pro Arduum est me hæc audere efficere. Et δεινῶς ἔχω pro δεινοπαθῶ.

Δεινότης, Atrocitas. Thuc. 3, μὴ οὖν πιστεύσωμεν μόνον δεινότητα καταγνοιοῦντες. Et δεινότης νόμων ibidem vertitur Acerbitas legum. ‖ Δεινότης (inquit Bud.) Acrimonia mentis, Perspicacitas & solertia. Aristot. Eth. 6, p. 53, ἔστι δύναμις τοῦ καλοῦσι δεινότητα. αὕτη δὲ ὅτι τοιαύτη &c. Demosth. in orat. Pro cor. δεινότητα & ἐμπειρίαν pro eodē ponit. quo fortasse modo exponi possit δεινότης πολιτική. ‖ Rursum Aristot. scribit πανουργίαν esse δεινότητα οὐκ ἐπαινετέον. Quò pertinet & illa significatio qua pro calliditate & vafritie capitur: vt quidā exponūt ī hoc Dem. loco Pro cor. καὶ ὅσον δεινότης τοῦ ὀνόματος Φιλίππου θεάσασθε. ‖ Δεινότης appellatur etiam facultas dicendi, Eloquentia. Thucyd. 3, μὴ δεινότητι καὶ ξυνέσεσι ἀγῶνι ἐπιφερόμενοι. Et alibi, ὀξὺ δέξαν δεινότητος. Interdum verò dicitur ἡ περὶ λόγους δεινότης, vel δεινότης ἡ ἐν τοῖς λόγοις, vt apud Isocratē. ‖ Δεινότητα etiā habere dicitur oratio quæ assurgit. G

Δεινόω, ῶ, (sicut δεινοποιῶ) q. d. Graue seu atrox reddo, Exaspero, Exaggero, Amplifico. Thuc. 8, ὅτι τὸ μεῖζον πάντα δεινώσας τὰ ἐκ τῆς Ἀθηναίων. Sic Plut. Per. δεινῶσαι τοὺς τῶν παρεόντος συμφορᾶς. HINC Δείνωσις, (quæ & δεινολογία) Exaggeratio huiusmodi. Sed peculiariter appellatur δείνωσις oratio quæ (vt scribit Fab.) rebus asperis indignis, inuidiosis vim addit. Idem alibi, Præcipua tamen δείνωσις in exaggeranda indignitate, & in cæteris altitudo quædam. Hoc nomine quidam & epilogi partē peculiariter appellarunt. ET Δεινωτικῶς, Exaggeratoriè, Cum exaggeratione. H

Δεινάζω, Ægrè fero, Indignor. B. ex Maccab. lib. 2, cap. 13, in fine.

ΔΕΙΚΝΥΜΙ, seu Δεικνύω, F. δείξω, Pr. ειχα (tanquam à δείκω) Ostendo, Mōstro. Od. μ, — αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα Σημανέω. Thuc. 6, ἐκέλευσεν αὐτοὺς, δείξας τὶ χωρίον, ἀπελθεῖν ἐς αὐτό. Rursum apud Hom. Od. ω, φάρος ἔδειξεν, Eust. exponit εἰς φῶς ἤγαγον. Est etiam Ostendo, id est Declaro, Manifestum facio. Xen. δεικνύων ἑαυτὸν οἷος ἦν. Dem. Pro cor. ἐγὼ ῥᾳδίως πολλαχόθεν δείξω. Et Phil. 1, ἐγὼ καὶ τοῦτο φήσω καὶ δείξω. ‖ Sæpe cum particip. vt idem in Mid. δείξω πολλῶν θανάτων οὐχ ἑνὸς ἕνεκα ἄξιον. Tale est apud Plat. δείξω τοῦτο οὕτως ἔχοντα. Thuc. addit ὡς φανερῶ lib. 4, ἐπειδὴ γε ὡς φανερῶ ἐδείξαν ἐπιόντες ὄντες ἀμυνεῖσθαι. Δείκνυμαι, Ostendor, Monstror. Item, Manifestus fio, sequendo signific. actiui. Isocr. autem dixit δέδεικται pro Exploratum est. q. d. Certis indiciis compertum est. ‖ At Homerus δεικνύθυρσος dixit pro δοπδεικνύθυρσος, id est φιλοπομύθυρσος, φιλεν δ' εἰκτῶν, Ostentans se, & gloriam aucupans.

Δεικνύθυρσος autem (ut idem Homericum) pro δεξιούμενος, vide in Δέχεμαι.

Δεῖγμα, Indicium, Documentum, Specimen. A Bud. exponitur Nota & specimen in hoc Isocr. περὶ ἀντιδόσεως loco, vbi de orationibus suis loquitur, quarum locos quosdam citat, ὥσπερ ὃ τῶν καρπῶν ἐξενεγκεῖν ἑκάστου δεῖγμα πειράσομαι. μικρὸν γὰρ μέρος ἀκούσεσθε, ῥᾳδίως τοῦ μὲν ἤθους γνωεῖν π. Itidē Gall. dicitur La monstre. q. d. Mōstramentū. nam monstrer est monstrare, δεικνύειν. Idem Isocr. alibi, δεῖγμα ὧν τῆς Ἱππονίκου φύσεως ποιοῦμαι μνῆν, Specimē præbuimus. Luc. de Solone, οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κατὼν, τοῦτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. Erasmus alicubi δείγματος ἕνεκα vertit Quò degustamentū homini præberem. ‖ Δεῖγμα in Athenienſi foro vocabatur locus quidam in quo mercium specimina proponebantur. Vide Etymol. & schol. Aristoph. Hinc Δειγματίζω de quo vide in Παρα δειγματίζω.

Δεῖξις, Ostensio, vel potius Ostentatio. Herodian. 1, ἀκριβείας μᾶλλον ἢ ἀνδρείας παρέχετο δεῖξιν. id est (Pol. interpr.) Iaculandi potius scientiā quàm fortitudinem ostentaret. Est etiā Indicium, Argumentum, vt apud eundē lib. 2, ἀλλὰ δεῖξιν καὶ πίστιν ἀνοίας. ‖ Δεῦξαι δεῖξιν κατά τινος, (sicut δεῦξαι φάσιν.) Instituere accusationem contra aliquem, & eum deferre Bud. pag. 227. E

Δεικτὴς, Ostensor, Demonstrator. vt δεικτὴν θηρῶν, ferarū demonstratoribus, in v. l. ET Δεικτικὸς, Ostensiuus, Demōstratiuus. δεικτικὸς δάκτυλος, Digitus quo ostendimus. Lat. Index. VNDE Δεικτικῶς, Demonstratiuē. δεικτικῶς ἀπαντομίαν exponitur αἱ δεικτικῶς φερόμεναι. ET Δεικτήριον, Locus quidam apud Samum ita dictus abostendendo. Vide Etymol.

C. ΑΝΑ δείκνυμι vel Ἀναδεικνύω, Demonstro, Ostendo pro simplici δείκνυμι. ‖ Ἀναδείκνυμι, Designo, Creo, inquit Bud. Plut. in Cæsare, ὕπατον αὐτὸν ἀναδείξας ἑαυτῷ καὶ Ὑπατικόν. ‖ Item, Edo, vt ἀποδεικνύω. vnde αἱ ἀναδείξεις, Editus est, vide paulo pòst ἀναδείκνυμαι. ‖ Ἀναδείκνυμι, Dico, Consecro. ait idem Bud. Strabo, ἱερὸν ἀναδεικνύειν Καίσαρι τῷ Σεβαστῷ, Templum dicatum Cæsari augusto. ‖ Ἀναδείκνυμι, Instituo, Constituo. vide passiuam vocē ἀναδείκνυμαι. ‖ Ἀναδεικνύναι πύλας ex Soph. citatur pro pandere portas.

Ἀναδείκνυμαι, Demonstror, Ostendor. pro simplici δείκνυμαι. ‖ Ἀναδείκνυμαι, Designor, Creor. Greg. de Iuliano, ἐμοῦ τε αὐτοκράτορ ἀναδείκνυται. Designati autē consules vel prætores sunt ἀναδεδειγμένοι & ἀποδεδειγμένοι, inquit in prior. annot. B. Item in posterioribus, Designantur enim magistratus tum quum creati renuntiātur: tūmque ἀναδεικνύμενοι & μέλλοντες dicuntur. Ineunt autem magistratus demum quum insignia magistratus cum imperio assumunt, & εἰς τὰς ἀρχὰς εἰσιέναι dicuntur.

Ἀναδείκνυμαι, Edor. Greg. εἰς τὴν καινὴν κυβερνήσιν, Εἰ δὲ τελεῦ τάχος ὁ ἄνθρωπος ἐνεδείχθη.

Ἀναδείκνυμαι, Instituor, vel Constituor, Gazæ, qui quod Cicero dixit in Catone maiore, Sodalitates autē me quæstore constitutæ sunt, reddit, συστάσεις δὲ τοῦ μου ὄντος ἐμοῦ ἀναδεδείκνυται.

Ἀνάδειξις, εως, ἡ, Demonstratio. ‖ Item, Designatio, Creatio. ‖ Item, Dicatio, Consecratio.

C. ΑΠΟ δείκνυμι, Demonstro, Ostendo, Rationibus seu argumentis demonstro, seu probo. vt apud Aristoph.

in Nubib. quum dixisset Strepsiades, — ὦ μαρώπατε Καὶ πῶς γνοίητ' ἄν πατέρα τύπτειν ἐν δίκῃ; respondet Phidippides, Εἶεν' ἀποδείξω, καί σε νικήσω λέγων. Hinc ἀπόδειξις, Demonstratio, Probatio. ‖ Exponitur etiam ἀποδείκνυμι interdum Planum facio. vt ἀποδείκνυσι λόγῳ, apud Herodotum in Terpsichore.

Ἀποδείκνυμι, pro Repræsento seu exprimo, citatur ex hoc Platonis loco, epist. 4, ἐπιδεικνύντες τὸν Λυκόφρονα ἀποδείξων. Quæ significatio affinis est primæ: nam quod repræsentamus seu exprimimus, id veluti ostendimus in nobis.

Ἀποδεικνύω, Efficio, Reddo, ἀποπλῶ, apud X. Pæd. l. 2, βελτίστους ἀποδεικνύναι & βελτίστους παρέχειν pro eodē. Plato epist. 4, ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσῶν ἀπέδειξαν τὴν ἐμαυτοῦ πολιτείαν. Luc. εἶτα οὐκ ἐδεδοίκεις μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάσσης πεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν, ὡς περ τὸ Ἰκάριον, ἀποδείξῃς ὅθεν τοῦ σεαυτοῦ ὀνόματος; Synes. Θεοῖσιν ὅστις ἦν Σύρων τροφὴ καὶ συγγενῶν καὶ φίλων ὅθεν νησιώτας ἀποδείκνυσι. Plato in Gorgia, ἢ οὐ δοκεῖ σοι κακὸς εἶναι ὅστις μὲ λυπῇς ὅς περ οὖν ὁ τοιοῦτος ζῷον, ὃς αὖ θαρραλεῶν ἡμερώτερον, ἀποδείξῃ ἀγριώτερον ἢ παρέλαβες; Paulo pòst verbo ἀποφαίνειν eodem sensu. Sic Designo Latinè accipitur, vt in prioribus Annot. in Pand. docet B. Citatur autē hoc verbum ἀποδείκνυμι in hac signific. participio etiā iunctum ex Xen. ἀποδείκνυμι τὰ ἐπιτήδεια ἔχοντας τοῖς γραπτοῖς, pro Facio seu effecio vt habeant. ‖ Potest autem ἀποδεικνύω exponi Facio in hoc quoque Pausaniæ loco, & similibus, οὐδὲν ἀποδείξαντες λαμπρόν. id est Quum nihil splendidum fecissent. Reddiitur tamen verbo Edere elegantius, à Budæo, Nullo edito claro facinore. Simile est apud Herodotum ἀποδείξαντες μεγάλα ἔργα. Item, ἀπεδείξατο ἐς τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀγῶνας μεγάλας. Apud Pausaniam legitur etiam ἀποδείκνυμαι hoc sensu.

Ἀποδείκνυμι (vt & αἰνοδείκνυμι) Creo & designo. Synesius, ὁ ἀποδείξας σε πρέσβυν δήμου. Plutarch. in Rom. ἀπέδειξαν ἱερέαν τῆς Ἑστίας. Strabo, ἱππαρχήσας πύλας καὶ νομάρχας ἀποδείξαντες.

Ἀποδείκνυμι, Designo, Constituo. id est ἀποτάττω, Statum & fixum facio. Demosth. aduersus Timocratem, μετὰ ταῦτα δὲ αὖ χειροτονήσαντες εἰσφέρειν, οὐκ ἀνθ' ὧν πρέσβεις ἀπέστειλαν, ἀλλ' ἄλλ' τινὰ ἀπέδειξαν ἐκκλησίαν, sed tertiam concionem constituerunt & præfinierunt.

Ἀποδείκνυμι, Edo, Pario, vt ἀποδείκνυμι παῖδα. Isocrat. ἄλλαις τισὶ γυναιξὶ συνῴκει, αἷς ἔνιαι καὶ παῖδας ἀπέδειξαν οἱ ἐκεῖνος οὐδέποτε γνήσια ὀνόμασε.

Passiua etiam vox actiuè vsurpatur Ἀποδείκνυμαι pro ἀποδείκνυμι. Xen. in 4, καὶ ἃ δεκάζοι δίκαια εἶη, οὐδὲν πώποτε ἀποδεικνύμενος. Idem, εἰ μὴ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ ἀποδεικνύμενος. Et sic sæpe passiuam vocem actiua significatione vsurpat. ἀποδείκνυμαι γνώμῃ, idem quod ἀποφαίνομαι γνώμῃ, apud eundem. Item apud Thuc. pro Clarè sententiam dico.

Passiua vox Ἀποδείκνυμαι, passiuam simul habens significationem, pro Ostendor, Demōstror rationibus, Isocr. περὶ μὲν οὖν αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἱκανῶς ἀποδεδείχθαί μοι νομίζω. id est, De ipsa re igitur satis supérque demonstratum esse à me existimo. id est, demonstrationes satis à me esse factas.

Ἀποδείκνυμαι, pro Designor, duobus modis. nam aut pro Creor, (vt quū dicitur aliquis designari consul) aut pro Constituor, Præfinior. Pausanias, Κεπφάλας στρατηγεῖν Ἀχαιῶν ἀποδειχθείς. Et Synesio ἀποδεδειγμένη καθέδρα, Designatus episcopatus alicui. Item ἀποδεδειγμένος δεσπότης τοῦ χωρίου, Designatus dominus, vel Factus dominus. Pausanias in Laconicis, τῷ δ' σαφαιρύσαντι ὅθεν θαλάσσης τὸν οἰκητήριον ἀπεδείκνυτο, καθάπερ γε αὐτοῖς βασιλεὺς Σοῦσα, Designatum erat, id est constitutum, præfinitum. Isocrates, οὔτε συνεδρίων αὐτοῖς οὔτε χρόνων ἀποδεδειγμένων, Nec locis consiliorum nec temporibus statutis.

Ἀπόδειξις, εως, ἡ, Demonstratio, Declaratio, Probatio. Demosth. in Epitaphio, (aut quicunque est eius autor) ὅπερ γνώμης δεῖται ἀπόδειξις οὐ φρονούσης. Et ἀπόδειξιν ποιεῖσθαι, Demonstrare, Declarare, Planum facere, Probare. Æschines in Ctesiphontem, ἐν τοῦθ' ἡμῖν ἀπόδειξιν ποίησαι οἷ Δημοσθένης τί ποτ' ἐν τῷ ἀέρι ἔφεξας, καὶ τί ποτ' ἐν τῷ ἀέλεγξ

Budæus apud Areopagitam ἀπόδειξιν ποιεῖσθαι interpretatur Argumentum sumere, Coniecturam capere. Demosth. Pro cor. τίνες αἱ τούτων ἀποδείξεις; ἐναργεῖς καὶ φανεραί. Idem in eadem oratione, ἐπαινέσαι δὴ πάλιν ὅθεν τὰς ἀποδείξεις ὡς τὰ τούτων δωροδοκήματα καὶ ἀδικήματα τῶν νῦν παρόντων πεφαγμάτων γέγονεν αἴτια. Perinde acsi dixisset, ἐπαινέσαι ὅθεν τὸ ἀποδεικνύειν ὡς &c. Dicitur etiam aliquid ἀπόδειξιν ἔχειν per quod aliquid demonstratur seu probatur, apud Thucydidē. Interdum verò dicitur sine vlla adiectione ἀπόδειξις δὲ, eadem forma qua σημεῖον δὲ, item τεκμήριον δὲ: subaudiendo ἔστω, vel ἔστι αὖ. Gregorius De theologia, vbi de sole loquitur, πλέον τοῖς ἄλλοις ἀστέρας ἀποκρύπτων φαιδρότητι, ἣν ἵνες ὀμμάτων ἔτρυσε. ἀπόδειξις δὲ, οἱ μὴ ἀντιλάμπουσιν, ὁ δὲ ὑπολάμπει. ‖ Est etiā ἀπόδειξις in hac significatione, vocabulum dialecticorum, item mathematicorum. Sed & quædam est ῥητορικὴ ἀπόδειξις apud Aristotelem. Est autem ἀπόδειξις (secundum Aristotelem in 1 Post. Anal.) syllogismus ἐπιστημονικός, id est scientiæ efficiens. Ἀπόδειξις tamen ab eodem Aristotele interdum latius dicitur & communius πᾶσα ἁπλῶς δεῖξις ἀληθοῦς καὶ ἐξ ἀληθῶν πεφασμένων. Hæc & plura Budæus in suis commentariis, de significatione huius vocis apud dialecticos, vbi & de differentia ἀποδείξεως à syllogismo dialectico. At verò ἀπόδειξις ῥητορικὴ (autore Aristotele Rhet. 1,) est ἐνθύμημα. Quintilianus autem libri 1 cap. 18, enthymema rhetoricum ait esse syllogismum. Ibidem & ἀποδείξεων γραμμικῶν meminit, quæ quidem sunt mathematicorum. vbi & ἀπόδειξις interpretatur probationes. Eius verba sunt, de oratore loquentis, Nam & syllogismis, ſi res poſcet, vtetur: & certè enthymemate, qui rhetoricus est syllogismus. Denique probationum quæ sunt potentissimæ, γράμμι καὶ ἀποδείξεις vulgò dicuntur. In fine autem capitis rursus lineares probationes appellat. Gellius libri 17 capite 5, de rhetorico quodam sophista loquens, Idque ἀπόδειξιν vocari dicebat quum ea quæ dubia aut obscura sunt, per ea quæ ambigua non sunt illustrantur.

Ἀπόδειξις, Specimen. vt ἀπόδειξιν δοῦναι, Specimē dare vel edere, apud Plut. Citatur autem ex Phalaridis epistolis pro Periculum facere.

Ἀπόδειξις, Designatio seu creatio magistratus. B.

Ἀποδεικτός, ὀδός καὶ ή, Demonstrabilis, Qui demōstrari potest, vel demonstrationibus probari. Cui opponitur ἀναπόδεικτος. Philoponus, λογικὰ λέγει πρὰ τῶν ὑπηχειρημάτων εἰρημένων, οὐχ ὅτι πιστὰ μόνον, οὐκ ἀληθῆ δὲ· ἀλλ' ἀληθῆ μὲν κοινότερα δέ· καὶ οὐχ ὅτι μόνον τῶν ἀποδεικτῶν ἐρμόζοντα, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἑτέρων πνῶν.

Ἀποδεικτικός, ὀδ, ό, Demonstratiuus, Demonstratorius, Ad demonstrandum accommodatus, Demonstrandi vim habens, seu probandi demōstrationibus aut argumentis. vt ἀποδεικτικὰ epicheremata apud Hermogenem. & ἀποδεικτικὸς λόγος apud Aristotelē initio libri 2 Rhetoricorum, ἀνάγκη μὴ μόνον πρὸς τὸν λόγον ὁρᾶν, ὅπως ἀποδεικτικὸς ἔσται καὶ πιθανός. Gellius libri 17, cap. 5, Rhetoricus quidam sophista vsum esse existimabat argumento M. Tullium non probo, neque ἀποδεικτικῷ, sed eiusdem quæstionis cuius esset ea ipsa res de qua quæreretur.

C. ΔΙΑδείκνυμι, Ostendo, Do documentum & specimen, Bud. ex hoc Plutar loco, καὶ μάλιστα ἡλικίας πρεσβύτερα πολὺ ἐν Ἰλίῳ διαδειχθεῖσαν ἀλκὴν τοῦ Ἀχιλλέως.

C. ΕΝδείκνυμι & Ἐνδείκνυμαι, Ostendo, Indico, Demōstro. Item, Præ me fero. Plato Apol. ἐνδείκνυμαι ὅτι οὐκ ἔστι σοφός. Sæpe cum accus. vt Isocr. Areop. πολλοὺς ἀρετῇ καὶ σωφροσύνῃ ἐν τῷ βίῳ ἐνδεδειγμένους. Et in princ. Axiochi, νῦν ὁ καιρὸς ἐνδείξασθαι τὴν ἀθυλλουμένην τοῖς σοφοῖς, documentum dare seu specimen edere tuæ illius sapientiæ. Aristoph. Pluto, ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος δύνασιν τινα, præ se ferentes. Polit. tamen in simili Herodiani loco lib. 2, πᾶσαν ἐνεδείκνυτο τὴν θυμίαν καὶ τὴν ὀργὴν, interpr. Pollicebantur. quod minimè probo. Bud. ait posse & Doceo verti apud Plat. in Gorgia, ἀλλ' ἱκανῶς ἐνδείξαι ἢ ὅτι τοῦτο ὁ ὀλιγαρχικός μοι. ‖ Ἐνδείκνυμαι, Ostento me, Vēdito, Plausum capto. Plut. τοῖς συνωμόταις ἐνδεικνύμενος, Coniuratis se venditans, Plausum à coniuratis captans,

prās. Et Æschin. ἐνδεικνύμενος Ἀλεξανδρῳ, pro Operā Alexādro venditans, B. interpr. quem vide p. 684 & 685. Ex Isocr. autem ad Nic. affertur ἐνδείκνυσθε περὶ τὰ μέγιστα τῶν δικαίων, pro Palam te exhibe quum in maximis rebus versaris. sed potest fortasse ἐνδείκνυσθε iungi cum participio. ‖ Apud Homerum autem Πηλείδη μάλ' ἔχθος ἐνδείξομαι. Il. 7, Eustath. exponit πρὸς αὐτὸν ἀπρέπειαν λόγον: at Hesych. ἐνδεξόμαι (nescio an hinc sumptum) explicat ἀποκρίνομαι.

Ἐνδείκνυμι, Defero, Accuso, Postulo in iudicio. Et ἐνδείκνυμαι, Deferor, Causam dico quòd circa publica fecus aliquid admiserim. Bud. Sic Plato Apol. καὶ ἐπίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ὑπάγειν τῷ ῥήτορι. Et pass. ἐνδεικθέντα δικαζεν, vide apud Bud. 685. Voce media dixit Ios. πολλοὺς ἐνδείξασθαι τοῖς αἰτίοις. Hinc & Galli suum enditer mutuati sunt.

Ἔνδειγμα, Indicium, Documentum. Dem. καὶ τὰ νῦν συμβεβηκότα πάντα, δαιμονίας πρὸς ἀνοίας ἔνδειγμα γεγραμμένας τῇ πολεμικῇ ὁδῷ.

Ἐνδειξις, Ostēsio, Indicatio. Et peculiariter interdū apud medicos Indicatio rei præuertendæ medico & in primis animaduertendæ. B. ‖ Ἔνδειξις, Ostentatio, Venditatio. Syn. ep. 23, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἔνδειξιν καὶ φιλοτιμίαν ὑπαγορεύειν ὅσπερ ὁλκάς. Sic Æschin. 80 pro Ostentatione & sui commendatione per aliquod factum B. ‖ Ἔνδειξις, Delatio. vnde ἐνδείξεις ἐνδεικνύναι, sicut φάσεις φαίνειν & γραφὰς γεγράφεσθαι.

Ἐνδεικτής, Delator, Quadruplator. Syn. ἔργον γνώσεται τοῦτο, ἐνδεικτής. ΑΤ Φιλενδεικτία, ὡς ἐνδεικτία. Eust. Lubenter me vendito seu ostento, vbi ἐνδεικτὴς Δαοίσιος apud Hom. exponit φιλοπυνιδέρος & φιλενδεικτής.

Ἐνδεικτικός, q. d. Ostentatorius. ΕΤ Ἐνδεικτικῶς, Ostentatoriè, Ostentabundè, Cum ostentatione. Sed apud Gal. ad Glauc. 2, ἐνδεικτικῶς vertitur Per indicationem, ἐνδεικτικῶς ἐν ἄρτῃ, σπερμῶς δὲ ἐν ὑπνῷ.

c. 2. Ἀντενδείκνυμαι, Contrà indico, Cōtrariā indicationē habeo, apud medicos (CONTR. Συνενδείκνυμαι, Cōiunctā indicationē habeo. Indicationi cōfero q. d. Simul indico. Gal. Therap. 9, λόγος δὴ που πᾶσι συνενδείκνυται τῷ φλεβοτομεῖν, τὰ δ' αὖ ἀντενδείκνυται.) ΣΤ Ἀντένδειξις est (vt ita dicam) Obnuntiatio. i. rei ap paratæ discussio, Cōsilii capti & agitati diremptio: vt comitia olim dirimebantur obnūtiatione augurum, & auspicia occentu soricum.

c. 2. Παρενδείκνυμαι, Ostētabundè in mediū prodeo. B. 684.

C. ΕΠιδείκνυμι, vel Ἐπιδείκνυμαι, item Ἐπιδεικνύω, Ostendo, Monstro. Itē, Demōstro, Probo. Manifestum reddo. Aristoph. Nub. quum dixisset τινὰ δὲ ἀπεφαίνω τὸν ἀπεφαίνω τὸν ἀπεφαίνω, respondit alter, Ἐπιδείξον αὐτόν. Isocr. ἐπιδείξειν αὐτὸν ἐν πόνοις πολὺ θαυμαστότερον. Xen. Pæd. 4, φιλίαν ἐπιδεικνύμενος. Dicitur autem aliquis ἐπιδεικνυσθαι etiā quod vitiosum est. vt Isocr. ἐπιδεδειγμένος πολὺ πονηρίαν. Pl. Amat. narr. ὠμότητα καὶ θρασυμαχίαν ἐπιδείξασθαι πολλοί. Xē. cū infinit. ἐπιδείξῃς φιλάδελφος εἶ). Iūgitur & partic. apud Isocr. in Areop. ἐπιδείξαι βαλόμενος ἐπιδεικνύμενος. Sic aūt in primo illo eiusdem loco post θαυμαστότερον subaudiri potest partic. ἔνθα. Xen. μωρὸν αἰσχρὸν τι ἐπιδείκνυε. ‖ Alicubi autē est non simpliciter Ostendo, sed Ostento, Specimen aut documentum præbeo. Isocr. πολὺ ἐαυτὸν ἀστείαν ἐπιδεδειγμένος. Et Nic. μέλισσα τῷ ἐαυτοῦ σοφίαν ἐπιδείκνυ). ‖ Ἐπιδείκνυσθαι θέαματα, Luc. Edere spectacula, Bud. ‖ Ἐπιδείκνυμαι, vel ἐπιδείκνυμι λόγον, Recito orationem, ad dandum specimen meæ doctrinæ. B. ex Plat. Dicitur & ἐπιδείκνυμαι περὶ πόνου, itē ἐπιδείκνυμαι sine adiectione. vt Athen. 12, μὴ οἷς ἐπιδείξατο Ἀνάξις. Vide B. p. 683.

Ἐπίδειγμα, Indicium, Documentum. Demosth. ad Lept. δικαιοσύνης, ἀρετῆς, μεγαλοψυχίας ἐπιδείγματα. Xenoph. Pæd. 8, καλὸν δὲ ἐπιδείγμα καὶ τοῦτο λέγεται Κῦρος ἐπιδείξαι Κροίσῳ. Item ἐπιδείγμα Xen. Symp. Quod ad ostentandam artem fit.

Ἐπίδειξις, Ostentatio, Specimen. Thuc 6, p. 207, καὶ ἐς πολὺ δῆμος Ἑλλήνων ἐπιδείξιν μᾶλλον εἶναι τῆς δυνάμεως ἢ ἐπιβουλῆς. Idem 3, ἐπιδείξιν τε ἐποιοῦντο, se ostentabant. Plato de Gorgia loquens, ἰδίᾳ ἐπιδείξεις ποιούμενος. vbi de alio ostētationis genere quàm Thuc. loquitur. Frequenter autem additur genit. vt ἐπιδείξιν ποιεῖσθαι τῆς σοφίας, Arist. Polit. Sapientiam ostētare, Sapientiæ specimen edere. Sed Æschin. συμφορᾶς etiam ἐπίδειξιν dixit. ‖ Ἐπίδειξις, Sophistica recitatio, & Oratio ad ostentationem comparata, Plato. Vide Bud. 683.

Ἐπιδεικτικός, Demonstratiuus. Item, Ad ostentationem comparatus, & q. d. Ostētatorius. ἐπιδεικτικὸν εἶδος λόγου ex Quintil. exponitur Demonstratiuum & ostentationi natum. Gell. lib. 2, cap. 22, Quasi fieret me à ἀκρίβειας ἐπιδεικτικῆ. ΕΤ Ἐπιδεικτικῶς, Cum ostentatione, Ostentatorié.

c. 2. Ἀνταπιδείκνυμι, Vicissim ostendo. Et Ἀνταπιδείκνυμαι. Vicissim ostento.

c. 2. Παρεπιδείκνυμαι, Ostentabundè profero. Plut. De Cic. ἐμπειρίαν τινὰ γραμμάτων παρεπιδεικνυσθαι ἐκόλουσε. Hic enim quum iungatur accusatiuo, non video quomodo possit significare quod scribit B. p. 684, hunc tamen & ipse locum afferens. Sed hoc addo, πῶς fortasse hic significare Obiter.

C. ΚΑΤΑδείκνυμι, Ostendo. Item, Instituo. Synes. πάλαι καταδεδείχθαι φόβον τοῦτο ποιεῖν. Et καταδεδειχθῆναι, ἔργον apud Demosth. pro Edi, B. interpr. τίνος ἕνεκα ἐφ' ἡμῶν πεφῦτον καταδεδείχθαι τοῦτο ἔργον;

C. ΠΑΡΑδείκνυμι, q. d. Iuxta ostendo: vt id quod cum alio conferre volumus, ostendimus iuxta illud, id est illi admotum. vnde & Confero exponitur. Isocr. 91, ὥσπερ πολὺ πορφύρου καὶ τὴν χρυσὸν θεωρήσαντες καὶ δικαιοῦντες ἔπεσι παραδείκνυντες τὴν φύσιν ὁμοίαν ἔχοντα. Synesius epist. 154, καὶ παραδείκνυτο τὴν ἀρχαίαν χάριν· ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνα τὰ λαμπρὰ εἰωθότα ἀφ. ‖ Παραδείκνυμι in vulg. l. simpliciter Indico, ex Epigr. ‖ Ait Xen. nouè pro Assignare seu attribuere vsus est (vt scribit Bud.) Hell. 2, ὁ δὲ Κῦρος παρεδείκνυ ἀπὸ πάντας τοὺς φόρους τοὺς ἐκ τῶν πόλεων. Et, τὸν φόρον τοῦ ἀπὸ Κῦρος παρεδείκνυ.

C. Παράδειγμα, Exemplar. Cic. interpr. apud Plat. in Tim. πρὸς πάντων τῶν παραδείγματων ὁ πανταχόθεν ἀὼν ἀπειργασται. At vel Exēplar vel Exemplū vertī potest in hoc Thuc. loco, πρὸς ὑμᾶς δὲ ἔστι νῦν μὲν παράδειγμα τοῖς πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων ἀνθρωπαρεσκίας ὁμιλεῖν. Eauē forma loquē di vsurpatur in vituperationē, vt quū dicit Isocr. παράδειγμα ἀδικίας καὶ πονηρίας, in Paragr. πρὸς ἀδυνάτῳ ἔχει παράδειγμα μᾶλλον ἀδικίας καὶ συκοφαντίας καὶ πονηρίας; vbi exēplū improbitatis vocat scribit B. summā improbitatem. Alicubi autē παράδειγμα nō solùm Exemplū sed & Documentum reddi potest: vt Thuc. 3, παράδειγμα δ' αὐτῆς οὔτε αἱ τῶν πάλαι ξυμφοραὶ ἐγένοντο, exemplo, vel documento non fuerunt. Sic alibi παράδειγμα χρώμενοι. Dicitur & is qui punitur statui aliis παράδειγμα, id est exemplū: (quò & pertinet Latina phrasis Exempla edere, vt quidam eam exponunt: & Gall peine exemplaire) Thuc. 3, κολάσαντες δὲ ἀξίως πόνους τε καὶ τοῖς ἄλλοις συμμάχοις παράδειγμα σαφὲς καταστήσαντες, ὡς οὐ ἀφίστανται, θανάτῳ ζημιώσαντες. Dem. παράδειγμα ποιήσαντες. Vide & Plat. apud Gell. lib. 6, c. 14. ‖ Παράδειγμα, Exemplum, id quod adhibetur ad probandum, vel illustrandum quod dicimus. quo sensu dicitur Exempli causa, vel Exempli gratia. Plutar. De def. orac. παράδειγμα δὲ τοῦ λόγου Ξενοκράτης μὲν ὁ Πλάτωνος ἑταῖρος ἐποιήσατο τὸν τῶν θεωγνῶν. Duo παράδειγματος genera vide apud Aristot. Rhet. vide & Quintil. Sūt qui & παραβολὴν sub παραδείγματος appellatione comprehendi voluerint: differentiā tamen docet Ammonius. ΗΙΝΟ Παραδειγματικὸς συλλογισμός, Ab exēplis ductus syllogismus. & παραδειγματικὸν ἐνθύμημα, ex Schol. Hermog. Apud Phil. autē παραδειγματικαὶ ἰδέαι exponitur Exemplares formæ. SIC autem & Παραδειγματώδης, Exemplaris, in v. l. ΕΤ VERB. Παραδειγματίζω, Exēplo aliis esse facio, puniendo vel aliter infamando, Exēplum ignominiosum in aliquē edo. Poly b. l. 2, παραδείγμασιν εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ μετὰ ἐπιμελείας παραδειγματιζόμενον, οὕτως ἀπολιπεῖν τὸν βίον. Exponitur παραδειγματίζειν & vno verbo Traducere, vel Traducere palām. vt apud Matth. c. 1, v. 19, καὶ θέλων αὐτὸν παραδειγματίσαι. vbi tamen B. vertit, Exemplari traductione infamare. Quidā Ignominiæ exponere. Sūt & qui reddi posse existimēt, In eam exemplum statuere, (pro quo August. ad verbū dixit Exemplare) vt παραδειγματίζειν Num. 25 Græcus interpr. de capitali supplicio vsurpat. Greg. autē dixit παραδειγματίσας τὴν ἁμαρτίαν καὶ θριαμβεύσας, ὡς ἀξίαν ὕβρεως. Plutarchus simpliciter pro Infamare vsus est hoc

verbo in l. De curiof.quũ dixit Archilochũ obſcœnis A
verſibus ſeipſum ὡς δεικνυμανίζειν.i.infamẽ reddere,ſeu
infamiæ aut ignominiæ exponere.Habetur hoc verbũ
& epiſt.ad Hebr.c.6,ἀνασταυροῦντας ἑαυτοῖς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ
καὶ παραδειγματίζοντας.vbi Vet.interpr. vertit Oſtentui
habentes.Sic autẽ & δειγματίζειν in epiſt. ad Col.c.2 ver-
titur Traducere.

C.ΓΡΟδείκνυμι,Præmonſtro. A Bud.redditur Protendo
in hoc Luc.loco,in Herc.καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἡ ἀριστερὰ
προδείκνυσι.Apud Thuc.autem vertitur Denũtio l.3,προ-
δείξαντων ὑμῖν τὴν αὐτὴν ζημίαν τοῖς παιδικοῖσιν ὁμοίως κείσεται. B

C.ΥΠΟδείκνυμι,Submõſtro,Suboſtendo,ad verbũ . vnde
redditur etiã Suggero,Subicio,Submoneo.Matth.3,v.
7,τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς; vbi Eraſm.
Submõſtrauit,quod exponit Clãculũ indicauit: at vet.
interpr.Demonſtrauit:[redacted]Præmõſtro apud Iſ.
in or.ad Phil.ὑπέδειξε τῆς ὁδοιπορίας μεθ' ὧν χρὴ καὶ πρὸς
οὓς δεῖ τοὺς πολέμους ἀνφέρειν.At pro ſimpliciter Monſtro
ſeu Oſtẽdo,in Nic.πολλὰ γὰρ ἤδη συγγεγραμμένα ὅσα πολεμήσαντα
καὶ τῆς ἀλλοίας ὑπὸ ἀχθέντα.Sic Act.Ap.c.9,ὑποδείξω αὐτῷ ex
ponitur ſimpliciter Oſtẽdã ei. Vbi tamẽ malim Doce-
bo eũ.nã & apud ipſum Iſocr.& Xen. accipi ὑποδείκνυ- C
μι pro Doceo tanquam præceptor,annotauit B.

Ὑπόδειγμα,Documentũ.(ſicut & ὑποδεικνύειν pro Doce-
re)X. De arte eq.Ταῦτα γὰρ ὑποδείγματα ἔστι τῷ πωλοδαμνοῦντι
ὧν δεῖ ὁπόσα μηχανᾶσθαι.Itẽ,Exẽplũ.Polyb.de Annib.loquẽs
ὑπόδειγμα ἐκ πολλῶν πιστῶν αὐτός, καὶ γινόμενος αὐτουργὸς τῶν ἐν τῇ
ἔργοις ἀλαζονείας.Apud Laert.ὑπόδειγμα pro exẽplari,
ὅπερ καὶ τὸ ὑπόδειγμα ἐν τῷ ἀφ' οὗ αὐτὸν ἐδημιούργησε.de mũ
di creatione loquens,ex Plat. Phrynichus tamen ὑπό-
δειγμα pro παράδειγμα,Atticum eſſe negat. D

C.ΑΡΙΔΕΙΚΕΤΟΣ,(q.d. Qui multum oſtenditur) Incly-
tus.Heſiod.ἀριδείκετα τέκνα.Et cũ genit.more ſuperlati-
ui apud eundẽ,πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων.

ΔΕΙΚΗΛΟΝ,vel Δείκελον,Simulacrũ,Imago.In epigr. Ῥείης πυργοφόρῳ δείκελον εἰσορόων.Itẽ Perſona,(vnde fit Per
ſonat')Vide Heſ.HINC Δεικηλιστάς, vel Δεικελιστάς, Lac.
lingua,Qui velut imaginem quotidianæ vitæ in ſcena
repræſentat.Mim',vt quidam interp.Vide Heſ.& Euſt.
884. ET Δεικηλίκτας pro eodẽ exPlut.Apoph.Fit aũt
δείκηλον tanquam à δείκω pro δείκνυμι.afferuntur tamẽ
& aliæ deriuationes.

ΔΑΚΤΥΛΟΣ,Digitus.Plut.De diſc. ad.εἰὶ κνᾶται δακτύλῳ
τὴν κεφαλὴν,digito vno caput ſcabere. Dicitur & δακτύλῳ
ἄκρῳ τῆς κεφαλῆς κνᾶσθαι à Luc.in Rhet.did.Et apud eũdẽ
De ſcr.hiſt.δακτύλῳ ἄκρῳ ἅπτεσθαι extremo digito attin-
gere,pro Leuiter attingere. Dicũt & ὅτι δακτύλων θεῖναι
(quod Poll.exponit λογίσασθαι)vt Cic.In digitis ſuis con
ſtituere:& Ouid.Sollicitis articulis cõputare. Herodot.
καὶ ὅτι δακτύλῳ συμβεβηκότες τοὺς μιῶας.X.Pæd.1,δακτύλοις
ἔνιοι ὀχοῦντες τὴν φιάλην.Sũt autẽ digitorũ nomina,αὐτή-
χειρ,ſeu δάκτυλος μέγας,pollex:δεικτικός(qui & λιχανὸς à
ligedo)index:μέσος,vel σφάκελος,medius,& alio nomi-
ne impudicus:παράμεσος,(q.d.medio proximus)qui &
δακτυλιώτης.i.annularis:idem & ὀλιβάτης, necnõ ἰατρός,
medicus.(ſed alii ἰατρὸν eſſe volũt mediũ)quos ſequitur
μικρός,i.paruus:qui & ὠτῆς.i.auricularis:itẽ μώλυψ. Δά-
κτυλα etiam neutro gen.per metaplaſmum quoſdã poe
tas dixiſſe,auror eſt Euſt.

Δάκτυλος,Gubernaculi ſummũ,Vulg.l.ex Heſychio.
Item Δάκτυλοι,ſiue Δακτύλιοι,pars quædam ὑποστρωμάτων
apud Pollucem.

Δάκτυλος,Dactylus,pes metricus. VNDE Ὁλο- G
δάκτυλος στίχος,verſus totus ex dactylis:& τὸ τοῦ στίχου ὁλο-
δάκτυλον,Euſtath. Et Δάκτυλος, Rhythmus dactylicus:
vt τὸ κατὰ δάκτυλον εἶδος,Modulus muſicus ſub rhythmo
dactylico compoſitus,in v.l.

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι,Dactyli Idæi,aſſeſſores matris Idææ.
De his Cam.multa in Comment.p.281.Euſtathius hanc
appellationis rationem reddit, quòd numerũ, digito-
rum manus æquarent.at Pollux vel hinc nomen acce-
piſſe ſcribit , vel quòd ſedulum Rheæ miniſterium ex-
hiberent:quia digiti manus ſunt rerum omnium arti-
fices.

Δάκτυλοι,Dactyli,palmæ fructus,alio nomine φοι-

νικοβάλανοι:at Latinè palmulæ ,Gallicè *dates* tanquam à
δάκτυλος,vel potius δάπυλος. Sed Marcellus δακτύλους
olim de certa ſpecie dictũ fuiſſe putat,eorum videlicet
qui prælonga gracilitate curuati humanis digitis ſimi-
les eſſent.

Δάκτυλος,Graminis aculeati nomen,quod & κορωνό-
πους appellatur.Gorr. Appellatum à quinis aculeis quos
vtplurimum in cacumine habet, & quia digitis mede-
tur:teſte Plin.lib.24,cap.19.

Δάκτυλος,Dactylus,conchæ genus,ab humanorum
vnguium ſimilitudine appellatum.Plin.lib.9,cap.61,&
32,cap.vlt.

C.Δακτυλοδείκτης,ου,ὁ,Qui digito monſtrat.Poll. ET
Δακτυλοδείκτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui digitis indicatur, Cam.ex
Heſych. VNDE Δακτυλοδεικτέω,ῶ,F. ήσω, Digito mon-
ſtro.Demoſt.ἀλλ' ὅπερ δακτυλοδεικτεῖτε ὅτι τοῦ πατρὸς ἡμῶν
ὄντων ἀπαίτων δεικνύουσι.

C.Δακτυλοδόχμη,ης,ἡ,Palmus minor,id eſt menſura ſeu
ſpatium quantum quatuor digiti compreſſi in latitudi
nem complent.παλαιστὴς ſeu παλαιστὴς à Polluce alio no
mine dicitur.

C.Διδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui duorum digitorum eſt.Theo
phraſt.Hiſt.pl.l.9,cap.5,διδάκτυλα τὰ μήκη.

C.Δωδεκαδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Duodecim digitos habẽs, Qui
eſt duodecim digitorum.

C.Ἑξαδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui ſex digitos habet, Qui ſex di
gitorum eſt.

C.Πενταδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui quinque digitos habet,aut
Qui quinque digitorum eſt. Herba etiam huius no-
minis eſt in appendice Dioſc.in qua herbæ quædã car-
mine deſcribuntur.In textu tamen πενταδάκτυλον dicitur,
Αὐτὰρ δ' Ἑρμείαο πενταδάκτυλον ἄρε χλοανθές. Plin.verò
lib . 32, cap. vlt.pentadactylas etiam cochleas comme-
morat.

C.Πεντεποδοδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Cui digitus vnus ſupereſt, aut
Qui digitos numero impares habet.Geopon.τῆς ὄϊκοις
μεγάλαι καὶ πενταποδοδάκτυλοι,i.vt Columella habet, Galli-
næ ſpecie quamamplißimæ nec paribus vngulis.

C.Πολυδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui multos digitos haber , Qui
multiplici pedũ fiſſura digitatur,(vtGaza apud Ariſtot.
Hiſt.anim.vertit πολυδάκτυλα ζῷα)ſeu(vt alibi)Pedes in
Plures digitos diſcretos habens.

C.Ῥοδοδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Roſeos digitos habens.ῥοδόχειρ. E
epitheton auroræ eſt apud Hom.quæ ἀπὸ τοῦ χήματος τοῦ
τῆς χρὸς δακτύλων παρίσωσι τὸ τοῦ ἀκάνθου ἄνθημα,vt breuium
ſchol.autor tradit.

C.Σιδηροδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Ferreos digitos habens. Fuſci-
næ epitheton.

C.Τετραδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Quatuor digitos habens . vt τε-
τραδάκτυλοι aues ab Ariſtot. dicuntur. AT Τετρα-
δακτυλιαῖος,Quatuor digitorum ſpatium explens , ſeu
Semidodrantalis,vt Hermol.vertit.Dioſc.l.1,c.85,λιθάρια ὕψει τετραδακτυλιαῖα, Quaternũm digitorum altitu
dine lapillis,vt vertit Ruell.

C.Τριδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Tres habẽs digitos. Ariſtot. De a-
nimal.ὅσοι τριδάκτυλοι, id eſt Aſiones cum tribus digi-
tis,in v.l.Item Qui ternùm digitorũ eſt , Tripollicaris,
vt Gaza apud Theophr.vertit,Hiſt.pl.lib.3.

Δακτυλήθρα,ας,ἡ,Digitale,τοῦ δακτύλων σκέπασμα , Digito-
rum inuolucrum,Camer.ex Xen.Pæd.8,ἄκραις ταῖς χερσὶ χρῆσθαι δασείαις καὶ δακτυλήθραις ἔχουσιν. Item Tor-
mentum quæſtionibus adhiberi ſolitum : forſan quòd
digitis pedum manuúmve iniiceretur. Vngulam quidã ex Cypriano vocant.Syneſ.epiſt.58,ἄπτα κολασηρίων
ῥῆγκ καὶ σχήματα ab Andronico inuenta commemorãs,
δακτυλήθραν καὶ ποδοσφάβλιον , καὶ πτερνήριον καὶ ῥινολαβίδα καὶ
ὠτάγραν καὶ χειλοτρόφιον.Item & Annuli pala,Cam.id eſt
σφενδόνη,πύελος καὶ πελίς.

Δακτυλικὸς,ου,ὁ.vt δακτυλικὸν ὄργανον ψιλῶν ψαλτῳῶν , quod
& πυθικὸν nominatur,apud Pollucem,Quod digitis pul
ſatur.& δακτυλικοὶ αὐλοὶ,οἱ ὅτι τοῖς ὑποχήμασιν, apud eũ
dem Poll.& Athen.lib.4.Et Epigr.lib.2,Δακτυλικὸν ψῆφόν τις ἔχων τοῦ δάκτυλα χειρῶν,Digitalem calculum, ſeu H
Annulum gemmatum.

Δακτυλιαῖος,ου,ὁ,Digitalis,vt παλαιστιαῖος,πυγοβιαῖος,Bud. ex
Theophraſto,πάχος δὲ δακτυλιαῖον.Dicitur nõ ſolùm δα-
κτυλιαῖος τὸ πάχος,ſed & τοῦ πάχους,cuius exemplum habes

in πενταδακτυλιαῖος.

Δακτυλοδός,ἐός, ὁ,ἡ,ἐόν,ἐῶν ſpecies apud Athen.lib.7.

Δακτυλίς,ίδος,ἡ,adiect.fœm.gen. Digitalis, vnde δακτυλίδες vuæ digitali gracilitate. Plin. AT Δακτυλίδιον,ου, τὸ, Annellus,Cam.

Δακτυλίπς, ίπδος , quo nomine appellatur & ariſtolochia longa,teſte Dioſc.lib.3.

Δακτυλωτὸς,οῦ,ὁ,Digitatus. Plin. vnde δακτυλωτὸν poculũ apud Athen. l.11, referentem verſum Ionis tragici, ἔκπωμα δακτυλωτὸν ἄχρι μέσου πυρί. Docet autem ita fuiſſe hoc genus appellatum vel quòd anſas duas quibus digiti inſeri poſſent, vel quòd expreſſas formas digitorũ, vel eminens quiddam haberet.Cam. B

¶ Δακτύλιος,ου,ὁ,Annul⁹,Annellus,propriè qui digito ornatus gratia inſeritur.Plato Polit.2, πῶς σφενδόνῃ τοῦ δακτυλίου θεραπαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ ἔσω τοῦ χρυσοῦ, Quum ad palmã conuerteret,Cic.interpr. Plut. Artox. δακτύλιον ἀντὶ δωῶν τυκοῦλον φιλίας πρὸς τοὺς ἐν Λακεδαίμονι συγγενεῖς καὶ οἰκείους. εἶ δὲ γλυφὴν ἐν τῇ σφραγῖδι καρυατίδας ὀρχουμένας. X. De ven. retibus etiam δακτυλίοις tribuit, id eſt annulos:τὰ μὲν ὀδόντα ἐχέτω μαστοί, τὰ δὲ δίκτυα δακτυλίοις. Sic Δακτύλιος dicitur orbis ſeu annulus ferreus quo teres lignum axem ambiens in extrema ſui C
parte vincitur. Sic etiam Galen. apud Hippocratẽ, περὶ ἀφόρων, exponit κύκλον, ἐγχίσκον. A Δακτυλίου rotunditate orbiculari δακτύλιος etiam vocatur Anus,ſeu Podex,ὁ πρωκτός.Aphrod.l.1 Probl.πάτυρον σφαιρωσαντες ἐμβάλλουσιν εἰς τὸν δακτύλιον. VNDE Καταδακτυλικός,οῦ, ὁ, ὁ σωωσιαστικὸς κατὰ τὸν πρωκτόν,vt Ariſtoph.ſchol. exponit Equit.Οὐκοῦν καταδακτυλικὸς σὺ τὸν λαλήκτορα.

C.Δακτυλιογλύφος,ου,ὁ,Qui annulos ſculpit aut cælat.Diog. Laert.in Sol.δακτυλιογλύφῳ μὴ ἐξεῖναι σφραγῖδα φυλάττειν πλὴν τοῦ θέντος δακτυλίου. VNDE Δακτυλιογλυφία, ας, D
ἡ, Annulorum ſculptura aut cælatura.Plato.

C.Δακτυλιοθήκη,ης,ἡ, Annulorum theca. Plinius l. 37, cap. 1,Gemmas plures, (quod peregrino appellant nomine dactyliothecam) primus omnium habuit Romæ primignus Syllæ Scaurus.

C.Δακτυλιουργός,οῦ, ὁ, Qui annulos elaborat.idẽ quod δακτυλιογλύφος.Pollux enim quem δακτυλιογλύφον à Critia & Platone vocari ſcribit, eundem à Philylio δακτυλιουργὸν nominari tradit. E

Δακτυλιώτης,ου,ὁ.Digitus annularis,minimo proxim⁹.v.l.

ΔΕΊΝΑ,ὁ, vel ἡ, vel τὸ.gen. δεῖνος,dat.δεῖνι: acc.δεῖνα. Vocabulum eſt quo vtuntur (præfixo articulo)loco nominis eius de quo loquũtur.vt quum Gall.dicimus *un tel*. Dem. De falſa leg. οὔτ' εἰπεῖν ὅτι ἀλλ' ἔχοιεν ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα,id eſt,At hic & ille iam habent. Gall.*un tel & un tel*.Idẽ ad Lept.τοῦ δεῖνι μεμφόμενος,καὶ τὸν δεῖνα αὐξάνειν φάσκων.huic ſuccenſens, illum indignũ eſſe dictitans,B. Sed vbi non ita geminatur δεῖνα,ibi vertitur Quiſpiam, Aliquis:item Quidam. At ego malim alicubi Quidam,alicubi Neſcio quis.ſed ita accipiẽdo,vt apud Ouidium , Quòd te neſcio quis per iurgia dixerit eſſe Exulis vxorem.Luc. ad indoctum,ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ δεῖνα, ἢ τοῦ δεῖνι ξυνεφοίτας.Dem.Pro cor.ὁ δεῖνα δ' δεῖνος τὸν δεῖνα εἰσηγγειλε.Et ſic ſæpe quum neminem certum nominare volũt noſtrates autem tunc vel ſuo illo *tel* vtuntur, vel his nominibus vtuntur , *Guillaume*, *Gautier*,aut certis quibuſdam aliis.Greg.ἐγὼ τὸν δεῖνος,καὶ ἡ δεῖνά μοι μήτηρ, *ie ſuis fils d'un tel & une telle eſt ma mere*. Mat.26,ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὸν δεῖνα,vbi vertitur Abi- G
te in vrbem ad quendam.Sed illud δεῖνα tamen potius Euãgeliſtæ eſſe arbitror quàm ipſius Chriſti : Euãgeliſtæ inquam , ponentis δεῖνα loco nominis proprii quo Chriſtus vſus ſit. alioqui certè nullã huius generis loquendi rationẽ inire poſſum. Cæterùm quæ ſit huius vocabuli δεῖνα origo, nuſquã inuenire potui: quod autem de ea ſuſpicor , interim afferã.Mihi ſimile vero eſt Græcos ὁ δεῖνα dixiſſe tanquã vocẽ ὅδε corrumpentes: & quum ὅδε pronomen ſit oſtendentis , quia nimium abuſi fuiſſent illo , ſi huiuſmodi quales protuli locis ipſum adhibuiſſent,ideo ex ὅδε feciſſe ὁ δεῖνα. Videmus certè Latinos,quũ dicũt Hic & ille,pro *tel & tel*,itidem pronomine vno quod reſpondet Græco ὅδε,& altero quod reſpondet Græco ὁκεῖνος,vti.Et hactenus quidem à me diuinatum ſit,Dauo tamen alioqui nõ Œdipo. H

A ΔΕΪΠΝΟΝ,ου,τὸ,Cœna,vt tradit Plut.Symp.8, ſect.6,dicens, δεῖπνον apud Romanos κοινὰ vocari διὰ τὴν κοινωνίαν:addenſque duas ibi hu ius vocabuli δεῖπνον etymologias, ὅτι τὴν πόνων διαναπαύει: vt ab Homero accipitur. Il. λ,Ἥμος δὲ βροτοὶ πάρ αὐτὴν ὠπλίσαντο δεῖπνον,poſtquam ἐκορέσαντο χείρας Τάμων δένδρεα μακρά. vel, δεῖπνον dici quaſi διὰ τὴν πόνων μάψιν, quòd nõ tã facilè vt ἄριστον paretur. Xen Hell.5, καὶ ἅμα ἀπιόντες ἄριστον καὶ δεῖπνον ποιησάμενοι ἅμα ποιεῖσθαι.Plut.Apophth. de Alexandro, ἔφη κρείττονας ἔχειν αὐτὸς ὁμοίους, πρὸς μὲν ἄριστον πλὴν νυκτερείας, πρὸς δὲ δεῖπνον, πλὴν ὀλιγοδρυίας. Idẽ De fort.Alex.νύκτα μὲν οὖν δεῖπνοις, ἡμέρας δὲ οὐ ἀρίστοις ὑπολειπουσαν.Athen lib.3,δεῖπνον πρὸς ὄρθρον ἄριστον. Δεῖπνον accipitur etiã pro cœna conuiuali aut epulo.Quò pertinet δεῖπνον ποιεῖν apudChryſoſtomũ,δεῖπνα δειπνεῖν apud Luc.πρὸς δεῖπνον καλεῖν apud diuerſos ſcriptores.Et δεῖπνα ἀσυμβόλα, item δεῖπνα σωαγώγιμα, apud Athenæũ. Apud Homerum grammatici nunc πρωϊνὸν ἔμβρωμα eſſe volunt quaſi μὴ ὀψὲ ποιεῖν δεῖ,nunc τὸ μεσημβρινὸν βρῶμα. Athen.certè lib.7, νυκτερινὰ δεῖπνα ad differentiam aliorum dixiſſe videtur At Odyſſ.ω,Δεῖπνον δ' αἶψα σῶν ἱερεύσαντ, Euſt. exponit,δεῖπνον σφαζέτω. Δεῖπνον καταχρηστικῶς ponitur & pro ipſo cibo,vnde apud Heſio dum δεῖπνον ποιεῖν pro ἐσθίειν.i.comedere.item & pro pabulo iumẽtorũ. Il. . Εὖ δὲ τις ἵππ ποιεῖν δεῖπνον δοῦναι ὠκυπόδεσσιν.i.χόρτον. At δεῖπνα ταλάσσης à Nõno dicũtur piſces.

C.Δειπνοκλιπωρός,ορος,ὁ. Qui ad cœnam conuiuas vocat, Vocator,vt Latini appellant.Citat Athen.ex Artemidoro pro ſynonymo τοῦ ἑστιάτορος.

C.Δειπνολόγος,ου,ὁ. Qui de cœnis loquitur. qua ſignific. Archeſtratus ille, δειπνολόγος ab Athenæo lib.1 dicitur, quem alibi ὀψοδαιδαλοῦν vocat. HINC Δειπνολογία, ας,ἡ,poema ita ab Archeſtrato illo inſcriptũ.cuius argumenti eſt & Cleoſtrati παραφραστικὰ de quib⁹ Athen. l.6.

C.Δειπνοπάτης,ου,ὁ καὶ ἡ,Cœnis inſidians , Cœnipeta Heſiod. Erg.— τῷ δὲ αὖτε κακῇ γ' ῥίζῃ ὄλλυται, Δειπνοπάτης.vbi δειπνοπάτης Articè pro δειπνοπάτου poſitum eſt.

C.Δειπνομανής,ές,ὁ καὶ ἡ, Qui inſano cœnarũ conuiualium amore ducitur.Timon apud Athen. lib. 4, Δειπνομανὲς νεκρὸ δ' ὄμματ' ἔχων,κραδίαν δ' ἀκάλιστον, de Antigono Caryſtio , qui rogatus quid vtilitatis ex philoſophia ad eum rediſſet, reſpondit,ἀσυμβόλως δειπνεῖν. E

C.Δειπνοπιέω,ῶ,F.ήσω, quod eius eſt qui cœnam condixit apud ſe.Bud.ex Alciphrone, λοιπὸν ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲν πονεῖν, τὰ δὲ μὴ ἀπιζεσθαι,τὰ δὲ δειπνοπιεῖν.At Δειπνοπιέομαι medie vocis eidem Bud.eſt Cœnam mihi apparo,& Epulor in cœna,Cœno.Thuc.lib.8,δειπνοπιούσας ὑπὸ Ἀργείων.Xen.ἀριστοῦν τινι τοῦτο καὶ ἐδειπνοπιοῦν.Idem, ἀρίστων καὶ δειπνοπιοῦν ὅτι χρὴ εἰρεῖν.

C.Δειπνοσοφιστής,οῦ, ὁ.Qui inter cœnandum ſeu in cœna F
philoſophatur. Dipnoſophiſtæ ab Athenæo dicuntur quos Larenſius ciuis Romanus κατὰ πᾶσαν παιδείαν ἐμπειρότατος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ δαιτυμόνας ἐπιήσατο.

C.Δειπνοφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Cœnã ferens, aut Ad cœnã ferendã comparatus. Suid. Δειπνοφόροι,οἱ φέροντοι τοῖς κατακλιμένοις ἐν τοῖς δείπνοις τὰ δεῖπνα. At Heſychius tradit, παρὰ Ἀθηναίοις ἐν τῇ τῶν ἀγροικίων ἑορτῇ καθήκαν τοὺς δεῖπνοφόρους.Pollux lib.6 Ἃ δὲ [ἔγκειται] τοῖς ὅλοις, κίστη ὁ φορεῖ ὁ δειπνοφόρος. vtitur hac voce Δειπνοφόρος & Lyſias teſte eodem Polluce. VNDE Δειπνοφορία,ας,ἡ, Cœnæ portatio,quod idem Pollux citat ex Iſæo.

C.Ἐπίδειπνον,ου,τὸ, ET Ἐπιδειπνίδιος,ἡ,q d.Poſtcœnium, (vti Anteceniumdixit Apuleius) ſeu ſecũdaria cœna. vtitur vtroque vocabulo Athen.lib. 14 in fine,ſcribẽs apud Laconas,ἐπαίκλεια vocari, itẽ ματτυαι. φασὶ δὲ φέρεσθαι (inquit) πεδίκια ὀλίγα καὶ χηνία ὀπτὰ, καὶ βρυφὴν πλακοῦντων, τὸ δὲ ἐπιδεῖπνον οἱ μὲν ἀθηναῖοι πρεσβύτερον ὅπερ ὀρτόσιμα, οἱ δὲ Δωριῆς, ἐπικλοῦν τοῦ δ' ἄλλων Ἑλλήνων οἱ πλεῖστοι ὅπερ δεῖπνα. Paulo antè ὅπερ ἐπινίδας à Macedonib⁹ vocari ſcribit. Quo vocabulo & Martialis vſus eſt lib. 11 , Hinc ferasepidipnidas parabit. ET Ἐπιδείπνιος, ου,ὁ,καὶ ἡ, adiectiuũ ſequẽs illius ſignif. vt ὅπερ δεῖπνιος ἦλθε,i. cœna iam peracta venit,Bud.interpr.Luc. Lexiph.καὶ διὰ τοῦτο ἡμῖν ὅπερ δεῖπνιος ἀφίκετο.Theophyl.ep.14,εἶτα τὴν σύριγγα κα μισάμωμος,ὡς τὸν ὅπερ δεῖπνιον ᾠδίω τὴν ἀδυμίαν τοῦ βάλλεται,

C. Περίδειπνον, ου, τὸ, Cœna parētalis, Polluctū seu Funebre epulum. Videtur esse Circumpotatio apud Ciceronem in 2 De leg. 22. Polluci est ἡ ὑπὲρ τῶν ἀποθανόντων ἑστίασις, id est Epulum parentale. B. ex Luc. ὅτι πᾶσι τοῖς τὸ περίδειπνον· καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες καὶ τοὺς γονέας προσφωνοῦσι τοῦ πεπτευτηκότος. Moris est lugentibus ferre cibos, & præparare conuiuium: quod Græci περίδειπνα vocant, & à nostris vulgò appellantur Parentalia, eo quòd parentibus iusta celebrantur. Vnde legitur Prouerb. cap. 31, Date vinum & iis qui in luctu sunt, vt videlicet obliuiscantur doloris. Hæc Hieron in c. 16, Hieremiæ. Athen. lib. 8, Θεόκριτος δ' ὁ Χῖος, τελευτησάσης γυναικὸς Διοκλεῖ τῷ ὀψοφάγῳ, ἐπειδὴ πολλῶν αὐτῇ τὸ περίδειπνον, πάλιν ὀψοφάγῳ κλαίων ἅμα, Παῦσαι (φησί) κλαίων ὦ πόνηρε· οὐδὲν γὰρ πλέον ὀψοφαγῶν πεύσῃς. Idem lib. 7, ex Hegesandro de cocis, ὅταν δὲ περὶ δείπνων συγγράφω διακονῶν, Ἐπὰν τάχιστ' ἔλθωσιν ἐκ τῆς ἐκφορᾶς Τὰ βάπτ' ἔχοντες.

C. Συμπόσιον, ου, τὸ, Concœnatio, vt Cicero vertit in Epist. ad fam. Conuiuiū, B. Plut. Sympos. συμπόσιον δὲ χρηστὸν οὐκ αὐλοῖσι καὶ κεχαρισμένον, ἀνθρώπων μὴ ὁμοτρόπων μηδὲ ὁμοιοπαθῶν εἰς τὸ αὐτὸ συμφερόντων. Athen. lib. 8, συμπόσιον εἴρηκεν ὅτι συμποσίου Λίσιας.

C. Ἄδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incœnatus.

C. Ἀντίδειπνος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Pro alio cœnans, Loco alterius sumens cœnam, Vicarius alterius in sumenda cœna. Ita dicitur à Luciano conuiua qui sufficitur in locum alterius qui inuitatus non venit.

C. Ἀπόδειπνος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Qui cœnam iam finiit, Qui iam cœnatus est, quasi ὁ ὢν ἀπὸ δείπνου. VNDE Ἀποδειπνέω, ῶ, Cœnam finio, Athen. lib. 14, ὁ δὲ βελτίστιον ἤκων ὅτι τὸ συμπόσιον, ὡς ἔμαθεν πρὸς τοὺς οἰκετῶν ἀποδεπνήσαντας, ἐβουλεύετο τί χρὴ ποιεῖν. Budæus exponit, Prope iam cœnasse.

Ἀπόδειπνος, Incœnatus, ἄδειπνος, Hesych. Sic enim & in aliis quibusdam compositis ἀπὸ pro α priuatiuo capitur.

C. Αὐτόδειπνος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Qui vocatus secum ipse affert quæ cœnet. Hesych.

C. Ἐπιθυμόδειπνος, ου, καὶ ἡ, Cœnarum appetens seu cupidus. quo nomine vocabatur qui licet occupatus negotiis esset, cœnitandi tamen amore vocationes non renuebat, sed tardius adueniebat. vide περιχέδειπνος mox sequens.

C. Εὔδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ. vt εὔδειπνοι δαῖτες apud Eurip. Lauta & bonis epulis instructa conuiuia.

C. Κωλυσίδειπνος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Cœnam impediens. Sic quondā dictus fuit qui serius ad cœnam veniret, quòd sua mora impedimento esset quo minus cœnaretur. Plutar. l. 8, Sympos. sect. 5, φησὶ γάρ μου τοὺς νεωτέρους ἐν θεάτρῳ περιδιαπτεῖσθαι τὰς ἀκροάσεις καὶ βελτίστιον ὅτι τὸ δεῖπνον ἐλθόντας, οἱ θεώνος υἱοὶ κωλυσιδείπνοις καὶ ζοφοδόσπιδας καὶ τὰ πιαῦτα μετὰ παιδιᾶς ἔσκωπτον. At Apollodorus lib. 2 Etymologiarum apud Athen. lib. 2, φησὶ κοχλιῶν etiam quasdam κωλυσιδείπνους appellari scribit.

C. Συμδείπνος, ου, ὁ, Cōcœnator, Conuiua. Compransorem Cicero dixit de prandio. Xen. Pæd. 2, καταγνόντας γὰρ πολλὰ φησὶ λοχαγῶν συμδείπνον ἀγρόμενον, καὶ περιεκλίνετο πεποιημένον. Lucian. ξενίσας τὸν νεκρὸν, συμδείπνιον καὶ συμπότην ἐποιήσατο. Plut. Symp. καὶ ἄπιστος τῷ γαστρὶ συμδείπνος, οὐ τῇ ψυχῇ γειτονῶν.

C. Τρεχέδειπνος, ου, ὁ, καὶ ἡ, propriè Qui ad cœnam festinanter accurrit. sic enim acceptum fuit à filiis Plutarchi Sympos. 8, sect. 5, Theonis filios appellātibus τρεχέδειπνος, à quibus ipsi καλισιδείπνοι dicti fuerant quorum tamē maior natu defendendi sui gratia respondit, τρεχέδειπνον εἶναι τὸν ὑστερίζοντα τοῦ δείπνου· ἀτοπὸν γὰρ ἡ βουλὴν ἐπιγόμενον, ὅταν βεδιωκὼς, φαίνεσθαι. imitans iocum Batti cuiusdam Cæsaris scurræ, qui ὑπὸ θυμοδείπνοις vocarat τοὺς ὀψὲ προσφοιτῶντας ὅτι δεῖπνον. ἀκολουθήσεις γὰρ αὐτοῖς, ὅμως δέχῃ τὸ φιλόδειπνον, οὐκ ἀπολείψεται τὰς κλήσεις.

C. Φιλόδειπνος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Cœnarum seu conuiuiorum amans. Athen. lib 14, Οὐδὲ φιλόδειπνός εἰμι, μὰ τὸν Ἀσκληπιόν, Τεταγμένον ὃ χαίρω μᾶλλον. Item (vt Bud. interpr.) Qui libens conuiuatur, id est ἑστιᾶ. Vnde Athen. lib. 5, φιλοδείπνους βασιλέας Antigonū & Antiochū vocat. Et τὸ φιλόδειπνον, Cœnarum seu conuiuiorum amor. cuius exemplum habes in proximè præcedenti περιχέδειπνος.

Δειπνισωίνη, ης, ἡ, Cœna. Athen. l. 4, Χαιρεφῶν πεινῶν πλάττω ὄρνιθι οἰκοῦς, Νύσης, ἀλλοτρίων οὐ εἰδὼς δειπνισωίνων. αὐτὴ τὸ δεῖπνον.

Δειπνιεύς, έως, ὁ, nomen cuiusdam qui à cocis in Achaia colebatur, ἀπὸ τῆς δείπνων χῶν πλὴν θεοσηρείαν. Athen. l. 2.

Δειπνίας, ου, ὁ, Vicus Thessaliæ vbi cœnasse ferunt Apollinem.

Δειπνοτήριον, ου, τὸ, Cœnaculum. v. l. quasi à δειπνόω. nisi fortè δειπνητήριον, melius scribatur à δειπνέω.

Δειπνάριον, ου, τὸ, Cœnula. Epigramm. Et Athen. lib. 4, τὸ δὲ πνάριον αἰθήριον, γλαφυρὸν ἐν σφίδρα. ET Δειπνίδιον, ου, τὸ, idem.

Δειπνέω, ῶ, Cœno, Od. ε, Αὐτὰρ ἐπὶ δείπνησε καὶ ἤματα θυμὸν ἐδώδει. Xen. Pæd. 4, δειπνήσω καὶ ἀμφιέσομαι καὶ καθεύδησω. Athen. l. 4, ἀλλ' ἔστιν ὥ πάτερ κομιδῇ μισημβρία, νήνικα καὶ τοὺς νεωτέρους δειπνεῖν χρεών. Interdum habet & casum adiūctum, accusatiuum videlicet. vt apud Hesiod. ἄρτον δειπνήσας πράτρυφον. Et δειπνεῖν ἀλλοτρία apud Xenoph. & Athen. apud Aristophanem autem in Pluto, ἀπὸ τῆς ἐμῶν δειπνήσετον. Et apud Luc. δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, Cœnam sumet opiparam. Notandum verò hoc verbum aliquando simpliciter pro Comedere poni: quæ significatio in quibusdam iam citatis exemplis locum habere potest. Apud Homerum autem Od. ο, ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένῃφι Δειπνήσας, sunt qui exponant Pransus aut ζευσάμενος. potest tamen exponi etiam, Postquam (pridie) cœnasset. ET Δείπνημι (quod à Δειπνέω fit, vt à φιλέω, φίλημι, à δίζω, δίζημι) pro eodem. Vnde apud Athen. lib. 10, ἐπὶ πάλαι δ' ἐδείπνασθε. Ibidem, ὃν χρὴ δειπνάναι ἡμᾶς, παρέσται πάλαι: ex Alexide Comico & Eubulo.

Δειπνιακός, οῦ, ὁ, Cœnandi desiderio captus. q. d. Cœnabundus. vt apud Athen lib. 9, Ὁ δὲ τοιοῦτός ἐστιν οὐ δειπνιακός, Πρὸς τὸ φιλεῖν ὃ πλὴν δίψαν ἔχων. Item q. d. Cœnatorius, seu ad cœnam pertinens. vt apud eundem lib. 4, ἑκατέρων σωῶ σῶζοντα δειπνιακαὶ πύλας δόησοναί.

Δειπνητός, οῦ, τὸ, idem quod δεῖπνον. At δείπνητος cū accentu in antepenult. Cœnæ tēpus. sicut ἀμητὸς & ἄμητος, Eust. ET Δειπνηστὸς, οῦ, ὁ, idem quod δειπνητός. i. Cœnæ tēpus Od. ρ, ἀλλ' ὅτε δὴ δειπνηστὸς ἔλοι, καὶ ἐπιλυθῇ μήλα Πανόπτην ἐξ ἀγρῶν. Nicād. Ther. Ἀκρωτυχος δ' ἐστὶ νηστὸς. Notandū verò apud Hesych. scribi Δειπνησύν quasi à nominat. δειπνησύς.

C. ΕΠΙδειπνέω, ῶ F. ήσω, Secundariam cœnam perago, seu Epidipnidas perago. Athen lib. 14, ὅτι δορπὶ σαῦσαι οἱ ἔλεγον τὸν πρωΐαν καὶ ὅτι δειπνῆσαι.

C. ΠΑΡΑδειπνέω, ῶ, F. ήσω, Immodicè cœno, Vel miserè cœno, aut Viuo more pauperum. vt v. l. exponunt. Athen. lib. 10.

C. ΠΡΟδειπνέω, Ante cœno.

C. ΣΥΝδειπνέω, ῶ, Concœno. Xen. Pæd. 8, καὶ ὁπότε μὴ συνδειπνοῖεν τινες, οὐδὲν ἐκαθίστασαν τὰς τάξεις, ἀλλ' ἐπιμελεῖτο ὁπότε δὲ μὴ αὐτοὶ εἶεν, καὶ συνεδείπνει. Athen. 5, συνεδείπνουν οἱ ὁσημέραι οἱ περὶ Πρύτανιν σώφρονα καὶ σωτήρια τῆς πόλεως συνδείπνα.

C. ΥΠΕΡδειπνέω, Vltra modum cœno, aut cœnam instruo. seu (vt exponit Hesychius) ὑπερτρυφῶ.

Δειπνίζω, F. ίσω, Cœna excipio, Cœnam præbeo. Od. ο, — καὶ κατέπεφνε Δειπνίσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ. Plut. De amore frat. πῶς οὖν ἀδικῶ ὁ Ἄρης, εἰ θυσίαν δειπνίσας τὴν ἀδελφὸν ἐγκωμιάζω πρὸς τοὺς παῖδας. Idem, οὐδὲ δεόμεθα θηρᾶν τὸν πλοῦτον, οὐδὲ γε βοᾶς δεδειπνισμένων θεάτρων, οὐδὲ πομπὰς καὶ περεδρίας, Acclamationes epulo conductas. Et πολύποις πολλοὺς δειπνίζουσαν, Xen.

C. Φιλοδειπνισής, οῦ, ὁ, Qui lubenter cœna alios excipit.

Δ Ε΄ Κ Α, Decem.

Dicitur autem δέκα quasi δέχα, vtpote à δέχομαι deriuatum, si credere dignū est. nam quod Etymol. de δέκατος & δεκὰς scribit, de δέκα potius scribere debuit, vtpote ex quo illa formata sint. Οἱ δέκα, Decemuiri, ex Isocr. οἱ δέκα οἱ μετὰ τοὺς τριάκοντα καταστάντες ἦρχον.

C. Δεκαπέντε, quatuordecim, vt δεκαπεσάρων βασιλέων quatuordecim regum, Plut. Lyc. VEL Τεσσαρεσκαίδεκα. Itē diuisim. Xen. Hell. 1, τέσσαρσι καὶ δέκα ναυσίν. ET Δεκαπέντε, Quindecim. ET Δεκαέξ, Sexdecim, seu Sedecim. ITEM Ἑκκαιδέκα, pro eodem. vtrunque apud Athen. 60. ET Δεκαεπτά, pro quo dicitur potius ἑπτακαιδέκα. ET Δεκαοκτώ, Octodecim.

C. Δυοκαίδεκα, VEL Δώδεκα, VEL (quod rarius est) Δεκαδύο, Duodecim.

C. Δεκαετής, Decennis. ET Δεκέτης pro eodē. ITEM Δεκέτηρος, vide in Ἔτος. Sic autem & alia composita hic omissa quære in vocibus quæ τῷ δέκα vel δεκατι per cō positionem adiectæ sunt.

C. Δεκαπλοῦς, ET Δεκαπλασιος, Decuplus. Demosth. in Timocrat. κλοπὴν αὐτῷ τὸ δικαστήριον κατέγνω, καὶ δεκαπλάσιον ἀπέπεσε. Item subst. Δεκαπλασια pro Decuplum seu Decuplicatio, vt inquit Bud. afferens ex eodem Demosth. ibidem, καὶ τῶν ἱερῶν χρημάτων πολὺ δεκαπλασίαν ἀφῃρέθη. vbi ait posse etiam subaudiri μέρος, vt alibi loquitur.

Δεκάκις, Decies. Il. 1, δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις ὀσσε.

Δεκάς, άδος, ἡ, Decas, Denarius numerus. Ex Homero affertur pro decuria, in v. l.

Δέκατος, Decimus. At Il. θ, v. 404, εἰς δέκατος ἐνιαυτοὺς, Eustathius ait sumi pro εἰς δέκα: vt sit deriuatiuum pro simplici: vel pro εἰς πολλὰς δεκάδας. HINC Δεκατημόριον pro δέκατον μόριον, decima pars, ex Plat. De leg. 4.

Δεκάτη, Decima pars. Xenophon Hell. 4, δεκάτην τῶν ἐκ τῆς λείας τῷ θεῷ ἀπέστησε. Et Hellen. 3. ἡ τῷ Ἀπόλλωνος δεκάτη, quæ Apollini decimæ nomine offeruntur. Δεκάτην ποιεῖν παιδὸς, (vt inquit Bud) Decimam filii nomine vouere vel pollucere, aut quid simile, apud Demosth. πρὸς Βοιωτὸν, 89. alibi 94, δεκάτην ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ἐστάσαμεν. Vide & apud Suid. Δεκάτην ἐστάσαι. HINC Δεκατηλόγος, Decimæ seu decimarum collector, vel exactor. ET Δεκατηλογία, Decimæ collectio seu exactio. Δεκατηλόγιον, Locus in quo decimæ exiguntur, & pro πιλωνεῖον. Vide Poll.

Δεκαταῖος, Qui est decem dierum. Luc. βρέφη τὰ πεμπταῖα ἐκ γλυκυτῆς ἢ δεκαταῖα. Et δεκαταῖος ἥκει, in vulg. l. Decimo post discessum die venit. Plato De rep. 10, αἱρεθέντων δεκαταῖον τῶν γενναιοτάτων ἤδη διεφθαρμένων.

Δεκατοῦν, Decimo, Decimam partem excerpo. δεκατοῦν τὴν οὐσίαν, Suorum bonorum excerptā decimam offerre, ex Plut. in Probl. Idē in Camillo, τὰ τῶν πολεμίων δεκατοῦν τὰ τῶν πολιτῶν ἐχαλέπαινον. vbi δεκατοῦν τὰ τῶν πολεμίων & τὰ τῶν πολιτῶν, est ex bonis seu spoliis hostiū, & ex bonis ciuiū decimas donare. Antiphon autem dixit p. 141, πᾶς ἡ πόλις τὰ τῶν βαρβάρων προσελομένη, κατεστάσας δεκατοῦσα, pro τὰ τῶν πολιτῶν οὐσίας. Affertur ex Xiphilino in eo etiam sensu quo Latini dicunt Decimare legiones. Herodotus quoque δεκατοῦν dixit pro Decimum quenque interficere, vt scribit Bud. hunc locum afferens, ὁποῖος δεκατοῦσα τῷ ὀν Δελφοῖσι θεῷ. HINC Δεκάτωσις, Decimatio. ET Δεκατωτής, Decimator, Qui decimas exigit. (Decumanus quidam interpretati sunt ex Cicerone) ET Δεκατωτήριον, Locus in quo decima persoluitur, Bud. ex Xen. καὶ δεκατωτήριον κατεσκεύασαν ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν δεκάτην ἐξελέγοντο τῶν ἐκ τῆς Γόλπου πλοίων. Ab eodē Bud. exponitur & πλωνεῖον.

Δεκατόω, ῶ, cum accus. personæ, Decimo [aliquē] pro Decimas ab aliquo accipio. In epist. ad Hebr. δεδεκάτωκε τὸν Ἀβραάμ. Et paulo post, ὁ δεκατῶν λαμβάνων δεδεκάτωται. ET Ἀποδεκατόω, Idem, paulo antè, ἀποδεκατῶν τὸν λαόν. Et vt hic ἀποδεκατοῦν est Decimas accipere, sic alibi est Decimas dare. Euang. Luc. c 18, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι. Et δεκάτην ἀποδεκατῶσι Deut. 14.

¶ Δεκάζω autem, quod quidam gramm. hinc deduxerūt, vide post Δέχομαι.

Δ Ε΄ Λ Τ Α, Elementi quarti nomen, in ordine alphabetico.

¶ Δέλτα τὸ κατ' Αἰγύπτιον, vel τὸ Αἰγύπτιον δέλτα, dicta fuit & quædā pars Ægypti à triangulari forma: vel potius diuersæ eius partes hoc nomē sibi vendicarunt: de quibus lege Eust. in Dionys. De situ orbis, p. 42. Idem p. 149 meminit & Patalenes insulæ Indicæ, hanc τῷ Δέλτα appellationem itidem mutuatæ. Stephanus autē hoc nomen tribuit primùm quidem vrbi cuidā quæ Syriæ vicina sit, deinde verò & insulæ cuidā Ægypti. Sed omittit Stephanus quod apud Xen. legitur Anab. 7, p. 233, esse Δέλτα & Thraciæ quendam locum. εἰς τὸ Δέλτα καλούμενον τῆς Θρᾴκης, inquit. ¶ Δέλτα vocatur a comicis & pudendum muliebre. (sicut & ἄμβων, ac χοῖρος, & ἐρμῆς, item κελής, ab iisdem) vt tradit Eust. p. 1539. Suidas autem postquam dixit δέλτα significare τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, subiungit, δέλτα τῷ σχήματι λεγόμενον.

Δελτωτὸς, Ad formam triangulam literæ Δ effictus, Formam literæ Δ habens. Sed peculiariter δελτωτὸν dictum fuit signum quoddam cæleste ab hac figura. Cic. apud Aratum, — Δελτωτον dicere Graii Quod soliti, simili quia forma litera claret. Vide Hygīnum. Item Δελτωτὸν Αἰγύπτιον Eustath. 1913, quod Δέλτα Αἰγύπτιον potius appellatur, vt modò docui. ¶ Δελτωτοί, libri qui in formam literæ Δ complicabantur vide Eust.

¶ Δέλτος, ου, ἡ, Pugillares qui forma literæ Δ plicabantur, seu tabellæ: sed postea δέλτος dictus fuit quiuis liber, quacunque forma esset. Δέλτοι (inquit Eustath. in Dionys p. 4.) propriè οἱ τόμοι ὄντες περιγραφοειδῶς ἐγκαμπίζοντο ἐν τῷ πλουσιωτάτῳ, postea verò ἁπλῶς αἱ βίβλοι. Sic & in cōm. in Hom. duobus locis: at p. 1913 ad Ægyptiacam byblū, ob Deltωton illud Ægypti posse referri tradit. Δέλτος sæpe redditur Tabella, & δέλτοι Tabellæ. Plut. De def. orac. ἔχοντα καταστιγμῶν δέλτον, ὃν ἡ ἐρώτημα ἐν ἐγγεγραμμένον. Ab eodem δέλτοι vocātur tabellæ iudicū Romæ. Sed & δέκα δέλτοι dictæ fuerunt illæ decem tabulæ (vnde δωδεκάδελτος νόμος, vt mox docebo) in Axiocho qui Platoni falsò adscribitur, ἐκ πνῶν χαλκέων δέλτων αἱ ἐξ ὑπερδυρέων ἐκόμισαν. Sic Poll. 8, δέλτοι χαλκαῖαι, αἷς ἦσαν πάλαι ἐντετυπωμένοι οἱ νόμοι οἱ περὶ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν πατρίων. Δέλτος, Testamentum, id est tabulæ & ceræ testatoris, Bud. ex Luc. ἐπιδὰν ἡ δέλτος ἀποσφραγίσῃ, quum resignatæ sunt tabulæ. Idem ex Plut. affert τοῖς δέλτοις gen. masc. & πινακίδας pro eodē. Item δέλτον καταστιγμένον ex illius Apophth. pro libello obsignato ἢ χρησμολογούμενον. Necnon ex Plat. ad Dionys. pro epistola. Ex Luc. affertur in v. l. pro tabella in qua testamētū perscribebatur. Item pro tabella pictoria, ex Epigr. HINC Δωδεκάδελτος νόμος apud Theophilum, Leges XII tabularum. Ad verbum tamen Lex.

Δελτίον, dimin. Parui pugillares, Tabellulæ, Libellus. Δελτίον δίπλυχον καὶ πολύπτυχον, Pollux.

Δελτάριον, aliud dimin. Tabellula, Bud. ex Plut. in Antonio, δελτάρια τῶν ἐρωτικῶν κρυπτάλλια.

Δ Ε Λ Φ Υ΄ Σ, ύος, ἡ, Vulua, Vterus.

vnde ἀδελφὸς pro ὁμοῦδελφος. q. d. Couterinus. (sed Latinè Vterinus) Quod etymū habent præter vulgatos grammaticos, Pollux etiam & Athenæus: apud quē malē δελφῖνας pro δελφύας. Affertur idem etymum & ex Aristotele.

Δελφὺς dictus fuit etiam Delphicus draco, Hesych. SED Δελφύω cum Apollonius vocauit, Arg. 2, Δελφύωσιν πέξοισι πλάσιον ἔξενάριξε.

Ἀ΄ΔΕΛΦΟΣ, οῦ, ὁ, Frater. Propriè tamen frater germanus. Plato ratylo, ἀδελφὼ ἐοικέναι ἀδελφὸν οὐδὲν θαυμαστόν. Apud eundem De legibus, ὁμοπάτριοι ἀδελφοί, Fratres ex patre, Fratres ex eodē patre progeniti. Et ἀδελφοὶ ὁμομήτριοι, fratres ex matre. Apud Thucyd. ἀδελφὸς μητρός, Frater matris, Auunculus.

Ἀδελφός, adiect. Geminus. Xen. χεῖρέ τε καὶ πόδε καὶ ὀφθαλμὼ καὶ τἄλλα ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν ἀνθρώποις. i manus & pedes & oculos, & alia quæcunque hominibus gemina creauit. Gemina autē interpretor, Virgilium sequens, qui geminas acies vocauit oculos.

Ἀδελφός, Itidem adiectiuè, Similis, Congruens, inquit Budæus. quod Cicero sic extulit Latinè in Partitionibus, Memoria literaturæ germana quodammodo, & in dissimili genere similis. Sic in Academicis dicit. Germanissimus Stoicis. Plato in Phæd. Καὶ τὰ ἄλλα δὴ τὰ τούτων ἀδελφὰ, καὶ ἀδελφῶν ὅτι θυμῶν νόματα. Isocrates in Helene, de Hercule & Theseo loquens, ἐξ ἀδελφῶν γεγονότες, ὁ μὲν ἐκ Διὸς, ὁ δὲ ἐκ Ποσειδῶνος, ἀδελφὰς καὶ τὰς ὅτι θυμίας ἔχον. Id est, Ex germanis autem geniti, hic ex Ioue, ille ex Neptuno, cupiditates etiam

habuerunt germanas. In hac significatione ponitur interdum sine casu, vt in proximè præcedentibus exemplis. Interdum casum habet, & quidem genitiuum, vt plurimum. Sed & datiuum nonnunquam. Genitiuum in hac significatione, vt apud eundem Isocratem in Busiride, ἀδελφὰ τῶν ἐρημιῶν. Xenophon, καὶ τούτων ἀδελφά. Cum datiuo, Basilius, ἀδελφὰ τούτοις εἰς ἀρετὴν καὶ κακίαν ἐφιλοσόφησεν.

Ἀδελφή, Soror, Germana. ὁ μεμητρεία ἀδελφή, Soror ex eadē matre. Aristoph. Nubibus. ‖Item Similis, Congrua, vt ἀδελφὸς adiectiuè, Congruus. Plato epist. 7, πρέφασιν ἀδελφὴν τῆς πρόθεν.

C. Ἀδελφήθεος, Frater Dei. Ita vocatus fuit D. Iacobus, qui in Euangelio dicitur frater Domini.

C. Ἀδελφοκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fratricida. Ita vocatur Cain à Dionysio Areop. Herodotus ἀδελφεοκτόνος dicit (vt & ἀδελφεὸς pro ἀδελφὸς) & φονεὺς ἀδελφεοῦ, l. 1, interfector fratris, idem quod ἀδελφοκτόνος. Fit autem ex ἀδελφὸς & verbo κτείνω, eadem forma qua πατροκτόνος, ἀνθρωποκτόνος.

ET Ἀδελφοκτονία, ας, ἡ, Fratricidium, Cædes fratris. Greg. Nazianzenus, Κάϊν δίκας εἰσπραξάμενος τῆς ἀδελφοκτονίας.

ET Ἀδελφοκτονέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Fratrem occido.

C. Ἀδελφόπαις, δος, ὁ καὶ ἡ, apud Eust. Nepos vel neptis ex fratre aut sorore: ἀδελφιδοῖς aut ἀδελφιδῆ, quæ paulo pòst sequuntur. Fit autem ἀδελφόπαις ex ἀδελφὸς seu ἀδελφή, & παῖς, quasi Fratris vel sororis filius aut filia. Nam παῖς scimus vtriusque esse generis.

C. Ἀνάδελφος, ου, ὁ & ἡ, Fratre carens, seu fratribus, vide in Σωάδελφος.

C. Ἀγπάδελφος, Qui est loco fratris, Vicem præstans fratris.

C. Αὐπάδελφος, Frater germanus, Frater ex vtroque parente. Vide scholiastē Sophocl. in hunc eius versum, à quo suam Antigonem inchoat, Ὦ κοινὸν αὐπάδελφον Ἰσμήνης κάρα.

C. Ἐξάδελφος, Patruelis. Pro quo ἐξάδελφος, ab Atticis ἀνεψιὸς dici scribit Phrynichus. Eustathius ἀνεψιοὺς vel αὐπανεψιοὺς esse dicit ἐξαδέλφους πρὸς πατρός.

ET Ἐξαδέλφη, in Pand. ἡ συγάτηρ τοῦ θείου, ἢ τῆς θείας.

VNDE Διξάδελφοι dicti filii τοῦ ἐξαδέλφου. Bud.

C. Ὁμόδελφος, vide in Ἀδελφός.

C. Πατράδελφος, Patris frater, Patruus.

VT Μητράδελφος, Matris frater, Auunculus.

C. ΣΥΝάδελφος, ου, ὁ & ἡ, Qui fratrem seu fratres habet. nā Xen. τοὺς συναδέλφους ὄντας opponit τοῖς ἀναδέλφοις.

C. Φιλάδελφος, ου, ὁ & ἡ, Fratris seu fratrū amans. ‖Est & nomen proprium regis Ægypti.

ET Φιλαδελφία, Amor erga patrem, Fraterna charitas. Extat Plut. libellus περὶ φιλαδελφίας. Sed apud Eccles. scriptores φιλαδελφία vocatur sæpe amor quo Christiani prosequuntur Christianos, ceu fratres. Quo sensu & φιλάδελφοι dixit Greg.

C. Ψευδάδελφος, Falsus frater, Qui fraternitatem Christianam mentitur, 2, Cor. 11, & Gal. 2.

Ἀδελφότης, ητος, ἡ, Fraternitas. Apud Ecclesiast. scriptores potissimum in vsu.

Ἀδελφικός, Fraternus. Chrysostomus, ὑπὸ χειρὸς ἀδελφικῆς θλιμθεὶς θάνατος.

HINC Ἀδελφικῶς, aduerb. Fraternè. ἀδελφικῶς ὀθπαθεῖν, fraterno affectu increpare.

Ἀδελφίζω, F. ίσω, P. ικα, Fratrem meum appello, Fratris appellatione voco, Fratrem esse dico. Isocr. in Æginetico, εἶτα νῦν ἀδελφίζειν αὐτὸν ὀθπχειρήσουσιν. id est, Iam verò ipsum fratrem appellare conabuntur: vt videlicet hæredes sint mortui. Hermogenes hanc vocem ἀφελῆ esse dicit, vt κλαυσίγελων apud Xen. ‖ Ἀδελφίζεθαι est etiam οἰκειοῦθαι: & ἠδελφίσθαι, οἰκείωται, apud Hippocr. vt Gal. & Erot. exponunt.

Ἀδελφεός, οῦ, ὁ poetis idem quod ἀδελφός. Il. β, Ἤδειν δ' κατ' θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο. Vtitur & Herodotus. Dicitur & ἀδελφειὸς ab iisdem. Phocylides, Ἐχθρὰ δὲ τέκνα γονεῦσιν, ἀδελφειοί τε συναίμοις. Eustathius ait, ἀδελφεὸς dici pro ἀδελφὸς, vt κενεὸς pro κενός: item ἀδελφειὸς, eadem forma qua ἀφνειὸς, ἀλφειός.

Ἀδελφίδιον, τὸ, diminut. Fraterculus, apud Aristoph. Nub.

¶ Ἀδελφιδοῦς, οῦ, ὁ, Nepos ex fratre vel sorore: aut Sororis filius, inquit Poll. Exponitur à Suida ἀνεψιός. Plut. Publ. πρὸς θεῖον ἀδελφιδῶν ἐξάγιστα κατηγορεῖν. Fit autē per contractionē, ex ἀδελφιδέος, sicut συγατειδοῦς ex συγατειδέος, vt Etym. docet, reprehēdēs qui cōtrà ἀδελφίδεος & συγατείδεος ex ἀδελφιδοῦς & συγατριδοῦς esse volūt. In v. l. Græcolat. ex ἀδελφιδόος contractum esse dicitur: quod alibi nusquam reperio. At ἀδελφιδέος apud Herodotum legitur, sicut & ἀδελφιεὲς pro ἀδελφός. vt libro 6, Ἀρταφέρνεα τοῦ Ἀρταφέρνεος παῖδα, ἀδελφιδέον ἑωυτοῦ. id est, sui fratris filium. Quanquam apud Herodotum modò ἀδελφιδέος, modò ἀδελφιδεὸς legitur: sed rectius ἀδελφιδέος, cum accentu in penultima. Valla apud Herodotum Patruelis vertit, itidem apud Lucianum Erasmus: sed minus recepta est huiusmodi interpretatio.

ET Ἀδελφιδῆ, Neptis ex fratre vel sorore.

Δελφυωμόν Corinthus Ionicū esse dixit pro ὠμοιωμόν.

Δ Ε Λ Φ Α Ξ, ακος, ὁ & ἡ, Porcellus. Proprie tamen δελφακες sunt porcellæ seu suculæ potius quàm porcelli, quasi videlicet αἱ δελτύας ἔχουσαι, (id est habentes vulnus) inquit Athen. lib. 9. sed in vulg. edit. δελφῖνας perperam legitur pro δελφύας. Sic autem παῖ δέλφακας dixit Aristot. De animal. lib. 6. Et Herodot. δέλφακα ζωὸν ἔχων.

HINC Δελφακόομαι, ῶμαι, Vnde δελφακοῦσθαι, quod Hesych. exponit πελεκᾶσθαι τὰς ὖς. puto autem intelligere δελφακοῦσθαι eos porcos qui non amplius sunt δελφάκια, sed iam δέλφακες: sequendo eorum opinionem qui δέλφακας dici putant porcos iam perfectæ ætatis, qua de re lege Eustath.

ET Δελφάκιον diminut. à δέλφαξ, Porcellus lactens. ‖Item pudendum muliebre, Hes.

Δ Ε Μ Ω, Extruo, Ædifico. Verbum hoc inusitatum est, præter præteritum perfectum & aoristum primum. Vnde δεῖμεν, Ædificauit, Apoll. Rhod. Et δείμας, Qui extruxit, Eurip. Et in pass. Iliad ξ, Πεντήκοντ' ἔνεσαν θαλάμοι ξεστοῖο λίθοιο Πλήσιοι ἀλλήλων δεδμημένοι. Vox etiam media act. signif. habens, vsitata est. Vnde δείματο, Ædificauit, in Epigr. Et apud Theod. in 1. Eccl. hist. ὁ δὲ βασιλεὺς τὸ μὲν εἰς ὁμόζυγα κεχωρισμένον σῶμα ἀμφήμει, τὸν δὲ νεὼν οὐκ ἤθελε δεῖμασθαι Χριστῷ.

C. Αἰπύδμητος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Altè extructus.

Δομὴ, ῆς, ἡ, Ædificium, Murus, Forma, Aspectus, Hesych. ‖Item Corpus, ab egregia structura. Apoll. Rhod. Arg. 3, Καὶ πλοῦρεις κήπεσι δομὴν ἀπάλαιπον ἰδέσθαι, Structura corporis, aut Mole corporis. nam hoc vocabulum & de ædificiis vsurpatur. Nicand. Ther. Ἄλλος δ' αὖ κόχλοισι δομὴν ἰδάλλεται αἴης.

C. Ἀρτίδομος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Recēns extructus. Nonn.

C. Ἰσόδομος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Æqualiter structus. Ἰσόδομον (inquit Vitruu. lib. 2, cap. 8) dicitur quum omnia coria æqua crassitudine fuerint structa.

AT Ψευδισόδομον, quum impares & inæquales ordines coriorum diriguntur. Plin. lib. 36, cap. 22, Græci (inquit) è lapide duro aut silice æquato construunt veluti lateritios parietes. Quum ita fecerint, ἰσόδομον vocant genus structuræ: at quum inæquali crassitudine structa sunt, ψευδισόδομον. Annotant verò quidam legi etiam ἰσοικοδομον & ψευδισοικόδομον.

Δόμα, ατος, τὸ, Murus. τεῖχος, Hesych.

Δοματὸς, ου, ὁ. vt δοματὸν λᾶας, Lapidem ad domus structuram. Epigr.

Δόμεος, Fundamentum domus, οἰκόπεδον, θεμέλιον, Hesych.

Δομέω, Struo, Ædifico, οἰκοδομῶ, Hesych. Quo verbo Theod. sæpe vtitur, Bud. teste.

VNDE Δόμησις, εως, ἡ, Structura.

ET Comp. Ἐνδόμησις (quasi ab Ἐνδομέω) apud Ioseph. moles iacta ad reddendum nauale portuosum. Pila dicitur Latinè. Vocatur etiam πρεκυμάτων ab arcendis frangendisque fluctibus vbi sunt cothones. nam χειροποίητοι λιμένες, artificiales & manufacti portus, sic vocantur à Seruio. v. l.

C. Ἀμφιδέμω, Circumædifico. Ioseph. lib. 6, τὸ ἱερὸν ἀμφιδέμαιτο, In circuitu templi construxerant.

C. Ἀνάδεμω, Ædificium instauro. Et Ἀναδέμομαι voce media pro eodem.

C. Ἐνδέμω, Obturo, Ædificiis munio, aut muris. sic enim quidam apud Herodot. interpr. πὰς δ' ἐμασφᾶχας τοῦ ὑρέων ἐνδείμας ὁ βασιλεὺς, quod Valla reddit, Anfractus montium abscindens.

¶ Δειμάω, Ædifico, Extruo. vnde δειμᾶν, Ædificare, Herodot. Et δείμασα, Extruxi, Ædificaui. v. l.

¶ Δόμος, ου, ὁ, Domus. Od. η, Δῶκε δ' Ἐοεχθῆος πυκινὸν δόμον. Hesiod. Erg. ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισι. Athen. lib. 14, μυρμαίρει δὲ

μέγας δόμος. Et δόμαι δὲ, aduerb. Domum, Domum versus. Od. α, Νίζησαν δ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ὀνδὲ δόμονδε. ‖Itē Ordo structuræ & Corium, vt Bud. apud Herodot. interpr. ἐξ τεσσεράκοντα δέμων πλίνθους. quod alii, Per tricesimum quenque laterum ordinem, Per structuram laterum.

ET Δοῦμος, metri causa inserto υ, pro eodem in Epigr.

C. Προδομος, ου, ὁ, Anterior domus pars, Vestibulum. ἡ πρὸ τοῦ οἴκου παστὰς, Suid. πρόστον, πρόστας, Hesych. πρόδομος in tēplo Polluci vocatur τὸ πρὸ αὐτοῦ,

ET Ὀπισθόδομος, prori oppositum, τὸ κατόπιν. Apud Hom. Eustath. πρόδομον esse vult τὸ ὀνδεστέρω τῆς αἰθουσης, sicut τὸ ὀνδοτάτω, θάλαμον. Il. 1, ἐπεὶ οὐ μὴ [πῦρ] ἵκοιτ' αἰθουσῆς ἐνερκὲς αὐλῆς, ἀλλὰ σ' ἐνὶ προδόμῳ, θεσεῖ θαλάμοιο θυράων. Alibi verò idem Eustathius πρόδομος cum αἰθουσα idem esse vult. vt Od. ο, Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτοῖσι κοιμήσαντο, Ἀτρείδης δὲ κάθευδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο. Alii πρόστον τὸ θαλάμου exponunt, vbi dormire hospites & peregrini soliti fuerint. Accipitur & adiectiuè pro eo qui ante domum est: vt προδόμος πυρὸς in Epigr. et apud Suidam πρόδομος ὁ ταφῆς, quoniam ἐν προδόμῳ τοῦ ἱεροῦ erat.

HINC adiect. Πρόδομια Ἥρα, Paus. Corinth. p. 42.

¶ Δῶμα, ατος, τὸ, (factum ex δόμημα, exempto μ, & η cum ω per crasin concreto) itidem Domus. Od. ο, δῶμα καθ' ὑψηρεφὲς Μενελάου. Il. ο, Ἤτοι ὁ' Ἀπόλλωνα καλέσασθαι δῶματος ἔκτος. Od. ο, πολλὸν ὀπισθεν δώματα ναίεις. Ἐπὶ δωμάτων Matth. 10, Beza interpr. Supra domos, id est, in ipsis ædium tectis, ita fabricatis vt in illis ambulare & versari possent: addēs, δῶμα idem omnino esse quod οἶκον, aut certè partem domus intra quam habitatur: sed particula ὀν indicari de qua parte domus agatur. non esse igitur opus vt cum Erasmo δῶμα pro ὑπερῷον capiamus, aut τῖχος, id est pro suprema ædium parte: quum nulla id autoritate probetur. Sed nec opus erit vt ex vulgarib. lexicis interpretemur Tectum planum, seu Tecta solaria & meniana.

ET Δῶ etiam per apocopen metri gratia, pro eodem, il. τ, Αὐτὴ δὲ πρὸς πατὸς ἐελαδινέος πυκινὸν δῶ Ἵκετο.

Δωμάτιον, ου, τὸ, forma dimin. Domuncula, vt tradit Hesych. & Suid. Item Cubiculum. Thalamus. Plutar. De fort. Rom. δίψα πνοὺς ζυγὸς καταβαίνουσαν εἰς τὸ δωμάτιον, ὃ νῦν φενεστέλλαν πύλιν καλοῦσι, id est (Budæo interprete) Per fenestram quandam delabi ad se in cubiculum, quam nunc fenestellam portam vocant. Polit. interpretatur etiam Tectum & culmen apud Herodianum lib. 1, ἀποκλείσαντες πὰς τοῦ οἰκιῶν εἰσόδους, εἰς τε τὰ δώματα ἀναβαίνες, λίθοις καὶ κεραμοις ἐβαλλον τοῖς ἱππεῖς.

C. Προδωμάτιον, ου, τὸ, q. d. Cubiculi seu thalami vestibulū. τὸ πρὸ τοῦ κοιτῶνος τὸ ἴδιον, Hesych.

Δωμάω, ῶ, F. ήσω, Extruo, Ædifico, Epigramm. lib. 3, τύμβον Ἀχαιοὶ Δώμησαν. Et in voce media, eadem signif. νῆον περικαλλέα δωμήσασθαι.

HINC Δώμησις, εως, ἡ, Structura, Ædificatio. οἰκοδομὴ, Hesych.

ET Δωμητωρ, ορος, ὁ, Ædificator, Conditor.

ET Δωμητὸς, ὑός, ἡ, Apparatus structūr. = κατασκευὴ, Hesych.

ET Ἀδώμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui structus non est. vt ἀδώμητος πέτρη apud Nonn. Lapis rudis, & quo ad struendum ædificium vsus nemo est.

Δ Ε Μ Ν Ι Ο Ν, ου, τὸ, Stratū, Lectus. Il. ω, Δέμνι' ἐπ' αἰθούσης, θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ Πορφυρέ' ἐμβαλέειν, σορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας. Vbi Eustathius notādum dicit, δέμνια ὑποκεῖσθαι δίκην κλίνης, & ῥήγεα χαίειν αὐτοῖς: at ὑποκεῖσθαι τάπητας εἰς σκέπην, de quorundam sententia. Od. θ, Βῆ ῥ' ἴμεν εἰς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο. Od. ζ, Ἠ δ' αὐτὰρ ὀ μνήσασθαι ὡς πρωΐ, ἐπ' ἄστυ δέμνια κοῦφα.

C. Δεμνιοστίρης, ου, ὁ, Qui strata custodit, seu ἔγκοιτος. Hes.

C. Ἐπιδέμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in strato aut super strato est. Euripid.

C. Ὁμοδέμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eiusdem strati seu lecti particeps est, Coniunx.

C. Συνοδέμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui strata [coniugalia] odit. Citatur verò & συνόδεμνος νόος ex Epigr. in v. l. Mens quæ concubitum odit.

C. Φυγοδέμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui stratū maritale fugit, A coniugio abhorrens. Dicitur de virgine Maria apud Nonnum.

Δ Ε Μ Α Σ, indeclinabile, Corpus: tā de inanimatis quā animatis rebus apud poetas. Dictum (teste Eustathio) quasi δῶμα ψυχῆς, Domicilium animæ. Nisi quis simpliciter à membrorum structura denominatū vellet. (Macrob. in Somn. Scip. l. 1, à δίω δέμας deducit, hoc est vinculū. nam vt constet animal, necesse est vt in corpore anima vinciatur. Eodem autem modo δέμας, tanquam diminutiuum à δέμα hanc significationem habente, reperitur in Hippiatria pro fasciculo) Il. α, ἐπεὶ οὐ χ ἔδεν ὀδὶ χρείων Οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὐτ' ἐν φρένας. Il. ω, δέμας καὶ εἶδος ὀγητός. Od. κ, Οἱ δὲ συῶν μὲν ὑπὲρ κεφαλὰς, φωνήσαντε δέμας πε. At Il. λ, Ὡς δ' ὁ μὲν μδρναιτο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, Eust. exponit. δίκην πυρὸς, seu ὡς τοῦ πυρὸς μένον. id est δίκην πυρὸς, κουφως, ὀξέως, ἰσχυρῶς καὶ θερμῶς. ‖Δέμας quidam σεμνῶς de membro etiam pudendo dixerunt. Quò pertinet quod ex Platone comico Eustath. citat de bulbo, ὅπερ τὸ δέμας αἰόρθοι. ‖Δέμας Hesychio est etiā μορφὴ, ἰδέα, ὄψις. item σφραγίς.

C. Ἄδεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Corpore carēs. Corpore exutus. v. l. Theocr. in idyllio quod Syracusiæ inscribitur, Ὦ τᾶς ἀδεμάτου ψυχᾶς, vbi Camerarius accipit pro ἀσωμάτου. Sed dicitur potius corpus carere anima quam anima corpore. Legitur & ἀλεμάτου, quod fit pro ἠλεμάτου. volūt porrò ἠλεματον significare vanū, item stultum. Est autem frequens error in permutatione literarum lambda & delta, vt alibi docui. quod intelligendum est tamen de affinitate quam habet lambda cum delta, scripto ea ferè forma quam habet Δ maiusculum. Verùm & tertiam lectionem alicubi reperi ἀδείματον, quod fit pro ἀφόβου.

Δ Ε Ν Δ Ρ Ο Ν, ου, τὸ, Arbor. Xen. Hell. 6, ἐνεπίμπρασαν τὰς οἰκίας, καὶ ἔκοπτον τὰ δένδρα.

Aliquando post se gen. habet, & exponitur Stirps, vt apud Phil. De mundo, τὰ ἄερος καὶ πυρὸς δένδρα, Aeris & ignis stirpes. Aristoph. verò & speciē ei in gen. subiunxit, dicēs δένδρον ἐλαίας. vt Cic. Arbor. fici.

ET Δενδρέον, ου, τὸ, pleonasmo τοῦ ε, pro eodem. Od. ο, δένδρεον ὑψιπέτηλον. Il. γ. δένδρεα ἐφεζόμενοι. Od. ε, δένδρεα μακρὰ, id est εἰς ξυλείαν θέτα: at per δένδρεα καλὰ intelligit καρποφόρα, vt Eustath. ex veteribus refert.

ET Δένδρος, εος, τὸ, pro eodem. vnde δενδρεῖς, δενδρεῖ & δένδρη. Thuc. ἐς δένδρεσιν ἀνέκοψαν. Philo de mundo, ἡμῶν ὀν ἐς δένδρεσι φύσις τὰ δένδρα δέστηκεν. Sic δενδρεσι ὀνάκαρπος, in Epigr.

C. Δενδροεσπεύω, ῶ, F. ήσω. Arbores scando. Epigr.

C. Δενδροειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ Arboris formam habens.

C. Δενδροκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arboribus compius & ornatus. Aristoph. Nub. ὀρέων κορυφαὶ ὀθὶ δενδροκόμοις. Et δενδροκόμου Εὐμαθὴς in Epigr. Arboribus comante.

C. Δενδροκοπέω, ῶ, F. ήσω, Arbores seco, seu excindo. Xen. πόνον τινὰ τεμνόντες καὶ δενδροκοποῦντες, segetem secantes & arbores.

Sæpe accusatiuum habet χώρεον, vel γῆν. vt apud Demosthenem Pro corona in psephism. Byzantiorum, πὰν χώρεον δούντος καὶ δενδροκοπέοντος. Et in passiuo, δενδροκοπουμένη γῆ, Cui arbores excisæ sunt, Depopulata.

C. Δενδρολεχανα, πὰ, q. d. Oleriarbores. id est olera arborescentia, Theophr.

C. Δενδρολίβανος, ου, Thus arbor, seu Arbor ipsa quæ thus fert. quæ simplici nomine & λίβανος dicitur, vt tradit Gorr. At v. lexicis δενδρολίβανος est Rosmarinus coronarius apud Actuarium.

C. Δενδρομαλόχη, ης, ἡ, Arborescens malua, seu Arborea malua: quo nomine vocatur (vt Gorr. tradit) Althæa, siue ibiscus, malua agrestis species.

QVAM Ἀναδενδρομαλόχην etiam compos. voce Galenus appellat.

C. Δενδροπημων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Arboribus nocēs, Arbores lædens. Æschyl.

C. Δενδροπημόω, ῶ, F. ήσω, Arbores excindo. idem quod δενδροκοπέω. Thuc. lib. 1, ἐς πλὴν Μεκδρίδα ἐλθόντες, καὶ δενδροπήσαντες, πάλιν ἀπῆλθον, quū eam cædēdis arboribus vastassent. Et in pass. apud Heraclitū in epist. ad Hermod. καὶ δενδροπημουμένη καὶ ἀρπαζομένη πόλις.

C. Δενδροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arboriferus, Arborū ferax. Athen. lib. 14, ἀποτεμόντας τὸ πρῆμα τοῦ ὄπισθεν λαύρης, ὃν δενδροφόρου φάσγανος ἔξεωσε βροντῶν ἠλέματον.

C. Δενδρόφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arboribus consitus: aut actiua fir.

gnif. Arbores producens, Arboriferus. vt vertitur δενδρόφυτος χωρα apud Plutarch. Cam.

C. Ἀδένδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arboribus carẽs, Arboribus nudus. ¶ At τὸ ἄδενδρον est Malicorium, seu Punici mali cortex. σίδιον ξηρὸν, ἤδωδον ῥοιᾶς κέλυφος, inquit Hesych.

C. Ἀναδενδραὰς, άδος, ἡ, Vitis arbustiua, Vitis quæ est super arbores, Vitis arborem conscendens, siue arbores, vt ait Etymologistes. Dicitur autem absolutè, subaudito substantiuo ἄμπελος. Theophr. lib. 5, cap. 5. De caus. plãtarum, τοῦ μὴ ὁμοζυγοῦντα ὁμοβλαστῆ καὶ συμπροφαίνομενα ἀλλήλοις, ὡς ὅταν ὅπῃ τῆς αἰαδενδράδος ἐλέχθη καὶ τῆς συκῆς, Vt de vite fico nupta, & ipsa marita, retulimus, Gaza interpr. Plutarchus in Probl. Rom. οὐ δὲ ὁδὸν διελθεῖν αἰαδενδράδος αὔωθεν δέκα παμμήκης. Idem De fort. Alex. περὶ τῆς χρυσῆς αἰαδενδράδος ἢ τοῦ κρεμαστῶν κήπων. Ex δένδρον fit δένδρας, vnde αἰαδενδρὰς ἄμπελος, ἢ ὅτι δένδρων, inquit Etymologistes. Notum est autem αὐὰ in compositione aliquando αὔω denotare.

Ἀναδενδρὰς de loco vitibus consito citatur ex Epigr.

Ἀναδενδράδες pro arbustis, citatur ex Psal. 99.

Ἀναδενδρίτης οἶνος, Vinũ ex vite arbustiua. Athen. certum vini genus. Capuæ ita vocari tradit, scribens l. 1, δεῖ φόρον οἴνου ἐν Καπύῃ φησὶ γίνεσθαι τὸν αἰαδενδρίτην καλούμενον, ᾧ μηδένα συγκρίνεσθαι.

C. Εὔδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arboribus bene consitus. εὔδενδρος περιάδεισος, Nonn. ὕλαι εὔδενδροι, Herodian.

C. Ἰσόδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arborem æquans.

C. Κατάδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Plenus & consitus arboribus, vulg. lex.

C. Πολύδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas habens arbores, Abũdans arboribus. ET Πολυδένδρεος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro eodem. Od. η. κῆπον ἔχῃ πολυδένδρεον.

C. Ῥοδόδενδρον, ου, τὸ, Rhododendron. Plin. lib. 16, cap. 20, Et quanuis herba dicatur Sabina rhododẽdron, vt nomine apparet, à Græcis venit. Alii nerion vocarunt, alii rhododaphnen, sempiternum fronde, rosæ similitudine, caulibus fruticosum. Vide Diosc. lib. 4, cap. 82.

Δενδρηεις, εντος, ὁ, Arboribus abundãs. Od. ι, ἐν ἄλσει δενδρήεντι, id est (vt alibi dixit) πολυδενδρέῳ. ET Δενδρώεις pro eodem, Nonn. Εἶδον ἐγὼ δενδρώεντος ὁμέστιον ἔνδοθι κήπου. vbi videtur abundare ἐγὼ.

Δενδρικὸς, ή, ὄν, Arboreus. vt δενδρικὸς καρπός. Theophr. De caus. pl lib. 4, cap. 3, δοκεῖ γὰρ ἄλλα πνά καὶ δενδρικώτερα. Et τὰ δενδρικά, Arborea, id est quæ arborei generis sunt. Theophrastus ibid. cap. 2, Οἷ μὲν ἀλλὰ οὐδὲ ἄλσεον ἔνια φυτρεῖν τῶν δενδρικῶν εἰς τὸν φθορέα. Vbi Gaza vertit, Nõ nulla arborum semina, quæ perire celerius possint.

Δενδρίτης λίθος, Dendritis gemma. Plin. lib. 37, cap. 11, Dendritide alba defossa sub arbore quæ cædatur, securis aciem non hebetari [dicunt.]

Δενδρότης, ητος, ἡ, Arborum incrementum. δένδρων αὔξησις. Suidas.

Δενδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arboreus, Arborarius. vt δενδρώδεσι νύμφαις, in Epigr. id est Nymphis arborariis, vt Plin. picũm arborarium dicit. Item Arborosus, Arboreus, id est Ad arboris naturam aut magnitudinem accedẽs. vt δενδρώδης πθυμαλος apud Dioscoridem lib. 4. cap. 155, quem postea δενδροειδῆ vocat, ἀμφιλαφῆ αὔωθεν καὶ πολύκομον, ὑποδ μεσὸν, ὑπόρυθρον τοῖς κλάδοις, περὶ οἷς τὰ φύλλα μυρσίνῃ λεπῖ πεσσοειδῆ: comosissimum ex omnibus, maximè cauliculis rubẽtibus, & semine copiosissimum: vt Plin. lib. 26. cap. 8, transtulit.

Δενδρών, ῶνος, ὁ, Arbustum, Arboretum. i. Locus arboribus consitus.

Δενδρίον, ου, τὸ, Arbuscula, Athen. lib. 14, δενδρίον ὁ ὀκεῖνοι κόναρον ἐπονομάζουσι.

Δενδρύφιον, ου, τὸ, itidem Arbuscula. Dioscor. lib. 1, cap. 148, δενδρύφιον φυόμενον ἐν πέτραις. ET Δενδρύδιον pro eodem, in v.l.

Δενδρίζω, Arboresco, Arboris figura sum. AT Δενδρυάζω (seu, vt apud Hesychiũ scribitur, δενδριάζω) Inter arbores me abscondo, In arbustis latito, ἐν δένδροις ἢ δρυσὶ κρύπτομαι, Eust. ὁ πάτε κῆ τοῖς δενδρυάζοντας βίος καὶ βαλανηφαγοῦντας. Notandum verò Eustath. alibi à δρῦς hoc vocabulum deriuare, & ex Rhetorico lexico exponere δρυσὶ σκέπεσθαι, καὶ ὅπερ ἢ ὕδατος δύεσθαι: & ex Æl. Dionys. tradere φωνασκοῦς φωνὶω quãdam vocare δενδρυάζουσαν. Suidæ quoque est εἰς δρῦς καταδύεσθαι, κυείας, ὑπὸ δὲ παλαιῶν τῶν δρυσὶ σκέπη χαμεύνων, πεῖν τοὺς οἰκήσεις δύρεσθιῶσαι, καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι καὶ ὑποκρύπτειν ἑαυτόν. & Hesych. ὑπὸ τοῖς δρῦς φαφθύζειν. Sed si à δρῦς deriuetur, mirũ est nõ dici ἐνδρυάζειν potius, sine ι initiali. VNDE Ὑποδενδρυάζω, Subitò & ex improuiso appareo, ἐξ ἀφανοῦς καὶ ἀφανεσίως ὑπεφαίνομαι. Hesych.

Δενδρόομαι, ῶμαι, Arboresco. Nonn. VNDE Δένδρωσις, εως, ἡ, q.d. Arborescentia.

C. Ἀπὸδενδρόομαι, οῦμαι, idẽ. Theopr. lib. 2. De caus. ξηραναλίσκουσι γὰρ ἀπὸδενδρούμενα πᾶσαν τὴν φυσιν, In arboris magnitudinem euadentes, Bud. interpr. Idem Theophr. de hedera, λαμβάνει δὲ πάχος ὅσον καὶ ἀπὸδενδροῦται. Pro quo Plin. Tanta crassitudine augetur, vt ipsa arbor fiat.

C. Ὑπόδενδρόομαι, q.d. Subarboresco, Paululum in arborem abeo.

Δ E P K Ω,

Video, Aspicio. ὀξὺ δέρκω ὀκ φαεινοῖς ἐς ἕκαστον, Acutis oculis vnumquẽque obseruo. vulg. lex. Hinc est futurum secundum δρακῶ, & aorist. secũdus ἔδρακον: & δρακεῖν in infinitiuo. Passiua etiam vox & media in actiua quoque signif. vsurpãtur. Vnde apud Homerum. il. γ, Δεινὸν δ' ἐρεχθόμενοι, θάμβος σ' ἔχεν εἰσορόωντας. Il. ρ, Παύσασε παπαίνων, ὥς τ' αἰγὶς, ὑπὲρ τε φαείνῃ Ὀξύτατον δ' ἐρεχθεν. Hesiod. Asp. Δεινὸν δ' ἐρεχθόμενον. Et apud Plu. Sol. δέρκονται εἰς ἥλιον. Et δερχθεὶς, ἐντος, Cõspicatus, Aspicẽs, ab ἐδέρχθω, seu δέρχθω, aoristo 1 poetico, Vidi, apud Soph. in Aiace. Pind. apud Athen. lib. 13, παῖς δὲ Θεοξένου ἀκμὴ καὶ φεσσόπυ μύρμα εἰζοίσας δρακεῖς, ὃς μὴ ποθῷ κυμαίνεται. Et in præterito med. Δέδορκα. vt ὀξὺ δεδόρκασι apud Luc. De cal. Vnde part. Δεδορκὼς, Intẽtis oculis aspiciens, Rigido aspectu obtuens. Aristot. in Physiognom. inter signa τῶ θυμοῦ, ὑπνωδὲ ἕτερον δὲ τὸ φεσσωπον φαίνει, μήτε δεδορκὸς, μήτε σεσύνου, Bud. Et Gell. lib. 11, cap. 4 de iustitiæ imagine, quod Chrysippus Græcè dicit, παρθένος εἶδ λέγεται. καὶ σκυθρωπὴ γεγράφεται, καὶ σωφρονικὸς ἔχουσα τὸ φεσωπον καὶ ἐντονον, καὶ δεδορκὸς βλέπουσα, ipse Latinè reddit, Forma atque filo virginali, aspectu vehementi & formidabili, luminibus oculorũ acribus, neque humilis neque atrocis, sed reuerendæ cuiusdam tristitiæ dignitate. ET Δεοκέσκω, seu Δερκέσκομαι, pro eodem. vnde δερκέσκετο, id est ἔβλεπε, in Odyss.

C. Δερκευνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Inter dormiendum videns. Nicander Alexiph. Πολλάκι δὴ σκίλακος δερκευνέος, ἢ ὅτε κεῖνος Πυθέῃ τρμηξαιο, id est leporis. is enim apertis oculis dormit. Suidas verò hunc locum citans legit pro δὴ σκίλακος (quod & schol. agnoscit) ἢ ἢ σκύλακος.

C. Ἀδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Non videns. οὐ βλέπων, Hesych. Item Obscurus, Qui videri nequit, ἀφανὴς, eidem Hes.

C. Γλυκυδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Dulce videns aut aspiciens, seu Dulcis aspectu.

C. Εὐδαρκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Bene videns, Oculatus, εὐόφθαλμος, Hesych. apud quem ira, non ὀδερκὴ, scribitur.

C. Ὀξυδερκὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, Acutùm cernẽs, Acie oculorum acri præditus, Perspicax. Vnde ὀξυδερκέστατος apud Herodotum, id est ὀξυωπέστατος, vt Aristot. loquitur. Et apud Lucianum, per admirationem dicenti, Ἡράκλεις τῆς ἀκριβολογίας, respondet alter, τί δὲ εἰ ἀκούσῃς ἄλλα πολλὰ τύπον ὀξυδερκέστερα; Et τὸ ὀξυδερκὲς, Acutum & perspicax, Acies oculorum. HINC Ὀξυδέρκεια, ας, ἡ, Acumen visus, Acies oculorum. Et ὀξυδερκία: vtrunque apud Suidam. ET Ὀξυδερκικὸς, ὀν, ὁ, Visus acumini conferens. ET Ὀξυδερκέω, ῶ, F. ήσω, Acutum cerno. SED ET Ὀξυδορκῆς dicitur pro ὀξυδερκὴς, à præterito medio δέδορκα. ¶ Vnde Ὀξυδορκῆ ET Ὀξυδορκικὰ φάρμακα vocantur medicamenta quæ oculos nullo quidem sensibili affectu laborantes, malè tamen munere suo fungentes, corrigunt & in integrum restituũt. Huiusmodi collyria aliquot referuntur à Gal. lib. 4, κῆ πίνακες. Gorr. Et apud Plut. De discernẽdo amico ab adul. ὁ δὲ παρρησίαν καὶ δημιὸν αὐθρώπω δυστυχοῦσι φεσσάφρον, ὥς ὅταν ὀξυδορκικὸν ὄμμα τῶ ἀστρατοῦ καὶ φλεγμαίνοντι. ET Ὀξυδορκία, ας, ἡ, Acumen visus. Lucian. Macrob. κρίνω δρτῳ χεωμένους, ὡς ὀξυδορκίας τῶν φαρμακων. ET Ὀξυδορκέω, ῶ, F. ήσω, Acutum cerno. Plut. περὶ πολυφεγμ.

τί ἀλλόφεον, ἀνδρωπε βασκαίνωτε, κακὸν ἐξυδορκῆς, τὸ ἴδιον φθονεῖς;

C. Πολυδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Multos intuens. Hesiod. φάος πολυδερκὲς ἠεῖς.

Δερκοιος, ου, ὁ, Visus. v.l.

Δεμιαομαι, ῶμαι, idem quod δέχομαι seu δέρκομαι. Hesiod. Theog. Τὰν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἶβετο δερκομένῳ Λυσιμελὴς· καλὸν δέ θ' ὑπ' ὀφρύσι δερκιόωντα.

Δερμα, ατος, τὸ, Aspectus. Eurip. Phœniss. εἰ θα φόνιος ἰῶ δράκων Ἄρεος ὠμοφόων φύλαξ, τάμαι' ἔνυδρα ἢ μεθφα χλοεφὰ δερμάτων κόραισι πολυπλαίοις ὀπτικοπῶν. ET Δερμὸς, ῆ, ὁ, idem, Hesych.

Δέρξις, εως, ἡ, Visio, Actio ipsa videndi. Plut. De def. orac. in responso Thessalis dato, — κωφὸς τ' ἀκούω, τυφλοῦ τε δέρξιν, id est, -quis surdi auditus, quæ visio cæci.

C. Ἀδέρκτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Non videns, vt ἀδάκρυτος suprà, Nõ Lacrymans. VNDE Ἀδέρκτως aduerb. Soph. Œdipo Colon. ἀστεῖς ἄλσος ἐς πᾶσ' ὁμαμακέπαν κορᾶν ἀῇ τρέμοιμ' λέγῃ, καὶ φθεγμα. ὁ μὲν ἀδέρκτως, ἀφώνως, ἀλόγως.

C. Γυμνοδέρκομαι, Nudus conspicior. v l.

C. ΔΙΑδέρκω, Perspicio, Transpicio. Od. ξ, οὐδ' ἄν οἱ διαδράκοι ἠέλιος φῶς, Οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσορόωσαν. Et in media voce διαδέρκομαι νεφέλης, Perspicio per nebulam.

C. ΕΙΣδέρκω, Intueor, Inspicio. Vnde ἐσέδρακον.

C. ΕΠΙδέρκω, Inspicio, Intueor, Hesiod. Erg. Κάν νυ πάλ' ἄκ' ἐθέλῃσ', ὁπιδέοκεται, οὐδὲ λέληθε. VNDE Ἐπιδέρκτος, ου, ὁ, Visus, sub aspectum cadens, Quem intueri possumus. seu Videndus, Quem intueri & videre fas est. Plut. De aud. poem. ex Empedocle, Οὔτ' ὀπιδέρκτα πάλ' ἀνδρασιν οὐδ' ἐπακουστά, Οὔτε νόῳ φθέλκτα.

C. ΠΕΡΙδέκομαι, Circunspicio. vnde περιδέρκεο in Epigr.

C. ΠΡΟΣδέρκομαι, Aspicio. Soph. Œd. Col. λεύσετε αὐτόν. φεος δέρκου, φεοσφέγγου παπαγῆ.

¶ Δέρκος, εος, τὸ, Oculus, Visus. Nicand. Alexiph. de homine morso ab ictide, Παῖς ὃ φθὰ δρακέεσι φαεὶς ἐχθαίρεται ἕλκος, id est ὄμμασι ὀφθαλμοῖς.

C. Ἀδρακὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui oculorũ seu visus beneficio destituitur, Cæcutiens. ὀλίγον τυφλὸς καὶ ἀδεικὴς, vt Hesych. tradit: apud quem fœm. etiam Ἀδρακὶς eodem sensu ponitur. ¶ Eidem Hesych. Ἀδρακὶς est & ἀόρατος, Inuisibile, Sub visum non cadens.

Δ P Ἀ K Ω N,

ντος, ὁ, Draco: quem dictum volunt φθὰ τὸ δέρκειν, quasi ὀξὺ βλέπουτα, aut ὄψει καταπλήσσοντα. vnde & γλαυκῶπιδι Mineruæ sacrũ esse ferũt. Ad quas etymologias respexisse videtur Nicãder in Theriacis, quum eius cum aquila pugnas describens, canit. Σπειρήσεις καὶ λοξὸν ὑπὸ σφαῖρ' ὄμματα λύσων. Sic & ab Homero Il. β dicitur — δράκων ὅτε νῶτα δαφοινὸς Σμερδαλέος. 1. ὀφρι καταπλήκτικός, φθὰ τὸ μέρδω τὸ βλέπω, teste Eustathio. Et apud Apoll. Argon. 4, draco vellus aureum custodiens dicitur ὀξὺ αὔπνοιον ὄφις ὀφθαλμοῖσι. ¶ Est & monstrum marinum: sed tunc θαλάσσιος discriminis causã ei additur, vt & à Plinio marinus draco vocatur. ¶ Est etiam nomẽ propriũ cuiusdã legislatoris Athenienſis. De quo hæc Demosthenes in epitaph. ad eius nomen alludentia, ἤδεφ Κεκροπίδαι τὸν ἑαυτῶν ἀρχηγὸν, τὰ μὲν ὄφιν ἔτι δράκοντα, τὰ δ' ὡς ἔστι αἴθρωπος λεχόδρος. οὐκ ἄλλοθεν πόθεν ἢ πρὸ τοῦ σωφρονεῖν αὐτὸ φεσσωποιοῦσ' αἴθρώπω. πῶς ἀλκὴν δὲ δράκοντι.

(VNDE Δρακόντειοι νόμοι, Draconis leges, apud Athen. lib. 13.) Item & nomen musici, Platonis præceptoris. ¶ Est & cohors Parthorũ huius nominis. v.l. Luc. De historia scribẽda, οὕτως ἀκριβὴς ἀ ταν πα ἐωρᾶκει ὥστε τοὺς δράκοντας ἑρπεῖν Παρθυαίων. σημεῖον δὲ πλήθους τῶν αὐτῶν. ¶ Δράκοντες in vulg. lex. ex Polybio dicuntur quoque μανίκοι καὶ φέλχρα, aliis βραχιονιστῆρες, Catellæ, Armillæ, Spinthres Festo, Brachialia Plinio, Muranulæ Hieronymo, Spathalia Tertulliano: à quo Draconarium quoque inter capitis ornamenta recensetur. Luc. in Amor. ὡς φέλ καρποῦς καὶ βραχίσι δράκοντας, ὡς ὄρελον ὄντως αὐτὰ χρυσοῦ δράκοντες εἶεν. ¶ Δράκων, Laquei quoque nomen ab Oribasio descripti, ad talum suo loco motum. Dicuntur verò eodem autore & Dracones in machinamentis qui in vicem manubrioli ductarii fabricantur. Gorræus. ¶ Item draconẽ vocat Plin. palmitem emeritum pluribusque induratum annis.

C. Δρακοντογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Draconigena, Anguigena, Serpentigena. Epitheton est Thebanorum.

C. Δρακοντόμιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dracones imitans. Sopater apud Athen. lib. 6, Ἀλλ' ἀμφὶ δείπνοις ὀξίσι' ἀργυρᾶ ἔχῃ Δρακοντομίμεις ὀργάνων θρόμασι.

C. Δρακοντόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Draconis pedes habens, Anguipes.

C. Δρακοντολέτης, ου, ὁ, Draconis interfector. Epitheton Apollinis πυθοκτόνου.

Δρακόντιος, ου, ὁ, Anguinus. AT Δρακόντιον herba est, magnæ cum aro litis, vt scribit Plin. lib. 24 cap. 16: ita vt ipse dubitet an sit ea herba quæ Dracunculus Latinis dicitur, cui nomen esse scribit à radice subrutila & draconis conuoluti modo. Apuleius & Marcellus empiricus herbam Proserpinalem appellant: officinæ Serpentariam & Colubrariam. Cuius caulem Gorræus scribit versicoloribus anguis maculis variegari, purpureis etiam intercursantibus lituris, ita vt planè serpentis habitum colorémque referre videatur: fructũque eius, postquam maturuit, tanquam linguam concauo folio rum sinu, ceu rictu quodam serpentis exeri, & quasi spectabili hiantis draconis forma mediis è fauciũs emicare. ¶ Dracontion quoque vitis nomen est apud Columellem. ¶ Item Morbi genus Æthiopiæ & Indiæ familiare, maximè pueris, Aetio teste, qui ex Leonida tradit dracunculum hunc lumbricis latis non absimilem esse mouerique sub cute sine molestia: at temporis progressu circa ipsius dracunculi extremitatem suppurationem fieri, cutéque aperta eũ caput exerere. Ægineta ex Sorano refert, non animal esse, sed neruosam quandam substantiam quæ opinionem motus præbeat: ficut & autor introductionis seu medici, malum cutis esse tradit, varici simile, magnúmque dolorem, dum paululum prominens mouetur, concitans. Vide plura apud Gorr.

Δρακοντίας, ου, ὁ, Anguinus. δρακοντίας πυρὸς apud Theoph. lib. 3. cap. 26, Triticum quod Dracontias dicitur. Δρακοντίαι σῖκοι apud Athen. lib. 3, dictus (vt Marcellus apud Dioscoridem suspicatur) à dracunculi forma: quum & Hippocrates scribat, si in fistulã demittatur cucumeris flos, mira longitudine quasi anguina specie prouenire. Et δρακοντίας λίθος, Draconites Plinio, gemma quæ fit è cerebro draconũ. De qua plura apud eum l. 37, c. 10.

Δρακοντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Draconibus seu anguibus plenus. Euripid. Oreste, ὦ μάτηρ ἱκετεύω σε μὴ πίσσε μοι Τὰς αἱματωπὰς καὶ δρακοντώδεις κόμας. erinnyas intelligens, quas Orpheus ὀφιοπλοκάμους eodem sensu vocat. sicut & Virgilius Æneid. 6 de Tisiphone, -toruósq; sinistra intentans angues. Et in Culice, Obuia Tisiphone serpentibus vndique compta.

Δράκαινα, ης, ἡ, Dracæna. vt λέων λέαινα, Λάκων Λάκαινα. ET Δρακαυνίδες, Dracunculi pisces qui similes sunt graculo pisci. V.l. ex Hermol.

Δ E P A Σ,

ατος, τὸ, Pellis, Corium. Quod quidam generale esse volũt, alii de pelle ouina propriè dici putant. quibus astipulatur Hesych. exponens seu inauratum δέρμα φεσβάτου. Illud certè aureum vellus quod Argonautæ petebant, χρυσόμαλλον δέρας vocatum à poetis fuisse constat.

Δέρος, idem, Ionicè, vt vult Etymolog. Apoll. 1, Ἄρκτου φεσφόβερος σκαῖος δέρος. Et δέρει ὅπη κρυπτόμενος, Pelle intectus, in v.l. VNDE Δερίστρα Suidæ per pleonasmum τὸ β, pro δερεστήρ, id est, δέρμα.

Δέρρις, εως, ἡ, idem Thuc. 2, καὶ φεσκαλύμματα εἶχε δέρρεις καὶ διαθέσας. ¶ Item Vestimentum densum ex pilis, Cilicium, v.l. ex Bibl. interpr. Vide & Hesych. VNDE Δερρίδόρομφοι πύλαι apud Hesych. αἱ δέρρεις ἔχουσι φθαπτάσματα. ET Δερρίστὴς apud eundem, φελιδέραιον ἵππου. ET Δερρίστὴς eidem κυνάλχης φελαυχένιος. ET Δέρριον, Cilicium, πείλημα σακκίον, Hesych. ET Δερρίδιον apud Suidam, Vmbraculum coriaceum, σκιάδιον δερμάτινον.

Δέρω, Excorio, Pellem detraho. Hom. non semel, ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν. Virg Tergora diripiunt costis. ET Ἀναδέρω, idem. ¶ Metaph. etiam pro Nudo, Reuelo, Apertè dico, Bud. ex Luc. ET Ἀποδέρω itidem pro Excorio.

ET Ἐκδέρω, idem.

Δέρω, Cædo, Verbero. Act. Apost. 5, δείραντες παρήγγειλαν, &c. SED Δαίρω hac in significatione vsitatius est. HINC Δῆρις deduci quidam volunt, id est Contentio, Rixa. Itē Pugna, Hom. A QVO nomine est Ἄδηρις, Non contentiosus, Cōrentione carens, Non controuersus. in Epigr. ET Ἀδήριτος, idem, apud Nonn. ET Ἀδηρίτως, aduerb. Absque contentione. Item, Sine controuersia, Absque dubio. ET Ἀμφιδήριτος victoria Thucyd. Anceps victoria. q.d. Vtrinque contentiosa. A QVO Δηριάω, & Δηριάομαι, Rixor, Contendo. Item, Pugno, Prælior. Hom. & Apoll. ET Δηρίσασθαι, AC Δηριθιάω, eadem significatione apud eosdem ab inusitatis thematibus. Cæterū an δαίρω ex δέρω factū sit non satis constat. quinetiā nomen illud δῆρις sunt qui non à δαίρω sed à δαίω deriuent.

Δέρμα, ατος, τὸ, idē quod δέρας & reliqua. sed hoc à verbo deduci censuisse videtur Eustathius, quum scribit δέρμα esse τὸ ἁπλῶς ἐκδερόμενον, at κῶας dici εἰ ὦ κεῖται τις ἢ κοιμᾶται, ἀπὸ τοῦ κῶ ῥήματος. Quod annotat in hūc Odyss. ξ locum, Τάμνων δέρμα βέειον εὔχροον. frequens est apud eum hæc vox. Δέρμα autē appellatur & Cutis. VNDE Δερματοφορέω, ῶ, Pellem seu pelles gesto, Pellibus amictus sum. ET Δεπτοδέρματος, Tenuem pellem seu cutem habens. ET Ἀπόδερμα πόω, ῶ, Excorio. ET Ἐπιδέρματος, de quo vide in Ἐπιδέρμις. ITEM adiectiuū, Δερματώδης, Coriaceus Item Cuteus, Polit. Mollis instar cutis, Gazæ. ET Δερμάτινος, Coriaceus, Cutis speciem præ se ferens. ITEM Δερματικός, vt δερματικὸν ἔργον Lyc. Quod ex pelliū venditione prouenit. ET δερμάτιον diminutiuum, Pellicula. ¶ Sunt & deriuata in quibus fit syncope, vt quum λεπτόδερμος pro λεπτοδέρματος dicitur. quod itidem fit in omnibus sequentibus. NAM Δερμόπτερα pro δερματόπτερα vocantur Quæ cuteas habent alas, seu Quibus cutis vicem alarū præbet. in quibus est vespertilio. ET Αἰολόδερμος, Variegatam habens cutem, Pictus terga, vt poetæ loquūtur. ET Λεπτόδερμος idem quod λεπτοδέρματος. ET Μαλακόδερμος, Mollem cutem habens, seu putamen, vt μαλακόδερμα ὠά. ET Παχύδερμος, q.d. Crassipellis, Crassam pellem seu cutem habens. ET Σκληροδέρμος contr. præcedenti μαλακόδερμος.

Ἐπιδερμὶς (quæ & ὑπιδερματὶς) Cuticula sensu destituta & toti veræ cuti supertensa. Gorr. In vulg. lex. ὑπιδερματὶς, Pellis quæ est inter digitos anserum & cygnorum, & huiusmodi auium, ex Aristot.

Δερμύλλω, Excorio. Item Pudendi glandem detego. ex schol. Aristoph.

Δερμηστὴς, Animalculum quoddam à consumendis pellibus ita dictum. Vide Suidam, Etymol. & Hesych.

C. Νεόδαρτος, Recens excoriatus. At δέρμα νεόδαρτοι, Od. ο & χ, Pellis recēns detracta. Sic & Aristot. in Problem. SED ET Δερτὸς pro δαρτὸς, Excoriatus. Vide Hesych.

Δέρρον, Membrana vel potius ὑπόπλοις intestinis cohærēs, Antimachus, — χολάδας δέρρεσι καλύψας. Vide & alias huic vicinas signif. apud Etymol. & Eustath. in hunc locum Homeri Odyss. λ, Ὧν δὲ μιν ἑκάστοτε παπτήνας ἤπαρ ἔκειρον, Δέρρον ἔτω δωόντες. Vbi & quidā δέρρον esse putarunt illam duriorem rostri partem qua cibum capiunt aues: alii pro toto rostro acceperunt.

¶ Δορά, Excoriatio. Item Pellis, vt λέοντος δορά. ET Ἐκδορὰ itidem Excoriatio. Apud Dioscoridē Eudulsio, πρὸς ἐκδορὰν λεπρῶν, ad euellendas seu exterendas lepras. ET Ἐκδορία, q. d. Excoriatoria. Dioscorides ita vocat medicamenta quæ vrendi vi prædita cutem abradunt & exulcerant. ITEM Νεόδορος eiusdem formationis, Recēns excoriatus, νεόδαρτος. SED Νεόδερος βύρσα nō νεόδορος, ex Theophr. affertur pro corio bouis recente, id est recēns detracto. AT Ἄδορος, Non excoriatus, vel Pelle carens. ET Ἀδορεὶ aduerb. Sine excoriatione. Hesychio autem Ἄδορος, est etiam Vter, Pera, Saccus. AT Παλινδορία, τὰ, fit à δορὰ significante pellē. Ita enim vocantur quæ veteribus calceis suppinguntur. Vide Poll. Apud Hesych. tamen παλινδορία legitur, quod ab eo exponitur simpliciter σκύτος.

Δορὶς, Culter coci ad excoriandum. Vnde δορίδες apud Poll. & Hesych.

A

ΔΕ ΡΗ, ET Δερὴ (alio accentu) Ceruix. Item Collum. Eurip. Phœnissis, πρὸς δ' ὠλένας δέρα φιλτάτα βάλλομι. Doricè pro δέρη φιλτάτη. Apud Homerum autem frequēs est δερή. cui & laqueus innectitur apud eum Od. χ, — ἀμφὶ δὲ πάσαις Δερῆσιν βοόχοι ἦσαν. Etymol. tamen annotat de quadrupedibus propriè dici, διὰ τὸ ὀπίσθεν ἐκδέρεσθαι. Orph. Argon. v. 10. ii. Κῶμα δ' ἄφαρ καπήμαρψε πελωρίου, ὅστε δράκοντος Ἰσοπαλὲς θανάτῳ· δολιχοῦ δ' ἀμφ' αὐχένι δειρὴ Θῆκε καρηβαρέων φολίδων. ‖ Δέρα Hesychio est & ὑπόβολη ὄρους, Iugum montis, qua significatione δειρὰς dicitur. Et δειρὴ ὄρους Eustathio quoque ἐξοχὴ est, deducenti inde πολυδειρὰς. Δέρα verò Hesychio est, δίμοιρα, διαίρεσις.

B

C. Δεραγχὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Collum constringens & suffocās. vnde δεραγχέας πάσας Suid. exp. τὰς τοῦ δέρου ἀγχούσας.

C. Δειροκύπελλον, ου, τὸ, Poculum collo oblongo. Lucian. Lexiph. recensens pocula posita in Delphinide mensa, ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ τρυφὴς μυστρουργὴς, ἀλαβὴ ἔχον τοῦ κέρου, καὶ βιμβυλὴς καὶ δειροκύπελλον.

C

C. Δειροπέδη, ης, ἡ, Torques, Collare. Bud. ex Greg. δειροπέδη σήθεσι τοῦ τράχηλος.

C. Δειροτομέω, ῶ, F. ήσω, Ceruicem abscindo, Decollo, Suetonio. Il. ψ, Αἰσήσει με καὶ ὤς, καὶ αὐτάλκιδα δειροτομήσῃ. VNDE Ἀποδειροτομέω, ῶ, pro eodem. Od. λ, τοὶ δὲ μάλα λαβὼν ἀποδειροτόμησε Ἐς βέθρον. id est ἀπέκεψε τοῖς αὐχένας, secundum Suidam, seu ἀπέπαυσε τοῦ ἀχέλους secundum Hesychium. Aliquando capitur generaliter pro Abscindo, Amputo, vt quum dicit Hesiod. κεφαλὴν ἀποδειροτόμησε.

D

C. Δολιχόδειρος, SEV Δουλιχόδειρος, (metri gratia inserto υ) ου, ὁ καὶ ἡ, Ceruicem seu collum longum habens, μακροτράχηλος. Iliad. β, Χίων τ' ἠγαθέων τ' ἠνεμόεντα τε δουλιχόδειρον.

C. Ταναόδειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Extensum seu protēsum collum habens, Cui procera ceruix est. Aristoph. Auibus, φῦλ' ἀθροίζομεν Οἰωνῶν τε τὸ πανταοδείρων.

¶ Δέραιον, ου, τὸ, τοῦ τράχηλος κόσμος. Suid. Collariū, Bud. ex Xenoph. κοινῶν δὲ κόσμος, δέραια, ἱμάντες, στεμονίαι. ἔτω δὲ δέραια μαλακά.

C. Δεραιοπέδη, ης, ἡ, Laqueus aucuparius, quòd gulam premat. Epigr. πτηνῶν ἄρπακτον παιδὸς δεραιοπέδιον, quam Suidas λαιμοπέδιον etiam vocari scribit.

C. Δεραίαμβος, ου, ὁ, Millus, hoc est Collare canum coriaceum, clauis confixum, aduersus luporum impetum. vulg. lex.

C. Περιδέραιος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Circumcollaris. vt τὸν περιδέραιον κοσμον apud Plut. in Galba, de muliebri ornatu. Sic περιδεραίοις στεφάνοις, coronas quæ circumponerentur collo, idem Plut. Sympos. 3, nominat, addens & ὑποδυμίδας vocari, διὰ τὸ ὑποροφᾶν καὶ ὑποθυμιᾶσθαι. Substantiuè etiam capitur περιδέραιον pro simplici δέραιον, id est ἱμὰς πλατὺς περὶ τὸν τράχηλον, Collare, Millum. Frequentius tamen pro ornatu collari, seu monili. Plutarchus Sertorio, τὰ χρυσᾶ περιδέραια. Ῥωμαῖοι βούλλας καλοῦσι. Idem περὶ φιλοπλ. τὰ τοῦ πλούτου φάλαρα, ὧν τὰ καὶ περιδέραια καὶ θέματα κοσμοῦσι. Herodian. lib. 5, περιδεραίοις καὶ ψελλίοις κοσμούμενος, Monilibus & armillis. Scribitur enim hæc vox vtroque modo, interdum vno ρ, interdum gemino. ET Περιδερὶς, ίδος, ἡ, pro eodem.

C. Ὑποδέραιον, ου, τὸ, q. d. Succollare. ὑπόβραχιον & περιβραχίλιον, Hesych. ET Ὑποδερὶς apud eundem, ὁρμίσκος, πλοκίον τοῦ περιβραχίλιον. Idem & Suidas tradit. Budæo est Torques, Monile, ex Aristotele in fine 5, De hist. anim. ‖ Ὑποδερὶς est etiam extremi colli pars prior, Camer. seu (vt Poll. expl.) τὸ ἐν τοῖς πρόσθεν τοῦ τράχηλου πλευπαῖον. Gorræo est vltima colli anterioris pars, cui proximè subest iugulum. Apud eum verò ὑποδερὶς scribitur à δέρη.

¶ Δειρὶς, ίδος, ὁ, Collis, λόφος καὶ αὐαίνης τόπος, Hesych.

H

Δειρὰς, άδος, ἡ, Iugum mōtis. ἐξοχὴ, κορυφὴ, αὐχὴν τράχηλος ἐν τοῖς ὄροις, Hesych. Seu κάπη, φάραγξ, vt idē Hesych. exponit. Apollon. Arg. 2, ὑπὸ δειρὰς Παρασσίου. Soph. Aiace. Κυλλαίας χιονοκτύπου πτέρναις ἀπὸ δειράδος vbi schol. exponit ἀκρωτηρίου. HINC Πολυδειρὰς, άδος, ὁ ἡ, Mōtium iuga seu cacumina multa habens. Il. α, Ἀκροπάτη κορυφῇ πολυδειράδες οὐλύμποιο.

ΔΟΡΥ, genit. δόρατος & δουρὸς per metathesin pro δόρυος, dat. δόρατι & poet. δορί, simpliciter (vt Eustathius vult) Lignum, ξύλον: factum à δέρω, vt ξύλον à ξύω. quasi δέρμα ἔχον καὶ πτυκτὸν ἀπὸ δέρεσθαι, seu ξύλον ἐκδεδαρμένον, τὰ de ligno ex arbore excēto, quàm de eo quod in arbore adhuc est. imò aliquando pro tota arbore, vt idem Eustath. autor est. Sunt tamen qui δουρὶ à δρῖ deducendum potius censeāt. Od. ζ, οὐ γὰρ πω τόσον αὐήλυθε ἐκ δουρὸς γαίης. Il. ρ, Ἑλκεσ' ἐξ ὤμοιο κατ' ἄκρης ἀντικνήμης Ἥ δόκον ἢ δόρυ μέγα νηΐου. ‖ Peculiariter verò accipitur pro ligno terete, longo, cuspidémq; præferratā habente, quo militēs in bello decertāt: n. pro hasta, tam apud prosæ scriptores quam poetas. Il. ψ, Ἐκ χεροὸς δρεψᾶς δόρυ μείλινον. Il. ν, Ἐν κανλῷ ἔαγη δόλιχον δόρυ. Od. λ, δόρυ χαλκοβαρές. Od. κ, δόρυ χάλκεον. Il. η, τοξόται μαχέσασθε δουρὶ τε μακρῷ. Il. φ, Ἤ ὄγε δουρὶ βαλὼν ἢ ἀπὸ θυρέοιο τυπήσας. Aristot. de hippopotamo, τοῦ δ' ὁ ἔρμα τὸ παχυτάτου τοῦ τε δόρατος ποιοῦσι τὴν αὐτοῦ. Pro quo Plin. Hippopotami corii crassitudo talis vt inde tornentur hastæ. Thuc. lib. 6, μετὰ γὰρ ὁ ἀστὸς καὶ δόρατος εἰώθεσαν τὰς πομπὰς ποιεῖν. Athen. libro 14, de pyrrhicha bacchanali, ἔχουσι γὰρ οἱ ὀρχούμενοι θυρεοὺς αὐτὶ δορατῶν. Et διὰ δορατῶν μάχεσθαι est eminus pugnare, cui opponitur συσπᾶσθαι vel συστῆναι μαχεσθαι. At ἐν δορὸς χεῖρα πολεμίου ἰόντα apud Sophoclem Aiace schol. exponit νόθον ἐκ γυναικὸς μάχην κρατήσεις. Scribēs alibi, δόρυ καὶ ἔγχος apud recētiores vocari quodcūque ἀμυντήριον.

C. Δορυάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ. Hasta captus, δορὶ ἁλοὺς vel ἑαλωκώς. idem quod αἰχμάλωτος, Bello captus, Captiuus. Xenophon Pæd. 7, ὡς δορυαλώτου τῆς πόλεως οὔσης. Plutar. Hellen. ἐκ δορυαλώτου δορύξενος πεσόντος τοῦ ἥρως. Herodianus l. 2, αὐτὸ ξῶν πεσόντα ἐν τῇ θύσει ἐν τῷ ὅπλῳ δορυαλώτοις εἶχε, Indagine armorum conclusos captiuósque, vt Politianus vertit. ‖ Synes. ὑπέδειξεν ἑσμοὶ δικτυαλώτων καὶ δορυαλώτων θηρίων. vbi reiiitur Venabulis interfectorū.

C. Δορυδρέπανος, ου, τὸ, Falx, præacuta, inserta infixáq; longurio, non à simili forma muralium falcium. vulgat. lex. Epigramm. Ἕλκει πεσὼ, τὰ κάτω τοῦ δορυδρεπάνου, id est harpagone.

C. Δορυδαΐσσης, ές, ὁ καὶ ἡ, Audax hasta, Hasta fidens. Epigr.

C. Δορύκλειοι, οἱ, iidē qui φυγάδες. Pauf. Att. τὰ δῶρα φυγάδας, οὓς δορυκλείους ὀνομάζουσι, [οἱ Μεγαρεῖς,] ἀφικομένους πρὸς τὴν ἐν Σαλαμῖνι καλουμένην. πεσὸν δὲ ἐν Σαλαμῖνι Ἀθηναίοις.

C. Δορύκλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta clarus, Hasta inclytus.

C. Δορύκνιον, ου, τὸ, Dorycnium, herba quam Crateuas apud Dioscor. ἀλικακάβον & καλίαν etiam vocat: eadem cum solano furioso: vt tradit Dioscor. initio lib. 6. similiter & Plinius, qui appellatum ab eo scribit, quòd cuspides in præliis tingerentur illo passim nascente: Demophō autem, quòd ad interēdam mortem pares πρὸς δόρατι vires habeat, vt docet Gorræus, apud quem plura.

C. Δορύκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta partus, Quem hasta acquisitū quis possidet. vt λεῖαδες δορύκτητοι apud Apoll. δορύκτητος γῆ apud Plutarchum Ager bello partus. Plutar. De fort. Alex. lib. 1, πολὺ πάτειον ἐσθῆτα κοσμῶν, οὐδὲ τοῦ δορύκτητον ἐφόρεσε. Eorum vestem non aspernatus est quos suæ ditionis fecerat. Bud. interpr.

C. Δορύλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta prehensus aut captus. λεῖα δορύλητος. VNDE Ἀδορύλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta non captus, seu Qui hasta capi nequit.

C. Δορύμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta pugnans. Plut. De aud. poem. σίβεσθ' αἰεὶ τῶν στωμυλῶν δορυμάχου.

C. Δορυμήστωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Hastæ peritus. ἔμπειρος τῶν πολέμων. Hesych. ὑπηστιούσιος πολεμῶν, Suid.

C. Δορύξενος, ου, ὁ, q. d. Hospes hasta partus. In bello Megarē si sic dicebatur qui quum hasta captus esset, & à victore domum abductus sale & mēsa cum eo participasset, tandem manumissus λυτρα hospiti suo tulerat. atque is φίλος ἀεὶ διετέλει τοῦ λαβόντος, ἐκ δορυαλώτου δορύξενος πεσόντος, vt tradit Plut. in Probl. Hellen. Itē simpliciter pro Hospes, Amicus. Soph. Elect. ξένος μὲν εἰ φωνεῖς παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· ὁ δὲ Μέγιστος αὐτῆς τυγχάνει δορύξενος. Adiectiuè quoque in eadem significatione accipitur. vt apud eundem in Œdipo Col. Τί δῆτ' αὐδᾶν ἀνδρὸς ἀνομίαν ἐκβαλοι Τιμοῦσι, ὅπου πεσὼν μὴ ἡ δορύξενος Κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰεὶ ὅστις ἐστί;

A C. Δορύξεστος, ου, τὸ, Locus vbi hastæ raduntur aut politū tur. ὅπου τὰ δόρατα ξέεται, Hesych. AT Δορυξόος, ου, ὁ, Qui hastas radit aut polit. Exponitur & hastarum artifex. Aristoph. Κ' ἔπης δορυξόος ἢ κατηλος ἀσπίδων.

C. Δουυπόιητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta perculsus. In Epigr. δουυπόιητα νεκρῶν ὀστέα.

C. Δορύπυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Igneam hastam habens. vt ἄστρον δορύπυρον σφαῖρα apud Demetr. Phal. de nominum compositione loquentem, qui dithyrambicum esse dicit.

C. Δορυσθενὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Hasta valens seu potens.

B C. Δοριάστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta impetuosus. a σὺν τοῦ μῶ. vt tradit Eust. δοριαστὸν Ἀμφιτρύων apud Hesiod. 1. δουρομάν.

C. Δορυφόρος, ου, ὁ, Spiculator, Satelles hastatus, Satelles. Xenoph. Pæd. 8, δορυφόροις βασιλικῆς σκιωῆς. Plutar. Artoxerxe, πολλοὺς ἀπέκτεινε τῶν βασιλέως δορυφόρων. Herodianus l. 5, σωματοφύλακες καὶ δορυφόροι, οὓς δὴ θεραπευτὰς καλοῦσι. VNDE Δορυφορία, ας, ἡ, Satellitium. δηλοῖ τὴν δορυφορίαν τῆς ὀθωνικῆς ἐγέλων, Ridebant quòd armati ferrent epistolam. v. lex. ET Δορυφορικός, ῶν, ὁ, Ad satellites pertinens. vt δορυφορικὴ οἴκησις apud Plar. Tim. Τὸ δορυφορικόν, Satellitium. pro ipsis satellitibus seu spiculatoribus. ET Δορυφορέω, ῶ, F. ήσω, Stipo, Comitor vt satelles. Thuc. lib. 1, αὐτὸν Μῆδοι καὶ Αἰγύπτιοι ἐδορυφόρουν. Plut. De fract. char. τοὺς τρεῖς ἑῳοὺς ἐν τῇ τρεσβυτάτῃ δορυφορουῶσας. Et in pass. Herodianus l. 2, πλεῖστα τῆς σωματικῆς δορυφορεῖν ἔρως, Maiore militum comitatu. ‖ Metaph. accipitur pro Stipo, id est Assector, πεσπέμπω. Isocr. De Theseo, τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δορυφορούμενος. Synes. epist. 101. πῶς γὰρ ψυχὴ ἀρετῆς δορυφορεῖσθαι πεσπεμπῶ μᾶλλον ἢ σφαιρωτῆρι τὸ σῶμα, Animū virtutibus bene stipatū habere. Item Tueor, Protego, πεσέπω, Sartum rectum ab omni violentia iniuriáque præbeo. Demosth. contra Timocratem, πολὺ ἔκαστον σωτηρίαν πύπνων δορυφορουῶντες. Iulian. de ficis quæ ad solēm siccantur, ὅ, τι ξυν ἡρόδοις ἀκανθώδεσιν, οἱονεὶ τῶν κέντρων τῇ ἀλεξήσει δορυφορούμενα. Bud. Construitur & cum datiuo significátque Seruio, Subseruio. Basil. 2 ς, πάσης κ πόσεως δουυφορούσης ἡμῶν. Bud. VNDE Δορυφόρημα, ατος, τὸ, Satellitum hastatorū comitatus. Satellitiū quidā interpr. Plut. Artox. τὸν Ἀρρίδαιον, ὥσπερ δορυφόρημα τῆς βασιλείας, ἐφελκόμενος. Luc. De histo ria scrib. ὡσπερ κωμικὸν δορυφόρημα. ET Ἀδορυφόρητος, ῶν, ὁ καὶ ἡ, Satellitibus hastatis non stipatus. seu (vt Budæus exp.) Qui stipatoribus non vtitur. Aristot. Polit. 5, ἢ κ τὸν δρῶν Κύψελος διεπέλασεν ἀδορυφόρητος.

C. Δοραποθήκη, ης, ἡ, Repositorium hastarum.

C. Δοραποπαχὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui hastæ crassitudine est. Xen. Cyneg. ῥάβδους κραναίας δοραποπαχεῖς.

C. Δοραποφόρος, ου, ὁ, Satelles hastatus. δορυφόρος.

C. Δορεάλωτος, ῶν, ὁ καὶ ἡ, Hasta captus. δορὶ ἁλοιό. Soph. Aiace, λέχος δορεάλωτον στέρξας. Scribitur & δορυάλωτος suprà. ET Δουρεάλης, pro eodē apud Hes. nisi ibi mēdosus sit.

C. Δορεθήρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem hasta aliquis venatus est. Hasta captus.

C. Δορίκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta acquisitus. pro quo & δορύκτητος suprà.

C. Δορείληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta captus seu prehensus. At apud Euripidem, δορείληπτος ἐτ' ἐν λοιπῇ, exponitur, Restabat capienda.

C. Δορεμανὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Hasta furens, seu Insano hastæ bellandique amore captus, Bellandi auidissimus.

C. Δορεπόνος, ου, ὁ καὶ ἡ. Hasta laborans, seu Laboriosus in bello. δορεπόνοις ἀσπίσι, Fortibus clypeis. Eurip. in v. l.

C. Δορέπολμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta audens δορυθρασής. Epigr.

C. Δουεγκλυτὴς, οῦ, ὁ, Hasta inclytus, Bellator præclar[9]. Od. ο, Πείραιος δουεγκλυτὸς αὐτὸν νοῦδα. ET Δουεγκλειτὴς, οῦ, ὁ, pro eodem. Il. ε, δουεγκλειτὸς Μενέλαος.

C. Δουείληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta prehensus seu captus, Bello captus, Captiuus. Sophocl. Aiace, τὸν δουείληπτον δ' ἀέμαρον νύμφῳ ὁρῶ.

H

C. Δουεμμακὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Hastæ longitudinem habēs, Hes.

C. Δουεπτὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui hasta cecidit. Eurip. Androm. οὗ πτώματα Πελασθ' Ἑλλάδος πέπλωκε δουεπτῆ νεκρῶν. In Hecuba dicit δορὶ πεσεῖν Ἑλλήνικῶν.

C. Δουεπτυπὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Hasta verberatus. ‖ At δουεπτὴ σφύραν in Epigr. est Malleum ad tundenda ligna, Tuditem quo ictus lignis infliguntur.

C. Δουρηνεκής, έος, ό καὶ ἡ, Tantum interuallum continens quantum hastæ iactus. Il. x, Ἀλλ' ὅπ ἐνὴρ' ἄπασαν δουρηνεκὲς, ἢ καὶ ἕλασσον, id est εἰς ὅσον δόρυ φέρεται, aut ὅσον μῆκος δουρός. Eust.

C. Δουροδόκη, ης, ἡ, Hastæ receptaculũ, seu Locus ad hastas reponendas. Od. α, Ἔγχος μὲν ρ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὸν Δουροδόκης ἔνι πασσαλίῳ εὐξόου. Suidas δουροδόκης exponit adiectiuè τῆς τὰ δόρατα δεχομένης, tanquam à masculino δουροδόκος. ET Δουροθήκη, ης, ἡ, idem.

C. Δουρόκτυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt δορύκτυπος.

C. Ἐπιδορατὶς, ίδος, ἡ, Cuspis hastæ, τὸ πρόσθον τοῦ δόρατος, vt Pollux exponit, Summa cuspis hastæ, cui σαυρωτὴρ subsidiaria est in transuersum. Bud. ex Plutarchi Apophth. ἔλεγε δὲ τίνι ἔξ τῆς Σπάρτης τοὺς νέους, ὅρια ἢ τοὺς ὑπιδορατίδας.

Δορύσσω, F. ύξω, Hasta pugno. à δόρυ: vt à θωρὴξ θωρήσσω, ab αἰχμὴ αἰχμάζω. Vnde δορυσσόντων μόχθων apud Soph. Aiace θοῦ κ' πόλεμον, θοῦ πολεμικῶν. Et δορύσσοντες πόνοι apud eundem.

¶ Δοράτιον, ου, τὸ, Hastile, Spiculum, Iaculum. Thuc. l. 3, ἔπειτα ψιλοὶ ἄλλοι μετὰ τούτους ξυὺ δορατίοις ἐχώρουν. Lucian. Zeux. πρὸς τὴν πίρμδυοι ἀπ' ἀλλήλων ἐν τοῖς δορατίοις. Plut. Apophth. de Sciluro, ἔπεσε δέσμην δορατίων.

Δοραπαῖος, ου, ὁ, q. d. Hastilis, Hastæ magnitudinẽ æquans. vt δορατῶν μέγεθος, Quod hastæ magnitudine est.

Δοραπίζομαι, F. ίσομαι, Hastis pugno. δόρασι μάχομαι, Hesychius. (ET Δορατίζω expositum λογχίζω, apud eundẽ.) VNDE Δορασμὸς, οῦ, ὁ, Pugna quæ hastis fit.

¶ Δούρατα, Ligna. à δόρυ, δόρατος, per epenthesin τοῦ υ, metri gratia. Od. ε, Ἀλλ' ἄγε δούρατα μακρὰ τάμε· ἀρμόζεο χαλκῷ Εὐρεῖαν σχεδίην. Hesiod. Erg. ἑκατὸν δέ τε δούρατ' ἀμάξης. ‖Item Hastæ, pro δόρατα epenthesi τοῦ υ, vt dixi. HINC Δουράτειος, Ligneus. Od. τ, καὶ ἵππον κόσμον ἄεισον Δουράτεον τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθηνῇ. Et δουράτειος πύργος; Lignea turris, Apollon. Arg. 2. At δουρατὴν ἀκάνθῃ apud Nonn. exponitur Spiculum.

Δοῦρε, τὰ, plurali numero pro δόρατα seu δούρατα. Gen. est δούρων, dat. δούρεσι. Et in duali δοῦρε. Sic in sing. numero δουρὸς dicitur & δουρί. Eustath. vult esse syncopen. Accipitur verò in vtraque significatione τοῦ δόρυ. nam & Ligna significat (vt Od. ε, Αὐτὰρ ὁ πέμπετο δοῦρα. Hesiodus Erg. ὑλοτόμων τε τάμεῖν θαλαμηΐα δοῦρα.) Et Hastæ seu Hastilia, Spicula. Od. α, καὶ δύο δοῦρε σαφὴ ἔχων. Il. ω, πολλὰ δὲ δοῦρα θοὰ σειόμενα ἐν χερσὶν Ἀλλὰ μὲν ἐν χροΐ πήγνυτ' ἀρηϊφίλων αἰζηῶν. Il. μ, βώπρας αἰθρας Σὺν κυσὶ καὶ δούρεσι φυλάσσοντας τοῦ μῆλα.

C. Δουροπαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Ex lignis compactus, Contignatione compactus. Oppian.

Δούρειος, ου, ὁ, Ligneus, idem quod δουράτειος. vt δούρειος ἵππος, de equo illo Troiano, quem & ἵππον ξεῖνον Homerus appellat. Athen. lib. 13, οἱ εἰς τὸν δούρειον ἵππον ἐγκλεισθέντες. Idem lib. 9 ex Diphilo, Δούρειον ἐπάγω χθὼν τοῦ φυσήματι. ET Δούριος, pro eodem apud Hesych. Sic Epigr. libro 2, — ὄντως δούριον ἵππον.

ΔΕΣΠΟΊΖΩ,

Dominor, Dominium obtineo. Plato De leg. 5, τὰ μὲν ἐμοῦ κρείττω καὶ ἀμείνω, δεσπόζοντα· τὰ δὲ ἥττω καὶ χείρω, δοῦλα. Demosth. τοῦς Φίλ. δεσπόζειν, ἀλλ' οὐχ ἡγεῖσθαι, τοῦ συμμάχων τοῦ αἱρούμενος. (ET Δεσποζοῦν pro δεσπόζειν, Pollux ex Plat.) pro quo δεσποτοῦν scribendum videtur: de quo mox. At δεσπόζεσθαι, est Dominio alterius parere, vt ab ἄρχω ἄρχεσθαι dicitur. ‖Δεσπόζεσθαι est etiam Acquiri: vt τὸ τῆς δημοσίου τοῦ χρῆμα οὐ δυνάμει) δι' τῆς χρονίας νομῆς δεσπόζεσθαι. non semel sic legitur. αἱ δουλείαι ἀτίμητοί εἰσι, καὶ δι' τὸ τὸν οὐ δεσπόζοντα δι' χρήσεως. Hæc Bud.

Δεσπότιος, ουσ καὶ ἡ, (vt δουλόσιος) δεσποτικὸς, Herilis. X. τοῖς οἰκέταις μέτεστι τοῦ δεσποσύνου χρημάτων ὅσον φέρειν ἢ φυλάττειν· χρῆσθαι δὲ οὐδενὶ αὐτῶν ἔξεστι. alibi, τῶν δεσποσύνων ἀπέχεσθαι. Bud. Sic δεσποσύνοις σκεύεσι dixit Eurip. ‖Δεσποσύνος substantiuè captum est Filius herilis. Athen. lib. 4, τούτων δ' ἔτι πολὺ σεμνότερον καὶ λαμπρότερον τοῦ δεσποσύνου τοῖς ἡμετέροις. Et in fœm. gen. Δεσποσύνη, ης, ἡ, Filia herilis. Plutarchus Lycurgo, οὐκ ἐθέλειν τοῦ δεσποσύνου. Sic δεσπόσυνος exponitur in vulg. lex. Eustathius verò δεσποσύνοις ex veteribus esse tradit δούλοις τραφέντας ἐν οἰκίαις δεσποτῶν, Seruos heriles. Et apud Suidam Δεσπόσυνος est

τοῦς δεσπότου: sed expositio hæc ambigua est.

Δεσπόσιοι, οἱ, Eustathio iidem sunt qui δεσποσύνοι. VNDE Δεσποσυναύται apud Lacones ἕλωτες οἷς εἰς τοὺς κοινὸν κατέπλεον, vt tradit Eustathius: Liberti qui classes conscendebant.

Δεσποτὸς, οῦ, ὁ, Dominabilis. Bud. ex Aristot. Polit. 7, pag. 187, & alibi.

Δεσπότης, ου, ὁ, Dominus, Herus. propriè serui respectu dictus. Luc. Nig. τὸν μὲν οἰκέτου δεσπότην θεωροῦντα, τὸν δ' αὐτὸν πλουσίου πένητα. Athen. l. 4, οἱ Ἀρκάδες ἐν τοῖς ἑστιάσεσιν ὑποδέχονται τοὺς δεσπότας καὶ τοὺς δούλους, καὶ μίαν πᾶσι τράπεζαν παρασκευάζουσι. Idem 14, ἀρχεται τοὺς δεσπότας ὑπὸ τῶν οἰκετῶν. Δεσπότης etiam dicitur cuius dominio homines aliqui, aut populus, aut regio parent. vt δεσπότης ἁπάντων ἀνθρώπων apud Æsch. cõtra Ctesiph. δεσπότου σου καὶ ἀδελφοῦ apud Plut. Artoxerxe. δεσπότας τῶν ἄλλων apud Isocrat. Archid. δεσπότης, ἡγεμὼν, κύριος πάντων apud Demosthenem Pro cor. δεσπότης Ἀσίας apud Lucianum. Δεσπότης etiam dicitur rei possessæ, pro κεκτημένος. vt τοῦ δακτυλίου δεσπότης apud Lucian. δεσπότου χρημάτων apud Theophyl. ep. 19. Aristoph. verò Pluto dixit etiã τῆς δυνάμεως ταύτης δεσπότης γενήσομαι. FOEM. est Δεσπότειρα apud Soph. ET Δεσπόνης, ίδος, apud Eurip. & Plat. 3, De leg. δεσπόνης αἰδοῦς. cuius correlatiuum est ὑπηρέτης. Quæ tamen duo vocabula Pollux non admittit. ET Δέσποινα, ης, ἡ, Plato De leg. 7, δέσποιναν ὃν οἰκίας ὑπὸ θεραπαινίδων ἐγείρεσθαι πνεῦν. Od. γ, Τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσωνε καὶ ἀυλιν. Od. ξ, Ἐλθὼν εἰς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατηλια βάζει.

C. Ἀδέσποτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dominum nõ habens, Nullius dominio mancipatus. Athen. lib. 6, καὶ οὐ μὴν [τῶν δούλων ἢ λεθ θεραπόντων Σπαρτιάτας] ἀφέτας ὠνόμασαν, οὐ δὲ, ἀδέσποτοι, Emancipatos. Plutar. De def. orac. ἀδέσποτοι καὶ αὐτοκρατεῖς τοὺς θεοὺς οἴεται, Deos remoto omni herili imperio liberos, suique iuris. Aristot. Eth. 8, δημοκρατία δὲ μάλιστα μὲν ἐν ταῖς ἀδεσποτοις τῶν οἰκήσεων. Ἀδέσποτα etiam sunt quæ ad fiscum deuoluuntur, quia dominum nullum nec assertorem habent. Strabo lib. 17, τῶν ἀδεσπότων καὶ τῶν εἰς κοινὸν πεσόντων ὀφειλόντων. Bud. Comm. Ἀδέσποτος eidem Bud. est etiam oppositum παρ' αὐθεντικῆς. Plutarchus, λόγου τοῦ Ἀλεξάνδρου τελευτῆς ἐμπεσόντος ἀδεσπότου. Idem in Cicerone, ἀδέσποτον ὑπὸ τοῦ λῶ redditã Crasso dicit, hoc est, autoris & scribentis nomine suppresso. Et in Oth. ἀδέσποτον φήμην, Famam incerto autore manantem appellauit. Sic ἀδέσποτον epigramma, cuius incertus autor, eidem Bud. Et Hieron. ad Euag. Misisti volumen ἀνώνυμον καὶ ἀδέσποτον: & nescio vtrum tu de titulo nomen subtraxeris, an ille qui scripsit, vt periculũ fugeret disputandi. VNDE Ἀδεσπότως, aduerbium, Sine certo autore, oppositum παρ' αὐθεντικῶς: aut propriè Sine domino.

C. Φιλοδέσποτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Domini amans, seu Dominii amans, id est Qui alterius in se dominium libẽs patitur. Herodot. Melpom. de Scythis, τῶν δὲ ὡς δούλων Ἑλλήνων τὸν λόγον ποιεύμενοι, αὐθάδεα φιλοδέσποτα φασὶ εἶναι καὶ ἄθεμιστα μάλιστα. Et τὸ φιλοδέσποτον, Domini amor, seu Dominii aliorum in se amor. HINC Φιλοδεσποτούμαι esse videtur, quod Etymol. & Suidas ex Anaxila afferunt, sed non exponunt. vt sit Dominum (seu alterius in me dominium) amo. nisi quis vellet esse Dominatum amo aut affecto.

Δεσποτικὸς, ου, ὁ, Herilis. vt δεσποτικὴ δυνάμις in Epigr. & δεσποτικὸν δίκαιον apud Aristot. Eth. 5, Herile ius. ‖Δεσποτικὸς est & Qui dominari nouit. vt ἀρχικός. Sic δεσποτικὸς τῶν ἀνθρώπων apud Xenophontem accipitur, teste Budæo. ‖ Eidem Budæo est quoque Imperiosus, Dominandi cupidus, vt ἐλευθερικὸς, nimium liber. Aristot. Polit. 5, ὁ δ' ἀνεπιστάτευτος, ἐλευθερίας ἀφαιρεῖται τὴν ὑποχώρησιν καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος. Philo 2 De vita M. τυραννικόν τε καὶ δεσποτικόν, Tyrannicum & herile. Sic Luc, Ptolemæum dicit ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ πεφραγμένον. Et apud Plat. Pol. 1, ἰσχυρότερον καὶ ἐλευθεριώτερον καὶ δεσποτικώτερον ἀδικία δικαιοσύνης esse dicitur. VNDE aduerb. Δεσποτικῶς, Heriliter, Dominorum more. Isocr. De pace, μηδὲ δεσποτικῶς ἀλλὰ συμμαχικῶς αὐτῶν ὑπηρετοῦμεν.

Δεσποτέω, οῦ, F. ήσω, Dominor. Plato Tim. τῶν ὃν ἡμῖν παίντων δεσποτοῦν.

δεσποτοῦν. ET Δεσποτία, ας, ἡ, Dominium, Dominatus. Isocr. Archid. τὴν βασιλέως τοῦ μεγάλου δεσποτείαν. Idem Ad Philipp. Βαρβαρικῆς δεσποτείας ἀπαλλαττόμενος. Luc. De luctu, τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσι, Rerum summam imperio tenent. Herodian. lib. 2, ἔδωκέ τε χωρεῖν ἀπὸ τείχεσιν πάντων εἰς δέκα ἔτη, καὶ δι' ἁπάντων δεσποτείας ἀμαιρεμνίας. Notandum verò apud Pollucem scribi Δεσποτία. VNDE Συνδεσποτία, ας, ἡ, Dominii societas, Dominiũ duobus commune.

ΔΕΥΌΩ,

F. ύσω, Rigo, Madefacio, Imbuo, Tingo. Il. β, Ἀμφὶ δὲ οἱ ἐπάρηϊ ἔτι τὸ γλάγος ἐστάλαζε, id est πέλει, βρέχει. & apud Suid. ὁ δὲ δεύσας τὸν ἄμπελον τοῦ δακτύλου, τοῦ σπέρματος. ‖Item Misceo, Subigo, Mollio. μίσγω, φύρω, μαλάσσω, Hes. ‖Apud Soph. αὐτὸ ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα, expon. Atrum fudi sanguinem. In pass. Δεύομαι, Rigor, Madefio, Imbuor. Il. ι, δεύεντο δὲ δάκρυσι κόλπους. Il. ρ, αἵματι δεύεν πορφυρέῳ. Herodian. l. b. 8, δεύλας ἐπέβαλλον ὁμοίως πίσσῃ καὶ ῥητίνῃ δεδευμένας. vbi Polit. vertit Pice ac resina oblitas. Sic δεύτοις ὄξει, Aceto rigatus, imbutus. Et apud Luc. δεύομαι τοῦ ποτοῦ, qua metaph. dicitur & βεβρεγμένος, & Plautus verbo Irrigare vtitur.

Δεύμα, ατος, τὸ, Irrigatio.

C. Δεύσοποιὸς, οῦ, ὁ, Infector, Tinctor. βαφεύς. Suid. & Hesychius. ‖Item Bene imbutus seu tinctus, ita vt deleri aut elui tinctura nequeat. Suidas de purpura propriè intelligi scribit habente ἔμμονον καὶ δυσαπόπλυτον τὸ αἷμα τῆς βαφῆς: metaphoricè autẽ dici & de aliis omnibus quæ habeant colorem ἔμμονόν τε καὶ πολυχρόνιον. Athen. lib. 3, τὸ καλὸν δὲ χρῶμα τοῦ δευσοποιοῦ χρώζουσιν. Plat. l. 4, De republ. καὶ ὁμοίως αὖ τούτῳ τοῦ ἔθους βαφὴν δευσοποιὸν γίγνεται τὸ βαφέν, καὶ ἡ πειθὼ οὕτ' ἀνδρὸς ῥημάτων οὔτε μετὰ ῥημάτων δυνάμενον τὸ αὐτοῦ αὖθις ἀφαιρεῖσθαι. Sic δευσοποιὸς βαφὴ dicitur pro βεβαία καὶ ἀέκπλυτος. Metaphoricè sumitur pro Perimbutus, Indelebilis. Qui elui nequit, B. ex Plat. eodem loco, ὅπως ἡμῖν ὑπὸ κάλλους τοὺς νόμους πειθόντες δέξοιντο ὥσπερ βαφὴν, ἵνα δευσοποιὸς αὐτῶν ἡ δόξα γίγνοιτο τοῦ δεῖν καὶ τοῦ μὴ δεῖν ἄλλων, Vt opinione pertinaci perimbuantur. Sic δευσοποιὸς δόξης dicitur pro βεβαία, vt ab eodẽ B. annotatur: quique Cicero 2 De orat. dixit, Sit enim mihi tinctus literis, audiendus erit aliquid, Græcè reddit, ἐχέτω γὰρ τοῦ γραμμάτων δευσοποιὸν παίδευσιν. ἐγὼ δὴ δευσοποιὸν μάθησιν τοῦ γραμμάτων μεμαθηκώς. Et quod Quintil. dicit, Sensu tincta, ipse reddit δευσοποιὸς νοήμασι κεχρωσμένα. id est, benè & plenè imbuta. Plut. Alex. φασὶ δεινὸν ὀνδ ῶσαι καὶ δευσοποιὸν ἐνθρόεσθαι τῇ ψυχῇ τοῦ Κασσάνδρου τὸ δέος, Inustum pauorem in animum Cassandri. Plut. de Dionysio, πάνυ βαφὴ οὐκ ἀνίεται τῆς τυραννίδος, ἐν πολλῷ χρόνῳ δευσοποιὸν οὖσαι καὶ δυσέκπλυτον. Sic δευσοποιὸν μανίαν Œcumen. in Acta Apost. vocat deplorantum Iudæorum furorem contra Apostolos. Bud. Cõm. p. 1058.

C. ΑΝΑδεύω, Irrigo, Imbuo, Subigo. Plut. De primo frig. αἷα δεύοντες πολλάκις ἐλαίῳ καὶ σταφυρόντες. id est (Turn. interpr.) Adipe & oleo sæpius inungentes & subigentes. Ælian. apud Suid. πολὺ ἀποδὸν αὐαδεύει κηρὸν ὑγρόν. At αὐαδεύω τοῖς ἤθεσι παίδων νόμοις, Exponitur Infundo puerorum ingeniis mores.

C. ΠΡΟδεύω, Ante imbuo, Ante madefacio seu irrigo.

ΔΈΧΟΜΑΙ,

F. ξομαι, P. γμαι, Capio. Item Excipio, Suscipio. Item Admitto. Il. ε, v. 226, Ἀλλ' ἄγε νῶϊ μάσσαι καὶ ἰώϊα σταλόεντα δέξαι. Et Od. ξ, v. 155, Πεῖν δέ κε, καὶ μάλα πᾶσ κεχηνὼς, εὖτ' δεχοίμην. sub. ἔμματα. nequaquam acceperim, si offeras. δέχεσθαι χάριν, accipere beneficium. Plut. Themist. Dicitur & πίστιν διδόναι καὶ δέχεσθαι. vt Virgil. Accipe dãque fidem. Et δέχομαι τὸν ὅρκον, Aristoph. Δέχομαι, Excipio. Il. σ, — ἐπεὶ οὐ δέ με νοήσαντα δέξεται ὀμμαχέοισι γεφυρωσαν ἱππηλάτα Πηλεΐδης. Vbi obserua præpositionem, quæ tamen sæpe omittitur, vt δέχομαί σε χώρᾳ, Eurip. δέχεσθαι δόμοις Apoll. Sic δέχεσθαι παρ' πίστιν τοῦς σφαπόντας, Demosth. At Thucyd. diuersos etiam ab his datiuos iunxit, lib. 6, τοῦ μὲν τὸ λεων οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ, οὐδὲ ἄσυ, ὕδατι δὲ καὶ ὁρμῷ. Sæpe ponitur solus accusatiuus personæ, vt δέχεσθαι ξένους, Xen. vnde & ξενοδόχος. Bud. δέχεσθαι interpretatur Excipere & prosequi, in hoc loco Plutarchi in Sertorio, θυσίαις δ' αὐτὸν ὑπεφοίνισσα καὶ βωμοῖς ἐδέχοντο. Ex Xen. Pæd. 4, δέχομαί σε ἱκέτευ pro Admitto te supplicem.

Recipio. Greg. οὐδὲ τὴν Δαβὶδ δέχομαι μεταποιοῦσα, non admittis, Bud. Item pro Recipio in amicitiam & societatem. Thuc. 3. ‖Δέχομαι pro Admitto ponitur alia etiã signif. videlicet eo sensu quo dicimus nos admittere quæ approbamus. Thuc. 1, ἐδέξαντό τε τοὺς λόγους. Sic δέχομαί σου τὴν προθυμίαν καὶ ἀγαπῶ δι' φερόντως, Plu. De Socr. dæm. Greg. οὐ δέχομαί μεταποιεῖν; Idem, δεῖξόν μοι τὴν καθαρότητα, καὶ δέχομαί σου τὴν φρασύτητα. ‖At δέχομαι cum infin. exponitur Volo: sicut & οὐ δέχομαι Nolo. Isocr. οὐπ τοῦτο τοῦ τὴν δημηγορήσας, ἐδέξαμεν αὐ ζῆν. Vide Bud. p. 892, & 893. Plato in Apol. Socr. ἢ αὖ Ὀρφεῖ ξυγγενέσθαι καὶ Μουσαίῳ, ὅτι πόσῳ αὖ τῆς δέξαιτ' ἂν ὑμῖν; quod' quidam non malè interpr. Quàm magno redimeret; Cic. autem liberius, Quãti æstimatis, p. 2 Cic. Lexici. Latini dicunt Quid mercas vel merearis, aut meteri velis, in simili loquendi genere. Gall. Je n'en prendrois pas dix escus. Vel, Je n'en voudrois pas tenir dix escus. Alicubi δέχομαι vertitur potius Non recuso: vt à Bud. in hoc Greg. loco, καὶ πάθεῖν πῶς κατάκριτος δέχομαι. Item Patior, ab eodem in hoc eiusdem Greg. loco, οὐ φέρει τὴν διαγωγὴν, οὐ δέχεται ἄοικον εἶναι καὶ ἀνέστιον. Item Sustineo (eo sensu quo dicitur Sustineo hoc facere) Plato De rep. 10, πολλὰ δὲ ποιήσειν οὐκ ἂν δέξαι τὸ πνεῦν ἐξεῖν δρῶντα. Et Greg. δέχεται ὑπὸ ἀνθρώπου θυσθῆναι. Dicitur pro eodem & καταδέχομαι. ‖Huic affinis est signif. qua sumitur pro Sustineo irruentem. vt Bud. interpr. in hoc Xen. loco, Hell. 7, οὐκ ἐδέξαντο τοὺς πολεμίους τὴν Ἀρχίδαμον, ἀλλ' ἐξέκλινον. Sic autem & alibi sæpe vtitur. Idem alibi interpretans δέχομαι, Sustineo, Resisto. Non cedo, affert ex eodem Xen. ὡς εἴγε Ἀρκάδες οὐ μὴ δέξωνται τοὺς πολεμίους. Et οἱ δ' Ἀρκάδες οὐκ ἐδέχοντο. Affert & ex Luciano δέχεσθαι τὴν ἐπίκασιν pro Sustinere impetum. Pollumus autem & hic verbum Excipio retinere. Est autem Homerica & hæc signif. vt οὐ σὺ τόν γε δέδεξο: & ὅπ ὀντα δεδέξομαι ἐξ ἐυεργ. vbi Eustathius docet δέχεσθαι esse ὑπαντᾶσαι & ἀντιτάσσεσθαι.

Δέχεσθαι, Expectare. Od. 1, cum fut. infin. Ἀλλ' αἰεὶ πνεῦμα φυσᾶ μέγαν καὶ κάλον ἐδέγμενος Ἐνθάδ' ἐλθεῖν (in prosa autem dicitur potius προσδέχομαι) Vtitur & alibi cum alia construct. Sunt certè qui δέχεσθαι vertant Expectare in illo etiam Xen. loco οὐκ ἐδέξαντο τοὺς πολεμίους τὴν Ἀρχίδαμον, & in similibus (atque adeo ipse etiam Bud. δέχεσθαι dicit esse Expectare, seu Sustinere irruentem, locum illũ proferens) sed vereor vt satis Latinè. Hoc quidem certè obseruare me memini, aliquot alia verba apud Græcos vtranque significationẽ habere, videlicet & Expectare id est προσδέχεσθαι, & Sustinere irruentem, seu sustinere impetum. Ex illis autem est ῥαψεῖν.

Δέχεσθαι ἐφ' ἑαυτῷ, In se recipere, Præstaturum se promittere: sed in hac sign. dicitur potiùs ἀναδέχεσθαι. φ vide.

Δέχεσθαι, Interpretari (eo sensu quo dicitur interpretari aliquid in bonam vel in malam partem, id est Accipere. vnde & verbo Accipio reddi potest metaph. sumpto) Plato Dionysio, σὺ δ' ἀναγκαῖον αὐτὰ, ὅπῃ βούλῃ δέξασθαι τοῦτο δέχου. Est & verbum gramm. pro Intelligo. vt vulgò dicitur hoc vel illo modo accipi aliquod verbum. Plut. De def. orac. οἱ μὴ καλῶς δεχόμενοι πολὺ χρήσιμοι. Huc autem videtur posse referri quod apud Sophoclem legitur in Aiace, μηδ' συμφορᾶ δέχου τὸν ἀνδρα. vertitur enim, Ne ponas calamitatis loco, Ne habeas pro calamitate. Vt si dicam Noli aduentum vel præsentiam illius hominis in eam partem interpretari.

C. Παυδεχὴς, ὁ & ἡ, Omnes seu omnia accipiens vel recipiens. Apud Plat. παυδεχὴς φύσις, Natura omnium receptrix seu receptatrix. Et Plut. De psych. τὸ παυδεχὲς ἐκεῖνο, illa vniuersorum capacitas. Bud. παυδεχὴς pro prima materia affert ex Aristot. De generat. lib. 2.

C. Θεοδέγμων, Dei seu rerũ diuinarum susceptor, Nonnus.

C. Κυμοδέγμων ἀκτὴ, Eurip. Fluctus excipiens littus.

C. Δεξίμηλος, Oues excipiẽs, vel suscipiens. vt θεῶν δεξίμηλα ἀγάλματα, Eurip. Oues excipientia, quæ videlicet illis offeruntur.

C. Δεξίπυρος, Ignem excipiens, vel suscipiens. vt δεξίπυροι θυμέλαι, Eurip.

Δεξαμενὴ, ῆς, ἡ, Receptaculum, Conceptaculum. Plato (vt inquit Budæus) materiam sic vocat in Timæo, quam etiã ὑποδοχὴν formarum dicit p. 159. Synes. De insomn.

ἀλλὰ μὴ δεξαμενὴν τῶν ἀοείστων εἰδώλων. Philo De mundo, δεξαμενὰς σώματα τὰ αἰθέρος ἀπειράσατο. Δεξαμεναὶ interdum peculiari significatione dicuntur Aquarum receptacula, ὑδάτων δοχεῖα, inquit Hesychius. Hinc fit vt δεξαμενὴ reddatur etiam Lacus & Cisterna. Strabo de Roma loquens, pag. 68, ὥστε πᾶσαν οἰκίαν ὑπόδοον δεξαμενὰς καὶ σίφωνας καὶ κρουνοὺς ἔχειν ἀφθόνους, id est (inquit Budæus) Subterranea conceptacula, vt cisternas. Idem ex Galeno affert, βάπτειν τοὺς οὖπω ἰσχνοὺς εἰς τὸν ψυχρὸν δεξαμενὴν, id est (inquit ille) lauacrum balneorum, & piscinam, quam alibi dixit κολυμβήθραν. Item δεξαμεναὶ de venis dictum, vide apud Hesych.

Δεκτὸς, q. d. Acceptabilis. vnde & pro grato (Latinè acceptio) ponitur aliquot locis Testamenti noui. Et Εὐπρόσδεκτος quoque pro eodem affertur. AT verò Ἄδεκτος nõ solùm signif. passiua exponitur Non acceptus, aut receptus, seu admissus: sed etiam actiua, Qui non accepit, Expers, Exors. vt ἄδεκτος κακοῦ. ITEM Δεκτικὸς, Capax, Qui excipere seu admittere potest. Bud. δεκτὸς sicut & δεκτικὸς, Susceptibilis, Apud Aphrod.

Δέκτης, Mendicus, ab accipiendo, quòd vndique accipiat.

Δέκτειος, Susceptor. In Epigr. παίτων δέκτεια γεραμματικὴ. ita enim lego nõ λέκτεια.

Πανδέκται, Omnia continentes seu complectentes libri. q. d. Qui receperunt omne quod quis in aliquo scientiæ genere desiderare possit. Ita enim alicubi restringẽdam puto huius vocabuli signif. Gell. tamen l. 13, c. 9, de libris Tullii Tironis loquens, scribit, In iis præcipui esse videntur quos Græco titulo πανδέκτας libros inscripsit, tanquã omne rerum atque doctrinarum genus continentes. Hæc ille. Peruenerunt certè ad nostra hæc tempora & libri legũ Pandectæ inscripti. Cæterùm quomodo Græci πανδέκτας βίβλους dixerint, vel potius an dixerint, (quũ βίβλοι fœminini sit, at πανδέκτας masculinum à nomin. singulari πανδέκτης) lectoribus disquirendum relinquo. Vnum addam Synesii locum in quo B. πανδέκτας vocari suspicatur (ita enim dicit) eos qui literas intercipiunt & deinde adulterant. Is est p. 53, ὑπόπτολιν ὑπὸ τοῦ αὐτὸν ὑπιδεῖναι καὶ τοιαῦτα ἐπιμηθεῖς κατεναρκήσαι, ἵνα μὴ δύνασθαι ὑπερβῆναι τοῖς πανδέκτας τοῖς ἀπομαλθύουσι τὰ συγγράμματα.

Δοχὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Capax. Theophr. De caus. pl. lib. 2, cap. 6, de terra nigra, δοχὸς οὖσα καὶ τὸ θερμοῦ καὶ τοῦ ὑγροῦ.

Δοχὴ, ῆς, ἡ, Conuiuium, ab excipiendis conuiuis dictum. Lucæ 6, ἐποίησε δοχὴν μεγάλην Λευὶς αὐτῷ.

Δοχεῖον, ου, τὸ, Receptaculum, Cõceptaculum. Alex. Aphr. τραχεῖα ἀρτηρία πνεύματος ὅτι δοχεῖον. ET Δοχήιον, resolutione Ionica pro eodem, in Epigr.

C. ΑΝΑδέχομαι, Suscipio, Recipio, Excipio, Tollo. Appion apud A. Gellium lib. 7, cap. 8, de delphine puerum amante, αἰτᾶρ οὗ καὶ τοσοῦτος ὁ ἰχθὺς αἰνεδέχετο τὸν παῖδα ὀλίγῳ πλείονα. ITEM Suscipiebat puerum in dorsum, vel Recipiebat dorso, aut Excipiebat dorso, aut Tollebat in dorsum suum. Recipere dorso dicitur equus à Plinio, lib. 8 cap. 42. ‖Item αἰαδέχομαι, Suscipio apud me, Recipio, Receptum do alicui. vt ὁ δὲ αἰνεδέξατο ὅστις ἡδ' αὐτὸ πλείστοις τῶν ἐκ μάχης αἰαστωζομένων. Quo in loco αἰαδέχεσθαι Bud. vult significare Recipere, id est Seruare & colligere dispersos.

Ἀναδέχομαι τὸν παῖδα, Pence me ascisco puerum. & id fermè quod Agnosco filium dicitur. Demosth. aduersus Neæram, ὥστε ὅπερ οὐκ ἐκὼν αἰνεδέξατο τὸν παῖδα.

Ἀναδέχομαι, Recipio, Ad me recipio, vel In me recipio, cum infinitiui futuro. Xenoph. Pæd. 6, ἐγώ σοι αἰαδέχομαι ἥξειν πολὺ ἀρείαστος πότερόν σοι φίλον, Recipio, vel ad me recipio. Idem Pæd. 1, τὸν δ' ἐρᾶτλω φραπτὸν ἐγὼ, ἔφη, αἰαδέχομαι ἅμα καὶ τὸ ὑπόπτιδεια μάλιστα ἔχοντας τοὺς φραπώτας ὑποδείξειν, καὶ τὰ σόματα ἀρίστα ἔχειν τῶν φαγεῖν. vbi αἰαδέχομαι quidam Polliceor vertunt. Demosth. tamen πρὸς Λάκριτον post ὑπισχνεῖτο (id est pollicebatur) subiunxit καὶ ἀνεδέχετο. vnde apparet ἀναδέχεσθαι aliquid amplius significare quàm ὑπισχνεῖσθαι. Apud eundem paulo pòst αἰαδέχεσθαι cum infinitiuo, πυνθάνομαι παῖτα ἔσεσθαι. Idem accusatiuũ huic verbo in eodem significato dedit, μετὰ δὲ ταῦτα παῖτα γ' αἰεδέξατο ἐφ' ἑαυτὸν τὰ πεπραγμένα, Omnia in se recepit. Bud. in pr. ann. in Pand. Recipere (inquit) est Præstaturum se promittere. sic Græci αἰαδέχεσθαι dicũt τὸ ἐφ' ἑαυτῷ δέχεσθαι.

Ἀναδέχεσθαι δίκλω, sicut τῷ δίκλω ἐγγυᾶσθαι, (inquit in Comm. Bud.) quasi Iudicium promittere. Quibus ex verbis intelligimus vadimonia olim satisdato fieri solita. ἀναδέχεσθαι enim est Recipere, hoc est promittere & in se recipere, & vt suum agnoscere factum vel debitum. φ faciunt sponsores atque intercessores vadimoniorum, & qui iudicatum solutum iri promittunt. Idem in pr. ann. in Pand. A Græcis αἰαδέχεσθαι δίκλω dicitur & ἐγγυᾶσθαι apud Demosth. hoc est Iudicium recipere & spõsorum fide promittere. Idem rursus in Commentariis, Ἀναδέχομαι τῷ δίκλῳ, Spondeo, ἐγγυῶμαι, vt Sponsor vadimonii. Phalaris Teucro, μέπλθε τούτῳ αὐτὸς καὶ πέντε τάλαντα ἀνάδεξαι τοσικὰς τῷ κηδεστῇ, γαμοιμίθυης τῆς παιδός, Interpellato matrem de nuptiis filiæ, & promittito, spõdeto, iubero fide esse tua quinque talenta dotis genero, quum filia ei nupserit. Verba sunt eius qui dotẽ dare volebat alienæ filiæ. Idem Bud. alio eorundem Comm. loco scribit, Ἀναδέχεσθαι, Ex promissione facta aliquem è vinculis carceris liberare. Pol. in 5, καὶ Κρίνων μὲν ἔμεινεν ἐν τῇ φυλακῇ. τὸν δὲ Μεγακλέαν Λεόντιος ἀνεδέξατο ὀλίγα χρήματα. i. ἐξηγορασθέντα ἀπήγαγον ἐκ τῆς φυλακῆς.

Ἀναδέχεσθαι τὰ ἐγκλήματα vel τὰ ἐγκεκλημένα, item αἰτίας ἐκδέχεσθαι (quibus omnibus Demosthenes vsus est) significat In se crimen recipere, Crimini se offerre, Agnoscere rẽ perpetratam, & se mandatorem profiteri: autor B.

Ἀναδέχεσθαι Suidas exponit προσδέχεσθαι (i. expectare) in hoc loco, ἀναδέχεσθαι τὴν παρουσίαν τῶν ἐχθρῶν. In qua significatione idem valebit quod προσδέχεσθαι.

Ἀναδοχὴ, ῆς, ἡ, Receptio. ‖Item, Sponsio, Expromissio. Polybius, ἀπαγαγεῖν ἐκέλευσε τὸν Λεόντιον πρὸς τὴν ἀναδοχήν. Bud.

Ἀνάδοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀναδοχεὺς, έως, ὁ. Receptor, Receptũdans alicui. ‖Item, Repromissor, Sponsor. Plut. in Dione, σωιέπεισε τοὺς τῶν Ἀρχύτα Πυθαγορικοὺς, τῶν ὁμολογούμενον ἀναδόχους γενομένους, καλεῖν Πλάτωνα. De Dionysio iuniore loquens. Ex Budæo.

C. ΑΝΤΙδέχομαι, Vicissim accipio: sicut ἀντιδίδωμι Vicissim dono.

C. ΑΠΟδέχομαι, F. ξομαι, Præt. γμαι, Recipio, Admitto. Il. α, Οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα. Oppositum habet ἀπορρίπτω apud Lucianum, ἀργυρεμπορικῶς ἐξεπίζοιτο, τὰ μὲν πεπεκομμένα ἀπορρίπτειν, ἀποδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα καὶ ἔννομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον.

Ἀποδέχομαι, ad res inanimas translatum, Acceptum habeo, Probo, Approbo, Assentior. Alicubi etiam Cõmendo, Laudo. Iungitur autem accusatiuo rei, item accusatiuo vel genitiuo personæ. Plato De republica lib. 2, πότε τὸν Θρασυμάχου τῷ ἀπόρρητον οὐκ ἀπεδέξατο. Isocrates ad Philippum, εἰ μὴ ἀποδεχόμεν τοῖς λόγοις τοῖς ἐκείνων, πολλὰ ἂν ἡσυχίας εἶχον. Idẽ in Panathenaico, ἃ τοῖς ἀποδεχομένοις ἀναγκαῖον ἐστι τῶν εἰρημένων ἅπτεσθαι τῷ αὐτῷ φιλεῖν. Cum genitiuo autem personæ, vt apud eundem ἐν τῷ πρὸς Εὐθύνουν, Ἐνθυμεῖσθαι δὲ χρὴ, εἰ ἀποδέξεσθε τῶν τοιούτων λεγόντων, ὅτι τὸν μὲν ὅστε πῶς χρὴ ἀδικεῖν. Plato De republica lib. 2, οἶμαί σου τοῖς πολλοῖς, ὅταν ταῦτα λέγῃς, οὐκ ἀποδέχεσθαι, i. Tibi non assentiri, Tibi non astipulari. Demosthenes, ἄξιον ἀποδέχεσθαι τῶν τοῖς ὅρκοις καὶ τοῖς σωθεῖσιν ἐξηκολουθηκότων ἐμμένειν. Cum accusatiuo etiam personæ (vti dixi) sed rarius construitur. Isocrates ad Demonicum, μηδένα ζῆλον τῶν ἐξ ἀδικίας κερδαινόντων, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδέχου τοῖς μετὰ δικαιοσύνης ζημιωθέντας. Idem, δεῖ σε καὶ αὐτοῖς ἀποδέχεσθαι καὶ ζηλοῦν. Budæus ait, quũ genitiuo iungitur hoc verbum, accusatiuum subintelligi: & in hoc loco Aristotelis qui est περὶ μετὰ τὰ φυσικὰ libro 1, οἱ μὲν οὖν, ἐὰν μὴ μαθηματικῶς λέγωσι, οὐκ ἀποδέχονται περὶ λεγόντων, ait subintelligendum τὸν λόγον. Sæpe verò duobus casibus iungitur hoc verbum, videlicet accusatiuo rei & genitiuo personæ. Plut. De musica, ἀποδέχομαι μὲν ἐν τῆς σωιέσεως τὸν διδάσκαλον Λιείας. Vbi exponi potest Laudo. Inuertitur autẽ hæc cõstructio, & dicitur, ἀποδέχομαι τὸ διδασκόμενον ἢ σωιέσεν. quẽ admodũ annotat gramm. dici ἀποδέχομαί τι ἢ παρὰ τινος, & ἀντιπροφῶς quoq; ἀποδέχομαί σου τινὶ παρὰ σοῦ. & Suid. ἀποδέχομαί σε ἢ τοῦ τόπου, item ἀποδέχομαί σου τοῖς τόποις. Quanquam in

his loquendi generibus, ἀποδέχομαί σου τοῖς τόποις, & ἀποδέχομαί σου τῷ παρὰ σοῦ, non videtur genitiuus à verbo ἀποδέχεσθαι regi, sed esse genitiuus acquisitiuus qui regatur illic ab accusatiuo τόπους, hic ab accusat. παρὰ σοῦ. At in hoc loco, ἀποδέχομαι τῶν ἑκατέρου ὑμῶν. dixerit fortassis aliquis vtrunque casum à verbo regi: vt sit, Hoc abvtroque vestrùm gratum & acceptum habeo, vel Lubenter admitto.

Ἀποδεκτέος, ου, ὁ, Recipiendus, Admittendus. Est veluti gerundiuum Latinorum, sicut γραπτέος, πιπτέος, & similia.

Ἀποδοχὴ, ῆς, ἡ, Receptio. Admissio. Frequenter ita vocatur Approbatio, Cõmendatio. ἀποδοχῆς ἄξιον δῶρημα, Donũ dignum quod acceptũ habeatur, vel quod approbetur. A Budæo exponitur Laus & commendatio in hoc loco Dionysii Halicarnassei, τὰ δὲ αἰσθήματα καὶ ἰσόκωλα καὶ ὅμοιοτέλευτα, πάνυ μὲν, διὰ τὸ ξένον τῆς κατασκευῆς, ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο. Ab eodem vertitur Fauor in hoc Laertii loco, vsurpantis idem loquendi genus, videlicet ἀποδοχῆς ἀξιοῦσθαι. vbi de Theophrasto ita scribit, Τοσοῦτον δὲ ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο παρ' Ἀθηναίοις, ὥστε, &c. Id est, Adeo illi fauebant Athenienses, vel Tanta erant Atheniensium erga illum studia, vel Vsque adeo acceptus erat Atheniẽsibus. Et apud eundem, πολλῆς ἀποδοχῆς ἄξιος, Probatissimus, Spectatissimus. Paulus autem dixit πασῆς ἀποδοχῆς ἄξιος, in priore ad Timotheum, cap. 4, pro Dignus quem omnes approbent vel admittant. videlicet vt probatissimum & certissimum. Quidam vertunt, Dignus quem omnes suscipiant.

Ἀποδοχεῖον, ου, τὸ, Receptaculũ, Receptorium. Eadem forma dicitur qua ξενοδοχεῖον.

Ἀποδεκτὸς, οῦ, ὁ, ad verbum Admissibilis, Dignus admitti & recipi. Apud Basilium Gratus & acceptus, Probatus. ἀποδεκτὸν Hesychio quoque est ἐπαινετὸν, id est laudabile.

Ἀποδέκτης, ου, ὁ, VEL Ἀποδεκτὴρ, ῆρος, ὁ, ad verbum Receptor. vt Gallicè receueur. ἀποδέκτης & ἀποδεκτῆρες (inquit Budæus) sunt coactores tributorum & vectigalium. Aristoteles De mundo, προσόδων τε μίσθων καὶ δωρεῶν ἀποδεκτῆρες. Idem Budæus in posterioribus annot. in Pandectas, ἀποδέκτης pecunias publicas cogunt. quales sunt qui à Latinis quæstores & coactores vocati sunt: quos hic Arcadius, verbum è verbo ductum, susceptores appellat. Idẽ alio loco eiusdem operis, His autem verbis quæ sequuntur, Qui annonam suscipit, vel exigit, vel erogat: ii magistratũ signif. quos ἀποδέκτας & ἐμμίσθους πολῶνας & σιτωνίας vocant. Æschines, ἦρχον δὲ τῶν τῷ ἀποδεκτῶν καὶ νεωρίων ἀρχῶν. Est & apud Demosthenem aduersus Timocratem. Xenophon Pæd. 8, καὶ ἦσαν αὐτῷ καὶ προσόδων ἀποδεκτῆρες καὶ δαπανημάτων δοτῆρες, καὶ ἔργων ὁδοιπόροι. Aristoteles Polit. 6, ἄλλη δ' ἀρχὴ πρὸς τοῖς ἱερεῖσι αἱ πρόσοδοι τῶν κοινῶν αἰαφέρονται, παρ' ὧν φυλαττόντων μερίζονται πρὸς ἑκάστην διοίκησιν. καὶ λοιπὸν ἡ ἀποδέκτης πύκτης καὶ τὰ μίσθια. Pollux lib. 8, cap. 1, ἀποδέκται δὲ ἦσαν δέκα, οἱ πάντα τὰ φόρους καὶ τὰς εἰσφορὰς καὶ τὰ τέλη ὑπεδέχοντο, καὶ τὰ πρὸς τὸν ἀμφισβητήσιμα ἐδίκαζον. εἰ δὲ τι μεῖζον εἴη, εἰσῆγον εἰς τὸ δικαστήριον. Apud eundem verò legitur eodem libro ἀποδεκτῆροι, οἱ τὸν σῖτον ἀπομετρούμενοι. qui locus suspectus est.

C. ΔΙΑδέχομαι, Excipio. Propriè q. d. Accipio per alium seu alios] id est, Accipio veniens ad me quod per alios transiit, vt τὸν βασιλεῖα διαδέχεσθαι, item τὸν τῶν παῖδος οὐσίαν. Sic & τὰ πτώματα dixit Aphr. διαδέχεσθαι πολλὰ πάθη κατ' συζυγίαν, pro Liberos succedere multis morbis parentũ. Bud. Lucianus autem addidit τῶν, vbi dixit διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀνταδένου. Iungitur & accusatiuo personæ, vt apud Laertium, διεδέξατο Σπεύσιππον, & Ἀρκεσίλαον διαδεξάμενος. Sed & res vna dicitur aliam διαδέχεσθαι, vt τὸν πόλεμον ἡ εἰρήνη διαδέχεται, Bellũ pax excipit, Bello pax succedit. Basilius De vita solit. ὑγιαὶ πάλιν τοῖς αἰαγωνίσις διαδεχόμεθα. A Budæo διαδέχομαι cum accusatiuo personæ exponitur etiam Vices excipio in hoc Luciani loco de Hercule, ὡς διαδεξάμενος ποτὲ τὸν Ἄτλαντα, καὶ αἰαπαύσειε πρὸς ὀλίγον τὸ ἄχθος. Affertur διαδέχεσθαι ex Aristotele & cum datiuo.

C. ΕΚδέχομαι, Excipio, Succedo. Herodot. τοῦτον ἐκδέξασθαι τῷ βασιλήϊον. Sic ἐκδέχεσθαι τῷ ἀρχῷ, & διαδέχεσθαι. Pauf. in Lac. pro eodem. At πόλεμος ἐμφύλιος ἐξεδέξατο Ῥωμαίους, Polyb. eo modo quo dicit Liuius, Nec tranquillior nox diem tam fœdè actum excepit. ‖Ἐκδέχομαι, Expecto. Basil. πρὸς πλεονεξ. Μὴ λιμὼν ἐκδέχου δι' ἀχρυσοῦν, μὴ ἀνάμενε σπουδεῖαν. In qua signif. al iquoties & in Testamenti noui scriptis habetur. sicut & ἀπεκδέχομαι. In vet. autem scriptoribꝰ vsitatius est hac in signif. προσδέχομαι, quãtũ quidem ego mẽ inisse possum. HINC Ἐκδοχὴ, Exceptio, Susceptio. Item Expectatio, προσδοκία. ET Ἐκδοχεῖον, Receptaculum. Et peculiariter de receptaculo aquæ, siue cisterna, siue alio huiusmodi. vt apud Iosephum, τῶν ἐκδοχείων πληθόντων τὸ ὕδατος.

c. 2. Ἀπεκδέχομαι, Expecto. vt Σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα, Paulus Philipp. 3, & alibi. HINC Ἀπεκδοχὴ, Expectatio. Damasc. ἀπεκδοχὴν ἔχοντες τῶν μελλόντων αὐτοῖς ἀποκληροῦσθαι θείων δωρεῶν.

C. ΕΝδέχομαι, Admitto, Recipio, Et ἐνδέχεσθαι τὴν αἰτίαν B. ex Dem. pro Crimen in se recipere. Vide Comm. p. 8, Et Phil. De mundo, τὰ φθειρὰ ἐνδεχόμενα, quæ corruptionem admittunt. Idem B. ex Gal. ἐνδέχομαι affert pro ἀνεμφῶς δέχομαι. Thuc. autem ἐνδέχεσθαι pro Probare dixit, lib. 3, ὁ δὲ οὐδὲ ταῦτα ἐνεδέχετο.

Ἐνδέχεται non minus vsitatum, imò vsitatius est, impersonaliter positum: pro Fieri potest, Facultatis est nostræ. Item Vsuenit. Aristot. Rhet. 1, ἐνδέχεται γὰρ καὶ μὴ πυρέττοντα πιθανὰ εἶναι. Xen. ἐνδέχεται σωφρονεῖσθαι τοὺς σωφρονεῖν, οὐδὲ μὴ σωφρονεῖν. Plut. in Sol. ὡς ἂν ἐνδέχηται μάλιστα κρυπτόντες ἑαυτούς. Et οὐκ ἐνδέχεται, pro Fieri non potest. Demosth. οὐκ ἐνδέχεται πρὸς τὸ αὐτὸ ὕδωρ εἰπεῖν. Apud Thuc. ἐνδέχει pro Vsueuit, vel Vsuenire solet, lib. 1, ἐνδέχεται γὰρ τοῖς ξυμφορὰς τῶν πρὸς τοιαῦτα μὴ ἄνευ ἥσσον ἅμα θᾶσσον χωρῆσαι. Sic Luc. euang. 13, οὐκ ἐνδέχεται προφήτην ἀπολέσθαι ἔξω Ἱερουσαλήμ, Fieri non potest vt &c. Vel q. d. Rationi consentaneum non est vt &c. Vet. interpres ad verbum dixit, Non capit, pro Fieri non potest. vt & Tertull. vsus est cõtra Marcionem lib. 5, Quòd si non capit alternis omnia deputari. Ex Isocr. autem affertur, πῶς φαῦλος ἐνδέχε] τὰ πονηρὰ πράττειν pro Licet & concessum est. ‖Sed hanc signif. accipit interdum & ἐνδέχεσθαι personaliter positum, vt ἐνδέχεται αἱ ἀρχαὶ ἄλλως ἔχειν. quod affertur ex Aristotele. Et in partic. κῇ τὸ ἐνδεχόμενον, Quatenus fieri licuit. Syn. Et οὐκ τῶν ἐνδεχομένων, quo ad eius fieri potest. Vide Bud. 565: & pag. seq. de ἐνδεχόμενον, id est Contingẽs, differente ab eo quod δυνατὸν appellatur. ET Ἐνδεχομένως Polyb. Quàm fieri potuit maximé. Vide ibidem.

C. ΚΑΤΑδέχομαι, Recipio, Admitto. cui opponitur ἐκβάλλω, Bud. ex Demosthene. Et ex Pand. κατεδέξασθαι τὸ λεγόμενον. Idem interpr. Probo, ex Basil. Et Sustineo, (id est Possum & non recuso) ex eodem. Vide locos Basilii iũgentis hoc verbum infinitiuo, quos affert p. 872, Comment. videtur enim conuenire illis hæc interpr. ET Καταδοχὴ, Receptio. V. l. ex Plat. De leg.

C. ΠΑΡΑδέχομαι, Excipio, Admitto, Plat. Ἡφαίστου ῥίψας ὑπὸ πετρῶν οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν. Chrys. παραδέξασθαι τῇ ψυχῇ τὰς αἰσχρὰς ἡδονάς. Plato Epist. πιστοῦται οἱ παραδεδεγμένοι εἶναι αὐτῶν. ‖Παραδέχομαι, (inquit Bud.) Accipio à maioribus, Fama referente accipio. Plato De leg. 4, φήμην τινὰ παραδεδεγμένα τῶν τῶν πάνυ μακρᾶς ζωῆς. ‖Παραδέχομαι Suscipio, incepto B. p. 565 ex Demosth.

Παραδεχθῆ, pass. signif. ex Greg. ἵνα ἡ φαρμακεία παραδεχθῇ, vt medicina recipiatur.

C. ΠΡΟΣδέχομαι, Præterea accipio. ‖Item Admitto & probo. Polyb. οὐ προσεδέξατο τὰς σωθείσας ἡδονάς. ‖Item Expecto, X. Vide B. 565. Vtitur autẽ & Hom. isto verbo hac in significatione. SED Ποσδέχμενος dicere solet pro προσδεχόμενος, sicut alibi ὑποδεχμενος pro ὑποδεχόμενος.

B C. ΥΠΟδέχομαι, Suscipio, Excipio, Recipio. Herodian. 8, τὰς πύλας ἀνοίξαντες ὑπεδέχοντο. Et ὑποδέχεσθαι δόμον εἰσω, Hom. & ὑποδέχεσθαι οἴκαδε, recipere in ædes, Aristoph. οὐδέποτ' ἐγὼ πόλεμον οἴκαδ' ὑποδέξομαι. Apoll. 2, -εἷς ὑπεδέκτο δόμοισιν ΥΓΙΑΗΜΑΤΙΣ. Æsch. ὑποδέδεχθε τῇ πόλει Et ΥΠΟδέχεσθαι χωρίοις Plu. in Pericle videtur esse, Clã recipere. Itẽ ὑποδέχεσθαι, Excipere familiariter. Sed

& pro Excipere hospitio, Demosth. ad Timoth. Et Pla. lib.12. Leg. p.355. Peculiarius etiam pro Excipere seu accipere epulis, Antipho 101, ὁ μὲν θύων Δὶ κτησίῳ, κἀκεῖνον ὑποδέχόμενος. Et Plut. in Alex. 222. ‖ Ὑποδέχομαι, de muliere dictũ pro Concipio, ex X. ‖ Dicitur & πῆμα (i. calamitas) ὑποδέχεσθαί τινα aliquem, Odyss. ξ, v. 275, pro Excipere seu Adoriri vel Inuadere, vt quidam interpr. Alii tamen secus intelligunt. ‖ Ὑποδέχομαι, Excipio seu sustineo iniuriam, Refisto, ἀνίσταμαι, apud Hom. Eustath. Affertur & ex X. in eadẽ sign. At εἶας ὑποδέχμενος ἀνδρῶν, rursus apud Hom. Od. π, Bud. interpr. Tolerans, Sustinens. ‖ Ὑποδέχομαι, In me recipio, Me facturũ recipio, Pollicetor. Hom. Herodot. & Thu. cum accus. item cum fut. infin.

Ὑποδέξιος λιμὴν B. ex Herodoto 100, pro portu nauiũ capacei. ‖ At Ὑποδέξιν Il. ι, pro apparatu quo quis excipitur.

Ὑποδοχή, Exceptio, Receptio, Ipse excipiẽdi actus. Herod. 4, ἀντιτέπιζον πάντα εἰς ὑποδοχὴν τῶν Ῥωμαίων βασιλέως. Interdũ & Cõuiuatio, seu Cõuiuium quo quis excipitur, Bud. 566. ex Plut. Idem B. alibi interpr. Lautũ conuiuiũ seu epulum. Ex eodem Plut. in Alcib. affertur, οἶνον Λέσβιον καὶ πάλλιν ὑποδοχὴν παρεῖχον, pro Et reliqua ad celebrandum conuiuium pertinentia. ‖ Ὑποδοχή, Receptatio. vt Thuc. 1, καὶ ἀνδραπόδων ὑποδοχὴν τῶν ἀφισταμένων, Seruorum fugitiuorum receptationem. ‖ Ὑποδοχή, Receptaculum. vt καταπεπυάλεται ὑποδοχὰς οἰκείοις ὕδασιν, Aristot. Pol. 7, cap. 11. ‖ Ὑποδοχή, Fauor, Subscriptio in causa & approbatio. vt B. interpr. in hoc Æsch. loco, p. 60, ἵν' ὀξὺ ὑποδοχῆς ἅπαντα πρὴν Φιλοκράτει.

Ὑποδοχεύς, Exceptor, Susceptor. Et peculiari signif. Qui excipit conuiuio, ἑστάτωρ.

Δ Ε Κ Ω. Ionicè pro δέχω vel potius δέχομαι, à quo deriuata nonnulla quæ κ habent pro χ, & duobus modis scribuntur (vt πανδοκεὺς vel πανδοχεὺς. sic ξενδόκος vel ξενδόχος) itémque alia quæ κ duntaxat habent. Hinc etiam est δωροδοκέω, ὦ.

C. Πανδοκεύς, οκος, ὁ, Qui publico hospitio excipit. vel ὁ ἐν πανδοχείῳ οἰκῶν, Hesych. VNDE Πανδοκεῖον, ου, τὸ, Publicũ diuersorium, Vbi vnusquisque hospitio excipitur, Taberna diuersoria, Plauto. Vide πανδοκεῖον infrà.

Πανδοχος, ου, ὁ ET Πανδόκος, Ionicè, Qui quemlibet hospitio excipit. seu adiectiuè, Omnes capiens. VNDE Πανδοχίς, ίδος, ἡ, fœm. gen. luna à Platone dicitur, quòd totius generationis susceptrix sit. v. l.

Πανδοχεὺς, ET Πανδοκεὺς, Ionicè, έως, ὁ, Qui quemlibet hospitio excipit, Hospes meritorius. Plu. περὶ ἀοργ. πανδοχεῖσι καὶ ναύταις καὶ ὀρεωκόμοις μεξόυσι. Metaph. etiam capitur. Pla. lib. 9 De rep. de tyranno πάσης κακίας πανδοχεῖ τε καὶ ξενεῖ. ET Πανδοκευτεία, ας, ἡ, Quæ promiscuè quoslibet hospitio excipit, καπηλίς. Aristoph. Vesp. ξυνοῖς τοῖς πρεσβευταῖς μου δοκεῖ Δημητρεῖν φάναι νὰ πανδοκευτεία, Ἔχουσα φωνὴν ἐμπεφυρησμένης ὑός. ‖ Item Caupõa, apud Aristoph. in Ranis πόλεις, διαί τας, πανδοκευτρίας, ὅπου κόρεις ὀλίγιστοι. ITEM Πανδοκεῖον SEV Πανδοχεῖον, ου, τὸ, Taberna diuersoria. Plut. ἐν φαύλῳ πανδοχείῳ καταλύειν. Idem περὶ πλυθ. ἐν πανδοκείου καὶ καταλύσεις καὶ ἀγορᾶς φιλίας συλλέγουσι. Et De fuga, τῷ βίου τὸ πλεῖστον ἐν πανδοκείοις καὶ πορθμείοις ἀναλίσκοντα. ET Πανδοκία, ας, ἡ, Promiscua omnium exceptio. ET Πανδοκεύω, Promiscuè hospitio excipio. Pla. lib. 10 De leg. εἴ τις προσταιαλάσοιτο πανδοκεῦσαι τοῖς παντάχῃ ἀρίστοις ἄνδρας ὅτι πλείστον χρόνον, ἢ καπηλεύειν. Poll. ex Theophr. δεινὸς πανδοκεῦσαι καὶ προσβοσκῆσαι. VNDE Πανδοκευτὴς, εως, ἡ, Promiscua hospitum exceptio. Plato lib. 8, De leg. περὶ ἐμπορείων καὶ καπηλευτικῶν καὶ πανδοκεύσεων καὶ τεκτονικῶν.

¶ Δεκανὰξ pro δεξιοῦσθαι apud Hom. ab hoc δέκω Ionico itidem deriuat Eustath.

¶ Δεκάζω, Corrumpo largitione, vel simpliciter munere. q.d. Corrũpo per ea quæ facio vt aliquis à me accipiat. vt videlicet sit δεκάζω quasi δεχάζω à δέχομαι. (taceo enim etymum alterum à δέκα cuius & Suidas meminit) Isocr. ἀπάντων τῆς ζημίας ὅπως εἰδῶσι τὸν τῆς ἀλῷ δεκάζοντα. Plut. in Galba, τὴν πεῖραν ἐδέκαζε, χρυσὸν ἑκάστῳ διανέμων. Ælianus, πολλοὺς δὲ φθαρέντας νομάδων δεκάσας εἰς προδοσίαν. Hinc δεδεκασμένοι μάρτυρες, Luc. Transfertur & ad alia in corrumpendi seu peruertendi significatione. vt apud Synesium, αἱ γὰρ δύνοιαι δειναὶ δεκάζειν τοὺς ψήφους, id est Peruertere sententiam. ‖ Δεκάζω exponitur etiam Do decimam, à δέκα. HINC Δεκασμὸς, Corruptio quæ fit largitione, Corruptela iudicii. Plut. ὄχλων δεκασμοὺς vocat ambitum largitione factum, vt scribit Budæus. qui & δεκασμοῦ νόμον, sicut & δωροδοκίας νόμον apud Arrianũ interpretatur simpliciter Ambitus legem. Vide & δεκασμοῦ γραφὴ apud Pollucem. ET Ἀδέκαστος κριτὴς, Philoni, Iudex qui nõ est corruptus accipiẽdis muneribus. ὁ μὴ δεδεκασμένος. Et generalius pro eo qui in qualibet re integrum se & sincerum exhibet. iudicis incorrupti more. ITEM Ἀδεκάστως, aduerb. Incorruptè, Sinceré. Luc.

Δ Ε Ξ Ι Ά, ᾶς, ἡ, Dextera. sub. manus. Il. κ, -τὶ δὲ χερείνῃ Δεξιῇ ἡσπάζοντο, ἔπεσί τε μειλιχίοισι. Plut. in Alex. πρὸς ξυνὸν ὅτι τῶν ἀριστερὰν μεταβαλὼν, τὴν δεξιὰ παρεκάλει τοὺς θεοί. Interdũ dicitur χεὶρ δεξιά. vt Aristoph. Nub. κῦσόν με καὶ τὸν χεῖρα δὸς τὸν δεξιάν. Sed multo frequentius dicitur δεξιὰ subaudito nomine χείρ. vt in τὸν δεξιὰν προτείνειν, Dem. & Plu. Dextram porrigere. & τὸν δεξιὰν ἀπατείνειν, X. Pæd. 4. Item τὸν δεξιὰν ἐμβάλλειν Æschin. q.d. Dextram iniicere, pro Dextram dextræ iniicere, i. Iungere, vt Virg. loquitur: vel Coniungere, vt Ouid. Et plur. τὰς δεξιὰς ἐμβαλλεῖν, Coniungere dextras, Interiũgere dextras, Copulare dextras. Et vt Latinè dicitur locus aliquis esse ad dextram vel sinistram, seu læuam, talem & apud Græcos vsum habet δεξιά. atque huc pertinent istæ loquendi formulæ: ἐν δεξιᾷ, Aristoph. A dextra: ἐν δεξιᾷ pro Dextram versus, Dextrorsus, Aristot. Sic τὸ μὲν ὅτι δεξιᾷ τῶν βήματος εἶναι, τὸ δὲ ἐπ' ἀριστερᾷ, Plut. Apophth. Et ἐν δεξιᾷ ἔχειν, item ἐν δεξιᾷ λαμβάνειν. Herodot. Polymn. ἐν δεξιᾷ μὲν ἔχοντες ἤρεα τὰ Οἰταίων, ἐν ἀριστερᾷ δὲ τὰ Τελχινίων. Thucyd. 7, ἐν δεξιᾷ λαβόντες τὴν Σικελίαν. Vbi sunt qui vertant (diuerso loquendi genere, sed Latinis eadem in re vsitato) Relicta ad dextram Siciliam: sicut apud Herodot. τὴν Ἴδην δὲ λαβὼν ἐς ἀριστερὰν χεῖρα, Relicta ad sinistram Ida.

Δεξιά, Fides quæ per dextram data est, Fides cuius testis fuit dextra. Hinc δεξιὰν δοῦναι καὶ λαβεῖν, fidem dare & accipere. Et in plur. Xen. ἀναβ. 2, καὶ δεξιὰς ἔδοσαν τῶν Ἑλλήνων τοῖς ἐπιτηδείοις καὶ ἔλαβον παρὰ τῶν Ἑλλήνων. Rex Persarum apud eundem (inquit Cam.) πέμπει δεξιὰν, id est fidem sua accersit. Et ἀναβ. 2, sunt missi quidam δεξιὰς παρὰ βασιλέως φέροντες μὴ μνησικακήσειν βασιλεῖ αὐτοῖς, Qui fidem facerẽt à rege, non fore memorem illum præteritorum. Sic apud eundem δεξιὰν Cyri Gobrya negat frustrari vnquã, id est fidem. Apud Hom. δεξιαὶ exponitur etiam Pacta, Conuenta, Il. β, Σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαὶ ἃς ἐπέπιθον: sed alii malunt τὰς σπονδαῖς illam signif. dare, at δεξ. ἃς fidem simpliciter interpretari. Affert & aliam expos. Hesych. eodem tamen pertinentem, licet & ipse alibi δεξιὰς exponat σωθήκας. HINC Δεξιάδιον, A dextra. Vide Hesych.

Δεξιὸς, Dexter. δεξιὸν μέρος ἑκάστου τῶν ὄντων, Aristot. De cælo lib. 2, ὁ δεξιὸς ὀφθαλμὸς, Athen. 7. Apud Hom. Il. ω. αἰετὸς dicitur δεξιὸς αἰέξας ὑψόθ' ἄστος. Theogn. Δεξιὸς ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπυχόμενος, pro ὅτι δεξιά, Ad dextrã conuersus. Sic de eadem re apud Plaut. Si deos adoras, dextrorsum censeo [te vortas.] Hom. ὅτι δεξιὰ dixit, Οἶσθ' ὅτι δεξιά, οἶσθ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι ἕωνι. Et ὅτι δεξιὰ pro Ad dextrã, Aristot. Probl. sect. 26. Sic Luc. Dicitur & ἐκ δεξιῶν pro Ad dextra, seu Ad dextrã. vt ὁ ἐκ δεξιῶν ἱστάμενος τῶν ἀριστερῶν, Eust. ‖ Δεξιὸς, Faustus, Prosper. vt expon. δεξιὸς ὄρνις Hom. Od. ο, & alibi contrà Od. υ, — αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις. Et apud Xen. ἀετὸς δεξιὸς φανεὶς προηγεῖτο. id est prospera, inquit Bud. qui & ab Alex. De fato δεξιὸν identidem sic accipi tradit, 161. βροντὴ δεξιὰ ἐφθέγξατο. Pæd. 7. Sed δεξιὸς ὄρνις potest etiam simpliciter sic accipi Volans ad dextram, qui prosperam fortunam portendat: sicut & ἀριστερὸς vicissim. Quod autem ad βροντὴν attinet, dixit contrà Ennius, Quum tonuit læuum bene tempestate serena. de quo lege Cic. Affertur & τύχη δεξιὰ pro prospera fortuna. Latini autem dextrum sæpe appellant propitium. ‖ Δεξιὸς, Dexteritate ingenii prædituS, Acutus, Solers. Thucyd. lib. 3, ῥᾷον δ' οἱ πολλοὶ κακοῦργοι ὄντες, δεξιοὶ κίκλωπες, ἢ ἀμαθεῖς, ἀγαθοί. Sic & Aristophanes vtitur, vt docet Budæus Comm. p. 569. Idem Aristoph. pro scito, vrbano & lepido.

ὅστ' ἢ διεμώλαινεν ὡς δὴ δεξιόν. Plat. Epist. οὕτως ἡμῖν οἱ ῥήτορες δεξιοί εἰσι. Item, τοὺς δεξιοὺς καὶ σώφρονας in Pluto aliqui interpr. Probos. Sed & in Equit. δεξιὸν poni αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν scribit Bud. Apud eundem Aristoph. Vespis τῶν αὖ δεξιόν, redditur, Istud rursus est commodum. Sic apud Greg. in Enc. Macc. πρεσβεύομεν ἀθλήσεως δεξιόν, primordium certaminis idoneũ. Ab Aristoph. δεξιὸν πρᾶγμα & στρὸν pro eodem sæpe poni scribit Bud.

C. Δεξιολάβος, Stipator, Satelles, Act. Ap. 23, [redacted]

C. Δεξιοστάτης, Qui à dextra stat. In choro fuit δεξιοστάτης in statione dextra: vt ἀριστεροστάτης in sinistra, Cam. ex Poll.

C. Δεξιόπτερος, In dextra nauis parte remigans. Cam.

C. Ἀδέξιος, cõtrariũ τοῦ δεξιοῦς significãti solertem & lepidũ.

C. Ἀμφιδέξιος, Ambidexter. Vel, Qui vtraque manu vt dextra vtitur, vt Gal. exponit, afferens ex Aristoph. in contraria signif. ἀμφαρίστερον. Quod autem dixit Hipp. χωὶ ἀμφιδέξιος γίνεται, variè expositum habes apud Erotianũ, p. 13, 14: & Gal. 62. Sed & quandam præterea expos. affert Sextus philosophus, si bene memini. ‖ Ἀμφιδέξιος σίδηρος Eurip. Ferrum anceps: vt ἀμφιδέξιον ἔπος, anceps verbũ Luc. At apud Herod. in Terps. ἀμφιδέξιον χρηστήριον præclarum & explicatum oraculum Cam. interpr.

C. Ἀμφοτεροδέξιος, Ambidexter. ἀμφιδέξιος. Eust.

C. Ἐνδέξιος, Qui est ad dextram. Apud Hõ. autẽ ἐνδέξια pro Stando ad dextram, vel pro ὀπιδέξιος, Eustath. Item Faustus: vide in Ἐπιδέξιος.

C. Ἐπιδέξιος, Dexter, Qui est ad dextram. Aristot. Probl. sect. 26, οἱ ὀπιδέξιά, & οἱ ὀπιδέξιοι pro eodem. Hom. Od. φ, Ὄρνυθ' ἕξεις ὀπιδέξια πάντες ἑταῖροι. Bud. apud Plat. in Sympos. εἰπεῖν ἔπαινον ἱρῶντες ὀπιδέξια, itidémq; p. 261, ὀπιδέξια interpr. Dextrorsum eundo. Rursum Hom. Il. β, Ἀστράπτων ὀπιδέξι, ἐναίσιμα σήματα φαίνων, quidam ὀπιδέξια pro Ad dextram fulgurans, (vt dextros fulgores dixit Cic. in sua interpr.) alii aduerb. pro Faustè accipiunt: aut etiam Fausta, vt σήματα duo habeat adiectiua: sitque ὀπιδέξια σήματα, vt alibi ἐνδέξια σήματα. Verùm ibi quoque ἐνδέξια cum ἀστράπτει iungi potest: Il. ι, Ζεὺς δὲ σφιν Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων Ἀστράπτῃ. ‖ Sed ὀπιδέξια πίνειν Ath. 11, vt οἰνοχοεῖν ἐνδέξια Hom. Stando vel conuertendo se ad dextram. Quod tamen & aliter exponi, mox docebo. ‖ Ἐπιδέξιος idem quod δεξιὸς, Scitus. vnde dicitur aliquid facere ὀπιδέξιως qui scitè id facit. A Bud. ὀπιδέξιος redditur etiam Elegans Commodus, Consentaneus. Item Vrbanus, Lepidus. Aristot. Ethic. 4, εἴτ' ὀπιδέξιος, εἴτ' ἀστεῖος λέγεται. ET Ἐπιδέξιος, Scitè, Conuenienter, Decenter, Lepidè. cui opponitur ἑπαισχρὸς, Bud. ex Athen. ὀπιδέξια οἰνοχοεῖν apud Hom. Eust. intelligi posse ait pro ὀπιδέξιος. Sic certè & apud Plat. Theæteto ὀπιδέξια accipitur adueberialiter pro Decenter. ET Ἐπιδεξιότης, Dexteritas. Apud Plut. ὀπιδεξιότητες ea ferè signif. qua ὀπιδέξιον & ἀστρέπτελον coniungit Aristot.

C. Περιδέξιος, Ambidexter (qui & ἀμφιδέξιος) vt Asteropæus, Il. φ, — ὁ δ' ἁμαρτῇ δεύεσθαι ἀμφὶς Ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν. Sed & ὑψιδέξιος hîc exponi scribit Eustath. ‖ At περιδέξιοι λόγοι apud Aristoph. qui à summa ingenii dexteritate proficiscuntur.

Περιδέξια, Dextralia, Armillæ, in v. l. ex cap. 35 Exo. & Num. cap. 31, & Esaiæ 3.

C. Ὑψιδέξιος, In quo dextra superiorem locum habet, In quo dextra potest attolli supra aliquem. Ita enim vertẽdum existimo ὑψιδέξιος πόπις, ad exprimendam vim vocabuli: quod nõ fit quũ simpliciter dicitur ὑψιδέξιος πόπις esse Locus editus, vel Locus opportunus. Arrian. in 6, ἡμιόνοπιδες ὑψιδέξιοι χωρίου καὶ χαλεποὶ δὲ προσβολαί. Sic ὑψιδέξια χωρία ἔχοντες Xen. Hell. 7. Dicitur ab eodẽ & ἐν τῷ ὑψιδέξιον βάλλειν, Hellen. 4. & alibi non addito substantiuo. Sed & genit. iungitur interdũ ὑψιδέξιος, more cõparatiui gradus. vt apud Polyb. 1, καὶ καταλαβόμενοι λόφον ὑψιδέξιον τῶν πολεμίων, id est In quo futuri essent superiores hostibus, (accipiendo superiores in propria signif. q.d. supra hostes) In quo habituri essent hostes infra se. Quòd si dicas Lat. Quum superiorem locũ occupassent, facile subaudietur quod respõdeat genit. illi πολεμίων. Dicitur ὑψιδέξιος & de persona, pro Superior, id est Cuius Superiores sunt vires: vt ὑψιδέξιος τῶν πολέμων ex Polyb. 5 affertur. Et ὑψιδέξιος τῆς κακίας ἀρετή, Plut. in Numa, Virtus vitio superior.

Δεξιῶς, Prosperè, Feliciter. Herod. 3, πύθων ὁ αἰσῶν δεξιῶς ἐν τῷ πάσαν ὀχλῶν προχωρησάντων. ‖ Δεξιῶς, Cũ dexteritate ingenii, Scitè, Solerter. Luc. δεξιῶς αὐτὸν τυχὼν, αἰσλησθεὶς εἰς τὸ πλεῖστον, ἀρμοζόμενος, Scitè eos adeptus, hoc est Scitè illis me accommodans, vel Solerter eis vsus. Ita Bud. qui tamen ait posse etiam exponi Feliciter eos nactus, vel commodé. ‖ Δεξιῶς, Aptè (vt & Δεξιώτατα Aristoph. Aptissimè) interdum cum πρὸς & ἔχειν. vt Plut. Sympos. εἰ μὴ μόνον ἔχει δεξιῶς πρὸς ἀρετὴν, ἀλλὰ καὶ πρὸς συμπόσιον.

Δεξιότης, ητος, ἡ, Dexteritas ingenii, Solertia. cui opponitur ἀμαθία apud Thuc. ἀμαθία τε μετὰ σωφροσύνης ὠφελιμώτερον ἢ δεξιότης μετὰ ἀκολασίας.

Δεξιόομαι, οῦμαι, Dextrã iungo, Dextram porrigo, Dextrã prehendo. Aristoph. Pluto, αὐτὸν ἠσπάζοντο καὶ ἐδεξιοῦντο ἅπαντες. Luc. Zeux. πρεσβύτερος ὢν ἐδεξιοῦτο καὶ θαυμάζων ἐώρασε. Dicitur & χαρὰ δεξιοῦσθαι, abundante hoc datiuo. A Bud. exponitur Festiuè suscipio, Benigne & comiter alloquor & appello in hoc Arriani loco, καὶ πύνθανε δεξιοῦσθαί τε καὶ τὰ εἰκότα πυνθάνεσθαι λέγεται. Sed non minus commodè, & latius etiam extẽdẽdo signif. verti posse existimo, Comiter accipere, vel Leniter clementérque accipere. Est item Prehẽsare, Ambire more candidatorum. vnde δεξίωσις Plut. Prehensatio. Bud. Δεξιοῦμαι cum dat. Paus. καὶ λόγοις τε χρηστοῖς καὶ ἔργοις δεξιούσθαι. Et δεξιοῦσθαι δώροις, Aristot. in præf. libelli De mũdo πῖς τῆς φιλοσοφίας δώροις δεξιοῦσθαι τοὺς ἀρίστους. quod quidam interpr. Donis huius inuitatos optimates accipere, vel liberaliter tractare. Bud. autem Iis inuitare. Alibi δεξιοῦσθαι δώροις inuenitur redditum simplicius Prosequi donis. Dicitur verò & δεξιοῦσθαι τραπέζῃ, accipere mensa: & δεξιοῦσθαι σπείοις ab Herodoto. Accipere cibariis: pro quo Lat. potius dicitur Accipere epulis. Sic Basil. Homil. 8, ἢ ἢν ὑμᾶς τοῖς οἰκείαις βλάψαις ἐδεξιώσατο, ἢ θάλασσα τῆς ἰχθύσιν, i. Vt cõiuias accepit, Bud. quæ eius interpr. valde mihi placet. HINC Δεξίωμα, Id quod comiter accipimus, & amplectimur Eurip. Ὦ ζηλευτὸν δεξίωμα κἀλλιστον βροτοῖς. ET Δεξίωσις, Dextratio Solino, i. Dextrarũ iunctio, quæ fit ab iis qui se mutuo accipere comiter volunt. Apud App. interpr. Bud. gratulationem, vbi de reditu Ciceronis ab exilio scribit, ὅσοι τοὺς δεξιώσεις τῶν ἡμέρων ὅλῳ ἀνάλωσαν. Ego δεξίωσιν puto optime reddi Gallico vocabulo caresse: sicut & δεξιοῦσθαι caresser.

C. ΑΝΤΙ δεξιόομαι, Vicissim dextram porrigo. ἀντιδεξιοῦσθαι est apud Xen. (teste Bud.) Vicissim dextras porrigere, vt solent inter se festiuè salutantes.

¶ Δεξιπερὴς, idẽ apud poetas quod δεξιὰ, & Δεξιπερὸς idem quòd δεξιός. Il. α, Δεξιπερὴς δ' ἀρ' ἔπειτα ἀνήρεωνος ἑλοῦσα.

Δ Ἐ Ω. F. ήσω, ησα, & εκα, Ligo, Alligo, Vincio. Plut. δῆσαι Λακῶνες πάλαι μὴν λιχάρες, νῦν δ' ἀλλιχάρες καλοῦσι. Il. φ, δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας εὐτμήτοισιν ἱμάσι. Idem Il. β, & alibi, Ποσσὶ δ' ὑπὲκ λιπαρεῖσι δέδησαν καλὰ πέδιλα. Thuc. 3, ἀλύσει δήσας πρὸς τὸν δῆλον. Dicitur in secunda persona δέεις, sicut in tertia δέει, potius quàm δεῖς & δεῖ. Vtitur autem τοῦ δέει Them. Inuenitur tamen δεῖν in infin. apud Plat. in Crat. τὸ δ' ἄπειν καὶ δεῖν ὅωτινὶ δῇ. Et in pass. quoq; voce δεῦμαι, vnde περιδεδεμένος apud Aristot. & περιδεδεύμεθα apud Plat. ‖ Δέω, Vincio, In vincula cõiicio. vt apud Demosth. δυσάντων ἀπὸν εἰ εἰσηκα. Thucyd. 8, καὶ ἄλλους ἔδησαν. Et l. 1, Κορινθίοις δὲ δήσαντες εἶχον. Et δεδέσθαι, Vincietur, In vincula coniicietur, B. ex Xen. Vtitur hoc δεδέσθαι & Pla. De rep. 2. Luc. φὴς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι. Herodotus autem πέδας addidit, scribens, δήσαντες ἐς πόδας. ‖ Δῆσαι cum genit. apud Hom. pro κωλύσαι. Vide Eustath.

Δεσμὸς, Vinculum. Il. ε, — χαλεπὸς δὲ δεσμὸς ἐδάμνα. Et in plur. δεσμοὶ VEL δέσμα. (& δέσματα apud Hom.) Plut. De nõ fœner. ἀλύσεις ἔχοντας καὶ δεσμά. Philo De mũdo, τὰ τῆς ἀνάγκης ἀνεῖς δεσμά. Et ὁ ὅτι τῶν δεσμῶν, Præfectus carceris, in v. l. Δεσμὸς. quod Lat. Nexus, vt in quadam lege apud Demosth. in Timocr. εἴπνι τοῦ τεθνήκοντα δεσμοῦ, siquis nexu multatus est. Δεσμὸς ponitur & pro fasciculo, de quo vide in Δέσμη. HINC Δεσμοφύλαξ, carceris custos, Vel, Qui custodias asseruat, vt Bud.

interpr.apud Lucianum De peregr. Videtur mihi dici quasi δέσμιοφύλαξ, Vinctorum custos. A

Ἀδέσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vinculis carens. Vnde ἄδεσμος φυλακή, Libera custodia. ET Βαρύδεσμος, Graui vinculo ligatus, Nonno. ET Πολύδεσμος, Multis ligatus vinculis. Item, Multis clauis compactus. (quòd videlicet claui præstent vinculorum vicem) ET Σιδηρόδεσμος, Ferreũ vinculum habens, vel ferrea vincula.

Δεσμόω, ῶ, Ligo, Vincio. Item Colligo, Cõnecto. Aphrod. in Probl. λάμπας ὑγρότητα δεσμουμένη. Et apud eundem, κύνες μόνοι δεσμοῦνται κατ' πνοὴν ὀχείαν. Interdum pro In vincula seu in carcerem conicio. HINC Δεσμωτής, Vinctus, Qui in vinculis seu in carcere habetur, Captiuus. vt Προμηθεὺς δεσμώτης, Æschyli tragœdia. Soph. Ἡ δίκης ὦ δέσποινα δεσμώτης ὅδε. Sic & in prosa. Et Δεσμώτης, Vincta, Captiua, Sophocl. ET Δεσμωτήριον, Locus in quo vinciuntur homines, Carcer. Vnde εἰς τὸ δεσμωτήριον εἰσαγόντων apud Dem. Sic Plut. Ad præf. ind. ὁ τὸν θάλαμον ἑαυτῷ δεσμωτήριον πεποιηκώς. Interdum etiam Vinculum, Compes. vt si à Ligare dicas Ligamentum. B

Δεσμέω, ῶ, etiam dicitur eadem signif. vnde ἐκδεσμεῖν ἀλύσεσι, Lucæ cap. 8. ET comp. Ἐκδεσμεῖν apud Greg. pro Irretire. C

Δεσμευω, Idem. VNDE Δεσμευτικός, Aptus ad ligandum. ET Ἐκδεσμεύω, Religo (seq. ablatiuo.) ITEM Συνδεσμεύω Colligo, Connecto. Polyb.

Δέσμιος, (pro δεσμωτης, quod vsitatius est) Vinctus, Qui est in vinculis, Qui est in carcere, in Test. nouo aliquoties. δέσμιοι σκότους, Vinculis tenebrarum irretiti, ex lib. Sap. Et δέσμιοι τῆς γῆς, Naz. Quos terræ vincula irretiunt, vel coercent, in v.l. Sic δέσμιοι τῆς ὀργῆς. D

Δέσμη, Fasciculus (Gall. Liasse, itidem à ligãdo.) De qua voce δέσμη malè intellecta vide quæ dixi suprà in Ἀγκαλίς. Ath. 263, τὰ δράγματα τῆς κριθῆς αὐτὰ καθ' αὑτὰ τεσσηρόδουν ἀμάλας, συναθροισθέντα δὲ καὶ ὀλιγωθέντα μίαν γίνεσθαι δέσμην, οὐλοῖς καὶ ἰούλοις, &c. SED reperio etiam δεσμὸς apud Poll. & Eust. hac in signif. vbi dicunt φρυγάνων δεσμόν ET Δεσμίς, dimin. Fasciculluus, Paruus fasciculus. Ponitur & pro δέσμη.

Δέμα, ατος, τὸ, pro δεσμός, Vinculum. Item Fasciculus. E VNDE Δεμάτιον, dimin. Paruus fasciculus in Hippiatria, ὑποτίτθου δεμάτιον ἕν. Et alibi, τρεῖς δεμάτιον χροπλῆς. Vide & δέματα ὁδοῦ apud Eust. ἐκ τῆς κοινῆς γλώσσης. Cæterùm δέματα etiam dictum esse quasi δέμα, antea docui.

Δέσις, Ligatio, Connexio, Iunctura. vt δέσις τῆς ἰδύρων.

Δετὸς, Ligatus, Vinctus. Et cõp. Ἀσυνδέτως, &c. paulo póst. HINC Δετή, pro facibus in fasciculum colligatis. Il. λ, Καιόμεθα τε δετή. id est (inquit Eust.) δεσμοὶ δ' ἄδων, πυπεσι λαμπάδων. Apud Aristoph. autem in Vesp. schol. δετὴ vocari ait vtpote συνδεδεμένη ἐκ πυρῶν. Dicuntur autẽ δετοὶ, & δαιδίδες, à δαίω. F

C. ΑΝΑδέω, ῶ, Religo, Vincio. Plut. Pericle, ἀναδήσας δᾶδας πρὸς ἕκαστον κέρας. Qua in signif. Xen. vsus est & particip. pass. ἀναδουμένοις, Hell. 5, τὰ δὲ φορτηγικὰ πλοῖα καὶ γέμοντα ἀναδουμένοις ἔξω ἄγκυρα. Sic Thuc. ante cum, lib. 1 & 2 & 4, πνὰς ἀναδούμενοι, naues videlicet. ‖ Ἀναδέω, Redimio, Corono. Aristoph. Pluto, λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας. Thucyd. 4, χρυσῷ στεφάνῳ ἀνέδησαν. Et ἀναδεῖν pro Regem facere vel imperatorem, vt inquit B. in hoc Greg. loco de Iuliano, ἑαυτὸν ἀναδήσας τῇ μεγάλῃ πρεσβυτερίᾳ τιμῆσαι. Item ἀναδέομαι στέφανον, Coronor. vt Theod. hist. Eccl. 5, de Euseb. τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἀνεδήσατο. Apud Greg. autem εἰς Βασίλειον, de Maximino Christianos persequente, τὸ τῆς ἀσεβείας κράτος ἀναδήσασθαι, Palmam & coronam impietatis mereri, Victoriam reportare, Bud. ‖ Ἀναδῶ, sicut ἀναρτῶ, metaph. vt ἀνέδει τὸ πῶν ἡγεμονίαν ἐκ τύχης, suum regnum acceptum fortunæ ferebat. HINC Ἀνάδημα, Id quo caput redimitur, Corona. Eurip. Hippol. χρυσέας κόμης ἀνάδημα δέξαι. Dion Cocceus, πλὴν δὲ πάσαν ἀνάδημα εἶχε. G H

C. ΑΠΟδέω, ῶ, Religo, Alligo, Præligo. Dioscor. 2, ἀποδήσας χρόνῳ. Et pass. Ἀποδοῦμαι, Aristot. De gen an. lib. 4, τὸν δεξιὸν ὄρχιν ἀποδουμένοις ἢ τὸν ἀριστερόν. HINC Ἀπόδεσις, Religatio. ET Ἀπόδεσμος, Fasciculus, Quod simul colligatum est. Apud Dioscr. redditur Linteum lib. 3, ὀθόνῃ δεδεμένῳ, linteo colligatum. Item, Fascia quædam circa caput mulierum, vt quidã interpr. At Bud. in hoc Luc. loco, ἡ ὑφήνασα τὸ μανίλιον, μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεῖσα, ait esse (quod & ipse locus indicat) Amiculum mãmas continens. q. d. mamillare. A QVO Ἀποδεσμέω, ῶ, vel Ἀποδεσμόω, Colligo, Religo. vnde ἀποδεσμούμενοι λίνῳ, Dioscor.

C. ΔΙΑδέω, ῶ, Reuincio, Redimio, Obligo, Cingo. Gal. ad Glauc. χεῖρας καὶ πόδας δεδεῖν. Luc. διὸν δεδεδεμένα τὸν κεφαλὴν διεδέδετο. HINC Διάδημα, Redimiculum. Sed peculiariter dictum fuit de regio redimiculo capitis, fascia videlicet quadam, secundum nonnullos. (vide Plut. in Lucullo 166) Lat. quoq; Diadema dicitur: interdum & generali nomine Corona redditur. Plut. Erot. δεδεδεμένα βασιλέων ἐπέδησαν. Philo De vita M. lib. 3, κιδάρῃ δὲ οἱ τῶν ἐφήβων βασιλεῖς αὐτὴ δεδεδεμένα εἰώθασι χρῆσθαι. Herodian. 1, κιδῶν μὲν τοῦ πρεσβεῖς τῇ κεφαλῇ αὐτὴ καυσίας καὶ δεδεδεμένα Μακεδονικοῦ. A QVO Διαδεμαφόρος, i. Diadema gestans. Plut. in Ant. Πολεμαῖον δὲ τοῦ πάγχρυσον κρηπῖδι καὶ χλαμύδι καὶ καυσίᾳ δεδεδεμένα φορῶν κεκοσμημένον. Διαδεσμόω, ῶ, pro δεδέω ex Gal.

C. ΕΚδέω, Religo, ab [aliqua re] Luc. Item Appẽdo. Bud.

C. ΕΝδέω, ῶ, Illigo, Astringo, Implico, Irretio. Iliad. β, ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. Pla. De leg. ἐνδεῖν εἰς νόμον. Et ἐνδεῖσθαι ὁρκίοις, iureiurando obstrictum esse. Sic ἐνδεδεμένος μεγάλοις ὁμηρδύμασι, Plut. in Rom. Aristoteli autem De cælo lib. 2, ἐνδεδεμένοι ἀστέρες sunt fixæ stellæ, quæ opponuntur τοῖς πλανῶσι, id est errantibus. Ibidem μόνοι πλανῶν vocat quos & ἐνδεδεμένους. ET in cõpos. vt χρυσένδετος, Auro illigatus, vel inclusus, B.

C. ΕΠΙδέω, ῶ Obligo. vt Gal. ὑποδῆσαι τὸ ἠλκωμένον μόριον. Et ὑποδεδεμένος τὰ τραύματα, Obligatus vulnera. id est obligata habens. HINC Ἐπίδεσις, Obligatio, Gal. ET Ἐπίδεσμος, Ligamen, Id quo vulnus obligatur, Aristoph. in Vespis. A Bud. exponitur Fascia, in hoc Dioscor. loco, αὐτὸ ὑποδέσμου τρόπον τιθέμενον. A QVO Ἐπιδεσμέω, ῶ, ET Ἐπιδεσμεύω, in vulg. lex. Obligo. D

C. ΚΑΤΑδέω, ῶ, Deligo, Deuincio, Astringo, Obstringo. Od. ξ, Ἐνθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν. Item Prohibeo, Impedio, apud eundem sicut & simplex δέω. ‖ Ex Herodoto autem affertur pro Conuincere. quia quem conuincimus, velut obstrictum tenemus. Dicitur & Καταδοῦμαι pro Deuincior, Astringor. Apud Areop. autem καταδεῖται actiuè etiam, in signif. metaphorica, πείθει καὶ καταδεῖται τὸν ἀληθείας, pro Veritatem persuasione demonstrat & colligit, vt B. interpr. ‖ Καταδέω, pro Incanto. Bud. ex Dionys. Areop. HINC Κατάδεσις, Astrictio. ET Κατάδεσμος, Vinculum quo quis astringitur, seu irretitur. Vtrunque autem à Plat. (lib. 11. De leg. pag. 346 & 347, & 2 De rep. pag. 19) accipi etiam pro incantatione seu quodam μαγγανείας genere, scribit Bud. Sic Synes. dixit ἐπῳδαῖς καὶ καταδεσμοῖς καὶ ἐρωτικαῖς καταγοήτοις. A QVO Καταδεσμεύω, idem quod καταδέω. E

C. ΠΕΡΙδέω, Circumligo, Obligo. Xen. σανίδι περιδεῖν. Aristoph. περιδησόμεθα πωγωνίαν. Et in pass. voce ac signif. Plato De leg. 8, p. 294, ἀστραγάλοις περιδεθέντες ἂν περιεδεύμεθα. vbi quidam interpr. Circumcingi.

C. ΠΡΟΣδέω, ῶ, Alligo, Adstringo. Plut. Pericle, Σαμίους πανοῖ προσδήσας. Et participia à voce pass. Προσδεδεμένος & Προσδεθείς, Alligatus. Apud Chrysost. autem metaph. προσδεδεμένοι τρυφῇ, deliciis addicti, in orat. De sacerd. ET Πρόσδεσις, Alligatus, in Epigr.

C. ΣΥΝδέω, ῶ, Colligo, Simul ligo, Connecto. Aristot. De mundo, φασὶ Φειδίαν τὸν ἑαυτοῦ πρεσβύτερον συνδῆσαι τὴν ἀγάλματα. Sæpe pro Coniungo & confocio, item Concilio. Greg. ἀλλήλοις συνδεῖν τοῖς τῆς αὐτῆς ἐρασταῖς. Idem, καὶ πίεζαν δίδοντες καὶ λαμβάνων, πλέον ἑαυτοῖς συνέδησα, mihi conciliaui. Plat. in Epist. συνδήσαι πάλιν εἰς τὸν πρεσβυτάρχουσαν φιλότητά τε καὶ κοινωνίαν. HINC Συνδεσμος, Colligatio, Cõiunctio, Vinculum, Copula. Vt συνδεσμος εἰρήνης, Vinculum pacis, Paul ad Ephes. 4. Et apud grammaticos συνδεσμοι, Copulæ, Copulatiuæ particulæ. Et συνδεσμος ἑπουρανίος (stella quædam) Cælestis nodus, Cic. interpr. apud Aratum. Item Συνδεσμοι τῆς σελήνης, Coitus lunæ, v.l. ex Aphr. Probl. 2. Item Συνδεσμος, pars neruosa artus committens, in iisdem. vide Gorr. A QVO Συνδεσμώτης (tanquã præcedẽte Συνδεσμόω, ῶ)

Qui vnà vinctus est. A

Συνδετος, Colligatio. ET Συνδετος Colligatus. Soph. Aiace, συνδέτοις ἄγων ὁμοδούροις. HINC Ἀσυνδετος, Non colligatus, Dissolutus. Et peculiariter Ἀσυνδετον Πολυσυνδετον, apud gramm. inter se contraria. Nam ἀσυνδετον est oratio in qua omittuntur copulæ seu copulatiuæ particulæ: at πολυσυνδετον in qua sunt multæ & crebræ. ET Ἀσυνδετως aduerb. quo Donatus vtitur, in hunc Terentii locum in Adelphis, Persuasit nox, amor, vinum, adolescentia. ait enim hæc inferri ἀσυνδέτως, vt multa videantur. De asyndeto & polysyndeto multa passim in rhetoricis & grammaticis libris. ET Συνδετικὸς, Colligatorius, Vim colligandi habens. B

C. 2. Ἐπισυνδέω, Insuper colligo seu connecto.

C. ΥΠΟδέω, Subligo, Subtus ligo. Vnde pro Calceo accipitur. Hom. Od. o, in fine, & alibi, — ὑπὸ ποσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, calceos sub pedibus ligauit. Vel, Pedibus subligauit. vt iungatur præpositio cum verbo. sed omitti solet datiuus ποσί: vt κοθόρνοις ὑποδεῖσθαι, Herodot. Et ὑποδήματα ὑποδοῦσθαι, Xenoph. Et πρὸς κρηπῖδας ὑποδεῖσθαι, Plut. in Præc. pol. Dicitur & ὑποδεῖσθαι sine adiectione, pro Calceare se, seu Calceari (cui opponitur ὑπολύεσθαι apud Xen. 67, in fine, Discalceari) vt ἐμποδὼν ὑποδούμενοι qui præposterè se calceant. HINC Ὑπόδημα, Calceamentum, Solea. Herodot. in Erat. τῶν τὸ ὑπόδημα ἔρραψας μοῦ, ὑποδήσαντος ὁ Ἀρισταγόρης. (A QVO Ὑποδηματορράφος, Sutor, Chrysost.) ET Ὑπόδησις, vel potius Ὑπόδεσις, Calceatio, Calceatus. Xenoph. Apomn. lib. 1, ὑποδέσει ἀλαζονικός. AB EODEM verbo deriuatur Ἀνυπόδητος, Non calceatus, Calceamentis carens, Qui est nudis pedibus. Xen. ἀνυπόδητός τε καὶ ἀχίτων διατελεῖς. ET Ἀνυποδητέω, ῶ, Calceis careo, Sine calceis incedo. ET Ἀνυποδησία, Pedum nuditas, Plato & Aristot. Probl. C D

Ὑπόδεσμοι Hippocr. Fasciæ quæ fracturis post iniectos pãnos superdantur: AT Ὑποδεσμίδες, quæ ante iniectos pannos adhibentur. Gorr. ex Gal. ET Ὑπόδεσμα, Pignus, in v.l.

¶ Δίδημι, idem quod δέω, Ligo. vnde δίδη Hom. Ligabat, Il. λ, — δίδη μοχλοῖσι λύγοισι. Factum autem δίδημι ex δῶ, cuius futur. δήσω, tradit Eustath. sicut δίδωμι ex δῶ, cuius fut. δώσω. E

Δ Η, Sanè, Profectò, Equidem. In carm. non solùm postponitur, sed & præponitur: at in soluta orat. postponitur duntaxat, quantum quidem meminisse possum. Dem. Olynth. 1, δεῖ δὴ χρημάτων, καὶ αὐτῶν τούτων οὐδὲν ὄντ' ἀγωνίσασθαι τῶν ἀντόντων, opus certe est pecuniis. Ibidem, οὐ δεῖ δὴ τοιοῦτον πρεσβευτὴν πόλει κομιεῖν ἀφεῖναι. In v.l. μεμνήσομαι δή, meminero sanè. ‖ Δή, Quidem, vide in Cic. l. p. 130. Interdum præfigitur particulæ που, ἴτε δὴ Quidem, vel Vtique, vel Nimirùm, vt μέμνησθε γὰρ δή που, Dem. Pro eodem ponitur & δή που θεν. Vide B. p. 928. In carm. pro δή που dicitur δήρα, & ἢ δή: vt Il. α, Ἦ δὴ λοίγια ἔργ' ὅτ' ἐμ' ἐλθεῖν πεῖσεν ἔριδος Ἥρη. F

Δή, Porro, vel Veró. præsertim vbi δή est μεταβατικόν. velut in δὲ δή, & post quædã verba imperatiui modi, vt φέρε δή, ἴθι δή. Itidem, εἶεν δή, δεῦρο δή. vt Lat. Age porro, vel Age veró. aut Age iam. Sed & particula Dum à Lat. interdum sic adhibetur: vt Terent. Phorm. Cedo dum, an vnquam audisti &c. φέρε δή. At pro δὲ δή Cic. dicere solet, Porro autem. Bud. 925. Et οὐδὲ δή, Nec veró B 911. G

Δή, Igitur, Proinde. Thucyd. lib. 1, αὐτόθεν δὴ διαιρεθῆτε ἢ ὑπακούειν &c. Isocr. Panegyr. 160, ἐκ δὴ τούτων ῥᾴδιον καταδεῖν &c.

Δή pro δηλαδή, Videlicet, vel Scilicet, vt Bud. vertit. Plato Apol. ἀπὸ τοῦ αὐτοματίου αὐτοῦ τοῦτο ἐγίγνετο, ἐμὲ πεπαῦσθαι δή. Gregor. ἔπειτα πῶς ἡ νύξ, καὶ ὅπου δέοιτο, τὰ σωθῆναι δὴ τοῦτο, ἐπιστανόμεθα. In simili autem Luc. loco ait verti etiam posse Inquam. H

Δή pro Demum, Duntaxat. vt in λέγε δή. vbi est περιγραφικόν. Xen. ἀνεῦσθαι δή, tum demum. Crediderim autẽ δή τότε apud Hom. Il. μ, in princ. posse hoc etiam modo reddi. præcedit enim Αὐτὰρ ἐπεὶ θάνον &c. quinto autem post versu sequitur, Δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων. Non semper tamen ab eodem Homero ita accipitur. Annotat verò ibi Eustath. Milesiorum esse hanc anastrophen, videlicet δὴ τότε pro τότε δή. ‖ Item δὴ pro eo quod Cic. dixit Adeo, vt Id adeo sic cognoscite, τοῦτο δή. Xen. ἀλλὰ καὶ παιδείας δεῖ τῷ τοῦτο μέλλοντι δὴ ἀνήσεσθαι, καὶ φύσεως ἀγαθῆς ὑπάρξαι, καὶ τὸ μέγιστον δή, θεῖον γενέσθαι, atque adeo (quod maximum est) &c.

Δή, Etiam. vt Aristot. Ethic. 10, τῷ μὴ γὰρ ἐλθεῖν θερίζω δέ τοι &c. καὶ τῷ δικαίῳ δή, Et iusto verò, hoc est, Et iusto etiam, vel, Et iusto quoque. Affert & exemplum Bud. in quo habetur ἀλλὰ δὴ καί. sed in eo videri potest vacare δή potius quàm significare Etiã: nisi quis malit otiosam esse ipsam particulã καί. Alioqui δὴ poni & pro καὶ testatur itidem Eustathius ex veterum grammaticorum sententia, tradentium significare quoque μετάβασιν, & τὸ ἀναπληροῦν. In v.l. οὔπω δή, atque ita. At de δὴ præfixam habente καί, lege Bud. p. 920. vbi καὶ δὴ ostendit interdum poni pro Continuò & Protinus, id est ideo: interdum & pro Iamiam. B

Δή interrogationi etiam seruit. Plato Sympos. ἀνδράμονας δὲ δὴ λέγεις, οὐ τοὺς παγκαλοὺς καὶ καλὰ κεκτημένους; πάνυγε. Inde ποῖον δή, Quale tandem, eidem Plat. in Politico. Et τί δή τί (sicut & τί μὴν) pro Quidnã igitur? vel Quid tandem? Et τί δὴ ποτε? Quid tandem, Cur tandem. Demosth. 143. In v.l. habetur etiam σὺ δή; pro Tune? & τί δή; pro Quid ita? C

Δή apud Thucyd. interdum ironicum, pro δήθεν, Scilicet. vt lib. 3, ἡμεῖς δὲ αὐτόνομοι δὴ ὄντες. Habet verò apud eundem & maiorem quandam vim, cuius à me in castigatione interpretationis Vallæ factam fuisse mentionem puto.

Δή est etiam expletiua sæpe: vt quum postponitur articulo subiunctiuo. dicitur enim ὅς δή (sicut & ὅςπερ, & ὅς γε, & ὅς που) pro ὅς simpliciter, Qui. Greg. ὁ δὴ λέγω, quod dici solet. Sic ἃ δή, ἢ δή. Item cum οἷος & aduerbio οἷον. dicitur enim οἷος δή & οἷον δή pro οἷος & οἷον. Iungitur & aliis aduerbiis: legimus enim ὅθεν δή, item καθάπερ δή, ὡςπερ δή, item ὥςπερ οὖν δή, Bud. 397. Miror autem cur ille post aliqua huiusmodi exempla, subiungat, particulam δή esse etiam expletiuam: quasi verò in illis non itidem expletiua sit. Imò certè quum οἷον δή vertit simpliciter Quale, id ipsemet fatetur. Affert autem δή expletiuæ exemplum hoc ex Plat. Symp. ἐστι μὴν γὰρ δὴ τοιοῦτος καὶ οὗτος γενναῖος ἔρως. Et subiungit, Dum à Latinis pro hoc dici. Tale est Cedo dum quod ex Terentio allatũ modò fuit. Idem Bud. paulo antè dixerat δή esse τὸ ἀναπληρωμα τικὸν, vt in τοῦ δή apud Plat. identidẽ. Cæterùm quod ad illud μὴν γὰρ δή att inet, sciendum est multo frequentius esse γὰρ δή sine μὴν: & in γὰρ δή vacare δή eodẽ modo. Aristot. ἐν γὰρ δή ἐν, πέτυχεν ἐξ ἑκάστου γένους σπέρματος. Luc. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται. At poetæ δὴ γὰρ pro hoc dicũt. (sicut δὴ τότε pro τότε δή) vt Il. α, δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν. Et Od. ξ, δὴ γὰρ κεχολώατο λίαν. Et δὴ γὰρ ῥα apud Apoll. Sunt autẽ qui δὴ γὰρ alicubi exponant Iam enim. sed ego obseruani pro Enim simpliciter. Aptius tamen per Etenim reddi existimo, non quòd Etenim ab Enim quicquã differat, sed quòd, vt antea dictum est, δὴ accipi etiam pro καί, ita in Etenim inclusa sit particula Et, (id est γέ) sed otiosa illa quidem. Esse autem δὴ τὸ ἀναπληρωματικὸν existimo & aliis plerisque locis: ex quibus est quum inter αὐτίκα & μάλα ponitur. dicitur enim αὐτίκα δὴ μάλα (quo & Demosth. vtitur) simpliciter pro Quamprimum vel Mox. D

Δή pro οὖν, vt ὅπως δή, & similia. Sic ὅθεν δή, pro Vndecũque, Plat. in Phædro de quodam sophista, διαβάλλειν τε καὶ ἀπολύσασθαι ὅθεν δὴ κράτιστος. Hæc Bud. Quibus addo, sicut dicũtur ὁπουοῦν & ὁτῳοῦν, aliàque huiusmodi coniunctim, sic etiam dici ὁπουδή & ὁτῳδή. Qua tamen in re sæpe errarunt librarii cum apud alios, tum apud Xenoph. E

Δ Η Θ Ε Ν, Videlicet. Thuc. 1, οὐδὲ γὰρ ὅθεν κωλύμη, ἀλλὰ γνώμης παραγένεσθαι δὴ θεν τῷ κοινῷ ἐπιστρεφόμενοι. Sed malì hic, sicut & in aliis eiusdem locis, interpretari Scilicet, ironicè. Vide alium locum lib. 3, p. 119, & ibidem scholiasten. Bud. tamẽ huius signif. non meminit, sed tantùm eius qua pro Videlicet ponitur, siue Scilicet significante Videlicet. Addit & esse aduerbium διστιγμοῦ,

(ex Eustathio) & affert ex Herodoto, ὡς καταστόπους δῆθεν ἐοῖτας. Vide p.917. Idem B.alibi ex Pand.affert, ἐάν τις πλασὶν δῆθεν κατ' ἐμοῦ τοιοῦτον ἐγκῶν ἀπήτει με δῆθεν λεγάτην. vbi interpretatur Forte.

ΔΗ Τ Α, Igitur. vt τί δῆτ' αὖ εἰπεῖν ὅστις ὑμῶν τῆς &c. Quid igitur? Sic τί δῆτα Themist. ‖Interdum verò vt expletiuum, redditur particula Nam, quæ & ipsa interrogationibus adhibetur. vt τί δῆθ' ὁρᾶς; Quid tandē videt? Aristoph.Et, πῶς δῆτα; quo tandem modo? Idem. Et, ἆρα δῆτα ἔγνωκας ὡς οὐδὲν λέγεις; Idem, pro Vtrum tandem? ‖Δῆτα interdū & pro Nempe, ironicè posito: vel pro Scilicet, idē signif. quod hîc, sed scilicet vltima semper Expectanda dies homini. Vide Bud.917.

ΔΗΛΕΌΩ, ῶ, F.ήσω, Lædo. βλάπτω, φθείρω. Vox autem media vsitatior est quàm actiua.

Il.γ, Μή τις ὑπερβασίη Διὸς ὅρκια δηλήσειεν. Il.ι, Οὐδέ τι τ' ἐν Φθίῃ ἐρεώλακι βωτιανείρῃ Καρπὸν ἐδηλήσαντ', corruperunt & populati sunt, vt B.interpr. Od.χ, — ἄκριν ὃ ῥίνον Δηλήσατο χαλκός. ‖Εὐφήμως ὁ Πολυκλείτης etiam accipitur, vt tradit Eust. Od.θ, θοῦς δ' ὅτι δεσμὸν ἵκανον Μή τις οἱ καθ' ὁδὸν δηλήσεται. ‖Δηλεῶ est etiam Deludo, Decipio. παίζω, ψεύδομαι, Hesych. Χ. εἰ ἐπιμώμεν σε ἐξαπατᾶν, λέγων τινὰς πλείω τῶν ὄντων ὀξύμοι, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἔργον κλέπτειν, δηλοῖμεν σε. Vbi tamen quàm suspectum sit δηλοῖμεν, alibi docui. ‖Δηλήσας Hesychio est & καμών, διαφθείρας. ‖Item Δηλεθήσεται eidē est θεωρησόμενα. Notandum verò Eust. hoc vocabulū Δηλεῶ à δαίω deducere, formādo à δαλός, vt sit propriè, τὸ καυστικῶς βλάπτειν καὶ ὥσπερ διὰ δαλοῦ καίοντας.

Δήλημα, ατος, τό, Nocumentum, Pernicies. βλάβη, ὄλεθρος. Od.μ, Ἐκνυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ δηλήματα νηῶν Γίγνονται.

Δηλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Nociuus, Perniciosus. Od.ε, Σχέτλιοι ἐστὲ θεοὶ δηλήμονες ἄλλοτε ἄλλοι. scribitur tamen ibi & ζηλήμονες, teste Eustathio, qui vtranque lectionē agnoscit. ‖Item κλέπτης, κακοῦργος, Hesych. ‖Item κακῶς διαθεραπεύων, eidem.

Δήλησις, εως, ἡ, Læsio, Maleficium. λώβησις, κακουργία, φθορά, Hesych. ‖Item ὀργή, & σάσις, eidem.

Δηλητήρ, ῆρος, ὁ, Qui lædit. Epigr.

Δηλητήριον, ου, τό, Nocium [pharmacum.] Plut.Sympos. τίς ἔτυφεν, πίον δηλητήριον οὕτω ῥᾳδίως καὶ ἀφελῶς νήσον ἔλυσεν; Herodian.l.1, ἢ δίχα τὸ τοιαῦτα λαμβανόμενον ὅπερ εἰώθασι βασιλεῖς ἑκάστοτε τοῖς πάσης τροφῆς λαμβάνειν κώλυμα δηλητηρίων. Sic Alex.Aphrod. ἐλλέβορον dicit τοῖς ἀνθρώποις esse δηλητήριον. Δηλητήριος adiectiuè etiā dicitur. vt δηλητήριον φάρμακον, pro δηλητήριον simpliciter. Herodian.l.3, ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα, Venena quoque dedit.

C. Ἀδήλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Illæsus, Ab omni noxa integer. Apollon. ἔθειραι Αἰεὶ ἀδήλητοι, id est ἀσινεῖς, ἀβλαβεῖς.

C. ΔΙΑδηλέω, ῶ, F.ήσω, idem quod δηλέω, nisi quòd præpositio significationem ampliat. Odyss.ξ, — ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο.

¶Δηλαίνω quoque Hesychio est βλάπτω, quum δηλαινομένη exponit βλαπτομένη. ‖Item & παίζω.

ΔΗ̃ΛΟΣ, Manifestus, Perspicuus. vt in prouerbio καὶ τυφλῷ δῆλον. Luc. autem dixit δῆλα γὰρ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα. Sæpe autem δῆλον esse dicitur quod manifestum est adeo vt de eo constet. Hom. Od.υ, — νῦν δ' ἤδη δῆλον ὅτ' οὐκέτι κόσμος ὅδ' ἐστίν. Xen.Præd.8, pag.135, ὅταν δ' ἔγωγε πεθυτήσω, δῆλον ὅτι Κύρου [γίγνεται ἡ τῶν Πέρσαις βασιλεία,] ἐὰν ζῇ. (Dicunt autē & δηλονότι conjunctim, de quo postea.) Idem in Anab. Δῆλον δὲ ὅτι Σοῦθης ἀπαντήσει, Manifestum est, Palam est, Patet. Demosth. πῶς τοῦτο δῆλον; quo tandem id planum fit? Et cum εἰ. Lucian. οὐδὲ τοῦ δῆλον εἰ τοιοῦτοι τούτων ἕκαστον δυνατεῖ), nondum constat an &c. δῆλον ποιοῦμαι. Demosth. Patefacio, Declaro.

Δῆλος ἦν τοῦτο ποιῶν, vel ποιήσας, vel ποιήσων: aut cum ὅτι, δῆλος ἦν ὅτι ποιήσει, Manifestus erat hoc faciens, &c. pro Manifestum erat eum hoc facere, vel Palàm erat eum hoc facere. Vel, Palàm seu apertè hoc faciebat, vt quidā interpr. Plut. in Amat. narr. δῆλος ἦν βαρέως φέρων τὴν ἀθυμίαν. Luc. in Nigr. δῆλος ἦν τῶν φιλοσόφων κατεγνωκώς. Xen. δῆλός ἐστιν ἀνεργετήσων. Et cum ὅτι: Xen. Præd.3, ἀλλὰ δῆλοι ἦμεν ὅτι οὐκ ἄκοντες μαχούμεθα, hoc præ nobis feramus. Sic Plato, δῆλος εἶπε φήσας.

Δηλονότι, Videlicet, Nimirum. Plato De rep.6, τὸν ἥλιον γὰρ δηλονότι ἐρωτᾷς, Nempe de sole hoc percontaris, vel Nimirum, interpr. Bud. Demosth. Pro cor. ὥστε μὴ ἐμοῦ κατηγορεῖν δηλονότι, δεῖγμα δ' ἐξέφερε καθ' ἑαυτόν. Adhibetur & responsioni affirmatiuæ. Et pro eodem, δηλονοτί ex Aristoph. Pluto.

Δηλαδή (factum ex δῆλα δή) Videlicet. Item, Haud dubiè, Profectò. Aristoph. Vespis, Εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι τῶν γήρᾳ κακὰ Δηλαδή; Plato in principio Protag. πόθεν ὦ Σώκρατες φαίνῃ; ἢ δηλαδὴ ὅτι ἀπὸ κυνηγεσίου &c. id est Cic. interpret. An quidem dubium non est quin ab Alcibiade? Sed ibi legendū esse δῆλα δή, docui p.130 mei lex. Cic. Cæterùm ponitur & extra interrog. δηλαδή.

Δήλως, Manifestè, Apertè.

C. Δηλοποιέω, ῶ, Manifestum reddo, Manifesto.

C. Ἄδηλος, ου, ὁ & ἡ, Nō manifestus, Occultus, Obscurus. Itē, Incertus, Dubius. Athen.6, πολλάκις καταναλώσαντες τὰ φανερὰ τῶν ἀδήλων ἕνεκα. Et αἰτία ἄδηλος ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ, Alex. Aphrod. Dicitur & οὐκ ἄδηλός εἰμι τοῦτο πεποιηκὼς pro δῆλός εἰμι, de quo paulo antè. Et cum fut. pass. vt οὐκ ἀδήλως λυθησόμενος, Isocr. Pan. Sæpe & pro incerto ac non comperto ponitur. vt ἄδηλος πόλεμος. Plut. Cor. ἄδηλος δ' ἦν ὁ πόλεμος τοῦτ' ἔχει τοιόδηλον. Xen. Præd.1, τοῦ πίστεις τοῖς ἀδήλοις; Idem, ἄδηλον ὅπως ἀποθνήσκοιμι. Et Thuc.1, ἄδηλον δὲ ὁπότε τις ἐπελθὼν ἀφαιρήσεται, pro ἀδήλου ὄντος, quum incertum esset. ‖Ἄδηλος τόπος, Obscurus locus, id est tenebrosus seu tenebricosus, in Axiocho Plat. pseudep. ‖Apud Hesiodum autem vir ἄδηλος eadem metaph. qua Lat. Vir obscurus (cui opponitur Clarus) initio Ergon, Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μανύει, καὶ ἄδηλον ἀέξει. HINC Ἀδήλως, Non manifestè, Obscuré. Thuc. 1, τῆς μὲν τοι βουλήσεως ἁμαρτάνοντες, ἀδήλως ἤλθομεν. Tale est ἀδήλως λανθάνοντες, quod exponitur Iram dissimulantes. Apud Paulum Apost. 1 Cor. 9, ἀδήλως, In incertum. ET Ἀδηλότης, VEL Ἀδηλία (quod tamen rarius est) Incertitudo. vt μὰ χὴ ἔχουσα πολλὴν ἀδηλότητα, pugna valde incerta & dubia.

C. Διάδηλος, Manifestus, Euidens, Perspicuus, Apertus, aut Valde manifestus. ET Ἔκδηλος, Idē, sed potius in carm. Item, Conspicuus, Illustris, ex Epigr. ET Ἐπίδηλος, itidem pro Manifestus. Aristoph. Pluto, βλέμμ' ὅστις ὅτι δηλόν τι πεπαυμένον. ET Εὔδηλος, Idem. Alexand. Aphr. ET Καπάδηλος, Idem. Vnde καπάδηλοι γίνονται τοιοῦτοι, οἱ δέναι, Plato Apol. eodem modò quo dicitur δῆλος γίνομαι τοιοῦτος. ET Πρόδηλος, Idē. τὸ δὲ πρόδηλος ἡ κακία, Naz. VNDE Προδήλως, Manifestè. Apud Sophocl. autem θανεῖν τοιοῦτος exponitur Mori insigniter.

Δηλόω, ῶ, F.ώσω, Manifesto, Declaro. Isocr. in orat. contra soph. τὸν ἐμαυτοῦ δηλῶσαι διάνοιαν. Luc. De hist. scrib. ἡ λέξις ἁπλῆ καὶ πολιτικὴ, οἷα ὅπερ δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον. Et σαφῶς vel σαφέστατα δηλοῦν, Apertè vel apertissimè declarare. Interdū cum ὅτι: vt τοῦτο δηλοῖ ὅτι πᾶν τὸ τοιοῦτον ἐκτεκνοῦσι. Et ἐδήλουν οὐδὲν ὅτι ἴσασι pro Dissimulabāt se scire. Iungitur & cum εἰ, & cum εἴτε etiā, apud Xenoph. Apomn. lib.2, δηλοῦσιν εἴτε τῶν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέφονται ὅλῃ τὸν βίον, εἴτε &c. Id est Præ se ferunt vtram viam inituri sint, Bud. interpr. Sic cum participio: vt ἐδήλει ποιήσας ἔχων, præ se ferebat se malè habere. Aristoph. autem δηλῶ πολλῶν, Ostendo me honorare, vel Declaro. HINC Δήλωμα, Quod declarat, Quod indicat, Quod indicio est seu argumento, Indiciū. Plut. μέγα καὶ τοῦτο δήλωμα σεαυτοῦ τοῦ τοιούτου. ET Δήλωσις, Declaratio. ITEM Δηλωτικός, Declaratiuus, Ad declarandum aptus, vel Declarandi vim habens.

C. Ἐκδηλόω, ῶ, Idem.

C. Προδηλόω, ῶ, Antè declaro, Antè manifesto, Præsignifico.

ΔΗ̃ΜΟΣ, ου, ὁ, Populus, Plebs. Propriè autē volunt δῆμον significare hominum multitudinem, seu hominum multorum cœtū: à verbo δέειν, id est colligare: vt sit δῆμος quasi δεσμός. Iliad. β, Οὐ γὰρ ὦδ' ἐν δήμῳ τ' αὐδὴ ἔδοι βοόωντά τ' ἐφόβοι, quē ex populo, vel potius ex plebe: id est quem plebeiū. Huic enim opponit βασιλῆα: item ἔξοχον ἄνδρα. Sæpe autem apud Demosth. & alios, diuiduntur Athenienses εἰς τὸν

βουλὴν καὶ τὸν δῆμον, (sicut & Romani apud Græcos scriptores: qui apud Latinos in senatum populùmque Romanum.) At Homerus Athenienses simpliciter vocat δῆμοι Ἐρεχθῆς. Apud quē legitur & δῆμον Τρώων, quod Eustathius dicit simpliciter esse pro Troianis. quo posse modo intelligi Od.α, Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ. solere tamē accipi pro nomine certi cuiusdam vrbis Ithacæ loci. Apud Thuc. cum alibi, tum p.191 ὁ δῆμος & οἱ ὀλίγοι opponuntur. sonātque δῆμος interdum idem quòd status popularis, seu δημοκρατία. ‖Δῆμος exponitur alicubi & Tribus, ab aliis verò Curia. vt apud Plut. in Pericle, vbi τοῦ φυλῶν & τῶν δήμων distinguit. Isocr. certè in Areop.84, cuiusdam diuisionis meminit vrbis in κώμας, at χώρας in δήμους. Apud Plat. De leg.6, δῆμοι & φρατρίαι coniunguntur.

Δῆμος, adiectiuè, Hom. Qui est ex plebe, Plebeius. Itē δῆμος γυνὴ (q.d. πάνδημος) Archilocho, Plebeiū (seu potius publicum,) prostibulum. Eadem & δημοτρόφος. Vide Eust. Alii δημὸς hac in signif. scribunt.

C. Δημοβόρος, q.d. Plebiuorus, aut Populiuorus, Qui bona populi absumit & profligat. vt δημοβόρος βασιλεύς, Il.α. ET Δημοβορέω, ῶ, Populum voro. ITEM, bicompos. Καταδημοβορέω, Iliad.σ, — λαοῖσι δόπω καταδημοβορήσαι. vbi contrà populus dicitur potentum bona vorare. Vide Eustathium.

C. Δημογέρων, Qui ex populo præ aliis honoratus est ob senecturem. Il.γ, — εἴατο δημογέροντες. Aristot. in fine lib. 2 Ethic. δημογέροντες οἱ τοῦ δήμου ἐπιπόπαι. Alicubi δημογέροντες exponitur etiam senatores.

C. Δημοδιδάσκαλος, Populi doctor. Synesio autem δημοδιδάσκαλοι peculiari signif. sunt concionatores ecclesiastici pag.81. Bud.

C. Δημοθοινία, ας, ἡ, Epulum publicum, Bud. ex Aristot. Sic Luc. ἐν θέαις καὶ διαγωνίσεσι καὶ πανηγύρεσι καὶ δημοθοινίαις. Vide Poll. ‖Δημοθοινία pro die festo apud Theodoritum, vt Hist. eccles. lib.3, de duobus martyribus, καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἑπτάκις τὴν γραίνουσι δημοθοινίαν. Sic & alibi, Γουλιανὸς δὲ εἰς τὴν Δάφνιν δημοθοινίαν ὅπερ τελέσων ἀπῆλθεν. ἐπὶ δὲ ἡμέρας ἐν τῇ Δάφνῃ παρηνωρεῖν εἰώθασι.

C. Δημοκατάρατος, ου, ὁ & ἡ, Quem populus diris execrationibus prosequitur, B.ex Greg. οὐκ ἀκούοντες ὁ σωτὴρ χρὼν ὅπου δημοκατάρατος.

C. Δημοκήδης, ες, ὁ & ἡ, Plebicola, & Publicola. Pl. in Publ. 32, a tergo. Strabo 14, δημοκηδεῖς δ' εἰσὶν οἱ Ῥόδιοι, καὶ πρὸ οὐ δημοκρατοῦμενοι. Apud Plat. De leg.6, δῆμοι & φρατρίαι.

C. Δημόκοινος, Publicus minister (qui & δήμιος) Tortor. Apud Isocratem de eo qui seruos torquebat ad veritatē eliciendam. in Trapez. 183. Vide Etymol. & Poll. ‖Significat & πόρνον, Hesych.

C. Δημοκόλαξ, Adulator populi.

C. Δημοκόμπος, Qui se iactat ad populum. Vide Hesych. & Suidam.

C. Δημοκόπος, SEV Ὀχλοκόπος, Qui populum velut concutit, ei obrepens arte aliqua. Quæ mea interpretatio etsi mihi nō satisfacit, tolerabilior tamē videtur quàm vel hæc qua dicitur esse Oppugnator populi: vel illa qua redditur Populi exhaustor. Nam quod in vulg. lex. δημοκόπος redditur Popularis labor, planè ineptum est. Budæo δημοκόπος est Qui popularitate populum sibi seruire perpellit. A δημαγωγὸς ita differre existimatur quòd hic concionibus multitudini lenocinari & obrepere soleat, at δημοκόπος potius muneribus gladiatoriis & spectaculis. Vide Bud. p. 811, & ibidem locum Plutar. huc facientem. HINC Δημοκοπία, QVAE & Ὀχλοκοπία, Popularitas huiusmodi. B.Pl.Fabio, βίου δὲ δίχα δημοκοπίαν καὶ τοιοῦτον ὅπερ ἐστὶ δημοκόπου. ET Δημοκοπέω, ῶ, VEL Ὀχλοκοπέω, ῶ, Popularitate illa vtor. ITEM comp. Ἐκδημοκοπέω, ῶ, F.ήσω, Popularitate mihi populum seruire perpello. Chion Matridi, ὅταν δέ τις δουλωσάμενος ὁκδημοκοπήσῃ τοῖς δουλωθέντας. Bud. Comm. ET Καταδημοκοπέω, ῶ, apud Chionem cum accus. Vide Bud. ibidem.

C. Δημοκρατία, ας, ἡ, Populi principatus, Principatus qui est penes populum, Imperium populare. Thucyd. καὶ ὄνομα μὲν, διὰ τὸ μὴ ἐς ὀλίγους, ἀλλ' ἐς πλείονας οἰκεῖν, δημοκρατία κέκληται. ET Δημοκρατικός, Ad democratiam pertinens, id est imperium populare. vt δημοκρατικοὶ νόμοι. Plat. De rep.1, Et δημοκρατικὴ πολιτεία eidem pro δημοκρατία, Status popularis. ‖Est δημοκρατικός & Qui democratiæ fauet, apud Aristot. ET Δημοκρατοῦσα dicitur πόλις Thucydidi & aliis quæ populi imperio subest. AT Δημοκρατίζω, Imperio populari faueo, Vel simpliciter Reip. faueo: vt Bud. vertit in hoc Appiani loco in Libyco, Καρχηδονίων δ' οἱ δημοκρατίζοντες τοῖς τὰ Μαστανάσσου φρονοῦσιν ἐξέβαλον.

C. Δημολάλητος, ου, ὁ & ἡ, Populi sermonibus iactatus.

C. Καταδημομερίσαι, In populum distribuere. quasi à Δημομερίζω.

C. Δημοπίθηκος, Qui simiam se exhibet erga populum, vel fraudulentia, vel adulatione. Legitur apud Aristoph. in Ranis, cuius vide schol. Erasmus ad γελωτοποιίαν referre videtur, qui & ad verbum sonare ait Populi simia. Vide prouerb. Simia barbata seu caudata.

C. Δημοπίπτος, Qui vnus ex populo factus est, Ciuitate donatus, Aristid. 112. Sic & Anacharsis apud Luc. δημοπίπτος γλωττόφυος. Affertur & δημοπιπτεῖ ex Polluce, sed pro δημοπίπτει, vt opinor.

C. Δημοτροφέω, ῶ, F.ήσω, In populo versor.

C. Δημοτελής, ές, ὁ καὶ ἡ, Publicis expensis factus, Publicus, Bud. vt δημοτελὴς θυσία, Plutar. in Numa, Sacrificiū publicum. δημοτελεῖς ἑορταί apud Chrysost. De sacerd. & δημοτελὴς κρίσις apud Aristidem. ET Δημοτελέω, ῶ, Publicis expensis facio, aut Publico nomine facio. vt δημοτελεῖν ἱερεῖον τέλειον apud Demosth. Publicum sacrificium perficere.

C. Δημοτερπής, ές, ὁ καὶ ἡ, Populo iucundus, Populum delectans.

C. Δημοχαριστής, ῆ, ὁ, Qui populo lubenter gratificatur. Eurip. Hecuba, ὁ πικιλοφρὼν κωπῆς, ἡδυλόγος, δημαχαριστὴς Λαερπάδης.

Δημαγωγός, q.d. Plebis seu populi ductor, Qui videlicet plebem scit ducere quò vult. (vt de Orpheo scribit Horatius) Exponitur Plebicola a Budæo. Hoc certè nomine intelligitur cuius consilio & quasi ductui plebs obsequitur vtpote qui sit gratiosus. Thucyd. 128, de Cleone, ἀνὴρ δημαγωγὸς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὢν καὶ τῷ πλήθει πιθανώτατος. Vide Aristot. Polit. 4, p.145: & Plat. 5. p.162. Vide & B.810. HINC Δημαγωγία, Popularitas, Gratia & autoritas qua quis valet apud populum. aut etiā Artes quibus quis ad conciliandum sibi populum vtitur, Plut. in Pericle. Idem in Pol. præc. δημαγωγία γὰρ ἡ δίχα λόγου πειθομένων ὁδί. ET Δημαγωγέω, ῶ, Populum duco & impello quocūque volo, Populum ductui meo obsequentem habeo. Qua mea interpretatione nullam excogitare aptiorem potui ad declarandam vim huius vocabuli. Sed hoc addo, dici δημαγωγῶ & de eo qui fauorem populi aucupatur per quem cum sibi obsequētem reddat. Plut. Alcibiade, ὁ δὲ δημαγωγῶν καὶ χαριζόμενος, ὥσπερ οὐ δίζοιτο δημαγωγεῖν τοιοῦτον τοῖς πολλοῖς ἀμεμπότερος. Apud Isocr. exponitur Populum siue remp. moderari, in hoc ad Nicocl. loco, καλῶς δημαγωγήσεις ἐὰν μὴ τὸν ὄχλον ὑπείζειν ἐᾷς, μηδὲ χαριζόμενος τοιοῦτος. Sciendum est autem latius extendi huius verbi signif. ac præsertim quod ad aucupationem gratiæ attinet. vnde & Bud. affert simpliciter pro Concilio seu Allicio gratiam, aut emereor. cum accus. p.811. Idē apud Aristot. Pol.5, τὸν ὄχλον δημαγωγεῖν interpr. Populariter colere & obseruare. Affert et ex Appiāo De bell. ciuil. lib.5, δημαγωγεῖν pro Facere popularem & gratum populo: οὕτως ἡ δόξα ἦν ἐν Φιλίπποις χρηστῶν ἐδημαγώγει τὸν Ἀντώνιον. Citat ex eodem in 4 De bellis ciuil. hæc de Rhodiis verba, τὸ δὲ πλῆθος ἐδημαγώγουν Ἀλέξανδρός τε καὶ Μνασίας, vbi interpr. Populum concitabant ad bellum Cassio gerendum. Quæ interpretatio liberior mihi videtur. ET Ἐκδημαγωγῶ, idem. ITEM Καταδημαγωγῶ, idem. Vide Synes. apud Bud. pag. 811. Affertur & Καταδημαγωγούμενος ex Plut. Pericle, cum accus. pro Superans populari gratia. ET Συνδημαγωγῶ, Vnà concilio gratiam, vel Ad conciliandam gratiam iuuo. Vide Plut. apud Bud. ibidem. Vide & Δημοκόπος.

C. Δήμαρχος, ου, ὁ, Populi princeps, id est Tribunus plebis.

Plut.Caio, ἀνδρας αἱρεῖσθαι πέντε τεσσάρας τῶν δεομένων βοη- A
θείας, οἷς νῦν δημάρχοις καλουμένοις. ‖ Δήμαρχοι apud
Athenienses erant οἱ ἑκάστου δήμου κατάρχοντες, ταυκραφοι
antè dicti, Cuiusque municipii principes qui agros de-
scribebant & album asseruabant, & municipes quum
opus erat, conuocabant, & suffragia dabant & pignora
capiebant. Suid. Vnde apud Aristoph. Neb. δαπανᾶν με δη-
μαρχός πς. ‖ Impropriè dicitur & δήμαρχος σφαπᾶς,
Tribunus militum. VNDE Δημαρχία, ας, ἡ, Tribuna-
tus plebis. Plut. Fabio, ἔχων πλὴν ἀπὸ δημαρχίας ἄδειαν.
Idem Caio, ἀφαιρησόμεθα πλὴν δημαρχίαν αὐτῶν, ἀναίρεσιν B
οὖσαν ὑπαπείας καὶ διάστασιν τῆς πόλεως. ‖ Suidæ est etiã
ὅτι δῆμος ἄρχει, Populare imperium. ET Δημαρχικός,
ός, όν, Tribunitius, Ad tribunum plebis pertinens. ET
Δημαρχέω, ῶ, Tribunus plebis sum, Tribunatum plebis
gero. Appian. vnde partic. δημαρχῶν, idem quod δη-
μαρχος, seu, Qui tribunus plebis est.

C. Δημεραστής, οῦ, ὁ, Populi amator, Populi amans, Popula-
ris. VNDE Δημεραστία, ας, ἡ, Populi amor, Popularitas.

C. Δημηγόρος, ου, ὁ, Qui ad populum in cõcione verba fa- C
cit, Orator, Concionator. Xen. Hell. 6, δημηγόρον οὐ μάλι-
στα ὀπτήδειον ὄντα. Luc. in Dem. ἐπήνει δὲ καὶ τὸν Θερσί-
τῃ ὡς κωμικόν τινα δημηγόρον. Accipitur & pro adula-
tore populari, vt videbis in Δημηγορέω. ‖ Adiectiuè i-
dem significat quod Cõcionarius, Cõcionatorius, Ora-
torius. vt Δημηγόρους τιμὰς apud Eurip. Hecuba, & δημη-
γόρον ἦθος in Epigr. HINC Δημηγορία, ας, ἡ, Oratio ad
populum, Concio. Item κολακικὴ τέχνη, ἡ πρὸς τὸ χαρίζε-
σθαι ὁρμηδόν, seu κολακεία τοῦ δήμου, ἡ τοῦ δήμῳ χαριζομένη
τέχνη, Ars oblectandi studiosa populus quàm commodã-
di, vt B. ex Platonis Gorgia colligit, οὐκοῦν ἡ ῥητορικὴ δη- D
μηγορία ἂν εἴη. ἢ οὐ ῥητορεύειν δοκοῦσί σοι οἱ ποιηταὶ ἐν τοῖς θεά-
τροις; ET Δημηγορικός, οῦ, ὁ, Concionalis, Cõcionarius,
Cic. Vel, Concionatorius, vt Gell. loquitur. Plato 2 De
rep. σοφίαν δημηγορικήν τε καὶ δικανικὴν διδόντες, Scientiã
concionalem & iudicialem. id est concionandi & o-
randi ad populum. Δημηγορικὸς est etiam Concionã-
di & verba ad populum faciendi peritus. Xen. ἢν δημη-
γορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένοιντο. ET Δημηγορέω, ῶ, F. ήσω, Cõ-
cionem ad populum habeo, Verba ad populum facio.
Demosth. δημηγορῶ πολλοὶς λόγοις ἐν τῷ δήμῳ. Et οἱ δημηγο- E
ροῦντες, Concionatores. Δημηγορεῖν alicubi est etiam
quod Dem. dicit πρὸς χάριν δημηγορεῖν: quomodo δη-
μηγόρος quoque & δημηγορία accipi iam docui. Plato
Gorg. ὦ Σώκρατες δοκεῖς νεανιεύεσθαι ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἀληθῶς
δημηγόρος ὤν· καὶ νῦν ταῦτα δημηγορεῖς. id est, populariter
magis quàm veraciter loqueris. Bud. Δημηγορεῖν est
etiam simpliciter verba facere & concionari: vt apud
Herodian. lib. 2, οὐδ' ἂν νῦν εἰς ὑμᾶς ἦλθον ταῦτα δημηγορήσων, de Nigro ad milites verba faciente.

C. Δημωφελής, έος, ὁ καὶ ἡ, Populo vtilis. Synes. δημωφελέστα- F
τος ἄνθρωπος. Philo l. 3 De vita Mos. ὅτι συγχωρεῖ τὸ κρατί-
στου καὶ δημωφελεστάτου τῆς τάξεως, Ad ordinis quo nihil
melius est & publicè salutarius, confusionem. Et τὸ δη-
μωφελές, Quod populo vtile est, seu Publica vtilitas. He
rodian. lib. 2, τῶν μὴ δημωφελοῦς καὶ κοινῆ διαφέροντος ὀλίγῳ
τοῖς καθ' ἕνα φρονῆς, Quæ verò publicè prosunt, parum
cuique curæ sunt. ET Δημωφελέω, Populo prosum,
Populo vtilis sum.

C. Ἄδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Absens à populo seu patria sua, & pe-
regrinans. Nã Hesych. ex Soph. Tympanistis ἄδημον ad-
fert pro οὐκ ἔνδημον ὄντα. G

C. Ὁμόδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eiusdem populi & gentis est,
Popularis, Gentilis. v. lex. ‖ Item Qui cum populo fa-
cit, Qui ad populi mores se componit, Popularis.
VNDE Ὁμοδημέω, ῶ, vt συναναστρέφω, In ordinem me
cogo, Ciuilẽ me gero, Bud. ex Plut. Polit. pr. ἴσος καὶ ὁμαλὸς
ἐαυτῷ καὶ διαίτῃ καὶ τρόφαῖς παίδων καὶ θεραπείᾳ γυναικός, ἅτε
ὁμοδημεῖν καὶ συναναστρέφειν τοῖς πολλοῖς βουλόμενος.

C. Πάνδημος, ος, ὁ καὶ ἡ, Ad vniuersum populum pertinens,
Qui vniuersi populi est, Publicus. vt πάνδημος μάλη, a-
pud Apoll. ὥρμασε πανδάμους ὅτι βοῖς ἀγελαίας pro πα- H
νδήμους, Doricè, apud Soph. Aiace. Et πάνδημος ἀγών, apud
Eurip. πάνδημοι νόσοι apud Ægi. πάνδημος ἑορτὴ apud Plu
tar. πάνδημος ἐκκλησία, apud eundẽ. Aristot. Rhet. 3, ἡ χάρι-
τος, ἀλλὰ πανδήμου χάριτος δημιουργός, Non gratiæ, sed
gratiæ vniuersi populi. Ἔρως etiam πάνδημος dicitur,
vt apud Plut. Erot. Αἰσχίνοι δύο μὴ βέλτιστοι τοῦ παντὸς ἔρω-
τας, τόν τε πάνδημον καὶ τὸν οὐρανίου, ἴσασι. Sic & πάνδημος
ἀφροδίτη dicitur, cui fanũ Solon instituit. Bud. ex Athe-
næo 390, & Pl. Symp. 243. Quæ & πάνδημος simpliciter
dicitur. Luc. Meretr. d. Θύσαι μὲν τῇ πανδήμῳ δεῖσα λευκὴν
μηκάδα, τῇ δεσποινίᾳ δέ, καὶ τῇ ἐν κήποις, δαμαλίν ἑκατέρᾳ. Sic
autẽ vocabatur Venus collocata ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀγορᾷ, φ
illic vniuersus populus olim conueniret, teste Suid.
‖ Πάνδημος est etiam Vniuersus. vt apud Soph. Aiax ad
Erinnyas dicit, χώρεῖτε, μὴ φείδεσθε πανδήμου σφαγῆς, Deli-
bate vniuersum exercitum. ‖ Item Vulgaris, Plebei⁹.
Synes. ep 1, ἀπὸ τῆς πανδήμου ῥητορικῆς. Sic πάνδημος μουσική
apud Athen. Et πάνδημος ποίησις apud Plut. Πάν-
δημον etiã πῦτλον ab Athen. l. 9, ponitur inter quatuor
πῦτλων species. HINC Πανδημεὶ, adu. Cũ vniuersi
populi multitudine, Cũ totius populi frequẽtia. Thuc.
l. 3, ἔξοδον μὲν πᾶσα πανδημεὶ ἐποιήσαντο οἱ Μιτυληναῖοι, cum
vniuersa multitudine. Idem l. 4, ἐσβεβλήκεσαν πανδημεὶ
ἐς τὴν γῆν αὐτῶν. Et l. 1, πάντας πανδημεὶ τοὺς ἐν τῇ πόλει, καὶ
αὐτοὺς καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας. Plut. Apophth. πανδημεὶ κρα
τηθέντες, Vniuersi superati. Item, In vniuersum. vt a-
pud Thucyd. lib. 6, ὁπλίτας ὄντας πανδημεὶ Συρακουσίων.
(SED ET Πάνδημον aduerb. pro πανδημεὶ dicitur. vt
apud Isocr. in Hel. encomio, πάνδημον τεσσαρακοντόρους ἐπὶ
θάλατταν ἄνομον.) ET Πανδημία, ας, ἡ, Vniuersus
populus, Vniuersa populi multitudo.

C. Φιλόδημος, ος, ὁ καὶ ἡ, Amãs populi. idẽ quod δημεραστὴς su
prà. Aristoph. Neb. ὁ Σόλων ὁ παλαιός, ὡς φιλόδημος τὴν
φύσιν. Inde φιλοδημότατος superl. Populi amantissimus.

Composita ex δῆμος & præpositionibus
ἀπὸ, ἐκ, ἐν, ὅτι, μετά.

C. Ἀπόδημος, ος, ὁ καὶ ἡ, Peregrè agens, seu foris, Qui peregrè
abest domo, & quasi à populo, profectus peregrè vide-
licet. Nec tantùm de persona vsurpatur, sed etiam de
re. vt ἀπόδημος πόλεμος, Bellum quod peregrè geritur,
Bellum externum. ἐρεῖς δὲ (inquit Pollux) ἀπόδημος πο-
λέμους, καὶ ἀπόδημοι, καὶ ἀποδημίαι τοῖς ἐν ἀποδημίᾳ.

Ἀπόδημία, ας, ἡ, Absentia alicuius qui degit peregrè. Ac-
cipitur etiã pro ipso actu proficiscendi peregrè, & ver-
balis vim habet, ac exponitur Peregrinatio, In externas
regiones profectio. Xenoph. Pæd. 3, ἐξ ἀποδημίας τινὲς
πρεσβεύει. Plutar. in Lycurgo, ἔγνω φυγεῖν ἀποδημίᾳ τὴν ὑ-
πονοίαν. Idem πρὶ πολυπραγμ. Ἐπὶ γάρ τις ἐξ ἀποδημίας
πρεσβεύων. Citatur ex Platone cum præpositione εἰς in si-
gnificatione profectionis, τῆς ἐμῆς εἰς Συρακούσας ἀποδη-
μίας: rursus significans reditum ex profectione, τῆς ἐ-
μῆς ἐξ Συρακουσῶν εἰς Ἀθήνας ἀποδημίας.

Ἀπόδημέω, μῶ, F. μήσω, Absum domo, seu patria, Sum pe-
regrè, Peregrinor à domo seu patria. vt Cicero dixit Pe-
regrinat⁹ diu ab oculis fori & curiæ. Propriè sonat Ab-
sum à populo seu à publico: sicut ἐνδημῶ (quod est ei
contrarium) versor in populo, seu in publico, vel In pu
blicum prodeo. Vtroque autem vsus est Xenoph. Pæd.
7, εἴτ' ἐνδημῶν αὐτὸς τυγχάνει, εἴτε καὶ ἀποδημῶν. Idem in
Symposio, ὡς ἐλευθέρῳ τινὶ ἔξεστί μοι καὶ ἀποδημεῖν καὶ ἐνδη-
μεῖν. Interdum iungitur cum ἀπὸ, vt ἀποδημῶ ἀπὸ τῆς
πατρίδος, Peregrinor à patria. id est Absum à patria, &
sum peregrè, vel Dego peregrè. Sic enim potius expo-
nendũ est quàm vt vulgo, Procul à patria absum. quasi
ἀπὸ idem valeat quod μακρὰν. quod vsurpat Synesius
cum hoc verbo, vbi scribit μακρὰν τῆς αὐθρώπων ἀποδη-
μῶ ἐξόδεμον ἠδη μῶα. atque hic Bud. ἀποδημῶ interpr.
Sum in secessu. Aliquando autem (& quidem sæpe)
significat motũ ad locum, & capitur pro Peregrè ab-
eo, vel proficiscor. nonnunquam sine adiectione, non-
nunquam cum præpositione εἰς, aut aduerbio motum
ad locum significante. Isocr. in quadã epistola, εἰ τοσου-
τῳ μῆνας τὸν ἄλλον χρόνον ἡσυχίαν ἄγῃν, ὅτι χήρας ἀποδημεῖν ἐ-
πιχειροῖεν. Aristoph. in Ranis, ποῖ γῆς ἀπεδήμεις; Plato e-
pistol. 5, δεῦρο ἀποδημεῖν, huc venire, peregrè proficiscẽ-
tem, vel profectum. Idem in Apologia, cum aduerbio è
loco & cum εἰς præpositione ad locum, verbũ hoc iun
xit, εἰ δὲ αὖ ὅτι ἀποδημῆσαί ἐστιν ὁ θάνατος ἐνθένδε εἰς ἄλλον τό-
πον. quod Cicero interpretatur, mortem esse migratio-
nem: fortasse eo quòd ipsemet Plato antea dixisset, με-

τοίκησις τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον. A

Ἀποδημητής, οῦ, ὁ, Peregrinator, Cui moris est peregrinari,
vel peregrè abesse. Thucyd. lib. 1, καὶ μᾶλλον καὶ ἄοικοι πρὸς
ὑμᾶς μελλήσαι καὶ ἀποδημηταὶ πρὸς οἰκοδομήσεις.

Ἀποδημητικός, ός, ὁ, ad verbum Peregrinatiuus. id est pere-
grinari solitus. vt inter aues solent grues & hirundines.
Ex Xenophõte autẽ citatur ἀποδημητικοὶ ποιεῖσθαι pro
A populo seu extra populum amandare, & ad peregri-
nationem amittere, seu in peregrinas regiones aut ex-
ternas.

C. 2. Συναπόδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui simul peregrinatur, Qui B
vna [cum alio] à populo seu gente sua abest. ET Συ-
ναποδημέω, ῶ, Fut. ήσω, Simul peregrinor, Peregrinatio-
nis socius sum, Comitor eum qui è populo suo peregrè
proficiscitur.

C. Ἔκδημος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui à populo diffitus & remotus est,
Qui extra populi alicuius fines est. Dicitúrque & de re
aliqua & de persona. De persona, vt Xen Pæd. 8, ὅταν δὲ
ἔξω ἔκδημος ᾖ, Quum verò peregrè abfuerit. Sic ἔκδημος
ξένος, Qui peregrè degit. Interdum verò & genitiuus C
additur, significátque simpliciter Absens. vt apud Eu-
rip. ἔκδημος τῆς δὲ χθονὸς, Absens ab hoc solo. & ἔκδημος
ὢν δωμάτων, Procul à penatibus foris agens, apud eundẽ.
De re, vt apud Thucyd. lib. 2, τά τε ὀπτήδεια, οἷα εἰκὸς ὀπτ
ὁδὸν ἔκδημον, ad longinquam expeditionem. Idem l. 1,
ἔκδημος στρατεία πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν, Lõginqua bella pro-
cul domo. Sic ἔκδημος πόλεμος, Exterum & lõginquum
bellum, Bud. ex Plut. Et ἔκδημος ἔρως apud Euripidem.
HINC comp. Συνέκδημος, ος, ὁ καὶ ἡ, Peregrinationis seu
discessus è populo suo socius. Et simpliciter συνοδοιπό- D
ρος Hesychio. id est comes. Plut. Oth. καταλέγων τοὺς τέ-
λει τοῦ συνεκδήμους. Sic Act. Apost. 19, συνεκδήμους Παύλῳ,
comites Pauli. Et metaph. apud Greg. Θεωρίαν συνέκδη-
μον πρὸς τὰ ὀκεῖθεν ποιούμεθα, καὶ πρῶξιν θεωρίας. apud quẽ
καὶ τὸ τέλος ἐμακαρίσθη τοῦ ἐκείνῳ συνέκδημοι, Bud. in-
terpr. Simul è vita excedentes. ET Deriuat. Ἐκδημία,
ας, ἡ. Discessus seu abitus è populo, Peregrinatio, seu
simpliciter Discessus. Greg. de Basilio discedente Athe-
nis loquens & à se distracto, παρῴκει τῆς ἐκδημίας ἡμέρα E
καὶ ὅσα ἐκ τῆς ἐκδημίας. Ἐκδημία peculiariter dicitur
etiam de discessu ex hac vita. Greg. δεινὸν ὑστεροβουλία, καὶ
τῆς ἐκδημίας αὐθαίνεσθαι μετὰ τὴν ὀπτῆθεν ἐκδημίαν, post obi-
tum. ET Ἐκδημέω, ῶ, F. ήσω, E populo seu gente mea
peregrè abeo, Peregrinor. vt in Hist. eccles. καὶ πλὴν ἐφάν-
τῃ Ἰουδαίᾳ ἱστάσῃ πάθησις, μετὰ τοῖς δύο μετεφοίτησε. Sic ἐξεδήμη-
σε. Sic ἐξεδήμησεν ἐς τὴν Ἑλλάδα. Et apud Naz. ἐνδημή-
σω ἀντὶ τοῦ ἐκδημήσω. VNDE Ἀνεκδημητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pere-
grinationibus carens. vt ἀνέκδημητος ἡμέρα, Dies qua
peregrinari consuetudo aut fas non est. Pl. in Pr. Rom. F
πλὴν μετὰ καλάνδας ἡμέραν καὶ νόνας καὶ εἰδοὺς αἰτέξοδον καὶ
ἀνεκδήμητον πάθεται.

C. Ἔνδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in populo seu intra populi fines
est. vel (vt Bud. exponit) Qui est in ciuitate & domi,
Qui peregrè non it. Et interdũ idem quod Ciceroni
Domesticus. Hesiod. Ergois, εἴδε δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδη-
μοισι διδοῦσιν Ἰθείας. Æsch contra Tim. ex verbis legis,
μηδὲ ἀρξάτω ἀρχὴν μηδεμίαν, μήτ' ἔνδημον μήθ' ὑπόδημον.
Thuc. lib. 1, καὶ μᾶλλον καὶ ἄοικοι πρὸς ὑμᾶς μελλήσαι, καὶ ἀ-
ποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους. Et ἔνδημοι πραξεῖς apud A- G
ristot. Ciuiles & domesticæ administrationes, respectu
earum quæ foris & peregrè fiunt. Sic ἔνδημοι ἀρχαὶ &
ἀποδημοῦντες ἄρχοντες apud Thucydidis scholiasten.
HINC Ἐνδημία, ας, ἡ, Quum quis intra populi sui fines
seu domi est, nec peregrè abest. Præsentia, παρουσία, He-
sych. ET Ἐνδημέω, ῶ, Domi seu apud populum meum
dego. oppositum τοῦ ἐνδημέω & ἀποδημέω. Theodor.
in 4 Hist. eccles. τῶν γὰρ Ἀθανασίου συμμετέχειν ἱδρώτων,
καὶ ἐνδημοῦντα καὶ ἀποδημοῦντα σπουδῶ. Sic ἐνδημεῖν ἐν τῇ πόλει.

Ἔνδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἔνδημος νόσος, vide in proximè sequẽ- H
te Ἐπδήμος.

C. Ἐπίδημος, SEV Ἐπιδήμιος, Versans in populo. vt ὀπτίδα-
μος φάτις Soph. (Doricè pro ὀπτίδημος) Rumor qui est
in populo, Rumor qui vagatur per populũ. Sic ὀπτίδημο-
ος, Qui versatur in populo, & domi: cui videlicet oppo-
nitur qui peregrè abest: Od. α, — ὅφρ' ἔπι κεῖνος αὐτὴρ ὀπτ-
δήμιος ἔνθ' ἔν. Ibidem tamen ὀπτίδημον τοῦ πατέρα, Eust.
non vult esse simpliciter Qui domi agit, sed Qui pere-
grè reuersus domi agit. Nonno autem ὀπτίδημος αὐτὴρ,
Qui est è populo, Ciuis: pro quo ἔνδημος apud Hesiodũ.
Dicitur & ὀπτίδημος πόλεμος, Bellum quod geritur inter
populares, Bellum ciuile. (quod & domesticum ac in-
testinum bellum appellatur) Item, Ἀρνῶν τοὶ ἐείφων ἐπι-
δήμιοι ἁρπακτῆρες, Il. ω, pro Raptores è publico. Vulgò
interpr. publici raptores. Vt autem hîc ἁρπακτῆρες ἐπι-
δήμιοι ἀρνῶν idem valet ac ἁρπακτῆρες τῶν τοῦ δήμου ἀρ-
νῶν, sic apud Apollon. ὀπτίδημος αἰδὼς videtur esse ἡ τοῦ
δήμου, Arg. 2, de Mosynœcis, Οὐδὲ ἄνευ αἰδὼς ὀπτίδημος.
vt sit, Neque est vlla publica verecundia concubitus:
pro eo quod est, Populus sine vlla verecundia in pro-
patulo concumbit. In vsu est & apud medicos hoc vo
cabulum, vocantes ὀπτίδημον νόσον, aut ὀπτίδημον (VEL
ὀπτιδημικὸν, fecundum quosdam) morbum communẽ
quidem & à communi causa natum, non tamen patriũ
& familiarem, sed potius externum & aduẽtitium: quũ
contrà ἐνδήμος dicatur qui alicui regioni familiaris est
& quodammodo vernaculus. ET Ἐπιδημία, ας, ἡ, Ad- C
uentus. Greg. ἑορτάζομεν σήμερον ὀπτιδημίαν θεοῦ πρὸς αν-
θρώπους, ἵνα πρὸς αὐτὸν ἐνδημήσωμεν, de natali Domini.
Alibi, ἑορτάζομεν ὀπτιδημίαν τοῦ πνεύματος, de pentecoste
loquens. Herod. lib. 3, οἱ δὲ Βρετανοὶ τῇ τοῦ βασιλέως ὄκπλα
γῆς αἰφνιδίῳ ὀπτιδημίᾳ. Et quod in Pand. legitur de
officio procõsulis, Hoc etiam obseruare oportet, vt per
eam partem prouinciã ingrediatur per quam ingredi
moris est, & quas Græci ὀπτιδημίας appellant siue καπά-
πλοιον obseruare: B. interpr. Accessus ad ciuitatẽ aliquã.
ET Ἐπιδημέω, F. ήσω, idẽ quod ἐνδημῶ, Adsũ in vrbe, Do
mi in vrbe sum. Domi sum. Xen. Pæd. 7, εἴτ' ὀπτιδημῶν
αὐτὸς τυγχάνει, εἴτε καὶ ἀποδημῶν. Æsch. cõtra Ctesiph. οὐκ ἐ-
πιδημοῦντος ἐν Μακεδονίᾳ Φιλίππου, ἀλλ' οὐδ' ἐν τῇ Ἑλλάδι
παρόντος, ἀλλ' ἐν Σκύθαις μακρὰν ὄντος. Sic apud Thuc.
l. 1, οὐκ ἔτυχεν ὀπτιδημῶν. Et simpliciter Præsens sum. vt a-
pud Synes. epist. 149, ἡμῖν ἀεὶ καὶ ἀπὼν ὀπτιδημεῖς τῇ μνή-
μῃ. ‖ Item In populo grassor, seu Populatim grassor,
Bud. vt ὀπτιδημοῦν νόσημα, Gal. ad Glauc. idem Therap.
14, ἡ δὲ τοῖς ὀπτιδημοῦσι πᾶσα ἀνεφάνη ἐν τῇ λοιμῷ. ‖ Item
Publico me cõmitto, In publicum prodeo. In medium
prodeo. vt Bud. exp. illud Demosth. cõtra Mid. οὐκ ἔχων
πρόπορον λαβεῖν αὐτὸν, ὡς ἔφη, τοῖς μυστηρίοις ὀπτιδημοῦντος ἐπε-
λάβετο. ‖ Item Peregrè domũ aduenio. Demosth. ἐπι-
δήμησεν ἐκ τῆς ἀποδημίας, Peregrè reduit. Æschin. ὀπτιδη-
μῶ εἰς τὴν πόλιν. Syn. τῇ πατρίδι δ' ὀπτιδημήσας ἀπὸ τῆς
Αἰγύπτου, posteaquã veni in patriam ex Ægypto. Item
Peregrè aduenio. Strabo, ξένοι δὲ οὐκ ὀπτιδημοῦσι ῥᾳδίως,
Peregrini verò eò non facilè veniunt. Herod. lib. 8, ἔνθεν
πολύ πλῆθος ἐπιδήμει, οὐ πολῖται μόνον ἀλλὰ ξένοι τε καὶ ἐμ-
πόροι. Seu simpliciter Aduenio. Plato Ione, πόθεν πανυ-
γῆ ἡμῖν ὀπτιδεδήμηκας; ἢ οἴκοθεν, ἢ ἐξ Ἐφέσου; ‖ Item Pere-
grè ago in aliquo loco, Bud. ex Athen. ὀπτιδημῶν τοῖς Ἀ-
θήναις. Xen. τοῖς ὀπτιδημοῦσιν ἐν Λακεδαίμονι ξένοις ἐδείπνει.
‖ Item Accedo, vt Bud. apud Luc. interpr. ἔοικας
οὐκ ὀπτιδεδημηκέναι τῇ Λυδείᾳ. Huc referri potest illud
Naz. de Spiritu sancto, τοῖς μαθηταῖς ἡ μέρος ὀπτιδημεῖ.
nam exponitur Adit, Obtingit. HINC Ἐπιδημητής, ους,
ἡ, Aduentus, peregrè videlicet. Plato epist. 7, ὁ πρεσβυ-
τὴς δὴ χρόνος τῆς εἰς Σικελίαν ἐμῆς ὀπτιδημήσεως. ET Ἐπιδη-
μητικὸς, ός, όν, Domi & quasi intra populi sui fines manere
solitus, aut manere amans, vel lubenter manens. ab ea
τοῦ ὀπτιδημέω signif. qua pro ἐνδημέω capitur. vt ὀπτιδη-
μητικοὶ ὄρνιθες καὶ ἐγχώριοι apud Basilium, quos opponi
τοῖς ἐκπαστικοῖς scribit B. ET bicomp. Εἰσπιδημέω, ῶ,
F. ήσω, Peregrè veniens aliquò diuerto. Plat. De l. 12, ὁ μὲ-
νοῦν ἐνδημῶν, οὕτω καὶ ζηνοῦτος· ἂν ἐνδημήσῃ τὸν δ' εἰσπιδη-
μήσαι μετὰ τόπου χρὴ φιλοφρονεῖσθαι. ITEM Παρεπί-
δημος ET Παρεπιδημέω. Est autem Παρεπίδημος,
Qui peregrè aduenit, παροικος (vt Hesych. exponit) Pe-
regrinus. Bud. ex Greg. de piis actionibus loquẽte, εἰ ξένος
πρεσβεύσειν ἄοικος παρεπίδημος, ὑποδέξαι δὲ τοῦτο τὸν
δόμον ξενιτεύσαντα, id est Christum. Alibi in Basilium μήπω
τοῦτο ἔχων ἐν οἰκῷ νῦν, καὶ πᾶσαν ἐμὴν εἰς ἐν ἀφῶ, μᾶλ-
λον δὲ θεοῦ πᾶσαν, οὐ παροικος ἐγὼ καὶ παρεπίδημος. quæ ver-
ba sunt Basilii de suo exilio loquentis, p. 260. Παρεπι-
δημέω verò, Peregrè aduenio, seu (vt Bud. vertit) Ho-

spes & aduena sum. Plur.Symp. φιλοσόφῳ δὲ παρεπδημοῦσι Πυθαγορικῷ προσελθόντα, Qui in vrbē peregrè aduenerat. Athen.lib. 12, [συμπαρέλαβε δὲ εἰς τὸ συμπόσιον] καὶ τοὺς προσεβείας καὶ τοὺς παρεπδημοῦντας. A T Παρεπδημία, ας, ἡ, Peregrinatio. Plato in Axiocho pseudepigr. παρεπδημία τις ὄντως ὁ βίος. I T E M Προσεπδημέω, idem quod εἰσπδημέω, Peregrè aliquò diuertor, seu appello. S E D E T Επδημεύω pro ὀπδημέω apud poetas dicitur, in ea signif. qua pro οἰκδημέω ponitur. i. Domi & in vrbe mea versor. Od. π, Οὐ μὴν γὰρ τὴ θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεαι οὐδὲ νομῆας, Ἀλλ' ὀπδημεύεις, id est, ἐν πόλει διατρίβεις, Eust.

C. Μεπδήμος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐνδήμος, vt tradit Eust. Qui in populo est aut versatur. Od. ν, — μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη. quemadmodum ἐνδήμιον & ὀπδήμιον νόσημα dicitur. ‖ Item, Qui præsens in populo est, oppositum τῷ ἀπόδημος & ἔκδημος. Od. θ, Οὐ γὰρ ἔθ' Ἡφαίστου μεταδήμιος, ἀλλά που ἤδη Οἴχεται εἰς Λῆμνον.

¶ Δημόσιος, Publicus. Cui opponitur ἴδιος, & interdum ἰδιωτικός. Herod. 1, ὅθεν ὠλοφύροντο κοινῇ μὲ πάντες τὰ δημόσια, ἐκ δὲ τὰ ἴδια αὐτῷ. Idem 7, χρημάτων ἰδιωτικῶν καὶ δημοσίων ἁρπαγῆς, Thucydid. δημόσιοι πλοῦτοι, Publicæ opes. Et δημόσιος ἀγών, Æschin. Publici & solennes ludi. Item δημόσια ἀδικήματα, Hermog. Publica crimina. ‖ Interdum verò sine adiectione, sicut Lat. Publicum. vt εἰς τὸ δημόσιον προϊέναι vel προελθεῖν, in publicum prodire. At ἐν τῷ δημοσίῳ τρέφειν, per aduerb. Publicè alere. Cum genit. autem ἐκ δημοσίου, Publico sumptu. Item τὰ δημόσια πράττειν, Publica negotia administrare, vel Rempubl. ‖ Dicebant autem δημόσιον γίνεσθαι quod publicum fiebat, id est quod fisco dabatur, seu ærario. Nam δημόσιον substantiuè interdum vocabatur ipsum ærarium: vt εἰς τὸ δημόσιον ἀποφέρειν δύο δραχμάς. Sic ὀφείλων τῷ δημοσίῳ, Demosth. Et ἐν τῷ δημοσίῳ κείμενα γράμματα, ex eodem. Bud. autem & fiscum in Pand. δημόσιον vocari scribit. ‖ Sæpe apud eundem, interdum & apud Æschinem, δημόσιον vocatur Respublica. ‖ Δημόσιον & pro carcere ex Thuc. affertur. Quinetiam δημόσιοι lib. 2 Epigramm. à nonnullis exponitur itidem Præfecti carceris: verùm ab aliis simpliciter Ministri publici. A Demosthene autem δημόσιον vocari τὴν αὐτηρεφέα scribit Bud. afferens hunc locum ex pag. 158, ἐν τοῖς κοινοῖς γράμμασιν ἐφ' οἷς ὁ δημόσιος τέτακται. Vide & pag. 257. E T Δημοσία adverb. Publicè, cui opponitur ἰδίᾳ, Thuc. & Dem. E T Δημοσίως, itidem Publicè.

Δημοσιώτερος, Magis publicus. Synes. De insomn. ἡλίου γὰρ οὔτε θειοτέρου ἐν τοῖς ὁρωμένοις οὐδὲν, οὔτε δημοσιώτερον.

C. Δημοσιώνης, ᾱ, ὁ, Plebeius, Vilis, quasi è populari face emptus. Ἀτελής, vt exponit Suidas hoc in loco, οἱ μὲν ἄλλοι ἀποδοχῆς ἐτύγχανον· οὗτοι δὲ δοκοῦσι εἶναι δημοσιώνης, παρεθεωρεῖτο. A T Δημοσιώνιον, ου, τὸ, exponitur Publicus prouentus. Plut. Polit. præceptis, ὁ τῶν Ταμιείων φυλακάμωρος καὶ τὸ δημοσιώνιον.

C. Εκδημόσιος, ᾱ, ὁ. Pollux lib. 8, σωθῆναι παίοις δὲ τεφάνοις εἴρηκεν Ἀριστοφάνης τοὺς ἠργολαβημένους, οὓς οἱ νῦν ἐκδημοσίους λέγουσι.

Δημοσιακός, Publicus. idem quod δημόσιος. vt δημοσιακοὶ θησαυροὶ apud Herodian. lib. 2, id est Ærarium publicum, Polit. interprete.

Δημοσιόω, ῶ, F. ώσω, Publico. Thuc. lib. 3, πλὴν ὃ χλῶ δημοσιώσαντες ἀπεμίσθωσαν ὀπὶ δέκα ἔτη, Agrum publicatū, mercede elocarunt. ‖ Item Diuulgo. Plutar. περὶ ἀδολεσχ. τὸ γὰρ ἀπόῤῥητον ἐκ τῆς ἐμῆς οἰκίας πεφώραται δεδημοσιωμένον. E T Δημοσιεύω, actiuè pro eodem. Synes. epist. 137, ὁ τὸ πεφάγμα ἤκισα δημοσιεύων, καὶ πλείστοις μὲν σιωῶν, φιλοσοφίαν δὲ ἐν ἀῤῥήτοις ἀῤῥητοποιίᾳ ἔχων. Apud eundē in pass. ὃν οὐ περικαθαίρει μετανοία δημοσιευθεῖσα, publica seu publicè facta. Aristot. Rhet. 2, δεῖ δὲ γνώμας λέγειν καὶ πρὸς τὰ δεδημοσιευμένα. λέγω δὲ δεδημοσιευμένα, οἷς τὸ γνῶθι σεαυτόν. id est Peruulgata. Item Publicè edo. vt οἱ τὰ παλαίσματα δημοσιεύοντες apud Naz. In v. l. ponitur etiam δημοσιεύειν τὴν πολιτείαν, pro Remp. componere, & ad meliorem statum redigere. ‖ Item neutraliter sumptum, Publica ciuitatis negotia gero, seu (vt Bud. ex Plat. exponit) πράττω τὰ τῆς πόλεως πράγματα, idem ferè quod πολιτεύομαι, Publica persona fungor, & reip. operā præsto. Plato Apol. αἰσχρὸν ὄντι πρᾶγμα χρώμενον ὑπὲρ τῶν δικαίων, καὶ εἰ μέλλει ὀλίγον χρόνον σωθήσεσθαι, ἰδιωτεύειν ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν. Et in Gor. ὅτι χειρήσαντες δημοσιεύειν, παρεκαλοῦν ἄλλους, ὡς ἱκανοὶ ἰατροὶ ὄντες. pro quo paulo antè dicit, ὅτι χειρεῖν τοῖς δημοσίοις ἔργοις. Idē, εἴτ' τὸν τῶν δημοσιευόντων ἰατρῶν ἱκανὸς συμβουλεύειν, ἰδιωτεύων αὐτός. Suidas verò δημοσιεύω exponit δωρεὰν ἐργάζομαι, quoniā οἱ δημόσια χειροτεχνοῦντες ἰατροὶ πολλὰ ἐθεράπευον: adserens ex Aristoph. Ἀλλ' ὦ πόνηρ', ᾱ δημοσιεύων τυγχάνω, addénque illi suæ oppositioni hæc verba, quæ nō satis emēdata esse videtur, ὅτι οὐ κοινῇ ἐπαίσαι αὐτῷ, ἀλλ' ἐμαυτῷ καὶ μόνῳ καὶ ἀμισθὶ οὐμεταδίδωμί σοι. Apud Phil. autē De vita Mosis lib. 1, πᾶς οὖν πολλὰ μεθικαλεσάμενος ἐὰν ὀπτρέψῃς μισθοῦν καὶ δημοσιεύειν, Turn. vertit Quæstum facere prostaréque.

¶ Δημότης, ᾱ, ὁ, Homo plebeius, Popularis. Item Municeps, Tribulis. Xen. οἱ μὲν γὰρ πένητες, καὶ οἱ δημόται, καὶ οἱ χείροι. Isocr. Panath. τοὺς πολιτευόμενοι ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Demosth. pro cor. ἐπειδὴ σ' εἰς τοὺς δημότας ἀνεγράφης. Aristoph. Neb. ποῦ Κικυννεῖς εἰσιν οἱ ἐμοὶ δημόται; mei tribules?

Δημοπαθής, οῦς, ὁ, Plebeius, Popularis. Xen. contra Mid. καὶ τῆς ὑμῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν ἀνθρώπων. Item, Popularis status amans, seu Ad popularem statum conferens, de re aliqua intellectū. Isocr. De pace, δημοτικοὶ καὶ ὀλιγαρχικοί. Æsch. cōtra Ctes. τοὺς μὲν ὀλιγαρχικοὺς ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας δυσελπιδοῦντας ἔτι εἶναι πρὸς τὸ κατηγόρου ῥῆμα. τοὺς δὲ δημοτικοὺς πρὸς τὸ φεύγοντος. Aristoph. τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον. ‖ Item Popularis, hoc est Popularium amans, Plebicola. Xen. δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος. Plut. Oth. χῆμα δημοτικός. Et superl. δημοτικώτατος, apud Æschin. vt & δημοτικώτερος comparat. apud Phil. Neutro genere τὸ δημοτικόν, Popularitas. vt τὸ δημοτικὸν αὐτῷ Popularitas eius, vel Populare eius ingeniū. Et τὸ δημοτικοῦ ἔξιστο, apud Plutarch. Rom. H I N C Φιλοδημοτικός, οῦ, ὁ, Popularium amans, seu Popularis status amās. E T adverb. Δημοτικῶς, Populariter.

Δημότεροι, Plebeii, Populares. vnde apud Apollon. δημόπραγ γυναῖκες.

Δημοτεύομαι, F. εύσομαι, Popularis sum, Municeps sum. μετέχω δήμου καὶ πολιτείας κατὰ νόμον, Hesych. Item, τοῦδε τοῦ δήμου κοινωνῶ καὶ χρήματίζω ἀπ' αὐτοῦ, vt Suidas exponit, qui ex Demosth. citat δημοτεύοιμι μετὰ τῶν δημοτῶν.

¶ Δημώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Plebeius, Popularis. Herodian. l. 1, πλὴν ἀιδρείας καὶ ἀυσχήμας πρὸς τοῖς δημώδεσιν εἰχέ τινα χάριν. Eodem libro, πᾶν τε τὸ παρὸν θρασιωπικὸν καὶ τὸ δημῶδες πλῆθος. Dion. Long. κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι. ‖ Item παγδιώδης, Hesych. H I N C comp. Νεοδαμώδης, id est ὁ νεωστὶ δημοπίπτης γεγονὼς, Qui recēns in popularium numerum ascitus est. Sic apud Lacedæmones dicebantur qui ex εἰλώτων numero libertate donati essent, vt tradit Hesychius. Thucyd. lib. 7, Λακεδαιμόνιοι μὲν ἡγεμόνα Σπαρτιάτην παρεχόμενοι, νεοδαμώδεις δὲ τοὺς ἄλλους καὶ εἵλωτας. δυνάτατα δὲ τὸ νεοδαμῶδες ἐλεύθερον ἤδη ἦν.

Δημόθεν. E populo. Od. τ, Καὶ οἱ τοῖς ἄλλοις ἑτάροις οἱ ἅμ' αὐτῷ ἔποντο, Δημόθεν ἄλφιτα δῶκα καὶ ἀθόρα οἶνον ἀείρας. vbi Eustath. dicit fuisse moris ξενίζεσθαι δημόσια πᾶσι ἀξίοις. & sic Alcinoum, quique cum eo erant optimates, Vlyssi munera dedisse ἀνδρακὶς, ὕστερον ἀ χειροδῶρος καὶ δῆμον.

Δημόομαι, ῶμαι, idē quod δημοκοπέομαι, Suid. At Hesych. est & ἀφραίνομαι. ἀξιοῦμαι δημοσία, παίζω, γελοτεύω. V N D E Δήμωμα τα eidem Hesychio παίγνια.

¶ Δήμος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Publicus. Od. γ, — πρῆξις δ' ἦεν' ἰδίη, ᾱ δήμος, ἰοῦ ἀγορεύσω. Od. υ, ἐπὶ τοῦτο δήμος ὅδ' ἔστιν Οἶκος ὅδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος. Sic Antiphon dicit μεγάλους εἶναι τοὺς δημίους ἀγῶνας. vbi Bud. vertit, Actiones populares. Et δήμος ἑσμὸς apud Nonnum pro plebeia multitudine. ‖ Substantiuè capitur pro carnifice seu tortore. Æschin. De falsa legatione, παρέσχε δὲ ἤδη ὁ δήμος, καὶ βασανεῖ ἂν κελεύσῃτε. Herodian. lib. 3, φονεὺς καὶ δήμος. Naz. δήμος ἀπαραίτητος. ‖ Et δημίη, ης, ἡ, Scortum, videlicet publicum apud Cyprios. Hesych.

Δημόπρατος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Qui publicè emitur, Qui publicatur. Plut. Crasso, τὰ δημόπρατα τῶν Σύλλα, Bona publicata. Bud. interp.

C. Δημιουργός, ᾱ, ὁ, E T Δημοεργός, poeticè, q.d. Qui publicè operatur, vel Opifex publicus, Is cuius opificia publicè prostant. Odyss. ρ, Ἄλλόν γ' εἰ μὴ τῷ οἱ δημοεργοὶ ἔασιν, Μαί πν, ἢ ἰητῆρα κακῶν, ἢ τέκτονα δενδρέων, &c. Sed Homeri posterioribus δημοεργοὶ seu δημιοεργοὶ, appellarunt potissimùm χαλκοτέχνας & χειρώνακτας aliisq; nonnullis nominibus: at vocem δημιουργὸς, generaliter de quouis artifice dixerunt, genitiuum ei sæpe addentes: adeo vt & Deus ipse δημιουργὸς appelletur, interdum addito genitiuo τοῦ κόσμου, interdum sine adiectione. (vide Cicer. Lex.) De Deo certè (vt Platonis locos omittam) dicit Xenophon, ἔοικε Θεὸς ὅπερ σοφός τινος δημιουργὸς καὶ φιλοζώου τεχνήματα. Apud Lucianum, δημιουργὸς τοῦ Ταύρου, artifex tauri. Item Nazianz. sol est ἡμέρας δημιουργὸς, diei artifex seu effector. At δημιουργοὶ τῶν νόμων Aristot. Polit. 2, redditur Conditores legum. Dicitur item δεινὸς δημιουργὸς λόγων ab Æschine. Et sine genitiuo δημιουργὸς ἰατρὸς, medicus qui medelas conficit. id est practicus, in vulg. lex. ‖ Δημιουργὸς, Mulier, Prostibulum publicum, quæ & δῆμος, vt paulo antè dictum est. ‖ Item, Quæ in nuptiis dulciaria cæteraque bellaria conficit. Item, Nuptiarum conciliatrix, Pronuba. Vide Athen. Polluc. & Eustathium.

Δημιουργοὶ apud Peloponnenses (vel Dores, vt alii) dicebantur qui populo præerant, & res eius administrabant. Demosth. Hesych. Eustath. E T Σωδημιουργὸς ex Platone affertur pro eo qui in fungendo hoc munere est administer. E T Δημιουργία, Functio huius magistratus. Plato Apolog. ἀμελήσας στρατηγιῶν καὶ δημιουργιῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν. Aristot. Polit. 5, τὸ γὰρ ἀρχεῖον οἱ δῆμοι κατέστασαν πολυχρονίους τοῖς δημιουργίαις καὶ τοῖς θεωρίαις. A T Επδημιουργοὶ Thucydidis schol. exponit ἄρχοντας πεμπομένους, φυλάρχων τάξιν ἔχοντας. Et em, Quibus murorum reficiēdorum cura commissa esset, addēs & ex Asclepio, præpositionem ὀπὶ superuacaneam esse. Thucyd. lib. 1, ὁμήροις δεινοῖς, οἷς τε ὀπεδημιουργοῖς ἐκπέμπειν, καὶ τὸ λοιπὸν μὴ ἐκδέχεσθαι οὓς κατ' ἔτος ἕκαστον Κορίνθιοι ἔπεμπον.

Δημιουργεῖον, Officina. χαλκεῖον, ἐργαστήριον, Hesych.

Δημιουργέω, ῶ, Sum opifex, Opificium aliquod exerceo. Item generalius pro Fabricor, Compingo, Condo. Item Efficio, seu Conficio. vt κόσμος δεδημιουργῆσθαι dicitur à Plat, id est effectus, vel factus, Cic. interpr. A QVO Δημιούργημα, ατος, τὸ, Opificium, Fabricatio.

Δημιουργικός, Ad opificem seu opifices pertinens, Fabrilis. δημιουργικὰ τεχνήματα, Plato Artificia illiberalia & sordida. ‖ Δημιουργικὰ autem λόγοι dictæ sunt ideæ à quibusdam qui eas tuebantur, vt refert Bud. ex Philopono in Post. 2. E T Δημιουργικῶς, Opificum more, Fabriliter.

C. Κοινοδήμιον, ᾱ, τὸ, Publicum. τὸ τῷ δημοσίῳ κοινὸν, Suidas. δημόσιον, item δικαστήριον, Hesych. E T Κοινοδημεῖ, aduerb. Vulgò, Publicè. v. l.

C. Πανδήμιος, ου, ὁ, Publicus. vt πανδήμιον ἦμαρ apud Nō. exponitur Dies publicus & festus. Item, Qui per totum populū versatur. Il. σ, Ἦλθε δ' ὀπὶ πλωὸς πανδήμιος. pro quo paraphrasten Demosthenem Eustathius refert dixisse, κακόν τι πανδήμιον, οἷος ἐθέλων ῥαψῳδεῖν ἡμέρας, καὶ πολὺ ἄκραπον ἐκπτεῖν. At πανδήμιος ἄχη lib. 1 Epigr. redditur Vniuersalis piscatio. ‖ Eust. tradit vocabulum hoc posse aliquando ἐγκαίρως αἰνίζεσθαι τὸν κοινὸν ζημιωτικὸν, deducendo à δῆμος pro carnifice.

¶ Δημεύω, F. εύσω, Publico. Thuc. l. 5, τὰ μὲν τοῦ χρήματα ἐδήμευσαν αὐτοῦ Herodian. lib. 3, πᾶς τε οὐσίας αὐτῷ δημεύσας. Dion. Hal. l. 6, δημεύοιεν ἡμῶν τὴν ἀγορά. Et in pass. apud Demosth. τῷ γὰρ ὄν κατεσκευάσε [αἰσχρόφρονα ἀξελαυνθέντων] δεδημεύται τὰ ὄντα, bona publicata sunt. Chrysost. δημευθεὶς τὴν οὐσίαν, Bonorū proscriptione & publicatione mulctatus. V N D E Δήμευσις, εως, ἡ, Publicatio. Synes. ep. 67, εἰ τρόπος ὀπτιονοῦ εἰη δημεύσεως. Plut. Ad præf. ind. πεισθεὶς τὴν ὀργὴν, φόνον τὸν ἔρωτα μοιχείαν πλεονεξίαν, δήμευσιν. E T Δημεύσια, ας, ἡ, pro eodem ex Plut.

Δημίζω, F. ίσω, Populum decipio, vt Aristoph. schol. explicat in Vespis, Σκέψαι πίνων γ' ὡς ἐξόν σοι πλουτεῖν καὶ τοῖσιν ἅπασιν ὑπὸ τῶν ἀεὶ δημιζόντων.

Δημίδιον, ᾱ, τὸ, Popellus. B. ex Aristoph. Ἄξελθε δὴτ' ὦ δημίδιον φίλτατον.

Δι' Α, C V M G E N I T. Per. vt Od. κ, — ἡ δ' αὐτῷ Ἑρμῆν, χρυσόῤῥαπιν, θεσπέσιον λείψειν ἑκάστῳ φάρμακον ἀλγεινόν, Per illos incedens. id est Per medium illorum. Il. γ, Διὰ μὲν ἀοιδὸς ἦλθε φανεὶς ἐπὶ δῶμα, ἔγχος, καὶ δέπας ἀμφίκυπελλον ἐρήρειστο, Transiit per clypeum, vel Penetrauit clypeum, & per thoracem fixa est. Et apud Hes. in Op. Καὶ δέπας παρθενικῆς ἀπαλόχροος ᾱ διάνυσον, videlicet ἣ τε ἀνέμου βορέαο, virginem non perflat. accipiendo Per pro Gall. A transers. Ad verbum, Non perflat per virginem. Sed ipse quoque præpositionem cum verbo tantùm posuerat paulo antè, — δηρὸν νῦν ἐν τῷ Ψυχρὸς ἐὼν δέμνια δασυτέρων πάρ' ἐόντων. Eandémq; mox sorsum tantùm posuerat, non adiungens verbo, sed illi dans accus. Καί τε δι' αἶγα ἄνισ' ἐνύπεκα, πῶεα δι' οὔπ. vbi si dicamus esse δι' αἶγα ἄνισ pro δέμνια σ αἶγα, habebimus constructionem Latinam, Perflat capram. In prosa quoque iungitur genit. hac in significatione, δι' ἀμφοτέρων τὸ ξίφος ὦσε, Exige gladium per ambos, vel Ambos gladio transadige. Homerus dicit δι' αὐτῷ ἔρχομαι, sic Xen. δέπας πυρὸς ἰέναι, in Sympofio. Et Pæd. 1, δέπας πάντων τῷ καλῶν ἐλπλυθότες. Plato Axiocho, ὅσοις δὲ τὸ ζῆν δέπας κακουργήμασι ἠλάσθη. Synes. epist. 40, ὁ δέπας πάντων ἤκων ὀφθαλμὸς Θεοῦ. Idem ep. eadem, τὸ μὴ δέπας πάσης ἐλθεῖν βασανίου. Nonnūquam verò cum eodem aut alio eiusdem generis verbo iunctū, aliis modis interpretamur. (quod de præced. exemplorū nonnullis dici potest) vt δέπα μάχης ἐλθὼν Δαναΐδαισι, pro Præliatus, apud Eurip. Itidem apud Luc. δέπα μάχης ἐλθεῖν τινι, prælio aggredi, B. ex Thuc. ὥστε μὴ τὴν πάνυ ἐλπίζειν δέπα μάχης ἰέναι αὐτοῖς, id est In prælium exire, B. interpr. Qui & apud Plut. δέπα λόγων ἐλθεῖν vertit, Venisse ad colloquium. Et apud Isocr. p. 68, δέπα μιᾶς γνώμης γίνεσθαι, In concordiam & vnanimitatem venire, ὅταν τὰ τῶν βαρβάρων κατασῇ καὶ δέπα μιᾶς ῥήσεται γνώμης. Nonnunquam aurem à poetis omittitur δέπα sign. Per: vt Il. 6, Ἔρχεται πεδίοιο μαχησόμενοι παρὲ ἄστυ, pro δέπα πεδίοιο. In hac verò signif. poetas δέπα iungere etiam accus. docebitur postea. Item δέπα, Per, quū de eo dicitur quod vicem instrumenti præbet. vt Dem. Epitaph. δέπα τῶν ἰδίων κινδύνων κοινῆς σωτηρίας πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν ἀπέστη καὶ τέτακται. Et Isocr. Archidamo, δέπα τούτων οἴμαι πᾶσιν εἶναι φανερόν. quod dici etiam posset ἐκ τούτων.

Διά, Per, sed subaudiendum relinquens παῦ, aut ὅλον, aut παῦ, quod ponatur pro ὅλον. Homerus Odyss. 1, Κεῖτ' ἔνθ' αὐτοῖο, Τανυσίῤῥοος δέπα μήλων, pro δέπα πάντων τῶν μήλων, quo dicitur modo δέπα νυκτὸς, pro δι' ὅλης νυκτὸς: vt Athenæus initio libri 7 & Eustathius docent. Sed possunt huic exemplo addi & ista, δέπα βίου pro δι' ὅλου τοῦ βίου, Per totam vitam. Plutarch. Διεκάτωσε μὲν αὐτὸν ἀπὸ δεῖξαι δέπα βίου. Sic δι' ἐνιαυτοῦ dicitur pro δι' ὅλου ἐνιαυτοῦ. Et δι' ἔπους pro δι' ὅλου ἔπους, apud Plut. ἔφη δέ τις δύρεσθαι τῷ δέπα λυκόλλῳ δι' ἔτους τρεφομένῳ. Et vt δέπα νυκτὸς pro δι' ὅλης νυκτὸς, sic δι' ἡμέρας pro δι' ὅλης ἡμέρας, per totā diem apud Aristophanem. Sic apud Herodotum, δι' ἡμέρας δικάζειν. Sed δέπα νυκτὸς καὶ ἡμέρας, interdum accipitur simpliciter pro νυκτὸς καὶ ἡμέρας, nocte & die, & ita exponitur apud Plat. σκοπεῖν δέπα νυκτὸς καὶ ἡμέρας, nocte & die considerare. Sic autem δέπα σκότους, Per tenebras, In tenebris. Plut. ἐν κφ. Ρωμ. Διαπτῆνύμφη τὸ πρόσωπον οὐκ ἐπιδεικνύει μετὰ φωτὸς ὁ αἰθὴρ, ἀλλὰ δέπα σκότους. Itidem δέπα πένθους τὸ ὑπέρας δέπα φῆ: Xenop. Pæd. 4, in luctu senectutem transigens. ‖ Διὰ itidem de tempore dictum genitiuo αἰῶνος, redditur præpositione In. est enim δι' αἰῶνος quod dicimus In æuum, vel In æternum. At δέπα παντὸς, (quod & δέπα παντὸς coniunctim scribitur) In perpetuum, Perpetuò, Sūper. vide in Πᾶς. Διὰ τέλους autem significat Vsque ad finem. interdum & Semper.

Διὰ redditur præpositione IN, his etiam in phrasibus, δέπα χειρὸς ἔχω, Lucian. Sic Plutarch. in Numa, δέπα χειρὸς ἔχειν τὴν ἰκέτιδα, habenas in manu habere, vel tenere. Et δέπα χειρῶν ἔχειν, quod exponitur etiam Præ manibus habere. Sic δέπα στόματος ἔχειν, in ore habere. vt apud Lucianum, δέπα στόματος ἔχειν τὸν Ἀριστόβουλον: itidem verò δέπα στόματος εἶναι, in ore esse: vide in Στόμα. Et δέπα μνήμης ἔχειν, in memoria habere. quod & δέπα μνήμης φέρειν, apud Herodianum, οἷ τὴν πόλιν αὐτῷ τῷ ἔργῳ φέροντες δέπα μνήμης. Sic δέπα τιμῆς ἔχειν, In honore

habere, apud eundem Herodianum, quod & διὰ πιμῆς ἄγα dicitur. Idem verò eodem in loco διὰ θαύματος ἔχειν dicit In admiratione habere, vel potius Admirationi habere: οὐ ἐπάρχοντα πονούντων ἐθῶν ἀεὶ διὰ πιμῆς τε καὶ θαύματος ἔχετε. Apud eundem διὰ φρουρᾶς ἔχειν, in custodia habere. Sed διὰ constructionem eandem habens, non semper reddi potest præpositione In, sed sæpe διὰ cum genitiuo & verbo per vnicum Latinum verbum interpretamur, aut verbum cum nomine: nonnunquam & aliter. vt δι' ἐλπίδος ἔχειν, sperare, apud eundem Herodian. & διὰ φροντίδος ἔχειν, pro Accurare, Procurare, apud eundē. Hunc enim autorem obseruaui his loquendi generibus cum præpos. διὰ supra quemuis alium delectari. Vt autē B διὰ φροντίδος ἔχειν, sic & δι' ὀπτμελείας ἔχειν dicitur, quib⁹ affine est apud Thucyd. διὰ φυλακῆς ἔχειν, pro Obseruare, vel Excubi as agere. Apud eundem δι' αἰπίας ἔχειν, pro Accusare, αἰπᾶσθαι. Et δι' ὀργῆς ἔχειν πιὰ, Irasci alicui, vel potius Iratum esse alicui, siue infensum. Sic dicitur δι' ὑπωψίας ἔχειν, suspectum habere: quod vide in ὑπωψία. Et δι' ἡσυχίας ἔχειν, vide in Ἡσυχία. Apud Herodianum, δι' ἡδονῆς ἔχω, ex eo voluptatem capio, παῦ ὥσθ' C ὁ νεῖνος δι' ἡδονῆς ἐχε θέαμα. ‖ Interdum cum verbo γίνεσθαι, actiua etiam signif. vt apud Plat. De legibus 7, διὰ φόβων ἐδίζοντο γίνεσθαι, In metu versari: vel (vt Bud. interpretatur) Timidi esse. ‖ Cum εἶναι etiam sæpe ponitur διὰ suum genitiuum habens, vbi verbo Esse interpretamur, cū adiectiuo nomine, vel participio, aut verbo passiuo. vt δι' ὄχλου εἶναι, Molestū esse, vel odiosum, apud Aristoph. vide Ὄχλος. Sic δι' ἔθους εἶναι, assuetum esse, Galen. vide Ἔθος. Sic διὰ ἀπουδῆς εἶναι, pro ἀπουδάζεσθαι, In D pretio esse, vel magno studio exoptari, vt Bud. interpretatur. Sic διὰ στόματος εἶναι, In ore esse, Celebrari: cui affinē significationem habet διὰ μνήμης εἶναι: vide in Μνήμη. ‖ Διὰ itidem pro In, quum dicitur ὁ διὰ μέσου χρόνος, Interiectum tempus. Ad verbum, Tempus quod in medio est, ὁ ὢν μέσῳ χρόνος. Sic etiam ὢν παῖ διὰ μέσου apud Plutar. pro Interim. Ponitur sic & in aliis nonnullis loquendi generibus, cuiusmodi est hoc, διὰ μέθης πιεῖσθαι πλὼ σωσοῖσιν, Plato in Symp. Sic διὰ πλείονων, διὰ βραχέων, δι' ὀλίγων: in quibus tamen exprimendis Latini E præpositionem omittunt, dicentes, Pluribus, Paucis: vt Docere paucis, apud Virgilium. Galli præpositionem In addunt, dicentes, *En peu de paroles*. Vide in Πλείων, & in cæteris. Apud Athen. autem δι' εἰκοσῆς ἱστορῶν, pro In vicesimo libro, vel Vicesimo libro, omissa præpos. In.

Διὰ, Inter. vt διὰ πάντων ἄξιος θεᾶς, Herodot. Inter omnia spectatu dignus. Sic διὰ νήσων, Inter insulas.

Διὰ & ὀκ pro eodem in nonnullis loquendi generibus. vt apud Athenæum, χόρτα, βρώματα διὰ χάλακτος καὶ F μέλιτος γινόμενα. Sic alibi, ὕπνον, πεμμάτων λεπτῶν, διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γινόμενον, & sic identidem. Interdum verò pro διὰ poni ὀκ, dicens, ὀκ σησάμου καὶ μέλιτος, & similia, vt annotat Bud. Sic δι' ἀλφίτου πεπεισμένος citatur ex Plutarcho in Numa, pro Ex farina compositus. Et ex Galeno δι' ἐλαίου πεῖψιν χρῆσθαι, ex oleo frictionib⁹ vti. Sciendum est autem ita vsitatam esse medicis hanc præpositionem in hac significatione, vt etiam in nominandis quibusdam pharmacis eam nominibus agglutinauerint, immutata illorum terminatione. vt G quum pro διὰ ῥόδων κολούριον dixerūt διαῤῥόδον κολούριον, id est collyrium ex rosis compositum: & διὰκροκον κολούριον, pro διὰ κρόκου, Ex croco compositum, vel Ex croco constans. quod quidam appellat, τὸ ξηρὸν τὸ διὰ κρόκου καλούμενον. Non memini tamen me apud vetustiores medicos talem præpos. διὰ vsum (id est ita agglutinatæ) reperire: adeo vt medicis, & iis quidem recentioribus, peculiarem esse putem. Sed hoc quoque sciendum est, interdum genitiuum cui adhæret, integrum seruari: vt in διὰ χυλῶν. ‖ Itidem verò apud musicos in H harmoniarum appellationibus sunt qui διὰ accipiant pro ὀκ. vt διὰ πασῶν, διὰ πέντε. Sic διὰ πασῶν, harmonia ex omnibus. ‖ Διὰ pro ὀκ citatur & in hoc Aristotelis loco, διὰ ποτὰμῶν αὐαθυμάσεις αὐαφέρονται: vt sit, Ex fluuiis subuehuntur exhalationes. I-

tem, quum dicitur ἡ διὰ τῶν χρημάτων ἡδονή, præpositio διὰ exponitur per ἐκ, vt sit, Voluptas quæ ex nummis percipitur. At verò αἱ διὰ τοῦ σώματος ἡδοναὶ apud Xen. exponitur Voluptates corporis: & πᾶσα διὰ σώματος ἡδέα, apud eundem, Omnia quæ ori sunt grata.

Διὰ adhibetur etiā significando interuallo loci vel tēporis. D E interuallo loci dicitur, vt in his locis: Theophr. De caus. plant. lib. 3, καί τι πνὲς ἄπωπα κελδύοισι διὰ πολλοῦ φυτδύειν, ὅπως μὴ &c. hic διὰ πολλοῦ signif. Longis interuallis, Longis interstitiis. Thuc. 3, οἰκεῖ δὲ κῶμας ἀπεχίσις, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ, Magno interuallo, vel Magno locorum interuallo, vel Longa inter se intercapedine distantes, interpr. Bud. Idem ibidem, ἐκ δὲ τῶν πύργων ὄντων δι' ὀλίγου, Ex turribus quæ propè distabant. Ad verbum, Quæ erant ex paruo, sub. interuallo. Idem lib. 6, τὰ δὲ διὰ πλείστου πάντες ἴσμεν θαυμαζόμενα, Quæ à nobis longissimè absunt, Quæ à nobis remotissima sunt. Et paulo antè, διὰ πολλοῦ γε καὶ πολλῶν ὀίπων. vbi schol. subaudit διάστημα. Idem Thuc. ἐβούλετο δὲ πλὼ φυλακὴν πῆς Ἀθηναίοις δι' ἐλάσσονος καὶ μὴ ὑπὸ Βουδόρου εἶῃ. id est (inquit B.) Propius, Breuiore via. Idem lib. 2, εἰκὸς ἦ ἔ τὸ κῆδος Παυσανίαν ξυνάψασθαι τῆς ἐυγαπῆς διὰ πσύπου, ἐπ' ὠφελείᾳ τῆ πεὸς ἀλλήλους, μᾶλλον ἢ διὰ πολλῶν ἡμερῶν ἐς Ὀδρύσας ὁδοῦ. Strabo l. 2 Anth. epigr. — διὰ δώδεκα δ' ὄρτυγα πηχῶν, Φθῆσα δ' ἀπὸ ἀσταμῶν ἔ δύο δερκόμενον, A duodecim cubitis, Ex interuallo duodecim cubitorum. In quibusdam autem eiusdem generis phrasibus significatio præpos. διὰ redditur aliter. vt apud eundem Thuc. 3, διὰ δέκα δὲ ἐπάλξεων πύργοι ἦσαν μεγάλοι, Post decimam quanque pinnā. Nā & schol. annotat διὰ hic accipi pro μετά. Valla tamen interpr. Ad decimam quanque pinnam. Sed quum διὰ in præced. & in sequent. loquendi generibus interiectum loci vel temporis spatium declaret, posse & ita verti existimo, (eodem tamen sensu) Turres etiam erant magnæ quarum vnaquæque interiectas decem pinnas habebat. D E interuallo autem temporis vsurpatur διὰ, cum his & similibus genitiuis: cum πολλοῦ vel μακροῦ, & cum contrario ὀλίγου: item cum χρόνου, & interdum πολλοῦ χρόνου. Lucian. δόξαν μοι διὰ πολλοῦ πεσεῖν. Arr. καὶ τοὺς Μακεδόνας ἡδέως τὸν κλαυθμὸν ἰδόντας, ἅια διὰ μακροῦ ὀφθέντα, Vt longo interuallo visam, vel Lōgo temporis interuallo visam. Inuenitur & Longo interiecto interuallo, apud Ciceronem. Gal. λύειν δὲ πὼ ὀπίδοσιν διὰ πλείονος, Longiore interuallo, id est rarius. Sic αἱ διὰ χρόνου πεᾶξεις, rara negotia, pa. 46 mei lex. Ciceroniani. Porro vt Latini quū dicunt Longo interuallo, subaudiunt genitiuum Temporis, ita Græcos cum πολλοῦ, μακροῦ, & cæteris huiusmodi adiectiuis, subaudire χρόνου certū est: sed χρόνου ab iis dici subaudito vicissim πολλοῦ, vel μακροῦ, animaduertendum est. Plat. De rep. l. 1, καὶ μάλα πρεσβύτης μοι ἔδοξεν εἶῃ. διὰ χρόνου δὲ καὶ ἑωρακέναι αὐτόν, Longo enim interuallo eum videram (sicut Cicero dixit, Vt te tāto interuallo viderem) vel Diu enim erat quum eum videram. Lys. ὡς αὖ ἀσμένη με ἑωρακυῖα ἥκοντα δὴ διὰ χρόνου. Dicunt & διὰ πολλοῦ χρόνου. vt apud Herodotum, εἰωθὼς διὰ πολλοῦ χρόνου ὀπφαίνεσθ. Sic Aristoph. Pluto, ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι. Inuenitur & διὰ μακρῶν χρόνων apud Plat. in Timæo, τῶν πεὶ πλὼ ἔ κατ' ἀρχὰς ἐοίτων πεᾶξάμαξις, ἔ διὰ μακρῶν χρόνων γινομένη τῶν ὀπὶ γῆς πυρὶ φθορά, multorum annorum interuallo rediens conflagratio, Bud. Sed διὰ χρόνου interdum etiam poni existimo simpliciter pro Interiecto aliquo temporis interuallo: (vt & διὰ χρόνου λέγεν citatur ex Æschine pro διαλειπόντως) & ex hac ambigua significatione captatam esse illam iocandi occasionem Xen. Pæd. l. 1, pag. 13. ἔ μὰ Δία φαίη, ἀλλ' ἥκω διὰ χρόνου, καὶ τὸν Κῦρον εἰπεῖν, ἢ Δί' ὦ σύ γ' ἄνθρωπε, δι' ὀλίγου γε. Vt autem διὰ de interiecto tempore dicitur, cum χρόνῳ, & cū πολλῷ, ac cæteris, ita & cum ἔτεσι vel ἐτῶν, & similibus, cum ἡμέραις vel ἡμερῶν, & nomine numerali: vt δι' ἔτους πέμπτου vel δι' ἑπτὰ πέντε: sic δι' ἡμέρας πέμπτης, & δι' ἡμερῶν πέντε. In his autem reddendis vtimur aduerbio Post, vel nomine Quoque, præcedente nomine numerali, vt Tertio quoq;, Quarto quoq;. Sic apud Aristot. διὰ τρίτης, (sub. ἡμέρας) pro Tertio quoque die. Sic διὰ τετραετίδος

pro Tertio quoque anno: quod & κᾷ τετραετίδα, vt κᾷ τριετηρίδα ἤγετο τὰ Δίονυσα. Sic ex Aristoph. citatur, δι' ἔτους πέμπτου ξυνάγειν, pro Cōgregare quinto quoque anno. Item ex Luciano, διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν, pro Quinto quoque anno: sed ita interpretando vacaret ὅλων: quare malim, Post quinq; annos integros: vel Post totos quinque annos: aut, Interiectis quinq; annis integris. Isocr. Archidamo, ταυτὶ ὦ διὰ τετρακοσίων ἐτῶν κατοικίζουσι., Post annos trecentos. Sic Plut. Cimone, δι' ἑπτὰ ἐτῶν τὸν πεῆτον ἀκουσίων. Dioscor. διὰ δυεῖν ἡμερῶν ἀποχέοντες τὸ πεῆτον ὕδωρ, ἄλλο ὀπτχέουσι, Post duos dies, Exacto biduo. Item hic innominati cuiusdam autoris locus, δι' ἔτους ἑνὸς καὶ ἡμίσους τῶν ὀπτσκευασμένος exponitur in v. l. Hunc visurus quem à duodeuiginti mensibus non videram. Quæ verba posse & sic exponi arbitror, Post duodeuiginti menses hūc inuisurus, vel potius, reuisurus. Apud Marcum autem cap. 2, δι' ἡμερῶν ponitur non adiecto dierum numero, vbi subaudiri solet πνῶν, vt sit Interiectis aliquot diebus. Sic Theophrast. De hist. plant. lib. 4, c. 4, δι' ἡμερῶν πνῶν dixit, ἄλλως τε ἔ δι' ἡμερῶν πνῶν πίνουσι. ‖ Apud Thucyd. lib. 1, obseruaui διὰ cum genitiuo ὀλίγου aliter quàm in præcedentibus exemplis positum, εἴπερ οἷα καὶ πότε πεὸς τὴν Μῆδον δι' ὀλίγου ἠγησάμεθα, ὅμοια ἔ νῦν γνώσεσθε. hic enim διὰ non de interiecto tempore dicitur, sed respondet potius (vt opinor) Latinæ præpos. Per, in ea quidem signif. positæ quam habet quum dicitur Per decem dies, vel Per tres menses, aut Per tres annos. Ego locum illum ita interpretatus sum in mea editione, Si qualia edidistis breui eo tempore quo aduersus Medum Græciæ præfuistis, eadem & nunc edenda censeretis. Potuissem autem & ita interpretari, Per illud breue tempus. Apud Lucianum quoque in dialogo Mercurii & Solis, διὰ μακροῦ crediderim hanc interpretationē admittere, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ αὐάπαυε διὰ μακροῦ σταυπόν. Fateor tamen alteram quoque interpret. commodam esse, q. d. Fruere quiete qua iampridem frui desisti. Vel, Repete quietem post tam longum temporis interuallum.

Διὰ cum genit. interdum per ablat. Latinū redditur, vt διὰ μέλανος γεάφειν τοὺς νόμους, Plut. Solone, Atramento leges scribere. Ibidem. διὰ ποιήματος ὀξενεγκεῖν εἰς τοὺς Ἕλλινας λόγον, poemate. Sic Gal. διὰ πε πλειστάνης χυλοῦ καὶ τῶν διὰ χόνδρου ῥοιημάτων θρέψαι. vbi simul duplex vsus huius particulæ habetur.

Διὰ iuncta genit. nonnunquam aduerbio Latino reditur: vt δι' ἀκριβείας λέγειν apud Thucyd. pro ἀκριβῶς, Accuratè, Exquisitè. Sic διὰ πάχους, & διὰ τάχους, Celeriter: quæ & coniunctim scribuntur διαπαχοῦς & διαπαχέως. Vide Ταχύς.

Διὰ CVM ACCVS. apud poetas, pro κᾷ, itidem vt διὰ F cum genit. vt Odyss. κ, Πῆ δ' αὖτως δυστῆνε δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος, Χώρου αἰδρὶς ἐών; id est κᾷ πεὶ ἄκραι τῶν ὀρῶν. Sic Od. η, ὡπὰρ ὁ βῶ διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς. vbi annotat Eust. inusitatum esse posteris Homeri ἔβη διὰ δῶμα pro κᾷ δῶμα. illos enim dicere διὰ δώματος, sicut δι' ἀγορᾶς aut διὰ μέσης πόλεως. vbi tamen quod de Homeri posteris dicit, ad prosæ scriptores restringo: nam poetæ qui Homero successerunt, eum in hac constructione, sicut & in aliis, imitati sunt.

Διὰ cum accusat. in soluta oratione, Propter, Ob. vt G διὰ τοῦτο & διὰ ταῦτα, quæ passim sunt obuia, Propter hoc, Propter hæc. quæ & aduerbiis sæpe redduntur, Ideo, Propterea, Quocirca. Verùm & vna voce scriptum inuenitur. διαταῦτα, sicut μεταταῦτα: velut Lat. Propterea & Postea coniunctim. Dicunt & δι' ὅ, ac δι' ἃ (quo vtitur Plato) pro Quamobrem, Quocirca. Et δι' ὅ δή, item δι' ὅ καί, item δι' ὅπερ: sed scribitur potius διό, & διόδή, item διόκαί, & διόπερ. Quinetiam διόπη hinc factum est pro Quia. Sic interrog. διὰ τί, vel διὰ τί, Quamobrem? Thucydides H lib. 1, διὰ τόδε ὅτι, ideo quòd. Iungunt διὰ & articulo τὸ cum infinit. præsent. vel præter. seu aor. vt διὰ τὸ ποιεῖν, vel πεποιηκέναι, aut ποιῆσαι. Sic Thucyd. διὰ τὸ ἄσφαλεσ αὖ ἐξελθεῖν. Iungitur denique διὰ variis accusatiuis. Idem Thucyd. lib. 2, εἰ μὴ διὰ τὸν ἐκείνου μέλλοντα, nisi ob illus cunctationem. Cicero apud Platonem δι' ἀρετὴν interpretatur Propter virtutem: & διὰ ταῦτα,

Idcirco, item Ob has causas: quæ & alia huc pertinentia, vide in lex. Ciceroniano. Illud certè δι' ἀρετὴν redditur etiam Virtutis ergo: sicut δι' ἀνδρείαν, Fortitudinis ergo. vt quum dicitur aliquis corona donatus esse, δι' ἀνδρείαν, quod & ἀνδρείας ἕνεκα dici potest. Æschines in Ctesipho ntem, διὰ πίας ἀνεγκείας ἀξιοῖ Δημοσθένη στεφανῶσαι; quorum beneficiorum ergò Item διὰ σε interdum vertitur Tua causa, vel Tua culpa. Demosth. ἐδεήθη μηδὲν δι' ἐμὲ πιοῦσον πεᾶξαι, deprecari cœpi nequid tale mea causa facerent. Thucydides lib. 3, καὶ πὼ τοῦ ἐγκλήματος δι' ἑαυπὸς ἔχοντος, Sua culpa, vel Suapte culpa. ‖ Διὰ ponitur pro ἕνεκα & in hoc loquendi genere, Demosth. Pro cor. ἐπὶ δὲ διὰ γε ὑμᾶς αὐπὸς πάλαι αὐ ἀπολώλατε, pro Nam quantum in vobis fuit, iamdiu perissetis. De quo lege B. p. 985.

Διὰ sæpe apud Atticos accusat. pro genitiuo habet, ideóq; redditur Per, non Propter. Dem. διὰ πῆς θεοῖς ἐσώθη, pro διὰ τῶν θεῶν. Sic Pro cor. καὶ διὰ πῆς πολλοῦ πάντων ὑμεῖς ἐστε σῶοι. In quibus locis διὰ πῆς θεοῦς redditur etiam Deorum opera, vel Deorū benignitate, seu beneficio. Sic διὰ τὸ πόλλω μέγας γίγνε. Itidem apud Hesiodum initio Ergων διὰ accusat. pro genitiuo habere censetur, Ὅτ πε διὰ βροτὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατόν τε φατόν τε: atque ita locum & hic ablatiui illi habent: vt sit, Ioui beneficio seu benignitate, aut etiam Iouis munere. Atque hæc sunt quæ ab aliis proponi solent exempla. Sed hoc addo, in aliis etiam locis, & quidem qui valde à præcedentibus diuersi sint, habere διὰ accus. pro genit. vbi ablatiuis illis non itidē vti possimus. vt Dem Olynth. 1, καὶ θεωρεῖ τὸν πεόπον δι' ὃν μέγας γέγονεν ἀσθενὴς ὢν πκαταρχὰς Φίλιππος.

Διὰ autem quam vim vel potius quàm multiplicem vim in comp. habeat, ex verbis quibuscum cōponitur, cognoscēdū est. Interdū certè respondet particulæ Lat. Dis: vt συμφωνεῖν, cōsonare, cōcordare: διαφωνεῖν, dissonare, discordare. Itē σπεδάζειν, spargere. διασπεδάζειν, dispergere. In quibusdā autem verbis sonat. q. d. Per medium, vt διεκπεῖν, per mediam classem hostium erūpere: sic διεξελαύνειν &c. Interdū vehementiam duntaxat addit.

Διὰ πεῶ vel Διαπεῶ, Penitus. Il. ο, διαπεῶ δὲ χαλκὸν ἔλασε. i. ita vt traiecerit. Sic διαμπᾶξ διελαύνεσθαι Luc.

-ΔΙΑΙΤΑ,

Vitæ seu viuendi institutum, Viuendi mos, Vitæ genus. Thucyd. 1, ξυνήθη πλὼ διαιταν μᾶλ' ὅπλων ἐποιήσαντο. Idem lib. 2, διαιταν μεταβάλλειν. Vide & pag. 202 quendam eius locum. Vide & Xenoph. apud Bud. p. 751. Sic Synes. epist. 148, ἵνα μὴ κρίνωσιν οἱ διεφθορότες πλὼ διαιταν. ‖ Δίαιτα, Victus. (Sed latius interdum pro certa quadam vitam instituendi ratione quod ad victum & cultum corporis attinet) Xenoph. ἢ πλὼ διαιτάμου φαυλίζεις, ὡς ἥδιον μὴ ὑγιαινὰ ἐσθοιτο ἐμοῦ ἢ σοῦ, ἥδιον δὲ ἰαμὶ παρέχοιτο; Herodian. 4, ἐπὶ γὰ ἤκουεν αὐτὴν καὶ διαίτῃ ἐλευθερίᾳ χεώμενον, καὶ τὰ φαῦλα ἔ ἀπρίμμφία τῶ ἐδεσμάτων ἔ πο τῶν μυσαπόμενον. Plutar. in Apophth. de Epaminonda, οὕτω δι' ἐκ ἄπελὴς πεῶὶ πλὼ διαιταν, ὥστε κληθεὶς ὑπὸ δείπνον &c. Lucian. in Macr. διαίτῃ τῇ ὑπτπτδειπάτῃ πεὸς ὑγίειαν. Apud eundem in Hermot. διαιτα κεκολασμένη, & σν λεγὰ διαιτα (vt apud Herodian. πὸ σκληρὸν τῆς διαίτης) & ἀκριβὴς διαιτα Plut. & ἄπελὴς διαιτα, Xen. quibus opponitur διαιτα ἐλεύθερος apud Herodian. & ἡ πρυφὴ τῆς διαίτης Plut. & ἡ πολυτελὴς διαιτα. Sed & dicitur aliquis esse ἄπελὴς πεῶὶ πλὼ διαιταν à Plut. item σώφρων ἔ μέτριος πεῶὶ πλὼ καθ' ἡμέραν διαιταν ab Æschine. Dicunt etiam τὰ ἀμφὶ vel πεῶὶ πλὼ διαιταν interdum pro διαιτα. Luc in Vit. auct. πὸ δ' ἀμφὶ πλὼ διαιταν ὁπῖός πς εἶ; ad quam interrogationem respondet alter quibus cibis vescatur, & a quibus abstineat. Plut. Pericle, εἴπα τῶ αἰσχιόνων ἕκαστον ἔξ ἀγορᾶς ὠνούμενος, δ' ὡκει τὸν βίον καὶ πὰ πεῶὶ πλὼ διαιταν. Animaduertendum est autem, his omnibus in locis ad victum restringi διαιταν, nō itē ad cultū corporis pertinere. ac certè Herodian. vtrunque signif. volens addidit σκεβλώ: Xenophon autem pag. 5, ἑῶῆτας φαυλοτέρας & διαίτας ἀπελεστέρας dixit. Memini tamen me obseruare in nonnullis locis quod dixi, nimirum διαιταν de ipso etiam corporis cultu dictum: ac fortasse apud Plut. in Alcib. sic accipi potest, vbi πολλὼ τῶ τρυφὼ τῶ διαίτης scribit. Plato certè epist. vbi τῶ τῆς θρῆς σώφρονα

δίαιταν dicit, videtur addito hoc genitiuo velut genera A liorem huius nominis signif. restringere. HINC (id est ab hac τῆ δίαιτα si gnificatione) sunt quæ sequuntur composita.

C. Ἁβροδίαιτα, ης, ἡ. Vita délicata, Vita mollis, Vitæ mollities seu lautitia, Delicata siue lauta victus ratio. Apud Suidam ἁβροδιαίτη pro ἁβροδίαιτα. ET Ἁβροδίαιτος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Vitam mollem agens, Molliter viuens, Delicata seu lauta victus ratione vtens. ὁ πλουσίως ζῶν, Suidas. i. opulentè viuens. Æschylus Persis, Ἁβροδιαίτων δ' ἔστιν Λυδῶν ὄχλος. ‖Interdum ponitur τὸ ἁβροδίαιτον substanti B uè pro ἁβροδίαιτα, vt in hoc loco quem citat Suidas, autore non nominato, τοῖς δὲ Ῥωμαίοις οὐκ ἐς τὸ ἁβροδίαιτον ὁ βίος, ἄλλως δ' ὡς φιλοπόλεμοί τε εἰσὶ καὶ φερέπονοι. Sic Thucydides. Vtitur & Athenæus lib. 12, in superlatiuo gradu, τὸ ἁβροδιαίτατον τῆ Φαιάκων. Quos Phæaces Plutarchus vocat ἁβροδίοιος. ET Ἁβροδιαιτόομαι, ῶμαι, Vitam mollem & delicatam ago, Delicata victus ratione vtor.

C. Εὐδίαιτος, Qui victu parabili est contentus, Homo frugi. Cui opponitur πολυδάπανος. Ex Xen. Apol. affertur.

C. Ἰσοδίαιτος, Æqualitas victus, seu similitudo in victu. ET C Ἰσοδίαιτος, æquali, seu pari cum alio vel aliis victu vtens: aut, Simili vitæ genere vtens.

C. Ὀλιγοδίαιτος, Modico contentus circa victum, seu in victu: vt Bud. interpr. apud Athen. 228, γεγονέναι γὰρ ὀλιγοδίαιτον καὶ τρυφῆς ἀλλότριον.

C. Ὁμοδίαιτος, Qui eodem victu seu eodem vitæ genere vtitur. vt ὁμοδίαιτος ἅπασι apud Luc. exponitur Qui communi cum aliis omnibus viuendi ratione vtitur. Redditur & Conuictor, vt idem sit quod ὁμοτράπεζος. ‖Itē, D Contubernalis. A Budæo autem & Sodalis, apud Gregor. vbi; hæc tria iungit, ὁ μόστεροι, ὁμοδίαιτοι, συμφυεῖς.

Δίαιτα apud Thucyd. alicubi non Victus, sed potius Quæ ad victum requiruntur. Ita enim accipi puto pag. 262, καὶ οὐ ἀποθανεῖν μηδένα, μήτε ῥιγώσας, μήτε δεσμοῖς, μήτε τῆς ἀναγκαιοτάτης ἐνδείας διαίτης.

Δίαιτα, Victus ratio à medicis præscripta. Sub hac autem comprehenduntur non tantùm cibus & potio, verumetiam exercitatio, somnus, vigilia, & cætera quorum moderatus vsus ad valetudinem confert. Sunt au- E tem διαίτης varia genera alia enim λεπτὴ (vnde & λεπτῶς διαιτᾶν) alia ἐρρωμένη λεπτὴ, alia ἀκριβὴς, alia nomine alio appellatur. Est item διαίτα θεραπευτικὴ & διαίτα ἀναλητικὴ. quæ omnia sæpe apud Gal. occurrūt. Videtur autem Hieron. ad hanc medicinalem (vt ita loquar) nominis διαίτα signif. respexisse, quum interpretaretur victum castigarum seu victus castigationem. Cæterùm, Galli hanc nominis διαίτα significationem mutuati diete & ipsi dicunt, et faire diete, sed τῆς λεπτῆς seu λεπτυνούσης διαίτης F potissimùm intelligentes.

Δίαιτα, Habitatio, Domicilium. Andocides, ὅτι θυμία τῆς μεθ' ὑμῶν πολιτείας καὶ διαίτης. Vbi Budæus Habitationem vel Vitam significare ait: sed malo Habitationem seu Domicilium. Vbi tamen dicitur δίαιταν ἔχειν vel ποιεῖσθαι, possumus non solùm Habitare, sed & Vitam degere interpretari, vel potius Degere, sine adiectione, aut Agitare. Thuc. 1, καὶ ἔχων δίαιταν μὲν οὐ ἀρχῆ, ὅθεν φοιτᾷ ἐς τὸν ἀγῶνα πλὴν Πελοποννήσου. Sic loquutus est antè Thucydid. & Herodotus: & post vtrunque Plutar. in Camillo, οὐδὲ ἐν νέοις τοῖς Ἀρρώνι δίαιταν εἶχε. Sic δίαι- G ταν ποιεῖσθαι apud eundem, pro Habitare. q. d. Habitationem facere. At verò apud Xenophontem Pæd. 8, in eodem loquendi genere δίαιτα est potius quod vulgò habitaculi appellatione intelligitur: locus videlicet in quo habitatur. sed Latinos in hoc etiam sensu Habitationē dixisse compertum est. Est autem ille Xen. locus Pæd. 8, p. 138, αὐτὸς δ' ἐν μέσῳ πύργων τὸν δίαιταν ποιησάμενος, τὸν ὅλον ἀμφὶ τὸν χειμῶνα χρόνον διῆγεν ἐν Βαβυλῶνι ἑστιάμενος &c. Latini hac in significatione sedem etiam dicunt adeo, vt ibi non malè vertatur, Quum sibi H in medio sedem statuisset. Magis etiam particulari (vt ita dicam) significatione apud Plutarchum in Publicolā, ἐν οἰκίᾳ Δομεπασιοῦ εἶδεν σταθὴ ἡ βασιλικὴν, ἢ βαλανεῖον, ἢ πολλαχοῦ δίαιταν. Idem Symp. 4, καὶ κατεσκευασμένον οἰκήσεσι καὶ διαίταις, κοινὸν οἰκητήριον ἀπο-

δέδεικται τῆς Ἑλλάδος. Athen. 5, ἡ δὲ ναυκληρικὴ δίαιτα κλινῶν μὴ ἐλάττω πεντεκαίδεκα &c. vbi Bud. vertit nauclericum conclaue. Dicuntur autem & bruta suam habere δίαιταν. Aristot. De mundo, τὸν νικτὸν ζῶον ἀλλόμορον, εἰς τὴν ἑαυτοῦ δίαιταν ἀνηνέχθη. Hinc τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῶα. ‖Ex Strab. autem affertur δίαιτα pro immoratione, lib. 1, ἀλλὰ ταῦτα μόνα κρατήσας ὀλίγῃ διαίτῃς. ‖Apud Latinos verò semper Diæta est certa pars domus. vt Plin in Epist. Ex triclinio in diætam siue cœnatiunculam transitus. Mirum est verò Varronem huic voci tanquam apud Latinos natæ etymum Latinum dedisse, quum diætam vocatam dixit quòd in ea per diem edatur.

Δίαιτα, Arbitrium, vt δίαιταν ὑπηρέτεν, Demosth. Et ὑπηρέτεσθαι τὴν δίαιταν, Luc. Item, ἀποφεύγειν τὴν δίαιταν apud eundem in Dearum iudicio, Non accipio delatū arbitriū, Arbiter esse nolo. Vide Bud. p. 151, & 155. Sed quid habet commune cum præcedētibus hæc significatio? vel cum eo quod huic vocabulo datur etymo, à δαίς, δαιτός? De hoc certè tacent omnes: ego verò (si mihi vni tā incerta de re rumpere silētium fas est) dico tanquam diuinās, δίαιταν arbitrium appellari, quòd vt medici ægrotis δίαιταν i. certam victus rationem & legem præscribunt ex qua sanitati restituantur, sic illi quibus δίαιτα id est arbitrium permittitur, certas litigantibus conditiones tanquam leges proponant, quibus illi obsequentes ad concordiam redeant. Vndecunque certè ad hāc signif. migrauerit nomen δίαιτα, eam quoque ex parte nostrates mutuati sunt, quū celebres illos Germanicorum principum conuentus appellant dietes. HINC Διαιτάω, ῶ, Arbitror, Sum arbiter. Plut. in Cam. ἀποδυόμενος τῆς βουλῆς ἐκείνῳ τὸ κρίνειν καὶ διαιτᾶσθαι τοῦτο. Et cum dat. personæ. Demosth. διαιτᾶν ἡμῖν ὁ Στρατῶν, qui nobis arbiter erat controuersiæ, Bud interpr. Interdum verò διαιτᾶν pro Conciliare & cōponere discordiam, itidem cum datiuo. B. p 150, ex aliquot Appiani locis. ET Διαιτητὴς, Arbiter, Aristot. & Demosth. ET Διαιτήσιμος, Arbitrarius, ex Isæo. ITEM Ἀποδιαιτῶ ET Καταδιαιτῶ. Dicitur autem arbiter ἀποδιαιτᾶν absoluere, vt contrà καταδιαιτᾶν condemnare. Demosthenes, ὅτε ἀπεδιήτησέ με ὁ διαιτητής. Idem, ἀποδιαιτήσαί μου τὰς δίκας τὸν διαιτητὴν, ab soluisse me controuersiis. Bud. p. 13 & 165. Καταδιαιτᾶν autem dicitur arbiter quum condemnatur. Demosth. in Mid τὴν δίκην ἐν καταδεδιήτησε. Ταύτην ἀποδεδιήτησθαι φάναι, vt arbitrium illud damnatorium in absolutorium verteret. Et ἐρήμην καταδιήτησεν αὐτῶ. Et Καταδιαιτᾶσθαι pro Obtinere & vincere arbitrium. Vide Bud. p. 152, item 201 & 202. DICITVR & Εὐδιαίτητος AC Δυςδιαίτητος, quæ contraria sunt. Nam Εὐδιαίτητος est Facilis arbitratu: vt Budæus interpr. Strabo lib. 8, τὰ μὲν οὖν ἄλλα, ὡς διαίτητα· τὰ δὲ Ὁμήρου, σκέψασθαι δεῖται κριτικῆς. At Δυςδιαίτητος est Arbitratu difficilis.

Διαιτάομαι, ῶμαι, Vitam dego, Agito, Dego. Thuc. 2, ἡμεῖς δὲ αὐτοῖς ἁβρῶς διαιτώμεθα. Herod. 5, ὁρῶντες δὲ τὴν Μακεδόνων χλιδὴν καὶ τρυφῆ διαιτώμενον. id est Mollissimè & deliciosissimè vitam colore, vt Polit. interpr. Rursum Thucyd. τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ὁμοιοτρόπως τῶν νῦν βαρβαρικῆ διαιτώμενον, id est veteres Græcos eodem vitæ genere quo nunc barbaros, vitam coluisse, vel, Eodem victu cultúque &c. Dicitur διαιτᾶσθαι & de brutis itidem pro Degere. vt τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῶα apud Luc. Aliquando verò διαιτῶμαι peculiarius ad victum refertur: vt μετρίως δεξιτώμενοι, X. Qui frugi victu vtūtur, B. interpr. Gal. ἀφυλακτότερον δεξιτηθέντες, ἔλαθον ἑαυτοὺς εἰς αὐξάνον ἐμβάλοντες νόσημα, Quum negligentius victus rationem instituissent. Et διαιταν δεξιτώμενος μοχθηραὶ, Plat. in epist. Sed & pro τρέφεσθαι, i. ali, de auibus Bas. dixit, γυψὶ δ' σιτοῦνται ὑπὸ νεκρῶν δεξιτᾶσθαι. Idem cum accus. pro Edere, vbi de tempore ante diluuium loquens, scribit, ἀλλὰ πάντες τὰ κύκνων διήτητο, καὶ πάντα τοὺς λειμῶνας ἐπνέμετο. Sic autem & actiuum Διαιτῶ cum accus. personæ est Alo, Nutrio, sed certo victu, & à medicis præscripto: vnde δεξιτᾶν τὸν νοσοῦντα apud Gal. & cæteros. Idē, δεξιτήσας τὸν πυρέξαντα. Sic Plut. in Catone, θεραπεύειν καὶ δεξιτᾶν τοὺς νοσοῦντας οἴκοι. Gal. rursum, λούσαντες οὖν ἡμεῖς αὐτὸν καὶ δεξιτήσαντες.

Ab eodē l. 1 ad Glauc. dicitur τὰ νοσήματα διαιτᾶν λεπτῶς, A item ἀδρότερον: vbi Bud. διαιτᾶν esse ait Cibo reficere, Alere. Et διαιτᾶσθαι pass. signif. dicitur qui certa illa victus ratione alitur, apud eundem, ἀναγκαῖον δὲ τὸν οὕτω διαιτώμενον ὡς διαιτῶσιν οἱ τὴν δεξιτέραν ὑμνοῦντες. HINC Διαιτητικὴ τέχνη in medicina est, q. d. Ars victus ordinatoria, Ars ordinandi victus. de qua lege Gal. ET comp. Ἐπιδιαίτης ex Diosc. 4 pro ordinatione victus.

Διαιτῶμαι, Habito, Commoror, Versor, Diuersor. Thuc. 2, ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτᾶσθαι. Inuenitur & διαιτᾶσθαι ἐπ' ἀγροῦ. Lysias 86, ἐγὼ μὲν αὐτὸ διιτώμην, αἱ δὲ γυναῖκες κάτω. B Dem. πρεσβυτέραν τε οὖσαν καὶ ἐν τῇ αὐτῇ διαιτωμένην. Et ἐν Βοιωτοῖς διιτᾶτο, Isocr. Possimus autem alicubi hoc verbum, vel Habito, vel etiam Dego (vt in locis paulo antè citatis) interpretari. HINC Διαιτητήριον, Locus vel pars domus vbi habitamus, Xenoph. Œcon. ‖Item Locus in quo iudicant arbitri, in v. l. ET Ἐνδιαιτῶμαι, Inhabito. VNDE Ἐνδιαίτημα, Locus qui inhabitatur, Habitatio, Basil. πάντων τῶν ἐν ἡδονῇ καὶ φιλοτιμίᾳ ὑπηνδεῖ ἐν ἐνδιαίτημα. ITEM Συνδιαιτῶμαι, Cohabito, Con C tubernalis sum, Plut. Lyc. Sic Chrys. ἀγγέλοις συνδιαιτᾶ). HINC Συνδιαιτητὴς, Contubernalis.

Διαιτῶμαι à Budæo exponitur etiam πολιτεύομαι, sed non addito vllo exemplo. Ego autem hunc Thucyd. locum, pag. 260 in exemplum afferri posse existimo, vbi & accus. habet, καί τι πλὰ μὲ ἐς θεοὺς νόμια δεδιήτημαι, πολλὰ δὲ ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ αἰσχρά. ET Ἐκδιαιτῶμαι ab hac τῆ διαιτῶμαι signific. manasse arbitror. Loquor de ἐκδιαιτῶμαι significante Licentiosè viuo, Insolenti quodam & minimè laudabili vitæ genere vtor. D Item, In luxum effusus sum, Luxuriosè viuo: vt Budæus interpret. apud Appianum in Libyco, de Nasicæ sententia loquens in senatu. vnde ἐκδεδιητημένος exponitur etiam ἀκόλαστος. Sed ἐκδιαιτῶμαι potius cum adiectione reperio quàm per se positum. vt Thuc. 1, πά τε ἄλλα αὐτὸ αἰεσχύνοιμι, εἴπ τοι ὀζεδεδίητο τῆν καθεστῶτων νομίμων. id est, Desciuisset seu Defecisset à patria disciplina (sed si vis verbi considerāda sit,) intelligendum est Desciuisset, δίαιταν immutando, vel ab ea discedendo.) Philo autem dixit cum accusat. πρὶν ἂν ἐκδιαιτηθῆς τὰ πάτρια, E priusquam à patriis institutis descciueris. Sic idem, ἀμφὶ πάντα τὰ τῆς ἀρχαίας πολιτείας ἐκδεδιητημένους. Idem dixit ὅταν εἰς ἀναρχίαν ἐκδιαιτῆται. Qua cōstructione legimus & apud Athenæum p. 232, (sed in bonam partem) Μήδεια ἤδη εἰς τὰ ἀμείνω καὶ Ἑλληνικὰ ἐκδεδιητημένη. q. d. Quæ mutata pristina diæta (intelligo autem, mutato pristino vitæ genere) transiisset ad meliores ritus. Idem verò & sine adiectione vsus est pag. 75, vbi μεταβάλλειν τὴν δίαιταν pro eodem dicere videtur. Dicitur & ἐκδιαιτᾶν actiua voce pro malè administrare, ex Suid. HINC Ἐκδιαί- F τησις, q. d. Discessio à diæta, Mutatio instituti vitæ in peius. Et cum genit. ἐκδιάτησις τῆς πατρίου apud Phil. Defectio à disciplina patria (ita intelligendo defectionem vt Deficere exposui in ἐκδιαιτᾶσθαι) Item, Vita in luxum effusa. ET Μεταδιαιτῶ quoque voce actiua, apud Luc. 51, de Alexandro, ἀπεστὰς τῆς πατρῴας σωφροσυνείας ἡξίου, καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτῷ, id est Suum vitæ genus Medico cōmutauit. Sed non dubito quin mendose omissa sit præpositio εἰς ante δίαιταν. Cæterùm in v. l. perperam legitur Μεταδιαιτέω, similiq; errore Διαιτέω G pro Μεταδιαιτέω & Διαιτάω. AT Ἀδεξιτήτης Suid. exp. ἀμόρφωτος, & ἀήθης.

Διαίτημα, Vitæ institutio & disciplina, Vitæ genus quod quisque sequitur. Et δεξιτήματα plur. apud Thuc. Vitæ instituta, lib. 1. Pro victus ratione ex Xenoph. & Galeno affertur. AT Διαιτητὴς &c. vide suprà. ITEM COMP. Ἀποδεξιτῶ, Καταδεξιτῶ, ET Ἐνδεξιτῶμαι, Συνδεξιτῶμαι, &c. vide suprà & ipsa, suis singula locis.

ΔΙΔΑΣΚΩ,

F. δώσω. Pr. αορ. Doceo. Odyss. H θ, Ἠοῦς μοδὸ ἐδίδαξε Διὸς παῖς ἠὲ σὺ γ' Ἀπόλλων. Xen. Hell. 2, ποτὲ μὲ διδάξαι, τοὺς δὲ αἰσχύνῃσιν ὑμῶν βούλομαι. Additur sæpe & accus. rei: vt τὰ συμφέροντα διδάσκειν τοὺς πολίτας apud Xen. ‖Interdum verò pro διδάσκω σε τῶν dicitur διδάσκω σε περὶ τούτου: vt Aristoph. Nub. οὐδέπω περὶ τῶν πατέρων καὶ τῆς τροφῆς μ' ἐδίδαξας. Interdum etiam dicitur τούτου διδάσκει (quo vtitur

Xen.) vt Lat. Quanti docet. Sic διδάσκω μισθόν, Mercede doceo, Luc. Dicitur & διδάσκομαι, ac ἐδιδάξαμιν signif. actiua, apud Aristoph. & Luc. qui & iungit infinitiuo, διδάσκομαί σε θρίνειν. ‖Διδάσκειν δράμα, Fabulam edere in theatro aut aliàs publicè. quod Cic. imitatus dixit Fabulam docere. B. p. 816, ex Athen. Hinc dicti κωμῳδοδιδάσκαλοι, τραγῳδοδιδάσκαλοι, & ὀρχηστοδιδάσκαλοι.

Διδάσκομαι, Doceor, Disco. Aristoph. Nub. διδάσκομαι αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. Interdum verò Διδάσκομαι est Docendum loco, vel mando. quo sensu dicitur pater διδάσκειν τὸν υἱόν. Sic vtuntur & Xen. ac Aristoph. apud B p. 762. ‖Διδάσκομαι, Certior fio, Edoceor. Paul. in Lac. ὡς ἔοικε τὸ κριὸν ἐλθόντες διδάσκονται τὴν δύναμιν τῆς Σπάρτης.

Διδάσκαλος, ου, ὁ, Magister, propriè literarum aut morum, seu πᾶς ὁ ἐνεργῶν τι περὶ τὴν δραματοποιὶν καὶ τὴν ἐγκυκλίων χορῶν παρασκευὴν, Hesych. Plutar. Artox. πολλοὶ ὅθεν τὴν ὀθνεῖαν αὐτῶν ἦσαν θεῶν καὶ παιδαγωγοὶ καὶ διδάσκαλοι λεγόμενοι. Luc. διδάσκαλος τῆ Καιρός. Generalius verò capitur pro quolibet qui rem aliquam, seu rei alicuius artem docet: & cum genitiuo construitur eius rei quæ docetur: tribuiturque aliquando etiam rebus inanimatis. vt διδάσκαλος τῆς χρῆ μουσικὴν in Axiocho. διδάσκαλος τῆς πιούτων ἔργων. Isocrates, διδάσκαλος τῆ μὴ ψεύδεσθαι, Xen. διδάσκαλος πούτων οὐδεὶς κρείττων τῆς ἀνάγκης, idem Pæd. 1. Sic πενία διδάσκαλος τῶν ἀρίστων à Luciano dicitur. Et apud Chrysost. μεγάλη διδάσκαλος ἀγάπη.

C. Καλοδιδάσκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui honesta docet.

C. Ἑτεροδιδασκαλέω, ῶ, F. ήσω, Alia [& diuersa ab illis quæ antè tradita sunt] doceo, Noua doceo. Paul. 1 ad Tim. 1, ἵνα μὴ ἑτεροδιδασκαλεῖν. Vtitur Basil. quoque & Chrysost. & Theodor. in Hist. eccl.

C. Κακοδιδασκαλέω, ῶ, Mala doceo. vt Aristoph. comœdia in scripta Nebulæ, dicitur composita esse ὑπὸ Σωκράτους φιλοσοφοῦντος κακοδιδασκαλοῦντος τοὺς νέους Ἀθήνησι.

Διδασκαλία, ας, ἡ, Doctrina, Disciplina, Instructio. Xenoph. Pæd. 8, αὕτη γὰρ ἡρίστη διδασκαλία. Athen. lib. 5, θέλων ἀπὸ τῆς τῶν δουλωθέντων μοχθηρίας καὶ τῶν τῆς ὑγείας ἐμφαίνειν τὴν τῶν παιδευσάντων διδασκαλίαν. Plut. ad Colot. μαθητοῦς, διδασκαλίας, τροφὴ ψεις, νουθεσίας. Huc pertinet διδασκαλίαν ποιεῖσθαι & διδασκαλίαν παρέχειν, pro Docere. Thuc. l. 2, διδασκαλίαν ποιούμενος μὴ τοῦ ἴσου ἡμῖν εἶναι τὸν ἀγῶνα. Idem eodem libro, καὶ ὅσα ἡμάρτομεν πρότερον, νῦν αὐτὰ ταῦτα τροφὴν διδασκαλίαν παρέξει, documento erunt.

Διδασκαλικός, ου, ὁ, q. d. Magistralis aut Doctorius. vt διδασκαλικοὶ λόγοι apud Xen. διδασκαλικὴ βακτηρία apud Nazianz. διδασκαλικὸ ῥήματα apud Gaz. lib. 4. Et apud Hermog. διδασκαλικώτερον δὲ ἐπιδόντα τοὺς τέχνας ἀπαγγεῖλαι, modo magis præceptorio artes tradere. Et neutro genere τὸ διδασκαλικόν, Docendi modus seu ratio. Plato De leg. ‖Item, Qui docendi artifex est & peritus. B. ex Plat. Gorg. οὐκ ἄρα διδασκαλικὸς ὁ ῥήτωρ ἐστὶν ἀλλὰ πιστικός. Sic Aristot. in τ Metaphys. ἐπὶ δὲ τὸ λαμβάνειν τὸν ἀκριβέστερον καὶ τὸν διδασκαλικώτερον τῆς αἰτίας, σκοπεῖν τοῦ τοῦ τοῦ πᾶσαι ὅθεν τῆς. HINC adverb. Διδασκαλικῶς, Modo doctorio, More eorū qui docent in scholis. vt διδασκαλικῶς ὑποδεικνύειν apud Polyb. in Fragm.

Διδασκάλιον, ου, τὸ, Merces docendi, B. Præmium quod discipulus magistro doctrinæ nomine reddit. Plut. Alex. καλὰ καὶ τοιαῦτα διδασκάλια τελέσας αὐτῷ. Idem De Herod. Ἕλληνες Πέρσαις διδασκάλια ταῦτης ὀφείλουσι τῆς ἀκολασίας.

Διδασκαλεῖον, ου, τὸ, Locus vbi docetur, Gymnasiū, Schola. Thuc. διδασκαλεῖον παῖδων. X. Pæd. 3, δι' ἀγωνοθέτου διδασκαλεῖα. Idē Pæd. 2, ποῖ δὲς εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶντες δεξιοῦσι μανθάνοντες δικαιοσύνῃ. Herodian l. 2, εἰς τὰ σωνῆθη θεωρήματα διδασκαλεῖα καὶ γυμνάσια. Synes. ἡ διδασκαλεῖον ἠνοιξα.

¶ Δίδαγμα, ατος, τὸ, Documentū. Aristophan. Nebulis, αὐτὴ τοῦτο διδάγματος μόνου, δεξιωτέρου σου κύκλῳ τὴν κάρδοπιν. Xen. De arc. eq. εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι δίδαγμά ἐστι καὶ τῷ ποιεῖν τοῦ μὴ τρεφύνεσθαι, κλεπτομαθὲ ἐγκίρεσθαι.

Δίδαξις, εως, ἡ, Doctrina, id est ipsa docendi actio. Gregor. τροπὴ γὰρ ἐστιν ἡ δίδαξις.

Διδακτὸς, ῆ, ὁ, Doctus. Iohann. 6, καὶ ἔσονται πάντες διδακτοὶ

θεοδ.pro quo alibi θεοδίδακτοι voce composita. διδακτὸς μισθοῦ, Mercede doctus. ‖ Διδακτὸν autem de re aliqua dictum, est Quod doceri potest. Eurip. Hippol. Ὁ σοὶς διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει Τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν εἰς τὰ πάντ' ἀεί, Quas quod doceri possit, nihil est. Isocr. contra soph. μηδεὶς οἰέσθω με λέγειν ὡς ἔστι δικαιοσύνη διδακτόν. Item Quod disci potest. Plurarch. De fort. τὰ μὲ διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὐρετὰ ζητῶ. ‖ Διδακτὸν est item Quod docere licet, Docendum. Soph. Trach. δίδαξον μῆτερ, εἰ διδακτά μοι. Plut. Symp. μόνοις δὲ ῥητὰ καὶ διδακτὰ τοῖς μυεμένοις ἡμῖν τὸ τελεταρχικὸν παντέλειαν, Solis dicenda sunt & docēda. HINC Διδακτικὸς ὀδ, ό, idem quod διδασκαλικὸς in posteriori sign. hoc est Aptus ad docendum, Docendi arti fex & peritus. Paul. 1 Tim. 3, de virtutibus episcopi, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν.

C. Ἀδίδακτος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, Indoctus. Phocyl. Οὐ χωρεῖ μεγάλῳ διδαχῷ ἀδίδακτος ἀκούειν. ‖ Ἀδίδακτον etiā dicitur Quod aliquis ab alio doctus non est. idem propè quod αὐτοδίδακτον: vt ἀδίδακτον τῆς φύσεως δῶρον apud Luc. De hist. scrib.

C. Αὐτοδίδακτος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, Qui sua ipsius industria rem aliquam didicit, quali à seipso doctus. Od. χ de Phemio citharœdo, Αὐτοδίδακτος δ' εἰμὶ, θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας Παντοίας ἐνέφυσεν. dicit se à nullo magistro doctum Dei afflatu & instinctu canere. Sic Xen. paupertatem σοφίαν αὐτοδίδακτον appellauit. sic & in Epig. αὐτοδίδακτος ὀρνὶς dicitur. ‖ Αὐτοδίδακτος (inquit Bud.) Suapte natura aliquid faciens, vt quum latabundus rubescit. VNDE Αὐτοδιδάκτως idem Bud. exponit Naturæ instinctu.

Δίδακτρον, ȣ, τό, Præmium quod magistro doctrinæ nomine redditur: idem quod διδασκάλιον suprà. Minerual Latini appellant.

Διδαχὴ, ῆς, ἡ, Doctrina, Instructio, Admonitio. Thuc lib. 1, οὐχὶ δ' διδαχῆς δέονται ὥστε φυλάξασθαι αὐτά. Et l. 4, διδαχὴ ἅμα τῇ ὠφελείᾳ δίδοσθαι ἐποιοῦμεν, quo sensu paulo pòst dicit, ὑπομνήματα καὶ παραινέσεσι τὰ μέγιστα πείθειν. Et non multo pòst, διδαχὴ ἀληθὴς προσγιγνομένη πρὸς αὐτῷ, εὐθαρσυνεμᾶλλον τοὺς ἀμαυροτέρους.

C. ΑΝΑδιδάσκω, Redoceo, Iterum doceo, aut Perdoceo, vt ἀνὰ sit ὀπισθοπτικόν. Philo De mundo, φθόνος δὲ οὐδεὶς ἀναδιδάσκειν. Vtitur & Aristophanes in Pluto. Et in pass. apud eundem Phil. De vita M. l. 2, ἐάν τε Ἕλλησι τὴν Χαλδαίων ἀναδιδαχθῶσιν, Didicerint.

C. ΑΠΟδιδάσκω, Dedoceo, Contrarium simplicis διδάσκω, doceo. nam hic ἀπὸ denotat στέρησιν (vt loquuntur grammatici) sicut in ἀπομανθάνω. Dedisco.

C. ΕΚδιδάσκω, Edoceo. B. ex Antiphonte, ὁ γὰρ χρόνος καὶ ἡ ἐμπειρία τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα ἐκδιδάσκει τοὺς ἀνθρώπους. Et in pass. Edoceor seu Disco. vt ἐκδιδάσκομαι Ἑλλάδα γλῶσσαν, Lingua Græca imbuor. ‖ Sicut autem διδάσκομαι exponitur Instituendum seu docendum loco vel curo, sic hoc ἐκδιδάσκομαι quoque redditur Edocendum loco, Edocendum curo. vt apud Euripid. Med. Χρὴ δ' οὔποθ', ὥσπερ ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ, Παῖδας προσωτῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφοί. VNDE bicomp. Ἐπεκδιδάσκω, Amplius doceo & demonstro. Plut. Sol. κελεύοντες αὐτοῦ ὅπως ἕκαστον ἔχει καὶ πρὸς τὸν κεῖται δίκαιον, ἐπεκδιδάσκειν καὶ σαφηνίζειν, de legum obscuritate loquens. Plato Protag. πολυσμικρόν τι μοι λοιπὸν ὁ λόγος ἐστὶ Πρωταγόρας ῥᾳδίως ἐπεκδιδάξει, (quod insuper ipse explicabit) ἐπειδὴ καὶ τὰ πολλὰ τούτου ἐξεδίδαξε. Hæc Bud.

C. ΕΝδιδάσκω, Doctrina imbuo.

C. ΜΕΤΑδιδάσκω, Dedocens priora, noua doctrina erudio. μετὰ enim (vt B. docet) τινὸς ἐπὶ τινος εἰς ἕτερον μεταλλαγὴν δηλοῖ, vt in μεταρμόζω. Plut. An seni admin. resp. τὸ γὰρ, — πόλις ἀνδρὰ διδάσκει, καὶ Σιμωνίδην, ἀληθές ἐστιν ὅλῃ τῇ ἐπὶ χρόνον ἐχόντων μεταδιδαχθῆναι καὶ μεταπαρθεῖν δι' πολλῶν ἀγώνων καὶ πραγμάτων μόλις ἐκπονούμενον.

C. ΠΡΟδιδάσκω, Prius doceo. Thuc. lib. 2, μὴ προδιδαχθῆναι μᾶλλον λόγῳ πρότερον ἢ ὅτι ἃ δεῖ ἔργῳ ἐλθεῖν. Nō doceri prudenti oratione prius quàm accedamus reipsa ad ea quæ oportet. Philo De vita M. l. 1, ὠφελαβὼν παῖ ἀγέλας ἐποίμανε, προδιδασκόμενος εἰς τὴν ἡγεμονίαν, In quo ad imperium prædocebatur. Media etiam vox pro actiua vsurpatur. Aristoph. Pl. Ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτὸς με προὐδιδάξατο.

¶ Διδασκέω, ῶ, idem quod διδάσκω, Hesiod. — αὐτὰρ Ἀθήνη Ἔργα διδασκήσῃ.

ΔΙΔΩΜΙ, (à Διδόω, ῶ, de quo infrà) Dono, Do. Od. ω, Χρυσοῦ μὴν οἱ δῶκ' ἀργύριός τε πολλά τε. Dixerat autem proximè præcedente versu, Καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα εἷα ἑώκει. Addidit alicubi particip. φέρων pleonasticum. vt Odyss. ρ, Ὅς ὦ ξείνῳ τοῦτο φέρων. Thuc. autē p. 290 dixit κομίσας δὲ αὐτὸ ἔδωκεν. Sunt correlatiua διδόναι & λαμβάνειν, in prouerbio, δός τι καὶ λάβε τι. Thuc. l. 1, τοῦτο γὰρ ἦρχε τῆς χώρας, δόντες βασιλέως ἄρχειν. Plut. in Themist. ἐκείνῳ δὲ σοφίας ἀεὶ τεῖον ἔδοσαν. Xen. Pæd. 4, δίδωμί σοι ἐμαυτὸν δοῦλον, καὶ σύμμαχον. Et 6, φίλον σοι ἐμαυτὸν διδωμι καὶ θεράποντα καὶ σύμμαχον. Alibi obseruaui additū infinit. εἶναι in simili loquendi genere, vt Anab. lib. 7, pag. 238, ἐγὼ δέ σοι ὦ Σεύθη, δίδωμι ἐμαυτὸν καὶ τοὺς ἐμοὺς πόνους ἐπαίρειν, φίλους εἶναι πιστούς. Eundem infinit. addidit & Luc. vbi scripsit, ἐγὼ δὲ ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτὸν παίγνιον εἶναι. Demosth. autem dixit, δωρεᾶν δοῦναί τινι, Donationem conferre in aliquem. Iungunt verò & alium infinit. huic verbo, dicētes, δίδωμί σοι τοῦτο ἔχειν, vel τοῦτο. quod imitatus Virgil. dixit Æneid. 5, Loricā quam Demoleo &c. Donat habere viro. Habetur & Dat ferre, ab eodem poeta dictū eodē libro, & quidē non multo antè, & argenti magnum dat ferre talentum. Sed ille ex vno loco genus loquendi, ex altero sententiam accepit (quantum quidem meminisse possum.) Nam Il. ο, legitur, Ξάνθος γάρ οἱ ἔδωκεν ἀναξαίδρων Εὐφήτης Ἐς πόλεμον φορέειν, δίνων αὐδρῶν ἀλεωρίν. vbi habes quidem illud Tutamen in armis, sed non item illud, Donat habere. Sed hoc considerandum est, paulo aliam esse τοῦ φορέειν significationem in isto Homeri loco, quàm verbi Ferre in illo Virgiliano. ‖ Δίδωμι iunctum accus. interdum, interdum infinit. exponitur etiam Concedo, Permitto. Synes. τοῖς ἀπόσιν αὐτὸ δέδωκα τὸ πᾶσιν ἀκεραίως ἐπιξενοῦν. Idem, καὶ ἐμοὶ δίδως εἰπεῖν πάτερ σεβασμιώτατε. ‖ Δίδωμι interdum infinitiuo iungitur, alio etiam modo (non addito videlicet accus.) in votis, Hom. Il γ. Ζεῦ ἄνα δὴς πόσαδαι ὄμβρον τόδε τῆμος ἐόρτης. Sic Xen. Pæd. 6, ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε δός μοι φανῆναι ὡς ἥδιστα μὲ Παυσίας αὐδρί. at Pæd. 5 præcedit αἰτῆσαί σε. ita enim ibi, ἀλλ ὦ Ζεῦ μέγιστε αἰτῆσαί σε, δός μοι τοὺς ἐμὲ πρῶτον νικῆσαι δυ πειρῶντα. Possem autem similem verbi Da vsum in hoc quoque loquendi genere ex eodem illo poeta, necnon & aliis afferre, fine cesse putarem esse. Cæterùm citatur ex eodem Xenoph. in Pæd. δίδωμι ὑμῖν βουλεύσασθαι. pro Do vobis cōsultandi facultatem, vel Do tempus consultandi. ‖ Δίδωμι de fœmina dictum, Do nuptum, seu nuptui, Do in matrimonium, vt Iliad. λ, — δίδου δ' ὅ γε θυγατέρα ἑῶν. Idem Od. ο, Τῷ ὑμῖν ἔπειτα Σάμῳ δὲ δόσαν, καὶ μοι ἔλοντο, illam nuptum dederunt apud Samen. Sic Thucy. 2, ἀδελφὴν ἑαυτῷ δώσειν. Sed & ipsa apud Hom. dicit Il. τ, Ἄνδρες μὲ ὦ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. Herodotus quoque dicit ἐδίδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, pro Vltro citróque matrimonia contrahebant. q. d. Dabant in vxores, & vicissim vxores ducebant. Plut. autem addidit θεὸς γάμον in Solone, δοθεῖσαί τινι πολιτῶν θεὸς γάμον.

Δίδωμι, Do, id est Trado. vel Offero, Porrigo. Herodian. 1, εἰώθει γὰρ αὐτὴ κερνᾶναί τε καὶ δίδοναι τὴν θεραπαίνην, id est (Pol. interpr.) Primum illi miscere atque offerre poculum. Plato Prot. οὕτω τὸ γραμμάτιον δίδασι, i. Tabellam porrigunt. Et δίδοναι εἰς χεῖρας, Aristoph. Tradere in manus. Exponitur & aliis modis δίδωμι pro diuersa accusatiuorum significatione. vt θεσμοθεσίαν δίδωμι νόμος δίδωσι. Liban. Lex illi concedit, vel permittit, vel indulget, vt B. interpr. Idē apud Aristot. De mundo, ἡ δυνάμις εἰς τὸ σωτεῖν δίδωσι, immittit. At δίδοναι τὸν ὅρκον Demosth. ad Bœot. Deferre iusiurandum. Διδόναι πίστιν, vide in Πίστις, & Διδόναι λόγον, item δίδοναι λόγῳ, vide in λόγος. ‖ Δίδωμι est etiam Dedo, alicubi: vt Thuc. 2, δίδασιν ἑαυτοὺς Ἀκαρνᾶσι.

Δίδωμι κακὸν etiam dicitur, à Demosth. quoque, pro Malum infero. Sic πληγὰς δίδωμι, Verbera infligo, Plat. De leg. Sumptus est autem ex Homero & hic verbi δίδωμι vsus. legimus enim apud eū Il. α, ἄλγε' ἔδωκεν. Sed & inuersa constructione Od. ρ, ὀδύνησιν ἔδωκεν. Et Od. τ,

ἢ μὴ μ' ἀχέεσσι γε δώσεις. At διδόναι δίκην, & διδόναι πρωτεῖα signif. habent pass. vt Lat. Dare pœnas. Tale est & διδόναι δωρεὰς, quod vide in Εὐδόναι.

Δίδομαι pass. actiui signif. sequitur magna ex parte. Dixit autem Herodian. 8, εδίδοντο τῷ ῥόμαι, id est (ad verbum) Dabantur flumini pro Proiiciebantur in flumen. Quam proiiciendi signif. habet Dare quoque, quum dicitur, Præcipitem dare. Sed & in aliis quibusdam loquendi generibus tale quid significat.

Διδόω, ῶ, (ex quo δεδωτοῦν Od. ν, & δεδώσειν Od. ω, & alia) licet τετύπωται verbi δίδωμι, priore loco non posui, tū quòd multo vsitatius sit δίδωμι, tum quòd composita hoc, non illud, retineant. Inuenitur tamen ἐδίδουν, ἀνεδίδουν, aliáque huiusmodi: scilicet δίδοῦσι.

Δόμα, Donū, apud Plut. in Apophth. & Matth. ac Paulū.

Δόσις, Donatio, Largitio, Donum. Od. σ, Δέξαδ'. ȣ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ὅστις. Et Od. ζ, — δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε. Plat. Apol. μὴ ἐξαμάρτητε τοῦ τοῦ θεοῦ δόσιν ὑμῖν. Isocr. δόσιν ποιεῖσθαι pro Munus dare, ad Nic. ȣ δόσιν ἀλλ' ἐμπορίαν ποιούμενοι. Apud Isæum pag. 43, κατ' δόσιν χρημάτων ἢ κλήρου ἀμφισβητῶ, Ex testamento ad me pertinere cōtendo, hoc est, non ab intestato, sed secundum tabulas, Hæredem me vel legatarium prætendo. Hæc Bud. qui & addit κατ' δόσιν esse κατ' διαθήκας, eique opponi κατὰ τὸ γένος apud eundem identidem. ‖ Δόσις apud Herodianum pro congiario. ‖ Δόσις Galeno & Ægin. quod vulgò quoque dicimus dose.

Δοτὴρ, ῆρος, ὁ, (ET Δότης, ου, ὁ, vnde compos. Ὀλοδότης) Dator, Donator. Xenoph. Pæd. 8, ἦσαν αὐτοῦ τῶν τοιούτων ἀποδεκτῆρες καὶ δεκτικοὶ πάντων δοτῆρες. Chrysost. De prec. τοιουτοῦς τὸν τοιούτων ἀγαθῶν δοτῆρα καὶ χορηγόν. ET Δότειρα, Datrix, Donatrix. Hesiod. Erg. θαυμάσιον δότειρα. vnde compositum ὀλοδότειρα. Dicitur & Δωτὴρ à poetis, sicut & δώτορ, de quibus paulo pòst dicam.

Δοτὸς, Qui dari potest. Item δοτὸν, Quod dari potest, id est διδακτὸν apud Areopagitam de diuinis loquentem, inquit Bud. AT Δοτικὸς, (ea forma qua τετυπικὸς) Ad dandum propensus. A Bud. redditur Largitor, Profusus, afferens ex Aristotele, οἱ γὰρ πολλοὶ δοτικοὶ μᾶλλον ἢ φιλοχρήματοι. ‖ Apud grāmaticos autē δοτικὴ πτῶσις qui Latinis datiuus vel dandi casus. ET Δοτικφαινὴς apud Gazam, Apparens datiuo similis.

Δοῦς, poet. indecl. idem quod δόσις, seu δόσις, Donum, Donatio, Hesiod. Erg. Δοῦς ἀγαθὴ, ἁρπαξ δὲ κακή, πανάριστο δότειρα. Eidem Hesiodo ibidem EST Δοῦτης, Donator, Qui donat: ET Δοῦτης, Nō donās. Δοῦτη μὴν τις ἔδωκεν, ἀδοῦτη δ' οὔτις ἔδωκεν. Vel δοῦτης, Donator, Qui dona re solet: ἀδοῦτης, Qui nunquam donat, Qui à donando est alienus. DICITVR & Δωτὴρ AC Δῶτορ pro donatore à poetis itidem, & frequentius quidem quàm δοῦτης. passim enim apud eos legitur, θεοὶ δωτῆρες ἐάων, Sic & δῶτορ ἐάων, Odyss. θ. IIDEM & Δωτίνη appellant Donum. vt Od. ι, Δῶτις δωτίλη. VNDE Δωτιάζω, Dona recipio, Hesych. Affertur ex Herodoto.

Δώτων autem ET Ἀδώτωτος AC Δωσίδικος minus vsitata sunt, quæ peculiarem formationem habere videntur. Est autem Δώτων, Qui quum semper polliceatur se donaturum, dicens δώσω, nunquam donat: atque ita cognominatum fuisse Antigonum regem tradit Plut. Vide Erasmum in prouerb. Dosones. Ἀδώτωτος autem exponitur Muneribus non corruptus, Vide Hesych. At Δωσίδικος vel Δοσίδικος est, vt inquit Bud. Qui dat pœnas, vel potius Qui iudicio se permittit: apud Herodotum in Erat. ἵνα δωσίδικοι εἶεν, καὶ μὴ ἀλλήλους φέροιέν τε καὶ ἄγοιεν, id est (interpr. Camerario) Vt iuri esset obnoxii, & à mutua vi & rapinis abstinerent. Idem δωσίδικοι ex Suida interpr. A quibus pœna exigitur. Animaduertendum autem cum ω scribi apud Suidam, quam solā scripturam admittendam puto.

Δῶρον autem cum suis deriuatis vide post composita à Δίδωμι.

ΑΝΑδίδωμι, Emitto, Reddo, Produco. propriè quasi Sursum do. Plutarchus in Camillo, καρπὸν ἀναδίδωσι, Fructum producit, Fructū emittit. Thucydides, ὅσα τε ἡ γῆ ἡμῶν ἀνεδίδου ὡραῖα, πάντων ἀπαρχὰς ὁπηφέροντες, Lucian. ἀναδοῦναι τὴν χλοῦν ἄνθος ἀπὸ τοῦ αἵματος, Terrā è sanguine

florem produxisse, id est, τὴν χλοῦν δι' ἐξαμβύνην τὸ αἷμα, ἀναδοῦναι τὸ ἄνθος. ita enim dixit Aphthonius (loquens de Daphne in arborem conuersa) καὶ δι' ἐξαμβύνη τὴν κόρην ἡ γῆ, τὸ φυτὸν ἀναδέδωκε. Plutar. in Themistocle, ἀναδίδωσιν ὀσμὴν, Odorem emittit, vel reddit. ἀναδίδοναι δάκρυα, vel πλῆθος δακρύων, Emittere lacrymas. Apud Basilium in Hexaem. ἀναδίδωσιν ἡ πηγὴ τοῦ ὕδωρ, Fons scatet aqua, vt exponit Budæus. ‖ Dicitur & absolutè ἀναδοῦναι. vt ἀναδιδοῦσι πηγαὶ apud Herodotum, Erumpunt fontes, vel existunt, Scatent fontes. Bud. post ἀναδίδωσι expositum ἀναβλαστάνει καὶ ἀναπέμπει, βρύει, πηγάζει, ἀναφύει (quæ expositiones sunt ex Græcis lexicis petitæ) subiungit, Scatet vt fons, Erumpit. Aristoteles in Meteorolog. Plato De leg. 5, δεῖ τοίνυν τὴν ὀκτῆς γῆς τροφὴν ἀναδιδοῦσαν, propter hoc quod è terra prouenit alimentum.

Ἀναδιδόναι pro Distribuere interdū capitur, sicut & in passiua voce ἀναδίδοσθαι pro Distribui, vt paulo pòst docebimus. ἀναδίδοσθαι pro Distribuere vel Emittere, in hoc Dionysii Areopag. loco (vt ait Budæus) De eccles. hierarchia, ἡ τοῦ μύρου συμβολικὴ σωθεῖσα ἡμῖν ὑποτυπώσεις τὸν Ἰησοῦν πηγάζον ὄντα, τὸ θεῖον δωδῶν ἀνεπλήρωσεν ὅλον εἰς τὰ θεοειδέστατα τῶν νοερῶν ἀναδιδόντα τοῖς θειοτάτοις ἀτμοῖς.

Ἀναδιδόναι, Reddere, id est restituere: in Pādectis sæpe, inquit Bud. Citatur & ex Luciano, ἀναδοῦναι τὴν κιθάρισιν pro Reddere.

Ἀναδιδόναι ψῆφον, inquit Bud. Permittere vt sententiā dicant. quod & τεθεῖναι ψῆφον dicitur.

Ἀναδίδομαι pass. idem quod ἀναδίδωμι quū est neutrum, vt apud Lucianum, ἀναδοθῆναι πηγὴν ἐάσω pro ἀναδοῦναι, id est Erumpere, vel scatere. Dicitur etiam de igne. vt ἀναδιδοῦσα φλὸξ, Flamma quæ erupit, vel (vt alii) Flamma excitata. Itidem verò ἀναβλύειν de fonte pariter & de flamma dicitur, vt à nobis antea ostensum est.

Ἀναδίδημαι, Distribuor. Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, ἡ ξανθὴ χολὴ εἰς ὅλον ἀνεδόθη τὸ σῶμα, Flaua bilis per totum corpus distributa est. HINC & comp. Συναναδίδημαι, quasi Vnà distribuor, vel Vnà digeror. Aphrod. in Probl. συναναδιδόμενον τῷ αἵματι καθ' ὅλον τὸ σῶμα. Est ἀναδιδοσθαι (inquit Bud.) verbum medicinale, pro Distribui per membra. Galenus, ἀναδοθῆναι τὸ βουλόμενα τὴν ληφθεῖσαν τροφὴν, οὐκ ἐν τῇ γαστρὶ μεῖναι. Gregorius de agno paschali loquens, ὅστις μὴν οὐδὲ ὀστοῦν κατεάσεις τοῦ λόγου καὶ τρόφιμον ἀναλωθήσεται, καὶ εἰς πᾶν μέλος πνεῦμα πλὴν ἀναδοθήσεται, Distribuetur per membra.

Ἀνάδοσις, εως, ἡ, Productio. Item Eruptio quæ sursum versus fit. Aristoteles De mundo, ἀναφύσημα δὲ γῆς λέγεται πνεῦμα ἄνω φερόμενον κατὰ τὴν ἐκβυθεῖσαν ἢ ῥηγμάτος ἀνάδοσιν. Interpres tamen per aliud verbum exprimere voluit vim huius nominis, ita vertens hunc locum, ἀναφύσημα terræ (id est quasi efflatus) dicitur ventus sublimem sese rapiens, quum aut è specu depresso flatus emicuerit, aut è terra in hiatum descendente. A quibusdam ἀνάδοσις exponitur etiam Scaturigo, Pullulatio, in hoc Gregorii loco, τὴν ἐξαίρετος ἡμῖν δεῦρο λεκτικῶν ἀνάδοσιν;

Ἀνάδοσις, Distributio. Dionysius Areopagita, ἵνα δὴ λόγον ὅτι τοῖς ὑπερκειμένοις οὐσίαις αἱ θειοτέραις ἡ τῆς πηγαίας δωδίας ἀνάδοσις ἑνοειδέστερόν πως ὄντι. id est (inquit Bud.) Distributio vel emissio. Idē in loco paulo antè citato ex eodem Dionysio ἀναδιδόναι vult posse pro distribuere vel emittere accipi. ἀνάδοσις apud medicos Distributio quæ fit per mēbra, Digestio. Alex. Aphr. Probl. l. 1. Sic & ἀνάδοσις σπέρματος. Galenus de quibusdam vinis loquens, τὰς δ' ὁδοὺς τῆς ἀναδόσεως ἀνοιγνύουσι, αὐτοί τε σωματοῦσι τοῦ αἵματος καὶ σωματοφέροντες τὴν τροφὴν, εἰς τόχος τῆς κατὰ τὴν ἀνάδοσιν ἐνεργείας σωτηρίας. vbi ἀνάδοσις vocatur digestio per membra & venas, vt ait Bud. qui & hoc scribit, ἀνάδοσις, Digestio cibi per membra, vt inquit Gal.

Ἀνάδοσις, εως, ἡ, (vt inquit Budæus) Distributio quæ fit in conuiuio, Distributio ferculorū in conuiuiis, Ferculorum structura. Athen. lib. 5, ἀναδόσεις ἐπιτήδειοι κατ' ἄνδρα ὁλομελῶν βρωμάτων. Idem lib. 12, ἀναδόσεις ἐγίγνοντο ὁλομελῶν βρωμάτων. Idem Budæus, citato priore illo Athenæi loco, subiungit, Et ibidem ἀναδιδόναι, verbum est ad ferculorum missus pertinens, pro Conuiuis apponere.

Ἀνάδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Redditus. ἀνάδοτος εἴη apud Thucydidē A
l.3, pro ἀποδοθείη, Redderetur, Restitueretur. Bud. ex Pol
luce ἀνάδοτον significare etiam docet Redhibitum.

c.2. Εὐανάδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè in membra delegatur,
Bud. Qui facilè digeritur, & in membra distribuitur.
Hermol. Barb. vertit etiam Minimè reses in corpore, &
facilis reddi: quam expositionem doctiores improbāt.
Diosc. ὁ δὲ ἐκ σπανίων ἀλθύρων ἀρτος, κουφότερος καὶ εὐανά-
δοτος. Athen. 136, ὁ δὲ σκάρος ἀπαλόσαρκος, ψαθυρός, γλυκύς,
κοῦφος, εὔπεπτος, εὐανάδοτος, εὐκοίλιος. Idem lib. 5, λεπτὸς καὶ
εὐανάδοτος καὶ ταχὺς πεπτικός. Sic οἶνος εὐανάδοτος dicitur B
vt & πυρός. CVI CONTR. Δυσανάδοτος. Athen. αἱ δὲ
πίναι θερμοί, διάπεπτοι δυσανάδοτοι.

Ἀναδεικτικός, ός, ὁ, Distributiuus. vt αἱ ἀναδεικτικοὶ κοιλίαι τῶν θερῶν
apud Greg. Venter alimentorum distributiuus.

C. ΑΝΤΙδίδωμι, Do vicissim, Rependo. Xen. Pæd. 8, Καὶ γὰρ
ὁ Κῦρος λαμβάνων παρ' ἑκάστων ὧν ἄφθονον εἶχον οἱ διδόντες,
ἀντιδίδου ὧν ἀπαιτίζοντας αὐτοὺς ἀφθάνοιτο, id est, Cyrus enim
accipiens à singulis ea quibus abundabāt ii qui dabāt,
dabat vicissim ea quorum penuria illos laborare ani-
maduertebat. ‖ Ἀντιδίδοναι τινὶ οὐσίαν quid sit, vide a- C
pud Budæum in Comm. Ἀντιδίδοναι cum genitiuo,
vt ἀντιδιδόντες τὸν ἔλεον τοῦ ἐλεᾶν, apud Philostratum, quasi
διδόντες τὸν ἔλεον ἀντὶ τοῦ ἐλεοῦν, id est ad verbum Dantes
commiserationem pro commiseratione, id est Com-
miserationem pro commiseratione rependentes vel
remunerantes. Ἀντιδίδωμί τινος cum genitiuo perso-
næ, pro δίδωμι ἀντί τινος, Do pro aliquo. vt Christus a-
pud Gregorium, λύτρον ἑαυτὸν ἀντιδοὺς ἡμῶν, Qui se re-
demptionis pretium dat pro nobis. Ἀντιδίδωμι, Do
rem aliquam pro alia, id est loco alius. vt ἀντιδίδοται D
παρθένου apud Gregorium Data pro virgine, siue loco
virginis.

Ἀντίδοσις, εως, ἡ, Retributio, Remuneratio. Capitur non so-
lùm in bonam sed & in malam partem, vt quum dici-
tur αἱ τῶν ἐχθρῶν ἀντίδοσεις. ‖ Apud Demosthenem ἀντι-
δοσιν ποιεῖσθαι quidam exponunt facultates permutare.
Vide Bud. in Comm.

Ἀντίδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vicissim datus, Contrà datus, Repensus
pro alio, apud Nonnum. Item Qui remedii gratia co-
tra malum quodpiam datur aut adhibetur, Epigr. lib. 2, E
Τοῦτο γὰρ ὀδὺν κακῶν φάρμακον ἀντίδοτον.

Ἀντίδοτος, ἡ, substanciuè positum, Latinè Antidotum
quasi Cōtrà datum, Medicamentū quoddatur aduersus
malum aliquod corporis, vt certam vim ad illud pro-
pulsandum habens. Paulus Ægineta ἀντίδοτις dicit ap-
pellasse veteres τὰς ἰωμβύας τὰ παθη δυνάμεις μὴ ἔξωθεν
πηδώσας, ἀλλ' εἴσω τοῦ σώματος λαμβανομένας. Præcipuè au-
tem Ἀντίδοτοι sunt quæ dantur aduersus venena. Alex.
Aphrod. lib. 1 Probl. in vltimo de theriaca loquēs, ἡ ἀντί-
δοτος ἐκ πλείστων βοτανῶν σύγκειται). Dioscorides lib. 1, ὁ καρ F
πὸς θανασίμων φαρμάκων ὄδὴν ἀντίδοτος, est antidotus ve-
nenorum, pro Aduersus venena. Inuenitur etiam ἀντί-
δοτοι οὐρητικαί, antidoti vrinam cientes.

C. ΑΠΟδίδωμι, Reddo, Retribuo, Persoluo. χρεωστικῶς δί-
δωμι, inquit Eust. Aristophanes Nebulis, Καὶ νὴ Δί' ἀ-
ποδώσειν γ' ἐπώμνυς τοῖς θεοῖς τὸ χρέος. Ibidē. Εἰ μὴ ἀποδώ-
σεις παρ' οὐρίον. Et paulo pòst, Ἀλλ' εἰ ἀπαιτίζοις παρ' οὐρίον, μοι τὸν
τόκον Ἀπόδος γε. Idem in Ranis, ἀπόδος τὸ ναῦλον, Persolue.
Demosthenes, τιμὴν ἀπέδωκε φιαλῶν. Hom. Od. χ, Χαλκὸν
σε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, εἰ σόν σε κῆρ ἵανθῇ. Et paulo pòst,
Εὐρύμαχ', οὐδὲ εἴ μοι πατρωΐα πάντ' ἀποδοῖ π. Vbi Reddere G
significat. Xenophon Pæd. 8, ὅ, τι δὲ λάβοι σπέρμα, κα-
λῶς καὶ δικαίως ἀπεδίδου αὐτό τε καὶ τόκον οὐδέν τι πολύ. A-
ristophanes Nebulis, — ἀλλά μοι τὰ χρήματα Τὸν υἱὸν ἀπο-
δοῦναι κέλευστον ἀ"λαβεν. Rursum apud Xenoph. Pæd. 8,
τῇ γῇ ἀποδοῦναι τὸ σῶμα, Reddere corpus terræ. & in 4,
τιμὴ ἀξίαν ἑκάστῳ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ πειρώσομαι ἀποδιδόναι.
Apud eundem Hellen. 6, ἀποδιδόναι χάριτας. & apud Iso-
cratem in Archidamo, οἱ μὲν χάριν ἀποδιδόντες ὧν εὖ πεπόν-
θασιν ὑφ' ὑμῶν, Gratiam referentes. Nam referre gratiam
potius dicunt Latini quàm reddere. Citatur item ex H
Demosthene Pro corona ἀποδοῦναι λόγους, pro Ratio-
nes reddere. Inuenitur etiā αἰτίαν ἀποδιδόναι τινός, Cau-
sam reddere alicuius rei. ‖ Alicubi etiam pro simpli-
ci δίδωμι (id est Do) apud Homerum, teste Eustathio.

Sic & in prosa ἀποδοῦναι ὅρκους pro Dare iusiurandum,
apud Demosthenē Pro corona. ‖ Capitur ἀποδοῦναι &
pro Attribuere & Assignare, & Tribuere, hoc est ἀπονέ-
μειν, vt tradit Budæus: citans ex Platone De rep. lib. 5,
καὶ ὁμολογοῦμεν μὴ παρὰ φύσιν εἶναι τοῖς τῶν φυλάκων γυναῖκι
μουσικίαν τε καὶ γυμναστικὴν ἀποδιδόναι. Et ex alio eiusdē loco,
ἀκριβῶς ἑνὶ ἑκάστῳ τὸ δίκαιον ἀποδιδόναι, Tribuere vnicui-
que ius suum exquisitè. Et ex Aristotele De gen. anim.
lib. 4, ἡ δὲ φύσις ἑκάστῳ τῶν τοιούτων ἀποδίδωσι τὸ δεκτι-
κὸν μόριον. id est Assignat. Pol. 3, ἀποδίδομεν τὸ κρίνειν οὐδὲν
ἧττον τοῖς πεπαιδευμένοις ἢ τοῖς εἰδόσι, Iudicium tribuimus
non minus doctis quàm ipsis opificibus. Plutarchus
in Themistocle, ἀπέδοσαν αὐτῷ τὰ πρωτεῖα, Primas par-
tes ei tribuerunt. vel detulerunt. Vertitur autem ἀπο-
διδόναι per Deferre, in aliis etiam loquendi generibus:
vt apud Platonem De legibus, ἀποδίδωμι ἐς τὸν δῆμον,
Defero ad populum. Item, ἀποδιδοῦς εἰς τοὺς κριτὰς τὴν κρίσιν,
Deferens ad iudices. Alii, Referens. Alicubi iungi-
tur cū infinitiuo pro Tribuo, id est Permitto, seu Con-
cedo. Xenophon Pæd. 7, ἀποδίδωμι ἢδη γυναῖκί τε ἔχειν
οἷς εἶχες καὶ παῖς θυγατέρας. Sic & voce passiua dicitur ἀ-
πεδόθαι cuipiam aliquid facere, id est Concessum es-
se illi, seu permissum, Licere illi, Illum suo iure posse.
de quo significato paulo pòst dicetur.

Ἀποδίδωμι, Edo, Promo. Aristoteles De gen. anim. l. 2,
καὶ τὸ ἔργον αὐτῷ οὗ ἀποδίδωσιν, vt Edere facinus. Idem i-
bidem, πρότερον δὲ δεῖ νοῆσαι ὡς οὗ καὶ ἐφεξῆς τὴν ἡλικίαν ἀ-
ποδίδωσιν ἡ φύσις. τὰ μὲν γὰρ τελειότερα καὶ θερμότερα τῶν ζώων
τέλειον ἀποδίδωσι τὸ τέκνον κτ' τὸ ποιόν. Bud.

Ἀποδίδωμι, Enarro, Explico, De re proposita differo.
Plato in Timæo, εἰδὼς ὅτι τὸν ἔξῆς λόγον οὐδένες ἂν ὑμῶν ἐ-
θελόντων ἱκανώτερον ἀποδοῖεν. εἰς γὰρ πόλεμον πρέποντα κατα-
σκευάσαντες τὴν πόλιν, πάντ' αὐτῇ τὰ πρεσήκοντα ἀποδοῦν' ἀνμ-
νοι τῶν νῦν, Nimirum soli vos huius ætatis, quæ conue-
niant ad bellum gerēdum explicare possetis. In qua si-
gnificatione sæpe apud Athenæum legitur. Hactenus
Budæus: qui nullū tamē ex Athenæo exemplum affert.
sed apud eum lib. 11 ἀποδίδωσι poni videtur pro Expli-
cat, siue Exponit. (eo videlicet modo quo grammatici
vnam vocem per aliam exponunt) Σιμμίας δὲ (inquit)
ἀποδίδωσι τὴν κοτύλην ἄλεισον. Est etiam ἀποδίδωμι Ex-
primo, Significantius dico. Themist. De anima lib. 2, τὸν
δὲ μέλλοντα ἀκριβέστερον ὁρίζεσθαι, ἀποδοτέον ἰδίᾳ πῇ ὄδῃ λόγῳ
ἑκάστης ψυχῆς. Idem, ὅπερ μὲν οὖν οἰκειότερον ἀποδιδωσιν ὁ τὰς
δυνάμεις τῆς ψυχῆς χωρὶς ἑκάστην ἀφορίζόμενος, ἢ ὁ φιλοσο-
φῶν, &c. Hîc quasi pro definire posuit. hoc est circun-
scriptè describere. Bud. Sic autem videtur accipi ἀποδί-
δωμι in hoc quoque Aristot. loco Ethic. 1, cap. 3, τὴν δὲ
δαιμονίαν οὐχ ὁμοίως πάντες ἀποδίδοασι. Exponitur sim-
pliciter Describere in hoc loco Platonis, De republica
lib. 2, οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὤν, ἀεὶ δήπου ἀποδοτέον.

Ἀποδίδωμι, exponitur etiā Refero, Exprimo, Repræ-
sento. quam significationē habet fortasse in hoc Theo
phrasti loco De causis plant. lib. 4, cap. 3, initio, ὃν δὲ τοῖς
τῶν λαχανωδῶν τὰ μὲν ἄλλα τὴν ἐξομοίωσιν ἀποδίδωσι. Vul-
gò tamen exponitur Suam speciem seruant. Vide pro-
ximè sequentem annotationem.

Ἀποδίδωμι etiam pro passiuo ἀποδίδομαι positum ob-
seruauit Budæus in hoc Aristotelis loco De hist. anim.
l. 7, vbi de similitudinibus liberorū loquitur, γίνον) δὲ
καὶ ὅλως τὰ τοιαῦτα φύσιν ἐοικότες πολλάκις καὶ σημεῖα ἔχοντες
συγγενῆ, οἷ φύματα καὶ οὐλάς. ἤδη δὲ ἀπέδωκε τῶν τοιούτων τὴν
διαφορὰν. οἷ ἔχοντες, &c. Quare apud Plinium lib. 7. ita le-
git, Tertio partu auorum originis nota in brachio red
ditur. Idem, ἀποδίδωσι δὲ καὶ δι' πλείονων γενεῶν· οἷ ὧν Σικε-
λία, &c. Redduntur autem similitudines parentum &
post plures partus. Hæc ex Budæo. vbi ἀποδίδόναι vide-
tur talem quandam habere significationem qualem in
proximè præcedēte annotatione posuimus: & Plinius
quoque in loco modò citato verbum redditur ita vsur-
passe.

Ἀποδίδομαι, passiua voce & significatione, Reddor,
Retribuor, Referor. vt quum χάρις (id est gratia) dici-
tur ἀποδίδοσθαι, alio verò sensu μαρτυρίαι (id est testimo-
nia) dicuntur ἀποδίδοσθαι hoc in loco, αὗται ἀπεδόθησαν
αἱ μαρτυρίαι ὅτι Νικίου. Sic & Quintilian. Reddere testi-

monium dixit. Apud Lucianum, ἀποδίδοται λόγος ἑκατέ- A
ρῳ τῶν δικαζομένων, pro Tribuitur, vel conceditur. Item
ἀποδίδοται pro ὑπαρχει καὶ ἕξεσι. Aristot. Polit. 4, μάλιστα δ',
οἷς ἁπλῶς ἐπιτίν, ἀρχαὶ λέκτροι θυσιαι ἀποδίδοται βου-
λευσαθαί τε περὶ πάντων καὶ κρῖναι καὶ ὀπτεῖν, Quibus iu-
re suo licet, Quibus hoc tribuitur vt consilia agitent.
‖ Item Vendor. ἀποδοῦ, πεφθῇ, Hesychius. ‖ Ἀποδίδο-
μαι autem passiua voce, sed actiua significatione, Ven-
do. Thuc. lib. 7, τοῖς ἄλλοις ἀπεδόντο, vendiderūt, ἐπώλησαν,
inquit scholiastes. Cum genitiuo passim, vt apud Plat.
De leg. l. 5, τὸ γὰρ τῆς ψυχῆς πῆμον καὶ κακὸν ἀποδίδοται σμι- B
κροῦ χρυσίου. Sic apud Æschinem aduersus Timocratem,
τῆς ἀξίας ἀποδίδοσθαι, Iusto pretio vendere. Et apud He-
rodianum lib. 2, οἱ τῶν ἀρχῶν αὐτῶν χρυσάτων ἀπέδοντο. Plu
tarchus in Galba, κεφαλὴν τοῦ Οθωνίου θυγατεῖ δηναρίων καὶ
πεντακοσίων δραχμῶν ἀπέδοτο. Sic dicitur, ἀποδίδομαι τὴν ἰ-
μάτιον πολλοῦ. Citatur & ex Xenophōte locus hic in quo
πωλεῖν cum ἀποδίδοσθαι copulauit, ὅταν τὴς οἰκέτιν πονηρὸν
πωλῇ καὶ ἀποδίδωται τῷ βουλομένῳ. Apud Suidam ponitur
& imperatiuus ἀπόδου pro πώλησον, id est Vende. Idem C
ἀποδιδόμενοι dicit ab Antiphonte vsurpari pro ἀποδιδόν-
τες. & ἀποδιδόμεθα genitiuo iunctū (inquit) pro ἀποδιδό-
μεθα, aut πωρεάσκομεν. Est autē πωρεάσκομεν idē quod πω-
λοῦμεν, vendimus. Cuius significationis sat multa præ-
cedunt exempla: sed vbi pro ἀποδίδωμι reperiri possit,
& genitiuo iunctum, viderit Suidas. Ipse quidem alibi
ἀπεδοτο exponit ἐκδέδωκε, item παρέδωκε: sed nō dicens
genitiuo iūgi. Sed & ἀποδόμενος pro ἐπωθεὶς ab Hype-
ride dictum fuisse testatur Iulius Pollux.

Ἀπόδοσις, εως, ἡ, Redditio, Retributio, Persolutio. vt χρέους D
ἀπόδοσις, vel ἀργυρίου, vel χάριτος. ‖ Apud Hermoge-
nem ἀπόδοσις respōdet πρότασι, ἐστιν propositio pro-
positioni respondens, & quæ illi quasi redditur. ex iis
enim duabus constat περίοδος. Bud.

Ἀπόδοσις, Venditio, ἀπόδοσις, πρᾶσις, Pollux.

Ἀποδοσις, Enarratio, Explicatio. vel Definitio, vt ἀπο-
δίδοναι, Definire. Themistius De anima lib. 1, ἥσαν δ' ἕτε-
ροι οἱ καὶ δυο ἅμα συμπλέκοντες εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ψυχῆς,
τό, τε κινεῖν καὶ τὸ γινώσκειν. εἰς ὁ τὴν ψυχὴν ἀποφαινόμενος τὸν
ἀριθμὸν κινοῦσαν ἑαυτόν. Et apud eundem alibi quoque E
est Expositio, id est Fusior explicatio. Sic Moschopulus
secundum grammatices partem facit Γλωσσῶν καὶ ἱστοριῶν
περόγμενον ἀπόδοσιν, id est enarrationem. Hactenus Bud.
Ab Eusebio in lib. De demonstr. Euang. ἀπόδοσις & λύ-
σις pro eodem ponuntur.

Ἀποδοσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad verbum, Reddibilis, vel Restitui-
bilis, Qui reddi debet.

c.2. Ἀντιαποδίδωμι, Contrà reddo. Vicissim reddo. αὐταποδι
δόναι ἡλίῳ, Sonum acceptum reddere vicissim. Dion
hist. lib. 36, καὶ σφῶν τὴν ἀχλὺν παῦρη ἔγκοιλα ὄντα ἢ τὰ ἐδέξα- F
το ἢ ἀντιαποδιδοῦσι φρικωδεστάτην. Apud Aristotelem αὐ-
τοαποδιδόναι τὴν μεταφορά.

Ἀντιαποδιδόναι, Rependere, Retribuere, tam in bonam
quàm in malam partem. Aristoteles Ethic. 9, αὐταποδο-
τέον τιμὴν τῷ εἰς χρήματα ὠφελουμένῳ, Oportet honorem
retribuere. Inuenitur quoque αὐτοαποδιδοὺς ὕβριν. Citatur
item ex Thucydide, αὐταποδίδομεν τὴν δίκην. Præterea
ex Aristotele, Ethic. 9, αὐτοαποδοτέον ἀνεργέτῃ μᾶλλον ἢ ἐπαί-
νῳ, pro Gratiam referre oportet, Gratia referenda G
est. Vbi notandum αὐτοαποδοτέον poni absolutè: nisi
fortè addendus sit nominatiuus χάριν, aut certè subaudi-
endus.

Ἀντιαποδιδόναι, pro αὐτοαποδιδόναι, Reciprocare. Bud. ex
Platone in Phædro.

Ἀντιαποδίδομαι, pass. Contrà reddor, Vicissim reddor,
Item Retribuor.

Ἀντιαπόδομα, ατος, τὸ, ET frequentius Ἀντιάποδοσις, εως, ἡ,
Retributio. Lucæ 14, καὶ γενήσεται σοι ἀντάποδομα. Ad Ro
manos cap. 11, καὶ εἰς ἀνταπόδομα αὐτοῖς. Ad Colloss. 3, ὅτι H
ἀπὸ Κυρίου ἀπολήψεσθε τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς κληρονομίας.

Ἀντιαποδοτικός, οῦ, ὁ, Retributorius, vel Retributiuus. Apud
grammaticos αὐταποδοτικὰ quædam vocabula dicun-
tur, quasi redditiua, id est redditionem alterius partis
habentia, qualia sunt, τοιοῦτος, τηλικοῦτος. Vide Gazam.

c.3. Ἀναντιαπόδοτον, ου, τὸ, Inredditum, Redditionem nō ha-
bens. schema est in oratione, quum non redditur in fi-
ne prioris membri quod principio respōdeat. Budæus
in Annotationibus in Pandectas, loquens de illo Lucæ
loco, cap. 13, κἂν μὴ ποιήσῃ καρπὸν· εἰ δὲ μήγε, εἰς τὸ μέλλον
ἐκκόψεις αὐτό. id est, Et siquidem fecerit fructum: sin
autem, in futurum succides eam: ait, schema hîc esse
quod ἀναντιαπόδοτον dicitur, Atticæ linguæ proprium,
orationem videlicet vno membro defectam. Idem
locum implet, vertendo ita, Et siquidem fecerit fru-
ctum, sinas eam viuere: sin secus, &c. Eodem autem
schemate Aristophanes est vsus in Pluto, κἂν μὲν ἀποφύ-
γω, &c. εἰ δὲ μή, ποιήσω, &c. Occurrūt & alia passim apud
autores exempla.

C. ΔΙΑδίδωμι, Trado per manus. (vt διαδέχομαι, Accipio
per manus) Cui interpretationi subiungit Bud. hoc ex
Thucyd. exemplum, lib. 1, εἰ ἀρχόμενοι τὴν διαδοχὴν ἐδέξα-
μεθα. Possit autem ita exponi διαδίδωμι & in proximè
seq. locis. Plat. De rep. 1, λαμπάδα ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλ-
λήλοις. Et Chrys. γραφῇ φυλάξαντες τοῖς ὑμετέροις, εἰς ἡμᾶς διέ-
δωκαν. Idem, διεδώκαν τὴν ἑαυτῶν θησαυρόν. vbi tamē διέ-
δωκαν redditur, In nos velut hæreditaria successione
transfuderunt. At in illo altero loco διέδωκαν vertitur
simpliciter, Transfuderunt. Redditur & Propagare in
huiusmodi locis. ‖ Διαδίδωμι, Dedo. Distribuo, Diui-
do. Demosth. ad Timoth. ἵνα διαδοῖεν τοῖς Βοιωτοῖς πεπε-
σέρχοις. ‖ Διαδίδωμι λόγον vel λόγους, seu φήμην, Ser-
mones seu rumorem fero, vel dissemino, aut spargo.
(quod affinem verbo Distribuere signif. habet) Budæus
175, ex Polyb. & Plut. apud quem in Solone legitur e-
tiam λόγος διεδόθη εἰς τὴν πόλιν. Et in Themist. διέδοσαν
λόγον περὶ τῆς Ἀθηνᾶς. ‖ At neutraliter positum διαδι-
δοῦναι pro Serpere per membra, Bud. ex Aristot. περὶ
θαυμασ. ἀκουσμ. affert, p. 410.

Διαδίδομαι actiuæ vocis signif. sequitur: sed & διαδι-
δόμενον ὕδωρ ἐν τοῖς πόροις τῆς γῆς Bud. ex Bas. pag. 33, citat
pro Diffluens aqua: addens opponi ei συναδιδόμενον, pro
Coacta. At verò ἀναδιδόμενον ὕδωρ ab eodē dici erūpen-
tem aquam. ‖ In v. l. διαδιδόμενος est item Traiectus.

Διάδοσις, Traditio quæ fit per manus. ‖ Item, Distribu-
tio Sic Demosth. περὶ Λεωχάρους dixit διάδοσιν de pecu-
niæ distributione. Bud. ex Dionys. Areop. pag. 193 affert
διάδοσις τοῦ θεοῦ pro Impertitio prouidentiæ. ET Δια-
δόσιμος, ος, ὁ & ἡ, Qui per manus traditur, Qui propaga-
tur. vt διάδοσιμος φήμη, & διαδόσιμος μολυσμός apud Syne-
sium.

C. ΕΚδίδωμι, q.d. Extra do. Hanc enim puto constituen-
dam velut generalem significationē, quæ in alias post-
ea diuidatur. Ac primùm includi hāc significationem
verbo ἐκδίδωμι dico, quum vertitur Dedo: vt Thucy-
did. 1, εἰ ἐκδοίη αὐτὸν, σωτηρίαν ἂν τῆς ψυχῆς ἀποστερῆσαι. Sic
Plutarchus Theseo, ἐκδιδόναι Δαίδαλον αὐτῷ κελεύων. Sic
alibi ἐκδιδόναι τοῖς αὐτόχειρας. Vsus est & Demosthenes
pro Hosti permittere 175, 176. Sed & ἐκδοῦναι ἀνδράπο-
δον ὄδὴ βασάνῳ ab eodem dicitur, sicut & ἐξαιτεῖν, πρὸς
Ἀφοβον, 32. ‖ Ad primam illam significationem redu-
citur ἐκδίδωμι & quum Edo exponitur. vt Dioscor. 5,
ἐκδίδωσι τὸν καρπὸν, edit fructum seu profert. Et Luc. ἐκ-
διδοῦσι τὸν ἤλεκτρον αἱ ἄγκυραι. Dicitur & ἐκδιδόναι βίβλον seu
λόγον, vt Edere librum, vel scriptū aliquod. habet enim
Athen. Ῥουπίλιος τοῦ τῶν Ῥωμαίων ἱστορίαν ἐκδεδωκόσι τῇ Ἑλ-
λήνων φωνῇ. Sic ἐκδοῦναι τοῦ χρόνον ἀναγραφὴν habet
Plutarchus in Numa. Idem in Fabio, γράψας τὸν λόγον ἐ-
ξέδωκε. vbi ἐξέδωκε exponitur etiā Publicauit. Et apud
eundem in Theseo, ἴδιον δέ τινα περὶ τούτων ἐξέδωκε λόγον.
quod redditur, De his proprium quiddam literis pro-
didit. Affert & aliam constructionem Bud. ex Demo-
sthene 111, ἐκδεδωκὼς κτ' συγγραφὴν. Cæterùm quòd ad
illud ἐκδιδόναι λόγον attinet, sciendum est accipi etiam
pro Edere rumorem in vulgus: quod tamen potius di-
citur Vulgare rumorem, seu spargere: vnde apud Syne-
sium ἐκδεδομένου λόγου κτ' τὴν πόλιν, Vulgato rumore.
Et ἐκδεδομένη historia apud Polybium, 30 (à tergo) Pro-
dita, vel Edita, Bud. interpr.

Ἐκδίδωμι inclusam habere videtur primam illam si-
gnif. & quum accipitur pro Loco docendum, vt Bud.
interpr. apud Xenoph. 119, ὥσπερ τὴν παῖδα ὅταν ὄδὴ τέ-
χνην ἐκδῷ. Item quum pro Loco faciendum, eodem

modo interpr. in hoc Demosth.loco, 218, ἐκδόντος μοι Δημοσθένους στέφανον χρυσοῦν ὥσπερ καὶ πάσκυδάσου. Sed multo etiam magis quum pro Loco, i.Do nuptui, vt ἐκδίδόναι τὴν θυγατέρα in quadam lege apud Demosthenē. Sed & Sine adiectione interdum, vt Thucyd.8, οὔτε ἐκδυοῦσαι οὔτε ἀγαγόνται παρ' ἐκείνων. Et Plato De rep.2, γαμεῖν ὁπόθεν ἂν βούληται, ἐκδιδόναι εἰς οὓς ἂν βούληται. Item ἐκδιδόναι νόμισμα apud Aristotelē Œcon.2, Budæus interpr.id ēdē Locare: sed afferens & aliam interpretationē, videlicet Æstimationem dare. Quin & alibi δέδωκε νόμισμα vertit Edidit percussum nummum, locabilémque fecit & peruulgauit.

Ἐκδίδωμι neutrum pro Influo, Illabor, Me exonero, Erumpo, de fluuio dictum. vt ἐκδιδεῖ ἐς ἕτερον ποταμόν, Herodot. Vide & Budæum 434. Potest autem & hæc significatio ad primam referri: quia fluuius quocūque influat seu illabatur, velut extra alueum suum dat aquā suam.

Ἐκδίδωμι pro ὑποδίδωμι, Reddo. Il.γ, in fine, Ὑμεῖς δ' Ἀργείοι Ἑλένην καὶ κτήματ' ἄμ' αὐτῇ Ἐκδοτε. ‖ Ex Aristoph. autem affertur ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας, pro Huc faces afferat. Vbi malim Exhibeat, aut Porrigat.

Ἔκδοσις, Deditio, sicut & ἔκδοτος, Deditus. ‖ Ἔκδοσις cum genitiuo βιβλίου, aut alio eiusmodi, Editio, Diuulgatio. ‖ Ἔκδοσις, Locatio, eo sensu quo vsurpatur de iis qui opus aliquod faciendum locāt. vt ἔκδοσις οἰκοδομήματος, B. Dicitur & ἔκδοσιν θυγατέρων ποιεῖσθαι à Plat. pro Virgines nuptum dare. sic εἰς θυγατῆς ἔκδοσιν Demosth. Item Ἔκδοσις eidem Demosth. Nauticū fœnus (iurisconf. Pecunia traiectitia, de qua lege Bud. Annot. in P and.) Existimo autem hanc, sicut & præced. signif. locationis appellatione posse comprehendi: quum etiam Argentū locare, seu Argentum fœnori locare, item Filiam locare Latini dicant. ‖ ET Ἔκδοτος, Deditus, Dedititius. sed ἐκδότους ποιεῖσθαι βαρβάροις, Isocr. est simpliciter pro ἐκδοῦναι Dedere. Bud. apud Æsch. contra Ctesiph. ἔκδοτον μὲν τὴν Βοιωτίαν ἅπασαν ἐποίησε Θηβαίοις, Dedititiam fecit, interpr. Herodian. l.5, παραδοῦναι αὐτοὺς ἐκδότους καὶ ὥσπερ αἰχμαλώτους, se permittere hostium potestati, vt Pol. vertit. HINC Ἐκδότως adverb. vt ἐκδότως ἑαυτὸν πιστεῦσαι vel ὑπερβάλλω, In fidem se permittere, Bud. Cōm. AT Ἐκδόται Hesych. sunt πρεσβόται & ἀποδόται.

c.2. Ἀνέκδοτος, Non editus, Non vulgatus. Cic. ad Att. lib.6 epist.6, ἀνέκδοτα à nobis, quæ tibi vni legamus. Et lib. 14 epist.18, Librum meū illum ἀνέκδοτον, nondum, vt volui, perpoliui. ‖ Itē ἀνέκδοτος θυγάτηρ Dem. in Neæram, Filia nondum elocata. Cam. Illocabilis ex Plauto interpr. ET Διεκδοτος, q.d. Non facilè locabilis.

c.2. Προεκδίδωμι, Prius dedo, aut Prius edo, &c. sequendo signif. τοῦ ἐκδίδωμι. In Pand. προεκδοῦναι ὅτι τὸ παραχρῆμα ἀνχρεῖαι μεταχάψαδαι. Bud. id est Transcribendi potestatem facere.

c.2. Συνεκδίδωμι, de puella dictum, Simul do nuptum, seu colloco, id est Adiuuo ad collocādam puellam. Demosthenes & Lys. apud Bud. Sic Plut. συνεκδιδόντες πενομένοις θυγατέρας.

C. Ἐνδίδωμι, q.d. Intra do, (sicut ἐκδίδωμι dixi sonare Extra do) In manus trado, Porrigo. Euripid. ἐνδότω τίς μοι χειρὸς σπείσματα. Item Dedo. Præbeo & Affero, in variis loquendi generibus. Aristoph. ἐνεδίδουν ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς. Thucydides, ἐνδοῦναι πόλιν, & alibi ἐνδοῦναι τὰ πράγματα, sub. τῆς πόλεως, aut aliū genit. huiusmodi. B. autē in quodāeius loco πράγματα ἐνδιδόναι τῷ δήμῳ interpr. Populo rerum summam permittere & condonare. Vide C. p.875. ‖ Ἐνδίδωμι exponitur Præbeo, iunctum accusatiuo ἀρχὴν seu plur. ἀρχάς, & ἀφορμὴν vel ἀφορμάς, item πρόφασιν, & λαβήν, aliisque accusatiuis qui affinem significationem habent. Plut. De defectu oraculorum, τοῖς πάνυ λόγοις ἀρχήν τινα καὶ πάροδον ἐνδίδασκας. Idē in Romulo, ἐνδιδόντες θράσους ἀποστασικοῦ καὶ φρονήματος ἀρχάς. Idem Pericle, ἐνδιδοὺς δι' εὐβουλίας ἀφορμὰς τοῖς ἐχθροῖς. Dicitur & ἐνδιδόναι ὑποψίαν à Plat. quod Lat. est Afferre suspicionem potius quàm Præbere. Et ex Euripide, ἵνα σοι μηδὲν ἐνδῶμαι πικρὸν pro Nequid tibi molestiæ afferrem. ‖ At verò apud Demosthenem ἐὰν ἐνδῷ καιρὸς pro Si tempus dederit seu permiserit. q.d. Si occasionē præbuerit.

Ἐνδίδωμι neutr. Cedo, Non renitor, seu obnitor, Remissior fio, Remissius ago. (q.d. Me trado. vt Gallicè Le me rend) Thuc.2. ὡς εἶδον αὐτοὺς ἐνδόντας, οὐκέτι ὑπέμειναν. Ibidē, καὶ ὁπόσα μὴ ἔδρασαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐνεδίδοσαν, ἀπεχωροῦσαν δὲ ἐκεῖνα. Alicubi etiam ἐνδιδόναί τι, aliquanto remissiorem esse, lib.3, μὴ οἱ Δακεδαιμόνιοι πῃ ἐνδῶσι. Aristophanes autem dixit in Pluto, μαλακὸν δὴ ἐνδώσειν μηδέν, pro Nihil molliter & remisse agetis, tanquam cedentes. Videtur tamē ἐνδώσειν esse & hic neutrum, vt μαλακόν accipiatur aduerbialiter. Iungitur & datiuo, item præpos. πρὸς cum accusatiuo: vt ἐνδιδόναι τῇ ἡδονῇ, quod & ἐνδιδόναι πρὸς τὴν ἡδονὴν, Aristot. Cedere voluptati, (cui opponitur resistere) Succumbere voluptati. Sic Plutarchus de Metello, κομιδῇ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἐνδεδωκώς. Exponitur & Deditum esse voluptati. Sic dicitur ἐνδιδόναι πρὸς τὸ πάθος, pro quo & ἐνδιδόναι τῷ πάθει apud Dioscoridem: quod quidam interpr. Morbo corripi. Et apud Luc. πρὸς τὸ ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, Aduersus animi deiectionē in ærumnis. A Budæo ἐνδίδωμι exponitur Fatisco, Lassesco, Lāguesco, in hoc Plutarchi loco in Demetr. ἔδοκει γὰρ ἀγωνιζεσθαι δυνάστου τοῦ πρώτου, ἔπειτα δὲ μικρὸν ἐνδιδόναι τῷ δώσαμεν αὐτῷ. Et ἰσχὺς ἐνδιδοῦσα apud eundem, Languentibus viribus. Sic Greg. De homine, 30. Ex Theophr. autem affert ἐνδέδωκεν ἡ πυρά pro Concidit, Collabitur, vbi de pice coquenda loquitur. Dicuntur ἐνδιδόναι & eæ res quæ molles sunt aut flexibiles, Aristoteli Problem. sect.5. Sic Theophr. ὑγρόπαιν δὲ μελία καὶ ὀξύν. καὶ γὰρ τὰ κλινάρια ἐνδίδοσι τοῦτον. Et Plutarchus de palmæ ligno, οὐ κάτω θλιβόμενον ἐνδίδωσιν, pro quo Gellius Non deorsum cedit, nec intra flectitur. ‖ Item ἐνδιδόναι pro Flecti ad preces, & pro ἐνδόσιμον ordiri, vide in Ἐνδόσιμος. ‖ Item Remitto, Laxo, actiuē. Greg. De homine, οὔτε ὠφελεῖν ποτε τὸ σφοδρὸν ἐνδίδωσι καὶ ὑποχαλᾷ τῆς κινήσεως. Hinc pass. ἐνδιδόσθαι, Remitti. Arrian.1, ὡς δὲ οὐδὲν ἐνεδίδοτο ἀπὸ τῶν ἔνδον.

Ἔνδομα, Remissio, Laxatio, vel potius q.d. Laxamentum. Ἔνδομα & αἴνεσις in febre pro eodem accipi tradit Bud. subiungens. ἀνέσεις καὶ ἐνδόματα καὶ παροξυσμοὺς ὑπῴρων.

Ἔνδοσις, εως, ἡ, Remissio, Laxatio, in epist. Hippocr. 134, vt inquit Bud. Ἔνδοσις est etiam Inclinatio cedentis oneri. Budæus apud Aristotelem De mundo, κατὰ τὸ εἰς ἑκάτερον μέρος ἔνδοσιν interpret. Qua parte vtroq; versus structura arcuata pandatur, quasique oneri cedit. Capitur & pro ἐνδόσιμον ibidem, καί τι τῆς πρόσω ὀξὺ ἐνδόσεως εἰς κίνησιν μίαν γλυκυμόνης.

Ἐνδόσιμον, ου, τὸ, Carminis vel orationis vel cantionis exordium, Auspicatus rhythmi vel melodiæ, & præscriptū quod datur ab ipso chorodidascalo, cui accinere chorū oportebat. Quo edito quoniam chorus incitabatur ad cantum, ideo factum est vt ἐνδόσιμον pro inuitamento & occasione data ponatur. Hæc Bud. pag.874. Ibidem τὸ μέλος τὸ ἐνδόσιμον interpretatur Incentiuum melos. Et apud Aristotelem Polit. 8, ἵνα ὥσπερ ἐνδόσιμον ῥύθμοῦ τοῖς λόγοις, reddit, Vt vel exordium & præludium sit & prouocatio disputationis. Vnde autem ἐνδόσιμον hanc significationem acceperit, docet idem Budæus p.875. Turnebus apud Plut. De psychog. ὥσπερ ἐνδόσιμον ὑμῖν παρέξειν, vertit, Quendam nobis tanquam orsum esse præbitura. Ego autem ἐνδόσιμον dixerim prima significatione esse occasionem alicuius rei velut in manus traditam, seu ansam datam (vt Latini metaph. loquuntur) vnde & verti Incitamentum vel inuitamentum, Suscitabulum: item Impulsum seu Impulsionem, aut Impulsricem vim. quarum significationum exempla vide apud B. pag.874. & 875. Sciendum est autem & verbum ἐνδιδόναι accipi pro ἐνδόσιμον ordiri & auspicari ab Aristotele Rhet. 1, vt idem Budæus ibidem docet. ‖ Ἐνδόσιμον est etiam τὸ συγχωρητικόν Gregorio, dicenti de Deo, εἰ γὰρ ἀποκλίνει διὰ φιλανθρωπίαν ὁ τοῦ ἀποτίμου πρὸς τὸ ἐνδόσιμον. vbi Budæus συγχωρητικοῦ exponit, Latinam interpretationem non addens: ego indulgentiam reddi posse arbitror. Sic autem ἐνδιδόναι pro Indulgentem se præbere, vel Exorabilem se præbere, Flecti precibus & quasi cedere: Chrysipp. ἀδιάφορον εἶναι καὶ μηδαμῶς ἐνδιδόναι τοῖς κακοῦργοις, μηδὲ πρέσβεσθαι μήτε

τοῖς ὑπεικεῖν λόγοις, μήτε παραίτησιν καὶ δέησιν, μήτε κολακείαν. Pro quibus Gellius, Iudicem oportet esse incorruptū, inadulabilem, contráque improbos nocentésque immisericordem atque inexorabilem.

c.2. Ἀνένδοτος, Non remissus nec languidus, vel In quo nō est remissio nec languor. ‖ Item, Rigidus, Non exorabilis: ab ea verbi ἐνδοῦσθαι significatione de qua modò dixi. ET ἀνένδοτος, Non remissē, Non languidē. Itē, ἀνένδοτος aliquid facere: pro Bona fide facere, id est enixè & toto opere, non perfunctoriè, & translatiuè, Bud. in Antiot. pr. sed sine exemplo.

c.2. Συνενδίδωμι, Vna cedo. ea significatione qua dicitur Cedo pro Non obnitor.

c.2. Ὑπενδίδωμι, Paulatim cedo, vel Clam cedo. Ex Thuc. autem affertur ὑπενδιδόναι pro Terga vertere.

C. Ἐπιδίδωμι, Do insuper, Præterea do seu dono. Hesiod. Erg. — ἐγὼ δέ τοι οὐκ ὑπιδώσω, Οὐδ' ὑπιμεδήσω. Demosth. ὥστε τὰ ἀφαιρεθέντα ἀπεδοῦναι αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν οἰκείων ἄλλα ὑπιδοῦναι. Bud. à Demosth. poni tradit pro Dare liberaliter, vbi de muris à se refectis loquitur. Et de eo quod datur in publicum: ὑπιδοῦναι τελήρη, in Mid. 236. Item μεγάλας ὑπιδόσεις, ὑπιδιδόναι ex p.118, q.d. Magnas largitiones largiri. ‖ Ἐπιδίδωμι ἐμαυτόν, Me trado, seu dedo alicui, seu alicuius potestati. Luc. in Herm. ὡς οὐ ῥᾴδιον ὑπιδόντα ἑαυτὸν, καὶ πεπασμένα τῷ ὀθονίῳ, ἀνασφάξαι αὐτός. vbi subaudiendus datiuus. Synes. οὐ γὰρ ἀν ὑπιδοίμι ἐμαυτὸν ἐπὶ θύτων νῦν. Idem, καὶ σωτὴν ὑπιδοῖς τῷ δικαστῇ. Sæpe & cum datiuo rei, vt Herodian. ὑπιδίδωσιν αὐτὸν τῇ τῆς βασιλείας ἐλπίδι, q.d. Animū suum illa spe duci finit. Ita enim interpretandum ibi censeo. Sed & cum πρὸς habente suum accusatiuum, lib.2, εἰς φρατρίαν καὶ τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ κίνδυνον ἐπέδωκεν αὐτῷ. Sed alicubi ὑπιδίδωμι redditur simpliciter Do: vt ὑπιδιδόναι ἑαυτὸν ταῖς ἡδοναῖς dixit Gaza quod Cic. Dare se voluptatibus. At Bud. quod Athen. dicit p.216 de Ephesiis, ὑπιδόντας εἰς τρυφὴν, vertit, Prorsus deditos deliciis, & Effusos in delicias. Affert & ex alio eiusdem loco, de Pausania, τὰ τῆς Σπάρτης ἐξελθὼν νέμμα καὶ εἰς ὑπερηφανίαν ὑπιδούς.

Ἐπιδίδωμι, Proficio, Cresco, Incrementum capio, Augeor. Cum εἰς vel πρὸς, seq. accusatiuo Plato, ὡς σοι σωθέντες πλέον ἂν εἰς ἀρετὴν ὑπιδιδοῖεν. Philo De vita Mosis, 2, πάλιν τῷ ἤθει σωφρονισθεὶς, καὶ εἰς πολυανθρωπίαν ὑπιδόντος. Cum πρὸς Plato rursus, ὑπιδιδόναι πρὸς φιλοσοφίαν: vt & Isocrates, ὑπιδιδόναι πρὸς ἀδικομανίαν. Item in malam partem. Plato epist. διεφθείροντο καὶ ἐπιδίδοι θαυμαστὸν ὅσον. Thuc. 8, καὶ ἐς τὸ μισεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ὑπιδιδόναι. Herodian. ἐπιδιδόναι εἰς τὸ χεῖρον.

Ἐπίδομα, ατος, τὸ, Additamentum, ὑπόμαθον. Athen. l.8 circa finem ὑπιδόσματα τινα δεῖπνα ἀπὸ Ἀλεξανδρέων λέγουσιν ἐξ ὑπιδόματων.

Ἐπίδοσις, Quod insuper datur, Accessio, Additamentum. qua in significatione à Xenophonte accipi testatur Budæus. Interdum ὑπίδοσις est simpliciter Quod datur, Largitio, vt idem interpr. Et in Comm. pag.853, φιλοπμία (inquit) apud Demosthenem est etiam Erogatio publicè facta, quæ & ὑπίδοσις dicitur: vt donatiuum & congiarium, quæ λαμπραὶ ὑπιδόσεις καὶ μεγαλόφρονες dicuntur ab Herodiano. ‖ Ἐπίδοσις, Incrementum. Lesbonax, παντὸς δὲ πράγματος ὑπίδοσις ἐστιν ἐς ἄν τέλος ἔχῃ. HINC Ἐπίδοσιμος, Addititius, & qui ex additamento vel accremento est, Bud. Ex accessione seu additamento proueniens. Vnde & ὑπιδόσιμα δεῖπνα apud Athen. circa finem libri 8. QVAE ἐξ ὑπιδομάτων vocari ab Alexandrinis scribit. Idem lib.4, ἂν πλάττωσιν ὑπιδόσιμον, ἰχθὺν ἢ λαγῶν ἢ φάτταν.

Ἐπιδοτικὸς, ὴ, ὸν, Ad superaddendum seu supererogandum propensus. Ammonius à μεταδοτικὸς ita distinguit, vt ἐπιδοτικὸς sit ὁ τοῖς δεομένοις ὑπιδοῦς: at μεταδοτικὸς ὁ τοῖς φίλοις, Qui amicis libenter impertit, Qui amicos libenter participat.

c.2. Ἀνεπίδοτος, Non proficiens, Incrementū non capiens. vt αὐξῆς τι καὶ ἀνεπίδοτον, ex Theophr. De caus. plant. lib.4, cap.7.

C. ΚΑΤΑδίδωμι, Indo. Accipitur (sicut ἐκδίδωμι) pro Influo. Herodot. καταδιδεῖ ἐς τὸν Ἀμόν. Et Plut. in Fab. ἵνα τὴν ἔλπιδα καταδίδωσι.

C. ΜΕΤΑδίδωμι, Dono partē, Impertior, Participo, Communico. Cū accusatiuo rei & datiuo personæ apud Herodotum, μεταδιδοῖ Εὐρυβιάδῃ πέντε τάλαντα, Eurybiadi quinque talenta impertit. Sic Aristophanes in Vespis, οὐδὲν μετέδωκεν οὐδὲ τῷ κοινῷ γ' ἐμοί. Sic & Plato epist.7, Sed & Luc. μεταδίδασι δ' ὠρεαί. Vsitatius tamen apud Herodoti posteros cum eodem quidē datiuo, sed cum genitiuo rei, vt μεταδιδόναι τῶν κινδύνων τοῖς πολλοῖς, Thucyd. Sic, χρὴ τὸ βάρος μεταδιδόναι τοῖς φίλοις, Xen. HINC Μετάδοσις, Communicatio & q.d. Impertitio. μετάδοσις τῶν καρπῶν, Aristid. Item Erogatio, vt Bud. interpr. in hoc Plut. loco, ἄλλως τε καὶ πρὸς τὰς μεταδόσεις ἐλθοῦσαν. Sic & apud Greg. μετάδοσις τῶν δεομένων interpr. Erogatio, & Eleemosynæ. ET Μεταδοτικὸς, Communicatiuus, Qui lubenter communicat, seu impertitur. Item Qui libenter erogat, Erogatorius, Bud. Idem ex grammatici is affert, μεταδοτικὰ verba esse, vt ἀξιῶ, μεταδίδωμι: quibus respondere μεταιτιστικὰ, vt κοινωνῶ, μετέχω. In vulg. lex. exponitur & Contagiosus. Vide & in Ἐπιδοτικὸς paulo anté.

c.2. Ἀμετάδοτος, Qui nihil impertitur, Immunificus Plauto. Vnde & Auarus exponitur in v. lex. ET Ἀμεταδότως, Nemini quicquam impertiendo. ITEM Εὐμετάδοτος ET Δυσμετάδοτος, Qui facilè impertitur & libenter. Et contr. Qui difficilè & non libenter impertitur. Qui ægrè impertitur, in v.l.

C. ΠΑΡΑδίδωμι, Trado, Dedo. Herodot. Τερψ. παρέδοσαν σφέας ἑωυτοὺς τοῖσι Πέρσῃσι. Plutarchus de Pompeio loquens, ὁ δὲ ἐκαλυψάμενος παρέδωκεν ἑαυτόν. Item παραδιδόναι τὸν δοῦλον seu τὸ παῖδα (vt ἐκδιδόναι) Tradere vel dedere ad quæstionem & offerre. Sic Act. Apost. cap.15, παραδεδωκὼς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος Ἰησοῦ, Qui tradidit animā suam. Vel, Qui exposuit. (Sed & in propria exponēdi significatione accipitur: vnde parti.. pass. παραδιδόμενος ἡλίῳ apud Theophr. Soli expositus) At verò apud Chrysost. νόσῳ παραδόθης χαλεπῇ, potius Traditus es morbo, quàm Expositus es. q.d. Traditus es potestati morbi. Iungitur & datiuo in tradendi significatione: vt λήθῃ παραδιδόναι, Luc. Obliuioni tradere. Item γραφῇ παραδοῦναι Gregor. 292. vt Lat. Tradere literis, & Tradere monumētis: & παραδοῦναι, τῇ δόξῃ καὶ τοῖς χρόνοις, Synes. vt tradere posteritati: quod & prodere memoriæ. (pro quo Gaza apud Ciceronem παραδιδόναι εἰς μνήμην) Sed παραδίδωμι per se quoque significat Per successionem seu per manus posteris trado: Plato De rep. 2, γηραιοὶ πελεύτωντες ἄλλον παῖδα βίον τοῖς ὀπίσω παραδοῦναι. Sic παραδιδόμενος μῦθος apud eundem in epist. Et apud Aristot. quoque Physic.4, pag.37, παραδεδομένον, A maioribus traditum, Proditum. Talem autem παρὰ significationem & in παραλαμβάνω aliisque nonnullis verbis habet. Apud Euangelistas de Iuda Iscariote dicitur παραδιδόναι pro προδιδόναι prodere. At Marci cap.4, v.29, ὅταν δὲ παραδῷ ὁ καρπὸς, multo magis nouū est, pro Quum exeruerit se fructus, vel (vt quidā) Quum prodiderit se fructus. Possumus fortasse & verbo neutro reddere (vt neutrius vicem & ipsum ibi obtinet) Quum emerserit, aut alio huiusmodi. Erasmus vertit pass. Quum productus fuerit. Non abs re certè suspecta fuisse videtur hæc scriptura παραδῷ.

G Παράδοσις, εως, ἡ, Deditio, Traditio. Thucyd. lib.3, τὴν μὲν παράδοσιν τῆς πόλεως, πιστεύσαντες ὑμῖν, ἐπιστάμεθα. ‖ Item Traditio, vt Gellius vocat, hoc est doctrina quæ ore traditur. Latinè Institutum quidam exponunt. Erasm. in nouo Testamento vertit Ritum traditum, Constitutionem. Marci 7, ἀκυροῦντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ τῇ παραδόσει ὑμῶν ἣ παρεδώκατε. Epist. ad Gal. c.1 ζηλωτὴς ὑπάρχων τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων. 1 Cor. 11, καθὼς παρέδωκα ὑμῖν τὰς παραδόσεις κατέχετε. Et παράδοσιν ποιεῖσθαι apud Porphyrium Tradere: sicut διδασκαλίαν ποιεῖσθαι, & διδαχὴν ποιεῖσθαι apud Thucydidem Docere. HINC Παραδοσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui veluti per manus tradi potest. Polyb. γνώριμος δὲ τοῖς πολλοῖς καὶ παραδοσιμος τῆς ἐπιγνωσθείσης ἢ τῶν ἀνεγκησάντων τὴν παρεῖδε γίνεται δόξα. ET παραδοσείω q. d. Traditurio, id est Tradere cupio, seu Dedere cupio. Thuc. l.5, γνοὺς δὲ τοῦτο παραδοσείοντα, ἀνεχώρει.

ΠΡΟδίδωμι, Prodo. vt προδιδόναι πόλιν. Xen. Hellen. 1. Interdum & datiuus personæ additur. vt Paus. προδοῦναι Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις. Nonnũquam verò solus personæ accus. vt Aristoph. Vespis, οὐχὶ προδώσιν ἡμᾶς φασί. Demosth. τὸν δὲ καιρὸν τῶν πραγμάτων ἐάν τις εἴκων καθυφῇ καὶ προδῷ τοῖς ἐναντίοις, id est Occasiones autem rerum bene gerendarum siquis aduersariis condonarit & prodiderit, Bud. interpr. pag. 25. Et προδιδόναι δίκην, Causam prodere, id est præuaricari, ibidem. Dicitur & προδιδόναι interdum sine adiectione, vt Xen. p. 99. Sæpe autem accipitur & pro Deserere, Destituere suo auxilio. Thuc. 3, καὶ προδοῦναι αὐτοὺς οὐκέτ' ἐῶν καλόν. Bud. προδοῦναι interpr: Deserere & Destituere in hoc etiam loco Demosthenis in Mid. κἂν μὴ ἀφῶ τὸν ἐχθρὸν, καὶ προδῶ πολὺ ὑμετέραν κἀμὲ χειροτονίαν, οὐδέν, ὡς ἔοικεν, ἀδικῶ: de populi præiudicio loquens qui contra Midiam in theatro reclamauerat. hoc enim dicit ironicè. Bud. Item προδιδόναι τὰς ἐλπίδας Aristoph. Fruſtrari spem: & προδιδόναι τὰ καθήκοντα Luc. Officium deserere, Officio deesse. In v.l. προδίδωμι exponitur non solùm Desero, sed & Negligo. Miram verò quandam deserendi signif. habet in hoc Xenoph. loco verbum προδίδωμι, Hell. 5, βρεχομένων δὲ τῶν κάτω πλίνθων καὶ προδιδουσῶν τὰς αὔας, sed nostro *laisser* in simili loquẽdi forma vtimur. at interpres ineptissimè, Quum superiores lateres pondere murum degrauarent. ‖ Προδιδόναι τὸν ὀφθαλμὸν Demosth. περὶ Καλλ. 185, pro Perdere, nisi sit mendosus locus. Ita quidem Bud. tanquam dubitans: at ego προδιδόναι pro Amittere poni apertè existimo in hoc Plutarchi loco in Pericle, οὐ μὴν ἀπεῖπεν, οὐδὲ προέδωκε τὸ φρόνημα καὶ τὸ μέγεθος τῆς ψυχῆς ὑπὸ τῶν συμφορῶν.

Προδιδόναι neutraliter pro Deficere, vt Bud. interpretatur apud Herodot. Polymn. προδοῦναι τὰ ῥέοντα τῶν ποταμῶν ὀπίσω.

Προδίδωμι, Prius do, vel Prior do. Xenophonti certè προδιδόναι puto esse Prius dare, id est ante tempus: & quod Gall. dicitur *auancer*: Hellen. 1, καὶ τὸν τε προσοφειλόμενον ἀπέδωκε, καὶ ἐπὶ μισθὸς προέδωκεν. Aristot. autem Œcon. 2, προδεδομένου πεντήκοντα δραχμὰς δωρεὰν αὐτῆς δίδόναι, stipendium antè datum. At pro Prior do, Paulus ad Rom. cap. 11, v. penult. ἢ τίς προέδωκεν αὐτῷ, καὶ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ; Aut quis prior dedit ei? Aptius quàm Prius dedit: licet qui prior dat, etiam prius det.

Πρόδοσις, εως, ἡ, q.d. Antedatio, aut Elargitio aut erogatio. Demosth. πρὸς Πολυκλ. ἑτέρους ἐμισθωσαμένου ναύτας, δωρεὰς καὶ προδόσεις αὐτοῖς δίδοὺς μεγάλας. ΑΤ Προδοσία, ας, ἡ, Proditio. Thucyd. lib. 1, προδοσίᾳ ληφθεὶς ἐσταυρώθη. Plut. De Herodot. αἱρεῖται μὴ ἀσαφῆς αὐτοῖς προδοσίας σημεῖον. Luc. De cal. ὅθεν προδοσία τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ πολλοὺς ἠμύνθησαν. Plut. Alcib. οἱ Ἀθηναῖοι, δίκης ἠμυνθῆναι, τὸν μὲν Φρυνίχου προδοσίαν κατιψηφισαντο πεθνηκότος. HINC Προδοσιόμαχος, ου, ὁ, vocabulum antiquum, quod Eustathio significat ὁ εἰς μάτην ὑποφερόμενος, ὁ τὰς ἑαυτοῦ ὑποθέσεις ἐν οὐδενὶ πεθέμενος, ἀλλὰ προδιδοὺς. quæ expositio apud Suidam quoq; est. idem propè quod κενεαυχὴς siue αὐχῶν κενεά, apud Homerum, eodem Eust. teste.

Προδότης, ου, ὁ, Proditor. Thucyd. lib. 4, ὅπου δίκαιον ἐπὶ οὐδεμιᾷ προέξαντας πρὸς αὐτὸν πολὺ λῆψιν τῆς πόλεως, χείρους οὐδὲ προδότας ἡγεῖσθαι. Isocrates ad Demonicum, τῆς τύχης τῆς προδότας. Plut. De garr. ὁ δὲ ἀδόλεκτος ἄμωμος ὅθεν προδότης καὶ αὐτεπάγγελτος, οὐχ ἵππος οὐδὲ πέζη προδιδοὺς, ἀλλὰ λόγοις ἐκφέρων ἀπορρήτους. ET FOEM. Προδότις, Proditrix, apud Eurip. HINC comp. Παλιμπροδότης. Appian. de Metrodoro qui rursus ad Pompeium ab Octauio transiit, ὃν φύσει παλιμπροδότης. ET Προδοτικός, ού, ὁ, Proditorius. Luc. De cal. τὸν πλούσιον ὡς τύραννον· τὸν τυραννικὸν δὲ, ὡς προδοτικὸν [δίκαιον ἐκβάλλουσι.] Plut. Sympos. 4, ἐκ τοῦ προδοτικοῦ χρισίου πόρνας καὶ ἰχθῦς ἀγοράζειν. A QVO Προδοτικῶς adverb. (q.d. Proditorie) Proditorum more. Luc. οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς.

Πρόδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Proditus. vt ἔνδοτος.

c.2. Καταπροδίδωμι (vt καταπροΐεμαι) idẽ propè quod προδίδωμι. Thuc. lib. 3, τοὺς πάντας Ἕλληνας καταπροδοῦναι. Idem, ὡς καταπροδόντες τὸ ἑαυτῶν. Idem, νομίσας καταπροδίδοσθαι φασὶ, ratus se proditos esse. Luc. Cauc. πάμπολυ δὲ μένα σκοπῶ, τὰ κοινὰ ὃ καταπροδίδωμι καὶ ἐλάττω ποιῶ.

A C. ΠΡΟΣδίδωμι, Insuperdo, Participo. Xenophon, δεόμενος προσδοῦναι καὶ τούτῳ μηδενὸς ἀγαθοῦ, se participem insuper facere, idque boni nullius. Luc. Macrob. καλέσας ὃ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῷ καὶ ἀθρόῳ γέλωτι εἰπὼν προσδοῦναι τῷ ὄνῳ [παρεσκευασμένῳ Φιλήμονι σῦκα καταθέντα] ἀκράτου ῥοφεῖν.

C. ΣΥΝδίδωμι, q.d. Do simul, Do vnum in locum. Vnde pro Cõgrego accipitur: sicut B. paff. συνδίδοσθαι exponit Congregari in hoc Bas. loco, in Hexaem. 30, ἀλλά τοι τῆς ἀμυχωρίας τῷ προσπάγματι τοῦ Θεοῦ δημιουργηθείσης, ἐπ' αὐτὸ συνεδέθη τῶν ὑδάτων τὰ πλήθη. Alibi ex eodem affert συνδιδόμενον ὕδωρ & διαδιδόμενον vt contraria.

B Συνδίδωμι (inquit Bud.) pro ἐνδίδωμι accipi videtur id est Langueo, vel (vt vertit Theodorus) pro Subsido, Confido, in hoc Aristot. loco, Probl. sect. 4, διὰ τί τὸ πλέον ἀφροδίσιος χρωμένων ὅσπερ δηλόεται συνδιδόντα τὰ ὄμματα καὶ τὰ ἰσχία. Exponit etiam λεπτυνόμαι, & hanc expos. ex eodem loco confirmari scribit.

Δῶρον, ου, τὸ, Donum, Munus. Vocabulum poetis & oratoribus commune. Plato 3 Polit. Δῶρα θεοὺς πείθει καὶ αἰδοίους βασιλῆας. Eurip. Med. πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος, Χουσὸς δὲ κρέσσων μυρίων λόγων βροτοῖς. Quò respexit Ouidius quum cecinit, Munera (crede mihi) placãt hominésque deósque: Placatur donis Iupiter ipse datis. Et ἀγλαὰ δῶρα apud Hom. Il. α. Apud eundem, δῶρον δέξασθαι, & δῶρον ποιησάμενος, & δῶρον ἔλοντο, & ὑπεροχθίσι μέγα δῶρον, & δῶρα οἰσέμεναι, & δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆος ἔχεσθαι: & δῶρα δοιῶσαι, & δῶρα πέρασιν, & δῶρ' ἀποπέμψω. Apud Hesiodum, δῶρον ἐδωρήσατο. Apud oratores & prosæ scriptores δῶρα λαβεῖν καὶ διδόναι, & δῶρα ἄγειν, auferre: & δῶρα πέμψαι. Xenoph. Pæd. 3, ἐν δὲ δῶρον ἄπειμι ἔχων πρὸς σοῦ. At δώρων γραφὴ est Crimen sordium, seu munerũ acceptorum. idem quod δωροδοκίας γραφὴ, seu δωροδοκία simpliciter. Æsch. κἀν τοῖς δικαστηρίοις τοῖς τῶν δώρων γραφὰς ἀλισκομένοις ἀτιμοῦτε, Qui sordium manifestisunt, vt Bud. interpr. id est ὁπόταν τις αἰτίαν ἔχει τῶν πολιτευομένων δῶρα λαβεῖν, vt Harpocrat. exp. seu (vt Poll.) καὶ τὸ ὅτι δώροις δικάσαιτο. PRO QVO Δωροῦ γραφὴ perperam vna voce apud Suidam scribitur. Apud Plut. tamẽ Pericle δώρων δίωξις exponitur Actio ambitus: vbi de pecuniis in ambitu magistratus datis intelligendum foret.

C. Δωροδόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Doniuorus, Qui dona quasi vorat. (idem quod δωροφάγος & δωροδόκος) ex Hesiodo.

C. Δωροδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui munera capit, Qui muneribus acceptis corrumpi se patitur, Sordidus. Dion. Long. ἀναίσχυντον γὰρ τῷ δωροδόκῳ τὰ οἰκεῖα μὴ φαίνεσθαι καλὰ καὶ δίκαια. Et apud Aristoph. δωροδόκοις ῥαψῴδοις, Rebus numariis & sordidis.

Δωροδοκία, ας, ἡ, Munerum acceptio, Sordes. (eo sensu quo Vlpianus dicit, Si per gratiam aut sordes magistratus ius non dixerit) Æschin. contra Cresiph. Τούτων ἀπεστερήθη τε δι' Δημοσθένη καὶ Φιλοκράτη, καὶ τοὺς ζῶντας δωροδοκίας αἷς ἐδωροδόκησαν. Dinar. contra Demosth. πέντρον εἰσαγαγόμενος τοὺς τῶν ἄλλων δωροδοκίας ποιήσεται, ἢ ἀνέδην ἐξέστω δῶρα λαμβάνειν καθ' ὑμῶν, Sordes magistratuum, vt Bud. vertit. Plut. Artox. Τιμαγόρου μὲν οὖν διὰ τὴν δωροδοκίαν Ἀθηναῖοι θάνατον κατέγνωσαν. ‖ Δωροδοκία est etiã crimen & iudicium contra iudices numarios & sordidos apud Lysiam. B. Comm. ‖ Δωροδοκία Ammonio est nõ solùm δώρων λῆψις, sed etiam δώρων δόσις: quomodo δωροδοκεῖν accipi mox videbis.

C Δωροδοκεῖ vide in Δωεῖσι.

Δωροδοκέω, ῶ, F. ήσω, Munera capio, Accipio munera corrumpentia & sordida. Demosthenes Pro corona, ἃ μὲν ἐν τῇ πολιτεύεσθαι καὶ πρᾴττειν δωροδοκούντων καὶ διεφθαρμένων ὅθεν χρήματα. Idem De falsa leg. οἱ δωροδοκοῦντες καὶ χρήματα λαμβάνοντες. Idem, δωροδοκεῖ ἐπαυτοφώρῳ, Manifestè deprehenditur corruptus esse, vt B. interpr. Æsch. δωροδοκῶ πρὸς σοῦ. Et apud Herodot. ἐδωροδόκησεν ἀργύριον πολύ, Multum pecuniæ per corruprelam dono accepit. Luc. de Demosthene, πολὺ μᾶλλον ἔτι φυλακτέον μοι μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν παρ' Ἁρπάλου δεδωροκηκέναι, id est, Ne animam & salutem pro mercede libertatis proditæ & prostitutæ accepisse videar. Sic Aristophanes Vespis, καθ' οὕτοι μὲν δωροδοκοῦσι καὶ πεντήκοντα τάλαντα Ἀπὸ τῶν πόλεων. ‖ Δωροδοκέω est etiam δεκάζω, Muneribus corrumpo.

corrumpo. Laer. in Xenocr. τοῖς μὲν γὰρ ἤδη ἐδωροδόκησεν ὁ Φίλιππος· ἐμὲ δὲ μηδενὶ λόγῳ ἐπηράσατο. Bud. A Δωροδοκοῦμαι idem quod δεκάζομαι, Accipio munera corrumpentia & sordida, Munera suscipio corruptoria. Budæus ex Demosth. De falsa leg. ὅτι δὲ τοῦθ' ἁπλῶς δεδωροδόκηκα), id est Hæc supradicta Philippo condonarunt ab eo muneribus corrupti. Dinarch. contra Demosth. δωροδοκούμενον vocat Quod sordidè acceptum est, Per corruptionem acceptum, τὸ δεδωροδοκημένον χρυσίον. Et apud Æsch. τὰ δωροδοκηθέντα σοι, Quæ muneribus corruptus fecisti. Et apud Demosth. δεδωροδόκασι τοῦτα, hæc sordidis corrupti muneribus fecerunt.

B Δωροδόκημα, ατος, τὸ, Quod sordidè acceptum est, Per corruptionem acceptum, Munus quod sordidè accipitur. Demosth. Pro cor. κλέμμα μὲν Φιλίππου, δωροδόκημα δὲ τῶν ἀδίκων πύπτων αἰσχρῶπων. Æsch. contra Ctes. καὶ πόκον λῶεσκαν Δημοσθένει τὸ δωροδοκήματος, δραχμὴν τὸ μνῶς τῆς μνᾶς, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν. Ibidẽ, τοῖς κοινωνοῦσι τῶν δωροδοκημάτων αὐτῷ.

C. 2. Ἀδωροδόκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui munera sordida non accepit, Qui largitionibus & muneribus se corrumpi passus non est, Incorruptus. Æschines contra Ctesiphõtem, παρεκάλουν ὅλῃ τὴ βήμα, τὴν μόνον ἀδωροδόκητον ὀνομάζοντες τῇ πόλει. VNDE Ἀδωροδοκήτως, Sine munerum sordidorum acceptione, Incorruptè, Integrè. Demosthenes Pro corona, δικαίως καὶ ἀδωροδοκήτως πάντα πεπραγθαι μοι τεσσομολογῆτε.

C. 2. Καταδωροδοκέω, ῶ, Fut. ήσω, Corrumpo sordidis muneribus. Bud. Comm. pag. 745. Item Sordida munera accipio. Aristoph. Vespis, Τοιοῦτον ἰδὼν πέρας, οὐφησι δείσας δωροδοκῆσαι, Negat se veritum munera cepisse. Et in passiuo pro eodem apud eundem Ranis, ἢ τῆς πόλεως χαμαζομένης ἀρχὼν καταδωροδοκεῖται.

C. Δωροκοπέω, ῶ, F. ήσω, Munera praua offero. sic enim Ecclesiastici cap. 33 exponi tradunt v.l. Maccab. autem lib. 3, cap. 1, δεδωροκοπημένοις εἰς μηχανὴν τῆς ὀκφυῆς vertitur, Corrumpi moliendæ fugæ gratia.

C. Δωρολήπτης, ου, ὁ, Qui munera accipit. δωροδόκος. Prouerbiorum 15.

C. Δωροξενία, ας, ἡ, Quum quis peregrinitatis accusatus, dona offerens calumnias effugit. Aristot. in Athen. repub. εἰσὶ δὲ γραφαὶ πρὸς αὐτοὺς ὧν πρόξασιν πέθεται ξενίας, ἢ δωροξενίας, αἵτης δῶρα δοὺς ἀποφύγοι τὴν συκοφαντίαν. Vnde apud Pollucem ξενίας καὶ δωροξενίας γραφὴ καὶ δίκη καὶ τῶν παρεγγεγραμμένων, καὶ διαφθείρωσι τοὺς δικάζοντας, seu εἴτις ξενίας κρινόμενος, δῶρα δοὺς ἀποφύγοι. Et δωροξενίας νόμος apud Hyperidem.

C. Δωροφάγος, ου, ὁ, Doniuorus. idem quod δωροβόρος. Hesiodus Erg. Τοῖς δὲ δίκης ῥόθος ἐλκομένης [πρέχει] ἢν κ' ἄνδρες ἄγωσι Δωροφάγοι, σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας. Et paulò post, Τοῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες ἰθύνετε μύθους Δωροφάγοι, σκολιῶν δ' δικῶν ὅθι πάντ' λάθεται.

C. Δωροφόρος, ου, ὁ, Dona ferens. ‖ Maryandeni autem apud Euphorionẽ Δωροφόροι καλέοντο ὑποφειωνοῦντες ἄνακτας, quoniam quum ipsi sibi præesse non possent, Heracleotis se subiecerunt, polliciti perpetuò se eis ὑπήκοοι si necessaria sibi ab eis suppeditarentur: vt refert Athenæus lib. 6 ex Posidonio. Callistratus autem apud eundem δωροφόροις vocatos eos scribit ad mitigandum acerbiusculum eiusdem nomen: sicut Spartiatæ ὅθεν τοὺς Εἰλωτας fecerint, Theſſali ὅθεν τοὺς Πενεστῶν, Cretenses ὅθεν τοὺς Κλαρωτοὺς. HINC Δωροφορία, ας, ἡ, Munerum oblatio. ET Δωροφορέω, Munera fero seu offero. Gregorius in genethlia Christi, καὶ μετὰ μάγων δωροφόρησεν χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν. Idem de luxu loquens, μὴν καὶ θάλασσα τὴν πμίαν ὑμῶν κόσμον δωροφορεῖτωσαν.

Composita partim à δῶρον, partim à φορέω.

C. Ἄδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ. Donorum expers, Qui munera non accepit, Cui munus nullum datum est. Plut. Pericle αἰνὴρ ἀδωρότατος. Cũ genit. Thuc. χρημάτων δὲ διαφανῶς ἀδωρότατος ἠμύνθησε, Pecunia planè inorruptissimus. seu ἀδωρόληπτος, vt schol. exponit. ‖ Ἄδωρος est etiam Qui nõ dat. Bud. ex Plat. Sympos. de amore, τὰ αὐτὰ μὲν περιζῶν, ἀχρεῖος δὲ ἐξορίζων. φιλόδωρος ἀνδρίας, ἄδωρος δὲ ἀνδρίας, Qui dat beneuolentiam & non dat maleuolentiam, vel Qui respuit maleuolentiæ dona. ‖ Apud Soph. autem

A Aiace, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κ' οὐκ ἐνήσιμα, exponunt κακὰ δῶρα. quasi dona ab hostibus accepta, dona non sint, aut inauspicata & exitiosa dona. vnde apud Virg. — timeo Danaos & dona ferẽtes. HINC Ἀδώρως, idẽ quod Ἀδωροδοκήτως. Pollux. ET Ἀδωρία, ας, ἡ, i. ἀφθονία, Quum quis donis corrumpi se non sinit. apud eundem.

C. Ἀνάδωρον, ου, τὸ, Donum dono relatum. αἰτιουργήμα, v.l. ‖ Ἀνάδωρος autem nomen proprium.

C. Ἡπόδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mitia donans. Il. ζ, Ἔνθά οἱ ἠπόδωρος ὀπαδὶν ἤλυθε μήτηρ. id est φαιδρὰ καὶ δωρουμένη καὶ πολὺ παιδοφίλαν, vt schol. exponit.

C. Μεγαλόδωρον, ου, τὸ, Splendidum & magnificum munus. v.l. ex Herodiano. AT Μεγαλόδωρος, ET Μεγάδωρος poeticè, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui magna donat, Valde munificus. Plut. Symp. εἰ δέ τοι καὶ πόλιν πλούσιον μεγαλόδωρον. Opp. μεγαδωρος ἀρωγὸς. VNDE Μεγαλοδωρία, ας, ἡ, Munificentia, seu Donorum magnorum erogatio. Herodian. l. 2, μεγαλοδωρία ἄπαντας ὑπὸ βαλεῖν. vbi Polit. vertit Largitione. Idem lib. 6, τοὺς τραπώτας ἐφ' οἷς ἐλελύπουν, παρεμυθεῖτο μεγαλοδωρίᾳ χρημάτων, Magnis pecuniarum muneribus. vel Pecuniis elargiendis, vt Polit. vertit: vel Donatiuis, vt Bud.

C. Παυδώρα, Virginis nomen quam dii cum dolio omnibus malis referto ad Epimetheum, vt Promethei fratris dolos vlciscerẽtur, miserũt: dicta (vt tradit Hesiod. Erg.) ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες Δῶρον ἐδώρησαν. ‖ Accipitur & pro terra, quòd omnia ad vitam necessaria nobis suppediret. Aristoph. Auibus, πρῶτον παυδώρα θῦσαι, id est τῇ γῇ, ἐπειδὴ πάντα καὶ τὸ ζῆν δωρεῖται, vt docet schol. Vnde & ζείδωρος ἀρωγὸς & αὐτοδώρα dicitur. NAM Ζείδωρος vocatur quasi δωρουμένη τὸ ζῆν, verso ι in ει, vt tradit Eust. quòd vitam & ad vitam necessaria donet mortalibus. Et ζείδωρον ὕδωρ apud Nonn. pro aqua viuifica. Quanquã Plin. ἀπὸ τῆς ζειᾶς (id est spelta) nominatã tradit, nõ (vt aliqui arbitrantur) quòd vitã donaret. AT Ἀνασώδωρα appellata est ab emittẽdis ex visceribus suis donis, seu (vt Hesych. h. specialius exponit) διὰ τὸ πολὺ καρπὸν ἀνιέναι. PRO QVO Ἀνασίδωρος scribitur, eodem sensu. δωρὸς enim pro munere accipi suprà ostensum est.

E C. Πολύδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multa donans. Il. ζ, Ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ὀπαδὶν ἤλυθε θέσσα Ἀνδρομάχη. id est πολυπρεπικὸς, vt Eust. exponit. quòd multis muneribus seu ampla dote maritum locupletasset. ‖ Est & nomen proprium. VNDE Πολυδωρία, ας, ἡ, Multorũ donatio, Munificentia multa elargiens. Xen. Pæd. 8, διαμένει δὲ ἐν τῇ νῦν τῆς βασιλεύουσιν ἡ πολυδωρία.

C. Φιλόδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ Qui donare amat, Munificus, Liberalis. Synes. epist. 101, φιλανθρωπίας τε εἵνεκα καὶ τῶν ἐγκωμίων φιλοδωρόσας, & aliorum laudis liberalissimus. Aliud exemplum ex Plat. habes suprà in ἄδωρος. De re etiã aliqua (vt apud Latinos Liberalis) dicitur. Demosth. Pro cor. ὥστε τὸν δόντα τῶν ἰδίων καὶ ποιήσαντα πρᾶγμα φιλάνθρωπον καὶ φιλόδωρον. HINC Φιλοδωρία, ας, ἡ, Donandi amor, Liberalitas, Munificentia. seu (vt Suidas exponit) ἡ μετὰ προθυμίας δωρεά.

F Δωρίτης, ου, ὁ, Munerarius, (adiectiuè sumptum) Muneralis. Plutarchus Polit. præc. οὐκ ἀργύριον οὐδὲ δωρίτην ἀγῶνα πολιτείας ἀγωνιζομένοις, ἀλλὰ ἱερὸν ὡς ἀληθῶς καὶ στεφανίτην.

G ¶ Δωρεά, ας, ἡ, Donum, Munus. Isocr. τῆς μεγίστης δωρεᾶς παρ' Ἑλλήνων τυχεῖν. Demosthenes contra Midiam, ἐκλέπτει μέρη καὶ δωρεᾶς παρεῖχον. Apud eundem δωρεὰς ἔλαβον Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ὅπερ τοὺς ὑβρίζοντας ἔπαυσαν. Et apud Æschinem, δωρεὰς εἴς τινα ἀποθέσθαι. apud Plutarchum, ἐπαγγείλασθαι δωρεάς. apud Athenæum, ἐδίδου δωρεὰς ἀπροσδοκήτους. Et cum duplici accusatiuo, datiuo personæ adiecto apud Plut. ἑκατὸν τάλαντα δωρεὰν αὐτῷ πέμψαντες. quod Latini per datiuum proferunt Muneri Dare, Dono dare, Muneri mittere, Dono mittere. vt apud Catullum, Sudaria Sætaba ex Iberis miserunt mihi muneri. Apud Demosthenem autem contra Midiam, οὐδεὶς πύτον πώποτε δώματα τῶν δωρεὰν ζωτῶν, οὐδ' ἀν δοίη, ἐξεῖναι τοῖς ἰδίοις ἐχθροῖς ὑβρίζειν αὐτῷ ἑκάστῳ ὁπότ' ἂν βούλωνται, prærogatiuam significat. ‖ Δωρεὰν, ἐς τὸν δωρεὰν, & κατ' δωρεὰν, Dono, Gratis.

C. Ἀντιδωρεά, ᾶς, ἡ, Remuneratio, B. ex Arist. Eth. 4, καὶ περὶ

ξένων δὲ ὑποδοχὰς καὶ ἀποστολὰς καὶ δωρεὰς καὶ ἀμοιβὰς δωρεάς. A
Μεγαλοδωρεά, ᾶς, ἡ, Donatio magnifica, seu Largitio, Munificentia, vt Budæus interpretatur. Lucianus, φιλοπημόμονοι ὅτι τῇ μεγαλοδωρεᾷ, Exultantes, gaudentes & elati munificentia. Herodianus lib. 2, πᾶς τῆς τυραννίδος ἀκρίτοις καὶ ἀφειδέσι μεγαλοδωρεαῖς, enormibus tyrannorum atque immensis largitionibus, vt vertit Polit.

¶ Δωρέω, ῶ, Fut. ήσω, Dono. Hesiodus Erg. de Pandora, ὅσ πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες Δῶρον ἐδώρησαν. Et in pass. apud Sophoclem Aiace, Ἔκπωρ μ', ὦ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάλαι, Ζωῆς ἄρισταις, Baltheo quo ab isto donatus fuerat. B Pla. epist. μετείως κεχρῆσθαί τε αὐτῆς καὶ δεδωρῆσθαι δοκεῖς. Videris humanè ipsis esse vsus ac muneribus ab eis donatus. Plato, οὐ μεῖζον ἀγαθὸν οὔτ' ἦλθεν οὔθ' ἥξει ποτὲ τῷ θνητῷ γένει δωρηθὲν ὑπὸ θεῶν, Quod Cicero ita reddidit, Quo bono nullum optabilius, nullum præstantius neque datum est mortalium generi, deorum concessu atque munere, neque dabitur. ‖ vox autem media apud prosæ scriptores vsitatior est: construitúrque interdum cum datiuo personæ & rei accusatiuo, interdum cum accusatiuo personæ & datiuo rei. Xenophon Pædiæ 8, τοῦ δὲ Υρ C κανίου ἔφη καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ καλὰ ἐδωρήσατο. Herodotus, δωρέομαί σε τόδε, vt in vulg. l. citatur.

Δώρημα, ατος, τὸ, Quod donatum est, Donum, Munus. Aristot. Eth. 1, c. 9, εἰ μὴ ὡς ἄλλό τι θεῶν ὄντι δώρημα ἀνθρώποις, εὔλογον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν θεόσδοτον εἶναι). Sic Dionys. Lōg. θεοπεμπτά τινα δωρήματα dixit. VNDE Δωρηματικός, ὄν, ὁ, Munificus. D

Δωρητός, ὄν, ὁ, Muneribus placabilis, Qui muneribus demulceri potest. Il. 1, Δωρητοί τ' ἐπέλονται θεοί, ἀρητοί τ' ἐπέεσσι, id est δώροις ὑποπιπτόντες, vt Eustath. exponit. ‖ Item, Donatus, Dono datus. Plutarch. Caio, ὅτ' ἦλθεν εἰς Ῥώμην πολὺς μὲν ὠνητὸς ἐκ Ἰταλίας, οὐκ ἐλάττων δὲ δωρητὸς ὑπὸ Συρακουσῶν. Dionys. Long. εἰ καὶ δωρητὸν τὸ θρέμμα μᾶλλον ἢ κτητόν.

VNDE Ἀδώρητος, ον, ὁ καὶ ἡ, Indonatus. Theocritus Idyll. 16, Ἡ μὲ θεραις χαίειν πᾶσας ὑποδίζεται οἶκῳ Ἀπατεώνας, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτους ἀποπέμψει.

E C, ΑΝΤΙ δωρέομαι, οῦμαι, Vicissim dono, Aliud pro alio dono. Aristot. Ethic. 8, ὦ δὲ τυγχάνει τις ἐνδεὴς ὤν, παρ' ὅ τι ἐφιέμενος, ἀντιδωρεῖται ἄλλο. Xen. ἐς τ' αὖ μ' ἴδοις ἔχοντα, ὥστε σου μὴ ἡδέως ἀντιδωρούμενον.

¶ Δῶρον, ου, τὸ, Palmus. quam significationem licet Plinius primariam esse velit, non tamen sequuti grammaticos sumus, δῶρον in priore illa significatione à δίδωμι deriuantium, vt Donum à Do apud Latinos: nisi fortè & hoc δῶρον à δίδωμι quoque dictum velimus quoniam eo donemus id quod donamus. Plin. lib. 35, c. 14, Græci antiqui δῶρον palmum vocabant: & ideo δῶρα mune F ra, quia manu darentur. Vitruu. nobiscum facere videtur, qui lib. 2, cap. 3, Δῶρον autem (inquit) Græci appellant palmum, quòd munerum datio Græcè δῶρον appellatur: id autem semper geritur per manus palmum. Nic. Ther. de basilisco, ὅτε τρία δῶρα φέρων μηκός τε καὶ ἰσόν. Intelligi autem volunt palmum minorem qui quaternûm digitorum esset, idem quod παλαιστὴ seu παλαιστὴς, seu τρίπν σπιθαμῆς, vt tradit Eustath. VNDE Δεκάδωρος, Qui decem palmorum est. vt δεκαδώρω ἀμάξῃ apud Hesiodum. (A QVO Ἑκκαιδεκάδωρος, qui sedecim G palmorũ est. Il. ο, Τοῦ [ἰξάλου αἰγὸς ἀγείου] κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει. quod de ambobus cornibus intelligi volunt, vt ambo simul sint quinque spithamarum & palmi vnius: alterutrum verò duarum spithamarum cũ dimidia & dimidio palmo. δῶρον enim tertiam spithamæ partem esse tradit Eustathius. Nec admittendum quod quidam hic exponunt Cornua sedecim ramos habentia. nam αἰγὸς cornua ramos non habere, nemo ignorat.) ET Δίδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duorum palmorum est. ET Πεντάδωρος, Qui quinque H palmorum est. ET Τετράδωρος, qui quatuor palmorum est. Plin. loco antè citato, Genera eorũ [laterũ] tria. λίδωρον, quo vtimur, longum sesquipede, latum pede: alterum πεντάδωρον, tertiũ πενταδωρον. Et item Vitruu. Fiũt autẽ aterum genera tria: vnum quod Græcè λίδωρον appellatur. id est quo nostri vtũtur, lōgũ pede, latum semipede: cæteris duobus Græcorũ ædificia struuntur.

ex his vnum πεντάδωρον, alterum πετράδωρον dicitur.

ΔΙ'ΚΗ, Ius, Iustitia, Fas. Idem quod θέμις Homero, vt docet Eust. Hes. Erg. Καὶ τὸν δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ὄπιθεν λήθε πάμπαν. Vbi δίκη βίῃ illam opponit quã (vt opinor) tribuit illis quos χειροδίκας appellat, i. (vt Ouidianis vtar verbis) Qui ius ense dicunt. Subiungit tamen aliquanto pòst, δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς οὐκ ἔσται. quia nimirum δίκη tam latè patet quàm Lat. Ius, & Gall. droit. Sic vbi scribit, — ἐπὶ κακὸν αὖδ' ἔρχεται δίκαιον Ἔμμορε, εἰ μείζω γε δίκῃ ἀδικώτερος ἔῃσι, si iniquus plus iuris habebit, *si l'inique ha meilleur droit.* Hinc etiam fit vt Ouidius appellet ius, id quoque quod ense dicitur, non autem ἰθύνταξε, vt loquitur Hom. Il. σ, Τῷ δόρυ δ' ὃς μετὰ πᾶσι δίκῃ ἰθύνασκε πεσόντι, vbi putẽ δίκῃ εἴπῃ posse ad verbũ reddi Ius diceret. Ex hac signif. vocabuli δίκη manarũt hæc quæ aduerbialiter ponuntur, δίκῃ, ἐν δίκῃ, σὺν δίκῃ, κατ' δίκῃ, pro Meritò: quibus opponitur παρὰ δίκῃ, & interdũ μ. κ. δίκῃ, Contra ius & æquum, Immeritó. Cic. δίκῃ apud Plat. Iure, & ἐν δίκῃ apud eundẽ Iustè: vt vicissim ἀδικίᾳ, Iniustè, interpr. vt habes p. 31 & 33 Cic. lex. Apud Thuc. 3, παρὰ δίκῃ γιγνώσκειν pro Contra ius fáique. ‖ Δίκη fuit etiam habita pro dea iustitiæ præside, quæ & filia Iouis est Hesiodo. eam certè deum comitari tradidit Aristot. De mundo. ‖ Δίκη apud Hom. exponitur etiam Ritus, Mos, Consuetudo: ac certè Eust. vult in hoc loco, Od. ξ, ἡ γὰρ δμώων δίκη ὄρνυται, &c. δίκῃ esse θέμιν, seu νόμον, aut ἔθος, aut ἦθος: at ego δίκῃ & hic & in aliis plerisq; e ius locis non simpliciter morem esse dico, sed morem iure receptum: atque adeo alicubi officiosam quandam (vt ita loquar) consuetudinem, sic appellari puto. HINC Δίκῃ aduerbialiter ponitur (sub. κατ') pro More, Instar. Arist. De mundo, καὶ ῥεῖσι πολλαῖς ποταμῶν δίκῃ, Fluminum more, vel modo. Vel, Fluminum instar.

Δίκη, Dica, (Plaut. & Ter. Dicã scribere, & Impingere) Iudicium, Causa, Actio, Lis. ex quibus vocabulis alia aliis, in quibusdam loquendi generibus, conuenientiora sunt. λαγχάνω δίκῃ, Bud. interpr. Dicto iudiciũ, vel Litem intendo, vel Edo iudiciũ & actionem, vel Subscribo iudiciũ: & ἀντιλαγχάνω, Vicissim litem intendo. Idem ἐπάγω δίκῃ seu γραφὴν interpr. Litem vel crimen vel Dicam impingo. Quæ omnia vide apud Bud. in Comm. it. idémq; δίκῃ εἰπεῖν Xen. quod ad verbum redditur Causam dicere. Vide & δίκην εἰσάγειν, & δίκῃ ἀποφέρειν vel ὀνοφέρειν: necnon δίκῃ ἀναδέχεσθαι, & ἐγγυᾶσθαι & ὀφλεῖν, & φεύγειν, eique oppositum ἀποφεύγειν, atque alia nõnulla. Item δίκην ἐρήμην, & δίκην οὐκ οὖσαν, & δίκην ἀνάδικος: & δίκῃ βλάβης, δίκη αἰκίας, δίκη παρανοίας. De his inquã & B. & hoc ipsum opus vide, singula aut saltem eorum plurima suis quærens locis. Sed occurrunt & alia loquendi genera apud autores à δίκη ducta præter illa quæ B. commemorauit. vt δίᾳ δίκης ἐλθεῖν, Thuc. 6, ἰτὲ δίκῃ κρίνεσθαι, & δίκῃ διαλύεσθαι παρὰ τοῦ ἐγκλημάτων. Est verò in vsu & δίκῃ δικάζειν, quod est iudicis litẽ dirimentis & diiudicantis ex Hesiodo sumptum in Erg. Apud quẽ legitur & δίκαι σκολιαί, praua iudicia, seu sententiæ: quibus opponitur ἰθεῖαι. Sic & vbi dicit Ἄλλη παρκλίνουσι δίκας σκολιὰς ὀνέποντες.

Δίκη, Supplicium, Pœna. (sicut Hebraico loquendi genere iudicium poni videmus pro pœna quæ ex iudicio sequitur) vt δίκῃ vel δίκας διδόναι, quod Latinè itidẽ, Pœnas dare. Interdum etiam addito datiuo personæ, vt Aristophanes Nubibus, δίκῃ τοῖς κόρεσι δοῦσα τὴν ἡμέρον. Et cum genitiuo rei, πρώτεις δίκην τῶν ἀδικημάτων. Dicitur & τίνειν δίκῃ, (quod non solùm Pœnas pendere, seu luere, sed interdum etiam, sicut & ἀποτίνειν δίκῃ, redditur Mulctari.) Item δίκας ἔχειν pro Pœnas subire, ex Platonis epist. item ὑπέχειν, item alicubi παρέχειν. Et δίκας ἀπαιτεῖν τῶν φόνου Pausanias, quod ex Liuio vertitur Pœnas expetere. Et δίκῃ ὄπισθεν ex Luciano pro Pœnam irrogare. Sed quod ad primum illud genus loquendi attinet δίκῃ δοῦναι vel δίκας δοῦναι, in eo δίκας interdum non pœnas sed iudicia verte: vt apud Thucydidem lib. 1, δίκας ἤθελον [οἱ Κερκυραῖοι] δοῦναι, Iudicium subire volebant, Disceptare volebant. Sic eodem libro, δίκας τῶν διαφόρων ἀλλήλοις διδόναι καὶ δέχεσθαι. q. d. Iudicia de controuersiis dare vicissimque accipere. ‖ Sciendum est item δίκῃ ἔχειν non tantùm dici eum

qui dat pœnas (qua in significatione affertur ex Platonis epist. 7) sed & eum cui ab alio dance pœnas satisfit. q. d. Habere satisfactionem, aut vltionem. vel Obtinere ius suum. Citatur vero ex eodem Platone in hac quoque significatione, εἰ φῆς μὴ εἰρηκέναι, εἰρηκὰς ἴσθι, ἔχω δίκῃ. Sed & ex Herodoto, ἔχω ὦ ξεῖνε τὰ δίκαια πάντα δίκῃ. Additurque hic Ciceronis locus De legibus lib. 2, tanquam similis, Plus pœnarum habeo quàm petiui. At illud δίκῃ ἔχειν apud Hesiodũ, in loco quem initio protuli, accedit potius ad Latinum illud Ius suum obtinere. B

C. Δικογράφος, ου, ὁ, Causarum scriptor seu consarcinator. Hyperides. VNDE Δικογραφία, ας, ἡ, Causarum scriptio, seu (vt Bud. interpretatur) Actionum forensium scriptrio. Isocr. ET Δικογραφικῶς, More eorum qui actiones forenses scribunt. Pollux ex Isocr.

C. Δικοδοσία, ας, ἡ, Causæ dictio, vulg. lex. ex Polyb. lib. 4, p. 68, οὐδ' ἐπιλογίας ἐπὶ κατηξιώσω τὴς ἐγκαλουσῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦς σιχλυάζοντας ἐπὶ αὐτὴς εἰς δικοδοσίας τοῦς ἐνοχλεῖν τοῦς ἀεὶ γενομένοις. quo in loco δικαιοδοσία etiã scribitur. de quo postea dicetur. C

C. Δικολέκτης, ου, ὁ, Causidicus. In Epigr.

C. Δικολόγος, ου, ὁ, Causidicus, Causarum orator. Plut. De frat. charit. ἐν τῇ πολιτευομένων οἱ στρατηγοῦντες τῆς δημαγωγοῦσιν οὐ πάνυ φθονοῦσιν, οὐδὲ τῶν ῥητόρων οἱ δικολόγοι τοῖς σοφιστοῦσι. VNDE Δικολογέω, ῶ, F. ήσω, Causas dico. seu (vt vulg. lex. ex Aristotele Rhet.) Iudiciales præceptiones trado.

C. Δικοῤῥάφος, ου, ὁ, Causarum cõcinnator, (vt Bud. exponit) seu consarcinator, vt Ammianus loquitur. VNDE D Δικῤῥαφέω, ῶ, F. ήσω, Causas concinno seu consarcino. Lites consarcino, Bud. ex Aristoph. Neb. Ὀρθῶς παραινεῖς, οὐκ ἐῶν δικῤῥαφεῖν, id est δίκας συῤῥάπτειν, ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀναφέρεσθαι, Suid.

C. Δικαστόλος, ου, ὁ, Qui circa iura reddenda versatur, ὁ τοῦ πάνυ δίκας καὶ νόμους πολυμήρος. Et idem interdum quod βασιλεύς, vt tradit Eustath. Il. α, νῦν αὖτ' μιν ὦ ἥες ἀχαιῶν Ἐν πάλαμαις φορέοισι δικαστόλοι, οἵτε θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύαται. Od. α, Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, καὶ δαῖτας ἔῃσι Δαίνυται, αἱ ἑπέοικε δικαστόλον ἄνδρα ἕκηλον. E

C. Ἄδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppositum τῷ ἔνδικος, Iniustus, Iniquus, Improbus, Iniurius. Demosth. Pro corona, τῶν ἀδίκων πόνων ἀνθρώπων καὶ θεοῖς ἐχθρῶν, horum improborum hominum, & diis inuisorum. Dicitur nonnunquam ἄδικος τίς τινα: item ἄδικος τοῦ τινα, vt apud Xenoph. Pæd. 8, ἀδικωτέρους τοῦ τοὺς ἄλλους. Præterea tam de re quàm de persona vsurpatur, vt apud Isocratem ad Demon. μᾶλλον ὑποδέχου δικαίαν πενίαν ἢ πλοῦτον ἄδικον, Præfer iustam paupertatem iniustis diuitiis. τοφάσεις ἄδικοι, Demosth. ad Philippp. Apud eundem Pro corona ἡσυχία ἄδικος καὶ δικαία opponuntur. F Apud eundem contra Euergum, χεῖρες ἄδικοι, manus iniuriæ, manus iniuriam inferẽtes. vnde ἀρχὴν χειρῶν ἀδίκων. ‖ Ἄδικον substantiuè ponitur aliquando: vt Xen. Pæd. 8, ὅτι τὸ ἀσεβὲς καὶ ἄδικον πεπραμμένοι εἰσὶν, pro ὅτι τὸν ἀσεβεῖν καὶ ἀδικεῖν, ad impietatem & iniustitiam conuersi sunt: vel, se conuerterunt. Idẽ Ibidem, ὧν οὐ ἄδικον φανερῶς ἢ μεμηχανημένα. Plutar. in Pericle, ἀδίκου δίωξις, actio iniuriarum. Chrysipp. dicit legem esse κανόνα δικαίων τε καὶ ἀδίκων, id est (interpr. Cic.) iuris atque iniuriæ regulam. ‖ Ἄτ Ἄδικον ἡμέραν dicere pro ὀνόματι δικάζουσι, oppositum τῇ ἐνδίκῳ ἡμέρᾳ, Pollux ait esse βίαιον. G

c. 2. Ἀδικοδεξία, ας, ἡ, Suidas exponit τοῦ λόγου λοιδορία. citans locum hunc adespoton, ὁ δὲ γραπτὸς οὐ δικαίως ὑπὸ ἐνεστῶν τῶν ἀδικοδεξίαν τοῦ τοῦτο λεγόντων.

c. 2. Ἀδικοπραγέω, ῶ, Fut. ήσω. Præc. ηκα, Iniquè vel iniustè ago. Idem quod ἀδικῶ. nam Plutarchus δικαιοπραγεῖν (cui ex aduerso respondet ἀδικοπραγεῖν) opponit τῷ ἀδικεῖν, in Præc. de san. Fit ex πραγέω (quod in compositione vsurpatur pro πράττω (& ἄδικον,

c. 2. Μεγάδικος, idem quod μεγαλαδικηπικός, vt videtur. in v. l. est Cui in magnis fit iniuria.

Ἀδίκημα, atis, ἡ, Suidas exponit τοῦ λόγου λοιδορία. citans locum hunc adespoton, ὁ δὲ γραπτὸς οὐ δικαίως ὑπὸ ἐνεστῶν τῶν ἀδικοδεξίαν τοῦ τοῦτο λεγόντων.

Immeritò, Abs re, Iniuria. Idem Demosthenes, οὐκ ἀλόγως οὐδ' ἀδίκως αὐτοῖς ὀργιζόμενος, non absque ratione, nec bas re (vel Nec iniuria) ipsis succensentes. καὶ δικαίως καὶ ἀδίκως, Aristophanes in Pluto; Iure vel iniuria.

Ἀδικία, ας, ἡ, Iniustitia, Iniquitas, Improbitas. Aristoteles in Prædic. δικαιοσύνῃ ἀδικία ἐναντίον, id est, Contraria sunt δικαιοσύνη & ἀδικία. Plato Politicũ 2, ἐγὼ μὲν ἀδικία, δικαίαν δίκαιον εἶναι, μὴ ὄντα. Quæ verba Cicero interpretatur, Totius iniustitiæ nulla capitalior est quàm eorum qui tum quum maximè fallunt, id agunt vt viri boni esse videãtur. δικαιοσύνη, inquit Aristoteles Rhetoricũ 2, Virtus per quam sua singuli habent, secundum legis præscriptum: ἀδικία, per quam aliena, & contra legis præscriptum. B Idem ἀδικίαν & ἀνισότητα copulat (Politicũ 6, ἔχει δ' ἀμφότερα ἀνισότητα καὶ ἀδικίαν) vt Æschines ἄδικον καὶ οὐδαμῶς ἴσον, contra Ctesiph. Item ἐν δίκῃ & ἐν ἀδικίᾳ opponuntur apud Platonem in Timæo: pro Iustè & Iniustè interprete Ciceronе. ‖ Ἀδικία scelus, Iniusta seu iniqua & improba actio. Plutarchus Symp. 8, οὔτας ἀλαβεῖς τοὺς ἄπασαν ἀδικίαν ἥσαν. C

Ἀδικέω, ῶ, Fut. ήσω, Præt. ηκα, Iniustè seu iniquè ago, Perperam ago, Contra ius fáique ago, Scelus admitto. Aristoteles Rhetor. ad Thc. 4, τὸ ἀδικεῖν ὅτι τὸ βλάπτειν ἑκόντα παρὰ τὸν νόμον. id est, ἀδικεῖν, est nocere scientem & prudentem præter legem. Cui definitioni congrua sunt quæ dicit Budæus, παρανομεῖν esse etiam τὸ ἀδικεῖν, & παρανομεῖσθαι, ἀδικεῖσθαι, contra leges & iura malis affici. D Idem scribit, apud Demosthenem vbique ἀδικῶ poni pro Perperam & scelestè ago. Ol. 2, ἀδικεῖν τε καὶ ὀθνειοποιεῖν καὶ ψευδόμενον. A Xenophonte opponuntur οἱ ἀδικοῦντες & οἱ δίκαια πράττοντες: adeò vt ἀδικοῦντες idem valeat quod ἄδικα πράττοντες. Idem opponit τοὺς ἀδικοῦντας & τοὺς αἰτίους, Hellenicũ 1. Apud eundem initio Ἀπομνημον. 1, vbi formulã accusationis in Socratem profert, ἀδικεῖ videtur significare παρανομεῖ, contra leges & iura facit. Locus est hic, ἀδικεῖ Σωκράτης, οὐς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, οὐ νομίζων. Cicero ἀδικεῖν interpretatur Violare ius: quum hos Euripidis versus in Phœnissis, Εἰ τῶν δὲ ἀδικεῖν χρή, τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών, sic interpretatur, Nã si violandum est ius, regnandi gratia Violandum est: aliis rebus pietatem colas. Quem Euripidis locum adscripsi totum, vt obseruaretur, illum ἀδικεῖν & εὐσεβεῖν opponere, vt Xenophon ἀσεβὲς καὶ ἄδικον copulauit in loco quem modò citaui in Ἄδικος. Vide à me editum Ciceronianum lexicum Græcolatinum. Aristoteles Ethic. 5, ἀδικεῖν & ἄδικον εἶναι pro eodem E ponit.

Ἀδικεῖν absolutè, id est sine casu, ponitur in superioribus exemplis: sæpe autem casum habet, accusatiuum videlicet, aut personæ aut rei: aliquando vtrunque simul. Exponitúrq; tum Iniuria afficio, Iniuriam infero, Contumelia afficio, Iniurius sum in aliquem. Lædo vertitur à Cicerone. Demosthenes, τὴν Δημοσθένης ἀδικεῖ; Qua in re iniurius est Demosthenes? Quam iniuriam facit Demosthenes, vel In quo iniuriam, &c. Xenophon Pædiæ 3, τὴν λαβὼν ἀδικοῦντα, διεφθείρεν αὐτὴν ἔφη ἐμέ; Quo in scelere deprehensum, Quod scelus admittentem, vel, Qua in re iniurium. Eiusdem Pædiæ 8, τοὺς οὐδὲν ἠδικηκότας συλλαμβάνοντες, comprehendentes eos qui nihil commeruerunt, vel nihil commeritos. Cum accusatiuo rei simul & personæ, apud Demosthenem, πανθ' ὅσα ἠδίκησέ με, Quæcunque mihi intulit iniurias. Aristophanes, τί οὖν ἀδικοῦμεν τοῦτ' σε; Quæ igitur tibi fit à nobis iniuria hac in re? vbi accusatiuus τοῦτ' regitur à κατὰ præpositione subaudita, vt fit τί ἀδικοῦμέν σε κατὰ τοῦτ'; Dicitur etiam ἀδικῶ σε εἰς τοῦτ': vt Aristoteles Politicõn 5, ἀδικεῖν τοὺς πολλοὺς εἰς κέρδος, Iniurium esse in plebis lucra & commoda. vt Horatius dixit Peccare in commoda publica. Dicitur item ἀδικῶ τοῦτο τοῦ σε, vt apud Platonem De legibus, ἀδικῶ τοῦ τοὺς θεοὺς ἀδικίαν, In deos scelus admitto, Sceleratus sum in Deos. Differt ἀδικῶ ab ἁμαρτάνω, quia

ἁμαρτάνειν est per errorem delinquere. A

Ἀδίκημα, ατος, τό. F. πημα. P. ημα, Afficior iniuria, Iniuriam accipio, vel patior, Lador. Plut. in Cam. ἀδικούμενοι μέτριοι, mediocres iniurias accipientes. τὰ μέγιστα ἠδικημένος, atroci affectus iniuria. Aristoph. Pluto, ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένη, nulla in re à nobis læsa. Æsch. aduersus Ctesiph. ἡ δὲ πόλις τοῖσον ἀδίκημα ἀδικεῖται, ciuitas parem accipit iniuriam, vel pari afficitur iniuria. Isocr. Paneg. καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἀεὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπαμύνασαν, ab omnibus Græcis iniuriam propulsantem.

Ἀδίκημα, ατος, τό, Inusta actio, Iniuriæ illatio, Maleficium, Scelus. Xen. αἱ πόλεις ὅσαι τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι ζημίαν θάνατον πεποίηκασι, Ciuitates pœnam maximis sceleribus constituerunt mortem. Plut. Lyc. ἐξέπεσον ἀδικημάτων γένει πολλὰ τῆς Λακεδαίμονος. τίς γὰρ ἠνέκλεπτεν ἐμελλεν, ἢ ἐφαρμοδοκεῖν; Item ἀδίκημα, Crimen, Quod contra leges patriæ factum est, Facinus contra leges admissum & capitale, apud Dinarch. δημόσια ἀδικήματα, crimina publica. B

c.2. Εὐαδίκητος, Qui facile iniuria affici potest, Iniuriæ opportunus, Iniuriæ obnoxius. Andocides, οὐδὲ ἔρημος, οὐδ' εὐαδίκητος. Sic Lucianus, οὕτως ὑμῶν εὐκαταφρόνητος δοκῶ ἢ πενία καὶ εὐαδίκητος. quia pauperibus potibus inferri solet in iuria.

Ἀδικηπικός, ου, ὁ, in vulg. lex. exponitur Iniurius, Qui iniuria afficit: sed ita ἀδικηπικὸς nihil aliud esset quàm ὁ ἀδικῶν: at terminatio ipsa aliud præ se fert. Verto igitur ἀδικηπικὸς, Pronus ad iniuriam inferendam, siue procliuis. Fortasse non malè & Iniuriosius exponeretur, melius saltem quàm Iniurius. Plu. ὥσθ' ἅμα τοῦ τῶν θεῶν. Βρ. πρ. Ἀλλ' ἰσοτρεφὰς ἔνεκα τὸν μοιχὸν καὶ πλεονεκτικὸν καὶ ἀδικηπικὸν κολάζει πολλάκις. VNDE Μεγαλαδικηπικός, ου, ὁ, quod tamen Bud. interpr. Vehementer iniurius apud Aristotelem in Rhet. 2. CVI Μικραδικηπικὸς oppositum est ibidem. D

c.2. Ἀνταδικέω, ῶ, Iniuriam illatam vlciscor, seu Vicissim iniuria afficio. Citat Pollux ex Demosth.

c.2. Διαδικέω, Iniuria afficio: à cuius passiuo est δεδικηθεὶς Iniuria affectus apud Plat. teste Bud.

c.2. Προαδικέω, Prior iniuria afficio, Iniuria lacesso. Dem. Pro cor. οὐδὲν προαδικηθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. E

c.2. Συναδικέω, Iniuriæ inferendæ socius sum. Demosth. πρὸς Φορ. Σὺ δ' ἐπιστήσῃ μαρτυρεῖ αὐτῷ τῷ συναδικοῦντι, id est (Budæo interprete) Qui tibi socius est iniuriæ & fraudis.

C. Ἀνάδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui iudicatus quidem iam est, sed iudicio irrito facto iterum iudicandus. Cuius hoc apud Suidam exemplũ est, αἰ ἀδίκα τὰ δεδικασμένα πιῶν, αἰ χρεωκοπεῖας ἑκατόν δρος. Ἀνάδικοι (inquit Hesychius) dicebantur οἱ τὰ δίκαια εἰς ἀκέραιαν καθιστάμενοι, ἢ πεῖ δεῖ πολιτικὴν αἰτίαν, ἢ τῶν μαρτύρων ἀλόντων ψευδομαρτύρων. Sic Suidas αἰάδικοι κρίσεις (sic enim pro κινήσεις Budæus ibi legit) exponit αἱ ἄνωθεν δικαζόμεναι, quæ rei iudicantur ὅταν ἁλῶσιν οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυρεῖν. Et Bud. Comm. pag. 24 ἀνάδικον δίκιον similem esse dicit τῇ μὴ οὔσῃ, id est iudicio nullo, iudicio irrito: & fortasse eandem. Demosth. πλὴν δίκιον τοῦτον θεῖῆς νῦν δικάζομαι, αἰάδικον ἐποίησεν, id est, Denuo iudicandam, & iudicium nullum. Aliud exemplum ibidem habes ex Andocide. Plato De leg. 11, πλὴν κατ' τοῦτος ἀλοῦσαν δίκιον, αἰάδικον γίγνεσθαι. HINC F G

Ἀναδικία, ας, ἡ, Lis seu iudicium de re quæ iudicata quidem fuit sed irrita facta est. Pollux ex Lysia.

C. Ἀντίδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aduersarius in lite, Litigans contra alium. Æschines in Ctesiphontem, καὶ τοῖς λόγοις ὀκφέρων τῆς ἀντιδίκοις. Sic apud Matt. c. 5, ἴσθι εὐνοῶν τῷ ἀντιδίκῳ σου ταχύ. At Petrus Apostolus videtur αὐτίδικον generaliter hostem dixisse quum diabolum appellat ἀντίδικον nostrum Epist. 1, cap. vlt.

Ἀντιδικέω, ῶ, Contra litigo, Aduersus aliquem litigo, Causam meam aduersus alium tueor in iudicio. A Budæo in Comm. exponitur ad causam occurro, Iudicio me sisto, Liti me offero. Ab eodem in lex. ex Pausania explicatur, E contrario respondeo in iudicio vt aduersarius. Apud Platonem De leg. lib. 12, αἱ δικοῦντες ἑκατέροι dicuntur actor & reus. Apud Aristophanem in Nub. αὐτιδικῶν δίκιον exponitur defendere causam. Apud Demosth. verò cum datiuo αὐτιδικεῖν δεδοβολᾶς dicitur aduersarius, Respondens ad calumnias. Cui significationi contrariam habet συνδικεῖν itidem iunctum datiuo. H

Ἀντιδικία, ας, ἡ, Contrà litigatio, oppositio mutua inter se litigantium: sic dicitur vt πολιτικὰ à συνδικεῖν.

C. Ἀποδικέω, κῶ, Causam dico, Causam meã defendo. Ἀπολογοῦμαι δίκιον, Hesych. Vtitur X. Hell. 5, ψήφισμα κελεύει, ἐὰν τις τῶν Ἀθηναίων δῆμον ἀδικῇ, δεδεμένον ἀποδικεῖν ἐν τῷ δήμῳ. i. Ex vinculis causam dicere apud populum.

C. Αὐτόδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui seipso iudice vtitur: vt populus aliquis aut ciuitas quæ ipsa de controuersia aliqua decernit, nec alius populi ciuitatis aut principis iudicio stare cogitur. Thucyd. l. 5, καὶ Δελφοὺς αὐτονόμους εἶναι καὶ αὐτοτελεῖς καὶ αὐτοδίκους, καὶ αὐτοῦς, καὶ τῆς γῆς τῆς ἑαυτῶν, καὶ τὰ πόλεα. vbi scholiastæ αὐτόδικοι dicuntur οἱ ἐν αὐτοῖς διαφοραὶ δίκην λύοντες καὶ μὴ μετάγοντες εἰς ὑποθέσεις ἀνθρώπων. ET Αὐτόδικος, ης, ἡ, apud Suidam, ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τις δικάζηται καὶ αὐτὸς μαχῇ. ET Αὐτοδικεῖν apud eundem ex Dinarcho pro ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὀφείλειν. Item αὐτοδικεῖ apud Hesych. αὐθεντεῖ, ὅταν αὐτὸς λέγῃ. C

C. Διάδικος, ου, ὁ, Litigator. in Pand. ὅταν μηδεὶς δεδίκηκος αὐτῷ παρενοχλήσει. & alibi itidem. Bud. VNDE Διαδικέω, ῶ, Iudicio contendo seu discepto, δεδικάζομαι. Plut. Apophth. ἀκουσόμενος τῶν δεδικασμένων.

Διαδικέω autem pro Iniuria afficio. vide post Ἀδικέω, ῶ.

C. Ἔκδικος, ου, ἡ καὶ ἡ, Iniustus. ὁ ἔξω τοῦ δικαίου. Soph. — Θῆσαι δ' οὐκ ἐπαύσευσαν κακόν. Οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους θεοί. Ælian. apud Suid. πεπόλμηκα μὲν αὐτῷ τὸν ἔκδικον ἐκεῖνον καὶ ἀθέμιστον ἔργον. Apud eundem, ὁ δὲ ἐκδικός τε καὶ ἔνομος. ‖ Ἔκδικος substantiuè captũ, Vltor, Defensor. Herodian. lib. 7, ἐπιεῖς ἢ σπαρὰ τῶν, ἢ δημοσίων αὐτῆς ὅπλοιεν ἔκδικοι τὸ ἠθμησομένου ἔργου. Bud. ex Cic. Epist. Legatos audio missos esse: sed malo ecdicos, vt aliud confici possit. Quare peto à te vt eos & Alabandenses iubeas ecdicos Romam mittere. Interpretatur autem B. ἔκδικος, Vindex, assertor. item Defensor ciuitatis, in l. Vt perfectius, De annali exceptione. Ἔκδικοι (sicut & ἐκδικηταὶ) eidem Bud. sunt Persequutores: de quorum munere paulo post in ἐκδικητής. VNDE aduerb. Ἐκδίκως, Iniustè. Soph. Antig. Εἰ δ' εἶδ' ἁμαρτάνοισι, μὴ πλείω κακὰ Πάθοιεν ἢ ἀξιοῦσιν ἐκδίκως ἐμέ. Æsch. Prom. Παθόντες οὐ κακοδοῦσι μ' ἐκδίκως,

Ἐκδικία, ας, ἡ, Vltio. ‖ Item Iuris cessio, Remissio debiti. v. l. ex Dione in Cæs. τοὺς δ' ἰππέας, τὰ τεταγμένα σφίσι τῶν τελῶν ἀπεμείδωντο, ἀφεῖς, πᾶσαν γὰρ τελωνίαν δι' αὐτῶν ἐγένοντο, καὶ πολλάκις τῆς βουλῆς δεηθέντες ὅπως ἐκδικίας τινὸς τύχωσιν, οὐχ οὗ ἔφασαν. Sic Suet. in Cæs. Publicanos remissionem petentes, tertia mercedum parte relegauit. Hæc ἐκδικία concedebatur in labe, calamitate ac vi maiore, vt cum Vlpiano loquitur Plinius. Vide Appian. lib. 2, De Cæs. Hæc v. l. D

Ἐκδικέω, ῶ, Vlciscor. Dicitúrque ἐκδικῶσε pro Vlciscor te & scelus: & ἐκδικῶ ἐμαυτόν, pro Vlciscor illatam mihi iniuriam, Tueor me. Chrysost. ad Rom. 3, ὅταν γὰρ ἐκδικῶμεν ἑαυτοὺς, ὁ θεὸς ἡμῖν οὐκ ἀμυνεῖ. Et ἐκδικῶ σε ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου, vt Lucas est loquutus cap. 18 Euang. pro Vindico te ab aduersario tuo. Et ἐκδικήσαι τὸν φόνον Athenæus 234, in fine. Pass. autem Ἐκδικεῖσθαι, Pœnam luo, Greg. ‖ Ἐκδικεῖν, Vendicare, Actione in iudicium deducta petere. vt ἐκδικεῖν τὸ πρῆγμα. & ἡ τὰ ἴδια ἐκδικοῦσα ἀγωγή, Rei vẽdicatio. Bud. ex Pand. HINC Ἐκδίκησις, Vltio, Lucæ Act. Apost. cap. 7. ET Ἐκδικητής, Vltor Greg. Item Ἐκδικητὴς Persequutor, Cuius munus est iudicio experiri contra eos qui aurum vel argentum vel pecuniam reip. debent. ET Ἀναδικητής, Inultus. E

c.2. Διεκδικέω, ῶ, Tueor, Defendo: & quidem non solùm Defendo in iudicio, sed & Defendo armis. Vide exempla ex Pand. apud Bud. pag. 100. HINC Ἀδιεκδίκητος, Indefensus.

C. Ἐλληνοδίκαι, οἱ, (q. d. Iudices Græciæ) sic vocati iudices sacrorum certaminum, vt tradit Budæus, seu (vt vulg. lex.) Præfecti in Olympiaco certamine. Paus. 4. VNDE Ἑλληνοδικῶ, F. ήσω, Iudex sum sacrorum certaminum. Et Ἑλληνοδικοῦντες idem quod Ἑλληνοδίκαι. Paus. Eliac. lib. 1, p. 128, & lib. 2, p. 139. H

C. Ἔνδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iustus, δίκαιος, Hesych. vt apud Sophoclem, ἔσθ' οὗτος ἔδρασ' ἔνδικα, id est δικαίως. Sic

Epigr. lib. 2, Λαοδίκη τὰ τοῖς ἔνδικα πενθεῖν, Meritò pœnas luens. Apud Suid. καὶ γὰρ ὁ Μίδας τις τὰ τε ἄλλα ἔνδικος ὢν βασιλεύς. Plato De leg. 11, ἐὰν τέκνα ἢ τὸν δίκαιον αὐξήσειόν τε καὶ ἔνδικον. vbi Ficin. vertit, Eum qui vel vendidit vel legitimè sufficientérque donauit. Ἔνδικος ὅρκος, Iuramentum in litem, B. Ἔνδικος ἡμέρα, Fastus dies, ἢ δικάσιμος, B. οἱ ἢ δικαζόμενοι, Poll. Ἔνδικος κίνδυνος Greg. Quæ à iudice statuitur, Quæ sententia lata infertur. Et substant. in Pand. ὁ μὴ πεῖσαι ἀνάγκης ὑποκείμενος τῷ ἐνδίκῳ μετὰ τοῦ δικαστοῦ, iudicio, B. ‖ Ἔνδικον Hesychio est etiam ἀληθὲς, & ἄξιον: Suidæ verò δίκης ἄξιον. HINC Ἐνδίκως, aduerb. Iustè, Iure, Merito. Plato lib. 11 De leg. τὸ μὴ ἐνδίκως παλαιοῦν τε ἢ καὶ μηδαμῶς αὐξήσειν, Non iure, vt B. vertit. Greg. οὐ δίκαιον ἀγανακτῶ. Item ἀληθῶς, Hesych. B

C. Ἐπίδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Controuersus, vel Qui in controuersiam deduci iure potest. Isæus, μὴ ὅτι δίκαιον τὴν μητέρα μητρὸς τὸ ἀδελφοῦ κλῆρον εἶναι, Non posse matrẽ meam fratris sui hæreditatem petere, vel Non posse matrem meam bonorum fratris possessionem agnoscere. B. p. 92. Dicitur etiam γαμὼν ὅτι δίκαιος C, cuius quis nuptias petit vt iure ciuili ad se delatas: quæ alio nomine ὁπόκληρος & ὁπόκληρος dicitur. Quare Plut. quodam loco metaphoricè ὅτι δίκαιον νικῶν vocat καὶ ἀμφισβήτητον, ancipiti marte diremptam, De qua ambigitur inter partes. Est enim ὅτι δίκαιον τεκμήριον, οὗ δεῖ τὴν ἀμφισβήτησιν. Bud. ibidem. Plut. De Herod. ἀμφοτέρους ὅτι δίκαιον εἶναι τὸ νίκημα. VNDE bicõp. Ἀνεπίδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Purus & cõtruersia vacuus. Bud. C. vt κλῆρος ἀνεπίδικος, Hæreditas de qua nulla inter cognatos est controuersia. Dem. Pro cor. C

C. Εὐδικία, ας, ἡ, Bonũ ius, seu Iudiciũ sincerum. oppositũ τῷ κακοδικίᾳ. Od. τ, ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων Εὐδικίας ἀνέχων. Plut. ad Præf. ind. τὸν πόλεσι φέρος ἀδικίας, καὶ λόγους τοῖς τοῦ ἀστοῦ. Ibidem, ἔρχων, ὅσοι θεοῦ δῆς ἀδικίας ἀνέχοιν, τοῦτεστ θεοῦ λόγον ἔχων δεδιοίαν, οὐ συνῆρῶν οὐδὲ κεραυνὸν οὐδὲ τρίαινα. D

C. Εὐθυδικία, ας, ἡ, Recta intensionis depulsio, Iusta & plena recusatio. quod fit quum is qui in iudicium vocatus est, nulla præscriptione fori aut alia exceptione summotoria vtitur, nec litis excipiendæ diuerticulo. Estque ἀδικίαν ἀφιστάμενος, Recta via pedem conferre cum actore, actionémque ipsam & intentionem plena recusatione propulsare, non exceptione aliqua reiectrice aut iudicii declinatrice, aut alia translatione, experiundi iuris potestatem auferre, certaménque detrectare. B. C. p. 51 & 52. Demosth. λόγοις τοῖς κελεύοντα εὐθυδικίαν εἰσιόντα, Rectáque cum aduersario congredi, vel Rectà ad caput causæ accedere, quáque de re agitur, in iudicium deducere. Item & ἀδικίαν εἰσιέναι dicitur, id est recta causæ deductione, quum reus non exceptione se tuetur sed iure & æquitate causæ. Dem. 131, δεῖ τὸ πρᾶγμα γραφῶ εἶναι καὶ μὴ ἀδικίαν εἰσιέναι. Erant enim γραφαὶ & διαμαρτυρία πρὸς ἀδικίαν αἱρεῖσθαι. Isæus, ἀδικίαν μὲν οὐκ ἐτόλμησαν εἰσελθεῖν, ἀλλὰ διεμαρτύρουν. Pro ἀδικίαν verò dicitur etiã simpliciter ἀδικία, vt vi debis suo loco. Εὐθυδικία Suidæ est, ὅταν εἰσαγηταί τις κρίσιν μόνος πρὸς ὧν οὐδέπω γνῶσις ἐγένετο δικασθεῖσαν. vnde postquam in exẽplum attulisset οὐκ ἀκούσαντες τῆς ἀδικίας, subiungit, καὶ εἰκότως. οὐ γὰρ ὅτι τοῦ δικαίου ἐνεκα ἔθεσαν, ἀλλ' ὅτι τοῦ νόμου καὶ τοῦ σώματος ἕνεκα. ‖ Εὐθυδικία apud Pollucem ponitur etiã inter laudes iudicis, pro iudicio recto & incorrupto. HINC Εὐθυδικέω, ῶ, F. ήσω Exceptiones trãsmittens, & controuersiæ statum in summa causæ ponẽs vt firmitudine iuris fretus, quasi pede collato & recto certamine confligo, Collatis causæ firmamentis, quasi signis, ambigo & litigo, Rectà caput causæ peto. Vulgò ad principem causam aggredi dicimus. Bud. E F G

C. Κακοδικία, ας, ἡ, Corruptum iudicium, Cic. Iudicium peruersum, Crimen iudicis corrupti, Bud. ex Plat. lib. 11 De leg. γραφέσθω μὲν αὐτὸν ὁ βουλόμενος κακοδικίας ἢ καὶ ξυνδικίας κακῆς, Postulet eum, qui volet, iudicii corrupti. H

C. Καταδίκη, ης, ἡ, Condemnatio, Iudicatum, seu Res iudicata, Mulcta. Plut. Cor, δῆμος ὥρμησε λύειν τὴν τοῦ Μαρκίου καταδίκην, καὶ καλεῖν αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν. Ibidem, ὦ δὲ πρῆμα τῆς καταδίκης αἰδίου φυγή. Idem Ad Col. μετὰ δὲ καταδίκην φυγῆς ἀπὸ μεμνησθῆς ὑπὸ τῶν φίλων. Luc. τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, βοχεῖ καὶ γῆπα. Herod. l. 7, μετὰ πάσης ὠμότητος καὶ βαδίκας τε ἐποιεῖτο καὶ χρημάτων εἰς τιμωρίας, In damnãdis iudicio hominib⁹. Idem, καὶ βαδίκας τῶν βοῶν ἐπὶ ἱστοῖς πυκνοῖς, Damnatione circũuentis. ἐπιτρέπει τὴν καταδίκην, & ὁπόσην τὴν καταδίκην, rem iudicatã facere. B. ET Κατάδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Obnoxius e re iudicata, hoc est ὁν τῶν καταδίκης ὁ μὴ ἐκπεπτωκὼς τὴν καταδίκην. Qui & ὑπόδικος dicitur & ὀφλων, & καταίκριτος, & καταγνωσθεὶς, vt Lem. Hæc B. C. Παλίνδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, ὁ πάλιν τοῦ τῶν αὐτῶν δικαζόμενος, B. ὁ πολλάκις δικαζόμενος, Pollux. Demosthenes verò παλίνδικον dixit etiam τὸν βίαιον, eodem Poll. teste. HINC Πάλινδικία, ας, ἡ, Actio restituta. Herodian. παλινδικίας διδοῦς τῆς ἀδικοῦς κατακρίσεσι, Iterum dans actionẽ, Referendi iudicii potestatem faciens. Plut. in vita Dem. pro versutia hominis litigiosi nunquam satis condemnati, πολλὰς δεδέσεις καὶ παλινδικίας θείσκοντας, i. lites seu controuersias recidiuas è damnatis causis & mortuis exsuscitantes. Hæc in lex. Bud. scribẽs in Comm. παλινδικίαν διδόναι vel δεδικάσαι ὑποκαταστῆσαι, esse restituere actiones iis quorum petitiones damnatæ sunt, aut etiam iis quorum præscriptiones exceptionésq; reiectæ sunt & pro nihilo habitæ à iudicibus. ET Παλινδικέω, ῶ, F. ήσω, Controuersiam iudicatam refero. B. C

C. Παύδικος, ου, ὁ & ἡ, Iustissimus, seu Omnino iustus. VNDE Παυδίκως, aduerb. Omnino iustè, Eurip. Apud Soph. autẽ Trach. Οὕτω γὰρ ὤμην, εἴ τιν' αὐτ' ἐς δόμους Ἕδειμι σωθεὶς ἢ κλύοιμι, παυδίκως Σπλεῖν χρῆν τὸ δὲ, Sch. exp. αἰνεῖν δεῖ ἀστῶς. C

C. Πολυδικέω, Crebrò multũq; iudicio cõtendo, Multa litigia moueo. Pla. Leg. 11 circa finẽ, πολλὰ καιρὸν πολυδικεῖν. D

C. Πρόδικος, ου, ὁ, Patronus, Qui causam defẽdit, Qui causam pro aliquo dicit. συνήγορος, Hes. Itẽ Tutor, Curator, ὁπόθεν. X. Hell. 4, ἢ ἢ πόλις, ἐπεὶ ἡ ἡμισέπολις πᾶς ἐπὶ Ἰῶν, Λεγεδῶν μὲν τὴν ἡμῶν ὀῖα ἢ τοῦ δικαίου τῶν παιδίς, ἡγεῖται τὴν ἐρατὴν ὀκέλεον. Nã peculiariter (vt scribit Plu. in Lyc.) Spartani πρόδικοι καλοῦσι τοὺς τῶν βασιλέων ὁπόθεν. ‖ Πρόδικος Suidæ est etiã Arbiter, δικαστὴς ὁπόθεν φίλων ἢ διαιτητής: adducẽti hũc Aristoph. locũ xe Cẽtauro, ἐγὼ γὰρ εἴ τις ἠδίκηκε, θέλω δίκην δοῦναι πρόδικον ἐνὶ τῶν φίλων τῶν. ‖ Est & nomẽ philosophi, de quo prouerb. Πρόδικον σοφώτερος. HINC Προδικία, ας, ἡ. Plu. An seni capesse resp. πρὸς τὴν πρεσβείαν καὶ τὴν δικαίαν ὑφαρπάζουσα φιλοτιμία, Quoduis curationis munⁿ, vt interpr. vertit. ET Προδικέω, ῶ, Curo, Procuro, ὁπόθεν πέω, Hesych. E

C. Σφεφδικέω, ῶ. F. ήσω, Causas de quibus in iudicio agitur inuerto. Aristoph. Neb. ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ σφεφδικῆσαι καὶ τοὺς χρεστὰς δολιαδεῖν. i. σφεῖς δ' καὶ καὶ τοὺς δαίεσας ὀκφυγεῖν. Poll. l. 8, ἔνιοι δὲ καὶ σφεφδικεῖν τοῦ πρὸς ψευδεῖν τοῦ τῆς κεκμικῆς, ἢ τὸ συνδικεῖν νομίζουσιν, ἢ τὸ ἀνασφεφαίνειν καταγορεῖν. ET Σφεφδικοπανουργία, Versutia in peruertendis causis seu litibus. Aristoph. Aub. Πικρὰ τὸν χ' ὄφεις σφεφδικοπανουργίαν. F

C. Συνδικία, ας, ἡ, Cõmune causæ patrocinii, Lis seu causa cõmunis, Quum aliquis cũ aliquo eandẽ causam sustinet. Poll. ET Συνδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, adiect. Qui in causa patrocinatur. Isocr. Ægin. Ὁ τῆς νόμοις ἐκαστοῦ τῶν, τὸν δὲ παρ' αὐτῆς κείμενον, συνδικον ἔχον. Et subsitãr. Qui eandẽ causam defendit, B. ὁ ἐν τῇ δίκαις βοηθός, Hes. Συνδικοι (inquit B. C.) dicũtur οἱ συνεῖναι τῶν ἐν τῇ δευτερολογίᾳ, hoc est qui in secũdis actionibus causam defendunt, vt in causa Corn Balbi Cicero Et in lex. Συνδικοι, Actores, vt διεκδικηταὶ, Actores vniuersitatis, Plures oratores eandem causam agentes. Dem. 109, ἤρξωτο δὲ τὸν νόμῳ συνδικοι, καὶ μαλιστ' οἱ δεινοὶ λέγειν ἄνδρες, i. συνήγοροι, Patroni rogationis, Qui in eandẽ causam incumbunt. Dem. πρὸς Λεπτ. πολλάκις εἰς ἕκαστος τοῦ πόρου πόσι πρεσβεῖαι συνδικος γέγονε. ‖ Et qui à singulis vrbibus mittuntur patroni ad causam vnius prouinciæ tuẽdã, συνδικοι dicũtur. Vnde verbũ Συνδικῶ. B. C. Dem. in or. Pro cor. de Ariftide ab Atheniẽsibus syndico seu patrono creato vt pro Delio sacro diceret apud Amphictyonas, χειροτονήσαντων αὐτὸν ἡμῶν συνδικον ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ. Inde factum vt syndici ciuitatum appellati sint. Hermog. iurisc. c. 1, De muneribus & honoribus in Pand. eum honorem inter personalia munera numerat. In quibusdam autem Galliæ locis *syndiques* appellãtur ii ex populo qui cõmunia negotia procurant, *les procureurs d'une cõmunauté*. HINC Συνδικία, ας, ἡ, Causæ patrocitũ. Pla. Leg. 11, de patrõo q animos iudiciũ peruertere conatur, γραφέσθω μὲν αὐτὸ ὁ βουλόμενος G

κακοδικίας ἢ καὶ ξυνδικίας κακῆς, Postulet eũ qui volet iudicii corrupti aut præuaricationis, vt Bud. interpr.

ET Συνδικέω, ῶ, F. ήσω, Causam alterius defendo, Patrocinor. Bud. vt συνδικεῖν ἄλλῳ apud Plat. De leg. 11. Et apud Plut. De Herodot. Θεσσαλοὶς Θηβαίοις συνδικοῦσας. Sic συνδικεῖν νόμῳ & συναγορεύειν pro eodem posuit Demosth. hoc est, Legem suadere & legi patrocinari, vt B. Comm. pag. 89, annotat: paulo antè tradens, συνδικεῖν, opositum τοῦ αἰτιᾶσθαι, esse Ab eadẽ causa dicere, & patrocinium suum in causam communem conferre. ‖ Συνδικεῖν dicuntur quoque Defensores ciuitatum, quos Græci (vt in Pand. est) Syndicos appellant, qui ad certam causam agendam vel defendendam eliguntur, seu (vt ibi B. exponit) aduocati, aut causidici plures vel oratores, qui vt patroni ad communem causam defendendam mittuntur. Dem. πρὸς Λεπτ. μὴ ξένην γραπτομηθέντα ὑπὸ τοῦ δήμου πλέον ἢ ἅπαξ συνδικῆσαι. Gallis autem *syndiquer* est Rationem vitæ reposcere. Apud quos & *syndiques* in vsu esse, suprà dictum est.

C. Υβριστοδίκαι, οί, dicebantur Qui criminum reos in iudiciũ protrahere nollent, οἱ μὴ βουλόμενοι τὰς δίκας εἰσαγαγεῖν, si Cartero credẽdum est, à quo plebiscita congesta sũt. Hæc Pollux. Eadem apud Hesych. expositio est, addentem Atticum hoc vocabulum esse.

C. Υπέρδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Supra modum iustus, Summè iustus, ὑπερβολικῶς δίκαιος. Soph. Aiace, Τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἂν ὑπερδικῇ, δάμνει. ‖ Υπέρδικος autem ἀγὼν apud Poll. ὁ ὑπὲρ τοῦ δέοντος. Et ὑπερδίκοι σωτῆρες apud Hesych. οἱ τὸ δίκαιον ὑπερβαίνοντες. AT Υπερδικέω, ῶ. F. ήσω, Defendo in iudicio, Patrocinor. Plato in Phæd. ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου, Id tueri quod dictum est. Bud.

C. Υπόδικος, ος, ὁ καὶ ἡ, Budæo idem est quod κατάδικος, id est, obnoxius è re iudicata, qui & ὄφλων dicitur, & κατάκριτος, & καταγνωσθεὶς, vt Demosth. Alibi verò synonyma ponit, ὑπαίτιος, ὑπόδικος, ὑπόθυνος, ἔνοχος, quæ de reo fonte dicantur. vt ὑπόδικος potius sit De quo in iudicio agitur, Reus. Plato 2 De rep. ὑπόδικος ὀρθῶς αὖ γίγνοιτο μετὰ δίκης, Reus agatur. Idem De leg. ὑπόδικος ἀσεβείας γιγνέσθω τοῦ ἐθέλοντος. Idem, ὑπόδικος ἔστω τῆς βλάβης, Damni illati reus esto. Idem, ὑπόδικος ἔστω τοῦ διπλασίων τοῦ βλαφέντος, Duplum ei qui damnum accepit debeat. Idem, ὑπόδικον ἔχω αἰδεσιμοδίκου, Reum habeo seruitutis, vt Ficin. interpr. Sic apud Demosth. τὸν προβαλόμενον ὑπόδικον ἔχῃ τοῦ κακοπραγμοῦς, eo nomine obnoxium habeat, vt Bud. vertit. Naz. αὐτοὶ τῷ ψεύδει ὑπόδικοι εἶ τῇ ἀληθείᾳ, Veritati de mendacio rationem reddere obnoxios. Et apud Synes. diuersa construct. ὅτι τῆς αὐτῆς ὑπόδικος ἔστω. vt & apud Suid. γραπτὰ ὑπόδικοι ὅτι κακουργία, quod exp. κατάκριτοι. Apud Aristot. autem οὐχ ὑπόδικα τὰ εἰκότα ex schol. exponitur in v. lex. οὐκ ἀξιοῦνται, ὡς γε ψευδῆ ἀπελεγξθῶσι.

C. Φιλόδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Litium amans, Litigiosus, Qui iudicio contendere amat. eo sensu Cicero gentem Siculam natura controuersam dicit & acuram. Aristot. Rhet. 2, καί φησι μὴ εἶναί με φιλόδικον, οὐκ ἔχει δὲ ὅπου δείξαι δεδικασμένῳ οὐδὲ μίαν δίκην. VNDE Φιλοδικέω, ῶ, F. ήσω, Libenter in litibus versor, vt litigiosi. B. ex Thuc. πιστεύοντες τὰ κρίσεις, φιλοδικεῖν δοκοῦσιν, Litigiosi putamur, vt & Valla vertit. Arist. Rhet. 1, καὶ ὅσα φιλοδικεῖν δόξειεν αὐτὸ ἐπεξιών.

C. Φυγοδικέω, ῶ, Detrecto certamen & iudicium, Ambagibus fugæ & strophis tergiuersationum vtor. cui opponitur αὐτοδικεῖν. B. ex Dem. ὡς οὐ νῦν ἀπόντων οὔπω, ἀλλ' ἐφυγοδίκουν. Poll. φρεσφοδικεῖν comicum, & hoc φυγοδικεῖν, synonyma quibusdam esse tradit.

Δικανὸς, ου, ὁ, Causidicus. ὁ τοὺς τὰς δίκας διατείβων. Hesych. nisi ibi δικανικὸς legendum quis existimet. ET Δικανικὸς, ου, ὁ, Iudicialis. Plato Apol. ἐρωτᾶν δὲ ὑμῶν φορτικὰ μὲν καὶ δικανικά, ἀλήθη δέ, molesta & iudicialia, sed vera. δικανικοὶ λόγοι, orationes iudiciales & forenses, Isocr. & Aristot. δικανικαὶ τέχναι, iudiciariæ artes. Plut. Themist. Et δικανική, sc. τέχνη, ars oratoria, B. ex Plat. 3 De rep. καὶ δικανικήτε καὶ ἰατρικὴ σεμνυύνεν). ‖ Δικανικὸς est etiam Causarum agendarum peritus, Causidicus, Leguleius, Iurisperitus. Xen. ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένοιντο.

Δικάω, ῶ, F. άσω, Iudico, Ius dico. Herod. lib. 1, οὐδὲ καπίζειν ἐπ' ἤπελε ἔνθαῦτα πρότερον πρὶν καπίζων ἐδίκαζε, οὔτ' ἔφη δικᾶν ἔτι, Negauitque vltrà iudicaturum. Bud.

Δικάζω, Ius dico, Iudico, Iudex sum, Discepto controuersiam. Od. λ, Παῖδες δ' Τρώων δίκασαν καὶ παλλὰς Ἀθήνη. præcedit autem, — κεχολωμένη εἵνεκα νίκης Τλῴ μιν ἐγὼ νίκησα δι' ἀγῶνος ἀθανάτοισι, Τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλῆος. ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ. Aristoph. Vespis, Δικάσουσι μ' ἀλλ' ἐκφεύξεται Δεξιονίδης. Luc. in Salt. κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. Herodianus 4, εἴτε δικάζοιεν, ἢ ἐναντία ἐφρόνουν ἐπ' ὀλέθρῳ τοῦ δικαζομένου ἐσ' ὅτε. Alibi δικάζειν & τὰ λοιπὰ πολιτικὰ διοικεῖν copulat. Et δικάζω σοι, Ius tibi dico. Hom. Sic Plato De leg. δικάζω τοῦ ἀδικεῖσθαι φάσκοντι. Et Xen. Hell. 5 dicit, τίς αὕτη δίκη εἴη ὅπου αὐτοὶ οἱ ἀδικοῦντες δικάζοιεν; q. d. Gal. *ou les mesmes sont iuges & parties*. Philo, λόγῳ μὲν διάκοιν δικάζει. Sæpe cum accusatiuo δίκην. vt apud Hesiodum, Μήτε δίκην δικάσῃς πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς. Sic Apoll. δίκας λαοῖσι δικάζει. Luc. in Anach. τὰς φονικὰς δίκας δικάζω. Item δικάζειν τὰς ἀθύνας in vulg. lex. ex Demosth. & δικάζειν τὴν γραφὴν τοῦ βανάυσου ex Æschine. ‖ Δικάζειν Eust. apud Hom. exponit etiam σεμνῶς καὶ βασιλικῶς οἰκονομεῖν καὶ ὑπακούειν, p. 147.

Δικάζομαι, In ius voco, Iudicio cõtendo seu discepto, Litigo. vt δικαζόμενος τοῦ νικᾶν in illo Homeri loco, & ἐπ' ὀλέθρῳ τοῦ δικαζομένου, in illo Herodiani. Thucyd. 1, διαζεσθαι δὲ οἷς αὐτὴ ξῆν, δικάζεσθαι οὐδὲν προσδέονται. Luc. τοὺς μαθητὰς τοῦ μαθητοῦ δικαζόμενος. Dicitur & δίκην δικάζεσθαί τινι. Sæpe etiam dicunt δίκαι δικάζεσθαι pro Iudicio contemdere, de quo infrà.

Δικάζομαι pass. signif. Iudicor. Thucyd. 1, ὁποτέρων δι' αὐτὸ δικασθῆ εἴη τοῦ ἐποικίου, πότερος κρατεῖ.

Δικάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ. vt δικάσιμος ἡμέρα, quæ & ἔνδικος, In qua iudicatur aut iudicare licet. Fastus dies. Pollux ex Menandro. Sic δικάσιμος ὥρα, Tempus iudicio præstitum, seu Tempus iudicii. Et δικάσιμοι μῆνες apud Hesychium Menses in quibus iudicabatur, Mẽses qui iuri dicundo impendebantur.

Δικαστὴς, ου, ὁ, Iudex. & passim apud Demosth. ὦ ἄνδρες δικασταί pro δικασταί simpliciter. Interdũ genit. additur vt δικαστὴς τοῦ σφετέρου διαφορᾶς Thuc. 4. ET Δικάστρια, fœm. Luc. Quæ est iudex. HINC Δικαστικὸς ad iudicem pertinẽs. Iudicialis seu Iudiciarius. δικαστικὰ χρήματα, Aristoph. ‖ Item Iudicandi peritus seu iudiciorũ. Xen. γραμματικὴ καὶ δικαστικὴ καὶ πολιτικὴ καὶ ἐστὶ τοῦ ὀπτορεύειν. ‖ Δικαστικὸν neutro genere pro δικαστικὸς μισθὸς, Merces iudicum, Sportulæ iudiciales, Sportularia pecunia, Bud. ET Δικαστικῶς, Iudicum more, vel Iudiciario more, Vt fit in iudiciis. Luc. in Hermot. ITEM Δικαστήριον, Iudiciale forum, Iudicum cõsessus, Tribunal. A Budæo sæpe redditur Iudicium apud Demosth. vt in hoc κγ' Εὐέργου loco, πότερα δικαστηρίῳ τοῦ δοίη. Et apud eundem, παρὰ τοῦ δικαστηρίου γνώσεις, Iudiciorum cognitiones. Sed & Iudices interpr. in hoc eiusdem loco, ἢ τὸ ἐφῆκεν ἐς τὸ δικαστήριον, neque pronocauit ab arbitro ad iudices. Sic apud Libã. in Decl. καθῆσαι δ' δικαστήριον αὐτοῦ θεῶν, exponitur, Iudices illi deos ferre, vel Apud deos eum accusare.

C. Ἀδίκαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non iudicatus, Indemnatus, Nonn.

C. ΑΝΑδικάζω, Iterum iudico, de iis nimirum quæ antè quidem iudicata fuerunt, sed irrita & nulla facta sunt: vt quum damnatus iudicum sententia oppressum se conqueritur, aut testimoniorum falsitate ipsos circumuentos in iudicando, sese pollicetur ostensurum. ἀνωθεν δικάζομαι, inquit Suidas: quo modo & ἀνάδικος δίκη ab eo exponitur, vt ἀναδικάσασθαι fit τὸ ἀνάδικον δίκην δικάσασθαι. Citat Pollux ex Isæo.

C. ΑΝΤΙδικάζομαι, Contra iudicio contendo. vnde ἀντιδικάσαντα apud Pollucem ex Lysia.

C. ΑΠΟδικάζω, Absoluo in iudicio, Sententia mea absoluo, cui opponitur καταδικάζω ab Aristot. Sic & ab Antiphonte, cum accus. rei, καὶ ἃ αὐτοὶ ἔργῳ ἀπεδίκασαν, τοῦτο ὑμᾶς κελεύουσι καταδικάσαι. Dicitur & δίκην ἀποδικάσαι, i. ἀπολῦσαι, ἢ νικῶσαν ἀποφῆναι, vt è Critia tradit Pollux, addens, ὡς αὐτὴμεῖς ἀποψηφίσαι.

C. ΔΙΑδικάζω, Diiudico. Pla. De rep. 10, οὐ ἐπειδὴ διαδικάσειαν, τοὺς μὲν δικαίους κελεύειν πορεύεσθαι πρὸς εἰς δεξιά. Vbi B. διαδικάζειν esse ait iudicis diiudicantis & discernentis. Vide pag. 94 & 96 & 165. ‖ Διαδικάζειν Pollux ex Critia exponit etiam δι' ὅλου τοῦ ἔπους δικάζειν.

Διαδικάζομαι, Iudicio contendo, seu discepto, &c. vt δικάζομαι. Dem. περὶ τοῦ πρεσβευτοῦ αὐτῶ πρὸς ἀλλήλους διαδικάζεσθαι. Et διαδικάσασθαι τὰ πρὸς ἐμὲ apud eundẽ. Item διαδικάζεσθαι Plat. pro Causam dicere. ‖ At Dinarch. dixit, διαδικασόμενος πρὸς τὸν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴν περὶ ἀληθείας, pro In discrimen iudiciũque vocaturus vera necne renuntiarit. De hoc verbo vide Bud. p. 93, 94, & 95. HINC Διαδικασία, ET Διαδίκασμα, Actio, Petitio. Lys. οὐ τοῦ τὸ δίκαιον αἰτεῖν μοι ψηφίσασθαι τὸ διαδικάσαι, Id est adiudicare mihi quod intẽdi, vt interpr. Bud. à quo paulo pòst διαδικασία exponitur etiam Altercatio, item Controuersiosa duorum disceptatio. Et διαδικάσαι γραφεῖν, Iudicium dictare, Dicam scribere. At verò διαδικάσαι ἀναιρεῖν, est Actionem negare, Agentem summouere, Bud. 168 & 250. Vide & διαδικάσαι ἀποκαταστῆσαι apud eundem pag. 251. & in Παλινδικία. Item Διαδικασία peculiari signif. Contentio inter duos pro functione munerum. Vide pag. 95 & 96. AT Διαδικασμὸς, οῦ, ὁ, in vulg. l. Lis, Disceptatio. Item Iurgium.

C. ΕΚδικάζω, Iudicia exerceo, Vlciscor, in v. lex. sed sine testimonio. Ibidem, Εκδικάζομαι ex Isocr. Reum perago, Iniustum esse ostendo iudicibus. Et Εκδικαθεῖσῶν τῶν δικῶν, peractis iudiciis. Hactenus illa. At Bud. scribit, ἐκδικαθεῖσαι δίκαι τέλος ἔχουσι. Plato De leg. 359; ἐπειδὰν μὴ κατ' ἐνιαυτὸν δίκαι ἐκδικαθεῖσαι τέλος λάβωσι, τοῖς τοιούτοις νόμοις γίγνεσθαι χρεών. id est exequutionibus rei iudicatæ. Lys. 142, νυνὶ δὲ λαχόντες ἐν γαμηλιῶνι μηνὶ οἱ ναυτοδίκαι, οὐκ ἐξεδίκασαν. Post quæ remittit ad Harpocr.

C. ΕΝδικάζομαι, Iudicio contendo seu discepto. Poll.

C. ΕΠΙδικάζω, Sententia mea adiudico. Sed restringens Bud. scribit, ὃ πεδίκασε est iudex Qui sententia sua adiudicauit hæreditatem: vt ὁ ὃπεδικασάμενος est Qui secundum se sententiam tulit. Idem scribit ὃπεδικασμένον à Demosth. vocari Qui hæreditatem iure obtinet, vt iudicio euictam & quæsitam: quem & ὃπεδικασάμενον aliquando dici. Sed Επιδικάζομαι est etiam Peto hæreditatem: iungiturque genitiuo, (vt δικάζομαι & ἀμφισβητῶ) in quadam lege apud Demosthenem, ἐὰν δὲ μὴ ᾖ ὁ ὃπεδικασάμενος τοῦ κλήρου. Si. & ὃπεδικαζομένου τῶν χρημάτων ex Isocr. affertur. ‖ In v. l. ὃπεδικάζοντα τῆς μέσης χώρας affertur ex Arist. Eth. 2, pro Decertantẽ de medio loco. Hes. quoq; habet ὃπεδικάζει) expositiũ αὐτοπιεῖν. HINC Επιδικασία, Actio legis ab eo qui hæreditatẽ petit. ET Επιδικάσιμος, Qui auxiliatur in iudiciis: vt in v. l. exponitur ex isto Luc. loco, vbi de præstanti oratore dicit, φίλοις ὃπεδικάσιμος, φοβερὸς τοῖς ἐχθροῖς. Ego ὃπεδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto qui propẽsus est ad adiudicandum sua sententia amicis quod petunt.

C. ΚΑΤΑδικάζω, Sententiã fero aduersus [aliquem.] Condemno. Synes. epist. 154, ἀνὴρ δὲ αὐτὴ εἰς τὸ καταδικάσαι μου. Et καταδικάζω σου ζημίαν. Item καταδικάζειν τοῦ δίκην, Aristot. Sed & cum accus. perf. Synes. οὐ καταδικάζω τοῦ ὃπεσκόπων τοῖς ἐν τοῖς πεφύκασιν. Et pass. Καταδικάζομαι, Luc. De cal. ἢ ἀκριβεῖς πολὺς καὶ ἀμοίρους λόγων καταδεδικάσθαι. Et καταδικάσθαι θανάτῳ, morte damnati sunt, Plut. Apophth. ‖ Et cum accus. & genit. sicut καταγινώσκω, vt apud Luc. ἀπόλλης καταδικάσας σεαυτὸ πολλὴν τοῦ ὑπόγωσιν. Sic Καταδικάζω σου ἀδικίας (dixit autem & καταδικάζεσθαι ἀδικίας Synes.) vel ἁμαρτίαν. Affertur tamen & καταδικάζεις σωτῆρα ἐμοῦ ex Phalar. pro Accusas prudentiam meam.

Καταδικασάμενος, & καταδεδικασμένος apud Isæum 74, dicitur etiam is secundum quem iudicatum est. Dem. δίκην ἐμπορικὴν καταδικασάμενος τοῦ Μενίππου. Et καταδικάζομαι τὴν ἀντιδικίαν. Bud. 201 & 370.

C. 2. Προκαταδικάζω, Prædamno. vnde προκαταδικάζεσθαι apud Pollucem ex Dinarcho.

C. ΠΡΟδικάζω, Præiudico. VNDE Προδικασία, ας, ἡ, Præiudicatio, seu Præiudicium. quod citat Pollux ex Antiphonte. Προδικασία (inquit Suidas) dicebatur quum ii qui cædis rei fiebant, in Prytaneo tres menses agebant ante iudicium, quibus vtrinque argumẽta proferebantur. Sic enim interpretantur quod apud eum est, ὅταν οἱ τὰς δίκας ἐγκαλούμενοι, ὃν πρυτανείῳ πρὸς τῆς δίκης διαπλοῦσιν ὅτι τρεῖς μῆνες, ἐν οἷς ἑξ ἑκατέρου μέρους λόγοι προάγοντο.

C. ΣΥΝδικάζω, Vnà iudico. Plato De leg.

ΥΠΟδικάζω, q. d. Subiudico. Vnde ὑποδικάζων apud Pollucem ex Lysia.

ΔΙΚΑΙΟΣ, Iustus, Æquus. vt à δίκη fit δίκαιος, sic à Ius fit Iustus. Dicitur autem hoc vocabulum à Græcis tam de re quàm de persona. Hes. Erg. — ἐπὶ κακῶν ἀνδρὶ δίκαιον Ἐμμεναι, εἰμεέζω γε δίκην ἀδικώτερος ἔῃσι. Agesilaus apud Plut. in Apophth. dicit, οὐδὲν ἀνδρείας χρήσομεθ' ἐὰν πάντες ὦμεν δίκαι. Fuit δίκαιος & cognomen cuiusdã Aristidis Atheniẽsis. Æsch. in Ctesiph. Ἀριστείδης ὁ δίκαιος ὀνομαζόμενος. Hinc Luc. in lib. De non facilè cred. calumn. ἆρ' οὖν τῶν Ἀριστείδου ἔστι τις δικαιότερος; Interdũ autem dicitur aliquis δίκαιος κριτὴς, & δίκαιος λογιστὴς, iustus æstimator, apud Demosth. Olynth. 1. Item χρῆστον δίκαιον (id est agellus iustus) Menandro, ὁ μηδὲν πλέον τοῦ σπέρματος ἐκφέρει, vt inquit Pollux: quod tamen ego generalius Menandrũ dixisse puto, sicut & dixit Xenoph. (ex quo fortasse mutuatus ille fuerit) Pæd. 8, χρῆστον πάντων δικαιότατον. Vide pag. 119 meæ edit. Dicitur etiã vicissim ἄδικος γῆ quæ est sterilis. De re autem dicitur, vt δικαία ἀρχή, iustum imperium, Isocr. Sic δικαία κρίσις, iustum iudicium. Et δικαία αἰτία, Dem. Philipp. 3, οὐ γὰρ ἄνευ λόγου καὶ δικαίας αἰτίας. Et χάρις δικαία apud eundem Gratia iure inita: καλὸς οὖν ἔρανος χάρις δικαία, Honestum igitur est beneficium gratia iure inita, Bud. interpr. Apud eundem πρὸς Ἀφοβ. ν, idem Bud. μηδὲν δίκαιον λέγειν interpr. Non postulare æquum. Thucyd. autem in plur. lib. 2 δίκαια λέγετε ὦ ἄνδρες Πλατταιῆς, ὧν ποιήσετε ὅμοια τοῖς λόγοις. Sæpe autem τὰ δίκαιον substantiuè, Æquitas, Ius. Hesiod. Erg. — οὐ μὴν παρεκβαίνουσι δικαίου, Nec quicquam recedunt ab æquitate, seu iure. Sic apud Isocr. Archid. τὸ δίκαιον & τὸ ξυμφέρον pro æquitate & vtilitate. Et κανὼν δικαίων τε καὶ δίκων Cicero apud Chrysipp. interpr. Iuris atque iniuriæ regula. Quo apud Aristoph. modo δίκαια κἀδίκα aduerbialiter positum redditur, Quo iure quáque iniuria. Ex eodem affertur & ἐκ τῶν δικαίων itidem aduerbialiter, videlicet pro Iure, Meritò. ‖ Item τὰ ἐμὰ δίκαια seu τοὐμὸν δίκαιον Euripid. Ius meum, Gall. *mon droit*. Et in plur. τὰ ἐμὰ δίκαια, Ius meũ, vel Iura mea. Interdum verò τὰ δίκαια, Quæ afferuntur ad tuendum ius nostrum. Thuc. 3, παρεχώρουν οἱ δέ ὅμως ἃ ἔχομεν δίκαια πρὸς τὰ Θηβαῖοι διαφέρεσθαι καὶ ἐς ὑμᾶς. Demosth. in Timocr. ἢ τῶν ὑμετέρων δικαίων πρὸς ἐστὶν ἀξ. Iura vestra tueri & defẽsitare. Et τὰ ἑαυτοῦ δίκαια ὑφίεσθαι. Plut. De suo iure decedere. Luc. μὴ καθιφῆς τῶν δικαίων τοῦ πάθους. Sic dicitur τυγχάνειν τῶν δικαίων, Ius suum obtinere. Item τὰ δίκαια vel τὸ δίκαιον ἔχειν pro eodem affertur. Alicubi & τοῦτα δίκαια Bud. à quas conditiones vertit apud Demosth. Dicitur præterea οὐδέν μοι δίκαιον πρὸς σε, quod itidem redditur Nihil mihi iuris est tecum, vel intercedit. vt hoc Stoicum dogma, quod & apud Plutarchum legitur, μηδὲν εἶναι δίκαιον ἀνθρώπῳ πρὸς τὰ ἄλογα ζῶα, Cic. interpr. Homini nihil esse iuris cum bestiis. ‖ Δίκαια Bud. ait reddi etiam posse Officia vel Officium (sicut & Iura) in hoc Phal. loco epist. 19, scribentis ad filium, παρακρούσεται γάρ σοι καὶ τὰ πρὸς τὸν πατέρα δίκαια διὰ τῶν εἰς τὴν μητέρα φιλανθρωπιῶν. Et paulo antè, οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν ἴσων καὶ ὁμοίων τὰ τοῦ βίου ἂν εἴη δίκαια πρὸς τίκτων αὔξησιν καὶ τὰ μέγεθος, maiora videlicet esse intelligens matris officia ad educationem. Sic & initio seq. epist.

Δίκαιος cum verbo substantiuo phrasis est Græcis peculiaris. in qua sunt qui δίκαιος velint idem esse quod ἄξιος. ac certè Bud. hoc Demosth. in Midiam δίκαιος ὢν ἀπολωλέναι vertit Dignus morte. Sic q; & apud Aristophanem Nub. ἀπολαῦσαν τὰ γύρεον δίκαιος εἶ redditur, Dignus es qui argentum recipias. Verùm & alias admittit hoc loquendi genus interpretationes, eundem tamen alioqui sensum efficientes: vt ex sequentibus patebit exemplis. Thuc. 1, καὶ τοι δίκαιοί γ' ἐστὲ μάλιστα μὴ ὀκνεῖν τῶν ἀμφοτέρους, debetis. Idem lib. 4, εἰς δὲ πόλεις μεταβολαὶ ἐπ' ἀμφοτέρα ξυμβεβήκασι, δίκαιοι εἰσι καὶ ἀπιστότατοι εἶ τῆς ὠφελείας. Rursum Aristoph. Nub. σὺ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ καλεῖν. Affertur & ex Herodoto δίκαιός εἰμι εἶναι pro Iustè fecero si eã. Superlatiuo vsus est Plato Symposio, δικαιότατος γὰρ εἶ τοῖς τοῦ ἑταιρικοῦ ἀπαγγέλλειν

Vt autem de hac loquendi formula dicam quod sentio, nihil aliud puto esse δίκαιός εἰμι τοῦτο ποιεῖν quàm δίκαιόν ἐστι, ἐμὲ τοῦτο ποιεῖν: ideóque aptè reddi Æquũ est me hoc facere. Et δικαιότατός εἰμι τοῦτο ποιεῖν, Æquissimum est me hoc facere. Idémque in compar. Quorum graduũ alioqui signific. exprimi nequeat vtẽdo verbo Debeo, nisi quid adiungatur: quod non satis aptè fortasse fieri possit. Sed arbitror & aduerbio Meritò seu Iure locum in huiusmodi interpr. posse dari. vt δίκαιός εἰμι τοῦτο ποιεῖν, Meritò hoc fecero. Sic in superl. Meritissimò, Iure optimo. Sed nec malè fortasse δίκαιός εἰμι τοῦτο λαβεῖν, Mereor hoc accipere, reddatur. Hoc certè addo, δίκαιον in aliis etiam loquendi generibus pro Meritum accipi: vt quum scribit Synesius epist. 62, αὐτοὶ γὰρ ἐγκαμόν αὐτοὶ τὸν δῶρον εἰ μὴ τὸν δίκαιον ἔφερον, id est Si non meritum. Vel, Quantum potuimus, si non quantum meretur. Sic etiam apud Aristoph. Nub. ὦ τὸν τόνδε τὸν χορὸν ὠφελῶ· ἐκ τοῦ δικαίου, redditur ἐκ τοῦ δικαίου Ex meritis, vel Pro meritis. Sic & aduerbium δικαίως pro Meritò sumi notissimum est.

A

Δικαίαν & γνησίαν χάριν Bud. apud Demosth. interpret. Iustam & legitimam gratiam. Et apud Herodotũ, εἰ δὲ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι, εἴη τάδιον ἐξαπλέθρον, iustæ orgyæ. Docuerat autem antea iustum poni etiam pro pleno, id est nec redundanti nec defectuoso. Tale quid & Gallis aliquando significat suum *iuste*. Cæterùm quod ad etymum τοῦ δίκαιος attinet, illud Aristotelis, vt sit δίκαιον quasi δίχαιον à δίχα, libens illi relinquo, nec quenquam δίκαιος à δικη deduci, negare posse existimo.

B

C. Δικαιοδοσία, q. d. Iuris datio. A Bud. redditur Iurisdictio. Suid. tamẽ apud Pol. δικαιοδοσίας exp. ὀλόγοις ἀφορμάς. Apud eundẽ verò Polyb. l. 4, fol. 68, legimus δικοδοσίας in v. edit. vbi vet. cod. δικαιοδοσίας. fuerunt & qui δίκαιοδοσίας legendum putauerint. ET Δικαιοδότης, Iuris dator. Strabo de Ægypto prouincia loquens sub Augusto, scribit, eum qui prouinciam illam recturus mittebatur, vicem principis obtinuisse: sub eóque fuisse eũ qui δικαιοδότης dicebatur, id est (inquit Bud.) Iura reddens, Iurisdictionem habens, In cuius potestate sunt iudicia. Et Δικαιοδοτέω, ῶ, Iura reddo. vt δικαιοδοτῶν τοῖς Λουσιτανοῖς, iura reddens Lusitanis: idem Strabo pag. 48. Vtitur & Plut. item Synes.

C

C. Δικαιοκρισία, Iustum iudicium, Basil. & ante eum Paul. ad Rom. 1. ET Δικαιοκρίτης, Iustus iudex.

C. Δικαιολόγος, Qui causam alicuius defendit, iura eius allegando, Causidicus.

Δικαιολογία, ας, ἡ, Causæ suæ defensio allegando iura sua, Iuris sui in medium prolatio. Plut. Pericle, ἀγωνώμενος καὶ φιλανθρώπου δικαιολογίας ἐχόμενον. Philo De vita Mosis l. 3, εὐφέρεια μὴ πολὺ δικαιολογίαν οὐκ ἀπωδόν, Non alienam excusationem esse. ‖ Δικαιολογία (inquit Bud. Comm.) est id quod pro causæ fundamento dici potest. vt apud Liban. in arg. orat. πρὸς Λεπτίνην, Ἀναλαβὼν ὃ εἰπεῖν τὰς δικαιολογίας ἑκατέρων. ‖ Est & figura oratoria apud Rutil. Lupum, quũ æquitatem causæ quammaximè breui sententia complectimur. VNDE Δικαιολογικός, ὸν, ὁ, Ad causæ defensionem pertinens. Iuridicialis Quintiliano: vt δικαιολογικὴ στάσις, Status causæ iuridicialis.

E

F

Δικαιολογέομαι, οῦμαι, Iura mea allego, seu profero, Causificor. Itẽ Iudicio cõtendo, Litigo. Et generaliter pro Disceptro, siue in iudicio, siue alibi. Luc. De sacrif. Χρύσης, ὡς αὖ καὶ πρὸς θεῶν εἴσω τάδιον ἐξαπλέθρον, iustæ orgyæ. Docuerat autem antea iustum poni etiam pro pleno, id est nec redundanti nec defectuoso. Tale quid & Gallis aliquando significat suum *iuste*. Cæterùm quod ad etymum τοῦ δίκαιος attinet, illud Aristotelis, vt sit δίκαιον quasi δίχαιον à δίχα, libens illi relinquo, nec quenquam δίκαιος à δικη deduci, negare posse existimo.

G

C. Δικαιοδοσία, q. d. Iuris datio. A Bud. redditur Iurisdictio. Suid. tamẽ apud Pol. δικαιοδοσίας exp. ὀλόγοις ἀφορμάς. Apud eundẽ verò Polyb. l. 4, fol. 68, legimus δικοδοσίας in v. edit. vbi vet. cod. δικαιοδοσίας. fuerunt & qui δίκαιοδοσίας legendum putauerint. ET Δικαιοδότης, Iuris dator. Strabo de Ægypto prouincia loquens sub Augusto, scribit, eum qui prouinciam illam recturus mittebatur, vicem principis obtinuisse: sub eóque fuisse eũ qui δικαιοδότης dicebatur, id est (inquit Bud.) Iura reddens, Iurisdictionem habens, In cuius potestate sunt iudicia. Et Δικαιοδοτέω, ῶ, Iura reddo. vt δικαιοδοτῶν τοῖς Λουσιτανοῖς, iura reddens Lusitanis: idem Strabo pag. 48. Vtitur & Plut. item Synes.

C. Δικαιοκρισία, Iustum iudicium, Basil. & ante eum Paul. ad Rom. 1. ET Δικαιοκρίτης, Iustus iudex.

C. Δικαιολόγος, Qui causam alicuius defendit, iura eius allegando, Causidicus.

Δικαιολογία, ας, ἡ, Causæ suæ defensio allegando iura sua, Iuris sui in medium prolatio. Plut. Pericle, ἀγωνώμενος καὶ φιλανθρώπου δικαιολογίας ἐχόμενον. Philo De vita Mosis l. 3, εὐφέρεια μὴ πολὺ δικαιολογίαν οὐκ ἀπωδόν, Non alienam excusationem esse. ‖ Δικαιολογία (inquit Bud. Comm.) est id quod pro causæ fundamento dici potest. vt apud Liban. in arg. orat. πρὸς Λεπτίνην, Ἀναλαβὼν ὃ εἰπεῖν τὰς δικαιολογίας ἑκατέρων. ‖ Est & figura oratoria apud Rutil. Lupum, quũ æquitatem causæ quammaximè breui sententia complectimur. VNDE Δικαιολογικός, ὸν, ὁ, Ad causæ defensionem pertinens. Iuridicialis Quintiliano: vt δικαιολογικὴ στάσις, Status causæ iuridicialis.

Δικαιολογέομαι, οῦμαι, Iura mea allego, seu profero, Causificor. Itẽ Iudicio cõtendo, Litigo. Et generaliter pro Disceptro, siue in iudicio, siue alibi. Luc. De sacrif. Χρύσης, ὡς αὖ καὶ πρὸς θεῶν εἴσω τάδιον ἐξαπλέθρον, iustæ orgyæ. Docuerat autem antea iustum poni etiam pro pleno, id est nec redundanti nec defectuoso. Tale quid & Gallis aliquando significat suum *iuste*. Cæterùm quod ad etymum τοῦ δίκαιος attinet, illud Aristotelis, vt sit δίκαιον quasi δίχαιον à δίχα, libens illi relinquo, nec quenquam δίκαιος à δικη deduci, negare posse existimo.

struunt, rimis opportunam. De quo & Vitruu.lib.2, cap.8. A

C. Δικτυόκλωστος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, In retia plexus, In retia fili modo contextus. Soph. Antig. De hominis solertia, Κουφονέων τε φυλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει, καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη, πόντου τ' ἐναλίαν φύσιν ἐπέραισε δικτυοκλωστοις περιφερεσδὴς ἀνὴρ. i. ἀγρίοις θῆς εἰς δίκτυον κεκλωσμένοις, ἃ συγκαλέοισι τὰ δίκτυα, vt schol. exponit. id est Retium nexu, simpliciter.

C. Δικτυόπτοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui retia nectit seu plicat. Poll.

C. Δικτυοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Qui retia conficit. B

C. Δικτυάλωτος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, Reti captus. Synes. De insomn. ὑπέδειξεν ἐσμοὶς δικτυαλώτων καὶ δορυαλώτων θηρίων, Examina irretitarum ferarum.

C. Δικτυουλκὸς, οῦ, ὁ, Qui rete trahit, Piscator retiarius. Poll.

Δικτύόω, ῶ, Ad retis formam compono, aut fabrico. Vnde δεδικτυωμένον ἔργον, Opus reticulatum. Bud. ex lib. Reg.

ET Δικτυωτὸς, οῦ, ὁ, Ad retis formam factus, Reticulatus. idem quod δικτυόεις. Cancellatus, vt Hesych. & Suid. exponunt voce Lat. vt θυείδες δικτυωταὶ, Ezech. 41, δίφα τȣ δικτυωτȣ τȣ ἐν ὑπαίθρῳ, 4. Reg. 1. vbi exponunt Per cancellos cœnaculi. δικτυωτὸν ὑπαίθριον apud Hesych. τὸ πολλαὶ θυείδας ἔχον. ‖ Δικτυωτὸς Suid. est etiam πολύπλοκος. C

Δικτυευτὴ, ἑῶς, ὁ, Piscator retiarius. Poll.

Δικτύδιον, ου, τὸ, Reticulum.

¶ Δίκτυα, vel Δίκτυνα, ας, ἡ, Diana. dicta ἀπὸ τȣ δικτύων, vt Aristoph. Vespis innuit his verbis, Ἡ δέ μοι δίκτυνα συγγνώμην ἔχει τȣ δικτύου. Orph. Hymno in Artem. — Ἕξοπ σεμνὴ, Πασφαής, δαδοῦχε, θεὰ δίκτυα, λοχεία. paulo post verò alia ei venationis epitheta tribuit, κυνηγέτι, ἰοχέαιρα, φιλαγρόπ, θηροκτόνε. Sunt tamen qui Dictynnam à Diana diuersam esse tradant: vt scribit Diodorus Siculus lib. 6, Dictynnam ex Ioue ortam, in Creta consuetudine Dianæ familiarissimè vsam esse. At verò apud Plutarch. in lib. Vtra anim. prudent. legimus, πολλοῖς ἄγρας ἀκροθινίοις ἀγλαίσας τὴν ἀγροτέραν ἅμα θεὸν καὶ δίκτυναν. Hoc item cognomine Britomartin deam appellant Cretēses, quòd Minos quum ob amorem hanc insequeretur, illa fugiens in retia capiendis demissa piscibus se præcipitem dederit. D

Δίνη, ης, ἡ, Vortex, Gurges. Il. φ, — εἰς χέ λυές τε καὶ ἰχθύες κῆ δίνας Οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα. Hesiod. Theog. de Styge, Δίνης δρυγρὴς ἐλιχμένος εἰς ἅλα πίπτει. Philo De mundo, ὑπὸ συρμοῦ δίνης βιαιοτάτης ἁρπαζεῖσαι κατεπόθησαν, Fluctuantis aquæ vortice. Plut. De fort. Rom. ἐκ βαθείας ὑποφέγγεται δίνης, velut ex imo vortice succlamat. Nec tantùm αἱ τȣ ὑδάτων συρροφαὶ vocantur δίναι, sed etiam aeris turbines. Turbineos vortices dicere possumus. Empedocles apud Plutar. loquens de vagis erroribus δαιμόνων θελάτων καὶ θεανοπτῶν, Αἰθέριον μὲν γὰρ σφε μέρος πεπόνδε διώκει. Πόντος τε χθονὸς οὖδας ἀνέπνυσε· γαῖα δ' ἐς αὐγὰς ἠελίου ἀκάμαντος· ὁ δ' αἰθέρος ἔμβαλε δίναις. E

C. Δινοχλέω, Obturbo, Vexo.

C. Βαθυδίνης, ȣ, ὁ, Profundos vortices habens, Profundus. Hesiod. παρ' ὠκεανὸν βαθυδίνην.

C. Βραδυδίνης, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui tardo vortice circumagitur. Item Tardus ad motum. ex Nonno.

C. Εὐρυδίνης, ȣ, ὁ, Latos vortices habēs. Bacchylides, ξανθότειχον μὲν φερένικον Ἀλφεὸν παρ' ἀρυδίναν πόλον ἀελλοδρόμον νικήσαντα.

C. Περιδίνης, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui vortice circumagitur. At περιδίνης κύρτος in Epigr. exponitur Versatilis nassa.

C. Ταχυδίνης, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui celeri vortice circumagitur, Celeriter versatilis, Nonno.

C. Παλινδινία, ας, ἡ, Vortex reciprocus, ἡ ἐξ ὑποστροφῆς ὑδάτων, vt Hesych. exponit.

Δινήεις, εντος, ὁ, Vorticosus. Il. ε, Ξανθȣδὴς δινήεντα. Od. ζ, πολὺν περὶ δινήεντα. Apoll. Arg. 2, Δινήεις δ' ὑπὸ ἔνερθεν ἀναχλύζεσκεν ἰοῦσαν Νῆα ῥόος.

Δινέω, ῶ, F. ήσω, Instar vorticis circūago, Gyro, Verso, Circumago. Vnde in paff. Il. π, — δινηθεν δέ οἱ ὄσσε. Il. ρ, Ὡς πότε σοι, Μενέλαε διοτρεφὲς, ὅσσε φαεινὼ Πάντοσε δινεέσθην πολέων κατ' ἔθνος ἑταίρων. Od. ι, Νῦσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεθα κατ' αὐτήν. Sic Od. π, — πολλὰ βροτῶν δὴ ἄστεα δινηθεῖσα πλαζόμενος. Aristot. De mūdo, πάντα δ' ὑφ' ἕνα σημάνοντα δινεῖται, Omnia sub vno ductore mouentur. Δινέω neutraliter etiā pro δινέομαι seu στρέφομαι, vel ἀναστρέφομαι, seu κυκλόσε στρέφομαι, seu στρέφομαι χορικῶς, seu κατ' δίνοι στρέφομαι (vt paruorum scholiorum autor & Eustath. explicant) vsurpatur. Il. σ, — πολὺς δ' ὑμῖν ὅμιλος ὁρώρει. Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον. Sic Od. ι, ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς Δίνεον. Et Apoll. Arg. 2, ἀνὰ νῆσον ἐδίνεον. ET Δινεύω, F. εύσω, pro eodem Il. σ, — πολλοὶ δ' ἀρότῆρες ἐν αὐτῇ Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα, i. στρέφοντες πῆ ἄνω κάτω, vt schol. explicat. Il. ψ, de turture, Τῷ ῥ' ὅγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην. Il. ω, τόφ ὀρθὸς ἀναστὰς Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ δ' ἶν' ἁλός. Apoll. Arg. 1, — Τοὶ δ' ἀμφὶ πυρήϊα δινεύεσκον, Οἱ δ' οἶνον κρητῆρσι κέρων. In paff. apud Aratum, Οἱ δ' ὅπ μὲν ἄλλοι πάντ' ἀστέρες οὐδὲν ὅμοιοι Πάντῃ ἐν εἰδώλων δυοκαίδεκα δινεύονται. Quod Cicero ita reddidit, Nam quæ per bis sex signorum labier orbes Quinque solent stellæ.

Δίνησις, εως, ἡ, In vorticem seu gyrum circumactio, κυκλοπερὴς περιστροφὴ, vt Erotianus explicat. ET Δινηθμὸς, οῦ, ὁ, idem.

C, Ἀειδίνητος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, Semper in vorticē seu gyrum actus, Qui semper tereti versatur turbine, vt Catull. de fuso, Libratum tereti versabat turbine fusum. ἀειδίνητος ἀνάγκη, in Epigr.

C. Εὐδίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Facili versatus turbine, Qui faciles versationes habet, Vitr. Versatilis, εὔστροφος. Epigramm. Τρύπανά τ' ἀδίνητα.

C. Παλινδίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui reciproco vertice reuoluitur. vt παλινδίνητος θάλασσα, Mare reciprocū, in Anth. Epigramm. lib. 1.

C. ΑΝΑδινέω, ῶ, In vorticem seu gyrum reuoluo. ἀνακυλίω, vt Hesych. exponit: apud quem ἀναδινεῖν quoque ponitur pro περιπατῶ, id est ambulo. D

C. ΑΠΟδινέω, ῶ, Vergo. v. l.

C. ΕΝδινέω, ῶ, Instar vorticis aut turbinis circūago. Ἐνδεδινημένα ὄμματα apud Hippocr. Epidem. 6, Erotianus tradit rectè exponi posse ἐξεσραμμένα, addens Epicletem ἐνδεδινημένον posuisse ὅτι τὸ ἐπιστρωφώμενον καὶ πῆ κεφαλὴ ἀλγοῦσα: sed perperam. Hippocratem enim non de homine καθόλου vocabulum illud vsurpasse, sed propriè de parte oculi. E

C. ΕΠΙδινέω, ῶ, Verso, Gyro, In orbē ago. Il. γ, Τῷ μὲ ἐπιδὶ ἥρως μετ' ἐϋκνημῖδας Ἀχαιοὺς Ἴφι δόπ δινήσας, de galea. Aristot. de fucis, ἐὰν δ' ὀκπεσόντα, περὶ σφέρονται ῥυδὴν ἄνω πρὸς τὸν οὐρανὸν, ὅπ δινεῖται αὐτοὶ καὶ ὡς περ ἀπογυμνάζοντες. Quod Plin. de apibus, Exercitationem solennem habent, spatiatæque in aperto & in altum datæ, gyris volatu editis. Et in paff. Od. υ, Αὐτὰρ ἐμοὶ πόδε θυμὸς ὀπὶ πήδεσι φίλοισι Πόλλ' ὅπ δινεῖται, id est εἰς πολλὰ στρέφεται, vt Eust. exponit.

C. ΠΕΡΙδινέω, ῶ, Instar vorticis aut turbinis circumago. Æsch. contra Cres. ὅτι κύκλῳ περιδινῶν σεαυτὸν ὅπ τȣ βήματος ἔλεγες. Synes. De insomn. καὶ ἀναπνεῖν καὶ τὸ χεῖρε περιδινεῖν ἀκόσμως ἐν τῇ δίφρῳ θεᾶσθαι λόγους, Manus circumagere. Sic apud Suid. de Babyloniis, ἐνπέντες εἰς σφενδόνην ὠᾶ, περιδινοῦντες ἐν κύκλῳ. Et in paff. Il. ι, de Hectore & Achille, Ὡς τὸ πρὶν Πειάμοιο πολὺν περιδινηθέντα Καρπαλίμοιο πόδεσσι. id est περιέδραμον. Eust. Sic apud Apol. Arg. 1, Τοὶ περὶ χαλκείοις δίχα πύρσι δινηθέντες Τύμβῳ ἐνεκτερέιξαν, schol. exponit περιδραμόντες. HINC Περιδίνησις, εως, ἡ, In gyrum aut vorticem circumactio. Exponitur & Vertigo. ET Περιδίνητος, ου, ὁ, apud Dionys. De situ orbis, idem quod πολύστροφος, Versatilis. F

¶ Δίνος, ȣ, ὁ, pro eodē. Plut. περὶ τȣ μὴ χρ. οἱ δίνοι τȣ ἅμα κύκλῳ καταφερομένων σωμάτων. id est turbines & gyri. vt apud Catullum, Libratum tereti versabat turbine fusum. ‖ Item pro turbine æthereo. Aristoph. Neb. Ὀ δ' ἀναγκάζων ὅδι τις αὐτὰ οὐχ ὁ Ζεύς, ὥςπ φέρεσθαι, ἀλλ' αἰθέριος δῖνος. Ibidē, δῖνος βασιλεὺς τȣ Δι' ἐξελιλακώς. ‖ Item Vertigo, id est affectus quo caput circūagi videtur. in quo si præterea tenebræ oculis obuersentur, σκοτοδῖνος, quasi tenebricosa vertigo, appellatur. Gorr. seu (vt Erotianus exponit) ὅταν φέρεσθαι δοκῇ τὰ ὁρώμενα. ‖ Item saltationis quædam species, vt idem Erot. docet, dicta fortassis quòd in gyrum ageretur. H

Δῖνος Eustathio idem etiam est quod τόρνος: id est instrumētum quo ligna, ebur & alia huiusmodi tornantur. Item, Quicquid turbinatum est, hoc est κῶνος, ἢ ῥόμβος. Latini Turbinem vocāt. vt apud Plin. Turbines cadorum, & apud Virgil. — torto volitans sub verbere turbo, Quem pueri magno in gyro vacua atria circum Intenti exercent ludo. ‖ A cuius similitudine apud antiquos dicebatur vasculum fictile basi carens, & ab inferiori parte στρογγύλον. alio verò nomine ψυχεὶς vocabatur, & ψυκτὴρ & ἀκραπφόρος, vt Athen. lib. 11 tradit, & Pollux lib. 6, addens, οὐ μὴν ἔχει πεθυφὰ, ἀλλ' ἀσραγαλίσκους. Eustathio δινιαὶ quoque dicitur à Dinio artifice. Apud Lat. quoque turbinē vasculū esse scribunt in imo angustissimū, latissimū in summo, figura pirorū: quo pruna & cottana inter Saturnalia xeniola missitari solerent. Aristoph. Vesp. ἐπὶ δὲ κεχκινὼς, Βεῶ μηπαὶ ὦμος τȣ σȣ δίνου μέγα καὶ σρᾶπον καπέπαρδεν. ‖ Est etiam πυδονιπτὴρ apud Cyrenæos, teste Eust. ‖ Item ἀῶς apud Telesillam, vt idem Eust. ex Athenæo anno at. B

Δινώδης, οῦ, ὁ, Vorticosus, δινας καὶ συστροφὰς ἔχων, vt Eust. quosdam exponere scribit, qui Il. φ, legebant πεζαιοὶ κȣ δινοῖο ῥέεθρα, pro δεινοῖο. sicut & Il. υ, pro ἐν δεινῷ πάκει, legebant δ. νῷ, id est δ. νωτῷ.

C. Εὐδινα, τὰ, Intestina: dicta (vt quosdam tradere Eustath. scribit) παρὰ τὸ ἐν τῇ δινεῖσθαι. quānis alios esse addat qui ab ἔνδον εἶ πᾶν ἰῶν denominata velint: alios autem exponere ἢ ἔνδον τῶν ὁπλων ὀρᾷ Il. ψ, Ὁπ πέτρός κε φθήσειν ὀρεξάμενος χρόα καλὸν, Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων δίφά τ' ἔντα καὶ μέλαν αἷμα. C

C. Πλεκδίνος, ου, ὁ. vt πλεκδίνοι λεγόμενοι, Plato De legibus. 1. πτερεσταί. v. l.

C. Σκοτοδίνος, ȣ, ὁ, Tenebricosa vertigo, apud Hippocr. Affectio cerebri è duobus symptomatis composita, vertigine & tenebris, quum omnia circumagi & in orbem veri videntur, accedentibus etiam tenebris, adeo vt æger visu priuetur. vt tradit Gorr. VNDE Σκοτοδινέω, ῶ, Vertigine tenebricosa laboro. ET Σκοτοδινία, ας, ἡ, Tenebricosa vertigo. idem quod σκοτόδινος, teste Erot. Vtitur Plato & Hippocr. VNDE Σκοτοδινιάω, ῶ, idem quod Σκοτοδινέω. Et metaph. apud Athen. lib. 5, σκοτοδινιῶντα καὶ μεθυσκόμενον πρὸς τȣ παιδὸς ἔρωτι. D

Δινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Turbineus, aut Turbineis vorticibus plenus. E

Δινόω, ῶ, Instar turbinis circumago, Torno. Τορνεύω, Eust. VNDE Δινωτὸς, οῦ, ὁ, Turbinatus, Tornatus. Τορευτὸς seu Τορνωτὸς, Eust. Il. ι, κρύφθη γὲ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσε ἴσῃ, Τῷ ἄρ' ὅγ' ἐν ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ Δινωτῷ φορέεσκε. quasi tornata esset, vt Eust. exponit. Il. γ, Κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖς λεχέεσσι. Sic Od. τ, — κλισίῃ δ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖς λεχέεσσι. Ab Oppiano verò δινωτὸς κύκλος μολίβδου per περιφέρειαν dictum est. nam si κυβὸς πεπεζωμένος est, quomodo potest esse δινωτὸς, id est τορευτὸς? aut si δινωτὸς est, quomodo potest esse κυβὸς? Eust. F

¶ Δίνω, idem quod δινέω. Hesiod. Erg. Δινεύπερος ἱερὸν ἀκτῇ Δινέμεν &c. Χώρῳ ἐν ἀλεῖ καὶ ἀθεμαλῷ ἐν ἀλωῇ. i. (vt Moschopul. exponit) δινεῖν, seu τῇ βῶν δίνησι ἀλοᾶν, vel (vt Proclus) περικυκλοῦσας καὶ περιελαύνοντας τȣς βοᾶς, ἀλοᾶν. De qua granorum excutiendorum ratione habes in Τριβολος.

¶ Δεῖνος, ου, ὁ, idem quod δῖνος. hoc est poculi cuiusdam nomen. Dionys. Sinop. apud Athen. lib. 11, — δεῖνος μέγας χωρῶν μετρητὴν. Stratis ibidem, Οἶδ' ὦ φοσόοικεν ὦ Κρέων τὸ βρέγμα σου; Εγ ὦδα. δεῖνα πεικάτω πεπρημένῳ. (VNDE Σκοπδεῖνη, ης, ἡ, Ancillæ nomen, ab Archedico ibidem inde dictæ, — ὅπ δεῖνόν ποτ' ἦρεν ἀρχιγοῦν ἐν τῇ σκότῳ) ‖ Item Saltationis quoddam genus. Apollophanes ibidem, Δεῖνός πς δεῖνος, καὶ κα λαξίσκος οὐπσί. ‖ Item ἄλως à Telesilla δεῖνος vocata est, vt ibidem Athenæus docet. ‖ Δεῖνος à Cyrenæis nominatus est etiam πυδονιπτὴρ, vt ibidem ex Philetæ Atticis tradit Athen. G

ΔΙΣ, Bis. Plato epist. δὶς τῆς ἡμέρας ἐμπιπλάμενον ζῆν, bis die impleri. Et δὶς καὶ τρὶς τὸ καλόν, prouerbium quo pulchra aut honesta sæpius inculcari & repeti debere admonetur. Δὶς παῖδες οἱ γέροντες, in senes puerascentes & delirantes. pro quo & δίς παιδες vocē composita scribi Eustath. annotat. Δὶς ἑπτὰ πληγὰς πολύπους πλοῦμος, de iis qui pœnas meruerunt. Δὶς δίφ πασῶν, concentus quidam musicus, q. d. Bis per omnes. H

Abiit autem in prouerbium de reb. inter se multum distantibus. nulla enim harmonia vltra eam quæ δίφ πασῶν dicitur, procedit. Eras. QVAE verò hinc cōposita deducūtur, sequente vocali aut diphthongo, ς finale retinent: sequente autem consonante, interdum retinent, interdum amittunt, vt δισέγγονος, δισμύριος, διωδεκάνης δισυμφωνος, δίσκυκος, δίπους, διαπόταμος, δίστιχος.

Διωὸς, ET Διῷος, Atticè, οῦ, ὁ, Duplex. Plato epist. 7, αἰαγκάζειν αὐτοῖς χρῆσθαι τȣῖς νόμοις, δυσμαῖς οὔσαις ἀναγκαίαις, αἰδοῦ καὶ φόβῳ, Duplici necessitate. In plurali frequenter ponitur pro Duo: vt apud Soph. Aiace, διωοὺς Ἀτρεΐδας κτείνειν. Et in Epigr. διωοὶ θεοί. ET Διξὸς Ionicè pro διωὸς. vt διξαὶ ἑσταὶ. Et apud Herodotum, διξὰ ἡρακλεια ἱδρυσάμενοι, & διξὰ θυρώματα, gemini postes. vbi Duos etiam dicere possis, vt in διωὸς habes.

Διωσάκις, Bis.

Διστεύω, F. εύσω, Duplex sum. Eust.

¶ Δίχα, Dupliciter, Bipertito. Od. τ, ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεν, ἔνθα καὶ ἔνθα. Thuc. δίχα τριχαῖς τμήσας, Geminas in partes quū ferrauissent. Aristot. lib. 2, Anim. δίχα τὰ ὀκτὸς, Exteriora duplicia, vt ibi exponitur: sicut & Polit. 6, ἐὰν δίχα γένηται δικαστήριον, interpr. Si iudicium æqualiter in duo diuidatur. Item Diuisim, Separatim, Seorsim. Il. υ, θεοὶ δίχα θυμὸν ἔχοντες, Diuisis animis. Sic apud Thucydidem δίχα ὄντας, Separatos. δίχα γιγνόμενοι, Diuisi, Diducti. δίχα ποιεῖν, Separare, Seiungere. Thucyd. l. 1, τȣ ἄλλων Πελοποννησίων δίχα ἐψηφισμένων, Sententiis quum dissiderēt. In hac significatione genitiuo etiam iungitur. nam δίχα πεφυκὲ τȣ ἑτέρου exponitur, Ab altero dissidet. Et postposito casu, στόματος δίχα γένοι), Separatur à corpore. Bud. ex Gaza. Item Sine. q. d. Separatim ab, seu Seorsim ab, &c. Construitur autem cum genit. Soph. Aiace, ἐγὼ δὲ καὶ δίχα σκείνων πέποιθα τȣτ' ὀπαόσειν κλέος. Aliquando autem casus postponitur, sicut in αὖθις. VNDE Διχάδε, idem quod δίχα. Plato Sympos. de Silenis, διχάδε ἀνοιχθέντες, In duas partes expansi, B. ET Ἄνδιχα, In duas partes, Diuisim. vt ἄνδιχα θυμὸν ἔχοιτο. ‖ Apud Phocylidem, μήτ' ἐμπέσῃ ἄνδιχα νεῖκος, est inter [maritum & vxorem.] ‖ Item Sine, cum genitiuo libro 3, Epigr. Μήτ' ἐεσαῶν κώμων ἀνδιχα, μήτε λύρης. ET Διάνδιχα, itidem pro δίχα, Dupliciter. Il. α. Στήθεσσιν λασιοισι δίχανδιχα μεριμνήριξεν. Sequitur enim, Ἠ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, Τοὶ μὲν ἀνασσήσειεν. &c. Ἠὲ χόλον παύσειεν.

Διχάζω, F. άσω, In duo diuido. Diduco, Separo. A cuius paff. est quod Eust. scribit δεδιχασμένα ἀλλήλων. dici τὰ χωρὶς πεφυκότα. A QVO Διχαστῆρες ὀδόντες, qui & Τομεῖς & κοπίδες, & γελασινοί. id est dentes molares, quatuor illi anteriores qui inter κυνόδοντας sunt interiecti. quoniam διχάζουσι seu διαιροῦσιν & τέμνουσι τὰ φαγεῖν πεσόν. E

Διχῇ, Dupliciter, Bifariam. Demosth. Olynth. α, φημὶ δὴ διχῇ βοηθητέον εἶναι τȣῖς πράγμασι. ET Διχῶς, pro eodem. ET Διχόθεν, A duabus partibus. F

Διχθὰ, Dupliciter, poeticum vocabulum. Od. α, Αἰθίοπας, τȣῖ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν: videlicet, Οἱ μὲν δυσομένου ὑπὸ φόνος, οἱ δ' ἀνιόντος. VNDE Διχθαὶς, άδος, ἡ, Duplex, διωὸς. Musæus διχθὰ δ' ἐχέρσω. A QVO Διχθάδιος, ου, ὁ, idem quod διωὸς, nisi quod poeticum est. Il. ι, Achilles dicit matrem dixisse sibi, eum Διχθαδίας κῆρας φερέοιμι θανάσιο τέλος δε. videlicet, si domum redeat, vitam diuturnam, at ingloriam: sin in Troiano bello maneat, vitam breuem, at gloriam sempiternam. At Διχθάδιον κατὰ κῶλον, gemino seu vtroque membro, vtroque pede.

ΔΙΦΡΟΣ, ȣ, ὁ, est (vt Eust. tradit) ὁ ὅπ τȣ ἅρματος κορυφᾶς πόπος, in quo παραβάτης & ἡνίοχος sedebant. à duobus illis quos ferret, dictus: alio nomine, eodem tamen sensu, διόχης à Pausania nominatus. Et sic accipit illud Il. χ, de Hectore, Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε. Synecdochicè verò pro toto curru. vt Iliados κ, Δώσω γὰρ δίφρον τε δύω τ' ἐεσαυχένας ἵππους. quæ verba Dolon paulo post referens, ait, Ἠ μὲν τοὶ ἵππους τε καὶ ἅρματα πολλὰ γε χαλκῷ Δώσεσθον μοι φορέοισιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα. X. Pæd. 6, Τοῦτα εἰπὼν, κατὰ πᾶς θύρας τȣ ἁρματείου δίφρου, ἀνέβαινεν ὅπ τὸ ἅρμα. Ibidē, ἀναβάντος αὐτȣ κατέκλεισε τὸν δίφρον ὁ ὑφηνίοχος. Sunt qui bigā interpretari malint, id est currum biiugem. quomodo

& δίφρος exponi poteſt, quà duobus traheretur equis. Nam quod Homerus Il. χ de Hectore dicit, Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε, κάρη δ' ἐλκεδανὸν ἔασεν, Virgilius interpretatus videtur Raptatus bigis. ‖ Δίφρος eſt etiam Sella, quam Euſt. θρόνον καὶ κλισμὸν ἀπελεσέεσκον eſſe tradit. Il. ζ, Helena ad Hectorẽ, Ἀλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε, καὶ ἕζεο πᾶσι δ' ὀπῖσθε δίφρῳ. Od. τ, — φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτῷ Ὄφρα καθεζόμενος ἔπη ἔπος ἠδὲ ἐπακούσῃ. Sic Od. υ, δίφρον ἀεικέλιον καὶ κνώδαλα, ὀλίγην τε τράπεζαν. Plut. Lyc. κλινήρεις, καὶ δίφροις καὶ τραπέζαις. Sic idem, ἐξόπισθεν τὸν δίφρον αὐτῶν καθειέναι, de interfectoribus Cæſaris ſellam eius in ſenatu circunſtantibus. Apud eundem δίφρος ἡγεμονικὸς exponitur Sella curulis. Et δίφρος Θεσσαλικὸς apud Pollucem inter σκεύη τὰ ἐν κοιτῶνι. quod δίφρων genus celebrius erat: vnde apud eundem Pythia dicit Θεσσαλὲ ποικίλε δίφρε. Eupolis, δίφρος Θεσσαλικὸς τετράπους. ‖ Item Scamnum quo geſtantur infirmi. B. ‖ A Polluce δίφρος quoque ἀφήμως ſella vocatur ad aluum euacuandam comparata.

C. Διφροπηγία, ας, ἡ, Bigarum ſeu ſellarum fabricatio.

C. Διφροφόρος, ου, ὁ, ET Διφρηφόρος, ἡ, apud Suid. ex Ariſtoph. Qui ſella lecticaria aliquem geſtat. Plut. καὶ πολλοὶ σωιτῆσαν, ὥσπερ γυναικὸς πολυτελοῦς, τῆς τρυφῶσας κομμωτοὶ καὶ διφροφόροι. Athen. l. 12, de Perſarum regis luxu, ἀεὶ αὐτῷ χρυσοῦς δίφρος ἑπέτετο, καὶ τοῦτῳ ὀπτανόμενον κατῆιε· καὶ ὁ βασιλέως διφροφόρος εἰς πῦρ ἐίπετο. VNDE Διφροφορέω, ῶ, F. ήσω, Sellam lecticariã fero, Bud. ex Athenæo lib. 6, ἡνίκα δ' ὁ τῶν πολιτῶν τοὺς μὲν διφροφορεῖν, τοὺς δὲ ῥαβδουχεῖν. Et paſſiuum διφροφορεῖσθαι, Sella lecticaria geſtari. vnde crebro eſt διφροφορούμενοι apud Herodotum de Perſarũ principibus.

C. Διφρηλασία, ας, ἡ, Autigatio. Pind. Olymp. ῥιμφαρμάτου διφρηλασίας. ET Διφρηλάτης, ου, ὁ, Auriga. VNDE Διφρηλατέω, ῶ, Aurigor, Bigas ſeu currum agito. Soph. Aiace, Σὺ δ' ὦ τὸν αἱματοῦσσαν Διφρηλατῶν Ἥλιε.

C. Διφρουλκέω, ῶ, Currum traho. Epigr. αὔτυχα διφρουλκεῖ.

C. Διφρουργία, ας, ἡ, idem quod διφροπηγία.

C. Ἐπιδίφριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſuper curru eſt, aut ſedet, aut ponitur. Od. ο, Menelaus ad Telemachum deſcẽdentẽ, Ἀλλὰ μέν' εἰσόκε δῶρα φέρων ὀπιδίφριος εἶω. ‖ Item ὀρός καὶ γυναικώδης, Etymolog. forſan ab effœminato & ignauo ὑπὸ δίφρων vſu: vbi ſella lecticaria intelligenda fuerit. AT Ἐπιδίφριος, άδος, ἡ, Pars (vt Euſt. tradit) vel δίφρου, vel τῆς τῶ ἁρματος αὔτυχος, τοῦ ἐπὶ τῶ πεφυκότος ἡ δίφρος: vt autem Etymol. exponit, Currus circumferentia, quæ & αὔτυξ dicitur. Il. κ, — ὀρθὸν δὲ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι Ἐξ ὀπιδιφριάδος πυμάτης ἱμάσσ' ἐδέοντο. vbi parvorum ſcholiorum autor, ἐκ τοῦ ἑκάστου μέρους τοῦ ἁρματείου δίφρου τῆς τοιφερείας, quæ etiam αὔτυξ appellatur & ὀπιδιφριάς.

Διφρεύω, F. εύσω, Curru aut bigis vehor. Eurip. Andromache de Hectore, — τὸν θεὸς πείσῃ Εἷλκυσε διφρεύων πᾶσ' ἀλίας Θέτιδος. VNDE Διφρευτής, οῦ, ὁ, Auriga, Currus ſeu bigarum agitator. διφρηλάτης. Soph. τὸν διφρευτὴν ἥλιον ὠσσεσινέπω. ET Διφρεία, ας, ἡ, Aurigatio. Xen. Paed. 6, πλὴν μὴν Τρωϊκὴν διφρείαν ὠσθεν οὖσαν καὶ πλὴν Κυρναίων ἐπὶ ναῦν οὖσαν ἁρματηλασίαν κατέλυσε.

C. Ἐκδιφρεύω, E curru aut ſella excutio aut deturbo.

Δίφραξ, Sella lecticaria. κλινήρη, item θρόνος γυναικεῖος. Heſychius.

Διφρεὺς, q. d. Sellularius, Qui ita effœminatus eſt vt lecticaria ſella geſtari ſemper velit. ὁ ἑδραῖος καὶ καθήμενος ἀεὶ καὶ ὀρός. Heſych.

Διφρίσκος, ου, ὁ, Curriculum. Ariſtoph. Neb. τρεῖς μνᾶς διφρίσκου καὶ ἁρμοῖν. vbi ſcholiaſtes quum dixiſſet δίφρον eſſe σκεῦος in quo οἱ ἡνιόχοι ἐφεζῶντες ἐλαύνουσιν, addit diminutiuè διφρίσκους dixiſſe, διὰ τὸ μικροὺς εἶναι καὶ κούφους τοῖς ἁρματοδρόμοις τοῖς ἀγωνιστικοῖς. Pollux διφρίσκους ponit etiam inter τὰ τῆς κοιτῶνι σκεύη.

ΔΙΣ, Διός, Δεῖ, Δίᾳ, Iupiter, Iouis, Ioui, Ioue.

Sed inuſitatus eſt nominatiuus Δὶς, licet ab eo obliqui formẽtur: & pro illo Ζεὺς dicitur, vnde & Ζεύς: quod tamen potius à ζεὺ factũ eſt. Traditi autem fuerunt & alii nominatiui ab antiquis, videlicet ζαὺ, & ζαὺς, & ζὴς, (quod Pherecydi tribuitur) itẽ δάν. Quin & accuſ. ζῆν à Ζεὺς, ex quodam Polycrate ſophiſta affertur. ‖ Δία ſæpe Græci vocant & ipſum aerem, ſicut Latini dicunt

Sub dio, & Horat. Sub ioue frigido. Hinc & ἀδία, q. d. ἀκαιρία.

C. Διόσκουροι, (qui & Διόσκοροι) Iouis filii, Διὸς κοῦροι, Caſtor & Pollux. (qui & Tyndaridæ) Ita per excellentiam dicti Iouis & Ledæ filii: quum alioqui Διὸς κοῦροι dicantur & reges à Steſichoro. Plut. De frat. char. οἱ μυθολογοῦσιν ὅτι τῶν Διοσκούρων τῆς φιλαδελφίας. ‖ Διόσκουροι dictæ & αἱ παρωπίδες, & οἱ ἐφεστικοὶ κύκλοι, Euſt. 410. HINC Διοσκουρεῖον, Templum Caſtoris & Pollucis.

C. Διόπαις, Iouis filius. Apollinis epithetum in Epigr.

B C. Διόπεμπτος, ου, ὁ & ἡ, A Ioue miſſus. vt διόπεμπτοι ὄνειροι, A Ioue miſſa ſomnia.

C. Διοπετὴς, VEL Διῖπετὴς, έος, ὁ & ἡ, A Ioue delapſus, Qui cælitus decidit. Sed διοπετὲς dicitur ἄγαλμα ab Euripide & Herodiano lib. 1, (& διοπετῆς in Act. Apoſt. c. 19, ſubaudito ſubſtant. ἀγάλματος) ſic διοπετὴς πέλεκυς, Plutar. in Numa de ancili illo cælitus demiſſo: quin & λίθον διοπετῆ legimus rurſus apud Herodianũ lib. 5: at Διῖπετῆς dicuntur peculiariter fluuii ab Homero, vt qui ex pluuia cadente à Ioue oriantur. vnde propriè torrentium eſt epithetum, ſed & ad cæteros omnes extenditur. Vide Euſtathium.

C. Διοπομπέω, ῶ, ET Ἀποδιοπομπέω, vel potius paſſiua voce Ἀποδιοπομπέομαι, ούμαι, Ablego, Procul amando, inuocando Δία ἀλεξίκακον: & quaſi illius inuocationis præſidio à me depello. Syneſ. Ὅμηρος ἀποδιοπομπεῖται τὰ ἐκ τῆς φιλονεικίας κακὰ εἰς ὄρος, ἢ εἰς νῶμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. A Budæo redditur Exigo, & Procul amoueo, in hoc loco Plutarchi in Catone, ὁ δὲ Κάτων ἔγνω ἀποδιοπομπήσασθαι τοὺς φιλοσόφους ἀπὸ τῆς πόλεως. ‖ Item, Reiicio, vel Quaſi neglectius aut per diſſimulationẽ trãſmitto, quaſi ὀλιγωρέμπω. vt docet idẽ, citans hæc Athenæi verba l. 9, ὁ δὲ σφόδρα φρονήσας, καὶ τὸ πρόσθεν ἀποδιοπομπούμενος, ἀλλ' ὑμῖν γε, ἔφη, &c. i. At ille quum multũ meditatus, quæſtionẽ reieciſſet, aliud fari orſus eſt. Vel, Quum problema quaſi neglectim aut per diſſimulationẽ trãſmiſiſſet: quaſi ὀλιγωρέμπας. quod etiam ἀποπιπτούμενος & ἀποπεσὼν ποιούμενος dici poteſt. ‖ Ἀποδιοπομπύομαι, eſt etiã καθαίρομαι, ſeu ἱλάσκομαι, inquit Suidas: Expurgo, Expio, Luſtro, Procuro vt prodigiũ, & depellere conor. ἀποπέμπομαι πρὸς τὸν πρὸς ἑσπέρας Δία, inquit idem. Etymologiſtes autẽ ſcribit eſſe ἀποτρέπομαι δεῖσθαι τοῦ ἀποτροπαίου Διός: & fieri hoc verbum à genitiuo Διός, & nominatiuo πομπός. Paulo pòſt autem videbimus Platonem poſt ἀποδιοπομπήσεις ſubiũgere τὰ θεῶν ἀποτροπαῖα ἱερά. Idem ἀποδιοπομπεῖσθαι & καθαίρεσθαι copulat hoc in loco, αὔριον δ', αὐ καὶ ὑμῖν συνδοκῇ, ἀποδιοπομπησόμεθά τε αὐτὼ καὶ καθαρούμεθα, ἐξελόντες ὅσα τὰ θειότατα δεινὸς καθαίρειν. i. inquit Budæus, Abluemus expiabimúſque, eáq; nos abdicabimus: ſi modò hominẽ nacti erimus expiationum peritum. Vide Euſtath. p. 1935, vbi diuerſam quoque deriuationem affert huius verbi ab ea quam attuli, videlicet à δῖον ſignificante κόσμον ἱερεῖον τυθέντος Διὶ μειλιχίῳ ἐν τοῖς καθαρμοῖς. Idem verò & διοπεμπεῖν ſicut & ἀποδιοπομπεῖν affert, ſed ſine teſtimonio.

Ἀποδιοπόμπησις, εως, ἡ, Nomen verbale, Sacrum expiabile, vt tradit B. hæc citans Platonis verba, De leg. 9, ὅταν σὺ πρὸς πόλιν τὰ τῶν τοιούτων δεινάτων, ἴθι ὅτι τὰς ἀποδιοπομπήσεις, ἴθι ὅτι τὰ θεῶν ἀποτροπαῖα ἱερὰ ἱκέτης.

C. Διοτρεφὴς, έος, ὁ & ἡ, A Ioue nutritus, Iouis alumnus. Ab Homero βασιλεῖς, id eſt reges, dicuntur διοτρεφεῖς, ſicut & διογενεῖς, vel tanquam à Ioue ducentes originem, vel tanquã à Ioue regnum adepti. Et διοτρεφεῖς αἰζηοὶ apud eundem ſunt ἄνδρες βασιλικοί. Vide Euſt.

C. Διοσημεία, ſeu Διοσημία, ſignum à Ioue, Prodigioſa tempeſtas, vt Turn. interpr. Exponitur & ſimpliciter Tempeſtas ab eodẽ. Plut. De def. or. σύγχυσιν μεγάλην θεὸν ἀέρα καὶ διοσημείας πολλὰς ἐγείειν. Idem alibi, μεγάλαι μὲν ἀνεμοι ἐξιόντα διοσημίαι παρηκολούθουν. Polit. apud Herodianũ διοσημείας interpr. Prodigia. Bud. autẽ apud Pauſaniam διοσημείαν vertit Oſtentum: at apud Ariſtoph. in Acharn. διοσημί' ὅτι, reddit, Vitium obuenit. eo videlicet ſenſu quo dicebantur augures obnuntiare, quum vitium obuenerat. Ex Iuliano autem affert in bonam partem, ὁ Ζεὺς αἷμα πάντα ἐσήμηνεν, ὀναρῆ δείξας πλὴν διοσημείαν.

Διόθεν, aduerb. A Ioue. Hom. ET Ἐκδιόθεν, pro eodem. Heſiod.

Διάσια, ET Παιδία, ET Διῖπόλια, Iouialia, Feſtum quoddã in honorem Iouis. Sed διῖπόλια dicta putantur quòd Ioui πολεῖ ſacrificaretur. VNDE Διῖπολιάδη pro priſcis & obſoletis apud Ariſtoph. Sunt qui πάνδεια pro alio feſto accipiant. Vide Etymol.

Δῖος, ία, ὁ, pro διίος per contract. (q. d. Iouialis) Ioue progenitus, A Ioue oriũdus. vt Hom. Diana, δῖον γένος. i. Διὸς γένος. Æſch. Prom. Ὦ δῖος αἰθὴρ καὶ τανύπτεροι πνοαί. Sed δῖος (vt & Lat. Diuus) pro Diuinus accipitur. i. Habens diuinum aliquid quo excellit, Præſtantiſſimus. Atq; ita δῖος vocatur ab Hom. Achilles, quaſi diuina quadã fortitudine præditus. Sed & quicunque aliqua virtute aut generoſitate præditus eſt, aut cui aliquid ineſt quo admirationẽ excitet, hac appellatione ornatur. Vide Euſt. p. 21, vbi & δῖος κόσμος. i. ob pulchritudinem, de quibuſdam dici ſcribit: de mari verò & charybdi, ob vaſtitatem. Iũgitur autem & genit. tanquam ſuperlatiui vim habens. Od. ο, δῖα γυναικῶν, de Helena. quod & Alceſtidi tribuitur. HINC Διόθυμος (non à genit. Διὸς) Ioue prognatus. Sed generaliter Diuus, Generoſiſſimus, Præſtantiſſimus, vt Il. α, δῖοι θυμὲς Παφλαγόνες. Vide Διοτρεφής. ‖ At Διόθυμος nomen eſt proprium. ET Διόγνητος, idem quod διόθυμος, (vt ſit dictũ quaſi διόθυμος) vel Ioui notus. Heſiod. διόγνητος Ἰόλαος.

ET ΔΙΑ, ας, ἡ, q. d. Aeris bonitas, ſeu bona conſtitutio. Δαρία (nam δία interdum ſignificare ἀέρα dictum eſt) Serenitas, Serenum ſeu tranquillum tempus. ἀδίας οὔσης, in Geopon. pro eo quod habet Varro, Serenum quum eſt: & Colum. Quum ſerenitas permittit. Apud Gell. autem Quum ſerenum & placidum eſt, pro his Eraſiſtrati verbis, ἐν δὲ ἀδίαις: quibus opponitur ἐν πῖσι ψύχεσι. Sic Plinius apud Theophr. ἀδίαν ſerenũ & ſerenitatẽ, at χειμῶνα imbrem interpr. Nam quod dicit Theophr. θαλασσία δὲ γλαυκὴ ἀέδουσα, χειμῶνος μὲν ἀδίαν σημαίνει, ἀδίας δὲ, χειμῶνα, interpr. Serenitatem præſagit noctua in imbre garrula: at ſereno, tempeſtatem. Sic autem & apud Ariſtot. χειμῶν & ἀδία opponuntur: itidẽque Matth. c. 16. Sed & ἀδίας & ὕδατος ὄψις eidem Theophr. cõtraria ſunt: ſicut & Lat. imbri ſerenum cælum, & pluuii dies ſerenis. Idẽ Plin. apud Ariſtot. de apibus loquentem, ἀδίαν interpr. etiam Clementiam temporis. Dicitur & de tranquillitate maris pro γαλήνη à Luc. in Alc. θαυμαστὴ τις κατάστασις ἀδίας ἐνῆν ἐκεῖ. Plut. autem ἀδίαν & γαλήνην copulauit Symp. 4. Itẽ pro ἀλέα. i. tepor, ex Hippocr. affertur. ET Εὔδιος, Serenus, Trãquillus. vt εὔδιος ἡμέρα, dies ſerenus, vel ſiccus dies, vt Colum. loquitur. qui habet Siccis diebus pro eo quod in Geopon. legitur ἡμέρας ἀδίου. Sed & εὔδιος λιμὴν apud Luc. Tranquillitatem præbens. Apud eundem in fine Scythæ, εὔδιον πάντα καὶ πολεῖ ἔνεστι. Apud Hippocr. autem εὔδιος pro Tepidus, θερμός, Gal. Et compar. εὐδιωτερος, pro quo apud X. Hell. 1, εὐδιαίτερος cũ αὔρεμος, placidior ſeu mitior ventus, ac ſerenitati aptior. Sed in v. edit. quæ meam præceſſerunt, legitur ἀδιαυρεπὴς αὔρεμος deprauatẽ. ITEM Εὐδιεινὸς, pro εὔδιος, vt apud Ariſtot. εὐδιεινοὶ τόποι & χειμερινοὶ inter ſe opponuntur, Meteor. l. 1. Et alibi ἀδιεινὸν σημεῖον ac χειμερινόν. Theophr. autem εὐδιεινοὺς τόπους contrarios facit τῆς πρὸς σινέμοις. i. locis vento expoſitis, Hiſt. pl. lib. & c. 3. Legimus & εὐδιεινὴν γαλήνην apud Plat. Et εὐδιεινὰς ἡμέρας vocat τὰς ἀλκυονίδας καὶ γαλήνας. (ET Εὐδιεινῶς aduerb. Cum ſerenitate, Tranquillẽ. Hippocr. εὐδιεινῶς καὶ ἱλαρῶς, fronte ſerena & hilariter. (ET Εὐδινὸς, οῦ, ὁ, idem quod εὐδιεινός. Et apud Heſych. εὐδινὰ idem quod θερεία, καπεσαλθία.) HINC & verba Εὐδιάω, ET Εὐδιάζομαι. Eſt autem poetis εὐδιάω, Tranquillus ſum, vel Tranquillitate fruor. Apoll. Arg. 2, κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι. Idem ibidẽ, πίμπλον πλόον εὐδιόωντες. At εὐδιάζομαι in ſoluta oratione eſt Tranquillitate ſeu ſerenitate fruor. vt in Axiocho, γαλεὼς δὲ τῆς καὶ κακῶν ἄγρυπνος εἶος, ἀσταλθύτῳ ἡσυχίᾳ εὐδιαζόμενος. Eſt etiam Tranquillè viuo: quam ſignif. & τὸ παρθυδιάζομαι Bud. dat apud Polyb. lib. 4.

Ἔνδιος, quod hinc ortum quidã putarunt, malui poſt ἐνίω ponere.

ΔΙΑΙΝΩ, Humecto, Madefacio, Irrigo. Il. χ, Χείλεα μὲν τ' ἐδίηνε, τὸ δὲ φύλλον δ' οὐκ ἐδίηνε. HINC Ἀδίαντον herba perpetuò virens, (χλωρόν τ' ἀδίαντον, Theocr.) alio nomine Capillus Veneris, & ſchol. Nic. Callitrichõ etiã, & Polytrichõ, ac Trichomanes. Ideo autem ἀδίαντον vocatur quòd eius folium perfuſum aqua non madeſcat, ſed ſicco ſemper ſimile ſit. FIT à διαιω Διερὸς, quod ſignif. Humidus, Madidus. διερὸς μέλεσι apud Ariſtoph. Quæ lacrymis madent. Et γῆ διερὰ Theophr. διερὰν γῆν ὕσαι καὶ βαρεῖαν ποιῆσαι γλυκὺ ἀτμώδη γίνεσθαι. vbi quidam διερὰν interpr. βαρεῖαν: at Ariſtot. De gener. & interitu, p. 154, ita diſtinguit, διερὸν τὸ ἔχον δυνάμεσιν ὑγρότητα ὅθεν πολλῆς βεβρεγμένον ὑγρὸς βάθος. Homero autem διερὸς βροτὸς cui vitalis quædam humiditas ineſt. Vide Euſt. ‖ Διέρα margines fluminum, & αἴδηρα, Suid.

ΔΙΨΑ, ης, ἡ, Sitis. Il. τ, γῆρα βαρωίεται, οὐδὲ κιχάνει Δίψα τε καὶ λιμός. Il. ψ, Ἰδρῶ ἀπεψύχοντο, πίον τ', ἀκέοντό τε δίψαν. Et κολούειν δίψαν apud Plutar. αὐτῆς πινας δίψας τοῦ σκυθάζειν, apud Ariſtot. Et δίψῃ ἐξώλλυτο apud Athen. ET Δίψος, εος, τὸ, pro eodem. Nic. Ther. de ictis à ſcorpione, κραιπνὸν δ' ὅθι δίψος ὄραρεν. Xen. Paed. 8, δίψος δυώδες φέρει. Luc. ὑπὸ δίψους πλανώμενος αἰὰ τὰ ὄρη. Et apud Athẽ. ὑπὸ δίψους κραυγάζοντος pro eo quod Hom. dicit, δίψῃ κεκαφηότες. Deriuant autem hoc vocabulum ab ἵπτω, id eſt βλάπτω, vt ſit δίψα quaſi ἴψα.

C. Διψοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Sitim faciens, Cic.

C. Ἄδιψος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non ſitit. vt Athen. l. 8, narrat Pſammetichũ Ægyptiorũ regẽ pueros quoſdã ἀδίψους ἀσκῆσαι, qui irẽt indagatũ Libycas arenas. ‖ Ἄδιψον dicitur etiã quod ſitim obrepere prohibet, quódq; ſitim ſedat, ſiue bibatur, ſiue delingatur, ſiue ore continetur: ſicut ἄλιμον quod famẽ. quãquã & ſimpliciter quæ ſitim non inferũt, ἄδιψα dici poſſunt. Gorr. vt ἄδιψα σῦκα, ficus ſitim ſedãtes, Dioſc. l. 1. Idẽ l. 3, αἴσιον ὑδρωπικοῖς ἄδιψον πινόμενον: quod Plin. ſitim cohibere tradit. ἄδιψος φοῖνιξ, Palma ſitim arcẽs, (de qua Solinus) palmæ quædã in Ægypto ſpecies. Vide Gorr. Plin. l. 22, c. 9, glycyrrhiza dicit famem ſitimq; ſedari: & ob id quoſdam ἄδιψον appellauiſſe eam, & hydropicis dediſſe ne ſitirent.

Δίψιος, ία, ὁ & ἡ, Siticuloſus. δίψιος σὴψ apud Nic. vbi ſchol. ſic accipiẽdũ tradit vel φ in locis ſiticuloſis & aridis degat, vel φ ſitũ ictis adferat. & δίψιος ὤρη apud Nõn. Τέρψ ſiticuloſum. Reperitur & δίψια f. gen. Atticé. vt δίψια κόνις apud Soph. pro Puluis ſiticuloſus & aridus. Et ὀρόμους δίψιαν χθόνα apud Eurip. Alc. i. αὔδωρον

C. Πολυδίψιος, ία, ὁ καὶ ἡ, Multum ſeu valde ſiticuloſus. vt πολυδίψιον Ἄργος, Il. δ. ob aquarum penuriam qua quõdã laboraſſe ferunt, donec Neptunus Amymones amore captus in Lerna fontes aperiret: vnde & Ἀμυμώνια ὕδατα Argis dicta fuerunt. Alii verò Danai filias ex Ægypto aduenientes puteos effodere Argiuos docuiſſe narrãt. vnde apud Heſiod. Ἄργος αὖ δωρεὸν Δαναὸς πίησεν ἔνυδρον. ſic ab Eurip. Argos δίψιον vocari ita indicatum eſt. ita πολυδίψιον dictũ fuerit, vt λειψυδρίον. Alii metaph. accipiũt pro Diu multumq; ſitiũ. i. deſideratũ: vt πολυδίψιον ſit pro πολυπόθητον, quia τῆς δίψης οὐδὲν πολυπθητότερον. Alii (quaſi πολυίψιον) expoſuerũt πολίφορον ſcu πολεμόφορον πολέμοις, & πολυβλαβὲς, itẽ πολυπαθὲς. Quarum poſteriorũ expoſ. prioris autor Ath. alteri9 Strabo. vt Euſt. ãnot.

Διψαλέος, ία, ὁ, Sitibundus, Siticuloſus. vt μῶς διψαλέος in Batrach. de mure qui felem fugiens ſitim contraxerat.

Διψαὶ, άδες, ἡ, Siticuloſa, Bibula, Arida. vt δίψας ἀποδεῖν in Epigr. l. 1. & l. 3, δίψας ἔχιδνα, Siticuloſa vipera. & δίψαι εἰαπινὴ apud Nõn ſicut & Opp. l. 3 De ven. Libyã vocauit δίψαδα γαῖαν. ‖ Διψαὶ ſubſtant. plerunq; dicitur pro δίψας ἐχιδνῆ, de viperæ quadam ſpecie inde dictæ quod qui ea morſus eſt, ἀμφὶ χιλὲ' ὑπὸ αἰζαλέης αἰζαίνει ἄκροχα δίψης, & quod velut taurus ὑπὸ πταμοῖο νεκρὸς κῶς Χαυδὸν ἀμέτρῃ πόν δέχεται πόνον, εἰσόκε νηδὺς Ὁμφαλοῦ ἐκμήξειε. vt in Ther. tradit Nic. ‖ Item ſpinæ quoddam genus apud Theophr. l. 4, Hiſt. pl. vt annotant v. l.

Διψηρὸς, ά, ὁ, Siticuloſus. Aridus, Bud. ex Syn. δίψηραῖς Λιβύης τὰ μαθήματα. Vtitur & Dion. De ſitu orbis.

Διψώδης, έος, ὁ καὶ ἡ, Siticuloſus. Dioſc. Et apud Ath. l. 2, φοινίκων ἐλικέφαλοι dicũtur διψώδεις τε καὶ ταπεινοὶ κοιλίας. Neutro gen. τὸ διψῶδες. q. d. Siticuloſitas, aut Siticuloſa ariditas. Plut. Cor. ἀποπίμπλησι τὰ χὠ τὸ διψῶδες αὐτῆς καὶ ἀψίκορον.

Διψάω, ῶ, F. ήσω. Sitio. Od. λ, Σισύφου δὲ δ. ψάων, πιέειν δ' οὐκ εἴχεν ἐθέλων. Luc. τὸ μὴ δ. ψῶν κάλλιον τοῦ πιεῖν. φ Ion. est pro δι-ψᾶν. Interdũ & genit. adiũctũ habet. Herodot. δ. ψῶν ὑδάτων μάλιστα. ‖ Metaph. (vt Sitio apud Lat.) capitur pro Cupio, Desidero, Appeto. Et sine casu, cũ inf. δ. ψῶ χρῄζεσθαι ὑμῶν, X. Pæd. 4. i. Vehemẽter cupio. Et cũ genit. vt δ. ψᾷ δ' ἐκεῖσε διαίτης, in Axiocho. πόλις ἐλευθερίας δ. ψήσασα, apud Plat. l. 8 De rep. Et δ. ψᾶν φόνου, apud Ath. δ. ψᾶν. n. vt Artemid. scribit, nihil aliud est q̃ θυμοῦσθαι. SED ET Διψῶν dicitur, metri forsan gratia, ab Archilocho apud Athẽ. l. 2, Μάχης δ' ἐν σῖς, ὥστε δ. ψῶν πιεῖν, ὡς ἐρέω. VNDE Δίψιπνος, ου, ο, Sitim prouocãs, Siticulosus, B. ex Aristot. 3 De p. anim. Dioſc. σῦκα πίπτειν, τὰ ἁπαλὰ, ἄδιψα καὶ σφεστικὰ θερμασίας· τὰ δ' ξηρὰ, δ. ψίπνοα. ‖ Item, Sitibũdus, Sitiens. vt δ. ψίπνοα τὴν ἔλαφος apud Naz. Ceruus sitientissimus.

Δίψακος, ου, ὁ, à quibusdam dictus est morbus renũ, ὑδροῦπης appellat. quẽ comitatur δίψος ἀκάρατες, πολυποσίη αἰνοτάτη, καὶ ἔρωτα πολλοῖσι, πυρεφλεγέες δίψος: & quẽ σωπηρφέα δίψος καὶ ποτὸν, perinde vt à dipsade ictos, vt inter cætera tradit Aret. ‖ Est & nomẽ herbæ quæ alio nomine Labrũ Veneris nominatur, inde dictæ (vt Dioſc. l. 3, c. 12) quoniã κοιλίδας habet τοῖς τὰ δύο μέρη τῶν φύλλων, ὥστε ὕδατα ὑπὸ τῶν δρόσων καὶ τῶν ὀμβρων συλλέγει, quod sit cõcauo alarum sinu in quo subsistit ros salsus, vt Plin. l. 27, c. 9, tradit. Descriptionem aũt huius herbæ apud eosdem habes locis citatis. ‖ Est & fruticis spinosi nomen apud eundẽ Plin. l. 24, c. 13, quem alio nomine erysisceptrũ, & adipsatheõ, & diacheton vocari scribit.

ΔΙΩ, à quo Δίωμαι apud Hom. Expello, Abigo, Summoueo. Il. ρ, Οὐ γὰρ κύνες τε καὶ ἄνδρες ὑπὸ σταθμοῖο δίωσιν. Εἴχε δὲ καὶ φωνῆ. Od. υ, Δίδε ἴωμαι δ' ἀέκουσ' ὑπὸ σταθμοῖο δίεσθαι. Μίθῳ ἀναΐσσω. Itẽ cũ præpos. εἰς, Od. φ, Μίστε καὶ ὁπλότερος περ ἐὼν ἀγορῆς δὲ δίωμαι, Βουλῆς χαρμαδίοισι. Puto autẽ δίωμαι, (sicut & διώκω ab eo deriuatũ) esse propriè Expello persequẽdo. At Il. χ, v. 251, Τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον. Eust. vult δίον esse à δίω significãte Curro celeriter, πρέχω ἐκχυθὲν καὶ κοῦφον, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀέριον, τãquam πρὸς τὸν δία. Quidam autem male δίωμαι & δίπτω apud Homerum à δίεμαι deduxerunt.

C. Ἀποδίωμαι, vnde ἀποδίωμαι quod Hes. exp. ἀποδιώξω. Esse autem puto illud ἀποδίωμαι quod Il. ε leg. μάχης ἐξαποδίωμαι.

ΔΙΩΚΩ, F. ξω, (& interdũ ξομαι) Pr. ωκα, quasi δίω ὤκα, itidẽ pro expello &c. Od. σ, circa finẽ, -διώκω δ' ἄπιν' ἔγωγε. Vbi tamẽ & aliter exponi docebo paulo póst. At Od. σ, voce pass. Ὁς ῥ' ἐλθὼν Ὀδυσῆα διώκετο οἶο δέμοιο. ‖ Interdũ particularẽ expellẽdi signif. habet διώκω, pro In exiliũ expello (quod Lat. In exiliũ mitto) apud Herodot. Multo frequentius est pro Persequor, Insequor: ac propriè Cursu insequor fugiẽtẽ. Il. χ, Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφθ. γ, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων Καρπαλίμως. Il. ρ, Ἕκτορ νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων. Quin & voce act. itẽ pass. pro eodẽ vtitur Il. φ, ὁ δ' ἐπέστυτο νῶϊν διώκειν. Ἐν ὡς ὁ τὸν πιδίοιο διώκετο πυροφόροιο. (Sciẽdũ est autẽ διώκω verti Persequor, in illo etiã loco Od. σ, à quo inuitiũ feci: itẽ Cogo. sed hæ interpr. mihi nõ placẽt) In soluta quoq; oratione διώκειν est Persequi fugientẽ. Thuc. 1, ἐπτέψαντο τὸ καθ' ἑαυτοὺς καὶ ἐπεξῆλθον διώκοντες ὅσον πολύ. Luc. De hist. scrib. κἂν φθάσῃ σε, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων. Herodian. 3, δύο ρεθεὶς ὑπὸ τῶν διωκόντων ἱππέων καὶ συληφθεὶς. Et metaph. pro Assequi conor: quod Lat. itidẽ Cõsector dicitur. Thuc. 2, καὶ μὴ φθάσειν τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τὰς πρᾶξις διώκειν. vbi & Aucupor verti potest. B. Affecto etiã & Expeto vertit, in locis seq. Dem. τῷ χάριν αὐτῶν τῶν ὑμετέρων αὐτῶν ὀλιγωροῦντες, ὃν ἕνεκα διώκομεν. Aristot. Eth. 7, οὐδ' ἡδονὴν διώκουσι πάντες πᾶν αὐτῷ, ἡδονὴν μόνον τοῦ πάντες. Halic. de Isocr. ὁ γὰρ ἀνὴρ οὗτος ἐκ παντὸς τοῦ βίου τὴν διώκει. Alibi, πάντως τὸ σεμνὸν καὶ θαυμαστὸν διώκων. Luc. dixit etiã, δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων, Consectare loca celeberrima, pro Studiosè frequẽta. nam huic verbo studii seu diligẽtiæ sign. subest. Sed & διώκειν τινὰ dicitur pro Cõsectari seu Assectari libẽter. Xen. χρὴ πειρᾶσθαι τοῖς τε φιλαίτοις φθάνειν καὶ τοῖς ἀγνώμοσι διώκειν. ‖ Itẽ διώκειν ναῦν vel ἵππον pro καταδιάσω ἐλαύνειν: & διώκειν pro κῆρυκα πέμπειν. Vide Eust.

Διώκω, Persequor iudicio, Accuso, Reum ago. (sic & Gall. seruata eadẽ metaph. poursuyure. i. persequi) Dicitur autẽ διώκω τινὰ τοῦτον τῶν δίκην seu γραφὴν, Reum te huius criminis facio, vt Dem. καὶ Κηφισοφῶντα γραφὴν ἱερῶν χαμάτων ἐδίωκες. vel διώκω σε φόνου, Reum te cædis ago. Talia sunt, δ. ώκω σε πλεονεξίας, δ. ώκω σε βιαιοσύνης. affertur & διώκειν τὸν φόνον ab Aristot. Hinc διώκημα, Accusor. Et διωκόμενος, Qui accusatur, Reus: idẽ quod φεύγων: vt contrà ὁ διώκων, Accusator. ‖ Διώκω, Persequor oratione, Describo, v. l. ex Xen. οὐπω πως διώκει Πρόδικος πολὺ τοῦ ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν.

Διώκω, Vehor signif. videtur, & Iter facio (inquit B.) in hoc Plut. loco in Cæsare, ἑνὸς ἄπαυστον συγκαθημένου παιδὸς τῶν ὑποζυγίων ἅμα διώκοντος ἐπισμῶν.

Διωγμός, Persequutio. itẽ Exagitatio, Vexatio: quod Gall. sonat persequutionis vox. Sic in Test. nouo, deinde & apud Greg. & cæteros eccles. script. Χριστιανῶν διωγμὸς seu διωγμοί. Est etiam Expulsio & eiectio Greg. loquenti de dæmonio quod è corpore eiectũ erat. ET Δίωγμα, Id quod persequimur. A Xenophonte ita vocatur præda quam canis insequitur. q. d. Consectamentum: vbi scribit πολλὰ δὲ τὰ δίωγματα ἀφεῖσαν ἐπανέρχονται δῆλα τὸ μισθηρόν. ‖ Δίωγμα, Mysticũ quoddã sacrũ quod solæ mulieres in Thesmophoriis celebrabãt, vt Hesych. Sũt qui ex eo dictũ putent quòd viros inde arcerent. Fuisse autem postea vocatum & ἀποδίωγμα, addit Hesych.

Δίωξις, idẽ quod διωγμὸς, Persequutio. vt apud Thuc. δίωξιν ποιεῖσθαι dicũtur qui persequũtur hostes, nõ cõtrà Fugæ se mãdare, vt in v. l. habetur. Sic etiam apud Aristot. δίωξις & φυγὴ opponũtur, Ethic. 6. ‖ Itẽ Δίωξις κλοπῆς, Accusatio furti, Actio furti, Plut. in Pericle. ITEM COMP. Προδιωξις ET Παλιωξις pro Προδίωξις & Παλιδίωξις, q. d. Præinsequutio, & Postinsequutio. Hes. in Aspide, Ἐν δ' ὅτε ἰωξίς τε παλιωξίς τε πέτοιτο: vbi ὅτε ἰωξις eorũ est qui priores insequũtur, at παλιωξις eorũ qui quũ fugarẽtur, vice versa postea insequũtur eos à quibus fugabãtur. Habetur παλιωξις & apud Hom. vbi vide Eust.

AT Διωξιπέλθυες, ET Διωξιππος, nõ à διωξις, sed à δίωξαι itidẽ deriuata sunt. Dicũtur autẽ διωξιπέλθυες κίστα in Epig. Calcaria quæ velut persequũtur viã, i. vrgent: itẽ διωξιππος ἄρης, Mars equos vrgẽs, ad cursũ videlicet.

Διώκτης, ου, ὁ, Persequutor, Insectator. Et Consectator, vt inquit B. ET Διωκτὴς, Quem persequi debemus. Itẽ, Quem consectari oportet, Expetendus, ex Soph. AT Διωκτὸς pro δίωξις, Persequutio, ex Lasc. Sed in vugl. malè διωκτὴ pro διωκτός.

C. ΑΠΟ διώκω, Expello ex aliquo loco, Fugo aliquem. Aristoph. Nubibus, οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας; Non te ex ædibus proripies? HINC Ἀποδίωξις, εως, ἡ, Expulsio. Esse etiam volunt genus figuræ quæ & ἀποπάντησις dicatur.

C. ΕΚ διώκω, Idem. Et pro Mitto exilium. HINC Ἐκδίωξις, Expulsio.

C. ΜΕΤΑ διώκω, Persequor, Insequor. Item, Vestigo, Inquiro. (vt dicitur μετὰ θέω, & μετέρχομαι) Ita Cic. apud Plat. μεταδιώκειν. vertit Cõquirere, p. 39 mei Cic. lexici. Greg. καὶ πολλῆς παυσάμενοι πλάνης, μεταδιώξαιεν τὴν ἀλήθειαν. Apud Plat. in pass. voce, ἄλλως δὲ μεταδιωκόμενον ἀχρεῖον. Et in Phil. ὅτι τοῦτο τὴν δεῖ δι' ἀληθοῦς μεταδιωκόμενον.

¶ Διωκάθω Atticè, idẽ quod διώκω, vt ὁμωνάθω pro ὀμνύω. Apud Aristoph. & Platonem de eo dicitur qui iudicio persequitur. Aristoph. εἶτ' αὖ τοῦτ' γραφὴν διωκάθω γραφάμενος. Et διωκάθειν φόνου, Platoni in Euthyphr.

ΔΟΙΔΥΞ, υκος, ὁ, Pistillum, seu Radius, quo aliquid in mortario tunditur, aut miscetur, seu agitatur: idem quod ἀλεπτέλεανος, vt Pollux tradit: cuius ἐν τῇ θυείᾳ τοῦ γελοῖος Eupolis τοῦ ἀμφίδας nominauit. Aristoph. Equit. εἰ μὴ ῥόμβῳ. ἔστι δὲ ἐν τῇ πόλει μέγας, οὐκ αὐλῆσιν σκοῦν δύω χρησίμω, δοίδυξ οὐδὲ πορεία. vbi schol. dicit, δοίδυκα esse σμικρὸν καὶ στρογγύλον. (teres enim hoc instrumẽtum esse solet) at τρωλῶν esse κυκητήριον χύτρας, quo ea quæ in olla coquuntur, miscẽtur aut agitatur. Addit autẽ hîc prouerbiũ esse ὅτι τοῦ σμικροῦ καὶ μὴ αὐξανομένου ἀλλὰ μικροῦ μένοντος. Idem Pluto, — πῶς αὐτῷ λίθινον θυείδιον Παρέθηκε καὶ δοίδυκα καὶ πιθώνιον. addẽs paulo pòst horum vsum, quia φάρμακον Καταπάσαν ἐνεχείρησε πεῖσαι, ἐμβαλὼν Σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς: & ἐν τῇ θυείᾳ συμπατήσας μετὰ τοῦ δοίδυκος.

C. Δοιδυκοποιός, οῦ, ὁ, Pistillorum fabricator.

C. ΑΝΑ δοιδυκίζω, Cõmisceo, Confundo. Propriè Pistillo [in mortario] comminseo. Hesychius habet ἀναδοιδυκάζειν, & exponit ἀναταράσσειν, Etymologistes ἀναδοιδυ-

ζίζει, quod eodẽ modo explicat. In v. l. Græcol. annotatũ est ἀποδιδυκάζειν signif. etiã perterrefacere: quasi videlicet illi ἀναδοιδυκάζειν aut ἀναδοιδυκίζειν exponentes ἀναταράσσειν, acciperent ἀνατεφασσειν pro ὀκνηπλῆξαι.

ΔΟΚΕΩ, ῶ, F. ήσω, Pr. ηκα, (sed vsitatius ξω, & ξα) Videor. & δοκεῖ μοι, Videtur mihi. Homerus Od. θ, Ὁ ξεῖνος μάλα μοι δοκέει πεπυκασθαι ἐοικώς. Sic in prosa passim cum infinit. Xen. δοκεῖς δέ μοι καὶ αὐτὸς τοῦτο γιγνώσκειν. Plato De rep. 2, δοκῶ μοι ἀδυνάτου εἶναι. Isocr. ἐμοὶ δοκοῦσιν ἅπαντες ὅσοι συμεῖν. Et imperf. δοκεῖ γάρ μοι χρῆναι παρ' αὐτῶν πυνθάνεσθαι. Item cum negatione, ἔδοξέ μοι μὴ δρᾶν ταῦτα, Visum est mihi hæc non facere, id est Censui hæc non esse facienda. Vel inuerso Græco loquendi genere, Hæc mihi non visa sunt facienda. Sed in præsenti δοκεῖ μοι μὴ δρᾶν ταῦτα, non item ad verbum reddas, Videtur mihi non facere hæc, sed Videntur mihi hæc nõ facienda, aut Non censeo &c. Ταῦτα ἔδοξε Κικέρωνι, Plut. Hæc Ciceroni probabãtur. Et τὸ δοκοῦν τινι, Quod alicui probatur, Quod alicui placet. Vnde κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς, vertitur etiam Pro suo arbitratu. Et apud Plut. Themist. γίνεται τὸ δοκοῦν ἐκείνοις, res illorũ arbitrio geritur. Apud Thuc. autẽ παρὰ τὸ δοκοῦν ἡμῖν, supra nostram opinionem. Nonnunquã verò velut per parenthesin inseruntur εἰ δοκεῖ & ἐμοὶ δοκεῖν, pro Si placet, Si ita videtur: & Vt mihi quidem videtur, Meo quidem iudicio. Plut. δίκαιον ὤμην, εἰ δοκεῖ τὸ συμπόσιον. At ἐμοὶ δοκεῖν pro ὡς ἐμοὶ δοκεῖν dicitur: vide B. 363. ‖ Item pass. interdum δοκεῖσθαι, sicut & δοκεῖν, pro Videri & censeri (vt B. 361 ex Plat.) οὕτω δέδοκται μοι, Sic statui, Sic decretum est mihi, Sic censeo, δέδοκται μοι κατ' ἀνάγκην, Certò statutum est mori, Certa stat sententia mori. δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ apud Dem. & alios, Decretum vel statutũ esse à senatu & à populo. HINC τὰ δεδογμένα, Decreta, Placita. quæ & δόγματα. Sed δέδοκται redditur & verbo Conuenit. vt δέδοκται ἡμῖν, conuenit inter nos. Quæ interpretatio & actiuo δοκεῖν alicubi conuenit: vt Xen. Hell. 2, οἷς δὲ ταῦτα ἀρέσκοι, κάλαμοι φέρειν ἐδόκει, Conuenerat inter eos, Constitutum erat inter eos vt gestarent calamum. ‖ Et δόξαν partic. absolutè, Quum conuenisset, vel Quum visum esset. Herodot. δόξαν δὲ σφι ἐπίπαν λαβεῖν ἥδε. Thuc. καὶ δόξαν αὐτοῖς ἐχώρουν ἐς τὸ τεῖχος. In quibus locis sunt qui δόξαν σφι vel αὐτοῖς vertũt, Ex eo placito. Et Luc. δίξαι σοῦ μοι δῆλον τοῦ θεωρεῖν Νιγρῖνον τὸν φιλόσοφον, ἐὰν θεασάμενος ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, pro Quum statuissem visere. B. Dicitur & δόξαν δὲ ταῦτα, à Plat. & Xen. pro Quũ de his conuenisset. Item in plur. Hell. 3, δόξαντα δὲ ταῦτα καὶ πρεσβεύσαντα, τὰ μὲν γράμματα ἀπῆλθε. ‖ Dicunt etiã miro quodã loquendi genere, δοκῶ μοι πεποιηκέναι, non pro Videor mihi facturus hoc, (vt sonat ad verbũ) sed potius pro Certũ mihi est hoc facere. Tale est δοκῶ μοι ὑπηχάλιν, Luc. Et δοκῶ μοι τραχηλίζειν. Et Æsch. ταῦτά μοι δοκῶ τοῦτ' ἔσεσθαι. Cui similem hũc Gr. locũ τὸ οὐδὲν ἄλλα πεποιηκέναι μοι δοκῶ, B. interpr. Reliqua igitur præteruenda mihi esse censeo. Idẽ tamẽ B. δοκῶ in tali quodã Luc. loco, δοκῶ μοι ποιήσειν interpr. Existimo me facturũ. (nã & δοκῶ pro Existimo sumitur, vt mox docebitur) In quo tamẽ illi nõ assentior. sicut nec in hoc δοκῶ Xenophontis, τοιαῦτα δῆλα λεχθεὶς αὐτῇ δοκῶ μεμνῆσθαι. nec enim hic pro Existimo accipi credideri, sed potius esse δοκῶ pro ἐμαυτῷ δοκῶ, quo Dem. vtitur. ‖ Δοκῶ ponitur etiam pro In aliqua existimatione sum, eo modo quo Gall. dicimus *homme d'apparence*. q. d. homo apparens: pro eo videlicet qui apparet & videtur esse aliquid supra cæteros. Sic apud Eurip. οἱ δοκοῦντες opponuntur τοῖς ἀδόξοις: sicque Paul. Ap. partic. δοκοῦντες vsus est. Vide B. Comm. p. 363.

Δοκῶ, Existimo, Puto. Eur. Ὁρᾷς γὰρ οὐδὲν ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι. Xen. σὺ δ' ἴσως τὸν φόνιμόν τι δοκεῖς ἔχειν; Dem. ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν τοῦτο πάλαι ἐδόκουν. Sic Plato lib. 5 De rep. οὐκ ἔστι κακὴ πᾶσα τῇ πόλει, δοκῶ δ' οὐδὲ τῷ ἀνθρώπῳ γίγνεται. Luc. ὄνον οὐ τις οἴκαδε ἐδόξε. Quin & pass. δοκεῖσθαι, pro Existimari, Putari, & δοκούμενον, quod existimatur B. ex Plat. Idẽ pro Existimari & suspectũ esse (vt καταδοκεῖσθαι) affert ex Antiph. Δοκεῖν expon. etiã Reputare in hoc Soph. loco, in Aiace, σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστιν, ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν.

Δοκήσω autem apud Aristoph. legitur, sicut & δόκησα pro ἔδοξησα apud Hom. Sic δοκῆσαι apud Eur. Itidẽ verò à Καταδοκοῦμαι est partic. καταδοκηθεὶς apud Antiph.

Δεδοκημένος autem pro Obseruans, vide in Δοκεύω.

Δόκησις, Opinio. vnde δόκησιν παρέχειν opinionem expectationémq; de se præbere apud Plut. Vide B. C. p. 367. Alibi autẽ addit δόκησιν à Luc. accipi etiam pro Fama. HINC Δοκησίσοφος, Poll. Qui sibi videtur sapiens quum non sit. Hesychio autem, οἰηματίας ὅτι σοφία. ET Δοκησοσοφία, Opinio quam quis de sua sapientia falsò concipit, ex Plat. ITEM Δοκησόνους, Poll. Qui sibi prudens esse videtur, Qui de sua mente opinionem concipit. ET Δοκησιδέξιος, Qui sibi acutus videtur. B. ex hoc Athenæi loco, ἔστι τις αὐτῷ πάνυ δοκησιδέξιον. Vult autẽ hæc esse à δόκησις deriuata: alioqui à δεκῆσαι potius (vnde & δόκησις) deriuari dixissem.

Δόκος in carm. idẽ quod δόκησις, Opinio. Vtitur eo quidã poeta apud Sextum philosophum. ET Δόκη Hesych. non solùm δόκησις, sed & δοχή.

C. Ἀδόκητος, Necopinatus, Inopinatus, Improuisus. Thuc. 4, τοῖς μὲν ἀδοκήτοις ἐξέπληξε. Et ἀπὸ τοῦ ἀδοκήτου, Ex inopinato, Ex improuiso, idem l. 6. ITEM Ἀδόκητα aduerbiũ eadem signif. apud Greg. Desancto baptis. ἵνα μὴ λάθῃ παρὼν ἀδόκητος ὁ πρεσβευόμενος. Item Ἀδόκητα aduerbialiter positum pro ἀδόκητος.

Δόγμα, Quod faciendum videtur, Thucyd. vt vult B. qui & δόξασμα sic à Plat. accipi tradit. ‖ Δόγμα, Placitum, Decretũ. vt δόγματα τῆς συνκλήτου Herodiano, quod Polit. Senatusconsultũ interpr. Sed de placitis philosophorũ potius dicitur: vnde & δογματικοὶ Pyrrhonii cæteros appellabant. Hac autẽ in signif. seruata fuit & apud Lat. vox Dogma. Plut. ad Col, κατὰ τῶν ἄλλων φιλοσόφων δόγματα οὐδὲ ζῆν ὅσα. HINC Δογματίζω, Decretum facio, B. p. 368, ex Polybio. ET Δογματικὸς, Qui certa dogmata in aliqua scientia sequitur. contra quàm facit Pyrrhonius seu ephecticus. Sic vtitur Strabo, item Sextus philosophus & Diog. Laert. aliique nonnulli. Item δογματικοί ἐστι, Gal. ad Glauc. qui distinguũtur ἀπὸ τῶν ἐμπειρικῶν. ‖ At δογματικεῖ Platonis sermones, Qui sunt ad præcipiendũ cõpositi, Quintil. l. 2, c. 15. ITEM Δογματίζω, Dogma aliquod introduco, seu inucho, Dogmatis alicuius sũ autor, Dico aliquid quod pro certo dogmate habeo. Greg. οὐδὲ τοῦτο ὅτι ὁ δογματίζομεν. A Bud. tamẽ exponitur simpliciter Decerno, in hoc eiusdẽ Greg. loco, οἱ δὲ [τὸν θεὸν] οὐ τρεψοῦν τῇ δὲ δογματίζοιεν. Sed ab Areop. poni scribit pro Tueor dogma. ET Δογματιστὴς, Qui dogmatis alicuius seu aliquorũ dogmatũ est autor vel defensor. Greg. πόθεν εἰσὶ τῶν καὶ τῶν δογματιστῶν; ET Cõp. Ἀνταδογματίζω, Cõtraria dogmata introduco, vel tueor. vt Luc. ἀντιφιλοσοφοῦσι τῇ σοφᾷ καὶ ἀντιδογματίζουσι.

C. ΑΝΤΙ δοκέω, Contrà censeo, Contrariam sententiam habeo, In contraria sum opinione. Xen. ἀεὶ τῶν δικαίων ἀντιλέγοντες καὶ ἀντιδοκοῦντες καὶ ταραττόντες.

ΑΠΟ δοκεῖν, Non videri aliquid faciendum. Res dicitur ἀποδοκεῖν quæ censetur non facienda, vel fieri non debere. Xen. Hell. 7, ὡς δὲ καὶ ὧν τῷ κοινῷ ἀπέδοξε μηκέτι χρῆσθαι τοῖς ἱεροῖς χρήμασι, τοῦ χῦ δῆ, &c. Idem Anab. 2, μὴ ἀποδόξῃ ἡμῖν τοῦ ἀποδιδόναι πεποιήσθαι. Et apud Herodot, ἀπέδοξέ σφι. Notandum est autem præpos. ἀπὸ hîc quoque σέρνειν denotare. neque enim aliud est ἀπέδοξε quàm οὐκ ἔδοξε, Non visum est, Non placuit.

C. Εὐδοκέω, ῶ, Probor, Existimatione clara sum, Celebror. εὐδοκιμῶ. Plut. Symp. sept. f. εἰ τὸ μάγειρον εὐδοκεῖ, celebratur. Et pass. vt δῆλον ἐστὶν εὐδοκουμένας Γαλάτας, Polyb. 1, probatas & admissas à Galatis. Et τὸ μὴ εὐδοκεῖσθαι καταχρῆσθαι. Greg. de quo dicto loquar paulo póst. ITEM Ὑπερεὐδοκῶ, Maximè celebror, Clarissima opinione seu existimatione præditus sum. B. p. 364 ex Lysia.

Εὐδοκεῖν, Bene affici erga aliquẽ, Bene alicui cupere & eo oblectari. Diod. εὐδοκήσας τοῦ ξένου. A pud Polyb. Placidè acquiescere, Cõtentũ esse. Et cũ in fin. fut. ἐὰν αἷς [σωθήναις] εὐδόκησε φόρους τε τοῖς δεξαχθέντας οἴσειν. Sic & apud Paulũ cũ infinit. εὐδοκοῦμεν ἀνδρίσασθαι, Libenter amplectimur, Bene agi nobiscũ putamus. Plenius aũt de vsu huius verbi in Test. nouo, & apud Græc. Bibl. interpr. lege Bud. Comment. [redacted] Hoc addo, Gregoriũ εὐδοκεῖν, quod hoc loco habetur (citato ex Abacuc in epist. ad Hebr. c. 10) καὶ ἐὰν ὑποστείληται, οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ, vertisse in εὐδοκεῖ, mutato etiã

loquēdi genere, quum dixit, ἵνα μὴ τῇ ὑποστολῇ, τὸ μὴ ἀδοκεῖσθαι καταχρήσωμαι. quod interpretor, Ne à Deo damnemur, nos sibi gratos non esse pronuntiante. Quæ mea tamen interpr. à Budæana dissidet, pag. 149 & 366. HINC Συνδοκεῖν, cum dat. Assentior, Cōsentio, apud Athen. Sic & Luc. Act. Apost. c. 8, συνδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ. & Euang. cap. 11.

Εὐδοκία, Affectus beneuolus, Propensa animi affectio, Beneuolentia gratuita. Itē Εὐδοκία Dei, Bona Dei voluntas, Quod Deo perplacuit. Vulgò, Beneplacitum. Vide B. p. 365. Frequenter occurrit in Test. nouo, & apud Gr. Bibl. interpr. hoc quoque vocabulum, atque adeo fictū ab illis putat Hieron. quod mihi non sit verisimile. Quanuis autem theologi Εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ exponant τὸ ἀγαθὸν θέλημα, sciendum est tamen alicubi dici Εὐδοκίαν τοῦ θελήματος: vt in epist. ad Ephes. c. 1, v. 5.

B

KATA Δοκέω, ῶ, Existimo. Et Καταδοκοῦμαι, Existimor, Suspicione opprimor, B. p. 367, ex Antiphonte.

C. META Δοκεῖ μοι, Mutata sententia (seu mutato consilio) censeo, vel mihi videtur. Dem. ad Lept. καὶ μηδ' αὖ μεταδόξῃ ποτέ, Si pœnituerit capti consilii, B. interpr. Ex Herodoto affertur μή σφι μεταδόξῃ, pro Ne illis voluntas immutaretur. Sed & ex Luc. cum infinit. μετέδοξέ σοι ταῦτα βελτίω εἶναι, Mutata sententia hæc tibi meliora visa sunt.

C

C. ΠΡΟ Δοκεῖται, Prius decernitur. vnde προεδέδοκτο, Prius vel antè decretum fuerat.

C. ΣΥΝ Δοκεῖ μοι ταῦτα ποιεῖν, Mihi quoque videtur oportere hæc fieri, Censeo hæc facienda. Thuc. lib. 8, ὁ δὲ, ἐπειδὴ καὶ ἐκείνοις δοκεῖ καθαιρεῖν, καὶ ἑαυτῷ ἔφη ξυνδοκεῖν. Plato epist. 7, ἐμοὶ γὰρ ὑμῖν τοῖς φίλοις κοινῇ ξυνδοκεῖ. Συνδοκεῖν (inquit Bud.) dicitur quod inter multos conuenit & communiter placet, vbi exemplum ex Dem. addit. Affert & ex Isocrate, πρὸς οὐ πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων συνδοκεῖ, Quod constat inter multos, De quo conuenit. Et ex Pand. τὰ συνδόξαντα Conuenta & compacta. Vide B. Comm. p. 364. Idem alibi συνδίξασα ἡμέρα interpr. Dies constitutus, vel status. ἡμέρα ὑποτεταγμένη vel συντεθειμένη.

¶ Δόκιμος, ή, ό & ή, Probus, Probatus, Spectatus. ἀργύριον δόκιμον, Dem. Proba pecunia, Bud. Sic Luc. numismata δόκιμα & ἀκίβδηλα (& alibi ἔνομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον) opponit τοῖς παραχαρακτηρισμένοις. Philo De mundo, δόκιμον εἶδος νομίσας σφραγῖδα Θεοῦ, probum Dei signum. Dicitur etiam aliquis esse δόκιμος, vt apud Paul. ad Cor. 1, c. 19, ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται ἐν ὑμῖν. i. Qui sunt spectatæ fidei, Quorum fidei integritas & sinceritas spectata sit. Sic dicitur & sup. δεκιμώτατος, vt apud Phil. ὅπ καὶ τεσφητῶν γένοιτο δοκιμώτατος. Sic δεκιμώτατοι πιστοί, Plut. Probatissimi, vel Spectatissimi. Aliquādo δοκιμώτατοι exponitur etiam Lectissimi. ‖ Δόκιμος alicubi apud Paulū exponitur & Acceptus.

E

Δοκιμή, ῆς, ἡ, Probatio, Experientia, Experimentum. Sæpe est apud Paulum. ET Δοκίμιον pro eodem. exponitur enim à B. Probatio, Exploratio, Experimentū. Et apud Herodian. δοκίμιον δὲ τραπεζῶν, κράματος, idem interpr. In labore milites probātur. Polit. autem dixit Labore, nō In labore. Affert & ex Plat. in Tim. ὅσα εἰσόντα περὶ τὰ φλεγία, οἷον περ δοκίμια τῆς γλώττης. (A Lōgino autē ipsa γλῶσσα vocatur γεύσεως δοκίμιον) Subiūgit & ex Plut. in Apophth. ἠρώτησεν εἰ δοκίμιον ἔχει τίνι τρόπῳ περιέλεται ὁ πολύφιλος.

F

G

Δοκιμάζω, Exploro, Probo, Experior, Examino. Itē Æstimo. Isocr. καὶ τὸν χρυσὸν θεωροῦσιν καὶ δοκιμάζουσιν, ἔπειτα παραδεικνύοντες. Idē, τὸ χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ δοκιμάζουσιν (vt Ouid. dixit Aurū in igne spectare: quo verbo & illud θεωρεῖν præcedētis loci cōprehendit.) Idē δοκίμαζε τοὺς φίλους ἐν τῇ τοῦ βίου ἀτυχίᾳ. quo sensu dixit Ennius, Amicus certus in re incerta cernitur. Ouid. autem dixit, tēpore duro esse inspiciendā fidē, δοκιμαστέον. Legitur apud eūdem Isocr. ὅτι τῶν τεχνῶν τῶν χρησίμων τοῖς οὐ φρονοῦσιν δοκιμάζειν, vbi quidā interpr. Æstimare, alii Perspectos habere. ‖ Sed & pro Probo. i. Approbo: itē, In pretio habeo, interdū ponitur. Propriè autem Approbo, vtpote perspectū. Sic & pass. δοκιμάζομαι Plat. τοὺς ἀνθρώπους δοκιμάζεσθαι. Et Διώνυσος δεδοκιμασμένος παρ' ἐμοί. ‖ Interdum verò δοκιμάζω ex consequente est Eligo. vt Plut. De instit. lib. ἀλλ' ὡς ἔτι μάλιστα ἀπὸ τῆς δοκιμαστέον ὅτι.

H

‖ Nōnunquā & infin. iūgitur pro Consultū esse iudico, vel Vtile esse censeo. Xen. τοῦτο ἱκανῶς ὁκοτονεῖν ἐδοκίμαζε. Philo, πολεμεῖν οὐκ ἐδοκίμαζε: item, αὐτικρὺς μὴν ἐπαυτὰν οὐκ ἐδοκίμασε. in quibus tamen locis nō ignoro verti simpliciter Iudicare vel Existimare cum gerūdio: sed mea illa interpr. melius vim verbi exprimi opinor.

Δοκιμάζομαι, Ad magistratū admittor moribⁿ & meritis probatus, Demosth. in Neærā. ‖ Δοκιμάζομαι est præterea Tutelæ meæ permittor, Togam virilem sumo, eidem Demosth. in Mid. Vide Bud. p. 67.

Δοκιμασία, ας, ἡ, Probatio, Exploratio, Experimentum. Polyb. τοῦ δὲ παρεληλυθότος τοῦ ἔρχου, ὃς αὐτῶν τοῦ τεταγμένου λαμβάνοντα τὴν δοκιμασίαν. Sic Plut. De instit. lib. δεῖ δοκιμασίαν λαμβάνειν τῶν πάντων. ‖ Δοκιμασία peculiari signif. Exploratio & inquisitio in eos qui proponebantur admittendi ad magistratum, Censura. Vnde δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν, Æschin. in Timarch. Censuram denuntiare, Vt indignum & probrosum eiiciendúmque postulare. Erat enim genus accusationis quum aliquem non rectè probatū esse, sed vel gratia vel sordibus obrepsisse contendebant. Vide Bud. p. 67. ET Δοκιμαστής, Explorator, Examinator, Æstimator. Chrysost. De sacerd. ἄλλος ὁ τύπων κριτής, καὶ τῶν ἀφανεστέρων δοκιμαστής. ET Δοκιμαστική, Exploratoria seu Examinatoria [ars.] ITEM comp. Ἀδόκιμαστος, Non probatus, Nō exploratus. Et ἀδόκιμαστος ἀρχεῖν aliquis dicitur, VEL Ἀδοκιμάστως, citra censuram, vt interpr. Bud. in lex. quem vide: & Comm. p. 68. Item Ἀδόκιμαστος, Qui nōdum tutelæ suæ est permissus, ab ea verbi δοκιμάζεσθαι signif. de qua paulò antè dictum fuit.

D

ΑΠΟ Δοκιμάζω, F. άσω, Improbo, Non approbo, Reiicio, Xen. Pæd. 6, καὶ τὰ μὴν τόξα καὶ ἀκόντια ἀποδεδοκιμάκασι, πάλαι τὸ ἐν ἰχυρότερον &c. Isocr. in Panathenaico, πίνας οὐ ἔχω πεπαιδευμένους, ἐπειδὴ τὰς τέχνας καὶ τὰς δοκιμὰς καὶ τὰς δυνάμεις ἀποδοκιμάζω; Aristot. Pol. 8, ἀποδοκίμασαν αὐτὸ χρῆσιν. Item cum infinitiuo, præcedēte accusatiuo τὸ, apud Xen. Pæd. 8, τὸ μὴν τελεύσεσθαι αὐτῶν τὰ ὅπλα, καὶ ἀπολέμους ποιήσαι, ἀποδοκίμασε Sic apud eundē ἀπομν. 1, τὸ ὑφεστῶτα ὑφεστῶτα ἀποδοκιμάζε. Passiua vox est Ἀποδοκιμάζομαι, Improbor, Reiicior. vnde participium præteritum ἀποδεδοκιμασμένος, Reiectus. Apud Xenophontem ἀποδεδοκιμασμένοι in exercitu sunt quasi reiectanei vel reiiculi, Pæd. 6, ἔχετε μὴν ἀπηχρεωμένους παρ' ἐμοὶ τοὺς ἀποδεδοκιμασμένους καὶ τοὺς ὀκνοῦντας, καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν ἀκοντιστῶν, καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν τοξοτῶν, καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν σφενδονητῶν. Sic etiam appellantur ii qui Latinè eiecti dicuntur, & Senatu vel ordine moti, & præteriti, qui ad verbum ipsi ἀμνημόνευτοι, dicuntur: vt Præteriti Senatores à Censoribus, quorū meminit Festus. nam ἀποδοκιμάζω peculiariter significat In censura noto vel prætereo, apud Lysiam, ὁ τῇ δοκιμασίᾳ ἀθετῶν vt inquit Bud. in suis Comm. vbi & habes exemplum. Alibi, ἀποχειροτονεῖν (inquit) etiam ἀπεψηφίζεσθαι dicitur, hoc est ἀποδοκιμάζειν.

E

Ἀποδοκιμασία, ας, ἡ, Improbatio, Reiectio.

Ἀποδοκιμάω, μῶ, pro ἀποδοκιμάζω, secundū eos quicredūt ἀποδοκιμᾶ esse tertiā sing. præsentis, Herodoto lib. 1, τοῦ δὲ τεσσάρων ἐμβαλόντα ἕπεται, οὐδὲ ἀποδοκιμᾷ οὐδένα. Alii putāt (& rectius) esse ἀποδοκιμᾷ futurum pro ἀποδοκιμάσει. Vt in eodem libro δικᾶν pro δικάσειν. Sic ἐλᾶν pro ἐλάσειν apud Aristoph. itidem διαβιβῶ pro διαβιβάσω apud Platonem.

C. ΔΙΑ Δοκιμάζω, (q. d. Interexploro) Internosco, Diiudico, Bud. in hoc Xen. loco, ὅπ ὅπῃ σαφῶς διαδοκιμάζειν τὰ καλά τε καὶ κίβδηλα ἀργύρια.

C. ΣΥΝ Δοκιμάζω, Simul exploro, seu probo. ex Isocr. ad Nicoclem.

C. Ἀδόκιμος, ή, ό & ή, (vulgò Reprobus) Minimè probus, Non probandus. Item Adulterinus, Non syncerus. Aristot. ἀδόκιμον ἐπίνισε νόμισμα.

H

C. Ἀποδόκιμος, ή, ό & ή, (idem quod ἀδόκιμος) Non probus, Non probandus, Improbandus & reiiciendus.

C. Εὔδοκιμος, ου, ό & ή, Probatus & laudatus ab hominibus, Bud. p. 366, ex Isocr. Interdū & Celeber, Insignis. & dicitur aliquando Εὐδόκιμος εἰς τοῦτο vel πρὸς τοῦτο, aut ὅπῃ τούτῳ. vt Plato in Apol. πόλεως Εὐδοκιμωτάτης εἰς σοφίαν καὶ ἰσχύν. Ibidem Εὐδόκιμος πρὸς ἀρετήν. Gregorius. οἱ ὅπῃ λόγοις Εὐδόκιμοι, homines insigni doctrina præditi,

Bud. interpr. Alicubi verò dicitur Εὐδόκιμος, vel Εὐδοκιμωτάτος sine adiectione, pro spectato vel spectatissimo, aut præstanti seu præstantissimo. Polit. autē apud Plutar. νεανίας Εὐδοκιμωτάτος ἐν Βοιωτίᾳ interpr. Bœotorum primarios. HINC Εὐδοκιμέω, ῶ, vel Εὐδοκιμέομαι, οῦμαι, Sermone hominū celebror, Bene audio, In existimatione sum. vt Εὐδοκιμεῖν παρὰ τὸν βασιλέα, Herodot. Et Εὐδοκιμήσαντος περὶ τὴν μάχην, Megarēsi prælio gloriam consequuti. Sequor autem Cic. qui & præsens Εὐδοκιμεῖν vertit Splendorem esse assequutum, p. 9 mei Cic. lex. Inuenitur & Εὐδοκιμημένος apud Luc. Participium autem Εὐδοκιμοῦμενος Bud. interpr. Celebre & nobile in isto Plut. loco in Galba, ἀκρόαμα ὑπὸ τῶν ἀνάκτων εὐδοκιμούμενον. A QVO Εὐδοκίμησις, Celebratio, Gloriæ adeptio. Etiam plur. Εὐδοκιμήσεις dixit Pla. BICOMP. Παρεὐδοκιμῶ, ET Ὑπερευδοκιμῶ. Est autē παρεὐδοκιμῶ, (cum accus.) Fama & celebritate præsto alicui. Apud Aristoph. iungitur & accus. rei, in Equit. φήμαι παρεὐδοκιμεῖν ἀκρίβειαν τῶν ἔργων ἢ τὴν ὑπόθεσιν καὶ νοῦν. Pass. autem Παρεὐδοκιμοῦμαι est Celebritate vicor ab alio. Vide B. p. 366, & 367. Sed hoc addo iis quæ ab eo dicūtur, πρὸς τὸ mihi videri in hoc verbo sonare Vltra. Ὑπερευδοκεῖν verò Lysiæ est celeberrimū esse seu clarissimū. vide B. 364.

B

C

ΔΟΞΑ, ης, ἡ, Sententia, Opinio. Hom. Il. κ, v. 325, Σοὶ δ' ἐγὼ οὐκ ἄλλος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης. i. οὐ πόρρω τοῦ εἰκοῦ ὑποληψεως, inquit Eust. (Vnde apparet pessimè reddi vulgò, Neq; ex opinione) Sic & Od. λ. Thu. l. 1, μὴ μετὰ κακίας, δόξης ἢ μᾶλλον ἀναρπάσῃ. Idē ζ. πρὸς δόξαν ὑμέτερον πλάσθη παραγενεῖν, Contra quàm sentiamus. Aristot. Eth. 4, κατ' ἀλήθειαν & κατ' δόξαν inter se opponit. Idem tamen in 7, dicit δόξαν ἀληθῆ, scribens, πρὶν μὴ ἂν τὸ δόξαν ἀληθῆ, ἀλλὰ μὴ δοκῇ μὴ ὄντι. &c. Ad quā δόξης distinctionē ἀπὸ τῆς ὀρθοτόμης, pertinet & hic Plut. loc⁹, De Herod. πρὸς τὴν ὑπόνοιαν, οὐδὲ δόξαν, ἀλλ' ὡς ἀκριβῶς ὀρθοτόμος. Vt autē hîc ὑπόνοια & δόξαν, sic alibi ὑπόληψιν & δόξαν copulat. δόξαν ἔχειν πρός τινος, opinionē habere de aliquo, Isoc. in enc. Euag. Dicitur & δόξαν παρέχειν, vel παρέχεσθαι, vt Lat. Opinionē præbere. Luc. De salt. ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας παρέχωμεν. Xen. autē & genit. & alicubi etiā infin. iunxit, Hell. 7, ὥστε δόξαν παρεῖχε τοῖς πολεμίοις μὴ πάνυ τεταγμένως μάχεσθαι. Sic fa pe δόξα est opinio quæ habetur ab aliis de nobis, nō quā habemus ipsi de illis: præsertim verò cum ἔχω: vnde δόξαν ἔχω, sicut παρέχω, redditur sæpe Existimor. Plut. in Themist. δόξαν παρεῖχε τοῖς ὀνόμασι περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πρᾶγμα διειλέχθαι, Existimatus est. Sic in Theseo, δόξαν εἶχον ἐκ τῶν θεῶν γεγονέναι, Existimabantur. Conuenit talis interpretatio & huic Plut. loco, ac similibus, τοῖς πολλοῖς τοῦτοις δόξα θειότητος πρόσεστι, Existimantur diuinitus contingere, vel Censentur. Sic ἐν δόξῃ μανίας apud Hermog. Quum existimaretur furere. Et apud Plat. in epi. μεῖζον τῆς δόξης τούτου, Maior q̄ existimatū sit, Maior opinione de hoc cōcepta. Iungitur δόξα & cū πρός, vt apud Chrysost. ἡ πρὸς τοῦ ἔξωθεν δόξης φροντίζων. vbi exponitur Suspicio, perperam: vt ego quidem opinor, qui pro eodem dixisse Synes. obseruaui, δόξαν ἢ ἔξω, epist. 109, τοσούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριταὶ οἱ πρὸς δόξαν τὴν ἔξω ζῆν αἰαλκάζοντες. Δόξα sæpe etiam redditur Expectatio: vt quum dicitur aliquid accidisse παρὰ δόξαν, sicut Thuc. 3, ἔπειτα μὴν τι παρὰ δόξαν αὐτοῖς ἀπέβη. Sic Pl. in Sol. ἠρωμένῳ παρὰ δόξαν τὸ σκώμμασι. B. autē δόξαν vertit & Speciē, quū πρεκαλυπτέον δόξαν μεγίστης apud Chionem interpr. Modestiæ speciem præferre. ‖ Δόξα nonnū quam philosophis tribuitur, éstque idem quod Dogma, seu Axioma, (inquit B.) aut Propositio adeo fixa vt axiomatis instar sit. Aristot. Metaph. 3, ἡ μὲν οὖν βεβαιοτάτη δόξα πάντων, τὸ μὴ εἶναι ἀληθῆς ἅμα τὰς ἀντικειμένας προφάσεις. Inde & κύριαι δόξαι Epicuri apud Cic.

D

E

Δόξα, Fama, Rumor. ἀγαθὴ δόξα pro Εὐδοξία, bona fama, apud Solonem in Elegia, — καὶ τοὺς ἀπάντων, Ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν. Et pro eodem χρηστὴ δόξα ex Plat. Et ex eodem De rep. 2, dixit ζῶντας εἰς κακὴν δόξας ἄγειν, pro Infamare. Sæpe autē sine adiectione ponitur, vbi pro re de qua agitur, an in bonam an in malā partem accipiatur, facilè cognoscitur. Plato De rep. 2, τῷ μεγίστῳ δόξαν αὐτῷ παρεσκεύασε εἰς δικαιοσύνην. Ibidē

F

δόξαν ἐχέτω μεγίστην ἀδικίας. Plut. in Theseo, δόξαν ἔχων ὅτι ῥώμῃ μεγίστην. Huc autem referri possunt & exempla illa quæ attuli, quum dicerem δόξαν esse opinionē quæ ab aliis habetur de nobis. ‖ Verùm sciendum est δόξαν interdum ad bonæ famæ significationē restringi, ideóque reddi Gloriam, Honorem. Plut. in Probl. Rom. τὸν δὲ ὀνόμασε δόξαν αὐτῷ ἡμῶν μεθερμηνεύοντες. Isocr. ad Phil. ἰσόθεον καὶ πᾶσιν ὀνομαστὴν τῶν αὐτῶν δόξαν καταλιπόν. Idem in Paneg. præfixit ei φήμην etiam & μνήμην, scribens, φήμην τε καὶ μνήμην τε δόξαν πόσην τινὰ χρὴ νομίζειν τῶν ζῶντας ἔξειν τῶν τελευτήσαντας καταλείψειν; Dem. Ol. 2, δόξαν αὐτῷ τὸν ζῆν ἀσφαλῶς ἠρημένος. Et Philipp. 4, πάντων ἀν πατρῴα δόξα σοι ὑπάρχοι.

G

H

Composita à δόξα significante opinionem: quorū tamē quædā & alterā eius significationē inclusam habēt, vt videbis in altera compositorum classe.

C. Δοξοκαλία, Opinio pulchritudinis suæ, Bud. ex Plat. in Phil. τῶν φίλων δοξοσοφίαν καὶ δοξοκαλίαν.

C. Δοξόσοφος (vt suprà δοκησίσοφος) Qui sibi sapiēs videtur, aut Qui sapiens seu doctus videri vult, quum non sit: aut etiam aliis videtur, Qui sapientiæ seu doctrinæ famam aucupatur. Plato in Phædro, δοξόσοφος γεγονότες αὐτὴ σοφῶν. Et Aristot. Rhet. 113. HINC Δοξοσοφία, Opinio sapientiæ seu scienciæ quam falsò quis de se concipit, seu falsò aucupatur, apud Plat. Sic & Gal. δοξοσοφίαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν ἀπονδάσαντες. Plut. οἰήματος ἐπιπρόσωπον καὶ δοξοσοφίας. Sy. δεινὸν γὰρ ἡ δοξοσοφία καὶ ἀπάτηλον οὐ κακὸν εἰδόσιν. Cæterū fiqs δοξόσοφος ab ipso verbo δόξαι q̄ ab eiⁿ verbali δόξα deducere malit, non magnopere repugnabo.

C. Ἀλλοδοξέω, ῶ, F. ήσω, Aliud opinor q̄ sit reuera. Plato, ἀρ' σκεπτέον, ὡς φῆς, τὸ τὰ ψευδῆ δοξάζειν, καὶ ἀλλοδοξεῖν ἐστί. IDEM sign. & Ἑπροδοξῶ. Inuenitur ET Ἀλλοδοξία pro opinatione falsa de re aliqua: ad verbū, opinione qua q̄dpiā aliud esse nobis persuademus quàm sit.

C. Ἀμφίδοξος, ή, ό καὶ ή. De quo duplex est sententia, siue opinio, De quo dissentientes sunt opiniones, De quo in vtranque partem disceptatur, Anceps, Dubius. Polyb. ἀλλ' ἀεί πως ἀμφίδοξα τὰ πλείστα κινδυνεύοντα ἀπέφαινε. Quidam apud Suidam ἀμφίδοξον ἀγῶνα vocat certamē anceps. Plut. in Fabio metaph. ὅπῃ δίκον νίκην vocauit & ἀμφίδοξον, victoriam ancipiti marte diremptam, de qua ambigitur inter partes, vt Bud. exponit. ‖ Ἀμφίδοξον substantiuum apud Theophr. De caus. pl. l. 1, ὥστε τοῦτο μὴ ἐν ἀμφιδόξῳ, πρόσεδέδωκα δέ τινος διορισμοῦ. 1. In controuersia posita, vel in dubio posita. hoc est Controuersa sunt hæc & dubia, τοῦτο οὐχ ὁμολογούμενα ὅτι.

Ἀμφίδοξον, Quod est inter ἔνδοξον & ἄδοξον, Nec gloria nec ignominia præditum: vel vtriusque particeps. Ita Bud. remittens ad præfationē Panath. Aristidis.

CONTRA Ἀναμφίδοξος, (præfixo α priuatiuo, & in serto ν) Minimè dubium, De quo dissentientes nō sunt opiniones. HINC & aduerbium Ἀναμφιδόξως, Indubiè, Indubitatè, Omnium consensu.

Ἀμφιδοξέω, ῶ, F. ήσω, Ambigo, Dubito. q. d. Vtrāque in partem inclino in mea sententia. Plut. ἀμφιδοξεῖ περὶ τῆς Ἰθάκης, De Ithaca ambigo. ἀμφιδοξοῦσιν δικασταί, Ambigunt iudices, Dubiā & ancipitē habent iudices sententiā. Alii intellexerunt hoc dictum de iudicibus quorum vna pars diuersam ab altera sentētiam haberet: vnde & exposuerunt, Pares iudicum sunt sententiæ.

Ἀμφιδοξέομαι, οῦμαι, In controuersiam venio, In cōtrouersia positus sum. ἀμφιδοξούμενα βιβλία. i. ἀμφιζητούμενα, inquit Suidas.

C. Ἀντιδοξος, ή, ό καὶ ή, Contrà sentiens, Contrariam opinionem habens, Contrarius in sententia seu opinione. Apud Gregoriū αἱ ἀντιδόξοι opponūtur bene sentiētibus de fide Christiana.

C. Ἀντιδοξέω, ῶ, Contrariam sentētiam habeo vel sequor, Contrarium censeo, Refragor. Polyb. lib. 2, ἐν πολλοῖς αἱ ἀντιδοξοῦν καὶ πάνυ τὰ γράφων ἐκείνῳ.

C. Ἔνδοξος, ή, ό & ή, Opinabilis. B. ex Arist. scribētē in Top. pric. ἔνδοξα δὲ τὰ δοκοῦντα πᾶσιν ἢ τοῖς πλείστοις, ἢ τοῖς σοφοῖς, καὶ τούτοις ἢ τοῖς πᾶσιν, ἢ τοῖς πλείστοις, ἢ τοῖς μάλιστα γνωρίμοις. Sic Philop. ἔνδοξα καὶ πιθανὰ vocat argumenta dialectica.

C. Ἐπίδοξος, ου, ό & ή, De quo est opinio. q. d. ὁ ὅτῃ δόξης ὤν. vt ὅτῃ δόξος εἰμὶ τοῦτο ποιήσειν, opinio est de me, facturum

me istud. sed iungitur & aliis infinitiui temp. Incipiam tamen ab exemplis futuri, quæ & frequentiora esse arbitror. Herodot. ὁπίδοξοι πίσεσθαι. Isocr. ἐπίδοξος γενήσεσθαι πονηρός. Sic ὁπίδοξος χειροτονήσειν, & alibi κρατήσειν, & alibi αἱρήσεσθαι apud Plut. Cum aliis autem temp. vt Antiphon, τὰν μεγάλα μὴ κακὰ προσπεπονθότα, ἢ δὲ μείζονα ἐπίδοξον ὄντα πάσχειν. Isocr. ἐπίδοξος ὢν τυχεῖν τῆς τιμῆς. Æsch. ἐπίδοξος ὢν ἁλῶναι. Cæterùm ἐπίδοξος B. vertit De quo est opinio in futurum: sed hæc duo postrema verba in locis autorum interpretandis addi non possunt. Sunt verò & qui breuius vertant ἐπίδοξος ὢν τυχεῖν, Qui in opinione erat assequendi. (cuius tamẽ generis loquendi exemplum nullum afferunt) Hoc addo, ἐπίδοξός εἰμι verti etiam Existimor, Videor. vt ἐπίδοξοι πίσεσθαι, Qui existimantur passuri: ἐπίδοξος γενήσεσθαι πονηρός, qui malus fore videtur. HINC Ἐπιδοξάζω, quod tamen significationis analogiam (vt ita dicam) non seruat, vt quidem Gaza ὁπιδοξαζόμενον vertit apud Theophr. nã ista eius verba, De caus. pl. lib. 1, p. 113, ἀλλὰ τοῦτο μὴ ὡς ἐπιδοξαζόμενον εἰρήσθω, vertit, Id loco opinionis cuiusdã adiectitiæ dictum puretis. Quam illius interpretationem affert & Bud. sed suum de ea iudicium non addẽs.

Ἐπίδοξος, Celeber, Clarus, Illustris. Plut. ἐπίδοξον τῷ γένει γαμεῖν καὶ προσκρίμα τον. quem tamen huius nominis vsum damnat Phrynichus.

C. Ἑπερόδοξος, Qui alterius est opinionis, seu diuersæ opinionis. (quæ diuersitas intelligitur, habita rerũ & personarũ de quib⁹ agitur ratione, sicut & in aliis multis ex ἕτερον compositis) Vertitur etiam, Qui est alteri⁹ sectæ. Luciano (inquit Bud.) ἑτερόδοξοι philosophi Contraria dogmata tuentes. οὐχ ὁμόδοξοι. HINC Ἑτεροδοξία, Opinio diuersa, Opinionis diuersitas. ET ‖ Ἑτεροδοξέω, ῶ Alterius vel diuersæ opinionis sum. Peculiari autem signific. ἑτεροδοξεῖν dicuntur Hist. eccles. 4, Qui orthodoxiæ nõ assentiuntur, μὴ ἑτεροδιδασκαλεῖν, μηδὲ ἑτεροδοξεῖν. Bud.

C. Κακόδοξος, Cuius prauæ seu peruersa est opinio, Qui male sentit aliqua de re. ET Κακοδοξία, Mala opinio, Malum dogma. Et apud Ecclesiast. scriptores, vt Basil. & Theodoritum, pro hæretico dogmate seu hæreticis dogmatibus. Vnde & τῆς ὀρθοδοξίας ab ipso Basilio opponitur. ET Κακοδοξῶ, Sum prauæ opinionis. ‖ Item Malè audio, vide in altero Κακοδοξῶ composito à δόξα significante gloriam.

C. Ὁμοδόξος, ος, ὁ & ἡ, Qui eiusdem est opinionis. ET Ὁμοδοξία, Eadem opinio aliquorum, Consensus in opinione, Aristot. Ethic. 9. ET Ὁμοδοξῶ, Eiusdem sum opinionis, Idem sentio.

C. Ὀρθόδοξος, ος, ὁ & ἡ, Cuius recta est opinio (oppositũ præcedenti κακόδοξος) Sed restringitur apud eccl. script. ad eum qui rectè de Christiana religione sentit. cui opponitur κακόδοξος, qui malè sentit, qui videlicet est hæreticus. HINC Ὀρθοδοξία, Recta opinio, apud Basil. & Synes. ET Ὀρθοδοξῶ, Sum rectæ opinionis, Rectè sentio: ut ὀρθοδοξοῦντες λαοὶ apud Basil.

C. Παράδοξος, ος, ὁ & ἡ, Qui est præter seu contra omnium opinionẽ, Inopinatus. Vnde & Admirabilis, item Incredibilis ex cõsequẽte redditur. vt παράδοξα ἀκούσματα, Luc. De cal. Et παράδοξοι βίοι τυράννων καὶ βασιλέων, Herodian. Aristot. Rhet. 2, τὸ λέγειν τινὰ αἰτίαν τοῦ παραδόξου. Cic. quoque quendam libellum παράδοξα Stoicorum inscripsit. ‖ Item Παράδοξον schema Rufiniano, quum aliquid præter expectationem auditoris profertur. HINC Παραδοξολόγος, Qui paradoxa dicit. ET Παραδοξολογία, Oratio paradoxa, Quod præter seu contra omnium opinionem dicitur, Mirabile dictum. Æsch. εἰς παραδοξολογίαν τῆς ἐσομένοις ἔφυδεν. ET Παραδοξολογέω, Paradoxè loquor, Dico præter seu contra opinionem omnium. Sic Hermog. de poetis loquens, ὅσα περὶ ἀνθρώπων ἢ πόνων ἢ ζώων παραδοξολογοῦσιν. Bu. ex Eusebio affert, interpretans etiam Paradoxè iacto. HINC & Παραδοξοποιὸς, Qui facit quæ sũt præter opinionem omnium, Qui mirabilia & incredibilia facit. Sic autem à quibusdam dictus fuit Gal. sicut & παραδοξολόγος. ET Παραδοξοποιία, factum paradoxum. Pro miraculo in vita Lucæ. ET Παραδοξοποιέω, ῶ, Parado

A xas res facio, Miracula facio.

Παραδόξως, aduerb. Præter omnium opinionem, Incredibiliter.

C. Φιλόδοξος, ος, ὁ & ἡ, Qui opinionem seu opiniones sectatur, Qui bona opinabilia sectatur. vt Bud. exponit apud Platonem: à quo distingui ait ἀπὸ τοῦ φιλοσόφου, Qui cognitionem & scientiam consectatur, in 5 De rep. in fine.

C. Ψευδόδοξος, ου, ὁ & ἡ, Cuius falsa est opinio, ET Ψευδοδοξία, Falsa opinio.

B Composita à δόξα significante gloriã aut famam.

C. Δοξοκοπία, Ostentatio, Iactantia. Item Auræ popularis captatio. Luc. 387, ὡς τῆς ἀβελτηρίας, ὡς δ' δοξοκοπίας. & 388, καὶ πολὺ περαπίαν καὶ δοξοκοπίαν. Plut. An resp. admin. τῆς περεβυτικῆς πολιτείας ἀπαλλαγείσης παντελῶς καὶ δοξοκοπίας. Et in Pericle, τοῖς δὲ τῶν Περικλέους πολὺ σεμνότητα, δοξοκοπίαν τε καὶ τῦφον ὑπεκαλοῦντας. nõ δοξοκομπίαν. Appian. ἀρχὴν ὑπὸ δοξοκοπίας ἠρημένος. Vide & Suidam.

C. Δοξολογία, Celebratio quæ fit recensendo quæ ad gloriam seu honorem alicuius pertinent. ET Δοξολογέω, ῶ, Gloriosa celebratione colo, vt Bud. apud Bas. interp.

C. Δοξομανὴς, Qui insano gloriæ amore tenetur. Athen. l. 11. ET Δοξομανία, vel Δοξομάνεια, Insanus gloriæ amor. Plut.

C. Ἄδοξος, ος, ὁ & ἡ, Ignobilis, Inglorius. Isocr. in Euagora, ἐξ ἀδόξων δὲ ὀνομαστοὺς, ex ignobilibus claros. ἄδοξοι ὑποθέσεις, infames materiæ, vt exponit Gellius. cuius aliam explicationem ponam paulo pòst. ‖ Ἄδοξος Luciano ἄπιστος, ignominia notat⁹: cui opponitur εὔδοξος, integræ opinionis.

D Ἄδοξος, ex δόξα significante opinionem, Inopinabilis. vt ἄδοξοι πρεσβεῖς, Propositiones necopinabiles, necopinatæ: oppositæ τοῖς ἐνδόξοις. Alex. in Top. Aristotelis. Gellius lib. 17, cap. 12, Infames materias, siue quis dicere mauult, Inopinabiles, quas Græci ἀδόξους καὶ ἀπίστους ὑποθέσεις appellant, & veteres &c.

Ἀδοξία, ας, ἡ, Infamia, Dedecus, Ignominia. Xen. ἀπιστ. 1, φυλαττόμενοι πολὺ μᾶλλον τῆς αἰσχρῶς ἀδοξίας. Pla. ἀδοξίαν περιτιθέναι τινὶ, Ignominiã alicui afferre, Inurere notam ignominiæ. Demosth. autem Olynth. 1, ἀποτείνειν τινὰ ἀδοξίαν, Abstergere ignominiæ notam.

Ἀδόξως, aduerb. Inglorie, Ignominiose, Probrose. ἀπλεῶς.

Ἀδοξέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Inglorius sum, Ignobilis sum. Inexistimatus sum, quidam ex Gellio vertunt. Euripides in Hecuba ἀδοξοῦσι & δοκοῦσι inter se opponit in quadam gnome, quam Ennius reddens, ἀδοξοῦσι interpretatus est ignobiles, vt δοκοῦσι opulẽtos. Sed tamen ignobiles (inquit Gellius) αἰτὶ ἀδοξούντων, & opulenti αἰτὶ δοκούντων satisfacere sententiæ non videntur. nam neque omnes ignobiles ἀδοξοῦσι, neque omnes opulenti δοξοῦσι. Hæc Gellius lib. 11, cap. 4, qui immeritò mihi Ennium reprehendere videtur quòd ἀδοξοῦντας interpretatus sit ignobiles. Et quum dicit, neq; omnes ignobiles ἀδοξοῦσι, intelligit, non omnes ignobiles malæ sunt famæ, malè audiũt. quod sanè verum est: sed considerare debuit, ἀδοξεῖν non semper significare malè audire, sed simpliciter interdum Ignobilem esse, Inhonoratum esse: quum videlicet α priuatiuum est. ‖ Ἀδοξῶ, Malæ sum famæ, Malè audio: pro κακοδοξῶ. Plutarchus, ἀδοξεῖ δὲ τὸ φιλόπρωτον αὐτῶν καὶ φίλαρχον οὐχ ἧττον ἢ φιλήδονον. & in hac signif. non tãtùm a denotat κακόν, (quam vim aliquãdo habere dictum est initio huius operis) sed & δόξα non gloriam significat, sed opinionem siue existimationem passiuè. id est qua tales vel tales existimamur. ‖ ἀδοξῶ, exponitur apud Iosephum, Non honestum puto, ἀπαξιῶ lib. 9, ἠδόξουν αἱμωνὶ φθόγγῳ.

Ἀδοξέομαι, ῆμαι, pass. Idem quod ἀδοξέω. Apud Xen. Inglorius & abiectus sum: in Œconomico, ἐγὼ δὲ αἰσχυνοίμην καὶ καλούμενος καὶ ἐπιτρόπος τε εἶναι, καὶ οὐκότως μόνος ἀδοξοῖμι πρὸς τῆς πόλεως. Suidas ἀδοξεῖται exponit οὐ τιμᾶται, id est, Non honoratur, Honore dignum nõ cẽsetur: in hoc loco, οὐκ ἀποδεικνύει τὸν νικᾶν παρὰ Ῥωμαίοις αὐτὸ παρανόμαστος. ἀδοξεῖται γάρ.

C. Ἔνδοξος, ος, ὁ & ἡ, Gloriosus, Honorificus, item Celeber,

Illustris. ἔνδοξοι τάφοι, Plut. Pericle, Honorificæ sepulturæ. Et ἔνδοξος ἀνὴρ, Celebris vir, Athẽ. 13. Additur interdum εἰς cum accus. vt ἔνδοξος εἰς τὰ πολεμικὰ, Xen. Item τὸ ἔνδοξον substant. Dignitas, Bud. HINC Ἐνδοξολογέω, ῶ, Gloriam in sermone aucupor. vt ἐνδοξολογοῦσι τοὺς rhetores vocat Laertius in Diogene, 282. ET Ἐνδόξως, Gloriose, Honorificè. Et ἐνδοξότατα, Gloriosissimè, Honorificentissimè.

C. 2. Ὑποένδοξος, Suprà quàm dici possit gloriosus.

C. Εὔδοξος, idem quod ἔνδοξος, sed parum vsitatum. HINC Εὐδοξία, Celebritas, Claritas nominis. Isocr. de Pythagora, τοσοῦτον δόξαν τοῖς ἄλλοις ὑπερέβαλεν. Plato in Epist. πόσα πρὸς πολλῶν δόξαν σοι οἴσει. Cic. δόξαν ait & Gloriam, & Bonam famam reddi posse. ET Εὐδοξέω, ῶ, Celebror sermone hominum, Sum clarus, Clareo. apud Æschinem. Sic & Ceb. Theb. τὸ ὑγιαίνειν, τὸ πλουτεῖν, τὸ δοξεῖν.

C. Κακοδοξία, Infamia, Ignominia. vt πυγχάνειν κακοδοξίας, Xen. Et πίπτεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας, Plato De rep. 2. ET Κακοδοξέω, ῶ, Infamia laboro, Malè audio, Xen.

C. Κενόδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inanis gloriæ cupidus, seu amans. ET Κενοδοξία, Inanis gloriæ cupiditas, seu amor, aut studium. Chrysost. κενοδοξίας θερὴ πικαὶ καὶ ἔπαινοι. ET Κενοδοξέω, ῶ, Inanis gloriæ sum cupidus (vel vt Bud. apud Naz. & Chrysost. exponit) Inani gloria ducor.

C. Ὁμόδοξος, Pari gloria præditus, Greg. ET Ὁμοδοξία, Par gloria.

C. Φιλόδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, Gloriæ cupidus, Ambitiosus. Herodian. 3. ET Φιλοδοξία, Gloriæ cupiditas. ET Φιλοδόξως, Cum cupiditate gloriæ, Ambitiosè. ET Φιλοδοξέω, ῶ, Gloriæ sum cupidus. Item Gloriæ seruio. ITEM comp. Ἀνταφιλοδοξῶ, Gloriæ cupiditate certo cũ aliquo. ET Συμφιλοδοξῶ σοι, Gloriæ tuæ seruio. Bud. CONTR. Ἀφιλόδοξος, Minimè gloriæ cupidus, Non ambitiosus.

Δόξαστον, Gloriola. Luc. ‖ Item ἁπλὲς δόγμα, Hesych.

¶ Δοξάζω, Opinor, Sentio, Existimo. Plato De leg. δοξάζω τοῦ ψυχῆς οὕτως. Et οὐ κακῶς δοξάζεις, idem De rep. lib. 1. Xen. οὐ ταῦτα δοξάζειν ἀλλήλοις. Cui opponitur τὰ ἀντικείμενα δοξάζειν ἀλλήλοις, Aristot. Hinc δοξάζομαι ἄδικος Plat. Existimor iniustus. ‖ Δοξάζειν, Sentire de se magnificè, Bud. ex Thuc. HINC Δοξασία, Opinatio, Opinio. ὑπόληψις, Suid.

Δοξάζω, Celebro, Gloriosa celebratione colo. Vulgò Glorifico. Vnde & pass. δοξαζόμενοι, Qui celebrantur. Et ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένοι ἄνδρες, Polyb. Vide Bud. p. 368 de recepta & à vet. hac sign. ET de Εὐδοξῶ θαι ibidem.

Δόξασμα, Quod faciendum videtur, Platoni, quod Thuc. δόγμα. B. ET Δοξαστὴς, Opinator. ET Δοξαστικὸς, Qui vi opinandi præditus est, Aristot. Ethic. Gazæ autem δοξαστικὰ ῥήματα quæ opinandi signif. habent. AT Δοξαστὸν, Opinabile, Cic. interpr. apud Plat. vide in Cic. lex. SED Ἀδόξαστος, actiua signific. Nihil opinans, Alex. in Top. pag. 42, ἀλλὰ περὶ τοῦτο τὸ πρόβλημα ἀδόξαστοι μὴ ὦμεν.

C. ΑΝΤΙδοξάζω, Opinionis contrariæ sum, Contrariã sententiam habeo, Contrarium alicui dogma habeo, seu contraria dogmata: vt quum philosophi dicuntur ἀντιδοξάζειν ἀλλήλοις. Laertius, ἀντιδοξάσαι δὲ λέγεται Θαλῆς καὶ Πυθαγόρᾳ. ‖ In vulgatis lex. Græcol. ἀντιδοξάζω exponitur duntaxat Vicissim glorifico. quæ interpretatio ad alteram δόξης significationem pertinet.

C. ΕΠΙδοξάζω, vide in Ἐπίδοξος. AT Προστιπδοξάζω, q.d. Approbo mea opinatione. Sunt & qui vertãt Coopinor. Gell. lib. 19, cap. 1, τοιαῦτα φανάσας, visa istæc animi sui terrifica non approbat, hoc est, οὐ συγκατατίθεται οὐδὲ προστιπδοξάζει, sed abiicit respuitque. Et statim post, Et eadem incepta, tanquam si iure metuenda sint, sua quoque assensione approbat, καὶ προστιπδοξάζει. Hoc enim verbo Stoici, quum super ista re disserunt, vtuntur.

C. ΚΑΤΑδοξάζω, q.d. Contra opinor. Bud. tamen exponit simpliciter Opinor, Existimo, in hoc Xen. loco. p. 247, ἢ εἰ καταδοξάσειας μήτε ἂν ἄλλοις σοὶ ἐλθεῖν. Ego certè puto talem esse vim præpos. κατὰ hoc in verbo, qualis est in καταγινώσκω: quinetiam καταδοξάζω hîc dici quod alibi καταγινώσκω.

C. ΜΕΤΑδοξάζω, Opinionem muto, & μεταπίπτομαι, vt B. exponit in hoc Plat. loco, τοὺς γε μὴν ὑπὸ τυφόντας σύγε φαίης ἂν εἶναι οἵ ἂν μεταδοξάσωσιν, ἢ ὑφ' ἡδονῆς κηλήσαντες, ἢ ὑπὸ φόβου τι δείσαντες.

C. ΠΑΡΑδοξάζω, Inhonoro, Dehonesto, Infamo. In vulg. lex. affertur ex cap. 28 Deut. & cap. 10 Eccles. ‖ Item in contr. signif. Valde honoro, Illustro, Mirabile reddo. à παράδοξος, ex cap. 3, lib. 2 Macc. οἱ δὲ τὸν Κύριον ἐδόξασαν τὸν παραδοξάζοντα τὸν ἑαυτῶν τόπον.

Παραδοξάζω, Falsam opinionem concipio, in v. l.

C. ΣΥΝδοξάζω, q.d. Conglorifico, Simul glorifico, Simul honoro. Vnde συνδοξαζόμενος ὁμοτίμῳ, Gregor. Qui pari honore afficitur.

Δ O K Ε Ύ Ω, Obseruo. Item Insidior. à verbo δοκῶ, quia obseruamus eum & ei insidiamur quem in manus nostras venturum putamus. Il. ν, Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δικεύσας Οὔπασ' ἐπαΐξας. Sic Il. π, ἐφορμηθέντα δικεύσας. Et Il. ψ, — καὶ τὸν περὶ ὄχεσφι δικεύει, id est ὑποπτεύει. Exponitur interdum & expecto. Est autem poeticum. Data verò fuit significatio participii δικεύων participio passiuæ vocis δεδοκημένος, à δοκέομαι, alioqui nihil tale significante. est enim δεδοκημένος, Qui obseruat, Qui stat in insidiis. Il. ο, circa finem, Ἔνθ' ἄρ' ὅ γ' εἰσήκει δεδοκημένος ὀξέϊ δουρί. Hæc Eustathius, confundens certè diuersas verborum origines.

Δ O K Ά Ζ Ω, idem quod δικεύω, sed parum vsitatum. Videtur certè Sophron apud Demetr. Phal. πλοῦν δοκάζων dicere pro Nauigandi tempus obseruans vel expectãs. Sed apud Theocr. in fine Idyllii primi δοκάσεις (Doricè pro δοκάσεις à δοκάζω) est pro Putebis, Arbitraberis. AT δόασαι per syncopen dicit Homerus (cum ascititio σ) pro Visum est, tanquam à δοκάζομαι retinente significationem τοῦ δοκῶ, pro Videor: Il. ν, Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δόασαι κέρδιον εἶναι Βλῶσθαι ἐπ' Αἰνείᾳ. ‖ Apud Apollon. autem ἑζόμενοι δ' ἤπειτα δόασαιτο, pro Statuit, Decreuit. ET Προσδοκάζω itidem pro Obseruo. Hesychio παρατηρῶ, ἐνεδρεύω. Fortasse à προσδοκῶ, de quo dictum modò fuit in Δοκεύω.

¶ Δοκάω inusitatum (vt opinor) sed à quo COMP. Προσδοκάω, ῶ, in frequenti vsu est in soluta oratione. Est autẽ Προσδοκῶ, Expecto (in ea signific. à qua dicitur aliquid præter expectationẽ fieri) vel Spero. Aristoph. Vespis, Μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα. Xenoph. de equo loquens, εἰ προσδοκῴη, ὁπότε τὰ σημαινόμενα πράξει, ῥαστώνη ἂν. id est (Bud. interpr.) Si sperret. Cũ futuro Æsch. προσδοκῶ ἀποδείξειν, vbi redditur Confido. Sic apud Demosth. προσδοκῶ κακὸν ἄν τι γενέσθαι, pro futuro γενήσεσθαι. Et pass. Προσδοκώμαι tam de persona quàm de re. vt προσδοκῶμαι τοῦτο πεποιηκέναι. De re autẽ, vt τὰ προσδοκώμενα, Quæ expectãtur, Quæ sperãtur: & τὰ προσδοκηθέντα, id est Sperata, Expectata, vt interpr. Bud. in hoc loco, οὐδὲ ὁποῖοι ὁρμηθοὶ τοῦ προσδοκηθέντος. Et in malũ apud Herodianum (vt προσδοκῶ ἄν in loco Demosth. quem modò citaui) δεινὰ προσδοκώμενα ἑαυτῷ ἑκάστοτε συμβήσεσθαι φάσκων.

Προσδοκῶ pro Arbitror, de re prætérita apud Plat. inquit Bud. Ex eodem autem Plat. in v. l. affertur, προσδοκῶ πρεσβύτερον εἶναι εἰς τοῦτο, De republica 2, pro Reor ad hoc prodesse.

Προσδόκημα, ατος, τὸ, Expectatio. Plato, Τοῦτον τοῦ παθήματος προσδόκημα. ITEM Ἀπροσδόκητος, Inexpectatus, Necopinatus, Inopinus. Dicitur de re & de persona. ἀπροσδόκητος ἀνθρωπία Thuc. & contra ἀπροσδόκητον κακὸν apud eundem. Dicitur etiam aliquid ἀπροσδόκητον ἀποβαίνειν. Et aduerbialiter, ἐξ ἀπροσδόκητου, ex improuiso. Item, ἐν τῷ ἀπροσδόκητῳ. ET Ἀπροσδοκήτως, aduerbium, pro eodem, Præter expectationem, Ex improuiso, Inopinato. vt ὁπηνικαῦτα ἀπροσδοκήτως, Thuc. 2.

Ἀπροσδόκητος actiuè, Qui non expectat, Qui nihil tale expectat. Ita enim accipi puto à Thucydide pag. 145, & alibi.

Προσδοκία, idem quod προσδόκημα, & multo vsitatius.

Demosth. ἐχειν προς δοκίαν τῆς ἀσφαλείας: Lat. In expectatione esse. Et προς δοκίαν παρέχειν ὡς ὅπλιβύσονται, Thuc. Expectationē afferre. Apud Plut. in Pomp. προς δοκία est expectatio de virtute alicuius, i. spes, vt inquit Bud. Sed sign. expectationem tam mali quam boni. vt quum φόβος definitur προς δοκία κακοῦ apud Aristot. Ethic. 3, Expectatio mali. Quod Cic. interpr. etiam Opinio impendentis mali. Παρὰ προς δοκίαν schema, quum aliud respondemus quàm expectetur. ‖ Προς δοκία, Metus. Thu. 2, οὔτε προς δοκία οὐδεμία μὴ ἂν ποτε οἱ πολέμοι ἐξαπιναίως οὕτως ὅπλιβύσειαν. HINC Προς δόκιμος, Qui expectatur, De quo expectatio est. Thuc. 7, καὶ ὁ Πελοποννήσου ἄλλη γραπὰ προς δόκιμος αὐτῆς. Sic l. 1, τῷ βαρβάρου προς δοκίμου ὄντος. Et in malū apud Hippocr. προς δόκιμος ὁ θάνατος παραυτίκα. ‖ Sed προς δοκίμων ὄντων τῇ ἄλλῃ γραπᾷ apud eundem lib. 7, schol. actiuè accipit pro παρροιώτων τῇ ἄλλῃ γραπᾷ, subaudiens ἐλθυσιῶν κ.

ΔΟΛΙΧΟΣ, Longus, Prolixus. δολιχὸν δόρυ, Il. γ, longa hasta. Et δολιχῆσι ἐλάτῃσι, Apoll. Longis remis. Et δολιχὰ φουμήματα, in Epigramm. Lōgi rudentes. ‖ Dicitur & de longitudine temporis. vt δολιχὸς πλόος & δολιχὴ νύξ in Od. Sic δολιχὴ κάματος, in epigr. Item δολιχαὶ ἐλπίδες, neenon δολιχὸς χρόνος, ibidem. ‖ Δολιχὸν aduerbialiter etiā putatur accipi Il. κ, Ἔρχε δ' ἔρεξ' ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισι Δηθά τε καὶ δολιχόν.

C. Δολιχογραφία, Prolixitas scripti vel scriptorū, ex Epigr.

C. Δολιχόσκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Habens longam vmbram, Longus. vt δολιχόσκιον ἔγχος, Hom Il. γ & alibi, sicut & δολιχὸν δόρυ dicit. Cætera composita vide in substant. vt δολιχέθειρος in θειρά.

Δολιχὸς, vel Δόλιχος retracto accentu, Certum curriculi spatium, duodecim aut (secundū alios) vigintiquatuor stadiorum. Metaphora autem eleganti Laus ab Epicrate comico dicitur δολιχὸν τοῖς ἔπεσι τρέχειν, qua & Latini dicunt Vitam decurrere, & Decursum vitæ spatium.

HINC Δολιχεύω, Dolichum curro seu decurro, Epigr. lib. 2. Et generaliùs δολιχεύειν δρόμον, vt apud Philonem De mundo, δολιχεύει τὸν τῆς φύσεως δρόμον, quod Bud. interpr. Naturæ curriculum quasi Cursense peragit. Apud eundem in vita Mosis, δολιχεύειν ἄνω καὶ κάτω pro Sursum deorsum cursitare.

¶ Δόλιχος, Legumen quoddam, Phaselus, aut Pisum, secūdum quosdam. Gorr. δολίχους cicerculas seu phaseolos ex Galeno interpr.

ΔΟΛΟΣ, Dolus, Fraus. Hom. Od. ψ, Καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίλου π. Sic Il. ο, κακότεχνος δόλος. Idem interficere δόλῳ & κράτει, item δόλῳ & ἀμφαδὸν, alicubi inter se opponit. Frequentissimus autem est illi huius vocabuli vsus. Isocr. in Euag. οἱ δὲ μετὰ δόλου καὶ τέχνης πολεμηθέντες ἡσσήθησαν. Aristophani autem in Pluto δόλος contrarius est ἁπλοῖς τρόποις.

C. Δολομήδης, Qui dolos meditatur, Dolosus. ET Δολομήτης, vel δολόμητης, Cuius dolosa sunt consilia. Dolosus, Vafer. Vnde δολομῆτα in vocandi casu Il. α: & δολόμητιν Αἴμονα, Il. γ.

C. Δολομήχανος, Doli seu dolorū machinator, aut fabricator, Dolosus, Fraudulentus. Ea forma qua κακομήχανος.

C. Δολοπλόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dolos nectens seu texens, Dolosus, Fraudulentus. Sappho Venerem alloquens, παῖ Διὸς δολοπλόκε. Apud Nonnum φωνὴ δολοπλόκος, vox dolosa.

HINC Δολοπλοκία, Dolosum commentum seu vafrum. Hesych. autem δολοπλοκίας exponit παῖ τῶν λόγων πλοκαί.

C. Δολορράφης, ου, ὁ καὶ ἡ, Dolis seu ex dolis consutus, & quasi consarcinatus, Dolosus. VNDE Δολορραφία, Dolosum commentum, Vafrities. Epigr. lib. 7, Ἡφαίστου πᾶσα δολορραφίη.

C. Δολοφονία, Cædes dolo patrata, non ἀμφαδὸν, vt loquitur Hom. ET Δολοφονέω, Dolo occido, & ex insidiis. Plut. δολοφονεῖν & κρυφαίως αἱρεῖν pro eodem dicit in Pericle. Sic passiuum Δολοφονεῖσθαι, Dolo interimi, & per insidias.

C. Δολοφρονέω, Dolum cogito, seu dolos, Meditor fraudes. vt Vlysses δολοφρονέων in Od. nō semel: item Iuno δολοφρονέουσα aliquot Il. locis. HINC Δολοφροσύνη, Doli meditatio, vel Dolus, Vafrities. Vt Il. τ, — δολοφροσύνη ἀπάτησεν.

C. Ἄδολος, Doli expers, Dolo carens, Candidus, Syncerus. φίλων ἄδολος ἀπάτη, Synes. Dicitur & de re: vt ἀδόλῳ γνώμῃ & ὑγιεῖ, Plato in Epist. Et ἀδολώτατον ἦθος apud eundem Synes. ‖ Ἄδολος, Non adulteratus, apud Aristidem. HINC Ἄδολως, Citra dolum, Candidé. Thuc. p. 158.

Δολόεις, εντος, ὁ, Dolosus, Subdolus. Apoll. δολόεσσαν ἀρώγλωθας. Item Dolosè factus: vt δέσματα δολόεντα, Od. θ.

Δολόω, ῶ, F. ώσω, Dolo ago cum quopiam, Decipio. Aristophanes Equit. Et σοῖς δολώσαντες γάμοις, ex quopiam tragico, in v. l. ‖ Est etiam Adultero. vnde nomisma δεδολωμένον. Et δολώσαντες τὸν οἶνον, Luc. Sed & δολοῦν dicuntur qui lanas tingūt, sicut & φαρμάσσειν, teste Pollux. (quò pertinet δολεραὶ χρώματα) Tale esse mihi videtur quod Latini poetæ dicunt lanam mentiri colores.

HINC Δόλωσις, Deceptio, Xen. Pæd. 1.

Δόλιος, Dolosus. vt δολία τέχνη, Hom. & Hesiodus. Item δόλια ἔπη, Hom. Et de persona interdum, vt apud Aristophanem de Mercurio. Sophocles autem in Aiace, δόλιος ἐφ' ἡμῖν ὁρμᾶται pro δολίως. Et superl. δολιώτατος.

HINC Δολιόποδες, Dolofo pede gradiēs. ET Δολιόφρων, Eurip. Dolosa cogitans, Fraudulentus. ET Δολιότης, Fraudulentia. ITEM Δολιόω, Dolo vtor, apud Græcos Bibl. interpr. ἐδολιοῦσαν τοῖς γλώσσαις. ITEM Δολίζω, Adultero, Diosc. ET Δολιδιόμαι, Fraudulenter ago.

Δολερὸς, idem quod δολόεις & δόλιος, sed δολερὸς potius in prosa vsurpatur quàm illa. Xen. Pæd. 1, ὅπῃ βουλοίεθ', καὶ κρυφαίοιμι κ' δολερόν. Et δολεραὶ μὲν τὰ εἵματα, δολεραὶ δὲ τὰ χρώματα, apud Herodotū. Vbi δολεραὶ χρώματα optimè conuenire puto cum eo quod tradit Pollux δολοῦν ἔεια dici pro βάπειν. ET Δολερῶς, Dolosè.

ΔΕΛΕΑΡ, ατος, τὸ, Esca qua animalia capiuntur. Aristot. τοῖς δὲ δελέασιν οὐ τοῖς αὐτοῖς ἁλίσκονται παντες. Quod Plin. Non omnes eadem esca capiuntur. Luc. ὥσπερ τις λάβρακα καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελεάτι συνηρπασμένος. Et metaph. apud eundem, ὁ δὲ Θουδοῦν μοι δέλεαρ καταπιών. Euripid. Androm. Τοιόνδ' ἔχω σου δέλεαρ. Dictum autem volunt quasi δόλεαρ: Eustath. verò à δέλος seu δέλω tum hoc tum δόλος deriuat.

Δελεάζω, F. άσω, Inesco, Esca capio. Athen. lib. 7 de quodā pisce, αἰελκυσθεὶς δὲ, οὐ δελεαζεται οὔτε ἀγκίστρῳ, οὔτ' ἄλλῳ τῷ ἐμψύχῳ. Item Escam impono. Lucian. δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι, Caricam hamo imponens escæ loco. Frequentius metaphoricè sumitur. Philo De vita Mosis l. 1, δελεάσας ἐλευθερίας ἐλπίδι τὸ πλῆθος, Multitudinis spe libertatis illectæ. Herodian. lib. 2, πμὴ προσποιήσῃ δελεάσας τὸν ἄνθρωπον, Inescans. Et in pass. apud Demosth. Procor. φολῇ δελεαζόμενοι. Philo 1 De vita M. δελεαζεῖς δὲ καὶ τοῖς ἤδη προτετιμημένοις καὶ τοῖς μελλούσαις ἐλπίσι, Oblatis inescatis. Et γαστρὶ δελεάζομαι apud Xen. Illecebris ventris capior. Apud Plut. verò Sympos. δελεασθεὶς δεῖ τούτων ἐπ' ὀκεῖνα τρέσεισι, mutata constructione.

Δελέασμα, ατος, τὸ, q. d. Inescamentū, Quod escæ loco ponitur hamo aut laqueis. Illectamentum. Plut. Pol. Præc. νόθα καὶ πλάσματα τὰ τῶν ἄλλων δωρεύματα καὶ δελεάσματα. VNDE voce dimin. Δελεασμάτιον, ου, τὸ, apud Athen. l. 4 ex Philoxeno.

Δελεασμὸς, οῦ, ὁ, Illicium, Illectamentum.

Δελεάστρα, ας, ἡ, Decipula, Transenna in quam esca imponitur, vt Plautus loquitur. Pollux l. 10, inter πάγας numerat, & alio nomine αἰδρομέδιαν dici tradit. citat autē ex Cratino & Nicophonte. Apud Suidā autem δελέαστρα scribitur cum accentu in antepenultima: exponitúrque παγίδες, acsi plurale esset à nominat. singulari δελέαστρον.

Δελαστρολὸς, ίου, ὁ, per syncopēn pro δελεαστρολὸς, q. d. Inescator, Qui esca decipit. Nicand. Ther. Τοὺς ἁλὸς ἠερόεσσι δελαστρέες ἰχθυβολῆες.

Δελήτιον, ου, τὸ, idem quod δέλεαρ. SED & Δέλητι apud Hesych. expositum δελέατι legitur.

ΔΟΝΕΩ, ῶ, F. ήσω, Agito. Il. χ de bobus, Τὰς μὲν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν. Aristoph. πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ τῶν δὲ βοηρύχων. Et illud adespoton πρῶτα διδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασπαρεύειν. Huc pertinet & pass. apud Theocr. Idyll. ζ, Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὑπερθε κ' κρατὸς δονέοντο Αἴγικροι πτελέαι τε, i. ἐκλονοῦντο.

Hor at. Sæpius ventis agitatur ingēs Pinus. Xen. Symp. Τοῖς ἵπποις ἀνερρίπτει δονουμένοις. Herodianus lib. 7, παῖ δὴ τὸ Λιβύων ἔθνος ἀθρόον ἐδεδόνητο, Commouebatur, Cōcutiebatur, seu (vt Polit. vertit) Tumultuabatur.

Δόνημα, ατος, τὸ, Agitatio, Motus. passiua significatione. Lucianus De saltatione, dicit Protea imitari potuisse δένδρου δόνημα.

Δόνησις, εως, ἡ, Agitatio, Ipsa actio agitandi, commouendi seu quassandi.

C. Ἀδόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immotus, Inconcussus. Epigr. lib. 7, Ἀστεμφὴς ἀδόνητος ὀνέζεται. id est ἀσάλευτος, Suid.

C. ΑΜΦΙΔονέω, ῶ, Vtrinque commoueo seu agito. Epigr.

C. Διαδονέω, ῶ, Concutio, Disturbo. Bud. ex Areop.

C. ΕΚδονέω, ῶ, Emoueo. vnde pass. Πάντων δ' ἐκδεδόνηντο φρένες, conturbatæ vel perculsæ sunt. In Epigr.

Δονεύω, Fut. εύσω, idem quod Δονέω. VNDE Ἀδόνευτος idem quod Ἀδόνητος.

ΔΟΝΑΞ, ακος, ὁ, Arundo Cypria, vt Plin. interpr. κάλαμος κύπριος apud Dioscoridem, concaua & crassa, apud amnes nascens: vt tradit Diosc. lib. 1, cap. 15. Eustath. verò δόνακα esse dicit καλάμων λεπτότερον, ἀτόρφων ἀδρότερον: & ex calamo fieri αὐλοὺς, ex donace verò σύριγγας. (Cui ipsius sententiæ suffragatur illud Eurip. Oreste, ἀ ἀ σύριγγος ὅπως πνοὰ Λεπτοῦ δόνακος ὠφίλα φώνει μοι.) Deriuari autem à δονεῖσθαι, quòd facilè à ventis agitetur. Od. ξ, Ἂν δόνακας καὶ ἕλος ὑπὸ πύκνοι πεπιεῶσι Κείμεθα. Mimnermus apud Athen. λίμνη δ' ὅπι μακρὸν ἀϋτεῖ Ῥεῦμα, δι' ὄκ μεγάλων ῥοιζεῖ δονάκων. Theophr. lib. 4, cap. 12 De hist. plant. δόνακα scribit esse λοχμωδέστατον, nascique vt plurimum iuxta flumina & paludes, multum autem à calamo differre δόνακα tum in aridis tum in humidis nascentem locis. Vbi Gaza Cannam vertit. ‖ In Epigr. pro calamo scriptorio accipitur. ‖ Et δόναξ πλίωδος, pro sagitta, in iisdem Epigr. quemadmodum & Il. λ, αὐτίκα πῆχυν Εἷλκεν ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καὶ μιν βάλε μηρὸν ὀϊστῷ Δεξιόν· ἐκλάδη δὲ δόναξ. Sic apud Virg. — pérque ilia venit arūdo. Vt & apud Plinium arundines belli pacisque experimentis necessariæ dicuntur. ‖ Pollux inter partes organorum musicorum quæ pulsantur, δόνακα quoque ὑποπλήκτιον à comicis dictū tradit, ὡς πάλαι αὐτὰ κεράσσων ὑποπλήκτρον τοῖς λύραις. vnde & Sopholes dixerit, Τί φρεῖθ' ὑμῖν κάλαμος ὡς τρεῖ λύρας. Apud Latinos quoque modulari arundine carmen reperimus. ‖ Δόναξ etiam piscis quidam nominatur, quòd arundinis instar angustus & oblongus sit, vt Eustathius tradit: addens esse ζῶον θαλάσσιον. Plinius Græcum vocabulū retinet. Solen (inquit lib. 32, cap. vlt.) siue aulos, siue donax, siue onyx, siue dactylus. Iisdem ferè verbis Athen. lib. 3, οἱ δὲ ζωλίωνες μὲν τρεῖς ὀνομάζουσι, τρεῖς δὲ καὶ αὐλοὶ καὶ δόνακες καὶ ὄνυχες, πολύχολοι.

C. Δονακοθήκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arundines nutriens. Eurip. Arundiferus, Ouid.

Δονακεὺς, έως, ὁ, Arūdinosus. Il. σ, Παρ' ποταμὸν κελάδοντα, τρεῖ ῥοδανὸν δονακῆα. vbi Eustath. annotat esse qui legant ῥαδαλὸν δονακῆα voce composita, id est ἰσοκαλαμώδη.

Δονακεῖον, ου, τὸ, Arundinetum.

Δονακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arundinosus. δονακώδης ποταμὸς Apoll. Arg. 2. Bachyl. apud Athen. lib. 1, δονακώδεα Νεῖλον.

ΔΟΡΠΟΝ, ου, τὸ, (& apud Eustath.) Δόρπος, ου, ὁ, Cœna. idem quod δεῖπνον, nisi quòd magis poeticū sit. Il. τ, ἅμα δ' ἠέλιῳ καταδύντι Τεύξεσθαι μέγα δόρπον. Et Od. ν, Ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ φάος ἠελίοιο Δόρπον ἐποίχεσθαι. Parare cœnam idem Homer[9] dicit πύξασθαι δόρπον, & κοσμεῖν δόρπον, & ὁπλίζεσθαι δόρπον, & voce composita ἐφοπλίζεσθαι δόρπα, & τρεῖ δόρπα πονεῖσθ'. De appetitu cœnandi apud eūdem est δόρποιο λιλαίεται, & δόρποιο μέδεσθαι. & δόρπου μνῆστις ἔλυ μάλα θυμὸν ἀτόιστιν ἐλέσθαι. Idem ὅτι δόρπον αἰέσῃ, & δόρπον ἐπίχεσθαι. De ipsa autem cœnæ sumptione dicit δόρπον ἑλέσθαι. Æschylus differentiam statuens inter δεῖπνον & δόρπον, Palamedē milites suos & duces ordinantem, ita loquentem introducit, ὅπου δ' εἰδέναι διώκετε, Ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' ἁρπᾶσθαι τείπα. Per καταχρῆσιν pro pastu simpliciter ponitur apud Opp. De venat. lib. 3, Ἀλλὰ τὰ μὲ δόρποισι μέλει, τὸ δὲ αὖτε πόνοισι. AT Δόρπη, ης, ἡ, apud Erotianum, Tempus vespertinum, ὁ τῆς ἑσπέρας καιρὸς, τρεῖ τὸ δόρυ παύειν, quam etymologiam δόρπῳ quoque Eustath. tribuit. SED & Δορπορὴ apud Suidam idem quod δόρπον seu δόρπος.

Δορπία, ας, ἡ, prima dies Apaturiorum, (quod festum erat publicum Athenis trium dierum spatio durans) dicta (vt Suidas tradit) ὅτι φερέσπρες ὀψίας συνελθόντες ἀλλήλοις. Vnde δορπίη τῆς ἑορτῆς in vulg. lex. q. d. cœnali die festi. Notandum verò, apud Suidam scribi δόρπια duobus in locis: quasi pluralis numeri sit, à δόρπιος seu neutro δόρπιον.

C. Ἐπιδόρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad cœnam vtilis. Theocr, Idyll. ιβ, Κῶχε θ' Ὑλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ὀπιδόρπιον οἰσῶν Αὐτῷ Ἡρακλῆϊ καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμωνίῳ, qui δεῖπνα parabāt in littore. quod ποτιδόρπιον ὕδωρ Apoll. appellat. ‖ Item q. d. Postcœnius. vt ὀπιδόρπιος ὄρνις, apud Nonn. & apud Athen. l. 4, καὶ πελυτᾶαι ἐπισῆλθον ὀπιδόρπιοι τραπέζαι, βαγήματά τ' ἐν πλεκτῇς ἐλεφαντίνοις ἐπεδόθη πᾶσι, καὶ πλακοῦντες. vbi Budæus interpretatur vltimas mēsas, quæ videlicet finita cœna apponerētur. ET Ἐπιδορπὶς, ίδος, ἡ, q. d. Postcœnium, (vt Apuleius Antecœnium) Cœna secūdaria. id est τραγήματα, quòd ea ὀπὶ δόρπῳ seu μετὰ δόρπον apponerentur, vt docet Eustath. addēs, Platoni comico ὀπιτραπεζώματα, aliis ἐπαίκλια vocari: differre autem fortassis ab iis quæ ὀπιφορήματα Herodotus appellat, id est τὰ μετὰ τὰς μοίρας ἑκάστων. ‖ Idem Eustath. alibi tradit, ἀκρατισμὸν à quibusdam vocari διανηστισμόν: & δρῖστον, δορπιστόν: δεῖπνον verò, ὀπιδορπίδα. quæ ex Athenæi lib. 1 desumpsit. ET Ἐπιδορπίζομαι, F. ίσομαι, Secundariam cœnam sumo, Secundis mensis accumbo. idem quod ὀψηραγέω & ὀπιδειπνέω, vt Athē. lib. 14 docet. vbi Diphilus, Τεράγημα, μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμυγδαλαί. Ἐγὼ δὲ τοῦθ' ἡδιστά γ' ὀπιδορπίζομαι. Pollux lib. 6, ὀπιφορεῖσθαι & ὀπιδαπνίζεσθαι synonyma ponit. VNDE Ἐπιδόρπισμα, ατος, τὸ, Quod in secundis mensis apponitur. Athen. lib. 14, quum dixisset conuiuis circumcirca oblata fuisse ὀψδίκια ὀλίγα, καὶ χλοῖα ὀπλὰ, καὶ τρυφλὼ πλακοῦντων, subiungit, Atticos eiusmodi δεῖπνον vocasse ὀπιδόρπισμα, at Dorienses ἔπαικλον: reliquos Græcos vt plurimum ὀπιδεῖπνον. Pollux lib. 6 ὀπιδόρπισμα τε ab Aristophane vocari ait ὀπιφορήματα. ET Ἐπιδορπισμὸς, οῦ, ὁ, Cœnæ secundariæ sumptio. Athen. lib. 14, ὀπιδορπισμὸς τραγημαπισμὸς ἤτοι, καὶ δεῖπνον ἔπειρον τρεφόμενοι τραγήματα.

C. Μεταδόρπιος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Cœnatus, quum de persona dicitur. at quum de re, idem quod ὀπιδόρπιος, q. d. Postcœnius. Od. λ, ἠ γὰρ ἔγωγε Τέρπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος, Nec enim post cœnā, seu cœnatus, lamentis delector aut fletu. vt scholiastes exponit. (licet Eustath. pro ἐν δόρπιος dictum velit, vt sit Inter cœnandū) sic μεταδόρπιος πότος, Compotatio à cœna. ET Μεταδόρπια, τὰ, plur. numero, Secūdæ cœnæ, Postcœnia. (vt Hermolaus vocat, Apuleium sequutus qui Antecœnia dixit) Idem quod τραγήματα, id est bellaria, vt Athen. docet lib. 14, hæc ex Platone comico citans, καὶ ἀκροδρύων πῆνος, καὶ ὅσα παραμύθια ἡδονῆς μεταδόρπια. idem quod ὀπιδόρπισμα & ὀπιδορπὶς paulo antè. SED & Μεταδορπίσματα in v. l. pro eodem.

C. Ὁμοδόρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnæ socius, aut particeps, συνδείπνος. Nonn.

C. Ποτιδόρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad cœnam vtilis. Il. α. de lactis parte quam Polyphemus mulxerat, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἴη. sic paulo antè idem Polyphemus φέρε ὄμβεμον ἄχθος ἀλής ἁλαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη, id est πρὸς λυχνοκαΐαν ὀπιδόρπιον χρήσιμος, vt Eust. exponit, Qua ad cœnam paratam vteretur, vel post cœnam, ad se calefaciēdum. Sic apud Apollon. Argon. ποτιδόρπιον ὕδωρ, aqua ad cœnā: quod ὕδωρ ὀπιδόρπιον paulo antè Theocr. dixit. Et plurali num. apud Hesych. Ποτιδόρπια, τὰ πρεσοίπα. Est autem Doricum ποτιδόρπιος pro προσδόρπιος.

C. Συνδόρπιος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Concœnator, Conuiua. συνδείπνος. Nonn.

Δορπέω, ῶ, F. ήσω, Cœno. Od. θ', Οὐ γάρ πως πάντοτε χαιρόμενος τάδ' ἀείδῃ Ἐξ οὗ δορπήσαμεν. Il. ψ, ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν. Et voce media apud Pollucem lib. 6, δορπήσασθαι. VNDE Δόρπησος, ου, ὁ, vt à δειπνέω δείπνησος, Hora cœnæ. Bud. ex Xenop. Anab. 1, in fine, ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς ἀπιέναι. καὶ ἀφικνούμενοι ἀμφὶ δόρπησον ὅτι τὰς σκηνάς. Vbi & δόρπη-

πον, quædam exemplaria habent. ‖ Athen. lib. 1 tradit quosdam ὅρισον vocare etiam δορπηστόν. sic enim ibi scribitur, cum ι, & accentu in vltima. Apud Hesych. verò & apud Xen. scribitur δόρπισον cum ι, & accentu in antepenult. Eustathium verò sequutus sum qui scribit per η: quo modo & δείπνηστος à δειπνέω scribitur.

C. ΕΠΙδορπέω, ῶ, F. ήσω, (q.d. Supercœno) Secundariam cœnam sumo. vnde ὀπιδορπήσαδαι apud Poll. l. 6. nisi quis ὀπιδορπίσαδαι malit, vt suprà.

ΔΟΥΛΟΣ,

ου, ὁ, Seruus: cuius correlatiuum δεσπότης, & oppositum ἐλεύθερος. Xen. Præd. 8, οἱ μὲν δοῦλοι ἄκοντες ὑπὸ τῶν δεσπότων ὑπηρετοῦσι. Plut. Apophth. τοῖς πρὸς Ἀσίαν καπηκοῦσιν, ἐλεύθερος μὲν κακοῖς εἶ, δούλοις δὲ ἀγαθοῖς. Differt ab οἰκέτης (vt Athen. lib. 6 ex Chrysippo docet) quòd ἀπελεύθεροι quidem, δοῦλοι adhuc sint, οἰκέται autē, οἱ μὴ τῆς κτήσεως ἀφεμένοι. quoniam οἰκέτης est δοῦλος κτήσει καταπεπαγμένος. Δοῦλοι (vt idem ibidem ex Clitarchi glossis annotat) aliis nominibus vocabantur, ἄζοι, θεράποντες, ἀκόλουθοι, διάκονοι, ὑπηρέται: item πάλμονες & λάτρεις. Qui verò libertate apud Spartanos donabantur, quidam ἀφέται vocabantur, quidam ἀδέσποτοι, quidam ἐρυκῆρες, quidam δεσποσυνῶται, quidam νεοδαμώδεις: vt paulo pòst idem Athenæus tradit. Adiectiuè quoque vsurpatum reperitur. Thuc. l. 8, τὰ αὐδράποδα πάντα, καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα. Herodian. lib. 3 de Græcis, Μακεδόσιν δὲ ἄλωπα καὶ Ῥωμαίοις δοῦλα γεγένηται. Et sing. num. apud Aristot. Polit. 1, δεινὸν εἰ τῷ βιάσαδαι δυναμένῳ ἔς αι δοῦλον καὶ ἀρχόμενον τὸ βιαδέν. Cuius comparatiuum est δουλότερος. Metaphoricè capitur tam in bonam quàm in malam partem. vt δοῦλος καιροῦ, Qui seruit tēpori, apud Greg. δοῦλος ῥημάτων, Cui verba spiritus adimunt & libertatem, B. Et Eurip. Autolyco, Γνάθου τε δοῦλος, ἠνδύος δ' ἡσυχίας. Apud eundem in Hecuba, Ἡ χρημάτων δὲ δοῦλός ἐστιν ἡ τύχη. Et adiectiuè apud Synes. epist. 57, πολλὰ δοῦλα τῶν λόγων, multa parēt rationi. ET Δούλη, ης, ἡ, Serua. Od. ο, Ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης Ἐκ δούλης. Plut. Probl. αἴ τε δοῦλαι καὶ οἱ δοῦλοι πάντες.

C. Δουλοχρέφιον, ου, τὸ, in Pand. 122, videtur esse assertio in seruitutem. Bud.

C. Δουλοδιδάσκαλος, ου, ὁ, Seruorum magister seu doctor. Comœdia Pherecratis apud Athen.

C. Δουλοκρατία, ας, ἡ, Seruorum imperiū seu potestas. Suidas, Γάϊος Ῥωμαίων βασιλεὺς δουλοκρατίαν νομοθετήσας, ἐπέτρεψε κατηγορεῖν τῶν δεσποτῶν εἴ τι αὐ εἰδεῖεν αὐτῶν πλημμέλημα.

C. Δουλοπρεπής, ές, ὁ καὶ ἡ, Seruos decens, Seruilis. Plato, καί μοι δοκεῖ δουλοπρεπές τι εἶναι. Athen. δουλοπρεπῆς πρεσβηγορία. Luc. δουλοπρεπὲς καὶ κολακευτικόν. Dionys. Long. μικρὰ καὶ δουλοπρεπῆ. Xen. opponit τῷ ἐλευθερίῳ, de homine loquens, οἱ τῶν δημοσίων ὀπιμελόμενοι, οὐ δουλοπρεπέστεροι ἕνεκα τούτου ἀλλ' ἐλευθεριώτεροι νομίζονται. VNDE Δουλοπρέπεια, ας, ἡ, Seruilitas, Ita vt seruos decet. Pollux ex Theopompo comico.

C. Δουλοφανής, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui seruus esse videtur. Et τὸ δουλοφανές, Forma seruilis.

C. Δουλαγωγῶ, F. ήσω, In seruitutem redigo. Theophr. ep. 36, παίζοισι τοῖς ἀνθρώποις οἱ ἔρωτες, καὶ δουλαγωγοῦσι τοὺς ὑπὸ σπλίῳ παῖδες ὑπόπτεροι. Δουλαγωγούμενοι in vulg. lex. sunt etiam οἱ δουλείας φεύγοντες, Qui in seruitutem asseruntur.

C. Δυλαπατία, ας, ἡ, Seruorum seductio. vt ξενοπατία apud Plat. epist. 7. Aristot. Ethic. 5, τῶν δι' ἀκουσίων [συναλλαγμάτων] τὰ μὲν λαθραῖα, οἷον κλοπή, μοιχεία, δουλαπατία, δουλοφονία. vbi Aretinus δολοπατία legisse videtur qui dolū & fraudem vertit. Δουλαπατίας δίκη, Actio serui corrupti. Bud. Comm.

C. Δυλέκδουλος, ου, ὁ, idem quod σύνδουλος, vt Athen. lib. 6, tradit. Est autem σύνδουλος Hesychio ἀπελεύθερος seu δοῦλος.

C. Ἄδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Seruos non habens. Plutar. De non fœn. καὶ οὐ γῆμαι καὶ ἄδουλος, ἵνα μὴ δοῦλος ᾖς. Idem, ἄδουλος οὐ γῆμαι καὶ ἀνέστιος καὶ ἄοικος. VNDE Ἀδουλία, ας, ἡ, Quū quis seruum non habet. Aristot. Polit. 6, τοῖς δ' ἀπόροις ἀνάγκη χρῆσθαι καὶ γυναιξὶ καὶ παισὶν ὥσπερ ἀκολούθοις, διὰ τὴν ἀδουλίαν, ob seruorū inopiā aut penuriam.

C. Ἀειδουλία, ας, ἡ, Perpetua seruitus. Notatur à grammaticis habere ι in penultima, quanuis δ' υλεία per ει scribatur: idque accidere & in ὁδοιπορία, cuius simplex πορεία per ει. Sed satius est ἀειδουλία per ι ab ἀείδουλος formare, (vt suprà ἀδουλία ab ἄδουλος) non à δουλεύω, vt δουλεία: itidémque ὁδοιπορία ab ὁδοιπόρος, nō à πορεύω, sicut πορεία.

C. Ἀμφίδουλος, ου, ὁ, Vtrinque seruus, id est, Ex vtroque parente seruus. Hesych. Eustath.

C. Ἀπέδουλος, ου, ὁ, Ex seruo genitus. Bud.

C. Ἐθελόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Voluntarius seruus. VNDE Ἐθελοδουλία, seu Ἐθελοδουλεία, ας, ἡ, Volūtaria seruitus. Plato Sympos. de iis qui aliquem ob doctrinam aut virtutes colunt, αὕτη ἡ ἐθελοδουλεία οὐκ αἰσχρά ἐστι, οὐδὲ κολακεία [νενόμισται.] Luc. Nigr. de salutatoribus & cœnipetis, ὡς ὀλίγον ἀπέχοντο τῆς ἐθελοδουλείας ταύτης.

C. Εὐδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Seruis benignus aut beneuolus. Athenæus lib. 6 quum Achæum in Omphale de Satyro dixisse tradidisset εὖ οὖ δουλον & οὖ οἰκον esse, addit, propriè dicere voluisse ὡς χρηστὸς ἐς τοὺς δούλους ὢν καὶ τοὺς οἰκέτας. Pollux autem apud Pherecr. exponit ὁ οὖ τοῖς δούλοις χρώμενος.

C. Ἡμίδουλος, ου, ὁ, Semiseruus. Eurip.

C. Κακόδουλος, ου, ὁ, Malus seruus, apud Poll. ex Cratino. In v. l. exponitur Infelix seruus.

C. Συνόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conseruus. est Atticum hoc vocabulum, nō autem σύνδουλος, vt Thom. magister tradit. Plut. Vtra anim. prud. ἐδίᾳ δέ φησιν ὁ Σωκράτης ὁμόδουλον ἑαυτὸν ποιεῖσθαι τῶν κύκνων. Idem, βοῦς ὡς πρὸς τὸν ὁμόδουλον ἔλεγε κάμηλον. Pollux ait esse qui ὁμόδουλος exponant τὸν τῆς αὐτῆς τύχης: at σύνδουλον, τὸν τοῦ αὐτοῦ δεσπότου.

C. Πανδουλος, ου, ὁ, Omnium seruus. Epigr.

C. Πολυδουλος, ου, ὁ, Qui multos seruos habet. Cui contr. ἄδουλος. VNDE Πολυδουλία, ας, ἡ, Seruorum multitudo. Pollux, apud quem πολυδουλεία scribitur.

C. Συνδουλος, ου, ὁ, Conseruus, Qui eundem dominum habet, ὁ τοῦ αὐτοῦ δεσπότου, vt Pollux exponere quosdam annotat. Atticum esse hoc vocabulum negat Thom. magister: sed pro eo dici ὁμόδουλος: Pollux tamen ex Euripide & Lysia citat. Vsitatum est in Test. nouo.

C. Τρίδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ter seruus. Athen. lib. 13, ὥςπερ γίνεται μὴ μόνον τρίδουλον, ἀλλὰ καὶ τρίπορνον αὐτήν, de Pythionica meretrice quadam, quæ serua erat Bacchidis tibicinæ, quæ & ipsa serua erat Sinopes Thressæ, quæ ex Ægina Athenas meretriciam artem transtulerat. In v. lex. exponitur Seruus ex tertia generatione.

C. Φιλόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Seruorum amans.

Δουλόσπουδος, ου, ὁ καὶ ἡ, (vt δεσπόσπουδος) δουλικὸς, Bud. ex Eurip. Hec. τί δουλόσπουδος ὡς οἶνον κτηθεῖσ' ἀφίξομαι; id est serua. ET Δουλοσπουδία, ης, ἡ, Seruitus. Od. ξ, Εἴματα τ' ἐξαίνεν καὶ δουλοσπουδίας ἀνέχεσθαι. Opp. 3 De venat. — οὐδὲ βροτοῖσι δουλοσπουδίη ἐτάλη πολυθαρσίαλον θηρὸς αἰνόν, Neque hominibus sustinuit vnquam seruitium, id est, ab hominibus domari nequit.

Δούλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Seruilis. vt δούλεος ζυγὸς, apud Plat. quod seruile iugum Cicero dixit. Od. ω, Οὐδέ τι τοι δόλιον ὀπιθεν ἐπεισεφέοιτο Εἶδος. Nonn. ἐλάσας δούλειον ἀνάγκην.

Δουλικὸς, ή, ὁ, Idem. X. Præd. 7, νομίσας τοῦτο τὸ ὅπλον νομικώτερον εἶναι. Plut. Alex. ὅτι δουλικώτατον ὄντι τὸ τρυφᾶν. Idem Probl. δουλικὰ ἁμαρτήματα. & δουλικοὶ πόλεμοι, apud Athen. l. 6. VNDE aduerb. Δουλικῶς, Seruiliter. Luc. μάλα δουλικῶς.

Δούλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem. vt δούλιον ἦμαρ, Il. γ. Cui oppositum ἐλεύθερον ἦμαρ, Il. ζ. & δούλιος τρόφις apud Soph. Aiace. & δούλιος χόρτος apud Athen.

Δουλίς, ίδος, ἡ, Serua. Poll. ex Hyperide citat, sed nō probat.

Δουλάριον, ου, τὸ, Seruulus. Luc. Lexiph. δουλάριά δὲ καὶ τοὺς ἄρρενας τῶν ἀκολούθων ἀπεκάλουν.

¶ Δουλόω, ῶ, In seruitutē redigo, Subiugo. Thuc. 3, ἐν γῇ ἐν ᾗ ἠλευθερώθησαν οἱ Ἕλληνες, δουλώσετε. Plato De rep. 1, simplici & composito simul vsus est, πόλιν φαίη αὖ ἄδικον εἶναι καὶ ἄλλας πόλεις ὀπηχειρεῖν δουλοῦσθαι ἀδίκως καὶ καταδεδουλῶσθαι, πολλὰς δὲ καὶ ὑφ' ἑαυτῇ ἔχειν δουλωσαμένην. Idem pass. & actiuo simul, epist. 7, οὔτε τοῖς δουλουμένοις, οὔτε τοῖς δουλωθεῖσιν ἄμεινον αὐτοῖς. Ex Plut. in Fabio affertur δουλοῦν ἀπάτῃ τοὺς πολεμίους pro Circumuenire hostes artificiosa calliditate. Item ex Xen. δουλοῦν τοῖς ἀχθοῖς. ‖ Et metaph. δουλώσασθαι τὴν γνώμην, Bud. ex Arriano pro Frangere

animum, & δουλοῦσθαι τὴν γνώμην pro Frangi animo, ex Thucydide. Vide B. Comm. p. 333.

Δούλωσις, Redactio in seruitutem, Subiugatio. Thuc. 3, τὴν δὲ τῶν συμμάχων δούλωσιν ἐπαγωγούς. ET Ἀδούλωτος, Non redactus in seruitutem, Non subiugatus.

C. ΚΑΤΑδουλόω, ῶ, Idem quod δουλόω, nisi quod κατ' vehementiam addit. vt Κέρκυραν καταδουλοῦν Thuc. 3. Isocr. in Euag. οὐδὲν τῷ βασιλεῖ ὅλῳ καταδουλοῦσι (cōtra id quod apud Luc. legitur pag. 436, καταδουλοῦσθαι esse ἑτέρῳ, at καταδουλοῦν esse ἑαυτῷ) Xen. οἱ ἀνδρεῖοι τοῖς ἀναίδροις καταδουλοῦσι τὸν καρπὸν τῶν ἔργων. ‖ Item signif. metaph. καταδουλοῦσθαι τὴν γνώμην, Isocr. Frangere spiritus. Vide vtriusque significationis exempla & apud Bud. pag. 332. HINC Καταδούλωσις pro δούλωσις, Subiugatio, apud Thucydidem.

c. 2. Συγκαταδουλόω, ῶ, Vnà vel simul subiugo, aut in seruitutem redigo. Pollux ex Hyperide.

¶ Δουλεύω, Seruio. Thuc. 7, οἱ δὲ καὶ δουλεύσαντες, καὶ δεδιδόσαντες ὕστερον. Et κακῶς δουλεύω in vulg. lex. Duram seruio seruitutem. Dicitur etiam aliquis δουλεύειν θεῷ, item νόμοις. Sed & ταῖς ἡδοναῖς δουλεύειν pro Inseruire & indulgere voluptatibus, dixit Herodianus, & ante eum Xenophon. Rursum τῷ καιρῷ δουλεύειν dicitur ab Herodiano Qui est irasci facilis, vt interpr. Polit. Dicitur & καιρῷ δουλεύειν vt Lat. Seruire tempori: & à Demosth. δουλεύειν τοῖς λιπαροῦσιν: de quibus loquendi generibus lege Bud. pag. 333. HINC Δούλευμα (poetice) Seruitium, Seruitus. Eurip. Oreste, ἰδοὺ τὸ δούλευμα ἡδύ. ET Ἀδούλευτος, Seruus qui vni domino seruiuit, nec alii venditus fuit. Hesych. ITEM Δουλεία, Seruitus. Thuc. δουλείαν κρείσσονα ὑπεμένετον. Aristoph. Vespis, ὦ δουλείαν οὖσαν ἔφασκες χ' ὑπομενεῖν ἀποδείξειν. ‖ Δουλεία, Seruitia, Serui. Bud. ex Thuc. ὦ δὲ δουλεία ἐπανίσταται, si seruitia insurgant.

C. ΣΥΝδουλεύω, Conseruio, Vnà seruio. Sed in Eurip. Hec. — οὐκέτι δὲ γήρᾳ δειλαίῳ δειλαία συνδουλεύσω, interpretor, Comitē vel sociā habebo meæ senecturis seruitutem.

ΔΟΥΠΟΣ,

ου, ὁ, Sonitus, propriè qui ex corpore aliquo ad terram alliso redditur. Od. π, ποδῶν ὑπὸ δοῦπον ἀκούω. Il. π, ἄρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονός. Od. ε, δοῦπον ἄκουσε πεσὼν ἀπὸ δένδρεον θαλάσσης. Il. υ, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.

C. Βαρύδουπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grauem sonitum edens, Grauisonus. vt Βαρύδουπος Ἠχώ. Nonn. & Musæus. ET Βαρύγδουπος per epenth. σὴν τοῦ γ metri gratia. Athen. lib. 2, ex Ione, de vino, ἄδαμον πῦδα, Θαυμαστὸν νέον, οὐ νέον ἡδίστον, ὡς τὸν βαρυγδούπων ἔρωτα.

C. Εὐδουπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Valde sonans. Od. υ, ὑπὸ αὐθούσῃ ἐελδούπα. ET Εὐγδουπος interposito γ, metri causa, (vt in præcedenti) pro eodem. Od. ο, ἐελδούπος πόσις Ἠοῦς. id est μεγαλοκτυπὴς, μεγαλόφωνος, Magnum sonans seu tonans Iupiter.

C. Καπάδουπος, ου, ὁ, Sonitus, videlicet è corpore aliquo in terrā ex alto decidēte. Itē Cataracta, vt Suidas exponit. apud Hesych. suspectè, ὀρχίλος καπαρράκτης. Si adiectiuè sumatur, exponi potest Sonitū edens corporis alicuius ex alto in terrā decidētis. Apud Cic. Catadupa legitur plur. num. gen. neutr. Nec est vllus (inquit in somnio Scipionis) hebetior sensus in vobis, sicut vbi Nilus ad ea quæ Catadupa nominantur, præcipitat ex altissimis montibus. Plinius l. 5, cap. 9, de Nilo, Vectus aquis properantibus ad locum Æthiopum qui Catadupi vocantur, nouissimo cataracte inter occursantes scopulos nō fluere immenso fragore creditur, sed ruere.

C. Μεσάδουπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Intercidens, id est, Inter alios medius cadēs, vt Liuius hoc verbo intercidere vsus est. In qua expositione antecedens pro consequente ponitur, id est casus pro sonitu qui casum sequitur. Sic enim exponitur illud Hesiodi de Diebus, Αἴδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνεαρ, Αἱ δ' ἄλλαι μεσάδουποι, ἄκηλοι. id est αἱ δ' ἄλλαι παρεμπίπτουσαι, seu μεταξὺ πίπτουσαι, vt Proclus & Moschopulus exponunt.

Δουπέω, ῶ, F. ήσω, Sonitum aut fragorem edo. Il. ε, Δούπησεν δὲ πεσών, δράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Apoll. Arg. 2, παφλάζει δὲ χαρὰ πυάσσων Δουπεῖ. Luc. De hist. scrib. ait poeticis vocabulis in historia vsos qui dixerunt, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανή, τὸ τεῖχος δὲ πεσὸν μεγάλως ἐδούπησε. Et in præt. medio δέδουπα. vnde Il. ψ, δεδουπότες Οἰδιπόδαο Ἐς πάφον. ET Εὐδούπησε pro ἐδούπησε, interiecto γ metri causa (vt suprà in Βαρύγδουπος & ἐείγδουπος) apud Etymol.

C. ΕΝδουπέω, ῶ, Insono. Od. ο, Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ'.

C. ΕΠΙδουπέω, ῶ, Sonitum edo. Plut. Eum. τοί τε ἀσπίδας ἀνείλοντο τοῖς ὀφθαλμοῖς ὀπιδουπήσαντες.

C. ΚΑΤΑδουπέω, ῶ, Sonitū edo, ex alto videlicet decidens. Cum sonitu decido aut collabor. vnde καπέδουπε in Epigramm. Et apud Hesych. καπέδουπεν expositum πέπτωκεν, consequens ex antecedente colligendo.

C. ΠΕΡΙδουπέω, ῶ, Circumsono. Vnde apud Philostr. περιδουπῆσαι ἠάσσης.

ΔΡΑΤΤΩ,

seu Δεράσσω, F. ξω, Prehendo, (seu manu corripio, vt Virg. — arcumq; manu celeréque sagittas Corripuit) Apprehendo. Il. ν, Ὡς ὁ πρὶν δ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο πανυστεί, Βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἵματι ἐοσσῃ. vbi Eust. exponit, ἀπαρίζ ἐχόμενος τῆς γῆς, χρεὼν ἢ ὀδεύσι. Et voce media, Græc. interp. Iob 5 ὁ δρασσόμενος τοῖς πτοιῶ ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν. Naz. δ' ἐράσσεσθαι τῆς Χριστοῦ παιδείας, Apprehendere seu amplecti. nā δ ἐράξασθαι παιδείας, Hesych. exponit ὀπιλάβεσθαι παιδείας ἢ ὀπισημῆναι. Et δ' ἐράξασθαι τῆς νομῆς, prehēdere possessionem, Bud. ex Pand. δραξάμενος τῆς πρεσφάτου, arrepta occasione, idem Bud. ex Libanio.

Δεράγμα, ατος, τὸ, Manipulus. Il. λ, de messoribus, τοὶ δ' δ ἐράγματα καρφέα πίπτῃ, Theocr. Idyll. ια, Σφίγγετ' ἄμα λοδέταμ τὰ δράγματα. Xen. Hell. 3, πρεσφορωῦτες τῶν δραγμάτων ἀ ἔτυχον ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκροπόλεως πεπεισμένα. Athen. lib. 14, τὰ δὲ δ ἐράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ πρεσσηγόρδον ἀμάλας. ‖ Abusiuè pro ipsa segete accipi videtur in Epigr. l. 1, μηδὲ χαλάζη ἄκρον ὀποδρυφθῇ δράγματος ὀρινομένου, segetis surgentis. ‖ Δεράγματα Suidæ sunt etiam ἀπαρχαί, id est primitiæ frugum seu fructuum quæ decerpuntur. vt πρεῶτα δ' ἐράγματα φυταλῆς, in Epigr. AT Δραγμή, ῆς, ἡ, Etymologico est πλῆθος τῶν κερμάτων ἢ τῶν ὀβολῶν.

C. Δραγματολόγος, ου, ὁ, Qui manipulos colligit.

Δραγματεύω, SEV Δεραγμεύω, F. εύσω, Manipulos colligo. Il. ο, Τρεῖς δ' ἄρ' ἁμαλλοδετῆρες ἐφίσταντ' αὐτὰρ ὀπισθε Παῖδες δραγμεύοντες ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες, Ἀστραρχὴς πάρεχον.

Δεράξ, ακός, ὁ, Pugillus, id est quantum pugno cōprehendi potest. vt ἀλῶν δ' ἐράκα εἰς ὀξυς δρυμεὸς ξυσιν βαλόντα, in Hippiatria. Chrysost. οὐκ εἰ πενέστερος τῆς δ' ἐράκα ἀλεύρου μόνον κεκτημένης. Maccab. 3, δ' ἐράκεσι λιβανωτοῦ δραξιλέσι. ‖ Item παλάμη τῆς χειρός. Hesych. ET Δεράκος apud Pollucem cum δ' ἐραμα & δ ἐραξ ponitur quidem, at nō exponitur: videtur tamen aut eandem cum δ ἐραξ, aut saltem affinem ill. significationem habere. AT Δεράξων ab Hesych. dicitur esse ὀν Σικελία ἱερὸν εἰς ὃ οἱ γεωργοὶ δυχὰς ἐπέμπον. indéque δεράξωνας esse appellatos, hoc est (vt Etymol. exponit) τοὺς κατ' ἀγρὸν τῶν ἀλφίτων ἢ τῶν ἄλλων πνῶν δραπομένους καὶ ἁρπάζοντας. ‖ Δεράξων significat etiam περιοδονίκην, vt apud Diogenem idem Etymolog. se reperisse annotat.

C. ΑΠΟδεράπω seu ἀποδεράσσω, Decerpo. VNDE Ἀποδράγμα, ατος, τὸ, apud Hesych. quod exponit ἀπομέρισμα. Quod alicunde manu carpitur aut decerpitur.

C. ΕΠΙδεράσσω, Prehendo, Arripio. Plut. ὀπιθεμένοι τοῖς θεοῖς καὶ πολλάκις ὀπιδραπόδισμα τῶν λιβανωτῶν. Idem, An seni capess. resp. μήτ' αὖ πάλιν πᾶσαι ἀρχὴν ἐπαυρόμενοι καὶ πάντες ὀπιδραπόμενοι πολιτεύματος.

C. ΠΕΡΙδεράσσω, Apprehendo, κοταλαμβάνω, Bud. ex Aretha, οὐ τὸ ἀνεκκίνητον περιδεράσσει νόησις. VNDE Περιδράξις, εως, ἡ, Comprehensio quæ fit manu in pugnū contracta. Idem Bud. ex Plut. 304, ὥσπερ δ' ἐκ περιδράξεις ὕδατος τὸ πίζειν εἰς τὸν ἀνὰ σωμάτων διαῤῥεῖν ἀπολιστὴ περιλαμβανόμενον. Idem ex Greg. κεκρατεῖν δ' ἀμείνων καὶ πλέον ἢ κατὰ τὸν ἑαυτοῦ δυνάμιν καὶ τὴν περιδράξιν.

Δ ΡΑΧΜΗ, ῆς, ἡ, Drachma. a δεράσσομαι dicta. id est quæ tantum κερμάτων continet quantum aliquis manu in pugnum contracta capere possit, vt Theocriti schol. & alii grammatici tradunt. Est autem sex obolorum, videlicet drachma Attica. Thuc. lib. 8, τὸν τε μισθοφορίαν ξυνέπεμψε, ἀνὰ δραχμὴν Ἀττικὴν ὥςπερ τεταβόλον διδόντας. Plut. Erot. τῆς Ἀφροδίτης τὸ ἔργον ὠνιόν ὄντι δραχμῆς. Idem,

πεντήκοντα δραχμῶν ἐωνημένον. Apud Athen. Alexarchus Vranopolis conditor, qui propriam dialecticam introduxit, pro δραχμὴ dicit ἀρχυεῖς. erat enim drachma numisma argenteum. Fuit tamẽ & aurea drachma, quam δραχμὴν χρυσῆν Hesych. & Suid. nominat. Pollux scribit antiquos olim Βουπορικοὺς ὀβολοῖς vsos fuisse πρὸς τὰς ἀμοιβάς, quarũ τὸ ὅλον τῇ δραχμῇ πῆχυς, δραχμὴ vocari videatur. ‖Δραχμὴ pōderis etiã nomen est: quæ vbiq; eadem non fuit. Ægyptia obolum pendit, ἥτις ἔκτον μέρος τῆς Ἀττικῆς δραχμῆς, vt Cleopatra scribit. Attica sex obolorũ fuit, scripulorũ trium, ἥμισυ nouem, κεράτια octodecim, χαλκοῖ quadraginta octo, vt eadẽ Cleopatra tradit. Plinius quoque denarii argentei pondus habere scribit, eandémque sex obolos pōdere efficere. Gorræus verò denario paulo leuiorem esse annotat. Fuit & mensuralis drachma, vnciæ octaua pars, & nonagesima sexta libræ, & in Romanorum cornibus (vt scribit Gal.) lineis intersectis distinguebatur. Gorr.

C. Δίδραχμος, ν, ὁ ἡ, Qui duarũ drachmarũ pretii est. Aristot. Œcon. 2, συμβουλεύων τὸν μόλιβδον πωλεῖν καὶ ἀγοράζειν πωλεῖ τῶν ἰδιωτῶν πολὺ πλείω, ὥσπερ ἐπώλουν, δίδραχμον, emere duarum drachmarũ pretio, seu duabus drachmis. Et apud Thucydidem lib. 3, πολὺ Πισιδαῖοι δίδραχμοι ὁπλῖται ἐφοίτουν, Binas drachmas diurnas merentes. Et δίδραχμον gen. neutr. Nummus duas drachmas continens. vnde in plurali numero, apud Matth. 17, ὁ διδάσκαλος οὐ τελεῖ τὰ δίδραχμα; Δίδραχμον Pollux esse dicit quod olim Athenis vocabatur Βοῦς, Thesei numisma.

C. Ἑξάδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sex drachmarum est. Et neu. gen. ἑξάδραχμον, Sex drachmæ. PRO QVO Ἑξάδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vsitatius est. Aristot. OEcon. 2, τοῖς αὐτοῖς τιμῶν ἑξάδραχμον, pretium sex drachmarum. Et Ἑξάδραχμον, neutro gen. Sex drachmæ. Idem Aristoteles, πρεσβεύειν τοῖς ἀγοραίοις πωλεῖν ἕκαστον ἑξάδραχμον.

C. Πεντάδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quinque drachmarũ pretii est. Herodot. πέντε δ' ἐξάμοιρα νέας ἀποδόασι, Singulas naues quinis drachmis vendentes. Et neutro gen. πεντάδραχμον, numisma quinque drachmarum apud Cyrenæos. Pollux. ET Πεντάδραχμία SEV Πεντάδραχμία, ας, ἡ, Quinque drachmæ. Xen. Hellen. ἐκ Χίου πεντάδραχμίαν ἐκάστῳ τῶν ναυτῶν ἐφοδιάσαντες. Dinarch. contra Demosth. τὸν πολὺ πεντεδραχμίαν ὅλην τοῦ παρόντος ὀνόματος λαβεῖν ἀξιώσαντα.

C. Πεντηκοντάδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quinquaginta drachmarum pretio æstimatur. Plato Crat. εἰ μὴ σοῦ ἐγὼ ἤκουσα πολλοῦ πωλοῦντος Προδίκου τὸν πεντηκοντάδραχμον ὅλην δεῖξιν. Et neutro gen. πεντηκοντάδραχμον, numisma quinquaginta drachmarum apud Cyrenæos. Pollux.

C. Τετράδραχμος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui quatuor drachmarum pretii est. vt τετράδραχμος μέδιμνος, medimnus qui quatuor drachmis venditur. Et neutro gen. τετράδραχμον, numus valens quatuor drachmis. vt in Axiocho, τὰ μὲν δίμοιρον ἑωνήθημα, τὰ δὲ δυῖν δραχμαῖν, τὰ δὲ τετράδραχμον, partim quatuor drachmis. ET Τέτραχμον, pro eodẽ, per syncopen, vt tradit Eust.

C. Τρίδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui trium drachmarum pretii, pōderis, aut mensuræ est. Et τρίδραχμον, tres drachmæ, seu numus tribus drachmis valens. Poll.

Δραχμαῖος, ου, ὁ, Qui drachmæ pretiũ, pondus, aut mensuram æquat. Plato Crat. νοῦ δὲ οὐκ ἀκήκοα [πωλοῦντος Προδίκου τὸν πεντηκοντάδραχμον ὅλην δεῖξιν,] ἀλλὰ τὸν δραχμαῖαν.

Δραχμίδιος, Drachmæ pretium æquans, Qui drachmæ pretio æstimatur, δραχμῆς ἄξιος. Pollux ex Aristoph. Holcadibus.

ΔΡΑΩ,

ῶ, Facio, Ago. Aristot. Ethic. 7, ex Demodoco, Μιλήσιοι γὰρ ἀξιοῦσι μὴ οὐκ εἶναι, δρῶσι δὲ οἷάπερ οἱ ἀξιοῦσι. Interdũ est Perpetro, Bud. ex Demosthene 273. Non rarò παθεῖν & δρᾶσαι vt correspondentia ponũtur. Herodian. 4, δέγνω δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν γλυκαῖον. Thuc. autem δρᾶσαι & ἀντιπάθοιεν iunxit lib. 6. Sæpe constructionẽ habet verbi ποιῶ, dicitúrque δρῶ σε οὗ (eui etiam respondet οὗ πάρω) vel κακῶς: aut cum duobus accusatiuis δρῶ τι ἀγαθὸν seu κακόν. Soph. μὴ δρᾶ τοῖς πεθνηκότας κακῶς. Dicitur verò & οὗ δρῶ τι aut κακῶς δρῶ σε τῶν τι. vt Aristoph. ἀλλ' οὗ δρᾶν φησὶν ἡμᾶς, benefacere nobis aliis in rebus. i. Latinè, Alia beneficia in nos conferre. Hinc apud Thucyd. lib. 3, τῶν οὗ δεδρασμένων, Benefactorum, Beneficiorum. Idem ibidem, εἰ τι Λακεδαιμονίοις ἀγαθὸν δεδράκοτες εἰσί. Pla. epist. 7, πολλὰ κακὰ δρᾶν τοῖς ἄλλοις. Et pass. δρᾶσθαι, Fieri. vnde δίδρασμός. ‖Δρᾶν vet. dicebant (vt legimus apud Athen.) pro Sacrificare, vt Lat. Facere. Vide Bud. 273. ‖Δρᾶν pro Famulari, apud Hom. VNDE Δρηστὴρ pro Δεραστὴρ (vel potius Δρηστὴρ à δρήσασθαι posito pro δεῦαι) Minister, Famulus: Δρήστειρα, Famula. (ET Δρηστήριον ἔργον, Seruile opus, Nonn.) ET Δρηστοσύνη, Ministerium, Hom. Vide Bud. ibidem. ITEM COMP. Ὑπεδρῶ, Famulor. vt dicitur ὑποπουργῶ. vide ibidem. SED & Ὑπεδρήσασθαι pro ὑπεδρῶ apud Apoll. Rhod. VNDE Ὑπεδρηστὴρ Hom. idem quod δρηστήρ.

Δρᾶσις, Actio. in v. l. sed sine exemplo. AT Δράσματα Hesychio sunt πανουργήματα.

Δρασείω, (q. d. Facturio) Facere seu patrare cupio. Soph. Aiace, ὥς τι δρασείων κακόν. Ibidem, τί ποτε δρασείεις φρενί; Vtitur & Aristoph.

Δραστήρ, ῆρος, ὁ, Acer ad res agendas, Strenuè & acriter res agens. Vide Etymol. ET Δράστης pro eodem apud Hesychium.

Δραστήριος, idem signif. éstque vsitatius. Thucyd. huic δραστήριος addidit ἐς τὰ πάντα, lib. 4, αὐτὴρ δ' ἐραστήριος ἐς τὰ πάντα, Promptus seu impiger ad omnia. Alioqui δραστήριος per se etiam signif. promptum ad quiduis audendum. ita enim multis in locis interpretor. Gallicè dicitur *homme de faction*. quod & ad verbum πρὸς δραστήριος respōdet. Interdum verò substantiuè ponitur τὸ δραστήριον pro tali promptitudine & strenuitate. Plut. in Fabio, πολλαμπὴς τὸ δραστήριον ἔχων καὶ γαῦρον. Idem Ad Col. ἀλλ' εἴπ παρρησίαν αὐτοῖς ἢ πανοῦργον ἢ δραστήριον οὐκ φύσιν ἔνεστι. Thuc. autem lib. 2, τὸ ἄπορον & τὸ δραστήριον inter se opposuit, vbi quidam illud, otium, hoc autem, negotium interpr. Αὐτὴρ δ' ἐραστήριος redditur etiã Industrius. & aliquid dicitur esse δραστήριον, id est efficax, apud Syn. Ego præcedentibus hoc addo, Latinos suum Actuosus ex imitatione huius δραστήριος dixisse.

Δραστικός, κή, κόν, Efficax, ἐνεργής. Bud. autem apud Ægin. δραστικὰ φαρμακα superlatiuo etiam gradu reddit Efficacissima & præsentissima medicamenta. Damascenus p. 52 scribit ἐνεργειαν esse φύσιν κινήσεως δραστικώ. appellari autem δραστικὸν πᾶς ἑαυτῷ κινοῦν. Interdum cum genitiuo iungitur, vt apud Athen scribentem, φλέγματος δέ ὅτι δραστικὸς ὁ ἰχθὺς καὶ δύσπεπτος.

Δρήστηρ, &c. vide paulo ante.

¶ Δρᾶμα, ατος, τὸ, Fabula. vt Lat. tragœdias & comœdias fabulas appellant. L. De cal. τὸν τραγῳδιῶν τὸ δράματος. Sæpe occurrit apud Athenæum hoc nomen, vbi variorum poetarum δράματα citantur. ‖Δρᾶμα interdum generalius: eo sensu quo Gallicè dicitur *le nous contera toute la farce*. Philostr. ὡς μηδὲ τοῖς χείπνας μηδὲ τοῖς παρόντας ὁδοιπόρους ἀγνοῆσαι τὸ δρᾶμα. Synes. in fine epistolæ in qua periculũ in mari suum narrat, τοῦτό σοι τὸ δρᾶμα ὁ ναυκλήρος κωμικὸν ὅ, τι δύμων ἡμῖν ἀνήρμοσε, καὶ τοῖς τρεῖς σε γράμμασι, i (Budæo interpr.) Res ad perniciem spectãs euasit tandem in risum & lætitiam. Apud Platonem autem De rep. lib. 5, p. 61, πάχα δὲ ὀρθῶς οὕτως ἂν ἔχοι, μετὰ τὸ ἀνδρεῖον δρᾶμα δεῦρο πραχθέν, τὸ γυναικεῖον αὖ δεῦρο περαίνειν, idem Bud. vertit, Postquam ea quæ ad viros pertinent explicuerimus. ‖Idem interpr. Actus, seu Facinus, in hoc Gregorii loco, πάλιν ἡ σκιὰ τῆς ἀνελευθερίας, πάλιν τὸ δρᾶμα τῆς ἀσεβείας, ecce alter actus impietatis, de Iuliano loquens. Addit à Theodorito in Eccles. hist. fere δρᾶμα pro facinore poni in malam partem.

C. Δραματοποιός, Dramatum seu dramatis scriptor. Idem quod δραματουργός. Exponitur & Actor fabularum, ex Luciano. ET Δραματοποιία, idem quod δραματουργία de quo statim póst. ET Δραματοποιέω, ῶ, In modum dramatis conscribo, Bud. pag. 816 ex Aristotele.

C. Δραματουργός, Dramatum seu dramatis scriptor. ET Δραματουργία, Dramatum scriptio. Bud. in hoc Greg. loco, κθ' τῶν Ἡσαΐου δραματουργίαν, vertit Opus dramaticè scriptum, in quo personæ loquentes introducũtur. ET Δραματουργέω, ῶ, Opus dramaticum scribo. In Aristoph. vita, ὁκ τοῦτο τῶν ἀρχαῖων λαβόμενοι Μένανδρος κ' Φιλήμων,

λήμων ἐδραματούργουν. Item, In modum dramatis cõscribo & cõpono. vt in arg. libri Dipnosoph. δραματουργῶν δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθήναιος ζηλῶ Πλατωνικῶ. Alciphron in persona Menandri Proleméo regi referibentis. δραματουργεῖν πεφυκὼν τοῖς ἑπτάκις ἐμμελεῖς δράματα, edere opus comicum quotannis. In v. l. ex Gregorio affertur, δραματουργοῦντα κ' πλέκε) θαυμασίως, tãquã actiua signifẽ. quũ pass. sumi debeãt: vt etiã B. exponu. HINC Δραματούργημα, Opus dramaticè scriptũ, Opus dramaticũ.

Δραματικός, adiect. vt δραματικὸν διήγημα, Aphth. Narratio dramatica, id est qualis est dramatum, videlicet tragœdiæ vel comœdiæ. In v. l. exponitur Ficta narratio. Et δραματικὸς μῦθος ibidem, Poetica fabula. Item τὸ δραματικὸν opus vel poema, in quo solæ personæ agunt absque poetæ interloquutione. Affertur item ex Diomede, δραματικὸν poema esse idem quod μιμητικόν.

Δραματίζω ET Διαδραματίζω, Ago fabulam. B. ex Laert.

C. ΑΝΤΙδράω, Vicissim facio. Pausan. ἠδικήσασαι οἷα ἔπαθον κ' οἷα ἀντέδρασαν. Pla. Crit. ἀντιδρᾶν κακῶς τινα, Malo vicissim afficere, Malũ rependere. Sic apud Greg. τὸν μὲν πάσχον κακῶς, ἀεὶ μετεμόνον τὸ ὄλεσμα τοῦ ἀντιδρᾶν ἀκρατέστερον.

C. ΠΑΡΑδράω, vnde παραδρῶσι apud Hom. quod alibi dicit ὑποδρῶσι. Nam vt ὑποδρᾶν respondet verbo Subministrare, sic παραδρᾶν verbo Administrare. Od. ο, Οἷά τε πεῖς ἀγαθοῖσι παραδρῶσι χέρεσσι. vbi tamen est potius παραδιακονοῦσι. ET Ὑπεδρόσω, quod vide supra in the mace. ET Ὑπεδράω, ibidem, necnon deriuatum Ὑπεδρηστήρ. AT ΣΥΝδράω ex Euripide affertur pro Adiuuo.

ΔΡΑΙΝΩ, Fut. ανῶ, idem quod δράω, Facio: Il. κ, Ἀλλ' εἴπ δράνεις, id est δρᾶς, vel δυνασαι δρᾶν, inquit Eust. apud quem de hoc verbo plura. HINC Ἀδρανής, Faciendi facultate destitutus, Vim non habens faciendi, Infirmus, Imbecillus. Posid. Epigr. αἰ πολιαὶ, ἡ ἔμπαλιν ἀδρανέες. ET Ἀδρανῶς, Imbecilliter. ET Ἀδρανία, vel Ἀδρανέια, Imbecillitas. vt γήρως ἀδρανίᾳ, in Epigr. ITEM Ἀδρανίω, Imbecillus fum. Debilis fum, vel Debilitatus fum. Item Langueo. Greg. τῆσαις ὀπεδῶν βάσιν ἀδρανέσσαν. Opp. Hal. 2, Τόφρα δὲ θυμὸν ἔχουσιν ἀμηχανον ἀδρανέοντες. HINC etiam Ὀλιγοδρανής, ET Ὀλιγοδρανία, idem quod ἀδρανὴς & ἀδρανία: ET Ὀλιγοδρανέω (quod illis duobus nominibus vsitatius est) idem pro Langueo. ac sæpe de spiritum vix trahentibus, atque adeo animã agentibus. Sic ὀλιγοδρανέων de Patroclo Il. π: itidem de Hectore Il. χ. ac Il. ο, de debilitato ob vulnus.

ΔΡΕΜΩ,

F. δραμῶ, P. δέδραμκα. Præt. med. δέδραμα; Curro. Præsens tempus inusitatum est, cætera verò tum apud poetas tum prosæ scriptores in vsu sunt. præsertim verò δραμοῦμαι (pro quo etiam δραμοῦμαι) & ἔδραμον. vt Pausanias Att. αὐδρὸς πολεμίου δραμεῖν θέαν ὅσιον αὐτὸ γυμνός. Et δραμεῖν εἰς πόλεμον, quidam comicus apud Athen. Et δραμεῖν ἀγῶνα, item cum aliis accus. vide in Τρέχω. Et δραμεῖν τὸ Herodot.

Δρόμημα, ατος, τὸ. Cursus. Ion apud Athen. lib. 11.

Δρόμος, ν, ὁ, Cursus. Od. θ, Τοῖσι δ' ἀπὸ νῶτα πέτε δρόμος. Xenoph. 3, δρόμου πνεῦ ἤξαντε. Idem eodem libro, σωιπτέγκτο ὃ πᾶσα ἡφάλαγξ δρόμῳ. Thuc. 1, χωρὶς ἀπὸ τοῦ πεζοῦ αὐτὸν δρόμῳ. Et δρόμῳ ὀκρυγεῖν apud Æsch. Plut. οὐ βάδην ὑπακούσεν, ἀλλὰ δρόμῳ καὶ σπουδῇ. Curriculo ire Plaut. & Terent. dicunt. ‖Item Curriculum. Il. ψ, Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι. Plato Euthyd. οὐ τῶν δυ' ἢ τρεῖς δρόμους πεπελεκυθότων. Et apud Herodot. δρόμος τῆς ἡμέρας, Curriculum seu iter diei. Et apud Demosth. ἵππου δρόμον καταλαβεῖν ὅπῃ θαλάσσαν.

Composita partim à δρόμος partim ab ipso δρέμω.

C. Δρομοκήρυξ, υκος, ὁ, Præco seu nuntius cursorius, Curior. ea signif. qua apud Martial. Cursorem remisimus.

C. Δρομιαῖος, ν, ὁ, Inter currendum fetas agitans. vt δρομιαῖος ἵππος apud Eust. per ὑποπτοῦ ὁ εἰς, à δρόμος.

C. Ἀμφίδρομος, ν, ὁ καὶ ἡ, in signif. actiua, Circumcurrens, Circumcursans, vel Vndique incursans. vt κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται, in Sophocleo Aiace, pro παίποθεν πολυτρέχον. ‖Ἀμφίδρομον, in signif. passiua (quæ frequentior est) Circumcursabile, Quod circumcursari potest, vel potius circumcurri, si dici potest. Latinius, Quod cursu obiri potest seu circuiri. vt ἀμφίδρομον πέλαγος, Eust. ‖Ἀμφίδρομος (inquit Bud.) Anfipitis cursus: vt fretum Siculum. Strabo lib. 10, ἐν τοῖς κθ' τὴν περθμὸν πόποις ἀμφιδρόμοις οὖσι καὶ δυσέκπλοις δι' τὰς παλιρροίας. ET Ἀμφιδρόμια, Dies infantibus à natiuitate quinctus, ita dictus quòd in eo illum gestantes focũ circumcursarent. Vide Suidam & Eras. in prouerb. Amphidromiam agis.

C. Βουδρομία, ας, ἡ, Cursus citus seu incitatus. à βοῦς particula intensiua. Exponitur Acceleratio ex schol. Demosth. SICVT & Βουδρομεῖν, Accelerare, Cursu incitato ferri.

C. Βραχύδρομος, ου, ὁ ἡ, Qui breue curriculũ facit. X. Cyn.

C. Δολιχοδρόμος, ου, ὁ, Qui sexies (vt quidã putant) stadium curriculo obibat. Dolichus certè, lõgissimus cursus dicebatur, vt Bud. Pand. scribit. X. Symp. ὥσπερ οἱ δολιχοδρόμοι τὰ σκέλη μὲν παχύνονται, τοῖς δ' ὤμοις λεπτύνονται. Et apud Plat. De leg. δολιχοδρόμων αἰσθῶν. VNDE Δολιχοδρομέω, Dolichum curro. Æsch. contra Ctes. Διόδωρον τὸν δολιχοδρομήσαντα. Ex eodẽ Pollux citat τὸν δολιχοδρομήσαντα τάδιον. C. Εὐδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui bene currit, Celer. vt εὔδρομος ἵππος. Quidã tolutarẽ ex Seneca interpr. φ tollat celeriter pedes. Et metaph. apud Greg. εὔδρομος ἡμῖν ὁ λόγος, Inoffensus, Bene procedens, B. interpr. ET Εὐδρομία, ν, ἡ, idẽ. Eratosth. apud Plut. Εὐδρομίᾳ, χρύσειον ἐπ' ὀφρύσιν, ἱερὸν ἰχθύ. C. Εὐθύδρομος, ν, ὁ ἡ, Qui recto cursu pergit. VNDE Εὐθυδρομέω, ῶ, Recto cursu cõtendo seu eo. Act. Apost. c. 16, εὐθυδρομήσαντες Σαμοθρᾴκην. C. Ἰσόδρομος, ν, ὁ καὶ ἡ, Cursu æquans. Aristot. De mundo, οἱ πόνων ἰσόδρομοι. VNDE Ἰσοδρομέω, ῶ, Cursu æquo. A quo particip. ἰσοδρομήσαντες Æquali cursu currentes. C. Λαμπροδρόμος, ν, ὁ καὶ ἡ, Velociter currẽs, Celer. Eurip. C. Μακροδρόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui longa curricula facit. Xen Cyneg. μακροδρομωτατοι οἱ ἐκ τῶν ψιλῶν. C. Ὀρθόδρομος, ν, ὁ ἡ Qui recto cursu pergit. idem quod εὐθύδρομος. VNDE Ὀρθοδρομέω, ῶ, Recto cursu contendo seu eo. X. C. Παλίνδρομος, ου, ὁ, Recurrens, Reciprocus. παλίνδρομος ἀπῆς, Quia venisti vsiã remetiẽs, recurre. VNDE Παλινδρομα, ας, ἡ, Recursus; Cursus reciprocus. ET Παλινδρομέω, ῶ. Recurro, Cursu reciproco redeo, Retrò recurro. Plut. ἀπὸ τοῦ σύστιχος πελαγίου ἐπαλινδρόμησε.

Δρομαῖος, ν, ὁ Cursilis. Xen. ὅσαι δ' κυνῶν τὰ ἴχνη τὰ μὲν δυνατὰ ἀγνοοῦσι, τὰ δ' δρομαῖα ἐκ τοῦ δρόμου ἔχουσι, οὐκ εἰσὶ γνῶσαι, i. vestigia cursilia, nõ cubilia. Bud. Aristoph. Ran. ἐφ' ἃς ἐγὼ δρομαῖον ὁρμήσω πόδα. Et δρομαία πέρυξ apud eundem. Δρομαῖος Budæo est etiã Qui adhuc est in cursu & viget, ex Plut. Et δρομαῖος ἀφῖξαι, Curriculo accessisse, Luc. εἰσελούσεται δρομαῖος, Curriculo introibit, apud Naz. VNDE Δρομαίως, aduerb. Curriculo, Cursim.

Δρομάς, άδος, ἡ, Cursitãs, Cursorius, idẽ ferè quod δρομαία. Soph. Phil. κατ' ἄμπυκα δ' δρομάδα, de rota ad quã Ixion alligatus fuit. & Εὐθυδίδες δρομάδες Eurip. Oreste. Plutar. Alex. ὅπῃ καμήλου δρομάδος, Camelo cursorio, vt cursoria nauis dicitur. Liuius l. 7, Et cameli quos appellant dromadas. Sic & Galli suo vetere vocabulo camelũ appellãt *aromadaire*. ‖Δρομὰς est etiã Scortũ, vagũ videlicet & erroneũ. Hes. VNDE Δρομάσω apud eũdẽ H. idẽ quod βέχω, Curro. ET Δρομάδιον, Curriculo, Cursorié.

Δρομεύς, έως, ὁ, Cursor. Luc. De cal. ἀγαθὸς δρομεύς.

Δρομικός, ος, ὁ, Qui cursu valet, Apteus seu habilis ad cursũ. Aristot. Eth. 1, c. 1, τὸν ἰσχυρὸν ἢ τὸν δρομικόν. Luc. δρομικοὺς εἶναι ἀπὸ δρ. VNDE Δρομικώς, Curriculo, Cursim, Cursorié.

Δρόμημα, ατος, τὸ, Cursus. v. l.

Δρομαλὸς λαγῶος, Lepus inter currendum captus: sicut ἀναιός, qui in cubili. Hesych.

¶ Δρόμων, ονος, ὁ, Parnus cãcer, Hesych. quẽ in maris æstuariis capi scribunt, sagittaq; in modũ per aquæ summũ decurrere: vnde nomen adeptus sit. Dromonum Plin. quoque meminit. Cætera à Δρέμω vide in Τρέχω.

ΔΡΕΠΩ,

F. ψω, & Δρεπτομαι, Decerpo, Carpo, Colligo. Redditur & Vindemio. ῥόδον δρέπεσθαι, Basil. Et δρέπειν τὰ ἄνθη, quod & ἀπὸ δρέπεσθαι apud Plutar. Dicitur verò & δρέπεσθαι τῶν καρπῶν, genitiuo Attico. Transfertur & ad alia, sicut & Lat. Decerpo ac colligo. Basil. τῶν ὑπὸ τῆς φύσεως λογισμῶν καθορᾶς. σοφίας δρέπῃ καρπὸν ἡδίστον, Fructũ d. cerpis, vel percipis. Ex Epigr. autem affertur δρέπεσθαι χείρεσι & ὠκεῖσι ἀφροδίτης. Ab Hesychio δρεπόμενοι exponitur etiam ἀπολαύοντες, item simpliciter λαμβάνοντες. Idem δρεψαμένη inter alia esse ἀφελεῖν & ἀποκόψαι. Cæterùm δρεπειν dictum videri

tradit Eustath. quasi δεῖ δ' ῥοῦ ἕπειν, id est ἐνεργεῖν. Idem alibi ait, δρέπειν, vetustorum, at δρέπεσθαι, recentiorum scriptorum esse. A

Δρεπτὸς, Qui percipi potest seu colligi, Vindemialis, vt quidam interpretãtur. Fortasse non malè, Quo aliquis frui potest. ‖ Est & εἶδος φιλήματος, teste Hesychio. ET ἀδρέπιος vide in Ἀδρέπανος. ET Δρεπῆς eidem Hesych. sunt τρυγηταί, id est Vindemiatores.

C. Ἀπόδρεπω, & Ἀποδρέπομαι, idem quod simpl. δρέπω & δρέπομαι. Hesiodus, πόσι παίσας ἀποδρεψ οἴκαδε βοῦς, pro B Decerptos aufer domũ. Plut. πῶς αὖ τις ἀῤῥοῖτο, &c. ἕτερον δὲ μηδὲν, ἀλλ' ἢ τὸ καθαρόν τε καὶ Ἀττικὸν, ὡς περ δρόσον καὶ χνοῦ, ἀποδρεψοίμης.

C. Ἐκδρέπω, & Ἐκδρέπομαι pro simplici itidem. Ad verbum, Excerpo.

ΔΡΕΠΑΝΟΝ, ου, τὸ, ET Δρεπάνη, Falx. Il. σ, ἔνθα δ' ἔριθοι Ἤμενοι, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. Hesiod. Aspide. Οἱ δ' ἐπεύχοντο εἶναι, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. At in prosa δρέπανον duntaxat receptum esse puto: quo & Hesiodus vtitur, — πῦξε μέγα δρέπανον. Exponitur δρέπανον etiam C Sarculum, item Marra. ‖ Δρέπανον, Falx bellica. Xen. Pæd. 6, & alibi. Hinc δρεπανηφόροι ἅρμα (q.d. Falciferi currus, pro quo Falcatus currus) apud Plut & Luc. Sed & apud ipsum Xenoph. si bene memini. ‖ Δρέπανον est etiam Ensis falcatus, vt quo vsus est Perseus: ἅρπη, alio nomine. Vult autem Hesych. δρέπανον deriuari à δρέπω habente signif. τὸ δρεπόμενον.

C. Δρεπανοειδὴς, Falcis habens formam, Falcatus.

C. Δρεπανουργὸς, Falcium artifex. Athen. 6, ζυγοποιῶν ἢ δρεπανουργῶν. D

C. Ἀδρέπανος, Falce carens. vt ἀδρέπανον θέρος ex scholiaste Hesiodi, vbi videtur dici pro Falcis non indigens. Hesychius autem habet Ἀδρέπανον, ἀδρεπῆ, θεοῖς ἀνακείμενον: quibus subiungit nomen Sophoclis.

C. Δορυδρέπανον vide in Δόρυ.

¶ Δρεπανίς, ίδος, ἡ, Auis quæ & Drepanis Plinio: Gazæ apud Aristotelem, Falcula siue Riparia. ‖ Δρεπανὶς Hesychio est etiã κέλχρος (si mẽdo carent exempl.) ii. Miliũ.

ΔΡΗΜΙ, Fugio. Ab hoc inusitato themate vsitatum esse quidam scribunt δράμω, exem E plum tamen non afferentes. At de cõpositorum Ἀποδράμω & Διαδράμω vsu minimè dubitatur: sic tamen vt participia Ἀποδρὰς & Διαδρὰς vsitatiora esse constet. (Quibus & Ἐκδρὰς addendũ est) Luc De vita sua, ἀποδρὰς οὖν ἐκεῖθεν, ὅθεν τὴν οἰκίαν ἀφικόμην. Et in fœm. ἀποδρᾶσα, vt δυνάμενος ἀποδρᾶσα. Luc. Sed & infinitiui sæpe occurrunt ἀποδρᾶναι & δραδρᾶναι. Affertur & aoristum prius ἀπέδραν, itidémque διέδραν. ac certè tradit Thom. Magister, & in prima pers. sing. & in tertia plur. dicendũ esse ἀπέδραν, nõ autem ἀπέδρων. affértque ex Soph. in Aiace, ἀλλ' ὅπῃ δὲ τὸν ἔμμ' ἀπέδραν. Volunt autem pleriq; ita differre hæc duo verba, vt ἀποδρᾶναι dicatur de eo qui incustoditus est, at δραδρᾶναι qui de eo F est sub custodia. ITEM δραδρήσονται & δραδρήσονται ex Herodoto afferuntur, tanquã eandẽ originẽ habentia.

¶ Δρᾶω, idem: sed hoc quoque thema inusitatum est. à quo tamen formatur verbale Δρασμὸς, Fuga. vnde δρασμῷ χρῆσθαι pro Fugere apud Æschinem. Et δρασμῷ ὁρμᾶσθαι, Fugam aggredi, Synes. Et δρασμὸν βουλεύειν, Luc. in Hercule. Item à pass. voce SVNT Ἀδρᾶστος ET Ἀδρᾶστεια. Est autem Ἀδρᾶστος, Minimè fugitiuus. vt Herod. Melp. αὐδρᾶστοδε φιλοδέσποτα καὶ ἄδρηστα, posito ἄδρηστα pro ἄδρᾶστα. Alterũ verò vocabulũ Ἀδρᾶστεια, deæ G nomen est quæ & Nemesis, item Rhamnusia. Dictáq; Ἀδρᾶστεια putatur ὅτι αὐτῷ οὐκ ἔστι ἀποδρᾶσαι, id est, quòd eam effugere nemo possit. (cui etymo assentitur Aristot. in lib. De mundo) Vel (secundum alios) ab Adrasto rege qui primus ei templum ædificarit, de quo lege Strab. & apud eundem Antimachi versus. Luc. ὦδε τὸ δὴ μεθῷ σπεύσιτων, Καὶ ἐώκεν ἡ Ἀδρᾶστεια τόπῳ κὰ τόπῳ ἐφ' ὑψόσε τοι δὲ δεκμοσῶν ἐφ' οἷς κατηρόρεις ἀλλ' ἄλλων, καθαγελᾷν, ὡς αὐδεὸς εἰδῆα τὴν μέλλουτά σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολὴν. H ‖ Interdum autem Ἀδρᾶστεια redditur Inuidia, vt quum dicitur ἀπὸ τῆς δὲ ἡ Ἀδρᾶστεια. exponitur enim Absit [dicto] inuidia. Sed & in τραστικῷ Ἀδρᾶστειαν ita redditur: vt apud Plat. Pol. 5. τραστικῷ δὲ Ἀδρᾶστειαν χάριν οὗ μέλλω λέγειν. Exponitur enim hic locus, Eius quod dictu-

rus sum, inuidiam deprecor. Vel, Precor vt mihi liceat impunè dicere. Apud Eurip. quoq; in Rheso, σὺ δ' Ἀδρᾶστεια λέγε, redditur, Cũ bona deorũ venia dixerim, vel dico. Et ibidẽ, Ἀδρᾶστεια μὰ Διὸς παῖς ἔρχεις τοιῶν φθόνον. Bud. certè & in illo Luciani loco ἀδρᾶστειαν interpret. Inuidiam. Idem verò ex eiusdem Luc. p. 345 affert Ἀδρᾶστεια φίλη, cuius sermonis vsum esse tradit quum inuidiosum verbum dicturi sumus, & deprecamur inuidiam. Dicitur & Ἀδρᾶστειας νόμος, seu θεσμός: de quo loquendi genere lege Erasmum in Adrastia Nemesis. Sciendum est autem illum hæc duo Adrastia Nemesis copulare sequendo Suid. quẽ vide. Quin & apud Eust. ita copulata habentur p. 355, vbi ἀδρᾶστεια omnino adiectiui locum obtinet. Sed admonet præterea Eustath. ex Pausania quosdam Adrastiam à Nemesi distinxisse. ‖ Ἀδρᾶστεια est præterea nomẽ vrbis, & secũdum quosdam, etiam regionis. Vide Strab. & Steph. ac Eustath. ‖ Ἀδρᾶστεια affertur & pro cuiusdam radicis nomine ex Plesimacho, scribente, mulierem si imprudens eam ederit, in rabiem verti. Quare fieri possit vt ἀδρᾶστεια dicta sit tanquam ineuitabile periculum rabiei seu furoris afferens, & quod effugi non possit.

C. Ἀπόδρᾶω (Fugio, Effugio, Aufugio.) à quo multa vsitata tẽpora formantur. Xen. αἰ πῆς σοι τῶν οἰκετῶν ἀποδρᾷ, ὅπῃ μελῇ ὅπως αἰσκομίσῃ. Itidẽ ex Thuc. & ex Pla. in Hip. 476 Bud. ἀποδρᾷ affert pro Effugiat. Aristot. Œcon. 2, εἰ δὲ τὴν ἀποδρᾶσιν αὐδρᾶποδον. Plut. ἀποδεδρᾶκεν τοῦς τῶν ἀδελφῶν. HINC ἀπόδρασις, Fuga. Luc. μὴ πῆς ὑμᾶς ὑπὸ δυπτῶν ὡς ἀποδρᾶσιν βουλεύοντας. Et Plut. ἀποδρᾶσιν δὲ ὠόντο τὴν Μιθριδάτου δυνάμεως ἔτι. Sed ab eodem Plut. φυγὴ & ἀποδρᾶσις copulantur Symp. 4. vbi ἀποδρᾶσιν quidam interpr. Vitationẽ. In v. l. ex Dem. affertur ἀποδρᾶσις στρατείας, quod redditur Desertio aciei, & Detrectatio militiæ, ex Liuio. ET Ἀναποδρᾶστος (ex eodem verbo dedu ctum, præfixo α priuatiuo) Ineuitabilis, Qui vel quæ effugi non potest. vt quum dicit Aristot. ἀδρᾶστειαν dictã esse quasi ἀναποδρᾶστον αἰτίαν οὖσαι κατ' φύσιν.

C. ΔΙΑδρᾶω, idem. à cuius pass. voce sunt secundũ quosdam διαδρήσονται & διαδρήσονται, mutato videlicet α in η, pro διαδρᾶσονται & διαδρᾶσονται: sed alii à διαδρῆναι orta esse arbitrantur. HINC comp. Διαδρᾶσιπολῖται, quo vtitur Aristoph. in Ranis, (à se ficto fortassis) significãs eos qui remp. subterfugiunt, seu reip. munia. Schol. exponit δειλοὶ & ἀποδιδρᾶσκοντες τὴν πολιτείαν.

¶ Διδρᾶσκω, itidẽ vt præcedẽtia, Fugio, Aufugio. sed quũ illa sint inusitata themata, ex quibus vsitata tempora formantur: hoc cõtrà est thema vsitatũ, sed quod (more verborũ in σκω) non vltra præt. imperf. extendatur. Nullũ tamen simplicis Διδρᾶσκω exemplum affertur: AT comp. Ἀποδιδρᾶσκω ET Διαδιδρᾶσκω satis multa. Æsch. ἀλλ' ἐγκαλύψωμαι καὶ ἀποδιδρᾶσκω. Greg. διαδιδρᾶσκοντες τὸ ἀρχαῖον τοῦ λόγου.

¶ Δρασκάζω idem quod præcedentia: sed antiquum (vt opinor) verbum. Lysias certè per ἀποδιδρᾶσκειν exponit in quadam antiqua lege.

ΔΡΑΠΕΤΗΣ, ου, ὁ, Fugitiuus. Propriè seruus fugitiuus. vt δραπέτευε μετὰ διώκειν & καταλαμβάνειν apud Luc. Et δραπέτας ποσὶ Æsch. Sed extẽditur & ad alia, vt Lat. Fugitiuus & Fugax. Sic δραπέτης κλῆρος, Soph. Aiace. ET δραπέτης pro Fugitiua ancilla, Poll. & Suidas ex Cratino. Sic δραπέτης τύχη, Theophyl. in ep. Cæterùm φ δραπέτης quidã grãm. dictũ volunt quasi τοῦ δρᾶν (οὗ δεῖν ὁρᾶν) ἐπιθεθεὶς δίδλος, ridiculã argutiẽ habere mihi videtur. HINC Δραπέτιδες, eadẽ sign. pro quo Δραπετίδας apud Moschũ, Doricè posito α pro η, Δραπετίδας ἔμος δεῖν, in idyll. quod inscribitur Ἔρως δραπέτης. ET Δραπετίσκος, Seruulus fugitiuus. ITEM Δραπετίδα quod Hesych. exponit aduerbio Δραπετικῶς, i. Fugitiuè, seu Fugaciter. At Suid. genus quoddã ludi fuisse scribit. Sunt qui tradant in eo moris fuisse vt vnus ex pueris oculis clausis clamaret τροῦ, φυλάττω, reliqui autẽ fugientes ne caperentur cauerẽt. ET Δραπετεύω, Fugio. propriè de seruo fugitiuo, aut de trãsfuga. Xen. τὸ δ' δραπετεύειν δεσμοῖς ἀπειρῶ. Luc. καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς, κὐπεμόλησεν εἰς ἐμέ. Item Fugio serui fugitiui more: atque adeo generaliter pro Fugio. Interdum cum accus. rei: vt Synes. τὰ δραπετεύσω τὸ θυσιαστηρίου τὴν λειτουργίαν.

-ΔΡΙΜΥΣ, ος, ὁ, Acris, Acrem saporem habens, A Gustum habens pũgentem, Acutus in sapore. His enim modis in v. l. redditur. Ego ex Pycnio, Acris, Acri gustu. Nam quod Dioscorides de pycnocomo, φύλλα ἐχεῖ ὁμοιαδῆ ζώμῳ, παχέα καὶ δριμύτερα, red dit ille, Erucæ foliis, crassioribus & acrioribus. Quod autem idem Dioscorides de solano, ἡ δὲ ῥίζα ἄδωδης, ἡδυσμία: ille ita, Radix odorata, gustu acri. Xen. γλυκεῖα δριμεῖα: inter se opposuisse videtur, vbi scribit, πῆς δ' καὶ αἴσθησις ἡδὺ γλυκέων καὶ δριμέων καὶ παντοῖων τῶν δεῖ τοιαῦτα πῆς ἡδέων εἰ μὴ γλῶτταν τοῦτων γνώμων ἐνεργάσῃ; Cæterùm δριμὺς reddi etiam posse arbitror, Gustu mordaci, vel sapore: vt Persius acetum mordax appellauit ὄξος δριμὺ. Nam etiam δριμὺς χυμὸς & δακνώδης quasi ὀξὺ καὶ παμμύλον à Gregorio copulata inuenio: & ipse Dioscorides, postquam radicem solani esse dixit δριμεῖαν, subiungit quasi epexegeticè, δάκνουσα πῶς φάρυγγα. ‖ Δριμὺς est etiam Amarus Plinio, vbi quod Theophr. dixit C nus hoc sentiunt (quod intelligendũ est ex præcedentibus) arbores quæ amaræ sunt & odoratæ. Idem Plinius quod Dioscor. de cratægogono dixit ἰχῦρῶς δριμὺ, interpret. Vehementer aspero gustu. At quod Theophrastus de laserpicio, μανώτερον τε καὶ ἧττον δριμὺ, idem Plin. reddit, Tenerius & minus vehemens.

Δριμὺς ad multa etiam transfertur, pro acri & vehementi. vt δριμὺς πυρετὸς, vehemens febris, Galenus ad Glauconem. Et δριμὺ ῥοῦμα, Dioscorides. Iam verò & μάχη δριμεῖα dicitur ab Hom. & Hesiodo, vt Lat. Acris pugna vel aspera (alii tamen interpretãtur acerba) D eodémque modo δριμὺς πόλεμος in Epigr. Quin & aliquis dicitur esse δριμὺς, id est Asper. vt Aristoph. in Vespis, ἢ μὴν πολὺ δριμύτατός γ' ἐστὶ τῶν παρ' ἡμῖν. In Epigr. autem pro acerbo seu vehemente. At δριμὺ βλέμμα Bud. apud Herodianum reddit Acerbum seu grauem vultum, ego verò malim cum Pol. Truculentum. apud Aristophanem autem δριμὺ βλέπων (vbi δριμὺς aduerbialiter positum est) redditur etiam Torue intuens. ‖ Δριμὺς denique interdum est Astutus. Synesius, δριμύτατον μὴν ἀνθρώπων ἔοικας ἔτι. At Euripides ante eum δριμύτατον μὴν ἀνθρώπων ἔοικας ἔτι. E Mu vocauerat τὸ σωφρονεῖν, vt testatur apud Eustathium Aristoph. gramm. Quod verò Herodianus dicit δριμύτεροι δ' ὡς τοῦς τῆς ἐννοίας οἱ ὑπὸ τὴν αἰσθάνεσθαι ἀνθρωποι, Politianus interpr. Ac sunt fermè ad orientem mortales acerrimi ingenii. Cæterùm δριμὺς deducit Etymolog. τοῦ τὸ τῆς ῥίνας μύειν, vel à δόρυ & μῦς. quæ posterior deductio minus aspera est.

Δριμύως, Acriter, Vehementer. Aristoph. Pluto, ὑπὸ πολέος βδέουσα δριμύτερον γαλῆς.

Δριμύτης, Acrimonia. Pro quo & Acritudo, & Acritas, itẽ Acor. Aphr. Problem. 2, γίνεται ἡ δριμύτης ἐκ θερμότητος πλείονος καὶ ξηρότητος. Plutarchus quoque in Camillo ξηρότητι & δριμύτητι coniunxit. ‖ Item Δριμύτης, Asperitas, Acerbitas. Vehementia, vt δριμύτης πυρετοῦ, Galen. ‖ Δριμύτης metaph. Acumen, Acrimonia. Plato De rep. 7, δριμύτητα, ὦ μακάριε, ἔφην, δεῖ αὐτῆς τοῦς τὰ μαθήματα ὑπαρχειν, καὶ μὴ χαλεπῶς μανθάνειν. Apud Luc. autem δριμύτης Ἀττικὴ τῶν σκωμμάτων est Acumen quo vtuntur Attici in scommatibus. & quod Gall. vocatur le nez. quando dicimus Cela a du nez. Pro quo Itali, Questo ha del garbo.

Δριμύσσω, Aeri ac mordaci humore afficio, vt B. interpr. in hoc Greg. loco De homine 21, ἡ γὰρ τῆς καρδίας ἀλλὰ τοῦ σώματος τῆς κοιλίας δριμυσσομένου, εἰς τὴν καρδίαν τὸ πάθος ὑπ' ἀπειρίας ἀνάγουσι.

C. Ἀδριμὺς, Minimè acris, Minimè acerbus.

C. Ὑπόδριμυς, Subacris, Subacerbus, Aliquantum acris, seu acerbus.

¶ Δριμύλος, (q.d. Acriculus) Aliquantum acris, seu acerbus. A Moscho autẽ appellãtur ὄμμαθα. Amoris δριμύλα. καὶ φλογόεντα, quod Pol. interpr. ocellos acres, flãmeolos.

ΔΡΟΣΟΣ, ου, ἡ, Ros. Aristot. De mundo πάχνη H ait esse δρόσον πεπηγυῖαν. vnde fit & cõpos. δροσοπάχνη. ‖ Δρόσοι κρυσταῖοι, Ex Eurip. Fontium scatebræ. ‖ Δρόσοι Lacrymæ. (vt & Lat. poetæ rorem vsurpant) Sophocles, ἀεὶ πυκινᾶς δρόσοις πηγόρρυτος κόμας λυγρᾶς.

C. Δροσοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rorem iaciens, vt δροσοβόλος ἀὴρ, Theophrastus lib. 3, cap. vlt. de caus. pl. Aer rorem spargens, roscidus, rorulentus, roriferus. Et δροσοβόλον πῦρ. item δροσοβόλοι χῶραι, rorulenti agri, apud eundem Theophr.

C. Δροσοπαχὴς, ης, ἡ, Ros pruinosus, seu Pruina roscida. Aristoteles De mundo, δροσοπάχη λέγεται ἡ μιπτομένη δρόσος, i. δροσοπάχη (composito nomine ex rore & pruina) dicta est ros semiconcretus. G

C. Δροσοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Roriferus.

C. Ἔνδροσος, Rorem habens, Roscidus. ET Πολύδροσος, Multum rorem habens, Valde roscidus.

Δροσόεις, εντος, ὁ, ET Δροσερὸς, Roscidus, Rorulentus. Vtitur autem Apollon. τοῦ δροσόεις. Sic χείλεα δροσόεντα, in Epigr. At δροσερὸς cum alibi legitur, tum in Epig. δροσερᾶς πομμαι ἐκ λιβάδος. ET Δροσώδης magis receptum in prosa, pro eodem.

Δροσίζω, Rore aspergo, Irroro.

C ΔΡΥΣ, υὸς, ἡ, Quercus. Hesiod. Erg. οὔρεσι δὲ δρῦς ἄκρη δρυὸς, Hom. Od. ξ. Sed inuenitur & Δρυὸς ἔλυμα initio versus apud Hesiodũ in eodem opusculo, producto υ. Aristoph. Nubibus, δρῦς τοῦ μεγάλας βάλλει κεραυνός. Prouerbia autem ab hoc nomine ducta vide apud Erasm. ‖ Affertur & δρῦς Θαλασσία ex Comm. qui adiunctus est Dioscoridi. ‖ Δρῦς redditur etiam Robur, quod species est quercus. atque ita Plinius intellexit, scribens, libro 17, cap. vlt. circa finem, Nihil habent Druidæ (ita suos [Galli] appellant magos) visco, & arbore in qua gignatur (si modò sit robur) sacratius. Iam per se roborũ eligunt lucos: nec vlla sacra sine ea fronde conficiunt: vt inde appellati quoque interpretatione Græca possint Druidæ videri. Hæc Plin. Hoc certè multi tradũt, D δρυὸς nomine Græcos omne arboris & ligni genus cõplexos esse: (vnde & vitem δρῦν οἰνοχόωνα quidam poeta vocauit) quod autem Latini robur appellant, nonnulli propriè esse putant quam δρυῶν ἀγρίαν vocant Græci, Galli chesne. Sic autem & roboris nomen Latinos E poetas latè extendisse arbitror.

C. Δρυοξαθὴς, ὁ καὶ ἡ, Quercu [id est querc? cortice] tinctus.

C. Δρυοκοίτης, In quercu seu generaliter in arbore cubans. Cicadæ epitherum in Epigr.

C. Δρυοκολάπτης, Picus arborarius. dicta ἀπὸ τοῦ κολάπτειν τοῦς δρῦς. Vocatur & Picus Martius.

C. Δρυοκόπος (q.d. Quercisecæ seu Roborisecæ, sub. aues) Roboricei generis aues.

C. Δρυοτόμος, (QVI & Δρυτόμος Homero Il. λ & ω) Quercus amputator. Sed generaliter, Arborũ amputator, δενδροτόμος. Exponitur & Materiarius, item Lignarius faber. HINC Δρυοτομία, Arborum amputatio, seu materiæ. ET Δρυοτομικὴ, Plat. Ars amputandi arbores, Ars materiaria, Bud.

C. Δρυπετὴς, Fructus iam adultus & maturus. q.d. Iamiam ex arbore casurus. vnde & Drupæ oliuæ, de quibus Plinius, eas à Latinis drupas, à Græcis δρυπεῖς vocari scribens. Sed pro δρυπεῖς ἐλαῖαι legitur etiam δρυπεῖς, vel δρυπίνης, à maturitate. Vide Dioscoridem & Ath. item Suidam & Eustathiium. Hesych. δρυπετεῖς habet, illam priorem etymologiam sequens.

C. Ἄδρυς, Arboribus carens, seu vacuus. AT Ἄδρυα, Nauigia ex vnico ligno, Cypriis, Hesych. apud quem & alias signif. vide.

C. Ἀκρόδρυα, Quæ in ambitu lignosum putamen habent. quod genus appellatione nucum apud Latinos continetur: vt contrà ὀπῶρα vocantur quæ Lat. Poma. ἀκρόδρυα tamen interdum de omni fructu dicitur, quod & Caius iurisconsultus annotauit. Budæus. ‖ Ἀκρόδρυα de arboribus etiam ex Theophrasto & ex Xenophonte affertur in Œcon. ‖ Ex Plutarcho autem in Alexandro, τῶν ἀπὸ θαλάττης αὐτῷ κομιζομένων ἀκροδρύων, pro ostreis vel testaceis.

C. Γεράνδρυον, Arbor annosa. vt in prouerb. γεράνδρυον μεταφυτεύομεν. Vtitur Theophrastus & Plutarchus. item Iul. in epist. ad Libanium, ὧν δὲ οὐ τούτων γεράνδρυον οὐδὲ σαπρόν.

C. Ἐνδρυον, ου, τό, Medium arboris, Cor arboris, seu matrix. Hesych. τὸ ἔγκαρδιον. A

Ἐνδρυον, seu Ἐνδρυος, Temo. Et pro aratro, ex Hesiodo, — βοῶν ὅθι τῶν ἴκηαι Ἐνδρυον ἑλκόντων.

C. Ἐτυμόδρυ (q.d. Veriquercus, vt vertit Gaza apud Theophrastum Hist. plant. lib. 3) Sic dictam volunt à Macedonibus quercũ eam quæ dulcem glandem produceret.

C. Μελαν́δρυον, υ, τό, (q.d. Nigrũ quercus) Medulla quercus, seu roboris. Theophrastus, μέλαιναι δ' αἱ πᾶσαι [μῆραι] καὶ τῆς δρυὸς ἡ καλουμένη μελάνδρυον. ‖ Est μελάνδρυον Plinio & herba in segete ac pratis nascens, flore albo odorato. B ‖ Est item salsamentum quod cæteras thynnorum partes præter ceruicem & ventrem, sale conditas habet: sic dictum (vt scribit Oribasius) φ sint nigrãtibus quercus radicibus similes. Vide & de melandryis piscibus Plinium. EST autem μελάνδρις secundum quosdam, thynni genus grandissimum.

¶ Δρύοχος, ου, Carina, Alueus nauis. ita dictus παρὰ τὸ τῶν δρυῶν ἔχειν. vide Bayfium De re nauali. Quidam δρύοχοις interpretantur ex Cæsare Statumina, τὰ σημεῖα τῆς πηγνυμένης νεώς. C ‖ Item δρύοχοι, secures, ὧν τὸ ἔγκαρδιον. Vide Eustathium. ‖ Accipitur & pro δρυμός, de quo paulo post.

¶ Δρύφακτος, vel Δρύφακτον, (quasi δρύφεκτος seu δρύφεκτον) Tabulatum. Sepes, Cancelli. Sed peculiariter ita vocabantur cancelli eius loci in quo senatus iudicabat Athenis, vt annotat Budæus. Meminit & Pollux, item Hesych. Dico autem δρύφακτα quasi δρύφεκτα, quoniam ita volunt appellari grãmatici παρὰ τὸ δρυσὶ φέφεσθαι: i. lignis. elisо ρ ob asperiorem sonum. (legitamen & cum ρ apud Xenophontem testatur Bud.) Hinc δρυφεράκματα & παρεπιχώματα exponunt lexicographi. Sed Suidas addit esse & ξυλίνους ἱστόβακας. HINC Καταδρυφάσω, Munio, Sepio. D

¶ Δρυμός, Sylua querna vel glãdifera, Bud. ex Polybii lib. 2, fol. 25, à tergo. Sed & generaliter pro sylua seu nemore. vt Ἑρκύνιος δρυμὸς Straboni Hercynia sylua, Plutarchus in Fabio, λίμναι καὶ πηδία καὶ δρυμοὶ γενικῶν ἐρατεινὸν πλήθοντες. Aristoteles De mundo, γῆ πεπίκιλται βαθυξύλοις δρυμοῖς. ET Δρυμὸν neutro genere. vt κεραύνια δρυμά Dionysius Alex. pag. 80. HINC Κατάδρυμος τόπος Straboni pro syluoso, vt annotat Budæus. QVI & Δρυμώδης dicitur. SED & Δρυμών, ῶνος, ὁ, pro δρυμὸς affertur. A Budæo tamen Dumus & Dumetum redditur in hoc Basilii loco, ἤδη δέ τινες τεμνήκασι, καὶ ἐκτεμνομένας τὰς πίτυς, εἰς δρυμῶνας μεθίστασθαι. E

¶ Δρυάδες ET Ἁμαδρυάδες nymphæ dictæ φ cum quercubus nasci & cum iisdem interire credeentur. Plut. Erot. οὐ γὰρ νύμφαι τινὲς κοῦραι δρυάδες εἰσὶν ἴσον δένδρῳ τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι. Quod autem in Epigr. legitur ἀδρυάδες puto esse pro ἁμαδρυάδες, ideóq; malo ἀδρυάδες cũ spiritu aspero: durã tamen esse fateor syncopen. F

¶ Δρίος, (ET Δρυὸς secundum quosdam) Senticetum, Fruticetum. vt Bud. interpr. apud Hom. Od. ξ, ὅθι τε δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης. Et addit, Delitescebam qua densissima erat sylua. Sic Gr. schol. τὸ δάσος τῆς ὕλης. Ex Hesiodo autem affertur cum υ, ἀνὰ δρύα βροτήσιμα.

ΔΡΥΠΤΩ, F. ψω, Lacero, Lanio. Sæpe dicitur de iis qui vnguibus vultum lacerant præ dolore. Apoll. Argon. 2, δρύψε δέ οἱ βλέφαρον. VNDE Ἀμφίδρυπος in Epigr. Vndique laceratus. ET Ἀμφιδρυφής, vt apud Hom. Il. ε, ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος, q.d. Circumlacerata faciem, vel Vndequaque lacerata. Aut secundum alios, Vtrasq; lacerata genas. Volunt autem grammatici propriè esse δρυπτω, Ex cortico arborem. G

C. ΑΠΟδρύπτω, ET ΚΑΤΑδρύπτω, Dilacero, Dilanio, Discerpo. vt καταδρύψασα παρειὰς in Epigr. Et pass. Hesiod. κῆρ' ἐδρύπτοντο παρειάς. HINC Καταδρύματα χειρῶν ex Eurip. affertur pro lacerationibus manuum, i. quæ factæ sunt à manibus. H

ΔΥΝΑΜΑΙ,

F. ήσομαι, P. ημαι, Possum. Hom. Il. α, φρήσαι δ' ἔμπης οὔτ' ἐμπνεῦσαι. Et οὔτε δυήσομαι χραισμεῖν, ibidẽ. At Od. ξ, de Deo, δύναται δ' ἄπαντα. Et Il. α, ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαί γε, φύλασσε παῖδας ἑοῦς. in quibus itidem locis sub. infinitiuus. Xen. Hell. 3, πολὺ πόλιν μὴ βουλεύεσθαι ἢ μὴ δύνασθαι ἑλεῖν. Ex Thuc. οὐ δύναμαι βιοτεύειν, Non possum viuere, vel potius Non sustineo viuere. Iungitur interdum superlat. sicut Lat. Possum: vt ὡς ἐδύνατο τάχιστα, Xen. Quàm poterat celerrimè. Sic Pæd. 5, καὶ ὅσοι δυνοίμεθα τοιοῦτοι οἷοι δύνασθαι. sed quædã exemplaria habent τοιοῦτοι ὡς ἐγὼ πλεῖστα δύναμαι. Sicut paulo pòst legitur αἴδεσαι ἄρχον σοι ὡς ἐδυνόμην πλεῖστα. Dicitur & οὐ δύναμαι μὴ οὐ infin. vt οὐ δύναμαι μὴ γελᾶν, Non possum nõ ridere, Fieri non potest quin rideam. Cum pass. etiã infin. vt οὐδὲ δυνάμενοι πλοιοδρομεῖσθαι, Thuc. 3. Et δυνάμενος αὐτοδρομεῖσθαι in v. l. Interdũ verò impersonaliter ponitur δύναται, vt in hoc loco qui ex Plut. affertur De virtute morali, δυνατὰ δρᾶν πολὺ γενόμενα καὶ μόλις ἄλλον, Fieri potest vt virtus sit, &c. ‖ Δύναμαι interdum adiectum datiuũ habet, vt δύναται χρήμασι apud Lys. ὁ τῶν πλουτῶν καὶ δυνάμενος χρήμασι. Dicitur verò & δύναται τῷ σώματι pro Valido corpore esse & robusto, ab eodẽ Lysia, accipiendo σώματι pro τῇ τοῦ σώματος ῥώμῃ: vt ipse loquitur, ἐγὼ δὲ τῷ σώματι δύναμαι, καὶ οὐκ εἰμὶ τῷ ἀδυνάτῳ. Æschines quoq; δύναται τῷ σώματι dixit, sed pro Valere, i. Firma esse valetudine, oppondo τῷ ἀῤῥωστεῖν. Sciendum est autem interdum δύναται sine his datiuis eandem significat. habere: vt rursus apud Lysiã ὁ δυνάμενος, sicut & ὁ δυνατὸς idem est qui & ὁ δυνάμενος τῷ σώματι, opponitúrque vtrunque τῷ ἀδυνάτῳ id est Inualidus. Sic verò & δύναται interdum idẽ significat quod δύναται χρήμασι, apud ipsum quoque Lysiam: vt pag. 142, ὀξὺν αὐτῷ καὶ τῷ πελάκοντα ῥηθέντα, καὶ μηδενὸς ἐλάττον δύναται, id est Opibus & potentia valere. nam plus etiam signif. quàm δύναται χρήμασι. Thuc. 4, p. 155, καὶ ἀπ' αὐτοῦ δύναται ἐν τῇ τοιᾷδε τῷ Ἠπειρωτῶν. Interdum tamen δύναμαι redditur simpliciter Potentia præditum esse, vel Autoritate valere. Plutarch. in Philop. 119, ἤθους τοιοῦτου καὶ δυνηθεὶς ἐν τοῖς μάλιστα. Vnde μέγα δυνάμενος apud Hom. & Thuc. Magna potentia præditus, Potentissimus. Sic dicitur μεῖζον vel Μείζω δυνάσθαι, & μέγιστον δύνασθαι. ‖ Inuenitur & δυνῶν in secunda pers. pro δύνασαι, vt ὅπερ προέπισασαι, & alia de quibus Bud. pag. 103. D

Δύνασθαι, Valere, Æstimari, vt interpr. B. in hoc Xen. loco αὐτὸς ὁ ἄγγελος δυνάσθω ἐπὶ ὀλοῖοις καὶ ἡμιωβόλιον. Sic Aristot. Œcon. ὀλίγον δοκεῖ τῷ δραχμὴν δύο δυνασθαι δεκάμας. Et à Luciano ὀλοὸς dicitur δύνασθαι sine adiectione pro Valere, i. (in quit Bud.) Probus esse & legitimus: καὶ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀτικὸς ἢ Ἀθηναῖος ὀλοός. Ex Greg. autem De baptism. affertur, ἡμῖν ὑπὸ τοῦ νεκροῦ τὸ Χριστοῦ δύναται pro præstat: qui à numismatis metaphoram sumpsisse videri potest. ‖ At verò apud Aristoph. Pluto, τὸ πειθόμενον δὲ τί δύναται; redditur Quid sibi vult? Sic verò & apud Thuc. αὗται αἱ ἀξιώσεις τὸ τί δύνανται significare dixerim Hoc sibi volunt, vel potius, Hũc vsum habent, vel Ad hoc comparatæ sunt. q.d. Hoc efficere possunt.

Δυνάζομαι autem inus. est à quo tamen formatur aor. ἐδυνάσθη: tam in prosa quàm in carm. vsitatus. Hom. Od. ε, οὐδ' ἐδυνάσθη (vel οὐδὲ δυνάσθη) Αἶψα μάλ' ἀρθέντα μεγάλου ὑπὸ κύματος ὁρμῆς. X. Hell. 7, εἰ μὴ οὐδὲ ἐδυνάσθη ἐπιβῆναι. Et Hell. 6, μὴ τοσαῦτα μέγα δύνασθαι. Eiusdem autem συνοικίας esse tradit Eust. δυνάστης, & ab eo deducta δυναστεύειν & δυναστεία. Idem scribit δυνάσθαι esse à δυνάζω, hoc autem originem habere à δύνω, ex quo δυνόω fieri δυώνημι, & pass. δύναμαι. HINC certè fit & aduerb. Ἀδυνασὶ pro ἀδυνάτως, Hesych.

Δύναμις, Potẽtia, Vis, Vires, Facultas. Od. ε, Ἦ τ' αὖ ἀμυναίμην εἴ μοι δύναμίς γε παρείη. Sic autẽ & Hesiod. εἰ μοι δύναμις γε παρεῖη. Pro quo alibi dicit Hom. δύναμις δὲ οἱ ἐν ὑμῖν. Idẽ pro eo quod dici solet εἰς δύναμιν (i. Pro viribus) alibi dixit, -ὅσον δύναμίς γε παρεῖη. At verò pro robore corporis Od. υ, Γοίης οὖν ἐμοὶ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπειτα. sed credi derim δύναμις καὶ χεῖρες posse etiã accipi pro δύναμις χειρῶν. Frequentissimo in vsu est & apud prosæ scriptores. X. Pæd. 7, ὅσα κρείττω ἐστὶ τῆς ἡμετέρας δυνάμεως, quæ viribus nostris maiora sunt. Plã. Pol. 2, ὡς ἔστι τοῦδε τοῦ σφίσι δύναμις ἐκ θεῶν προσελθοῦσα, vis quædã & facultas. καταλύσαντες τὴν τῆς βασιλικῆς δύναμιν, Isocr. Areop. Potentiam, Potestatem, Autoritatẽ. Sic τῇ δυνάμει τοιούτῳ Thuc. & Dem. Olynth. 2, δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι. Quũ autem δύναμις

significat simpliciter vires alicuius & facultatem, (vt in prioribus illis locis) iungitur cum verbo ἔχω, interdum & verbo εἰμὶ cum præpositione ἐν. vt Isocrates De pace, Τοιαύτῳ ἔχοιτο τῷ δυνάμει ὥστ' ὠφελῆσαι τοὺς ἀκούοντας. Ex eodem affertur & δύναμιν ἔχω τοιοῦτο τοῦτο. Cum εἶναι autẽ dicitur, ἐν δυνάμει εἰμὶ τοῦ πιεῖν τοῦτο pro Possum hoc facere. quo loquuti sunt modo Thucydides & Plato. Quod autem Lat. dicitur Pro viribus, Pro virili parte, Quoad Possum &c. Græcis est εἰς δύναμιν. Thuc. 8, ὥστ' ἄλλῳ οὐδενὶ εἰς δύναμιν ὀπτρέφειν. Et εἰς δύναμιν αὐτοῖς τοῖς ἐν ὑμῖν ex Plat. ep. Dicunt interdũ & κατὰ δύναμιν. VNDE Καδδύναμις aduerbialiter apud Hesiodum. Plato autẽ dicit etiã ὅσον γε δυνάμεως παρ' ἐμοί γ' ὄτι. quod loquẽdi genus ex illo Homerico quod paulo antè protuli, manasse arbitror. ‖ Δύναμις pro ditione apud Thuc. A B

Δυνάμει esse dicunt Græci quod actu quidem nõ est, sed esse potest: vt semen est quidem exiguũ, sed δυνάμει est magna arbor. Sic Erasm. Vide de δύναμις & ἐνέργεια apud Aristot. Metaph. 8. p. 69.

Δύναμις (inquit Bud.) non solùm Vis & Facultas, sed & Scientia atque ars omnis. Et sunt quædã ἄλογοι δυνάμεις, quædã μετὰ λόγου. Idem alibi, δυνάμεις, Artes, Facultates, Aristot. Top. Item, δυνάμεις vocantur rhetorica & dialectica ab Alex. in Topica. C

Δύναμις, Medicamentum, (ita dictum à viribus quibus pollet) Medicamenti compositio & structura, Gal. sæpe in lib. Τῇ κατὰ γῆν, vt τετραφάρμακος δύναμις. & δυνάμεις ὀφθαλμικαὶ in v. lex. Medicamenta oculorum. ‖ Huc pertinere puto quod dicit Xenoph. παῖς δυνάμεις τῶν φυομένων ἐκ τῆς γῆς. D

Δύναμις, Exercitus, Copiæ. Gall. ad verbum Les forces. Dem. pro Ctes. & Herodian. sæpe. Item plur. δυνάμεις, vt Lat. Copiæ. vnde ναυτικαὶ δυνάμεις Polyb. Nauales copiæ. Xen. autem dicit etiam singul. δύναμιν ναυτικήν, item πεζικὴν & ἱππικήν.

Δύναμις, Valor, (si mo lo Latinum est) Pretiũ. Plut. Lycurgo, δύναμιν ὀλίγην τοῦ νομίσματος ἔδωκε.

C. Ἀδύναμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Imbecillus, Viribus defectus. vt senes ἀδύναμοι apud Alex. Aphrod. Apud Diosc. οἶνος ἀδύναμος ὁ τῷ αὐτῷ ἔχων τοῦ δευτέρου δύναμιν, Vinũ imbecille. cuiusmodi est factitium quod medici dant ægris quibus vini noxam timent. ita dictum quòd admixta prius aqua, deinde igni excreta eius vires quasi frangerentur. E

Ἀδυναμία, ας, ἡ, Imbecillitas. Item Virium defectus ad aliquid agendũ, Impotentia (si dici posset pro Non posse.) Antiphõ, ἐν τούτῳ με βλάπτει ἡ τοῦ λέγειν ἀδυναμία, Hac in re mihi nocet destitutum esse dicendi facultate. Pla. Pol. 2, ἀδυναμίᾳ τοῦ ἀδικεῖν ἄκοντες αὐτὸ ὅτι πιθανοῦσι. Item δυνάμεις & ἀδυναμίαι apud Luc. opponuntur. F

C. Αὐτοδύναμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per se potens, vt Deus. Greg.

C. Ἰσοδύναμος, Æquè potens. Aphrod. ET Ἰσοδυναμέω, ῶ, Æquè sum potens.

C. Μεγαλοδύναμος, Multum potens. ET Μεγαλοδυναμοῦμαι, Potentia præsto, ex Epict.

C. Παντοδύναμος, Omnipotens, Greg.

Δυναμικός, Valens, Efficax. Et δυναμικώτερος, Valentior, Efficacior, apud Plut. Budæo interpr. qui etiã annotat Dioscoridem δυναμικώτερον, & δραστικώτερον, item ἐνεργέστερον & ἐμπαρακοπέστερον pro eodem accipere. G

Δυναμόω, ῶ, Validum reddo, Confirmo. QVOD & Ἐνδυναμόω. Sed pass. Ἐνδυναμοῦμαι redditur etiã Conualesco.

Δύασις, idẽ quod δύναμις, Hesych. In v. l. ex Eurip. ET Ἀδυασία, idem quod ἀδυναμία, apud Thuc. lib. 7. nã quod Antiphõ dicit ἡ τοῦ λέγειν ἀδυναμία, ab eo dicitur τοῦ λέγειν ἀδυασία.

Δυνηρός, Potens, Pollens, Bud. ex Basil. in Hexaem. 45.

Δυατός, ού, ὁ, Qui potest [sequente infinitiuo.] Thuc. 4, οὐ δυατὸν ἐσόμενον, pro οὐ δυνησόμενον. Idem lib. 1, δυατὸς ἂν δοκῶ εἶναι τοιαῦτα τοιοῦτος πρᾶξαι μετὰ σοῦ βουλευόμενος. Interdum redditur potẽs, Idoneus. vt λέγειν τε καὶ πρᾶξαι δυατώτατος, Thuc. Oratione & rebus gerẽdis potentissimus. Vel, Ad dicendũ & ad res gerendas maximè idoneus. Cũ datiuo nonnunquã: vt δυατὸς χρήμασι, Plut. At sine adiectione δυατοὶ dicũtur aliquãdo Proceres, Primores: vt οἱ δυατοὶ Περσῶν, Thucyd. 1. & τοῖς ἐν ταῖς πόλεσι δυατῶν, Plut. ‖ Δυατὸς, Qui corpore valet, Validus: sicut ἀδυατος, Inualidus. Bud. ex Lysia 159. H

Δυατὸς, Possibilis, Qui fieri vel esse potest. οὐ γὰρ ἐδυάσθην τῇ ἀρχῇ, Isocr. Plut. De lib. instit. εἰ δὲ μὴ, τοῦτο δυατὸν χρηστέον. Synes. αὐτοῖσι ἐξηλαμψε αὐτοῦ τὸν δυατὸν εἰ μὴ τὸν δίκαιον ἔφανον. Et τὸν δυατὸν τόπον apud eundem, Quantum capit humanus captus. Item ὁ δυατὸν ὅτι cum infin. vt Isocr. ἃ καὶ τοῖς κακοῖς δυατὰ πρᾶξαι δυατὸν ὄντι. Sæpe autem vtuntur hac voce cum ὡς vel cum κατὰ, pro eo quod Latini dicunt Pro viribus. Thuc. 5, τοῦτο ὁπῇ ἂν δύνωνται ἐκ τοῦ δυατοῦ. Demosth. autẽ Olynth. 3, post παντὶ δέονι addidit κατὰ τὸ δυατόν. Sæpe autem cum superlatiuo ponitur ὡς δυατόν. vt Isocrat. Panath. ὡς δυατὸν πλεῖστον. Sic ὡς δυατὸν βέλτιστος, Xenoph. Sine superlat. apud Plutar. Themist. ὡς δυατὸν σώζειν. Dicitur etiã εἰς τὸ δυατόν, sicut εἰς δύναμιν. Item εἰς τὸ ἐκείνου δυατόν. Xenoph. Eadem signif. ἐκ τῶν δυατῶν, & πάνυ δυατά.

C. Ἀδυατος, ου, ὁ καὶ ἡ, in actiua significatione, Non potens, Non valens, Inualidus ad aliquid, Cui vires non suppetunt ad aliquid: cum infinitiuo. vt apud Gorgiã, ὅτι ἀδυατος εἰμὶ τοῦτο τοιοῦτον πρᾶξαι, quia non possum hæc facere. Pro eodem Xenophon, τοῦτο ποιεῖν ἀδυατος. Idem, ἀδυατοι ἄλλῳ συναρμόσαι. Sic ἀδυατος σιγᾶν, qui tacere non potest. Ita ἀδυατος φέρειν, Non valens ferre, Inualidus ad ferendum. Sic ἀδυατος ἀμύνεσθαι, cui vires non suppetunt ad propulsandam iniuriam. ἀδύνατος λέγειν, faculate dicendi non præditus. ‖ Nonnunquam sine infinitiuo, & per se, Inualidus, Imbecillis, Viribus destitutus. Xenophon in Pædia, ἀδυατος γηρᾶ ὑπὸ γήρας, Inualidus redditus senectute, Fractus senio. In eadem significatione aliquando additur datiuus σώματι. vt apud eundem, τοῖς σώμασιν ἀδυατοί εἰσιν, Corporibus inualidi. Id est, inualida habentes corpora. Sic Plutarchus in Galba, ὑπὸ σωτόνου πεδαρθεὶς ἀδυατος τοῦ σώματι, id est, propter vehementem podagram corpore inualidus, vel imbecillus. Interdum & aliis datiuis iungitur, id est aliam significationem habentibus. vt ἀδυατοι χρήμασιν, apud Thucydidẽ, Inualidi pecuniis, Non potentes pecuniis. sicut Latini dicũt hominẽ opibus potentem: (quemadmodum & alios datiuos addunt) & absolutè quoque hominem potentem. Est & vbi ἀδυατος absolutè positum significet inualidum, (vt dictum est in δυατος) item mutilum, qui mutilatũ corpus habet, τὸν πεπηρωμένον τὸ σῶμα, vt Suidas ait. Videndum est igitur num & apud Plutarchum idem significet, quum dicit, ἀλλ' οὐ γὰρ τὸν τυφλὸς, οὐδὲ ἀδυατος, οὐδὲ αὔτοπτος ὁ ἄνθρωπος ὄστιν. I

Ἀδυατος, In passiua significatione, Impossibilis. vt ἀδυατος βαστάζεσθαι, Qui ferri non potest, Portatu impossibilis. Interdũ cum infinitiuo vocis actiuæ, vt, αἱ πᾶσαι χαλεπαὶ καταμαθεῖν, ἢ παντελῶς ἀδυατοι, Plutarcho Sympos. 4, Causæ difficiles perspectu, aut quæ planè perspici non possunt. Eodem modo Xenophon ἀδυατα & χαλεπὰ coniunxit, sed absque infinitiuo: quum dixit Pæd. 1, μήτε τῶν ἀδυατων, μήτε τῶν χαλεπῶν ἔργον ὄστι τὸ τῶν ἀνθρώπων ἄρχειν. Sæpe autem vsurpatur in neutro genere ἀδυατον cum infinitiuo, subaudito verbo ὄστι, pro Impossibile est. Xenophon, ἀδύνατον ποτύπτοις τρέφειν, Impossibile est alere tot. Interdũ datiuus personæ additur: vt Plato De Republica 2, ἀδυατον ἄρα καὶ ἐμοὶ θέλειν αὐτὴν ἀλλοιοῦν, Impossibile est Deo, Deus nõ potest. Sic ἀδυατόν σοι τοῦτο ποιεῖν, non potes hoc facere. Attici autem in hoc adiectiuo, vt in aliis multis, neutro plurali pro singulari vtuntur, dicentes ἀδυατα pro ἀδύνατον. Thucydides libro vltimo, ἀδυατα τῷ μὴ οὐ μεγάλα βλάπτειν τὴν Ἐρετρίαν, &c. ‖ Ἀδυατον Cicero apud Platonem in Timæo vertit Difficillimum factu: quum hæc eius verba, ἀδυατον οὖν θεῶν πυσὶν ἀπιστεῖν, ita reddit, Ac difficillimum factu est à diis ortis fidem nõ habere. Idem in eodem libro ἀδυατον interpretatur Nefas. nam hæc verba, τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τόνδε τῶν παντὸς εὑρεῖν τε ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδυατον λέγειν, vertit, Atque illum quidem quasi parentem huius vniuersitatis inuenire difficile, & quum iam inueneris, indicare in vulgus nefas.

Ἀδυνάτως aduerb. Impossibiliter. Nonnunquã, Inualidè, Absque viribus. vt ἀδυνάτως ἔχειν apud Demosth. πρὸς Κάλλιππον, Inualidè se habere, id est inualidum esse, viribus defectum.

Δυνατέω, ῶ, Potens sum, δυνατός εἰμι. Paul. 2 ad Cor. cap. 13, οὐς εἰς ὑμᾶς οὐκ ἀσθενεῖ, ἀλλὰ δυνατεῖ.

C. Ἀδυνατέω, ῶ, Non possum. Plat. De rep. 2, ψεύδει τὸ ἀδικεῖν, ἀδυνατῶν αὐτὸ δρᾶν. ‖ Ἀδυνατήσει, pro Impossibile erit, Matth. 17, & Luc. 1. ET Ἐξαδυνατέω, idem, nisi quod ἐξ signif. auget.

¶ Δυνάστης, ου, ὁ, Potentatũ [alicuius loci] obtinens. Sic autem interpretor vt vim Græcæ vocis exprimã: alioqui Optimãs, Primas, Procer (quæ tamen in pl. vsitatiora sunt) reddi ab aliis non ignorans. Sed & vox ipsa Græca à Lat. alicubi seruata fuit. X. Pæd. 8, ἵππους παντὰς ἱππέας οἱ δυνάσται πεπιόκασι. ET Δυνάστις, Mulier potentatum obtinens. vtroque vtitur Demetr. Phal. ἐπειδὴ οὐ πρέπει ἀκουοῦσιν οἱ δυνάσται καὶ αἱ δυνάστιδες τὰ αὐτῶν ἁμαρτήματα. Huius autem vocis deductionẽ vide paulo antè in Δυνάζομαι post Δυνάσομαι.

Δυναστικός, Ad obtinendum potẽtatum aptus, vel Potentatum referens. Aristot. Polit. 6, τῇ δυναστικωτάτῃ καὶ πυραννικωτάτῃ τῆς ὀλιγαρχῶν.

Δυναστεύω, Potentatũ obtineo, Sum princeps. Sum dynasta. Pla. τῇ τῶν δυναστευόντων ἡγεμονίᾳ. Luc. τοὺς τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόντων φιλίας. Ex Plat. affertur etiã δυναστεύειν κατὰ μοναρχίαν, item δυναστεύειν δυναστείαν. Cũ dat. apud Ath. δυναστεύουσιν αὐτοῖς. At in v. l. cũ acc. ex Ecclesiast. c. 5, τίς με δυναστεύσει; quis in me potestatem obtinebit? ‖ Ab Isocr. accipitur δυναστεύω & pro Polleo opibus & potẽtia, sicut qui imperãt: vbi scribit, καὶ μεθοφοραῖς μεγάλαις καὶ χρημάτων δαπάναις νῦν πάντες δυναστευοῦσι. Inuenitur & pass. Δυναστεύομαι, Subiectus sum potentatui alicuius, vel potentiæ, seu imperio. vt δυναστεύεσθαι πρὸς μείων Philoni: & δυναστευόμενος ὑπό τινος, Gal. HINC Δυναστεία, Potentatus, Potentia, Imperiũ, Ditio. Thuc. 3, δυναστεία ὀλίγων αἰσθῶν εἴχε τὸ πρᾶγμα. Isocr. ad Nic. καὶ τοὺς τὰς δυναστείας ἔχοντας καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῖς ὄντας. Sed ex eodẽ affertur ἡ ὅθεν τὸ βῆμα τῆς δυναστείας de autoritate concionandi pro tribunali. Et cũ genit. vt δυναστείαν ἔχει τῆς ἡμέρας, Naz. ET Δυνάστευμα, Quod iubest potẽtatui alicuius, seu potẽtiæ, aut imperio. Ditio. Exponitur & Præfectura. ITEM Δυναστεύειν, Cõueniens ei qui potentatum obtinet seu principatũ. vt δυναστευτικὸν ἦθος, apud Dem. Phal. Plutar. autẽ in Polit. præc. λόγος δυναστευτικὸς, est eius oratio cuius tyrannicus est principatus, vel aliquid tyrannicum habet, aut certè ad tyrannidem inclinat.

C. Ἐπιδυναστεύω, Post [alium] obtineo potentatũ, seu imperium, aut regnum, Impero seu regno post. Synes. Vide Παραδυναστεύω.

C. Καταδυναστεύω, Potentia mea opprimo, vel Per tyrannidem opprimo, Tyrannidem exerceo in aliquem. cũ genit. Greg. καταδυναστεύων τῶν πένητας. quod sumpsit ex c. 2 epist. Iacobi, οὐχ οἱ πλούσιοι καταδυναστεύουσιν ὑμῶν; Pass. autem Καταδυναστεύομαι, Potentia alicuius opprimor. Aut simpliciter, Sum sub potẽtia alicuius. vt Act. 10, πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου. vbi exponitur, Sub diaboli potestatem redactos.

C. Παραδυναστεύω, Simul regno. vt B. interpr. apud Synes. ὁ Ναρσῆς τοῦ Πέρσου παραδυναστεύσας τε καὶ ὅθεν δυναστευσας, qui simul & post eũ regnauit. Item παραδυναστεύοντες Proceres, quasi imperii participes. Bud. p. 651 ex Thuc.

ΔΎΝΩ, & Δύω, (seu pass. Δύομαι) & Δύομι (vt à singulis formata tempora ostendent) Subeo, Ingredior. Il. ο, de Neptuno, Δῦνε δὲ πόντον ἰών. Il. ζ, χθόνα δύμεναι. Il. ζ, Τὸν δὸς ἀποφθίσθαι δυνῶ δόμον ἄϊδος εἴσω. At Il. ε, — αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτὰρ ἔδυσαν (nisi quis malit hic esse ὑπὸ κῦμα ἔδυσαν pro κῦμα ὑπέδυσαν) Sic autem & sol occidens dicitur à poetis δυῶν ὑπὸ γαῖαν: itẽ qui occidunt, id est moriuntur, dicuntur δυῶν γαῖαν, seu χθόνα, sicut & δυῶν δόμον ἄϊδος εἴσω, in loco quem modò protuli. Quinetiam dicitur ensis δυῶν eũ in cuius corpus penetrat, vt Il. π, — πᾶν δ' ἐν ἔδυ ξίφος. Sic Il. φ, — πᾶν δὲ οἱ εἴσω δύ ξίφος ἄμφηκες. Mars verò dicitur δυῶν eũ (vt Il. ρ, — δῦ δὲ μιν ὄρνις δεινὸς ἐνυάλιος) quem furore suo percitum reddit. Quinetiam vt Lat. dicitur res aliqua subire animum, sic & apud Homerũ χόλος (id est ira) dicitur aliquẽ subire: vt Il. τ, circa principium, — αὐτὰρ Ἀχιλλῆς Ὡς εἶδ', ὡς μιν μᾶλλον ἐδύ χόλος. ‖ Δύειν autem sine adiectione, quum dicitur sol pro Occidere, sub. ὑπὸ γῆν seu γαῖαν: quod & alicubi à poetis additur. (legitur verò & δῦναι κατὰ γῆς apud Xenophõtem) Vel certè δύειν aut δύεσθαι dicitur tanquam εἰς βάθος ὑχρὸν καπέναι, nimirum Oceanum. Sunt verò vsitata hac in signif. (videlicet occasus solis) in soluta quoque oratione, δυῶν & δύειν ac δύεσθαι, vt docet Bud. p. 159, & 160. Vbi & δύειν à Theophr. pro Mergere seu Immergere: ac δύεσθαι pro Mergi & Side e poni docet. Sic autem & δύειν Philo De mundo, αὖται κατὰ τῆς θαλάσσης ἐδέδυκεσαν. Idem, νῆσος δῦσα κατὰ τῆς θαλάσσης ἠφανίσθη. Ad illã autem mergendi signif. pertinent quæ de δύειν ac καταδύεσθαι & eis opposito ἀναδύεσθαι scribit Eust. p. 117.

Δυῶ seu δύω Homero est etiam Induo: nec dicitur tantùm δυῶν πύχα sed & δυῶν ὀν πύχα. Hinc autem sumpta est metaphora πεδδύεσθαι ἀλκήν: sicut & ὀπταμένος ἀλκὴν apud eundẽ legitur. At prosæ scriptores vtũtur potius cõp. ἐνδύω, ex quo Lat. mutuãtur suũ Induo.

Δύσομαι pro δύομαι apud Hom. futuro in præsens tempus migrãte. vnde & vnico σ putat scribendum Eust.

Δύσις, Ingressus, Introitus, in v. l. cuius tamen signif. exempla non afferuntur. At δύσις pro occasu solis (cui opponitur ἀνατολή) frequentissimum est. Aratus in plur. Μίσγοντας δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ ἀλλήλῃσι.

Δύτης, Vrinator. Bud. pag. 160 ex Herodoto. SIC Δυπκὰ ζῶα apud Aristot. Quæ vrinare solent, Quæ gaudẽt in aquam se mergere. ‖ Item pro Occidentalis. vt τὰ δυπκὰ μέρη τοῦ κόσμου, quibus opponuntur τὰ ἀνατολικά.

C. Ἄδυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad quem nõ patet ingressus. Et Ἄδυτον substantiuè, Locus templi secretior, ad quem soli sacerdoti aditus patet. Cæsar Cõm. De bello ciuili lib. 3, Pergamique in occultis ac remotis templis, quò præter sacerdotes adire fas nõ est. (quæ Græci ἄδυτα appellant) tympana soluerunt. ‖ Item Ἄδυτος, Non occidens: eo sensu quo dicitur sol occidere.

C. ΑΜΦΙδύω, Induo. vnde ἀμφιδύς participium Qui induit, Indutus. ἀμφιδύς, ἐνδυσάμενος, Hesych.

ΑΝΑδύω, vel Ἀναδύομαι, Existo, Emergo, Prodeo sursum, Erumpo sursum. Il. α, ἀνέδυ πολιῆς ἁλός, Emersit è mari. Eustath. vult ἀναδῦναι esse Ex profundo vsque ad superficiem aquæ erumpere. ‖ Est ἀναδύω etiam ἀναπέμω, id est orior, inquit Budæus.

Ἀναδύω, Retrocedo, Recedo Od. ι, — μήπῃ μοι ὑποδδείσας ἀναδύῃ. Et Il. η, Ἀλλ' οὔπως ἔπι εἶχον ὑποστρέσαι, οὐδ' ἀναδῦναι Ἀχαιῶν. ἐς ὅμιλον.

Ἀναδύομαι pro ἀναδύω, Emergo, Existo. vt ἀναδύεται χρόνος, apud Apollonium, Emergere è fonte. cũ genit. vt ἀνέδυ in proximè præcedente loco Homeri. At cum accusatiuo apud eundem Hom. itidem Il. α, — ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης, Emersit ex vnda maris. Hinc & Venus ἀναδυομένη, quã Apelles pinxit, apud Athen. lib. 13. ἀναδύεται εἰς Κύπρον, Luc. Ἀναδύομαι Bud. exponit etiam Scateo, Erumpo. Plut. de Pompeio, ὅπου γὰρ αὐτὸς ἔφη, τῆς Ἰταλίας ἐγὼ κρούσω πόδι τὸν χῦν, ἀναδύσονται καὶ ἱππικαὶ καὶ πεζικαὶ δυνάμεις.

Ἀναδύομαι, Respuo, Recuso, Fugio, Detrecto, vt ait B. Plut. Πομπήϊος ὁ παῖς πολλαὶς ἀνεδύετο συμπορείας. Gregor. in epitaphio Basilii, νόμος ὁ μαρτυρίας, μήτε ἐθελον παῖς πρὸς τὴν ἀγῶνα χωρεῖν, μήτε παρόντας ἀναδύεσθαι. Apud Synesiũ, ἀναδύσασθαι τὰ τῆς ὁμολογίας, Repudiare conditiones. Quibus exemplis à Budæo prolatis addam hæc tria, in quorum primo habet accusatiuum: sed interiecta præpositione πρὸς: in secundo infiniticum: in tertio absolutè ponitur. ἀναδύομαι πρὸς τοῦτο, apud Clementem Alexandr. pro Refugio hoc, Non audeo hoc aggredi. Aristoph. Ranis, Ἐπιμύθου εἰμ' ἔγωγε, κοὐκ ἀναδύομαι δάκνειν. Demosth. Phil. 4, τί ἀναδυόμεθα; ἢ τί μέλλομεν; ἢ πότε, &c. In illo autem loco Aristoph. ἀναδύομαι puto idem esse quod Detrecto: at in hoc Demosth. accipio pro ὀκνῶ siue ὀρρωδῶ, quorum etiam verborum significationes Eust. tribuit verbo ἀναδύεσθαι.

Ἀναδύομαι, Retracto & muto quod pactum est, vt ait idem Bud. subiungens hunc Luciani locũ, πόσον μὴ ἤδη ἀναδύῃ, καὶ ἀνακαλεῖς πάλιν ὑπόχεσιν.

Ἀνάδυσις, εως, ἡ, Emersio. vt ἀνάδυσις & ἀναδύομαι significant Emergo. Contrarium est καπάδυσις.

Ἀνάδυσις, Retrocessio. Exponitur etiam φυγή, i. Fuga. Theophr. μία τῶν λυπηρῶν ἀνάδυσις θανάτου, Vna est molestiarum fuga, mors. vt apud Cic. Laborum ac dolorũ fuga. Item pro ἀναφυγή, id est Perfugium, in qua significatione à Diodoro Siculo accipitur, lib. 5.

Ἀνάδυσις, Retractatio & mutatio eius quod pactum est. μετάγνωσις, Bud.

C. 2. Ἐξαναδύομαι pro ἀναδύομαι, Emergo, Existo. sed præp. ἐξ cum ornatu vehementiam quoque addit. ‖ Apud Plut. autem in Sert. ἐξαναδύεσθαι μάχης pro Detrectare pugnam.

C. 3. Ὑπεξαναδύομαι, ET Ὑπεξαναδῦμαι, Clàm vel sensim emergo, vt exponitur in hoc loco Homeri, Λάθρῃ ὑπεξαναδῦς πολιῆς ἁλός. sed ita interpretando, vacaret λάθρῃ. ac certè Eust. vult ὑπὸ hìc esse τὸ κάτωθεν, at ἐξ, τὸ εἰς ἄνω ἀνὰ autem, τὸ εἰς ὕψος. pag. 117.

C. ΑΠΟδύω, F. ύσω, Exuo. Et vel alius dicitur me ἀποδύειν, vel ego meipsum. vt ἀποδύσον τοῦτον, Exue hunc. Aliquando cum duplici accus. videlicet accusatiuo personæ, & accusatiuo rem significante, videlicet vestimentum. vt ἀποδύσω σε τὸ ἱμάτιον, Exuam tibi vestem. Hom. Il. β, Εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα ἕματα δύσω, Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αὐτὸς ἀμφικαλύπτει. Dicitur etim ἀποδῦσαι πινὰ τεύχα ab eodẽ, Arma exuere, pro Armis spoliare. Il. σ, τὸν δ' ἀπώλεσα, τεύχα δ' Ἕκτωρ Δηΐοιος ἀπέδυσε πολύαιμα, θαῦμα ἰδέσθαι. Itidem ab Atticis ἀποδυθῆ dicitur pro ἀποδύσαι. ‖ Apud Aristoph. ἀποδώσεις pro ἀποδυσάμενος, sumpta metaphora ab athletis, qui πρὸ τοῦ ἀγῶνος τοῦτο ἀποδύονται, vt annotat Suidas in hunc locum Aristoph. ἀλλ' ἀποδώσεις τοῖς ἀναπαίστοις ὀπίσω. Vide Ἀποδύομαι. ‖ Inuenitur etiam ἀποδύω metaph. positum pro Libero. & cũ accus. ac genit. vt ἀποδύω σε τῶν ἁμαρτιῶν, Exuo te peccatis. id est libero.

Ἀποδύομαι, Passiua vox, actiua tamen significatione, pro ἀποδύω, Exuo. vt ἀποδύεσθαι τὸ γῆρας serpentes dicuntur, i. exuere senectutem. & ὀνδύειν τὸ γῆρας pro eodem. Aliquando ἀποδύομαι dicitur sine adiunctione pro Exuo me, vel vestimẽta mea: vt faciunt luctaturi. Xenoph. in Symp. ὅπου δείσει με συγγυμνασὴν ζητεῖν, οὐδ' ἐν ὄχλῳ παρεσβύτῳ ὄντα ἀποδύεσθαι. Citatur & ex Luciano, ὥστε ἀποδύσαι, καὶ ἤδη πάλαιε. Ἀποδύομαι, Exuo, i. Depono, Excutio à me, Non suscipio. Polyb. l. 5, Ἀθηναῖοι ὁ μὲν ὀκ Μακεδονίας φόβον ἀπεδέδυτο, καὶ τὸν ἐλευθερίαν ἔχειν ἐδόκουν ἤδη βεβαίως. Rursum pro Excutio, vel Non suscipio. Plato De rep. lib. 10, οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, τά τε ἄλλα ἀπεδυσάμεθα ὀκ τοῦ λόγου, καὶ οὐ &c. id est, A nobis excussimus. hoc est Dicẽda nõ duximus & explicãda nobis. Similia sunt apud Tacitum, Exuere obsequium, Exuere iustitiam, Exuere reuerentiam, inquit Bud. Videtur autem pro Excutere seu A se remouere, aut depellere, sumi & in hoc loco Pluta. in Coriolano, ἀποδυόμενοί τε τοὺς βαβόλους ὀπηκῶς, καὶ τοὺς ἐνθεωτῶν μανείας χεόμενοι. Ἀποδύομαι, Suscipio, Aggredior, Instituo agere, Accingor. sumpta videlicet à luctaturis metaphora iam se exuentibus, & certamini accingentibus. cuius quidẽ significationis exempla duo paulo antè protuli. A quibus luctatoribus ducta est similis verbi ἐπαλείφομαι metaph. Cõstruitur autem varie ἀποδύομαι in hac translata significatione. Interdum cum πρὸς habente accusatiuum: vt apud Plut. De præceptis politicis, οἱ πρὸς πᾶσαν ἀποδυόμενοι πολιτικὴν παρασκευὴν, Qui omnes partes reip. suscipiũt. Sic apud Greg. in oratione de Cypriano, οὐ δὲ μικρὸν δυνάσται καὶ λόγος εἰς ἀνδρίας προεσθήκην τοῖς ἀποδυομένοις πρὸς τὸ τῆς ἀρετῆς στάδιον. vbi persistit in metaphora, στάδιον cum ἀποδυομένοις iungens. Luc. itidem cũ nomine παλαίστρα (quod nomen est ancillæ) metaphoricum hoc verbum aptè iunxit, in Asino, καὶ ὅθεν πολὺ θεράπαινα πολὺ Παλαίστρα ἀποδύου: alludens videlicet ad παλαίστρας significationem, quum est nomen appellatiuum. Cæterùm notandum est hìc iungi ἀποδύομαι præpositioni ὅθεν habenti accusatiuum. at in isto Chrysostomi loco vides iunctũ eidem ὅθεν, sed cum datiuo. De sacerdotio, ἡ δὲ παρθένος ὅθεν μείζονα ἀπεδύσατο, καὶ πολὺ αὐτοπάτου φιλοσοφίαν ἐζήλωσε, ad maiora accingitur certamina, Maiora meditatur. Sic apud Ælianũ, ἀλλὰ καὶ πλέως τὸ γεράφιον πολὺ πραγωδίας ἀπέρρηξε καὶ ἀπεδύσατο ὅθεν τῆς φιλοσοφίας, Studio philosophiæ se dedidit. Apud Xenoph. verò iunctum infinitiuo reperitur hoc verbũ in Œcon. ἢ καὶ πολὺ οὖν, ἔφην ἐγώ, πολὺ διδασκεῖν σὺ ἀποδύῃ διδάσκειν; Aggrederis & instituis docere? Ita enim legendum est ibi, non ὑποδύῃ. Erasm. in prouerbio Aut abi, aut exuere, Græcis autem ἀποδύεσθαι dicuntur (inquit) qui se parant certamini, quòd campestriati luctarentur olim, cætera nudi. vnde hæc ipsa vox ἀποδύεσθαι quoties transfertur ad rem animi, velut ad disputandum, aut repugnandum carni, prouerbii vim habet. Ita frequenter vsurpat diuus Chrysostomus, ac diuus Basil. Hactenus Erasmus. ‖ Huc adiungam ET supercompositum Ἐπαποδύομαι, quod est ὑπηχιρῶ, teste Suida, hoc in loco Aristophanis, ἀλλ' ἐπαποδυόμεθα πυντοῦ τοῦ πράγματος. i. ὑπηχειρήσωμεν, Hanc rem aggrediamur, Accingamur huic operi, vel ad hoc negotium. Ἐπαποδύομαι (inquit Budæus) etiam vt ἀποδύομαι, pro Accingor, hoc est Aggredior, Adorior. Plutarchus in Marcello, οὕτω πάντ' δὴ τοῖς κινικνόσιν ἐπαποδύεσθαι. Chrysost. in prim. ad Cor. homilia 16, ἀ τῶν δὲ δεκτὸ πεῖ τὸν ἔλεγχον, ἐπειδὰν τῆς οἰκείοις αὐτῶν ἁμαρτήμασιν ἐπαποδύσῃ.

Ἀποδύομαι, Exuor, passiua non solùm voce, sed & signif. apud Aristoph. Et ἵνα μὴ ἀποδυθῇ, apud eundem.

Ἀπόδυσις, εως, ἡ, Ipsa actio exuendi, Vestimentorũ detractio seu depositio, in Lycurgo, λέγω δὲ τὰς πομπὰς τῶν παρθένων καὶ τὰς ἀποδύσεις.

Ἀπόδυτηριον, ου, τὸ, ad verbum, Exutorium, Locus vbi vestimenta exuuntur. Peculiariter autem sic appellatur locus ante balnea, vbi se exuunt loturi. Plinius in quadam epistola, Inde apodyterium balnei laxum & hilare excipit cella frigidaria: in qua baptisterium amplũ atque opacũ. Vtitur & Cicero hoc verbo lib. 3 epist. ad Q. fratrẽ. ‖ Ἀποδυτήριον vult Bud. accipi item pro eo quod spoliarium à Plinio vocatur in Panegyrico: vbi scribit, Nunc templum illud, nunc verè deus, non spoliarium ciuium, cruentarúmque prædarum sæuum receptaculum.

C. 2. Ἀνταποδύομαι τοῖς πόνοις, Vicissim me accingo ad suscipiendos labores, Vel Vicissim labores suscipio. Affertur ex Can. Ephesini concilii. (Fortassis rectius, Accingo me aduersus lab.) Vide suprà & Ἀποδύομαι pro Suscipio.

C. 2. Προσαποδύομαι, ET C. 3, Προσαπικδύομαι, Præterea exuo, Vltrò exuo, Bud. p. 69 ex Greg.

Ἐπαποδύομαι, vide suprà post ἀποδύομαι.

C. ΔΙΑδύω, vel Διαδύω, Subeo per medium. A Budæo apud Plut. exponitur Per mediam turbam elabi & euadere: apud Aristot. autem διαδύειν de atomis, Permeare, Perlabi. At διαδύομαι nõ solùm hoc signif. (vt διαδῦναι πάντων ἡ φιλία διαδυομένη, Xen. Et διαδύεται πρὸς τὸ ἔδαφος Theophr.) sed etiã Elabor, Effugio (vt Plat. ἐπορῶν ὅπου πῇ διαδύσεται: quod & διαδῦναι signif. Demostheni) item Subterfugio, Detrecto. de qua signif. Bud. p. 157. HINC Διάδυσις, Permeatio. Item Detrectatio, Fugitatio frustratoria certamen detrectantis. Plut. in Dem. πολλαὶ διαδύσεις καὶ παλινδικίας θυλακεύπας. Galli ca vox *eschappatoire* huic aptè respondet.

C. ΕΙΣδύω, vel Εἰσδύω, Ingredior, δύω. Aphrod. εἰς δύνοντα τοῖς πόροις. Et pass. εἰσδυόμενος ἡμῖν, nos subiens, in v. l. At εἰσέδυνε σύνοιδε τοῖ π, ibidẽ ex Herodoto pro Cõsiderarunt rem esse indignã. Suspicor autẽ id esse quod Latinè dicitur Subiit animum cogitatio. HINC Εἴσδυσις, Ingressus, Introitus. vt εἴσδυσις μικρὰ, Aristot.

C. 2. Διεισδύω, idem quod εἰσδύω, eidẽ Aphrodisæo, vbi dicit διεισδύειν πολὺ χιῶ, & διεισδύειν εἰς τοὺς πόρους.

C. 2. Μετεισδύω, Transeo. vt μετεισδύω εἰς ἄλλο, in v. l.

C. 2. Παρεισδύω, idem quod εἰσδύω. sic & Παρεισδύομαι. VNDE Παρείσδυσις, Ingressus, Introitus. ‖ Sed sæpe est Irrepo, Fallo introeũdo & me insinuando. Ita Bud. nullum tamen exemplum afferens: sed ex Herodiano esse possit, παρεισδύσεις δέ τινες τῶν ὅθεν τῆς αὐλῆς οἰκετῶν, & παρεισδύεσθαι εἰς τὴν πόλιν.

C. ΕΚδύω, vel Εκδύω, Elabor, Emergo. vt ἐκδῦναι κακῶν in v.l. ex Euripide. Ibidem, ἐκδύω ἀγῶνα ὄλεθρον, effugere. ‖ Εκδύω, Magis vſitata ſignif. Exuo. vt Od. ξ, — ἐκ μὲν με χλαῖναν ἔδυσαν. Xen. Pæd. 1, ἐκδύσας αὐτόν. Sic ἐκδύειν τὸ γῆρας dicuntur ſerpentes, Exuere ſenectutem. Et alia metaph. ἐκδύεσθαι τὸ ἄχθος, apud Plut. ‖ Exponit Bud. & Excutere à ſe, in hoc Plut. loco, τὸν φθόνον τῶν ὀκλῶν. Vide B. p. 158. In v.l. ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμά, per paſſ. redditur, Exutus vinculis.

c.2. Διέκδυσις, Ambages, Fugæ & ſtrophæ tergiuerſationũ, vt apud Plut. interpr. Bud. p. 157. ET Ἀδιεκδύτως, Sine tergiuerſatione. Vide ibidem. B

c.2. Μετεκδύω, ET Μετεκδύομαι, Exuo. vt μετεκδύεσθαι τὴν ἑαυτῶν φύσιν, Plut.

c.2. Παρεκδύω, Excutio, in v.l. Bud. autem παρεκδῦ τὲ interpr. Elapſus, ſed exemplum non addens.

c.2. Ὑπεκδύω, Clàm exuo, ſeu excutio. Item, Clàm elabor.

C. ΕΝδύω, ET Ενδύομαι, Ingredior, Subeo. Et dicitur ἐνδύομαι τῶν, vel ἐς τοῦτο. B. p. 159, ex Xen. Ariſtot. & Plutar. Sic & ἐνδῦτε ἐς γαστέρας apud Ariſtoph. Et cum dat. ἐνδύεται πύτῳ καὶ τρεσφύε). quod quidã per paſſ. interpr. Infunditur. Sic paſſ. apud Plat. πλάσσεται καὶ ἐνδύεται τύπῳ. ‖ Sæpe Pro Induo, de veſte dictum: vt ἐνδῦτε πορφυρίδα, Xen. Et paſſ. ἐνδεδυμένοι χιτωνίσκους, Plut. in Numa. Dicitur & ἐνδυόμενα τὰ ὅπλα ab Herodoto (ſicut δῦναι πύχεα ab Homero) Item ἐνδύειν vel ἐνδύεσθαι ἑαυτὸν Xen. Induere ſe laqueis. Bud. 46 & 159. ‖ At ἐνδύσας εἰς δέρμα ex Dioſcoride, Pelle includens. ‖ Item ἐνδεδυκυῖας ῥινὸς σιμότης ex Plut. Public. in v.l. Naſi depreſſi ac demiſſi ſimitas. C D

Ἔνδυμα, ατος, τὸ, Indumentum. Matth. 22.

Ἔνδυσις, Ingreſſus, Introitus. Heſych. καπάδυσις. ‖ Item Veſtiarium, id eſt veſtitus. Bud. ex Paud. 133, χορηγεῖν τὰ τρὸς τὴν τρυφὴν καὶ πόμα καὶ ἔνδυσιν καὶ στεφανόμα. Sed aliud exemplum afferre poterat ex Athen. 12, τὰ τρὸς τὴν ἔνδυσιν καὶ τὴν τρωμνὴν τῶν νέων.

Ἐνδυτὰ pro ἐνδύματα, Indumenta, ex Epigr. Ενδυτὰ καὶ ξανθοὺς ἐκφέρεσθε πλοκάμους. ET Ενδυτὴρ πέπλος, in vulg. l. Peplus quo quis indui poteſt. ex Soph. in Trach. In iſdem ἐνδυτὴρ redditur Inducula. E

c.2. Επενδύω, ET Επενδύομαι, Superinduo. Item Superinduor: Plut. Pelop. ἐνδῆτας ἐπενδεδυμένοι γυναικείας τῆς τρόπαξι. pro ἐνδεδυμένοι δὴ τῆς τρόπαξι. HINC Επένδυμα, q.d. Superindumentum. ET Επενδύτης pro eodem, cap. vlt. Iohannis, τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο. vbi quidam Amiculum, alii Tunicam interpr. Sunt & qui Induſium magis aperta interpretatione reddãt. Pro quibus & Suidas apertè facit. Ex Poll. certè conſtat fuiſſe quandam χιτῶνος ſeu χιτωνίσκου ſpeciem. F

C. Επιδύω, vel Επιδύω, Superoccido. vt ἥλιος dicitur ὀπιδύειν τῇ ὀργῇ, id eſt occidere ſuper ira alicuius, quũ nox ei irato ſuperuenit, ſeu nox eum iratum deprehendit: id eſt ad noctem vſque iratus manet. Paulus autem & aliam præpoſ. addidit ad Eph. 4, μὴ ὀπιδυέτω ὁ ἥλιος ὀπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν.

C. ΚΑΤΑδύω, VEL Καταδύω, Penitus ingredior, ſeu in penitiorem locum, Ingredior in profundum. καταδύνοιεν εἰς γῆν. Quoniã autem penitiorẽ receſſum quærunt qui abdere ſe volunt, hinc factum eſſe puto vt etiam ponatur pro Abdo me, vt apud Luc. πεῖρρωθεν ἐν μυχῷ τοῦ συμπόσου ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκώς. id eſt (Bud. interprete) Latitans, Abſtruſus. Itidem verò à Pla one pro Deliteſco accipi addit. A Plu. ar. autem pro Subeo quaſi in ſuffugium. quam aut cui aſſimilem ſignif. habere & in hoc eiuſdem loco crediderim in Per. καταδύεσθαι εἰς τὸ τῆς μουσικῆς ὄνομα. Sic autem ab eo vſurpari videlicet pro Subeo quaſi in ſuffragium, teſtatur Bud. Idem ex Xen. affert pro Subeo latibulum, vbi de leporibus dicit, καταδύον) εἰς φάραγγας. vbi tamen malim Subire tanquã in latibulũ, quum habeatur iam ibi accuſ. φάραγγας. Denique quoniam qui verecundãtur, & ipſi ad penitiores receſſus confugiunt, etiã pro Verecundor ſeu Erubeſco ponitur καταδύομαι. Chryſoſt. καταδύομαι μετὰ παῤῥησίας ἐς τὸν δεσπότην ἀπενίσαι. At verò Xen. dixit καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης, Pæd. 6. quod B. interpr. Secedo præ pudore, vel Non audeo prodire in publicũ præ pudore. ſicut & in eodem libro, ἐμὲ δ' οἱ ἄλλοι ἀθρωποι καταδύεται τῷ ἄχει, interpr. Secedere faciũt & me condere præ mœſtitia. Verùm illud καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ſecus accipi debere quàm Bud. intellexerit, oſtendit κ' γῆς καταδύεσθαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης, quod in alio eiuſdem Xenoph. legitur loco. Addã & Demoſth. locũ, vbi idem B. interpr. Demiſſum eſſe, vt rei eſſe ſolent in ſordibus. is in orat. κ' Μειδίου legitur, πῆς γὰρ ὅστιν ὅστις οὐκ αὐ ἐπ' ἀυτῷ τοῦτο καταδῦ, καὶ μέτεστον ἑαυτὸν παρέχει; Sed ego hic quoque accipere malim pro Deliteſco & Publico careo. Sed & καταδεδυκὸς pro obruto à Plut. in Camillo poni ſcribit. ‖ Cæterum quũ hæ ſignif. ex vi præpoſ. κ' pendeant, (vt docui) ſunt tamen qui apud Homerum Odyſſ. ο, θέλεις καταδῦναι ὄμμα, & Iliad. γ, μάχῳ καταδῦναι αὐδῆεν, malint reddere ſimpliciter Ingredi, vel Subire: at Heſychius quum καταδυσασα exponat & ipſe ſimpliciter εἰσελθοῦσα, exponit tamen καταδῦναι, non εἰσελθεῖν, ſed ὑπεισελθεῖν, atque adeo addit λάθρα. ‖ In aliquot eiuſdem poetæ locis καταδυομένου, pro Occidit ſol, & τρεσπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύσα, per totum diem ad cadentem vſque ſolem. C

Καταδύω, Demergo, Submergo. Thucyd. 3, καταδύουσι μίαν ναῦν. Ponitur & pro Submergor, vt καταδῦναι, apud eundem. Sic καταδύσης νηὸς σρατηλὸς, Xen. in Hell. Et καταδεδυκέναι κ' τῆς θαλάσσης. Herodot. ‖ Apud Luc. autem καταδῦ τὲ eſt Demerſus vrinatorum more, ſeu Vrinans. cui opponitur αἰαδῦ τὲ & αἰαδύσθων. Quæ ſignif. conuenit fortaſſe & huic loco Batrach. Πολλακὶς καταδῦναι ἐφ' ὕδατι. ‖ Sed latius etiam accipitur pro In profundum defigo. in qua ſignif. (& quidẽ paſſ.) ex Plu. Camillo affertur, ξύλον κ' πέτρας πολλῆς καταδεδυκός. Et ex eiuſdem Romulo, καταδύσης αἰχμῆς εἰς βάθος. At verò quod apud Callimachum legitur ἥλιον ἐν λέχῃ καταδῦσαι, puto ex Virgilio reddi debere, Solem condidimus. nam quin ad hoc loquẽdi genus ille reſpexerit, minimè mihi dubium eſt. Fateor tamen καταδύειν, ſicut & δύειν, ad illud potius referri quod antea docui: nimirum δύειν ſeu δῦναι dici quaſi εἰς βάθος ὑγρὸν καταδύναι, videlicet Oceanum. Poeticè autem, & quidem eleganter, dicitur aliquis inter cõfabulandum facere ſoli, quod ſol facit interim dum ipſe confabulatur. Hæc certè mea eſt de iſto loco ſententia.

Καταδύσις, εως, ἡ, Receſſus in quem aliquis ſe abdit, Latibulum. ‖ Item Immerſio, apud Areop. cui opponitur ἀναδύσις. Bud.

c.2. Ἐγκαταδύω, vt ἐγκατέδω ὕδασι, pro καταδῦναι ὑπὸ ὕδασι, in Epigr. Subii aquas.

C. ΠΑΡΑδύω, & Παραδύομαι, Plato & Demoſth. idẽ quod παρεισδύομαι, Irrepo, ſeu Obrepo, Introeo me inſinuãdo. Vide Bud. p. 159. Sed affert tantùm exempla paſſ. vocis: ego hoc actiuæ ex Athenæo addo p. 257, in fine, ἐξ' ὅταν τρεσδύῃ τὸ οἰνάριον. HINC Παραδύσις, Irreptio, ſeu Obreptio.

ΔΥΟ, Duo. (& δύω quoque apud Hom. & cæteros poetas) δυοῖν, duorum, & fœm. δυοῖν, duarum. δυοῖ, duob⁹ vel duabus. X. Pæd. 4, δυοῖν ὀφθαλμοῖν τρεσεφῶτο καὶ δυοῖν ὤτοιν ἤκουεν. Et cum plur. δυοῖν τρεσβάτων & δυοῖν γυιῶν Plut. At ὀπὶ δυοῖν ὁρμοῖν, prouerb. Duab⁹ anchoris inniti. ſubaud. enim ἀγκυραις. Scribitur tamen hic & δυοῖν. nam & generi maſc. tribui hoc paſſim videmus: (vt Δυοῖν γυναικοῖν εἷς ἀνὴρ οὐ τέρκεται. & δυοῖν ναυμαχίαις Thuc. ſicut viciſſim δυοῖν pro δυοῖν maſc. Atticorũ eſſe annotat Euſt. ex Heraclide. (ſed id ad veteres Atticos reſtringendũ puto: præſertim quũ ex Thucydide afferatur. ſunt tamen qui contrà recentiorũ ſcriptorum eſſe putent, atque ita ſuſpecta eſſent apud Thucyd. exemplaria.) Datiuo δυοῖ vtitur apud Athen. lib. 10, quidam Amarantus Alexandrinus, καὶ σαλπίζειν ἅμα σαλπιγξὶ δυοῖ. Sic & δυοῖ μαχαις μεγάλαις in v.l. & in aliquot Teſt. noui locis. Exiſtimatus tamen fuit barbarus hic datiuus non ſolùm κ' χρῆσιν Ἀτticiλῶ, ſed etiam κ' λόγον γραμματικὸν, vt legitur apud Euſt. p. 802. ‖ Sciendum eſt autem frequenter etiam δύο, vt indeclinabile, pro Duorum ac Duarum, & Duobus ac Duabus poni. vt ὑπὸ κεραιῶν δύο apud Thuc. Sic autem Hom. & hoc

δύο & ſuum δύω indeclinabile facere exemplis docet Euſt. p. 802. Dicit verò idem poeta Il. β, ἕνα καὶ δύο quod Lat. Vnum & alterum. At hoc loquendi genere δυοῖν θάτερον (quod ad verbum ſonat Ex duobus alterum, & per ellipſin dicitur) habes mei lexici Cic. p. 1, ex Platone. & de eo idem ſcribit Bud. p. 995. A

C. Δυοτοκέω, ῶ, Bina pario.

C. Δυοκαίδεκα ET Δυώδεκα, ITEM Δώδεκα, Duodecim. ET BICOMP. Δυωδεκάελθυος, Duodecimus numero, Nonn. ET DERIV. Δυωδεκάς, αδος, ἡ, Numerus duodenarius. ITEM Δυωδέκατος, Duodecimus, Homer. VNDE Δυωδεκατῶος, idem quod δωδεκατῶος. ¶ Deriuata ſua habet & Δωδεκα, VT Δωδεκάκις, Duodecies. ET Δωδέκατος, Duodecimus. At δωδεκατῶος, feſtũ quoddam Athenis, quod & χαὶς vocabant. Heſychius. A QVO Δωδεκατῶος. vt δωδεκατῶος θαπέτου, Die ab interitu duodecimo ſepelitur. SED ET Δωδεκαΐς, huc pertinet. vt δωδεκαΐδες θυσίαι, Sacrificia ex duodecim animalibus. Euſt. quæ Heſych. à duobus quoque menſibus appellauiſſe quoſdam annotat. QVAE Δωδεκαΐδες quoque dicuntur, α in η Ionicè conuerſo. ET Δωδεκῆδες per ſyncopen. ITEM Δωδεκάδες θυσίαι, ſacrificia duodecim ἱερέων, apud eundem Euſtathium ex Pauſania. B C

C. Σωδύο, Duo ſimul, Bini. Demoſth. contra Mid. σωδύο ἤδη τετελεκότες. Dorion apud Athen. 8, καὶ τοὺς θεοὺς φάσκειν οἰκεῖν σωδύο. ET Σωδύο ζυνηθεντες, Gemini, B.

Δύοσον, ν, τὸ, Semis quinque, δεύτερον ὅλου μορίων: quod tamẽ Bud. Comm. legere ſe apud ſcriptores non meminiſſe ait, ſed habere eandem deriuationem quam πολλοσὸν, ὀλιγοσὸν, μυριοσὸν, &c. Vtitur eo ſchol. Euripidis, & reſpõderi ad ποσημόριος annotat: vt interroganti ποσημόριον, reſpondeatur, τὸ δύοσον, τὸ τρεῖπον &c. vel τὸ δύοσον, τὸ τρεσημόριον &c. D

Δυϊκὸς, οῦ, ὁ, Dualis. vt δυϊκὸς ἀριθμὸς, apud gramm. VNDE Δυϊκῶς, Dualiter, Numero duali.

Δυὰς, άδος, ἡ, Numerus binarius.

Δυάζω, F. άσω, cuius exempla non afferuntur. VNDE Δυασμὸς, οῦ, ὁ, quod exponitur Coitus.

C. ΣΥΝδυάζω, q.d. Cõbino, Copulo. Ariſtot. Eth. 5, de geometrica proportione loquens, κ' ἐναλλὰξ, ὡς ὁ α τρὸς τὸν γ, ὁ β τρὸς τὸν δ, ὥσπερ κ' τὸ ὅλον τρὸς τὸ ὅλον, ὅπερ ἡ νομὴ συνδυάζει. poſtea appellat συζεύξιν, B. Et Polit. 6, εἰ [σρατηγεῖ] συνδυάζοιεν τρὸς τὴν ἱππικὴν δύναμιν καὶ τὴν ὁπλιτικὴν, τὴν ἀρμόττουσαν τῇ ψιλῶν. Vnde in paſſ. apud eundẽ De gener. & corrupt. τὰ δὲ ἐναντία οὐ πέφυκε συνδυάζεσθαι, i. συζεύχθῆναι, vt alibi loquitur. Polit. 6, ἀνάγκη δὴ τρεῖς τὸν συνδυάζεσθαι τοῖς ἄνθρ. ἀλλήλων μὴ δυναμένοις εἶ), οἷον θῆλύ τε καὶ ἄῤῥεν. Et de coitu apud Xen. Cyn. τὸ γὰρ θῆλυν συνδυάζεται μάλιστα δὲ τοῦτο τὴν ἄρραν. ‖ Συνδυάζω neutraliter quoque capitur pro ipſo paſſiuo in propria ſignif. ſeu metaphoricè pro Coniunctionis vinculo copulor, Conuerſor, Conſuetudinem & commercium habeo, vt in Pſalmo 140, οὐ συνδυάζομαι τοῖς ἀνθρ. ἀνόμοις. & ἐν τῇ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν. VNDE Συνδυασμὸς, οῦ, ὁ, Combinatio, Copulatio, Coniunctio. Ariſtot. Polit. 4, ὥσπερ δώδεκα οἱ ἐξ ὅπου γίνονται χρεῖς τῶν δύο συνδυασμῶν. ‖ Γάμος etiã (vt Pollux ſcribit) vocari poteſt συνδυασμὸς & συνόδος ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, vt συνδυασμὸς ponatur pro copula coniugali. Ariſtot. Polit. 7, c. 16, ὁ γὲ τῶν νέων συνδυασμὸς φαῦλος τρεῖς τεκνοποιίαν, de iuuenis mariti & vxoris coniunctione. quod paulo pòſt σύζευξιν & συναυλίαν appellat. ‖ Imò & ipſe coitus venereus συνδυασμὸς dicitur. Athen. l. 7, ἔνιοι δ' τὴν κυφέων οὐ γίνονται ἐκ συνδυασμοῦ, ἀλλὰ φύονται ἐκ τῆς ἰλύος καὶ τῆς ὄμμου. ET Συνδυαστικὸς, ῶ, ὁ, Ad copulationem & coniunctionem aptus. Item Copulatione & coniunctione gaudens. Ariſtot. Ethic. 8, ἄνθρωπος γὰρ τῇ φύσει συνδυαστικὸν μᾶλλον ἢ πολιτικὸν, ὅσῳ τεκνοποιία κοινότερον ζῴοις. ET Ἀσυνδύαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nulla copula aut coniunctione quaſi combinatus. aut Qui copulari & coniungi cum alio nequit. ἀσύζυκτος, ἀσύμπλοκος. Heſychio. A B

¶ Δοιὼ, & plur. Δοιοὶ, poeticè pro Δύο, i. Duo. Il. ω, Φῆ δοιὼ πιέειν, ἡ δ' αὖτη γείνατο πολλοί. Il. ε, δοιοῖσιν ἀρίσκεται ἐφῆκε. Heſiod. δοιαὶ δ' θεαὶ ἀρότρα, Αὐτίγυον τ' πικτόν. Athen. l. 11, ſcribit, τὸ δοιοὶ καὶ δοιαὶ ſignificare τὸ κατ' ἀριθμὸν εἶδος, τὸ δύο, vt Δοιοὶ δὲ τρίποδες, δέκα δ' χρυσοῖο τάλαντα. Ibidẽ addit ſignificare etiã τὸ συμφυὲς καὶ τὸ συνεζευγμένον κατ' ἀριθμὸν, vt δοιοὶ δ' ἀρ' ὑπὸ λυτε θάμνοις, Ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας, ὁ μὲν φυλίης, ὁ δ' ἐλάτης. C

Δοιὴς, ῆς, ἡ, Dubium, Dubitatio, Quum duabus menti propoſitis viis, neſcit vtrã ſequi debeat. Il. 1, Δείδι μὲν, ἐνδοιὴν δὲ [ἐσμὲν] σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι Νῆας. Callim. in tritio hymni in Iouem, Πῶς καὶ νιν Δικτᾶον ἀείσομεν ἢὲ Λυκαῖον, Ἐν δοιῇ μάλα θυμὸς ἐπὶ ζυγὸς ἀμφιέλισσον. VNDE Δοιάζω, Dubito. nam Heſych. δοιάσαι exponit διστάσαι. ſicut & Ammonio δοιάσαι eſt ἐδίσταστο. ‖ Item Conſulto, Delibero. vnde δοιάσαι ab Heſych. exponitur ἐβουλεύσατο. A QVO ENδοιάζω, itidem Dubito: quod vſitatius eſt. Thuc. lib. 6, οὕτω γὰρ εἴτε ὑπαίχοιτο ὑμῖν φίλοι θαρσήσειεν μᾶλλον, καὶ οἱ ἐνδοιάζοντες, ἀδεέστερον τρεσέασι. Philo De vita Moſis 3, οὐκ ἐνδοιάζουσι μόνον, ἀλλ' ἀκὴ ἀπιστοῦσιν. Plut. ἐνδοιάζων τῇ γνώμῃ, Alternante propoſito. Ceb. Theb. οὐκ ἀκριβῶς ἤδει οὐδὲν ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνδοιάζε. Vox paſſiua quoque vſitata eſt. Thuc. lib. 1, ὃ καὶ λόγῳ ἐνδοιασθῆναι αἰεὶ, Quod in dubium veniſſe, tuipe eſt. Vbi ſchol. ἐνδοιάζειν exp. λογισμῷ ἀμφιέλλειν, λογίζεσθαι. eſſe enim ἐνδοιασμὸν partem τοῦ λογισμοῦ. VNDE Ἐνδοιασμὸς, οῦ, ὁ, Dubitatio. ET Ἐνδοιάσις, εως, ἡ, Addubitatio. idem, Bud. ex Hermog. (A QVO Ἐνδοιάσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in dubitationem venire poteſt, Anceps, Dubius. Luc. in Scytha, ὅπωσοῦν χρὴ τὴν χεῖρα τοῦ μόνον, καὶ οὐκ ἐνδοιάσμα τὰ σά. ET Ἐνδοιάσμων, Dubiè. Ioſeph. De antiq. ἐνδοιάσμως εἶχον, Alternabat ſententia, Erat animi dubius.) ITEM Ἐνδοιαστὸς, idem quod ἐνδοιάσμος. A QVO Ἐνδοιαστῶς, Dubiè, Non conſtanter. Thuc. lib. 8, ὅπωσοῦν οὐκ ἐνδοιαστῶς, Nihil ambigendo. Idem l. 6, ἐνδοιαστῶς ἀκροῶντο. i. οὐ βεβαίως. ET bicomp. Ἀνενδοίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indubitatus, Indubitabilis. Philo lib. 1 De vita Moſis, τὴν ὑπὲρ τοῦ κτήσασθαι τὰ εἴδεσι ἀνενδοίαστον πόθον, adipiſcendæ formæ haud dubium deſiderium. VNDE Ἀνενδοιάστως, aduerb. Indubitanter, Haud dubiè. Idem eodem libro, ὡς ἀνενδοιάστως σωσαιτεῖν καὶ ἐπιμίξαι ἔπεσθαι, vt ſine detrectatione rem comprobarent. B C D E F G

Ε ψιλὸν

Ε

Ε ε

(He)dolentis est aduerbium: (ex eorum genere quæ Latini interiectiones vocãt.) Sed geminari potius solet, interdũ verò & quater repeti. Scribitur autem E cum aspero. Æschylus in Prometh. p.37 meæ editionis, Τί πότε μ' ὦ Κρόνιε παῖ, τί ποτε, Τί ποτε ταῖς σ' ἐνέζω ξας θυρῶν Ἀμαρτῆσαν, ὀν τιμονεῖσιν; ἐ, ἔ. Et pag.38, Ἀ μαραίνῃ με χείνσα Κένταισι φοίζαλέοισιν. ἔ ἔ. Et paulo post, δ ἱς δ αμόνων δὲ πίνες οἱ (ἔ ἔ) οἱ ἐγὼ μο γοῦσιν; Et pag.46, in princ. ἰώ μοι μοι, ἔ ἔ ἔ. HINC Ἔλεγος, de quo mox.

Ἔ ΑΕΓΟΣ, ου, ὁ, Lamẽtatio, Lugubris vox. Apud Aristoph. in Auibus tribuũtur ἔλεγοι philomelæ suũ Ityn deploranti, dicitúrque Phœbus αὐτοψάλλειν eius ἐλέγοις. Exponit autem schol. θρηνοῖς: addens ita dici ἀπὸ τοῦ ἐ ἐ λέγειν. Sed Didymum tradidisse vocari hoc nomine θρηνοῖς qui ad tibiam decantarentur. Didymo assentitur Eustathius, (siue eiusdem, siue aliorũ grammaticorum sententiam afferens) qui postquam dixit fuisse olim in vsu ᾠδὰς θρηνητικοῖς, cuiusmodi fuerũt quæ postea vocata sunt μέλη Carica: addit, καὶ οἱ Ἑλληνικοὶ ὃ ἔλεγοι, ὅ ὅτι θρῆνοι, εἶ μετ' αὐλοῦ, φασὶν, ἤδοντο. Cæterùm, quod ad huius vocis etymum attinet, scio & alia proferri sed quæ mihi non æquè placẽt. Vt autẽ hoc præ cæteris probetur, quod ἔλεγος deducit τοῦ τὸ ἐ ἐ λέγειν, facit verbũ οἰμωζειν, itidem ab οἴμοι dolentis aduerbio deriuatum, pro οἴμοι λέγειν: & φοίζειν à φοῦ, pro φοῦ λέγειν: necnon ὠζειν, pro ὦ λέγειν. quæ posteriora duo (minus alioqui vsitata) cõmemorat apud Eust. Ælius Dionys. Nec verò mouere nos debet scripturæ diuersitas, quod ad spiritum attinet, qui in ἐ est asper, at in ἔλεγος, tenuis. idẽ enim & in aliis plerisque deriuatis vsuuenire videmus. Alium scrupulum iniicere potest & vocabulum ἔλεος, à quo facilior ideóque verisimilior videri queat vocis ἔλεγος deductio. Sed ego contrà, nisi putarem ἔλεος antiquius esse verbum quàm ἔλεγος, illud ex hoc factum esse crederem: quanuis autem vnum altero antiquius esse existimem, ab eadem tamen origine vtrunque deriuare non dubito.

Ἔλεγος, Elegum carmen seu elegiacum, quo lamentatio cõtinetur. Apoll. Arg.2, — ὅππια λαὸς Οἰκήσοις ἐλέγοισιν ἐδύρετο. hîc enim schol. ἐλέγοις pro ἐλεγείοις accipi ostendit, i. elegis versibus, quum scribit, τοῖς γὰρ ἐλεγείοις ἐν τοῖς ὀπισθίοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί. Lucill. lib.2 Epigramm. Εἰς ἐμὲ νῦν ἐλέγοις ποίει πάλιν, εἰς ἐμὲ θρηνοῦς Δήμης, πὶν σπεύσω σφαζόμενον θανάτῳ. Sic & à Lat. appellantur elegi versus. HINC Ἐλεγεῖον eadem signif. (pro quo & ἐλεγεῖος in v.l. perperam) vt in loco illo schol. Apollonii. Luc. in Tim. καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ἄσῃ μάλα τοῦ παθοῦς ὑπὸ τούτῃ τῇ δικέλλῃ. vbi iocosè ad signif. huius vocabuli alludens, gemitus & ploratus seu eiulatus ita vocat, aut etiam querulas voces. Citatur ab Athenæo non semel Ion ἐν τοῖς ἐλεγείοις, item Καλλῖνος. vbi per ἐλεγεῖα intelliguntur opuscula integra elegiacis versibus scripta, quo sensu elegias Tibulli, Propertii, Ouidii appellamus. Sed ἐλεγεῖον etiã sing. numero à Thucydide, (lib.1, p.42) Pausania, Strabone, Athenæo, aliisq; passim Græcis scriptoribus, vocari sciendũ est (vt in calce editionis Græc. epigr. annotaui) quod δίστιχον postea nominatum fuit. Itidem verò Latini elegorum appellatione non ipsos pentametros versus duntaxat, sed & hexametros, qui cum illis copulantur, intelligunt. Quod autem ad illorum vsum attinet, eum planè mutatum fuisse, quũ etiam amores eo carminis genere scripti fuerint, ipsa etiam poematia nobis declarant. (Cæterùm in v.lex. habetur & Ἐλεγεία, sed absque testimonio.) HINC Ἐλεγειοποιός, Elegorum seu elegiarum scriptor. vt Πεισάνδρος ὁ Κοδίνθιος ἐλεγοποιὸς apud Athenæum. Vtitur & Aristot. in lib. De poetica, vbi addẽdo τῷ μέτρῳ verbum ποιεῖν, quosdam, ἐλεγειοποιοὺς, alios, ἐποποιοὺς appellatos fuisse scribit.

Ἐλεγαί, ἐν apud Etymol. ET Ἐλεγείρειν apud Suidam, Desipere. cuius signif. rationem apud eos vide.

Ἑ Se, Pronomẽ accus. casus: genit. est οὗ, Sui: dat. οἷ, Sibi. tamen obliquos in hunc locũ reiecimus, φ possessiuum Ἑός, & compositum Ἑαυτοῦ, aliáque nõnulla deriuata illam accusatiui vocalem feruent. Od. χ, Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἡδὲ συβώτην Εἷς ἐ καὶ λεοτάιβρος, ἔπα πτερόεντα προσηύδα, ad se vocans. Plato Polit. α ἐκέλευσε θραμόντα τὸν παῖδα προσεμεῖναι ἑ κελεύσας, Se expectare. Annotat tamen Hes. ἑ notatũ aspero spiritu & encliticũ, significare αὐτὸν, Ipsum: rursum notatũ spiritu aspero vnà cum accentu significare ἑαυτὸν, i. Seipsum. At Eust. ἑ (sic enim apud eũ scribitur, nulla accentus mentione facta) pro ἑαυτὸν Homericum esse negat, ponique ab eo potius pro αὐτόν. quomodo exponit illud Iliad. ζ, — ὁ δ' ἀγκαλίφι πεπιθὼς, Ῥίμφα ἑ γουῶα φέρει μετὰ τ ἵππα καὶ ἡμιόνους ἵππον: addens, sententiam esse αἰαπόδοτον, nec assentiens iis qui exponebant ἑαυτὸν κ' γουῶατα, nec iis qui legebant Ῥίμφ' ἑὰ γουῶα, quum Homerus dicere soleat genua seu pedes ferre aliquem, non autem contrà genua seu pedes ferri ab aliquo, vt in illo Il. ο, Τὸν μὲν ὠκὺς ἐπονίατο πόδες φέρον. Sic Il. α, — τοὶ γὰρ ἑ χαλκὸς ἔλεψε Φύλλά τε καὶ φλοιόν, exponit αὐτὸ, addens, encliticum esse & trium generum. Loco tamen supra ex Od. citato pro ἑαυτὸν accipi fatetur.

Ἑός, ή, ὁ, Suus. propriè de vno, vt docet Eud. Il. ω, Ἦ ὀλίγον τοῦ σῆμα ἑοῦ ἐπάροιο φίλοιο Ἕλκει ἀκηδέστως. Od. γ, Τοῖσιν δ' ἠγεμόνευε θεὰ τοῦ δώματα Νέστωρ. Od. ο, — πόρευ δὲ φαίδιμος ἥρως Σιδονίων βασιλεὺς, ἐθ' ἑὸς δίμος ἀμφεκάλυψεν Κῆσέ με νοσήσαι, eius ædes. Ἑοῖο apud Apoll. ponitur pro primitiuo οὗ, i. αὐτῆς. lib.3, παρηΐδα δάκρυσι δεῦε Μυρομένη, ἑτ' ἔμελλεν ἀπὸ τοῦ δῶ πολὺν ἑοῖο Πόντον ἀπιπλάγξασθαι, Quũ longè à se, s. Medea Iason mari oberraturus discederet. ‖ Adiunctum verbis primæ & secundæ personæ, significat Meus, Tuus. Apoll. Arg.2, ἑοῖσι κελεύομαι ἐν μεγάροισιν, Meis ædibus. At lib.2, Ἀμαρέως ἀγορεύσεις Οἷον ἐῆς ψυχῆς ἀλέγων ὑπερ, Pro anima & vita tua. Et lib.3, ἑῇ μὲν ἐᾷς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο, manibus tuis. ‖ Pluralibus etiam additur, pro σφέτερος, sicut vicissim σφέτερος aliquando singularibus. vt apud eundẽ Apoll. l.1, Τοῖσι δ' Μακριάδες σκοπαὶ καὶ πᾶσα περαίη Θρηϊκίης ἐνὶ χερσὶν ἑᾶς τοῦ φαίνετ' ἰδέσθαι. i. σφετέραις, Suis. ‖ Ex coniunctum cum verbo secundæ personæ, significat Vester: vt apud eundem l.2, καρτυνάσσατε ἑᾶς ἐνὶ χερσὶν ἑρετμὰ, Τέμνεθ' ἁλὸς γείτονα πόντον. id est Vestris manibus. Sic lib.3, Μητέρ' ἐοῦ ἀχέουσαν ἀπὸ τοῦ λιπόντες ἴκεσθαι. id est Vestram. ET Οἷς pro eodem, vt pro σφέος, σφός. Apoll. Arg.4, μέμβλετο γὰρ οἱ Οὔ ἔθεν ἀμφ' ἑτέροιο μεταλλήσαι τοῦ ἕκαστα, id est, τοῦ ἑαυτοῦ. De suo socio. Et lib.1, Αὐτὰρ Ὕλαν φιλότητι γεγηθότα πείσαντο νύμφη Οἷν πόσιν, Suum maritum. Et pro σφέτερος cõiunctum nominibus pluralibus. vt ἡ μετέρη, id est τὴ σφετέρα seu τὴ ἑαυτῶν μετέρᾳ, apud eundem. At iunctum nominibus, pronomin. vel verbis secundæ pers. capitur pro Tuus: vt apud Hesiod. Erg. Σεῖο δ' ἐὶ πλοῦτον θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶ σῇσιν. Οἷ δ' ἐρέειν, Animo tuo. HINC gen. plur. Ἐάων, Bonorum. cuius nominat. sing. grammatici statuunt ἐός, Suum. quòd ea quæ bona sunt, quilibet sua facere seu sibi asciscere conetur, hoc est ἰδιοποιεῖσθαι, vt ipsi loquuntur. Il. α, Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείεται ἐν Διὸς οὔδει Δώρων οἷα διδῶσι, κακῶν, ἑτέρος τε ἐάων. Od. η, Ἑρμεία, Διὸς υἱὲ, διάκτορε, δῶτορ ἐάων. Et alibi θεοὶ δωτῆρες ἐάων. Eust. tradit in hoc genit. pleonasmũ esse τοῦ α, vt apud Hesiod. in Asp. Βλεφάρων ἀπὸ κυανεάων.

Οὗ, Sui. ET Ἕο, pro eodem, resolutione poetica. Od. η, de vẽtre, ἥτ' ἐν ἐλύσατο ἕο μνήσασ' ἀνάγκη. Item pro αὐτοῦ vel αὐτῆς: quemadmodũ Od. ξ, — ἐπὶ ἕο, κηδεπόλιον. vbi tamen encliticè nõ scribitur, cõtra Hesych. ET Εὗ, synæresi seu synalœphe facta, & ipsum pro eodẽ: vt pro ἐμοῦ, ἐμεοῦ. Il. υ, — ὁ μὲν αἴνετο, ἥλυθε Τυδείδης, εἴ πως οὗ πεφίδοιτο λαοῦ καὶ ζωὸν ἀφείη, sibi parceret. Vbi Eustathius annotat encliticũ esse, vt ἐμεοῦ, σεοῦ & similia. SIC VT Εἷο quoque per epenthesin τοῦ, pro eodem dicitur, vt pro ἐμοῦ, ἐμεῖο. ‖ Apud Apoll. verò Arg.2, Εἷο μὲν οὐδ' ἠδαῖον ἀτύζομαι, accipitur pro ἐμοῦ seu ἐμαυτοῦ, id est, de me haud quaquam sollicitus sum. eodem prorsus modo quo ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ & cæteros casus cum verbis pr. & secundæ personæ copulant: licet propriè & per se tertiæ personæ conueniant. Sic verò & ἑοῖ pro ἐμοῖ ab eodem vsurpari, paulo post ostendam. ET Ἕθεν facta paragoge, & ipsum pro eodem, vt ἐμεθεν pro ἐμοῦ. ἕθεν εἵνεκα, Sui causa. Il. ζ, ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ὤσατο χειρὶ, à se depulit. At Il. α, — ἐπὶ οὐ ἕθεν ἔσται χρειώων, id est αὐτῆς, vt Eustathius exponit, annotans hic accuratiora exemplaria legere οὐ ἕθεν, vt encliticum sit. Nam & Hesych. scribit, ἕθεν quum accentu insignitur, significare ἑαυτῆς, ἑαυτῆς: at quũ encliticum est, pro αὐτοῦ & αὐτῆς vsurpari. ‖ Ἕθεν ab eodem Hesychio exponitur etiam ἑκάς, item κόθεν. at tunc aduerbium fuerit, non pronomen.

Οἷ, Sibi. Il. π, — ἦ γὰρ ἐμοὶ μὲν Οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι. Xen. Pæd.7, ὑπεφοβεῖτο μὴ οἱ πάππος ἀπόθανοι, ne sibi auus moreretur. Plato epist.7, οὐκ εὐήθες οἱ καλῶς ἔχειν, Non sibi honestum esse. Nonnunquã pro αὐτῷ ponitur: vt Il. α, — ὦ οἱ πόρε φοῖβος Ἀπόλλων. Pauf. ἐφαίνετο δέ οἱ, videbatur ei. ET Εοῖ, pro eodem, vt apud Homer. Ὀτρηροὺς θεράποντας ὀπηδεύεσθαι ἑοῖ αὐτῷ. ‖ Ab Apollonio ponitur etiam cum verbis primæ & secundæ personæ, pro ἐμοὶ & σοί: (sicut εἷο ab eodem vsurpari paulo ante declaraui) lib.3, Εἰ μὴ τηλόθι χεῖρας, ἕως ἐπ θυμὸν ἐρύκει, Ἕξω ἐμᾶς, μετέπειτα γ' ἀτεμβόμενος ἑοῖ αὐτῇ. id est ἐμαυτῇ. Et lib.1, Ῥηϊδίως δ' αὖ ἑοῖ καὶ ἀπείρονα λαὸν ἀγείραις Ἄλλων ἐκ πολίων. id est Tibi. Sed schol. hunc huius pronominis vsum non probat.

Σφῶε, ET Σφώ, Se, Ipsos, in duali numero. Il. α, de Achille & Agamemnone, Τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; i. Ipsos duos. Iungitur item cum verbo secundæ personæ pro Vos duo. Il. α, Ἦ δὴ λοίγια ἔργα πάσῃ ἔσεται, οὐδέ τ' ἀνεκτά, Εἰ δὴ σφῶ ἕνεκα δηωθῶμεν ἐμὸν κίνεπον ὅδε. vbi Eustath. annotat σφὼ à σφῶι abiectione literæ ι factũ esse, vt à νῶι, νώ. nec verò circumflecti vt ἰδρῶ factũ ex ἰδρῶτα, sed acui, propterea φ dualia sint. In quodam loco tamẽ Il. η qui in Σφῶε citabitur, σφῶι in dat. casu accipit.

Σφῶι, Sui, Ipsorum. ET in datiuo casu Sibi, Ipsis. Iliad. α, — Πᾶσι θεοῖσι δόσαν κοίρανον, Καὶ σφῶιν δὸς ἄγειν, Ipsis duobus. ‖ Coniunctum autem cum verbo secundæ personæ, significat Vobis duobus. vt Il. η, Αἴσαι' Ἀργείων ἥρωες χαλκοχιτώνων, Σφῶϊ μὲν (οὐ γὰρ ἔοικ') ὀτρυνέμεν οὐδ' ἐπιβαίνειν. vbi Eustath. dicit metri causa abiectum esse. ET Σφῶν per contractionem cum ι subscripto pro eodem, Od. η, — οὐ γὰρ σφῶν γε γλῶσσ' ἀπόλωλε πικήν. (quam scripturam antiquã esse Eust. annot.) HINC Σφωΐτερος, ου, ὁ, Suus. Apoll. Arg.3, τὸν οἱ πόρεν ἐξεναρίξας Σφωΐτερος Φ λεξάμενος Ἄρης ὑπὸ χερσὶ Μίμαντα. i. παῖς ἑαυτῷ. Sic lib.3, οὐδέκεν ἀλκὴ Σφωΐτερον πάππαν μετέπρεπεν Αἰγαλίδηνον. vbi schol. dicit perperã eum nominibus sing. num. pronomẽ hoc tribuisse quũ dualis numeri sit. ‖ Adiunctũ verbo secũdæ personæ significat Tuus. Apoll. l.3, Εἴτ' οὖν Σαυρομάτας γε λιλαίεαι, εἴπ πν' ἄλλον Δῆμον σφωΐτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσαι. Item, Vester, Iliad. α, Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσασθαι, Vestrum verbum. vt vult schol.

Σφέας, ET Ζφεῖς contractim, Ipsi. Herodot. Polymn. ἰὼν δὲ σφαλῆ, [φοίζοντες ὡς] σφεῖς γε οὐδὲν ἄλλο ἢ δουλοῦσι τῇ τοιαύτῃ τοῦ ἡμερέων, dicentes se, &c.

Σφέων, Suiipsorum. Epigramm. σφέων ἀδελφεὸν, Suam sororem. ET Σφῶν contract. pro eodem. Thuc. ἀπὸ τοῦ ἀνδραποδισμοῦ σφῶν αὐτῶν, captiuitate suiipsorũ, seu sua. Idem, δῆμον σφῶν καταφυγὼν εἶ), Suum esse refugium. Item, Ipsorum, αὐτῶν. ET Σφέων, per epenthesin τοῦ ι, itidem, Suiipsorum, Ipsorum.

Σφίσι, Sibi. Il. α, Καὶ τὰ μὲν οὗ δάσαντο μετὰ σφίσι εἷες Ἀχαιῶν. Inter se. vbi Eust. annotat quædam exemplaria encliticè μετά σφισι scribere. Apoll. Arg.2, de ouibus luporum impetu terrefactis, τὰ δὲ πάππηδεν αὖτως Σπέρνονται πίπτοντα τοῖ σφίσιν, cadentes super se mutuo, i. aliæ super alias. Plato epist. εἰσὶν ἄνθρωποι οἱ νῦν ἀρτι σφίσι φασὶ τὰ μὲν πότε ἀπιστότατα δόξαντα εἶ), νῦν πιστότατα καὶ ἐναργέστατα φαίνεσθαι, sibi videri. Thuc. l.6, τοῖς δὲ λόγοις ἐν τε σφίσιν αὐτοῖς ἐπιθέντο ξυμβασικοῖς, ἢ τοῖς τὸν Νικίαν. ‖ Quum additur verbis aut aliis pronominibus primæ personæ, significat nobis. vt apud Apoll. ἄρα σ' ἡμὶν ἐνὶ σφίσι μνησάσθαι, inter nos ipsos. ‖ Item Ipsis. ET Σφὶ pro eodẽ, vsitatius apud poetas & Iones. Herodot. Polymn. ἐλθόντας ἐς τὰ σφέτερα ἱερὰ ἱζεσθαι ἱκέτας τῶν θεῶν, παραιτεομένους καὶ τῶν λοιπῶν σφι ἀπαμύνειν τῶν δεινοτάτων κακῶν τὰ ἡμίσεα, Propulsare sibi, id est à se. ‖ Item Ipsis, tam duobus quàm pluribus. Od. η, Ὡς φάτο· καὶ σφιν νῶτα βοὸς τοῦδε πίονα θῆκεν, Ipsis duobus, Telemacho & Nestoridæ. Od. ξ, Καί σφι συῶν τὸν ἄριστον ἐὐκρίνας ἀπόπεμψω. Σφέας, Se. Herodot. Polymn. ἔδοσαν σφέας αὐτοὺς Ξέρξῃ, dederunt seipsos Xerxi. ‖ Item, Ipsos, Ipsas, Ipsa, tam de duob⁹ quàm pluribus. Od. η, Καί σφεας φωνήσας, ἔπα πτερόεντα προσηύδα, ipsos duos, Telemachũ & Nestoridem. Herodot. Polymn. πειρωμένων τοῦ Θεσσαλῶν καταστρέφεσθαί σφεας, ipsos. ET Σφαῖ, pro eodem. id est Se. vt Thuc. τὸ κ' σφαῖ ἀνελόμενοι. alibi αὐτοὺς addit, dicens, τὰ κ' σφαῖ αὐτοὺς ἀνέλοντο. Item, Ipsos. Soph. Καί σφας κακοὺς κάκιστα καὶ παντολέθρους Ξωναρπάσειαν. ‖ Copulatum verbo primæ personæ significat Nos. Luc. κ' σφαῖ αὐτοὺς διήλθομεν λόγοις, inter nos ipsos. ET Σφὲ per apocopẽ pro σφέας, id est Se. ‖ Item, Ipsos, Ipsas, Ipsa. Apoll. Arg.3, Μή σφε πατὴρ ἐέλσειε σὺν ἀνδρεσσι αὐτὰρ ὀλέσσῃ. ‖ Item in sing. num. pro Ipsum, Ipsa. Soph. Aiace, ἐγὼ σφ' ἀπείργω, Ego eum prohibeo. Eurip. Med. Δεῖ γὰρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω, eam ipsam. ET Ψέ, Doricè pro σφέ seu σφέας, Theocr. Idyll. η, Ἦ πάν, ψε κρύψεσθαν τὰ ποθεστερεῖ πᾶσας ἔμελλες; id est Ipsas boues.

Σφέος, ου, ὁ, Suus. Vnde apud Apoll. Arg.1, Ἦλθομεν αὖτις ἕκαστοι ὅθι σφέα, redimus quisque ad sua. Herodotus, εἰς τοῦτο σφέα τοῦ ἠγάγοντο, eò sua, seu res suas prouexerunt. Idẽ ἵνα ὀπίσω σφέα ἔχοι, Sua haberet, seu pro suis, Eis vt suis potiretur. Idem, ἔνταμα σφέα ἐπίησε πυιδία δύω, duos pueros sibi execuit. ET Σφὸς. itidem Suus. factum ex σφέος, vt σφαῖ ex σφέας. Od. ξ, ὀπαδόμενοι μύθεῖ σφῶ. Il. η, τοὺς γὰρ ἀνοΐγει Σφοῖς ἵπποις ἐχέμυθ. Suos habere, seu sibi habere, aut pro suis. Hesiod. Theog. ἦλθε σὺν σφοῖσιν παῖδεσι, cum filiis suis. Et in fœm. gen. Od. α, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Σεῖσιν ἀταθαλίῃσιν ὑπὸ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Sic σφῇ ἀρετῇ apud eundem, & σφῇσι κεφαλῇσι, Il. η. Et in Odyss. σφαῖ κεφαλαῖ, sua capita.

Σφέτερος, ου, ὁ, Suus, in prosa vsitatius, vt σφέος & σφὸς apud poetas propriè, qui plurium est, vt ἑὸς qui vnius. Od. α, αὐτῶν γὰρ σφετέροισι κατεσθαλίῃσιν ὄλοντο. Thucyd. α ἐξῴκοντο τοῦς τε τῶν βαρβάρων αὐτοῖς, ἢ τοῦς τοῖ σφετέροις σύμμαχοις. Aristot. Pol. 5. πλείονες τῶν γὰρ ἀξιοῦντες ὡς τῆς σφετέρας, τῆς χώρας ὄλεσσον. Nonnunquã nominibus singularis numeri additur, vt apud Hesiodũ, τοῦ λιπὼν σφέτερόν τε δόμον, σφετέροις τε πεκήας. Et apud Aristot. De mũdo, τὸ χρυσοῦν ζῶον εἰς τὰ σφέτερα ἤθη καὶ νομοὺς διεξεπέμπετο, ad suas sedes cõsuetas. quibus in locis pro εἷς capitur. ‖ Adiunctũ verbis primæ & secũdæ personæ, significat Noster Vester, Meus, Tuus, prout nomina cum quibus copulãtur, vel pluralis vel singularis numeri sunt. Hesiod. int-

rio Erg. Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῆσι κλείουσαι, Δεῦτε Δί' ἐν τέπτε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι. Qui tamen huius vocis vsus poetis est familiarior, ac fortasse illis peculiaris. HINC Σφετερίζω, F. ίσω, Meum facio, In meum cõmodum conuerto, Mihi vsurpo, ἰδιοποιῶ, seu ἰδιοποίημα. Et in secunda persona Σφετερίζεις, Tuum facis, Tibi vsurpas, In tuũ commodum vertis. Rarior tamen huius verbi vsus est in primis & secundis personis: frequentior in tertiis, & in infinito loquendi genere. Plato De leg. lib. 8, ἐὰν ἐμοῦ ἀλλοτρίους σφετερίζῃς, Suos fecerit, In suum commodum conuerterit, Sibi vsurparit. seu (vt Bud. reddit) Interuerterit, Sibi assumpserit. Media quoque vox in actiua sign. vsitata est, vt apud Xen. Hell. 8, Ἀρχείους Κόρινθον σφετερίζομαι. Apud Greg. ii qui sacratum literarũ sensum peruertunt & detorquent, dicuntur τοὺς τῷ ἐκ θείων ὁσιάσασθαι καὶ αἰσθάνεσθαι τοὺς ἀπαιδεύτους σφετερίζειν, id est (vt Bud. interpr.) imperitos ad se perfectos religioni veræ auferre, seu (ad verbum melius exprimendum) Suarum partium facere, vt nõnulli exponunt. Et quod idem Greg. de Basilio dixit, οὐ τὴν ἀλλότριον, ἀλλ' ἀνοίκειον σφετερίζομενος, idem Bud. interpretatur Emeritus & ascisens. VNDE Σφετερισής, οῦ, ὁ, Interuersor, Qui aliena vel ea quæ communia sunt, in suam solius rem vertit. B. C. p. 346, ex Arist. Polit. 5.

¶ Ἑαυτό, Suiipsius. ἑαυτῷ, Sibi ipsi: ἑαυτῶν, Seipsum. Plur. ἑαυτῶν, Suiipsorũ: ἑαυτοῖς, Sibi ipsis: ἑαυτοῖς, Seipsos. Quæ pro fœm. ac neutro genere mutantur secundum declinationem simplicis pronominis αὐτός. Æschines, τοῖς θεοῖς φησὶν ἑαυτὴν νύκτωρ δῆλον ἐποιῆσαι. Idem, θεωρῶν τὴν Ἀλέξανδρον οὐκ ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου φύσεως, ἀλλ' ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἀνανδρείας. Xen. καὶ ἐπ' αὐτὸς ἑαυτὸν. vt apud Luc. ὁ λαλῶν ἑαυτό. Plut. διηγούμενος ἑαυτὸν ὡς ἄλλον. Aristot. Ethic. 5, ἑαυτὸν σφάττων: & paulo post, τὸν ἑαυτὸν δὲ φθείρεν ἐπ. Sic Xen. ἑαυτὸν σφάττει. Interdum pronomen simplex præfigitur: vt Herodian. 5, ἀπόν τε οὐκ ἄλλον ἀλλ' ἢ αὐτὸν ἑαυτῷ χεῖρας ἐπιφέρειν ἔλεγον. Plut. αὐτὸς ἑαυτοῦ γενόμενος ἐρημία. Iungitur etiam cum superl. præcedente illo simplici pronomine, vt ὃν οἷς αὐτὸς ἑαυτοῦ κράτιστός ἐστι, Plut. De aud. Sæpius tamen illo pronomine non præcedente, vt ἑαυτοῦ δρῶσα λέγων apud Philostr. quod redditur, Melius quam vnquam alias differens. Plut. βελτίστους ἑαυτῶν γενέσθαι τοῖς ἀνθρώποις ὅταν πρὸς τοὺς θεοὺς βοῦλωσιν. quod Turnebus interpr. Tum denique longe optimos fieri homines. Sed inuenitur etiam (quod rarius esse puto) cum comparatiuo gradu, apud Thucyd. πλεισταίτροι ἑαυτῶν γιγνόμενοι. Sic Xen. ἐπὰν μὴ γὰρ τις ὀρθῶς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, ὅπως ἑαυτοῦ δοῦ βελτίων. Alicubi autem ἑαυτῷ & ἑαυτὸ cæterique ponũtur vbi simplicia etiam αὐτῷ & αὐτὸ locum habent: sicut vicissim αὐτῷ pro ἑαυτῷ, & αὐτὸ pro ἑαυτὸ interdum posita reperiuntur. quæ exemplis probat Bud. p. 27. Sciendum est autem hoc compos. pronomen ab Homero ignorari, dicente οἷ αὐτῷ, pro ἑαυτῷ, itidémq; in cæteris casibus duo pronomina copulante.

Ἑαυτὸ in prima pers. (vt siquis ἑαυτὸν pro ἐμαυτὸν dicat) habet Demosth. Pro cor. ἵστε ἡμᾶς πολλὰ λυπῆσαι ἐκεῖνον Πυλῶν, καὶ τὸ κεφ' ἡμῶν Φωκίδα ὑφ' ἑαυτὸν ποιήσαντος. ¶ At exempla ἑαυτοῦ positi in secunda persona pro σαυτοῦ, itidémque ἑαυτῷ pro σαυτῷ, &c. lectori ex Bud. perenda relinquo, pag. 32.

Αὐτῷ pro ἑαυτοῦ, vt αὐτὸ pro ἑαυτοῦ, &c. sunt & ipsa in frequentissimo vsu. Aristot. Ethic. 5, ἐπὶ τὸν ἕτερον ἢ αὐτὸ νέμει εἰδὼς καὶ ἑκών, ὅθεν αὐτὸς αὐτὸν ἀδικεῖ.

Ἔαρ, ρος, τὸ, Ver. Il. ζ, — ἔαρος δ' ὀλίγον τε καὶ ὄψιον ἔσται μέτοιο. Et πολὺν ἔαρ Hesiod. Ergo. Thuc. πρὸς ἔαρ ἤδη πολυτῶντος τοῦ χειμῶνος, extremo hyemis iam vergentis in ver. Ἔαρος, Vere, id est Verno tempore. Aristot. πίπτει δὲ τὰ μαλάκια τοῦ ἔαρος. Pro quo Plin. Piscium molles vere pariunt. Et apud Thuc. πρὸς τὸ ἔαρ, sub vere. & πρὸς ἔαρ ἤδη, apperente iam vere. Metaphoricè apud Theocr. Idyll. 13, Εὐίνικα καὶ Μαλίς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχία, pro ἱλαρὴν καὶ ἡδὺ βλέπουσα, à verni temporis iucunditate. Sic Demades orator apud Athen. lib. 3, τοῖς ἐφήβοις dicit esse ἔαρ τῆς πόλεως. Etymolog. deductum hoc vocabulum vult ab ἕω, id est πέμπω, quoniam eo tempore terra omnia emittat.

Ἔαρ, Sanguis. Eust. ex Oppiano. Huius autem signif. rationem addit Suidas, quòd verno tempore sanguis abundet. ¶ Item Pinguedo apud Nicand. Alexiph. lib. ἀγκαλίδης ὀρχεῖς ἔαρ ἐλάας, id est λίπος, vt schol. exponit, citans ex Callimacho, Πολλάκι δ' οὐκ λύχνου πῖον ἐλεξεν ἔαρ. ET Εἶαρ, per epenthesin πεῖ, itidem Sanguis. vnde apud Eust. ἀεὶ λιγκηείου citatur ex quodam poeta, ἤχ κανίσραι Ἀξεινοὶ λύτρωτε καὶ ἔαρι πιπλήθασι. Nicand. Alexiph. de potu sanguinis taurini, Ἥμος πιλάμενον σέρνεις κρυσάνεται ἔαρ. VNDE Ἐαρεπίτης, ου, ὁ, Sanguipota. αἱμοπότης, ψυχοπότης, Hesychius. ET Εἰαρεπὴς λίθος, idem qui αἱμαπότης, vt Nicandri scholiastes docet.

Ἐαρινός, ή, όν, Vernus. vt ἐαρινὴ ὥρα, Vernum tempus. ἐαρινὰ μῆλα, Verna poma apud Dioscoridem. πρὸς ἰσημερίας ἐαρινῆς, ante æquinoctium vernum, apud Plutar. Problem. Rom.

Ἐάρινον, ου, τὸ, Rosa. ῥόδον, Hesych.

Ἐαρτερός, ά, όν, Vernus. Nic. Ther. Πρόσθε βοῶς πάλιγκρος ἐαρτέρα. ¶ Ἐάρτερα Hesych. exponit εἰῶ λεπτὰ, ἀπαλὰ, πολυχρόνια. AT Ἐαρτέρος apud eundem est ἀέρος ἢ ἐαρινοῦ, quasi à nominatiuo ἐαρτήρ.

Ἐαρίζω, F. σω, Vernum tempus dego. Athen. l. 12, de regibus Parthorũ, ἐαρίζουσι μὲν ἐν Ῥοδάῃς, χειμάζουσι δ' ἐν Βαβυλῶνι. sicut paulo antè, de regibus Persarũ, ἐχειμάζον μὲν ἐν Σούσοις, ἐθέριζον δ' ἐν Ἐκβατάνοις. Latini dicunt quidem Æstiuare & Hybernare, sed Vernare alio sensu. ¶ Item Verno, id est Vernam temperiem seu amœnitatem refero. Philo De vita M. lib. 1, οὕτως τὴν τῆς χώρας διεκρίνεν καὶ τοῖς χειμερινοῖς ἐαρίζουσιν ἐπῆν, vt brumali die verner. Et in Axiocho, παιζόντες δὲ λεμῶνες αὖθις πεπιλίοις ἐαρίζομεν, prata autem flosculis distincta vernant.

C. Ἐαρίζω. Vernum tempus dego in, &c. Plut. Erot. de amoribus puerilibus, αἱ πτὶ δὲ νομὸ ὠν δ. κλῶ ἐπεαρίζοντας τῆς πόλεως καὶ αἰθηρῶς, ἀλλὰ τῆς πολεμίας ἀναστρεφόμενον.

¶ Ἐάρμαρος, τὸ, Ver. factum ex ἔαρ epenthesi literæ ι, metri causa. Hesiod. Erg. Εἴαρ πολὺ ἔρεος δὲ νεωμόρῃ οὔ σ' ἀπατήσει.

C. Ἐαρέμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vernantes mammas habẽns. in Anth. epigr.

Εἰαρινός, ή, όν, Vernus. Il. π, Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ. Il. β, — ἐπ' αἴθοπα εἰαρινοῖσι. Et εἰαρινὸς πόδος apud Hesiod. Erg.

¶ ἦρ, ἦρος, Ver, factum ex ἔαρ contractione ε & α in η. eique in vsu tum apud poetas tũ prosa scriptores. Theophr. l. 1 De caus. pl. c. 14, Ἐμπεδοῦσι μὲν ἐν τῇ ἀείφυλλα καὶ ἐμπεδόκαρπα φυτὰ φαίνεται, Καρπῶν σφῶν ἐκ κατ' ἔαρ πάντ' ἐνιαυτόν· ὑπὸ πλήθους πνεῦ τὸ ἀέρος κρεῖττον τὴν ἐνιαυτὸν κινεῖ. Ibycus apud Athen. 13, ἦρ μὲ ἀπὸ κυδαίνει μυκλίδες ἀφέλμαι [θαλέθοντα.] Aristoph. Neb. ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, Verno tempore gaudens. Thuc. lib. 5, πλυθυῶντος τοῦ χειμῶνος ἅμα ἦρι, in eunte vere. Athen. 14, καρποφορεῖ δὲ δὶς τὸ ἔτος, ἦρός τε καὶ φθινοπώρου.

C. Ἠεγέρων, οντος, ὁ, Senecio. cui nomẽ hoc Græci dederũt quia vere canescit, vt docet Plin. lib. 25, cap. vlt. De qua herba plura habes apud eundem Plinium loco citato, & apud Dioscoridem lib. 4, cap. 97, & Theophrast. lib. 7, cap. 7.

C. Ἠεθαλές, ές, τὸ, dictum aeizoon minus, vt scribit Plin. quòd vere floreat.

C. Ἠεράνθεμον, Eranthemon, herba sic appellata quòd vere floreat.

Ἠέριος, (ET Ἀέριος Doricè) ET Ἠέριος, interiecto ε, (quod ex Epigramm. citatur) Vernus. Il. ε. Ὧραι πᾶσ' ἤλθε φέρουσ' μόρον ἠεριον ἠδύ. Aristoph. Aub. κρίκινοι αὐλοὶ φθέγμασι ἠεριοῖς. VNDE Ἠεριαλοῖοι dicuntur πέτιγες, id est cicadæ, apud Hesych. quemadmodum suprà à Nicandro dictum est πέτιγρος ἐαρτέρου. ET Ἠεριόπνοος, Verno tempore pariens. ἀπὸ τῶν ποιμνίων τῶν κατ' ἔαρ φόρεις πλουσιωτάτων. Hesych.

Ἠέριος. Vide post Ἦρ quod proximè sequitur.

¶ Ἦρ, est etiam Tempus matutinum, seu diluculum: vel quòd tempus maturinum similitudinem quãdam habeat cum verno, vt meridianum cum æstiuo, & sic deinceps:

inceps: vel quòd diluculum homines ad consuetas opera excitet: vt quemadmodum ὄρθρον ab ὀρθοῦσθαι, sic ab ἀέρω ἦρ dictum sit, quoniam tunc ἀείρομεθα καὶ εἰς ἔργον ὀρθούμεθα, teste Eustathio. Odyss. υ, Οὐ γὰρ δὴ μνηστῆρες ἀπάντεσθαι μεγάροιο, Ἀλλὰ μάλ' ἦεν νέοντο, summo mane venient. VNDE Ἠεῖος, ET Ἠεῖος. auroræ epitheton, quòd matutino tẽpore seu mane quasi gignatur aut oriatur. ET Ἠεῖος apud Hesych. ὀρθρινός: simendum illi vocabulo non subsit. ET Ἠέλιος, ου, ὁ, Matutinus. Il. α, de Theride, Ἠεῖε δ' αὐτὸν μέγαν οὐρανὸν ἄλυπόν τε. Item Ἠεῖε γὰρ οἱ γε πατὴρ ἔξεπε, καὶ λάθε γουνῶν. id est ὀρθρεινὴ, per pleonasmum πόδε, vt tradit Eust. addens tamen esse qui aeria exponant ab ἠήρ, sicut Iliad. γ, grues quoque ἠέριαι dicuntur. At Od. ι, Ἦλθεν ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ, Ἠέριοι, Eustath. exponit ὀρθρεινοί. Sed ego crediderim legi etiam posse Ἠεῖε: vt sit ὥρῃ ἠεῖε quod alibi dicitur ὥρῃ ἐν ἐαρινῇ, quanuis alioq; & Iliados α, ὥρῃ sine adiectione poni pro Vere, non ignorem.

Ἐ'Α'Ω, F. ασω, aor. 1, ἔασα, Sino, Permitto. Cum infinit. Il. τ, Οὐδέ μ' ἐᾷ θυμὸς ἐλθέμεν (&c.) Κλαίειν. Et Il. β, — τὸν δ' ἐῶμεν Αὐτὸν ἐνὶ Τροίῃ γενέσθαι ἀνῆρα. Hoc. μὴ τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾶς, μὴ τὸν ὑβρίζοντος πρεσβεύειν (vbi obserua etiam ὑβρίζοντος πρεσβεύειν idem esse quod ὑβρίζεσθαι ἐᾶς.) Xen. οὐκ ἐῶ πιεῖν. At εἰᾶν χαίρειν vide in Χαίρω: & εἰᾶν λέγειν, in Λέγω. ¶ Bud. postquam dixit ἐῶ esse etiã Prætermitto, Omitto, (quod sæpe significat cũ illo infinitiuo λέγειν) ἐῶ ait interdum accipi pro Sino liberũ abire, Non attingo: & ex Demosth. affert, οὐδ' ὅτ' Εὐέργω πρεσβευτὴ λαλᾶν, ἐᾶς αὐτόν, id est (inquit) Reliquisses me quietum, sed etiam interpellasses. Item pass. participii hoc ex Theophr. exemplum, de rosa scribente, ὅθεν μνημονεύομεν δὲ, θέλοντι φέρειν τὸ αὐτὸ· ἐαυθὴν γὰρ ἐξαυξεται καὶ ἀπολλυμένου. Et ex Aristot. ἐνθεῖ. pro Rel. ctus, in Probl. ὁ σῖτος ἐαθεὶς ἐν τῷ ὑγρῷ. Item ἐαθεὶς eo sensu quo dicitur Latinè Missa hæc fiant. Strabo. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐαθῶσι. ¶ Ἐάω Etiam pro Desino, Cesso, ex Homero affert.

C. ΠΑΡεάω. Transmitto, in v. l.

¶ Ἔα aduerbium ex imper. ἔα factum, vt quidam grãm. tradunt, qui & ἐκπλήξεως aduerbium seu ἐκπληκτικὸν esse addunt. (sic certè & ἄγε, ἄπαγε, ἴθι, in aduerbia degenerant) Lat. redditur Hem, & aliquando Ah. Plato in Protag. ὁ δὲ πῶς ἄρα ἀκούσας, ἔα, ἔφη, σοφισταί τινες. ἡ χολὴ ἀπέ, id est Hem, sophistæ hi sunt: vt Bud. vertit, qui & ab Euripide sic accipi scribit. Sic Aristoph. ἔα, τί ἔθ' ὁ πρεσβύτης οὗτος; Apud Æschylum quoq; p. 12. ἔα, & ἔα ἔα schol. esse ἐκπλήξεως aduerbia scribit. & quidam Hau hau interpr. Ita certè redditur & Euãg. Marci cap. 1, ἔα, τί ἡμῖν καὶ σοὶ, ab altis tamen, Ah. quod malim: vt sit exclamatio à dolore potius quàm à rei nouitate profiscẽs. Sic vertitur, Ah & apud Aristoph. Nub. vbi qui audiuit dicentem ἰώ μοι μοι. exclamat, ἔα, τίς οὗτος πυθ' ἔθ' ὁ θρλῶν; At in hoc Synesii loco, ἔα, παπαιαῖ τὸς ἀγρεῖς ἀνδρῶν οἰμωγαὶ, γυναικῶν ὀλολυγαί. Bud. interpr. Heu. In qua signific. si scriberetur ἕα cum aspero, dicerem potius esse ab ἑ aduerbio de quo suprà.

Εἶα autem est hort. aduerbium, vt Lat. Eia. quod & cum plur. num. verbo ponitur interdum: vt Aristoph. Pluto, ἀλλ' εἶ' ἀπαξάπαντες ὀξέος λόγου ὁρμῆσθε. Idem in Vespis, Εἶα νῦν γ' ὦ σπουδάσατε σφῶιν &c.

Ἐ'ΓΕΙ'Ρ Ω F. ερῶ. Pr. ἐγερκα. Aor. 1 ἤγερα, Expergefacio. vt ὑπνώσαντα ἐγείρει, Od. ε. ἐπὶ Od. ω, initio. Alicubi etiam ἐγείρειν ὀξὺ ὕπνου dicit, vt Odyss. ο, In pass. Ἐγείρομαι, Expergefio. vt ἐγρεσθαι ὁ καθεύδων, quod à Paulo affertur, ad Ephes. cap. 5. ¶ Ἐγείρω, vel Ἐγείρω ἐκ νεκρῶν, pro excito à mortuis: & pass. Ἐγείρομαι seu Ἐγείρομαι ἐκ νεκρῶν, itidem pro Excitor à mortuis, in Testamento nouo sæpe. Ibidem & ἐγείειν νεκρούς. ¶ Ἐγείρω metaph. vt Latinè Excito. Hom. Iliad. λ, — ἔγρε δὲ φίλοπιν αἰνῶ. Et Iliad. σ, — ἐγείρωθ' ὀξὺ ἀρήνα. Thucydid. 1, καὶ ἀδικούμενοι τὸν πόλεμον ἐγείρομεν. Sic Lat. Excitare pugnam, seu bellum. Item ἐγείειν μῶμος apud Hom. vt Lat. Excitare animum. Apud Herodianum autem ἐγείρειν ὀργὴν, Excitare iram, Accendere iram. Interdum verò ἐγείρω redditur Instigo. ¶ Ἐγείρω, Excito, id est Extruo, vide infrà in Ἔγερσις. At Ioh. 2, quum vet. interpr. reddat Excitabo, alii malunt Erigam reddere: λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν. At ἐγείρειν τρόπαιον apud Herodianũ sæpe, Excitare vel statuere trophæũ.

Ἔγερσις, εως, ἡ, (q. d. Expergefactio) Excitatio. Item Resurrectio, de Christo, Matth. 27. ¶ Ἔγερσις τοῦ πυργῶν, Extructio, In altũ ædificatio, B. ex Herod. AB EADEM formatione Ἐγερσιβόστης, ET Ἐγερσίγελως ET Ἐγερσίνοος, ET Ἐγερσιφανής. quæ quatuor cõp. sũt. Est autẽ ἐγερσιβόστης dictus ἀλέκτωρ in Epigr. (.i. gallus gallinaceus) Voce excitans. In iisdem Epigr. ἐγερσίγελως Bacchus, Risum excitans. At Ἐγερσίνοος, Mentem excitans, Nonno. Ἐγερσιφανὴς autem πῶς ex Epigramm. affertur in v. l. pro Ignarius lapis. (q. d. lucis excitatorius, vt ego intelligo) ET SIMPL. Ἐγέρσιμος, vt ἐγέρσιμος ὕπνος, Nonno, q. d. Excitabilis somnus, pro Somnus è quo aliquis excitari potest. ITEM Ἐγερτικὸς, Excitatiuus, Excitandi vim habens, seu prouocandi. vt ἐγερτικὸς μανίας, Excitandi furoris vim habens, seu prouocandi. In v. l In furorem concitans, Insaniam prouocans. Ibidem, ἐγερτικὸς θυμοῦ. ET Ἀνέγερτος, Inexpergi scibilis, ex Gaza apud Aristot. Inexperrectus, ex Ouidio.

C. Ἀνεγείρω, Expergefacio, Excito, pro ἐγείρω. Od. κ, — αὐτὰρ ἐγὼ ἀνέγειρε τεταρτοῖος, Μελιχίοις ἐπέεσι παρεσσάμενος δὲ οἱ αὐδῆς ἔκαστον. Aristoph. Ranis, ἀλλ' ἀνεγείρει καὶ ριπίζει. Demosthenes Philipp. 4, ἀλλ' οὐδ' ἀνεγείρομεν δυνάμεθα, &c. Expergefieri. ¶ Ἀνεγείρειν τὰς ὄψεις πρὸς οὐρανόν, apud Philonem De mundo redditur Attollere seu erigere oculos in cœlum.

C. Διεγείρω, idem quod ἐγείρω. vt διεγείρουσι τὸν φυλάττοντα. Herodianus lib. 2. Et pass. Διεγερθεὶς, Expergefactus. HINC Διέγερσις, Excitatio. ET Διεγερτικὸς, Excitãdi vim habens.

C. Ἐξεγείρω, Idem. Aristoph. ἐξεγείραι πρὸς τὸν αὐτὸν βούλομαι. VNDE Ἐξέγερσις, idem quod ἔγερσις & διέγερσις, Excitatio.

C. Ἐπεγείρω, Idem. Aristophanes, πῶς δῆτ' ἂν ἥδιστ' αὐτὸν ἐπεγείραιμι;

C. ΠΡΟεγείρω, Præexcito, Antè excito. Et pass. προεγείρονται οἱ νεκροὶ, Naz. Mortui antè resurgunt.

¶ Ἔγερμαι per syncopen, pro ἐγείρομαι. Iliad. β, Ἔγρετο δ' ὀξὺ ὕπνου. Et Odyss. ο, — ἔγρεο Νεστορίδη. Aristophanes, κἂν ἔγρεμισοβόνος. HINC compos. Ἐγερσικάμας, Bacchus in Epigramm. Excitans comessationem. ET Ἐγερκύδοιμος Minerua, Tumultum [bellicum] excitans. ET Ἐγερμάχας, Pugnam excitans, vel, Ad pugnam excitans. ITEM Νήγερης, Somnus Homero, (q. d. Inexcitabilis) Ex quo excitari non queas. ET Ἀνήγερης apud Nonnum pro eodem, ἀνήγερης ὕπνος ὀλέθρου. ITEM verba compos. Ἀνεγείρομαι ET Ἐξεγείρομαι, (pro ἀνεγείρομαι & ἐξεγείρομαι) apud poetas præsertim in vsu: sic tamen vt interdum in prosa etiam legantur, vt ἀνεγρόμενος apud Luc. At ἐξεγείρω ex Aristoph. affertur.

ΕΓΡΗΓΟΡΕΩ, ῶ, Vigilo. Aristot. ὅτι τὰ ἔναυμα καὶ πεζὰ πάντα καθεύδει καὶ ἐγρηγορεῖ. Xenoph. de lepore, ὅταν μὲν ἐγρηγορῇ, καταμανθάνει τὰ βλέφαρα· ὅταν δὲ καθεύδῃ, τὰ βλέφαρα ἀναπέπταται. Apud Homerum autem legitur ἐγρηγορόων, Iliad. υ, in principio: vbi annotat Eustathius esse ab ἐγρήγορα medio præterito: hoc modo, ἐγείρω, futur. ἐγερῶ. Præt. ἤγερκα, medium ἤγερα, & Atticè ἐγήγερα, & cũ pleonasmo literæ ρ, ἐγεγήγερα. vnde esse ἐγρηγορῶ, seruato ε primitiui. Sciendum est autem & medium illud præteritum sæpe legi, & quidem interdum pro Vigilaui, sed sæpius pro Vigilo. Aristophanes Pluto, πῶν τὸν χθὲ ὅλον ἐγρηγόρασι, vbi exponitur, Totam noctem vigilarunt, vel Insomnem duxerunt. Herodian. lib. 2, οἱ δὲ, ἐγρηγορότες κατὰ τὴν εἰς ὕπνον καταφέρουσιν. Sic participium ἐγρηγορὼς apud Platonem & Xenophontem, Vigilans. cui opponitur καθεύδων. Apud Plutarchum autem ἐγρηγορὼς opponitur τῷ ὑπνώττει, id est somniculoso, seu dormitatori. ET Ἐγρήγορθα pro ἐγήγερα apud Homerum, vt Iliad. κ, — οἱ δ' ἐγρήγορθασι. Et ἐγρήγορθαι apud eundem, item ἐγρήγορθε in imperat. pro Vigilate, seu Excubias agite, vt Bud. interpr. de quibus lege Eust. HINC Ἐγρηγορότως, Vigilãter, Vigilãdo. ET

Ἐγρήγορσις, (q.d. Vigilatio) Vigilia. Apud Aristot. itidém A que Plut. De liber. instit. opponitur ὕπνῳ, id est somno. Exponitur etiam Excubiæ. Item Vigilantia. ET Ἐγρήγορσι, Vigilanter. ITEM Ἐγρήγορος ex LXX interpr. affertur pro Vigil, Thren. 4. ET Ἐγρηγορεικὸς dicitur ποιμὴν à Basilio Vigil seu Peruigil, Bud. interpr. Quem tamen huius vocis vsum valde miror, quum aliter potius accipiatur: vt apud Aristotelē, ἐγρηγορεικαὶ φοβίξεις, quæ fiunt à dormientibus tanquam vigilantibus. ITEM comp. Διεγρηγορῶ pro Vigilo, Expergiscor. Bud. ex Herodiano.

Γρηγορῶ etiam dicitur, sed minus frequenter, nec à veteri- B stioribus, vt quidam putant. Legitur Luc. 12, γρηγορουῶντας. Sic Basil. πὰς ἐλπίδας, ἢ τὴν γρηγορωώτων ἐνύπνια. In v.l. est ET Γρηγόρησις, Vigilatia. ITEM Γρηγορεικὸς (sicut & ἐγρηγορεικὸς, de quo paulo antè) apud Aristot. legi testatur Bud. Ab eodem ET comp. Διαγρηγορῶ affertur pro Vigilo, item Expergiscor, sed sine autore.

¶ Ἐγρήσσω apud poetas idem quod ἐγρηγορῶ, Vigilo. Iliad. λ, Παίνυχοι ἐγρήσσοντες. Apoll. Arg. 2.

Ἐ Γ Ω,

communi lingua & Ἑῶ γε, Atticè, Ego. pron. C primæ personæ. Il. ι, Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε μαχησόμεθα. Xen. Pæd. 1, ἐγὼ μὲν οὖν ἐλογιζόμεθα. Od. ρ, Δός οἱ ἐλώρ· οὔπω φίσνέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε. Verbo primæ personæ raro additur, nisi aut emphaseos, aut διαστολῆς causa, vt testatur Eust. Od. λ, Αὐτὰρ ἐγὼ τοι εἰμὶ Ποσειδάων ἐνοσίχθων. X. Pæd. 2, ἐγὼ μὲν εἶμαι ἱππεὰς μὲ ἀξιόμειον δ' κμνεῖν. Interdum & αὐτὸς additur. Od. φ, Ἔνθαν μὲ δὴ ὄλε' αὐτὸς ἐγὼ κακὰ πολλὰ μογήσας. Sæpius verò vacat, vt apud Plat. Apol. ἐγὼ μὲν γὰρ ἐθέλω. quod Cicero vertit, Equidem vellem. Nonnunquam cum particulis γε, γέτοι, δὴ, τοι, D (præsertim verò in respōsionibus & affirmationibus) copulatur. vt ἐγὼ δὴ, Equidem Bud. ex Dem. βούλεσθε οὖν ἀκοῦσαι τὸ τούτων αἴτιον; ἐγὼ δὴ φράσω. Sic & ἐγὼγε Atticam idem valet quod καὶ μάλα, vel πάνυ γε, vel μαλιστάγε. hoc est, Sanè quidem. Xen. idētidē ἔγωγε, ἔφη, Equidē prorsus. Synes. ἔγωγέ τοι τοῖς πάθεσι δ' ἐν τοιούτοις φθεγξάμενος, Ego siquidem, vt Bud. interpr. Idem, ἀλλ' ἐγώ τοι ἐπῳδὰς οἶδα. Et Xen. ἐγώ τοι σε δίκαιον μνημονεύω. Plato, καὶ ἔγωτοι, ὦ φίλε, Et quidem ego. Bud. ὡς ἔγωγε exponitur Equidem apud Naz. vel, Vt ego quidē existimo. Aliquando per synalœphen dicitur ἐγῶδα, ἐγῶκα, seu (vt quidā scribunt) ἐγῶμαι, ἐγῶδα, pro εἶῶ οἶδα, εἶῶκα, εἶῶμαι. Xen. Apomn. 2, οἱ φίλοι σοι τοῦτον οὐδὲν δύνασθαι ποιεῖν, respōdet alter πάντα μὲν οὖν, ὡς ἐγῶμαι. pro quo paulo pòst diuisim, ὡς ἔῶ οἶκα. ET Εἶῶ Doricè pro ἐῶ. Il. α, Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σώθεο, καί μοι ὄμοσσον. ITEM ἐγώνη, & ipsum Doricū pro ἐγώ, vt pro σύ, τώνη, iidem Dores dicūt. Eustath. pleonasmum esse scribit syllabæ νη.

Ἐμοί, Mei. Vnde ἐμοί γε ἕνεκα, idem quod Latinis, Per me quidem. vt apud Plaut. At tu ægrota si vis, per me quidem, ætatem. PRO QVO Ἐμέο, resolutione Ionica. ET Ἐμεῦ synæresi poetica, seu Dorica & Æolica, Theocr. Οὔτος ἀοιδῶν λῶστος ὁς ἐξ ἐμεῦ ἔσσεται οὐδέν. ET Ἐμεῖο per epēthesi. τῶ 1, Il. α, Ἀλλ' πίθεσθ' ἄμφω ἐμεῖο νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο. ET Ἐμέθεν per paragogā, Atticum, vt quidam scribūt. Il. α, τῶν γὰρ ἐξ ἐμέθεν. AT μοῦ aphæresi literæ initialis ε, ex ἐμοῦ factum est. PRO QVO Μοῦ Doricū & poeticū est. Il. α, Κλῦθί μευ ἀργυρότοξε. vbi Eust. annotat τὸ ἐμοῦ, ablata litera initiali ε, encliticum esse.

Ἐμοί, Mihi. Et ἔμοιγε, Mihi quidem, Atticum, vt ἔγωγε. Ἐμοὶ δοκεῖν, Vt mihi videtur, Mea opinione. Quod Aristo- G ph. pleno sermone dixit in Pluto, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖν. sicut & Plut. Themist. ὡς ἐμοὶ δοκεῖν. & τὰ ἐπ' ἐμοί. Quantum in me est, vel fuit, aut erit, Pro viribus mea. De quo & similibus loquēdi formulis dictā in Ἐμός. ET Ἐμοίνη, pleonasmo syllabæ νη (vt in ἐγώνη) pro ἐμοί. Et μοι aphæresi syllabæ initialis: vnde & encliticū est. Il. ζ, Ὅς μ' ἔθελεν φιλότητι μιγῆν ὥρᾳ οὐκ ἐθελούσῃ. Et duplicatū apud Demosth. Epit. φεῦγε μῶν γάρ μοι πάντα εἰς ἕνα καιρὸν, δὺς κριτὴν καθίσταί μοι πάνυ ἀγενῆ αὐτῶν. Interdū (vt Mihi apud H Lat.) gratiā addit: idq; frequenter in postulationibus aut interrogationibus. Il. χ, Ἕκτορ μή μοι μίμνε, φίλον κῆρ, ἀνέρα τῶνδε. Il. σ, Σφῶϊ δὲ μοι ζώοντε ὀρᾶ φάος ἠελίοιο. X. Pæd. 1, τὸ δὲ μάλιστα μέμνησό μοι. ET Ἐμίν, Doricé. Theocr. Δῶρον ἐμίν νιν ἔλεπτε.

Ἐμί, Me. τὸ κατ' ἐμί, Quantum in me est, cuiusmodi loquē di formulas plures habes in Ἐμόν. ET Me aphæresi literæ initialis pro eodem. Tunc verò encliticum est, vt δίδασκέ με.

Ἐμαυτοῦ, Mei ipsius, Ἐμαυτῷ, Mihiipsi, Ἐμαυτὸν, Me ipsum. In duali & in plurali declinatur diuisim, integris videlicet casibus vtrinsque: vt νῶϊ αὐτὼ, νῶϊν αὐτοῖν, & sic deinceps. κατ' ἐμαυτοῦ μέρος, & κατ' ἐμαυτὸν, Quantum in me ipso est. Cuiusmodi loquendi genera plura in ἐμόν, ex B. annotata habes.

Νῶϊ, Nos duo. Et in accus. Nos duos. Il. α, Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε μαχησόμεθα. Lucian. νῶϊ δ', ἐγὼ καὶ σύ. Il. ε, Τὼ καὶ νῶϊ πόλιν δὲ σαώσετον, i. Nos duos. Ibidem, Νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδέος υἱός. ET Νὼ (vel ιῶ) per apocopen τῶ 1, vt à σφῶϊ Eust. factū esse σφὼ annotat. Il. ε, Πεὶν γ' ὅτε τὼ πάλ' ἀνδρὶ σὺν ἱππόσι καὶ ὄχεσφι Ἀντείλω ἐλθόντε σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι, Priusquam nos duo hūc virū experiamur.

Νῶϊν, Nostrūm duorum. Et in dat. Nobis duobus. Od. π, Ἀλλὰ σύ γ', εἰ δύνασαι, νῶϊν ἀμύνειν μερμηρίξαι, Φραίζου ὅ κέν τε νῶϊν ἀμῶνοι φόφρονι θυμῷ, Qui nobis auxilio sit, nos protegat. Plato, ὁμολογῶν θεῶν νῶϊν, inter nos conuenit. Luc. in Solœciste νῶϊν γοῦν τὰ εἰρημένα, νῶϊν δοῦν δοκεῖ, σὺ (ἔφη) καὶ νῶϊν ἐρεῖς ὡς ἀμαρτάνουσιν. ET Νῶν facta cōtractione pro eodē. Arist. Ran. τὸ γὰρ βάρος νῶν βασανεῖ τὴν ῥήμασιν.

Ἄμμε, Nos duo. Et in accus. Nos duos. Æolicum vero & Doricum est, secundum analogiam nominatiui plur. Theocr. τίς ἄμμε κρινεῖ, τίς ἐπίκοος ἔσσεται ἀμῶν; Sæpius tamen poetæ pro accus. plur. accipere consueuerunt. Il. α, Ἀβρέοιν νῶϊ ἄμμε παλιμπλαγχθέντε τοῖω. Theocr. Ἠ καλὰς ἄμμε πιῶν ἐλελήθει, βῶκος ἀοιδάς.

Ἡμεῖς, Nos. PRO QVO Ἡμέες, Ionicé. ET Ἄμες, Doricé. ET Ἄμμες, Æolicè. Od. ι, Αὐτὰρ γὰρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺ ὀλέθρῳ.

Ἡμῶν, Nostrūm. PRO QVO Ἡμέων Ionicé. Il. γ, Ἡμέων δ' ἐπιποτέωται καὶ μοῖρα πέπυκται, Τεθναίης. ET Ἡμείων interiecto ι metri causa. Od. ω, Οὐδέ τις ἡμείων δύναται κρατερόφρων βιότῳ Νεμεσσῆσαι ἐπαυσαι. ET Ἡμῶν secundum Eust. ex veterum autoritate, retracto accentu in præcedētē syllabā vt in ἡμῖν & ἡμᾶς. ET Ἀμῶν Doricé. Theocr. Pharmac. Ἠ ῥ' οὐκ ἄλλο τι περὶ τὸν ἔχεις, ἀμῶν δὲ λέλαται; ET Ἀμμέων, Æolicè, secūdum analogiā nominatiui ἄμμες.

E Ἡμῖν, Nobis. PRO QVO Ἡμῶν Ionicè & Atticé. Il. ρ, Ὦ φίλοι, ἢ μὰν ἡμῖν εὐκλεὲς ἔσσετ' ἔεδνα. Vbi Eust. non admittit eos qui ἡμῖν ὀξυκλεὲς scribebant. eò quòd prior scriptura sit antiquior. Soph. Œdip. Ὅπως λύσειε τὴν ἡμῖν ὀδαγὴν πόρεις. Phryn. Myste, εἐβουλόμην αὖ ἡμῖν ὥσπερ καὶ φθεῶ. Quæ duo exempla Eust. vt Attica ponit. ET Ἀμίν, Doricè. Theoc. Πολλαὶ δ' ἀμὶν ὕσταρ τε καὶ κρατὸς δεύτερον Αἴγαρι. ET Ἀμῖν producto ι, itidē Doricé. Theocr. Χ' ἀμῖν ὀῖν κόων φιλοποίμνιος. ET Ἄμμιν, Æolicé. Od. μ, Ἔνθα δὲ οἰόπαιν κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασαν. ET Ἄμμι, itidem Æolicé. Od. α, Χαῖρε ξεῖνε πάρ ἄμμι φιλήσαι. Apollō. Ἄμμι γὰμὶ τόος ἔνδον ἀτύζεται.

Ἡμᾶς, Nos καθ' ἡμᾶς διαστάζοντας, Ad nostram vsque ætatē. PRO QVO Ἡμέας, Ionicé. O. α, Ἐν δ' ἡμέας φεῦγε πεῖν λέχος κήπων. ET Ἡμᾶς, retracto accentu, sicut in ἡμῖν & ἡμῶν, vt Eust. ex veterum autoritate docet. ET Ἄμμας, Doricé. ET Ἄμμας, Æolicé.

Possessiua ab ἐγώ, sing. dual. & plur. numeri.

Ἐμός, οῦ, ὁ, Meus. Il. υ, Οὔφελε δ' οὔτ' ἄρπα σὺ ἐμοὶ ἔμεν, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σοί, nec tu meos, nec ego tuos. Hesiod. Erg. Ἔσσεαι ἐμός τε πατὴρ καὶ σός. Athen. lib. 11, ἑταίροις ἐμοῖς γε καὶ σοῖς. At apud Xe. Pæd. γ, τῇ ἐμῇ ἀνοίᾳ, pro eo quod est τῇ ἀνοίᾳ τῇ εἰς ἐμέ. Et Κατά γε τὸν ἐμόν, Mea quidē sententia, apud Pla Pro quo pleno sermone alibi dicit, κατ' ἐμὸν δόξαν. Vide Bud comm. p. 971. Ἐμόν ἔστιν, Mei est officii. Isoc. Euag. Τὸ ἐμόν, Res mea. Soph. El. Ἐγὼ μὲν ὧν πᾶν καὶ τὸ σὸν ἀσπάζουσ' ἅμα Καὶ τὸ μὸν αὐτῆς ὅλβον, & tuas res & meas: seu Et tuū cōmodū & meum. Et plur. num. apud Synes. ἄκουε πίνων ὡς ἔχει τὰ μά. Τὸ ἐμὸν & τὰ ἐμὰ nū nunquā dicitur pro ἐγώ. Il. ι, Οὐδ' ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν, Οὔτ' ἀτελεύτητον γ' ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. id est οὐδ' ἐγὼ μεταβολὸς καὶ ἀπατηλός. Eurip. εἰ σ' ἐγὼ φεύσοιμι ποτε, Ἑλένη τερώσας τὴν ὑμὸν, ἐπολίσειμί σε, id est Me. Idē Oreste, ὅταν δὲ τὰ μ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς, i. ἐμὲ λελυπημένον. Sic Plato τὰ δ' ἐμὰ, βούλεσθαι μὲν ἔπειμι, δύναμαι δὲ οὐ πάνυ ῥᾴδια. Ego autem velle quidem promptus, sed nō perinde posse facilis. B. interpr. Idem pro eodem dixit,

τὸ ἐμὸν φεῦγμα, in Hippia maiore, φαῦλον γὰρ αὖ εἴη τὸ ἐμὸν A φεῦγμα καὶ ἰδιωτικὸν, Quippe ineptus essem similisque idiotæ. Τὸ μὲ ἐμὸν, Quod quidem ad me pertinet. Plato Timæo. Sic Synes. κατὰ, τὸ γε ἐμὸν, εἴασα αὐ χαίρειν αὐτόν. Alia exempla habes apud Bud. C. p. 971. Τὸ ἐμὸν μέρος, Quantum in me est, seu fuit. pro quo & τὸ γ' ἐμὸν, & τὸ μὲ ἐμοῦ, & κατ' ἐμαυτ. & κατ' ἐμαυτὸ μέρος, & τὸ ἐπ' ἐμοί, & ὅσον ἐπ' ἐμοί, & τὸ κατ' ἐμέ, & τὸ ἐπ' ἐμὲ ἥκον μέρος, & ὅσον ἐπ' ἐμὲ ἥκει, & τὸ εἰς ἐμὲ ἥκον, & εἰς ὅσον ἥκω δ' ἀνάμεως, Quàm maximè facere possum. De quibus loquendi generibus prolixius tradit Bud. Comm. p. 772, & 773. AT B Οὐμός ET Τοὐμὸν ET Τἀμά, per synæresin dicūtur pro ὁ ἐμός, & τὸ ἐμὸν, & τὰ ἐμά. Plato epist. οὐμὸς λόγος. i. meus. Syn. ἄκουε τοῖνυν ὡς ἔχει τὰ μά, res meæ.

Νωΐτερος, ου, ὁ, Noster, Qui nostrūm duorum est. Il. ο, Iuppiter ad Iunonem, Σύθ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῆς Κουρήτιον.

Ἡμέτερος, Noster. Homerus Od. ο, Βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμετέρῳ. X. Pæd. 4, οὐδὲν γὰρ οὕτως ἡμέτερόν ἐστιν ὡς ἡμεῖς ἡμῶν αὐτῶν. ἡμέτεροῦδε, apud poetas, est Domum nostram. subintelligitur enim οἶκον. Od. ο, ἡμέτεροῦδε κελοίμιν Ἔρχεσθαι. Apoll. ἡμέτεροῦδε μολεῖν. Et ἡμέτερα, Patria nostra: sub. χώρα, aut tale quid. Thuc. lib. 6, πολύ τε ἀπὸ τῆς ἡμετέρας αὐτῆς μέλλοιμεν πλεῖν. Ἡμέτερος etiam dicitur Qui nobiscum facit, Qui à partibus nostris stat. Thuc. lib. 4, τῶν τε γὰρ χωρίων τὸ διεμβαῖον, ἡμέτερον νομίζω. Sic Greg. cōtra Iulian. τοῖς ἡμετέροις pro orthodoxis dixit: opponens eis τοῖς ἑλληνικοῖς, quo nomine gentiles intelligit, quos & Ἕλληνας vocat. Τὸ ἡμέτερον dicitur etiā pro ἡμεῖς, sicut paulo antè τὸ ἐμὸν quoque & τὰ ἐμὰ pro ἐγὼ vsurpari docui. D Gal. Therap. 9, τὸ δ' ἡμέτερον οὐχ ὧδ' ἔχει, Nos verò aliter rationem nostram comparauimus, seu, Nostra autem ratio aliter comparata est, vt Bud. C. p. 972, interpr. addens, Terentium hoc imitatum in Eun. dixisse, Non agnosco vestrum tam superbum. i. vos. idque Donatum parum animaduertisse. ET Ἡμὸς pro ἡμέτερος (sicut pro ὑμέτερος, ὑμὸς) apud poetas, vt tradūt v. l. PRO QVO Ἀμὸς, seu (vt apud Eust. scribitur) Ἀμός, Doricé. Theocr. ἀμὸς κικλήσεθ' ὁ πύκτης. & ἀμὸν πατέρα apud Eust.

Ἐ Δ Ω,

Edo. Od. γ, Οἷά τε δῖα ἔδεισι δι' ἀστεφέες βασιλῆες. Il. μ, ἑδέοισί τε πίνα μάλα. Cuius præteritum E ἔστ Ἐδήδοκα, facto ex fut. inusitato ἐδήσω, pr. ἔδηκα, & pleonasmo syllabæ δο, ἐδήδοκα, vt ab ἄγω, ἀγήοχα. Alexis apud Athen. lib. 12, καὐδ' αὐλοῦ οὐκ ἐδήδοκα. vnde partic. ἐδηδοκώς. Et pass. Od. χ, Ὀστέα τοι ἐκπέπαται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι. Et ἐδηδεσμένον apud Paulū. ET Ἐδήσομαι infinitiuo modo, pro ἐδέσμεναι. i. ἔδειν. Od. ξ, Ἄλλοισιν δ' σύας σάλοις ἀπάλλω Ἐδέμεναι. Cætera tēpora in vsu nō sunt.

Media quoque vox in actiua sign. vsurpatur. Plat. De rep. l. 2, δεινοὶ δ' οἶμαι τῶν βοτανῶν εἴπερ αὐτὰ ἔδεται, siquis F eis vescatur. Aristoph. κἀρᾶ τῷ γ' ἐμῶν ἔδεται. Et apud Pol. ἐδόμεθα, ἐδεσθῆς, ἐδόσθαι. Vnde est & præter. med. Ἐδηδώς.

Ἔδω impropriè devermibus dicitur ligna aut aliā materiam corrodentibus: & metaph. edi dicuntur κάματος, θυμός, & huiusmodi. Od. φ, Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος. Et voce media, Il. χ, Αἰόλαι, ὀλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσσωνται, Θυμόν. Od. ξ, Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάμα τῶν νήποινον ἔδουσι. Od. ι, Κείμεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες. Et voce media Il. ω, Τεκνον ἐμόν, πῆ μέλεις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων Σεῦ ἔδεαι κραδίην; G

Ἐδεσμα, ατος, τὸ, Eduliū, Penus. Isocr. De pace, χαίροντας μὲν καὶ τῷ ἐδεσματικῷ καὶ τῷ ὀψοποιικῷ τοῖς καὶ τὸ σῶμα καὶ τὸ ψυχὴν βλάπτουσιν. Athen. l. 1, de Philino quodam, οὐπὸ ποτῶν χρήσαιτό ποτε, ἢ ἐδέσματα ἄλλως ἢ μόνῳ γάλακτι πάντα τὸν βίον. Idē ῥαφανίδα dicit esse ἄπαλες σπόδρα ἔδεσμα. & l. 14. scribit βάγημα tantùm à βρῶμα differre quantum ἔδεσμα à τραγάλιον.

C. Ἐδεσματοθήκη, ης, ἡ, Penaria cella, seu simpliciter Penaria, Vbi edulia reponuntur. quam κωμικωθήκην quoque H appellatam tradit Poll.

Ἐδεστής, οῦ, ὁ, Comestor. ἐδεσταὶ κρεῶν ὠμῶν, Carnibus crudis vescentes.

Ἐδεστός, οῦ, ὁ, Edulis, Esculentus. Bud. ex Aristotele, ἔστι δὲ θηρευτὸν ὃ αὖ ἄχρειον ἢ ἐδεστὸν ζῶον. & ἐδεστὰ plur. nū. Edulia, Esculenta.

Ἔδαρ, idē quod ἔδεσμα. ET sæpius Εἶδαρ, per epenthesin τοῦ ι, metri causa, pro eodem. Il. ν, Ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ Ἐδμεναι. Od. ι, Λωτοφάγων οἵτ' ἄνδιχα εἶδαρ ἔδεισαν. Od. μ, ἀλλὰ σὺ θεμείκιε ῥάβδῳ Ἰχθύσι τοῖς ὀλόροισι δόλον κατὰ εἶδαρ βάλων. Εἶδαρ Hesych. præter βρῶμα & σῖτον, est etiam ὄφελος.

Ἐδέατρος, ου, ὁ, vocabulum (vt Ælius Dionys. apud Eust. scribit) Græcum, sed de re cuius vsus apud Persas. est. n. προγεύσης, Prægustator, ὁ φυλάττων τὸν βασιλέως ἀσφαλείας ἕνεκα. postmodum verò ἐδέατρος vocatus fuit διηρετής τῆς ὅλης διακονίας καὶ τῶν ἀσκοῦντων, vt Eust. & Suid. tradunt: seu διπμελητὴς δεῖπνου, vt Hesych. Differre ab ἐλεάτρος anno tat Ammon. quòd ἐλεάτρος sit coquus, ab ἔλεος: ἐδέατρος, autem, φεστάτης, ab ἔδω. Athen. tamen. l. 4, quod Eust. de ἐδέατρος dicit, ἐλεάτρῳ tribuit, nisi mendum subest.

Ἐδηδών, όνος, ἡ, Phagedæna, Serpigo. ab exedenda carne.

Ἐδητύς, ύος, ἡ, Cibus, Quod comeditur. Odyss. η, Κεῖτ' ἄρ ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος. Od. γ, πίσσα καὶ ἐδητύος ἦδος ἔρον ἕστο.

Ἐδίπα, πα, plur. num. Conuiuia publica. Plutarch. Lycurgo, συσσίτια à Lycurgo instituta, quæ φιδίτια Spartæ nōminabantur, vel quasi φιλίπα, ὡς φιλίας καὶ φιλοφροσύνης ὑποφαινοντα: vel quasi φειδίπα, ὡς φειδὼ ἀπλείαν καὶ φειδὼ συνεζῶντα: scribit ἐδίπα etiam appellari posse τῶν ἐν πλῷ δίαιταν καὶ πλῷ ἐδαδίω. De conuiuii autem illius ratione plura ibidē narrātur, quæ inde tibi petenda reliqui.

Ἐδίον, ου, τὸ, Commeatus. v. l.

Ἐδός, οῦ, ὁ, Comedo. ὁ φαγᾶς. Suid.

Ἐδωδή, ῆς, ἡ, Cibus, Quod comeditur. Od. ξ, Αὐταρ ἐπὶ δεῖπνον καὶ ἥσατο θυμὸν ἐδωδῆς. Hesiod. Erg. ἐν πυρὶ ἑζόμενον, κεκορημένον ἠπὲρ ἐδωδῆς. Plato l. 1 De rep. ἐν τῇ ἐδωδῇ ἢ πόσει πλεονεκτῶν. Apud Gal. autem ad Glauc. ἡ τῶν ἐχιδνῶν ἐδωδὴ exponitur Esus viperarū, id est quum eduntur viperæ. HINC Ἐδώδιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui esui est, Edulis, Esculent. Thuc. lib. 7, βουλόμενοι ἐκ τῶν οἰκιῶν λαβεῖν τὰ ἐδώδιμον. Theophr. τὸ σκολόμυον δὲ οὐχ ὑπὸ τῶν μόνον ἴδιον ὅτι τὴν ῥίζαν ἐδώδιμον ἔχει. Pro quo Plin. Scolymus carduorum generis, ab iis distat quòd radix eius vescendo est. Diosc. lib. 3, cap. 66, ἡ δὲ ῥίζα ἐφθὴ, ἐδώδιμος, ὡς καὶ σαφυλῖνος. capite tamen 59 dicit ῥίζα ἐδώδιμη.

E. Ἀπέδω, Abedo. vnde in pass. ἐν τοῖσι πλυγαῖς ἀπηδέσθη τὸ ῥάμφος, citat Eust. ex Plat. Sophista.

C. Ἐξέδω, Exedo.

C. Κ Α Τέδω, Comedo. Odyss. τ, Ἀχαλάα δὲ πᾶς βίοτον κατεδόντων Γ. γνώτων. Iliad. τ, Μῦας ἀρά τε φῶτας ἀρηϊφάτους καὶ πέδυσιν. Iliad. ζ, de Bellerophonte, Ὃν θυμὸν κατέδων, πάντων ἀνθρώπων ἀλεείνων. Præt. perfect. est κατεδηδοκώς, apud Suid. Et καταδηδοκώς τε ποτηρῶν apud Pollucem. Et in pass. apud Eustath. ex Plat. Comico, κατηδέσθη ὑφ' αὐτοῦ καὶ κατεκόπη ὑφ' ὑβρεῖς. Et particip. καταδηδεσμένος, Comestus, apud Suid.

c. 2. Προκατέδω, Ante comedo. Et προκατεδεῖται, Præcipiet, Prius edet. v. l. ex Luc.

c. 2. Προσκατέδω. Insuper comedo. Alexis apud Ath. l. 12, de candaulo, obsonio quodā Lydio delicato, πολὺ δ' ἐγὼ Ἂν τῶν ἀρεσθῆν σοι, φεῦ κατέδ' ἢ τοῖς δακτύλοις, Σαῦρον χαίρων.

C. Π Ε Ρ Ι έδω, Corrodo, Circumquaque adedo.

C. Π Ρ Ο έδω, Antè edo. vnde προεδεῖν, quasi præsitat.

Ὀ Δ Ο Υ Σ, όντος, ὁ, Dens. Il. ρ, Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο κατὰ ὀδόντα· ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας Ὤσε δόρυ. Plut. Symp. 8, καὶ δέντης τοῖς ὀδόντας, καὶ λάθεσι τὴν χεῖρα. De dentium autem differentia & nominibus vide Pollucem & Gorr. ¶ Ὀδόντα verò etiam appellant anatomici apophysin secundi spondyli ceruicis, altam, duram, solidam, è superiori interna mediàque eius sede erumpentem, sursumque spectantem, propterea quòd dēti hominis canino assimiletur, vt scribit Gorr. addens, ab hac apophysi totam etiam ipsam vertebram ab Hippocr. (vt tradit Gal.) ὀδόντα appellatam fuisse, non autem (vt scribit se putare Ruff. Ephes. ὡς τῇ τῶν μυρεῶν ὀνομασίᾳ) primā. alios verò ipsam apophysin, πυρηνοειδῆ vocasse à similitudine nuclei, alios à nuce pinea κωνοειδῆ, alios etiam ὀδοντοειδῆ. ¶ Apud Nicandr. verò Ther. ὧν δέ τε ῥίζαν Σιλφίου λῶ κνισῆεν καπαρείψειαν ὀδόντας, schol. exponit δοίδυκας καὶ τερβεῖς. vt ὀδοὺ ibi pro pistillo accipiatur, quo (sicut à dente cibus) in mortario aliquid comminuitur. Ὀδοῦς autē ab ἔδω quasi ἐδοντής τις ὤν. Atque adeo (vt à quibusdā

annotatur) ET Ὀδόντας Æoles dicunt pro ὀδόντας. A
v.l. AT Ὀδὼν pro ὀδοὺς, Ionicum est, vt tradit Eust.
C. Ὀδοντόλυφον, ου, τὸ, ET Ὀδοντολυφὶς, ίδος, ἡ, Dentiscalpium, quo ea quæ dentibus inhærent, eximuntur. Gorræus.
C. Ὀδοντοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Dentis formam habens. ὀδοντοειδὴς ἀπόφυσις, ea est quam ὀδόντα Hippocr. & omnes anatomici περιμοειδῆ ἀπόφυσιν appelant. Gorr.
C. Ὀδοντομάχης, ου ὁ, Dentibus pugnans. vnde ὀδοντομάχαι ὗες apud Eust. ex veteribus, οἱ κάπροι. i. apri.
C. Ὀδοντοξέστης, ου ὁ, Instrumentum (vt scribit Poll.) medicum, exesis dentibus eradendis idoneum, vt scalper ex cisorius vel scalpellus. B
C. Ὀδοντόπεμμα, ατος, τὸ, Dentifricium, puluisculus id maximè est quo dentes fricantur & gingiuæ. Gorr.
C. Ὀδοντοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dentifer. Epigr.
C. Ὀδοντοφυὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Dentes producens. ὀδοντοφυῆ βρέφη, Dentientes pueri. Camer. ET Ὀδοντοφυΐα, ας, ἡ, Dentitio, Dentium emissio aut productio. Paul. Ægin. lib. 1, cap. 9, ὀδοντοφυΐαι γίνονται περὶ ἑβδομον μῆνα. ET
C. Ὀδοντοφυέω, ῶ, Dentes produco. Hippocr. Aphor. πρὸς δὲ τὸ ὀδοντοφυεῖν πρὸς ἀγρυπνίαν οὖλον ὀδαξισμοὶ, ἀπασμοὶ, πυρετοί. Pro quo Celsus, Propriæ etiam dentientium, gingiuarũ exculcerationes, distentiones neruorum, febriculæ interdum. Greg. ὀδοντοφυοῦσι δὲ ἡδὺ παιδίῳ καὶ αὐξανομένῳ πρὸς τὰ γίνεσθαι ἡ ἀρχὴ ἡ πρώτη.
C. Ὀδοντάγρα, ας, ἡ, Instrumentum chirurgicum ad euellẽdos dentes. Gorr. Forũcem vocat Celsus, Forficulã Plini⁹. Plut. Τοιούτοις αὐτοῖς πορυφὸν χρῶμος ὡς ὑπὸ ἰαθρὸς ὀδὸν πάσχοις καὶ ἀίστρον.
C. Ὀδοντάγχων, ου, τὸ, Dentiducum. Cæl. Aurel. Chron. lib. 2, cap. 4, Plumbeum ὀδοντάγχων, quod nos Dentiducũ dicere poterimus.
C. Ὀδοντάλγία, ας, ἡ Dentium dolor. Diosc. μασηθεῖσα ὀδοντάλγίας παρεμυθεῖται. Pro quo Plinius, de leucacantha, Commanducata, dentium dolores sedat. ET Ὀδοντάλγέω, ῶ, Fut. ήσω, Dẽtib⁹ doleo, Dentium dolore afficior.
C. Ἀμφόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque dentatus, Ambidens siue Bidens. quomodo appellatam ouem scribit Festus quæ superioribus & inferioribus esset dentibus. Aristot. τῷ δὲ πηγασόσων ὅσα μὴ ἔχει ἀμφόδοντα τῷ κεραφόρων, πέντε σειρὰς ἔχει τοῖς τοιούτοις πρόσω. Idem, τῷ ἀμφωδόντων γαλαῦ πυρδνέται. Pro quo Plin. Cæsus non fit ex vtrinque dẽtatis. Scribitur enim duobus modis apud Aristot. ἀμφόδους & ἀμφώδους. vtranque autem scripturã agnoscit Bud. ET ἄμφωδον ζῷον, alia declin. apud eundẽ B. Animal quod ab vtraque maxilla dentes habet. E
C. Ἀόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Edentulus. Citat Pollux ex Pherecrate. Item, Dentes non habens, Bud. ex Athenæo, τὴν αὐόδουν, ὡς καρχαρόδουν. Idem l. 7, αὐόδοντα καὶ λεῖα, ὡς ῥαφίς. ET Ἀνόδοντος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro eodem. v.l.
C. Ἀργιόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Albos dentes habens, pleonasmo literæ ι. Il. ι, de apro Calydonio, σῶ ἄρειον ἀργιόδοντα. Il. λ, — κυῶας ἀργιόδοντας. Sunt qui exponant μεγαλόδους, volentes deriuatum esse ab ἀργὶ interiecto γ,
C. Καρχαρόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Dẽtes asperos, acutos, serratos, pectinatimque inter se coeuntes habens. Il. ν, κεωῶν ὑπὸ καρχαροδόντων. Sic Athen. lib. 7, dicit κάλλιχθυν esse καρχαρόδοντα καὶ σκαρφαγρον. Aristot. lib. 9 De part. anim. καρχαρόδοντα vocari scribit ὅσα ὀντὸς μὴ ἔχει ὀδόντας, ἀλλ' ὀξεῖς καὶ σῖ κεκασμένους, vt leo, pardalis, lupus, canis: seu (vt l. 3, c. 1, exponit) τὰ ὀξεῖς καὶ ἐπαλλάσσοντας ὀδόντας ἔχοντα: vtrobique à χαυλιόδους distinguens. C
C. Μεγαλόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ. Magnos dentes habens. quo vocabulo exponebat Tryphon præcedens ἀργιόδους, vt docet Etymol.
C. Μυελόδους, Infinitos dentes habens. Epigramm. μυελόδους ἐλέφας.
C. Προόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Prominentes dentes habens. ὁ πρεσύχοντας ἔχων ὀδόντας, Poll. Brochus seu Broncus.
C. Σινόδους, οντος, ὁ, καὶ ἡ, Dentibus nocens. AT Σινόδους piscis nomen. Athen. lib. 7, ex Archestrato, Αὐπὰρ σι σινόδοντα μὴν ὀνίνητε πάχυν ἐξ. QVI ET Σωιόδους dicitur. Numenius Halieut. ibidem, Ἡ δ' μέγαν σωιόδοντα καὶ ἀρνὸν πλὴν ἱππουρον. Denticem quidam intrepr. ET
Σωοδοντὴς, itidẽ piscis apud eundẽ eodẽ lib. Et l. 8, quã de pelamide dixisset, addit, ἡ δ' μείζων, σωοδοντὴς καλεῖται. ET Σωοδοντήτης λίθος, gemma è cerebro piscium qui sy nodontes vocantur, vt scribit Plin. lib. vlt. cap. 7.
C. Σωόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Cui dentes cõtinui sunt. Aristot. τῶν ζώων τὰ σωόδοντα πίνοντα ἀπῶ, οἷον ἵπποι καὶ βόες. Pro quo Plin. Quibus continui dentes, sorbent, vt equi, boues.
C. Τελόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Tridens. 1 Reg. 2, τελόδεις κρεάγρα, Fuscina tridens. Substantiuè etiã capitur, vt Lat. Tridens. Epigr. lib. 2, Οὐ μάλιν, τελόδοντα δ' ἐνίλεψέν με Χαρῖνος. Capiturque interdum (sicut tridens) pro instrumento, quod Neptuni sceptrum esse putatur. vt apud Pindarum Olymp. ode 9, τείαιναν alio nomine appellant. HINC Τελοδοντία, ας, ἡ, pro piscatu, citatur ex Plat. Sophista.
C. Χαυλιόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Exertos dentes habens. Hesiod. Asp. Κάπρος χαυλιόδους. Opp. lib. 3 De ven. καρχαρόδοντα τε φεαζωμῶν ὅμιλον Σαρκοφάγων θηρῶν, καὶ χαυλιόδοντα γένεθλα, id est ζῶα ἔχοντα ὀδόντας ἐξέχοντας, Quæ citra rictũ dẽtes exerunt. Aristot. De part. anim. l. 3, c. 1, ὀδὼν δὲ τῷ ζώων ὅσιν ἅμα καρχαρόδοσι καὶ χαυλιόδοσι. Idẽ lib. 9, χαυλιόδοντα vocari dicit ὅσα ἔχει ὀδόντας ἐξεστηκότας τοῦ σώματος, vt elephas & porcus. Et Χαυλιόδους substantiuè ipse dẽs exertus. Herodot. De crocodilo, χαυλιόδοντας φαίνων. Arist. De part. anim. lib. 3, cap. 1, ὅσα δὲ ἐν βοῆθεν καὶ ἀλκὴν ὀδόντας ἔχει, τὰ μὲν χαυλιόδοντας ἔχει, καθάπερ οἱ. Opp. lib. 7 De venat. Ἱππάζεσθαι πολὺ φῦλον ἀκαχμένον ἰοφόρεσι Δωριοῖς χαυλιόδεσι.
C. Ἀμφωδὼν, idem quod ἀμφόδους. v.l.
C. Ἀργιόδων, idem quod ἀργιόδους. Apoll. Arg. 2, Κάπρος ἀργιόδων. D
C. Ἐελόδων, Magnos habens dentes. v. lex.
C. Προόδων, idem quod προόδους. Poll.
C. Νωδὸς, ῶδ, ὁ, Dentes nõ habens. Poll. ex Eubulo & Phryn. VNDE Νωδιγέρων, οντος, ὁ καὶ ἡ, Senex & edentulus.
Ὀδοντόω, ῶ, F. ώσω, Dentibus instruo & munio. vnde Ὀδοντώδης apud Poll. Dentatus, Denticulatus, quum πρίονα, id est serram, dicit esse σίδηρον ὀδοντωμέρον. ET Ὀδοντὸς verbale, Dentatus, Dẽticulatus. ὀδοντωτὸς πρίων apud Galen. ET Ἀποδόντωσις, εως, ἡ, Sordium circa dentes abstersio aut purgatio. Poll. ῥῖψιν ὀδόντων, ἀποδόντωσιν ἔλεγον ὀξυμμάτων, νίψιν ὀμμάτων ῥύπου.
Ὀδοντάω, ῶ, F. άσω, Dentio. VNDE Ὀδοντάσις, εως, ἡ, Dentitio. idem quod, ὀδοντοφυΐα, id est, dẽtis iam concreti eruptio extra gingiuam. Gorr.
Ὀδοντίδης, ου, ὁ, Fœnũ fruticosum, triangulis flagellis, geniculatis, nigro articulorum nodo, foliis polygono lõgioribus, hordei semine: inde dictum quòd decoctum in vino austero gargarizatu dolores dentium mulcet. Gorr.
Ὀδοντισμὸς, ῶ, ὁ, Species vna ex quinque Pythicis certaminibus in quibus tibicines pugnam Apollinis cum dracone Pythio exprimere certatim solebant, vt scribit Pollux, addens, συμπεριλείληφε δὲ τὸ ἰαμβικὸν καὶ τὰ σκολιοστικὰ κρίματα καὶ τὸ ὀδοντισμὸν, ὡς τοῦ δράκοντος, ὃν πρὸς πυθῷδος συμπαρίοντες τοῖς ὀδόντας. V.l. ex eodẽ Poll. ὀδοντισμὸν exponunt modum quẽdam canẽdi tibiis, ὅτι ἡ γλῶττα πρὸς τὰ χείλη πρὸς τὴν ὀδόντα.
¶ Ὀδάξ, aduerb. Mordicus, Dentes comprimendo. Od. ο, οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φῶτες, Τηλέμαχον θαύμαζον, Labra dentibus prementes, Dentes labris infigentes. Il. ω, Ἔκτορος ἐν πάλαμῃσιν ὀδὰξ ἔλον ἄσπετον οὖδας. Il. γ, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι Πρωΐοι ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, Mordicus appetant terram. Aristoph. Pluto, ὀδὰξ ἐλαῖαν μόνον, Dẽtibus arripui, seu Mordicus arripui. Alibi ὀδὰξ ἔχειν dicit, i. Mordicus tenere, seu dentibus. VNDE Αὐτοδάξ, Ipsis dentibus, Mordicus. Aristoph. Pace, Ταῦ φύσις ἡμῶν δεδεικὼς καὶ τὸν αὐτοδάξ ἐστιν. Vbi adiectiuè sũptum addito articulo, significat Pertinacẽ, & qui mordicus rem aliquam tenet. In alio eiusdem loco, γυναικῶν αὐτοδάξ ὀργιζομένων Suid. exponit πάνυ. Significat etiam πρόσχημα, vt idem Suid. & Eust. annotant.
Ὀδαξέω, ῶ, F. ήσω, Doleo ex morsu quem dentes fecerunt. Cam. ex Xenoph. Symp. ὡς πρὸς ὑπὸ θηρίου τινὸς δεδηγμένος τὸν τε ὦμον πλεῖον ἢ πέντε ἡμέρας ὠδάξον, dolebam humerũ tanquam me bestia momordisset. Bud. autem exponit

Pruriebam. Vnde in pass. apud Diosc. lib. 5, de vinis, ἀμόζον πρὸς νεφροὺς ὀδαξουμένοις καὶ ἠλκωμένοις. Et lib. 6, c. 2, καὶ ὑπέρων πόνος ἰχυρὸς μετὰ πόνου δακεῖν ὀδαξεσθαι τὰ ὀντός. Sic enim ibi scribitur: sicut & apud Hesychium, ὀδάξει, τοῖς ὀδοῦσι δάκνει. vt videatur, ὀδάξω dici sicut ἀέξω. at in illo Xenophontis loco Camer. annotat esse aoristum secundum.
Ὀδαξισμὸς, ῶ, ὁ, Prurigo mordax. seu (vt Gal. 3 in Aphor. 25 definit) κνισμὸς τις μετὰ βεραχείας πρὸς ἀνίας. Ex Hippocr. habes exemplũ suprà in ὀδοντοφυέω, vnà cũ interpretatione Celsi. Diosc. lib. 2, cap. 81, de butyro, ὀδοντάσης ὠφελεῖ καὶ τοὺς τοῦ οὔλου ὀδαξισμοὺς ὅτι πάσδων. Plut. Erot. τὸ δ' ἔμπαθες ἐν ἀρχῇ καὶ δάκνον μὴ τοσοῦθης ὡς ἕλκος ἢ ὀδαξισμόν. Gorr. ὀδαξισμοὶ οὔλων interpr. pruritũ ante dentionem. nam antequã erumpant dentes, dolorem quẽdam seu pruritum seu morsum, illis intra gingiuas conceptis & erumpere festinantibus, sentiri, quo moti infantes gingiuas muice n̄ collidant. ὀδόντασιν autem, esse dẽtis iam concreti eruptionẽ extra gingiuam. Hermolaus Barb. apud Diosc. Gingiuarum commorsionẽ vertit. Notandum verò fertur & ὀδαξισμὸς per η, quã scripturam sequitur Camer. ὄλων ὀδαξισμοὶ seu κνισμοὶ apud Hippocr. idem esse annotans quod Plato in Phædro dicit, τοῦ ὀδοντοφυομένου πάθος, κνῖσιν καὶ ἀγανάκτησιν ποιεῖ τὰ οὖλα, pruritum & molestiam gingiuarum. Apud Erotianum etiam ὀδαξισθῶσι scribitur: itavt ὀδαξισμὸς ab ὀδαξεῖσθαι deriuari videatur.
Ὀδαξιστικὸς, ού, ὁ, Mordaci prurigine præditus. vt ὀδαξιστικὸς χυμός. Plat.
Ὀδακπάζω, F. άσω, Morsico, Camerar. ex Apoll. lib. 4, ἀρχόντα δ' ἐνὶ στομάτεσσι χαλινὰ Ἀμφὶς ὀδακπάζοντα πεφεβλήδλιν κροτέοντα. D
¶ Κνώδων, οντος, ὁ, Mucro, Cuspis, seu acies gladii, ἡ τοῦ ξίφους ἀκμὴ, vt Poll. exponit. Soph. Aiace, πῶς σ' ἀπατάσω πικρᾷ τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος; de gladio quo ceciderat Aiax. vbi schol. & ipse exponit τῆς τοῦ ξίφους ἀκμῆς, adiuncta etymologia, τῆς ὀξείας εἰς τὴν κατεύθυνσιν ὁδοῦ. ‖ Κνώδοντες in venabulo etiam dicuntur siue aures siue dentalia in medio eminentia, quæ aprum in venabulum irruentem impediunt quo minus hominem impetu illo lædere possit: siue quòd duorum mucronum instar extent, siue quòd instar dentium elephantis aut apri exerantur. Xen. Cyneg. τὰ δὲ βελόνια τοῦτο μὲν λόγχας ἔχοντα, τοῦ δὲ μέσου τὸν αὐλὸν κνώδοντας ἀποκεκαρμένους, ἵνα σιφροῦς, καὶ τὰ ῥάβδια κρανείας δεόμενα πάχεις. id est, Budæo interpr. Venabula autem esto primum quidem spiculis præmunita: qua verò spiculum hastili induitur & annectitur, ibi in medio aures æratas habẽto. Pollux κνώδοντας venabuli collocat κατὰ τὸ αὐλοῦ τέλος πρὸς τῷ πτερύγῳ. Et Xenophon paulo pòst dicit οἱ κνώδοντες τῆς λόγχης. vt intelligatur κνώδοντας poni κατὰ μέσον τὸν αὐλὸν, in medio videlicet hastilis illo vbi spiculum ei induitur: sicut vertit Bud. Ad horũ venabuli κνωδόντων similitudinem Sophocl. Antig. dixisse videtur ξίφος Ἑλκεῖ δίπλοῦ κνώδοντας: nisi ancipitem ensem ibi interpretari malis.

Ἑζομαι, Sedeo. Il. β, Ἕζετο δ' ὀρθωθείς. Od. γ, Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμοὺς πεφυτευμένους π.

C. Ἐφέζομαι, Insideo. Il. 3, Δέδορκε δ' ἐφεζομένοις. ‖ Item, Incubo. Bud. ex Theophylacto, σὺ δὲ τοῖς στῖς ἐφέζῃ συγγράμμασι. G
C. Κάθεζομαι, Sedeo. idem quod simplex, sed eo vsitati⁹ apud prosæ scriptores. Il. ω, Ἡδὲ μάλ' ὀλχαύτῳ καθέζετο Κρονίωνι. Plat. Polit. 1, ὁκαθεζόμεθα ὡς παρ' αὐτὸν ἔκειντο ὁ δίφροι πνὲς αὐτῶν κύκλῳ. Futurum est καθεδοῦμαι. A pass. autem voce καθέσθη apud Lucian. in Solœcista dicitur esse ἔκφυλον. ‖ Καθέζομαι apud Thucyd. de exercitu dicitur pro Sedes suas locare, Castra metari. vt lib. 2, καὶ καθεζόμενοι ἐς αὐτὸ, στρατόπεδον ἐπεποίηντο. sic alibi, καὶ καθεζόμενοι ἐδήουν τὴν γῆν. VNDE Κάθισμα, ῶ, ὁ, Cõsessus, Sedes. Aristoph. Vesp. Συλλέγοντες γὰρ καθεσμοὶ ὡς περὶ πάθρωνα, Colligẽtes consessus & concilia iudiciorum tanquam examina quædam. ET Κάθεσις, Sedes & domicilium, οἴκησις, Hesych.
C. 2. Ἀντικαθέζομαι, Ex aduerso sedeo, seu consideo, Oppositus alicui sedeo. ‖ Apud Thucydidem pro Ex aduerso castra habeo, E regione aduersarii castra metor, vel metata castra habeo. Exponitur etiam Ex aduerso aciem instruo. Thucydides lib. 1, ἀλλὰ τὸ θέρος τοῦτο ἀντικαθεζόμενοι, χειμῶνος ἤδη ἐπανεχώρησαν ἐπ' οἴκου ἑκάτεροι, id est αὐτοστρατοπεδευόντες, vt schol. exponit. A
c. 2. Ἐγκαθέζομαι, Insideo. Thuc. lib. 3, initio, καὶ ἐγκαθεζόμενοι, ἐδῄουν τὴν χλῶ. Vbi schol. exponit ἀποδημοῦντες, nõ vltrà proficiscentes sed immorantes propter commeatus.
c. 2. Ἐπικαθέζομαι, Consido. Aristoph. Pluto, Κεφαλῶν γὰρ κἀν τοῖς πολέμοις ἑκάστοις Ἐφ' οἷς αὐ ἔδοξ' ὀπικαθέζεται μόνος. vbi schol. annotat, metaphoram esse ἀπὸ τοῦ ζυγῶν. id enim quod grauitate sua præponderat, καθέζεσθαι dici. B
c. 2. Παρακαθέζομαι, Assideo, A latere cõsideo. Plato Char. παρακαθεζόμενος οὐκ ἠπαιζόμην τὸν τε Κεφίαν.
c. 2. Προκαθέζομαι, Præsideo. Gregor. in Basilium, Βυζάντιον τὴν προκαθεζομένην τῆς ἑῴας πόλιν. Idem in Oratione de luna, προκαθεζεται νυκτὸς, Præsidet nocti. Et voce passiua, apud eũdem οἱ προκαθεζόμενοι πολλοί, id est episcopi qui populo præsident.
c. 2. Προσκαθέζομαι, Assideo. vnde προσκαθεδῶν quod ex Æschine citatur, & exponitur Assidebis, προσεδρεύσεις. Apud Demosth. Olynth. de Philippo dicitur, προσκαθεδεῖται καὶ προσεδρεύσει τοῖς πράγμασι, metaphoricè pro Assiduè incumbet aut Instabit. ‖ Item, Assideo (eo nimirum sensu quo Priscian. Salustium dixisse refert oppidũ amissum assideri, pro Obsideri aut circumsederi) Obsideo, Hostiliter consido. Thucydides lib. 1, προσκαθεζόμενοι δὲ τῇ πόλει, Statiua habentes ad vrbem. Idem l. 5, καὶ προσκαθεζόμενοι τὸν Ὀρχομενὸν πάντες ἐπολιόρκουν. Xen. Hell. 2, εἷλον Ἀκράγαντα λιμῷ, μαχῇ δ' οὐδενὶ προσκαθεζόμενοι δὲ ἐπὶ μῶας. D
C. Παρέζομαι, Assideo, Iuxta seu à latere sedeo. Ilia. α, de Thetide, Ἡ τοίη γὰρ σοί γε παρέζετο καὶ λάβε γούνων.
¶ Ἕδρα, ας, ἡ, Sella, Sedes. Il. τ, Αὐτόθεν δὲ ἕδρης, ὅτ' ἐν μέσσοισιν ἀνάσσας. Xenophon Pæd. 6, ὡς ἔδει, ὁκπεδήσας ὁκ τῆς ἕδρας ὑπολώπα τι ἀπῶ καὶ ἐδεξιοῦτο. Apud eundem De requestri, ἕδρα ἵππου, idem quod ῥάχις & ὀσφύς, ἐν ᾗ ἐγκάθηται ὁ ἀναβάτης. B. ‖ Item Sella seu sedes quæ honoris gratia alicui collocatur. Xenoph. Pæd. 8, Τοῦτοις καὶ δώροις καὶ ἀρχαῖς καὶ ἕδραις καὶ πόσαις τιμαῖς ἐγέραιρον. Ibidem de Cyro Duces & optimates assuefaciebat ἀγαθοῖς ἔργοις πρεσβεῖα εἰς τὴν τιμωτάτην ἕδραν. ‖ Ἕδρα, Sedes, id est οἰκεῖος τόπος. Hipp. ἐν ᾧ μοχλικῷ, Καταναγκάσαι δὲ τὰ ἀπεκόντα ἐς ἕδρην πέρην ἢ θέναρι. Gorr. ‖ Item Domicilium vt apud Lat. Sedes. Sophocl. Trachiniis, ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτία Τίρυνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἕδραν. Apud eundem ἕδραι ναύλοχοι, nauales stationes. ‖ Ἕδρα, Basis & sedimentum. Bud. ex Plut. Demetrio, de machina, ἧς ἕδρα μὲν ἦν τετράγωνος: ibidem basis dicitur. Sic Damasc. 37. ‖ Ἕδρα apud medicos (vt & Sedes apud Latinos) dicitur meatus ventris inferior cõtinendis transmittendi isque excrementis destinatus. Gorr. vt ἕδρα ὀκτρεπομένη ἢ ὡς πίπτουσα, sedes conuersa vel procidua, Bud. ex Diosc. ‖ Apud Hippocr. lib. De vulneribus capitis, est ossis fracturæ species eiusmodi vt in eo teli vestigium remaneat atque appareat quà telum impactum fuit. Gorræus ex Galeno: addẽs; eundem Gal. in lib. De caus. morb. scribere eo nomine peculiariter designari solutam in ossibus capitis cõtinuitatem ab aliquo acuto occursante atque abscindente, vocarique etiam ἐγκοπὴν & ἔμκοπτον ab Hippocrate l. De vuln. cap. ‖ Ἕδρα, Confessus. Od. γ, Ἕζετο δ' ἐς Γυλίου αὐδήεν ἄγυιά τε καὶ ἕδραι. id est συνέδρια, vt schol. exp. ‖ Sessio, Sessitatio. Athen. l. 14, ex Bacchylide, Οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολάς. Sic apud Thucyd. lib. 5, τῷ γὰρ σφαπωτῷ ἀχθομένων τῇ ἕδρᾳ, schol. exponit πρεσμονῇ, δίφρευσῇ, ἀργίᾳ. vide Ἕδες. E
C. Ἑδροδίφρολυς, ύος, Instrumentum medicorum quo anũ compressum, sede aliquando ita inflammata & angustata vt per ipsam non transmittantur alui recrementa, diducũt. sic enim vocatur à Galeno & Hippocr. καπνὴρ, sicut matris præclusæ (vt vocant) speculũ ab ipso nominatur διόπτρα. i. γυναικῶν δίφρολυς.

Ex ſequent. comp. nonnulla terminationem nominis ἕδρα retinent, alia autem, licet eiuſdem ſint generis, minimè: ideóq; ordinis alphabetici duntaxat rationem in eorum collocatione habuimus.

C. Ἀφεδρος, ἡ, Purgatio menſtrua mulierum, Menſes muliebres, Bud. ex Dioſc. lib. 2, cap. 85, de coagulo leporis, μετὰ δὲ τὸν ἄφεδρον ἀπόκοις δός. Et ex Ezech. 18, 191, γυνὴ δὲ ἐν ἀφέδρῳ οὖσα, Menſtrua habens.

Ἀφεδρών, ῶνος, ὁ, Latrina. Matth. 15, εἰς τὸν κοιλίαν χωρεῖ καὶ εἰς ἀφεδρῶνα ἐκβάλλεται. vbi à ſcorſum ſedendo dictum id vocabulum [illegible] ſicut Latrinam à lauãdo ſeu latendo. alio verò nomine ἄφοδον quaſi diuerticulum dici. At Seceſſus (quo Eraſmus & vulgata editio ibi vtũtur) in ea ſignif. apud idoneos autores ſe legere nõ meminiſſe. ‖Suidæ ſignificat etiã τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ πρὸς τὸν ἔξοδον, id eſt Sedes, vt Plin. & Latini medici vocant. Sed barbarum eſſe dicit.

Ἀφεδρόω, F. ὤσω, In ſella ſedeo. vnde ἀφεδρῶσαι apud Heſych. ἐν δίφρῳ καθῆσαι.

Ἀφεδρεία, ας, ἡ, idem quod ἄφεδρος. vnde apud Suid. ὁ γραῦς Ἡραΐσκος εἰ ἀνθίστο φθιγγόμενος γυναικὸς ἀκαθάρτου, ἤλγει τὸ δεξιὸν μέρος ἡ κεφαλὴ, καὶ τοῦτο σημεῖον ἐποιεῖτο τῆς ἀφεδρείας, ſi ſcetiret vocẽ mulieris mẽſtrualis, dolebat capite. idq; illi indicio erat menſtruæ mulierum purgationis. Sic enim quidam interpretari malunt quàm cum Camerario, Coniecturam faciebat ſeceſſus turpis, id eſt impuritatis adulterii aut ſcortationis.

C. Διέδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diſſidens. cui cõtrarium συνέδρος. erat autem verbum augurale. exemplum ex Ariſtot. habes paulo poſt in Διεδρία. Διέδρος apud Heſych. exponitur ſubſtantiuè, δῆλος φανὴς ἢ λαμπρὸς καθέδρα. Cuius exemplum Bud. ex Athen. lib. 5 adſert, ὡς τὸ δύο κλίνω ἐπ' ἀργυρῶν διέδρων. Euſt. in Il. λ, quum annotaſſet δίφροι & δίοχλοι ſecundum Pauſaniam vocari ἀπὸ τοῦ δύο φέρειν & ἀπὸ τοῦ δύο ἔχειν, ſubiũgit, καὶ ὅπερ τὸν ζιοῦπον δίοχλον, καὶ διέδρον καλοῦσι, εἴρηται καὶ ἀλλαχοῦ. VNDE Διεδρία, ας, ἡ, Diſſidium. Ariſtot. hiſt. anim. lib. 9, ἐπὶ δὲ τοῖς ὠμοφάγοις ἁπάντα πολεμεῖ, καὶ τοῦτο τοῖς ὄρνισι· ἀπὸ γὰρ τῶν ζώων ἡ προφὴ αὐτοῖς· ὅθεν καὶ παῖ διεδρίας καὶ παῖς συνεδρίας οἱ μάντεις καλοῦσι. διεδρα μὲν, τὸ πολέμια πάντες· συνέδρα δὲ τὸ εἰρηνεύοντα τοῦς ἄλληλα. vbi Bud. dicit auguralia verba eſſe, & ex Gaza interpr. Conſidium & diffidium. At Camer. interpr. Conſidentias & diſſidentias. nam diſſidentia faciunt augures ea quæ ſunt infeſta ſibi mutuò, & conſidentia, quæ pacifica.

Διέδρον, ου, τὸ, Biſellium, ſellæ genus. in v. l. ET Διέδριον, ου, τὸ, Sellula. καθέδριον Suidæ, Sellula. Cam. Apud Heſych. verò ET Διέδρα exponitur καθέδρα.

C. Δωδεκάεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duodenos in ſit⁹ ſeſſilis. Plutar. De placit. philoſoph. lib. 2, cap. 6, de Pythagora, ὃν μὲν πῦρ κύβου φησὶ γεγονέναι τὸν γῆν, ὃν δὲ τῆς πυραμίδος τὸ πῦρ, ὃν δὲ τοῦ ὀκταέδρου τὸ ἀέρα. ὃν δὲ τοῦ εἰκοσαέδρου τὸ ὕδωρ, ὃν δὲ τὸ δωδεκάεδρον τὸν τοῦ παντὸς σφαῖραν. id eſt, Bud. interpr. Ex quadrantali terram factam, ex meta, ignem: ex octaedro, id eſt octonorum ſeſſuum corpore, aerem: ex icoſaedro verò, id eſt vicenorum, aquam: ex dodecaedro verò, id eſt duodenos in ſitus ſeſſilli, vniuerſi globum. TALE eſt Εἰκοσάεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vicenorum ſeſſuũ eſt. cuius exemplum iam ex Plut. poſui.

C. Ἐνέδρα, ας, ἡ, Inſidiæ. Thuc. lib. 5, μάχην μὲν οὐδεμίαν ἐγένετο ἐν τῷ θρασκίδι, ἐνέδραι δὲ καὶ καταδρομαί. Apud eundem lib. 3, οἱ ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, qui in inſidiis ſubſidẽt. Plutarch. Rom. ἐνέδρας θέμενος αὐτοῖς. Idem in Public. καθίστητε ἐνέδραν τοῖς ἄγροις τοὺς παῖδας. Dicitur etiam ἐνέδραν ποιεῖσθαί τινι, à Thuc. l. 23. Latini dicunt Tendere, ſtruere, collocare, item ponere inſidias. Herodian. lib. 7 coniungit ἐνέδραν καὶ συκοφαντίαν τῷ δόλῳ. Apud Dionyſ. verò Long. dicitur, δίχοσε ἐν τῷ θανάτων καὶ ἐνέδραν ἐξαγωνῶν. ET Ἔνεδρον, ου, τὸ, idem, ſeu (vt exp. Heſychius) ἔγκρυμμα, δόλερον ὑποκάθισμα. Act. Apoſt. cap. 23, ἀκούσας δὲ ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς Παύλου τὸ ἔνεδρον. Legitur & in lib. Reg. & in libro Sapientiæ: ſed apud probatos autores non reperitur. Item Inſidioſum, Camerario. AT Ἔνεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incola, Inquilinus. Soph. Philoct. νῦν δέ μοι λέγ' αὐλαὶ ποίας ἔνεδρος ναίει, καὶ χῶρον τίν' ἔχει. Vbi ſedem ſuam locarit, Quem locum inſederit, vt Tacit⁹ loquitur. ‖Apud Hippocr. autem τοὺς ἱππέας, Scythæ ἔνεδροι dicuntur, inſidentes equis firmè: niſi fortè vera eſt ſcriptura βύεδροι. Camer.

Ἐνεδρόω, F. ὤσω, Inſidior. Herodian. lib. 3, ἐνεδρόω τε τοσοῦτον αὐτοκράτορα, Compoſito dolo ſalutat imperatorẽ, vt Polit. vertit. Plutar. Fab. ἐνεδρόων αὐτὸν ὑπὸ τὴν πόλιν πάντῃ ἐνεδρεύεται, Quibuſdam autem animalibus potu inſidiæ ſtruuntur, ſeu Quædã animalia potu captãtur.

C. Ἐξέδρα, ας, ἡ, Exhedra, propriè (vt ſcribit Camer.) in ædificiis ædes addita porticibus. Vitruu. lib. 5, de palæſtrarum ædificatione, Conſtituãtur in tribus partibus exhedræ ſpatioſæ, habentes ſedes in quibus philoſophi rhetoréſque ac reliqui qui ſtudiis delectantur, ſedentes diſputare poſſint. B. in Pand. annotat, exhedram hodie dici poſſe loca quæ in periſtyliis ſodalium canonicorum aut monachorum, id eſt clauſtris, vulgò capitula dicuntur. Exhedram enim à ſedium frequentia & ſeſſitandi commoditate nomen accepiſſe. Apud Ciceronẽ autẽ pro ſella ſtudiaria accipi videri, in qua grabbatulus ad meridiandum accommodatus eſſe ſoleat. locos verò illos Ciceronis, vnum ex 1 De nat. deorum, alterum ex 3 De orat. ibi reperies. Camerarius ſcribit Ciceronem lib. 5 Tuſcul. quæſt. interpretatum eſſe ſeſſionem. quum enim dixiſſet, Hic Speuſippus, hic Xenocrates, hic eius auditor Polemo, cuius ipſa illa ſeſſio fuit quam videmus: ſubiunxiſſe mox, Tamen ego illa moueor exhedra. Plutar. in Bruto p. 320, à tergo, τῆς δὲ βουλῆς εἰς τὸν ἐξέδραν εἰσεισελθούσης, οἱ μὲν ἄλλοι τὸν δίφρον τοῦ Καίσαρος ἐπεδείκνυον. Et apud Suidam, κατὰ κοῖλον πλησίον τοῦ μουσείου καὶ τῆς ἐξέδρας. Pollux autem lib. 1, ἐξέδραν eſſe ait ἵνα συνεδρεύωσι, id eſt Conſeſſus locum. Camer. AQVO & diminut. Ἐξέδριον poſuit Cic. in epiſt. ad M. Fabium Gall. Exhedria quædam mihi noua inſtituta ſunt in porticula Tuſculana: ea volebam tabulis exornare.

Ἐξεδρος, ος, ὁ καὶ ἡ, oppoſitum τοῦ ἔνεδρος, Qui in ſede & domicilio ſuo non eſt, A ſede & domicilio ſuo abſens, remot⁹ aut expulſus. Soph. Philoct. οὐκ ἔξεδρος ἀλλ' ἔνοικος αὐτῆς, Extra ſedem ſuam, Externus ſeu alienus, vt Cam. exp. Ariſtot. De mũdo, πολλάκις δὲ πνεῦμα συγγενὲς ὀργῇ παρεξωσθὲν εἰς μυχίους σύριγγας αὐτῆς, ἔξεδρον χθόνιον ὀκτῶ οἰκείων πόνων, id eſt Sedib⁹ ſuis pulſus & eiectus, vt Bud. interpr. Idem apud athen. lib. 5, ποιεῖ γὰρ αὐτὸν ἀσυμφώνως πρὸς μὲν σκοπιδινιῶντα καὶ μεθυσκόμενον τοῦ τοῦ πυθοῦς ἔρωτα, καὶ γιγνόμενον ἔξεδρον καὶ καταπεσὼν νεκρόν, ſcribit videri ſignificare Sede emotum, id eſt In conuiuio non conſtãtem ſibi, ſed idẽtidem ſurgentem præ amore, quaſi ſede motum. Eurip. ἔξεδροι χθονὸς, Extorres. Apud eũdem metaphor. ἔξεδροι φρενῶν λόγοι. Apud Ariſtoph. autem ὄρνις ἔξεδρον χώραν ἔχων (quod ex Soph. deſumptum annotat ſchol. & exponit παρηλλαγμένῳ) eſt vocabulum augurale, vt συνέδρος & δίεδρος. vnde & Heſych. ἔξεδρον exponit οὐκ ἄσπορον.

C. Εὔεδρος, Cui facilè inſidetur. vt βύεδρος ἵππος, cui facilè ἐγκάθηται ὁ ἱππεύς, Bud. ex Xen. Suidas καθέδραν βύεδρον exponit ἀσφαλῆ, βεβαίαν.

C. Ἑφέδρα, ας, ἡ, q. d. Inſeſſio. Plato Pol. 1, ἐν δὲ ὄνομα ἔχει, δόξαν ποιῶν ἕνεκά τινος ἐφέδρας ὄντ, θάκος ἀεί τινι γιγνόμενον. ‖Itẽ herba quam & Caucum appellant. Gorr.

Ἑφέδρατα, τὰ, Natium prominẽtiæ ſuper quibus ſedetur. Cæl. Rhod. lib. 2 cap. 46. Polluci lib. 2, γλουπὶ & ἐφέδρατα idem ſunt, id eſt τὰ ὑπερέχοντα ἐπὶ θυρίδων. ‖Item ἐφ' ὧν κάθηται οἱ τὰς λύρας ἔχοντες. Heſych. ex Phryn.

Ἑφεδρεύω, Inſideo. Sed peculiariter pro Inſideo tergo alicuius. quod fiebat in ludo, qui ET Ἐφεδρισμὸς hinc dictus eſt, ET Ἐφεδρεισμός. Vide Poll. & Heſych. ET Ἐφεδρεισῆρες, Qui in illo ludo deuicti manibus à tergo iũctis inſiſtentes portabantur.

Ἔφεδρος, Inſidens. vt Soph. Philoctete matrem deũm ἔφεδρον θωροκόνων λεόντων appellat, Inſidentẽ tergo leonũ: intelligens videlicet agitatricem eſſe leonum currui ipſius iunctorum. Sic de exercitu in terram expoſito apud Euripidẽ, ἔφεδρος γῆς ὁρατός. Et ἔφεδρος τοῦ ἵππου pro ἔποχος. ‖Ἔφεδρος, Heſych. eſt etiã χειροτέχνης, fortè pro Sedentarius vel ſellularius artifex. ‖Item ἔφεδρον apud Hippocr. ſedes vel aliud corpus ſtabile, vt in eo deſidere aliquis firmiter poſſit. Gorr. ex Galeni cõm. 2, περὶ ἀγμῶν. ‖Ἔφεδρον ſeu ἐφέδρα herbæ quoq; nomẽ, inde dictæ quòd arboribus inſideat: quã Plin. lib. 26 c. 13, ἀνάφεασιν & ἐπιπτυεῖν alio nomine appellari ſcribit, naſcique iuxta arbores, & ſcandentem eas dependẽre comis iũceis multis, nigris vt eſt equorum cauda. ‖Ἔφεδρος Subſeſſor, ex Seruio: Inſidiator. Vnde ita vocatur & Qui euentum aucupatur quaſi ex inſidiis, inquit Camerarius: quum antea ſcripſiſſet ἔφεδρον appellari in certaminibus, Qui obſeruabat euentum certantium, & poſtea cum victore congrediebatur, vt copioſè Luc. tradit in Hermotimo. Sic Ariſtoph. Ran. ἔφεδρος καθεσθαι. Vide & Bud. pag. 742. vbi ἔφεδρος eſt etiam Cuius aggreſſio ſuſpecta eſt: ex Plut. appellante Craſſum ἔφεδρον τοῦ ἀγῶνος, i. belli ciuilis. Ἔφεδρος præterea ex Polyb. Captator & obſeruator occaſionis. Quinetiam vocari eodem nomine ſcribit milites qui in ſubſidiis collocati ſunt (vno verbo Subſidiarii. Ab hac autẽ ſignificatione ſumptum eſſe puto illud ἔφεδρος Sophoclis in Aiace, καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξυνέστιν ἔφεδρος, pro Aiacis inſanabile malum vltimum adoritur me. Item Ἔφεδρος generaliter Aduerſarius. apud Euripidem autem cum genitiuo, in Phœn. ἐφέδρους Ἀργείου δορὸς, aduerſantes Argiuo exercitui. Deniq; Ἔφεδρος, Succeſſor, Herod. in Terpſ. Sed & Subſtitutũ interdum ſignificat. HINC Ἐφεδρεύω, Inſideo. Item Subſideo, Subſidens inſidior. Et generaliter pro Inſidior. Plut. Ἀνίσου πᾶσιν ἐφεδρεύοντος. Herodianus, ἐφεδρεύειν αὐτῆς ὑπωπτεύον, inſidias ſuſpectabant. Eſt etiam Victori immineo vt cũ eo quamprimum congrediar. Bud. ex Iſocr. Item Immineo in calamitatẽ alterius. Et ἐφεδρεύειν τῆς πόλει καὶ καιροῖς B ex Polybio, Captare occaſiones ex locis & tẽporibus. ‖Itẽ Subſidio ſum. vnde ἐφεδρεύοντες (qui alio nomine ὀπισθομένοι) dicuntur etiam Triarii in poſtrema acie collocati, ex B. in Annot. Vide & ſupra citatũ Comm. locum. ET Ἐφεδρεία, Seſſio. Ipſe ſedendi ſeu inſidendi actus. vt ἡ ὅλη τῆς δένδρεσιν ἐφεδρεία, Ariſtot. ‖Eſt etiam Subſidium, Præſidiũ. Polyb. 1, βουλόμενος ὅλῃ ἐφεδρείαν ἐν τῇ πόλει καταλιπεῖν πᾶσιν. Et ἐφεδρείας ἔχοντες τάξιν, lib. 2, Subſidii loco. Idem rurſus lib. 1, πάντας τοῦς Ῥωμαίοις θεὸς πιστὸν τοῦ φυγόντα ἐξ ἐφεδρείας, id eſt daſertori præſidii, Cam. At Bud. ſta ionem hîc vertit.

c. 2. Παρεφεδρεύω σοι, Sum in ſtatione ad te protegendum Bud. ex Plut.

C. Καθέδρα, ας, ἡ, Sedes, Sella. Il. β, Ἄλλοι μὲν ῥ' ἕζοντο, ἑρήτυθεν δὲ καθέδραι, Cæteri quidem ſedebant, tenebãtque ſedes ſuas quieti. Xenoph. Cyneg. ὅλῃ ταῖς καθέδραις τὸ λαγῷ. Syneſ. 104, καὶ ἐν οὐδενὶ τῆς καθέδρας ὠλίσθησε, nullo loco ſede ſua lapſus eſt. Apud eundem καθέδρα ἀμφικέφαλος exponitur ex Iuuenale Cathedra mollis, biceps dicta quia duabus capitulis exornabatur. Idem, τὸ δὲ λύσαι τὴν αὐθεντίαν εἰς τὴν ἱερατικὴν καθέδραν αἰτήσεται. Herodianus l. 1, οὐ γὰρ ἐν τῇ καθέδρᾳ ἡ πρεσβεία, ἀλλ' ἐν τῇ ἔργοις, Quippe non in ſella ipſa faſtigium dignitaris, ſed in operibus ſitum. Et in nauibus καθέδραι dicuntur remigum ſedilia. ‖Καθέδρα, vt ἕδρα, accipitur etiam pro mora. Thuc. lib. 2, ἐν τοιαύτῃ μὲν ὀργῇ ὁ στρατὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, id eſt, τῇ ὀργῇ τῆς πολιορκίας, vt ſcholiaſtes exponit: quod paulo antè ὑπόσχεσιν & μέλλησιν appellat. id eſt cunctationem & quaſi deſidiam. Sic apud Plutarchum Camillo, πρὸς τοῦ Καπιτωλίου καθέδρα καὶ βαθὺ γεγονυῖα χρόνιος. Vbi tamen exponitur, Diuturna per otiũ Capitolii obſeſſio: ſi ut & à Valla in loco Thuc. antè citato redditur In obſidione. ‖Καθέδρα Heſychio eſt etiam θυσία Ἀδώνιδος: & καθέδραι eidem πένθοις ἡμέραι ἐπὶ πεπελυπηκόσι.

c. 2. Προκαθέδρια, ας, ἡ, Primus locus in conſeſſu. Camer. ex Luca.

c. 2. Συγκάθεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aſſeſſor. vide Παρέδρος.

C. Ὀκτάεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui octonorũ ſeſſuum eſt. Exemplum habes in Δωδεκάεδρος.

C. Πλανηπέδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incertis ſedibus errans, Vagus. Sic Ariſtot. lib. 1 Anim. vocat molam.

C. Πολύεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas ſedes habens.

C. Πάρεδρος, Aſſeſſor. ἡ πάρεδρος τοῦ θεῶν μισοπόνηρος δίκη, Philo De vita Moſis l. 2, in vulg. lex. πάρεδροι τοῦ Ἀπόλλωνος, & πάρεδρος τῆς θεοῦ ex Ariſtide. At πάρεδροι peculiari ſignif. aſſeſſores qui dabantur ἄρχοντι, Bud. ex Demoſthene in Midiam, pag. 238. Vide Poll. Iidem poſtea σύνεδροι dicti fuerunt. In vulg. lex. redditur & Conſiliarius, item Auxiliarius, & Aſſecla. ‖Παρέδρον virtutem dæmoniacam dici qualis in Simone mago fuit, ex Euſebio annotat Cælius Rhodig. COMP. Εὐπάρεδρος, Qui conſtanter aſſidet. Item, Qui aſſiduus eſt aliquo in negotio. ὀλιγόπαρεδρον, καὶ λῶς τοῦ μόνον καὶ διλωνεκῶς, Heſych. Suid. Vide Εὔπαρεδρος.

Παρεδρία, ας, ἡ, Aſſeſſio, Cic. Item Dignitas eorum qui πάρεδροι vocantur, id eſt Aſſeſſores. Quidam ex Vlpiano interpretantur aſſeſſuram. ET Παρεδρεύω, Aſſideo. Item Aſſiduus ſum aliqua in re.

C. Προέδρα, Prima ſedes, Primum ſubſellium, πρῶτον ξύλον, Poll. 325. ET Πρόεδρος, Qui ſedet in prima ſede, ſeu in primo ſubſellio, Præſes, Præſul, Antiſtes. Et πρόεδροι, magiſtratus, vide Bud. in Annot. & in Comm. VNDE Προεδρία, (q. d. Præſidentia) Sedis prærogatiua dignitas, vt quidam interpretantur. Vel Sedis prærogatiua, (nõ adiecto nomine Dignitas) aut Loci prærogatiua. Qui autem προεδρίας honore præditus erat, & in theatro & in concione & vbique quenuis loco excitare poterat, & in eo ſedere, vt Bud. ex Ariſtoph. ſchol. ac Suida annotat. Herodianus 1, πολὺ προεδρίαν ἀπενέμεσθαι τῇ βασιλίδι τῆς γυναικί. Plut. πρὸς δυσπραξίας, Ἡ τὸν φιλόπαιν πίστις ἐκεῖνα τῆς προεδρίας. Diogenes Laert. καὶ λεγόντων ὡς ὀν ἄδου προεδρίας οἱ μεμυημένοι τυγχάνοιεν. Sic autem & in Axiocho dicitur tribui προεδρία τῆς τοῖς μεμυημένοις. Vbi tamẽ quidam latius accipiunt pro cuiuſlibet honoris prærogatiua. Bud. quoque apud Æſch. εἰς προεδρίαν καλεῖν & εἰς προεδρίαν πάντα αἰτ εſſe vel Sedibus primis vel honoribus primis dignari. ET Προεδρεύω, Præſideo, Sum præſes, cum genit. vt οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς apud Demoſth. Præſides Senatus, Bud. interp. A QVO Προεδρεία per ei, Ipſe actus præſidendi: vt Προεδρία cum ſolo ι, eſt propriè Prima ſedes, vt quidam grammatici tradunt. quæ tamen differentia confunditur.

C. Πρόεδρος, Aſſeſſor, πάρεδρος. Item Aſſiduus in aliqua re, ſeu Aſſiduè occupatus. Heſych. ὁ καθεζόμενος, item χαλίζων. COMP. Εὔπροεδρος, Conſtanter aſſidens, & quaſi à latere alicuius nunquam diſcedens. Item, Aſſiduus in aliquo negotio, vt ὀλιγόπαρεδρος. vnde & pro ὀλιγόπαρεδρον apud Paulum 1. Cor. cap. 7 quædã noſtra exẽplaria habebant ὀλιγόπροεδρον. Vocat autem ſiue hoc ſiue illo nomine (magis tamen ὀλιγόπροεδρον probo) conſtantiam manendi cum aliquo, vt conſtanter manemus cũ iis quibus ſemper aſſidemus, & à quorum latere nunquam diſcedimus.

Προεδρία, Perſeuerantia, qualis eſt eius qui alicui ſemper aſſidet. Apud Syneſ. De inſomn. & in Epiſt. redditur Aſſiduitas. At Thucyd. lib. 1, eſt Aſſidua obſidio, vel potius ſimpliciter Obſidio. nam quandam aſſiduitatis ſignif. hæc vox includit. ET Προεδρεύω, Aſſideo. Ex Chryſoſtomo, προεδρεύω ἐν τοῖς δικαστηρίοις. Item, Aſſiduus ſum, Aſſiduè incumbo. Ariſtoteles Politicõrũ 8, προεδρεύειν τοῖς φιλοπονίαις. vbi Bud. προεδρεύειν interpretatur Aſſiduè inſiſtere, Aſſiduè incumbere. Ex eorundẽ Polit. l. 2, cum πρὸς, vbi dicit πρὸς τὸ ἴδιον προεδρεύειν. ‖Et pro Obſideo, ex Polybio. ‖Item pro Inſidior ex Chryſoſt. De ſacerd.

C. Σωέδρα, Lat. voce Statio ab Heſychio redditur: item Græca στάσις. Ex Xen. affertur, τῆς σωέδρας ἀπεχωρεῖν.

Σωέδρος, Confeſſor: vt πάρεδρος, Aſſeſſor. Redditur tamẽ etiam συνέδρος, Aſſeſſor, à Bud. in hoc Philoſtr. loco, σωέδρων καὶ κοινωνὸν τῆς ἐν δικαστηρίῳ γνώμης. Idem σωέδρου ſicut & συνεδρεύοντες, apud Æſchinem pag. 61 interpr. Qui concilium celebrant. Herodianus lib. 1, ὁπαδὸς ἤδη καὶ συνέδρος ὄντ θεῶν. quod Polit. vertit, Conſors eſt conſeſſórque deorum. Idem verò alibi apud eundem Herodianum reddit etiam conſiliarium. Apud Thuc. σωέδροι qui & καθήμενοι. Apud Soph. in Aiace σωέδρος κύκλος exponitur Corona conſidentium principum. At σωέδρος verbum augurale vide in Διέδρος & in Διεζζ. iiii.

δρία. HINC Συνεδρία, Confessus: vide in Συνέδριον. A
‖Item Συνεδρία, verbum augurale, vide in Διεδρία.
ET Συνέδριον, Confessus, Concilium. Præcipuè autem ita vocatur Confessus iudicum: vnde Æschines sic appellat Areopagum. Sed & Collegium Bud. apud eundem interpret. Apud Herodianum (qui alicubi & genitiuũ τῆς βουλῆς addit) Politianus vertit Curiam. Sed ipsum quoque in quem conueniunt senatores locum significat: vt apud eundem Herodianum, συνῆλθον οὖν εἰς τὸ συνήθες συνέδριον, ἀλλ' εἰς τὸ Διὸς τὸ Καπετωλίου. Aristot. De mundo, βουλευταὶ καὶ ὀνομασθεῖσαι ἐξίασιν εἰς B
συνέδρια τὰ θεσσήκοντα. Hinc συνέδριον alio nomine Græco exponitur βουλευτήριον, id est Locus in quẽ conuenit senatus. In vulg. lex. ponitur & συνεδρία in priore illa συνεδρίου signific. sed sine exemplo. ET Συνεδρεύω, Consideo. (eo sensu quo dixit Ouid. in Metam. Considere duces) A Bud. expon. etiam Assideo in consessu. Item Sum eiusdem curiæ, Sum collega, Sum eiusdem ordinis. Idẽ συνεδρεύοντες à Demosth. dici tradit de curia Areopagi: sicut & συνέδρους τοὺς Ἀμφικτυόνων vo
C cari Amphictyonum consessum: A Polybio autem συνεδρεύοντες poni etiam pro Consilia agitantes, Consultantes. ITEM Συνεδριάζω, pro Consilium agito, vel Sum in eodem conuenticulo, ex Salom. parabolis affert, θεράπονομος ἐν δικαίοις οὐ συνεδριάζει.

C. Ὑφέδρεια, ας, ἡ, Inferior sedes, Inferior in subselliis locus. oppositum τοῦ θεσεδρία. Greg. διδασκαλεῖα μὲ ἱδρύσαθαι κατὰ πόλιν ἕτοιμος, βήματά τε καὶ θεσεδρίας καὶ ὑφεδρείας.

Ὑφεδρεύω, Inferior sedeo, Sub alio sedeo.

Ἑδραῖος, ου, ὁ, Sedentarius, Sellularius, Sessilis. Xen. De rep. D
Laced. οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων ἑδραῖοί εἰσι. Item Stabilis. Turnebus apud Eurip. κάθησ' ἑδραία, Stabilis sedeto. Plut. De primo frig. dicit terræ elementum non esse κινητικόν, sed ἑδραῖον ὡς κῶνος, καὶ συνεστηκόν, id est (vt idẽ Turn. interpr.) Stabile vt tessera, suoque nixu se continens. Et ἑδραῖα ζῶα dicuntur animalia stabilem vitam agentia: quibus opponuntur νομαδικά, quæ necesse habent pabulari, vt apes, B. δωμὰ ὕδρον ἑδραῖον ἔθη, in cadẽ sede permanere potens. lib. 2 Œcon.

Ἑδραίως, q. d. Sessim. inclusam enim habet καθέδρας sign. B
vt Erotianus annotat apud Hippocr. addens, videri sibi errare Bacchiũ & Epicle, quorũ alter expon. ὀρθῶς, alter ἑστηκότως χρονίῳ καὶ ὀρθῶνω. ‖Item Stabiliter, Firmiter. Herodian. lib. 3, καὶ ἐπ' ὀχυροῦ βήματος ἑδραίως ἑστῶτες μάχοιντο.

Ἑδραιόω, ῶ, Stabilio, Firmo. Bud. ex Luc. VNDE Ἑδραίωμα, Basis, Fundamentum, Fulcimentum, Firmamentũ.

Ἑδράζω, F. άσω, Stabilio, Fundo, Firmo. καθίζω, Suidæ. Da mascen. ἄλλος δέ φησιν, ὁ ἑδράσας τὴν γῆν ἐπ' ὕδατος. Et in
F pass. apud Hesych. ἑδραζῶσαι & ἑδρασθῆναι, idem quod παγῆναι & βεβαιωθῆσαι. VNDE Ἑδράσμα, ατος, τὸ, Firmamentum, Fundamentum.

Ἕδρανον, ου, τὸ, Sedes, δίφρος, καθέδρα, Hesych. θρόνος, Suidæ apud Soph. ἀλλ' αὖαξ ἑδράνων ὅπου μακραίων ἐπρίζη ῥοφῆ. ‖Item ἕδρασμα, id est Basis, Firmamẽtum, Fulcimentum. Idem ex Epigr. τοῦ ἕδρανον ἀσταθέων Ἀγκύραν. AT
Ἑδρανός, ον, ὁ, Stabilis. VNDE Ἑδρανῶς, aduerb. στερεῶς apud Eust.

Ἑδρήνεις, ενος, ὁ, Sessilis, Stabilis. & ἑδρήνεια apud Hesychiũ βέβαια.

Ἑδρεὺς, idem quod ἑδραῖος. Hesych. G

Ἑδρῶται, Supplices. οἱ ἱκέται, ἀπὸ τοῦ καταφεύγειν ὅθεν τοῦ ἑστάναι, Suidas.

Ἑδρικὸς, ον, ὁ, Ad sedem pertinens. vt ἑδρικὰ φάρμακα apud medicos, Pharmaca sedi accommoda. & ἑδρικὰ ἕλκη apud Ægin. Sedis hulcera, Hulcera sedem infestantia.

Ἕδριον, ου, τὸ, Consessus. ἕδρια enim Hesychio idem quod συνέδρια.

Ἑδριάομαι, ῶμαι, Sedeo, Sedem habeo. vt Hesiod. Theog. πὰρ Ζιὶ βαρυκτύπῳ ἑδριάωνται. C. ΠΑΡ ἑδριάομαι, ῶ- H
μαι, Assideo. Item voce actiua παρεδριάων, Apoll. Arg. 2.
ET ΣΥΝ ἑδριάομαι, ῶμαι, Consideo. Apoll. Rhod.

¶ Ἕδος, εος, τὸ, Sedes, Sella. Od. ζ, Οὔλυμπόν θ' ὅσ φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Ἔμμεναι. Ad quem locum respexit Plutarchus Pericle, in fine, quum de poetis ait, τὸν μὲ τόπον ἐν ᾧ τοῖς θεοῖς κατοικεῖν λέγουσιν, ἀσφαλὲς ἕδος καὶ ἀσάλευτον κα-
λοῦντες, οὐ πνεύμασιν, οὐ νέφεσι χρώμενον. Il. α, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν Ἐξ ἑδέων σφῶν πρὸς δόμον Διὸς ἀντιόωντες. Hippocr. De artic. πάνυ μὲ ἱκανῶς ἔχει ἡ τοῦ μέγα ἕδος Θεσσαλικόν. i. δίφρον Θεσσαλικόν, vt alii scriptores loquuntur. erat autem δίφρος Θεσσαλικὸς apud antiquos, πᾶς δίφρος ἀνάκλισμον ἔχων, vt tradit Erotianus. ‖Ἕδος idem quod ἔδαφος, Eust. id est Solum. ‖Item ἕδεσμα Suidæ, id est, Basis, Firmamẽtũ. πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Γαῖα apud Hesiodũ Theog. ‖Item Delubrum, Ædes, seu Ædicula, Locus in quo deorum simulacra collocantur. Isocr. ποῖ εἰς τὰ τῶν θεῶν ἕδη κατεφεύγομεν. Bud. citat ex eodem, τὰ τῶν θεῶν ἕδη καὶ τοὺς νεὼς συλᾶν. Et ex Antiphonte, καὶ κρίνω τοὺς θόνατα αὐτὸν καὶ τοὺς νεὼς καὶ τὰ ἕδη καὶ τὰ περῴκια ἢ τοὺς ἐν τοῖς νόμοις θυσίας. ‖Imò & ipsum simulacrum ἕδος dicitur vt apud Suidam, τί, τε τῆς τύχης ἕδος τὸ πάντειον θεοσκυύσας, πῶς ἐπαίδευν αὐτῆς. Sic Phidias, quem Plinius ex ebore quidem & auro, sed & ex ære signa fecisse scribit, dicitur alicubi fecisse τῆς θεοῦ τὸ χρυσοῦν ἕδος, aureum deæ signum. Plut. Solone, ἐξάψαντες τὸ ἕδος κρόκην. ‖Ἕδος (sicut & ἕδρα & καθέδρα) Mora, interdum ponitur etiam pro Cunctatio, & q. d. Sessitatio aut desidia. Il. ψ, Ἠ δ' αὖτ' ἔζεσθαι μὲ ἀείκατο, εἶπε δὲ μῦθον, Οὐχ ἕδος. εἶμι δὲ καὶ θῆς ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα, Non desidendum est, Non desidendi tempus est. Quod festinantis est. quemadmodũ apud Sophocl. Aiace, Χωρῶμεν, ἐγκοτῶ μόνῳ· οὐ χ' ἕδος ἐκ ἀκμῆς. Et apud Herodotũ l. 1, ἐφ' ἕδρης ἕζε σφαπῆ μὴ ἔργον.

C. Ἐφεδὴς, τὸ, Humile. ὀπίσθιον, ταπεινὸν χαμαί. Hesychius. ἕδος enim inter alia solum & pauimentum significat.

Ἑδέθλον, ου, τὸ, idem quod ἕδεσμα, Suid. id est, Firmamentum, Basis. Item ἔδαφος, Solum. ET Ἑδέθλιον, ου, τὸ, pro eodem.

Ἑδώλιον, ου, τὸ, Sedes. καθέδρα, ἕδεσμα. Suid. ex Soph. ἐρχομένου τὰ τοῦ ἑδώλια, i. οἰκήματα. ‖Ἑδώλια peculiariter in naui dicuntur Fori, id est tabulata in quibus remiges sedent. Alio nomine Transtra & Iuga à Latinis appellantur. à Græcis poeticè κληῖδες καὶ ζυγὰ εἰρεσίας, vt Eust. annotat. Sophocl. Aiace, ἀμφὶ μὲν νεῶν Ἀχαιῶν ἤδη ναυπκοῖς ἑδωλίοις Πυρὸς φλέγοντος, quum iam fureret immissis Vulcanus habenis Trãstra per & remos, vt Virg. loquitur. Herodot. lib. 1 de Arione, τὸν δὲ ἐνδυόντα τὰ τῶν σκευῶν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάριν, ἁνάντα ἐν τῷ ἑδωλίῳ, διεξελθεῖν νόμον τὸν ὄρθιον. id est, vt Gell. lib. 16, cap. 19 interpr. Atque ibi mox de more cinctus, amictus, ornatus, stãnsque in summo puppis foro, carmen quod orthiũ dicitur, voce sublatissima cantauit. Aristot. Mechanic. quæst. 7, διὰ τί ὅσῳ ἂν ἡ κεραία ἀνωτέρα ᾖ, τοσοῦτον πλεῖ τὰ πλοῖα τῷ αὐτῷ ἱστίῳ καὶ τῷ αὐτῷ πνεύματι; ἢ διότι γίνεται ὁ μοχλὸς, μοχλὸς, ἐπὶ μόχλιον δὲ τὸ ἑδώλιον ἐν ᾧ ἐμπέπηγε; Vnde desumptum volunt quod Vitruuius scribit lib. 10, cap. 8, Quum in summo cacumine antemnæ subductæ sũt, tunc [nauis] vehementiori progreditur impetu, quòd non proximè calcem mali, quod est loco centri, sed in summo longius, & ab eo progressa recipiunt in se vela ventum. ibi enim calcem mali dici ἑδώλιον. Pollux libro primo scribit esse etiam ἑδώλιον quoddam θεσπρατικὸν, ἐφ' οὗ κάθηται. ‖In theatro etiam ἑδώλια vocantur subsellia è quibus spectatur: quos αὐαίεσθαι quoque & βάθρα & ἕδρας nominari tradit Pollux. Liuius etiam narrat lib. 1, in circo diuisa loca patribus equitibusque, vbi sibi spectacula quisque faceret, foros appellatos fuisse. Apud Harpocrat. scribitur ἑδώλιαι, eodémque modo exponitur, videlicet αἱ ἐν ταῖς ναυσὶ καθέδραι. citat autem ex Herodoti lib. 1, procul dubio intelligẽs locum suprà citatum de Arione: vbi omnes editiones habent ἑδωλίοισι. at in lexico τοῦ Ἡροδοτείου λέξεων, scribitur ἑδώλοισι. HINC Ἑδωλιάζω, F. άσω, Sedeo, κάθημαι. Harpocr. ex Lycurgi apologismo ὧν πεπολίτευται. Suidas postquam ἑδωλιάσαι exposuit συγκαθῆσθαι, coniungit ἑδωλιάσαι & ἱκριώσαι, addens, vtroque vsos fuisse scriptores. ac ἑδωλιάσαι dici quasi σωθεῖναι ἐκ τινων ξύλων ἁπλῶς θεὸς τόπον τινὰ, σωμπηγέντων.

Ἔδαφος, εος, τὸ, Solum. Thuc. l. 3, ὕστερον δὲ καθελόντες αὐτὸ ἐς ἔδαφος πᾶσαν ὀκτὼ ἡμερῶν, i. solo tenus. Sic apud Plutarchum, ἐξαυδ εκπεδίσαι, ὥρος τὸν πόλιν, ἐς ἔδαφος κατέβαλε. Æsch. contra Ctesiph. οὐκέτι δεῖ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας ἀγωνίζεσθαι, ἀλλ' ἤδη δεῖ τοῦ τῆς παρείδος ἐδάφους.

Theophr. posuit pro solo, (id est terræ qualitate, vt B. A
interpr.) quum de Cyrno insula scribit, τὸ ἔδαφος καὶ τὸν ἀέρα πολὺ διαφέρει τῶν ἄλλων. Et De caussis lib. 2, ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ ἐδάφη μεγαλας ἔχει διαφορὰς. ‖Ἔδαφος in domo significat Pauimentum. Athen. lib. 12 describens Demetrii ἡδυπάθειαν, Ἀνδιανά τε πολλὰ τῶν ἐδάφων ἐν τοῖς αὐδρῶσι καπεκοῦ ἀζεπ. ‖Ἔδαφος quãdoque pro fundo capitur. Od. ε, Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς δρυόσσ' ἀνὴρ Φορτίδος ἀρούσης. Aristot. lib. 4 Animal. ὥσπερ τοῦ ἐδάφεις τῆς θαλάσσης πιέζοντα τὰς δίφρας, In fundo maris. Athen. lib. 11 ex Pherecrate, πυρία Πλατέα, πίχοις οὐκ ἔχοντ', ἀλλ' αὐτὸ τοῦ ἔδαφος B
μόνον. HINC Ἐδαφίζω, F. ίσω, Solo æquo. Et Solo allido, seu simpliciter Allido. Synes. ep. 57, μακάριος ὃς ἐδαφιεῖ τὰ νήπια αὐτῶν πρὸς τὸν πέτραν. ‖Item Pauio, Pauimento. Theophr. 3 De caus. ὡς περ ἐδαφιζομένης τῆς γῆς πάνυ τὰ τῆς γῆς, pro pauita terra, seu pauimentata. VNDE Ἀνεδάφιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pauitus seu pauimentatus non est, Qui solo æquatus aut allisus non est. ET C. ΚΑΤ ἐδαφίζω, F. ίσω, idem quod ἐδαφίζω. nisi præpositio significationi aliquid addat. ITEM Ἐδάφιον, ου, τὸ, diminut. ab ἔδαφος, Eust. C

Ἵζω, F. ίσω, Sedere facio. In sede colloco. deductũ ab ἕζω verso ε in ι, κατ' γλῶσσαν, vt Eustathius tradit. Apoll. Arg. 2, Ἵζον ἑοὺς ἑτάροις. Itẽ Cõsidere facio. Il. β, Βουλὴν δ' ὃ πρῶτον μεγαθήμων ἵζε γερόντων. ‖Neutraliter capitur etiam pro Sedeo. Il. β, Ὑπὸ δ' ἑστενάχιζε τὸ γαῖα Λαῶν ἱζόντων. Ibidem, Ὃς Τρώων σεσοφὸς ἵζε. Od. ξ, αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἀνέπαυε ἵζε. Aristoph. ἵζω ὅθεν κώπην. Sic dicitur quoq; ἵζω ὅθεν δεῖπνον. Plato Symp. οὐδὲ ἀν ἀναθὴς καὶ ἀνάθης ὁ τόπος ᾖ, ἐνταῦθα ἵζει καὶ μένει. D

Ἵζομαι, idem quod ἕζομαι, id est Sedeo. Il. γ, Δοῦρο πάροιθ' ἑλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο. pro ἵζου, Doricè. Herodot. ἰζόμαι ὅθεν φυγόν, Fago insideo. Idem, ἵζοντο ἐς τὸ Ταΰγετον, apud Taygetum consederunt, Taygetum insederunt. Idem, ἰζόμενοι ἐν τῷ Ταϋγέτῳ. ‖Item Sido, Subsido, Pessum eo. Bud. ex Plat. διὸ καὶ ἄπορον γέγονε πολλοῖς πέλαγος, πολὺ καταφερόμενος ἐμπεσὼν ὄντος, οὗ οὐ ἡ νῆσος παρέρχεται. (Ἱζέω, ῶ, F. ήσω, inusitatum nisi in temporibus à futuro formatis.

Ἵζημα, ατος, τὸ, Sedimentum. Plut. De defectu orac. μάλιστα δὲ γῆς ὑπὸ σάλου γιγνομένης καὶ λαμβανούσης ἱζήματα καὶ συγχυσιν ἐν βάθει, id est, Sedimento terræ facto, (vt Plin. lib. 36, cap. 10, Inundationibus Tiberis sedimento molis facto) seu, vt Turnebus interpretatur, Quum terra mouetur, & alta facta labe desedit.)

c. 2. Ὑφανίζω, Subsido. Alex. Aphrod. ὑφανίζει τοῦ τὸν πθμένα τὸ πεπηγέναι. C

C. Ἀφίζω, E sede surgo aut descendo. ἀπὸ καθίζω, Hesych.

C. ΕΝ ἵζω, Insideo. Plato Symp. ἀναθεῖ γὰρ καὶ ἀπιθηκόν καὶ F
σάμα καὶ ἄλλο ὁτιοῦν οὐκ ἐνίζει ἐν ᾧ ὡς· οὗ δ' ἂν ἀναθὴς ᾖ ἀνάθης ὁ τόπος ἢ, ἐνταῦθα ἵζει καὶ μένει.

C. ΚΑΘ ἵζω, Sedere facio seu iubeo, Colloco. Il. ζ Μή με κάθιζ' Ἑλένη, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις. Il. γ, ἄλλους μὲ κάθιζον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς. Plato Char. καὶ ἅμα με καθίζει ἄγων τοῦδε Κεπίου, sessum me adducẽs. Xenoph. Pæd. 5, ἢ καθίσας αὐτὸν, ἢ τοῦδε καθισάμενος, ἤρετο ὧδε. Idem, εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον αὐτὸν καθεῖν, collocaturos esse. Plutarchus De def. oraculorum, ὁ γὰρ οἶνος ἐν ᾧ τοὺς χρεωδοὺς τοῦ θεοῦ καθίζουσι, cella in qua consultores oraculi sedere iu- G
bent. Idem, καθίσας τὸν υἱὸν ὅθεν τοῦ ἑστάναι. Thuc. καὶ κάθισας τὸν σφᾶς, ἔμελλε δὴ πάντων τοῦ χλω, Et collocatis copiis. Sic Cicero Collocare castra dicit. Plutarchus Public. καθίσαντες ἐνέδραν αὐτοῖς, Quum insidias eis collocassent. Et καθίζειν λόγον dicitur λογοῦ apud Eust. Item Constituo. Plut. Solone, ἐκάθισε τοῦ βουλὴν πάντων ὅθεν ποιεῖν, Senatum omnium rerũ obseruatorem esse voluit. Gal. Therap. 1, πάντας ἀνθρώπους καθίζει δικαστὰς, Omnes homines iudices cõstituit. Greg. τὰ δικαστὰς τοῖς κατηγόροις καθίζουσι; Ponere, cõstituere, & sumere iudicem Latini dicũt. (At de καθίζω σε δικαστὴν paulo post.) Sic καθίζειν δίκαν τινὰ, Arbitros statuere, seu Arbitros ferre, Bud. καθίσαι ἑαυτὸν διαιτητὴν, Arbitrum se constituere & facere, seu (vt Bud. interpr.) Arbitrium sibi arrogare. Liban. Id & διακαθίσαι dici annotat Bud. Καθίζω de senatu aut iudicio dictum, est Conuoco, Cogo, Considere facio. Od. β, ἠδὲ θέμιστες, Ἥτ' ἀνδρῶν ἀγορῇς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει.

Plut. Othone, ὀλίγον τῶν παρόντων ἠγεμονικῶν ἐλέσθαι τὸν ἄριστον· εἰ δὲ μὴ, τοῦ συγκλήτου ὁμοῦ καθίσαντας, ἔφεται τοῦ ἄριστον ἑαυτῷ αὐτοκράτορος, Sinminus, cogere senatum, electionémque imperatoris ei permittere. Sic apud Aristoph. Neb. ὦ μὴ τὸ δικαστήριον ἄρχων καθίσῃ νῦν πόθεν, nisi archõ consessum iudicum cogat. Bud. Cõm. pag. 358, καθίσαι δικαστήριον αὐτῷ θεῶν, interpr. Iudices illi deos ferre, &, Eũ apud deos accusare. Sic καθίζω σοι τὸν δικαστὴν, apud Plat. ‖Xen. Pæd. 2, τοῦ κλαίειν καθίζοντες τοὺς φίλους, Qui fletum amicis inducit, vt quidã interpr. quòd paulo antè dixerit κλαίειν πειρῶσθαί τινα τοῦ πιεῖν, & εἰς δάκρυα πειρῶσθαι ἄγειν, opponens ei mox τὸν γέλωτα αὐτοῖς μηχανώμενον. At Bud. annotat videri hîc accipi pro Compescere, quasi καθισῶν. Item, ἐκαθίσαμεν γυναῖκας ἀλλοτρίας ἀπὸ τῶν λαῶν τῆς γῆς, pro Vxores duximus. Esdræ 2.

Καθίζω neutraliter accipitur pro Sedeo. Il. σ, Ἐλθόντες δ' κάθισον ὅθεν ξεστοῖσι λίθοισι. Thuc. 3, καθίζουσιν ἐς τὸ ἱερὸν ἱκέτα. Ibidẽ, ὅθεν τοῖς δωμοῖς καθίζουσι. Isocr. καθίζων ὅθεν τοῖς ἐργαστηρίοις, sedens in officinis. Item Discũbo, Sedentibus cõuiuis assideo. Xenoph. Pæd. 8, καὶ ὁπόταν μὲν συνδείπνοιέν τινες, οὐδὲ ἐκάθιζε τὰ δάπανα, ἀλλ' ἐπεμελεῖτο· ὁπόταν μὲν αὐτοὶ εἶεν, καὶ συνεδείπνει. Iudices etiã καθίζειν dicuntur, pro, Ad iudicandum considere. Demosth. contra Timocr. θεσέδρους, οἱ κεκληρωμένοι καθίζουσιν ἐξόμῶν. At καθίζειν ὅθεν κώπη Eustath. ex comicis exponit ἅλα θαν τῆς κώπης ὡς τὸ κωπηλατεῖν. quod Incumbere remis Latinè dicere queas. ‖ Καθίζω est etiam Sido. Plato Phæd. καὶ ἅμα ἰωάγκασθαι εἰς τὸ πίσω ἀνελκύσαι τὰς ἰωάς οὕτω σφόδρα ὡς τε ὅθεν τὰ ἰγδία ἅμφω καθίσαι τὸ ἵππω. ‖De copiis militaribus dictũ significat Insideo, Obsideo, Circunsideo. Thuc. lib. 6, καθ' ἡσυχίαν καθίσαι τὸ στράτευμα ἐς χωρίον ὅθεν τὸ δεῖον. Idem lib. 3, ἐξῆν δὲ μόνοι δὲ ἀτόδοι ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, καθίζειν ὅθεν τοῦ μὴ ἐξῆν πόλιν καλουμένῳ, καὶ στράτεδον ἐποιήσαντο.

Καθίζομαι, Sedeo. Thuc. lib. 1, καθίζεσθαι ὅθεν τοῦ ἑστάναι, sedere ad focum. Plato Phædro, ποῦ δὴ βούλει καθίζωμεν ἀναγνῶναι; Ibidẽ, πόθεν δὴ καὶ σκόπει ὅπου καθίζωμεθα. ‖Καθίσαι Hesychius exponit ἱδρύσαι. Idem καθίσαι δὲ explicat κατάσαι, κρατήσαι, & καθίζωμον, κατάσχοιον.

E Κάθισμα, ατος, τὸ, Sessio. est autem vocabulum medicum, quod ἐγκάθισμα etiam dicitur, de quo paulo post. Dioscor. lib. 3, τὸ ἐφέψημα ἐν καθίσμαι τὰ ἐν μήτρᾳ θεραπεύει. vt habent v. l.

Κάθισις, εως, ἡ, Sessio. Plut. Consolat. ad vxorẽ, κινεῖς πνεύμωνος, καὶ βαρὺς ἐοῦσης μελαίνης, καὶ κάθισις ἀμέρτοις.

c. 2. Ἀνακαθίζω, Subsideo, Quiesco, Recubo, Bud. ex Xenophonte de lepore, διατρέχωσι γὰρ καὶ ἀνακαθίζων. Idem, θεωλαμβάνοντες δὲ τὰς κύνας ἐφίστανται, καὶ ἀνακαθίζοντες ἐπαύρωσι αὐτοὺς καὶ ἐπακούσωσιν. Ἀνακαθίζομαι idem Budæus interpretatur Resideo apud Plat. Phæd. ὁ δὲ Σωκράτης ἀνακαθίζόμενος εἰς τὸν κλίνιον, συνέκαμψε τὸ σκέλος.

c. 2. Ἀντικαθίζω, Ex aduerso sedere facio & colloco, vel Ex aduerso sedeo. Pro quo dicitur & Ἀντικαθίζομαι passiua voce. Apud Herodot. autem, Statuor ad obsistendũ. sed legitur ἀντικαθίζομαι per τ, Ionicè. Item ἀντικαθίζόμενοι apud eundem.

c. 2. Ἀποκαθίζω, Deorsum sedeo, ἀποκάθημαι. Exponitur etiam Repeto sedem, quasi Sedeo rursum. Qualem significationem habet præpositio ἀπὸ cum in aliis nonnullis verbis, tum in ἀποκαθιστάω.

c. 2. Διακαθίζω, vt καθίζω, In consilium mitto, Calculum porrigo. Sententiam rogo. Bud. ex Xenoph. πολεμίων εἰς τὸν χώρον ὅθεν ὄντων, διακαθίσας καὶ τοὺς χωρίοις καὶ τοὺς τεχνίτας χωρὶς ἑκάτερος, ἐπερωτῶν πότερα δίκαιον ἀφιέναι τὴν χώρα ὑφεῦμας τὴν γῆς τὸ πόρρω διαφυλάττειν.

c. 2. Ἐγκαθίζω, Colloco in, &c. Plato lib. 8 De rep. εἰς τὸν θρόνον ἐκεῖνον τὸ ὅθεν ἐμπτικὸν ἐγκαθίζει, καὶ μέγαν βασιλέα ποιεῖ ἐν ἑαυτῷ. Et apud Suidam, οἱ δ' ἐγκαθίζουσι λόγοις ἐν τοῖς ὅθεν καιρὸς τοῦ χωρίων τοῦ τοῖς. Item Insideo. In pass. apud Dioscoridem lib. 3, ἐγκαθίζόμενα ῥίζα καθαμιῶνα ἄρισι, Radices eius ad insedendum decoctæ, menses cient.

Ἐγκαθίζομαι, Insideo. vt ἐγκαθίζόμενος ἐς θρόνον. Ἐγκάθισαι præterea ex Eurip. citatur, & exponitur Instituit, Posuit, Fundauit. Sic suprà ab Hesychio καθίσαι exponi ἱδρύσαι, annotaui.

Ἐγκάθισμα, ατος, τὸ, Sessio in aqua mediçata, ab imis pedi-

bus vel feminibus vsque ad vmbilicum, ita vt supernæ partes non madescant. vt Gorr. tradit, addens, decoctorum horum vsum esse in balnei penuria, aut ægroti id ferre non valentis imbecillitate, aut supernæ alicuius partis debilitate. adhiberique renibus inflammatis, calculosis affectibus, vteri & sedis vitiis, vulneribus. de quibus latius ab eo tractatur. Medici qui hodie medicinam faciunt, semicupium appellant. vt idem Gorr. testatur. Dioscor. lib.3, cap.155, de parthenio, τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῆς, ἐγκάθισμα ὑστέρας ἐσκληρυμμένης καὶ φλεγμαινούσης ἐστί. De quo Plin. lib.27, cap.30, Ad insidendum decocta in duritia vulvarum & inflammationibus. Dioscor. lib.3, cap.127, de artemisiis, ἀσπλεγνοῦσθαι δὲ ἁρμόζουσιν εἰς γυναικεῖα ἐγκαθίσματα, καὶ ἀγωγὰ ἐμμηνίων καὶ δευτέρων. De earum altera Plin. lib.26, cap. vlt. Menses & secundas cient ramorum decoctum insidentibus.

c.2. Παρεγκαθίζω, Iuxta me colloco, Assidere iubeo. ‖ Item neutraliter pro Iuxta assideo. Vnde παρεγκαθίζουσα, Assidere cõsolandi amici gratia. Bud. ex Synesio. Παρεγκαθίζομαι voce media, signif. actiua, Antiphon, οὐδὲ νόμιμόν ἐστι παῖδας καὶ γυναῖκας παρεγκαθισαμένους ἑαυτοῖς τοὺς δικαστὰς, δικάζειν. id est, iuxta se sedere iubentes. B. interpr. ‖ Arbitrum ex compromisso eligo. Bud. ex Demosthene, εἰς ὅπερ ἔρχονται· ἕνα δὲ ἑκάτερος παρεγκαθίσαιτο. Neutraliter pro Iuxta assideo. Plato, παρεγκαθίζετ' ἐν δεξιᾷ.

c.3. Συμπαρεγκαθίζω & συμπαρεγκαθίζομαι, signific. act. Vnà [cum aliis] iuxta me colloco, Vnà [cum aliis] assidere mihi iubeo. Demosth. contra Aphob. συγκαλέσας τοὺς τρεῖς ὄντας, καὶ συμπαρεγκαθισάμενος Δήμωνα τὸν ἀδελφόν.

c.2. Περικαθίζω, vocabulum militare pro Hostiliter circũsideo, Obsideo. Deut. 20, καὶ περικαθεῖς αὐτό.

c.2. Προκαθίζω, Antè cõsideo. Il.ζ, Κλαγγὴ δὲ περικαθιζόντων σμαραγεῖ δὲ πεδίον. Herodian. l.1, καὶ αὐτὸς μὲν περικαθήμενος ἐν τῇ βασιλείῳ ἕδρᾳ, de sedente in imperatoria sella Cõmodo. ‖ Item Præfero. v.l. ex Luc. Προκαθίζομαι, Antè consideo. περικαθίζομαι εἰς τὸ θεάτριον.

c.2. Προσκαθίζω & Προσκαθίζομαι, Assideo. Item Incumbo. Plato Apolog. παντελῶς δὴ περισκαθίζω.

C. ΜΕΤΑΪζω, Consideo, Vnà sedeo. Od.π, de procis, Αὐτὰρ ἐπεὶ εἰς ἀγορὴν ἵκον ἀθρόοι· οὐδέ τιν' ἄλλον Εἴων οὔτε νέων μνᾶζειν οὔτε γεραιτῶν.

C. ΠΑΡΪζω, Iuxta colloco, Assidere facio. Herodot. Euter. παρέζει αὐδρὶ Πέρσῃ αὐδρὶ Μακεδόνα. ‖ Item neutr. Assideo, Iuxta sedeo. Od. δ de Helena, Τηλεμάχῳ δ' ἄρα οἱ παρέζετο, εἶπε τ' ἔφατο. Παρίζομαι, Assideo, Iuxta assideo. Herodot. Calliope, ἐλθόντες οἱ παρίζοντο, quum ad eum venissent, assederunt.

C. ΠΕΡΙΪζομαι, Circumsideo, Obsideo. v.l.

C. ΠΡΟΣΪζω, Assideo. Plato περὶ κηφιῶνα in ciuitate, τὸ δ' ἄλλο δῆμος περὶ τὰ βήματα περιέζετο, βομβεῖ τε καὶ οὐκ ἀνέχεται τὰ ἄλλα λέγοντος. Theoph. libro 5. cap. 14 De caus. plant. περιέζει τὸν ἐν τοῖς ἄνθεσι, residens in floribus. Apud Dioscor. lib.5, cap.102, περιέζει τῷ ἄμβικι, Insidet calici, Inhæret calici.

C. ΣΥΝΪζω, Consido. Aristot. Probl. sect.2, artic.10, πονοῦντων μὲν, ὑπὸ τοῦ πνεύματος αἱ φλέβες ἐμφυτόμεναι, τοῖς πόροις συμμεμιγμέναι ποιοῦσι· παυομένων δὲ, συνίζουσιν.

C. Υφίζω, Subsido.

Ἱζάω, Fut. ήσω, ab ἱζέω inusitato: idem quod ἵζω. id est, Sedere facio. Item Instituo. Il.ψ, αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν ἄρματα καὶ ἵππους. ‖ Neutraliter capitur etiam pro Sedeo. Od.ω, Ἐν τῷ σ' ἐπέτεντο καὶ ἵζανον ἐν δὲ ἕκαστον Δμῶες ἀνὰ κρατοῖ. ‖ Item Sido, Pessum eo. Thucyd. l.2, ὥστε ὀλίγον πρὸς, ἤδη τὴν αὐτὴν, ὑπαγομένου αὐτῆς κατὰ πόδας τὸ χωρίον, καὶ ἱζάνοντος ἀεὶ ὅλῃ τὸ κενούμενον.

C. ΑΦΪζάω, E sede seu sella surgo aut descendo. ἀπανίσταμαι τῆς καθέδρας. Suid.

C. ΕΝΪζάνω, Insideo.

C. ΕΦΪζάνω, Insideo, Sedeo in seu super, &c. Il.υ, Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο Ἕζεσθ' ἀθύσσοντ' ἐφίζανον. Apoll. diuersa construct. dixit ἐφίζανε θῶκον. Et ἐφιζήσαι apud Budæum in Comm.

C. ΚΑΘΪζάνω, Sedeo, Insideo. Isocr. ἐφ' ἅπαντα τὰ βλασφήματα καθιζάνουσαν πρὸς μέλιτταν. ‖ Exponitur etiã Constituo.

C. ΠΡΟΣΪζάνω, Assideo. Didym. in Geopon. ἔστι δ' ζῶον ἐδεστὸν ἀδεσπότοις καὶ ἀκαθάρτοις προσιζάνον. Varro, Nulla apũ assidit eo in loco qui malè oleat. ‖ Metaphoricè Hæreo, Adhæreo. Dioscor. l.5 cap.76, προσιζάνει τοῖς πόροις. Synes. epist.44, ἀλλ' ὃν ὦ γάρ τις ἥμαρτε βίῳ δίκας διδοὺς, οὐ πάνυ προσεστηκὼς ἔχει καὶ προσιζῶσαν τὸ πάθος, i. Hærens, Insidens. Luc. ἀφεστῶσα ἢ ἐδῶς τὸ σώματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα, Non sedens, Non habilis, vt B. interpr.

C. ΣΥΝΪζάνω, Cõsido, Plut. Symp. τὸν μὲν ἄργυρον συνιζῶσα τακέντα, τὸ δὲ ξύλον ἀδικτον καὶ ἀπαθὲς διρεθῶσα, Argentum consedisse, Liquefactum collapsum esse. Idem Public. πυκνοῦσθαι καὶ συνιζάνειν πηλὸν ἐν πυρὶ, Condensari & considere seu coire lutum in igne. Synes. epist.133, τὰ δὲ Αἰγύπτια ζῶντα [βέλη] τοῖς γόνασιν οἰδοῦντα, τοῖς ὀφθαλμοῖς συνιζάνει, internodiis subsidunt & graciles sunt. Galen. τὸ συνιζηκὸς δὴ πόρων ἀναπεπαυκότες, poros qui consederant. seu (vt Bud. interpr.) poros compressos.

Συνίζησις, εως, ἡ, Sedimentum, Cõsidentia terræ, quæ & labes dicitur à Cicerone. Bud. apud Aristot. De mundo, ἢ ὃ σεισμῶν οἱ μὲν συνιζήσεις ποιοῦντες εἰς τὰ κοιλώματα, χασμᾶται λέγοντα, Qui terræ labes vel considentias in cauernas faciunt, terra s. non aperta sursum, Terræmotus qui labes terræ relinquunt in caua subsidentis. Cic. De diuin. [tantos terræmotus factos esse vt] multis locis labes factæ sint, terræque desederint. Alex. Aphrod. l.2 Probl. ἢ λύπη συνίζησιν πιεῖ ῥηθεῖσα ἢ τὸ σώματος, Mœror, vt corpora subsidant, efficit. ‖ Apud grammaticos συνίζησις dicitur quum duæ vocales aut vocalis & diphthongus in vnam syllabam quasi considunt. vt apud Hom. Ἠοὺχ ἅλις ὅστις γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπροπεύεις; Sic Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. Sic Πιληϊάδεω Ἀχιλῆος. Sic Ἀλλ' ἀπὸ οὔπω θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐπείθον. Alio nomine figura hæc dicitur συναιρεσις.

C. ΥΦΪζάω, Subsido. ὑφιζάνει Hesych. exponit ὑποκάθηται, ἐλαττοῦται, ὑφίεται.

Ὑφίζησις, εως, ἡ, Sedimentum, Subsidentia. ὑποχάλασις, ἔνδεσις, vt Suid. hoc in loco exponit, ὀξέκλινε τὰ γόνατα καὶ μαλακὰ καὶ ἀγεμμάδη, ὅλῳ τῷ ἐστῶτι ὑφίσεις ὅλῃ τῆς βάρεσι τοῖς ὅλῃ πεθεμένοις. Plin. Inundationibus Tiberis sedimento molis facto.

ΕΪΔΡΥΩ ΕΤ Ἵδρυμι, idem quod ἵζω seu καθίζω, id est Sedere facio seu iubeo. Vnde & Eustath. ab ἕδω deriuat. Il.β, Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς. i. καθίζεσθαι κέλευε, vt schol. exponit. Item Colloco. Plut. de piratis, πλὴν Σολίων πλείνας μωμένων ἀναλαβὼν, ἵδρυσε πολλοὺς ἐν αὐτῇ. Thuc. l.4, ὁ μὲν ἱδρύσας τὸν γραπτὸν: quod eodem libro dicit καθίσας τὸν γραπτὸν, & paulo antè κατέστησαν τὸν γραπτὸν πρόσω ὅλῃ πλοῦ γένεσιν τοῦ πόλεμος. Herodian. lib.4, ὅλῃ τῷ Βυζαντίῳ ἱδρύσω γραπτέον. Castra collocare dicit Cic. Item Statuo. Herodian. lib.5, βωμοὺς τε πλείστους πρὸς τὸν νεὼν ἱδρύσας.

Ἱδρύομαι & ἵδρυμαι signif. & voce pass. Sedere iubeor, Collocor. Herodian. l.2, de Pertinace, ἐπείπερ ἱδρύθη ἐν τῇ βασιλείῳ ἑστίᾳ, in regiã deductus est & in domo imperatoria locatus, vt Bud. interpr. Ibidẽ, πολὺ ὅλῃ τῆς ὅρους τῆς ὅλῃ Ῥωμαίων ἀρχῆς ἱδρυμένος. ‖ Statuor. Herod. l.7, ὡς τὸν ἱδρυμένον βωμὸν τῆς νίκης ὑπερβῆναι. ‖ Firmor, & quasi in firma sede collocor. Herodian. l.3, ὡς ἂν τῆς ἀκροπόλεως καταλυμμένης καὶ τῆς βασιλείας ἱδρυμένης, Constabilito imperio. Et lib.2, ἢ τε ἀρχὴ σαλευόυσα καὶ πρὸς μηδενὶ βεβαίως ἱδρυμένη, neque apud quenquã certa sede residẽs. Sic Thuc. l.8, ὡς ἡ σφετέρα ὅλῃ Ἀθηναίων βεβαίως ἔδιξε μετὰ τείχους ἱδρύσθαι. ‖ Situs sum. Herod. lib.8, καὶ περὶ ὅλῃ Ἱλλυρικῶν ἐθνῶν πάντων ἱδρυμένη. Et ibidem, καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει ἡ τῆς βασιλείας ἵδρυται τύχη, sita est. Aristot. ἡ ἐν οὐρανῷ δυνάμις ἱδρυμένη, sedem habens. Idem de deo, αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἀνωτάτω χώρας ἱδρύσθαι. Plato de deo itidẽ, πόρρω γὰρ ἡδονῆς ἵδρυται καὶ λύπης τὸ θεῖον, longè à voluptate & dolore situs est. Plut. Numa, τὸ κόσμου μέσον οἱ Πυθαγορικοὶ τὸ πῦρ ἱδρύσθαι νομίζουσι. Non absimili signif. dicitur à Thuc. lib.2, τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ πρὸς τὸν ἱδρυθὲν κακὸν, hærens. ‖ Item Sedeo. Thuc. lib. 1, ἐς δὲ Κολωνὰς τὰς Τρωϊάδας ἱδρυθείς. lib.3, ἐς τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως καταφυγεῖν, καὶ αὐτῷ συλλεγεῖς, ἱδρύθη, constitit, cõsedit. Herodian. lib.3, γραπτέον τοσοῦτον πρὸς τῆς πόλεως ἱδρυθέντος, tantum sedere exercitum. Sophocl. Aiace, Οἴμοι τί δράσω τέκνον; οὐχ ἱδρυτέον. pro quo paulo post dicit, οὐχ ἕδρας ἀκμή. Non desidendum est. Sic etiam ἕζεσθαι pro Cunctari accipitur.

Interdũ signif. actiua, Colloco, Sedem do. Bud. ex Plutarcho de Pompeio & Tigrane, ἱδρύσαντα πλησίον αὐτοῦ. & ex Aristid. Panath. δεξαμένη τε καὶ σεφανώσῃ τόπος ἐν οἷς ἔμελλον ἱδρύσεσθαι. Aristoph. Pluto, πρὸς πλοῦτον φύσεων γραφαῖον ἱδρύσαντέ με. Plato Tim. de astris, τὰ δ' ἄλλα οἱ δὴ καὶ δι' αἰτίας ἱδρύσαντο, Reliquorũ siderum quæ causa collocandi fuerit. Item Statuo. Herodot. ἐλευθερίας εἰκόνα ἱδρύσαντο. Statuam alicui statuere dicit Cicero. Aristot. De mundo, πόλεις τὸ σοφὸν ζῶον ἀνθρωπος ἱδρύσαντο. Vrbem statuere Virg. dixit. Isocr. ad Philipp. Τυπτον μὲν ὅλῃ θεῶν καὶ τοῖς ἰδίοις καὶ πατρίδας πόλεις, καὶ τεῶς καὶ ἡρωσι ἱδρυμένους. Sic Paus. Lacon. πόνδε μὴν εἶναι αἱ πόλεις αὐτοῦ τὰ ἄγαλμα τὸν θεὸν ἱδρυμένον. Templa statuere dicit Propert. sicut Aras statuere Ouid. Plutarchus De fort. Rom. ἱδρύσαντο δ' οὐδὲ τύχης ἱερόν.

Ἱδρυόω, idem quod ἱδρύω. Vnde ἱδρυωθῶναι, Niti. Bud. ex Iuliano, de arbore quæ radices egit. ‖ Ἱδρυόομαι, vt ἱδρύομαι, Sedeo. Il.γ, de Hectore, Καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων αἰὲν ἐρύκε φάλαγγας, Μέσσου δευρὸς ἐέλδων. Οἱ δ' ἱδρυώθησαν ἅπαντες. Thuc. l.4. ἐφ' ὃν [λόφον] Δωρεῖς ὕπαιθεν ἱδρυωθέντες, πρὸς ὃν τὴν πόλιν Κορινθίοις ἐπολέμουν. quem insidentes. sic enim ibi schol. legit: at vulg. exemplaria habent ἱδρυθέντες.

Ἵδρυμα, ατος, τὸ, vt κτῆσμα, Opus ab aliquo constructum. Budæus ex Strabone lib.6, in princip. μετὰ δὲ τὸ τῆς Σιλαρίνης, Λεβεκία, καὶ τὸ τῆς Ἥρας ἱερὸν, Ἰάσωνος ἵδρυμα. ‖ Item ἕδρασμα, Firmamentum, Fundamẽtum, Quo aliquid vt fundamento nititur, Supra quod aliquid fundatum est. Sic Eurip. ciues vocauit ἵδρυμα πόλεως. ‖ Itẽ idem quod ἕδος, id est Delubrum, Locus in quo deorũ simulacra collocantur seu statuuntur. Plutarchus De fort. Rom. μᾶλλον δὲ τὰς Ῥωμαϊκὰς ἑαυτῶν ὀνομασίας, Ἑλληνιστὶ τὰς δυνάμεις ὅλῃ ἱδρυμάτων περιόσσομαι καταμνήσασθαι, cui mox subiũgit, καὶ γὰρ ἰδίας τύχης ἱερὸν ὅλῃ ἐν Παλατίῳ. vt ἵδρυμα & ἱερὸν pro synonymis acceperit. Sic apud Platonem De legibus, ἱδρύματα θεῶν, fana. Et simpliciter pro Sedes, sicut ἕδος quoque. Bud.

Ἵδρυσις, εως, ἡ, Constitutio, Fundatio. Plato De leg. Interpres Areop. Crepidinem vertit, quasi locum editum & collocationis sedem. nam ita Areopag. vocat ordines angelorum. v.l. sic autem pro ἵδρυμα & ἕδρασμα acciperetur: quemadmodũ Hesych. quoque ἱδρύσασθαι exponens, dicit, ὅλῃ τὴν ἱδρύσει ἔθεσαν τῆς τραπέζης. Ponitur etiam pro Sedes. Plutarch. De orac. Pyth. ἄλλοις τε πολλοὺς ἠγεμόνας ὁδοῦς ὅσοις ἔδει πεκμηρίοις αὐθυρεῖν τὸν διδυμῶν ἐκάστῳ καὶ πρόσκουσι ἵδρυσιν.

Ἱδρυτὸς, οῦ, ὁ, Fundatus, Firmatus, Stabilitus. Epigr. ἱδρυτὰ γαίης. CVI Ἀνίδρυτος contrarium est, Qui nullo fundamento nititur, Instabilis. Philo De vita Mosis lib.1, οὐχ οὕτως ὅλῃ τοῖς εἰς αὐτὸν κατηγορίαις ἐδεμχέραινεν ἢ ὅλῃ τῷ τῆς γνώμης αὐτῶν ἀνίδρυτῳ, ob lubricã incertãmq; populi sententiam. Eurip. ἀνίδρυτοισι δρόμοισι, id est ἀσταθέσι, Instabilibus & leuiter fixis gressibus. ‖ Ἀνίδρυτος apud Demosthenem contra Aristog. pro ἀνεξέλεγκτος etiam capi, annotat Harpocr. & Suid.

C. ΑΦΪδρύω, VEL Ἀφιδρύω, Statuo, Colloco, Firmum stare facio. VNDE verbalia Ἀφίδρυμα, ατος, τὸ, ET Ἀφίδρυσις, εως, ἡ. Est autem Ἀφίδρυμα, Statua, Simulacrum. ἀφιδρύματα (inquit Suidas) τὰ ὅλῃ θεῶν ἀγάλματα. & citat hoc exemplum, Ἀλλὰ σοῦ κατηείαν ἐκέμιζον οἱ προσβύται τὰ παλαιότατα ὅλῃ κῆ πολὺν ἀφιδρυμάτων. Sic autem vsurpatur & à Plutarcho περὶ μουσικῆς, vbi scribit, οὐτω δὲ παλαιὸν ὅτι τὸ ἀφίδρυμα τῶν ἀρχαίων ἐν ἀγαλμάτων αὐτῶν, ὅλῃ, &c. Idem & apud Ciceronẽ significat, secundũ quosdam, in hoc loco, lib.13 epist. ad Atticum, Ad id autem quod volunius ἀφίδρυμα nihil aptius videtur quàm lucus, quem ego noram. Ἀφίδρυσις autem est Collocatio. vt ἀφίδρυσις τῆς εἰκόνος, vel τὸ ἄγαλμα. Positio statuæ videtur dici posse, vt dicitur Ponere statuam. Plutarchus ibidem, καὶ ἢ ὁν Δήλῳ καὶ τὸ ἄγαλμα αὐτῶν ἀφίδρυσις ἔχει ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ πεῖον. Vbi ἀφίδρυσις τῆς εἰκόνος perinde est ac τὸ ἀφιδρυμένον ἄγαλμα.

C. ΕΝΙδρύω, ET Ἐνιδρυόω, Colloco in, &c. Plut. ὅλῃ δὲ ἥλιον ἐν οὐρανῷ πρὸς καλὲς ἐνδαλὸν ἑαυτῷ καὶ σελήνην ὁ θεὸς ἐνίδρυσε. ‖ Item θεμελιόω, Fundo, Firmo. Bud. ex Areopagita 100. Ἐνίδρυμαι, seu Ἐνιδρυόομαι, Infideo. Bud. ex Alciphr. ὅσαι ταῖς ὁμιλίαις αὐτῆς στιλβῶσαι ἐνίδρυσαν. Sic idem Bud. apud Basiliũ De vita solit. pro ἐνιζάνω & Intus maneo & collocatus sum, accipi annotat, καὶ τοῦτο ὅτι τὸ θεοῦ ἐνοίκησις, τὸ ὅλῃ τῆς μνήμης ἔχειν ἐνιδρυμένον ἐν ἑαυτῷ τὸν θεόν.

C. ΕΣιδρύομαι, Fundor in, &c. Collocor in &c. Extruor, in vulg. lex.

C. ΚΑΘιδρύω, Colloco. Aristot. ἐν τοῖς πρωτέροις τὸ πρωτόγονον καθιδρυκεν ἡ φύσις. ‖ Fundo, Instituo seu cõstituo, Erigo. 2. Maccab. 4, καθιδρυσε γυμνάσιον. ‖ Idem quod καθοσιόω, Dedico, Consecro. B. ex Synes. 37. Καθιδρυμαι, Sedem & domicilium habeo. Bud. ex Galeni Therap. 9, πείθει δ' ἐν κεφαλῇ καθιδρυται ψυχὴ λογιστική. quod ἵδρυται ibidem dicit. Thucyd. καθιδρυμένοι ἐν ὄρεσι, Montem insidentes.

Καθίδρυσις, εως, ἡ, Dedicatio. Synes. epist. 67, ἀλλ' ἐγὼ τὸ καιρὸν ἐζήτουν τῆς καθιδρύσεως, Tempus quærebã dedicationis.

c.2. Ἐγκαθιδρύω, Colloco in, &c. Ἐγκαθίδρυμαι, Situs sum in, Sedem habeo in, &c. Aristot. De mundo, ἀκροτάτῳ κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθιδρυμένος οὐρανοῦ, In summo cæli culmine suum habens domicilium situm & collocatũ.

c.2. Συγκαθιδρύω, Simul colloco.

C. ΠΑΡΙδρύω, Iuxta colloco seu statuo. Et παρίδρυμαι pro eodem. citatur ex Epigr.

ΕΘΕΛΩ,

F. ησω, Volo. Od.γ, Τίνα δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγες ἔνδε δόμονδε. Il.α, φράζεαι ἄσσ' ἐθέλοντα paragoge poetica pro ἐθελῆς. Demosth. Olynth. α, πρεσβεῖαι πρεσβεῖς ἐθέλειν ἀκούειν ὅλῃ βουλομένων συμβαλεῖν. Xen. Hellen. 6, οὐδεὶς ἠθέλησε μάχεσθαι. Pæd. 5, ἔνδον δειπνεῖν οὐκ ἠθέλησεν. Plato Apoll. πολλάκις ἐθέλω πεθνάναι, Sæpe emori vellem. p.2 lex. Ciceroniani. Demosth. ἐφ' ὡς ἀνελεῖν δεῖ λεγόντων πάνυ ἐθέλειν ἀκούειν. Velle audire, vel Lubenter audire. Plato De leg. ἐθέλω ἡδέως, Lubenter parco. Idem Phædro, λέγειν ἐθέλω, Lubet dicere, vt Cicero vertit, pag. 6 mei lex. Cic. ‖ Item Volo, ea signif. qua Cicero De nat. deorum lib.1, Quatuor naturas, ex quibus omnia constare censet, diuinas esse vult. id est Statuit, Censet. Herodianus lib. de Beli, σέβοιτο τὸν ἀφθόνως, Ἀπόλλωνα ἐθέλοντες. Sic Paus. Att. αὐτοὶ δὲ Ἀρκάδες ἐθέλουσιν ὅλῃ ὁμοῦ Τηλέφῳ δῆλα βαίνοντες ἐς τὴν Ἀσίαν. i. Dici se volunt. Vel coniicientis est, vt βούλεται. Bud. ‖ Atticè pro Possum: plerunque de rebus inanimatis. Il.φ, ζέε δ' ὕδωρ, Οὐδ' ἤθελε πρήειν, ἀλλ' ἴσχετο. Plato, τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν. Thuc. l.2, κατὰ μόνας δὲ αἱ ἀνθρῶν οὐκ ἐθέλουσιν αἱ γνῶμαι πρὸς τὴν αὐτὴν κινδυνεύουσι ὁμοίως ἔχειν, Nõ possunt, Non solent. ‖ Paus. Lacon. ἐμοὶ δ' ἐξ ἀρχῆς ἠθέλησε τὸ λόγος ἀπὸ πολλῶν καὶ οὐκ ἀξίων ἀφηγήσεων ἀποκρίνειν τὰ ἀξιολογώτατα, sic ab initio tulit ratio mea scribendi. Bud.

C. Ἐθελόδουλος, ος, ὁ καὶ ἡ, Voluntarius seruus, Qui sponte sua se alii mancipat. SIC Ἐθελοθρησκεία, Numinis cultus voluntarius, Cultus numinis sua sponte ab aliquo institutus, ideóque Superstitio. Hæc & similia composita alibi reperies, videlicet in altero compositionis verbo: in δοῦλος & θρησκεία, itidémque in cæteris.

Ἐθελημὸς, οῦ, ὁ, Voluntarius, Lubens. Hesiod. Erg. de hominum genere ante Promethei dolum, οἱ δ' ἐθελημοὶ Ἠοῦχοι ἔργα νέμοντο. vnde & præcedit, καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα Αὐτομάτη πολύν. Apoll. Arg. 2, Μυρίοι σωταίεσκεν ἐθελημός. VNDE Ἐθελημῶς, Voluntariè, Vltrò, Libẽter. Scribitur & ἐθελήμως, sicut & ἐθέλεμος.

Ἐθελήμων, ονος, ὁ, ἡ, idẽ. Plato Crat. de etymologia τοῦ Λητοῦς. Λητοῦ δὲ ὅτι τῆς προθυμίας τῆς θεοῦ, καὶ τὸ ἐθελήμονα εἶναι ὧν αὐ τις δέηται, id est, Velle ea quæ petantur, Acquiescere iis quæ petantur.

Ἐθελοντὴς, οῦ, ὁ, Voluntarius, Vltroneus, Lubẽs. vnde vetus vox Gall. entalenté. Thuc. l.2, τοὺς μὲν μιαθῶ ἔπιθεν, οἱ δ' ἐθελονταὶ ξυνηκολουθουν. l.1, οἱ πλέοντες ἐθελονταὶ ξυνέποντο. Demosth. Pro corona, ὅστε τῆς ὅλῃ Ἑλλήνων ἐλευθερίας αὐτοπαγγελοῦς ἐθελονταὶ πρὸς χωρῆσαι Φιλίππῳ. Sic apud Eust. ἐθελονταὶ διδάσκαλοι δραμάτων dicuntur οἱ ἐν ὅλῃ ἰδίων χορηγοῦντες. Ἐθελονταὶ apud Suidam φερωνύμως nominati scribuntur serui qui pro cæsis ad Cannas dominis vltrò militarunt. Athen. quoque lib.11, scribit comicos seu mimos qui σοφισταὶ à multitudine appellarentur, ab aliis δικηλισταὶ, & φαλλοφόροι, & φλυακες, & αὐτοκάβδαλοι, peculiariter a Thebanis vocitatos fuisse ἐθελονταί

nihil tamen de ratione nominis aliud addens, nisi Thebanos fuisse κομψουργοῦντας κ᾽ τὰς φωνάς. Idem habet & Eustath. Fœmininum verò huius ἐθελοντὴς EST Ἐθελοντής, ίδος. Synes. De insomn. θῆσσα δ᾽ καὶ οὖσα τὸν τρόπον θίον ἐθελοντής, αὐτὴ τῶ ἠπιδοῦσ᾽ δουλεύει. idest. Voluntaria, Lubens, Vltronea. SED & Ἐθελόντης, itidem Voluntarius, Vltroneus, Lubens, deriuatum ab ἐθελοντὴς, vt videtur. illius hoc apud Suidam est exemplum adespotō, τρεσπεδόκησεν ἐθελοντὴς τοῖς Ἡρακλείοις ὁμολογήσειν. ET Ἐθελοντὴρ, ῆρος, ὁ, pro iisdem, est poeticum. Od. β, ἐγὼ δ᾽ ἀνὰ δῆμον ἐπάρροις ἄψ ἐθελοντῆρες συλλέξομαι. ADVERBIA verò sunt Ἐθελοντῆ, Vltrò, Sponte, Lubenter. Suidas ex Polybio, τῆς βουλομένοις πάντα κίνδυνον ἐθελοντῆ ὑπομένειν. Apud eundem Suidam est, τοῖς τῶν ἐθελοντῆ κινδυνεύοις ἐθελοντῆ αὐτὰ δεδειγμένοις. Item ἐκ παντὸς ἐπέλεξε τὸ πρᾶτεύμα τῆς ἐθελοντῆ τοῖς ἀρίστοις. Huc pertinet & illud apud Herodotum lib. 1, de Io, οὕτω δὴ ἐθελοντῆ αὐτῆ τῆσι Φοίνιξι συνεκπλῶσαι. Eustathius tamen Od. α, illud Homericum τρεσβύτερον accusatiuum esse docens, à nominatiuo masculino τρεσβύτερος, (vt ἔφηβος & similia) addit, fortassis sic declinari apud Eurip. quoq; illud τῆς πατρόφονον μητρός, & apud Herodotum illud ἐθελοντῆ τῆ Ἰωνῆς Φοίνιξι συνεκπλοῦσαι. Sic vulg. lex. Ἐθελοντὸς afferūt, cuius hoc fœmininum esse volunt. ET Ἐθελοντηδὸν, pro eodem, Thucyd. l. 8, ἐθελοντηδὸν τρεσκαλέσαντες τοὺς Βοιωτούς. Polyb. τῆν ἐθελοντηδὸν στρατευομένων, Qui sponte militabant. Bud. ET Ἐθελοντὴ, pro eodem apud Suidam.

Ἐθελούσιος, ουσία, ον, idem quod ἐθελοντὴς, deductum, vt videtur, à participio fœm. ἐθέλουσα, sicut ἐθελοντὴς ab ἐθέλων masculino. Xenophon Pæd. 4, οὐκ ἀνάγκη, ἀλλ᾽ ἐθελούσιοι καὶ χάριτος ἕνεκα ἐξιόντες. Et l. 6, ἐγὼ σοι ὦ Κῦρε, ἐθελούσιος ὑφήσομαι. VNDE Ἐθελουσίως, aduerb. Vltrò, Lubenter.

Θ Ἐ ΛΩ, F. ήσω, Volo, idem quod ἐθέλω, eodémque modo futurum habens tanquam à themate contracto, non autem barytono. Hoc vocabulum apud Homerū reperiri negat Eustathius: quamobrem & Iliad. α, Μηνὶ τοῦ Πηλεΐδη θέλ᾽ ἐειδέ θεὰ βασιλῆοῦσιν, antiquos super δη collocasse acutum cum apostropho, synalœphen facientes, sic, Πηλεΐδη᾽ θέλ᾽. Quædam verò exemplaria Homerica habent Πηλεΐδη θέλ᾽. Xenoph. θέλει κεχρῆσθαι. Dem. θέλω λαμβάνειν. Aristot. l. 1, De animal. θέλει εἶναι. vbi Gaza vertit, Esse expetit. θέλει ἐν σοὶ βασιλεῦς, l. 1 Reg. cap. 18, Places regi. q.d. Voluntas regis in te acquiescit. Quod tamen loquendi genus apud probatos scriptores non reperias. Herodotus lib. 1, εἰ δὲ θέλῃσι πύσι τυραννεύσαντες, ἐς τοῦ συγκτέρα τοῦτον ἀπαξίωσι ἡ τυραννίς, Si tyrannis ad eius peruentura est filiam. ¶ Ponitur & Atticè pro Possum, vt ἐθέλω: attributum videlicet rebus animatis. In qua signif. citat Budæus ex Platonis Phædone, 34. Sic etiam apud Eurip. pro Solet seu Assolet ponitur: cuiusmodi exemplum ex Thuc. attuli in ἐθέλω.

Τεθελημένα non dici, sed ἠθελημένα, annotat Phryn. Habet etiam nonnulla passiua tempora. Vnde est in v. lexic. ex Nazianz. orat. 4, τὸ ὀφθαλμῶ θελῆσαν, τὸ δὲ θεληθέν: quod Mosell. verterit, Pars quidem eius voluit, pars rationi paruit. Ex eodē, ἴσως οὐδὲ ἄνθρωποι, καὶ οἷοι μὴ τεθελήμεθα, καὶ ἀφιέντες καὶ ἀφιέμενοι. vbi idē Mosell. Et fortasse ne homines quidē sumus, vt qui nō pro nostra voluntate, sed vt euenerit, dimittamus, dimittamúsque.

G Θέλημα, ατος, τὸ, Voluntas, Id quod volumus. vt in Oratione Dominica, γενηθήτω τὸ θέλημά σου. Matth. 7, ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου.

Θέλημος, ου, ὁ, idem quod ἐθέλημος. v. l. ET Θελήμων, idē quod ἐθελήμων, Volens, Voluntarius, Spontaneus. Apoll. Arg. 2, οἱ δ᾽ ὑπαρωγῇ Τιφυος Ἀγιάδαο θελήμονα ποιήσαντο Εἰρεσίῃ.

Θέλησις, εως, ἡ, Voluntas, id est Ipsa volendi actio. Hebr. 2, κ᾽ τὸ αὐτοῦ θέλησιν. Poll. lib. 5, scribit vocab. esse ἰδιωτικόν.

Θελητὸς, ού, ὁ, Cupitus, A voluntate nostra expetitus. 1, Regum 15, εἰ θελητὸν τῷ Κυρίῳ ὁλοκαυτώματα καὶ θυσίας ὡς τὸ ἀκοῦσαι τῆς φωνῆς αὐτοῦ; Nunquid vult Dominus holocausta & victimas, & nō potius vt obediatis voci eius?

H Θελητὴς, οῦ, ὁ, Qui vult. τρεσαιρετικός, Hesych.

C. ΣΥΝθέλω, Simul volo. Arist. Eth. 9, θύνοι γὰρ αὐτοὶ γίνονται, καὶ συνθέλουσι. ET Συνεθέλω, idem. Xen. ὥσπερ δὲ πάντα θεῶν συνεθελόντων γίγνοιτ᾽ ἄν.

¶ Λῶ per abiectionem syllabæ initialis, pro θέλω: vt Call. schol. annotat in illū locū hymni in Dianā, πόλιν δέ μοι λῶπινα νέμεον Ἥν τινα λῆς. Idem tradit Theocr. schol. Idyl. 1, Λῆς πτὴ τοῦ τυμφᾶ, λῆς αἰπόλε τᾶ δὲ καθέζας Συρίσδες; Aristoph. Acharn. Ἄπτινον αὖ λῆς, id est ἀνάπτινον εἰ βούλῃ. Ibidem, ἀλλὰ μὰν εἰ λῆς τρεσδοῦ νῶῖ μοι τρεὶ θυμιτιδὰν ἀλῶν. Vnde apparet Doricum esse hoc λῆς, pro ἐθέλεις.

Λωΐων, Melior. q.d. Quem magis volumus, Qui à voluntate nostra magis expetitur. Od. 6, καὶ γάρ σφιν ἄφαρ πόδε λωΐον ἔδη. Hesiodus Erg. ἐπεὶ πολὺ λωΐον ἔπω. Plato ad Dionis amicos, [μιμεῖσθαι μὴ συμβουλεύω] ἢ τὸν [τῶ Διόνυσον] τῆς σοφῆς σώφρονα δίαιταν, ὅτι λωΐονων δὲ ὀρνίθων τὰς ἀκείνων βελτίστεις πτεροῦσθαι ἀποτελεῖ, melioribus auibus, melioribus auspiciis. ET Λωΐτερον, pro eodem. Od. α, Εἰ δ᾽ ὄμμιν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον. Apoll. Argon. 2, ἀλλὰ πάροιθε λωΐτερον μύθῳ μι δρέσασθαι. ET Λῴων contractè pro λωΐων, visitatius in prosa. Soph. Philoct. οὐδέ γε παρὸν φωνῆσαι τῶ λῴονος δ᾽ αἰμονος, εἴλου τὸ κάμνον ἑλεῖν. τὰ λῴω, meliora, Bud. ex Plat. Et Plutarchus Probl. Rom. τῶ Πυθίαν τρεφέρειν τὰ ὄρκια τοῦ τε Λακεδαιμονίοις, ὡς ἐμπεδοῦσι λῴω εἴη καὶ ἄμεινον. Luc. ἔπι μοι πλοῦσαι ἐπ᾽ Ἰταλίαν, ἐπὶ πτοιοπρῆσαι λῴον. Synes. ἀπειλήσας γὰρ κίνδυνον, ἀνήγκλισε λῴστα. Notandum tamen ι in ω non semper subscriptū in omnibus exemplaribus reperiri.

Λῴστος, Optimus. Vnde λῴστα apud Hesychium ἄριστα, συμφέροντα. ET Λῶστος, contractè pro eodem, in prosa visitatius. Theocr. Ὅστις ἀοιδῶν λῶστος ἐς ἐξ ἐμεῦ ἔσσεται ᾠδέν. Vocatiui λῶστε frequens vsus est in compellando, interrogando & precando: vt apud Lat. Amabo, Quæso. Synes. ἔχει γὰρ οὕτως, ὦ λῶστε. Sic Xen. πῶς, ὦ λῶστε, ἔφη;

Λ Α Ρ Ὸ Σ, ού, ὁ, Iucundus, Gratus, Voluntati nostræ acceptus. Apollonii enim schol. à λῶ τὸ θελω deriuat: alii quasi λίαν ἁρπρὸς dictum volūt. Il. ρ, de musca, λαρόν τοι αἷμ᾽ ἀνθρώπου. Od. μ, λαρὸν πεπνοίμεθα δόρπον. Et in superlatiuo gradu, Od. β, Οἶνον τὸν ἀμφιφορεῦσιν ἄφι ποιν Ἡδύν, ὅ τε μετὰ τὸν λαρώτατος ὃν σὺ φυλάσσεις. vbi quædā exemplaria λαρώτερος habent. Apoll. Arg. 1, Εἴδατα καὶ μέθυ λαρόν. Et λαροῖς ποσὶ apud Hesiod. Pedibus visu iucundis, vt Apoll. Rhod. schol. exp.

Ἔ Θ Ο Σ, εος, τὸ. Mos, Consuetudo. Demosth. Pro corona, διὸ καὶ τὰ ἔθεα τὰ νῦν φαύλα πολλῶ δεξόσαι, Peruerso more, vt Cicero loquitur. Idem, παυσέον τοῦτον τῆς ἐθῶν. Xen. ὥσπερ καὶ τοιούτῳ ἔθει εἰσιόντες, τρεφόμενοι πολῖται γίγνοιντο. Isocrates, ἔθος καθεστηκὸς τοῖς πολεμίοις. sic dicitur ἔθος ἔχειν. Et ἐν ἔθει γίγνεσθαι τῆς ὄψεως Consuetus aspectui. Thuc. ἐν ἔθει εἶναι. In moribus esse. Cic.

Ἐθάς, άδος, ὁ καὶ ἡ, Assuetus, Consuetus. Thuc. lib. 2, ἐθὰς γενόμενος, Assuefactus. Plutarch. Orth. τὸ κάμνειν ἐθάδες ὄντες. Idem, ἐθάδες πολεμῶν ἀγῶνων. Galen. κενώσεως ἐθάδες εἰσὶ, Vacuationi sunt assuetæ. ἐθάδες μιᾶς διαίτης. Sic ἐθάδες τῆς σοφίας. Plut.

Ἐθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Assuetus, Consuetus, Solitus. VNDE Ἐθημοσύνη ης, ἡ, Consuetudo, Assuetudo. συνήθεια, ἐθισμός, Suidas.

Ἐθίμος, ου, ὁ, Consuetus, assuetus. συνήθης, ἐθὰς, Suid.

Ἐθω, Ex consuetudine facio. Il. π, σπήκεσιν ἐοικότες ὀξεχέεσσι Εἰνοδίοις, οἱ πᾶσδε ἐεδμάασι ἔθοντες, Αἰεὶ κερτομέοντες. Il. ι, de apro Calydonio, Ὃς κακὰ πολλ᾽ ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωῇ, Qui de more afficiebat magno damno OEnei aream. Vbi tamen Eustath. fuisse quosdā scribit qui metathesin esse vellent pro θέω, alios qui Doricū esse dicerent pro ἔδω: qui hoc niterētur exemplo, Οἷς πίνοισι μόνον βατράχων ὅστον οὐδὲ ἔδοντες: sic verò & μαθὼν eosdem Dores dicere pro μαδὼν, & ψυθος pro ψοῦδος. VNDE Εἴωθα præteritum med. Consueui, Soleo. Iūgitur infinit. vt εἴωθα τοῦτο πιεῖν. A quo partic. εἰωθὼς, Consuetus, Solitus. Plato Pol. 1, αὐτὴ ἐκείνη ἡ εἰωθυῖα εἰρωνεία Σωκράτους. Idē Apol. ἡ εἰωθυῖα μοι μαντική. Et τὰ εἰωθότα, Cōsueta. Aristoph. Ran. Εἴπω τὰ τ᾽ εἰωθότων ὧδε ἄστοτο; Thucyd. l. 2, καὶ ἄλλο παρελύπει κατ᾽ ἐκείνον τὸν χρόνον οὐδὲν τῶν εἰωθότων. Plato, τὰ εἰωθὸς διαφέρεσθαι. Et κ᾽ τὸ εἰωθὸς Παύλῳ, vt solet Paulus. τῶδε τὸ εἰωθὸς, Præter morem.

¶ Ἐθίζω, Assuefacio. Isocrates Panath. τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτῶν ἐθίζουσι τοιαῦτας τρεφματείας διαπείζειν. Luc. in Anacharsi. τρὸς τοὺς πόνους τὰ σώματα ἐθίζοντες. Et ἐθίζω σε ἔθη, ex Plat.

ex Platone De legibus. Et Ἐθίζομαι, Assuefio. vt ἐθίζομαι τῶτο, ex Platone. At Xenophon Pædiæ 1 dixit σοὶ τοῦτο ἔθει ἐθιζόμενος. Et cum infinitiuo, ἐθισθεὶς ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, idem Xen. Pæd. 3.

Ἐθίζω, neutrum, Assuesco, Soleo, Alexander Aphrodiseus. ἐθιζόμενοι αὐτῶ, σύκτα ἀδικούμενα αὐτὸ φέρειν. Et cum infinitiuo apud eundem, Probl. lib. 1, εἰ δὲ ἡ ὄψις ἀεὶ τῶ ἀεὶ τρεσομιλεῖ.

Ἐθισμὸς, οῦ, ὁ, Assuefactio. Item Consuetudo. Et pro instituto apud Plutarchum, teste Budæo. ET Ἔθισμα, idem quod ἐθισμός. Xenophon De arte equestri, ἐν τῶτο καὶ δίδαγμα καὶ ἔθισμα τοῦς ἵππον ἀρίστον.

Ἐθιστὸς, Qui assuetudine acquiri potest. Aristoteles Ethic. 1, de virtute loquens, ὅθεν καὶ ἀπορεῖται πότερον ὄντι μαθητὸν, ἢ ἐθιστὸν, ἢ ἄλλως πως ἀσκητόν.

C. Ἀπεθίζω, Desuefacio, A consuetudine deterreo, Consuetudinem tollo. Budæus ex Æschine contra Timarchum, ἀλλὰ τῆς ἡμωείας τοῦτις ἀπεθίζειν χρή. Idem in eadem oratione, ἀπεθίζων τοὺς ἀνθρώπους μὴ ἐξ ὑπονοίας ἀλλ᾽ ἐκ τοῦ βίου τὰς κρίσεις ποιεῖσθαι. Vnde ἀπειθικῶς apud Plutarch. Alex. 225.

C. ΕΝεθίζω, Insuefacio, Assuefacio. Herodianus. ὑγρῶ καὶ χάμειφ ἀεὶ ἐνεθισθῶσι, Insuefacti, vt Cæsar loquitur Idem σε λήρῶ τι βιῶ ἐνεθισθῶσι.

C. ΠΡΟεθίζω, Prius assuefacio.

C. ΠΡΟΣεθίζω, Assuefacio. Xenophon Apol. Socratis, τοὺς χαμαιὼ νέους τῶς ἂν δύναμαι ἐπειρῶμι, καρτερίαν καὶ ὀλίγα τρεφεθίζειν, Idē Pol. Laced. ἐνόμιζε εἰ ἡμᾶς παῖδ᾽ ἔθος τρεφεθίζεσθαι. Idem Pæd. 8, ἡγεῖτο τρεσεθίζειν αὐτοὺς θεραπεύειν.

C. ΣΥΝεθίζω, Consuefacio. Æschines contra Ctesiphontem, καταδουλούμενος τοὺς ἀρχοντας, καὶ συνεθίζων μηδὲν αὐτῶ ἀπλεγγῆ. Isocr. συνεθισθῶσι φρονεῖν ὁμοίως, Consuescere eadem sentire. VNDE Συνεθισμὸς, Consuefactio, Assuefactio. Bud. ex Ammonio.

Ἤ Θ Ο Σ, εος, τὸ, à quo plural. ἤθεα, ἤθη, Sedes, id est Domicilium. Mansio. Sed propriè Consuetæ sedes, quum ἦθος fit ab ἔθος atque adeo positum etiam pro hoc inueniatur, sicut & ἠθὰς pro ἐθὰς. Latini poetæ notas sedes eodem sensu dicunt. Hesiodus Ergois, Ἡδ᾽ ἔπτα κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν. Itidē in aliis eiusdē libri locis. Sic Herodotus. ἐς ἤθεα τὰ ἑωυτοῦ, vbi exponitur etiam Ad patrias sedes. Sic Arrianus pro domicilio, seu patria, lib. 5, p. 243, καὶ Ταξίλιν ἀπέπεμπε ὀπίσω εἰς τὰ ἤθη τὰ οἰκεῖα. Ab Homero ἤθεα tribuuntur etiam brutis: vt Il. ζ, circa finem; Ῥίμφα δ᾽ ἐρωῆσα φέρεν ματέ τ᾽ ἤθεα καὶ νόμον ἵππων. Quin & haras porcorum ita vocat, Odyss. ξ, — κ᾽ ἤθεα κοιμήθεσκον. Aristoteles quoque ἦθη de animalibus dixit, adiungens νόμοι, in libro De mundo, τὸ δὲ χερσαῖον ζῶον εἰς τὰ ἤθη καὶ νόμοις ἐξερπόν. quum supra dixisset, τὰ μὲν ἡμερον ἀλλ᾽ ἄγριον εἰς τὸν δίαιταν αὐτοῦ ἐκνήξεται. Esse autem ἦθος ab ἔθος indicat idem Aristoteles in principio libri 2 Ethic. Vide & Plutarchum περὶ τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς.

Ἤθης indoles, Morum quædam proprietas, Quintilianus lib. 6, cap. 2. qui etiam scribit ἦθος Latinè reddi vno verbo non posse, quòd eo omnes mentis habitus contineantur. ἐπὶ δὲ ἤθει γλυκυτέρῳ κεκρᾶσθαι Cicero apud Platonem vertit, Ad virtutem maior indoles, vt videbis in meo lexico Ciceroniano. Sæpe redditur Mores. vt ἤθος χρηστὸν, Plato Sympos. ἤθεις μοχθηρία, Plutarchus De inuidia. Idem in Lycurgo, ἤθος αὐτῆς ἐμίσησε. Possumus verò his in locis & Ingenium interpretari, eo quidem sensu quo aliquis ad ingenium redire dicitur. Sic & apud Demosthenem Pro corona, ὥστ᾽ πόνων ἤθος ἔχων ἐν τεπῆς κ᾽ τὸν πόλιν πολιτεύμασι καὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς φανήσομαι. Cicero autem apud Platonem in Timæo, ἔνθεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κ᾽ τῶτον ἤθει, vertit, Constanter in suo manebat statu. Vide pag. 34, mei Ciceroniani lexici. In plurali autem reddi solet Mores. Isocrates, Areop. τοὺς γὰρ πολλοὺς τῆς ἤθεσιν ἀπεφαίνεν ὁμοίους ἀνάγκη, ἐν οἷς ἂν ἕκαστοι παιδεύωσιν. Et ἀδολώτατα ἤθη apud Synesium. Vtroque autem numero apud Aristotelem in vno eodémque loco, videlicet Ethic. lib. 4, cap. 8. τῶ γὰρ ἤθεις αἱ πεῖαται δοκοῦσι κυήσεις εἶναι. ὡς ὅρ δὲ τὰ σώματα ἐκ τῶ κινήσεων κρίνεται, οὕτω καὶ τὰ ἤθη. Hinc dicitur aliquis χρηστὸς τὰ ἤθη (contra Phrynichum) sicut & τὸ ἦθος. Et τὰ ἤθη δεκαμώματος apud Plutarchum in Romulo: vbi redditur Virtute præditus. Isocrates dixit etiam σπουδαίοις τὰ ἤθη τρέφειν ἤθη. Ex Plat. autem in Epist. ἐλευθέρα διωκεῖν ἤθη affertur, pro Viuendi libertatem sectari. Item ἤθη Mores, id est instituta ciuilia, Bud. ex Isocrate, ἐμμένοντες τοῖς ἤθεσι, καὶ διαφυλάττοντες τοὺς νόμοις τοὺς βασιλικοῖς. Idem in Helene de Theseo loquens, ὥστε ἐπιχαίρειν τῶ ἴχνος τῆς ἐκείνῳ τρεφοτητος ἐν τοῖς ἤθεσιν ἡμῶν καταλελεῖφθαι. Ἤθος ad alia etiam transfertur. vt τὸ ἦθος τῶ πυρετοῦ Gal. Natura febris. Et de equis ἦθος λαμπρὸν ἵππου ex Philostrato: vbi quidam indolem, alii speciem interpretantur. ‖Ἦθος redditur Affectus in hoc Isocratis loco ad Philippum, αἰνιγνώσκει δέ πως αὐτὸν ἀπιθάνως καὶ μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος. Et Quintilianus lib. 6, cap. 2, affectus mites & compositos. ἤθεις: sicut concitatos, πάθος, quosdam vocasse tradit. apud quem vide plura. Sunt qui τὰ ἤθη comicorum, vt τὰ πάθη tragicorum esse velint.

C. Ἠθογραφέω, ῶ, F. ήσω, Mores scribendo exprimo. vt in vita Thucydidis, δ᾽ γνὸς ἢ ἠθογραφήσας. Quod alibi dicit, ἠθῶν μιμητὴς καὶ ἄριστος διαγραφεύς.

C. Ἠθολόγοι, Morum effictores, affectuúmque personæ cuiusque θεατεικά. Suid. dicuntur & ἠθοποιοί: Budæus Pandect. Vsus & hac voce Cicero 2 De oratore, Mimorum est enim & ethologorum, si nimia est imitatio. ET Ἠθολογία, figura oratoria apud Rutil. Lup. quum verbis sonóque vocis exprimuntur, ac describuntur hominis alicuius affectus & mores.

C. Ἠθοποιὸς, οῦ, ὁ, Mores instituens & faciens, vt Budæus interpretatur in hoc Aristotelis loco, ἠθοποιὸς γὰρ ἡ μέλαινα χολή. Plutarchus Themistocle, παῖδ᾽ εἶναι ἠθοποιός. Exponitur ex Columella, Animi formator & institutor. λόγος ἠθοποιός, Oratio morata, Quintiliano: Mores & affectus animi exprimens. VNDE Ἠθοποιία, ας, ἡ, Morū affectuumque expressio. μίμησις ἤθους τῶ ὑποκειμένου τρεσώπου, vt Aphth. definit. Morum affectuúmque fictio, seu ficta descriptio. Dion. Halicarn. in vita Lys. ἐν ταῖς ἠθοποιίαις ἀμφοτέροις θυείσκων δεξιοῖς, de Lysia & Isocrate, id est, In affectibus exprimendis, vt Budæus interpretatur. qui & ex Atheneo affert, καὶ τὸν ἠθοποιίαν πλάσας τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἡδονῆς εἰσῆγεν. Rom. Aquila ἠθοποιίαν moralem confictionem: Iul. Rufinus, Alienorum affectuum qualiumlibet dictorūmque imitationem sine reprehensione interpretatur. ET Ἠθοποιέω, ῶ, Mores formo, Instituo moribus, Budæus apud Plutarchum. Ex quo etiam citatur in vulgatis lexicis, οἵνος ἠθοποιεῖ τὴν πίνοντα, pro Moratum ita vel ita reddit. aut Affectus hos vel illos inducit. Rursum Budæus ab eo accipi tradit pro Affectus & mores exprimo, vt poetæ solēt. Exponit etiam, Per ethopœiam describo. Affert item ex Halicarn. loquente de Lysia, αὐτὸς ἠθοποιεῖ καὶ καταστυβάζει τὰ τρεσώπατα τῶ λόγῳ πιστὰ καὶ χρηστά, id est (inquit) Morata oratione vtitur. Vide Comm. pag. 794. ET Ἀνηθοποίητος, Morū expressione & affectuum carens. Itē Qui moribus est incompositis & rusticis. vide ibidem.

C. Ἀήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, Insuetus, Insolēs, Demosth. cōtra Mid. τοῦτο δεξίωσιν ἀνθρώποις αὐτῶν ἀήθεις ὄντας τοῦ τρεσπαλαίζεσθαι. Galen. φείκη ἀήθης, Horror insolens. Apud eundem ἀήθης ψυχρὸν πόματος, Insuetus frigidi potus. Et τὰ ἀήθες, Insolens: & substant. Insolentia. ‖Item oppos. τῶ ἠθοποιοῦς, seu ἠθικὸς, vt ἀήθης γραφὴ, & ἀήθης βαγῳδία. Aristot. De poet. loquens de Homero, οὐδὲν γὰρ λέγει ἄνθρωπος, ἀλλ᾽ ἔγον ἤθος. ἔστι δὲ τὸ ἦθος ὃ δηλοῖ τὴν προαίρεσιν. HINC Ἀήθεια, ας, ἡ, Insolentia, Insueta nouitas. Luc. Dial. Nept. & Ner. de Helle, ὑπὸ ἀηθείας ὀπτεῶσα ὀχήματος τῶ δόξου κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. ET Ἀήθως, Præter morem. Thuc. l. 4, καὶ μὴ παθεῖν ὅσῳ οἱ ἀήθως τὰ γαθὸν λαμβάνοντες τῶ ἀνθρώπων, qui præter consuetudinem boni aliquid assequuntur. ET Ἀηθέω, Insuetus sum, Non assuetus sum. VNDE Ἀηθεστέω, pro codē: Il. κ, ἀήθεστον γὰρ ἔτ᾽ αὐτῶν, Insueti eorū erant, seu inexperti: vt Insuetus laboris apud Cæs.

C. Εὐήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Bonis moribus prædiius) Homo minimè malus, ἄκακος. Simplex. Qui videlicet ex suo animo alienum æstimat. Exponitur etiam Fatuus, Stultus. Demosthenes, ὅσῳ κρεῖττον ἀνθρωπον δοκεῖν ἢ πονηρὸν εἶναι. Et εὐήθης λόγος apud eundem Demosthenem Philip. 3. Item τὸ εὐήθες substantiuè, Simplicitas. Vide Budæum

pag.825. HINC Εὐήθεια, Bonitas seu probitas morum, Innocentia, Budæus ibidem ex Platone. Sed ponitur etiam pro fatuitate atque adeo stultitia, vt ex eodem Platonis apparet loco. ET Εὐήθως, Cum quadam morum probitate, seu simplicitate. Bona fide, Vt eum decet qui probis est moribus. Exponitur etiam Simpliciter & incauté. ET Εὐηθίζομαι, Simpliciter ago. Item Insulsè ago, vel loquor. Bud. in eodem illo loco ex Platone. DICITVR & Εὐηθικὸς, Stultus, Absurdus, Ineptus. Plato De republica 1, ἀρχὴ τοῦ εὐηθικῶν τε καὶ δικαίων. Et Aristot. apud Bud. ibidem. ET Εὐηθικῶς, Simpliciter, Fatué.

C. Κακόηθης, q. d. Qui est malis moribus. Politianus apud Herodianum interpretatur, Qui est prauo malignóingenio: lib 7, ἀλλὰ πρὸς τοῦ κακόηθων καὶ φαύλων ἔδ' ὅπ' ἀνφαίνει. Exponitur etiam Malignus. Demosthenes Pro corona ad huius vocis originem allusisse videtur, quum dixit κακόηθης δ' ὢν Αἰσχίνης τὸ παντελῶς εὐήθης ὠνήθης. Et κακόηθες πολύπυμα, ibidem. Item τὸ κακήθες, mala consuetudo eáque inueterata, vt quidam exponunt in hoc Iuuenalis loco, Satyra 7, — tenet insanabile multos Scribendi κακόηθες. ‖ Κακόηθες apud medicos Quod à simplicium morborum consuetudine alienum, non facilè curationem admittit. Sed κακόηθα in vlceribus maximè spectatur, quæ κακοήθη tunc appellantur quum tanta καχεξία partem exhulceratam occupauit vt bonum etiam alimentum quod in eam influit corrumpatur. Hæc & plura apud Gorræum vide. In vulgatis lexicis κακόηθη vlcera, Maligna vlcera.

HINC Κακόηθεια, Morum prauitas, vel ingenii prauitas & malignitas: aut simpliciter Malignitas. Isocrates πονηρίας & κακοηθείας copulauit. Aristoteles Rhetoricῶν 2, dicit κακόηθειαν esse τὸ δοκεῖν τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἁπάντων. Exponitur etiam Mala consuetudo. Extat Plutarchi libellus περὶ τῆς Ἡροδότου κακοηθείας, cuius argumentum significationem huius vocis lectori abundè declarabit. ET Κακόηθως. Malignè. Plut. Per. τὴν δυάμιν αὐτοῦ σαφῶς μὲν ὁ Θουκυδίδης διηγεῖται, κακοήθως δὲ παρεμφαίνουσιν οἱ κωμικοί. ET Κακόηθευμα, Quod malignè fit, tanquam à κακοηθεύομαι.

C. Ὁμόηθης, εος, ὁ καὶ ἡ, Qui eorundem morum est, Qui similibus moribus est. Aristoteles Eth. 8, ὡδὶ τοῦ ἡλικιωτῶν loquens, οἱ πιοῦσι γὰρ, ὁμόηθες καὶ ὁμοιοπαθεῖς ὡς ὀλίγον τὸ πολύ. ET Ὁμήθης, pro eodem, ex Apoll. Arg. 2, ὁμήθεας ἀνδρας ἰδέσθαι.

C. Συνήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, Consuetus. Plutarchus Lycurgo, συνηθῆς ποιῶν τοὺς νέους ταῖς πιαύταις ὄψεσι, Consuefaciens iuuenes ad eiusmodi conspectus, Familiares eis faciens. Idem, συνήθης νόσος. Synesius, οἷς ἡμᾶς ὁ χρόνος συνηθεστέρους ἐποίησεν. Demetr. μικρότερον δὲ τὸ συνηθεστερον. Et τὰ συνήθη πιεῖν, pro consuetudine agere. τὰ συνήθη ποιεῖν τῷ πλουτήσαντι, iusta facere. ‖ Item Familiaris. Plutarchus Sympos. συνήθης μὲν ὢν Πελεάνδρῳ δι' ἡλικίαν τέχνῃ. Idem alibi, Plutarchus, ἀπάντων αὐτῷ συνηθέστατος ὤν. Aristot. οἱ συνήθεις ἑταῖροι. VNDE Συνήθεια, ας, ἡ, Consuetudo. Synesius, ἀξιώτερον δοκεῖ περιποιεῖσθαι τῆς συνηθείας τὸ χρήσιμον. Lucianus, τῆς πάλαι συνηθείας. Plutarchus, ὡς μηδὲ πρὸς φωνὴν ἐκβαλεῖν ἐκ τῆς συνηθείας. Herodianus, ἐπίμη συνηθεία πρὸς μάχας. ‖ Συνήθειαι in plurali Menses dicuntur. vt habent vulgata lexica. ET Συνήθως, Pro more, Pro consuetudine. Plutarchus Galba, ἐξαπατώμενοι συνήθως ὑπὸ τοῦ ἐν ἀρχῇ λεγομένου.

c. 2. Ἀσύνηθης, εος, ὁ καὶ ἡ, Insuetus, Insolens. Demetr. Phalereus, τὸ δὲ ἀσύνηθες καὶ μετεωλεσχημένον, μεγαλοπρεπές. VNDE Ἀσυνήθεια, ας, ἡ, Insolentia, Nouitas insueta & insolens.

C. Χρηστήθης, Qui probis est moribus. VNDE Χρηστήθεια, ας, ἡ, Morum probitas, Boni mores.

H. Ἠθὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, Consuetus, Solitus. Sophocles Electra, ἠθὰς εἰμί πως Τῶν τῆσδε μωθων. Euripides, ἠθάδων φίλων, Familiarium. Epigramm. ἠθάδα νίκην. Nonnus ἠθάδα κάλπην.

H. Ἠθικὸς, οῦ, ὁ, Moralis. ἠθικὸς χαρακτὴρ, qui nō imagines tantùm, sed & mores exprimit. Et ἠθικὸν ποίημα apud Aristotelem Polit. 8, τὸ δηλοῦν τὴν προαίρεσιν. Sic ἠθικὸς λόγος καὶ μέλη & ἠθικὴ καὶ ἁρμονία. Sic ἠθικὴ ὑπόθεσις, Moralis causa seu argumentū. Ἠθικαὶ autē imagines sunt quæ non modò vultuū similitudinē, sed etiam sensuum & affectuum referunt. Bud. in Annot. in Epist. & in Pand. VNDE Ἠθικῶς, Moraliter.

¶ Ἐθείρω, De more aliquid facio, Aliquid facere soleo. VNDE Ἐθέρα, Coma, Cæsaries, cui videlicet φιλόκομοι de more curam impendunt. Vide Eustathiū. ‖ Item, ἔθειραι plural. Iliad. π, — μαίηστον δὲ ἔθειραι Αἵματι καὶ κονίῃσιν. Dicitur verò & de iuba equorū ab Homero. Sic in Epigramm. ἐθείρης βόστρυχος. ET Εθεράδες pro ἔθειραι, Odyss. π. HINC Εθειράζω, Comam colo, vel Comam comptam habeo, aut Comam nutrio & como. apud Theocr. παρ δὲ οἱ ἄνδρες καλὸν ἐθειράζοντες.

C. Ἀγλαέθειρος, Splendidam comam habens.

C. Καλλιέθερα, Pulchricoma.

C. Λυσέθειρα, Capillos solutos habens, seu passos.

Ἔ Θ Ν Ο Σ, εος τὸ, Gens, Natio. Thucydides 1, καθ' ἕθνη καὶ κατ' ἔκαστον ἄστυ. Xenophon Pædiæ 1, circa principium καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνη. Vide ibidem & alia exempla. Æschines in Cresiphontem, ἢ πόλις, ἢ ἰδιώτης, ἢ ἔθνος. ‖ Ἔθνος metaphoricè (vt Latinè Genus & Natio) pro ordine & societate ac genere hominum. vt τὸ τοῦ ἱερέων ἔθνος, Aristoteles. Et δημιουργικὸν ἔθνος, Plato. Cui exemplo, quod affert Budæus pag. 541 (vbi & vide Natio candidatorum ex Cicerone) addo ex eodem scriptore istud, De rep. lib. 1, ἢ πόλιν, ἢ στρατόπεδον, ἢ λῃστὰς, ἢ κλέπτας, ἢ ἄλλο τι ἔθνος ὅσα κοινῇ δοκεῖ τι πράττειν ἀδίκως. Non dubito autem quin ἔθνος pro certorum hominum multitudine ex Homero petierint eius posteri, dicente aliquoties ἔθνος ἑταίρων, aliáque huiusmodi nonnulla. vt Iliad. ρ, Σοὶ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπὶ ἕκετο ἔθνος ἑταίρων. Ibidē, — ὅστε φαίνω Πάσσοι δυνείσθαι πολέων κρὶ ἔθνος ἑταίρων. Sic Odyss. λ, ἔθνεα νεκρῶν. Quibus in locis aptè nos arbitror vertere posse Agmen seu Agmina. huius enim itidem vocis significe. extendunt Latini poetæ. ‖ Ἔθνος de brutis etiam dicitur. vt à Virgilio, Vasti gens humida ponti. Sic apud Homerum ἔθνεα legimus χηνῶν & γεράνων, & κύκνων: necnon μελισσῶν: vt dixit Columella quoque de apibus, Intestino bello totæ gentes consumuntur. Hom. autē imitati cæteri poetæ ita vsi sunt. vt Oppianus 3, Ἀλλ' ὅτε δὴ κεραῶν νείσατο νῦν ἔθνεα θηρῶν, Lucillius lib. 2 Epigramm. Ὄψε γὰρ ὑπῶν ἔθνεα καὶ κεράων. Quibus etiam locis ἔθνεα nomen illud Agmina conuenire arbitror. Lucretius autem dixit etiam Secla ferarum. ‖ Ἔθνος pro γένος, id est sexus, ex Xenophontis Œconom. ὥσπερ οὐκ ἂν ἔχοις διελεῖν πότερα τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ ἢ τὸ ἄρρεν τοῦ πλεονεκτεῖ. Cæterùm ἔθνος ab ἔθος deducit Etymol. cui & Eustath. subscribit.

Ἐθναρχης, Gentis præfectus. Lucianus in Macr. αὐτὸ ἐθναρχου βασιλεὺς ἀναχρηθεὶς Βοσπόρου. Ad Corinth. 2. cap. 11, ὁ ἐθνάρχης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως. ET Εθναρχία, Præfectura gentis. In lib. Maccabæorū, ἐθναρχης τοῦ Ἰουδαίων. Simo. Areopagitæ autem, ἐθναρχαι dicuntur Angeli, ET Εθναρχοι.

C. Ἀλλοεθνὴς, ἐος ὁ καὶ ἡ, Alienigena, Peregrinus.

C. Ὁμοεθνὴς, Eiusdem gentis seu nationis.

Εθνικὸς, Ad gentem aliquam aut gentes pertinens. Vel, Genti alicui seu nationi peculiaris. Ab Athenæo citantur ἐθνικαὶ ὀνομασίαι Callimachi. Et apud Hermogenem legitur ἐθνικὴ λέξις. Sunt autem qui itidem verba quæ Fabius vocat regionibus quibusdam magis peculiaria, ἐθνικὰ ὀνόματα esse putent. A grammaticis vocatur etiā nomē ἐθνικὸν à gentis vel etiā vrbis appellatione deductum. Quod nomen frequenter apud Stephanum occurrit. vt quum dicit ab Αἴγυπτος esse ἐθνικὸν Αἰγύπτιος, ab Αἴτνη esse ἐθνικὸν Αἰτναῖος: ab Αἰτωλὸς: ab Αἰτωλοὶ, esse ἐθνικὸν Αἰτωλοί. Hinc vocatur ab Eustathio ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας, ‖ Ἐθνικοὶ apud eccles. script. A religione Christiana alienæ gentes. Gentiles. Item Ethnici.

Ει, Si. Huius particulæ εἰ frequentiorem primùm & simpliciorem vsum ex sequentibus exemplis declarabo. Xenophō αἰαβασ. 7. pag. 247, ποτέρος οὖν οἴει μᾶλλον ἂν φοβεῖσθαί τε αὐτοὺς καὶ φρονεῖν τὰ πρὸς σε, εἰ ὁρῶέν σοι τοὺς στρατιώτας οὕτω δεδεκεμένους ὡς νῦν τε μένοντας ἂν, εἰ σὺ κε-

λεύοις, αὖθίς τ' αὖ τοὺς ἐλθόντας, εἰ δέοι. & paucis interiectis, ἢ εἰ καταδοξάσειαν, &c. Idem Pædiæ. 8, pag. 124, εἰ δέ τις οἴεται ἕνα αἱρετὸν εἶναι ὀφθαλμὸν βασιλεῖ, οὐκ ὀρθῶς οἴεται. ὁ λίγα γὰρ εἷς ἂν ἴδοι καὶ εἷς ἀκούσειε, καὶ εἷς ἄλλοις ὡς πρὸς ἀμελεῖν ἂν τοῦ αγγελλόμενον εἴη, εἰ ἑνὶ τούτῳ προσεπεπιστευμένον εἴη. Rursum idem Xenophon in ἀναβασ. lib. 1, pag. 154, ἂν δὲ μὴ ἐθέλωσι τι, οὐ μέμνησθαί σε. ἔνιοι δέ, [λέγουσιν] οὐδὲ εἰ μέμνοιό τι καὶ βούλοιο δυνάσθαι ἂν ἀποδοῦναι ὅσαι ἐπισχυῇ. Sic cum optatiuo sæpe & in alia orationis structura. vt Hell. 6, εἰ ὦμοσω αὐτὸς ἀφικόμενος, ἐρωτοῖτο μὴ, &c. Luc. initio cuiusdam dialogi, εἰ σὺ μανεὶς ὦ Αἶαν σεαυτὸν ἐφόνευσας, τί αἰτᾶ τὴν Ὀδυσσέα; Quàm variè autem construatur hæc particula sequētē ἂν in altero membro, ex iis quos subiungam diuersorum autorum locis planum faciam. Primùm igitur præterito imperfecto iunctam hanc particulam sequente ἂν, habemus hic: Plut. in Alex. vita & in Apophth. ἐγὼ μὲν εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην, ἔλαβον ἂν ταῦτα. Sed in Apophth. mutato ordine dicit, ἔλαβον ἂν εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην. id est, Si Alexander essem, ista accepissem. Vel, Accepissem ista, si Alexander essem. Apud Demosthenē Ol. 2, ἐγὼ μὲν οὖν σφόδρα ἂν ἠγούμην φοβερὸν εἶναι εἰ τὰ δίκαια πρεσβεύοντα ἑώρων αὐτὸν ἠυξημένον. Sic Æsch. tam εἰ quàm ἂν cum præt. imperf. εἰ ἐπωφρονεῖτε, οὐκ ἂν ὠνομάζετο πτῶμα τὸ δήμου, si sapieretis, ne nominaretur quidem populi nomen. Demosth. autem iunxit ἂν plusquam perfecto, sequente εἰ cum præterito: ita scribens, ὅπ τοῦ ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τοῦ ἑαυτοῦ ἐπ' ἐμοῦ γέγραφε. sed hic præt. perfect. vim imperfecti habere existimatur. Iungitur particula εἰ aoristo quoque, sequente ἂν: vt apud Plat. Apol. εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικά, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, si iampridem rempubl. administrassem, iampridem periissem. Greg. εἰ μὴ οὖν ἐμοί γε ὦν ὅσον ἠδύ, ἐγκρυόμεθα ἂν ὅσον οὐκ ἤδυ. Quibus in locis videmus indicatiuos Græcos Latinis optatiuis reddi. Sed inuenitur εἰ & cum optatiuo, sequente ἂν cum indicatiuo. vt Aristoph. Pluto. εἰ λυπούμην γ' ἀδικοῦντός με, Νὴ Δία ἂν καὶ βάσανον ὑπεκρίζετο, si mœstam me sensisset appellabat, &c. Xen. ἀπομν. 1, εἰ δέ τι δίξειεν αὐτῷ σημαίνειν τῷ θεῷ, ἥδιον ἂν ἐπίστευον τῷ τὰ σημαινόμενα ποιῆσαι. Nec rarò vtraque particula optatiuū habet: éstque regularior hæc cōstructio: vt Demosth. Ol. 2, καὶ δ' εἰ μετ' εὐνοίας τις σκοποῖτο, οὐδένδ' ἂν μέγαν αὐτὸν ἴδοι γεγενημένον. Idem ibidē, εἴ τις αἱρεσίν μοι δοίη, πλὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως πόλιν ἂν ἑλοίμην. Plut. in Romulo, μάλιστα δ' ἄν τις τυγχάνοι τῶν εἰκότως εἰνομίζοι τὸν Ῥωμύλον οὕτως ὀνομάσαι, &c. Iungitur autem εἰ optatiuo & in alia sermonis forma, ac sine ἄν. vt Thuc. εἴ τινα λάβοιεν, ἀπέκτεινον. Luc. εἰ θελήσαιμι αἰελκύσαι ὑμᾶς μετὰ τοῦ ἐμοῦ. Idē, εἰ θεάσαιο, ἠθαύμασας. Plutarchus, ἀλλ' ἀμφοῖν, εἰ καὶ βέλοι, τοῦ Διὸ φέρων ἀνάθημ' αὐτὸς τὰ ὅπλα τοῦ ἀνδρός. Vt autem εἰ σκοποῖτο in illo Demosthenis loco legitur per optatiuum, ita εἰ σκοποῖμι per subiunctiuum apud Isocratem in Euagoræ encomio, quæ tamen constructio & rara & suspecta est.

Εἰ μὴ, εἰ δὲ pro Si & sin (Xenophon autem εἰ μὴ τι in vtroque membro posuit) & apud Homerum, εἰ μὴ κε, εἰ δέ κε pro eodem: εἰ μὴ κεν νοήσῃ ἀταλῇ, deinde εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσι. Sed & εἰ μὲ ac εἰ ᾗ ponūtur sæpe in anātapodoto. vt Xenophon Pædiæ 8, pag. 140, εἰ μὲ σοῦ ἐγὼ ὑμᾶς ἱκανὸς διδάσκω οἷοις χρὴ πρὸς ἀλλήλους εἶναι· εἰ δὲ μὴ, καὶ τοῦδε τοῦ προσεχθῆναι μανθάνετε. Vt autem est verborum eclipsis inter εἰ μὲ διδάσκω & alterum membrum, sic & in alia orationis forma particula εἰ secum verborum ἔκλειψιν relinquit: sicut & εἰ δ' ἄρα vel εἴπερ ἄρα, & ἐὰν δὲ interdum. item εἰ δ' ἄγε, necnon εἰ βούλει δέ. de quibus lege Budæum pag. 990 & 991. iisque adde ex Homero Iliad. ι, εἰ δὲ καὶ αὖτοι, pro εἰ ᾗ βούλονται καὶ αὖτοί. Sed sciendum est esse interdum & ante εἰ ipsas verborum ellipses, de quibus, quoniam variæ sunt, alibi dicere statui.

Ει iungitur & aliis particulis. dicitur enim εἴ γε & εἴ περ & εἰ δὴ, pro Siquidē, vel Si modo. Luc. εἴ γε ἐκεῖνοί εἰσι. (apud Gregorium autē εἴ γε & pro Si tamen) Apoll. Arg. 2. εἰ δὴ ἐγὼ τοῦ φρίν ποτ' ὀδὴκ λυπεῖ, &c. Sed cū εἴ περ sæpe sunt quædam verborum ellipses, ac præsertim quū dicitur εἴ περ ἄρα, vel ἀλλ' εἴπερ. quarum exempla habes apud Bud. p. 989. 990. 991. Ibidem meminit & τοῦ εἴπερ pro Quandoquidem (quo exponitur modo & εἰ δὴ apud Hom. Il. α) Sed affertur εἴπερ & pro Quanuis, ex Hom. Il. γ, — μάλα γάρ τε καταθνήσκει, εἴπερ αὖ αὐτὸν Σθένωνα. Interdū verò ad εἴ περ additur & alia quæpiam particula, vt quum dicitur εἴ περ δὴ & εἴ περ γε pro εἴ γε simpliciter vel εἴ περ. At εἴ περ ποτε est Si vnquā aliàs. Retinet suam signif. εἰ & cū ἄρα: sed ἄρα vertitur fortè: sic & cum που. nam εἴπου est sicubi) At verò cū καὶ aliam signif. accipit. nam εἰ καὶ accipitur pro Etiamsi, Etsi. εἰ καὶ μὴ πάντα, Demosth. Etsi omne. Gregorius autem eleganter & particulā δὴ interiecit pro Etsi enim εἰ δὴ καὶ χρηστὸς ὁ νέος ζυγὸς καὶ τὸ φορτίον ἐλαφρὸν, ἀλλ' πω ἐλπίδα. &c. Interdum verò præponitur ᾗ eo modo quo à Latinis Etiam in Etiamsi, itémque Et in Etsi. Homerus Iliad. ν, — καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν, Αἰπὺ οἱ ἐσσεῖται μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι. De εἰ μὴ autem dicam seorsim paulo pòst. at de εἰ δ' οὖν dicendum potius fuerit in Οὖν.

Ei per An interdū verti debet. vt Luc. πειρᾷ μου εἰ μέμνησαι. Plut. Lyc. ἀπὸ δ' ἕξιν διδοὺς εἰ μετὰ λόγου κολάζει. Et passim cum verbo ἐρωτᾷν, aliisque synonymis. vt Xen. ἐπηρώτα εἰ ἔλεξε. Plut. Lyc. εἰ καλῶς κεῖσθοι νόμοι τυγχάνουσιν ἠρώτησε. Quod imitatus Horatius dixit, — chlamydes Lucullus (vt aiunt) Si posset centū scenæ præbere rogatus. ἐρωτηθεὶς εἰ δ' ὠάσπ. Sic autem & in aliis Lat. scriptorum locis positum Si obseruaui.

Ei pro ὅπ. Quod Demosth. ἔχαιρον εἰ φεσόμεν. Synes. ἔκλαιον οὐκ εἰ πθνηξοίμεν. Vide alia exempla apud B. itém que Liuii imitationem, p. 978 & 979. Sed affert & locū Demosth. in quo vel εἰ ita accipiendum, vel ante ipsam aliquid subaudiēdū putat. Ego verò alicubi εἰ cū suo optatiuo per infinitiuū etiam resoluendum esse censeo. Cæterùm ad hanc τοῦ ὅπ signif. pertinet & εἴπερ pro Quā doquidem apud eundem Bud. p. 991.

Ei, pro Ne ex Euripide affertur φόβῳ εἴ τις αἰσθήσεται, Metu ne quis audiat.

Ei μὴ, Nisi, ad verbum Si nō, (quo vtitur Horatius) vt in illo celebri dicto Alexādri, εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἤμην, Διογένης ἂν ἤμην. Xen. ἀπομν. 1, οὐκ ἂν φεσ ἐλεγεν εἰ μὴ δίκαιον ἀληθεύσειν. Apud Plat. cum indic. itidem, sed cum eius præt. plusquam perfecto: καί μοι δοκεῖ, εἰ μὴ φεσπρος ἐωρακεῖν αὐτὸν ἢ ἐκεῖνος ἐμέ, ἄφωνος ἂν ἦμεν. Et cū fut. indic. Xen. ibidem, οὐδὲν ὄφελος θύνοις εἰ εἰ μὴ καὶ ὠφελεῖν δυνήσονται. Alia construct. apud eundē, ὑμεῖς γε εἰ μὴ ἐγὼ φεφυλάττοιμι ὑμᾶς, οὐκ ἂν νέμεσθαι δυνάσθε. Interdū particula γε inter εἰ & μὴ inseritur, & dicitur εἴ γε μὴ pro εἰ μὴ simpliciter vt Luc. καὶ εἴ γε μὴ ἡ Θέμις καπελεύσασα ἐκάλεσε Βελάρεων, κἂν ἐδέδεκτο. Sed & aliud quodpiam vocularē genus interiicitur: vt apud Aristot. De mūdo, ἀναθυμάσῃς ἀόρατοι, εἴπ μὴ κῆ τὰς ἑῴας ὀδοῖς. Luc. autē præfixit ὅκπς in lib. De luctu, ὅκπς εἰ μὴ πω σπουδὸν ἡμᾶς σπίδῃ τε πιστύκαπ. pro Nisi verò, vel Præterquam si. vbi & εἰ μὴ sufficiebat. Dicitur autem & πλὴν εἰ μὴ, item χωρὶς εἰ μὴ. Nonnunquam verò post εἰ μὴ additur περ, interdum & γε præterea. ac dicitur εἰ μὴ περ, vel εἰ μὴ περ γε (vt apud Aristophanem & Xenophontem) pro εἰ μὴ id est Nisi forte, vel Nisi tamen. ‖ At τί δὴ εἰ μὴ ὑπεσχνεῖτο apud Xen. redditur à Bud. p. 1047, Quid aliud tandē nisi pollicebatur ‖ Et εἰ δὲ μὴ, Sin minus, & Alioqui. Luc. ἐγὼ μὲν γὰρ θύρεμαι τοῖς θεοῖς, μάλιστα μὲν ἡμῖν ᾗ χρήματα πολλὰ ῥυέδ' εἰ ᾗ μὴ, τίγε πιστοῖς εἶναι δοκεῖν, δίκαιον εἶναι. Alibi (inquit Bud.) pro Aut certè p. 224, ἀλλ' ἴσασιν ἄπαντες, εἰ ᾗ μὴ πολλοί γε. Sed non video quid vetet & hîc Sin minus interpretari. Vide autem alia exempla apud Budæum pag. 991. Inuenitur & εἰ δ' οὖν apud Gregor. pro εἰ δὲ μὴ vbi scribit, ὥσπ μάλιστα μὲν τὸν κόσμον ὅλον σωμρωνῆσαι, εἰ δ' οὖν τι, καὶ εἰς ἓν ἐλθεῖν· εἰ δ' οὖ, ἀλλ' αὐτόν γε μετὰ τῆς βελτίστης ῥυέσθαι.

De εἰ μὴ admoneo præterea lectores ne in his particulis decipiantur, sicut deceptos plerosque animaduerti, putantes vbique εἰ μὴ esse Nisi. quum contrà alicubi interiiciendum sit verbum inter εἰ & μὴ in ordinanda oratione. vt in hoc Thucydidis loco, libro 1, καὶ ξυγγνώμη εἰ μὴ μετὰ κακίας, δόξης δὲ μᾶλλον ἁμαρτίᾳ τῇ φεσπρου ἀφεσχημοσύνῃ ὠφελία τολμῶ ἰδν. ita enim resoluenda est ista oratio, εἰ τολμῶ ἰδν μὴ μετὰ κακίας, si attentamus non improbitate animi, sed, &c.

Non tamen id fieri potest vbicunque εἰ μὴ simpliciter accipitur pro Si non: vt videre est in hoc Æschinis loco, εἰ μὴ δέδωκε δίκην οὐκ ἀγαπᾷ, Non contentus est si non dedit pœnas. Id est, quòd non dedit. A

Εἰ pro Vtinam vide in Εἴθε.

¶ Εἶπ, Siue. Aristophanes Nubibus, καί μοι γλῶσσ' ξύμβουλος εἶτ' αὖπαῖς γραφῶν διωκάθω γραφάς ὀφος, εἶθ' ὅ, τι σοι δοκεῖ. Interdum dicitur εἶπ, & in altero membro εἶπε καὶ μή. Plato tamen dixit in Epist. εἶπ ἀρκεῖ καὶ εἰ μή. Nonnunquam verò additur οὖν, quod abundat. Plato in Apol. δαιμόνια φῆς με νομίζειν καὶ διδάσκειν εἴτ' οὖν κατνὰ, εἴτε παλαιά. Idem ibidem, εἴτ' οὖν ἀληθὲς εἴτ' οὖν ψεῦδος. B

¶ Εἴθε, Vtinam. Homerus Od. ξ, Εἴθ' ὣς ἡδέοιμι, Vtinam ita ætate vigerem. Et Phocyl. εἴθε δὲ μὴ χρήζοις. Sic Plato to in Phædro, εἴθε γράψειεν, vtinam scriberet. Iungitur & indicatiuo. vt Xenophon, εἴθ' οἷοι τε ἦσαν ἐμοὶ ξυμφέρειν ὅτε δύνατοι σαυτοῦ ταῦτα ἔνδα. Aristophanes, εἴθ' ὀξεκόπην. Lucianus, καὶ εἴθε γε κἀν ἐκείνου εἰς κόρον λοῦ πεῖν οἴνου. Iungitur & infinitiuo vt apud Phocylidem, Εἴθέ σε μὴ θνητοῖσ' ἐμέσαι πῦμα πθεινόν. Sic in Epigr. εἴθέ με πλάζεσθ. Sed interdum inseritur in hac constructione verbum ὄφελε. vt εἴθ' ὄφελ' ἡ πεφυνεῖ ἀπολέσθ κακῶς, Aristoph. Vide in Ὀφέλω. DICITVR & Αἴθε et pro εἴθε. C

Εἰ pro εἴθε. Od. γ, Εἰ γὰρ ἐμοὶ ποιήνδε θεοὶ δύναμιν πθαθεῖεν. Luc. in Caucaso, εἰ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο ταῦτα.

Ἐάν, Si, εἰ. Sed ἐάν subiunctiuo iungitur, sicut & ἂν ac ἰῶ. Plato Sympos. ἐὰν εἴπω οὕτωσί. Demosth. ἐάν τις ἀδικῇ κακῶς τ τυγχάνῃ πλὴν πόλιν. Plutarchus De aud. φίλλα κάκεν ἔχῃ ἐὰν τὶς ἐκκαθαίρῃ. Et ἐὰν μὴ, Nisi. Aristoteles, ἐὰν μὴ τύχῃ πεθηλακὼς ὁ ὄνος ἵππον. At de ἐὰν δὲ ellipticè posito (vt εἰ δ' ἄρα) vide Budæũ pag. 991. Repetitur & cum optatiuo modo apud Demosthenem, ἐὰν πθότερός τις εἴποι, sed non sine mendi suspicione. Affertur tamen & ex Hermogene, ἐὰν μὴ τὸ πεῦγμα παρ' ἡμῶν εἴη γνωστός. ¶ Ἐὰν geminatur interdum, adiunctam habens copulam τε. quin etiam triplicatur nonnunquam pro Siue, sicut ἔτε. Plato De legib. 6, πά τε πηγᾶν ὕδατα, ἐάν τε τῆς, πεθαμὸς, ἐάν τε ἐν ἀγρῷ, ἐάν τ' ἐνθάδε. Et ἐάν τ' οὖν pro ἐάν τε apud eũdẽ, lib. 11, ἐάν τ' οὖν δοῦλον, ἐάν τ' ἐν ἐλεύθερα πεφυκόσι. Vbi verò triplicatur, ἐάν τε bis ponitur, tertium est ἐάν τ' οὖν. Est autẽ οὖν his in locis παρέλκον siue πληρωματικόν. D E

Ἐὰν pro ἂν particula potentiali passim in Testamenti noui scriptis, sed cum solo subiunctiuo: vt Matth. 8, ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ. Et 12, πᾶν ῥῆμα ἀργὸν ὃ ἐὰν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρωποι. Sic Act. Apostolicorũ cap. 2, ὃς ἐὰν βοσκαλέσῃται τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου. Inuenitur & apud Græc. Bibl. interpr.

ITIDEM Ἂν ET Ἤν eadem significatione & cum eodem subiunctiuo. Demosthenes in Midiam, ἴσε δήπου τοῦθ' ὅτι τὴν ἡμέρα ἂν ἀφέλῃ τις, εἴχεται ὁ λοιπὸς χρόνος. Et κἂν pro καὶ ἐάν, & si: vt Aristophanes Pluto, κἂν μὴ ἀποφήνω, &c. Alioqui pro Quanuis sæpe sumitur: vt in eadem illa oratione, ὥσπερ μὴ ἀφαιρεθήσομαι τοῦ νίκην, κἂν ἄμεινον ἀγωνίσωμαί τινος. Vide & infrà κἂν post Καί. Sed affertur ἂν & cum præterito indicatiui, ex Ceb. Thebano, ἄν τι σωπήκαμεν: & cũ futuro, ex Aristide, ἂν μηδενὸς ἀνθρώπων μεμνήσονται. E F

AT particulæ ἰῶ vsus est & apud Homerum, vt Iliad. α, Ἀλλ' ἄγ' ἀρίστας Δαναῶν κάλει, ἰῶ τις ἀκούσῃ. Et Iliad. α, — οὐδ' ἰῶ Ἀγαμέμνονα εἴπῃς. Herodotus, ἰῶ ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμαρτεῖν. Aristoph. Pluto, ἰῶ μὴ φράσῃς. & Vespis, ἰῶ μὴ πλέγῃς. Rursus in Pluto, οὐ γὰρ πείσῃς, οὐδ' ἰῶ πείσῃς. Et ἰῶ πως apud eundẽ. In epigr. autem ἰῶ καὶ pro Quanquam. Atque vt dicitur κἂν pro καὶ ἄν, ita ET κἰῶ pro καὶ ἰῶ: ac sæpe pro Quanuis. At verò κἠν sine accentu est pro καὶ ἐν. G

Εἰ Δ Ω, F. εἴσω, Video, βλέπω, vnde ἄϊς, inquit Eustathius. huius tamen actiuæ vocis exemplum non inuenio; at passiuum εἴδεται pro Videtur (eo sensu quo dicimus aliquid nobis tale, vel tale videri, aut videri aliquid faciendũ) apud Homerum Iliad. α, πόδε τοι κῆρ εἴδετ' ἔϊ. Il. ω, — ἠ τοι φρεσὶν εἴδετ' ἔϊ. Et Od. η, — ὦδε δ' ἀσπασίως ἐείσατο κοιμηθῆναι. ¶ Interdũ verò Εἰδόμενος cum dativo dicitur Qui apparet similis, Qui assimilatur. vt H

pro eodẽ. ¶ Sed ex Nic. Ther. ἀείδηλον pro Valde conspicuum: vt α non sit priuatiuum, sed epitaticum. A

ITEM Ἀείδηλος, quod Hes. exponit καπάεσπος & δῆλος. Αἴδης etiam cum solo ι. Hesiodus autem αἴδες ποιήσε, dixit pro Aboleuit, Ex aspectu sustulit: Τοῦ δὲ πάρον καὶ σῆμ' αἴδες ποίησεν ἀναυρος. ET Αἴδ νὸς quoque pro Tenebricosus, νυκτὸς αἴδ νοῦς, poeta quidam apud Plutarchum. Et ὀν βοσκησιν αἴδ νῆς, Hesiodus Theog. At αἴδ νῆς πηλὸς apud Plut in princ. Thesei suspectum est.

¶ Εἶδος, εος, τὸ, Facies, Forma, Species. Il. ζ, Δύσπαιε, εἶδος ἄρισε. Et β, — μάλιστα ὃ Νέστορι δῖῳ Εἶδός τε μεγέθος τε φυήν τ' ἄλλ' ἔσκε ἐώκει. Et καλὸν εἶδος apud eundem. Xenophon Pæd. 4, ἐκλεξάμενος αὐτῶν τὰ τὰ εἴδη καλλίστους. Apud Greg. λέον πεῖον εἶδος πεσεῖν ἀλλεῶν, leoninam speciem præ se ferre, Bud interpr. Idem à Xenophonte de canibus loquente εἶδος dici de totius corporis habitu scribit. ¶ Interdum Statura. vt apud Hesiodũ in Theog. ἰσχὺς κραπνὴ μεγάλῳ ὀπὶ εἴδ ς. Sic Luc. ὅσον ἔχῃ τὸ μέγεθος τῶ κόσμου ὑποβρυχίω πεὸς τὸ Σωκράτους εἶδος. ¶ Apud Aristotelem & cæteros philosophos εἶδος Forma rei, inquit Budæus. B

¶ Apud Thucydidẽ scholiastes εἴδη exponit ἔθνοι. Sic autem & apud Herodianũ εἰς εἶδος τιάρας Politianus vertit Ad tiaræ modum. At in hoc Thucydidis loco σκέψασθε ὃν εἰῷ εἴδ ς ἐπεξέλθω, videtur ὃν οἴῳ εἴδ ς esse potius In quo statu, quam Quo pacto, vt habent v. l. ¶ Τρίτον οὐσίας εἶδος, Cic. apud Platonem, Tertium materiæ genus. Sic, ἔτι δὲ πυάνος δύο εἴδη, Arist. ot. Duo sunt pæanis genera. Vel (vt Cic.) Pæan est duplex. In similibus autem locis vertitur & Species à nonnullis, minus tamen Latina voce. Sed quod Aristot. dicit Polit. 1, ὠν ὑργάνου εἴδ ς τῆς τέχνας ὑπηρέτης ἐστὶ, for. asse ex Horatio reddi possit Instrumẽti speciem præbet: pro quo alii, Instrumenti locum obtinet. ¶ Εἶδ ς, sicut & ἰδέα, peculiari quadam signif. apud Thuc. vide in Ἰδέα. ¶ Εἴδη Tullium vertisse etiam Partes, docet meum Ciceron. Lexicum. ¶ Εἴδη autem Pindari sunt qui dicta putent tanquam diuersa odarum genera. SIC etiam Εἰδύλια Theocriti, diminutiua forma, (vt ἐπύλλιον ab ἔπος) quòd varia sint poematiorum genera. ¶ Εἶδος significasse etiam acetum, suspicatur Pollux lib. 6, c. 1. Sed latius etiam patuisse hac in parte significationem εἴδους suspicor, quum scribat Alexander Aphrod. ὀπῥράγουσα ὄξος σὺν ἑτέρῳ τινὶ εἴδ ς. C D E

Εἶδος pro ἔδνισις, & pro μαντικὴ, ab altera τοῦ εἴδειν vel tius εἰδεῖν significatione, vide apud Eustath.. HINC certè Πολυείδος nominatus putatur quidam vates apud Homerum.

C. Εἰδεγραφία, q d Faciei pictura seu picturatio. Gregorius de fucatis mulieribus, εἰδεγραφίας κεκαυχέος. B.

C. Εἰδεποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, (Specificus, vt interpretatur Argyropylus) Speciem efficiens. vt τὸ πλοῦτον & τὸ πτῶχον sunt εἰδοποιὸς διαφορά (sicut docet Aphrodisæus) at non item τὸ θῆλυ & τὸ ἄρρεν. ET Εἰδοποιέω, ῶ, Speciem efficio, seu formam. Philoponus in Proclum ὑποτάσειν εἰδοποιοῦσιν vocat quæ in formam & speciem aliquam τοῦ ὄντων producta est. Ea autem quæ στερητικὰ sunt, non sunt εἰδοποιά. Bud. Apud Plut. autem εἰδοποιεῖν & σχηματίζειν redditur Formare & fingere. F

C. Εἰδεφορέω, ῶ, Speciem [alicuius rei] gero, Repræsento.

C. Εἰδεχθὴς, Qui odioso est aspectu, Deformis, Fœdus.

C. Ἀλλοειδὴς, ἐός, ὁ καὶ ἡ, Aliam formam habens [quàm antea,] Formam mutatam habens. vt Odysseæ η, Vlyssi omnia apparere ἀλλοειδέα. Vide Eust. G

C. Ἑτεροειδὴς, Qui vel quæ est alius speciei, id est diuersæ.

C. Ἀνείδεος, ου, ο καὶ η. Forma carens, Informis. ἀνείδεος ὕλη, Primum subiectum, Philopono in Proclum. Cui opponitur εἰδοποιοῦμενος. Themist. 91, ἄμορφον & ἀνείδειον copulat. B.

C. Δυσειδὴς, ἐός, ὁ καὶ ἡ, Deformis, Turpis. Chrysostomus, ἡ αἰσχρὰ καὶ δυσειδὴς τῶν πεσγμάτων ὄψις. ET Δυσείδεια, Deformitas. CONTR. Εὐειδὴς, Formosus, Pulcher. Plato in Critone, γυνὴ καλὴ καὶ εὐείδης, quod Cic. interpr. Fœmina pulchritudine eximia. H

C. Μονοειδὴς, Vniformis, Vniusmodi. Cicero apud Platonem τὸ μονοειδὲς vertit Nihil habens admixtum dispar sui atque dissimile. Idem Plato in Phædone (vt testatur Budæus) μονοειδῆ vocat τὰ ἀπαθῆ καὶ ἀεὶ ὡσαύτως ἔχοντα. ¶ Apud rhetores μονοειδὲς dicendi genus, quasi vnius formæ, quod nec in magnis rebus assurgit, nec in humilibus demittitur. A

C. Ὁμοειδὴς ET Ὁμοιοειδὴς, Eiusdem speciei, Eiusdem generis. CONTR. Ἀνομοιοειδὴς, Diuersæ speciei.

C. Πολυειδὴς, Diuersas species habens, Multifarius. ET Πολυειδῶς, Multifariam.

Cætera autem huius generis composita, quæ multa sunt, & in quibus εἶδος variis modis redditur, vide singula in singulis nominibus quibus hoc adiungitur. vt Θεοειδὴς in θεὸς, Κυροειδὴς in κυρὸς, &c.

Εἰδικὸς, ET Ἰδικὸς, Specialis. Opponitur enim τοῦ γενικῶ, id est generali. Galenus, δύο γενικῶν δὲ τῆς ὀνείδεως ὄντων τοῦ γενικῶν, οὗ ἂν καθόλου πεσσαγορεύοιμεν, ὅτι τοῦ διαφορὰς τοῦ ἰδικῶν τι καὶ κατ' μέρος ἴσται χρὴ ὀνοθημάτων. Paulo post, καθ' ἕνα μὲν ὄντων τὸν κοινότατον, ἰδικωτέρους δὲ δύο. Sic autem dicitur ἰδικὸς fine ι, vt & ἰδέα. B

Εἰδάνομαι, Formam rei alicuius accipio, Similis fio, vnde εἰδάνατο apud Nicandrum Alexiph pro ὡμοιωθη. vbi scribit, μολίβδῳ εἰδάνατο χροιῇ. C

¶ Apud Thucydidẽ scholiastes εἴδη exponit ἔθνοι. Sic autem & apud Herodianũ εἰς εἶδος τιάρας Politianus vertit Ad tiaræ modum. At in hoc Thucydidis loco σκέψασθε ὃν εἰῷ εἴδ ς ἐπεξέλθω, videtur ὃν οἴῳ εἴδ ς esse potius In quo statu, quam Quo pacto, vt habent v. l. ¶ Τρίτον οὐσίας εἶδος, Cic. apud Platonem, Tertium materiæ genus. Sic, ἔτι δὲ πυάνος δύο εἴδη, Arist. ot. Duo sunt pæanis genera. Vel (vt Cic.) Pæan est duplex. In similibus autem locis vertitur & Species à nonnullis, minus tamen Latina voce. Sed quod Aristot. dicit Polit. 1, ὠν ὑργάνου εἴδ ς τῆς τέχνας ὑπηρέτης ἐστὶ, for. asse ex Horatio reddi possit Instrumẽti speciem præbet: pro quo alii, Instrumenti locum obtinet. ¶ Εἶδ ς, sicut & ἰδέα, peculiari quadam signif. apud Thuc. vide in Ἰδέα. ¶ Εἴδη Tullium vertisse etiam Partes, docet meum Ciceron. Lexicum. ¶ Εἴδη autem Pindari sunt qui dicta putent tanquam diuersa odarum genera. SIC etiam Εἰδύλια Theocriti, diminutiua forma, (vt ἐπύλλιον ab ἔπος) quòd varia sint poematiorum genera. ¶ Εἶδος significasse etiam acetum, suspicatur Pollux lib. 6, c. 1. Sed latius etiam patuisse hac in parte significationem εἴδους suspicor, quum scribat Alexander Aphrod. ὀπῥράγουσα ὄξος σὺν ἑτέρῳ τινὶ εἴδ ς. D E

Εἶδος pro ἔδνισις, & pro μαντικὴ, ab altera τοῦ εἴδειν vel tius εἰδεῖν significatione, vide apud Eustath.. HINC certè Πολυείδος nominatus putatur quidam vates apud Homerum.

C. Εἰδεγραφία, q d Faciei pictura seu picturatio. Gregorius de fucatis mulieribus, εἰδεγραφίας κεκαυχέος. B.

C. Εἰδεποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, (Specificus, vt interpretatur Argyropylus) Speciem efficiens. vt τὸ πλοῦτον & τὸ πτῶχον sunt εἰδοποιὸς διαφορά (sicut docet Aphrodisæus) at non item τὸ θῆλυ & τὸ ἄρρεν. ET Εἰδοποιέω, ῶ, Speciem efficio, seu formam. Philoponus in Proclum ὑποτάσειν εἰδοποιοῦσιν vocat quæ in formam & speciem aliquam τοῦ ὄντων producta est. Ea autem quæ στερητικὰ sunt, non sunt εἰδοποιά. Bud. Apud Plut. autem εἰδοποιεῖν & σχηματίζειν redditur Formare & fingere. F

C. Εἰδεφορέω, ῶ, Speciem [alicuius rei] gero, Repræsento.

C. Εἰδεχθὴς, Qui odioso est aspectu, Deformis, Fœdus.

C. Ἀλλοειδὴς, ἐός, ὁ καὶ ἡ, Aliam formam habens [quàm antea,] Formam mutatam habens. vt Odysseæ η, Vlyssi omnia apparere ἀλλοειδέα. Vide Eust. G

C. Ἑτεροειδὴς, Qui vel quæ est alius speciei, id est diuersæ.

C. Ἀνείδεος, ου, ο καὶ η. Forma carens, Informis. ἀνείδεος ὕλη, Primum subiectum, Philopono in Proclum. Cui opponitur εἰδοποιούμενος. Themist. 91, ἄμορφον & ἀνείδειον copulat. B.

C. Δυσειδὴς, ἐός, ὁ καὶ ἡ, Deformis, Turpis. Chrysostomus, ἡ αἰσχρὰ καὶ δυσειδὴς τῶν πεσγμάτων ὄψις. ET Δυσείδεια, Deformitas. CONTR. Εὐειδὴς, Formosus, Pulcher. Plato in Critone, γυνὴ καλὴ καὶ εὐείδης, quod Cic. interpr. Fœmina pulchritudine eximia. H

C. Μονοειδὴς, Vniformis, Vniusmodi. Cicero apud Platonem τὸ μονοειδὲς vertit Nihil habens admixtum dispar sui atque dissimile. Idem Plato in Phædone (vt testa-

μίαν ἰδέαν, vnam in ſpeciem temperauit. Sæpe etiam redditur Genus, ſicut εἶδος: velut quum Theophraſtus ſeptem genera ſaporum vocat ἑπτὰ ἰδέας τοῦ χυλοῦ. Sic πεχνῶν ἰδέαι πολύτροποι, artium varia genera. Sed & ipſe Thucydides paſſim ita vſus eſt, & quidem de re qualibet. legimus enim apud eum πᾶσα ἰδέα κακοῦργος, item πᾶσα ἰδέα ὀλέθρου δὲ θανάτου, necnon φυγῆς: & πᾶσαι ἰδέαι πολέμων. Quinetiam rhetores ſuas habent λόγου ἰδέας, vocantes λόγον παιγνιωδεῖ, & δικανικόν, & συμβουλευτικόν, de quibus lege Hermog. Denique medici quoque ita dicunt τὴν ἰδέαν πυρετοῦ, & τὴν τοῦ φαρμάκου ἰδέαν: quæ habet inter alios Gal. ‖ Γίδεαι, Formæ, vt Cic. interpr. apud Plat. Plut. in Plat. quæſt. κατ' τὸν Πλάτωνα, τὰ παραδείγματα καὶ ἰδέας τὰ νοήματα τοῦ αὐθεντοῦ, ὡς ἂν εἰκόνων ἢ ἐμφάσεων, ὑποπτέλφυρον, id eſt (Bud. interp.) Ponentē exemplares rerum formas, quas ideas appellant, veluti ſimulacrorum exempla imaginumque Luc. in Vit. phil. αἱ ἰδέαι καὶ τὰ τοῦ ὄντων παραδείγματα. De his lege Ariſtot. in Metaphyſ. vbi & εἴδη eas appellat. ‖ Γίδεα τοῦ παντὸς apud Plut. redditur Species corporis, in Pericle, τὴν ἰδέαν τοῦ σώματος ἄμεμπτος: ſed Latini ſpeciem oris potius dicunt. ‖ Γίδεα quandam habet apud Thucyd. ſignif. illi propemodum peculiarem. vt lib. 2, ἐπιδὴ ὧν ἔτι ἐσσοβαλόντες τῇ Οἰνόῃ καὶ πᾶσαν ἰδέαν πιεράσαντες, οὐκ ἐδύνατο ἑλεῖν. Ibidem, πᾶσαν γὰρ δὴ ἰδέαν ἐπενόουν, ὅπως σφίσιν αὖθις δαπάνης καὶ πολιορκίας ἐσεσχεθέη. In quo poſteriore loco ſunt qui cum ἰδέαν ſubaudiant genitiuum ὀλιγοστίας: ſed is non itidē alteri loco cōuenire poſſit. Sunt etiam qui hìc quoque locum habere putent nomen Species: ſed exemplum deſidero. Alii πᾶσαν ἰδέαν πιεράσαντες interpretantur Omni ope conati. At ego arbitror ſignificare potius Omne commenti genus vel artis, ſeu artificii. Obſeruaui autem & nomine εἶδος eum ſic vti non ſemel, quum dicit aliquē πείθεσθαι ὅτῳ τοιοῦτον εἶδος. Latinos certè aliquem ad has vel illas artes confugere, eodem ſenſu dicere exiſtimo: ſed εἶδος aut ἰδέαν perinde eſſe ac ſi quis dicat Ad illud artium genus.

Ἴ Δ Ι Ο Σ, Peculiaris, Certæ cuiuſdam & peculiaris ſpeciei, vel Sui generis. Hoc enim propriè ſonare puto, quòd ab ἰδέα deducam: vt ſit quaſi Cuius eſt certa quædam & minimè cum cæteris communis ἰδέα. Pro me autem facere videtur hæc Plinii interpretatio, qui quod Ariſtoteles dicit, ὁ δὲ βάτραχος ἰδίαν ἔχει τὴν γλῶτταν. vertit, Ranis ſonus ſui generis. Et quod Theophr. ἴδιος δὲ καὶ ὁ πτῖκὸς [κάλαμος.] reddit, Suum genus eſt ſagittario calamo. Hinc autem diſcimus Gazam non ſine exemplo apud Ariſtotelem, ἰδίοις ἔχει πεῖ πόδας, vertiſſe Pedes ſui generis habet. Sed ἴδιος eadem in ſignificatione alio etiam vertitur modo ab eodem Plinio. nam quod Theophraſtus de cacto dicit, ἡ δὲ κάκτος καὶ λουδὴν τοῦ Σικελίαν μόνον ἴδιον δὲ τοῦ τὰ ἄλλα τὸ φυτόν, interpretatur ille, Et cactos quoque in Sicilia tantùm naſcitur, ſuæ proprietatis & ipſa. Ariſtoteles De gener. animalium 3, ὄντες ἢ τοῦ τοῦ ἡμῶν καὶ ἰδίου τῶν μελιττῶν, ἢ ἡ γένεσις αὐτῶν ἴδιος φαίνεται. Sic autem & à Plutarcho aliquis eſſe ἴδιος, dicitur ἐν παντὶ φιλοπαιγμονῶν ἴδιος εἶ καὶ περιττός. (vbi obſerua copulari itidem ἴδιος & τοῦ τοῦ) pro Singulare aliquid habere & ſibi peculiare. Ita enim malo quàm cum Budæo Singularis & Peculiaris interpretari. Et ἴδιον ἔχειν τι dicitur aliquis, Habere aliquid proprium & ſibi peculiare: quo videlicet à cæteris differt. Ariſtoteles, ἴδιον τῶν τοῖς ἀνθρώποις. Sic ex Æſchine etiam affertur ἴδιον τῶν τοῖς ὁ ἄνθρωπος καὶ οὐ κοινόν, pro Hoc facit more ſibi peculiari, non de cæterorum hominum more.

Ἴδιος, Proprius, Suus. Item Priuatus. Demoſthenes Pro corona, καὶ τοσαυτὰ ὡσπερεὶ τὰ ἔργα ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας τοῖς πάλαι. Apud Theophylactum, ἴδια & ἀλλότρια opponuntur. Ariſtoteles, τὴν ἰδίαν χωρεῖν, proprium ſolum colunt. Idem, ὁ ψιλὸς εἰς τὴν ἰδίαν ὀκτρέχει χώραν, in ſuam ſtationem, εἰς τὴν ἑαυτοῦ χώραν. Et ex eodem, ἴδια παρ' ἑκάστοις, Singulorum propria. Interdum cum pronominis genitiuo, vt, ἰδίαν αὐτῶν πολιτείαν ἠρούμεθα, Æſchines. Sic Plutarch⁹ in Pericle, ἰδίαν ἐμαυτοῦ ποιήσομαι τὴν ὀπηρεσίαν. In qua ſignificatione τοῦ ἴδιος ſæpe opponitur aut κοινός, aut δημόσιος: vt Lat. Proprius & Cōmunis, item Priuatus & Publicus ſibi aduerſantur. (ſed τὸ κοινὸν ſæpe & τὸ δημόσιον ſignificatione nē habere ſciendum eſt) Iſocrates ad Phil. καὶ τὴν εἰρήνην τὴν τοῖς ἄλλοις κοινὴν τοῖς πόλεσιν τοῖς αὐτῶν ἴδιοις νομίζοντες. Idem, ὡς ἴδιον τὴν τοῦ κοινοῦ ὀπὴ μέλειαν οὐ δύνανται τοῖς αὐτῶν ἰδίοις ἐφοίκειν τὴν νοῦν. Idem, ἰδίοις ποιεῖσθαι & εἰς τὸ κοινὸν ἀποδεικνύναι alicubi oppoſuit. Thucydides, ἀπαλλάττεται δὲ τὰ ἴδια, τὸ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀπέχεσθαι. Idē, κοινῇ μᾶλλον ὠφέλησαι ἢ ἐκ τοῦ ἰδίου ἔβλαψαν. Opponitur autem τῷ δημοσίῳ apud eundem, vt πλουτῶ τὸ ἰδίῳ καὶ δημοσίῳ. Et, τὰ μὲν δημόσια ἀδικεῖν, τὰ δὲ ἴδια ἀναλοῦν. Hom. autem Odyſſ. γ. φρῆν ἰδίου & δήμου oppoſuit, δήμου videlicet appellās δημόσιον. Obſeruandum eſt porro in ſuperioribus locis τὸ ἴδια ſine ſubſtantiuo dici pro priuatis opibus, ſeu re familiari.

SVPERLAT. Γιδιάτατος, Maximè peculiaris, vel proprius, Theophraſtus. (ex quo affertur ET Γιδιώτατος & aduerbium Γιδιωτέρως.) aduerb. compar. ET Γιδιαίτατα, Maximè propriè, Porphyrius. ITEM Γιδιαίτερον, Peculiarius. Dioſcorides in præfat. μάλιστα δὲ τοῦς τὴν ὁμοτεχνίας, ἰδιαίτερον δὲ τοῦς ἡμᾶς. Vbi ſunt & qui verant Singularitér præcipuépue. ‖ Γιδιαίτερον, Secretius & q. d. Magis ſeorſim. Herodianus 7, ἴδια λεχθῆναι αὐτῷ ἰδιαίτερον.

Γιδιόμορφος, Γιδιόξενος, &c. vide in μορφὴ & ξένος: itidem verò in cæteris.

Γιδιοποιέομαι, οῦμαι, Proprium facio, (quod vulgò Approprio) Mihi vendico. Cuius ſignificationis exemplum in vulgaris lexicis citatur ex Græcis Bibl. interpretibus. ‖ Item Concilio mihi, Adiungo mihi. vt ἰδιοποιησάμενος Καῖσαρ τὴν ὑφ' αὑτὸν, ex incerto autore. ET Ἐξιδιοποιοῦμαι, itidem pro Mihi vendico, ex Athenæo. ET Ἐξιδιοῦμαι pro Occupo, ex Xenophonte. Vide Budæum pag. 789. ITEM ſimplex Γιδοῦμαι ex Platone De legibus pro eodem. Et actiua quoque vox Γιδόω, ῶ, in vulg. lexicis. VNDE Γιδωσις, Ipſe actus vendicandi ſibi aliquid. Budæus annotat dici à Platone, Quum quid fit priuatum cuiuſque: eique opponi κοινωνίαν. At ἰδίωμα, vide paulo poſt.

Γιδιότης, ητος, ἡ, Proprietas. Plutarchus De oracularum defectu, ἧς τὴν ἰδιότητα χαλεπὸν εἰπεῖν φαῦλος. Alexander Aphrod. in Problem. præf. à medicis vocari tradit ἰδιότητας ἀρρήτους eas quarum reddi ratio non poteſt.

Γιδίωμα, idem quod ἰδιότης, Proprietas, Propria cuiuſque rei natura. Apud Suidam, τῆς χώρας ἰδίωμα. Budæus à Baſil. ἰδίωμα vocari ſcribit propriam cuiuſque generis animalium naturam. Idem in hoc Dioſcoridis loco, ἄχρις ἂν τὸ τοιοῦτον ἰδίωμα ἀπολίπῃ, exponit ἰδίωμα, Proprium illud ſuum odoris virus. Apud Damaſcenum præterea ἰδιώματα χαρακτηριστικὰ interpr. Proprietates rerum quibus indiuidua inter ſe differunt quæ ſunt ſub eadem ſpecie. Denique ἰδιώματα pro re de qua agitur, dicuntur quæ illi propria ſeu peculiaria ſunt. Athenæus 1, τὰ δὲ ἑκάστης πόλεως ἰδιώματα. Sæpe autem ἰδίωμα vocatur certum dicendi genus quod cuique autori proprium eſt. Halicarn. autem plurali numero inſcripſit quendam libellū τοῦ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων, De iis quæ Thucydidis ſermoni propria ſunt, vel De iis quæ Thucydides in ſuo ſermone peculiaria ſibi habet. Ita enim interpretandum puto, non vt vulgò reddi ſolet.

Γιδίως, Peculiariter. Ariſtoteles, ἰδίως καλεῖται βορέας, Peculiari nomine vocatur Boreas. Vel, vt quidam, Nominis prærogatiua vocatur Boreas. Et ἰδίως τοῦς τὰ ἄλλα, in vulgatis lexicis, Præ aliis peculiari modo. ‖ Item Priuatim.

Γιδία, Priuatim. Cui opponitur κοινῇ, vel δημοσίᾳ. vt Thucydides lib. 2, οἱ δὲ δημοσίᾳ μὲν τοῖς λόγοις ἀνεπείθοντο, &c. ἰδίᾳ δὲ τοῖς παθήμασιν ἐλυπεῦτο. Idem lib. 1, τοῦ μὲν ἰδίᾳ τοῦς τινα ἀδικημάτων, priuatarum iniuriarum quibus aliquos affecerat. Et ἰδίᾳ τοῦ πῶν ex Euripide, Priuata autoritate, vel Suapte autoritate. ‖ Γιδία, Seorſum, Herodian. Et ἰδίᾳ ἀπὸ τοῦ ἄλλων, ex Ariſtide. ET Κατ' ἰδίαν ſcribi tradunt coniunctim.

Γιδιάζω, Sum ſeorſum ab aliis. Herodian. p. 493 meæ edit. κεκλεῖσθαι τῷ Μακρίνῳ ἀποστάτῃ καὶ ἰδιάζοντι τοῖς χρήμασι. Apud Hipp. in epiſt. pro Seorſum & in ſeceſſu dego. Item pro Mihi viuo & ſeorſum, vel Meo more viuo. B. ex Greg. De homine. Sed & τὰ ἰδιάζοντα, Priuata, Singula, Ab aliis ſecreta, B. ex eodem. Idem ex Baſil. in Hexaem. 20, ἰδιάζων affert pro Peculiaris, Proprius, Singularis. Et ex Greg. dicente de Deo, τὸν ἄλυπον φύσιν καὶ ἰδιάζουσαν, Priuata ac ſua excellentia præditā, Nihil commune cum aliis naturis habentem. ‖ Heſychio autem ἰδιάζειν eſt κατ' ἰδίαν ὁμιλεῖν. Et ἰδιάζων eidem eſt νοσφίζεσθαι, item μόνῳ προσφωνεῖν. HINC Ἰδιάζοντως, Priuatim apud Gregorium, vt inquit Bud. Item Peculiariter, Peculiari modo, in vulg. l. ex Diodoro Siculo.

Α Ἴ Δ Η Σ, ου, ὁ, Orcus, Tartarus, Inferi. Ita quidē apud poetas: at in oratione ſoluta dicitur ἅδης ſubſcripto ι ipſi α, vt paulo pòſt oſtendetur. Habet εἴδους genitiuum Ionicum αἴδεω, Doricum αἴδαο, qui apud Homerum ſæpe occurrit. vt Od. ξ, — αἴδαο πύλησι. & cum nomine δῶμα aut δόμος, ſeu δίμοι, vt Od. μ, — ἐπὶ ἦλθε δῶμ' αἴδαο. Il. ο — νέκυας καὶ δῶμ' αἴδαο. Od. σ. Ἠ ἔδη τίθεται καὶ ἐν αἴδαο δόμοισι. Nonnunquam ſubauditur hoc nomen, aut aliquod huiuſmodi, (ſed hoc poti⁹, vt opinor, quàm vl lum aliud) vt Od. μ, Δύσομαι εἰς αἴδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω. Il. φ, Πέμψον εἰς αἴδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι. ‖ Nonnunquam Ἅιδης eſt ipſe deus inferorum Pluto. vt Od. κ, Ἰφθίμω τ' αἴδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ. Il. ο, Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτος δ' Ἅιδης ἐνέροισιν ἄνασσα, id eſt, Iuppiter & ego, tertius autem Pluto, inferis imperans. Sed & in modò citatis locis, αἴδαο πύλησι, Plutonis portis, & αἴδαο δῶμα, poſſumus Plutonis domum interpretari (licet alii, Inferorum ſiue Orci portas, & Inferorum domum exponant) nam & Od. κ, ita neceſſe eſt interpretari: vbi dicitur, — ἱκέσθαι εἰς Αἴδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης. id eſt, Venire Plutonis domum & tenebricoſæ Proſerpinæ. Volunt tamen ipſum locum inferorum propriè ita dici ob tenebras quæ illic ſunt: vt ſit ἅιδης ex α priuatiuo & verbo εἴδω. fit enim, vt Etym. tradit, εἴδης ab εἴδω, & cum α priuatiuo ἀείδης, & per craſin literarum α & ε in α longū, ἅδης, manétque ι adſcriptum. Sed mihi longè ſimplicius videtur dicere ἅιδης fieri ex ἰδεῖν, aoriſto ſecundo verbi εἴδω, præfixo α priuatiuo. vt αἰδῶς melius Euſtathius ex α priuatiuo & verbo ἰδεῖν deducit, quàm Etym. ex α priu. & εἴδω. Non ignoro tamē apud Platonē legi, τὰ ἀειδὲς τοσοῦτῳ τῷ ὀνόματι, videlicet ἅδης: & apud Plutarchum, ἅδου ὀνομάζουσιν, ὡς ἂν εἰς ἀειδὲς καὶ ἀόρατον &c. (Vide Ἀειδής & Αἰδής poſt verbum Εἴδω) Vtut ſit, ἅιδης dictus eſt orcus à non videndo. eſt enim vt dixit Virgilius, ſine luce domus.

Αἴδης, Mors, in Anth. epigr. Philippus, Ἡ αἴδ' ἴσω, μέλλοντα τοσέφθασεν οὔτοχος ὠδίς. Ibidē alius, Οὔτασε δὲ θέλων οὐ τόξος, ἀλλ' αἴδας. vbi αἴδας Doricè pro αἴδου. id eſt, Præbuerunt ex certaminibus nō coronā, ſed mortem. Poteſt & pro ſepulchro accipi.

At Αἰδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Obſcurus, vide cum Ἀειδής poſt verbum Εἴδω.

Ἀΐδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ. Tenebricoſus, vt Soph. Aiace, αἴδηλον αἴδαν. vbi ſchol. ait fieri αἴδηλος ab ἅιδης, eodem modo quo ἀλυκὸς ab ἅλος, videlicet per paragogē. Habet & alias ſignificationes aliter deriuatum.

¶ Ἄϊ, ὁ ἴδος, pro ἅιδης. Il. α. initio — ψυχὰς ἄϊδι προϊάψει. vbi primā habet breuē: ſicut & Odyſſ. κ, — ψυχὴ δ' ἀϊδὸς δὲ κατῆλθε. At longam habet Il. ζ, — κατὰ γῆς τ' ἄϊδος εἴσω. Et Od. λ, — ἐξ δόμων ἀΐδος εἴσω. Notandum eſt autem hoc in loco ἀϊδόσδε κατῆλθε, ſubaudiri δόμοι: vt in ἀΐδης ſupra. Δύσομαι εἰς αἴδαο. Dicitur autem ἄϊδος pro αἴδου per metaplaſmum, itidem ἄϊδι pro αἴδῃ. Niſi quis malit à recto ἄϊς ἄϊδος & ἀϊδόσδε deducere, inquit Euſt.

C. Αἰδοφόρος, ου, ὁ, Qui ad inferos ventitat, Qui frequentat inferos. Ex ἀΐδη & φοιτάω, ῶ. Apud Athen. 12.

C. Αἰδοφόλος, ου, ὁ, Tenuis, Gracilis, Corpore ita attenuatus vt iam morti propinquus ſit. Ita Heſychius. In v. l. Græcol. habetur, αἰδεφόλοι, Qui nullis iam ſunt viribus, quaſi propinqui Plutonis ſpeluncæ. Rectè, ſicubi φόλος pro ſpelunca reperiatur: ex quo nomine compoſitum eſt hoc nomen, ſimul & ex ἀΐδος genitiuo.

¶ Ἀΐδωνεύς, έως, ὁ, Pluto, Deus inferorum, Dis pater. Heſiodus, — τὸν Ἀΐδωνεὺς Ἥρπασε, id eſt Quam Pluto rapuit. In Epigr. Lucilii, Μάγνον, ὅτ' εἰς αἴδ' ἰὼν κατέβη, βρομέων Ἀϊδωνεύς, Tremens Pluto Magnū, quum in orcū deſcenderet. Lucianus hoc poetico nomine vtens dixit, παραπτοιάψας τὸν Ἀϊδωνέα. Heſychius tamen ait ſignificare non tantùm deum inferorum, ſed & ipſum locū. Cæterùm in v. l. Græcolat. Αἰδωνεὺς etiam habetur triſyllabum: ſed paſſim inuenitur quadriſyllabum. nec video quomodo αἰδωνεὺς ſcribi poſſit tanquam ab ἀΐδης (quod nuſquam inuenio) non ab ἅιδης. ‖ Plutarchus Αἰδωνέα fuiſſe ait Molottorum regem. Euſt. in Com. in Dionyſium De ſitu orbis, ait, Αἰδωνεὺς, rex erat Epiri apud Molottos, quem Pirithous & Theſeus adierunt ob Proſerpinam. is tamen ob appellationis ſimilitudinem pro ἅιδης ſumitur, & pro inferno Plutone ponitur.

Ἀΐδων pro αἴδων, ωνος. vnde datiuus αἴδωνι ab Heſychio, exponitur τῇ ἅδῃ.

Ἀϊδώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lethalis. ἀϊδώνια Heſychius explicat θανάσιμα, id eſt lethalia.

¶ Ἅιδης, ου, ὁ. dicitur in proſa pro αἴδης, per ſynæreſin id eſt contractionem. ſecundum quam deductionem, quum tenuari deberet α, aſpiratur Attico more: qui eſt aſpirare α ἀθροιστικὸν, id eſt quod habetur in principio vocabulorum collectionem ſignificantiū, vt ἅλις ἅπας. Sed & grammatici, quum tradunt α priuatiuum tenui ſpiritu notari, à regula duo excipiunt ἄλυσις & ἅδης. Euſt. tamen ſcribit nonnullos putaſſe ideo aſpirari quòd ab ἥδα (id eſt lætor) deriuaretur: ſicut χάρων, Charon, Inferorū portitor, à χαίρω. atque ideo nec ſubſcribere ι ipſi α voluiſſe. Hanc autem ſequendo etymologiam, eſſe diceremus antiphraſin: & ἅιδης potius ab ἀΐδης fieri, quàm contrà. ac rurſus vnde tenuis ſpiritus in ἀΐδης, & cur διάλυσις (id eſt diſſolutio) in ι facta eſſet poti⁹ quàm in aliam literam, quærēdum eſſet. Quare vt futile hoc commentum iſtius etymologiæ repudians, alteram ſequor, quæ paſſim apud grammaticos habetur, & quam Plutar. quoque, quinetiam Plato ipſe affert. ‖ Sciendū autē eſt in oratione ſoluta itidem vt in carmine ἐπικῶς dici εἰς ἅδου & ἐν ἅδου, ſubaudito hic datiuo, οἴκῳ illic accuſatiuo οἶκον. eſt enim in proſa οἶκος, quod in verſu δόμος ſiue δῶμα. (ſuprà autem δῶμ' αἴδαο, & αἴδαο δόμοισι, protuli ex Homero) item εἰς αἴδαο ſubaudito accuſatiuo δόμον ſiue δόμους. Sic apud Athenæum 12, εἰς ἅδου πέμπεσθαι, pro εἰς οἶκον ἅδου. Apud Plutar. τοῦ θυσιεῶν ἐν ἅδου. pro ἐν ἅδου οἴκῳ. Eſt autem ellipſis hæc Attica, vt εἰς διδασκάλου, pro εἰς οἶκον διδασκάλου.

Εἰδέω, ῶ, (& alicubi etiā Εἴδω, ſecundum quoſdā) Scio. Il. υ, ὄφρ' οὔ τι εἰδῇς, & alibi ὄφρ' οὔ τι εἰδῇ. Sed & Εἰδέω Iliad. ξ, vt dicetur paulo pòſt. Et alibi εἰδήσάν, ex εόω que factum εἰδησάμῳ. Sed & εἰδέναι infinit. ex εἰδηκέναι, itidémque partic. εἰδώς ex εἰδηκώς per ſyncopen factum eſſe putarunt quidam grammatici. Quinetiam εἰδήμων ac εἴδησις, & ſiqua ſunt huiuſmodi ex præt. paſſ. huius verbi εἰδέω deduxerunt. Itidē tamen optatiuum εἰδείμι εἰδείης ex εἰδείμι εἰδείς, per metaplaſmum formarunt, ab εἴδω. ſicut & deductum inde εἴδετε ab Homero in ſignificatione verbi contracti poni tradiderunt. Sunt autē vſitata in proſa, εἰδέναι, εἰδείην, εἰδῶ, εἰδώς. Affertur etiam εἰδήσας ex Iſocr. ad Demon. Horum prima ſignif. videlicet pro Scire, paſſim obuia eſt: ſed quibuſdam loquendi generibus adhibetur, in quibus Latini alio vtūtur verbo, vt εἰδέναι χάριν, ad verbum Scire gratiam, vel Noſſe gratiā, pro quo Latini potius Habere gratiam. Vtitur autem & Homerus illo genere loquendi, Iliad. ξ. — ἐγὼ δέκα τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα. Galli certè hìc ſynonymo verbo vtuntur, quum dicunt Scauoir gré, id eſt Scire gratiā. Sed quendam etiam peculiarem Homero cæteriſque poetis vſum habet, (itidem accuſat. iunctum) de quo in præt. οἶδα dicetur. Hoc quoque illis peculiare eſt, vt participium εἰδὼς genitiuo iungant vt Il. ι, Νήπιοι, οὔπω εἰδότ' ὁμοιΐου πολέμοιο. Et Il. ε, — εὖ εἰδὼς χάρμης. Et Il. ρ, — οὐ πρὶν εἰδὼς πόνοιο, non antè experta partum. Hanc autem conſtructionem imitatus Horatius dixit Sciens pugnæ, & Sciens citharæ. Vt autem εἰδὼς

partic.in nomen transit, quum dicit Homerus εἰδ ὑήσι A
φραπίδεσσι. sic & Sciẽs interdum apud Latinos, vnde
Scientior & Scientissimus. Sunt tamen qui ἰδ ὑήσι sine ε in hoc aliisque similibus locis scribendum tradant. Sed & εἰδὼς dicta ἡμέρα, id est dies: & ἄφις ac φρόνησις, item Εἰδοθέα. Hesych. Eustath. Schol. Aristoph. HINC Εἰδήμων, Sciens, Gnarus, Peritus. poeticum, sicut & ἴδμων. ET Εἰδημόνως, Scienter, Peritè: quod in prosa ὀπισημόνως: sicut & ὀπισήμων, non εἰδήμων. ET Εἴδησις, Scientia, Peritia. de quorum formatione dictum modò fuit.

B At Εἴσομαι, Sciam, tanquam ab εἴδομαι. Od. ω, v. 505, — ἤδη μὲ πόδ' γ' εἴσαι αὐτὸς ἐπελθών. Sic & in prosa: vt Xē. εἴσομαί σοι χάριν.

Οἶδα autem præt. (de cuius formatione ab εἴδω, pro εἶδα, lege Eust.) Noui, Scio. Nam vt Noui in præt. significationem habet præsentis, ita & οἶδα. Hom. Il. π, — ἐπεὶ πρότερος γόμμιμι καὶ πλείονα οἶδα. Od. σ, Αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα Ἑλλάδα τε καὶ τὰ χόρεια. Alibi autem οἶδε & δεδάηκε copulat. Plato Apol. εἰδέναι οὐκ ὀίομαι ἃ μὴ οἶδα. Sed apud Homerũ Il. ω, — ἄγγελος οἶδεν, qui est ἄγγελος. C & Il. ε, — οὔπνα οἶδε θέμεσα, qui est ἀθέμιστος. Ita enim hæc exponenda puto, quum apud ipsum Homerum legamus Od. τ, Ὅς μὲ ἀπηνὴς αὐτὸς ἔη καὶ ἀπηνέα οἶδε. Sed & ἤπια οἶδε apud eundem ita resolui posse videtur, quum & ἤπιος ac ἤπιη cum verbo itidem substantiuo apud eũ reperiatur. Sed inusitatum est solutæ orationi hoc dicendi genus. Habet autem vicissim illa quendã accusatiui vsum, qui in Latina interpr. resoluitur in nominatiuum, si ea sit ad verbum. Isocr. in Helen. encomio, ὅστις οὐκ οἶδε Πρωταγόραν ὃν καταλίπεν, pro ὅστις οὐκ οἶδεν ὃν Πρωταγόρας κατέλιπεν, Qui non scit Protagoram quòd reliquit: pro Qui ignorat quòd Protagoras reliquit. Sed rectius per infinitiuum, Qui nescit Protagoram liquisse. Sic autem & Terent. Scin' me in quibus sim gaudiis? Vide Bud. p. 956. In eadem soluta oratione participio iungitur οἶδα, vbi Lat. infinitiuo. vt Xenoph. οἶδα ἐμαυτὸν ἥττονα ὄντα, scio me inferiorem esse. Idem, οἶδα μανθάνοντας ὑμᾶς πολλὰς κακουργίας. Et cũ partic. præs. passiuo, οἶδα ἠκαταπάυμενος, Aristoph. Scio me decipi. Et cum aoristo, οἶδα χρονῶς ἀδαμωνῶν, Demosth. D Et, οἶδα δέ πτε αὐτὸν καὶ Κέρκυρος ἀκούσασα, Xen. Idem, οἶδα ἢ Διοδώρῳ αὐτὸ τοιάδε διαλεχθέντα. Sed hisce duobus in locis sunt q. οἶδα vertãt Memini. quod nõ probo. ‖ At verò apud Trall. τοῦτο δὴ καὶ πάνυ καταφερομένους ὑπανωβαθεῖ καὶ καρώδη οἶδε διεχείρειν, οἶδε redditur Solet: sed tũ in hoc tum in aliis ei similibus locis non minus apte verti posse existimo, Potest. vt Nescit cum infin. sæpe pro Non potest. sic & Nescius, Qui non potest: vt Corda nescia mansuescere. In secũda pers. Οἶσθα, in qua syncopẽ esse volunt grammatici, pro οἴδασθα. Il. ο, οἶσθα καὶ αὐτή. Vtuntur autem & prosæ scriptores. Sed & οἶσθας in versu pro eodem ponitur. AT ᾔδειν dicitur in præt. plusquam perf. pro Sciebam, Noram. Interdum verò ᾔδειν Atticè pro ᾔδειν, sciebat. vt Aristoph. Pace, οὐ γὰρ ᾔδειν ἔτι ἰών. Apud Apoll. autem pro ᾔδεσαν, sciebant, Arg. 2, οὐδὲ π ᾔδειν νήποι. Ionica autem dialysi dicitur ᾔδεα. vnde ᾔδεε Hõ. pro ᾔδει, sciebat. Sed & ᾔδη hinc facta contract. pro ᾔδειν sciebam, inuenitur: de quo lege Eust. Legitur verò & ᾔειδειν apud Apoll. pro ᾔδει, sciebat. Quod autem apud Plat. habemus ᾔδειθα pro Noueras, factum censetur accessione syllabæ θ. ET COMP. Ἐξοιδα pro οἶδα, Sophocl. nisi ἐξ signif. augeat. ET ΚΑΤοιδα, idem. Soph. οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις. AT ΣΥΝοιδα, Mihi conscius sum. Plato in Apol. ἐ σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν. Plut. in lib. qui περὶ ἀθυμίας inscribitur, ὅπ συνοίδα δεινὰ εἰργασμένος. Dicitur verò & συνειδέω, ac συνειδῶ, item συνειδέναι & συνειδώς. Isocr. ad Phil. ὅταν καὶ μηδὲν σαυτῷ συνειδῇς ἡμαρτάνων. Xen. in Apol. Socr. πολλῷ ἑαυτῇς συνειδέναι ἀσέβειαν. Sed & συνειδὼς apud Isocr. Inuenitur etiam συνοίδα ἐμαυτῷ δεινὰ εἰργασμένῳ. Vide Bud. p. 21. Sciendum est autem dici per datiuum itidem, συνοίδα σοι δεινὰ εἰργασμένῳ. Et E cum particip. præs. Isocr. Areopag. συνοίδα αὐτῇς ἥκιστα χαίροῦσι. Interdum autem sine participio, συνοίδα σοι τῶν. Xen. HINC ἐσυνειδὼς, Conscius: & ὁ συνειδὼς, Conscientia. Plut. Publ. ἐλαυνόμενος τῷ συνειδότι τῶν πεπραγμένων. ET Συνείδησις pro eodem.

Ἴσημι, Scio. Putatur autem ἴσημι ex εἴσω futuro inusitato verbi εἴδω factum esse: vt videlicet futurum εἴσω in ἰσάω ἰσῶ transierit, ex quo deductum sit ἴσημι: vt ab ἰσάω est ἴσημι. Theocr. ἴσαμι pro ἴσημι dixit Doricè, in Hoderis, -καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι. In plur. ἴσαμεν, Scimus, & per syncopẽ ἴσμεν, ac Doricè & Æolicè ἴδμεν, quo vtitur Hom. Il. υ, Ἴδμεν δὴ ἀλλήλων γένεά, ἴδμεν δὲ τοκῆας. Est autem ἴσμεν & in prosa vsitatum. In sec. persona ἴσαμε, pro quo potius ἴστε vtrobique in vsu est. Tertia ἴσασι, Sciunt. Il. υ, — πολλοὶ δέ μιν αὖθις ἴσασι. In præt. imperf. ἴσην, sciebam. cuius exemplum non affertur, sicut nec cæteratum person. Sed ex tertia plur. ἴσασαν fit per syncopẽ ἴσαν, quo vtitur Hom. Imperat. autem modus in omnibus numeris & personis syncopen patitur. dicitur enim ἴσαθι & per sync. ἴσθι: sic ἰσάτω & ἴστω. In duali, ἴσατον & ἴστον: ἰσάτων & ἴστων. Plur. ἴσατε & ἴστε: ἰσάτωσαν & ἴστωσαν, necnon ἴστων. Sciendum est autem ἴδμεν in infinit. quoque dici, sicut & ἴδμεναι, pro Scire. HINC autem Ἴδμων, Peritus, Gnarus. ET Ἰδμοσύνη, Peritia. cuius etiam dat. plur. apud Hesiodum, ἰδμοσύνῃσι. ET COMP. Ἐπίδμων pro ἴδμων, in Epigr. ὀπίδμονα θήρης. ET Ἀδμολία, ας, ἡ, Ignorantia, Imperitia. ἄγνοια, vt Etymol. exponit, deducens ab ἴδμων præfixo α priuatiuo, & facta syncope, atque ν in λ verso. PRO QVO Ἀδμωλία per ω apud Suidã scribitur: quod itidem exponit ἄγνοια, citans ex Callimacho. ET Ἀδμωλὴ quoque apud Hesych. ἄγνοια, ἀπορία, ὀλιγωρία, ἡσυχία. Cum quibus coniungendũ est Ἀδμωλεῖν apud Etym. id est ἀγνοεῖν: item ἀγνωμονεῖν, ἀγανακτεῖν & ζητεῖν: itẽ ἀκηδίᾳν, Suid. AT Ἀδμωλεὶ aduerbium apud Suidam idem signif. quod χωρὶς δόλου ἢ δευλείας. Huc pertinere videtur ET IAM Ἴδρις, εως, ὁ καὶ ἡ, Sciens, Peritus, Gnarus. Hesiod. Erg. de formica, ὅπ τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶ. Soph. OEdip. Tyr. εἰ δὲ ἐγὼ μάντις εἰμὶ, ἢ κῇ γνώμῃ ἴδρις. Apoll. Arg. 2, ἴδρις ἀρῆος. Suid. ex Theologo, Ἱέρων μὲν εἰμὶ καὶ πολλῶν κακῶν ἴδρις. VNDE Ἰδρεία, ας, ἡ, Scientia, Peritia. Iliad. π, ἰδρείῃ πολέμοιο. Apollon. Argonautic. 2, Ἰδρείῃ πυκνὸν κυβερνήτης ἀλύσκει. ET COMP. Ἄϊδρις, εως, ὁ καὶ ἡ, Imperitus, Inscius. Il. γ, — ἀϊδρείῃσιν ἐοικώς. Hesiod. Χώρου ἄϊδρις ἐών, loci ignarus. Sophocl. ὁ πάντ' ἄϊδρις. VNDE Ἀϊδρεία, ας, ἡ, Inscitia, Imperitia, Imprudentia. Od. κ, Οἱ δ' ἀρα πάντες ἀϊδρείῃσιν ἔπεσον. Il. η, Οὐ γάρ τίς με βίη γε κέκασται ἀέκοντα δίνῃ, Οὐδέ τ' ἀϊδρείῃ. Hesiod. ῥέζουσιν ἀϊδρείῃσι νόοιο. ET Ἀϊδρείῃ resolutione Ionica pro eodem apud Herodotum. Apud Hesych. est ET Ἀϊδροὶ pro ἀϊδρεῖς, ex Ionis Teucro. ‖ Ἀϊδρὸν verò Suidæ est quoque δίαφανές. Vnde erit substant. quod apud Suidam EST Ἀϊδρία, id est Imperitia, Imprudentia. ET Ἀϊδρῶς, Imperitè. ‖ Item Perspicuè. ET Ἀϊδρήεις, εντος, ὁ, Inscius, Imprudens. Nicand. Alex. Μὴ μὲ ὑοσκυάμῳ τις ἀϊδρήεντα κορέσσοι. vbi hypallage est vt apud poetam Latinum Dare classibus áustros. Referri huc posse videtur etiã quòd apud Hesychium EST Νηΐς, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Inscius, Imperitus. per priuationem τοῦ εἶσαι, id est γνῶναι. Vnde est & compar. grad. νηΐδεστερος apud eundem Hesych. ‖ Νηΐς, eidem Hesych. est etiam δειλὸς, Timidus. Item ἀσθενὴς, Suidæ. A COMP. autem Σωίσημι itidem inusitato, sunt σωίσασι & σωίσμεν, necnon σωίστε: aliáque nonnulla tempora inueniuntur. Est autẽ σωίσημι idem quod σώοιδα, Conscius sum.

Pass. Ἴσαμαι, pro quo COMP. Ἐπίσταμαι est in vsu, interiectum habens τ. Fut. ὀπίσταμαι. Est autem ὀπίσταμαι Scio, Peritus sum. quo vtrique scriptores vtuntur. ὀπίσταται πολεμίζειν, Il. π. Sic & ὀπισταμένος πολεμίζειν, bellandi peritus. Et apud eundem cum genit. Il. β, — ὀπισταμένοι πολέμοιο. Sed & cum dat. Il. ο, — ὀπισταμένος μὴν ἄκοντι. In prosa autem vel cũ infin. vel cum acc. Aristoph. Plut. ἠπίστατο γραῦς κατοφόνη τὸ φάρμακον καταθεῖναι. Isocr. ὀπισταμένους κακῶς ἐπιτρέπειν. Xen. Pæd. 3, οἶδα γὰρ ὑμᾶς τοῦτο ὀπίσω ἐμοὶ ὀπισταμένους. Et ὀπισταμένους δίκαιον ἰέναι, in v. l. Interdum cum partic. ὀπίσταμαι ἔχων, Plut. Themist. pro Scio me habere. vt dicitur οἶδα ἔχων. Ex eodem autem in Rom. affertur sine partic. vbi tamen subaudiri videtur, ἐκαστοῦ

οἰκεῖον βασιλέως ὀπισάμενα πάντας. Interdũ verò ὀπισάμενος absolutè à poetis dici quidã annotant pro prudente. Sed ego ei melius respondere puto Intelligens, ex partici pio itidem factum nomen. Sunt & qui σπουδαῖον exponant apud Hom. Vide Eust. ET Ἐπισταμένως, aduerb. Scienter, Peritè. Item Prudenter. Odyss. υ, - ὀπισταμένως πενέοντο. Et Hesiod. οὔ καὶ ὀπισταμένως.

Ἐπίσταμαι pro Existimo, item Credo, in v. l.

Ἐπιστήμων, Sciens. Peritus. quo vtuntur & prosæ scriptores. Dicitur autem ὀπιστήμων εἰμὶ τόδε. Sed affertur etiam cũ alia cõstructione ex Xen. ὀπιστήμων εἰμὶ τὰ πρὸς τὴν B ἐμὴ ὁπλίσις. Superlat. ὀπιστημονέστατος, Scientissimus. ET Ἐπιστημόνως, Scienter, Scitè, Peritè. Aristid. Et superlat. ὀπιστημονέστατα. Plat. Doctissimé. ET Ἐπιστημοσύνη, Scientia, Peritia.

Ἐπιστήμη, Scientia, Peritia. Sæpe autem Ars. vt ὀπιστήμη ναυτικὴ, Plat. Ars nautica. Et ὀπιστῆμαι, Artes liberales. Aristot. τέχναι & ὀπιστῆμαι alicubi copulat. HINC Ἐπιστημονικὸς, Cui scientia inest. Vulgò Scientificus, quo & Bud. vtitur. Ab eodem exponitur etiam Scientia præditus apud Gal. Idem B. scribit ὀπιστημονικὸν ab Aristot. in Poster. dici Scientiæ cuiusque propriũ, & scitiæ efficiẽtem. Ab eodem ὀπιστημονικὼ ἀρχὼ in Topic. princ. vocari scribit τὸ αἰξίωμα. Et ὀπιστημονικὸν ἐρώτημα apud Philop. differre τῶ διαλεκτικοῦ. ET Ἐπιστημονικῶς, aduerb. quod & simpliciter pro Peritè à Greg. poni tradit Bud. oppositum videlicet πρὸς ἀμαθῶς.

¶ ΙΣΚΩ, Scio. pro εἴσκω, ab εἴσω futuro verbi εἴδω. Apud Homerum autem ἴσκεν quidam exposuerunt etiam ἔλεγξμ, vel ὑπενόει, aut ἔκαζε. ET Εἴσκω, Assimilo, Cõparo. vt Il. γ, -- ἀρνειῷ μιν ἔοικε εἴσκω. Hesiod. -- θεῆς εἰς ὦπα ἐπεκτεν Παρθενικῇς καλὸν εἶδος, Vide Eust. Sunt qui ab ἴσημι deriuare malint hoc verbum.

¶ Ἄϊστος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo sciri nihil potest, De quo quid factum sit, nec videndo nec ex aliis scisciitando cognosce re queas. ὁ πελέως ἀφανὴς γνόμενος. Od. α, Telemachus de Vlysse, Οὔτε τ' ἄϊστος, ἄπυστος. quod Eust. dicit esse ἑρμηνευτικὸν illius quod præcessit, Νῶῖ δέ μιν ἀκλειῆς ὄρτ η αἰπρείψαντο. VNDE Ἀϊστόω, ῶ, F. ώσω, Memoriam alicuius aboleo, Facio vt de aliquo nec sciri quippiam E nec cognosci queat. Doleo, Extingo. In Soph. Aiace, Tecmessa ad Aiacem, σὺ γάρ μοι παρεὶς ἠϊστωσας δεῖ, Καὶ μητέρ'. Græci alio verbo ἀφανίζειν id dicunt in prosa.

Ἴστωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Sciens, Peritus. Hesiod. Et apud Sophocl. dicit Electra, κἀγὼ τόδ' ἴστωρ ὑφίστωρ, Probè noui. ET comp. Ἐπίστωρ, eiusdem signif. vt ὀπίστορα νῶῖ, Apollon. 2, Nauium peritum, id est rei nauali. ET Πολύιστωρ, Multiscius, Multiplici doctrina præditus. Hoc cognomento fuit ornatus quidam Alexander, teste Plinio. ET Συνίστωρ, Conscius. σύμβουλος, συμπρᾶκτωρ, συνγνώστης. ET Ὑπόϊστωρ, ορος, Suprà modũ sciens, aut peritus. exemplum habes in Ἴστωρ. ET Φιλοΐστωρ, Cupidus sciendi, Cupidus doctrinæ.

Ἴστωρ, Testis, vel Iudex, seu Arbiter. quòd eos gnaros esse oporteat rei de qua agitur. Il. σ, -- ὀπὶ ἴστορι πᾶσαν ἑλέσθαι.

Ἱστορία, ας, ἡ, Cognoscendi studiũ, Lustratio locorũ. B. Vnde καθ' ἱστορίαν πλανᾶσθαι, idẽ. apud Plut. interpr. Ad visenda loca & mores hominum cognoscendos peragra re: citans similiter ex Aristide 110, καθ' ἱστορίαν εἰς ἀφικνεῖσθ. Plut. De def. orac. πέδοσαν δ' αὐτὸς ἱστορίας καὶ θέας ἕνεκα πομπῆς τοῦ βασιλέως. id est, vt Turn. interpr. Sese autẽ cognoscendi visendique causa imperatore mittente nauigasse. Sic quoque idem Bud. apud Theod. lib. 1 Histor. Eccl. καὶ πολλοὶ μὲν ἱστορίας χάριν, πολλοὶ δ' ἐμπορίας τοῦ μακρᾶς ἐξέλοντο, interpret. Visendorum locorũ gratia. ‖ Item, Percunctatio, Inquisitio, Cõmentatio, Bud. ex Diosc. in præf. τῶ ἱστορίας πραγματείας, Ex percũctatione audita & cognita. ἱστορίας πραγματείας. i. Quæ auditu cognouerunt. Idem Bud. interpret. Inquisitio, Commentatio, apud Aristotelem De anim. lib. 1, initio, πολὺ δὲ ψυχῆς ἱστορίαν. & De cælo, πρέπειν δ' οἶμαί γε καὶ σὺ ἡγεμόνων ὄντι ἀρίστῳ πολὺ μεγίστην ἱστορίαν μετιέναι, id est Persequi & indagare commentationes physicas. Apud Gal. autem l. 2 κῇ πόνος, illud, ἱστορίαν ἢ πολλὴν καὶ συνεχῆ τῆς τ' καμόντων ἱστορίας, v. l. interpr. Ex multa inspectione. annotatúrque ibi ἱστορίαν esse cognitionem & experientiã propriam & fide à sensibus collectam, non acceptam aut traditam ab aliis. Sic accipiunt & illud Aristotelis 2 De animalibus ὥσπ ὀκ ἀπὸ ἱστορίων καὶ ἀναπμῶν. Suidas quoque ἱστορίαν exponit θέαν, vt μυστηρίων ἱστορίαν. Bud. apud Plat. Phæd. 51, ἱστορία περὶ φύσεως, interpr. Historia naturæ: addens, Theophr. in principio De causis plantarũ, libros præcedentes historiam appellare. ‖ Peculiariter verò historia & apud Græcos & Latinos dicitur Rerũ gestarũ vel expositio vel demonstratio, vt Gell. lib. 5, cap. 18, declarat: addens, Verrium Flaccum historiam definisse, Rerum gestarũ quibus interfuerit is qui narret, narrationem. quòd historia Græcè significet rerũ cognitionem præsentium. vnde est ἱστορίαν συγγράφειν apud Lucianũ in l. qui inscribitur De historia scribẽd à Plut. Pericle, ἡ τῶν πραξέων καὶ τῶν βίων ἡλικιῶτις ἱστορία. AT Ἱστόριον, ου, τὸ, Argumẽtum, Fides seu probatio re iaIicuius. sic enim interpretantur apud Hippr. περὶ γονῆς illud, ὅπου δ' ἱστόριον.

C. Ἱστοριογράφος, ου, ὁ, Historiarum scriptor.

Ἱστορικὸς, ῶ, ὁ, Historicus, Ad historias pertinens, Historialis, Plin. vt ἱστορικὴ ζήτησις, apud Plut. & ἱστορικὰ παραδίδοντα apud Athenæũ, ἱστορικὸν διήγημα, Historica seu historialis narratio. ἡ ἱστορικὴ, Historialis scitẽtia, Enarrandorum actorum scientia aut facultas. Τὰ ἱστορικὰ, Historiæ, Historiarum monumẽta. Plutar. Them. ἐκ ἄπειρος ἱστορικῶν. ‖ Ἱστορικὸς dicitur etiam (vt apud Lat. Historicus) Historiarum scriptor, seu Historiarum scribendarum peritus. Plutar. καὶ τῶν ἱστορικῶν κράτιστος ὁ τὴν διήγησιν, ὥσπερ γραφὴν, πάθεσι καὶ πραγματείαις εἰδωλοποιήσας. Vnde est superlatiũ ἱστορικώτατος, Præstantissimus in historiis enarrandis. ET Ἱστορικῶς, Historicè, Historicorum more.

Ἱστορέω, Noscito, Cognosco. Plut. De senibus Ciceronem docentem audire & visere cupientibus, τὴν ὑμνουμένην αὐτῷ πρὸς μαθήσεις ὀξύτητα καὶ σύνεσιν ἱστορῆσαι. vbi Bud. interpr. Oculis subiicere. Gal. 2 ad Glauc. de scirrho hepatis loquẽs πνεῦμα δὲ ἱστόρησα καὶ διαπαχύνον ἀπολυμένους, Noui, Cognoui. ‖ Item, Viso, Lustro, de vrbibus & regionibus dictum. Plut. βουλόμενος ἱστορῆσαι τὴν πόλιν, Volẽs vrbem inspicere & cognoscere. Bud. p. 859. addẽs, idem esse quod καθ' ἱστορίαν ἰέναι, Visendi gratia ire. Sic Plut. Thes. ἱστορῆσαι τὴν χώραν. Theod. Eccl. hist. de Tyrio quodã, τὴν ἐφ' ἑαυτὸν ἱστορῆσαι πολύπους, σὺν δύο μειρακίοις ἀδελφιδοῖς ἐξεδήμησεν. id est lustrare. ‖ Item Peragro & cognosco loca, aliísque ea enarrãdo trado, vt fecit Strabo. ‖ Item, Memoriæ prodo. Theophr. in 4, τοῖς ἢ καθ' ἕκαστα βίοις ἱστορῆσαι δεῖ τὴν χρόνων, id est, Sigillatim vitas cõmemorare & prodere. Vnde τὰ ἱστορούμενα à Plutarcho sæpe dicuntur pro rebus memoriæ proditis. Bud. cõm. Plut. Φίλιππον τὸν Ἀλεξανδρου πατέρα Θεόφραστος ἱστόρηκεν, ἡ μόνον, &c. Memoriæ prodidit. Sic apud eundẽ Plut. sæpe imperſonaliter ἱστοροῦσι, Historici tradũt: & ἱστόρηται, Memoriæ proditũ est. B. ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα, Luc. Literis prodere res gestas, ὡς τινες τῶν πάλαι ἱστόρησαν, Herodianus lib. 3. ‖ Præterea est etiam Scisciror, Percontor, Quæro. Soph. El. ἱστόρει τί σοι φίλον. Vnde altera persona subiicit, Καὶ δὴ σ' ἐρωτῶ. τῶ κασιγνήτου τί φῆς; Idem Antig. Τί δ' δῆ; πρὸς τί τῶν τοῦτο ἱστορεῖς; Eurip. Ὀρέστης Μενέλεως ὃν ἱστορεῖς, Menelae, ego hic sum Orestes quẽ quæris. Bud. Sic idem apud Polyb. lib. 3, pag. 48, περὶ τῶν νεῦμα τοῦτο ἀποφαινόμεθα διὰ τὸ περὶ τῶν πραξέων παρ' αὐτῶν ἱστορηκέναι τὸν πρὸ πτυχόντων τοῖς καιροῖς, interpr. Percõtari. Herodot. Clione, ἱστορέοντα εἰ τι λέγοιεν περὶ Ἀρίονος, interrogare ecquid audissent super Arione, vt Gell. interpr. ‖ Itẽ Scisciitando seu percontando audio vel cognosco. Polyb. lib. 3, pag. 50, circa finem, τὴν πορείαν ἱστοῦν ὡς πολλὴν καὶ διαφόρους ὑπάρχειν. ‖ Item, Ob oculos pono, Spectandum propono. Vt apud Suidã, οὕτω γὰρ ἦσαν ἱστορημένα μόνον ὡς ζωγραφοῦσιν οἱ γραφεῖς τὰς εἰκόνας. id est φανὲν ἦσαν ἱστάμενα.

C. Ἀνιστορέω, ῶ, Interrogo, Scisciror. Eurip. in Hippolyto, τὸ δὲ καὶ μου ἀνιστορεῖς πόθεν; quánam verò de re me interrogas.

C. Ἐφιστορέω, Scisciror, Percontor, seu Insuper scisciror. ἐπερωτῶ, Hesych.

C. ΠΡΟΣιστορέω, Insuper scisciror. Item, Insuper scribo & prodo. Bud. ex Strab. 8, γνοὺς δὲ τὴν τῶν Τειφυλίας καὶ τοῦτο προσιστορητέον.

C. ΦΙλιστορέω, Cognoscendarum rerum cupidus sum, Inquirendi studio flagro, Historiæ studeo. Greg. in Basil. φιλεῖ γὰρ ἐν τοῖς θειότερις φιλιστορίαν ἡ ψυχή, libēter historias citare & commemorare. Strabo lib. vlt. ὁ Φιλάδελφος ὁπτικληθεὶς φιλιστορῶν, inquirendarum rerum cupidus. Bud. Comm.

B

Εἰ Κ Ω, F. ξω, Similis sum. Aristoph. Nub. εἰ τοῦτ' ὦ μειράκιον πείσῃ πούτῳ, τοῖς Ἱπποκράτις υἱέσιν εἴξεις, Similis eris, Idem tibi quod Hippocratis filiis accidet. Exponitur tamen ὁμοιοῦ ab Etymologico & Eustathio. ¶ Εἴκει, Videbatur, Consentaneum erat. Il. σ, Οἱ δ' ὅπ δὴ ῥ' ἴκανον ὀδὶ σφισιν εἴκε λοχᾶσθαι. sic enim ibi accuratiora exemplaria scriptum habere tradit Eustathius, exponens, ἐῴκει, ἔπρεπεν. si verò ἦκε scribatur, esse καθῆκε.

A pass. sunt, Il. ψ, Αἰεὶ γὰρ δίφροις ὀπιθόσε ὀφρύσιν εἴκτον, Similes erāt rhedam conscensuris, seu Videbantur cōscensuri. Eodem libro Eust. citat, ἔικτο δ' ἡνίοχε αὐτῷ, exponens ὡμοίωτο, ἐῴκει. Od. δ, de Nestoride & Telemacho, — ἡμεῖς δ' Διὸς μεγάλοιο ἔικτον.

C

Ἔοικα, pr. med. ab Εἴκω, Similis sum. Od. ζ, Πρόσθεν μὲν γὰρ δή μοι ἀεικέλιος δόατ' εἶναι, Νῦν δ' θεοῖσιν ἔοικε. Il. γ, ἀθανάτοισι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν. Od. α, — κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας Κείνῳ. Hæc de formæ habitúsque corporis similitudine apud Homerum præcipuè exempla sunt. apud eū dem reliquósque scriptores ad alia quoque transfertur. vt ἔοικας ἔασι λῆι. Od. ω, — ἀπωθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. Od. θ. Sic apud Xen. Sympos. ἵνα μὴ καὶ σὺ λοιδορουμένῳ ἐοίκῃς. Demosth. Olynth. 2, δαιμονίᾳ τινὶ καὶ θείᾳ παραπαίειν ἔοικεν ἀκρασίᾳ. Quibus in locis modis duobus vocabulum hoc Latinè exprimi potest. nā βασιλῆι ἔοικας reddere potes, Regi similis es: itē (& quidē frequētius) Videris rex esse. Sic illud Xenoph. ἵνα μὴ καὶ σὺ λοιδορουμένῳ ἐοίκῃς, Ne & tu conuitianti similis sis: vel, Ne & tu conuitiari videaris. Sic apud eundem Xen. ἔοικας τῷ δαιμονίῳ οἰομένῳ τρυφᾶν καὶ πολυτελεῖ εἶναι, videris existimare. ¶ Ἔοικα, Videor. Aristoph. δῆλον ὅτι τῷ χρησῶν τις, ὡς ἔοικας, εἶ, vt videris. Et nonnunquam cum infinit. vt apud Plat. De leg. ἔοικα τυχεῖν, Videor mihi consequuturus. Synesius, ἐοίκασιν ὕπαρ μοι δοῦναι κακόν. At illud Xenophontis Apomn. α, οὐ δεινὶ σοι καὶ πάνυ θεωρίας ἔργον ἐοικέναι; redditur, Nónne videtur tibi fuisse? Vbi tamen aut ἐοικέναι videtur mendosum, aut potius ἔργῳ legi debere. AT Ἔοικεν pro ἔοικα μόν Sophocles dixit Aiace, id est Videmur: SICVT Εἴξασι uro ἐοίκασι Platonem dixisse annotat Suidas, citans & hoc ex Aristophanis Nubibus exemplum, εἴξασι δ' οὖν ἐοίκοισι πεπαιδευμένοισι. Item in altera signif. pro Videtur, apud Eurip. Iph. in Aul. μνηστεύω γάμοις Οὐκ ὄντας ὡς εἴξασι, Quæ nullæ sunt, vt videntur. ET Ἐῴκειν plusquamperf. Similis eram. Il. β, Νέστορι δίῳ Εἴδός τε μέγεθός τε φυὴν τ' ἄλιγκα ἐῴκει. SED & Οἶκα pro ἔοικα dici annotat Eustath. imò ἔοικα ex hoc, præfixo ε, fieri: (Sic & Pollux l. 1, pro ἐοικέναι & πεφοικέναι scribit dici posse οἰκέναι & πεφοικέναι) VNDE esse apud Herodotum Ionicè οἰκὼς pro ἐοικός. nam ἐοικὸς Atticum esse.

D

E

Ἔοικε impersonaliter sumptum, Videtur. Plato De leg. τὰ μὲν οὖν ὑμέτερα ἀκούειν, ὡς ἔοικεν, ἕτοιμα ἂν εἴη, Vos quidē igitur audire, vt videtur, parati. Plutar. De primo frig. ὁ δ' ἀὴρ ὡς ἔοικε σμικραίνων τὰ σώματα, id est, Vt coniicere licet, Vt videtur. ¶ Item Consentaneum est, Par est, Æquū est. Od. θ, Οὐκ ἔς', οὐδὲ ἔοικε τόν' ἔπος ἀρνήσασθαι. Il. α, ὄφρα μὴ οἶος Ἀχαιῶν ἀγήρατος ἠὲ καὶ αὖτις ἔοικε. Sic etiā nonnunquam reddi potest, ὡς ἔοικε, Vt par est, Vt æquū est, Vt dignum est, Vt consentaneum est. Thucyd. lib. 1, ἀδικοῦμενοι δ', ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον ὀργίζονται ἢ βιαζόμενοι. ¶ Aliquando cum datiuo construitur, significátque Decet. Il. κ, [πύχα] τὰ μὲν ὕπ καταθνητοῖσιν ἔοικε Ἄνθρωπόν τε φορέειν. Apoll. Arg. 2, ἶδ' μθυα ὑμῖν ἔοικε. Scire vos decet. Plato De leg. 9, ἔοικε δ' νέῳ παντὶ τὸ γέροντος πληθύειν, ἡαθύμως ὀργίλῳ τὸ φέρειν, Decet iuuenem, Par est iuuenem, &c.

F

Ἐοικώς, ὁπος, ὁ, Similis. Od. τ, Ἀλλ' οὔπω πω ἀφημὶ ἐοικότα, ὥδε ἰδέσθαι Ὡς σὺ δέμας κεφαλήν τε πόδας τ' Ὀδυσῆϊ ἔοικας. Od. λ, ἐρέμνῃ νυκτὶ ἐοικώς. Χε. Pæd. 6, πάνυ ἐοικότες πεφυκόσι ἀνθρώποις. Plato Polit. 2, γραφεὺς μηδὲν ἐοικότα γράφων οἷς ἂν ὅμοια βουληθῇ γράψαι, Nulla ex parte similes iis quorum formam exprimere velit. Plut. Numa, μύθοις ἐοικότες πολὺ ἀπιστίαν λόγοι, fabulis simillimi. At ἐοικότες ἀλλήλοις, inv. l. exponitur Inter se conuenientes. ¶ Consentaneus, Conueniens, Meritus. Od. οὐδὲ κεφαίης Ἄνδρα γε πρότερον ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι, Consentanea, Conuenientia, Decentia, Od. α, Καὶ λίαν κεῖνός γε ἐοικότα κεῖται ὀλέθρῳ, Merito interitu occubuit. Herodian. lib. 4, Τοῦτας αὐτὸ τοῖς ἔπεσι πιστεύσωσιν οἱ νεανίαι πάντες, ἐοικότα τε ἐλπίσαντες, δι' ὃν πολὺ θεοῦ πάρεσαν παρ' αὐτοὺς εἰς τὴν πόλιν πομπῇ. eáque quæ consentaneū erat, sperantes: seu (vt Polit. vertit) Verisimili spe adducti. Greg. Εἰ δ' ἄρα σύ, ἢ μῦθον ἐοικότα μυθολογήσω Αἴχεσιν ὑμετέροις, Consentaneū, Conuenientem. VNDE Ἐοικότως, aduerb. Similiter, Simili modo. ¶ Item Conuenienter.

C

C. Ἀπέοικα, Absimilis seu dissimilis sum. Aphthon. θέσεων. 2, ἀπέοικα δ' οὐδὲν τῷ ζητήματι τούτῳ καὶ ὁ ἄσωτος ἐκεῖνος τὴν πατρικὴν ἀφανεῖ φθορᾷ φόνου φεύγων. Et ἀπεοικέναι pro Dissimile esse, Differre, cum genit. iunctum, citat Bud. ex Areop. 6. Ἀπέοικα, impersonaliter, Diffentaneum est, Ab re est, Non decet, Non par est. Plut. Pericle, καὶ σωφραμεῖν οὐδὲν ἀπέοικεν ὑπὸ πολλῶν πεφυσιωμένων αὐτὸν δόξαν, non ab re est, Bud. interpr. VNDE Ἀπεικώς, Absimilis, Diffētaneus, Absonus, Absurdus, Incongruus. cum genit. Bud ex Areop. 4. 5. 6. Idem Bud. apud Polyb. 181, τίς γὰρ οὕτως ἐστὶν ἀπεοικὼς πρὸς τὰ καλὰ καὶ σπουδαῖα τῶν ἔργων, ὃς οὐκ ἂν βουληθείη, &c. interpr. Quis sic diffentaneus est & refractarius & absurdus. A QVO Ἀπεοικότως aduerb. Absimili modo. Item, Non verisimiliter, Ab re.

D

C. Ἐπέοικα, Videor. idem quod ἔοικα. Il. ι, — ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω Ὅτις οἶτ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερος ἔῃσι, Quicū que sibi eligēdus esse videtur. At ἐπέοικε impers. Decet, Par & æquum est. Il. ω, Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶν δ' ὑπόδεσμα ὅσ' ἐπέοικε. Sic Odyss. ω, ἐρέω δέ τοι ὡς ἐπέοικε. In qua signif. interdum cum datiuo construitur. vt Il. δ, Σφῶϊν μθυτ' ἐπέοικε μετὰ πρόφρασιν ἐόντας Ἑστάμεν. At in illo Il. α, Λαοὶ δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν, λαοὶ, non cū ἐπέοικε, sed cum ἐπαγείρειν construitur. Non decet, nō æquum est vt populus &c. VNDE Ἐπεοικώς, participium Decens, Conueniens. Arrian. l. 6, ἡδὺ δὴ τῷ Ῥωμαίων πολιτεύματι ἐπεοικὼς ἰδεῖν ἄλλως τε καὶ ἐς ποσὸν ἐπὸ τῆς οἰκίας πρεσβεύσαι.

C. ΠΑΡέοικα, Aliqua ex parte seu aliquantulum similis sum. Et παρέοικε, Aliqua ex parte similis est, Assimilis est, Æmulatur. At παρέοικε impersonal. sumptum, Aliqua ex parte consentaneum & conueniens est. nam πρὸς hic aliquid de significatione diminuit. vt in παρόμοιος. VNDE Παρεοικώς, Aliqua ex parte similis, Hesychio παρόμοιος, Vel Aliqua ex parte cōsentaneus seu cōueniēs.

C. ΠΡΟΣέοικα, Assimilis sum. Plutar. πρὸς γὰρ ὄντι γλαφυρὸς ὁ Παρράσιος γέγραπται καὶ πεποίηται, καὶ πρὸς ἔοικε, de Thesei effigie à Parrhasio expressa, quam cum sua Euphranor conferens, dicebat rosas comedisse, at suam carnes bubulas. Plato Epist. 7, ὡς ἐμοὶ πρόσεστιν ἡ τοιαύτη ξυμβουλή, Voto assimile est tale consilium. ¶ Item Videor. Demosth. τοιούτοις δέ τισι πρόσεστιν ὁ γράφων τὸν νόμον, χρῆσθαι, id est Videtur Bud. Προσέοικε, imperf. Consentaneū & conueniens est. Greg. πρόσεοικε τῷ παρόντι, præsenti considerationi conuenit. v. l. VNDE Προσεοικώς. Assimilis. Aristot. πρεσεοικότος τῶν γονέων. Plutar. Numa, καθαρμῷ πρεσεοικῶν, lustrationi assimilis. ¶ Item Consentaneus, Conueniens, Decens. Sophocl. El. Ἔξω σε πρόσω κ' οὐκ ἐμοὶ πρεσεοικότα. Bud. ET Προσοικέναι pro πρεσεοικέναι dici posse annotat Pol. l. 9.

H

¶ Εἰκώς, ὁπος, ὁ, Similis. Il. ψ, Τῷ εἰκώς, ἥιξεν, de Achille quē aquilæ comparat. Et in fœm. gen. Il. τ, χωὼ εἰκῦῖα θεῇσι. sic Il. ζ, Μαινομθῇ εἰκῦῖα. ¶ Item Verisimilis, Probabilis. εἰκότες λόγοι apud Plat. Cicero interpr. Oratio quæ similitudinem veri consequitur. Vide apud eundem in meo Cic. lexico alias interpr. huius vocis. Aristoph. cum datiuo dixit λόγοις οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι, quo-

quidam interpr. Verba nihil attinentia ad rem: sed quū addatur datiuus, videtur potius esse, Nullam cum re similitudinem aut affinitatem habentia. ¶ Εἰκὼς exponitur alicubi & Decens.

A

Εἰκὼς, Verisimile, Probabile. Item Consentaneum, aut Rationi consentaneum. Thuc. 3, οὐ γὰρ εἰκὸς ἔτι αὐτοὺς, εἰ μὴ μεθ' ἡμῶν ἐσπόνδοις ἐπεισαν τοσαῦτα ῥᾳδίως, nō probabile erat. Idem 6, εἰκὸς γὰρ ἔτι τὴν πρεσβύτατον τῶν παίδων, Rationi consentaneum erat, vel, Par erat. Et statim pòst, οὐδὲ τῶν ἀπεικότων. pro eodem. Sic autem sæpe in narrationibus, ὡς εἰκός, vel ὡς τῷ εἰκός, aut οἷα εἰκός, veluti per parenthesin interiectum, redditur, Vt verisimile est, vel Vt credibile est, &c. Xen. Pæd. 8, καὶ ὁ μὲν πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ πάλαι δή, ὡς τῷ εἰκός, ἐτετελεύτησαν. Pæd. 2, πρῶτος μὲν, ὡς τῷ εἰκός, ἠσπάσατο δεξιόλους. Alicubi autem ὡς εἰκὸς, redditur etiam Vt æquum est. Sed & iis nonnunquā adhibetur locis vbi Lat. adhibent, Vt assolet, vel Vt fit, (alioqui. n. hæc significare ὡς εἰκὸς, dicere nō ausim) & Galli, *Comme il se fait*: &, *Comme nous pouuez penser*. quod posterius loquendi genus ad significationē Græcæ vocis propius accedit: & interpretando huic Thucyd. loco conuenientissimū esse arbitror, l. 4, ἀλλὰ δεδεμωμένοι τὸν κάλαμον οἱ πλέοντες ὅπῃ τῇ θαλάσσῃ, ἔπεινον ὅθεν εἰκὸς ὕδωρ. (vbi tamen ὅθεν non ponitur aduerbialiter, vt alibi quum dicitur οἷα εἰκός) Illa verò interpr. Vt assolet, vel, Vt fit, illi posteriori Xen. loco quadrare possit. Bud. ὡς εἰκὸς non solùm esse ait Vt par est, vel Vt par erat, apud Xen. identidem: sed interdum etiam Vt decet, seu Vt decuit. Dicunt verò pro Verisimile est, Æquum est, etiam ὡς τὸ εἰκὸς, item κατὰ τὸ εἰκὸς, necnon ἐκ τοῦ εἰκότος, vel ἐκ τῶν εἰκότων, (quæ duo interdū & per Meritò reddunturˑ) quinetiam παρὰ εἰκὸς apud Thuc. pro eodem legitur. Et illi κατὰ τὸ εἰκὸς opponitur παρὰ τὸ εἰκὸς, vt Thuc. 2, εἰ μὴ καταπεπληγμένους ὑμᾶς παρὰ τὸ εἰκὸς ἑώρων, vbi quidam reddunt Præter æquum: sed malim, Cōtrà quàm rationi consentaneum fit. Interdū verò additur genitiuus: vt à Greg. in Enc. Macc. παρὰ τὸ εἰκὸς τῆς φύσεως. vbi verti itidem posse arbitror, Vltra quàm naturæ cōsentaneum fit. Alii tamen, Præter solitum naturæ. Alicubi autem εἰκὸς per substantiuum verti debet Probabilitas. Sed & argumenta Cicero dixit quæ Plato εἰκότα, pag. 30 mei Cic. lexi i. HINC Εἰκοπλογῶ, ῶ, Similitudinem veri consequor in iis quæ dico. Hesych. εἰκοπλογῆσαι exponit ἐσκαμμένως εἰπεῖν, quod alii reddunt Ex cōiecturis dicere. ET Εἰκότως, Vt rationi cōsentaneum est, Vt par est. Sed reddit ur sæpius, Meritò, Iure. Thucyd. οὐκ ἂν εἰκότως καὶ γε τὸ ἀδικεῖν αὐτῶν φεροίμεν. Idem, πῶς οὐκ ἂν εἰκότως νθύμων; Plutarchus De defectu orac. ὀκνεῖν μὴ ὀνῶ εἰκότως ὁ θεὸς ἡμῶν. Interdum ponitur in fine orationis: pro Et meritò quidem.

B

C

D

E

F

C. Ἀπεικώς, Absimilis. Item Diffentaneus, Absurdus, Vero non similis. Plutarch. De def. orac. οὐ γὰρ ἀπεικὸς ὄζει. id est Quum incredibile non sit, vt Turn. interpr. Sic Bud. ἀπεικὸς interpr. Non verisimile, citans Arrian. 202. Apud Basil. autem, ἀρχὴν μὲν φιλίας λαμβάνειν ὀκ μακρᾶς καὶ χρονίου ὁμιλίας, οὐκ ἀπεικός, idem Bud interpr. Non indecens, Par, Congruū. Chrysost. οὐδὲν ἀπεικὸς, non ab re. VNDE Ἀπεικότως, Aduerb. Absimili modo. Item, Non verisimiliter, Non probabiliter, Absurdē. Isocr. οὐκ ἀπεικότως ζῶα γίγνεσθαι δόξειεν, Non ab re. ¶ Item Immeritò. Thuc. l. 1, δηλῶσαι ὡς οὔτε ἀπεικότως ἔχομεν ἀκεκτήμεθα, Non iniuria, Non immeritò.

G

C. Ἐξεικώς, Verisimilis. v. l. Sed fortasse pro ἀπεικός.

C. Ἀεικής, Non consentaneus, Indecens, Indecorus. Item Fœdus. vt ἀεικὲς ἔργον & ἀεικέα ἔργα dicit Hom. (præcipue autem vbi ἀεικὲς ἔργον appellat adulterium) & ἀεικέα λοιγόν, Il. α. Sic autem Il. β, — ἀεικέσι πληγῆσιν redditur Fœdis verberibus. Sed multis locis aptè videtur Latina voce Indignus reddi. (quū etiam copulet Cicero hæc tria, Indignius, Indecentius, Inhonestius) vt in illo loco Il. α, Ἦ μὴν νῦν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἄμυνον. Sic enim indignam mortem dixit Virgilius. Et ipse Hom. ἐοικότα ὄλεθρον videtur opponere τῷ ἀεικεῖ. Il. α. Sed vt latius interdum patet huius vocis Indignus significatio, sic etiam τῷ ἀεικῆς. In quibusdam tamen locis aliud expo-

H

sitionis genus diuersum ab omnibus præcedentibus excogitatū est. vt ἀεικὴς πήρα, pera, quam quis perā non esse coniiciat. Quam expositionem sequendo, explicare vellem peram ἀεικῆ, perā in qua quis peræ formam nō agnosceret. id est, adeo attritā & perforatā vt omnē peræ formā amisisset. Sed nugatoria esse videtur hæc explicatio: & nugatorium quoque in ἀεικὴς πήρα afferre expositionē huius vocis ἀεικὴς quæ illi non conueniat, nisi iuncto cum hoc aut simili substātiuo. Etymologicus autem ait ἀεικὴς significare σκληρὸς, id est, durus & asper: ὁ μὴ εἴκων. non cedens. nam ex εἴκω, (i. cedo) fieri εἰκὴς, & præfixo α priuatiuo ἀεικής. vnde, inquit, dictum est ἀεικέα λοιγόν. Hesych. quoque ἀεικὴς inter cætera vult esse idem quod σκληρὸν, id est durum & asperum, seu immite. Sed nihil necesse est (meo quidem iudicio) ne huius quidem significationis gratia nouā hanc etymologiam quærere. ac fortasse etiam vna quapiam earum interpr. quas protuli contenti singulis in locis esse possumus. nam quàm latè patet Indignum Latinè, tam latè patere potest ἀεικὴς, quod quāuis propriè non consentaneum significet, aut indecēs: indecorum tamen & indignū interpretari possumus: quum tam affinem significationem habeant Indecens & indignum, vt Cicero hæc coniungat vti dixi (locus autem extat actione in Verrem sexta) quare nihil vetat quominus ἀεικέα πότμον siue λοιγὸν cum Latinis poetis dicamus indignam mortē, vel indignam necem. Sophoclis autem schol. mihi videtur astipulari, dicens, αἰκία οὖσα, ὑπὸ τοῦ μὴ εἴκειν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἀεικὴς. sed à participio εἴκων aut εἴκοῦς facilior videtur esse deductio, vtpote cum minori mutatione quam ab ἔοικα aut ἐοικέναι. Quod autem dicit αἰκία dici itidem ὑπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι, in eo verò nequaquam ei assentior. fit enim ἀεικὴς ab εἴκων, ex ἀεικὴς autem ἀεικεία, vnde αἰκία, vt infrà ostendam.

Ἀεικεία, ας, ἡ, siue Ἀεικία. nam vtrāque scripturam Eustath. agnoscit. Apud Suidam habetur ἀεικεία, apud Hesych. ἀεικία. Eustathius ait vsitatiorem esse scripturam cum diphthōgo, vt sit ἀεικεία ab ἀεικὴς, sicut ὀθνεικεία ab ὀθνεῖος. non carere tamen omnino ratione alteram scripturam cum simplici, quòd αἰκία fiat ab ἀεικία. Est autem ἀεικεία propriè Indecentia, sicut ἀεικὴς Indecens. sed accipitur pro contumelia, pro turpi & contumelioso facto in aliquem. quare substantiuo Indignitas, vt ἀεικὴς adiectiuo Indignus, commodissimè reddetur. Od. υ, μήτης μοι ἀεικείας ὀνὶ οἴκῳ Φαινέτω. id est indigna facinora. nā ipsemet paulo pòst pro eodē dicit ἀεικέα ἔργα. Sic & Latini Indignitates appellant indigna facinora, seu facta. Il. ω, dicitur Apollo omnem ἀεικέα prohibuisse ab Hectoris corpore, id est, prohibuisse ne eius corpus fœdè concideretur & dilaceraretur. vt ἀεικείη fit quod postea fuit appellatum αἰκία. Herod. 1, ἐπόλμησας τὸν πάντα παῖδα ἐόντος πρεσβυτέρου παρ' ἐμοὶ, ἀεικείῃ πεῖνδε θεραπεῖν. quē locum Valla videtur optimè (contra suum morem) interpretatus esse, ita, Tune ausus es huius filium viri apud me primarii tam indignis concidere verberibus? nā & αἰκία nō simpliciter verbera significat, sed indigna verbera. id est, verbera quibus aliquis indignè afficitur. ¶ Ab Hesych. ἀεικεία explicatur etiā Punitio, Peccatum, Infortunium. Item κάκωσις, λύμη.

Ἀεικῶς, aduerbium, Indecenter, Turpiter, Fœdè, Indignè, Indignis modis, Contumeliosè. Apud Sophoclem in Electra, Ἀεικῶς οἰκτρῶς τε θανόντες. vbi & ἀδίκως οἰκτρῶς τε legitur. Apud Homerū AVTEM αἴκῶς cum i simplici habetur, propter versum, Il. χ, — σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ Ἑλκήσουσ' αἴκῶς.

Ἀεικίζω, F. σω, Indecenter aliquem tracto, vel potius indignè, Indignis modis aliquem tracto, Indigna in aliquē exempla edo, vt comicus loquitur. Non male exponitur etiam, Contumelia afficio. Il. ω, Καφεὶ γὰρ δὴ γάμον ἀεικίζει μνηστῆρας. & Il. π. — ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν. Itē Il, τ, eadē verba: vbi ἀεικίσσωσι de muscis dictum videtur posse exponi simpliciter Fœdent, Deformēt, Dehonestent. si liceat Dehonesto dicere, vt dicitur Dehonestamērum.

Ἀεικέλιος, ου, ὁ, easdem significationes habet quas ἀεικὴς, vnde & deriuatur. Hom. Od. ἀεικελίῃ ἀλαωτῇ, Cæcitas

indignè illata & contumeliosè. ἀεικέλιαι πληγαί, Verbera quibus aliquis indignè conciditur. Od. ἀεικέλιον ἄλγος indigna calamitas, Graue malum seu infortunium. ‖At ἀεικέλιος μισθός, apud eundem, vt & ἀεικὴς μισθὸς, Vilis merces. Ita Il. ἀεικέλιος στρατός, vilis exercitus & contemptus. Itidem Od. υ, Δίφρον ἀεικέλιον θῆσε θεὶς ὀλίγῃ πρὸς πρόσπολον, id est, sedile vile. Sic χῶρος ἀεικέλιος, Od. ω, & ipse Vlysses, Od. ν, ἀεικέλιος, vilis & contemptus: aut fœdus: quanquam Eust. exponit, Quem aliquis nō coniciat Vlysse esse, μὴ ἂν θεὸς Ὀδυσέα εἰκασθησόμενος. qualia & in ἀεικὴς suprà retulimus.

Ἀεικελίως, aduerbium, Indecēter, Indignè. Od. φ, — λίω δ' ἀεικελίως ἐ δαμάσθω Κύμασιν ἐν πλωοῖς.

¶ Αἰκίας, ή, Plaga, Verbera, Pulsatio, Cruciatus, αἰκία generaliter iniuria quæ fit alicui eum cædendo. Ita enim exprimere volo quod ait Suidas, αἰκία, ὕβρις ἔμπληκτος. Cædimus autem quempiam multis modis, quos omnes αἰκία complectitur. Ab Hesychio exponitur πληγή, ὕβρις, βάστινος, μάστιξ, id est, Plaga, aut verbera, Iniuria, Cruciatus, Flagellum, vel potius Flagellatio. nam Hesychius ita videtur vsurpare μάστιγα itidem in explicatione nominum αἴκισμα & αἰκισμός. Dicitur αἰκίας δίκη (inquit Budæus) actio iniuriarū ob verbera: vt βλάβης δίκη, actio damni dati. Vtrunque habes in hoc Isocratis loco contra Lochiten. Νῦν δ' οὐχ ὑπὲρ τῆς βλάβης τῆς ὀκτὼ πληγῶν ἡγωνιζόμην, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς αἰκίας καὶ τῆς ἀπιμίας ἣν παρ' αὐτὸ δίκλω λογίζομαι. Idem ibidē, τῆς δ' εἰς τὰ σώματα αἰκίας ὁμοίως πάντες κοινωνοῦμεν. Plato De leg. βίαιον καὶ τὸ τῆς αἰκίας παῦ γένος. id est, Omne verberationis seu pulsationis genus. Idem ibidem, αἰκίαν ἀεὶ πρεσβύτερον ὑπὸ νεωτέρου, id est pulsari seu cædi senem à iuniore. Ibidem αἰκία γονέων, Pulsatio parentum. vt Virgilius dixit, Pulsatúsve parens. Sed notandum est αἰκίαν esse cōtumeliosam quandam pulsationem. Nec (vt opinor) pulsatio quæ fit ab aliquo ira commoto, αἰκία dicatur, sed quæ fit per iniuriā & contumeliā. vnde & Aristot. Rhet. 1, ὑβριστικὸν ἀδίκημα facit αἰκίαν. Sed & hoc addo, (ex iis quæ obseruaui) non posse αἰκίαν esse quin simul sit ὕβρις, at ὕβριν esse posse vbi nulla sit αἰκία. vnde Gregorius ait, μιγνυμένης αἰκίας τῆς ὕβρεως. quasi dicas, Mixtis cum alio iniuriæ seu contumeliæ genere etiam plagis. Demosth. in Euergum & Mnesibulum, ait αἰκίαν esse χείρας ἀδίκους, id est vim quæ manu infertur, siue iniuriam. ita enim ait, τὸ ἔλεγχον γίγνεσθαι ἐκ τῆς ἀνθρώπου βασανιζομένης ὁποτέρος ἧττ' ἐξ χειρῶν ἀδίκων. τοῦτο γάρ ὅστιν ἡ αἰκία. ‖Fit autem αἰκία ex ἀείκια. siquidem vt ex ἀείρω & φαείνω, (inquit Eust.) fiunt ἄιρω & φαίνω, ita ex ἀεικίζω & ἀεικία fiunt αἰκίζω & αἰκία. At contrà schol. Soph. vult αἰκία, itidem vt ἀεικὴς dici ἀπὸ μὴ εἰκένας. nam in hoc Soph. in Electra loco, ἅ νιν κατέπεφνεν αἰσχίστοις ἐν αἰκίαις exponēs αἰκίαις, ὕβρεσιν, subiungit, αἰκία, ὕβρις, dicta ἀπὸ τοῦ μὴ εἰκένας. Sed putandum est potius ἀεικὴς dici ἀπὸ τοῦ μὴ εἰκένας, vel (vt ego suprà docui) ab εἰκὼς participio: ab ἀεικὴς autem ἀείκια, vnde αἰκία. vt αἰκία non dicatur deriuari directè & immediatè à verbo εἰκένας. Cæterùm obseruandum est in hoc Sophoclis loco αἰσχίστοις iunctum cum αἰκίαις, veluti ad etymologiam ipsius vocis alludere. nā quū ἀείκια fiat ab ἀείκεια, (quod indecētiā, fœditatē, indignitatem sonat) necesse est αἰκίαν esse nō simpliciter verbera, sed verbera indigna, & indignè inflicta: aut pulsationē indignā, fœdā & cōtumeliosam. HINC Αἰκίον, ου, τό, Læsio, Dānū, apud Herodot. B. in lex. ET Αἰκίζω, Fut. σω, Verberibus indignè afficio, Pulso, Crucio. B. in lex. αἰκίζω siue αἰκίζομαι, actiua signif. (in qua potius vsurpatur) ait poni pro Contumeliosè tracto, Sæuio in aliquem. Item Contumeliosè mutilo & truncō. Item Flagris cædo. Synes. ἐκείνης αὐτὴν ὡς ὑπὸ θηρίοις κολασταῖς αἰκίζετο, Cruciabat, Torquebat. Xen. de voluptatibus loquens, αἱ δὲ θεαῦται δέσποιναι αἰκιζόμεθα τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τοὺς οἴκους. Tales autem dominæ corpora hominum & animos ac domos contumeliosè tractantes. Plutar. πᾶσαν αἰκίαν αἰκισάμενος ἀπέκτεινε, Omni cruciatu afflictū, Omnibus modis excarnificatum. Isocr. Paneg. οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν οὕτως αἰκίζεται ὑπὸ τῶν οἰκέτων ὡς ἐκεῖνοι τοὺς ἐλευθέρους κολάζουσι. Idem ad Philippum, εἰ μὴ βούλοιτο καταλυθεὶς αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν, πολεμήσασιν ὃ θεὸς αὐτῶν. Pro flagris cædo est apud Sophoclem in Aiace, Καὶ νῦν κατ' οἴκους σωθέντος αἰκίζεται. nam hic αἰκίζεται est μαστίζει. Apud eundē ibidem αἰκίζει schol. ait dictum pro αἰκίζεται, id est μαστίζει, hoc in loco, ἀλλὰ μ' ἀΔιὸς ἀλκίμα θεὸς ὀλέθριον αἰκίζει. vbi tamen si μαστίζει exponatur, videtur accipiendum metaphoricè. Obseruandū autem quod αἰκίζει esse positum pro αἰκίζεται: tanquam videlicet minus recepta sit vox hæc actiua. ‖Αἰκίζομαι item in passiua significatione, Pulsor, Crucior, &c. Apud Athen. 13, αἰκιζόμενον pro βασανιζόμενον, hoc loco, αἰκιζόμενον ὑπὸ τῶν θεῶν Ἱππίαν τὸ τύραννον, οὐδὲν ἐξεπόδισε ἀναπέγνε τῆς βασανίου. Strabo, ἠκισμένοι τὰς ῥῖνας, Truncati seu mutilati naribus, Deformati vel deformes amputatis naribus. Sic & Lysias αἰκίσματα refert ad mutilationem corporis, vt paulo pòst dicetur.

Αἰκισμός, οῦ, ὁ Plaga, Verbera, Pulsatio. Demosth. Philip. 4, πληγαὶ καὶ ὁ τοῦ σώματος αἰκισμός. Ab Hesychio exponitur etiam μάστιξ: vbi μάστιξ pro ipsa flagellatione accipi videtur.

Αἴκισμα, ατος, τό, Idem quod αἰκισμός. A Lysia pro mutilatione corporis ponitur: quum dicit, καὶ οὐ μόνον ἐφοβεῖτο τὴν θάνατον, ἀλλὰ καὶ τὰ κατ' ἡμέραν αἰκίσματα, οἰόμενος τὰ ἀκρωτήρια ζῶντος ἀποτμηθήσεσθαι.

Αἰκίσεια, Quæ cruciat, αἰκίσεια, ἡ αἰκίζουσα, καὶ αἰκίσειος, inquit Suidas. Significabit autem αἰκίσειος eadem ratione ὁ αἰκίζων. sed ab αἰκίσις nouum non est formari αἰκίσεια: at verò αἰκίσειος innouatum esse videtur.

Αἰκιστικός, ὀν, ὁ, Ad pulsandum procliuis. eadem forma qua ὑβριστικός. & à Polluce coniunguntur. differunt tamen secundum discrimen quod inter αἰκίαν & ὕβριν positum est.

C. Ἐπεικής, έος, ὁ, Decēs, Cōsentaneus. Sic ὀπεικὲς apud Homerum sub. δοῖ, Consentaneum est, Decet, Par est, Æquum est. Item ὀπεικὲς, Æquum & bonum. Aristoph. Nub. κἄμοιγε συγχωρεῖν δοκεῖ πύτισι πὰπεικῆ. id est cōsentanea, vt habent v. lex. sed malim Ea quæ ius & æquum postulat. Aristot. Ethic. 6, πλὴν γὰ ὀπεικὴ μᾶλλα φαδῆ εἶ) συγγνωμονικὸν καὶ ὀπεικὲς τὸ ἔχειν ἀεὶ ἔπα συγγνώμων. Quò pertinet τὸ ὀπεικοῖς τυχεῖν, apud Demosth. pro Non tractari ad iuris rigorem, vt vulgus loquitur. Alicubi etiam τὸ ὀπεικὲς redditur Honestum: vt in hoc Synesii loco, οὐδὲν οὔτε φρονεῖν ἀεὶ ἡμῶν οὔτε λέγειν ὀπεικές. Sic autem & apud Thuc. ἀείφασις ὀπεικὴς videtur reddi posse Honesta occasio, nisi quis malit Iusta. Idemverò lib. 4, ἀεὶ τὸ ὀπεικὲς & μετείως pro eodem dicere videtur. (sic autē ὀπεικὴς cum μετείως copulari docebo mox) Itidem apud Herodianum ὀπεικεῖς λόγοι esse possint fortasse μέτειοι. Ex Aristophane affertur etiā ὀπεικὴς γνώμη, pro Mollis animus.

Ἐπεικὴς, Qui æquum bonum amat, Qui æquitatem stricto iuri præfert. Aristot. Ethic. 5, cap. 10, ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ὅτι τὸ χεῖρον, ἀλλὰ ἐλαττωτικὸς καίτοι ἔχων νόμον ἐπιθόν, ὀπεικὴς ἐστιν. Huc pertinet locus ille modò citatus ex Aristot. in quo ὀπεικὴ vocari scribit Bud. clementē veniæ concessorem. In v. l. ὀπεικὴς redditur etiam Lenis, Mitis: item Modestus. Ibidem ὀπεικὴς τὸν τρόπον affertur pro eo qui miti est ingenio. Item ὀπεικὴς ἤθεσι pro Præditus probis moribus, ex Plat. De leg. Et cum ἀεὶ ex Plut. ὀπεικὴς ἀεὶ τὰς ἔχθρας, Clemēs ad inimicitias. Copulantur à Dem. in Mid. ὀπεικὴς & μέτειος, vbi B. interpr. Bonus & modestus. Idē verò alibi scribit ὀπεικῆ dici ab Aristot. Ethic. 9, p. 78. virū bonū, id est σπουδαῖον: cui μοχθηρὸν & φαῦλον opponi. Sic autem & alibi sæpe vti. Idem ὀπεικῆ οἰκέτιν dicit ab Isocr. vocari frugis bonæ seruum: scribente in Areopag. ἐν καπηλείῳ δ' φαγεῖν ἢ πεῖν ἐδεῖς οὐδ' αὖ οἰκέτης ὀπεικὴς ἐπολμησε.

Ἐπεικεια, ας, ἡ, Æquitas, Æquum bonum, Summi iuris moderatio. Hermog. opponit τῷ βιαίῳ. Isocr. κατ' ὀπεικειαν ψηφίσασθαι, Decernere ex iuris æquitate, ex æquo & bono, nec summo iure agere. Demosth. contra Mid. μήτε συγγνώμης, μήτε τοῦ λόγου, μήτε ὀπεικείας τυχεῖν μηδεμιᾶς. Item Clementia, Lenitas: quum quis demisse cum ciue agit. Plut. Artox. μέλλησις δὲ τῇ φύσει ὀπεικεια φαινομένη τοῖς πολλοῖς. Idē in Pericle ὀπεικείας καὶ πραότητος αἠρ θαυμαστός. Idem Cæs. ὀπεικείας ἱερὸν, Clementiæ fanum

fanum Cæsari dedicatum, Bud. interpr. qui itidem apud Thuc. 36 pro clementia accipi annotat. Idem in Comm. explicans illud Aristot. Ethic. 8, κρ' πίστιν σωαλλάξαιτις, addit, bonam fidem esse ὀπεικειαν & χρηστότητα. Philo lib. 1 De vita Mos. δεῖ τὸν σύμφυτον ὀπεικειαν καὶ φιλανθρωπίαν, insita sua bonitate. Luc. in vita Soph. αἰδῶς ὃ καὶ ὀπεικεια καὶ μετειότης.

Ἐπεικῶς, Non absurdè. Plut. Symp. ὁ δ' Αἰγύπτιος σκελετὸς ὢν ὀπεικῶς εἰσφέρεται εἰς τὰ συμπόσια τοῖς πίνουσι, quem non absurdè inferunt in conuiuia. Apud Suid. κεμιδὴ ὀπεικῶς αἰσθάνεσθαι τοῦ ὅτι πάντων ἐφ' ταῖς ἰδίαις τῆς ἀποφάσεως, admodum decenter. ‖Item, Moderatè. Plut. ἥκιστα δ' φθονεῖν τοῖς τὴν τύχην χρῆσθαι ὀπεικῶς καὶ μετείως. Luc. in Salut. err. ὀπεικῶς ἰωνέγκας τὸ γέρατος. Autor Axiochi, δεῖ ὀπεικῶς διαχρώντας, ἀξίμως μονονουχὶ παιζόντας, εἰς τὸ χρεὼν ὀπεῖναι, Acta cū æquitate animi vita, Vbi æquo bonóque animo hanc vitam transegerimus. ‖Item Clementer, Ex æquo & bono. Benignè, Maccab. 2, c. 9, ὀπεικῶς καὶ φιλανθρωπως συμπεφερεγχθήσεσθαι ὑμῖν, Comiter vobiscum & indulgenter acturum. Herodianus l. 8, ὀπεικῶς τε αὐτοῦ πρεσεστῶς, miti modestóque imperio. Eodem lib. τὸ ἔθνος ὀπεικῶς πρεσπερον ἄρξας. ‖Item Valde. Plato De leg. ὀπεικῶς οὐ σμικρὰ συμβάλλονται, valde opitulantur. Theophr. ὀπεικῶς καρποφορεῖ, admodum fructificat. Luc. πίνει ὀπεικῶς. Et cum nominibus apud Demosth. ὀπεικῶς αὐτάρκεις. & Naz. ὀπεικῶς μάταιον. Huc referri etiam potest illud Aristoph. Vespis, ὅτι μὲν ὀπεικῶς οὐ γ' ἔξεπιασας, istuc quidem oppidò tu calles. Quod & Lat. Probè calles dicunt. Plaut. dixit etiā Probè appotus, item Probè percutere. ita vt hoc aduerbio Probè quidam præcedentes loci non malè reddi posse videantur. At illud Demosth. ἀς αἴεση ἐξ ἀφανείας, καὶ αἰνέλαβεν αὐτὸν, καὶ ἔρριψεν ὀπεικῶς τὸ σῶμα, Bud. interpr. Simulac conualescere ab infirmitate seseque recreare cōtigit, & corpore esse valenti. ‖Ἐπεικῶς Suidæ præter μετὰ ὀπεικείας καὶ χρηστότητος, & μετείως ἤτοι συμμέτρως, ἰτε πάνυ, est etiam εὐδοξόζως καὶ παρ' ἐλπίδα, ἰτε ἱκανῶς.

C. 2. Ἀνεπεικὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Æquum bonum non colens. Item Inclemens, Immitis. Thucydides lib. 3, εἰ ἄρα καὶ ἐδοκοῦμεν τὸ ἀνεπεικέστερον πρᾶξαι. vbi schol. exp. ἀπανθρωπότερον, Inhumanius. VNDE Ἀνεπείκεια, Iniquitas, Inclementia, Duritas. ET Ἀνεπεικῶς aduerb. Inclementer, Iniquè.

Ἐπεικεύω. F. εὔσω, Ex æquo & bono ago, Mitis sum.

Ἐπεικησις, εως, ἡ, Pietas. v. l. ex Hieron. in cap. 5. Amos.

Ἐπειπάζω, Ex fide bona statuo, apud antiquos. Bud. annot. in Pand.

C. Καπεικὴς, idem quod ὀπεικὴς, Hesych.

¶ Εἰκάζω, Assimilo, Effingo ad imitationem exemplaris, B. ex Aristot. Item, Comparo. Aristoph. κεντάυροις εἴκασαν αὐτοί. Luc. ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν. Plut. Galba, εἴκαζε τῷ Μακεδόνων στρατῷ τὸν ἐκπεπφλογισμένῳ Κύκλωπα. Thuc. 4, ὡς μικρὸν μεζόνα εἰκάσαι. Pro quo dicit Aristot. alia constructione in 2 Meteorol. 192, ὡς εἰκάσαι τοῖς μικρὸν μεῖζον. Eadem constructione Plutar. in Romulo, εἰκάζων τοῖς τῷ ὄψιν τὸν χρόνον. quod redditur Conferens tempus cum viso. Hinc participium pass. εἰκασμένος, Assimilatus, Effictus. Item, Expressam imaginem habens. &, εἰκασμένος εἰς τὰ ἀκριβέστατον, Expressus ad viuum. Et εἰκασμένη γραφῇ εἰκών, depicta imago. Sic & εἰκασμένος sine adiectione. Luc. in Aetione, μισθὸν εἰκασμένη γάμου τοῖς τοῖς λεῶν τὴν ἀληθῆ γάμον. ‖Εἰκάζω, Figuratè loquor, Dico εἰκόνα, quæ similis est metaphoræ. Bud. ex Aristot. Rhet. ‖Εἰκάζω, Coniicio, Conecto. Thuc. 3, ἀλλ' ἐν ἀπόρῳ ἦσαν εἰκάσαι τὸ γιγνόμενον. Idem 6, ὅσῳ τὰ μὲ Ἀθηναίων οἶδα, τὰ δ' ὑμέτερα εἴκαζον. Æschin. autē τοῦ εἰκάζων opponit itidem εἰδώς, sed adiungens σαφῶς. Et εἰκάζω τοῦτο, vel ἐκ τούτου, Ex hoc coniecturam facio. ex Plut. in Publ. εἰκάζειν τοῖς πραχθεῖσι. Thuc. 3, ἐκ τοῦ πάχους τοῦ πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον, Quum ex crassitudine lateris coniectassent mēsuram, vel (vt quidam) ratiocinati essent. Interdū cum infinit. Pæd. 6, εἰκάζομεν ἐλαύνειν αὐτοὺς. Nonnunquam etiam ὡς εἰκάσαι sine adiectione, vel ὅσον εἰκάσαι, pro Vt cōiicere licet (aut licebat, vel licuit) Quātum coniicere licet. Vtroque vtitur Synes. HINC Εἴκασμα, Simulacrum, Effigies, Imago. Plut. ad Col. Item Coniectura. ET Εἰκασμὸς quoque in hac poster. signif. apud eundem. ET Εἰκασία, Assimilatio, Repræsentatio imaginis. ‖Item Comparatio: distinguitur tamen ἀπὸ τῆς παραβολῆς ab autore libri qui Demetrio Phal. tribuitur: qui etiam esse dicit μεταφορὰν πλεονάζουσαν. ‖Item Coniectura, Luc. Redditur & Imaginatio apud Plat. Pol. 6, vbi quatuor animi παθήματα enumerat, νόησιν, διάνοιαν, πίστιν, & εἰκασίαν. Bud. tamen Simulationem & Simulacri effictionem interpr. p. 116. ET Εἰκαστὴς, Coniector, Thuc. 1. (AT Εἰκαστοὶ λόγοι, Verisimiles atque opinabiles, Bud. 184) ET Εἰκαστικός: (q. d. Assimilatorius) Plato in Sophista τέχνῃ εἰκαστικῇ esse dicit πᾶν εἰκόνας ἀπεργαζόμενον, id est μιμητικήν. Quidam εἰκαστικὰς τέχνας interpr. Similiū repræsentatiuas. ‖Εἰκαστικός, Coniecturalis. Item εἰκαστικὰ aduerbia, quæ Dubitatiua seu dubitandi vocantur, vt ἴσως: ex Gaza.

ITEM COMP. Ἀνείκαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nulla imagine adumbrari potest. Item, Quem nulla coniectura assequi possis. ὁ εἴκασμα τινὶ μὴ ὑποβαλλόμενος, Suidæ. ET Δυσείκαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Infeliciter expressus, Cōiectu difficilis. v. l. ὁ ἀκριβῶς εἰκασθεὶς, Suidæ.

C. Ἀπεικάζω, Assimilo, Effingo, Exprimo. Isocr. ad Dem. τοὺς μὲν γραφεῖς ἀπεικάζειν τὰ καλὰ τοῦ ζώου. Luc. De sacr. εἰκόνας αὐτοῦ ἀπεικάζουσι. Cic. in Plat. Timæo ἀπεικασθὲν interpr. Imitatum & effictum ‖Ἀπεικάζω, Comparo, Demosth. & Æschin. HINC Ἀπείκασμα, Simulacrū, Imago, εἴκασμα. ET Ἀπεικασία, Assimulata & expressa figura, ex Plat. De leg.

C. Ἐξεικάζω, Effingo, Effigiem alicuius exprimo. Aristoph. Μὴ δεῖδιθ'. οὐ γὰρ ὅστιν ἐξεικασμένος. id est πεπλασμένος τοῖς τρόποις, vt Suid. exponit, addens, moris fuisse comicis personas histrionibus induere similes τοῖς κωμῳδοποιουμένοις ὑπ' αὐτοῦ. ‖Item Assimilo, Ad similitudinem alicuius facio. Ἐξεικασθεὶς, vt Suidas exponit illud adespoton, θεραπεύοντι τὸν γεῶν καὶ γεραίροντι πᾶν ὅτιοῦν ἄγαλμα ἐξεικασμένον αὐτοῦ καὶ πεπιμμένον. ‖Εἰκάζομαι in pass. accipitur interdum simpliciter pro Similis sum. Xenoph. Pæd. 1, καὶ τὸ κινουμένῳ χωρὶς ἐξεικάσθαι τῷ ἀκινήτῳ, & quem locum moueras, erat immoto persimilis.

C. Εἰκάζω, Coniicio, Coniector. Item Coniectura assequor. τοιάζομαι. Soph. Electra, Ἢ καὶ δάμαρτα πῶς ἐπεικάζων κυρῶ Κείνου;

C. Κατεικάζω, Suspicor. κατείκαζον Interpretabantur. v. l.

C. ΠΑΡΕΙΚΑΖΩ, Assimilo, Cōparo. Cū accus. & datiuo. v. l.

C. ΠΡΟΣΕΙΚΑΖΩ, Assimilo, Comparo. Plut. Numa, οὐ τὰ μὲν ἄλλα σατύρων αὖ τις γένει προσεικάσειε, satyrorū generi assimilarit.

ΕΙΚΕΛΟΣ, ου, ὁ, Similis. Iliad. χ, — ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ Ἢ πυρὸς ἀθεσβέστοιο ἢ ἠελίου ἀνιόντος. est verò poetis tantummodo vsitatum hoc vocabulum.

CΕπείκελος, Assimilis. Hesiodus Aspide, — ὀπείκελον ἀθανάτοισι.

C. Πανείκελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omni ex parte similis. in Epigr. Et Opp. l. 3 De ven. τὰ μὲν γὰρ τε κεῖνοι πανείκελον ὀπτάσαιο Μείζοσι πειθωκοῖς.

C. Προσείκελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Assimilis.

¶ Ἴκελος, ου, ὁ, Similis. Iliad. λ, Τῷ ἰκέλη, ὡς εἴ τε θεὸν ἐπιοῦσι μοιῶσον ἐόντα. Hesiod. Aspide, Τῇ ἰκέλη ὀπί τε μάχλῳ ἐθέλουσα κορύσσειν. Idem Ergois, Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσατο κλυτὸς ἀμφιγυήεις Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον. f. πλάσμα. Apoll. Arg. 2, Ἢ δ' ἰκέλη θερόεντι μετήορος ἔστυτ' ἀήτῃ.

Ἰκελόω, ῶ, Assimilo. in Epigr. v. l.

ΕΙΚΩΝ, όνος, ἡ, Simulacrum, (vt Cicero apud Platonem vertit) Imago, Effigies, propriè hominis aut animalis, aliusve rei corporeæ. Isocr. ἠρούμην μὲν εἶναι καλὰ μνημεῖα καὶ τοὺς εἰκόνας τοῦ σωμάτων. Æschines contra Ctesiphontem, αὐτοῦ χαλκῆν εἰκόνα σταθῆσεσθαι. Plutarch. polit. præcept. Γλυφὰ μόνος εἰκόνα. Luc. εἰκόνας αὐτοῦ ἀπεικάζουσι. Herodianus lib. 7 de victoria Maximini, τοῦ δήμου ἐδήλωσεν. ἀλλὰ καὶ γραφῶν κελεύσας μεγίστας εἰκόσιν αὐτὸν ἔθηκε τοῦ τοῦ βουλευτηρίου, maximis imaginibus ante curiam publicauit. Paulus ad Colossenses. 1, de Christo, ὅς ὅστιν εἰκὼν τοῦ θεοῦ τοῦ ἀοράτου, id est, in quo incarnato Deus, suapte natura inconspicuus, conspiciendum se hominibus præbet. ‖Metaphoricè quoque

accipitur. Demetr. Phaler. dicit vnumquenque εἰκόνα τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς γράφειν ὁπτικῶς. Et Herodian. lib.7, ὡς ὄψιν καὶ τύχῃ ἔχειν πρὸς ὀλίγον, ὥσπερ ἐν εἰκόνι τῆς Ρώμης πλὴν Καρχηδονίων πόλιν. Idem eodem lib. ἐν εἰκόνι τῆς βασιλείας πλασθῆσαι. Sic apud Lat. somnus dicitur mortis imago, id est aliquid morti simile. ‖ Est etiam figura orationis qua exprimitur rerum aut personarum imago, vt docet Quintil. lib.5, c.11. Autor libri ad Herenn. l.4, imaginem Latino nomine appellat, dicens esse formæ cum forma cum quadam similitudine collationem. At Ciceroni De inuentione, est oratio demonstrans corporum aut naturarum similitudinem. cuius figuræ exempla locis citatis reperies. SED & Εἰκώ, οῦς dicitur pro eodem. Aristoph. Neb. παῖ εἰκοῦς ἀθρεῖ χέλεων πᾶς ἐμὰς μιμούμενος. Eurip. Med. de filia Creōtis ornamētis à Medea missis induta, Λαμπρᾷ καταστρῶ σχηματίζει κόμῃ, Ἄψυχον εἰκὼ πρεσγελῶσα σώματος.

C. Εἰκονογραφέω, ῶ, Fut. ήσω, verbum rhetoricum, id est Rerum personarúmve imaginem oratione exprimo. Iconicè describo. Dion. Long. ποῖ ἀεὶ καὶ μονονουχὶ κῆ παῖ κῦμα πολλάκις ὑπὸ λυμφοις εἰκονογραφεῖ.

Εἰκονικός, ή, ό, Omnibus lineamētis ad exemplar expressus, vt B. interpr. Vt Iconicum simulacrum apud Suet. in Calig. Sic Plin. l. 35, c. 8, scribit, tempore Panæi fratris Phidiæ adeo colorū vsum percrebuisse adeóque artem pictoriam perfectā fuisse, vt in prælio apud Marathona facto, iconicos duces pinxerit. Idem lib. 34. c. 4, narrat, eis qui ter Olympico certamine superiores euasissent, statuas dicari solitas, ex mēbris ipsorum similitudine expressa, quas iconicas vocarint. Metaph. verò Lucil. l. 2 Epigr. dicit, Φαῖδρος ἔγραψε λαῶν εἰκονικλὺ ὑπόχλῳ, pro Expressam seu exactam, accuratéque ad formam redactam accepti lationem.

Εἰκόνιον, ου, τό, Imaguncula, Ecuncula seu Icuncula, vt Tranquil. in Ner. dicit Ecunculam puellarem. Plut. Erot. ὅπῃ θύρας ἀδῆν τῶν παῖδα κλαυσίθυρον, ἀναδεῖν τὰ εἰκόνια.

Εἰκονίζω, Effingo, Imaginem omnibus lineamentis ad exēplar exprimo, Iconicè exprimo. Imaginem repræsento. Aphthon. λόγος ψυχῆς εἰκονίζων ἀλήθειαν. VNDE Εἰκονισμός, ῶ, ό, Effictio, Iconica repræsentatio. ‖ Est & figura orationis quam autor ad Herenn. Effictionem vocat, quum videlicet exprimitur & effingitur verbis corporis cuiusdam forma, quoad satis sit ad intelligendū. vt Od. τ, — καὶ τόν τι μωθήσομαι οἷος ἔλω πρῶν, Γυρὸς ἐν ὤμοισι, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος. nam ibi schol. scribit esse ὕπνον εἰκονισμόν.

C. Ἀπεικονίζω, Effingo ad imaginem, seu ad exemplar. Philo De mundo, ἀνάγκη πρὸς τὸ ἀκπέμποντα τὸ δεχόμενον ἀπεικονίζειν. HINC verbale nomen Ἀπεικόνισμα, ατος, τό, Adumbratio, Imago, Effictio ad imaginem seu exemplar. Item Effigies. Citatur à Budæo ex Areopag. pro imagine, item adumbratione: & pro effigie.

C. Ἐνεικονίζω, Specto vel comparo in imagine. Plut. passiua voce vsus est in l. De audit. officio, ὡς δὲ ἐν τῇ ὄμμασι τὸ πλησίον, ἐλλάμπουσα τὰ ἑαυτῆς ὁρῶμεν, οὕτως ὅλῃ τῇ λόγῳ δεῖ τοὺς ἑαυτῆς ἐνεικονίζεσθαι τοῖς ἑτέροις.

C. Ἐξεικονίζω, Ex exemplari iconicè exprimo seu effingo, Omnibus lineamentis ad exēplar effingo. vnde est particip. pass. ἐξεικονισμένος, quod Suid. exp. μεμορφωμένος.

¶ ΕΊΚΩ, idem quod ἔικω. Vnde in pass. ἔεικται, similis est, ὁμοιοῦται. AT Ἥκπ (Od. η, Ἰδ' ὦλον πίπτοι, δέμας η' ἤκπ χωαμνί) est ab εἴκω VNDE C. Προσήκεσθαι δέμας, corpore es similis, à πρεσσείκω, apud Eurip.

Εἴ ΚΩ, Cedo, Non repugno, (quod & ὑπείκω) cum dat. personæ. Isocr. ad Demon. θυμουμένοις μὴ εἴκειν. Demosth. Pro corona, θεᾶσθαι ὀμόφω καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν οὐκ εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα. Vt autem in duobus illis locis dicitur aliquis cedere irato, ita in hoc Thucydidis, cedere iræ: lib. 1, εἶξαι τῇ ἡμέρᾳ ὀργῇ. Item εἴκειν τινὶ & δέχεσθαι τινὰ opposita apud eundem. A quo etiam dicitur libro 1 & 2, εἴκειν ταῖς ξυμφοραῖς, Cedere calamitatibus, vel potius Succumbere. At verò apud Xenophontem εἴκειν ταῖς ζημίαις, Budæus vertit Mulctæ metu cedere. Apud Homerū cū datiuis, θυμῷ, μθῖεῖ, κράτεῖ, aliisque nonnullis, redditur itidē Succumbere à quibusdā, ab aliis Cedere. B. certè εἴκειν vertit Cedere, Non resistere, Vinci, in hoc illius versu Od. ξ, Ἐνθ' ὕδρει εἴξαντες, ὑπεσπόμεθα μθεῖ σφῷ. Addit verò & interpr. hanc, Incontinētia & improbitate acti. At ego huiusmodi in locis lubentius verterim, ἔικω, Morem gero, vel Indulgeo. Quinetiam quod à Lat. dicitur Impotens iræ & Impotens animi, item Impatiens iræ, non puto aptius Græcè reddi posse quàm ἔικων θυμῷ vel ὀργῇ. Quod dicendi genus (quanuis alioqui poeticum sit potius) obseruaui cū apud alios prosæ scriptores, tū apud Philonem De vita Mosis l. 1, εἴξαντος η' αὐθαδείᾳ τῇ σωμῆθει. In v. autem lex. ἔικων ὄκνῳ, apud Hom. redditur Pigritia detentus. Et alibi πενίῃ εἴκων, Paupertate victus. vbi malim Paupertate impulsus.

Εἴκω σοι η' ὁδόν, Cedo tibi via. Tale est εἴκειν ὀγέροισιν ἕδρης ex carm. in v. l.

Εἰκτικός, Ad cedendum aptus, Facilè cedens. Themist. εἰκτικὸν opponit τῷ ἀντιτύπῳ. p. 42.

C. Εὔεικτος, ου, ό & ή, Facilè cedens, Obsequens, Morigerus. VNDE Εὐείκτως, Cum prompto obsequio, Promptè.

C. Ἐπεικτὸς, Cedens, Procliuis ad cedendum. Item, Tolerabilis, Bud. ex Hom. & Gregorio. Hesych. quoque ὄπῃ κτὰ exponit φορητά. Vide & Eust.

C. Κατεικτὴς, έος, ό & ή, Cedens, Obsequēs, Morigerus, in v. l.

C. ΠΑΡ εἴκω, Cedo. Plut. in Camillo. χωρίοις ἀποτόμοις καὶ χαλεπῖς, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἢ προσεδοκήθη περιφυμένων αὐτῷ προσιεμένοις καὶ παρείκουσι, id est Cedētibus conatui scādentium militum, Bud. interpr. Exponitur & Concedo, Permitto, Facultatem do, vt οἷς πρὸ αὐ ὁ θεὸς παρείκοι, apud Plat. in Theæteto. Sic apud eundem De leg. l. 11, λεκτέον ὅπως ἂν ἡμῖν παρείκωσι θεοί. Et apud eundē De rep. lib. 2, ἔσον γ' ἂν δύναμις παρείκῃ. Sed dicitur & impersonaliter ὅπῃ παρείκοι, Quum daretur occasio. Et οὐκέτι παρέκει cū infinit. ex Plat. Non iam natura cōparatū est, Nō iā facile est & promptū. Et ὅσον ἂν δυνάμεσθαι καὶ ἐκάστῳ παρείκῃ, Prout cuique promptum fuerit, Pro facultate quam quisque adeptus fuerit. Vide Bud. p. 550.

C. Ὑπείκω (ET Ὑπείκω etiā apud poetas) Cedo. Thuc. 1, ὀ ἀντιοῦτο πάντα τῶν Λακεδαιμονίοις, καὶ οὐκ εἴα ὑπείκειν. Soph. ὑπεικτέον τιμῇ. Exponitur & Obsequor, vt apud Apoll. Arg. 2, θεσμοῖς η' ὑπείξομεν. Sic verò & ὑπείξομαι apud Hom. Il. α—, εἰ δή τι παῖ ἔργον ὑπείξομαι, si tibi in omni re obsequar, vel Morem geram. vbi accus. regitur à sub. præpos. εἰς vel κατά. In hoc autē Eurip. loco, οὐδὲν ὑπείκων γήρα, redditur Locum dans. Sic apud X. ὑπεῖξαι λόγῳ. Ab eodē dicūtur ὑπείκειν quæ sunt χαλαρὰ & ὑγρὰ id est Cedere tactui, Non resistere tactui, inquit B. ‖ At ὑπείκω σοι η' ἕδρας, Cedo tibi sede, ex Plut. Apoph. Ὑπείκω dicitur interdū à poetis, eadē signif. vt Hom. Il. η, ἕως ὑπείξομεν ἀλλήλοισι. ‖ At quod affertur ex Apoll. l. 2, καχλάζων ὑπόῃκε de fluuio, pro Manabat strepitans, suspectum est.

Ὑπείξις, Cessio. Item Obsequium. Ex Plat. De leg. ET Ἀνύπεικτος, Non cedens, Inobsequens, Immorigerus.

c. 2. Ἀντυπείκω, Vicissim cedo, Vicissim do locum. ex Plut. in Pol. præc.

AT Εἰκάθω ET Ὑπεικάθω Attica censentur pro εἴκω & ὑπείκω, sicut διωκάθω pro διώκω Apoll. Arg. 1, ὁ μὴ Κρόνῳ ἔικαθε τιμῆς. Soph. Electra, οὐκ ἂν δώροις ὑπεικάθοιμι.

¶ Ἑκὼν etiam sunt qui dictū putent tanquā ἔικων. Dicitur autē aliquid facere ἑκὼν qui spōte illud facit, vel Sciens prudénsq; & certo proposito, nō coactus, aut temere. Il. ι, Ὅστις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίῃσι μάχῃ. Dem. in Mid. ἂν μὴ ἑκὼν βλάψῃ, διπλοῦν ἂν η' ἄκων, ἁπλοῦν τὸ βλάβος κελεύουσιν ἐκτίνειν. Soph. Aiace, ἐμοῦ μὴ οὐκ ἑκόντος, Me non volente, Me inuito. Plat. ἑκούσης τῆς πόλεως, Nō inuita ciuitate. Dicitur & ἑκὼν εἶναι, item ἑκόντες ἔναι, vacante hoc infin. qua de re lege B. p. 395. HINC Ἑκουσὶ aduerb. Vltrò, Spōte, Voluntarié. Phocyl. Μήτ' ὀπορκήσῃς μήτ' ἀγνῶς, μήτε ἑκουσί. ET Ἑκουσίως pro eodem ex Arriano, τῶν μέσων η' ἢν ποτε μῶν γνῶ ἑκουσίως ἐκδιδόντων τῶν ἐποκουούντων κατέχει. ITEM Ἑκὼν datiuus qui à poetis aduerbialiter ponitur cū genit. Hesiod. Ergon initio, Διὸς μεγάλοιο ἕκοντι, Voluntate Iouis, Ita volente Ioue. Exponitur verò & ἕνεκα apud Hom. ET Ἑκατι, itidem pro

ἕνεκα. vt Eurip. Medea, ἕκατι γάμων η' Ἰάσονος, Nuptiarū A causa, Propter nuptias. AT Ἑκούσιος, Nomen vtrisque scriptoribus commune est, pro Spontaneus, Voluntarius, Consultò factus, non per imprudentiam. Aristot. Ethic. 5, λέγω δὴ ἑκούσιον ὃ ἄνθρωπος η' ἐφ' αὐτῷ ὄντων εἰδὼς καὶ μὴ ἀγνοῶν πρᾶξιν. Apud Phil. ἑκούσιος κίνησις, Spōtaneus motus, seu voluntarius. ἑκούσιος συμμαχία ex Aristide, Auxilium quod sponte fertur. Et ἑκούσιον ἀδίκημα, Platoni, itidémq; ἑκούσιος φόνος Isocr. & Demostheni de iis quæ sponte quis perpetrarit. Ex Diosc. autem ἑκουσία γνώμη προσφέρεται, pro Suapte sponte. Item τὸ ἑκούσιον substantiuè pro libero arbitrio apud Philonem. Dicitur & de persona: vt ἑκούσιος ἀπέθανε, Thucyd. pro Sponte obiit. Sic ἑκούσιοι σύμμαχοι, Qui sponte auxilium ferunt. ET Ἑκουσίως, aduerb. Sponte, Vltro. ET Ἑκουσιάζομαι, pro Sponte offero: VNDE Ἑκουσιασμὸς, Spontanea oblatio, ex Græcis Bibl. interpr.

C. Ἄεκων, EX QVO Ἄκων, in prosa vsitatum, Inuitus. Il. α, — ἀνελὼν ἀέκοντος ἐμεῖο, me inuito. Sed dicitur etiam aliquis facere quidpiam ἀέκων vel ἄκων, pro Imprudens facere, vel, Per imprudentiam facere. Dem. ἀδικεῖ τις ἑκών; ὀργὴ καὶ πρωμία κατ' αὐτό. Ἁμαρτάνει τις ἄκων; συγγνώμη αὐτῷ τιμωρίας οὐτῷ. Fœmininū ἀέκουσα, & ἄκουσα. HINC Ἀκοντὶ, Inuitè, Ingratis. ET Ἀέκητι datiuus qui opponitur præcedenti Ἑκητι, & aduerbialiter itidem ponitur, sed cum genitiuo. vt ἀέκητι θεῶν, Odyss. γ, Inuitis diis. HVC referendum videtur Ἀεκάζω poeticum pro Cogo. cuius pass. Ἀεκάζομαι, Cogor. vnde partic. ἀεκαζόμενος apud Hom. Od. σ, Καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος πετάλοιστ' θυμῷ. Alii tamē contrà volunt ab ἀεκάζω esse ἀεκασὶ, deinde ἀεκατὶ, ex quo ἀέκητι. Sed vbi ἑκάζω, inuenient, ex quo itidem ἕκητι formare possint? AT Ἀεκούσιος ET Ἀκούσιος opponuntur præcedenti Ἑκούσιος. significant enim Non voluntarius, seu Non vltroneus, Ex voluntate nostra non proficiscens. Herodot. ἀεκούσιον ἐγίνετο αὐτῷ τὸ πιθόμενον. Sic Luc. De Syria dea (quod opusculum Ionica itidem lingua scriptum est) ὃ δὲ θέλων θεῶν τῇ συμφορῇ ἔρχε, ἀλλὰ οἱ νοῦσος ἀεκουσίη. At communi vsu ἀκούσιος dicitur. Isocr. ad Nicoclem, πόνοι ἑκούσιοι & ἀκούσιοι. Sic φόνος ἀκούσιος cui opponitur ἑκούσιος. Apud Luc. autē κῆ τὸ ἀκούσιον, Per imprudentiam, Non consultò: in dial. qui ἁλιεὺς inscribitur. γυμνωθείσης αὐτῷ κατὰ τὸ ἀκούσιον, ἑώρων πρεσδέραια χρυσᾶ. ET Ἀκουσίως, Inuitò, Præter voluntatem, Per imprudentiam, Non consultó.

Εἴ ΛΕΩ, F. ήσω, Coarcto, Cogo, Concludo, In angustum redigo. Bud. Il. φ, de Troianis Achillē fugiētibus, — ἡμίσεες δὲ Ἑς πόλεμον εἰλεῦντο βαθύῤῥοον. Il. β, πρὶν γε πολυζήλου ὑπὲρ ἄελλαι Χειμεείαι εἰλέωσιν ὀρινόμενοι τε θάλασσα. vbi schol. exponit συγκλείωσι. i. [in portu] conclusam detinuerint quominus nauigari possit. vnde in ἀποδόσῃ subiicit, Ἐνθάδε μιμνόντων. Bud. hic interpr. Coegerint in angustum & progressu arcuerint. Arrian. 160, καὶ εἰληθεὶς ὑπὸ τῇ ἀσπίδι, ἀνέβαινε, Cōditus sub scuto, B. Erotianus εἰλεῖν dicit Atticum esse, & signif. συγκλείειν, σωνέχειν. ‖ Eust. exponit συστρέφω ὡς ἐν ἥθει στρέβλωσεως. Pausaniæ enim εἰλάειν esse στρεβλοῦν, πιέζειν, maximéque id dici de liquidis, vt vuis aut oleis: & εἰλεῖν eidem esse τὸ σωάγειν εἰς ταυτὸ σαφυλαὶ, alium autem πυκνὸν dicere εἰλεῖν esse ἐκπιέζειν ἐλαίας ἢ σέμφυλα. ‖ Item Verso, Circumago. Apoll. Ar. Νῆα η' ἔπιστα πέλεν εἰλῇ ῥόος, id est περιστρέφει, vt schol. exponit. ‖ Item, Inuoluo, Circumuoluo. Athen. lib. 7, de piscículo, Θείοισι τούτοις εἰλησόμενος διείς, Σπαρταίωσα πρὸς πάσας θείαγον, Ἐνέκρυψε τὸ ὡς περ δαλὸν ἐν πολλῇ πέρρα. Scribitur verò in his duobus locis aspero spiritu, contrà quàm in exemplis antè citatis. adeo vt in v. l. εἰλέω cū spiritu aspero, exponatur, Verto, Voluo: item Implico, Insinuo: at εἰλέω cū tenui, In arctum cogo, In angustum redigo, στενοχωρῶ. PRO QVO Γλέω quoque apud Hesych. scribitur ἴλεοντο enim exponit ἐστρέφοντο: at ἰλέωσιν, ἴχωσιν. prius. n. aspero, posterius tenui spiritu apud eum notatur.

Εἰλοῦμαι, Circumplicatus sum & inuolutus, vt terra circum axem mundi. B. ex Plat. in Tim. εἰλουμένη πρὸς τὸ δι' παντὸς πόλον πεφυκυῖαν.

de altera ibis specie, τῶν η' ἐν ποσὶν μᾶλλον εἰλυμένων τοῖσι ἀνθρώποισι, Earum verò quæ hominibus magis obuersantur. At Valla ibi vertit, Earum quæ pedes humanis similes habent. Apud eundē Herodot. εἰλοῦνται κῦρες ἀμφὶ exponitur in v. l. Circum fata feruntur. ‖ Εἰλεῖται Hesychio est κρύπτεται, κακουργεῖ.

Εἴλημα, ατος, τό, Inuolucrum, Integumentum. Athen. l. 12, ex Anacr. de Artemone, καὶ ψιλὸν πρὸς πλουρῆσι θοὸς νεόπλουτον εἴλημα κακῆς ἀσπίδος.

Εἴλησις, εως, ή, idem quod περιστροφή, Apoll. schol.

Εἰλήδὸν, aduerb. Suidæ idem quod σωνεσφαιρένως.

C. Ἀνειλέω, ῶ, Euoluo, id est Inuolutum explico. vt ἀνειλήσαντα γραμμάδιον, Plut. in Cons. Vel pro εἰλέω, Voluo, Voluto. Sic & ἀνατυλίσσω vtranque significationem habet. A Latinis Reuoluo etiam dicitur interdum pro Euoluo, id est Inuolutum explico. Ἀνειλέομαι pass. Euoluor, vel Voluor. Hesychius autem ἀνειληθέντες exponit ἄνω εἰληθέντες.

Ἀνείλημα fit ab hoc verbo, id est Euolutio, vel Inuolutio aut Inuolucrum. vnde ἀνειλήματα dicuntur στρόφοι, id est tormina, ab Hippocr. non ἀνειλίμματα per μμ, vt legitur apud Varinū, & in v. l. Græcol.

C. Δειείλησις, εως ή, Turbo. sic enim Ficinum apud Plat. l. 5 De leg. vertisse annotat Bud. πτόμματα παντοῖα καὶ δειείλησις. Idem tamen Ficinus εἴλησις vertit Æstus apud eundem Plat. Videtur autem hoc verbale esse tanquam à ΔΙειλέω.

C. Ἐνειλέω, Implico, Inuoluo. Philo De mundo, η' σωεχούσης αὐτὰ δυνάμεως, ὑφ' ἧς καὶ δεδενίσται, μάλα πλαγίως καὶ κραταιῶς ἐνειλουμένης, firmissimè in eis atque validissimè implicita sit. Synes. epist. 105, ἐνειλούμενον τοῖς ποσὶ τὰ γεώδη μεθέλκουσι, implicatum & inuolutum negotiis ad terrena trahentibus. Artemid. in 1 Onirocr. ἀρχὰ δὲ τὰ βρέφη καὶ ἐνειλούμενα τὰς χεῖρας τυγχάνει. Apud Plutarch. verò in Cæs. de cæde Cæsaris loquentē, δεῖ ἀνόμενος ὥσπερ θηρίον ἐνειλεῖτο τοῖς πάντων χεροῖν. ἅπαντας δὲ ἔδει καταρξαμένους καὶ βύσασθαι τὸ φόνου, Bud. exp. Versabatur.

Ἐνείλημα, ατος, τό, Volumen, Inuolucrū. Ioseph. η' βιβλίων ἀποκαλύψαντες τὰ ἐνειλήματα.

C. Ἐξειλέω, Explico, Euoluo. vt ἐξειλεῖν η' βίβλον, reuoluere librum, ἀνελίσσειν. Bud. Idem ἐξειλοῦσαι τὰ ἴχνη ὡς πέφυκε διπλᾶ καὶ τεπλᾶ, Euoluentes vestigia, ex Xenophōte affert, de canibus leporis vestigia explicantibus sagaciter. ‖ Ἐξειλεῖν Hesychio est ἀκβαλεῖν. ‖ Ἐξειλῆσαι Alexādrini dicunt ὅτι τὸ ἀκφυγεῖν, vt tradit Etymologicus, fortasse (vt addit) ἀπὸ η' ἐν τῷ παλαίειν ἀναλυόντων ἑαυτούς. sic enim Platonem l. 7 De legibus loqui de lucta, τὰ δ' ἀπ' ὀρθῆς πάλης, ἀπ' αὐχένων καὶ χειρῶν καὶ πλευρῶν ἐξειλήσεως μετὰ φιλονεικίας τε καὶ καταστάσεως διαπονούμενα. VBI Εξείλησις à Ficino & Corn. vertitur Motus.

C. ΚΑΤειλέω, In orbem conglobo & colligo in arctum. Bud. ex Plut. Camillo, ὥστε τὸν μὲν πλεῖστον ὅπλα κυλίσεσθαι, τὸ δὲ η' ὁμόμορφον δοκεῖν ὑπὸ δέους εἰς χωρία πρεσσαστὴ καταειλεῖσθαι. ‖ Item, Inuoluo. Idem Bud. ex Luciano, καταειλημένος πανίαις τῷ κεφαλῷ. Apud Herodotum autem καταειληθέντες ἐς Μέμφιν exponitur Quum se recepissent Memphin.

c. 2. Ἐγκαταειλέω, Inuoluo, Implico. πνεῦμα ἐγκαταειλήθη τῆς γῆς κοιλώμασι, ventus se insinuauit in terræ cauernas. Vulg. lex.

C. ΠΕΡΙειλέω, Circumplico, Circumuoluo.

Περιείλημα, ατος, τό, Inuolucrum.

Περιείλησις, εως, ή, Circuitus. q.d. Circumuolutio. v. l.

C. ΠΡΟΤΙειλέω, ῶ, idem quod συστρέφω, Suidæ. PRO QVO Προσειλέω in prosa dicitur.

C. ΣΥΝειλέω, Coarcto, Cogo. Theophrast. De caus. plant. cap. 19, lib. 3, ἡ τε πρεσθεῖσα προσφήσωνειληθεῖσα ὅλη τῶν οἰνάνθας αὔξει τὴν βόσκησιν, id est coactum alimentum, vt Gaza interpr.

Εἰλεός, οῦ, ό, Voluulus seu Conuoluulus, vt quidam interpr. Ileus Plin. Morbus est intestinorū in quo flatus frigidus in intestina insinuatus, nec per superiora nec per inferiora egredi potest, sed μίμνει ὅπῃ πολὺ ῥιγοῦμενον ἐν ὀλίγῃσι η' ἄνω ἐλίξεσι· τοῦνεκα καὶ τὸ πάθος ὅλικλησιν ἔχει εἰλεόν, vt docet Aretæus: seu quoniam anfractus intesti-

norũ εἰλοῦσται, vt Arctuar.tradit. Scrib. Larg. interpr. Inflationem tenuium inteſtinorum:at Marcell.empir. Inflationem omnium vel plurimorum inteſtinorum. Celſus lib.4,cap.3,Diocles Caryſtius (inquit) tenuioris inteſtini morbũ χορδαψόν, plenioris εἰλεὸν nominauit. A pleriſque video nunc illum priorem εἰλεὸν, hunc κωλικὸν nominari. Gorræo eſt tenuis inteſtini obſtructio peracuta & dolorifica, nihil ſinens deorſum deſcendere.addit verò idem,nihilvetare etiam in craſſiore inteſtino obſtructionem eiuſmodi fieri,vt ſcribatGalenus comm.2 in l.3 Epidem.Alio autem nomine vocari χορδαψόν.Aret.tamẽ à chordapſo diſtinguit. ¶Eſt & vitiis ſpecies quam Hippias Rheginus βιβλίαν nominari tradit apud Athen.l.1. ET Γλεὸς, idem quod εἰλεὸς, ſeu (vt Heſych. exponit) ὁ ἢ ὑπὲρ ὧν σπασμός. ¶Item Vuæ ſpecies quædam,eidem Heſych.

Εἰλεώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,Ileoſus.οἱ εἰλεώδες ab Aretæo vocãtur qui ileo laborant.

¶Εἴλω, SEV Εἴλλω,idem quod εἰλέω.i. In anguſtũ cogo. Il.θ, Πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων Εἰλομένων· εἷλε δ' ὅ γε φάλαγας φαίδιμος Ἕκτωρ Πηλαμίδης.i.coactorũ,cõferctorũ,vt B.interp.ſeu(vt Heſ.)συστρεφομένων, ἀθροιζομένων,συνηθροισμένων,συνηθροισμένων. ¶Ἰτέ σρέφω, Verſo. Ariſt.Neb.Μὴ νῦν ἀθροίζει σαυτὴν εἶλαι ἢ γαμμὶω ἀεί· Ἀλλ' ἀπόχαλα ἢ φρονπὴ' ἐς ἢ ἀέρα, Ne tecũ verſes ſeu agites.ſeu, vt Suid.exp.ἀπόκλειε,ἔφελκε. ¶Eſt etiã Arceo,Prohibeo. vnde εἰλόμβρον Heſych.exponit εἰρχόμβρον, citãs ex Æſch.Baſſaris.& εἴλλη apud eundem εἴρξη,κωλύη.

C.ΑΝείλλω,idem quod αἰνείλεω.vnde apud Suid.αἰνείλεται exponitur αἰνειλεῖται;item ἀνείλλεται apud cũdem συστρέφεται,καὶ ἀλλήλοις ἕοῖς δόρασι τύπτειν.

C.ΕΝείλλω,Implico.Thuc.l.2,ἐν ἕρατεῖς καὶ λάμψ πι λὸν ἀνείλλοντες ἐσέβαλλον ἐς τὸ δίκρηνιβρον,ὅπως μὴ διεκχόμβρον ὥσπερ ἡ γῆ φοροῖτο.i.ἐμπλέκοντες,vt ſchol.exponit.

C.ΕΞείλλω,Eiicio poſſeſſione.B.ex Dem.ἐκεῖς Πανταν.81, ἐκοῦ ὁ μὲν νόμος,ἐάν τις ἐξείλῃ τινὰ ἢ ἐργασίας,ὑπόδικον ποιεῖ. poſſet tamẽ hic etiã exponi εἴρξῃ,κωλύῃ, vt εἴλλω ſuprà.

C.ΚΑΤείλλω , Coarctatũ & quaſi cõcluſum teneo , In anguſtũ cogo.vnde(neutraliter tamen, ſecus quàm ſuperiora)φωναὶ καπείλλοι σαι,apud Erotian.exHippocr.quod exponit καπεχόμβραι:addens,Bacchium non rectè expliciuiſſe παρεξκειλιμβραι:Phacã autem tradere,καπίλλειν (ſic .n.ibi ſcribitur)eſſe τὸ καθείργειν καὶ κατακλείειν :vt ſignificet τὸ βραχὺ ἢ φωνῆς καὶ μόλις ἀκουόμβρον.

¶Εἰλινδέομαι,ῆμαι,Verſo,B.exAlciphr.μέχα πι κακὸν οἱ ἀθὲ πὰ ψήφοις καὶ ἢ δακτύλων πὰ κάμψις εἰλινδούμβροι,verſates.VNDEC.ΕΝειλινδέω,Voluo,Voluto.Syn.ἐνειλινδεῖται συγκναῖς ἤδη τύχαις καὶ ἀεξέσι, Inuolui,Volutari.Cic.de aruſpicũ reſpõſis.B.SED & Ἀλινδέομαι,ῆμαι pro εἰλινδέομαι dicitur.i.κυλίομαι,κυλινδῆμαι, Voluor,Volutor.Cuus act.eſt Ἀλινδέω.i.κυλίω,Voluo.Plut.ἵππος ἀ βέχων ἀλλὰ ἀλινδεύμβρος ἐφαίνετο. VNDE Ἀλινδήθρα, Volutabrũ, Locus in quo equi volutãtur,πόπος ἐν ᾧ ἵππι ἐκυλίοντ'), vt Ariſtoph.ſchol.exponit in hoc Ran.loco,ἀλινδήθρας πι καὶ ἐσκυλίσματα.Idẽ ſchol. itidẽ in Ranis illud , συσκεδὰν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν , exponit σωαγωγὰς , σροφὰς, λεπολογίας , πλοκάς. (AT Ἀλινδὲς Heſychio eſt δρόμος, Curſus) ET C.ΕΝαλινδέω,Inuoluo.Hippocr.ἐναλινδέοντα πολλῆσι συμφορῆσι. AT Καλινδέω,vide poſt Κυλινδέω.

¶Εἰλύω,SEV Εἴλυμι,F.ύσω,Verſo,Voluo.vt εἴλυε βίβλον,in Epig. Volue librum, ſ. legendo. ¶Εἰλύομαι , Voluor, Repto , de homine qui quũ ĩcedere nequit , repit:vt apud Soph.Philoctetes dicit,ὀμοι βάλοι Νθυροσσπαδὴς ἀβακτος, αὐτὸς αὖ πάλας Εἰλυόμλιν δύς πιωος ἐξέλκων πόδα ἀεὶ τοῦτ' ἄν.Ibidẽ,ἕρπει δ' ἄλλοτ' ἄλλα,πτ' ἂν εἰλυόμβρος,πᾶς ἄπερ ὡς φίλας πθήνας.¶Itẽ,Intego,Induo.Il.ε,νεφέλη εἰλυμένος ὠμοιῖς.Il.σ,εἰλυμβροι αἴθοπι χαλκῷ.Od.ξ, σάκεσιν εἰλυμβροι ὠμοῖς. ¶Item Inuoluo , Occulto.Il.π, βελέεσι καὶ αἵματι καὶ κονίησι Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο δεμμπερὲς ἐς πόδας ἄκροις.i.ἐκκεάλυπτο,Abſcõditus & obrutus erat.Sic Od.ξ,ὁ σία δ' αὐτοῦ Κεῖται ἐπ' ἠπείρου ἁμαθῷ εἰλυμβῶα πολλῆ. Apoll.Arg.3,Τοῖος ὑπὸ κραδίῃ εἰλυμβῶος αἴθετο λάθρῃ Οὖλος ἔρως,Ardebat occultus ſub pectore. Notandũ verò alicubi vocabulũ hoc aſpero ſpiritu,alicubi(& quidẽ frequentius) tenui notatum reperiri.

Εἴλυμα , ατος,τὸ, Inuolucrum,Integumentum,Indumentum.Od. ζ,ἀὸς δέμοι ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι, Εἴ τι πυ εἴλυμα σπείρων ἔχῃς ἐνθάδ' ἴδσα.id eſt ἀθέλλημα, ἢ κάλυμμα ἱμάτων.Apoll.2,ὑμᾶς γοωαζόμεθ', ἀγκε πίθηκθε, Δοῦσαι ὅσσον ὀ' εἴλυμα ἀθεὶ χεοός.

Εἴλυσις,εως,ἡ,idem quod πορεία . vtSoph.ſchol.loco antè citato annotat.Fuerit tamen potius Reptatio,quũ quiſ quaſi voluitur & reptat quòd incedere nequeat.

Εἰλυθμὸς,οῦ,ὁ,Latibulũ,καπάδυσις,φωλεός, vt Etymol.exp. citans hunc ex Nicandro locum, Ὅ ἕπ κατ' εἰλυθμοὶς πῥώδεας αἰὲν ἰαίει Τρηχὺν ὑφαρπάζων θάλαμον ὀλιγηρέα τοῖ χων,Ἐν ἰθ' εἰλυθμῶν ἔχεσκεν.

Εἰλυὺς,οῦ,ὁ,idem Apoll.lib.1,Θῆρες δ' εἰλυοί τε καὶ ξυλοχεῖ τε λιπόντες,Οὐρῇσιν σαίνοντες ἐπῆλθον. ET Εἰλεός,pro eodẽ apud Poll.& Heſych. Scribit Pollux, εἰλεοὶ ſicut & χιαὶ,propriè ſerpentiũ eſſe,καταχρηστικῶς autem de aliarum etiam ferarum latibulis dici. ET Γλεὸς , pro eodem apud Heſych.

C.ΚΑΤειλύω, Intego, Occulto.Il. φ,καὶ δέμιν αὐτὸν Εἰλύσα ψαμάθοισι.id eſt κατακρύψω.Euſtath.

Εἰλύσσω,deriuatum ab εἰλύω,ſignif.itidẽ Intego,Inuoluo. Scribiturverò aſpero ſpiritu,vt Gaza & Chryſol.tradũt.

Εἰλυσπάω, ῶ, Voluendo traho. volunt enim hoc vocab. cõpoſitũ eſſe ex εἰλύω & σπάω. Εἰλυσπᾶται verò propriè dicuntur vermes & ſerpentes qui ſeſe in arctum colligentes & poſteriora attrahentes,progrediuntur.Quod eleganter Virgil.expreſſit de ſerpente loquens,-tractu ſe colligit anguis.Pollux lib. 5, titulo ἀθὲ τὸ συστρέφειν τὸ σῶμα καὶ ἀπλοῦσθαι, poſtquã veluti ſynonyma enumerauit ἀναχαιτῖν, σωκελύσσω,σωκαβροῖσαι,συστεῖναι,συσπειρᾶσθαι, συσπειρᾶσθαι, συγκάμψαι,addit, τὸ εἰλυσπᾶται ſimile aliquid νοεῖν. VNDE Εἰλυσπωμα, eiuſmodi motus.Euſt. (Scribitur verò ET Ιλυσπᾶται per ι ſimplex , vt tannotat Euſtath.ex Rhetorico lex.multa vocabula eiuſmodi duobus modis ſcripta fuiſſe apud antiquos, vt εἰκὼν & ἰκὼν, ſic εἴλη & ἴλη.) ET C.Κατειλυσπᾶται idẽ quod εἰλυσπᾶται.

Εἰλυφάω, Verſo,Torqueo.Il.λ, Ὡς δ' ὅτε πυρ' ἀΐδηλον ἐν ἀζαλῇ ἐμπέσῃ ὕλῃ,Πάντῃ τ' εἰλυφάων ἄνεμος φέρει.Heſi.Theog. οἱ δὲ κεραυνοὶ Ἐκ τοῖ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ πεσέοντο Χειρὸς ὑπ' ἰσχαρῆς,ἱερὴν φλόγα εἰλυφόωντες. ET Εἰλυφάζω,pro eodẽ.Il.υ, Πάντῃ τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει.¶Neutraliter quoque ponitur pro paſſiuo. Heſiod. Aſp. Τῆλε δ' ἀπ' αὐτομάτων δαΐδων σέλας εἰλυφάζε Χερσὶν ὑπ' ἀνδρῶν,Eminus verſabatur aut torquebatur.

ΕΙΛΑΡ, Propugnaculũ intra quod nos cõcluſos continemus ad vim extrinſecus arcendã. ἀλέξημα, ἔρυμα,φραγμὸς,φυλακὴ,ἀσφάλεια.ſic.n.à grãm.exponitur,deriuãtib' ab εἰλέω ſeu εἴλω.i.συγκλείω,εἴργω,κωλύω.Il.ξ,Τεῖχος μὲν δὴ κατερήριπεν,ὦ ἐπέπιθμεν ἄρόπκτον ἠνεῶ πε καὶ αὖτ' εἶλαρ ἔσεται.Il.η,πύργοις ὑψηλοῖς εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὖτε.Et alibi apud Euſt.κύματος εἶλαρ,quod exponit τὸ ἀθὲ τοῖς τοίχοις τῶν νεῶς κῦνω πλέγμα. Apud Suid.ſcribitur εἶλαρ,ſpiritu aſpero.

ΕΙΛΑΜΙΣ, ίδος, ἡ, Plur.Num. εἰλαμίδες Polluci dicuntur μηνίγγες(i.membranæ)duæ cerebrum ambientes , inde vocatæ quòd ἀθὲ μυελὸν εἰλοῦσται.

ΕΙΛΗ, ης,ἡ, Agmen , Grex.ab εἰλέω quod eſt In arctũ cogo,Congrego.vt κθ' εἴλας , Gregatim apud Herodot. Et εἶλαι ἵππων, Agmina equitum. Euſt.eſt ἡ τάξις , Suidaὅθὴ τὸ πάχματος καὶ τὸ πλῆθος συστροφὴ,citãti X.Sunt qui turmam exponant. ¶Eidem eſt etiam ὀπὴ, i. Foramen. Scripturã verò hanc τὸ εἴλη vſurpati ὀθὴ τὸ πάχματος καὶ πλῆθος,apud antiquos vſitatam fuiſſe tradit ex lex.rhet. Euſt. ſimul annotãs ET Γλη pro eodẽ ſcribi : quæ ſcriptura præcedẽte lõgè vſitatior eſt : ſed alterã etymologiæ cauſa præpoſui. Plut. Lycurgo , de adoleſcentibus Spartanis , ἐκαθεύδον δὲ ὁμοῦ κατ' ἴλλω καὶ ἀγέλλω ὀθὴ στεφάδων,αἷς αὐτὴ σωεφόρουν τὸ ἀθὲ τὴν Εὐρώταν πφυκόπος καλάμου,i.Gregatim, Agminatim.Callim.hymno in Dianæ balnea,Ἐξιθ' Ἀθηναία· ἀθὲ πι καθθύμιος ἴλα,Παρθενικὴ μεγάλων παῖδες Ἀκεσεριδᾶν,i. nympharũ θεραπεία & ἄθροισις,ſchol.Soph. Aiace,μία ὀ ἐκκλησίας ἀνδρῶν ἴλη τ' ἐπασπίδιον κόσμον φερέτω,i.σύσημα,vt ſchol.annot.dicẽs propriè eſſe θεραπείαν. Peculiariter verò ἴλη vocabulũ militare eſt, i. agmẽ ſexaginta quatuor equitũ , vt in ord. mil.exp.Alã alii interpr.alii turmã. HINC Ἴλαρχος,ου,ὁ, Præfectus agmini equitum 64. Turmarius , vt v.l.interpr. Ἴλαρχαι ibidem , Præfecti elephantis octo , hoc

eſt Turmæ principes. VNDE Ἴλαρχία , Functio illa. ET Ἐπίλαρχία, Duæ turmæ,ſeu Agmen militum 128,vt in Ord.mil.annotatur. ET Ἰλαδὸν, Turmatim,Cateruatim,Cõiertim,Magno agmine. Il.β,—ὅτε τε ῥόωπ Ἰλαδὸν εἰς ἀγορών. Heſiod.Erg.Τῷ μὲν πι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ὀρέξαι ἐλέσθαι Πρίδιος.

ΑΕΛΛΑ,ης,ἡ,Procella,Turbo.Ex ἄειν id eſt ſpirare , & εἰλεῖν,id eſt conuoluere,ſeu intorquere.Vnde & exponitur ἄνεμα σωεσφαμμένον.id eſt,ad verbum,Flatus conuolutus , ſiue incorĩus. & à Suida ἄελλα explicatur ἀνέμων συστροφή. Il.ν, Οἱ δ' ἷσαν ἐφάλεων ἀνέμων ἀπέλαυπι ἀέλλη. Il.λ,—ἷσ' ἀεὶ ἵστε ἀέλλη.Iliad. β,—ὦ πόπ ἄελλαι Χειμέεσι εἰλέσσιν.In quo loco formam etymologiæ eſſe vult Euſtathius, quòd ἄελλα deriuetur ab εἰλεῖν. Sed tenendum tamen quod dixi,ex ἄειν & εἰλεῖν fieri,non ex εἰλεῖν duntaxat.Secundum autem hanc etymologiam ἄελλα eſſet turbo velut criſpans mare.nam & obſeruaui auram dici criſpare mare,pro εἰλεῖν (vnde fit ἄελλα) ſicut & criſpus dicitur capillus,εἰλητὸς,σωεσφαμμένος.Quod & Recriſpo dicitur.vt in hoc verſu quem Marcus Seruius citat in centimetro , Tenera recriſpat aura tremulos ſinus freti.Nam errorem eſſe in vulgat.edit. contendo, quæ habent, Tremulo ſinu freti.

C.Ἀελλόθριξ,ιχος,ὁ καὶ ἡ,Denſos habens capillos,apud Sophoclem. Fortaſſe ſignificat habentem capillos variè intortos & criſpatos. Quæ ſignificatio eo magis mihi arridet quòd itidem apud Latinos criſpus capillus dicatur,& tortus ſeu intortus,pro εἰλητὸς:& aura criſpare mare,pro εἰλεῖν. vnde & ἄελλα.

C.Ἀελλεμαχὲς, ου, ὁ καὶ ἡ, Cum procella ſeu procellis pugnans.vt κέρδος ἀελλεμαχὲς, Lucrum cum procellis certans. Id eſt , lucrum cuius gratia cum procellis certandum eſt. Anthol.epigr.l.3,—ὃν δὲ θαλάσσης ἄλλοισιν μελέτω κέρδος ἀελλεμαχὲς.

C.Ἀελλόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ,Ex ἄελλα & πούς. qua ſi quis dicat ad verbum,Procellipes,aut Turbinipes. Id eſt , Velox tanquam procella. Philodemus in Anth. epigr. Κύπρι πόδων μῆτερ ἀελλοπόδων.

Ἀελλόπης metri cauſa dicitur interdum pro ἀελλόπους, vt ἀρήπης pro ἀρήπους.Iliad.ω, Ὡς ἔφατ' . ὦρτο δ' ἔειις ἀελλόπες ἀγγελέουσα. Eodem ſenſu alibi ποδίωκμος ab eo vocatur. q.d. ventipes , id eſt , pedes habens ſimiliter vento celeres. ¶Sed Nonnus declinauit ἀέλλοπος, (nam ſecundum hanc deriuationem puto accentum collocandum in antepenult.)ἀέλλοπου, ἀέλλοπον.quũ ἀέλλοπον πορείου dixit.

Ἀελλώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,Procelloſus. ¶ Ἀελλώδεις ἵπποι, Veloces equæ. θαχεῖαι, inquit Suidas:addens hoc eſſe tragicum. Heſychius autem vult (ſi mendo caret eius exemplar) ἀελλάδων ἵππων eſſe apud Sophoclẽ in Œdipode tyranno pro θαχέων, id eſt velocium. Apud eũdem paulo antè eſt ἀελλάων expoſitum θαχέων , fortaſſe pro ἀελλαδῶν. alioqui ἀελλάων genitiuus eſſet ab ἄελλα, vt μουσείων à μοῦσα.

Ἀελλὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Procelloſus,Turbinis in morẽ conuolutus.vt Iliad.γ,—κονίσαλος ὠρνυτ' ἀελλής. id eſt δίκλω ἀέλλης σωεσφαμμένος,vt ait Euſtathius.hoc eſt, In morem turbinis conuolutus ſeu conglobatus puluis. Virgil. autem puluereum nubem dixit.

Ἀελλήτις,idem : vnde ἀελλήεσσα fœm. gen. Procelloſa. Apud Nonnũ ἀελλήεσσα πρόσεν,cita via & velox.vt ἀελλώδεις exponitur θαχεῖαι à Suida.

Ἀελλέω,ῶ,F.ήσω, Cõuoluo,Vario.ἀελλῶν, σρέφων,ποικίλων. item ὀπῶν.Et ἀελλήσας,κακοπαθήσας,Heſychio.

Εἰμὶ, Sum. Præt. imperfect. ἦν, Eram. Fut. ἔσομαι, Ero. Cætera partim ex ſequentibus exemplis , partim ex grammat.pete. Hom. Il. ω, Μυρμιδόνων δ' ἐξ εἰμὶ, πατηρ δέ μοι ὅδε Πολύκτωρ. Ἀργεῖος ὦν ὀδὶ ὅδε,χέρων δέ μοι ὡς σὺ τόδ' ὦδε. ἐξ δέ οἱ υἷες ἔασιν· ἐγὼ δέ τοι ἔσσομαι εἰμι. Sed pro ἐξ εἰμὶ ſcribitur & coniunctim ἔξειμι. Od.ι, Εἶμ' Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς &c. Il.φ.Εἶμ' ἐκ Παιονίης ἐερσώλακος.quibus in locis retrahitur in priorem ſyllabam accentus,ob eliſum ι. (in hoc tamen poſteriore loco ſunt & qui pro εἶμι accipiant, de quo infrà) Eodem libro,Οὐτ' αὖτὸς νέος ἐστί. vbi ἐστὶ poeticũ eſt pro εἶς, quo ipſo vtitur alibi.vt Il.φ,Τίς,πόθεν εἶς ἀνδρῶν; Eſt & infin. ἔμμεναι vel ἔμμεν apud eundem itidem poeticus , ſicut & ἔμμεν, aliáque multa quæ docebunt grammat. Cæterùm obſeruandum eſt Il.ω hoc loquendi genus , Οὕτω πι πάδε γ' ὅδε φίλον τέκος ὡς ἀγορεύεις:ad verbum,Hæc ita ſunt,pro Hæc ita ſe habent. Eſt autẽ in ſoluta etiã oratione frequentiſſimum hoc verbum , & variis modis. Ac ſimpliciter quidem pro Sum,vt πλούσιός εἰμι, vel πένης εἰμί.Sic ἀγαθός εἰμι,vel κακός εἰμι:quæ etiam inuertũtur,vt εἰμὶ πλούσιος &c.Et cum neutro nomine,ἀσφαλές ὅσι λέγειν.Demoſth.De Cherron.Tutum eſt dicere.Hũc autem alióſque vulgares huius verbi vſus paſſim apud autores lector inueniet , adeo vt afferre exempla minimè neceſſe ſit. At de cæteris dicam , ea exemplis probans. Primùm igitur vt Lat. dicitur cum genitiuo, Nõ cuiuſuis eſt hoc facere : ita puto dixiſſe Thuc. οὐ πάσης ἔσται πόλεως ὑποδέξασθαι. Idem verò dixit lib.1, πὶ ἢ ναυπικὸν πέχνης ὅσιν,vt Lat.dici ſolet,Hæc res eſt artis,pro Artem requirit,vel Arte opus habet. At quod ex eodem affertur , ἔσιν ὁ πόλεμος ὅπλων, redditur , Conſtat bellum ope armorum. Vtuntur hoc verbo cum genitiuo , & vbi Lat.verbo Sum, cum ablatiuo. vt Ariſtoph.Pluto, Τοῦτο τὸ ἤθους πως εἰμ' ἀεί,Hoc ſum ingenio,vel,Prædituſ ſum hoc ingenio , ſeu his moribus. Aliquando verò ἐξ cum genitiuo reddi ad verbũ non poteſt:vt ἐξ ἑαυτοῦ,Sui iuris eſſe,vel Mentis ſuæ poteſtatem habere, B. 84 ex Baſil. (huic autem opponitur,ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι, pro Extra ſe eſſe , Mente alienatum eſſe, Bud.77) Interdum verò inter hoc verbum & genitiuum ſubauditur εἷς. vt Ariſtophanes , εἷς γὰρ ἐμοὶ φίλων, es enim amicorum : ſubaudi vnus. Vel, Es de numero amicorum. Idem,εἰμὶ ἐμοὶ πονηρῶν. Gallicè eodem modo loquimur, Tu es des amis , Tu es des bons. Sic & Gregorius , κἀγὼ ἐμοὶ πωγνωσμῶν εἰμὶ τὸν νόμον. Vt autem in his loquendi generibus ſubintelligitur εἷς , ita puto ſubintelligi υἱός, quum dicitur ab Iſæo εἶναι Θεσσυμάχου Νικόσσατον, & à Demoſthene,Πασίωνος ὤν. Interdum verò additur πατρός.(Quòd ſi ſubaudiri ibi υἱός dixero,itidem δῆλος ſubaudiendum eſſe apud Demoſthenem dicã in Νικαρέτης λόγῳ,καὶ κικλούσει ἐκείνη.Budæus tamen.pag 103 ſcribit,εἶναι illic quidem eſſe pro γεγονέναι,at hic pro δουλεύειν. Vide & pag.84. At verò quo dicunt Græci modo εἰμὶ τῆς πόλεως τῆσδε,(quo vtitur Plato) eodem Galli Ie ſuis de ceſte ville nobis enim de genitiui eſt nota. Item,vt τοῖς ἐμοῖς εἰμὶ à Xenophonte dicitur pro Agnatus ſum,ita Galli Ie ſuis de la parenté. (Budæus autem hoc loquendi genus figuratum eſſe vult pag 84, ſicut & illud εἶναι ἑαυτοῦ) Denique , vt leginus apud Lucianum, πόσου ὅδε τῶν , (quo vtuntur & alii) pro Quanti pretii eſt,vel Quanti æſtimatur,ſic Galli,De combien eſt il? cum de genitiui nota , vti dixi. ¶Εἶναι cũ datiuo periphraſi ſeruit aliis linguis non vſitatæ : vt ἐμοὶ βουλομένῳ, pro Volebam , de quo alibi dictum eſt. Sic & ἐμοὶ αὐτῷ πεσσδεχομένῳ,pro πεσσδέχετο. At ex Philoſtrati Heroic.afferunt vulgata lex.εἰμὶ κθ' τὸν Αἰνείαν τοῖς μάχαις, pro Haud ſecus atque Æneas in pugnis verſor. ¶De conſtructione autem infinitiui εἶναι cum datiuo , itidémque cum accuſatiuo , lege Budæũ pag. 57 & 58.vbi & ſubaudiri aliquando docet. ¶Seruit porro periphraſi hoc verbum non ſolùm cum illo dat.ſed & cum participio , vt εἰμὶ ἐποιηκὼς pro ἐποίηκα. de quo lege Budæũ pag.136. Alicubi verò infinit. εἶναι vacat etiam omnino, vt in ἑκὼν εἶναι,& τὸ νῦν εἶναι,vel τὰ νῦν εἶναι, de quibus ſcribit Bud. pag.394 & 395. ¶Nonnunquam ponitur hoc verbum in indicatiuo , modo ſequente participio , vt φανερὸς ἐμοὶ δημοπικὸς καὶ οὐ ἄνθρωπος ὤν, Xenoph. ¶Dicitur & τυγχάνω ὤν pro εἰμὶ,de quo vide in Τυγχάνω. ¶Vtuntur præterea præt. imperfecto huius verbi pro præſenti,dicentes ἐμοὶ pro ὅδε. & apud philoſophos , τὸ πὶ ἐμοὶ εἶναι,pro τὸ ὅδε.quorum exempla Bud. habet pag.102.

Εἰσὶν οἱ,Sunt qui,pro Aliqui.Sic εἰσὶ τινὲς οἱ. Itẽ ἔσιν οἷς & ἔσιν οἷς,necnon ἔσιν ὡς,& ἔσιν ὅν τρόπον,præterea οὐκ ἔσιν οἱ πνες, & οὐκ ἔσ' ἐφ' ὅτῳ, vide apud Bud. p.1098 & 1099.

Εἰμὶ autem cum præpoſ.varias interpr.accipit. Cum ἐν interdum reddi poteſt ad verbũ Gall. ſermone. vt εἶναι ἐν πενίᾳ, Eſtre en pauureté. q. d. Eſſe in paupertate ,pro

pauperem esse. Tale est apud Xen. ἐν πολλῇ γε εἰμὶ ἀπορίᾳ. A Nonnũquam redditur Versor, vt εἰμὶ ἐν τοῖς κακοῖς, Isocr. Versor in malis, Constitutus sum in malis. Alicubi verò obseruaui (apud vet. præsertim scriptores) εἶναι cum ἐν habente nomen verbale, reddi debere verbo: vt ἐν δυνάμει εἶναι per δυνάσθαι, & ἐν διανοίᾳ εἶναι pro διανοεῖσθαι, Thucyd. Sed alicubi cum verbali resoluitur in passi. verbum, vt ἐν εἰσαγγελίᾳ εἶναι, Demost. in εἰσαγγέλλεσθαι, deferri. Sæpe verò εἰμὶ cum ἐν signif. Occupatus sum. vt Pæd. lib. 3, & 6, ὁ Κῦρος ἐν τούτοις ἦν, In his occupatus erat. Vel (vt Bud. interpr.) Hæc agebat, Hæc accurabat. B Εἰμὶ autem cum ὅτι & πρὸς, aliisve præpos. vide in illis: itidem verò & ἐν ἑαυτῷ εἶναι, vide in Ἐν.

Ἦν, Licet, & ἦσθ. Licebat. Il. ξ, Οὐκ ἔσ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. Odyss. ο, — ἔστι μὲν οὔδειν, Ἔστι δ' πεποιθόσιν ἀκουέμεν. Exempla autem huius significationis ex prosa, vide apud Bud. pag. 102 & 103. vbi & Latini Esse talem ostendit vsum.

A T Εἶεν in naturam aduerbii transiit. Εἶεν (inquit Bud.) apud Demosth. identidem pro Age verò, Iam verò. vt C εἶεν. εἰ δέ σε ἔροιτό τις. Idem, εἶεν. ἀλλὰ νὴ Δία τὸν παῖδα τὸν Χαβρίου τοξεύσωμεν. Addit significare apud eundem, (vt & apud Platonem interdũ) Præterea. Affert & hunc eiusdem locum, εἶεν. τί δὲ χρόνων διαφορά; Perinde (inquit) acsi dicat, Esto vt præteritorum ratio reddenda sit. vel, Hoc concedo. In v. lex. exponitur etiam Sit ita, & Sic fiat: vocatúrque aduerbium concedentis & permittentis. affertúrque ex Plat. De republ. 1, ἐγὼ δέ σοι ὡς τοῦ παῖς γεγονὼς πιστὰ μύθους λεγούσας εἶεν ἐρῶ, καὶ καταθύσομαι καὶ ἀνεθύσομαι. Et ex Aristoph. εἶεν. πάρειμ' ὀντιθέν εἰς πᾶν τὸ φύσεως ἀνάγκας. Dicitur & εἶεν δή à Plat. in Symp. D

Ὤν, (E T Ἐών poet.) Qui est. Ens. (non Existens) Interdum verò ὁ ὤν dicitur peculiariter de Deo, vt ostendit Naz. Ὄν pro ὄντος, vt ἄδηλον ὄν, pro ἀδήλου ὄντος apud Thucyd. Sed talia ex grammat. petenda sunt. ‖Οὐκ ὄντες νόμοι, Leges nullæ & irritæ. Et ἡ μὴ οὖσα δίκη, Iudicium nullum. At verò δικῶν οὐκ οὐσῶν, alio sensu dicunt, iustitium significantes. Vide Bud. p. 24, & 110. In vulg. lex. ἡ οὖσα πόλις ex Demosthene, Salua & incolumis. In iisdem ἡ οὖσα ἀρχὴ pro vera, ex Platone: vt ἡ οὐκ οὖσα, pro falsa, ex Sophocle. Huc pertinet τὸ ὄν, pro vero, item E pro veritate apud Plat. ἡ ἀληθὴς δόξα, τὸ ὄντως ὄν ἐστιν ἐξεύρεσις. Sic τὰ ὄντα, Pausan. in Corinth. Φασὶ δ' οὐκ ἐκ τῆς αὐτῆς, ἀλλ' ἐκ τῆς Θέσπιδος, εἰ δὴ τὰ ὄντα λέγουσιν Ἕλληνες, Si veritatem dicunt Græci, vel Si vera loquuntur Græci. Xenoph. autem dixit λυκοπέρα τῷ ὄντως, in OEcon. pro Albior quàm reuera esset. H I N C Ὄντ, E T Τῷ ὄντι, (& Τῷ ὄντι etiam, vt alicubi scriptum reperitur) I T E M Ὄντως aduerb. pro Verè, Reuera. Plato De republ. 1, ὁ τῷ ὄντι ἀληθινὸς ἄρχων. Idem in Timæo, ὄντως δὲ οὐδέποτε ὄν. quod Cic. interpr. Nec vnquam esse verè potest. Dicitur & ὄντως που, quod exponitur etiam Nimirum, F Vtique.

Τὰ ὄντα, Bona, Facultates. vt & τὰ ὑπάρχοντα. Plutar. in Antonio, ἀφιερεῖτο δὲ ἀνθρωπεῖα ἀθρόοις τὰ ὄντα. quod postea dicit οὐσίαν.

Οὐσία, ἡ, Essentia. Et secundum quosdam etiam Substantia. Quintil. lib. 3, cap. 6, Ac primùm Aristoteles elemẽta decem constituit circa quæ versari videatur omnis quæstio: οὐσίαν quam Flauius essentiam vocat: nec G sanè aliud est eius nomẽ Latinum: sed ea quæritur An sit. Hæc ille. ‖Οὐσία pro ente & vno apud Platonẽ De rep. lib. 7, p. 95, inquit Bud. Alii Substantiam interpretati sunt. quod tamen distinguendum nonnulli putarunt. Sic & Bud. apud. Phil. De mundo, οὐσίαν vertit essentiam, at ὕπαρξιν substantiam. Idem B. p. 137 C. οὐσίαν esse scribit rationem substãtiæ, vbi ἀπὸ τῆς ὑπαρξεως discernitur. Cicero in Plat. Timæo οὐσίαν vertit materiam, p. 21 Ciceroniani lex. Sic autem apud Phil. De mundo, οὐσία ἄσκευος redditur Mundi materia in condita, & rudis indigestáque moles. (Cicero tamen alioqui pro οὐσία dixit potius Natura, vt annotat Bud.) H Apud Aristotelem verò De mundo, vbi scribitur, πνεῦμα λέγεται ἡ τε ἐν φυτῖς καὶ ζώοις καὶ διὰ παντῶν διήκουσα ἐμψυχός τε καὶ γόνιμος οὐσία, exponitur Vis vitalis. Cæterùm quot modis dicatur οὐσία docet Aristoteles metaph. l. 4. Cuius interpretes de huius vocis interpretatione consule. Hoc certè constat, in interpretandis iis quæ deriuata sunt ab hac voce, receptas esse à nomine substãtia deriuatas voces. H I N C Οὐσιωτικός, Substãtificus, B. ex Areop. E T Οὐσιαρχία, Principium substãtiæ vel substantiarum, aut Dominium seu imperiũ in substantias seu essentias. Areop. πῶς εἰς τὰ πάντα τῆς θεαρχικῆς οὐσίας τρόδον. Sed & de Deo ab eodem dici testatur B. E T Οὐσιώδης, Substãtialis, Essentialis. In v. l. τὸ οὐσιῶδες, pars essentialis, ex Gazæ interpr. at verò ex Polit. Essentiæ ratio. E T Οὐσιωδῶς, Substãtialiter, Essentialiter. A T Ἐπουσιώδης, Ad substantiã accedens, vel Substãtiæ adiunctus. Ita quidam ex Porphyrio. E T V E R B V M Οὐσιόω, Essentiam do, Esse facio. At pass. οὐσιοῦσθαι, q. d. Substantiari. Sed οὐσιωθῆναι τὸν λόγον ὑμῶν Bud. interpr. Verbum Dei ex nobis substantiam sumpsisse. Idem οὐσιῶται vertit Substãtia est. apud Philop. in Proclum, ἐπειδὴ μὴ ἐν πύτῳ οὐσιῶται ὁ θεανὸς, ἐν τῷ εἶναι τὴ πολυπλοκῆς δυσαιμονίας τοῦ δεῖγμα. Greg. πῶς γὰρ καὶ ὑπέστη πόδε τὸ παῦ ἢ σωθεῖη, μὴ θεοῦ τὰ πάντα καὶ οὐσιώσαντος καὶ σωθέντος; E T Οὐσιωσις, q. d. Essentiatio, vel Substantiatio, aut Substantificatio. Ad exprimẽda enim huiusmodi verba, fines linguæ Latinæ egredi necesse est. C O M P. Συνουσιοῦσθαι, q. d. Consubstãtiari. Pro Cohærere & cõiunctum esse substantiali ratione. Bud. ex Aphrod. ex quo affertur in v. l. συνουσιοῦται μουσικὴ τῇ ψυχῇ pro Essẽtiæ animi est indita. E T N O M. comp. in οὔσιος terminata. V T Ἀνούσιος, Essentia carens. Quod de Deo dicitur à Damasceno, sicut & ὑπερούσιος. Bud. ex Areop. ἀλλ' εἰ μὴ ἀνούσια καὶ ἀζωάπις ὑπεπθετο τὰ νοερά, καὶ λῶς ἂν εἴχεν ὁ λόγος. E T Ἐνούσιος, q. d. Insubstantialis. Id est Substantiæ inhærens vel coniũctus. Quidam Innatus interpr. quia Hesych. συμφυὴς reddit. In v. l. vertitur etiam, Cũ omnibus substantiæ proprtis consistẽs. B. autem ἐνούσιος exponit ἐνυπόστατος, Et Lat. Essentia subsistẽs, vel Substantialis. eique opponi dicit ἀνούσιος. E T Ἐπούσιος ἄρτος Matth. 6, ὁ ὅτι τὴν ἡμῶν οὐσίαν καὶ ἐφοῖω ἐπαρκῶν. vel (cum Suida) ὁ ὅτι τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν ἁρμόζων, Panis sustentãdis nobis idoneus. Quæ interpretatio aptissimum quidẽ sensum habet, (meo iudicio) sed similis significationis nominis οὐσία exemplum desidero. Quidã Substãtiuũ, alii & Superfubstãtialẽ reddiderũt cũ vet. interpr. seu Superessentialẽ. Fuerunt & qui Eximiũ seu Egregiũ verterint: q. d. non vulgarẽ sed eximiũ illũ qui de cælo mittitur. tanquã ὑπερούσιον idẽ sonante quod ὑπερκόσμον epist. ad Titũ cap. 2. (nã ibi λαὸν περιούσιον quidã reddiderunt etiam Populum egregium, & quasi reliquas substantias antecellentẽ. quum tamẽ alioqui plures Peculiarẽ verterint.) Sed hæc omnia coacta sunt. E T Ἑτερούσιος, Alterius seu diuersæ essentiæ. cui opponitur ὁμοούσιος apud Greg. E T Μονούσιος, Cuius substãtia sola est. id est Solus in suo genere & nihil suæ substãtiæ simile habens: vt sol, luna, cælum, in v. l. E T Ὁμοούσιος, Eiusdem essentiæ, Consentialis, seu Consubstantialis apud Greg. I T E M Ὁμούσιος pro eodem in v. l. Sunt tamen qui distinguenda putent. V N D E Ὁμουσιότης, Consubstantialitas.

Οὐσία, & interdũ plur. num. οὐσίαι, Substãtia, Facultates, Bona. quæ simili appellatione, τὰ ὄντα etiam, nec nõ τὰ ὑπάρχοντα Dicuntur. Dem. ad Phæn. ὤμοσε τοὺς ἀπόφασιν δοῦναί μοι τὴν οὐσίας. Et plur. idẽ, οἱ τὰς οὐσίας κεκτημένοι Et ἔγγυος οὐσία, vide apud Budæum. Vertitur & Patrimonium: alicubi verò & Pecunia. H I N C Ἐνούσιος pro πολυκτήμων (id est Opulentus) teste Hesychio. E T Ἀποσιάζω, i. Partẽ substãtiæ meæ do. vt ὁ δὲ εἰς τοὺς συγγενεῖς αὐτῷ ἀποσιάσῃ, i. μέρος τῆς οὐσίας δώσῃ. inquit. Bud.

Οὐσία, idẽ, quod συνουσία, κοίτη, vt schol. Soph. exp. illud Thrach. καὶ [ἔκλαιεν] τὰς ἀπειλὰς ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας.

C. Ἄπειμι, Absum. Plutar. in Numa, ὧ δὲ μηδὲν ἀπεῖναι τῶν ἱκανῶν. Et cũ genitiuo Aristoph. Neb. ὕπνος δ' ἀπέστω γλυκὺθυμος ὀμμάτων. Et inserta præpos. ἀπὸ, Aristot. OEcon. 2, ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀπεῖναι. V N D E partic. Ἀπὼν, ὄντος, ὁ, Absẽs, Fœm. est Ἀποῦσα. A Q V O Ἀπουσία, ας, ἡ, Absentia ‖Item Defectus, ἀπόλειψις. Hesych. ‖Ἀπουσία in foro seu iudicio dicebatur actio quædam intentata à litigatorum parte aduersaria iis qui suos αὐπδίκους per cau-

sam inualetudinis vel absentiæ excusarẽt, aut aliquam A sonticam causam habere causarentur. v. l. Pollux lib. 8 ἀποισίαν fieri solitam scribit τοῦ τὴν ἀνπλεγόντων τοὺς πυὶ ἐξομνυμένοις ὅτι τοῦ φασὶ ἄρρωστας ἢ ἀπουσίας.

C. Ἔνειμι, Insum. Aristoph. Pluto, τῆς γεὼς ὅτι πολλῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι. Thuc. 2, εἰσὶν δὲ ἐνέσται τῇ γνώμῃ. Interdum additur ἐν, ex abundanti: vt Xenophon, οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ἐμῇ ὀπτικῇ μνῇ. Tale est apud Aristoph. ἀλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ. Et in prouerb. ἔνεστι κἀν μύρμηκι χολή. Affertur & ἐνέσομαι ἐν τόπῳ pro Inter hos ero. Sed fine dat. & fine ἐν, vt ἐνέσται χρόνος, Intererit tẽpus, pro interiicietur. B E T ἔνι pro ἔνεστι. Aristoph. Pluto, ἔνι γάρ τις ἔνι κινδυνος ἐν τῷ τοιούτῳ. Et partic. Ἐνὼν, Qui inest. Xen. οὐκ ἐνοῦσης αὐτῷ κακίας. Plato, ἐνὼν ἐν τῇ ψυχῇ.

Ἔνεστι, Licet, ἐξεστι. Demosth. καὶ τοῦτο οὐκ ἔνεστιν εἰπεῖν τοῦτο ὡς οὐκ οὖν ἠδέ. Luc. ἔνεστι σοι τρίαθαι. E T ἔνι pro ἔνεστι. vt ὡς ἔνι μάλιστα πιεῖσθαι, Luc. E T συκκυθασθαι ὡς ἔνι μάλιστα ὀπλεῖσθαι, Herod. Ab huius partic. pl. τὰ ἐνόντα significat Quæ facere licet, Quæ in nostra potestate sunt, vel Quæ sunt nostrarum virium. Vnde ἐκ τῶν ἐνόντων, Synes. C Totis viribus, Quantum fieri potest. Sic autem accipi posse arbitror τὰ ἐνόντα, Luc. 11, v. 41. nisi adiiciatur πάντα, quod ex aliquot exempl. annotatum est in editione patris mei. Dicitur pro eodem τὸν ἐνόντα τόπον ab eodem Synesio. ‖At verò ἐνὸν impersonal. Quũ liceat, vel liceret, Quũ fieri possit. vt Luc. ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως ὀπορῆσαι. Herod. 8, ἐνὸν αὐτοῖς τε σώζεσθαι καὶ τὴν πατρίδα σώζειν.

C. Ἔξεστι, Licet. cum infinit. vt ἔξεστι ζῆν ἡμῖν ἀργοῖς, Demosthenes, ἐξεστιν ὀδυάμεσι χρῆσθαι. vt dixit quidam Latinus poeta, Nobis non licet esse tam disertis. Xenophon dixit etiam, ἐξεῖναι τοῖς κρατοῦσι σωθεμένοις ὅτι τοῖς χείροις εἶναι. D Interdum & sine infinitiuo: vt apud Isocratem Euag. τοῖς τοιοῦτοις λόγοις οὐδὲν ἐξεστι τοῦ πιστεύειν, Nihil tale licet, vel Nihil tale conceditur. Et ἐξέστω liceat, apud Demosthenem. Et infinit. Ἐξεῖναι licere. I T E M Ἐξόν, Quum liceat, vel Quum liceret. Pro quo ἐξεὸν apud Herodot. H I N C Ἐξουσία, (vt à Licet fit Licentia) Potestas, Auctoritas, Ius. Quod Stoici dicunt, ἐλευθερία, ὅθεν ἐξουσία αὐπραγίας, Cic. vertit, Libertas, est potestas viuendi vt velis. Plutarchus & Herodianus ἐξουσίαν & δύναμιν copularunt. & apud hunc legitur etiam lib. 2, τρόπαιοθε ἤδη θυμᾶν τῆς ἡμετέρας ἐξουσίας. vbi Polit. vertit Imperium. Thucyd. ἐξουσίαν cum genitiuo πλοῦτου iunxit, vbi Licẽtiam commodius quis verterit quàm Potestatẽ. Interdum cum infinitiuo, ἐξουσίαν ἔχω κλέπτειν, Xenoph. Et ἐξουσίαν δίδωμι λέγειν, apud eundẽ quod & ἐξουσίαν παρέχω dicitur. Cætera vide apud Bud. pag. 1040. H I N C Ἐξουσιάζω, Potestatem habeo. Cum genit. apud Lucam cap. 22 Euãg. οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν, ἐνεργοῦσι καὶ λοιῶσι, qui potestatem habent in eas. Et pass. apud Paulum, 1 ad P Cor. 6, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος, non redigar sub vllius rei potestatem. Sed ἐξουσιάζω affertur & pro Potestatem do, ex Ecclesiaste. At neutrius vsus verbi huius affertur ex classicis scriptoribus exemplum. E T Ἐξουσιαστὴς, Dominus, itidem ex Grec. interpr. apud Esaiam. A T Ἐξουσιαστικὸς, Ex potestate procedens, seu autoritate, Autoritatem præ se ferens. vt ἐξουσιαστικὸς λόγος. Grammatici autem ἐξουσιαστικὰ verba appellarunt, ἄρχω, κυβεύω, βασιλεύω, & cætera id genus. E T Ἐξουσιαστικῶς, aduerb. Cum potestate, Imperiosè. Item Licenter. vnde ἐξουσιαστικώτερον pro Licẽtius, vel Maiore cum licentia, ex Polybio affertur, σωθεῖεν τὸν Ἀπελλῆν πεπιθεῖν τὸν ἐν Χαλκίδι διατελεῖν ἐξουσιαστικώτερον τὸ καθήκοντος αὐτῷ. C O M P. Αὐτεξούσιος, Sui potestatem habens, Qui sui iuris est & suæ potestatis. Cui opponitur ὑπεξούσιος. Et τὸ αὐτεξούσιον quod Latini theologi Liberum arbitrium appellarunt. Vide Bud. Comm. E T Καπξούσιος, itidem Qui suæ potestatis est. quod tamen affertur sine exemplo. V N D E Καπξουσιάζω, Potestatem exerceo. Matth. 20, καπξουσιάζουσιν αὐτῶν. E T Ὑπεξούσιος, Alterius potestati subiectus. q. d. Qui est sub potestate. Cui opponitur αὐπξούσιος, vt dictum est. H I N C H Ὑπεξουσότης, Subiectio. quo vtitur Theophilus in Instit. sicut & præcedente.

C. Ἔπειμι, Sum super, Superstes. Il. β, v. 259, Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη. Ab aliis tamen accipi pro ὀπηνέ- A νοι non ignoro. Aristoph. ἤρξαν, ὅπως' αὐτοῖς πόνοι. Herodot. ἐπεισι ὅτι τουτῳ ἐπὶ χιλιάδες. Sunt insuper, Adduntur, vt in v. l. Et ἐφ' ὧ πόλαι ἐπεισι ex eodẽ Herod. pro Cui imminent portæ, Ibidẽ. Ex Demosth. autem ἐπεσιν ἀγῶν καὶ κινδυνος pro ἔνεσιν, discrimen inest. S I C & Hesych. ἐπι (quod ita dicitur pro ἐπεσι vt ἐνι pro ἔνεστι) exponit ἔνεσιν. vt exponi potest in aliquib⁹ Homeri locis, vel Adest: aut etiam simpliciter Est. Il. α, οὔπ ἐπι δίος. Od, ξ, οὐδ' ἐπι φειδώ. ‖Item pro Sum post. vnde ἐπιστόμενοι, Qui futuri sunt post, Posteri.

C. M E T ειμι, Interfum, Sum inter, Versor inter. Il. ο, κουροτέροισι μετεῖναι. Et ε, ποτέροισι μετεῖν. Et Od. ξ, οὐπ ἐπ ζωοῖσι μετέσσομαι. At verò Il. β, οὐ γὰρ παυστὴν γε μετέσσεται redditur Intercedet.

Μέτεσί μοι πόπου, Sum particeps huius rei. Aristoph. Pluto, ὅσοις μέτεσι τῶν χρηστοῦ τρόπου. Demosth. μέτεσι πύτῳ καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν. Isocrates, ἐκείνων τῆς φαύλοις μέτεσι. Et Aristot. Polit. 2, μετὰ αὐτῆς ἀρχῆς οὐδεμιᾶς. vbi redditur, Illis nullũ ius assequẽdi magistratus erat. Et in participio μετὼν (pro quo μετὸν Ionicè apud Herodot. (Thuc. 1, ὡς οὐ μετὸν αὐτῆς Ἐπιδάμνῳ, tanquã nullũ ius haberent in Epidamnũ. Dicitur etiam μέτεσί μοι τοῦτο. Plato Apol. Socr. τί τοιοῦτον οὐδέν μοι μέτεσι. Et cum μερος (ac tum in μέτεσι dici potest vacare præpos. vt apud Eurip. Μέτεσιν ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος. Sic & Isocrates, ἀρετῆς οὐδὲν μέρος τοῖς ποιηταῖς μέτεσι. E T Μέτα apud poetas & Herodot. pro μέτεσι. vt Eurip. τί δὲ Ἑλένης παρθένῳ τῇ σῇ μέτα; vbi redditur, Quid rei (aut negotii) est tuæ virgini cum Helena? Ex Herodoto autem, τούτοισι δὲ οὐ μέτα pro His non est communis.

Μετουσία, Participatio, Communicatio, Consortium. Xenophon. Pæd. 8, πεποίηκε Πέρσας καὶ πιδίων εἶναι μετουσίαν. H I N C Μετουσιαστικὰ nomina apud grammaticos, Quæ participationis significationem inclusam habent: à nonnullis materialia dicta: vt λίθινος, ξύλινος, ὀρόμινος.

C. Π Α Ρ ειμι, Adsum, Præsens sum, Præsto sum. Item Interfum. Il. β, v. 485, Τί μοῖς γὰ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα. Et Il. α, Καί ποτέ τοι τεὶς πόσα παρέστε). Et παρέμμεναι apud eũdem. Demosth. παρέσαι τοῖς πράγμασι. Isocr. Panath. τοῖς πράγμασιν οἷς οὐ παρῶ πρᾶπόμενοις, Quibus non intereram. Sic autem redditur & παρεῖναι τοῦ ἐξαπύμαπ apud Demosthenem. Item πάρεσι τοῖς κινδυνοις. Et cũ datiuo personæ, πάρειμί σοι μάρτυς, in v. l. pro χρῆσθαι. Xenoph. autem præpos. addidit datiuo rei, παρεῖναι ὅτι πᾶσι. Sed & πράγματα dicuntur παρεῖναι à Demosthene, πάρεσι τοῖς τοῦτο καιροῦ τὰ πράγματα. quod vertitur Res in ea sunt temporis conditione. Vt autem Lat. Adesse alicui dicitur pro Patrocinari, sic & παρεῖναι. Demosth. in Phorm. τοῖς νῦν παροῦσιν αὐτῷ καὶ συνδικοῦσιν. Lys. εἶπον δέ τινι τῶν τούτῳ παρόντων. Item πάρειμι pro In promptu sum. Plut. in Ant. ὦ τοσοῦτα πάρεσι χρυσὰ χαρίσασθαι. vbi tamen magis mihi placet πάρεσι Impersonaliter accipi Vide Bud. pag 546. Et partic. Παρὼν, Præsens, Qui adest. vt Aristoph. πόθεῖς τὸν οὐ παρόντα, non præsentem: id est absentem. Et παρὼν χρόνος, præsens tempus. Sed sæpe omittitur substantiuum, & dicitur ἐν τῷ παρόντι (cui Thucydides opponit ἐς τὸ ἔπειτα) & ὅτι τὸ παρόντος pro In præsẽti, seu In præsentia. Sed ἐν τῷ παρόντι alicubi exponitur etiam E vestigio, Ex tempore. Dicitur & μέχρι τοῦ παρόντος, pro Ad hoc vsque tempus. At quum dicunt, εἰς vel πρὸς τὸ παρόν, non potest subaudiri substantiuum χρόνος. Est autem Thucydidi frequens hoc loquẽdi genus. vt lib. 2, ὁρῶν μὲ αὐτοὺς πρὸς τὸ παρὸν χαλεπῶς νοντας. Et 3, μαλακιζόντες πρὸς τὸ παρόν. Isocr. autẽ τὸ πρὸς τὸ παρὸν συμφέρον. Alicubi redditur etiam Ex tempore, vt & in illo posteriore Thucyd. loco accipi potest. Item, Ex præsenti rerum conditione. Pro quo tamen dicitur potius ἐκ τῶν παρόντων, vt Thucyd. 6, καὶ ὡς ἐκ τῶν παρόντων σωτῆρες ἄνδρες. vbi alii, Ex præsenti copia. Sunt & qui, Pro re nata. Nonnulli, Ex conditione præsenti, vel Ex præsenti statu. Sic verò τὰ παρόντα & singul. interdum τὸ παρὸν appellant præsentem rerum statum. vt Demosth. Philipp. 2, οἷς δεῖ πλεονεξίαν τὰ παρόντα ἀγαπᾶν οἴεται. Interdum verò τὸ παρὸν aliter, eodem tamen sensu, redditur. vt Thucyd. 1, ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θεᾶς τὸ παρόν, hærebant dubii quid de re præsenti statuerent. Bud. au-

tem apud Luc. τὸ παρὸν δὺ θέμδρος interpr. Quum compo A
fueris quod instat. HINC Συμπάρειμι, Vnà præsens
sum, Vnà adsum.

Πάρειμι motus signif. habens (vt Adsum interdum)
cum εἰς vel πρὸς, aut ὅτι, vel certè aduerbio ad locũ: vt
Thuc. 3, ὡς αὐτῆς οἱ Λακεδαιμόνιοι εἵποτο ὁλυμπίαζε παρεῖναι.
Xenoph. παρεῖναι εἰς τὸν σωτεπαμένων χώρον. Idẽ, παρεῖναι ὅπῃ τὰς σὰς θύρας. vbi redditur Adesse. At παρεῖναι πρὸς
τὰ ἱερὰ, vertitur Interesse sacrificio. HINC παρὼν non
est solùm Præsens, sed & Aduenienis, seu Veniens. vt
Φίλιππον ἐκ Θράκης παρόντα Æschini, Venientem. Bud. B
547. ET Παρουσία non solùm Præsentia, sed etiam
Aduentus. Pro præsentia, Synes. παρεχομένων ἐν ἀπουσία
σωμάτων φαντασίαν τῆς παρουσίας. Et Herodianus, δεῖσθαι
δίκην τῆς αὐτῶ παρουσίας. At pro aduentu Thucydid. 1,
Βυζάντιον δ' ἐλῶν τῇ πρότερα παρουσία. Plut. Cam. πυρὰ πολ
λὰ καύσας διεσήμηνε τὸν ἑαυτοῦ παρουσίαν. Et παρουσίαν ἔχειν
pro παρεῖναι ex Soph. Aiace. HINC Ἐπιπάρειμι, cu-
ius participium ὑπιπαιὼν pro Superueniens, ex Luc. af-
fert Bud. ἄλλου πνὸς αἰφνιδίως ὑπιπαρόντος.

C Πάρεστι, Licet, Datur, Facultas est. Aristoph. Pluto,
πάρεστι χαίρειν. Demosth. De falsa leg. τῇ πόλει τὰ δέλτιστα ἐ-
λέσθαι παρῶ. At verò πάρεστι γενέσθαι. Eurip. Flendi occa-
sio adest, vel præbetur. SED πάρα sæpe dicitur in hac
significatione. vt Sophocl. in Aiace, αἰάζειν πάρα. Ponitur tamẽ
πάρα & pro πάρειμι, vt Hesiodus, πάρα δὴ ἔργα
βόεσσι. Et Il. α, πάρ' ἔμοι γε καὶ ἄλλοι. Affertur verò & pro
πάρει ex Aristoph. Retinet & particip. παρὸν hanc si-
gnif. vt ἐξὸν, pro Quum liceret, seu Facultas adesset: aut
Quum liceat. Demosth. παρὸν αὐτῆς συμμαχεῖν. Plut. Fa-
bio, τὸν λόφον ἐκ τοῦ ῥάστου κρύφα καταλαβεῖν παρὸν, οὐκ ἠθέλη- D
σεν ὁ Ἀννίβας.

c.2. Συμπάρειμι, Simul adsum, Vnà adsum.

C. ΠΕΡΙΈειμι, Superior sum, Supero, Antecello. vt Il α, Οἱ περὶ
μὲ βουλῇ Δαναῶν, τοὶ δ' ἐστε μάχεσθαι. Sic Πελοποννησίων
τοὶ ἐσέσθαι. Thuydides lib. 8, itidemque alibi pro Vi-
ctorem esse. Herodianus, τέχνῃ καὶ σοφίᾳ ἅπασι τοὶ ἐσέσθαι.
Περιεῖναι, Superesse, (vt Terentius dicit, Cui tanta erat
res & supererat) Abundare. Plutarchus Lycurgo,
ποσοῦτον τοὶ ὀνομίας τῇ πόλει. Basil. de Timotheo, ὥ γε
ποσοῦτον τοὶ τῆς τέχνης. Demosth. in malam partem, πο- E
σοῦτον ὑμῶν τοὶ σι μισεῖς. Hinc ἐκ τοῦ περιόντος, Ex abũdan-
te, Facultate superiore. Περιεῖναι, Superesse, pro Reli-
quum esse, Restare. οὐ τοὶ τὰ χρήματα, Demosth. Sic
Thuc. τὸ τοὶ τοῦ στρατοῦ pro reliquiis exercitus dixit. At
verò apud Plutar. Κάτωνι δὲ τοὶ ὀλίγον καὶ πλυσταράγμονος λαβεῖν δόξαν, Bud. vulc esse, Reliquum hoc fuit
tantùm, vel Ad extremum cõtigit. Idem apud Demo-
sthenem, ἐνίοις τοὶ σι sequente infinit. reddit, Superest
faculcas, vel Saluum est & integrum, Abũdè licet. vide
pag. 430. Περιεῖναι, Superesse, id est Superstitem esse. F
Vnde τοὶ ὤν, Superstes. Herodian. 4, καὶ τὸ ἀδελφοῦ τοὶ ὄν
τος καὶ μετὰ τὸν ἐκείνου φόνον.

Περιουσία, ας, ἡ, Abundantia, Copia, Exuperantia, Præstan-
tia. τοὶ ὀνομάτων χρημάτων οὐκ ἔχοντες. Et τοὶ ὀνομία νεᾶν. Et περι-
ουσία τῆς ἀτυχίας, Aristid. At Polyb. plur. dixit τοὶ
μὲν τῆς ὑπιτυχίας τοὶ ὀνομίας οὐ δ ὠάδας φέρειν ἀνθρωπίνως.
Item τοὶ ὀνομία δ ὠάμεως, Synes. Et τοὶ ὀνομία ῥώμης καὶ πλη-
μμῆς, Philo. Et in malam etiam partem interdum, apud
Demosthenem, ποσοῦτον τοὶ ὀνομία πονηρίας χρῆται. At quũ
τοὶ ὀνομία sine adiectione ponitur, de abundantia opum G
dicitur, vt apud Herodianum. Sic & apud Aristophanem τοὶ ὀνομίας exponitur πλούτου: vbi scribit, ὄζων θυγὸς,
πρασιᾶς, ἐλαίων, τοὶ ὀνομίας. Ex Xenophonte quoque affer-
tur τοὶ ὀνομίαν ποιεῖν pro Rem facere. Augere rem fami-
liarem. Interdum verò τοὶ ὀνομία est Luxus. vt Polyb.
οὐ τρυφῆς καὶ τοὶ ὀνομίας χάριν. Idem, τοὶ ὀνομίας χάριν τὰ κτῆ-
μοισικὴν ὅτι πλεῖον ἀπαιτεῖσθαι. At ἐκ τοὶ ὀνομίας pro Ex
abundanti, Abundè. Demosth. Pro corona, ὥσπερ ἐκ τοὶ ὀνο-
μίας μου κατηγορεῖ, Tantum est otii nactus vt ei abun
dè vacet me accusare. Vide Bud. pag. 52. HINC Περιού-
σιος λαὸς apud Græcos Bibliorum interpretes, Peculia- H
ris populus. atque ita redditur & epist. ad Titum ca. 2.
Hæc autem huius signif. ratio esse putatur quòd τοὶ ὀνο-
μίαν vocent Græci ea quæ quum superfint à nobis re-
conduntur, & pro maximè propriis ac gratis facultati-

bus habẽtur. Existimatúrque fictũ ab iisdẽ Græcis in-
terpretibus vocabulum, quod postea theologi Græci
(sicut & D. Paulus) retinuerunt.

Περουσία, Incolumitas. vt ἡ τοῦτῆς τοὶ ὀνομία, Domosth.
Hanc incolumem esse, Hanc superesse. Vide Bud. p. 53.

C. ΠΡΌΣειμι, Insum. Aristot. Ethic. 5, cap. 8, ὥσπε ἀδικόν τι ἔ-
σται μὴ, ἀδίκημα δὲ οὐδέπω, ἐὰν μὴ τὸ ἑκούσιον τοῦ σοῦ. Sic Phi-
lo De mũdo dicit ὥσπε πλεισπάτῳ ἡγεμόνι τέσσαρα δεῖν τοῦ σοῦ-
εἶναι, quatuor oportere inesse. Xen. τῇ μὲ βίᾳ τοῦ σοῦσιν ἐ-
χθραί. Et in partic. apud Isocr. Panath. οὔτε τοῦ σοῦ κακῶν οὔτε
τοῦ ἀγαθῶν τοῦ τοῦ σοῦντων ἑκατέρα τοῦ δ ὠυάμεων. Demosth.
οὐ δ' ὅσ' ἂν δείξαιμι τοῦ σοῦντ' αἰσχρὰ πύτῳ, παῦ οἶμαι δεῖν ἀκρι-
βῶς λέγειν. Et sic sæpe Salust. vt Prorsus multæ faceriæ
multúsque lepos inerat. Bud. Πρόσεστι, Etiam est, hoc
est σὺν τύπῃ ὅτι, vt Bud. explicat, citans hoc exemplũ,
ἐκεῖνο δὲ μὴ τοῦ σοῦν, Non etiam illud erat. Sic in vulg. le-
xicis, τοῦ σοῦσιν ἡ ὕβρεις, Insuper accedit iniuria. Eidem B.
τοῦ σοῦσι est σὺν τῆς ἄλλοις οἷς ἔχω δεῖμοι ἢ πόνο, Superest. vt
διαγνέμω τῆς πλωχῆς τὰ τοῦ σοῦντα. sic Demosth. vtitur. Idẽ
τὸ τοῦ σοῦν pro excurrẽte summa accipit, τὰς δισχιλίας δρα
χμὰς καὶ τὸ τοῦ σοῦν. B.

c.2. Συμπρόσεστι, Simul etiam est. Psalm. 94, μὴ συμπρόσεστι
σοι θρόνος ἀνομίας, ὁ πλάσσων κόπον ὅτι τοῦ σοῦσμα, Ne tibi
simul etiam sit, Ne particeps sis. Seu, (vt interrogatiuè
vulgata Hebraici textus versio habet) Nunquid parti-
ceps erit tui thronus insidiarum?

C. ΣΥΝειμι. Vnà sum. Herod. lib. 6, ἐὼν δὲ καὶ αὐτῷ δέος τῷ
Ἀλεξάνδρῳ καὶ τῆς συνοῦσι φίλοις, Et amicis qui cum eo
erant. In qua signif. dicitur & σύνειμι συνουσία. vt apud
Xenophontem, Θαῦμα καθαμαθὼν ἐν ταῖς συνουσίαις αἷς
σύνειμι τὰ τῆς πόλεως τοῦ ἥθοισι, in conuentibus quibus
interfum vnà cum iis qui rempublicam administrãt,
In cœtibus quos celebro vna cum, &c. Συνείμι, Conu-
ersor, Consuetudinem habeo. Eurip. συνεῖ τοῖς θεοῖς. Ari
stoph. μετὰ σοῦ τὰ πλεῖστα συνεῖσι. Plut. ἐπ πίνων οἱ παῖδες ἀ-
μισεῖς γίγνοιντ' ἂν τῆς συνοῦσι, sodalibus. nã οἱ συνόντες sunt
Qui nobiscum conuersantur. Demosth. contra Neærã,
τὸν μὲ ἄνθρωπον ἐλεύθεραν εἶναι, συνεῖναι δ' ἑκατέρῳ ἡμέραν
παρ' ἡμέραν, in vtriusque contubernio alternis diebus
futuram. B. Συνεῖναι, Differere, Sermocinari. In con-
uentu aut conuiuio disceptare, Disputare, Commenta
ri, vt philosophi inter se faciunt. Bud. ex Plat. Prot. ἀλ-
λὰ τὰς μὲ παιδιὰς συνουσίας εἶῶσι χαίρειν. αὐτὶ δ' ἐαυτῆς σύ-
σι, δ' ἑαυτῶν ἐν τῆς ἑαυτῶν λόγοις πῖραν ἀλλήλων λαμβάνον-
τες. Συνεῖναι de mare & fœmina dictum, est Rem seu
consuetudinem habere, Consuescere. Xenoph. Pæd. 3,
τῆς ἑαυτῶν γυναῖξι συνόντας ἄνδρας ἀλλοτρίους. Συνεῖναι,
est quoque Cum aliquo facere, A partibus alicuius stare.
Thucyd. lib. 4, [ἔφη] ἀδικήσειν εἰ αὐτῷ τρέφοντες τὴν μισθὸν
τοῦ στρατοῦ, ξυνέσται Ἀρρίβαίῳ. Eodem libro, μὴ καθ' ὅσον ἂν
τις αὐτῷ μέρος βούληται μεταχειρίζειν, τούτῳ ξυνεῖναι, ἀλλ' ὡς
ἂν αἱ τύχαι αὐτῶν ἡγήσωνται. Συνεῖναι est etiam idẽ ferè
quod τοῦ σοῦναι, id est Præterea seu insuper esse. sic enim
accipit Soph. schol. illud Aiace, καί μοι δ' τι θεράπευσις Αἴας
ξυνέσιν ἔφεδρος, id est ὡς τῷ δεύτερόν μοί ὅστι κακὸν, Et præ-
terea mihi Aiax est tanquam imminens athleta, seu
Præterea instat & imminet mihi Aiax tanquam insur-
gens athleta. Copulatur interdum cum rebus inani-
matis, & tunc interdum verti potest Consuetudinem
habeo, Versor: interdum commodius per verbum. Na-
zianz. συνεῖναι τῆς ὀνόμασι, circa nomina versari. συνεῖναι
τῆς βίβλοις, Cõmercium & consuetudinẽ habere cum
libris, Versari inter libros, seu legere libros. Synes. De
insõn. loquẽs de l. suo, οἱ μετὰ φιλοσόφῳ φύσεως αὐτῷ συνε-
σόμενοι, Qui ingenio philosophico eum legent. Idẽ, καὶ
συνέσσο γυναικείαις ἐλπίδαις, In bona spe sis, Bona spe fouea
ris. Aristoph. Pluto, συνεῖναι κόπῳ, Labores adire. Luc. πῷ
ἀρίστῳ εἶῳ συνεσσιδρόις, honestè victuros. Et in malã par-
tem apud eundem συνεῖναι φαύλῳ εἶῳ, turpem & sordi-
dam vitam agere. Sic apud eundẽ συνὼν μυείαις ἀνίαις.
Dicitur & ὀνείρῳ συνὼν pro Somnians, & λιμῷ συνὼν pro
Esuriens, & νόσῳ συνὼν pro Ægrotans.

Συνουσία, ας, ἡ, Conuersatio, Consuetudo familiaris. Isocr.
Paneg. φιλίας θύρῶν πεσοτάτας καὶ συνουσίας ὄντυχεῖν παντο-
δαπῆς. Plut. Symp. χρώμενος ὁμιλίαις ὑγιεναῖς ἄχρι τινὸς καὶ
συνουσίαις ἀνδρῶν νοῦν ἐχόντων, adhibens cõsuetudinem

hominum prudentum. Congressus, Colloquium, A
Cœtus, Conuentus. Synes. ep. 137, πλείστοις μὲ συνὼν, ἐπ' ἀν-
θρωπικῶς δὲ κοινωνίας τὰ συνουσίας ποιούμενος, Cõgressus
instituens. Et συνουσίας τοιεῖσθαι πρὸς τινα apud eundem
epist. 57. Plato Gorg. διαλύεσθαι τὰ συνουσίας, Colloquia &
conuentus dirimere. Isocr. ad Philipp. τοῖς συμβουλεύειν
ὑπὸ χιρεῖν πολὺ διαφέρει μὴ διὰ γραμμάτων πιθεῖσθαι συνου-
σίαν, ἀλλ' αὐτῆς πειρασάσαι τῆς, non per literas colloqui, sed
coram. Aristot. Pol. 5, τοὺς ὠπακουσὰς ἐξέπεμπον Γέρων ὁπου
τῆς ἐν συνουσίᾳ καὶ σύλλογοι, cœtus, conuentus. Disputatio. Bud. ex Plat. Protag. οὐδὲ ἐγὼ λιπαρῶς ἔχω τοῦ δὲ τὰ B
σοὶ δοκοῦντα συνουσίαν ἡμῖν γίγνεσθαι. Vnde mox subiicit,
ἀλλ' ἐπιδείξω σοὶ βουλόμενος διαλέγεσθαι, ὡς ἐγὼ δυνάμαι ἐπιδεῖν, πτε
σοὶ διαλέξομαι. Conuiuiũ. Bud. ex Plat. Sympos. μὴ δὲ
μέθης ποιήσασθαι τὸν ἐν τῷ παρόντι συνουσίαν. Plutar. Symp.
συνουσίας πιοῦσαι μετ' ἀλλήλων ἐν ἀφθόνοις πᾶσι, cœtus in-
stituunt conuiuales. Consuetudo venerea, Coitus.
Xenophon Pæd. 6, τοῦ σεσεκεῖν λόγοις αὐτῇ τοῦ σοῦ συνουσίας.
Herodianus lib. 1, de Marcia Commodi concubina, ὅτι
συνουσίᾳ αὐτῷ διεξάλλετο. Plutarch. De defectu orac. lo-
quens de Pythia, συνουσίας ἀγνὸν τὸ σῶμα, à rebus venereis C
castum. Aristot. Polit. συνουσία ἡ πρὸς τοὺς ἄρρενας. Plutar.
De nug. πρὸς τὰς συνουσίας ὀκκαπάφοροι, proni & procli-
ues ad res venereas. Idem Problem. πρὸς τὰς συνουσίας
παρορμᾶ, ad res venereas incitat. Idem Sympos. de sali-
bus, ὡς ὅτι συνουσιᾶν ἄγοντας ὑπὸ θερμότητος. Συνουσία,
αὐτὴ τοῦ οὐσία. Theophr. De hist. pl. ἡ μὲ σοῦ συνουσία καὶ
ἡ ὕλη φύσις ἐν τοῦτοις. v. l.

Συνουσιάζω, In eundem cœtũ conuenio. Itẽ Coeo. Athen.
lib. 12, ἐπειδὰν ὦ συνουσιάζωσι κατ' ἐταιρείας. VNDE D
Συνουσιαστὸς, οῦ, ὁ, Coitus. Suid. AT Συνουσιαστὴς, οῦ, ὁ,
Qui familiariter cum aliquo congreditur, Qui familia
riter aliquo vtitur. Item Discipulus. Plut. ὧν ἑκάτερος
Πλάτωνος ἐγγὺς ἐτο συνουσιαστής. Xenoph. βουλόμενος τῆς συ-
νουσιαστὰς αὐτοῦ παρελέσθαι, ab eo volẽs auertere discipulos.
ET Συνουσιαστικὸς, οῦ, ὁ, Facilis ad congressus familia-
res, Facilis ad cœtus conuiuales. Aristoph. Vespis,
Γαῦ, ἀλλὰ δεῦρ' κατακλινεὶς τοῦ σμαγῆναι Συμπτικὸς εἶ
καὶ ξυνουσιαστικός.

C. ΥΓΙΈειμι, Subsũ, Hesiod. μακρὸ δ' ὄνυχες χίρεσσιν ὑπῶσαν. E
Εἶμι, Eo. Et sæpe Ibo. Il. α, Καὶ πτ' ἐπιπά τι εἶμι Διὸς
ποτὶ χαλκοβαφὲς δῶ, Ibo. Sic Il. ω, Εἶμι, καὶ οὐχ ἅλιον ἔπος ἔσεται. Sic Od. ρ, — ἐγὼ δ' εἶμι τοῦ σπαρόντε. Itidem
Thucyd. lib. 2 τοῦτα δηλώσας τοῦ σπον, εἶμι καὶ ὅτι τῶν δὲ ἐ-
πιτρόπων. Est etiã Venio. & ita quidam Od. α interpr. εἷς,
venis, Τίς, πόθεν εἷς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες; vbi ta-
mẽ & pro Es sũt qui accipiũt. sicut & Il. φ, Εἶμ' ἐκ Παιονίης
ἐκβόλακος, vtroque modo reddi docui in Εἰμί. Et εἶσι
pro It. Il γ, Ὀστ' ἐσιν δῆρ' δουρός. Et ἔισμαι, Ibo, vel Ve-
niam, apud eundem Homerum.. Infin. ἰέναι, Ire, vtrisque F
script. vtitatum. Sed ἰέναι εἰς λόγοις vide in Λόγος: vt
ἰέναι εἰς φιλίαν, in Φιλία: itidémque in cæteris. Γὼν par-
ticip. vsitatum & ipsum vtrisque scriptoribus. Vide-
tur autem Plut. in Numa, ἰόντες ἐκ τοῦ σωματος λόγοι dixi-
sse pro ἐξιόντες. Cæteram coniugationem ex gram-
maticis petendam relinquo, quorum quidam exem-
pla quoq; vsus singulorum temporum afferunt, simul
etiam inusitata themata à quibus vnumquodque for-
mandum est proferentes. Sed hoc præterea sciendum
est, tam huius verbi quàm eius compositorum partic. G
tria tempora significare, vt docet Bud. pag. 100 & 101.
Sed iis quæ à Bud. dicuntur, addo, ipsum etiam infinit.
futuri interdum significationem accipere.

C. Ἄνειμι, Rursum eo. Item, Sursum eo. Id est, Redeo, A-
scendo. Aristoph. in Nebulis, ἄνειμι δὴτ' ὀπτῶδεν εἰς τὸν
ἠλῶδεν, Redeo hinc. ἄνεισιν εἰς οὐρανοὺς apud Nazianzenum, Ascendit in cælos. Citatur & ex Plutarcho in Ro-
mulo, ἄνεισιν ἐκεῖ, pro Ascẽdit illuc, vel Redit illuc. Item
ex Aristide, ὑπὸ σοφίαν ἄνεισι, pro Redit sub sapiẽtiam.
Apertè autem ἀνίεμεν pro Ascendimus capitur (sicut
καπίεμεν pro descendimus) in hoc loco Alexandri A- H
phrod. Probl. l. 1, διὰ τί μᾶλλον κλίμακα καπέρχεται ἢ ἀνέρχεται.
verùm ab ἄνειμι & κάπειμι quidam nolunt hæc deduci,
vt sint pro ἄνιμεν & κάπιμεν, sed ab ἀνίημι habente sim-
plex ἵημι tenuatum: vnde fit Γέμβος apud Homerũ: de
quo partic. dicam infrà vbi de ἵημι tenuato agam. At

ἀνίασι ascendunt, sicut καπίασι descendunt, ab ἄνειμι de-
ducta esse ἰωνικῶς inter omnes grammaticos constat.
Infinitiuus itidẽ est ἀνιέναι, Ascendere. Participium ἀνι-
ών, itidem pro Rediens, item pro Ascendens. vnde ἀνιὼν ἥλιος, apud poetas & Herodotum, sol oriens, quasi
ascendens. In hoc autem Platonis loco ex principio
Sympossii, ἐπύγχανον εἰς αὐτοῦ οἴκοθεν ἀνιὼν φαλληρόθεν, Bud.
ait ἀνιὼν vel pro Rediens posse accipi. Apud Homerum autem ἀνιοῦσαν apertè est pro Redeuntem, Od. θ, Ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἠερόειδεῖ πόντῳ. vbi de naue loquitur.

Ἄνειμι, Scateo, Scaturio, apud Pausaniam non semel,
vt ait Budæus: citans tamen hunc vnum eius locum,
ἧς πύδωρ οὐκ ἄνεισιν ἐκ γῆς, ὅπῃ ῥεῖ δὲ ἐκ τοῦ ὀρόφου. Siendũ
est autem aquam scatentem veluti ascendere. In vulg.
lex. Græcolatinis, citatur ἄνεισι τὸ φυτὸν ὑπὸ γῆς pro Succrescit, Excrescit.

C. Ἀπέειμι, Abeo, Proficiscor. Vel Abibo, &c. Et interdum
Redeo. Plut. De Sibyll. ἀπίασι τοῦ θεοῦ καταγόντες, οὐχ ἡμῶν. Plato. De rep. 1, θεωρήσαντες ἀπῇ ὑδρεῖς τὸ ἄστυ. Demo
sthenes, ἀπέναι τοὶ τοῦ σθεῖς τὸν τάχιστα, id est (Bud. inter-
prete) Vt primo quoque tempore legati proficiscerentur. Et ἀπιὼν, Abiens, Proficiscens. Sed ἀπόστα, Profe-
ctum etiam interpretatur idem apud Demosth.

C. Διέειμι, Transeo, Permeo. Vel Transibo, &c. Thuc. 3, ἀλ-
λὰ δι' αὐτῶν μέσων διήεσαν. Et 5, διὰ τῆς ἑαυτῶν ἑκάστοις μὴ
ἐὰν πολεμίοις διέναι. Et διεῖσιν ἐξω ex Theophr. pro Erum
pit: & δίεισιν εἰς βάθος pro Altè descendit. Διέειμι, Per-
curro oratione, Narro. ὅπως ἡσθῆναι χρὴ, νῦν δὴ σοι διέειμι. v-
bi tamen futuri signif. habet: sicut ἔειμι interdum habe-
re dictum est. SED bicomp. Διεξέειμι hac in signif.
frequentius est. quod & Edissero exponitur, & Mente
reuoluo. Interdum & Recito. Sed nonnunquam poni-
tur & in prima τοῦ δίειμι signif. vt Paus. καὶ τὸν γλῶ τὸν
Σκιλλουντίαν Σειλίνοῦ τόσμος διεξεῖσιν. Vide Budæum
pag. 100 & 332.

C. Εἴσειμι, Introeo, Intro, Ingredior. Vel Introibo: &c. Vn
de εἴσοιθι Xen. Ingredere. Et εἰσιέναι εἴς τινα, id est Ingredi
ad aliquem, pro Ingredi domum eius. quod Bud. inter-
pretatur Conuenire domi, apud Lysiam. (Hebraica au-
tem loquendi consuetudine accipitur & aliter verbum
Ingredi) At quum Demosthenes dicit εἰσιέναι τοῦ γραφῆς
pro Postulari & Causam dicere, subauditur δικασηεῖον.
Sed & γραφὴν εἰσιέναι, vel ἀγῶνα: item ὀνοδικίαν εἰσιέναι
vel ὀνοδικίαν. De quibus lege Bud. pag. 110, vbi exempla
τοῦ εἰσιέναι & τοῦ εἰσιλθεῖν commiscet. Et res quæpiã dici-
tur aliquẽ εἰσιέναι, pro Eũ subire, Ei occurrere. Et δεινὸν
εἰσιέναι Demosthenes, Metus vehemens incessit. Item τὸ
εἰσιὸν λέγειν, Quicquid in mẽtem venit. Bud. pag. 111, &
218. Item τὸ εἰσιόντα, Cibus & potus, Aristot. De gen. anim-
mal. lib. 4. HINC Εἰσιπτὸς, Ad quem ingressus pa-
tet (q. d. Ingressibilis) Accessibilis. Nazianz. De fatuis
virg. μηκέτι ὁ νυμφὼν αὐτοῖς εἰσιπτὸς ἦ. ET Εἰσιτήριος λόγος,
Oratio quæ habetur in alicuius ingressu, & qua ille
velut excipitur seu salutatur (vt ἐξιτήριος, Quæ habetur
in digressu) A Suida exponitur ὁ εἰσιτήριος λόγος. At Εἰσι-
τήρια, Dies eius festi in quo magistratus omnes acce-
dunt, vt scribit idem Suidas. Alii rectius (meo iudicio)
sacra fuisse tradunt quæ Ioui βουλαίῳ fierent quum se-
natores iudicium ingressuri essent.

c.2. Ἐπισέρχομαι, (q. d. Superingredior) Inuado. pro ἐπεισέρχομαι, Bud.

c.2. Παρεισέρχομαι, Subeo, Subingredior, Irrepo. Bud.

c.2. Ὑπεισέρχομαι idem quod procedens παρεσέρχομαι. Item ὑπεισιέναι, In mentem venire. B.

C. Ἐξέειμι, Exeo, aut Exibo. Luc. τὴν ἐρωτήσαντα πτίκα ἔξεισι.
Demosthenes in Midiam, καὶ καταλαμβάνει τοὺς ἄρχοντας
ἐξιόντας, καὶ τὸν Στράτωνα ἀπιόντα, Offenditque eos con-
claui suo exeuntes, & Stratonem iam profectum, Bud.
interpr. HINC Ἐξιτὸν apud Hesiodum, τῆς οὐκ ἐξιτὸν
ὅστι, quibus exeundi facultas non est. ET Ἐξιτήριον,
Exeundum, Prodeundum, ex Xenoph. ἐξιτήριον εἰς ἀν-
θρώπους, Prodeundum est in hominum cœtum. AT
Ἐξίτης Hesych. ἐκπορευόμενος, id est egrediens. ITEM
Ἐξιτήριος, vt ἐξιτήριος λόγος Basil. de quo modò in εἰσιτή-
ριος. Bud. apud Gregorium ἐξιτήριοι λόγοι interpretatur

etiam Sermones valedicentium in discessu. Vnde & ἐξιτήριοι ὦχαι apud Suidam, & ἐξιτηρία ἡμέρα apud Hes.

c.2. Ἐπέξειμι, Egredior aduersus aliquem, vel potius Erumpo. Bud. interpr. Erumpo infesto exercitu, exemplum tamen ex Isocr. afferens in quo est ἐπεξελθόντες. sed cum apud alios, tum præsertim apud Thucyd. inuenire potuit huius ipsius vocis exempla, hac in signif. Ita enim hic lib. 4, ὅπ οὐκ ἐπέξεισιν, οὐδὲ δέοιτο πολεμεῖν. Et lib. 2, πεῖραν ἐποιεῖτο εἰ ἐπέξιασιν. Sic ἐπεξιέναι eodem libro, & ἐπεξιέναι, lib. 8. Et cum datiuo, lib. 3, ἐπεξιὼν τοῖς Ἀθηναίοις. Interdum verò addit εἰς μάχην. Redditur autē apud eum & verbo Occurrere, item In certamen prodire. ‖ Item ἐπεξιέναι τινὶ pro Reum peragere & conuincere, vnde ἐπέξειμι τῷ μαρτυρήσαντι in futuro apud Demosth. ‖ Et pro Vlcisci, cum datiuo rei apud Herodianum. ‖ Et pro Excurro & percurso populabundè. Item, Persequor stylo, Commemoro, Edissero. Item, Perlego. Bud. pag. 99 & 100. Sed inuenio & aliam signif. apud Thucyd. cuius ille mentionem non fecit, quod sciam. Ea est lib. 1, cum datiuo, pro Operam nauare, vel Exequi, τὰς τῶν πολεμίων τῶν ἐπεξιέναι λόγῳ καὶ ἔργῳ.

c.3. Ἀντιπέξειμι, Inuadenti hostiliter occurro. B. ex Paus.

c.3. Ἀντιπαρέξειμι, Hostium exercitum captans, cum exercitu adequito. quam interpr. dat Bud. verbo αἰτιπαρεξάγω, in hoc Polybii loco, ὁ δὲ Φάβιος, τῶν μὲν παρορμήσεις ὅπῃ φαινόμενος, αὐτὸς παρῆγε τῶν πολεμίων· εἰς ἣ τὸ πεδίον ἐκαθίζετο δ' ὑμῶν: ego verò idem de eodē Fabio cūctatore voce ἀντιπαρεξιέναι dici à Plutarcho existimo, vbi scribit, ἐπικολουθεῖ δὲ τῶν τραχέων καὶ ὀρεινῶν ἀντιπαρεξιών. ‖ Item Ἀντιπαρεξιέναι, Inuicē decedere via. Bud. 540 ex Plut. apud quem tamen legitur ἀντιπαρεξιέντες tanquā ab ἀντιπαρεξίημι.

C. Ἔπειμι, Inuado, Ingredior hostiliter. Thuc. 6, τὸν δὲ τοῦ χρόνου οὐ μόνον ὅπόσα τις ἀμυνεῖ), ἀλλὰ καὶ μὴ ὅπως ἐπεισι τοῦ καταλαμβάνει. Idem 3, ἢ ὅπόσα πολέμου, ὅσον ἔτι) ἀμύνεσθαι. Et apud Herodianum, ὅπόσοις αὐτοῖς, Inuaderent eos, Irruerent in eos. Alia etiam construct. ex Thucydide, ὅπῃ ἢν ὅπῃ τις ἀδικοῖτο. Et metaph. apud Homerum Il. α, — πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, Priusquā senectus eam inuadat, seu adoriatur, vel Senectus ei superueniat. Ἔπειμι, Post venio, Succedo, Sequor. vnde τὸ ὅπόντος χρόνου Plato, Sequente tempore, id est futuro. Sic τὴν ὅπόντα ἐνιαυτὸν idem dixit: & Demosth. ὅπόσοι ὥραι τοῦ ἔπους. Huc pertinet ὅπόσα ἡμέρα Synes. pro Crastinus dies. Apud Demosthenem verò ὅπόντα πράγματα exponitur Futuræ res, vel Instantes res. sicut ἐπιὼν μῆν apud eundem, Mensis instans. Apud Plut. autem in Sol. ἔπεισι redditur Imminet, vbi scribit, ἔπεισι δὲ ἑκάστῳ ποικίλον ἐξ ἀδήλου τὸ μέλλον. ‖ Item ὅπόσον τῇ μνήμῃ ἔκαστα B. ex Luc. Percurrens, vel Repetens. ‖ Et ἔπιτε in v. l. Differite.

c.2. Ἀντίπειμι, Inuadēti hostiliter occurro. Paus. ἀντιπήεσαν ἢ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι σπουδῇ καὶ οὖτοι.

C. Κάτειμι, Descēdo. Luc. ὅπῃ τῶν χλῶ κάτειμι χύτων, Descendis. Item pro Descendes, vt inquit Bud. κάτισιν εἰς ᾅδου, Nazianz. Hinc & κατιέναι dicitur nauis pro καταγεῖναι, vt annotant schol. apud Hom. Sed & ventus dicitur καπέναι à Thuc. lib. 2, ἀνέμου δὲ κατόντος μεγάλου, χιμαζόμενοι ἐν ἀλιμένῳ χωρίῳ. Vbi quidam vertunt, Ingruente ingenti vento, vel coorto. Tale est autem quod ex Plutarcho affertur, ἀνέμου κατόντος ἐν πελάγει. ‖ Κάτειμι, Reuertor. vt κατὼν οἴκαδε apud Plat. Apud Hom. autē εἰς ἄστυ κάτειμι vtroque modo redditur.

C. ΜΕΤειμι, Eo post: vel Eo postea, μετὰ ταῦτα ἔρχομαι, vt Hom. vtitur. Sed pro Eo post redditur Persequor, vt dicitur venator feras μετέναι, ab Ouidio feras persequi: id est quasi post eas seu pone eas ire. Sed multo vsitatior est metaphorica signif. qualis & verbi Persequor. vt μετέναι τὴν σοφίαν dicitur Socrates à Xenophonte pro Persequi. vt inquit Bud. addens etiam διώκειν, item Affectare. Sic autem dixit Isocrates ad Nicocl. ὅ, τι ἂν ἀκριβῶς εἰδέναι βούλῃ, ἐπιμελείᾳ μέτιθι. Itidem verò qui ambit magistratum, dicitur μετέναι. Plut. ὑπατείαν μετόντι συμπεσόντων. Et ἐπηρώτησεν εἰ καὶ αὐτὸς ὑπατείαν μέτοιτο. (Sic autē & μετιέναι vsurpat) Gallicè hoc quoque vocamus Poursuiure, quod est Persequi. Interdū verò μετέναι conatus significationem habet: vt videlicet quirem aliquam affectant, vires & conatū ei impendunt. Sic Synes. quoque vtitur, apud quem tamen exponitur nō solùm Conari, sed & Moliri. Politianus autem apud Herodianum μετέναι cum accusatiuo rei vertit etiam Tractare. ‖ Μέτειμί σε, Persequor iniuriam à te mihi illatam, Persequor pœnas abs te, Vlciscor te. qua etiam in re Gallicū Poursuiure locum habet. Tale est μέτειμι Ἀθηναίοις ὑπὲρ τῶν ἀθέμιστα φόβων ἡ δίκη. Et ex Plat. Politico, ἢ σε αὖτ' πύτων εἰσῶθις μέτειμι. Synes. νεμεσᾷ Ῥουφῖνος, καὶ μέτεισι ζημίᾳ χρυσοῦ λίβων πεντεκαίδεκα. Apud eundem μετῆλθε τὸν Ἀνδρονίκου μανίαν pro Vltus est vel Puniit. ‖ Μέτειμι, Solicito. vt Gall. dicimur Aller apres quelcun, cuius opera indigemus, & à quo aliquid impetrare volumus. Sic autem vtuntur Thucyd. & Aristoph.

Μέτειμι, Transeo. Luc. in Caucaso, ἤδη δὲ ὅπῃ τὸ πῦρ μέτειμι, Ad ignem transeo. Id est, ad crimen de igne. Apud Herodianum Politianus, μετόντες εἰς Ἀντωνῖνον vertit Transfugientes. (Sic autem μετελθὼν & αὐτομολῶν pro eodem ab eo ponitur) Μέτειμι, Redeo, ex Aristophanis Nub. ἐκεῖσε δ' ὅθεν ἀπέχασά με τοῦ λόγου μέτειμι.

C. Πάρειμι, (sunt tamen qui παρεῖμι malint ad differentiam alterius πάρειμι) Prodeo, Procedo, Progredior, Budæus ex Xenophonte. Demosthenes in Midiam, παρίασι δεησόμενοι, in medium prodibunt pro isto deprecatores, vt idem interpr. (Sic & παρελθεῖν sæpe ponitur) Ita etiā παρεῖναι εἰς ἐκκλησίαν, & παρεῖναι εἰς τὸ πλῆθος, Plut. Apud Aristophanem autem πάρειμι εἰς τὸ μέσον. A Bud. vertitur etiam A duenio apud Luc. Vide suprà in πάρειμι ab εἶμι, quæ dixi de eo signif. motus habente.

‖ Παρέειμι, Transeo. Aristoph. πάρειμ' ὀντοῦδεν εἰς τὰς τῆς φύσεως αἰάλκας. Sic παρόντες Luc. Transeuntes, Prætereuntes. HINC Παρεστηκέναι & pro eo παρεστηκέα apud Thucydidem: παρεστηκέα ἔδοξε ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους ἔτι), Prodeundum esse in conspectum Lacedæmoniorum.

c.2. Ἐπιπάρειμι, Superuenio. Itē Subsequor à Latere, vt Budæus apud Xen. interpr.

C. ΠΕΡΙειμι, Circumeo. vnde περίεισι apud Aristoph. quod redditur non solùm Circumit sed & Circumfertur. Thuc. 4, περιέναι κύκλῳ αὐτῆς. Hinc & particip. περιὼν Circumiens, Oberrās. vt Plato De rep. 1, περὶ τῶν ἄλλων περιὼν μανθάνει. Ex Thucydide autem affertur περιέντα τοῦ ἔτους pro Circūacta æstate, vel Redeūte æstate: schol. autem pro ἐνιαυτοῦ.

C. ΠΡΟειμι, Prodeo, Procedo. Herodianus, προέσται τὸ οἶκον. At εἰς τὸ ἔτι) προιέναι, in naturā rerū prodire. Herodian. lib. 5, προιεῖ τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπανοῖς, procedebat identidē ad tibias & tympana, de Antonino Heliogabalo. ‖ Progredior, Proficiscor. vt προιέναι τὸ πρόσω, progredi vlterius. προιέναι ὀρεινῶν, montanam viam capessere. Thuc. lib. 2, ἐλπίδα εἶχον ἐς τὸ ἐγγυτέρω αὐτοῦ μὴ προιέναι, propius vrbem non venturos. Et metaph. apud Plut. Numa, πλούτῳ προιέναι μέχρι παντός, Ad summum diuitiarum progredi. ‖ Orior, Prouenio. Aphth. in fine, εἰ δὲ γῆς τε καὶ ὕδατος, ἅπαν ὁ γίγνεται, προέισι, id est Nascitur, γίγνεται, Bud. Hinc partic. προιών, Prodiens. Herodianus, προιὼν δὲ φοβερὸς ἦν. Et οἱ προιόντες αὐτῷ, ibidem, Anteambulones, vt vertit Politianus. ‖ Progrediens. Thuc. lib. 1, κατὰ βραχὺ προιὼν ἅμα τῷ χλῷ, paulatim contendens. Plut. αἱ σκιαὶ πολὺ τῶν ὀμμάτων προιοῦσαι, τοῖς πολεμίοις ἐπέβαλλον, vmbræ lōgius proiectæ vergebant in hostes. Idem Sympos. προιὼν ὁ χρόνος πολὺ σκόπος ἐπαξεῖ τοῖς πράγμασι, progressus temporis. Dicitur & προιόντος τοῦ χρόνου, progressu tēporis. Et προιόντος τοῦ λόγου, progressu orationis, Aristot. Rhet. ad Alex. Προιὼν sic dicitur etiam Tandem vt τελευτῶν. Aristot. Problem. 102, de vino, μικρῷ μὲν πλείω πόδεις, λαλιστέρους ποιεῖ· ἐπὶ δὲ πλείω, ῥιπτεμοὺς καὶ θαρσαλέους· προιόντας δὲ, ὡς τὸ πράττειν ἐπαμοῦ.

c.2. Ἀνιπρόειμι, Ex aduerso prodeo seu progredior. Vnde ἀντιπροσήεσαν, obuiam prodierunt. v. l.

C. ΠΡΟΣειμι, Adeo, Accedo. Xen. Σωκράτει οὐκ ἔτι προσήεσαν, non amplius Socratem adibant. Thuc. lib. 1, τῇ ὀργῇ οὕτω χαλεπῇ ἐχρῆτο ἐς πάντας ὁμοίως, ὥστε μηδένα δυνάσθαι

προσιέναι, vt nemo adire eum posset. Apud Æschinem contra Timarch. cum accusatiuo construitur, si emendatè legitur, ἐπειδὰν προσίω τὸ δικαστήριον καὶ ἀκροάσωμαι τῶν ἀγωνιζομένων, quum ingredior iudiciū auditurus oratores. Bud. Comm. pag. 124. Apud Thucyd. verò additur πρός, vt προσιέναι πρὸς τὰς ἀρχάς, adibat magistratus. Προσιέναι τῇ βουλῇ, Adire consiliū, id est Referre ad consilium, Agere cum consilio. Et apud Andocidem sine casu προσῆκε ὁ βασιλεὺς τοὺς πρεσβυτέρους ἐν Ἐλευσῖνι, id est, Retulit ad Prytaneis. Vide plura apud Bud. Cōm. p. 124. Apud Christianos autores est religiose adire ad sacrosanctum epulū, quum populus ad Eucharistiæ sacrum conuenit. tunc enim supplicantes προσέρχεσθαι & προσιέναι dicūtur. Chrysost. οὐκ ἔστι πόλεμα τὸ πολλοὺς προσιέναι, ἀλλὰ τὸ αἰσχίστον. Est enim προσιέναι obsecrare & supplicare. Chrysost. 1. Tim. 2, οὐ γὰρ ἐξῶν τοῖς Ἰουδαίοις τοῦ Θεοῦ προσιέναι ἀλλαχοῦ καὶ θύειν. B. C. Dicitur & προσιέναι τοῦ λέγειν, vt apud Latinos Ad dicendū accedere. ‖ Accedo, id est Partes à quibus stabam deserēdo, ad alios accedo: idem quod προσχωρῶ. Thuc. lib. 4, pag. 149, ἀλλὰ καὶ οἷς ἂν δόξῃ, ἤστόν τε ἐμοὶ προσίοσι. Herodiam. lib. 6, de militibus Alexandrū destituentibus & ad Maximinum accedentibus, καταλιπὼν μὴν χωσαμον μικρολόγον, προσιέναι ἢ ἀνδρὶ ἡρωϊκῷ. Sic Tacitus dicit, Societatem nostram accesserant: &, Sacramento Vitellii accessisse: &, Accedebat sententiæ Paulini. ‖ Προσιέναι etiam Quotannis redire significat & obuenire. vt apud Herodot. προσιὲς φόρος, tributum obuenit. Hinc Προσιὼν participium Adiens, Accedens. Hesiod. Erg. Τὸν φιλέοντα φιλεῖν καὶ ᾧ προσιόντι προσεῖναι. Plato Apol. ἰδίᾳ ἑκάστῳ προσιὼν, ad singulos priuatim adiens. Plut. Fab. προσιόντες τὴν Ῥώμην, Romæ appropinquantes. Et de tempore, Herodian. lib. 5, ἐσπέρας ἤδη προσιούσης. Plut. Camillo, προσιόντος Ἰουλίου μηνός. At Πυθοῖν μὲν τῇ βουλῇ, προσιὼν δὲ τῷ δήμῳ τοῦτο, apud Demosthenē, id est, Ad consilium & curiam referens, cum populo agens. Bud. Comm. loco citato paulo antē. Sic apud Dinarch. προσιόντας ὑμῖν [τοῖς δικασταῖς,] Qui apud vos causas actitāt, Qui in iudicio dicūt. μετὰ φόβου προσιὼν τῷ λέγειν, apud Plutarchū de Cicerone, Addicendum timidè accedens. προσιόντες τοῖς ἄλλοις, Ad alios se conferentes: sicut προσιέναι paulo antē. Προσιὼν, quotannis rediens seu obueniens. Aristophanes Vespis, τὸν φόρον ὑμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων συλλήβδην τὸν προσιόντα, tributum quod nobis obuenit. Thuc. lib. 2, προσιόντων μὲν ἑξακοσίων ταλάντων, ὡς ὅπῃ πολὺ, φόβου κατ' ἐνιαυτὸν ἀπὸ τῶν ξυμμάχων τῇ πόλει, quum quotānis redirent ferè sexcenta talenta tributi ex sociis. Dicitur & neutro genere, τὰ προσιόντα pro προσόδοι, id est Redditus seu reditus. Demosth. cōtra Aphob. ἀδὸν πύπτοις καὶ εἰ μισθοῦ τὸν οἶκον ἐβούλοντο, ἀπὸ μὲν πύπτων τῶν προσιόντων ἡμᾶς τρέφειν, id est ab his obuentionibus & redditibus. B.

Προσιτὸς, ός, ό, Qui adiri & accedi potest, Accessu facilis. Greg. λεόντειον βρυχώδους καὶ μὴ προσιτὸν τοῖς πλείοσι, ad quod accedere plures non sustinerent. VNDE Ἀπρόσιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inaccessus. Philo De vita Mosis l. 3, ὄρος ἀπρόσιτον καὶ ἄβατον, inaccessus & inuius. Et ἀπρόσιτον ἀρετὴ apud Gregorium. Quam nemo æquare potest, vt Bud. explicat. Et alibi ἀπρόσιτος τῷ ἀρετῷ, Quem virtute æquare nequeas. ET Δυσπρόσιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui difficilè adiri seu accedi potest. Polluci idem est quod δυσπρόσβατος & δυσπρόσιμος, Qui affabilis nō est. Vnde & δυσπρόσιτος aduerbium eodem sensu apud eundem. CVI Εὐπρόσιτος contrariū est, Accessu facilis. Item Affabilis, Facilis. idem quod εὐπρόσβατος & εὐπρόσιμος. VNDE Εὐπρόσιτος aduerb. apud Poll. idem quod εὐπροσιμόρως, εὐπροσόδως: & oppos. τοῦ δυσπρόσιτος, id est Humaniter, Affabiliter, si dici possit.

C. ΣΥΝειμι, Coeo, (quod & Ad arma coeo) Cōgredior, Infesto marte cōgredior seu cōcurro. Il. ζ, Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μενεαίνοντε μάχεσθαι. Hesiod. Th. οἱ δὲ ξυνίεσαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ. Et Congredior colloquendi causa. Demosth. Pro corona, τῷ ὑπὸ πολεμίων πεμφθέντι μόνος μόνῳ συνιέναι καὶ ὁμοιολογεῖτο. Et συνιέσαι ἐς λόγους, in colloquiū ventitabāt. Vnde particip. Συνιὼν, Concurrens, In vnum conueniens. vt συνιόντος ὄχλου. ‖ Item Congrediens & concurrens infesto animo, apud Hom. Et συνιόντες μάχονται, pugnam inter se conserunt. ‖ Συνιόντα χρήματα, prouentus pecuniæ. v. l.

c.2. Ἐπισυνίειμι, Insuper conuenio in vnum. Vnde ὁπόσοι ἐπισυνιόντες, Superuenientes.

C. Ὑπειμι, Subeo.

¶ Ὑπερίων, ονος, ὁ, Hyperiō: Cœli & Terræ (seu, vt alii, Thiæ) filius, pater Solis. quo nomine significari volunt τὸν ἄνω κίνησιν, ἀπὸ τοῦ ὑπεράνω ἰέναι. VNDE Ὑπεριονίδης, ου, ὁ, patronymicū, Filius Hyperionis, id est Sol. Citat Eust. ex Pind. ET Ὑπείων, pro eodem per syncopen, pro ὑπεριονίων, vt Eustathius annotat (dicens similem syncopen factam esse in illo, Ἀκπείων τε Μολίονε, a nominatiuo Μολιονίων.) Nisi quis adiectiuum esse velit, quasi ὁ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰών: & tunc acui quidem vltimam oportuisse, sed διὰ ἀποφυλῶ σωμεστίσεως μεταπεπωκέναι εἰς καθαρὸν ὄνομα, vt in Ἀμφίων, & Ἐυέλθων & similibus. Il. τ, Τθυγοσι παμφαίνων ὥστε ἠλέκτωρ ὑπὲ ἴων. Od. α, de sociis Vlyssis, οἱ κῆ βοῦς ὑπέρίονος ἠελίοιο Ἠθίων.

ΕΙΡΩ, Ἐρῶ, Necto. Vnde ἕρας, exerens, extrahens, Bud. ex Herodiano. Et in pass. apud Aristot. Rhet. ἢ ὃ λέξιν ἀνάγκη εἶ) νεῖρουθμῶν καὶ τὸ σωδεσμῶ μίαν, ὥσπερ αἱ ἐν τοῖς διθυράμβοις ἀναβολαί, id est (Turnebo interprete) Dictionē autē necesse est aut tractā esse & cōiunctione vnam, vt dithyrambicorum cantica. Vide & p. 190 mei lexici Ciceron. ‖ Ἔρω Eustathio est τὸ ἐς μαχλῶ συμπλέκω, deriuanti inde ἐρεθω. Notandum verò Etymologicum velle ἔρω id est λέγω, tenui spiritu notari, at quum significat συμπλέκω, aspirari: quæ tamē scriptura non obseruatur.

Εἱρμὸς, οῦ, ὁ, Nexus, Series. Philo De vita Mosis lib. 3, τῶν ἐν χρόνοις εἱρμὸν ἀκολουθίας καὶ τάξεως, consequentiæ & ordinis in serie temporis. Cicero quod Græci dicunt εἱμὸ ρυθμὸν esse εἱρμὸν αἰτίων, Latinè vertit, ordinem seriémque causarum.

Ἔρσις, εως, ἡ, Nexus, Plexus, Religatio. πλοκὴ, ἀνάδεσις. vulg. lex. Apud Suidam verò scribitur Ἔρσις, & exponitur πλέξιδιον.

C. Ἀνείρω, Annecto, Necto. vt ἀνείρω τοὶς σεφάνοις, Aristoph. id est, Necto coronas. ‖ Item ἀνείρω, Transfigo. ἀναπείρω, Hes.

C. Διείρω, Traiicio, Infero. Bud. ex Luc. διὰ τῶν ἐδόντων τὸ θηρίου μεθεξῆς διείρων τοὶς δακτύλοις, Inserens, Traiiciens. Ex eodem de quodam captiuo, ἀπορία τῶν ἄλλων ἢ ἐδέδεν τοῦ ἐξῆς τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὸν διειρουθμῶν, id est Deinceps traiectorum & insutorum. Sic apud Xenoph. Pæd. 8, de equitibus Persarū regis, διειρκόπε τοὶ κέρας διὰ τῶν κανδύων, ὡς περ καὶ αὐτὸ ἐπ διείρωσι ὅπαν ὁρᾶ βασιλεύς. Apud Theophrastum autem libr. 2 De causis pl. διειρόντων τοὶ τοὶ πάλους interpretantur Adigentium paxillos. Idem Bud. apud Galenum, διεκβάλλειν καὶ διειρεῖν τὸν βελόνλω ἐν τῇ γαστρορραφίᾳ. διεκβάλλει ὃ δὲ τὸ πλοῖον ἐκεῖθεν δι' αὖ πάλιν δ. ἐφεξῆς, interpr. Introrsus extrorsusque penetrare, id est οἴθεν ἔξωθεν ἔπω καὶ ἔσωθεν ἔξω. Idē Διειρεῖν exponit alibi Transfadigo, Transfuo, Insuo, Insubulo. Dioscor. lib. 5, cap. 25, de radice scillæ, καθαρμῶν καὶ διείρας λίνῳ, ὥστε μὴ ἐγγίνεσθαι τοὶ σῆμοις ἀλλήλων. vbi Ruellius vertit, Traiectáque ligno segmenta modicis interuallis, ne se cōtingant.

c.2. Περιδιείρω, Circumquaque traiicio & insuo Vnde particip. περιδιείρας, quod exponitur Implicans.

C. ΕΝείρω, Innecto, Infero, Infibulo, Implico. Dioscor. lib. 5, cap 81 de vino mādragerite, τὸ φλοιοῦ τῆς ῥίζης καθαρμῶν ἔνειρον εἰς λίνον ἠμμένον. Et ἐνειρῶδης πέδας apud Suidam, id est συμπεπλεγμένος, implicitus. ‖ Item, Confero, Apto. vt Lorica hamis conferta. Et ἐνειρόμενον, Confertum & aptum. Bud. VNDE Ἔνειρσις, Innexio. Thuc. in præfat. de Athenienfibus, χρυσῶν πεπλεγμένον ἐνέρσῃ κρωβίλων ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ πεζῶν, aurearū fibularum serie cincinnos colligentes: Vel, aurearū fibularum nexu conferto. B.

c.2. Παρενείρω, Infibulo. Significat etiam Traiicio & penetro, Intromitto. Bud. apud Plutar. An seni admin. resp. εἰς πάντα παρενείρων καὶ εἰς πάντα καταμιγνὺς ἑαυτὸν ἀπλησίᾳ δόξῃς, omnibus sese inserens & per medios actus intromittens & insinuans. Greg. De bapt. λαθὼν ἑαυτὸν παρενείρει, κενῆς ἐλπίσιν ὑξαπατώμενος, sese intro insinuet, sese

intro penetret, vt Plautino more loquar. Bud. ‖Insero, Interfero, Interiicio. Athen. ἀλλ' ὅπταχ εἴπως παρεισέρας ὁ Μενέλας, ἐπειδὴ ἤκουσε τῶν ἐπαίνων, τὸ μὲν πλουσίοις εἶναι οὐκ ἀρνεῖται. id est (inquit B.) Venustè sermonē excipiens & interfatus. Hoc est, Sermonem mediū intercipiēs, & verba sua interserens, & veluti intercalans.

C. Ἐξέιρω, Exero. oppositum τῷ ἐνείρω. Aristoph. Equit. Εἶτ' ἔνδοθεν τῶν γλῶτταν ἐξείραντες αὐτῶν σκεψόμεθ' οὗ αἰδοῖοι κεχηνότες τὴν τρεφκτὴν εἰ χαλαζᾷ, id est, Extrahentes, Eximentes, vt Suidas exponit: apud quem pro σκεψόμεθ' perperam legitur ἐκκωψόμεθα. Alludit autem ad eos qui porcorum venalium linguas extrahunt vt explorent an grādinosi sint. sed παρ' ὑποσοίαις Comicè pro σῶμα dixit τρεφκτόν.

c. 2. Προεξείρω, Ante extraho seu exero. vt προεξειραμένης τῆς γλώττης, id est τρεφελκωθείσης.

C. ΠΡΟΣείρω, Annecto, τρεσάπτω, Suid.

C. ΣΥΝείρω, Connecto, Cohærenti serie continuo. vt συνείρω λόγους, Continuo sermonē, Cōtinua oratione vtor. B. Demosth. Pro corona, καὶ πφωναστικῶς, καὶ συνεχῶς ῥήματα καὶ λόγους, συνείρει τοῦτο τῷ φῶς ἀπνδυσί. Cui simile ex Xenophōte affert Bud. συνεῖραι ἀπνδυσὶ τὰς ὁδούς: addens, Quintilianum id dicere Connectere & continuare verba, Declamare, Ciceronem. Luc. Nigr. τὰ μὲν ἀπάντων συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὰν τὴν νοῦν διαφθείρων, id est, malè continuans. quod alibi, δοκεῖ ἐκ χάνι πάντα, συνείρων ἀμυσί. Interdum sine casu ponitur pro Continua orationis serie differo, Perpetua oratione declamo. vt apud eūdē Luc. σὺ μὲν τὰς τῆς κλοπῆς συνείρε, orationē perpetuā ordire. Arist. De gen. anim. λεκτέον καθ' ἕν τὸν ὅπτοῦ ἄλλοντα λόγον καὶ τὴν ἕκαστον αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἐρημένων συνείρονταις, fermone continuato. In quibus locis accusatiuus λόγους aut λόγον subintelligi potest. Συνείρομαι pass. Continuor. Aristot. lib. 2 De gen. & cor. scribit Deum ἀνπλεχῆ ποιῆσαι τὴν φύσιν, quoniam ita maximē συνείροιτο τὸ εἶναι, id est continuari possit & perpetua esse generatio.

‖Συνείρω neutraliter quoque accipitur, vt συνάπτω, pro Cohæreo. Aristot. 2 Meteorol. de partib. Indiæ exterioris, διὰ τὴν θάλατταν οὐ φαίνονται συνείρειν, ὡς συνεχῶς εἶναι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, ita coniungi non possunt vt cōtinuus sit terræ habitabilis ambitus. cui oppositum est διωρίσθαι, definitum & terminatum esse. Idem lib. 1 De gen. & corr. ὑποτίθεται τιαῦτας ἀρχὰς αἱ ὅτι πολὺ δ' αὐαυτοῦ συνείρν, huiusmodi principia statuere & ponere quæ diu consentanea esse possint & cohærere. Eodem lib. τί τὸ αἴτιον τοῦ συνείρειν τὴν φύσιν, quæ causa sit generationis continuæ, vt nihil sit intercapedinis μεταξὺ φθορᾶς καὶ φύσεως, hoc est συνεχῶς ἔχειν. Hæc & alia Bud. Cōm. pag. 538 & 539. VNDE Συνειρμὸς, οῦ, ὁ, Continuata series, Cohærentia, Continua deductio. Demetr. Phal. ἐν τῷ συνειρμῷ τῶν λόγων.

¶ Ἕρμα, ατος, τὸ, Fulcrum, Stabilimentū. ὑπόθεσμα. Il. β, de classe soluente, ὑπὸ δὴ ἤρεον ἕρματα νηῶν. Il. α, Νῆα μὲν εἰς μέλαναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσαν, Ὑψοῦ ὅτι μάλ' ἄγαν, ὑπὸ δὴ ἕρματα μακρὰ πάνυσαν. Latini Phalangas seu Palangas vocant: id est (vt Nonius expl.) fustes teretes qui nauibus subiiciuntur quum attrahuntur ad pelagus, vel quum ad littora subducuntur. Similiter in vulg. lex. scribitur apud Hippocr. De articulis, ἑρματα, autore Galeno, esse fulcimenta, & idem quod ἐρμάσματα. quod ipsum Erotianus quoque confirmat. In hac signif. metaphoricè etiam capitur. vt Od. φ, Ἡμεῖς δὴ ἕρμα πόλεος ἀπεκτάομεν, οἱ μέγ' ἄριστοι Κούρων ἐν Ἰθάκῃ. Il. π, σφίσιν ἕρμα πόλεος ἔσκε. (Columen ciuitatis Latinè interpretari possumus, vt Columen familiæ dixit Terētius.) Id imitatus Plut. Polit. præcept. dicit, ὥσπερ ἕρμα τὴν πολιτείας βέβαιον. Eodē sensu Pindarus Athenas dixit esse ἔρεισμα Ἑλλάδος. Homerus Il. δ, ἰὸν quoque siue sagittam, vocat μελαγναῖον ἕρμ' ὀδυνάων, id est ἔρεισμα, Fulcrū dolorum, Quo dolores vt fundamento niterentur. ‖Exponitur & ἀσφάλισμα ab Eustathio, & ἀσφάλεια à Suida, hoc in loco, ἀσύλοις εἶναι τοῖς χώροις διὰ τὰ ἕρματα τὰ ὀχυρώματα. Quò pertinere videtur quod ab Hesychio exponitur etiā τεῖφος. ‖Apud Theogn. pro confidentia & incœpto & proposito poni videtur, vt Bud. annotat: Μηδὲν ἄγαν σπεύδ' ἐν καιρὸς δ' ὅτι πᾶσιν ἄριστος Ἕρμα σὺν ἀνθρώπων. Ibidē Ἀνθρώπων ἀδίκοις ἕρμασι πιθομένων. At hic locus ex Plut. Solone, ἕρμασι δὲ μεγάλοις ἀδεῖν χαλεπὸν, exponitur, In rebus magnis administrandis difficile omnibus placere. Vide Ἕρμα. ‖Est etiam Saburra, id est sabulum crassius quo naues ad certam vsque mensuram onerari solent vt stabiliores sint. Aristot. de apibus, ὅταν δ' ἄνεμος ᾖ μέγας, φέρουσι λίθον ἐφ' ἑαυτῶν, ἕρμα τοῦ πτῆσθαι. Simile quid de gruibus scribit Solinus, eas volaturas, deuorare arenas, sublatisque lapillis ad moderatam grauitatem saburrari. Ad quem gruū morem respiciēs Aristoph. dixit. αὐτὸ ἕρματος πολλὰ καταπιπτωκὼς δίκας. Plut. Ad præfect. ind. loquens de Alexādro, ἐξῆλθε σοῦ φιλοστοφοῦντα, καὶ τὴν δίαθεσιν ἠλέσθαι Διονύσιον, ὡς τοῦ πόλεμον μεγάλου πολὺ πλοῦμα καὶ σάλον ἔχουσαν ἕρματος πολλοῦ καὶ κυβερνήτου μεγάλου δεόμενον, multa saburra. ‖Scopulus, Saxum in mari, vt Eustath. (seu vt Hesych. exponit) πετρώδης καὶ ὀπτκυματιζόμενος, ὥστε μὴ βλέπειν, τόπος τῆς θαλάσσης, & ὕφαλος πέτρα. Anacreon, ἀσήμων γὰρ ἕρμάτων φορεῦμαι. Plato lib. 8 De rep. ὅταν αὐτὸν ἴδῃ ἢ παίσαντα, ὥσπερ τοῦς ἕρματα, τοῦς τὴν πόλει. Plut. Symp. ὅταν ἕρματα πλέοντες τοῦ τύχωσιν, vbi venissent ad scopulum, saxum. Luc. De hist. scr. εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἕρματα. Suidas in illo à se citato loco, ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἕρματα μεγάλα ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα τοῦ ὠκεανοῦ, ὡς ἀνέμποδα εἶναι τῆς ὁπτοποιοῦσι θηρίοις, exponit, Saxa ingentia. Nonnulli saxeas pilas ex Virgilio interpretātur, & crepidines atque obices in portus ostiis. Idē Suid. hoc in loco, τοῦ δὲ πίθου ἕρματα τοῦ πεσόντος καὶ συνειλεγέντος, exp. κολύματα, ἐρείσματα. ‖Ἕρμα Hesych. est & σκήνωμα νηός. ‖Inauris. Od. σ, Ὅρμον δὴ Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτὰρ ἑταῖρε Ἕρματα δὴ Εὐρυδάμαντι δύω θηρέπτρε ἔνεικαν. Et Il. ξ, ἕρματ' ὀπῖσθεν ἐυθρήπτοισι λοβοῖσι. id est τὰ τῆς ὠτίοις ἐνειρόμενα κόσμια, vt Eustath. exponit, etymologiam ibi exponēs huius vocabuli, quòd inaures ornatus causa auribus innecti solerent.

C. Πεῖρμα, ατος, τὸ, Lignum quod nauibus supponitur, Thuc. lib. 7. Vbi Valla vertit pedicam. v. l.

Ἑρμάζω, F. άσω, Fulcio, Stabilio. Vnde in pass. apud Gal. in Exegesi γλωσσῶν Hippocr. εστ ἡρμῶσθαι, id est ἐρηρεῖσθ. Ab eodem ἑρμάζειν actiua voce exponitur ἑδράζειν & σφίζειν. ‖Item Saburro, id est saburra onero & stabilio. ‖Ἑρμάζει Hesychio præter σφίζει est etiam μαλάσσει. Et ἑρμάσαι eidem est ἐλαφρῶς τρεμελίξαι. VNDE Ἕρμασμα, ατος, τὸ, quod ab Erotiano exponitur τὸ τὴν ἰσὸν τῆς νεὼς διὰ κραπῶν, ἡ φορτὸς τάξιν ἐπέχον, ἀλλὰ τὸ σφίζν μόνον. Id autem idem esse videtur quod ἕρμα, id est saburra, vel quod saburræ loco carinæ ad stabiliendam nauim eiusque pondus æquandum imponitur. ‖Ἕρμασμα, dicitur ab Hippocrate Partis ægræ fulcimentum chirurgi industria adhibitum, iniecta fascia & vinculo: quod conuenit iis modò partibus quæ mouentur, vt Gorræus annotat: addens, differre ἀπὸ τοῦ σφίγματος, id est firmamento, quòd hoc & fine vinculo & partibus illis quarum motus necessarius est, à quo cessatio non est in nobis, adhibeatur: dici autem alio nomine ἔρεισμα, vt annotet Galen. Comm. 3 εἰς τὸ ἰητρεῖον. ET Ἑρμασις, εως, ἡ, idem quod ἕρμα & ἕρμασμα, vt Erotianus tradit. Videtur tamen potius exponendum Fultura seu Saburratio: vt significet ipsam actionem fulciendi aut saburrandi.

Ἑρμαπίζω, F. ίσω, Saburro. idem quod ἑρμάζω. Plutarchus Vtra anim. prud. de apibus Creticis, ἀνεμῶδες τὸ μέλλοντα κάμπτειν ἀκρωτήριον, ἑρμαπίζοισιν ἑαυταῖς, ὑπὸ τοῦ μὴ παραφέρεσθαι, μικροῖς λιθίδιοις. de qua apū solertia simile quid habes in ἕρμα ex Aristot. Idem eodem libro de echinis, ὅταν αἰσθάνωνται μέλλοντα χειμῶνα, ἑρμαπίζουσιν λιθίδιοις, ὅπως μὴ τρεπτέωνται διὰ κουφότητα. Plin. lib. 8 cap. 35, eodem sensu, Echini affigentes sese, aut arenas saburrantes, tempestatis signa sunt. VNDE Ἀνερμάπιστος, ον, ὁ καὶ ἡ, Non saburratus. Saburra non stabilitus: vt ἀνερμάτιστον πλοῖον apud Basilium, et apud Eustathium ἀνερμάτιστος ναῦς, ἡ μὴ ἔχουσα ἀντιβάλλοντα βάρος τοῦ ἰσορροπίας. Et metaphoricè apud Plutarchum de homine animi fluctibus agitato, ἀκυβέρνητος καὶ ἀνερμάτιστος ὢν τοσαῦτα ἐν πλάνῃ δρόμοις ὀλεθρίοις καὶ βαραφόροις διαβαχιλιζόμενος, εἴ τι ναῦαγον φοβερὸν ἐξέπεσε. In sequēt. autē locis si nolis Non saburratus

saburratus interpretari, exponere potes iuxta alteram τὸ ἑρμαπίζω seu ἑρμαζω significationem, Non stabilitus, Non firmatus, Non fultus. Philo libro 3 De vita Mosis, ἔνιοι τῶν τοῦ θεοῦ ἀσεβεῖαι ἀνέρμαπιστοι, Nonnulli ad pietatem minimè obfirmati Dionys. Longinus, ἀσυνέκτα καὶ ἀνέρμαπτα ἐαθέντα.

¶ Ἑρμίν, ΣΕΥ Ἑρμίς, ῖνος, ὁ, Fulcrum tori, Pes lecti. κλινόπους. Odyss. θ de Vulcano venerem & Martem in thalamo suo implicare volente, Ἀμφὶ δὲ ἄρ' ἕρμῖσιν χεῖε δέσματα κύκλῳ ἀπάντη. Od. ψ, Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης τετραμένον, ἀμφὶ ἕξεσα χαλκῷ Εὖ καὶ ὀπταρέως, καὶ ὄπῃ τεθμῷ ἴδυια, Ἑρμῖν' ἀσκήσας, πάντηνα δὲ πάντα πέτρτω. Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόθεν λέχος ἔξεσον, ὄφρ' ἔπι λέσσω. Tradit Eustathius deductum esse hoc vocabulum vel ab ἕρμα, quoniam ἕρμα κλίνης sit, id est fulcrum & stabilimentum tori seu lecti. vel ab ἔρω, παρὰ τὸ ἐνερεῦσθαι τρήματι κλίνης, quòd tori foraminibus inseratur: vel ab Ἑρμῆς qui sit ὁ τῆς ὕπνου, & cuius eam obrem imago in ipsis ἑρμῖσιν effingi soleret.

¶ Ὅρμος, οῦ, ὁ, Monile, τρεσταχήλιος κόσμος. Il. σ, Πόρπας τε γναμπτὰς θ' ἕλικας καὶ λυκάς τε καὶ ὅρμους. Od. ψ, Χρυσεῖον ὅρμον ἔχων. μετὰ δὴ ἤλεκτρον ἔθεσκε ἔερτο. Athen. lib. 6, [αἱ γυναῖκες αὐτοῦ ἔλαβον] καὶ τὸν τῆς Ἑλένης ὅρμον Μενελάου ἀναθέντος, Helenæ monile à Menelao Apollini dedicatum, Apollini inquam qui Menelao vltionem in Paridem petenti, oraculo respondit, Πάλχευσον φέρε κόσμον ἑλὼν ἀπὸ σῆς ἀλόχοιο Δωρῆς. Deriuat Eustathius hoc ὅρμος (sicut & præcedens ἕρμα) ab ἔρω, eo quòd innectatur & inseratur collo: sicut à κείρω κέρμα & κωρμὸς: atque adeo ad differentiam alterius ὅρμος acui vltimam syllabam à quibus an notat. ‖Est & saltationis species (apud Lucianum in libro De saltatione) κοπτὴ ἐφηβῶν τε καὶ παρθένων πρὸ ἕνα χορευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὅρμῳ ἐοικότων, alternis succedentium, alternantium, & ὅρμον repræsentantium: inde dicta quòd sit ὅρμος ἐκ σωφροσυνῆς καὶ αἰδοῦς πλεκόμενος. quæ quomodo peragerentur, ibidem docet. ‖At ὅρμοι (vt apud Hesychium scribitur) sunt calceamentorum ligulæ seu corrigiæ, οἱ τῶν ὑποδημάτων ἱμάντες.

C. Καθόρμιον, ου, τὸ, Monile, v. l. ex cap. 2 Oseæ. καθόρμια Suidæ sunt τρεσθέματα. AT Κάθορμα apud Hesych. sunt τὰ ἔνορμα τρεσθέματα ἀρραβωνιακά, ἢ κόσμια τρεσταχήλια.

C. Ὑφόρμιον, ου, τὸ, dicebatur apud antiquos (vt ex lex. rhet. annotat Eust.) κοσμαεῖόν τι χρυσοῦν.

Ὁρμίσκος, ου, ὁ, Monile. Bud. ex Canticis. Hesychio ὁρμίσκοι præter τρεσταχήλιοι κόσμοι γυναικεῖοι ἢ τρεσθέραια, sunt etiam μανιάκης, ἢ κλοιοί, ἢ δακτύλιοι.

¶ Ὅρμος, ου, ὁ, Statio nauium, Bud. ex Plutarcho. Arrianus, λιμένα τοῦς Βαβυλῶνα ἐπίσεις ὁρμεῖν, ὅσον χιλίας ναῦς ὅρμον εἶ). Ex codē de Arabia, λιμένες μὲν πανταχοῦ τῆς χώρας ἐνεῖναι, οἷοι τρεφεῖν μὲν ὅρμοις τὰ ναυπκά. Thucyd. lib. 4, τῶν νεῶν οὐκ ἔχουσῶν ὅρμον. Eustathius in illo loco Odyss. ν, Φόρκυνος δέ τις ἐστὶ λιμὴν ἁλίοιο γέροντος Ἐν δήμῳ Ἰθάκης, quum mox subiungat, ἔνθ' ἐνθάδε δὲ αὖ δέσμοιο μένουσι Νῆες εὐσταλμοι, ὅτ' αὖ ὅρμου μέτρον ἵκωνται, aperte à λιμὴν id est Portus, distingui annotat, (sicut & in superioribus duobus à Budæo citatis clarè differentiam hanc videre licet) esseque τὸ τέλος τῆς ἐν θαλάσσῃ καταγωγῆς, & partem τοῦ λιμένος ἔνθα ἡ ναῦς ὁρμεῖ: alicubi verò & pro λιμὴν poni synecdochicè, vt ἑστία pro οἶκος, δίφρος pro ἅρμα. Vnde & Cicero apud Aratum Ὅρμον ἐστεχόμενοι vertit, — quum cœptant constringere portus, p. 84 mei lex. Cic. Propriè igitur Statio nauium est: vnde & ab ἕρμα id est ἀσφάλισμα. ἔρεισμα, deriuatur: quòd nauis ibi tanquam in fulcro & stabilimento consistat. quam etymologiam & Aristotelis in ὁρμέω respicere videtur.

C. Ἄνορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stationem nauium non habens, Stationi nauium incommodus, Importuosus.

C. Δυόρμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stationem nauium difficilem & incommodam habens. vt δυόρμος αἰγιαλὸς apud Plut. Littus in quo statio est malefida carinis, Littus in quo naues difficulter subsistere possunt.

C. Ἐνορμίτης, ου, ὁ, Qui in portu stationem habet. v. l.

C. Ἐξορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui è statione soluit, ὁ ἔξω τοῦ ὅρμου ὢν τοῦ ἀναπλεῦσαι χειρίως, vt Eust. exp. ‖Apud Aristot. verò lib. 4 De part. anim. ἐξόρμων καὶ κώδων ἐν τοῦ σώματι, Gaza vertit Procax & terrenum in corpore: vt v. l. tradunt.

C. Εὔορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stationem nauium opportunam & cōmodam habens. Hesiod. Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος. A

C. Ἔφορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in statione est. vt ἔφορμοι νῆες apud Thucyd. Quæ in statione steterant. Bud. ex Vallæ interpr. ‖Ἔφορμος substantiuè pro Locus stationi nauium aptus, vt B. interpr. Locus in quo naues subsistere aut in quem subduci possunt, Statio nauium. ναυπκὴ ἔφοδος, vt Thuc. schol. in hoc lib. 3 loco exponit, καὶ τοῦ ἐφόρμοις ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς λιμέσιν ἐποιοῦτο. Suid. ibi expl. ἐφορμήσεις. Strabo. lib. 3, [νησίδια] ἐφόρμοις ἔχοντα μετρίοις.

C. Πάνορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stationē nauib⁹ omnibus & omni tēpore cōmodam habens, vt gramm. exponunt. Od. ν. Ἀτραποί τε δίλωκκες, λιμένες τε πάνορμοι. id est ἀζυγαθεῖς. ‖Panhormus apud Plin. Portus nomen est. At Panhormum Siciliæ & Cretæ oppidum: VNDE Πανορμίτης, gentile nomen, Panhormita, Qui ex Panhormo est: & Πανορμίτις fœm. gen. apud Athen. sub. γῆ, Ager Pāhormitanus: vt Σπαρτάτης.

C. Ὑφόρμος, ου, ὁ, Locus stationi aptus. Pol. Strabo lib. 6, μετὰ δὲ ταῦτα αἱ Οἶνα τεῖδες νῆσοι δύο ὑφόρμους ἔχουσαι. Bud. Idē Strabo idipsum Suprà ἐφόρμοις dixit.

Ὁρμέω, ῶ, Stationem habeo, Bud. ex Thuc. ὡρμεῶν ὢν τῇ Μαλέα. Apud eundem lib. 1, λιμένα ἐν ᾧ οἱ Κορίνθιοι ὡρμεῶν. Et ὁρμεῖν ὅτι δυεῖν, duabus in statione nitit anchoris. Aristot. De poet. Νῦν δέ μοι ἡσὶ ἔστικε. τὸ γὰρ ὁρμεῖν ὅτι ἑστάναι. vbi etymologiam respicere videtur. Demosth. metaphoricè vsus est pag. 132, ὁ δὲ ἀφ' ἑνὶ πολὺς τοσοῦτος πολὺ κίνδυνον ἑαυτῇ, τοῦτο τοῦ θεοῦ πεύων, οὐκ ὅτι τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τῆς πολοῖς. vbi intelligitur νεώς. sequitur enim οὔκουν καὶ τῆς ἀσφαλείας τὴν αὐτὴν ἔχει τοσοῦτον. Hæc Budæus, addens sic accipi videri ab Aristide 215. Ὁρμέω, Appello. Herodot. ὅρμεον τοῦς γῆν. Nauis etiam ὁρμεῖν dicitur, id est stationem subire, In stationem se recipere. Demosth. καὶ τὸ πλοῖον ὁρμεῖν ἐνταῦθα. ‖Dicitur etiam ὁρμῶ τὴν ναῦν, pro ὁρμίζω. quod apud Pausaniam legitur. Bud. Comm.

C. ΑΝΘορμέω, ῶ, Sto contrà in statione. Propriè αἰθορμεῖν dicuntur naues in statione ad resistendum hostibus & ineundum prælium paratæ, quasi stantes in procinctu. & secundum schol. Thuc. αἱ ἀντίαι οὖσαι ὅτι τὸ ὅρμου. ita enim exponit in hoc eius loco, lib. 7, ἀγγέλλων ὅτι αἱ πέντε καὶ εἴκοσι νῆες τῶν Κορινθίων, αἱ σφίσιν αὐθορμοῦσαι, οὔτε καὶ τὰ λοιπὰ τὸν πόλεμον, &c. Idem, αἰθώρμουν τοῦς τοῖς Ἀθηναῖς. Sed & ipsi hostes ab eodem dicuntur αὐθορμεῖν ἀλλήλοις, id est, habere naues in statione inter se aduersas, & ad conflictum paratas. Reperitur & αἰνθορμῶ.

C. ΑΦορμέω, E statione nauium discedo, Soluo, Enauigo. Polyb. l. 1, διάφεσις εἰς τὴν Σικελίαν, ἀφωρμηκὼς ἐνθεῦθεν εἰς τὴν Λιβύην.

C. Ἐξορμέω, ῶ, pro eodem Eurip. Pollux. lib. 1, τὸ τρεσεκπλεῦσαι τοῦ τοῦ scribit dici ἐξορμεῖν & τρεσορμεῖν. Et metaphoricè apud Pausaniam Lacon. quod Budæus citat, Κλεομβρότος ἐξόρμει τὰ πολλὰ ἐκ τῆς νοῦ.

C. Ἐφορμέω, Applico, Appello, In statione fū, Stationē habeo. Thuc. lib. 4, τοῖς Ἀθηναίοις τοῦ αἰεῖναι ἐφορμεῖν καὶ τὸ πορθμοῦ κρατεῖν. Xenophon, ἐπειδὴ μέσον ἡμέρας ἦν, καὶ οἱ ἐφορμοῦντες ὁλιγώρως εἶχον, καὶ ἔνεισι αὐτοῦ τοῦ, ἐξεπλεῦσεν ἔξω τοῦ λιμένος. Polyb. lib. 1, τοῦ τὸν λῷ πεῖ Ῥωμαίους ὅτι τὸ κατὰ τὸν εἰς πλοῦν τόμπος ἐφορμεῖν. ‖Ἐφορμεῖν est etiam In statione se continendo imminere alteri. nam Pollux lib. 1, titulo τρεὶ ναυμαχίας, scribit, τὸ φυλάττειν πινάς, esse ἐφορμεῖν & ναύλοχεῖν (sicut αἰθορμεῖν & αἰτφορμεῖν, τὸ αἰτπκαθεσπιέναι τοῦς ναυμαχίαν) quod & πολιορκητικῶς τοσοκαθίσαι νήσῳ ἀπὸ νεῶν dici. Budæus exponit Nauibus insidere & obsidere portum: vt ἐφορμοῦσι τὰ τόμπα τοῦ λιμένος. Demosthenes, ἐφ' ἷν αἱ πεντήκοντα τριήρεις ὁμόσε ἐφόρμουν, id est, In statione erant imminentes in occasionem, & transitum ὑποτεμοῦ ὁδαῖ. Thucydides lib. 1, Πελοπλῆς δὲ λαβὼν ἑξήκοντα ναῦς ἀπὸ τῆ ἐφορμουσῶν, id est (vt scholiastes exponit) τῶν πολιορκουσῶν τὴν Σάμον, τῶν εἰς ὅτι θεσιν οὐσῶν. Xen. Hell. 1, τοῖς δ' ἄλλοις ναυσὶν ἐδόκει ἰέναι ὅτι τοῦ μετ' Ἐπονίκου τῇ Μιτυλήνῃ ἐφορμούσας. Et metaph. eadē signif. apud Demosth. Olynth. 3, πόλιν μεγάλην ἐφορμεῖν τοῖς ἐκεῖ τοῦ καιροῖς. Suid. quoque apud eundem Demosth. in Philipp. ἐφορμεῖν exponit ἐφεδρεύειν. VNDE Ἐφόρμησις Suidæ idem quod ἔφορμος substantiuum.

c.2. Ἀντεφορμέω, ῶ, In statione naues habeo ad prælium paratas, Prælio nauali mihi imminentibus occurro. Poll. l. 1 titulo περὶ ναυμαχίας scribit, ἀντεφορμεῖν & ἀντεφορμεῖν esse τὸ ἀντικαθεσταναι πρὸς ναυμαχίαν. A

C. ΠΑΡορμέω, ῶ, iuxta in statione sto. Budæus ex App. 5 Ciuil. αὐτε νῆες αὐτῆς παρώρμουν, καὶ οἱ φύλακες ἐστήκεσαν. Pausan. Μίνως ἐνταῦθα ὢν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς Νίσον παρώρμει. Plutarchus ἀμεταβάτως in Antonio, Πομπηΐου μὴν τὸν στόλον παρορμοῦντος, Ἀντωνίου δὲ καὶ Καίσαρος ἀμφοῖν κεκριμένων, id est Classe à mari Pompeium stipante. Hæc Budæus. B

C. ΠΕΡΙορμέω, Classem circumago, Plutarchus Antonio, οὐ δεξαμένων δὲ τὴν Βρεντησίων τὸν στόλον εἰς Τάραντα περιόρμησε. Pollux lib. 1, titulo περὶ ναυμαχίας, scribit περιορμεῖν esse ὀν κύκλῳ περιπλεῖν νῆσον καὶ προσκαθίσαι πολιορκητικῶς νήσῳ ἀπὸ νεῶν.

C. ΠΡΟορμέω, ῶ, Antè enauigo ex statione. vide Ἐξορμέω.

C. ΠΡΟΣορμέω, ῶ, Stationem habeo. Polluci idem est quod προσεδρεύω, lib. 1, titulo περὶ ναυμαχίας.

C. Ὑφορμέω, ῶ. Budæus comm. scribit ὑφορμεῖν dici λησρικὴν ναῦν apud Polybium 42. ‖Ibidem exponit ὑποπτεύομαι, Sum formidolosus alicui, metaphora sumpta ἀπὸ τῶν ὑποτοῖς ὁρμοῖς κρυπτομένων πετρῶν καὶ ὑποπτευομένων. Synesium tamen ita scribere, ὑφώρμει δέος οὐκ ἔλαττον ὀνυκτὶ πλάζειν τὴν γῆν, id est, Suspectum nobis erat periculum non minus, Terrebat nos non minus metus alle. C

¶ Ὁρμίζω, F. ίσω, Nauem in stationem subduco & appello. Item Nauem stabilio & fulcio. Od. γ, Οἱ δ' ἰθὺς καταγοντο, ἰδὴ ἱστία νηὸς ἔτοιμα Στεῖλαν ἀείραντες· πλὴν δ' ὅρμισαν ἐν δ' ἔβαν αὐτοί, In stationem subducebant. Et Iliad. ζ, πάσας δὲ ἐνεῦσαν ὀμφὶς ἀλαδίαν, ὑψὶ δ' ἐπ' ἀνάσσων ὁρμίσαν, ὀμφ, εἰσόκεν ἔλθῃ Νύξ, Stabiliemus super anchoris tanquam in statione. Thucydides, ὁρμίζοντες ἐπ' ἀγκυρῶν. anchoris stabilientes. Idem, ὁρμίζω πλοῖα ἐν ἔξω τεθέσθαι πρὸς, Nauem retraho extra teli iactum. Vnde ὁρμίζεσθαι apud Thucydidem lib. 1, ἐνταῦθα ὁρμίζονταί τε καὶ σφαττόμενον ἐπιήσαντο, appelluntur. Idem lib. 3, ὁρμισάμενοι ἐς λιμένα. Budæus ὁρμίσασθαι exponit Applicare, καταπλεῖν, καταπλεῖν, citans ex Xenophonte Hellenicῶν 5, ὁρμισάμενος δὲ ὁ Περκάνη ἡσυχίαν εἶχε. D

C. ΕΝορμίζω, In stationem nauem appello, Applico. Syn. ἡ ναῦν ἐνορμίζει λιμένι πλοίῳ τινὶ χαλεπῷ. Et voce pass. apud Strab. lib. 5, ὡς τ' ἀσφαλῶς ἐνορμίζεσθαι τὰς μεγίστας ὁλκάδας. E

C. ΕΞορμίζω, E statione deduco nauem, Soluo. Dem. ὅπου βούλοιτο τὴν ναῦν ὀξὺ μίσαι ὁ τῶν λιμένος, deducere è portu. Et pass. voce apud Demetr. Phalereum ex Sophrone, vbi dicit quidam senex, ὁ γὰρ δὲ ὢν κυβερνήτης ὅμμε τοῦ ὁμόσε χαρίζομαι, πλοῖον δικάζων, alludens ad Charōtis nauicular, expectansque tempus quo ex hac vita transmigraret. F

C. ΕΦορμίζω, Ad stationem appello nauem. Applico. Vnde ἐφορμίζομαι ἐς λιμένα, Portum subeo, In portum applico

C. ΚΑΘορμίζω, Idem. seu καταπλέω, καταγω τὴν ναῦν. Polyb. lib. 1. καθώρμισαν πρὸς τὴν πόλιν ἐπὶ αὐτῇ παρομένων, applicuerunt ad oppidum quoddam. Vnde καθορμισαι δίου αὐτῷ, apud Thucydidem lib. 3, quum appulsus esset. Idem l. 6, ταῖς τε ναυσὶ ἐς τὴν Θάψον καθορμισάμενοι.

C. ΜΕΘορμίζω, Transmitto, Traiicio. Xenoph. Hellen. 2, νὺξ ὀν καλῷ ἔφη αὐτοῖς ὁρμεῖν ὀν κίνδυνῳ, ἀλλὰ μεθορμίσαι εἰς Σηστὸν παρήνει. qui tamen locus Budæo suspectus est, dubitátque an legendum sit μεθορμῆσαι. Apud Plutarchum verò in Alcibiade, de quo & hic Xenophon loquitur, habetur, καὶ πολλοὶ νοῦν τῆς εἰς Σηστὸν μεθορμίσαι τὴν στόλον, addito accusatiuo: ita vt hic locus illum explicet. G

C. ΠΕΡΙορμίζω, In stationem circumago. Citat Pollux ex Demosthene περιορμίζειν τὴν ναῦν περὶ τὸ χῶμα.

C. ΠΡΟΣορμίζω, Appello, In stationem nauem applico. Et προσορμίζομαι, Appellor, Applicor, seu neutraliter Appello, Applico. Arr. 6, προσορμισάμενος δὲ ὅπου τύχοι τῆς ὄχθης. Vbi Budæo προσορμιζόμενος legendum videtur. Idem eodem libro, προσορμισθεὶς τῷ αἰγιαλῷ. VNDE Προσόρμισις, Appulsus ad littus. Budæus ex Synesio, τῆς προσορμίσεως αὐτῷ χρωμένης οὐ πρὸς αὔραις χαριέντως, quũ appulsus fuerit. H

C. ΣΥΝορμίζω, Simul in stationem applico, seu appello. A

C. Ὑφορμίζω, In stationem subduco. Thucydides lib. 2, ὀλίγον νυκτὸς ὑφορμισάμενοι. οὗτοι δὴ αἰαλίζονται ναυμαχίαν κατὰ μέσον τὸν πορθμόν. Apud Philostratum autem in Heroicis, ὑφώρμισαν αὐτῷ πηγαί, exponitur in vulg. l. Fons ei adhæret.

¶ Εἴρω, idem quod Ἔρω, poetica reduplicatione literæ initialis vt in ἔείκω & similibus. Vnde in pass. Odyss. σ, Ὅρμενον ἠλέκτοισιν ἐρυθρὸν ἠέλιον ὡς. AT Ἤειρεν Il. κ, Σοὶ δ' ἤειρεν ἱμᾶσι Eustath. deducit AB Ἀείρω, id est ὁμοῦ ἔρω καὶ συμπλέκω. B

ΕΙΡΗΝΗ, (πολλὰ τοῖς ἐν εἴρειν): alii verò ab ἔρειν significante Dicere) Pax. Iliad β. Ὦς πότ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἀλίαστος ὄρωρεν. Xenophon Hellen. 7, οὐκ εἰρήνη, ἀλλὰ πολέμου μελέτη. Luc. in Nigrino, καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ καὶ πολὺ βαλανεῖον. Apud Æschinem, εἰρήνην ποιήσασθαι, Pacẽ facere: apud Demosthenem autem & πρεσβεύειν εἰρήνην. Addidit etiam datiuum Xenoph. εἰρήνην ποιεῖν Ἀρκάδιοις καὶ Χαλδαίοις, Pacem facere inter. At εἰρήνην ἄγω πρός σε, Pacem ago tecum.

Εἰρήνη τῶν πιστῶν, Plato De republica lib. 1, Quies ab huiusmodi rebus. Quidam tamen hic quoque vertunt Pax. C

C. Εἰρηνοδίκαι, Dionysio Halic. Fœciales. Ea forma qua dicitur ἑλληνοδίκαι. Legitur tamen & εἰρηνοδίκαι. Vide εἰρηνοποιὸς quod Proximè sequitur.

C. Εἰρηνοποιός, Pacificator, Pacis conciliator. Xen. Hellen. 6, ὅταν δὲ ἡσυχίας ὄντος μὴ, εἰρηνοποιοὺς ἡμᾶς ἐκπέμπει. Plutarchus fœciales ait esse velut εἰρηνοποιούς. At Matth. 5, εἰρηνοποιοὶ nouè (vt opinor) dicuntur Pacifici, id est qui sunt pacifico ingenio & pacis amantes. HINC Εἰρηνοποιῶ, Pacifico, Paco. Paulus ad Coloss. cap. 1. vnde sumpsit & Basilius. D

C. Εἰρηνοφύλαξ, Pacis custos. Æschines refert Demosthenem à populo εἰρηνοφύλακα χειροτονηθῆναι. Ita v. l. vbi & Pacificator exponitur.

C. Εἰρηναρχης. Magistratus quidam (inquit Budæus) apud iurisconsultos. ET Εἰρηναρχία idem ex Dionysio affert, de Deo dictum, vt ἡγαρχία. ET Εἰρηναρχῶ ibidẽ exponit, Fungor irenarchia. Putantur autem (vt ille addit) dicti εἰρηναρχαι qui corrigendis moribus præfecti erant, quasi pacis præsides.

Εἰρηναῖος Pacificus, Ad pacem pertinens, Pacatus. Thuc. 1, ὡς δὲ ὁ κῆρυξ τε ἀπήγγειλεν οὐδὲν εἰρηναῖον πρὸς τὴν Κορινθίων. ET Εἰρηναίως, Pacificè, Placidé.

Εἰρηνικός, Pacificus, Pacatus. Politianus apud Herodianum non semel εἰρηνικὸν χῆμα vertit Pacatorium habitum. In vulg. lex. ex Can. 7 concilii Antioch. αἱρετικῶν δέχεσθαι pro Sine literis pacificis. Eadem nos ad Can. 11 concilii Chalced. remittunt de differentia inter ὀρθοδοξίαν εἰρηνικὰ & συναπικά. ‖Isocr. εἰρηνικὸς λόγος, oratio de pace. ‖Εἰρηνικός, Pacis studiosus. eidem Isocrati. ET Εἰρηνικῶς, Pacificè. cui opponitur πολεμικῶς ab Isocr.

Εἰρηνεύω, In pace ago seu viuo, Pace fruor. A Paulo dicitur ad Rom. 12, μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες: [redacted] epistolæ ad Hebræos, εἰρήνευε διώκετε μετὰ πάντων. ‖Εἰρηνεύω, Paco, In pace contineo. Budæus ex Basilio pag. 296.

Εἰρηνευομένη χώρα Budæus apud Polyb. lib. 5. interpr. Quæ bello non infesta est, Quæ à bello tranquillitatẽ habet. Appianus εἰρηνευόμενοι ἱππεῖς & πολεμουμένοις inter se opposuit. Apud Aristotelem autem cum πρὸς iunctum, εἰρηνεύεσθαι πρὸς τοὺς κρείττονας.

ΕΙΡΩ, 780. Dico. item Interrogo, vt tradit Eustathius pag. Nullum tamen huius præsentis exemplũ affertur, sed futuri eius ἐρῶ, Dicam, extant passim plurima. Pro quo ἐρῶ Homerus & cæteri poetæ per dialysin sæpe vsurpant ἐρέω. vt Od. ξ, ἔπος ἐρέω. Et alibi, ὡς τοι τῆς ἐρέω. Sed & pro Interrogo. ex Homero, Πάντων Ἀργείων ἐρέων ἠρείω τῆλε τόκον π. (AT Il. α, ἐρείομεν eadem signi. interiecto ι, Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, interrogem') ‖Item, ἀγγέλλω, Nuntio. VNDE Aurora apud Hom. Il. β, & alibi, Ἠὼς δὲ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν. i. ἀπαγγελοῦσα, inquit Eust. Qui tamen alioqui Od. ψ, Ταῦτα πάρεξ ἐρέουσα, exponit per præsens αἰγέλλουσα. (Sic autem ἐρεῦσαι τά τ' ἔοντα τά τ' ἐσσόμενα apud Hesiod.

in Theog. circa principium per præsens exponitur, Narrantes, Memorantes: licet pro εἰρέουσαι dictum putetur) & addit, HINC ἶρις deductum esse, sicut & ἶρος. Est verò ἶρις, Arcus cælestis. Sed ab Homero fingitur dea (Thaumantis & Electræ filia teste Hesiodo) quæ à diis nuntia mitti solet, vtpote πολύπτερος & ὠκέα. Hinc etiam Fama ita vocatur. Sed & alia hanc appellationem sibi vendicarunt. Est enim & placentæ genus. Item, Auis quædam. Necnon, Herba quædam aromatica. EX QVA Ἰρινόμωρον, Dioscor. AT DE ἶρος appellatiuo pro ἀπαγγελός, & de ἶρος nomine proprio mendici (quod apud Hom. habetur) lege Eustath. A B

COMP. autem ab illo ἐρῶ, sunt, Ἀνέρω, Ἀπέρω, Διέρω, Ἐξέρω, Κατέρω, Προέρω, Πρόσερω, Συνέρω. SED notandum est, sicut εἴρηκα & εἴρημαι, pro Dixi & Dictus sum, tanquam A VERBO Εἰρέω ἐρήσω deriuantur (licet aliter sentiat Eustathius) ita & in compositione reperiri διείρηκα, ἀπείρηκα, &c. PRIMVM est Ἀνέρω, Contradicam, Respondebo contradicens. Aristophanes Nubib. 9, πάλιν ἀνερεῖς πρὸς αὐτόν. Et præteritum Ἀνείρηκα, Contradixi. Ac verò ἀνέρρησις & ἀνέρρητος, vide in Ρῶ quod habes paulo post. SECVND. Ἀπέρω, Vetabo. Interdicam. Et in præterito ἀπείρηκα, ex Aristot. Politicῶν 2, ἀπειρηκόσι τὰ γυμνάσια, Interdixerunt exercitationibus. Sic passiuum, τῶν ἀπείρηται, Vetitum est hoc. Vel, Interdictũ est hac re. Et cum infinitiuo. vt ἀπείρηται αὐτῆς πέχειν ἐρᾶν. & in plusquamperfecto, ἀπείρητο αὐτῆς ναύταις ἔτι. Ex Platone autem De republica 1, cum ὅπως, ἀπειρηκὼς ἀυτῷ ἐν ὅπως μηδὲν ἐρεῖ &c. ‖Item ἀπείρηκα, Defatigatus sum, Animum despondi. Bud. pag. 5 ex Xenophonte & Plutarcho, in Ἀπαγορεύω. Ex Demosthene autem affertur etiã ἀπειρηκότων χρήμασι Φωκέων pro Phocensibus pecunia destitutis & exhaustis. Sciendum est verò & hoc, in istis compositis infinitiuum sæpe exponi per præsens tempus quo & Camerarius modo αὐτρεῖν, interpretatur Contradicere: πρεῖν, Interdicere, Deficere: καθρεῖν, Prodere: προερεῖν, Prædicere, &c. TERT. est Διέρω, Differam: sed magis est vsitatum præteritum Διείρηκα, tanquam à Διερέω (qualis formatio & in cæteris intelligenda est) Exponit autem διείρηκα Budæus apud Platonem Disserui. Item Enarrauí, Discussi, Distinctè commemorauí. Additque, διείρηται hanc sequi significationem: sed & διήρηται interdum pro eadem reperiri. QVART. Ἐξερεῶ, Eloquar in carmine: sed frequentius per dialysin Ἐξερέω. vt Il. α. Ὦ πόποι ἦ μάλα δὴ τερπερέω. ibidem, ἀλλ' ἔκπιερέω. ‖At Odyss. ξ, ἐξερέεσθαι signif. præsentis. pro Percontatur. QVINT. Καπερῶ, idem pro Eloquar, interdum. vt Aristophanes Nubibus, καπρῶ γ' ὑμᾶς ἐλθοῦσ' ἐρῶ πάλη. Ex eodem affertur καπροῦσι pro Edisserent. Item, Accusabo, Deferam: vt Xenoph. καπερῶ σου τὸ πάππῳ (q. d. Loquar aduersus te Sic apud Herodotum Thalia, καπερέω πρὸς τὸν μάγον, exponitur Accusabo apud magum. Camerarius tamen indicabo interpretatur. Idem in hoc Platonis loco in Epitaphio, ἀλλ' ὅπως οὐ μὴ καπερεῖς, vertit, Vide ne prodas me. SEXT. Προερῶ, Prædicam, Prælocuor, Pranuntiabo, Aristophani. Apud Herodotum autem Thalia, προερέοντα τῷ σφετέρῳ. Σωκράτεος τὸν Κύρου ἀκουσίαν ἐν τῷ λοιπῷ, edicendi significationem habet, vt scribit Camerarius. Has autem significationes & præteritum προείρηκα habet, ac passiuum προείρημαι. Sed προείρηκα sæpe etiam pro Prius seu antè dixit, & προείρηται, Antè dictum est. SEPT. Προσερῶ, Alloquar, Camerarius Sed προσερέω affertur etiam pro Consulturus, ex Herodoto: & προσερέω τὴν πόλιν ex Aristide pro Laudare. OCT. Σωτερῶ, Patrocinabor, Defendam ex Demosth. Vide autem in Ρῶ quæ hic desunt, vt Ἀνάρρησις, Ἀνέρρησις, &c. eorumque deriuata. A B C D E F G H

¶ Εἴρομαι, Interrogo. Scisciror. (quam signif. & πυνθάνομαι dat Eust.) Il. α, — εὖτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ. Et in Od. ἔρεο Νέστορ. In eadem Ὁ ἄριστε δ' εἴρομαι. ET Διείρομαι, idem Il. α. ITEM Ἔρομαι in prosa, ET Ἐπέρομαι. quo tamen ἔρομαι vtuntur & poetæ. Hom. Od. ο, Νῦν δ' ἔστιν ὅστις ἄλλο μεταλλήσας ἐρέεται. Ν τοῦ. At ἔρεσθαι aor. est sicut & Ἠρόμην in indicat. Χ. ἤρετο, ἢ οὖν οἱ πολέμοι εἰσι; At verò fut. est ἐρήσομαι tanquam à contracto themate. Aristoph. ἐρήσομαί γε τοῦτο. Ab Ἐπέρομαι autem est ἐπήρετο apud Xen. Σωκράτης ἐπήρετο αὐτόν. DICITVR & Ἀνέρομαι, pro Vicissim interrogo. Greg. A

ΕΙΡΩΝ, Dissimulator in oratione, Dissimulatè loquens. Qui aliter loquitur ac sentit, vt Cic. Offic. 1, Atque in omni oratione dissimulatorem (quem εἴρωνα Græci nominauerunt) Socratem accepimus. (Nam mendosè omnino in quibusdam exempl. Simulatorem ibi legi existimo) Aristot. εἴρωνα opponit ἀλαζόνι, medium esse dicens τὴν ἀλήθειαν. ITEM Εἰρωνικός, Qui dissimulatione in loquendo gaudet. ET Εἰρωνικῶς, Cum illa dissimulatione, Dissimulatè. VERBVM etiam Εἰρωνεύομαι, Vtor dissimulatione in loquendo. Plato in Apol. πιστεύοιεν ὡς τῷ εἰρωνευομένῳ. VNDE Εἰρωνεύτης idem qui & εἴρων modò dictus fuit. ET Εἰρωνεία, Dissimulatio in oratione. Cic. De orat. 2, Vrbana etiam dissimulatio est, quum aliter sentias ac loquare. Et paulo post. In hoc genere Fannius in annalibus suis Africanum hunc Æmilianum dicit fuisse, & eum verbo Græco appellat εἴρωνα Sed vti ferunt qui melius hæc norunt, Socratem opinor in hac εἰρωνείᾳ dissimulatióque longè lepore & humanitate omnibus præstitisse. Vide & Acad. quæst. lib. 4, vbi de ea Socratis Ironia loquitur. COMP. Καπειρωνεύομαι, Per dissimulationem deludo. Item Caullor. Bud apud Synes. σὺ δὲ ἀκαιρῇ καπειρωνεύσῃ, interpr. Delicias facies, Simulabis te eam nihili facere. Et apud Æschinem in epist. καπειρωνευόμενοι τῆς συμφορᾶς, cauillari suum exilium & parui pendere. Et apud Plut. καπειρωνεύσαντος αὐτῷ, cauillis eludens. Affert verò ex eodem & cum accus. vbi hæc de iocis Ciceronis in oratoribus scribit, πολλαχοῦ τοῦ σπουδαικοῦ πρὸς τὸ βωμολοχικὸν ἐκφερόμενος, καὶ τοιούτοις ἀξιολόγοις καὶ πανδιαπειρωνευόμενος, id est (inquit) Cauillis permiscens & eludens.

ΕΙΡΗΝ, ενος, ὁ, Qui iam fari potest, ab ἔρω: vt μείραξ itidem ab εἴρω quasi ἔραξ. Sed dicti sunt tamen ἔρενες à Lacedæmoniis (teste Plutarcho in Lycurgo) qui iam secundum post puerilem annum attigerant: ET Μελείρενες ab iisdem grandiusculi pueri. Ita enim legendum apud eum μελείρενες vnico λ. B

MET PAΞ, ακος, ὁ vel ἡ, Qui vel Quæ iam ea est ætate vt fari possit: quasi ἔραξ, ab ἔρω. Reddi tamen solet Adolescens. Et in fœmin. Puella. Sæpe autem in fœm. vt Aristoph. Pluto non semel πολὺ μείραξ. Et Luc. ὃς πάνυ ἐρᾷ τῆς Ἀρχοκλῆς μείρακος. HINC Μειρακίζομαι pro Adolesco Bud. ex Arr. ET Μειρακιύομαι, de quo dicam post Μειράκιον. ET DIMIN. Μειρακίσκος AC Μειρακίσκη, apud Aristoph. Adolescentulus, & Adolescentula. AT diminut Μειράκιον passim pro Adolescens, tanquam diminutionis significationem non habens. Plutarchus De frat. char. ὁ δὲ Ἀθηνόδωρος οὐδὲ ἔτι μειράκιον, οὐδέπω ἡμφεσβ. Cic. ἐκ μειρακίου interpretatur Ab adolescentia in epist. Epicuri ad Metrodorum. Galenus μειρακίου ἀτεμ post ἡβῶντας nominat. HINC Μειρακιδιάω, (q. d. Adolescentulo, ex Laberio: vel Adolescentior, ex Varr. vt Horat. Iuuenari) Adolescẽtis more lasciuio & exulto, Athen. Et μειρακιύομαι pro eodẽ apud Plutarch. ITEM Δαμειρακιύομαι. Vide B pag. 934 & 935, vbi & Adolescentis more ago interpr. Eadem forma dicitur νεανιεύομαι. ET alterum comp. Ἀντιμειρακιύομαι, Aduersus aliquem adolescentis more aut iuueniliter me gero, vel Vicissim iuueniliter ago. AT verò Μειρακιόομαι, ώμαι, Adolesco, Adolescens euado. Xen. Pol. Lac. NOM. autem Μειρακιώδης exponitur Iuuenilis: quum dici non possit Adolescentialis. Potest autem vel à μείραξ vel à μειράκιον formari. Halic. de Isocratis stylo nimium curioso loquens, τὰ δὲ κεφάλαια καὶ θεατικὰ καὶ μειρακιώδη. Ταῦτα, οὐκ οἶδα ὅπως ἀνάγκαντα αὐτῷ πρὸς ἀκρίβειαν. id est (inquit Bud.) Nitida hæc & ostentationis plena, iuuenilitérque exultantia, Iuuenili ambitione redundantia. Alicubi verò redditur & Puerilia: veluti vbi copulatur cum γλάσμα à Luciano. DIMINVT. autem Μειρακύλλιον, apud Poll. Adolescentulus, ex μείραξ factũ potius videtur: vt hoc ex μείραξ. C D E F G H

ΕΡΜΗΣ. Mercurius, vtpote nuntius deorum. Ab ἔρω significante Nuntio, quasi εἰρέας, & per pleonasmum τῦ μ, ἑρμέας, deinde per synæresin ἑρμῆς, sed mutati tenuis in aspiratam ratio non redditur. Vide & alias deriuationes apud Etymologisten. Affertur ex Aristophane accusatiuus Ἑρμῆ, si mendo carent exemplaria, τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆ, τὸν Ποσειδῶ. ‖ Ἑρμοῦ κλῆρος pro prima carnium portione, ex Polluce. Vide aliam expos. apud Eustath. ‖ Ἑρμῆς, ex eodem ex eodẽ Poll. pro vltimo potu, quòd Mercurio vt somni præsidi libarent à cœna surgentes. ‖ Ἑρμῆς, pars quædam Delphinii, id est templi quod Athenis dicatum fuit Apollini. In vulg. l. ex Plutar. Theseo. ‖ Ἑρμῆς κοινὸς vide paulo pòst in Ἑρμαῖον. ‖ Ἑρμαῖ, Lapideæ statuæ Mercurii, quas mutilatas fuisse cum alii multi scribunt, tum Thuc. lib. 6. Sunt verò qui capita & membra virilia eis abscissa fuisse tradant. ET Ἑρμοκοπίδαι huius facinoris autores appellati fuerunt, vt iidem illi scribunt. Vide Paus. & Plutar. in Alcibiade. Hinc esse opinor Gall. vocabulũ *hermes*, pro quo malè plerique omnes dicunt *termes*. Solitos quidem certè & ἑρμᾶς sculpi ἄχειρας atque ἄπεδας ex Plutarcho quoque discimus. HINC Ἑρμόλυφος, de quo alibi.

Ἑρμαῖος, seu Ἑρμᾶος, ET Ἑρμαϊκός, (vt Ἑρμαϊκὴ κύλιξ, Eustath.) Mercurialis. Ἑρμαῖος seu Ἑρμᾶος λόφος apud Homerum, quod variè expositum habes apud Eustath. Et Ἑρμᾶα Mercurii festa apud Plat. Item Ἕρμαον, montis nomen, apud Eustath. Sed ἕρμαον frequentissimo in vsu est pro lucro insperato, seu lucro inopinato & aduẽtitio. quod vulgò *bonne aduenture* vel *bonne rencontre*. vt quum quis iter faciens aliquid fortè fortuna inuenit. (quod etiam εὕρημα propterea appellatur, q.d. inuentũ) Hinc autem factum vt quicquid boni aut emolumenti nobis contingit (præsertim verò si præter spem) id ἕρμαον vocetur. Plato Phædone, εἰ μὴ γὰρ ὁ θάνατος τῦ παντὸς ἀπαλλαγή, ἕρμαον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς ὅπῃ θανόντα, τῦ τε σώματος ἅμα ἀπηλλάχθαι καὶ τῆς αὐτῦ, κακίας, μετὰ τῆς ψυχῆς. Idem in Symp. 262 ἕρμαον & ἀνύχημα copulat. Budæus ab illo ἕρμαον poni ait pro bono inexpectato, ac pro sorte exoptanda quæ forte fortuna nobis oblata sit: item alicubi pro re opportuna & exoptanda. Plutarch. in Sympos. sept. sap. ἕρμαον τὸ συμπόσιον ἐμοὶ γέγονεν. Cæterum vt dicitur κοινὸς ἑρμῆς prouerbialiter, id est communis Mercurius, ab eo qui participem se fieri postulat lucri quod fauente Mercurio (qui πλουτοδότης etiam creditus fuit) sese nobis obiecerit: sic & κοινὸν ἕρμαον dixit Luc. Synesius autem eodem (vt opinor) alludens, ἡμῖν τὸ ἕρμαον κοίνωσαι.

¶ Ἑρμωδός, Interpres. Xenoph. Pæd. 1, ὅπως μὴ δι' ἄλλων ἑρμωνέων παῖς θεῦ ἐν θεῶν συμβουλαῖς σιωπῶς. Ceb. Theb. δι' ἑρμηνέως συμβάλλοιδο τὰ λεγόμενα. HINC Ἑρμωδύω, Interpretor. Syn. Sed sæpe etiam ponitur pro Explicare seu explanare. vt ἑρμωδῦσαι τὸ νοηθὲν apud Aristoph. θεσμοφορῆσαι. Naz autẽ pass. dixit, τῶν τοῦ βουλῶ ἑρμωδῦσθαι pro Docearis expositionẽ parabolæ. Ita enĩ malo reddere quàm cum Budæo, Audi interpretationem. In hoc Thuc. loco ἑρμωδῦσαι itidem vertitur Explicare: vbi dicit Pericles de se, οὐδένος ἥσσων οἴομαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα καὶ ἑρμωδῦσαι αὐτά. Sed malim hîc Eloqui, quòd Explicare latius pateat. AB HOC Ἑρμωνία, Interpretatio. Sed in isto Halicarn. loco de Isocrate, ὑψηλότερος γάρ ἐστι λόγῦ τῶν ἑρμωνείαν, Budæus vertit enuntiationem, expositionem, enarrationem: at ego in his multisque aliis similibus locis malim reddere eloquutionem, (sicut ἑρμωδῦσαι, eloqui verto apud Thucydidem) aut etiam dictionem. ITEM Ἑρμῶδυμα, Interpretamentum, (quo Gell. vtitur) Interpretatio. vt apud Euripidem in Phœnissis veritas οὐδέπῃ πικίλων ἑρμωδυμάτων. ET Ἑρμωδυτής, Interpretator, Plato, ἑρμωδυταὶ γὰρ πυνθανόμενοι τοῖς θεῶν αἰθρώποις, de vatibus & fatidicis. ET Ἑρμωδυτικός (q.d. Interpretatorius) Ad interpretationem pertinens. Et ἑρμωδυτικὸς σωδέσμος apud grammaticos, ἤτοι, sicut ἤγουν. Lucianus autem δυνάμιν ἑρμωδυτικὴν vocauit facultatem eloquendi. q.d. facultatem eloquutoriam. COMP. Διερμωδύτης, Explicatu difficilis in epistola ad Hebræos. ET verbum Διερμωδύω, itidem pro Interpretor. ET Μεθερμωδύω, idem. Polybius, τοῦτις καλοῦσιν ἐκπαρδιαρίους. ὁ μεθερμωδῦν ἀν ὅτι λέκτις. Et μεθερμωδῦν εἶναι τὴν λέξιν, Plut. Cat. Transferri adverbum.

Ῥῶ, autem, alioqui inusitatum & ipsum, tormat ῥῆσα, ἔῤῥηκα, ἔῤῥημαι: itidemque Aoristum primum ἐῤῥήθω, qui potius in vsu est: eiusque participiũ ῥηθείς. Eodẽmque in compositis modo, vt Ἀπῤῥήτῳ, Vetitum est, Interdictum est: pro ἀπείρηται, de quo dictum paulo antè fuit. Vult autem Eustathius ἔῤῥημαι factum esse ex ἔῤῥημαι. SED Ἐῤῥέθω etiam dicitur, tanquam ἀῤέω, vt vult idem Eustath. qui & ῥεῦμα themata ponit. Verùm quæ sequuntur deriuata, ῥῶ non habent.

Ῥῆμα, Vocabulum. Verbum. vt Demosthenes Pro corona, τὰς αὐτὰς συνταξάς καὶ τὰ αὐτὰ ῥήματα. ‖ Apud grammaticos autem ῥῆμα, Verbum, vna ex partibus orationis. ‖ Ῥῆμα, Dictum, Sententia, ῥῆσις. Plato Politico, τὸ ῥῆμα, τὸ φαύλῳ δίκαιον εἶναι πᾶσι ὠφέλιμον ἀφελεῖν, πᾶσι δ' ἐχθροῖς βλάπτειν. Item ῥῆμα (inquit Budæus) Cantus, vel Oratio, vt poema vel canticum, vel hymnus qui recitatur: apud Platonem ita scribentem, τὰ δὲ μελῶν αὖ πᾶσιν αὖ καὶ ῥημάτων ὅσῳ πᾶσι διδασκάλοις καὶ ἃ δεῖ διδάσκειν. HINC Ῥηματικός, Ad vocabulum seu vocabula pertinens. Item Verbalis apud grammaticos. vt ῥῆμα dixi illis esse Verbum partem orationis. AT DIMINVT. Ῥημάριον, Aristoph. Vocula, Parum vocabulum. ITEM Ῥηματίσκιον ex Platonis Theæteto ῥηματίσκια αἰνίγματῶδη. Budæus autem ex Themistio affert itidem, συσκιάσας ὥσπερ ῥηματίσκια παραβόλαια τὰ αἰνιγματῶδη. Est autem ῥηματίσκιον itidem Vocula, vel q.d. Voculula. AT COMP. à Ῥῆμα, Ἀῤῥήμων, Tacitus, Mutus: ET Ἀῤῥηνοσύνη, Taciturnitas, Silentium. ITEM Αἰσχῤῥήμων, Turpiloquus: ET Αἰσχῤῥῆμοσύνη, Turpiloquentia. ITEM Εὐθυῤῥήμων Orationẽ vtẽs recta & non aberrante à vero: ET Εὐθυῤῥημοσύνη, Oratio talis. ITEM Εὐῤῥήμων, Facundus: ET Εὐῤῥημοσύνη, Facundia. ITEM Κακῤῥήμων, Maledicus: ET Κακῤῥημοσύνη, Maledicentia. ITEM Μεγαλῤῥήμων, Magniloquus: ET Μεγαλῤῥημοσύνη, Magniloquentia, de quibus Pollux.

Ῥῆσις, εως, ἡ, Dictum, Sententia, Oratio. Aristophanes Nubibus, ἢν τῆς Εὐριπίδου ῥήσιν πνα. Demosthenes Pro corona, θαυμάζω δὴ ἡμῖν καὶ σὺ τὰς ῥήσεις ἃς ἐλυμαίνου. Themist. De anima lib. 3, πάλαι γὰρ ἐν ὀφθείσαν τεῖβαθῶν πολλάκις θῦ ῥήσεων τὸ φιλόσοφον, ἐκλαμψῆναι ἡ διάνοια, id est (inquit Budæus) Ex verbis Aristotelis obscuriss. micabit sensus. Apud Hermogenem, ῥῆσιν μακραν ἐπείνειν idem interpretatur Longum sententiæ ambitum. Sed & pro perpetua oratione, id est quæ differt à dialogo accipi à Luciano tradit. At ἡ ἀπὸ Σωκρατῦς ῥῆσις vide apud Erasmum in prouerb. Scytarum oratio. HINC Ῥησιολογεῖν, Suid. δημηγορεῖν. quidam Ostentare eloquentiam interpretantur. AT Ῥησιαρχος apud Hesychium suspectum est. DIMIN. Ῥησείδιον, Sententiola Hesychius tamen habet ῥησίδιον cum ι solo in secunda, exponens λεξίδιον. AB HOC Ῥῆσις fit Ἀῤῥησία id est Silentium, σωπή, apud Antiphontem, teste Polluce. FIT ET Παῤῥησία quæ dicitur quasi πανρησία (malè enim quidam θεὸς ei inesse putãt) Libertas loquendi, Licentia loquẽdi, qua videlicet omnia dicuntur, etiam quæ tacenda videri possint. Orationem liberam (inquit Fabius li. 9 cap. 2) Cornificius licentiam vocat. Græci παῤῥησίαν. (sed ibi hãc inter figuras orationis numerat) Plato Sympos. χάλεπα ῥηθέσθαι ὅτῳ τῇ παῤῥησίᾳ αὐτῦ. Demosthenes Philipp. 2, πάλιθῦ μετὰ παῤῥησίας ἐρῶ τοῦς ὑμᾶς, καὶ ἐκ ὑποκρύψομαι, vbi μετὰ παῤῥησίας aduerbio Liberè redditur. Apud Isocratem & Platonem. παῤῥησίαν διδόναι, Libertatem loquendi dare. ‖ Sed generalius etiam accipi παῤῥησία pro θάῤῥος (id est Fiducia) quidam annot. ‖ At Mar. 8. Ioh. 16 & 18, atq; alibi παῤῥησία aduerb. pro Apertè, Palàm. HINC VERB. Παῤῥησιάζομαι, Liberè loquor. Interdũ & cum accusatiuo. vt παῤῥησιάζομαι τοῦτο τοῦς σε. Luc. Sic & Greg. παῤῥησιαζόμενοι τὴν ἀλήθειαν, liberè & ingenuè veritatem profitentes. Et passiua signif. πεπαῤῥησιασμένον. Vide Bud. pag. 278. VNDE Παῤῥησιαστής, ET Παῤῥησιαστικός, Qui liberè loquitur, seu loqui solet aut amat. Arist. διὸ παῤῥησιαστικὸς ὁ μεγαλόψυχος καὶ ἀληθευτικός. Et compar. παῤῥησιαστικώτερος, Liberior in loquẽdo. ITEM Παῤῥησιαστικῶς, Cum libertate loquendi, Liberè loquendo. CONTR. Ἀπαῤῥησίαστος, Qui liberè loqui non audet. ET Ἀπαῤῥησιάστως oppositum illi παῤῥησιαστικῶς.

Ῥητός, Dicendus, Fandus, vt ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα καὶ ἀῤῥήτου. Demosth. Dicenda & tacenda effutierunt. (sicut Eurip. ῥητὸν τε καὶ σιγῶμενον opponit, id est Quod tacetur) vel Digna & indigna relatu, vel Fanda & nefanda. Alicubi etiam ῥητὰ opponuntur τοῖς ἀπόῤῥητοις. vt Isocr. ὥσπερ τοῦ ῥητοῦς ἀπόῤῥητον αὐτοῖς εἶναι. vbi ῥητοῦς exponitur Quæ in vulgus efferri possunt. Demosth. autẽ hæc copulauit appellans Philippum ῥητόν καὶ ἀπόῤῥητον κύριον. Apud Soph. Philoct. dicitur non esse ἐῤῥέτον quod nullis exprimi verbis potest. At verò Hesiodo mortales pro voluntate Iouis sunt vel ῥητοὶ, vel ἀῤῥήτοι, Celebres vel incelebres. ‖ Ῥητὸν, Dictum. Sententia, Bud. ex Basil. & Greg. Idem ῥῆμα pro oraculis ex Iustino Martyre affert. Sed & ζήτησιν τοῦ ῥητοῦ καὶ ἀῤῥήτου appellant Græci rhetores (ex quibus Hermog.) quam Latini quæstionem scripti & voluntatis, vt idem scribit. ‖ Ῥητός, De quo certis verbis conuenit, Præfixus Præstitutus, Præfinit⁹, Constitutus, Certus. vt Il. φ, μισθῷ ὅτῳ ῥητῷ, Constituta mercede, in v. l. (malim tamen cum Horatio Pacta merede.) Thuc. 1, ὥστε πρότερον δ' ἦσαν ὅτῳ ῥητοῖς χρόνοις τε καὶ βασιλεῖαι, erant patria seu auita regna certis honoribus definita. Idem lib. 2 καὶ ἀῤῥόρεον ῥητὸν ἐπιμαζῶν. Sic dicitur ἐν ῥητῷ χρόνῳ ab Æschine, Stato tempore. Sic etiam ἐν ῥητῇ ἡμέρᾳ, & plur. ἐν ἡμέραις ῥηταῖς, Thuc. 6. Xenoph. autẽ cum accus. Hell. 2, πορεύεσθαι εἰς ῥητῷ ἡμέραν. ‖ Dicitur quoque ὅτῳ ῥητῷς non adiecto substantiuo. Thuc. 1, ἤκιστα γὰρ πόλεμος ὅτῳ ῥητοῖς χωρεῖ, Non certa lege, vel Non certis legibus. Interdum verò ὅτῳ ῥητῷς Certis conditionibus. Vide Bud. pag. 976: vbi & pro Non gratuitò poni docet. Apud geometras item ῥητὴ ἀῤῥεία, definita linea: & ῥητὸν πρόσταγμα, definitum quadratum. Cam. HINC comp. Ἀῤῥήτος, Indictus, Nõ dictus. Od. ξ, Καί π' ἔπος ὦρσε ἑκήεργον ὅτῳ τ' ἀῤῥήτῳ ἄμεινον. Sic vsus est Plato in Sympos. καὶ μοῖρα τοῦ ἀῤῥήτου τὰ εἰρημένα. ‖ Ἀῤῥήτος, Infãdus, Ineffabilis. Soph. Electra, δείνων ἀῤῥήτων. Herodot. ἀῤῥήτα ἱερὰ εἰς ἀρσενα γένος. Huc pertinet ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα, de quo paulo antè. Et ἄῤῥητος θεά Plut. Cæs. Cuius nomen fari non licet. vt Bona dea. ‖ Item ἄῤῥητα ἰδιόῤῥητος, arcanæ, de quo in Ἰδιότης. ET bis comp. Ἀῤῥητοποιός. Nefanda seu infanda perpetrans & obscœna. VNDE Ἀῤῥητοποιία, QVAE & Ἀῤῥητουργία, Nefandum facinus, Quod obscœne perpetratum est. ADVERB. autẽ ἰῦτ Ῥητῶς ET Ἀῤῥήτως. Ac ῥητῶς quidẽ est Certis verbis & quod vulgò dicunt Expressè: vt Bud. interpr. in hoc Themistii loco in 3 De anima, ῥητῶς γὰρ τοῦτο φησιν θεὶ αὐτῦ. Addit verò posse exponi Ad verbum. Idem apud Lucianum pag 181 exponit Planè, Certò, Nominatim. Ἀῤῥήτως autem infandè: vel, vt quidam, Ineffabiliter, Inenarrabiliter. Possumus etiam reddere per periphrasin, Ita vt indignum sit relatu. Sunt & qui interpr. Arcanè.

Ῥήτωρ, ῥῆτορος, ὁ, Orator. vt Il. ι, Μύθων τε ῥητῆρ' ἐμεναι πρηκτῆρά τ' ἔργων, id est Oratorem verborum & actorem rerum, Cic. interpr.

Ῥήτωρ, itidem Orator: sed vtrisque scriptoribus in vsu. vt Demosthenes appellatur ῥήτωρ. Sed nonnũquam etiam vilius aliquid sonat: vt quum iungũtur ῥήτορες & δημαγωγοί, ab Isocrate. Vnde & Caudicus alicubi, item Rabula vertitur. Et ῥήτορες φαῦλοι, Xen. & Æschines. HINC Ῥητορικὴ (subaudi τέχνη) Oratoria ars. Vulgò Rhetorica. Aristoteles Rhetoricõ 1, ὅτι συμβαίνει τὴν ῥητορικὴν ὅτῳ παραπλήσιόν τῆς διαλεκτικῆς ἔτῳ. Et ῥητορικὴ δύναμις apud eũdem. ET Ῥητορικὸς adiectiuum, Oratorius, Ad oratorem pertinens, aut etiam ad artem oratoriam. vt λόγοι ῥητορικοί, & συλλογισμὸς ῥητορικός, & ῥητορικὴ ἐπαγωγή, Aristoteli. Et apud eundem τὰ ῥητορικὰ scholiastes exponit ἃ ὠφέλει ὁ ῥήτωρ λέγειν. ‖ Sed ῥητορικὸς dicitur etiam Qui artem oratoriam tenet, Eloquens. Isocrates Nicocle, καὶ ῥητορικοὺς μὴ καλοῦμεν τοὺς ἐν τῇ πόλει λέγειν δυναμένους. ET Ῥητορικῶς, Oratorio more, Artificio oratorio, seu Eloquentia oratoria. Æschines in Timarcho, μάλα ὅτῳ τρεφῶς καὶ ῥητορικῶς. ITEM verbum Ῥητορεύω, Oratoria arte vtor. Artem oratoriam exerceo. vt πολιτεύεσθαι καὶ ῥητορεύειν, Isocrates in Epistolis: & Appianus de Cicerone, αὐτὸν ἥδιστος εἰπεῖν τε καὶ ῥητορεῦσαι. Item Laertius de Socrate, καὶ τοῦ τρόπῳ ῥητορεῦειν ἐδίδασκε. Budæus autem ῥητορεῦειν exponit Orationem habere, id est pronuntiare, in hoc Luciani loco, vbi accusatiuo iungitur, καὶ Ὀδυσσεὺς ὁ τί τε μετὰ τὸ δεῖπνον πολὺ ἐπεσαλμῷ λῶ αὐτῷ τραγῳδίαν ἐῤῥητόρευε. Rursum Bud. ait ῥητορεῦειν τὸν λόγον esse Ore pronuntiare rhetorico more. sed affert exemplum ex Isocrate ad Philippum, vbi vox passiua ῥητορεῦεσθαι habetur, πολὺ δὲ τοῦ ἀπουδαιοτέρων τραγῳδίαν καὶ καταπαίγνιον τῶν λόγῳ ῥητορεῦεσθαι, πολὺ δὲ τοῦς ὅτῳ δεῦξιν, χρῆσθαι. HINC Ῥητορεία, Oratio in qua rhetoricæ, præcepta seruantur, Oratio rhetorices artificio elaborata. Item Oratoria eloquentia. Isocrates Panathenaico, καὶ ἄλλῳ ἰδεῶν τῶν ἐν τοῦς ῥητορείαις δῦναμεπουσῶν. Synesius, ἀπὸ τῆς ῥητορείας ἰῶμεν τοῦ ἐξ ἐκείνῳ τῆς γνώμης μετοῦσιν. COMP. Ἐπῤῥητορεύω, cum accusatiuo & datiuo. Lucianus, ὃς τοιαῦτα κατεσκεῦασε ἐπῤῥητορεῦσαι αὐτοῖς, id est (inquit Budæus) Qui talem super eius funere orationem habuit. Sed videtur significantius esse Græcum hoc verbum. ET Καταῤῥητορεύω, Vi eloquentiæ demulceo. Vide Bud. p. 1079: sed illic malè Herodotum pro Luciano citari scito.

Ῥήτρα, Dicendi locus, Dicendi vices. Bud. apud Lucianum p. 104 & 236. ‖ Item Dictio, id est oraculum. (ita enim Linius dictionem vsurpat) Plutarchus in Lycurgo, eum dicit suas leges vocasse ῥήτρας, tanquam χρησμοὺς τινας, id est quædam oracula. Sunt tamen qui ῥήτρας Lacedæmoniorum exponant Edictiones breues. ‖ At ῥῆτρα Homero, Pactum. Pactio, Conuentio, Odyss. ξ, Ἀλλ' ἄγε δὴ ῥήτρῳ τε πιστωσώμεθ' αὖ περ ὄπισθεν, &c. Paciscamur inter nos. ‖ Item Decretum, (vt scribit Budæus) in psephismate Byzantiorum, εἰς τοῦς λαβεῖν ῥήτραν. Sũt verò qui generalius ῥήτραν accipi dicant etiam pro σύγγραμμα. VNDE Ῥητοφύλακες iidem qui & γραμματοφύλακες.

Præpositionibus autem iunctum Ῥῆ illud inusitatum, formauit quæ sequuntur partim verba, partim verbalia.

C. Ἀνῤῥήθω ὑπατος, Plutarchus, Renuntiatus sum consul, Creatus sum consul. vt αἱρεθῆν ab αἱρεῖν. Et participium Ἀνῤῥηθείς, Renuntiatus. At ἀνῤῥηθεὶς στέφανος ex Demosthene Proclamata corona. HINC Ἀνάῤῥησις, Renuntiatio, Creatio. Item Proclamatio. Aristides.

C. ΑΝΤΙῤῥῆσις, (tanquam ab Ἀντῤῥῆ) Contradictio, Responsio qua contradicitur alicui & repugnatur. Item Refutatio. Philo De mundo, καὶ ἀῤῥήτων γε τῆς ἀντῤῥήσεως. VNDE Ἀντῤῥητικὸς λόγος, Oratio qua obiectionibus respondetur, Oratio refutatoria. vt Aristidis παρεβολικὸς & ἀντῤῥητικὸς Libanii, quæ orationes hodiéque extant. Sunt etiam Eusebii Cæsariensis ἀντῤῥητικοὶ τοῦς τὰ Ἱεροκλέους. Dionys. Areopagita, οἱ τοῦ πύστωντῆς θεολογικοῦς Σίμωνος ἀντῤῥητικοὶ λόγοι. Et plural. neutro genere ἀντῤῥητικὰ dicti libri Iosephi contra Appionem. AT Ἀναντῤῥῆτος, Cui contradici non potest, Irrefutabilis, Minimè controuersus, Minimè dubius. Act. Apost. cap. 19 ἀναντῤῥήτων ὄντων τούτων. Plutarchus autem Themistocle ἀναντῤῥήτῳ ἰκεσίᾳ, supplicationem irrefragabilem dixit, vt Camerarius interpretatur. ET Ἀναντῤῥήτως, Citra contradictionem, Nullo repugnante, Extra omnem controuersiam. Hæc autem verbalia cum Ἀντῤῥῆ non posui, quòd aliam deductionem habeant: sicut & simplicia ῥῆμα & ῥῆσις, &c. Sic verò & ab Ἀπῤῥῶ separãdum duxi ἀπῤῥήθω, & inde deducta, ἀπόῤῥημα, ἀπόῤῥησις, ἀπόῤῥητος. Idem denique & in cæteris obseruaui. Cæterùm ET Ἀντῤῥηθῆναι dici sciendum est pro Contradici: quod tamen suprà non posui, quia exemplum non suppetat.

C. Ἀπῤῥήθη, Vetitum est, Interdictum est. Et partic. ἀπόῤῥητος, Vetitus. Aristides, ἀπόῤῥητον μὴ καταφθεγγῆν, quũ vetitũ esset. vacãte particula μὴ. Apud Plat. autẽ De leg. 11,

ἀπὸ δὲ γένους παντὸς ἀπορρίψαι, quasi A toto genere abdicari, inquit Camer. HINC Ἀπόρρημα, Interdictum: ET Ἀπόρρησις, In erdicto. Item Renuntiatio. Et Defatigatio. De quibus signif. Bud pag. 49 & 50. Vide & Ἄπορος ET Ἀπόρρητος, Veritus. Lysiæ. Item Arcanus. (& apud Euripidem ἀπόρρητος φλὸξ, arcana flamma seu mystica) vnde ὀν ἀπόρρητον, & ἐν ἀπορρήτοις, item δι' ἀπορρήτων, Secretò vel Clam. Ex Plutarch. autem in Themist. πρᾶξις ἀπόρρητος πρὸς τοὺς πολεμίους, Res vulgo non diuulgãda. Sed inenarrabile etiam sonat seu Ineffabile, ἄφραστον καὶ ῥηθῆναι μὴ δυνάμενον. Nonnunquam verò Indignum relatu, ῥηθῆναι ἀνάξιον. De quibus vide B. p. 51. B

C. Διερρήθη, Discussum est, Distincte explicatum est. idem quod διείρηται de quo dictum est in Διεφ. HINC Διάρρησις ET Διαρρήδην quæ tria vno eodémque in loco habes apud Plat. De legib. lib. 11, pag 346. Vbi etiam pro διήρηται repono διείρηται, non quòd nesciam alterum pro altero poni, sed quia διερρήθη in sequente linea pro eodem dicit. Et διάρρησις ibidem est Explicatio distincta & q. d. expressa. SIC Διαρρήδην, Explicatè. Item Clarè, Apertè, Manifestè, Bud ex Demosthene & Æschine. Idem verò alicubi apud Plat. vel Non obscurè vel Verbis conceptis, significare scribit. C

C. Ἔπιρρημα, Aduerbium, vna ex partibus orationis apud grammat. vt ῥῆμα iisdem est verbum. Item ὀπόρρημα, certa quædam pars comœdiæ, de qua lege Hesych. & Suidam. Ita vocabatur & gestamen quoddam comicum, teste Polluce. si modò ὀπόρρημα emendatè apud eum legitur. AT Ἐπίρρησις, Camer. interpr. Vituperatio, ET Ἐπίρρητος, Vituperabilis. Redditur & Infamis, in hoc Xenophontis loco, εἰ βαρυοῖντο καὶ κατάδικοι τύχοιεν ὀπόρρητοί τε εἰσι καὶ εἰκότως παντὸς τοῦ πόλεως ἀδοξοῦσι). Vide de vtroque Hesychiũ & Suidam. Eustathius certè in ὀπόρρητον ait ὅτι εἶπε pro κατά. ADVERB. autem Ἐπιρρήδην, Palàm, Apertè, διαρρήδην vt expõitur à scholiaste Apoll. in Arg. 2 In alio autem eiusdem libri loco, φανερώτερον, παρρησιαστικώτερον. & addit οἱονεὶ ἀναφανδόν. Eustath. verò apud Aratum ait esse ῥητῶς & ὀνομαστικῶς, vbi canit, — ἐπὶ δ' ἐκείνῃ ὀπόρρητόν ἐστιν καλέοντες. E

C. ΚΑΤΑ Ἄρρησις, Accusatio (vt κατηγορία Accusabo) Item Condemnatio. Nam vt κατάρρησις Hesychio est κατηγορία, (itémque καταβύησις & καταλαλιά, & κακολογία, quæ illi primæ signif. affinia sunt) ita Suidæ est κατάγνωσις, & quidem hanc solam ei signif. danti.

C. Προέρρηθη, id est προεῖπον, Prædictum est. Et Προρρηθείς, Prædictus. HINC Πρόρρησις, Prædictio. Vaticinium, Phil. De mundo. Et lib. 2 Epigr. Καὶ μὰ τὸν ἐν Δῆλῳ προέρρησιν ἐνεκεν ἐδῆν. ‖ Apud Thucydidem autem lib. 1 exponitur Iussum. ET Προρρητικός, Prædictus, ex Sophocl. Trach. ET Προρρητικός, q. d. Prædictorius. Vnde βιβλία προρρητικὰ Hippocratis, Libri qui prædictiones de morbis continent. Quid autem πρόρρησις differat ἀπὸ τῆς προγνώσεως docet aliquot locis Galenus ex aliorum etiam opinione.

C. ΠΡΟΣερρήθη, id est προσηγορεύθη, Appellatus est, Nuncupatus est. Item Saluratus est, ex Euripide HINC Πρόσρημα ET Πρόσρησις. Aristides in Panath. εἰ δὲ καὶ ξένοι δεῖ τοὺς ἄλλους πολίτας γνησίους ὄντας ἀνέχεσθαι τοῦ προσρήματος, Hac appellatione continentur, Bud. (Vide & Pollucem de hac voce.) Idẽ & Πρόσρησις signif. Plato Euthyd. ἆρ' οὖν οὐκ ἀν τοῦ χαίρειν μὴ τῆς βελτίστης προσρήσεως; Item Compellatio, vt προσρήσεις οἰκέτου, Verba quibus compellatur seruus, ex eodem in Leg. Item Salutatio Synes. μόνον οὐκ εὐχέσθαι τοῦ ψυχῆς τῇ προσρήσει. D

E Ἰ Σ, VEL Εἰς, Ad. vt ἦλθον εἰς Τροίαν. Hom. Veni ad Troiam: sed Lat. Veni Troiam. Hesiod. ἵκετο δ' εἰς Κρέοντα. Hom. ἐλθὼν ἐς δέπας ναῦν ἐμήν. Soph. οὐ γὰρ μολεῖν μοι δυνατὸν εἰς πίστιν ἐρωτᾷς. Ο. χ. σοῦ βαίνειν εἰς ἐκλεκτὸν ἄνδρας. X. Hell. 6, in princ. ἐστράτευον καὶ εἰς Φωκίδα: & Ἀφικόμεθα εἰς Λακεδαίμονα: & ἐβαδίζομεν εἰς Φιλίαν: & aliquanto pòst, ἀφίκετο εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Aristoph. ἐς δυνάμεις ἔρχεται: & εἰς ἐμὲ ἥκει. Idem. Sic cũ verbo κομίζω, aliisque huiusmodi: vt εἰς τοὺς Ἕλληνας χρυσὸν ἐκόμισε, Portauit ad Græcos, vel Apportauit Græcis, seu Imporauit. Item εἰς χεῖρας ἐλθεῖν Xen. eo modo quo Lat. Ad manus venire. Interdum verò εἰς genit. iungitur, sed cum quo subauditur accus. vt quum dicitur εἰς ἅιδος seu ἅιδος δέ, vel αἰδαο, & in prosa εἰς ἅιδου, cum ἦλθεν vel ἔπεμψεν, aut alio huiusmodi verbo, subaudiendo οἶκον vel τόπον. Tale est εἰς διδασκάλου, & εἰς μυστηρίου. ‖ Alicubi autem vacat εἰς, habens signif. motus, vt quum dicitur ab Homero εἰς ἄλαδε: nisi quis malit otiosam esse particulam δὲ: vt sit εἰς ἅλα δὲ pro εἰς ἅλα. ‖ Et vt Lat. dicitur prodesse aliquid ad hanc vel illam rem: sic & λόγος ὠφέλησεν εἰς αἰδραγαθίαν, Xen. Præd. 3. ‖ Item vt dicitur Ad quid? pro Cuius rei gratia, vel In quem vsum, sic εἰς τί affertur in v. l. itémque εἰς τῶν ὀξελκλυθρα, ex Marci cap. 1. Quibus addi potest ex Paulo 1 ad Tim. cap. 4, εἰς τῶν ὀδυνῶν καὶ κοπιῶμεν, &c. ‖ De εἰς autem pro Ad significante Vsque ad: & pro Ad significante Circiter: item pro Ad id est apud, dicetur infrà. nec non de τὸ εἰς ἐμὲ pro Quod ad me attinet. B

Εἰς vel Ες, In. vt Ἀγησίλαος ἀφικόμενος εἰς τὴν Φρυγίαν, Xen. Hell. 4. in princ. hic enim non dixeris Veni ad Phrygiam, sed in Phrygiam. Si ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, & in similibus locis. Quinetiam in superiorum exẽplorum nonnullis locum magis habere possit In quàm Ad. Sic & in sequent. locis: vt Od. κ. ἰδὼν ἐς πάντας ἔτι. Quo dixit modo quidam tragicus εἰς ὄμματ' ὄμμα φωτὸς ἐμβλέψαι. Lat. autem vel Intueri in aliquem, vel Intueri aliquẽ, sine præpos. ‖ Sic & εἰς λόγους ἐλθεῖν in colloquiũ venire, Plut. Sic & vbi εἰς pro ἐν ponitur, tunc vertitur In: vt εἰς τὴν ἀκκλησίαν καθέζομαι, Æschin. in concione sedeo. Et σταῖς εἰς τὸ μέσον pro ἐν τῷ μέσῳ Xen. Præd. 4. Et εἰς σκήπτον φέρειν, Demosth. Affertur & εἰς τὸ βουλευτήριον ἀνδρῶν ἥκειν ex Æschine pro In senatu pronuntiari. ‖ Εἰς redditur In itidem, vbi iungitur quibusdam temporis aduerbiis, aut nominibus quæ temporis & ipsa significationem habent. vt quum dicitur εἰς ἔπειτα siue εἰσπειτα, & εἰς αὖθις seu εἰ πάλιν: sic εἰς ἀεὶ. & εἰς ἢ ὀπισθεν. item εἰς τὸ παρὸν: vbi rursum εἰς pro ἐν accipitur. dicitur enim εἰς τὸ παρὸν pro ἐν τῷ παρόντι: Latinè tamen In præsens. non In præsenti. Sic εἰς τὸ παρὸν χρῆμα. Aliquãdo verò εἰς in huiusmodi locis omnino vacat: vt quum ad uerbio αὔριον iungitur, & dicitur εἰς αὔριον pro αὔριον simpliciter: sicut apud Platonem in Critone, καὶ ἀνάγκη δὴ εἰς αὔριον (vel ἐστὼ ἔριον) ἔναι, τὸν βίον σε πεδιπᾶν. Sic & εἰς ἀεὶ sæpe uacat. Quinetiam ἐς πόπε apud Sophoclem legitur pro πόπε solo. (Sic εἰς ἅπαξ pro ἅπαξ, & ἐς πεῖς pro βῖς apud Herodotum) Interdum autem εἰς cum nominibus temporis idem significationem habentibus, non redditur In, sed aduerbio vtimur in interpret. vt εἰς ἑσπέραν, vesperi: εἰς τὴν ὑστεραίαν. postridie: εἰς πείτπω ἡμέραν, perendie. vt Bud. interpretatur in hoc Luc loco. ὥπλισε μὴ ἑλάσας τὴν ἡμέρον, μηδ' αὔριον, μηδ εἰς πείτπω ἡμέραν. Sed tamen εἰς πείτπω ἡμέρα (quod & de similibus in elligendum est) non ita semper reddi potest: sed alicubi, Tertio ab hinc die, vel Tertio pòst die, vel Intra tertium diem. Sic & εἰς πεντεκαιεικοστὸν ἔτος. Xenoph. Præd. 8 pro Tricesimo abhinc anno. quod tamen interpr. ad verbum reddidit, Ad tricesimum annum. ‖ Εἰς redditur per In, etiam in aliis loquẽdi generib⁹, vt εἰς πόλεμον παρέχειν χρήματα, Isocr. Suppeditare pecunias in bellum vel ad bellũ. ‖ Itẽ In pro aduersus, Contra. vt εἰς τὸν δῆμον, aduersus populum, ex Æsch. Sic dicitur epigramma aut aliud quidpiam scribi εἰς τινα in aliquem, pro Ad uersus aliquem. Sed interdum εἰς bene sonat cum huiusmodi etiam verbis: vt Greg. εἰς βασίλειον λέγειν, In laudẽ Basilii scribere. Nisi quis malit simpliciter, De Basilio scribere. Sic εἰς Εὐαγόραν Isocr. pro De Euagora, ἢ εἰς Εὐαγόραν πολλὰ μὲν ὁ λόγος ἔχει τῷ δικαίῳ ἐν. Xen. autẽ καταφρονεῖν εἰς τὰ πολεμικὰ Hell. 7. est Contemni in rebus bellicis. Vel, Quod ad bellicas res attinet. Εἰς redditur & Ob in locis illi similibus: vt εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, Aristot. Ob iustitiam laudatur, Et in contrario loquendi genere, εἰς δυσφήμειαν λοιδορεῖσθαί τινι, Plut. Ob ignobilitatem irridere. Sic Polyb. εἰς ἀσέβειαν καὶ παρανομίαν ὀνειδίζειν. At ego in illo quidem loco εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, εἰς verti posse Ob existimo: sed quum dicitur εἰς δυσφήμειαν λοιδορεῖσθαι puto commodius reddi posse quàm per Ob: nimirum interpretando, Probra in alicuius ignobilitatem iacere. Sed & præpositionẽ omittendo, ita, Ignobilitatẽ alicuius insectari. Quinetiã illud εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται verti posse crediderim omissa itidẽ præpos. Commendatur eius iustitia. Aut certè, Commendatur ille à iustitia. Est autem huius generis illud Xenoph. καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικά, aliam tamen interpretationem per In commodius admittens. A

Εἰς, Circiter. quam signific. habet & Ad interdum. Thucydid. εἰς ἄνδρας διακοσίους καὶ εἴκοσι μάλιστα. Pausan. εἰς τετρακοσίους ἐγένοντο συνωμόται. Circiter trecentos, Ad trecentos. B

Εἰς, Apud Thuc. εἰς βελτίστους μνησθῆναι. Dem. Pro corona, παρελθὼν εἴ τιν εἰς ὑμᾶς. Sic Plut. λεκτέον εἰς ἅπαντας, Apud omnes, vel, Coram omnibus. Paus. ἐβασίλευσεν ἡμῶν εἰς ὅλους Μακεδόνας. Item, εἰς ἅπαντας γνώριμον, Apud omnes, vel, Apud vulgus, aut, In vulgus notum, seu vulgo,

Εἰς, Vsque ad. In qua signif. interdum & Ad sine adiectione ponitur. vt εἰς ἐμέ, vel ἐς ἐμέ, Pausan. Vsque ad me, id est Vsque ad ætatem meam. Sic εἰς τόδε χρόνου, Ad hoc vsque tempus. Et εἰς τόπε, Hactenus. Item, ἐς ὅ, vel εἰς ὁ δή pro Vsque dum, Donec. Vide Ἐστε. C

Εἰς, Quod attinet ad. vt Pausan. τὰ μὲν εἰς Μέδουσαν, & τὰ μὲν εἰς Τολμίδην, Quæ ad Medusam (seu ad Medusæ historiam) & Quæ ad Tolmiden pertinẽt. Bud. p. 1041. Sic apud Xen. καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικὰ dixi posse reddi Contemni quod ad bellicas res attinet. At verò ex Eurip. τὸ εἰς ἐμὲ affertur, pro Quod ad me attinet, Sors mea. Sed & illud εἰς δυσχέρειαν λοιδορεῖσθαι Bud. putat accipi posse pro Quod ad ignobilitatem attinet, afferens & εἰς ὦπα ἐώκει ex Homero, & ὀπφανεὶς εἰς κακίαν ex Plut. antquam similia, quæ habes p. 1040 & 1041. D

Εἰς cum adiũcto ei nomine, sæpe redditur per aduerbiũ, vt εἰς ὑπερβολὴν, Summè. Æsch. in Timarch. λέγειν εἰς ὑπερβολὴν δυνατῶς. Sic dicitur εἰς τὸ ἀκριβέστατον pro ἀκριβέστατα, à Luc. Sic εἰς τὰ πρῶτα, & εἰς τὰ ἔσχατα, & εἰς τὰ μάλιστα (quod & ἐν τοῖς μάλιστα) it idem pro Summè. Potest autem εἰς & in huiusmo di locis videri accipi pro Vsque ad, ea forma qua dicitur Lat. aliquis eloquens esse, vel doctus ad miraculum vsque. Sic & quum dicitur εἰς βάθος, pro Profunde. Sed in multis locis vbi itidem per aduerbium redditur, hãc significationem habere nõ potest. vt quũ dicitur εἰς καιρόν, & εἰς καλὸν, pro Opportunè seu Commodè: vbi εἰς pro ἐν accipitur: quũ idem valeat quod ἐν καιρῷ. Sic εἰς δέον pro ἐν δέοντι. Quin & εἰς πάχος & εἰς κάλλος itidem aduerbialiter ab Atticis dici quidã annotarunt cũ verbo χράφειν, pro ἐγχραφεῖν & καλλιγραφεῖν. Huc pertinet εἰς πλεῖστον pro Omnino. Item ἐς δύναμιν, quod Bud. vertit Quàm potuit maximé. Sed redditur etiam Pro viribus, vel Totis viribus, seu Pro viridi parte: sicut & ἐς τὸ δυνατόν. At εἰς μακρὰν & οὐκ εἰς μακρὰν, aliàque loquendi genera per εἰς, vide in iis vocabulis quibus hæc præpositio præfixa est. E

‖ Sunt & qui εἰς ἕνα apud Xenoph. Præd. 2, reddãt aduerbio Sigillatim, vbi dicit, εἰς ἕνα παρεβάλετο ἡ πάξις: & tamẽ apud eundem εἰς δύο ἄγειν τὸν λόγον, reddunt Per binos: & εἰς τέσσαρας ἔρχεται ὁ λόγος, per quaternos.

Ε Ἰ Σ Ω, Intra. Et pro εἰς apud Hom. In: cum accus. vt Il. α, — Ἴλιον εἴσω. Et Od. υ, — τὸν δ' ὑπεροῦσα πόλιν εἴσω. Item Il. γ, — δῶμα δόμον ἀΐδος εἴσω. sic alibi. In prosa autem cum genit. vt εἴσω τοῦ χάρακος, Plut. Cam. Interdum verò sine casu, Intro, Intus. Aristoph. εἴσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἴσιθι. Et cũ articulo, ὁ εἴσω, Interior, Penitior. εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός, Plato De rep. In partem interiorem manus. ‖ Πλὴν εἴσω βέλους ἐλθεῖν, Synes. vt Lat. Intra teli iactum. ‖ Εἴσω τεσσαράκοντα ἡμερῶν, Hermog. vt Lat. Intra dies triginta. Gall. itidem, Dedans trente iours. ‖ At ἔσω πέντε ταλάντων ex eodem pro Infra quinque talenta. DICITVR & Ἔσω. Apud Bas. ὁ ἔσω ἄνθρωπος, & ὁ ἐνδοθεν pro eodem. VNDE Ἔσωθεν, Intrinsecus. & q. d. Abintus. Interdum & simpliciter pro Intus. vt Matth. 7, ἔσωθεν δέ εἰσι λύκοι ἅρπαγες, Intus. Nec enim necesse hic Intrinsecus reddere. F G H

ΕΣΤΕ, Donec, Quãdiu. Sophocl. ἔστ' ἀπίψυξεν βίον. Et ἔστε πρ apud Apoll. (vacante πρ) Arg. 2, ἔστε πρ οὐλοὸν ἄθμα καὶ ἀμφοτέροις ἐδάμασσε. Xenoph. cum præt. imperf. ἔστε Σωκράτει συνῆν. Sic Arrian. ἐδίωξεν ἔστε φάος λοῦ. Cum præs. coniunctiui, Soph. Αἰαce, δρήσετ' ἔστ' ἐγὼ μόλω, donec venero, pro ἔστ' ἂν ἐγὼ μόλω. vt ἔστ' ἂν πυνθάνηται, Herodot. Sic Xenoph. ἔστ' ἂν ᾖ πόλεμος δεῖσθαι, κελεύομεν πάντα ποιοῦσι. Synes. ἢν πάντα δρῶσιν ἔστ' ἂν τὰ ἀγκάλας διεῤῥυήσαν). Εστ' ὅτε, Vsque ad. Apoll. 2. Ἔστ' ὅτε Ῥηδείοιο τεσσαράς σκόπελόν τε καλώνης. Et Arrian. ἔστ' ὅτε κέφας, Vsque ad diluculum. Et sic identidem.

E Ἑ Σ, ἑνός, Vn⁹. Neutr. ἕν, Vnũ. AT fœm. Μία, Vna. Pro uerb. εἷς ἀνήρ, οὐδεὶς ἀνήρ, Vnus vir, nullus vir. Eurip. itidẽ prouerbialiter, εἷς ἀνὴρ οὐπώποτ' ὁρᾶ. Et εἷς τῶν πολλῶν Demosth. vnus è vulgo. Interdum relinquitur sub audiendum: vt εἷς τεσσαράκοντα ὤν, Xen. ‖ Ἕνα δὲ δύο dixit Hom. quod Lat. Vnum & alterum. ‖ Interdum vertitur εἷς geminatum per Alter, vt εἷς αὐθ' ἑνὸς πιῶν, Alter alterius loco cedẽs, ex Dioscoride. Sic Basil. καὶ μία τῆς μιᾶς ἥπτηνται, Vna alteri hæret, Bud. interp. ‖ At verò εἷς καθ' εἷς. Mar. 14, ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἷς καθ' εἷς, Singuli. vel Singulatim, aut Sigillatim. Habetur autem idem loquendi genus Ioann. cap. 8, v. 9, ἐξήρχοντο εἷς καθ' εἷς. vbi vetus interpr. reddit Vnus post vnũ exibãt. alii, Singulatim vnus post alium exibant. At Paulus ad Rom. 12, v. 5, dixit ὁ δὲ καθ' εἷς pro Singuli, ei opponẽs πολλοί. Tale est quod affertur ex Macc. 3, ὁ δὲ καθ' εἷς τῶν φίλων, Vnusquisque amicorum. At in Epigr. ἐν καθ' ἓν αθροῦσαι. Et καθ' ἕνα τῶν οἰκετῶν apud Plut. Singulos seruos. Item καθ' ἕνα, Singula apud Isaum. De quibus Bud. p. 772. Sed videndum num potius καθ' in his locis sit ex κάτα pro κεῖται: quum alioqui in εἷς καθ' εἷς, non videatur locum habere κῆ, aut κάθ' pro καὶ εἷθ' illi cõuenire. Alii autem (quòd vt opinor hic laborarent) καθεῖς scripserunt: vt quã scripturam aliqua etiam ex nostris exẽplaribus Test. noui habebant. ‖ Item ἐν παρ' ἓν pro Vicissim, Plut. apud Budæum pag. 241. ‖ Et ἐν πρὸς ἓν Bud. ex Thucydide, pro Vnum cum vno comparando. In v. autem lex. ex Platone De rep. 1, ἐν αὐθ' ἑνὸς itidem pro Si vnum vni conferatur. Apud Luc. παρ' ἕνα χορεύοντες redditur Per manus alternatim reste ducta. At quum dicitur παρ' ἕνα Θουκυδίδου, signif. vno dempto totidem. ‖ Et εἰς ἕν, vt Lat. In vnum. Sed ex Philostr. affertur & pro Priuatim. Ex Aristot. autem citatur ἐφ' ἓν ἁμαρτάνει pro Peccat vno modo. Υφ' ἓν ex Dioscorid. pro Sigillatim. ὑφ' ἓν πρεσβεύουσι. Ex Aphrod. autẽ ὑφ' ἑνὸ λοῦ σήπεται, pro Simul omne putrescit. Et ὑφ' ἓν ὅλον ἐξάπεται Simul omne accenditur. At verò à grammaticis dicuntur ὑφ' ἓν ἀναγινώσκεσθαι (id est legi) quæ velut vnium tur in pronuntiatione, quum alioqui diuisa sint: vt apud Terentium, Heri semper-lenitas. Sed & nota quæ his locis apponebatur, ὑφ' ἓν dicta fuit à quibusdam: reperiturque & ὑφὲν scripta.

Εἷς ἀνήρ, apud Aristidem eo modo quo Gall. dicimus Vn homme. in v. l. non addito exemplo. At in Test. noui scriptis εἷς pro τὶς rarum non est (quale est & συνῆν μίαν Matth. 25.) Ibidem verò legitur & εἷς τις, vt Marci 14, v. 47, εἷς δὲ τις τῶν παρεστηκότων, vbi vertitur simpliciter. Quidam. Nam Cicero addit quidem & ipse Vnus cum Aliquis, sed tum quum incerta est persona. ‖ At verò apud Aristotelem εἷς ὁστισοῦν, est Vnusquisque. Polit. 7, ὁμοίως δὲ τῶν ὑπαρχόντων καθ' ἑνὸς ὁτουοῦν τῶν αὐθρώπων. Sic De cælo lib. 2, τῶν γὰρ πανταχῶν ἐν ὁποῖοις τόποις φορὰς φέρεται. At εἷς ἕκαστος, ad verbum respondet Latino Vnusquisque. E

Μία autem vox fœminina varium & ipsa vsum habet, ob subaudita cum ea nomina varia substantiua. Hom. Il. β, Εἰ δέ ποτ' ἐς μίαν βουλεύσομεν. vbi Eustathi⁹ subaudiri ait βουλὴν, q. d. In vnum consilium consultabimus. Latine tamen diceretur potius In vnum vel Vná. Aristoph. μίαν δικάσαιτες. vbi quidam μίαν exponunt ἅπαξ, quum subaudiatur δίκην cum μίαν. vt apud eundem subauditur παυμαχίαν cum μίαν, vbi dicit μίαν ναυμαχήσαντες. & apud eundem γνώμην, cum κατ' ἐμὴν μίαν. Apud Xenophõtem autẽ μᾷ δὶς ἑπτὰς βέβληκα, sunt qui cum μᾷ subaudiri posse existiment vel ἡμέρᾳ vel χειρί. Eodem modo subaudiendum est substant. apud Lucam cap. 14 Euang. ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι. quum autem commodè intelligi possit φωνῆς, non male vertitur Vno ore. ‖ Sed & cum præpos. varias in-

terpretationes admittit. vt κ᾽ μίαν οἴκησιν ex Platone affertur pro Per singulas familias (pro quo apud Herodotum κ᾽ μίαν ἑκάστοισι) & κᾶς κ᾽ μίαν πόλεσι ex Aristide, pro Singulis vrbibus. Apud Thuc. verò κ᾽ μίαν ναῦν πεπαγμένοι schol. exponit, μίαν ἔχοντες ὀπισθοπλοΐας. vnde & in alio eiusdem loco κ᾽ μίαν ἐξεπλέοντες exponitur Nauem naui sequente nauigantes. At de ἐφ᾽ μίαν & ὑφ᾽ μίαν, subaudito substãtiuo ἡμέραν, vide in Παρὰ & in Ὑπέρ.

Ἑνικὸς, Ad vnum pertinens, Singularis. vt ἑνικὸς ἀριθμὸς apud gramm. Singularis numerus: cui opponuntur δυϊκὸς & πληθυντικός, dualis & pluralis. AT Ἑνικῶς, Singulariter. Naz. πῶν μίαν θεότητά τε καὶ δυναμιν ἐν τῇς τριῶν ὑφεστηκυίᾳ ἑνικῶς.

Ἑνίζω, Vnum seu vnitatem pono. B.p.358, ex Plut. Apud Naz. autem διελεῖν ἢ μεταθῆναι τὸ φῶς ἑνίζομεν vertitur, Vnitum seu adunatum lumen.

Ἑνόω, Vnio, Aduno. vt quidam loquuntur, seu Coaduno. Pass. particip. ἡνωμένος, Vnitus. VNDE Ἕνωσις, Vnitio, Adunatio. ET Ἑνωτικὸς, Vnitiuus, Adunatiuus, Vim vniendi seu adunandi habens. ITEM compos. Συνενόω. vnde præt. pass. συνήνωται apud Naz. συνήνωται τῷ πατρὶ, Cum patre vnitus est, Vnione quadam cum patre iunctus est.

C. Μηδεὶς pro μηδὲ εἷς, (vt Οὐδεὶς, pro Οὐδὲ εἷς) Nullus. In fœm. Μηδεμία, Οὐδεμία, Nulla. In neutro, Μηδὲν, Οὐδὲν, Nullum. Et μηδεὶς quidem frequens est, id est Nullus, (sicut & οὐδεὶς) at plur. μηδένες non item: cuius tamen exempla hæc sunt: Xen. Hell. 5, μηδένες δίκαιοι. Synes. μηδένες δίκαιοι. At Soph. μηδένας vocauit nullius pretii homines. Hermog. verò cum μηδένα addidit ὄντινα, vt Aristot. dicit εἷς ὁτιοῦν. Neutro autem genere μηδὲν quod Lat. Nihil. Μηδὲν vel οὐδὲν λέγειν apud Xenophontem & Aristotelem, arque alios, id est Nihil dicere pro Nihil afferre quod alicuius sit momenti, aut quod ad rem faciat: aut etiam quod sufficiat ad probãda ea quæ probare volumus. Bud. exponit etiam Nugari. ‖ Apud Sophoclem autẽ μηδὲν εἶ), sicut οὐδὲν εἶ), Nihil esse pro Mortuum esse, item pro Perditum esse. ‖ At μηδὲν ἧττον, Nihilo minus, vel Non minus. Isocr. ἀρχὴ σταυτοῦ μηδὲν ἧττον ἢ καὶ τῶν ἄλλων. Sed sæpissime accipitur pro οὐ, id est Non, vt Lat. Nihil. ‖ Affertur autem & μηδὲν pro μηδὲν ex Aristoph. quum alioqui potius aut μηδὲν aut μηδὲ ἕν dicatur, vt μηδεὶς vel μηδὲ εἷς.

C. Οὐδεὶς, pro οὐδὲ εἷς (vti dixi) In fœm. Οὐδεμία, Nulla. In neutro Οὐδὲν, Nullũ. In plurali οὐδένες, Nulli (sicut & μηδένες modò posui) ex Plat. epist. 7, οὐδένες Θύπων μὴ ποτε μάθωσι. Ex Eurip. autem βαρβάροις τοῖς οὐδένας, Barbaros nullius pretii. Atque vt cum μηδεὶς docui addi interdum ὁστιοῦν, ita & cũ οὐδεὶς addi sciendũ est. Demosth. τοὐν οὖν οὐδένα κίνδυνον ὑπενοοῦν οὐχ ὑπεμένομεν οἱ πρόγονοι. Interdum verò ὅστις sine οὖν, vt Luc. οὐδεὶς ὅστις οὐ σωιπέθη. Neutro autem genere οὐδὲν eos vsus Græcis præbet quos Latinis Nihil: præbet verò & alios. οὐδὲν εἶ), vide paulo antè ex Sophocle in Μηδὲν. (& apud Eras. in Prouerb.) Atq; vt μηδὲν ἧττον ibidem habes, sic & οὐδὲν ἧττον dicitur à Xenophonte, item οὐδὲν ἔλαττον ab aliis, pro Nihilo minus, vel Non minus. Cui opponitur οὐδὲν μᾶλλον, vel οὐδέν τι μᾶλλον, apud eundem Xenoph. pro Nihilo magis, vel Non magis. De hoc autem loquendi genere vide & in Μᾶλλον. Vt autem in illo οὐδέν τι μᾶλλον vacat τι, sic & alibi sæpe οὐδέν τι pro οὐδὲν dicitur: eodémque modo ὁ, τι post οὐδὲν vacat, quum dicitur à Thucyd. οὐδὲν ὅ, τι οὐ σωιέξη. Item vt in illo genere loquendi οὐδὲν μᾶλλον, vertitur οὐδὲν Nihilo: sic & παρ᾽ οὐδὲν τίθεμαι redditur Nihili facio: & Act. Apost. cap 5. ἐνθυμοῦντο εἰς οὐδὲν, Redacti sunt ad nihilum. At οὐδὲν ὅῃ, vide in Οἷον, sicut οὐδ᾽ ὅσον in Ὅσον, οὐδὲν πλέον in Πλέον. idémque facito in cæteris. ‖ Οὐδὲν sæpe & pro Non: vt οὐδὲν φροντίζω σου, sicut Lat. Nihil curo, pro Non curo. Aristot. Ethic. 5, ὡς οὐδὲν τοῦ ἔργου ὄντος πειθοῦς.

Οὐδένεια, ας, ἡ, q.d. Nihilitas. Plato in Phædro ἐπὶ ἔμεγε ἔλαθεν ὑπὸ τῆς οὐδενείας τῆς ἐμῆς, id est, Vt sum homo nihili & contemnendus. Bud.

Οὐδενόω, ῶ, F. ώσω, Ad nihilum redigo. v.l.

C. Ἐξουδενόω, ῶ, Nihili facio. v.l. (VNDE Ἐξουδένωσις, εως, ἡ, Contemptus. v.l.) ET Ἐξουδενέω, ῶ, pro eodem, Eccles. c.34, ἐξουδενήσεις με. v.l. VNDE Ἐξουδένησις, Contemptus, v.l. ET Ἐξουδενητὴς οῦ, ὁ, Contemptor, Qui aliquid nihili facit.

¶ Οὐθεὶς, ενὸς, Nemo, Nullus. ex οὔτε & εἷς, per crasin. Quod quanuis Atticum esse neget Phrynichus, & Æolicum à nonnullis esse dicatur, in vsu tamẽ apud quosdã vet. scriptores est. Gorg. Pro Palam. ταῦτα ὃ οὐθεὶς ἀν᾽ εἴπῃ ἔχει. Aristot. Ethic. 4, φέρει ὃ οὐθὲν, nihil refert.

B Οὐθενεια, ας, ἡ, idem quod οὐδένεια. Plut. Paramyth. ἢ τῶν ἀνθρώπων ἀδηλότητα καὶ οὐθένειαν. vbi tamen quædam exemplaria habent ἀοδένειαν.

C. Ἐξουθενέω, ῶ, Nihili facio, Nihili pendo, Pro nihilo duco, Aspernor. Lucæ cap 23, ἐξουθενήσας αὐτὸν ὁ Ἡρῴδης σὺν τοῖς στρατεύμασι, de Iesu Christo. Rom. 14, τί ἐξουθενεῖς τὸν ἀδελφόν σου; Et in pass. 1 Cor. 1, τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός. VNDE Ἐξουθένημα, ατος, τὸ, Quod nihili ducitur, seu Neglectus, Cõtẽptus. Ἐξουθενίζω, Pro nihilo duco. In nihilũ redigo. v.l. VNDE Ἐξουθενισμὸς, οῦ, ὁ. Extenuatio. schema. Iul. Firm.

ΕΙΤΑ, Postea, Deinde, Tum. Demosth, Olynth. α, πρότερον Ἀμφίπολιν λαβὼν, μετὰ ταῦτα Πύδναν, πάλιν Ποτίδαιαν, Μεθώνην αὖθις· εἶτα Θεσσαλίας ἐπέβη. Menãder apud Athẽ. lib. 13, Ἐξώλης ἀπολοῖτ᾽ ὃς ἂν ποτ᾽ πρῶτος ὠνόμασε, ἔπειθ᾽ ὁ δεύτερος, εἶθ᾽ ὁ τρίτος, εἶτ᾽ ὁ τέταρτος, εἶθ᾽ ὁ Μεταγένης, quo in loco triplicatum est. Luc. Lexiph. εἶτα πρωΐ δειπνήσομεν ἐν Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρὸς ὅτι χρῆσθαι, Postea, vel Deinde obãbulabimus in Lyceo: nũcaũt &c. Greg. εἶτα τί; quid tum postea? ‖ Εἶτα pro Itaque, Idcirco. vt Bud. accipit illud Demosth. πρὸς Λεπτ. Εἶτα μεγίστας δίδοτε ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου δωρεὰς τοῖς τὰ γυμνικὰ ἀγῶνας νικῶσι. paulo antè tamẽ præcessit πρότερον μέν. ‖ Εἶτα interdũ est ἀπόρημα τικὸν, i. dubitãtis, pro Anne, Nũquid. ex Luc. Phal. εἶθ᾽ οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τῆς ὠμότητος ἀπαντᾶν, οὐκ ἐπ᾽ λογιζόμενοι πρὸς ὁποτέρου ἡμῶν ὦ πρεσβῦ τῶν ἀρχῶν; ‖ Nonnunquam in interrogationibus indignantis est, pro Itáne veró. Demosth. εἶτ᾽ ὑμεῖς ἐπ᾽ σκοπῶν εἰ χρὴ πεῖν τὸν νόμον ἐξαλεῖλαι; Idem, εἶτ᾽ οὐκ αἰσχυνόμεθα, Et nõ erubescimus? Synes. epistolam quandam ad fratrem indignationis plenam, ab hoc aduerbio exorditur. ‖ Εἶτα interdum vacat, sicut ἀμέλει quoque & ποτέ. Eustathio teste, qui sic accipit illud, εἴ σοι μηδὲν μέτεστ᾽, εἶτ᾽ ἀπόχθαιρε. ET Κἄπα per crasin, pro καὶ εἶτα. quod ἀπόρημα τικὸν quoque esse Chrysoloras annotat.

C. Ἔπειτα, Deinde, Postea, Tum. Il. ψ, Τῶν οἱ ἔπειτ᾽ ἀνέλων δόρυ καὶ μέζον ἄεθλον, Ἡὲ καὶ αὐτίκα νῶϊ. Dicitur & Ἐς ἔπειτα, seu Ἐς τὸ ἔπειτα, id est In posterum. Thucyd. lib. 2, ἡ τῶν αὐτίκα λαμπρότης καὶ ἐς τὸ ἔπειτα δόξα, & in posterũ gloria. Synes. epist. 94, καὶ νῦν καὶ εἰς ἔπειτα. Et οἱ ἔπειτ. ἐσόμενοι, Posteri. Thuc. lib. 1, πολλῷ ἂν εἴκοσι καὶ πρὸς τῆς δυνάμεως τοῖς ἔπειτα ἔτεσι, posteros nũquam credituros. Et ὁ ἔπειτα χρόνος, posterum tempus. Et τὰ ἔπειτα, posteritas. Ἔπειτ᾽ οὖπω, Tum demum, Deinde. inquit Bud. ‖ Ἔπειτα interrogantis est cum indignatione, vt εἶτα, Itáne verò vel sine interrogatione, sed increpatiuè. Xenoph. ἔπειτ᾽ οὐκ οἴει φροντίζειν τοῦ θεοῦ τῶν αἰθρώπων? Tu igitur non credis? Bud. ‖ Est nonnunquam πρόσταγμα τικὸν & ἐπόρκιον, vt Eust. testatur: (quemadmodũ & εἶτα vacare ex eodẽ annotauimus) Il. κ, Πῶς κ᾽ ἔπειτ᾽ Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθείμην; Sic Il. ν, Πεζαὶ δὴν μ᾽ ἔπειτα κῆρες βάλεν, dicit, ἀφῆν κίδυνον αὐτῷ τῷ δὴ, secundũ veteres. Dicitur ET Ἤπιτα pro ἔπειτα, metri causa, ε in η verso. Il. υ, Θαρσήσας δὴ ἤπιτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι.

c.2. Εἰσέπιτα, SEV Εἰσέπιτα sunt qui vna voce scribant pro εἰς ἔπειτα & ἐς ἔπιτα. de quo iam in ἔπιτα dictum est.

c.2. Μετέπειτα, Postea, Deinde. Od. ξ, ἄμα αὐτίκα καὶ μετέπειτα. Plato Epist. 8, τὸν μετέπειτα χρόνον ἢ περανεῖς δωρεᾷ κατακέχρηται, Postea, seu In posterum tempus, In posterum. Dicitur & ἐς τὸ μετέπειτα, sicut ἐς τὸ ἔπιτα, In posterum.

¶ Εἶπεν ET Ἔπιπεν Ionica esse, & ab Herodoto vsurpari pro εἶπα & ἔπιτα, ex Ælio Dionysio annotat Eust.

Ἐκ, vel Ἐξ, Ex, vel A, aut E. Sed ἐκ sequente consonante, ἐξ seq. vocali. Hes. Erg. Ἀθήνη δ᾽ ἄρα, τὰ τ᾽ ἐκ Διὸς εἰσὶν ἄρισται. Hom. Iliad. β, Τιμὴ δ᾽ ἐκ Διός ἐστι. Ibidem,

Τεθέασι, ὃ κέλευ᾽ ἐξοῖσθαι Ἐκ Διός. quib᾽ in locis ἐκ Διὸς significat A Ioue. Vtraque scriptura vtitur hic, Il. α, — ἐκ Πύλου ἐλθὼν Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. Sic autem & in prosa dicitur ἐρχομαι ἐξ ἐκ τινος τοῦ τόπου, vel ἐκ τόθεν. Thucydid. ἐξ αὐτῆς ἀνεχώρησαν. Idem lib. 2, φυγὴ ἀπὸ τῆς ἐγίγνετο ἐκ Σπάρτης. Et in aliis loquendi generibus, vbi itidem vtimur præpos. Ἐκ. vt ἐξ ἀκροπόλεως ἐξαλιημμένοι, ex arce expũcti. Alicubi ἐξ & ἀπὸ in eodem loquendi genere locũ habent: vt Xen. λαμβάνομεν ὧν ὃ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῆς θαλάττης, percipimus è terra. Præpos. ἐξ vsus est & initio Pædiæ eadem in re, ὅτις καρπῶν ὅτις γεωργήσοις ἐξ αὐτῆς. Aristoph. ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι, E iusto, id est è iustitia. (sunt & qui per aduerb. interpr.) Quo pertinet istud loquendi genus, ἐκ τοσούτου καὶ φαυλοτάτου πρὸς τοσοῦτον μεγάλας δυνάστειας καταστῆσαι μόνος. Isocr. in Euag. Sæpe ponitur pro ὑπὸ. vt ἐκ φύσεως δοθείς, A natura datus. Et ἐκ Πρηξάσπους τεθεῖδόδαι, Herodot. Sic ἐκ τῶν δεῦρ᾽ ἀφίκομαι. Sophocl. ‖ Ἐκ θυμοῦ φιλεῖν, Ex animo amare, Hom. ‖ Ἐκ μυρίων, Ex inquilinis, id est Ex inquilinorum numero. Interdum ἐκ ad originẽ refertur, vt οἱ ἐξ ἐκείνου, Dem. Nepotes illius, vel posteri. Nonnunquã vnà cum suo genitiuo, Latinè vnico nomine, quod adiectiuum est, redditur. vt Thuc. ἐκ Λακεδαίμονος Γαυσανίας, Lacedæmon᾽ Pausanias. οἱ ἐκ τοῦδε τοῦ τόπου, Peripatetici. Sic ἡ ἐξ ἀρείου πάγου βουλὴ, Areopagiticus senatus. ‖ Ἐκ cum multis genit. ita ponitur vt Lat. A, vel Ab, quum dicitur Ab æuo, Ab æteno. Et A pueritia, A iuuẽ. ute. &c. Talia enim sunt ἐξ αἰῶνος, ἐκ νέας, ἐκ νεότητος, ἐκ νεου. ἐκ μειρακίου, ἐκ παιδὸς, ἐκ τοιότης ἡλικίας. Iungitur verò & alis genit. itidem in temporis significatione. vt ἐκ πολλοῦ χρόνου, A longo tempore, Iam a longo tempore. Sed frequentius omittitur χρόνου diciturque ἐκ πολλοῦ, vel ἤδη ἐκ πολλοῦ: potiusque per aduerb. redditur, Iamdiu, Iampridem. Sic & ἐκ παλαιοῦ, iãdolim. Item ἐκ τούτου Ex illo tempore, vel A tanto tempore: ἐξ οὗ vel ὅσου, Ex quo vel quanto. sub. itidem tempore. Sed & cum aduerbio, vt ἐκ πάνυ & ἐκ τόθεν. At de ἐκ τούτου dicetur aliquanto pòst. Huc pertinet & ἐκ νυκτὸς, de quo tractabitur paulo póst. ‖ Ἐκ interdum ponitur pro Latino De, ea signific. qua dicitur De meo, De tuo, vt ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων λύω, Demosth. Sic ἐκ τῶν ἰδίων τῶν ἰδίας ἀπορίας βοηθεῖν ζητοῦντων, Isocr. Ponitur ἐκ pro De & in ἐξ ὀνόματος εἰδέναι, nosse de nomine. Interdum Lat. exprimitur participio: vt τὰ ἐκ τοῦ μέλιτος μῆλα, Mala ex melle, id est Mala melle condita. Sic Gal. ad Gl. ἐκ κενίας ἀπόχρων ὑπτιάζειν. Interdũ verò ἐκ cum suo genitiuo redditur solo ablatiuo. vt Aristoph. ἐκ χειρὸς ἀπόλετο, manu interiit. ἐκ χειρὸς καθειναιρεῖν, Soph. A iace, Manu occidere. ἐξῶν ἐφθείρον τε. Thuc. Quibus peribant. Sic ἐκ παντὸς τρόπου pro παντὶ τρόπῳ, Omni modo, Quouis modo, Isocr. Sic ἐκ τρόπου τοιούτου, Lys. Hoc pacto. Et ἐκ τινος τρόπου, Demosth. Quónam modo? Item ἐκ τούτου τοῦ λόγου, Hac ratione, apud eundem Demosth. Sic apud eundem ἐκ ψυχῆς δικαίας γίνεται, animo iusto fit. Itidem in isto Isocratis loco, ἐκ ταυτῆς τῆς ἐπιμελείας τῆς φύσεως ἀμαρτάνειν ἐπικρατῶν, Hac diligentia. Est. n. ἐκ pro ἐξ: adeo vt sit ad verbũ, Per hanc dilgentiam. Sic ex Soph. affertur ἐκ Τεύκρου. pro Per Teucrũ: Εἰ παντὰ χρὴ φανοῦμεθ᾽ ἐκ Τεύκρου κακοί. Sic autem ἐκ θαλάσσης apud Thuc. exponit schol. δι᾽ θαλάσσης. Vtimur datiuo in exponenda hac præpos. & quũ in Luc. ἐκ τῆς ἠόος λαμβάνεσθαι, exponimus Cauda prehendere. Sed & in hoc loquendi genere Xenoph. 74, ἐκ χρυσῶν φιάλων πίνειν ablatiuo potius vtimur. At ἐκ νυκτὸς vel ablat. Nocte, vel aduerbio Noctu reddi potest: sed Horatius Græcorum imitatione dixit De nocte.

Ἐκ pro διὰ, id est Per, alicubi accipi modò dixi: nũc addo, pro διὰ etiam, id est Propter, interdum sumi, & quidem teste illo eodem Thuc. scholiaste. qui pag. 179, ἐκ τοῦ Τοιούτου, καὶ ὡς μελλοντα Σάμιος, τάχιστον ἐπιχιόθη, vult ἐκ τοῦ τοιούτου esse pro διὰ τοιοῦτον. in quo certè illi assentior. Sic autem & apud Xenoph. ἐκ τούτου τῆς τοῦ Κύπρου φίλων ὠνῆς, redditur Hac de causa. vbi tamẽ videtur posse accipi & pro Deinceps. At in hoc loco (quẽ Demosthenis esse puto) δι᾽ ὧν ἐρεῖν ἐπόμεθα, ἐκ τοῦ μηδὲν φροντίζειν ὧν ἐρῶ, nõ dubito quin ἐκ τοῦ sit itidem pro διὰ τό.

Rursus apud Xenophon. ita videtur accipi, ἐξ ὧν hoc in loco, ἐξ ὧν δὴ κἀμὲ ἐμίσει τὸν Σωκράτη. Sic Greg. ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν πεσόντας ἡμᾶς τὸ ἀν᾽ ἁρπῆς pro διὰ τὴν ἁμαρτίαν.

Ἐκ τοῦ ἐμοῦ νόμου & κ᾽ τὸν ἐμὸν νόμον Demosth. eadem significatione dixit Pro corona. Sic autem apud Æschinem ἐκ τῶν νόμων. pro Iuxta leges, Ex præscriptis legum. Sic etiam quum dicunt ἐκ τοῦ ἐνόντος aliáque huiusmodi, idem propemodum videtur esse ἐκ quod κατὰ: vt sit κατὰ τὸν ἐνόντα pro κ᾽ τὸ ἐνόν. Bud. interpr. Prout res feret in hoc Demosth. loco, εἰς ἐκ τοῦ ἐνόντος ὡς ἂν δύνωμαι μετειωπᾶν χρῆσομαι. Addit significare alibi & Prout res tulit.

Ἐκ, Post. Xẽ. Hell. 6, ἐξ ἀρίστου πορεύεσθαι τὸ στράτευμα, Post prandium, A prandio. In qua signif. vsitatissimum est cum genitiuo ὕστερον, pro Postea, Deinde, Deinceps. X. Pæd. 4, ἐκ τύπου πέμπει τὴν ἔπιστολὴν αὐτῶν πρὸς αὐτόν. Dicitur & ἐκ τύπων in hac signif. (rarius tamen) vt apud eundẽ Xẽ. καὶ ἐκ τύπων αἴτει εἰς πεῖσιν Ἀρχέδημον. Qui genit. plur. obstat quominus illud ἐκ τύπου esse dicamus pro ἐκ τοῦ τύπου τοῦ χρόνου, sicut & cũ aliis huiusmodi genitiuis subaudiri dictũ paulo antè fuit. At verò quũ dici ur πὰ ἐκ τύπων, nõ dubiũ est quin ἐκ itidẽ signif. Post, reddi. ur autem à Budæo, Quod cõsequẽs est, vel Quod res poscit: qui ex Xenoph. affert, τοῦ δὲ δόρυ, ἔφη, Θεμιστοκλῆς τυπῶν κατεκεκριμένον κ᾽ ἐν νομον. ὑμεῖς ὃ λαβόντες οἱ ἑτοιμοτάτοι ἀ παρεγένετο ἃ δεῖ, πὰ ἐκ τύπων πρεσβεύοντες. Crediderí autẽ ἐκ significare Post & in isto loquendi genere πόρρω ἐκ πόρων ὑπορεῖν, Alciphr. 123. Cuiusmodi est λέγειν ἐκ λόγου λέγειν. Demosthenes Pro corona. Sic Lat. A lia ex aliis.

Ἐκ pro Extra. vt ἐκ κοπιδὸς καταθεῖναι apud Homerũ pro ἐκτὸς τοῦ κοπιδοῦ. Vide Eustath. In v.l. affertur itidem ἐξ ἑαυτῆς ἔγνωτο, ex lib. 3 Reg. cap. 6, pro Extra sc. Ego verò non dubitem hanc significationem τοῦ ἐκτὸς siue ἔξω dare præpositioni ἐκ in isto loquendi genere ἐκ μέσου γίνομαι, apud Æsch. in epist. pro E medio sublatus. nam γίνομαι verti nó posse. Sul. la. us nisi respectu significationis illius quæ datur præpos. ἐκ. Quod considerandum est & vbi ἐκ μέσου γίνεσθαι redditur Secedere. Sic quum dicitur ἐκ μέσου θεῖναι τὴν ἀσέβειαν, q. d. Ponere extra medium, pro E medio tollere.

Ex cum variis genitiuis redditur & per aduerbium vt ἐξ ἐπίτου, Promptè, Alacriter. ἐκ πόφανερῶ, vel ἐκ τῶν φανερῶν, Apertè: ἐκ τῶν πεπαρρησιασμένος, Confidenter: ἐκ δευτέρου, Iterum. Et cum substantiis, ἐκ ῥιζῶν. Radicitus: ἐκ θεοῦ, Diuinitus. Itẽ ἐκ πεδῶν (QVOD aduerbiali forma scribitur ἐκπεδῶν) Procul. ἐκ περισσείας, Abundãter. (interdum & pro Ex abundanti) Quædam verò vel aduerbio, vel nomine reddi possunt cum præpositione Ex: vt ἐκ προαιρέσεως, Consultò, vel Ex industria, seu De industria. Sic ἐκ προσκόπου, Compositò (vt Virg.) vel Ex cõposito. ἐξ ἀπροσδοκήτου. Improuiso, vel Ex improuiso, Ex inopinato. ἐκ χρεὸς, Cominus, vel Ex propinquo. Multa verò sunt quæ itidem aduerbialiter ponũtur, sed Latinè tamen vt & Græcè per Ex duntaxat efferuntur, vel E. vt ἐκ πόδος E vestigio. ἐξ ἐναντίας, E regione, ἐκ τοῦ παραχρῆμα, Ex tempore, ἐκ ποδὸς ἕκου vel ἐξ ἑκόντος, (quod & ἐξ ἰσοπολίας) Ex æquo. Iam verò sunt & genitiui quibus iuncta præpositio ἐξ redditur In: vt ἐκ πεδίου & ἐκ πεδιοῦ πῆς, In orbem. Et ἐξ ὀφθαλμῆς, In superficie. Sed & ἐκ ποδὸς παρελθυθόπος χρόνου videtur pro ἐκ τοῦ παρελθυθότος à Demosth. poni Philipp. 1.

Ex abundat interdum apud poetas (sicut & aliæ multæ præpos.) veluti quum dicunt ἐξ οὐρανόθεν pro οὐρανόθεν simpliciter, & ἐξ αἰσυμνήθεν pro αἰσυμνήθεν. Sic autem & in compositione vacat interdum. vt in ἐξεφίεμαι apud Sophoclem: quum alioqui ἐξ in cõpositione verbis quibus præfigitur, & ornatum & vehementiam addat.

ΕΚΑΣΤΟΣ, Quisque, Fœm. ἑκάστη, Quæque, Neutr. ἕκαστον, Quodque. (Dicitur verò & ἕκαστι plur.) Il. α, Οἱ δὴ κακκείοντες ἔσαν οἶκόν δὲ ἕκαστος, vt Lat. Iuerunt domum quisque suam. Il. ψ, - κάλεόν τι μιν εἰς ἑ ἕκαστος. Et in fœm. Od. λ, — ἡ δ᾽ ἑκάστη Οὐγόνον ἐξαγόρευ. (vbi obserua articulum) In neutro autem Od. ξ, Τοῦτο ἕκαστα λέγων ὅσσα δὴ πάθε, πολλὰ ὀσ᾽ ἀλήθης. Thucyd. 2, θαρσοῦντες ὡς καὶ κυβερνῆται καὶ ναῦται τὸ καθ᾽ ἑαυτὸν ἕκαστος ἐπαθε. Xenoph. Pæd. 3, καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες ἕπα

ἕκαστος ἄξιον εἶχε. Herodian. 4, καὶ οἱ μὲν ἕκαστος εἰς πᾶς σκηνὰς ἐπανῆσαν. Apud Thuc. sæpe ὡς præfigitur huic nomini, sequente verbo, vt lib. 2, κατεσκευάζαντο δὲ ἐν τοῖς πύργοις τοὺς τειχῶν πολλοί, καὶ ὡς ἕκαστος τυχὸν ἐδυνάτο. Et in 1, ἔπη τὰ δὲ καὶ τοὺς ἄλλων ὡς ἑκάστη ξυνέβη. Rursum 2, ὡς ἑκάστῳ ἐπιξυνετέτο &c. Et in 4, δρομάδες ἀπέπλευσαν ὡς ἕκαστοι ἔτυχον εἰς τὰ οἰκεῖα στρατόπεδα πτ. Et 7, οἱ μὲν ἐπ' αὐτομολίᾳ τοιαῦτα ἐφράσει ἀπέρχονται, οἱ δὲ ὡς ἕκαστοι δυνατοί. Sed sæpe etiam ὡς cũ ἕκαστοι iungitur, nõ sequente verbo: quod an subaudiri debeat, ambigitur. ‖Οἱ καθ' ἕκαστον, vel ὁ καθ' ἕκαστον, Singuli: & in neutro, τὰ καθ' ἕκαστον, vel τὸ καθ' ἕκαστον, Singula, ex Aristot. B.p. 771, quam vide. Dicitur verò & καθ' ἕκαστον non præcedente articulo, quod & aduerbio Sigillatim reddi potest. vt Isocr. ad Nicoclem, καὶ τί δεῖ καθ' ἕκαστον λέγοντα διατείβειν; At verò καθ' ἑκάστην dicitur pro Quotidie, subaud. ἡμέραν.

Dicitur etiam εἷς ἕκαστος, (vt Lat. Vnusquisque) & πᾶς ἕκαστος, necnon αὐτὸς ἕκαστος. de quibus Bud. p. 770. Sed omittit ἕκαστός τις, quo vtitur Thucyd. vt lib. 3, ὡς ἑκάστη τις κατέχοιτο. Et in 4. καὶ ξυνεπίθεσθαι ὡς ἕκαστόν τι ξυμβαίνοι. Alicubi verò & τις præponit, vt ξυνέβη δὲ τοῖς τε στρατῷ αὐτοῖς ἅμα ἔσω ὁρμέσθαι ὡ τις ἕκαστος τοῖς στρατόπεδοις.

Ἑκαστοχῆ, Vbique, Vbilibet. παντοχοῦ, vt Suid. exponit, hũc adducens locum, ἵνα ἕκαστοχῆ ἐπορεύετο.

Ἑκαστάχοθι, Passim, Vbique gentium. Dion.

Ἑκαστάχοθεν, Vndique. Vndelibet, παντοχόθεν.

Ἑκαστάχοσε, Quocunque, Quoquouersum, In quemcunq; locum.

Ἑκαστοχοῦ, Vbilibet, Vbique.

Ἑκάστοτε, Semper & vbique. Athen. lib. 4, ὁ δὲ Μέγας Ἀλέξανδρος δεῖπνον ἑκάστοτε μετὰ τῶν φίλων, coenas semper & vbique cum amicis, vt Bud. interpr. Suidas quoque exponit ἀεὶ: nec enim dici πάντοτε. Hesych. præter ἀεὶ, etiam παρ' ἕκαστα. Herodotus cum ἵνα aduerbio loci coniunxit pro Quocunque, Quemcunque in locum: ὁκόσα τῆσι πόλισι, ἵνα ἑκάστοτε ἐλαύνων, τρέφων, iniungens ciuitatibus, vt in quanque veniebat, vti pascerent.

C. Αὐθέκαστος, Rigidus. A B. exponitur Seuerus natura, Rigidus, Exactè rectũ verũque persequens. Aristot. Ethic. 4. p. 35, ait αὐθέκαστον esse medium inter ἀλαζόνα & εἴρωνα. Plut. in Cat. ἀπαραίτητος ὢν ἐν τῷ δικαίῳ ὄρθιος καὶ αὐθέκαστος. At in Alcib. ἁπλοῖς & αὐθέκαστος copulat. Idem alibi πατέρας αὐθεκάστους καὶ τὸν τόπον ὁμοφακίας καὶ τρυφηροῦς. ET Αὐθεκάστως, Rigidè, Seuerè. Idem in Lys. πρὸς τὸ τῇ Σπάρτῃ συμφέρον αὐθεκάστως στρατηγοῦντος. Vnde autẽ istã sign. acceperit hoc vocabulum, à nemine annotatũ reperio: quare nihil præter diuinationem meam hac de re afferre possum. Ea autem est: inde αὐθέκαστος significare rigidum quòd qui huiusmodi est, ea quorum sibi reddendam rationem putat, αὐτὰ ἕκαστα accuratissimè recenseat & computet, timens nequid sibi è numero elabatur. Sic certè Gall. de homine qui nihil omnino sibi vult de suo iure decedere, dicitur Il n'a garde de laisser passer trexe pour douze. Hæc est (inquam) mea diuinatio: quam qui non probabit, vicissim suam afferat.

Ἑκάτερος, ου, ὁ, Alteruter, Alter ex duobus. Thuc. l. 1, ab initio, καὶ τὸ ἄλλο Ἕλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους, Cum alterutris se coniungere Pelop. & Athen. Eodem l. ἐν ταῖς τοῦ αὐτοῦ ἔλεγον, ἀλλ' ὡς ἑκατέρου τῆς δυνάμεως ἡ μνήμη ἔχοι, non eadẽ de iisdem dicebant, sed vt quisque alterutrius partis beneuolentia affectus erat. Item Vterque, Vterliber. Thucyd. lib. 3, ὡς ἑκάτεροι ἡσυχάσαντες πλὴν νύκτα ἐν φυλακῇ ἦσαν. Vtrique. Luc. in Harm. ἐκεῖνοι μόνοι ἑκάτερος αὐτῶν δύο ἔφερον, Vterque, Vtercunque ipsorum, Vteruis ipsorum. Basil. ἑκάτεροι δρόνοῦ) τὰ ἀγαθὰ ὁ μὲν οὐκ εἶ) τὸ τοῦ παν λέγων ὁ δ' ἀγαθὸν αὐτὸν εἶ), Vterlibet ipsorum, Vterque. Et sing. apud Aristot. Ethic. 6, λαμβάνεον ἑκατέρου τούτων πρὸς τὴν ἕξιν. Iungitur & cum præp. κατ' & τοῦ. Syn. epist. 44, καθ' ἑκάτερόν μοι τοῦ σκοπεῖ συμβουλεύσαι σοι τὸ φαινόμενον βέλτιστον, in vtroque. Philo De vita Mos. lib. 1, παρ' ἑκάτερα βαθεῖα καὶ ἀτεμβὴς ἐρήμη, ex vtroque latere. Idẽ De mundo, σωλῆν παρ' ἑκάτερα, ad vtraque protendatur & pertineat. Eustath. ex Etymol. tradit, hoc nomen comparaui formam obtinere, & ab ἑκαὶ deriuari, quòd quum de duobus dicatur, ὡς οἷα τολμῆσαν δέξασθαι τὴν ἐκ δυοῖν μονάδος ὁδόν.

Ἑκατέρωθεν, Alterutra seu vtraque vice. Xen. Pæd. 4, βέλη καὶ μάχαι δὶς ἐφεξῆς, καὶ κατὰ βραχὺ τῆς ἑκατέρωθεν.

Ἑκατέρω, In vtranque partem. Gal. De ossibus, in defin. σωμαρθρώσεως. Apud Herodot. ἑκατέρω τῷ μεγάθει ὁδῷ, exponitur, Ex altera parte cœnaculi.

Ἑκατέρωθεν, ab alterutra parte, Vtrinque. Herodian. lib. 1, πολλῶν ἑκατέρωθεν πιπτόντων, Multis vtrinque ocumbentibus. Geopon. χόρακας ἑκατέρωθεν ὀξύωσιν. Pro quo Columella, Ridicas dedolatas vtraque parte exacuere. ET Ἑκάτερθεν, metri causa exẽpta syllaba, pro eodem. Il. ζ, ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθη πᾶν, ex vtraque multitudinis parte. ἐξ ἑκατέρου πλήθους, vt schol. annotat.

Ἑκατερῶθι, In alterutra parte, Vtrobique.

Ἑκατέρως, Alterutro modo, Vtroque modo.

Ἑκατέρωσε, In alterutram partẽ, In vtrãque partẽ, Vtroq;.

¶ Ἑκατελής, ίδος, ἡ, Genus saltationis in qua manus alternati mouere assuescebant. v. l. Pollux lib. 4, ἑκατελίδας & θερμαρίδας scribit esse ἔνθεα ὀρχήματα: & ἑκατελίδας quidem, τὸ χειρῶν κίνησιν ἀσκοῦσι: θερμαρίδας autem, πηδητικόν. vnde Camer. ἑκατελίδας (fortasse de vicibus iactationis & permutatione flexuum) ait χειροκινητικὸν ὄρχημα fuisse cum manuum motu.

Ἑκατόν, Centum. Thuc. lib. 6. ἑκατὸν καὶ ἑκατόν. ‖Capitur interdum pro infinito πολλοί, sicut & μύριοι, teste Eust. qui sic intelligi posse existimat illud Il. β, Τῆς ἑκατὸν θύσαιμι καὶ ἑξήκοντα βοῶν. Et illud Hesiodi Erg. ἑκατὸν μὲν παῖς ἔπεα τοῦδε μνήσεται ἐσθλῆ Ἑρμῆς φρεσὶ ἀπόλλων. Et illud, ἑκατὸν δέ τε δεῦρ' ἀμάξης. Sic quoque accipi posse ἑκατόμβη, ἑκατόγχειρ, ἑκατόγυιος, & similia.

Ἑκατοπλασίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Centuplus, Centuplicatus. v. l. ET Ἑκατονταπλασίων, seu Ἑκατονταπλάσιος, pro eodẽ. Lucæ 8, ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα.

Ἑκατονταετάς, άδος, ἡ, Centuria, Centenarius numerus. Herodian. l. 1, θηρεύων ἑκατονταετὰς ἀνῄρει πολλάκις, centenas sæpe numero occidit bestias. ἑκατονταετὰς δύο, ducenti: ἑκατονταετὰς ἑκκαιδέκα, mille sexenti.

Ἑκατονταετίς, Centies.

Ἑκατοστός, οῦ, ὁ, Centesimus. Herodot. ἐπ' ἑκατοστῷ, ad cẽtesimum. ἑκατοστή, Centesima vsura. Plut. πρὸς τὸν μὲν ἑκατοστὴν ἐκέλευσε καὶ μὴ πλέον ἐς πᾶν τόκοις λογίζεσθαι. vbi Bud. μερίδα subintelligit. Aristophanes Vespis, κἄξω τοῦτο τὰ πέντε χωρὶς καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστάς. vbi schol. exp. δραχμὰς ἑκατὸν τὸ τέλος χρηματουμένας ἀπὸ τῶν πόλεων.

Ἑκατοστύς, ύος, ἡ, Centuria. Plut. συνελεγόμενοι εἰς ἑκατοστύας. Vtitur & Xen. B.

¶ Διακόσιοι, Ducenti, Duceni. vt οὐκ ἐλάττους διακοσίων καὶ πεντήκοντα, non pauciores ducentis & quinquaginta. Et in sing. num. apud Thuc. διακοσία ἵππος, Duceni equites. VNDE Διακοσιοστός, Ducentesimus. Cui similia sunt τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, & quæ deinceps vsque ad denarium numerum supersunt: quæ singula suis locis reperies.

Ἐκεῖνος, Ille. Et varios vsus præbet vt Lat. Ille. Xen. Pæd. 4, εἰ μὴ οὗτοι ἄλλοι ἔχετε (&c.) ἐκείνοις δίδοτε. Luc. μόνης δὲ ἀπέχει τῆς Ἀθηνᾶς. καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπορος μέθεσιν ἡ ἡλᾶς, &c. Paulo pòst, ὁ ἄρχων δὲ θορυβερώτερος ἦν. & paucis interiectis, ἀλλ' ἐκεῖνος ἑκὼν τοῦτο ἐστί με. Et cũ ὅδε apud eundem Luc. ὥστε τοῦ ὁρᾶν τὸν ἕκαστος, τὸν πλησίον καινίσας, δεῖξε τε τῷ δακτύλῳ, Οὗτος ἐκεῖνος λέγων, Hic ille est. Pro quo Aristoph. Vespis, οὐδὲ ἐκεῖνος ἀνήρ. Idem Luc. Harm. ἐκεῖνος Ἁρμονίδης ὁδίνο ἄριστος αὐλητής. Idem, τοῦτ' ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, ὁ τὸν λέοντα. Hoc illud est quod in communi prouerbio versatur. Idem, τὸ τῶν Θησέως ἐκεῖνο μιμησόμεθα, Illud Thesei. Interdum emphaseos causa additur αὐτός. Plutarchus De Socr. ἆρ' οὐ Χαρίδημον λέγεις τὸν κάλλιστον τῶν Ἡράκλειον νικῶντα; respondet alter, ἐκεῖνον μὲν οὖν αὐτόν, illum ipsum. ‖Interdum est φωνὴ ὑποζωῆς ἐμφατική, vt Thetis apud Hom. Τίπτέ μ' ἐκεῖνος ἄνωγε μέγας θεός, magnus ille Deus. ‖Volunt & pro reciproco accipi apud Thuc. ὑφ' ἑκείνων ἄλλοις κινδυνεύειν ἀξιοῦσιν. i. Pro se. SED notandũ amitti nonnunquam ε initiale sequente vocali, etiam apud prosæ scriptores. Isocr. Pan. ἀπὸ ἐγὼ φανείην εἰ ἐκεῖνος ἢ κεῖνοι τοσοῦτοι. Aristoph. Neb. Ἀλλ' εἴσω ἵνα μὴ κεῖνος ἡμῶν ὀπτήσῃ. Quæ tamen nota amissi ε non semper ad-

scripta reperitur. Dicitur ET Ἐκεῖνοσὶ Atticè pro ἐκεῖνος, sicut, οὗτοσὶ pro οὗτος. Aristoph. & Luc. AT Κἀκεῖνος per crasin factum est ex καὶ & ἐκεῖνος.

Ἐκείνῃ aduerbialiter sumitur pro Illa via, Illa ratione, vt ταύτῃ. Bud. ex Plat. Apud Thucyd. ponitur pro ἐκεῖ, Illic, lib. 3, Πελοποννησίοις δέδοκται ἐς τὸ ἐκείνῃ χρήζων Βλάπτειν. Et l. 4, αἴσθοιτο τὸ ξύμμαχικὸν τὸ ἐκείνῃ παῦ, Omnes qui illic erant socios. Sic apud Herod. εἰ οἴκεε ἐκείνῃ, si illic habitaret. ‖Capitur & pro Illuc, seu ἐκεῖσε, vt Eustathius annotat Odyss. ν, — οὐδέπω κείνῃ ἀνδρὸς ἐσέρχονται. vbi tamen & Illac exponi posset, id est per eam viam.

Ἐκείνως, Illo modo. vt ἐκείνως καὶ οὕτως ταῦτα συμβεβηκέναι ἀνάγκη, hoc & illo modo. Syn. ep. 44. ἐκείνως μὲν οὖν σοι μῖσος ὠφείλετο δίκαιον, οὕτω δὲ καὶ ἔλεος, illo modo.

Ἐκείνυος, Qui ex illo est. Aristot. 8 Metaph. ἔστι δὲ ὁ λέγουσιν οὐ τόδε, ἀλλ' ἐκείνυον. ὅτι τὸ μὲν τόδε, οὐ ξύλον ἀλλὰ ξύλινον. Idẽ, εἰ δὲ τὸ τόδε τοῦτον ὁ μὲν τόδε κατ' ἄλλο λέγεται ἐκείνυον, τῷ τοῦτο τὴν ὕλη. id est vt Bud. exponit, τὸ ἐξ ἐκείνου πεποιημένον: addens, sic sibi videri Ciceronem Lentulitatem & Appietatem in epistolis dixisse & Syllaturire pro eo quod est Proscripturire: quæ voces fictitiæ sint, vt doceat Quintilianus.

¶ Ἐκεῖ, Illic. Plato, ἐκεῖ γάρ εἰσι, sunt enim illic. οἱ ἐκεῖ, qui eã incolunt partem Qui illic sunt aut degunt. Ἐκεῖ (inquit B.) non solùm de alio loco dicitur, sed & de eo in quo is est quem alloquimur. Lib. ἀλλ' ἐπὶ τὰκεῖ τὴν θεὰ πυκνὰς ἱκανῶς. ‖Nonnunquam ponitur pro Illuc, Eo. Chrys. ἐκεῖ ἡμᾶς ἐψεσθαι, Illuc nos sequuturos.

Ἐκεῖθεν, Illinc. Thuc. l. 8, ἐς τὴν Εὔβοιαν ἀπέπλευσαν Ἱππακράτου καὶ Ἐπικλέα, κιμιοῦντα· πεὶ ἐκεῖθεν ναῦς, ad afferendas illinc alias naues. Dicitur & de loco in quo is est ad quem scribimus, vt apud Lib. πεὶ ἐκεῖθεν ἥκοντας ἐρωτῶ μὴν ὅπως ἔχῃ σοι τὸ σῶμα. Ponitur & pro Illic, apud Greg. in Epitaph. fr. p. 114. Bud.

Ἐκεῖσε, Illic.

Ἐκεῖσε, Illuc, Illò, Eo. Soph. εἶα' ἐκεῖσ' ὅπου πορθμὸς πέρα, eò vado quo eundum est. Demosth. δεῦρο κἀκεῖσε, Huc & illuc. Additur interdum genitiuus, vt apud Herodot. ἐκεῖσε λόγου αἶειμι τῇ μοι τοῦ προτέρου ἐξέλιπε, redeo ad illam orationem. Ad verbum, Eò orationis. ‖Ponitur interdum pro Illic, vt vicissim ἐκεῖ pro Illuc. Naz. τοῖς δ' ἐκεῖσε πολιτείας ἠξιωμένοις, Iis qui cælesti illa (seu, quæ illic est) rep. digni habiti sunt. Sic apud Basil. quoque & Gregor. accipi annotat Bud.

¶ Κεῖνος dicitur pro ἐκεῖνος vt plurimum apud poetas, & Iones, interdũ & apud prosæ scriptores, præcedente dictione in vocalem desinente. Imò (si Eustathio credimus) hoc magis regulare est quàm ἐκεῖνος: quum cætera pronomina primitiua bisyllaba sint, vt ἐγώ, σοῦ, αὐτός. Il. ξ, Κεῖνος δ' ὡς ἀγόρευε. Xenoph. Hell. 1, ἐς τὸ κείνου δυνατόν, Quantum per illum fieri potest. Isocr. ad Phil. παμπονηρότερος ὀνόμασιν ἢ κεῖνοι τοσαυτοῦ ὁμῶς. Quædam tamen exemplaria in similibus locis notam initialis literæ amissæ addunt, vt in ἐκεῖνος admonui. VNDE Κείνῃ, Illa ratione, Illa via. Eurip. Vide ἐκείνῃ. ET Κείνως, Illo modo. Plato De republ. 2, οὔπω ῥᾴδιον ἢ κείνως. vbi tamen & κεῖνος scribitur, vt amissa litera initialis significetur.

Κεῖθεν, Illinc, pro ἐκεῖθεν. Il. ν, Κεῖθεν ἀπώσαιμι. Apud Apoll. verò Arg. 2, Κεῖθεν δὲ τοσσόν σε μίγας καὶ ὑπέρβοχος αἰγιαλοῖο Ἐξανέχει γαίης. schol. supplet τοσοῦτον σταθεῖσαν.

Κεῖθι, Illic, pro ἐκεῖσε.

Κεῖσε, Illuc, Eo. pro ἐκεῖσε. Od. ο, Κεῖσέ με νεήσαιτο. ‖Illic, vt ἐκεῖσε. Apoll. Arg. 2. κεῖσε πίπτει Ἱερόν.

¶ Τεῖος, Doricè pro ἐκεῖος, Ille. Lacon quidam in Apoph. apud Plut. cuidam inuitanti se ad audiendum qui luscinam imitaretur, respondit, αὐτὰ ἄκουε τεῖος, id est ἐκείνης. Apud eundem Rhodius quidam ad Romani dulcis ministrum, οὐ μέλει μοι τί σὺ λέγεις, ἀλλὰ τί τεῖος σιγῇ. Theocr Idyll. α, Αἴκα τεῖος ἕλῃ κεραὸν τράγον. αἶγα τὺ λαψῇ. Ibidem, αἰ δέ κ' ὀρέσσῃ Τεῖος ἀρνα λαβεῖν. ‖Τῆνος est & vna ex insulis Cycladibus. Suid. VNDE Τεῖα σκόροδα apud Aristoph. Pluto, quæ ex illa insula feruntur, aut ibi nascuntur.

Τεῖνεῖ, Illic, ἐκεῖ. Theocr. Id. ε, Ψυχρὸν ὕδωρ τεῖνεῖ καταλείβεται. ET Τεῖνεῖ pro eodem, in v. l.

Τεῖνῶθε, Illinc, ἐκεῖθεν. Theocr. Id γ, Νῦν δέ τοι δέκα μῆλα φέρω, τεῖνῶθε καθεῖλον ἐμὶ ὀκέλδω καθιλεῖν, Illinc vnde iussisti.

Ἐλαία, ας, ἡ, Olea. Oliua, (arbor) Odyss. ω, οἰδέπ πάμπαν Οὐ φυτεύ, οὐ σπείρω, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὴν ἐλαίη. Od. λ, ἐλαῖαι θηλεόωσαι. Od. ν, παῦ φυλλος ἐλαίης. Theoph. de myrrha, φύλλον ἀκροστιφρεὲς ἔχει τῇ ἐλαίᾳ πλὴν ὀλίγον, εἰς ἄκρου δ' ἐπικαμπὲς, id est (vt Plin. vertit) Foliũ oliuæ, verum crispius & aculeatum. ‖Item Olea, id est fructus Oliuæ. Plutarchus De aud. poem. ἐλαίαν τὸν ὀπὸν τῆς ἐλαίας καὶ φηγὸν τὸν ἀπὸ τῆς φηγοῦ καὶ τοὺς ὁμωνύμους τῇ φέρουσιν [ὀνομάζουσι.] Demosth. Pro corona, ἐπεὶ τοῦ γενέσεις σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων. ‖Ἐλαία est & ciuitatis Æolicæ proprium nomen: VNDE Ἐλαϊτικὸς κόλπος, Eust. AT Ἔλαιος, ου, ἐστὶ τὸ ὄρρῳ καὶ ἀγρία ἐλαία, Mascula & agrestis oliua apud Iones, vt ex Lex. rhet. Eustath. annotat, paulo antè ex Ælio Dionysio afferens, τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν vocari ἔλαιον & non ἀγριέλαιον. ‖Ἐλαιὸς autem translato accentu in vltimam. idem apud Rhodios est quod φαρμακιὸ, teste Hesychio. ‖Item (vt apud Athen. l. 1, tradit Alexander Myndius) altera species auis quæ αἰγιθαλὸς (id est parus, secundum quosdam) vocatur. quam πρίαν quoque à quibusdam, ab aliis eo tempore quo ficus florent συκαλίδα appellari, idem autor annotat.

C. Ἐλαιοκόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui oliuas colit, Oliuarum cultor. ET Ἐλαιοκομέω, ῶ, Oliuas colo seu curo. Etymol.

C. Ἐλαιολογέω, ῶ, Oliuo, Oliuas colligo: quod Demosthenes diuisis vocibus ἐλαίας συλλεγεῖν dicit. Deut. 4. ἐαὶ δὲ ἐλαιολογήσῃς, οὐκ ἐπιαστρέψῃ καλαμήσασθαι τὰ ὀπίσω σου. Pro eodem dicitur & βοτρυολογεῖν, de quo infrà. ET Ἐλαιολόγος, ου, ὁ, Qui oliuas colligit, Qui oliuas. Aristoph. v. Vesp. νῦν δ' ὥσπερ ἐλαιολόγοι, χωρεῖθ' ἅμα τῷ πνεῦμ' ἔχοντι, Veluti olearum leguli, Veluti oliuantes.

C. Ἐλαιοτρίβιον, ου, τὸ, Locus vbi oliuæ teruntur, & oleum exprimitur.

C. Ἐλαιοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oliuiferus: vt ἐλαιοφόρος χώρα, Regio oliuarum fertilis, Regio olearum ferax. Theophr. De c. pl. lib. 2.

C. Ἐλαιόφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oleis consitus. Diodor. lib. 36. χώραν ἀμπελόφυτον καὶ ἐλαιόφυτον. Et Ἐλαιόφυτον, ου, τὸ, neutro gen. Locus oliuis consitus, Oliuetum, Oletum.

C. Ἐλαγνος, ου, ἡ, Oleagnus agni seu viticis speciebus similis planta in Orchomenio lacu nascens: cuius descripti onem habes apud Theophr. De hist. pl. l. b. 4 cap. 11. Marcellus Diosc. interpres scribit Theophrastum viticẽ, quòd oleæ folia habeat, composito nomine ἐλαίαγνον vocasse. Apud Plinũ certè lib. 23 cap 9, alterа agni seu viticis species, non multum huic oleagno dissimilis videtur. PRO QVO Ἐλέαγνος apud Hesychium scribitur.

C. Ἀγριέλαιος, ου, ἡ, Agrestis oliua, Oleaster. Quod licet Æl. Dionys. vsitatum esse neget, dicique pro eo ἔλαιος annotet, reperitur tamen apud Theophr. cum alibi, tum De historia plant. 2 cap. 3, dicentem ὁκόσαι τῆς ἐλαίας πυρῆνα ἀγριέλαιον φυτεύουσι. ‖Adiectiuè etiam ponitur pro Ex oliua agresti confectus, Oleastrinus, si dici potest: vt σκυτάλιον ἀγριέλαιον, Scuticam ex oleastro, in Epigr. SED ET Ἀγριελαία dicitur substantiuè, itidem pro oliua agresti seu oleastro. Diosc. lib. 1 cap. 138, ἀγριελαία ἐνίοι κόπτον καλοῦσιν, οἱ δὲ Λίβυστικὴν ἐλάαν. Idem l. 1 cap 127, de foliis tiliæ, φύλλα, ὡς ἀγριελαία ποιοῦσα πρὸς τὸ σύψυχος δεόμενα.

C. Καλλιέλαιος, ου, ἡ, Frugifera olea: cui opponitur ἀγριέλαιος. v. l. Apud Gorr. autem καλλιέλαια scribitur esse Oliua sativa, sicut sylvestris ἀγριελαία dicatur.

Ἐλαιῶν, ῶνος, ὁ. Oliuetum, Oletum, Locus oleis consitus. ‖Item Cella olearia, vt οἰνῶν & μελιτῶν. Bud. ex Theod. apud Cicer.

Ἐλαιόω, ῶ, Fut. ώσω, Oliuo, Oliuas colligo, δρέπομαι τὸ τῆς ἐλαίας καρπόν. Poll. VNDE Ἐλαιωτὴρ, ῆρος, ὁ, Legulus, Qui oliuas colligit, Qui oliuat.

Ἐλαῖος, Oleaginus, Ex olea arbore factus. Il. ν, ἔλεπε καλὴν Ἀξίνην εὐχάλκεον, ἐλατίῳ ἀμφὶ πελέκκῳ. ET Ἐλαΐνεος, ου, ὁ, Oleagineus, Oleaginus. idem quod præcedens, per e-

pethesin τὲ ε. Od. ι. Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ Χλωρὸν ἐλάτινον. A

Ἐλαΐς, ίδος, ἡ, Oliua, Olea arbor, Suidæ. Item αἰγίλωψ, Hesychio.

Ἐλαΐζω, F. ίσω, Oleas colo. ἐλαίας ἐργάζομαι. Etymol. ex Aristoph. γεωργ. ‖Item neutraliter Oleagino colore sum: à quo est ἐλαΐζων apud Hes. ἐλαιόχροις. HINC Ἐλαϊστὴς, οῦ, ὁ, Qui oleas legit. Bud.

Ἐλαιὼν, Oliuetum, Oletum. idem quod ἐλαιών. v. l.

¶ Ἔλαιον, ου, τὸ, Oleum, Oliuum. Xen. Symp. τοὺς δὲ φιλοφρόσυνας, ὡς περ ἔλαιον φλόγα ἐκείρει. Eust. annotat Homerum B ἔλαια vocare μύρα, id est vnguenta. Vnde est Od. β, — ἀλδῆσε ἔλαιον. Il. ψ, ῥοδόεντα δὲ χεῖεν ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ. Vbi possunt intelligi & odorata olea quorum confectiones apud medicos plurimæ reperiuntur. Callim. in Apoll. Αἱ δὲ κόμαι Συόεντα πέδῳ λείβοιτο ἔλαια. Quo in loco scholiast. notandum scribit ἔλαια plur. numero alibi non reperiri. ‖Ἔλαιον (Eustathio teste) recentioribus Atticis dicebatur locus quoque in quo oleum vendebatur, sicut ἰχθύες locus vbi pisces. ‖Ἔλαιον ὑδὸς, apud Hipp. dicitur pro ὕειον στέαρ, i. adeps suillus: vt annotat. Erotianus. C

C. Ἐλαιοβρόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oleo tinctus seu imbutus, Oleo rigatus. Athen lib. 9, de coturnicibus, διόπερ ἐλαιοβρόχων ἡδυοσμίων, ἡ πρὸς τὴν ἐρῶν αὐτῆς συνήθειαν, αἰτία γίνεται τῆς ἁλώσεως.

C. Ἐλαιόδευπος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem Epigr.

C. Ἐλαιοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oleum capiens. ET Ἐλαιοδόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. vt ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον. vas olearium.

C. Ἐλαιόμελι, ιτος, τὸ, Elæomeli. q. d. Oleum mellеũ: quod in Syriæ maritimis sponte nasci, & ex arboribus manare tradit Plinius, pingue, crassius melle, resina tenuius, sapore dulci, non sine nausea: sicut & Dioscor. lib. 1, c. 37 scribit, καὶ Παλμυρεῖς τῆς Συρίας ἔκ τινος τελέχους ἔλαιον μέλιτος παχύτερον ῥεῖν, γλυκὺ τὴν γεῦσιν: in hoc tantum discrepans quod non ex ipsis oleis (vt Plinius) sed ex quodã caudice profluere dicit. Gorr. tradit ex vetustis arborũ caudicibus manare perinde ac nunc è lapidibus quibusdam quod πετρέλαιον nominant. D

C. Ἐλαιοπώλης, ου, ὁ, Olei venditor. VNDE Ἐλαιοπωλεῖον, ου, τὸ, Locus vbi oleum venditur.

C. Ἐλαιόπτυον, ου, τὸ, Olei fæx, Amurca. ἀμόργη, Hesychio, E apud quem perperam scriptum est ἐλαιόπτωον.

C. Ἐλαιοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad oleum ferendum aptus. vt ἐλαιοφόρον ἀγγεῖον, sicut κίστις ὀψοφόρος, & καρυοῦ ἀρτοφόρον.

C. Ἐλαιοχρισία, ας, ἡ, Vnctio olei, vt athletarum. Budæus ex Laert.

C. Ἐλαιάγριον, ου, τὸ, Oliuum agreste, ἔλαιον ἄγριον, Suid.

C. Ἐλαιέμπορος, ου, ὁ, Qui olearium mercaturam exercet, Olearius.

C. Ἐλαιουργία, ας, ἡ, Olei confectio. AT Ἐλαιουργεῖον, ου, τὸ, Locus vbi oliuum conficitur. Diog. Laert. l. 1, de Thalete, ἐμισθώσατο τὰ ἐλαιουργεῖα. F

C. Ἀνέλαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Olei expers.

C. Γρέλαιον, ου, τὸ, Olei fæx seu sordes. γλοιός.

Ἐλαιώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Oleosus, Oleaceus, Pinguis. Theophr. τῶν δὲ χυλῶν οἱ μὲν ἐλαιώδεις, ὥσπερ ἐλαίας, δάφνης, καρύας ἀμυγδάλης. Plin. Pinguis succus oliuæ, lauro, nuci iuglandi, amygdalis.

Ἐλαιόω, ῶ, F. ώσω, Oleo perungo. Vnde ἐλαιοδυταμβρὶξ, apud Soph. Troilo: quod Aristarch. exponit ῥυπαίνεται: at melius λαμπρυνόμενα, inquit Hesychius. ἐλαιούδυος, Oleo oblitus. Bud. ET Ἐλαιωτὸς, Oleo perunctus, Oleo G imbutus.

C. Ἐξελαιόω, ῶ, Oleo perungo & imbuo. ‖Item In oleum verto. Theophr. de caus. l. 6, ἢ τά γε κάρυα καὶ ὅσα γε τοῦτον τὸν τρόπον ἐλαιώδη, χρονιζόμενα, μᾶλλον ἐξελαιοῦται, In oleum vertuntur.

Ἐλαιηρὸς, οῦ, ὁ, Olearis, Olearius. vt ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις, sicut μυρηρὰ λήκυθος, & οἰνηρὸν ἀγγεῖον, ac ὑδατηρόν. Sic ἐλαιηρὰ δρόσος, in Epigr. pro oleo.

Ἐλαιήεις, εντος, ὁ, Oleosus, Oleaceus. Nic. Ther. Λάζεο φλοιὸν H ἐλαιήεντα κρότωνος.

Ἐλάδιον, ου, τὸ, Pauxillum olei. est enim (Eustathio teste) diminut. ab ἔλαιον. Archedicus apud Athen. lib. 7, Θείοισι τούτοις εἴλησ', ἐλαδίῳ δὲ εἰς. Et l. 13, αὖ γε ἐλαδίου πιπαρημένα μοι (φησὶ) τοσοῦτον ἔχης τεία. Est verò vocabulum comicum.

¶ Ἐλάα, ας, ἡ, Oliuæ fructus, Olea. quod esse Atticum Eust. docet. Aristoph. Rã. τίς τῆς ἐλάας παρέτραγε; Athen. lib. 4, [ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ καὶ] τοῖς ἁλμάσιν ἐλάαις, ἃς κολυμβάδας καλοῦσι. Idem lib. 2 dicit δριμυτῆς ἐλάας à Romanis vocari δρύππας, id est druppas. Annotat Æl. Dionys. apud Eust. dici & ἐλᾶς duabus syllabis pro ἐλάας. ‖Ἐλάαν & ἐλαίαν, alterum pro altero poni καταχρηστικῶς, Aristoph. schol. tradit.

C. Ἐλαολογέω, ῶ, Fut. ήσω, Oliuo, Oleas colligo. idem quod ἐλαιολογέω. Atticum id esse Æl. Dionys. apud Eustath. docet.

ἐλαύνω,

F. άσω Pr. κα, AB Ἐλάω. Agito. Il. ε, de curru & equis, Ἀλλά σύγ' αὐτὸς ἔλαυνε τὸ ἅρμα καὶ τὼ ἵππω. Et ἅρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν, Aristoph. Sed & nauem dicitur quis ἐλαύνειν, id est agere: vt Od. ο, — ἄρσας σ' ἐλαύνεμεν νῆα (ex Apoll. autem affertur ἐλαύνειν ἐρετμοῖς, pro Incũbere remis) Itẽ cũ accus. δρόμον apud Aristoph. Dicitur verò & ὁδὸν ἐλαύνειν, Conficere iter quasi agitando. Sciendum est autem omitti interdum accus. vt apud Luc. dicitur Soli, μὴ ἐλάσῃς ἡμέρον, vbi subaud. ἅρμα. Et pro remigo sine accus. itidẽ, apud Xen. εἰ δὲ ἐλαυνεῖν δοκοῖ, κατ' μέρος πᾶς ναῦται αὐέπαυεν. Sed frequentissime subauditum habet accusat. ἵππον. & accipitur pro Equitare, vt Bud. interpr. in hoc Xenophontis loco, ἀναβὰς ἐπὶ ἵππον, ἤλασε, καὶ πρὸς τὸν Κυαξάρην ἦλθε. Idem, καὶ ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐναντίου κάτωθεν προσφερόμενον, αὐτὸς ἐλαύνει. Hinc ἐλαυνειν sine adiectione & pro Expeditionem ago. vt ἐλάσας εἰς Αἴγυπτον, Herodot. Affert & B. exẽpla, p. 883, sed non satis apta, quũ in iis addatur datiuus σφαῖρ'. Et passi. ἐλαύνεται dicitur nauis sicut & ἐλαύνει νῆα. Ab Hom. autẽ ponitur ἐλαυνόμενος actiua etiam signif. Il. λ, — ῥύσ' ἐλαυνόμενος.

Ἐλαύνω. Stimulo, Incito. (inde quòd qui agitat equos, eos stimulare soleat. vnde & Calcari quadrupedes agitare dicit Plaut.) Et passi. ἐλαύνεσθαι, Stimulari. Herodian. ὑπὸ τῆς συνειδήσεως τοῦ ἔργου ἐλαυνόμενος, quum à conscientia scelerum stimularetur. ‖Itẽ pro Exerceo. Exagito. Pausan. in Lacon. τὸ δὲ χρεὼν ἤδη τοῖς Μεσσηνίοις ἤλαυνεν. (Esse autem indidem sumptam metaphoram ostendit non solùm compositum illud Exagito, sed & simplex Agito, quod itidem pro Exerceo ponitur: vt apud Liuium, His curis cogitationibũ sq; animum agitauerat) ‖Denique & pro Fatigo accipitur: item pro Insequor, Vexo, Insector, à Demosth. sæpe, vt tradit Bud. ‖Sed & pro Persequi iudicio, seu arcessere, inuenitur ἐλαύνω. vnde Ἡρακλεῖτος ἐλαύνεται ἀσεβείας. id est Impietatis arcessitur, inquit Bud. Sed addit & aliam expos. In exilium agitur. Vide p. 885. ‖Ἐλαύνω Verbero. Pulso, Ferio. sæpe apud Hom. Sed & pro Excutio, (ac propriè Excutio feriendo) vt apud Apoll. χαμάδις δὲ οἱ ἤλασ' ὀδόντας. ‖Itẽ pro Excito, Cieo, Moueo. vt Il. α, — ὃν θεοῖσι κολωὸν ἐλαύνεμεν. vbi tamen exponitur & ὀτρύνειν.

Ἐλαύνω, Abigo, Expello. quod potius ἀπελαύνω dicitur in prosa, seu ἐξελαύνω. vnde Eust. in illo Iliad. α loco, Οὐ γὰρ πώποτ' ἐμοὶ βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵπποι, vult esse pro ἐξήλασαν per ellipsin præpositionis. Sic apud Chrys. δαίμονας ἐλαύνων expellens. Hinc compos. ξενηλατεῖν. Itẽ ἄγος ἐλαύνειν, Thuc. Scelus expellere, pro Scelus expiare seu procurare: vnde ἀγηλατῶν. Sic ἐλαύνειν μιάσμα δαιμονίου, Plut. in Rom.

Ἐλαύνω, Duco, id est Ductile opus facio. vnde χρυσήλατος & σφυρήλατος. Sic Hom. τοὶ ἀσπίδας dicit, τοὶ δ' ἄρα χαλκὸς Ἤλασεν. Dicitur & ἐλαύνειν τεῖχος, ducere murũ: & ἐλαύνειν τάφρον, ducere fossam. Vide Bud. 883 & 884. Ex Plut. quoque in Cam. λεπτὸς ἐλήλαμται τὸν σίδηρον. Et ex Diosc. lib. 5, ἐλαύνεται πέπλα χρυσᾶ. ‖Ἐλαύνω, Traduco, Transfigo. vt in Axiocho, ἀλλ' ἡ πολυπήμων πολιτεία δι' ὁπόσων ἐλαύνεται δεινῶν; quo dicit modo Salustius, Per quot pericula traducitur. Ibidem autem, ὅσοις δὲ τὸν βίον δι' κακουργημάτων ἤλασθη, Quibus vita traducta est vel acta per scelera.

Interdum etiam (& quidem non rarò) neutrum est hoc verbum pro Promoueo, Progredior, Euado. vt Ἀντωνῖνος εἰς ἔκπυστος ἐλάσας τῆς Βασιλείας, Herodianus. εἰς ἄκρον

ἄκρον παιδείας ἐληλακώς, Plut. Sic Laert. in Clitomacho, A ὁ δὲ εἰς Τροῦπον ἤλασεν ὅπου μελέας. Et πόρρω φιλοσοφίας ἐλαύνοντας, Plat. Vide Bud. 884.

Ἐλᾶν autem pro ἐλάσαν ponitur ab Aristoph. vt docet Bibidem. ‖Alioqui inuenitur ἐλάω & pro ἐλαύνω apud poetas. vnde est ἐξελάουσι apud Hesiodum pro ἐξελαύουσι, & εἰσελάαν apud Apollonium pro εἰσελαυνεῖν.

Ἔλασμα, ατος, τὸ, Lamina ductilis. Bud. p. 884 ex Dioscor.

Ἔλασις, Agitatio, videlicet equorum, seu currus, Auriga- B tio. Item Equitatio. Xen. Pæd. 8, ὅπω δὴ ὅπη ὑπὸ Κύρου κατασκευασθεῖσα ἔλασις, ὅπω καὶ νῦν δεῖται ἡμῶν ἡ βασιλέως. Et Expeditio, Arr. πλὴν ὅσα Βασιλικὸς ἔλασις. Ex Herodoto autem, πλὴν ἔλασιν ἐξιγέεται, pro Quæ ad transmittendum pertinent. ‖Item Remigatio. ‖Ἔλασις, Expulsio, Abactio. vt ἔλασις ὀσσόκομα τῶν. & ὡς ἐπὶ τὴν ἀναχῶν τῆς ἐλάσεως, Thucyd. 1. Itẽ ἔλασις τῶν ἀγῶν, Expiatio piaculorum, in v. l.

Ἐλασία Xenoph. idẽ quod ἔλασις, Equitatio. B. pag. 885.

Ἐλασίω, Expeditionem affecto & apparo. Bud. pag. 883 & C 884 ex Luc.

Ἐλατήρ, ῆρος, ὁ, Agitator, Auriga. Item Remex, vt apud Luc. καὶ ῥοθίῳ τῶν τῶν ἐλατήρων ἀπὸ τῆς ἀναχύσεως. ‖Itẽ Impulsor, Vibrator. vt ἐλατὴς ὑφ' ἁπτῆρος, Pind. Olymp. ode 4, in princ. Et ἐλατὴρ λύρας, Pulsator lyræ. ex Epigr. ‖Item Expulsor, Abactor. ET Ἐλάτειρα, Expultrix, διώκτειρα, ἀπελαστική, B. apud Areop. ‖Ἐλατὴρ, Placentæ latæ genus apud Aristoph.

Ἐλατήριον, Quicquid deorsum ventrem purgat, ita voca- D tur ab Hippocr. teste Gal. ‖Ἐλατήριον, Succus ex fructu cucumeris agrestis expressus & in orbiculos coactus. Ab Aetio inter venena numeratur. Sed fit etiam expressis radicibus & foliis quibus tamen vis inest immitior bellior. Gaza apud Theophr. (inquit Gorr.) ἐλατήριον Agitatoriũ interpretatus est, quia commouet vehementer corpus, & superpurgationes inducit: sed hoc Latinis incertius quàm si simpliciter Elaterium dixisset. Cæterùm non tantùm succum, sed & ipsum cucumerem ἐλατήριον à quibusdam dictũ tradit Diosco- E rides.

Ἐλατὸς, Ductilis. Ex Epigr. affertur ναὸς ἐλατὰ νώμασι, pro Sensus mente tractandi. quod mihi suspectum est. AT compos. Ἀνήλατος ἄκμων ex libro Iob, Indomita incus. ET Εὐήλατον χωρίον, Xen. Equitabilis locus, vt à Liuio dicitur Equitabilis & vastus. & ita fuerit ἀνήλατος idem quod Homero ἱππήλατος. Hoc autem compositum, itidémque θεήλατος, χρυσήλατος, &c. vide singula in singulis substantiuis.

C. Ἀμπελαύνω, Equitando reuertor, siue equitans. Xen. Sym F posio, οἱδὲ γραμμικοί, ἀναβαίνες ὅπῃ τοῖς ἵπποις ἀμπέλαυνον πρὸς τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας. Bud. apud eundem interpr. Redeo, Refero pedem: vt videbis p. 888. Luc. addidit aduerb. ὀπίσω. ‖Ἀμπελαύνειν λείας. Herodian. Abigere prædas, Agere prædas. Item cũ gen. pro Abigo, Expello, necnõ pro Repello, Arceo. ἀμπελαύνειν τὸ βαρμοῦ, Luc. Et in passi. ἀμπελαύνεται τοῦ ἀρχῶν, Isocr. Repelli (quod & Repulsam pati dicitur.) sic ἀμπελαύνεται τὸ γράμου. Xen. addidit præpos. quum dixit ἀμπελαύνει τοὺς ἀνθρώπους ἀφ' ἑαυτοῦ. ‖Ἀμπελαύνω, Abduco, Auoco. vt Ἀμπελαύνω τοῦ ἀγῶνος, inv. l. G

C. Διελαύνω. Perequito, (inquit Bud.) id est Equitãdo iterperago. Xen. ἤρετο πόσον ὁδὸν διήλασαν. Itẽ Decurro in armis, vt idem B. alibi interpr. videlicet p. 885 Comm. ‖Item Trãsfigo, Traiicio. vt Luc. ὃν σὺ δὲ σεαυτῷ διελάσας. Vide ibidem p. quæ illam sequitur. HINC Διέλασις ET Διελασία, Decursio militaris, ibidem ex Xen.

C. Διεξελαύνω, Trano. vt διεξελάσαι τὸ πόνον ἵππῳ, ex Plut. c. 2. H Probl. Equo vectum seu insidẽtem tranasse fluuiũ. I. tem pro Transmitto per fluuium, B. ex Greg. Item Cũ copiis perrumpo. Item Victis & fugientibus insto. Vide B. p. 886 & 887.

C. Εἰσελαύνω, Inuehor, Ingredior equo vel curru. B. p. 887 ex Plut. Idẽ ex Herod. εἰσελάσας εἰς τὴν Παφλαγονίαν γῆν. Sed generali etiã pro Ingredior. Apol. Arg. 2, λιμὴν εἰσελάσαντες. Et εἰσελάσαι αἰδῶν, Epigr. l. 6. Seu & cũ δίχα. vt εἰσελάσας δίχα τῆς Κολλίνης πύλης, in v. l. Ingressus per portã Collinam. Ibidem verò ex Plut. Themist. affertur εἰσελαύνειν δίχα Σαρδέων, pro Incedit per Sardes. ‖Est etiam Irrũpo, Irruo, quocunque modo quis inuehatur. B. ibidem ex Plut. Phoc. HINC Εἰσελαστικὸς ἀγών, quo die athletæ olympionicæ aut hieronicæ patriam solenni pompa ingrediebantur. Bud. ibidem.

C. Ἐξελαύνω, Expello, Abigo. Il. θ, Ἐξελάσαι ὀνόνδε κυνῶν κηρεσι φορήτοις. Et Od. ο, ἐκ σ' ἐλάσαν πρὸς ἄστυ exponitur Eduxerũt. Item ex Æschine, ἐξελαύνω πολεμον ἐκ τῆς χώρας. Et cum duplici construct. ex Aristoph. Nub. ἐξελῶσ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας. vbi est ἐξελῶ pro ἐξελάσω. ‖Ἐξελαύνω, Erumpo equo, B. ex Xen. Affertur & ex Plut. in Camillo, ἵππον ἔχων ἐξήλασεν αὐτὸς αὐτὸ εἰς μεγάλῳ. Et ex Herodoto, ἐξήλαυνε ἐς ἤθεα τὰ ἑαυτοῦ, pro Rediit ad lares suos. sed intellige Rediit equo vectus.

c. 2. Ἀνεξελαύνω, Ex aduerso vel vicissim erũpo equo. In v. l. pro Repello, quæ signif. ex suspecto loco affertur.

c. 2. Ἐπεξελαύνω, Progredior seu Prouehor equo. ἐπεξελαύνειν (inquit Bud.) de equitatu progrediente sic dicitur vt ἐπεξαγεῖν de peditatu. (malè enim apud eum p. 888 legitur Exercitu pro Equitatu) Idem verò alibi ἐπεξελαύνω interpr. Immitto. Erumpere iubeo, apud Xen. Hell. 5, ὃν τούτῳ οἱ Ὀλυνθίοι ἐπεξελαύνουσι μὴ τοῦ ἵππῃς. ET c. 3. Ἀντεπεξελαύνω, Ex aduerso progredior. &c. Exponitur c. iam, In occursum progredior.

c. 2. Παρεξελαύνω, Vltrà progredior. Bud. παρεξελάσασθαι interpr. Progrediaris. Item Præuertas, Prætereas. In v. l. ex Epigr. affertur παρεξελάσαι pro eo quod Horat. dicit Præteragere equum.

c. 2. Ὑπεξελαύνω, Clàm progredior longius. ex Herodoto.

C. Ἐπεξελαύνω, Infesto incursu in aliquem feror. Xen. de decursu equestri loquens, χρὴ τάχιστα δηλοῦν ἐπεξελαύνειν. Alibi πρεσβεύειν αἱ τιμωρούμενοι δηλοῦν. Sic Luc. de equite qui infesto equo incurrebat, ὁ μὲν δὴ Δρακίκης ἐπεξελαύνει πολὺ τοῦ ἄλλου πρεσβυπεξορμήσας. Hactenus B. In v. l. cũ accus. ex Apoll. 2, ἐπεξελάσαι ἀθήνα Βέβρυξι, pro Intulisse bellũ. Et ex Herodoto, ἐπεξελαύνω τὴν στρατιὴν, pro Admoueo copias seu promoueo.

C. Κατελαύνω, Depello, in v. l. fine exemplo. Et additur ex c. 31 Exodi, κατήλασε μόχθον λεπτὸν, pro Vitulũ duxit in minuta.

C. Παρελαύνω, Præteruehor, παρατρέχω, Cursu aliũ supero. (vnde & simpliciter pro Supero seu vinco ponitur: vt paulo pòst videbis.) propriè autẽ currus est: sed Od. μ, de naui etiam dicitur. ‖Item Obequito, Inuehor, Irruo in hostes. Bud. ex Xen. Hipparch. πρεσβύμους παρελῶντας ὅπῃ τοῖς πολεμίοις. ‖Equo prouehor ante alios. Xen. Anab. 1, παρελαύνων ἐφ' ἅρματος, prouectus in medium. Et παρήλαυνον, in mediũ prouecti sunt & prodierunt. ‖Dicitur & cũ accusatiuo pro Porro ago, Prodire facio. Xẽ. ibidẽ, ἐπὶ τὴ πάντας παρήλαυνε. Alibi παρελαύνων τὴ ἵππον ἐς τὸ πρόσθεν. ‖Itẽ Progredior, Euado. Chrys. ad Cor. 1, εἰς τὸν παρήλασε μανίας, de philosophis loquẽs. ‖Παρελαύνω, ὑπὸ Γάλλων, Supero, Vinco. Basil. in 2 De ieiunio. ποσοῦτον τὴν γαστριμαργίαν καὶ τὰ ἄλλα παρελαύνεις. Hæc & alia B. p. 887. Laert. De Phalereo, πολὺ βιβλίων ἡδὺν ἅπαντας παρελήλακε, superauit, præstitit.

C. Περιελαύνω, Circũuagens, Circũducẽs sulcũ, ex Plut. Rom. ‖Περιελαύνω, Abigo, Cogo. Polyb. lib. 5, περιελαστὸ δῆμος λείαν ἐκατὸν ἰδὲ τὴ περιελαστὸ λείαν. Bud. ‖Vexo, Violenter tracto, περιστέλλω. Basil. περιελαύνων καὶ ἐξωθῶν καὶ ἐλκων ἀεὶ καὶ ἀπαγόμενον. Bud.

C. Προελαύνω, Ante signa euehor. Bud. ex Xen. μάλα χρήσιμον καὶ ἐν πολέμῳ καὶ ἐν φυλῇ προελαύνειν τῆς φυλῆς ἐκάστης τοῦ ὑπηρετοῦντα. Quod ita de equitibus quidã dictũ volunt vt de peditibus προάγω.

C. Πρὸ Σελαυνω, Aduehor. Xen. Hipp. ἀνήμα πάντας προσελαύνειν ἀλλήλοις, de exercitatione & decursione equestri loquẽs. Idẽ Pæd. 1, προσήλασε τῷ ἵππῳ, Equo adiectus est. B. C. p. 887. Et in v. l. Xen. Pæd. 1, προσελαύνει πρὸς τοὺς Ὑρκανίους, Ad Hyrcanios equo fertur. Plut. Publ. τὴν πόλιν προσελαύνω, Impetũ ad vrbẽ facio. Dicitur & προσελαύνοντας ἡμᾶς à Luc. pro Aduenientes seu aduentantes die.

C. ΣΥΝελαύνω, Adstringo, Cōpello, Cogo, In angustum redigo. Plut. De pr. frig. συνελαύνων τὰ σώματα τῇ ψυχρότητι, de aere loquens. i. Corpora frigore compellens. Idem Phoc. συνελαύνεται τὸ πᾶσης εἰς θεραχὺ διάζωμα τῆς νήσου, σφιγγομένης ἐκ πέρωθε τῆς θαλάσσης. Idem Cæs. ἐν ὁδῷ ποτε συνελασθεὶς ὑπὸ χειμῶνος εἰς ἔπαυλιν ἀνθρώπου πένητος. Idē, συνελαύνειν εἰς μάχην, Coactus est pugna decernere, Bud. ‖Neutraliter capitur pro Infesto animo concurro, Congredior infesto marte. Homer. βέλπρον αὖθ' ἕεδι ξυνελαύνεν ἐνθ' ὅπι πάχισα. id est συνελθεῖν εἰς ἔριν. ‖Item actiuè, Committo. ἐείζειν ἀλλήλοισι Χερσὶ μαχέσασθαι· ἀλλὰ ξυνελάσσασθαι ὤκα. A B

ΕΛΑΤΗ, ης, ἡ, Abies, dicta παρὰ τὸ ἐλᾶν, ὅ ἐστιν ἐς ὕψος ἀνατείνειν. Vnde & Odyss. ε dicitur ἐλάτη θεσπεσιόμηκης. Plutar. De Socr. στεφάνοις δασεῖς ἔχοντες, οἱ μὲν ἐλάτης, οἱ δὲ πύκνης. Plin. lib. 12, cap. vlt. Est præterea arbor ad eadem vnguēta pertinens, quam alii elaten vocant, (quod nos abietem) alii palmam, alii spathen. Ελάτη Galeno est τὸ ἀπαλὸν ἐκβλάστημα τῆς φοίνικος, tenerum palmæ germen: cum quo idem sentit Hesychius. Vt autem Dioscorides ait, ὁ παλαιχόμενος ὑπὸ αὐτῆς καρπὸς, ἐλάτη καλεῖται. Gorr. ‖Eidem Dioscor. lib. 1, cap. 151, est inuolucrum fructus è palma nascentis, seu (vt Marcellus tradit) corticosum palmæ adhuc florentis operimentum, (quem palmæ corticem Columella vocat) Noui & iam iam nascentis in palma fructus inuolucrum & folliculus. ita enim scribit, φοίνικος (ὃν ἔνιοι ἐλάτην καὶ σπάθην καλοῦσι) παλαιόλυμμά ἐστι τοῦ καρποῦ τῶν φοινίκων ἀκμὴν ἀνθούντων. Galeno 8 Simpl. φοίνικος ἀμφίεσμα, vt ab Archigene apud ipsum lib. 2, καὶ πίπος, vocatur φοίνικος σεβένιον. Nonnulli exponunt Corticosum illud quod in summa palmula nascitur. ‖Item Palmula, hoc est extrema remi pars: seu Remus, κώπη. Odyss. η, — εὐξέσσω ἐλάτῃσι Πόντον ἐλαύνοντες. Apud Eurip. autem ἐλάτη δίκωπος exponitur Cymba, syneedochicōs. ‖Item Hasta, seu Hastile ex abiete, sicut μελία. Hes. Asp. Εἴχεσιν ἠδ' ἐλάτης αὐτοχέδον ὠβελιγάων. D

Ελάτινος, ου, ὁ, Abiegnus. Et ἐλάτινον μύρον seu ἔλαιον, vnguēntum seu oleū ex elate. (ΑΤ Ελάτινη herbæ nomen est, de qua Dioscor. lib. 4, cap. 40, & Plinius lib. 27, cap. 9.) SED ET Ελάτινος pro ἐλάτινος poetæ dicunt, metri causa inserto ι, vt Odyss. ι, — ἰσὸν ἐλάτινον, & ἐλάτιναι δοκοί, Odyss. τ.

ΕΛΑΦΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, Ceruus, Cerua. Od. κ, — ὑψίκερων ἔταφον μέγαν. Il. λ, — ἔλαφον κεραόν. Iliad. θ, Νεβρὸν ἔχεντ' ὀνύχεσι τέκος ἐλάφοιο θοχείης, de aquila. & φυζακινῆς ἐλάφοισιν, Il. ν. Xen. Pæd. 1, ἐλάφους δουλοῦσι ποδάγραις καὶ ὀρπεδόναις. ‖Ἔλαφος est etiam (vt Athē. annotat lib. 14) πλακοῦς ὁ τοῖς ἐλαφηβολίοις ἀναπλασσόμενος διὰ σαγῆνος καὶ σησάμου. Eustath. addit & μέλιτος. Quod ad etymologiam attinet, Eust. dicit esse vel ab ἐλεῖν τοὺς ὄφεις, (aspero in tenuem mutato propter φ sequens) vel ab ἐλᾶν τοὺς ὄφεις. Plutar. verò De prud. anim. scribit, ἐλάφους θοῶμα πεποιῆσθαι παρώνυμον, οὐ τὴν ἐλαφρότητα, ἀλλὰ τὴν ἕλξεως τῶν ὄφεως, quoniam oi ὄφεις ῥᾳδίως ἅπαντα ὑπὸ αὐτῶν. E

C. Ελαφοχλωὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, E ceruo ortus. ἐλαφοχλοὲς Hesychio est ὁ τὴν ἐλάφου μυελός.

C. Ελαφόβοσκον, ου, τὸ, Elaphoboscon: herba valens contra serpentium omniumq; aculeatorū ictus. quippe fama est hoc pabulo ceruos resistere serpentibus, vt Plin. tradit l. 22, c. 22. Cuius descriptionem ibidem habes, & apud Dioscl. 3, c. 8, qui & ipse etymologiā ex Plinio iam allatā habet, διότι τὸν ὄφιν τοὺς ἐλάφους νεμηθείσας ἀντέχειν τῇ ἑρπετῶν δήμασι. Officinæ & herbarii gratiam Dei vocāt, vt Gorr. docet, addens ἐλαφάβοσκον etiam à quibusdam dictum esse τὸ ἐλελίσφακον, Dioscorides autore. PRO QVO Ελαφοβοσκὸς scribitur apud Hesychium. C

C. Ελαφοσκόροδον, ου, τὸ, genus allii, de quo Dioscl. l. 2, cap. 185. quod & ὀφιοσκόροδον dicitur, v. l. H

C. Ελαφηβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ceruos iaculis figit, vt ἐλαφηβόλος Ἄρτεμις apud Plutarchum. Generaliter verò pro quouis feratum agrestium venatore capitur, vt Eustath. annotat. Il. σ, — ὥσσ' ἐπὶ λὶς νωθὴς ἐσ ῥάθ' ὑπὸ σκύμνοις ἐλαφηβόλος ἀρπάσῃ ἀνήρ. VNDE Ελαφηβολία, ας, ἡ, Ceruorū iaculatio, Ceruorū venatio, Soph. Aiace.

Ελαφηβόλια, τὰ, Festum apud Phocenses in honorē Dianæ venatricis. Plut. De virt. mul. ἑορτὴν δ' ἐκ πασῶν μεγίστην τὰ ἐλαφηβόλια μέχρι νῦν τῇ Ἀρτέμιδι τῆς νίκης ἐκείνης ἐν Ὑαμπόλιδι τελοῦσι, victoriæ videlicet contra Thessalos. ET Ελαφηβολιών, ῶνος, ὁ, Februarius, mensis hybernus, Gamelione posterior, prior Munychione: quē à figendis ceruis dictum volunt, qui illo mense Dianæ ἐλαφηβόλῳ immolarentur. Annotat verò Eust. ἐλαφηβόλος & ἐλαφηβολία dici poeticè PRO Ελαφοβόλος ET Ελαφοβολία, vesoo in η, metri causa, vt in σαχυπόλος & λαμπαδηφόρος.

Ελάφειος, ου, ὁ, Ceruinus. vt ἐλάφειος μυελὸς, apud Galen. Medulla ceruina, & σέαρ ἐλάφειον, apud Diosc. Et neutro genere ἐλάφειον subaud. κέρας vel κρέας, Ceruinū cornu aut caro, Suid. ‖Ἐλάφειος ἀνὴρ, Metaphora à ceruis sumpta ab Etymol. exp. δειλός. pro quo perperam Ελάφωνος apud Suidam legitur. AT Ἐλάφιον Hesychio est κώνειον. ET Ἐλάφιαι apud eundem οἱ τοῦ ἐλάφου ἀστράγαλοι, Ceruini tali. F

Ἐλαφίνης, ου, ὁ, Hinnulus ceruinus. νεβρός. Hesych. C

Ἐλαφέω, Fugito & pauito more cerui.

ΕΛΑΦΡΟΣ, οῦ, ὁ, Leuis & celer instar cerui. dictū enim volūt quasi ἐλαφηρὸς, ab ἔλαφος. Il. π, ἐλαφρὸς ἀνὴρ ὡς ῥεῖα κωδιάᾳ. Od. γ, ἵππῳ ἐλαφρότερος θείειν. Il. χ, κόρυς ἐλαφρότατος πεπτηνῶς, Volucrium velocissimus. Sic dicitur à Plut. in Fab. ἄνδρες ἐλαφροὶ καὶ πονηρεύεσθαι, de Iberis. Plato Pol. 2, ἐλαφρὸς ἐστὶ τὸ ἀγαθὸν ὄχημα διάκειν. Et apud Xen. Cyneg. εἶδος [κυνῶν] ἐλαφρόν. ‖Ἐπὶ oppositū τοῦ βαρὺ, i. Grauis, Poderosus. quomodo Xen. dicit venatorem, quum venatū exiturus est, debere habere ἡμελημένον ἐλαφρὰν ἐσθῆτα, leuem. Quò referendū videtur illud Ελαφρὸν ῥηθέν, pro Alleuari, Leuiorem reddi. vt apud Plut. Consol. ad Apoll. Dictys iubet Danaen ὀνομάζεσθαι τὰ μὲν ἴσα καὶ μείζω δυστυχεῖν, ὡς ἐσόμενα ἐλαφροτέρα. fore enim vt era t one mœror ipsius alleuetur. Nec multum absimili sensu inter ἱππικὴν δύναμιν in bello dicuntur ἐλαφροί, id est leuioris armaturæ equites, qui videlicet vndique caraphracti non sunt. At ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαι, Leue ducere, Non magni æstimare. ‖Item oppositum τοῦ ἐπαχθοῦς καὶ φορτικῶς, de homine dictū, pro Nō molestus & difficilis. Isocr. τοὺς μὲν ἄλλων ἀνδίας καὶ βαρυπτώχους καὶ ῥᾳδίως φέροντας, σφᾶς δ' αὐτοὺς ἐλαφροτέρους καὶ μετεωπάτους τοῖς συνοῦσι παρέχοντας. Sic Suidas quoque annotat, ἐλαφροπάτους à veteribus ἐν ἐπαίνῳ dictos fuisse τοὺς εὐεξοπάτους, videlicet, κατ' ὀνειρατον τὸ βαρυπάτου καὶ φορτικοπάτου. At ἐλαφρὸν πῦρ apud Diosc. Leuis ignis, pro Non vehemēs. Apud Platonē autem ἐλαφρὸς ἢ ἡδέωσις, Facilis & leuis petitio. G

Ἐλαφρῶς, Leuiter, Celeriter. vt πτεῖν ἐλαφρῶς, Od. ε.

Ἐλαφρία, ας, ἡ, Leuitas. κουφότης, μωρία, Hesych. Item ὀλιγότης, Suid. H

Ἐλαφρωόω, Alleuo. ET Ἀπελαφρωόω, Subleuo.

Ἐλαφείζω, F. ίσω, Eleuo. Plut. De fort. Rom. τὴν πτεροῖς ἐλαφείζουσι κουφοῖς ἑαυτῷ, nec solitis tamen ipsa pennis sublimis, B. ‖Item Alleuo. Synes. De inf. τῆς τεταρίσης ἕξεως ἐν ψυχαῖς ἐλαφειζούσης αὐτὸν καὶ ἐναπομορξνυμένης κηλίδα τῆς χείρονος.

C. Ἐπελαφείζω, Subleuo, Tollo. Bud. ex Philone De mundo, τῆς γεωδοῦς καὶ βαρὸς ἐχούσης οὐσίας ἐλαφειζούσης. I

ΕΛΑΧΥΣ, SEV Ἐλαχὺς, (quod ex Callim. affert Eust. Paruus, μικρὸς. vt ἐλαχὺ σκάφος, in Epigr. Paruum (seu Exiguum & vile) nauigium. sicut Etymol. ἐλαχὺν δόμον exponit τὸν μικρὸν καὶ πενιχρόν. Et in fœm. gē. Od. ι. Νῆσος ἐπιστ' ἐλάχεια παρὲκ λειδῆς τεταίνυται. sic enim ibi à quibusdam legi ānotat Eust. accētum autem in antepenultimam transferri, vt in λίγεια à λιγύς. Nicand. Alexiph. de Sepedone serpente, Κεράτι δ' ἐμβαρύθει, ἐλάχεια δὲ φαίνεται ὄφρυ. Deducit autem hoc vocabulum Etym. ab ἐλῶ, τὸ ἀφαιρῶ, vt sit ἀφαιρεθεὶς, & per consequens μειωθείς. COMPAR. est Ἐλάσσων SIVE Ἐλάττων Atticé. SVPERL. Ἐλάχιστος. sicut à βραδὺς, fit cōp. βράσσων, & superl. βράχιστος, à θαχὺς, θάσσων, & θάχιστος. Apud Etymol. verò est & regularis COMP. Ἐλαχύτερος, ET Ἐλαχίων, irregularis, sicut à βραχὺς βραχίων. EST autē Ἐλάττων, Minor. Aristot. l. 4, Anim. ὁ ἢ ἄρρω ἐλάττω τὰ πτερύγια ἔχει, pinnas habet minores. Dem. Pro corona, τοῖς μὴ ζῶσι πᾶσιν ὑπῆσί τις ἢ πλείων ἢ ἐλάττων φθόνος, maior vel minor. Huc pertinet & ἐλάττω γίνεσθαι, pro Imminui, Minorem fieri, oppositum τοῦ αὐξάνεσθαι. Demosth. Olynth. 3, ὅσῳ δὲ τὰ τῆς πόλεως ἐλάττω γίγνεται, τοσούτῳ τὰ τούτων αὔξηται. Et ἔλασσον ἔχειν, Minus habere, pro Inferiorem esse, Vinci & superari aliqua re, Deteriori esse conditione. Bud. C. p. 39: & 859. Demosth. Pro corona, οὐδ' ἐνταῦθα ἔλαττον ἔχων, δίκαιος ἐστιν ἀπολεῖν. Sic dicitur & ἔλαττον φέρεσθαι, Posteriores ferre. Greg. οὐχ ὅπως καὶ εὐπτὶς ἐλαττόν τινος ἰωέγκαι, nō quòd cuiquā in hisce rebus cesserit. Et τοῦ ἐλάττονος τοῦ ἡδεσθαι ἐπιτίμησε [τὸν νόμον] Minoris æstimasti quàm voluptates, Præ voluptatibus contemptui habuisti. Vide alia apud B. p. 302. Et ἐπ' ἔλαττον, Minus. ἐπ' ἔλαττον κατεπλαμβάνεσθαι τῆς αἰσθήσεως, minus sentire. Apud Aristot. autem lib. 4 De animal. ἐπ' ἐλάττω ἔχει τὰ πτερύγια, Gaza vertit, Pinnas habet per diminutionem inæquales. Et δι' ἐλάσσονος, Minori interuallo. Thuc. lib. 7, p. 234. δι' ἐλάσσονος τοῖς πολεμίοις ἐφορεῖν σφᾶς, propinquiori spatio ante portū ingressuros. ‖Ἐλάττων, Inferior. Thuc. lib. 2, ἐκπλήξις ἐγένετο οὐδεμιᾷ τοῦ κοῦ τῶν πόλεμον ἐλάσσων. Isocr. Pan. οὐδενὸς ἔλαττον ἀμφότερα τοῦτο, nullo inferius. In qua significatione apud eundem post ἐλάττων additur particula ἢ in Busir. ἐλάττω νομίσας τὴν δόξαν [τὴν μυστρῶαν] ἢ κοῦ τὴν αὐτοῦ φύσιν ἔχειν, Inferiorē quàm pro suo ingenio atq; animo. Dicitur verò & de persona aliqua vt apud X. Polit. Laced. δεδιμελεῖσθαι ὡς μή ποτε αὐτὸν ἐλάττους τοῦ σωθῆναι γίγνεσθαι. Reperitur autē & ἐλάττων χρημάτων (sicut ἥττων ὀργῆς) pro Sordidus, Qui à pecuniis superatur, Deditus pecuniis. ‖Ἐλάττων, Paucior. vt οὐκ ἐλάσσους ἐπακισχιλίων, non pauciores septem millibus. Sic ἐλάσσονες πλὴν ἢ πολλοὶ, multo pauciores seu inferiores numero. Plat. ep. οὐκ ἐλάττω χιλίων ἐστὶ ἀνθρώπων, nō pauciores q̄ triginta. Demost. γ. γεωῶν ἔστι πεντήκοντα ἢ μικρὸν ἐλάττω. Xen. ἐλάττους τοῖς βοῦς ποιῶν, Pauciores boues reddere, Boū numerū imminuere. ‖Ἔλαττον aduerbialiter quoque capitur pro min⁹, vt ἔλασσον ἄπωθεν apud Thuc. Minus procul, id est propius. Plato epist. 7, πάλαι τὰ ὄντα οὐκ ἔλαττον ἑκατὸν ἢ Διόνυσος οὐσία, nō minus quàm centum, seu non pauciorū. Idem De leg. ἐπὶ γεωργοῦ μὴ ἔλαττον ἢ πεντήκοντα. Sic & ἐλάσσονι νίφεται, minus ningit, itidem aduerb. aut subintellecto aliquo nomine substantiuo. HINC Ελαττόνακις, Minus, Rarius. ET Ελαττόνως, Minus, quo Plato vtitur. ET Ελαττοτέω, ῶ, Minus fero. Bud. ex 12 Cor. 8, ὁ τὸ πολὺ, οὐκ ἐπλεόνασε, καὶ ὁ τὸ ὀλίγον, οὐκ ἠλαττόνησε. vbi Beza vertit, Et qui paulum, non minus habuit. ‖Item Imminuo, Minus reddo. vnde ἐλαττονούμενος σῶμα, apud Basil. 396. id est (inquit Budæus) Extenuatum. ITEM Ἐλασσόω SEV Ἐλαττόω, ῶ, Diminuo, Imminuo. Thuc. lib. 3, μὴ τοῖς πολέμοις πρὸς ἀλλήλους ἐλασσοῦν τὴν ὑπαρχούσης, imminuere priſtinum honorē. Isoc. ἐλαττοῦν τὴν πόλιν, ciuitatis commodis detrahere. Et in pass. apud eundem Thuc. lib. 1, ὧν τε καὶ ὁπόσον τοῦ ἐλασσοῦσθαι, Si qd auferatur & adimatur, Si quid decedat. Philo De mundo, ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον ἐλαττούμενος ad imminutionē sensim vergens. ἵνα μή τις ἐλαττοῖτο ὑπ' αὐτοῦ, Cicero apud Plat. vertit, Nec ab vllo imminutum. p. 32 lex. C. Apud Greg. autem τοῦ πολὺ τῆς τάξεως ἐλαττουμένης, Bud. vertit Multum immutato ordine. ‖Ἐλαττοῦμαι, Inferior fū, Superior. Thuc. lib. 1, ἐλασσούμενοι τῷ πολέμῳ, bello inferiores. Et lib. 8, ἐκ δὲ δημοκρατίας ἀριστῶν γιγνομένης ῥᾷον τὰ ἀπροβαίνοντα, ὡς οὐκ ἀπὸ τοῦ ὁμοίων ἐλασσούμενος, τὴς φέρει, Vt qui non ex eodem gradu vel pari conditione cedat aliis. Demosth. Pro corona, πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγ' ἐλαττοῦμαι κοῦ τοῦτο τὴν ἀγῶνα Αἰσχίνου, Longè inferior sum. Ἐλαττοῦσθαι (inquit Bud.) dicitur Qui fert inferiores partes, Qui inter primos non censetur. Plato lib. 8 De rep. φθόνοντος τάς τε ἀρχὰς καὶ τιμὰς καὶ δίκας, καὶ θέλοντες ἐλαττοῦσθαι ὥς τε τοῦ τιμᾶσθαι μὴ ἕνεκα. Idem, ἀχθομένης ὅτι οὐ τοῦ δρᾶν ἐχόντων αὐτὸν ἀπὸ ἀνθρώπου ὅτι, καὶ ἐλαττουμένης δεῖ τοῦτο ὑπὸ τῆς δίκης γιγνεσθαι. Sic apud Isocr. ἐλαττουμένοις παντὶ τῷ βίῳ, exponitur Tota vita viliores. ‖Ἐλαττοῦμαι exponitur etiam in v. l. De rimentum facio seu accipio, Pauperior fio. HINC Ἐλάττωμα, ατος, τὸ, oppositū τοῦ πλεονέκτημα, Inferiores partes & deterior conditio, ‖Vitiū, quo videlicet aliquis aliquo inferior est. Chrysost. ad Eph. 4, πάντα τὰ ἐλαττώματα τοῦ γεωμετρικῶν φέρειν τοῖς εὔδρασι τοῦ σεσίπαξεν ὁ θεός. Idem, ὡς γὰρ τὸ πολὺ γεωμετρικῶν τὸ ἐλάττωμα. Idem, τῆς φύσεως τὸ ἐλάττωμα, naturæ vitium seu incommodum. Naz. τὰ ἀπὸ κακίας ἐλαττώματα, vitia à malitia pullulantia. ‖Ἐλάττωμα in Pand. appellatur vitium rei quæ præscribi non potest propter malā fidem. Bud. ‖Ponitur & pro victoria, passiuè. Polyb. τῶν ἐν τούτοις [τοῖς τοῦ Ἀννίβου ἀγῶσι] ἐλαττωμάτων. Et mox, οὐ γὰρ τοσοῦτον κατὰ τὸν κατὰ πόλεμον, ἀλλὰ τοσοῦτον τὴν δεξιότητα τὴν Ἀννίβου τοῦ ἐπιπόνου τοῖς ἐλαττώμασι. Et alibi itidem. B. ET Ἐλάττωσις, εως, ἡ, Imminutio, Diminutio. ET Ἐλαττωτικὸς, οῦ, ὁ, Qui diminuit, Non rigidus. v. l.

Ἐλάχιστος, η, ὁ, Minimus. Aristot. ἐλάχιστον τοῦ ζώου πάντων, Minimū omnium animalium. Tam latè autē patet quàm Latini, Minimū. Thucyd. l. 3, ὅπῃ ἐπὶ ἐλάχιστον τὴν αἰτίαν ὑποφέρειν, pro quam minimo crimine. Apud eundem, ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσι, vel minimū animo cōsternatur εἰς ἐλάχιστόν ἐστι, pro minimo est. 1. Cor. 4. Dicitur & frequētī loquēdi formula, τὸ δ' ἐλάχιστον, Quod verò minimū est. Et τὸ ἐλάχιστον aduerb. Minimùm. πρὸ δύο μηνῶν, ἢ ἑνὸς τὸ ἐλάχιστον, minimùm ante duos vnumve mēsem. ‖Ἰτē Paucissimus. Isocr. ἐλαχίστας ἀμφισβητήσεις πιθανοῖς. Plut. Pericle, ὦν δρθμὸν εἶ τὸ ἐλάχιστον, πεντεκαιδέκα τάλαντα, πεντήκοντα δ' οἱ τὸν πλεῖστον χρόνον. Idē Alex. τὸ δ' ὁρατὰς τὸ πλῆθος ἐλάχιστον λέγοντες. Sic dicitur ὡς ἐν ἐλαχίστῳ δηλῶσαι, Vt paucissimis verbis declarem. Huc referri potest & illud apud Aristot. ἐν ἐλαχίστοις δυσὶν ἐγγίνεται, In duob⁹ si paucissima sint. Vel, Minimùm in duobus. Sic ἐν ἐλαχίστοις πέντε, ad minimum in quatuor. ‖Exponitur & Breuissim⁹: vt δι' ἐλαχίστου καιροῦ χρησόμεθον. Quò referri queat quod ex Thuc. citatur, τοῦ τὴν ἀκρόασιν διὰ ἐλαχίστης βουλῆς κρίσεως γιγνομένου. Sic apud eundē libro. 3, αἷς αὐμάλιστα καὶ δι' ἐλαχίστου ἀναγκαῖοι ἄνθρωποι ἐξιέναι ἔλθῃ, momento. C D E F G H

Ἐλαχιστότερος, Minor, Minimus. Eph. 3, ἐμοὶ τοῦ ἐλαχιστοτέρου πάντων ἁγίων.

ΕΛΕΓΧΩ, Arguo, (vnde ἔλεγχος argumentum) vt ἔργα χεῖρας ἐλέγχει, (id est Opera arguunt manus) quod habet Suid. & prouerbiale esse videtur. Sic autem verbo Arguo vsus est Virgil. quum dixit Degeneres animos timor arguit. Cæterùm vtri prior dandus fuerit locus, verbone ἐλέγχω an nomini ἔλεγχος, dubitari possit. nā Lat. quidē certe Arguo prius esse q̄ Argumentū, manifestū est, sicut Index ab Indico fieri putatur: sed quū ἐλέγχω reddimus Argumentis demōstro seu probo, videmur quodāmodo ἔλεγχον in ἐλέγχω includere. Huc accedit q̄ Etym. (cuius tamen auctoritas parua est his in reb⁹) ἐλέγχω ab ἔλεγχος deducit. Sed propter deriuata ab ἔλεγχος, (ne inter nomē & verbum ponenda essent, alioqui ab hac eorum significatione discedentia) huic posteriorem locū dare malui: & vicissī verbo ἐλέγχω (propter cōp. ab eo) dare priorē. Vt autē ad signif. verbi huius reuertar, quale est ἐλέγχω in illo quē ex Suida protuli loco, tale est pass. ἐλεγχθήσεται in hoc Xen. loco, ἀνὴρ ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν. vbi tamen non redditur Arguetur, sed Deprehendetur vel Comperietur. Ex Plat. affertur itidē ἐλεγχθὲν ἔρξω, pro Deprehensum reipsa, vel Demonstratum. Polit. vertit Coarguo, ista Herodiani interpretātur, πλὴν Ἀλεξάνδρῳ τοῖς τὰ πολεμικὰ ἔργα δεινοῖς ἐλέγχεται. Interdū autē vertitur Redarguo, Reprehendo. vt apud Plut. De orac. def. ἐλέγχεται τὴν μῶμον ὅθεν τὸ θεῖον, quū apud deū eā fabulā reprehēderet. Sic pass. Xen. ὑπὸ ὧν ἡμάρτανον ἐλεγχόμενοι ἤχθοντο. Apud Thuc. autē Reprehendere vel Insimulare. l. 1, καὶ δίκην ἑαυτοῖς κρίνον τοῖς βουλομένοις τοῦδε αὐτὸ ἐλέγχειν. Sed ἐλέγχω redditur & Refello, Refuto: item Conuinco. Bud. ex Antiphonte affert pro Probare & cōuincere. Idem hæc Demosthenis, καὶ ἐλέγξας αὐτὴν τὰ ψευδῆ κεκλεπτευκότα, interpretatur, Quum liquidò probassem falsam eum in ius vocationem renuntiasse. Pro Conuinco autem frequens etiam est. Synesius, ὁ μὲν ἤλεγξεν, ὁ δὲ οὐκ ἀπέδωκεν. Apud Aristoph. legitur cū τοῦδε etiam vt τὸν γ' ἐλέγξαι μ' ὀ πῶς δεῖ ἀσαι τοῦδε τοῦτο. Alicubi verò nō Conuincere sed Vincere ille interpr. addens tamen ablat. Argumentatione: vt apud

Plat.in Gorg.416,ait ἐλέγχειν esse Vincere disputantem A
certa argumentatione, & ἐλέγχεσθαι vinci. Denique
ἐλέγχω alicubi esse ait Argumentis & ratiocinationibus
demõstro.quod tamen & simpliciter reddi Demõstro,
suprà docui. ‖Ἐλέγχω exp. etiã Reprimo & Coerceo
in hoc Chrys.loco, ὥστε σευχὴ τὸ πυρὸς δ' ὠάμενν ἤλεγξε: sed
ego verbum Refuto hìc quoque retineri posse existi-
mo, vt dixit Cic.Conatum alicuius refutare. ‖Ἐλέγχε-
σθαι autem pro Reiici & contemni B.ex Luc.affert in Ni-
grino, ἐλπιλεγμένων μοι φιλτάτων πλάτυ τε καὶ ἀργυείου δόξης.
Addit verò ἐλέγχεσθαι dici quod cõuincatur nõ esse pro-
bum. B ‖Cui interpretationi non absimilem dat huic
verbo apud Hom.Il.ι,-τῷ μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξῃς, Μὴτε πόδας.ait enim esse pro Aspernari, seu Aspernando irritũ
facere.q.d. (inquit) Noli eos ita contemptui habere vt
re infecta remittas. Vide Eustathium, qui inter alia di-
cit μὴ ποιήσῃς ἐπηνεδίσους ὡς ἀποδεικνύμενος αὐτούς. Ad-
dit verò, & ὕστερον significationem hoc includi verbo.
Ἐλέγχω, Scisciter, Percunctor. Xenophon, ἤλεγχες αὐ-
τοὺς εἴ τινα λόγον ποιήσαιντο περὶ τῆς πόλεως τῆς σφετέρας. Ar-
rian.in Alex.exp. ὥστε σχόλιος ἤλεγχεν εἰ δή τινα εἰδείη ὁπο-
πτοτέραν ὁδόν. C
Ἐλεγμός, Redargutio, Reprehensio. Item Refutatio.
Ἔλεγξις, Redargutio, Reprehensio. Petr.epist.2,c.2, ἔλεγ-
ξιν ἔχειν ἰδίας ἀφρονομίας.
Ἐλεγκτός, q. d. Reprehensibilis, Reprehensione dignus,
Qui reprehensionem meretur. COMP. Ἀνέλεγ-
κτος, q.d. Irreprehẽsibilis, &c. Item Certior quàm qui
redargui possit, Confessus & manifestus, in vulg.lex.
ex Platonis Apologia. A Budæo exponitur etiam
Inconuictus: qui & affert ex eodem Plutone in Theæt. D
99. Vide Ἀνεξέλεγκτος. ET Ἀνελέγκτως, Sine repre-
hensione, Ita vt reprehendi seu redargui non possit. I-
tem Sine probatione. AT Εὐελεγκτος, Qui facile
reprehendi seu redargui potest. Item, Qui facilè
refelli potest. Et ἀνέλεγκτος πᾶσι αἰσθησεσι, Qui
facilè deprehendi potest à sensibus & probari. I-
tem actiua significatione ex Ammonio, οἱ δὲ κυνικοὶ οὕτω-
ς ἐκαλοῦντο διὰ τὸ παρρησιαστικοὶ καὶ ἀνέλεγκτοι. i. Propter
procliuitatem ad reprehendendum .i. ἐφ' ἑαυτοὺς effen:
procliues & propensi ad reprehendendum. E
Ἐλεγκτικός, Redargutorius, Reprehensorius. ἐλεγκτικοὶ
λόγοι, Plat. Cõpositi ad coarguendos qui contrà disputantes, vt Quintilianus interpr.lib.2, cap. 15. Ἐλεγκτικός
est etiam Argumentandi peritus, Qui conuincere ar-
gumentis potest. Bud.ex Luciano. Item ἐλεγκτικὸς, Re-
prehendendi cupidus. ADVERB. Ἐλεγκτικῶς. vt
ἐλεγκτικῶς ἀποδείξαι, Budæus ex Aristotele, Refutan-
tis more demonstrare. Item ἐλεγκτικῶς, Cum quadam reprehendendi cupiditate, Reprehendendi stu-
dio, Plut. F
C. Ἀπελέγχω, Redarguo, Refuto, Confuto, Refello. Apud
Antiphontem sæpe pro conuinco reum, inquit Bud.
Et cum participio, Chrysost. De sacerd. ἀπελέγξαι ἡμᾶς
ψευδομένους, conuincere nos mendacii. ‖Est etiam
Probo (inquit Budæus) sicut ἐλέγχω. Item ἀφίημι τὸν γραφέντα: oppositum habens ἐξελέγχω. HINC Ἀπε-
λεγμός, Redargutio, Refutatio. Act.Apost.c. 19, εἰς ἀπε-
λεγμὸν ἐλθεῖν.
C. Διελέγχω, Redarguo, Refuto, Confuto, Conuinco. Bu- G
dæus exponit, Argumẽtis refello & improbo aliorum
dicta, ex Luc.afferens, ὁμῶς Σωκράτης κἀκεῖ διελέγχων ἅπαντας. A Greg.accipi etiam ait pro Discepto,
Quæstionem habeo & exerceo.
C. Ἐξελέγχω, Redarguo (inquit B.) i. Falsum esse doceo. I-
tem Refello. i. Conuinco non esse eum quem se dicit
esse. In v.l. ex Plat. Apol. οἷον τί μοι τοῦτο αὐτῇ σοφὸν
ἂν ἄλλον ἐξήγεν, pro In quibus alium refellã. Rursum
Bud.pro Conuinco tam disputatione q̃ opere, ex Isocr.
47. Et ex Plut. Vinco disputando. Sic pass. ex Plat.ep. H
ἑαυτοὺς αὐτῶν ἐκεῖνοι ἐξελέγχοι). Denique affert B.& pro Deprehendo, Cõuerio. Item pro Periclitor, Periculũ facio, ex
Polybio. HINC Ἀνεξέλεγκτος, Nullo argumento probatus seu compertus Thuc. Item Irreprehensibilis, Qui
nullo argumento in fraude deprehenditur. B. ex Xen.
Item, Qui refelli non potest. ET Εὐεξέλεγκτος, Qui
facilè argumentis probari potest. ex Plat.in Apol. ὦνδρες δίκης ὅτι εὐεξέλεγκτα. Est etiam Qui facilè refelli po
test. B. ex Aristot. Pol.7, p.198.
C. ΚΑΤ ἐλέγχω, Redarguo, Cõuinco. Hesiod.in Erg.— σὺ δὲ μὴ πόον κὲ τελεύτα εἰδὼς. vbi Tzetzes, σὺ δὲ τὸν λογισμὸν μηδὲν εἰδὸς ἐφιλίας ἀπαρεμπῆ ἐλέγξῃ. Sed exposit. alterã malo.
Ἔλεγχος, Argumentum, Indicium, Andocides, οἵ τινες ἔλεγ-
χον ὑμῖν ἀρετῆς τὰ μεγίστα ἔδοσαν, Suæ maximæ virtutis ar
gumentum dederunt, id est indicium. Sed & Docume
tum aut Specimen verti posse ait B. addens ex Isocr.in
Archid.154, ἔλεγχον διδοὺς τῆς αὐτῶν φύσεως. Luc. ἐλεγχος γίνε-
ται τῆς ἀπαιδευσίας Argumentum est inscitiæ, Inscitiã
arguit. Idẽ, ὁ γὰρ θάνατος, ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν βίων, id est
Probatio & indicium, Bud. qui ἔλεγχος πάρεχε ex Her-
mog. affert pro Proba: & ex eodem, οὐ δεῖ παντὶ πιστεύειν
ἀπὸ ἐλέγχου τῶν λόγων χρῆσθαι. Idem verò ex Andocide af
fert ἔλεγχον δοῦναι cũ partic. φοβούμενοι ἔλεγχον δοῦναι
εἰς ὑμᾶς μὴ οὐ φρονοῦντες. In epist. ad Hebr.c.11, in princ.
dicitur fides esse πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων, vbi
Gr.schol.expon. ἀπόδειξις. Lat. quidã Demõstratio, alii
Quod demõstrat, vertere. Porro vt δοῦναι ἔλεγχον, sic
& λαβεῖν seu λαμβάνειν dicitur: vt ab Isocr. λαμβάνειν ἔλεγ-
χον τῶν πραγμάτων, quod B. interpr. Facere specimẽ, Expe
rirt, Experimẽto probare. ‖At in iudicio διδόναι ἔλεγ-
χον τοῦ βίου dicũtur οἱ ἐξεταζόμενοι, id est In quorum vitam
inquiritur, inquit B. quam ille signif. ex Plat. Apol. af-
fert. In v. autem l. exp. Reddere rationem vitæ (& addi-
tur ex eodẽ in epist. εἰς ἔλεγχον λήρους διδόναι pro Domõ-
strare argumentis.) Ibidẽ affertur & λαμβάνειν ἔλεγχον ex
Isocr. alia signif. quàm in loco modò citato. nam hic
illius locus, ὅπῃ τὸ ὁμολογούμενον ἐλέγξαι, λαμβάνειν τοῦ ἀμ-
φισβητουμένου τὴν ἔλεγχον, redditur, Ad id quod certum est
accedere, & ad eius rationẽ ea de quibus dubitatur ex-
plorare. B. εἰς ἔλεγχον καταστῆσαι vertit Ad docendi mõ-
strandique & probandi necessitatem redigere. Apud I-
socr. in Ægin. εἰς ἔλεγχον καταστήσω ὁποῖός τις ἡμῶν ἕκαστος
περὶ αὐτοῦ: addit, εἰς ἔλεγχον καθίστασθαι esse Rem ad pro-
bationem adducere, Rem in probationibus constitue-
re & testimoniis. Et subiũgit ex eodem, ἑκάστας αἰῶν εἰς
ἔλεγχον. Idẽ autẽ ἔλεγχος signif. puro apud eundẽ vbi di-
cit κρίσεων τῶν μετ' ὀργῆς καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου γιγνομένων. At
verò in v.l. affertur hoc idem loquendi genus ex Plut.
κατέστησεν εἰς ἔλεγχον pro Quærere statuit tormentis.
Atqui (vt omittam cætera ob quæ sũspecta est illa in-
terpretatio) Demosth. non dicit simpliciter ἐλέγχος ἔστι
τοῦ, de re loquens quæ tormentis quærenda esset, sed δεῖ
βασανον ἐλέγχου ἔστιν. Ἔλεγχος exponitur etiam Cri-
minatio, Accusatio, Indicium criminis vt in hoc Syne-
sii loco, De insom. κατ' ὀλίγον τῶν χρωμένων οὐκ ἔχεσιν ἔλεγχον.
‖Ἔλεγχος, Argumentũ, eo modo quo accipitur à diale-
cticis. Bud.ex Philopono in Proclum, τῶν ἐλέγχων ἄριστα
εἶναι δοκοῦσιν οἱ τινες ἐξ ἀρχῶν ὁρμημένοι εἰσὶν αὐτοπτῶν τε καὶ
τοῖς αὐτοπτέρεσι τεκμηριωθέντων.
Ἔλεγχος, Dedecus, Probrum, Opprobrium, Turpitu-
do. vt Budæus vertit in hoc Gregorii loco, καὶ τὸν μὲν ἑαυ-
τοῦ σταθρὸν ἤλεγξε, τοὺς δὲ ἐλέγχους δὲ οὐ διέφυγεν. id est (inquit)
Vitare dedecus & turpitudinem non potuit, quia ma-
nifesta fecit ipse & quasi fassus est hoc facto. Ita inquã
Budæus: verecor tamen ne alia quærenda sit interpreta-
tio. nam ἔλεγχος ex nullo alio affertur prosæ loco in
hac significatione, & poetæ quoque ipsi ἔλεγχος potius
genere neutro dicunt.
Ἔλεγχος, ου, τὸ, idem quod proximè præcedẽs ἔλεγχος
mascul. gen. (sed illud mihi suspectum dixi) Dedecus,
Probrum. Iliad. λ, — δῆλον ἔλεγχος Ἔσσεται ἐκ νῆας ἑλη-
κορι θαμβος Ἑκτορ. Idem ἐλέγχεα posuit pro ignauis
ideoque ignominosis hominibus, id est ignominia &
probro dignis. QVALES & Ἐλέγχεες ab eo vocan-
tur Il.γ, Ἀργεῖοι ἰόμορροι, ἐλέγχεε. à nominatiuo singulari
ἐλέγχης. SED ET Ἐλέγκιστος apud eum legitur superl.
gradu, pro Probris dignissimus, vel Extrema ignomi-
nia dignus: aut etiam notatus. Iliad.β, Πᾶσι ἐλέγχιστον θε-
μεναι μερόπεσι βροτοῖσιν. Et Odyss.κ, Ἔρρε' ἐκ νήσου θᾶσσον ἐλέγ-
χιστε ζωόντων. vbi exponitur etiã Sceleratissimè. Nã qui
sceleratissimus est, plurimis reprehẽsionibus est dignꝰ.
ITEM Ἐλεγχείη, ης, ἡ, Probrum apud eundem poetam.

Ἔ Λ Ε Ο Σ, ου, ὁ, & Ἔλεος, εος, τὸ, Misericordia, Com- A
miseratio. Il.ω, v.44, οὔ τις Ἕλκεσι ἔλεον μὲ
ἀπόλεσε, q.d. A misit commiserationem, Est immiseri-
cors. ἐλέου τυγχάνειν, Demosth. Et ἔλεον ἔχειν ex Plutar.in
Themist. Dignum misericordia esse. Ἔλεος autẽ neu-
tro genere cum alibi tum in Testamenti noui scri-
ptis, & apud Græcos Bibl.interpr. ‖Ἔλεος pro stipe
ex Phoc. ἔλεος χρηζοντι παρέχου.
C. Πολυέλεος, Multum misericors. Gr.interpr. apud Ioelẽ.
Ἐλεῶ aduerbialiter positum ab Hesiodo in Erg. pro Mi-
serabiliter, ἐλεεινὰ μύρετο. B
Ἐλεεινός, Miserabilis, ἐλεεινὰ δράματα, Plato Apol. Et ἐλεει-
νὸς ἐνίμετο τῆς παρεπλανήσεως, Greg. subaud. ἕνεκα. VNDE
Ἐλεεινῶς, Miserabiliter. ET COMP. Ἐλεεινολογέω, ῶ,
Miserabiliter loquor, Miserabilem vocem edo. VNDE
Ἐλεεινολογία, Miserabilis oratio. Apud Platonẽ autem
in Phædro, ἐλεεινολογίας τε καὶ δεινώσεως Bud.interpr. Cõ
miserationis & exaggerationis.
Νηλεής, Immisericors, Crudelis. vnde νηλεὲς ἦτορ apud Ho-
mer. & Hesiod. Et poetico more passim νηλεὲς χαλκῷ, vt C
Lat. Immite ferrum, seu crudele. ‖Vocatur verò &
νηλεὴς θυμὸς ab Homero ὁ ἀπαθὴς vel ὁ ἀπαθής. Cic. autẽ
vertit firmum animum, vt videbis in Cic.lex. ADV.
Νηλεῶς, Crudeliter. ET Ἀνηλεὴς pro νηλεὴς, præfixo α pleonastico. ADV. Ἀνηλεῶς, Immisericorditer,
Crudeliter. Affertur autem ex Plat. De leg.3, ἐχθρῶς καὶ
ἀνηλεῶς μισοῦντες. ITEM compos. Νηλεοποινος, Cru-
delis in sumendo supplicio. DICITVR & Νηλεὴς, pro
νηλεὴς, metri causa. VNDE Νηλεῶς, Crudeliter. quod
versui hexametro commodius est quàm νηλεῶς. D
¶ Ἐλεέω, ῶ, ήσω, ηκα, Misereor, Cõmiseror. Od.ξ, καὶ μὲ ἐλέησον.
(est tamẽ magis poeticũ ἐλεαίρω, de quo infra) Syn.ep.
57, ἔλεον αὐτοῖς ἀνοίκτοις ἐλεῶ, inutili misericordia eos pro-
sequor. Et pass. ἐλεοῦμαι ὑπὸ τοῦ, Luc. Moueo tibi misere-
rationem, seu commiserationẽ. ET Καταλεέω, ῶ, idẽ.
Ἐλεήμων, ονος, ὁ & ἡ, Misericors. In vsu & apud poetas, vt θυ-
μὸς ἐλεήμων, Od.ε. VNDE Ἐλεημοσύνη, Misericordia.
qua in signif. apud Callim. inuenio hymno in Delum,
— μὴ σύγ' ἐμεῖο πάθης κακὸν εἵνεκα, τῶνδε Ἀντ' ἐλεημοσύνης.
Ita.n.legendũ est (vt & habet mea editio) nõ ἀπλεημο- E
σύνης vno verbo, vt in Florent. etiã edit. habetur. ‖At
verò in Test.noui scriptis cæteris què ecclesiastica
vocãtur, ἐλεημοσυνη appellatur stips quæ erogatur paupe
ribꝰ: ἐφ' ea proficiscatur à cõmiseratione, & fit veluti
cõmiserationis nostræ opus. Nec tamẽ de stipe sola
intelligẽdũ est, sed & de omni beneficii genere quo ca
lamitosos prosequimur. Matth.6, ὅταν οὖν ποιῇς ἐλεημοσύνη-
ν μὴ σαλπίσῃς ἔμπροσθεν σου τῶν ἀνθρώπων. Galli. Græcã vocẽ
retinuerũt, dicẽtes aumosne. CONTR. Ἀνελεήμων, Im
misericors, Immitis. ET Ἀνελεημόνως, Immisericorditer. F
Ἐλεηπὺς, ύος, ἡ, Comiseratio. Sed poeticum est hoc ἐλεητυς.
Od.ξ, Οὐκ ὄπιδα φοβεόμενοι οὐ φρεσὶν, οὐδὲ ἐλεήτυν.
¶ Ἐλεαίρω idẽ quod ἐλεῶ, Misereor: sed ἐλεαίρω poetarũ est
tantùm, quantũ meminisse possum. In frequẽti vsu est
apud Hom. q & ἐλεαίρεσκον dicit pro ἠλέαιρον (vt τύπτεσκον
pro ἔτυπτον) Il.ω, τὸν δ' ἐλέαιρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες.
Ἐ Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Ο Σ, Liber. Cui opponitur δοῦλος,
Seruꝰ. Thuc.8, τοὺς μὲν δούλους ἐξ-
αιῶν ἠλευθέρωσε, τοὺς δ' ἐλεύθερους κατέδησαν. Itẽ adiect. ἐλεύθε-
ρον ἦμαρ apud Hom. Liber dies, pro Libertatis dies, (i. li- G
bertas) cui opponitur δούλιον ἦμαρ. i. seruilis dies: & αἰχμη-
τὸν ἦμαρ. Apud eũdẽ Il.ζ, ἐλεύθερος κρατήρ, qui bibitur
in ea libertate quæ esse solet in pace. ‖Itẽ ἐλεύθερος φω
νή, Nõn. Libera vox. Et ἐλεύθερα διώκειν ἡδονὴ ex Plat.ep.8,
pro Viuendi libertatẽ sectari. Ex alio tamen eiusdẽ lo-
co, ἡδονὰς ἐλεύθερον, mores generosi. ‖Ἐλεύθερα παιδεία, ex
eiusdẽ Pl.ep.7, Liberalis doctrina: & ex Plut. Themist.
ἐλεύθεραι διατριβαὶ, Liberales exercitationes, in v.l. sed
in Ἐλεύθερος, ex eiusdẽ Rom. afferũt ἐλεύθεροι διατριβαί H
Ἐξελεύθερος, Liber, Immunis, Liberatus. vt ἐλεύθερος τυ-
ραννίων, A tyrannis liber seu liberatus. Sic ἐλεύθερον ποιεῖν
ἀπὸ τῶν βαρβάρων, A barbaris liberum reddere, seu li-
berare. Dicitur & ἐλεύθερος φόβου. Liber metu,
C. Ἐλευθεροστόμος, &c. vide in Στόμα.
C. Ἐλευθεροπρεπής, Ingenio præditus quod liberum & in-
genuum hominem decet. Item Liberum hominem
decens, Liberalis. ET Ἐλευθεροπρεπῶς, Liberaliter,
Vt decet hominem liberum & ingenuũ. His oppo-
nuntur δουλοπρεπὴς & δουλοπρεπῶς.
C. Ἀνελεύθερος, Illiberalis, Nihil liberale & ingenuum habens. Item Inhonestus & indecens, Polyb. vt vult Bud.
vt Sordidus, Auarus, apud Aristoph. VNDE Ἀνε-
λευθέρως, Illiberaliter, Sordidẽ. ET Ἀνελευθερία, Illi-
beralitas. Item Auaritia: Vtranque autem interpr. Bud.
dat huic voci apud Æschinem: addens ἐλευθεριότητι op-
poni ab Aristotele.
C. Ἀπελεύθερος, Libertus. ἀπελεύθερος τοῦ Νέρωνος, Arrian.in.
Epict. Ex Æschine, ἀφίεσαν ἀπελεύθερος, pro Manumitte
bant. VERB. Ἀπελευθερόω, ῶ, Liberum facio, Liber-
tate dono, Manumitto. vt ἀπελευθεροῦν τὴν ἑαυτοῦ οἰκέτιν,
B. ex Æschine. Vnde ἀπελευθερώσας, patronus: ἀπελευθε-
ρωθεὶς, Libertus. Idem ex Plat.337. A QVO Ἀπελευθέ-
ρωσις, Manumissio, Plutar. ET Ἀπελευθερωτὴς, Ma-
numissor.
Ἀπελευθερικὸς, Libertinus: vt ἐξελευθερικὸς, B. ex Plut.
C Ἀπελευθερότης, Libertinus. B. ex Strab.68.
C. Ἐξελεύθερος, Libertus. vt & ἀπελεύθερος. ET Ἐξελευθε-
ρικὸς, Libertinus, Liberti filius. Plut. vt ἀπελευθερικός.
Nonnullis tamen & ἐξελεύθερος est Libertinus. Hesych.
certè dicit ἐξελεύθερος esse τοὺς τῶν ἐλευθερουμένων υἱούς.
HINC Ἐξελευθερόω, idem quod proximè præcedens
ἀπελευθερόω.
Ἐλεύθερος, Liberè, Vt liberum hominem & ingenuũ de-
cet. Thuc.2. Ex Ceb. Thebano, ἐλεύθερος κεκοσμημένη,
Cultu liberali ornata.
D Ἐλευθεόω, ῶ, Libero, In libertatem vendico. vt Thuc.8,
τοὺς μὲν δούλους ἐξ αὐτῆς ἠλευθέρωσαν. Philo de mundo, δε-
σποινῆς χαλεπῆς ἐλευθεωθεὶς. Item generaliter pro Libe-
ro, vt Plat.epist.8, ὑπὸ βαρβάρων ἠλευθέρωσε πολὺ πάλαι. Eu-
rip. ἐλευθεροῦσι τοῦδε πόσου. Cic. autẽ p.43 Lex. ψυχαὶ ἐλευθε-
ρῶται apud Xen. vertit Animi remissi & liberi sunt.
HINC Ἐλευθέρωσις, Liberatio. Thuc.3, ἐλευθέρωσιν & κα-
τεδούλωσιν inter se opponit. ET Ἐλευθερωτὴς, Libe-
rator, Luc.
E Ἐλευθερία, Libertas, qualis est eorum qui serui non sunt.
vt ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, Demosth. Et Θηβῶν ἐλευθε-
ρία, item Ἀθηνῶν ἐλευθερία, Plut. ‖Ἐλευθερία, Liber-
tas generaliori signif. vt ἐν ἀδείᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι,
Herodian. Sic ἐλευθερία, & παρρησία copulantur à Luc.
HINC Ἐλευθεριάζω quod dicitur de fugitiuis, quum li-
berè vagantur. Item Libertatem vsurpo, Liberè ago.
Vide B.p.804. ET Ἐλευθεριαστὴς, Qui amat liberè
agere.
Ἐλευθερικὸς, Liber, ex Plat. De leg. in v.l. At Bud. ex Plut.
afferi, ἐλευθεριακὸς & ἐλευθεριακώτατος exponens Nimius in
vsurpanda libertate.
¶ Ἐλευθέριος, ία, ὁ & ἡ. Liberali ingenio præditus, Ingenuus.
Vide apud Aristot. differentiam inter μεγαλοπρεπῆ &
ἐλευθέριον: aliàque de hoc. Xen. ὧν ἐλευθέριος φύσει; liberali ingenio. Idẽ ἐλευθεριώτεροι & δουλοπρεπέστεροι opponit. Plut Cam. ὁ μωτίδας τοὺς ἐν ὥρᾳ μάλιστα καὶ τὴν ὄψιν ἐλευθερίους, liberali facie. Idẽ Lyc. ἐλευθέριος τοῖς μέλεσι. Tra-
fertur & ad alia, pro Liberalis, Libero homine dignus,
Liberum hominem decens. vt Plat.ep.7, ἐλευθέριον σχῆμα
τῆς πολιτείας. Et ἐλευθέριοι παιδείαι, Liberales doctrinæ,
Luc. Sic ἐλευθέριοι διατριβαί, liberalia studia: de quo su-
prà in Ἐλεύθερος. Exponitur & Lepidus, Venustus, vt
in illo Plut. loco, ἐλευθέριος τοῖς μέλεσι. Sic verò apud Plu
tar. ἐλευθεριώτατα, lepidissimè. ‖At Ἐλευθέριος Ζεύς, Seru-
ator Iuppiter, Thuc. HINC Ἐλευθερίως Liberaliter, Ingenuè. vt ἐλευθερίως τι παιδευθῆναι, Xenophon.
Et Lepide, vt modò dictum fuit. ET Ἐλευθεριότης, Ingenuitas. Item Liberalitas, vel potius Frugalis
quædam liberalitas, cui ἀνελευθερία opponitur ab Aristotele. Plutarchus in Pompeio, ὥστε τὴν ἐλευθεριότη-
τα τῆς ἐπιεικείας ἐκείνης θαυμάσαντα καὶ τὸ ἀφελὲς καὶ
ἄπλαστον.
Ἐ Λ Ε Υ Θ Ω, Venio. sed inusitatum est thema,
à quo tamen in vsu sunt aliqua tem-
pora. Dicitur enim in præt. medio. ἐλήλυθα Atticè.

pro ἤλυθα (apud poetas autem & εἰλήλουθα.) Et in aor. A post. ἤλυθον dicunt poetæ, seu ἦλθον per syncopen: quod posterius & in prosa locũ habet. Futurũ autẗ est ἐλθύσομαι tãquã à voce pass. Aristoph. Ἵνα μ' ὀκδιδάξῃς ἂν ἃ σὺ οὐκ ἐλήλυθα. Od.ο,-ἐκ Πύλου εἰλήλουθας. Odyss.ξ, — ἐκ μετόπου ἤλυθον ἵππων. In prosa autẗ passim ἦλθον. vnde imper. ἐλθὲ, & infinit. ἐλθεῖν, quod pro præsenti Venire, vel Ire sumitur. Sic comp. Ἀνελθεῖν, Διελθεῖν, Εἰσελθεῖν, Κατελθεῖν, &c. quorum exempla vide in Ἀνέρχομαι, Διέρχομαι, Εἰσέρχομαι, Κατέρχομαι. Sed & de vsu simplicis ἐλθεῖν dicetur in Ἔρχομαι. Fut. autem ἐλθύσομαι vtrisque scriptoribus commune est.

Ἔλευσις, Aduẽtus, Iuio. Areth. ET Ἧλυσις Idem. Eurip. Hec. ἀστεύτῳ βραδύποδι ἤλυσιν ἐστείχετε, gressum.

• C. Εἰσέλευσις, Ingressus, Introitus. ET Εἰσηλούσιον, Vectigal quod penditur pro introitu, Hesych. vt εἰσέλευσις sit l'entree, at εἰσηλούσιον (si mendosẽ nõ scribitur) l'entrage.

C. Ἐξέλευσις, Exitus. ET Ὑπεξέλευσις, Supplicium, si Suidæ credimus, qui & alias expositiones affert apud Pisidem.

C. Ἐπέλευσις, Aduẽtus repentinus, vt eius qui superuenit. C Item Accessus seu ingressus cum impetu, qualis est hostium, Luc. Budæus tamẗ postquam dixit ἐπέλευσιν esse illi hostilẽ expeditionem & ingressum hostium, addit legendum fortassis esse ἐπελασις. ‖Apud Aretham autem simpliciter pro Aduentus, vt ἔλευσις. ET Ἐπελευστικὸς, Subitò superueniens. Cælius ἐπελευστικὴν δύναμιν à Plut. dici ait quasi aduentitiam vel superuenientem: de qua plura apud eundem Cælium.

c.2. Ἐπιξέλευσις, Vindicta, Vltio. Hesych.

C. Περιέλευσις, Circumitio, Plut.

C. Προσέλευσις, Accessus. ET Προσήλυσις pro eodem ex Iustino Martyre in dial. ad Tryphonem, βεραχὺς ἔτι ὑμῖν παλείπει τῆς προσηλύσεως χρόνος, Tempus accessus ad Christum, id est accedendi ad Christum. HINC Προσήλυτος, Aduena. Sed peculiari signif. apud Eccles. scriptores dicti sunt proselyti qui ex paganismo ad Iudaismũ conuersi erant. vt Act. Apost. cap. 2, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι. Solent autem & à Lat. theologis uocari proselyti.

C. Κάπηλις, Decliuis. vt κατήλυσε πέζαν dixit Nonn. ET Κατήλυψις A c Καπηλισμὸς, Descensus. vt in Epigr. εἰς ἀΐδλιον ἰθεῖα κατήλυσις. Apoll. Argon. 2, Δὴ πότε λαψηροῖο κατηλυσίη ζεφύροιο.

C. Μέτηλις, Migrator, Aduena. Dionys. De situ orbis, Κόλχοι ναιετάουσι, μετήλυδες Αἰγυπτοῖο, vbi Eust. μετήλυδας vocari scribit ἀποίκους vel μετοίκους.

C. Ὅμηλυς (q.d. Conuena) Ex Nonno, pro Veniens simul, Comes viæ.

C. Συνήλυς, cuius plur. Συνήλυδες, Conuenæ. Ex Nonno autem affertur συνήλυδες pro Comites. ET Συνήλυσις, Conuentus, Cœtus, ex Epigr.

Εἰλείθυια (pro quo ET εἰλυθυια scriptũ alicubi obseruaui) F Lucina, dea quæ parturientibus opitulatur. vnde apud Aristoph. in Concion. ὦ πότνι' Εἰλείθυια μήμε θεείδης: sicut apud Terent. Iuno Lucina fer opem. Sed & pro ipso partu ponitur ab Hesiodo. ‖Vocantur e iã εἰλείθυιαι (nisi mendũ Theophr. exempl. subest) τὰ ἐν τῷ ξύλων ἐκφυόμενα, καὶ μάλιστα ἐλατίνων. AT Εἰλείθυον, Templum Εἰλειθυίας, id est Lucinæ. Eust. SED Ἐλευθὼ quoq; vocatur dea Lucina. vnde in Epigr. μόχθοι Ἐλευθοῖς ἔκφυγες. Dicitur autẗ vtroque nomine ab ἐλεύθω, id est venio: quod inuocetur vt fœtus veniat in lucem. G

Ἐ Λ Ἐ Φ Α Σ,

αντος, ὁ, Elephas, Elephantus. Hoc autẗ nomine comprehẽditur & fœmina ab Aristotele quoque. ‖Ἐλέφας, Ebur. vt Lat. etiam elephas. Legitur verò & θρισσὸ ἐλέφαντος apud Hom. Od. σ, Λὰ κοτέρῳ δ' ἄρα μιν θῆκεν θρισσὸ ἐλέφαντος. ‖Ἐλέφας, Poculi genus. Athen. 189. ‖Item Elephas morbi genus, Lepra secundum quosdam. Hinc est verbũ ἐλεφαντᾶν, de quo infra dicetur: quin & morbus, ἐλεφαντίασις alio nomine, de quo itidem infrà. H

C. Ἐλεφαντάγωγος, Qui elephantẗ agit. ὁ ἄγων ἐλέφαντα, Poll.

C. Ἐλεφαντάρχης, q.d. Elephantis præfectus. ὁ ἐπ' αὐτοῖς ἄρχων, Poll. videlicet elephantis. Putatur autẗ sexdecim elephãtis præfuisse. Ath. 6, Σελεύκου ὁ ἐλεφαντάρχου. ET Ἐλεφανταρχία, Præfectura eius qui præerat elephantis.

C. Ἐλεφαντόδετος, Ebore reuinctus. Et ἐλεφαντόδετοι δόμοι, in vulgatis lexicis, Ædes ebore obductæ, Eburneis tectis superbæ ædes.

C. Ἐλεφαντόκοπον ξίφος, Ensis eburneum manubrium habens.

C. Ἐλεφαντόπους, Eburneum pedem habens seu eburneos pedes. vt ἐλεφαντόποδες κλῖναι & βράπιζαι apud Athen.

Ἐλεφάντινος, Elephantinus, Eburneus. Et fœm. Ἐλεφαντίνη κλίνη apud Herodianum. quum tamen alioqui ἐλεφάντινος fœm. etiam genere dicatur. ET Ἐλεφάντειος, pro eodem, minus tamen vsitatum. ‖Ἐλεφάντινος, Aetio emplastri nomen cuius compositio quòd sit præcandida, ita vocatur.

Ἐλεφαντιστὴς, Rector elephantorum seu magister, aut domitor. Budæus ex Aristot. De hist. anim. lib. 9, ὅθεν εἰκότως λόγῳ οὗτοι ἐλεφαντιστοὶ ἄπαντες θρεῖς εἰσι.

Ἐλεφαντιόω, Elephante laboro [id est morbo ita dicto.] Id ἐλεφαντιῶντα ἕλκη apud Diosc. Vlcera quæ ad elephãtem accedunt. ET Ἐλεφαντιασις, Morbus qui & ἐλέφας ab Aretæo aliisque nonnullis dicitur. Legitur & Elephantia apud Celsum, si mẽdo carent exempl. Existima ur autem vocata hoc nomine lepra, cum ob alia quæ cum elephante similia habet, tum quòd cutem reddat elephanti corio similem. Vide Aretæũ. Sunt qui non plane esse quam leprã vocamus, existiment. Etymologistæ tamen λέπρα idem morbus est: SED Ἐλεφαντασμὸς ab eo appellatur.

Ἐ Λ Η,

ης, ἡ, Calor ex sole prodiens, Calor solaris. ‖Item Solis splendor, ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή, Eustah. ex lexicis rhet. D

C. Ἐλαθερὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, idem quod εἰληθερὴς paulo pòst, seu (vt Hesychius exponit) ἡλιοθαλφής. Sed illud Doricũ est PRO Ἐληθερὴς, quod Galenus exponit ἀπὸ ἡλίου θερμός. VNDE Ἐληθερέω, Insolor, ἡλιάζομαι. A quo ἐληθερεῶν quod eidẗ Galenõ est ἡλιώδω, in Exeg. Hippocr. γλωσσ. Scribitur verò ibi ἐλιθερὴς & ἐλιθερεῶν per ι & cũ tenui.

Εἴλη, ης, ἡ, idem quod ἔλη. vtrunque enim apud veteres in vsu fuisse tradit Eustathius ex lex. rhet. Aristoph. Vesp. ἰὼ ὀζέχθη Εἴλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσαι θεὸς ἥλιον.

C. Εἰληθερὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, A sole calefactus, Insolatus, vt εἰληθερὲς ὕδωρ apud Eustathium, τὸ ὑπὸ ἡλίου θερμασθὲν ὕδωρ: VNDE Εἰληθερέω, ῶ, F. ήσω, Ad solem calesco, Insolor, Apricor, ἐν ἡλίῳ θέρομαι Bud. ex Galen. Therap. 8, εἰληθεροῦσθαι καθ' ἑκάστην, καὶ τὴν κοινὴν χρόνον. Athen. voce pass. pro eodem dicit εἰληθερεῖσθαι: quod & ἡλιάζεσθαι ab ἥλιος,

C. Εἰλόπεδον, ου, τὸ, Locus solis calori expositus & ad insolãdum aptus. πέδον εἴλη βαλλόμενον, Τυπεῖ ἡλίου θερμασία. Eustath. A QVO Θειλόπεδον SEV Θηλόπεδον (vt apud Hesychium, non tamen suo ordine scriptum etiam est) pro eodem: articulo τὸ cum εἰλοπεδον per crasin coalescente: vt idẗ Eustathius tradit. vnde & quibusdã placere vt semper sine articulo adiuncto proferatur, tanquã in ipso vocabulo iam hærente: quemadmodum nec ὁ πάτερος dicitur. Qui quum verbo θειλοπεδοῦσθαι hinc deriuaco, in quo articulus locum non habet, confutentur à quibusdam, aliam adferri etymologiam, à θεῖναι & εἴλη & πέδον. Odyss. η, Τῆς δ' [ἀλωῆς] ἔπρον μάλ' θιλόπεδον λιθρῷ ἐνὶ χώρῳ Τέρσετο ἠελίῳ, de area in Alcinoi ædibus in qua ficus & vuæ ad solem exciccabantur. est enim θειλόπεδον, εἴλης βοηθοῦν πεδον. ψυκτὴρ τε φυτῶν ὑπαιθρος ἡλίῳ ἐκκείμενος ὠμῶν κρεμάων ὅσον ἐν δέξῃ, καὶ ψύξας εἰς ἥλιον, καὶ τερήσας θειλόπεδον ἔστιν ἕως ἂν ὁ θειλεῖ ὁ θρος φλοιὸς ἀποφάγῃς ἐκπέσῃ: vbi Ruell. vertit, Vuarũ more instrati insolentur: alii, Vuarum more super cratibus dispositi insolentur. VNDE Θειλοπεδοῦν, In loco solis calori exposito & ad insolãdũ apto exsiccare, Insolare, εἰς ἥλιον καὶ ἐν θειλοπέδῳ ψύξαι καὶ ξηρᾶναι, vt à Proclo apud Hesiodum expositum esse traditur. Et in pass. θειλοπεδευθῆσα σταφυλὴ, apud Dioscoridem esse dicitur Vua cratibus cannisue instrata & sole torrefacta, vt παπηθεῖσα σταφυλὰ, Vuæ passæ, id est in vite à sole diutius adustæ, Plin. & quæ calcatis similes sunt. De quarum vuarum ratione Colum. l. 12 cap. 16. A QVO Προθειλοπεδεύω, Antè insolo. Diosc. l. 5 cap. 36, de vino myrtite, οἱ ὃ καὶ προθειλοπεδοῦσιν ἐν ἡλίῳ,

καὶ ξηραίνουσι μίσγουσι τῇ χοίνικι κοπείσῃ βρεῖς κοτύλας ὕδατος, A baccas myrti cratibus vel cannis instratas prius insolant & exsiccãt. Vide Colum. l. 12, cap. 39.

C. Εἴλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Apricus, Ad apricandum aptus. vt δῶμα εἴλιον χωρίον apud Eust. idem quod ἠλίωον

C. Πρόσειλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Solis calori expositus, πρὸς μεσημβρίαν πεπραμμένος, vt Eustath. exponit. Idem quod προσήλιος.

Εἰλέω, ῶ, F. ήσω, Insolo, ἐν ἡλίῳ ξηραίνω, Eustath. VNDE Εἴλησις, εως, ἡ, Æstus. Bud. ex Plat. lib. 2 De rep. πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἰλήσεως καὶ ἀνέμων καὶ πᾶν τοιούτων παθημάτων ἀλλοιοῦται. Et lib. 3, πολλὰς μεταβολὰς ἐν ταῖς σραπίαις μεταβάλλοντες ὑδάτων τε καὶ πᾶν ἄλλων σιτων καὶ εἰλήσεων καὶ χειμώνων, ¶

¶ Ἐλευσίς, ἡ, Cereris epitheton. Eustath. enim quum fluuium Troianum ξανθὸν appellari à quibusdam, quia τοῖς βραφυκόπας παίων καρπὸς λθυκαίνει, καὶ οὕτω ξανθὸν ὅθ' πιεῖν τὸν Δήμητραν, tradidisset, subiungit, ab aliis eandem Ceretem non absimili modo, διὰ τὸ φυσὶ ἐγγινόμενον ὑπὸ λθυκὸν ξανθισμα λήϊος, ἐλευσῖν vocari διὰ τὸ ὑπὸ τῆς ἡλίου ἕλης γηρᾶν.

¶ Ἐλαύη, ης, ἡ, Fax. ἐλαύνας enim dipnosophista quidam apud Athen. lib. 15, λαμπάδας vocari dicit, διὰ τὸν ἔλην: Neanthis verò id testimonio confirmat. Nicander autem Colophonius (vt ibi non longè pòst additur) vocat τὸν θεὸν καλάμων δέσμιον.

ΔΕΙΛΗ, ης, ἡ, Pomeridianũ tempus, quando iã sol vergit ad occasum: quoniam tunc ἡ εἴλη τοῦ ἡλίου ἐνδέει, vt Eust. & Etymol. tradunt. Aristot. Probl. δέλ' ἀπὸ ζεφυρος θεὸς ἐν δείλῳ πνεῖ, ὥρα δ' δὲ εὖ, Horis pomeridianis, vt Gaza, vel D Circa vesperam, vt Bud. interpr. Idem l. 6 anim. cap. 8, ἀπὸ δείλης ἀρξάμενος, à pomeridiano tempore orsus, Gaza interpr. Theophr. Hist. plant. l. 9, cap. 18, θεὸ τὸ δείλην ἠρέσθαι, antequam esset meridies, eodem Gaza interpr. Plerunque verò δείλης quum oppositum habet πρωΐ, exponitur Vesperi. Geopon. βιβάζειν δὲ χρὴ καὶ πολλάκις τῆς ἡμέρας. ἀλλὰ δὶς μόνον, πρωΐ καὶ δείλης, id est (vt Varro tradit de equis) Admittere oportet bis in die, mane & vesperi. Xenophõ, ἐναυμάχησαν κατὰ τὸν νῆα μέχρι δείλης ὀξέος ἀνοῦ, à mane ad vesperam. Immo complures ipsum Δείλη per se positum, Vespertinum tempus interpretantur. Illud enim Aristotelis, πρὸς τὸν δείλιν, reddunt verbis Ciceronis, Vespertinis temporibus, seu Vespertinis simpliciter. Sic & illud Plut. Themist. μέχρι δείλης ἀνηρόντες, ad vesperam vsque. πρὸς δείλιν, circa vesperã: eodẗm modo ὑπὸ τὸν δείλιν, & ἀμφὶ τὸν δείλιν. & δείλης γηρῶντα, Vesperi senescẗtia. capitur enim illud δείλης aduerbialiter, sicut Vesperi apud Latinos. Iulian. ἔδυσα δείλης, εἶτ' ὄρθρου βαθέος. ‖Interdum additur ἑῴας, πρεσείας, ὀψίας, accommodaturque omnibus diei partibus. Nam δείλης ἑῴας pro Sub aurorã dicitur. Syn. λύσαντες ἐκ Βενδιδείου θεὸν δείλης ἑῴας, μολὼν ὑπὲρ μεσοῦσαν ἡμέραν τὸν Φαίδριον μυρμηκιᾶν πεσόντα ξαίνω, ante crepusculũ. Idẗ ἄρασπες ἐκ Φυκαιῶντος ἀρχομένης ἑῴας. subaud. δείλης vel ὥρης. At δείλη πρεσία (inquit Eustath. μὴ πρὸ ἂν φασὶ τῆς δείλης, τὸ δὲ δυὸ τῆς μεσημβρίας, id est Tempus pomeridianum. Sunt tamen qui δείλιν πρεσίαν velint esse Tempus matutinum. Δείλη ὀψία, Tempus vespertinum sub occasum solis. Demosth. ἠρξάμεθα δὲ τὸ δίκαιον φίζεσθαι δείλης ὀψίας, ὥσπερ σωκεῖν νῦν ἐκ τοῦ μονόνομα ἐκαλεῖ, πρὸ σκότος ἤδη ἔτι. Thuc. lib. 8, πρὸς δείλιν ἤδη ὀψίαν. Reperitur & δείλη μεσημβρία pro meridie: nec nõ δείλη ἑσπέρα pro vespere. Herodiã. lib. 3, ἤδη πρὸς δείλιν ἑσπέρας, erat autem iam diei vesper. Dici verò ET Δείλης nominatiuo casu, (vt fit, ὁ δείλης) existimat Bud. afferẗs ex Hom. Il. φ, Ἔστεται ἠὼς, ἡ δείλης, ἡ μεσονυκτία, ἡ μεσόμβρη, ἡ πρωΐ, ἡ ἐμὸν ἀρεῖ ὀκ θυμὸν ἐλέσθαι.

Δειλινὸς, οῦ, ὁ, Pomeridianus. vt δειλινὸν βεῦμα, seu substantiuẗ δειλινὸν, Merenda, τὸ μεταξὺ ἀρίστου καὶ δείπνου: vnde δειλινὰ ἐσθίειν ab Homero dicitur qui merendam sumpsit. Plut. δειλινὴ διαπρεπεῖ, Pomeridiana confabulatio. τὸ δειλινὸν aduerbialiter dicitur pro δείλης, vesperi: Exodi 29, τὸν ἀμνὸν τὸν ἕνα ποιήσεις τὸ πρωΐ, καὶ τὸν ἀμνὸν τὸν δεύτερον ποιήσεις τὸ δειλινόν.

Δείλεπ, quasi A Δείλομαι, In pomeridianum seu vespertinum tempus vergo. Od. η, Εὖδον παννύχιος καὶ ἐς ἠῶ ἠὼ ἐν μέσον ἦμαρ· Δείλεπ τ' ἠέλιος, καὶ με γλυκὺς ὕπνος ἀείκει.

¶ Δείελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pomeridianus, Vespertinus. Od. ρ, ἤδη δ' ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ, id est δείλη, vt pro μεσημβρία dicitur μέσον ἦμαρ. Si c apud Apollonũ Rhod. δείελος ὥρη, Τέρπεν vespertinũ, ἡ ἑσπερινὴ ὥρη. ‖Δείελος, Vesper. nã sicut ἑσπέρα, ἕσπερος, sic & δείλη, δείελος dicitur, Eustathio teste. Il. φ, Scamander ad Apollinem, Τρωσὶ πανεσπέριος ἐν δ' ἀμύνειν εἰσόκεν ἔλθῃ Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐπὶ δείελον ἔρουσαν. ‖Δείελον, ου, τὸ, Merenda. Cal im. Δείελον αἰπήσοισι, Petunt merendam. Vide δειελήσω. ‖In vulgatis. lex. Δείελον, ου, est Crepusculum, in Epigramm. Tempus pomeridianum. Vide sequens ὅθι δείελος.

C. Ἐπιδείελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pomeridianus. Vnde Ἐπιδείελα, aduerbialiter Post meridiem, Pomeridiano tempore. Hesiodus in Diebus, Εἴναι δ' ἡ μέσση ὅθι δείελα λοῖον ἦμαρ, id est μετὰ τὸν μεσημβρίαν, vt Proclus & Moschop. ibi exponunt: seu τὴν δείλιν, ἤτοι τὴν μεσημβρίαν, vt Tzetzes. Notandum verò quædam exemplaria diuisim habere ὅθι δείελα: vt δείελον neutrale sit, pro Pomeridianũ tẗpus, idem quod δείλη.

C. Εὐδείελος, ου, ὁ, ἡ, Bene ad solis occasum situs. οὗ θεὸς δείλιον κείδρος, ὁ ὅθι θεὸς δύσιν καὶ ζοφον, Ad δείλινον clima situs, vt Eustath. exponit: Od. ι, Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον. Vel οὗ τὴν εἴλης ἔχων, id est εὔκρατος, & εὔειλος: vt factũ sit ex εὔηλος interiecto ρ, sicut in εὐπρεπὴς & similibus. Vel εὔδηλος siue εὐδείελος καὶ εὐφεγγὴς, factũ ex δέελον (quod pro δῆλον per dialysin dicitur, vt Od. κ, δέελον δ' ὅθι σῆμα θέοντες) interiecto ι: vnde & λόφος εὐδείελος apud Pindarũ, quoniã colles & insulæ, διὰ τὸ λοφῶδες, cõspicui sunt & visu facile terminantur, εὔδηλοι καὶ εὐπερίσκοπτοι εἰσί. Tot enim modis εὐδείελος ab Eustathio exponitur. Apud eundẗ Il. β, Asplednon ciuitas & contermina regio εὐδείελος μετωνομάσθη, ἰδίωμα τὸ πάλαι προσφερομένη ἐκ τοῦ δ' ἑλινοῦ κλιμακτῆς.

Δειελινὸς, οῦ, ὁ, idem quod δελινὸς, Vespertinus. vt δειελινὸς ζόφος apud Apoll. Rhod.

Δειελήσω, Meridiari. πάντα σθῶμεν τὸν δειλινοῦ, vt Hesych. exponit. Apud Homerum autem Od. ρ, σὺ δ' ἔρχο δειελήσας· Ἠῶθεν δ' ἱέναι καὶ ἀγινέμεν ἱερεῖα καλά, quidã non volunt esse Meridians, id est merendam sumens, quòd vt plurimum tres tantum essent θοῖναι, sicut Palamedes apud Æschylum dicit, ὅπου δ' εἰδέναι διώρισα, λέκτα, δεῖπνα, δόρπα θ' ἁρεῖσθαι τέκτα. ideóque antiqui quidam (vt Eustathius annotat) exponunt, ἕως δείλης δεῖπνεῖν ἐν τοῖς θύραθεν, seu πρὸς δ' ἐπιλιῶ ὥραν πρὸς ἀρίστου, seu βαθεῖαν μεσημβρίαν ἰδών. Nonnulli tamen (inter quos & Athenæus lib. 1,) intelligunt hic πὼν πταρτὶν θοῖνῶν, videlicet τὴν δ' ἑλινὸν, id est merendam, vt sit πὼν δ' ἐπιλιῶ θοῖνῶν αὐτῶν: qui illo Callimachi loco nitũtur Δείελον αἰπήσοισι, ἄρουσι δὲ χεῖρας ἐπ' ἔργου. Pro quo contra metri rationem Δειελίῳ apud Eust. legitur.

Σέλας,

αος, τὸ, Fulgor, Lumẗ. Dicitur à poetis σέλας πυρὸς, & σέλας ἠλίου. sed & ipse ignis interdũ ab illis σέλας appellatur. Vide Eustathiũ in Hom. apud quem legitur Il. θ, Καίετο δὲ πυρὶ πολλὸ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκε. Et Il. ο, Νηῶ κεκαυμένῳ σέλας ὀφθαλμοῖσι ἰδέσθαι. Et σέλας, Od. σ. Sed & σάλας dat σέλας, sicut Hesiod. πύκνον: pro eo quod Latini poetæ arma coruscare dicunt. Aristot. De mundo, τὰ σέλα διαθέει, Igniculi profiliũt. Fulgores emicant, seu faces quæ in aere apparent. Apud eundẗ in eodem libro, σέλας δ' ὅτι πυρὸς ἀέρος ἔξαψις ἐναέριον. ἐν δὲ σελάσαι ἀναπηδῶντες, ἐν δὲ σκεδαίζεται. Quæ ita reddunt, Σέλας est ignis collectio qui in aere exarsit: per cælum ille quidem aut iaculari specie trãsmeans, aut vno loco fixus. Pono autem σέλας post ἔλη, Eustathium sequens, ita scribentem, σέλας δέ, σεσωμένη ἔλη, ὅ ὅτι σεσωμένη καὶ ὁρμῶσα, πρὸς δηλαδὴ πυρώσεις πνός. Quibus addit, οὕτω σέλας ἄστρων φωνὴ καὶ πρὸς καὶ λαμπάδος, &c.

C. Σελασφόρος, Splendorem seu lumẗ ferens. λαμπροφόρος, Hesych.

Σελάω, Splendeo. Nic.

Σελαγίω, ῶ, & Σελαγίομαι, οῦμαι, Fulgeo, Luceo. Opp. De venat. lib. 3 Οὐ χαλκὸν σελαγιῶντα καὶ ἀστράπιον σίδηρον. Ibidem, Χρυσὴ δ' αὐγεῖ σελαγεῖ πλευρός τε καὶ οὐρά. Quod autem Aristophanes dicit in Nub. σὺ πύκνωσις σελαγεῖ, exponitur μετὰ λαμπάδων καὶ πυρὸς χορεύει. At σελαγῶντα

Suidas exponit λάμπειν & ὀκπυροῦν. ET Σελαγίζω, A Idē. Hesych. σελαγίζει exponit αἴθειν, φλέγειν, addens σελαγεῖν eadem significare: Suidas autem σελαγίζω exponit λάμπω.

ΣΕΛΑΧΟΣ, εος, τὸ, ET Σελάχιον diminutiua forma, dicitur (vt habent vulg.lex.) piscium genus cartilaginosum: id est cui cartilago cutis loco. quod ideo χονδρώδες etiam vocatur, hoc est cartilagineum: Græcè ab Athenæo, & Latinè à Plinio. Tales pisces sunt, squatina, pastinaca, raia. Aristot. Hist. anim. lib. 3, cap. 1, ὅσα οἷόν τε γαλεοὶ καὶ πᾶσα τὰ κα λούμενα σελάχη. Quibus subiungit expositionem huius nominis, i a, καλεῖται δὲ σελαχὸς ὁ τὸ ἄπουν καὶ βεγχία ἔχων ζωοτόκον ἢ. Plin. lib. 9, cap. 24, Planorum piscium alterum est genus, quod pro spina cartilaginē habet, vt raiæ, pastinacæ, squatinæ, torpedo: & quos bouis, lamiæ, aquilæ, ranæ nominibus Græcia appellat. Hæc Græcè in vniuersum σελάχη appellauit Aristoteles, hoc nomine eis impositio: nos distinguere non possumus, nisi cartilaginea appellare libeat, &c. Athen. 7, ἐπὶ τῇ τῶν σελαχωδῶν (πα χοιδ ρωδῆ, οἱ οὕτω λέγεται) πολυπόδες, γαλεοί τε καὶ κυνες. Idem lib. 8, ἡ ἐίνη, καὶ αὐτὴ τῶν σελαχίων ἔστι. κοινῶς δὲ πάντα τὰ σελάχη, φυσώδη ἐστί. Aristot. Hist. anim. lib. 5, σελάχη esse ait πρυόνα, βοῶν, λαμίαν, ἀετὸν, ῥαφίνη, βάτραχον, καὶ τοῦτο τὰ γαλεοειδῆ. Ideo autem sic vocata existimatur quòd eorum cutis aspera noctu luceat. vt sint σελάχη ἀπὸ τοῦ σέλας ἔχειν. Cuius etymi meminit & Galenus De alim. lib. 3, ὅθεν τῶν σελαχίων ἔνια γράφεται λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ σῶμα τῶν τοιούτων ὅθεν ζωῶν. διὸ καὶ τινες ἀπὸ τοῦ σέλας ἔχειν ὠνομάσθαι φασὶ αὐτὰ σελάχη. Idem in Hippocr. gloss. expositione σελάχη vocari scribit pisces omnes qui squamas non habēt, atque animal pariunt. Erotianus autē σελάχεσι significare dicit τοῖς μικροῖς ἰχθύδιοις, aut τοῖς ὀστακοδέρμοις. Sed & hoc obseruandum est, cū σελάχεσι ab Hippocrate alicubi addi & ἰχθύσι, vt τοῖς νοσοῦσι, l. 2, σπόνοι δὲ χρῆσθαι, κρέασι μηλείοισι καὶ ὀρνιθείοισι, καὶ ἰχθύσι σελάχεσι. ET Σελαχώδη, ΣΕΥ Σελαχειδῆ, pro eodem, Quæ sunt cartilaginei generis, Cartilaginea. Vide paulo antè ex Athenæo.

ΣΕΛΗΝΗ Luna. Il. σ, Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα σελήνην τε πανίσους. Aristoph. Neb. καθέλοιμι νύκτωρ ἢ σελήνην. Dicitur autem luna & μήνη, à μένω quod mensem signif. (vnde & menstruam lunam vocat Virgil.) à qua appellatione dicuntur μηνοειδὴς, διχόμηνος, atque alia ibi vide. Itē διχόπτυος & ἡμίπτυος σελήνη suis vide locis.

Σελῆναι, Placentæ rotundæ & latæ, de quibus lege Hesych. & Suidam.

Σελήναια seu Σελήναιαι, pro σελήνη, Luna (vt dicitur γαλῆναι pro γαλῆνη, & αἰσῆκαι pro αἰσῆκη) Vtitur hac parage & Aristoph. quum dicit φῶς σελήναιαι καλόν. Dores autem dicunt itidē Σελαία ET Σελαιά vel Σελαναία, vnde Moschus, Ἀπὸ σελαναίας τὸ δίδου φάος. vbi fermo est ad Vesperum, pag. 178 meæ editionis.

C. Σελήνιος, (q.d. A luna percussus) Lunaticus, Lymphaticus. dicitur frequentius σεληνιακός. A Græcis exponitur ὑπόπληκτος. De mulieribus σεληνιόβλητοι & ἀρτεμιδόβλητοι, vt ἀπολλωνιόβλητοι & ἡλιοβλήτοι de viris, Bud. ex Macrobio.

C. Ἀσέληνος, Illunis, Luna carens, id est lunæ fulgore. Sicut ἀστέρες νύκτα dicunt Græci, ex Latinis nonnulli itidem illunem. Virg. — tacitæ silentia lunæ. Vnde & hæc Dioscor. ἀσέληνοι νύκτες ὁρῶσιν εἰδῆ, sunt qui vertant Noctu silente luna videre oportet.

C. Βικυσέληνος vide paulo post in Πεντέληνος.

C. Πανσέληνος σελήνη, q d. Plenilunis luna, Luna quum est in plenilunio. Sed addi non solet σελήνης appellatio. Æschines, καὶ πάντας ἅμα πυνθάνεσθαι ἐκ τῶν πανσέλήνων. vbi annotantur quatuor lunæ facies, seu vultus, ἀρτέμιος, μηνοειδής, πανσέληνος, ἀμφίκυρτος. Et τὴν πανσέληνον apud Aristoph. Plenilunio. Et πανσέληνον ὀρθῆν, quū H luna omnino plena apparet, ex Aphrod.

C. Προσέληνος, q.d. Antelunis. Id est, Anciquior luna. Dicebantur autem Arcades ob antiquitatem προσέληνοι. quod exponit Apoll. Argon. 4. ἀρκάδες οἱ καὶ πρόσθε σελήνας οἰκεῦντες. Vide Aristoph. schol. in Nubes. ET Προσελήνιος pro eodem. ITEM Βικυσέληνος inclusam antiquitatis signif. habet, sed & ἀπόπτυστος simul,

vt inquit Eustath. adeo vt exponendum videatur Decrepitus simul & delirus. Fit autem ex σέλινον, & ex βίκος, quod Phrygum antiquissima lingua panem significasse, ex Herodoto discimus. Sunt qui includi eodem nomine putent & τὸν πρεσέληνος significationem. Vide schol. Arist. in hunc eius versum in Nub. καὶ πῶς ὦ μακαρε σὺ καὶ κρονίων ὄζων καὶ βεκκεσέληνε. B. apud Plut. De Plac. phil. βεκκεσελήνου λήρου ὄζει, vertit Olet obsoleta.

C. Τρισέληνος, q.d. Trilunis. vt τρισέληνος νύξ, non trilunis, id est tres lunas habens, tribus videlicet noctibus in vnam iunctis. Sed & Hercules fabulosa illa nocte generatus, τρισέληνος vocatur in Epigr.

Σεληνιακὸς, Lunaris. vt σεληνιακαὶ ἐκλείψεις, lunares defectus. ‖ At Σεληνιακὸς substantiuè, qui & σεληνόβλητος paulo antè. Trall. σεληνιακὸς ὢν ἔπεσε. Sunt tamen qui (nimiū subtiliter fortasse, vtpote ipsa etiam vi vocis repugnante) σεληνιακοὶ nolint esse lunaticum, sed eum qui epilepsia seu comitiali morbo laboret. ET Σεληνιάζεσθαι dicitur à Math. qui est σεληνιακὸς, id est lunaticus, cap. 14 & 17.

C Σεληνίτης lapis, Lunaris. quē ET Ἀφροσέληνον quidā vocārūt, quòd noctu crescēte luna reperiatur plen⁹, vt quidā tradunt ex Dioscor. apud quē Marcellus annotat à Latinis lunarē appellari. Vide Ἀφροσέληνον suprà. ITEM Σεληνῖται, Arcadiæ gens quædam, ex schol. Aristoph.

Σελήνη, Lunula. Item Quiddam in paruæ lunæ formam factum. Bud. ex Plut. in Probl. de magistratibus Romanis, οἷον τοῖς ἐπόδημασι σελήνιδες. Annotatur & pro amule o quod pueri collo gestant, ex Hesychio. ET Σελήνιον, aliud diminutiuum, itidem lunula. Possit tamen videri & maior esse diminutio.

Σελήνιον, Lunæ lux. Vel, Lunæ sidus, vt alii. Athen. 7, ἀπὸ τέρας γοῦν τὰ τοῦ κτῶρ δυόμενα τῶν ἱερείων, καὶ τὴν ἔλαφον τὸν σελήνιον κωπόμενα.

ΕΛΙΣΣΩ vel Ἑλίττω, Voluo, Verso. Ac sæpe à poetis Græcis dicitur ἑλίσσειν de fluuiis, vel ἑλίσσεσθαι, vt Latinè Voluere & Volutari. Dionys. Alexandr. Ἐξείης δ' ὅτε σύρπε ἀγαρρόος ἀλλοθεν ἀλλοῖ. Apoll. Arg. 2, ἑλίσσεται ἠϊόν ἅλα. Sic certe dicitur voluere vndas fluuius, itémq; passim volui in mare. Apud Homerū autem legitur & κοίλην ἑλίσσων ἐξίν πεδὸν κατὰ. Apud Sophoclem ἑλίσσων πλάτην ἁλίαν, Versans remum, Agitans remum. Et vt metaphoricè dicunt Latini Voluere aliquid in animo, ita Synes. dixit, ὥσπερ ἐν ἑαυτῷ λογισμοῖς. ‖ Sed ἑλίσσειν πεῖρα apud Hom. Eustath. exponit καμπτειν & apud eundem ἕλιξ θέειν vult Hesychius esse στρεφέσθαι. ‖ Περιστρωφᾶν ἑλίσσειν Cic. apud Aratum interpr. Tornare. pag. 9. meæ lex. Cic. Sed περιστρωφᾶν malo, vt præpositio iungatur verbo. Fuit autem ponendum hoc verbū ἑλίσσω post ἑλιχῶ (nec enim dubito quin ab hoc deducatur,) sed ibi prætermissum, hic omittere nolui (quum præsertim ab eo quoque nonnulla deriuentur) lineola tamen præfixa, quæ non primitiuum esse ostenderet.

Ἑλιγμὰ, ατος, τὸ, Voluatio, Versatio. v.l. ‖ Ἑλίγματα Hesychio sunt φέλλια, armillæ. VNDE Ἑλιγματώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Tortuosus. B.

Ἑλιγμὸς, οῦ, ὁ, Vertex seu Vortex, Gyrus. Xen. Pæd. 1, πολλοὺς δὲ πάνυ ἑλιγμοὺς εἴω καὶ κάτω πλανώμενοι, μόλις ἀφικοῦντο ἐπὶ τὴν αὐλὴν τὴν ἑωυτῶν. per multos circuitus & ambages sursum deorsumque errantes. Plut. De orac. Pyth. θεαχίδης καὶ ἀποδίφρος ἑλιγμὸς, loquens περὶ δίνων τῶν ἅμα κυκλῷ καὶ ἀναφερομένων στομάτων.

C. Ἀντιλιγμὸς, οῦ, ὁ, Contraria voluatio seu conuolutio, Contrarius vortex. Ionica autem scriptura pro ἀντιλιγμὸς, sicut καπνιόω apud Herodot. pro καθαίρω.

Ἑλικτὸς, οῦ, ὁ, Tortilis, Tortuosus. Theodectes apud Athenæum lib. 10, introducens rusticum indoctum describentem tertiam literam nominis Θησέως, dicit, Τέτρα δ' ἑλικτῷ βοστρύχῳ πεφυκέναι. quod Agatho ibidē dicit Σκυθικῷ πλοκῷ πεφυκέναι. Theophr. de smilace, τὸ δὲ φύλλον κισσοῖδες, μικρὸν, ἀγώνιον. ἐκ τοῦ μίσχου τοῖς φύλλοις παρεμπεφυκὼς ἕλκος λεπτὸς καὶ ἑλικτὸς. i. (Plinio interpr.) Smilax folio hederaceo, paruo, non anguloso, à pediculo emittente pampinos. seu (vt alibi idem Plinius loquitur in re simili describēda) In pāpinos torquetur, Tor-

tili vibratur pampino. Apud Soph. ἑλικτὸς δράκων, tortus anguis Virg. & Ouid. Apud Athen. autem, κλίμαξ ἑλικτὴ φέρουσα πρὸς τὸν κρυπτὸν πρόπαν, id est cochlias, scala verticosa, inquit Bud. Vnde ἑλικτόπους compar. gr. apud Hesych. πολυπλόκους.

C. Πολυέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sua sponte vorticibus circumagitur, Sua sponte volutatus, Qui per se conuoluitur aut contorquetur. Nonn.

C. Δυς ἕλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ. q.d. Difficile euolubilis. vt δυς ἑλικτὸς λαβύρινθος apud Nazian. Labyrinthus difficilibus gyris perplexus.

C. Μυριέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mille voluminibus tortus seu sinuatus. Eunap. apud Suidam, ὁ βαφὶς καὶ μυριέλικτος ἐκεῖνος ὄφις, id est πολυέλικτος, ὁ πολλαῖς ἑλιξὶ σπειρόμενος. Immensis orbibus angues dicit Virgil. & Sinuantes immensa volumine terga.

C. Πολυέλικτος ET Πουλυέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multis Voluminibus tortus, Multis modis volubilis & tortuosus. Et πολυέλικτος αὐὼν apud Nonn. Æuum multis vicibus reuolutum, Quod multis vicibus redit.

C. Τετραέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quatuor voluminibus tortus, Quater circumuolutus, Tortuosus. vt τετραέλικτος ὄφις, Epigr. ET Τέτραελιξ, ικος, pro eodem in v.l. non sine mendi suspicione.

C. Τριέλικτος, ου, ὁ, Triplici volumine sinuatus, Sinuosus. Herodot. Et τριέλικτος ἰχνοπέδα in Epigr.

Ἑλικτὴρ, ῆρος, ὁ, Armilla. ἑλικτῆρας ἔνιοι καλοῦσι ψέλλια ἢ κόσμον τῆς χρόας, vt Bud. ex schol. aliquo annotat. ‖ Ἑλικτῆρες Polluci sunt ὤνοπα, κοσμος ἐν τοῖς ὠσὶν, ἐλλόβια, id est inaures.

C. Ἀμφιελίσσω, F. ξω, Circumuoluo, vel Circumquaque D voluo, aut Vtrinque voluo, Circumplico. Vtitur hoc verbo Dionysius De situ orbis. ET Ἀμφελίττω, idem Euripides.

Ἀμφιέλικτος, ου, ὁ, Circumuolubilis. vt ἀμφιέλικτος τροχὸς, Rota circumuolubilis, vel circumquaque volubilis.

Ἀμφιέλισσος, ου, ὁ καὶ ἡ. Qui vtrinque voluitur, Qui vtrinque agitatur, siue pellitur. ἀμφοτεροῦθεν ἐλαυνόμενος, exponit Hesychius. Apud Homerum naues ἀμφιέλισσα, quæ remis vtrinque agunturue pellūtur αἱ ἀμφοτερωθεν πῶς κώπαις ἐλαυνόμεναι, vel quæ vtrunque in latus agitantur E & versantur, vt Etymol. scribit.

C. Ἀνελίττω Euoluo quod est inuolutum, Explico, ἀναπτύσσω. Plato in Phileb. ὅπερ ἂν ὅτι τάχιστα κυκλοῦν καὶ συμφύρων εἰς ἓν, πάλιν ἀνελίττων. Xenophon, ἀνελίττων τὰς βίβλους. Lucianus, βιβλία χρυσῶν ἀνελίττειν. ‖ Capitur & pro Voluo, Voluto, Reuoluo. Verso. vnde illud ἀνελίττειν βιβλία quidā exponere malūt Versare libros, seu voluere, aut volutare. ‖ Ἀνελίττομαι, pass. Euoluor, Explicor. vel Voluor, Volutor, Reuoluor.

Ἀνέλιξις, εως, ἡ, Euolutio. Explicatio. Itē, Volutatio, Reuolutio, Versatio. Apud Platonem ἀνελιξις τῶν παντὸς (autore Budæo) est reuolutio à hoc est ἀνακύκλησις, vt ipse ait, & περιφορά. F

C. Ἐξελίττω, Euoluo Explico. Xenophon Hell. 4, καὶ ἐξελίττω τὰς ἐξ ἐναντίας φάλαγγας. ἐξελίττω αὐτοὺς, ex hostis agmē. Idem Pæd. 8, ἢν δὲ δεξιὸς ἢ ἐξ ἀριστερᾶς, ἢ ὅπῃ ἂν δοκῇ φανέν τῶν πολεμίων, ὀρθὸς ἐξελίττω. Et apud Suidam, ἐπὰν ὑμᾶς πᾶς φάλαγξ ἐξελίττῃ, ἀξιόχρεω φρονοῦντες, ἀνήμεροι γίνεσθε τοῖς διώκουσιν. est vocabulum militare de explicanda acie. VNDE Ἐξέλιγμος, οῦ, ὁ, Euolutio, Explicatio. G vocabulum militare, vt præcedens: Explicatio nimirū aciei. cuius duæ sunt formæ, vna κατὰ λόχους, altera κατὰ ζυγά: vtriusque autem species tres. quarū descriptionem habes apud Suidam. Hesychio est κίνησις τῶν ἐν τοῖς τάγμασι καὶ ἀπάτησις. Scribitur verò ET Ἐξελιγμὸς pro eodem, quod ex Ælian. 10, citat Bud. ET Ἐξέλιξις, εως, ἡ, itidem Euolutio, Explicatio, dicitur (inquit Bud.) de acie explicata in orbem. Apud Suidam loco iam citato subiungitur, κατὰ ὁπόσοι διαδρομαί τινες γίνονται καὶ ἐξελίξεις καὶ πεῖσεις. Dicitur & de equis (vt Budæus annotat) orbem explicantibus, vt περιελιττειν de orbibus implicatus. ET COMP. Δυς ἐξέλικτος, ου ὁ καὶ ἡ, Difficilis explicatu & euolutu. Hallicarn. de Thucyd. πάνυ σκολιὰ καὶ πολύπλοκα καὶ δυσεξέλικτα. B. H

C. ΠΕΡΙελίσσω, Implico, Implico ī orbē. q.d. λαβύρινθον ποιῶ.

Plutarchus Lucullo, πολλὰ δὲ ἐν τοῖς θεαλίοις καὶ περὶ νέας πόλιν ἔργα, λόφοις ἀνακρεμαννύντες αὐτὰ μιγαλοις ὀρυγμασι καὶ τοῖχοις θαλάσσης καὶ διαδρομὰς ἐχουσόμενοις τοῖς οἰκήσεσι περιελίσσοντος, implicante, conuoluente excursus & commeatus aquæ. Bud. Περιελίττειν, Circumplicari, περιπλέκειν. dat. iungitur ab Aristot. in 9 Hist. anim. 136. Bud. ‖ In vulgatis lex. περιελίσσω exponitur Circumuerso, Lucr. Circumuoluo, Plin. Roto. Ibidem περιελιττόμενος κατὰ τῆς γαστρὸς apud Plut. Themist, exponitur ventre obuoluatus. VNDE Περιέλιξις, εως, ἡ, Circumuolutio, seu Vertigo. vt v.l interpr.

C. ΣΥΝελίττω, Conuoluo, Bud. ex Theophrasto, τὰ δὲ ἐντὸς συνελίττεται καὶ ἅπτεται καὶ συμπαρατείνει. Aristot. κέρκοι δὲ ἐξ μακρὰν σφόδρα εἰς λεπτὸν καταβαίνουσαι, καὶ συνελιττόμενοι ὅπου πολὺ καὶ πάχος ἔχουσι. Id est (Plinio interprete) Chamæleonti cauda pra longa in tenuitatem desinens, & implicatas se vipernis orbibus. VNDE Συνέλιξις, εως, ἡ, Glomeratio. B. ex Areop.

Ἕλιξ, ικος, ἡ, Volumen, Inuolucrum. Bud. ex Aristot. de intestinis loquente, καὶ ἐς πάνυ ἕλικα τὴν τοῦ στόματος ἐρχεται ἕλικμα ὁ ἐστὶν πάμπαν. Idem, ἕλικας δὲ ἔχει πλείους καὶ οὐκ ὀλίγας ἐστὶ. Gorraeus interpr. Anfractus & conuolutiones intestinorum. ‖ Ἕλιξ, Vortex, Gyrus. στρόφη (inquit Eustath.) ὅθεν ὁδεύει τυχὴν, ἢ ὕδατος ἢ καμπῆρος. Plutarchus De Socr. loquens de nauibus, οὐδὲ ποιεῖ κυκλον, ἀλλ' ἠσυχῇ τοῦ ἀλλάττειν τὰς ὁπὸ σοῦ, ἕλικα ποιούσας μίαν. Liuius dicit fugientē nauem retro vertice in portam victricibus illatam. Ouid. Crebro vortice tortus. Aristot. metaph. 2, οὐ γὰρ αἱ κινήσεις καὶ ἕλικες τῶν ἀνεμοδρόμων ἀπεῖσι τὸν ἀστρολογίαν ποιεῖν τοῖς λόγοις, de circulo mathematico & sensibili loquens. ‖ Signif. & ἕλιξ extremam auriculæ oram, siue (vt Rufus ait) τὸ συνεπικρουόμενον τῷ περιφέρειαν τῶν ὤτων. VNDE Ἀνέλιξις, pellatur opposita. Illi pars ἐπιφαίνεται ἐν μέσῳ κοιλοτάτῳ: in cuius medio cauitas est quam κοχλίαν vocant. Gorr. ἕλιξ Polluci est, ἡ πᾶσα περιφέρεια τῆς ὠτὸς ἐπὶ τὸ περύγιον. & opposita ipsi pars ἀνέλιξ, quod Camer. interpr. Tota circumductio auris subter alam. Sunt qui verbis Plinianis Auris circumactu interpretetur. ‖ Ἕλικες dicūtur & cirri siue cincinni intorti, seu βεστρυχοειδεῖς, vt suprà Comiatus quidam vocat. Quod vocabulum Pollux lib. 2, (sicut & φόβαι & ἐθείραι & σμήνεσι) extra numeros vsurpandū non putat. ‖ Ἕλιξ, Clauicula, Capreolus, id est colculus viteus intortus vt cincinnus: qui vites vt teneat serpit ad locum capiundum, vt Varro lib. 1, cap. 31, explicat. Dioscorides de isopyro, οἱ δὲ φασιόλιον καλοῦσιν, ὅπερ τὸ ἐοικέναι φασίολῳ, τῷ κατ' ἄκρον τὸ πάλαι ἕλικας φέρειν, id est (Plinio interpr.) Aliqui phaseolum vocant, quoniam foliū quod est anisofimile, in pampinos torquetur: seu (vt alibi idem Plinius loquitur) tortili vibratur pampino. Per pampinos enim hic non tantùm folia sed extremas viticularum partes intelligit in quibus clauiculæ & folia se implicant vicinis arboribus aut fruticibus: πολυπόλαιον εἶναι νῦν ὡδὲ ἐκπέτεται ἢ ἀείπλεκτος, ὅπερ καὶ χρεὶ, τὸ ἄδρανε φυκοτῶν. Dioscorides lib. 4, cap. 184, de vite alba, ἐμπλέκεται τοῖς ἄλλοις κλάδοις ἁπάντων ἐκ αὐτοῦ μόνῳ τοῖς ἕλιξι. & paulo antè, Τούτου τὸ κλῆμα καὶ τὸ φύλλα καὶ οἱ ἕλικες. Paulo post tamen de vite nigra, form. gen. dicit ἐκβαίνει πολὺ αὐτὸ τὸ ἀνδρόμορφον τοῖς ἕλιξι. & l. 5, c. 2, de ampelo agria, Τούτου τὰ φύλλα καὶ οἱ ἕλικες: I in prioribus duobus locis exemplarium fides suspecta fit. ‖ Vnde Ἕλικες in architectura sunt in columnarum capitulis & abacis ornamenta quæ volutæ dicuntur, à similitudine clauicularum & capreolorum denominatæ. Vitruuius lib. 4 cap. 1, circa finem, Cauliculi eandem habeant altitudinem: è quibus folia nascuntur proiecta, vt abacum excipiant. quæ ex cauliculorū foliis natæ procurrūt ad angulos volutæ, minoresque helices, intra suum medium qui sunt abaco floribus [seu, vt alii legunt, floribus qui intra medium frontium abaci sunt] subiecta scaipantur. ‖ Ἕλικες etiam geometris sunt spiræ siue ἕλικοι γραμμαὶ καὶ κύκλοι, linea siue circuli tortilis pampini modo circumductiones in se redeūtes. sic ἑλικοειδεῖς complicatur rudens, & in spiram atque orbes se colligit anguis. vulg. lex. quemadmodum & ἑλικτὸς δράκων a Sophocle dicitur. ‖ Ἕλιξ etiam vocatur tertia

hederæ ſpecies, quam Latini quoq; helicem vocant, quaſi clauiculam. Gorr. De cuius ſpeciebus prolixè Plinius lib. 16. ‖ Ἕλιξ dicitur machinæ cuiuſdam ſpecies qua Archimedes nauim ingentem in mare deduxit, apud Athenæum lib. 5: quem Plutarchus, idem tradens, dicit ἀρχῷ πνα πολυσπάστου μηχανήματος σφεσταγεῖν: vt ἕλιξ & πολύσπαστον idem videantur. quod polyſpaſton ab eodem inuentum ad naues deducendas funibus, non per manus, ſed per ergatan, Oribaſ. in lib. De machinamentis tradit. De quo Vitruu. ſcribit, ipſum multis orbiculorum circumitionibus & facilitatem ſummam præſtare & celeritatem. Quidam id Vitem interpretati ſunt: nonnulli eam vocem improbantes, Græcum vocabulum retinuerunt. Budæus verò vertit Clauiculam. Potuiſſet tamẽ Viticula commodius reddi quàm Vitis, metaphora ſumpta à viticulis, id eſt flagellis quibus (vitium palmites imitantibus) herbæ longè latéque proſerpunt & obuia quæque amplectuntur.

‖ Ἕλικες, Armillæ ſiue Inaures. q.d. Voluulæ, inquit Camer. τὸ γὰρ ἕλικες ψέλλια σημαίνει, ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἐνώτια, Euſtat. ſeu τὰ τῶν τοῖς καρποῖς ψίλια, Heſych. Inde dictæ quod ἐς κύκλον ἑλίσσονται. Il. σ, Πόρπας τε γναμπτὰς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε θ' ὅρμους, id eſt (vt Camerarius interpretatur) Fibulas, torques, bullas, monilia. ‖ Ἕλιξ, vulg. lex. etiã pala anuli apud Ioſephum De antiq. ἡ σφενδόνη, σφεγγίς, πέλος, καὶ σφεγγιδεφυλάκιον. ‖ Item Anulus, δακτύλιος, Heſych. ‖ Ἕλιξ, eidem Heſychio eſt inter cætera ὁ αἰγίλωψ: item ἡ καπύγραφος καὶ ἡ αἰαγλυφὴ τῶν τοῖς ὀρχήσεσι: item δεσμός τις ἢ πύλημα.

Ἑλίξ adiectiuè capitur pro intorto & implico. Epigramm. lib. 1, πόκαμος γὰρ ἕλιξ ὀπιδέδεται ὤμοις, capillus retortus. ἑλικτὴς βόστρυχος, vt paulo antè ex Theocrite habuimus. ‖ Ἕλιξ χρόνος à Nonno dicitur Volubile tempus: quod πολυειλικτος αἰὼν ab eodem dicitur. Ἑλικες βόες apud poetas dicuntur, vt grammatici exponũt, vel Nigri, (vt & ἑλικὸν ὕδωρ) vel Flexiles, οἱ οὐ ἑλισσόμενοι ἐν τοῖς ὄπισθεν κάμπαις: vel à retortis cornibus, οἱ ἑλικοειδῆ τὰ κέρατα ἔχοντες (vnde & ἑλιξόκερα ζῶα vocatur) vel à crurum flexu: vnde & ἑλιπόδες appellantur, οἱ πεῖ πόδας κῆ τὴν πορείαν ἑλίσσοντες. Il. ο, Θηεῖ μαχόσαδε ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φονῆσιν. Od. α, Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς. Soph. Aiace, ὦ σὺ ἑλίκεσι βοῦσι κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις. ‖ Heſychio eſt etiam νέος, καινός.

C. Ἑλικοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Gyri voluminiſve formam habẽs, Clauicularũ, capreolorum volutarumque in modum factus, Tortilis, Tortuoſus. vt ἑλικοειδὴς γραμμὴ, apud Plutarchum Numa. vide ἕλιξ. De luna dictum volunt vulg. lex. quòd obliquo incedat curſu. VNDE Ἑλικοειδῶς, Gyrorum voluminumve modo, Clauicularũ capreolorum volutarumque more. κυκλοειδῶς, Heſych.

C. Ἑλιξόκερως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, Tortuoſa ſiue retorta cornua habẽs. ἑλιξόκερως βοῦς, ὁ στρεβλόκερως τῶν δὲ τῆς παλαιοῖς, inquit Euſtath. Quod ipſum habet & Heſych.

Ἑλικίας, οῦ, ὁ. Vnde ἑλικίαι κεραυνοὶ apud Ariſtot. De mundo, οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι, vt ipſe declarat. Vbi Bud. Heliciæ dicuntur ſi lineari ſpecie fulmina ſunt cõformata. Ἑλικηδὸν, Volutatim, (Plauto) In orbem ſeu gyrum. Nonnus.

Ἑλικὸς, οῦ, ὁ, Volubilis, Tortilis, Tortuoſus. σπειρεγμένος, στρεφερὴς, Heſych. Vnde ſuperlat. ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου apud Callimachum, id eſt (vt ſchol. Soph. exponit) τὸ ἑλικοειδῶς ἔχον τὴν ῥεῦσιν, ἢ διαυγές. Erit igitur Vorticoſiſſima aqua, Quæ plurimis vorticibus circũagitur. διῦνεν. ‖ Item Niger, μέλας, quo modo Euſtath. iam citatum Callimachi locum exponit, addens eum paraphraſticè expreſſiſſe illud Il. β, ὕδωρ μέλαν Αἰσήπιο.

C. Ἑλικοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui palpebræ ſunt volubiles aut tortiles, aut nigræ. Aut ſynecdochicè, Cui oculi volubiles ſunt, aut orbiculares rotundiue aut nigri. Heſychio eſt καλλιβλέφαρος. Euſtathio ἑλικῶπις κούρη & ἑλικοβλέφαρος idem eſt.

C. Ἑλικοκέρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Retorta ſeu tortuoſa cornua habens, ὁ ὅλη καμπτὴ κέρατα ἔχων. Idem quod ἑλιξόκερως.

C. Ἑλίκωψ, ωπος, ὁ καὶ ἡ, Cui oculi volubiles ſunt & verſatiles aut rotundi. Qui oculos volubiliter & celeriter huc & illuc vertit. ὁ πῶν ὄψιν γοργὸς, καὶ συχνὰ τοὺς ὤπας ἑλίσσων ὅποι θέον ὄθοι, καὶ μὴ νωθρός. Vel Qui omnium oculos inſe conuertit, ὁ τοὺς πᾶν ὁρώντων ὀφθαλμοὺς ἑλίσσων ἐφ' αὑτὸν, ἀγκτὴς ὢν καὶ ἀξιοθέατος ἢ θαυμαστός Vel, Qui helicẽ (id eſt vt ſam maiorem ſeu ſeptentrionem) intuetur, idque ſiue domi in patria agens, ſiue in mari nauigans. Vel, Qui remos agitat, Rei nauticæ peritus, ὁ τοὺς κώπας ἑλίσσων. Tot enim modis exponi ur Homericum illud ἑλίκωπες Ἀχαιοί. ET Ἑλικῶπις, ιδος, ἡ, idem. vt ἑλικῶπιδα κούρην, Il. α, de Chryſeide. Imprimis verò ἑλικῶπις puella dicitur Spectatu digna, quæque amantium oculos ad ſe trahat, nihilominus tamen verecunda, atque (vt anti qui loquuntur) ἡ οὐκ ἀπινὴς πλὴν θέαν, ἀλλὰ εἰς ἑαυτὴν ἑλίσσουσα. Vel Nigriocula, ideóque decora & venuſta: quæ & ἑλικαβλέφαρος dicitur. Euſt.

Ἑλίγγες ſeu potius ἕλιγγες dicuntur à poetis lineæ illæ & quaſi rugæ palpebrarum, αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων γραμμαὶ, οἷ ῥυπίδες, Poll. Vbi illa palpebræ pellicula volumine ſinuatur.

¶ Εἑλίσσω pro ἑλίσσω poeticum & Ionicũ eſt. Aratus, Μεσσόθι πηδαλίου καὶ κήτεος εἑλίσσον), Id eſt (Cicerone interprete) Inter piſtricem fuſæ ſparſæque videntur. Apud Ariſtot. verò lib. 5 Hiſtoriæ animalium cap. 22, εἑλίσσεται δὲ τὸ σμῆνη ὅταν ἐρίνεον σῶλον φάγῃ, Gaza vertit, Vindemiantur initio caprifici aluei.

Εἕλιγμα, ατος, τὸ, Inuolutio. Bonx Th. VNDE Εἑλιγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Tortuoſus, Flexuoſus, Inortus.

C. Εἑλίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Flexipes, Vertens & curuans pedes inter eundem, ὁ τοὺς πόδας κῆ πῶν πορείαν ἑλίσσων. Od. α, Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς. Seruius enarrans illud Virgilii, Errabunda bouis veſtigia, Illud expreſſit (inquit) quod vno verbo Homerus ait εἑλίποδας βοῦς, id eſt flexis pedibus incedentes. In illo autem Il. π, ἐπ' εἑλιπόδεσσι βόεσσι Æolicè ψιλοῦται hoc vocabulũ annotat Euſtath. Quædã tamen exemplaria ibi ſcriptũ habent non ἐπ', ſed ἐν. Sed & γυναῖκες εἑλίποδες dicuntur ab Eupolide, ὅτι πῶν ἔνδεσιν τῶν μηρῶν, vt ex Pauſania Euſtathius annotat. id eſt (vt vulg. lex. interpr.) quòd faſcientur, vt loquitur Spartianus: vel faſciolis femora implicent. SED & Εἑλίποδες, ου, ὁ, idem quod εἑλίποις, ſicut dicitur εἰδίποις & οἰδίποδες. Heſych. εἑλιπόδης, εστὶ ὁ ἑλιγῆ τοὺς πόδας ἔχων.

C. Εἑλιποσκότωσις, εως, ἡ, Vertigo tenebricoſa. σκοτοδινίασις.

C. Εἑλιπενὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Qui volutatim in altum extenditur. Theocr. Id. γ, Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἑλιπενὴς ἄρωσις. id eſt ἡ συνεσταλμένη, καθὸ εἰλεῖται ἐπὶ μῆκος καὶ τῶν πλέκεται τῆς φυτῆς κατὰ τῶν.

C. Εἑλίσσω, F. ξω, Rapido volumine torqueo, ſeu commoueo, ſeu cõuoluo, vel circumago. Il. θ, Σείσατο δ' εἰν θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον. Quod vocabulum ab anti quis probatum annotat Euſtath. ὡς τοῦ τάχους καὶ τοῦ κλίνω καὶ ἀποσκόπου τῆς ὀκφοτήτος δυλοῦ τὴν τάχυ τῆς ὀλυμπίας κινήσεως. Sic & Il. β, Τῷ δ' ἀμφὶ ἐλέλιξε δράκοντος, πέρυσθε λάβεν ἀμφιαχυῖαι, de dracone paſſerculorum deuoratorum matrem corripiente, idem Euſtath. ſcribit ſignificari τὸ ὀχεῖν τὸν δράκοντος, καὶ ὀλυγίσιον καὶ ὠωθεῖσφορον, καὶ, ὡς εἰπεῖν, οὐ διεξέλικτον ἀλλὰ ἀνέλικτον, ideóque ἠδεῖπλασάσθαι τὴν ἑλιγμὸν respiciẽs ad ἑλίσσω, ex quo deriuetur republicatione primæ ſyllabæ, vt celeritas & χορεύτης rei ipſo verbo ſignificetur. Od. ξ, ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Subito motu cõcuſſa eſt & tremefacta. Il. ρ, Οὐδ' οἱ ἔγχος ἐχιάπρεμαι· ἀλλὰ μάλ' αἰὲν Σείσθαι δ' ἐλέλικτο, Vibrabatur & torquebatur. Il. ρ, de Aiace quoque dicitur, μάκαρ γὰρ σφᾶς ὦν' ἐλέλιξεν, Admodum enim ſubitò eos perculit & tremefecit. SED & Ἐλελίζω, pro Torqueo, vſurpatur à Nõno, ἐλελίζεται αἴθοπι νούσῳ. VNDE Ἐλελίχθημα, ατος, τὸ, Rapidus motus & concuſſio ſeu conquaſſatio. σεισμός. ET Ἐλελίχθων, ονος, ὁ, Qui terram rapido motu concutit & commouet. ἀνοσίχθων. κινησίχθων. Sophocl. Antigone, ὁ Θήβας ἡ ἐλελίχθων βακχῶν ὄρχοι. Sic enim ibi ſcholia quædam legunt. exponentia κινησίχθων, ὅτι τοῖς βακχείαις κινήσεις. ſed dura tunc fuerit cõſtructio, vt Θήβας ſit genitiuus. Alia verò ſcholia legunt ἐλελίζων, vt ſit ὄρχοι δὲ ὁ Διόνυσος ὁ τοῦ Θήβας ἐλελίζων, καὶ κινῶν τοῖς βακχείαις, ſeu ὁ πῶν χῶν σίαν καὶ ἀναβακχεύων τοῖς χορείαις. Bacchicis enim clamoribus & tripudiis ſolum percellitur & concutitur.

Ἕλιγξ, γος, ἡ, Vertex ſeu Vortex. Diod. μεγάλων ὀφθαλμῶν ἐνὸς πόπτι συρραφέντων, ἵλιγγες πολλοὶ καὶ φοβεροὶ σωίσαντο. ‖ Dubitatio & hæſitatio hominis deprehenſi, ſententiis alternantibus, aut mente prorſus hærente: vt Lat. Æſtus. Plin. Explica æſtum meum. Luc. πολὺς μὲ ὁ ἰδρώς, ἄφροσς δὲ ὁ ἵλιγξ. Bud. Comm. ET Ἴλιγγος, ου, ὁ, Vertigo oculorum, ſeu, vt Ariſtoph. ſchol. annotat, σκότος ὃν τῶν τῶν πῶ καρδίαν γρόφου. Sappho apud Plut. Erotico dicit, τῆς ἐρωμένης ὀπφανείσης, πῶ τι φωνῶ ἴκαθαι καὶ φλέγεσθαι τὸ σῶμα, καὶ καταλαμβάνειν αἰχεῶτα καὶ πάνον αὐτῶ καὶ ἴλιγγον. Quæ Plutarchi verba referenda videntur ad illa Sapphûs, ἐμοὶ γὰρ αὐδᾶς Οὐδὲν ἔτ' ἦκεν· Ἀλλὰ καμ μὲν γλῶσσ' ἔαγ' αὐ δὲ λεπτὸν Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑπαδέδρομακεν. Σμμάτεσιν οὐ' οὐδὲν ὄρημμι. ‖ Item Æſtus & hæſitatio hominis qui quò ſe vertere debeat, quaſi oculorum vertigine correptus, non videt. Idem Plut. ἰδρῶτος καὶ ἰλίγγου μεστὸν, αἰχμῆς φλεγόμενον πῶ ψυχῶ. Idẽ ad Præfect. ind. ἵλιγγος ἴσχει καὶ σάλος, ὥστε λέγειν τὸ πᾶσι αὐτῶν. Luc. Nigrino, πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ καὶ πλημμελείᾳ, τῶν μὲ ἰδρῶτα καὶ πρόρρεόμενον. VNDE Ἰλιγγιάω, ῶ, F. άσω, Vertigine laboro. Alexãder Aphrod. lib. 2 Probl. ἰλιγγιῶν σκοτοδινιῶντες, ὅτι τῆς ἔξωθεν ἴλιγγος τῶν ὑδάτων καὶ τῆς τῶν εἰσροῆς δεξάμενοι τοῦτο μα, Vertigine corripiũtur caligantes, ab aquarum vorticoſa cõuolutione deducto nomine. Plato Protagora, ἐσκοτῶθεν καὶ ἰλιγγιάσα, Vertigine affectus ſum. Plut. Artoxerxe, πολὺ δὲ αἷμα τῶν τραυμάτων ἐκβάλλοντες, ἰλιγγιάσας καὶ καρωθεὶς ὁ Κῦρος ἔπεσε. ‖ Item Æſtuo dubitatione, Hæſito, & quaſi oculorum vertigine correptus, non video quò me vertam. Plato Cratylo, ὑπὸ τῶν πολλὰ τῶν εἰσρεόντων ζητοῦντες ὅπῃ ἔχει τὰ ὄντα, ἀεὶ ἰλιγγιῶμεν. Idẽ Gorgia, οὐκ αὖ ἔχεις ὅ, τι χρήσαιο σαυτῷ, ἀλλ' ἰλιγγιῶς καὶ χαρμῶ, id eſt (Budæo interprete) Non haberes quod ageres, Incertus eſtes conſilii, & ſtuperes hærerẽque vertigine correptus & oſcitãs. Plutarcheus, ὁν οἷς ὑπὸ φιλοσόφου ἰλιγγιῶν καὶ ὁρῶν. Syneſ. ep. 44, οὐκ ἰλιγγιάσεις; οὐκ ἀπορήσεις; ἔλζη σιγῶν καὶ ἐκκείσῃ τῇ δίκῃ. non æſtuabis?

¶ Ἐλελίζω, F. ξω, Rapido volumine torqueo, ſeu commoueo, ſeu cõuoluo, vel circumago. Il. θ, Σείσατο δ' εἰν θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον. Quod vocabulum ab antiquis probatum annotat Euſtath. ὡς τοῦ τάχει καὶ τοῦ κλίνω καὶ ἀποσκόπου τῆς ὀκφοτήτος δυλοῦ τὴν τάχυ τῆς ὀλυμπίας κινήσεως. Sic & Il. β, Τῷ δ' ἀμφὶ ἐλέλιξε δράκοντος, πέρυσθε λάβεν ἀμφιαχυῖαι, de dracone paſſerculorum deuoratorum matrem corripiente, idem Euſtath. ſcribit ſignificari τὸ ὀχεῖν τὸν δράκοντος, καὶ ὀλυγίσιον καὶ ὠωθεῖσφορον, καὶ, ὡς εἰπεῖν, οὐ διεξέλικτον ἀλλὰ ἀνέλικτον, ideóque ἠδεῖπλασάσθαι τὴν ἑλιγμὸν respiciẽs ad ἑλίσσω, ex quo deriuetur republicatione primæ ſyllabæ, vt celeritas & χορεύτης rei ipſo verbo ſignificetur. Od. ξ, ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Subito motu cõcuſſa eſt & tremefacta. Il. ρ, Οὐδ' οἱ ἔγχος ἐχιάπρεμαι· ἀλλὰ μάλ' αἰὲν Σείσθαι δ' ἐλέλικτο, Vibrabatur & torquebatur. Il. ρ, de Aiace quoque dicitur, μάκαρ γὰρ σφᾶς ὦν' ἐλέλιξεν, Admodum enim ſubitò eos perculit & tremefecit. SED & Ἐλελίζω, pro Torqueo, vſurpatur à Nõno, ἐλελίζεται αἴθοπι νούσῳ. VNDE Ἐλελίχθημα, ατος, τὸ, Rapidus motus & concuſſio ſeu conquaſſatio. σεισμός. ET Ἐλελίχθων, ονος, ὁ, Qui terram rapido motu concutit & commouet. ἀνοσίχθων. κινησίχθων. Sophocl. Antigone, ὁ Θήβας ἡ ἐλελίχθων βακχῶν ὄρχοι. Sic enim ibi ſcholia quædam legunt. exponentia κινησίχθων, ὅτι τοῖς βακχείαις κινήσεις. ſed dura tunc fuerit cõſtructio, vt Θήβας ſit genitiuus. Alia verò ſcholia legunt ἐλελίζων, vt ſit ὄρχοι δὲ ὁ Διόνυσος ὁ τοῦ Θήβας ἐλελίζων, καὶ κινῶν τοῖς βακχείαις, ſeu ὁ πῶν χῶν σίαν καὶ ἀναβακχεύων τοῖς χορείαις. Bacchicis enim clamoribus & tripudiis ſolum percellitur & concutitur.

ΕΛΚΩ, F. ξω, Traho. Il. ρ, de lignatoribus, Ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος κῆ πεμπάδεσσι κατ' ἄπιστον Ἠλεκτὸν ἠὲ δέρυ μέγα νῆιον. Il. ε, Ἀπέδεσαν νηῶν ἠὴ ἐλκήσθεις ἅλα δῖαν, trahere in mare. Sic Cicero apud Aratum, Ἕλκων ἐξόπιθεν φορέμενον πολυπτέρεος Ἀρκτοῦς, vertit, Et poſt ipſe trahit claro cum lumine puppim. Interdum cum accuſatiuo coniungitur genitiuus eius rei qua apprehenſum aliquid trahitur: qui genitiuus Latinè ablatiuo redditur. Vt Od. π, πόδων ἕλκων δύεσκε, pedibus foras trahãt. Sic Heſiod. Aſp. πῶ τεῶν κῆ μόγον ἕλκε πόδοιν. Et Luc. ἕλκει μᾶς τῆς ῥινός. Voce media ἕλκομαι quoque dicitur ſignif. actiua. vt Il. λ, αὐτὴκα πῆξον Ἕλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, arcum trahebat & tendebat aduerſus Eurypylum. Apud Athen. lib. 8, σεμνὸς, σεμνῶς χλανίδ' ἕλκων, eo ſenſu quo Plautus dicit Sine trahi amiculum. ‖ Ἕλκειν dicuntur etiam ii qui odorem naribus attrahunt. quod καταχρηστικῶς de rebus inanimatis dicitur. Theophr. ἡ ῥάφανος καὶ δάφνη πῶ ἄμπελον χείρω ποιεῖ, τοῖς δ' ὠνάμεσι τῶν ὀσμῶν. ὀσφραίνεσθαι γὰρ φασι καὶ ἕλκειν. διὸ καὶ ὅταν πλησίον ὁ βλαστὸς ᾖ, πάλιν ἀνασπρέφεσθαι καὶ φθίνει ὡς πολεμίας ὄσης τῆς ὀσμῆς. id eſt (Plin. interpr.) Raphanus & laurus vitem lædit odore. olfactrix enim intelligitur & tangi odore mirum in modum. ideo, quum iuxtà ſit, auerti & recedere, ſaporémque inimicum fugere. ‖ Ἕλκειν dicitur etiam de ponderibus quæ bilancem in alteram partem ſua grauitate trahunt. quod Pendẽre Budæus interpr. Vnde & ἑλκὴ deriuatur, vt à Pendeo Põdus. Plato, τὰ πλεῖον ἕλκοντα, βαρύτερα νομίζε). Ariſtot. 4 De cælo, ἕλκει δὲ πλέον ἢ περυσηλῆρος ἀσκὸς τῶ κενοῦ. ‖ Ἕλκεσθαι ab Arato dicitur Argo ſidus cæleſte: quod Cicero interpret. Verti, item Prælabi pag. 84 & 82 mei lexici Cicer. ‖ Ἕλκεσθαι ἐκ τινος. Luc. τρυπήσας τὸ θεοῦ πῶ γλῶσσαν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἕλκεσθαι αὐτὴν ἐποίησε. id eſt (Budæo interprete) Pertuſa deo lingua, alligatos ea homines ductitari ab eius ſummo fiuxit. ‖ Ἕλκεσθαι πυνταχόσε dicũtur ii qui vt explorentur, modò huc modò illuc traducuntur. Plato lib. 11 De rep. καὶ ἐπ' ἐν τοῦτοις βασανιστοὶ οἱ ἐμμενοῦσιν ἑλκόμενοι πανταχόσε, ἢ τῶν δοκιμήσεις. id eſt (Budæo interprete) Probandi etiam in his, an ſolertia verſatili ad omne ſtudium traducti in eo conſtabunt. ‖ Theophr. De hiſtoria plant. lib. 5, cap. 7, ait buxum & abietem lignorum omnium minimè ἕλκεσθαι. ſubiungens, ἔστι δὲ τὸ ἕλκεσθαι τὸ συμπεσεῖσθαι κινουμένης τῆς μήτρας. Et paulo poſt, ὅμως, ἐφεῖ δὲ ἕλκεσθαι τὰ ξυλα. Quibus in locis ἕλκεσθαι videtur ſignificare Torqueri. Quum enim ſuccum attrahat medulla ex circunſtantibus partibus exugendo, extrema adducit, & ita materiam peruertit. Vnde ibidẽ dicit, ὅτι ἐν μὲ τοῖς ξύλοις τοῖς στρογγύλοις ἄλυπος ἡ μήτρα καὶ ἀκίνητος· ἐν δὲ τοῖς πλατυτέροις, ἐὰν μὴ ὅλως ἠξαιρεθῇ, κινεῖ καὶ στρέφει. Et c. 7, lib. 5, Hiſt. pl. πᾶσα (inquit) μήτρα ἕλκεται. Vbi ἕλκεσθαι & κινεῖσθαι & στρέφεσθαι dici videtur de materia quæ directa non manet, nec ſeruat rigiditatem, ſed adducitur atque contorquetur. Ex v. l.

Ἕλξις, εως, ἡ, Tractio, Tractus. Attractio, Attractus. Alex. Aphrod. lib. 2 Problem. οὐχ ἡ ἕλξις ἀλλ' ὅτι ἀπάτα τὸ ὑγρόν. hoc eſt, Nõ labiorum attractu humor adducitur, Non labiis attrahimus humorem. ‖ Ἕλξιν opponi τῇ ὠσῇ apud Themiſt 94, annotat Bud.

Ἑλκτὸς, οῦ, ὁ, Tractus, ſeu Qui trahi poteſt, Ductilis.

Ἑλκτικὸς, οῦ, ὁ, Trahendi vim habens, Tractorius. vt ἑλκτικὰ ὄργανα, machinæ tractoriæ, Vitruu. ‖ Item Attrahendi vim habens, Cui attrahendi vis ineſt. Sic ἑλκτικὰ φάρμακα dicuntur Attrahentia medicamenta, quæ & ὀπτικὰ appellantur. id eſt medicamenta calida & tenium partium quæ humores ex profundo in ſuperficiem proliciunt. à quibus non valde differunt διαφορητικὰ φάρμακα Gorræus. Idẽ Gorr. ἑλκτικὴ δυνάμις, eſt attractrix facultas: prima facultatum naturaliũ, qua ſingulæ partes ſibi conueniens nutrimentum adducunt. quam nihil referi (vt aliquanto pòſt ſubiungit) ὀπτικὴν an ἑλκτικὴν an ἑλκυστικὴν δυνάμιν dicas, vt nec Latinè attrahentémne an attractoriam facultatem.

C. Ἑλκεσίπεπλος, ου, ἡ, Quæ peplum trahi ſinit, nec ſuſtollit, (vt apud Plautum cuidam dicenti, Amiculũ hoc ſuſtolle ſaltem, reſpondet alter, Sine trahi) Quæ peplum geſtat fluxum & longũ. Il. η, Τρῳάδας ἑλκεσίπεπλοις. qui mos erat mulierum barbararum quarum pepli erant ſurpoi & minimè ſtati. vt Euſtath. annotat.

C. Ἑλκεχίτων, ονος, ὁ, Cui tunica longa eſt, Cui veſtis ad imos pedes diffluit Il. ν, Τάνυε ἑλκεχίτωνες: dicti (vt Strabo apud Euſtath. annotat) τῶν τὰ ἐφέλκειν τοὺς πόδας, ὡς ζήλου τινὸς ὄντος τῆς Ἑλλησι θηλυστολεῖν. vnde & κουρῆτες quaſi στελλόμενοι ὡς αἱ κόραι, appellabãtur. Athenieẽſes quoque vſque ad Periclis tẽpora πεδήρεις χιτῶνας geſtaſſe hiſtorici tradunt. Euſtath. dicit fuiſſe etiam quoſdam qui ἑλκεχίτωνας dictos vellẽt ab ἑλκόω, id eſt ἕλκος ποιοῦντας ἐν τῆς

πολεμίων χτῶσιν. A

¶ Ὁλκή, ῆς, ἡ, Tractio, Tractus. vt ὁλκὴ τῆς ἀρότρου, Aratri tractio, apud Sextum philosophum. Plutarchus De defectu oraculorum, ἄπορόν ἐστιν ἀψύχων σωμάτων πρὸς ἀστόμα πνεῖν χωρεῖν καὶ ἀδιάφορον, ἢ φορᾶ τῆς αὐτῶν ἢ ὁλκὴν ἐπὶ ἐκείνης γινομένην νοῆσαι. id est (Turnebo interprete) Inexplicabile est intellectu, corpora inanima ad incorporeum & indifferens ferri, & vel à se ipsa cieri, vel ab illo trahi & allici. Synes. epist. 67, ὥσπερ ὁλκαῖς τισι φυσικαῖς ἀκολουθήσαι τὸ θεῖον, tanquam illecebras quasdam naturales sequi Deum, seu ductu quēdam naturalē. ‖ Item Attractio. B ἡ ὁλκὴ τῆς νοσήματος, attractio numoris, ex Theophr. lib. 5. cap. 15 De causis plant. ‖ Item Inclinatio, ῥοπή, Quum aliquid aliquam in partem vergit & quasi trahitur. Plutarchus De loquac. ἐν τοῖς πολλοῖς τὰ πεπονθότα μερη καὶ ἀλγοῦντα γίνεται φορὰ καὶ ὁλκὴ πρὸς αὐτό. Exponitur & Sequacitas: quum aliquid sequitur quasi tractū ab alio. Philo De mundo, τῷ θεῷ τὸ δι' ἑνὸς ἀφορμᾶς ὁλκὴν ἀμηχανόν ἐστιν ἰδεῖν, Mētis sequacitatem erga id quod est, videre non datur. Bud. interpr. ‖ Ὁλκὴ Hesychio est δύναμις, ἰσχύς, ἢ τόνος. quomodo exponitur illud Theophrasti lib. 5, cap. 5 De caus. pl. τὴν φυσικὴν ὁλκὴν καὶ τὴν ἀλληλαγωγὴν; quæ illa naturæ vis & mutua rerum cognatio. Ac illud Platonis, γλίσχραν ἡ ὁλκὴ τῆς ὁμοιότητος, à Ficino exponit ur Tenuis istius similitudinis vsurpatio. ‖ Ὁλκή, Pondus: quoniam eius grauitas bilancem in alteram partem trahit. Nicand. Ther. ἀέρος πνοιαὶ δύω κοιωνήσασαι ὀχμώνες Καρδάμῳ ἀμφιγύῳ ἰωὴ ὀδελῶ δὲ οἱ ἀμφὶς ὁλκὴν, par pondus, id est ἴσα καὶ μῶ βαλών. Luc. πλὴν ὁλκὴν δι' τάλαντα, ponderis duorum talentorū. Dioscor. de iride, ποτιζόμενα μὴ ὑδρομέλιτος ὁλκῆς δ' ἐξαχμῶν ζ. Sic apud Plutarchum quoq; μνᾶ ὁλκὴ Αἰγινῶν exponitur, Mna pondere Æginetica. Apud eundem, φιάλιον ἀργυρᾶ ὁλκῆς πέντε λιτρῶν, ponderis quinque librarum. Apud Athenæum l. 12, de Archestrato vate qui in hostes inciderat, dicitur eius corpus habuisse tantum σῶμα ὁλοὸν ὁλκὴν: adeo fuisse ἰσχνόν. ‖ Peculiariter verò ὁλκὴ idem est quod drachma. Galen. κελεύει δίδοσθαι μιᾶν ὁλκὴν μὲν ὑδατος ψυχροῦ κυάθων δύο, πρὸς μιᾶν δὲ λέγει ὅτι. δ' ἐρυθρὰ οἶνον ἀρχαῖον ἡμιβαφῆ ὀξύτερον ἢ ὑπὸ τῆς ἡλικίας ἀπαιτοῦσιν τοῖς νεωτέροις ἐν τοῖς ἔτεσι δίδοσθαι. Quod ipsum & Palæmon testatur, quum scribit, Holcēque à drachma non re sed nomine differt. ‖ Ὁλκὴ Hesychio est etiam ὁ τόνος: & Nicandri scholiastæ τὴν τῶν οὐρανῶν πᾶσαν, pro quo οὐρανῶν à Nicandro dici annotat. B

Ὁλκᾶς, οῦ, ὁ, Qui trahitur. Nicand. Ther. de cerasto, Οἷσιν ὀδοιπλανέων πολίλιν τῆν χεπνάσσω. Τεγαμπος ὁλκᾶς ἀκατω ἴσος, nauiculæ quæ trahitur, seu ὀπισθαγωγός. In illo autē eiusdem libri loco, de aspide, ἑρπετὸν ἀστραπὴ ὁλκᾶν δολιχῷ μηρύσαιτο γαστρός, idem schol. ὁλκᾶν ἀστραπὴν dicit esse οἱονεὶ τὸν ὀπισθοκινοῦντα ὁδόν. Paulo antè, de aspide fœmina, πολίκοπος αὐτομόροισι, Δάσαιτο πλοκεῖον ὁλκᾶν ὀπισθεν, exponit ἑλκομένῳ σύρουσι. si verò ὁλκὰν legatur, dictum esse pro τῇ ὁλκῇ τοῦ σώματος. proprie verò ὁλκὴν esse τὸ κοῖλον τοῦ σώματος. C

Ὁλκημα, ατος, ἡ, Cauda. Nicand. Ther. de pleiadibus, αἷς ὑπὸ τοῖσιν Ὁλκήμασι φαίρουσι, ὁλιζόνες φορέονται. Dicta autem ὁλκήματα schol. annotat πρὸς τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τοῦ ὅλου σώματος. propriè autem ὁλκήματα esse caudam leonis, quoniam leo δι' αὐτῆς ἑαυτὸν ἐπιστρωφᾶται μάχεσθαι.

Ὁλκιμος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Glutinosus, Lentus atque mollis, Qui dum extenditur, trahi non etiam rumpi possit. Gorr. Sic apud Galenum lib. 10 κοῖλον, ὁλκιμώτερον καὶ πάσσασμα interpr. vertit Tractu facilius. Athen. lib. 2, de quibusdam eduliis, τῶν ἐχόντων ὁλκιμον καὶ γλοῶν. Dioscor. de melle quoque dixit ὁλκιμον καὶ δοῦπον. Et Plutarchus de oleo, τὸ δὲ ἔλαιον ὁλκιμον πάσαν χεῖρ καὶ μαλακὴν ἄγει τῷ σώματι. D

Ὁλκηνεὺς, ευτος, ὁ, Ponderosus. Nicāder Theriacis, ὁποῖόν τε δάκρυα βάλλοις Τεμπλοῖς ὁλκηέστιν ἰσοζυγέων ὀδελοῖσιν. id est πεπλοῖς ὀβελοῖσιν βαρέσιν ἐπαθμηδόροις ἰσοζυγῶν. Eodē libro, ὁλκηέστερα ὑπὸ πλάσιγγα, id est βάρος ἔχουσιν. E

¶ Ὁλκὸς, οῦ, ὁ, Tractus. Greg. τὸ μὲν ὑπεξῆλθε, τὸ δὲ αὐτεισῆλθε, ὥσπερ ἐν ὁλκῷ ποταμοῦ μὴ ἑστῶτος καὶ ῥέοντος, in tractu & defluxu, vt Bud. interpr. Ὁλκὸς, Sulcus, Vestigium ex aratri tractu remanens. Apoll. Arg. 3. πλὴν αὖ ἕλμοιν ὅτε πέλσον ἀροστρῷ, Οὐ σπόρον ὁλκοῖσιν δηοῖς ἐνιβάλλομαι ἀκτῇ.

‖ Vnde Ὁλκὸς dicitur etiam tractus ille & veluti sulcus quem serpentes, naues, æthereæ sagittæ & similia, quasi vestigiū sui gressus relinquūt. quod ἐξήλασεν quoq; & αὔλακα quidā grammatici exponunt. Nicand. Ther. de aspide loquens, ἐν δὲ κεκλυθὼν Νάρκελες ἕλκοιο φερεβῆθρος. Quod aliis verbis dixerat, ἑρπετὸν ἀστραπὴ ὁλκᾶν δολιχῷ μηρύσαιτο γαστρός. hic enim ὁλκὸν & μηρύσαιτο significare volunt ἑλιχθὼν καὶ δίεισι. & paulo post, Ὁλκῷ δὲ ἕθ χωσεν ἄλων εἰλίξαπ γαρ. Xenophon de ceruo tendiculum trahente, ἐσεῖ δὲ ὁλκὸς τῷ ξύλου οὐκ ἀδήλος. Sic ὁλκοὶ νεῶν dixit Herodotus. Apoll. Argon. 3, Ἀστρῶν φλεγέθοντα δι' ἠέρος ὁλκὸν ἴκοιο. Eodem lib. 3 ἐξαγόθεν τῶν ῥοιζ αἰαπαλλε ἀστῆρ Ὁλκὸν ἐπαυγάζων. & lib. 4. ὁλκὸς Ὀδυσσῆος ἀκάμπνος. Fluctibus etiam ὁλκοὶ tribuuntur, eò quòd quidam veluti sulci in mari à ventis agitato videantur. Apoll. Arg. 1, Δὴ τότ' ἀνοιχθεῖσι πετρηρεφέος εἰδόματος ὁλκοὶ, Μεσσόθεν ἄξεν ἑρέτμοις. Vbi schol. exponit, τοῦ φοίνικος καὶ τῆς ἐπαρσεως καὶ μετεωρισμοῦ τῶν κυμάτων. ‖ Ὁλκὸς, Aquæ ductus, quòd & ipse aliquid cum sulci tractu simile habeat. ὁδὸς ἡ ἀγροῦ ῥύσιμος, vt Suidas exponit: apud quem hoc exemplum est. ὁ δὲ τοῦ ὁλκοῦ τοῦ ὕδατος ἐκόψεν. ‖ Ὁλκὸς eidem Suidæ est etiā τὸ τῆς ἐξ ὁδοῦ ἐκτάσεως, eò quòd sit φραγμοῦ πεδὸς, ἢ τάσις τῆς γῆς ὁλκοῦ. nam ὁλκὸν propriè esse vult τὸ τῆς ἐξαιρέσεως σύσημα. ‖ Ὁλκὸς dicitur etiam Longitudo tracta seu producta & extenta: μῆκος καὶ τῆς ἐξάπασις. sic enim Nicandri schol. accipit illud in Alexiph. de iis qui cerussam hauserunt, ἀμφὶ δὲ ὁλκὸς Τέτρηχε γλάσσης, νεαρὸς δ' ἔπαρκε φέρεσθαι ἰσθμοῖς. ‖ Ὁλκὸς, Lorum quo aliquid trahitur. Soph. Electra, de Oreste qui in stadii cursu excussus curru & loris tractus fingebatur. ἡ καὶ χαλαρῶς ἐν ἁμίλλαις οὕτως ὡς ἐκεῖνος δι' ἱππικὴν τιμωρίας ὁλκοῖς ἐγκείσεται; respiciēs ad illa pædagogi verba, qui totā rem narrans, dixerat, Κἄν ἀντιφέρῃ ἁλιεὺς, σοὶ δ' ἐλίσσεται Τιμωρίας ἱμάσιν. ‖ Ὁλκοὶ dicuntur & machinæ seu instrumēta quib⁹ naues subducūtur. Thuc. l. 3, ἐς ὁλκοὺς παρεσκεύαζον τῶν νεῶν ἐν τῷ ἰσθμῷ. i. ὁρμαστὰς τῆς αὐτῆς ἐλκόντες), seu μηχανὰς δι' ὧν αἱ τῆς νεὼς ὁλκοῦται. ET Καὶ ὁλκοὶ μηχαναὶ pro eodē, cōposita voce apud Pollucē lib. 7. Erauit autem Valla qui phalangas apud Thucydidem vertit. nam Pollux hoc in loco disertis verbis discrimen constituit inter phalangas, quæ alio nomine ἑρμάτα appellantur, & inter ὁλκοὺς: illas esse dicēs τὰ τῶν νεῶν ξύλα οἷς ὑποδύεται ἑφέλκοντα: has autem, μηχανὰς δι' ὧν ἕλκουσι. Puluinos id ab Isodoro vocari annotat in vulg. lex. ‖ Ὁλκὸς Suidæ est etiam ἰσχυρὸς πλοῦς ἢ ἕλκυστικός: item ὁ ἔμπορος & ναύκληρος, (item & ἕλξις πλοίων apud Hesych.) item οὐρά: Hesychio præcedentia, etiam ῥυμὸς & βάρος. ‖ Ὁλκὸς est etiam ἀράνεος siue aranea, insecti genus: vel potius Aranei species quædam. Dioscor. lib. 2, cap. 68, ἀφάσσει τὸ ζῷον, ὁ ὁλκὸν ἔνιοι ἢ λυκίον καλοῦσι. ‖ Ὁλκὸς herbæ quoque nomen est, quam describit Plinius lib. 27, cap. 10, addens, eam circa caput alligatam vel circa lacertum educere è corpore aristas, (exprimens videlicet rationem nominis) & à quibusdam ob id aristidiū vocatam. ‖ Ὁλκὸς nominatur ab aliquibus ὁ θώραξ, hoc est ea tota pars corporis quæ à collo ad crura vsq; pertendit. Gorræus. ‖ Item Corpus, τὸ σῶμα, vt Nicandri schol. exponit illud Ther. de hæmorrhoidibus, Τῶν δ' Ἕλενη μέσον ὁλκὸν ἀνέκλασε θραῦσε δ' ἀκάνθου Δεσμὰ πεῦξ νωτάλια, ῥάχις δ' ὀξὺ δ' ἔκμε γυιῶν. Sic & illud de cerasto, αὐτὰρ ὅγε σκιδνάσατο τῷ ἐπαλινδεῖται ὁλκῷ. id est πλάγιος ὀπισθολίεται τῷ σώματι.

Ὁλκὸς adiectiuè Attractorius. Budæus ex Platone lib. 7 De republ. μάθημα ψυχῆς ὁλκὸν ἀπὸ τοῦ γιγνομένου ἐπὶ τὸ ὄν. paulo post ἑλκτικὸν dicit & ἀγωγόν. Idem, οὐκ ἂν ὁλκὸν εἴη ἐπὶ τὴν οὐσίαν. quo sensu alibi, καὶ οὐτω τῶν ἀγωγῶν ἂν εἴη ἢ μετωρεπτικῶν ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος ἰδέαν ἢ τοῦ ἐν μαθήσει. Theoph. in 4 De caussis de lino loquens, εἰ μὴ ὁρᾶ ἢ τῶν τῆς ἐφῆς ὁλκόν. Hæc Bud. Quibus addendum illud Philonis lib. 1, in Vita Mosis, de ingente quodam dracone qui cæteros omnes hiante ore absorbebat, τὸ δὲ σῶμα διοίξας, ὁλκοῦ πνεύματος ῥύμη βιαιοτάτη, καθάπερ βόλον ἰχθύων πάντας ἐν κύκλῳ σαγηνεύσας, ὀπισθάτασι, violentissimo spiritus haustu. Et ὁλκὸς αὐθρωπος apud Suid. ὁ ἑλκυστικὸς καὶ ἐπαγωγὸς, illex, vt vulg. l. interpr. Et ὁλκοὶ idem Suidas exponit ἐφελκυσμοὺς, form. gen.

Ὁλκήρης,

Ὁλκήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, apud Nicandrū in Theriacis, serpentium epitheton est, qui longo volumine caudam trahunt: vt ὁλκήρης sit siue Caudatus, siue Tractu se colligens, vt Virgilius de angue loquitur. . γιγαλέον μὲν ὑπὸ φλοιὸν ἑρπετὸν βάλλει Ὁλκήρη. Et paulo antè, ἰδὼν ὁλκήρεα θῆρα Οὐλοόν. A

Ὁλκήϊον, ου, τὸ, Lignum in infima nauis parte prope carinā, quo nauis trahitur. vt Apollonii scholiastes exponit. Argō. lib. 4. de dæmone quodā marino, Ὡς οὐ ὅπ' ἀρόωμος ἐλαφυρῆς ὁλκήϊον Ἀργοῦς Ἤγ' ἄλαδε. Simile quid legitur apud eundē lib. 1, de Glauco dæmone marino, qui Argonautas compellaturus, nauem arreptam inhibebat. σταθερὴ ἐπορέξατο χειρὶ Νηΐου ὁλκάδος, καὶ ἴαχε ἐσσυμένοισιν. sic. n. ibi scribitur, fortasse PRO ὁλκείοιο, vt inde ὁλκήϊον resolutione Ionica factū sit, sicut ex βασιλεῖον βασιλήϊον. at vulgata lexica legunt ὁλκαίοιο, A B ὁλκάδιον, ου, τὸ, exponúntque πηδαλίου seu Temonis nauis. scholiastes tamē ibi intelligit μέρος τῆς νεὼς ὅθεν σύρεται καὶ τὸ ὕδωρ. B

Ὁλκίον, ου, τὸ, Gubernaculū seu Clauus nauis. Poll. lib. 10, καὶ ὁλκία δὲ τὰ πηδάλια [Σοφοκλῆς] ἐν Ναυπλίῳ καὶ ὁμάσε. φ & ἐφύλκιον ab ἐφέλκεσθαι dicitur. AT Ὁλκίον, ου, τὸ, eidem Polluci eodem libro, ἀγγεῖον ὑγρῶν τε καὶ ξηρῶν, ὡς ὅπ' τοποῦ χαλκοῦν: citanti hunc ex Menandro versum, Ἡ χαλκοῦν μέγα ὁλκίον: & ex Philemone, Ὁλκίον ἴδον ὅπ' τραπέζης κείμενον, πυρῶν τε μεστόν. ‖ Item Magnus crater: necnō Labrū, λουτήρ, vt Hesychius exponit. At Athē. lib. 5, ἐν τοῖς γυμνασίοις πάντες ὁμ χρυσῶν ὁλκίων ἢ ἐφόντο κρο κίνῳ μύρῳ. Scribitur verò tenui spiritu & apud Hesych. & Athen. sicut & ὁλκαὶ & ὁλκός. C

Ὁλκᾶον, ου, τὸ, Vas in quo pocula abluūtur, ὃν ᾧ τὰ ὀκπώματα τὰ ἐν ἀπονίπτοιεν, inquit Pollux lib. 6, citans Antiochum. Idem libro 10 scribit, fortasse id λεπέκον quoque appellari posse. Hesychio est λεκάνη, νιπτήρ, κρατήρ. quæ significata tribuit etiam τὸ ὁλκίον. D

Ὁλκάω, ῶ, Traho nauem onerariam. v. l.

Ὁλκεύς, έως, ὁ, Qui retia trahit. ὁλκεῖς, οἱ τὰ ἀμφίβληστρα ὅπ' αὐτῶν τιτᾶν, Hesych.

Ὁλκάζω, Traho. ἕλκω, χαλιναγωγῶ, Hesych.

Ὁλκάς, άδος, ἡ, Oneraria nauis, vt Bayf. exponit. App. lib. 5 Bell. ciuil. πολὺ δὲ ὁλκάδων καὶ σκευοφόρων ἄλλο πλῆθος. Thucydides lib. 2, ἔτυχε δὲ ὁλκὰς ὁρμοῦσα μετέωρος, id est ἐμπορικὴ ναῦς, vt scholiastes exponit Idē lib. 7, ὅπως μὴ οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς ὁλκάδας μᾶλλον ἢ πρὸς τὰς τριήρεις ἔχωσι. Aliquando adiectiuum nomen ei additur, & tūc sæpius Nauis tantū exponitur. Thucydi. lib. 6, ὁλκάδες σιταγωγοὶ καὶ σιτοποιοὺς ἔχουσαι καὶ λιθολόγους, naues frumētariæ. Plutarch⁹ De Socr. ὑπὸ μικροῖς εἴαξι μεγάλων πρεσαγωγὰς ὁλκάδων. Athē. lib 11 ex Pherecrate comico. βαθεῖας κυλικας ὡς τῶν ὁλκάδας Οἰναγωγοὺς, πρεσφερεῖς, λεπτὰς μάλ' πας γαστρίδας. E

Ὁλκάδιον, ου, τὸ, Nauicula oneraria.

C. ΑΝέλκω, Sursum traho, Attollo attrahēdo. vt ἰωνιᾷ ὕδωρ ἀνέλκειν, & ἀνέλκειν ἰχθὺ ἀγκίστρῳ. Dicitur & ἀνέλκειν τὰς ναῦς (quod & ἀνελκύειν) Sursū trahere naues. Latini Subducere naues. ‖ Interdum ἀνέλκω exponitur Retraho, quasi Retrò traho. atque hanc significationem habere ἀνὰ cum aliis quibusdam verbis compositum, alibi ostensum est. ‖ Nonnunquam etiam ἀνέλκω pro simplici ἕλκω accipitur. vt apud Homerū. G ‖ Ἕλκομαι passiuum, Sursum trahor. Item Retrahor. Item Trahor, positum pro ἕλκομαι. Habet etiam nonnunquam significationem actiuam, accusatiuóque iungitur. vt in hoc Arati versu, Ἤτοι γὰρ μέγα πῆχυν ἀνέλκεται ἐγγύθι νέντρου Τοξότης. quem versum Latino reddit Cicero, Posteriore trahens flexum vi corporis arcum. Notandum est autem ἀνέλκεσθαι πῆχυν hic à Cicerone reddi Trahere arcū, vtendo verbo simplici, quia in isto loco Homeri, Il. λ, — ὁ δὲ πῆχυν πῆχυν ἀνείλκε, disputat Eustathius, ἀνὰ præpositio in ἀνείλκε otiosa sit nécne.

c. 2. Συναείλκω, Simul in altum traho.

C. ΑΝΘέλκω, Fut. ξω, P. κα, Contrà traho, In diuersū traho, Ad me vicissī traho. Herodot. l. 8, ἕκαστος πρὸς αὐτὸν τῷ δύναμιν αὐθείλκειν. Dicūtur αὐθέλκειν (inquit Budæus) qui certatim in diuersum trahunt. Addit etiam significare Manum distineo apud Plutarchum. Itē generaliter pro Distinere capi, seu Remorari, vel Reuocari, metaphorica significatione. vt in hoc Gregorii loco, μηδὲν αὐθελκέτω σοῦ τὴν πρὸς θεὸν μίαν. id est, remoretur & quasi è medio cursu retrahat. A

Ἀνθέλκω, neutraliter etiam ponitur cum datiuo. vea pud Platonem De legibus lib. 1, αὐθέλκειν τοῖς ἄλλοις νόμοις ἕκαστον, id est, Resistere quasi contrà trahendo.

Ἀνθέλκομαι passiuum, Contra trahor, In diuersū trahor. Item Distineor, Reuocor. B

Ἀνθελκόντως aduerbium. vt αὐθελκόντως ἔχειν πρὸς Budæus vsurpauit pro Aduersari aliis, vel Repugnare aliis quasi in contrariam partem trahendo.

Ἀνθελκή, ῆς, ἡ, Tractio in contrariam partem, Ipse actus trahendi in diuersum, vel in contrarium. Item, Ipse actus distinendi & remorandi. Sæpe ἀνθελκὴ de eo dicitur qui hostem distinet. In qua significatione vsurpatur à Plutarcho in plurali etiam numero, αὐθελκαῖς Λουκούλλω καὶ διαπειλαῖς ὀπίσω μηχανώμενος.

Ἀνθελκὴ, Contralibramentum, Libramentum, Pondus quasi contra trahens alterum. ET Ἀνθελκὸν secundum Hesychium est ἀντίρροπον, ἐπρεσκλινές, Contra stans in æquilibrio. C

C. Ἀφέλκω, Abstraho, Retraho, Auoco, Abduco. Xenophon de voluptate loquens, ἀφέλκουσα πρὸς τὰ ἡδέα. Vbi notandum iungi cum πρὸς habente accusatiuū. Habet etiam genitiuum interdum præter accusatiuum. vt apud Synesium, οὐδὲν τούτων ἐμὲ φιλοσοφίας ἀφῆλκε, Horum nihil me a philosophia retrahebat. vel abstrahebat, aut auocabat.

C. ΕΞέλκω, Extraho. Aristoph. Nub. καὶ τοὺς ὅρκους ἐξέλκουσι. BINC Ἐξολκή, Extractio.

C. ΕΦέλκω, Attraho. Aristoteles in Probleū. ὅτι τὸ θερμαινόμενον ἐφέλκει ἐφ' ἑαυτὸ τὸ ὑγρόν. Sic & ἐφέλκεσθαι actiuè pro Attrahere, ὀπισθάγειν, vel Elicere, Budæus pag. 316 ex Aphrodiseo & Themistio. Apud Homerū verò Odysseæ ω, αὐτὰρ γὰρ ἐφέλκετο, ἄνδρα σόδηρος, interpretā dū arbitror Impellit, seu Incitat. ‖ Et ἐφέλκεσθαι pro Ægrè sese trahere, vt Gall. se traîner, vide ibidē ex Platone. Puto autē sumptā hanc significationē ex illis Homericis, Iliad. ψ, Οἱ μὲν ἄρ' ἐν δίσκῳ τε καὶ ἀλτῆρε ἐφέλκεσθον πόδεσσι. ET c. 2. Συνεφέλκω, Simul attraho. Plato De anima loquēs, ἐὰν καθαρὰ ἀπαλλαττόμενον μηδὲν τῷ σώματος συνεφέλκουσα, ἀπεύδεν κοινωνοῦσα ὂν τοῦ βίου ἀεὶ τοῦ. Et Συνεφέλκομαι pro eodē. Chrysost. συνεφελκομένη μεθ' ἑαυτῆς καὶ συμπροσαιρεῖ. Vide & Bud. p. 316. D

Ἑφολκὶς, ίδος, ἡ, ET Ἑφόλκιον, Nauis parua quæ à magna trahitur. Plutarch⁹ in Pōpeio, ἐκέλευσε ναῦς τὰ ἐφόλκια πρὸς θάλασσαν, quum videlicet ipse esset in naui φορτηγῷ. Sed & simpliciter pro nauicula seu scapha, aut lēbo, apud Philostratum. Budæus. ‖ Quinetiam πηδάλιον, (id est gubernaculum, ita vocari tradit Hesychius. QVOD & Ἑφόλκαιον Homero Odyss. ξ) Sed & generalius, Quicquid ex alio velut depēdet, eiúsque est tanquam accessio aut appendix. Sic Plutarchus ibidem, de domo Pōpeii dicit, ἅς ὥσπερ ἐφόλκιόν τι παρεπεκτήνατο, velut appendicem theatri astruxit. Budæus. Suidas ἐφόλκια exponit etiam ἔπιπλα & ἀγάλματα, afferens hæc (quæ ex Epigramm. esse puto) Ὀλπτοῖσι καὶ πίνοι ἐφόλκια. In vulgatis lexicis pro Sarcina, affertur ex Aristide, βοὴ συμμιγὴς ἵππων καὶ ἀνθρώπων καὶ ἄλλων ἐφολκίων τῷ σφαπτῷ. Sed non satis aptè βοὴ tribuetur sarcinæ. E

Ἑφολκὸς, Attractorius, Attrahendi vim habens, seu alliciendi. Vnde exponitur etiam Illex. Thucydides lib. 4, καὶ τὸ Βρασίδου ἐφολκὸ καὶ οὐτ' ἄντα λέγοντες. q. d. Illecebrosa, Persuadendi vim habentia. ‖ At verò Aristophanes Vespis scribens, Οὐ μὲν πρὸς τοῦ γ' ἐφολκὸς ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ἡμῶν ἠγεῖτο, alludit ad ἐφολκίδα seu ἐφόλκιον, scapham quam maiora nauigia sequi modò dictum fuit. F

C. ΚΑΘέλκω oppositum τοῦ ἀνέλκω. Isocrates & Demosthenes καθέλκειν πάσας dicunt pro In mare deducere, inquit Budæus. Sic verò & καθελκύσαι apud Xenophontem.

C. ΜΕΘέλκω, Retraho, Trahendo traduco. Budæus interpretatur Retraho, & Retrorsus traho, afferens ex Gregorio, ὡς ἅρ οἱ ποτὶ ἵππους πῆς ῥυπῶσιν ἀθρόως μεθέλκοντες φερεσσόνοις, καὶ πῶ ἀδικήτω τῶ πταιμοῦ ἀθεσπεσέπεσσε. Itē hæc eiusdē, καὶ γυνὴ καὶ παῖδες πῶν ὀκδημίαν μεθέλκοντες. Et cū præpos. ἀεὶς apud eundē, μεθέλκοντες ἀεὶς ἑαυτοὺς τῆς ὀκκλησίας ὄσον ὀρθοδιδόξον. Synes. epist. 105, καὶ ἀνειλούμενον τοῖς ἀεὶς τὰ γλάδη μεθέλκοισι. Apud Philonē autē cū ἐς, μεθέλκοισι πῶν ἡδονῶν ἐς τὸ ναθρόν.

c. 2. Ἀντιμεθέλκω, In contrariam partem traho.

C. ΠΑΡέλκω, Extraho. Pro qua significatione affertur ex Plutarcho, εὑρεῖν δρον τῶ τραυματο παρέλκων τὸ ἀκόντιον. ‖Item Protraho, Longius traho. Prorogo & prolato diem. ‖Sed neutraliter frequentius ponitur παρέλκειν pro Superuacaneum esse, Abundare, Vacare. Dioscorides 6, εἰ δὲ ἰῶ τόπῳ, παρεῖλκεν αὐ πλεῖστ' ἕκαστον φαρμακον δίχ' βοηθημάτων ἀθρόεσις. Vide & Bud. pag. 394.

Παρελκόντως, Superuacaneē. Exponitur etiam Protahendo tempus.

Παρολκή, Prorogatio, Dilatio, Mora, apud Alciphr. Item redundantia apud Etymologistēn. ΑΤ Παρολκος, Funis nauticus quo trahitur nauis ad terram, quū nullus est amplius remorū vsus. Vide schol. Thuc. p. 130, circa princ.

C. ΠΕΡΙέλκω, Circunquaque traho. q. d. Circumtraho. In vulgatis lexicis ἀθεῖλξε τὸ πῖχει τὸν Ἕκτορα, non addito autoris nomine, pro Circum muros traxit Hectorem. Et κύκλῳ ἀθεῖλκειν tanquam prouerbialiter à Platone dictum pro Arte circumagere quempiam, vide apud Erasmum. Budæus autem ἀθεῖλκειν interpretatur Distrahere, Violenter rapere, Distringere, afferens ex Aristotele Ethicōn 7, οὐ γὰρ τῆς κυείας εἶναι δοκούσης ὀδῆσιμης παρούσης γίνεται τὸ πάθος, οὐδ' αὐτὴ ἀθεῖλκεται δίχ' τὸ πάθος. Sic & alibi itidem. Affert præterea pro Distineo seu Occupo, ex hoc Chrysostomi loco, εἰ μὴ γὰρ ἔχοις εἴκαλεῖν ὅπ σε εἰς βιωπκὰς ἀθεῖλκε φροντίδας, ὡς πολεμίας ἐσῦγε καὶ ὀπτοῦ λοιοῖς.

C. ΣΥΝέλκω, Cōtraho. ΥΝΔΕ Σωλκή, Contractio. vt σωλκὴ χειλέων, Contractio labiorum, ex Dioscoride.

C. ΥΦέλκω, Subtraho. Aristophanes Equitibus, ὑφέλκων ἀφ' δ' ἀδῶν. Apud eundem ὑφέλκομαι pro Subtus traho: vt qui videlicet calceamenta trahit. Ita enim in Conc. καὶ τὰς ἐκείνης ἀφοικὰς ὑφέλκομαι.

¶ Ἑλκέω, ῶ, Fut. ήσω, Traho. Idem quod ἕλκω. Iliad. ο, ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ Εἵλκεον ἀμφότεροι. Item Discerpo, Dilacero, f. in diuersas partes trahendo. Il. χ, Achilles ad Hectorē, σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ Ἑλκήσουσ' ἀικῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί. ‖Violo, Attento, Per vim traho ad cōcubitum. Odyss. λ, de Tityo, Λητῶ γὰρ ἤλκησε Διὸς κυδρὴν ἀθόκοιτιν. Sic ἑλκηθείσας δυγατρας affert Eustathius ex Iliad. χ. In locis tamē hic citatis quædā exemplaria Homerica pro η habent υ, ab ἑλκύω.

Ἑλκηθμὸς, οῦ, ὁ, Violenta tractio, Vis. Il. ζ, ἀλλ' με πεθεῶν πα χυτὴ κ' γαῖα καλύψοι Πελ. γέ πῆς τε βίης τοῦ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι. Secundū postremam τὸ ἑλκέω signif. Eust. exponit etiam βίαιον τῆς γυναικῶν ἑλκυσμόν.

Ἑλκηδὸν, Tractim, Trahendo. Hes. Ἀσπ. οἰόν' ἐμάχοντο Πυξ τε καὶ ἑλκηδόν.

¶ Ἑλκύω, Fut. ύσω, Traho (idem quod ἕλκω) factū ex ἑλκέω, vt ex εἰλέω εἰλύω, ex χέω χυω, ex φορέω φορύω. Epigrām. lib. 2, Τὸν μικρὸν Μάκρωνα ἕροις κοιμῶ, ὦρον θύεσιν Εἰς πρώγλιω μικροῦ τὸ ποδὸς εἵλκυσε μῶς, Traxit in cauernū arreptum pede. Dicitur etiam ἑλκύειν πνεῦμα, vt Latinè Trahere seu Ducere spiritum: item ἑλκύειν ἐνιαυτοὺς, in bonam partem apud Synesium epistola 57, μετὰ τοσαύτης ἀμεθρείας ἕλκυσα τοὺς ἐνιαυτοὺς τοὺς μεχρὶ τῆς ἱερωσύνης αἱρέσεως, Cum trāquillitate traxi annos vsque ad sacerdotii designationem. id est vixi. Latini tamen trahere vitam in malam plerunque partem capiunt, vt ἕλκειν βίοτον Euripides. ‖Ἑλκύσαι πλίνθους, Lateres ducere, vulgata lexica ex Herodoto. ‖Item Distraho, Discerpo, Lanio. Iliad. ρ, πεῖσον ἑταῖρον Τέυχει ὑπὸ Τρώων παχέες κύνες ἑλκύσωσιν. sic enim ibi maior exemplarium Homericorū pars scriptum habet: Eustathius verò legit ἑλκήσωσιν ab ἑλκέω: quemadmodum & pro εἵλκυσε Διὸς κυδρὴν ἀθόκοιτιν legit ἤλκησε: dicens ἑλκύσε in cummuni lingua aliud esse. Herodotus, οὐ θεσπεσον θαῦμεν αὐ ἀνδρὸς τὸν νεκυν ἐν αὐ τῷ ὀρυκτῷ κυνὸς ἑλκυσθῆ. Id est (Cicerone interprete) Magorū mos est, non humare corpora suorum, nisi a feris sint antea laniata. ‖Ἑλκύσι πλέον, Præponderat. v. l. ex Aristot. Pol. de qua signif. dictum est etiam in Ἕλκω.

Ἑλκυσμὸς, Tractio. ΑΤ Ἑλκυσμα, ατος, τὸ, Scoria siue recrementum argenti. Dioscorides lib. 5, cap. 10, ἡ δὲ τῆ ἀργύρου σκωρία καλεῖται ἑλκυσμα ἢ ἐγκαυσμα. Galē. 6, Sīpl. τῶν δὲ τῆ ὀρυγείου σκωρίαν ἰδίως θεσπροσθοῦσιν ἑλκυσμα, Plin libro 33 cap. 6, Scoriam in argento Græci vocant ἑλκυσμα.

Ἑλκυστὴς, εῶς, ἡ, Tractio. Item Attractio. seu Attractus, vt Varro loquitur.

Ἑλκυστικὸς, οῦ, ὁ, Tractorius, Trahendi vim habens. Dioscorides lib. 2 cap. 106, ἐστὶ δὲ [ἡ θεσπλις] ἡσυαντικὴ ἄγαν καὶ ὀδηπαστικὴ, καὶ σκόλοπας ἑλκυστικὴ. Propolis alucorum (inquit Plinius) aculeos & omnia corpori infixa extrahit.

Ἑλκυστὴρ, ῆρος, ὁ, Tractor, Haustorius, Capistrum. in vulg. lexicis. Est instrumentum quo fœtus ex vtero trahitur. Gorræus. Alio nomine ἐμβρυουλκὸς appellatur & ἐμβρυοθλασης.

Ἑλκυστίδα, Ludi genus, cuius pars erat τὸ σκαπεσδαν ἕλκειν. quod eiusmodi quid erat. Trabs depāgebatur quæ viri longitudinem æquaret: in cuius medio foramen erat per quod funis tranciebatur: ex quo vtrinque suspenū duo iuuenes alter alterum in altum trahere nitebatur: quod qui fecisset, vicisse putabatur. Vnde omnia difficilia σκαπεσδαν prouerbialiter appellabant. Eust.

Ἑλκυσαῦλω, Traho seu potius Trahēdo rapto: vt sic frequētatiuū, sicut Virg. de Achille dicit, -raptauerat Hectora. Il. φ, χρῆν ἑλαῖω Ἀκιλλεοσῶ, ἵναμὴ μιν ὀπόρ φ' ἑλκυσ ζῶν.

C. ΑΝέλκω, idē quod ἀνέλκω, id est Sursum traho, Attollo trahendo. Xenophon Hellen. 1, ἀνελκυσας τας ἐν τῆ Ἐφεσῶ ναῦς ὅσας ἐνεν ἠκοντα. Latini autē (vt docui in Ἀνέλκω) dicunt Subducere naues. Thucyd. lib. 6, καὶ τὰς ναῦς ἀνελκύσαντες κυκλῶσαν. vbi scholiastes, ἤγουν ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὸν ξηρὸν. Passiuū est Ἀνελκύομαι, itidē valens idē quod ἀνέλκομαι. vnde τὰς ἀνελκυσμένας apud Thucydidem, αἱ ὀπὶ ξηρᾶς οὖσαι, vt ait idem schol.

C. ΑΦέλκω, F. ύσω, Abstraho, Retraho, Auoco, Abduco. Xenophon Pædiæ 2, καὶ μόλις αὐτὸν ἀφελκυσαντες ὁ ὀπὶ τῶν πατρῶν τῆς, θεσπηγαγον τῶ Ἀσυάγ. Thucydides lib. 2, τῶ τε φρουρίῳ θεσπεῶλον, καὶ τὰς πειρηεις ἀφελκυσαν κεναῖς.

C. Διελκύω, vt διελκύω δίχ' δακτυλίου, Traho per annulum, Aristoph. ΕΤ Διελκυστίδα, Puerorum ludus, in quo vna pars singulos alterius partis ad se traducere conatur. Ex Poll. lib. 9.

C. Ἐξελκύω, Extraho, Educo. vide ἐξέλκω.

C. Ἐφελκύω, Attraho, ἐφέλκω.

C. ΚΑΘελκύω, Traho deorsū. Thucyd. καθελκύειν τὰς ναῦς, In mare deducere: cui opponitur ἀνελκύειν, Subducere naues. Vide Καθέλκω.

C. ΠΑΡελκύω, Protraho, Prorogo. ΥΝΔΕ Παρέλκυσις, Protractio, Prorogatio: ΕΤ Παρελκυστὴς, Prorogator, Procrastinator.

C. ΠΡΟΣελκύω, Attraho.

C. ΣΥΝελκύω, Contraho. Aristoph. ὁσ' ἡλιος πλῶ θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὴν ἀθρόως σωνελκυσας.

ΕΛΚΟΣ, εος, τὸ, Vlcus (vel Hulcus, retinendo aspirationem Græcæ vocis.) Ab Homero autem accipitur pro τραῦμα etiam id est Vulnus. Iliad. λ, Ἕλκος δ' ἰκτὴρ ὀδυνᾶσε πατρ. vbi annotat Eustathius nō intelligi πόνον per ἕλκος, vt à posteris, sed πλῶ τῆ τραῦμα λύσιν τῆς συνεχείας, sicut & alibi: vnde ἕλκος dici ab ἕλκω, seu ἑλκύω, videlicet δίχ' τὸ παρεκλυόμενα τῆ συνεχοῦς. Sic verò & à cæteris poetis vulnus quod Adonis ab apro accepit, vocari solet ἕλκος: quod aliquoties repetitur à Bione in illius Epitaph. Sed & ipse Hippocr. omnē continui solutionem appellauit ἕλκος, nondum vsu receptis (vt credibile est) cæteris nominibus, ῥῆγμα, θλάσις, &c.

C. Ἑλκοπιέω, ῶ, Vlcero, Exulcero. Bud. ex Æschine.

Ἑλκόω, ῶ, Vlcero, Exulcero. Vnde passiuum ἑλκοῦσθαι, & ἡλκωμένος. Xen. De arte eq. ἑλκουμένων γεμῶν τύπων.

HINC Ἕλκωμα, Quod vlceratū est. q. d. Vlceramentū.

A QVO Ἑλκωματικὸς, Vlceratiuus, Exulceratiuus, Exulcerandi vim habens. ΑΤ Ἑλκωσις ab ἡλκωσται formatum, Exulceratio. ΕΤ Ἑλκωτικὸς, à tertia form. Exulceratorius, Exulcerandi vim habens. Dioscorides ἑλκωτικὸς σωμάτων. Et ἑλκωτικαὶ δυνάμεις ex eodem Exulceratoria medicamenta. At ἑλκωτικὴ δυνάμις, Exulceratrix vis, Exulcerandi vis. HINC & Ἀνέλκωτος, q. d. Inulceratus. Id est Non vlceratus.

C. Ἀφελκόω, ῶ, Exulcero. VNDE Ἀφέλκωσις, Exulceratio. Item, Exemptio corticis seu libri, & quadamtenus abrasio, Bud. ex Theophrast. Sed & ἀφελκοῦσθαι sic vsurpat: vt quum scribit, σύμφυτον γὰρ πᾶν τὸ ζῶν τῷ ζῶντι, καὶ μάλιστα ὁ μυῶδες, ὅταν ἀφελκωθῆ.

C. ΕΞελκόω, ΕΤ Ἐξέλκωσις, idem quod præced. Sed exponuntur Lanio & Laniatio.

¶ Ἑλκύδριον, Vlcusculum, Paruum vlcus. Sic dicitur omne vlcus paruum, nec eo nomine certa vlla species vlceris designatur. Ita Gorr. Sunt tamen qui ἑλκύδρια apud Galenum pustularum genus esse velint, itidémque apud Paulum lib. 3, cap. 3. necnon apud Celsum lib. 5, legendo & ibi ἑλκύδεια non ἑλκῶδες.

ΕΛΠΙΣ, ίδος, ἡ, Spes.

Vt autem Latini Spes intēdum dicunt, pluralem ponentes pro singulari, sic etiam Græci, & quidem frequentius, ἐλπίδας dicunt pro ἐλπίδα: vt ex paulo pòst sequentibus exemplis patebit. Ab Homero periphrasticè dicitur ἐλπίδος αὖσα pro ἐλπίς. In prosa variis iungitur verbis hoc nomen. Dicitur enim ἐλπὶς ὄτι, & ἐλπίδα ἔχειν, seu ἐλπίδας, & ἐν ἐλπίδι εἶναι, vel γίνεσθαι, (sed rarius) item εἰς ἐλπίδα ἐλθεῖν, necnon ἐλπίδα λαμβάνειν, atque alia quæ his à me subiūgentur. Pla. Apol. Socr. ὡς πολλὴ ἐλπὶς ὄτιν ἀγαθὸν αὐ τὸ εἶ). quod Cic. vertit, Magna me spes tenet bene mihi euenire. Vbi obseruandum est præsens infinitiui tempus, quum alioqui legitima (vt ita loquar) constructio fit cum futuro: vt Thucydides 8, ἐλπίδας δὲ πολλὰς ἔχοντες κακείνοις τὸ σῶμα δίχ' ἀλλάξειν (scio tamen & aliis temporibus iungi: quod & Budæus docet pag. 1101) Sed & alio modo cum ἔχειν vsus est idem autor lib. 1, vbi scripsit, καὶ οὐκ ἐξ ἐκείνων ὡς ἀμαρτησομένων ἔχειν δεῖ τὰς ἐλπίδας, ἀλλ' ὡς ἡμῶν αὐτῶν ἀσφαλῶς θεσνουμένων. Interdū cū genit. solùm. vt Isocr. καὶ δέμιαν εἶχεν ἐλπίδα τῶ βίου. Sed dicitur & δι' ἐλπίδος ἔχειν ab Herodiano. Vsus est autē & præpositione ἐν, Thucyd. 7, ἐν ἐλπίδι ὢν ἀνίσησιν. & alibi, ἐν ἐλπίδι εἶναι ἀναλαβεῖν Νικίαν. Itidem cū εἶναι. Plutarch. Coriolano, ἐν ἐλπίσι γενέσθαι χρηστᾶς. Cum ἐλπεῖν. Thucyd. ἐν ἐλπίδα ἦλθον τῶ ἐλεῶν. Sic autem & Lat. In spem venire dicunt. Cum λαμβάνω, Xenoph. Pæd. 4, ἐλπίδα τινὰ λαβοῦσι τῶ φίλω παρὰ τῶν μεγίστων αὐτῶν μετὰ σοῦ τυχεῖν. (At ἐλπίδες ὑμέτεραι passiua signif. ex Thucyd. affertur pro Spes de vobis conceptæ) Atque vt Latini dicunt Spem facere, Spem præbere, seu afferre aut dare, vel proponere, vel ostendere, aut etiā ostentare, & in contraria significatione, Spem adimere, Spem eripere, &c. ita Græci ἐλπίδα seu ἐλπίδας ἐμπιεῖν, & ἐλπίδα παρέχειν, & ἐλπίδα ὑποτιθέναι, vel θεᾶσθαι, vel ὑποφαίνειν: & in contraria signif. ἐλπίδα καταλῦσαι & ὑποτέμνειν, &c. Ex quibus phrasibus nonnullæ in ipsis verbis exempla sua habent.

Ἐλπὶς in malam partem: vnde κακὴ ἐλπὶς, Plato Politicōn 1. πονηραὶ ἐλπίδες, Lucianus in Zeuxide, ταῦτα ὁρῶν, πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων αὐτῶν. Sed & sine adiectione pro Metus, ex Thucydide affertur. Sic accipitur & in hoc dicto, ἀπιλὴ καὶ τιμωρίας ἐλπὶς οὐ θεσπηγαγε τῶ δικαίω τὸν ἄνθρωπον. Itidem verò ἐλπίζω pro Metuo sumi videbis paulo pòst.

C. Εὔελπις, ιδος, ὁ & ἡ, Qui bene sperat, Bona spe fretus. Thuc. lib. 1, καὶ ὀνῶῖς δ' ἀνοῖς εὐέλπιδες. Aristoteles Ethic. 5, εὐέλπιδες εἰσὶ θεῶν πλῶ ἐμπειρίαν. Cum genitiuo apud Aretham in Apocalypsin 887, τῆς μελλούσης τυχεῖν δόξης εὐέλπιδες. Plato iunxit cum præpositione θεὸς: qui quod dixit ὑμᾶς χρὴ εὐέλπιδας εἶναι θεὸς τὸν θάνατον, Cicero vertit, Ne mortem timueritis. Ab eodem τὸν εὔελπιν pro confidente seu præsidente poni testatur Budæus. Aristoteles certè dicit τὸ θαρρεῖν esse εὐέλπιδος, vt paulo pòst videbis in Δύελπις. At τὸ εὔελπι substantiuè, Bona spes, cum apud alios, tum apud Herodianum sæpe.

C. Δυέλπις, Qui vix sperat, Qui est abiectæ spei. Aristoteles Ethicōn 3, δυέλπις δὴ τις ὁ δειλός. πάντα γὰρ φοβεῖται ὁ δ' ἀνδρεῖος, ἐναντίος. τὸ γὰρ θαρρεῖν, εὐέλπιδος. Cui loco aptè subiungetur hic eiusdem, Rhetoricōn lib. 2, pag. 110, vbi de senibus dicit, καὶ δυέλπιδές εἰσι δίχ' πλῶ ἐμπειρίαν καὶ ἔτι δίχ' πλῶ δειλίαν. Sed iungitur & futuro interdum, hoc verbum: vt dixit Synesius epistola 79, ὡς καὶ δυέλπις εἶναι πλῶ ἑαυτοῦ ζωλῶ ἀπολήψεσθαι, Ita vt vix speret, vel Ita vt propè desperet. Sic enim malo quàm cum aliis Desperet. nam aliud est Propè desperare, aliud Desperare.

C. Ἐλπιδοκοπεῖσθαι, Laborare nimia spe & percelli. Budæus ex Eustathio, vbi de Tantalo ita scribit, καὶ ὁ Ταύταλος δὲ πιοῦτις τις αὐ δόξειεν εἶναι, θεὸς οὐδέν τι τέλος χρηστὸν ἀεὶ ἐλπιδοκοπεῖ ὤρος.

Ἐλπίζω, Spero. ἐλπίζω δόξειν, Æschines. ἐλπίζω συμπαπεύσειν, Plutarchus in Publicola. Item cum aliis temporibus. vt rursus Æschines, θεὶ μὲν οὖν τῆς ὅλης κατηγορίας μετείσω μοι ἐλπίζω θεσερῆσθαι. vbi tamen exponitur potius Confido vel Existimo quàm Spero. Sic & vbi dicit ἐλπίζει τὸν δῆμον ἀμνημονεῖν. Itidem verò ex Isocrate, ἔλπιζε pro Existima, vel Expecta. Alioqui pro Spero iungitur & accusatiuo: vt ἐλπίζει κάνδ' ὠν πορφυροῦν, Lucianus De historia scribenda. At cum datiuo, ἐλπίσας τῆ τύχῃ, Thucydides lib. 3, Qui spem collocauit in fortuna, vel potius Fortuna fretus. Et passiuum Ἐλπίζομαι, Speror. vnde τὰ ἐλπιζόμενα, Quæ sperantur, De quibus spes est, Quæ in spe posita sunt. Thucydides.

Ἐλπίζω in malam partem, Timeo, Suspicor. Herodianus 8, αὐτίπαλοις τὸ ἥξειν ἤλπιζον. & ita sæpe. ita Sophocles, ἐλπίζει τέρειν pro φοβεῖται. Virgil. quoque Sperare dolorem dixit.

Ἐλπιστὸν, Sperabile, Quod sperare licet.

C. Ἀνέλπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non speratus, Insperatus, Præter spem siue insperatò accidēs. Vel, Desperatus, id est De quo nulla spes est. Isocrates ad Philippum, ὁρῶ γὰρ σε πολλοὺς ἀνθρώπους ἀνέλπιστον εἶναι καὶ θαρραλέως πολλὰ δίχ' πεθεγμένον. (Pro eodem dicitur interdū ἀπροσδόκητος, quod tamen ad verbum sonat Inexpectatus, Præter expectationem eueniens.) Comparatiuus est ἀνελπιστότερος. Thucydides lib. 7, ὁρῶν τὰ ἐκ τῆς γῆς σφίσιν, ἐπειδὴ Γυλίππος ἦκεν, ἀνελπιστότερα ὄντα.

Ἀνέλπιστος, in actiua significatione, pro ἀπελπίζων, Desperans, Nullam spem habens. De spe deiectus à nonnullis vertitur, ad retinendam (vt opinor) vim passiuæ vocis. sed nihil necesse est. alioqui vertissem libenter, Expes factus. Theocritus, Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες. Apud Thucydidem cum infinitiuo, ἀνέλπιστοι ὅτι γενεσθαί τινα, Non sperantes quenquam superuenire. vel (vt alii) Non suspicantes. Alibi apud eundem cum præpositione εἰς. vbi dicit, ἀνέλπιστοι εἰς ἡμᾶς ἐχώρουν, ad verbum, Erga nos spe omni caruerunt. id est (vt vulgò exponitur) Desperarunt nos debellare posse, vel Desperarunt de nobis debellandis.

Ἀνέλπιστον, substantiuum, pro ἡ ἀνελπιστία, Desperatio, Spei vacuitas, si dici posset. Thucydides lib. 4, θεὸς γὰρ τὸ ἀνέλπιστον ἀθῦς πραπόμεθα τῆ γνώμῃ.

Ἀνελπίστως, aduerbium, Insperatò, Præter spem, vel Cum desperatione, Sine spe, Citra spem, Abiecta spe omni.

Ἀνελπιστία, ας, ἡ, Desperatio, Status mentis spem omnem abiicientis, Spei vacuitas. Thucydidis scholiastes ἀνέλπιστον substantiuè positum exponit ἀνελπιστίαν in loco modò citato.

C. Εὐέλπιστος, Qui bene sperat. Idem quod εὔελπις (minus alioqui vsitatum) sed hoc à nomine, illud à verbo deducitur. HINC Εὐελπιστία, Spes bona, vel potius Velut habitus quidam ad bene sperandum. nam εὐελπιστία Aristoteli Ethic. 3. pag. 124, est τῆ εὐελπίδων. Cicero ad Atticum, Neque tam me εὐελπιστία consolatur quàm ἀδιαφορία. ΕΤ Εὐελπιστί, Cum bona spe. Ex Theophilo in Instit. ciuil.

C. Δυέλπιστος, contrarium præcedenti ἀέλπιστος. ET Δυελπιστία (pro quo malè in vulg.lex. δυελπία,) cõtr. præcedenti ἀελπιστία. SED & Δυελπιστέω, ῶ, pro Non bene spero, Propè despero. Propemodum spem abiicio, seu abieci. Polyb. in 2 & in 5.

C. ΑΝΤελπίζω, Vicissim spero, vel Contra spero, seu ex aduerso. In v.l. Nouam spem concipio.

C. Ἀπελπίζω, F. ίσω, Desperо. Cum genitiuo, vel accusatiuo. vt ἀπελπίζω τὸ τυχάνειν τῆς ἐρωμένης, Desperо me potiturum amica, interprete Politiano. Sic ἀπελπίειν τὸν κολλήσεως, dixit Galenus ad Glauconem, Desperare de conglutinatione. id est, conglutinare posse, vel conglutinaturum. Et cum accusatiuo, eodem modo quo apud Latinos: vt ἀπελπίειν τὸν νοσοῦντα, Omnem de ægroto spem abiicere, Nullam de ægroto spem reliquam habere. ταῦτα ἀπελπίειν, De his desperare, vel Hæc desperare. Sic apud Ciceronem, Desperare pacem Desperare vitam alicuius, vel salutem. Vnde quod ille dicit in Somnio Scipionis, Si reditum in hunc locum desperaueris, Gaza vertit, eandem constructionem retinens, εἰ πῶ εἰς τοῦτον τὸν χῶρον ἐπανελθεῖν ἀπελπίσῃς. Qui locus falsò citatur in vulgatis lexicis & aliis, quasi ἀπελπίσῃς Gaza posuerit pro sperauerís. nam ita in illis legitur Ciceronis locus, Si reditum in hunc locum sperauerís.

Ἀπελπίζω, interdum non neutrum est, sed actiuum, & accusatiuum habet: pro Desperare facio, In desperationem adduco. Cuius significationis affertur hoc exemplum, ἀπελπίζων τοῖς γονεῦσι τὸν ἐπανοδον. id est ἀπελπισμὸν διδοὺς τῆς ἐπανόδου.

Ἀπελπίζω, posita præpositione non in priuandi significatione, sed pro Ex: vt sit Spero ex aliquo vel ex aliqua re, Spero alicunde. Lucæ 6, χ. δανίζετε, μηδὲν ἀπελπίζοντες, Et mutuum date, nihil inde sperantes. Nam ita reddit vetus interpres, rectè addens inde ad exprimendam vim præpositionis ἀπό.

Ἀπελπισμός, ου, ὁ, Desperatio. vt ἀπελπισμὸν διδόναι, Desperationem dare, ad verbum, pro Adducere in desperationem.

C. Ἐλπίζω, In spem adduco, seu erigo, Spem addo, Spe bona esse iubeo. vt τὸν αὐτοῖς ἐπελπίζων πᾶσι ὑποσχέσεσι, incertus scriptor apud Suidam. Dicitur etiam ἐπελπίζω σε ὡς ἔξεις, vel πείσῃς, &c. sic enim Thucydides lib. 8, καὶ ὁπόσοι τι πεπεισμένοι θράσει τῷ ἐπελπίσαν ὡς λήψονται Σικελίας. Item Falsa spe allicio, vel (vt Budæus) duco. Lucianus, ἐκεῖνος δὲ μάλα δίκαιος κολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει, καὶ ὅλως ἀεὶ φανόν τι εἰκὸς ἔρρωται.

¶ Ἔλπομαι (apud poetas) ἐλπίζω, Spero. vt Iliad. ε, — ἐπεὶ οὐέπω ἤλπετο θυμῷ Ἐγχος ἐχων ἐν χειρὶ μαχήσασθαι Τρώεσσιν. Et cum accusatiuo apud eundem. ‖ Item pro Existimo, Puto, per parenthesin, idem vtitur. ET Εἔλπομαι, eadem significatione, vt εἐλπίμην αἰρεσιάδων. Hom. Tale est εἐλδόμαι pro ἔλδομαι.

Ἔλπω autem, Sperare facio, In spem adduco. Odyss. β, Πᾶσαν μὲν ῥ' ἔλπει.

C. Ἄελπης, ος, ὁ καὶ ἡ, ET Ἄελπος, (sicut ἄπερπος à πέρπω) Insperatus, Præter spem. Odyss. ε. Ὦμοι ἐπειδὴ γ' ἄρ' ἄελπα δῶκεν ἰδέσθαι. Ζεύς. ITEM Ἄελπω, Desperо, Non spero. Il. η, Καί ῥ' ἤγον ὡς τε πῦρ ἄσυ, ἀέλπουντες σόον εἶναι. Legitur & ἀελπέοντες apud Hesych.

C. Ἀέλπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Insperatus, Inspérabilis. Sophocles, οὐκ ἔς' ἀέλπιον οὐδὲν, Nihil est quod sperari non possit. ἐξ ἀέλπου. Ex insperato, Herodot. ET Ἀέλπως, Insperatò, Præter spem. vt πολλὰ δ' ἀέλπως κράτυνοι θεοί, Eurip. in fine Alcest.

Ἐλπωρή, (apud poetas) Spes, ἐλπίς. Od. η, Ἐλπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν, &c.

Ἐ Μ Ἐ Ω, ῶ, Fut. ήσω, Vomo. Lucianus Lexiph. ὡς πιὼν ἐμέσειε. Ibidem, οὐδέπω τὸ ἰκπαρ ἐμήμεκας. vbi tamen de industria minus vsitato præterito vti videtur.

Ἔμετος, Cum vomitu eiectus, cum accentu in fine ad differentiam substantiui ἔμετος.

Ἐμετήσια, Vomitoria, Quæ vomitum cient seu prouocant. Dioscor.

Ἐμετικός, Vomitorius. vt ἐμετικὸν φάρμακον, Vomitorium. Quod prouocat vomitum. ‖ Ἐμετικός, Ad vomendum propensus.

Ἔμετος, Vomitus, Vomitio. VNDE Ἐμετοποιός, Vomitum efficiens, Vomitum ciens, ἐμετικός. ET Εὐέμετος Facilem vomitum præbens, Facile vomitum ciens.

C. Εὐεμής, ές, ὁ καὶ ἡ, Facilè vomens, Propensus ad vomendum. Dioscor. 2, ἀδιαστρόφοις ποιεῖ.

Ἐμεταω, Vomiturio, Vomitum appeto. Nauseo. Aristot. Probl. δι' ἃ μᾶλλον ἐμετιᾷν ποιεῖ ὁ ὕδατος εἶδος ἢ ὁ ἄκρατος. Pro quo alibi ναυτιᾷν.

C. Ἀνεμεω, ET Ἀπεμεω, ET Εξεμεω, Euomo pro ἐμεω, sed addita significatione vehementia ex compos. Luc. ὅπερ ναυτιᾶν ἐκεῖνος ἀπεμεσεν πάντα καὶ τὴν ἀφροδίσιον.

E' N, (ET Εἰν ac Εἰς apud poet.) A c Od. η, Ἤτοι ἐν μεγάρῳ. Il. χ, Ἔστηκεν ἐν χερσὶν ἐμῇσι. Odyss. τ, Κρήτη τις γαῖα τόδ' μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. Vtraque autem præpositionis forma vtitur in vno eodemque versu, Iliad. τ. Εἰ δ' ἐν χερσὶ πέλος πελεμίζετον ἀλλ' ἐνὶ βιοῖ. Apud eundem εἰς pro ἐν, Odyss. α, ἢ εἰς ἀλλοδαπὴν κωλιάδα. In soluta autem oratione ἐν duntaxat locum haber. Thucydides 8. ὅτοσι δ' αὖ στρατιὰ ἐν τῇ χώρᾳ τῇ Βασιλέως ἦν. Et paulò pòst καὶ πεζὴ ἐν τῇ Χίῳ εἰς τὸ καθεστηκὸς τῶν Ἀθηναίων. Lucianus, πεσὼν ἐν τῇ γῇ καὶ πάνυ τι ἐρρωμένος. Et ἐν χερσὶν ἔχων, Habere in manib.: quod etiam dicitur Habere præ manibus. Quum autem dicunt ἐν ἄδου, vel εἰς ἅιδα πάλαι seu πάλαι πάλαι, subaudiunt οἴκῳ. cum qua ellipsi vtuntur & præpositione εἰς, vt antea dictum fuit. reperiturque & apud Homerum talis vtriusque vsus. ‖ Ἐν interdum pro εἰς, id est pro In habente accusatiuum: vt Hesiodus Theogonia, Καὶ ἔδεσαν ἀπ' ὤτειλιος μεσσηγὺς ἐόντα πόντῳ. Tale est quod ex Homero affertur, ἐν χερσὶ πόδας pro εἰς χεῖρας. Sic autem & in quopiam Xenophõtis loco legit ἐν τῇ Ἑλλάδι (si mendo carent exemplaria) pro εἰς τὴν Ἑλλάδα. Sic verò vicissim poni εἰς pro ἐν antea docui. Et pro Inter (vt In apud Latinos) vt ἐνὸς ἐξ pro Inter quos erat. ‖ Alicubi etiã ἐν εἷς Apud quos, vel Coram quibus. Sic Plato Symposio, ἐν μέρει τῶν Ἑλλήνων πολὺν ἢ πεισμονέστατος. Significat autem Apud & in alio genere loquendi: vt ἐν ἑαυτῷ εἶναι, Luc. Apud se esse. Mentis compotem esse, vel Sui compotem esse. Huic opponitur ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι. ‖ Ἐν πεφυσμένος esse dicitur aliquis pro Purpura amictus. Tale est Act. Apostol. 1, ἀνὴρ ἐν ἐσθῆτι λευκῇ, in albis vestibus. Sic autem Herodotus in Euterpe, ἐν τῇ ἐσθῆτι ἐπεφόρητο κατὰ μέσον, αἱ γυναῖκες τὸ Ἀσσύριον, Vestem in qua hæc gesserat. Possumus autem dicere In qua veste, pro Qua veste indutus, vt dixit Ouidius, Sive erit in Tyrios Tyrios laudabis amictus: & Suetonius In crepidis pro crepidato, & In caliga pro caligato. Est autem apud Lucianum præsertim frequens hic præpositionis ἐν vsus, si bene memini. ‖ Ἐν ἐμοὶ ἐστὶ. In me est, pro In potestate mea est. Demosthenes Pro corona ἐν ἐμοὶ τὸ τῆς πόλεως ἀγαθὸν ἐν ἐμοὶ. Huc pertinet quod ex Sophocle affertur, ἐν σοὶ σέβω pro Abs te pendemus. Sed Budæus ἐν σοὶ ἐστὶ apud Antiphontem vertit etiam Vestrum est, ἔστι σοὶ ἐστί. ‖ Ἐν εἶναι θαρσεῖν Sophocles pro Audax aduersum me. ‖ Ἐν interdum temporis significationem habet. vt ἐν σπονδαῖς apud Thucydidem, pro ἐν τῷ σπονδάς. Schol. Sic ἐν ὕδατι saepe pro Intereas Xenophon. καὶ ἐν πυτιναῖς ἔτεσι χωρὶς ὡς ἐπὶ πλεῖστον ἔστι. Dicitur & ἐν πυτιῇς. Sed & ἐν οἷς pro Quo tempore, affertur ex Platonis Epist. ἐν οἷς πολλῷ πολὺ ἔναι, Sic In bello, pro Tempore belli, interdum. Dicunt & ἐν δυοῖν vel πεντεκαιδέκατοις pro Spatio duorum dierum, vel Intra duos dies. Xenophon Pæd. 5, ἐν ἓξ ἢ ἑπτὰ ἡμέραις ἐλθεῖν. Et quod Hippocrates dixit ἐν ἑπτὰ ἡμέρῃσι ἀποθνήσκουσι, interpr. Celf. Intra septimum diem. ‖ Ἐν alicubi quod Latinè Ex. vt ἐν γλῶσσῃ εἶδιάσι in quo loquendi genere Plinius præpositione Ex vtitur. ‖ Ἐν φαρμάκου ὀφθῇ, Vi e medicamenti est, Pro medicamento est, in vulgatis lexicis. ‖ Ἐν cum variis datiuis, locum aduerbii obtinet: vt ἐν δίκῃ pro Meritò, ἐνδίκως. Et ἐν καιρῷ, vel ἐν καλῷ, pro Opportunè, Cõmodè. ἐν τάχει pro Celeriter, vel primo quoque tempore. ἐν σπουδῇ, Seriò. Horum autem & multorum similium exempla suis ponenda erunt locis. ‖ Ἐν cum datiuo, sequente verbo εἶναι, sæpe per verbum

actiuum redditur, vt ἐν φόβῳ εἰμὶ, In metu sum, Metuo. Sic ἐν δυνάμει εἶναι apud Thucydidem & Platonem pro Posse. Sed sæpe etiam per verbum passiuum vel neutrum verti debet: vt ἐν αἰτίᾳ εἶναι, accusari: ἐν ὀργῇ εἶναι, Inuisum esse: ἐν ἡδονῇ εἶναι, Placere. Quorum itidem aliorumque huiusmodi dicendi generum exempla quærenda suis locis, id est in ipsis nominibus, vt in φόβος, in αἰτία, in ὀργή, &c. Iungitur & aliis verbis, vt ἐν νῷ ἔχειν, Recordari, Ad verbum, Habere in mente. ‖ Ἐν interdum superuacaneum est: vt ἐν βέλεσι πληγείς, Eurip. Telo percussus. Sic ἐν γαλακτι χαίρων in Epigr. pro Lacte gaudens.

¶ Ἐν δὲ apud Poetas, necnon apud Herodotum, pro Inter alios, vel Inter alia autem: ὦ οἴ ἄλλα ἀγαθὰ μύελα, ἐν δὲ καὶ πεδαιπλὴρ χείσιος. Idem, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐγίνετο, ἐν δὲ καὶ Ἀλκαῖος.

Ἔνδον, Intus. Hom. Iliad. ζ, Ἕκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέκτονα ἔγνω. Hesiodus Ergois, οὐ πνιμὴ βίος ἔνδον ἐπιστατέοντα κατάκειται, Domi, Intra ædes. Sic Aristophanes, ἔνδον ὄντι. Et Lysias, καὶ πόσων τῶν χρημάτων τὰ πολλὰ ἔνδον ἦν. Et Isæus, ὅσαν δὲ ἡμῖν ἔνδον ἐπιτήδεια. Plutarchus, ἔνδον κατακρύψαντες ἑαυτὸν, Xenophon Œconom. τὰ ἔνδον ἔργα & τὰ ἔξω inter se opposuit pro iis quæ domi & iis quæ foris aguntur. Item οἱ ἔνδον pro domesticis. ET Ἐνδοτέρω comparatiuum, Interius. VT Ἐνδοτάτω superlatiuum. q.d. Intimè, Maximè intus.

VNDE Ἐνδότερος, Interior: ET Ἐνδότατος, Intimus, Penitissimus. Herodianus lib. 6, τὸ μὴ ὄχθος, τὸν ἐνδοτάτων Θρακῶν, è quodam Thraciæ, & quidem intimæ, vico, Pol. interpr.

Ἐνδοῖ vel Ἐνδοῖ, Intus, Syracus. lingua. Ex indice in Eustathium.

Ἔνδοθι, Intus, ἔνδον. οἱ ἔνδοθι, domestici, Aristophanes Pluto. Et ἔνδοθι, Intra tetpsum. Iliad. α, — σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύνεις. Sic Odyss. α. AT Ἔνδοθεν q.d. De intus Ab intus. Id est Ex interiori loco. Cum genitiuo ἔνδοθεν σέθεν pro ἐκ τῆς σέθεν, ex Sophocle. Interdum verò ἔνδοθεν pro ἔνδοθι, vt Od. η, Οὐδ' ἔτι κραδίη με σθεναρὴ ἔνδοθεν ἦεν. Eundem enim τῆς ἔνδοθι vsum ex eodem modò protuli.

E' N Δ I N A, Intestina, Homero. si quidem Eustathio aliisque nonnullis credere volumus, τὰ ἔνδον εἶναι τῶν ἰνῶν, vel τὰ ἔνδον διεῖδαι: at si mihi creditur, ab ἔνδον duntaxat, vt ἰνᾶ fit ἐκ κοινῆς τῶν ἔνδον γραφῆς: quod & in ἔντερα ab ἐντὸς, dico de πεζῷ. ineptissimum iudicans quod scribit Etymologistes, videlicet ὅτι τὰ ἐντὸς ῥεῖν.

E' ν τ ο ς, Intus, Intra. Homerus Iliad. β, Ὅσσοι Ἑλλήσποντον ἀγχίαλον ἐντὸς ἔεργε. Hesiodus, — πόλις δὲ δίκην τε καὶ ἔργα. Et Thucydides, ἐντὸς ποιοῦμαι, Intus recipio, vel In medium recipio. Item cum articulo. vt τὰ ἐντὸς, Intestina, quæ & ἐνπάθια. Tucydides autem dixit τὰ ἐντὸς ἐκφέρειν simpliciter pro In partibus internis seu interiobus: vel aduerbio solo ἔνδον, Intus. Sic εἰς τὰ ἐντὸς φέρεται, Se vertit intrò. Sæpe autem suus illi additur genitiuus: vt ἐντὸς ἄστεος, Apollonius. Et ἐντὸς βελῶν, Intra teli iactum: cui opponitur ἐκτὸς βελῶν. Alicubi pro Cis vel Citra, vt ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, Cis fluuium. At verò οἱ ἐντὸς λόγων redditur nomine adiectiuo, Literati Et πρόχνης ἐντὸς ὑδρόμελος, artis compos, Budæus pag. 179 ex Plutarcho. Et ἐντὸς ἑαυτοῦ εἶναι, Comportem mentis esse, Intra se esse (non autem extra se, quod dicitur ἐκτὸς ἑαυτοῦ εἶναι.) Demosthenes πρὸς Φορμίωνα pag. 56. 58. Sic οὐδὲ ἐντὸς εἶναι τοῦ λογισμοῦ, Plutarchus Alexandro. ‖ De tempore autem: vt Thucydides 4, ἐντὸς δὲ εἴκοσιν ἡμερῶν ἤγαγε τοὺς ἄνδρας, Intra viginti dies. ἐντὸς πεντήκοντα ἐτῶν γεγονώς, Plato De legibus, Qui non excessit tricesimum ætatis annum. Nazianzenus, πλὴν τεσσαράκοντα μίαν ἢ μικρὸν ἐντὸς ἔτους ὑπὸ τῶν, vel paulo minus, vel paulo plus. ET Ἐνπαθι pro eodem. vt δίμων ἔνπαθι, Hesiodus Ergois, Intra ædes (AT Ἔνδοθι pro eodem apud Homerũ Iliad. χ, — ἄλλοι δ' ἔνπαθε δῶμα σίοισι,) VNDE Ἐνπάθια, τὰ, Intestina, Interanea, Interiora, Siue Exta, Viscera, tam de brutis, quam de hominibus. Lucianus. (scribi verò ET Ἐνδόθια per ο, tradit autor Etymologici) ITEM Ἐνποσθόδια pro eodem, Bud.

E' N T E P O N, Intestinum. Et pluraliter ἔντερα. apud Homerum aliquoties, vt δίχα δ' ἔντερα χαλκὸς Ἤφυσ', Iliad. ρ. Et Ἔντερα χρὸν ἔχοντα, Iliad. υ. Aristophanes autem ludens ἔντερον pulici tribuit, ἔφασκον εἶναι Θωῦπτοι τῆς ἐμπίδος γένος. At Homerus per ἐξεραφὲς ἔντερον οἴος Odyss. φ, peculiariter intelligit χορδὴ ἰῶ, vt Eustathius tradit. ‖ Ἔντερα γῆς, seu γαίης, Dioscoridi & Athen. Intestina terræ, id est Terreni seu terrestres vermes: à quibusdam (quorum est Marcellus) Lumbrici.

C. Διεντέρωμα, ατος, τὸ, Cõmentatio quædam περὶ τοῦ ἐντέρου, aut Quæstio, seu Solutio: Aristophani Nubibus, à quo fictum puto verbum.

C. Ἐντεροκήλη, Intestini, seu intestinorũ ramex, vel Hernia intestini, vt alii: Descensus intestini in alienum locũ, vt quidam. Plinius enterocelen Latinè etiam dicit. Est autem Tumor scroti, delapso in id intestino. De hoc morbo cum alii scribunt, tum Celsus. ET Ἐντεροκηλικός, Qui hoc morbo laborat. Ramicosus, & Enterocelicus Plinio. AT verò Ἐντεροεπιπλοκήλη, Tumor scroti, intestino & omento in ipsum simul deuolutis. Gorr. ex Gal. de tum. præter nat.

C. Διεντερία, ας, ἡ, Intestinorum tormina, Celso. Exulceratio est intestinorum, deiectiones ramentosas, cruentas & dolorificas inducens. HINC Διεντερικὸς adiectiuum. vt διεντερικὰ πάθη quæ Cicero viscerũ morbos vocat. Item substantiuè διεντερικός, Dysentericus, Qui dysenteria laborat, id est torminibus intestinorum. QVI & Δυέντερος dicitur à Nicandro.

C. Ἐξεντερίζω, Exentero, Eximo intestina. Item Medullam eximo. vt ἐξεντερίζεται ἐλλέβορος, Dioscorides. Ex helleboro medulla eximitur. Q.d. Emedullatur helleborus. In vulgatis lexicis annotatur ex Galeno καρδάμωμον ἐξεντερισμένον, lib. 7 De compositione medicamẽtorum in confectione Pamphyli, itidem pro Emedullatum, ex Plinio. At Scribonium Largum & Marcellum Empiricum nasturtium inanimatum & cachry inanimatum (ita enim legi debere) vocare quod sit ἐξεντερισμένον, videlicet exinanitum: cui opponi animatum, id est integrum ac plenum. Sic & glycyrrhizam Galeno dici ἐξεντερισμένον, pro eo quod alibi (nimirum 2 De antidotis) dixit χωρὶς τῆς ἐντερώνης. Et Aetium lib. 12 cap. 47, καρδάμωμον χωρὶς τῆς ἐντερώνης, quod alibi Galenus καρδάμωμον κεκαθαρμένον dixisse videtur.

C. Ἀσεντερία, Læuitas intestinorum, Continua & æquabilis intestinorum superficies, cibos incoctos elabi finens. Malè in v.l. & λυεντερία cum υ.

C. Μεσεντέριον, ου, τὸ, In medio intestinorum situm corpus membranosum, venæ portæ ramos connectens. Gaza (inquit Gorræus) μεσεντέριον passim apud Aristotelem, Lactes interpretatur. Id quod ab eo nimis licenter factum esse Hermolaus Barbarus scribit, Plinium sequutus, qui lactes appellauit molliora intestina quæ primùm in homine & oue occurrant, per quæ cibus labitur. Sed Gazæ Budæus patrocinatur. siquidem lactes non tam intestina quàm pingue illud quod ea ambit significant. Nostra. es in piscibus vocant *laitances*. Alio nomine μεσόφαοι Græci appellant illud μεσεντέριον.

¶ Ἐντερώνη, Interna pars cuiuslibet rei, siue medulla sit, siue nucleus, siue officulũ: alio nomine ἐσκάρδιον. Gorræus. Sic ἐντερώνη σκύου, & κολοκυνθίδος, & σκίλλης, à Galeno dicitur, apud quem lib. 8 κ. τ. π. υ, Archigenes ἐντερώνας φοίνικος vocat palmularũ nucleum, πυρήνα Dioscoridi dictum. Marcellus oliuæ medullam dixit. Dioscorides medullam etiam hebæ dipsaci vocat ἐντερώνιον. ‖ Ἐντερώνη VEL Ἐντερωνὶς, ET Ἐντερόνεια, Nauium intima pars, Hesychio. Suidas autem variè exponit, quem adi, simul & schol. Aristophanis eadem scribentem. At ἐντερωνὶς apud Pollucem legitur.

E' N T E Ἀφαὶ, Arma. à nominatiuo singulari Ἔντος inusitato. Iliad. σ, Σπεῦσε δὲ Ἡφαίστοιο πάρ' οἴσεσι ἔνπα καλά. Et Odyss. ψ. ἔνπα δρηστῆρια. Et datiuus ἔνποσι alibi. ‖ At ἔνπα δαιτὸς eidem sunt vasa conuiualia. Odyss. η, — ἀμφίπολοι δ' ἀπονίσσομον ἔνπα δαιτός. Prior est autẽ altera significatio si quidem sequamur Etymologistem deducentem ab ἐντὸς. Sed Athenæus aliam deductionem affert, quem vide lib. 5, de Ἔντοι.

C. Ἐντεσμήσωρ, ορος, ὁ, Armorum peritus, Bellicosus.
C. Ἐντεπουργός, οῦ, ὁ, Armorũ opifex.

Ἐντώω, VEL Ἐντύω, Instruo, Apparo. Item passiuum Ἐντώσομαι. Iliad. ι, — δέπας δ' ἔντωον ἑκάστῳ. Et δρῖσον ac δεῖπνον ἐντώεσθαι apud eundem. Apollonius autem Argon. ι, οὐτά ἀφ' ἐντώονται ἱῆες, pro Quibus instruũtur naues. Ἐντύω apud eũdem (vt & in Epigr.) υ correpto. ITEM Ἐπεντώω, Soph. Idem, Ἤδη μ' ἐπ' αὐτῆς χεῖρ' ἐπεντώοντ' ἐμοί.

Ἔνθα, Hic. ex Od. ξ, ἔνθα δὲ τ' αἰπόλια. Ibi, Illic. Interdũ & Vbi. Od. ξ, ὡς ὁ ἀφ' ἑστίας ὀπόλωλε. Et ἔνθα π pro ἔνθα, Vbi, ex Il. β. Item ἔνθα cum αὐτοῦ, ἐκ τῆς θαλάμου, ex Od. ζ, ἔνθα μοι ἐπλάετ' ἔφορον αὐτῆσι. Apud Hesiodum, ἔνθα in principiis duorum membrorum, Ἔνθα κε γυμνὰ θεῖτο σακεῖς ὑπὸ δαιδαλέοιο Θοῦρος Ἀλιοῖσιν ἰδὼν, ἔνθ' οὔτασ' ἀφ' ὀξέι χαλκῷ, vbi nudatum videris, ibi ferito. Dicitur & ἐνθαμὶ, ἔνθα δὲ pro Hic, Illic: vel Alibi quidem, Alibi verò. vt Aristot. ἔνθα μὲν λευκά, ἔνθα δὲ μέλανα. Frequẽs est & ἔνθα καὶ ἔνθα, Hom. quod pro Vndique accipiunt aliqui, aliter nonnulli: vt habes apud Eustath. Affertur verò ex Plat. De leg. ἔνθα καὶ ἔνθα μετὰ πάντα τρόπον pro Hoc vel illo modo commutata. ‖ Sed ἔνθα interdum & motus signif. habet: vt Il. β, Αἱ μὲν τ' ἔνθα ἄλις πεπαται, αἱ δέ τε ἔνθα, aliæ huc, aliæ illuc. Sed ἐνθὰ ἢ ἔνθα exponitur etiam Hinc aut illinc, vt Il. β. ‖ Item ἔνθα (vt Latine Ibi) pro Tum. Il. α, Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ὅσοι μετὰ Δαναοῖσι, &c. Apud Greg. ἔνθα δὴ, Quo tempore, Quo facto, Bud.

Ἐνθάδε, Hic, Huc. Od. α, ἔνθα δὴ ἀπμάξει ἄλοχον, hic. Odyss. ο, — ἐνθάδ' ἱκάνω, Huc venio. Annotatur autẽ & ἔνθα δὲ pro ἐνθάδε ex Homero: nam ἐνθάδε αὖθι, vacante αὖθι. Vsus est autem huius aduerbii & in prosa: ET τὸ Ἐνθάδε quoque, Atticè. vt Aristophanes, ἢν μετὰ τοῦ ἐνθάδε. Et ἐνθάδε δὲ, hic autem, apud eundem. HINC Ἐνθάδιος, q.d. Qui hinc est, Seu qui est de hoc loco. eo sensu quo dicitur Gall. Qui est d'ici, quod sonat ad verbũ, Qui hinc est. Vnde ab Hesychio exponitur ἐνθένδε.

Ἔνθεν, ET Ἐνθένδε, Hinc. Illinc. Demosth. 14, καὶ θαρρεῖν ὁ μὲν ἔνθεν, ὁ δὲ ἔνθεν, vnus hinc, alter illinc. Et cum genitiuo pro Ab vna parte, Ab altera parte. Aristides, τὰ μὲν ἔνθεν αὐτῆς τῆς πόλεως, δόκει τοῦ ἔθνους δὲ ἐνθένδε μισηθείαν. Ex Aristotele quoque ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ἀκανθῆς, pro In spinæ latus vtrunque. Et ἐνθενδὲ πεδὲν pro Hinc fere. vt Budæus interpretatur apud Platonem Symposio, ἐνθεν δὲ πεδὲν δῆλον.

ΕΝΤΑΥΘΑ, idẽ quod ἔνθα, Hic: sed vsitatius illud in prosa quàm hoc. Sed & pro Huc, vt ἔνθα. Plato Apol. ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἦτα. Isocr. ἐνταῦθα ἀφεῖσιν τὰ πράγματα, Huc res tandẽ reciderũt, vel Eò res euaserũt. Item pro Istuc. Plato in Epist. ἐμὲ δὲ ἀεὶ τὸν ἐνταῦθα Sed & cum genitiuo sæpe: significans vel In loco, vel Ad locum: vt apud Plat. De rep. lib. 1, ἐνταῦθα ἐν τῇ ἡλικίᾳ, In hac ætate. Et apud eũdẽ, ὅστις ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας, Qui ad hũc peruenerunt ætatem seu processerunt. Vel per aduerbium itidem, Qui huc ætatis processerunt. Dicitur & per nomen interdum, Qui hoc ætatis attigerunt. Demosth. cum genit. itidem, pag. 217, καὶ οὐδὲ ἐνταῦθα ἐστὶ τῆς ὕβρεως, nec tamẽ hactenus iniurius seu insolens fuit. q.d. (ad verbum) Non hic insolentiæ constitit. id est in hoc insolentiæ loco seu gradu. Plutar. in Rom. ἐνταῦθα τοσοῦτον δυνάμενος. ‖ Ἐνταῦθα pro Tum (sicut & ἔνθα) apud Thuc. Ita & Hic Lat.

Ἐνταυθοῖ, Hic. vt καὶ θῆλυς ὄμβρος ἐνταυθοῖ, Plato. Et Aristophanes Nubibus, ἐνταυθοῖ ὑμεῖς. Sed & Pro Huc: vt idem in Pluto, ἐπὶ μ' ἐνταυθοῖ μεταπέμψασθε, huc me accersetis. Sic Plato Apol. αἰεὶ φαίνον ἐνταυθοῖ.

Ἐντόθεν, Hinc, ἔνθεν. Item Inde. vt τὸ ἐντεῦθεν αὖ καπήσεται, Aristot. pro Quid hinc consequatur. Apud Demosthenem autem & pro Hinc significante Ex hoc tempore, seu Ex hac hora, Posthac. Qua tamen in significatione dicitur frequentius CVM articulo Τοὐντεῦθεν. Quibus addit Bud. sumi & pro Hic, afferens ex Gregorio, τῇ ἐντεῦθεν ῥαστώνῃ μεταδιώκοντες τὸ δυδαιμονεῖν, id est (inquit) Præsentis vitæ prosperitate. Item, οἱ μὲν γὰρ τοῦ ἐντεῦθεν βασανοῦς ὀδύρονται, &c. Sic (inquit) ἐκεῖ & ἐκεῖθεν alicubi pro eodem, sicut τῇδε & ἐντεῦθεν. ET Ἐντεῦθεν Aristophan. pro eodem.

A ΕΝΕΚΑ, ET Ἕνεκα poeticè, Propter. Redditur sæpe & per ablatiuos Causa ac Gratia: quibus similem constructionem habet cum genitiuo. Iliad. α, Οὔτ' ἄρ' ὅγ' ἀγχώλης ὀπιμέμφεται οὐδ' ἐκαπέμβης, Ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος Ibidem, Ὡς δὴ τοῦδ' ἕνεκ' ἀστὴρ ἐκηβόλος ἄλγεα πυκνὰ, Propter hoc, Idcirco, Huius rei causa. Iliad. β, Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλῆϊ μαχεσάμεθ' ἕνεκα κούρης, ob puellam. Rursus lib. α, — ὁ δὲ σ' ἔρξας Λίσσομαι ἔνεκ' ἐμεῖο λύσειν, Propter me, vel Mei causa seu gratia. — Aut etiam, Mea causa: Seu, In gratiam meam. Hic enim τὸ ἕνεκα comprehendere mihi videtur & τὸ χάριν, quod alioqui ab illo distinguit Eustathius. Vtrunque ἐκ τοῦ θαλάμου posuit Phocylides, quum dixit, — λυσιῆς χάριν ἕνεκα φερεῖς. Est autem in prosa quoque frequentissimo in vsu ἕνεκα. (nam ἕνεκα poeticum esse dixi) Demosthenes Philippicã 1, τίνος οὖν ἕνεκα ταῦτα λέγω; Idem Pro corona, τί οὖν βουλόμενος, καὶ τίνος ἕνεκα τὴν Ἑλλάδα καταλυτὴς; Idem, τίνος ἔχθρας, τίνος κακίας ἕνεκα. Æschines in Ctesiphontem, οὐ δεδοικὼς μὴ πολλῶν ἕνεκα ζῶν, Ob multa, Multis de causis. ‖ Ἕνεκα πόνου, Propter hoc: interdum pro Ad vitandum hoc. vt Odyss. ω, Κνισᾶδας τ' ὀπὶ τοῖσι βάλε, τοῦ ἕνεκ', Ad vitandos rubos, id est, Ad vitandas ruborum vellicationes. Sic ἕνεκα θηρῶν, Aristoteles De animalibus lib. 9, pro Ne bestiæ subeant. ‖ De τοῦ ἕνεκα apud Aristotelem, vide Budæum pag. 130. Ἕνεκα interdum subaudiri cum genitiuo, annotant scholiastæ Homeri: in illo tamen loco Iliad. α, quem primum citaui, Οὔτ' ἄρ' ὅγ' ἀγχώλης ὀπιμέμφεται, &c. non dixerim subaudiendum esse, sed potius accipiendum ex sequentibus. Subauditur autem & in prosa interdum.

Ἕνεκα alicubi aliam interpretationem requirit. vt Xenophon Paidiæ 3, ἀλλ' ἐξέστω ἡμῖν ἐκεῖ, οὐ ἕνεκα ὡς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα πράττεσθαι, Sed quantum ad eum attinet, licebit nobis omnia è re nostra constituere. Arrianus lib. 6, ἐπὴν δ' ὑμῖν ἀπειλῇ ὁ τι, βούλεσθε, ἡμῖν δὲ ἕνεκα. Vide Budæum pag. 985. Addo tamen iis quæ ab illo dicuntur, videri mihi hunc posteriorem locum cæterosque ei similes, aliud etiam interpretationis genus admittere, (eundum tamen sensum habentis) veluti si interpretemur ita illum Arriani locum. Nec enim per me stat (vel stabit) quominus ab aliis quocunque vitum fuerit. Sed & hæc interpretatio aptissima esse videtur, Vobis enim quocunque volueritis abire per me licet.

Ἕνεκεν pro ἕνεκα. Demost. Pro cor. τῆς ἰδίας ἕνεκεν ἐχθρᾶς.

Οὕνεκα ET Τοὕνεκα, ex οὗ ἕνεκα & τὸ ἕνεκα facta. Est autem Οὕνεκα. Quoniam, Quia. vt Iliad. α, ὀτρύνω τὸ δὲ λαὸ Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησε Δῶρητόρεα Ἀτρεΐδης, Quia, vel Ideo quòd, &c. Et Odyss. ο, Οὕνεκα μ' αὖτε θρέψε. At Τοὕνεκα pro τοῦ ἕνεκα (accipiendo τοῦ pro Τοῦ) quapropter, Idcirco. Vel, Hanc ob rem, (seu Quam ob rem) Huius rei causa. vt Iliad. α, Τοὕνεκ' δὲ ἄλγος ἔδωκεν Ἑκηβόλος ἠδὲ ἑπόδωσε. Et lib. 1, αἴδομαι τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδέμαστος· Τοὕνεκα καὶ τοιοῦτος ἐὼν ἔχθιστος ἀπάντων, Ideoque. Vel, Ac idcirco, Aut, Ac propterea. Hesiodus autem vtrique simul locum dedit, priorem τὸ Τοὕνεκα, posteriorem τὸ οὕνεκα, in Theogonia, vbi canit, Τοὕνεκα γὰρ βασιλῆες ἔχουσι φρένας, οὕνεκα λαοῖς Βλάπτουσ' ἀγορῇ, μετὰ πόρρω πάντα ἔρχεται πλεῖστα. Id est, Ideo enim prudentia donantur reges, quia eorum officium est tueri populum cui fit iniuria. Hunc enim esse puto loci istius sensum: non ignorans alioqui, si πλεῖστα in coniunctiuum mutaretur, tunc οὕνεκα pro ἵνα sumptum iri. Affertur & Τοὕνεκα interrogatiuum, Τοὕνεκα Τοῦτο; pro Quamobrem hæc? Quorsum hæc? ‖ Οὕνεκα tamen interdum & pro Τοὕνεκα ponitur, id est Τοῦ ἕνεκα. vt Iliad. ι, Ἦ ἀ' Ἄτη, θυγατρὶ Διὸς, οὕνεκα πάσας Γοῦνα τοῦ ὑπεκφέρει, id est δι' ὅ, Τοῦτο, inquit Eustathius. Potest tamen eodem sensu resolui & in οὗ ἕνεκα, accipiendo ad verbum pro Cuius rei Causa, Quam ob causam. ‖ Genitiuo autem iunxit οὕνεκα Aristophanes, dicens γνώμης οὕνεκα pro ἕνεκα. ‖ Sophocles pro οὕνεκα significante Quia, dixit ὅθ' οὕνεκα, in Aiace, — ἐποικτείρω δὲ νιν Ὅθ' οὕνεκ' ἄτῃ συγκατέζυκτο κακῇ.

Οὕνεκεν ET Τοὕνεκεν inueniuntur etiam pro οὕνεκα &

Τοὕνεκα, sicut ἕνεκεν pro ἕνεκα.

ΕΝΝΕΑ, Nouem. vt ἐννέα κήρυκες, Il. β. Et Odyss. λ, de Tityo, — ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. Pro quibus Virgil. Æneid. 6, — per tota nouem cui iugera corpus Porrigitur. Plut. in Quæst. Rom. ἢ ὅπ ἀριθμῶν ἁπάντων τὰ μὲν ἐννέα, τοῦ τρίτου ὄντα τετράγωνος.

C. Ἐννεακαιδέκατος, Nonusdecimus. AT Ἐννεακαιδεκάτος, Decimonono die proueniens, in v.l.

C. Ἐννέα cum aliis nominibus quàm numeralibus: vt ἐννεάβοιος, Hom. item ἐνναετὴς & ἐννεάπτερος, Hesiod. vide in Βοῦς & in Ἕπος. sed ab hoc ἐνναέπτερος deducitur & ἐνναεπτεὶς, inuenitúrque & ἐννεπτεὶς pro eodem. ET Ἐνημαρ ex ἐννέα & ἦμαρ, pro Per nouem dies, Il. α.

Ἔνατος ET Ἕνατος, Nonus. Ab Homero vnico ν scribitur, Il, β, Οὐκ τ' ἀπὸ μήτηρ ἐνάτῳ υἱῷ ἤ τέκε τέκνα. Sic ab Hesiodo, — οἶδεν τ' ἐνάτῳ τ. Fuerunt autem qui veriorem putauerint hanc scripturam cum vnico ν, sicut à πέλαεα, quod habet duplex τ, dicitur πέπαρπς vnico τ. Sed & nonnulli ἕνατος quasi νέατος dici putarunt, id est ἔσχατος, vltimus: vtpote qui sit decimus vna monade excepta: ὡς οἷα τῆς μονάδα δίκατος ὤν, inquit Eust. Quod ego etymum minimè probo, quum ipse primitiuo ἐννέα (ad quod nobis respiciendũ est) conuenire non possit. hoc tamen affirmo, me, dum scripta olim exemplaria cum typographicis conferrẽ, vt plurimũ ἔνατος vnico ν apud ipsos etiam solutæ orationis scriptores reperisse. ‖ Τὰ ἔνατα vel τὰ ἔνατα, vnico ν, Nouendiale sacrum. Inferiæ. Bud. ex Isa. 66, vbi vnico ν scribitur: & ex Æschine 81, vbi cum ν habetur. Apud Poll. tamen 328 legitur ἔνατα, vbi & πέντα eadem forma dicitur. HINC Ἐνατάρχος seu Ἐνατοῦχος, q.d. Nonanus, Cui transfacti sunt nouem dies. Thuc. ἐφθείροντο οἱ πλεῖστοι ἐνατοῦχοι ἢ ἑβδομαῖοι. Et ἐνατάρχος πυρετός, Gal. Cuius iam est dies nonus.

Ἔνατος, Hom. idem quod ἕνατος, Iliad. β, Ἠμὲν δὴ ἔνατός ἐστι πανεμερίων ἐνιαυτὸς Ἐνθάδε μιμνόντων. SIC Ἐνὰς pro ἐνατὰς, Nonarius numerus. (vt à δέκα dicitur δεκὰς, denarius numerus) Hesiodo autem ἐνὰς Nona mensis dies: VT Τρισνὰς, Tertia nona, Tietzi & aliis ἡ κτ. ET Ἐνάκις (itidem pro ἐνακὶς) Nouies.

Ἐνεὰς, Nonarius numerus, in quibusdam lex. ET Ἐνεαδικός, item pro Nonarius. ET Ἐνεακὶς, Nouies. VNDE Ἐνεακισχίλιοι, (VEL Ἐνακισχίλιοι, vt quidam habent, tanquam ab ἐνὰς) Nouies mille, Nouem millia. ET Ἐνεάχιλοι apud Hom. pro eodem, Il. ε.

¶ Ἐννενηκοντὰ, Nonaginta. ET Ἐννενηκοστὸς, Nonagesimus. ITEM Ἐνανακόσιοι, Nongenti

ΕΝΟΘΩ, Fossu, Quatio, Concutio, Cõmoueo, Agito. Quod thema ponunt grammatici ab eo deducentes quæ sequuntur, exemplum tamẽ vsus eius nullum afferentes. Hesychius autem habet & ἐνοσίμβῳ, quod exponit ὀπτπλήσσειν. ET Ἔνοσις idẽ explicat κίνησις, Motio, Agitatio. Scribo autem ἐνοσίβῳ & ἔνοσις vnico ν, non gemino, vt apud eum: quòd librarii errori id imputẽ: q & ἐννοσίχθων ibidem scripsit, quũ alioqui ἐνοσίχθων passim reperiamus, & hanc scripturam metri ratio flagitet. Sed & quod ad ἔνοσις attinet, sic habetur in isto Hesiodi loco, in Theog. — ἔνοσις δὴ ἄσβεστος ὀρώρει. Et in isto quoque ibidem, — ἔνοσις δὴ ἵκανε βαρεῖα Ταρτάρου ἠερόεντα. Fateor tamen, in ἐνοσίχαιος inueniri geminatum ν, sed ita vt alterum pro ascititio habeatur, ad fulciendum metrum.

C. Ἐννοσίγαιος, Quatiens terram, Cõcussor terræ. Neptuni epithetum, θραῦ τὸ ἐνόσιν πολὺ χθόνα, idque (secundũ quosdam) ob terræ motum qui fieri existimatur ab aquis. Il. ν, Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἐννοσίγαιος. Interdũ verò nõ præfixo nomine proprio, vt Il. θ, — ἐννοσίγαι' ἀρισθενές. Hesiod. — καὶ Τάρτορος ἐννοσίγαιος. De geminatione autem literæ ν hac in voce, modò dictum fuit.

C. Ἐνοσίχθων, idem, θραῦ τὸ ἐνόσιν πολὺ χθόνα. Odyss. γ, Ταύρους παμμέλανας ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ. SED & Σεισίχθων AC Τακίνας eodem sensu idem Neptunus cognominatus fuit.

C. Ἐννοσίφυλλος ET Ἐνοσίφυλλος, (atque hoc potius quàm illud) Quatiens seu agitans frondes, vẽto videlicet flãte, Seu In quo frondes agitantur. De mõte dicitur ab Homero, Il. β, — ἠὲ Νήριτον ἐννοσίφυλλον. Ex consequente autẽ intelligi putatur, vel Frondosas arbores habẽs, vel Vẽto expositus, vtpote celsus.

ΕΞΗΣ, Deinceps, Ordine, Serie perpetua. Interdum & Gradatim. Thucydides in præf. lib. 1, γράφαι δὲ ἑξῆς, ὡς ἕκαστα ἐγίγνετο κατ' ἄρχας καὶ χειμῶνα. Nonnũquam ὁ ἑξῆς, Qui ordine sequitur, Qui ordine proximè est. Sed exponitur & simpliciter, Sequẽs, Proximus. Sic in v.l. ex Plut. τῇ ἑξῆς ἔτει, Sequente anno: & τῇ ἑξῆς, (sub. ἡμέρᾳ) ex cap. 25 Act. Apost. Die sequenti. Ex Plat. autem De leg. τὸν ἑξῆς τόπον, proximum quenque locum. Ibidẽ τὴν ἑξῆς τοῦ ὁδοῦ pro τὴν ἑξῆς ὁδὸς ex Naz. Quod sequitur viæ, Quod reliquum est viæ. Et in signif. temporis, τριῶν ἡμερῶν ἑξῆς, Tres perpetuos dies.

Ἑξῆς, cũ genit. vt ἑξῆς τοῦ Πλάτωνος θρόνον λαμβάνειν ex Aristoph. Proximũ à Plutone locum. Aristot. De mũdo, τὴν δὲ σύμπασα τοῦ ὑγροῦ φύσις ἑξῆς αὖ ἐπὶ τῆς ἀεροῦ μάλιστα φυσικῶς, Proxima sit, vel Finitima sit aëriæ naturæ. Et cum datiuo: ibidem ὁ ἑξῆς τῶν ἀνέμων τῷ Ἀργέστῃ, Qui ab argeste deinceps spirat. Philo De mundo, ὁ μὲν ἑξῆς τῷ καικίᾳ, καλεῖται βορέας, Qui proximè sequitur cæcian.

AT Ἐξεής Hom. cæterique poetæ dicũt (pleonasmo diphthongi ει) pro Ordine. Iliad. ψ, Ἐξεής δ' ἵστασαν.

C. Ἐφεξῆς idem quod ἑξῆς. Iungiturq; itidem genitiuo interdum, vel datiuo. ἐφεξῆς δ' αὐτῷ, Gal. Et ἐφεξῆς τῆς εἰρημένοις, Aristot. A Budæo ἐφεξῆς exponitur Deinceps, itẽ Consequenter.

ΕΟΡΤΗ, ῆς, ἡ, Festum, Festus dies, Solennis dies. Itẽ Celebritas, hoc est Dies celebris, Bud. ex Quintil. Od. τ, Νῦν μὲν γὰρ τῷ δῆμοι ἑορτὴ πῖον θεοῖο Ἀγυιά. At lib. υ, ἑορτὴ nõ addito genitiuo, — ἐπὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή. Thucydides 1, νομίσας ἑορτὴν τοῦ Διὸς μεγίστην εἶναι. Idem 2, τῇ θεῷ ἑορτὴν ἄγουσι τὴν τῶν ἀνθῶν. Plut. in Rom. quæst. Ποσειδῶνι μάλιστα ἱππίῳ τὴν ἑορτὴν. Apud eundem ἡ τῶν μυστηρίων ἑορτὴ, in Alex. Sic ἡ τῶν παναθηναίων καὶ ἡ τῶν διονυσίων ἑορτὴ, Dem. Phil. 1. ‖ Ἑορτὴ, interdum simpliciter Feriæ, vt quum dicit Theocritus pigris semper esse ἑορτάν. (sed ἑορτὰ ille habet Doricè) Quò pertinet iste Thucydidis locus lib. 1, καὶ μὴ ἑορτὴν ἄλλοτε ἡγεῖσθαι ἢ τὰ δέοντα πρᾶξαι. Sic à Plut. ἐνεργὰ πρᾴξεις & ἑορτὰ opponũtur. Nõ dubito autem quin posterior sit hæc signif. & orta ex feriis quæ diem festũ consequebantur. vnde Eustath. in illum locum Od. φ, ἑορτὴ πῖον θεοῖο Ἀγυιὴ· πίς δέ κε πέξα πταίοι· ἀλλ' ἔκηλοι &c. annotat, ὡς τῆς ἑορτῆς ἀρχαὶ ἐθελούσης. Voluerunt autem deriuari ἑορτὴ ab ἐρῶ, quia omnes αὐτῆς ἐρῶσι· at verò alii (vt habet index in Eustathiũ) θρῶσι τοῦ αὐτῆς ἐὰ (id est ἀγαθὰ) ὄρνυσθαι πᾶς ἀνθρώπους. ET Ὀρτὴ, Ionicè, eadem signif. ITEM Ἕροπς, Æolicè per metathesin, vt ibidem habetur.

Ἑόρπος, ου, ὁ & ἡ, Ad festum pertinẽs, Solennis, ἑόρπον δῶρον, Solenne donum, ex Naz.

C. Αἰέορπος, Nõ festus. vt αἰέορπος ἡμέρα. Et αἰέορπος σεβασμὸς θεῶν ex Naz. pro Festi celebriratẽ non habens. Bud. ex eodem, καὶ δεῖ πᾶσαν ἑορτὴν ἀνέορτον εἶναι καὶ μεστὴν καταφείας, Vbi interpr. Diem non celebratum, vel Non hilariter transactum.

C. Μεθέορπος ἡμέρα, Dies sequens festum. Bud.

C. Προέορπος, ου, ὁ & ἡ, Festum præcedens. vt προέορπος κάθαρσις & προέορπος ἀφροσύνη, Naz.

Ἑορτάζω, Festum celebro. Plut. νήφοντας ἑορτάζει, ἀλλὰ μὴ μεθύοντας. Apud eundem cum accus. τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην ἑορτάζει. HINC Ἑορτάσιμος ἡμέρα, Dies quo feriæ solennes celebrantur, seu celebrari debent. Item τὰ ἑορτάσιμα, Res ad festum instructæ, in v.l. ET Ἑορτικός, Ad festi celebrationem pertinens, Solẽnis, ex Plat. ITEM comp. Διεορτάζω, pro ἑορτάζω: ET Συνεορτάζω. Vna festum celebro. VNDE Συνεορτάστης, Qui festum vnà celebrat, ex Plat.

ΕΠΕΙ, Postquam, Ex quo. Od. α, in principio, — ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν. id est ἀφ' οὗ, inquit Eustathius. Ex quo tempore Troiam euertit. Pro quibus Flaccus, Captæ post tempora Troiæ. (Ferri verò & hic potest aduerb. Postquam.) Et Odyss. ω, οὔ τ' ἔτι φῶτα Ὀψεαι ἐφάμιλλον ἐπὶ ᾧ χεο νηῖ Πύλονδε. Et cũ αὖ, pro Postquam, Quum, (vt ἐπιδὴν.) Il. ζ, ἐπὶ αὖ σύγε πότμον ὀπάσσῃς. Sic Iliad. ι, — ἐπὶ αὖ μάλα πυκνὸν ἔνθη. Itidem in

soluta oratione, vt Athen. ἐπί τις αὐτὸν ἤρετο. Plut. ἐπὶ τῷ ὤφθη πλησίον ὁ σόλος. Interdum cum πάσχειν & cum πᾶν, de quo vsu dicetur paulo pòstin Ἐπιδή. Et cum infinit. ex Herodoto, ἐπὶ τῷ σφίας θαυμάσαι ἐν τοῖς Ἑλλήνων. SED ἐπὶ, sæpe dicitur pro illo ἐπὶ αἰ. Dioſc. ἐπὶν πίῃ, ἀποθνήσκει post quambiberit, moritur. Aphrod. ἐπὶν ἡ θυελὶς αἴσχθῃ. DICITVR etiam Ἐπὶ οὖν, vacante οὖν, vt Il. δ, Αἴτ' ἐπὶ οὖν ἔκαμον &c. ET Ἐπιδή vacante itidem δή, sed iuncto per compoſ. vt Iliad. α, — ἐπιδὴ τοῦθ' ἅμα τοῖσι λέλοιπε. In proſa autem iungitur & aliis aduerbiis: vt Xen. Hell. 3, ἐπιδὴ τάχιστα ἤδυνατο. Et alibi, ἐπιδὴ πάχιστα, quo vtitur & Demoſth. At Latini non dicunt ad verbum Poſtquam citò, nec Quū citò, aut Quum citiſſimè, ſed Quum primùm, aut certè Simulatque. Sciendum eſt porro & ἐπὶ per ſe eundem vſum interdum præſtare. dicitur enim a Xen. ἐπὶ πάσσα ἐπὶ τὰ ἐλαῖα: ab Ariſtot. Polit. 135, ἐπὶ πᾶσιν. Sed iūgūt & infinitiuo, dicentes ἐπιδὴ ἀκοῦσαι pro ἐπιδὴ ἤκουσεν. Cuius cōſtruct. exēpla vide apud B. p. 1044. Nōnū quā verò particulā αἴ addūt: VNDE eſt Ἐπιδαί, pro ἐπιδὴ αἴ. (vt ſuprà ἐπαὶ pro ἐπὶ αἴ) habet autem eandem ſignif. ſed coniunctiuo iungi ſolet. Demoſt. ἐπιδὰν δὲ θῆτε τοῖς νόμοις φυλάττειν χρὴ, Poſtquam poſueritis, vel Quum poſueritis. Dicitur tamen ἐπιδὰν ἴδωσι & pro Quum vidiſſent: de quo vſu lege Budæum pag. 946.

INTERDVM & Ἐπίπαι, ITEM. Ἐπίπ pro Poſtquam. quorum vtrunque non infrequens Pauſaniæ. Et ἐπίπ τὸ πάσχειν pro ἐπὶ τὸ πάσχειν. in v. l.

Ἐπεί, Quandoquidem, Quoniam. Aut etiam Poſtquam, hic quoque: nam & ipſum alicubi hanc quoque ſignificationem habere comperitur. Itidem verò & Gall. Puiſque vtrunque declarat: ita tamen vt pro Poſtquam temporis aduerbio ferè præfigatur, particula de, & dicatur Depuiſque. Hom. Iliad. β, — ἐπεὶ μὲν ἄρχος κραδίλω καὶ θυμὸν ἵκανεν. Idem Odyſſ. υ, v. 156, Ἀλλ' ἄλλ' ἤειρε ἑοῦ πάρ' ἐπὶ καὶ πᾶσιν ἔοικεν. Idem alibi, — ἐπὶ οὐδὲ ἔοικε. Plato in Apol. ἐπὶ καὶ πάνυ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι. Idem De rep. 2, πολὺ γὰρ ἀμείνων ἄρα ὁ τῷ δίκαιον ἢ ὁ τῷ δικαίου βίος, ὡς λέγουσι. ἐπὶ ἐμοιγε οὐ δοκεῖ οὕτως. Sed & cū infinitiuo ex Xenophōte ānotat Bud. ita ſcribēte, ἐθαυμάζετο εἰ μὴ φανεῖεν αὐτοῖς ὄξειν ὅτι τοῦτο ἀδικοῖτο βύειν. ἐπὶ καὶ τοῖς μέγιστον φρονοῦσι τὰ τοιαῦτα διεξιέναι δηλοῖ. Sed ego minimè cum Budæo crediderim ἐπὶ ad hunc infinitiuum immediatè ferri, ſed ad verbū indicatiui modi ſubauditū. ‖ Ἐπὶ pro Alioqui, vel Sin minus. itē Quod niſi ita eſſet: vt exemplis aliquot abundè docet idem p. 992 & 993.

Ἐ Π ΕΙ Γ Ω,

Fut. ξω, Vrgeo, Impello. Odyſſ. λ, καὶ πελείαν μὴν ἡμῖν Ἀλκινοῦ καὶ ἀθάνατοι, ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε. Od. τ, Πανύσσω δ' αἰὰ δόμον. ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει. Herodian. lib. 2, ἐμὲ καλοῦσι Ῥωμαῖοι, καὶ σπουδῇ βοῶντες ἐπείγουσιν ὀρέξαι χεῖρα πατέρων. Et ſine infinitiuo apud eūdē Herodian. lib. 1, θεωρεῖν μαίνεσθαι καὶ μᾶλλον ἐπείγοντα. Idē lib. 4, ἐπὶ ἐπείγον εἴη, δηλώσαι, ſiquid magis vrgens, maioris momenti. ‖ Ἐπείγειν dicitur etiam qui fugientem vrget & perſequitur, qui fugientis ceruicibus incumbit. Il. κ, de duobus canibus in venationibus exercitatis, Ἡ κεμὰ δ' ἢ λαγῷ ἐπείγετον ἐμβρίθε αἰεὶ Χῶρον ἀν' ὑλήεντα· ὁ δ' θεῖον μεμηκώς. ‖ Itē Feſtino, Propero, Maturo. Idem Herodian. lib. 4, πολὺ δ' ὁ ἐπείγειν ἐπὶ μᾶλλον ἤπειγον. Iter properare dicit Tacitus: Feſtinare fugam & Maturare fugā Virg. Idē Herod. l. 3, τὴν θάνατον ἐπεῖξαι τῷ γέροντι. Properare mortem eo ſignificatu dicit Tacitus. Legitur apud eundem Herodian. lib. 5, μεγάλη ἀν ὑδ ἢ πάθημα ἐπειγόντων. quo ſenſu Horat. dicit Eſſeda feſtinant. Volunt autem huic ἐπείγειν αἰτιᾶσθαι τὸ οἴγειν, vt ἐπείγειν ſit οἴγειν πνα ἐκ τῶν ἑδῶν εἰς ἔργον.

Γ Ἐπείγεσθαι, Vrgeor, Impellor. Od. ν, de naui, Σῶμα χρομένη ἢ νῆ πίτνε, κὲ ἐπείγετο κέρα ἐρετάων. Od. ο, itidem de naui, — ἢ Φερεσὶ ἐπέδημεν ἐπειγόμθν Διὸς οὖρῳ. Il. λ, θάμνοι θεόρριζοι πίπτουσι ἐπειγόμθοι πυρὸς ὁρμῇ. Dicitur etiam ἐπείγεσθαι, Il. ν. Herodian. lib. 4, ἐπειχθεὶς ὑπὸ τῆς χαρᾶς, Quum vrgeretur deſidendi neceſſitate. ‖ Item Feſtino, Propero. Feſtino gradu contendo. Il. ζ, Ἀλλὰ σύγ' ὄρνυθι πᾶσαν ἐπείγεσθαι ἢ καὶ ἄπτῃς, Feſtinet autem etiam ipſe. Herodot. ἢν μὴ ἐπείγῃς ναυμαχίαν πιθόμενος, Si pugnam naualem committere non feſtines, Si pugnam naualem non properes aut matures. Thucyd. lib. 3, Τοῦτο δὲ ἐπείγετο ἐπὶ τὸ ἐπιγενόμενον, feſtinātè, de naui, niſi paſſiuè intelligere malis, Feſtinis ſeu citis remis impulſa. Eodem lib. ἐλπίδα εἶναι ἐπείγειν τὰς ὅπλα ποιεῖν ἄφιλα, ſi properaſſent. Et l. 1, καὶ πίστεσι τὰς [χρὴ] ἀνθρώπους ἐπιχθεῖσαι, & quo fretis vel ſubnixis nobis properandum. Herod. lib. 6, εἰς τὰ ἔσω μέρη ἐπείγετο. Dicitur quoque ἐπείγεσθαι πρὸς τῷ πόδι, & ὅπῃ τῷ πόδι, Feſtino & propero eam rem, ſeu ſedulò incumbo. Et ἐπείγεσθαι τῷ τάχει, Accelero & feſtino gradu contendo. Aliquando additur infinitiuus vel genit. eius rei quæ (ſeu ad quam) properatur. Il. ο, — ἐπείγεσθαι ἐλθεῖν ἐπεσθαι. Odyſſ. α, Ἀλλά γε καὶ ἐπιμένοντ, ἐπείγεσθαι δὲ ὁδοῖο. Il. τ, — αὐτὰρ Ἀχιλῆς Μιμνέτω αὐτόθι τάφος γε ἐπειγόμθος δὲ ἔρητος. In quibus genitiuus Euſt. ſubintelligit ἐπί. Apud eundem Hom. Iliad. ψ, dicitur ἐπειγόμθος ἐλθεῖν ἵππος, feſtino & citato curſu de victoria contendentes. In illo autem Il. β. Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γαλακτὸς ἐπ' ἐμβρυον σπεύσῃ ἐπείγει, μάλα δ' ὦκα τε θεσσάμενον κυκόωντο, vel intelligitur coaguli quaſi rei animatæ feſtinatio, vel legendo ἐπειγόμθοι, vt quidam antiqui) ipſius lactis coactio: vt ἐπείγεσθαι τὸ γάλα dicatur pro cogi & in caſeum comprimi ὑπὸ τῷ κυκῶντος. ‖ Ἐπείγεσθαι ſignif. actiua pro ἐπείγειν, Vrgeo, Incumbo. Il. ε, Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ Κριθὴ ἐπεγείρῃ ἀνέμων, καθαρὸν τε καὶ ἄχυρα, id eſt ἐπιγείρουσι καὶ σωρεῦσι καὶ μεταβάλλουσι τὸ ἄχυρα, vt ſcholiorum breuium autor exponit. ſuprà autē paſſ. ſignif. de naui dixit ἐπείγεσθαι Διὸς οὖρῳ. ‖ Item Feſtino, Propero, Maturo. Thucydides lib. 8, ἐπείγεσθαι αὐτὸν τὸν πλοῦν, Quum nauigationem properarent ſeu maturarent. Idē l. 6, ἢ καὶ αὐτὸς ἐπείγεσθαι ἐπιστρέφεσθαι.

Ἐπειγόλης, ου, ἡ, Studium, Aſſidua, velut properantis, rei alicuius maturatio. ἀπουδή, Etymol.

Ἐπειγόλος, ου, Qui ſummo ſtudio rem aliquam properat & vrget. Eſt nomen proprium apud Homerum ab hoc ἐπείγειν, vt ἀπὸ τοῦ ἐρέσσειν ἐρέτης.

Ἐπεῖξις, εως, ἡ, Feſtinatio, Properatio. Herodianus lib. 8, ὅσοι πορευόμενοι μετὰ πόνου ἐπεῖξις, omni ſtudio iter properantes.

Ἐπείκτης, ου, ὁ, Inſtigator, Inhortator, Qui ad rem aliquam properandam alium ſolicitat & inhortatur, Qui & ipſe feſtinat & alium ſedulo vrget. ὁ καταπείγων. vt Suid. illud Piſidis exponit, πᾶς ὑπεξαιρεῖται ἐπείκτας ἀγγέλους τοὺς συλλογισμοὺς τῆς χρείας καὶ τῆς νίκης. ‖ Ἐπείκτης eidem Suidæ dicitur etiam ὁ Φαλλοφόρος καὶ ταῦρος.

C·K A Ἐπείγειν, Vrgeo, Adurgeo. Il. ψ, Achilles quum eos qui curſu certarant, præmiis affeciſſet, dicit Neſtori dare ſe ei phialam, etiamſi non cucurrerit, quoniam χαλεπὸν γὰρ γήρας ἐπίγει, id eſt ſenectus eum vrgeat & premat, ſeu ei incumbat. Demoſth. contra Apatur. οἱ δὲ χρήσαι καταπείγοι αὐτὸν ἀδικοῦντες, creditores hominem iniquè vrgebāt. Polyb. ὅταν τὰ τῆς ἀπορίας καταπίῃ, quū neceſſitas & inopia vrget, B. interp. Thucyd. lib. 1, ξυμβαίνει ποιεῖν ἄφοι καὶ ξυμμαχίαν αἰεὶ καὶ τὸν Πελοπόνησον, ὡς αὐτὸς κατέπειγε ἡ Πελοπόνησος καὶ ὁ Ἄρης ἀδικεῖ, quòd Potidæa eos vrgebat & maturare cogebat, Eis inſtabat. Iſocr. ὦ καταπιεῖν, Si res vrgeat. Vnde in particip. τὰ καταπίζοντα, negotium vrgens. Luc. πάλαιν τὴν κεφαλὴν, ὅπως ἔχοις πρὸς τὰ καταπίζοντα χρήσθαι. Iſocr. τὰ μὲν ἤδη καταπίζοντα, primo quoque tempore agenda. Et apud Plutar. Pericle, τὰ καταπίζοντα ἔργα. Iſocrates verò in Pan. dixit, ἢ ἐν ἐκείνῳ μὲν ἐν χρόνῳ πάντα χαθέντων, ἡ δὲ νῦν οὐ καταπιζόντων, pro Quæ certe neceſſe non eſt, Quæ vt dicantur non opus eſt. ad vetum, Quæ vt dicātur nō vrgent. ‖ Καταπίζω exponitur etiā Inſtigo, Incito, Stimulo. Plato, ἡ φιλοτιμία καταπίζει αὐτὸν, Honoris eum amor ſtimulabat. ‖ Καταπίζω, Feſtino, Propero, Maturo, Accelero. vt ἐπείγω. Plut. καταπίξας ἅμα μάχῃ. ‖ Καταπίζομαι, Feſtino, Propero. neutr. Greg. καταπιζόμθοι ἀλλήλων, Certatim feſtinantes, Inuicem ſe trudentes ob feſtinationem. Bud. interpr. ‖ Item Studioſus ſum. Bud. ex Polyb. 5, ἐβουλόμην αὐ σε καὶ λίαν αἰπὴ ἡνίοχον κυβέρνησιν καταπίζοντα. πότερον γὰρ ὁ νῦν βασιλεὺς καταπίζεται

Ἐ Π Ι, præpoſ. quæ prout huic vel illi caſui iūgitur, hanc vel illam ſignific. habet. Ἐπὶ CVM GENIT. Super. Hom. Od. τ, V. 94. Εὐρυνόμη φέρε δὶ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτῷ. Idem ξ, — ἐπ' αἰγείῳ κεφαλῇ φέρε. Ariſtoph. Plato, παῖ χωρᾶς ὅπῃ τῆς κεφαλῆς φέρε. Idem, ὅπῃ ξύλου καθεύδεις. i. ὅπῃ ξύλου καθεύδεις. vt ὅπῃ χοίνικος μὴ καθῆσθαι, Plut. Super chœnice non ſedendum, vel Chœnici nō inſidendum. Et ὅπῃ τοῦ ἵππου καθήμενος, Pæd. 4. At ὅπῃ κόρρης παγεν, Gall. quidem eſt Frapper ſur la joue, (quod ſur eſt Lat. ſuper) dicitur tamē Lat. Cædere in maxillam. Interdum verò ὧν ὅπῃ cum genit. id ſignificat quod Gallis, ſuperintendent, Lat. autem Præfectus. vt Act. Apoſt. cap 8, ὃ ὢν ὅπῃ πάσης τῆς γαζης αὐτῆς, qui præerat vniuerſæ illius gazæ, id eſt vniuerſis illius theſauris. Si Gall. Superintendent des affaires. Curtium autem præpoſ. Super ita vſum eſſe doce. Bud. p. 489. Idem d. p. 1. c. ὅπῃ τοῦ ὑπογράφειν interpret. A ſecretis & οἱ ὅπῃ τοῦ ὑπηρετοῦσι, Ab epiſtolis. (ſicut etiam dicitur A cyathis, ὁ τοῦ τῶν κύλικι) affertur & ex Polybio in v. lex. Λεόντιος ὁ ὅπῃ τοῦ πεπαιδευμένος, Μεγαλέας ὁ ὅπῃ τῷ γραμματείῳ. Et Ἀλέξανδρος ὁ ἐπὶ τῆς θεραπείας. (vbi ἐπὶ ſignificare officium annotatur.) Huiuſmodi eſt & ἐπὶ τοῦ φονικῶν κρίνειν. Lucianus autem vſus eſt hac conſtruct. in eadem ſignif. cum verbo πιθανᾶν: vbi dicit Iupiter Ganymedi, ἐπὶ τῷ ἐκπαγλος πιθανᾶν. quod Bud. vertit Eris à cyathis. Talē eſſe vſum huius præpoſitionis exiſtimo & apud Demoſt. vbi dicit δῆλον φθείρειν τοῖς ἐπὶ τοῦ πρεσβυτέρου. Vt item Lat. Super cum ablat. ponitur interdum pro De, ſic & ἐπὶ, quod cum genit. ſæpe eſt Super, interdum ſonat & De. vt ἐπὶ τῷ καλοῦ λέγειν παιδός, apud Plat. Charmide. Sic ἐπὶ πόλεων λέγεται de vrbibus dicitur. ‖ Ἐπὶ, Coram, Apud, vt ἐπὶ τοιούτων μαρτύρων, Luc. Coram tot teſtibus. pro quo & ἐν μάρτυσι dici, docui antea in Ev. Plato De leg. lib. 12, Οὐτοι δὲ γραφὰς ὅπῃ τοῦ αὐτοῦ. coram iiſdem iudicibus. Si Luc. γραφόμενος πρὸς Ῥαδαμάνθυος, Coram Rhadamanthe, vel potius Apud Rhadamanthem te accuſabo. Sic autem vetuſtiſſimè dicitur ἐπιλογεῖσθαι ἐπί τινος. vide Bud. p. 15. Signif. autē Apud & in alio genere loquendi quod Bud. prætermiſit, videlicet quum dicitur εὐ' ἑαυτῷ λογίζεσθαι. pro Apud ſe conſiderare. Sic γελᾶν ἐφ' ἑαυτῷ, Pæd. 1. ‖ Ἐπὶ In. vt in io Olynth. 2, ἐπὶ πολλοῖς μὲν ἄν τις ἰδοῖν δοκεῖ μοι πόλεσι φιλοσοφία θύειν φανερὰν γιγνομένη τῇ πόλει, ὁ χρόνος δὲ ὢν τοῖς παρούσι τεκμήριον. nam per ὢν dicit quod dixerat per ἐπί. (Tale eſt ἐπὶ πολλοῖς μάθοι τις αὐτὸ λεγόμενα. vbi tamen aliqui interpr. Per multa, vel Multis.) Dicitur etiā aliquis ἐπὶ ξένης εἶναι, in peregrina regione eſſe. Sic autem ἐπί pro ὢν videtur ſumi in ἐπὶ λογισμοῦ εἶναι, Rationis compotem eſſe, vt ſit pro ὢν τοῖς λογισμοῖς εἶναι. vide Λογισμός. Et ἐπὶ λέξεως, pro In verbis. vel Verbis tenus apud Thuc. (quum alioqui ἐπὶ λέξεως ſit Ad verbū. quo etiam modo dicitur ἐπὶ ὀνόματος, quod redditur aduerbio Nominatim) Sed plerunq; ὅπῃ ponitur pro In habente accuſ. ſeu pro Ad, vbi videlicet motus indicatur. Tūc autem cenſetur potius geni. pro accuſat. vt Il. γ in princ. Κλαγγῇ πάρ τε πέπτανται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων, pro ὠκεανοῖο ῥοάς. Sic ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσαν. Il. α. Et Od. ο, — τὴν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ οἶκον. Et in Epigr. Ἰὼ ἐπὶ γῆς φεύγῃς. Herodot. ἐπὶ Σπείος φέρων. & ἐπὶ Αἰγυπτίους φέρειν, (vbi redditur etiam Verſus.) Thuc. ἐπὶ Θρᾴκης ἀφικνοῦνται, qualia pluriima ſūt. nō apud hūc tantùm, ſed & apud cæteros hiſtoricos. Eſt autem cum genit. οἴκου frequens hæc præpoſitio, itidem in motus ſignific. (vbi & Atticorum eſſe putatur) vt in ἐπ' οἴκου ἀπιέναι, vel ἐλαύνειν, Herodot. & ἐπ' οἴκου ἀπικομίζεσθαι, Thuc. ‖ Ἐπὶ, Sub, quū tempus ſignificatur. vt ἐπ' Ἀλεξάνδρου. Sub Alexandro, vt loquitur Fabius. id eſt tēpore Alexandri. Tale eſt ἐπὶ Κρόνου. Sic ἐπ' ἐμοῦ, & ea ætate, Demoſth. Et apud eundem paſſim ἐπὶ δίχνης, adiecto ei' nomine. ‖ Ἐφ' ἑαυτῷ, Per ſe, (vt dicitur aliquis per ſe, vel per ſe ſolus aliquid facere) Thuc. 2, καὶ εἴπου ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτόνομοι οἰκήσειν. A pud eundem ἐφ' ἑαυτῷ πλεῖν exponitur καθ' ἑαυτό. ‖ Ἐπὶ cum ſuo genit. vbi præfixus eſt genitiuo articulus, redditur nomine adiectiuo: vt τὰ ἐπὶ μέρους, particularia, Bud. 772.

‖ Sed multo frequentius per aduerbium redditur, non præfixo articulo, vt ἐπ' ἀθέας εἶναι, Ariſtot. Directè ſtare. Vide in Εὐθύς. Sic ἐφ' ἑνὸς πεπαυμένοι, vertitur aduerbio Sigillatim. Redditur verò & aliis modis, vbi ordinationis ſign. habet: vt ὅπῃ τεσσάρων ἑξάδυοι τὰς ναῦς, Thuc. Inſtructis ordinibus quaternùm nauium. Bud. autē apud Xenoph. οἱ δὲ Θηβαῖοι οὐκ ἔλαττον ἢ ὅπῃ πεντήκοντα ἀσπίδων σωιεσταμένοι ἦσαν, interpr. Non minus denſa erat acies quàm vt introrſus quinquaginti eſſent armati. Vide eundem Bud. p. 632, de illo ἐφ' ἑνὸς πεταγμένοι: itémque de δέκα ναυσὶν ὅπῃ μιᾶς πεταγμένοι. At de ὅπῃ κέρως ἄγειν & de ὅπῃ μετώπου ἴέναι (quæ huc & ipſa pertinent) lege eundem p. 373. Ἐπὶ cum ſuo genitiuo interdum aduerbio redditur. vt quum illud ἐπ' ὀνόματος interpretamur Nominatim. Tale eſt autem ἐπὶ κεφαλαίων ἐπελθεῖν, quod B. vertit Sūmarie percurrere, adiens ἀνακεφαλαιωσιν ποιεῖν. ex Demoſth. 184. Sed & ἐπὶ σοίχου apud Paul. exponit σοιχηδὸν, item κατὰ σοῖχον.

Ἐπὶ CVM DATIVO, Super. Il. α, Οὔτις ἐμοῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, Super terram. At Ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἐστηκεν ἰσχυρᾷ, redditur potius per ablat. Super crepidine Xenoph. autem dixit Pæd. 5 Κῦρος μὲν ἐφ' ἵππου καθήμενος, quum alibi dicat ἐπὶ τοῦ ἵππου καθήμενος, ſicut antea docui. Sed Lat. præpoſ. In potius hic vtuntur quàm præpoſ. Super. Dicitur enim aliquis Sedere in equo, vel Inſidere equo. Itidem verò ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, verti poſſit In terra lucē intuente. Significat & Super, eo ferè modo quo dicitur à Curtio Iuuenis ſuper armamen ariū poſitus. Tale quid enim ſignificare ἐπὶ puto in hoc verſu Od. ο, Οὔροι ἐὰν κατέλεπτοι ἐπὶ κτεατιστὶν ἐμοῖσι. Ἐπὶ, Vltra, vel Præter. Plutar. in Publ. νικᾷ πεπαιδόσοι ἐπὶ γελοῖοι καὶ μωκεῖσθαι. (Ideo autem hanc ſignif. ſubiungo illi, quòd itidem apud Latinos præpoſ. illa Super pro Præter ſeu Vltra interdum accipiatur) Ἐπὶ redditur Præter & in hoc Xen. loco, Pæd. 1. p. 4, ὅταν κάρδαμον μόνον ἔχωσι [vel ἐσθίωσιν] ἐπὶ τῷ σίτῳ, ſed alii ἐπὶ τῷ σίτῳ vertunt Cum pane. At Cicero dixit Adhibere naſturtium ad panem. ‖ Ἐπὶ rurſus apud Homerum in ſignif. motus. vt Iliad. β, Βῆ δ' ἴμεν ἢ πόντον ἐπ' ἀτρύτοιο βαρύοιο. interpretor. n. Prouolant ad flores, ſeu conuolant: ineptā eſſe exiſtimans vulgatam interpr. Volant in floribus. Item Iliad. α, & Od. ο, Ἐκ δὲ κ' αὖτι βάλοιν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης pro Egrediebātur in littus maris. vt ſit pro ἐπὶ ῥηγμῖνα. Cæterùm vult Euſtathius in loco illo πεπνυμένα ἐπ' αὖθιν, eſſe antiproſin pro πεπνυμένα ἐπ' αὖθι. vt Iliad. ο, ἦλθεν ἐπὶ Κρήτων pro ἐπὶ Κρήτας. item ἦλθε ἐπ' Αἰκάστοιο pro ἐπ' Αἰκάστου: & alibi ἐπὶ ναυσὶ ἐλαύνειν pro ἐπὶ τὰς ναῦς. His inquam aliiſque in locis antiproſin eſſe putat: ſed vt in iſtis atque aliis nonnullis videri poteſt poeta antiproſi vſus eſſe vt metro inſeruiret, non itidem certe & in illo datiuo ῥηγμῖνι, quum verſus ῥηγμῖνα etiā admiſeret. Sed hoc addo in proſa quoque habere ἐπὶ datiuum pro accuſ. quum dicitur ἐπὶ θανάτῳ συλλαβεῖν. ſi modò cum B. apud Iſocr. & Luc. vertamus Ad nec ē rapere. Idē verò apud Iſocr. ἐπὶ θανάτῳ φρουρεῖν, vertit Rei pœnæ capitalis.

‖ Ἐπὶ apud eundem poetam (vt omnes qui apud eum extant huius præpoſ. vſus cum hoc caſu, ordine perſequar (pro κτ). Aduerſus. vt ὅπῃ Τρώεσσι μάχεσθαι pro κτ Τρώας. Si. ὅπῃ σοι μεμαῶτες, & ἐπὶ Ἕκτορι ἀκοντίσαι, & ἐπ' ἀλλήλοισι ὄρουσαι, & ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες. Sed admoneo poſſe iungi atque adeo iungendam eſſe multis in locis præpoſ. verbo: vt hic Οὐ τὸν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολυδακρυῶν ὀρνα. nec enim dubium eſt quin ἐπιφέρον ἀλλήλοισι commodius intelligatur. Idem & de iſto loco dici poteſt ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες. Quid autē vetat & quin in modo citatis exemplis, & ἐπιρουσαι ἀλλήλοισιν, & ὅπῃ θορόντες ἀλλήλοισι intelligamus? Poſſumus autem in exemplū huius vſus præpoſ. ἐπὶ cum datiuo pro κτ, afferre & titulum tragœdiæ Æſchyli ἐπὶ ἐπὶ Θήβαις. nec enim dubium eſt quin ſit pro κτ Θήβας, ſubaudito etiā participio κατεσταθεῖσαι, aut alio huiuſmodi. Nō ignoro tamē apud Euſtathiū legi ὅπῃ Θήβας, ſed ab eo ſcriptum fuiſſe ἐπὶ Θήβαις ſuſpicor. Sic verò & apud Thuc. ἐπὶ φίλοις pro κτ φίλοι, & ἐφ' ἡμῖν pro καθ' ἡμᾶς, aliaq; huiuſmodi.

Ἐπὶ in proſa habet & aliam præpoſitionis Ad ſignificationem apud vtroſque ſcriptores. ponitur enim interdum pro παρά, id eſt Apud vel Iuxta: ſicut Ad. veluti quum dicitur ἐπὶ ποταμῷ & ἐπὶ θαλάσσῃ à Thucydi-

de, pro παρὰ πόντον & παρὰ θάλασσαν. (vnde & παρὰ θαλάσσιος) Quale est apud eundē lib.2, ἢ ὅτι Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις νῆσος, pro Insula Locris finitima. At verò ὅτι θύρησι apud Homerum & ὅτι θύραις apud Aristoph. significat In foribus: licet reddatur etiam Ad fores. ¶ Item ὅτι σωτηρία τῆς Σικελίας, ex Plat. epist. 8, vt Lat. Ad cōseruationem Siciliæ, pro Siciliæ conseruandæ causa. ¶ In hoc autē Thucydidis loco, lib. 8, ὅτιοι οὐ ῶς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς τε εἴκοσιν ὅμως ἐπλήρουν, sic dici puto ὅτι ὡς ἠγγελμένοις ναῦς ἐπλήρουν, vt Lat. dicim: aliquē ad hunc vel illum nuntiū obstupuisse. Ita enim malo q̃ ὅτι accipere pro Propter.

Habet verò itidem diuersas præpositionis In significationes. Ac primùm quod ad vulgatam attinet, ὅτι χθονὶ dixi paulo antè non solùm Super terram, sed etiā In terra, posse vertis: sicut & ἐφ' ἵππῳ apud Xen. In equo. Tale est autem apud Aristophanem Pluto, ὅτι ὦσι κερείοισι τῶν καθημένων. Et apud eundē ὅτι πᾶς ξυνεῖς, quod exposui In foribus. (potest verò reddi & Pro foribus) Sed & hæc exempla huius significationis afferūtur ex Isocr. ὅτι τοῖς οἰκειοτάτοις μαλιστα δηλῶσι: & ἐπ' αὐτοφώρῳ ἁλωκώς. Et ex Demost. ὅτι ὦν τις ᾖ φανεῖ: itē ex Xenoph. ὅτι πλουτῶν τὸν βίον ἠρώα ὤφρα (vbi tamen propinquā mortem potius quàm præsentem significari puto.) Sed & ex Homero, ὅτι φρεσὶ θῆκα. vbi tamen aliqui præpos. verbo iungere maluerunt. ¶ Ἐπὶ iunctum dativo ἀγαθῷ, aliisque huiusmodi, eadem præpos. In reddendum esse existimo. vt Pæd. 7, ἐπ' ἀγαθῷ τῷ Κύρου ἐβεβήκει. Sic ἐπ' ὠφελείᾳ apud Isocratem, & illis opposita, ὅτι κακῷ & ὅτι βλάβῃ, apud eundem. Sic enim Lat. In rem meam vel tuam, & In meam vel tuam perniciem dicunt. Sed ἐπ' ἀγαθῷ possumus & datiuo solo reddere Latinè. ita enim Bono interdum poni cōstat. ¶ Ἐπὶ denique, tū etiam quum potestatis significationem habet, præpos. In reddi potest. Thuc. 2, καὶ τῷ ὅτι μάλιστα ἐν ἑαυτῷ τὸν νοῦν ἔχοντι. Sic Demosth. ἐφ' ὑμῖν ἐστι, In vobis est, pro In vestra est potestate, In arbitrio vestro situm est. Quod etiā dicitur, Penes vos est. Autor Axiochi, ὅτι τῇ τοῦ ἡγουμένου. Synes. ἀλλὰ τό γε δόκιμα τῶν ἀεὶ τῶν μηδὲν ἔχοντι. ἐφ' ἡμῖν ἀγαθῶν ἢ κακῶν. Vbi retinet Synes, philosophicum loquendi genus, quod attingit & Bud. p. 566. Dicitur etiam ἐπ' ἐμοί ὅτι vel γένοιτο πιεῖν τῶν. vt Isocr. in epist. ad Timoth. τὸ δ' χρῆσθαι ὅποῖς καλῶς τε καὶ φιλανθρώπως ὅτι σοὶ γένοιτο. Sed dicunt item κεῖται τῶν ἐπ' ἐμοί. Iūgitur & verbo ποιεῖσθαι. estque ὅτι τινὶ ποιεῖσθαι. alicuius potestati permittere, apud Plut. in Amat. narr. Huc pertinet τόγε ἐφ' ἡμῖν pro Quantum quidem in nobis fuit, Synes. Interdum verò additur infini. εἶναι. vt apud Lys. καὶ τόγε ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι ἐσώθη. pro Quantum in eo fuit, seruatus es. vt Xen. viceuersa dixit Hell. 3. τὸ δὲ ἐπ' ἐκείνοις εἶναι ἀπολώλατε. Nonnunquā autem & ὅσον huic loquendi generi adhibetur. vt ὅσον ἐν ἐπ' ἐκείνῳ, ex Demosthene, pro Quantum in eo fuit. Sed affertur ὅσον ὅτι τοῦ, ex Luciano, pro Quantum ad te attinet. Sic cerè accipitur ὅτι interdum & sine ὅσον. vt apud Synes. τὸ δ' ὅτι τῆς μάστιγος ἀπολώλασι, τὸ δ' ὅτι τῇ τῶν σωμάτων ἰσχύι ζῶσιν ἐπ' μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας.

Ἐπὶ, Propter. vt quum Cic. hæc Stoicorum verba, φθόνος, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, vertit, Inuidentia, est ægritudo suscepta propter alterius res secundas. Xen. ταῦτα ποιεῖν ὅτι τῷ κέρδει, Propter lucrum, vel Lucri causa. Sic ὅτι μικροῖς λήμμασι, apud Herodot. Propter paruos quæstus. Et ὅτι χρυσῷ ὠνήσωμαι. Polyb. θαυμάσαι τὸν παρὰ τοῖς Ἕλλησι τῷ ἐπ' ἀρετῇ φήμῃ. id est (Bud. interpr.) Celebres ob virtutē esse cœperūt: vel Famā virtutis assequuti sunt. Idem Pol. τῶν ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένων ἀνδρῶν εἰκόνες. Alicubi verò De locū hic habet: vt ὅτι μεγάλαις αἰτίαις, Magnis de causis, id est Magnas ob causas. Sic & apud Thuc. lib. 1, ἔγνωσαν οὐκ ὅτι τῷ βελτίονι λόγῳ ἀποπεμπόμενοι, non optima de causa se dimitti. ¶ Aliquam verò cum hac signif. affinitatem habet ὅτι quū conditionem declarat, seu pactum. (qua affinitate deceptos alicubi quosdā interpr. animaduerti) Thuc. 4, αἰσθανόμενοι ὅτι τοῦτοις ἐξιόντο. X. Pæd. 3, ἢ ὅτι τοῦτοις ἔδοξε λαβόντες πάντες τὸ πιστόν. ἢ ἐλευθέροις τε ἀμφοτέροις ἀπ' ἀλλήλων εἶ σωτήρετο. id est His cōditionibus. Plut. Alcib. ὅτι τοῦτοις γὰρ οἱ ἄνδρες παρέδοσαν τὴν πόλιν. καὶ τοῦτο σωθέντα. vbi obserua addi verbum σωθῆναι, sicut & in proximè præcedente Xenoph. loco. Huc pertinent ὅτι ἴσῃ καὶ ὁμοία, & ὅτι ἴσοις καὶ ὁμοίοις, quæ habes apud Bud. p. 976. Interdum verò præcedit ὅτι τοῦτο, sequitur ἐφ' ᾧ, vel ἐφ' ᾧτε, cum verbo infinitiui modi, aliquando verò & indicatiui. Plato Apol. ἀφίεσθαι, ὅτι τοῦτο μόνον τοῦ ἐφ' ᾧ τε μηκέτι ἐν ἑαυτῇ ζητοῖς δίκην δεῖν. dimittimus te, sed ea tamen conditione (vel ea tamen lege) vt desinas &c. Apud Herodot. cum altera construct. ὅτι τοῦτο ὑπεξίσταμαι τῆς ἀρχῆς ἐφ' ᾧ τε αὐτὸ οὐδενὸς ὑμῶν ἀρξομαι. Sed interdum etiam ἐφ' ᾧ τε eandem signif. habet, non præcedēte ὅτι τοῦτο. Menander apud Plut. in Consol. ad Apoll. εἰ γὰρ ἐγγύου ἐφ' ᾧ τε δίκαιον εἶναι διὰ παντὸς εὖ, pro Si enim ea lege natus es vt perpetua felicitate fruaris. Et cum futuro indic. Thuc. 4, στῆσον τὰ πλοῖα καὶ σφᾶς αὐτοὺς κελεύσῃς τοῦτο ἐποιοῦν ἐφ' ᾧ φυλακὴν τῆς νεώς τε μενοῦσι. Alioqui ἐφ' ᾧτε capitur pro Vt, sequente infinit. vt ἐφ' ᾧτε πολεῖν, Aristoph. Vt vēdāt. Et ἐφ' ᾧ τε μενεῖν eidem Aristoph. Apud Thuc. ἐφ' ᾧ schol. aliquot locis exponit οὗ χάριν: & apud eundem ἐφ' ᾧ τε ἔλαβον, pro ὅτι τοῦ ἔξειναι, Halicarnass. scribit esse eius idioma. Apud Synes. autem Budæus ἐφ' ᾧ Γενάδιος ἔγραφεν, reddit Quare Gennadium detulit. addens & interpr. hanc, Ita vt Gennadium deferret. Apud eundem Bud. vide & alia exempla huius ἐφ' ᾧ τε p. 954. quorum tamen maior pars illam conditionis significationem habere mihi videtur. Lege & de ὅτι ῥητῆς ibidem. Sed addo quod nec ab illo, nec ab aliis annotatum reperi, videlicet quum ὅτι iungitur datiuo μισθῷ. aliisque nōnullis, conditionis itidem seu pacti significationem hac præpositione includi. vt Il. φ. Πῆρ Διὸς ἔλθοντες ἠπεύσατε· ὦν εἰς ἑνιαυτὸν Μισθῷ ὅτι ῥητῷ. Sic & in plur. ὅτι μισθοῖς apud Herodianum lib. 1, ἡδονὰς ὅτι μεγίστοις μισθοῖς ἐθηρᾶτο. At in v. l. ἐπὶ μισθῷ apud Xenoph. redditur Pro mercede: nō Pacta mercede, aut Proposita certa mercede, vt ego vertendū censeo. Sic verò & cum datiuo δωρεᾷ seu δωρεαῖς. Hom. Il. x, Τίς κέν μοι πόδε ἔοργον ὑποσχόμενος τελεσσῃ; Δωρῷ ἐπ' μεγάλῳ, μισθὸς δὲ οἱ ἄρκιος ἔσται. Philo De vita M. l. 1, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ μεγάλαις δωρεαῖς με ἐπηρτήσαντο.

Ἐπὶ, Post. vt ἐπὶ τούτοις apud Thuc. schol. exponit μετὰ ταῦτα. Sic apud Xen. habes cum alibi tum p. 70, ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτῳ, (pro quo & ὧν τοῦτο.) Synes. καὶ ἔχει τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ πᾶς ἐπ' αἰδοῖ, καὶ ἄνω ἐπὶ παιδὶ φέρων ἀεί τι μοι ξένιον. ¶ At verò Ioh. 4, v. 27, ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταί. istud ἐπὶ τούτῳ sonat potius Interea (& quod Gall. dicitur *sur cela*. q. d. Super hoc: vel *Sur ces entrefaites*) quàm Postea: multo verò minus Continuo, vt Vet. interpres reddit.

Ἐπὶ, De. Thuc. 1, λέγεται ἐπ' αὐτοῖς ἐπαινεῖν τὸν τρόπον. vbi videri possit ἐπ' αὐτοῖς esse pro ἐπ' αὐτῶν. nam ἐπὶ cum genitiuo hoc significare, antè docui: at ἐπὶ cum datiuo hac in signif. haud temere reperiri existimo. Possit verò aliquis fortasse & Super illis exponere, perinde videlicet ac si diceret Super illorum sepulchris.

Ἐπὶ pro Cum accipi à nonnullis in hoc Xenoph. loco, ὅταν κάδαμον μόνον ἔχωσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ, suprà docui: (quod vnicū in v. l. exemplum signific. huius affertur) sed multo magis hanc interpret. conuenire existimo huic loco Homeri ex hymno in Mercur. — εἴ πυ ὄπωπας Ἀνέρα τῶν οἱ ἐπὶ ζώοισι δέδασται ἠνορέων κλῦθι ἄνα. itē isti Thucydidis (ac similibus) lib. 6, πέμπειν αὐτὸν ἐπὶ τοσούτῳ στρατεύματι, Cum tanto exercitu. Id est Habentem tantum exercitum. lib. 2, ὑπεροχὴν ἀδελφῷ ἑαυτοῦ δώσειν, ἢ χρήματα ἐπ' αὐτῇ. Quale esse videtur apud Libanium, καὶ ἡ παλλακὴ αὐτοῦ ἐδ ωκεν αὐτῷ γυναῖκα ἐπὶ τοσούτῳ, Cum dote. Nisi quis malit ἐπὶ hic quoque pacti significationem habere, vt sit Pacta dote, vel Constituta dote. Sic verò & ἐπ' ἐλπίδι quod in aliquibus Testamenti noui locis redditur In spe, & Ob spem, & Sub spe, videtur & Cum spe verti posse. Sic autem & Herodianus dixit l. 3, ἐφ' ἑτέραις εἰσελθὼν ἐλπίσι. ¶ Cæterùm quod de illo Thuc. loco, ἐπὶ τοσούτῳ στρατεύματι dixi reddi etiā posse Habentem tantum exercitum, idem certè & de his Herodiani dicendum videtur: lib. 3, ἐπὶ πολλοῖς δεδοκῶς νεανίας ἀνεπαύσατο: & lib. 4, πολλοὶ ἐπὶ δεδοκῶς πολλοῖς νεανίαις ἀνεπαύσατο: & lib. 4, πολλοὶ ἐπὶ δεδοκῶς πολλοῖς νεανίαις ἀνεπαύσατο.

Bud. tamen apud Libanium ὅτι πολλοὶ δύο τε λιπόντες exponit Decedens duobus relictis filiis. Sed eodem res redit.

Ἐπὶ cum datiuo in signif. temporis. vt ἐπ' ἦμαρ apud Hesiodum in Erg. circa principium, Vno die. Sic autem exponitur & apud Homerū Il. τ, — ἐπ' ἦμαρ δακρύσαντας, Vno die, vel Per vnum diem. (Apoll. autem in hoc loco, — τοῦ ἔασαν ἐπ' ἦμαρ νύκτα φυλάσσω, accipit ἐπ' ἦμαρ pro Vltra diem, seu Post diē: ideóq; ad præcedentia potius pertinet hoc exemplū.) Affertur in v. l. & ἐφ' ἡμέρᾳ ex Aristide alio sensu. nā hæc eius verba, τοῖς τῶν ἄθλων γυμνασίοις οὐκ ἀχθόμεθα, ὁπόσ χάνοντες ἐφ' ἡμέρᾳ, reddūtur ita, Certaminū exercitationes nō grauatē ferimus diem de die producentes. At ego crediderim ἐφ' ἡμέρᾳ potius esse Per totum diem. In iisdem ὅτι νυνὶ vertitur Tempore caniculæ.

Ἐπὶ sunt qui superuacaneum existiment in iis locis, qualis est hic Athenæi, vbi de Curio Romano scribit, ὅτι γογγυλίσι διεβίω πάντα τὸν χρόνον: & hic Synesii, ἀρίστῳ μὲν ὑπὲρ ἀλφίτου, ἡδίστοις μὲν ἀναγκαῖν, ἡδίστοις δὲ ἐμπίνειν: nec non iste eiusdē, ὡς δὲ μετεράκια ὅτι κρείττοις ἀνωρεῖ καὶ ἰσοῦλοις. Bud. certè illū Athenæi vertit, Rapis viuebat, & Rapas semper esitabat pro pulmentario. Ego autē existimo, vel potius suspicor (nec enim ex tēpore quie quā pronuntiare ausim) ὅτι in huiusmodi locis tale quid significare quale Intra, quum dicitur Intra legē epulari. vt si dicā Epulor intra cibos lege præscriptos, vel Intra cibos pauperibus etiam concessos.

Ἐπὶ CVM ACCVS. Ad, in motus signif. Aristophanis Pluto, ὅτι τὴν θύραν ἐβάδιζεν. Idem, ὅτι τὸ κέρδος ἦλθες. Lucianus, ὅτι τὴν Ἀθήνηνδε ἐπορεύετο. Plato epist. 7, ἐπεμψεν ἐπ' ἐμὲ πεμπτον. Huc pertinet κλίνειν ὅτι δόρυ, vel ἐφ' ἵππον &c. item ὅτι δόρυ ὀπισθοφέρειν, vel ἀθεστᾶν. quæ vide in Δόρυ & Νίκα. Item ὅτι θαρρεῖν, ἐφ' ἑκάτερα, ὅτι τάδε, vide in singulis nominibus. Alicubi etiam cum verbis motum non signif. vt καθίζεσθαι ἐφ' ἑστίαν apud Thuc. vbi itidem seruari potest Ad. At verò in ἐφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, & in ποιεῖσθαι ἐπ' ἐξουσίαν, aliisque huiusmodi, non vtimur præpositione Ad, sed vertimus, In suam potestatem redigere, aut Suæ potestatis facere: de quibus vide in Ποιεῖσθαι & in Ἐξουσία. ¶ Ἐπὶ, Cōtra, Aduersus. vt ὅτι τοῖς ἀνταγωνισταῖς ἀσκεῖν, Isocr. Et ἐφ' ὑμᾶς τῶν θεῶν ἐβεβήκει, Demosth. ¶ Ἐπὶ, Super, Supra. vel Per, (vt dicitur Per mare & per terrā vagari) in his ὅτι πόντον ἄγοντες. Hesiod. κλέος εἰς ὅτι χθόνα πουλυβότειραν. Rursum Hom. Πλάζετ' ἐπ' ἀλλοδόξων ἀνθρώπων δῆμον τε πόλιν τε. Idem, ἵμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. Vbi verò non est verbum motus, redditur etiā Inter vel Apud: vt Odyss. ξ, Οὔτω τὸν κέν μοι εὔκλειαν τ' ἀρετήν τε εἴη ἐπ' ἀνθρώπους. ¶ Ἐπὶ pro Vsque ad, ex Dione, ἐποίησαν τὸν δὲ ὅτι θάνατον. Cicero autem quod Aratus dixit ἀπὸ χρὸς ἐπ' ἰξύν, vertit, Lumborum tenus à palma.

Ἐπὶ in signific. temporis. vt ὅτι τοσοῦτον χρόνον: & ἐφ' ὅσον χρόνον, Tandiu & Quandiu. pro quibus dicitur sæpius ὅτι τοσοῦτον & ἐφ' ὅσον, subaudi χρόνον. aut etiam ac sciendo illa neutraliter, vt quū dicitur ὅτι πολύ, ἐπὶ πλεῖον. De quibus ac similibus vide in ipsis nominibus. Sic & de ἐφ' ἡμέραν, in Ἡμέρα: & de ἐπὶ χρόνον, pro Aliquandiu, in Χρόνος. Sed & ἐπὶ τὴν ἕω, pro Sub auroram, id est sub exortum auroræ, ex Thuc. affertur.

Ἐπὶ τρεῖς, Ter, vacante ἐπὶ. Act. Apost. c. 10, τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ τρεῖς. vt Gall. *Par trois fois* pro *Trois fois*.

Ἐπὶ pro ὅτι, in anastrophe: vt Iliad. α, — ὦ ἔπι πολλ' ἐμόγησα, pro ἐπὶ ᾧ, sed cuius loco dicitur ἐφ' ᾧ. ¶ Item Ἐπὶ, pro ἔστι, ab ἔπειμι: vt ἔνι pro ἔνεστι. &c.

¶ Ἐπὶ sine casu, Desuper, Superné. Apoll. Arg. 2, ὅτι δὲ λόφοι ἐστείοντο. Sed in huiusmodi locis possunt nonnunquam subaudiri genitiui.

ΕΠΕΚΕΙΝΑ, pro ἐπὶ ἐκεῖνα, aduerb. & loci temporis. Interdum verò Illic, vt Polit. apud Herod. lib. 6, ὡς δὲ τοῖς Ἀρσάκης λέγεται τὸν θρόνον Παρθυαῖος ἀναπείσας τοὺς ἐπέκεινα βαρβάρους ἀποστῆναι Μακεδόνων, illarū regionū barbaris. Idē l. 7, τοῦ τε στρατοπέδου τῶν τὸ σῶν αὐτῷ, οἵτε ἐπέκεινα πάντες ἄνθρωποι ἔγνωσαν, cuncti illius regionis mortales. Idē lib. 4, πᾶσαν ἀναπολίω κεχειρωσάμενος, καὶ τῆς ἐπέκεινα βασιλέας πάντας αὐτῷ τῷδε κεχωρηκέναι, cūctos illius regni mortales. Interdū Vltrā. Idē Herod. lib. 4, τῶν δὲ ἀπὸ μεσημβρίας ἐθνῶν, Μαυρουσίους μὲν καὶ Νομάδας, Λιβύης τὰ πρὸς ἑσπέρην ἐνοικέοντας, ἀντωνίνῳ τῷδε δεδασμένα. Ἀθήνας δὲ ἐπέκεινα μέχρι ἀναπλοῦς, ὡς σπανίζειν τῶν γῆτα, Quæ verò vltra eas partes extendantur, vsque ad orientem. In qua significatione nonnunquam casus additur, & præpos. vim obtinet. Idē Herodian. lib. 2, οἵτε ἐπέκεινα τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, Satrapæ trās Euphratē Tigrimque habitantes. Arriā. in 6, καὶ τὰ ἐπέκεινα τοῦ κόλπου ἐς τοὺς Σκύθας. Cui oppositū EST Ἐπὶ τάδε, Citra: synōymū AVTEM ὑπέρκειται, vt ānotat Bud. Quò pertinet quod in vulg. lex. est, καὶ εἰ ἡλικία τῆς ἀκμῆς ἐπέκεινα, & si ætas vigorē excesserit. Ibidē illud Aristid. οὐ τοῖς ἐπέκεινα πάσης δημοκρατίας τόπα, vertitur, Hæc sunt supra omnē democratiam. ¶ Est verò etiam aduerbium temporis, vti dixi. Isocr. 147, οὐ γὰρ τοῖς ἐπέκεινα χρόνοις οὐδένες πώποτε κρείττονες ἡμῶν ἐς τοῦτον τὸν χώραν εἰς ἔβαλον, id est Bud. interpr. Ante illud tempus, Ante huius cladis tempora, Retro actis temporibus. Idem Hellen. enc. ὥσπερ τὸν μὴ ἐπέκεινα χρόνον οἱ δυς τυχοῦντες ἐν τοῖς βαρβάροις, τῶν Ἑλλήνων τὰ λεῶν ἠξίουν ἄρχειν, Ante illud tempus, Ante bellū cum Troianis pro Helena recuperanda gestum. Vnde mox in redditione subiicit, μετ' ἐκεῖνον δὲ τὰ πολεμικά. &c.

ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ου, ὁ, ἡ, Qui oppugnatis auxilio venit, Auxiliator: quēadmodum σύμμαχος, belli inferendi socius. Il. ζ, Τρῶες ἀφνειοί, τηλέκλειτοι τ' ἐπίκουροι. Hermipp. apud Athē. lib. 1, ἐκάστης πόλεως τὴν χώρας ἐπίωμα τα describēs, Ἀνδραποδ' ἐκ Φρυγίας, ἐπὸ δ' Ἀρκαδίας ἐπίκουρος. Vnde Hellē. 7 apud Xenoph. quidam Arcadibus adulans, fortitudinis eorū πεκμηριον afferens, ὡς ἐπίκουρον ὅπου δεηθεῖέν τινες, οὐδένας ἀρετῇ αντ' Ἀρκάδων. Plut. Pericle, καὶ ὑπὸ ἐπικούρων τοῖς Σαμίοις τοὺς φερούσας, Nauibus subsidiū ferētibus Samiis. ¶ Ἐπίκουροι apud Thucydidē lib. 6 pag. 216 dicitur quos paulo ātè δεξιοφόροις vocarat: ὁ δὲ τοῖς ἐπικούροις φέρεται τὰ ἔπλα ὑποδεξάμενος. sic etiā p. præcedēte, videlicet 215, ἐπίκουροις schol. exponit φύλακας. vbi dicit τοῖς μὲν πολίταις φοβερόν, ἐς δὲ τοὺς ἐπικούρους ἀκριβές. ¶ Ἐπίκουρος generaliter accipitur pro quouis auxiliatore & opitulatore. Vt apud Euripidem Orestes patrē apud inferos agentē rogat, ἐπίκουρον μολεῖν Τοῖς δεσπόσι σοῖς. Sic apud Thucydidē l. 3 dicitur, τοὺς παλαιοὺς ἀρετὰς debere τοῖς ἀδικουμένοις ἐπίκουροις εἶναι. Apud Xenophōtē vero lib. 7 Pæd. de eunuchis dicitur, ἀδίκοις οὖν τοῖς τῶν τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις, καὶ δεῖ τῶν τοῦ ἀπὸ τοῦ ἐπικούρου τρόπος δεῖσθαι. Apud eundem ἐπίκουροι ῥοῦς, ferēs auxilium & remedium contra frigus. De etymologia autem huius vocabuli vide in ἐπικουρέω. ¶ Ἐπίκουροι Hesych. præter βοηθοὶ & σύμμαχοι, sunt etiā ἐπίσκοποι: item ἥλοι ξυλινοι. ¶ Ἐπίκουρος est etiam philosophi nomē qui summū bonū in voluptate collocabat. VNDE Ἐπικούρειος, Epicureus, Qui Epicurum sequitur. Item adiectiuè de re aliqua dictū, vt ἐπίκουρειον δῶρον, apud Plutarchum. & ἐπὶ κόρρα ἄπυρα in Epigr.

Ἐπικουρία, ας, ἡ, Auxilium. Isocr. Bus. τῆς σώματον ἰατρικὴν ἐπίδοξον ἐπικουρίαν. Xē. Hell. 6, ἐπικουρίας δεομένους. Et ἐπικουρίαν ποιήσασθαι apud Thucydidem lib. 1, pro Auxiliū ferre. βοηθεῖν. Apud eundē lib. 8, ἐπικουρίᾳ σωζόμενοι, Auxiliaribus copiis incolumes redditi. Auxilia etiā Lat. plur. num. appellant.

Ἐπικουρικός, ή, ό, Auxiliaris. Thucydides lib. 7, φθερεῖσθαι αὐτῷ τὰ πράγματα, ἐπικουρικὰ μᾶλλον ἢ δι' αὐτάρκειαν, ὡς τῶν πρόσθεν, ὄντα, Res eorū perituras, vt quæ magis auxiliari exercitu quàm militibus necessitate coactis starēt. Et Ἐπικουρικόν n. gen. Auxilia, Auxiliares copiæ. Thucydides lib. 4, μισθὸν πάλιν ἐκ Πελοποννήσου ἐπικουρικόν.

Ἐπικουρος, ου, ὁ, Apollinis epitheton ab ope ferenda, Auxiliaris.

Ἐπικουρέω, ῶ, Auxilior, Auxilio venio, Suppetias fero, pro priè iis qui bello petuntur. Iliad. ε, de Amphio, ἀλλά ἑ μοῖρα Ἡγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πέλασγον τε καὶ ἕας. Item generaliter. Opem fero, Auxilior, Auxilio venio. X. Pæd. 7, ἐγὼ δ' ἔρχομαι ἡμῖν ἐπικουρήσων. Idē τόσις ἐπικουρῆσαι, dixit, Morbis auxiliaria adhibere remedia. Vult autem Etymolog. præpos. ἐπὶ in hoc vocabulo signif. τὸ δέον καὶ τὸ πρέπον, quoniā κούρους, hoc est iuuenes, decet

πολεμεῖν καὶ συμμαχεῖν. VNDE Ἐπικούρησις, εως, ἡ, Opitulatio, Auxilium. Eurip. Androm. εὑρεῖν ὀπικούρησιν κακῶν, malorum remedium. ET C. Δυςεπικούρητος, ον, ὁ καὶ ἡ, Cui difficulter auxilium ferri potest, Cui auxilio venire difficile est. Alcidam. δυςεπικουρήτου ἀσπορία.

- Ἐ΄ ΠΙΠΟΛΗ΄Σ, τε. Plut. De solert. anim. loquēs de hirundinibus, λίμνης ἢ θαλάσσης ἐν χερσὶ πτερυγίζαι, ψαύουσι τοῖς πίλοις ὀπὸ πολῆς, extremis pīnis a quæ superficiem contingunt. Galen. ad Glauc. ὀπὸ πολῆς τὸ δέρματος, In summa cute. Sic Alex. Aphrodis. ἡ ψωρα ὀπὸ πολῆς οὖσα τὸ δέρματος, in superficie cutis. Et τὸ ὀπὸ πολῆς Quod in superficie est, Ipsa superficies corporis alicuius. ὀπὸ ραίειαν alio nomine dicūt. Idē Probl. δι' ἃ τοῖς λυπουμένοις ὠχρὸν γίνεται τὸ ὀπὸ πολῆς, sūma cutis seu sūma corporis pars. Citatur ex eodē κατ' ὀπὸ πολῆς, per sūmas partes. (AT ἐξεπὸ πολῆς quo quidā vsi sūt, simile esse existimantes τῷ ἐξαφνης, dicentes ἐξεπὸ πολῆς τὸ παν τὸς, Phrynichus ἄπορον esse scribit: quemadmodum & apud Lucian. in Solœcista Socrates ὁ ἀπὸ Μήδου, quum quidam diceret ἐξεπὸ πολῆς, ipse dixit ἐκ τῆς ὀπὸ πολῆς, quasi deridsē. Citatur tamen ex eodem Luc. de luctu, τὸ πρόσωπον ἐξεπὸ πολῆς ἀμύσσειν, faciem per summa laniare.) Exponitur etiam Suprā, ἀνω, ἐπάνω. Aristoph. τῆς γραὸς ὀπὸ πολῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι, Super vetulam sunt. Et ὀπὸ πολῆς πινος εἶ, est Editiorem & conspectiorem esse. VNDE Ἐπιπολαῖ Syracusis dicebatur pars ciuitatis editior & eminētior. Thuc. lib. 6. ἐὰν μὴ τῶν ὀπὸ πολῶν κρατήσωσιν Ἀθηναῖοι· χωρὶς ἀπὸ κεκμικότες τῇ ὑπὸ τῆς πόλεως ἀνθῶν κειμένῳ. Etymologiā verò paulo pòst his verbis subiūgit, ἐξήρτηται γὰρ τὸ ἄλλο χωρίον, καὶ μέχρι τῆς πόλεως ὀπὸ κλινές τι ὂν καὶ ὀπὸ φανὲς πᾶν εἶπε· καὶ ὁμόμασται ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, ὅθεν τὸ ὀπὸ πολῆς τὸ ἄλλου εἶ, ὀπὸ πολαί. vbi ὀπὸ φανὲς εἶναι & ὀπὸ πολῆς εἶναι, quasi synonyma sūt. Itidē Bud. apud Aristot. lib. 9 De histor. anim. ἡ τῶν μυρμήκων ἐργασία πᾶσιν ὅτι ὀπὸ πολῆς ἐστὶν, interpr. Cōspicua est omnibus & manifesta. Apud eūdem ὀπὸ πολῆς ἰδεῖν interpr. In promptu est videre. C. p. 1057.

Ἐπίπολαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Ἐπιπολαῖος (in v.l.) Superficiari⁹, Qui in superficie tantùm corporis alicuius extat non autem in ipsius corporis profundum penetrat. vt ὀπὸ πολαιος ὑγρότης, Alex. Aphrod. ὀπὸ πολαιον πρᾶγμα, Luciā. ὀπὸ πολαια ἕλκη, Diosc. lib. 1, cap. 87. ὀπὸ πολαιος λεπίδας ἀφεῖ, apud eūdē lib. 1, cap. 177. ὀπὸ πολαιος λέπας ἀφιστᾶν iridem apud eundē lib. 3, ὀπὸ πολαι ἀμυχαί, Gal. ad Glauc. ‖ Vnde metaphorice ὀπὸ πολαιος dicitur Leuis, Non profundus, Nō penetrās. Bud. oppositum esse dicit τῷ βαθεῖ, id est alto: vt ἔννοια βαθεῖα vel νόημα βαθύ, sententia acuta & altæ intelligentiæ: cui ὀπὸ πολαιος opponitur, quasi triualis & ἡ τυχοῦσα, inanisque. Idem p. 1056 apud Hermog. ἐν οἰαις ὀπὸ πολαιοις καὶ κενας exponit οὐ φανεροὺς ὑψας καὶ βαθείας, sed inanes futileſq; & superficiarias, in quibus nihil est sensus recōditi. Suidas quoq; illud, ὁ ὢ Σιμωνίδης, ὀπὸ πολὺς μὲν ὢν, καὶ πολλὰ ἱερὸς καὶ ἀπλούστερος πεπόηται καὶ ὀπὸ πολαιος, exponit ἡ βαθὺς, forsā pro Nō vafer, & qui aliud in pectore clausū haberet, aliud in lingua promptū. Apud eūdem Suidam τὸ ὀπὸ πολαιον ex quodā dialectico, esse dicitur πᾶν τὸ ἐκ βραχείας ὀπὸ σίας ἐλεγχόμενον: cuiusmodi sūt quædam ἐνθυμήματα καὶ φανερὰ & συλλογισμοὶ, qui ὀπὸ πολαιοι habent τὸ πιθανόν. vbi argumenta quæ adferuntur, probabilia quidem tanquam in superficie apparēt, at reuera & in se talia non sunt. ‖ Ἐπιπολαιος, Extans, Nō intus latēns. Sic capitur illud Xen. Symp. οἱ μὲν σοὶ [ὀφθαλμοὶ] τὸ κατ' ἀθὺ μόνον ὁρῶσιν· οἱ δὲ ἐμοὶ, καὶ τὸ ἐκ πλαγίου, διὰ τὸ ὀπὸ πολαιοι εἶναι, Quia sūt emissitii & extantes. ‖ Vnde metaph. capitur pro Euidēs, Non obscurus, Perspicuus. Aristot. Rhet. 3, διὸ οὔτε τὰ ὀπὸ πολαια τῶν ἐνθυμημάτων ἀδικεῖ, οὔτε ὅσα εἰρημένα ἀγνοοῦμενα ὅθεν. ὀπὸ πολαια γὰρ λέγομεν τὰ παντὶ δῆλα καὶ ἃ μηδὲν δεῖ ζητῆσαι. Ἐπίπολαια enim (inquit Bud. p. 1057) ab ipsis Græcis dicūtur Quæ nō intus latent, sed per sūma apparēt. Aristot. Polit. 3, ἢ τῶν ὀπὸ πολαιον ψεῦδος; euidens mendacium. Et in eodē, ὀπὸ πολαιότατα τῆς ἀποδείξεως ζήτησις, facillima & maximè euidens quæstio. Sic 1 Ethic. cap. 5, φαίνεται ὀπὸ πολαιότερον εἶναι τὸ ζητούμενον. VNDE Ἐπιπολαίως, In superficie, idem quod ὀπὸ πολῆς. Suid. ex Iosepho, πάσχω σκεπτόμενος ἐπὶ πολαίως, In summa cute. ‖ Item Leuiter, Non vehementer, Bud. ex Aristot. Probl. καὶ ἡ χολὴ ἡ μέλαινα φύσει ψυχρὰ καὶ οὐκ ὀπὸ πολαίως οὖσα. Aristot. Ethic. 9, cap. 5, ἀφεστᾶσι γὰρ ὀλίγοι γίνονται καὶ ὀπὸ πολαίως στέρεσθαι, leuiter. Q. d. in superficie pectoris amorem hærere, at non in ipso corde radices egisse. de quibus paulo antè dicit, ὀλίγοι μὲν γίνονται, καὶ σπουδάζουσι, συμφωνήσαιεν δ' αὐ εὐθέως.

C. Ἐπιπολαιόρριζος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius radices per superficiem tantùm terræ sparsæ sunt, non in imam terram penetrant, Radices per summa agens, Radices habens summæ terræ adhærentes. Theophr. De hist. plant. lib. 16, cap. 31, ὀπὸ πολαιόρριζα ἐλαία, ῥοιά, μηλέα, κυπάρισσος. Id est (vt Plin. interpr. lib. 16, cap. 31) Oleæ, malis & cupressis per summa cespitum descendit radix.

Ἐπιπολάζω, F. ασω, In superficie sum, Per sūma feror, Exto, Existo, Bud. Innato, Fluito: idē quod ὀπὸ κυμαίνω & oppositū τῷ ὑφίσταμαι, id est Subsido. Aristot. Ἀπθανοῦσαι δ' αἱ ἐγχελεις, οὐκ ὀπὸ πολάζουσιν οὐδὲ φέρονται ἄνω, ὡς πρὶν ἐπιπλεῖν τῶν ἰχθύων. id est, Plin. interpr. Exanimes pisciū solæ anguillæ non fluitant. Aristot. de testudinibus in summa pelagi euectis, πνεῦσι δ' καὶ ἀπόλλυται πολλακις ὅταν ὀπὸ πολάζεισαι ὑπὸ ξηρανθῶσιν. καταφέρεται γὰρ οὐ δυνάμενα πάλιν ῥαδιως. id est (eodem Plin. interpr.) Ita vt solis vapore siccato cortice, non queant mergi, inuitæque fluitēt. Geopō. ἀνῶν τὸ μὴ ἐπιδεῖν, ὀπὸ πολάζει τὸ ὑπὸ πῆρες, καταφέρεται κάτω. id est (vt Varro scribit) Ouum quod inane, natat: plenū, desid. t. Et quod Columella de humo repastinata dicit, eam, cū recens est, solutam laxatámque velut fermento quodā intumescere: quum deinde non longissimā cepit vetustatem, condensatam subsidere, ac velut innatantes radices vitiū summo solo destituere, Bud. Græcè reddit ὀπὸ πολαζούσας. Philo De mundo, γῆς μὲν ἡμιολίου τῆς ὑπὸ τὴν ἐπιφανείας ὑδάτος ὑπὸ πολάζοντος, aqua autē illi innatante. Aristot. lib. 1 Meteorol. dicit ignem ὀπὸ πολάζειν πάσι τοῖς στοιχείοις, id est, Bud. interpr. In sūmo ferri. Xenoph. Œcon. οὐδαμῶς ἀθάμαστον ὕλην ὀπὸ πολάζειν καὶ αὐαίνειν ὑπὸ τῶν καύματος, vbi significat in summo terræ stratam esse herbā & inutiles frutices: hoc est ὀπὸ πολῆς αὐαίνεσθαι, vt paulo inferius. Bud. ‖ Ἐπιπολάζειν apud Hippocr. idem quod περιπολάζειν, hoc est redundās, vel quod sincerum est aliisque impermistum, vt ānotat Galen. Cōm. in lib. De nat. hum. Gorræus. Sic & Budæus ὀπὸ πολάζειν exponit Redundare, ὑπὸ ὕλης, an notātque dici de cibo crudo, videlicet redundāre in ventriculo. ‖ Ἐπιπολάζω ab eodem Bud. exponitur Mulcus sum & frequens, id est abundans. Luc. 38, ὥςπερ καὶ πολλοὶ ἀποθνήσκουσι ὑπὸ σφοδρᾶς θέρους, αἱ πᾶσαι δίψαι ξηρὸν τὸ χωρίον ἐν πολλῷ πλήθει ἐπιπολάζον. Aristot. De gener. animal. lib. 1, de menstruis loquens, ὡμίαν ὀπὸ πολάζουσι γε αἱ καθάρσεις ἀς ἐπὶ πλεῖστον ἀνθρώποις. Et in 6 De histor. animal. ἀποκίπτει δὲ καὶ ἡ τῶν ὀπὸ πολάζοντων μονὴ γίνεσις καὶ ἡ φορά. Itidē B. ὀπὸ πολάζειν dicūtur quæ abūdant & frequētia sunt, passimq; in vita hominū sūt & videntur, ex Aristot. Eth. 4, ὀπὸ πολάζοντες δὲ τοῖς γελοίοις, καὶ πολλῶν χαιρόντων τῇ παιδιᾷ καὶ τῷ σκώπτειν μᾶλλον ἢ δεῖ, καὶ οἱ βωμολόχοι ἀνθρωποι φασιν εἶναι, ὡς χαριεντοῖς, ἃς χαριεντοῖς, etiā scurræ, faceti & vrbani vocātur, quū ridicula inter homines nimiū frequētētur. Quo modo accipi videtur illud in Axiocho σὺ δὲ ἐκ τῆς ὀπὸ πολαζούσης ταῦτα λεχθεῖσα τὸ σῶμα ἐνέγκας. ‖ Ἐπιπολάζω, Emergo, Existo, Emineo, Inclarescо, vt idē Budæus interpr. Vnde metaphoricè, sicut & Emergo apud Latinos, capitur. Demosth. 3 Philipp. de Philippo, ὃν ποτὲ μὲν ἀδικεῖν ἀγχόλοις ἔπεσιν, εἰς ὀπὸ πολάζει, νῦν δὲ νικᾷ τοὺς Ἕλληνας, Quibus emergit, Quibus, quū obscurus ātea esset, eminere & inclarescere incipit. Isocr. ad Philippum, τοὺς μὲν ἄπωθεν ὑποπτεύειν, τοὺς δὲ ὀπὸ πολάζειν τῶν Ἑλλήνων πόλεων. vbi ἀπωθεῖν & ὀπὸ πολάζειν sibi mutuò opposita sūt. Idē in eadē orat. οὕτω κακῶς φεύγεται τῶν πραγμάτων, ὥςθ' ἡμᾶς οὐ πολλοῖς ἔπεσιν ὕστερον πάλιν ὀπὸ πολάσαι, καὶ κινείοις χρήσασθαι τῆς ἐκείνων σωτηρίας. Luc. πολὺ νῦν χρόνον οὐκ ἀπέβλεψας εἰς τὴν Ἀθηναίων, καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἔρως ἐνέπεσεν αὐτῇ. In malā partē quoque cap. interdū hoc verbum

verbū pro Emergere itidē & Inualescere. Philo lib. 3 De vita Mosis, ἡ πολλοῖς πολλαχοῦ μυείων κακῶν ῥυομένη ἐπιθυμία τῶν ἀφεστώτων κάσης, ἐπέπολασε, Illa de principatu contentio & seditio hic etiam inualuit. Idem Philo De vita Mosis lib. 1, δι' ὃν πολάζουσαν ἀσέβειαν, τῶν οἰκητόρων, inualescente cultorum impietate. ‖ Apud Aristotelem autem Ethic. 1, cap. 4, δίκας μάλιστα ὀπὸ πολάζουσας ἡδοκούσας ἔχειν τινὰ λόγον, B. interpr. Celebres & maximè commendabiles, Eminentes. Et sic accipiendum esse scribit & paulo inferius. ‖ Ἐπιπολάζειν capitur & pro Efferri & Ferocire, apud Dionys. Halicarn. lib. 11, vt est in v.l. Quo sensu dici videtur apud Xenoph. Lacedæm. Polit. πολικούτοις μέγιστον μὴ φρόνημα ἐμφυόμενον, μάλιστα ὀπὸ βεῖν ὀπὸ πολάζουσαν. ‖ Ἐπιπολάζω, Apparco, Euidens sum. Sic B. Comm. in illo Quintil. lib. 7, Illi verò quib⁹ propositum quidem melius, sed cura in proximo est, hæc velut innatantia videbūtur: annotat Innatātia dici pro manifestis & in promptu positis, Græcorum more, qui ὀπὸ πολάζοντα dicunt.

Ἐπιπολασμὸς, οῦ, ὁ, Innatatio cibi in ventriculo. Bud. ‖ Itē Lasciuia. v.l.

Ἐπίπολασις, εως, ἡ, Superlitio. v.l.

Ἐπιπολαστικὸς, ὴ, ὸν, Fluitans, Innatans, Redundans: seu Qui fluitare, innatare & redundare suapte natura solet. Aristot. Probl. ἐμεῖν μάλιστα πιεῖ τὰ ὀπὸ πολαστικά. Idem, ἀνθὴς δὲ ὢν ὁ ὕδαρὴς οἶνος, ὀπὸ πολαστικός ὄν. huiusmodi esse τὰ λιπαρὰ καὶ πόα καὶ γλυκέα, dicit in sect. 21, Quorum sensus etiam post concoctionem rem anet in ventriculo. Bud.

- Ἐ΄ ΠΙΤΗΔΗ΄Σ, ές, ὁ καὶ ἡ, Idoneus. ἡνᾶ μέλαι ἐρέτας ὀπὸ πιδὲς ἀχείροιν ὕδωρ, idoneos & habiles. Hoc enim vocabulum (vt tradit Eustathius) antiqui pluralis esse numeri volunt à nominatiuo ὀπὸ πιδὴς: dici autem ὀπὸ πιδὲς pro ὀπὸ πιδεῖς, exēpto ι, vt ἀκλεὲς alicubi pro ἀκλεεῖς, & Odyss. ε, Μνησῆρες δ' ἐνὶ πάλιμπτις ἀπνείοντας, pro πάλιμπτεῖς. ET Ἐπίπιδες, aduerbium est, sicut ἄλληθες ab ἀλληθής. significat autem ἐν ἔργῳ, ὀπὸ πιδὸν ὄντως, καὶ ἐξ ὀπὸ πιδὸν ὑστέρας οἷόν τινος. id est Studio, Data opera, Consultò, Cogitatò, Opera consulta, De industria (vt Bud. interpr.) Odyss. ο Minerua Telemacho dicit, Μνησῆρα δ' ὀπίπιδες ἀρίστης λοχόωσιν, Ἰθάκῃσι κτείναι, summo studio tibi insidias struunt: ὀπὸ πιδέως, vt breuium scholiorum autor exponit. V.l. interpr. Ex composito, Compositò, ex Virgilio. Eust. verò hic quoq; nominatiuum esse vult pro ὀπὸ πιδεῖς: vnde & ὀπὸ πιδὴς apud eum scribitur. Thucyd. lib. 4, ᾗ δὲ Μεσσηνίοις τοῖς ὀπὸ πιδὲς ὁ Δημοσθένης τοῦ πάξε, Cōsulò, De industria, ἐσκεμμένως. Apud Plut. De Socr. quum dixisset quidam, δίκαιον ἀποθανεῖν φυγὼν αὐτὸ τὸ θανάτου τῷ ἀνθρώπῳ, respondet alter, εἰς καιρὸν καὶ ὡς ὀπὸ πιδὲς. Et apud Suidam, οὐκοῦν ὀπὸ πιδὲς ξυνελέγη. ET Ἐξεπίπιδες pro eodem. Theophr. De causis plant. libro & cap. 5, τῷ ἐξεπίπιδες τὴν πίστιν, data opera & adhibita cura. oppositum τῷ αὐτομάτως. Demosth. Phil. 3, ἢ γὰρ ἐξεπίπιδες ἢ διάγνοιαν εἰς χαλεπὸν τοῦτο τοῦ πρᾶγμα ὑπάγοιτο τὴν πόλιν, aut de industria, aut per imprudentiam. Idem contra Mid. τὸν παρόντα καιρὸν ὃν ἐξεπίπιδες πλάττεται. Apud Aristoph. autem Pluto, Οὐκοῦν δίμασας ἐξεπίπιδες ἡ πόλις Ἄρχειν καὶ Δίκην, schol exponit ἐξ αἰάλκης, ἢ μάτην: addens, οὕτως οἱ Ἀτικοί. Itē, ἀρίδως καὶ μάτην. Annotat vero scribi etiam negatiuè οὐκοῦν, quæ scriptura expositioni illi conuenientior esse videtur.

Ἐπιπίδιος, ὺ, ὸν, Idoneus, Commodus, Opportunus. X. Pæd. 6, ἄνδρες ἐπέπεισεν οἱ ἐδόκουν ὀπὸ πιδειότατοι εἶ) ἀμφὶ ταῦτα ἔχειν. Demosth. ὀπὸ πιδὲς καιρός. Thucyd. lib. 2, ἐφαπτόμενοι τοῦ ὀπὸ πιδείου, in loco opportuno. Idem lib. 5, p. 191, ὀλιγαρχία ὀπὸ πιδεία τοῖς Λακεδαιμονίοις κατέστη, commoda, expediens. Et lib. 6, καὶ ὢν τὰ ἄλλα φαίνεται ὀπὸ πιδέον, & siquid aliud expediens & necessarium videatur. Et cum datiuo apud Pauf. Attic. τοῖς τε γὰρ πλέουσιν ὀπὸ πιδειότερος ὁ Πειραιεύς, commodior & magis opportunus. Aristot. Rhet. ὀπὸ πιδὲς τοῖς ὀπὸ δεικτικοῖς, accommodatus demonstratiuis. Interdum additur præpos. Xen. εἰκὼν μὲν σοι ὢν ὀπὸ πιδεῖς ὀπὸ πιδὲς ὢν, canis ad ouium custodiā aptus. Idem, ὀπὸ πιδὲ ἐόν ὅτι μάθημα πρὸς τὸ κρατεῖν τῶν ἀντιπάλων. Herodian. l. 6, σώματος ἄκρα καὶ ἡλικίας ἀκμῇ εἰς μάχην ὀπὸ πιδείοις, idonei ad pugnam. Illud autem Thuc. lib. 8, εἰ δέ τις καὶ ἀπίποι, ἀλλ' ὃν πρὸ πνοὸς ὀπὸ πιδείου ἐπιθήκει, schol. exp. ἀνθρωπόν τινα καὶ ἐσκεμμένου. quæ posterior expositio respicit τὸ ὀπὸ πιδές: vt sit Consulta opera, quemadmodum Gell. loquitur: vel Speciosa oc casione aut prætextu, si priorem schol. expos. sequamur. Iungitur & cum infinitiuo. Synes. ep. 130, ἔοικε γὰρ εἶ) τὰ ὅλα τοῦ πατρὸς ὀπὸ πιδὲς ἀπυχεῖν αὐθρωπος. vbi exponitur, Idoneus ad infelicitatem tolerādā. Apud Thuc. verò l. 8. καὶ γὰρ οὐκ ὀπὸ πιδείον αὐτὸν εἶ) εἰς ὀλιγαρχίαν ἐλθεῖν, Valla interpr. Quandoquidem ei hoc non esset cordi. At illud Æschin. contra Cresiph. ὡς ὁ τὸ ψήφισμα γράψας, οὐκ ὀπὸ πιδὲ εἰς ὅδιν δίκλω δεῦσαι, quidam interpr. Non tenetur. ‖ Ἐπιπίδειος, Amicus, Beneuolus, Studiosus, Fautor. B. ex Thuc. lib. 2, δι' ἃ καὶ ἐν τῇ ξυμμαχίᾳ ἦν τῷ πολέμῳ μαλακὸς εἶ) καὶ τοῖς Ἀθηναίοις ὀπὸ πιδείος, de duce Lacedæmoniorū. Idē Thuc. l. 1, ὡς γὰρ τοῖς Ποτιδαιάταις ἀεὶ πῃ ὀπὸ πιδείος. Plut. Amat. narr. χρηστὸς καὶ τοῖς ξένοις ὀπὸ πιδείος, aduersus hospites perhumanus. Idem Bud. apud Basiliū, ὀπὸ πιδείος ἡμῖν ὄντων ἐκ τῶν γονέων ἀπῶθεν, exponit Necessarius, οἰκεῖος, Amicitia coniunctus. Citatur etiam cum genit. αἷς ὅπῃς τῶν Ἀθηναίων ὀπὸ πιδείοι ve lut essent Athenienſium studioſi, ex Thuc. Et ὀπὸ πιδεῖοι plur. num. absolutè, vt Latinè Necessarii, Amici, Familiares, apud Demosth. ‖ Ἐπιπίδεια plur. num. diuitiæ Quæ ad victum necessaria sunt & commoda, Victus, Commeatus: vocabulum apud historicos imprimis vsitatū. Thuc. lib. 2, χρόνον ἐμμείναιμεν ἐν τῇ Ἀττικῇ ὅσον εἶχε τὰ ὀπὸ πιδεία, quandiu habebant commeatū. Demosth. τὰ ὀπὸ πιδεία ἐξεπορίζετο τοῖς οἰκίαν θείουσιν, victū quæsituram. X. Pæd. 4, περὶ τοῦ αὐτοῦ τὰ ὀπὸ πιδεία. Et ς ὀπὸ πιδεία τῶν ἡμερῶν λαβόντες. Dicitur & τὸ ὀπὸ πιδεία ἐνδεία ab eodē Xē. cui oppositum τῶν ὀπὸ πιδείων δαψίλεια apud Herodian & ἀπορίαν τῶν ὀπὸ πιδείων, apud eundē. Et apud Xen. ἀπαντῶντες τὰ ὀπὸ πιδεία ἐν. Lys. τὰ καθ' ἡμέραν ὀπὸ πιδεία, victus diurnus & quotidianus. In epistola autem Iacobi Apost. dicitur ὀπὸ πιδεία τῷ σώματος, quæ sunt necessaria corpori. Cōp. gradus huius vocabuli regularis est Ἐπιπιδειότερος, & superlat. ὀπὸ πιδειότατος. Dicitur verò ET Ἐπιπιδεύτερος pro ὀπὸ πιδειότερος, ET Ἐπιπιδεύτατος pro ὀπὸ πιδειότατος. Cōparatim exemplum est apud Suid. καὶ γὰρ ὁ Μιθριδάτης πατὴρ δίκαιος βασιλεὺς ἐν, καὶ Ῥωμαῖοι ὀπὸ πιδεύτερος. Superl. autē ὀπὸ πιδεύτατος vsus est Democr. Eust. teste. Sic ab ἀφειδὴς fit ἀφειδέστατος. Aduerbium verò ab ὀπὸ πιδείος. EST Ἐπιπιδείως, i. Cōmodè, Vtiliter. Thuc. l. 2, μὴ σφῶν τοῖς Λακεδαιμονίοις ὀπὸ πιδείως αὐτονομεῖσθαι, ἀλλ' αὐτοῖς ἐκάστοις, Nō ad institutū Lacedæmoniorū, Non vt se accōmodēt Lacedæmoniis. ἀκ ὀπὸ πιδείως, Ab re. v.l. Reperitur verò ET Ἐπιπιδέος, exēpto ι, pro ὀπὸ πιδείος. cuius frequens vsus est apud Herodot. VNDE Ἐπιπιδέως idem quod ὀπὸ πιδείως. Illud autem Herodoti ὀπὸ πιδέως ποιεῖσθαι, v.l. exp. Officio fungor.

Ἐπιπιδειότης, ητος, ἡ, q.d. Idoneitas, Opportunitas & habilitas. ‖ Ἐπιπιδειότητες τῶν σωμάτων, Propriæ corporū qualitates. Diosc. in præf. l. 6. Quo sensu dictū à Cic. De leg. Opportunitates habilitatesque reliqui corporis, annotatur in v.l.

C. Ἀνεπιπίδειος, ος, ὁ καὶ ἡ, Non idoneus, Incommodus. vt ἀνεπιπίδειον. Ἐρώσης. Pla. De leg. ἀνεπιπίδειος σωφρόνος, ineptus ad humanā consuetudinem. v.l. Ἀνεπιπίδειος, Dissentaneus. B. apud Plut. Apud Thuc. verò l. 3, πίστει τινὰ μηδὲν ἀνεπιπίδειον ποιήσασθαι, ὅπως μή τις ὑπόπτευσιν λάβοι), exponitur Alienū. ‖ Itē secūdū alterā τῶν ὀπὸ πιδείων significatū ab Hesychio exponitur. VNDE Ἀνεπιπιδείως aduerb. ἀνεπιπιδείως ἔχειν. parū ad munus obeundū idoneus. v l.

Ἀνεπιπιδειότης, ητος, ἡ, Inhabilitas. Synes. ep 142, πλὴν ἀνεπιπιδειότητα τῷ γράφειν μεμφόμενος.

Ἐπιπιδεύω, Fut. εύσω, Studio & data opera aliquid facio. Lucianus, οὐχ ὡς ἐκ τῶν ἐνεστώσας ἀφελῶν τι χαίρειν, ὀπὸ πιδεύσας δὲ ἀντ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ γαίειν, Studio & de industria pro χαίρειν dicēs ὑγαίνειν. Nōnunquā accusiūgitur exponitur; Studeo, Operā do, Studiosè sector & colo. Phil. De

vita M.l.1, ἀπέλειαν καὶ ἀκολάσιαν ἐπιτήδευεν ἰδιώτης, studiosè sectabatur, æmulabatur. X. Pæd. 7, τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ ὀπιπτεύοντας. Isocr. ad Nicocl. τοὺς ἀνὰ δρόμους ὀπιπτεύοντας. Et in pass. apud Xen. Pæd. 8, τὸν ἀν' ἡμῶν μηδὲν ὀπιπτεύσαντα. Plutar. [ὅ ἐστιν] ὀπιπτεύσαντα τοῖς νέοις. Et apud Synes. De inf. τὴν ὀπιπτευμένων ἀνθρώπων. Accipitur etiã in malã partem. Thuc. lib. 1, τὰ δ' ὀπιπτεύσαντα κακουργίᾳ καὶ τόλμῃ ἐπιτήδευσαν, atqui istud sequuti sũt seu instituerũt sceleris & maleficii studio. Herodian. lib. 6, μὴ ἔχοντες καιροὺς εἰς τὸ ὀπιπτεύειν τὴν ἁμαρτημάτων, ne quod spatium superesset vacandi malis artibus. Lys. πολλὰ πίνων κακὰ καὶ αἰσχρὰ πάντα ὀπιπτεύεται, malitia perpetrata sunt, de industria facta. B. Andoc. ὀπιπτεύων ἅπαντα πολυπραγμονεῖν, omnia sumptuosè accurata diligentia instituens. ¶ Ἐπιπτεύομαι, Exerceor, Habilis reddor, Instruor. Xen. Pæd. 1, κωλύει ὀπιπτεύσας πρὸς τὸ χρῆσθαι πόδας θύειν. ¶ Illud autem Malach. 2, ἐπιπτεύσαν εἰς θεοὺς ἀλλοτρίους, exponitur, Adinuenit deos alienos. ¶ Ἐπιπτευμένη λέξις, Affectata loquutio. ὀπιπτευομένη λέξις πρὸς τὴν σφῆκα (ait quidam gramm. de σφηκίσκος) ad similitudinem efficta & facta, vt Budæus interpr.

Ἐπιπτεύμα, ατος, τὸ, Studium, Institutum, Quod studiosè sectamur: accipiturque tam in malam quam in bonam partem. Thuc. lib. 1, πείσαντες δὲ τὸ αὐτῶν ὀπιπτεύμα πρὸς τὴν μᾶς καὶ ἐς τὴν χρείαν ἡμῶν ἄλλον, idem institutum & cõsiliũ. ἐπιλέγοντες πεκμήρια τὴν ἄλλην αὐτῶν ἐς τὰ ἄλλα ἐπιτεύματα τεκμαιρόμενοι. i. Bud. interpr. Indicia improbitatis colligentes ex vitæ institutis. Idem Thuc. lib. 1, τῶν ἐπιτευμάτων τῆς χώρας, ex institutis & moribus regionis. Demosth. Olynth. 3, ὁποῖα τὰ ὀπιπτεύματα τῶν ἀνθρώπων ἦν, πιστὸν καὶ τὸ φρόνημα. Isocr. conjungit ὀπιπτεύματα καὶ ἐπιδόματα. Idẽ Archid. dicit, τοῖς τοιούτοις καὶ τοῖς ὀπιπτεύμασιν ἐμεμένηκεν. Herodi. 5, ἐζήλουν δὲ τοῦτο τὰς ἐν Μαρκοῦ ὀπιπτεύματα, hæc sibi de Marci moribus proposuerat. Idẽ eodẽ lib. Antonini Heliogabali ὀπιπτεύματα scribit fuisse, ὀρχεῖσθαί τε καὶ χορεύειν. Apud Plut. Them. Illud τὸ ὀπιπτεύματος ἐξίστασθαι τοῦ ἰδίου, vulg. l. ex Cic. interpr. De suo more decedere. & ex Liuio, Decedere suo instituto.

Dicitur & ὀπιπτεύμα τινὶ εἶναι τινι. Studio habere aliquid, Profiteri. Naz. τοῦ σοφοῦ ὀπιπτεύματα τοῦ τινος καὶ ἔργα πιζῶν. Istud autem Thuc. l. 2 ἐλεύθερος δὲ τὰ πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν, καὶ ἐς τὴν πρὸς ἀλλήλους ὑπόνοιαν τῆς καθ' ἡμέραν ὀπιπτευμάτων ἀπόστασιν, Valla interpretatur In mutua quotidianarum actionum suspicione versamur.

Ἐπιπτεύσις, εως, ἡ, Studium accuratum, Accuratio, Industria. Thuc. lib. 2, ἀπὸ δὲ οἵας τε ὀπιπτεύσεως ἠγωνίσθη ἐπ' αὐτά, Quibus studiis & instituris. Qua industria. Plutar. ὀπιπτεύων τὴν ἀπέλειαν τῆς διαίτης, οὐ πολλῆς ὀπιπτεύσεως δεομένην, id est Cura, meditatione, apparatu, Bud. interprete. Dionys. Halicarn. ὁ γὰρ ἔλεγχος καὶ τὸ ὀξὺ ὀπιπτεύσεις, ἀπαιτεῖ ἀνθρωπίνην, id est (codẽ Budæo interprete) Quod enim vel elatè vel affectatè enuntiatur. Basil. ad Greg. ἀ πυνθάνεσθαι κατ' ὀπιπτεύσεις τοῦτο οὐκ τὸ αὐτὸ μόνον ἡμῖν ὀπιφαίνεσθαι, Quæ lugẽtes consultò cogitatóque faciũt, videri hæc nobis temere accidere. Ἐπιτεύσεις interdũ pro ὀπιπτεύσεις capitur. Autor Axiochi, πίαν δὲ πᾶς ἑλόμενος ὀπιπτεύσεις ἢ τέχνῃ, Quod porro institutum, Quod studium & vitæ genus.

Ἐπιπτευτός, ό, ὁ, Affectatus, q.d. Nimis accurato studio factus vt ὀπιπτευτὴ κόμη dicitur ἡ φενάκη, affectata & appositicia coma. ὀπιπτευτὴ φάσις, aff. ctata excusatio. CVI CONTR. Ἀνεπιπτεύστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non affectatus, Nõ accuratus. Lucian. De historia scrib. καὶ μὴν καὶ ἐσχήματα κεκοσμήσθω αἰσχρῶς, καὶ τὸ ἀνεπιπτεύστου μαλακίζου. Chrysostomus, ἀνεπιπτεύστος βάδισις, incessus non compositus & affectatus. VNDE Ἀνεπιπτεύτως, Sine vlla affectatione, Non accuratè.

Ἐπ' Ω, Operor, Ago, Tracto. Item Sequor. ἔπουσιν (inquit Hesychius) ἐνεργοῦσιν. ἀκολουθοῦσιν. At Eustathius in Iliados ο, pag. 1031, ait ἔπειν declarare ἐνέργειαν, & interdum βλάβην Ionicè, at ἕπεσθαι ἀκολουθῆσαν. Quod ab Eustathio dictũ arbiror, quia nullum alterius τοῦ ἕπω signif. (quam ei dat Hesych.) exemplum habebat: vt nec ego certè vllum habeo. an verò habuerit Hesych. nescio. Sed quod ad composita attinet, eorumquædam hanc τοῦ ἕπω signif. aliquatenus retinuisse ostendam. Cæterùm quod Eustath. ibi breuiter dicit, ἔπειν declarare βλάβην Ionicè, alibi paulo latius, Iones ἔπειν dicere pro κακοῦν & ἀδικεῖν. vt Τρῶες ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἀλκιμοι. Quem tamen locum non satis aptè proferri, in verbo Ἀμφίπο docebo. Hom. Il. ζ, Τὸν δ' οὔρ' ἀνθαλαμοῦ ἀδικαλέα πυκὶ ἕπονται, Ἀσπὶς τε καὶ θώρηξ, καὶ αἰχμὴ πάλλουσα. Id est (inquit Eust.) ἀμυνόμενα, seu ἀδικοῦντα. & ἀδικεῖ αὐτὰ πονοῦσιν. Idem verò in hunc Il. locum. Οἰχόμεθα εἰν Ἀΐδαο, θεοὶ τεύχεα ἕπουσι; Ἀλλ' ἔπεται, &c. annotat quod paulo antè retuli de differentia τοῦ ἕπειν & ἕπεσθαι. Ego tamen iungendã verbo præpos. ἀδικεῖ crediderim.

C. ΑΜΦέπω, ET ΑΜΦΙέπω, Circumtrecto, Circumsisto contrectans, aut aliter manus admouens, Circa quidpiam aut quæpiã versor & occupatus sum. Vnde πηδάλιον ἀμφιέπουσι. Apoll. Arg. 1, tractabat. Et δαίμονα ἀμφέπον, l. 2. Conuiuium agitabant. Hom. autem dixit Il. ε, — τοῖσιν δὲ θεὸς ἀμφέπεται. Ab eodem ἀμφέπειν dicitur tripodẽ ignis pro Circum tripodem sedulò & laboriosè ferri. In erdũ est etiam Foueo. nam Hesych. ἀμφιέπων exponit ἀδιαλείπτως. Ex Apoll. autem affertur in v.l. & pro Seruo ac tueor. σκοπιὰς ἀλὸς ἀμφιέπουσι: & pro Obseruo, Ἀθανατοι μακαρες ἐπιλώβητον θεὸν ἀμφιέπουσι. quos tu locos adi, item Eust. ¶ Exponitur & Persequor. vt Il. λ, Ὡς ἄρα τοὶ μὲν ἀμφὶ Ὀδυσῆα δαῖφρονα τοιοῦτοι Τρῶες ἕπον πολλοὶ τε καὶ ἀλκιμοι. Quidam tamen vet. lex. autor apud Eust. ἕπω esse tradẽs Ionicè κακοῦν & ἀδικεῖν, hũc locum in exemplum attulit, non considerans iũgendã verbo esse præpositionem.

C. ΔΙέπω, Administro, Rego. Il. α, Ἀλλ' ἡ μὲν πλείον πολυαίνετος πολέμοιο Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'. Et Il. ϛ, ἵ ἔχε κεφαλὴν ἐόν διέπε φρεσί. Vtuntur interdum & prosæ scriptores: τὸ τὸν σύμπαν διέπον θεός, Aristot. De mundo. Plut. in Amat. narr. ὡς πόλιν ἀρχὴν θεὸν Θεσσαλίαν διέπει. HINC Δίοπς, Rector Dispẽsator, Præfectus, Æschylo. Et apud Plut. in Rom. διοπτεύσασι κατὰ ἀγέλας δρῶν. Sed & a διοπτεύω quidam deducunt διέπω. Vide Eustath.

C. ΕΦέπω, Persequor. Il. ι, Κάππεσον ἐξ ἐφέποντες, id est διώκοντες, Eustath. at verò πόνον ἐφέπεις Il. ε, idem gramm. exponit non solum διώκεις, sed & simpliciter ἀκολουθῆσαι, ἢτε καταλαβεῖν. Item ἐπὶ ἕπεσι πυκνὸν ἕπεσι apud Homerum, pro ἐπὶ πάντα κατὰ πόνον, id est Agitare aduersus quẽpiã. Et ἐφέπεσθαι ἵππον μάστιγι pro τυπτεῖν. At verò ἀνὰ βασσαρίδας ἐφέπουσι apud Hesiodum Persequentes. sed eo sensu quo persequi de vlciscendi volentibus dicitur. Vulgò autem exponitur Obseruantes. ¶ Ἐφέπω frequens est alioqui & pro Has vel illas sedes velut consector, Incolo. Hesiod. Theog. ἐφ' ἁλὶ μυρίῃ Πόντου ἐφέπουσι. Apoll. Arg. 2, ἐφέπεσκον ἀνὰ σπέος ἐρημαίῃ. Epigr. l. 1, Ζεὺς Σχοῖνον ἐφέπει, τὸν πέδον ἐφέπει.

C. ΜΕθέπω. Sequens velut per vestigia quæro, Inuestigo. ζητῶ. Eustath. exponit ζητῶ & ἐρευνῶ in hoc loco Il. θ, ἢ δ' ἐν ἀνθρώπῳ μέθεπε θρασύν. ¶ Phocyl. γεωργεῖν μέθεπε, Agriculturam exercere. ¶ In vulg. l. ex Lascari pro Persequor: ex Nonno pro ἔχω, habeo.

¶ Ἕπομαι, ET Ἕσπομαι poet. Sequor. Interdum potius Comitor. Od. ω. ὀφρα τοι αὐτὸς ἕπωμαι. Sed & ἕπεσθαι ἅμα τινὶ apud eundem aliquoties. Aristoph. autem dixit etiã ἕπεσθαι μετά τινος, in Pluto. Sic X. μετὰ τοῦ ἀδικουμένου ἕπεσθαι. Homerus verò dixit etiam μετὰ κάλλος ἕπεσθαι μάλα. (sicut & Matth. ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου.) ¶ Ἕπεσθαι, Adiunctũ esse, Contingere alicui & inesse. Theognis identidem ita vtitur (inquit B.) vt Ἀνδρὶ χρὴ πᾶς ὀγαθοῖς ἕπεσθαι γνώμη τε καὶ αἰδώς. (cui simile est apud eundem Πᾶσι δ' ἀνθρώποισι ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ.) In vulgaris l. ex Xen. affertur τὰ ἐπιόντα πάντα, Quæ hos contingunt, Quæ ad hos pertinent. Et ex Plut. in Lyc. ἐπουδάζετο πάντα τὰ λυτέλεια pro Respondens his luxus. Item ex Herm. De stat. τὰ μὴ ἐπιδημοῦντα ἀδικεῖν κοπὴ οὐχ ἕπεται τὸ δίκαιον εἶναι pro Nõ sequitur vt violentus sit qui &c. vel Non consequitur. Plut. De def. orac. τῷ λόγῳ μᾶλλον ἕπεται pro Magis cõsentaneũ est rationi, dixit. HINC Ἑπομένως, Consequenter, Consentaneè. ET Ἑπέτης, ου, ὁ, Pedissequus, Famulus. AC Ἑπέτις, ἡ, Pedissequa, Famula, Apollon.

C. ΕΦέπομαι, ET ΕΦέσπομαι. ἐφέπεσθαι ἐκ τοῦ θανάτου. Eust. At ἐφέσπομαι poeticum est. Antip. Epig. lib. 1, Δαρείου πυμάτῳ οἶμον ἐφεσπόμεθα.

C. ΜΕΘέπομαι, Assequor in v.l. sed sine exemplo.

C. ΠΑΡέπομαι, pro ἕπομαι, de re quæ aliam sequitur, & velut comes et adiuncta est. vt Aphrod. Probl. τῶν οὐρῶν παρέπεται πολλάκις καὶ φύσαι ἐκκρίνειν. ET Συμπαρέπομαι, q.d. Concomitor. Item Præterea obtingo, vel accedo. B. 516, ex Xenoph.

C. ΣΥΝέπομαι, ET Συνέσπομαι, Sũ comes & affecla, Plat. subinde, vt tradit Bud. Idem Plato in epist. ad Dionis propinquos, καὶ ὅσα τούτῳ ὀπιπτεύματα ξυνέπεται ὦ φίλοι, quod Cic. vertit, Cæteráque quæ comitũtur hanc vitã. In v.l. Contectariũ idem dixisse annotatur quod Græci τὸ συνεπόμενον. Intuenitur & ξυνέσπετο apud Thuc.

¶ Ἐπέσσυν, ET Μετέσσυν, VNDE partic. ὀπισσύν & μετασσύν. sed ab illo passiuũ etiam part. ὀπισσούμενος. Et iam ὀπισσύν in vsu est, vt Il. β, & alibi, -θάνατον καὶ πότμον ὀπισσύν. id est Mortem persequens attingat & assequatur, vt vult Eustathius, qui & secus alibi exponit. ET Ἐπισσύμενοι μυῖαι σφῶ, Od. ω, exponit idem ἐπακολουθήσαντες. Sunt qui & pro Obsequi ac morẽ gerere accipiant. AT verò Μετασσύν, Il. ρ, — θέων δ' ἐνίχανε ἑταῖρος Ὠκέα μᾶλ', οὐπω τῆλε ποσὶ κραιπνοῖσι μετασσύν, exponitur καταλαβών, Assequutus.

Ἐπ' Ω, Dico. Ex quo inusitato themate vsitatissimus est aoristus post εἶπον, qui & per cæteros modos inflectitur. Dicitur autem εἰπεῖν τι, & εἰπεῖν τινά, & εἰπεῖν τινὰ πρὸς τινα, item εἰπεῖν τινὰ πρὸς τινος. (sed tum in his duobus post locis non semper additur.) Hom. Odyss. χ, — κικλήσκεσε τοῦ τινος ἐμοὶ, ὅφρα τι εἴπῃ. Dem. pro cor. ἵνα μηδὲν ἄλλο εἴπω. Xen. εἰπὸν σε κακὸν οὐδέν, Nihil malitibi dixi, Nullo maledicto te affeci. Idem, καὶ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις. Herodian. εἴ τι δεῖ καὶ πρὸς ἀνδρείας εἰπεῖν. Varia autem loquendi genera, vt συλλοβόντα εἰπεῖν & συλλόντα, aut σύλλοντα εἰπεῖν, & τὸ σύμπαν εἰπεῖν, item ἀς εἰπεῖν, & ἀς ἔπος εἰπεῖν, atq; al. a, suis singula vide locis, in Συλλαμβάνω, in Συμπαρέω, &c. SED Εἶπα etiam aor. prior. in vsu est. Xen. οὐδεπώποτε αὐτῷ οὔτε εἶπα, οὔτε ἐποίησα οὐδὲν ἐφ' ᾧ ἠχθόμην. Et AB εἶπα quidem imperat. εἰπὸν, AB εἶπον est εἰπέ. Dem. ὃν τῷ ἐμῷ ὕδατι εἰπὸν. Et εἶπατε apud Dinarchum. POETAE autem metro suo indulgentes non tãtùm εἶπα & εἶπον dicunt sed etiam εἶπε & ἔειπον: atque adeo imper. quoque ἔειπε pro εἰπέ. vt Hom. ἀλλ' ἄγε τοι ἔειπε.

Ἔπος, εος, τὸ, Verbum, Vocabulum Il. υ, Οὐ γὰρ πω κατέπεσε ἔπος, ὅ τοι κ' ἐπακούσας Il. α, Ζεῦ πάτερ, εἴπατε δὴ τίνα μοι τόνδε ἀνάγκην Ἠὲ θεῶν ἠὲ καὶ ἀνθρώπων. Sic autem & Thuc. ἔπος ἐν ἀγορᾷ dixit lib. 2, οὐκ ἔστι, ἔφη, ἔπος τὸ τοιοῦτον πρὸς τὴν ὑπόνοιαν τῆς ἀληθείας ἐλάσσω. Idẽ lib. 3, λόγοι ἔπος κοινοὶ πάντες, orationes verbis ornatæ. Rara est autem alioqui hæc vox in prosa (quantum memini) sed queo pro Verbum, dicitúrque potius ῥῆμα. Vsurpatur quidem certè in nonnullis loquendi generibus: vt quum dicit Aristoph. ἔπος πρὸς ἠρίζου θαυμαστὸν contentionem & permutationem verborum in rixa declarans. vt docet Camer. Potissimùm autem vsitatum est ἔπος in duobus loquendi generibus, οὐδὲν πρὸς ἔπος, & ὡς ἔπος εἰπεῖν: sed in illo priore ἔπος versum significat, vt paulò pòst dicetur: at in posteriore, Id videatur verbum seu vocabulum significare, minimè tamen interpretanda illa dicendi formula eo semper vtimur. nam ὡς ἔπος εἰπεῖν non redditur solùm Vt vno verbo dicam, sed aliquibi etiam Vt ita dicam, item Propè dixerim quam postremam interpretationem omnium aptissimam esse censeo cũ aliis locis, tum huic Plut. Sympos. α, πάντων ὁ θαυμαστὸν, ὁ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἴσασιν. Et isti Philonis. ἐν τῷ Ἑλλάδα καὶ βάρβαρον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδεμία τάξις ἐστί. Sed affertur ex Plut. alius etiam horũ verborũ vsus. De rep. l. 1, διόπερ ἀν τὸν πόνον λόγῳ τὸν ἀρχὴν τε καὶ κρηπῖδα, τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ τὸν ἀκριβῆ λόγον, pro An eum qui vulgò sic dicitur. Sed exemplo carere hanc interpretor, imperfectus etiam locus videri potest.

Ἔπος, Carmen heroicum. vnde epici poetæ dicti Latinis. Sed & fortè epos dixit Horat. hoc sensu. vt Perit robustum carmen. Xen. ὅτι μὲν οὖν ἐπῶν ποιητὴς Ὅμηρος μάλιστα πεθαύμασται. Plut. εἰς ἔπος ἀξενεγκεῖν βιβλίον. Quod autem figura prouerbiali dicitur οὐδὲν πρὸς ἔπος, etsi ab hac ἔπος signif. sumptum arbitror, minimè tamen verterim cum Erasmo Nihil ad versum, sed Nihil ad rem, accommodatè ad Latinismum sermonis cõsuetudinem. Luc. in Philopsf. οὐδὲν πρὸς ἔπος τοῦ λόγου φασίν. οὐδὲ πρὸς τοῦτον τὸν ῥόμβον. Sic & in Hermot. p. 117 in princ. Dicitur verò & πρὸς ἔπος a Platone. Cæterùm de origine huius adagii lege Erasmum, qui & diuersam Alciati de illa sententiam commemorat. Simul etiam vide an non pro Erasmo faciat hic locus ex libello qui Demetrio Phalereo adscriptus est, οἱ δὲ πρὸς οὐδὲν ἀλαπροῶντες, φησὶν, σωιδέσμοις, εἰκάσι τοῖς ὑποκριταῖς τοῖς ἀπὸ τῆς πρὸς ἀδὲ ἔπος λέγουσιν. Sed accipitur οὐδὲν πρὸς ἔπος & pro Temere, ac De nihilo, sive Abs re vt Erasm. ibidẽ ex Suida annotat. HINC Ἐποποιός, Heroicorũ carminũ scriptor, Plato. Sed & Aristot. De poet. τοὺς μὲν ἐποποιοὺς, τοὺς δὲ ἐλεγειοποιοὺς ὀνομάζουσι. ET Ἐποποιία, Scriptio versuum heroicorum. Aristot. De poet. ἀμφὶ γὰρ ἐποποιίαν ἐγένετο, πάρεστι τῇ τραγῳδίᾳ. ET Ἐποποιϊκός, Ad epopœiam pertinens, vt ἡ ἐποποιϊκὴ μίμησις & ἡ τραγῳδικὴ, Aristot. ibidem.

Alia composita partim ab ἔπος, partim ab ἔπω.

C. Ἀμετροεπὴς, έος, ὁ & ἡ, Immoderatus seu immodicus in verbis, Immoderatus verborum funditator. de Thersite, Il. ad. β.

C. Ἀρτιεπὴς, έος, ὁ & ἡ, Verborum concinnator, Budæus ex Il. γ, Ἄλλα τε, ἀρτιεπὴ, καὶ ὀπιπλοπος ἐπλεο μῦθον. Itẽ pro Veridicus ex Pindaro Olymp. ϛ, Et fœm. ἀρτιέπεια dicta Musa ab Hesiodo pro Veridica: itidem seu Veriloquax, aut quasi Rectiloquax: aut etiam pro Disertæ.

C. Εὐεπὴς, Facundus, Disertus, q.d. Benefloquẽs. εὐεπὴς ὕδωρ Heliconis, lib. 2 Epigr. Ἀεπὴς φαὴ Xenoph. pro pulchris verbis & aptis, Bud. interpr. Item τὸ εὐεπὲς pro bona versificatione idem ex Plut. affert in vita Homeri. Herodotus autẽ in Terpsich. ἀεπὲς ἄλογον appellauit τὸν ὄλεθρον. HINC Ἐπεία, (alicubi ET Ἐλεπεία) Facundia. Halic. autem ἀεπεία in Isocr. appellat aptam verborum compositionẽ, seu nitorem verborum ET elegantiã, inquit B. Ego posteriorem hanc interpr. malo. Verba autem Halic. sunt, Ἰσοκράτης τὴν ἀεπείαν οὐκ παντὸς ἀνοῖξαι. Cum ἀεπείαν esse tradit eloquutionẽ venustam: & Sophocli in OEdip. orationem gratã, vel ἀφυΐαν. i. bona verba. τὴν ἀεπείας οὕνεκα. nam bene fuerat precatus reginæ nuntius.

C. Εὐεπεία, Rectum miniméque obliquum dicendi genus. Hesych. ἀεπείας exponit ὀρθολογίας.

C. Εὑρεπιπής, ές, ὁ & ἡ, Verborum inuentor seu excogitator, Nouos subinde sermones excogitans. vnde & exponitur Verbosus, Loquax. ET Εὑρεπέπεια, Verbositas. Item, Facundia, Cam. Vide Εὑρεπιλόγος.

C. Ἡδύπη, Suauiloquus. vt Nestor ἡδυπὴς, Il. α, Et Pindaro ἀδυπὴς λύρᾳ. ET Ἡδυέπειαι Musæ, Hes. Suauiloquæ.

C. Κακέπεια, Sermo vitiosus. Cui opponitur ἀέπεια.

C. Καλλιέπεια, q.d. Pulchriloquentia, Elegantia & ornatus sermonis, seu verborum, Ornatus sermo. ET Καλλιέπω, ὦ Eleganter loquor. vnde κεκαλλιεπημένοι λόγοι ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασι. Plato in Apol. Dicta elegantibus vocabulis contexta. ET Κεκαλλιεπῶς, Eleganti sermone, Disertè Bud. Cum ornatu verborum.

C. Ὀρθοέπεια, Recta loquutio. Item Emendata cum suauitate vocum explanatio. Est autem Fabii vtraque expositio. Sed ὀρθοέπειαν quidam etiam accipiunt pro eo genere loquendi in quo propriis verbis vtimur: vt opponatur τῇ ἀκυρολογίᾳ Platonis in Phædro, ὀρθοέπεια virtus est eloquutionis, Camer. ET Ὀρθοεπῶ, itidem pro Rectè & propriè loquor, cui contr. ἀκυρολογῶ.

C. Ταυτοεπεία, Repetitio eiusdem rei aliis verbis. Vide Ταυτολογία.

Ἐπυλλιον, ου, τὸ, Versiculus. Aristoph. in Acharn. de Euripide, ὁ κοῦφ' ἑξῶ συνέφηρ' ἐπύλλια. Item verbulum.

¶ Ἐπιτὴς, εος, ὁ & ἡ. Facũdus, λόγιος, vt exponitur apud Homer. itidémque ἐπιτῆς apud Apoll. λόγιος. Sed aliter quoque exponitur, deducendo ab ἐπὸν. Vide Eustathium, qui & ἐπίτης ab Homeri posteris scriptum fuisse scribit. ET Ἐπιτὴ, ύος, ἡ, Facundia. aut etiam ἐπαίτησις apud Hom. Od. φ. Vide eundem gramm.

C. Ἀνειπεῖν, Edicere, Proclamare, Publicè pronuntiare, vt ἀνεῖπεν ὁ κῆρυξ, at ἀνειπὼν κήρυγμα exponitur Edictum per præconem denuncians. Interdum ἀνειπεῖν vertitur etiã Renuntiare, Referre. Plut. in Camillo. ἵνα δὴ ὡς τῇ βουλῇ δοκοῦντα τοῦ δικτάτορος ἀνειπόντος ἐν τῷ δήμῳ, Quum hæc dictator populo renũtiasset. Apud Xenophontem autẽ Pæd. 4, ἀνειπεῖν est indicere: vbi scribit, ὃ δὲ ἀπιδοὼν παύσασθαι κελεύει ἀνεῖπεν. vt Latinè dicitur Indicere mulctã Indicere odium. ¶ In v. l. Græcol. ex Thucydide citatur. ἀνεῖπεν γνώμῃ, pro Refellere sententiam. ¶ Ibidem pro Respondere, ex Luc. in Pseud. πολὺ δὲ ἀνεῖπεν ἐνδοτέρω, ἐς κόρακας. ¶ Ibidem, θεοὺς ἀνειπόντας ex Plutarcho in Romulo, redditur Deos deprecantes. ET Ἐπανειπεῖν, Polliceri publico præconio, seu præcõis voce. Thuc. ἐπανεῖπεν δρῦοχοι ὦ ἀποκτείναντι. id est (inquit schol. ὑπεροπτικῶς ὑπεκρούσαν.

C. ΑΝΤειπεῖν, Contradicere. Respondere, Responsare, Opponere respondẽdo. Xen. Hell. 2. ἀντεῖπον δὲ πολλὰ αὐτῷ πολλοὶ δὲ πλείονες ξυνεφώνησαν. Plato in Apologia, ἐγὼ δὲ οὐτῳ αὖ δίκαιον λόγον ἀντείπω. vbi notandum ἀντειπεῖν habere duos casus, dativum videlicet cum accusatiuo. Construitur etiam cum πρὸς accusatiuo iuncta. Isocrates, ἀντειπεῖν πρὸς τοὺς λόγους. Apud Aristo. elem. ἀντειπεῖν cũ datiuo est Respõdere. eo sensu quo dicũtur serui responsatores. Aristot. ἢν μὲν παρὰ τὸ δίκαιον ἀντείπῃ τις. l. 2, de philosophia loquens, ἢ ὥσπερ δούλας οὐκ ἀντειπεῖν τοῖς ἄλλοις ὀφείλομας δίκαιον. Aliquando verò ponitur sine casu, pro Refragor, Renuo. Aristophanes, ἐγὼ δὲ γ' οὐκ ἀντείπω μὰ Δί'.

C, Ἀπειπεῖν (ET Ἀπωειπεῖν, poet.) Interdicere. Vetare. Dem. ἀπεῖπε τοῖς Ἀθηναίοις μὴ ἀποφαίνεσθαι &c. Xen. πᾶσι τοῖς ἀπειπόντῳ μὴ δίᾳ λέγειν. Apud Hom. autem alicubi Eust. exponit non κωλύσαι solum, sed etiã λόγοις ἀποτρέψαι. Apud eundem poetam interdum pro Denegare, Abnuere, vt Il. α, Νημερτὲς μὴ δὴ μοι ἀπόειπε καὶ κατάνευσον, Ἠ ἀπόειπε. Sic ex Herodoto, ἀπειπὰ τοὺς τὴν συμμαχίαν ἀπωσαμένους. qui societatem abnuit. Itidem, ἀπείπασθαι τὴν δόσιν τοῦ λόγου. Alicubi verò ἀπειπεῖν est Retractare quod dictum est, Pollicitationem renuntiare. Plut. in Crasso. τὰς ἀπειλὰς γὰρ ἀπεῖπον ἀθροῖ. Tale apud Hom. αὐτὰρ ἔπειτα Ἶριν ἀπειπεῖν μὴ δίᾳ λέγεσθαι

ΕΡΓΟΝ, ου, τὸ, Opus, Factum, Res. ἔργον ἐποίησεν, Od.ρ, quod Lat. Opus facere. ἢ ἐπὶ τῷ ἔργῳ aliquoties apud Hom. quod Lat. Aut dicto, aut facto. Et πολεμήια ἔργα, Od.μ, Facta bellica, Res bellicæ. Sic variis in locis ἔργα vocabulo Res reddi debet. vt ὁ πόνος ἔσται πάσι ἔργα, quod sæpe occurrit: & μεγάλα ἔργα, res magna. Sed & ἔργα alicubi Ministeria, item Negotia aptius vertitur, quæ ego lectoris iudicio relinquo: exempla enim omnium asserre longum esset. Venio igitur ad solutam orationem. Cic. in Plat. Timæo. ἔργον & ἔργα Opus & opera interpr. Et apud eundem De leg. lib. 12, νομίζω δὲ μὴ πολὺ ἔργον γυναικὸς μιᾶς ἐμμένειν, vertit, Textile ne operosius quàm mulieris opus menstruum. Et ibidem, χῶμα δὲ μὴ χώννυται ἀνθρώπου τὸν τοῦ ἀνδρὸς ἔργον ἐν τῷ θυμέρας ἀπὸ πλούσιον, reddit. Extrui sepulchrum alterius q̃ quod quinque dies hominis quinque absoluerint. Cic. ἔργα & ὀπωμέλεια vertit operam & diligentiam in Œcon. Xen. Apud Thuc. ἔργον ἐργάζ, quod Lat. Rem exequi. lib. 2, ὥσπερ ἀνθρ. ἐργάζεται καὶ ἐν τῇ τῶν οἰκείων τῶν ἐλθόντων. Ac Demosth. ἔργα & πράξεις copulauit. Passim verò ἔργον opponitur λόγῳ: quod tamen apud Thuc. potissimùm obseruauit, includitque aliquibi ἔργα veritatis quædam signif. vt lib. 1, καὶ τὰ ἔλεγον ἀσφαλεῖς ἦν. ὧν ἀφ' ὁ λόγος τὸ ἔργον ἐκράτει. q. d. sed hæc sine prædicatio supra rem ipsam sæpiùs verum erat. ‖ Ἔργον peculiariter interdũ de bello, vt & Lat. Res gerere. Sic & Thuc. ἐν τῷ ἔργῳ, In re gerenda, In ipso conflictu. Et εἰς ἔργον καθίστασθαι apud eundem. Quinetiam τὸ Τρωϊκὸν ἔργον Arrianus Troianum bellum appellauit. Sed affertur & τὰ ἔργα ex Polybio (quum dicit τὰς παρὰ ἐλπίδα καὶ μηχανὰς) in ea signif. qua Opus dixit Liuius, Opere demum ac vineis iniunctis muro cepit. ‖ Ἔργον alia signif. peculiari de opere quod fit rure, vt exponitur Od. ξ. ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκε. At verò ἔργα plurium, vtrique scriptores vocant terram in qua opus factum est, id est cultam. Latini Culta neutro in eodem genere vocant & Arua. Et quod Virg. dixit, — hominumque boumque labores, possumus ex Hom. reddere ἔργα καὶ ἀνδρῶν ἔργα. Opponi autem his ἔργα ἀργὰ docet B. p. 274. Cæterùm ἔργον inde esse vnde & ἔργα, facile crediderim, quatenus tamen de re nihil apud grammaticos reperio.

Ἔργον ποιοῦμαι sequente infinit. pro Commendo, Laboro, B. p. 274, ex Plat. & Xenoph.

Ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ἐστὶ τοῦτο θαυμάζεσθαι κάπτειν, Soph. Aiace. vt Lat. dicitur, Nihil opus est, sequente infinit. ‖ Item cum genit. ex Aristoph. Pluto, οὐκ ἔργον ἐστ' ὀδῶν ἀστροφῶν, Nihil opus est strophis.

Σὸν ἔργον μηδένα πόνον τὰ δεύτερα, Tuum officium est, Tuæ sunt partes, Tui est muneris Sub. autem ἐστὶ, quod & additur aliquando. Vide Bud. 17. Dicitur & ἔργον ἔχω τοῦτο σκοπεῖν a Xenoph. Mei muneris est hoc perpendere. ‖ At verò ex Aristoph. affertur οὐχ ἡμῖν ἔργον ἐστὶν, pro Non standum est nobis.

Ἔργον τόκον τοῦ χρήματος, Demosthenes in Aphobum, Quæstus & vsura. Vide Bud. 271. ‖ Fortasse autem huc referri potest & is vocis ἔργον vsus qui exrat in isto Synes. loco, κακὸς κακῶς ἀπολοῖτο Κεφάλιος, εἰς ὃ ξυὸς γὰρ ἔργον γεγονέναι τὸν τοῦδε χιμῶνος, dignus erat qui tempestate proxima conficeretur & perderetur, interpr. Bud. Ideo autem ad præcedentem signif. referri hanc posse suspicor, quòd vulgo vnusquisque in luxuro deputare soleat hostis sui profligationem. Fieri tamen etiam potest vt simpliciter dicatur aliquis ἔργον esse illius à quo perditur & proiligatur, quod videlicet hoc illi tanquã opus propositum sit in quo se exerceat. Idem Synes. ἔργον ἡμῖν ἐστιν συκοφαντοῦν alibi dixisse videtur pro Obnoxium esse sycophantis.

Ἔργον ἐστὶ, Difficile est, Opperosum est. aut etiam Hoc opus est. vt Virg. Hoc opus, hic labor est. Xenophon, ἔργον μὲν νυκτὸς λέγειν ἵππους, ἔργον δὲ χαλινοῦν, ἔργον δὲ ὀπτάζειν.

ΑΤ Προὔργου dicitur pro πρὸς ἔργου (quod & ipsum alicubi legitur) pro Quod operæpretium est & præuertendum. Aristoph. Pluto, κωλύειν τοῦτ' πρὸς προὔργου ποιεῖν, aliquid eorum quæ in rem præcipuè sunt. προὔργου τι καὶ αὐταρκῶν, Luc. Dicitur etiam aliquid προὔργου esse εἰς τοῦτο, vel πρὸς τοῦτο. Plat. De rep. l. 2, ἐγὼ γε προσδοκῶ προὔργου εἶναι εἰς τοῦτο τοῦτο τὸ σκέψιν. Ibidem καὶ ἅμα προὔργου ἡμῖν ἔσται αὐτὸ σκοπεῖν πρὸς τὸ κατόπιν &c. Conferet nobis, Vtile est. Itẽ cũ infinit. ex Demosth. καὶ μηδὲν εἶναι προὔργου τοῖς αὐτῶν πλεῖν, nõ esse conducibile. Vide Bud. 714 & 715. Πρὸ ἔργου autẽ Aristot. Metaph. 6, ἐς ὑγιὲς πρὸ ἔργου πρὸς τὸν παρόντα σκόπον. HINC Προὐργιαίτερον, Potius. Anti quius. Polyb. οὐδὲν ἐπὶ πάντων προὐργιαίτερον, Nihil potius aut antiquius duxerunt. Vide Bud. 714.

C. Ἐργοδιώκτης, ου, ὁ. Qui vrget opus. VNDE Ἐργοδιωκτέω, ῶ, Vrgeo opus ex Gr. Bibl. interpr.

C. Ἐργοδότης. Qui opera distribuit. Qui pensum dat. Naz. ὑφ' ἁρπαγῶν ἀφεστῶν πέρα τῶν ἐργοδοτῶν. A Bud. exponitur etiã Operis locator (sicut ἐργολάβος Operis conductor) ET Ἐργοδοτεῖν, Opus locare.

C. Ἐργεπιστάτης, Qui operi seu operibus præest. Poll. ex Epicharmo.

C. Ἐργολάβος, Qui opus faciundum suscipit seu conducit. Redẽptor. Plut. in Pericle. ἐργολάβος μὲν ὢν τὸ ἀγάλματος. Itẽ ἐργολαβεῖν, Sycophantare & quadruplatores. B. 228. ET Ἐργολαβία, Operis faciundi susceptio, Redemptura, vt quidam interpr. ex Liuio. ET Ἐργολαβεύω, ῶ. Opus faciundum suscipio, Redempturas facio, vt manceps, & conductores solent. Xen. ἐπὶ τὸ ἐλθεῖν ἀνθρ. ἐργολαβεῖν, μὴ μεμαθηκὼς ἀδικεῖν πειθῶ. Dicebãtur ἐργολάβοι interpretes etiam & quæstores qui iudiciis corrumpendis aut eiusmodi maleficus suscipiendis operam suam locabãt. Vide Bud. p. 85 & 228.

C. Ἀργὸς, ός, ὄν, & ὁ, ἡ. Qui feriatur ab omni opere, Nullum opus agens. Il. 1. ab Homero τὸν ἀργὸν opponitur ὁ πολλὰ ἔργων. id est Qui multa egit, Qui multũ laborauit. Od. τ, — οὐδὲ ἀργὸν ἀνέξεται ὃς κε μετ' ἡμῖν Χαλκὸς ἀπῆνται, id est Non patiar otiari, vel otiosum esse, vel Cessare, Ab omni opere feriari. ‖ Ἀργὸς, Iners, Piger. Deses. Hesiodus Ergis ὃς κεν ἀέργος Ζεὺς κυβερνήσειν κεφαλὴν ὀλοὸν μόλῃ. Idem ibidẽ, Ἀργὸς γὰρ τοι πᾶσι κακὸν ἀέργεα τῷ ὁμόφρονι ἀνδρί. ‖ Item ἀργὸς, Non vltus. Non aratus. Iuratus, vt ἀέργος γῆ, vel χώρα. cui opponitur νεόγαιος ἀρόω, vel καπνοφόρος, seu καπνόεις. Sic apud Theophrastum De caus. 1, τὰ ἄεργα sive ἀργὰ opponuntur τοῖς νεόγαιοι ἀρόοις, vt Bud. notat. Sciendum est autem pro pigro dici potius à poetis ἀέργος, in prosa autem ἀργός.

Ἀεργὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, pro eodem dici annotatur, sed rarius.

Ἀργία, ας, ἡ, Cessatio ab opere. Alciphron in initio epist. 1, ἀργία παντελὴς, Cessabãt ab omni opere. ‖ Apud Homerum ἀεργίαν vulg. Eustathius significare etiam inertiam, id est artis ignorationem, sive artis imperitiam in hoc versu Od. ω, Οὐ μὲν ἀεργίης γε αἴσχεα εἴνεκ' ὀνείδη κεκλίμεθα. Itẽ, Inertia, Desidia, Pigritia. Hesiod. Ergis, Ἔργον δ' οὐ τοῦδε ὄνειδος, ἀεργίη τοῦ ὀνείδος. ‖ Ἀργία χώρας, Regionis cessatio ab aratione. Ad verbum Terræ inaratio: sed id esset eo modo quo Regio inarata, ἀεργὸς χώρα. Æsch. in Ctesiphontẽ, ἡ γὰρ χώρα ἀν' ἀεργίαν βίος θεοῖς δοῖ πάσῃ ἀεργίᾳ, id est, ita vt omnino non araretur, non coleretur.

Ἀργέω, ῶ, Fut. ήσω, Cesso ab omni opere. Otior, Otiosus sum. Item Sum deses. Sum piger. Vide Ἀργῶ paulo post.

Ἀεργηλὸς pro ἀεργὸς, id est Iners. citatur ex hoc Nõni versu, Πάντας ἀεργηλοῖσιν ἐπὶ ἔπος ἔργον ἀκάθαρτα. Videtur ex ipso verbo ἀεργῶ formatum.

¶ Ἀργὸς, ός, ὄν καὶ ἡ, Idem quod ἀεργὸς, & factũ per crasin ex isto, Qui cessat ab opere, Ab opere immunis, Otiosus. A Bud. exponitur, Cessans Immunis ab opere. Nõnunquam absolutè ponitur, & sine casu. Plut. in Pericle, οὔτε λαμβάνων ἀργὸν καὶ ἀργαζόμενον. Xen. Pæd. 1, στρατιὰν ἀργὸν ἔφεν. Sic ἀργὸν δίαιταν διαιτᾶσθαι, Iners vitæ genus traducere. Ἀργὸν ἔτος apud Iudæos Ann. septimus, quasi Cessator annus, vel Feriatus annus. Ἀργὸς χρόνος Plut. Cor. Tempus cessationis, Tempus quo cessatur. Ἀργὸς λόγος, Ignaua ratio, vt exponitur à Cicerone De fato, Ratio videlicet eorum qui omnia fieri fato contendebant. Cui (addit Cicero) si parcamus, nihil omnino agamus in vita. ostendens vnde dicta sit ἀργός. Exponit

etiam interrogationem ignauam & inertem. Interdũ cum genitiuo, vt ἀργὸς πόνων, apud Platonem lib. De legibus 7, Non laborantes, Vacui laboribus. Expertes laborum. Apud Euripidem ἀργὸς πλοῦ οἴκοθεν, Rerum domesticarum negligens. & ἀργὸς κλήρου apud Platonem, Sua sorte priuatus, vt vulgò explicant. Apud Lucianum autem ἀργὸς εἰς ἅπαντα, exponitur Rei nulli vacãs. Sed malim interpretari, Piger ad omnia, vel segnis. ‖ Ἀργὸς γῆ vel χώρα, Inculta terra, seu regio. cui opponitur ἔργα σμῆνη vel κάπρος. Apud Xenophontem autem ἀργὸς γῆ & οὔπερος opposita sunt. Dicitur ἀργὸς γῆ etiam vno verbo χέρσος. Plutarchus in Publicola, ἀργὸν χωρίον καὶ ἄκαρπον, Incultus locus & infrugifer. ‖ Ἀργὸς ἄργυρος, Argentum infectum, Budæus ex Pausania. id est ἀνέργαστος. ‖ Ἀργὰ χρήματα, Pecuniæ quæ compendium nullum vsurarum afferunt, quibus opponuntur ἐνεργά, vt docet Budæus. Notandum est autem ἀργὰ χρήματα dici τὰ μὴ ἐργαζόμενα. Itẽ ἀργὸν ἐργαστηρίου vel ἀρχεῖον, quod nihil quæstus fecit. Demosth. contra Aphobum cui ἐνεργὸν opponitur. Bud.

‖ Ἀργότερος, comparat. vt ἀργότερον τοῦ βίου μεταλάμβανον apud Galen. ad Glauc.

C. Ἀργολογέω, ῶ, Fut. ήσω, Superuacanea verba scribo. vel dico, id est περιλέγω. Basil. ἀλλ' οὐκ ἀργολογεῖν γεγραφή, Bud. HINC Ἀργολογία, ας, ἡ, apud Cyrillum, Otiosus sermo. Budæus.

C. Ἀργοπιὸς, ός, ὁ, Inertem & segnem reddens, Inertiam afferens.

Ἀργῶς aduerbium, Otiosè. Item, Segniter. Demosth. Philip. 2, παντελῶς ἀργῶς ἔχειν. Plutarch. in Pericle, καὶ τοῦτο παντὶ πάνυ ἀργῶς ἔχων πρὸς χρηματισμόν. Apud Xenophontem, ἀργῶς καὶ οἴκοι ἔχειν, Segniter & remissè. Et in superlatiuo gradu ἀργότατα. vt ἀργότατα ἐπιστάσθαι, Demosthenes Philip. 4 ‖ Item ἀργῶς (inquit Budæus) Temerè. id est sine causa, frustra, nulla nota ratione. vt illud, οὐκ ἀργῶς τοῦτο κεῖται, id est, non otiose, non sine alicuius rei significatione.

Ἀργία, ας, ἡ, Otium, Otiositas. Demosth. πρὸς Εὐξουλίδου, ἀργίας νόμος, ὡ ἄνδρες οἱ μὴ ἀργαζόμενοι. Plut. in Apophth. ἀλόγιστος πόνος γεγραφὼ ἀργίας. Idẽ in Solone, ἀργίας ἀλόγιστος. Gal. γυμνάσιαι & ἀργίαν opp. Apud Plat. ἀργία cum gen. (sicut & ἀρχὴ cũ eo poni diximus) ἀργία τοῦ ἔργου, cessatio ab operib. ‖ Est itẽ ἀργία Segnities. Inertia. Plutar. in Apophth. πολεμίους ὡς εἰ λαγωοὶ δ' ἀργίᾳ ἐν τοῖς τείχεσι εἶναι καθεύδοντας, hostes quorum in muris dormiunt lepores, ob eorum inertiam. Isocrates autem reprehendit Lacedæmoniorum ἀργίαν, id est eo nomine Lacedæmonios reprehendit quòd non coleretur solum.

Ἀργέω, ῶ, Fut. ήσω, idẽ quod ἐπαύσατο, Cesso, Desino ab opere cesso, Ferior, Otior. Demosth. Olynth. 3, οὐ δ' αὐτοὶ μὲν ἀεὶ τὴν χώραν ἀργοῦντες. Xenophon ἐργάζεσθαι & ἀργεῖν in eo se opponit, Pæd. 1. Aristoteli autem opposita sunt πόνος & ἀρχεῖν. Plutarchus in Cam. ἀργῶν τῆς πρεσβείας. Cum genitiuo, Plato Pol. 1, ἀργήσας οὐδὲν γεωργὸς τῆς αὐτοῦ δικαιοσύνης.

Ἀργοῦμαι, passiuum. Xenoph. Pæd. 1, οὐδὲν γὰρ αὐτῶν ἀργεῖται πρὸς τὸ πρεσβεύειν ἀνθρώπων. id est, Nihil per cessationẽ transmittitur, Nihil per inertiam negligitur in rectum, Nihil infectum remanet, vel otio transmittitur. Bud. Idem Xen. in Hierone, οὐδὲ αὐτὰ ἀνεψιὰ ἀργεῖται, Negligeretur, transmitteretur, Cessare sineretur. Bud.

Ἀργύομαι, apud Xenoph. Idem quod ἀργῶ, In otio viuo, Otiosam vitam ago.

C. Δύεργος ET Δυεργὴς, Operosus, Difficilis. Plutarchus Sympos. 4, παγχάλεπον ὦ ἑταῖρε καὶ δύεργον. valde difficile est & magni operis. Δυεργὲς πρᾶγμα Appiano Res difficilis factu. In vulg. lex. ex Theophr. δυεργὴς ὕλη, materia difficilis ad fabricam. ET Δυεργία, Difficultas. Exponitur & aliter à Suida: sed δυεργία Hesychius habet in illa signif. sicut & δυερμία: de quibus & ipsum Suidam lege in Εὐερμία. CONTR. Εὐεργὸς, ός, ὄν καὶ ἡ, Facilis, & δύεργὸν ξύλον τῶν τεκτόνων, Theophr. Circa quod non multum est laboris. Idem Theophr. ἡ φιλύρα πολὺ δύεργον, id est (Plinio interprete) Tilia cuicunque operi facilis. ‖ Apud Homerũ autem Od. ο, τὴν φρένας ἐν πόνοισι θυμὸν τέρψει καὶ εἴκ' ἀνεργὸς ἔνι, schol. exponit ἀφορῶν, καὶ λαθεῖν ἔργα προὐργοῦσα, proba & honeste cautéque se gerens. quæ eius expositio videtur conuenientior quam quæ in vulg. l. est, Bene operans id est Actuosa. Eustath. exponit ἀγαθουργός. Obseruandum est autem ἀνεργὸς scribi, non δύεργος, vt δυέργος. AT Εὐεργὴς Homero nauis aut domus, Benefabricata, Affabrefacta, Bene compacta. Sic ἀνεργὴς ἀώτη, & ἀνεργὴς δίφρος apud eundẽ. Et ἀνεργὲς πηδάλιον apud Hesiod. AT δύεργὴς χρυσὸς Od. ι. opponitur τῷ ἀργῷ, teste Eustathio qui dicit ἀνεργὴ δίδοσθαι χρυσὸν, ἐπεὶ οὐκ ἦν ἡμῖν τοῖς πάλαι χρόνοις ἀργόν. ‖ Itẽ pro Beneficus, Bene merius de aliquo, apud Hom. Od. η, οὐδέ τις ὅστις χεῖρας μεταπιστεῖ ἀνεργέων. hoc est ἀνεργετῶν. ET Εὐεργεσία, ας, ἡ, Beneficentia. Od. χ, Ὡς κακοεργὴς ἀνεργεσίης μέγ' ἀμείνων. Isocrates etiam ad Demon. κακοεργίαν ei opponit, αἰσχρὸν νομίζετε τοὺς ἐχθροὺς νικᾶν τῇ κακοποιΐᾳ, καὶ τοὺς φίλους ὑπερβάλλεσθαι τῇ εὐεργεσίᾳ. Et apud Dionysiũ Long. quærenti cuidam qua re proximè ad deos accedamus, respondet alter ἀνεργεσία καὶ ἀλήθεια. ‖ Multo frequentius capitur pro Beneficiũ. Thuc. lib. 1, καὶ μοι ἀνεργεσία ὀφείλεται, mihi beneficium debetur. Eodem libro, κείσεται, εἰ ἀνεργεσία ὑπὸ τῶν ἡμετέρων οἴκῳ ἔσται ἀνάχαρτος, Beneficii illius domi nostræ æterna memoria conseruabitur. Sic dicitur ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς ἀνεργεσίας, cõpensare seu referre beneficiũ. & ἀνεργεσίας ἀποτίνειν pro eodem apud Herodotum. Et Herodianus lib. 4, εἰς ἐκεῖνον ἀνεργεσίας καταπεθείσας πρὸς αὐτοῦ, beneficia apud eũ à se collocata. Hesiodus Theogonia, Οἱ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν ἀνεργεσιάων. Et apud Demosthenem Pro cor. τὰς ἰδίας ἀνεργεσίας ὑπομιμνήσκειν. Notandũ verò in illis Thucyd. locis posse reddi etiam Gratia, quemadmodum & scholiastes in priori exp. χάριν ἔχειν. vt sit, Mihi gratia debetur: & Habebitur tibi gratia nunquam domi nostræ delenda. ET Εὐεργέτης, ου, ὁ, Qui beneficium confert. Qui benefacit. Demosth. Pro cor. εἰκὸς ἀνεργέτου τοιούτου ἐστὶ τὴν Φιλίππου νικᾶν ὕβριν. Nonnũquam additur genitiuus eius in quem beneficium confertur. Thucyd. lib. 1, ὧν αὐτῶν ἀνεργέτης, quem de iis esset benemeritus. Isocr. Hel. enc. τῆς ἑαυτοῦ παιδείας ἀνεργέτης. Synes. epist. 107, ἥκε μεταπεμπόμενος ὡς τῶν ἀνεργέτης Ῥωμαίων. Luc. Anach. ἀνεργέτης ἡμῶν. FOEM. Εὐεργέτις, ιδος, ἡ, Quæ benemeretur de aliquo. Plato de legibus. Synes. epist. 123, πρὸς σοῦ τῆς φιλτάτης τῆς ἀνεργετίδος κεφαλῆς, de me benemerito capite. AT Εὐεργετικὸς, ός, ὄν, Ad benefaciẽdum procliuis, Beneficus. Interdum additur genitiuus, sicut in ἀνεργέτης. vt ὁ ἀναμὶς ἀνεργετικὴ πολλοῖς καὶ μεγάλων, vis multis & magnis beneficiis iuuandi. ET Τὸ ἀνεργετικὸν neutro gen. Beneficentia, Ad benefaciendum procliuitas. Herodianus lib. 6, εἰς τὸ φιλάνθρωπον καὶ ἀνεργετικὸν ὑπερβάλλοντες. Dicitur verò & ἀνεργετικὸς pro eodẽ. VNDE C. Αὐτοεργετικὸς, ός, ὄν, Ad beneficium reddendũ pronus, Qui vicissim promptus est ad benefaciendum. Habẽtque nidemad iunctum genetiuum vt ἀνεργετικός. Aristot. Ethic. 4, πρὸς μεγαλοψύχου λεγόμενον, ἔστι δὲ αὐτοεργετικὸς πλείοσιν, Ad beneficium cum additamento reddendi in promptus. Ab Ἐνεργέτης deriuatur ET Εὐεργετέω, ῶ, Fut. ήσω. Benefacio. Benemereor. Xenoph. Pædia 8, ἵνα μὴ ἀνωφελῆ ὦσι τὰ δῶρα ἃ παρὰ τοῦ ἀνεργετοῦντος. Aliquando additur accusatiuus eius cui benefit. Aristot. Pol. 5 ἀνεργετεῖν τὴν πόλιν, beneficia in ciuitatem conferre. Aristoph. Pluto, εἰ τοῖς ἀνεργετοῦσι δεδόμεθα. Nonnunquam accusatiuus rei additur. Xenoph. Pæd. 8, μεγάλα ἀντὶ μικρῶν εὐεργετεῖν, magna pro paruis conferre beneficia. Est vbi duplicem habet accusatiuum, & personæ & rei. Plato Pol. 1, οὐτι κακῶς σοι κείσεται, ὅ τι ἂν ἡμᾶς εὐεργετήσῃς, Non malè collocabis quod in me contuleris beneficium. Sic apud Demosthenem aduersus Lept. πολλὰ ἂν ἔχων εἰπεῖν ὅσα εὐεργέτηκε ὑμᾶς ἐστὶν εἰπεῖν. Citatur verò & εὐεργετῶ σε εἰς χρήματα, ex Phalar. Epistolis. ‖ Εὐεργετοῦμαι, Beneficio afficior. Aristot. Ethic. 4 cap. 3, πρὸς μεγαλοψύχου λεγόμενον, εὐεργετοῦνται δ' αἰσχρῶς. Interdum additur & accusatiuus rei, vt in actiuo. Xen. μείζονα εὐεργετούμενος, maioribus beneficiis affectus. Herodianus lib. 4, πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετούμενοι. VNDE Εὐεργέτημα, ατος, τὸ, Benefactum, Bene merium, Beneficium [in aliquem] collatum. Xenophon Pæd. 8, εὐεργέτημα αὐτῶν ἀπιστοῦσι πρὸς ἀλλήλους οὐδὲν ὄφελος ἀπὸ τῆς αὐτῆς δαπάνης δοθὲν ἐπιστότερον ἢ ὅταν καὶ ποτῶν μετάδοσις. ET Εὐεργετικὸς, ός, ὄν,

Ad benefaciendum seu benemerendum prōptus. Pro quo εὐεργετικὸς dici Bud.cōm.annotat, sicut pro ὑπηρετητικὸς dicitur ὑπηρετικὸς & pro φιλητικὸς, φιλικός. ET C. Εὐπεοεργέω, ῶ, Beneficium reddo seu compenso, Vicissim benefacio. Xen. μηδὲν φροντίζων τῶν εὐεργεσιῶν, nihil laborans de gratia referenda.

C. Ἐνεργὸς, οῦ, ὁ, Qui in opere est. quasi ἐν ἔργῳ ὤν. Qui aliquid agit (vt contrà ἀεργὸς, seu ἀργὸς, Qui velut ab opere remotus est.) Luc. in Harmot. ὡς μηδὲ εἷς ὧν ἐνεργὸς κελεύῃ ἄργος, ἀλλ' ἐνεργὸς εἶης. Sed ἐνεργὸς est etiam Actuosus, Strenuus, Acer, vt Ἀννίβας ἐνεργὸς περὶ πόλεμον πολιορκίας, Polyb. in 3. Quo Plutarch. modò ἐνεργὸν & δραστήριον pro eodem ponit de Demetrio loquens. (Ex eiusdem Pericle affertur ἐνεργότατος τεχνίτης pro laboriosissimo artifice) Dicitur verò & πορεία ἐνεργὸς à Polybio iter quod acriter & magna virium contentione conficitur, Contentum iter. Sed & res quæpiam dicitur ἐνεργὸς à Theophrasto, id est efficax. Quod autem dicit Thucyd. naues ἐνεργοὺς κάλλει, si mendosum non est, crediderim aptè reddi posse Operosæ cuiusdam elegantiæ. Denique vt ἐνεργὸς pro eo qui in opere est opponitur ἀργῷ seu ἀργῷ, sic etiam ἐνεργὸς γῆ opponitur τῇ ἀργῇ. dicitur enim à Xenophonte ἐνεργὸς terra, quæ colitur seu culta: vt ἀργὸς, inculta. Sicque & Plutarchus in Cæsare, πεδίον πολλοῖς ἐνεργὸν αὐθρώπων μυεριαν, Quod multis millibus ad agricultūrā sufficeret, vt Bud. interpr. Quē cōsule pag. 271 & de ἐνεργὰ χρήματα, id est Pecunia fœnore occupata, quibus itidem opponuntur ἀργά. ET Ἐνεργὴς quoq; pro Efficax, aliquoties in Test. nouo. Item ἐνεργεστέρα χώρα ex Plutarcho pro Cultior regio. AT Ἐνεργῶς pro Actuosè, Strenuè, Acriter. Polyb. ἐνεργῶς προσκεῖται τῇ πολιορκίᾳ.

Ἐνέργεια, Actio, Actus. Aristot. δυναμικοῦ, ἐνέργειά τις ἐστιν. Et apud eundem, ex virtutibus aliæ καθ' ἕξιν, aliæ κατ' ἐνέργειαν. Itē Efficacia, Vis efficax quæ in aliquo agit. Chrysostomus, ἀμήχανον ἀνθρώπῳ δυνατοῦσθαι ἐνεργοῦν μαλλον ἀπὸ τῆς ἐνεργείας τοῦ πνεύματος. Est etiam figura seu ornamentum orationis, de quo Fabius, (περὶ τῆς ἐξεργασίας & ἐπεξεργασίας loquutus) Ἐνέργεια communis est iis, ab agendo dicta, & cuius propria sit virtus, non esse quæ dicuntur, otiosa. Vbi ego pro Et cuius reponendum puto Vt cuius.

Ἐνεργέω, ῶ, In opere sum, Operor, Efficio. Paulus ad Philipp. 2, v. 13, ὁ Θεός γάρ ἐστιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν. Sic autem & in aliis Testamenti nouis locis. Polyb. ἐνεργήσασθαι φόβον simpliciter pro Facere metum dixit (quod & Afferre & Inicere & Incutere metum Latini dicunt) lib. 2, οὐ μικρὰν οὐδὲ πρὸς τυχοῦσαν κατάπληξιν καὶ φόβον ἐνεργασάμενοι τοῖς περὶ Θεσσαλίας εἰκοσιν ἔθνεσι τῶν Ἑλλήνων. Veteor tamen ne ἐνεργασάμενοι potius legendum sit. Apud Aristot. autem ἐνεργεῖν Bud. ex quorūdam interpr. sententia vertit Actu esse: vt, παῦ γὰρ οὕτω δυνατὸν, οὐκ ἀεὶ ἐνεργεῖ. Ex eodem tamen Aristot. affertur ἐνεργεῖν in lib. De mundo in vulgata signific. Inuenitur autem in Test. nouo ἐνεργεῖσθαι significatione etiam actiua: & in Iacobi epistola ἐνεργουμένη δέησις exponitur Efficax. Budæus verò ἐνεργεῖσθαι à Paulo ad Rom. positū etiam videri dicit pro Actu esse (vt Aristot. vtitur τοῦ ἐνεργεῖν) eique contrarium esse καταργεῖσθαι. ‖ Ἐνεργεῖν, Afficere, Permouere, Budæus ex Chrysost. 77. Et ex eodem 2 ad Cor. 19 affert pro Miracula facere. Item ἐνεργεῖσθαι pro Adæmonibus vexari, ex Areopagita citat, sicut & ἐνεργοῦντες dæmones, ex eodem. Rursus, ἐνεργοῦμαι (inquit) Dæmonio correpti, ἀπὸ τῶν ἐνεργούντων dicti sunt, id est operationibus dæmonum quæ in ipsis conspicuæ sunt. Et ex Aretha in Apocal. cap. 6, ἀλλὰ καὶ τὸν φῆτις τοῦ ὑποκρίνεται, πνεῦμα πνεύματι ἐνεργούμενον. id est καταμανία, inquit. Sed & simpliciter pro Cieor seu Moueor, ex eodem affert in cap. 5, τῇ φυσικῇ ζωῇ ἐνεργούμενα. Iam verò & in bonam partem pro Agi spiritu, & Afflatum esse, ex eodē affert in caput 3, itē ex Gregorio. Cæterùm has significationes (ac præsertim illā quæ pro Miracula facere ponitur à Chrysost.) ex Matth. & Marco manasse puto, scribētibus de Ioāne, αἱ δυνάμεις ἐνεργοῦσιν ἐν αὐτῷ. HINC Ἐνέργημα, Effectus, Quod ex vi quapiam & efficacia prodit. Item Vexatio dæmonum. Aut in bonam partem, Afflatio spiritus, Bud. sequendo significationem quæ verbo ἐνεργεῖσθαι data modò fuit. ET Ἐνεργητικὸς, Agendi vim habens, Efficacia præditus. Gramm. ἐνεργητικὰ vocant ῥήματα quæ Lat. actiua verba. VNDE Ἀνενεργητικὸν, verbum quod passiuam vocem & actiuam significationem habet, vt μάχομαι. AT Ἀνενέργητος, Inefficax, Inutilis. Greg. πρὸ ἡμέτερον ὑπνοῦν ἀνενέργητον τε καὶ ἄπρακτον. ET comp. verbum Ἀντενεργέω, ῶ. Efficacem seu vim efficacem habeo aduersus aliquid, vt ἀντενεργεῖν παρασάσμοις Diosc. vbi exponitur Resistere. Malim Efficaciter resistere.

C. Ἡμέργος, (q.d. Semifactus) Imperfectus, Inchoatus. Aristot. Œconom. 2, ἀγάθματα ἐν τοῖς ἐργασηρίοις ἡμέργα.

C. Παρέργος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est præter susceptum opus, Ad susceptum opus accedens. Plato in Timæo, ὁ λόγος παρέργος ὤν. vbi vide interpr. in lex. Cic. Et παρέργον ἀναλωμα, Impendia quæ præter destinatā impensam fiūt. Aristot. Pol. 7, τὰ ἔθνη μὲν γὰρ, παρέργον αὐ ἐπὶ τῶν δὲ, ἔργον τῆς μεθόδου ταύτης. id est, Bud. interpr. Illud enim, accessio esse possit huius tractatus: hoc verò, præcipua eius intentio princepsque actio. Hinc ἐν παρέργου χώρᾳ, seu μέρει, & ὁδὸν παρέργον. Item ὡς παρέργῳ πρᾶξαι vel ποιεῖσθαι. quæ vide apud Bud. pag. 842 & 843. ET Παρέργως aduerbium, Obiter, Perfunctorie, Nō accuratè. Synes. ὡς κάλλιστα παρέργως ἠκεσαμμῶν, Tanquam aliud agens, Et παρέργως ἔχειν, Bud. ibidem.

C. Περίεργος, Curiosus, Anxiam diligentiam aliqua in re adhibens. Xen. ἔοικε δ' ἄλλως πως περιεῶσας, περίεργος ἢ μᾶλλον ἐθέλειν εἶναι. Isocrates in Epist. δεδοικα μὴ λίαν ἀπλοῦς δίξω καὶ περίεργος. Herodianus 4, περίεργος ἂν, οὐ μόνον τὰ ἀνθρώπων παῖδα εἰδέναι ἠθέλειν, ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖα καὶ τὰ δαιμόνια πολυπραγμονεῖν. De re etiam dicitur frequentissimè, pro Curiose accuratus, Nimis exquisitus. item Superuacaneus. Aristot. ἐπὶ δ' οὐδὲν περίεργον οὐδὲ ἀν πῶν ἡ φύσις. Plut. Sympos. 4, καὶ τὴν θοῆς πᾶσαν ἡδονὴν ὀδυνηρὰν καὶ περίεργον ἀφελοῦσα. Isocr. ἐστὶ γὰρ φιλοκαλία τοῦ εὐφυοῦς, καλλωπισμὸς δὲ τὸ περίεργον. Gregor. dixit etiam σκολιας περιεργοτέρας pro exquisitioribus tormentis. Et Dioscor. περίεργος οἶνος vina exquisitiore diligētia confecta. HINC Περιεργία, Curiosè, Nimis accuratè. ET Περιεργία, Curiositas. Plut. τὴν δὲ περίεργον καὶ πολυλογίαν ἀνάγκη συνακολουθεῖν. Item Nimis accurata diligentia & quam Fab. extremam anxietatem appellasse videtur. ET Περιεργάζομαι, Curiositate vtor. Curiosè ago. Plato in Apol. Socr. περιεργάζεσθαι τὰ τῶν ὑπὸ γῆν καὶ τὰ ἐπουράνια. Item Curiose nimium & inaniter contendo & laboro, vel inquiro, vt Budæus interpr. in hoc Demosthenis loco, εἰ δὲ μὴ ἐκεῖνο ταῦτα πείθει, περιεργάσασθαι ὡς ἐγὼ πρὸς τὴν πίστιν εἴπω, περιεργάσαιτο ἡ πόλις ἡ πεπεισμένη ἐμοί. Sic Plutarch. in Plat. quæst. 610, & Synes. 81. Item περιεργάζομαι pro Curiose obseruo, Chrysostomus ad Rom. 6, εἰ μὴ γὰρ περιεργάσῃ κάλλος ἀλλότριον, ὅπου ἀδικίας γίγνεται ὁ ὀφθαλμός.

C. Συνεργὸς, (q.d. Cooperator) In opere faciendo iuuans, Adiutor. Plut. Pericle, Μέγα τινὰ τῶν Φειδίου συνεργῶν πέσοντος. Philo De mūdo, συνεργὸν ὀφθαλμοῖς εἰς τὴν θέαν τῶν αἰσθητῶν. Sæpe verò cum genitiuo generaliter pro adiutore. vt Xenophon Pæd. 3, συνεργοὶ τῶν κοινῶν ἀγαθῶν. & lib. 2, συνεργοὶ πείθεσθαι ὅπερ οὗτοι τοῖς τρόπαις. HINC Συνεργέω, ῶ, Adiuuo, Prosum, Cōfero. Theophr. De caus. plant. συνεργεῖ πρὸς εὐτροφίαν. Plutar. in Rom. συνεργεῖ πρὸς ἀδικίαν. Et cum εἰς, Philo De mundo, οὐδὲν εἰς τὸ φθείρεσθαι τὸν κόσμον συνεργεῖ. Rursum Plut. βοηθεῖν & συνεργεῖν copulauit in Coriol.

C. Φιλέργος, Operis amans, Operi deditus, Sedulus. φίλεργος μέλισσα, Naz. Apis laboriosa, quæ & sedula dicitur Lat. HINC Φιλεργία, Sedulitas, ex Xenoph. Œcon. ET Φιλεργέω, ῶ, Sedulus sum, Sedulitate vtor.

C. Αὐπυργὸς, Qui per se facit, seu operatur, non aliena opera vtens. Vnde exponitur etiam Qui manu victum sibi quæritat: necnon generaliter Opifex. Plut. in Apophthegmatis, αὐπυργὸς ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης. Aristoteles de Deo, οὐ μὴν αὐπυργὸς καὶ ὀπτίνου κάμαν ὑποδῶν. Et αὐπυργοὶ χωργοὶ Xenoph. Qui ipsi terram colūt: Budæus 812. Sed à Thuc. αὐπυργοὶ vocantur Peloponnesii non addito χωργοὶ, vbi exponitur Rusticani. Dicitur & αὐπυργὸς βίος ab Halic. qualis est horū αὐπυργῶν, lib. 10, αὐπυργὸν βίον ἔζη. Greg. autem dixit etiam αὐπυργὸν φρόνησιν. ‖ Item αὐπυργὸς, Qui sua manu cædit, vel pulsat, vel pugnat. Bud. pag 812 ex Herodiano. HINC Αὐπυργία, Operatio eius qui per se facit, Bud. ex Theodorito Hist. Eccl. lib. 5. vbi dicit vxor Theodosii, ἐγὼ δ' ὑπὲρ αὐτῆς τῆς βασιλείας πολὺ αὐπυργίαν τῷ δεδωκότι προσφέρω. quæ interpr. ille, Manuū operam Deo offero pro regno quod mihi dedit. Ei, id est pauperibus, ministro. ET Αὐπυργέω, ῶ, Per me facio, &c. Luc. σκληραγωγεῖ τοὺς θεραπεύοντας, καὶ αὐπυργεῖν διδάσκει. Aristot. De mūdo scribit non decere Deum αὐπυργεῖν τὰ ὄντα γῆς. quod exponitur, Ipsum per se operari, non per ministros, vel Ipsum met operi manum admouere. Vide Bud. 812. HINC Αὐπύρχης, quod ex Epigr. affertur pro Extemporalis, Inelaboratus.

C. Παιοῦργος, ου, ὁ, ἡ. d. Ad quodlibet opus promptus. Vel, Qui dexteritate ingenii valet ad quidlibet agendum. Sed vsus obtinuit vt hoc nomine declaretur Callidus, Vafer, Versipellis, Veteratorius. Aristot. Ethic. 6, διὸ καὶ τοὺς φρονίμους, δεινοὺς, καὶ πανούργους φασὶν εἶναι. Sic & πανουργία ab eo dicitur δεινότης, sed οὐκ ἐπαινετή. Demosthenes autē Pro corona dixit πανοῦργος & δεινὸς θεαμασιουργῆσαι. ‖ At πανοῦργος in bonam partem pro solerti, ex Solomonis prouerbiis. ET Παιοῦργος, Callidè, Vafrè. ET Πανουργία Calliditas, Vafrities. μετὰ πανουργίας καὶ δόλου, Herodian. Et πανουργία laudabilis apud Basil um, de qua Bud. 126. ET Παιουργέω, ῶ, Callidè seu vafrè ficelus aliquod admitto. vt πεπανουργηκόπτι, & ἀπεπανουργηκας, Aristoph. Pluto. Vide & Bud. in illa pag. HINC Παιούρημα (q.d. Vaframētum) Vafrum aliquod factū, Scelus aliquod vafrè admissum. ITEM Παιουρλυσμαι AC Παιούρλημα pro πανουργῶ & πανούρημα.

C. Ὑπουργὸς, Adiutor, Qui operam nauat, Qui officium aliquod leui obsequium præstat. Apud Luc. Minister. Sic & apud Phil. πάντα τὰ τῶν δημιουργῶν καὶ τὸν ὑπουργοῦν δρᾶν αἰσχαλιζόμενοι. ET Ὑπέρχος, poetice, idem. Ex Phocyl autem pro Damnosus, in hoc versu, Ζῆλος τ' ἀγαθῶν ἀθλὸς, φαύλων δ' ὑπέρχος. vbi mendum esse puto. HINC Ὑπουργία, Adiumentum quod præstatur alicui, Officium, Ministerium. Plut. Sympos. 4. ET Ὑπουργέω, ῶ, Operā nauo, Adiuuo, Inseruio Obsequor. Thucyd. 1, φίλον τι χρὴ ποιεῖσθαι τὸν ὑπουργοῦντα. Dicitur etiam ὑπουργῶ σοι τῶν. Plutarchus in Romulo, ὑπουργοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τὰ περὶ τὴν πλάσιν, viris operam nauant in iis quæ ad lanificium pertinent. Thucyd. autem cum solo accusatiuo, lib. 7 ὧν τὰ ὅπλα οἱ ὁπλῖται ὑπουργοῦσιν, pro Exequantur. HINC Ὑπούργημα, ET Ὑπουργησις, Ministerium, Obsequium. AT bicomp. Ἀντυπουργέω, ῶ, Vicissim operam nauo, Vicissim inseruio, Vicissim officium præsto, seu mutuum officium. VNDE Ἀντυπούργημα ET Ἀντυπούργησις, Officium quod vicissim præstatur, Mutuum officium.

Ἐργάζομαι, Operor, Opus facio, Hesiod Ἐργάζ. Πέρσ. Ἰδὲ, Ῥηϊδίως γὰρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο. Aristot. de apibus, συνεχῶς ἐργάζονται. Pro quo Plin. Nullus otio perit dies apibus. Et ἐργάζεσθαι ἔργα apud Hesiod. pariter & Hom. ἐργάζεσθαι & ἀρᾶν opponit Xen. & Luc. in l. De historia scrib. Idem De sacrif. πλινθεύοντες καὶ ἐργαζόμενοι τὸ τεῖχος. Cum accusatiuo, ἐργάζεσθαι χλῶ, terram colere, Xen. Quod & ἐργάζεσθαι sine adiectione, vt ab Eustathio ānotatur. Itē ἐργάζεσθαι τέχνας, Exercere artes, Plato De republica 2. vnde ἐργάζεσθαι ῥητορικὴν & φιλοσοφίαν Synes. (At verò ἐργάζεσθαι γλαυκὴν δι' ἀστέος ἄλοον apud Hesiodum exponitur Secare mare seu sulcare) Cæterùm quoniam δεῖ τὸν ἐργάζεσθαι, id est opus faciendo, victus quæritur, ideo & ἐργάζεσθαι τὸν βίον ab Andocide dicitur pro Victum quærere. quod tamen Bud. pag. 271 ad eam τὸ ἔργον signif. refert qua pro lucro ponitur. Herod. lib. 1, de Arione, ἐργασάμενος χρήματα μεγάλα, Quum magnas pecunias sibi conquisiuisset, seu (vt Gellius interpr.) Grandi pecunia & re bona multa copiosus. Sed & pro Merere capturas & Quæstū corpore facere, ex Demosthene affert pag. 270. Rursum verò pag. 271 ἐργάζεσθαι idem ferè esse ait quod φιλοκερδεῖν, Sordidis lucris indulgere. Sed ad illam ἔργου significationem refero ἐργαζόμενα χρήματα, quæ & ἐνεργα, pecuniæ fœnore occupatæ, de quibus pag. 291, (vnde & μνᾶ dicitur πρεσπεργάζεσθαι à Luca, vt infrà docebo) quibus opponuntur ἀργά. ‖ Ἐργάζεσθαι in vulg. lex. & pro Vendere, ex Aristot. Œcon. καλέσας τινὰς ἐργαζομένους, ἠρώτα πόσου βούλονται ἀπτῶ ἐργάζεσθαι. οἱ δὲ ἔφασαν, ἐλάττονος ἢ ὅσου τῆς ἐμπόροις ἐπώλουν.

Ἐργάζομαι, Fabricor. vt ὅπλα ἐργάζεσθαι, Herodian. Et pass. ἀγάλματα εἰργασμένα, Fabrefacta, Artificiosè cælata. Bud. 275. ‖ Sed & generaliter ἐργάζομαί σε pro ποιῶ. Facio. Dicitur q; ἐργάζομαί σε ἀγαθὸν, vel κακὸν, vt docet Budæus 273. Ponitur autem passiuè & in hac signif. vt Lys. ταῦτα ἐπράξαν, talia perpetrata sunt. Ponitur inquam pass. & in aliis nonnullis signif. vt εἰργασμένη γῆ, item ἐργαζομένη apud Theophrastū, Terra culta. Sed & εἰργασμένη τροφὴ, quæ & κατεργασμένη, Cibus confectus, Bud. ‖ Ἐργάζεσθαι δεξιὰν σώματι. Xenophon, Efficere, vel Præstare aut Comparare corpori bonam valetudinem. ‖ Ἐργάζεσθαι, Astruere & Efficere, B. 272 ex Hermog.

Ἐργασία, ας, ἡ, Operatio, Opus. Aristoteles de apibus, μᾶλλοι ὁ ὡς ἀπὸ τέχνης ἐγχρῶσιν τῇ ἐργασίᾳ ὅταν δύσια ᾖ, Pro quibus Plinius habet. Nihil horum faciūt apes stato tempore, sed rapiunt diebus serenis munia. Sic in vulgatis lexicis οἱ περὶ ταύτην τὴν ἐργασίαν exponitur Qui hoc munere funguntur. ‖ Ἐργασία dicitur etiam de metallis, & fundo aliquo. Thuc. lib. 4, p. 155, κτῆσιν ἐκ χίου τοῦ χρυσίου μετάλλων ἐργασίας, Possidere aurifodinas, eásque exercere. Plato, περὶ κῆπον ἐργασίας συγγράμματα, de hortorū cultura. Isocr. Areop. περὶ τὴν ἐργασίαν τῆς χώρας. Et metaph. apud eundem ad Nicocl. ἐργασίαι νόμων, Legum cultus. ‖ Ἐργασία, Factura, Elaboratio. Synes. epist 52, τὰς τῆς καλλίστης ἐργασίας, elegātioris operis stolas Ex Plin. possis interpr. Factura præstantiores. ‖ Ἐργασία dicitur etiā in lignis & quouis opere fabrili. Theophrastus, ἔστι δὲ τὰ ξύλα τῆς ὠμῆς ἀρένος πρεμνίτεια καὶ σκληρὰ, καὶ ὀνπῶς ἐργασίας ἐρεφόμενα. Pro quo Plin. Lignum maribus durum, & in fabrili opere contortum. ‖ Ἐργασία (sicut & ἐργάζεσθαι) in instrumento etiam oratorio enumeratur: qua videlicet astruitur & efficitur quod ὑπόκρισιν conatur & aggreditur. De qua Bud. comm. pag. 272 & 693, prolixè ex Hermog. ‖ Ἐργασία ὀφθῆς, item & κατεργασία, dicitur ἡ πέψις, coccctio. Aristot. lib. 3 De part. an. m. ὅσα γὰρ μεμηχάνηται τῇ φύσει πρὸς τὰς ἁρμοῦ ἕνεκα ἐργασίας πρὸς τὴν ὀφθῆν. ‖ Ἐργασία τέχνης, Artis factitatio & exercitium. Synes. epist. 3, de Laide, καὶ πρεσβύτιν τῆς τέχνης ἧς ἐπεδείκνυτο ἐργασίαν ὑπὸ χρόνου καρᾶρυπῶ κατέλυσε, πρὸς ἐν ἡλικίᾳ πολὺ δεινοτέρᾳ. ‖ Ἐργασία, Quæstus, Lucrum. Bud. pag. 270. Aristot. Ethic. 4, οἱ τὰς ἀνελεύθερας ἐργασίας ἐργαζόμενοι, qui ingenuo homine indignos quæstus faciunt, vt sunt lenones, fœneratores, sycophantæ. Demosth. μισθῶσαι τὴν ἐργασίαν τῆς τραπέζης, mensam exercendam conduxit ἔχων πόσον δαπανῶν τὴν ἐργασίαν, quæstui tum habebat pecuniam fœneratitiam. Bud. Idem apud Demosth. contra Neæram, ὡς αὐτῇ ἡ ἀπὸ τοῦ σώματος ἐργασία οὐχ ἱκανὴ ἀπορίαν παρέχειν, interpretatur, Lucrum meritoriū, & quæstus fornicis. ‖ Apud Demosthenem aduersus Apatur. ὑπὲρ τῆς ἐργασίας ὧν, idem Bud. interpr. Negotiatione viuens. ‖ Ἐργασία τῆς γενομένων Pecuniarum acquisitio. vulg. lex. ex Aristot. Ethic. 8. ‖ At nouè dictum Luc. 12, Δὸς ἐργασίαν ἀπαλλαχθῆναι ἀπ' αὐτοῦ, pro Da operam vt ab eo libereris.

Ἐργάσιμος, ου, ὁ, ἡ. Qui elaborari potest. vt ἐργάσιμα ξύλα, ligna operi fabrili idonea, Ligna quæ elaborari possūt. ‖ Τὴν χώραν ὁπόσα ἐργάσιμα, Cic. apud Platonem De leg. 15, interpr. Ex agro culto, eóve qui coli possit. pag. 40 Lex. Cic. Vt plurimùm verò ἐργάσιμα plur. num. dicuntur Culta, seu Loca culta, Dioscor. de Ægilope, φύεται δὲ ἐν τοῖς ἐργασίμοις ἀπανταχοῦ. pro quibus habet Plin. Incultis amica. Theophr. de gladibus, ἡμέρου καὶ λοῦσι, τοῦ μᾶλλον ἐν τοῖς ὀργασίμοις φύεσθαι, id est, eodem Plinio interpr. Placidiores, quæ culta obtinent. ‖ Ἐργασίμη ἡμέρα, dies qua operari licet. vulg. lex. ex cap. 20 lib. 1. Reg. (Sic dicitur & δικάσιμος ἡμέρα.) Habet tamē Complut. editio, τὴν ἡμέρα τῆς ἐργασίας. in loco illo. ‖ Ἐργασίμη myrrhæ quædam species, omniū pessima, de qua Diosc.

cor.lib.1,cap.78.

Ἐργασίω, q.d. Facturio. Soph. Trach. Ὡς ἐργασίων οὐδὲν ὧν λέγω, ἠφοῆς, Ita loqueris vt nihil facturiens, id est facere cupiens, eorum quæ dico.

Ἐργασήρ, ῆρος, ὁ, Operarius. ἐργασῆρες & ἐργάζ), (inquit Bud.) Operarii rustici, Cultores, Fossores. Xen. quos Pollux ab Hom. ἐείδυς vocari annotat. Idem Pollux lib.7 scribit βαταώσους secundum Xenoph. posse dici etiam ἐργασῆρας. Apud Suidam, adespoton hoc citatur, ἐργασῆρας ὃν τὶ ἀχρεῶν ἐπανιόντας.

Ἐργαστήριον, ου, τὸ, Officina. Plut. De Socr. ἐργαστήρια μαχαιροποιῶν. Xen. Hell.3, de Ephesо, πᾶσα πόλις καὶ ὅπλα κατεσκευάζον, ὥστε τὴν πόλιν οἱονεὶ πολέμου ἐργαστήριον εἶναι. Demosthenes dicit etiam ἐργαστήριον συκοφαντῶν. ‖ Idem Demosth. κατὰ Νεαίρ. pro meritoria domo & fornice posuit, vt Bud. annotat. νόμος οὐκ ἐᾷ ὅσοι ταύτας μισθοῦ κατέχουσι αἱ ἐπ' ἐργαστηρίου κάθηται, in officina Veneris, inquit Bud. Vide & Comm. pag.170. VNDE Ἐργαστηριάρχης, ου, ὁ, Manceps. officinæ. Bud.

Ἐργαστικός, ὀν, ὁ, Operosus, Efficax. Vnde in superlat. ἐργαστικώτατος, Admodum operosus. Accipiendum verò hic Operosus actiua significatione, quemadmodum Satius dicit Brachia operosa cyclopum, & Ouid. Operosam herbam. Dicitur verò & ἐργατικός.

Ἀνέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incultus, Inelaboratus, Rudis. Luc. χλῶ ἄλλως οὖσαν ἀνέργαστον. Budæo ἀνέργαστος πᾶσα, est ὁ χῶρος, locus incultus. ‖ Ἀνέργαστος, dicitur etiam Qui factus seu fabrefactus nō fuit Herodian. lib.5, εἰκὼ ἡλίου ἀνέργαστος ἐξ θείου, id est (vt Budæus explicat) ἀτεχνῆτος, οὐ χειροποίητον.

Ἀδυσέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Factu difficilis.

Ἀπεργάζομαι, Efficio. Plato in Tim. ἐν ἑξ ἀπάντων ἀπεργάζεσθαι σῶμα ἕκαστον, quod Cicero interpretatur, Vnum efficiebant ex omnibus corpus. Interdum etiam Facio seu Cōficio, Fingo. vt οἱ ἀπεργάζεσθαι ἐδόκουν, Xen. Itidē Cic. rursus apud Platonem ἀπείργαστο vertit Effinxerat. Interdum paff. signif. vt ἀπείργαστο πάλαι, Plut. Effectus erat omnino, pro Absolutus erat. HINC Ἀπέργασμα, Effectus. Apud Plat. πλεῖστα ἀπέργασμα, Absolutio. Budæo interprete.

Διεργάζομαι, Elaboro, Excolo. Et διεργάζεσθαι γῆν pro Colo terram, Subigo, Theophr. Ex quo & διεργασία γῆ, culta terra. ‖ Διεργάζομαι, Corrumpo, Vitio, Bud. ex Pausania 199. Et paff. διέργασται τὰ Περσῶν πράγματα ex Herodoto, pro Actum fuisset de rebus Persarum. Διεργάζομαι, Interficio. Plutarchus de Lucretia, ἑαυτὴν διεργασαμένη. Vide alia exempla apud Bud. 755. HINC Ἀδιέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inelaboratus. Isocrates ad Philipp. ἐγὼ δὲ ὁρῶ πόνον ἴδιον καὶ παντάπασιν ἀδιέργαστον, id est Inexplicatum. Absolutu difficilem. Bud.

Προδιεργάζομαι, Ante elaboro. Itē paff. γλῶσσα προδιεργάζεται in loco Aristotelis. quem vide apud Budæum pag. 274.

Ἐνεργάζομαι, Facio in. vt ἐνεργάζεσθαι γλῶσσαν τὸ στόμα facere linguam in ore. Sic Xenophō, γλῶσσα τοῦτον γὰρ μόνον ἐνεργάσθαι. vbi tamen signif. paff. habet. Sæpe autem redditur Ingenero. Plutarchus, τὸν δὲ ψευδεῖς ἐνεργάζεται καὶ πάθη καὶ φαντασίας, pro Ingenerat, Efficit, Budæus. Idem, τὴν αὐτοῖς καὶ τὴν φθορὰν τῆς διανοίας ἐνεργάζεσθαι. Idem in Numa, ἐνεργάζεται τοῦτο τὸν θρασὺν ὑπνώττοις. Apud eundē in Lycurgo, itemq; Polyb. ἐνεργάζεσθαι ὁπωσοῦν τινός.

Ἐξεργάζομαι, Perficio, Absoluo, Effectum reddo. Xen. ἐξεργάζεσθαι & κατεργάζεσθαι pro eodem dixit, (inquit Budæus) id est Effectum reddere, Efficere, Perficere, Absoluere. Idem Perpetrare interpr. apud Pausaniam de Atreo, ἀλλὰ τὸν Θυέστου παῖδ' ὀνείδη καὶ τὰ ἀδόκητα πάθη ἐξεργάσατο. In vulg. lex. ἐξεργασμένος τὰ κάλλιστα, qui eōfecit facinora pulcherrima. ‖ Item pro Euerto, Destruo, Occido, Bud. ex Herodoto. Passiuè etiā sæpe sumitur. vt ἐξεργάσθη ὑπὸ Ἀμυντίου, Plutarchus in Numa. Sic ἐξεργασμένον, Soph. Aiace. Item ἐξεργάσμεθα, pro Actum est de nobis, Periimus, ex Euripide. HINC Ἐξεργασία, Absolutio. Fab. lib.8, cap.3, de ornatu loquēs, ἐξεργασία est in efficiendo opere proposito: cui adiicitur ἐπιξεργασία, repetitio probationis eiusdem, & cumulus ex abundanti. ET Ἐξεργαστικός, Ad perficiendum idoneus. Et τὸ ἐξεργαστικὸν τῆς πραγματείας ex Macc.2, Effectio rei.

Ἐπεξεργάζομαι (q.d. Super efficio) Effectum opus expolio. Item pro Absoluo, Bud. pag. 732 ex Basilio. Sed & pro Præterea Efficio, ex Demosthene affert alibi. HINC Ἐπεξεργασία, Operis consummatio & expolitio. De qua voce vide & in præcedente verbo. ET Ἐπεξεργαστικῶς, Cum quadam operis expolitione, vnde ἐπεξεργαστικώτερον exponitur apud Basilium itidem Exactius, Perfectius.

Προσεπεξεργάζομαι, Ad expolitionem operis aliam addo, Insuper expolio, Exactissime tracto. VNDE Προσεπεξεργασία, apud rhetores, Expolitio secunda. Bud.

Εἰργάζομαι, Colo, Aro, Subigo. Luc. ἐνεργεῖν ἀχρὸν φιλοπόνως ἐνεργάζεσθαι. Sic Pausan. 261. Ab Æschine autem poni ait Budæus pro Colere, vel Iterū colere. Idā scribit sibi videri Platonem vti verbo ἐνεργάζεσθαι pro Plus æquo arare pro suo, Plus agro suo arare, & eius terminos egredi. Affert præterea ex Pausania pag. 34 & 77 pro Sculpere, seu In summo sculpere. Sed & ἐνεργασμένον pro affabrefacto ex eodem citat, in Cōm. In v.l. ex Nazianz. ἐνεργάζεσθαι τὸ παλαιόν pro Exerceat talentum. HINC Ἐνεργασία, Ius arandi inter se, Communio culturæ inter duos populos: ea forma qua dicitur ὄρεινομα & ὄρεγμα. Item Aratio quæ fit vltra terminos. Vide Platonem apud Bud. 731. Sed simpliciter pro aratione seu cultura (sicut ἐνεργάζομαι simpliciter pro Aro, Colo) apud Thucydidem lib.1, pag 45. ὀρθὴ καλοῦσι ἐνεργασίαν Μεγαρεῖς τὴν γῆν τὴν ἱερᾶς, obnicientes Megarēsibus culturam agri sacri. Non ignoro tamen, in vulg. edit. atque adeo in mea etiam legi ἐπ' ἐργασίαν: sed nullo hanc scripturam modo defendi posse arbitror. quis enim vnquā ὀρθὴ καλοῦμαι στι ὀρθὴ πῆ, pro ὀρθὴ καλοῦμαι στι πῆ dixit? Nec verò dubito quin scholiastes quum ait superuacaneam esse præpositionem, intelligat de præpositione quæ verbali ἐργασία per cōpositionem adhæret, vt & in ἐνεργάζομαι significante simpliciter Aro (sicuti dixi) otiosam illam esse fateamur necesse est.

Κατεργάζομαι, Cōficio, Effectū reddo. Perficio, Perago. vnde & κατεργασία ἔσται ex Eurip. paff. pro Sacrificiū est peractum. Sæpe vero sonat idē propè quod κατεργῶ. Xen. Apomn. 4, καὶ πολλὰ πολλὰ τοῦτο ἐνεκα τοῦ κατεργάσασθαι φανεῖν ὅσῳ τῶν πολεμίων ἀμείνω ἐστὶ τοῦτο πραγματευόμενον, ἐλάττω οἱ κατεργάζοιντο. vt si Gall. dicas, Qui eo niterentur à bout qui l'en aquittent, Qui ita in iis administrandis suo officio fungantur vt nihil desiderari possit. Ex eodem Xenophonte, εἰ τινα βούλοιο κατεργάσασθαι καλεῖν τι ὅτι δεῖ σε, pro Si efficere velis vt quispiam te vocet. vt sit pro κατεργάσασθαι ἄστι τινα καλεῖν τι. Herodotus autem dixit κατεργάσασθαι τὴν γνώμην τινί. Et Plato in Gorgia, ἐκ κατεργάσασθαι τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ κακοῦ pro Qui sibi compararit, Qui effecit vt potiretur. Vel, Qui sibi subiecit. Nam accipitur & pro Subiicio mihi, item Supero. vnde & Thuc. κατεργάσασθαι & κρατῆσαι alicubi pro eodem dixit. Sic Herodotus, κατεργασθεὶς τὸ Κύρου τὸ ἔθνος, Gens a Cyro subacta erat. Affertur autē ex Plutarcho, in Fabio, ὁκόσοι κ κατεργάσασθαι τὴν ἀνθρωπίνην: quod huc fortasse pertinet, vt dicatur ea metaphora qua & Lat. dicitur Vincere vel potius Expugnare aliquem seu animum alicuius. Exponitur tamen in vulg. lexicis Conciliare. ‖ Κατεργάζομαι, Conficio, id est Concoquo. Bud. pag. 275 ex Theophr. Item conficio, id est Consumo, Profligo. & Interficio. Herodian. 3, ῥᾴδιως κατεργασάμενος τὸν ἐνεστῶτα καὶ πᾶσαν. ‖ Κατεργαζόμενοι τὴν ὕλην τέχναι in vulg. lex. ex Plutarchi Pericle, pro Tractantes, Exercentes. ‖ Κατεργάζομαι & pro simplici ἐργάζομαι, vt Andocides 21, ὅτι σφετέρῃ χωρίῳ καὶ οἰκίᾳ τὴν πόλιν κατεργάζοντο. Et κατεργαζόμενον γῆν Theoph. Terra culta, sicut & ἐργαζόμενον γῆν. HINC Κατεργασία, Confectio. Item Opificium, Bud. Et κατεργασία γῆς, Theophrastus, Aratio, Subactio. Item κατεργασία ἑφθῶς, Concoctio. ITEM Εὐκατέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè confici seu effici potest, Effectu facilis. Interdum, Superatu facilis. At γῆ dicitur εὐκατέργαστος, Terra quæ facilè subigitur. Et Concoctu facilis, Bud. 176. CONTR. Δυσκατέργαστος, Qui non facilè confici seu effici potest, &c. Vide paulo antè in Κατεργάζομαι.

Συγκατεργάζομαι, Vnà conficio, Adiuuo in conficiendo seu efficiendo. vt συγκατεργάζομαί στι τὴν ἀρχὴν ex Herodoto, Te adiuuo ad regnum occupandum.

ΠΕΡΙεργάζομαι vide suprà in Περίεργος.

ΠΡΟεργάζομαι, Prius seu antè cōficio. Thuc. lib.8, paff. καὶ καταλαμβάνοιστο τὰ πλεῖστα τοῖς ἑπόμενοι προεργασμένα. A pud eundem λόγος προεργασθεὶς exponitur ὑπὸ φθασκεῦῆς ἐλέγετο.

ΠΡΟΣεργάζομαι, Præterea facio, seu efficio, Aliquid operis addo.

ΣΥΝεργάζομαι, Conficio, Subigo, B.530 ex Theophr. Et οὐ συνειργασμένοι λίθοι ex Thucyd. Lapides non coagmētati, vel non politi, in v.l.

Ὑπεργάζομαι, Clàm facio, seu efficio, Plutarchus in Galba 745. Et pro προεργάζομαι, vt Xenoph. πρὸς ἀστρῳ νεὸν ὑπεργάζεσθαι: quod alibi προεργάζεσθαι. Et pro Subigere, de terra dictum, ex Philone De mundo, πῶς σκληρογεῶν ὑπεργάζεσθαι.

Προὐπεργάζομαι, Antè efficio clàm. VNDE Προὐπεργασία apud rhetores, quæ ex Rufiniano exponitur Præmunitio, qua antè vtimur vt cōfirmetur id quod subiecturi sumus. vt si testem producturi, antè ei fidem habendam esse doceamus.

Ἔργομαι, idem quod ἐργάζομαι, seu potius ἐργάσομαι. vt enim ἐλᾶν pro ἐλάσειν dicitur, sic etiam ἔργα pro ἐργάσῃ. Vsus verò huius verbi affertur cātum ex Bibl. interpr. Exodi 20, ἓξ ἡμέρας ἐργᾷ, καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου, Sex dies operaberis, seu opus facies. 2 Reg. 9, καὶ ἔργᾷ αὐτῷ ἐμοὶ, & agrum ipsi coles quemadmodum ἐμοὶ ἐργᾷ. Et suprà. Esaiæ 5, ἐργῶνται δέκα ζεύγη βοῶν. Vbi tamen per præsens exp. Operantur.

Ἐργάτης, ου, ὁ, Operari⁹, Qui opus aliquod facit. Matth. 10, ἄξιος γὰρ ἐργάτης τῆς τροφῆς αὐτοῦ ἐστιν. Paffi verò in nouo Testamento pro operario rustico accipitur, sicut ἐργασήρ. Interdum verò genitiuus ei additur, distinctionis gratia: vt Ἐργάτης γῆς, Agricola, Qui terram colit, Plut. Numa. Sic etiā Pollux χωρικὸς & γῆς ἐργάτης synonyma ponit, dicens idē esse ἐργασῆρας apud Xenoph. Idē Xen. ἐργάτας τῶν πολεμικῶν καὶ φρονίμων, In rebus bellicis operosum & strenuum, seu Optimum operum bellicorum seu rerum bellicarum opifi em. (vt Horatius dicit Optimus operis opifex) ἐργάτης τῆς τέχνης, artifex. idem Xenoph. in Œcon. Et ἐργάται τῆς ἀδικίας Luc. 13, Qui facitis quod iniustum est: sicut Matth. 7, οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν. ‖ Ergata pud Vitruuium est suculæ genus, erectum, suis fulcimentis & sua veluti basi nixum, quod ambientibus manibus vectiariis ac brachiis & pectoribus connitentibus versatur. Bud. Pandect. Id ζυγὸν etiam ab Aristotele vocari annotant vulg. lex. FOEM. Ἐργάτις, ιδος, ἡ, Operosa. Aristot. de apibus, χρήσιμοι γὰρ οὗτοι καὶ πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ ἐργάτιδες, id est (Bud. interpr.) Munifices. Opifices, Labori sufficientes. Dixit verò & Varro de apibus sylvestribus, esse illas magis opifices. Apud Luc. adiuncto genitiuo μέλιτος, vocatur θείου μέλιτος ἐργάτις, diuini mellis opifex. Ἐργάτιδες apud Suidam est etiam substantiuum, sicut ἐργάτης. ‖ Ἐργάτις γυνὴ dicitur etiam meritoria: quæ & φορβάς & ἀποδίδοσι λαῦρα & χαμαιτύπη. Eust.

Ἐργατικός, ὀν, ὁ, Operarius, Operosus. (actiuè videlicet accipiendo hoc vocabulum, vt in ἐργαστικὸς dixi) vt ζῶον ἐργατικὸν ὁ ταῦρος, Animal operosum. Operarium pecus dicit Columella. Aristot. ἐργατικώτατον τὸ τῶν μελιττῶν γένος καὶ τὸ τῶν μυρμήκων, Operosissimum genus est apum, seu sedulum in opere faciēdo. Vel, Apes sedulæ operis opifices: vt Horatius dicit Optimus operis opifex: & Varro quoque sylvestres apes dicit esse opifices magis. Lucianus in suo insomnio, ἐμοὶ δὲ ἡ ἀδὴ ἐρατικὴ καὶ αὐδοικὴ καὶ εὐχυμεστὰ τὸν κόμβον. VNDE Ἐρατικῶς, aduerb. Plutarchus Cam. πόλεις κατεσκευασμένας πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν ἐρατικῶς καὶ πρὸς διάταν παντευκτικῶς. Vbi exponitur Ad quæstum artificiosè extructas.

Παρεργάτης λόγων, Artifex orationum, v.l. ex. Eurip.

Συνεργάτης, ου, ὁ, Operis socius, Adiutor, ξυνεργάτης σκόπος, Eurip.

Ἐργάτινος, ου, ὁ, Operarius. Theocr. Idyll.1, Ἐργάτινα βουκαίνεν, τί νῶ οἰζυρὲ πιπόθεις; Eustathius dicit esse operarium rusticum, & eundem qui Sophocli ἐργάτης dicitur. Epigr. lib.2, Ἀνέρες ἐργάτινοι. In iisdem Epigr. dicitur βοῦς ἐργάτινος, Operarius bos. vt Columella dicit Pecus operariū. Apollon. substantiuè posuit pro operario seu agricola. lib.3, Ἐργάτινος ὡς τίς τε Πελασγίδι νύσσεν ἀκαίνῃ.

¶ Ἐργάνη, ης, ἡ, Mineruæ cognomentum, vt in Attic. scribit Pausan. Plutarch. De fortuna, πῶς γὰρ ἐργάνην καὶ πῶς Ἀθηναῖοι τέχναι πάρεσθον, οὐ τρόπῳ, ἔχουσιν. paulo antè verò citarat hos iambos, Βάτ' εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς ὁ χρηστὸς ἀστῶν λεώς, Οἱ πῶς Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην σεβοῦσι πρὸς τρέπεσθε.

Ἐργαλεῖον, ου, τὸ, Instrumentum, quo videlicet ad opus faciendum vtimur. ἐργαλεῖα γεωργικά, instrumenta rustica apud Pollucem. Herodianus lib.7, de populo in milites accenso, πᾶν τὸ ἐμπίπτον ὕλης ἀξιομάχου ἐργαλεῖον, ὅπλον ἐπιεῖτο.

ΟΡΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, Organum, Instrumentum, quo ad opus faciendum vtimur. q.d. ἔργαον. Aristot. Eth.8, c.11 dicit ὄργανον esse δοῦλον ἄψυχον, at δοῦλον esse ὄργανον ἔμψυχον: vt ὄργανον sit quo quasi seruo ad perficiendum id quod volumus, vtimur. ὄργανα πολέμου, ducili instrumenta. Cicero apud Platonem. ὄργανα ἰατροῦ, Xenoph. μουσικὰ ὄργανα, musica instrumenta, Herod. lib.4. ὄργανον μουσικόν, Philo. Plerunque verò ὄργανον absolutè positum reperitur pro instrumento musico. Plut. ὀργάνων χαίρουσι τοῖς ὀπτικοῖς ἠχοῦσι. Athen. 13, πανηγύρεις ὀρχήσεσι καὶ εὐφανίαις πορεύεσθαι τὸ σῶμα. Et πεῖγωνον καὶ λύθρον ὄργανον apud eundem. sic dicuntur ὄργανα ἐνόπτα, item ἐμπνευστὰ idem & κρουστὰ, & ὅσα κρουστὰ, & σεσοχορδα ac ἐγχορδα. Latini etiam Organa dicunt. Galli autē certum instrumentū musici genus appellāt orgues. ‖ Ὄργανον est etiam vocabulum architectonicum & bellicum. Inter organa verò & machinas id discriminis ponit Vitruu. quod machinæ pluribus operibus in maiores coguntur effectus, vt balistæ torcularium que prela: organa autem vnius operæ prudenti tractu perficiunt quod propositum est, vti scorpionis & anisocyclorum versationes. Athen. lib.5, μετεξιὼν τὴν πάλιν τὸν θαλασσαν ὀργάνοις. ‖ Sed & ὄργανον in ipso corpore animato dicitur pars illa quæ perfectā actionem edere potest: vt ὄργανον non amplius sit res inanima motúque carens, sed animatū quippiā & quod mouetur: vt cerebrū, cor, iecur, testes: itē oculus, auris, pulmo, thorax, venter, manus, pedes: itidem & musculus, venæ, arteriæ, nerui, & pleraque aliæ similares partes. De his prolixius Gorræus. Metaphoricè verò ad alia transfertur tā inanima quàm animata. ὄργανα enim χρόνου Plato in Tim. vocauit sidera. apud Plutarchum, ψυχὴ δὲ ὄργανον θεοῦ γέγονεν. Apud eundem in Polit. præc. οἱ φίλοι dicuntur ὄργανα ζῶντα καὶ φρονοῦντα τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν. Et in malam partem apud Sophoclem in Aiace de Vlysse, ἀπάντων ἀεὶ κακῶν ὄργανον πάντων Λαερτίου. ‖ Quanuis autem ὄργανον reuera illud sit ᾧ χάμματα πρὸς τὸ ἔργον, vt Plutarch. tradit: reperitur tamen à poetis vsurpatum pro ipso etiam opere, ἀντὶ τοῦ ἔργου. Soph. ξυνθεὸς μελίσσης κηροποιὸν ὄργανον, cereū apis opus. Sic apud Euripid. Phœniss. f. hol. accipi vult illud δῶμα πλαστὸν χαλκοῖς χαλκοῖσι τ' ἐμβόλοις λαΐνοις Ἀμφίονος ὄργανοις τείχος ἠνείκατο: vt λαΐνοις τὸ τεῖχος, ὀργάνοις idē sit quod τεῖχος ὑπὸ Ἀμφίονος κατασκευασθέν.

Ὀργανοποιός, οῦ, ὁ, Organarius faber, Qui organa seu instrumenta fabricatur. Organarius & Organicus apud Latinos dicuntur pro iis qui organa (id est musica instrumenta) vel conficiunt vel iis ludunt. VNDE Ὀργανοποιία, ας, ἡ Instrumentorum fabricatio. Item machinatio veluti per instrumētum. Philo De vita Mosis lib.3, γλῶσσα καὶ στόμα καὶ ἡ ἄλλη πᾶσα φωνῆς ὀργανοποιία, & reliqua vocis machinatio.

Ὀργανικός, ου, ὁ, Instrumētalis. Organicus, Vitruu. ὀργανικὴ καὶ μηχανικὴ κατασκευή, Plutarch. Sympos. & ὀργανικὴ ἀρχή, idē. Aristot. Pol.1, ἀρετή τις δύναται τοῦτο καὶ τὰ ὀργανικὰ καὶ δημιουργικὰ ἄλλη πρωτέρα τόπου. Et ὀργανικὰ μέρη apud eundem Eth.3. ὀργανικὸν σῶμα, in corpore, τὸ πρὸς τὴν ἐνεργασίαν, vt oculus & cætera corporis organa de quibus paulo antè dictum est. de qua re & Laertius in

vita Aristot. VNDE Ὀργανικῶς, Organicè, Organorũ seu instrumentorum more. Aristot. Ethic. 1, cap. 9, dicit quædam ἀγαθὰ συνεργὰ καὶ χρήσιμα πρὸς τέχνας ὀργανικῶς, id est quasi per instrumenta.

C. Ἀνόργανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Instrumentorum expers. Plutarch. Pericle, ἀνόργανος βίος τοῦ φιλοσόφου καὶ τῆς ἐν πολιτικῇ ἀσκήσεως. C. Διοργάνωσις, εως, ἡ, Partium instrumentalium coagmentatio in corpore animantium. Budæus ex Philop. in Proclum. 48.

Ὀ ΡΓΑΣ, άδος, ἡ, Locus deo sacer & quem colere nefas est, vt sunt luci & saltus, & campi inculti, qualem esse vult ἄπαν λειμῶνα schol. Soph. in Trach. Et Poll. lib. 1, scribit πᾶν ἄλσος θεοῖς ἱερὸν, vocari ἱεραὶ & ὀργάδα. Plutarchus Pericle, ἀποτίμησις τῶν ἱερῶν ὀργάδα. Xenoph. Cyn. ἴσασι δὲ αἱ ἄρκυς ὅτι τὰς δι' ἀβάτου τῶν κατῶν, εἰς τὰς δρυμοὺς, τὰ ἄγκη, τὰς ἀγέας· εἰσβολαὶ δὲ εἰς τὰς ὀργάδας καὶ τὰ ἕλη, καὶ τὰ ὕδατα. ‖ Ponitur tamen & pro agro arabili: item pro vinea seu arbusto, in Epigr. vt tradunt vulg. l. Videtur autem dici ὀργὰς quasi ἀργὰς, & in Etymol. vbi dicit ὠνομάσθη τὸ ἄγκη τὸ ἀργὸν καὶ ἀνέργαστος, legendum esse ἄρκη pro ἄγκη. Cætera autem quæ ab eo adduntur, vt futilia relinquo.

Ἀ ΡΓΑΛΕΟΣ, ου, ὁ, Difficilis, Molestus, Qui alicui quasi operosus est. nam ab ἔργον quidam grammatici deriuant, ἀργαλέον exponẽtes δύσκολον. δύσεργον, ἐργῶδες: quãquam alii sunt qui ab ἄλγος deductum malint, verso vi delicet λ in ρ, euphoniæ gratia. Il. λ, Ζεὺς δ' ἔειδε θεοῖς ἅλε θεὰς ὅθι νῆας Ἀργαλέας. Il. ο, μιζοντο δ' ἀργαλέῳ πρὸς ἄλλος χόλος ἠδὲ μινυνθά. Il. π, ἀργαλέῳ ἐχετ' ἄσθματι. Od. ο, Δεσμῷ δὲ ἀργαλέῳ δήσε. Il. ν, Νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι. Il. λ, ἕλκεος ἀργαλέοιο. Il. ι, ἀργαλέων ἀιόντων. Ἀργαλέος & Ἀργαλέον absolutè aliquando ponitur cum infinitiuo, pro ἀργαλέος seu ἀργαλεον ὄν. Il. α, ἀργαλέος γὰρ ὀλύμπιος αἰτιόωσθαι. Eurip. Ἀργαλέον φορέειν τε καὶ ἀφορέειν τε μετ' ἀνδρὸς, Difficile est, ἔργον ὄν. Apud Aristoph. autem Vespis, τὸν δὲ ὑποκριτὴν ἕτερον, ἀργαλέον ὡς πάνυ, exponitur, Immane dictu quàm intelligentem artis suæ. Ἀργαλέος de rebus etiam animatis dicitur tam apud quosdam prosæ scriptores quàm poetas. Plut. quum dixisset Athenas πυκνότατα οὐκ ἐφῆν εἶναι ἐνδέξασθαι δημοσιοπρᾶξιν οὐδὲ μελικῆς, addit, ὁ γὰρ Κίνησιας ἀργαλέος ἐδόκει ποιητὴς γενέσθαι διθυράμβων. Philo De mundo ἀνάγκη dicit esse χαλεπὴν καὶ ἀργαλεὰ πάντα δέσποιναν, grauem & perquam molestam dominam. Idem De vita Mosis lib. 1, loquens de culicibus quibus Ægyptii à Deo puniebãtur, τὰ δὲ ἕλωα, οἱ γὰρ βραχύτατοι, ὅμως ἀργαλεὰ πάντων, quanquã pusilla, importunissima tamen bestiola. Opp. De venat. lib. 3, ὑγρὸν γὰρ οὖν τι πέλει καὶ δάκνιον ὕλαν Ῥίγιον εἰσιδέειν ἢ τ' ἀργαλεώτερον ἄλλο, neque infestius quicquã. At Od. λ, ὁς μὴ ἕλικας βίας ἀνυμετώπους Εκ Φυλάκης ἐλάσῃς βίης Γιγαντείης, Eust. exponit δυσκόλους καὶ ἐργῶδες κτησιῶνας καὶ ἀπελαθῆναι, Abactu difficiles, Quas abigere & in suam potestatem redigere operosum & laboriosum est. VNDE Ἀργαλέως, Difficulter.

Ἐ Ρ Γ Ω, Includo. (VNDE Εἔργω, EX QVO Εἴργω) Od. ξ, Ταὶς μὲν ἄρα ἔιξαν καὶ ἥπεα κοιμηθῆναι. Est etiam Prohibeo, Excludo, vnde ἔργομαι ex Herodoto pro Prohibeor, Excludor. HINC Εἔργω (vt dixi) quod itidem sonat Includo. Item contineo, Compector. vnde ὥσπερ εἔργειν dicunt Homerus & Hesiodus. At εἔργειν μῦαν παιδὸς Hom. Il. η, Arcere, Prohibere. Vtitur verò & cum præpos. ἀπὸ hac in signif. Apud Hesiodum autem, πῶν μὲν πάμπαν ἐργ' ἀεσφρονα θυμὸν exponitur Auerte. Itē ἔργω pro διείργω, de quo vide Eustath. Et partic. εἐργμένος pro ῥωφαλισμένος apud eundem. vt εἐργμεναι γέφυραι. quum alioqui εἐργμένος sit Inclusus, Septus. DICITVR & Εἔργυμι pro εἔργω. vnde Od. κ, — μετὰ συφεοῖσιν εἔργυτο.

Εἴργω, Includo (vt ἔρξαν in præced. Hom. loco pro ἐκκλεισαν) sed vt plurimũ Includo carcere, Cõiicio in carcerẽ. Plut. καὶ γὰρ εἴργειν τὸν Δικαίαρχον τοῦ δίκης καὶ θανατοῦν ἐξῆν. Sic εἴρξιν μοιχὸν, & εἱρκτοῦσαν apud Demosthenem. Vide Bud. 279. Eustath. scribit Atticos ἔργω scripsisse cum tenui pro κωλύω, vnde esse ἀπεῖρξεν: at pro ἐκκλείω scribere solitos εἴργω cum aspero, quod probari ex καθεῖρξεν, & εἱρκτῆ. Hæc ille. Priorem autem ego locum huic τῷ ἐγκλείειν (id est includendi) significationi dedi, quòd eam deriuata retineant. ‖ Εἴργω igitur in altera signif. est κωλύω, Arceo, Prohibeo, Veto. Xenoph. Ζεὺς οἷς πατέρες εἴργουσι δὲ τοὺς πονηροὺς αἱρεῖσθαι. Plutarc. in Lycurg. εἴργων δὲ τοὺς γάμους ἀπαξιοῦν. Apud eundẽ in Cam. fine præpos. εἴργει τῆς θαλάσσης. Sic Gal. εἴργειν οἴνου. Ex Aristoph. autem cum duobus accusatiuis, εἴργω τινὰ τινά. Interdum etiam εἴργω cum accusatiuo personæ pro Inhibeo eum qui aliquid agere cœpit. Plura vide apud B. p. 278 & 279. LEGITVR & Εἴργνυμι pro eodem.

Ἐ. γμα, ατος, τὸ, Septum, Claustrum, φραγμός, vt Soph. schol. exp. hũc Antig. locum, θεῶν ἔρμα πυθόχρηστον ἔρχομαι πρὸς πατρίου. ‖ Item ἔ. γμα, κώλυμα, Impedimentum. Hesych. Sed inuenitur ἔρκαμα cũ tenui pro alterà signif.

Εἐρκεύς, οῦ, ὁ, Coercitor. v. l. ex Herodoto.

Εἰρκτὴ, ῆς, ἡ, Carcer. idem quod εἱρκτὴ. Herodot.

Εἰρκμὸς, Inclusio. Item In carcerem conjectio. Et adulteri deprehensi detentio, Bud. Comm. 279. ‖ Videtur sumi & pro carcere: vt ostendit COMP. Εἰρκμοφύλαξ, ακος, ὁ, Carceris custos. Xen. Hell. 5, ἦλθε πρὸς τὸν εἱρκμοφύλακα, καὶ εἶπε τὸν εἱρκμοφύλακα ὅτι οὐδὲν ἄγοι τοῦ πολεμάρχου οὐ εἴρξαι θεοί.

Εἱρκτὴ, ῆς, ἡ, Carcer. Locus in quo fontes concluduntur. Plutarchus Camillo, εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐνέβαλε τὸν Μάλλιον, in carcerem coniecit Manlium. Thuc. lib. 1, εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐς τὸν φόνον, in carcerem coniicitur. Plut. ἐκ τῆς εἱρκτῆς ἀφεῖναι, E custodia dimitti, Carcere liberari. Et metaph. Xen. Pæd. 3, ἀνόμιζον ἑαυτὸ ἐν χαλεπὰ ἐπιτέδευα, τοῦτο εἱρκτὴν αὐτὸ ἐλαθε τῶν καταπεπρασμένων, ea sibi imprudens carcerem & claustra præparauit. ‖ Ponitur & pro Conclaui, item & gynecæo (vt annot. v. l.) in hoc Xen. loco, οἱ μοιχοὶ εἰσερχόμενοι εἰς τὰς εἱρκτὰς, ἐδόκουν ὅτι κινδυνεύοιεν τὸν μοιχεύοντι.

¶ Ἕρκος, εος, τὸ, Septum, φραγμός. vt ἕρκος κήπου καὶ οἴκου καὶ ἑπέρατος, inquit Eustath. Sic Od. η, de Alcinoi ædibus, Ἔκτοθεν δ' αὐλῆς μεγας ὅρχατος ἄγχ' ἐπιόντος. τοῖχος δ' ἕρκος ἐλήλατο ἀμφοτέρωθεν, circum autem vtrinque ducta erat sepes seu septum. Il. ε, de torrente impetuoso, Τοῖος δ' αὖτ' ἀπὸ πηγέος ἀνέμεναι ἀγρόνομος, Οὔτ' ἄρα ἕρκια ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων, id est sepes seu septa locorũ vitibus consitorũ, quibus ea quæ extrinsecus irrũpunt, arcentur, vt idẽ Eustath. exponit. Dicitur verò & metaphoricè ἕρκος ὀδόντων, Septum dentium, seu (vt Aulus Gellius interpretatur) Vallum dentium. id est Labia. Il. ξ, Ἀστράβη πῖον σῖτ' ἐπὶ φόβῳ ἕρκος ὀδόντων; Quo respiciens Ælianus, dixit, ἀόρατα τὰ αἰθέρια ἐν ἑαυτῷ ἀνέκαψε ἡ ψυχὴ ἐντὸς τοῦ τῶν ὀδόντων ἕρκους ἡ, dum spiritus seu anima intra dentium septum continetur, dum spiramus & viuimus. Ἕρκος ἀκόντων, Septum & murus contra vim telorũ: Il. ο, de clypeo, Τὸν αὐτὰρ φορέεσκε πρὸ οἴνωνος ἕρκος ἀκόντων. Intelligenda verò est ἀσπὶς ἀνδρομάχης, vt sit scutũ oblõgũ, quod instar muri à pedibus veluti fundamento ad ipsum vsque capitis verticẽ exurgat. Il. ε, de Venere quæ peplum Æneæ contra iaculorum impetum præcendebat, Πρὸ δὲ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πάντοθεν ἐκάλυψεν Ἕρκος ἑὸν θελέων. ‖ Ἕρκος, Murus. Il. ο φεῦγε δὲ νῆας Ἐρκεῖ χαλκείῳ, muro aheneo. vnde Eust. suspicatur acceptũ oraculum illud de ligneo muro ab Apoll. Athenienfibus redditum, & quod apud Herodotum est de viris æneis id est ære cataphractis. Il. α de Achille, ὃς μέγα πᾶσιν Ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολεμοῖο κακοῖο, murus & propugnaculum contra hostes. quomodo dicitur & πύργος αὐτῆς à Theocr. idem Achilles. Il. ζ, Αἴας δὲ πρόσθεν Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν. Sic & Cicero dicit ad omnes suos impetus quasi murum quendam boni nomen imperatoris opponi. ‖ Ἕρκος ἀγκίστρου apud Oppian. Eustath. esse dicit τὸ ἄνω αὐτοῦ χάλκωμα, μὴ δὲ ὁ ἡ ὁρμά. ‖ Ἕρκος dicitur etiã τὸ τοῖχον, Aulam ambiens murus, τοῖχος ὁ πύλας μετὰ τὸ ἕρκος, αὐλὴν μὲν ὡ αὐτοῦσα· εἶτα τοῖχος, δόμος καὶ θάλαμος, vt tradit Eustath. Il. π, Βῆ δ' ἴμεν μὲν ὕπερθε, λίπε δὲ ἕρκεά τε μεγάλα τε. Soph. Trach. Μηδ' ὀφθαλμὸν μὴ φύγοις ἡλίου, Μηδ' ἕρκος ἱερόν, μηδ' ἑφέστιον σέλας. vbi tamen schol. intelligit βωμὸν vel ἱερὸν. (VNDE Ἑρκεῖος Iupiter dictus, cui ibi sacrificia fiebant tanquam eius loci præsidi & ἐφόρῳ, & à quo conseruarentur omnes qui intra idem ἕρκος habitarent. quemadmodum

ἐν τῇ κατ' οἶκον ἑστίᾳ sacrificabatur Ioui ἑφεστίῳ. Od. χ, Ἠ ὄν. δι' μεγάροιο, Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν Ἑρκείου ἕρσιτο. Existimat autem Eustathius aram hanc fuisse extra αὐλὴν, sub dio, quales multæ conspicerentur. dici verò ἑρκεῖος synæresi facta ex ἐρκέϊος, vt Κεῖος ex Κέϊος. Ouid. Græco vocabulo seruato Hercei Iouis aram dixit. Sunt qui Penetralem Latino nomine appellent. Sophocles autẽ alicubi per ἑρκεῖον Δία intelligit omnes qui in ædib' sunt, Eustathio teste. ‖ Ἕρκη apud Comicos dicuntur etiam πλεκτά τινα ὀκ τεχνῶν: vt ex Ælio Dionysio tradit Eustathius. At Od. χ, Ὡς δ' ὅταν ἠΐκλα πανυστάτεοι νεφέλεσι Ἕρκει ἐνιπλήξωσι, Eustathius scribit videri esse χρῆσιν μακρὰν, ἧς βρόχοι ἀπιόντων τοῖς ἰσόπτοις σύμμετρον· propriè autem ἕρκος esse δικτυῶδες μηχάνημα. quemadmodum & Hesych. ἕρκεσι pro δικτύοις citat ex Sophoclis Athamante. ‖ Apud Sophoclem Electra, οἶδα γὰρ αὔακτ' Ἀμφιαράου χρυσοδέτοις ἕρκεσι κρυφθέντα, schol. annotat intelligi vel currum auratum ex quo Amphiaraus veluti è claustro & septo effugere nequiuerit: vel torquem aureum quo constrictus teneretur. ‖ Nicand. Theriacis de murium latibulis seu cauernis, ἅ τε τέκνα κατόφθορα τῶνδε θανόντων Σκορπιοὶ ὀξεγλυφοῦσι κατὰ ἕρκεα λαυκανιῆρες. ‖ Ἕρκη pro ὅπλα citat Hesych. ex Soph. Troilo.

C. Εὐέρκης, ἐος, ὁ ἡ, Bene septus, vel Bonum pulchrùmve [aulæ] septum habens, respiciendo ad ἕρκος quod circum αὐλὴν est. Od. ι, οὐδὲ πστ' ἔσθη Πῦρ, ἕτερον μὴ ἐπὶ τῷ αὐτοῦ σῆ εὐέρκεος αὐλῆς. ‖ Item, Bene munitus seu septus. Plat. εὐέρκης ἡ χώρα τοῖς πολεμίοις. VNDE Εὐερκὴς, Munitè, Bono septo. Plut. εὐέρκεις κεκρατήκασι. ET Εὐέρκεια SIVE Εὐερκία, ας, ἡ, Munitio, seu Bona munitio. Plato.

Ἕρκιον, ου, τὸ, Septum, seu murus: propriè verò quod αὐλὴν ambit. Od. ι, καὶ μιν ποτὶ ἕρκιον αὐλῆς Εἰσέναν ἐκλίνας. vbi Eustathius exponit τὸ τεῖχος, addens, ὥ ἐστιν ὅπερ κιῶνα καὶ τὸν θριγκόν. Soph. Aiace, δεθεὶς τοῖς κίονι ἐκείνου στέγης. vbi schol. intelligit itidem septum circa aulam, vel circa domum accipiendo ἕρκιον pro δῶμα. Scribitur verò apud Soph. ἔρκιον accentu in penultima, vt & alicubi apud Eustathium: loco tamen citato scribit ἑρκίον, vt τεῖχον à τεῖχος. Apoll. Argon. 2, κεράμῳ καπερέψατο ἐρκίον.

Ἑρκίδια, ab Hesych. exponitur φραγμοί, τείχη, πυλῶνες, οἰκίαι.

¶ Ἑρκάνη, ης, ἡ, Sepes, Septum, φραγμός. Eustathius ex Ælio Dionysio. Alibi verò apud eundem Eustathium scriptum reperitur ET Ὀρκάνη, exponiturque ἕρκος τι, ὡς ἀκανθῶδες φραγμα.

¶ Ἑρκαπς, ου, ὁ, Sepes. Septum. φραγμὸς, Hesych. Apud eundem verò est ET Ἕρκαπος, itidẽ pro φραγμὸς & τεῖχος.

Ἑρκατίω, ὦ F. ωσω, Obsepio, Concludo, Conclusum teneo. Od. ξ, ἐν δὲ ἑκάστῳ Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἑρκατόωντο. vult autem Eustath. hoc vocabulum factum esse ab ἔοικα. tertia persona plur. num. præteriti plusquamperf. eiique merè poeticum.

Composita ab ἔργω.

C. Ἀπέργω, Abarceo, Excludo. idẽ quod ἀπείργω. Vnde in paff. ἀπέργθῆν, apud Hippocr. quod Galen. explicat ἀποκλεισθῆν. ‖ Ἀπέργων δὲ ἀνώνυμον χῶρος, finis trorsum relinquẽs. vulg. lex. ex Herodoto. Ibidem ἀπέργει Καππαδόκας, perstringit Cappadocas. Vide ἀπείργω paulo pòst. ET Ἀπέργω, pro eodem apud poetas.

C. ΚΑΤέργω, Repello: item Vasto. v. l. ex Herodoto.

C. ΠΕΡΙέργω, Circunsepio, Circuncludo. Thuc. lib. 5, τοῦ φραξάντες αὐτὸ τὸ μνημεῖον. id est τοῦ φραξάντες, vt scholiast. exponit.

C. ΣΥΝέργω, Concludo, In vnum cõcludo. Bud. interpretatur Copulo apud Platonem in Tim. 149, οὐ γὰρ ἀρχὴ θαυμαστοτέρου ὑπὸ νεωτέρου συνέζευξε θεὸς, hoc est, animam mundi ab ipso corpore regi noluit quum animũ condito mundo miscéret. VNDE Συνέρξις, Copulatio. Plato Tim. de copulatione viri & vxoris in nuptiis, 142, ἆρ' οὐ μεμνήμεθα ὡς τοῖς ἄρχοντας ἔφαμεν δεῖν εἰς τοὺς γάμους συνέρξιν λάθρα μηχανᾶσθαι κλήρους ποιεῖν; pro quo ibidem σύλλεξιν dicit. Bud. Citat idem Budæus & ex libro 5 De republ. ET Συνέργω poeticè, pro eodem. Od. ι, de ouibus, Τοὶ δ' ἀνέων συνέεργον ἐὐστρεφέεσσι λύγοισι. id est συνεῖρον, συνεδέσμουν, inquit Eust.

Composita ab ἔργω, seu ἐργνύω.

C. Ἐνέργω, SIVE Ἐνεργνύω, SIVE Ἐνέργυμι, Includo.

Phalar. ἐνεῖρξαι τοῦ τοίχου.

C. ΚΑΘέργω, SEV Καθεργνύω, SEV Καθέργυμι, Concludo, Tanquam in carcere cohibeo. Pausan. τὸν Ἀλέξανδρός ποτε λέοντα ὁμοῦ καθεῖρξεν ἐς οἴκημα. Plutarch. Lycurgo, καθέργνυσι εἰς οἴκημα. Idem, ἔνιοι δὲ τὴν πρεῖσαν μὲν ἐν ὑδρίᾳ ἀσπίδα καθεργμένην φασὶ ποιεῖν. VNDE Κάθερξις, Conclusio & Coercitio. B.

c. 2. Ἐγκαθέργω, ET Ἐγκαθεργνύω, SIVE Ἐγκαθέργυμι, Includo. Plutarchus De primo frig. ἀλλ' ἐγκαθεργνυμένη καὶ ἀποπεφραγμένη θερμότητα παρέχει τοῖς βαθέσι ὑγροῖς, id est (Turnebo interprete) Quæ [exhalatio] inclusa & recidiua humorem in fundo calore afficit.

c. 2. Συγκαθέργω, SIVE Συγκαθέργνυμι, Vnà [cum alio] concludo tanquã in carcerem. Luc. λέοντα συγκαθέρξθη.

¶ Ἐρχαω, idem quod ἔργω, ab εόκω derivatum vt εἴκαω ab εἴκω. ET Εἰρχαω pro eodẽ: sicut ἔργω & εἴργω idẽ sũt.

C. ΑΠΟέρχαω, SEV ΑΠεραίω, ET Ἀπειραίω, idem quod ἀπείργω seu ἀπεργω. Iliad. φ, Αὐτὰρ ὁ Πηλεώνα δόλῳ ἀπερχαδε λαοῦ. Et Odyss. φ, Ὡς εἰπὼν, ῥάκεα μεγάλης ἀπέρχαθεν αὐλῆς. Vbi ἀπερχαθὴν est ἀπαγαγεῖν, Remouere, seu Amouere. ‖ Item διαχωρίζω, id est, Dirimo, Separo. Homerus Il. ε, Τὸν δ' ἕτερον ξιφεῖ μεγάλῳ κλῖδα παρ' ὤμον Πλῆξ. ἀπὸ δ' αὐχένος ὤμον ἐέρχαθεν, ἠδ' ἀπὸ ὠτῶν. vbi Eust. exponit διεχώρισεν ἐκ τοῦ αὐχένος τὸν τε ὤμον καὶ τὸν ὠτῶν.

Composita ab ἔργω.

C. Ἀνέργω, Arceo, Propello, Repello, & eũ qui aliquid cœpit agere, inhibeo. Bud. Cuius hoc apud Suidam exemplum est, ἀφύλακτον αἰτοῦντα, ἀπειλοῦντά τε πολεμήσειν εἰ μὴ λάβοι, οἱ Ῥωμαῖοι αὐτὸ ἔξω, id est ἀπεκώλυσαν. Et ἀνείργειν τῆς ἀπάτης, in vulg. lex. pro Prohibere à fraude, significatione actiua. Quomodo autem ab ἀπείργω proxime sequenti distinguatur, ibi videbis. VNDE Ἀνεῖρξις, εως, ἡ, Inhibitio. Plutarchus De Socr. ἀποκόψῃ αὐτὰς [τὰς ὀπτασίας] αἰσθήσεσι καὶ πάθεσι τοῦ λόγου κολάζουσας. paulo pòst, φιλοτιμούσας καὶ κολούσας καὶ φιλοδοξίαν, ἀπόχας ὧν ἐφίεσθαι καὶ ἀνείρξεσιν, εἰς τέλος καθαιρούσας. ET C. Σωανέργω, Vnà inhibeo. AT Ἀνέργω pro ἀνείργω. poeticum est, itidem significans Arceo, Propello, Repello, Submoueo. Il. γ & η, Καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας. Il. ρ, Ὡς αἰεὶ Αἴαντε μαχὴν ἀνέεργε ὀπίσω.

C. Ἀπέργω, F. ξω, Arceo, Excludo, Prohibeo. Cum accusatiuo & genitiuo, vt ἀπέργω σε τῆς ποιήματος, apud Plutarchum De poetis audiendis. Isocrates in Archidamo, καλῶς αὐ ἔχει ἀπέργειν ἡμᾶς τοῦ συμβουλεύειν. In eadẽ oratione & in eodem loquendi genere præpositionẽ ἀπὸ addidit: ἅπαντας ἀπέργειν ἀπὸ τοῦ συμβουλεύειν. Budæus exponit Deterreo, Abigo, in hoc Demosthenis loco, πάντας ἀπέοξαι τοῦ φιλοπρωκτεῖν. Eadem constructio & apud Sophoclem in Aiace. Ἐγὼ σφ' ἀπέργω, δυςφόρους ἐπ' ὄμμασι Γνώμας βαλοῦσα, τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς. Nam ita est construenda oratio, ἐγὼ σφ' ἀπέργω τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς. Vnde potius exponendum hic ἀπέργω, Excludo, quàm Compesco, vt vulgo interpretantur, non considerantes iungi cum genitiuo χαρᾶς. Potest autem vtcunque tolerari hæc phrasis, Excludo à gaudio. Sed melius, Illi hoc gaudium expello. Alibi apud eundẽ Soph. cũ solo accusatiuo, Οὐπω σ' ἀπέργω, οἶδ' ὅπως ἐῶ λέγειν Ἐγὼ, κακοῖς ζῶντ' σε δὲ συμπεφυκότα. Vbi schol. obseruat, ita differre ἀπέργω ab ἀνείργω, quod dicamur ἀπέργειν eum qui aliquid vult aggredi: ἀνείργειν autẽ eum qui iam aggressus est, & aliquantum in opere aliquo seu negotio promouit. Iungitur autem hoc verbum etiam cum infinitiuo pro Inhibeo, Prohibeo, id est Impedio ne quid fiat. vt apud eundem poetam in eadem tragœdia, — ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους Αὐγὰς ἀπέργω μὴν τοῦ θεσπέσιον εἰσιδεῖν. Sic ἀπέργειν ἀπιέναι dictum putatur. Citatur item ex Platone De leg. cum infinitiuo, μὴ particula præcedente, ἀπέργω μὴ γενέσθαι. Itidem verò cum accusatiuo, τὴς τοῦτ' ἀπέργε; pro Quis hæc inhibuit? Et suppresso accusatiuo, ἀλλ' ἀπέργοι θεός, Sed prohibeat Deus. vel inhibeat. Sed Latini potius dicunt, Deus auertat.

Ἀπέργω, Dirimo, apud Arrianum: & ἀποπίμπραμαι, pro eodem. Bud. Exponitur & Diuido apud Herodotum. Itẽ pro Relinquo, id est Prætereo, apud eundẽ in Polymn. Ἰαώνας τὰς πόλεις δὲ ἀνώνυμον χῶρος ἀπέργων παρεξῆε. Paff. vox est Ἀπέργομαι, & apud Herodot. ἀπέργομαι.

(sicut ἀπίργω dicit pro ἀπίργω) vnde participiũ ἀπιρ- A
γμένος pro ἀπιεργμένος citatur ex eodem, positum pro
Diuisus seu diremptus. Item Inhibitus, Cohibitus,
Coercitus.

C. Διέργω, Diduco, Dirimo, Interspesio, Dispesco, vt B. in
terpr. Thuc. 3, χαὶ ἐσέβρα αὐτὸ μεγαλν διέργε, dirimebat
eorũ castra. i. Interspiebat: & à se inuicẽ distinguebat.
Polyb. ὑπέκειτο μὲν τῇ Μηδείᾳ, διεργοῦσης αὐτὸν τῆς αὐλῆς μέσον κειμένης ὀρεινῆς, Dispescente & disterminante ipsam.
Plut. Them. βραχεῖ πέρῳ διεργάσαι τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος, brevi freto insula distinguitur ab Attica. B

C. Ἐξέργω, Arceo, Excludo. Æsch. Τιμάρχου τὸν νόμον ἐξέργει τῶν βήματος. Thuc. 3, τὸν νόμον ἐξέργουσι, arcebantur, prohibebantur. Et lib. 2, ὧν πάντων ἐξέργουσι δικῆς νομίμου, inv. l. exp. Spe legitimarum pœnarum destituor.

C. ΚΑΤέργω, Subigo, Cõpello. Thuc. 1, καὶ αὐτοὺς τοὺς τοῖς τοῦ ὑπάρξαντος, ἀλλ' ἀεὶ καθεστῶτας τῶν ἀνάγκαις ὑπὸ τῶν δυνατωτέρου κατέργει, neq; huius instituti autores sumus. quippe quũ ita semper moribus constitutũ sit, inferiorẽ à C
potentiore cogi, & ad parendi necessitatẽ adigi. B. ‖ Significat etiã Veto & Arceo. Prudẽs δὲ λάσης κατέσχῃ, liberũ commeatum adimebat. ‖ Alibi ἐκτὸς κατέργει, pro Intra fines continere exitumque adimere dixit. Bud. Comm.

C. ΣΥΝέργω, Cõcludo, Cohibeo, Coerceo, In custodia teneo. actiuũ, accus. v. l. Eustathio est Colligo, συνεστήσαμεν. vide Συνέργω.

ὌΡΚΟΣ, ου, ὁ, Iusiurandũ. Iuramentũ. Od. τ, αἴθρά τοις ἑκάστου Κλεῖσι σιωπῇ ὅρκω π. Variæ autẽ loquendi formulæ huc pertinentes & in prosa & apud poetas reperiuntur. Od. η, ἄμοσα καὶ τρεῖς ὅρκους. vt apud Ath. lib. 10, φυκτὸν ὅρκον ὀμόσασα. Thucyd. ὅρκοις ἔμοσαν τινὶ, Iureiurando fidẽ dare. Dicitur & λαβεῖν ὅρκον & δοῦναι ὅρκον: sicut λαβεῖν πίστιν & δοῦναι πίστιν. i. accipere iusiurandũ & dare iusiurandũ. i. Exigere iusiurandũ, & Affirmare iureiurando. X. Hell. 1, ὅρκοις ἐλαβον καὶ ἔδοσαν θεῶν Φαρναβάζου, ὑπολεῶν τὴν χώρον τοῖς Χαλκηδονίοις. Eurip. ὅρκον δίδοτε μοι, iuret mihi. Dẽ. Pro cor. τοῖς ὅρκοις τῶν ἔρξειν ἀπαμβάνειν, iusiurandũ quamprimũ exigere, seu iureiurando obligare. Dicitur verò & ὅρκοις καταλαμβάνειν τινά, pro eodẽ apud Thuc. Quò pertinet & illud Od. η, ἄμοσ' ἦ μέγαν ὅρκον Μὴ πρὶν στείχειν, iuramentũ à me accepit. iureiurando me obstrinxit. Dem. tamẽ ὅρκον διδόναι non semel dixit pro Iusiurandũ deferre, hoc est πρόκλησιν εἰς ὁρκισμόν. B. Aristoph. Ranis, δέκαμαι τὸν ὅρκον. Isocr. ad Dem. ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου, δίδου δὸ πρόσεσις. Polyb. νομίζων τὴν πίστιν καὶ λελυκέναι τὸν ὅρκον. i. (vt Cic. duobus in locis interpr.) iureiurãdo se soluũ putabat, Liberatũ se esse iureiurando interpretabatur. Plut. Lyc. ἐν τῷ ὅρκῳ λελυμένῳ. Sic dicitur & παραβαίνειν τοὺς ὅρκους, iusiurandũ violare. Dem. δίκην λαβεῖν τῶν παραβεβηκότων ὅρκους. Σῶν ὅρκων λύειν, iureiurando cõfirmare. Od. ξ. οὐκ αὖτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ. Ὠρεῖν Ὀδυσῆ. X. Pæd. 2, σὺν θεῶν ὅρκῳ λέγω, per deos iurãs. Et Od. ε, ὅρκῳ τῷ ὄμνυμι, iureiurando firmatũ esse. Herodot. ὅρκοις ὅτι πιστοὶ ἐπιλασαν, in eã rem iusiurandũ interposuerũt. Deducitur autẽ ὅρκος inde vnde ἔρκος, i. ab εἴργω: quoniã ὁ ὀμνύων καθείργυται τοῖς ὅρκοις: vt Eust. tradit: addẽs tamẽ, veteres quosdã ab ὄρος deducere, quoniã ὁρίζονται τὸ ὀμνύειν τῷ ὅρκῳ ἐμνύοντες. AT Ὅρκος filius est ἔριδος, apud Hesiod. Est & Bithyniæ fluuius Arriano, qui periurũ vorticibus inuolutum rapere credebatur. v. l.

Ὁρκωμότης, ου, ὁ, Iureiurando adstrictus. v. l. VNDE Ὁρκωμοτικός, ή, ό. vt ὁρκωμοτικὰ ὀπτῆρήματα apud Gramm. Aduerbia iurãdi seu affirmãdi adhibito iuramento, vt τὴ μὰ, ναὶ μὰ, νὴ τὸν Δία. ET Ὁρκωμοτέω, ῶ, Fut. ήσω, Iuro in fanciendis fœderibus. B. ex Luc. AT Ὁρκώμοσον, ου, τὸ, Iusiuradum. Bud. ex Plat. Phædro Comm. pag. 121. H
‖ Ὁρκωμόσια, τὰ, Sacrificia in quibus fiebant fœdera. in vulg. lex. ET Ὁρκωμοσία, ας, ἡ, idem quod ὁρκωμόσιον, ibidem.

C. Ἀμφιορκία, ας, ἡ, Vtrinque datũ iusiurandũ. ἀμφιορκία (inquit Hesych.) ὅταν οἱ δικαζόμενοι ἀλλήλοις ὀμνύωσι.

C. Ἔνορκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iureiurãdo obstrictus, Iuratus. Æsch. ἔνορκος, ἐμμ, Iureiurando teneor. Idem, ἔνορκον λαβεῖν τὸν δῆμον, Iuramẽto populum obstringere. Plutar. Rom. ἔνορκον ἀγωνιστὴν ἔνορκον ἱερὰ ἀφάμενον. Ἔνορκος, Iureiurando comprobatus seu firmatus. Plut. Theseo, ἔνορκον φιλίαν ἐπιήσατο. VNDE Ἐνόρκως, Iureiurando, Interposito iuramento. In v. l. ponitur ET Ἐνόρκιος pro ἔνορκος. vt ἐνόρκιος λόγος, sermo iureiurando confirmatus. ‖ At Numer. cap. 5, δῶν σε κύριος ὀν ἀρὰ καὶ ἔνορκον ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ σου, exponitur vulgò, Det te Deus in maledictionem exemplumque cunctorum in populo tuo.

C. Ἐπίορκος, ου, ὁ καὶ ἡ Periurus. Hesiod. Erg. πίκε πῖμ' ὀπίορκοις. Et ὀπίσκειν aduersbialiter. Il. κ. Ὅς φατο, καὶ ρ' ὀπίορκον ἀπώμοσεν. Hes. Erg. ἐκαὶ ὀπίσκειν ὁμόσας ψεύσηται. VNDE Ἐπιόρκως, Periurè, Perfidè, Violato iureiurando. ET Ἐπιορκία, ας, ἡ, Periurium. Naz. ὁ ὅρκος ὀπιορκίαν πίκτει. ET Ἐπιόρκιος, ου, ὁ, pro eodem in v. l. ET Ἐπιορκίων, ῶν, Peiero Il. τ, Οἱ δ' ὀπιόσκοι θεὸς δαίμονες. Æsch. contra Ctes. ὀπιορκεῖ δὲ πάντων θεῶν χολοῦται αἰθέριον. VNDE Καταπιορκίω. Dem. cõtra Cononẽ, τὸν καταπιορκήσαντα τὸν θεὸν τὸ θεωρικὸν periurio causam iustam nõ subuersurus, vel Potius iudicium obtenturus. Bud. C

C. Εὐόρκος, ου, ὁ καὶ ἡ. Qui iusiurandum religiosè colit Hes. Erg. αἰδοῖος δ' ἀνὴρ ὃς κεν θεῶν ἐμπάσσῃ ἀμείλιχον. Xen. Hell. 1, εὔορκοι καὶ ὅσιοι. Εὔορκος de re etiam aliqua dicitur. Dem. contra Mid. δικαίαν καὶ εὔορκον θεῶν τὴν ὀργὴν, religiosum suffragium & quod iureiurando adhibito fit. Ibidem, ἐν δὲ εὔορκα ταῦτ' ὑμῖν ὀπτῆρ καὶ κάλλιστα δίκαια. Thuc. lib. 5, εὔορκα τὴν ἀμφοτέρους ταῦτα μετεῖναι ὀπτῆρ, &c. sunt verba ex formula fœderis. i. iuramenti religione firmatum esse & stabilitum. VNDE Εὐόρκως, Religiosè iusiurandum seruando, seu Interposito sacramento. Herodian. lib. 5, ἀμνησίαν ἀλλήλοις ἐπιοχεῖται, iureiurãdo polliceturet ET Εὐόρκιος, Non peiero, Religiosè iuro, Sanctè iuro. Isocr. μηδὲν ἐν θεῶν ἐμοῦ, μηδ' ἀνόρκιον μέλλης. Item, Secundum iuramentum conuentis sto, vel promissis. B. ex Dem. de iudicibus non corruptis: dicens ei oppositũ esse ὀπιορκεῖν apud eundẽ. Itẽ, Religiosè iuro. Sic accipit istud Xen. τοὺς πλείονος ἐπίσασθ' ὅρκου ἢ χαρίσασθαι τὰ δίκαια, de Socrate iudicante loquens. Idem, κρίνομεν ἀπροσωπόλητοι καὶ εὐορκοῦντες κρίνειν. VNDE Εὐορκήσας, ής, ἡ, Religiosa iuramenti interpositio, Sanctum iusiurandum. Eurip. ET C. Καταιορκῶ, idem, vt videtur. nam καταπιορκήσαντες in vulgatis lex. exponitur Probi.

C. Πολύορκος, Multum iurans.

C. Ψευδόορκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Periurus, Qui falsò iurat. idem quod ὀπιορκος. ET Ψευδόορκος pro eodem. vulg. lexica ex Herodoto ET Ψευδορκία, ῶ, Falsum iuro, Peiero. Aristoph.

Ὁρκόω, ῶ. Caueo ab aliquo iureiurando, vt B interpr. Thuc. ὁρκώσαντες πάντας μεγίστοις ὅρκοις, ad maximum iusiurandum adegerũt. Idem. ὁρκώσαντες πίστεσι μεγάλοις. vbi f. hol exp. εἰς ὅρκους ἐμβαλόντες. Plut. Publ. ἐβούλετο δὲ καὶ γραμματεῖς ὁρκῶσαι τὴν βουλήν. iureiurando senatum adstringere. VNDE Ὁρκωταί dicuntur legati qui ad exigendũ iusiurãdum mittuntur. Xen. Hell. 6, ὀξέως ἔφασαν ὁρκωταὶ, καὶ ἐκέλευσε τὰ μέγιστα πέλεκεν ἐκάστῳ τῶν ὁρκῶσαι. id est (B. interpr.) maximos quosque magistratus ciuitatum ad iusiurandum adigere. ET Ἐξορκόω, idem.

Ὁρκίζω, Fut. ίσω, idem quod ὁρκόω, id est Iureiurando obstringo. Demosthenes, οὐκ ἂν ὁρκίζοιμι αὐτὸν, id est (vt ipse alibi) οὐκ ἂν ὅρκοις πρὸς αὐτὸν ἐλαύνοιμι. Iusiurandum exigere dicit Quintilianus: Ad iusiurandum adigere, Cæsar: Adigere iureiurando & sacramento, Tacitus, & Liuius, qui & adigere iusiurandum. Construitur alicubi cum gemino accusatiuo, & personæ & rei per quam adiuramus. Orpheus, Οὐρανὸν ὁρκίζω σε, cælo teste & conscio te sacramento adstringo. Marci 5, ὁρκίζω σε τὸν θεόν, Adiuro te per deum. (sic enim Adiurare accepisse Liuium quidam tradunt) Alii, Adigo te in verba Dei. VNDE Ὁρκισμός, οῦ, ὁ, Iuramenti exactio, Per iusiurandum obstrictio.

C. Ἐξορκίζω, in Eccles. præsertim scriptoribus, idem quod ἐξορκόω, Adiuro. VNDE Ἐξορκισμός, Adiuratio.

C. Ἐπορκίζω, idem. Exhorciso. v. l. ex Can. 27 Concil. Laod. VNDE Ἐπορκιστής, ῶ, ὁ, Adiurator, Exhorcista. v. l. ex Can. 10 Concil. Antioch.

Ὅρκιος, ου, ὁ, Qui iuriiurando adhibetur. ὅρκιος θεός, Deus A
per cuius nomen iusiurandum solenne concipitur. A
Budæo vertitur apud Philostratum, Deus per quem
quis iurauit. Ego malim, Deus iurisiurandi arbiter.
Thucydides, θεοὶς τοῖς ὁρκίοις μάρτυρας ποιούμενοι. Sic Æschines, ἐπόμνυσις πὸς ὁρκίοις θεοῖς. Et ὅρκιος Ζεὺς ex Pausania pag. 135. Volut autẽ dici ὅρκιον (eo modo quo ἰκέσιον & ἐπαρέιον) ὅν οἱ συμφωνίας ἐν ὅρκοις ποιοῦσι τοῖς πιστεύοισι. Vt verò dicitur Ζεὺς ὅρκιος, sic ὕδωρ τῶ Διὸς ὅρκιον, videlicet Stygis aqua, de qua apud Homerum & cæteros poetas. Affertur & ὁρκίων ὁμολογῶν ex Plutarcho in Lycurgo, γνωμῶν τῶν ὁρκίων ὁμολογῶν pro firmatis iureiurando fœderibus. AT Ὅρκιον, (quod non ὑποκορεστικὸν esse sed παρωνυμάσθαι annotat Eustathius) Fœdus iureiurando sancitum. Iliad. β, ὅρκια πιστὰ θαμόντες, Isto fœdere fido & firmo. Sic Thucydides lib. 6, λέγοντες σφίσι τὰ ὅρκια εἶναι, μὴ ἐπιπλεόντων Ἀθηναίων δέχεσθαι. Sic Herodotus, ὅρκια ποιοῦνται θεοῖς ἐκείνοις. Sed in isto loco Iliad. γ, Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ, θεῶν φέρον ὅρκια πιστὰ, Ἄρνε δύω, καὶ οἶνον ἐύφρονα, καρπὸν ἀρούρης, annotat Eustathius dici ὅρκια πιστὰ non solùm τοὺς ὁρκικοὺς λόγους, verumetiam τὰ ἐν ὅρκοις χρειώδη. ‖ Ὅρκιον alicubi & pro ὅρκος, Iusiurandum: atque ita accipiendum videtur Iliad. β, Ποῖ δὴ σωθεῖσαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; (licet alioqui possint & ἐκ τῶ θραλλήλου duo illa posita videri) Sic Thuc. ponit ὅρκιον pro ὅρκος, lib. 6, καὶ ὁμόσαι αὐτῆς τὸ ὅρκιον. Sic & Luc.

ἘΡΕΙΔΩ Figo, Firmo, Fulcio. vt ἴχνος ἐρείδειν, in Epigramm. ἐπ' ἐμοὶ ἐρείδοι ἴχνος. Ibidem, ἴχνος ὑφ' ἡμῶν πῆχος ἐρεισάμενον. Ibidẽ, κεῖνος παρσὴν ἔρεισον ὀπὶ κλάδον. vbi exponitur Fulcias. Apollonius Argonauticõn 1, πόδας δ' εἰς βεῖθος ἔρεισον. Sed dicitur sæpe & de oculis, sicut & Latini illos in terram figere dicunt. Apollonius Argon. 1, ὀπὶ χθονὸς ὄμματ' ἔρεισας. Est tamen regularior hæc constructio, ἐρείδειν εἰς γλῶ: vt Eurip. εἰς γλῶ δ' ἔρεισαν ὄμμα. Gal. autẽ ἐρείδειν πὸ σκύβαλα dixit quod alibi πρεσβάλλειν. Paff. quoque interdũ pro Pedem figere, Firmari, Sistere se, vt inquit Bud. afferens ex Greg. ὁ δὲ λόγος ἔχει ἐφ' ὃ ἐρείσθη πλὴν τῶ θείου θελήματος. At ἐρεισάμενος pro Innixus Il. β, Τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος, Cui sceptro innixus. Quo nixus. vel In quod incũbẽs. vt Apoll. Arg. 1, ἐρειδομένη βάκτρῳ. Sic interdum & actiua vox ἐρείδειν accipitur neutraliter pro Incũbere (paulo tamen aliam habente signif.) seu Decũbere, itémq; pro Ingruere. Gal. ad Glauc. 1, εἰ δ' ὅλης αὐτῆς ἐνέπεσε τὸ ἄλγημα πυθόμενος, ἢ κατέπεσε τῶν μορίων ἐρείδει σφοδρότερον. Plut. in Numa, νέφος ὀπὶ τῆ γῆ ἐρείσαντες ἅμα ζάλῃ. Vbi malè v. l. Nimbo terrã operiẽte. Idẽ Plut. in Crasso, πνεῦμα ὑπνῶν ἐρείδει μεμιγμένον ἐρεῖ αὐτῇ κατὰ θρόδιας. ‖ At pass. aor. ἐρείσθη apud Hom. cum datiuo ὤδει redditur vulgò Strat. est, (sicut & ἐρείσαντο γαίῃ apud Hesiod.) ego verò malim Allisus est. vt Il. η. ὁ δὲ ὑπὸ ὤδει ἐρείσθη. Vidẽ tamen & B. p. 701. ‖ Ἐρείδειν κρίνουσι ex Aristoph. pro Eiaculari. Itẽ ἐρείδειν pro Congredi cũ muliere, ex eodẽ. Deniq; ἐρείδειν & pro σωτήρως τι ποιεῖν. vide eius schol.

Ἔρεισμα, ατος, τὸ, Firmamẽtũ, Fulcimẽtũ, Fultura. B. vertit & columẽ apud Luc. τὸ ἔρεισμα τῶ Ἀθηναίων. Existimo autẽ hîc Allusisse Luc. ad Pindari dictũ Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι, de quo Plut. in Apoph. p, 203. accipit autẽ pro basi.

C. ΑΝΤέρειδω, Cõtra fulcio, vel Ex aduerso fulcio. ‖ Item Obnitor. vt exponit B. in hoc Luc. loco, ὃ δὴ πρόχειλον ὠθοῦντος τὸ Ἑρμοῦ, ὅμως αὐτὸ βαίνοντες καὶ ὑπῖοι ἀντερείδοντες. Est etiã Renitor, Nó cedo. vt quæ præ duritie non cedunt tactui. quod propriè dicitur αὐτοπτῶ. X. Pæd. 8. ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον, ἀλλ' ὑπείκωσιν ἀπάντες. Sic verò & Plut. ἀντερείδειν & ὑπείκειν inter se opponit, De adulat. disc. ἀλλὰ ταῦτ' ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς τοῦ σκιαφαλαίοις δρῶσαι, ἃ δοκοῦσι τοῖς κεφαλαῖς ἀντερείδειν καὶ ἀντέχειν, ἐνδίδωσι καὶ ὑπείκει μᾶλλον. ‖ Citatur etiã ex Plut. ἀντερείδει τοῖς βαρβάροις pro Barbaris resistit. ἀντερείδειν, ἀντιβαίνειν, Eust. HINC Ἀντέρεισμα, ET Ἀντέρεισις, quod ex Celso vertitur Renixus. A Bud. redditur etiã Obnixa firmitas. ET Ἀντηρίς, ίδος, ἡ, Lignũ vel pila structurã inclinatã fulciens, Tibicen. Itẽ ἀντηρίδες Structuræ lapideæ ædificia editoria vtrinque fulciẽtes. vulgò *arcs-boutans*. Vide B. 701. Thuc. ἀντηρίδας ὑπέπειραν, vbi Valla, Sublicas prætenderunt. Habetur & Ἀντήρεις ac Ἀντήρεις, εἰδος, apud Eust. ET Ἀντήρης πληγή, Plaga quæ alicui infligitur firmata manu aduersus eũ. vide Eust. Apud Soph. tamen Electra ἀντήρεις πληγαὶ sunt qui dictas putent sumpta metaphora à remigibus æquali connixu nauem impellentibus. Et ita fuerit ab ἐρέσσω.

C. Ἀπερείδω, vel Ἀπερείδομαι, Firmiter figo. vt ἀπερείδω πὸ βάσιν. Itẽ firmiter adigo, Infligo, Impingo, Incutio. Plutarchus de nece Cæsaris, εἰς ἓν ἀπερείδομενοι σῶμα πληγὰς ποσσὶ πάσας. Idẽ in Amatoriis narrationib., οὐκ ἔχον πῆ ὁ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὅπῃ τὸν θυμὸν ἀπερείσωσι. quod Pol. interpretatur, In quos iram effunderent. Et ab eodem τύχη dicitur ἀπερεισαμένη εἰς τὸν οἶκον τὴν ἀτυχημάτων πὸ νέμεσιν. Ex eiusdem Pericle in v. l. ἀπερειδόμενος εἰς Περικλέα πὸ ὑπόνοιαν. At ex Luciani Anach. ἀπερεισάμενο πὸ ὄψιν εἰς τὸ ἀπενές. q. d. Obfirmaui oculorum aciem. Ita enim exprimi posse hic vim Græci verbi existimo. Ibidem ex Dioscoride ἀπερείσας ἐπ' ἀνθράκων & ἀπερεισάμενος ἄνθρακι pro Superponens carbonibus. ‖ Ἀπερείδομαι, Incumbo, Innitor. Synesius De inf. καὶ τὸ τῶ δακτύλου κακὸν εἰς τὸν βοῦβῶνα ἀπερείδεται. Polyb. metaph. ἀπερείδοντο ὀπὶ πᾶς πελτάσταις σωθῆναι pro Incumbebant in fœdera, In fœderibus præcipuè defensionis vim ponebant. Budæus 700. Idem verò pag. sequenti ex eodẽ ἀπέρεισαν πᾶσαν πὸ φρόνημαν αὐτῆς εἰς ὑμᾶς interpr. In vobis nixam habet, vel incumbentem. Sed fortasse actiuè etiam sumi potest hoc ἀπέρεισαν, pro Firmauit & velut stabiliuit, aut fundauit. ‖ Item ἀπερείσασθαι τὸν βίον, Effundere vitam & proiicere, Budæus 701. ex Phalar. epistola. HINC Ἀπέρεισις, Innixus, seu Actio ipsa innitẽdi, aut incũbendi. In v. l. Reptantis vestigiũ.

C. 2. Ἐναπερείδομαι, idem ferè quod σφαπσκήπω. Bud. 701.

C. 2. Συναπερείδω, Impingo, Infligo. vt συναπερείσας ὀπὶ τὸν Καίσαρα πλειστὰ πὸ νόησιν, Budæus pag. 701 ex Plut. in Cicerone. ET Συνεπαπερείδω, Vnà & simul impingo. Vide Budæum ibidem.

C. Διερείδω, Infigo. & pass. διερείδομαι, de quo Bud. 701.

C. Ἐνερείδω, Impingo, Illido. Et ἐνηρείσατο γαίῃ pro terræ Illisus est, Apoll. quod alibi ἐρείσατο. ‖ Ex Dioscoride autem affertur ἐνηρεικόπα τοῦ στομάχου pro Quæ stomacho inhæserunt: lib. 3. cap. 26.

C. Ἐπερείδω, Infigo, Validè firmo & impingo, seu imprimo. Il. η, ἐπέρεισε δὲ ἓν' ἀπέλεθρον exp. ἐς ἥλιξε. Et Il. ρ, — ὀπὶ δὲ αὐτὸς ἔρεισε βαρεῖν χερὶ πθήσας, Eust. exp. ὥστε. qui tamẽ scribit ἔρεισε, non adiũgens præp. quã ego adiungendã existimo. Pass. Ἐπερείδομαι, Incũbo, Nitor. Et πὸ δόμοιαν ἐπερειδόμεθα actiuè apud Gal. Vide B. p. 701. HINC Ἐπέρεισις, Illisus. vt ὀδόντων ἐπέρεισις Diosc. Dẽtiũ illisus, vel appressus. Item ἐπέρεισις apud Themisth. pro applicatione intellect. & incubitu in rẽ intelligibilẽ, & quasi impressione. Vide B. p. 442 & 701. ET Συνεπερείδω, Simul infigo, &c.

C. ΠΡΟΣερείδω, Affigo, Allido. Προσερείδω (inquit B.) Allido, vt telũ vibratũ, Affigo. Vel pass. Allidor, Affigor. Pol. πρὸς τὸ γε πὸ ὀπὶ δοκάνδε πρὸς τὸ προσερεῖσαι, κραδαίνόμενα τὰ πλεῖστα συνεπείβετο, loquens πρὸς δοκάνων.

C. ΣΥΝερείδω, Defigo. Item Impingo, Incũbo. Impressionẽ facio. B. 702 ex Polyb. Et pass. Συνερείδομαι, Infigor. vt χεῖρας δεσμοῖς συνερειδόντες Eur. Infixi manus vinculis, i. Habẽtes manus infixas. HINC Συνερεισικὸς apud Plut. De primo frig. ἀλλ' ἑδραῖον, ὡς ὁ κύβος, καὶ συνερεισικόν. quod Turn. interp. Sed stabile est, suóque nixu se continens.

C. ΥΠερείδω, Suffulcio, Fulcio, Sustineo. vt ὑπερείδων ὀροφὴν κίων Plut. Rom. Columna tectũ fulciẽs vel sustinẽs. ‖ Item confirmo, id est Animũ addo timẽti, & eũ recreo. B. ex Herodiano. HINC Ὑπέρεισμα, Fulcimentũ, Fultura, Sustentaculum. ET Ὑπερεισικός, (q. d. Fultorius) Ad fulciendum seu sustentandum aptus. vt ὑπερεισικὴ βακτηρία, ex Greg.

ἘΡΕΠΤΩ & Ἑρέπομαι, Edo, Vescor. propriè de brutis, quasi ἀπὸ τῆς ἔρας. i. à terra, in quam inclinati edunt: vt sit quasi εἰς ἔραν κύπτειν. Sed interdũ & hominibus tribuitur: atque adeo Pollux esse ait Raptim edere, itẽ affatim edere. Hom. λωτὸν ἐρεπόμενοι. Aliquam certè rapacitatis signif. huic verbo subesse ostendit compositum.

Ἐρεπτά, Alimenta. in v. l. At Hesych. Τροφεῖα.

C. Ἀνερείπω, vel Ἀνερείπομαι (pro ἀνερείπω & ἀνερείπομαι, pleonasmo τῦ ι, vt ait Eust.) Rapio, Cic. interprete. nā is hunc locum Homericū Iliadis υ, — ἠ ἄνπ θεος Γανυμήδης, Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ διὰ οἰνοχοεύειν, Κάλλεος εἵνεκα οἶο, interpr. Tuscul. 1, Nec Homerum audio, qui Ganymedem à diis raptum ait propter formam, vt Ioui pocula ministraret. Idem poeta Od. α, Νῶϊ δέ μιν ἀκλητὶ ἄρπαξ ἀνηρείψαντο. ‖ Item, ἀνερείπομαι, passiua significatione Rapior.

B ἘΡΕΙΠΩ, Euertor, Disturbo, Prosterno, Demolior. Vtitur Homerus & cæteri poetæ. Sed & in prosa locum habet. Xenophon, ὁ δὲ Κῦρος μηχανὰς ἐποιεῖτο, ὡς ἂν μὴ πεῖθο μένων ἐρείψων τὰ πίχη. Plutarchus in Cimone, τὰς δὲ πλείστας ἀνῴκισεν ὁ Κίμων, οὐ κατέρειψε. Et passiuum ἐρείπομαι, Euertor, Prosternor. Sophocles Aiace, ἐν δ' ἐρείπουσι νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἔζετο, Prostratus, Iacens. ‖ Hesiodus interdū neutraliter pro Cecidi, Lapsus sum. Iliad. ν, Ἠ ἔπι δ' ὤμ' ὅπερ τε δρῦς ἤριπεν, ἣ ἀκαρώνης. Sic Hesiodus, ἤριπε γοῦν θείς. COMP. Ἐξερείπω Hesiodo, idem, sed præpositione vim augente.

C Ἐρείπιον, ου, τὸ, Collapsum seu semicollapsum ædificium, Collapsi ædificii (aut ex parta collapsi) reliquiæ, Rudera. Pausanias, ἐν τῷ τοῦ ἱεροῦ Ἡρακλέους, ἐρείπια ἐφ' ἡμῶν. Et infrà, πόσα ἐρείκοντα δὲ ἀφεῖλον πάλαι, ὅθεν Ἀσκληπιοῦ ναὸς, ἐρείπια καὶ αὐτός. id est Semirutum, B. interpr. Vide & Soph. suprà in Ἐρείπω.

Ἐρειπόω, ῶ, Euertor, Disturbor: idem quod ἐρείπω. VNDE Συνερειπῶ, & passiuum Συνερειπύομαι. Gregorius de homine, vbi de Hierusalem euersa loquitur, τῇ δὲ Τύπων καταγροφῇ συνηρειπώθη καὶ τὰ βασίλεια. Pono autem ἐρειπόω

D post ἐρείπιον non tanquam ex eo deducatur, sed quòd vt ἐρείπιον est à præsenti ἐρείπω, sic ἐρειπόω ab aoristo ἤριπον. in quo Eustathius mihi assentitur. Hoc verò quum ita sit, ἐρειπῶ (vt habet idem Eustathius) non ἐρειπῶ scribendum esse liquet, quum tamen alioqui in illo etiam Greg. loco legatur συνερειπώθη.

ἘΡΕΥΓΩ, Fut βύξω. aoristus secundus ἤρυγον, Ructo. Et passiuum interdum, vt βυκᾶδες ἐρεύγεσθαι. Alexand. Aphrod. Fœtidum ructum emittere. Item ἐρεύγεσθαι φασιῶν, q.d. Ructare vocem, pro E

E mittere vocem. Fluuii quoque dicuntur in mare ἐρεύγεσθαι, pro Vndas suas in mare deuoluere, quasi eructando & euomendo: quæ metaphora ei consentanea est qua iisdem σώματα tribuuntur. Sic & composita ἀπερεύγεσθαι & ἀπερεύγεσθαι vsurpantur. Sed ἐρεύγω Eustathius indicat esse etiam τὸ μετὰ βίας ἀναστῆσαι πνεῦμα, vt πνεῦμα ἐλκόμενος ὡς ὅτε ζῶρος. Vnde esse dictum ζῶρος ἐρύγμηλον, Il. σ.

Ἐρεύγμος, ου, ὁ, Ructatio, Eructatio, Ructus. ET Ἐρευγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ITEM Ἐρευκτικός, Ructus

F mouens. Sic ἐρευγματώδης βοτάνη: quod redditur etiam Ructatrix herba, ex Martiale: & πνεῦμα ἐρευγματῶδες, spiritus ructuosus, ex Quintil. Voce autem ἐρευκτικὸς vtitur & Dioscor. pro qua malè in v.l. ἐρευτικός.

Ἐρυγμός, Ructatio, idem quod ἐρευγμός, & quidem vsitatius. Aristoteles, καὶ αἱ φύσαι δὲ καὶ οἱ ἐρυγμοὶ πολλὰ πάθη δυτάδεις. HINC Ἐρυγματώδης. vt ἐρυγματώδης νόσος Hippocrat. Morbus ructuum effectiuus & flatuosus.

DICITVR & Ἐρυγὴ quoque pro eodem. HINC

G Ἐρύγμηλος, pro ἐρύγηλος, per pleonasmum τῦ μ, Eust. de cuius signif. vide in Ἐρεύγω. ET Ἐρυγγάω, itidem pro Ructo. & quidem vsitatius in prosa quàm ἐρεύγω, seu ἐρύγομαι. Sunt tamen qui eam differentiam constituant, vt ἐρυγγάνειν de ieiunis dicatur, sicut ἐρεύγεσθαι de saturis. AT COMP. Ὀξυρεγμία paulo aliter formatum fuit. Sic autem appellatur Acidus ructus: qui videlicet flatum sapore acidum à ventriculo ad os refert. Hippocrates Aphor. ἐν τῇσι χρονίῃσι λειπυρείῃσιν ὀξυρεγμίη ὀπηδοῦσα. ET Ὀξυρεγμιώδης, Qui acidum ru-

H ctum emittit, Qui acidum ructat. Hippocrates, οἱ ὀξυρεγμιώδεες οὐ πάνυ τι πλευριτικοὶ γίνονται. ET Ὀξυρεγμιάω, ῶ, Acidū ructo. vnde τοῖς ὀξυρεγμιῶσι Dioscorides, pro τοῖς ὀξυρεγμιώδεσι. AT Κρομμυοξυρεγμία, Fœtidus ructus, qualis eorum qui cæpas ederint. Aristoph. in Pace, ὄζει κρομμυοξυρεγμίας.

A C. Ἀνερύγω, vel Ἀνερύγομαι, Eructo, propriè Sursum eructo. De fluuiis interdum dicitur, metaphoricè pro Emitto quasi eructando. Apoll. Argon. 2, — ἀνερύγεται εἰς ἁλα βάλλων. ET Ἀπερύγομαι, idem.

ἘΡΕΤΣΣΩ, VEL Ἐρέσσω, Remigo, Od. ι & μ, -οἱ δὲ ποσὶ πόντος ἔρεσσον. Et passiuū, ἐρέσσομαι ἀργὸ apud Apollonium, quæ remigando impelliturr. ‖ Metaphoricè ἐρέσσειν πόδα, ex Euripide Impellēs pedem seu mouens. Et ἐρέσσειν ἀπὸ πλακὸς, Minas iactare. Sed & ἐρέσσει ἀλλοῖς ex Euripide pro Aliis remigat. vt Virgilius, Remigio alarum. Cæterùm quòd ἐρετμὸς subiungo verbo ἐρέσσω, (quod alioqui præcedere iudicaturus sit aliquis, sicut Remus prius est quàm Remex & Remigo (in eo Eustathii etiam autoritatem sequor, scribentis τὰς ἀναγραφὰς verbi ἐρέσσειν aliquando retinere primam eius literam, vt ἐρέτης & ἐρετμός: aliquando ei addere ι, vt ἐρέσσω: nonnūquā etiam ο vel υ eam mutare in ε, vt ἐπιπόρος: in υ, vt ὑπηρέτης, & ἐπηρέτιος, item δυρὴς, & δορὴς, ac similia. Hæc ille, pro cōfesso ponens, ἐρετμὸς, sicut & cætera, ab ἐρέσσω formari. Quod certè cum illo fatebitur quicunque huiusmodi formationum naturam cōsideraueritSed credo quum ἐρέσσω dictum fuit, si non eodem tempore dictum sit & ἐρετμός, saltem aliud synonymū non defuisse. Quid si verò dicamus ἐρέσσω factum esse ex aliquo nomine obsoleto quod remum significaret? COMP. Διερέσσω. à quo irregulariter διέρεσσα, Od. ξ, χερσὶ δ' ἐρέσσα pro Manibus remigaui, Manibus tanquam remis vsus sum. ET Προσερέσσω, Remigando promoueo, seu subduco.

D Hom. ET Συνερέσσω, Simul remigo.

Ἐρέσσα, ας, ἡ, Remigatio, Remigium. Od. ο, v. vlt. Πρόσσω μὲ ἐρέσσῃ, με πέμπτα ὃ κάλλιμος οὖρος. Et Od. μ, Μνῆσαι μοι δείσαντες ὅπῃ νῆξαν ἑταῖροι Εἰρεσίης. Et εἰρεσίῃ πολέας Apoll. pro remigare. Polyb. 16, οὐ μὴν ἀλλὰ χρησάμενοι τῇ ἐρεσσάῃς, ὀλίγῳ τῶν σφεδαλον. Quæ Bayf. interp. Veruntamen vsi summa remigum alacritate, impetum fecerunt. ‖ Luc. ἐρεσσαν θεῶν metaph. dixit in Timone, vt Virg. Remigium alarum. Alia autem metaphora dixit poeta quidam apud Athenæum Εἰρεσίης κώπας ἀπεμέμφετο εἰς μεγαν αἰνοῦ. Vide & εἰρεσσα Διονυσιακὴ paulo post in Ἐρέτης. HINC Παρεξέρεσσα (ET Παρεξερέσσιον Hesych.) q.d. Pars nauis quæ est extra remigationem, id est in qua non remigatur. quasi παρὲξ τῆς εἰρεσσας. vt habent Hesych. Suidas. & Thuc. schol. Sed hic vno in loco dicit esse πὲξ ἢ παρὲξ ἐστὶ τῶν κωπῶν, (quod habet Hesych. quoque & Suidas) in altero, πάροπαν τῆς θεωμένης καὶ τῆς παρόψεως. Vide p. 125 & 244, ibidemque ipsum Thuc. Vide & Poll. ITEM Προεξέρεσσα, Nauis pars in qua remigatur. Suid.

E Ἐρέτης, ου, ὁ, Remex. Od. α. Νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν ἐείκοσιν ἤπερ ἄριστοι. Plutarchus, ἐκ τῶν ἐρετῶν ἐπιπτον. ‖ Appellauit autem metaph. quidam poeta apud Athenæum, potores ἐρέτας κυλίκων q.d. remiges calicum seu poculorum: sicut & συμποσίου ναῦτας: dicens eadem metaphora, οἶνον ἄγοντες ἐν εἰρεσσᾷ Διονύσου. Hinc Ἐρετικὸς, Ad remos pertinens. Et Ἐρετικὴ, sub τέχνη, Plat. Ars remigatoria, Ars remigādi. COMP. Αὐτοέτης Thuc. Miles qui ipsemet remigat. Hesych. Suid. & Bayf. AT Ἀντέρετης in hac significatione perperam apud Poll. scriptum est, sicut & in v.l. Sed ibidem Ἀντέρης exponitur etiam, Qui iuxta alium remigem sedet & remigat, Contēdens remigando: ὁ ἀντικαθήδρος. ET Ἀντερετεῖν, Cum alio remigare, ὅθεν ζυπόζυγος καθεζόμενον ἐρέσσειν. Quæ sibi non consentanea prætereaque amarpuea sunt.

F Ἐρετμός, οῦ, ὁ, ET Ἐρετμὸν, οῦ, τὸ, Remus. Homerus Odyss. μ, Πήξαμεν ἀκροτάτῳ πύμῳ ἀνέρες ἐρετμόν. Et Odysseæ. λ, Οὐδ' ἀνέρε' ἐρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται). Cæterū ἐρετμὸς dici putat Etymologistes pro ἐρεσμός. In prosa vsitatius est κώπη quàm ἐρετμός. HINC Ἐρετμόω, ῶ, Remis instruo, item remigo. Budæus. AT in sequent. compositis mutatum est ε in η. Δολιχήρετμοι naues Homero, Longos habentes remos: aut Diuturnæ remigationi sufficientes. Vide Eustathium. ET Ἐπήρετμοι naues eidem, Remis instructæ. Ἐπήρετμοι autem ἑταῖροι, Ad remigandum parati, vt pote qui iam ipsis remis

V velut incumbunt, aut eis astant, ὅθι τοῖς ἐρετμοῖς ὄντες. ET Λευκήρετμος nauis, Euripidi. q.d. Albiremis, Albos habens remos. ET Φιλήρετμος, Homero. Remorum studiosus, id est rei nauticæ. VERB. item Συνερετμεῖν eiusdem formæ, q.d Conremigare, Vnà remigare. Et metaph. pro Concorditer aliquid facere, Concordare, Conuenire.

Ὑπηρέσιον, ου, τὸ, Pellis aut aliud quidpiam quod remiges sibi substernebant. Poll. Hesychius & schol. Thucydidis, in hunc eius locum lib. 2, pag. 79, λαβόντα δὲ ναυτῶν ἕκαστον πωλικόν τιν καὶ τὴν ὑπηρέσιον καὶ τὴν ὀπωτήρα. (SED

B Ὑπηρετήσιον habet Suidas, in eadē significatione, itémque pro lasano) AT Ὑπηρεσία, eidem Thucydidi, Naues administræ earum quæ armatos portant: aut etiam Seruitia earum, inquit Budæus. Sed addit, Arrianum videri accipere pro remigibus: quod & ὑπηρεσίαν sing. numero significare Demostheni, cum alibi, tum vbi scribit, διεξιὼν τοῖς τε μισθοῖς τοῖς τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ τοῖς ὅσα τάττας καὶ μίνα διδοῦσις. (Sic autem ὑπηρετικὰ πλοῖα dicta fuerunt actuaria quædam nauigia quæ ma-

C ioribus nauibus inseruiebant) Sed ὑπηρεσία frequenter ponitur pro quolibet ministerio, & pro opera quæ nauatur quapiam in re. Synes. epist. 145, ὑπίσχη δὲ πολὺ ὑπηρεσίαν αὐδαίρετος. Bud. ὑπηρεσίαν accipi etiā tradit pro ministris, vt Latinè ministerium. HINC Ὑπηρέτης, ου, ὁ, Minister, Famulus. Et fœm. Ὑπηρέτις, ιδος, ἡ, Ministra. οἱ ἀμφὶ τὸ στρατευμα ὑπηρέται, Xenophon Pæd. 2. οἱ πεζοὶ πόλεμον ὑπηρέται, Plut. πεζοὶ ἀορί. Aristot. Pol. 1, ὁ γὰρ ὑπηρέτης ἐν ὀργάνου εἴδει τῶν τέχνας ὄντων. Interdū ὑπηρέτης, Minister publicus, Apparitor, Æsch. 42. Sic Xenophon

D Hell. 2, τὸν δ' ἀεὶ ὑπηρέται ξυνέδουν. A QVO Ὑπηρετικός, vt Famularis à Famulus, & à Seruus dicitur Seruilis. Xenophon. Pæd 2, ἡ τῶν ἀρχεῖ ἐν μεθυφόρου χώρα εἶναι, καὶ τὰ ὑφ' τὰ ἐν τοῖς ὑπηρετικοῖς ὅπλοις. vbi Phil. Ministratoria arma interpr. malè meo iudicio. Vide de hac voce & in Ὑπηρετικός. ET VERB. Ὑπηρετέω, ῶ, Ministro, Inseruio, Operā nauo alicui. Demosthenes Pro corona, τοῖς μὲ ἐχθροῖς ὑπηρετῶν, ἐκείνοις ὑπηρετάζων θύρεθη. Et ὑπηρετεῖν τοῖς ὀπτασοφόροις, ibidē. Dicitur etiā ὑπηρετῶ σοι ὧδε. Xenophon, ἃ χῆρες ἑκάστῳ ὑπηρετοῦσι. Idē

E Pæd. 4, σὺ ἡμῖν τί αὐτὸ τοῦτον ὑπηρετήσεις; Budæus ab Isocrate accipi ait pro Obsequor, seu Impendo obsequiū, Idem apud Aristotelem Ethic. 8, καὶ οὔτε δέονται φαυλῶν, οὔθ' ὑπηρετοῦσι τοιαῦτα, vertit, Non obsequuntur amicis in talibus. A Thucydide autem & pro Suppeditare seu Subministrare sumi ait. Et ὑπηρετοῦμαι quoque actiuè interdum: vt Xenoph. Hell. 5, ὥσπε ἐκείνοις πάντα ὑπηρετεῖσθαι ὅσον αὐ δέοιτο. Alioqui ὑπηρετοῦμαι, est Gall Ie suis serui, Mihi ministratur, Mihi præstatur ministerium. Vide Budæum pag. 333. VNDE Ὑπηρέτημα, Soph. &

F Plat. ET Ὑπηρέτησις, Ministerium. Aristoteles Rhet. 2, ὅσα εἰς ὑπηρεσίας ἢ σώματος ἢ ἔργου ἀγαθά. Budæus ὑπηρέτημα ait esse ministerium, id est functionem, in hoc Antiphontis loco, ὡσπῆς μὴ εἶναι τὸ δῶρημα, ἐκείνης δὲ τὸ ὑπηρέτημα. Addit significare & Obsequium. ET Ὑπηρετικός, q.d. Ministratorius, id est Ad ministrandū aptus, seu ad obeunda ministeria. ET Ὑπηρετικὸς idem quod ὑπηρετικός, vt vult Budæus. In vulg. autem lex. ὑπηρετικὸς ψυχῆς affertur ἀδιάστατος pro Vim habens ministrandi animæ: & ὑπηρετικὴ ex Aristotele pro sciē

G tia ministrandi. Est tamen ὑπηρετικὸς ab ὑπηρέτης potius, sicut ὑπηρετικὸς à verbo ὑπηρεῖν. At verò apud Demost. pro Ctesiph. ἕως ἡμῶν πλοίων καὶ ὑπηρετικοῦ, pro vsque ad nauigia terna & eorum remigium. ET COMP. Ἀνθυπηρετέω, ῶ, Vicissim operam nauo, Officiū seu Obsequium vicissim præsto. Aristoteles, ἀνθυπηρετεῖν δὲ δεῖ τὰ χαίρεσα ἀλλήλοις, καὶ πάλιν αὐτὸν ἀρέσκειν χαίρεσα ἀλλήλοις. ET Ἐξυπηρετέω, ῶ, ET Ἐξυπηρετοῦμαι quoque in actiua itidem signif. pro simplici, vt Basilius, ἐξυπηρετοῦμεν τῷ κτίσαντι.

H C. Διήρης, οις, ἡ, subaudi ναῦς, (vel δίηρες πλοῖον) Biremis, Nauis quæ binis remis agitur. SIC Τεσσαρήρης, Triremis. (VNDE Τριήραρχος, SEV Τριηράρχης, Trierarchus, Triremis seu triremium præfectus. Item Qui in publicam triremem seu publicas triremes sum-

V ptum suppeditat. vnde & τριήραρχος à Polluce annumeratur inter δαπανῶντας εἰς τὰ δημόσια. A QVO Τριηραρχία, Trierarchia, Præfectura triremis seu triremium, Munus quod obibat trierarchus. Erat autem sumptuosum munus, (vt scribit Suidas) quia naues paratas habere oportebat & omni parte ad bellum instructas eorum sumptu qui hoc munere fungebantur. ET Τριηραρχικός, Ad trierarchiam pertinens. vt τριηραρχικὸς νόμος, Demosthenes. Ex eodem τὸ τριηραρχικόν, Ordo trierarchicus, & τριηραρχικὸν πίμπλημα, Lucianus. ET Τριηραρχῶ, Fungor trierarchi munere. A QVO Τριηράρχημα, Sumptus qui fit in trierarchiam. AT Ἐπιτριηράρχημα, Sumptus qui fit trierarchiæ tempore: nisi mendo carent Suidæ exemplaria. NAM Ἐπιτριηραρχῶ est Vltra iustum tempus obeo munus trierarchiæ. vt Budæus interpretatur ex Demosthene, εἰδὼς τίν τε χρόνον ἐξήκοντα, καὶ ἤδη ὀπτριηραρχεῖτό με. Sic autem ὀπτριηράρχημα fuerit tempus quo quis fungitur trierarchia exacto iam iusto spatio. Cui expositioni assentitur & Pollux. Cæterùm quale fuerit τριηράρχων munus & quid τριηραρχεῖν, copiosè docet Budæus De asse lib. 5, simul etiam locos autorum proferens. ET Τριήρεμιολία nauis, Quæ non tot remis agitur quot iustæ triremes. Ita Bayfius, de hac tamen interpretatione non affirmans. Hesychio est ναῦς μακρὰ ἄνευ καταστρώματος. ET Τριηροπόμος, Nauclerus & Trierarchus, in in vulg. lex. ET Τριηροποιὸς Nauis structor seu ædificator. ibidem. AB EODEM nomine fit & Τριηρικός, id est Ad triremem pertinens. Item τὸ τριηρικὸν in vulg. lex. ex Aristotelis Polit. pro nauali multitudine. At τριηρικὸν, Strabo vocat & nauale ad triremes recipiēdas, vt scribit Bayfius. ITEM Τριήρεμος, Remex triremis, ex Plutarchi Themistocle. Ex Thucydide autē τριήρεμα pro Triremib? aduecti, οἱ ἐν τριήρεσιν ἀφικόμενοι, scholiast.) DICITVR itidem Τετρήρης, Quadriremis: ET Πεντήρης, Quinqueremis: (ITEM Πεντηρικὸν πλοῖον.) AT Ἑξήρης, ET Ἑπτήρης, ET Ὀκτήρης, ET Ἐννήρης, ET Δεκήρης, ET Ἑνδεκήρης, ET Δωδεκήρης, ET Τεσσαρεσδεκήρης, ET Πεντεκαιδεκήρης, ET Ἑκκαιδεκήρης, ET Εἰκοσήρης, ET Τριακοντήρης, ET Τεσσαρακοντήρης, Nauis sex ordinum, septem, octo, nouem, decem, vndecim, duodecim, tredecim, quindecim, sexdecim, viginti, trigenta, quadraginta: de quibus lege Bayfium, & exempla ex autoribus apud eundem.

Εὐήρης ET Εὔηρης eadem forma dicuntur. Est autem nauis, εὐήρης, Nauis remigio instructa. Plutarchus in Bruto, μὴ ναῦν εὐήρη, μὴ σεσαπότων ἕνα, μὴ πόλιν ἔχοντες. Vide apud Bayfiū & alia exempla. Affertur autem & pro naue vniremi ex Pachymerio: sed tum scribendum

F fuerit εὐήρης cum aspero. AT Εὔηρης, Remigationi aptus & commodus. vt ἄνδρες ἐρετμὸν Luciano, ἄνδρες καὶ καρπερὸν δός μοι ἐρετμόν. (Sunt autem ex Homero verba hæc ἄνδρες ἐρετμόν, vt vides in Ἐρετμός) At Plutarchus ἀνὴρ σκάφη dixit (πολεμέων ἀνήρεσι σκάφεσι) quæ alibi ναῦς ὀξυρόοις, id est expeditas, & quasi versatiles. Bud. ITEM Κραταιρὴς pro εὐήρης. vt κραταιρὲς πλοῖον Herodoto in Vrania, Nauis instructa & parata. vt vult Bayfius.

AT Μονήρες πλοῖον quidam apud Suidam appellant, Nauigium quod vnicum habebat per transtra & sedilia remum, non binos aut ternos: licet alioqui pluribus remis ageretur. Bayf. AT Ἀντήρης vide in Ἀντερέσσω:

C. Ἀμφιρικὼν ἀκάτιον, Thucyd. Ambire me acatium. Ita enim appellari posse existimat Bayfius id in quo vnusquisque remex remis binis remigat. Schol. Thuc. ET Ἀμφῆρες, idem, Poll.

C. Εἰκόσορος ναῦς, Nauis quæ viginti remis agitur: ET Τριακόντορος, quæ triginta: ET Πεντηκόντορος, quæ quinquaginta. Vide Bayfium, qui etiam scribit τριακόντορον & κέλητα poni à Thucydide lib. 4 inter prædatoria nauigia.

M ἘΡΕΥΘΟΣ, ους, τὸ, Rubor. Propriè autem putatur ita dici rubor eorum qui erubescunt. In vulg. lex. malè ὁ ἔρευθος. nam cum alii tum Galenus & Ægineta vbique neutro genere proferunt. HINC Ἐρευθής, Ruber. ET Ἐρευθήεις poet. Rubi-

cūdus, Ruber. ET Ἐρευθόδανον, Herba, quæ Lat. Rubia. A ITEM Ἐρεύθω, Rubefacio. vt αἷμα πᾶσαν ἐρεύθων. Il. λ. Et pass. Ἐρεύθομαι, Rubesio. ET Ἐρευθιάω, ῶ, Rubesio, Rubesco. Et pro Rubeo, Sum ruber: Nōno, Ὑδατος οἰνωθέντος ἐρευθιόωντι κελεύθῳ. Item Erubesco. nam ἐρευθιόωντες Hesych. exponit ἐρυθριῶντες.

¶ Ἐρύθημα, ατος, τὸ, (amisso ε) Rubor, ἐρυθρὸν ἐρύθημα πᾶσι καὶ φλόγωσις, Thuc. lib. 2. Luc. ἢ ἐρύθημα ὅθεν τὸ ὠχρὸν τοῦ ἐπόδυν. Synes. καὶ ἄλυδις ἐπανθεῖ μοι κῆρ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα. Item Verecundia. ¶ Ἐρύθημα radix quæ ἐρυθρόδανον etiam & ἐρυθρόδανον. ET Ἐρυθαίνω idem quod ἐρεύθω, B Rubefacio. Et pass. Ἐρυθαίνομαι, Rubesio. Il. φ, — ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.

¶ Ἐρυθρὸς (amisso ι tide ε, & assumpto ο,) Ruber. vt οἶνος ἐρυθρὸς & νέκταρ ἐρυθρόν, Hom. Et ἐρυθρὴ θάλασσα passim Rubrum mare. Alicubi etiam ἐρυθρὰ sine adiectione. ¶ Item, ἐρυθρὸς, quibusdam, (vel ἐρυθρὸς retracto accentu) frutex, qui & ῥοῦς, vulgò Sumach. HINC Ἐρυθρόδανον, Herba quæ & ἐρυθρόδανον, Rubia. VNDE Ἠυθροδανόμυξος, Rubefactus, & quasi rubia tinctus. Vide Hesych. in Ἐρυθροδανωμύξος. ET Ἐρυθροκαλλής, ου, ὁ καὶ ἡ, Rubrū cor habens, in v. l. ET Ἐρυθροπλας quod & ἐπιπλας, ibidem. ET Ἐρυθρόπις, q. d. Rubipes. Auis quædam Aristoph. in Auibus. COMPOS. Διέρυθρος, ET Ἐξέρυθρος, ET Ὑπέρυθρος. Est autem διέρυθρος, Rubro colore distinctus, Cui rubor permistus est. Ἐξέρυθρος, Valde ruber. Gal. τῆς γε περὶ φλεγμονῆς ἡ μὲν, ὀξέρυθρος ὅταν, ἡ δ' ὀλίγῳ πρὸ τῆς χρῶν φύσιν ἐρυθροτέρα. Ὑπέρυθρος autem, Subruber, Aliquantum ruber. AT Ἐρυθρεία est Rubicundus, Ruber. vt ὠχρία, Pallidus. Budæus ex Aristotelis Præd. ET verbum Ἐρυθραίνω, Rubefacio. Et passiuum Ἐρυθραίνομαι, Rubesio. Herodianus 5, καὶ πᾶς παρειᾶς ἐρυθραίνετο. ET comp. Καταερυθραίνω, Idem. VERB. autem Ἐρυθραίνω neutraliter pro Erubesco, Rubore suffundor. Plato De rep. lib. 1, ὅπερ καὶ ἐξ ἀρχῆς ἔφην, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν ἀδικεῖν. Demosth. Pro cor. ἀλλὰ καὶ ἑτέρου λέγοντος ἐρυθριᾶς. ET comp. Ἀπερυθριάω, ῶ, F. άσω, Depudeo, (ex Seneca) id est Pudorem depono, Erubescere desino. vel Me non pudet, aut Deposuit Ouid. Arist. in Neb. ἀπερυθρίασας γε μᾶλλον ἢ ἐξῆν σοι. E Impudentia vti, Impudenter negare. Chrysost. De sacerdotio, ψυχὴ δὲ ἐπειδὰν εἰς τὴν ἀπερυθρίασιν διασταθῇ, εἰς ἀναλγησίαν ἐκπίπτει. id est. Pudorem deponere, seu verecundiā. A passiuo themate Ἀπερυθριάομαι, ῶμαι, fit ἀπηρυθριασμένος participium. & dicitur ἀπηρυθριασμένον quod impudenter factum dictumve est, & pudore deposito. VNDE adu. Ἀπερυθριασμένως, Impudēter, Deposito pudore, Perfricta fronte, ἀναιδῶς. AT Ὑπερυθριάω, Aristoph. Subrubesco.

Ἐρυθρᾶος, interdum pro ἐρυθρὸς, vt quum ἐρυθρὸν ἅλμα θαλάσσης dicitur à Dionysio Alex. quod alio nomine ἐρυθρὸν πέλαγος seu ἐρυθρὰ θάλασσα nuncupatur. Ab eodē verò ἐρυθρᾶος κάλαμος appellari creditur calamus odoratus, vel φ iuxta rubrū mare nascatur, vel φ ruber fit. At ἐρυθρᾶος λίθος, qui Statio Erythræus lapillus itidem, Claudiano Erythræa gēma, Tibullo periphrasticè, — in Erythræo legitur quæ litore concha: Propertio, quæ — venit è rubro concha Erycina mari. Idemque esse putatur qui Bacca conchea, Virgilio in Culice dicitur, (quòd in cōchis quas margaritiferas cochleas Plinius vocat, cōcrescat) Margarita Tullio, (vt & Theophr. atque aliis μαργαρίτης) Vnio Plin. Luciano & λίθος Ἰνδικός, qui alioqui altero illo nomine vtitur in Amor. scribēs, λίθοις ἐρυθραίοις καὶ ἀφθόνοις πολυτέλειαν ἠπιστῶρας βοῦς. Hieronymus denique ad Principiam, Rubri maris granum nominauit. vbi, sicut & Lucianus, auribus appendi solitum ostendit: scribēs Aurum portare ceruicibus, auribus perforatis rubri maris pretiosissima grana suspendere.

Ἐρύθριον, Malagmatis nomen cuius compositio habetur H apud Ægin. lib. 7, cap. 18.

Ἐρυθροῖς, VEL Ἐρυθροειδὴς, Tunica testium & vasorum spermaticorum, vbi extra ventrem processere. Quandiu enim intra ventrem sunt, eorum tunica, quòd illic nihil eximium habeat, nullo proprio donatur nomine: posteaquam verò extra ventrem processit, quia rubet, ἐρυθροῖς incipit appellari Gorr.

Ἐρυθεινὸς, ου, ὁ, (alii Ἐρυθεῖνος) Rubellio. vt Gaza vertit apud Aristotelem, Græcum nomen imitans. Sicut & Gallicè eadem ferè nominis forma vocatur Rouget. Plinius Græcum nomen retinet. sed vulgata exemplaria habent Erythinus. Vocatur & δυκνὰ ab Athenæo lib. 7.

Ἐ ρ ε υ ν ά ω, ῶ, F. ήσω, Indago, Vestigo. Item

Scrutor, Perscrutor, Inquiro. Homerus Iliad. σ. Πολλὰ δὲ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε, μετ' αὖερος ἴχνι' ἐρευνῶν, Εἰ ποθεν ἐξεύροι. vbi Eustathius ἴχνι' ἐρευνῶν esse dicit ἰχνηλατῶν. Potest tamen iungi etiam verbo præpositio. Antiphon, ὥσπερ μὲ εἰσβαίνοντες εἰς τὸ πλοῖον, ηρεύνων καὶ ἐπεμέλοντο ἅμα εὑρεῖν. Budæus à Platone pro Indago & Vestigo poni autor est. Vult autē ab ἔκων deduci Eustathius, vt ex ἑρέω primùm fiat ἐέρω per epenthesin τοῦ ν: (vt ex χαω fit χαίνω) deinde per epenthesin τοῦ ν, ἐρευνῶ: sicut ex ἰχνεω formatur ἰχνεύω ex ἴχνος.

Ἐρευνητης, οῦ, ὁ, ET Ἐρευνητικὸς, ὴ, ὸν, Scrutator, Nonno. ET Δυσερευνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius difficilis est scrutatio, Qui non facilè indagari potest.

C Ἔρευνα, ης, ἡ, Indagatio, Scrutatio. ἔρευναι πεδὰ τῶν οἰκιῶν, Aristoteles Oecon. 2, Perscrutari domos. Et οἱ κατ' ἔρευναν ἐπόνοι, pro Ad scrutandum, Bud. tacito autoris nomine.

C. Ἀνερευνάω, ῶ, Peruestigo, Perscrutor. Dicitur & Ἀνερευνᾶμαι signif. actiua.

C. Διερευνάω, Idem. Appianus Ciuil. bell. lib. 5, ὥσπερ τινὰ σ' αὐτῷ πνεῦ ὑπὲρ μυρίας τῆς θαλάσσης διερευνᾶν. Dicitur & Διερευνᾶμαι actiua significatione: vt τὰ δεῖν πάντα διηρευνᾶτο, Gregorius De homine. HINC Διερευνητὴς, D Perscrutator, Indagator. ET Ἀδιερεύνητος, Imperuestigatus, Non peruestigatus. Philo De mundo, οὗς οὐδὲν ἀδιερεύνητον ἀπολέλειπται. A Budæo exponitur Non exploratus, Non excussus, apud Plutarchum in Dione, pag. 312. Interdum verò est Non peruestigabilis, Imperuestigabilis, Inscrutabilis. ET Ἀδιερευνὴς pro eodem in v. l.

C. Ἐξερευνάω, ῶ, Idem. VNDE Ἐξερευνητὴς, Perscrutatio. Indagatio. ET Ἐξερευνητὴς, Euripides, Perscrutator, Indagator. ET Ἀνεξερεύνητος, Inscrutabilis.

C. Διεξερευνάω, ῶ & Διεξερευνᾶμαι, ῶμαι, Diligenter peruestigo, Accuratissimè indago, seu rimor. (addit enim secundam quandam vehementiam geminatio præpositionis) Plato De leg. διεξερευνάσας χάριν.

C. Προερευνάω, ῶ, Prius indago, seu vestigo, Prius scrutor. Et Προερευνᾶμαι pro eodem. Xenoph. Pæd. 5, πρεσβεύτας προερευνῶμενος.

Ἐ ρ ε ί φ ω, Fut. ψω, Tego, Contego, Tectum impono,

στεγάζω, Demosthenes, ἐπὶ τῶν οἰκιῶν τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ἐρείπεις. At Homeri locum ex Iliad. α vide in Ἐρέφω. HINC Ἔρεψις, εως, ἡ, quasi dicas, Tectura. id est. Ipse tegendi actus. vt νεὼν ἔρεψις. Interdum verò & Tectum. vt exponitur apud Plutarchum Pericle, τῇ δὲ ἔρεψει τοῦ κλίνης καὶ κάλυψις ἐπῆν. Budæus quoque ἔρεψιν a Plutarcho pro tecto poni scribit, sed locum non proferens. Sic autem & à Theophrasto accipi putat idē, Hist. 5, cap. 7, οὕτω δὲ χρῶνται πρὸς τὴν ἔρεψιν. vt sit (inquit) pro ὀροφῇ, sicut καμψις dicitur pro καυτή. Sunt verò qui & contignationem hic interpretentur. A QVO Ἔρεψιμος ὕλη Theophrasto, Materies tectis conficiendis idonea. Sic & ἐρέψιμα ξυλα. Bud. ἔρεψιμον tectoriū vertit. ¶ Et Ἐρέψιμον herba. Vide Suid.

C. Ἀμφιρεφὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Circunquaque tectus, vel circumcirca, vel In circuitu tectus. Epithetum pharetræ, Iliad. α, Τόξ' ἄμοισιν ἔχων, ἀμφιρεφέα τε φαρέτρην. ET Ἀνηρεφὴς apud Apollonium, Tecto carens. vbi dicit ἀνηρεφέος νηοῦ. Exponitur tamen in vulgatis lexicis Altè tectus. ET Ἐπηρεφὴς AB Ἐπερέφω, Tectus, Coopertus, Opacus: eidem Apollonio Argonauticōn 2, ἀπέος ὕλης καὶ πέτρησιν ἐπηρεφές. Apud Homerū verò Odysseæ ν, ἀπέος κατηρεφὲς Eustathius tradit à vet. expositū etiam χθαμαλόν. EST autem ἐπερέφω pro Tego, Tectum impono, & apud Hom. Il. α, — εἴ ποτέ τοι χαλεπὸν ἔρεψα. vbi Eustathius ἔρεψα ait esse ὀροφῶσαι.

sed ego ἐπέρεψα lego, iuncta præpositione ὅτι verbo ἔρεψα. ET Κατηρεφὴς, idem. QVOD itidem est à Κατερέφω. κατηρεφὲς enim διάφησι ἀπέος, Homero quod illis tegitur tanquam tecto. At κατηρεφὲς νῶμα, vnda quæ se attollendo, velut alto quodam tecto operit. Et contrà κατηρεφὲς quum ὑπὲρ τὸ οἰκήματος dicitur, pro χθαμαλόν. Vide Eust. Est autem illius verbi media vox κατηρέφεται apud Apoll. Arg. 2, κεφάμῳ κατηρέφεται ἐρκίον αὐλῆς. Et apud Aristoph. in vespis dicitur testudinibus, ὡς οὐ κατηρέψασθε, pro Quàm bene tectæ estis, seu coopertæ. ET Σκιηρεφὴς, Tectus vmbra spissa tanquā tecto. Vmbrosus, Opacus. ἐν τῷ σκιηρεφεῖ ἐσῴῳ, Luc. in Anacharsi. pro In opaco fumus, vel In vmbra. Sic & Straboni σκιηρεφῆ dici opacum scribit Bud. A QVO Συνηρεφάω, ῶ, Opaco, Iunmbro. Theophr. de fluuio alueum mutante loquens, eo exundante, καὶ ἅμα τῇ μεταβάσῃ ὑπὸ τῶν ὕλων συγγενεῖ τοῖς πέπεσι, ὡς τὰ πολλὰ τῷ ὕπνῳ σκιηρεφεῖν, id est Locū opacare. Bud. ET Ὑψηρεφὴς, Altè tectus, Altum tectum habens. Et Altus, Celsus, ex consequenti. SED poeticè Ὑψηρεφὲς δῶ seu δῶμα ab Homero dicitur metri causa, pro ὑψηλεφές. Sic & Ὑψεριφεῖς ναοὶ, Aristoph. Scribitur verò & ὑψιρεφὴς in v. l. sed hanc scripturam non agnoscit Eust.

ΟΡΟΦΗ ῆς, ἡ, Contignatio qualis est tectorum Thuc. l. 4, ἀναβαίνει ὅτι τὰ πολλὰ, τὸ οἰκήματος, ἢ διελόντες τὴν ὀροφὴν, ἔβαλλον κεραμεῖς. Theophr. ἐφ' μυκωνοδύκων ὀροφὰς ἐπὶ δρυόφυλλα νιφάδας. Quod describēs Plin. ait, Theophrastus huic arbori honorem tribuit, memoratas ex ea referēs templorum veterum consignationes. Aristot. De apibus, δέρονται δὲ τῶν ἀνθῶν ἐν ὑπὸ τῆς ὀροφῆς τὸ κηρίον καὶ κατὰ σκιηρεφές, id est eodē Plinio interpr. Struūt ore à cōcamerationē aluei, textūmque velut à summa tela deducunt. Pro eo autē quod Varro habet Singulis parietibus columbaria fiunt rotunda, in ordinē crebra: ordines quamplurimi esse possūt à terra vsque ad cameram: in Geoponicis est, κατασκευάζει δὲ χρὴ ἐν τοῖς ποιμνίοις καὶ νεοσσιὰς πυκνὰς, ἀπὸ ἐδάφους μέχρι τῆς ὀροφῆς. A pud Athenæum l. 5, πᾶς τε κατασκευὰς καὶ τὰς ὀροφὰς καὶ θυρώματα ὑπὸ πάντα τοῦ βίου πεποιηκώς, Bud. interpr. Tectis laqueatis & postibus spectabili opere exornata. E

Ὄροφος, ου, ὁ, Tectum, Camera. Thuc. lib. 1, τὸ οἴκημα τὸν ὄροφον ἀφεῖλον, domus tectū demoliti sunt. Philo De vita Mosis lib. 2, τὸν ὄροφον καὶ τοὺς τοίχους καλύπτειν, tectū & parietes integere. ¶ Ὄροφος est etiam aquatilis calami genus quo domus tegi solebant. Il. ω, de tentorio Achillis, ἀτὰρ κεκυφότες ἔρεψαν, λαχνήεντ' ὀροφον λεμωνόθεν ἀμήσαντες. Cria: Pollux etiū ex Theophr. & Aristot. Eurip. schol. tradit esse genus calami fragilis & papyraceri, (ὁ δὲ νῶτος, inquit, καὶ πάπυρος) ex quo pueri cōficiāt fistulas exilem sonum edentes, adeo vt vix audiri queant. hinc n. compositum vult illud quod infrà habes, ὑπόροφος βοαί. F

C. Ὀροφηψόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tectum seu contignationem ferēs. ὀροφηφόρον animal dicitur quod alio nomine ὀστρακόδερμον, testaceum animal.

C. Αὐτόροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tectum ex seipso habens, Seipsum contegens.

C. Δίροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duplici tecto instructus, Duplicem concamerationē vel contignationem habens. ὄστρος. G

C. Ὁμωροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sub eadem camera vel tecto est. Pollux.

C. Παροροφὶς, ίδος, ἡ, Quod est ἴτερ ὄροφον & στέγος, vt tradit Pollux lib. 1.

C. Πετρόροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Habens cameram seu tectum ex lapidibus.

C. Πολυόροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas concamerationes seu contignationes habens, Multas habens cameras seu tecta.

C. Τετρόροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quatuor habens cōcamerationes sive contignationes, Quatuor habens cameras seu tecta. H

C. Ὑπωρόροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui supra tectum seu camerā est. Cui CONTR. Ὑπωρόφιος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Qui sub tecto seu camera est. vt ὑπωρόφιοι φάλαγγες sive θράγχναι, Araneæ quæ sub camera seu tecto degunt, οἱ φωλεοῦσι ὑπὸ τοῖς ὀρόφοις, Eust. At Eurip. Oreste, Ἡ δ' ἀπρεμαίαν ὡς ὑπόροφον φέρα βοαὶ, vocem quæ sub tecto domus cōcineatur nec extra à quoquam exaudiri queat. Alii verò referunt ad ὄροφον calamum, vt vox intelligatur tam exilis quàm quæ editur à fistulis ex illo calamo confectis. sic enim hic chorū respōdere verbis Electræ præcedentibus, φωνεῖ ὑπόρροπος καὶ ἀπήχησις σύριγγος λεπτοῦ δίκακος.

C. Ὑψόροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Altam cameram siue cōcamerationem habens. Odyss. β, ὁ δ' ἐν ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσατο πυθοῖ. B

Ὀροφίας, ου, ὁ. vt ὀροφίαι μύες καὶ ὄφεις, Qui in camera seu tecto latibula habent, οἱ ὑπὲρ τὴν ὀροφὰς διαιτῶντες. Aristophan. Vesp. Μῶ οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ὑπόδυομός τις οὑπὶ τὴν θύραν κεφαλὴ ἀνηλιάσας ὀροφίας. Est autem ὀροφίας Eustathio ὁ ἐν ταῖς οἰκίαις μυοθήρας ὄφις, Serpens qui mures venatur in concamerationе seu tecto.

Ὀροφόω, ῶ, F. ώσω, Concamero, Contigno. Plut. Apophth. Λακῶν οἰκίαν πεζαγόνοις ὀροφωθεῖσαν δοκοῖς. Ioseph. κεδρίνοις φατνώμασιν ὠροφωμένη. VNDE Ὀρόφωμα, ατος, τὸ, Tectum, Concameratio, Contignatio. Athen. ὀρόφωμα ῥομβωτόν. ET Ὀρόφωσις, εως, ἡ, Concameratio, Contignatio.

C. ΣΥΝοροφόω, ῶ, Contego, Concamero. Luc.

Ἔ ρ η μ ο ς, ὑ, ὁ & ἡ, itémque ἐρήμη interdum in

fœm. Apud vet. autem ἐρῆμος, (vt ἐπῖμος) Desertus, Solus (vt dicitur, loca sola caueto) Inhabitatus. Item Inculcus. Odyss. γ, Δὴ τότε τὴν μὲν ἀοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρημίν. Xenophon Pæd. 3, πολὺ δ' μᾶλλον ἐξ ἀρχῆς τοῖς Ἀρκάδιοις ἔρημοι ἡ δῄ ἐν οὖσαν δῃοῦν πόλεμον. Et ἔρημον ὄρος Thuc. Item ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπος γῆ, Luc. in Cauc. quum prius dixisset χθὼ ἀνέρασον. Herodian. l. 3, ἔρημα βασίλεια vocauit regiam vacuam, Pol. interpr. Interdum verò additur genitiuus: vt à Xenoph. Pæd 4, χωρία ἐρήμη ἀνθρώπων οὖσα. ¶ Sed frequenter ἔρημος dicitur & homo Desertus, Qui præsidio destitutus est, Cui nemo fert opē Itē Incustoditus. Andocides, οὐδ' ἔρημος, οὐδ' ὤφελον δίκης. Thuc. 2, ἀπώλλυντο ἔρημοι. Herod. 2, ἔρημός τε καὶ ὑπὸ πάντων καταλελειμμένος. Plut. in Amat. narr. οἱ δὲ καταλαβόντες ἔρημοις τοῖς κόραις, διαζεύγνυσι, id est Incustoditas. Pol. interprete. Sic autē apud Thuc. ἐρήμῳ πόλει schol. exponit ἀφυλάκτῳ, (atque ita & in prouerbio ἔρημος βρυγμὸς crediderim ἔρημος exponi posse. Vide Erasm. in prouerb. Haud impunè vindemiam facies: simul & meam in illud animaduersionem) Dicitur etiam ἔρημος εἶναι à Demosthene & ἐρημωθεὶς quando sublata stirpe liberorum legitimorum, successio ad proximos defectus. B. Isocr. autem videtur & ἐρήμοις αἰθράσι εἰς ἐστῆναι dixisse, sicut & ἐρήμοις φρασὶ πᾶσι, qui amiserunt suam ducem. Frequēter tamē genitiuus additur huic nomini, & dicitur aliquis ἔρημος τῶν βουλήσεων, vt ab Isocr. vel ἔρημος εὐθείας, vt à Plut. quem genit. & schol. Thuc. subaudit in quodam eius loco vbi dicit ἐρήμῳ ὄντι. Quinetiam à pud Homerum Iliad. ε, — τὰ δ' ἔρημα φοβεῖται, Eustathius exponit ἔρημα τῶν βοηθούντων. (Esse autem ἔρημα, vet. scripturā, admonui suprà) Huc certè pertinet copulatio τοῦ ἔρημος cū ἀβούλητος, apud Plut. De Al. fort. Sciēdum est autem non tantùm cum illo geniciuo aut similibus iūgi ἔρημος, sed cum plerisque aliis, pro Destitutus, Orbatus, aut etiam simpliciter Carens. Plato in Epist. ἔρημον εἶναι αὐδρῶν φίλων καὶ πιστῶν. Et ἔρημος γνησίων δικαδίκων χάρα, Plut. Sol. Itē ἔρημοι θεραπείας, idē Plut. Camillo. Isocr. ad Phil. ἀλλὰ τοῦ μὴ πρεσβεύειν, ὅλων ἀπάντων ἔρημος γίγνεται καὶ γυμνός. Xen. ἔρημοι συμμάχων. Idem verò Pæd. 4, dixit regionem quæ sit ἔρημη ἀνθρώπων, esse etiam ἔρημον τοῦ ἀγαθοῦ.

Ἔρημος ἀγών, Non habens aduersarium. Hesych.

Ἐρήμη subaudito subst. δίκη, Vadimonium desertū. ET Ἐρημοδίκιον pro eodem. Demost. δίκην ὃ τοῦτο λαχὼν ὕστερον τῆς κατηγορίας, εἷλον ἐρήμῳ, Indicta causa damnaui, id est Quum ille ad iudicium nō adfuisset. Et ἔρημον διδόναι, Secundum præsentem iudicare, non obeunte reo. vulgò ad verbum *Donner defaut*. Bud. pag. 22, 23 & 41. Item λύεσθαι dicitur ἐρήμῃ (vt ex Poll. annotatur) quum deserti vadimonii iudicium nullum fit.

Ἔρημος pro vnico & singulari, Bud. ex Plat. Timæo, ἐξ ἑνὸν ἕνα μόνον, ἔρημον κατέστησε.

C. Ἐρημοθῶκος. Qui solus causam suam agit. v. l. Hesych. A exponit ἐρημολόγος.

C. Ἐρημοιόδικος, In deserto pastus. in v. l.

Ἐρημόω, ῶ, Desertum reddo, Desolo, Vasto. Demosth. Et pass. Ἐρημοῦσθαι. Thuc. lib. 1, οὐπόλεις ποσαῖδε λ φθεῖσαι νῦν μωθῆσαν, αἰμῶ ὑπὸ βαρβάρων, id est vastatæ sunt. Apud eundem tamen lib. 5, καὶ ἐρημωσαντες Συρακουσας, exponit schol. simpliciter καταλιπόντες ἐρημίαν, id est quum desertam vrbem illam reliquissent. A Plut. aũt ἐρημοῦν accipi puto pro Amicis destituere (vt ἔρημον ostẽdi de eo interdum dici peculiariter qui amicis destitutus sit) in hoc loco Vit. Alex. νῦν δὴ ἰσοδαιμόνιας παντας ποιεῖς· καὶ πολυφιλίας τῶν δεῖ σὺ ζῆς αὐτῆς, σταυτὸν ἢ ἐρημῆς. B

‖ Ἐρημόω cum gen. Destituo, Priuo, Orbo. Aristot. οὐδὲμία φύσις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν αὐτάρκης, ἐρημωθεῖσα τῆς ἐκ θεοῦ σωτηρίας. Sic Philo De vita Mos. lib. 1, καὶ αἱ κατ' ἀρχὴν ἐπαύλεις ἐρημωθεῖσαι τῶν ἐν αὐτῆς, κατέπλαθον ἀθρόας θέλπεις. HINC Ἐρήμωσις, Desolatio, Vastatio. Item Destitutio, Priuatio. ET Ἐρημωτής, Desolator, Vastator. Item Destitutor, Qui destituit, Qui priuat. ITEM Compos. Ἀφερημόω, idẽ. Vnde pass. Ἀπερημοῦσθαι. Desolor, Vastor. Et Plat. Destituor, Relinquor. Plut. Lycurgo, ἀπερημωθεῖσα ἡ τροφὴ τῶν ζωπυρούντων. ET Ἐξερημόω, ῶ, idem. vnde Plato Epist. τὴν ἐξερημωσάσας πόλεις καταικίζειν. C

Ἐρημία, ας, ἡ, Desertus locus, Solitudo. Æschyl. initio Promethei vincti, Σκύθην ἐς εἶσιν, ἄβατον εἰς ἐρημίαν. Cicero ἐν ἐρημίᾳ βιοῦν interpr. In solitudine vitam agere, p. 58 lex. Cic. ‖ Ἐρημία de eo qui destitutus est auxilio. Thucyd. 1, οὐχ οἱ δ' ἐρημίαν ἄλλοις τρεσσόμενοι, id est, quòd à suis destituantur seu deserantur. Et ἐρημία peculiariter aliquando de iis qui amicis carent, aut etiam eorum ope destituuntur. quo sensu dici puto à Platone αὐθάδειαν esse ἐρημίαν ξυνόικον. Sed additur sæpe genit. & generaliter est Penuria. Nec enim dicitur duntaxat ἐρημία φίλων (quo & Xen. vtitur) sed etiam ἐρημία νόμων à Platone, & ἐρημία τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς ab eodẽ: item ἐρημία δόξης à Plut. & ἐρημία νοῦ καὶ φρονήσεως ἀγαθῶν ab eodem: item ἐρημία τῶν κακόντων à Chrysost. D

Ἐρημικὸς, Solitarius, Solitariam vitam agens, In solitudine habitans. Greg. ζωῶν μοναχικὸν καὶ τρεφόμενον. id est Iohannis Baptistæ. Sic pelecanem Græci Bibl. interpr. vocarunt ἐρημικὸν apud Dauidẽ, Psal. 101, ὡμοιώθην πελεκᾶνι ἐρημικῷ.

Ἐρημίτης, idem. Sed ἐρημῖται dicti sunt peculiariter qui sanctitatem quandam in vita solitaria ponebant, eam que ideo agebant. Eremitæ seruata voce Græca dicti fuerunt. Galli quoque Ermites (quasi Eremites) appellant.

Ἐρημᾶος. poet. idem quod ἔρημος. vt ἠῆσε ἐρημαίη, Apoll. Et cũ genit. pro Priuatus, Orbatus: Epigr. 1, Βέλεμα πολυαλαχγάων, ἐρημαῖόν τε κέλυφος Ὀμμάτος. ET Ἐρημαίς, άδος, ἡ, itidem poet. pro Orbata. vt Epigr 5, — φαέων ἐρημάδες ἦσαν ὀπωπαί.

Ἐρημάζω autem in prosa, Deserta loca frequento, In solitudine ago. Laert. in Democr. 466, ἐρημάζων ἀνέστρεφε καὶ πῆς πάφις ἀνθρωπείων. Idem in Pyrrhone, 47, ὁκ πατεῖν τὴν καὶ ἐρημάζειν ἀπανίας τὸ πεδὸν φανόμενον πῆς εἴκει.

C. Ἐρημοπιός, ῶ, ὁ, Qui desertum reddit, Qui vastat. Suidas ἐρημωτὴς exponit ἐρημοποιός.

C. Ἐρημοσκόπος, Qui negligenter excubias agit. Suid.

C. Φιλέρημος, ῶ, ὁ & ἡ, Amans solitudinis. in Epigr. G

Ἔ Ρ Ι Σ, ιδος, ἡ, Contentio, Concertatio. Il. υ, Ὧρτο δ' ἔρις κρατερὴ λαοσσόος. Il. ε, Δίει χάρ τε ἔρις τε φίλη, τε πόλεμοί τε μάχαι τε. Iliad. υ, ἔριδας καὶ νείκεα νεικεῖν ἀλλήλοισι, pro Cõtentionibus & iurgiis. Il. β, Ὃς με μετ' ἀρετῇ τε ἔριδι καὶ νείκεα θάλπεις. Sic Xen. Pæd. 8, πῆς μὴν τοῖς ἀρίστοις οἱ ἀγῶνες οὕτω τρὸς ἀλλήλους καὶ ἔριδας καὶ φιλονεικίας ἀνέβαλλον. Demosth. Pro corona coniungit ἔρις & βαρεχή, dicens, ἀλλά τις ὦ ἄκριτος καὶ τῶν τοῦ πόνος ἔρις καὶ βαρεχή. Herodian. lib. 5, ζῆλω καὶ ἔριδι, æmulatione & contẽtione. Thucyd. 1, ἐγίνετο ἔρις τῆς αἱρόσεως μὴ λοιμῶν ὠνομάζεσθαι ὃ ὤστε, erat contentio non nominatam esse pestem hoc versu. Interdum verò additur genitiuus eius rei qua contenditur vel etiam de qua contenditur. vt ἔρις πολέμοιο, Il. ρ, ξείνῳ ἔριδα τρεσφέρεται ἀέθλων, Od. θ. χρυσίας ἔρις ἀρτὸς, Euripides Oreste. ἑρμᾶσθαι εἰς ἔριν ταύτης τῆς μάχης. Xen. Ped. 2. κυλίκων ἔριδας διαλύειν, Athẽ. 15. ‖ Ἔρις fingitur etiam dea contentionis autor: quam ab εἴρω dictam volunt nonnulli grammat. τῶν τὸ εἰς μάχω εἴρειν. i. συμπλέκειν. B

C. Ἄνερις, ιδος, ἡ, Obluctatio v. l.

C. Διέρις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Cõtentiosus, Morosus. Aristot. Ethic. 4, cap. 6, ὁ δὴ πᾶσι δυσχεραίνων εἴρηται ὅτι δύσκολος καὶ δύσερις. Ethic. 2, cap 7, ἀνδὴς λύσεις & δύσκολος opponũtur ὦ δρεσκος & κολαξ. Isocr. ὁμιλητικὸς ἐστιν, μὴ δύσεις ὢν μηδὲ δυσάρεστος. vbi opponitur ei ὁμιλητικὸς & veluti synonymũ à latere collocatur δυσάρεστος. Plato lib. 9. De republ. ἰτὰ vocat δ τρεῖς καὶ δυσμαχοῦν κτῆμα. Gregor. οὗ δὴ αὐτῶν κακεῖνο, ὡς λίαν δυσεριῶν ἀνάγωγον. i. qui improbè contendunt, inquit B.

C. Φιλέρις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Contentionum amãs, Qui lubenter contendit, Iurgiosus.

Ἐρίζω, F. ίσω, Cõtendo, Concerto. Construitur cum dati uo personæ, addito vel infinitiuo, vel nomine aliquo cum præpositione, vel datiuo instrumenti. Hom. Od. σ, — ἐρίζεν δμῳῆσιν Ἀχαιῶν τρὸς τὸ μάχεσθαι. Odyss. 1, Οὐ γὰρ ἀθανάτοισι ἐρίζεσκε τρὸς τὸ πρῶτον. Odyss. ο, Δείσασθαι δ' οὐκ ἀν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος. Plut. Fabio, ἐρίσας Λακεδαιμονίοις μὴ ἐνδεῖσθαι, cõtendens ne Lacedæmoniis cedere videretur. Plato Protag. ἀλλήλοις τρὸς λόγον ἀμφισβητῶν μὴ ἐρίζειν δίμὴ, Inter vos de reb⁹ huiusmodi cõtrouersemini, nõ cõcertetis, vt Cic. vertit, pag. 131 lexici Cic. Construitur etiam cũ accusatiuo rei & datiuo personæ, vt in v. l. traditur, citãtibus ex Homero ἐρίζοι Ἀφροδίτη κάλλος, formæ venustate cum Venere contendat. Istud autem 3 Reg. 12, ἐρίζειν τὴν χεῖρα τῷ Κυρίῳ, exponitur Exasperaueratis os Domini. C

Ἐρίζομαι voce passiua, significatione actiua dicitur, pro ἐρίζω. Iliad. ψ. Μηκέτ' ἐρίζεσθον μηδὲ πολεμίζετε κακῶς. Iliad. ε, — ὦ οὗτοι τί ἐρίζετε τῶν τῶν δὲ αὐτῆρ. Aristoph. Neb. ἔπος τρὸς ἔπος ἠρίζομεθ', Vltro citroque verbis discep tabamus seu concertabamus. D

Ἐρίδ ῶ, F. ισω factum ex fut. 2 verbi ἐρίζω, idémque significans quod ἐρίζω. Il. ψ, ἀρχαλέον ὃ Πρόσιν ἐρίδ' δηιόεσσα Ἀχαιοῖς εἰ μὴ Ἀχιλλεῦ.

Ἐρίδαινα, Cõtendo. Concerto. Il. α, — εἵνεκα δυσπῆλ ἐρίδαινε πυκῶδε. Iliad. β, Αὐτὰρ ὁ ἀρ' ἔπεσι ἐρίδαινε θοῦρος, neque quã enĩ verbis cõtendimus. Vnde est & ἐρίδαινα apud Apoll Concertaui, Contendi. COMP. Ἀντερίδαινω, Contra cotendo.

Ἐριδαίνω, Irrito, Ad contentionem & certamen prouoco. Il. π, de vespis, — οἷς τὰ ὀξὺ ἐρίδαινεν ἐπεὶ Δίεὶ κεοπμένοις. Deriuatur autẽ vel ab ἐρίδαινα, interiecto μ, vel ab ἔρις & μαίνω, vt gramm. volunt. E

Ἔρισμα, ατος, τὸ, Contentio, Certamẽ. Hom. Iliad. ρ, — μὴ τῶν γε νῆκος ὀπίσω Σοὶ καὶ ἐμοὶ μάχ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι τρύτω. F

Ἐριστὴς, ῶ, ὁ, Litigator, v. l. φιλόνεικος. vt scholiast. Sophoclis exponit. VNDE Ἐριστικὸς, ὴ, ὸν, Contentiosus. Qui verbis lubenter cõtendit. ὁ ὅτῳ πιθέσθαι τρὸς ἔχων εἰς τὸ ἐρίζειν, Soph. schol. Hermotimus apud Lucianum peripateticos dicit esse φιλοπλούτους καὶ ἐριστικοὺς πάνυ. Budæo ἀμφισβητητικὸς, ἐριστικὸς, ἀντιλογικὸς, ὁ τρὸς λόγοις ἀγωνιστικὸς, est acer & argutus in disputationib⁹. Ἐριστικοὶ λόγοι, apud Aristot. in Soph. elẽch. sunt οἱ ἐκ τῶν φαινομένων ἐνδόξων συλλογιστικοὶ, qui ex rationib⁹ quæ probabiles esse videntur, aliquid inferũt. Et ἐριστικὸς syllogismus eidẽ Aristot. in princ. Top. est ὁ ἐκ φαινομένων ἐνδόξων, μὴ ὄντων δέ. Aristoph. schol. scribit Lasũ ἐριστικοὺς λόγους εἰς ἀγῶνα τρεσφέρειν εἰσαγαγεῖν. Budæus rursũ annotat ἐριστικὸν & ἀγωνιστικὸν λόγον Aristoteli cũdẽ esse: esseque sophistarum proprium, quæ ars non modò ἐριστικὴ & τρὸς λόγοις ἀγωνιστικὴ, sed etiam αὐτοματικὴ à Platone dicatur in Sophista. τῶν μὲν ἀγωνιστικῆς τρὸς λόγοις τῶν ἀθλητῆς, τῶν ἐριστικῶν τέχνῳ ἀφωρισμένος. Idẽ B. apud Aristot. Probl. sect. 18, quæst. 2, διὰ τὸ οἱ ἐριστικοὶ λόγοι γυμνασικοί εἰσι, exponit disputationes. H

Ἐριστὸς, ὸν, ὁ, De quo contenditur aut concertatur, seu, De quo contendere & cõcertare licet. Apud Soph. Electra, τὰ δὲ τῶν δυοῖν τῶν οὐκ ἐριστὰ πλάθεν, schol. exponit τῶν κρατῶν οὐ δὴ ἔριδες δεῖ εἰς ταῦτα τρεσπελάζειν, cũ potentioribus de his concertare consultum nõ est. vel, ταῦτα ὃ

ἀδυνατώτερος, οὐκ ἐριστὰ τοῖς κρατῶσιν ὅτι, de his quæ facis, cũ A potentioribus contendendum non est.

C. Ἀμφήριστος, ον, ὁ καὶ ἡ. Dicitur ἀμφήριστον, Controuersum, In contentione positum, De quo certatur, De quo est controuersia. Cui opponitur ἀναμφήριστον, Minimè controuersum, De quo nulla est controuersia. Propriè ἀμφήριστον sonat, De quo vtrinque est contentio.

Ἀμφήριστος, Anceps. Polyb. lib. 5, αἱ φάλαγγες ἀμφηρίστως ἔχουσαι τῶν τὸ μέλλοντος τὰς ἐλπίδας. id est, ancipiti marte adhuc stantes, B. interpr. Il. ψ, Καὶ γύ κεν ἢ παρέλασσεν, ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν B

c. 2. Ἀναμφήριστος, ον, ὁ καὶ ἡ, De quo contentio non est. ad verbum, De quo vtrinque non contenditur, aut concertatur.

C. Ἀνέριστος, ον, ὁ καὶ ἡ, De quo non contenditur, De quo cõtentio aut controuersia non est. ET Ἀνέριστος, ον, ὁ καὶ ἡ, idem.

C. Δυσέριστος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, De quo contẽdere difficile est, In infelici contentione positus. Soph. Electra, Ἰδοὺ θ' ὅπου τρεσνέμεται τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης. id est τὸ δὶ' ἔχον γαγγρόμμον κακὸν, vt scholiast. exponit, Funestum sanguinem spirans Mars. C

C. Εἰκοσινήριστος, ον, ὁ καὶ ἡ, De quo viginti inter se contendant. Il. χ, Οὐδὲ εἴκεν δεκάκις ἢ εἰκοσινήριστ' ἄποινα Στήσασ', id est τρὸς ἔκοσιν ἐριστὰ, vel εἰκοσάκις ἐρίζοντα καὶ ἀξιοῦντα, vt Eust. exponit.

C. Νήριστος, De quo contentio non est, De quo non cõcertatur. ἀνέριστος καὶ ἀναντίρρητος. Vnde (exempto σ, fictatur. ἀνέριστος καὶ ἀναντίρρητος. Vnde (exempto σ, fictatur. ἀνέριστος καὶ ἀναντίρρητος. ET tradit Eust. Νήριστος autẽ ut in γνωτὸς.) ET Νήριστος, vt tradit Eust. Νήριστος autẽ exponitur Multus, Innumerus, Immensus. (Potest reddi etiam, Cum quo contendi & comparari nihil potest. Eust. enim alicubi ἐρίζειν dicit esse συγκρίνεσθαι, παραβάλλεσθαι & ἐξισοῦσθαι. vel Cum quo nullus contendat, τρὸς ὃν οὐδεὶς φιλονεικήσειε.) Hesiod. Erg. καὶ πᾶσα βοᾷ τὸ νήριστος ὕλη. Apoll. Arg. 3, νήριστα ζώρων Ἰχνία μαστεύων. Et 4, τρὶ τ' ἀμφὶ τε νήριστος ὁδὸ μὴ Φαρμάκου ὑπνον ἔβαλε. ET Νήριστον mons est Ithacæ, vt Eust. annotat. D

C. ΑΝΤΕΡΙΖΩ, Contendo cum aliquo, Certo cum aliquo per æmulationem. αὐτὰ μιμοῦμαι. E

ΕΡΕΘΩ, Irrito, Prorito, Lacesso. Il. α, — ὅτρυν μ' ἐρέθοντα ὀνείδεσι ἐπέεσσι. Odyss. τ, — πολλαὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένῳ ἐρέθουσι. Eustath. ἐρεθῖν dicit esse εἰς ἔριν συμπλοκὴν τρεσκινεῖν: alibi autem deriuat ab εἴρω i. εἰς μάχῳ συμπλέκω, quemadmodum ipsum etiam ἔρις, vt indicaui.

Ἐρεθίζω, F. ίσω, Idem. Il. ε, Κεντρόμενος ἐπέεσσι Δία Κρονίδ' ὃν ἐρεθίζοι. Diosc. φασὶ δ' ἔνιοι τῷ μὲν αἰαγαλλίδα ἔχουσαν τὸ κυάθεον αὐτὸς, τρεσπιόντες δακτυλίου τρέμειν· τῷ δ' τὸ φοινικοῦν, ἐρεθίζει καὶ τραυματίζεσαν. id est (vt Plin. habet) Anagallis cærulea procidentia sedis retroagit: è diuerso rubens, pro ritat. Syn. apist. 57, νουθετήσας ὁ κ ἔπεισα, ὅτι πρὶν ἢ ἐρεθίσα, obiurgans irritaui. F

Ἐρέθισμα, ατος, τὸ, Irritamen, Irritamentũ. Critias apud Athen. lib. 13, Anacreontem inter alia esse dicit Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠνθρόπυμα. Appian. ὁ δ' αὐτὸν εἰς μονομαχίαν τρεσυκαλεῖτο, σκώπτων εἰς αὐτὸν ὁ δ' τέως μὲν αὐτὸ κατεῖχε· μετὰ δὲ ὀλίγου φέρων ἐπὶ τὸ ἐρέθισμα, αὐτὴλασε τὸν ἵππον. ET Ἐρεθισμὸς, οῦ, ὁ, Irritatio, Proritatio, Prouocatio. Apud Dioscor. ἐρεθισμοὶ ὀντέρων, Hermol. vertit Intestinorum rosiones. G

Ἐρεθιστὴς, οῦ, ὁ, Irritator, Prouocator. VNDE Ἐρεθιστικὸς Irritatorius, Proritandi seu prouocandi vim habens.

C. Ἀνερεθίζω, Irrito, Instigo. Ad iram prouoco. vnde Ἀνερεθίζομαι, passiuũ Irritor, Instigor, Ad iram prouocor, seu incitor. Thucydides, πανὶ δὲ ὅτῳ αἰηρέθιστο ἡ πόλις, irritata erat, vel ad iram incitata. Quidam exponunt, Irata erat. H

C. Ἐξερεθίζω, Irrito, Prorito. ET Ἐπερεθίζω, idem. VNDE Ἐρεθισμὸς, οῦ, ὁ, Irritatio, Proritatio.

C. Ὑπερεθίζω, q. d. Subirito, Aliquantum irrito.

Ἔ Ρ Π Ω, F. ψω, Serpo, Repo Repto. Et vt à Serpo dicuntur serpentes, & à Repo, Reptilia, sic ἑρπετὰ ab ἕρπω. Metaph. itidem ponitur ἕρπω eodem ferè modo quo Serpo, pro Paulatim seu pedetentim gradiendo accedo. Soph. Aiace, Πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντ' ὀφθόνος ἕρπει. Eustathius autem in hoc loco Odyss. ρ, Ὡς ἕρπει Ὀδυσεὺς ἤδη ἐν πατρίδι γαίῃ Ἡ, μάλιστα ἤερπον, exponit κρύφα καὶ ἠρέμα κατ' ὀρθὸν βαδίζων: sed alioqui tamen plerunque simpliciter ponitur pro βαδίζω, Incedo, Vado. atque ita ipsemet Eustathius exponit in isto eiusdem poetæ versu Odyss. σ, Παίπωτ' ἔσα τε γαίαν ὅπῃ τε εἴη τε καὶ ἕρπει. scribit enim, ἕρπειν hic ἁπλῶς esse τὸ βαδίζειν. (In qua tamen expositione non libẽter Eustathio subscribo, quippe qui videã ἑρπετὰ alibi vocari ab Homero generaliter omnia bruta animantia) Sed à Theocrito manifestè ita sumitur Idyll. 1, ἕρπετ' ἴδαν, ἕρπετ' Ἀίγλαν. Itidémque Soph. dixit, ὁδοὺς ἕρπειν κενάς. Cæterùm ἕρπειν dici putant quidã grammatici quasi χρὴ ἢ ἕραν ἀσάδαν. quod etymum etsi nimis curiosè excogitatum puto, tolerabilius tamen iudico quàm quod afferunt nõnulli vocis ἑρπετὰ, videlicet τῶν τὸ εἰς ἢ ἕραν πεπλωκέναι. quasi verò ἑρπετὰ nõ sit ab ἕρπω, & peculiari etymo opus habeat.

Ἑρπετὸς, οῦ, ὁ, Reptilis. Vnde ἑρπετὰ, animalia quæ serpũt, Serpentia secla ferarum, Lucr. Vulgo Reptilia. vt τῶν ἑρπετῶν τὰ ἰοβόλα, Philo De vita M. lib. 1. Sed Homer. ἑρπετὰ vocauit generaliter omnia bruta, Odyss. ο, — ὅσ' ὄπῃ γαῖαν Ἑρπετὰ γίνονται. A T in Ἑρπετόδηκτος retinetur propria signif. Est enĩ à serpẽte morsus, Diosc. ITEM Ἑρπὸν pro Ἑρπετὸν apud Aristotelẽ: quod fortasse dictũ est ad similitudinẽ τῶν ὀφῶν ex ὀπτηνὸν, vt inquit Eustath. Cæterùm ἑρπετὸς esse dictum pro ἑρπεσὸς (si eidẽ credimus) docebo paulo pòst in Ἑρπηστικός. C

Ἕρπης, ητος, ὁ, Hulcus serpens, vel manans. (accipio autem ex Plinio hanc quoque posteriorem interpr. vt paulo pòst docebo) Ἕρπης (inquit Gorr.) Tumor exulceratus à flaua bile syncera proueniens. Sunt autẽ tres eius differentiæ. nam si bilis substantia crassior est atque acrior, totã cutẽ vsq; ad carnem subiectam exulcerat, & dicitur ἕρπης ἐθιόμορφος. qui vlcus inæquale est, vt ait Corn. Celsus, cœno simile, cui multus humor glutinosus inest, odor intolerabilis, maiórque quàm pro modo vlceris inflammatio: sic dictum à Græcis quia celeriter serpẽdo penetrãdóque, vsque ad ossa corpus vorat. Quòd si bilis tenuior est & minus acris, superficiem solùm velut inurit, appellatúrque simpliciter ἕρπης. Sin autem bilis ipsa tenuior, & minus tum acris tum calida est, pustulas exiguas multásque per summam cutem excitat, κίγχρῳ (hoc est milio) similes: atque ob id ἕρπης κιγχρίας dicitur, quem Latini miliarem interpretantur. Idem verò etiam ἕρπης φλυκταινώδης nuncupatur, à pustulis suis indito nomine. Hactenus ille. Cæterùm quidam Herpetem seruato nomine Græco vocarunt: nonnulli verò & Zonam (teste Scribonio Largo) sicut Graeci ζωνῆρα. Lucretius autem ignem sacrum serpere itidem dixit, in 6, Exurit sacer ignis &, vrit corpora serpens, Quancunque arripuit partem, repitque per artus. Plinius autem dixit etiam Hulcera manãtia quæ Diosc. ἕρπητας. de rubo enim hic ita, κρατώσει δὲ καὶ οὖλα, καὶ ἀφθας ὑγιάζει δίμαι ασω, ὀδυα τὰ φύκα, ἢ ἕρπητας ἐπέχῃ, ἢ ἀχῶρας ὧν ἐν κεφαλῇ θεραπεύει. pro quibus Plinius, Oris quidem vitiis etiam folia commanducata prosunt, & hulceribus manantibus, aut quibuscunque in capite illinuntur. Alibi Hulcera serpentia dixit. nam pro istis quæ de Lycio scribit Dioscor. καὶ ἕρπητας ἢ σηπεδόνας ἰᾶται, habet ille, Hulcera serpẽtia ac putrescentia [sanat.] Pollux lib. 4 vocat etiam ἑρπητικὸν ἕλκος, (quo vtitur & Diosc.) vbi & quæ ab eo vocantur ἑρπητα ὑδρακία, ad ἕρπητα φλυκταινώδη referenda arbitror. ET Ἑρπηδὼν, idem. Nicand. Alex. ὀλοῶθ' ἑρπηδόνα γύων. D

Ἑρπηστὴς, οῦ, ὁ, Qui serpere solet, seu repere, Reptator. Epigramm. l. 2, pag. 174 meæ edit. Λάθριον ἑρπηστὴν σκολιὸν πόδα κισσὸ χρυσοῦσας. vbi animaduertendum est ἑρπηστὴν dici κισσὸν, sicut Virg. hederam serpere dixit. Sed intelligit (vt opinor) Philippus autor epigramm. de hedera quæ sequacibus suis flagellis & flexuosis (vnde & serpere dicitur) vitem premeret & veluti strangularet. Vt autẽ hic dicitur ἑρπηστὴς pes hederæ, sic ἑρπιζειν dicitur eadẽ in quodam epigr. in Sophoclẽ pag. 274. ET Ἑρπηστικὸς idem quod ἑρπετὸς. Vult autem Eustathius esse non ab ἕρπω, sed ab ἑρπῶ inusitato. vt quemadmodum dicitur πιῶ, ποιήσω, vnde πιωπικὸν: sic ab ἑρπῶ, ἑρπήσω, fit ἑρπηστικὸν, & interiecto σ, ἑρπιστικὸν. Itidem verò vt πλῶ, πλέσω, vnde πλεστὸν, sic ab ἑρπῶ, ἑρπίσω, fit ἑρπεστὸν, & eiecto σ, ἑρπετὸν. E

Quæ quanuis scribat, ex Aristotele. tamen tradit vorbi barytoni ἕρπω esse ὀξύβαρυν nomen ἕρπων.

Ἑρπηφόδης, Serpendi vim habens, Ad serpendum aptus. vt Philo De mundo ἕρπ ὀδὲς νόσημα dixit, vbi B. Morbũ serpentem interpr. sicut videlicet vlcera serpentia dicunt Latini.

Ἕρπις, Vinum. quia (aiũt) eos à quibus immodicè bibitur, facit ἕρπειν. intelligẽtes (vt opinor) per ἕρπειν, perreptare humum vt ii quorum pedes officio suo fungi nequeunt. Sed ad futile hoc commentum non confugissent, si ἕρπις Ægyptiacam esse vocem legissent, qua tamen vsus est Lycophron, & ante eum Sappho.

C. Ἑρπάκανθα, (q.d. Serpens spina) herba quæ & ἄκανθα dicitur. Putatur autẽ vocata ἑρπάκανθα quòd longius foliis suis serpat.

C. Χαμερπής, έος, ὁ & ἡ, Humi repens. vide in Χαμαί.

C. Ἀνέρπω, Sursum repo, Irrepo. Interdum pro Vado, sed propriè quasi rependo sursum. Hesychius ἀνέρπειν exponit ἐβάδιζεν. HINC Προσανέρπω, vt προσανέρπει τὰ πρακτήρια, Plut. in Themist. quod exponitur Serpit seu perrepit in ceruicem.

C. Ἀφέρπω, Abeo, quasi reptando. Et simpliciter pro Abeo, vt ἕρπω dixi sumi pro Eo. Soph. ἀφέρπε νῦν. At Gaza ἀφέρπω apud Ciceronẽ dixit in libro De senect. pro Serpo.

C. Ἐξέρπω, Erepo, Prorepo. Aristoph. Nubibus, ἐκ πόσκιμποδος δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κοείνθιοι. ET Διεξέρπω, Aristot.

C. Ἐφέρπω, Adrepo, In aliquem locum reptando eo.

C. ΠΡΟΣέρπω, Adrepo, Irrepo, aduenio velut reptando. Soph. φοβοῦμαι τὸ προσέρπον.

C. Ὑφέρπω, Subrepo. Exponitur & subserpo, pro Clàm serpo.

Ἑρπύζω idem quod ἕρπω, ex quo & deductum est. Est enim, Serpo, Repo, Repto. vt ἕρπουσαν βοέφος in Epigrãm. quo etiam modo Latinè dicitur Reptare de puerulis. Mures quoq; dicuntur ἑρπύζειν apud Laert. πῶς δὲ ἑρπύουσαν ὅτι πῶν πράπιζαι μυῖς. Ab Homero autem Iliad. ψ, dicitur Achilles Ἑρπύζων πρὸς πυρκαϊὴν pro συνεκκυφὼς & ἠρέμα προσχωνόμενος. HINC Ἑρπυσμός, Reptatio. ET Ἑρπυστής, οῦ, ὁ, Reptator, Reptilis. ET Ἑρπυστὴρ pro eodem. Opp. De vèn. lib. 3, Ἑρπυστῆρας ὄφεις καὶ ἀργαλέους κροκοδείλους. id est Reptatores angues, seu reptiles. In alio autem eiusdem libri loco ἑρπυστῆρας dicit sine adiectione, pro serpentibus: Ἀλλὰ καὶ ἑρπυστῆσι καὶ ἰχθύσιν, ἠδὲ καὶ αὐτοῖς Θήρεσιν ὠμηστῆσι. ET Ἑρπυστικός, idem quod ἑρπυστὴς seu ἑρπυστήρ: sed illa magis ad verbum sonant Reptator, at ἑρπυστικός, Reptilis, Rependi vim habens, Ad rependum aptus. vt ζῶα ἑρπυστικά: quum ex animalibus dicuntur esse quædam ἑρπυστικά: quædam πορευτικὰ & ἑρπυστικά. At verò ἑρπυστικὰ ἕλκη Dioſc. Serpentia hulcera, Manantia hulcera. nã vtranque interpr. esse Plinii, docui in ἕρπις.

C. Ἀνερπύζω, Sursum serpo, vt ἀνέρπω. Interdum pro Adrepo, Reptando eo: aut etiam simpliciter pro Eo. vt Aristoph. Pace, δαίμονα βαλόμενος εἰς ἀχὼν ἀνέρπουσι.

C. Ἐξερπύζω, Erepo. Prorepo. Aristot. καὶ ἐάν τις αὐτὴν ἐξερπύσῃ. ET Διεξερπύζω, idem De mundo, εἰς νομοὺς διεξερπύσῃ.

C. Ἐφερπύζω, Adrepo, Irrepo, Reptando eo. Aristoph. Pluto, Ἐφ' ὧν ἐπεθύμουν δαμονίως ἐφερπύσαι. Sic alibi ἀνερπύζω cum εἰς iungit, vt modò ostendi.

C. ΚΑΘερπύζω, Irrepo. Ex Iosepho, καθερπύσαντες ἀπὸ τῆς πυκνῶν. Ex Aristophane autem καθέρπυσον affertur pro Vade.

C. ΠΑΡερπύζω. Obrepo, Clàm irrepo. ἠρέμα εἰσέρχομαι, Suidæ.

C. Ὑφερπύζω, Subrepo. vt ὑφέρπω.

HINC etiam herba Ἕρπυλλος, seu Ἕρπυλλον, Serpyllum, & Gall. itidem Serpoulet. de qua lege Dioſc. SED ET ab hoc Ἕρπυλλος fit verbum Ἀφερπυλλοῦσθαι pro Mutari seu transire in serpyllum.

ΕΡΥΩ, Fύσω, Traho. Odyss. θ, Ἀλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. Il. γ, Καὶ νύκτα εἴρυσεν. antè verò dixerat, Ἕλκε δ' ὑπηρέφας. Il. ω, — δόρυ χάλκειον ἐξ ὠτειλῆς Εἵρυσε λαῆς πεσεβάς. ‖Ἐρύομαι quoque in eadẽ significatione, actiua videlicet, capitur. Il. ρ, Αἶψα δ' Πάτροκλον ἐρυσαίμεθα Ἴλιον ἄστυ, trahamus, seu raptemus, ἑλκύσαιμεν. habet enim significationem violentæ tractionis, vt ἕλκω supra. Il. φ, — ἄυρος δ' ἐρυσάνδρου πρόμαχος πεσόν. ET Εἰρύω pro eodem interposito ι, vt fit in εἰλίσσω ab ἑλίσσω. Vnde εἰρύσθαι νῆα apud Hesiod.

C. Ἐρυσίθριξ, ιχος, ὁ καὶ ἡ, Capillos trahẽs. Epigramm. ἐρυσίπεζα ψηκτρίδι.

C. Ἐρυσάρματος, ου, ὁ & ἡ, Currum trahens. Il. π, Πολλοὶ δ' ἐν παφλῷ ἐρυσάρματες ἵππεες ἵπποι. vbi μεταπλασμὸν esse annotat Eust. sicut in ἵππος Νέστορος. dicendum. n. regulariter ἐρυσάρματοι ab ἐρυσάρματος.

Ἑρυστὴς, οῦ, ὁ, Tractus. Soph. Aiace, εἰς Τροῖαν ἦλθον ὥστε θὴ χρόνῳ Κυλεῶν ἑρυστὰ διεπαρθῆν ξίφη, eorũque venerunt vt districti enses prodierint è vaginis.

C. Ἀνέρυω, idem quod ἀνέλκω, Sursum traho. vnde etiam sicut ἀνέλκειν ναῦς aut ἀνελκύειν, ita & ἀνερύειν dicitur. Apoll. Arg. 2, ἀνέρυσε πηλοδινῆα, nauẽ subduxit, vt Latini loquuntur. ‖Significat etiam (sicut ἀνέλκω) Retraho, quasi Retro traho, Abstraho. proqua significatione citant quidam ex Anthol. epigr. ἀνέρυε δέσμα. Accipitur etiam pro Reflecto trahendo retrorsum. vt apud Homerũ ἀνέρυσαι exponitur εἰς ὀπίσω ἕλκυσαι. ‖Quidam ex veteribus ἀνερύειν voluerunt etiam significare Iugulare. quòd in iugulatione solerent retrorsum flecti pecudum iugula, & sursumuersus conuerti. HINC & ἀναρρύειν pro θύειν dictum volunt, ET Ἀνάερυσις, pro θυσία.

C. Ἀπερύω, Abstraho, Detraho. Od. φ, Ῥινὸν ἀπ' ὀστέων ἐρύσας. i. ἀποσπάσας, detrahere, auellere. videtur enim esse tmesis pro ἀπερύσας.

C. Ἐξερύω, Extraho, Il. π, Τοῦ δ' ἅμα ψυχὴ πτῆ ἐξέπνυ· ἐξερύσ' αἰχμήν. Quò referri potest ET Ἐξερύσασκε apud Hesych. pro ἐξέλκω. Pro ἐξερύω autem dicitur ETIAM Ἐξειρύω inserto ι, sicut εἰρύω pro ἐρύω. vnde ἐξειρύσας apud Hesych. ἐξέλκωσας.

C. Ὑποξερύω, Subtraho. Vnde ὑποξείρυσαν, Subtraxerunt. Et in pass. significatione tamen actiua apud Apol. Argon. 2, Ὡς μὴ δὲ πατὴρ ὑμὰς ὑποξέρυσε φόβοιο Μηδείας, exemerat è cæde, seu eripuerat & liberarat à cæde à nouerca imminente.

C. Ἐπερύω, Attraho. Od. α, — θύρας δ' ἐπέρυσε κορώνη Ἀργείφ. id est εἵλκυσε, ἐπέσπασε. ET Ἐπειρύω, pro eodem, interiecto ι, vt εἰρύω. vnde est quod in v. l. adespoton citatur, ἐπειρύσαμβρος πόδ' λεοντόπους, exponiturque Leonis pelle subtrahens.

C. ΚΑΤερύω, Detraho. idem quod καθελκύω. Od. ξ, Μοχλοῖσιν δὲ θύρας πόδ' γε κατειρύσαν εἰς ἅλα δῖαν. pro quo in prosa καθελκύσαι ναῦν vsitatum est. Et in pass. ibidem, Νῆα κατειρύσαι, nauem in mare tractam esse seu deductam.

C. ΠΑΡερύω, SEU Παρειρύω. Vnde παρειρύσαν φέρεσθαι. v. l. ex Herodoto, Prætenderunt sepem.

C. ΠΡΟερύω, Protraho. Od. ο, καδ δ' ἕλον ἰσὸν Καρπαλίμως. ἀμφὶ δὲ οἱ ὤμοις φέρεσθαι ἐρετμοῖς. Remis propellere nauem, Latini dicunt.

ΑΡΥΩ, ET Ἀρύτω, Fύσω, Haurio, Ex profundo traho. (Itẽ & Traho, simpliciter. ἄρυσιν enim Hesychio est ἕλκειν) nã ab ἐρύω deriuatur à grammaticis, verso ε in α. Hesiod. Οἴγε μὲν ἐπράπεον, πίδακ' ἤρυον, id est λύτλοιν hauriebant. Epigr. lib. 4, ἰδὼν ἀρύοντα βοῶτιν, haurientem intuitus pastorem. Et metaph. apud Apoll. Argon. lib. 3, Καὶ τὸ κέοι ἐν πόσαν ἀπὸ σηθέων ἀρύσασα. Ψυχὴν, id est exhauriens, ἀφελομένη, ἀπαντλήσασα, ἐκκενώσασα. ‖Passiua quoque vox actiuam significationem habet. Aristoph. Nebulis, Νείλου φορεῖν ὑδάτων χρυσοῦς ἀρύτεσθαι φέρουσιν. Plato Leg. οὐν ὁ μὲν ἀρυτήμενος ὅδεν τε δεῖ καὶ ὁπόσα καὶ ὁπότε. Basil. Libanio, ὥσπερ οἱ πολυχρόνιοι, οἷοις ἔδειξε τοῖς ἀρυομένοις, haurientes. ‖Ἀρύει Hesychio est etiam ἀντλεῖ, βοᾷ: & ἀρύουσαι eidem est λέγουσαι, κελεύουσαι: & ἀρύσαντες, ὅπερ καὶ λέσαντες.

Ἀρυτὴρ, ῆρος, ὁ, Cochlear, Cõcha. Budæus ex Dioſcor. lib. 2, cap. 84. de οἰσυπο, βαλὼν εἰς κρατῆρα πλατύστομον καὶ ὄπτιας ὑδωρ, ἀνάχει, ἀρυτῆρι τρεφάστων ῥαδαίως. vbi Ruell. interpret. Ligulam. Marcell. Haustrũ, dicens esse instrumentum coquinarium quo ex aheno hauritur aliquid. (Haustra tamen, vt Nonius scribit, proprie dicuntur

rotarum cadi, ab hauriendo, sicut ἄντλια Luer. lib. 5, Vt fluuios versare rotas atque haustra videmus. Bud. interpr. aquariam ad rotam vel tympanum). ET Ἀρυστὴρ, ET Ἀρυστις, ET Ἀρίστιχος, Aristoph. schol. est vasculum aptum ad hauriendum: vt cotyla, cyathus calix. Simonides apud Athenæum lib. 2, Ἐδώκαν οὐδεὶς οὐδ' ἀρυστῆρα τρυγός. Aristoph. Vesp. Ἐγὼ γὰρ εἶχον πυὶ δέποις ἀρυστῆρας. vbi schol. οἰνοχόοις à quibusdam exponi annotat: (sicut Eustathius quoque ἀρύστιχον dicit esse κοτυλίσκον οἰνοχόον: & οἴνου ἀρυστῆρα Hesychius κοτύλιον) alio verò nomine illud πέδυς vocari ἔφησεν, vt testatur Athen. etiam, adducens Xenophanem. Phrynichus apud Athen. loco citato, κύλικ' ἀρυστίχου. SED Ἀρύστις quod Hesychius ἀρυστῆρας & ἀρυστίχους vocari tradit, ab eodem exponitur quoque παὶ ἀπόλυσι πόσις: quæ expositio conuenit etiam vocabulo ἄμυστις. Scribitur verò apud eum ἀρυστῆς. Apud Suidam est ETIAM Ἀρυστείς. quod quidẽ non exponit, sed sonat perinde ac si dicas Haustrix. Citat verò hoc hemistichium, Ζωμοῦ τ' ἀμφ' ὀδελοῖσιν ἀρυστέδα. Hesychio ζωμήρυσις est ζωμοῦ ἀρυσρίς. sed quid ἀρυστεὶς sit, ab eo nõ annotatur. Pertinet huc ET Ἀρύταινα, itidem ab ἀρύω deriuatũ. est autem εἰδός πελεκανίδος, vt Eust. annotat: Athen. videtur facere synonymum superioribus. Aristoph. autẽ schol. dicit esse χαλκοῦν πέδυς ὦ τὸ ἔλαιον εἰσχεόμενοι λύχνοις, in isto Equitũ loco, καὶ οἱ δοκεῖ ἡ θεὸς αὐτὴ Τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνη πλουσιωτάτην. Athen. lib. 11, de ὀλπῇ loquens, ἀρυταίνῃ μάλιστα ἐοικός, ὃ δὴ καλοῦμεν χόα. Pollux l. 10, numerat inter vasa balnearia, ei apponens quasi synonymũ καταχυτλον, & citans hunc ex Aristoph. versum, βαλανοδόχῃ ὠθεῖ τὰς ἀρυταίνας. (VNDE Ἀρυταινοειδὴς dicitur vna è tribus laryngis cartilaginibus, mobilis & in angustum valde transitum desinens, cuius os superius illis vasorum osculis respondet quibꝰ aqua lauaturis affunditur: cuiusmodi vasa Græci ἀρυταίνας appellant. Gorræus ex Gal. lib. 7 De vsu part.) Sicut ET Ἀρύβαλλος ab eodẽ Pollux eodem loco inter vasa balnearia recensetur, citante itidem ex Aristoph. Εἶτα καταστενδεῖν κὴ τῆς κεφαλῆς ἀρβάλλω Ἀμβροσίαν κὴ σοῦ. qui locus est in Equitibus. Ἀρύβαλλον tamen schol. ibi accipit pro marsupio, dicens esse πλεκτὸν βαλλάντιον, ὅθεν ἐλκόμενον κλείεται καὶ ἀνοίγεται: dictum ab ἀρύειν & βαλεῖν. quemadmodum itidem & Pollux lib. 10 ἀρυβάλους (sic enim ibi scribitur) vsurpari annotat ὅπερ τὸ ὀπισθόβαλλαντον, cicans Antiphanem & Stesich. autores. Eust. ex Athenæo duo huius vocabuli significata ponit: nimirum βαλλάντιον σωστικὸν, (sicque accipiendũ ait Aristoph. locũ) & ποτήριον οὐ πόρρωθεν ἀρυστίχου, κατὰ μὲν ἀρυτῆρον, ἄνω δὲ σεσυκωμένον, ὡς τὸ ῥηθὲν βαλλάντιον. VNDE Ἀρυβαλὶς, ίδος, ἡ, Etymologico & Hesychio idem quod λεκανίδος, Doricè: item & μαρσυπιον, idem quod ἀρύβαλλος seu ἀρύβαλος. Apud eundẽ Hesych. est ET Ἀρυβάσαλλον, quod exponit κοτύλη, ἢ φάσκων. esse autem ait φάσκων poculi genus. Addẽdum ETIAM Ἀρυσάνη, ης, ἡ. nam & ipsum ab ἀρυσαῖται deriuatur. vt Athen. tradit ex Timone. videtur autem idem significare quod ἀρύταινα seu ἀρύστιχος.

C. ΑΝαρύπω, Haurio. Idem quod ἀρύπω. VNDE Ἀναρυστὴρ, Vas in quod vinum hauritur. Hesychius enim ἀναρυστῆρα esse dicit ὃν ᾧ ὁ οἶνος ἀνιμᾶται.

C. Ἀπαρύπω, VEL Ἀπαρύω, Fσω, Haurio ex. Non dico Exhaurio vno verbo, quòd præpositio Ex in hoc cõposito aliud significet. ‖Interdum metaphoricè pro Detraho, velut hauriendo, seu minuo. ἀπαρυσέον inquit Suidas, ἀφαιρετέον, ἀπὸ τοῦ ἀρύω. Plut. πῶς αἴ τις ἄν &c. in principio, ἠδὲ γὰρ ἐνμοιρισκοῖς τις ἢ γραμματικεῖς ὅπερ δίδοις γνοίη μηδὲν ὀνησιμανθάνειν ἀπαρύτων τῆς πρὸς θεοὺς ἀμαθίας. Sic apud eundem De tranquillitate animi, ἀπαρύτειν τοῦ θεοῦ πρὸς τὸν μεμψιμοίρου. id est Detrahere vel minuere de querelis. Est autem eadem ratio huius metaphoræ quæ & in verbo ἀπαντλῶ, de quo alibi dictum est. Vsurpatur etiam interdum vox passiua Ἀπαρύομαι pro ἀπαρύω seu ἀπαρύτω.

C. Ἐξαρύω, Exhaurio. Item Exprimo. Bacchius enim apud Hippocratem ἐξαρύεται exponit ἐκθλίβεται, vt Erotianus annotat. Sic verò & ἐξαντλεῖται (quod eiusdem cum ἐξαρύεται significationis est) eidem Erotiano est ἐκπιέζεται. In Galeni autem Hippocr. vocab. lexico scribitur ἐξαρύα). quod itidem exponit ἐκκενοῦται, ἐκθλίβεται: item (secundum alios) ἐξορμᾶται καὶ ἐξορμὰν ποιεῖται. VNDE Ἐξάρυσις, εως, ἡ, Exhaustio. ἀπάντλησις, Galeno in Lexico Hippocr.

C. Ἐπαρύω, ET Ἐπαρύτω, Haurio. Et passiua voce, signif. actiua, ἐπαρύομαι seu ἐπαρύτομαι pro eodem. VNDE Ἐπαρυστὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀρυστὴρ seu ἀρύταινα, Vasculum quo oleum lychno infunditur. Exodi 25, de cande labro templi, καὶ τὸν ἐπαρυστῆρα αὐτῆς καὶ τὰ ὑποθέματα αὐτῆς. pro quib⁹ in Hebraici textus versione est, Emunctoria quoque & vbi ea quæ emuncta sunt, extinguãtur. ET Ἐπαρυστείς, ίδος, ἡ, idem Hesych. quod αὐτλιπτήρ, Vas aptum ad hauriendum: idem quod ἀρυστὴρ & ἀρύταινα Lib. 3, Regũ (inquit Budæus) in instrumento templi legitur hoc verbum pro hydria. Hesychio est etiam ἐλαιοχύτης, Vas ad affundendum oleum paratum. quæ expositio tribuitur vocabulo ἀρύταινα ab Aristoph. scholiaste, Exod. cap. 37, de cãdelabro templi, ἐποίησε τοὺς λύχνους αὐτῆς ἑπτὰ, καὶ τὰς λαβίδας αὐτῆς καὶ τὰς ἐπαρυστρίδας αὐτῆς, χρυσίου καθαροῦ. vbi Hebraici textus versio habet, Lucernas septem cum emunctoriis suis, & vasa vbi ea quæ emuncta sunt extinguantur. Num. cap. 4, itidem de candelabro templi, τοὺς λύχνους αὐτῆς, καὶ τὰς λαβίδας αὐτῆς καὶ τὰ πάντα τὰ ἀγγεῖα τῶν ἐλαίου αὐτῆς. vbi in vulg. Hebraici textus versione est, Cum lucernis & forcipibus suis, & emunctoriis & cunctis vasis olei. Ita ἐπαρυστεὶς modò redditur (secundum eam versionem) Vas vbi ea quæ emũcta sunt extinguuntur: modò Emunctorium. sed videtur conuenientior Hesychii expositio. Apud Zachariam verò prohetam exponitur Infusorium, vt annotatur. in v l.

ΡΥΩ, Fut. ύσω, idem quod ἐρύω, id est Traho: factúmque ex eo κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε, vt Eustathius tradit: alibi tamẽ scribens ἐρύω ex ῥύω fieri pleonasmo τοῦ ε. Vnde passiua voce signif. act. Il. σ, Ἀργεῖοι δ' μὴν ἴαχον, ἐρρύσαντο δὲ νεκρούς: id est Trahebant, εἵλκυσαν.

Ῥῦμα, ατος, τὸ, Tractus. ἕλκυσμα, vt Suidas accipit hunc Eunapii locum, πῆμα δέ τις ἀποσπασθὲν εἰς πόζου ῥῦμα. Apud eundẽ εἰς πόζου ῥῦμα τοῦ ἐπέλεον τῆς Ῥωμαΐτις οἱ βάρβαροι, Circumnauigabant, tam prope acceden es vt teli iactus inter eos distaret. ‖Ῥῦμα, Funis ad remulco trahendum. Budæus ex Polybio lib. 1, pag. 7. ὅπη δὲ πύπτις ἐπίσησαν τὰς ἱππηρεῖς, ῥύματα δόντες ἐξ αὐτῆς. Et apud Suidam, ἐκ πυτῶν αὐτὴν πνεύματα λαμβάνοντες ἐκτὸς κατ' ἄλλα πλοῖα. Ibidem, ῥύματα δὲ καὶ πλεῖα ταῖς ὀχεδίαις ἐνῆψαν, οἷς ἐμέλλον οἱ λέμβοι ῥυμουλκοῦντες οὐκ ἐάσειν φέρεσθαι κὴ τὸ πέλαγος. Remulcum Latini dicunt. Cæs. lib. 3, Belli ciuilis, Submersam nauem remulco multisque contendens funibus eduxit. VNDE Ῥυμουλκέω, ῶ, id est ῥύμασιν ἕλκω, hoc est Loris funibusque traho, Bayf. Latini dicunt Remulco trahere seu educere, Remulcando trahere. Polyb. loco citato, τοῦ μὴ ῥυμουλκούντων τὰς ἱππηρεῖς. & rursus, ἐνέβαλον τῆς ῥυμουλκούσας ἱππηρεῖς. Strabo lib. 5, πλεῖται δ' ἡ διώρυξ αὕτη μάλιστα νύκτωρ· ἀλλὰ καὶ μεθ' ἡμέραν ῥυμουλκεῖται δι' ἡμιόνων. Diod. l. 20, ἐπακολουθεῖν δὲ τὰς φορτιωτικὰς καὶ τὰς ἱππηρεῖς ῥυμουλκουμένας ὑπὸ τοῦ εἰρεσίας χρωμένων. Remulco tractas ab iis qui remigio vterentur, vt Bayf. interpret. Remulcãdo autem seu remulco nauis trahi dicitur quæ quũ remis non vtatur, sed tantùm vẽto agatur, vento secũdo destituta, è minore scapha funibus annexa remis trahitur. Vide & locum è Suida in ῥῦμα citatum.

Ῥύσιον, ου, τὸ, Quod trahitur, in locũ videlicet alterius quod ereptum nobis fuerat, τὸ αὖτ' τοῦ φερομένου ἀμπαλόμενον, Quod ex incursione hostili pro erepto nobis rapitur, & vt pignus retinetur. Hoc enim propriè significare volunt illud Iliad. λ, de Nestore dictum, Ῥύσι' ἐλαυνόμενος, abigente videlicet boues Itymonei Eleensis, αἰθαπάγματα, ἤρωα ἐνέχυα χρέος.

Ῥυτὴρ, ῆρος, ὁ, Tractor, Qui trahit. Η' μὴν ἀκοντιστὰς ἠδὲ ῥυτῆρας οἴσων, id est ζωστὰς οἴσων, hoc est πεζότας. ‖Item ἡνία, Poll. Habena seu lorum freni. eo enim equus huc & illuc trahitur. Soph. Aiace, ὀρθὸν αὖν κίονι δήσας, μέγαν ἱππόδετον ῥυτῆρα λαβών. Dionys. Halicarn. ἀπὸ ῥυτῆρος καὶ μετὰ μάστιγος ἐλαθεῖσι τοῖς ἵπποις, laxatis habenis & impulsis

flagello equis. Diod. ὑπὸ ῥυπῆρος ἤλαυνεν. Et metaph. apud Pl. De Socr. οὐχ ὑφ' ἱππείας ὑβρυπήρων ἀλλὰ λόγῳ δῃῶ συμβόλων ἀθυμοῦντες. ET Βρυπὴρ Æolicè pro eodem, vt βρόδον pro ῥόδον.

Ῥύπωρ, ορος, ὁ, idem quod ῥυπὴρ, in prima significatione. ῥύπωρ πῆξον Cicero apud Aratum vertit Sagittipotens. pag. 81. lex. Cic.

Ῥυπὸς, ῦ, ὁ, Tractus. Od. ζ, — ἀγχοῦ καλὸν Ποσειδήϊον ἀμφὶς Ῥυπίσιν λαίεσι καταρυήεσι δεδαρμένα. id est, tã magnis vt trahendi essent nec portari possent. vel, Extractis eruti-que ex terra. AT Ῥυπὰ plur. num. Habena, vel Frenum, quo videlicet equi retrahuntur & inhibentur. Hesiod. Aspide, ἐφίεσαν ὠκέα ἵππε, Ῥυπὰ χαλασόντε, habenas laxantes. id est πὰ χαλινὰ κυρίως τὰ λεγόμενα ἡνία, vt schol. annotat. VNDE Ῥυπαγωγεῖ ἐκ. ὁ, Iorum quod freno inseritur, & quo equus ducitur, Habena vel lorum equi. Xenoph. Hipparch. ὥσπερ δὲ πολλοὶ τὸν ῥυπαγωγέα χρὴ ἐκ τῆς χαλινίδος ἐκ τῶν χαλινῶν πιάζειν, ἀνῆρε τὸν εἰς τὸν ἀρίστερον χεῖρα λαβεῖν. Dicitur & simpliciter ἀγωγεῖς.

Ῥυσμὸς, οῦ, ὁ, Tractus. Dionys. De situ orbis, Ὠυτὸς δ' Λιβύης ῥυσμὸς πέλει, Idem Lybiæ tractus est, Eodem modo Libya trahitur & extenditur: vt ῥυσμὸς sit ἔκτασις, ἕσις. δίφρου, seu σχῆμα, τύπος, vt Eust. ibi exponit. Idem eodẽ l. Σχῆμα δέ τοι Ἀσίης ῥυσμὸς πέλει ἀμφιτερόων Ἠπείροιν, subiungens mox quasi etymon nominis exprimens. Ἑλκωμένων χθὼν ἐστὶν ἐπ' αἰπολίης μυχά. Citat B. & ex Aristot. lib. 1 De anima, p. 216.

¶ Ῥυσαζω, Fut. ξω, Traho, (ea signif. qua ἑλκύω) vel potius Thrahendo rapto. habet enim frequentatiui verbi formam Odyss. ξ, — δμωὰς τ' ἀμφαῖκας Ῥυσάζεσκε ἀνείλιος, trahentes & vim inferentes mulieribus. Il. ω, de Achille Hectorem raptante. Πολλὰ ῥυσαζήσκεν ἑοῦ κεφαλῆς ἀπὸ σῆμα ἐπάρσιον. Fit autem à ῥύω, vt ἑλκυσαζω ab ἑλκύω, idémque significat quod ipsum ἑλκυσάζω. VNDE deducitur Ῥυσαζέσκω, idem significans. Eust.

Ῥύσαγμα, ατος, τὸ, Violẽta tractio & vis mulieri illata, Violentus cum muliere coitus. Etym. ex Lycophr.

Ῥυσακτὺς, ύος, ἡ, Tractio violenta. idem quod ἕλκυσμος. Odyss. σ, — ἔστ' ξεῖνος ὃν ἡμὲ πρόοιν δέμεσσιν Ἠὼς ἐῶν παῦε ῥυσακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς. id est ἀρπάγης, β. ἀφ' ἑλκυσμοῦ, vt Eustath. exponit.

ΡΥΤΜΗ, ης, ἡ, Vicus. id est Tractus ille viæ in vrbe vtrinque ædificiis septæ. nam à ῥύω deriuatur. Strigas etiam nonnulli appellãt. Est tamen propriè Striga linea seu sulcus protractus & extentus. Poll. idem est quod πατεῖα: aliis autem idem quod Homericum ἀγυιά. Act. c. 9, αἰφνιδὺς πορευθῆναι ὅθεν τὸν ῥύμον τὸν καλούμενον εὐθεῖαν, in vicum qui vocatur rectus. Laciades apud Poll. ὀρθὸς γὰρ τὸν ῥύμον ὠδεύσαμεν ἀφ'.

Ῥυμοτμία, ας, ἡ, Viarum vicorumque sectio & metatio, Bud. Partitio in strigas. Polyb. de castris Romanorum, τὸ δὲ κατ' μέρος εἴδη τῆς τε ῥυμοτμίας ἐν αὐτῇ τῇ στρατοπεδείᾳ καὶ τῆς ἄλλης οἰκονομίας, πόλει ὁμοιοτρόπως ἔχει τὸν ἔμπροσθεν. Diodorus Siculus, ἀσφαλὴς τῆς ῥυμοτμίας τῆς ἐν τῷ στρατοπέδῳ, id est (vt in v. l. exponitur) castra rite distinctis spatiis partiuntur in strigas.

ΡΥΤΜΟΣ, ῦ, ὁ, Temo currus, Lignum illud longum quod inter equos medium est, & quo currus ipse trahitur. vnde & à ῥύειν dictum est Il. ω, — εὐξέστῳ ὅθι ῥυμῷ. Plut. Coriol. ξύλον ἀμάξης ᾧ τὸ ῥυμὸν ἐπεῖδεσιν. Est autem ῥυμὸς in curru & rheda quod in aratro ἰσοδόκη: quanuis Pollux ῥυμὸν etiam inter aratri partes numeret.

C. Ἀκρορρύμον, ου, τὸ, Extrema seu summa temonis pars, Summus temo, τὸ τοῦ ῥυμοῦ τέλος, τὸ ὑπόθεν ἐκδεδεμένον τῷ ζυγῷ. vt Poll. tradit.

C. Ὀκτάρυμος, seu Ὀκτάρρυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Octoiugis, Octo temones habens. vt ὀκτάρυμον ἅρμα, Xen. Pæd. 6, id est currus octoiugis. ἰδὼν τὸ τετράρυμον αὐτοῦ ἅρμα, κατενόησεν ὡς οἷόν τε εἴη καὶ ὀκτάρυμον ποιήσασθαι ὥστε ὀκτὼ ζεύγη βοῶν ἄγειν.

C. Τετράρυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quadriiugis, Quatuor temones habens. Xen. Pæd. 6, συνεζεύξατο δὴ τετράρυμον τὸ ἅρμα τέθριππον ὀκτώ.

ΡΥΤΙΣ, ίδος, ἡ, Ruga. id est cutis in senili corpore in plicas & quasi sulcos contractio. vnde & ipsum à ῥύω deriuatur. Plato de Archeanassa meretrice, ἧς καὶ ὀστεοῦν ῥυτίδων πικρὸς ἔνεστ' ἔρως, vel (vt apud Suid. legitur, ὁ Γλυκὺς ἔζετ' ἔρως.) Epig. lib. 2, tit. In anus, Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐκπτύσεις, genarum rugas. Metaphoricè etiam accipitur vt vocabulum Latinum. Plut. ὥσπερ ῥυτίδας ἀφαιρεῖ ἡ πολιὰ ἐπιφερομένη τοῖς χρωτὶ τοῦ προσώπου. Plato Symp. λεαινόντες τὰς ἐν τῷ σκέλει ῥυτίδας, coria erugantes, seu coriorum rugas complanantes.

C. Ῥυτιδοφλοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cortices rugosos habens. Epigr.

Ῥυτιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Rugosus.

Ῥυτιόω, ῶ, F. ώσω, Rugo. Corrugo, In rugas contraho. Aristot. δίψαντα τὸ θερμὸν ὕδωρ ἐκ τοῦ ἐν τῷ θερμῷ ὄντος, τὸ ῥυτιοῦν. Et in pass. apud eundem lib. 5 De gener. animal. τὸ ἄλμη δέρμα καὶ τὸ ὄμμα τοῦ ἐν τῷ ὑγρῷ τοῦ χιτῶνος γίνεται γεγηρακότος. Theophr. lib. 9. cap. 4 ἐστὶ δὲ ἀμφὶ φύλλα, Rugata folia. Luc. τὸν ὀφθαλμὸν ἐρρυτιδωμένος. VNDE Ῥυτίδωσις, εως, ἡ, Corrugatio. Medici pupillæ corrugationem sic vocant: quæ & ῥυσώσις. ET Ἀῤῥυτίδωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Irrugatus) Qui rugas non habet. Rugarum expers.

¶ Ῥυτὸς, ΕΤ Ῥυτὸς, ή, ὸν, Rugosus. Iliad. ι, de Eumenidibus, Χωλαὶ τ' ῥυσαὶ τ' ὀφθαλμὼ τ' ὀφθαλμω. Aristoph. Pluto [πρεσβύτου] τοῦ τὸν πρόσωπον ὀδόντων, ἀθλίου, ῥυσοῦ, μαδῶντα, γνάθον. Luc. ῥυτὸς δ' ὀφθαλμὸς, καὶ ἐξεκαυμένος ἐς τὸ μέλαν πάνυ, obrugata cute, vietus, retortidus, Budæo interpr. Philostr. epist. 2. ὁ αὐτὴ δὴ τὰ ἐκεῖνα καὶ ἐξῆς. Et metaphoricè apud Athen. lib. 6. ex Teopompo comico, ὁ δὲ τοῦ Περικλέους ῥυσὰ βουλεύματα. Plutar. Symp. 8, τὰ δὲ ἀκρόδρυα ἰσχνὰ καὶ ῥυσά. AT Ῥυσὰ VEL Ῥυσὴ substant. à Suida exponitur ἡμιξήρανσις, ἀφήρανσις.

C. Ῥυσοκάρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fructum rugosum ferens.

Ῥυσότης, ητος, ἡ, Rugositas. Plutar. Galba, ὅθεν κεφαλὴν τὴν φαλακροτάτην, καὶ ῥυσότητα, frontem rugosam, rugis sulcatam & exaratam.

Ῥυσόω, VEL Ῥυσαίνω, ῶ, F. ώσω, Rugo, Corrugo. idẽ quod ῥυτιόω. vnde ὀῤῥυσόω, corrugare, Bud. ex Hippiatr. Et ῥυσοῦμαι, rugor apud Dioscor. à quo præter pass. ἐρρυσωμένος, Rugatus, Corrugatus. In rugas contractus. HINC Ῥυσώσις, εως, ἡ, Rugatio seu Corrugatio, In rugas cõtractio. Idem quod ῥυτίδωσις.

Ῥυσαλέος, ου, ὁ, Rugosus. idem quod ῥυσός. Nicand. Alexiph. ὁπόσοι δὲ Ῥυσαλέοι καὶ ὀνοφερὸν ἐλίσσοι Κείρεται θλιβόμενοι. ἐρρυσωμένοι, inquit schol. i. in rugas contractam. ex quo intelligimus maturam.

Ῥυσαίνω, Rugo, Corrugo. vnde in pass. apud Nicand. Alexipharm. Τοῦ μὲν τάδε φύλλα τε καὶ ἡ ῥίζα αἰνεται οὖλα. id est ῥυσοῦται.

Ῥύσημα, ατος, τὸ, Ruga, Pellis in rugas contracta. ἀνθρώπου τὸ ὅλον σῶμα ὄψιν τῶν γεγηρακότων σπαρμάτων. Suid. i. (vt Gorræus habet) sordes ac rugæ quæ in senili facie cernuntur.

ΕΡΥΩ, F. ύσω, Custodio, Saluo, Saluum & incolumem præsto, Conseruo, Tueor, Defendo. Vnde pass. voce. signific. act. Καὶ τὸν μὲν πρὸν ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων Κυκνηγενέων, custodiit, ἐφύλαξεν. Il. χ, [βουλὴ.] Κεφαλὴν ἣν νῦν ἐρύσαιτο καὶ ἐξ σάωσε Ἀργείους ἐν νηυσί. Iliad. α, — ἐρύσσας Πρὸς Διὸς εἰρύαται, id est φυλάττουσι, Conseruant, tuẽtur. Il. χ, de Hectore, Troiæ columine, Οἶος γὰρ σφι ἔρυτο πόλιν καὶ τεῖχε' ἀμαρτῇ, quem locum citans Plato in Cratylo, subiungit, ἐφ' ᾧ τάχα δὴ ὡς ἔοικεν ὀρθῶς ἔχει καλεῖν τὸν σωτῆρα τοῦτον Ἀστυάνακτα: illo nimirum vocabulo σωτῆρα exponens Homericum ἔρυσο, vt sit ἐσώζες. Hesiod. Aspide, Ἠ τ' εἴρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο. Apoll. Arg. 2, de dracone aurei velleris custode, ὅφις ἀεὶ τ' ἀμφί τ' ἔρυται, de quo alibi, κῶας ὄφις εἴρυτο δοκεύων, custodiebat obseruãs. Opp. lib. 3 De venat. Εἰρυόμην φίλα τέκνα, seruans charos pullos. ‖ Item Seruo, Obseruo, ea signif. qua legem aut mandatum seruare dicimur. id est φυλάττομαι, τηρῶ. Il. α, Χεὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσασθαι. ‖ Ἐρύομαι, Libero, Redimo, Periculo eximo trahẽdo ad me. Il. χ, Οὐδ' εἴκεν σ' αὐτὴν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγει

ἀνώγει Ἀρδανίδης Πείραιος. ‖ Ἐρύομαι, Arceo, Depello, κωλύω. Odyss. ω, de galea, Ἡ δὴ οὐκ ἔγχος ἔρυτο δόμοισιν ἐοῖσιν χαλκὸς, illa verò galea hastam non arcebat aut repellebat. ‖ Ἐρύομαι, Caueo, Effugio. φυλάττομαι, ἐκφεύγω. Iliad. β, de Ennomo augure, Ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο κῆρα μέλαιναν.

C. Ἐρυσίπολις, εως, ἡ, Vrbium custos & seruatrix, Vrbium tutatrix & patrona. Mineruæ epitheton, quæ & πολιοῦχος eadem de causa dicebatur. Eustathius, ὅθεν σωτήρας πόλεως χεῖρας ἀνέχοντες, ἐρυσίπολιν Ἀθηνᾶν ἐπεβόων, ἤγουν φύλακα πόλεως. Iliad. ζ, Πότνι' Ἀθηναίη ἐρυσίπολι, δῖα θεάων. Sunt qui & ab ἐρύω, id est Traho deriuent: vt intelligatur vrbium vastatrix.

Ἔρυμα, ατος, τὸ, Tutamen, Tutamentum, Munimentum: quo videlicet nos tutamur & inimicos arcemus. Hesiodus Erg. Καὶ ποτὲ ἔσσασθαι ἔρυμα χροὸς οὔ σε κελεύω, tutamentum corporis contra vim frigoris. Xenophon Pæd. 4, θώρακας μὴν, ἐρύματα σωμάτων. ‖ Peculiariter verò ἔρυμα dicitur quo nos contra hostes tutamur: ideóque exponitur, Munimentum, Vallum, Murus, Præsidium. Soph. Aiace, ἰὼν Πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις, Καὶ δρῶν τι χρηστὸν, εἶτα λοίσθιον θανεῖν. id est τεῖχος, vt scholiastes exponit, Ad Troianorum mœnia. Thucydides lib. 6, σταύρωμα ἔπηξαν, καὶ ἔρυμα λίθοις λοξὰ δίω καὶ ξύλοις διαβαχέων ὤρθωσαν. id est φύλαγμα. Et lib. 3, ἐπὶ τὰ ἔρυματα προσβαλόντες, ἐπειδὴ κατεῖδον ὁμολογίᾳ τὴν ἄκρόπολιν παραδοῦναι. id est φρουρίῳ, munitione occupata. Xenophon Hellen. 2. ἔρυμα τειχίζοντες. Idem, ταῖς πόλεσιν ἐρύματα προβάλλοντες, munitionibus vrbes cinguntur. Herodianus lib. 2, φρουρὰν καταλιπὼν τὰ ἔρυματα. Eodem libro, διαφράττεσθαι ζυγοῖς πίχεσί τε καὶ ἐρύμασι, valido muro muniment isque obstruere. Philo, ἐν ἐρύμασι διαλαμπόντες, in munitionibus firmissimis. ‖ Ἔρυμα, στέγασμα. Erot. apud Hippocr.

Ἐρυμνὸς, ου, ὁ, Munitus, Tutus. Callimachus hymno in Delum, Κέκλυθι νῦν πόρριθεν ἐπεὶ σέο τοῦνεκα ἔρυμνα. Thucydides lib. 4, χωρίον ἐρυμνὸν καὶ δυσπρόσιτον. Xenoph. Pæd. 1, ἐν δυσχωρίᾳ αὐτὸς γιγνόμενος ἐν ἐρυμνῷ αὐτὸς ὢν ὑποδέξῃ, in loco tuto & munito. Plutarch. Camillo, πόλις ἐρυμνὴ, tutissima vrbs. Gregorius, Εὐὴν μοι σβεσάτω, καὶ ῥήγματα σκῆπτρον ἐρυμνός. Hesychio ἐρυμνὸς est ὑψηλὸς, μεγας, ὁ χυρὸς, σκοτεινός.

C. Ἐρυμνόνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tergum habẽs munitum seu loricatum. Epigr.

Ἐρυμνότης, ητος, ἡ, Munitio (non intelligendo actum muniendi sed, vt ita dicam, essendi munitum.) Philo De vita Mosis lib. 1, ὅθεν ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς τόποις ἐρυμνότητα, μηχανήμασι καὶ ταῖς ἐλεπόλεσι [φραξάμενα,] aduersus locorum munitionem. Xen. Pæd. 6, ὅσα περ ἐρυμνότητος ἐδεῖτο, quæque munitione adhuc indigebant.

Ἐρυμνόω, ῶ, F. ώσω, Munio.

ΕΥΩ, F. ύσω, idem quod ἐρύω proximè præcedens: id est Custodio, Seruo, Tueor. Iliados ρ, ἀλόχοις καὶ νήπια τέκνα Προφρονέως ῥύσασθε. Odyss. ξ, — οὓς πάσδε φυλάσσοιτο τε ῥυόμαί τε. Iliad. ο, Ἄλλαις αὖτε θεαὶ ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν Ἑκτορ.' Hesiodus Alpide, Ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει ῥύεταί τε πόληα. Idem, ῥυσόμεθα κράτος ὑμῶν, vestrum imperium defensabimus. Est verò vsitatum in hac significatione etiam in prosa. Herodianus lib. 6, ῥυσθαι τοὺς Ῥωμαίων ὄχθας, tuendis Romanorum ripis. Idem eodem libro, ἐνθεῖν γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, καὶ μάχεσθαι, ἀγαπητὸν, conseruare seu seruare corpora sua, nõ pugnãdo obiicere periculis. ‖ Item Libero, Redimo, Seruo seu conseruo ex periculo, Eximo & extraho e periculo. Vnde ῥύσαι apud Suidam, pro λυτρώσαι. Passiua autem vox, actiua tamen significatione tam in prosa quàm apud poetas vsitatior. Odyss. μ, Οὐ γὰρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπὸ κακοῦ οὐδ' ἐνὶ σίχθων, nec enim te exemerit & eripuerit e periculo. Euripides, ὃν θανεῖν ἐρυσάμην, quem morte liberaui. Soph. Aiace, Ἠ δὴ τὸν μηδὲν ὄντα, ὀνθ' ἑπτὰ δορὸς Ἐρύσατ' ἐλθὼν μόνος, Vos eripuit, septis videlicet quondam inclusos. Apoll. Arg. 2. ῥύσαιδε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης, liberate calamitate, seruate ex interitu. Laert. in Archyta, ὃς ὅθεν ὁ Πλάτωνα ῥυσάμενος δ' ὀπτολῆς, ᾤχετο Διονυσίου μέλλοντα ἀναιρεθῆναι, Qui Platonem per epistolã à morte quam Dionysius ei parabat, liberauit, seu periculo mortis exemit. (Notandum tamen poss. quædam huius ordinis exempla ad priorem etiam significationem referri.) Passiuè etiam sumptum reperitur. Vnde ῥυσθῆναι, pro Liberari citat Budæus ex Basilio. Sic Can. 4 Concil. Neocæs. ἐρρύσθη ὑπὸ τῆς χάριτος, per gratiã Dei liberatus seu seruatus est. ‖ Apud Thucydidem verò lib. 4, ἔργῳ γὰρ ἀγαθῷ ῥύσθαι τὰς αἰτίας, scholiast. exponit ἀπολυσθῆναι. ‖ Ῥύω, seu ῥύομαι, Arceo, Depello, κωλύω, vt Eustathius exponit illud Od. ψ, Ἠὼς δ' αὖτε ῥύσατ' ἐπ' ὠκεανῷ.

Ῥῦμα, ατος, τὸ, idẽ quod ἔρυμα, Tutamen, Tutamentũ, Munimentũ, Propugnaculũ. Soph. καὶ τὶ σμικρὸν μεγάλων χωρὶς, σταλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται. i. φυλακὴ, inquit scholiast. Dubium præsidium & tutamen. Vnde remedia atque auxilia ῥήματα dixit Hippocrates. i. βοηθήματα, vt Gal. exponit. quippe quibus è mortis periculo conseruamur, quibus contra mortis vim nos tuemur. ET Ῥῦμη pro eodem, apud Hesych. videlicet φυλακή.

Ῥύσις, εως, ἡ, Liberatio, Redẽptio. Vtitur hoc vocab. Eust.

C. Ῥυσίπονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alabore liberans, Laboris molestiam subleuans. Epigr.

Ῥύσιον, ου, τὸ, Quod pro redemptione & liberatione alicuius datur. λύτρον, λυτήριον, vt Hesych. & Suid. exponũt. Greg. de passione Domini, Ῥύσιον δρεπτόνων ἡμετέρων παθέων. ‖ Vnde & pro pignore accipitur, id est pro ἐνέχυρον, vt Suidas tradit, seu (vt Hesych.) τὸ ἕνεκα ἐνεχύρου καταχρόμενον, ὡς δὲ τὸ ῥύεσθαι τὸ καταχρόμενον. Ioseph. apud Suid. ὥσπερ μὲν γὰρ ῥύσιον τῶν πολεμίων ἄγων. Apud Soph. etiã in Trach. Φόνου φόνου δ' ῥύσιον πίσω πάλας, schol. exponit ἐνέχυρον seu ἀμοιβὴν. dicit ibi Philoctetes se feris & auibus vicẽ redditurũ è quarũ captura viuebat, vt quas antè iaculis peteret au se nutriendũ, eæ iam suo vicissim corpore mortuo pascantur. ‖ Item quod datur diis pro restituta valetudine aut salute conseruata. i. σῶστρον, δῶρον σωτήριον. Dionys. De situ orbis, loquẽs de insulis Cyclad ibus, Ῥύσια δ' Ἀπόλλωνι χοροὶ ἀναγοῦσιν ἄπασαι. Illud autem Eurip. ῥύσια ψυχῆς δῶρα, in v. l. exponitur, Dona quæ animæ profint & sint salutaria. VNDE Ῥυσιάζω, Pignoris loco capio ἐνέχυρα λαμβάνω, vt Suid. exp. hunc adeipoton locum, φασὶ δὲ τὴν νεαίρικον ἀνελεῖν καὶ τὴν πόλιν ῥυσιάζειν. ET Ἐρυσιάζω, pro eodem. Eust. exponens Homericũ illud Od. λ, Ῥύσι' ἐλεωνόμβρος, scribit ῥύσια ἐλεώνειν esse idem quod ἐρυσιάζειν καὶ λαμβάνειν ἀνθαρπάγματα ἤγουν ἐνέχυρα θεῶν.

Ῥυτὴρ ῆτος, ὁ, Custos, φύλαξ. Odyss. ρ, Αὐτὰρ βουλοίμην σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι. Opp. De ven. l. 3, Διὸς ῥυτῆρας ἀγαυοὺς, Iouis custodes: de Curetibus loquens. ET Ῥυτωρ, pro eodem. Suid. ex Epigr. Παῖ ὠραίων ῥύτορ βουκολίων. item, Πορφυρεὴν χαίτας ῥύτορ κεκρύφαλον.

Ῥυτρον, ου, τὸ, Quod pro liberatione alicuius offertur. idem quod ῥύσιον. Hesych. ῥύτρα exp. λυτήρια, σωτήρια, σώστρα.

Ῥυστὴρ, ου, ὁ, Liberator, Seruator. σωτὴρ, λυτρωτής.

C. ΑΝΕΡΡΥΩ, vel ἀνερρύομαι, Redimo, Libero captiuũ, in Pand. & ἀνερρύσθη passiua sign. pro Redemptus est. (ITEM verbale ἀνάῤῥυσις, Redemptio.) Capitur ἀνερρύομαι etiam pro Reparo, Sarcio. Dionys. Halic. l. 5, ἀνερρύσασθαι τὴν πόλιν τῶν πέρυσι κακῶν.

Ἀναῤῥύω, Iugulo, Macto, Sacrifico. quia sacrificantes ἀνέκλων πὶς τρατχήλους τῶν θυομένων ὅθεν τὰ ἄνω βέποντες. vnde apud Hom. ἀνέρυσαν. Etymol. ‖ HINC etiã ἀνάῤῥυσις, Sacrificiũ. Est & nomẽ diei secũdi ἀπατουρίων, vt ait Hes.

¶ Ῥύσκω seu Ῥύσκομαι, idem quod ῥύομαι. id est Tueor, E periculo conseruo. φυλάττω. Il. ω, Andromache de Hectore Troiæ propugnatore & seruatore, Ἠ δ' ὅλωλας ὅθι σκοπὸς, ὃς πέμιν αὐτὴν Ῥύσκεθ'.

ΕΡΥΚΩ, F. ξω, Inhibeo, Contineo κατέχω, κρατέω. Iliados λ, vnusquisque suo aurigæ iubet Ἵππους δὺ κ' κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ὅθι πάφρω, decenter continere seu retinere. ἴσχειν. Iliad. γ, Καί ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ὅθι σφιν, id est retrò inhibebant, Budæo interpret. seu (vt alii) Continebant in ordinibus. Item Impedio, & quasi cursum alicuius inhibeo. Il. θ, πάσ' ἠὲ μέγας ὠκὺν ἐρύξει, nõ impediẽt aut inhibebunt. Il. σ, Μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, ne me à pugna reuoces, ne me ad pugnam properatẽ inhibeas & impedias.

Apollon. Argonautica 2, — οὐ θεοὺς λίσσεσθαι ἐρύκω, non impedio, non prohibeo, κωλύω. Hesiodus Ergois, Μηδέ σ' ἔρις κακοχαρὴς ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι, ab opere faciendo animum tibi inhibeat seu auocet, κώλυσιν ἀπ' ἔργου, vt Proclus exponit. Item Detineo. Odyss.o, — οὐπὶ ἐγὼ γε πολὺ χρόνον ἐνθάδ' ἐεύσω Γείδωρον νόστον. Odyss.ι, — ἀεκόντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει. Iliad.ζ, — Ξείνια δ' ἐν μεγάροισιν, ἐεικέσιν ἠμὲ τ' ἐρύξας. ‖Item Arceo, Depello. Odyss. α, — ἄ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι. Et in vulg.l. ἐρύκω λοιμὸν θεῖος ὅρους, pestem à finibus arceo. Passiuè quoque capitur. Il.ψ, Μή μοι ἐνὶ νῆεσσιν μενὸς ἐκπροὰ κυνὸς ἐρύκω, Hector ad suos equos: id est κατέχειν, vt scholiast. exponit: Ne cursus vester inhibeatur. Deriuatur autem hoc verbum ab ἐρύω, prop. et affinem significationem. nam vt ἐρύω significat Arceo, sic etiam ἐρύκω. Quod autem ad significationē primam attinet qua pro Inhibere ponitur, ab ἐρύω. i. traho, non incōmodè deducitur, quòd eum quem inhibemus, retrahamus.

C. Ἀπερύκω, Arceo, Repello, Propulso, Abigo. Homerus Il.ρ, — βελέων σ' ἀπέρυκε ἑρωλῶ. & Odyss.ξ. Ἀλλ' ἀπὸ κεῖνος ἔρυκε. Verbum est ποιητικωτερον. quo tamen vtitur Xenophon, vt & aliis nonnullis ποιητικωτεροις. vt κωμῳ τρέφεις ἵνα σοι τοὺς λύκους ἀπὸ τῶν προβάτων ἀπέρυκε. Et alibi, ἀπερύκειν τοὺς λύκους ἀπὸ τῶν οἴκων. Et cum genitiuo, sine præpositione ἀπὸ, apud eundem, ἀπερύκειν τινὰ τοῦ μὴ ἀδικεῖν σε. Suidas quoque ἀπέρυκε exponens ἀπεκώλυεν, exempla citat ex prosa hæc, ὁ δὲ μόνος ὑπέστη καὶ ἀπέρυκε τὸ θεῖον. Item καὶ βάρη σωρεύσας ὅσα δύναιντο, ἀπέρυκον τὸ λυμαίνεσθαι τὸ τεῖχος.

C. Διερύκω, Inhibeo, Impedio, q. d. Medium me interponendo inhibeo, Dirimo. Plut. Lyc. διερύκων δ' ἄψιμαχον πνὰ, μαγφεικῆ κονίδι πάντας ἀπέθαυε.

C. Κατερύκω, Detineo, Inhibeo, Remoror. Od.ο, — ὃν ἐσυμβμεν κατερύκει. quem abire parantem remoratur. Odyss. α, Μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε λιλαιόμενον ἀπὸ οἴκου. Od.ο, — κατέρυκε καὶ ἔρχεθ' ἑκὼν ἱέμενος περ. ‖ Ἐρυκάκω, ET Ἐρυκακέω, idē quod ἐρύκω. i. Inhibeo, Detineo, Remoror. Il.ε, — τοὶ δ' ἀμφὶς ἐρύκακον μωνυχας ἵππους. Odyss. λ, Αἴκ' ἔθελης σὸν θυμὸν ἐερυκακέειν καὶ ἑταίρους. ‖Item Arceo, Depello. Il.ο, — αὐτὰρ Ἥλιδε κακὸν πόσι ἔτις ἐρυκάκοι ἱέμενόν περ.

C. Κατερυκάκω, idem quod κατερύκω, Inhibeo, Detineo, Remoror. Iliados ω. Μή μ' ἐθέλοντ' ἔτι καὶ κατερύκανε. legitur tamē ibi & κατερύκανε, quasi A Κατερύκανω. Sic verò & ἐρυκάνειν & ἐρυκανέειν in aliquibus exemplaribus scriptum reperitur tanquā A B Ἐρυκανω ET Ἐρυκανέω.

ἔ Ρ Χ Ο Μ Α Ι, Venio, Eo. Fut. ἐλεύσομαι, & aorist. ἤλυθον ac ἦλθον, tanquam ab ἐλεύθω, de quo suprà. vnde & exempla diuersorum loquendi generum per ἐλθεῖν, aut eius composita cum ἔρχεσθαι & eius compositis ponere non dubitaui. Homerus Iliad.β, ὡς ἄρ' ἐρχομένων ἀπ', ab illis eunibus. Et 1, γέρας ἔρχεται ἄλλη, abit alio. Cum ὅθι vel ποῖ vel εἰς, vt ἔρχεσθαι ὅθι τὰς ἀθυμίας, Demosth. ἔρχεσθαι ὅθι τὴν ἀρχὴν, Plato. Cū ποῖ autem, vt ἔρχεσθαι ποῖ τὴν οἰκίαν. Cum εἰς, vt ἔρχεται εἰς σε ἡ ὀργή, Demosth. Et ἐλθεῖν εἰς δυνάμεν. Plato De republica lib. 2, pro Adipisci seu nancisci potestatem. Aristides autem alio loquendi genere τὸ γ εἰς ἀνθρώπους ἐλθὸν dixit, pro Quantum quidem in viribus humanis situm fuit. Iungitur & cum διὰ, vt ἐλθεῖν διὰ μάχης τοῖς πολεμίοις, Thuc. Apud Herodot. sæpe cum participio futuri, vt ἔρχομαι ἐρέων, & ἔρχομαι φράσων, pro dicere aggredior. Ad verbum, Venio dicturus. id est ad dicendum. vt Gallicè Je vien maintenant à parler de ☾c. Item ἐρχόμενος, pro Futurus, Instans, vt ex Act. Ap. 18, ἐρχομένῃ ἑορτῇ. festum quod instat. At ex Thuc. ἐρχομένου ἔτους, pro Insequenti anno.

C. Ἀνέρχομαι, Ascendo ad verbum, Sursum vado. Herodianus, ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν αἰθέρα. Inuenitur etiam, ἀνελθὼν ὑπὸ βῆμα, Quum tribunal conscendisset. ‖ Cic. apud Aratum ἀνέρχεσθαι exponit Emergere, Existere. nā quod dicit, Ἥμος δὲ φοινίκων δύεται, τοῖ δ' ἀνέρχεται ἄλλα, Ὄρνις τ', αἰητός τε, τό τε πτερόεντος ὀϊστοῦ Τείρεα, reddit, Obruitur procyon: emergunt alites vnà, Et volucris terris existit clara sagitta. ‖ Ἀνέρχομαι est etiam interdum idem quod ἐπανέρχομαι Reduco. ἀνερχομένῳ, ἐπιστρέφοντι, Hesych.

c.2. Ἐπανέρχομαι, Redeo. Demosth. Pro cor. ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπανέρχομαι. ‖Item Rursus differo. Item Explico. Bud. p. 109 ex Plat. & Aristot. Sed in hac significatione ab ἐπέρχομαι potius esse videtur quàm ab ἀνέρχομαι.

C. Ἀπέρχομαι. F. ἀπελθοῦμαι. Aor. 2, ἀπῆλθον, Abeo, Exeo, Discedo. Interdum absolutè, i. sine casu. Cum genit. vt ἀπελθὼν τῆς οἰκίας, Quum abisset domo, vel Profectus domo. vel Egressus domo. Sic ἀπελθεῖν τοῦ βίου, E vita decedere, Abire è vita, vt Cic. loquitur. & ἀπελθεῖν τοῦ λόγου, apud Euripidem, Abi à sermone, pro Missum facito sermonem. Sic Cicero dixit, Sed abeo à sensibus, pro Missum facio de sensibus sermonem. Interdum additur præpos. ἀπὸ vel ἐκ. vt apud Isocratem, ἐκ τῆς οἰκίας ἀπελθεῖν. Nonnunquam construitur cum præpos. εἰς vel πρὸς. vt ἀπῆλθε εἰς τὴν πόλιν, & ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἄρχοντας. Iungitur interdum cum accus. ὁδόν, sicut & simplex ἔρχομαι. vt ἔρχεται ἀπὸ τὴν τῶν ὁδόν, Abiit hac via. nā à Latinis dicitur quidem Ire viam, item Redire Viam: sed Abire viam si dicitur, certè raro. dicitur enim potius per ablatiuum, via. Graeci quoque dicunt non solùm per Accusatiuum, sed per datiuum, ἀπελθὼν ἐκείνῃ τῇ ὁδῷ.

Ἀπέρχεσθαι dicūtur etiam res inanimæ. vt apud Anacreontem dicūtur ἀπέρχεσθαι capilli id est Abiisse, pro Defluxisse. Marc. 1, lepra ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ. Sic Nausea abiit, Pestilentia abiit apud Lat. At Matth. 4, ἀπῆλθεν ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν Συρίαν. id est Abiit rumor de eo in totā Syriam, vel Iuit fama de eo per totam Syriam. vt dixit Virgilius, It fama per vrbes.

Ἀπέρχεσθαι, Mori. vt ἀποθνῄσκειν, & apud Lat. Decedere, alicubi etiam Excedere. Greg. Naz. ἀπῆλθεν, οἱ ἀπελθεῖν τὴν φθορᾷ ῥῳπῆσεις μόνῃ καὶ μὴ τὴν ἀφθαρσίαν ἀμείψασα ὤρας. Citatur ex Chrysostomo ἀπελθεῖν καὶ μετὰ θάνατον χρόνον. Sic & apud Laertium ἀπελθόντες dicuntur mortui, vt in Plat. vita, εἰκασεν ἐπὶ δείπνου Σωκράτης ὀνειρῶ ἀπελθόντες, ὡς ἐν τῷ Κρατύλῳ φησὶν ὁ Ἑρμογένης.

Ἀπέρχεσθαι, Redire, pro ἐπανέρχεσθαι, apud Thucydidem, si Suidæ credimus. ἀπελθεῖν, inquit, ἀντὶ τοῦ ἐπανελθεῖν, Θουκυδίδης. Demosthenes autem pro ἀποδιδράσκειν, id est Aufugere. Sed fortasse scripserat Thucydides ἀπῆλθε πάλιν. vt & Isocrates ἀπῆλθε πάλιν dicit pro ἐπανῆλθεν, redit: in Panegyrico, ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνοι τοῖς μὲν Ἀμαζόσιν ὡς ἐπὶ πόλεμον ἐξεστράτευσαν, πάλιν ἀπῆλθον.

C. Διέρχομαι, Transeo. Pertranseo. Pratereo. Iliad. γ. versu 198, de ariete, Ὅ, τ' ἐπὶ μέγα πᾶν διέρχεται ἀφρόνων. Sic Μακεδονίαν διέρχομαι 1. Corinth. 16. Et Διέρχομαι δὲ Σαμάρειαν, Act. 15. At verò alibi cum διὰ. vt Ioan. 4 διέρχεσθαι διὰ τῆς Σαμαρείας. Et διέρχεσθαι τὸν βίον. Vitam traducere, Vitam transigere. Dicitur etiā λόγος διέρχεσθαι à Thucydide & Platone, vt Latinè Rumor peruadere. Ita enim malo interpretari, metaphoram retinendo, quam Dimanare. ‖ Διέρχομαι. Differo, Enarro, Commemoro. Plato De republica 2, ἀπὸ τοῦ νῦν δὴ λεχθέντος διέλθῃς. Sed magis ad verbum, Percurro, seu Percurro oratione. Dicitur verò & διέρχεσθαι à Platone Percurrere legendo. Iam verò & quod Isocrates κατὰ Λοχίτου, pag. 194 dicit διεῖλθεν ἐφ' ἑαυτόν, & à Budæo redditur Se cum reputare, Animo versare, mātū, itidem verbum Percurrere retinens, interpretari, Animo & cogitatione percurrere, eodem tamen alioqui sensu. Budæus autem apud Isocratem τοῦτο μὲν ἐμαυτὸν διεῖλθεν vertit etiam Orationē habere. Alicubi certè διέρχομαι vertitur etiā Enumero, Percēseo. quo etiam modo Budæus interpretatur Act. cap. 17, v. 23. διερχόμενος γὰρ καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν. quum alioqui vulgò reddatur ab interpretibus Præteriens, legentibus videlicet seorsim, non autem iunctum accusatiuo σεβάσματα.

c.2. Διεξέρχομαι, Pertranseo. Peruado, Aristoteles De mundo, μέχρις ἂν δι' ὅλου τοῦ παντὸς διεξέλθῃ. Et διεξέρχομαι χώραν, Plutarchus Lycurgo, Per regionem iter facio, eadem construct. Thuc. διεξεληλύθασι δι' ὅλου τοῦ ζηλοῦντε

q.d. Percurrerunt omnia supplicorum genera. At verò apud Isocr. τὰ δὲ ὅλα καὶ δεινῶν οὐ διεξῆλθον pro Non consectati sunt. Bud. quē vide pag. 332. Et διεξελθεῖν τῷ λόγῳ ibidem, Oratione prosequi, Enarrare, Explicare. Item, διεξελθεῖν λόγον, Plat. Sed dicitur & διεξελθεῖν sine datiuo. vt Philo De mundo, διεξελθόντες τοῦ ὅλου χορεύεσθαι ἐν κόσμῳ φυτῶν. Quinetiam pro Lego apud Herodianum l. 1, διεξελθεῖν τὴν γραφήν.

C. Εἰσέρχομαι, VEL Εἰσέρχομαι, Ingredior. Item Eo ad, Accedo. Il. γ, Ἤδη δὲ Φρυγίων εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν. Et Od.ο, πίνε δ' οὔποτε δῆμον εἰσέρχεται. Herodian. 2, ὡς λαθόντες τὸ τεσσαρακόσιον εἰσέλθοιεν ἀνδρῶν κενόν. In vulg. l. εἰσέρχεσθαι εἰς τὸ βουλευτήριον ex Æschine pro Adoptari in curiam. At εἰσέρχεσθαι τοῖς γραφῆς, Demosth. Postulare & causam dicere: & ἀγῶνα vel γραφὴν εἰσελθεῖν, necnon εἰσελθεῖν sine adiectione pro eodem: vide Bud. p. 110. Item εἰσέρχεσθαι τὴν Δία, Subire personam Iouis: quod & ὑποδύεσθαι dicitur. Item εἰσελθεῖν εἴς τινα, pro Conuenire eum domi. Bud. p. 110, ex Lysia. Ibidem affert ex Platone εἰσέρχεται αὐτῷ θεός. (Sic autem cum dat. ex Herodoto, εἰσελθεῖν αὐτοῖς ὑδωρ.) Et cum accus. (quæ multo frequentior est constructio) ex eodem, ἀλλ' οὐδὲ ὀθνεῖα τῶν τῆς συνουσίας τοῦ θεοῦ ἐπειδὰν εἰσέρχεται τοὺς πολλούς. Item, εἰσῆλθε δέ με φοβεῖν ἡδύ. Sic Lat. res aliqua dicitur Subire animum vel incessere animum alicuius, aut Incessere aliquem. De quibus ibidem. Affertur & ex Eurip. ὅ μ' εἰσέρχεται, pro Quod mihi in mentem venit.

c.2. Ἀντεισέρχομαι, Vicissim ingredior, In prioris locū subeo, Succedo. Naz.

c.2. Παρεισέρχομαι, ET Ὑπεισέρχομαι. Subingredior, Irrepo, Irrependo ingredior. Sed ὑπεισέρχεσθαι interdum signif. etiam Subire animum, Occurrere. vt Lucianus De mercede conductis, ὑπεισέρχεται δὲ τὸ μισεῖν ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι.

c.2. Συνεισέρχομαι, Vnà ingredior.

C. Ἐξέρχομαι, Egredior. Cum genit. vt ἐξέρχομαι τῆς πόλεως, vel τῆς οἰκίας. Quo dixit modo Synesius, ἐξελθὼν τοῦ σώματος. id est ad verbum, Egressus è corpore. Dicitur etiā ἐξέρχεσθαι εἴς τινα τόπον: vt Xen. ex Prodico scribit de Hercule, ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν, quod Cicero Exisse in solitudinem. Xenoph. autem ἐξέρχονται εἰς τοὺς ἐφήβους, Trāseunt in epheborum numerum. (Et Hesiodo in Erg. δίκη εἰς τέλος ἐξελθοῦσα, pro Ad finem progressa, potius quàm Egressa: sicut & Thucydides, κεφαλῶν τέ τε τῶν ἐχθρῶν, ὅτι τὰ εἴσω ἐξέρχονται) Sed & cum ὅλῳ alicubi, vt Luc. ὅλῳ πάσῃ ὡς εἰπεῖν τῇ τελετῇ ἐξεκαθάρθη, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐπεβύσσαιτο. vbi ἐξέρχεσθαι redditur Peruadere, Permeare. Sine adiectione autem interdum ἐξεληλυθὼς, pro Qui in exilium abiit, apud Demosthenem. Nonnunquam etiam ἐξέρχεσθαι ὅτι τοῖς πολεμίοις (vt apud Xenoph.) Egredi seu prodire aduersus hostes. Et sæpius sine adiectione, vt apud eundem Hellen. 7. Budæus autem ἐξέρχεσθαι exponit Obuiam exire hostibus, item Suppetias ire apud Demosth. & Æschinem. Ex quo affert etiam in orat. περὶ παραπρ. p. 50, πρεσβεύω δ' ἐξελθὼν ἐς ἀπαντήσεις, quod exponit Primis stipēdiis. ‖Denique de tempore etiam dicitur. vt ἐξῆλθεν ὁ ἐνιαυτὸς, Dem. Elapsus est annus, Exactus est annus. Sic apud eundem, ἐξῆλθον οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι.

c.2. Ἐπεξέρχομαι. vide post Ἐφέρχομαι.

c.2. Παρεξέρχομαι, Prætergredior, Prætereo. Itē egredior, Ex Hom. παρεξελθεῖν πεδίοιο. Et ex Herodot. παρεξελθεῖν τὴν καμινοῦσαν σιγῆ. At verò Od. ε, παρεξελθεῖν Διὸς υἱοῦ (quod & παρεξελθεῖν scribitur) Transgredi. Item παρεξελθόντος, Thuc. 8, fortasse pro ὑπεξελθόντος.

c.2. Ὑπεξέρχομαι, (q.d. Subegredior) Clàm egredior. Plut. Publ. ὑπεξῆλθε τῆς πόλεως, Clàm egressus est vrbe, Subduxit se vrbe.

C. Εἰπέρχομαι, Aduenio, Accedo, Venio ad. q d. ἔρχομαι ὅτι. Iliad. α, Μέναι ἐπιβρόμβων. Odyss. ο, — ἀγχὸν δ' ἐπελθόμεν ἠδὲ βοτῆρας. Sophocles autem ex abundanti præpositionē addit, τὸν αὐτὸν εἰς τόπον Τροίας ἐπελθὼν, pro ἐλθὼν. Alioqui cum solo accusat. in prosa significat & Peragrare. vt ἐπέρχεσθαι τὴν Λιβύην, Plutarch. Sic ἐπελθόντες τὴν χλῶν, Diosc. in præf. At οἶμον ἐπέρχεσθαι poeticè Iter facere. Sine casu autem est etiam Superuenio, Ex inopinato venio. Od. τῷ μὲν δὴ ὑὸς ἐπῆλθε. Et Od. ξ, — νῦν δ' αὖ ἐπῆλθε. Nonnunquam ἐπέρχομαι & pro Aduento, Appeto: vt inquit Budæus, addens ita videri positum à Paulo Epist. ad Col. c. 2, v. 7, ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις. Ibidem ex Pauf. 226 affert ἐπέρχομαι νυκτί, pro Nocte sequēti. paulo pòst. n. ab eo dici τὴν ὑπνοῦσαν νύκτα. ‖At verò quum dicitur ἐπέρχεταί με ὕπνος, vel ἐπέρχεταί μοι, aut etiam sequente infinit. ἐπέρχεταί μοι ὕπνος πιεῖν, vel λέγειν, signif. Cupido incessit, In mentem venit: vt docet Bud. pag. 100 & 111. Sic Aristid. ἐπέρχεταί μοι ἀποφαίνειν. Luc. verò dixit & θεός ἐπέρχεσθαι τινι.

Ἐπέρχομαι violentiæ significationem interdum inclusam habet, & sumitur pro Hostiliter ingredior, Inuado, Incurso, B. ex Thuc. 100. Idem alibi ex Plut. in Cic. 277, ἐπέρχεσθαι τοῖς πόλεσι, Inuadere, Vi tentare. ‖Affertur ex eodem in Numa, τὴν βασανομίαν ἐπερχόμενον, Vlciscentem. Ex Euripide autem, τοῖσδε ἐπῆλθον, pro His te sum aggressus.

Ἐπέρχομαι, (sicut & διέρχομαι) Percurro, Recenseo. Item Differo, Disputo. Bud. pag. 100, ex Aristot. & Dem. Sed & pro Lego accipitur à Synesio, ἐμοὶ χρῆσιν τὸ πολλάκις ἐπελθεῖν, de epistola loquens.

c.2. Ἐπεξέρχομαι, (sicut & ἐπέρχομαι modò dictum fuit) Incurso, Inuado, siue Excurro & percurso populabundè, vt Budæus exponit in hoc Thucydidis loco, ἐπεξῆλθον τὸ πολλὰ τιμωρίας. Interpr. & Erūpo infesto exercitu apud Isocratem. Vide Comm. pag. 100. ‖Item pro Percurro, Commemoro, Differo, (sicut ἐπέρχομαι) ex Isocrate, ἐπεξῆλθον ὑμῖν τοῦτο. Sed & τῷ λόγῳ ἐπεξέρχεσθαι ex Platone lib. 1 De republica, pro Persequi oratione. Item ἐπεξέρχεσθαι pro Perlegere: Basilius, ἐπειδὴ θέλουσα τὴν ὑπόθεσιν, καὶ πάντα ἐκεῖσε ἐπεξῆλθον. ‖Item Pro Vlciscī, Thucyd. cum datiuo, & Antiph. cum accusat. Item ἐπεξέρχεσθαί τινι, In ius rapere, Iudiciū dictare. De quarum signif. vtraque lege Bud. p. 99.

c.3. Ἀντεπεξέρχομαι, In pugnā aduersus inuadentem prodeo, Aduersus τὸν ἐπεξερχόμενον prodeo, Occurro τῷ ἐπεξερχομένῳ, vel Obuiam prodeo. Sic & ἀντεπεξειμι apud Pauf.

C. Κατέρχομαι, Descendo. Herodianus lib. 1. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ Κρόνον, ὑπὸ Διὸς ἐκβληθέντα τῆς ἀρχῆς, κατελθόντα εἰς γῆν, ᾠδὴ ἐσθαι ξένον. ‖Item Redeo vt exul, Postliminio redeo. Budæus ex Demosthene & Aristotele. Æschylus autem ἥκω & κατέρχομαι copulās, vbi dicit ἥκω εἰς γῆν ἣ κατέρχομαι, ab Aristophane irridetur: quū tamen alioqui ἥκω quidem in κατέρχομαι includatur, at non item κατέρχομαι in ἥκω. neque enim quicunque ἥκειν dicitur, is protinus intelligitur κατέρχεσθαι. adeo vt Aristophanem malitiosè hic cauillari existimem, quum ait perinde esse acsi quis μάκτραν & κάρδοπον iungat. Fateor tamen istam verborum ἥκω & κατέρχομαι copulationem nimis ἀπεοικὼς videri posse.

C. Μετέρχομαι, Adeo. vt Il. ζ, ἐγὼ δ' Πάειν μετελθύσομαι pro εἰς τὴν Πάειν ἐλθύσομαι, aut certè pro μετά σε εἰς τὴν Πάειν ἐλθύσομαι, inq. t Eust. q & Od. ζ, Πᾶς ὃς ἐμοὶ λέος ἀρὺ μετέρχομαι ἷῶ που ἀκούσας, exp. δι' ἀκολουθῶ ἔρχομαι τῷ πατρός. Admonet autem à posteris Homeri dici etiam de vlciscente, item de eo qui aliquid tractat. Quum tamen alioqui & apud ipsummet Homerum, Iliad. φ, μέτεστι non solùm ἐπὶ τοῦ ὕστερον ἐλθεῖν, sed & ἐπὶ τοῦ δικάσεως accipi posse tradat: pag. 1244. Cum datiuo autem pro συνελθεῖν ab eo poni idem alibi testatur. Qui vsus apud alios rarus est. At verò cum accusatiuo pro Adire vsi sunt itidem cæteri poetæ. Sed prosæ scriptores pro Accerso potius. vt Demosthenes, ὡς δὲ ἀφικνεῖται ὁ Θεόφραστος μετελθόντος αὐτὸν τῆς ἀνθρώπου. Et Lucianus, ἐγὼ δὲ ἄλλοις ἤδη νεκροὶ μετελθύσομαι. Sed interdum & Quæro, Inuestigo (vt inuestigamus quos accersere volumus.) sicut apud Synesium μετέλθετε τοὺς φαῦλος ῥυπαλαπαῦτας. Et μετῆλθον δέρας, ex Euripide Quæsiuerunt pellem. ‖Alicubi autē μετέρχομαι cū accus. personæ,

exponitur Adiens obsecro: vt in isto Herodoti locò, A μετέρχομαί σε πρὸς θεῶν τὰληθὲς εἰπεῖν, & isto μετέρχεαί με λιτῆσι εἰπεῖν. Sed Bud. exponit simpliciter Obsecrare: item Compellare, Appellare, Alloqui. vt apud eundem ἡ Πυθίη μετέρχετο τοῖς δὲ τοῖς ἔπεσι. Sic & in Pindar. ep. p 86, μέτελθε τοῦτο αὐτὸς, compella eam, & hoc ab ea contende. Idem exponit & Solicitare. Quod autem ad illam compellandi seu alloquendi significationem attinet, in ea verbum μετέρχομαι aptissimè reddi puto Latino Prosequor: vt μετέρχεται τοῖς δὲ τοῖς ἔπεσι in illo Herodoti loco sit quod Virgil. dicit His dictis prosequitur. atque ita μετέρχεσθαί τινα in hoc loquendi genere sit quasi ἔρχεσθαι μετά τινα, Ire post aliquem, id est Sequi aliquem, Prosequi. Sed & in aliis quibusdã loquendi generibus, μετέρχομαι verbo Prosequi commodè reddi existimo. ¶ Sæpe verò cum eodem accus. personæ pro Vlcisor. Antiphon 101, μετέρχομαι τὰ πεπραγμένα τοῦ πατρός. Herodot. μετῆλθον πόσες Ὀρόντα. Et ex Euripide cum accusat. rei, μετελθεῖν γάμους Ἑλένης οὐκ ἐθέλουσι, Sumere vindictam de nuptiis &c. ¶ Item, Punio. Synes. ἐπὶ πλοῦν αἷς μετῆλθε τὰς ἁμαρτάς ἡμῶν. Aphthon. τὰ ἁμαρτήματα ἤδη πολλῶν μετέρχονται. ¶ Vt autem μετέρχομαι in. lusum habet persequendi significat. in proximè præced. exemplis, (quibus addi potest ex Thuc. τὰ ἐγκλήματα τοῦ πολέμου μετελθεῖν, querelas suas persequi) sic & in iis quæ sequũtur, alioqui diuersis. Atque adeo Cõsectari etiam exponitur, item Ambire. (quod autem ambimus id persequimur, & quidem summo studio) Thucyd. 2, εἰ μὴ ὅσον πόνῳ ἀσκήσει, ὥσθ' οἱ νέοι ὄντες τὰ αἰσθέσει μετέρχονται, fortitudinem consectantur. Plut. in Pol. præc. τὴν ἀρχεγονομίαν μετερχόμενον, ambientem. Idem, δεινὴν ὑποψίαν D μετελθὼν ἀπέτυχε. Budæus verò μετέρχεσθαι à Luciano accipi tradit & pro Exercere, Meditari. vbi meminisse oportet τὴν μετέρχεσθαι, quod aliquando hoc verbo declarari scribit Eustathius. ¶ Sic autem & hic aliquam persequendi significationem fatebuntur qui quàm latè pateat apud Latinos huius verbi vsus considerabunt.

Μετέρχομαι, Transeo. vt μετελθὼν ἀπὸ τοῦ θεάματος ὅθεν τοῦ ἄνδρα, ex Luc. in v. l. Apud Herodianum autem φραστὴς μετελθὼν πρὸς Ἀντωνῖνον, non simpliciter E transeundi, sed & transfugiendi signif. habet.

c.2. Συμμετέρχομαι, pro Concomitor, in v. l. ex Basil. quæ tamen interpr. suspecta est.

C. ΠΑΡέρχομαι, Prætereo, Epigramm. lib. 2, Δεῦρε τὰ μὲν ἔργα τῶν παρερχομένων. Et χρόνος παρελθὼν, Isocrates Archidamo, Tempus quod præteriit, Tempus elapsum. Sic ἡμερῶν καὶ νυκτῶν παρελθουσῶν, Aristot. Huc pertinet illud euiusdam poetæ, παρέρχεται ὡς ὄναρ ἡδύ. Interdum verò cum accusatiuo, vt in cursu dicitur aliquis alium παρέρχεσθαι, id est præterire. Hom. Odyss. θ, Οἷσιν δὲ δείδοικα ποσὶν μή τις με παρελθὼν Φαίηκων. Sed & F metaphoricè pro Anteire, Vincere, Superare (vt qui præterit in cursu, vincit.) Plutar. in Camillo, παρελθεῖν τῇ δόξῃ τὸν Κάμιλλον μὴ δυνάμενος. Idem in Publ. τοσοῦτον ὑπερῆρε Σύλλαν παρῆλθεν. At verò apud Homerum Il. α, — ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις, sunt quidam qui itidem exponant Superabis: sed alii malunt Decipies. Ego verò existimo perinde esse ac si diceret Non me anteuertes astutia, Non obrepes mihi incauto. ¶ Item Prætereo, id est Prætermitto, Omitto. Aristoph. G Vespis, ὡς ὑπὲρ τοῦ ἐπελήλυθεν, κοὐδὲν παρῆλθεν. Sed & cũ infinit. ex Demosth. παρῆλθέ μοι τοῦτο εἰπεῖν, Prætermisit me hoc dicere, Fugit me hoc dicere.

Παρέρχομαι, Prodeo, In medium prodeo, seu Procedo aut Progredior. Thuc. 2, καὶ παρελθὼν ἐλεξε τοιάδε. Idem 3, παρελθὼν αὖθις ἔλεγε τοιάδε. Ibidem, ἐγὼ δὲ παρῆλθον οὐπ ἀνηρῶν &c. Et cum εἰς sequente accus. vt Æschin. in Ctes. παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Sed & παρελθὼν εἰς μέσον dicitur à Plutarcho in Sol. (quum alioqui παρελθεῖν per se id significet, vt modò docui.) Sed παρελθεῖν inter- H dum non simpliciter est Prodire, seu Prodire in medium, sed Palam omnibus in medium prodire & se iactare. (Vel, In medium prodire ad edendum sui specimen.) Atque Budæus pag. 684, exponit apud Athenæum, αὐλῳδὸν δὲ παρῆλθον. Idem παρέρχομαι interpret.

Ingredior, Eo, afferens ex Plut. in Antonio, μεγαλωδόμενος δὲ ὅτι τῇ νίκῃ, παρῆλθεν εἰς τὰ βασίλεια, καὶ τὴν Κλεοπάτραν κατεφίλησεν ἐν τοῖς ὅπλοις. Sed affertur ex eodẽ & pro Inuado, in Theseo, εἰς τὴν Κνωσσὸν παρελθών.

c.2. Ἀντιπαρέρχομαι, Contrà prodeo, Aduersus aliquem prodeo.

ΠΕΡΙέρχομαι, Circumeo, Circũuenio. Æsch. in Ctes. περιέρχεται τὴν ἀγορὰν, ἀλλήλοις κατ' ἀλλήλων ἔχοντες δίξας. Plut. autem addidit κύκλῳ cum accus. in Publ. κύκλῳ περιῆλθε πᾶς πολεμίους, Hostem vndique circumuenit vel circunsedit. Cic apud Plat. in Tim. κύκλον περιέρχεσθαι, de luna, Lustrare cursum suum: de sole. Suum conficere & peragrare orbem. interpr. vt videbis in Lex. Cic. Apud Lucianum vero περιέρχεται δόξα πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, exponitur Hæc vulgi animos peruaserũt. Quam expositio probo, vt tamen malim, Hæc vulgi animos peruagata sunt. eo modo quo Cic. dixit, Molestiæ, Letitiæ, cupiditates, timores, similiter omnium mentes peruagantur. Sed frequẽter etiã sine casu ponitur περιέρχομαι pro Oberro. Luc. in Nigr. μεθῶν ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. At minus est quàm Oberro. in sequẽtibus locis, vt paulo post declarabo. Plato Apol. δεῖ γὰρ ἄλλο πρᾶγμα περιέρχομαι. Dem. in Mid. τοὺς ἀδικοῦντας, καὶ τὴν ὀργὴν τῆς ψυχῆς τῆς καρδίας καὶ κακοήθειαν, ἣν κατὰ τῶν πολιτῶν ἔχεις ἀφαιρεῖ παρ' ἑαυτῷ, περιέρχεται φανεραὶ ὅτι τὰ κεφάλαια κατ' ἐμέ. Alicubi verò inuertitur orationis structura, & pro verbo ponitur participiũ: vt si in illo Platonis loco pro περιέρχομαι dicerẽ περιπατοῦντες. Tale est, λέγεται περιερχόμενοι, vel περιιόντες (quod idem prorsus valet) Demosth. Phil. 2, λοιπὸν πεῦσι περιιόντες. Idem in Mid. περιιὼν ἐλοιδόρει. In quo loquendi genere mihi planè videor agnoscere nostrũ illum Gallicismum, Ils s'en vont disans, (quæ tamẽ, quod ad orationis formam, respondẽt potius alteri orationis Græcæ structuræ, vt si dicas περιέρχεται λοιδορούμενοι vel περιέρχονται λοιδορούμενοι) Idem verò & de illo Platonis loco dici potest, οὐδὲν ἄλλο πρᾶγμα περιέρχομαι. Dicimus enim itidẽ Il ne va faisant autre chose que, &c. Lat. autem præpos. περὶ in hoc loquendi genere retinet, quum de sermone agitur. nam pro πάντες περιέρχονται λόγοι τινὲς dicũt, Fama circunfert: & interdum, Sermonibus omnium circunfertur. Quod si verò dicamus & frequentatiuis suis hic Latinos vtiũ vt περιέρχονται τοιαῦτα λέγοντες, fit Talia dictitant: περιέρχονται τοιαῦτα πραττόντες, Talia factitant.

Περιέρχομαι, Circũuenio, id est Decipio, Herodot. & Luc. Vide Bud. 430.

Περιέρχομαι, Deuenio, Tandem venio. Plut. in Antonio, ἐπεὶ δὲ πάντα εἰς Καισαρα περιῆλθεν. Bud. ibidem. ¶ Item περιῆλθεν pro In contrarium recidit, vt περιεστη, idem Bud. alibi.

c.2. Ἐκπεριέρχομαι, Vsquequaque circundo. Bud. pag. 331 ex Herodiano Sic autem & ἐκπεριέναι ex Xen.

C. ΠΡΟέρχομαι, Progredior, Procedo. Thuc. 2, οὐκέτι πάλιν εἰς τὸ πλέον οὐκέτι προῆλθον. vbi εἰς τὸ πλέον velut otio sum est. vt quum dicitur Non vltra progressus, pro Nõ progressus. Demosth. Phil. 1, οἱ προελθόντες ἀστοχήσαι ἀθῶοι, (vt Lat. dicitur Eo improbitatis, vel eo impudẽtiæ progressus est, seu processit) Idem, εἰς πᾶν προελθεῖν μεγαλοψυχίας τὰ πεπονθότα πρεσβεύματα. Ex Isocr. autem εἰς πόσον προῆλθον, Eo vsque progressi sunt, pro Ad tãtum successum peruenerunt. Dicitur & de tempore: vt προελθόντος πολλοῦ χρόνου, Thuc. 1, Longo temporis progressu. Sic Theoph. in 9, θεὸς ὑψιστὸς ὢν & θέλος προελήλυθε appellat, ætatẽ ineuntẽ, & ætatẽ iam adultã. Et X. Hell. 6, προελήλυθότας τῆς ἡλικίας vocat ætate proiectos, τοὺς μὲν προελήλυθότας ἤδη τῆς ἡλικίας ἔχοις, τοὺς δὲ οὔπω ἀκμάζοντας. Interdum verò cum accus. pro Præuenio, Anteuerto. vt Marc. 6, προῆλθον αὐτούς. ¶ In hoc autem Xenoph. loco De rep. 1, malim προέρχεσθαι vertere Prægredi quàm Progredi, vt vulgo exponitur: vbi scribit, παρ' αὐτῶν πιθανὰ ἃ ὑπὲρ πινὰ ὁδὸν προελήλυθότων. Imò aptius etiã fuerit vertere προέρχεσθαι ὁδὸν, Viam prius confitere, id est ante alium.

Προέρχομαι, Egredior, Prodeo. προέρχεσθαι τῆς οἰκίας, Galẽ. ad Glauconẽ, Domo prodire. Sic προελθόντα τῆς σκηνῆς, Herodian 8. Luc. ἐκ μέσων προελθών. (Bud. autem

προέρχεσθαι sine adiectione, etiam pro Prodire in pu- A blicum, id est domo egredi poni sæpe testatur.) Interdum cum εἰς: vt Herodianus lib. 7, προελθεῖν εἰς τὴν βασίλειον αὐλήν.

Προέλευσις, εως, ἡ, Progressus. Et Profectus. qua in signic. accipitur & Progressus. Luc. 4, μίαν ταύτην προέλευσιν ἐπεποίητο, ὁ κείνος ὁπόσον ἤθελεν, vbi B. vertit Progressum.

C. ΠΡΟΣέρχομαι. Adeo, Accedo. προσέρχομαί σοι, Xenoph. προσελθὼν τοῖς λογισταῖς, Demosth. Idem, προσέρχομαι τῇ βουλῇ, Accedo ad curiam, pro Ad curiam refero. Et προσέρχομαι τοῖς κοινοῖς, Dem. vel προσέρχομαι πρὸς τὰ κοινά, Plat. Ad rempublicam accedo, gerendã videlicet. B Sed simpliciter etiam à Cicerone dicitur Accedere ad rempubl. Et προσέρχομαι ἐγγύς, Xen. Accedo propè, id est Appropinquo (Itẽ προσέρχομαι, pro Aduento & Immineo, Demosth.) ¶ Peculiari autem signific. προσέρχεσθαι dicuntur qui supplices accedunt, vt quum ad orandum Deum venimus. de qua signific. lege quæ habet Bud. p. 125. sed iis addo ex Synesio, ἀπὸ καταμόνας ἐν πολλοῖς καιροῖς τε καὶ τόποις προσῆλθον τῷ Θεῷ. Nec C malè fortasse hæc quoque Thuc. addiderĩ, lib. 4, p. 160, ἰδίᾳ ὑπαγίσιόν τε καὶ προσόρχοντο ὡς πρὸς ἀθλητῆ. Suspicor enim quandam diuini honoris signific. verbo προσέρχεσθαι hic includi, licet Valla lõgè aliter interpretetur. ¶ Προσέρχομαι γυναικὶ, Accedo ad mulierem, pro Cõgredior cũ illa. vt in isto apophth. Λάκαινα ἐρωτηθεῖσα εἰ αὐδρὶ προσελήλυθεν, οὐκ ἐγώ, εἶπεν, ἀλλ' αὐτὴ ἐμοί. Sic & in hoc loco (quẽ Xenoph. esse puto) αἷς αὖ προσέλθω ὑβρίζα ἀπαίζοντάμα. ¶ Προσέρχομαι inuenio etiam pro Accedo positum significante Adiungor. Herodian. lib. 3, D προσελθούσης ὑμῶν ὁσαυτῆς συμμάχου δυνάμεως. ¶ Προσέρχομαι, Accedo ad aliquem propinquitate, Sum propinquus, seu affinis. quam signific. colligo ex his quæ B. ἀδελφοῖς profert, προσερχόμενος αὐτῷ κατὰ μητέρα, pro Affinis et ex genere materno.

C. ΣΥΝέρχομαι, Conuenio, In vnum & eundem locum venio. Thuc. 5, p. 183, πρεσβεῖαι ὁπὸ τοῦ πόλεων ξυνῆλθον. Xen. Pæd. 6, ὡς ὑπὸ πάντες συνῆλθον οὗς ἔδει. Plato De rep. 1, addidit εἰς ταυτὸ, scribẽs, πολλάκις δὴ συνερχόμεθά τινες εἰς ταυτὸ πεπεισμένοι ἡλικίαν ἔχοντες. Eoque prior Thucyd. E paulo post locum modò citatum eadẽ verba adiecit, nisi quòd pro εἰς ταυτὸ habet ἐς τὸ αὐτό. (Latini quòque Conuenire & Cõuenire in vnum, eadem signific. dicunt) Quũ autem ibi à Thuc. simpliciter de conuentu dicatur, eorum vide licet qui ad consultandũ de re aliqua conueniũt, (quo etiam sensu ibidem habetur ξυνεκκλησιάζοντο) miror cur schol. εἰς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες exponat ἑνωθέντες: nec illi assẽtiri vllo modo possũ. Sed nec lib. 2, p. 56, illi subscribo, ξυνελθόντας exponẽti συνιόντας. Ita enim habet ille locus, Περικλῆς ὁρῶν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸ παρὸν χαλεπαίνοντας καὶ οὐ τὰ δίκαια φρονοῦντας, πιστεύων δὲ ὀρθῶς γιγνώσκειν πρὸς τὸ μὴ ἐπιξένιον, ὀκνήσαι τε οὐκ ἐποίει αὐτοῦ οὐδὲ ξύλλογον οὐδένα, τὸ μὴ ὀργὴν τι μᾶλλον ἢ γνώμην ξυνέλθοντας ἁμαρτεῖν· τοῦ τε πόλιν &c. quæ sic interpretor, At Pericles quum eos in præsentia irritatos esse, & rectè nõ sẽtire animaduerteret, suã contrà de nõ facienda eruptione sententiam bonam esse, persuasum haberet, eos nec in concionem nec in vllũ [aliud] cõ cilium vocauit, ne fortè vbi conuenissẽt, ira potius q̃ G certo consilio impulsi, aliquid peccarent. Quis hic ξυνελθόντας referri ad id quod dixerat ὀκνήσαι & σύλλογον ποιεῖν, ideóque simpliciter accipi, nõ videt: Ideo autem hoc probare volui, ne lectores multas cum huius scholiastæ, tum aliorũ expositiones à me prætermitti mirentur. nam vt multas mihi properãti vel potius præproperanti excidere fateor, ita plerasque me consultò prætermittere profiteor. Vt autẽ ad sign. verbi συνέρχομαι reuertar, συνέρχεσθαι dicitur etiã vterque exercitus ab Herodiano, lib. 3, συνέρχεται δὴ ἑκατέρωθεν ὁ στρατὸς εἰς τὴν τοῦ Γοτικοῦ καλουμένου κόλπον πεδίον. vbi Polit. Cõcurrere interpr. Huc autẽ pertinet dissimile quidẽ, sed in re tamẽ simili, genus loquẽdi, quo vtitur Thuc. l. 5, p. 189, μάχη ὑπὸ ἀξιολογωτάτων πόλεων ξυνελθοῦσα, pro μάχη ὑπὸ ἀξιολογωτάτων πόλεις ξυνῆλθον, vel ἀξιολογωτάτων πόλεων ἐστί. Rursũ verò ab Herodia. res aliquæ dicuntur συνέρχεσθαι, quæ ad eundem effectum conueniunt & velut concurrunt. ¶ Interdum etiam συνέρχεσθαι de vnico dicitur homine. vt συνέρχομαι εἰς βουλῶ, quod ex Platone De leg. affertur. Quod eo fortasse modo dictum est quo à Plauto, In vrbem crebrò conuenio, pro Venio. Apud Demost. autem quidam testes ab eo producti, dicũt se εἰδέναι Αἰσχίνου συνερχόμενον νυκτὸς εἰς τὴν Θρᾴττου οἰκίαν, καὶ κοινολογούμενον Ἀναξίνῳ. Dixerat verò Demosth. paulo antè de eadem re, Ἀναξίνῳ τῷ κατασκόπῳ συνιὼν εἰς τὴν Θρᾴττου οἰκίαν, ita μόνος μόνῳ συνῆν καὶ ὁμοιολογεῖτο. Vnde quum sint eiusdem signific. & naturæ συνέρχεσθαι & συνιέναι, nõ dubiũ est quin vt συνέρχεσθαι εἰς οἰκίαν τινὸς, sic & συνέρχεσθαί τινι dicatur: sed συνέρχεσθαί τινι ad Latinum Cõuenire accedit, iunctum accusatiuo personæ: at in συνέρχεσθαι εἰς οἰκίαν videri potest esse ellipsis: vt sit pro συνέρχεσθαί τινι εἰς οἰκίαν, quod resoluatur, ἔρχεσθαι συνί τινι εἰς οἰκίαν. In v. autem lexicis conspirationis etiã significatio datur huic verbo: (& ita συνέρχομαι esset ad verbum Coeo, à quo Coitionem facere dicitur) sed sine exemplo. nec certè in illo Demosthenis loco ad hanc vsque signific. extendi potest. In iisdem affertur ex Soph. συνῆλθέ σοι pro ἐλαθέ σε κοινωνὸν τῶν βουλεύματος. Item cum accus. sine præpos. ex eodem poeta, συνῆλθον τὸν λέχος, pro Conueni ad tuum cubile. At ex Plutarcho regulariter cũ εἰς, in Camillo, συνῆλθον εἰς λόγους, pro In colloquia conuenerunt. Sed Latinè dicendum est potius In colloquium venerunt. ¶ In iisdem lexicis (aut certè in nõnullis eorũ) affertur, sed ἀδεατόπως, τοῖς γυναιξὶ συνελθεῖν, pro Congredi cum mulieribus: (quod & Coire ad verbũ) & Matthæi locus additur, cap. 1, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς, vt qui in hãc etiam interpretationem admittat, & quidem eam sequente Erasmo. At ego ei minimè assentior, nec video cur minus vsitatam significationem (imò etiam cuius nullum certũ exemplum affertur) & minus loco conuenientem, magis vsitatæ & magis loco accommodatæ anteponere debeamus. Referendum igitur censeo ad contubernium, (propter ea etiã absurda quæ alterã interpretationem consequuntur) & exponendum, ad vitãdam omnem ambiguitatem, Quum [in easdem ædes] conueniissent. Gallicè aprissimè redderetur, *Auant qu'ils fussent en mesnage*. quo loquendi genere peculiariter significatur contubernium mariti & vxoris. At quidam ambiguum verbum Græcũ ambiguo Latino reddere volens, interpretatus est, Priusquam ipsi coiuissent. quasi verò Coiuissent de viro & vxore dictũ, de coitu omnes intellecturi non sint, non autem de coitione.

C. ΥΠέρχομαι, Subeo. Sophocl. θαῦμά μ' ὑπῆρχεν, Subit me admiratio. Et τὶ ὑπῆλθόν, Lucian. Quod mentem subiit, Quod in mentẽ venit. Sed vereor ne malè pro ἐπελθὸν scriptum sit. ¶ Item pro Subeo, vel Induo, aut Simulo, vt inquit Budæus, afferens ex Basil. de polypode, ὃς ὁποία ποτ' αὐ ἑκάστοτε πέτρα θεμπλακῆ, πλὴν ἐκείνης ὑπῆρχεται χρόαν. ¶ Et vt Quintilianus dicit, Interim fallendus iudex & variis artibus subeundus est, sic etiam ὑπέρχομαι assentationem significare ait & obreptionem sese alteri captiosè submittentis, (nam huc pertinere dictum illud Fabii, ideóque in Bud. Comm. pag. 389 suo loco motum esse existimo) & affert ex Luciano, ἢ μὴ δὲ Σεμέλιω ὑπεῖξοντα ἢ Ἥρᾳ &c. Item ὑπελθὼν μου τὴν ἐρωτῶν. Existimo autem posse hic reddi vel Obrepere simpliciter, vel Blanditiis obrepere. Eurip. certè datiuum etiam addit, dicens, ὑπέρχεσθαι δόλῳ, item ὑπέρχεσθαι πικρῇ φρενί. ¶ Ὑπέρχομαι, Obsequiosè colo, Alicui me vendito & eum obseruo. vt ὑπέρχεσθαι τῷ θεραπεύειν. apud Demosth. vide B. p. 389. Camer. quoque ὑπέρχεσθαι, inquit, signif. & insidiosã aggressionẽ & blandam submissionem: vt in Crit. Plat. ὑπέρχόμενος πάντας ἀνθρώπους βιώσῃ καὶ δουλεύων, omnibus mortalibus obnoxius & subiectus vitam deges.

-Ε΄Σ ΠΕΡΟΣ, ου, ὁ, Vesper. itẽ Hesperus, Virgil. Cic. De nat. Deorũ l. 2, Infima est quinq; errantiũ, terræque proxima, stella Veneris, quæ φωσφόρος Græcè, Lucifer Lat. dicitur, quũ antegreditur

solem:quum subsequitur autem, ἕωσφορος. Moschus initio cuiusdam idyllii, p.278 meæ edit. Ἕωσφορε τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφροδιτείας, Ἕωσφορε κυανέας ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἄγαλμα, Τόσσον ἀφαυρότερον μείω τᾶς ὄσσον ἀ ἕρατον. quæ ego olim ita verti, Hespere perblandæ pulcherrima flamma Cytheres, Hespere, noster amor, nigræ decus Hespere noctis, Qui tantum lunæ, quantum tibi sidera, cedis. Animaduertendũ aut ẽ hic inter alia pulchrè dici φάος Ἀφροδιτείας, quod Cic. Stella Veneris. Hom. Il. χ, Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ. At Odyss. α, Τοῖσι δὲ περιφαίνεται μέλας ὄβριμος ἕσπερος ἐλθὼν. vbi μέλας dici tradit Eustath. ad differentiã illius καλοῦ. Cæterùm ἕωσπερος dictũ putat Etymol. ἀπὸ τοῦ ἕω πιεῖν τὸν φωσφόρον ἅμα αἴα πόδ' ὀφθῇ, vel ὁ φωσφόρος τῆς ἑῴας φέρων. Quod posterius etymũ paulo verisimilius est: sed malim breuius dicere, ἕωσπερος vocatum quasi ἑῴας πέρας.

Ἕωσπερος, Vespera: ex Aristot. lib. 9 Anim. ἄχρις ἑωσπέρου καὶ ἑῳθινὸν ὄρθρον.

Ἕωσπερος poetis adiectiuè interdũ pro ἑσπέριος. i. vespertinus. Sic αἰθὴς ἑωσπέρος ex Apoll. Aquila vespertina, id est Vespere volans. Soph. ἑωσπερίαι λαμπάδες, vespertinæ faces. Item ἕωσπερος θεός, Pluto, apud eundẽ. At ἑωσπέριοι ἀγῶνες montium eidem pro Ad occidentẽ spectãtes. Sic autem ἕωσπερος ἀκταιὸς apud Dion. Alex. pro Occidentalis.

C. Ἀκρέσπερον, aduerbialiter, apud Hippocratẽ & Nicãd. Summa vespera. 1. prima & incipiẽte. ἀκρέσπερον, (inquit Gal. in Expositione vocũ Hippocr.) ἀκρας ἑσπέρας, ὅν τινὲς πρωΐας τῆς ἀρχομένης. Interpretor autem Sũma vespera cum Gorræo, alioqui vocabulũ aliud desideraus. Sed & ἀκρέσπερον esse puto pro ἄκρου ἑσπέρου, hoc autẽ pro ἄκρας ἑσπέρας.

C. Ἀνέσπερος, ου, ὁ & ἡ, Vespera carens. ἀνέσπερος ἡμέρα, dies carens nocte. B. ex Basil. & Damasceno.

C. Ἀρχέσπερος, ου, ὁ & ἡ, Vesperæ principium habẽs. Ab Aristotele apud Athenæum ἀρχέσπερος νὺξ dici videtur vespera qua nox incipit, q. d. nox vesperæ incipientis, aut nox primi crepusculi, (intelligẽdo de vespertino) Γλαῦκες δὲ καὶ κόρακες ἡμέρας ἀγωνιῶσι. Ἀριστοτέλης δὲ τὸν ἑωθινὸν τῶν ἑωθινῶν ἀστῶν ἡθῶν οὐ πᾶσιν οἶδα, ἀλλὰ τὸν ἀρχέσπερον. C. Τελέσπερος, ου, ὁ & ἡ, q. d. Triuesperus, id est Tres vesperas habens. vt τελεσπόρος νὺξ, qua videlicet Iupiter cum Alcmena concubuit: quòd tres noctes in vnam tum coaluisse fabulentur poetæ. Alii autem τελέσπορον Herculis epitheton faciunt, vt pote nocte illa creati.

Ἑωσπέριος, ᾱ, ὁ, Vespertin⁹, (vt Vespertinus hospes apud Horatium) Vesperi aduenienis, Od. α, Ἑσπέριος δ' ἦλθεν. Et alibi, ἑωσπέριοι ἀφίκοντο. Sic Arrianus, καταχρῆται ἑωσπερίοις Βάσσαις. In quibus locis possumus etiam dicere nomẽ esse pro aduerbio, sicut Lat. Vespertinus sumitur. vt apud eundem Horatium, Gnauus mane forum & vespertinus pete tectum. ¶ Sed & pro Occiduus seu Occidentalis. vnde τὰ ἑσπέρια μέρη, pro occasu: sed sæpe dicitur ἑσπέρια sine adiectione, vt τὰ δυτικά. ET Ἑσπερινὸς, idem.

Ἑσπερίς, ίδος, ἡ, Occidua, Occidentalis. vt ἑσπερὶς νῆσος, Dionys. Alex. ¶ Item Ἑσπερίς, Herba generis violarum quæ noctu fragrantius quàm interdiu spirare dicitur: vnde illi nomen esse hesperidũ putatur. Vulgò giroflee, secundum quosdam. Vide Theophr. & Plinii. Ἑσπερίδες, Noctis filiæ (vt annot. ex Hesiodo) custodientes aurea mala, quæ & ex illorum nomine dicuntur ἑσπερίδων μῆλα. Et prouerbium μῆλα Ἑσπερίδων δωρῆται, Mala Hesperidum largiri, quod apud Erasmum vide.

Ἑσπέρισμα, ατος, τὸ, Vespertinus esus, Cibus qui vespere sumitur. Est autẽ ἑσπέρισμα tanquã verbale A B ἑσπερίζομαι, eodẽ ferè modo quo si à Vesperare diceretur Vesperamentum. Athenæus lib. 1, Φιλήμων δέ φησιν ὅτι προφᾶς ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ, ἀκρατίσματα, ἀριστον, ἑσπέρισμα, δεῖπνον.

Ἑσπέρα, ας, ἡ, Vespera. ἑσπέρας ἡμερῶνης, Xenoph. Orta vespera, Quum aduesperasset. Et ἕως ἑσπέρας, Vesperi, vt ἕως ἑσπέρας ἔσται, pro Vesperi erit, ex Platone De rep. l. 1. Xenoph. Hell. 1, ἐκείνης ἡμέρας τὸ πρωὶ καὶ ἕως ἑσπέρας. Sed & ἑσπέρας sæpe aduerbialiter ponitur, pro Vesperi. Aristoph. οὐκ ἐῶ ἑσπέρας. Item ἑσπέρα adiectiue. vt ἑσπέρα δεῖπνον, Vespertinũ crepusculũ: Vide in Δεῖπνον. ¶ Ἑσπέρα, Occidens, Occidẽtalis pars mũdi. Aristot. De mũdo, ἐκ τῆς ἕως ἑσπέρας μενῶν. Athẽ. 12, πάντες δὲ οἱ ἕως ἑσπέρας οἰκοῦντες βαρβαρόφωνοι. Cæterùm si cui nõnulla ex præcedentibus hinc deriuanda potius videbuntur, illi suo vti iudicio liberum per me erit.

-Ἑ'ΣΤΙ'Α, ας, ἡ, Foc⁹, Lar. Hesiod. Erg. ἑστίαν πρῶτιστα θεῶν, pro Iuxta focum. Thucyd. ὁ δὲ τῆς γυναικὸς ἑστίας ἕνεκα ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τὴν θυγατέρα σφῶν καλοῦν, καὶ ἐκείνῃ ὀλίγῳ πρότερον ἐπιτρέψαντες, ὡς μὴ τῆς κοινῆς μόνον ἑστίας κοινωνεῖν. Interdũ verò pro tota domo. (vt Latdicunt larem seu lares & penates) ita volunt accipi quidam ab Homero, Odyss. ζ. (alii verò pro ara quæ iuxta focum extructa erat. Xen. in Laced. pol. γυναικὸς δὲ κατὰ τὴν ἑστίαν τὴν ἑαυτοῦ. In hoc item Plat. loco ἑστίας pro domibus accipi vult Bud. De leg. lib. 6. pag. 265, τῇ πρὸς πόλει τῇ πρὸς ξυμφορᾶς τῆς τῶν ἑστιῶν. ¶ Item pro ara & asylo poni scribit idem, afferens locum illum Thucyd. quem modò citauimus: hunc Aristot. in Œcon. καθάπερ οἱ Πελασγοὶ λέγουσι, ὡς ἐκεῖνοι καὶ ἀφ' ἑστίας ἱδρύσω μὴ ἐκβαλεῖν αὐτούς. Sed in illo Thucyd. loco pro foco simpliciter accipi manifestum esse puto, & quid obstet quominus in hoc etiã Aristot. loco sic accipiamus non video. ¶ Ἑστία, Vesta dea. vt X. Pæd. 8, ἀφεστήκασι τῆς Ἑστίας ἑστίας. vbi tamen Lari vertit Phil. Sic & in prouerbio ἀπ' Ἑστίας ἄρχου, id est A Vesta incipe. Erasmus vertit A lare incipe. Dicitur & per infinit. ἀπ' Ἑστίας ἀρξάμενος. item per partic. ἀπ' Ἑστίας ἀρξάμενος, Eustath. De huius autem prouerbii vsu & origine lege eundem. (Eustathius certè inde dictũ tradit quòd mos esset Πάντα ἀπὸ τῆς ἑστίας ἀπαρχόμενοι. At de hac voce Ἑστία lege Cicer. De. nat. deorum l. 2. & in lib. De leg. Etymum verò vel potius etyma, ex Eustathio & ex Etym. pete.

C. Ἑστάρχης, Domus præfes. Quidam cognomentum Iouis esse volunt. ¶ At Polluci ἑστάρχαι qui concionis locum & theatrum lustrabãt id est expiabant.

C. Ἑστιαμοῦχος, ὁ & ἡ, Domus dominus, ὁ τῆς οἰκίας, vt inquit Pollux lib. 1, Doricam & Æolicã vocẽ esse tradens. AT Ἑστιαμοῦ quod apud eundem lib. 10 legitur eadem signif. non dubito quin mendosum sit. sequendo enim formationis analogiam, vt ἑστιαμοῦχος est Conuiuium, ita ἑστιαμοῦν esset Cõuiuator, aut certè Cõuiua. Contrà verò illam alteram vocem ἑστιαμοῦν suspectam mihi esse non finit ex eodem verbo compositum πολυπαμμοῦν.

C. Ἑστιοῦχος, Qui lari præest & penatibus, Qui larem tuetur, vt πολιοῦχος, Qui vrbi præest & eam tuetur. Bud. ex Plat. De leg. 9. At verò hic, Δημαπατεῖ ἑστιοῦχος ἀλλοδαπὸς χθονὸς, simpliciter pro Præses seu custos. ¶ Ἑστιοῦχος, pro Ἑστιατωρ, Conuiuator. Aristoph. teste Polluce.

C. Ἀνέστιος, ου, ὁ & ἡ, Sine lare. Domo carens, Qui incertis vagatur sedibus. Luc. καὶ οἰκεῖν μόνον ἀνέστιοι δεῖν ὦσι. Athẽ. de Cynicis, 260, ἀνοικοι, ἀνέστιοι, βιωῶτες ἔξω ἁπάντων. ¶ Exponitur etiam Exul. ¶ Sed apud Homerũ, Ἀφεστωρ, ἀδεμιστος, ἀνέστιος ὅστις ἔπειτα. O's πολέμου ἔρατο, Bud. exponit, Nec in deos, nec in ciues, nec in familiam suam pius est.

C. Ἀπέστιος, Qui à domo abest. In v. l. Absẽs, Extra domũ, Non domesticus.

C. Ἐφέστιος, Qui est apud focum, seu larem. Et ἐφέστιοι pro ὅπῃ πλησίον ἑστίας, vt dixit Thuc. in loco ãtè citato. Interdum, Qui habet larem id est domũ. atque adeo apud Hom. Qui larẽ habet vbi degit. vnde exponitur etiam Oppidanus, Ciuis, seu Incola. Il. β, Τοῖσι μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασι. Itẽ, Qui in eadẽ est domo, Domesticus. Vide Eust. Synes. ὅταν τις αὐτῶν ἐφέστιος ἡμῖν γένηται. Greg. ἐφέστιον ποιεῖ τὸν δαιμόνα. Sed & ἐφέστιος Iupiter apud Sophoclẽ, (Καί σ' αἰνῶ θεὸς τ' ἐφέστιος Διός) à quibusdam redditur, Domesticus Iupiter, quòd Græcus schol. exponat συμβιοτικὸς. Sed addit etiam, Qui colitur apud larem, & contubernium nostrum obseruat. ¶ At ἐφέστιος πηγῆσι ex Apoll. pro Accola fontium.

C. Ὁμέστιος, Eundẽ larẽ habẽs, Contubernalis ex Plat. Sic

& in Epigr. εἰμὶ δὲ τᾶς νύμφαισιν ὁμέστιος. A

C. Πανέστιος. vt πανέστιος Ἀθηναῖος μετοικίζω ὅλος, Plutarchus in Solone, Cum tota domo (id est familia) Athenas commigrans.

C. Συνέστιος, Domesticus, Contubernalis. Opp. De ven. lib. 3, Πᾶς δ' ὄρνις κὴν δῶμα συνέστιος ἀνθρώποισι.

Ἑστιάς, άδος, ἡ, Vestalis. Plut. ἑστιάδων παρθένων παρουσῶν.

¶ Ἑστία, Ionicè (& secundum quosdam Doricè etiam ἱστία) idem quod ἑστία. VNDE Ἐπίστιος idem qui ἐφέστιος paulo ante.

ΕΣΤΙΑΩ, ῶ, Lare excipio, id est domo: Vel potius, Conuiuio te accipio apud larem. Aristoph. Nubib. ἀλλ' εἰσαγαγοῦν σε βούλομαι πρῶτον ἑστιᾶσαι. Plut. Cor. καὶ πάνυ μὲν ἑστιᾷ φιλοφρόνως ὀψοφάγος τὸν Μάρκιον. Interdũ verò ἑστιᾶν, cum accusatiuo rei pro Celebrare agitando conuiuia, & q. d. Conuiualiter celebrare. vt ἑστιᾶν γάμους Athen. Celebrare nuptias agitando conuiuia. Sic ἑστιᾶν θυγατέρας vel potius θυγατέρα. Luc. θυγατέρα θυγατέρος ἑστιῶντα. Possumus etiã (vt opinor) vertere, Celebrare natalem conuiuiis, vt dixit Ouidius Celebrare natalem ludis. Nisi quis malit ἑστιᾶν γάμους reddere, Nuptiale conuiuium aut epulum celebrare, seu agitare, Vel, Nuptiales epulas celebrare. & ἑστιᾶν θυγατέρα, Natalitia celebrare. Sic apud Synesium epist. 3, ἑστιάκει ὑμῖν τὸ δεῖπνον τὸ ὀψοπάφιον, agitaueramus epulum, vel celebraueramus. At Ἑστιάομαι, ῶμαι, Excipior conuiuio, seu epulo, Epulor. Aristid. ἑστῶνται λαμπρῶς ὑπὸ τῶν βαρβάρων. Aristoph. autem ἑστιᾶσθαι ἐνύπνιον dixit pro Insomnio vesci. q. d. Epulari insomnium.

Ἑστιᾶν, metaph. vt Lat. Pascere animum pro oblectare. Bud. p. 740 & 741 ex Plat.

Ἑστίαμα, ατος, τὸ, Epulum. Eurip. in Iphig. AT de Ἑστιάμων, D Vide in Ἑστιατόριον.

Ἑστίασις, εως, ἡ, Epulatio, Cõuiuatio. Item Epulum, Conuiuium. Plato De rep. 1, τὰ λοιπὰ τῆς ἑστιάσεως ἀποπήρωσον. Thuc. 6, ἐκπώματα καὶ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ ἐσέφερον ἐς τὰς ἑστιάσεις. Interdum metaph. pro quodam animi velut pabulo. B. 741.

Ἑστιάτωρ, ορος, ὁ, Conuiuator, Qui cõuiuium seu epulum præbet. Plato in princ. Timæi, ἀλλ' μὲν χθὲς δαιτυμόνων, τὸν νῦν δ' ἑστιάτορα, heri conuiuarum, nunc autem conuiuatorum. ET Ἑστιατόριον, q. d. Conuiuatorium. Id est, E Locus in quo celebrantur conuiuia. Quidam cœnaculum interpretantur voce (vt opinor) nimis humili. Plutarchus in Sympos. sept. sap. παρεσκευάκει μὲν οὐκ ἐν τῇ πόλει τὸν ὑποδέχοντα ὁ Περίανδρος, ἀλλ' ἐν τῷ τοῦ Λέσχαν ἑστιατορίῳ. AT Ἑστιατορία pro epulatione affertur ex Gr. Bibl. interpr. Reg. lib. 4, cap. 24.

C. ΑΝΘεστιάω, ῶ, Vicissim conuiuio accipio. Plut. sæpe. ET Ἀντιφεστιᾶν pro eodem ex Platone Timæo, sed mendose, vt opinor.

C. ΣΥΝεστιάω, ῶ, Vnà excipio conuiuio, seu epulo. Et Συνεστιῶμαι, Vnà epulor. F

DORICE autem Ἰστιάω, ῶ, (sicut in ἑστία non solum Iones sed etiam Dores, secundum quosdam, vertere ε in ι, dictum est) quod ex veterum autoritate tradit Eustath. HINC Ἰστιατόριον pro ἑστιατόριον, de quo modo dixi: apud Herodot. AVTEM Ἰστιατόριον.

-ΕΤΑΪΡΟΣ, ου, ὁ, Sodalis. Od. π, Ἦ μάλα τίς τοι ἐλθοντα ἐνθαδ' ἑταῖρος, Ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος. Et Il. ρ, Σαρπηδὸν' ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον. Ibidem, — ἐπὶ οἱ ἑταῖρος ἐὼν φίλος εἰλαπινάζῃς. Et παιγνῶτις ἑταῖρος, vt Od. ρ, Οἵ τε οἱ ἐξ ἀρχῆς παιγνῶτοι ἦσαν ἑταῖροι. Sic autem & alibi cum datiuo, vt Il. σ, Ἔκπεσε δ' ἦεν ἑταῖρος. Vt autem dicitur ἐμοὶ ἑταῖρος, sic etiã ἐμὸς ἑταῖρος. vt Il. ψ, Μυρμιδόνες ἕαχον πολλοὶ, ἐμοὶ ἐείκοσι ἑταῖροι. Itidémque dicit οἱ ἑταῖροι. vt Il. ο, Οἱ δ' ἑταῖροι σέλονται καὶ ὀτρυνέοντα μάχεσθαι. Et Od. ξ, Αὐτὰρ ὁ οἷς ἑταίροισιν ἐκέκλετο δῖος ὑφορβός. Frequentissimus est huius vocabuli vsus in soluta quoque oratione. Tribuũtur verò & regibus ἑταῖροι. vt à Xenophonte qui Pæd. librum 5 ita orditur, Καλέσας δὲ ὁ Κῦρος Ἀγεσάνην Μῆδον, ὃς ὢν αὐτῷ ἐκ παιδὸς ἑταῖρος, ὦ ἐγὼ πολλῷ, &c. Sic Demosthenes in oratione ad Phil. epistolam, ei tribuit ἑταίροις, scribẽs, τοῖς δὲ φίλοις αὐτὸν ὄντας ἑταίροις καὶ τοῖς τῶν ἐκείνου ξένων ἠκεμόνας. Θορύβου δόξαν μὴ ἔχοντας ἐπ' ἀνδρείᾳ, τοῦ δεῖν δὲ μᾶλλον τῶν ἀδόξων ζῶντας. Quibus in locis (Xenophontis dico & Demosthenis) ἑταῖροι videntur esse qui Gall. *mignons*: eo sensu quo dicuntur *les mignons du roy*. Eo autem magis respondet vox hæc Gallica Græcæ in huiusmodi locis, quòd vt illa aliquam effœminati cultus signif. inclusam habet, qualem in nostris illis aulicis cernimus, quibus id criminis datur: sic & olim ἑταῖροι regum, atque adeo huius ipsius de quo loquitur Demosthenes, vsque adeo luxu & mollitie diffluerent, vt Theopompus ἑταίρας potius quàm ἑταίρους appellãdos esse dixerit. Cæterùm eo ferè sensu quo dicimus *mignons du roy*, videntur à Liuio dici Qui sunt à latere regis. Alioqui familiares hic saltẽ dicere malim quàm sodales. Sed & in aliis plerisque locis illam interpretationem huic ante posuerim. Imò verò ἑταῖρον alicubi vertere etiam sociũ minimè dubitarim. qui autem me reprehendent (vt certè multis hanc interpretationem displicere video) illis eadem opera & Latini poetæ reprehendendi fuerint qui quos Homerus appellauit passim Vlyssis ἑταίρους, ipsi quoque passim Vlyssis socios nominant. Quod autem in hoc Latino nomine, idem & in plerisque alis vsuuenire animaduerti, vt nimirum inopia linguæ Latinæ sæpe laboremus non ob eam duntaxat causam quam reddit Quintilianus, sed quòd multa verba licet Latina, Latinitatis finib⁹ alioqui per se angustis expellamus: in cõtrariũ vitiũ incurrẽtes ei quo imperitũ vulgus laborare videmus. hoc enim apertè etiam barbara donare ciuitate Romana conatur. Cuius rei admoneo propter nonnulla loquendi genera ac vocabula quæ reprehensum iri à multis scio, sed nihilo iustius quàm siquis me quòd ἑταίρους Ὀδυσσέως vertam socios Vlyssis, reprehendat. Interim tamen fateor me ea quæ lexicographis & grammaticalia tractantibus cõceditur, libertate vsum, multa etiam quæ alioqui plane à Latini sermonis consuetudine abhorrent, atque adeo barbara sunt, vsurpasse, & alicubi vt facilius à balbutiẽtibus pueris intelligerer, cum illis velut balbutisse. Hoc autem & lexicographos Græcos alicubi fecisse sciendum est. quod qui non considerabit, multa apud eos inueniet quæ illi & admirationem moueant & multum negotii facessant. Atque hoc semel in toto hoc opere dictum sit. Illud autem pro voce ἑταῖρος addo, Patroclum, quem Homerus Achillis appellat ἑταῖρον, à Latinis poetis passim quidem amicum dici, sed & alicubi socium, nisi me fallit memoria.

Ἑταῖρε interdum est etiam quædam compellatio, qualis apud Gallos *compagnon* (quod plane Græcæ vocis significationi respondet) vel, *mon ami*. quum vel parum nottũ, vel prorsus etiam ignotũ alloquimur. Sic Matth. 20, ἑταῖρε οὐκ ἀδικῶ σε. (At verò ibi Christus dicit Iudæ, ἑταῖρε ἐφ' ᾧ πάρει; vocabulũ hoc in prima eius significatione accipio. vt perinde sit ac si diceret, Quorsum ades tu qui esse sodalis meus solebas? vel, familiaris meus) Talem autẽ vocatiui ἑταῖρε vsum apud classicos etiam scriptores obseruare me memini. Atque adeo in præsentia loci vnius recordor huc pertinentis. Is est in longa illa epistola Hippocratis ad Damagetum, vbi illi qui nunquam antea visus fuerat, & de nomine duntaxat notus erat, dicitur τί δὲ σε χρέος δεῦρ' ἤγαγον ἑταῖρε; Sed & apud Plutarch. in lib. πῶς ἂν τις ἐκλογοιτο τοὺς χρησταῖς. ὦ ἑταῖρε blandè compellantis esse videtur, vt Lat. Amabo vel Sodes.

Ἑταῖρος cum genitiuo rei. Synes. epist. 82, τὸν σώφρονα, ἢ ἐμμελῆ, τὸν παιδείας ἑταῖρον, q. d. Doctrinæ familiarem. Id est Cui intercedit familiaritas cum doctrina. Possumus autem & inuersa structura orationis dicere, Cui doctrina est familiaris. At verò apud Theognidem Πολλοί τοι πιστοὶ καὶ βεβαιοῖ εἰσιν ἑταῖροι, esse resoluendum genitiuum in præpositionẽ ἐν cum datiuo, dicendo, πολλοὶ ἑταῖροι ἐν πόσει καὶ βεβαιοῖς, ostendit sequens versus, Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρῆγμα πανάριστοι. Gall. i. idem dicimus, *amis de table*. id est, qui mensa tenus se amicos exibent.

Ἑταῖρος ab Homero vocatur etiã Administer & Adiutor. à quo & ventus dicitur nauigantibus esse ἑταῖρος ἐσθλός. Vide Eust. de hac significatione, simul verò & de huius vocis etymo ab ἕπος vel ab αἱρετός.

POETAE autem Ἕταιρος etiam dicunt, metri causa. Hom. Od. α, in princ. quum dixisset Ἀρνύμενος ἣν ψυχήν,

καὶ νόσον ἑταίρων, dicit proximè sequente versu, Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἑταίρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ. A

Ἑταίρα, & Ionicè ἑταίρη, Sodalis, fœm. gẽ. Amica. Sic Galli ὁ ἑμὸς ἑταῖρος, mon compagnon, ἡ ἐμὴ ἑταίρα, ma compagne dicunt. Sappho, τὰ δὲ νῦν ἑταίραις τᾶς ἐμᾶς περὶ κάλως ἀόσω. Et, Λατὼ καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἑταῖραι. Homerus apud Athen. vocat etiam citharam ἑταίρην conuiuii. Φόρμιγγός θ' ἣν δαῆτ' θεοὶ ποίησαν ἑταίρην. sed nos apud Homerum Od. θ legimus, Φόρμιγγός θ' ἡδυεποῦς σύνοπόρος δῶτι θαλείης. admonet tamen Eustathius in quibusdã exemplaribus pro θαλείης legi & ἑταίρης, quæ tertia fuerit B lectio.

Ἑταίρα, Meretrix. Cuius appellationis autores tradunt Atheniẽses, rei odiosæ speciosum dare nomen volẽtes. ita enim ἑταίρα dixerũt pro πόρνη, vt σωπαξὶς pro φόρος, & οἴκημα pro δεσμωτήριον. In vulg. lex. annotatur ex Plutarcho, Solonem per vrbanitatem appellasse ἑταίρας quæ πόρνη dicebatur. Quod tamen à Plutarcho non dicitur, sed Athenienses in imponẽdis nouis illis nominibus imitatos esse Solonem, qui χειῶν ὀπωπόν appellauerat σφαχθείσας. Itidem certè mutarunt Itali C quidem primùm, deinde verò & Galli odiosum nomẽ quod πόρνῳ illis significabat. vnde est hodie honestũ vel potius speciosum vocabulũ courtisane (ab Italico vocabulo) pro turpi putain vel paillarde. Sed ita mutarũt vt tamen & alterum manserit: sicut etiam Græci suum πόρνη seruarunt. Ad nomen autem Latinum Amica quod attinet, ita meretricẽ apud poetas significat, vt tamen potius Græco ἐρωμένη respondeat, eodémque modo cum adiectione dicatur. Sed de harum vocum diserimine agam & infrà. Cæterùm ad huius vocis ἑ- D ταίρα originem respiciens Anaiphanes, dixit de quadã meretrice optimè morata, illam ἕπτας fuisse ἑταίραν, quum cæteræ contrà tam pulchrum nomen moribus suis contaminent. Postquam enim dixit de illa, Ἧδός τ' χρυσοῦν πεσὼν ἀφεῖλε κεκτημένης, subiunxit, Ὅντας ἑταίρας αἱ μὲν ἄλλαι ζῶσ' ἐμὲ βλασφημοῦσι τοῖς ἔργοις ποιοῦν, οὕτως οὐ καλόν. Anaxilas verò (comicus & ipse) dicit cuidam eum non πόρνης (vt ipse vocabat) sed ἑταίρας amore captum esse, & ἑταίρας appellationem ἐκ τῆς ἑταιρικῆς sumptam esse. ita enim scribit, ἐκ τῆς ἑταιρείας. ἑταίρας E ζῶσ' μα Προσηγορεύθη. καὶ σὺ νῦν οὐχ ὡς λέγεις, Πόρνης, ἑταίρας δ' εἰς ἔρωτα τυγχάνεις Ἑλληνικῶς. Est autem obseruãda hæc deductio, propter illud etiam quod quidam veteres grammatici annotãt, ἑταίρα videlicet in hac significatione non habere præcedens masculinum. Quibus tamen puto responderi posse, nomen ἑταίρα pro sodali muliere habere suum masculinum ἑταῖρος: quãuis autem ab illa significatione in aliam detortum sit, nõ ideo desinere ἑταῖρος masculinũ eius esse. Obseruanda verò est diuersitas accentus in genitiuo plurali ab ἑταῖρος, & gen. plur. ab ἑταίρα: in qua luserunt aliquãdo Græci scriptores: vt quidam apud Athenæum lib. 13, τὸ δὲ σοφιστὰ ἐν τοῖς κοπιλείοις σωματοφύρη οὐ μετὰ ἑταίρων ἀλλὰ μετὰ ἑταιρῶν. μαγροπωνύσας τοῦ σωπνὶν οὐκ ὀλίγας ἔχων. (repono autẽ hîc σωματοφύρη pro σωματοφόρη. de qua mea emendatione iudicet lector.) Porro non solùm dicebatur aliqua esse ἑταίρα, sed interdum & cum adiectione, esse ἑταίρα huius vel illius. sed rarò tamen: potius enim voce ἐρωμένη tũ vrebantur. quæ alioqui sine adiectione non ponebatur. & quanuis quum dicebatur ἡ ἐρωμένη αὐτοῦ, vel αἱ ἐρώμεναι αὐτοῦ (vt Athen. Φιλάδελφος πλείσας ἔχει ἐρωμένας) vt plurimum non aliud intelligeretur quàm ἡ ἑταίρα αὐτοῦ & αἱ ἑταῖραι αὐτοῦ, nõ tamẽ ἐρωμένη sine genitiuo itidem ponebatur pro ἑταίρα. Vt autem dicebatur ἔχειν ἐρωμένην (sicut ἔχειν ἑταίραν) ita vicissim illa dicebatur ἔχειν ἐρώμενον vel ἔχειν ἐρασταί. Deniq; honestior multo erat appellatio ἐρωμένης quàm ἑταίρας, & quiddam minus meretricium præ se ferebat. Plato tamen non dubitauit dicere se habere Archeanassam ἑταίραν, in hoc versu, Ἀρχεάναστα ἔχω τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἑταίραν. Et vice versa poeta quidam Latinus (Propert. si bene memini) amicas, (quod Græco ἐρωμένας respõdere dixi) non aliud quàm meretrices esse ostendit, quum scribit, Nunquam venales essent ad munus amicæ. conquerens videlicet quòd venales essent.

Ἑταίρα cognominata etiam fuit Venus, tanquam ἑταίρους & ἑταίρας congregans: vel tanquam gaudens ἑταίραις. Meminit Eustathius, & ante eum Athenæus, qui & templum Ἀφροδίτης templum apud Abydenos fuisse tradit.

C. Ἀνέταιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Carens sodalibus.

C. Παρασαμέταιρος, Qui sodali seu sodalibus imponit, Eustath.

C. Φιλέταιρος, Sodalium seu amicorũ studiosus, Qui suos sodales amore prosequitur & colit. Δηλονότι καὶ φιλέταιρος à Plutarcho copulantur in lib. De Socr. dæmonio, circa princ. Thucidid. autem αἰδοῖαν φιλέταιρον dixit lib. 3, πλὴν μὴν καὶ ἀλογίστως, αἰδοῖα φιλέταιρος θεμιόσθη. ET Φιλεταίρως, Eorum more qui sodalium studiosi sunt. Bud. aptissimè mihi videtur interpretari Socialiter & Cõcorditer in hoc Æschinis loco, ἐκλεπτον δὲ τῆς πόλεως κοινῇ καὶ μάλα φιλεταίρως χιλίας δραχμάς. ET Φιλεταιρεία, Amor quo sodales prosequimur. AT verò Ἀφιλέταιρος contr. τοῦ φιλέταιρος.

Φιλεταίρειον autem seu Φιλεταίρειος (ET Φιλεταιρεὺς Nicandro in Ther. vbi schol. ῥάμνον esse tradit) dicta est herba aparine, quòd vestibus ac præsertim laciniis commẽtium, tanquam sodalium seu amicorum, adhæreat, idque tenaci quadam asperitate. Qua de causa & φιλάνθρωπος nominata fuit. Officinis & herbariis Aspergula. ET Φιλίστιον illa eadẽ herba Hippocr. vt vult Gal. vtranque vocem ex eo afferens.

Ἑταιρεία, ας, ἡ, Sodalitas, Sodalitium. φιλία. Isocr. θεὸς ἑταιρείαν πολλῷ κρείττων φύσει τοῦτο. Aristot. Polit. 2, ἑταιρεῖαι τὰ συστήματα, cõuiuia à sodalibus instituta. Sodalitates id vocat Cicero De senectute. Plut. De Socr. ἔτι πρὸς αἰχῆ πόλεις ἑταιρείαν ἢ Πυθαγορικῶν τινας κρατῆσαν. sodalitates seu sodalitia. Ponitur etiam generalius pro amicitia. Illud enim Thucyd. lib. 3, τῆς τε ἑταιρείας ὀξυλυτῆς, exponitur, Amicitiæ dissolutor. loquitur autem ibi de seditionibus in Corcyrensium rep. excitatis. Vide & suprà in Ἑταίρα.

Ἑταιρικός, ὀν, ὁ, Sodalitius, Sodalem decẽs. vt ἑταιρικὴ φιλία qualis fuit Pyladæ & Orestis, vt Laertius scribit. Luc. ἑταιρικὴ μὲν ἡ παραινεῖς. Aristot. Ethic. 8, ἡ δὲ ἀδελφικὴ φιλία τῇ ἑταιρικῇ ἐοικέναι, fraterna amicitia similis est sodalitiæ. Idem lib. Ethic. 9, οὐ γίγνεται δὲ φίλοι τοῖς ἀδικοῦσι ἢ ἑταιρικὴν φιλίαν. Et neutro gen. τὸ ἑταιρικόν, sodalitium, Thuc. lib. 3, καὶ τὸ ξυγγενὲς τὸ ἑταιρικὸν ἀλλοτριοῦν προυγίγνετο, id est propinquitas sodalitii. Ἑταιρικὸς est etiam Meretricius, Amatorius. vt apud Suidam, ἡ δὲ οὐ θεσπὶς ἡ δόσις, ἑταιρικὸν φασκουσα εἶναι τὸ μάθημα, id est (Budæo interprete) Meretriciũmq; esse quæstũ dixit. Theophyl. epist. 75, θεραπεύειν δὲ πιστὸν ἑταιρικὴν, χαλεπὸν πάνυ. Philostr. epist. 38, ὁ μὲν δὲ καλλωπισμὸς ἑταιρικόν. Bud. quoque ἑταιρικὸν pro amatorio & meretricio citat ex Areop.

Ἑταιρεῖος, ου, ὁ, q. d. Sodalitialis. ἑταιρεῖος Ζεύς, Iupiter sodalitii præses, seu Iupiter sodalitius, Bud. interpr. (vt ἑρκεῖος & ἑφέστιος, præses eorum qui eiusdẽ aulæ septi & eiusdẽ laris participes essẽt) ὁ ἐφορεύων τὴν ἑταιρικὴν κοινωνίας, vt Eustathius tradit. Scribitur autẽ ἑταιρεῖος ab Eustath. sicut ἑρκεῖος: annotante tamen, πιθανὸν quendam, sicut ἡμερεῖος dicitur, ita & ἑταίρειος dicẽdum tradere. Epigramm. lib. 1, Ὃς τὸν ἑταιρήιον θεῶν κρατῆσαι φόνῳ Ἰδυσαν, qui inter scyphos sodalis sanguinem gustauit. O

Ἑταιρεῖος, ου, ὁ, idẽ quod ἑταιρικός. Luc. Lexiph. ἄπιμι θεὸς τὸν ἑταιρεῖον Κλεινίαν.

Ἑταιρεὶς, ίδος, ἡ, Meretrix. idem quod ἑταίρα. Athen. lib. 13, θεὸν τὴν Ἀθήνησιν ἑταιρείδων. Idem lib. 4, αὗται δὲ ἦσαν τῶν οὐκ ἀσήμων ἑταιρείδων. VNDE Ἑταιρείδιον, ου, τὸ, Meretricula. Plut. Polit. præc. Τοιαῦτα χάλινα λαμβάνειν ἑταιρείδιον οὐ στρατηγεῖς πρέπον ἐστίν. quæ ait Epaminõdas ad Pelopidã pro caupone in carcerẽ coniecto intercedẽtẽ

Ἑταιρείδια, τὰ, Festum in honorẽ Iouis sodalitii, Magnesiæ celebrari solitũ: quod Athen. dictũ scribit, non ab ἑταίρα, sed aliunde: idque mox declarans, (lib. 13) ita subiungit, ἱστοροῦσι δ' θεῶν Ἰάσονα τὸν Αἴσονος συναλαγόντα τοῖς Ἀργοναύταις, ἑταιρεῖῳ Διὶ θῦσαι, καὶ τὴν ἑορτὴν ἑταιρείδια θεσσαλοῦσαι.

Ἑταιρεύω, In societate versor.

Ἑταιρία, ας, ἡ, Sodalitas, Sodalitiũ, συνήθης ὁμόνοια καὶ φιλία,

vt Suid. exponit. Plato epist. 7, θεραπεύειν τὴν Δίωνος ξενίαν καὶ ἑταιρείαν. Isocr. συνάγει ἑταιρείαν, sodalitatem contrahere. Luc. de salt. τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ἄδου ἑταιρείαν. Amor Axiochi, ἐξ ἑταιρείας ἐρασθεὶς ἅμα καὶ ἐρώμενος, ex sodalitate seu sodalitio. Babrius apud Suid. Θέν τοι μετ' ἄλληλοισιν ἑταιρείῃ μὴ δεδοῖο. ‖ Ἑταιρεία est etiam Τάγμα seu πλῆθος, q. d. sodalitium factiosum. Factio. Demosth. μαρτύρων σιωπώσα ἑταιρεία. Plutarchus Pericle, ἑταιρείαν αὐτοπαραμυθίαν καταλύσε, contrariam factionem euertit. Idẽ in Publicola, ἑταιρείαν καὶ δυνάμιν φίλων ἔχων καὶ οἰκείων, magnam amicorum & clientum manum. B ‖ Peculiariter verò ὀλίγης ἑταιρήσεως hoc vocabulum vsurpauit Andocides, teste Suida. VNDE Ἑταιρειάρχης, ου, ὁ, apud eundem Suidam, ὁ τῆς ἑταιρείας ἄρχων.

Ἑταιρέω, ῶ, Fut. ήσω Mereor, Prostituo me, ὅλῃ σῶν τιμαῖς μισθαρνῶ, vt Athenæus lib. 13 exponit. Reperitur verò tam de mare quàm de fœmina vsurpatum. Æschines 1 contra Timarchum (inquit Budæus) ἡταιρηκέναι dicit esse παρ' ἐνίοις μεμισθαρνηκέναι ὅλῃ τῷ σώματι, seu πεπορνεύκεναι: vulgò Merere & passim prostare. (Idem tamen Bud. à C Chrysost. 14, τὸν ἡταιρηκότα ἄνθρωπον καὶ πεπορνευμένον pro eodem poni scribit. sicut & in vita Æschinis, ὧν φασι κοῦ τὴν τῶν θεσπιῶν ἡλικίαν ἡταιρηκέναι καὶ ζῆλον ἐν οἰκήματι πωλεῖν ὧν τὴν καλαμίτου ἡρῴω, illud ἡταιρηκέναι pro πεπορνευκέναι vsurpatur, id est publicè prostitisse) Idem Æsch. in eadem oratione pag. 8, ὃς αὐτὸν μισθωσῶν ἑταιρεῖν. Et ἡταιρηκώς apud eundem pag. 10, ὁ τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἐφ' ὕβρει πεπορνικώς, vt Bud. annotat. Plutarchus, μειρακίον ἐκ πανδοκείου, ὥρας ἑταιρικῶν. Idem Pericle, πυθόμενος ἑταιρούσας βέφοντας. Apud Athenæum lib. 13 cum dativo construitur, Εἰρηνίδης ἑταίραις μεμνήσεται ὡς ἑταιρουσήσας. Ἀτόκοις ἀπο. D VNDE Ἑταιρεύσις, εως, ἡ, Vita meritoria seu meretricia. Æschines contra Timarch. κατ' αὐτοῦ τοῦ πατρὸς [τὸ δικαιοῦν θεῖναι τὸν ἑαυτοῦ] ὑπὲρ ἑταιρήσεως [τῆς], lex vitæ meritoriæ reum non agit eum qui à parentibus aut tutoribus aut dominis ad quæstum corpore faciendum prostitutus sit.

Ἑταιρίζω. Fut. ίσω, Sodalis fio, Sodalitatem ineo, φιλοῦμαι seu φιλίαν καταθεσπίζομαι, vt Eustathius exponit illud Il. ω, σὺ γὰρ τὸν μάλιστά γε φίλεσκε θεῶν Ἀνδρὶ ἑταιρίσσασθαι. Cui tamẽ E loco non malè conuenerit expositio quæ apud Hesychium est, vt videlicet ἑταιρίσσασθαι accipiamus pro συνεργῆσαι, opitulari & operis faciendi socium esse. Sunt autẽ ea verba Iouis Mercurium Priamo comitem & ducem itineris ad Achillis castra mittentis. ‖ Ἑταιρίζω, Meretriciam facito. Budæus ex Luc. 380, ἐῶ τὰ δὲ λόγῳ θεός σε, ἐκόσιν ὅλοις ἔπεσι ἑταιρίσασα.

Ἑταιρίζομαι SEV Ἑταιρίζομαι (apud poetas) Associo mihi, Socium mihi adiungo, Adiutorem & administrum mihi assumo. ab ea significatione τοῦ ἑταῖρος qua F pro administro ponitur, βοηθὸν καὶ ὑπουργὸν θεσσαλαμβάνω. Il. ν de Deiphobo Ἡ πολλὰ Τρώων ἑταιρίσσασθε μεταδόμων. (&c.) ἢ πεμπτοῦ καὶ τῶν. vbi ἑταιρίζεσθαι πινα & περιέθεσαν τῶν ἴδιον ἑταιρίζεσθαι. ‖ Ἑταιρίζομαι, Meretricor, quo vocabulo vtitur Columella. A Comicis ἑταιριζόμενοι appellari τὸν θεὸν τὰς ἑταίρας ἔχοντα annotat Pollux lib. 6. Quod de muliere etiã dicitur apud Chrysostomũ, δεῖξον μοῦ τῆς ἑταιριζομένης γυναικὸς τὴν ἐδεσλυμίαν, id est, τῆς ἑταιρούσης, G mulieris quæ quæstum corpore facit VNDE Ἑταιρισμός, οῦ, ὁ, Venus merens, Vita meritoria & meretricia, Scortatio, inquit Bud. citans ex Athen. 215 de Cypriis & Lydis qui puellas suas Veneri ob vias exponebant omnibus καὶ πάντων ἁπλῶς τῷ ἑταιρισμῷ τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφεσταῶτων, id est, denique omnium (vt semel dicam) fœminæ quibus mos est puellas suas Veneri meretrici postitutæque consecrare. ET Ἑταιρισής, οῦ, ὁ, Qui meretricari solet, vel, Qui cum meretricibus consuetit. ὁ θεὸν τὰς τῶν ἑταιρῶν θύρας κυλινδούμενος, vt Pollux scribit lib. 6, cap. 41, titulo θεὸν τὸ ἐπ' ἀφροδισίοις μαινομένου. ET Ἑταιρίσκα, ας, ἡ, Meretrix. ἑταιρίσκαι, αἱ πεῖδάδες, Ἀτικῶς, inquit Bud. citans Lucianum. Plato Sympos. dicit. ἑταιρίσκας ex earum mulierum genere esse ὅσαι γυναικὸς τιμῆμάεισι, καὶ οὐ παῦ τοῖς ἀνδράσι τὸν νοῦν θεσέχουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον θεὸς τὰς γυναῖκας πεδαμμένας εἰσί.

vt Suid. exponit. Plato epist. 7, θεραπεύειν τὴν Δίωνος ξενίαν καὶ ἑταιρείαν. Isocr. συνάγει ἑταιρείαν, sodalitatem contrahere. Luc. de salt. τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ἄδου ἑταιρείαν. Amor Axiochi, ἐξ ἑταιρείας ἐρασθεὶς ἅμα καὶ ἐρώμενος, ex sodalitate seu sodalitio. Babrius apud Suid. Θέν τοι μετ' ἄλληλοισιν ἑταιρείῃ μὴ δεδοῖο. ‖ Ἑταιρεία est etiam Τάγμα seu πλῆθος, q. d. sodalitium factiosum. Factio. Demosth. μαρτύρων σιωπώσα ἑταιρεία. Plutarchus Pericle, ἑταιρείαν αὐτοπαραμυθίαν καταλύσε, contrariam factionem euertit. Idẽ in Publicola, ἑταιρείαν καὶ δυνάμιν φίλων ἔχων καὶ οἰκείων, magnam amicorum & clientum manum. B ‖ Peculiariter verò ὀλίγης ἑταιρήσεως hoc vocabulum vsurpauit Andocides, teste Suida. VNDE Ἑταιρειάρχης, ου, ὁ, apud eundem Suidam, ὁ τῆς ἑταιρείας ἄρχων.

Ἑταιρέω, ῶ, Fut. ήσω Mereor, Prostituo me, ὅλῃ σῶν τιμαῖς μισθαρνῶ, vt Athenæus lib. 13 exponit. Reperitur verò tam de mare quàm de fœmina vsurpatum. Æschines 1 contra Timarchum (inquit Budæus) ἡταιρηκέναι dicit esse παρ' ἐνίοις μεμισθαρνηκέναι ὅλῃ τῷ σώματι, seu πεπορνεύκεναι: vulgò Merere & passim prostare. (Idem tamen Bud. à C Chrysost. 14, τὸν ἡταιρηκότα ἄνθρωπον καὶ πεπορνευμένον pro eodem poni scribit. sicut & in vita Æschinis, ὧν φασι κοῦ τὴν τῶν θεσπιῶν ἡλικίαν ἡταιρηκέναι καὶ ζῆλον ἐν οἰκήματι πωλεῖν ὧν τὴν καλαμίτου ἡρῴω, illud ἡταιρηκέναι pro πεπορνευκέναι vsurpatur, id est publicè prostitisse) Idem Æsch. in eadem oratione pag. 8, ὃς αὐτὸν μισθωσῶν ἑταιρεῖν. Et ἡταιρηκώς apud eundem pag. 10, ὁ τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἐφ' ὕβρει πεπορνικώς, vt Bud. annotat. Plutarchus, μειρακίον ἐκ πανδοκείου, ὥρας ἑταιρικῶν. Idem Pericle, πυθόμενος ἑταιρούσας βέφοντας. Apud Athenæum lib. 13 cum dativo construitur, Εἰρηνίδης ἑταίραις μεμνήσεται ὡς ἑταιρουσήσας. Ἀτόκοις ἀπο. D VNDE Ἑταιρεύσις, εως, ἡ, Vita meritoria seu meretricia. Æschines contra Timarch. κατ' αὐτοῦ τοῦ πατρὸς [τὸ δικαιοῦν θεῖναι τὸν ἑαυτοῦ] ὑπὲρ ἑταιρήσεως [τῆς], lex vitæ meritoriæ reum non agit eum qui à parentibus aut tutoribus aut dominis ad quæstum corpore faciendum prostitutus sit.

Ἑταιρίζω. Fut. ίσω, Sodalis fio, Sodalitatem ineo, φιλοῦμαι seu φιλίαν καταθεσπίζομαι, vt Eustathius exponit illud Il. ω, σὺ γὰρ τὸν μάλιστά γε φίλεσκε θεῶν Ἀνδρὶ ἑταιρίσσασθαι. Cui tamẽ E loco non malè conuenerit expositio quæ apud Hesychium est, vt videlicet ἑταιρίσσασθαι accipiamus pro συνεργῆσαι, opitulari & operis faciendi socium esse. Sunt autẽ ea verba Iouis Mercurium Priamo comitem & ducem itineris ad Achillis castra mittentis. ‖ Ἑταιρίζω, Meretriciam facito. Budæus ex Luc. 380, ἐῶ τὰ δὲ λόγῳ θεός σε, ἐκόσιν ὅλοις ἔπεσι ἑταιρίσασα.

Ἑταιρίζομαι SEV Ἑταιρίζομαι (apud poetas) Associo mihi, Socium mihi adiungo, Adiutorem & administrum mihi assumo. ab ea significatione τοῦ ἑταῖρος qua F pro administro ponitur, βοηθὸν καὶ ὑπουργὸν θεσσαλαμβάνω. Il. ν de Deiphobo Ἡ πολλὰ Τρώων ἑταιρίσσασθε μεταδόμων. (&c.) ἢ πεμπτοῦ καὶ τῶν. vbi ἑταιρίζεσθαι & περιέθεσαν τῶν ἴδιον ἑταιρίζεσθαι. ‖ Ἑταιρίζομαι, Meretricor, quo vocabulo vtitur Columella. A Comicis ἑταιριζόμενοι appellari τὸν θεὸν τὰς ἑταίρας ἔχοντα annotat Pollux lib. 6. Quod de muliere etiã dicitur apud Chrysostomũ, δεῖξον μοῦ τῆς ἑταιριζομένης γυναικὸς τὴν ἐδεσλυμίαν, id est, τῆς ἑταιρούσης, G mulieris quæ quæstum corpore facit VNDE Ἑταιρισμός, οῦ, ὁ, Venus merens, Vita meritoria & meretricia, Scortatio, inquit Bud. citans ex Athen. 215 de Cypriis & Lydis qui puellas suas Veneri ob vias exponebant omnibus καὶ πάντων ἁπλῶς τῷ ἑταιρισμῷ τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφεσταῶτων, id est, denique omnium (vt semel dicam) fœminæ quibus mos est puellas suas Veneri meretrici postitutæque consecrare. ET Ἑταιρισής, οῦ, ὁ, Qui meretricari solet, vel, Qui cum meretricibus consuetit. ὁ θεὸν τὰς τῶν ἑταιρῶν θύρας κυλινδούμενος, vt Pollux scribit lib. 6, cap. 41, titulo θεὸν τὸ ἐπ' ἀφροδισίοις μαινομένου. ET Ἑταιρίσκα, ας, ἡ, Meretrix. ἑταιρίσκαι, αἱ πεῖδάδες, Ἀτικῶς, inquit Bud. citans Lucianum. Plato Sympos. dicit. ἑταιρίσκας ex earum mulierum genere esse ὅσαι γυναικὸς τιμῆμάεισι, καὶ οὐ παῦ τοῖς ἀνδράσι τὸν νοῦν θεσέχουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον θεὸς τὰς γυναῖκας πεδαμμένας εἰσί. H

A C. ΠΡΟΣεταιρίζω, Mihi sodalem seu socium ascisco. Vndè passiuum in Axiocho, ὁ δὲ τούτῳ θεσσεταιριζόμενος, ἀθλιώτερος μακρά, Qui verò illi associatur, Qui societatẽ cum eo contrahit. ‖ Προσεταιρίζομαι, voce pass. significatione actiua, idẽ quod ἑταιρίζομαι, seu θεσσεταιρίζω, id est, Socium & adiutorem assumo. Bud. ex Appiani lib. 2, Ciuil. ἀγανακτῶν οὖν ὁ Πομπήϊος, θεσσεταιρίζεται Καίσαρα, συμθεσέξειν αὐτῷ εἰς τὴν ἀπείραν ἐπέμισσας. Lucianus Do historia scrib. εἰ καὶ θεσσεταιρίζονται τὸν Ξενοφῶντα. Laert. in Pythag. θεσσεταιρίζεται καὶ φίλος παρεσκεύαζε. VNDE Προσεταιρεστὸς, ου, ὁ, In societatem & adiumẽtum ascitus. Thuc. lib. 8, p. 195, ὀλιγωρήσαντες ὀλίγους τῆς Κύμης θεσσεταιρεστοὺς ὁπλίτας ὡς πεντήκοντα.

Ἑ'ΤΗΣ, ου, ὁ, Socius, Amicus: idem ferè quod ἑταῖρος. nam & ἑτῆς & ἑταῖρος esse dicũtur ἐθάδες à grammaticis: ἑταῖρος autem συνηθέστερος id est familiarior alicui, quàm ἑτῆς. Il. ι, Σοὶ πεμάλισα ἔτας καὶ ἑταίρους. Od. ο, Τέσσερες ἠδὲ ἕταιρε Μενελάου. Il. ι, ἕταιρ' ἠὲ κασίγνητοι ἀμφὶς ἐόντες. Il. ζ, de Troianis mulieribus, Εἰρόμθων πυθέσθαι τὰς καὶ γνήσιος τε ἕτας τε καὶ πόσας. Deriuatur autem hoc vocabulũ ab Eustathio inde vnde & ἑταῖρος, videlicet ab ἔθος, vt ambo idem sint quod ἐθάς: Etymologistes verò ab ἕπος deriuat, vt sit ὁμόετος, Æqualis, Coæteneus: vel ab ἑπὸς, vt sit Verus amicus. HINC Ὦ ταῦ pro ὦ ἑταῖ, facta ecthlipsi, sicut in μῆτ pro μὴ ἔστι. Cuius vocatiui idem vsus est qui suprà τὸ ἑταῖρε. Aristophanes Neb. Μὴ σκώπτε μ' ὦ ταῦ, ἀλλὰ μοι τὰ χρήματα Τὸν υἱὸν ἀποδιδῶν κέλευσον. Interdum vsurpatur pro Bone vir, ὦ γαθέ. Plat. Apol. ὦ ταῦ ἀπόκριναι. οὐδὲν γὰρ ὁ τι χαλεπὸν ἐρωτῶ, pro quo paulo pòst, ἀπόκριναι ὦ γαθέ. Ἀλλ' ὦ ταῦ sæpe in obiectione, aut etiam in responsione ad obiectionem adhibetur. Demosth. Pro corona, Ἀλλ' ὦ ταῦ εἰ μὴ δὲ τοῦτον, οὐτιοιά γε καὶ θεσθυμία πολ. Idẽ Olynth. 3, Ἀλλ' ὦ ταῦ εἰ τοῦτο φαῦλον, τί; ὃν αὐτῇ τῇ πάλαι νῦν ἄμεινον ἔχει. Et Olynth. 1, ἢ ἄλλος τις; ἀλλ' ὦ ταῦ οὐχ βουλήσεται. ‖ Iungitur etiam duali & plurali numero interdum. Aristoph. Pluto, Ὦ ταῦ, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. Vbi tamen (vt schol. docet) referri potest ὦ ταῦ ad Chremylum solum, & ἀπαλλάχθητον ad ambos. Cratinus, ἀράγε ὦ ταῦ ἐθελήσετε. (vel ἐθελήσετον, vt apud Suid. scribitur) Suidas quoque ὦ ταῦ δῆτα πλήθει; dici annotat, citans autorem Ctesiphontem. Ὦ ταῦ, ὦ ἔθε, ὦ φίλε, ὦ πάλαι & ὦ μέλεε apud recentiores à solis mulieribus dici, annotat idem Suidas. Cæterùm quod ad scripturã attinet, idem Suidas tradit Atticè alterã syllabam corripi, & scribendum ὦ ταῦ, quum vnica vox duobus circumflexis notata non reperiatur: esse autem ἔταυ Doricum vocatiuum pro ἔθε: vnde hoc ὦ ταῦ factum sit.

-Ε'ΤΕΟΣ, uatur autem AB Ἐτὴς, (id est Verus, Bonus. NAM Ἐτὸ ab Hesychio exponitur ἀληθῆ, ἀγαθά.) interiecto ε ἐτὴς autem ab εἰμὶ, vt δετὴς à δέδωμι, θετὸς à τίθημι: vt ἐτεὰ ea appellentur Quæ verè seu reuera talia sunt qualia esse dicuntur. Cuius quidem vocabuli nulla exempla ab Etymologico ponuntur aut alibi citata reperiuntur: at ἐτὸν neutro genere, aut nomen, aut aduerbialiter sumptum, frequens poetis. EST autem ἐτὸν, Verum, aut Verè, Reuera. Iliad. β, ὄφρα δὴ ὦμεν Εἰ ἐτὸν Κάλχας μαντεύεται ἠὲ καὶ οὐκί, an verè Calchas vaticinetur, An verũ dicat seu prædicat. vel, (vt Cic. interpretatur) Auguris vt nostri Calchantis fata queam? Scire, ratóíne habeãt an vanos pectoris orsus. Il. ο, εἰ δή ῥ' ἐτὸν γε καὶ ἀφρεκέως ἀγορεύεις, Si verũ dicis, Si ita dicis vt res se habet. Od. ν, Εἰπὲ μοι εἰ ἐτὸν γε φίλω εἰς πατρίδ' ἱκάνω, an reuera in patriã veniam, Il. θ, εἰ ἐτὸν γε Τυδεΐδαο Διὸς θέλα πολύμητιν ἔγχος ἀέθλαι, si reuera audebis arma contra Iouem capere. Apud Aristoph. frequenter interrogationibus adhibetur. vt in Neb. τί δὲ τοῦτ' ἐγένετο ἐτόν; Quid tibi reuera risum mouit? Ibidem, Τί σοῦ τοῦτ' ἐστὶν ἐτὸν ὦ πάτερ τὴν δυσκολάνειες; Componitur autẽ hoc vocabulum cum aliquot nominibus etiam propriis. NAM Ἐποδουπάδας hinc dicuntur, qui reuera ex Butæ progenie sunt, Genuini & germani Butadæ. SIC Ἐπίκρητες apud Homerum, Genuini & natiui Cretenses. ἰθαγενεῖς Κρῆτες. SED & Ἐποδομῶες hinc appellantur, Genuini & veri serui, Qui ita vt veros seruos decet, seruiunt.

Dicitur autem ET Ἐπικριθὴν (q.d. genuinũ hordeum) quod antiquã rubigine vitiatur, quoniam incuruum nascitur. Gorr.

ETYMO Σος, ὁ, ἡ, Verus, idẽ quod ἐτεός. Od. η, Ἔστε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ἐμοῖσι. Sic apud Hesiodum Theog. ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Odyss. ο, Ἦ ὀνόσομαι ἢ ἐτύμωνε ῥέω; Mentiárne an verũ dicã? Sic suprà dixerat ab ἐτεὸν, ἐτόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις. Vsus est etiã autor dialogi qui Axiochus inscribitur, hoc vocabulo. ὦ δῆ οὐκ ἔτυμά μοι (inquit) μαστιγίας, Non vera de me prædicas, Vera ista tua de me non est sententia. Item Athẽ. lib. 11, μονονουχὶ ἐτόν, οὐκ ἔτυμος λόγος οὗτος, ἐγκωμιάζων δ' ἐξέρχεται. Ἔτυμον neutro gen. aduerbialiter etiam capitur eo sensu quo ἐτόν, id est Verè, Reuera. Od. ψ, ἀλλ' ἔτυμόν τοι ἦλθ' Ὀδυσεύς, Verè venit Vlysses. Iliad. ψ, Ἐρρ', ἐπεὶ οὐ σ' ἔτυμόν γε φαείνομαι ἐν πολέμῳ. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet, deriuatur ἐτὸς ab εἰμὶ, vt à τίθημι θετὸς, à δίδωμι δοτὸς: à quo postea fit ἔτυμος, vt ἔλυμος ab ἕλος: vnde ἔτυμα ea esse dicũtur Quæ verè fũt talia qualia esse dicuntur. AT Ἔτυμος, ου, τὸ, Etymum, vt Latini etiam appellant, id est vera origo alicuius vocabuli, eiusq; originis vera aut verisimilis ratio. Ath. lib. 13, dicens esse qui meretrices seu meritorias mulieres, id est παὶ μισθαρνούσας, vocari ἑταίρας, & ide ἑταιρεῖν dici τὸ δοῦ συνουσίας μισθαρνεῖν, quum ἑταῖραι antea vocarentur sociæ seu sodales, vt in hoc versu: Ἀπὸ καὶ Νόσα μάλα μὴν φίλαι ἦσαν ἑταῖραι: subiungit, οὐκ ἐπὶ τοῦς τὸ ἔτυμον ἀναφέροντες, ἀλλὰ τοῦς τὸ δύσημοτέρον. Plut. Proble. Rom. de Carmenta, vocabulo Latino, ἔστι δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ἔτυμον, ἐστερημένη νοῦ: respiciens compositionem huius vocis ex Careo & Mens. Varro De re rust. lib. 1, cap. 48, de gluma loquens, Videtur (inquit) vocabulum etymo habere à glubendo, quòd eo folliculo deglubatur granum. Vnde C. Ἐτυμολογος, ου, ὁ, Qui origines verborum indicat seu explicat. A QVO Ἐτυμολογία, ας, ἡ, Originis verborum indicatio. Etymologia (ait Quint. lib. 1, cap. 6) quæ verborum originem inquirit, a Cicerone dicta est Notatio: quia nomen eius apud Aristot. inuenitur σύμβολον, quod est Nota. Nam verbũ ex verbo ductum, id est Veriloquium, ipse Cicero qui finxit, reformidat. Sunt qui vim potius intuiti, originationẽ vocent. Hæc ille. Eustathio est λόγος ἐπιστημονικὸς δεικνὺς τὴν λέξιν τῇ φύσει τοῦ πράγματος. Ἐτυμολογιῶν libros ab Apollodoro & Demetrio Ixione conscriptos citat aliquoties Athenæus. ET Ἐτυμολογικός, ου, ὁ, Etymologicus, Rationem originis verbi interpretando indagans, vt vulg. l. ex Gell. l. 2, c. 20, interpretantur. ET Ἐτυμολογέω, ῶ, Origines verborũ indico. Athen. l. 2. Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογεῖν τὴν εἶνον, εἰκάζων αὐτὸν ὀνομάζειν, Plato εἶνον etymon habere dicit. (vt Varro vinctur etymon habere à, &c.) seu, Plato εἶνον ab origine vocis quasi οἰόνοω appellatum vult. Et in passi. apud Greg. Nazianz. ἡ μὲν δὲ Θεοῦ κλῆσις καὶ ἀπὸ τοῦ θεῖν καὶ ἀεὶ θεῖν ἐτυμολογεῖται τοῖς τοιαῦτα κομψοῖς, Quinquam Deo appellatio iis qui in hoc genere argutantur, vel à θεῖν vel ab ἀεὶ θεῖν ducitur.

Ἔτυμος, Verè. Philo De vita Mosis lib. 3. de igne quo εἰς τὴν τῶν ἱερωμένων διὰ καθάρσεως ἁγνείας πανηγυρίσαι sacerdos vtebatur, ὃν ἔτυμος πλειόνως ἐκάλεσεν, ἐπειδὴ τοὺς ἀρετῶντας θεραπευτὰς καὶ λειτουργοὺς θεοῦ τελεπὰς ἐμελλον ἔσεσθαι, quem verè perfectionis appellauit. Quidam autem respicientes ad significationem τοῦ ἔτυμον, reddũt ἔτυμος Ab origine vocis, seu Secundum etymon. Idem Philo, eodem lib. τῶν τοῦ εἰκείων, ἐξ ὧν αἱ ἀναθυμιάσεις, [συμβολον παρέδοσαν] τὸ ἔτυμος τοῦ σταυροῦ ὀνόμα θυμιατήριον, quod ab origine vocis seu secundum etymon θυμιατήριον, id est acerra appellatur. Aristot. de mundo, de voce οὐρανὸς agens ἔτυμος καλοῦται οὐρανὸν ἀπὸ τοῦ ὅρου εἶναι τοῦ ἄνω, i. οὐρανὸν (hoc est cœlum) ab origine vocis dicimus, quasi ὅρον, &c.

Ἐτυμότης τῶν ὀνομάτων, idem quod ἐτυμολογία. Bud. ex Themistio.

Ἐτυμώνιος, ου, ὁ, idem quod ἔτυμος, seu ἀληθὴς, vt Hesychius exponit. Quod vocabulum deriuat Eustathius à genitiuo plurali ἐτύμων, possessiui formam habere dicens: sicut ab ἄλλων fit ἀλλώνιος, ab ἑτέρων ἑτερώνιος.

¶ Ἐτύμωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἔτυμος, ex eóque factum per epinthesin syllabæ τω, metri causa: sicut ἀζαμενος ab ἄτηρος. Od. ψ, Ἀλλ' οὐκ ἐστὶ δόλος τόδε μῦθος ἐτώνυμος ὡς ἀγορεύεις. Il. χ, οὐ γὰρ οἱ τις ἐτώνυμος ἄγγελος ἐλθὼν Ἡγήσω. Sophocles Trach. Ὦ παῖ, φίλον μοι παῖς ἐτώνυμος γε φῶς. vbi Accius, O nate verè hoc nomen vsurpa patri. Apoll. Arg. 2. ἐτώνυμος ἐπλετο πυγή. Nonn. ἐτώνυμος οὐ πέλε φήμη. ¶ Ἐτώνυμον neutro genere aduerbialiter etiam vsurpatur, vt ἐτόν & ἔτυμον. Od. α, Καὶ μοι τοῦτ' ἀγορεῦσον ἐτώνυμον, ὄφρ' ἐῢ εἰδῶ. sic ἔτυμον ἔφεο suprà dixerat. & ἔτον γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις. Il. ν, Ἀλλ' εἶδόν τε καὶ ἐτώνυμον ἀμφὶς ἐόντα. Ἥρως Ἀτρεΐδης. VNDE Ἐτωνυμία, ας, ἡ, Verè. Eurip. ET C. Πανέτωνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omni ex parte verus. Nonn. ET Ἐτωνυμία, ας, ἡ, Veritas. Epigr. & Nonn. ἐστὶ δὲ ἐνεκα Ὀδυσεὺς ἐτωνυμίης.

Ἐτάζω, F. άσω, Examino, Inquiro, Scrutor. Quòd sit etymum sequimur quod ab Etym. traditur, propriè signif. Ventatem inquiro, vult enim esse ab ἐτὸν, & dici ἐτάζω quasi ἐτόζω. Cæterùm huius simplicis exẽplum nullum nec ille nec cæteri afferũt, quos quidem videre mihi contigit. Suidas dicit duntaxat, ἐτάζω iungi accusatiuo. Hesych. ἐτάζεται exponit non solùm βασανίζεσθαι & κρίνεσθαι, verum etiam διορθοῦσθαι. Ἐτασμὸς, Examen, Inquisitio. Hesych. ἐτάσεις: item Numerus apud Pythag. ET ἐτάσις, idem, in v. l.

C. Ἀνέτάζω, idem quod simplex ἐτάζω, vel compositum ἐξετάζω. Examino.

C. Ἐξετάζω, Idem quod præcedentia, Examino. Inquiro, Scrutor. Vel Diligenter examino, seu inquiro, Perscrutor. A Bud. exponitur etiam Discutio. Isocrates in Bus encomio, τὸν ἔμον λόγον ἐξετάζειν. Idem ibidem dixit, ἀκριβέστερον ἐξετάζειν τὰς ἁμαρτάδας. & in Areop. ἀκριβῶς ἐξετάζειν τὰ ἁμαρτήματα. vt fi Gall. dicas Esplucher les fautes. Demosthenes verò iunxit cum σκοπεῖν, in eadem re, Olynth. 2. (quod loquendi genus imitatus est Plut. in Alcibiade) Et alibi ei opposuit σκοπεῖν, vt ostendam in exemplo quod proferam paulo post. At Lucianus de accuratissimo examine loquens, dixit ἀκριβεστάτως ἐξετάζειν, lib. De historia scrib. ἀκριβεστάτοις δὲ τοῦς λόγοις ἐκάστην ἐξετάζοντας. Herodian. 7, ἔνθα μόνος τὰ ἀπόρρητα καὶ κρυπτὰ διεκοσμεῖ τὰ τῆς Φωκείας τῷ βασιλικῷ πιθόμενος καὶ ἐξετάζει. Apud Thuc. schol. exponit ἀκριβάζειν. Ἐξετάζειν, Inquirere in aliquem, Quæstionem de alicuius factis habere. vt Budæus interpretatur, afferens ex Demosthene, καὶ τοὺς ἄλλους ἀν τις ἴδοι τοὺς οἰκέτας, ὅσοι ἂν διαφθεῖραι ἐξετάζωσιν, ἐὰν αὐτοὺς ἀπαιτῶσι τὰ ἐπιτήδεια ὁ δεσπότης, ὡς δεῖ τοῦτο ποιεῖν καὶ ἄλλοτε ἄλλοτε δείξω. Quibus addit & ista eiusdem, καὶ τὸν ἄνθρωπον παρεκελεύετο ἐξετάζειν. Idem Budæus ex Platone in Apol. pag. 20, affert ἐξετάζειν pro Inquirere in se aut in alium. Item ἐξετάζειν τὸ πρᾶγμα pro Quæstionẽ habere, Rem quærere, ex Cic. in Verr. Act. 3, id est Cognoscere & expendere controuersiam. Hæc Budæus, qui præter ea ex Pand. affert ἐμβάσεως ἐξετάζειν pro Quæstionem perturbata habere. ¶ Ἐξετάζειν, Explorare, Probare, id est Experimentum facere, & specimen sui dare, seu documentum Bud. ex Demosth. in Epist. fol. 87. (Vbi tamen exponit etiam Discutere, Disceptare, Allegare) Affert verò & hunc eiusdem Demosthenis locum (vbi tamen est vox passiua, non actiua, & quidem quæ de re dicitur non de persona) pag. 132, εἰ δ' οὐδὲν καὶ παρ' ἐμοί τις ἐμπειρίαν πιστεύει, τοῦτο μὲ εὑρήσετε πάντες ἐν τοῖς κοινοῖς ἐξετάζομένον ἀεὶ ὑπὲρ ὑμῶν. id est (inquit) Si qua est mihi facultas dicendi, inuenietis documentum eius me dedisse. Affert verò ex eodem, εἰ δὲ εἶχε, τάχ' ἂν καὶ λέγων καὶ κατηγορῶν ἐξετάζετο. Hæc quoque ex eodem profert, vbi ἐξετάζεσθαι ait esse, Probari, Explorari, Deprehendi, Cõperiri: ὅτῳ δ' ἀνὸ δὶς μόνον ἄθρωπος πιστοῖς τῇ πόλει, οὗτος πεπιστευκὼς ἐπὶ τοῖς συμβάσεσιν ἐξήτασται, ex rerum euentu deprehenderis vel dispiceris. Hæc Bud. Sed illa signific. quam dat verbo ἐξετάζω pro Specimen mei præbeo, magis conuenit & ipsa passiuo ἐξετάζομαι, vt ipsum etiam exemplum docet. Sed & à Luc. ita vsurpatur. ¶ Ponitur verò interdum ἐξετάζομαι pro ἐξετάζω, qui eius vsus affertur ex Demosthene in epistola ad Heracleodorum. Sed & in hoc Plutarchi loco in libro De musica, actiuè poni manifestum est, φανερὸν δ' ἀνγέ-

νοιτο εἴ τις ἑκάστην ἐξετάζοι τὸ τῆς ὀρθοεπείας, τίνος δὴ θεωρητικήν. A Ἐξετάζειν cum accusatiuo personæ, puto esse quod Gallicè dicimus Sonder quelcun, in tribus Platonis locis ex Apol. Socratis, in quorum vno Cic. ἐξετάσαι τὸν Ὀδυσσέα, &c. vertit Tentare Vlyflis prudentiam. Vide pag. 2 mei Lex. Ciceroniani. At verò ἐξεταζόντες apud Herodianum quod Politianus interpr. Torti, ad eam potius τὸ ἐξετάζειν significationem pertinet de qua dictum est antea.

Ἐξετάζειν, Æstimare. Et ἐξετάζεσθαι itidem actiuè in hac significatione, si Budæo credimus. Philo De mundo, B παντελὴς γὰρ μῶρία, τὸ ἄλογον τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τῶν πεχιῶν ἐξετάζεσθαι. id est (Bud. interpr.) Porro aut ẽ illa summa est stultitia, genus humanum ab artibus æstimare. Sed nihil obstare arbitror quin ἐξετάζεσθαι passiuam etiam signif. retineat.

Ἐξετάζειν pro Comparare, Contendere. In vulg. lex. ἀδέσποτος affertur, ἐξετάζειν πρὸς ἐκείνους καὶ τοῦς ἄλλους ἐμὲ. pro Me cum illis collocatum examinare & perpendere. Sed & sine altero verbo ἐξετάζειν pro Comparare habet Synes. in Epist. ἢ πῶς αὐτὸ τοῦτο τὰς Αἰγυπτίας ἐξετάζει συνεκρίσας. Sed in hac significatione ab Isocrate dicitur τοῦ ὁμιλοῦντος ἐξετάζειν, itidémque à Demosthene παραλληλα ἐξετάζειν, in oratione Pro corona, ἐξέστιν τοίνυν τοῦ ὁμιλοῦντος τὰ σοὶ καὶ ἐμοὶ βεβιωμένα, τοῦ μὲν μικρᾶς, Αἰσχίνη. Quidam Contendere ex Cicerone reddunt.

Ἐξετάζειν, Recensere. Thuc. 2, Ἀθηναῖοι δὲ τῶν τοῦ πάρυσι ξυμμαχίαν ἐξήταζον, id est, Socios suos recẽsebãt. Et ἐξετάσεις δὲ ὡς ἀμῆς, pro Copiæ recensitæ, ex Demosthene. Hinc ἐξετάζομαι pro Annumeror, vel Sum in numero. Demosth. καὶ τῶν ἐχθρῶν τοῦ σῶν εἰς ἐξετάζεται. Idẽ pag. 124, εἰ δὲ παρὼν κρίμενα τῶν ἄλλων ἐξετάζεται, τοῦς, &c. vbi Bud. interpretatur, Si cũ alius cõsp ciebatur & vnus erat eorum. Et addit, simile esse hoc eiusdem, pag. 240, συνεξετάζοιμι τοῦτῳ αὐτῷ, id est (vt sch. scribit) ἅμα αὐτοῦ φανεσόμενος καὶ συνεξεταζόντας. Quibus adiungit expositionem Latinam, Ab hoc stantes. Sic autem apud Plut. in Cic. ἐξετάζεσθαι μετὰ τοῦ Καίσαρος reddit Esse in partibus Cæsaris. Idem ἐξετάζειν Censere vertit, cr aus ex Plut. χιλιάδων ὀγδοήκοντα πεντακοσίας μυριάδες ἐξετάσθησαν, pro Censa sunt centũ quinquagin a millia. Et ex eodem, τοῖς ἱππικοῖς ἐξετάζοιμι, pro Qui est in equestri ordine, Eques Romanus. Apud Herodianum autem libro 7, ἐν τοῖς μεγίστοις ἐξετάζεσθαι, Politianus vertit In maximis spectatus negotiis. Tale est apud eũdem Herodianum, lib. 6, τοῖς ἐξετάζουσί τε καὶ ἀδικοῦσι πᾶσιν ἐν ἀνάκτοις τε καὶ πολεμικαῖς τοῦ ἔξεσιν. Sic apud Philonem De vita Mosis lib. 1, ἢ ἐν ἅπασαις ἐξετάζεσθαι τοῖς μελλούσαις στρατείαις. vbi aptissimè exponitur, Omnia futuræ militiæ stipendia merere. In vulg. l. ex Plat. De leg. πάντων ἐξετάζομαι τοῖς συμβόλοις pro Interfum cõciliis. Sed videtur deesse præpositio.

Ἐξέτασις ἐως ἡ, Examen, Inquisitio, Disquisitio, Scrutatio. Luc. De salt. πρωτόπειον τὸ πρᾶγμα ἢ ὡς τὰ εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. Idẽ De cal. ὅσα γὰρ ἂν τις πιθανὸς ὢν, τοῦτο ὀλίγου λεγεσθαι δεῖται τῆς ἐξετάσεως. Vt autem in illo Luciani loco est εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι, ita & Bud. affert (sed ἀδεσπότως) εἰς ἐξέτασιν ἄγεσθαι itidem pro In disquisitionem vocari. Ἐξέτασις peculiari signif. Quæstio, id est Criminis inquisitio Bud. ex Herodiano. ὅμως δὲ ἐξέτασιν ἀκριβεστέραν. ¶ Ἐξέτασις, Comparatio Luc in Caucaso pag. 24, G ἢ δ' ἐστὶν τῷ ὄντι θεῖον, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτοῦ, καὶ τοῦ ὁ ἐμέλλεν ἐξέτασις γίγνεσθαι, οὐδαμοῦ ἔτι φαίνεται αὐτό. ¶ Ἐξετασμὸς, Exploratio. vt ἐξετάζειν expositum est Explorare. ¶ Ἐξέτασις, Recensio. vnde ἐξέτασις ὅπλων, Thuc. & ἐξέτασιν ποιεῖσθαι, Xen. pro Recensere, Lustrare. Idem dicit ἐξέτασιν ποιεῖσθαι τῶν στρατιωτῶν καὶ σωτῆρα. Itidémque Budæus ex Aristotele affert ἐξέτασις τῶν πολιτῶν, ἢ τε σωτῆρα. quam esse ait descriptionem in classes, siue concenturiationem. Xen. Œconom. βασιλεὺς δὲ κατ' ἐκείνους τὸν ἐξέτασιν ποιεῖ) τῶν μισθοφόρων. vbi quod dicit ἐξέτασιν ποιεῖται, exponitur etiam Delectum habet. Et εἰς ἐξέτασιν ἰέναι pro Ire eò vbi delectus habetur, Ire ad profitendũ seu dandum nomen. Item plur. εἰς ἐξετάσεις ἰέναι ex Isocrate in Areop. τῶν δὲ τοῦ τὸν πόλεμον οὔτω κατεμελήσαι ὥστε οὐδ' εἰς ἐξετάσεις ἰέναι ἐθελῆσαι. Extenditur autem

latius hæc nominis ἐξέτασις significatio. vt apud Demosthenem 137, ἐπειδὴ δ' οὐ μόνον τοῦ ἀφελεῖν σωτῆρα, ἀλλὰ καὶ τοῦ συμβουλεύειν ἀλλὰ τῶν κοινῶν, ἐν ἑτέρῳ ἐθελοντὴς ἐξέτασις ἐγένετο, πολικαὶ δὲ σύ, &c. Id est (inquit Budæus) Quum iam recensus fiebat adulatorum. vel Quum iam certamen & specimen adulatorum extitit. ¶ Item ἐξέτασις pro specimine & documento industriæ. Bud. ET Ἐξεταστμὸς pro inquisitione itidem. Budæus ex Demosthene affert pro Discussione & disceptatione: vbi ille scribit, ὅπ τῆς ἡμετέρας ἔχθρας ἡμᾶς ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν δίκαιον ἐστὶν ἐξετασμὸν ποιεῖσθαι.

Ἐξεταστής, Examinator, Inquisitor. Item ἐξεταστὰ, sicut & λογισταὶ, Qui ratiociniis præerãt, iisque magistratibus ius reddebant qui rationes ad ærarium referre debebant. ab iis enim rationem administratæ procurationis exigebãt. Bud. ex Aristotele. Affert & ἐξεταστὴς τῶν ξένων ex Æschine in Timocr. magistratum Athenienfem esse scribens.

Ἐξεταστικὸς, ου, ὁ, Qui multus est in indagatione veritatis, vel cuiuscunque rei quam perquirere vult. Bud. ex Gregorio. Affert & ex Aristot. in primo Polit. de dialectica, ἐξεταστικὴ γὰρ ἔστι, τοῦς τὰς ἁπασῶν τῶν μεθόδων ἀρχὰς ὁδοὺς ἔχει. id est (vt addit ex Aphro. p. 19) ζητητικὴ καὶ δοκιμαστικὴ. Tale prop. modũ esse puto ἐξεταστικὴν in hoc Luc. loco, in Herm. κερκοπιθῆκος τινος καὶ ἐξεταστικὴν τοῦ φυσικοῦ. In vulg. lex. τῶν ἔνδον ἐξετασικὸς ex Xenoph. pro Inquirẽdi peritus. Ibidẽ τὸ ἐξεταστικὸν pro stipendio quod datur disquisitoribus: vt στρατιωτικὸν stipendiũ quod datur militibus

C. 2. Ἀντεξετάζω, Contrà vel ex aduerso examino, Vicissim D examino. Capitur pro Contendo aliquem siue aliquid cum alio Comparo. nam cõparaturi aliquid cum alio, id reuocamus ad examen, & velut è regione alterius expẽdimus. In Athanasii epistola apud Theodoritum, καὶ αὐτῷ δὲ τῷ μεγάλῳ συνοδεύοντι τῷ ἐν Νικαίᾳ καὶ τὰ παρ' ἐκείνου ἔκαστος αὐτὸν ἐξετάζειν ἐν τοῦ φιλαλήθου ἐθέλοι. Dicitur autẽ pro eodem ἀντεξετάζειν, παρεξετάζειν, τοῦ ἀλλήλους ἐξετάζειν, τοῦ ἀντιθεωρεῖν, ἀντιτοῦ θεατιθέναι, &c. ¶ Dicitur etiam ἀντεξετάζειν ἐν ἀμφισβητοῦντι, & passiua voce Ἀντεξετάζεσθαι pro Offerre se liti. Negotio alieno se offerre. Quod vulgò dicunt, Partem se gerere, quasi Agere aduersarium. Bud.

Ἀντεξετάζομαι, Cõtra vel ex aduerso examinor. In vulgatis lexicis Græcolatinis exponitur Pariter ex æquo cum aliquo examinor, Ex æquo cum aliquo æstimor. Capitur pro Cõferor, Comparor, sicut ἀντεξετάζω pro Confero. Comparo. ¶ Item ἀντεξετάζεσθαι forense verbum est: dicitur q; (sicut ἀντιδικεῖν & ἀντιγραφεῖν) pro Ad causam occurrere, Iudicio se sistere, Ad iudiciu adesse. quod vulgò dicunt, Partem se gerere, quasi Aduersarium agere, vt docet Budæus. ¶ Nec verò ἀντεξετάζεσθαι dicitur duntaxat de eo qui aduersatur in iudicio, sed latius patet. vnde ἀντεξεταζόμενος τῇ ὁσῷ ex Luciano citatur pro Aduersans morbo, Cum morbo congrediens seu luctans. Budæus verò ἀντεξεταζόμενοις ait vocari æmulos ab eodem Luciano, hoc in loco, πῶς μὴ ἀντεξεταζόμενοις φθονοῦσι τὰ πθ; δὲ ἀλκεῖς εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντεποιούμενοι.

Ἀντεξέτασις, εως, ἡ, Collatio, Comparatio quæ fit inter duas res, vnam quasi ex opposito alterius examinando. Cõtentio dicitur à Cicerone, vt docet Budæus. Est enim, (inquit) cõtentio, ἡ τῶν παρ' ἀλλήλοις τιθεμένων ἐξέτασις καὶ θεωρία. vel ἡ ἐκ τοῦ ἀλλήλου ἀντεξέτασις.

C. 2. Διεξετάζω, Perquiro, Diligenter inquiro. VNDE Ἀδιεξέτασος, Qui perquiri nequit. Affertur tamen duntaxat ἀδιεξέτασος λόγος ex Ecclef. cap. 21 pro Inenarrabile verbum.

C. 2. Παρεξετάζω, Cõparo. Chrysost. παρεξετάζειν τοῦ ἐκείνου δὲ καὶ σωτῆρα τῇ φιλανθρωπίᾳ τοῦ θεοῦ. ET C. 3. Ἀντιπαρεξετάζω, Vicissim comparo. vel Ex aduerso comparo. Exponitur etiam, Contra disquiro.

C. 2. Συνεξετάζω. vnde συνεξετάζομαι pro Annumeror, Bud. ex Luciano. Idem apud Demosthenem pag. 231, καὶ τοῦς συνεξεταζομένοις μετὰ τοῦ πόνου interpr. Assectatores huius, Subiungirque ex Plutar. hæc quæ de Demosth. scribit, ὑπερβαλλόμενος ἐνεργείᾳ δεινότητι τοῦς ὅσοι τῶν ἀγώνων καὶ τῶν

δικῶν σωξεσθαι μόνους. Rursum ex Demosthene σωξεπάζεσθαι τινὶ pro Stare ab aliquo, affert. pag. 240, ἀλλὰ τούτῳ πάντας αὐτοὺς δι' μάλα σωξεπάζουσιν ὡς ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῖς ἐπιτρέπεσθαι. Vide & suprà in Εξεπάζω. ‖ Σωξεπάζειν videtur esse Contendere, id est σπουδάζειν, inquit idem Bud. sed locum non proferens.

ΕΤΕΡΟΣ, ου, ό, Alter. propriè enim de duobus. Il. β, de Therſite, Φοῖνιξ ἔλω, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα; claudus altero pede. Od. ε, Εν δέ οἱ ἀμφὶ χέθηκε θεὰ μέλαινος οἴνοιο Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος, alterum vini, alterum aquæ, seu Vnum vini, alterum aquæ. Od. ι, de tribus loquens, ὁ μὲν μέσσῳ αὐδὴν φέρε πεκτεόνεσσιν, Τῷ δ' ἕτερῳ ἐκάτερθε, ἴτιν, alteri verò duo. Xen. Pæd. 7, ἢ βάσις γε ὡς οὐδὲν αὐ δυοῖν ἀνδρῶν, ὁ ἕτερος ὅπῃ τῶν ἑτέρου ἐκνεύοι, τῶν ὕδατος ἐπιβέβηκεν, alter ſupra alterũ. Ἕτερα, Alteri, i. Altera pars, Altera factio. Il. λ, Τῶν Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι φόρυνθε Δῖοι, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο, nec alteri ſeu altera pars de metu cogitabat: vel, Nec alterutri vel alterutra pars. Επὶ τὰ ἕτερα, In alteram partẽ. Xenoph. πρὸς τὸ ἔλος ὅπῃ τὰ ἕτερα τῆς πόλεως ἦν. Pro quo frequentius facta ſynæreſi dicitur θάτερα. Ἕτερα apud Thucydidem præcedente negatiua particula οὐδὲ vel μηδὲ, aliquoties ponitur pro compoſito οὐδέτερα, μηδέτερα. vt lib. 2, καὶ ἐστι μηδὲ μεθ' ἑτέρων, οὐδὲ ἀμφοτέροις φίλοι, ὅτι πόλεμον οὐδὲ μετὰ ἑτέρων, neutrorum partes ſequamini. Et libro 5, οὐκ ἀπίρλιπτο τοῦτο ἕνεκα οὐδὲ ὑφ' ἑτέρων, à neutris. Sic l. 7. ὅτι τῷ οὐδὲ μεθ' ἑτέρων ἦσαν, cum neutris. Quemadmodum autem apud Latinos Alter alteri, Alter alterũ, vel cum præpoſitione Alter ab altero, aut ſimili, de pluribus vſurpatur, ſic & hoc vocabulum tam in plurali quàm in ſingulari. Thucyd ἕτερος ἑτέρου θεραπεύει, alter alteri præſtat. Idem lib. 2, ἕτερος ἀφ' ἑτέρου θεραπείας ἀπαμπλάμενοι, ἔθνησκον, alter ex alterius curatione. Philo de vita Moſis lib. 1, καὶ πρὸς ἑτέρους ἕτερον ποιοῦντα ἐλεγχόμενον, Alter cum altero. Interdum ſicut ἄλλος pro ἕτερος indifferenter ponitur, (vt in illo Platonis De rep. ἄλλη μὴ κατὰ τοῦτο χείρ, ἕτερα δὴ θεσαυρωθῇ) ita viceuerſa ἕτερος pro ἄλλος, & in plurali & in ſingulari numero. Od. κ, ἕτερος δ' ἄρα τε τρυγόωσιν, Ἄλλος δ' τραπέουσι, Alias decerpũt, alias calcant. (ſic enim quidam grammatici accipiunt: licet Euſtath. ὅτι δύο μόνων hic quoque dici velit: eo quòd poſtquam de vnis dixiſſet, Τῶν δ' ἕτερον μὲν ἔχλοπδον, de alteris ſubiungat, ἕτερος δ' ἄρα τε τρυγόωσιν: certias autem ſignificare volens, addat, Ἄλλος δὲ τραπέουσι: ſicut paulo pòſt, πειροῖτε δ' ὅμοφανές εἰσιν Ἀνῆρ ἀφίεσθαι ἕτερος δ' ὑποσκάζουσα, vnæ defloreſcentes, alteræ maureſcẽtes: vt Cicero dicit, Vnæ rerum, alteræ verborum) Idem alibi. Οὐ χ' ἕτεροι μὲν ἔθυθ' ὑπὸ φρεσὶ, ἄλλο δὲ βάζει. Heſiodus Theog. quum multos iam enumeraſſet, ſubiicit, Τ ὅσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι πάμποι καναχηδὰ ρέοντες, Τῶν ὅσσοι ἀρχαὶ εἰσι πάντων ἀνέρα ἑκάστῳ, Tot præterea alii fluuii ſunt. Demoſthenes contra Ariſtocratem, περὶ δ' ἕτερον δίκας ἔφερον πρὸς πύστις. Æſchines contra Creſiphontem, πρὸς ἕτερον τινὶ πλὴν γνώμλιν ἔχεσι. Thuc. lib 7, οὐδεμιᾷ ἥσσων μᾶλλον ἑτέρας [ξυμφορᾶς.] calamitas nulla alia inferior. Dioſcor. βοηθεῖ πορφυρίσκοις ὡς οὐδὲν ἕτερον, Vt nihil aliud, ſeu, Vt quiduis aliud. Herodianus lib. 2, οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἢ, nihil aliud quàm. Luc. de ſalt. ἕτερα μὲν γὰρ πάντα, ἕτερα δὲ ὁ ῥυθμός. Idem in Soloec. ἕτερα ἀλλ' ἑτέρων σημαίνεις. Sicut verò Alius alii, Alius alium, Alius alio, & quæ eiuſmodi ſunt, apud Latinos dicitur, ſic & ἕτερος in hac ſignificatione. Ariſtot. Ethic. 3, ἕτερα γὰρ ἑτέροις δοκεῖ ἡδέα, alia aliis Idem Polit. 7, διαφέρουσιν ἕτεροι τῶν ἄλλων ὅσον τοῖς θεοῖς καὶ τοῖς ἥρωσι νομίζεται τῶν ἀνθρώπων διαφέρειν, tantum alii ab aliis diſtantes, tanto alii aliis ſuperiores. In hoc autem Thucydidis lib. 2. πᾶσι μὲν ὑπῆρξε δὴ ὅτι ἕτεροι ἑτέρων ἤξιωσαν ἀρχήν, videtur ἕτεροι ſuperfluum eſſe, Omnibus accidit qui aliis imperare ſtudueruntur. Dicitur & ἕτερ' ἄλλα ſicut ἄλλ' ἄλλα, vt docet Bud. p. 967. Sic apud Luc. Sol. νῦν δ' ἕτερ' ἄλλα ἐπλήθυνεν, εἰ δοκεῖ. Pertinet huc ET Ἑτέραν τρέπεσθαι, ſubaud. ὁδὸν, pro Aliò ſe cõuertere, ſeu, vt ex Cicerone exponunt, Aliò iter conuertere: ex Ouid. Cœptum iter dimittere: ex Virg. Mutare iter, Mutare viam: ex Lucretio Commutare viam retróque reuerti. Luc. in Timone, καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἕτερον ὁκῆρ ἔπονται. Syneſ. ὡς δὲ οὐ πρεσβεύω χώρει ταύτῃ τὸ σπᾶσαί τι τῶν πρεσβευόντων, ἕτερον ἐτράπετο, id eſt (Budæo interprete) Quum hac via non proficeret, aliam rationem peragendæ rei inſtituit, (vt Terent. in Andria, Hac non ſucceſſit, alia aggrediamur via.) Pro quo idem Syneſ. dicit πλὴν ὅτι θατέρα τρεπόμεθα. & Polyb. πλὴν ἑναντίαν ὁδὸν πορευόμεθα. Coniungitur interdum cum ποδῶπις. Æſchines contra Creſ. ξ Ἀκαρνανίας δὲ ἕτερος ποδῶπις, totidem. paulo antè verò dixerat, ὁκ Πελοποννήσου μὲν πλείονας ἢ διακόσιοι ὁπλίτας, Iſocr. Paneg. πεῖσ δὲ ὑπὲρ αὐτῶν κινδυνευσάντας ἕτερον ποσοῦτον χρόνον τὴν μισθοφορὰν ἀπεστέρησαν, totidẽ menſium ſtipendio, dixerat autem antea, οὐκ τὰ μίσθωσις τῶν ἑαυτῶν δαπανῶν ἔθρεψαν. ‖ Ἕτερος, vt Alius apud Latinos, capitur etiam pro Diuerſus: oppoſitum habens ὁ αὐτὸς, id eſt Idem. Plato lib. 1 De rep. ποτὲ τὰ μὲν ἔκαστα τῶν πολιτῶν ἕτερον τῷ πρὸς τὰ ἔργα δυνάμει ἔχει, Aliam eſſe. vt Quintilianus dicit, Quanto alius fuit ille infeliciſſimi iuuenis affectus Ariſtot. Ethic. 10, πολὺ ἕτερα τὰ εἴδη, οὐφ' ἑτέρων εἰσόμεθα πλειόνων, quæ enim ſpecie alia ſeu diuerſa ſunt. id eſt διαφέροντα, vt ibidem dicit. In qua ſignificatione cum genitiuo interdum conſtruitur, exponiturque Alius ab, Diuerſus ab. Ariſtoteles De mundo, στοιχεῖα ἕτερα τῶν πόρρω, elementum illud à quatuor illis. Idem Ethic. 9, φίλαυτος μάλιστα αὐτὸν ὁ ὀβελιστικὸς καὶ ἕτερον εἶδος τῶν ὀνειδιζομένων, id eſt (Budæo interprete) diuerſa ſpecie atque is qui vitio vertitur. Plato De republica, ἕτερον τῶν ἀληθοῦς, diuerſum ſeu alienum a vero. ἕτερα ἀλλήλων, diuerſa inter ſe. Plut. De amore frat. loquens de Græcis ſui temporis, ἕτεροι τῶν πρόσθεν ὄντες, μόνοι, μόνοι δ' ἐμφανεῖς οἱ αὐτὸν μιμεῖν ἀλλήλοις, (vbi ἕτεροι & οἱ αὐτοὶ ſibi ſunt oppoſita) multum mutati ab illis qui priſcis tẽporibus vixerunt, Alii atque illi priores.

Ἑτεότης, ητος, ἡ, Diuerſitas. Eſt vocabulum philoſophicum. Quomodo autem à διάφορα differat, docet Ariſtot. Metaph. lib. 9. Plutarch. De animi procreat. διὰ τὸ κοινὸν μετέχειν ἑτεότητος καὶ ταυτότητος, id eſt (Turnebo interprete) Quòd illarum vtraque diuerſi & eiuſdem vendicatione teneatur. Apud eundem in Numa, ἑτεότης καὶ διάφορα exponitur Factio & ſimultas.

Ἑτεροῖος, ου, ο, Alteriuſmodi, Nõ huiuſmodi. Bud. ex Syneſ. τὸ δὲ ἑτεροῖον ὄνειρ, hoc autem longe aliter ſe habet. Ariſtot. ἑτεροῖα καὶ ἄμικτα, vocat quatuor elementa, De mundo 221. VNDE Ἑτεροίως, Alio & diuerſo modo. ἄλλως πως. Heſych. ET Ἑτεροῖον, ὁ, F. ωτὸ, Alium atque alium facio. ἐφ' ἑτέρου πάντα εἰς ἕτερον μεταβάλλω, vt Ammon. exponit. Altero. (vt Ouid. Faſt. 1, Ille ſuam faciem tranſformat & alterat arte) Et in paſſ. ἑτεροιοῦσθαι, Alium atque alium fieri, vt Budæus interpr. Philo De vita Moſis lib. 1, loquens de aqua fluuiali, ὅσον ἀφίσταμένου ὅτι δ' γλυκὺ ἐκχεῖται αἷμα ξανθόχρων ἔχων, πρὸς τὴν χρόαν καὶ τὴν δύναμιν ἑτεροιούμενον εἰς ἀλλοιοῦν πάντῃ, id eſt (Turnebo interprete) Ac præter colorem etiam poteſtate prorſus degenerabit. A QVO Ἑτεροίωσις, εως, ἡ, Alteratio. id eſt (vt Bud. exponit) Quum rerum qualitates alteræ atque alteræ fiunt: ἡ ἀφ' ἑτέρου πάθους εἰς ἕτερον μεταβολή: ἀλλοίωσις autem, πρὸς τὰς ἐπιλήψεις ποιοῖς ἑτέρα, vt Euſtath. & Ammon. diſtinguunt. ET C. Ἀλλοιωτός, ου, ὁ καὶ ἡ. Qui alteratus non eſt, Qui alterari nequit, In aliam atque aliam conuerſionis ſpeciem non mutabilis. Ariſtot. De mundo.

Ἑτεραίος, ου, ὁ, ad formam poſſeſſiuorum factum ab ἑτέρου genitiuo plurali τῶν ἕτερος: ſicut ab ἄλλων fit ἀλλήλων, ab ἑτέρων ἑτεραίος. Euſtath.

Ἑτέῃ, Alia via, Alia ratione, Alio modo. vt ἐκείνῃ. ET Ἑτέρῃ, paragoge poetica, pro eodem: ſeu ἑτέρως. Euſt. ex Heſiodo.

Ἑτεράκις, Vtraque vice. v. l. ex Xen. ſed perperam pro ἑκατεράκις. Erit autem ἑτεράκις, Altera vice.

Ἑτέρωθεν, Altera ex parte, Ex aduerſa parte. Il. α, Ἀστεριόδης δ' ἑτέρωθεν ἐμάνιε. Iliad. σ, Ἀντίλοχος δ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δάκρυα λείβων.

H Ἑτέρωθι, Alibi, Alio loco. ἀλλαχοῦ. Plut. ἀλλὰ τοῦ τοῦτο μὲν ἑτέρωθι τῆς γνώμης γίγραπται τὸ δοκοῦντα, alibi. Galenus ad Glauc. lib. 1, ἑτέρωθι πάντα λέλεκται. Conſtruitur etiam cũ genitiuo: vt ἑτέρωθι γῆς apud Ariſtid. Alibi terrarum. Luc. ἑτέρωθι δὲ τῆς εἰκόνος ἄλλοι ἔρωτες παίζουσι, In alia, ſeu etiam altera parte.

Ἑτέρως, Alio modo, Aliter. Od. β, Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ κακὰ μηπόωντες, At ſecus dii nunc verterunt. Ariſtophanes, ἑτέρως τρέπεσθαι, ſecus verti ſeu euenire. Philo De mundo, τὸ δὲ φανὲν καὶ τυπῶσαν, τοτὲ μὲν οἰκείως, τοτὲ δ' ὡς ἑτέρως διέθηκε πλὴν ψυχῶν, interdum quodam alio modo afficit.

Ἑτέρωσι, Alteram in partem, Alió. Odyſſ. ω, Ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα. Il. ψ, ὅπῃ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιαζεῖς. ET Ἑτερόσε pro eodem in v. l.

Ἑτερόω, ῶ. F. ώσω, Altero. v. l. VNDE Ἑτέρωσις, εως, ἡ, Alteratio, ibidem.

B C. Μηδέτερος, ET Οὐδέτερος, SEV Οὐθέτερος, teſte Euſtath. (pro quibus diuiſa voce οὐδὲ ἕτερον & μηδὲ ἕτερον dixiſſe Thucydidem ſuprà oſtendi) Neuter. Plato, ἐμοὶ μὲν πίνων πύτων δοκεῖ μηδέτερα πιεῖν, neutrum horũ. Idem Philebo, τὸ μὲν, χρυσὸν τὸ δ' ἀργυρον πρίτιν ὄν, μηδέτερα πύτων. Et in fœminino apud Ariſtotelem Ethicωn 6, αἱρεταὶ δὲ ὅσαι ἑκατέραις, καὶ εἰ μὴ πιοῦσι μηδὲν μηδετέρα αὐτῶν. Plato De republica 2, οἷς οἱ ἀμφότερα ἢ οὐδέτερα πιστεύουσι, Quibus vel de vtroque vel de neutro credendum. Οὐδέτερα ὀνόματα & ῥήματα grammaticis Græcis dicuntur ſicut Latinis nomina neutra ſeu neutralia, illa quæ nec maſculina nec fœminina, & verba quæ nec actiua nec paſſiua ſunt. HINC Μηδετέρως, ET Οὐδετέρως, Neutro modo. Item Neutro genere, apud grammaticos. Athenæus libro 15, λύχα δὲ οὐδετέρως ἔφασαν Ἡρόδοτος. ET Μηδετέρωσε, SIVE Οὐδετέρωσε, Neutrò, Neutram in partem. Il. ξ, Οὐ δ' ἄρα πω τρεπέκλιθεται οὐδετέρωσε, nec in vnam nec in alteram partem voluitur. Quædam tamen exempla ibi diuiſa habent ὅδ' ἑτέρωσε. At Euſtathius priorem ſcripturam agnoſcit. Thucydides libro 4, μήτε ὅπῃ μισοῦσι μηδετέρωσε, Neutróſque cum alteris vtro citroque commercium habere. ET Οὐδετέρωθεν, Neutra ex parte, Galenus libro 2 ad Glauconem. ET C. Αὐτοῦδετέρου, Per ſe neutrum, Abſolutè neutrum. vocabulum grammaticum.

C. Μεταξέτεροι, Quidam, Nonnulli, idem quod ἔνιοι, vt Heſychius docet. Herodotus, οἱ δὲ μεταξέτεροι αὐτῶν, οἱ μὲν πρὸς κύβους, οἱ δὲ πρὸς ὕπνον ἐτράποντο. Idem, μεταξέτεροι τῶν θεῶν, certi quidam dii. Apud eundem reperitur & fœmininum μεταξέτεραι, Nonnullæ. Nicander apud Athenæũ lib. 2, — λοπίμων κάρυον τε βυθοέεις, βάλανον τε μεταξέτεροι καλέουσιν. Vſus eſt & Arrianus hoc vocabulo, lib. 6, ὡς μεταξέτεροι ἀνεγράφαν.

¶ Ἄπρος, ου, ὁ, Doricè pro ἕτερος, ſicut τράπω pro τρέπω & πάζω pro πίεζω iidem dicunt: vel ſynæreſi facta ex ὁ ἕτερος, (vnde & primam ſyllabam producit) teſte Euſtathio. Fœmininum EST Ἡ τέρα ET Θ' ἡτέρα: quæ genitiuo & accuſatiuo caſu hac contractione ſeruata non proferuntur, vt idem Euſtathius docet. Neutrum EST Θάτερον. A quo θατέρου & θατέρῳ in ſingulari, & θατέρα in plurali in vſu ſunt. at θατέροις ſolœciſmum habet, vt ex Pauſania docet Euſtathius. Sed & Chryſippus ἑκάτερος βαρβαρίσει ab eodem Pauſania traditur eo quòd τὸ θάτερον τῶν Διοπείθεων dixerit. Hæc ex grammaticis quantum ad caſuum inflexionem attinet. nunc exempla proferenda ſunt. Plutarchus De Sera. loquens de duobus Ar hiæ famulis, ἐπὶ νθατέρου ἐμὲ ὑπαρχόντων. λέγει δ' ἄπρος, Ἀργᾶς καὶ Φίλιππος ἐπιτρέψαντες ἡμᾶς. Sopho les Aiace, εἴ τε μὴ σὺ φῆς, Εἴτ' ἄπρος ἀτρείδης, Siue tu Menelae non permittis, ſiue alter Græcorum dux Agamemnon. Ariſtoteles De mundo, μέχρι θατέρου ἰσθμοῦ, ad Iſthmum vſque alterũ. Ariſtophanes, θατέρῳ τῷδε λέπουσα ὀφθαλμῷ, altero oculo. Plato De legibus, θατέρου δυοῖν, duorum alterum. Et apud Suidam, καὶ τούτων ἄπρος τῶν αἰδρῶν. Item, ὁ δ' Ἰβληνὸς ἄπρος τῶν φρεάτων. Ariſtoteles Metaphyſicωn 11, καὶ οὐχ ἅπαξ ἔχει ὥστε μὴ εἶ θατέρῳ πρὸς θατέρου μηδὲν, nihil alteri cũ altero. Et in 2 De partibus, ἵνα ἰσάζῃ πλὴν θατέρου ὑπερβολὴν θατέρου. Idem De mundo, ὅπῃ θατέρου δὲ κέρας πάλιν εὐρύνεται, ad alterum verò cornu rurſum amplificatur. Idem ibidem, κθ' θατέρου πλατύνεσθαι, in alteram partem dilatari. πολὺ δὲ θατέρου ἁμαρτεῖν, πάντως οὐ πο-

ήσεις, nam vt in altero pecces. Θάτερα plurali numero ſæpe vſurpatur pro ſingulari. Plato, περὶ ὧν οὐδ' ὄντων ἡμῖν ὧν πιὼν βούλει, τίθη (καλλίοσιν ἵνα ὀνόμασι χρώμεθα) τὸ μὲν, χρυσὸν τὸ δ', ἄργυρον πρίτιν δὲ, μηδέτερα πύτων. Quibus ſubiicit, τὸ δὲ μηδέτερα πύτων ἐνθήμιν ὅπως θατέρα χρόνοιτ' αὖ, χρυσὸς ἢ ἄργυρος; Inde ὅπῃ θατέρα, In diuerſum, In alteram partem. Plato Protagora, ὁκ μὲν τῶ ὅπῃ θατέρα Καλλίας, ὁκ δὲ τῶ ὅπῃ θατέρα Ξανθίππος, ab altero latere Callias, ab altero Xanthippus: ſeu, Hinc & hinc. Ariſtoteles, ὅπῃ θατέρα κατῆκε μετὰ ξὺ τὸ πνεῦμονος. Syneſius, πλὴν ὅπῃ θατέρα πρατωμεθα. Thucydides libro 1, ἐς τὰ ὅπῃ θατέρα, in alteram partem. Herodianus lib. 3, πῶς μὲν ἐξ ἀπαλῆς αὐθρώποις φιλίαν, πῶς δ' ὅπῃ θατέρα γνῶσιν Ἀλβίνου, orientalibus amicitiam cum Albino, iis verò qui ab altera parte erant, notitiam. Xenophon Hellenicωn 3, cum genitiuo dixit, πάπῃ θατέρα τοῦ ποταμοῦ παρεπάξαντο, ab altera parte fluuii: ſeu vltra fluuium. Pro quo idem Xenophon alibi ſolutè dixit, ὅπῃ τὰ ἕτερα πόλεως, vt in ἕτερος annotaui. Dicitur & ὅπῃ θατέρα μὲν, ὅπῃ θατέρα δὲ: ſicut ὅπῃ τὰδε μὲν, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ, pro Citra & vltra. Bud.

ΕΤΙ, Adhuc, Etiam nunc. Thucydides libro 2, καὶ Πυθοδώρου ἔτι δυοῖν μηνῶν ἀρχοντος Ἀθηναίοις, & quum Pythodoro duo menſes adhuc ſupereſſent ſummi magiſtratus. Ad verbum, Duos adhuc menſes ſungente magiſtratu. Idem in 7, ἔτι καὶ ὁκ τῶν παρόντων ἐλπίδα χεν ἔχεν. Vbi καὶ non iungo cum ἔτι. Bion initio cuiuſdam idyllii. Ἰξὺ τὰ ἔτι κῶρος ὢν ἄλσει δενδράεντι Ὀρνεα θηρεύων. qui adhuc erat puer (licet Naſo aliter vſus ſit hoc aduerbio, de ætate itidem loquens, O nec adhuc iuuenis, nec iam puer) Opponuntur verò ἔτι & ἤδη a Luciano in Lex. ἤδη μὲν ἀγενὴς κὴς, ἄπεπος δὲ ἔτι. Itidem in hac Philoſtrati epiſtola, quæ tota paucis hiſce cõtinetur verbis, ἔτι μεμφάσει σῦκα ἑωμά· θαυμάζοις δ' αὐ αὐτῶν ἢ τὸ ἤδη ἢ τὸ ἔτι, Erit autem quod mireris eas vel adhuc eſſe, vel iam eſſe. Intelligit autem (vt opinor) Mireris adhuc eſſe, ſi ſint anni antecedentis: mireris iam eſſe, ſi ſint huius anni. nam vtrumuis ſit νεοὰ fuerint, habita ratione temporis quo reperiuntur. vt ſi niuem æſtiuam vocemus quæ æſtate reperitur. At Naſo in loco quem modò attuli, Latinarũ vocum vſum immutaſſe videtur, O nec adhuc iuuenis, nec iam puer. pro Qui ætate es media inter iuuenilẽ & puerilem, Qui nec iam es iuuenis, nec adhuc es puer. id eſt, Et nondum es iuuenis, & non amplius es puer, οὔτε νεανίσκος ἤδη, οὔτε παῖς ἔτι. Sed Adhuc dixi: hic pro Ad hũc vſque diem, vt ſæpe accipitur, licet in paulo diuerſis loquendi generibus. Alibi verò Adhuc & ipſe dixit pro ἔτι, de ætate itidem loquẽs, Seu caperis primis & adhuc creſcentibus annis. Scholiaſtes Sophoclis annotat ἔτι idem eſſe quod ἀκμῶ, quum dicitur, ἔτι νέος ὄστ', & ἔτι πιῶ πόδε. Cicero hæc Platonis in Phædro, νέος ἔτι ὦ Φαῖδρε Ισοκράτης interpretatur, Adoleſcens etiam nunc ὁ Phædre Iſocrates eſt. ‖ Ἐπὶ ἔτι, pro Vſque adhuc, Ad hunc vſque diem, Budæus ex Platone. Addit verò & ἔτι καὶ νῦν pro Adhuc, ex Gaza apud Ciceronem De ſenectute. In vulgatis lexicis, ἔτι μέχρι pro Huc vſque, Adhuc. & ἕως ἔτι pro Huc vſque, ex Æſchine.

Ἔτι, Amplius, Præterea. Demoſthenes Philippicωn 2, τί πρὸς πύστις ἔτι; Lucianus in Hermot. pag. 117, τί πίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κόμιεσθε; Sæpe verò cum οὐκ, vt Latinè Non amplius, Non iam. Thucydides 7, οὐ πρὸς ἐκείνων μᾶλλον ἢν ἔτι ἢ πρὸς τῶν Ἀθηναίων. Lucianus in Piſcatore, pag. 80, οὐκ αἰ' ἀφεθείης ἔτι. Idem in Hermotimo pag. 117, οὐκοῦν αὖ τῶν πρὸ τοῦ πρεσβύτερῳ θῦρης αὐτίκα, οὐκ ἔτι τὴν ἕτερον ἀποδύσεις. Ibidẽ verò & præcedente ἤδη, quod otioſum videri poteſt, καὶ ἡμεῖς πίνωμεν εἰ θύρα μὴν ἤδη τῶν πρὸ τοῦ πᾶς Σπωϊκοῖς πλὴν φιάλαι, οὐκ ἔπερβινᾶν τοῖς ἄλλοις ἀξιώσομεν. Sed & ipſe Homerus ſic vtitur, vt Odyſſ. λ, — ἐπεὶ οὐκ ἔτι πίσαι γυναῖξί. Et Odyſſ. ι, σὺ δὲ μαίνεαι οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς. ‖ SED Οὐκέτι ſcribitur etiam coniunctim, SICVT Μηκέτι. Il. β, v. 261, Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη. perinde

acsi dixisset(inquit Eust.) ἐὰν μὴ τόδε ποιήσω, μηκέτι ζῴω. A Demosthenes, καὶ μηκέτι τοῦ συμβούλου, ἀλλὰ τοῦ κολακεύοντος ἑτέροις βουλομένων ἐξέπασις ἰῶν. ‖ Nonnunquam autem οὐκ ἔτι siue οὐκέτι sonat Non item. ‖ At per particulã Iam non solùm in præcedentibus exemplis & similibus: verumetiam in aliis redditur. Alicubi verò & per Iam inde. vt cap. 1 Euang. Lucæ, καὶ τὸ βρέφος ἀγάλλετο πληθύνεται ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ. id est Iam inde ab vtero matris suæ. Lubenter enim hanc interpretationem admitto & vt sensui loci conuenientem, & vt quam reddat verisimilem. COMPOS. Ἐξέτι, quo- B titur Homerus Iliad. ι, v. 106, Ἐξέτι τοῦ ὅτε δὴ νῦν Βρισηΐδα κούρην Χωσάμενος Ἀχιλῆος ἔβης κλισίηνδε θοάων. nam & hîc accipio ἐξέτι τοῦ (siue ἐξ ἔτι τοῦ: vtroque enim modo scribitur) pro Iam inde, Ex eo tempore. (Quod Homericum imitatus Gregorius dixit in Carm. Ἐξέτι τοῦ ὅτε μοι πικρὴν ἐπεμόρξατο πυελὴν Γλῶσσα) Sed & simplex ἔτι pro Iã inde, alibi obseruasse mihi videor. Item quod dicitur à Latinis Iam verò, id Demostheni esse ἔτι πίνων putat Budæus, exponens tamen & alio modo, videlicet Atque etiam, pag. 917. ‖ Ἔτι non solùm per Præterea, C sed & per Etiam, seu Quinetiam, vel Insuper, verti potest aliquando. Homerus certè ἠδὲ ἔτι dixit pro Atque etiam, Iliad. α, v. 96, Τοῖσιν ἐπ' ἀλγε' ἔδηκεν ἐκηβόλος, ἠδὲ ἔτι δώσει. At Il. ι, v. 105 addidit & καὶ, Οἶον ἐγὼν ἐέω ἠδὲ πάλαι ἠδὲ ἔτι καὶ νῦν. Demosth. ἔτι τοίνυν pro Atque etiam, (sicut & pro Iam verò, vt antè dictum fuit) Et ἔτι μὲν, in vulgatis lexicis itidem pro Etiam, vel Præterea. Dicitur & ἔτι δὲ (VEL Ἔτι δὲ, vt alicubi scribitur) pro Quin etiam, Insuper. Plato in Phædro, δοκεῖ μοι ἀμείνων ἢ κατ' D τοὺς τοῦ Λυσίου εἶναι λόγους, τὰ τῆς τύχης, ἔτι δὲ ἢ τῷ γυνικωτέρῳ κεκρᾶσθαι. vbi Cicero interpretatur Præterea. vide pag. 6 mei lexici Ciceroniani. (Sed paulo pòst habetur, ἔτι τε καὶ ἀπορῆσαι μὴ ἀποχρῆναι τοῦτο: vbi vertit Cicero, Aut si his contentus non fuerit) At ex Plutarcho affertur ἔτι δὲ μᾶλλον pro Sed magis etiam, non vacante videlicet particula δὲ. Suspicor autem hoc ipsum Latinum Etiam ab ἔτι hanc signif. habente sumptum esse. nam dici Etiam quasi Et iam, nullo modo mihi fit verisimile. B

Ἔτι de futuro tempore, pro Posthac, In posterum. Cuius significationis aptissimum exemplum esse puto hunc versum Odyss. α & ε, Μή πῃς ἔτι πρόσθεν ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεύς. At scholiastes Euripidis annotat ἔτι de futuro tempore in isto etiam Euripidis versu, vbi alioqui præsenti iungitur, in Medea, Θάρσει κρατεῖς τοι καὶ σὺ τοῦδε τέκνον ἔτι. Sed illi minimè subscribo, quum sumi possit in ea significatione quã primam illi dedi. Ex Aristoph. autem affertur pro Posthac, in Ranis, ὅς πῃς ἔτ' οἰμώξεται.

Ἔτι interdum vacat. vt Odyssea ω, ἐν ἔτι γοῦν. Sic & apud Sophoclem, παρέλκον annotatur nonvno in loco. Alicubi verò & apud Aristophanem: putatúrque Atticus esse hic istius particulæ vsus. Apud Hesiodum abũdat & post οὐκ, dicitúrque οὐκ ἔτι pro οὐκ solo: vbi canit, — δίδυμόν τε γείνατο παῖδε, Οὐκ ἔτι ὁμοφρονέοντε. Sed & in plerisque aliorum poetarum locis οὐκ ἔτι pro οὐκ obseruaui. Apud Homerum autem geminatur etiam hæc particula in vno eodémque orationis membro, Odyss. λ, — οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον Φεαζέσκετο θυμὸν ἔτι μοι κρατερώτερον ἢ ἀρετὴν. vbi vacare posterior censetur. G

DE Οὐκέτι, ET Μηκέτι, ET Ἐξέτι dictum est in præcedentibus. AT Εἰσέτι (pro quo & εἰς ἔτι scribitur) interdũ præpositionem otiosam habere videtur: vt apud Lucianum, εἰσέτι καὶ νῦν, seu εἰς ἔτι καὶ νῦν. Interdum verò dicitur pro Adhuc in posterum, vel In posterum quoque. Plutarchus in Apophth. εἰ γὰρ τὴμερον, ἔφη, τέθνηκε, καὶ αὔριον ἔσται καὶ εἰσέτι τεθνηκώς. Vbi tamen vulgò exponitur Vlterius. H

ΕΤΟΣ, ους, τὸ, Annus. Thucydides ι, καὶ τὸ δεύτερον ἔτος ᾧ πολέμῳ τῷδε. Et libro 3, καὶ ἑκατὸν ἔτος ᾧ πολέμῳ ἐπολεύετο τῷδε. Ex eodem, ἔτη δὴ τριακόσια ἔτι ἦλθε, trecenti sunt anni ex quo venit. Idem libro 1, ἐγένετο δὲ ἔτεσι πεντήκοντα, Gesta sunt annis quinquaginta, Per annos quinquaginta, Spatio annorum quinquaginta. Et in datiuo apud eundem, ἔτει μετὰ Ἰλίου ἅλωσιν ἕβδομος ὢν αἰχμάζετο. Idem verò libro primo datiuum sine præpositione cum participio iunxit, Θάσιοι δὲ τείτῳ ἔτει πολιορκούμενοι, Quum tertium iam annum obsiderẽtur. Vel (eodem sensu) Quum iam triennium obsiderentur, (vt apud Platonem quidam ἔτει ἑνάτῳ interpretãtur Nouennio) Sed malo (vt alii) Tertio quàm obsideri cœpti sunt anno. Interdum verò per accusatiuum. vt Demosthenes, ὅτ' ἀπηγγέλθη Φίλιππος ὑμῖν ὀν Θρᾴκην τεῖτον ἢ τέταρτον ἔτος ἔχει, πολιορκῶν τεῖχος πολιορκῶν, pro eo quo est, Tertio aut quarto abhinc anno. Afferunt tamen vulgata lexica ex eodem τεῖτον ἔτος ἔχει, & interpretantur Hoc triennio. At τὰ μνημεῖα ἔτη γεγραμμένα ἢ πεντακόσια, Plat. pro Quæ ante annorum decem millia picta erant aut sculpta. Budæo interprete. Vtuntur aliquando & genitiuo: vt Plato Symposio, οὐκ εἰδὼς ὅτι πολλῶν ἐτῶν ἀγαθὸν ὄντα δεῦρο ἔρχεται, pro Iam à multis annis. ‖ Quum verò de annis ætatis agitur, aut per accusatiuum dicunt, γεγονὼς, vel ἐτῶν, seu βιώσας τεσσαράκοντα ἔτη, (vt Isocrates Panathenaico, γεγονὼς μόνον ἔτη τέσσαρα καὶ τριάκοντα τῶν ἐκείνου πόλεων & ἑξήκοντα ἔτη γεγονὼς, Plutarch.) Et cum βιοῦν, Æschines in Ctesiphontem, ἔτη δύο ἐνιαυτοὺς ἄρχων πέντε, ἐπὶ δυσὶν τὴν ὡς τεσσαράκοντα ἔτη. Sed substantiuum verbum sæpe omittitur. vt Plutarchus, Μαστιγωθεὶς ὑπὸ Πολυβίου ὀνενήκοντα μὲν ἔτη ὑπῆρχε. Sic in quodam lepido Gnathænæ dicto apud Athenæum lib. 13, μακρὸς γε ὁ ζωπυρὸς ἔτη (vbi tamen malim ὡς legere.) Dicitur cum eodẽ verbo εἰμὶ & alia constructione: vt ἔτη ἤδη οὖσης τῆς τῶν τὰ ὀγδοήκοντα, Athen. 4. Et τῷδε ἔτει ὢν ἐνενήκοντα, Lucianus in Macr. Dicitur præterea aliquis ὅτι δὲ ἐνιαυτὸν τεσσαρακοστὸν ἔτος, vel εἰκοστὸν, aut alius, pro Attigisse annum tricesimũ, vel ingressus esse annum tricesimum. Sic Herodianus 1. 5, ὁ δὲ Ἀλεξιανὸς δεκαπενταέτης ὢν ἐβασίλευσε. Apud Xenophontem autem Pædiæ 1, pag. 4. dicuntur τὰ δέκα ἔτη διεπολεμεῖν, qui decem annos (seu potius decimum annum, Latinorum more) exegerunt. ‖ Quum verò Quotannis significare volunt, dicunt ἀνὰ πᾶν ἔτος, vel καθ' ἕκαστον ἔτος. Sed & ἔτος ἑκάστου ex Herodoto pro eodem. Item αἱ δι' ἔτους θυσίαι Aristidi, Sacrificia quæ quotannis fiunt, Sacrificia annua. At verò παρ' ἔτος sign. Alternis annis.

Ἔτος quũ annum significet, eandémque significationem habeat ἐνιαυτὸς, meritò aliquis miretur quod Aristophanes dicit, videlicet τοῦ ἐνιαυτοῦ: sed Eustathius scribit ἐνιαυτὸν interdum significare χρόνον διαπεπαυμένον ἔχοντα, non autem σύνταξιν. Vide plura apud eundem.

Ab ἔτος composita, quum de ætate dicuntur, ὀξυώδεσι, vt homo ἐνιαετὴς: at quum de tempore simpliciter, βαρύνεσθαι, vt ἐνιαετὴς, ex Suida annotatur. Idem tamen Suidas ex Aristophane citat ὀξέτει τῷ βαυλίσκῳ πεπόδιμος, dicens Attice accentum in penultima collocari.

C. Ἀμφέτος, VEL Ἀμφετὶ aduerbium, Quotannis. ad verbum quasi Circumannuatim. Suidas ἀμφέτει habet παροξυτόνως, & exponit ἐν ἀπαρτῷ ἔτει. B. habet Ἀμφέτος, quod & in vulgatis lexicis legitur. VNDE Ἀμφετέω, Quotannis sacrifico, vel Per totum annum sacrifico. Etymologistes. ET Ἀμφετίζεσθαι passiua voce (ab actiuo ἀμφετίζειν) Quotannis recurrere, & quasi in orbem redire. ad verbum sonat Circumannuari, Eustathius exponit κατ' ἔτος τελεύτεσθαι: sed format ἀμφετὶ aduerbium ab hoc verbo: quum multo magis sit rationi consentaneum, ab ἀμφετὶ aduerbio formare verbum ἀμφετίζεσθαι, & hæc formatio possit aliorum multorum exemplo confirmari.

Ἀμφετίζομαι, Idem quod ἀμφετίζομαι. Nam quod Eustathius dicit verbo ἀμφετίζεσθαι significari, id, secundum Hesychium & Etymologisten, significat verbum ἀμφετίζομαι. Nisi fortè aut apud hos aut apud illum librariorum est error. Certè mihi magis placet ἀμφετίζεσθαι. Sciendum est autem apud Hesychium corruptum esse τελεχομένας pro τελεχομένας, vbi habetur, ἀμφετιζομένας, τὰς κατ' ἐνιαυτὸν τελεχομένας.

C. Αὔτετος, Eodem anno. Odyssea γ, — ὅθεν τέ τοι αὖτε ἔπειτα οἰωνοὶ A Αὔτετος οἰχνεῦσιν, id est τῷ αὐτῷ ἔτει, vt vulgò exponitur. Eustathius tamen vult esse pro δι' ὅλου ἔτους, id est Per totum annum. Dicam autem de hac expositione & infrà, in Αὐτοδεκαετῶν. HINC Αὔτετος, ἔος, ὁ καὶ ἡ, vt αὐτοετὴς αὐαίνεται, eodem anno marcescit. Theophrastus, πύκνα δὲ καὶ ἐλάτη ἀποκόπτουσι, αὐτετεῖς αὐαίνονται. eodem ipso anno marcescunt, quo videlicet amputatæ fuerint. Et, τὸ μὲν αὐτετὲς, τὸ δὲ εἰς νέωτα φύεται, Partim anno primo, partim secundo oritur, Caza interprete. Pollux τὸ ἐνιαύσιον vocari etiam tradit αὐτέτη. ITEM B Αὔτετος οἶνος pro αὐτετείτης, (si Galeno credim' apud Hippocratem) Vinum quod est eiusdem anni, [quo bibitur videlicet,] Vinum hornũ. Sed à Polluce αὐτετος οἶνος exponitur ὁ ὀπτὸς χρόνος. itidémque Suidas αὐτεῖρῦν exponit, (pro quo male in quibusdam editionibus αὐτεῖρῦν) vt sit Vinum vernaculum. Sed qui Iam exposuerunt etiam ὁ ἀμιγὴς καὶ ἀνεῖ τοῦ χρόματος: pro quibus habet Erotianus ὁ ἀποθραυστος. Sequendo autem hãc alteram expositionẽ, ab ἔτος deducũ hoc vocabulũ non fuerit. C

C. Δεκαετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Decennis, Decennalis. vt δεκαετὴς πόλεμος. HINC Δεκαετία, Decennium. AT verò Αὐτοδεκαετῶν apud Thucydidem nõ est ex pronomine, & nomine δεκαετῶν (genitiuo plurali à δεκαετὴς) compositum. exponitur enim ὁλοκλήρων δέκα ἐτῶν, id est solidis decem annis. Atque vt minus hunc pronominis vsum mirer facit illud αὐτέτης quod ab Eustathio exponi δι' ὅλου ἔτους modò dictum fuit. hanc enim sequendo expositionem, idem fuerit vtrobique pronominis vsus. Inuenitur autem ille genitiuus αὐτο- D δεκαετῶν apud Thucyd. lib. 6, p. 172. Pro Δεκαετὴς verò dicitur ET Δεκέτης.

C. Διετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Bimus, Duorum annorum. Geopon. διετὴς δὲ θηλυδίοις τὴν μόρσιν ἀνοιχτέον. id est (vt Varro habet) Castrare non oportet ante bimatũ. Aristoteles de gener. animalium lib. 4, διετὴς ὁ πόρος τοῦ ἐλέφαντος ἐστί. Plinius lib. 8, cap. 10, de partu elephantorũ, Decem annis gestare in vtero vulgus existimat: Aristoteles biennio. Et διετὲς, neutro genere, Bimatus, Spatium E duorum annorum. Æschines, ὅσοι δὴ διετὲς ἡβῶσι, qui supra biennium sunt puberes, Qui biennium agunt supra pubertatem, Qui sextum decimum annum attingunt, vt exponunt vulgata lexica. Aristoteles De historia animalium lib. 3, ἀποβάλλει δὲ τὴν ἀρχὴν μόνον ἔλαφος κατ' ἔτος, ἀρξάμενος ἀπὸ διετοῦς. VNDE Διετία, ας, ἡ, Biennium. ET C. 2, Ἐπιδιετὴς, Qui biennium excessit, Qui supra biennium est.

C. Δωδεκαετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ Qui duodecim annorum est.

C. Ἑβδομηκονταέτης ET Ἑβδομηκοντούτης, Septuagenarius, F Qui septuaginta annorum est. SIC Εἰκοσαετὴς & Εἰκοσέτης, Qui viginti annorum est. εἰκοσαετὴς ἑταιρία, viginti annorum amicitia. εἰκοσαετὴς χρόνος, tempus viginti annorum. SIC Ἑκκαιδεκαέτης ET Ἑκκαιδεκέτης, Qui sexdecim annorum est. ITEM Ἐνναετὴς, Nouennis. Et ἐνναέτης, Per nouem annos. Hesiodus Ἐνναέτης δὲ θεῶν ἀνεείρεται, nouennio. PRO QVO Ἐνναέτης etiã dicitur, Odyssea ξ, ἐνναέτης πολεμιζόμην, Per nouem annos. SED ET Ἐνναέτης, ιδος, fœmin. G genere dicitur, id est Nouennis, Quæ nouem annorum est, Nouem annos nata. Epigramm. lib. 3, — κούρῃ αἰμύλον ἐνναέτην. ITEM Ἐννηκονταέτης ET Ἐννηκοντούτης, Qui nonaginta annorum est, Nonagenarius. ITEM Ἑξαετὴς, Qui sex annorum est. Et Ἑξέτης aduerbialiter, Sexennio, ex Homero. VNDE Ἑξαετία, ας, ἡ, Sexennium. Pro ἑξαέτης verò dicitur ET Ἑξέτης, Sexennis. Aristophanes, ἑξέτη τ' ἰπποκόμοι τε πεδόμβρος. Apud Platonem autem lib. 7 De legibus pag. 278, de pueris loquentem, τριετῆ δὲ δὴ καὶ τετραετῆ καὶ πενταετῆ καὶ ἑξετῆ ἤδη ψυχῆς δεῖ παιδιῶν, δέον αὐ ἐν τούτων, Budæo legendum videtur ἑξαετῆ. Cuius FOEM. Ἑξέτης, ιδος, H Sex annos nata. Plato lib. 7 De leg. 276, ὡς τ' δὲ πνεῦμα τῇ τῶν ἑξέτιν, διακρινέσθω οὐ πάνυ τι χρόνος ἑκατέρων. (vbi B. legẽdũ videtur ἑξέτιν vel ἑξαετῆ, pro ἑξέτη) Cæterùm Eust. à recentioribus Atticis fœmininum genus ετις, ιδος, huiusmodi ab ἔτος compositorum vsurpari annotat, citans adespoton hoc, τεσσαρακοντούτιδες ἀστοιδαί. Sed ea fiũt ab illis masculinis quæ ad normam nominum primæ declinationis inflectuntur. Qua de re in fine horum compositorum admonebo. ITEM Ἑξηκοντοετὴς, Sexagenarius, Qui sexaginta annorum est. ET Ἑπτάετὴς, Qui septẽ annorũ est, Septennis. Vnde ἑπτάετες aduerb. Septennio seu Septennium: Od. ξ, Ἔνθα δὲ ἑπτάετες μένον. HINC Ἑπταετία, ας, ἡ, Septẽniũ. Pro ἑπτάετὴς verò dicitur ET Ἑπτέτης, Septennis, Qui septem annorum est. A quo FOEM. Ἑπτέτις, Quæ septem annorum est. ITEM Ἑπτακαιδεκέτης, Qui septendecim annorum est. ET Μυριέτης, Qui decies mille (seu infinitorum) annorum est. vt μυριέτης βίος, Vita longæua, Vita annosa.

AT Ὀγδοηκονταέτης SEV Ὀγδοηκοντούτης, Qui octuaginta annorum est, Octuagenarius. ITEM Οἰέτης, Æqualis, Eiusdem ætatis, Qui idem annorum spatium compleuit. Il. β, [ἵππους] Ὁπηδοῦσας οἰέτας, id est ὁμοέτας, seu ὁμοχρόνους seu ὁμήλικας: vt sit Syncope ex ὁμοῦ & ἔτος, exempto μου, & inserto ι metri causa. Sunt tamen qui ab ἔτος quoque deriuatum hoc vocabulum existimẽt. ITEM Ὀκταέτης, Qui octo annorũ est. A quo FOEM. Ὀκταέτις. ITEM Ὀλιγοέτης, Qui paucorum annorũ est: VNDE Ὀλιγοετία, ας, ἡ, Paucitas annorũ. ITEM Πενταέτης, siue Πεντοετὴς, Qui quinque annorum est. vt πενταετεῖς ἀστοιδαί, fœdera quinquennalia, apud Thucydidem. Et πενταέτες aduerbialiter, Quinquennio, seu Quinquennium. VNDE Πενταετία, ας, ἡ, Quinquennium. Pro πενταέτης verò dicitur ET Πεντέτης. vnde πεντέτεις ἀστοιδαί apud Aristophanem, Fœdera quinque annorum. ITEM Πεντηκοντοετὴς ET Πεντηκοντούτης, Quinquagenarius, Qui quinquaginta annorum est. Plato De leg. πεντηκοντούτεις ἀστοιδαί, Quinquaginta annorum fœdera. Fœmininũ à πεντηκοντοέτης EST Πεντηκοντοέτις. Thuc. πεντηκοντοετίδων ἀστοιδῶν, fœderũ quinquaginta annorum. Ab eodem est ET Πεντηκονταετία, Quinquaginta anni. Thuc. ITEM Πολυετὴς, Qui multorum annorum est, Annosus. A quo EST Πολυετία, ας, ἡ, Multitudo annorum, Annositas. ET Πολυετέω, Multorum annorum sum, In multos annos duro, Vnde πολυετεῖ in vulg. lex. Afferuatur in multos annos. ITEM Τεσσαρακοντοέτης ET Τεσσαρακοντούτης, Qui quadraginta annorum est, Quadragenarius. ITEM Τετραετὴς, Qui quatuor annorũ est, Quadrimus. τετραετὴς χρόνος, Tempus quatuor annorum, Quadriennium. Herodot. A quo EST Τετραετία, ας, ἡ, Quadriennium. ITEM Τριακοντοέτης ET Τριακοντούτης, Qui tringinta annorum est. τριακοντούτεις ἀστοιδαί, Fœdera in triginta annos icta, Fœdera tricẽnalia. A quibus FOEM. Τριακοντοέτις ET Τριακοντούτις, Quæ triginta annorum est. Plut. Numa, τριακοντοέτις ἀγκύλη, Castitas triginta. In vulg. lex. annotatur τριακοντοέτιδας ab Aristophane vocari scortas: indéque ESSE Καταστριακοντοῦσθαι, Cum scortis rem habere. ITEM Τριέτης, Qui trium annorum est, Triẽnis. Herodot. τριέτης χρόνος. Et τριετὴς παῖς apud Ammon. Puer trimus, seu tres annos natus. At τριέτης aduerbialiter, Triennio, Trienniũ, Per spatium trium annorum. Quò pertinet quod ex poeta Ammon. citat, Ὡς τριέτης μὴν ἀλιθεδόλῳ. VNDE Τριετία, ας, ἡ, Triennium. ET Τριετίζω, Fut. ίσω, Triennis sum, Triennium ago. vt τριετίζων μόχθος, Vitulus trimus seu trium annorum. Annotandum verò hîc quod ad accentuum diuersitatem in his compositis attinet, in communi lingua ea acui, dicio; τριέτης, διετὴς, & eodem modo in cæteris: ab Atticis autem accentum in penultimam retrahi: nec id solùm, sed ea ipsa secũdum normam nominum primæ simplicium declinationis inflecti, dicique δωδεκάετες, δωδεκάετου, sicut οἰκέτης, οἰκέτου. A quibus fœminina in ις, ιδος, formantur: vt à τριακοντοέτης, fit fœm. τριακοντοέτις: vnde τριακοντούτιδες ἀστοιδαί apud Eust. Cæterùm retracto accentu in penultimam Atticorũ more, nihilominus ea nomina inflecti ad canonẽ primæ contractorum declinationis, ostendit ἑξέτι apud Aristoph. quod Suidas quoque agnos. & πεντηκοντούτεις ἀστοιδαί apud Plat. & similia alia.

C. Αὐτήτης, Horn⁹, v. l. ex Hipp. (pro αὐτήτης, de quo suprà)

Simile huic compositō ET Τῆπες ET Τῆπα, Hoc anno.quo vocabulo Synes.crebrò vtitur.Aristoph.Vespis, ὁσοις δίκαι πῆπες μέλλοισιν ἔσεσθαι. PRO quo Τᾶπες & Τῆδες dicunt Dores, teste Suida. ITEM Σαπῆς apud Hesychium πὲ ἐπ' ἔπος, Doricè. Pro quo in vulgatis lexicis EST Σαπὴς:deducentibus INDE Σαπάνος πυρός.Apud eundem Hesychium est ETIAM Σαπῆς,id est ἐπ' ἔπος.

C.Ἐπέτειος,ου,ὁ καὶ ἡ, Anniuersarius, Annalis, Annū durans.Budæus ex Theophrasto, φασὶ δὲ οἱ μὲ ἐπέτειον εἶ), οἱ δὲ διαμένειν πλὴν ῥίζαν εἰς χρόνον. ‖Ἐπετείοις ὑμᾶς ὄντας, Suidas exponit ἀμεταβλήτους, ὀλιγχρόους, μὴ διαμένοντας ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ, ἀψικόρους: dicens metaphoram sumptam esse ἀπὸ τῶ οἰνῶν μὴ ἀοιήμων ὄντων, ἀλλὰ φερομένων τῆ τήσει. VNDE Ἐπετειόκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Vno anno fructificās. in vulgatis lexicis,ex Theophrasto,lib.1. ET Ἐπετειόκαυλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Cuius caulis hyeme moritur. Budæus ex Theophrasto lib. 7, pag.82. Affert verò & Gazæ interpretationē, Qui annuo caule cōstat,etiamsi radices permanent.In vulgatis lexicis exponitur, Qui singulis annis caulem mutat. ET Ἐπετειοφόρος, Qui in singulos annos fructificat,Annuatim fructum ferens.Theophrastus in 1 De causis plantarum. πανεπιφόρα δὲ καὶ οὐκ ἐπετειοφόρα ἀλλ' δεῖ δρᾶν, τὰ ξηρὰ καὶ ξυλώδη. A quo EST Ἐπετειοφορεῖν,In singulos annos fructum ferre. ET Ἐπετειόφυλλος, ου,ὁ καὶ ἡ, Singulis annis folia mutans. Theophrastus in 7, τὰ δὲ κιττοειδῆ πάντα ἐπετειόφυλλα. Simile τῶ ἐπέτειος (quod ad cōpositionis formam attinet) EST Μακρέτειος, Qui in longos annos perdurat,Annosus,Longæuus.idem quod μακραίων.

C. Ἀμφιετηρὶς, ίδος, ἡ, Festum anniuersarium, Festum quod celebratur quotannis. Suidas. ET Δεκαέτηρος, Decennalis. δεκαέτηρος χρόνος, Decennale tempus, Decennium, Plato De legibus 6. Pro quo dicitur ET Δεκέτηρος. vt δεκέτηρος μάχη, Decennalis pugna, Bellum decem annorum. Epigramm. Quibus simile EST Ἐνναέτηρος, Nouennis seu Nouennalis. Hesiodus, βόες δ' ἐνιαύτηρες. ET Εὐετηρία,ας,ἡ, Annuorum prouēctuum felicitas, Copiosa anniuersariorum redituum exuberantia, Fertilitas.Xenophon Hellenicōn 5,ὅτι ὁ σῖτος ἐν τῆ πόλει πολὺ ἦν, εὐετηρίας γὰρ οὐκέτι τῶ πρόσθεν ἔτους. Demosthenes cōtra Philippum 4, τὸ δὲ ὠνίων πλῆθος ὁρῶντες καὶ τὴν εὐετηρίαν κατὰ τὴν ἀγορᾶ. Item Felix anni successus. Aristoteles De historia animalium 8, ὅταν κῆ τὴν αἰθρῶπῶν εὐετηρία ἦ, καὶ τῶν πλείστων ἰχθύων συμβαίνει εὐτυχεῖν, quum prosperè & salubriter hominibus cedit tempus anni,Budæo interprete.Chrysostomus, εὐδοκιμῶν, εὐετηρίαν, τὴν ἑκάστου κακῶν ὑπεκκαιόντων τῶ χεῖραν ἀπαλλαχῶ αἰτῶν. ET Ὀκταετηρὶς, ίδος,ἡ,Octennium,Octennale tempus, Laertio. ET Πενταέτηρος,Quinquennis, Quinquennalis. Odysseæ ξ, τῆ πενταέτηρος. A quo EST Πενταετηρὶς,ίδος,ἡ, Quinquennium. ET Πενταετηρικὸς ἀγῶν, Quinquennale certamen, Maccabæorum 2,cap.4. Pro πενταετηρὶς autem dicitur ET Πεντετηρίς. Thucydides, πεντετηρίδα ἐποίησαν τὰ Δήλια,Delia festa quinto quoque anno celebrarunt. A quo EST Πεντετηρικὸς, Quinquennalis, Qui singulis lustris recurrit. Huiusmodi est ET Τετραέτηρος,idem quod πεντάετης, Hesychio. VNDE Τετραετηρὶς, ίδος,ἡ, Quadriennium. ET Τετραετηρικὸς,οῦ,ὁ, Qui quadriennio recurrit. vt πεντραετηρικὸς ἀγῶν, certamen quod quarto quoque anno instituitur. ITEM Τετέτηρες, Triennis, Trimus, Triennalis.Epigramm. VNDE Τετετηρὶς,ίδος,ἡ, Spatium trium annorum, Triennium.Latini etiam hac voce vtuntur. Martialis lib. 6, – paruus nec adhuc trieteride plena Regulus.Cicero De natura deorum 3, A quo trieterides constitutæ putātur. ET Τετετηρικὸς, Triennalis, Trietericus.Virgilius Æneid.6, celebrant trieterica Baccho Orgia. id est, quæ tertio quoque anno sumptuosiora annuis eius orgiis agitabantur.

Ἐτήσιος,ου,ὁ καὶ ἡ, Annuus. Apollonius Argonauticōn 1, ἐτήσια χύτλα χέοντες. Idem ἐτήσιοι αὖραι. Nonnus μνημοσύνῳ πελέσκον ἐτήσιον.Thucydid.ἐτήσιοι θυσίαι,anniuersaria sacrificia. Idē, ἐπ' ἐτησίῳ θεσταισία,annuo magistratu. Aristoteles in Problemat. βορέαι ἐτήσιοι, Aquilones anniuersarii,seu Aquilones etesiæ,vt Plin. vocat.Naz. τὰ ἐτήσια πανηγυρίζουσι, anniuersaria celebrant. ATἐτησίαι dicuntur venti quidam anniuersarii. Aristoteles De mundo, Τῶ ἀνέμων οἱ μὲ χειμῶνος, ὥσπερ οἱ νότοι, διαμένουσιν· οἱ δὲ θέρους, ὡς οἱ ἐτησίαι καὶ ἀπηλιῶται, μέχρι ἔχουσι τῆς τῶ ἀρκτου φερομένου καὶ ζεύγους.id est, Ex ventis quidam hyeme pollent,vt austri:quidam æstate,vt ἐτησίαι, (id est anniuersarii) cinnum quendam conficientes septentrionum atque fauoniorum. Vbi tamen Budæus interpretatur non Fauoniorum sed Subsolanorum:videtúrque (vt annotant vulgata lexica) legisse βόρων,sequutus Strabonem qui libro tertio, Venti (inquit)spirant subsolani,id est βόρειοι, qui & etesiæ dicuntur. Gellius lib.2,cap.22, Addidissemque eos qui Etesiæ & Prodromi appellantur,qui certo anni tempore, quum canis oritur, ex alia atque alia cæli parte spirant. Plinius lib.2, cap.47, Huius [caniculæ] exortum diebus octo fermè aquilones antecedunt,quos prodromos appellant. post biduum autem exortus, idem aquilones constantius perflant diebus quadraginta; quos etesias vocant. Idem lib.18,cap.34,de aquilone loquens,Mollit sidera æstate media,mutatque nomen & etesias vocatur.Gorræus annotat ἐτησίας esse anniuersarios ventos qui circa decimum vel duodecimum diem à caniculæ ortu flare incipiant vsque ad arcturi exortum, hoc est, vsque ad æstatis finem: quos qui antecedant, προδρόμοις appellari:eos autem canis ortu dirimi.

C.Διετήσιος,ου,ὁ καὶ ἡ, Per totum annum durans. Thucydides lib.2,pag.60, ἀγῶσι μὲ γὰρ καὶ θυσίαις διετησίοις νομίζοντες,ἰδίαις δὲ κατὰ πόλεις εὐτρεπίσι, Ludis & sacrificiis toto anno,ex instituto patrio.

C.Διετίζω,Totum annū duro,Annum compleo.Budæus exponit Peranno, item ex Gaza,Annum solidum traduco. Aristoteles De historia animalium lib.9, cap.41, de vespis sylvestribus,εἰσὶ μὲ γὰρ ἐκεῖ διετίζουσι, καὶ ὑπερῶσι τὸ χειμῶνος ἐν ὑφειῶν κατὰ γῆν ἐν πόρῳ, seu,vt paulo post addit, ὑπερῶσι δὲ ἐνίοτε τὸ χειμῶνος, dicens illud ad differētiam τῶ ἔρχατῶν, de quibus sequitur, οὐ διετίζουσι, ἀλλὰ πάντες ἀποθνήσκουσιν ὅταν χειμὼν γένηται. Illud autem demonstrans, addit, τὸ γὰρ χειμῶνος δρῶμεν μὲ, μόνοι γίγνονται, τοῦ δὲ θέρους δὲ οὐ φαίνεται ὧν. vt διετίζειν ea dicantur quæ non tantùm verno & æstiuo tempore conspiciuntur, sed etiam autumno & hyeme. Sic idem Aristoteles, οὐ διετίζουσι πάντες, lacerti vita annum non transit. nam sequitur statim, ἔνεστι γὰρ ἔδεμιῶνος εἶναι ὁ σαῦρος. Theophrastus De historia plantarum lib.1, cap.3,ὅσα δ' ἐπετείοις καρπὸν καὶ ὅσα διετίζει, καθάπερ σίλινον. Gaza verò alicubi διετίζειν vertit Bimatum complere. quemadmodum nonnulli illud Aristotelis paulo antè citatum, οὐ διετίζουσι, ἀλλὰ πάντες ἀποθνήσκουσιν, ex Plinio interpretātur, Vita bimatum nō transit. Sed verba illa Aristotelis,de vespis sunt,at Plinii,de crabronibus sylvestribus.

E Ὑ, Benè,Recte. Iliad. β, εὖ κ' ἔπος ὧδε θεξάσθω, εὖ δ' ἀκουσάτω. vbi exponi etiam potest Ritè aptè clypeum. Sic & Iliadis γ, Κτήματ' ἐλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε οἶκόν τ' ἀγάγεσθω. Aristoteles de natura loquens, εὖ δὲ καὶ τὸ ἡδὺ ὀνόμασαν μεμηχάνηται. vbi vel itidem Rectè, vel Aptè seu Commodè exponi potest: ad quas significationes extendunt interdum illæ etiam Latinæ particulæ Bene & Rectè. Plutarchus in Themistocle, οὐχ ἥδιον εὖ τὸν καιρὸν ἢ τὸν τόπον φυλάττει. Interdum dicitur εὖ μάλα pro Rectissimè, q. d. Valde rectè. Opponitur autem κακῶς huic εὖ. sed Thucydides ei opponit & comparat. χέρον, lib.2, εὖ τε καὶ χέρον εἰπόντι. Ex Aristide verò affertur εὖ τε καὶ ὡς ἐτέρως, itidem pro Bene & malè. Cui simile esse arbitror quod Latini dicūt, Bene vel secus. ‖Εὖ pro Facilè poni arbitror à Theophrasto De plantarum historia lib.9, μίσγεται δὲ πρὸς πλείστα, ὅπως εὖ ἐμίσθη, τὸ τῆς ἐλεβόρου σπέρμα. ‖Εὖ interdum (vt & Latinè Bene,ac Gallicè Bien)idem ferè quod ἀκριβῶς,id est Exactè,Planè.Nā vt Hom. dicit εὖ εἰδέναι & post eū cæteri quoque scriptores Græci, sic Lat.interdū Bene nosse, (præsertim tamē cum acc.personæ)& Galli Scauoir bien.

Nonnunquam verò Sat scire Latini dicunt.Sed tamen εὖ οἶδ' ὅτι & in εὖ ἴσθι vim illam non retinet, vt apparet ex iis quæ à Budæo traduntur pag.396. ‖Εὖ,Feliciter.Il.α,circa principium,Ἦ μὲν δὴ θεοὶ δοῖεν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες Ἐκτόρεα Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἱκέσθαι, (Vulgata tamen interpretatio est hic quoque,Bene)Sic ζῆν εὖ non dubium est quin ab Aristotele dicatur pro Viuere feliciter,Felicem vitam agere: cum alibi, tum Polit.7,ὅσοι δὲ ἐν πλούτῳ τὸ ζῆν εὖ πεφεύγασι. Nec verò obscurum est hunc Græci εὖ vsum imitari voluisse Horatiū, quum cecinit,Si bene qui cœnat,bene viuit: lucet, eamus Quò ducit gula. (Et vicissim Malè pro infeliciter ab eodem poni existimo in hoc versu, Nec vixit malè qui natus moriénsque fefellit)Alibi verò Rectè in eadē aut simili significatione dicere videtur, Viuere nec rectè,nec suauiter. In memoriā autem mihi reuocans hi loci aliū quendam eiusdem poetæ,in quo eum opinor Græcum καλῶς imitari vel potius exprimere voluisse, (sicut in illis reddidit εὖ) nimirum vbi scribit,—bene erat non piscibus vrbe petitis, Sed pullo atque hœdo. Et alibi—sic vt mihi nunquam In vita fuerit melius.Sic loquuti sunt alii etiam scriptores Latini. Sed & Pulchrè esse alicui,eodem sensu ab illis quoque dicitur,atque adeo & ab hoc ipso poeta.Talem certeuium aduerbii καλῶς memini me apud quendam comicum obseruare. ‖Vt verò ab vno comico ad alium veniam,quid de hoc Philemonis loco dicendum est, in quo εὖ genitiuo iungituris est apud Athenæum lib.13, Οὐκ εὖ σεαυτῶ πυξαίνος ἔχων; ἐᾷς Πάνυ τι θυεσκέσας ἀνεψιῶν. Ego certè postquam diu multumque hūc locum expendi,nullam inuenī aptiorem expositionem quàm Gallicam.ita enim planè ad verbum dicimus. Il ne suis pas bien de moy, vel Il ne suis pas bien de ma personne, vt Græcè,οὐκ εὖ ἐμαυτῶ ἔχω.(Sic autem εὖ cū genitiuo iungitur,positum cum verbo ἥκω) Cæterùm non sequor vulgatas Athenæi editiones:sed interpunctionem quæ ibi est post πυξαίνος, pono post ἔχων,vel potius eam in notam interrogationis muto. Video autem & versum secundum imperfectum esse,& aduerbium aliquod deesse suspicor significans Statim.

Εὐγενής,q.d.Præclarè natus.id est,Nobili loco natus. (nam Bene natus aliud potius sonat)vide in Γίνομαι.Itidem verò εὖ cum βάκεμαι, cum ἔχω, cum ποιῶ, cum ἀγῶ,cū λέγω,cū ἥκω,aliisque multis verbis, vide in vnoquoq; illorum. Volūt porro quidā gramm. εὖ esse à NOM.Εὖς,id est Bonus.vt εὖς παῖς Ἰαπετίδης.vt videlicet sit tanquam à neutro εὖ,facta crasi. SED dicitur & Ἡῦς.vt Iliad.ε,—ἠῦς τε μέγας τε. Adeo vt illud alterum εὖς sint qui contrà ab εὖ deduci putent. Ab ἠῦς autem putatur esse ET genit. ἕος in παῖδος ἕος, vt sit ἠῦς, ἕος,& per metathesin ἕος. Alii tamen aliunde deducunt. Vide Eustathium. AT verò ἐάων, id est bonorum (in δῶρ' ἐάων) sunt qui ab ἐὼν potius deriuent.

Εὖγε,Rectè,Rectè sanè.Aduerbium laudantis,& approbātis seu assentientis.Philo De vita Mosis lib.3,postquam edictum quoddam Mosaicum retulit,illud laudās,subiungit,εὖγε ὦ πάνσοφε μόνος ἀμιγῶς ἠκρατέσω σοφίας· τὸ καταφρόνησαι χέρον τὸ ὀνομάζειν ἀπ' εἰλικρίνας. Lucianus pag. 46, εὖγε, οὕτω ποιεῖτε. Et ibidem, εὖγε. ἄξια ταῦτα ὠνήσω. Scio tamen neque hic neque illic distinguī post εὖγε in vulgatis editionibus:sed ego ex aliis locis distinguendum esse colligo. Nam εὖγε pro loco significat quod Gallicè dicimus,C'est bien faict, vel C'est bien dict, vel Cela va bien. adeo vt alicubi reddi posse existimem Laudo factum.Latinis tamen Euge traditur esse interiectio nō solùm assentientis & laudantis,sed etiam congratulantis,& exultantis. ‖Nonnunquam tamen cum πιεῖν ponitur,eodem modo quo καλῶς.vt Plutarchus Sympos. sept.sapient.εὖγε Χερσίας ἐπόησε μνησθεὶς τῶ οἴκου,Bene fecit Chersias quòd meminerit, vel Bene factum à Chersia,&c. ‖Interdum verò cum genitiuo. vt apud Luc.εὖγε τῆς θεραπαίνης.In hoc autem loco & similibus crediderim reddendum Macte. quod vocabulum non ablatiuo tantùm iungitur, vt in Macte virtute: sed genitiuo quoque(sicut εὖγε)vt in Macte animi.

Εὖγε,insultantis,apud Græcos Bibliorū interpretes: vt Hieron.annotat in hunc locum Ezech.cap.6, καὶ εἶπον εὖγε εὖγε, ὅτι πᾶσι τοῖς βδελύγμασι.

ET Ὀ Ἰ,quasi εὖ οἱ,Bene[sit]illi. Vox est quæ Baccho acclamabatur à bacchantibus mulieribus. Latinè Euo & Euohe.Et ἰοῦ βάκχε, quod Virgilius & Ouidius dicunt Euohe Bacche.Dionysius Alex. de Indis loquens, Καὶ μετὰ λιθάων ἱερὸν χορὸν ἐστήσαντο, Ζώματα καὶ κεφαλὰς ὅπῃ ἐπέεσσι λαβόντες, Εὐοῖ Βάκχε λέγοντες.vbi Eustathius annotat ἰοὺ Βάκχε esse ὑμνητικὸν λόγιον quod Baccho acclamabatur:sicut & ἰὰ, vnde ἰάζειν deducitur: dicitúrque εὐΐος ipse Bacchus. Sed alios scripsisse εὐεῖ cum aspiratione,tanquam aduerbium primitiuum ex quodam enthusiasmo profiliscens: alios autem tenuasse, accipientes pro εὖ ἀπῷ.Hactenus Eustathius. At ego fateor quidem,vbi non additur vocatiuus Βάκχε, conuenire εὖ οἱ pro εὖ ἀπῷ:sed quum adiungitur,qui quadrare possit,non video.quis enim εὖ ἀπῷ Βάκχε pro εὖ σοι Βάκχε dicat. Pro me autem facit vnum exemplar cuius inter alia ex regia bibliotheca patri meo facta fuit copia,Dionysium sub typis suis habenti. quum enim ex iis quædam ἰοῦ,quædam εὖ οἱ haberent,in vno εὖ σοι legebatur. Quod nisi ita legamus, ἰοῦ coniunctim scribendum, miniméque ad id quod sonat pronomen οἱ respiciendum fuerit. Ac profectò scrupulum iniicit & vox Σαβοῖ,quæ alteri aliquando adiungitur. (vt a Demosthene Pro corona, καὶ βοᾶν ἰοὺ σαβοῖ. vbi Æschini exprobrat, eum aliquando matrem ad sacra comitari solitum,& clamare ἰοὺ,σαβοῖ)quomodo enim & in σαβοῖ separabimus οἱ ab altera syllaba? Vicissim tamen quum Euohe Virgilianum pariter & Ouidianum considero, in eo mihi videor aspirationem particulæ οἱ agnoscere, seorsim positæ. Dicam igitur infrà quomodo nodus hic solui posse mihi videatur.

Εὐαί,alia vox earundem mulierum bacchantium, quam Baccho acclamabant. de qua itidem dubitat Eustathius,an potius diuidenda sit,scribendo εὖ αἴ. Pausanias in Messenicis tradit montem quendam Itoniæ vt bi vicinum Euan fuisse nominatum ab ea voce Bacchica quam & Bacchus & mulierses cum eo bacchantes illo primùm loco ediderint. (At Latinis poetis est Euan & Bacchi cognomen) HINC Εὐάζειν esse constat,id est Euan clamare.Latini poetæ Euare dicunt:sed hoc Seruius poni tradit pro bacchari,à Libero qui Euā appellatur. In Epigrammatis,εὐάζειν Βάκχῳ, pro Orgia Bacchi celebrare.Sed & generalius εὐάζειν pro Celebrare:vnde εὐάζειν πάσχα Nonnus dixit pro Celebrare pascha. Cæterùm ex Euare(quo Latini Græcum εὐάζειν reddunt)factum esse Ouare crediderim. EST & compositum ἀνεὐάζω,idem significans.Nonnus,μυστικὸν αἰεὶ ἀζοῖτο ἰαχῆ.Et cum accusatiuo apud eundem, Χρεὼν αἰεὶ ἄζων νεκυοστόνον,Celebrans, vel Ouando celebrans. propriè tamen Euando celebrans. Cæterùm in vulgatis lexicis αἰεὐάζειν exponitur εὐοιάζειν. quam tamen vocem nusquam reperio:& vereor ne ex Suida per errorem sumpta sit: aliquo videlicet ex εὐοῖ ἄσαι (quo ille exponit αἰεὐάσαι)faciente εὐοιάσαι, deinde itidem εὐοιάζειν. ex hoc autem verbo fit Εὐασμὸς, Euatio, Vociferatio bacchantium. Interdum verò & ad aliam vociferationem transfertur. Plutarchus in Antonio,βοὴ ὄχλου μετὰ εὐασμῶν καὶ πηδήσεων σατυρικῶν. ITEM Εὐαστὴς, ET Εὐαστὴρ, Euator, Celebrator bacchanalium. Ex Epigrammatis εὐασταὶ pro Sacerdotibus Bacchi.Sed & ipse Bacchus εὐαστὴρ in iis appellatur.

Εὐΐος,Euius,Bacchi cognomen, itidem ab illa acclamatione εὐεῖ ductum.Epigramm.lib.1,in carmine in Bacchum,Εὐΐον,εὐχαριτῶν,εὐάμπελον,ἐγρεσίκωμον. Horatius 1 carmine ode 18,Sithoniis non leuis Euius. Pro quo malè scribitur in quibusdam exemplaribus Euthius. HINC Φιλεὐΐος,Qui Euium amat,id est Bacchum. At ipse Bacchus φιλεὐΐος βασιλεὺς ex Epigr. Euandi cupidus,Euationis studiosus.

Σαβοῖ, vox quædam bacchantium, quæ à Demosthene subiũgitur alteri Ἰοί, vt antea dictum fuit in Εὐοῖ. Item σαβοῖ, Qui Baccho sunt initiati. Item, Baccho, consecrata loca. In vulgatis lexicis exponitur etiã, Bacchi sacerdotes, ex scholiaste Aristophanis: apud quem tamẽ nõ ἱερεῖς sed ἱεροὺς legimus: & alibi πεὶ ἀφιερωμένους αὐτῷ τόπους. sed vno in loco, σαβοῖ vocem esse Thracium, in altero Phrygum esse tradit. HINC Σαβάζιος dictus ipse Bacchus (quem tamen alii Bacchi filium putant) à Thracibus: ET Σαβασιοῦς quod à Græcis Βακχιοῦς. Vide Harpocr. & scholiasten Aristophanis in Vespas & in Aues. Cæterùm si σαβοῖ aut σαβοῖ ex Phrygum lingua est, corrumpentium (vt credibile est) Græcum Ἰοί, non obstabit quominus Εὐοῖ scribendum dicamus: atque ita nodus ille de quo suprà, solui posse videtur.

Εὐθύς, ία, ύ, (quod ab εὖ & τίθημι deriuat Etym.) Rectus, id est Nõ obliquus, seu tortuosus. Fœmin. Εὐθεῖα. Neut. Εὐθύ. Εὐθεῖα γραμμή, recta linea. Εὐθεῖα ὁδός, recta via. Quo dixit modo Thuc. lib. 8. καὶ παρ' αὐτὸν τὸν Ἑλλησπόντον εὐθὺς ὁ Ἑλλησπόντος ἐστί. Is qui Demetrius Phal. vocatur τὸ εὐθὺ opposuit πλάγιον: quod & cæteri scriptores faciunt. Cæterùm subaudiendum sæpe relinquitur substant. cum εὐθεῖα dicitur enim εὐθεῖα, pro εὐθεῖα γραμμή, (vnde est ἐπ' εὐθείας ἔῃ) & pro εὐθεῖα ὁδός (vt καὶ τὴν εὐθεῖαν ἐπορεύετο Luc.) & pro εὐθεῖα δίκη. de quibus lege Bud. Sed addunt vulg. lex. ἐπ' εὐθείας ἐκτέμνειν ex Dioscor. pro In rectum incidere. Et κατ' εὐθεῖαν pro Directis lineis, ex Aristotele De mundo, διεκπεραίωσις κατ' εὐθεῖαν, Spiratio directa linearum seu plural. Directis lineis. Sed & alia significatione, videlicet pro Rectè, Iustè, ex Phal. Verùm vt γραμμὴ illic, ita ὁδὸν subaudire hic oportet. Quod subaudiendum & in illo Luciani loco dixi: idémque nunc dico de isto qui apud Suidam legitur, εὐθεῖαν ἐδόκει ἐλαύνειν ὅτι πρὸς Σελεύκειαν. Necnon de hoc, εὐθεῖα τὸ εὐθέως, apud Aristotelem De mundo. (alii autem subaudiunt γραμμὴ, exponentes Recta linea) Hoc interdum fateor, accus. ὁδὸν qui adhibetur his locis, in priora signif. accipiat in illo Phal. κατ' εὐθεῖαν pro Rectè, Iustè, metaphoricè intelligi debere ὁδόν. Idem porrò & de ἀπ' εὐθείας dico in sequentibus locis: Plutarchus Fabio, πρὸς ὃν ἔφη τὸν Τρεβίου γνωριμίαν ἐπιστεῖλαι οὐδὲ γράψας τέρατος, οὐδ' ὁ πεμφθεὶς ἄγγελος ἀπ' εὐθείας ἐτόλμα, ἀλλ' ἐφίστατο, πρὸς νικίαν ὅπερ δίκαιον αὐτῷ καὶ ἀμφίλογον ἐνόμιζε. vbi redditur Verè: quum potius significet Absque dissimulatione quam Absque mẽdacio. Nam aut ego valde fallor, aut ἀπ' εὐθείας φράζειν dicitur qui aliquid ita refert vt nihil dissimulet. qui autem dissimulare volunt, circuitione & ambagibus vti solent: quæ & ipsæ rectæ viæ (id est τῇ εὐθείᾳ ἐδῷ) opponuntur. Circuitionis autem vocẽ hac de re vsurpo cũ Terẽtio de Andr. Ita aperte ipsam rem modò loquutus, nihil circuitione vsus es. Cic. quoque Circuitionem ita dixit. Denique ἀπ' εὐθείας esse puto q̃ Gallicè Ouuertement: cui opponitur Conuertement. Quo & Latini modo Apertè dicunt, & Palam: contrà autẽ Tecto sermone, Tectis verbis, Cum inuolucris & integumentis verborum. Sed Apertè tamen non tam significans esse videtur quàm Gall. Ouuertement. Cæterùm non solùm ἀπ' εὐθείας dicitur, sed etiã ἐξ εὐθείας, & ἐπ' εὐθείας: atq; hoc vtitur idẽ Plutarchus De orac. Sibyllino: illo, autor libelli qui Dem. Phalereo adscribitur. Confirmãt autem meam sententiam de subaudiendo accusatiuo ὁδὸν duo Plutarchi loci, quorum vnus est ibidem vnde & primum exemplum attuli: videlicet in Fabio, paulo post verba à me citata, subiungit enim, loquens de alio qui contrà omni dissimulatoria ambage remota, cladem narrauerat, σπαραττόμενος εἰς ὀνκλησίαν τὸν δῆμον, οὐ σοφιστικαῖς, οὐδὲ τραγῳδικαῖς, ἀλλ' ἀπήκριβε ἔφη τὸν στρατηγὸν, νενικημένα, &c. Alter locus extat in Polit. præc. vbi scribit, πολλὰ δὲ ἀπ' εὐθείας οὐκ ἔστιν εἰρῆσθαι τοῖς ἀλλοτρίοις, ἀλλὰ δεῖ τινος ἀμφιγνώμονος καὶ μετὰ τέχνης καὶ τεθεραπευμένης. (Hic autem obiter admoneo, θεραπευμένη videri esse quam à Terentio circuitionem appellari modo dixi: præsertim verò in præcedente loco ex Fabio Maximo, vbi de sermone agitur. nam illic θεραπευτὴς pro τραγῳδὸς reponere minimè dubito.) Sed & alibi, videlicet in lib. De Herod. τοῦ ἀπ' εὐθείας opponit πλαγίως. nam ἀπ' εὐθείας καὶ κακῶς λέγειν & πλαγίως χρῆσθαι ταῖς διαβολαῖς, contraria facit. Enimuero in loco illo ex Polit. præc. quum ἀπ' εὐθείας de sermone non dicatur, aliam interpretationem postulat. Quare videndum an conuenire hic possit quod Latini dicunt Aperto marte. vt si dicamus in illo Plutarchi loco, Multa enim sunt incommoda in quibus summouendis aperto marte agi non potest. Vel breuius, Multa enim sunt incommoda quæ aperto marte nequaquam summoueri possint. Sed apud Suidam legitur etiam, ὁ δὲ κτῆσιν αὐτῷ αὐτὸν ἐκ τῆς εὐθείας ἐδίωκεν. vbi duriuscula quidẽ mihi quoque videtur illa mea interpretatio, si ad verbum interpretemur κτῆσιν interfectione: sed ita reddendo, Eadem eius aperto marte moliri veritus est, terri eam posse (dum saltem aliquis meliorem afferat) existimo. In his enim aliisque multis huiusmodi loquendi generibus interpretandis viam aliis qualemcunque strauisse contentus ero.

Sed Thucydides, suo more à loquendi generibus quæ cæteris vsitata sunt, recedens, dixit ἀπὸ τοῦ εὐθέος pro illo ἀπ' εὐθείας de quo modò à me tractatũ fuit: videlicet pro illo q̃ de sermone dicitur. Ita enim ille libro 3 καθέστασε δὲ πάντα ἀπὸ τοῦ εὐθέος ἐς τὴν ἐλευθερίαν μηδὲν αὐτῷ ἀπαρεσκόν τι ἐξ τὸν κακῶν. Id est, Sine circuitione, Sine vllis verborum inuolucris & integumentis. Apud Arrianum autem ἐκ τοῦ εὐθέος αὐτοῖς pro Non dissimulanter, Apertè Palam. Sed quomodo hic itidem substantiuum ὁδὸν subaudire queas? dicet aliquis. Minimè certè hic quoque subaudiri dico, sed τὸ εὐθὲς hic substantiuè accipi pro ἡ εὐθεῖα ὁδός. Huc autem pertinet & ὁ εὐθὺς λόγος apud Euripidem pro sermone aperto minimé que vlla circuitione tecto. Cæterùm inuenitur ἐκ τοῦ εὐθέος & alio sensu positum à Thucydide lib. 1. vbi scribit, ὥστε ἀπορία μὴ τοῦ ἀγωνίζεσθαι ἐπ' αὐτῷ, εἰ ἐκ τοῦ εὐθέος μὴ ὑποτοιχίσῃ. Hic enim ἐκ τοῦ εὐθέος, videtur sumi pro Temerè & inconsulte (ac certè scholiastes ἀπερισκέπτως exponit, sicut & εὐθὺς in alio eiusdem loco vult esse pro ἐξ εὐθείας & ἀσκόπως, abutẽs tamẽ fortasse significatione huius loquendi generis ἐξ εὐθείας, & ἀσκόπως accipiens pro ἀσκέπτως, id est inconsiderate) aut certè pro Statim, Extemplo.

INVENITVR & accusatiuus Εὐθὺ tãquam ab εὐθὺς, sed non apud satis idoneos autores, quod sciam. Inuenio enim duntaxat in Ecclesiaste. & apud Damascenũ, ita scribentem, pag. 42. ἐπιστεύσαμεν εὐθὺ τοῦ θεοῦ τὴν ἀληθεστάτην ἄκακον, εὐθὺ ἀπαθῆ. Sed & εὐθὲς apud Greg. habetur, καὶ πεῦμα εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις ἐγκαινίζομεν.

Εὐθύ, aduerbium. Recta. Xenophon. in Præd. 5 εὐθὺ τοῦ ἄστεος Βαβυλῶνος ἡμᾶς ἄγει, duc nos recta Babylonem. Sed multo frequentius est cum genitiuo: vt πλεῖν ὑπὲρ τοῦ Πειραιέως, Synesius. Sic apud Aristophanem sæpe. Item cum articulo ante ἐκεῖ, contra quam in illo Xenophõtis loco, rursum apud Synesium, τὰ εὐθὺ τῶν πολεμίων ἐπορεύετο, rectà in hostes duxerit. Subauditur autem accusatiuus ὁδόν. Sed & ἐξ εὐθὺ ὁ pro Rectæ viæ in Axiocho legitur, ἐδόκουν αὐτοῦ μοι ἀγεμόνα τῆς εὐθὺ ὁδοῦ, ἀπιστᾶν αὐτῷ. Et ἐς τὸ εὐθὺ ὁδὸ pro In rectam viam, in vulg. lex. ET Εὐθὺς in eadem significatione, Plat. in Euthydemo, nisi fit menda, inquit Budæus. Apud Thucydidem certè libro 6 de epipolis seu arce Syracusarum legitur, χωρίου ἀποκείμενον τι καὶ κατὰ τῆς πόλεως εὐθὺς κείμενον, id est recta supra vrbem.

C. Κατεύθυνσις, Recta. vnde ἡ κατεύθυνσις dicitur ἡ εὐθὺ ὁδός. Pausanias, ἐκ Σικυῶνος δὲ τὸν κατεύθυνσιν ἐς Φλιοῦντα ἐρχομένοις Πυραία καλουμένη ἐστὶν ἄλσος. Itẽ κατεύθυνσις pro Eregione quidã accipi annotat. Scribitur autem & κατ' εὐθύ.

Εὐθυτής, ητος, ἡ, q. d. Rectitudo. Item Recta forma. Exponitur etiam metaphoricè Æquitas, Iustitia. quo dicitur modo Gall. droiture. AT Εὐθυωρία (quod an cõpositũ sit, non satis cõstat) itidẽ pro εὐθυτής, 1. Rectitudo, si dici posset. A Bud. exponitur etiã Proceritas, vt est arboris. Item Directio. Et Rectus trames. Itẽ Rectus processus. Rectæ lineæ porrectio. Quarũ signif. exẽpla vide apud B. p. 53 & 328. HINC Εὐθυωρεῖν Recto tramite iter facere, Recta linea progredi. pro quo & κατ' εὐθεῖαν ἰέναι dicit Arist. Vide B. ibidẽ. ITEM Εὐθύωρον in v. l. ex Herm.

Recto tramite, κατ' εὐθεῖαν, non per diuerticula, propter obuios montes & flauios. At verò εὐθύωρον τὸν αὐλῶνα ἐποιήσαντο, affert Etym. pro εὐθυπάτου, seu σώπτμον, sed addens tamẽ esse ab ἐὐθὺ & ὥρα, quasi αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. At Suidas postquam εὐθυωρὸν (ita enim ibi scribitur ὀξυτόνως) accipi dixit pro κατ' εὐθεῖαν ab Antiphonte & Xenoph. subiungit accipi etiam pro αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, locũ hũc proferens, εὐθυωρὸν ἀπεῖναι. vbi aduerbium esse manifestum est. Sed & εὔθωρος pro Rectus in v. l. Sitne autem compositum in hac significatione, gramm. tacent.

Εὐθύω, Dirigo, Corrigo, Rectum facio quod prauum seu obliquum erat. (sicut & ἀπευθύνω dici ὅτι τοὺς ὀρθοῦμεν λοξοὺς testatur schol. Sophoclis.) Aut etiam generaliter, pro In rectum formo. Sumitur & pro Dirigere, eo modo quo dicitur Dirigere nauem aliquò, & quo Cæsar dixit Dirigere cursum ad litora. Euripides Hecuba, Πρὸς οἶκον εὐθύνοντας εἰναλίαν πάλιν. vbi schol. εὐθύνοντας exponit per compos. ἀπευθύνοντας. Xenoph. autem in princ. Pæd. dicit pastores εὐθύνειν τὰς ἀγέλας, pro Ducere recta via, seu potius Deducere, vno verbo. neque enim mihi placet hic verbum Dirigere quo vsus est Philelphus. ni fi adiungamus ei nomen Iter, vt εὐθύνειν τὰς ἀγέλας redamus Dirigere armentorum iter. Hic porro est Xenophontis locus, περὶ δὲ τοῦ αἰ ἀγέλαι εἰ μὲν αὐταὶ εὐθύνουσιν οἱ νομεῖς, νέμονται τε χωρεῖν ἐν ὁποῖα αὐταὶ ἐφίενται. Capitur verò & pro Regere. vt εὐθύνειν οἰκίας, Aristoph. Regere habenas. Item metaph. (sicut & verbum Corrigo apud Latinos itidémque verbum Redresser apud Gallos, quod alioqui propriè significat Corrigere.) Ponitur enim pro Reprehendo, Redarguo. vt Gregorius, μήτε ἡμᾶς εὐθύνετε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς. id est (Bud. interprete) Nolite redarguere nos & incusare ob verbũ altius elatum. Huc pertinet quod ex Hieronymo in cap. 2 Sophoniæ propheræ annotatur, εὐθύνειν nõ significare dirigentem, sed coarguentem atque conuincentem. Quod tamẽ Hieronymi dictum ad locum de, quo agit restringendum est: ibi videlicet εὐθύνειν non esse Dirigere, sed Coarguere. Cæterùm εὐθύνειν exponitur alicubi & Inquirere, cum præpos. In, (quod facere solent ii qui reprehendere & redarguere student, vt in hoc Plutarchi loco, in Symp. septem sap. ἀλλ' ἵνα μὴ δεκῶμεν εὐθύνειν τὰς τοῦ ἑτέρου ἰδίας ἀποφάσεις. Budæus εὐθύνειν esse dicit In alicuius gesta inquirere, & quæstionem de eius administratione exercere. Item Rationem reposcere vitæ anteactæ. (Et pass. item εὐθύνεσθαι, pro Rationem reposci &c. quod vulgus syndicari. In Pand. verò & pro In iudicium vocari) Nonnunquam etiam est forense verbum, vel pro Postulare, Reum facere: vel pro Damnare. De quibus signific. lege B. Comm. p. 37 & 39 & 150: item in Annot. In v. l. affertur item ex Plutarcho in Publ. τοῖς βαρεῖαις εὐθύνειν pro Mulctare pœna pecuniaria. Item εὐθύνειν eum magistratum gerere qui εὔθυνος dicitur, de quo mox.

Εὔθυνος, εος, ἡ, Directio, Correctio. Cui opponitur ab Aristotele κάμψις, id est Curuatio. Bud. ET Εὐθυνὸς, Directus: cui opponitur καμπύλος, Curuatus. Idem ex eodẽ Aristotele. AT Εὐθυνὴ, (SEV Εὐθυνὴρ, sed magis poeticè, vt apud Theognidem Εὐθυνῆρ' ἐκ κακῆς ὕβρεος ἡμετέρης) ET Εὔθυνος, Director, Corrector. Sed dicti sunt εὔθυνοι seu εὔθυνοι quidam magistratus qui aliorũ magistratũ cẽsores erant, & rationem administrationis ab iis exigebant. Vide B. p. 58. ITEM Εὐθυνικὸς, quod vulgò itidem exponitur: sed ex terminatione significat potius eum qui reposcendæ rationis peritus est. AB eadem origine est & Εὐθυνικία, quo tamen Hesych. ait ab architectis significari τὸ ἐν τῷ ἐδάφει σύμμαγμα, (quod quidam interpret. Soli rudus) item nauis partem.

Εὐθύνη, Inquisitio quæ fit in eos à quibus vitæ & magistratus gesti seu curationis actæ ratio reposcitur. Seu Ipsa actio reposcendi rationem &c. Exponitur Accusatio à Budæo. icitur tamen potius plur. εὐθύναι. Atque hinc εὐθύνας διδόναι, & εὐθύνας ἔχειν, pro In disquisitionem vocari, Rationem reposci seu rationes administratæ reipublicæ. Demosth. De fal. leg. κἂν δεδωκότες ὦσιν εὐθύνας, pro Etiamsi rationes administratæ reipublicæ reposciti iam fuerint, Bud. interprete, quem vide Comm. pag. 39. & 150, & 173. item in Annot. Ostendit autem accipi ex consequenti & pro Pœnam dare. Item pro Damnari repetũdarum, in hoc Æschinis loco, ὁ δὲ αὐτὸς αὐτὸν μικρὸν ὕστερον ἐξεῖπεν ἐκ τοῦ δικαστηρίου, κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὠφλικώς. At ego non puto εὐθύνας ὀφλεῖν restringi ad hanc significationem pro Damnari repetundarum, nisi addatur aut illud κλοπῆς ἕνεκα, aut tale quidpiam: vel certè habita ratione rei de qua agitur, hanc interpr. admittat. Alioqui enim id per se significare arbitror, sed latius patere huius accus. signif. sicut & quum aliis verbis iungitur. Quidam εὐθύνας διδόναι interpr. ex Cicerone, Rationes referre, item Pœnas luere. In vulgatis lexicis affertur ex Demosthene εὐθύνας τοῦ πεπολιτευμένου, item εὐθύνας τῆς φρεσβείας, necnon εὐθύνας εἶναι, pro Censuræ quibus quis vitæ anteactæ rationem reddere cogitur. Et ex Plut. in Pericle τοῖς τὰς εὐθύνας ἀπαραιτήτους, pro In exigendis rationibus implacabilis. In iisdem τοῖς εὐθύνας τοῦ ἀρχόντων redditur Ad accusandos magistratũ repetundarũ. Et, Ad reputandas gestorum rationes. Sed generalius etiam pro Rationem reposci cuiuslibet rei, vel Cogi ad reddendam rationem. Aristot. Polit. 3, ἐὰν δὲ δεῖ διδόναι τὰς εὐθύνας ἐν ἰσότητι. Εὐθύνη exponitur & Crimen in hoc Aristoph. loco, in Vesp. — κἀπιτιμᾷ τὸν πατέρ' αὐτῷ ὡς ἄρ' δεῖν αὐτὸν εὐθύνας μὲν πρέμειν τῆς εὐθύνης ἀποδοῦναι. HINC Ἀνεύθυνος, ου, ὁ & ἡ, Non abnoxius reddendæ rationi rerum à se gestarum, Qui non tenetur rationem reddere &c. Ἀνεύθυνος magistratus (inquit Bud.) & ἀνυπεύθυνος, dictus est qui causæ dicendæ aut immunis est, aut quouis modo eximitur: vt qui abolitionem apud nos à principe impetrauerunt. Hæc ille. Sed sciendum est latius extendi huius vocis vsum, vnde ἀνεύθυνος dicitur quicunque rei alicuius rationem reddere non tenetur. Luc. παλαιὸς οὗτος ὁ λόγος, ἀνεύθυνος εἶ καὶ πιπτᾷς καὶ γραφέας. vbi Erasmus ἀνυπεύθυνος vertit Liberos: quum tamen propriè signif. Rationi reddendæ non obnoxios. Dicitur verò & res aliqua esse ἀνεύθυνος eadẽ significatione. vt ἀνεύθυνος ἀκρόασις Thuc. Ἀνεύθυνος, Crimine vacans. Synes. ἡ τῶν ἀκρόασις οὐδὲν οὐκ ἀνεύθυνος, ἀλλ' ἀπαίτιος. Item ἀνεύθυνον, Quod impunè fit: apud eundem, ἀνεύθυνα καὶ ἀνέλεγκτα ψεύδεσθαι pro Impunè & sine reprehensione mentiri. Ἀνεύθυνος, Non discussus, Non examinatus. Bud. ex Gregorio. ET Ἀνεύθυνος, Ita vt non cogaris rationem reddere. Item, Sic vt crimine vaces. Et pro Impunè, ex Hermog. ET Ἀνεύθυνία. Immunitas à reddenda ratione. In vulgaris lexicis exponitur Innocentia. CONTR. Ὑπεύθυνος, Obnoxius reddendæ rationi, Qui liberam nõ habet rerum administrationẽ. Interdum cum dativo. Demosth. 127, ὑπεύθυνος ἀν εὐθύνοις. Apud Aristoph. autem in Equit. ὑπεύθυνοι exponitur à scholiaste, Qui rerum in magistratu gestarum rationes nondum retulerunt. Dicitur & res aliqua esse ὑπεύθυνος, sicut contrà ἀνεύθυνος. Thucyd. 3, ἄλλως τε καὶ ὑπεύθυνον τὸν παρόντα ἐστὶ πρὸς ἀνεύθυνον τὸν ὑμέτερον ἀκρόασιν. vbi quidam Obnoxiam & Non obnoxiam interpret. pro Cuius reddenda ratio est, & Cuius reddenda ratio non est. Et ὑπεύθυνος δόξῃ Herodoto. Item δίαιτα κεκολασμένη καὶ ὑπεύθυνος, Plutarchus in Lycurgo: vbi quidam δίαιταν ὑπεύθυνον interpr. victum astrictum: ego malim Victum legibus quibusdam obnoxium, & minimè liberum. Q. d. Victum cuius reddenda sit ratio ipsis legibus. At Chrysostomus dixit aliquem ὑπεύθυνον ἡμωρίᾳ, obnoxium pœnæ: ἐννοεῖ ὅταν κεφαλῶν ὑπεύθυνος εἶ ἡμωρίᾳ. Ὑπεύθυνος, Reus, Obnoxius crimini. Sed Luc. genitiuo iunxit in libro De salt. καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν. vbi exponitur, Sola voce semetipsum reprehendendum exhibẽs. Ego malim Seipsum crimini obnoxiũ reddens, quod ad solam vocem attinet. ET Ὑπευθύνος, Ita vt rationem reddere tenearis, vel Ita vt crimini sis obnoxius. AT Ἀνυπεύθυνος huic opponitur, idémque est quod ἀνεύθυνος paulo antè præcedens. Exponitur enim Rationi reddendæ vel causæ dicendæ non obnoxius. Plato, δικαιοῦν δὲ ἀνυπεύθυνον οὐδένα δικάζειν. vbi exponitur Examinis im-

munem. Interdum verò αὐτοπύθωνος generaliter, Solutus legibus. vt αὐτοπύθωνος esse dicitur tyrannus ab Aristotele Polit. 4. Sic αὐτοπύθωνον vocat dictaturam Plut. in Fabio. ET Αὐτοπυθώνως, Ita vt causæ dicendæ obnoxius non sis. Item, Cum libertate qualis est eorum qui legibus soluti sunt.

C ΑΥΠΥΘΥΘΩΩ, F. θωω, Corrigo quod prauũ est, & rectum efficio. ὅτι τοὺς ὀρθουμένους λοξοὺς dicitur, inquit enarrator Sophoclis. Capitur etiam metaphoricè pro Corrigo, eo sensu quo dicitur quis corrigere mores seu vitam. Gregorius, B πρὸς ὃ βλέποντες καὶ βίον καὶ τρόπον ἀπευθυόμεθα. Capitur & pro Guberno, Rego. nam rectoris est praua corrigere. Sophocl. in Œdipo tyranno, — φοῖβός σε πάλαι ἀπευθύνειν πόλιν. Est etiam Dirigo. ex sensu quo dicimur dirigere telum, vel iaculũ, vel hastã. Basil. πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπευθύων τὸ βέλος. Expon. etiam καταστοχάζω. i. Examino tã quam ad regulã, Tãquã ad regulã dirigo. & sic ἀπευθύνειν exponi potest κανονίζειν in Gregorii loco paulo antè citato. ¶ Aliquando autem vsurpatur metaphoricè pro Punio, vt tradit scholiastes Sophoclis, C scribẽs τὰ ἀθυμίαν quàm ἀπευθύνειν dici ὅτι τοὺς ὀρθουμένους λοξοὺς, item ὅτι τοὺς κυβερνωμένους νεώς. & hinc ducta metaphora sumi ὅτι τοὺς κολάζειν. Hanc autẽ significationem tribuit huic verbo idẽ scholiastes in isto Aiacis loco, Οὗτος, οἱ τὸν παῖ' αἰχμαλωτίδας χέρας δεσμοῖς ἀπεθύνετο πρὸς δεσμοῖς κολοῦν. id est (inquit) πρωΐαν ἀπαιτοῦντα, ἢ ὅτι βάλλοντα μετὰ ἀθυμίας. Suidas ponit priorem duntaxat expos. πρωΐαν ἀπαιτοῦντα.

Ἀπευθύνομαι, pass. Corrigor, Rectus efficior, Dirigor, &c. sequendo significationem actiui. Citatur ex Alexãdro Aphrodisæo Probl. l. 1, ἀπευθυμένον ἔντερον, pro Intestinum rectum. id videlicet per quod flatus alui extruditur sæpe dum vrinam reddimus. Est autem ἀπευθυμένον (si participio participium reddendum sit) quod statutum est rectum, vel Tendens in rectum.

C. ΔΙΑΥΘΥΘΩΩ, Dirigo. Item pro Corrigo, Emẽdo, vt B. interpr. in hoc Luc. loco. εἴρηκα. σφῶ δὲ τὸ Ἑρμῆ καὶ Ἡσαΐᾳ, εἴπ. ὡς καὶ ὡς εἰρῆσθαι δοκεῖ, δίς λέγετε καὶ διδύθωσαι πρὸς ἀλλήλους ἀπολογίσομαι. Idem Bud. διδύθωσω interpr. etiam Examino, Discepto. Item, Refuto. & à Gregorio poni ait pro Inquiro, Disputo, Percunctor: seu Inquiro disputãdo. In eo tamen quem ex illo affert loco legitur passiua vox διδυθώσεται. ita enim habet, ἀπαγγέλλοντος δὲ τοῦ, δοῦλοι, τὰ ἀπ' ἀρχῆς γεγενημένα, εἰ ὡς τοῦ τῆς βασιλείας, ἢ οὐκ ὡς, διδυθώσεται.

C. ΕΠΙΔΥΘΥΘΩΩ, Dirigo. Item Rego. ἐπιδυθύνειν τὰ κοινὰ (inquit Budæus) vel ἀπευθύνειν Æschines dicit pro Regere. ET Συνεπευθύνω, Vnà dirigo, Vnà rego, vel moderor. Vel Adiuuo in dirigendo. In v. l ἀδιαστόνως affertur, τὸ θεοῦ συνεπευθύοντος, pro Numinis instinctu.

C. ΚΑΤΔΥΘΥΘΩΩ, Dirigo. Item Rego, Moderor, Compono, Cõstituo. Quas significationes huic verbo tribuit apud Plutarch. locos tamen non proferens. Aut v. lex. afferunt ex eo in Camillo, καταυθύνω τὰ παρόντα πρὸς τὸ κάλλιστον τέλος. vbi illud Componere aptum esse puto, vel Constituere. Sed & Moderari hic quadrare posse videtur. In iisdem καταυθύνειν τὸ σκάφος habetur, sed ἀδιαστόνως. Est autem καταυθύνειν τὸ σκάφος, vel Dirigere, vel Regere, seu Moderari. Ex Gregorio autem καταδυθύνῃς & pro Administrare. ¶ Καταδυθύνω (sicut & simplex ἀδυθύνω pro Multo: ex Plat. De leg. Pollux quoque ab eo καταυθύνῃς pro καταδικάζῃς poni tradit.

¶ Εὐθὺς, Protinus, Cõfestim, Statim. Xenoph. Pæd. 6, p. 92, ὁ δὲ Κῦρος ἀθυθὺς ἄγαν κατεύνει αὐτὸν πρὸς τὴν θυγατέρα. Idem Hellen. 1, καὶ ἀθυθὺς ἐναυμαχεῖν αὐτοῖς. Thuc. 1, ἀρξάμενοι ἀθυθὺς ἀπὸ τοῦ ἐν Ἐπιδάμνῳ (Vt autem hic ἀθυθὺς cum ἀρξάμενοι, sic alibi cum ἀρχῇ extat, vt ἀπὸ τῆς ἀθυθὺς ἐν ἀρχῇ φύσεως apud Philonem De mũdo. Quæ est statim in principio, vel Quæ est statim prima.) Alia eiusdem significationis exempla passim & apud cæteros habentur. Sed iungitur interdum & præpositioni ἐκ, vt dixit idem Xen. Pæd. 1, ἀθυθὺς ἐκ παιδίου. & Aristot. Pol. ἀθυθὺς ἐκ νηπιότητος. Interdũ & præp. ἀπὸ. vt ἀθυθὺς ἀπὸ παλαιοῦ. quod exponitur Iam inde à vestutate. Sic autem & ἀθυθὺς ἐκ παιδίου reddi potest Iam inde à puero, seu à pueritia. & ἀθυθὺς ἐκ νηπιότητος, Iam inde ab ortu. Vel simpliciter, Statim à pueritia,

Statim ab ortu. ¶ Inuenitur & participio iunctũ hoc aduerb. vt ἀθυθὺς νεοὶ ὄντες, Thucyd. 2, εἰ μὴ ὀλίγῳ ἀσκήσει ἀθυθὺς νεοὶ ὄντες, τὸ ἀνδρεῖον μεταβεβήκασι, pro Statim ab ineunte ætate, vel Iam inde ab ineunte ætate. q.d. Statim quũ iuuenes sunt. Tale est hoc, ἀθυθὺς γενόμενος ἔχει, quod Gaza vertit Iam inde ab ortu habet. Est enim idem ἀθυθὺς γενόμενος, quod ἀθυθὺς ἐκ νηπιότητος. Legitur etiam τὸ δὲ θέρος ἀθυθὺς ἀρχομένου apud Thucydidem 2, pro Statim ineunte æstate. ¶ Sed & cum nomine genitiui casus. vt ἀθυθὺς τοῦ δρόμου, quod ex Aristophane affertur pro Statim ab initio fabulæ: itidemque ἀθυθὺς ἡμέρας, pro Prima statim luce. ¶ Interdum verò præfigitur articulus, & tũ per nomen reddi tur. vt ἡ τοῦ Ἰταλικοῦ ἀθυθὺς φυγή, Herodiano, Subita fuga, vel repentina. Cæterum quod ad signif. huius aduerbii attinet, inde factum reor vt ἀθυθὺς significaret statim, quòd qui rectà it aliquò, statim eo perueniat, præ illo qui non rectum iter tenet.

Εὐθὺ Protinus, Continuò, pro Ideo, Etiã. Themist. ἡ δὲ εἰκὼ πάντες, ἀθυθὺς καὶ κατὰ κόλπον. B.

Εὐθὺ, Aristoph. pro Iamprimum. ἐν ἀρχῇ. Bud.

Εὐθὺ pro Iam antea in v. l. ex hoc Plutarchi loco in Camillo, τὸ μὴ πρὸς τὴν ἄπτ' καὶ τὴν ἀθυθὺς ἐν τῷ ὁμωδρα τῆς ἀθυθὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα χρῆσιν διελθεῖν. Et additur sensum exigere hanc interpr. idque ex sequentibus patere. Sed viderit quicunque hoc annotauit.

Εὐθὺ pro Inconsultè, Inconsideratè, à Thucydide ponitur (si eius scholiastæ credimus) lib. 2, εἰ δὲ Πλαταιῆς, ἐπειδὴ τὰ ἐκ τῆς χώρας κατατρεψάντες ἐκκομίσαιντο, ἀπέκτειναν τοὺς ἄνδρας εὐθύς. Hic enim scholiastes ait ἀθυθὺς non esse τοῦ χρόνου, sed ἐξαθείας & ἀσκόπως. Vide supra in Εὐθὺ, quæ dixi de ἐκ τοῦ ἀθυθοῦς huc pertinentia.

ITEM Εὐθὺ interdum pro ἀθυθὺς, id est Statim, Confestim, apud Alex. Aphrod. non semel. Bud.

DICITVR & Ἐθυθὺς pro ἀθυθὺς, Statim, &c. sed apud veteres non itidem vsitatum. Ex Aphthonio affertur ἀθυθὺς cum τοῦ χρόνου iunctum, ἀθυθὺς τοῦ χρόνου ἀπόδοσις.

EY'NH, ἡς, ἡ, Cubile. vt ἀνὴρ ἐν μαλακῇ εὐνῇ apud Hom. Sic Od. ξ, — πάντα δ' ἔρεξε πιστὸς ἐὼν. Εὐνῇ. Copulat verò interdum λέχος & εὐνὴ. & tum volunt aliqui grammatici εὐνὴ dici τὸ ἀρμόδιον, at λέχος esse τὸ ὑπόπτερον καὶ ἄλλο. Apud Xenophontem tamen σκόμματα sunt ὅτι τὸ εὐνὴ. Pæd. 8, τὸ δὲ σκόμματα πάντα ἔχουσιν ὅτι τὸ ἱππικὸν ὅτι τὸ εὐνῆ. Dicitur & de brutis vt Lat. Cubile, pro lustro. Et quidem de leporis cubili ab eodem Xen. dicitur. Et Hom. εὐνὰς σιῶν, porcorum haras appellat. Interdum verò pro concubitu: vt Iliad. ε, — κοιμήσω σὲ μετ' ἐμοῖς ἐν εὐνῇ Πολλὰ μάλ' ὀκνήσασα. Et Od. κ, Ἔνθα σ' ἐμνήσω τῶν ἀπόντων ἐν ὀνείρῳ. ¶ Et εὐνὴ pro tentorio ex Thucyd. ¶ Item εὐνὴ, Sepulchrum. Eustath. Sed & generaliter pro omni loco in quo aliquis commoratur, & apud Hom. εὐνὴ pro loco in quo quis potest εὐνάζεσθαι. vt annotat Eustath. ¶ Item Anchora. vt Il. α, Ἐκ δὲ λίθους ἔβαλον, καὶ δὲ σκαρμοὺς ἐδήσαν. Sic autem anchora dicitur per metaphoram. inde (vt opinor) ductam, quòd nauem fundans & stabiliens, velut conquiescere faciat. ET Εὐνὴ pro eodem: sicut dicitur κοίτη pro εὐνῇ. Cæterùm εὐνὴ alii ab εὕδω, alii aliunde deducunt: nonnulli verò primitiuam vocem esse putant.

Εὐνῆθεν, E lecto. Od. υ, — ἀλλ' ἔνθεν ἀείρας. Apoll. Arg. 2. — ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἔνθεν. ET Εὐνῆθεν apud Hom. Od. γ. ὦ, ἵνα δ' ἀρ' ἔνθεν ἀνῆρον χρυσόθρονος Ἠὼς ἐκ λεχέων. Il. ο, ἐξ εὐνῆθεν ἀρούσα. Scribitur autem alicubi ET Ἐξεύνηθεν, vna voce.

C. Εὔνιος, Qui est in lecto. Et In lecto positus, in v. l. AT Ἐνεύναιον δέμνια. Homer. Od. ξ. Pellis quæ cubili substernitur. Apud eundem verò Od. ω, χιτὼν ἐν εὐναίῳ, pro Incubantium. Vide Eust.

C. Μαλθακεύνια, ας, ἡ, Cubilis seu lecti mollities.

C. Ὁμεύνιος, ET Ὁμευνέτης, Qui eodem cubili vtitur. Vnde exponitur & Maritus. ET Ὁμευνέτις, Vxor. Soph. ἴδετε τὴν ὁμευνέτιν Αἴκωπος. ITEM Εὐνέτης ET Εὐνέτις, idem quod ὁμευνέτης & ὁμευνέτις.

C. Συνεύνιος ET Συνευνέτης, idem quod præced. Soph. ἐμοὶ ἴσως ξυνεύνιον μητέρα. ET Συνεύνιος pro eodem.

C. Χαμεύνη, SEV Χαμεύνα, Stibadium humi stratum. B. Humilis & vilis lectus, in v. l. Aristoph. Auib. Plut. De Socr. dæm. φαίνεσθαι τὸ ἄγιον καὶ μείκνης χαμεύνας. ET Χαμεύνιον diminut. forma. Plato in Symp. de militibus loquens, οἱ δὲ χαμεύνια ὀξυγγαλόφοι, ἐν τῷ ψύχει καθεύδον. AT Χαμευνία, Ipsa actio cubãdi humi, q.d. Humi cubatio. Sed & Storea quæ pro lecto substernitur, ita vocatur, teste Poll. ITEM Χαμευνὴς dicitur Qui humi cubat. Gregorius. ET Χαμευνεῖν, Humi cubare, apud Hesychium. ADDE & Χαμευναί, ἄδος, ἡ, itidem vt χαμεύνη, pro stibadio humi strato. Sed καὶ πάνυ χαμευνάδος apud Nic. schol. esse ait pro αὐτοκρεδίου καὶ ἀτελοῦς χαμαιρεωσίας. ET Χαμευνὶς, ίδος, Lectus humilis, Storea. στιβάς, v. l. DICITVR etiam Χαμαιβύνης pro χαμεύνης, (vnde χαμαιβύναι apud Hom.) ET Χαμαιβύνη, seu χαμαιεύνα, pro χαμευνὴ. ITEM Χαμαιβυνάς pro χαμευναί. Sed & adiectiuè χαμαιβυνάδες σύες, humi cubantes.

Εὐναῖος, ου, ὁ. vt ἀναῖος λαγῶς, lepus qui in cubili suo est. sic βοῦς εὐναῖος. Et in Epigr. εὐναῖοι νάρθηκες colloquiorum quæ in cubili seu lecto fiunt. εὐναία ἀστή, id est συνοικεσία, Calamitas cubilis particeps. Euripides Andromache, — ἀλλὰ πρὶν ἄταν Ἡγαγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλένην. Idem Hipp. de Phædra, λύπη δ' ὑπὸ παθέων εὐναία δέδεται ψυχά. id est vt schol. exponit. οὕτω πεπαιδεύεται τῇ εὐναίᾳ λύπῃ ὡς ὑπὸ βαλεῖν ἄπαν πάθος. intelligit autem ibi per εὐναίαν λύπῃν, dolorem adeo vehementem vt decubere eam cogeret. & sic εὐναία ibi erit ἡ εἰς εὐνὴν καταναγκάζουσα. Annotat tamen ibi schol. legi etiam nominatiuo casu εὐναία, vt constructio sit, ὥσπερ τὴν λύπης εὐναία ἡ Φαίδρα δέδεται πρὸς ψυχήν. Apud Xen. Cyn. εὐναῖα vestigia quædam leporũ dicuntur quibus δρεμαῖα correspondent. ὅρει δὲ τῶν ἰχνῶν ὅτι πλείω χρόνον τὰ εὐναῖα ἢ τὰ δρεμαῖα. id est, subolent vestigia cubilium diutius quàm cursu impressa. Apud Pollucem l. 6, etiam τὰ εἰς κοίτην ἐρείσματα, εὐναῖα dicuntur.

Εὔνια, τὰ Strata. ἐρείσματα, vt Suidas in hoc adespoto loco exponit, οἱ μὲν ἐκ τῶν εὐνίων ἀπεκτίδων· οἱ δὲ ὑπόλιζοντο ἀμελῶς.

Εὐνάω, ῶ, F. ήσω, Sopio. Odyss. η, τοὺς δ' εὔνησε χόνος, χέεν δ' ὄστε χόοιο. Et Odyss. ο, — πῦρ εὐνήσω, id est cineribus obruere & quasi sopire: συνάξαι, καταυνάσαι. ζωπυρῆσαι ἐν ἀσοδίᾳ, vt Eust. quosdam ibi scribere & exponere annotat. Frequentior verò scriptura est Πῦρ τ' εὐνήσω. Hinc in pass. εὐνήσθαι, id est Cubare, Sopiri. Od. θ, Δεῦρο φίλοι λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντες. Epigramm. εὐνηθεὶς ὕπνον, somno correptus es. Et metaphoricè, Iliad. ε, de ventis Παυσάσθω δ' ἀνέμων εὐνήσθω καὶ ἀήσω. Item Cõcumbere. Odyss. κ, de Circe, Ἡ δὲ θεὸς δείσασα κελεύσασα εὐνήσθαι, Iliad. β, — θεὰ βοῶπις εὐνήθεισα, dea cum mortali concumbens. VNDE Εὐνήσια, ας, ἡ, q.d. Cubitrix. Deianira apud Sophoclem Trach. thalamũ suum alloquens, dicit, ὡς ἐμὲ οὔποτε δεξεσθ' ἐν' κοιτῶσι τῆς δ' εὐνήσειαν. i. εὐναζομένῳ, κοιμωμένῳ, vt schol. exponit.

ITEM Εὐνήτης, Concubitor, Maritus. αὐνέτης, Hesych.

C. ΚΑΤεὐνάω, Sopio. Vnde in pass. Odyss. λ, Τὸν μὲν ἔπειτ' δὴ πρῶτα καταυνήσαντα ἔδοντες.

C. ΣΥΝεὐνάω, Vnà sopio. Vnde in pass. ex Phalar. ep. citatur συνευνηθείμεν, pro Somnum vnà caperem. Itẽ συνευνηθεὶς, Qui concubuit.

Εὐνάζω, F. σω, Sopio. idem quod εὐνάω, ex eóque deriuatum, quemadmodum σκεδάζω à σκεδάω. Odyss. η, Ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα ἄμ' ἠοῖ φαινομένῃφι, Εὐνάσω ἐξείης. id est καταπαύσω, κοιμήσω, Sopiam, seu Quiete sopiam, vt Lucretius loquitur. Capitur verò & metaphoricè, vt Sopio apud Latinos. Soph. Œdipo tyrãno, Σμικρὰ παλαιὰ πάματ' εὐνάζει φρενί. Idem Trachiniis, εὐναζεν ἀδακρύτων βλεφάρων τόδε. Vnde pass. εὐνάζεσθαι, Sopiri, Dormire, Cubare. Odyss. υ, Αὔριον ὁ ἐν πρεσβόμῳ εὐνάζετο δῖος Ὀδυσεύς. Hesiod. Theog. θυέεσσί τε λιλάσκεσθαι Ἡ μὲν ὅτ' εὐνάζῃ καὶ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ, quum is cubitum. ¶ Item Concumbere. Odyss. ε, — παρ' αὐθράσιν εὐνάζεσθαι Ἀμφαδίῳ ὅστις τε φίλον πεπόσητ' ἀκοίτιν. ¶ Εὐνάζω, In cubili colloco. Xen. Cyneg. οὐ μὴν μέλλει ἐκάστην ἑαυτῆς εὐνάσειν [νεβρόν,] id est, B. interprete, Ei cubile statuere. quo sensu paulo pòst dicit καταπλίνασιν δέ. Et in pass. itidem εὐνάζεσθαι, Cubile habere, apud eundem Xenophontem de hinnulis: & Iacere noctu, de militib?, εὐνάζεσθαι σκληρῶς δυνατὸν ἐστιν καὶ φύλακας εἶναι ἀγαθοί. Referri potest huc & illud Sophoc. Œdipo Colon. de Cerbero, οὐ ἐν πύλαισι φασὶ πολυξέστοις εὐνᾶσθαι. Et illud Odyss. ε, Ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες πανυσσίπτεροι εὐνάζοντο. ¶ Εὐναζειν neutraliter etiã capitur pro εὐνάζεσθαι, id est Dormire, Quiescere. Soph. Trach. ἐᾶτέ με δύσπονον εὐνάσαι. Quemadmodum autem ἀναζεσθαι pro Concumbere etiam vsurpatur, ita & hoc εὐνάζειν neutrale accipi potest apud Aristotelẽ lib. 9 De hist. anim. cap. 1, de quodam erodii seu ardeolæ genere, Τούτων δὲ ὁ πέλλος χαλεπῶς εὐνάζει τε καὶ ὀχεύει. id est (vt Gaza vertit) Pellæ coitus difficilis est. Plinius quoq; ardeolas in coitu angi tradit.

Εὐνάσιμος, ε, ὁ καὶ ἡ, Ad cubandum seu cubile statuendum opportunus. Xen. Cyneg. (Ἀφροδισιακὴ) οὖν εὐνάσιμα πολλά, ζητεῖ δὲ ὕδωρ, itaq; opportuna cubilibus loca multa prætermittit.

Εὐνασήριον, ου, τὸ, Cubiculũ, Cubile, seu (vt ex Plin. interpr.) Dormitorium, & ex Cicerone Cubiculum dormitorium, Cubicularis lectus. Soph. Trach. Καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐνασηρείοις.

Εὐνασής, οῦ, ὁ, Cubicularius. v. l. AT Εὐνάστωρ, ορος, ὁ, Maritus, Concubitor. ex Euripide. Apud Hesychium verò scribitur ET Εὐνάπωρ, quod exponitur κοιμώμενος.

C. Ἀπευνάζω, Sopio. Soph. Trach. Σὺ γὰρ μ' ἀπευναδεῖσαν ἐκεῖνος κακοῦ. id est καταπαυσθέντος, vt schol. exponit.

C. ΚΑΤεὐνάζω, Sopio. In passiuo accipitur pro Cubo, Dormio. Iliad. γ, ὃν τε τρόπον κατεύναδεν λεχέεσσι. Κατευνάζω, metaphorice quoque capitur vt εὐνάζω, pro Sopio, Sedo, Paco. Apoll. Argõ. 1, κεῖ δ' εὔνασε πόντον. Opp. lib. 3 De Ven. κεῖ δ' εὔνασε θηρὸς ἐρωήν, Placat & sedat feræ impetum. Philo in vita Mos. lib. 3, de Ægyptiis in rubro mari intereuntibus, εἰς ὕπνον κρυσταλλωθεντα πύξινα καὶ ἀόξαστα κατεύνασεν, Consopitos obruerunt. Construitur etiã præter accusatiuum personæ, cum genitiuo rei. Epigr. lib. 3, Μόχθων δ' οὐδ' αἴδης με κατεύνασε, A laboribus autẽ nec apud inferos quiesco & respiro. ad verbum, A laboribus verò ne mors quidem me sopiuit.

Κατευνασής, οῦ, ὁ, Plur. Alex. 225, delicias recensens comitatus Alexandri, τείχεσι δ' καὶ κατευνασὰς θαλαμηδόκους. V. l. apud eundem Plutarchum in Oth. interpr. Cubicularius, Qui sponsam ducit dormitum, Qui delicias recẽset. Idem Plut. Ad præfectum indoctum, ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς ἕνα κατευνασῶν ἔκρυψε πρὸς τὸν πεπαγμένον, ὡς τε ἑωθεν εἰσιόντα λέγειν πρὸς αὐτὸν, Ἀνάστα ὦ βασιλεῦ καὶ φρόντιζε πραγμάτων.

c. 2. Ἀκατεύνασος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sopitus non est, aut sopiri nequit, Irrequietus, Insõnis, Inquiẽs, ἀκοίμητος, Hesych.

C. ΠΑΡεὐνάζω, Iuxta me sopio. Vnde in pass. Παρευνάζομαι, Iuxta seu à latere alicui cubo. Od. τ, Δμῳαὶ δὲ γυναῖ ξὶ παρευνάζεσθε βιαίως.

EY'NOY'XOΣ, ου, ὁ, Eunuchus, Spado. αὐνὸς τὴν οὐκ αὐνὴρ, vt Clearchus apud Athen. lib. 10 vocat. Xen. Pæd. 6, οἱ εὐνοῦχοι καὶ θεραπαιναὶ λαβοῦσαι αὐτὸν ἀπῆγον εἰς τὸν θρόμαμαζαν, καὶ κατέκλιναν, καὶ κατεκάλυψαν τὸν [illegible] Plut. Alex. τοῦ δ' θαλαμηπόλου τινὸς βουλόμενον, εἰ συνεκαλέσεισαν τὰς γυναῖκας. Aristot. [illegible] εὐνοῦχος φαλακρός. (pro quo alibi, οὐ γένοιτο δὲ φαλακροὶ εἰδέπτεμμένοι.) Plinius, Defluuium capillorum in spadonibus [illegible] εὐνοῦχον ποιεῖν, Eunuchum facere Xenophon. Pæd. 7, τοὺς [illegible] τὸ ἑαυτοῦ σῶμα θεραπεύοντας, εὐνοῦχος ἐποίησαν. Iuuen. satyra 12, — imitatus castora, qui se Eunuchum ipse fecit. Metaphoricè etiam hoc vocabulum vsurpatur. Athen. lib. 14, ex Aristotele De plantis, φοινίκων ἐνόρχων, οἷς τινες εὐνοῦχοις καλοῦσιν· οἱ δὲ ἀπυρίδιοι. Plinius quoque spadoniæ laurus meminit. Idem lib. 12 cap. 14, à conditione castrati seminis, mala quædam à Belgis spadonia appellari docet. Sed & lactucam quandam πλὴν ὀνόματος πλατύφυλλον καὶ παιδίον καὶ ἀκαυλον, à mulieribus ἀτύπεδα. at εὐνοῦχοι à Pythagoreis vocari, ex Athenæo tradit Eustathius, eo quòd frequens lactucarum esus ad venerem inhabiles reddat. vnde & exosam Veneri herbam esse, & Adonidem, quòd ad lactucam confugisse, ab apro peremptum. Quod lactucæ genus dicitur ETIAM Εὐνοῦχον. Gorræ? in suis definit. med. Εὐνοῦχον (inquit) dictũ est à Pythagoricis lactucæ quoddam genus suapte natura latum & caule viduum, quasi spadonium, quoniam maximè refragetur Veneri. Plinius

quoque lib.19, cap.8, lactucā rotundam, ac minima radice, latis foliis, astylida (pro quo ἀσύπελα est apud Eust.) à quibusdam eunuchion, quoniam maximè refragatur Veneri, appellatam tradit. Cæterùm quod ad etymon attinet vocabuli εὐνοῦχος, Etymologico dicitur ἀπὸ τοῦ πρὸς εὐνὴν ἔχειν καὶ ὅπερ μελέειν, (quoniam videlicet ad cubilium & gynæceorum custodiam curámque comparari solebant, quòd ancillis expeditiores essent, & ob exemptos testiculos ad coitum inepti.) vel ab οὗ τὸ νοῦ ἔχειν: eo quòd res venereæ αἰσχρὰ ab antiquis dicerentur. Eust. autem dictum vult quasi οὖτον (.i. ἐστερημένον) ὀχείας. B

Εὐνουχίας, ου, ὁ, idē quod εὐνοῦχος, seu spado, vt Bud. tradit. est verò adiectiuum, ideoque Spadonius etiam nō incommodè reddi posse videtur. Aristot. De gener. animal. lib. 2, ἐνίοις δὲ καὶ οὐ γίγνεται καὶ εὐνουχίας ἀπελεῖν ἐνίοις. Idē Metaph. 4, οὐδὲν ὁμοίως καὶ φαῖεν ἀδυνάτου εἶναι γίγνεσθαι ἂν παῖδα καὶ ἄνδρα εὐνουχίαν. In Probl. inter εὐνοῦχοι & εὐνουχίαι distinguere videtur, ὅτι συμβαίνει τοῖς εὐνουχίαις καὶ εὐνουχίας. adeo vt v. lex. tradant εὐνουχίαι testes habere posse, sed inutiles, quòd effœminatus sit: εὐνοῦχον verò propriè castratum & euiratum intelligi. Capitur verò & metaphoricè, vt εὐνοῦχος. Vnde Theophrast. Hist. lib. 4, cap. 12, scribit arundines non habentes πρὸς ἀνθηρὸν, εὐνουχίας appellari. Plin. quoque lib. 16, cap. 36, bombycias arūdines, graciles, fœminarum latiore folio atque candidiore, modica lanugine aut omnino nulla, spadonum nomine insignes commemorat. Sed & surculos qui nihil afferunt, Colum. spadones nominari autor est. C

Εὐνουχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Effœminatus vt eunuchus. Hipp. De aere & aquis, loquens de Scythis, εὐνοῦχοί εἰσι τοῦ ἀνθρώπου. D

Εὐνουχίζω, F. ίσω, Eunucho, Varroni: Eunuchizo, Hieronymo: Castro, Euiro. Geopon. διεπῆς δὲ ἡ γυνὴ τοῖς μικροῖς εὐνουχίσεν. Varro, Castrare non oportet ante bimatum. Athen. lib. 12, Ἀθηναῖος φησὶ τὸν Λυδῶν βασιλέα πρῶτον γυναῖκας εὐνουχίσαντα, χρῆσθαι αὐταῖς αἰτὶ αὐδρῶν εὐνουχων.

ΕΥΡΙΣΚΩ,

Fut. ήσω, ab εὑρὼ, Inuenio. Odyss. μ, οὐδέ τι μῆχος εὑρεῖν δυνάμεθα. Plato Timæo, τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε, ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν. id est Cicer. interpr. Atque illam quidem quasi parentem huius vniuersitatis inuenire difficile: & quum iam inueneris, indicare in vulgus nefas. Aristoph. Pluto, εἰ γὰρ εὑρήσεις ἐμοὶ ζητοῦντ' αὐδρα τὸν πρῶτον βασανίσας. Lucianus, χρυσοῦν δακτύλιον ὁδοῦ βαδίζων εὗρε. vbi significat casu reperire: sicut in præcedentibus, inuenire inuestigando & quærendo. Nec enim semper quærentis est. Sic Iohann. 1, εὑρίσκει οὖν Ἰησοῦς τὸν Φίλιππον. ‖ Item Adipiscor, Nanciscor, Pro labore meo aliquid consequor, vt exponit Vlp. in Orat. Demosth. contra Timocr. sicut Inuenire à Latinis vsurpari pro Parare sibi & acquirere testatur Donat. apud Terent. in Eunucho. Et [redacted] Matth. cap. 16, ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει αὐτήν. Illud autem Lucæ cap. 1, εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ, [redacted]. In gratia es apud Deum, vel Inuenisti siue nacta es gratiam: [redacted] (quum inuenire & εὑρίσκειν interdū de eo etiā dicatur quod nihil tale quærenti vel sperāti obtigerit, [redacted] aut casu accidisse putetur. Item Comperio, Reperio. Demosth. cōtra Philippp. πολλάκις εὑρίσκω λογιζόμενος, οὐ μόνον τὰ συμμαχικὰ πρὸς Φιλίππου πρὸς ὑποψίαν ἥκοντα. Idem cōtra Mid. εὖ οἶδ' ὅτι καὶ σὺ ἀκριβῶς ὅπῃ σκοπῶν, τοῦτο πληρῶν εὑρήσεις. Mid. ἀν ὅτι τὸ ἔλαττον. Idem contra Lept. τὰς παρὰ τῶν δημων δωρεὰς εὑρήσετε βελτίους οὔσας, Reperietis, seu Comperietis. Sic Cicero apud Platonem, λογισάμενος οὖν, εὗρε ἄρα, &c. vertit, Quum rationem habuisset, reperiebat, &c. E F G H

Εὑρίσκομαι, Inuenior. Item Comperior. Herodianus lib. 2, εὑρίσκετο πᾶς γραπτὸς ψυσὰ ἄρρος. Demost. Pro corona, οὐ πίστιν πιστοῦσθαι εὑρίσκω, id est Inuenio: dicitúrque (itidē vt εὑρίσκω) nō semper de quærente, sed ex insperato aliquid inuenientē seu reperiente, vt apud Grægorium de Saule, τὰς ὄνους τοῦ πατρὸς ὀπτεύων τὴν βασιλείαν εὕρατο. ‖ Item Consequor, Nanciscor, Adipiscor, Impetro. Demosth. contra Lept. τοὺς εὑρισκομένους τὰς δωρεὰς, Qui adipiscūtur & obtinēt, Qui promerentur, Budæo interprete. Paus. Phoc. πλεῖν εἰς Ἀμφικτύονας εὐξάμενος, Obtinuerunt vt adnumerarētur inter Amphictyonas. Thuc. lib. 1, ὠφέλειαν τινα παρὰ τοῦ θεοῦ ἀπ' αὐτῶν εὑρίσκεσθαι, impetrare ab eis. Synes. epist. 54, ἐξ ἀπροσδοκήτου εὐφραίνεσθαι τῷ χαρίσματι, ex oberratione animi aliud agētis, cōsequutus moleſtias. Idem epist. 94, εὑρόμενος τῆς προθυμίας ἀποδόσεις παρὰ τοῦ Θεοῦ, consequaris prompti animi compensationem. Εὑρίσκεσθαι (inquit Bud. Comm. p. 301) propriè est λαβεῖν αὐτὸ ὅ τις ἐδωκεν ἢ εὐεργετήσεν ἢ ἔπραξεν, id est mereri. exempla autem inde petes. Demosth. πρὸς τοὺς εὐεργέτας τὴν ἀτελειαν, qui ob immunitatem ciuitatis beneficio consequuti fuerant, vt idem B. interpr. Accipiturque interdum in malam partem pro Incidere & rupingere, vt ibidem docet ex Pausan. exemplum afferens, annotánsque Ciceronem quoque Græcorum imitatione dixisse, Qui propter hæsitantiam linguæ stuporemque cordis, cognomen ex contumelia inuenit. Apud eundem Paus. οἱ συμμαχικὸν ἐκόντες εἰς Λακεδαιμονίους τῆς Φωκικῆς ἐπεστράτευσαν, interpret. Pœnas luerunt & pependerunt ob fœdus cum Phocēsibus ictum.

Εὕρημα, ατος, τὸ, Inuentum, Inuentus. Plato epist. ἔοικεν εἶναι τοῦτο εὕρημα, tuum inuentum esse dixisti. Xenoph. τὸ δὲ εὕρημα τῶν Ἀπόλλωνος καὶ Ἀσκληπιοῦ ἀγαθῶν, deorū inuentum. ‖ Εὕρημα est etiam idem fere quod ἔρμαιον, hoc est lucrum aduentitium. Xenoph. Anabas. 6, εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιτο, ὑπόλογον εἰδοκεῖ εἶναι, Quod si insuper stipendium acciperent, lucrum insperatum id censeri. Bud. Comm. Sic apud Thuc. lib. 5, p. 180, ἐκείνοις δὲ ἐκ τυχοῦσιν, ὅπερ πάντα εὕρημα ἦν ἐκκινδυνεῦσαι, id est Illis valde optabile esse, vel in lucro deputandum esse, quamprimum belli fortunam tentare. Isæus -ος, οὐ γὰρ εὕρημα ἔχειν ὁ, τι αὐτῷ Ἀστυφίλου λάβοι, lucrum abruptū & aduentitium. B.

Εὕρεμα, ατος, τὸ, Inuentum. Philo Tharsen. in carm. Εὕρεμα πρὸς πολλὰ εἰμὶ παθὼν ἐδύας. Gregor. δαιμόνων εὕρεμα σιστεινόν.

Εὕρεσις, εως, ἡ, Inuentio, Inuentus. Est etiam pars orationis apud oratores: id est (vt Cic. definit) excogitatio rerum verarum aut verisimilium, quæ causam probabilem reddant. De qua intelligit Plut. quū scribit, ὁ Πλάτων τὴν λόγον οὕτως τῷ τῶν εὑρέσεων καὶ τῆς ἀπαξίας αἰτιᾶται. E

Εὑρετὴς, οῦ, ὁ, Inuentus. Item Qui inueniri potest. Plutar. De fortitudine, τὰ πρεσβύματα διαιῶν, τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνων τὰ δὲ εὑρετὰ, ζητῶν καὶ εὑρίσκων, τοῖς θεοῖς ἐπιτιμᾶν. F

Εὑρετὸς, ὁ, ἡ Non inuentus. Irrepertus, Horat. In compertus. Vel, Qui inueniri seu comperiri nequit.

Εὑρετὴς, οῦ, ὁ, Inuentor. Ifocr. ad Phil. ἀνθρώπους τὰ εὑρετὴς οὕτω πιστὴς ἐπαιρεῖται. Idem, εὑρετὴς γίγνεσθαι τῶν βελτίστων. Athen. l. 14, εὐρετὰς τῶν γεωργῶν. Fœm. gen. dicitur ET Εὑρετὴς, ίδος, Inuentrix.

Εὑρετικὸς, ὴ, ὸν, Inuenīēdi facultate præditus, In rebus inueniendis acer. vt Cic. loquitur.

Εὕρεσθρον, ου, τὸ, Præmium quod inuentori pro rei amissæ restitutione datur: sicut μισθὸς, præmiū indicii. Vlp. Dig. lib. 46, De furtis, Solent plerique etiā hoc facere, vt libellum proponant continentem inuenisse, & redditurum ei qui desiderauerit. Hi ergo ostendunt non furandi animo se fecisse. Quid ergo si εὑρεστρα quæ dicūt, petant? Vbi quædam exemplaria scriptum habēt μισθωτρα. G

C. Ἀνεύρεισκω, Reperio, Inuenio, Comperio. Plato, πολλὰ τοιαῦτα τῶν παρ' ὑμῖν νομων εἴπων ὀνήσεις ἀνεύρεισκεις. Thuc. lib. 1, ἀνεγράφη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τῶν τότε ὕστερον ἀνεύρεθη, quemadmodum postea compertum est. ‖ Item, Comminiscor, Excogito. vt & Latinè Adinuenio vsurpatur. Athen. lib. 1, τὰ μὲν πρεσβύτερα τῶν ἀξίων ζητήσεως, τὰ δὲ ἀνεύρεισκων οὐκ ἀβασανίστως, alia verò adinueniens, seu cōminiscens atque excogitans. In qua significatione dicitur ETIAM Ἐξανεύρεισκω, addita altera præpositione: quod idem Ἐξανεύρεισκω, pro Deprehendo, Inuenio, citat Bud. ex Plat. Tim. 145.

Ἀνεύρεσις, εως, ἡ, Inuentio, Adinuentio. A

C. Ἐξευρίσκω, Inuenio. Il. σ, Πολλὰ δέ τ' ἄστη ἐπῆλθε μετ' αὐτόρος ἴχνι' ἐρευνῶν, Εἴ πόθεν ἐξεύροι. Lyf. ῥαστώνην ἐμαυτῷ ἐξεύρον εἰς τὰς ὁδοὺς τὰς μακροτέρας τῶν ἀναγκαίων, facilē modū inueni longioris itineris conficiendi, seu Adinueni & excogitaui. Sicut & hoc Euripidis Orest. accipitur, Σὺ δὲ πάντ' εἰς Αἴγισθον ἐξεῦρες κακά, Solerti ingenio tuo inuenisti, seu commentus es & excogitasti. ‖ Item Comperio seu reperio. Sophocl. Ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν, Eum comperimus infestiorem quàm Phryges. Sic exponitur & hoc Luc. ἐξεύρημεν τὰ θειότατα, huiusmodi comperta habens. B

Ἐξεύρημα, ατος, τὸ, Inuentum, seu Solers inuentum. Plutar. ad Col. τὰ καλὰ πάντα καὶ σοφὰ καὶ θεῖα τῆς ψυχῆς ἐξεύρήματα.

Ἐξεύρεσις, εως, ἡ, Inuentio, Adinuentio.

C. Ἀνεξεύρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indeprehensibilis. Bud. ex Aristot. PRO QVO dicitur ET Ἀνεξεύρετος. Thuc. τοῦ δὲ πλήθους ἀνεξεύρετος ἀριθμὸς, reliquæ verò multitudinis numerus perquirendo inueniri nequit. Vel, Reliquæ multitudinis numerus inueniri non potest. Inexputabilis numerus, vt Gell. loquitur. C

c.2. Ἐπεξευρίσκω, Vltra adinuenio.

c.2. Παρεξευρίσκω, Obiter inuenio.

c.2. Συνεξευρίσκω, Simul adinuenio, Vnà excogito. Dion apud Plat. in ep. ἐξ ὧν ἡμῖν ἀρχὰς λόγοις αὐτὸν ἐλπίζω ξυνεξευρήσειν.

C. Ἐφεύρεσις, ου, ὁ, Adinuenio. Item simpliciter Inuenio seu Deprehendo. Odyss. τ, — οὐπί πν' ἄλλῳ Μήπν' ἐφευρίσκω. Odyss. κ, Δαιμονίοις ἐν δὴ πάντας ἐφεύρομεν ἐν μεγάροισι. Il. β, Ὅν ἐν αὖ δήμου τ' αἶσα ἴδοι βιόωντά τ' ἐφεύροι, clamantémque inueniret, seu deprehenderet. VNDE Ἐφευρετὴς, οῦ, ὁ, Inuentor, Excogitator. D

c.2. Προσεφευρίσκω, Insuper adinuenio, Insuper comminiscor.

C. ΠΑΡΕΥΡΙΣΚΩ, Obiter inuenio. VNDE Παρεύρεσις, εως, ἡ, Commentum. vt B. interpr. apud Dem. in Psephism. 98, μηδένα παρεύρεσιν ἐν τῇ χώρᾳ κοιταῖον γίγνεσθαι, nulla occasione inuenta & prætextu.

C. ΠΡΟΣΕΥΡΙΣΚΩ, Vltra inuenio. Hermog. καθάπερ εἰπόν τι πρὸς εὑρών. E

ΕΥΡΥΣ,

εός, ὁ, Latus, Amplus. Iliad. ξ, Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐοικὼς ἐνὶ ἡδέα πάσας Αἰγιαλοῦ ἥας καθέειν. Il. ψ, — ἴζανε δ' ἀρὼ σφόρ. Il. σ, — πίσσαν ἀρόυσαν, Εὐρεῖαν, πείσμον, aruum latum seu amplum. Plutar. De Socr. δυεῖαι γὰρ ἀστραπαὶ βαθυν, ὑλίαν ἢ ἀς δαίμονες ἀνθρώποις ἄγουσι. F

C. Εὐρύαλως, ωος, ET Εὐρύαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Latā seu amplam aream habens. Latus, Amplus. ab ἀρὸς & ἅλωα. Nonn. apud Ioh. cap. 12, Χώσης δ' ἀρυάλοιο ἐρημάδα πίζαν ἐάσας Ἰησοῦς. Idem, ἀπ' ἀρυάλοιο δὲ γαίης πολοὶ, &c. ET Εὐρυπνὴς, ἔος, ὁ καὶ ἡ, Qui latè distenditur, Latus, Amplus. Nonn. Cætera composita cum suis substant. reperies. G

Εὐρύ, aduerb. Latè, sicut ab εὐρὺς fit εὐρὺ, rectā. Il. β, — ἀρὺ ῥέων, Latè fluens. Iliad. ε, Ἀλφειοῦ τ' ἀρὺ ῥέος Πυλίων διὰ γαίης. Dicitur verò ETIAM Εὐρυρέω composita voce. vt annotat Eustathius, id est Latè fluo, vt ἀρυρεῶν Φάσις, Phasis lato seu amplo alueo manans. Apoll. Arg. 2.

Εὐρύτης, ητος, ἡ, Latitudo, Amplitudo Galen. ad Glauc. ET Εὖρος pro eodē. Alex. Aphrod. εἰς εὖρος ἀπεκτείνειν, in latitudinem extendere. H

Εὐρύνω, Dilato, Amplio. Od. θ. Ἀθήνην δ' χορὸν, καλὸν δ' ἐὐρυναν ἀγῶνα. Oppian. lib. 3 De venat. Στήθεα τ' ἠύρυνεν, συφελόν θ' ὑπέσυρεν ὀδόντα, pectus dilatabat. Anth. Epigr. lib. 2, Μήπτε δ' ἀρωὴς σεο χείλεα, neque vnquam diducas tua labra. I

C. Ἀνευρύνω, Dilato, Latius reddo, Laxo. VNDE Ἀνευρυσμὸς, Dilatatio, Laxatio. ET Ἀνεύρυσμα, Arteriæ siue vasorū dilatatio. Gal. in Def. med. ἀνεύρυσμα, ὅτι φλεβώδεις ἀγγείου ἀνευρυσμὸς, ἢ πνευματικῆς ὕλης παρεμπεσοῦσα ὑπὸ τῶν ὀρκῶν καὶ διαστήσαι αὐτὰ δυνάμενος, venosi vasis dilatatio, aut materiæ spiritalis dispersio sub carne quæ dissiliēdo distribuitur. Paulus Ægin. lib. 6, c. 37, dicit esse ἀναφῆ ὄγκον καὶ τοῖς δακτύλοις ὑπείκοντα, ἐξ αἵματος τε καὶ πνεύματος ῥύσιν ἔχοντα. id est, tumorem blandum tactu, digitisq; cedentem, ex sanguine & spiritu contractum. Galen. J

De tumorib. ἀρτηρίας αἰνευρυσθείσης, τὸ πάθος αἰνεύρυσμα καλεῖται, Ore in arteria facto, affectio illa αἰνεύρυσμα vocatur. Hic tamen αἰνεύρυσμα quædam exemplaria habent, sicut & alibi: sed mendosam esse hanc scripturam constat.

C. Διευρύνω ET ΚΑΤευρύνω, Dilato.

ΕΥΧΟΜΑΙ

Precor, Preces fundo, Vota facio, seu nūcupo. Il. ο, v. 371, Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα, Ζεῦ πατερ, ἔπτι &c. Et cum suo datiuo, Iliad. λ, v. 775 Συμφερόμεθα μαχῇ καὶ Διὶ τ' ἀχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ. Sic & in prosa. vt Luc. in Demon. εἰ μὴ δύναται κἀκεῖθεν ἡμῶν εὐχόμενον ἀκούειν. Et εὔχομαι τοῖς θεοῖς, Thuc. Sed & εὔχομαι θεοῖς τοῖς θεοὺς, Xenoph. Dicitur & εὔχεσθαι δύχω seu δύχας τοῖς θεοῖς, à Demosthene. Itē sine datiuo. ‖ Interdum cum infinitiuo pro Exposco precibus, Precor vt &c. Iliad. β, v. 401, Εὐχόμενος θανατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος. Sed alicubi cum infinit. est Precando polliceor, Voueo. vt Iliad. ο, v. 101, Εὔχετο δ' Ἀπόλλωνι λυκηγενέϊ κλυτοτόξῳ Ἀρνῶν πρωτοτόκων ῥέξειν κλειτὸν ἑκατόμβοιον. Idem in soluta oratione, cum infinitiuo vtranque significationem habet: vt εὔχομαι σώζειν. Apud Demosthenem cum infinit. simul & dat. τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πᾶσαις ὑπαρξαι μοι &c. Xenophon, εὔχετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἁπλῶς τἀγαθὰ διδόναι. Et pro Voueo. Plut. in Publ. εὔξατο πάντων ἀναθήσειν. Sic εὔχομαι τῷ Διὶ θύειν, idem in Theseo. Legitur verò & εὔχομαι θυσίαν eadem significatione. Sicut & Aristophanes dixit, ἀξιόν ἐστι ἱερεῖον τῷ θεῷ. (Dicebant verò & χιλίαν εὔχεσθαι pro Vouere χίλια, vt docet Eustathius pag. 1454.) Quineciam cum quoliber accus. pro Precibus exposco, Precor aut Opto à diis: vel etiam simpliciter Opto. Xenophō Hellen. 5, εὔχετο αὐτῷ πολλὰ καὶ ἀγαθά. Thuc. 2, ἀστραλέστερα δὴ εὔχεσθαι. Lucianus de sacrif. ἃ αὐτοῖς καὶ ἃ εὔχονται. Interdum verò & cum infinit. vel pro Exposco precibus à diis: vel simpliciter pro Opto. Demosthenes Phil. 4, οὐδὲν αὐ ἄλλο εὔχεσθαι ποιεῖν τὴν πόλιν. Luc. 46, τὰ κάκιστα εὐδαίμονος ἠξιοῦσθαι. Cæterùm hoc εὔχεσθαι videri dici quasi εὖ ἔχεσθαι τοῦ θείου, vel ὡς προσκαλούμενον τὴν ἐκεῖθεν αὐτοῦ χάριν, tradit Eustathius. Dico autem hoc εὔχεσθαι, quia reliquis eius significationibus minimè conueniret hoc etymum: vnde etiam minus verisimile à me iudicatur. Quid quòd & nomini ἀχὴ suum dat etymum, vel potius sua etyma? quasi verò non vnum idémque vtriusque esse deberet. Quid quòd eousque siue inscitiæ siue temeritatis venerūt quidā, vt & cōposito πρὸς ἀχὴ suum etymum tribuerint, προσευχὴ tāquam προσοχὴ dictum esse scribentes? quasi verò illud πρὸς adiectium non esset, aut quasi etymologia compositi, non autem simplicis, quærenda esset. I nunc, & quæcunque tradunt grammatici, (de etymis præsertim) tanquam ex tripode profecta amplectere. A B C D E F G H I

Εὔχομαι εἶναι, Glorior esse, Iacto me esse. Iliad. φ, — ἐπεὶ εὔχομαι εἶ μ' ἀρίστου. & sic sæpe. Cum accusatiuo etiam: vt Odyss. π, Ἐκ μὲν Κρήτων ἠνίος εὔχετο ἀνδρείων. Sic Lat. Iactare genus à Ioue. Interdum sine adiectione: vt εὔχεται αὔτως apud Homerum non semel, Temerè gloriaris, Vel, Temerè te iactas. Sic ἀξιόν ἐστι τὸ ἔπος ἐρέω. ‖ Sed εὔχομαι cum illo infinit. non semper exponendum Glorior, vel Iacto. nā Od. ε, Ἀλλ' ἐλέαιρε, σὲ αἰτέω· ἱκέτης δὲ τοι εὔχομαι εἶναι, est potius (cū Cic.) Profiteor me tibi supplicem esse. Eustathius autem Od. α, Μέντης Ἀγχίαλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι Υἱός, vult esse λεγόμενον, dicor. Itidémque hic Iliad. ζ, ξεῖνοι πρὸς Τρωῶν εὔχομεθ' εἶναι. Affertur autē εὔχεσθαι & pro εἴπῃν (id est dicere) ex hoc Pindari loco in Olymp. τοὶ δ' οὔτ' ὦν ἀκούσαι, οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο. Cæterùm vt ab εὔχομαι significāte Precor, fit ἀχὴ, sic ab hoc dico fieri εὔχος quod gloriationem significet, seu potiùs gloriandi materiam, item gloriam. Sed ita tamen nō defuturos qui nomina hæc verbis priora esse malint.

Εὕγμα, ατος, τὸ, Votum, Precatio. Item Gloriatio. καύχημα, Hesych.

Εὐκτὸς, Optabilis, Optandus. Xenophon. ἑλοῦ γὰρ ὦ μὲν ἀνδρὶ εὐκτὸν εἶναι, μὴ τυχεῖν δούλου πιούσου. Apud Plutarchum autem in loco quem protuli in voce Εὑρετὴς) videntur εὐκτὰ dici quæ fas est à diis precari. ET Εὐκτῶς, Optabiliter. ITEM C. Πολυεύκτος, Multum optatus, Multis

votis expetitus. Est & nomen filii Themistoclis ex Archippa, vt ex Plut. in Themist annot. v. l. A

Εὐκτῶς, idem quod ἀκτῆς. vt ἀκτῶν λιμένες, in Epigr. Itē superl. ἐκ τῶν ἀκτῶν πάντων ἐν ὀκεανῷ, Luc. Maxime optabile vel optandum. Et ἀκτιστάτη νίκη, Phal. epist. ET Εὐκτῶς, Optabiliter. B. ex Areop.

Εὐκτικός, q.d. Optatiuus. vnde ἀκτικὴ ἔκλισις, apud gram. Optatiuus modus. Et ἀκτικὸν ῥῆμα, verbum optatiuū, id est Per quod optamus, seu Quod est optatiui modi. Item ἀκτικὸς λόγος, Oratio optantis. q.d Oratio optatiua. At ὑκτικοὶ hymni, vide in Ἀποκτικοί, post Ἀπόχυμα. B

Εὐκτήριος, q.d. Precatorius, Ad precationem seu preces pertinens, aut accōmodatus. vt ἀκτήριος οἶκος, & ἀκτήριος νεώς, Bud. ex Theod. Eccles. hist. p. 20. Item ἀκτήριον neutro gen. quod inter loca sacra & venerāda enumeratur in Pand. vt idem B. scribit. In v. l. ἀκτηρίου, Sacrarium ex Cic. Lararium ex Lampr.

Εὐχή, ῆς, ἡ, Precatio, Votum. Dicitur & ἀραί in plur. vt Lat. Preces. Hesiod. Theog. ὦ θεοὶ ἀρχαῖοι γενεὰ ὑπὸ νέρθε τοῦ ἀχαΐς. Et ἀχῶ ποιεῖσθαι vel ἀχας pro εὐχεσθαι precari. Apud Thuc. ἀρὰς ποιεῖσθαι τῶν νεωτέρων, redditur, Vota legitima nuncupare. Item ex Plut. in Camillo affertur ἀχας ἐπιτελεῖν, μεγάλας θεᾶς ἄξειν, pro Voui se magna spectacula editurum. Item ἀχῶ ποιήσασθαι κῆρυκα εἰῶν, ex Aristoph. pro Capras vouere. Et ἀχας ἀποδιδόναι, ex Xenophōte, Vota persoluere, seu implere. At ἀχῆ χρῆσθαι ex Plat. De leg. Potiri voto. Quod & ἀχῆς τυγχάνειν. Dicunt autē de rebus magnis eas esse ἀχῆς ἀξίας, item ἀχῆς ὑπερβολῆς. quibus loquendi generibus vtitur Isocrat. D Sed & aliquid μεῖζον ἀχῆς esse dixit Lucianus. Sape etiam cum præpos. vtuntur nomine ἀχῆ. dicunt enim δι' ἀχῆς δέομαι τοῦτο, Precor hoc, vel Opto hoc, Optatum habeo: Vel, Hoc mihi est in votis: apud Herodianum & Hermog. Item δι' ἀχῆς ἄγειν τοῦτο, in eadem significatione apud Synes. Cum ἀχῆ autem, vt μετ' ἀχῆς, optando, Plat. De leg. At κατ' ἀχῆν, vel πρὸς ἀχῆν, Ad votū, Pro voto, Ex animi sententia. Item ἀχῆν ποιεῖσθαι, pro Deuouere se, Bud. ex Athenæo.

A T Εὔχος (ab ea verbi εὔχομαι significatione qua pro Glorior E ponitur) Gloriatio, vel potius Gloria, Honor, apud Hō. sæpe vbi dicit εὔχος ἀναφέρειν, & εὔχος ἀρέσθαι. Potest etiam reddi fortasse Gloriandi materia.

C. Ἀπόχυμα, Deprecor. Precor seu opto non euenire. Item Abominor. Execror. Demosth. πρὸς Ἀριστογ. pag. 204, in princ. ἄλλαι δέ τινες παρ' ἐκείνοις εἰσὶ πραξεις ἃς ἀπόχρη αὐτὰς ὁ δῆμος ἐν τῷ δεῖν ἠγωνίσατο. Idem Phil. 4 p. 56, particulam μὴ addit, vacantem in huiusmodi locis, more Attico. πῶς ἂν τοῦτο [ἀλήθειν] ἀπόχρη δὴ που μὴ γένοιτο; Iul imp. ὡς ἂν πάσσοιμι κυβέρνα, μᾶλλον ἢ ἀπόχρη ξάμιλλα ἀπόκτειναι Κωνσταντίνον. Interdum etiam cum accus. vt Synes. Θεμιστοκλῆς ἀπόχρη πᾶσαι ἐρχῶν ἐν ἡμῖν ξένων ἀδεῶς πλέον ἐμέλλον ἔξειν οἱ γεωρμοί. Et cum accusat. simul & datiuo, apud eūdem, ἀπόχρη μοι τῆς ἐχθρᾶς τῆς ἐμοῖς, Quod inimicis meis deprecor, Quod deprecor ne inimicis meis eueniat.

Ἀπόχρης, Abominandus, Execrandus. Item Vitandus, Auersandus, Budæus interpr. in hoc Phalar. epist. loco, ὥσπερ ἀπόχρη τῷ τὰ νάτρα ὄντα πᾶσιν ἀνθρώποις, ὀξαμίλλῳ αὐ &c. Itē ἀπόχρη, quod deprecamur. Et ἀπόχρη ἡμέρα, Luc. quæ & ἀποφρὰς dicitur. Item pro ἀπάρσιος, eidem Luc. p. 107. Bud. ET Ἀπόχρης, Abominandé. ITEM Ἀπόχραι, idem quod ἀπόχρης, ex Basilio 264. AT Ἀπόχραι hymni, Quibus aliquid deprecamur: vt ἀκτικαί, Quibus aliquid precamur. exponunt tamē v. l. ἀπόχραι, Qui precationem reiiciebant.

C. Ἐπόχυμαι, pro simplici ὄχυμαι, Precor, Vota facio, aliquoties apud Homerum, quum addit dat. θεοῖς. Sic & apud Plutarchum. Et interdum etiam cum infinit. vt in Camillo, ἐπόχεσθαι τοῖς θεοῖς τὰ τῶν Ῥωμαίων μεταποιῆσαι, deos precatus est vt Romanos pœniteret. Et cum accus. rei ac datiuo pers. in Galba, τὸν ἀτυχίαν ἐπόχομένων τῷ αὐτοκράτορι. At verò apud Eurip. ἐπόχεσθαι otiosa non habet præpos. vbi dicit πᾶς σ' ἐπόχεσθαι σφαῖς, pro Verba precantis Neoptolemi votis prosequutus est, vt interpr. Bud. p. 662. Existimo autem posse etiam verti, Neoptolemi vota suis subsequutus est. Apud Xenoph. certè inuenio ἐπόχεσθαι & de eo qui alicuius verbis preces subiungit. Apud Hom. ἐπόχομαι pro Glorior etiam, vel Iacto me, vt simplex ὄχομαι. Ex Eurip. quoq; affertur ἐπόχομαι μεγαφρόνως, pro Iacto me valde audacem.

Ἐπόχη, Precatio, Preces. Votum, ex Plat. De leg.

C. Κατόχομαι, Imprecor, Diras precor, Denoueo. Soph. κατόχομαι τοῖς δεδρακόσι. Et ὅπερ κατόχομαι, quū hæc imprecaris. Sic Plut. κατεύχεσθαι πολλὰ κακὰ κατ' αὐτοῦ. Item κατόχομαι, pro Diras mihi imprecor, Denoueo. Bud. ex Plutarch. ὅπερ ὁ ὠμὸς ἀπόκρεως κατεξάρας. Suprà dixerat (inquit) κόξαι κατ' αὐτοῦ τὸ Ποσειδῶν τὸν χόρον ἀκαρπίαν ἠγωνίζετο. Sed ab eodem scriptore κατόχομαι poni scribit pro Magnopere precor, in Θεμιστοκλ. p. 94. (Alicubi tamen simpliciter etiam pro Precor poni existimatur) Item cum infinit. pro Votum facio, ab Athenæo, p. 241. Et pro Opto a Plutarcho, rursum κατόχεσθαι τὸ κρατεῖν αὐτῶν τοῦ θεοῦ θέλοντος. Sic & apud Eurip. κατόχομαι τὸν πόλεμον τῶν exponitur Opto. & apud Synes. κατόχεσθαι τὰ ἡγεμόνα.

Κατόχη, Precatio, Obsecratio, Votū. Plut. in Dione 313, μετὰ τῶν ὁσιῶν καὶ τῶν κατοχῶν κατόχας.

C. Ἐπικατόχομαι, Insuper imprecor, Insuper execratione vtor. oppositum τῷ ἐπόχομαι. Theophr. in 9, de legendis herbis loquens, ἐπικατόχεται ὃ καὶ τὸν ἐλλέβορον τὴν μελαιναν, ἵνα ὠφελῶν τοὺς ἑαυτοῦ, τοῖς πολεμίοις κακόν. B

C. ΠΡΟ Σόχομαι, Precor. Preces fundo, Vota facio. Plat. πρόσοχε τὴν θεόν. Aristoph. autem in Plutum accus. προσόχεσθαι τὸν θεόν. Lucian. cum vtroque casu vsus est. Προσόχομαι, Vota nuncupo, vt scribit Budæus, afferens ex Xenoph. πρόσοχε ἐξαίρετος Διὶ πατρῴῳ ὡς μάτῃ ὅτι τῶν φρατέρων. Et apud eundem, προσόχεσθαι νικῶν τὸν πόλεμον, interpr. Vota facere si vinceret. HINC Προσόχαιον, ου, τὸ, q. d. Precatorium, Locus in quo precamur. vt apud Philon. quidam interpr. ET Προσόχη, Precatio. Itē plur. πρόσοχαι Preces, vtrunque in Testamenti Noui scriptis frequens. Apud Iuuenalem autem Prosecucha exponitur locus in quo mendici stipem petunt.

C. ΣΥΝόχομαι, Vnà cum alio precor, Simul vota facio. Item συνόχομαι, Bene precor alicui, Exitum felicem opto, Bud. ex Plut. 242. Idem ex Gregorio affert, εἰς ὁ πόλεμος ἐμοῦ βαλλομένου τοῦ θεοῦ, τὸν πόλεμον τῶν συνόχομαι χθὲς διὸ τὸν ἄρα τῶν τρόπαιον. vbi interpr. Votis tamē mihi fauens, Precationibus me adiuuans. Addit legi inter sententias Aristot. μὴ τὸ μέγιστον τῶν ἀγαθῶν τοῖς φίλοις συνόχεσθαι. pro Optare amicis. Sic autem dici vt συνεύχομαι, συνάχθομαι, συνεγείρομαι.

C. ΥΠΕΡόχομαι, cum gen. pers. vt ὑπερόχομαί σου, Precor pro te, seu Preces fundo pro te. B. ex Areop.

ΕΥΧΕΤΑΟΜΑΙ, ῶμαι, Precor. Preces fundo supplex, Supplico. Odyss. ξ, Τοῦ καὶ τοι καὶ ἐγὼ θεὸς ὡς ἐυχετόωμαι. Sæpe verò & pro Glorior, Iacto me: vt ὄχομαι etiam accipi dictum est. Il. υ, — ἀπὸ μὲν ἐφῶ μάψ αὔτως ὀχέσθαι. vt alibi dicit ὄχεαι αὐτός. Item cum infinit. Odyss. ξ, — τοὺς ἐμμεναι ἐυχετόωντο, quos se esse iactabant, aut prædicabant, seu profitebantur. Ex Apoll. autem Arg. 2, afferturiunctum cum ἐκ habente suum genitiuum: τὸν καὶ ἐφ' ἁμάτῃ ἐυχετόωντο. vbi tamen subaudiri fortasse potest infinit. At verò apud Hō. Odyss. χ, Οὐχ ὅσιον κατάρχεσθαι ἐπ' ἀνδράσιν ὀχέσθαι, Fas non est mortuis viris insultare. Pro quibus vulgata interpr. hæc in eptissima habet, Non pietas interfectis in viris orare. Cæterùm ὀχέω, ῶ, & ab eo nomen ὀχέτης fingit Eust. ad formationem huius verbi. Hesych. verò habet ET Εὐχεπαζόν, quod exponit κύκεον.

ΕΥΧΩΛΗ, poet. idem quod ὀχή. Precatio, Preces, Votum. Hom. Il. α, Οὔτ' ἄρ' οἱ ἐυχωλῆς ὀπιμέμφεται, ὅθ' ἑκατόμβης. Idem Od. λ, ἐυχωλῆσι & λιτῇσι copulat, adiungēs ἑλισσάμενοι. (Itē ἐυχωλὴ pro deuotione. B. ex Ath. 85.) Alibi verò pro ὄχος ponit. i. pro gloriatione, itē pro gloria. HINC Εὐχωλιμαῖοι, ι (B. interpr.) Qui vota faciunt, Qui votis faciēdis constituti sunt, Herod. 17. i. (vt ipse inquit) ἐυχωλαὶ ὀπιπελέοντες. Item Εὐχωλιμαῖοι, Deuoti, id est

id est Soldurii, Cæsari. Athen. 85. At ἀχωλιμαῖα, Optabilia, ἀκταῖα, idem Bud. ex Poll. 205. A

ΕΧΘΟΣ, εος, τὸ, Odiū, Inimicitiæ, Simultas. Thucyd. 1, τὸ ἐκείνου ἔχθος, παρ' Ἀθηναίοις μεταπεσόν, odio illius, id est in illū. Sic ἔχθος τοῦ Ἀθηναίων, eidem, Odium in Athenienses. Pausan. διὰ τὸ Ὀλυμπιάδος ἔχθος. Est autem alioqui vsitatius ἔχθεα in soluta oratione. Hom. plur. etiam dixit Iliad. γ, ἔχθεα λυγρά.

Ἐχθίων ET ἔχθιστος, vide post Ἐχθρός. B

C. Ἐχθοδοπὸς, οῦ, ὁ, Odiosus, Inuisus. Sophocles Aiace. ἐχθοδοπὸ Ἀτρείδαις, inuise Atridis. Et ἐχθοδοπὸς πόλεμος, Aristoph. Fieri putat Eust. ex ἔχθος (vel ἐχθῶ) & ὄπωω, aut ὄψ ὀπός: vt sit ἐχθοοπὸς, & per pleonasmum literæ δ, ἐχθοδοπὸς, quasi Quem aspicere aut alloqui nobis est odiosum. Est autem poetica vox, atque adeo tragica: vt non dubitem quin Aristophanes iocularitер ea vtatur, sicut & aliis nonnullis. Sed & quæ in vulgatis lex. ex Platone De legibus afferuntur, ἐχθοδοποῦ ὀδοῦ, si pro Platonicis verbis citātur, suspecta sunt. Cæterùm C Hesychius ἐχθοδοπὸς exponit ὁ ἔχθεα ποιῶν, id est Qui inimicitias conciat. HINC Ἐχθοδοπόω, ῶ, Inuisus sum, Sum odio. Iliad. α, — ὅτ' ἐμ' ἐχθοδοπήσας ἐφήσεις Ἥρῃ, quum impelles me in odium & offensionem Iunonis. Sunt tamen qui ἐχθοδοπῶ vertant etiam, Inimicitias suscipio, Simultatem exerceo.

Ἐχθω, Odio prosequor, Odi. Sophocl. ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα. Et pass. Ἐχθομαι, Sum odio. Od. ξ, — ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι. quod in vulg. lex. malè ponitur in ἀχθομαι, tanquam eius themate. (Sed pro hoc vsitatius est, in carmine D etiam, compos. ἀπέχθομαι, de quo paulo post.) ET Ἔχθημα (tanquam ab ἐχθεω, ῶ,) Odium.

C. Ἀπηχθής, ές, ὁ & ἡ, Inuisus, Odiosus. Isocrates, τῖς μὲν οὐκ ἀπηχθής ἐστι, τοῖς δὲ φίλος γίγνεται. HINC Ἀπηχθῶς, Inuisè, Odiosè. vnde ἀπηχθῶς ἔχων vel ἐχθρεῖ ὑδρὸς πρός τινα, Qui odit, Exosus, Perosus. ET Ἀπέχθεια, Demosth. Pro corona τὸν μὲν ἀπέχθειαν τῷ πρὸς Θηβαίους. Sic Isocrates De pace, ἢ καταστήσω, δείσας τὸν πρὸς ὑμᾶς ἀπέχθειαν, Veritus ne in vestrum odium incurrā. Itidem cum πρός. Apud Platonem in Apol. πολλοὶ ἀπέχθειαν γίγνοντο καὶ πρὸς πολλούς. vbi redditur, Multum in me & multorum odium conciatum est. ET Φιλαπηχθής, quod vide post Φιλαπηχθήμων. ITEM VERB. Ἀπέχθομαι, VEL Ἀπέχθεμαι Inuisus sum, Sum odio. Il. ζ, — ἀπέχθετο πᾶσι θεοῖσι. Sic Lysias, φανερῶς ἀπέχθεται τοῖς θεοῖς. Plato De republica libro 1, ἀπεχθέσθαι τοῖς οἰκείοις καὶ τοῖς γνωρίμοις. Et ἀπεχθέσθαι apud Thucydidem pag. 68. Et alibi participia. ἀπεχθόμενοι τῶν πολλῶν, Qui in multorum odia & offensiones incurrerunt. Item ἀπεχθάνομαι, pro eodem. vt Isocrates 137, ἀπεχθάνεσθε τοῖς Ἕλλησι. Et ἀλλήλοις ἀπεχθάνεσθαι. Plat. De republica 2. pro F Flagrare mutuo odio. At verò ἀπεχθάνεσθαι πρὸς τὴν ἡγεμονίαν, Plutar. in Galba, pro Infensi erant imperio. quum tamen ex Euripide afferatur ἀπέχθεσθαι cum eadem constructione in altera significatione. HINC Ἀπεχθηκώς, Qui in hominū odia incurrere solet. Exponitur tamen simpliciter Inuisus in v. l. ET C. Φιλαπηχθήμων, ονος, ὁ & ἡ, idē quod ἐθελεχθρος & φίλεχθρος, (de quibus infrà) Qui lubenter inimicitias suscipit, aut susceptas exercet. A Budæo redditur, Qui se simulcatibus & odiis oblectat. Item, Qui libens odia & simultates exercet. Item, Malignus, apud Lucianū. Lysias 160, G ἀλλ' ὅπερ πολυπραγμόνων εἶναι καὶ θορυβῶν καὶ φιλαπηχθήμων; ἀλλ' οὐ διαύτας ἀφορμὰς τῶν βουλευόντων χρώμενος. Item φιλαπηχθήμονες λόγοι, Isocr. 136, Inuidiosi, Ingrati. Bud. HINC Φιλαπηχθημόνως, Eorum more qui sunt φιλαπηχθήμονες, (id est Qui lubenter inimicitias &c.) Lucianus, Θεσπόμπῳ φιλαπηχθημόνως κατηγορουῦσι τῶν πλείστων. id est (inquit Budæus) inuectiuarum & odiorum causas affectanti. ET Φιλαπηχθημοσύνη, Demosth. κακοήθειαι καὶ πονηρία καὶ φιλαπηχθημοσύνης καὶ πονηρίας καὶ αἰσχύνης καὶ ὕβρεως. id est (eodem Budæo interprete) Improbitatis H in omnium odia consultò incurrentis. ITEM Φιλαπηχθής pro φιλαπηχθήμων, vt idem scribit, afferens ex Polybio lib. 5, πρὸς δὲ τὴν κατηγορίαν πινὲς τῶν βασιλέως καὶ λοιδορίαν φιλαπηχθεῖς ἦσαν. Existimo tamen φιλαπηχθὴς pertinere potius ad ea quæ deriuata sunt à nomine, at φιλαπηχθήμων, ad ea quæ à verbo.

C. Εἰδέχθης, q.d. Odiosam seu inuisam faciem habens, Aspectu deformis, vide in Εἶδος.

¶ Ἐχθαίρω, Odio prosequor, Odi. ἐχθαίρειν & φιλεῖν contr. apud Homerum & Hesiodum. Aliquis autem est huius verbi vsus & in prosa: vt apud Plutarchum in Romulo, ἐχθαίροιτο τὴν κακίαν. Et pass. Ἐχθαίρομαι, Odio sum. Sophocl. Aiace, ἐχθαίρεται θεοῖς. COMP. Ἀπεχθαίρω, quod interdum simplicis ἐχθαίρω significationem habet, pro Odio prosequor (vt Il. γ, Τῶς δέ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίκοντο: & apud Themist. οὐ γὰρ οἶμαι θέμις αἰδρᾶς θεοὺς τὰ ἔκγονα ἀπεχθαίρειν τὰ ἑαυτῶν) Interdum verò capitur pro Inuisum reddo: vt Odyss. σ, — ὀστέ μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδήν. vbi tamen Eustathius habet ἐχθαίρει, sed non stante versu. nisi fortè legit ὕπνον τ' ἐχθαίρει. sed potius erratum librarii esse crediderim.

¶ Ἔχθεα idē quod ἔχθος, sed illud vsitatius in prosa quàm hoc. Dicitur autem ἔχθεα εἰς vel πρός τινα. Thucyd. 2, τὴν μὲν ἔχθεαν ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους ἐποιήσαντο. Demosth. in Midiam, φύσει τῆς πρὸς ὑμᾶς ἔχθεας αὐτοῖς ὑπαρχούσης παρικῆς. Ex eodem, ἔχθεαν ἔχουσί μοι παρεικήν. Plato in Epist. εἰς ἔχθεαν ἡμᾶς ἐλθεῖν, nos subire inimicitias. Euripides autem dixit ἔχθεαν συμβάλλειν τινί. Latini dicunt etiā Contrahere inimicitias. Sed & ἔχθεαν αἱρεῖσθαι frequens est: quo vtitur Demosthenes quoque in Midiam. At his aliisque huiusmodi opponitur ἔχθεαν διαλύεσθαι apud Isocratem, & ἔχθεαν ἀποτίθεσθαι apud Plutarchum. quod Latini ad verbum dicunt, Inimicitias deponere. Dicitur autem & ἔχθεα plurali numero à Xenophonte & Isocrate pro Odia. HINC Ἐθελεχθρος ET Φιλεχθρος, ου, ὁ & ἡ, Inimicitiarum amans, Qui lubenter inimicitias exercet, aut suscipit. Vsus est autem Cratinus nomine ἐθελεχθρος, teste Polluce. VNDE Ἐθελεχθρῶς ἔχειν, ET Φιλεχθρῶς ἔχειν πρός τινα, Lubenter cum aliquo inimicitias exercere, vel Occasionem inimicitiarum quærere. Dem. μὴ ἔχε οὕτω πρὸς ἡμᾶς ἐθελεχθρῶς. Laert. in Plat. ἔχε δὲ καὶ φιλεχθρῶς ὁ Πλάτων πρὸς Ἀρίστιππον. ET Ἐχθαίνω, Odio prosequor, Odio habeo. Soph. Aiace, ἐς τοσοῦτ' ἐχθαιρόντος ὡς καὶ φιλοῦντ' αὖθις. Sic exponitur & in hoc Plutarchi loco in Numa, ἐχθαίρει βίαν καὶ πόλεμον. Significat. tamen sæpe ἐχθαίνω (sicut Ἀπεχθαίρω Homero) Inuisum reddo, μισητὸν ποιῶ, Eustath. A T Ἐχθαίνω, ET Διεχθαίνω, cum dandi casu, Inimicus sum, Inimicitias gero, Simultatem exerceo, ex Maccabæorū 2, cap. 10, ἐχθαίνοντα τοῖς ἐχθροῖς. Athenæus, δυσχεραίνει γὰρ τῷ Σύρῳ ὁ Μυστίλος. ITEM Ἐχθαίνω ἄδικος, Infensè, Infestè, Infenso animo, vel infesto. (ἀπεχθῶς & κακῶς exponit Suidas.) Sed malit aliquis fortasse ab ἐχθρὸς quàm ab ἔχθεα deducere.

Ἐχθρός, οῦ, ὁ, Inuisus, Quē odimus. vt ἐχθρὸς γάρμοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσιν, Il. ι, & Od. ξ. Et de re quoque dictū, vt ἔχθεα δέ μοι τῷ δῶρα, Iliad. α. Item Od. μ, — ἐχθρὸ δέ μοι ὅστις ἀδῖς ὀρίζηλος ἐπιεσσομένη μυθοποιεῖν, Odiosum mihi est, Res est mihi odiosa seu molesta. Aristophanes, ἐχθρὸς θεοῖς. Solebant autem hoc de improbo homine dicere. Sic Demosthenes Pro coron. παμπόνηρος ἀνθρωπος καὶ θεῶν ἐχθρὸς καὶ βασιλέων ἄπορος. Sed interdum dicebāt ὁ καὶ θεῶν ἐχθρὸς καὶ ἀνθρώπων, vt Xenoph. Præd. 5. Item ἐχθρὸς, Qui odit, Infensus, Infestus. Demosthenes Philipp. 4, κακόνοιαι μὲν καὶ ἐχθρὸς ὄντ' ὀλίγῳ τῇ πόλει. Denique ἐχθρὸς generaliter vt Lat. Inimicus: oppositum habens φίλος. Præd. 1, καὶ φίλοις ὠφελεῖν καὶ ἐχθροῖς ἀνιᾶν. COMPAR. Ἐχθίων, Magis inuisus, vel Magis infensus. Inimicior. Præd. 4, οἱ τοιοῦτοι ἐχθίονές εἰσιν ἢ ἐμοί. ET Ἐχθίστως adverb. vt apud eundem in Symp. ἐχθιόστως ἔχουσιν, magis infensi sunt. SUPERL. Ἐχθίστος, Inuisissimus, vel Infensissimus, Inimicissimus. Iliadis ε, ὅ χθιστος δέ μοι ἐστὶ θεῶν οἱ Ὄλυμπον ἔχουσιν. Plato Symposio, ἔστι δὲ ἔχθιστα τὰ ἐναντιώτατα, ψυχροῖς θερμῷ, πικρὸν γλυκεῖ, ξηρὸν ὑγρῷ. Sed & pro ἐχθρὸς apud Homerum. Existimo autē ἐχθίων & ἐχθιστος pro ἐχθρίων & ἐχθιστος dici: ideóque illa sub ἔχθος non posui.

C. Ἐχθροδαίμων, Inuisus diis. Item Infelix, vt Bud. interpr. in hoc Soph. loco, vbi Œdipus de seipso dicit, Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἀν ᾔδοιτ' ἀνήρ; Existimo autem hanc significat. esse ex consequente.

C. Ἐχθροξενος, Osor hospitum, Eurip.

C. Ἐχθροποιέω, ῶ, Inimicum reddo, Inimicitias concito.

Ἔ X Ω, (fut. ἕξω cum aspero: item ἕξοιμι, & præt. ἔσχηκα, aor. 2 ἔσχον, A Σχέω, ῶ, inusitato. Ab ἕσχημαι autem Σχῆμα. Sed & Σχέσις & alia per ε, tãquam ab ἕσχεμαι, ἕσχεσθε, pro ἔσχημαι, ἔσχησαι.) Habeo, Possideo, Teneo, id est Obtineo. Il. ε, — ἐλὼν δ' ἔχει γέρας αὐτὸς ἀτυζόμενος. Et Il. ι, — ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα. Et Il. β, — ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσὶν, quod Virgil. Tu condita mente teneto. Xen. Pæd. 3, ἀλλὰ σὺ ὧ γυναῖ, ἔχουσα ταῦτα τὰ χρήματα ἀφέρεις, ἄπιθι. Et 7, ἢ ὅπου δ' ὦμα ἥδη γυναῖκα τοιαύτην ἔχεις καὶ παῖδας τοιούτους. Dicitur etiam, Hanc vel illam ἔχω γυναῖκα, habeo vxorem. id est, Hæc vel illa est mea vxor. Pro quo dicunt interdũ Latini Habere in matrimonio. Thuc. 2, οὗ εἶχε πρὶν ἀδελφὴν Σιπάλκης. Sed & qui cum meretrice consuescebat, dicebatur illam ἔχειν: vnde ille Aristippi iocus de Laide, ἔχω, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι. Item ἔχειν πόλιν πινά, vel χώραν. apud Thuc. Tenere seu Obtinere. Sed & pro Tenere aliquid manu dicitur ἔχειν, & manus ipsa ἔχειν. Luc. in Herc. ἄπτ' τῆς δεξιᾶς δ' ἤδη τὸ ῥόπαλον, τῆς λαιᾶς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης. ‖ Ἔχω cum suo accus. interdum verbo redditur, interdum aliud interpr. genus accipit. vt πολὺ ἔχω τοῦδε πᾶσι, Plut. in Sol. Honoror ab omnibus. Vel, In honore sum apud omnes. Sic ἔχω δόξαν, ibidẽ. (Homericè autem dicitur & κλέος ἔχει με, id est δόξα ἔχει με. vt infrà docebo.) Sic αἰτίαν ἔχω, Accusor. de quo D loquendi genere, simúlque de δι' αἰτίας ἔχειν, vide in Aitia. Et ἔχειν φθόνον τοῖς δυναστῶν, Plut. Themist. Inuideri à potentibus, Inuidia laborare apud potentes. Itidémque verbum ἔχω cum aliis multis substantiuis, admittens hoc interpretationis genus, vide in eorum vnoquoque, prout nimirum inter legendum tibi occurrent. Poterat certè & ἔχειν cum accusatiuo πράγματα, passiuo reddi verbo, Implicari negotiis, vel Molestiis affici. (vt οἰκεῖν ἔχειν apud Platonem Opprobriis affici) Cicero tamẽ maluit ad verbum, Habere: quem- E admodum παρέχειν cum eodem accusatiuo Exhibere: vt dicetur in nomine πρᾶγμα. Sunt verò & qui ἔχειν vertant Pati, vel Accipere, nonnullis substantiuis iunctum: vt in ἔχειν κακὰ apud Demosthenem: & ἔχειν πληγὰς apud Aristophanem (cuiusmodi est & ὀδύνας ἔχειν apud Platonem) vbi tamen reddi itidem possit illo verbo Affici. Sic & in ἔχειν μεταβολὰς apud Thucydidem sunt qui ἔχειν vertant Pati. ‖ Ἔχω cum accus. interdũ contrà verbo actiuo reddendum est. vt ἔχω ὅπῃ μέλει, F Curo, Curam adhibeo. X. Pæd. 1, ἔχει δὲ ὅπῃ μέλει τὰ φάνειν &c. Sic & cum accus. ἡσυχίαν. nam ἡσυχίαν ἔχειν aliud nõ est quàm ἡσυχάζειν. (quod tamen neutrum potius est quàm actiuũ) Itidẽ cum accus. συγγνώμην. est n. συγγνώμην ἔχω vbique Ignosco, συγγιγνώσκω. quod genus loquendi apud omne autorũ genus hoc in vsu est: sed veteres scriptores verbo ἔχειν cum plerisque aliis accus. ita vsos fuisse obseruaui: ex quibus sunt, μισοφίλιον ἔχειν, κατάμεμψιν ἔχειν, ἀγανάκτησιν ἔχειν. Hoc autem qui non animaduerterunt, κατάμεμψιν ἔχω apud Thuc. interpr. G Reprehendor, quum sit contrà Reprehendo: & ἔχω σοι ἀγανάκτησιν, Tu mihi indignaris: quum contrà sonet, Indignor tibi. Sed cum nonnullis accusat. potest etiam verti ἔχω, Habeo. vt συγγνώμην ἔχω, vel Ignosco vel ad verbum Veniam habeo: quo Fab. vtitur. Sic χάριν ἔχω rectè ad verbum redditur Gratiã habeo. Huc pertinet & τιμὴν ἔχω pro Honorem habeo. i. exhibeo seu defero. Paus. in Atticis, οἱ θεῶν ἔλαττον τιμᾶς ἔχουσι. (quã tamen signific. raram esse arbitror.) Nec veritus est Cicero εὔνοιαν ἔχειν ad verbum itidem interpretari, Beneuolentiam habere: (vt vides pag. 140 mei Cicer. lexici) quum tamen alioqui Beneuolentia prosequor, sicut & Amore prosequor, Latinæ linguæ magis conueniant. Alicubi verò ἔχω non simplici verbo Habeo, sed composito Adhibeo, reddendum fuerit. vt θυμὸν ἔχειν ὅπῃ ἔργῳ, Hesiodus, Animum operi adhibentes. Sic autem & alibi videndum est quod aliud ex Habeo compositum interpretationi aptum esse possit. ‖ Ἔχω cum accus. interdum etiam verbo neutro redditur aut deponente, & quidem ex ipso verbo à quo deductum nomẽ illi adiungitur: sicut ἔχω δέος ex Plutar. q. d. Metum habeo, seu timorem, (vt Gall. j'ay peur) pro Metuo, Timeo. ἔχω δοῦμον ex Euripide pro Curro. Sic θαῦμα ἔχω ex Sophocle (quum potius dicatur ἔχει με θαῦμα) pro θαυμάζω, Miror. Sed & in hoc Thucydidis loco, τὸ λυπεῖν ἔχει πλὴν ἡδονὴν ἐκάστῳ, possumus ἡδονὴν ἔχει in verbum ἡδεῖται resoluere, mutando dat. ἑκάστῳ in nomin. & τὸ λυπεῖν in τῷ λυπουῦντι: hoc modo τῷ λυπουῦντι ἡδεῖται ἕκαστος. (scio tamen posse etiam verti, eodem manẽte sensu, ἔχει, affert, vel præbet, παρέχει: vt sit dolor affert sui sensum. ac certè ἔχειν redditur itidem afferre in hoc Demosth. loco, ἔχειν μεγάλας κινδύνους τῇ πόλει) Sic resoluendum videtur apud Plutar. ἔχει πολλοὺς ἀγανακτοῦντας καὶ βιαῖται, in ἀγανακτοῦσιν ἀπὸ πολλοῖ καὶ βιαῖται: itidémque ἔχω ὅπῃ τιθῇ ὁρᾶν apud Xen. Pæd. 7, resolui posse in ὁρῶν τιθεῖτά μοι. qui tamen locus multo aptius quàm ille alter Latinè reddi possit ad verbum, Hos mihi obsequentes habeo. Estque, ni fallor, & verbi Vtor talis quidam apud Latinos in similibus locis vsus. ‖ Ἔχω cum nonnullis accus. diuersam à superioribus interpretationis formam postulat, videlicet per verbum substantiuũ. interdum verò & verbo substantiuo, & ipso verbo Habeo reddi potest: vt quum dicitur ταυτὶ ἔχω πλὴν ἡλικίαν, vertere possumus, Hac sum ætate, vel Hanc ætatẽ habeo. Xen. Pæd. 1, εἰ δὲ ἔχοιεν πλὴν ἡλικίαν τοῦ πρεσβυτέρου ἔχοις ἤδη. INVERTITVR autem sæpe illa constructio cuius varia modò exẽpla protuli: ponitur quæ pronomen in accus. nomẽ autem in recto casu, idq; nõ solùm apud poetas, sed interdũ & in soluta oratione. vt δυὶ ἔχει με, Hom. Od. ξ. Miseria me habet. (pro quo alii, Premit) Ibidem χαλεπὸν δ' ἔχει δόμου τῆμις. Sic apud eundẽ dicitur ὕπνος ἔχειν aliquem: (quo & Virgil. modo dixit, -animalia somnus habebat) item θάμβος. In prosa autem legimus ἔχει με εὐπραξία apud Plat. in Apol. & ἔχει με ὀργὴ apud Plut. Animaduertendum est autem quædã reciprocari etiã: vt quã pro καλὸς ἔχω, dico καλός ἔχει με, quo Hom. vtitur: & vicissim pro ἔχει με θαῦμα (quale est & ἔχει με θάμβος) dico ἔχω θαῦμα. ‖ Est alius præterea vsus pronominis cum hoc verbo: vt ἔχω ἐμαυτὸν ἀκαταστάτον, Plat. Sic ἐκπεσὼν ἐμαυτὸν ἔχω ἀφανῆ, apud eundem, pro Seipsum è conspectu eripuit.

Ἔχω cum aduerbiis frequenter ponitur: & interdum verbo substantiuo reddendũ est, nisi quis verbum Habere retinens, inuertat orationem. vt ἔχω ἀγαθῶς σοι, Xenoph. ad verbum. Habeo [me] beneuolentem tibi: id est Sũ tibi beneuolus, vel Habes me tibi beneuolũ. Tale est, ἔχω φιλικῶς πρός σε, & ἔχω οἰκείως, & ἔχω σοι (vel per dat. ἔχω σοι φιλικῶς & οἰκείως: vt Xen. ἀνθρώπου τε καὶ οἰκειότερον ἀλλήλοις ἔχετε) quibus opponuntur ἔχω ἐχθρῶς πρός σε, ἔχω πικρῶς aut τραχέως πρός σε: vel τραχύς aut χαλεπῶς ἔχω σοι. Interdum verò ἔχω vertitur affectus sum: vt ἔχειν οὕτως πρὸς Εὐαγόραν, Isocrates. Sic in Euagoram fuit affectus. Nec solùm cum accus. personæ sed & cum accus. rei iungitur, præcedẽte adverb. vt ἔχειν ἀκρατῶς πρὸς ἡδονάς. Plato De leg. Sic ἀκόλαστος ἔχειν πρὸς τὰ τοιαῦτα, Xenoph. pro Intemperanter se gerere: vel (vtendo hìc quoque verbo substant. Intemperantem esse. Sed & prout diuersa occurrunt loquẽdi genera, ita & nouum interpretationis genus quærendum est: vt ἔχω πρὸς πολὺ περίειμι ἀσωτιώτατα, Tardissimè seu lentissimè incedo, Vel, Valde remisse me gero in conficiendo itinere. Sed sæpe illa resolutio verbi ἔχω in verbum substant. aptissima est: vt εἰ ἀδίκως ἔχω πρὸς ταῦτα vel πρὸς τούτους, ita reddatur ac si esset ἄδικος εἰμι. ‖ Interdum verò illud οὕτως (cuius generis loquendi paulo antè protuli exemplum ex Isocr.) adiunctum sibi genitiuum habet: vt οὕτως ἔχω γνώμης, In ea sum sententia, Ita sentio. (affertur verò & sine illo gen. ex Xenophonte pro eadem significatione ἔχω οὕτως περὶ σοῦ) Sic οὕτως ἔχω φύσεως, tali sum natura præditus. οὕτως ἔχω τῆς ἡλικίας, Herodian. Tale erat eius genus. Itidem

verò cum ὡς & ὅπως, aliisque huiusmodi. Plato Gorgia, οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. quod Cicero interpr. Ignoro enim quàm sit doctus, quàm vir bonus. Plutar. Camillo, ὡς ἕκαστος ἐπιθυμοῦντος ἢ βουλήσεως ἔχει. Ex Thucydide etiam, ὡς ἔχει τῆς μνήμης, vt meminisset. Tale est οὕτως ἔχω δόξης, vel ὡς δόξης ἔχω, vt loquitur Halicarn. de Lysia scribens. Sic Plato. πῶς ἔχεις δόξης τῷ τοιούδε περί; quámnã opinionem habes? Gregorius de martyribus loquens, πῶς ἀσκοῦσι μὴ γὰρ οὕτως εἶχον καὶ γνώμης ὡς παῦτα ῥᾳδίως οἰσοίτης. Dicitur & ὡς εἶχεν ὀργῆς, pro, Qua erat ira percitus, Vt erat iratus. B Vide & cum aliorum nominum genit. in vnoquoque eorum. At verò ὡς πάχος εἶχε apud eundem & cæteros quoque scriptores, pro Quàm celerrimè poterat, aliáq; illi similia, ad ἔχω significans Possum, pertinere videri possint. Alius verò est τῷ ὡς vel ὥσπερ ἔχω vsus sine genitiuo, vt ὥσπερ εἶχε apud Thucydidem: quod schol. exponit αὐτῷ τῷ ὁρμᾶσθαι. Quod loquendi genus vide quomodo interpretetur Gellius in duobus Herodoti locis de Arione scribens. At vero apud Luc. σὺ δὲ οὐκ ἔχεις sunt qui interpr. Fode ita vt facis. Sed viderint. C ‖ Ἔχω iungitur & aliter aduerbio. nimirum vel s. quente accusatiuo, qui regitur à subaudita præpositione κατὰ (aut certè datiuo, qui in accusatiuum cum κατὰ resolui potest) vel nullo casu sequente, vt εὖ ἔχω τὸ σῶμα, vel καλῶς ἔχω τὸ σῶμα, Plat. & Xen. Inuenitur etiam εὖ ἔχω ῥώμης, & εὖ ἔχω σωτέρως. At verò τῇ λέξει κακῶς ἔχει ὁ λόγος, Isocr. in Euag. pro κατὰ τὴν λέξιν. Vtimur autem & hic plerunque verbo substantiuo in interpr. vt εὖ ἔχω τὸ σῶμα, Sum bona corporis valetudine. Vel potius sine D illo genitiuo, Sum bona valetudine. Aut breuius etiã, Valeo. Interdum verò casus non additur, vt dixi: sed dicitur simpliciter καλῶς ἔχει, vel πονηρὸς ἔχει. Sic & μὰ καλῶς, ἔχει, aliáque huiusmodi. ‖ Sed & res quoque dicitur ἔχειν εὖ seu καλῶς, & ἔχειν κακῶς, res quæ bene se habet, vel malè. Item τὰ εὖ ἔχοντα, Quæ decent vel expediunt. Sic τὰ καλῶς ἔχοντα. vt apud Lucianum, ἐρωτᾷ εἰ τὰ καλῶς ἔχει. Apud Lysiam autem pag. 87, ἐπειδὴ δὲ καλῶς αὐτῷ ἔχει, Bud. interpr. Opportunum illi erat, vel tempestiuum. Item εὖ ἔχειν dicitur Quod conuenit seu quadrat, addito interdum datiuo. vt Plato De rep. 1, καὶ πῖς δὴ μὴ πλουσίοις, χαλεπῶς δὲ πρὸς ἡσυχίας φέρουσιν, εὖ ἔχει ὁ αὐτὸς λόγος. Et τὰ ὀφθῶς καὶ ὡπωπῶς ἔχον apud Platonem Cic. interpretatur, Quod semper vnum & idem est, & sui simile. Inuenitur item ἔχει οὕτως, pro Ita se res habet, Sic res est. Aristoph. & Demosthen. Gall. Voilà comment il en va. Budæus autem apud Synesium ἔχει γὰρ οὕτως ὥστε Πυλαί δυεῖν interpr. etiam Sic statuo. Legitur etiam, ἔχει μοι ἀπόρως πάνυ apud Euripidem, pro ἀπορόν μοι ὄντι πάνυ. Aliquando etiam iungitur infinitiuo: vt ἔχει μοι καλῶς πρὸς δέχεσθαι, (q. d. Pulchrè vel conuenienter se habet mihi) Pulchrum & cõueniens mihi est, Decet me expectare. Commodius autem redditur apud Herodotum, ἔχει μοι ἀναγκαίως ποιεῖν ταῦτα, Necesse habeo hæc facere. Dicitur & καλῶς ἔχει τῶν ποιεῖν, sine datiuo. vt Xenoph. Pæd. 4, καλῶς ἐδόκει ἔχειν αὐτῷ μὴ πάλιν κινδυνεύειν. Demosth. οὐπω γὰρ κατιστῆν τούτων, εἶχε καλῶς, non erat honestum. Sic ὑπεῖξαι ἔχει, idem Demosthenes cum infinitiuo, Pium est. Iungitur & aliis aduerbiis, vt in vnoquoque eorum dicetur. G

Ἔχω cum præpositione alicubi quidem reddi potest per Habeo, vel Teneo (vt ἔχω δι' χειρὸς, apud Thucydidem. Sic ἔχω δι' σώματος, Plutarch. Et ἐν νῷ ἔχω ἀπιέναι, In animo habeo discedere, Plat.) frequentissimè au- em reddendum est verbo Lat. habente significationẽ verbi Græci à quo deductum est nomen, vel quod deducitur à nomine illi adiuncto: vt εἰ ἔχω σε δι' ὀργῆς vertas Irascor tibi, tanquam sit ὀργίζομαι. Sic ἔχω δι' σπουδῆς, Operam do, σπουδάζω. Et ἔχω δι' ἐλπίδος, Herodianus, ἐλπίζω. Item cum ὀν, vt ὀν ὀργὴν ἔχειν, & ὀν ἡδονὴν ἔχειν. Sic ὀν αἰσχύνην ἔχειν, Euripides pro αἰσχύνεσθαι. Talia autem vel in præpositione, vel in ipsis nominibus inuenientur. Quibus addendum est etiam ὀν χερσὶ ἔχειν, pro Grauidam esse, quod itidem in χερσὶν quærendum fuerit. (Sed & πλὴν ἔχουσαν sine adiectione dixit Aristoteles Polit. pro matre.) ‖ At cum præpos. ἀμφὶ & περὶ significat Occupatum esse, Vacare: vt ἀμφὶ ταῦτα εἶχον, Xen. Pæd. 4, In his occupati erant, Hæc agebant. (pro quo alibi dicit ὀν πόνοις ἦσαν.) Sed & ἀμφὶ τοὺς ἄλλους φίλους ἔχειν alibi, Cæteris amicis operam dare.

Vsum autem verbi ἔχω cum participii aoristo Galli planè retinuerunt. nam ἔχω πεισας, pro ἐπείσας, est ad verbum, I'ay faict: vt in quodam meo libello de conuenientia linguæ Gallicæ cum Græca, sat multis docui. Est autem hic verbi ἔχω vsus apud Græcos carmini cũ soluta oratione communis. Hesiodus initio Erg. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. pro ἔκρυψαν. Sophocles Aiace, πορφύρας ὀσκοῦν ἔχει πεφαίνας, pro ἐπέφανε. Sic Thucyd. ἔχω δίκας. & Demosthenes, ἔχω κατεστήσας: item συλλαβοῦσα ἔχει apud eundem. Arrianus verò dixit itidẽ σιγῶντα ἔχειν, pro σιγᾷν lib. 4, de cæde Cliti loquens, ἱκανὸν γὰρ ἦν πθεμα ἐν τοιάδε παρουσίᾳ τὸ καθ' αὑτὸν σιγῶντα ἔχειν, pro σιγᾷν. Vide Bud. pag. 394. ‖ Interdum verò abundat partic. vt κλινεῖς ἔχων, & παίζεις ἔχων, quæ cum aliis vide ibidem. Item ἔχων neutro genere similiter vacans, quum dicitur τὸ νῦν ἔχον pro Nunc, ibidem inuenies.

Ἔχω sæpe etiam suorum cõpositorum significationem accipit. vt ἔχω pro ἀνέχω, Sustineo, Od. τ, — καὶ κίονες ὑψοῦ ἔχουσι. Sic Hes. Ἄτλας δ' οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχει. Itẽ pro ἀνέχομαι, Tolero, apud Hom. Item pro ἀπέχω. i. Resisto. Obsisto, Il. ε. Et cum accusat. Il. υ, circa principium, Οὐδὲ μιν ἔθελε θῆκεν ἐπὶ δίκαι Πηλείωνα, id est ἀνασχήσοντα. Vbi & verbo illo Sustinere vti possumus, vt sit, Non sustinebunt illum, pro Illius imperum. Interdum & pro κατέχω, κωλύω, Cohibeo, Inhibeo, Reprimo, Retineo, vt ἐπὶ νέγχος dicitur Lycaon Il. φ, pro κρατεῖν, κωλύων τῆς βολῆς. Sic Od. γ, non semel. φῆσεν ἀνὴρ ἔδε χεῖρας ἀάπτους. Et cum genit. Il. β, Ὃς τὸν λοιβήσας ἐπιβόλον ἐκ' ἀγορεύων. Iungit & infinitiuo. quo etiam modo Herodotus, sed addita μὴ particula, ἔχω μὴ ποιῆσαι. Sic autem Hom. ET ἔχεθω pro κωλύω sæpe variisque modis ponit. vt Od. ο & π, Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέρυκε καὶ ἔχεθεν ἱεμένους περ. Sic αἷμα ἔχεθον, Od. τ. Et Od. σ, — χεῖρε πέδησε. Et ἔχεθε δ' ὅστε χρόοιο, Od. ο. Lege quæ paulo pòst de verbo Teneo à me dicuntur. Ponitur ἔχω & pro πρόσεχω, Cingo, Circundo. vt apud Hesiodũ, Χρύσειαι δέ μιν εἶχον ὑποδρηστῆρες ἀραρυῖαι Ἑσπέρ' πάλαι. vbi tamen alii interpret. Custodiebant vel Tuebãtur. ‖ In vsu est denique ἔχω & pro πρόσεχω significante Appello: & quidem apud Thuc. quoque non semel. Sciendum est autem à schol. alicubi annotari & pro παρέχειν, item ἐπέχειν.

Ἔχω alias etiam significationes quàm suorum compos. accipit. vt verbi ἐλαύνω apud Hom. qui ἔχων ἵππον ἐπί πνι dicit pro ἐλαύνειν κατά πνος, item ἔχειν ἵππους φόβονδε pro εἰς φυγὴν ἐλαύνειν. Item ἔχειν πρός πνα πόνον. pro ἀπευθύνειν τὴν ὁρμήν. Vide Eustath. Huic autem significato affine est illud quo pro Pertingo, item Tendo & Attineo ponitur, vt annot. in v. l. ex Herodoto, ἔχει πρὸς ἑωυτόν. Et, ἔχει ἐς τὸ ἔξω μέρος τῆς οἰκίας, ex eodem. Et τὰ ἔχοντα πρὸς πόλεμον, quæ ad bellum attinent. Sed & apud Paus. pro Pertinere, alio sensu, ἐγὼ δ' ἔστιν ἐς τὸν ἔλεγον τὸν Ἀθηναίων ἔχει, δηλώσω, quatenus ad expugnationem pertinet. Idem, ὀνόματα Πολυγνώτου τὰ μὲν ἔχοντα ἐς αὐτὴν ἔγραψε. At quum dicitur ἔχειν δακτύλιον, vel ἱμάτιον, est pro φορεῖν, id est Gestare, vt Eustathius annotat. Qui & καταχῶσαι ἔχειν apud Homerum nihil aliud esse doceat quam καταχίζειν. Quod verò ille dicit, ἔχειν δ' μὴ σι ἵππων, exponit ἐλάειν. Sic autem & οὐκ ἔχω pro Nescio accipi mihi videri in quibusdam loquendi generibus, docebo aliquanto pòst. Hìc porro meminisse nos oportet Latini verbi Tenere, quod quũ propriè sit ἔχειν, i. ὀν χερσὶν ἔχειν. seu δι' χειρὸς ἔχειν, itidem pro Scire interdum sumitur. Addo autem, verbũ Teneo nonnullas etiam alias verbi ἔχω significat. habere, aut ad eas propè accedere: vt τῷ ἔχω posiri pro Cohibeo, Retineo. Sed dicitur etiã res hæc vel illa Tenere aliquem,

vt Græcè ἔχειν. Item Tenere vrbem aliquam, seu quē- A
piam locum, eodem modo quo ἔχειν πόλιν τινά, (quod
& apud Platonem legitur) nili quod etiam administra
tionis significationem inclusam habet: vnde πολιοῦχος
θεός. Sic autem & ἔχειν πράγματα πόλεως dixit Aristo-
phanes. magis etiam ἔχειν pro Appellere seu Applica-
re, ad Latinum Tenere accedit. nam ἔχειν nihil aliud
est quàm quod Latinis Tenere littus. Cæterùm vt ad
Eustathium reuertar, meminit & πρὸ ἔχειν ellipticè po-
siti in hoc Sophoclis loco, πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντ' ὀφθόνος ἕρπει. vbi subaudiri vult τὰ ἀγαθόν: at ego malim χρήματα. hìc enim τὸν ἔχοντα significare puto diuitem: aut sal- B
tem quod Gall. dicitur *Qui a de quoy*. Qua in signif. memi-
ni me alibi legere.

Ἔχω autem pro Habito, Incolo, (vt οἱ ὄλυμπον ἔχοντες
apud Homerum) potest & ad verbum reddi Habeo. ex
Plauto & Salustio. Iunxit autem Xenophon præpo-
sitioni κατ', quum τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν ἔχοντας vocauit A-
siaticos.

Ἔχω inuenio in alia præterea verbi Habeo signific.
tali nimirum qualis est quum dicitur Habere aliquem
in numero bonorum virorum, vel sapientum: & Ha- C
bere aliquid potius pro Ante. erre: item Habere aliquid
pro nihilo. Inuenio autem apud Isocratē in Panath.
vbi scribit, πάντας οὖν ἔχω τοὺς παιδευθέντας, ἐπειδὴ τοὺς τέχνας
καὶ τοὺς δόξας καὶ τοὺς δυνάμεις ἀποδεικνύω; In alio
autem vllo classicorum scriptorum loco legere me nō
memini: apud Marcum quidem certè cap. 11, eandem
significationem habere scio, vbi dicit, ἅπαντες γὰρ εἶχον
τὸν Ἰωάνην ὅτι ὄντως προφήτης ἦν. Sed duo fide dignissi-
ma exemplaria ex eorum numero quibus pater meus D
in sua Testamenti noui editione vsus est, ἤδεισαν habe-
bant pro εἶχον: quod & in illius editionis margine an-
notaui. Affinis est autem ista significatio verbi ἔχω
hisce in locis ei quam habet quum aduerbio iunctum
ponitur pro Sentio: vt apud Gregorium, ἔχω νῦν οὔτω
περὶ τούτων, καὶ, ὡς ἐμαυτὸν πιστεύω, λίαν ἐστὶν ὀρθῶς. Sic autem &
ex Xenophonte afferri οὕτως ἔχω περὶ σοῦ, & pro eodem
οὕτω γνώμης ἔχω dici, suprà docui.

Ἔχω denique significat Possum, & quidem frequen-
tissimè: ac certè Latini hunc quoque verbi ἔχω vsum
suo Habeo in certis quibusdam loquendi generibus
dederunt. Sed falsò quidem annotatur ἔχω pro Possum
non accipi nisi quum infinitiuo iungitur: vt ex sequen
tibus patebit exemplis. Ac primùm quod ad ἔχω at-
tinet infinitiuo iunctum, cum λέγειν vel εἰπεῖν frequen-
tius quàm cum aliis, id est aliam signif. habentibus, po-
ni sciendum est. quo & Cicero modo dixit Habeo di-
cere. Athenæus 85, de solduriis loquens, καὶ οὐδεὶς εἰπεῖν
ἔχει πόσας ὀβολοὺς ἐλιάσαντα θανάτου. Idem 271, ἐγὼ δ' ἔχων ἐ-
πὶ πολλὰ λέγειν περὶ μουσικῆς, καταπαύσω τὸ πολυλογεῖν. Plu-
tarchus sic suum περὶ παίδων ἀγωγῆς libellum auspica-
tur, Τί τις ἂν ἔχοι εἰπεῖν περὶ τῆς τῶν ἐλευθέρων παίδων ἀγω-
γῆς, &c. φέρε σκεψώμεθα. Sic Xenophon Pædiæ 5, ἔχεις
τινὰ πλεονεξίαν ἐμοῦ κατηγορῆσαι. Apud Thucydidem au-
tem cum infinitiuo, præcedentem habente particulam
μὴ, libro 2, μάλιστ' ἂν ἔχοι τις πρὸς εἰδὼς μὴ ἀγνοεῖν. Interdū
verò infinitiuum circumloquuntur per ὅπως, vel πῶς,
aut alia particula, cum subiunctiuo. vt οὐκ ἔχω ὅπως βοη-
θῶ, (ad verbum, Non habeo quomodo succurram) pro G
οὐκ ἔχω βοηθεῖν. Demosthenes cum πῶς iunxit, οὐκ ἔχω
πῶς ἐπαινέσω. Et cum ὅπη apud Platonem in Phædo-
ne, οὐδὲ αὐτὸς ἔχω ἔτι ὅπῃ ἀπιστῶ. Interdum verò poni-
tur cum particula μὴ, vt Plato De republica libro 2,
quum dixisset, οὔτε γὰρ ὅπως βοηθῶ ἔχω, subiungit, paucis
interiectis, οὔτ' αὖ ὅπως μὴ βοηθήσω ἔχω. Lucianus autem
in hoc loquendi genere ὅπως futuro indicatiui iunxit,
præcedente itidem infinitiuo verbi ἔχω. ita enim scri-
psit, οὐχ ὕποπτοι ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ παντελῶς τινα ὦν τοῖς
λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναί σε. Vtuntur verò eleganter verbo
χρὴ eadem in re. vt Thucyd. 1, οὐκ εἶχον ὅπως χρὴ ἀπιστῆσαι. H
vbi tamen οὐκ εἶχον (si hoc loquendi genus ad verbum
reddere quis velit) non video quomodo verti possit
Non poterant: ac malim, Nesciebant. Sic Xenophon

Pædiæ 1, καὶ τὸν Κῦρον οὐκ ἔχων ὅ, τι χρὴ λέγειν. Quæ mea in-
terpretatio & illi Demosthenis loco conuenire vide-
tur, οὐκ ἔχω πῶς ἐπαινέσω: vt sit Nescio quo pacto laudē,
id est laudare queam, vel debeam. Conuenire illam
puto & huic Isocratis loco in Panath. οὐκ ἔχω τίνας ἐπαί-
νους εἰπών, ἀξίους ἂν εἶεν εἰρηκὼς τῆς ἐκείνων δίκαιας. Sed &
quum post οὐκ ἔχω sequitur τί, (vt οὐκ ἔχω τί λέγω. Apud
Demosthenem Philipp. 3. Et Dinarch. 91, οὐ γὰρ ἔχω τί ἄλ-
λο εἰπεῖν. Et Plat. in Gorg. οὐχ ἕξω ὅ, τι λέγω ἐν τῇ δικαστηρίῳ)
videtur οὐκ ἔχω posse accipi pro Nescio: vt sit Nescio
quidnam dicere debeam, vel quidnam aliud. Fateor
tamen ἔχω suam etiam signif. hic seruare posse, præser-
tim verò vbi sequitur ὅτι: vt in illo Plat. loco, οὐχ ἕξω
ὅ, τι λέγω, Non habebo quod dicam, id est dicere de-
beam. vt autem οὐκ ἔχω τί λέγω dicitur, sic etiam οὐκ ἔχω
τί πρὸς dixit Xenophon Hellen. 1, οὐκ ἔχω τί ἄλλο ποιῶ ἢ
τὰ κεκελευσμένα ὡς ἂν δύνωμαι κράτιστα. Facilius autem
mihi assentietur in illa mea interpretatione huius οὐκ ἔχω
per Nescio, qui recordabitur illius loci Homerici, ἔχειν
δ' οὐ μῆτις ἵππων pro scire, seu nosse, εἰδέναι. quo etiam La-
tinos modo suum Tenere vsurpare admonui. Sed &
hoc sciendum est, Ciceronem alicubi Non habeo pro
Nescio dixisse. Iam verò & ipsum ἔχω cum infinit. εἰπεῖν
seu λέγειν non semper redditur Possum. nam in hoc
Isocratis loco, ἐκεῖνο οὖν τοῦτο τὸ τραχθέντων τοῖς Ἑλλησι καὶ
τοῖς κινδυνευομένοις ἐστὶν ἐκεῖνο εἰπεῖν, Budæus τοῦτ' ἔχομεν εἰ-
πεῖν vertit Hæc habuimus quæ diceremus. Et apud Xe-
nophontē eadem verba interpr. Hæc dicenda habui-
mus. At verò in hoc loquendi genere ὡς ἔχει τάχους, &
similibus, sunt qui ἔχω accipi interdum velint pro Pos-
sum: quibus ego assentiri nequeo: licet ὡς ἔχει τάχους
verti sciam Quam potui celerrimè. Sed ita accipi dico
verbum ἔχω in ὡς ἔχει τάχους vt accipitur in ὡς ἔχει πο-
δῶν, quod eundem sensum habet. Suspicor autem eū-
dem vtrobique esse vsum gen. cum ἔχω qui est in hoc
loquendi genere, ὡς ἕκαστος ἔχει ἐώμης, & ὡς ἕκαστος ἔχει
ἀξίας. vt enim ὡς ἕκαστος ἔχει ἐώμης est Pro cuiusque ro-
bore & q.d. pro ea roboris portione quam quisque ha-
bebat. sic & ὡς ἕκαστος ἔχει ἀξίας, pro dignitate cuius-
que: ita apud Thuc. μετὰ τοσούτου ἐπέστευον ὡ. ἔχει τάχους ἕκαστος
ὅτι ὧν Ἀθηναῖος, crediderim ὡς ἔχει τάχους ἕκαστος esse
Pro sua qu sque celeritate, id est prout quisque celeri-
tate valebat: q.d. pro suo celeritatis modo & sua quadā
mensura. In illo autem loquendi genere ὡς πόδων ἔχει,
accipio πόδων pro τάχει πόδων.

PASS. Ἔχομαι, Habeor, Teneor, Possideor. Il. σ, v.
130, Ἀλλά τοι ἔπεα καὶ μετὰ Τρῶας ἔχονται. Et v. 197, Εὖ
νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὁ τοι κλυτὰ πύργε ἔχονται. Aristippus, ἔχω
Λαΐδα, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι (cuius apophthegmatis meminit
Plutarchus, & alii) pro Habeo Laidem, at non habeor.
Cic. Epist. ad fam. lib 9 in vltima, Sed tamen ne Aristip-
pus quidem ille Socraticus erubuit, quum esset ei obi-
ectum habere Laida: Habeo, inquit, non habeor. Græ-
cè hoc melius: tu, si voles, interpretabere. Hæc Cicero,
quem puto quum dixit, Græcè hoc melius, intellexis-
se significantius Græco verbo id exprimi. vtpote quod
non simpliciter haberi, sed teneri, & quidem velut cō-
strictum significaret. De hoc autem verbi ἔχομαι vsu
dicam paulo post. Nunc addo ex Aristoph. Ranis ἔχο-
μαι, quod exponitur Teneris medius: & dicitur de
eo qui sic tenetur vt extricare sese nulla ratione possit.
vt Erasmus docet. apud quem paulo plura vide. Lege
& Budæum pag. 672. Sophocles autem dixit in Œd.
Coloneo ἔχου ἐχῆς, pro Tenens teneris, de quo loquen-
di genere lege eundem Erasmum in prouerb. Captan-
tes capti sumus. Alicubi certè ἐχόμενος exponitur & Ca-
ptum esse. vt apud Thucydidem 2, ἤδη τῶν μὲν κατὰ γῆν τῶν μὲν
διεφθαρμένων, τῶν δὲ ζώντων ἐχομένων. Sic apud Plutarchū
in Romulo ἐχομένης ἄκρας ὑπὸ τῶν Σαβίνων, redditur,
Capta à Sabinis arce. Potest tamen reddi etiam, Quū
teneretur à Sabinis. ‖ Sed pro Teneri interdum etiā
casum habet, videlicet datiuum: vt ἔχομαι κακόπνοις καὶ
ἄλγεσι. Odyss. θ, apud Homerum, pro Teneor ærumna
& mœroribus. Verùm intelligo non simpliciter Te-

neor, sed Teneor velut obstrictus, Teneor occupatus A
& impeditus (vt Cicero dixit pro Cælio, Amores & hæ
deliciæ quæ vocantur, nunquam hunc occupatum im
peditúmque tenuerunt) Ac profectò talem quandam
vim subesse putauit Cicero illi ἔχομαι Aristippeo, de
quo suprà. Iungitur autem & aliis datiuis tam in prosa
quàm in carmine. Apoll. ἔχεσθαι ἀμηχανίῃ, Inopia con-
silii laborare. ἔχεσθαι νόσῳ παραφροσύνῃς, Plat. epist. 7. v-
bi exponitur Tentari morbo: sed malim ad verbum,
Teneri morbo, aut Laborare morbo insaniæ. Et μανί- B
αις ἐχόμενοι apud eundem. Et ἔχεσθαι τῇ ὀργῇ ex Herodo-
to pro Cōmoueri ira: sed malim Correptum esse ira.
Sic λιμῷ ἐχόμενοι, Luc. Fame correpti, vel Fame laboran-
tes. Rursus apud Herodotū ἔχεσθαι ἀγρυπνίῃσι, insomnia
laborare. Sed dicitur etiam ἔχεσθαι κληδόνι ab Hom.
Od. λ: sicut Latini non solùm Teneor metu, & Teneor
morbo, (pro quo tamen frequentius Tenet me mor-
bus) aliàque huiusmodi nonnulla dicunt, verum etiam
Teneri studio alicus rei, Teneri ludis & spectaculis.
‖ Additur interdum ἐν: vt ἔχομαι ἐν συμφορᾷς, ex Plato- C
ne De leg. ἔχομαι ἐν παιδείᾳ, Luc. At verò apud Hom.
Il. η, Νίκης πίεσαν ἔχονται, ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι, pro Victo-
riæ termini positi sunt, vel consistunt in dus, id est in
deorum arbitrio.

Ἔχομαι cum genit. Prehendo. Luc. in Timone, καὶ
μόλις ἑνὸς ἐχόμενος τῆς χλαμύδος. Idem in Necya, εἰπεῖν μὲν
γὰρ καὶ πάνυ ἐχόμενος αὐτοῦ. Sic & apud Plutarchum in
Amat. narr. καὶ ὁ Σπράτων γε εἴχετο τῆς παρθένου. Politia-
nus autem vertit Trahebat ad se. Apud Homerū au-
tē est potius Tenere Il. α, — Θέτις δὲ οἱ ὦς ἥψατο χειρὸς, Ὡς
ἔχετ' ἐμπεφυῦα. Interdum verò Hæreo alicui, seu Ad- D
hæreo, Coniunctus sum alicui. Proximus sum, Proxi-
mè sequor. Philo De vita Mos. lib. 2, ἐμπλεκόμεθα γὰρ καὶ
ἀλλήλων ἐχόμεθα συγχρόνοις. Sic τὰ ἑπόμενα τῷ πρωτο-
γενεσιῶνι ἔχεσθαι dicuntur, Consequentia præcedentibus
hærere. Sic autem & in illo posteriore Luc. loco quidā
ἔχεσθαι interpr. Adhærere. Apud Aristoph. autē in Plu-
to, Μὰ Δί', ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἐόμεθά σου, Tibi adhærebi
mus, A tuo latere ne latum quidem vnguem discede-
mus. Ita enim reddere malo quàm Te retinebimus: eo- E
dem alioqui sensu. Apud Basilium ἔχεσθαι τῶν ἰχνῶν,
exponitur Insistere vestigiis: vbi & Inhærere vestigiis
reddi potest. Iam verò & apud Thucyd. l. 1, τῆς αὐτῆς γνώ-
μης ἀεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι pro In eadem persto sententia:
q.d. Eidem sententiæ inhæreo. Nisi quis malit, Eandē
sententiam retineo. Apud Platonem ἔχεσθαι τούτων τῶν
ἀνδρῶν ξυμβουλεύω σοι, quidam exponunt Adiungere ti-
bi hos viros: sed malim Coniunctos tibi habere. Nec
malè etiam, Amplecti hos viros. Denique ἔχομαι varis
genitiuis adhibetur, signif. his vicinam habens. Plutar. F
in Pericle, ἐχόμενοι δὲ καὶ λογίας ἀγωνίου ψήφισμα, De-
cretum cum æquitate coniunctum. Vel q.d. Decretum
æquitati inhærens, seu æquitatem retinens. In epist. au-
tem ad Hebr. ἐχόμενα τῆς σωτηρίας, quod alii reddūt Cō-
iuncta cum salute, vet. interpres vertit Viciniora saluti.
Apud Platonem ἐχόμενον τέχνης, Pertinens ad artem.
Sed & alicubi per Habeo redditur: vt Aphrodisæus in
Problem. ἔχεται δέ τινος αἰτίας ἀλόγου. Sic apud Dioscō-
ridem lib. 1, ἔχεται τῆς αὐτῆς δυνάμεως. Interdum e-
tiam exponitur Pendēre: vt apud Aristidem, ὥσπερ τῆς
ἱερᾶς ἀγκύρας τῆς ἐκείνης φωνῆς, ἐχόμενοι, redditur, Ac velut
è sacra anchora ex illius voce pendentes. Ab Homē- G
ro autem additur ἐν in hac significatione, Odyss. ζ & λ.
Sed & sine præpositione. Iliad. ι, — οἱ δ' ἔχεται ὁππότε κεν
ἀρχὴ, tale quid signific. videtur. Cæterùm ab illa verbi
ἔχομαι signif. qua pro Proximum esse seu Proximè
sequi ponitur, sumptum est partic. ἐχόμενος, quod & si-
ne adiectione dicitur pro Proximus, Contiguus. Pla-
to, ἐχόμενον ὄντι, Proximum est, Sequitur deinceps. In-
terdum verò & pro Coniunctus. Item Pendens ab ali-
liquo. HINC aduerb. Ἐχομένως, Proximè, item Con-
tiguè. Interdum Deinceps. Interdum & cum genit. H
vt Laertius in Crat. πρὸς οὗ λέξομεν ἐχομένως Ἀρκεσιλάου,
proximè post Arcesilaū. Vel, Statim post Arcesilaum,

vt B. vertit. Ex Aristot. autem Rhet. ἐχομένως τούτων, pro
Consentaneo his modo.

Ἔχομαι cum genitiuo itidem, Capesso, Aggredior.
vt ἔργου ἔχεσθαι, Thucyd. non semel, & ἔχεσθαι τοῦ πολέμου.
Sic ἔχεσθαι τῆς ἐπιχείρησιν Herodian. & ἔχεσθαι τῆς προκει-
μένων, Vrgere incœptum. Sed & ἔχεσθαι τῆς ὁδοῦ, & τῆς
ὁδοιπορίας, apud eundem: quod quidam Capessere viam
interpret. Quod certè apud eundem Herodianum le-
gitur, ἔχεσθαι μάχης, Latini sæpe Capessere pugnam di-
cunt: atque ita magis propriè reddidisset Politianus a-
pud eundem libro 7, ἔνεκα τῆς πρὸς τοὺς Γερμανοὺς μάχης,
quàm vt vertit, videlicet, Bellum Germanis intulit. A-
pud eundem lib. 8, ἔνεκα τῆς πολιορκίας, reddit, Vrbem
oppugnare aggrediuntur. Arbitror autem & hanc si-
gnificationem τοῦ ἔχεσθαι ex Homero sumptam esse, ca-
nente Iliados π & ρ, Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὅτεροι δὲ λαὸν ἄπαντα.
In quo Iliad. π loco Scholiastes exponit αἱρέχου
τῆς μάχης.

Ἔχομαι cum genit. itidem, Desisto, Abstineo. Hom.
Il. γ, — ἔχεσθαι μάχης, (quæ significatio contraria est pro-
ximè præcedenti in eodem loquendi genere) & alibi
ἔχεσθαι βίης. Plut. quoque in Crasso, ἔχοντο μάχης dixit
pro ἀπέχοντο, vt annotat Bud. (itidem verò in altera si-
gnific. ἔχεσθαι μάχης, pro Capessere pugnam, x eodem
affertur, sicut & ex aliis) Idem dixit ἔχεσθαι δρόμου, Siste-
re cursum: de Cæsare loquens ad Rubiconem, ἔνεκα δρό-
μου καὶ τῆς πορείας ἐδεήθησας. Cæterùm ad hanc signi-
ficationem pertinet φρενὸς δ' ἔχετο, Od. ω, q.d. Mente con-
stitit & velut conquieuit, motum eius reprimendo. Sic
enim puto locum esse intelligendum.

Ἔχομαι cum accusatiuo, pro Sustineo apud Hesych.
in Theog. Ἰαπετὸν παῖς ἔχετ' οὐρανὸν ἠδὲ θεμείλια. Apud Ho-
merum autem exponitur simpliciter Tenere, item Ha-
bere, Il. μ, Τοὶ δὲ ὄχε' ἐστήκασι θόρηκας. Et Od. α, Ἄντα παρειάων
ἐρυθρὴ λιπαρὰ κρηδέμνα. Sed πρόσθεν ἔχεσθαι sicut & ἄντα
ἔχεσθαι videtur esse Prætendere, aut q.d. Tenere seu
habere prætensum. in alia tamen prætendendi signif.
illic quàm hic.

Ἕξις, εως, ἡ, Habitus, id est Affectio in animo vel corpore
stabilis, & à subiecto ægrè mobilis, siue bona ea sit siue
mala. Plato Timæo, εἰς τὸ τῆς ψυχῆς καὶ ἀείσης ἀφίκοιτο
εἶδος ἕξεως, id est (Cicerone interprete) Ad primā atque
optimam affection em animi peruenerit. Arist. ot. Ethi-
cōn 1, cap. 5. ἕξεις δὲ [λέγω] καθ' ἃς πρὸς τὰ πάθη ἔχομεν εὖ
ἢ κακῶς. Idem Politicōn 7, πεπονηκότα ἔχειν δεῖ τὸν ἕξιν
πεπονηκότων δὲ πόνοις μὴ βεβαίοις. Idem Rhetoric. lib. 1,
οἱ μὲν εἰκῇ τοῦτο δρῶσιν, οἱ δὲ διὰ συνήθειαν ἀπὸ ἕξεως. Iso-
crates Panath. καταστήσαι σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὸν αὐτῶν ἕξιν ἐξ
ἧς περ ἐξέπεσον. In corpore quoque ἕξις dicitur. id e-
nim quod est ἐν δι ὑλύτῳ διαθέσει, (siue sanitas, siue mor-
bus siue aliud quodlibet) καθ' ἕξιν διακεῖσθαι dicitur, vt
tradit Gorræus ex Galeno lib. 2 Meth. med. addens, cō-
trarium esse τῷ κατ' ἕξιν, siue ἐν ἕξει, idem significanti
quod simpliciter ἐν τῇ διαθέσει. Apud Galenum itidē
ἕξις definitur πεδῦμα σωμάτων καὶ συγκρατοῦν τὰ μέρη.
Hippocrates verò De victu acutorum morborum, ἕξιν
vocauit etiam αὐτῆς τῆς σώματος τὸν κατάστασιν, hoc est i-
psius corporis constitutionem, per quam vel raro aut
denso corpore, vel gracili aut obeso, vel aliter quis di-
citur, vt idem Gorræus ex Galeni Comment. 2 anno-
tat: adiiciens, eandem tamen ab eodem Hippocrate
ἕξιν etiam in libro De articulis appellari, duo hæc no-
mina confundente. Habitudinem corporis Latini
dicunt. Addit idem Gorræus, quanuis Galenus De
arte medica scripserit totius corporis habitum de iis
maximè partibus dici quæ primæ intuentibus obii-
ciuntur, (cuiusmodi sunt musculi ossa omnia cingen-
tes, ex simplici primáq; carne & fibris quas ipsa conue-
stit, constantes, quod quidem non est aliud quàm ipsa
κατάστασιν τῆς σώματος, cui propriè competit raritas, den-
sitas, gracilitas & obesitas) eundem tamen proculdu-
bio intellexisse, dici & de aliis partibus, licet oculis non
obuiis, quæ habitus nomine comprehendātur: cuius-
modi sunt omnia interna viscera, cor, pulmones, ven-

triculus, iecur, lien, renes & reliqua omnia præter contenta & impetum facientia: esseque in hac signific. accipienda quæ dicuntur à medicis, febres intermittentes gigni humoribus in habitu corporis putrentibus. A

Ἕξις apud Hippocr. ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον, signific. etiam πῶς ἐν τῷ μετὰ τῶν ὀπῶδίων κεῖσθαι καὶ τὰς ὀπῶδὲς εἰδῶν. hoc est, post deligationis tempus, membrorũ deligatorũ collocationem, vt idem Gorr. ex Gal. Comm. 3 annot.

Ἕξις à Philone De mundo, tribuitur etiam lapidibus, qua videlicet vt firmissimo vinculo contineantur, dicit autem eam esse πνεῦμα πακὲν πνεῦν, δεσμὸν οὐκ ἄῤῥηκτον, ἀλλὰ μόνον διὰ βάλυπον, id est, tenorem spiritualem, vinculumq; fracturæ nõ immune, tametsi ægrè sit solubile. In eodem libro, aliquanto antè, tradit ἕξιν esse πνεῦμα ἀνάγρεφον ἐφ' ἑαυτό. incipientẽ enim à mediis, in extrema tendi: quúmque supremam attigerit superficiẽ, reflecti rursus, quoad eodem loci peruenerit vnde primùm profectus erat. ‖ Ἕξις, Facultas. Philo De vita Mos. lib. 3, dicit πελειοπάτω ἡγεμόνι quatuor inesse oportere, βασιλείαν, νομοθετικὴν ἕξιν, ἱεροπρεπῆ, σωφρεσύνην. vbi Turnebus interpr. legislationis facultatem. Plut. tamẽ πεῖ ἠθ. ἀρ. inter δ ὠάμαν & ἕξιν distinguit, quum triahæc πεῖ τὴν ψυχὴν ὑπαρχεῖν dicit, δ ὠαμαν, πάθος, ἕξιν: sicut Aristot. quoque Ethic. 2, c. 5, inter δ ὠαμεις & ἕξεις discernit. Definitur autẽ ἕξις ibi à Plut. ἰχὺς καὶ κατασκευὴ τῆς πεῖ τὸ ἄλογον δ ὠαμεως ἐξ ἕθους ἐγγιγνομένη.

Ἑξείδιον, SIVE Ἑξίδιον, ου, τὸ, diminutiuum ab ἕξις. Etymologus tradit ἑξείδιον fieri à genit. ἕξεως, at ἑξίδιον ab ἕξις.

Ἑκτικός, ου, ὁ, In habitu positus, Habitu comparatus. Ἑκτικὲς πυρετὲς, febris hectica: inde dicta quòd non tam corporis habitum occupet, (seu, vt Actuar. tradit, in habitum cordis recipiatur) quàm quòd ἐν τῇ ἕξει, sit, vt aliæ febres in ἕξει. est. n. soluti curatúque difficillima. Et ἑκτικὸς σφυγμὸς, hecticus pulsus: species inæqualis pulsus in vna pulsatione & diuersis arteriæ partibus, confinis formicanti, qui Græcis μυρμηκιζων dicitur: sed eo adhuc minor: phthisi, empyemati & febri hecticæ propri⁹. Hæc & alia Gorr. ‖ Ἑκτικὲς dicitur etiam qui hectica febri laborat, Gal. VNDE Ἑκτικῶς, q.d. Habitualiter. Plut. Pol. præc. μηδ' ἧς ἐπαινον αὐτὸ πλεῖστα ἑκτικῶς ἢ παχυκῶς ἢ διαιρετικῶς. Basil. epist. ἑκτικῶς πρὸς δὲ τὸν ἐξαιμαιμαν, Ad habitum vsque in virtute prouectus sum.

Ἕξις, εως, ἡ, Bonus habitus, Bona corporis habitudo, vt autor ad Herenn. loquitur. ἡ ἀκρότης τῆς ὑγείας, vt Suidas docet, (est. n. aliquid amplius quàm sanitas) seu τῆς ὑγιεινῆς ἕξεως ἡ τελειότης, perfectissima & absolutissima sanitas: quam sequuntur necessariò, bona omnium partiũ temperies, actionum robur, euchymia, & præterea sanguinis, carnis totiusque corporeæ molis symmetria: & quia species ἕξεως est, cõstantius in corpore perseuerat. & hæc est ἡ ἁπλῶς ἕξις, deprehenditúrque in optima corporis constitutione. Est verò & quædam ἡ μετὰ προσθήκης ἕξις, quam habent singulæ corporũ naturæ propriam & in comparatione dictam. ea autem est quæ à priore illa deficit, modò nõdum vitiosa fit. tunc enim nõ simpliciter, sed huius vel illius ἕξις dicitur, quemadmodum ἡ ἀθλητῶν ἕξις: vt inter alia Gorr. annotat. Aristot. Ethic. 5, cap. 1. εἰ γὰρ ὅθεν ἡ ἕξις πυκνότης ὑδρὸς, ἀνάγκη, πῶς καχεξίαν εἶναι) ὑγιότητα σημῆναι. Philo De vita M. l. 3, πρὸς τὴν ἰσχὺν καὶ ἕξιν ἐπιδίδοσαν, ad habitus bonitatem proficiebat. Herodian. l. 6, σώματος ἕξιν καὶ ἡλικίας ἀκμῇ, habitudine corporis & ætatis vigore. Theoph. ep. 52, διὰ τὴν εἰς ἀκρον ἕξιν πρὸς τὴν ὀνασιν ἐξέθεσιν μετεπίπτωσιν. ET Εὐέξις, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est corpore bene habito, Habitior, Qui bona corporis habitudine præditus est. Item Ἕξυνος, Hesych.

Εὐέκτης, ου, ὁ, Qui est corpore bene habito, Qui bona corporis habitudine est. Laert. De Socrate, ἐπεμελεῖτο τοῦ σωμασκίας, καὶ ἦν εὐέκτης. ET Εὐέκτης, ου, ὁ, Qui bene habito corpore est, Strenuus. vulg. lex. ex Plat. VNDE Εὐεκτὸς, ου, ὁ, itidem Qui bona habitudine est. Aristot. τὰ δὲ ἀκρωτήρια τοῦ σώματος ἰσχυρότερα καὶ λιπαρώτερα καὶ εὐεκτικώτερα τοῦ ἄῤῥενος, habitiora sunt. Idẽ σαρξ ὑγροτέρα καὶ ἀπαλωτέρα, οὐκ εὐεκτικὴ σφόδρα οὐδὲ πιμελώδης. Et in primo De gener. animal. εὐεκτικοὶ ὄντες καὶ γλυκύθυμοι, πολύσαρκοι. Idem Ethicωn 5, cap. 9, loquens de ἀδικεῖσθαι & ἀδικεῖν, addit, τὸ μὲν, τὸ ἔλαττον, τὸ δὲ, πλεῖον ἔχειν ὅθεν τὸ μέσον. ὥσπερ ὑγιεινὸν μὲν ἐν ἰατρικῇ, εὐεκτικὸν δὲ ἐν γυμναστικῇ. vt εὐεκτοῦντες dicantur qui corpore sunt bene habito & bene curato more athletarum. (Vnde & Plautus dicit, Pugilicè atque athleticè valere, item Pancraticè atque athleticè valere) Vt Terent. in Eun. dicit, Siqua habitior paulo, pugilem esse aiunt. Gellius, Equum nimis strigosum & malè habitum, sed equitem eius vberrimum & habitissimum viderunt. ‖ Εὐεκτικὸς, ου, ὁ, Bonæ habitudinis in corpore efficiens (seu vt B. interpr.) Bonæ valetudinis efficiens. Aristoteles Ethic. 4, καὶ τὸ εὐεκτικὸν ὅθεν τὸ πιπτειν τι κοσμος ἐν τῷ σωμαι. Et in 6, τὰ ὑγιεινὰ καὶ τὰ εὐεκτικα. Quibus addit idem Bud. & hoc ex Alex. εὐεκτικὸς, εὐεξίας, ἢ ὑγιεινὸς, vt ὑγιεινὲς ὑγιείας. ET Εὐεκτῶ, ῶ Sum corpore bene habito, Bona corporis habitudine fum. opponitur τὸ καθ' ἡμέραν ἀνίαμαι. Ceb. in tab. ὁρᾶς γυναῖκας δυοῖν ἐπιπλαστὰς ὅθεν τῆς πόρτας λιπαρὰς καὶ εὐεκτούσας τὸ σῶμα τῶν; Vtitur & Basil. sæpe hoc vocabulo.

Καχεξία, ας, ἡ, Malus habitus, Mala corporis habitudo. id est solidarum corporis partium depravatio qua alimentũ omne corrumpunt, vt Gorr. definit. Est verò aliquid minus quàm morbus. Morbus enim omnis, καχεξία est, at nõ vice versa. vt docet Suidas in ἀνεξία. Plutarchus De educ. lib. τὰ δὲ σώματος ἰχὺς οὐκ ἐξαμβλύνει καὶ καταφθείρει ἀνίαμελειαν καὶ τρυφὴν καὶ καχεξίαν; Celsus lib. 3, cap. 22 dicit Malus corporis habitus alimẽta corrumpens. Paulus Æg. lib. 3 cap. 47, πλὴν ἀρχὴ τῶν ὑδρωπικῶν πολλῶν καχεξία καὶ ἀνεμία τοῦ σώματος. Metaphoricè ad animum quoque transfertur. Diphil. apud Athen. lib. 6, Νοῦς δὲ καὶ καχεξία τις ἐστὶ δεινὸν πῆμ' ἄνθρωπος, Αἱ κρίσεις θ' ἡμῶν ἐστιν ὅταν, Mala mens, seu Mala mentis habitudo: vt dicitur bona seu mala corporis habitudo. Polybius, ἐπὶ τῶν σωμάτων ἐν τοῖς βίαις ἀσθενείας καὶ καχεξίας, propter consectũ vitæ socordiã, & morum deprauationẽ, vitiositatémque animi, vt in vulg. lex. exponitur.

Καχέκτης, ου, ὁ, ET Καχέκτικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malè habitus, Cachectes. Budæus ex Galeno & Dioscoride. Apud Latinos Plinius hanc vocem retinuit, quum ait libro 28 cap. 9, Phthisici, synectique & cachectæ. Metaphoricè quoque vsurpatur, vt καχέκτης, pro homine malæ mentis, seu turbulento & seditioso. Budæus ex Polyb. lib. 1, pag. 17, ἐξ ὧν πολλοὶ κατάστασεις καὶ στασιάσεις ἐν αὐτῇ τῇ ὑπάρχει. Et lib. 2, in fine, ἐπὶ αὐτῇ καχέκτας ὀντας καὶ νυκτικοὺς. VNDE Καχεκτικὸς, ου, ὁ, Mala habitudine laborãs, Malo habitui obnoxius. Galenus l. 4 κῆ πόπις, affectiones oculorum ad malum habitũ perductas vocat διαθέσεις καχεκτικὰς ὀφθαλμῶν. Et καχεκτικοὶ, quorum corpus macie conficitur, inquit Budæus, citans Plin. l. 32, c. 6. Notandũ tamen quemadmodũ εὐεκτὲς dicitur etiã Qui vim habet procreandi bonam corporis habitudinem, similiter fortasse alicubi & hoc posse exponi.

ET Καχεκτῶ, Malo corporis habitu laboro, Mala sum corporis habitudine. Polybius de Perseo, ἐξελύετο τὴν ψυχὴν, καθάπερ οἱ καχεκτοῦντες τὸ σῶμα τὸν, id est κακῶς πως ἔχειν διαπεφόβηται, vt Suidas hunc locum citans exponit. Idem Suidas dicit, πᾶς μὴν νοσεῖν τὰς πάσας καχεκτεῖ, οὐ πάντας δὲ τὰς καχεκτοῦντας καὶ νοσεῖν δεῖ.

C. Μειονεξία ET Πλεονεξία, vide post Μειονεκτῶ & Πλεονεκτῶ.

C. Μειονεκτέω, ῶ, Minus habeo, Minorem partem seu portionem habeo. Xenophõ Hierone p. 530, ἀλλὰ μὴν καὶ πίστεως ὅσῳ ἐλάττων μετέχει, πῶς οὐχὶ μεγάλου ἀγαθοῦ μειονεκτεῖ; id est, Atqui is cui minimum habetur fidei, nonne is magni boni minorem partem habet seu capit? q.d. nonne is magni boni minimùm est particeps? Synes. epist. 66, πλεονεκτεῖν μὲν πόνοις, μειονεκτεῖν δὲ πημῶν. Interdũ pro Deteriore fum conditione: vt apud eundem De insomn. ὡς τοῦτο μειονεκτεῖν τὸ πάθος. Sic & Xenophon vtitur, ei opponens πλεονεκτεῖν. Vide Bud. Comm. p. 858. Sed hic locus, ὥσπερ καὶ τὸ χρόνῳ τῆς ἐδωδῆς μειονεκτεῖς &c. qui Luciano ibi adscribitur, Xenoph. est in Hierone, p. 527 meæ edit. HINC Μειονέκτημα, ET Μειονεξία, Deterior conditio. Xenophon Pæd. 2, pag. 26, ὅπ ἑῴων ἀλλήλοις ὁμοίως τρεφομένοις· καὶ οὐκ ἐνῆν τοῦτο φάσκειν μειονεξίας, ὥστε ὑφίεσθαί τινα, &c. Vbi Philelphus non malè vi-

detur reddidisse μειονεξίαν, Min⁹ bene tractari. At μειονέκτημα est quod Gallicè dicitur *desauantage*. Cæterùm μειονεξία & πλεονεξία post μειονεκτεῖν & πλεονεκτεῖν ponenda censui, non contrà, sicut in præcedẽtibus ἀνεξία & καχεξία præcedunt ἀνεκτεῖν & καχεκτεῖν: quia ἀνεκτεῖν dicitur qui habet ἀνεξίαν, & καχεκτεῖν qui habet καχεξίαν: quod de μειονεκτεῖν & πλεονεκτεῖν nisi alio respectu dici non potest. Adde quòd ἀνεξία & καχεξία nominis ἕξις signif. inclusam habent.

C. Πλεονεκτέω, ῶ, Plus habeo, Ampliorem partem seu portionem habeo: aut maiorem. Thucyd. 6, pag. 211, ἢν δ' ἀ ὠφελίμων οὐ πλεονεκτεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ ξύμπαν ἀφελομένη ἔχῃ, Pl⁹ cõmodorũ habet, seu percipit. Sic πλεονεκτῶ τὴν τιμῆς, Aristot. Dicitur etiã πλεονεκτῶ τι σοῦ ἔν τινι. vt Pla. De rep. 1, ὃν ἐδωδῆ ἢ πόσει δοκεῖ τι ἰατρικὴς ἰατρικὰ πλεονεκτεῖν ἢ ἀνδρὸς ἢ πράγματος. Inuenitur ità πλεονεκτῶ τοῦτό σου, eodẽ modo quo diceretur πλέον ἔχω τοῦτό σου, pro Habeo istud plus q̃ tu. Vel, In hoc sum te superior. Vel, In hoc conditio mea melior est tua. Aut, In hoc superiore sum conditione, Philostr. πλεονεκτοῦσι τοῦτο θεῶν ἀνθρώπων οἱ θεοί. Sic Isocr. εἰ γὰρ δίκαιοι εἰ μηδὲν ἄλλο ἢ ἀδίκων πλεονεκτοῦσι. Synes. autem dixit cum genitiuo quidem personæ, sed dativo rei, πλεονεκτοῦσι οἱ χρηστοὶ τῶν πονηρῶν ταῖς ἀγαθαῖς ἐλπίσι. Sed & cum dativo rei solo. vt Xenophon Pæd. 2, πμαῖς καὶ δώροις πλεονεκτῶν, (cui opponitur τῶν ἴσων τυγχανειν vel ἰσομοιρεῖν) id est, Plus honorum & munerum consequi, aut accipere. Quidam autẽ vertunt, Honoribus & muneribus alios antecellere: sed malim Superiorem esse. Quæ interpretatio melius etiam conuenit huic eiusdem loco Pæd. 7, ἐπλεονέκτουν μᾶλλον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ πλήθει καὶ τοῖς ὅπλοις. Interdum verò dicitur cum solo genitiuo personæ itidem pro Superiorem esse, vel Superiora omnia, aut priores habere, seu Conditione meliore aut commodiore esse, vt loquitur Cic. qui etiã dicit In superiori conditione positum esse. (vt contrà πλεονεκτεῖσθαι passiuè est Omnia habere inferiora: de quo & infrà dicetur, in altera verbi πλεονεκτῶ signif.) Item πλεονεκτεῖν ἀξιῶ apud Aristot. Primas partes in Rep. mihi vendico. At verò apud Herodianum lib. 1, οὐδὲ τὸ πλεονεκτεῖν ὑμῶν ἠξίωσα, Polit. vertit, Neq; enim ego me superiorem vobis vnquam gessi. Cicero autẽ hac omnia Plat. verba, πλεονεκτεῖν τῶν ἄ ων πρὸς τὸν πόλεμον, reddidit vno Lat. Vincere. vt videbis pag. 125 Cic. lexici. ‖ Sed & pro Vincere, id est Antecellere, seu Anteire aut Præstare, sæpe accipitur. vt Isocr. Euag. Τοσοῦτον πλεονεκτούσης τῆς πολιτείας. Sic πλεονεκτεῖ τῆς Ἑλένης, Philostr. ‖ Πλεονεκτεῖν in malum etiam seu in malam partem dicitur (& hoc est quod Budæus intelligit quum scribit πλεονεκτεῖν dici etiam eum cui plus incommodi accidit) vt quum dicit Xenoph. Pæd. 1, πλεονεκτεῖν τοῦ ψύχους καὶ τοῦ πόνου. vbi alioqui suam illam primam signif. retinet. est enim Plus frigoris & plus laborum habere, id est tolerare.

Πλεονεκτῶ, Fraudo. vt videlicet solent qui plus habendi quàm alii cupidi sunt. Vide Bud. p. 858, ex Plat. Hac certe in signif. Paulus Apost. accuf. iungit. vt 2 ad Cor. cap. 7, v. 2, οὐδένα ἐπλεονεκτήσαμεν. quod redditur Neminem expilauimus. Perinde est autem acsi dicas, Nemini quicquam plus habẽdi desiderio (id est auaritia) eripuimus. Vel, Neminem per auaritiam fraudauimus vlla re. Quidam etiam vertunt Neminem per auaritiã circũscripsimus. Sed & accusatiuũ rei addidit cap. 12, μή τι ἐπλεονέκτησεν ὑμᾶς Τῖτος; Scio tamen vulgò ἐνὶ cõiunctim legi: sed mihi altera lectio magis placet. Apud eundem tamẽ, eiusdem epistolæ cap. 2, ἵνα μὴ πλεονεκτηθῶμεν ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ, accipitur potius pro Circumueniamur quàm pro Fraudemur: licet alioqui circũuenire dicãtur & qui fraudant. Quidam autem annot. πλεονεκτεῖσθαι esse propriè in sortitione vel distributione ab alio potiores partes sibi vendicante & suam conditionem meliorem faciente, iusta parte & portione priuari. Sed ego potius credo πλεονεκτεῖσθαι in prima signif. dici generaliter eum cui ὁ πλεονεκτῶν iniuriam facit, fraudando videlicet, circunscribendo, aliisque modis huiusmodi.

Πλεονέκτημα, Commoditas quam quis præ aliis consequitur, vel Adiumentum quod habet aliquis præ aliis. Item Superiores partes, Melior cõditio. Demost. πλεονέκτημα μέγα ὑπῆρξε Φιλίππῳ. (pro quo dicitur & πρόσπορμα) Apud eũdẽ legitur πλεονεκτήματα πρὸς πόλεμον, sicut apud Xenophontẽ, τὰ ἐν τοῖς πολέμοις πλεονεκτήματα: sed πρὸς πόλεμον & τὰ ἐν τοῖς πολέμοις diuerso sensu dicũtur. Alicubi πλεονέκτημα vertitur etiam Prærogatiua. Hermog. τῆς φύσεως πλεονεκτήματα dixit, eodémque modo Philo φυσικὰ πλεονεκτήματα. Hoc certè consta: (vt & alias dixi) πλεονέκτημα id planè esse quod Gallicè dicitur *auãtage*. sicut μειονέκτημα alicubi *desauãtage*. ‖ Πλεονέκτημα, Fraudatio, Vel potius, Quod fit ad fraudãdum aliquem, seu circunueniedum. aut Id in quo fraudatur aliquis. Demost. in epist. ad Heracleodorum, ἥπερ ὅτιν ὡς ἀληθῶς ἢν μὴ πλεονεκτημάτων καὶ ἢν πρὸς ἐμὲ ἔχῃ σοφισμάτων ἔξω, vbi Bud. interpr. Vt & procul ab omni iniquitate absit quæstuosáque versutia. ITEM Πλεονέκτης VEL Πλεονεκτικὸς, Fraudator & circunscriptor, Alieni auidus. Apud Paulũ redditur Auarus: illo præsertim loco vbi πλεονέκτης esse dicit εἰδωλολάτρης, ad Ephes. 5, v. 5. (sicut ad Col. 3, πλεονεξίαν ait esse εἰδωλολατρείαν) Reperitur autem & πλεονεκτικὸς apud Xenoph. ἐν τῇ ὁλκάδι ἐφάνη πλεονεκτικὸς καὶ βιαιότατος ἐγένετο. Vbi sunt qui vertunt Rapacissimus: sed videmus à Paulo cum πλεονέκτης poni etiam ἁρπαξ. Πλεονεκτικὸς autem Aristoteli est etiam Violentus & tyrannicus, teste B. HINC Πλεονεκτικῶς, Luc. More eorum qui fraudant, & circumueniunt.

Πλεονεξία, idem quod πλεονέκτημα. Isocr. in Nicocle, αἱ ἐν τῷ πολέμῳ πλεονεξίαι sunt Cõditiones præstãtiores, Præcipua commoda. Bud. 858. ‖ Πλεονεξία, Plus habendi auiditas inexhausta, Alienum vsurpandi cupiditas. Thucyd. 3, εἰ μὴ ὅτι πλεονεξία, ἀπ' ἴσου δ' μάλιστα ὅπόν πς Xenoph. οὐκ ἐξαπατᾶς ὅτι πλεονεξία. Sæpe redditur Auaritia. vt apud Synes. ὑπὸ γραῦς πκῆς ἀπεξίας, καὶ τῆς ἢν πεξιαρχῶ πλεονεξίας. Atque ita sæpe reddiur in Pauli epistolis: apud quem tamen, 2 ad Cor. cap. 9, v. 5, ὅπως ὡς εὐλογίαν, καὶ μὴ ὡς πρὸς πλεονεξίαν, Erasmus vertit Fraudationem, item Spoliationem: sed malo cum Beza per quandã metalepseωs formam intelligi Quod tãquam ab auaro extortum est.

C. Κακουχέω, ῶ, Malè tracto. Et quod Latine ad verbum, Male habeo aliquem. Damascenus 116 ex lib. Sapientiæ θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὀνειδίζοντες πρὸς ἀλλήλους. Hæc Bud. Κακουχοῦμαι eidem Budæo est Ægritudine animi morior & enectus sum, Despondeo animum. Plut. Consolat. ad Apol. 99 ὡς πρὸς ἀπόσαῦ τὰ πένθη, κακουχούμενοις πολὺ πᾶσαν τὸν βίον, conflictatos, rabescẽtes luctu, vt idẽ Bud. interpretatur. At v. l. κακοπαθῶ siue κακὰ πάσχω citant ex Thucydide vt sit idẽ quod Ciceroni malum habere, & Quintiliano Malo affligi, seu Malis premi. sed nullum testimonium proferunt.

HINC C. Συγκακουχοῦμαι, Vnà conflictor malis, Vnà affligor. Bas. in Hexaem. de Mose, εἴλετο συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν. ET Κακουχία (nisi forte quis præcedere hoc nomen putet) Mala tractatio, vt Bud. iterpretatur in hoc Theanûs epist. loco. ἔνιαι δὲ κέρδος τὴν ἀνεφείσατον ἡγοῦνται, πῶς ἢν θεραπαινῶν κακουχίαι, βαρυνόμεναι μὲ ὅσις ἔρωσι, ὑποστελλόμεναι δὲ τὸ ὀπτῆδείαν. Sic Polyb. ἀπιροι τῆς ἔσωτης κακουχίας. Plutarchus autem plur. numero vsus est in Cõsol. μὰ πῶ αὐτὸς καὶ κατέλθοι τὰς κακουχίας. Hesych. vult κακουχίαν inter alia significare ἀθεραπευσίαν, id est cultũ corporis neglectum.

C. Ἄχρω, Pauper, Nihil habens. q.d. ἀεχρώ. Apud Suidam verò scribitur Ἄχρω accentu in penultimam retracto: & ἄχρωνες apud eundem οἱ μηδὲν ἔχοντες. Aliam etymologiam affert Hesychius, ὅπ τὸ κενὰ ἠχεῖ. VNDE Ἀχρωία, ας, ἡ, Inopia, Penuria, ἀπορία, Suid. ex Aristoph. Amphiarao, Νόσῳ βιαθεὶς ἢ φίλων ἀχρωίᾳ. apud Hesych. verò est ET Ἀχρωία quod exponit ἄπορα, quasi AB Ἀχρώιος adiectiuè sumpto. Pro ἀχρῶ verò siue ἄχρω apud Suidam est ETIAM Ἄχρης, idem significans, id est Pauper, πένης.

¶ Σχῆμα, ατος, τό, Habitus. Redditur tamen & aliis nominibus sæpe, vt mox docebo: sed ab hac interpretatione incepi, quòd σχῆμα eodem modo dicatur ab ἔχω (aut certè σχέω inusitato pro ἔχω) quo Habitus à verbo Habeo. Quàm latè autem vtrunque extendatur, ex sequentibus patebit exemplis. Xen. Pæd. 5, circa principium, καὶ γὰρ ὁ τὰ πεινῶν σχῆμα ἐστὶ τοῦτο. id est Quāuis in humili esset habitu. Sed magis Latinè, Quanuis humilis esset eius habitus. (Sic autem vicissim dixit Liuius Cætero habitu se augustiorem fecit) Herodianus lib. 1, οὐδὲν ἄλλο ἢ πένθους σχῆμα δείξασα. quod Politianus vertit, Ac planè in lugubrem habitum deformata. Eodem libro αἰνὴρ φιλοσόφου φέρων σχῆμα, philosophi habitu. Et l. 3, σχῆμα πρὸς τὸ θεωρεῖν, reddit, Habit⁹ quo in publicum prodibat. Idem verò σχῆμα ἑδωδῆς dixit lib. 5, sicut Virg Æneid. lib. 8, circa finem, — incedunt victæ longo ordine gentes, Quàm variæ linguis, habitu tam vestis & armis. (Vbi tamen vestis & pro vestitu accipi potest, quum in illo Herodiani loco ἑδωδὴ vestimentum significet) Huc pertinet σχῆμα quod redditur Cultus. Herodian. 7, ἠδὴ φέρων βασιλέως ὄγκον καὶ σχῆμα, nomē imperatoris iam cultúmque gerens, Polit. Et apud eūdem, καταβαίζοντα δὲ τὸ ἀξίωμα αἰσχύνῃ καὶ μεμισμένῳ σχήματι, Sed amplissimam dignitatem turpissimo fœdissimóq; cultu contaminare. ‖ Sæpe etiam σχῆμα, quod à Latinis & Habitus oris & Gestus appellatur, à Gallis *maintien & contenance*, quæ itidem à Tenere (quod est ἔχειν) deducta esse constat. Eurip. Medea. Ὦ φιλτάτη γύναι, εὐλαβοῦ δέμας τόμα, Καὶ σχῆμα, καὶ θεῶν τὸν ἀνθρώπων τέκνων. Demost. in Mid. τὸ σχῆμα, τὸ βλέμμα, τὴν φωνήν. Ibidē, λυπεῖται τοῦ σοῦ θρασύτητα καὶ φωνοῦ καὶ τοῦ σχήματος θεωροῦντας. Aristophanes Vespis, ἰδοὺ θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σέβομαι σ' ἔτω Μάλιστ' ἔοικα τοῦ βάδισον τοῦ πλησίον. Vt autem ibi βάδισμα subiungitur τὸ σχῆμα, sic etiam à Luciano in Tim. p. 20, ἔστι δὲ τὸ σχῆμα ὑγιὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τοῦ ἀναβολοῦ. (vbi tamen Erasmus vertit simpliciter Habitu) Idem Luc. alibi, ὁ σῶμα δὲ ἔστι, ἀπὸ γὰρ τὸ σχήματος. Atque vt hìc dixit aliquem esse σῶμα ἀπὸ τὸ σχήματος, sic etiam dicitur σχῆμα σῶμα, ἢ τε σχῆμα ὀλιγῶσις (Sunt autem qui huc referant illud ἄπνοον σχῆμα Xenoph. paulo antè allatum. quod tamen latius extendi puto, vt docui) Sed nonnūquam σχῆμα redditur & Persona, quod huc pertinentem signif. habet: vt apud Horatium, Personámque feret non inconcinnus vtrāque. Quinetiam speciem oris Latini dicunt, sicut habitum oris, quod Græci σχῆμα. ‖ Verùm σχῆμα redditur Species de aliis etiam rebus dictum. vt ἐν σχήματι νοσοῦντος apud Herodianum. Bud. vertit Specie ægrotantis, & ἐν σχήματι πολιορκίας, In speciem obsidionis: item σχῆμα παρέχειν λυπουμένου, Speciem præbere hominis mœsti. Interdum verò & alteram nominis Species signif. habet: vnde etiam redditur alicubi Color & species, (vt Cic. dicit apud B. pag. 492, Sed etiam colorem & speciē pristinā ciuitatis amisimus) ità Species & prætext⁹. vt apud Plutarchum in Galba. ἀρνήσω σχῆμα τοῦ ἀναβολοῦ φάσκοντες. Sic & apud Thucyd. vbi σχῆμα exponitur πρόσχημα. Greg. verò huic voci σχῆμα adiunxit πλάσμα κενόν, scribens, οὐκ ἀληθείας σχῆμα γοῦν καὶ πλάσμα κενὸν προσκείμενος. vbi Bud. pro vtroque dixit duntaxat Simulationem inanem. Apud Paulum autē 1. Cor. cap. 7, v. 31, παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, redditur σχῆμα, vel Species, vel Forma. sed malo Species, puto enim σχῆμα hìc esse quod Gallicè dicitur *La belle apparence*. ‖ Iam verò vt species interdum aliquam dignitatis signif. inclusam habere videtur (vnde dicit Cic. Sustinere alicuius dignitatem non solùm consilio sed ipsa specie) sic & σχῆμα Græcis. Atque adeo etiam Dignitas redditur alicubi: vt apud Bas. in Epist. ad Cādidianum, ὅς γε οὐδ' ἡμῖν ἀπὸ τοῦ σχήματος ὀλιγίσας, ἀλλὰ τὴν εἰωθότα τόπον. Sed hìc fortasse rectius illi grauitatis aut etiam fastus signif. dederimus. Hesych. certè σχῆμα vult inter alia esse κόμπον.

Σχῆμα, Forma, Figura. Cic. interpr. in Plat. Tim. Sic Herodian. 2, ἐν πίνοις σχήματα τοιαῦτα καὶ τοιοῦτα ἔστι Γαλλίας. Dionysius Alex. Σχῆμα μὲν οὖν τοιοῦτον ἔστι πλθρῆσιν βέβηκεν. item σχήματα geometrica: de quibus Gell. lib. 1, cap. 20, Figurarum quæ σχήματα geometræ appellant, genera sunt duo, planū & solidum: hæc ipsi vocāt ἐπίπεδον καὶ στερεόν. ‖ Sed & rhetorum sunt σχήματα, quorum alia vocantur λέξεως, alia διανοίας. Cicero in oratione ad Brutum, Cōcinnitatem adhibet, quæ verborum collocationem illuminat iis luminibus quæ Græci quasi aliquos gestus orationis, σχήματα appellant. Idem De clar. orat. Ornari orationem Græci putant si verborum immutationibus vtantur, quos appellant τρόπους: & sententiarum orationisque formis, quæ vocant σχήματα. Fabius lib. 9, cap. 1, τὸν τῶν σχημάτων τὸν ἀγωνιστὴν, scribit, Sed si habitus quidā & quasi gestus sic appellandi sunt, id demū hoc loco σχῆμα dici oportebit, quod sit à simplici ac in promptu posito dicēdi modo poeticè vel oratorie mutatum. Sic enim verum erit, aliam orationē esse ἄσχημον, id est carentem figuris (quod vitium non inter minima est) aliam, εὔσχημα κοσμοῦσαν, id est figuratam. Hæc Fab. Sciēdū est tamē, quum dicit Aristoteles σχῆμα λέξεως nec ἐμμελῆ nec ἀρετὴν esse debere, non intelligi de figura tā oratione, sed simpliciter de forma & specie.

Σχήματα saltātium, Lat. Staticuli. Budæus autemtamen apud Herodotum ὀρχήσασθαι Λακωνικὰ σχήματα (vbi tamen legūt alii σχεμάτα) vertit Saltare Laconicis modulis. Item Motibus, & Gestibus. Subiungit autem ex Xenophonte Sympos. de saltatore loquētis, ὅδε τ' ἔφη, εἰς καλὸς παῖς ὤν, ἐμοὶ σοὶ δοκεῖ, σχήματα ἐπὶ καλλίστῳ φαίνεται ἢ ὅταν νοσῇ ἀγῶν. Ibidem, νῦν δὲ ἐκεῖνο ἀκούσατε μάθημα τὰ σχήματα τῶν σοφῶν, interpr. Saltandi genus & ratiōem, vel Saltandi artem. Aristophanes autem in Vespis σχῆμα hac in signific. dixit in singul. καὶ γὰρ δὴ σχῆμα τῆς ὀρχήσεως, μᾶλλον δὲ γ' ὅπως μαθοῖμι ὀρχεῖν.

C. Σχηματοποιέομαι, ῶμαι, Fingo, Cōformo. Informo. Xen. De re eq. ὅταν σοῦ τις αὐτὸν εἰς ὅσον τοσοῦτον ἀφῇ αὐτὸς σχηματοποιεῖσθαι ὅπως μάλιστα καλλωπίζοιτο, id est, Quum quis equum caput arduū habere, ceruicémque pandatam, docet: quæ est affectio & habitus equi in ferociam se cōformantis & effingentis, vt Bud. explicat, seu (vt alii) Quum quis equum caput reducta & pandata ceruice attollere condoceficit: quod σχῆμα est & habitus exultātis equi & sese conformātis ad ferociā. Σχηματοποιεῖσθαι, Gesticulationi seruire, Schemata saltationis cuiusque imitari. Bud. pag. Comm. 787. Σχηματοποιοῦμαι dicitur etiam ὁ πολλὰ σχήματα σῶμα καὶ μὴ ἐξομολογούμενος, Qui ingenuè non loquitur & simpliciter, sed efficto vultu & sermone assimulato: tracta metaph. ab illis saltatoribus qui in multas species sese assimulabāt. Bud. Σχηματοποιοῦμαι eidem Bud. Comm. pag. 492, id est quod Ciceroni Colorari, quum ait, Sentio illo cantu orationē meam quasi colorari. At colorare eum sic dixisse addit vt Plat. ὀνομαστὶ χρωματίζειν. esse enim coloratam orationem quæ certam habet suam phrasin. ET Σχηματοποιία, ας, ἡ, Gestuū schematumque in saltando efficio. Bud. Comm. pag. 786, citās ex Athenæo lib. 14, prolixum de saltationibus priscis locum, dicit σχηματοποιίαν ibi vocari artificem gesticulatorū disciplinam, qualis est chironomia: eiusque artis hodie reliquias licet tenues in saltationibus extare.

Σχήματος, ου, τό, idem quod ὑπόσχημα. Herodot. Eratone, ἐπιλθεῖσης δὲ τῆς πρεσβείας, ὥσπερ μὴ ἐπ' αὐτῆς ὠργίσθη Λακωνικὰ χρήματα μετὰ δὲ ἄλλα Ἀττικὰ τοιαῦτα δέ, τὸν κιφαλλωνέρεισα, ὅλη δὲ πρέσβεις, ὅσοι σκέλεσι ἐχειροτόμησε. Vbi Bud. annotat fortasse staticulum id dici, vt apud Plautum in Persa, Nequeo leno quin tibi saltem staticulum dem quem Hegea Faciebat. At quod Gellius dicit Gestuosus, sunt qui Græcè reddant ὁ πολλὰ σχήματα ὀρχούμενος. vide σχήματα paulo anté.

Σχηματίζω, Fiōsu, Effingo, Assimulo. Bud. ex Athen. σχηματίζει τοῦς τῶν γραφῶν ὅλοις τοῦ εἰόντος. Et σχηματίζομαι idem quod πλάττομαι, & ὑποκρίνομαι, In certam quandā corporis affectionē componor. Bud. Alia etiā significatio in vulgatis lexicis ponitur, id est Simulo, Prætexo, Fingo. Hoc enim Plutarchi in Numa, ἐπεισοῦντο τοῦ ἀπὸ τοῦ θεοῦ δόξαν αὐτῆς ὀνείροις τοῦς οὐ σχηματίζοντο σωτήριον οὖσαν, exponitur, Dei opinionem cōmenti sunt iis apud quos hanc simulabant & fingebant, salutarem.

In iisdem v. l. hoc quoque Lysiæ contra Tim. ἀλαζονεύοντα μὲν Τίμωνι τοῦ πλησίον, καὶ ἐσχηματισμένοι τοῦ ἐρχεῖν ὡς τοῦ ὄντος, exponitur itidem τοῦ πλησίον τοῦ ἔχοντες καὶ δοκοῦντες εἶναι κόσμιοι. Σχηματίζεσθαι, Ornari, Componi, Coli. In Gorg. τοῦ κυβερνητικῆς loquēs, Καὶ αὐτὴν μὲν τοῦτο λυδὴν ὅτι καὶ κοσμία, καὶ οὐ σιμωνοῦσα ἐσχηματισμένη ὡς ὑπόκρισιν ἀναπτόμενον, hoc est, Non vt rhetorica magno cultu & exquisito se venditat. Quò referri potest & ἐσχηματισμένος λόγος apud Hermog. pro oratione figurata, seu suo quasi habitu & cultu ornata & compta. quo modo & σχηματισμένα accipi suprà ex Bud. annotaui. Vide & σχῆμα paulo antè. Hæc autē Epicuri apud Laertium, τὸν σάρκα τὸ παρὸν μόνον σχηματίζει τὸν ὑψηλὸν καὶ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν, sunt qui ex Cic. interpret. Corpore nihil nisi præsens & quod adest sentire possumus: animo autem & præterita & futura. VNDE Σχηματισμός, οῦ, ὁ, Cultus corporis & comptura. Bud. ex Plat. lib. 4 De rep. κουφότητα καὶ ἀμπεχόνας καὶ ὑποδέσεις καὶ ὅλον τὸν τοῦ σώματος σχηματισμόν. Item In certā quandam affectionem corporis compositio, vt σχηματίζεσθαι accipitur. Plut. De audiendo, loquens de auditore molesto, σκῆψιν καὶ βαρύτητα καταπάσῃ καὶ σχηματισμὸν θηρώδης δόξαν ἀυταθοῦς καὶ βάθος ἔχοντος αὐθρός. ‖ Ponitur & pro fastu vt apud Plat. De rep 6, ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτὸν, σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ αὔθις ἐμπιπλάμενον. Bud. ‖ Item Figura seu Figuratio. Plut De primo frig. τῶν σκαληνῶν καὶ τετραγωνοειδῶν σχηματισμῶν ἐν τοῖς σώμασι κειμένων, id est (Turnebo interprete) Ex triquetris inæqualibus, figurisque quarum triangula sit forma, in corpore hærentibus. Est etiam vocabulum grammaticum, quo significatur ab illis formatio seu modus formandi vocabulum vnum ab altero, & quasi certam formam illi dandi. Sic Athaneus lib. 11 dicit quosdam falsos fuisse qui πλειάδες putarent esse aues, deceptos ὑπὸ τοῦ ποιητικοῦ σχηματισμοῦ τοῦ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ γράμματος, videlicet in vocabulo πλειάδες. Eodē libro paulo antè reprehendens Didymum quòd Λυκουργεῖς φάλας à Lycio qui eas confecisset, dictas traderet, ait eum ignorare ὅτι τὸν τοιοῦτον σχηματισμὸν ἀπὸ κυρίων ὀνομάτων οὐκ ἂν τις εὕροι γιγνόμενον, ἀλλ' ἀπὸ τόπων ἢ ἐθνῶν. ‖ Σχηματισμὸς Hesychio est πλάσμα. ET Σχηματίσπος, εως, ἡ, Situs, in vulg. lex. ET C. Ἀσχημάτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Figura carens. Plut. De animi procreatione, τὸν ὕλην ἀεὶ μὴ ἄμορφον καὶ ἀσχημάτιστον ὑπὸ ἀυτοῦ λέγεσθαι, id est (Turnebo interprete) Materiam semper informem esse omniq; figura carere. Ἀσχημάτιστον, inquit Bud. Sine cōfiguratione, vt Deus. Et citat hunc adespotō locum, ἡ φαντασία φορυζοῦσα ἐν τῇ θεωρίᾳ τὴν θεῖον ὑπονοεῖν ἡμῖν δίδωσιν ὅτι σῶμα ὅτι καὶ μέγεθος ἔχει καὶ σχῆμα, καὶ οὐκ ἐᾶ ἡμᾶς ἀσωμάτους καὶ ἀσχήματους τοῦ θεοῦ νοεῖν. Idē Bud. ex Damasceno, ἀσχήματος θεὸς citat, id est formam non recipiens, καὶ ἀναφὴς καὶ ἄοφρος. Ἀσχημάτιστος est etiam vocabulum grammaticorum & rhetorum, pro Figuris carens, Non figuratus. σχήματα non habens. Vide σχῆμα paulo antè. Item Qui figuras nullas in oratione siue in verbis adhibet. Demetr. Phal. οἱ γοῦν ἀρχαῖοι πολλὰ σχήματα ἐν τοῖς λόγοις πθέντες σωνθέτεροι τοῦ ἀσχήματίστων εἰσί. ET Δυσχημάτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ. Figuratu seu efficiu difficilis.

C. ΔΙΑσχηματίζω, Figuro. Luc. in Cauc. πεπλάσθαι μὲ ἐχρῶ, ἄλλον δὲ πνα καὶ μὴ τοιοῦτον διεσχηματίσθαι τοῦτον.

C. ΕΠΙσχηματίζω, Effingo, Compono. v. l.

C. ΚΑΤΑσχηματίζω, Effingo. Apud Plut. Romulo, καταχρήσαντο ἑαυτὸν, exponit, Vestitum sibi apparauit. Apud eundem in Lycurgo, καταχρηματίζοντας ἰόντες τοῦς τὸ καλὸν, interpr. Formantur ad honestatem. At hoc Diosc. lib. 2, καταχρηματισμένον τὰ φύλλα, vertitur, Folia inciluris diuisa habens. Καταχρηματισμένος, Fictus. Budæus ex Basilio.

C. ΜΕΤΑσχηματίζω, Transfiguro, Transformo, In aliū habitum traduco. Plut. De defectu orac. τοῦ εἰς ἓν διδυκίας σῶμα καὶ πολυσυρπιθμίας ἑνὶ καὶ τόπῳ μεταχηματιζούσης καὶ ἀναπλαττούσης ἀπειράκις, i. (Turn. interp.) Quæ vni implicata est corpori & innexa, quod infinitè aliter atque aliter interpolare, instaurare, renouaréque soleat. Philo De mundo, loquens de tribus modis corruptionis, καὶ δὲ αἱρεσιν ἢ ἐπιχούσης ποιότητος, ὁ μεταχηματιζόμενος ἔτερος μηδὲ ἑτεροειδῆ πνα τύπον τοῦ φέρει μορφῆς. id est, Peremptiuus autem qualitatis modus est, quum ita fit habitus immutatio vt ne diuersa quidem forma faciem quandam præbeat. VNDE Μεταχηματισμός, οῦ, ὁ, Transfiguratio, In aliam figuram traductio, Habitus immutatio. Plutarch⁹ Sympos. 6, probl. 2, οὐδεία γὰρ οὐ γίνεται τὸ δίψος, ἀλλὰ πόρων πνῶν μεταχηματισμῶ. Et paulo pòst, οὐν ὑπὸ ἀδένος αὔξει τὸ ὑγρὸν, ἀλλὰ μόνον οἱ πόροι τοῦ ἀχόντος πτῶν μεταχηματίζεσθαι πᾶξιν ἑτέραν καὶ διάθεσιν. Est etiam figura grammatica: cuius exemplū in v. l. est ὄψις, ιδος, pro ὄψ, οπός.

C. ΠΑΡΑσχηματίζω, Formo, Figuro. v. l. Videtur tamē præpositio signif. simplicis mutare. παρασχηματίζειν Suidæ est τὸ διεγραμμένα λεγόν.

C. Προσχηματισμός, οῦ, ὁ, Figuræ nomen apud grammaticos, quæ & paragoge dicitur: quum videlicet litera vel syllaba in fine dictionis adiiciturvt quum λόγοισι dicitur pro λόγοις, ἐγὼν pro ἐγὼ, τοῦσδε pro τοῦσδε.

C. ΣΥσχηματίζω, Configuro, Conformo. Plutarch. Numa, συσχηματίζοντες τοῦς τὸν ἀμώμητα βίον, cōformantur ad vitam inculpatā. Rom. 12, μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθε τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοὸς ὑμῶν, Ne cō figuremini seculo isti, vel, Ne configuretis vos seculo isti. vt Columella dicit, Ne prauitas statuminum ad similitudinem sui vitem cōfiguret. Et 1 Petr. 1, μὴ συσχηματιζόμενοι τοῦ πρότερον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ὑμῶν ἐπιθυμίαις, Qui vos non cōformetis pristinis quæ in ignorātia vestra viguerunt cupiditatibus.

C. Ἀσχήματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Figuras seu schemata non habens, Malè figuratus. v. l.

C. Ἄσχημων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Figura seu forma carēs, ἄμορφος, ἀνείδεος, Hesych. Itē Indecens, Herodian. l. 5, φυεὶ δὲ τοῦσωπον ὠραῖον ὑβελῶν βαφαῖς, ἀσχήμονα, faciémque suapte natura formosam indecoris coloribus inficiens. Plato Epist. ἐμὲ δὲ ἀφικνούμενον ἐν τοῦτο, ἄσχημον αἰεὶ ἂν μὴ δίχα τοῦ ἀγανακτεῖν ἐφ' ἅπερ σὺ τοῦ γελᾶς, turpe mihi esset, Indecorū esset. Sic ἀσχήμονι θανάτῳ apud Hesych. ἐπιτιμήσῳ.

HINC Ἀσχημόνως, Incompositè, Indecenter, Turpiter.

ET Ἀσχημονέω, ῶ, Non decenter compositus sum, Indecenter & indecorè me gero, Turpiter aut incompositè ago. Bud. Plutar. Apophth. μικρὸν τοῦ χλαμύδα καταπέρω πίπτοντα. ἀσχημονεῖς γὰρ οὕτω κατεσθῶς, Inhonestè cōpositus es & indecenter, vt idem Bud. interp. Synes De insomn. ὡς οἷς ἅπασι καὶ τὸ γλυφέσθαι μὴ λίαν ἀσχημονοῦντα, τελεοπάτης αὐ εἶν ῥητορικῆς, non admodum ineptientem. Demosth. Epitaph. ἐὰν τοῦς κυρίους ἢ δώρεις ἢ δι' ἄλλης ἡστινοσοῦν ὁμιλίας ὀξαρέσῃ, κἀν τὰ δεινότατα ἀσχημονῇ, μικρὸν ὄνειδος τὸ λοιπὸν ἀυτοῦ καταστήσεται. Æsch. De falsa leg. καὶ τὸν εἶδε πώποτε ἀσχημονήσαντα ἢ μὲν ἡμέραν ὡς σοφὸς ὢν τῇ πομπῇ τοῦ διονύσου, ἢ ἀκτῆς; Herodianus lib. 5, de Heliogabalo, ἀποσκεδάσαθαι θέλοντες ἀσχημονοῦντα βασιλέα, principem fœdissimum. ET bicomp. Καταχρηματονέω, Indecorè & contumeliose ago seu tracto. vt Bud. interpretatur, addens, Suidā dicere καταχρηματονέναι τὸ ἀγάλματος, τὸ καταπλῆσαι. Ab ἀσχήμων derīuatur. ET Ἀσχημοσύνη, ης, ἡ, Deformitas. cōtrarium τοῦ ἀσχημοσύνη. Plat. Sympos. ἀσχημοσύνη γὰρ ἐρῶν τοῦς ἀλλήλους ἀεὶ πόλεμος. Item Turpitudo, Indecens actio. Æschines contra Ctesiphontem, κλοπὴ τοῦς τοῦ θεάτρου, ὡστε καὶ συείπεσθαι δίχα τοῦ ἀσχημοσύνου.

C. Ἑτεροσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui alterius seu diuersæ figuræ est, Figura diuersus. Theophrastus Hist. pl. lib. 1, cap. 16, αἱ ὁμοῖαι καὶ ἑτεροσχήμονα φύλλα λεβίνης, alterius figuræ.

C. Εὔσχημος, ονος, ὁ καὶ ἡ, Decorus, Speciosus, Compositus, κόσμιος. tā de persona quàm de re siue animata siue inanima. Luc. ἄσχημον καὶ κακόν. Xenoph. De arte equest. πυγχάνειν δὲ πόδας καὶ ἰσχυροὺς καὶ ἀσάρκους καὶ ἀσχήμονας. Athen. ὀρχήσασθαι εἴδος ἀσχήμον καὶ μεγαλοφρεπῆς. Demosth. Epitaph. ἀσχήμονας καὶ πλοῦτον ἔχει λόγους. Plato, ἀσχήμων ἀπόκρισις, Speciosa responsio. Plutarch. Romulo, ἀσχήμων φέρεσθαι. Aristot. De mūdo, φυτὰ ἔνθα μὴ καλοὶ μηδὲ εὔσχημοι, eò ire quò nec honestū est accedere nec speciosum. Æschines contra Ctesiphontem, de quodam adolescente, ὡκνει πολιὸν χρόνον ἐν τῇ Δημοσθένους οἰκίᾳ· ὃ δὲ φέρων ἢ παρῶν, ἀμφίβολος ἢ αἰτία, καὶ τὸ φέρ-

χια οὐδαμῶς εὔσχημον ἐμοὶ λέγειν, indecorum seu inhone A
stum dictu. VNDE Εὐσχημόνως, Decorè, Decenter,
Compositè, Speciosè, Modestè. Apud Aristoph. Vespis,
interrogãti, πῶς οὖν κατακλινῶ; respondet alter, εὐσχημό
νως. Demosth. Epitaph. τὰ σῆνα εὐσχημονέστερον τῶν ἄλλων φέ
ροντας ὁρᾶσθαι. ET Εὐσχημονέω, ῶ, F. ἠσω, Honestè me cõ
tineo, Decẽti corporis habitu affectuque sum. Bud. ex
Plat. lib. 5, De legibus, p. 245, ὡς ἀγγέλλειν δὲ καὶ πάντ' αὐ
τὰ ὡς χρεὼν ἐστὶν πᾶσιν ἐπικρυπτόμενον καὶ ὡς εὐσχημονῶν, εὐσχη
μονεῖν πειρᾶσθαι. ET Εὐσχημολογέω, ῶ, Fut. ήσω, Honestè lo-
quor & scitè. B. ex Theod. De senectute, κἀκεῖνο τοῦ Σόλω B
νος εὐσχημολογούμενον, Honestũ illud dictũ Solonis. Ab
εὔσχημων deriuatur ETIAM Εὐσχημοσύνη, ης, ἡ, Speciosi-
tas, Decor. Xenoph. Pæd. 5, de vxore cuiusdam Persæ,
διώκεις δὲ ὑπὸ τοῦδε ἤδη ὡς ἔστιν μὴ παρέχῃς, ἐπεὶ τὰ δὲ τῆς ἐσθῆ-
τος καὶ τῆς ἀρετῆς, καὶ τῆς εὐσχημοσύνης, καὶ τοῦ ἐν τάξει ἀναστρέφε-
σθαι ἐπιστῆμα. Plato Sympos. συμμέτρου δὲ καὶ ὑγιοῦς ἰδέας μετα-
λαβεῖν ἡ εὐσχημοσύνη. Apud eundem Platonem lib. 2,
De rep. ἐὰν μετ' εὐσχημοσύνης κοσμίου κτήσασθαι, signif.
Sub specie adulterina. C
C. Κακοσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Indecens, Indecorus. VNDE
Κακοσχημόνως, Indecenter, Indecorè, Turpiter. Plato De
leg. lib. 5, 243, ψυχῶν θόρυβον ὀνείδη κατασκευάζοντα καὶ
ἀδοξίας.
C. Μεγαλοσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Magna figura constans. Theo
phrastus lib. 2 De caus. plant.
C. Ὁμοιοσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui eiusdem est figuræ. vt ὅμοι
οσχήμονες ἀστέρες apud Aristot. VNDE Ὁμοιοσχη-
μονέω, Eiusdem figuræ sum, Eundem positum seruo,
Eundem habitũ seruo. Aristoteles Probl. ὥσπερ τοὺς χεῖ- D
ρας γυμναζομένοις μᾶλλον ἱδρῶς γίνεται ἐὰν τὰ ἄλλα ὁμοιοσχη-
μονῶσιν.
Σχῶσις, εως, ἡ, Habit⁹. idem quod ἕξις, vt Hesych. annotat.
Eidem Hesych. signif. etiam ὁρμὴ.
Σχωπεία, ας, ἡ, Anchora: qua videlicet nauis retinetur.
ἄγκυρα, ὁρμηπεία, inquit Hesych.
¶ Σχέσις, εως, ἡ, Habitudo seu constitutio corporis, secun-
dum quam aliquis carnosus vel gracilis, duro vel mol-
li, raro vel denso corpore dicitur, vt Gal. annotat. Quã
corporis constitutionem Hippocrates ἐν τοῖς ἀφο- E
ρισμοῖς τῆς ὀξέως appellauit etiam ἕξιν. Gorr. ¶ Σχέσις (vt idem
scribit) Affectio dubia, hoc est Quæ facile & inducitur
& depellitur. Hanc Aristot. διάθεσιν appellauit, τὴν ἕξιν
oppositam. Ab ea febres quæ facilè discutiuntur. χρόνι-
αι & ἐν χρόνῳ: quæ ægrè, ἐκπυκνοῖ & ἐν ἕξει nominant. In
vulg. lex. Σχέσις, Habitus imperfectus, quique non con
tumax, sed solutu facilis est: ἕξις verò affectus manẽs
& diuturnus, quem habitum vocãt. & ille διάθεσις ἐν χρό
νῳ, vel κατ' χρόνον, hic, διάθεσις ἐν ἕξει vel κατ' ἕξιν, etiã no
minatur. Gal. τοῦ κατ' πόνους lib. 2, διαθέσεσιν δὲ κατασκευάζει καὶ κατ'
ἕξιν εὐ κατ' χρόνον ἠνωμένοις χρόνιαι, καλοῦσιν ἐγκαυσιν. Idem
lib. 8, ἐπειδὴ δὲ ὀνομάζουσι τὸν μὲν ὀλυμπιοῦ διάθεσιν ἐν χρόνῳ, τὸν
δὲ μὴ τοιαύτας, ἐν ἕξει. &c. ¶ Σχέσις, exponitur etiam σύ-
μφυτος φύσις, Cõuenientia naturalis rei vnius cum al
tera, vt Bud. exponit. Nazianz. τὴν τῶν ἄλλα χρόνων
διάφορον. In vulg. lex. dicitur esse rerum inter se compa-
ratarum affectio quæ indicat quid habeant vna cum al
tera conuenientiæ. Vide in Ἄχεσις. ¶ Σχέσις (vt in iis-
dem ex Rufiniano annotatur) Lat. Affectio qua aduer- G
sariorum affectum quemlibet fingimus, cui respondea
mus. ¶ At verò apud grammat. χέσις ὀνομάτων dicitur
quum cuique substãtiuo suum adiectiuũ aptè conne-
ctitur. ¶ Item ἔπεχις Hesych. id est retentio. Et κατάστασις, item συγγένεια & φιλία. quæ ad præcedẽtes signif.
pertinent.
Σχετικός, Qui cum aliquo conuenientiam quampiam ha-
bet. Item, Retinendi & cohidendi vim habens. Plut.
De primo frig. συστολικὴν αὐτῆς παρέχοντα καὶ χεστικὴν ἃς τοῖς
φαρμακείαις διώκομεν, id est (Turnebo interprete) Quæ cõ
stringẽdi ipsius & cohibendi vim in medicamẽtis sup-
peditant. Idem eodem lib. τὸ δὲ ὕδωρ κολλητικὸν καὶ χεστικόν,
id est (eodem Turn. interpr.) Aqua glutinat & copulat.
ET Σχετικῶς, pro οἰκειοτικῶς. Vide Hesychium. Sunt
autem hæc ad illam nominis χέσις signif. referẽda qua
ἀντὶ οἰκειότητος φυσικῆς ponitur.
C. Ἄχετος, Qui retineri nõ potest, seu coerceri, Cuius irre-

uocabilis est impetus. Vel, Nemini cedens. Item Into-
lerandus. Od. β, Τηλέμαχ' ὑψαχόρε, κῦδος ἄχετο. Idẽ κῦδος
ἄχετον ex Hesiodo affertur pro Vis insuperabilis. ET
Ἄαχετος pro eodem: vt κῦδος ἀάχετον. At πένθος ἄαχετον,
luctus intolerabilis, aut Valde intolerabilis: vt α prius
sit ὀξύτονον. Vide Eust.
Ἄχετος σώματος ψυχή, Bud. ex Philopono in Proclũ,
Anima à corpore abstracta. Et ἄχετος ἔκστασις (vt vertit
idem apud Dionys. Areop.) Mentis temporaria abstra-
ctio, non modò ab omnibus concretis, sed etiam à sei
psa & ab homine. Schol. exponit τὴν χώρισιν πάσης σχέσε-
ως, ἵνα μηδεμιᾷ καταχρόνῳ σχέσει. Idẽ vero scholiastes alibi
scribit ἄσχετον vocari τὸ δεῖ λόγον, οὗ φεύγει τὸ παῦ οὐδεμία
σχέσις, ἢ τοῦ εἰκείου τῆς φύσεως. Alibi hoc idem verbum expo-
nens, scribit, οὐδεὶς γὰρ λόγῳ ἢ νοήματι τῇ φαύλῃ ἔχει τὸ
θεῖον πλὴν ὡς τὰ ὀνόματα σχέσιν τε καὶ κοινωνίαν. Quidam tamẽ
in illo Areop. loco ἄσχετον, ἀπολυτον ἔκστασιν interpr. Ani-
mum con. emplandi desiderio foras eminentem, & à
corpore abstractum, nulliusq; rei curã re entũ & occu
patum, sed solutum & liberum. Locus autem Areop.
afferitur à Bud. vnà cum superiore interpretatione,
Comm. pag. 378. Idem verò & hæc affert ex quopiam
scholio ἄσχετα, τὰ ἐπιφανεῖα καὶ ὑπερκόσμια, οὐσίαν ἄσχετον
ὡς τὰ σώματα ἔχοντα. ¶ Item ἄσχετος, Habitu vacans.
ὁ μὴ ἐν σχέσει θεωρούμενος. B. ex Damasc. 82.
C. ΑΜΠΕχω, F. αὐτέξω Circunio, Circumplector, Occu-
po. Apoll. Arg. 2 περὶ δὲ ἀχλὺς ἄμπεχε, cælum circunda-
bat caligo seu amplectebatur. aut occupabat. Vel, cælo
circuntusa erat. Hom. Od. ζ, ἀλμῷ ἢ εἰ ἤματα καὶ ἄστεα
ἄμπεχε ἄμφω, Salsiginem quæ illi terga & latos hume
ros amplectebatur. Vel; ortius, tergo & humeris circũ-
fusa erat. vt Hesych. ἀμπίσχει exponit περιέχει, καταλαμβάνει.
Ἀμπέχω, Induo. Amicio, apud Aristotelem. Fit autẽ
ἀμπέχω ex ἀμφί & ἔχω, mutato φ in π, per ἀναπνοιαν. est
enim ἀμπέχω pro ἀναπνέω. Futurum autem, quũ aspi-
retur, mutatione hac nihil opus habet. Quidam volunt
ex ἀμπί Æol. cè pro ἀμφί esse factum.
Ἀμπεχόνη, Induor, Amicior. id est Pro indumento
siue amictu mihi circundo. Aristoph. Pluto, ἵνα μὴ ἀμ-
πέχωμαι τῷ ῥακίῳ, Huiusmodi pallio induitur, Pallio hu
iusmodi se induit, seu amicit, Huiusmodi pallium ge-
stat. In præterito imperfecto ἀμπίσχετο, induebatur, a-
pud Athen. In futuro ἀμφέξῃ, indueris, apud eundem
lib. 1. Et ἀμπεχόμενος ἀλουργίδα, Vestem purpureã in-
tus, apud Lucianum. Idem, συγκαμμύω ἔχων ἀμπεχόμενος
ἀμπεχόμενος. Interdum absolute ponitur ἀμπέχομαι, id
est sine casu. vt apud Aristotelem in Problem. vbi γυ-
μνοὶ id est nudos, opponit τοῖς ἀμπεχομένοις.
C. 2. Ἐπαμπέχω, Superinduo.
C. 2. Καταμπέχω Cooperio. v. l.
C. 2. Περιαμπέχω, Obtego velamẽtis, Circũuestio. v. l. Obte
go, Inuoluo. B. ex Plat. περιαμπέχει τὰ ὀστᾶ μετὰ τῶν σαρκῶν
καὶ δέρματος ὁ σωμοειδὴς αὐτά.
Ἀμπεχονίς, ἡ, Cultus corporis, Vestitus. Plato De rep. 4,
κουρᾶς τε καὶ ἀμπεχόνας καὶ ὑποδήσεις καὶ ὅλον τὸν τοῦ σώμα-
τος σχηματισμόν. Xenoph. ἀλλ' οὐ μὰ τὴν θρυφαλίκιν γε ἐγὼ ἀναλῶ-
σω ὅτι ἀμπεχόνη οὐδὲ ὑποδήσει.
Ἀμπεχόνη, Vestimentum, Indumentum. Lucianus,
ἀμπεχόνης ἄπορεῖν. Hesych. scribit ἀμπεχόνη esse tenue
indumentum.
Ἀμπεχόνον, ου, τὸ, pro ἀμπεχόνη significante Indumentum.
In vulg. lexicis annotatur ἀμπέχονον legi apud Theo-
critum pro palla muliebri: sed Theocr. locus nõ adferi
tur. Ego duobus in Idyll. inuenio, sed vtrobiq; vide-
tur tribus vilioribus personis ἀμπεχόνον quam quibus
conuenire palla possit. Videndum igitur an non palliũ
potius oporteat vertere: quod promiscuum, id est tam
fœminis quàm viris in vsu fuisse legimus. Sunt autem
illa idyll. in mea edit. 15 & 27. in illo semel atque iterũ,
in hoc semel duntaxat legitur: & vtrobique manifestũ
est accipi pro veste exteriore, & quidem quæ aliis o-
mnibus superindueretur. Vsurpatur autem in hoc 27.
idyllio ἀμπέχονον & ἀμπεχόνη pro eodem. nam quum
dixisset puella, Τὰμπέχονον ποίησας ἐμοὶ ῥάκος, εἰμὶ δὲ γυ-
μνά, respondet iuuenis, Ἄλλῳ ἀμπεχόνιν τῆς σῆς τι μείζο-
να δόσω. Sed in vulgatis editionibus pro ῥάκος legitur

corruptissimè ῥάγος. A
Ἀμπεχόνιον, ου, τὸ, Diminut. Palliolum. Suidas tamen expo-
nit per παλλίον, Latinam vocem literis Græcis scriptam.
Item esse scribit λεπτὸν ἱμάτιον, id est indumentum
tenue.
Ἀμπεχὶς, Indumentum, Hesych. Ἀμπεχὶς, ἔνδυμα, ἀπὸ τοῦ
ἀμπέχειν.
C. ΑΝέχω, Sustollo, Sursum attolo, Tollo, Erigo in altũ.
vt χεῖρας ἀνέχειν, apud Hom. Il. ν, Manus sustulerunt, &
χεῖρας ἀνάσχων, Il. ε. Vide ἀνέχειν χεῖρα & alio sẽsu infrà, ex
Suida. Cæterùm vt χεῖρας ἀνέχειν apud Homerum, sic B
apud Pausaniam ἀνέχειν πυρσόν, & πυρὸς ἀνέχειν ὡς τὸν
οὐρανόν, apud Plutarchum. & apud eundem in Cæsare,
ἀνέχειν τῶν τῆς θαλάσσης τὰ βιβλίδια. Citatur & ex Plutar
cho in Pericle, ἀνέχει τὸν χλαμύδα ὡς τῆς ὄψεως αὐτοῦ,
pro Sustulit ante faciem eius, vel Sublatam oppositit
eius faciei. Exponitur etiam βαστάζω à Suida, id est Por
to, Gesto aliquid sursum attollens, vel aliquid sublatũ
in altum. Est itẽ Sustineo, eo sensu quo dicitur Onus
sustinere. vt Pausanias dicit Atlantem ἀνέχειν οὐρανὸν
καὶ γῆν, id est, cælum & mare sustinere. ¶ Ex hac au- C
tem significatione nata dicitur illa quam habet in-
terdum apud Sophoclem & Euripidem pro In pretio
habeo, Honoro. Euripides in Hecuba, τῆς μαστοπλὴξ βάκ
χης ἀνέχων λέκτρ' Ἀγαμέμνων. Sophocles, ἐπεί σε λέχος δο
ειάλωτον στέρξας ἀνέχει θοῦρος Αἴας, pro ἐπί σε πιμᾷ ὁ Αἴας,
στέρξας τὸ λέχος σοῦ. vt exponit Suidas post scholiasten.
Sed & Homerus ante eos ita verbo ἀνέχειν vsus est, quũ
dixit Od. τ, ἀδινὰς ἀνέχοντα pro πιμῶντα. Existimo autẽ
inde ortam hanc metaphoricã signif. quòd iis quæ in
pretio habemus, eminentiorem locum dare soleamus. D
Ἀνέχω, Retineo, Inhibeo. vt ἐπέχω. Il. ψ, v. 426, ἀνάλο-
γον ἀφεσσέμεν ἵππε ζεύγεα, ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους. Plutarch. ἀνέχε
τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας. videlicet ne in pugnam irruerent. Ab
hac signif. est ἀνοχὴ, Bud. Sed & neutraliter pro Cesso,
Desino. Appian. in Lib. μὴ ἀνάσχῃς τὸν πολέμου. Sic in vul-
gatis lexicis ἀνέχω τὸν φόνον. Camer. pro Continere
affert ἀνέχειν τοὺς ἀσπίδας. Item ex Xen. Hellen. 1, οὕτως ἀνέ-
χον, ita continebant se. ¶ At verò ex eiusdem Hellen.
lib. 2, ἀνέχειν τοὺς τοῖχον, pro Vrgent demolitionem
murorum. E
Ἀνεχέμοι τὴν χεῖρα, Suidas ex Theopompo affert pro
Præbe mihi manum, quod & Cedo manum. à Latinis
interdum dicitur.
Ἀνέχω, Promineo. Itẽ Emineo. Pauf. τὸ δὲ ὄρος τὸ λι-
μένι, ὅθεν ἄκρας ἀνέχουσιν ἐς θάλασσαν, λέγουσιν Ἥρας εἶναι.
Idẽ, καὶ βωμὸς ὅδε οὐ πολὺ ἀνέχων ἐκ τῆς γῆς. vbi Eminere
potius signif. sicut in altero loco potius Prominere.
Sic πόλιν ἐγχωρίοις ἀνέχουσαν, Aristid. 218, eminẽtem suis
ciuibus. Bud. Idem verò exponit non solùm Emineo,
sed & Existo, Attollor, in hoc Basilii loco, pag. 82, ὁρᾶς
τοὺς πίνακας τοῦτους τοὺς ἐπὶ τοῦ χρόνου κατεῤῥυέντας, οὐ τὰ λείψα-
να τῶν σκόπελοι πύργοι ἐξῆς τῆς πόλεως πάσης ἀνέχουσι; Itẽ pro
Erumpo, seu Orior à Pausania poni scribit. (in his autẽ
sig. ἀνέχω sæpe poni admonet) Sed & sol dicitur ἀνέχειν F
à Xenophonte, ἅμ' ἡλίῳ ἀνέχοντι. Vt autem in illo Basi-
lii loco vertit etiam Attollor, sic etiam videri accipiẽ-
dum putat apud Aphthonium, sicut ET Ἐπανέχειν, p. 17
& 18. Sic autem & ἀνέχουσαι ἄκραι Cam. apud Thucydid.
lib. 7 interpr. Promontoria excelsa. ¶ Ἀνέχω inter-
pretatur etiam Exto, id est (inquit) Extra appareo, in
hoc Plutarchi loco in Cæsare, ὥσπερ ἢ τὸ ξίφος ὑπὲρ τὸ ἱνίον G
ἀνασχεῖν.
P. Ἀνέχομαι, à quo ἀναοχέσθαι apud Homerum pro actiuo
ἀναχεῖν, id est Attollere: vt ἀναχέσθαι χεῖρας & ἀναοχέσθαι
δόρυ. Item ἀναχόμενος apud eundem, (vt scribit Bud.) de
eo qui erigitur corpore ad plagam validius inferẽdam.
Il. ψ, Πύξ μάλ' ἀναχόμενος πεπληγέμεν. Sed & pro ἀνέχειν si-
gnificante πιμᾶν, ab eodem alicubi accipi existimatur.
Vide Eustath. ¶ Ἀνέχομαι, Sustineo, Tolero, Patior,
Fero. qui vsus apud vtrosque scriptores reperitur. Ho-
merus Il. σ, Τοιοῦτόν οἱ φρεσὶν ἦσιν ἀνέχετο κήδεα λυγρά. Sic H
Aristoph. in Nubibus dixit κακὰ πολλὰ ἀνέχεσθαι. Et Lu-
cianus in Anacharsi. πολλὰ τὰ δι' ὑμᾶς ἀνέχεσθε. (vbi obser-
ua ἀνέχεσθαι cum accusatiuis synonymis) Xenophon
dixit itidem, ψύχῃ καὶ θάλπει ἀνέχεσθαι. Isocrates au-

tem ἀνέχεσθαι & ὑπομένειν pro eodem posuit: quod fecit
itidem Demosthenes, ita scribens in oratione Pro co-
rona, εἰ ἐγὼ μὲν τὰ ἔργα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πόνων ὑπέμενον, ὑμεῖς δὲ
μηδὲ τοῖς λόγοις αὐτῶν ἀνέχεσθε. Cum genitiuo autem ἀνέ-
χεσθαι iunctum, vt ὄμβρων τε καὶ ἡλίου ἠνείχοντο, apud Ho-
rodianum. Synesius fratri, ἀνέξομαι δὲ δικαίων καὶ πεφυ-
γμένων. Idem, ἀνέξῃ γάρ που μικρὸν ὑποβαρβαρίσαντος. Sui-
das tamen, nescio quid sibi volens, ait ἀνέχομαι pro
ὑπομένω quidem, accusatiuo, pro καταφρονῶ autem ge-
nitiuo iungi. Eustathius certè putat constructionem
cum accusatiuo Atticæ linguæ esse. ¶ Sæpe etiam
ἀνέχομαι participio iungitur aut infinitiuo. sicut & La-
tinè inter dum Sustineo cum infinitiuo. Ouid. Metam.
6, — sed non attollere cõtrà Sustinet hæc oculos. & a-
libi sæpe apud eum. (Est autem Non sustineo quod Gal
li dicunt Ie n'ay pas le courage vel le cœur: Itali, Non mi basta
l'animo) Suet. in Caligula, & eos q. spectare sustinuisset
execratus est. Græci ἀνέχομαι ὁρῶν dicũt vel ὁρᾶν, Sustin-
eo spectare. sed elegãtius per partic. Demosth. in Mid.
ἠνείχετο καὶ νικῶντα καὶ στεφανούμενον τὸν ἐχθρὸν ὁρῶν. Idem
Philipp. 3, τοῦθ' ὁρῶντες οἱ Ἕλληνες ἀνέχονται. Sic, οὐκ ἠνείχοντο
ἀκούοντες, Hell. 6. Od. σ, — τῶδε σοί γ' ἀνεχίμην Ἤμῳος.
Sophocles, ἀνέξομαι κλύουσα. Lucianus, οὐκ ἀνέχομαι ζῶν.
Iungitur & cum participio passiuo. vt, ἀνέχομαι ὑπ' ἄλ
λου παθόμενος. Infinitiuo autem rarius iungitur. Isocr.
ἀνέχου πᾶν ἔχειν, Sustine æqualem partem habere. id
est, Sis con entus æquali portione cum cæteris. Vel, Sa-
tis tibi sit quod æquo sis iure cum cæteris. Iosephus v-
sus est cum infinitiuo pro illo Sustineo cuius exemplũ
ex Ouidio & Suet. protuli: ita scribens; οἱ γὰρ πιστεύσαντες
ὅτι ποιοῦσι Θεὸν πρὸς ἑαυτῶν βίους, οὐδὲν ἀνέχονται ἁμαρτεῖν.
Apud Aphrod. autem in Probl. οὐκ ἀνέχεται τῶν μορίων
ἡ φύσις ἠρεμεῖν, redditur, Non potest quiescere. ¶ Aliq-
uãdo & per se ponitur ἀνέχομαι, id est nec casu sequẽ-
te, nec participio, aut infinitiuo. quo ponitur modo &
in prouerbio ἀνέχου καὶ ἀπέχου, de quo & in ἀπέχομαι.
Sic & apud Homerũ Il. ω, Ἀνέχου, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κῆρ θυμόν. vbi exponitur Fer patienter, vel Obdura. Est
AVTEM ἀνέχου pro ἀνάσχου, vt ἄνοιτο apud Apollon.
pro ἀνάσχοιτο.
Ἀνέχομαι, pro Tolero, id est Duro, διαρκῶ. Bud. ex Ari
stot. in 8 De hist. anim. δύναται δι' ἡ κάμηλος ἄπτης ἀνέχε-
σθαι καὶ πέπαρας ἡμέρας.
Ἀνέχομαι, pro Sustineo, id est Faueo & Tueor. vt Bu-
dæus vertit in hoc Act. Apost. loco, c. 18, v. 14, κατὰ λόγον
ἂν ἠνεσχόμην ὑμῶν, id est (inquit) Merito vobis fauissem.
Sic autem accipitur & Gall. Souffenir quelcun, quod ad ver
bum est Sustinere aliquem.
Ἀνεξία, ας, ἡ. Tolerantia, tanquam ab ἀνέξειν, secũda pers.
præt pass. Citatur ex Cicerone lib. 5 epist. ad Atticum
epist. 11, Nam adhuc lenitate dulces sumus, &, vt spero,
proficimus aliquantum. sed ego hanc (vt singuli dicũt)
ἀνεξίαν in vnum annum meditatus sum. Sed est hic ne
scio quæ de alia lectione suspicio. certè ἀνεξικακίαν
mallem.
C. Ἀνεξίκακος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tolerãs malorum, Patiens malorũ,
siue iniuriarum. ὁ ἀνεχόμενος τῶν κακῶν. D. Paulus 2 ad
Timotheũ cap. 2 vult seruũ Domini ἤπιον εἶναι πρὸς πάντας, διδακτικόν, ἀνεξίκακον. Exponitur etiam Tolerans, ab-
solutè, & Patiens. item Clemens: aliquando etiam
Constans.
Ἀνεξικάκως, aduerb. Cum tolerantia malorum, Toleran-
ter. Patienter. ἀνεξικάκως φέρειν, Ferre æquo animo. q. d.
Ferre animo tolerãte malorum, seu patiẽte malorum.
Ἀνεξικακία, ας, ἡ, Tolerantia malorum, Patientia malo-
rum, vel iniuriarum. vel simpliciter, Tolerantia, Pa-
tientia.
Ἀνεξικακέω, κῶ, Tolerantia seu patientia malorum vtor,
Sum tolerans malorum: Sum tolerans, Sum patiens.
Chrysost. in epist. ad Hebr. 2. loquens de Deo, αὐτὸν δὲ
μάλιστα θαυμάζοιμι ὅταν φιλανθρωπεύηται, ὅταν ἀνεξικακῇ.
Vsurpatur in Pand. σ' νεξικακῶ pro Patientiam accom-
modo, inquit Bud.
¶ Ἀνεκτὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀναχετὸς. Tolerabilis, Toleran-
dus, tanquam ab ἀνέκτω, tertia persona singul. præ-
ter. passiui ab ἀνέχομαι. Od. υ, Ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει

κακόν. Il.α, Ἦ δὴ λοίγια ἔργα πάλ' ἔασεται, οὐκέτ' ἀνεκτά, non iam tolerabilia, id est intolerabilia. Sic Od.υ, — ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται. In vsu est etiam in prosa. Demosth. Pro corona, οὐκ ἰῶ ταῦτα, ὡς ἔοικε, τοῖς Ἀθηναίοις πάτρια, οὐδ' ἀνεκτά, οὐδ' ἔμφυτα. Isocrates De pace, ἀνεκτὸν τὸ λεχθέν, dicere quod tolerabile sit, vel quod tolerari possit. Pisides quidam apud Suidam, οὐκ ἰῶ ἀνεκτὰ τοῖς παροίκοις ἢ βλάβη. id est (vt ipse Suidas exponit) ὑπομονῆς ἀξία, Toleratu digna. vt sit, Noxa indigna quæ toleraretur. Existimo autem posse etiã aptè exponi, Maior quàm vt tolerari posset. Sic & apud Homerum κακὸν ἀνεκτὸν exposuerim Maius quàm vt tolerari possit. Dicitur etiam ἀνεκτόν ὄτι, cum infinitiuo, Tolerabile est. vt ἐμοὶ δὲ οὐδὲ εἰς ἀγορὰν ἐμβαλεῖν ἀνεκτόν.

A Ἀνεκτῶς, aduerb. Tolerabiliter, Ita vt tolerari possit. Apud Homerum, οὐκέτ' ἀνεκτῶς, Non iam tolerabiliter. id est Intolerabiliter: Od.ι, — σὺ δὲ μάψεαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς. Hoc. ad Philipp. χαλεπὸν ὄτι τοῦ τοῦ αὐτοῦ ὑποθέσει δύο λογοις ἀνεκτῶς εἰπεῖν. Διὸ, μόνοι τοι ἀνεκτῶς, ὡς ἐν βίου τοις παθήμασιν, ἀπήλλαξαν, id est, Soli tollerabili casu, vt in tali fato, occubuere. Bayf. interp.

Ἀ.2. Δις ἀνεκτος, ου, ὁ ἡ, ἡ, Toleratu difficilis. Xen.

Ἀνοχή, ῆς, ἡ, Toleratio. Item, Tolerantia, Patientia. vt ἀνοχὴ Θεοῦ, Patientia Dei, apud D. Paulum, Rom.3, ἐν τῇ ἀνοχῇ τοῦ Θεοῦ. & 2, καὶ τῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς μακροθυμίας καταφρονεῖς. Vbi notandum ἀνοχὴν & μακροθυμίαν copulari, quum Hesych. illud per hoc exponat. qui etiam scribit ἀνοχὴ deduci παρὰ τὸ ἀνέχειν καὶ ἀνέχεσθαι. hoc sentiens (vt opinor) pro hac vel illa significatione, ab hoc vel illo deriuari. significans igitur Tolerantiã, ab ἀνέχομαι potius quàm ab ἀνέχω deduci debet.

Ἀνοχή, Intermissio, quãsi Cessatio, aut Desistentia, si dici posset: ab ἀνέχω significante Cesso, Desisto, vt antea traditum fuit. Herodian. lib.3. αὐτὸς δὲ ὁδὸς οὐ ἔχετο, μηδεμίαν ἀνοχὴν ἀταπαύλης διδοὺς μήτε ἐρωτᾶς μήτε καματος. ‖ Hinc ἀνοχαὶ plurali numero, pro eo quod Latini plurali itidem numero dicunt inducias. Sunt enim induciæ intermissio à bello & cessatio, aut ad certum tempus, ex communi vtriusque partis cõsensu. aut vacatio à bello, & quasi feriatio. Varro inducias esse dixit belli ferias. Æschin. De fal. leg. ὅτι κραταιοῦτο τὸ πολεμῶ Περδίκκα, ἀνοχαὶ ἔσεις αὐτὸν ἐπιπαστε. Differt autem ἀνοχὴ & ὑπακοὴ κία, vt Ammon. annotat: quòd ἀνοχὴ fit ἐν τῷ πολεμῷ ἐξάπινα χρείας ἀναβολὴ κτ' σωθῆκη, κοινὴ τὸ ὑπόπτειαι ἀλλήλοις, quum bellum ob necessitatem quãdam differtur, & hostes inter se vltro citróque commeant: at ὑπακοὴ κία, ὅταν οἱ ἕτεροι πέμπωσι τοῖς αἰτησομένοις ἀνοχὰς ἢ ἀποδιδῶς ἢ εἰρήνῃ, quum altera pars legatos mittit ad inducias, fœdus aut pacem petendum. Pro quo dicitur ΕΤ Ἀνακωχή, sicut καταπαυσή, pro καταχή. quod suprà de quo rundam grammat. sentẽtia posui post ἀκωκή. ΙΤΕΜ Ἀνοκωχή pro iisdem. nam ab Hesychio exponitur ἀνοχή, item ἀνεχώρησις: quemadmodum ἀνακωχὴ itidem ἀναχώρησις διὰ τὸ νεῶν, item ἀνάπαυσις. Ammonius tamen inter ἀνακωχὴ & ἀνοκωχὴ ita distingui, vt ἀνακωχὴν esse dicat τὸν ὅτι τοῦ νεῶν ἀναχώρησιν, at ἀνοκωχὴν esse ἀνοχὴν μακρὰν πολέμου, lõgã belli dilationem, i. inducias. Ponitur autem ab eodem Ammonio ΕΤΙΑΜ Ἀνοχή, ΙΤΕΜ Διοκωχή, cum ο, exponiturque ἐξάλειψίς τις καὶ ἄνεσις.

Ἀνοχή, Ortus. ἀνατολή, Hesych. Et ἀνοχὴν καὶ δύσιν Pollux inter se opponit. ab ἀνέχειν videlicet significante oriri. vt ἀνέχοντα ἥλιον ex Xen. habuimus.

Ἀνάοχσις, εως, ἡ, Emersio, Exortus, Ortus. vt ἀνάοχσις ἡλίου, Ortus solis. Plutarchus in Problem. Item ἀνάοχσις, Toleratio vel Tolerantia. Plutarch. in Numa, ἀνάοχσις τοῦ δεινοῦ. quod in vulg. lex. ex Lapo exponitur Tristium amotio.

H Ἀναχεῖος, ου, ὁ, Tolerabilis Idem quod ἀνεκτός. vnde πόλεμον οὐκ ἀναχεῖον, Facinus intolerabile: vt Homerus dicit ἔργα οὐκ ἀνεκτά. Vsurpatur sæpe cũ πιοῦμαι vel ἡγοῦμαι sed frequentius cum illo quàm cum hoc verbo. ἀναχεῖον οὐκ ἐπιοιοῦτο, Thuc. οὐκ ἀναχεῖον ποιησάμενος, Herodotus: οὐκ ἀναχεῖα ἡγούμενος, Herodianus. Est autem οὐκ ἀναχεῖον ἡγεῖσθαι vel ποιεῖσθαι (ea forma qua dicitur δεινὸν ποιεῖσθαι) Non tolerabile existimare, Intolerabile iudicare, Rem minime tolerandam censere, Pro re intolerabili vel pro facinore intolerabili habere. Budæus, οὐκ ἀναχεῖον τὸ ἠγούμενος apud Herodianum exponit Vindicandum ratus. ΕΤ Ἀναχεῖος poeticè pro eodem. Od.β, Ἦ τ' αἰ ἀμυναίμην ἐμοὶ δυναμίς γε παρείη. Οὐ γὰρ ἔτ' ἀναχεῖα ἔργα πεπόνθαμεν.

Ἀναχεῖος, ου, ὁ, itidem pro Tolerabilis ex Plutarcho citatur in v.l. sed ipsius Plutarchi locum ibi desidero.

Ἀναχεῖω, ῶ, Tolero. v.l. fortasse pro ἀναχέω.

c.2. Δυσαναχής, Toleratu difficilis. Item Intolerans.

B VNDE Δυσαναχεῖν, Ægro animo, Intolerãter. ὁ δὲ δυσαναχεῖν εἶχε δεῖσθαι τὰ βασιλικὰ δῶρα, id est ὀκνηρῶς, ἀπιθῶς, vt Suidas eum locum sine autoris nomine citans, exponit. ΕΤ Δυσαναχέω, Ægrè fero, Ægro animo tolero, Grauor. Construitur verò tribus modis hoc verbum: vel cum datiuo, vel cum accusatiuo, (& quidem frequẽtius) vel cum præpositione aliqua. Apud Suidã, δυσαναχεῖν ὑπὲρ τῆς συμφορᾶς, ὃν Καλυδῶνος, ἐξεχώρει μετὰ τῶν Δηιανείρας. Thu. lib.7, οὐκέτι ἐξαίφνης, ἀλλ' ἀπὸ μιᾶς ἑρμῆς οἴμωγῆ πᾶς, τοῖς πᾶσι δυσαναχεῖν τὰ γιγνόμενα, ægrè ferentes. Plut. Sertorio, δυσαναχεῖν τοῦ τοῦ, quũ moram ægreferrent. Idem Anton. οἱ δὲ Ἀντωνίου δυσαναχεῖν τοῦ τοῦ, quum moram ferre non possent. Basil. ἐν οἷς ἄλλοι δυσαναχεῖν. Plut. Camillo, δυσαναχεῖν ὅτι τοῖς γεγονοῖσι, molestè ferentes quæ acciderant. Phalar. epist. τοῦ γαρατῶ δ ὑπαναχεῖν. Interdum etiam sine casu ponitur. Plut. De fuga, δυσαναχεῖν καὶ ξενοπαθεῖν. Philo De vita Mosis lib.3, δυσαναχεῖν ἐμέλησαν αὐτῷ ἀνεχεῖν, grauissimè offensi.

D c.2. Εἰσαναχέω. Insurgo, Exurgo. v.l.

c.2. Ἐπαναχέω. Suscipio, ἀναμένομαι ὑψω. vt Bud. hunc apud Suidam locum interpr. ὁ δὲ πρὸς τοῦ πόλεμον, ὡς μάλιστ' ἐπίστευε, ἐπαναχεῖν. ‖ Ἐπαναχέω, Incumbo, Innitor, Confido. Artemid. Oniroc. 1, μὴ μόνον τοῖς βιβλίοις ἐπαναχεῖν, id est Sola præceptorum artis traditione niti & acquiescere, οὐδὲν ἀφ' ἑαυτοῦ τοῦ πρεσπαχεῖν. Demosth. De falsa leg. ὅτι τοῖς παρ' ὑμῶν ἐπαναχεῖν ἐπίστευε. vbi ἐπαναχεῖν habet interpres Demosthenis: & in manuscripto sic legimus, licet in vulgatis ἐπαναχεῖν legatur. ἐπαναχεῖν enim dixit ἀπὸ τοῦ ἀφαιρεῖσθαι, ἐμμένειν, ἐπαναπαυόμενοι, ἐγκαθεζόμενοι, ἐνεζεύγνυσθαι, στέρεσθαι, Incumbẽtes, acquiescentes. Hæc Bud. Idẽ ex Alciphr. 183, ὅτι παρ' ἡμῶν ὀλίγας αὐτῇ πεμπούσῃς ἐπαναχεῖν, acquiescens, complectens, contenta. ‖ Ἐπαναχέω, Posthabeo, Postpono. Plutarch. de Demosthene qui ob publicum gaudium luctum filiæ deposuit, καὶ τὰ οἰκεῖα πάθη καὶ τραύματα τῆς δημοσίας ἐπαναχεῖν, πρὸς ἀξίωμα, res casusque domesticos publicis negotiis postponere.

c.2 Προσαναχέω, Nitor, Confido: vt præcedens. vnde προσαναχεῖν. p o l i c e o & fidenti citat Bud. ex Polyb. 21, σωτηρίας σῶσι τὰ πραγμένα, προσαναχεῖν ἀεὶ τοῖς ἐκ τοῦ Τύνητος βοηθείαις, ἐξ ἃ τοῦ ἡγουμένου ἐπαγγελίας, τοῦ ἐπέμενον ποιεῖν κτ' σφῶν αὐτῶν. Quo sensu accipiendum videtur quod ex eodem Polybio Suidas adducit, ὁ δὲ Δημήτριος προσαναχεῖν τὴν παρουσίαν τοῦ βασιλικοῦ πρὸς αὐτόν. ‖ Itẽ Deditus sum, Incumbo, Cõmentor. Chrysost. ad Thess. 19, πυθῆς προσαναχεῖν ὡς, ὥσπερ μεμιμῶν ὑμῶν. Idem 1 ad Tim. 5, αὐτὴ ὄντως χήρα ὄντι ἡ ὄντι τὴν θεὸν ἐλπίζουσα, ἡ δεῖσα προσαναχεῖν. Idem ferè quod προσκεῖμαι. Arethas in Apoc. 7, μηδὲ μίαν ἀναψυχὴν δύρεσθαι τῶν χωρίων τῶν ἐπὶ μελεΐα φυτῶν προσαναχεῖν τας, incumbentes. Synesius, τὸν σόφρονα, τὸν ἐμμελῆ, τὸν προσαναχεῖν τα Θεῷ, dediturn, deuotum. Polyb. προσαναχεῖν τοῖς τῆ Αἰγυπτίων ἐπαρχίαις, id est προσέχων, προσκεκολλημένος. Hæc Budæus, citãs præterea ex Œcum. in Act. Apost. p.38. pro Attendo, Cõsidero. ‖ Aliquando pro Expecto. Polyb. l.5 pag. 104, προσλαβὼν χάρακα τὰ νῆσα καὶ τὸν παρεμβολῶν, ἐνδρε προσαναχεῖν τὸν καιρὸν τῆς ἐν πυξέως. ‖ Προσαναχεῖν apud Suidam exponitur etiam ὀρέγεσθαι.

¶ Ἀναχέω, ῶ, itidem pro ἀνέχω, Emergo, Orior, Exorior, Existo. Herodot. in Poly. τοῦ τι ἑαυτῶν προσδοκα ἀναχέσειν, id est, Euentura, Oritura, Futura, vt Budæus exponit. Idem Herodot. in Erat. ἐκ τοῦ σοῦ τοῦ μέγα ἢ σμικρὸν ἔμελλε λυπηρὸν ἀναχέσειν. id est, futurum erat vt oriretur & existeret, inquit Budæus. At in vulg. lex. citatur ex Herodoto, ἀναχέσω λυπηρόν τοι, pro Tibi molestiæ quippiã afferam,

afferam, & exoriri faciam. vt videlicet μεταβαπτὸν sit A ἀναχεῖν. Itidem ex Euripide, ἀναχεῖν φλόγα, pro Exoriri faciet.

CΑΝΤέχω, Retineo, Sustineo. Pro Retineo capi apud Lucianum Budæus est autor. Et in vulgatis lexicis Græcolatinis citatur ἀντέχων τοῖς χαλινοῖς, pro Frænos retinens. Ibidem ex Luciano ἀντέχει αὐτοῦ τοῦ χείρα, pro Manum eius cohibet. Pro Sustineo autem iungitur cum datiuo, vel accusatiuo qui regitur à præpositione πρός. vt apud Xenophontem ἀντέχειν τοῦ πόνου, Sustinere laborem, Tolerare laborem, vel sufferre. Apud Herodianum autem ἀντέχειν πρὸς τὴν καμάτης, idem quod ἀντέχειν τοῖς πόνοις. id est ὑποφέρειν τοὺς πόνους. vt Hesychius ἀντέχειν exponit ὑπέμενεν. Suidas verò κρύειν ἀντέχειν ait esse ὑπομονητικῶς ἔχειν. Sciendũ est tamen ἀντέχω in huiusmodi loquendi generibus exponi etiam Resisto, vt ἀντέχειν κρύει, Frigori resistere. Et ἀντέχειν τοῖς χειμῶσι apud Theophrastum De causis plantarum lib. quarto, Resistere tempestatibus. Et apud Herodianum libro 1, καὶ πρὸς τὸν ἀέρος φθορὰν ἀντέχειν ἐλέχετο. Citatur verò B etiam sine præpositione, ἀντέχειν καμάτοις pro Sustinere labore, vel Resistere laboribus. Itẽ οὐκ ἀντέχω exponitur aliquãdo Cedo, Succũbo. vt οὐκ ἀντέχειν ταῖς ὀπωμίαις apud Suidam, Cedere cupiditatibus, Succumbere cupiditatibus. Itidem κράνος (id est galea) dicitur πρὸς πληγὴν μόλις ἀντέχειν, pro Ictui penè cedere, Ictum non sustinere, Ictui non resistere. In bello quoque dicuntur οὐκ ἀντέχειν Qui cedunt, Qui resistere non possunt: & cõtrà ἀντέχειν τοῖς πολεμίοις, vel πρὸς τοῖς πολεμίοις Qui hostibus resistunt, vel obstiterunt. Qui hostium impetum sustinent, vel repellunt, Qui hostibus impares nõ sunt. Atque hoc modo sæpe apud Thucydidem vsurpatur: & ab eius schol. modò ἀπεῖναι modò ἀιπμάχεσθαι exponitur.

Ἀντέχω cum infinitiuo pro Possum. vt apud Alexandrum Aphrodisiẽsem in libro primo Problematum, οὐκ ἀντέχει ποιεῖν ὁ οὐσία ς βασιλεῖ, Non possunt portare, vel Nõ sufficiunt ad portãdum, vel Vires illis non sufficiunt. Sic apud Suidam quidam, καὶ οἱ ἵπποι αὐτῆς μηδὲ πρὸς τὸ φεύγειν ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀντέχειν. pro Et illis equi ne fugere quidẽ valebãt. vel, Et eorum equis ne vires quidem ad fugiendum suppetebãt. E

Ἀντέχω absolutè, Duro, ὀξύμαθος. Plutarchus in Sympos. ὥσπερ τὰ χωρία πέτρα, καὶ μηδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἀντέχειν. pro eodem dicit ibidẽ ἐξαίφνης. Demosthenes, ἐὰν δὲ ἀντέχῃ τὰ τοῦ Ὀλυνθίων, Si res Olynthiorũ durẽt. id est incolumes maneant. Nam & pro παρέχω vsurpasse Dinarchũ ἀντέχειν, autor est Suidas. Citatur item ex Thucydide, ἀντέχοι ἡ ὀπωπεῖν, pro Suppeterer peritia. F

P. Ἀντέχομαι, Retineo quasi Cõtrà teneo, vt apud Eurip. ἀντέχου θυγατρός, Filiam tuam retine renitendo. Itidem καρτερῶς ἀντεχόμενος exponitur Fortiter retinens, velut aduersus trahentẽ retinendo. Exponitur etiam Adhæreo: & in vtraque significatione metaphoricè vsurpatur, vt τοῦ βιβλίου ἀντέχεσθαι, Libris adhærere: ἀντέχεσθαι ἀρετῆς, Virtuti adhærere, & ab ea se auelli non sinere, aut Virtutem retinere. Xenophon Pædiæ secundo, πολὺ δυνατώτερον τῆς ἀρετῆς ἀντέχεσθαι. Sic apud Isocratem ἀντέχεσθαι τῆς εὐνοίας, Omnibus viribus pacem retinere & quasi mordicus. Huic enim opponitur apud G eundem ῥᾳδίως τὸν πόλεμον ἀναιρεῖσθαι. Apud Thucydidẽ ἀντέχεσθαι τῆς θαλάσσης, Adhærere mari. id est rei nauali operam nauare. Thucydides lib.1, ναυπηγεῖσθαι τὸν ἡ Ἑλλάς, καὶ τῆς θαλάσσης μᾶλλον ἀντέχεσθαι. vbi schol. ἀντέχεσθαι θαλάσσης exponit πρὸς τὴν θαλασσαν.

Ἀντέχομαι, Vẽdico. Item Amplector, Capesso, Suscipio tuendum, Assero, inquit Budæus. Demosthenes Pro corona, παρακαλεῖν ἀντέχεσθαι τῆς ἑαυτῶν καὶ τῆς τοῦ ἄλλων Ἑλλήνων ἐλευθερίας. Id est, hortari vt libertatem suam cæterorũmque Græcorum tuendam suscipiant, vel asserant, vt vertit Budæus. Capitur autem pro Capessere, & pro Amplecti, iunctum itidem genitiuo: atque ita potest accipi in Xenophontis loco modò citato: vt πολὺ δυνατώτερον τῆς ἀρετῆς ἀντέχεσθαι significet Multo alacrius virtutem capessent, aut Virtutem amplectentur. Sic ἀντέχομαι τοῦ γελάζειν, Otium amplector, Deditus sum otio. Plato in Epist. ἔγεσθαι δὴ σοι τοῦτον τοῦ ἀνδρῶν ξυμβουλεύω, Κορίσκῳ δὲ καὶ Ἑρμίᾳ τῷ ἀντέχεσθαι ξύμβουλος εἰμί, Id est Hermiã amplecti, vel Hermiæ adhærere, Hermiæ se adiungere.

Ἀντέχεσθαι pro ἀντέχειν, Sufficere, vt οὐκ ἀντέχετο τὸ ὕδωρ παρέχων στρατῷ, Non suffecit suppeditandæ aquæ exercitui.

Ἀντέχεσθαι, pro ἐμποδίζειν, Obsistere, Bud. ex Poll.

Ἀνθέξις, εως, ἡ, Retentio. Item Complexus mutuus. Plato Epist. πειρᾶσθαι τοῖς ἀνθέξεσιν ἀλλήλων εἰς μίαν ἀφικέσθαι φιλίας ξυμπλοκὴν, niti mutuo complexu in vnã amicitiæ copulam peruenire. B

Ἀνοχή, ῆς, ἡ, Retentio: item Cohærentia & comprehensio apud Paulum Ægineta, vt ait Budæus. Alexander Aphrod. Problẽ. lib.2, τὰ δὲ ὁμιλεῖ ἑαυτῆς κτ' ἀνοχὴν ἑαυτῆς καὶ σωματικὴν.

C. Ἀπέχω, Abstineo. Hom. Il.α, Οὐδ' ἔγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χείρας ἀφέξει, à peste violentas manus abstinebit. (sic ἀποχεῖν χείρας apud Demosthenem, vt infrà dicetur) Hesiod. Erg. — εἰ δ' ἀνέμοιο κακὰς ἀπέχωσιν ἀπάτας. Idem, — ὕβριν δ' ἀπέδαλον οὐκ ἐθέλουσιν Ἀλλήλων ἀπέχειν, Iniuriam à se inuicem abstinere non poterant. Id est, A mutua iniuria abstinere seu temperare nequibant. ‖ Exponitur & Auerto, & q.d. Procul teneo. vt Odyss.ο, — ἵππα ἐκὰς ἵππων ἀπέχειν. Vbi tamen Bud. non Auertere, sed Retrahere, seu Abstrahere interpr. eodẽ tamen sensu. ‖ Apud Plutarchum De def. orac. οὐδὲν ἀπέχει, sequente infin. pro Nihil prohibet quin.

D ἀπέχω, Disto (præpos. ἀπὸ priuationem itidem significante) id est Absum, vel Differo. Pro Absum: vt Xen. Pæd.3, ἐπὶ δὲ τοσοῦτον ἀπέχον ὅσον τοξεύσαι μάλιστα. Ibidem ἐπὶ δὲ τοσοῦτον ἐλέγετο οὐκέτι δέχ' ἡμερῶν ἀπέχειν ὁδόν. Sic & lib.1, dixit ἀπέχειν πολλὰς ἡμέρας μιᾶς ὁδόν. Sed in hoc genere loquendi interdum relinquitur subaud. accus. ὁδὸν, eadem ellipsi qua dicunt Latini Abesse biduo. atque ita dixit Aristot. ἀπέχουσαι δὲ τοσοῦτον ἡμερῶν. At Thuc. iunxit infinit. l.b.5, pag. 165, ἀπέχει τοσοῦτον μάλιστα τοῦ μὴ φθάσαι ἐλθεῖν. q.d. Qui spatio 40 stadiorũ abfuit à præueniendo. At ἀπέχειν ὀλίγου συνεισπεσεῖν τοῦ πλείω, redditur verbo impersonali, Quum parum abesset quin, &c. Item pro Absum in aliis dicendi formulis: vt quum dicitur Absum à crimine, à scelere, à suspicione: vel Tantum abest quin talis sim; vel, quin hoc vel illud faciam. Xen. ὧν ἐκεῖνος πάντων αὐθαίρετος πλέον ἀπέχει. Isocrat. in Archid. πόσον δὲ ἀπέχω τοῦ πείθειν τοὺς ἀνθρώπους. At pro Disto. i. Differo. Plut. De virt. ἀπέχουσιν οὐδὲν τῶν ὑπολαμβανόντων. Herodianus lib.1, ἡ οὐδὲν ἀπέχει γαμετῆς γυναικός. id est, Quæ nihil ab vxore differebat. Pro quibus dixit Politianus sensu eleganter expressiõ, Ac propè vxoris eam loco habebat. Sed non debuerat (meo iudicio) particulã Propè addere.

Ἀπέχω, Recipio, Reporto. (vbi præpos. non itidẽ priuationem signif.) Sic apud Plut. τὸν καρπὸν ἀπέχειν & τὰ διδασκαλεῖα, & τὸν μισθὸν, (vt & Matth.6, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν) item πόνον ἔχειν apud Synes.

Ἀπέχει impersonal. Satis est, Sufficit. Anacreon in odario quod pingendæ suæ amicæ modo pictori præscribit, & incipit, Ἄγε γραφεῦ θρίξ, postquam illi vsus est pictor iam satis imaginem illius expressisse, dicit, ἀπέχει. βλέπω γὰρ αὐτῷ. i. Satis est. eam enim cerno. Ego tamen in mea interpr. liberius reddidi, Quid plura? eã ecce cerno. quum alioqui possem stante versu reddere etiã. Sat est. eam ecce cerno. Non negabo tamen mihi aliquam hæc interpretanti suspicionem erroris obortam fuisse, & de ἀπέχω cogitauisse. vt nimirum diceretur pictori ἄπεχε, id est, Mercedem cape, seu pretium tui laboris. Sed quum & Marci cap. 14 ἀπέχει à vetere etiam interprete sic accipi viderem, ne illic quidem aliam interpr. quærendam putaui.

P. Ἀπέχομαι, Abstineo. vt κακῶν ἀπέχεσθαι χεῖρας, Od.χ, pro quo & χεῖρας ἀπέχειν dicit in loco paulo antè citato. Sic & Dem. ἀπεχέσθαι τοῦ χεῖρε dixit: ὥσπερ μηδὲ τῶν χορῶ μηδὲ τῶν σώματος τοῦ χείρε πλουτῶν ἀπεχέσθαι μου. Qui etiã locus facit vt Eust. assentiar, scribẽti in ἀπέχεσθαι subaudiri hũc

accusatiuum (quod & de Latino abstinere dici potest) A Est autem vsitatiss. hoc modo apud vtrosque scriptores. Hom. Od. τ, Οὐδὲ ἔοικε σοῦ ἀφεξόμεθα. Idē Il. θ, πολέμου ἀφεξόμεθα. & Il. μ, δηϊοτῆτος ἀφέξεαι. Isocrates ad Demonicum, ὧν χρὴ τοὺς νεωτέρους ἀφέχεσθαι, καὶ τῶν ἔργων ἀπέχεσθαι. Et ἀπέχεσθαι τῆς Ἑλλάδος τῶν πόλεων apud eundē in Panathenaico. Item μηδεμιᾶς αὐ ἀπέχεσθαι τιμωρίας. Xenophon autem dixit Pædiæ libro 1, pag. 20, οὐκ ἀπέχοντο οὐδ' ἀπὸ τῶν φίλων, τὸ μὴ οὐχὶ πλεονεκτεῖν αὐτῶν πειρᾶσθαι. Hoc tamen addo, variis loquendi generibus adhiberi varios poscentibus accusatiuos, (si tamen aliquis subaudiri vbique debeat) vt sequentia docebunt exempla. Aristophanes Nubibus, εἴτ' τ' ἀπέχει καὶ γυμνασίων. Dicitur & ἀπέχεσθαι ἡδονῶν, (quò pertinet illud ἀπέχεσθαι prouerbiale, quum dicitur ἀνέχου καὶ ἀπέχου. nec enim dubium est quin ἀπέχου præcipiat vt ab omnibus illicitis voluptatibus temperemus) itémque cum aliis genitiuis. Sed sæpe etiā cum τοῦ sequente infinitiuo. ac tum aliis quoque verbis redditur, affinem tamē verbo Abstineo habentibus significationem. vt Isocrates ad B Nicoclem, ὅπῃ μὲν νυθετεῖν καὶ συμβουλεύειν ἀφέκοι. Sic Xenophon ἀπεμνημον. lib. 1, ἀπέχομαι τοῦ λέγειν, vbi exponitur etiam Supersedeo. Interdum etiam cum τῷ, sequente infinitiuo. Xenophon, οὐκ ἀπεχόμην τῷ μὴ οὐκ ἐλθεῖν, id est, Non me cōtinui quin, &c. vbi meminisse oportet loci modò citati ex eodem, in quo quū dixisset οὐκ ἀπέχοντο οὐδ' ἀπὸ τῶν φίλων, relinquens subaudiendū accusatiuum, (sicui subaudiendus videatur) subiunxit, τὸ μὴ οὐχὶ πειρᾶσθαι. At ex Thucydide, itidem quidem cum μὴ, sed sine articulo, ἀπέχομαι μὴ πρᾶτδσαι. Idem D tamen alibi præfixit ὡς particulæ μὴ, vt l. 1, τὸ μὲν τοῦ ἀπεχόμενοι ὡς τὴ μὴ ἐμβάλλειν πνί. vbi redditur & Cauentes.

Ἀπόχη, ῆς, ἡ, Distantia. idem quod διάστασις. Ptolemæus lib. 2. ἐξ ἀποχῆς αὐτάρκους, ex distantia sufficiente. ‖ Apud iurisconsultos significat scriptum quo pecuniam debitam creditor se accepisse testatur, debitorémque liberat. vulgò quitanciam appellant. Differt autem ab acceptilatione, vt Vlpianus tradit, Digest. lib. 46, titulo 4 De acceptilatione, his verbis, Inter acceptilationem B & apocham hoc interest, quod acceptilatione omni modo liberatio contingit, licet pecunia soluta non sit: apocha non aliàs quàm si pecunia soluta sit. A T Ἀνταποχὴ quam debitor dat creditori. Exponitur in v. l. Chirographus quo debitor fatetur debitum creditori, aut quo quis se obligat.

C. Διέχω, Perrumpo, Penetro. Homerus Iliad. α, — δίχα δ' ἔπαρο πικρὸς ὀϊστός, Ἀντικρὺ δὲ διέχε. Iliad. λ, Ἀντικρὺ δ' διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή. Quibus in locis Eustathius nō solùm δίπλθε & δίπλωτε exponit, sed etiam διέχωσε. vnde fit vt lubentius verbo Perrumpo quàm verbo Penetro hîc vtar. Budæus autem apud Gregorium loquentem de scena Mosis, τὸ πρόσωπον καταπάσμα διαχέας, καὶ τὰς ἀκτῖνας τῷ αἰθέρι, vult διέχειν esse itidem Penetrare. Ex eodem affertur & διέχον τῷ νεφέλῳ pro Penetraui mediam nubem. Quibus tamē in locis & verbo Perrumpo posse nos vti existimo. Sed & Traiicio & Transigo redditur: vt apud Aristotelem De animalibus libro 1, δίχα χαρ τοῦ ἵππαπος διέχει ἡ μεγάλη φλέψ. Huc referenda est & illa expositio quæ isti verbo datur in hoc Aristotelis loco, δίχα τοῦ ἥλιος διχᾷ τῶν πυραμίδων διέχει ἀκτὶς γραμμὴ ποιεῖ; hîc enim Pertinere exponitur, & Permeare, vel Pertransire. Obseruandum est autem, in citatis hactenus exemplis, & in sequentibus quoque, pro diuersa constructione, vel actiuum vel neutrum esse hoc verbum. Rursum Budæus, διαχεῖν τῷ φάλαγγα apud Arrianum interpretatur Aperire phalangem. Quibus adiungit, διέχω, Aperior, Dirimor, vt acies ruptæ, apud Arrianum. (Tale est autem quod in vulgaris lexicis ex Scholiaste Aristophanis affertur, διέχεν ἡ γῆ φθόγγον, pro Terra hiatu diducta est) At cum accusatiuo putat Budæus alicubi vel Dirimo vel Summoueo posse exponi. In illo enim Gregorii loco, αὐτῆλθον ὅτι τὸ ὄρος, καὶ τῷ νεφέλῳ διέχον ἔστω ὑψούμενος, existimat διέχον posse etiam verti Diremi, vel Summoui. additque ex Plutarcho, διέχειν τὸ πλῆθος καὶ ἀνείργειν pro Summouere. Exponit etiam Euado, in hoc Arriani loco, libro 6, ὡς δὲ εἰς πλάτην ἤδη ὁ πόταμος διέχων, ἐνταῦθα δὴ ὁ ῥοῦς οὐκέτι χαλεπὸς ἦν. id est (inquit) Quum euasit angustias & se diffudit. (In simili tamen loco διέχω, interpretatur Pateo, ὅσον γὰρ πλεῖστον αὐτὸ εἰς πλάτος διέχει) At verò cum accusatiuo διαρρῆξαι τὰς χεῖρας apud Plutarch. in Antonio, Brachia expandens.

Διέχω, Differo. Thucydides, διεῖχον δὲ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων. Et alibi sine præpositione, διέχει τῆς ἠπείρου. Sic Xenophon, διέχει δὲ ὁ Ἑλλήσποντος ἑξήκοντα καὶ διακόσιοι ὡς πεντεκαίδεκα.

Διεχής, ές, ὁ καὶ ἡ. Disiunctus, Discretus, Interruptus: contrarium τοῦ συνεχοῦς. Plato, πλείστας καὶ ἐφεξῆς ἁμαρτάνοντας κεκτημένοι συνεχεῖς, οὐ διεχεῖς. Plutarchus De animalium solertia, τῆς ὑφῆς τῶν ἀρανῶν διεχῆ μηδὲ συνεχῆ δεόμενοι, ἀλλὰ λείου συνέχειαν ἡμῶν, καὶ κοινωνίαν. Idem in Consol. γρυγγύλα γὰρ εἶναί φασι τὰ κακὰ καὶ συνεχῆ γενόμενα· τὰ δ' ἀγαθὰ, διεχῆ τε καὶ ὁ ἱκανὸς συνεχόμενα, ὡς αὐτὸς τοῦ βίου τῆς τέρμασι, id est Interrupta. B. interpr.

C. Ἐπέχω, Insto. Vrgeo. vt Budæus interpretatur. Luc. Euang. cap. 11, in fine, ἐπέχει τοῖς κεμμένοις καὶ οἱ Φαρισαῖοι δεινῶς ἐνέχειν, id est, Acriter instare & vrgere. Hæc Budæus. Vsus est autem & Marcus cap. 6, versu 19, ἡ δὲ Ἡρῳδιὰς ἐνεῖχεν αὐτῷ. Vbi redditur Imminebat: sicut & in præcedente loco Imminere. At vetus interpres illic quidem vertit Insistere, hic autem Insidiabatur. Ego certè in hoc loco ἐνεῖχεν αὐτῷ reddi etiam posse arbitror Infesta erat, vel Maleuolo in eum animo erat. quum Hesychius ἐνεχεῖν inter alia velit esse ἐγκαίειν & μνησικακεῖν. Maleuoli certè sumus alicui & infesti antequam ei imminemus. Qui autem dicit Quærebat eum trucidare, comprehendit etiam Imminebat ei. Alioqui quod ad sensum, non magni refert vtro vertas modo. Eustathius ait ἐνέχειν esse κατὰ πρόσωπον: qua in significatione ab Homero poni ἐπέχω, postea docebo. Eodem certè modo dicimus *En avoir à quelcun.*

Ἐνέχομαι, Teneor, Vel Teneor vinctus, Obstringor. vt ἐνέχεσθαι τοῖς πεδάοις, Pausanias Lacon. 75. pro quo & πέδας ἔχειν alibi dicit. Sic ἐνέχομαι τῇ παγῇ Herodotus, Irretior, Illaqueor. Sed metaphoricè sæpius ponitur, vt Latinè Obstringi, Cōstringi, Teneri, vel Irretitum teneri. vt ἀπείροισι ἐνέχεσθαι, Herodotus. ἐνέχεσθαι τῇ αἰτίῃ, Lucian. (at verò ἐνέχεσθαι τοῖς τῶν πολλῶν αἰτίαις, obnoxium esse) & repetita præpositione, ἐνέχομαι ἐν θαύματι, Teneor admiratione. Pro quo tamen potius dicunt Latini, Admiratio me tenet, sicut & alias Græci θαυμάζω ἔχω. Dicitur verò ἐνέχεσθαι & de alio obstrictionis genere. vt ἐνέχεσθαι τοῖς ὅρκοις, apud Pausaniā Obstringi iureiurando. Sic Budæus Magnis & multis pignoribus obligatum tenet, ait esse, μεγάλοις καὶ πολλοῖς πίσεσι ἐνεχόμενος ἔχει. Sed ἐνέχεσθαι in hac metaphorica significatione redditur & aliis verbis. nā ἐνέχεσθαι ὀνείδεσι, in Plat. De legibus redditur Obnoxium esse. Sic ἐνέχεσθαι νόσοις, Plutarchus in Themistocle. Et ἐνέχεσθαι κατάρᾳ vertitur potius Obnoxium esse execrationi, quàm Obligatum seu obstrictum esse execrationi: vt apud Plutarchum Sympos. 4, τῷ Σωκράτει ἐνέχεσθαι κατάρᾳ. Quinetiam ἐνέχεσθαι ὀρκῷ redditur à Budæo, Diris imprecationibus deuotum esse. Sic & ἐνέχεσθαι μιάσμασι dicitur qui piaculum admisit. (Sed & illud ἐνέχεσθαι νόσοις nihil aliud est quàm nothum esse) Rursum Budæus ἐνέχεσθαι τῇ αὐτῇ vertit Eadem pœna teneri. Et subiungit, Æschinē ἐν addidisse, ἐν τῇ αὐτῇ ὑπόπτοις ἐνέχεσθαι. Affert etiā ἐνέχεσθαι τῷ θανάτῳ, pro Obnoxium esse, Reum esse. Item ex Galeno cum genitiuo, ὅπως μὴ καὶ τοῦδε τῆς φυλακῆς αὐτῶν ἐνέχωμαι, reus sim loquacitatis eorum. Sic in vulgaris lexicis ἐνέχεσθαι κλοπῆς. Sed & Cum ἐν ibidem, ex Platone, ἐνέχεσθαι ἐν νόμοις, pro Reum esse legibus. ‖ Ἐνέχομαι, Adhæreo, vel Inhæreo, vel Illidor, vt Budæus vertit in hoc Synesii loco, δίς που καὶ τρὶς ἐκρεθείσης τῆς νεώς τῷ τῷ λιμένος ἐνέχει. Sed malo Quum inhæsisset.

Ἐνοχή, ῆς, ἡ, Obligatio, Nexus, Noxa. v. l.

Ἔνοχον, ου, τὸ, Pretium pensionis. v. l.

Ἔνοχος, ου, ὁ, ἡ, Qui tenetur quasi vinctus & obstrictus. A Quò pertinet quod in vulgatis lexicis ex Epigrammatis citatur, ἐπ' ἀγκύρης ἔνοχον βάρος, Ad anchoram pōdus detentum. Vt plurimum verò, quemadmodum ἐνέχεσθαι pro Teneri seu Obnoxium esse accipitur, sic & ἔνοχος pro Qui tenetur, Obnoxius, Obstrictus, Reus. Isocrates De pace, λέγω δὲ ζῶσι οὐ τοῦ πάντων, ἀλλὰ τοῦ τῶν ἔνοχον τοῖς λεχθεῖσιν ὄντων, qui iis quæ dicimus sunt obnoxii. Antiphon, μὴ ὄντα φονέα μηδὲ ἔνοχον τοῦ ἔργου, etiamsi nec homicida est, nec cædis crimini obnoxius, B Budæo interprete. Demosthenes, ἔνοχον αὐτὸν καθιστᾶσι τοῖς νόμοις, legibus obnoxium reddere. Idem. ἔνοχος ἔστω τοῖς τῆς θεοδοσίας ὀλοφυρμοῖς, Isocrates de Pace, ἐνοχοι γενόμεθα τοιαύταις ἀνοίαις, in talis dementiæ crimē incurramus. Et δρᾷ ἔνοχος, (sicut ἐνέχεσθαι ἀρᾷ vel κατάρᾳ) idē quod ἐναγής, ἀλιτήριος, ἐξάγιστος, ἐπάρατος, id est Execrabilis, Deuotus manibus, Impurus & sacer. Budæus. Sic Plutarchus Pericle, τοῦ ἄγχι μὴ θῆθεν τῶ Περικλέους θύρας ἐνοχον, piaculo erat obnoxium. Construitur verò & cum genitiuo in eadem significatione. Plato De legibus, θανάτου ἔνοχος ἔστω, iniuriæ vi illatæ crimine tenea C tur. Aristot. Œcon. 2, ἔνοχον ἔφησεν ἱεροσυλίας ἑαυτῶν. Pinalar. ἔνοχοι δωροδοκίας. Sic ad Hebr. 2, ἔνοχοι δουλείας, obnoxii seruituti.

C. Ἐγέχω, VEL Ἐσέχω, Pertineo, Pertingo, Peruado, vt Budæus interpretatur apud Herodotum. In vulgatis lexicis ex eodem affertur ἐσέχειν ἐς τὸ Σαμοῦ & ἐς θάλασσαν pro Euadere, Exire. Item, ἐσέχει εἰς τὸν οἶκον ἥλιος pro Sol in ædes immeat. Sed & cum constructione ex eodem, ἐσέχων κόλπος ἐκ τῆς ἠρυθρῆς. Item ἐκ τοῦ Νείλου διώρυχες ἐσέχουσι. vbi quidam ἐσέχειν interpretantur Erumpendo ingredi. At apud Aristidem ἐσέχοντων κόλπων ἀπὸ τῆς ἔξω θαλάσσης, redditur, Sinuum ab exteriori Oceano in mediterraneum irrumpentium. D

Ἐσοχή contr. ἐξοχή, id est eminentiæ seu prominentiæ.

C. Ἐξέχω, Emineo, Promineo. vt ὑψηλὸς εἰς τὸ πέλαγος dicitur ἀκτή, sicut προέχειν. Et Aristoteles Problem pag. 103, αἱ φλέβες τοῦ μελαγχολικοῦ ἔξεχουσιν. Hæc Budæus. qui & addit, ἐξέχω esse Extoto id est Extra appareo. vt Plutarchus in Pompeio: ὁ δὲ ὠθεῖ δίφρου σωματος τὸ ξίφος, ὥστε ἢ ἀκμὴ περάσαι, καὶ τὸ ἴνιον ἀκρᾶν. Idem verò in Cæsare verbo αἰωρεῖν eadem in re eodemque modo vsus est, ὥστε τῷ ἀκμῇ ὑπὲρ τὸ ἴνιον αἰωρεῖν. ‖ Ἐξέχω, Emico, Orior, Exorior. Demosthenes, πρὶν ἥλιον ἐξέχειν, priusquā sol oriretur. Aristophanes Vespis, — ὦ ἐξέχ' ἡ κατ' ὄρθρον, Si oriatur vel effulgeat splendor solis. Si ὦ ἐξέχ' ὦ φίλ' ἥλιε, pueri dicebāt, inuitantes solem ad emicandū, si quando nubibus obductus esset. Vide Suidam. Apud Pollucem verba illa deprauata sunt.

Ἐξοχή, ῆς, ἡ, Eminentia, Prominentia. Herodianus lib. 4, πεζόλοις τε καὶ πολλὰ ἀλλὰ πεχάσματα σιδήρου ἐξυπάτων ἐξοχὰς θεικείμενα, in quibus ferra acutissima prominerēt. Athenæus lib. 11, ἐξοχὴ δ' ἐν ὅλῃ τοῖς λαυπήρσιν ἐπιρρῴψη καὶ οἱονεὶ κεφαλίδας ἥλων ἀποτελοῦσα. Ἐξοχαὶ in corpore dicuntur Extuberationes, Excrescentiæ. Dioscorides lib. 3, τοὺς θεῖ δακτύλιον ἐξοχάς. Galenus, ὑμένων ἐξοχαὶ, membranarū exuberationes. vide ἐξοχὰς sequens. Dioscor. verrucas quoque myrmecias & acrocho nonas vocat ἐξοχάς. quū dicit, ἑκάστης ἐξοχῆς ἐρεβίνθου φαύοντες. pro quo Plinius. Singulis granis singulas tangūt [verrucas.] ‖ Item Excellentia. vnde κατ' ἐξοχὴν, per excellentiam.

Ἐξοχάς, άδος, ἡ, In ano genitum tuberculum quod callum nondum contraxit. si nanque iam contraxit, κονδύλωμα vocatur. Dicitur & ἐξοχή. Gorr. ἐξοχάδες in vulg. lexicis, Sedis tumores quasique excrescentiæ, Ani exuberationes, Plin.

Ἐξοχος, ε, ὁ καὶ ἡ, Eminens, Extans. Il. γ, Ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' ὀφρύας ὤμοιν. Itē metaphoricè, Excellens, Præstans. In qua significatione Eminens itidem apud Latinos vsurpatur. Iliad. ξ, ἀρετῇ δ' ἐν ἔξοχος αὐτῶν. Iliad. β, Ἐκπρεπὲ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσι, eminentem & præstantem inter multos heroas. Iliad. ρ, θεομάχ' ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων, pro Græcis pugnare fortitudine præ cæteris eminentē. Sic Il. β, Ἠΰτε βοῦς ἀγέλῃφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων Ταῦρος. ὀχέρ τε βόεσσι μεταπρέπει. Ibidem, βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα, principem & primarium virū. Herodianus lib. 7, γραπτῶν οὐκ ὀλίγους ἀλλὰ τοὺς ἔξοχωτάτους, qui virtute cæteros anteirent. Apud eundem lib. 2, ἤδη δὲ ἀρχαῖς ὄντων καὶ τῶν ἔξοχωτάτων τῆς βουλῆς, in senatu eminent timorum. A T Ἔξοχον neutro genere adueribialiter capitur. Odyss. ε, versu 118 Σχέτλιοί ἐστε θεοὶ δολήμονες ἔξοχον ἄλλων, Præ cæteris, Supra cæteros, Nocendi studio præ cæteris eminetis. Pro QVO Ἔξοχα frequentius vsurpatur plurali numero. Iliad. ξ, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων Ζεύς, Præ cæteris. Odyss. θ, — ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων. Od. λ, ἡ δ' ἔξοχα λύχ' εἰδυῖα. Od. ο, — ὃς ἔξοχα μῦθ' φιλέεσκεν, Ἔξοχα δ' ἐλθαίρησι. Pro eodem κατ' ἔλλειψιν τῆς προθέσεως dici volunt E T Ὄχα. Od. ψ, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται. Iliad. α, de Calchante, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος, In augurali disciplina eminētissimus: vt Quintilianus dicit In sapientia eminentissimi. Regulare autem ab ἔξοχος aduerbium E S T Ἐξόχως, idem quod ἔξοχον & ἔξοχα.

C. Ἐπέχω, Inhibeo, Reprimo, Moror, Retro ago. Soph. ἐπέχω τέχνα, reprimo manum. Plut. τίς δ' αὐ ἐπέχει μυριάδας ἐπὶ Ῥωμαίων; Idem Sol. ἐφέξειν γράμμασι τὰς ἀδικίας τῶν ἀνθρώπων. Et pass. apud Synes. ῥεῦμα ὅθεν ἐπέχει, flumen tentum & cohibitū. At ἐπέχειν τὴν γλῶσσαν, pro Continere linguam, Fauere lingua: & ὀπτῶμεν τὰ ὦτα ex Plutarcho, de eo qui aures obturauit, vide apud Bud. Dicitur & ἐπέχω σε τόπου, Obsto ne hoc facias, B ex Plut. Sic Pla. Apol. ὀπτῶσιν τὸ ἀνοσιοῦν. Interdum verò neutraliter pro Subsisto, vel Supersedeo. vt ὅπου αὐ ὀπτῶσιν τῆς πορείας, X. Item Expecto, Cunctor, vel Differo, Intermitto. de quibus Bud. 635, qui etiam annotat in loco illo, ὀπτῶσιν τῆς πορείας, subaudiri posse ἑαυτοὺς vel τὴν ὁρμήν. quod & de similibus locis intelligendum est. Sic autem ἐλλειπτικῶς esse putatur sermo quum dicitur ἐπέχω τοῦ πόνου. subaudiri enim accus. τὴν συνκατάθεσιν. quū etiam Cic. Retineo & inhibeo assensionem interpretetur. Hinc autē vocati ἐφεκτικοὶ philosophi, qui & Pyrrhonii, atq; Academici: vt dicetur in nomine Ἐφεκτικός.

Ἐπέχω, Adhibeo, Applico, Attendo. vt ἐπέχω τὸν νοῦν, vel τὴν γνώμην, cū datiuo Luc. & Plut. pro προσέχω. Vt autem Attendere animum dicitur, & interdum Attendere sine accus. sic & ἐπέχειν nonnunquam per se ponitur: ac præsertim apud recētiores. Ita certe vsus est Paulus 1 ad Timoth. cap. 4, in fine, ἐπέχε σεαυτῷ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ. Sic autem ἐπέχων redditur Attendens & Luc. 14, v. 7, ἔλεγε δὲ πρὸς τοὺς κεκλημένους παραβολὴν, ἐπέχων πῶς τοὺς πρωτοκλισίας ἐξελέγοντο. Vbi tamen accipere malim pro καταστοχαζόμενος, & hunc veluti scopum sibi propositum habens. quo etiam modo accipi hoc verbum testatur Eustathius. (atque huc pertinet istud Pindaricū, ἐπέχε σκοπῷ πόξον, pro Itende, seu dirige in scopū. Necnon istud Herodoti fortasse, ὅτι Νάξῳ ἐπεῖχον φραστύεσθαι οἱ Πέρσαι, vt sit pro Deliberabant, & veluti scopum sibi proponebant. Vbi tamen vulgo redditur Vrgebant) Ἐπέχειν pro Adhibere, seu Admouere aut Applicare, non in metaphoricis solùm loquendi generibus, sed & in aliis: vt μαστὸν ἐπέχειν Homero & Pausaniæ, Applicare seu admouere mammā. Sic apud Theocritum in Hyla, Ἡ πι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτὶ πλυκανδία κρωσσῷ, exponitur Admouebat vel applicabat aquæ vrnā. Et ἐπέχειν τοῦ ὀφθαλμοῦ, vel τὸν ὀφθαλμόν τινι, Luc. Admouere oculum alicui. pro quo tamen potius dicitur Adiicere oculum, vel Intendere oculum. Crediderim autem hunc aut similem accusatiuum subaudiri Act. cap. 3, versu 5, ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς: vt sit pro ἐπεῖχε τοὺς ὀφθαλμοὺς, vel τὴν ὄψιν αὐτοῖς, intuebatur in eos: ἔβλεπε εἰς αὐτούς. quod facere iussus erat à Petro, dicente βλέψον εἰς ἡμᾶς. Vt porro dicitur aliquis ἐπέχειν ὀφθαλμόν, intendere oculum, sic à Pindaro dici docui ἐπέχειν σκοπῷ πόξον, intendere seu dirigere in scopum. Nec ἐπέχειν est solùm Intenuere, verumetiam Tendere aduersus: vt exponitur & in isto Homeri loco, Odyss. χ, — ὅτι δ' αὖτοῦ πάντες ἔχωμεν Ἀθρόοι. (hîc enim est tmesis, pro ἐπέχωμεν αὖτοῦ) Atque ita quidam interpr. apud Herodotum in Calliope, ἐπεῖχον τοὺς Τεγεήτας, & ἐπέχον Κορεσίους, vel

Tendebant contra Tegeatas, vel Adoriebatur Tegeatas. Et repetita præpositione, ibidem, ἐπῆρε τὸν ὅπλα Λακεδαιμονίοις, Tendebat in Laced. seu Vrgebat Laced. In illo autem Homeri loco ἐπήρομεν αὐτῷ fortasse & pro Irruamus in eum.

Ἐπήρω, Præbeo, Do. vt Odyss. π, — ἐπήρε πεῖνα ἐνδυκές. Sic ἐπήρω πεῖνα, Aristoph.

Ἐπήρω, Obtineo pro potestate, Rego imperio. vt ὁ τὴν κόσμον ἐπήρων, Aristot. de deo non semel. Idem de rege Persarum, ἵδρυτο δὲ ὁ βασιλεὺς ἐν Σούσοις ἢ Ἐκβατάνοις θαυμαστῷ ἐπήρων βασιλείῳ εἶναι. Plutarchus in Numa, ἐπήρω τάξιν, ordinem & locum tenet. ET Thucyd. 1, ἐπήρων ἐπὶ πολὺ θαλάσσης, Late mare occupare, vel Multum maris occupare. Item sine casu pro Præualeo. Budæus pag. 636.

Ἐπήρω alias significationes habet à Budæo prætermissas, quarum aliquot apud Homerum præsertim sunt in vsu. vt ἐπήρω σοι pro Exagito te, Facesso tibi negotiũ. sicuti Gall. I'en ay d'ioy, & En auoir à quelcun. Hoc enim ex Græcis Eustathii expositionibus colligi opinor, apud quem & locos ipsius poetæ habes. Exponitur autem Insto, in hoc Hesiodi, — ἀστὴρ δ' ἀλλοτε ἐπήρος Ἐμβρίθεα μαίνῃσι. (Sed horum locorum significationes ad eas referri posse videntur quæ antè ex Homero & Herodoto allatæ fuerunt. Ac fortasse hic ἐπήρος est Irruentes, vt ἐπήρωμεν exposui etiã Irruamus apud Homerum) Affertur vero & ex Maccabæorum secundo, ἐπήρεπε τὴν βασιλείαν pro Insidiantes regno. ‖ Item ἐπήρειν πέδας ὑποπόδιον pro ἔχειν πέδας ὑπὸ ὑποπόδιον, Habere pedes super scabello, quo dixit modo Homerus Odyss. ι, βρίθων ὦμ' ὁ ἔπηρε πέδας. Item, ὡς ἐπήρει ἡμέρα, Vt dies illuxit. Eud. ex Paus.

Ἐπήρομαι passiuum, Inhibeor, Reprimor. Item Retineor, &c. Et Hesiodo autem, ἀυτὰρ ἐπὶ γαῖαν ἐρείσας ἐπήρετο, pro Terræ inhæsit.

Ἔφεξις, εως, ἡ, Retentio, Inhibitio, idem quod ἐπωχή, vt Budæus tradit. ‖ Et ἔφεξη Aristophanis scholiastes apud Tragicos idem esse dicit quod ἔρεισιν, & ὑπόμεσιν apud Homerum. perperam autem ibi scribitur ἔρεψις.

Ἐφεκτικός, οῦ, ὁ, Inhibendi & reprimendi vim habens. vt ἐφεκτικὰ ἱδρώτων, sudores reprimens. Athenæus lib. 2, de nucibus pineis, ὑπάρχει δὲ καὶ συνεκτικὰ καὶ οὐκ ἐφεκτικὰ κοιλίας, nec aluum inhibere, sistere, aut reprimere. sic idem, πείγων ἀπόμαχος, οὐκ ἐνοῦσα ἐφεκτικὴν τῆς κοιλίας. Dioscorides de salibus, εἰσὶ δὲ καὶ σηπεδόνων ἐφεκτικοί. Plinius, Defuncta à putrescendo vindicans. Ἐφεκτικοὶ dicebantur etiam quidam philosophi, οἷς τὸ πέπεισθαι περὶ τῶν πραγμάτων καὶ ὁρίζεσθαι αὐτὰ ἀκατάληπτα, vt Suidas annotat. Gellius lib. 11, cap. 5, Vetus autem quæstio à multis scriptoribus Græcis tractata, an quid, & quantum inter Pyrrhonios & Academicos philosophos intersit. Vtrique enim σκεπτικοί, ἐφεκτικοί, ἀπορητικοί dicuntur: quoniam vtrique nihil affirmant, nihilq; comprehendi putant. Budæus cunctatores & hæsitatores dici posse existimat. VNDE Ἐφεκτικῶς, Dubitanter, Hæsitanter, Affirmationẽ inhibendo & suspendendo. Cum assensionis retentione.

Ἐπωχή, ῆς, ἡ, Inhibitio, Retentio, Repressio. Et ἐπωχὴ τῶν ἐκμυζήσεων, Suppressio mentium. cui contrarium est ὑποκάθαρσις apud medicos. Budæus. Ἐπωχὴ etiam est Remora, impetus & ruentis impedimentum atque inhibitio, quasique ἀντίληψις. Basilius, πρὸς ἐπωχὴν τῆς ἁμαρτίας. Budæus pag. 636. Ἐπωχή, Retentio assensus, vt illa τῶν σκεπτικῶν: cuius Cicero in Academicis meminit his verbis, Ex iis necessariò illa nata est ἐπωχή, id est assensionis retentio. Budæus. Quò referẽdum illud Plutarchi ad Coloten, τὰ πρὸς τῆς ἐπωχῆς δόγματα καὶ τῆς ἀκαταληψίας. Aliquanto pòst, ὁ γὰρ ἐπωχῆς λόγος οὐ προσαιρεῖται τὴν ἀνοσιότητα, (&c.) ἀλλὰ τὰς δόξας μόνον ἀναιρεῖ. ‖ Ἐπωχὴ est etiam gradus planetarũ in zodiaco, seu status cæli positúsque siderum. v. l. ex Hermol. in Plin. & Cæl. lib. 1, cap. 15.

Ἐπίσχεσις, εως, ἡ, Retentio, Inhibitio, Repressio, Remora, idem quod ἔφεξις & ἐπωχή. Odyss. ρ, — οἱ δὲ διδοῦσι Μαψιδίως ἐπὶ οὖσι ὑπὸ χθονὸς οὐδ' ἐλεοῦσι Ἀλλοτρίων κτεάτων κατεείσασθαι, id est κωλύσεις, κατοχαῖς, φειδοῖ, vt scholiastes exponit. Id est, Nihil eos retinet à largiendis alienis: pro eo quod est, Nullo modo parcunt alienis. q. d. Nullo metu nullaque cõmiseratione retinentur & reuocãtur à profundendis bonis alienis. Ideoque malè exp. κατοχαῖς. Plato De leg. ὑπόσχεσις γραμμάτων ἐστί, genus sistitur & intermittitur. Dioscorides libro 3, c. 29, ὑπόσχεσις ἐμμηνίων, mensium repressio seu suppressio. sic ἐπωχὴ τῶν ἐμμηνίων supra. Gal. ad Glauconem, ὑπόσχεσις τῶν ἀκκρίσεων ἐστί, excretionum retentio seu remora. Aristoteles Problematum pag. 111, λύσις πάσης ἁρμῆς καὶ πνεύματος ὑπόσχεσις, spiritus retẽtio. Paulo antè verò dixit πῶς αὐτὰ ἀπικατέχουσιν ἡμιόλιον; idem πάσης πνεύματος. Item ὑπόσχεσις pro Mora à Thucydide ponitur, teste Bud. ET Ἐπόσχεσις ἀκοῆς, Prætextus. Od. ξ, ὡς τε πρὸς ἄλλῳ Μύθῳ πειρᾶται ὑπόσχεσιν ἐξ ἀκοῆς: id est πρόφασιν, vt Eustath. exponit quoniam εἰ πρόφασις ἐστὶ ἐπέχειν hoc est μέλλοντα ἀνεύθυνον παρεκτείνειν: vt idem sit ὑπόσχεσις quod μέλλον paulo post sequens.

Ἐπόχεσις, εως, ἡ, idem quod ἔφεκτικός. Athen. lib. 15, τῶν κάτω κοιλίας ὑπόχεσιν, aluum sistens, aluum reprimens. Sic suprà ἐφεκτικὸν τῆς κοιλίας idem Athen. dixit.

Ἀνεπόχεσις, Qui inhibitus aut repressus nõ est, Qui inhiberi, reprimi, retineri, sistive non potest. vt ἀνεπόχεσις ἐῶμεν.

Κατέχω, Detineo, Retineo. Iliad. ε, — ἐπεὶ οὐδέ με κόσμου Δεξιὸ ὀμφαίνει γήθεν ἐπιστάμενα Πηλεΐδαο. Οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' ἄρα μ' ἔρραε κάτεχε. Sic Il. η, — πυκνὸν κάτεχε φίλον ἦτορ. Poetæ Latini vtuntur & simplici Teneo hac in re. Sed & conditum tenere aliquem dicit ut terra. (Horatius Cohibere etiam dixit hac in significatione) Thucydides lib. 1, καὶ πολλὰς ἀνθρώπους ἐπὶ πολὺ κατεῖχον, Retinebant. Plutarchus κατέχω & ἀφίημι opposuit, in libro περὶ ἀδοξίας. Item κατέχειν τινὰ ἀπὸ τοῦ ἔργου pro Remorari à Thucydide poni videtur libro sexto. Et passiuum κατέχομαι apud eundem libro secundo & tertio non tam pro Detineri, quàm pro Morari. Hac tere: hic, ἐν τῇ Μυτιλήνῃ κατεχόμενοι illic, ὑπὸ τῶν Κορινθίων κατεχόμενοι. Sed & κατέχειν neutraliter pro Morari in vulgaris lexicis, καταχρῶ τινὶ χρόνῳ. ‖ Κατέχω, Teneo, Occupo. vt λιμένα ὁ κίνδυνος (id est pestilentia) ab Herodiano libro primo dicitur κατέχειν τὴν Ἰταλίαν. Atque vt Latinè dicitur metus aliquem tenere, (sicut & liquis teneri metu) ita & Græcè κατέχειν τινὰ τοῦ δέους. vt Herodian. ἔτι καὶ νῦν τοῦδε τοῦ πάθους κατέχει. Sed & κατέχειν τινὰ ἀμαθίᾳ apud eundem pro Constitutus sum in felicitate, q. d. Tenet me felicitas, vel secunda fortuna. Sed in malum & apud Platonẽ in Epistolis vbi dicitur κατέχειν τινὰ τοῦ πολέμου Σικελίᾳ. At verò apud eundem πολλοὺς ὑμᾶς ὑμᾶς κατέχει exponitur Bellum vos distinguebat, Impediebat, Remorabatur. Sed ego malim Bellum vos occupatos & impeditos tenebat, (quod loquendi genus ex Cic. accipio licet de re alia dictum) aut certè immutata orationis structura, In bello occupati eratis. At verò Thucydides dixit aliquem πόλεμον κατέχειν. quod non malè (vt opinor) reddiderimus, Bello premere. Apud eundem libro tertio, κατέχοντες ἰσχυρὸν πάνυ, oppressum tenentes. (Cui velut opponitur apud eundem κατέχειν τὴν πόλιν ἐλευθέρους) Demosthenes autem datino τοῖς ἀνθρώποις ἐῶν. quo dixit modo Cæsar oppidum præsidio tenere. Alicubi κατέχειν sine adiectione non Occupare (vt dictum est) sed & Inuadere redditur: vt τὴν ἀρχὴν κατέχειν apud Platonem. Vide intrà κατέχειν pro Obtinere. ‖ Interdum κατέχω pro Retineo, alio modo quàm in loco Thucydidis paulò antè citato. videlicet vt dicitur aliquis Rem quampiam retinere, cui opponitur Amittere. Sic Xenoph. Pæd. 7, λαβόντα κατέχειν & λαβόντα δέσμιον ἀπαγαγεῖν pro eodem dixit pag. 117. adeo vt verbo quoque Tueri posse verti existimem: sicut dixit Ouidius, Non minor est virtus quàm quærere parta tueri. (qui etiam locus ad id pertinet quod ibi à Xenoph. itémque à Demosthene alicubi scribitur) Itidem verò quod apud Thuc. est, δεῖ κατέχεσθαι, reddi fortasse possit Retineri metu, (vt Cic. etiam loquitur) nisi quis malit

In officio contineri, seu teneri. Quidam verò Adduci metu interpretantur. ‖ Κατέχω, Obtineo. Isocrates Panathenaico, καὶ λαμβάνειν ὧν αὐ ὑπεύθυνοι, καὶ σώζειν ἅπερ αὖ ἅπαξ κατάσχωσιν, Ea quæ semel obtinuerint, Ea quibus semel potiti sint. Vbi obserua eum eadem de re loquentem de qua Xenophon in loco modò citato, eodem etiam verbo vti, sed alio sensu: quum quod hic σώζειν, sit illic κατέχειν. ‖ Κατέχω, Contineo, Cohibeo. Thucydides lib. 1, καὶ κατέχειν πλὴν ὀλίγοι τινὲς, οὐκ ἠδύναντο. Sic dicunt κατέχειν πλὴν ὀργῆς, seu τὸν θυμόν, (quorum vtrunque habet Aristoteles) item κατέχειν γλῶσσαν, quo vtitur Xenophon. Sed Herodianus non solum κατέχειν ἑαυτὸν, verumetiam κατέχειν ἑαυτὸ dicit pro Se continere, Sibi temperare. Inuenio autem κατέχειν & pro Cohibeo vel potius reprimo loquentem, & quasi silentiũ ei impono: apud Isocratem in Panathenaico, Ταῦτ' οὖν ἐπῶν κατέχον τοὺς ὀνόματι λόγους ἐποιούμεν. ‖ Κατέχειν τὴν ὑπόφορὰν τῶν ἐχθρῶν, Sustinere impressionem hostium, Budæus apud Polybium interpretatur. ‖ Κατέχειν τὰ γράμματα pro Callere literas (vt etiam Lat. Tenere literas) ex Ceb. Thebano.

Κατέχω neutraliter, Applico, Appellor. (vtuntur autem Latini itidem verbo Teneo hac in re, sed addentes accusatiuum Oram, vel Portum, vel Cursum.) Dicitur porro vel ipsa nauis κατέχειν, vel is qui ea vehitur. Plutarchus Sympos. sept. sapient. ἠρώτων αὐτὸν ὅπου τὴν ναῦν οἴεται κατάσχοιεν. Antiphon, ὑφ' οὗ [χειμῶνος] ἠναγκάσθη ὑμῶν κατασχεῖν εἰς Μιτυλήνας πρῴρον. Plutarchus in Theseo, κατέσχον εἰς τὴν Δῆλον. At Herodotus addidit εἰς τὸν αἰγιαλὸν, scribens, κατέχει τῆς χώρης ἐς τὸν αἰγιαλόν. (Latinè quoque alicubi Applicare ad littus) Idem verò addidit & Lucas Act. cap. 27, v. 40, vbi κατέχειν εἰς τὸν αἰγιαλὸν redditur Tendebant ad littus. Apud Euripidem autem sine præpositione & cum alio accusatiuo in Cyclope, Λήσαι πτερὸν κατέχουσ' ἡ κλαῖπις ῥάβδον. Homerus verò dixit νῆα κατέχειν ὅμμασι sicut Lat. Nauem applicare, (potius quàm Applicare sine adiectione) & Nauem appellere. ‖ Κατέχειν dicitur λόγος interdum vt Latinè Sermo inualuisse aut etiam Fama obtinuisse, seu obtinere, aut etiam tenere. Thucydides 1, ὅσοι οἵπερ ποιηταὶ εἰρήκασι, καὶ ὁ λόγος κατέχει. Huc pertinet etiam κατέχειν pro Durare, hoc in loco (quem Budæus ἀδέσποτος affert) ἐκκωφ γὰρ καὶ ἐπὶ πολὺ κατέχει ὁ πόλεμος. Idem ex Basilio, κατέχω καιρὸς pro Præsens tempus, citat. ‖ Κατέχω pro Incumbo & Decumbo: vt inquit idem, afferens ex Theophrasto, ὅταν ἐπιβρίαι κατέχωσιν. Sed & alium ex eodem locum profert, vbi legitur de iride, ὅπου αὖ κατέχει. Vtrunque vide apud eum pag. 868. Comm. Quidam tamen pro κατέχει in hoc posteriori loco legendum suspicatur καθέζει. verùm non solùm prius illud κατάχωσιν hoc κατέχει confirmat, sed etiam locus hic quem apud Plutarchum inuenio, εἰ δὲ, καίπερ ὄμβρου πολλοῦ κατέχοντος, ὁρμήσαιμι. ‖ At ex Soph. δὲ καθέζει affertur in v. l. pro Bene habebit, Bene succedet.

Κατέχομαι, Detineor, Retineor, &c. sequendo actiuæ vocis significationes. Item κατεχόμενος, Deprehensus, & ἐπιπορούμενος, Budæus ex Platone De legibus, pag. 307. Et Herodianus lib. 3, συλληφθεὶς τε κατείχετο, ἐκπλαγεὶς τοῦ φοράματος, ἐδεῖτο καὶ ἐλιπάρει. Sed peculiari etiam significatione κατέχομαι pro Afflatus sum numine, ἔνθεος εἰμι. Vide Budæum pag. 867. ex Plat. Idem affert ex Pand. κατέχομαί τινι pro Teneor, id est Obligatus sum.

Κάθεξις, εως, ἡ, Retentio, eius videlicet quod habemus, Conseruatio. Thucydides libro tertio, ἡ τῶν πολλῶν ξυμφορώτερον ἡγούμεθα εἰς τὴν κάθεξιν τῆς ἀρχῆς, ad conseruationem imperii: seu κατοχὴν, κράτησιν, ἀσφάλειαν. vt scholiastes exponit. Item Detentio seu Retentio. Aristoteles Politic. 7, ἡ γὰρ τοῦ πνεύματος κάθεξις ποιεῖ τὴν ἰσχὺν τοῖς πονοῦσι.

Καθεκτὸς, οῦ, ὁ, Qui contineri, retineri aut detineri potest. Plutarchus Othone, οὐκ ἦσαν καθεκτοὶ κατεύδοντες ὅθεν τὴν μάχην, contineri seu retineri non poterant. Idem Fab. καταλαβὼν τὸν Μινούκιον οὐκέτι καθεκτὸν, ἀλλὰ βαρὺν καὶ τυφωμένον. Demosthenes contra Mid. θρασὺν ὄντα καὶ βδελυρὸν καὶ οὐδὲ καθεκτόν. VNDE Καθεκτῶς aduerb. Ita vt contineri seu retineri possit.

Καθεκτικὸς, οῦ, ὁ, Continens, seu Retinens. Alexander Aphrodisæus, ἡ καθεκτικὴ δύναμις, vis & facultas continens seu retinens: vel (vt Gorræus interpretatur) retentrix facultas. id est, vis naturæ per quam tandiu retinet attractum alimentum donec perfectè concoctum sit.

Ἀκάθεκτος, Qui contineri & cohiberi nequit. vt ἀκάθεκτος ἔρως apud Phocylidem. ET Δυσκάθεκτος, Qui difficulter contineri & cohiberi potest. Nazianzenus, δυσκάθεκτοι ἵπποι. Basilius, δυσκάθεκτοι ὁρμαί. Plutarchus Numa, δυσκάθεκτα καὶ δυσάρεστα πλήθη, infrenis difficilisque multitudo. Lucianus Timone, λεῴς εἶναι πλουσίους καὶ ὀλιγοπόνους, καὶ δυσκάθεκτος καὶ δεξιοφόβητος, Difficulter retineri potes. CONTR. Εὐκάθεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè contineri & cohiberi potest, Qui facile in ordinẽ cogi potest. Xenoph. Pæd. 7, de Babyloniis, βουλόμενος αὐτοὺς ὡς ἀμηχανωτάτους εἶναι, ὅπως ὀπτανιόπαται καὶ ἀνακεκόπαται εἶεν.

Κατοχή, ῆς, ἡ, Detentio, Retentio. idem quod κάθεξις. Alexander Aphrodisæus in Problematis, ἡ τοῦ πνεύματος κατοχὴ λύει τὴν λυγμόν, singultum soluit spiritus retentio. Pro quo Aristoteles suprà dixit ἡ τοῦ πνεύματος κάθεξις. Galenus in Definitionibus medicis dicit ὑποπτήξιαν esse κατοχὴν ὀξυαίας μετὰ αἰσθήσεως καὶ πάρεσιν τοῦ σώματος, mentis deprehensionem vel detentionem. ‖ Κατοχὴ dicitur etiã Possessio, (qua videlicet id quod possidemus, tenemus, seu obtinemus, & in nostra potestate habemus) est autem vocabulum iurisconsultorum in hac signif. ‖ Accipitur etiam pro afflatu instinctúque numinis, quo videlicet occupati dicimus facimusve aliquid. Dionysius Areopagita, ἐν κατοχῇ τοῦ θείου ἔρωτος γενόμενος καὶ τῆς ὑπερπτικῆς αὐτοῦ δυνάμεως μεπιληφώς, de Paulo loquens. Plutarchus Alexandro de Olympiade, ζηλώσασα τὰς κατοχὰς καὶ τοὺς ἐνθουσιασμοὺς, ἐξάγουσα βακχεύοντα. Arrianus de fœmina Syra quæ Alexandrum sequebatur, πάντα ἐν τῇ κατοχῇ ἀληθεύουσα ἐφαίνετο. ‖ Κατοχὴ ET Κάτοχος dicitur etiam affectus quidam cerebri posteriora vtplurimum occupans. ea autem est in somnum (sed sine somno & febre) propensio, per quam & oculi manent aperti, & seruatur secundum naturam spiratio: vt Gorræus definit. Galenus l. 13 Therap. καθαρεστὴς βαρείας ἐστάζεται, ἃς ὀνομάζομεν ὑποπτήξεις καὶ κάρους καὶ κατοχάς. Idem in Definitionibus, κατοχὴ δέ ἐστιν αἰσθησία ψυχῆς μετὰ πτήξεως τοῦ παντὸς σώματος: cuius tres species, ὑπωδὴς, ἐγρηγορὼς καὶ φρενιτικός. Budæus. Adeo verò sunt varia huius morbi symptomata vt partim somno premi partim vigilare ægri videantur. itaque composito quoque nomine à quibusdam ἄγρυπνον κῶμα appellatur: mediáq; affectio statuitur inter phrenitidem & lethargum, & species quædam delirii siue amentiæ, vt habetur apud Cœlium. Sunt tamen qui κάτοχον & ἄγρυπνον κῶμα differre velint, dicentes τοῦ κάτοχου non compositam sed simplicem causam esse, frigidiorem scilicet ficciorémque humorem obstruentem ventriculum posteriorem cerebri quo detentus æger repentè in illo permanet habitu quo correptus est, siue stans siue sedens, oculis etiam vel clausis vel apertis. Ego tamen multis apud Galenum locis κάτοχον, κατοχὴν, κατάληψιν & ἄγρυπνον κῶμα, idem significare, & eiusdem affectus diuersa esse nomina deprehendi. Hæc inter alia Gorr.

Κατοχιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ὁ κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ ὀξυεικώς, vel ὑπὸ τοῦ δαιμόνων κρατούμενος, hoc est fanaticus: quem prisci θεοφορούμενον vocabant, hoc est ἐνθουσιῶντα. qui & κατόχιμος dicitur. Bud.

Κάτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tenetur, seu captus tenetur, κακοπαθούμενος: cuius significationis hoc apud Suidam adespoton exemplum est, κάτοχος ἤδη τοῦ πόθου τοῦτο γεγενημένη καὶ ἐξαφανὴς ἐρωτόληπτος οὖσα. ‖ Item Tenaciter hærens. Plutarchus De fort. Romanorum, loquens de naui clauis compacta, ἐνοῦσθαι δὲ σῆναι δεῖ καὶ παγῶσαι σύμμετρον χρόνον, ἕως οἷόν τε δεσμὸν κάτοχον ἐνίσταται καὶ συνήθειαν οἱ γόμφοι λαβόντες. ‖ Κάτοχος κύκνος καὶ βέβαιος,

in vita Isocratis, Possessio firmata vsu, Possessio quam iam obtinemus seu vt nostram tenemus. quo significatu & καταχὴ dici, paulo ante annotatũ est. ¶ Κάτοχοι peculiariter dicũtur Afflati & instructi numine: vt θεόφητοι, ἐνθουσιῶντες καὶ ἔνθεοι. Plut. De def. orac. ὡ χρώμενοι ποιοῦσι κατοχὰς τινὰς ἐκπλήξεσι καὶ φαντασίαις τινὰς θεόφητας καὶ τοὺς θεοπάλους, qua furoris instinctu afflatos & visionum impulsione præsagos reddunt diuinos atque diuinas. Ex eodem Plut. Bud. adducit ὁ θεὸς κατοχος, pro κατοχωμένος καὶ ἐνθεος. Sic Paus. Phoc. de Herophile Sibylla loquens, ὃ δὲ ἀφ' ἱερᾶς μανίας ἐμὲ θεὸς καὶ ὁ θεὸς κάτοχος πεποίηκεν, Hæc carmina furoris instinctu afflata cecinit. Arrian. l. 4. Σύχαι γὰρ ἐνθουσιῶντες καὶ ἐξαίφνης κατοχοι ὁ τοῦ θεοῦ γεγονότες. Sic κατοχοι apud Hesychium dicuntur esse οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἑρμοῦ. ¶ Κατοχοι apud medicos vocãtur qui morbo illo quem κατοχὴν & καταχὴν quoq; nominari docui, correpti sunt, & quasi detinentur. Gal. De caus. pulsl. lib. 4. cap. 6. [illegible] κατοχοῖς ἐν τοῖς παλαιοῖς. [illegible] τὸ πάθος ἐνομάζουσιν. Idem Comm. in Prorrh. Hippocr. τὰ γεῦσιν κάτοχα, τὰ πνεῦμα κατοχὰ [illegible] ἐπὶ τοῦ πνεύματος ἐκλεῖσθαι καταχθῆναι. [illegible] ἐκλεῖσθαι καταχθῆναι. (vt Gorr. habet) κατοχα quidã interpretantur ea quæ morbum κατέχει vel κατοχὴν dictũ inferunt: alii vero morbos stabiles firmosq; ac veluti hærentes, ὅπερ ἐστὶ κατοχεῖν. ¶ Κατοχοι dicuntur etiam prominentes pinnæ quæ vertebris infiguntur, vt Gorr. tradit. Spondylorũ secundus immobilis appellatur ἄξων. hic habet processus duos, vtrinque vnum: quorum alter primo spondylo, alter tertio insinuatur: hi vocantur κατοχοι, a continendo. Camer. ex Pollux. ¶ Κάτοχοι dicuntur prætea monumentorum lapides, λίθοι οἱ ἐπὶ μνήματι τεθέντες inquit Hesychius. ¶ Κατοχα in cerebro dicitur membrium pars illa quæ manibus continetur: τὸ ἐγκέφαλον τὸ κατοχῶν, vt idem Hesych. exponit. ¶ Κατοχος actiue etiam capitur. Vnde Plutarchus κατοχον (vt Budæus anno at) τὸν μνήμονα vocauit, hoc est eorum quæ apprehendit tenacem. ¶ Alio significatu κατοχος dicitur talcia longior quæ in orbem tacies & capiti circundatur vt ἀμφικεφαλος (quod operculũ capitis est tribus tæsenis constans) comprehendat continenque: vt docet Gorr. ex Gal. lib. De tæsenis.

Καθεκτικός, ή, ὸν, idem quod κατοχος ordine tertium. sic verò pro ἀπόχρη dici ἀπεχθῶς [illegible] docui. Plato Ion. [illegible] Ὁμήρου [illegible] Ὁμήρου. VNDE Καθεκτικοὶ, Qui detinent & capi potest, ἀλωτοί. Aristoteles Ethic. [illegible] ὁ δίκαιος καὶ ὡς ἁπλῶς ὁ ἀγαθὸς, πάντα δὲ καθεκτικὸς ἐστὶ τῆς ἀρετῆς, quod tactile capiatur virtutis amore, vt Budæus interpretatur. Idem Polit. [illegible] ἀρετὴν ἐμφύεται πρὸς τὸ καθεκτικὸς πάντας εἶναι, propẽsili, proni & capi faciles. Et in 6 De historia animalium, [illegible] de vaccis libidine incensis. Sic verò [illegible] καθεκτικὴ dicitur itidem fœmina amans apud Suidam, vt in κατοχος citaui.

Κατεχόμενος, ή, ὸν, idem quod κατοχος, id est Detentio, Retentio. ¶ Sicut verò κατοχὴ inter alia possessionem significat, ita & hoc. Act. [illegible] ἐν τοῖς κατεχόμενοις αὐτῶν. possessionis fe illam et datum obtinendam. Eodem cap. [illegible] Euripidis scholiastes in illum Hecubæ chorum [illegible], annotat eiusmodi chororum species vocari κατοχὰς: esse autem κατοχὰς, vt Hephæstion tradit, [illegible]. ET Ἀπόκρισις, Retentio. Budæus ex Aristot. Problem. 110, ὥσπερ καὶ τὰ κάμνοντα [illegible] τὸ θυμῶδες τῶν [illegible]. paulo post [illegible] dicit. Hæc ille.

Κατοχικός, ή, ὸν, idem quod κατοχος, ordine quartum: & κατοχικῶς. Pausanias Phoc. pag. 250, [illegible] loquens, [illegible] Βάκις, κατοχικὰ [illegible]. sic idem Pausanias cum Plutarcho dicit ἐκ θεοῦ κάτοχος.

c. 2. Ἀκατόχητος, idem quod ἀκάθεκτος, Qui cohiberi & cõtineri nequit. Iac. epist. cap. tertio, de lingua, ἀκατόχητον κακὸν, malum quod coercere nõ potest: quam cicit neminem hominum posse δαμάσαι, id est domare. Nazianzenus De diuinitate, ῥεῦμα ἀκατόχητον, fluentum quod cohibere seu inhibere nequeas. Alex. ἀκατόχητον ὕδωρ.

c. 2. Διακατέχω, vt Παρακατέχω, Moror. Polybius in 1, βουλόμενος αὐτὸν ἐπαλείφειν ὅπως τὸ Ἀντίγονον, τὸν δ' ὠιάσθαι διακατέχοντα τὸν τῆς Μακεδονίας θάνατον ὀδύναις. Bud. ¶ Item Διακατέχω, Possideo, Detineo, in Pandectis sæpe, vt id. m Budæus testatur. VNDE Διακατοχὴ, ἡ, Possessio. ἡ τῶν ἀγρῶν διακατοχὴ, in Pandectis, Detentio, id est Possessio. [illegible] Bud.

c. 2. Ἐγκατέχω, Insisto. v. l.

c. 2. Παρακατέχω. Retineo, Complector. Pand. [illegible] non retinebit Falcidiam. Basilius ad Diodorum, [illegible] τὸν μισθόν. Bud. Et in vulgatis lexicis [illegible], retinere vsum fructuum. ¶ Item Frustror, Moror, [illegible]. Huius exemplum est apud Suidam, εἰ δὲ τις ποιοῖτο [illegible] ὡς σωφρόνως τὴν οἰκίαν. Budæus. VNDE Παρακατοχὴ, ἡ, Tenax. v. l. ET Παρακατοχος, Retentio. Budæus ex Pand.

c. 2. Προκατέχω, Præcoerceo, Præoccupo, Iampridem possideo. v. l.

C. ΜΕΤΈχω, Habeo cũ alio, Partem habeo, Particeps sum. Xenophon Hellen. 4. [illegible] κοινωνοὶ τῆς μετοχῆς. Aristoteles Polit. 3. [illegible] μετοχοὶ μὴ μετοχοί. Is quasi inquit nos est qui honorum particeps non est, Cum quo honores non communicantur. Demosthenes in Neæram. [illegible] μετοχὴ [illegible]. vbi exponitur etiam Non conequi. Additur interdum datiuus personæ qui etiam aliqui (s. audiri fere solet) & dicitur [illegible] vt in epistola Philippi apud Demosthenem. Sic Plato in Epist. [illegible] τῶν [illegible]. Sed & cui rei malæ particeps est, dicitur [illegible]. vt [illegible]. Aschines. & [illegible]. Isocr. Habet vero & alia constructionem hoc verbum. nam dicitur etiam [illegible]. Aristoph. Pluto. [illegible]. Xenophon Pædia, [illegible]. Sæpe verò cum [illegible], aut [illegible] (cum his autẽ accusatiuis vim suam amittit præpositio, eisque simpliciter [illegible] aliqui cum omni accusatiuo eam non amittit, quod falso in vulgatis lexicis annotatũ, ostendũt illi Aristophanis & Xenophontis loci.) Aristophanes Pluto. [illegible] Isocrates Archid. [illegible]. Herodotus autẽ dixit [illegible]. At vero apud Thucydidem inuenitur [illegible] & cum dativo (ea autem profin esse putat scholiastes) [illegible]. id est, erant igitur in agris liberam habitationem vsurpabant. Ita enim malo quam Habitationis participes erant. ¶ Μέτοχος, alicui Compos sum. Cicero autem apud Platonem in Tim. [illegible] vertit Compos & particeps. ¶ Μέτοχος alicubi etiam Confius sum. vt apud Thucydidem l. 3. [illegible]. Sic Herodotus, [illegible]. Sed possumus & hic nomine Particeps vti, vt Particeps coniurationis, item Particeps sceleris, legimus.

Μεθεξις, εως, ἡ, Participatio, Communio. Aristot. de ideis loquens, [illegible] id est, Turnebo interpr. Alioqui id est si hoc esset circentur & prædicarentur, essent substantiæ participatione. Aristot. Politic. 3. [illegible] Plut. Symp. 9, circa finem, [illegible]. paulo post [illegible] dicit. Hæc ille.

Μέθεκτος, ον, ὁ, Qui participatur. Plut. ad Colot. [illegible].

Μεθεκτικὸς, ὸν, ὁ, q. d. Participatiuus. Aristot. Phys. 4, [illegible].

Μετοχή, ῆς, ἡ, idem quod μέθεξις. Plutar. De primo frig. ἧς παρουσίᾳ τινὶ καὶ μετοχῇ γίγνεσθαι τὰ ἄλλα ἕκαστον ψυχρόν, cuius præsentia & perceptione reliqua frigida fiant omnia. ¶ Item pars orationis apud grammat. quam Participium appellant Latini. VNDE Μετοχικός, ού, ὁ, Participialis.

Μέτοχος, ον, ὁ ἡ, Particeps. Plato Polit. 7. Et Synes. τὸ πνεῦμα ἱλαρώσει τοὺς μετόχους αὐτοῦ. VNDE Ἀμέτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non particeps, Expers. Thuc. lib. 1, ἐγκλημάτων ὧν μόνων ἀμέτοχοις [ἔδει] οὔτω τῶν μετὰ τοῦ θορύβου πόνων μὴ κοινωνεῖν, maleficiorum expertes. Et ἀμέτοχα κενοῦ, in v. l. Inanitatis expertia, id est solida.

C. ΠΑΡέχω, Iuxta habeo, seu teneo. Item Præbeo, Exhibeo. παρέχω, ἐγγὺς ἔχω, si credimus Eustathio apud Homerum, cũ alibi, tum Od. σ, v. 317. Αὐτὰρ ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέξω. i. (inquit) ἐγγὺς ἕξω. cui opponitur ἀφέξω. i. παρεκτὸς ἔχω. Sed & in Il. ο, παρεσχέ οἱ ἵππους, ait esse pro παρέχειν ἵππους. id est πλησίον ἔχειν. at verò posteros Hom. ponere παρέχειν pro δοῦναι (i. donare) quia qui donat, ἐγγὺς τὸ λαμβάνοντος ἔχει τὸ διδόμενον, id est Habet seu tenet donum prope eum qui accipit. Vbi miror Eustathium dicere posteros Homeri ita vsos esse, quasi ipse Homerus non vtatur: quum alioqui manifestum sit ita accipi ab eo, Il. τ, Δῶρα δὲ οἱ αὖτε ἐτέλεσσα [illegible], ὡς ὄφειλες, Ἤτ' ἐχέμεν, πρὶν σοί. Vbi certè [illegible] est quod versu ab hinc tertio δίδοναι. Quinetiam παρέχειν φιλότητα ex eodem, pro Exhibere comitatem. (Vt autem παρέχω est pro [illegible] ἔχω, id est ἐγγὺς ἔχω, sic & Lat. Præbeo dici animaduertendum est quasi Præ habeo.) In prosa non solùm Præbeo & Exhibeo, sed & Affero in nonnullis loquendi generibus redditur: quæ cum cæteris proferam. Isocr. παρέχειν δρῦς ἀλλήλοις εἰς τὰς ἐκκλησίας. (Budæus παρέχειν sine adiectione etiam affert ex Gregorio pro Præbere stipem, seu largiri, aut erogare) Aristoph. Nub. [illegible] &c. Præbeo, Exhibeo. Xen. Pæd. 7, παρεῖχον ἐν ᾧ μεσῳ ἐμαυτόν. Idem dixit Pæd. 2, παρέχειν ἑαυτὸν ἀνεμίῃ τοῖς δίκαιοι. Et παρέχειν ἑαυτὸν δίκαιον, præstare se virum probũ. B. Addidit etiam infinit. Xenoph. Pæd. 8, παρέχωμεν τε ἡμᾶς αὐτοὺς χρῆναι [illegible]. (At Plut. aliter infinitiuo iuxit, quũ παρέχειν ὁρᾶν dixit pro Ostẽdere, q. d. Præbere videre, pro Præbere videndum, seu Exhibere) Isocr. autem huiusmodi accusatiuo particip. etiã adiungit, vt in Panath. [illegible] παρεῖχον [illegible]. Idem in Areopagitico, [illegible] αὐτοὺς [illegible]. At cum accus. rei pro Afferre: vt apud Xenoph. Pædiæ 4, ἡδονὴν παρέχειν, voluptatem afferre. Et γέλωτα παρέχειν, Luc. Risum afferre vel excitare. vt apud Xen. rursum ἱδρῶτα παρέχειν, sudorem excitare. Sic & παρέχειν δεινοὺς ἔρωτας apud Plat. Cic. vertit, Excitare ardentes & mirabiles amores. Et παρέχειν μαρτυρίαν, Isocr. Afferre testimoniũ, seu Proferre testimonium. Itidémque παρέχειν μάστυρας, Hermog. At verò παρέχειν ἀσφάλειαν apud Isocr. ex Cicerone redditur Præstare securitatem. Dicitur verò & in malum: vt παρέχειν πράγματα. quod Cicero apud Epicurum vertit Exhibere negotium. Pro quo & Facessere negotium, item Molestiam exhibere dicitur. Plato pro eodem in Timæo, παρέχειν ἔργον. Inuenitur etiam (sed, vt opinor, apud minus idoneos autores) κόπον seu κόπους παρέχειν, eadem signif. Item παρέχειν κακὰ τοῖς ἄλλοις dixit Isocrates. Huc pertinet παρέχειν ἀφελίαν, Pæd. 4. item φροντίδα παρέχειν, necnon φόβον παρέχειν, ibidem. Et παρέχω σοι δεῖν ex Plutar. Themist. Affero tibi metum de me, Iniicio tibi metum. At παρέχειν cum accus. λόγον & δόξαν, aliisque nonnullis, vide in Λόγος, & in Δόξα, & in cæteris nominibus. ¶ Παρέχειν, Efficere, Reddere, Præstare. Xenoph. παρέχειν βελτίους, Efficere meliores. Idem παρέχειν βελτίους, Pæd. 1, & ὀρθοδικαιοῦν pro eodem dixit. Et πῶν παρέχειν apud eundẽ, Incolume præstare. Hac autem in signif. vtuntur & pass. voce: vt idem Xen. Pæd. 4, καὶ τοῖς ἑαυτοῦ ἀνδρὶ ὀβολαῖς δῆλον ὅτι πείθεσθαι παρέχεται.

Παρέχομαι etiam sæpe dicitur signif. actiua pro παρέχω, in aliis quoque loquendi generibus: vt παρέχεσθαι ἀμοιβαὶ, quod ex Homero affertur: & παρέχεσθαι θυσίας Herodian. sicut & Lat. dicitur Exhibere beneuolentiã. Et παρέχεσθαι τὴν θυμίαν Demosth. Olynth. 1. (quó dixit modo Thucyd. [illegible] παρεχόμενοι) Idem, εἰ μὴ τοὺς ἀρετὰς ἐκείνας ἐν Μαραθῶνι παρέχοντο οἱ ἡμέτεροι τοῦτο. quod quidam interpretantur Præclara facinora edere. Item εἶδος vel ἰδέαν παρέχεσθαι, Pausan. quod Bud. Speciem exhibere & præferre vertit: ego Exhibere formã, ex Colum. At παρέχομαι ὠφέλειαν Plato De rep. 1, Affero vtilitatem. Et in Apol. παρέχεσθαι τεκμήρια, Afferre argumenta, seu proferre. sicut & παρέχειν μαρτυρίαν suprà. At παρέχεσθαι π peculiari significatione, pro Allegare, vt docet Budæus p. 296, quam vide. Sic autem & a Thucyd. sumi arbitror, cum alibi tum pag. 142, πόλιν τε μεγίστην παρεχόμενος, Ciuitatem maximã allegans. Vel, Eius autoritatẽ proferens, & ea nitens. ¶ Sed & cum infinitiuo apud eundem Thucydidem p. 93, ἔστι ἃ παρεχόμεθα. vbi scholiastes exponit [illegible].

Παρέχει imperf. Licet, Facultas est, Occasio est. vt παρέχει ποιεῖν τοῦτο, Herodot. Et παρέχεσι ὑμέων ὁρᾶν, apud eundẽ. vbi exponitur etiã In mea potestate est, vel In meo arbitrio situ est. Alicubi redditur etiam Facile est, Promptum est. HINC [illegible] apud Thucyd. quod ea forma dicitur qua [illegible] & iungitur cum καλῶς vel κάλλιον. vt pag. 169: ὅτι μετὰ τὸν Πύλῳ καλῶς [illegible] οὐ ξυνέβησαν, i. Quum ampla occasio obtigisset. Et οὐ [illegible] apud eundem lib. 1, pag. 38, pro Si ampla occasio obtigerit, vel Si commoda & idonea occasio se obtulerit. (Tale est quod Latini dicunt Si res tulerit: nisi quod hic additur οὐ) Scio tamen verti Re bene gesta. cuius interpr. occasionẽ dedit schol. Græc. Sed ego malo vsum huius verbi qui & alibi reperitur, in hoc etiam loco retinere, præsertim quum ei aptissimum esse existimem. Perinde enim est (opinor) acsi diceret, Et bellum gerere, & rursus (si id cõmodo suo facere possint) ad concordiam redire. Videtur autẽm pro me & ille alter eiusdem locus facere.

Παροχή, ῆς, ἡ, q. d. Præbitio. Item Largitio, vt exponitur in vulg. lex. vbi & Suppeditatio. Item Parochi munus. & citatur autor Basil in Epist. sed non prolato loco. Et αἱ παροχαὶ quæ Gell. Præbenda, lib. 15, c. 4. At Hesych. παροχὴν explicat δαρεικμάτων & χρεισμάτων.

Παρόχος, q. d. Præbitor. Sed peculiari significatione πάροχοι dicti sunt ET Ξενοπάροχοι, Qui peregrinis salem & ligna præbebant. de quibus Horat. Serm. 1, — & parochi quæ debent ligna salémque. Quos Porphyrius copiarios à Latinis vocatos esse tradit. qui salem & ligna iis præstabant qui reip. causa peregrebant. Sub nomine autem harum specierum omnia hospitibus necessaria intelligimus, vt idem Acron alibi sentire videtur. Hæc Bud. qui πάροχον & pro conuiuatore dixisse Horatium docet, Serm. 2, — vertere pallor Tum parochi faciem, nil sic metuentis vt acres Potores. Sunt autẽ qui huc referant & illud eiusdem poetæ, Serm. lib. 1, Præter eum qui præbe aquam. Vbi tamen alii legere malunt aqua, interpungendo post Præbet. In qua opinione memini fuisse præceptorem meum Petrum Danesiũ, virum doctrinam consequutum πάντας λόγους κρείττονα.

Παροχος ab ὄχος deductum, in alia significatione, vide in Ὄχος.

c. 2. Ἀντιπαρέχω, Vicissim præbeo, Retribuo. Ex Phalar. epist.

c. 2. Ἐμπαρέχω Præbeo, quasi imponendo manibus. Item Expono. Plut. De Sibyll. orac. δεκοδόσα κοινῶν ἐμπαρέχειν ἑαυτὸν ἁπάσῃ τῇ γένει ἀνθρώπῳ τῷ ἡδομένῳ. Greg. ἀνὰ τὴν ἑτέραν παρεῖναι ἐμπαρέχειν τοῦ πάσχοντος. vbi est ἐμπαρέχειν, pro eo quod Lucas habet παρέχειν. Apud Thucyd. autẽ ἐμπαρέχοντες [illegible] πόλιν redditur Vrbem periculo exponentes. Affertur in vulg. lex. & ex Luc. cum constructione eadem quam in illo Plutarchi loco habet, videlicet ἐμπαρέχειν ἑαυτὸν ποιούτῳ, sed exponitur Morigerũ se præbere. ¶ Ἐμπαρέχω, Accommodo, Permitto. Plut. Galba, Γάλβας δὴ κληθεὶς καὶ ὑπακούσας αὐτοκράτωρ, καὶ τὴν Οὐινδίκος ἐμπαρέχων ὄνομα πόλει, ἐπόνησε πόλεμον ἐμφύλιον. B.

C. ΠΡΟΣέχω, Adhibeo. vt [illegible] νοῦν, vel πρὸς γάμον,

aut etiam πρὸ ὀφθαλμῶν, Adhibeo animum, vel mentem. A Bud. autem vertit Animum cõuerto & appello: sed per Adhibeo, verbum è verbo reddo. vt enim προσέχω ex πρὸς & ἔχω, sic Adhibeo ex Ad & Habeo. Alioqui eadem signif. dixerim etiam Aduertere animum, Adiicere animum, Attendere animum, vel Attentum esse ad rem aliquam. Sed & Animaduertere aliquando ita dicitur. Aristoph. Pluto, προσέσχε τὸν νοῦν, ἵνα πθῇς. Isocr. Areopag. Ἀφεασχεῖν ὑμᾶς αὐτοὺς προσέχοντας τὸν νοῦν τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεχθησομένοις. (Aristoph. autem in Nub. dixit etiã προσέχεις πρὸς πύπις τὸν νοῦν) Interdum item includit B intentum quoddam studium in rem aliquam, ideóque redditur etiam Incumbo in rem aliquam, Rei alicui deditus sum. Sed omittitur sæpe accus. sicut & Lat. accus. Animum interdum. Thuc. 1, οἱ προσόντες ὅσοι ναυτικοῖς. Sic Dem. προσέχειν τοῦ πολέμου. Apud Herodian. autem libro 2, χωργίᾳ καὶ ἐρίλῃ προσέχον, Polit. vertit, Agros pacémque colebant. At προσέχειν de attentione ad ea quæ dicuntur, Plut. verbo Latino Agere interpr. scribens in Cor. quod in Romanorũ sacris præco proclamabat, Hoc age, esse quod Græci dicerent προσέχετε τοῖς ἱερεῖς. quum tamen alioqui illud Hoc age sonet ad verbum πρόσεχε. ‖ At verò apud Plut. inuenio μὴ προσέχειν pro Nullam habere rationem, N'avoir esgard, Ne prendre pas garde. Sed & προσέχω ἐμαυτῷ, pro Habeo mei rationem, ex Xenophonte affertur. At rursum Plut. in libro De propia laude non odiosa, itémque in Symp. sept. sap. προσέχειν ἑαυτῷ dixit, pro Prendre garde à soy, Se tenir sur ses gardes. Idem verò in lib. De Socr. dæm. dixit πάντα φυλάττεσθαι καὶ προσέχειν. His autem aptè D subiunctum iri existimo προσέχω pro Caueo. vt apud Epict. πρόσεχε μὴ ῥῦῃ. Sed apud Euangelistas legitur etiam προσέχειν ἀπὸ τινος, & προσέχειν ἑαυτοῖς ἀπὸ τινος, pro Cauere ab aliquo, Cauere sibi ab aliquo. vt Luc. 12, προσέχετε ἑαυτοῖς ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων.

Προσέχω, Ausculto, Obtempero, vt Bud. scribit, afferens ex Act. Apost. cap. 8, προσεῖχον δ' αὐτῷ διὰ τὸ ἱκανῷ χρόνῳ ταῖς μαγείαις ἐξεστακέναι αὐτούς. Et ex Æschine, οἷς οὐ τινες προσέχοιεν τοῦ πνεῖν τοῦ ὑμετέρου, εἰς τοῦτο ἔρχεται τῶν ἐμπεσόντων ἀδυμίας. In hac autem auscultandi signific. profertur itidem Attendo, ex Plinii Panegyr. Nam cui potius quàm Cæsari attendant? In vulg. autem l. προσέχειν exponitur etiam Assentiri, Astipulari, Subscribere: & citatur ex Iust. Mart. ὡς ἀληθεύοντα προσέχειν Ὁμήρῳ. Item, οὐ προσέχειν τῇ ὀδὸ αμονίᾳ ex Plut. pro Non curare vel Nihil morari felicitatem. Ego verò iis quæ à Budæo annotãtur, addo, προσέχω illam quidem auscultandi seu obtemperandi signific. habere non rarò. sed videri mihi aliquando poni etiam pro Spem in aliquo colloco, seu fiduciam: Vel, Obseruo aliquem, more eorum qui fiduciam in eo collocant. Hoc certè constat, eos qui fiduciam in aliquo collocant, animum solere aduertere ad ea quæ ab illo dicuntur, sicut & eos qui illi obsequentes esse volũt. Vtrum autem & illi Æschinis paulo antè citato hæc altera interpretatio conuenientior sit, lectoris iudicium esto. Inueniet certè illam in Orat. aduersus Ctesiph. p. 61. Quod autem ad illum Act. locum attinet, puto προσέχειν non esse Obtẽperare, sed potius Aurem commodare seu dare: quod etiam Gall. dicitur Presser l'oreille. Hoc verò facimus eis quibus fidem habemus, & de quibus magnam opinionem concepimus. Cæterùm Budæus προσέχειν τινὶ ex Themistio affert & pro Applicare se ad aliquem, Sectatorem alicuius se exhibere, Auditorem esse.

Προσέχω, Applico, Appellor. Thuc. 3, πρὶν δὴ τὰ Δήλῳ προσέχον. Polyb. lib. 1, Καρχηδόνιοι δὲ πεντήκοντα καὶ τετρακοσίας ναῦς Λιλυβαίῳ προσεῖχον. Dicuntur etiam naues προσέχειν τοῦ λιμένι, vt Lat. Tenere portum.

Προσέχω, Permaneo. nam προσεχεῖ ἡ νόσος apud Hippocratem Galen. exponit διαμένει. Credo autem inhærendi signific. huic verbo subesse (sicut & pass. προσέχομαι sæpe ita sumitur) vt morbus permanere dicatur tanquam inhærens.

PASS. Προσέχομαι, Adhæreo, Inhæreo. Aristoph. Vespis, ὥσπερ λέπας προσεχόμενος τοῦ κίονι. Et προσέχεσθαι τοῦ ἀνδρὸς, ex Theophrasto. Item ἅμαρτ προσεχόμενος, pro ἁμαρτ μενος, μιαιφόνος, sanguinarius. quod Bud. ἀδιαπόπτας affert, mihi suspectam expositionem addens. At verò apud Thuc. lib. 1, pag. 41, προσεχόμενον τοῦ ἄγει, pro Obnoxium sceleri, seu piaculo. Quo ferè modo vsurpare mihi videntur Lat. suum Teneri in quibusdam loquendi generibus.

Πρόσεξις, εως, ἡ, Attentio. VNDE Ἀπροσεξία, ας, ἡ, idem quod ὀλιγωρία, ῥαθυμία, ἀφ' οὗ τὸ μὴ προσέχειν ἑαυτῷ ἢ τοῖς πρακτέοις, Hesych. Vtitur Gregorius. Item Synes. epist. 57, οὕς ἀπροσεξίας δ' ἐπαθλεῖς πρᾶγματα, id est Ex vita tranquilla & philosophica, quam ipse ἀμέριμνον ζωὴν vocat. Bud.

Προσεκτικός, οῦ, ὁ, Attẽtus, Accuratus, Anxiè munus suũ obiens. B. ex X. Apomn. 3, τὸ μὲν γὰρ θάρρος ἀμέλειαν καὶ ῥαθυμίαν καὶ ἀπιστίαν ἐμποιεῖ· ὁ δὲ φόβος προσεκτικωτέρους τε καὶ ἀπιστοτέρους καὶ ἀπορωτέρους ποιεῖ. vbi opposita sunt ἀμέλεια & προσεκτικός. Quod verò rhetores apud Lat. dicunt Attentũ facere auditorem, id Græci προσεκτικὸν ποιεῖν τὸν ἀκροατήν. Aristot. Rhet. 3, οὐ γὰρ εἰ συμφέρει ποιεῖν προσεκτικόν. ‖ Προσεκτικός, Attentũ faciẽs: (sicut ἀλεκτικὸς nõnũquã dicitur ὁ ἀλεξίας πυρετοῦ.) sic προσεκτικὸς λόγος apud Hermog. dicitur Oratio qua auditorem attentum facimus. VNDE Προσεκτικῶς, Attentè. & ἀνεκτικῶς, vt Suidas exponit hunc à se citatum locum, (addens & πολυπλοκῶς) ἐδόκει γὰρ Ῥαμαὶν προσεκτικωτατα καὶ ὀπτιμελέστατα καὶ πολυπλοκωτατα θεωρεῖν τὰ ἔθνη, in sacris iuxta patria instituta faciendis attentissimus & diligentissimus seu accuratissimus, curiosissimus.

Προσεκτὴς, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod προσεκτικός, Attentus. ab Hesychio enim exponitur ἀκριβής, ἀπτοδοῦς, ἀκτῶν.

‖ Sicut verò προσέχειν τινὶ dicitur qui se ad aliquem applicat, qui sectatorem alicui se exhibet: ita etiã προσεκτὴς accipitur. Herodot. προσεκτῆσι οἱ ἔλαβον, sibi applicarunt: quo fortassis modo & sequens eiusdem Herodoti locus accipi possit. ‖ Item Continens, Contiguus, Cohærens. Herodot Calliope, Ἀθηναίων καὶ τῶν προσεκτεόντων χώρας, Athenienfium & finitimorum, Athenienfium & regionum cõtinentium: eo sensu quo Vlpianus prouincias cõtinentes accipi debere scribit quæ Italiæ coniunctæ sunt. Pausan. Phoc. 262, ἔλασμα δ' ἕκαστον τοῦ ἐπιθήματος ἐλασματοῦ ἄνω προσεκτὸς οὐ πρόσω ὄντα ἢ κατὰ γῆς, ἀλλ' ἐν ἀκρῳ σωτῆρι καὶ ὄντα αὐτὰ σιδηρῶ δεσμῷ, id est adhærens, applicatus, vt Bud. interpr. Apud philosophos quoque προσεκτὴ dicuntur proxima & cõiuncta cum re, vt causa immediata: vnde προσεκτέα opponuntur πρόσω πεσεῖν à Themistio 16, in fine Idem Themist. in principio τῆς φυσικῆς, 15, ἐπὶ γὰρ τὸ κοινὸν ἀποβλέπομεν μᾶλλον τὸ ἴδιον καὶ προσεκτὲς διαφεύγομεν. Sic προσεκτὲς αἴτιον dicitur causa proxima & continens, quã Galenus indifferenter vel συνεχὴ vel προσεκτὴ vel συνεκτικὴν scribit appellari posse. ea autem est ex qua primò & immediatè aliquid fit: vt docet Corræus. VNDE Προσεκτῶς, Attentè, ἀπτοδοῦς. Hesych. ET Προσέκτεια, ας, ἡ, Attentio, προσοχή, Suid.

Προσοχή, ῆς, ἡ, Attentio. Luc. De hist or. scrib. ὁπόταν δὲ ἀφορμιάζωσι, τὸ τῆς ἀκοῆς πάθος, προσοχὴ ἡ μάθησιν ἀπορίσει τῆς ἀκουσομένου, attentũ & docilem auditorẽ faciet. Plutarch. De audiendo, loquens de vitiis auditorum, ἕτεροι δὲ προσοχῆς καὶ δριμύτητος ἐν οὐδενὶ δεόμενοι δίξαν, ἀπκναουσι λαλιᾶ καὶ πολυεπείᾳ πολλὰ λεγόντες, de iis qui dum attenti & acuti esse videri volunt, dicentis cursum interrumpunt, & non necessarias quæstiones mouent, aut antedictorum rationes quũ opus non est, postulãt. Et apud Suid. est, τὸ ἰδίου σώματος ὅλου μελετητικῶς δεῖ ἔχειν, (&c.) οὔτε μὴν ἀλιγωρίας, ἀλλ' οὔτε ὅλῳ πνεῦ ἰδίᾳ προσοχῇ εἰς ὅλιγα πάνυ ἰατρικῆς χρήζειν: vbi accuratã diligentiam circa victus rationẽ signif. Idem Suid. in animo tria spectari dicit, εὐβουλίᾳ, προθυμίᾳ, συγκαταθέσει: ea verò Dauidi esse ἐνώπιον, σώφρον, προσοχῇ, vbi dicit τὰ ῥήματά μου ἐνώπιον: esse autẽ ἐνώπιον, σώφρον τῶν ῥημάτων: at σώφρον, ὅτι λύπην τῶν ῥημάτων: προσοχῇ autem, τελείωσιν τῆς ἐφέσεως: vt προσοχὴ hic intelligatur qua id quod nobis ab aliquo persuasum fuit, & quod facere animus nobis est, perficimus: & quæ antè erat in audiendo illo quod dicebatur, ea iam fit in perficiẽdo eo quod audiuimus. attentio & cura.

C. ΠΕΡΙέχω, Contineo, Comprehendo. Artemidorus, A ἰχθὺς γνόμβρος ἔξω τοῦ περιέχοντος, extra locum qui continere eum solet, seu quo ille contineri solet. At περιέχοντα ὀνόματα ex Aristot. Rhet. 3, (vbi dicit τῆς ἰδίοις ὀνόμασι λέγειν καὶ μὴ τῆς περιέχουσι) Nomina quibus res cõtinetur pluribus verbis circunscripta. Item, Complector retinendo, Bud. ex Plutarcho in Antonio περιεσφραμῶν δὲ ἀχὺ, καὶ περιεχῶν αὐτὴν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὁ Προκλήϊος, Complexus retinendo, videlicet ne se interficeret. ‖ Περιέχω, Circundo, Cingo, Ambio. vnde B ὁ περιέχων ἀνὴρ, & interdum ὁ περιέχων simpliciter, aut etiam neutro genere τὸ περιέχον, Ambiens nos aer, Aer nobis circumiectus, vel circumfusus. Plutar. De Alex. fortitudine, ἀκρασία καὶ λεπτότης τοῦ περιέχοντος ἀέρος. Idem ad Col. μυελὸν δὲ ὡς εἰκὸς ἐπῆρον ὑπὸ τοῦ περιέχοντος ὑπορρέοντων. Sic autem & apud Theophr. atque alios. At τὸ περιέχον apud Synes. Affertur περιέχειν & pro Circumsidere, Obsidere, ex Plut. Public. βασιλικὼ ἔπαυλιν περιεχεῖν.

Περιέχω, pro ὑπερέχω, Superior sum. Thucydides, περιεχόντες πολὺ τοῦ ἔργου. Sed puto agmen dici etiam περιέχειν quod latius agmine hostili exporrectum est. C

Περιέχομαι, Contineor, &c. Item Circundor, Cingor. Synes. τῆς πάθεσι τῆς πατρίδος περιεχόμενος, Calamitatib? patriæ circundatus, vel Vndique septus: aut Quum me circunstent patriæ calamitates. Luc. vsus est pro Circũdari, eo modo quo satellites aliquem circundant: οὐ γὰρ αὐτὴ ἡμεῖς δρᾶσαι μὲν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ πολυκύπου σφαιροπήδου περιεχόμενον. Item περιέχεσθαι ὑπὸ τῶν πολεμίων κύκλῳ, Herodot. Item περιέχεσθαι δεισιδαιμονίᾳ, Teneri D religione, B. ex Athenæo.

At περιέχομαι actiua signific. Retineo. Synes. περιεχόμενος ὅπου καὶ λάβοιτο. Item Confertis manibus retineo: vt Bud. vertit in hoc Luciani loco, οἷς οὐκ ἀπέχονται ἐπιῶν κακῶν, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἐπὶ μεμίωνται καὶ περιέχονται τῶν ἀνῶν. Synes. εἶτα ὑμεῖς ὑπὸ νόμων, ὑπὸ ἱερῶν οὐκ ἀφεδήποτε ἑαυτῶν, ἀλλὰ περιεχόμεθα τῶν ψυχῶν; id est Nimis tenaces erimus vitæ, Bud. interpr. ‖ Item Complector: & quidem metaph. sæpe. vnde exponitur & Foneo. Greg. Asterio 638, πλέον τῶν ὑφὸ Νικοδόλου περιεχόμεθα. B (Vbi & Adhæremus posse verti B. putat.) Idẽ εἰς Κυριακὸν μάρτυρα, p. 73, πῶς γὰρ οὐκ ἐμελλοῦν οἱ Χριστοῦ μαθηταὶ αἰθέξεσθαι τε καὶ περιέχεσθαι ἀλλήλων, καὶ πρὸς τὸν ἑνότητα τοῦ πνεύματος. Apud eundem vertit etiam Exosculor, Deamo: vbi scribit, ποσοῦτον ὑμῶν περιέχομαι, καὶ τοσοῦτον ὑμῶν τὸν ἔρωτα τοῦτον τοῦτον. Sed & pro Affero & tueor intelligi putat in hoc eiusdem loco, ἐπειδὴ δὲ λίαν περιέχεται τὸ γράμματος, καίτοι γε πολεμῶν τῷ γράμματι. In vulg. lex. περιέχομαι exponitur Vendico, in hoc Herodoti loco in Clione, γυναῖκας γὰρ τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν, περιέξονται, οὐδὲ ἀπωσθεῖ ἔσονται. At ego malim, Retinebunt, vel Tenaciter ea retinebũt, & quasi mordicus. Vel Cõfertis manibus retinebunt. aut etiã, Auidè amplectentur. Affertur & ex Plutar. in Themist. περιεχόμενοι τῆς Πελοποννήσου, pro Animum adiicientes ad Peloponnesum. ‖ Περιέχεσθαι valde rara signific. pro Abstinere, Continere se [à re aliqua,] ex Herod. in Polymnia, κακολοιδίης περιέχεσθαι.

Περιεκτικὸς, οῦ, ὁ, Cõprehẽsiuus. Itẽ, Cõprehendens, Complectens. vnde τὸ περιεκτικὸν τῶν εἰδῶν, formarũ cõplexio. Diosc. de aphace, τὰ δὲ ἐπ' αὐτῷ φύλλα μείζονα θυλάκια περιεκτικὰ τῶν σπερμάτων τεῖῶν ἢ τεσσάρων. in quibus terna quaternáve semina cõtinentur: seu (vt Plinius habet) siliquas maiores fert in quibus terna aut quaterna semina sunt. Et περιεκτικὸν ὄνομα, nomen cõprehensiuum, apud grammaticos, quod locum aliqua continentem significat: vt δικανὼν, lauretum, quòd plures in se contineat laurus. sic ἀμπελῶν. His adduntur κοιτῶν, παρθενῶν, & κουρεῖον, ἰατρεῖον, &c. Et περιεκτικὰ ῥήματα apud eosdem grammaticos dicuntur verba communia, quæ actionem passionémque significant: vt ποιοῦμαι, διαφθείρομαι. ‖ Περιεκτικὸς, Comprehendendi seu continendi vim habens. Apud Lucianum autem in Vic. vend. ἐπεὶ γὰρ ὅξιν ὁ ὑφὴ ἐκχύτης, ὁ δὲ περιεκτικὸς, ἐμαυτὸν μὲν ἀπτοῦ εἶ περιεκτικὸν, τὸν δὲ μαθητὴν ἐκχύτην. vbi ἐκχύτης & περιεκτικὸς opponuntur sibi, q.d. Effusor & Comprehensor. ‖ Item Generalis, γενικός. Et περιεκτικώτερον, Generalius, γενικώτερον, quod plura sub se comprehendat, quod cõplexu suo plura contineat. Et περιεκτικώτατος, similiter. Hes. ‖ Περιεκτικὸς, idem quod ὑπερέχων, vt idem Hesychius annotat. VNDE Περιεκτικῶς, Complexiuè seu Comprehensiuè, &c. sequendo significationes nominis περιεκτικός.

Περιοχή, ῆς, ἡ, Cõplexio, Comprehensio, Ambitus. Theophrastus lib. 1 De caus. pl. cap. 21, ὅσα κάθυσρα καὶ ψυχεὰ τῆς καρπῆς ἢ τῆς περικαρπίοις ξυλώδη καὶ ξηρὰ, καὶ ὧν αἱ περιοχαὶ πιαῦται καὶ ἅμα πλείοις, quibus fructus ligneso septo numerosóque continetur putamine. nam περιοχὴ & περικάρπιον idem hic significant, nimirum inuolucrum integumentúmque illud quo fructus seu semen continetur, quod fructum seu semen suo ambitu comprehendit. Quo sensu suprà ex Dioscoride citaui θυλάκια περιεκτικὰ σπερμάτων, in quibus semina cõtinentur vel sunt. Περιοχὴ, exponitur etiam περίβολος, φυλακὴ, πολιορκία. Sic accipiuntur loci illis in sacris literis, 1 Regum 22, ὅντος τοῦ Δαβὶδ ἐν τῇ περιοχῇ, quum Dauid erat in præsidio. paulo post, μὴ κάθου ἐν τῇ περιοχῇ. Et 4 Regum 24, καὶ ἦλθεν ἡ πόλις ἐν περιοχῇ, circundata est vrbs munitionibus. paulo post dicit, ἐπολιόρκουν αὐτὴν: de obsidione Hierosolymæ qua capti & abducti fuerunt à rege Babyloniæ. Περιοχὴ est etiam vocabulũ rhetoricum idem significans quod περίοδος: Latini Ambitum, Circuitum, Comprehensionem & Complexionẽ itidem vocant. Cicero Epist. ad Atticum lib. 13, ep. 25, Ar ego ne Tironi quidẽ dictaui, qui totas περιοχὰς persequi solet: sed Spintheri syllabatim.

Περιοχὴ vocatur etiam argumentum libri alicuius, id est summa eorum quæ in aliquo libro scripta sunt, paucis comprehensa. ὑπόθεσιν alio nomine Græci appellant. Hinc Sulpicius Apollinaris sua in Terentii comœdias argumenta, Periochas inscripsit. ‖ At Act. Apost. cap. 8, v. 32, ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἣν ἀνέγινωσκεν, ἦν αὕτη, commodius cum antiquo interprete exponere possũmus, Locus autem scripturæ, quàm cum Erasmo Argumentum aut sententia. Hebræi id sectionem, barbari Passum scripturæ appellant. Huius autem significationis hanc rationem dari posse Beza annotat, quòd περιοχὴ quum propriè significet cõplexionem ac quantum vno ambitu contineri potest, optima ratione possint istæ sectiones sic etiam vocari quasi partem dicas certis terminis comprehensam & a reliquis distinctam.

c. 2. Ἐμπεριέχω, Contineo in, Complector & comprehendo in, Cohibeo in. Aristot. De mundo, τῷ γεμὶ ἐμπεριεχόμενοι ἄστρων, τὰ μὴ ἀπλανῆ, eorum siderum quæ intus cohibentur, vt Bud. vertit. Eorum siderum quæ in cæli ambitu continentur, seu in cælo sunt. VNDE Ἐμπεριεκτικὸς, οῦ, ὁ, Capax, Qui ambitu & complexu suo multa in se continere & comprehendere potest, Naz. ἐμπεριεκτικώτερα καὶ κυριώτερα, quæ plura complectuntur & sunt magis propria.

C. ΠΡΟέχω, Ante me teneo, seu habeo, Obtendo, Obiicio. Xenoph. Pæd. 2, καὶ εἰ μὴ ἄλλο μηδὲν ἔχοιμι, τῷ χαίρε προέχων, ἐνεπιδίζοιν ὅ, τι δὴ ὠαμίω τὸν προὔχοντα. id est (Camer. interprete) Si nihil aliud haberem, manus obiiciens, impediebam percutientem vt poteram. Sic Aristoph. Nubibus, τῷ ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων. Ex eadem comœdia voce passiua προὐχόμεθα pro Prætendebam. Vide & ex Hom. paulo post, vbi de voce passiua agetur. Item ex Thucydide προὔχονται pro Prætendunt, metaph. id est prætexunt, προφασίζονται.

Προέχω, Promineo. vt πύρρος προὔχων, apud Homerũ: & ἡ ὀξὺς προὔχουσα, apud eundem, Od. ζ. Sic autẽ dicuntur ὀξεῖς προὔχουσαι, vt προβλῆτες πέτραι, teste Eustath. qui & in ἀσπιδ προὔχοντα πόδα (quæ sunt oraculi cuiusdam verba) similem huius vocabuli significationem esse tradit. Sic τὸ προέχειν τῆς ἐμβολῆς dixit Thucyd. 1, & προὔχουσαι ἐς τὸ πέλαγος, lib. 6. Hinc autem per metaphoram προέχειν dicuntur quicunque præstant cæteris superioréque sunt, aut etiam primas tenent aliqua in re. qualem metaphoram & in Latina voce Proceres habemus. Dicitúrque interdum προέχειν sine adiectione, vt à Thucydide: sed sæpius additur datiuus, vt quã

dicit idem Thucydides 1, πλήθει προὔχοντας καὶ ἐμπειρίᾳ πολεμικῇ. Sic τῶν οὐσιῶν προέχοντας, & τῶν δόξαις προπύοντας, Isocr. Et Paus. ἀξιώματι προέχειν, Xenoph. autē dixit etiam προέχουσαν τῇ δόξῃ ἀμοιρίᾳ πῶς παιδεύει ἀπέδειξε. Idem Pæd. 2, οἱ δὲ τῇδε τῇ πόλει οὐδὲν ἡμεῖς ὑμῶν προέξομεν. ‖ Item προέχειν apud Homerum Il. ψ, pro προελαύνειν, siue ἐμπροσθεν ἐλαύνειν, (vt Eustathius exponit) sicut apud Thuc. pro Præcedere (non Procedere, vt habent v.l.)

Προέχομαι, seu προὔχομαι, in ea signif. quam dedi primam actiuæ voci προέχω: Od. γ, in princ. καὶ προὔχοντα ἑκάστοθι ὀννία θώρου. Eust. enim ait esse: προὔχεν ἑαυτῶν εἶχον ὥς τε φράζαι, vel προεβάλοντο. Sed & παρεῖχον exponit. Item προέχομαι pro Prætendo, id est Prætexo, vide paulo antè in προέχω. Item προέχεσθαι apud Greg. pail. signif. B. videtur accepisse pro Inferiorem esse alio, & q. d. Antecelli.

Προοχή, ῆς, ἡ, Prominens, substantiuè acceptum, eo sensu quo Tacitus dicit, In littoris prominenti. v.l.

Πρόσχημα, ατος, τὸ, Prætextus, Quod prætexitur, seu prætenditur, Color, Velamentum. Herodot. Erat. πρόσχημα τοῦ στόλου, expeditionis prætextus. Idem, εἰ μὲν χρήματα χρήζοντες, πρόσχημα ἡμέας ἐξαπάτωσι. vbi exponitur, Si pecuniis egentes, nos per speciem deposcunt: vel per causam. Thuc. 3, τὸ δὲ σάφρον, τὸ αἰεί δρῶν πρόσχημα, Prætextus, seu velamentum. Idem l. b. 1, πρόσχημα γὰρ ὧν ἀμύνεσθαι ὧν ἔπαθον, δηλοῦντες τῷ βουλεύεσθαι χάριν. Quo planè modo dixit Aristides in Panath. ἐν τῷ πρόσχημα ὧν αὐτοῖς ἀμυνάσθαι τοῖς Ἀθηναίοις καὶ Ἐρετριεῦσι, δυο δὴ ὡς ἀληθῶς ὧν τὸ κινοῦντα, de Dario loquens. Vt autē hic opponit πρόσχημα & ἀληθῶς, sic sæpe opponuntur τὸ πρόσχημα & τὸ ἀληθές. vt Laert. 310, ἐν τόδε μὲν ὧν τὸ πρόσχημα, τὸ δὲ ἀληθὲς &c. Sic πρόσχημα μὲν & τὸ δὲ ἀληθὲς opponit Gregorius apud Bud. p. 997, (pro Specie quidem, vel In speciem quidem) sed ibi πρόσχημα μὲν dicitur ἐλλειπτικῶς. Rursum cum genit. Sophocl. Πρόσχημα ἀρετῆς, Δελφικῶν ἄθλων χάριν. Synes. epist. 5, ἡ γὰρ δίκη, πρόσχημα τῆς ἀσπίδος ὄζει. Chrysost. de iis loquens qui scelera fatis imputant, ἀπολογίας πρόσχημα τῷ Θεοῦ καταχρώμενοι. Interdum cum verbo ποιεῖσθαι pro Prætexere: quo vtitur modo Aristides. Apud Platonem Pol. 6, καλὸν ὄνομα καὶ προσχήματον μεστὸν Camer. reddit, Referatur nominibus & argumentis speciosis: quidam Nominibus speciosis & titulis. Idem Cam. apud eundem Platonem in Hipp. maiore, πρόσχημα δέ μοι δοκεῖ καὶ ἀρχὴ τοῦ λόγου, vertit, In illa oratione proœmium est & exordium. Videtur autē expositio quæ illi priori Plat. loco datur, ad sequētem etiam signif. referri posse.

Πρόχημα, sequendo alteram verbi προέχειν significationem, quasi πρόεχον χῆμα, Species magnifica, Augusta species rei alicuius & visenda, Insigne, Decus. Aristot. De mūdo, vbi de apparatu & instrumento regali loquitur, & regia mirificè extructa atque exornata, τὸ Καμβύσου Ξέρξου τε καὶ Δαρείου πρόχημα. id est Magnifica species regiæ Persicæ, & spectatu mirabilis. Bud. Ab Herodoto autem Miletus vocatur Ioniæ πρόχημα, id est Decus, Ornamentum. Sic & apud Sophoclem πρόχημα exponitur καλλώπισμα.

C. ΣΥ Νέχω, Cohibeo, id est Contineo. vt Cicero De fato, τὸ συνέχον αἴτιον, quod vsitatius συνεκτικόν, vertit Causam in se cohibentem efficientiā naturalem, (per Cohibentem intelligens Cōtinentem.) Apud rhetores autem dicitur τὸ συνέχον causæ, quod quidam Continens ad verbum reddiderunt, quasi summam rei, & id in quo res tota vertitur. Nōnulli Firmamentum, alii Firmissimā argumentationem appellarunt, vt docet Fabius lib. 3, c. 11. Et pro Continere, quod vulgò *entretenir*. Xenoph. Pæd. 8, p. 140, οἱ [θεοὶ] καὶ τῶν τῶν ὅλων τῶνδε τῆδε συνέχουσιν ἀκριβῆ καὶ ἀκήρατον καὶ ἀναμάρτητον, &c. Quem verbi συνέχω vsum imitans Philo dixit, de re eadem loquens, lib. 3 De vita Mos. ὁ δὲ ποιητὴς τῶν ὅλων, ὁ τοῦ κόσμου πατήρ, χλῶ γῆ τε καὶ ἀέρα, καὶ ὅσα ἐν πύσιν ἑκάστου, συνέχων καὶ διακρατῶν.

Συνέχω, Constringo, Colligo, (intellige autem Colligo primæ cōiugationis.) vt συνέχειν τε δεσμοῖς, Cicero apud Plat. vertit, Colligati erāt vinculis. Plinius autem reddit Cohærere, quum hæc Aristotelis de vitulis marinis, καὶ συνέχονται ἐν τῇ ὀχείᾳ πολὺν χρόνον, reddit, Initu canum modo cohærent. Interdum etiam per Comprimo, vel Comprimo & cōstringo vertitur. Aristoph. in Nub. τὼ μηρὼ μὴ συνέχοντας. Apud Lucam autem cap. 8, v. 45, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι, Vet. interpres συνέχουσι reddit Comprimunt, alii Constringunt. Apud eūdem Act. cap. 7, v. 57, συνέχον τὰ ὦτα αὐτῶν, vtraque interpretatio reddit Continuerunt aures: vbi malim Compresserunt. Iam verò & metaph. 2 ad Cor. c. 5, versu 14, ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς. vbi συνέχει redditur etiam Cōstringit. Sed paulo fortasse significantius fuerit, Cōstrictos tenet. nec malè (opinor) & apud Lucam cap. 19. v. 43, συνέξουσι eodem modo vertetur. (Talem autem verbi Teneo vsum cum participio, puto me & in aliis quibusdam compositis annotasse.) Itidem & συνέχομαι Luc. 12 Constringor, vbi vet. interpr. Coarctor. At verò apud Paulum ad Philipp. cap. 1, v. 23, συνέχομαι vtraque interpretatio reddit Coarctor: vbi dicit, συνέχομαι γὰρ ἐκ τῶν δύο, significans se duplici desiderio correptum esse, & quasi constrictū teneri. Sæpe autem iungitur datiuo, & quidem modò huic, modò illi. Act. cap. 18, v. 5, συνείχετο τῷ πνεύματι ὁ Παῦλος, vbi redditur Constringebatur: malim Correptus erat, vel Correptus tenebatur. (Sunt autē qui putent κατέχεσθαι sine adiectione etiam dici hac significatione, videlicet pro Correptum esse spiritu, id est spiritus afflatu: vnde κάτοχοι.) At συνέχεσθαι νόσῳ, verti etiā potest simpliciter Teneri morbo. (atque ita in actiua etiā voce συνέχοντες. Luc. 22, v. 63, exponitur simpliciter Tenentes) quinetiam συνέχεσθαι θυμίᾳ, & συνέχεσθαι φόβῳ, apud Chrysost. vt Lat. Teneri desiderio, Teneri metu. At συνέχεσθαι κακοῖς, Isocr. verti potest Premi malis. Sed & aliquis vel alicuius animus dicitur συνέχεσθαι δεινοῖς ἀμηχανίαις, quod Lat. Captum esse superstitione, Obligari superstitione. Opprimi se. Oppressus esse superstitione. Tale est autem & quod dixit Plutar. in Sol. τὸ βαρβαρικὸν ὦ συνέχει τὰ τῶν γυναῖκας.

Συνέχει pro simplici ἔχει, Habeo. Od. κ Οἴκαδε νοστήσαι, κεφαλὴ συνεχέας ἐχούσης. Sic autem & συνέχοντες simpliciter pro Tenentes, paulo antè protuli.

Συνέχει contrariter pro Coeo, Conuenio. vt Bud. Gazam sequens vertit apud Aristot. συνέχει δὲ πάντες οἱ κόλποι αὐτῶν εἰς ἓν πρὸς τὸν ἔξω. Accepit autem hunc verbi istius vsum ex Homero: eos quidem sequendo qui Il. υ, circa finem, ἵνα τε ξυνέχουσι πύλαι, eodem modo reddunt.

Συνέχομαι, Contineor. Item Colligor, Constringor, &c. vide supra cum Συνέχω.

Συνεκτικός, ή, ό, Cohibēdi (id est cōtinendi vim habens) Cicero De fato quæ Græci appellant αἴτια συνεκτικά, Latinè reddit Causas cohibentes in se efficientiā naturalem. Plut. De primo frig. ἀλλ' εὐθεῖς καὶ βέβαιον ὑπὸ ῥώμης συνεχειστικὴν καὶ συνεκτικὴν ποιεῖ, id est Turneb. interpr. Sed robore valens atque firma, in quo momentū atque vigor insit coercendi atque cohibendi. Synes. ep. 67, κεῖνον ἀμφοῖν ἀγαπῶν φιλαδελφίᾳ καὶ τὴν ἑστίαν ὑμῖν ἐκεῖνον ἀναγκαίων, οἷ συνεκτικωτάτῳ τῷ ὀπτικῷ τῷ ἀγαπητικῷ δεῖσθαι ἀπεφήνατο, qui maximè continere Euangelica præcepta charitatis affectum pronuntiarūt. Atque ita charitas aliter dicitur συνεκτική, quàm à Paulo suprà, ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς, cōstringit nos, seu constrictos tenet. ‖ Συνεκτικός, Cōtinens & in statu suo aliquid cōseruans, seu Vim habens cōtinendi & tuendi, Grogorio: vt θεὸς πάντων κτίστα καὶ συνεκτικὴ τῶν πάντων. Ita B. addens, Aristotelem quoque Deum vocare αἴτιον τῶν ὅλων συνεκτικόν. ‖ Συνεκτικὸν εἰς αὐτὸ, seipsum colligens & contrahens. v. l. ex Aristot. Probl. ‖ Συνεκτικός, Constans, id est Compactus, vt Bud. apud Theophrastum interpr. libro 4, De caus. plant. συνεκτικωτέρα σπέρματα καὶ πυκνότερα, constantiora spissioraque semina. Συνεκτικὴ αἰτία dicitur etiam causa continens apud medicos (quam abditam & morbos continentem vocat Celsus) hoc est, vt Camer. exponit, Causa cōiuncta cum morbo, id est In morbi ratione implicata: vt grumus in meatu vrinali: seu (vt ex Gal. v. l. definiūt) Quæ præsens præsentem facit morbum, discedens separatáque tóllit: qualis est in vesica calculus. In iisdē v. l. συνεκτικὸν ἄκρον dicitur primaria causa, & reliquarum essentiā cōtinens, (vnde illi nomen) esséque generationis rei alicuius causa, complectens sub se tria causarum genera: vtilitatem, cuius gratia aliquid fit: facultatem, cuius ope efficitur: & instrumenta per quæ. hanc Stoicos inuexisse: Galenum autem eam non admisisse nisi interdum, vt odiosam de nominibus altercationem euitaret. Vide Galenum lib. aduersus Iul. Vide item ἀνεσεχής αἰτία paulo antè. VNDE Συνεκτικῶς, Summatim, Camer.

Συνεχής, ές, ὁ καὶ ἡ, Continuus, Cōtinens, Cohærens, Perpetuus. propriè autem Continuus seu continens. Aristot. initio Phys. lib. 6, συνεχῆ μὲν οὖν τὰ ἔσχατα ἓν ἀπόμενα ἀλλήλοις, ὧν ἅμα ἐφεξῆς ὄντων μηδὲν μεταξὺ συνῆψε, cōtinua, ea sunt quorum extremitates vnū sunt: at ea tangunt se inter se, quorū extremitates simul sunt: ea verò deinceps sequūtur, quibus nihil eiusdē generis interiectū est. Ibidem, ἀδύνατον ὄν ἀδιαιρέτων εἶναί τι συνεχές, continuum quicquā ex indiuiduis constare nullo modo potest. Et Metaph. 10, circa finē, τὸ συνεχές, ὅπερ ἐρῶ ἐφεξῆς τὴν ἀπόμενον. λέγεται δὲ συνεχὲς ὅταν ἓν γένηται καὶ ἐν τὸ ἑκατέρου πέρας οἷς ἅπτονται καὶ συνέχουσι, Continuū est aliquid quod cohæret vel cōtingit. Dicitur autem tum denique aliquid alicui continuatum esse, quum vnum idémque sunt extrema vtriusque eorum quæ inter se apta sunt & contingunt. Thucyd. lib. 3, de habitaculis custodum intra duos Peloponnesiaci muri ambitus ædificatis, ὧν ξυνεχῆ ὡς τὴν φανεῖσθαι τείχεος πρὸς, continua, ita vt solus murus videretur. Sic Philo: De vita Mos. συνεχῆ κατεσκευασμένος ἐνδόθεν εἰκήματα, continentiáque cōclauia architectatus, Turn. interpr. Athenæus lib. 5, describens pompam Antiochi, μεθ' οὓς Μυσοὶ πυγμαχίαν συνεχεῖς ἦσαν, quos continuo ordine sequebantur. Aristot. De mundo, συνεχῆ δὲ ἔχει ἀεὶ τοῦτον πρὸς ἑσπέρας ὁ τοῦ Φαίνοντος ἅμα καὶ Κρόνου καλούμενος κύκλος, contiguam huic globo posituram. Ibidem datiuum ei copulauit, συνεχὲς ὄντα τῷ μὲν τῷ Αἰγόκερωτι, coniunctum ei est, vel continens est. Plato epist. 3, ὁ λόγος ἥκει μοι συνεχὴς τοῦ ναῦ δὴ λεχθέντος, continuata & interrupta serie cohærēs cum eo de quo iam sermo est. Themist. 38, ἡ χεὶρ συνεχὴς τῷ σώματι, hærens seu cohærens. De συνεχὲς αἷμα vide suprà in Προσεχής, & in præcedenti Συνεκτικός. Συνεχῆ etiam aliqua dicuntur temporis respectu. Demosth. Pro cor. πόλεμον συνεχῆ καὶ μακρόν, bellum cōtinuum & diuturnum. Et συνεχὴς πυρετός, febris continua, vt Celsus appellat: seu febris perpetua, vt Plinius: cuius à principio ad finem vnica est accessio in multos dies producta, vel in qua nunquam febris intermittit: vt Gorræus tradit, duas eius species constituens, συνοχὴν & συνεχῆ specialem: cuius aliæ tres species, pituitosa, biliosa, melancholica. ‖ Συνεχής, Creber, Frequēs, Assiduus. Alexād. Aphrod. μικρὰ ἐκ θυμῶν τῆς κράσεως ποιεῖ τὰ συνεχῆ νοσήματα· μεγίστη δέ, τὰ ἀπάνια, parua habitus depravatio crebros & frequentes morbos affert. Plut. Camillo, συνεχεῖς δὲ τοῖς πολεμίοις τὸ βῆμα θορύβοις, in concione frequens tumultus excitabat. Idem Pericle. ὁ δὲ καὶ τὸ δῆμον τὸ συνεχὲς φεύγων ἐν κόρῳ, οὐ δὴ διαλεγόμενος ἐπῆσαζεν, cum populo crebram & ferè continuam consuetudinem seu conuersationem. Quo sensu Æschines dicit, εἰ μὴ συνεχῶς ἀλλὰ διαλείπων πρὸς τὸν δῆμον προσέρχεται. Polyb. l. 3, τοὺς δὲ κατ' μέρος ἀκροβολισμοὺς ὡς ἐνεργεστάτους ποιεῖσθαι καὶ συνεχεστάτους, velitaribus tumultuariisq; pugnis quamcreberrimis, & propè continuis. Herodian. lib. 6, πολέμοις τε συνεχέσι τῆς Μακεδόνων διαφθείνως ἐξαδεικνύσης, frequentibus bellis attrito Macedonum robore. Idem lib. 7, ὅθεν προφάσεις τῆς πρὸς τοὺς φρουρὰς συνεχοῦς χρημάτων, assiduam erga milites largitionem prætendebat. VNDE adverb. Συνεχῶς ET Συνεχέως, SEV Συνεχὲς ET Συνεχέως: in prosa AVTEM Συνεχῶς: id est Continenter, Sine intermissione. Odyss. ι, — δύω νύκτας, δύο δ' ἤματα συνεχὲς αἰεί, duas noctes duósque dies continenter. Vbi Eustathius annotat, quum prima præter morem producatur, fuisse qui auderent τὸ ἀμετάβολον duplicare, sicut in ἐνιέπω. Apollon. Arg. 2, ἔνθεν αὔτμὴ Πηγυλὶς ὀκρυόεντος ἀναπνείουσα μυχοῖο Συνεχὲς ἀρμενίουσαν ἀεὶ τοῖς πέρφορε πάχνῳ, de specu infero, vbi glacialis & frigidus flatus ex gelido recessu spirans cōtinenter & perpetuò albentem pruinam fouet. Hesiod. Theog. Συνεχῶς ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτοὺς, Continenter decem annos belligerabant: vt Iul. Cæs. dicit, Pugnat continenter horas quinque. Thuc. lib. 2, ἡμέρας δὲ ἔχων ἑβδομήκοντα καὶ νύκτας συνεχῶς, continenter dies noctésque septuaginta, vel, dies noctésque continuas. Idem lib. 5, ὧδε δὲ τὰ δέκα ἔτη ὁ πρῶτος πόλεμος συνεχῶς ἠνύσθη, decem hos annos cōtinenter gestum. Xenoph. συνεχῶς μέχρι γήρως, continenter vsque ad senectutem. Æsch. contra Ctesiphontem, εἰ μὴ συνεχῶς ἀλλὰ διαλείπων πρὸς τὸν δῆμον προσέρχομαι. Aristot. de apibus, συνεχῶς ἐργάζονται, continenter & sine intermissione opus faciunt, seu (vt Plinius scribit) Nullus otio perit dies apibus. Item Crebrò, Frequenter. Aretæus, κάρτα ξυνεχέως, sæpe admodum. Et συνεχέστατα, Frequētissimè, Sæpissimè, Assiduè. Ex Xenophonte. ET Συνέχεια, ας, ἡ, Continuitas, Perpetuitas, Assiduitas. Synes. πῶς ὁρκίσω μειλίμαις ἐχούσαις συνέχειαν, quo tandem modo par esse curis potero perpetuitate consertis, vt Bud. interpr. Herodianus lib. 8, τῇ τε συνεχείᾳ τῆς μάχης πειρασάντων καὶ θάρσει ὁμοῦ προσλαμβάνοντες, assiduitate pugnādi peritiā pariter audaciámq; cōsequuti. Συνέχεια, in oratione περὶ στεφάνου significat etiā assiduitatem & sedulitatē. Cam. Item Crebritas, Densitas. Herodianus lib. 7, τῆς συνεχείας τῶν φυτῶν ἀπαγορεύσης εἰς ἑαυτὸν τὴν ὄψιν, densitate illa arborū, vt Politianus vertit. A Suida quoque πυκνότης exponitur.

ET Συνεχίζω, F. ίσω, Continuo, Coniungo. B. ex Philop. in 2 Poster. pag. 226, ἔστι τὸ ὅρος καθ' ὃν συνεχίζονται αἱ δύο ὑλότητες.

Συνοχή, SIVE Ξυνοχή, ῆς, ἡ, Cōtinuatio. Camer. Vel Continua cohærentia seu commissura, qua duæ res in vnū coeunt vel iunguntur: species τῆς συναφείας, non autem contrà συνοχὴ genus τῆς συναφείας: vt Suidas docet, & Aristoteles suprà τὰ συνεχῆ & ἀπόμενα & τὰ ἐφεξῆς distinxit. Eo verò significatu suprà ab Aristot. dicūtur εἰκόλπι εἰς ἓν συνέχειν, & ab Homero itidem εἰ πίνοντες συνέχειν. ‖ Item Coarctatio, In angustum contractio. ἀπὸ πλατέος εἰς στενὸν σύμπασις, κλεισύρα, στενότης: vt Eustathius exponit illud Il. ψ, λᾶε δ' ἄρ' τὸ ἑκάστοθεν ἐρηρέδατο δύο λευκῷ Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῖο, Vbi via coarctatur & in angustū contrahitur. Loquitur autem ibi de ligno quod Achilles terminum σταδιοδρομίας statuerat: vnde Eustathius annotat συνοχὴν antiquis dictum fuisse τὸ τῆς σταδίου σημαντικὸν, ὅπερ μάλιστα τὸ κῆρ τῶν καμπτήρων, εἴπερ τινὲς νύσσαν. Apoll. Rhod. Arg. lib. 2, — πέτρας Κυανέας ὀφέλεσθε δύω ἁλὸς ἐν ξυνοχῇσι, in ore maris, in angustiis maris, vbi in angustū coarctatur. Idem lib. 1, — ἐνὶ ξυνοχῇ λιμένος πολιοῖο πεπαυτο Ἐξείης, id est, In aditu & ostio portus, In aditu & ore portus, vt Cicero loquitur: ἐν τῇ εἰσόδῳ καὶ τῷ στόματι τοῦ λιμένος, vt scholiastes exponit. Est etiā vocabulum militare, affinem præcedentibus significationē habēs, Ἄγκρος καὶ ὀμφαλὸς καὶ συνοχὴ, σῶμα, ὡς ἔνιοι, ἢ σῶμα ὡς ἔπεται, ἡ δίκτυμία καλεῖται. ‖ Sed & pro animi angustia & anxietate ponitur, quum videlicet ex rebus aduersis cōstringitur, & in angustias redigitur ex quibus expedire se nequit. seu (vt Hesychius explicat) ἀδημονία, ἀφασία. Luc. 21, καὶ δοθῇ τῆς γῆς συνοχὴ ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ, & in terra angustia gentiū in consilii inopia. 2 Cor. 2, ἐκ γὰρ πολλῆς θλίψεως καὶ συνοχῆς καρδίας ἔγραψα ὑμῖν διὰ πολλῶν δακρύων, ex multa oppressione & anxietate cordis scripsi vobis. ‖ Συνοχή, in bello dicitur Congressus seu conflictus hostilis. Apollon. Argon. 1, de Periclymeno, ὅστις καὶ ἀφίκετο Μαρνάκιος, τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο. ET Συνοχωδής, ές, ἡ. idem quod συνοχή: sicut pro αἰσχὴ dici αἰσχωδὴς, & κάτοχος pro καρχή, suprà annotatum est. συνοχή, συνοδὸς καὶ οἷ σύμπασις πρὸς, vt habet Erotianus. Apud Hippocratem De ossibus, τῶν στήθεος συνοχωδὴς, pectoris commissura & compages, vel potius σύμπασις. v. l. Συνοχωδὴς Hesychio est νόσος, λοιδορία, μάχη.

Συνοχιδόν, Strictè, Arctè, Tenaciter, συμπεφυκὸς. v. vulg. lex.

ET Συνοχαδόν, idem quod συνεχῶς, Cōtinenter, Continuò. Hesiodus Theog. ἄμωδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ'

ὀλύμπου Κεφάλωι ἔστειχ' σωωχαδόν. Sic Aristoph. Equit. A
dicit μόλωψ σωεχές.

Σωοχαδός, ὁπερ, ὁ, Coarctatus, In angustum contractus seu coprestus, In angustum coiens. συμπεπλωκώς, vt Eustath. exponit: vel ὅπερ συμπεπλωκώς, vt apud Hesychium est. Il. β, de Thersite, τὼ δὲ οἱ ἅμα Κυρτὼ ὅπη σῆτος σωοχαδόν. Citat Erotianus quoque ex Hippocr. Putatur autem FIERI Σωοχόω à σωοχή, quod coarctationem & in angustum contractionem ac σύμπλασιν significare diximus: vnde hoc participium, litera ω quæ augmentũ præteriti est, in ο verso per systolen Ionicam.

B Σωοχωός, ET Σωοχωός, Iconismo Attico τῶς, idẽ quod σωοχή, i. Iunctura, Commissura, qua duo inter se coeũt & continua quadam cohærentia copulantur. Iliad. ξ, Τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν σωοχῷ. Eodem significatu idem Homerus τὸν ἐπὶ τῆς σωοχῆς suprà dixit, & Aristot. itidem κόλπος ἐν ᾧ σωοχή. At σωοχωός ὁ ὁ apud Eust. idem quod σωοχός.

Σωοχος, ου, ὁ, Febris continua species, nullis distincta accessionibus vel reduplicationibus. in hoc enim differt ἀπὸ τοῦ σωοχοῦς περιόδου, (quæ itidem species est σωοχοῦς, C
generis sui nomine donata) quod σωοχὸς mutationes habeat, pro humoris a quo gignitur specie: verùm ὁ σωοχὸς nullas eiusmodi mutationes habet quæ accessiones videri possint, sed vnicam modò accessionem à principio vsque ad finem nullis exacerbationibus distinctam. Cuius res statuuntur differentiæ. aut enim perpetua illa accessio sibi æqualis simili que perseuerat, totóque febris curriculo similiter viget, neque crescens neque decrescens: quæ σωοχὸς ὁμοπαθὴς siue ἀκμαστικὸς appellatur: aut à mediocrib' initiis progreditur ad D
maiora & increscit, dicta ἀναβατικὸς atque ἀπακμαστικός: aut ab initio ad finem semper decrescit, quam παρακμαστικὸν appellant. Hæc inter alia Gorræus. Galen. lib. 3 De crit. diebus, σωοχὸν τοιοῦτον ὁποῖόν φασι τὸν ἀπὸ τῆς πρώτης συστάσεως ἄχρι τῆς κείνου ἐκλύσεως, χρόνος αὐξητὴς παρακμάζων, ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν μεταξὺ αὐτῶν ἡμερῶν. Alex. Aphrod. 10 Probl. l. 2. σωοχὸς ἐξ αἵματος λαβὼν τὴν ὑπαρξιν, ἀφίστησι ἔχων τὴν ἀλλοίωσιν, ὁ δὲ ἐστὶ τοῦτο ὄξαλεγμα, continens febris, quia sanguine abundante prouenit, nullam obtinet intermissionem. v. l.

E c. 2. Ἐπισωέχω, Contineo, Apto. v. l. Apud Esdram autem l. 1, ὑπισωέχοντες γυναῖκας ἀλλογενεῖς, exponitur, Ducentes vxores alienigenas.

Ὑπερέχω, Teneo super aut supra. q. d. Superteneo. vt Il. β, v. 426. Σπάγχα δ' ἐπ' ἐμπίεσσον ὑπέσχον Ἡφαιστοι, Tenebant super igni, Ignt admota tenebant, pro Assabant ad ignem. ‖ Item, Supra aliquid attollo, vt B. interpr in hoc Aristot. loco, De inst. anim. l. 4, δέοντος δὲ καὶ χαλινὸν καὶ ἵππον αὐλὸν ἔχειν. ὑπέχειν τὸν αὐλὸν κατὰ τοῦ F
τῆς γαλάτης, εἰ οὖν καὶ αἱματέοιτο. At in hoc Plutarchi loco exponit vno verbo Prætendere, De Alex. fort. lib. 1, εἰ δὲ μὴ Πτολεμαῖος ὑπέσχε τὸν πόλεμον, Quod nisi Ptolemæus cetram mihi sedulus prætendisset. In vulg. lex. ὑπέχων τὸν πλεκτάνην, brachium super exporrectum tenens. (In iisdem ex Diosc. ὑπέχει τὸν κόμαν, pro Exerit comam.) At verò ὑπέχειν χεῖρα τινός, attollere seu tenere manum supra quampiã, metaphoricũ est loquendi genus eidẽ Homero pro Protegere. vt Il. η, v. 249. Ὀφρα ἴδωσ' εἴ κ' ὔμμιν ὑπέχω χεῖρα κραταιάν. Et Il. ι, v. 428, Πιγνώσκω δ' οἱ αὖτις ὑπέσχε χεῖρας Ἀπόλλων. (Ponitur autẽ ὑπείρεχε & ὑπέρεχε ab Homero metri causa pro ὑπερέχω & ὑπερέχει. Et Iliad. η, cum accusatiuo & genitiuo personæ, — μάλα γὰρ ἔτι δοῦπος ἀνέρος ὑπερέχει. Tale est Gall. Maintenir. q. d. Manum tenere. Vsi sunt autem hoc genere loquendi & prosæ scriptores aliquando. Sed & ὑπέχειν sine adiectione pro eodem ex Aristoph. affertur. At ὑπέχων τὴν δεξιὰν χεῖρα εἰσῆει à Plutarcho in Publ. de Mutio Scæuola dictum, exponitur Superiecta manu dextra stabat. H

Ὑπερέχω. Emineo, Superemineo. Homer. Il. 7, v. 210, Σπάσσω μ', Μενέλαος ὑπέρεχον ἀμφὶ ἑῷ ὤμοις. Pro quo alibi dicit, — ὄχθος ἀμφὶ ἑῷ ὤμοις: v. 217, eiusdẽ libri, Ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν καὶ ἀμφὶ ἑῷ ὤμοις. Virgilio hoc dicitur Supereminet, itẽ Supra est: in isto hemistichio aliquoties repetito, — & toro vertice supra est. ‖ Huic affi-

nis significatio Exto. vt πολὺ ὕδατος ὑπέχει, Herodot. Sic in Geopon. ξύλα μικρὰ ὑπέχοντα τοῦ ὕδατος. quod Varro dixit, Ita vt extent paululum.

Ὑπέχω, Præsto (id est Præstantior sum) Antecello, Exupero, Supero. Xen. Παλαμήδης τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις ὑπεῖχε σοφίᾳ. pro quo dicit alibi περιεῖχε, item ὑπερέχειν. Sic Aristid. vsus est verbo ὑπέχειν, p. 113. ex Aristot. Ethic. 4, ὑπέχει τῆς ἐλευθεριότητος μαλθακία. Idem l. 5, οὐ γὰρ πρόσεστι τὸ μέρος ὑπέχειν τὸ παντός, Natura enim pars non superat totũ: vel Non excedit totũ. vt redditur in hoc eiusdem loco, ὑπέχει τὰ τέλεα τοῦ ὅλου. Ex Diosc. autem lib. 4 ἀλόη τὸ πάντων ὑπέχει τὰ ἄλλα, pro Flores foliis numerosiores. Sed inuenitur & cum accusatiuo, vt apud Gregorium de Maximino tyranno, τῶν πολλοὺς ὑπεῖχον τὴν ἀρετὴν ἀρχαῖοι, καὶ μάχεσθαι τοῖς ἀπὸ διηγήσεως. Idem, ἐστὶ δὲ καὶ ὑπέχειν. [Ex Aristoph. autẽ in Pace, οὐ γὰρ ἔτι νῦν ἐστ' ἐμὲ ὑπέχειν τῆς αὐτόλας, pro Non possum hanc terri odoris sentinã perpeti seu Perferre. Sed exponi potest & hic Superare, seu Vincere, aut Euincere. Quod enim perpetimur, id veluti superamus. atque adeo pro mea nita interpr. facit Virgil. illud, — superanda omnis fortuna ferendo est.

Ὑπερέχομαι, Superor, Vincor. vt Cic. apud Platonem in Timæo, ὑπερεχόμενον vertit Præstantem, at ὑπερεχόμενον Superatam, p. 22 Cic. lexici. Alicubi redditur etiam Sum inferior. A Budæo exponitur Vincor, item Antecellenti cedo.

Ὑπεροχή, ῆς, ἡ, Eminentia, Summitas. idem quod ἐξοχή. Athen. lib. 9 ex Epiphippo. Οὐ κοῦφα κεῖται βίος ὑπεροχῆς ἄκρας Ἀφιδρυμένα. ἀστραπαὶ, non ferit nidor summas naues.

Ὑπεροχὴ dicitur etiam vt ἐξοχή, excrescentia & extuberatio in corpore humano: aut specialius, in vlceribus pars excrescens, & quæ magis extat ac eminet. Diosc. lib. 1, c. 152, de malo Punico, [κοῦ] τρεῖς τὴν ἀρχὴν τὰ ἐν ἀκρῶν, ἰσομάκη τὴν καὶ ὑπεροχὴν ἔχει. hoc est, (vt Plin. habet) [Vtilissimũ] pterygias, & is quas nomas vocant, & quæ in vlceribus excrescunt. Idem lib. 1, c. 96. de felle hircino, θύμια πάλιν καὶ τὰ ὄζη τῶν ἐπιπολαζόντων ὑπεροχὰς καταχρίει, thymia abolet & luxuriantes elephanticorum extuberationes illitu reprimit. vt Ruellius interpret.

Ὑπεροχή, Excellentia, Eminentia qua alis superiores sumus. Aristot. Rhet. 2, ὑπεροχὴ γὰρ δόξης μάλιστα ἡ δὲ νίκη, ὑπεροχὴ τις. Idem Polit. 4 τὴν τῶν ἱππέων καὶ τὴν ὑπεροχὴν ἐν τῇ ἱππικῇ ὁ πόλεμος ἔχει, quod belli vis ac præstantia in equitibus sita sit. Idem Polit. 7, ὑπεροχὴ τοῦ ἐν τῇ πόλει καὶ τῆς ὑπεροχῆς. Apud eundem Aristot. eodem lib. καὶ τὴν ὑπεροχὴν ὅλως ἐξαιρεῖν οὐ τοῦ αὐτοῦ ἐστι ἐξαιρεῖν. Bud. Comm. p. 994. interpr. Proportione respondentem ad differentiam quam habẽt res ipsæ mutuò comparatæ quarum affectiones esse dicimus: docens ibi esse ἀναλογίαν. Πεφυκότα πάντα, & ita eius verba cõstruenda, καὶ τὴν ὑπεροχὴν τῶν ἐξαιρετῶν ὑπὸ ἑλκεσθαι τῶν ἀφ' ἑαυτῶν ἐστι τοῦ ἐξαιρετοῦ. Et apud Galen. l. 1 ad Glauc. ὑπεροχὴ τοῦ τάχους, excellus velocitatis, ὑπεροχὴ.

Ὑπέρεχος, ET Ὑπερεχής poetice inserto ν, metri causa, Eminens, Excellens, Superior. Il. ζ. Αἰεὶ ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων. quo modo suprà habuimus ex Il. ξ, — ἀρετῇ τε καὶ εὐκλείῃ ὑπέρεχε πάντας. Opp. l. 3 De venat. ὑπερεχὴς ἐστὶ εἰκὼ ὑμῖν. ET C. Παντοῖος, Omnes excellens, In omnibus eminens, Qui omnes superat.

c. 2. Καταυπερέχω, Supero, Superior sum. Vinco. Polyb. l. 2. p. 28, πόλεις δὲ καταυπερέχουσι τὴν Κελτῶν τὴν πολυανθρωπίαν καὶ τὴν ἀρετὴν ἐξαιρέτως. C. Ὑπέρχω q. d. Habeo sub, vel Teneo sub, pro Suppono. nam Eustath. ὑπέρχω τὰ, vel ὑπέρχομαι, vel ἀκολουθῶ, vult esse ὑπέχειν. Exponitur & Summittere, Il. ε, ὑπέρχων ἵππους. Sic autem & apud Plut. in Rom. ὑπέρχουσι τὴν χεῖρα, redditur, Infantibus mammam summisit. Atque ita fortasse & ὑπέχειν τὴν χεῖρα à Luciano dicitur pro Summittere, (vt manus subduci ferulæ dicitur quam quis prius ei submiserit) exponitur tamen Præbere, seu Porrigere. At τὴν κεφαλὴν ὑπέχειν τῇ λίθῳ ex Philostr. Heroicis pro Obiectare caput lapidib'. Quinetiam pro Offerre & subministrare accipi tradit Camer. sed exemplo nullo id confirmans. Hoc certè cõstat, ὑπέχειν in his vsitatissimis loquendi generibus,

ὑπέχειν

A ὑπέχειν αἰτίαν, & ὑπέχειν δίκην, respondere Latino Sustinere, quod ex Teneo compositum est, idem significante quod ἔχω, primitiuum τοῦ ὑπέχω. (Sed Sustineo dici putatur quasi Sursum teneo.) Dici autem à Cicerone Causam sustinere, item Culpam sustinere, quod Græcis est αἰτίαν ὑπέχειν, docet Bud. pag. 8 & 1038. Ibidem αἰτίαν ὑπέχειν, sicut & αἰτίαν ἔχειν, interpr. etiam, Crimine premi, Suspectum esse. Itidem ὑπέχειν δίκην reddere possimus Sustinere pœnam, sicut & Subire pœnam, ex Cic. (fateor tamen frequentius esse Subire.) Sed notandum, dici ὑπέχω δίκλω, vel ὑπέχω σοι δίκλω, vel ὑπέχω τίνι δίκλω, aut cum vtroque casu, ὑπέχω σοι δίκλω τινι: vt Latinè Do pœnas, Do tibi pœnas, vel, Do huius rei pœnas, vel Do tibi huius rei pœnas. Euripides, ὑφέξω τοῖς κακίσσι δίκλω. Demosth. in Con. τίνα οὖν ἔτι ἀξίαν τῶν πεπραγμένων ὑπόχοι δίκλω; Sed & ὑπέχειν πληγὰς, & ὑπέχειν κόλασιν pro eodem dicitur. Verùm ὑπέχειν δίκλω interdum exponitur etiam, Subire iudicium, item Causam dicere. vide Bud. pag. 173, & ibidem λόγον ὑπέχειν. Sed & ὑπέχειν τὰς δυνάμεις dicitur, item ὑπέχειν τὸν κρίσιν à Plat.

C Ὑπόχομαι, Promisi, Pollicitus sum, (tãquam ab Ὑπόχομαι, vel potius inusitato Ὑποχέομαι) vide in Ὑπόχομαι post Ἴχω.

ΙΣΧΩ, Habeo, idem quod ἔχω. vnde quod Stoici dicebãt, τὸν σοφὸν τὸν ἐμμελῆ τὸν ζῆλον ἴχειν ὅτι τὸν τηρεῖν ἑαυτόν, Cicero (pag. 61 mei lexici Ciceroniani) vertit, Primam ex natura hanc habere appetitionem vt cõseruemus nosmetipsos. Plato De republica lib. 2, ἴκανα αὐτὸν πολλὰς μορφὰς ἴχειν ὁ θεός, multas formas habeat aut recipiat in se. Idem eodem libro, μέγιστον κακὸν ἔστι ἴχειν ψυχὴν ἐν αὑτῷ, quæ D
in se habet seu complectitur animos. Isocrates, ἴχειν ἀπιστοῦντας ψυχὰς, inuictos habere animos. Thucydides, ἀπίστους γὰρ ἀεὶ τοῖς πολεμίοις ἴχουσι, καὶ τὰ ἔργα. Aristot. De mundo, διαφορὰς ἴχει πολλὰς, tot habet differentias. Galenus, βραχεῖαν ἴχων διάστασιν ἐν τῷ βάθει. Idem, κατὰ πάντα ἴχει διαφορὰν. & sic sæpe. Plato Timæo, de sideribus, τὰ δὲ πρὸς τὸ ἄφα καὶ πλάτος πεπαυμένα ἴχει τὰ, quæ autem vaga & mutabili ratione labuntur, vt Cicero vertit pag. 29 mei lex. Ciceroniani. Interdum copulatur cum aduerbio, quemadmodum ipsum ἔχω. Vnde ἀσθενῶς ἴχοντες τὸ σῶμα, infirmi, debilésque corpore apud Platonem De legibus. Idem in 3 De republ. εὖ ἴχων τὸ σῶμα, ἐρρωμένος τε καὶ ξυμμετρίαν ἔχων, Bene habens Bene valens. Sic Aristot. sæpe. Galenus ad Glauc. τὰ σώματα φαυλότερα ἴχουσιν ὡς τὸ ἀποφέρεσθαι τὸ σπέρμα. Dicitur etiam ἀπλῶς ἔχειν, pro Imbellem esse. Plato in Politico, ἔλαθον αὐτοὶ τε ἀπόλεμοι ἴχοντες καὶ πᾶς νεὼς οὐσίας ἐμπεσόντες, id est (vt Bud. interpr.) Imbelles euadere se non sentiunt. Thucydides. ἴχοισιν αὐτοῖς χαλεπώτερον τὰ πράγματα, res eorũ peius se habent. Sed & res aliqua dicitur aliquem ἴχειν, sicut ἔχειν suprà, & Habere itidem apud Latinos. At apud Herodotum, ἴχει σφέας ἄνοδος, eos id bene olentes reddit. Nonnunquam coniungitur cum præpositionibus, πρὸς, ὅπῃ & πρὸς. Plato De leg. ἴχω πρὸς σπουδῆς, Studeo, Studio teneor, Studio habeo aliquid, vt Terentius loquitur. Ibidem ἴχω ὅπῃ βέλτιον, progredior in melius. Thuc. l. 7, ἴχοντες πρὸς τὰς πόλεις, appellendo ad ciuitates. ‖ Ἴχω, Teneo. Sophocl. Aiace, αὐτόμοι σὺ τοῦ λαβὼν (&c.) ἴχε δὴ πολυρράφου φρεφῶν πόρπακος, Tu mihi G
hoc fili scutum accipe & tene loro. ἴχε κἀμοῦ μνήσιν, idem Sophocles, Mei quoque memoriam teneas: vt Cicero 2 De oratore, Viuam illorum memoriam teneremus. Vnde ἴχεσθαι in passiuo Teneri. Sicut verò ἔχεσθαι νόσῳ dicitur qui morbo aliquo velut correptus seu constrictus tenetur, sic etiã ἴχεσθαι. Isocr. φθόνῳ ἰχόμενον αὐτὸν καὶ πολὺν χρόνον ἀσθενοῦντα. ‖ Item ἴχομαι, sicut ἔχομαι, Hæreo. vt apud Galenum, ἴχεσθαι δὲ αὐτὸ χυμῷ καὶ πρὸς πλάσσεσθαι δι' ἀπολύπους. Idem, δεῖ πάχος ἰχόμενοι χυμοῖ καὶ σφηνοῦσθαι. ‖ Ἴχω, Inhibeo. Reprimo, Sisto. H
Aristophanes Vespis, Ἀγανῶ ἴωμεν μηδὲν ἡμᾶς ἴχετω, Nihil nos inhibeat. Vel, Nihil nos teneat aut retineat. Euripides Iphigenia, ἴχει μέ τι μὴ σέλλειν στρατὸν, aliquid me tenet quominus exercitum mittam, Aliquid me vetat copias classe traducere. Philostr. ep. 2, ἴχε δὴ χρω-

A μαποπτίαν, ἢ μηδὲν ὑπόπτευε τοῦ κάλλους, Abstine ea. Dioscorides lib. 2, cap. 98, αἷμα τῶν αἰγαγρίων ἴχει, καὶ χρόνιον ἄλγημα πληθυσῶν τραύμα, reiectiones sanguinis instit. Interdum verò additur genitiuus eius rei ad quam veluti impetu fertur illud quod ἴχειν, id est Retinere vel Inhibere dicimur. Iliados ω, — οὐδὲ δ' αἷμα τοῦ Ἴχεν ἑαυτοῦ θοῦς πολέμου. Plato Cratylo, ἐμπεδίζον καὶ ἴχον τῆς ῥοῆς τὰ ὄντα. Vnde in passiuo ἴχομαι, Sisto gradum, Impetum meum reprimo, Desisto, Desino. Odyss. ω, Ἰχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ φθίνετε κάδοι Ἀχαιῶν. Il. β, Ἴχεο, μὴ σ' ἔθελ' οἶος ἐμιζέμεναι βασιλῆσιν, Comprime me, Desine. Sicut autem in actiuo ἴχω genitiuum addi dixi, ita & hic idem genit. additur. Od. ω, Ἴχεσθε πολέμου Ἰθακήσιοι, Desistite seu cessate à bello. Epigramm. lib. 2, Ἐς τί μάτην νίπτεις δέμας Ἰνδικόν; ἴχεο τέχνης, abstine arte tua. ‖ Ἴχειν dicuntur flumina quum decrescunt & quum veluti inhibentur. Arrianus de Indiæ fluminibus, χειμῶνος, ἴχουσι, ὀλίγοι τε γίγνονται, καὶ εἰσὶν ὅπου ξηραίνονται, hyeme decrescunt, & alicubi vado transiri possunt. ‖ Ἴχω, pro Scatere facio & emitto, vt fons aquam. Aristides 114 actiuè ponere videtur. Idem fere est quod αἴνυμι. Budæus.

‖ Ἴχω. Valeo, ea significatione qua de pretio dicitur. quo modo in vulg. lex. accipitur hic Polybii locus de omnibus in vniuersum hominibus, imprimis verò de aulicis, quos similes esse dicit τοῖς ὅπῃ τῶν ὀβελίσκων ψῆφοις. ἐκεῖνοί τε γὰρ κῆ πῃ τὸ ψηφίζοντος βούλησιν ἄρτι μὲν ἀλκυόνι καὶ τοξοτικὰ τὰ λοιπὰ ἴχουσι· εἴτε τοῦ τὰς αὐλὰς, κῆ τὸ τοῦ βασιλέως κῦδος μακάριοι καὶ τοῦδε πόδας ἐλεεινοὶ γίνονται, similes calculis in abaco, qui pro suppurantis arbitrio modò æreo, mox talento valent.

D C. AMΠΙΈχω, idem quod ἀμπέχω apud Aristotelem. vt ἴχω scimus idẽ valere quod ἔχω. Sic Ἀμπέχομαι, idem quod ἀμπίχομαι. vnde ἠμπίχετο apud Platonem, id est ἀμπίχετο. induebatur. Aristophanes in Conc. Τὸ κροκωτὸν ἀμπέχομαι ὅμως ὁ ἀν δύεται.

Ἀμπεχνοῦμαι etiam legitur apud Aristophanem pro ἀμπέχομαι, siue ἀμπεχνάω. citatur enim hic eius locus, αἱ χειμῶνος μὴ χλαίνας οὐκ ἀμπεχνοῦνται.

c. 2. Μεταμπέχομαι. ET Περιαμπέχω. Est autem μεταμπίχομαι. Veltem mutio: at περιαμπέχω, q. d. Circunuestio.

E C. ANΙέχω, pro ἀνέχω, sicut & ἴχω pro ἔχω. Pro Sustollo, In altum tollo, Erigo, sicut ἀνέχω: vt — πᾶσι θεοῖσι χεῖρας ἀνίσχοντες, Iliados ε. Vnde & παρανίσχω. Thucydides, παρανίσχον δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆς πόλεως φυγάδες πολλοί. id est Vicissim sustollebant, vt exponit Budæus. ‖ Ἀνίσχω, pro Emitto, Submitto, Produco. vt apud Herodotum, ἀνίσχει ἡ γῆ βοτάνας. Est autem affinis præcedenti hæc significatio, quia terra quod producit, veluti in altum erigit. vnde & submittere fructus dicunt interdum Latini, quasi sursum mittere.

F Ἀνίσχω, Neutrum, pro Emergo, Existo, Orior. Philo, χρόνῳ δ' ὕστερον ἐλαφρουδὴς ἠρέμα τῆς θαλάσσης ἀνίσχουσα διεφάνησαν. Dicitur & ἀνίσχων ἥλιος, sol oriens, sicut & ἀνέχων ἥλιος. Aristides, ὁ ἀφ' ἑσπέρας ἥλιος ἀνίσχοντος μέχρι δυομένου βασιλεύς. Sed & ante eum Xenophon, ἀνίσχοντα ἥλιον, sicut & ἀνέχοντα dixit. At ἀνίσχειν τὸν ἑλίσσοντα dicitur ἥλιος μεταφορικῶς, pro ὑπεβάλλειν. Eodem autem modo quo ἥλιος, ita & βοτάνη dicitur ἀνίσχειν, id est Exoriri, Enasci, Germinare. ita enim schol. Sophoclis, ἀνίσχει δὲ ὁ ἥλιος, ἀντὶ τοῦ ἀνατέλλει· καὶ ἀνίσχει ἡ βοτάνη, ἀντὶ τοῦ βλαστάνει.

Ἀνίσχομαι, passiuum pro ἀνέχομαι. Homerus Iliados η, — αὐτὰρ σ' ἴσχω. Sunt tamen qui exponant, Te cohibe, Te contine. quam significationem non dedimus verbo ἀνέχομαι. Schol. Sophoclis, ἀνίσχομαι παρηπικῶς τὸ ὑπομένω.

c. 2. Παρανίσχω, Ex aduerso tollo (id est attollo) vel altrinsecus. Bud. 646. ex Thuc. Vide & suprà in Ἀνίσχω.

C. ANΤΙσχω, à quo Ἀντίσχομαι apud Homerum, Teneo ante, Oppono: Odyssea χ, — καὶ ἀντίσχεν, στρατιὴν ἀνιμόρων.

C. ENΙσχω, Detineo, Retineo. Sic Ἐνίσχομαι, Detineor, Comprehensus sum. Item Inhæreo. Apollon. Arg. 1, initio, Κάλλιπεν αὖθι πίδηλον ἐνισχόμενον σεσχίσθαι. Et particip. ἐνισχὼν δίος, Dionys. Areopag. Item metaphoricè ἐνίσχεσθαι dicitur qui inter loquendum hæret, & veluti

retinetur, ita vt vltra progredi non possit. de qua significatione lege Bud. p. 480, ex Plut.

C. ΕΞ.σχω, Emineo, Promineo, vt ἐξέχω. Pausanias in Eliacis, p. 123, ἐστὶ δὲ αὐθράκων τῷ ἐξὰ τῷ σώματος ἐς τὸ ἐπὶ τὸ ἐλέφαντα ἐξέχειν, ὀδόντας ἐξ θηρίων εἶναι καὶ οὐ κέρατα ἤγουν τοῦ &c:

C. ΕΠ.ίσχω, Cohibeo, Inhibeo, Reprimo, ἐπέχω. Hesiodus, Ἄρης ὀπίσχε μῶρος. Idem in Aspide, τὸν νῶν ὀπίσχεν ὠδὰς ἵππους; Apud Homerum autem cum accusatiuo & genitiuo, Odyss. υ, Ὑμεῖς δὲ μνηστῆρες ὀπίσχετε θυμὸν ἐνὶ τῆς καὶ χείρας.

B

C. ΚΑΤ.ίσχω pro κατέχω, vt νῆα ἐξαπέφυγε, Appellere nauem, Applicare. vide Κατέχω.

C. ΜΕΤ.ίσχω, idem quod μετέχω. Laert. εἶπεν ὅτι οἱ τὰ Ὀρφικὰ μυούμενοι, πολλῶν ἀγαθῶν ἐν ᾅδου μετέχοιεν, multa bona participant.

C. ΠΑΡ.ίσχω, idem quod παρέχω, Iuxta habeo seu teneo. Il. θ, — παρεῖχε μὴ ἵππους. de quo vide in παρέχω, initio. Item Exhibeo, Il. ι, legati ad Achillem, νῦν δὲ τοι ἔπεα παρέχομεν ἔξοχ' ἀρίστας, ἀλλὰ τὰ πολλ' ὅσσ' ἐστὶν, septem tibi iam exhibemus, & quasi coram sistimus. Item Præbeo, Dono: vt παρέχω.

C

C. ΠΕΡ.ίσχω, idem quod περιέχω, Circumplector, Comprehendo, & siqua alia τῷ περιέχω significata sunt.

C. ΠΡΟ.ίσχω, idem quod προέχω, Ante teneo. Plut. ἀπορρεφόμενοι καὶ προϊσχόμενοι τῇ ὀφθαλμῷ τὰς χεῖρας, Manus ante oculos tenentes, seu (vt Bud. exponit) pro velamẽto & tegumento opponẽtes, vt qui nolũt aut quos pudet videre. Vicina significatione pro Protendo & Porrigo ponitur, sicut προτείνομαι. Thucydides τόμος δὲ πῆς Ἕλλησι μὴ κτείνειν χεῖρας προϊσχόμενοις, nõ occidere eos qui supplices manus porrigunt. ‖ Item Prætendo, Obtendo. Plutarch. Galba, προϊσχόμενοι τὰ ξίφη, districtos gladios prætendentes. Et προϊσχόμενος, in Epigr. Possit tamen aliquis hic quoque ad verbum interpret. Ante se tenebat, Sibi contra aduersarii vim obiiciebat seu obtendebat, προβαλλόμενος. ‖ Item metaphorice Prætendo, Obtendo, Præiexo, Iura mea allego, Allego, Causificor, vt Plautus loquitur, Causor & profero, vt Cicero. quo significatu itidem προτείνεσθαι dicitur. vocabulum est Ἡ. καὶ λογοποιῶν. Bud. 48, 489. Herodian. ὁ δὲ τὸ γῆρας προϊσχόμενος, παρῃτήσατο, ipse autẽ senectutem excusans, repudiauit, deprecatus est. Synes. καὶ τῶν προϊσχόντα, & hoc ipsi prætendunt. Herodot. προϊσχόμενος λόγον τόνδε, allegans hanc rationem. Idem, προϊσχόμενοι πρόφασιν, excusationem affeientes, prætextẽtes, causatũ. Apud Thucyd. autem lib. 3, p. 106, προϊσχόμενοι τὸ πεπιστεύεσθαι προϊσχόντο αὐτῆς, κοινοὶ τῶν κατ' ἐκεῖνα, Valla exponit, Obtulerunt eis vt in medio essent: scholiastes προβάλλοντο. Sic in v. lex. ex eodẽ Th. προϊσχόμενος, pro προτείνων καὶ ἐπαγγελλόμενος, proponens. In iisdem v. l. ex Herodoti l. 1, προϊσχόμενος ἔπεα, verba faciens. & προϊσχόμενος τοιάδε, ita alloquutus, ex eodem.

E

F

C. ΥΠΕΡ.ίσχω, idẽ quod ὑπερέχω, Emineo, Exto. Polyb. in 3, τὸ δὲ πολύπλοθρος προεβαίνον εἰς τὸν λιμένα, ἔμφε τὰς κεφαλὰς ὑπὲρ τὸ ὑγρὸν ὑπερίσχον, capite ex aquis extans, vt Cæsar loquitur. Itẽ Superior sum, Supero, Vinco, Præualeo. Hes. Erg. — δίκη δ' ὑπερέχει ὕβριν. Εἰς τέλος ἐξελεύσεται.

C. Υ Πίσχομαι, Polliceor, Promitto. vnde autem istam significatiõem acceperit hoc verbũ, multis docet Eust. p. 236. Od. β, ὑπέσχετο αὐδρὶ ἑκάστῳ. Apoll. Arg. 2, ὑπέσχετο αὐτάδε. Item cum accus. apud Herodotũ, ὑπέσχετο δῶρα.

G

Υ πόσχεμμι etiã dicitur ab vtrisque scriptoribus (quod ad ὑπέχομαι refertur, licet irregulariter formatum: vt ἐσχέμμι ad ἔχομαι) vnde ὑπέσχετο, Il. ϛ, — ὃν μὴ μὴ ὑπέσχετο ἢ κατέτεινεν. Sed & ὑπεσχῆσθαι pro Promisisse, ex Dem. HINC Υ πόσχεσις, εως, ἡ, Pollicitatio, Promissũ. Il. β, Οὐδέ τι ἐκτελέεσθαι ὑπόσχεσιν ἣν ὑπέρ ὑπέσχον. X. Pæd. ϛ, ὀφείλω τοῦ ὑπόσχεσιν. ET Υ πόσχεσίν pro eodem apud poetas. vt Il. ι, — ὑπόσχεσίν τε πιθήσας.

H

Υ πισχνέομαι, οῦμαι, in prosa idem quod ὑπίσχομαι in versu. Xenophon, ὑπισχνοῦμαι ἀνεγκτήσειν. Interdũ & cum accus. COMP. Κεφαλισχνοῦμαι, idem. Item Voueo. vt καθ' ὑπόσχεσιν τοῦ θεοῦ, Greg. ET Προὐπισχνοῦμαι, Ante promitto.

¶ Ἰσάνω, ET Ἰσανάω, idem quod ἴσχω, Teneo, Retineo, Inhibeo, Reprimo. Il. ξ, τοῦ δ' οὐ θέμις ὅστις μαχέσθαι Ἐν δαὶ λύσσα λέῃ, ἀλλὰ θέος ἰσάνει αἰθῶς. Il. ρ, αὐτὸς ὁ πόδεν Αἴας τ' ἰσανέτην ὡς περ τε ἰσάνει ὕδωρ Ὑλήεις, retinebant à tergo. Hesiod. Erg. κρύος αὐέρας ἔσχον Ἰσάνει. Il. ο, [ἐθέλοντα μάχεσθαι] Λύπν τ' ἰσανάασκον ἐρητύοντά τε λαόν, Me inhibuerunt, Me retinuerunt. Vbi Eustath. dicit ἐρητύοντο & ἰσανάασκον eundem habere sensum & poetica esse. Il. τ, μηδὲ τις ἄλλῳ Λαῶν ὀτρυνέτω τοῦ ποτιδέγμενος ἰσανάασθαι, id est ἐπιχάσθαι, inquit Eustathius. ‖ Ἰσανάω, Cupio, Desidero. seu ὀπτομηπτικῶς αἰτήσομαι, vt Eustath. exponit. Il. ρ, de musca, χρεὸς αἰδρομέοιο ἰσανάα δακέειν. Il. υ, de equa, μέτα δρόμου ἰσανόωσιν. Od. θ, Ἰσανόων φιλόπτολις ἐὺς Κυδερείης, Captus desiderio, Desiderans.

I. ΣΧΝΟΣ, οῦ, ὁ, Macer, Gracilis, Tenuis, Qui longo & tenui corpore est & minimè carnoso. Syn. epist. 61, Σῦρος τὸ ἦθος, μέλας τὸ χρῶμα, τὸ δὲ σῶμα ἰσχνός. Et ἕξις ἰσχνή, Plut. in Lycurgo. Itẽ caseus ξηρὸς dicebatur ἰσχνὸς, sicut recens χλωρὸς, vt ex Polluce annotatur. Item metaph. ἰσχνὸς, χαρακτὴρ, apud rhet. Tenue dicendi genus: quod & Gracile Gell. Et ἰσχνὸς σφυγμὸς, Gracilis pulsus: qui fit secundum solã arteriæ lõgitudinem cum nulla manifesta latitudine & profunditate. Ei contrarius est pulsus ἀδρὸς cui latitudo & profunditas magna sunt. Gorr.

C. Κατάσχνος, itidem pro Macer, Gracilis. AT Υ πόσχνος, Aliquantum macer, Subgracilis.

Ἰσχνότης, ητος, ἡ, Macies, Gracilitas. vt ἰσχνότης τοῦ σώματος, Gal. Dicitur & ἰσχνότης χαρακτῆρος, sicut ἰσχνὸς χαρακτὴρ à rhetoribus.

D

Ἰσχναίνω, Emacio, Macilentum seu gracilem reddo, Attenuo, Arefacio. Aristot. Metaph. 8, τὸ ἰσχναίνειν ἢ ἰσχνασία τὸ πῖλος. In Geopon. ἐὰν ἰσχναίνῃ τὸ ἵππος, pro eo quod habet Colum. Si est macies. HINC Ἰσχνασμὸς VEL Ἰσχνασία, Emaciatio, Extenuatio: aut etiam Macies. Aristot. τὸ ἰσχναίνειν ἢ ἰσχνασία τὸ πῖλος. ET Ἰσχναντικὸς, Emaciandi vel extenuandi vim habens. DICITVR & Ἰσχναλέος de quo vide post Ἰσχαίνω cum Ἰσχαλέος. COMP. Ἀπισχναίνω, ET Καταισχαίνω, itidem pro Emacio. ET Παρισχναίνω. vnde παρισχανθρωπὸς in v. l. Macilenti, Extenuati: sed videtur malè relinqui otiosa præpositio.

E

Ἰσχνόω, ῶ, idem quod ἰσχαίνω. vnde ἡ οὐρὰ ἰσχνοῦται, Alex. in Probl. Cauda extenuatur. COMP. Καταισχνόω, idem.

Ἰσχαίνω (ablato ν) idem quod ἰσχναίνω. Theophr. 189, καὶ ὅλος ὅταν αὐαλόμενος, συνεξάγει τὴν εἰκαίαν ὑγρότητα, καὶ ἰσχαίνει. ita enim ibi scribitur. SED & Ἀπισχαίνομαι sine ν, pro Extenuor, habet Tusi lexicum. quod editiones sequentes mutarunt in ἀπισχαίνομαι. ITIDEM Ἰσχαλέος sine ν, apud poetas pro ἰσχνὸς: quo ἰσχαλέος post Homerum vtitur & Hippocr. Scribit tamen Eustath. posteros Homeri dixisse ἰσχαλέος pro Homerico ἰσχαλέος, quod est ab ἴσχω.

¶ Ἰσχὰς, άδος, ἡ, Carica. nã propriè est ficus arida, vt grãm. volunt: quanuis aliquando ἰσχάδες de recentibus etiam dictũ inueniatur. Athen. l. 1, ex Hermippo, Ἡ Ῥόδος ἀσταφίδας τε καὶ ἰσχάδας ἡδυνεόμεις. Aristot. ὅθεν φύεται, ὅθεν τὸ μεταπόπου τούτων τῶν πόλων. ἔστι δὲ τὸ μέγεθος ἔλαττον μικρὸν ἰσχάδος. Plinius, Equis amoris innascitur venenũ in fronte caricæ magnitudine. Sunt autẽ variæ ἰσχάδες. Plutar. Apophth. Ἀπικὰς ἰσχάδας. Athen. l. 1, ἰσχάδες Κιμώλιαι, & l. 3, ἰσχάδας Φρυγίας. Eodem lib. βασιλικὰς ἰσχάδας commemorat. & lib. 14. αἰγιρίδας φησὶν εἶναι καὶ καλλίστας ἰσχάδας. Et lib. 13, ex Sophocle, παρεγένετο δὲ ἐς τὴν Ἀπικὴν Ὀλυμπόδωρος μέλι χαλκιδικίας τ' ἰσχάδας. & lib. 14 dicit χαλκιδικίας τε καλεῖσθαι τὰς ἐρυθρομελαίνας ἰσχάδας. Plin. l. 15, cap. 18 De ficuum generibus, Nouissima sub hyeme maturatur chelidonia. Columella in Horto, Purpureæque chelidoniæ, pinguéſque marisceæ. Poll. lib. 6, ἰσχάδες χελιδόνιαι, αἱ Ἀπικαί, αἱ καὶ χελιδόνες καλοῦνται. & ἰσχὰς αὐτὴ in Epigr. ‖ Ἰσχὰς etiam dicitur à quibusdã ἡ ἄκανθος herba, propterea quòd radicis suæ extremum in ficus affigiem turbinatũ habeat. dicitur & alio nomina ἀχειροφάνος. Gorr. In v. l. vocatur etiã χαμαιφάνος & χαμαιβάλανος. Describitur à Theophr. De hist. pl. l. 9. c. 10, Dioſc. l. 4, c. 155. Paulo Ægl. 7, c. 4 & 10, Plin.

lib. 26, cap. 8. ‖ Ἰσχὰς apud antiquos de oleis etiam siue oliuis dicebatur: τὰς δρυπεπεῖς καὶ χαρακείμους ἐλάας, καὶ ἰσχάδας οἱ παλαιοὶ ἔλεγον, ὡς οἷα σεμνυνόντες αὐτὰς ὀνόματι γλυκερῷ. Eustath. Dici autem putatur ἰσχὰς quasi ἰσχαὰς ab ἰσχνὸς, quod est ab ἴσχω. a quo tamen si deducatur ἰσχὰς, sicut ἰσχαλέος, nihilo magis dicemus in illo quàm in hoc esse ellipsin literæ ν. ‖ Ἰσχας ab ἴσχω dicitur etiã Anchora. vt in gripho illo apud Eustath. Ναῦται δὲ μηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα.

A

Σχέθω, Habeo, idẽ quod ἔχω. Od. ο, — ὁ δ' ἔπειτα νόον θέτο θυμῷ, Οἷος ἐκεῖνος εἶναι βουλεύεν ἠδὲ μάχεσθαι, hanc in animo cogitationem habebat. id est, hoc in animo versabat aut volutabat. ‖ Item Teneo. Od. ξ, Ἡ, καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν θέτο, & supra cubitum caput tenuit. Iliad. δ, — πρόσθεν δὲ σάκη θέτον ἐσθλοὶ ἑταῖροι, ante verò ipsum tenebant scuta socii seu administri. id est, scuta ei prætendebant ne telis prior impeteretur. ‖ Item Inhibeo, Cohibeo, Reprimo, Detineo. Odyss. θ, Δημόδοκος δ' ἤδη κεφαλὴν φόρεμ' ἱμερόεσσαν, inhibeat vel cohibeat citharam. Odyss. σ, — δίδυ υ δ' ἀπὸ θυμὸν ἔθηκε. Ἀλλ' οὐδ' ὣς θέτο πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης, sed ne sic quidem mœrorem Penelopes inhibuit vel repressit. Odyss. δ, — τῆς δ' ὀδύνας θέτο δάκρυον, ἐκ δ' ἄρα οἱ κόρε, & oculos à lamentis seu fletu inhibebat. Ilias σ, Ἀλλὰ μὴν τῆς δ' ἀπέπαυσε πόνον, κέρδος δ' ἐλεεινὸν. Vide suprà, col 1318. D. Sed quæ in v. l. ex Nazianz. afferuntur, κρεῖσσον θέσθαι τῆς φορᾶς, in medio cursus impetu retineri: itẽ in orat. in S. pascha, σελήνη κρεῖσσον θέσεται, luna retinebitur: potius ad ἔχω referenda sunt, quod tempora quædã ab inusitato verbo Σχῶ mutuatur.

D

C. ΑΝΑ.χέθω, idem quod ἀνέχω, (sed apud poetas tantùm) pro Suitollo, Erigo, apud Apoll Rhod. Hom. Il. κ, Καὶ τά γ' Ἀθηναίη λιπαρὴ δῖος Ὀδυσεὺς Ὑψόσ' ἀνάσχετο χειρί. vbi ἀνάσχεσιν otiosam habet præpositionem. quoniam additur ὑψόσε. est enim ὑψόσ' ἀνέσχετο ad verbum, In altum sustollebat. Alibi tamen exprimit per ἀείρειν, quod hic per ἀνάσχεσιν. ibi videlicet, ὑψόσ' ἄειρας.

C. ΚΑΤΑ.χέθω, Detineo, Inhibeo, Hesiod.

C. ΠΑΡΑ.χέθω, idem quod παρέχω, Præbeo. Hesiodus. κείνοισι παρέσχετο πάντα. Item apud Aristoph. τοῦ θεοῦ θέω τὸν καταγέλων, Risum moneo: ita vt παρέχειν γέλωτα dicitur.

E

C. Υ ΠΕΡ.χέθω, idem quod ὑπερέχω, Emineo, Emico, Existo. Il. ι, de sole, — ὑπέρεσχε γαίης, de terra emicuit. Cam.

C. Υ ΠΟ.χέθω, idem quod ὑπέχω, Subtus teneo. Il. ν, ὑπέσχε χεῖρ' ἁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν ἄγχι θοῦσας. id est ὑπέλαβε τὴν δεξιὰν εἰς ὑποδοχὴν τοῦ δεδομένου, subtus tenebat manum ad excipiendum id quod dabatur.

Σ ΧΕΔΟΝ, Propé. Cum genitiuo. Od. ο, — ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς. Cum dativo, Hesiod. οἱ δὴ σφι σχεδόν εἰσι. Idem, ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλυθε. Et sine casu, Od. ι, — οὔπω σχεδὸν οὔτ' ἀπὸ πηλοῦ. Sic alibi sæpe. Fit autem σχεδὸν ab ἔχειν, vel potius ἔχεσθαι, adeo vt σχεδὸν soner ἐχομένως, q. d. Cõtigué. ET Σχεδόθεν pro eodem. vt Od. τ, Σῆμ' ἐπ' αὐτῶν σχεδόθεν. Et Odyss. β, — σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη. DICITVR etiam Αὐτοσχεδὸν, ET Παρασχεδὸν pro σχεδὸν, Propé. item Comminus. Hesiodus. ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὠργυῶντο. Item pro Illico, Mox, ponitur interdum vtrunque. SED ET Αὐτοσχεδίν dicitur pro αὐτοσχεδόν.

F

Σχεδὸν in prosa pro Propé. i. Propemodum, Fermè, Ferè. vt σχεδὸν ἅπαντες, Demosth. Ἐν σχεδὸν ἀφεῖνες, pro εἰγὺς & παρ' ὀλίγον, inquit Eust. Item Propè, vel Circiter: vt apud Platonem epist. 7, σχεδὸν ἔτη τεσσαρακοντα γεγονώς. Item σχεδὸν τι pro σχεδόν. ‖ Affertur & pro Fortasse, ex Sophocl. Electra, εἰ γὰρ τόδ' ἔργον ἔδρις, Σχεδὸν τι τοῦ σοῦ κατασχοῦσ' φύσιν. ‖ Annotatur σχεδὸν vacans etiam, ex Plat. epist. 7, τῆς δ' ἐκείνου διάνοια καὶ ὁ θυμός, σχεδὸν οὐκ εἰκάζων, ἀλλ' ὡς εἰδὼς σαφῶς εἴπιμι αὖ.

G

Σχέδην, Pedetentim, Sensim, vel Cõposito gressu, vt Bud. exponit pag. 885, ex Plut. in Camillo, ὃν τρέχει καὶ σχέδην ἐπακολουθεῖν. Ego autem σχέδην propriè esse puto Retento gressu, si ita loqui liceat. nec enim dubito quin ab ἔχω deducatur significante Retineo, Cohibeo. ‖ Sed σχέδην & pro σχεδὸν, id est ἐγγύς, πλησίον, annotatur ab Eustathio.

H

A Σχεδία, ας, ἡ, Nauis quæ subitò & tumultuariè fit, & q. d. ex propinquo sumpta, referendo id ad tempus. ἐκ τοῦ σχεδὸν καὶ εἰγὺς καὶ χρόνου, inquit Eustathius. Vel potius, Ratis, aut aliquid vsum ratis præbens. A quibusdam redditur, Ratis tumultuariæ & subitariæ operæ. Sunt & qui ratem posse reddi interpretentur. Vsus est voce Græca Vlpianus tanquam Latina. Vide Bayfium. Fit autem à σχέδην, vt docet Eustathius: qui & subaudiri ναῦς tradit, vt σχεδία sit σχέδιος ναῦς: Odyss. ε, Τόσσον ἐπ' ἀρείην σχεδίην ποιήσατ' Ὀδυσσεύς. ET Σχέδιος, Subitò factus, Extemporaneus, Extemporalis, Inelaboratus. Vide B. 886. Crediderim autem factum σχέδιος à σχεδία. vt quicquid tumultuariè & ex tempore fit, sicuti fit σχεδία, vocetur σχέδιον. Quanquã siquis malit σχέδιος præcedere & ab eo esse σχεδία, non magnopere recusabo. Est certè σχέδιον δόρυ apud Hesychium ex σχεδὸν immediatè, si exponatur, οὐ ἀκονήζεται ἐκ τοῦ σωεγλυφ: sed si expositionẽ hanc sequamur, αἰδυπρεπῶς γλυφόμενον, poterit ad σχεδία referri. Est & tertia expositio apud Hesych. sed mihi suspecta.

B

C Σχεδιάζω, Ex tempore aliquid facio, & tumultuario opere. Quidam interpr. etiam, Tumultuario & subitario opere facio. Gregor. καὶ ὅσα σχεδιάζει ἡμῖν ἡ μνήμη, id est Quæ ex tempore memoria fundit & repræsentat promitque. Accipitur & pro Inconsideratè facio & improuidé. (quod contingit in iis quæ ex tempore fiunt & tumultuariè) apud eundem Gregorium. Vide Bud. p. 885. Ex eodem Greg. affertur σχεδιάζειν pro eo quod dicitur Lat. Exasciare (cui opponitur Edolare) τί σχεδιάζεις ἡμῖν διαλεκτικῶν αἰκάδοσιν; HINC Σχεδίασμα, Opus ex tempore factum. Bud.

C. ΑΠΟ.σχεδιάζω, Ex tempore facio aliquid, vel dico, seu pronũtio. vt apud Athenæum lib. 14, dicitur Simonides ἀπεσχεδιάκεναι hunc versum, Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὰ ἐὼν ἀρετὴ περ ἐὼν ἐξικεσθεῖρο. Suidas itidem vult ἀποσχεδιάζουσιν significare ἐκ τοῦ παραχρῆμα λέγειν, in hoc loco, καὶ μὴ πεῖ ὠμοπάτειν κῦ ἀνὴρ αἰχμαλώτων ἀποσχεδιάζουσι ἠφίει. ‖ Est etiã Temere facio, inquit Budæus. vnde ἀποσχεδιασμὸς νόμος, Lex temere lata. Ethic. ϛ, τὰ μὴ καλῶν, τὰ δ' ἀπαγορεύων. ὀρθὸς μὲν ὁ κείμενος ὀρθῶς· χείρων δὲ ὁ ἀποσχεδιασμένος. Est autem nominat. horum participiorum νόμος.

D

C. Αὐτοσχέδιος pro σχέδιος, sed vsitatius, Extẽporalis, Ex tempore factus, Inelaboratus, Tumultuarius. Herodianus, ἄρτον δὲ τοσοῦτον ἀποσχέδιον. Et αὐτοσχέδιος πόλεμος. Item ἐξ αὐτοσχεδίου, E re nata. ET Αὐτοσχεδίως, Ex tempore, Tumultuariè, Non elaboratè.

Αὐτοσχεδιάζω, Ex tempore facio & tumultuariè. Et αὐτοσχεδιάζειν, pro Aggredi aliquid properè & illotis manibus, ex Xenophonte. Et αὐτοσχεδιάζειν τοῖς ἔργοις τῶν, ex Gregorio, Incõsultè agere, & consiliũ in re præsenti capere. Vide Budæum p. 886. vbi αὐτοσχεδιάζειν etiam pro Cõminisci aliquid & fingere: item pro Temere aliquid affirmare. Necnõ pro Suapte spõte facere & non mandato alterius, ex Xenophonte. Apud Plat. verò & pro Appellere animum temerario & cõfidenti incepto. HINC Αὐτοσχεδιασμὸς, Extemporalis dictio. ET Αὐτοσχεδιαστὴς, Qui extemporalem habet orationẽ, ex Xenophonte. ET Αὐτοσχέδιαστος λόγος, ex Alcid. Extemporalis oratio. ET Αὐτοσχεδιαστὶ, Ex tempore, Non præmediatè. ITEM Αὐτοσχεδιαστικὸς, Extemporalis, Ex tempore factus, seu dictus. vt αὐτοσχεδιαστικὸς λόγος. itidem αὐτοσχεδιαστικὴ δύναμις, Alcidam. Facultas dicendi ex tempore.

E

C. ΠΑΡΑσχεδιάζω, Perperam & inconsultè interpretor. B. pag. 885, ex Gregorio.

¶ Σχεδὴ, Tabella, vel potius Papyrus, aut philyra, seu tilia, vel charta, aliúdue in quo scribimus: sed propriè, in quo scribimus extemporale aliquid, i. quod ex rẽpore nobis in mentẽ venit: vel in quo tumultuariè aliquid scribimus. Quidam interpr. Pugillares. Putaruntque nonnulli σχέδην dici in qua supputantes scriberent numeros, quos mox delerent. Sed ego Eustath. sequor in mea illa exp. qui Σχεδάριον esse dicit σχεδίων λόγων ἐδάφιον. Apud Latinos autem scriptores Scheda exponitur Pagella seu folium papyri cum aliis non cõpacta. Sed latius extendi eius significationem apud illos quoque,

F

G

H

all'ara ex ipsis exempla ostendunt. ET Σχοίνοιον, diminut. Tabellula, &c.

Ἔχμα, ατος, τὸ, Retinaculum, vel potius id quo res duæ cohærent quasi vinculo & nexu, Iunctura, κράσπεδα, σωρός. Iliados ν, de torrente, Ῥηξας ἀπόπροθεν ὄμβρῳ αἰὰ ἐός ἔχματα πήγνυς. Iliad. μ, Σπλας τε θεοῖλιπας ἐνὸς χλεῖον, ἀς ἄρ' Ἀχαιοὶ Πρώτας ἐν γαίῃ θεσαν, ἔμμεναι ἔχματα πύργων: vbi Eustathius annotat non significare solùm τὰ ὀξύκεντα, verùm etiam σωρούς. Apollon. Argon. 1, de arbore quam Hercules euellebat, πόδεσι δὲ βαθυβόλοισι περεοῦσαι Προσφὺς ἔμπεμπε σωαοῖς ἔχμασι γαίης: vna cum terra adhærescente. Exponitur etiam στήριγμα & ὑπόστασις, Stabilimen seu stabilimentum, Fulcimentum. quo sensu præcedentium locorum aliqui accipi possent. ‖ Item κώλυμα, Obstaculum. Iliados ο, — ὕδατος ῥόον ἠκριβοῦσι, Χερσὶ μάλ' ἀμφοτέρῃσι, ἄμαξης δ' ἐξέχματα βάλλων, aquæ cursum dirigit, seu ducit, manibus ligonem tenens, éque riuo obstacula eiiciens, id est lapides aut alia quæ cursum aquæ inhibent. Apoll. Argon. 4, Ἀσπίδας ἡμίσπεις δηιοῦν ἐοῖ ἔχματ' ἐόλασσι Πεσόμενοι, clypeos protendentes quibus ictus arcerent. ET Πόδεχμα, per γ, idem quod ἔχμα, id est Fundamentum seu fulcimentum, στήριγμα, vt ex Suida Eustathius exponit; dicens scribi cum γ, ad similitudinem τοῦ βόεγμα & βόεχμα.

Ἐχμαλῶ, Inhibeo, Impedio, Detineo. κατέχω καὶ ἐπέχω, vt Eustathius exponit, citans etiam ex Rhet. lex. ἐχμάσαι, pro καταφρίξαι, ἐλθεῖν. Et ἐχμάσαι apud Hesychium ὀπτῆσαι, καπίσαι. ‖ Ἐχμάζει ab Hesychio præter κωλύει, κρατεῖ, δεσμεύει, exponitur etiam στείλει, (quod ad secundam πόδ' ἔχμα significationem spectat) item neutraliter, ἡσυχάζει.

¶ Ὄχμα, ατος, τὸ, idem quod ἔχμα. Hesychio est πόρπημα, id est Fibulamentum.

Ὀχμάζω, F. άσω, Detineo, Inhibeo, idē quod ἐχμαλῶ. Apud Eurip. Oreste, postquā Electra dixit, Οὔπω μεθῆκας, χεῖρα δ' ἐμπλέξασ' ἐμοὶ, Σχῆσω σε πόδ' ἐν δίκτυχ' ἁπλωματι, subiicit Orestes, Μέθες· μὴ οὖσα τῶν ἐμῶν ἐφιστόρων Μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλης εἰς πόρπαρον, medium me cōstrictum tenes, Premis. nam ab Hesychio exponitur præter κατέχω, etiam σωρεύω, πιέζω. Ὀχμαζόμενοι eidem Hesychio est etiam μάχεται, βασανίζει, φρουρεῖ, (sicut supra ὄχμα inter alia expositum fuit ἀγῶνισμα) πάλπη. Apud Apoll. certè Arg. 1, ἄρρες ὀχμάζουσα δόον σαμάτης, Schol. exponit κατέχουσα. βασταζουσα, tenens seu gestans. Apud Varin. est, ὀχμάζειν proprie esse τὸ ἐπὶ τοῦ ὑποζυγίου ἀγαγεῖν ἢ ὑπὸ ὄχμα: significare verò & ὑπὸ μάχην καταστῆσαι, ab αἰχμὴ.

C. Νοχμαζῶ, Gesto tollēs in altū, vel In altum sublatū gesto. aut simpliciter Sustollo. In altum tollo. Citatur ex Epigr. l. 1, ἀποχμάσεις pro Gestes vel Con tulces. sed huius posterioris signif. exemplum aliud desidero.

C. ΜΕΤοχμαζῶ, Tollo, In tergum sustollo.

Ὄχμος, ου, ὁ, Eust. dicit ἀνάλογον esse τῷ πλοχμῷ, & sicut πλοχμὸς à πλέκω fit, ita hoc ὄχμος fieri ab ἔχω. quid autē fit, non exponit. Apud Hesych. ὀχμοὶ σταχύων sunt φυτείαι. cui (licet non suo loco) subiungitur, ὄχμοι ἐλαυνεσι, quod (sicut & ὄρχος & ὄρχατος) significat πλοῦτον σίτου φυτείαν. ita vt suspicio mendæ subesse videatur.

Ὄχανον, ου, τὸ, Ansa clypei, inde dicta quòd ea teneatur. Alii Amentum, item habenam, item lorum clypei interpret. τὸ τῆς ἀσπίδος κράσπεδον, vt Eustathius tradit. quod πόρπακα etiam à Græcis appellari, apud Sophocl. Aiace, (ἱερὰ δὲ πολυρράφου σφέτερον πόρπακος, de scuto quod filio Aiax donabat) à schol. annotatur, exponēte, ὁ λῶρος δι' οὗ κατέχουσι τὸν ἀσπίδα. A Plut. tamen apertè distinguitur, vt post videbis. Eust. & ipse τοὺς χαστοὺς πόρπακας, seu (vt alibi) τοὺς ἐξ ἱμάντων πόρπακας, (hoc est, τὰ ὀπίσω τῆς ἀσπίδος τεθήματα δι' ὧν τὸν χεῖρα διέβαινον, vt ab Ælio Dionys. exp.) ὄχανα vocari scribit, dicens, antequam ii inuenti fuissent, antiquos vsos loro lato ab vno extremo ad alterum pertingente, quod πλαμὼν ἀσπίδος ab Homero appellerur, item κανών, id est ῥάβδος τις ἀναφορὰς, qua ipse clypeus gestabatur, & ab ἀναφέρεσθαι ipsa quoque ἀναφορεὺς dicebatur. Lucianus in Herodoto, siue Aetione, de Cupidinibus qui Alexandri armis lu-

A

B

C

D

E

F

G

H

debant, ἐνια τοιαῦτα ὅσα τῆς ἀσπίδος καταλαμβάνει σύριγξι, ἢ ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἐπιλαμβάνεται. Caricæ gentis inuentum id fuit: vnde apud Anacr. est καὶ ἐκτὸς ὀχάνων. Herodot. lib. 1, de tribus Carū inuentis, καὶ ὀχανα ἀσπίδων οὐπω εἶσι οἱ πάντες ἀφοῖ τεθεπ' πῶς δὲ αὐτῶν ὀχανα ἐφόρεον τοὺς ἀσπίδας τοιόνδε εἶπε ἐκ τοῦ ἀσπίδος χρεόμενοι, πελαμῶσι σκυτίοισι εἰκαζόντες τῶν τοῖς αὐχένας καὶ ἀριστερῶν ὤμοισι τεθεμένοι φόρεον, i. Ansas quoque clypeorū excogitarunt. antea nanque absque ansis gestabant clypeos quicunque illis vti soliti erant, colloque & sinistro humero circūpositos vinculis coriaceis tenentes regebant. Luc. Anach. de pila ænea, τοξεύεις, ἀπὸ δὲ μικρὰ ἐσικὰς ὀχανον οὐκ ἔχουσιν οὐδὲ πελαμῶνας. (Ὀχανα Hesychio est etiam δεσμοὶ, i. vinculū.) ET Ὀχανος, ου, ἡ, idem. Plutar. Cleom. πλὴν ἀσπίδα τοῦ δ' ὀχανος, ὃ ἐξ ἀριστερᾶς. vbi apertè distinguitur inter πόρπακα & ὀχανον siue ὄχανον contra Sophocl. schol. & Eustath. Intelligitur autem hic per ὀχάνη ansa siue armilla in tergo scuti cui brachium sinistrū inserebatur, atque ita clypeus gestabatur & regebatur: (per πόρπακα autem, lorum, id est πελαμῶν, vt Homerus, Herodotus & Lucian. paulo antè vocant: quod fibulis clypeo annexum ab humero sinistro & collo dependebat, eóque clypeus regebatur antiquitus) Vnde illud Virgilii, — clypeóque sinistram Insertabam aptans.

Ὀχεῖον, ου, ὁ, Retinaculum, itidem ab ἔχω dictum: quo videlicet aut tenetur aliquid aut cohibetur. Iliad. ο, Minerua telum quod in Menelaum torquebatur, dicitur eò direxisse vbi ζωστῆρος ὀχῆας Χρύσειοι σώεσκον, καὶ δίπτυχα θώρηξ, vbi annuli aurei cohibebant & constringebant zonam ad thoracem: seu (vt Eustathius habet) κρίκοι οἷς δι' ὅλου σωεσκον ὁ θωρηκὸς ζωστῆρες τὸν θώρακα. Et ὀχεῖ τρυφαλείης, lorū galeæ, i. lorū quo galea sub mento cōstringitur. Il. γ, Ἀγχοῦ δὲ μιν πτόλεμος ἴσας ἀπαλῶ ὀχεῖ δέεσιν, Ὅς οἱ ἐπ' αὐτείων ὀχεῖ ἵππειος φάλαινης. At ὀχεῖ πυλῶν vectis dicitur, seu pessulus, seu repagulū, id est lignum quo fores cohibentur & clausæ continentur: ὀμοχλος, ἢ τι ξύλον σωεσκον κλείεσι θύρας παῖς Ἕρας. Il. μ, οὐδὲ πύλησιν Εὖ ἐπιθεσκόμεναι σανίδας καὶ μακρὸν ὀχεῖα. Eodem libro, ὀχεῖα ἐπιθεσκόμεν ὀχῆας Εἴρυε ἐπιστόβαλον. Et paulo post ἐπὶ δ' ἄρα ὀχῆας Ἐρύσσατο. vbi etymologiam attingit, quum priori in loco dicit ἔχει, in altero Ἐρύσσατο. sunt enim ὀχεῖα vel πάσσαλοι τοῖς πύλαις σωεσκόμενοι, vt Eustathius tradit. Il. ο, ἐξ πύλας καὶ ἀπ' ἀσπίδος ὀχῆας. Idem autem esse κλῖδα ἀπὸ τοῦ & κλεῖθρον & ὀπήλιτα & ὀχεῖα & μοχλὸν, vult Eustath. ‖ Ὀχῆς vocatur à quibusdam scrotum, quod magis vsitato nomine ὄρχις appellatur. Gorr.

Ὀχοῦς, οῦ, ὁ, Capax. Qui cōtinere potest. nā & ipsum ab ἔχω deriuatur, vt ὀχεῖν à δέχεσθαι. Od. ε, Οὐδ' ἄρ' ἐπαιλιμένες νῆες ὀχεῖν εὐῆθ' ἕκαστα, nec enim erāt portus qui naues capere & cōtinere possent: τὸ λακωνικὸν ὀχεῖν νῆας ἢ σωεῖν τὰς ναῦς, vt Eustath. exponit, addens tamen, posse ab ὀχέομαι dici, ἐφ' ὧν αἱ ἕνεκα ὀχοῦσι καὶ σώζουσι. Idem ὀχοῦς quoque barytonè dici annotat. ‖ Ὀχοῦς, Retinaculū, Rota, Funis. v. l.

Ὀχῆς, ῆς, ἡ, Cibus. quòd corpus eo continetur & cōseruetur. At ὀχὴ Mons Euboeæ, vel ab ἔχειν dictus vel ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ὀχείας Διὸς καὶ Ἥρας, quòd ibi Iunonem Iupiter inierit.

ΕΥΩΧΙΑ, ας, ἡ, Conuiuium, Epulum, Epulæ. Aristot. Ethic. 7, cap. 5, τοὺς δὲ πὰ παιδία δαιτιζόν ἀλλήλους εἰς ἀνωχίαν. Plato De rep. 1, ἀναμιμνησκόμενοι τοῦ τὰ φροδίσια καὶ πεῖ πίνοις καὶ ἀνωχίας. Lucianus in Macrob. de Gorgia sophista narrat, eum interrogatum vnde ad tam longam senectutem peruenisset, (nam centesimum & octauū annum attigit) respondisse, ἐξ ὧν μηδὲ πω συμβεβηκεν ἐχθῆναι τοῖς ἄλλων ἀνωχίαις. Pollux vult etiam esse δημοσίαν ἑστίασιν, id est conuiuium publicum. quæ itidem vocabuli Epulum propria esse significat putatur. Quod autem ad huius vocis etymon attinet, sunt qui ab ὀχὴ deriuari putent: sunt contrà qui malint dici τοῦ τὸ οὖ ἔχειν κατὰ τοῦτο: ex quibus est Athenæus libro octauo, qui etiam alteram deductionem refellens, scribit, τοὺς δ' ἀνωχίας ἐκάλουν οὐκ ἀπὸ τῆς ὀχῆς, ὅ ὅστι τροφῆς, ἀλλ' ἀπὸ

A

B

C

D

E

F

G

H

τοῦ κοῦ τοῦ τοῦ ἔχειν. Eustathius vno in loco priorem illam deriuationem, in altero vtranque ponit. Ego, vtra probabilior sit, vix iudicare queo: & quanuis hic sub ὀχὴ posuerim, non minus tamen alterum etymon admitto. Hoc tantùm admoneo, si ἀνωχία dicatur tanquā ἀνέχεια, videlicet τοῦ τὸ οὖ ἔχειν, illud οὖ ἔχειν ita esse accipiendum vt docui antea accipi, pro eo nimirum quod Latini quoque dicunt interdum Bene esse alicui de eo qui lautè accipitur, seu qui bene curat corpus, & quod Gall. dicitur Faire bonne chere. alioqui enim perniciosas valetudini esse ἀνωχίας ostendit illud quod modò protulit Gorgiæ dictum.

Εὐωχέω, ῶ, Conuiuio accipio, seu epulis, Epulum præbeo, Lautè accipio. Herodotus, ἀνωχέει τοὺς ἑπομένους. Itē pro Satio, Saturo. Aristot. De animal. 8, μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας ἀνωχεῦσι τοὺς τῷ παίγνοντες. Et pass. Εὐωχοῦμαι, Conuiuio accipior, Conuiuor, Epulor. Xenoph. Pæd. 4, καὶ ἔπινον, καὶ ἀνωχοῦντο, καὶ ἠύλουντο, καὶ πάσης ἀθυμίας ἐνεπίμπλαντο. Aristophanes Pluto, ἐθέλω πλουτῶν ἀνωχεῖσθαι. Inuenitur etiam iunctum accusatiuo, vt apud Xenoph. Pæd. lib. 1, p. 6, circa principium, ἀλλὰ κρέα γε ἀνωχεῖ. ‖ Sæpe verò & me. aphoricè ponitur ἀνωχῶ, sicut ἑστῶ, pro Oblecto: quam metaphoram habet itidem Pasco apud Latinos interdum. Plato in Gorgia, εἰ τοῦ πῶς εἰστάκασιν, ἀνωχοῦσι τῶν ἐπιθυμιῶν. Sic & ἀνωχεῖσθαι ponitur. Exempla autem huius vsus in vtraque voce ex Comm. Budæi more meo petenda relinquo: quæ habentur pag. 741.

Ὄχθη, ης, ἡ, Ripa. Extrema & eminentior terræ ora quā fluuius vtrinque alluit. seu (vt in vulg. lex. est) locus præ ruptus ripæ: at πλαμὼν, planus. Deriuatur autem ab ἔχειν pro ἐφέχειν. Iliad. γ, — παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο, ad Sangarii ripas. Plutarch. Publ. de Horatio Coclite, τῇ πέρην ὀχθῇ τοῦ ποταμοῦ, ad alteram fluminis oram peruenit, ad ripam vlteriorem. Quemadmodū verò Ripa apud Latinos impropriè pro litore marino ponitur, ita & ὄχθη. Odyss. ε, — ἀλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας. Ὄχθαι fossarum, dicuntur tumuli eminentes ab vtraque parte. Il. ο, — ὀχθας καπέσσιο βαθείης ποσσὶ ἐρείπων, Ἐς μέσον καπέβαλε, id est χείλη καὶ ἀνάπτυσις κοίλης τάφρου. ET Ὄχθος, ου, ὁ, idem quod ὄχθη, id est ripa, ἢ πόρρω μὲν ἄκρα, Hesych. Item Littus, vt ὄχθη paulo antè, τὸ ἀπόκρημνον σῶμα τῆς θαλάσσης, Hesych. Præterea idem quod ὄχθη in posteriori significatu, id est Tumulus eminulus, τὸ κατὰ ἐπανάστασις, seu τὸ ὑψηλὸν τῆς γῆς, (vel, vt Hesychius exponit, διέξοδος καὶ τραχὺς τόπος, ἢ ὁ χῶρος τῶν πετρῶν, κρημνός) Grumus, Cliuus. Xenoph. De re equestri, loquens de experimentis militaribus, πόροις δέρματος ἄν, ἐνταῦθα ὑπὸ δαίνειν, ἐπ' ὄχθης αἰωρεῖσθαι, ἀπ' ὄχθων καταλλεσθαι, καὶ τοὺς ἀναίνεσθαι δὲ καὶ κτῆ, τραχυτὸ καὶ πλάγια ἐλαύνειν. vbi est aliquid minus quàm ἀναίνεσθαι. Alibi dicit ἀπ' ὄχθων καταίρειν. Euripid. πέτρινος ὄχθος. Idem ὄχθος ἄρειος, collis Martius. A Proclo exponitur ἡ στορεία τοῦ χώματος, deducente inde ἀνωχθῶ. Hinc metaphoricè Ὄχθαι apud medicos dicuntur tumores verrucosi tuberosique, quales in elephanticis apparent: inde labra hulcerum prætumida, callosa & dura, ὀχθώδη, q. d. verrucosa appellantur. Gorr. ‖ Item Labor, κόπος, Proel. in Hes.

Ὀχθηρὸς, ου, ὁ, Riposus, Cliuosus. ὀχθηρὸς χῶρος, in Epigr.

Ὀχθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Idem. Item Verrucosus, Torosus: vt B. interpr. Dioscor. lib. 1, cap. 157, de myrtidano, ὅπερ ἐστὶν ἀνώμαλος καὶ ὀχθώδης καὶ ὁμόχρους, virgultum myrto adnascens, nodosum, inæquale, verrucosum, cōcolor, vt Gorræus habet, Prominens & tumens, vt Hermol. Et Galen. ὥσπερ εἰ πλησίον τῆς ἀνατρεπόμενος, ὀχθώδη, ἀνάμαλον. alibi ὄγκος ὀχθώδης καὶ ἀνώμαλος. Synes. de equo turpi, ὀχθώδης τε ὢν τὸ κρανίον καὶ λειπόδρομος πολὺ ὀσφύϊ.

ΟΧΘΕΩ, ῶ, Offendor, Indignor, Grauor, id est grauatè fero. metaphora ducta ab ὀχθη, quoniam animus eius qui re aliqua offenditur, aut indignatur, quasi exurgit & intumescit: vt ὀχθεῖν idem fit quod Sophocles dicit, ὑψοῦ σ' ἀίρει θυμὸν Οἰδίπους ἐν λύπαις. Quibusdam tamen ab ἄχθομαι deriuare magis placet: & certè quod ad significat. attinet, diuersa non est. Iliad. α, Τίω δὲ μάγ' ὀχθήσας τε θεσσόφρονα νεφεληγερέτα Ζεύς. id est δεινοπαθήσας, ὑποφλυσθείς, ἀχθεσθείς. Ibidem, Ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρανίωνες. Ab Eustathio exponitur etiam πονέω. VNDE Ὄχθησις, εως, ἡ, Offensio, Indignatio. Hesychio est θόρυβος, πάραχος. ET Προσοχθέω, ῶ, F. ήσω, Offendo, vel Offensus sum, Infensus sum, Tædiū molestiámque capio. Suidas, postquam θεσσόχθησα exposuit, εὐδιελυξάμην, διεκρεσθέν, subiungit, καὶ Πισίδης, εἰ δ' αὖ ἀχολόζει καὶ θεσσοχθεῖ τῇ μέθῃ. vbi vulg. lex. interpr. Impingit. Deriuatur hinc ETIAM Εὐοχθέω, ῶ, F. ήσω, ab eodem Eustathio explicatum, ὅθεν καλοῖς κοπιάω. Alibi verò tradit quosdam ab ὀχὴ deriuare, interposito θ, vt in πεχθὰ & πηχθά. Hesiod. Erg. lib. 2, Εὐοχθέων δ' ἵξεαι πολὺ ἔαρ, οὐδὲ θεὸς ἄλλοις Αὐχάσει. id est Facili labore, οὐ κεκοπιακώς, (quomodo κάμματον ἀνάμαπον dixit Euripides) Peruenies ad ver magna cum prouentuum vbertate & laborum fructu. Vel, Lætus & victu abundans: deducendo ab ὀχὴ, id est θρεπτή. Vel, Amplos frugum habens cumulos, ab ὄχθος, id est στορεία τοῦ χώματος. Vel οὖ ἔχων & quasi ἀνωχούμενος, Tot enim modis à Proclo exponitur, autore alioqui non valde idoneo. Scribitur verò ibi ET Εὐοχθέων. SED ET Εὔοχθος reperitur, quod eodem modo vt præcedens Εὐοχθέω exponi potest. Athen. lib. 4, ex Bacchyl. Αὐτόμαπι δ' ἀγαθῶν δ' ἄπαι ἀνόχθοις Ἐπέρχεται δίκαμι φῶτες ad opipara, ad opulenta, ad læta conuiuia: respiciens ad illud, Αὐτόμαπι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ὅθι δ' ἄπαι ἴασιν.

¶ Ὀχεζῶ, idem quod ὀχθέω, teste Eustathio, citāte ex Oppiano, ὀχεζῶν σφαλέω. VNDE Προσοχεζῶ, F. ίσω, Offendo. idem quod προσοχθέω, hoc est προσκρούω, προσπίπτω, ἀπὸ τοῦ τὰ ὀθνεῖα κρούματα τῶν ὀχθῶν προσκρούσας, vt Suidas annotat. Ab eodem exponitur etiam διαρεσῶ, βδελυσσόμαι. Est autem vocabulum Græcis Bibl. interpr. vitatissimum. Psal. 94. πολλὰ ἐπὶ προσόχθισα τῇ γενεᾷ ταύτῃ. Quadraginta annos offensus fui generationi huic. Damasc. 118, εἰς γὰρ προσοχεζῶ θεός, καὶ εἰ ὑπὸ πρόσχθισον ὑπὸ πάσας καὶ οἷς θεραπεύεται, καὶ οἱ πύπτω θεραπεύεις ἀφεραὶ θνήσκεται. id est, Quibus offenditur. Leuit. cap. 18, καὶ προσόχθισεν ἡ γῆ τοῖς ἐνοικοῦσι, & infensa fuit terra. Aliquando additur etiam præpositio ἐν, more Hebræorum, vt Ezech. cap. 26, προσοχθεῖτε ἐν ταῖς ἀνομίαις ὑμῶν, Displicebitis vobis in iniquitatibus vestris, vel Displicebunt vobis iniquitates vestræ. Interdum commodius redditur, Tædium & fastidium percipio, id est διαρεσῶ. vt Genes. cap. 27, προσόχθισα τῇ ζωῇ μου, tædet me vitæ meæ. Ponitur etiam transitiuè, vt Offendo apud Latinos. Sic Paralip l. 1, προσόχθισεν ὁ λόγος τὸν Ἰωάβ, Offendit Ioab, Malè habuit Ioab, seu Molestus fuit Ioab. Item Grauor, idem quod ἄχθομαι. Eccles. 6, de sapientia, ὑπόλυε τὸν ὦμον σου, καὶ βάστασον αὐτὸν, καὶ μὴ προσοχθίσῃς τῇ δεσμοῖς αὐτῆς, est Ne graueris, inquit Budæus. quæ forte assis significatio præponenda superioribus videatur. Citatur etiam pass. προσοχθισθὲν δορυφόρος, pro Abiectus est clypeus: ex cap. 1 lib. 2 Regum. VNDE Προσόχθισμα, ατος, τὸ, ET Προσοχθισμὸς, οῦ, ὁ, Offendiculum, Offensio: vt προσοχθίσματα προσοχθιεῖς, offensione offendēris, Hebraica loquendi formula, pro Summopere offendēris, Summopere tibi displicebit. προσοχθισμὸς, πρόσκρουσις, δεινοπαθεία, vt Hesychius exponit: quibus subiicit Budæus, πάθος γνώμης, συμπάθεια. Et προσόχθισμα (vt idem Budæus annotat) in libro Regum sæpe legitur vt βδέλυγμα, de idolis dictum: vbi Latinè Offensio legitur semper: vt in 4 Regum cap. 23. Hæc ille. Apud Suidam quoque est, προσπόχθισμα ἡ γραφὴ καλεῖ εἴδωλα. Sed verbum hoc cum suis deriuatis & compositis Græcis Bibl. interpr. peculiare esse existimatur: nullum certè vsus illorum exemplum aliunde affertur.

Ἔσχατος, ου, ὁ, Vltimus, Postremus. Plato Timæo, τὸ μέσον μὲν, πρῶτον τε ἔσχατον γιγνόμενον τὸ τ' ἔσχατον καὶ τὸ πρῶτον, αὖ μέσα ἀμφοτέρα. id est (Cicer. interpr.) Id quod medium est, cum primum fit, tum postremum: postrema verò & prima, media fiunt. Idem Cicer. ibidem ἔσχατον οὐρανὸν vertit Extremitatē cæli. Thucydides ἔσχατα τοῦ ἄστεος appellat, pagina 193. Extremam

vrbis partem. Homero ἔσχατοι, vel ἔσχατοι ἀνδρῶν, qui A
velut in postremo habitant orbe, (id est postrema orbis parte: vel potius (vt Virgil. loquitur) toto procul orbe remoti. Ab Æschylo autem Canobus dicitur ἔσχατον γθονός, quòd sit maritima. Interdum ἔσχατος signifi. Qui vltimum gradum tenet. quo sensu apud Aristot. ἔσχατος δῆμος exponitur Infima plebs. Nonnunquā tamen ἔσχατος contrà redditur Summus. cuius significationis (quam alio respectu habet) istam esse rationem puto, quòd quum Plato (exempli gratia) ἐσχάτην ἀδικίαν
vocat in 2 De rep. summam iniustiriam, (id est, qua nul B
la capitalior est, vt Cicero vertit) intelligit quæ primū quidem gradum inter alia iniustitiæ genera tenet, sed quæ post vltima omnium, seu post reliqua omnia iniustitiæ genera excogitata fuit. Sic ἔσχατη πωλία quod itidem Lat. Vltimum supplicium dixerunt, quod post cætera omnia suppliciorum genera excogitatum fuit, vt ea longè crudelitate superans. Dicunt verò & παντὰ τὰ ἔσχατα πάσχειν (quo vtitur Xen. Prædiæ 3) eodemque modo Latini Vltima omnia pati. (Talem autem fi C
gnificationem habet istud nomen & quum dicitur Vltima experiri. Sic apud Liuium, Necessitas vltimum & maximum telum) Sed & Summum pro Vltimum seu Extremum in nonnullis loquendi generibus ponitur: vicissimque Extremè pro Summè. Interdum ἔσχατον substantiuè ponunt, genitiuum ei addentes: vt Plato De rep. 2, εἰς τὸ ἔσχατον ἐλθεῖν τῆς ἀδικίας, ὃ ἂν δικαιοσύνης, ὁ δὲ ἀδικίας (eo sensu quo εἰς τὴν ἐσχάτην ἀδικίαν modo ex eo protuli:) id est Ad summum vsque gradum. Alicubi etiā εἰς τὸ ἔσχατον, sicut & εἰς τὰ ἔσχατα, aduerbii locum obti D
net, pro Summè, Admodum. Lucianus in Herc. γελᾶν εἰς τὸ ἔσχατον ἀσφαλανπίας. Xenoph Lacedæm. polit. τοῦτο καὶ θαυμάζω, καὶ εἰς τὰ ἔσχατα μαλακῶς ἀνέχομαι. Reperitur & ἐσχατώτατα superl. apud Xen. Hell. 2, τὰ πάντων ἐσχατώτατα παθών. Cæterùm quod ad etymon huius vocis attinet, ratione carere non videtur deductio ab ἔχω, si modò accipiatur pro Cohibeo. quia id in quo consistimus, (consistimus autem in eo quod vltimum est) veluti nos cohibet, quum non finit vltrà progredi. Sic & Lat. Vltimum dictum quidam credunt Vl B
tra quod pergere non liceat.

C. Ἐσχατόγηρως, Qui extremam senectutem attigit, Decrepitus. Plut. in Pompeio.

Ἔσχατος, Extremè, Summè, Ita vt nihil supra. Suid. Apud Marcum autem c. 5, ἔσχατός ἐστι, q.d. Extremè se habet, pro In extremum vitæ periculum adducta est.

Ἐσχατιά, ᾶς, ἡ. Extremitas rei alicuius. Ora. vt ἐσχατιὰ τοῦ μέρους, Philo. Sic ἐσχατιὰ γῆς καὶ θαλάσσης, Vltima pars loci alicuius, & remotissima, vt ἐσχατιὰ ὁδοῦ, vel ὁδοῖς. Et F
pars quæ est in confinio. Hom. Il. 1. Νῦν δ' ἐσχατιῇ Φθίης. Vide Eustathium. Interdum verò sine adiectione, Recessus vltimus seu extimus, Locus abstrusus, Solitudo. Budæus ex Synesio & Basilio. Item ἐσχατιαὶ Prædia ab vrbibus summotiora, quasi in finibus ita cuiusque ditionis aut territorii, ex Aristot. vt idem docet. Præterea extremus ordo & remotior à principatu, apud Areop. De quibus signif. lege B. p. 82.

Ἔσχατος, Vltimus. vnde ἐσχάτης μοίρης ex Epigr.

Ἐσχατόεις, εντος, ὁ, poet. Vltimus, Extremus. In vltimis finibus situs. Fœmin. ἐσχατόεσσα. ET Ἐσχατόωσα pro eodē. vt in Bœotia, — Ἀϊδηλόα τ' ἐσχατόωσα, participii forma. Sed & ἐσχατόεσσαν ibi quidam legunt.

Ἐσχατόω, Extremus sum, vel In extremitate sum, i. extrema parte. vt τὸ ἐσχατόοντα θεῶν ἀείδειν, Theophr. Et Ἐσχατόουσα τῆς Ἀχαΐας, Polyb. In extremis Achaiæ finibus sita, vel Achaiæ extrema contingens.

Ἑσχάρα, ας, ἡ, Focus. vt Od. ζ, ἡ δ' ἧστο ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, Sedet ad focum, Foco assidet. Et Od. ξ, ἕστηκεν ἐπ' ἐσχάρῃ. ET ἐπ' ἐσχαρόφιν, Od. τ. At verò Il. κ, H
v. 419, Ὅσσαι γὰρ Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, vocantur ἐσχάραι πυρὸς ipsæ domus, seu qui habitant in singulis domibus. quod ego planè simile esse arbitror Gallico huic generiloquiō. *autant qu'il y a de feus*, pro *autant qu'il y a de mesnages*. Vide Eustathium, qui aliam quoque expositionem affert, sed magis coactam. Ad verbum autem πυρὸς ἐσχάραι sunt qui accipi putēt pro πυραὶ seu πυρκαϊαί.

Cæterùm quod ad etymon huius vocis attinet, Eustathius ibidem tradit ἐσχάραν in propria significatione A
esse πλὴν μὴ ἔχουσαν ὕλην, ἀλλ' ὅπερ γῆς οὖσαν, vel κοίλωμα. idemque habet Etymol. Quibus ex verbis etymon hoc elicio, (cuius nullā ab illis factā esse mentionē miror) ἐσχάραν dictam esse παρὰ τὸ ἔχειν ἔσας, id est γῆς. Non ignoro interim, afferri aliam ab Eustathio notationē, sed quæ alia ratione ei tribuatur. scribit enim πλὴν συνκαὶ ἐσχάραν nomē hoc accepisse παρὰ τὸ ἔχειν δραῖ, i. quotidianas preces. Fuisse autem & ἔσχαρας quasdam θεοφόρους docet Eustathius. ‖ Idem à Sophocle αὐτὴ βωμοῦ, id est pro altari, accipi docet: necnon ab Euripide, scribente, Μυλοσπαχεῖν δ' αἷμα ὠν ἐν ἐσχάραις. Ex eodem autem affertur & ἐσχάρα βωμοῦ. ‖ Item ἐσχάρα in plaustris quod Homerus πίναξ & ἀσπίδειον vocat: de quo lege Eustathium. ‖ In vulg. lex. annotatur & pro vagina tegendi, ex Theophr. Item pro basi ex arrectariis & transuersariis compacta, ex Vitr. quem adi. vide & in ἐσχάρεως paulo post. ‖ Ἐσχάρα in Epigr. Et pro Craticula: a cuius similitudine quidam basin illam nomen hoc fortitam existimant. ‖ Ἐσχάρα, pars balnei, Poll. ‖ Ἐσχάρα & pudendum muliebre, Eustath. at verò schol. Aristoph. ἐσχάραι plural. κείλη eius vocari tradit. ‖ Est etiam ἐστία, Etymol. & Eust.

Ἐσχάρα apud medicos Crusta, & quidem ea propriè quæ ab ardente ferro aut medicamento caustico inducta est. Sic autem appellatur & ea quæ sponte sua vlceribus canis accrescit crassa nigraq;. Nominatim autē cautatis habenda est hic ratio. si verum est quod tradit post veteres grammaticos Eustathius: videlicet ἐσχάραν esse πλὴν κοίλωμα, secundum quosdam, & inde medicos appellasse τὰ ἐν σώματι κοίλα ἕλκη. Quæ itidem habet Etymologicus: sed is perperam dicit, παρὰ τὸ καθίζειν &c. quasi illa significatio vocis ἐσχάρα quam ei primam dedi, hinc petita sit, & non contra. Sed & Eustathius male (quod ūnque autores sequutus sit) dixit ἐσχάρας esse cauas vlcera, quum sint potius crustæ quæ ipsis vlceribus canis accrescunt. HINC Ἐσχαρόω, ῶ, Crustas obduco, In crustas erumpere facio, q. d. Incrusto. Et ἐσχαροῦσθαι. vnde ἐσχαρούμενα ἕλκη, Dioscorides 4, vlcera quæ crustas contraxerunt. quæ crustosa quidam vocarunt. ET Ἐσχαρώσας, q. d. Incrusta to. ITEM Ἐσχαρωτὸν medicamentum, q. d. Incrustatiuum, vel Crustificum, id est Crustas inducens, Galeno libr. 6 κρ. πάσης. SED ET Ἀπεσχαρώσαν his addendum, quod de vlceribus dicitur quibus crustæ detrahuntur. Eustath. tamen actiuè exponit.

Ἐσχαρεών, ῶνος, ὁ. Qui foco præest in naui. Poll.

Ἐσχαρίτης, q.d. Focalis. ἐσχαρίτης ἄρτος, Coctus in foco, vt quidam interpretantur, Hesych. Vide Athenæum & Pollucem. Additur autem & Ἐσχαρίτη in vulg. lexicis, ex Reg. lib. 2, cap. 6, pro assa ura carnis, ἐκάστῳ κολλυρίδα ἄρτου, καὶ ἐσχαρίτην, καὶ λαγανον ὀνόματι. Sed Budæus accipit pro accusatiuo ab ἐσχαρίτης: nec certè video qui dici aliter possit, & quomodo ἐσχαρίτη nominatiuus esse queat.

Ἐσχάριος, ου, ὁ & ἡ, Ad focum pertinens. & q.d. Focalis. vt ἐσχάριον πῦρ, Foci ignis, in Epigr.

Ἐσχαρεών, ῶνος, ὁ, Focus, in vulg. lex. quod suspectum est.

Ἐσχαρίδιον, ου, ἡ, ET Ἐσχάριον, ου. τὸ, q.d. Focilus, id est paruus focus. Plutarchus in Publ. de Mutio Scæuola, πολὺς ἐσχαρίδες τῶν ἐκείνου, &c. ‖ Item Craticula, aut aliud coquinarium vas. At ἐσχάριον est etiam Acerra, Thuribulum, θυμιατήριον. vel potius κοῖλον θυμιατήριον, vt habet Eustathius. Item Machina apud Athenæum, qua naues in mare trahuntur, vt idem annotat. Bud. autem exponit ex eodem Athenæo Basis & fulcimentum nauis, quum eam fabricantur, vel stat in nauali. At Turn. ostendit Vitruuiū apud Athenæum in lib. De machinis bellicis ἐσχάριον vertisse basin, item compactionē, item transtrorum planitiem.

Ἔγχος, εος, τὸ, Hasta Il. ζ, τῷ δ' ἔγχει χεῖρα κατείπε, cir cū hastā manu fatigabitur. Et γ, τῷ δ' ἔγχος μακρὸ πέπηγεν. Et alibi passim apud Homerum cæterosque poetas. Volunt autem dictū ἔγχος gramm. παρὰ τὸ ἔχειν quod est Tenere. ‖ Ἔγχος, Ensis. Soph. sæpe. vt

ἀμφῆκες λαβὼν ἐμαίετ' ἔγχος. Ex eodem affertur φρουρίδος ἔγχος, metaph. dictum pro βοήθεια. A

C. Ἐγχειάστωρ, ορος, ὁ & ἡ, Hasta viuens, id est bello, in vulgaris lexicis. Sed puto mēdosum esse pro ἐγχειροχάστωρ, de quo alibi.

C. Ἐγχειόβραυστος, q.d. Hastifulminus. Ita dicitur Iupiter tāquam fulmine pro hasta vtens. Vide Eustathium.

C. Ἐγχεμάρτορος, Hasta furens, id est Bellicosus. Sic Ense furens dixit quidam Lat. poeta: sed & alia quædam huiusmodi memini me apud poetas Lat. legere. ET Ἐγχεσίμαρτος pro eodem, Hes. B

C. Ἐγχεσίμωρος, In vibranda hasta exercitatus: & ex cōsequenti Bellicosus, apud Hom. Sic autem dici volunt quasi ὁ καθὼ τὰ ἔγχεα μεμορηκώς, id est πεπονηκώς, mutato ο in ω: vel ὁ ἔγχεων ὥραι ἔχων, id est φροντίδα. ‖ At in Epigr. lib. 2, Appianus iocosè dixit δυο Θεσσαλοὶ ἐγχεσίμωροι, deducens à μωρὸς quod stultum significat, & ita vocans pugnatores stultos, seu fatuos seu stolidos. Ibidem est & compar. ἐγχεσιμωρότερος.

C. Ἐγχεσπάλος, Hastam vibrans, Hastæ vibrandæ peritus. ex quo intelligitur Bellicosus apud Hom. & cæteros C
poetas. SED & Ἐγχεσπάλιος dicitur. nam Hesych. ἐγχεσπαλλοι exponit οἱ τὰ δόρατα πάλλοντες, πολεμισταί. Est autem regularis hoc quàm illud, licet rarius.

C. Χαλκέγχης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ærea hasta vtens, vel ferrea, Hastatus, Armatus. Aut etiā Bellicosus. χαλκεγχέων Τρώων, Eurip.

Ἔγχυρος, ου, ὁ, Munitus. Firmus, Tutus. ἔγχυρον χωρίον, Locus natura munitus, Xen. Pæd. 2 & 3. Idē, ἃ αὐ οἰόμεθα πλείστου ἡμῖν ἄξια εἶναι, ταῦτα πιστοῦμεθα ὡς ἐν ἐγχυροτάτῳ τῷ πιέσθαι. Sed hic obserua omitti substantiuum, vt alibi sæpe. Sic Thucyd. 1, ἀπὸ ἐγχυροῦ τόνδε, ὡς τῶν νῦν ἐκ τῆς Θηβῶν, ὁρμᾶσθαι, ex quopiā loco munito ac tuto. Et Xenophon rursus, ἐν ἐγχυρῷ εἶναι: vt & Lat. In tuto esse dicūt, omisso substātiuo: vel potius ablatiuū Tuto substātiuè accipientes, vt ἐγχυροῦ & ἐγχυρῷ in illis exemplis. Bud. tamē nō vt ego, ἔγχυρον neutro genere, sed ἔγχυρος masculino sicut & ὀχυρός, vul. accipi à Xenophōte pro ἔρυμα, id est Munitio, Locus natura munitus. In quo quid sequatur nō video. nam licet ἔγχυροὶ τόποι, sicut ἐγχυροὶ χωρίον, dici possit, non dubium est tamen quin substātiuè dicendum sit potius ἔγχυρον quàm ἔγχυρος. Item ἔγχυρος τοῖς καλοῖς pro A formosis turus erat, ex Plutarcho in Solone. Apud Thuc. autem lib. 1, pag. 12, καὶ ταῦτα πιστεύοντες ἐγχυρὰ ὑμῖν παρέξεσθαι, vulgò exponitur Se hæc vobis probaturos: sed malo simplicius, Se hæc solida & firma vobis præstituros. Cæterū ἔγχυρος ab ἔχω derivat Etymologistes, vt sit quasi ὁ αὐτέχων. ego tamē mallem ἀπὸ τοῦ ἔχεσθαι deducere, vt ἔγχυρος diceretur quasi Hære ns, seu Firmiter hærēs. Siue autē ab ἔχω siue ab ἔχεσθαι verum sit deduci ἔγχυρος, priūs esse quàm ὄχυρος meritò censebitur. F

C. Ἐγχυφρών, ονος, ὁ καὶ ἡ, Firma & stabili prudentia prædi tus, Seria cogitans. Hesych. & Etymol.

Ἐγχυρῶς, Tutò, Firmè.

Ἐγχυότης, ητος, ἡ, Munitio, Munimen, Firmitudo. καὶ πλὴν ἐν οἰκοδομῇ ἐγχυότητα, Philo.

Ἐγχυόω, ῶ, Munio, Firmo, Firmum reddo. Item Vallo munio. Isocrates, καὶ τοῦτοις ἐγχυῶσιν τὴν Ἑλλάδα. ET Ἀπεγχυόω pro eodē. vnde pass. ἀπεγχυῶσθαι Theophr. Vallo munitum esse. B

¶ Ὀχυρὸς (de quo suprà) idem quod ἔγχυρος, Thuc. & Xeno G
phon. Et ὀχυρὸν substantiuè etiā, sicut ἔγχυρον, Locus munitus. Xenophon Pæd. 6, τοῦ μὲν ἐκείνου ὀχυροῦ ἡμᾶς ὡς πλεῖστα παραιρεῖν, ἡμῖν δὲ αὐτοῖς ὡς πλεῖστα ἰσχυρὰ ποιεῖσθαι.

HINC Ὀχυρῶς, aduerb. ET Ὀχυρότης, ET Ὀχυρόω, quæ idē signif. quod ἐγχυρῶς, & ἐγχυότης, & ἐγχυόω. Sed ὀχυροῦσθαι actiua etiam signif. pro Munire apud Polyb. & App. ITEM verbale Ὀχύρωμα (QVOD & Ἐχύρωμα) Munitio, munimentū. A Bud. exp. etiam Castellū, Arx, Præsidium. Paulus 2 Ad Cor. 10, λογισμοὺς καθαιροῦντες ὀχυρώματων. Est etiam idem quod Romanis Clausura, teste H
Suida. Sed κλεῖσθρα apud eum legitur. Exponitur ὀχύρωμα & Firmamētū. ET COMP. Ἀντοχυρόω, ῶ, Ex aduerso munio. AT Ἀποχυρόω, ET Διοχυρόω, ET Ἐξοχυρόω, idem quod ὀχυρόω, nisi quòd præposi. vim addit.

Polyb. τὰ δὲ πρὸς τὴν λίμνην στενὰ, διωχυρωμένα τοῖς φρουροῖς καὶ χάρακι. (sic autem dixit App. in 5 Ciuil. bell. χαρακώμασι καὶ πάφροις ὀχυρούμενος) Plutarch. in Demosth. οὐδὲν ἀνεῖς τὸ λαμβάνειν παντάπασιν ἀπωχυρωμένος. id est Aduersus sordes munerum non prorsus munitus, non instructus integritate: vt Bud. vertit, optimè meo quidem iudicio, sensum exprimens. Apud eundem Plutarchum in Camillo, παντάχόθεν ἐξωχυρῆσθαι, exponitur Vndique munitos esse.

Ὀχυρόπαπος, Loca natura munita per quæ tutò viam facere licet. Bud. ex Plut. in Demetrio.

ΕΝΕΧΥΡΟΝ, ου, τὸ Pignus, quod videlicet debitum aut pactum aliquod redditur ἐχυρόν, id est tutum. Quo dicitur modo Gallicè *Seureté*, a nomine *Seur*, quod est Tutus. Aristoph. Pluto, πῶς γὰρ οὐ γράψαιμι, πίστιν ἀπαίδα οὐκ ἐνέχυρον πόλει; Non dat pignori, seu opponit: Aut Pignerat, vel Oppignerat. Herodotus autē dixit ἐνέχυρον τὸν νέκυν τῷ πατρὶ ἀποδεικνύς. Et ἐνέχυρον γλυκύμυθος, Luc. De luctu. Item metaph. apud Chrysost. εἰ μὴ ἐνέχυρα τῆς αἰσχύνης ἔλαβον. vbi quidam interpretātur Arrhabonē.

Ἐνεχυράζω, Pigneror, Pignora capio, vel Pignori capio, id est in pignus. vt apud autorem Axiochi, κἂν μὴ τις γνῶναι αὐτὸν χρέος ἀποδιδῷ τὸ τῆς ζωῆς, ὡς ὁβολοστάτης ἡ φύσις ἀπαιτοῦσα ἐνεχυράζει. Vtitur Aristophan. Nub. voce media. Frequens est actiua apud Græcos Bibl. interpr. ex quibus affertur cum accusatiuo pro Accipere seu auferre loco pignoris. Itē ἐνεχυράζειν τὸ ἐνέχυρον ex iisdem pro Auferre pignus: itē ἐνεχυράσμὸν ἐνεχυράζειν pro Retinere pignus. Et cum accusatiuo personæ, ἐνεχύρασας τοὺς ἀδελφοὺς ἐμοῦ. pro Abstulisti pignus à fratribus.

HINC pass. Ἐνεχυραζόμαι apud Aristoph. τὰ χρήματα ἐνεχυραζόμαι, bona mea capiuntur pignori, vel in pignus. Hinc ἐνεχυρασμένος, Captus pignori, vel Oppignerat. Sed inuenitur & ἐνεχυρασμένος A B Ἐνεχυραζόμαι.

Sed ἐνεχυραζω accipitur etiam pro Pignero, seu Oppignero, id est Pignori oppono. Qua in significatione poni & ἐνεχυράσασθαι vocem mediam tradit Bud.

HINC Ἐνεχυρασμός, Pigneratio, vel Oppigneratio. Itē Pigneratio corporum, Bud. 16. ET COMP. Καπνεχυραζω, Poll. Pigneror. ET Προσενεχυραζω, vnde Demost. 255, προσενεχυραζε Φαινοστράτῳ, quod Budæus vertit, Pignora eius cepit pro collatione.

Ἐνεχυειάζω, idē quod ἐνεχυραζω, Pigneror, vel Oppignero. Æschines, ὃν Δημοσθένης μισθῶν λαβὼν ἐνεχυείαζεν. (vbi obserua ἐνεχυείαζεν sine incremento.) Hinc ἐνεχυείασα, Pignori oppositum fuerat, Synes. ITEM Ἐνεχυειασμός, idem quod ἐνεχυασμός. Bud. pag. 26. ET Ἐξενεχυειάζω itidem pro Pignora capio, Laertius in Menippo.

Ἄχυρον, ου, τὸ, Palea. Acus, Festuca. Xenophon in Œconomico, λαβὲ δέ τις λικμᾷ ὁπόσον τῶν ὑπηνέμου ἀρχαῖος, δῆλον, ἔφη ἐγώ, ὅτι ἀδίκως ἐν τῇ ἀχυροδόκῃ ἔσται τὰ ἄχυρα. A Budæo exponitur eriā Folliculus tritici. Idē annotat ἄχυρα à Xenophonte vocari etiam Aristas cum culmo excussas, id est stramenta. ‖ Quod autem Hippocrates dixit ἀπὸ τοῦ τοίχου τὰ ἄχυρα ἀπάσασθαι, Celsus vertit, In adiuncto parietе siqua minuta eminent carpere. Cæterùm ἄχυρον quidam quasi ἀέχυρον, alii ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχεσθαι dici putarunt.

C. Ἀχυροδόκη, q.d. Palearum receptaculū. A Budæo exponitur Locus vbi paleæ volitātes cogūtur, ex verbis Xenophontis quæ modò protuli. ET Ἀχυρεών, ῶνος, ὁ, ITEM Ἀχυρμιά, Hom. (quasi ἀχυρεά) idem quod ἀχυροδόκη. A b aliis Aceruus palearum exponitur.

C. Ἀχυρότεψ, οος, ὁ καὶ ἡ, Paleam terens. In Epigr. καὶ πειθόλοις ὀξεῖς ἀχυρότεψ βας.

Ἀχυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Acerosus. Apud Aristot. in Problematis, τὸ ἀχυρωδὲς παρὰ τὸ ἀλεύρου, quidā interpretantur Quantum in farina est furfureum maximē.

Ἀχυρόω, ῶ, Paleis sterno & respergo. Aristot. in Probl. ὅταν ἀχυρωθῶσιν αἱ ὀρχῖσκαι, ἥπερ οἱ χοροὶ γεγόασι. Item Paleas admisceo, Gaza apud Theophrastum.

HINC Ἀχύρωσις, (q.d. Paleatio) Constructio quæ fit paleis. Exponitur & Paleata constructio apud Aristot. de nido hirundinis.

Ἀχυρώδες, Palcolæ, in v. I.

Αὔξω, Augeo, Accumulo. Od. ο, — ἀλλά μοι αὐτὰρ ἔργον ἀέξοιεν θεοί. ‖ Ἀέξω, Proueho, Promoueo. Hesiodus Ἔργων initio, Ῥεῖα δ' ἀείζηλον μινύθει καὶ ἄδηλον ἀέξει. id est, Facilè [Iupiter] illustrem attenuat, & ignobilē prouehit, siue promouet. vel, Ignobilib⁹ amplitudinē & dignitatem donat. Quam significationem habet & in hoc Callimachi versu, Οὐκ ἀρετὴς ἄπο δῶρον ὅ τοι πατὴρ αὔξομαι ἀείξων. ‖ Ἀέξων ab Hesychio exponitur etiam ἔχων, id est habens. volens (vt opinor) significare simpliciter ἔχων in his Homeri locis, & aliis huiusmodi: Il. ο, Εἴσκει μέγα πῆδος ἐοῖ σηθεσσιν ἀέξων. Et Od. ω, πένθος ἀέξων. & Od. λ, Ἐν δ' ἔχε κῆρ' ἀλγεα, μειλοσύνας θέσκε πένθος ἀέξων. At apud Hesiodum, αἶψα δὲ θεσσι θαρσος ἀείξω, exponunt Fiduciam accumulans.

Ἀέξομαι, pass. Augeor, vel Cresco. Il. χ, Τυδείδαο δὲ νῶϊ ἀέξετο. Il. λ, Ὄφρα μ' ἵππος ὦκα καὶ ἀέξετο λειὸν ἄμαρ. Apud eundem ζυμὸς dicitur ἀέξεται, Od. ξ. sic & apud Hesiodum in Theogonia. De deriuatione autem huius verbi vide in Αὔξω.

C. Ἀεξίπους, Fœtum augens. Apud Nonnum ἀεξίπους dicitur pater, id est prolificus, fœtificus, vt vulgo exponūt. Ex ἀέξω & πους.

C. Ἀεξίζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Plantas augens, Plantis dans incrementum. Auroræ epithetum in Anthol. epigr. Appellatur enim ἠὼς ἀεξίζωος.

¶ Αὔξω, Fut. αὐξήσω & Præteritū αὔξηκα, Aor. 1, ἠύξησα tūquam ab αὐξέω, circumflexæ coniugationis. Idē significat quod ἀέξω, augeo vnde opponuntur αὐξέω & μειόω apud Aristotelem in Rhetor. 1. Isocr. in Panathenaico. τὰ μικρὰ τοῖς πράγμασιν ἐπαίνοις αὐξῆσαι. id est, Res paruas verbis augere facile est. Apud Herodotum τὰ Ἑλληνικὰ αὔξειν, nonnulli exponunt, Græcis studebant fauebántque. Sed malim, retinendo significationem vsitatam huius verbi, reddere, Res Græcorum promouebant, siue prouehebant. Αὔξειν τοὺς πολίτας, Augere honoribus & ornare, vt Bud. apud Xenophontem exponit. Idem apud Isocratem ad Phil. αὐξῆσαι αὐτὸν explicat, Augere se: hoc est, crescere nomine & autoritate.

Αὔξω in pass. significatione, Augeor, Cresco. vt apud Alexandrum Aphrod. αὐξήσαι τρίχες, crescunt capilli. Quod autem ad formationem huius verbi attinet, Eustathius postquam dixit ἀέξεται esse τρόπον τινὰ verbi αὔξεται, (quod & de act. voce intelligendum est) addit, esse ἔχω ἔξω pro ἐπέχω & ἀέξω pro οὐκ ἐπέχω ac per crasin ἄξω: sed ne coincidat cum ἄξω futuro verbi ἄγω quod est fero, & cū ἄξω futuro verbi ἄγω, quod est καλέω, dici αὔξω cū pleonasmo Æolico literæ υ. & ἀέξεται esse τὸ μὴ ἐπιχρᾶται τῆς κῆ οὖσιν τρεσκοῦς, ἀλλ' εἰς μεγέθος τρεχωνεῖν μεῖζον τῶ καταχρᾶς.

Αὔξομαι, passiuum, Augeor, Cresco. Demosth. Olynthiaca 2. μεγὰς ναῦν νυξήθη. Quo loquitur modo & Xenophon Pæd. 4, τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα μέγιστον νυξεῖν. At in sermone Latino dure diceretur ad verbum, Magnus auctus est. Item, Nomen huius augebatur maximū. Potius igitur ita verterem, Magnum incrementum accepit: &, Magnum incrementum accipiebat. Sic apud Isocratem ad Nicoclem, καὶ τὴν ἀρχὴν τὴν ἐμὴν νυξηθῆναι, & imperium meum accepisse incrementum. ‖ Αὔξεται, Vires accipere, Roborari, Inualescere. nā ἀσθενέστερον γίνεται, & αὔξεται opponit Xenophon Pæd. 6, quum dicit, τὰ μὲν πλείστα ἀσθενέστερα γίγνεται, τὰ δὲ τῶν πολεμίων αὐξήσεται. ‖ Bud. addit αὔξεσθαι nonnunquam poni pro Inclarescere & potentiorem fieri.

Αὔξησις, εως, ἡ, Augmentum, Incrementum. Athen. 7, παρὰ τοῖς λέγουσι γίνεται τοῖς ἰχθύσι τὴν αὔξησιν. Fit autē αὔξησις ab αὐξέω circumflexo: at sequentia αὔξη & αὔξιμος ab αὔξω barytono,

Αὐξητικός, ὴ, ὸν, Augendi vim habens, Aptus ad incrementum dandum. Quidam vno verbo reddunt Auctiuus: alii, Auctuarius. At ego malim cum Lucretio, Auctificus: & apud Aristotelē, αὐξητικὴ δύναμις, verterim Auctifica vis: vt ille dicit auctificos motus. ‖ Accipitur etiam passiuè, pro Crescens siue Excrescēs, vel Crescendi aut excrescēdi vim habens. Theophr. ἐστὶ μὲν οὖν τὰ εἰς μῆκος αὐξητικὰ μάλιστα μόνα, οἷον ἐλάτη, φοῖνιξ, κυπάρισσος, καὶ ὅλως τὰ μονοστελέχη. id est (Plinio interprete) In longitudinem crescunt abies, palma, cupressus, & siqua vnistirpia.

Αὔξης, ης, ὁ, Incrementum. Quidam innominatus apud Suidam. μὴ εἰδέναι αὐτὸν ὅτι μεγάλα δυνάμεως ἀμερίμνοις, ἀλλὰ πάντα ὅσον τὴν αὔξην αὐτῆς κωλύειν. Apud eundem αὔξη exponitur βλάστησις, id est germinatio. ‖ Apud Hesychium legitur & αὔξις, explicatum αὔξησις, βλάστησις. AT Αὐξίδες apud Aristot. De animal. lib. 6. (à nominat. singulari Αὐξὶς) Thunnorum piscium fœtus: quia diebus paucis αὐξάνονται, id est Adolescunt. Auxumas vocat Gaza.

Αὔξιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (non αὔξιμος, vt in vulgatis Græcolat. lexicis habetur) q. d. ad verbum, Auctiuus, Augendi vim habens, Ad incrementum dandum aptus. A Bud. in lex. αὔξιμος exponitur, Ad auctum & incrementum accommodatus: Xenophontis hæc verba citante, de catulis alienæ matri subrectis loquentis, in Cynegetico, αἱ δὲ θεραπαῖναι αἱ ἀλλότριαι οὐκ ἔσαν αὔξιμοι. Scribitur autē αὔξιμος per υ. tum in illo Xenophōtis loco, tum in aliis: quia fit tanquam ab αὔξις non tanquam ab αὐξὴ. sic & ἄλκιμος per ι. quamuis dicatur ἀλκή. fit enim tanquam ab ἀλκίς, vel à dativo ἀλκί, quem per metaplasmum factum à poetis dicunt grammatici. Sic à βλάστη factum βλάστιμον habemus apud Æschylum per ι, in bonis exemplaribus. Quæ non considerarunt qui in v. l. scripserunt αὔξιμος per υ.

DICITVR ET Αὔξιμα, idem quod αὔξω: & Αὐξάνομαι idē quod αὐξίμα. vt αὐξάνεται τὸ τρίχες. apud Aristot. De animal. gen. lib. 2. Crescunt capilli. Apud eundem αὐξάνεσθαι Gaza vertit adolescere, De animal. 6, cap. 17. Xen. Pæd. 5, αὐξανόμενον χρόνῳ & μειούμενον opponit: vt antè dictum est Aristotelem αὔξειν & μειοῦν opponere, αὐξάνεται μειοῦται, Plato de leg. vt μέγας νυξηθῇ & μέγιστον ἠύξετο paulo ante posita.

C. Ἀναύξης, ου, ὁ καὶ ἡ. Qui augeri non potest. Qui non augetur vel crescit. Incremento carens. idem quod ἀναυξής. Aristot. in 1 De cælo. Et ἀναυξήτι τὰ ἀστρονομικὰ apud grammaticos, præterita quæ augmentum non habent.

C. Δυσαύξητος, Qui difficulter augescit & increscit. Theophratus De causis plant. lib. 1, cap. 8, τὰ δὲ τοιαῦτα καὶ ἀναύξητα, δυσαύξητα. quorum paulo post dicit βραδύαυξα εἶναι τὴν ὄψιν.

C. Ἀναυξής, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui non auger, qui incrementum non dat. vt ἀναυξὴς πόρος apud Theophrastum De caus. plant. lib. 2. cap. 4. vbi Gaza vertit, Qui incrementi laudem nullam assequi potest. Et lib. 1. cap. 9, καὶ ἀναυξὴς ὁ πόρος ἀναυξής. hoc est (vt alibi dicit) κωλύει τὰ αὐξήσεις. Accipitur etiam passiuè pro Qui non augescit, Qui incremento non augetur, vt Liuius loquitur. Theophr. loco citato, de arboribus in locis frigidis & ventosis, ἀναυξέστερα μὲν, πυκνότερα δὲ καὶ ξυστότερα. Aristot. in 1 De cælo ἀχρώματα καὶ ἀδόκιμα καὶ ἀναυξῆ καὶ ἀναλλοίωτα. Ibidem ἀναυξὴς dicit. Reperitur verò ET Ἀναυξὲς neutro genere idem significans quod ἀναυξής. Plut. De anim. solert. ἄλλως γὰρ οὐ γίνεται μεγάλα πυρῆνες, ἀλλὰ ἁπλῶς μένει καὶ ἀναυξές.

C. Δυσαύξης, ης, ὁ, ἡ, Qui difficulter augescit & increscit. idem quod δυσαύξητος. Theoph. De causis plant. lib. 1, cap. 9, δάφνη καὶ πεύκη καὶ ἐλαία δυσαύξη. idēdē de plantarum imbecillitate, καὶ γὰρ τὰ αὐτὰ δίκαιον ἐστὶ καὶ δυσπεφῆ.

C. Εὐαύξης, ες, ὁ καὶ ἡ, Qui bene seu facilè augescit, Qui bene crescit. Theophr. lib. 1, De causis plantarum cap. 8, ἀλλὰ καὶ δὲ καὶ εὐαύξη. & cap. 9, εὐαύξητα γὰρ τὰ θηλεῖα τῶν ἀρρένων. αὐξανόμενα μᾶλλον, vt paulo antè loquitur.

C. Παλιναύξης, ὁ καὶ ἡ. Recrescens, Renascens. Nonn. παλιναύξης πυκνή. Epigramm. παλιναύξεις ὀκτὼ τῶν, è specula seu rupe renascente. nam sunt qui saxa dicant crescere. v. l.

C. Πολυαύξης, ός, ὁ, ἡ, Multum augescens, Qui multo incremento augetur, Qui est multi incrementi.

C. Ἀνάυξω, Augeo. v. l.

C. Ἐξαύξω, siue ἐξαυξάνω, Exaugeo, Auctius reddo, seu Supra modum augeo. Ἐξαυξέσθαι, Immodicè augeri & excrescere. Bud. ex Theophr. de rosa, ἐωρῶμεν γὰρ ἐξαυξόμενα καὶ

ἀπολυμούντα.

C. Ἐπαύξω, siue Ἐπαυξάνω, Adaugeo, Insuper augeo. Theophrastus De causis plant. lib. 1, de imbribus, τρέφειν καὶ ἐπαύξειν δ' ὡς ἄνυπνα τὰ σπειρόμενα. Cicero ἐπαύξεσθαι apud Epicurum vertit Augeri, Amplificari, Crescere: vt videre est pag. 53 mei lexici Ciceroniani. Demosth. ἐπαυξῆσαι πατρίδα, patriæ gloriam augere & amplificare.

VNDE Ἐπαύξησις, εως, ἡ, Incrementū, Accrementum, seu Accretio, Augmentum. ET Ἐπαυξή, ῆς, ἡ, idem. Plato De leg.

C. ΠΑΡαύξω siue Παραυξάνω, Augeo, vel Obiter augeo.

VNDE Παραύξησις, εως, ἡ, Incrementū, Accretio. Dioscorides, ὁν τῇ τῆς σελήνης παραυξήσει, in accretione seu in cremēto lunæ. Quintil. lib. 9, cap. 2 ex Rutilio siue Gorgia παραύξησιν οἱ figuras oratorias recensent.

C. ΠΡΟαύξω siue Προαυξάνω, Antè augeo. Et in pass. προαύξεται apud Theophrastum lib. 4, cap. 11 De caus. plant. Vbi Gaza vertit Præaugescit. VNDE Προαυξής, ές, ὁ καὶ ἡ. Ab Hippoc. προαυξέες παῖδες dicūtur οἱ ὀλίγον πλέον ἡλικιῶτοι, & quorum iam ossa, perinde ac tenellorum, formari fingique non possunt. Inde etiam morbi quidam προαυξέες ab eodem dicuntur qui accidunt ætate iam progressis, vt Gal. exponit ἐν τῇσι γλώσσαις. Gorr.

C. ΠΡΟΣαύξω siue Προσαυξάνω, Adaugeo, Insuper augeo.

VNDE Προσαύξησις, Accretio, Cic. Accremētū, Plinio.

C. ΣΥΝαύξω siue Συναυξάνω, Simul augeo. Et in pass. Συναυξάνομαι, Simul cresco seu augeor. Cum aliquo cresco seu accresco. Herodianus lib. 1, εἰσιόντος ὁ βασιλικὸς χρόμενος, συναυξηθείς τε τῷ Κομμόδῳ, quum in domum imperatoriam seruitio esset traditus, & cum ipso Commodo accreuisset, vt Politianus interpretatur. Συναύξω, Augeo, Locupleto, Vberiorem reddo. Aristoteles sæpe vtitur in 10 Ethic. ἡ δὲ ἡδονὴ συναύξει τὴν ἐνέργειαν. alibi, ἡ δὲ ἡδονὴ τελειοῖ τὴν ἐνέργειαν, alibi, συναύξει δὲ τὴν ἐνέργειαν ἡ οἰκεία ἡδονή. Bud.

C. ΥΠΕΡαύξω, siue Ὑπεραυξάνω, Supra modū augeo. Et in pass. Ὑπεραύξομαι, Supra modū augesco vel cresco. Vel (vt Bud. interpr.) Nimium cresco. Andoc. p. 30, de iis qui nimium eminent inter ciues, ἔστι δὲ σωφρόνων ἀνδρῶν φυλάττεσθαι τοὺς πολίτας τοῖς ὑπεραυξανομένοις.

Ἐ Ψ Ω, Coquo, Elixo. Xen. Pæd 8, ἄλλῳ δὲ ἰχθύων ἕψειν, ἄλλῳ δ' ὀπτᾶν, alio elixare, alio assare. Athen. lib. 7, ἰουλίδας ἕψειν μὲν ἐν ἁλμυρίδι ὀπτᾶν δὲ ὅτι τηγάνῳ. Et lib. 2, τὰ μὲν ἕψειν, τὰ δὲ φρύγειν. Et passiuè ἑψήσομαι, Coquor, Elixor. Epigr. li. 2, ὡς ὁ παλαιὸς Ἐλπίδας Πελίας ἑψοιδύρη νεάσσω, ceu antiquus Pelias, speras fore vt cocta iuuenescas. Athenæus l. 8 ex Theophrasto de piscibus glacie concretis, οὐ πρότερον ἀναθαυμάζονται οὐδὲ κινοῦσιν ἐν αὐτοῖς τὰς λοπάδας ἐμβληθέντες ἑψόμενοι. Formas autem verbum ἕψω futurum & quæ ab eo descendunt tempora AB Ἑψέω. Athen. lib. 1 ex Nicochare, κυπρίνου ἀπὸ ῥαφανῶν ἑψόμενον βαλανεῖον. Et lib. 9, ὀξὺ ὕδατος ἑψόμενον πικρόν. ‖ In passiuo exponitur etiam Feruco ex Aristot. Anim. lib. 6. ἑψόμενον σιωπᾶται ὠόν, feruēte aqua cogitur ouum & spissatur. Ex eodem, ἑψόμενα χυτρᾶς, ollas feruētes, vulg. lex. Ἑψήσασθαι signif. actiua capitur etiam pro ἑψῆσαι. ‖ Ἑψήσασθαι τὴν κόμην est Inficere & fucare comam, seu colorare: τὸ καταχρῶσθαι, inquit Pollux lib. 2, citans hūc locum, — καὶ τὴν κόμην ἠψήσατο, sic enim ibi tenuatur. Apud Hesychium quoq; ἑψῶν (sic enim & ibi tenuatur) est τὸ τὰς τρίχας βάπτων. Quam scripturam (licet rariorem & magis poeticam) cōfirmat ἀπέψησας pro ἀφέψησας.

Ἑφθός, ὴ, ὸν, Coctus, Elixus Xenophon Pæd. 6, καὶ τὰ ἑφθὰ ὃ πάντα μεθ' ὕδατος τῶν πλείστου ἑτοίμου ὄντος, elixa verò omnia cū aqua parata sunt. Athen. lib. 9, ὀξὺ ἡμισείας ῥοφῶσιν ὀπῶς, ἑφθὸς δὲ κρεῶν. Et lib. 2, ἔφθα, ἢ φυκτά. & libro 1, ἄπυρον δὲ εἶπε τὸν οὐκ ἑψηθέντα. ἐκῶν τὸ ἑφθοῖς οἴοις. Dioscor. lib. 2, cap. 128 βιβρωσκοειδῆ ἑφθά τε καὶ ὠμά. Dicitur etiā ἑφθὸν πιεῖν pro ἑψῆσαι siue ἑψῆσαι, id est Elixare. Apud Athen. lib. 7, coquus administris suis præcipit vt iis quæ assentur, ignem subiiciant non nimis remissum: addens, Τὸ δὲ τοιοῦτ' οὐκ ὀπτὸν ἀλλ' ἑφθὸν ποιεῖ. Apud Dioscoridem lib. 6, cap. 114, ἑφθὸν est acramenti sutorii species quod in Hispania coqui solet. VNDE Ἑφθοπώλης, ου, ὁ, Qui cocta siue elixa vendit. A quo EST

A Ἑφθοπώλιον, vel potius Ἑφθοπωλεῖον, ου, τὸ, Loc⁹ vbi cocta siue elixa venēũt. Athen. lib. 3, εὕρηται δὲ καὶ τὸ ἑφθοπώλιον παρὰ Ποσειδίππῳ. Ibidē paulo antè præcessit, ἐπεκεκόσμηντο πίνακες ἔχοντες τὸ ἰδιόδαπος κρεῶν πολλά, (&c.) ὡς ἂν ἔτος ὄζειν ἐν τοῖς κῆπ' πλὴν Ἀλεξανδρείας λεγομένοις ἑφθοπώλοις. Ab ἑφθὸς est ET Δίεφθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Discoctus, Athen. ET Ἡμίεφθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semicoctus, Semielixus. Poll. lib. 6. ET Πανέφθος, ὴ, ὸν καὶ ἡ, Omni ex parte coctus, Percoctus, Probè coctus. Hesiod. πανέφθου καὶ ἀντιπέρου. (Pro quo habetur ET Πανέψος. in vulg. l.) ET Πολύεφθος, Multum diúque coctus. Dicitur verò ET Ἄπεφθος χρυσός, Aurum sæpe excoctum ita vt obryzum fiat, quemadmodum annotat Thuc. scholiastes lib. 2, ἀπέφανε δὲ ἔχειν τὸ ἄγαλμα παραπλήσια τὰ λεπτὰ καθαρὸν χρυσὸν ἀπέφθου. Theognid. Εὐπόρησε δὲ μὲ πᾶσιν ἐν ἔρμασιν ὥς τε ἄπεφθον Χρυσὸν ἐρυθρὸν ἰδεῖν, τεῖδ' μέτρον βασανῶν. Poll. lib. 7, cap. 23, πλὴν ὅπόσον κόνιν δρακτοῦντες, ἕψοντες, καθαίροντες, πυρὶ βασανίζοντες. ἄπεφθος χρυσός, ἀκρίβης, ἀκήρατος, εἰλικρινής, ἀκραιφνής. De quo & Plin. l. 33, c. 3, Quinimo quò sæpius arsit, proficit ad bonitatē: auriq; experimēto ignis est, vt simili colore rubeat quo ignis: atque ipsum obryzum vocant. In vulg. lex. ἄπεφθος exponitur Excoctus seu Decoctus. quo modo accipi potest apud Athen. lib. 5, Alexidis verbis vtentem, λαβὼν δὲ Πυθαγορείζουσης ὕδατος ἀπέφθου κύαθον αὐτὸ ὠμὸν πίῃ, βαρὺ καὶ κεφῶδες. Ab ἑφθὸς, in v. l. est ET IAM verbum Ἑφθέω, id est Elixo, Coquo.

Ἑφθαλέος, ου, ὁ, Coctus. v. l.

Ἕψημα, ατος, τὸ, Coctile, Quicquid ad coquendum aut elixandum idoneum est. Athen. lib. 4, ex Plat. Polit. 2, βολβοὺς καὶ λάχανα, εἴα δὴ ἐν ἀχθοῖς, ἕψημα τὰ ἕψοντα. Sic in vulgatis lexicis, ἐν τοῖς ἕψημασι, in iis quæ aqua coquit, ex Gazæ interpr. Ἕψημα peculiariter dicitur Sapa vel Defrutum: vocabulum apud medicos vsitatum. Plinius lib. 14, cap. 9, Siræum (quod alii ἕψημα, nostri sapam appellāt) ingenii non naturæ opus est, musto vsque ad tertiam partem mensuræ decocto: quod vbi factum ad dimidiam est, defrutum vocamus. VNDE Ἑψηματώδης, ος, ὁ καὶ ἡ, Sapā redolēs, Sapam referens. vt apud Dioscor. ἑψηματώδης τὴν ὀσμὴν, Sapam odore referens.

Ἕψησις, εως, ἡ, Coctio, Elixatio. Flut. Problem. Rom. ἡ δὲ ἕψησις καὶ ὄπτησις, ἀλλοιώσεις οὖσαι καὶ μεταπόσμησις, ἐξίστησι τὴν μορφήν. Dicitur etiā de coctione quæ in ventriculo fit.

Ἑψητής, οῦ, ὁ, Coctor. Basil. epist. ἑψητὰς τῶν μέλιτος.

Ἑψητήριον, ου, τὸ, Olla, Id in quo coquitur aut elixatur aliquid.

Ἑψητός, ὴ, ὸν, Coctus, Elixatus. Nicāder Alexiph. ἑψητοῖσι δὲ μαθεῖς Ἀλθαίης ὑδάτεσσιν, aquis coctis seu calefactis: id est balneo, lauacro. ‖ Vocatur ita & pisciculus de quo Aristot. De animal. Gaza naricam transtulit: quæ vox apud Plautum naticem significat. Festo autore, id est νεήτῳ differentem ab ἑψητός. nam ἑψητὸς καλοῦσιν, (inquit Athē. lib. 7) ἰχθύδια ἀποκεκομμένα ἐν τοῖς διώρυξιν, ὅταν ὁ Νεῖλος ἀποπαύηται τῆς πορείας. v. l. ‖ Eustathio ἑψητὸς est edulium ex pisciculis minutis seu tenuibus, vt apua, atherina, mullulo, (secundum antiquos) aut sepiolis, aut canceris paruulis. At ἑψητὰ plurali numero idem ei quod illic Athenæo. (SED ET Ἑψητεῖς apud Hesychium, Parui pisciculi, τὰ μικρὰ ἰχθύδια.) VNDE

G Ἀνέψητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non coctus, Non elixatus.

Ἑψανός, ὴ, ὸν, Coctiuus, Coctilis. seu (vt Bud. interpr.) Qui facilè coquitur, Iurulentus, (Cell.) Elixus: vt ὀπτανός. Aristot. δίχα τῆς φυσιδίων τὰ μὲν ἑψανά, τὰ δὲ ὠμά, βρωτά. Idē, δίχα τὰ μὲν ἑψανά, τὰ δὲ ὀπτανά. Dioscor. lib. 2, cap. 129, de lente, δίχα φέρει δὲ αὐτὴ ἑψανός. Plinius, Lens optima quæ facilimè coquitur.

Ἑψανη, ης, ἡ, idem quod ἑψητήριον, Hesyc.

Ἑψαλέος, ου, ὁ, Coctus, Elixus, vel Coctilis, Coctiu⁹. Nic. Alexiph. ἑψαλέῳ κυίδῳ, coctam seu decoctam. ἑψηφίῳ.

C. Ἀφέψω, VEL Ἀφεψέω, Decoquo, Discoquo, Coquo. Dioscor. li. 2, cap. 129, σὺν σιδίοις ἠβόδεις ξηροῖς ἀφεψόμενος, cū puramine punici ac siccis rosis decocta. Idē, de ono nide. ἀφεψηθεῖσα ἡ ἡ ῥίζα ἐν ὀξυκράτῳ ἢ δίχα κυζοῦ ὀδύνην πόνον ὀδόντων παραύει. Plin. Redix dacoquitur in posca dolori dentium. VNDE Ἀφέψις, εως, ἡ, Decoctio, Coctio. Theophr. l. 9 loquēs de pice, ἡ δὲ τῆς παραλίας, ξανθοτέραν

ἐπαχθέσαν, ὡς ἐμοὶ. δεῖ δὲ τὴν ἀδελφὴν ἐλαφρὸν φίλτρον. ET Ἀφέψημα, ατος, τὸ, Decoctũ, Ius ex decoctione. Diosc. lib. 2, c. 129, de lente. κυκᾶν δὲ κελεύει τὸ πρῶτον ἀφέψημα αὐτοῦ, primum eius decoctum aluũ soluit, seu, (vt Plin. habet) [aluum] soluit minus percocta. Idem eodem libro cap. 132, de lupinis, καὶ τὸ ἀφέψημα αὐτῶν μετὰ τυρόνου καὶ πιπέρεως, id est (Plinio interprete) Succus decoctorum cum ruta & pipere. Et BICOMP. Ἐναφέψω siue Ἐπαφέψω, Incoquo. Diosc. ITEM Προσαφέψω siue Προσαφέω, In decoquendo adhibeo, Vnà decoquo. In vulgaris lexicis exponitur ET Ἀναφέψω Incoquo. forsan pro ἐναφέψω. Pro Ἀφέψω verò dicitur ETIAM Ἀπέψω. Suid. ex Aristophane, Τὸν δεῦρο ἀπέψητας ἡμῖν, καλὸν ὀξαίζοντ' πεπικρᾶς. id est Coquens, ἑφθὸν πικρᾶς, καὶ ὀυργᾶς, vt Suidas exponens, addit Medeam sic Bacchi nutrices coquendo reuocasse. Quidam exponunt ibi Recoquens: sed melius est Coquens: quum antea populus coctus non fuerit sed tum primùm coqueretur.

C. ΕΞέψω, Excoquo, Coquo, Elixo.

C. ΕΦέψω, Recoquo, Insuper coquo. Athen. lib. 14. διὸ τὸν ἑφθὸν ἐπιπᾶν οὐ φασιν οὐδ' ἐφέψειν. nec recoquere, quoniam recoctio αἰάλωτον ἔχει δοκεῖ τὸ θερμόν, secundum Aristotelem.

C. ΚΑΘέψω, siue Καθέψω, Decoquo. Vnde καθέψημα, decoquitur. Et apud Dioscoridem libro 6. cap. 6, ἐμοῦ δὲ καὶ πικρὰ, ἐνίοτε δὲ ὁρνίθια καθέψήσασα. & cap. 7. κοιλαίνει τὸ πικρὸν καὶ ὀρνίθια καθέψήσασα. VNDE Συνκαθέψω siue Συνκαθέω, Simul decoquo. Diosc. lib. 2 cap. 129, de lente, δεῖ δὲ πέψαι ὅπωρελῶς συγκαθεψήσαντα αὐτῷ.

C. ΠΡΟΣέψω, q. d. Adcoquo, Aliis additum coquo. Athen.

C. ΣΥΝέψω, Simul coquo. Gal. ad Glauc. Et τὸ κῆπας lib. 7, συνέψησι μέχρις οὗ πᾶσα συφαρῇ. Et συνέψω μόνον, Cõcoctum. B. ex Theophr. 140.

E Ω. ET Ἔνυμι, (vt ἕω & ἵνυμι) F. ἔσω VEL ἕσω, metri gratia, Induo. Sunt autem vocabula poetica, & pauca a se formãt tempora. Od. ε, χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕννυτ' Ὀδυσῆος. Αὐτὰρ ὁ δῶρον ἔσασθαι μέγα ἐπὶ θυμὸν. Theoc. Heraclisco, Εἵματα δ' οὐκ ἄστυ τὰ μέσσα τοῦ ἔνυτο κόσμου. Od. ο, ἐσθῆτα ἕσσε κακοῖς σι, τε ἐνδυε. Od. π. λυγρὰ δὲ εἵματα ἕσσε θεὸς χρεῖ. Aor. med. ET Ἐσάμην Od. ξ, Ἐσσάμενος χλαῖναν, indue me læna. Hesiod. Erg. Ἥρα ἐσσάμενος. Epigr. ἐσσάμην στολίδας. Pro quo dici ut ET Ἐσσάτο, repetito initiali vt in ἔσσυμαι Odyss. ξ, Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἔσσατο, induit. A præterito plusquam perf. EST ἔσσω: quod cũ κεν, pro Indutisses. Il. γ, καὶ οἱ ἔσσω χιτῶνα. Et ἔσσο, Indutus erat. pro quo ἔσσο facta, reduplicatione literæ initialis. Præteritum perf. pass. EST Εἷμαι Indutus sum. Od. τ, κακὰ δὲ χρεῖ εἵματα ἕσσαι. Od. λ, κακὰ δὲ χρεῖ εἵματα ἕσσο. Vnde est partic. Εἷμενος, Indutus. Od. ο, τέοι χλαίνας οὗ εἱμένοι. Il. ι, Εἷμενος ἀμφὶ τ' ἐπὶ νῶτα.

C. ΑΜΦΙέννυμι, SIVE Ἀμφιέννυω, Circuminduo. Induo. Plut. Pericle, τοῖς θεοῖς ἀμφιέννυσι. Et Probl. Rõ. τὸ σῶμα τὸ πυρικτὸς ἀμφιέννυται λοιδορίας. Od. σ, Εἵματα τ' ἀμφιέσαιμι ποσὶν δ' ὑποδήματα δοίη. Od. ε, Εἵματα τ' ἀμφιέσασα θεὰ ἐν λούσασα. Xen. τὸν μὲν ἑαυτοῦ χιτῶνα ἐκείνῳ ἀμφιέσας, τὸν δ' ἐκείνου αὐτὸς ἐνεδύ. Aristoph. ὁδὸς δύμοι τὸ πελεβώνιον, ἵν' ἀμφιέσω τὸν συκεφάντην τοῦτον. Vsus est huius verbi etiã in voce media. Od. ψ, Πέπλα μὲν δὴ λούσασα καὶ ἀμφιέσασθε χιτῶνας. X. Pæd. 8, ἀμφιέννυται πέπλον ἢ δωδεκάφορον. Herodianus lib. 1, ἀμφιέννυτο τὸ ἀλουργὲς καὶ χρυσοῦς ἐδῆτας, purpureas sibi atque aureas vestes circũdabat. Nazianz. ἀμφιεσάμενος ἀφθαρσίαν, incorruptam naturã induẽs. Sed & ὕδωρ ἀμφιέννυται apud Eust. dicitur qui vrinat, ὁ δὺς καθ' ὕδατος. Præteritum pass. est ἠμφιέσμαι. vnde ἠμφιεσμένος κακῶς apud Athen. lib. 12, malè indutus. ἠμφιεσμένος χρυσίδας, apud Lucianum. Dicitur verò & Ἀμφιεσμένος: vt ἀμφιεσμένος δωδεκάμιτον, ἤγουν ἐνδεδυμένος vt Bud. annotat. VNDE Ἀμφιέσμα, ατος, τὸ, Indumẽtum. Plato 2 De rep. σκῦλα καὶ ἀμφιέσματα. ET Ἀμφιεσσίς, ίδος, ἡ, Penula, vulg. lex. Amiculum dormitorium vel stragulum. B. Poll. lib. 7, αἱ δὲ ἐπεσσίδες καὶ ἀμφιεσσίδες, σκεβάλαια αἰεῖσι. Et BICOMP. Ἐπαμφιέννυμι, Superinduo. ITEM Μεταμφιέννυμι, Vestibus exutũ, aliis induo. Vel (vt Bud. interpr.) Vestem muto, Permuto. Athen. lib. 12, ὁπότε τοῦ πλουτοῦντος πνὰ ἴδοι κακῶς ἠμφιεσμένον, ἐκέλευεν αὐτὸν μεταμφιέννυσθαι τὴν νεανίσκων τινὰ τοῦ σωμα-

κολουθοῦντα αὐτῷ. Luc. πῶς τὸν τρίβωνα μεταμφιέσμαι, relicto pallio philosophico purpuram induar. Herodian. πείθει τὸν λαὸν ἐπιεζόμενον μεταμφιέσασθαι τὸν Ῥωμαϊκὸν κόσμον, vt mutaret Syrium cultum. Hæc Bud. Pro ἀμφιέσμαι autẽ dicitur ET Ἀμφίεμαι, quod est in cõm. Bud. Vnde ἀμφιέσθαι apud Pollucem lib. 1, cui synonyma apponit ἐνδύεσθαι & ἐνδεδυκέναι. Pro eodem dicitur ETIAM Ἀμφιάζομαι. VNDE Ἀμφίασμα, ατος, τὸ, idem quod ἀμφίεσμα. ET Ἀμφίασις, εως, ἡ, Amictus. B. ex Aeropa. Sic Iob. 22, ἀμφίασιν γυμνῶν ἀφεῖλον, nudis vestes abtuliti. Et BICOMP. Ἐπαμφιάζομαι, Superiduor. Basil. in Hexaem. de luna loquẽs, σωματοῦται δὲ ὑπόδυμμα, καὶ πάλιν ἐπαμφιάζεται. ITEM Μεταμφιάζομαι idem quod μεταμφιέννυμαι. Athen. μεταμφιασάμενος τὸν βασιλικὸν ἐσθῆτα, ἀπαλὰ δοκοῦσα θεραπαινίς. ὁ δ' ἀγνοῶν. Sed ET Ἀμφίεκα dicitur, idem significans quod ἀμφιέσμαι. vnde ἀμφιεκάσασθαι, ἐνδυσάμενοι. ET Ἐπαμφίεκα ET Μεταμφίεκα, idẽ quod ἐπαμφίεσμαι siue ἐπαμφιάζομαι, & μεταμφίεσμαι siue μεταμφιάζομαι.

C. ΕΞέννυμι, Exuo. vulg. lex. Pro eo verò quod in iisdem vulg. lex. citatur, ex Od. ο. v. 106, Νῦν δὲ σε μιν ἐξέσσαν καλὰ ἐν πρόεσσι κείμενα δῶρα, ex: onebat seu deponebat in puppe: in aliis editionibus, & verò in textu Eust. commentariis addito, legitur ἐξάνω ἀπὸ ἐξάνω. Neutrius lectionis meminit ipse Eustath. sed verba obiter repetens, dicit ἐξέσσαν δὲ τὸν θεόφρος.

C. ΕΠΙέννυμι, Induo. Od. ζ, Ἐξόσσαθ' ἐν ὀρεσσίμοις γυμνὰ τὰ οἱ ὀπάσσαμεν ἡμῖν. nos ei lanam induimus, seu (vt Eustathius, dicens ὀπάσσαμεν non semper esse ἐνδύσαμεν, exponit) ἐπέδαμεν, hoc est ἐπέθεμεν κείμενον. Greg. Τεῖρα τὰ κακὰ ἀχλὺς ἐπιέσσατο ἀέρος, nebula circũdari & obtenebrari, vt Bud. interpretatur. VNDE Ἐπιεσσίς, Indutus. Quod metaphoricè quoque capitur, vt Il. α, αἰδοῖ τε ὀπιεσσί, impudentiam indute, hoc est (vt Eustathius exponit) ὡς ἐσθῆτα ἔχων αἰδοῦς καὶ κατὰ τὸ πρόσωπον. vel ἐνδεδυμένε αἰδοῦς καὶ κατὰ τὸ ὄμμα. Sic Il. ι, ἠδοῖ τε ὀπιεσσί μετ' ἀνδρί. & Od. ω, μεταφὺς ὀπιεσσί μετ' ἀνδρί. ET Ἐπισσεις, ίδος, ἡ, Sagum, vt Alciatus interpr. Amiculum, Chlamys, vt Budæus, annotans ex Plutarcho, thoraci superindui: sicut in vulgaris quoque lexicis dicitur esse vestis quæ armatis superinduitur ad tegenda arma. Suidas dicit esse vestimentum Romanũ, quod & καιδύας & βλίτρον vocetur. Herodian. lib. 2, de militibus, ἐπὶ τοῖς θώραξι, ἐν λόφοις δὲ ἐσθῆσι ἐπισσεῖσι. Et paulo pòst, ἔχοντας δὲ τὰς χεῖρας ὑπὸ τὴν ἐπισσίδα τὰς ἐπισσεῖσι. vbi Politianus vertit Sagis. A Suida præter χλαῖνις, exponitur quoque ὑπόσωμα ἐξ αἰγείου τριχῶν. id est Cilicium. Hos autẽ affert iocos, οἱ ἐξέπιπτον τοῖς ἐπισσεῖσι καὶ τὸν ὤμον βάλοιεν ἐν ὅσῳ ἐθέλοιεν: sicut Vegetius quoque cilicia ad excipiẽdum imperum sagittarum adhiberi scribit. Item, ἐσθῆτες κοῖλαι ἐπισσεῖδες καὶ λαῖναι, αἷς αὐτὸ τὸ σῶμα τοῦ ἱππικοῦ μὴ βλάπτεται. Ponitur verò & generalius pro quouis vestimento. vnde Herodianus libro 4 senatoribus etiam tribuit in apotheosi Seueri, ἐν μὲν τῷ λαμπρῷ πάσαν οἱ κόσμον μελαίνας ἐπεσσεῖσι χρώμενοι. vbi Politianus vertit Atris vestib⁹. Sic exponuntur etiam apud Xenophontem Symp. p. 517, πάνυ μὲν ἀλεεινὰ χιτῶνες οἱ τοιοῦτοι δοκοῦσιν εἶναι, πάνυ δὲ καὶ πρὸς τὴν φρίκην οἱ ἱμάτιοι. vbi tamen specialius quàm pro quauis veste poni videtur. Ab Athenæo adiectiuè vsurpatur, l. 5, p. 78, πορφυροῦν μὲν ἱμάτιον χιτῶνα δὲ δυκῶν, χλαμύδα δὲ ἐπεσσεῖδα ἐνδεδυκότες πλουτοῦν. ET Ἐπεσσεῖον, Vmbella. v. l.

C. ΚΑΤΑέννυμι SIVE Καταεννύω, Induo, Conuestio. Il. ψ, Θεῖξε δὲ πάντα νεκὼν καταεννυμένον, induebant, id est contegebant. VNDE Καταεμμένος SIVE Καταεννυς participium, id est Indutus, Vestitus. Od. υ, αὐτὰρ ὁ τόνδε κατεεμμένος ἐν Παρνασσῷ. Apud Apoll. verò lib. 1, ἰσθμὸς Χέρσου ὀπιστοῦνος κατεεμμένος. schol. dicit esse vel καταρρεμφὴς vel καταπεπτωμένος vel κεκαλυμμένος φυτῆς.

C. ΠΕΡΙέννυμι, Circuminduo, Circumuestio. Il. σ, Αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον θεῖε μὲν τὰ ἀ πύκα ἕατο, id est θεῖεν, per tmesin distractum. Hesiodus, πὼ θεῖναι, hanc indue. VNDE Περιεμμένος ET Περιεσμένος (vt ἠμφιεσμένος) Circumindutus, Indutus. Esaiæ 37, θεῖεσμένοι τοῖς χιτῶνας, tunicas induti.

¶ Εἷμα, ατος, τὸ, Indumentũ, Vestimentũ seu Vestis. Il. γ,

κάλλει τε εἵλετο καὶ εἵματι. Od. η, ἄμβροτα εἵματα ἕσσεν. Od. ζ, καθαρὰ χροῖ εἵματ' ἔχοντα. Od. θ, εἵματά τ' ἠδὲ μνοιεά. Vtitur hoc vocabulo Plutarchus quoque in Problematis Romanis, quum scribit non minus de nigro quàm de purpureo dici posse, δολερὰ μὲν τὰ εἵματα, δολερὰ δὲ τὰ χρώματα: sed respiciens ad id quod in libro De Herod. ex ipso Herodoto adducit de Æthiope ad vnguenta & purpuram dicente, ὡς δολερὰ μὲν τὰ χρώματα, (sic enim ibi legendum videtur pro χίματα, vt præcedens locus ostendit: nisi forte χίματα à χύω) δολερὰ δὲ τὰ εἵματα τῶν Περσέων ὄζει. ET Ἔμμα Æolicè pro eodem, vt Hesych. tradit. à quo tamen additur, ἢ καθαρόμορον ἢ ἀπομασσόμενον.

C. Ἀβροείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui delicatis ac mollibus item & splendidis induitur vestimentis, κατηγλαϊσμένος, λαμπροφόρος, ἁπαλοφόρος. Etymol.

C. Δυσείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Male indutus seu vestitus: vel (vt Bud. interpretatur) Pannosus, Sordidè vestitus. Greg. αἰπὴ γελοιαστοδοσωνεῖς, αἰπὴ καλλοπιστὸ δυσείμων, αἰπὴ χρυπόφορε στενόχωρος, κάτω νεύων αἰπὴ ὑψαύχενος. id est, pro accuratè culto incultus. VNDE Δυσεμονία, ας, ἡ, Malus & sordidus vestitus, ἡ τοῦ φαύλου ἐνδυμάτων σκευοθεσία. idẽ quod δυσχλαινία apud Euripidẽ. Reperitur verò ET Δυσεμματόω, ῶ, Malo seu sordido vestitu vtor. Vnde δυσεμματῶν τες in vulgaris lexicis, Lugubri veste vtentes. Deriuatũ autem videtur A Δυσέμματος, idem significante quod δυσείμων.

C. Εὐείμων, Bene & eleganter vestitus: oppos. τῷ ῥάκια ἠμφιεσμένῳ à Themistio, vt Budæus annotat. Pro quo Homerus dicit οὐ ἐμείνος. ET Εὐείματος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod εὐείμων, oppositum τῷ δυσεμματος. VNDE Εὐεμματόω, ῶ, Bene & eleganter indutus seu vestitus sum. Aristot. Rhet. εὐεμματοῦσα ἡ ἕξις τοῦ σώματος, habitus corporis vestibus pulchris exornatus.

C. Κακοείμων, Malè indutus seu vestitus, Pannosus, Bud. Idem quod δυσείμων & ῥακοῦδυτος. VNDE Κακοεμονία, ας, ἡ, Malus vestitus, Vestitus sordidus, & q. d. Pannositas. idem quod δυσεμονία.

C. Λαμπροείμων, Qui splẽdidè induitur seu vestitur, Splendidè indutus & cultus. Hippocr. in epist. 138, ὁρέω γυναῖκα καλὴν τε καὶ μεγάλην, λαμπροείμονα. Pro quo dicitur ET Λαμπροεσθμῶν: φ a Suida exponitur λαμπροφορῶν, pro quo perperam in v. l Lucernam ferens.

C. Λευχείμων, Qui albis vestimentis indutus est, Albis indutus, Albatus, Horatio. Idem quod λευκοφόρος. VNDE Λευχεμονέω, ῶ, Albis induor. λευκοφορῶ. Herodian⁹ lib. 8, οἱ λευχεμονοῦντες καὶ δαφνοφόροι θεῶν πομπείαν ἕκαστοι προσεστήκεσαν ἀγάλματα, candidati ac laureati, vt Polit. vertit.

C. Μελανείμων, Qui atris indutus est vestimentis, Atratus, Pullatus: qualis lugentium est vestitus. Luc. De calum. πάνυ περιδεοῦς τις ἐοικὼς ἀσιδήρῳ, μελανείμων καὶ κατεσταλμένος. VNDE Μελανεμονέω, ῶ, Atratus sum, Pullis seu atris vestibus indutus sum.

C. Μελανοκτυποείμων, Atris & funebribus indut⁹ vestibus, μέλανα καὶ νεκρικὰ ἱμάτια φορῶν, vt Aristoph. schol. in Ranis exp. [ἄνειροι] μελαίνας νυκτὸς παῖδα, φρικώδη δεινὰ ὄψιν, μελανοκτυποείμονα. quemadmodum Eurip. Hecuba dicit μελανοπτερόγων ὀνείρων.

C. Μονοείμων, Qui vna & simplici indutus est veste.

¶ Ἱμάτιον, ου, τὸ, Vestis: largè acceptum vt Vestis Latinè, quemadmodum Budæus annotat. Theophr. ὃ οὖν δὲ τὰ ἱμάτια πεποίηται, τὸ μὲν φύλλον ὅμοιον ἔχει συκαμίνῳ. Plinius Vnde vestes lineas faciunt, foliis moro similis. ἱμάτιον ἀνδρεῖον, vestis virilis, Plut. Bruto. ἱμάτια γυναικεῖα, Lysias. ἀμφὶ αὐλητρίδων τὰ ἱμάτια, Athen. lib. 13, ὀρφνινα ἱμάτια, Xẽ. Pæd. 8. Significat & Pallũ, hoc est τὸ πελεβώνιον, quod supra tunicam induitur: vt Budæus in hoc Demosthenis loco accipit. ὥστε μεθοιμάτιον τρέχεσθαι καὶ μικρὸν γυμνὸν ὑπανιστάμενον ἠρύεσθαι φθόγγον. Plutarchus (vt idẽ Budæus annotat) pro toga Romana vtitur: quo modo accipi potest in Probl. Rom. τοῖς θεραπαίνοις τὰς ὄψεις ἔφησ' ἐν ἱματίῳ τοῦτον πεῖν ἀγῶνας: φ idem est & in Coriolano, ἔτος ἐν τῷ πρὸς μετοῦπ πὼ ἀρχὼ θεραπαλεῖν καὶ δέξασθαι τοῖς πολίταις ἐν ἱματίῳ καπόνας εἰς πὼ ἀγορὰν αὖθις χιτῶνος. Accipitur & pro stragulo, seu veste stragula, vt Cicero vocat. Bud. Comm. pag. 444 ex Matth. cap. 9, & Athen. lib. 12. Ponitur & pro tegmine capitis: sicut veste caput velare dicit Celsus lib. 1, cap. 4. Plutarchus Pompeio, ὑπεξαιτεῖσθαι τὸν θεσσοῦντα τῷ Πομπηΐῳ καὶ τῆς κεφαλῆς ἀπάγοντος τὸ ἱμάτιον. & alibi, σεσαφῶς διέκειτο ἔχων δι' ὤτων καὶ τῆς κεφαλῆς τὸ ἱμάτιον. Bud. Metaphoricè ἱμάτια πόλεως dicũtur Muri, seu mœnia, ὁ τεῖχισμός, Eust. ET Θοιμάτιον, pro τὸ ἱμάτιον, Atticè, vt pro τὰ ἔπεια dicitur θάπεια. Aristoph. Nebulis, κατάθου θοιμάτιον. Plato, θοιμάτιον ἠμπίσχετο. Apud Aristoph. (inquit Budæus) pro veste honesta & ciuili ponitur: πελεβώνιον pro veste egẽtis & inopis.

C. Ἱματοκάπηλος, ου, ὁ, Qui vestes emit & reuendit, Vestiarius, Vlp. Idem quod ἱματοπώλης.

C. Ἱματοκλέπτης, ου, ὁ, Vestium fur, λωποδύτης. Laert.

C. Ἱματομίσθης & Ἱματομισθώτης, ου, ὁ, Qui choragis vestes mercede locat. Pollux lib. 7, τοῖς δὲ ἐσθῆτας ὀπομισθοῦσιν τοῖς χορηγοῖς, οἱ μὲν νέοι ἱματόμισθας, οἱ δὲ παλαιοὶ ἱματομισθώτας.

C. Ἱματοπώλης, ου, ὁ, Vestium vẽditor, Vestiarius. Vocabatur autem Athenis etiam ἱματοπώλης ἀγορᾶς, quæ & ἀστεροπώλης, vt tradit Pollux lib. 7 cap. 18.

C. Ἱματοφύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, Vestium custos, Vestispicus. Varro, Plaut. ET Ἱματοφυλάκιον, ου, τὸ, Arca vestiaria, Vestiarium.

C. Ἱματουργός, οῦ, ὁ, Qui vestes conficit, Vestiarius. VNDE Ἱματουργικός, ῆ, ὁ, Ad vestes conficiendas pertinẽs. Et ἱματουργική, sub. τέχνη, Ars vestiaria. Bud. ex Platone, φῶφ δὲ χρὴ ἀναπκὴν ὅστι ὀθὴ τῇ τῶ ἱματίων ἐργασίᾳ μέγιστον ἰῶ μόσιν, μηδὲν διαφέρειν πλὴν οἰ ὁμοῦ τῶν τῶ ἱματουργικῆς.

Ἱματόω, Fut. ώσω, Vestio. Marci 5, θεωροῦσι τὸν δαιμονιζόμενον καθήμενον καὶ ἱματισμένον, καὶ σωφρονοῦντα, sedentẽ ac vestitum. VNDE Ἱματισμός, οῦ, ὁ, Vestitus & cultus, & quod Latine Vestiarium dicitur. Bud. Comm. p. 444 ex Lucæ Eu. cap. 7, & Polyb. Et Plut. Alexandro, τὸν Βαγώου ἔδωκεν (ἵνα, ἐν ᾧ λέγει) τῷ πάθει Σουσὶν χιλίων παλαίστων δυνεῖσθαι ἱματισμοῦ. Athen. lib. 12, de Asiaticis ab Agesilao victis, πολὺν τὸν τῶν ἱματισμῶν, quos dicebat fuisse στολὰς πολυπλάδας ἠσκημένους.

C. Ἀφιματίω, ῶ, F. ώσω. Veste seu vestimentis spolio, Veste exuo, sic dicitur vt ἀφοπλίζω, Armis spolio. ἀφιματῶσαι, ἀποδῦσαι, Suid.

Ἱματίδιον, ου. τὸ, diminutiuum ab ἱμάτιον, quasi vesticulam dicas. Palliolum v. l. Citat Pollux ex Lysia. ET Θοιματίδιον, Atticè pro τὸ ἱματίδιον, vt pro τὸ ἱμάτιον dici θοιμάτιον, paulo antè annotatum est. Vtitur Aristoph. in Pluto.

¶ Ἐσθής, ῆτος, ἡ, Vestis. idem quod εἷμα & ἱμάτιον, quorum prius poeticum est, posterius in prosa vsitatius: hoc autem prosæ scriptoribus cum poetis commune. Od. ζ, φέρε ἐσθῆτα φαεινήν. Xenoph. Sympos. ἐσθὴς ἀλλὴ μὲν γυναικεῖ, ἄλλη δὲ ἀνδρεῖα καλή. Ath. ἐσθῆτα μαλακωτέραν ἠμφεσμένος. Dicitur & ποικίλη ἐσθής, variegata: item χρυσῆ, item ὁδοιπορικὴ, & βασιλικὴ, & ἱερὰ, & quæ huiusmodi: item λιτὴ, atque alia. Ἐσθὴς numero singulari ponitur alicubi pro plurali. Od. α, ἀφνειόπορος χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε. sicut Virgil. Æneid. 9. — dimes pictai vestis & auri. ET Ἑῶος, εος, τὸ, pro εοῦ apud poetas. vt Il. ω. Reperitur ET Ἑωσμένος participium, Vestitus, tanquam A B Ἑῶσμαι. Herodot. ἐσθῆτι ἑῶσμένος ἐσθῆτα Μηδικὴν, Veste medica indutus. ἐσθῆτι ἑῶσμένος ῥακεῖ pannosus, veste lacera indutus. Ath. lib. 13 ex Pythaenetio, Πελοποννησιακῶς κοσμεῖσθω. Synes. epist. 154. οἱ καλλιεν ἐσθῆτι ἑῶσμένοι. elegantius vestiti. Vtitur & Philostratus. Vnde est ET Ἐσθῆμα, ατος, τὸ, Vestimentũ. Soph Elect. de Ægisthio, ἐσθήματα Φορεῖν ἐκείνῳ ταῦτα. Quo vocabulo licet poetis tantùm vsitato (vt schol. Sophoclis annotat) vtitur Poll. lib. 7, cap. 12, quũ scribit ἐσθήματα duplicis εἴδους, οἷς ἐνδεῖσθαι τὴν ὀπτάλλεσθαι. ET Ἐσθησις, εως, ἡ, Vestitus: quod & ipsum poeticũ esse schol. Soph. tradit.

E Ω, F. ἔσω, Colloco: idẽ quod ἕζω vel καθίζω. Od. ξ, Ἑς δ' ἄρον δέ μ' ἔσας ἀγλῷ. Od. ο, τὰρ δὲ οἱ αὖτοῦ Εἷσε Θεοκλύμενον, sedere iussit, collocauit. Herodot. ἔσας αὖτον εἰς θρόνον. Præt. pass. EST Εἶσμαι, Collocor, Statuor. ἵδρυμαι. Luc. ἐσμένα τὰ ἕδη, statuta & erectæ sũt ædiculæ seu delubra, Ionicè pro ἵσταμαι. i. ἵδρυνται. Vnde COMP. Ἐφέσαι, Statuero,

Locare. Od. ν, Τοὶ μ' ἐκέλευσε Πυλοῦ δὲ κατασῆσαι καὶ ἐφέσσαι, Pyli sistere. κατέσσαι, ἱδρύσαι, Eustath. Et voce media, Od. ε, Ἀλλά με νῆός ἐφεσσαι, naui impone, ὅθι νῆος κάθεσσον, ὅθι εἴδασσον. Pertinet huc ET Καδ' δ' ἔσσ' ἐν θαλάμῳ, Il. γ, pro κάθισσ, id est Deposuit, Collocauit.

Ἧ M AI, Sedeo. Il β, Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ἧσται ὀνειδίζων, sedes conuitians. Il. π, εὐξέσσω ἐνὶ δίφρῳ Ἧστο ἀλείς. Luc. Soloec. Ἧστο ξένε· ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δηοιδῷ ἕδρῳ. Et Ionicè Il. γ, οἱ δὴ νῦν ἕαται, pro ἕωται, sedent. Et addito ι per epenthesin, metri gratia, ἕαται ἐν μεγάροις, itidem pro ἕωται. Il. γ, ἑῆται δηωσέροντες, sedebant, ἕωται.

C. ΚΑΘίημαι Sedeo. idem quod ἧμαι, propriè Deorsum sedeo, vel Sedendi causa me demitto. Il. β, Ἀλλ' αὐτός τε καθῆστο καὶ ἄλλοις ἵδρυε λαούς, & ipse sedens & alios sedere iubeas. Athen. 10, δεῖπνοῦσι καθῆμαι καὶ πίνουσι, sedentes. Xenoph. καθῆμαι ὅτι ἵππων, sedentes in equis. Aristophanes Vespis, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος. Et καθεζόμενοι, vt βαδίζειν ὁδὸν & λέγειν λόγον, & quæ similia sunt, vt annotat schol. Sopho. Imper. est κάθισ pro καθῆστο. In imperf. dicitur etiam ἐκάθιζον. vtitur autem eo Thucyd. vt πρὸς καθιζόν Demosth. in sequent. Quemadmodũ verò spectator quoque sedere dicitur & iudex, ita & καθῆσθαι. Plutarch. Coriolano, πολλὰ μὲν ἄρχειν ἑτέρων διὰ παντὸς καθῆσθαι, φύλακας τῶν πλούτου καὶ χρημάτων. Plato Apol. οὐ γὰρ ὅπῃ οὗτοι καθῆται ἱ δικασταί. Et καθήμενος τῆς βουλῆς apud Demosthenẽ, Considente senatu. Sicut actiuè dicitur καθίζειν πλὴν βουλῆς, cogere senatum & facere vt consideat. Frequenter verò cum partic. coniunctum significat Maneo. vt καθῆμαι τρεσδεύων. Quomodo & Aristoph. sine participio posuit, ἐν ζωῇ καθῆσον. Sicut verò Sedere apud Latinos aliquando pro Desidere ponitur, hoc est Otiosum sedere & rebus gerendis manum non admouere, (quo sensu Cicero in Pis. Sedēti, dormienti in maximo reip. metu) ita & καθέζεσθαι: quo modo & καθέζεσθαι accipi suprà annotatum est. Il. ω, de Græcis ad pugnam se parantibus, Ἀμφὶ δὲ σφῶϊν ἕδρα κατήστο. Thucyd. lib. 4, ἐβούλετο τοῖς τε ἐν τῇ Ἀττικῇ οὖσι τὸν Ἀρχίδαμον κωμῶν, καὶ μὴ καθῆσθαι, nec otiosus sedere, ἀργὸς εἶναι, vt schol. exp. Demost. Philipp. 1, μέλλοντα πάντας καὶ καθήμενοις τοῖς τοιούτοις ἀζεῖν. Idem ad Phil. epist. οὐδὲν ποιοῦντες ἀνταδε καθήμεθα, μέλλοντες ἀεί, nihil facientes hic desidemus & semper cũctamur. Sic Olynth. 2, καθήμεθα οὐδὲν ποιοῦντες. Idem Pro corona, βραχὺ φροντίσαντες εἰ χρὴ καθῆσθαι τοῖς τοῦτο κατεργαζομένοις ἀν Μακεδονίαν τῆς ἀδικίας ἀπαλλάττειν. Καθῆσθαι est etiam vocabulum militare idem significans quod Insidere & Obsidere, Castra metari. apud Latinos. Thucy. lib. 2, καθήμενοι δ' αὐτὸ τεῖχος ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ, Insidente autem seu obsidente eo loco ista. & lib. 1, πόλιν ἐν τῇ νῦν καθῆσθαι Ἀνδρίας καθήμενος εἰ ἐξ ἀστυ. pro ἀπολαβόντας, vt paulo pòst sequitur. id est, sedem ibi figens & castra locans. Quo sensu καθέζεσθαι ab eodem præsertim Thucydide ἐφεστηκέναι suprà ostensum est. ‖ Καθῆμενον πεδίον, Solum æquale & planum, ὁμαλόν, vt Suidas exponit, hunc locum citans, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι εἰς καθῆμενον πεδίον ἐστρατοπεδεύοντο, in planitie. Apud Hesychiũ quoq; καθῆμενον χωρίον vel πεδίον exponitur ὁμαλὸν ἢ κοῖλον. Vbi καθῆσθαι videtur accipi pro Sidere vel Desidere: vbi nulli montes aut cluiuiunt, sed humus quasi desedit.

c. 2. Ἀνακάθημαι, Sedeo erectus, Recumbo, Resideo. Alex. Aphrod. Problem. lib. 1.

c. 2. Ἀπικάθημαι, In conspectu hostium castrametor. idem quod ἀντικαθέζομαι. Xenoph. καὶ ὅταν μὲν ἀλλήλοις ἀπικαθῆνται, id est, quum in conspectu castrametantur, interpr. Bud. Dicitur & ἀπικαθήμενον σφαπτόδον. Apud Herodotũ scribitur ἀπικατήμενοι Ionicè pro ἀπικαθήμενοι.

c. 2. Ἀπκάθημαι, Sum deses, Desideo, Sum languidus & ignauus. Bud. ex Polluce & Aristotele. Ἀπκάθημαι, Seorsum sedeo. Ἀπκαθημένη dicitur etiam mulier ἀμοιρόδοσα, teste Hesychio. in Græca Bibliorum interp. ἀπκαθημένη γυνὴ vocatur mulier quæ patitur mẽstrua. vt Leuitici cap. 15, & 20, ὃς ἂν κοιμηθῇ μετὰ γυναικὸς ἀπκαθημένης.

c. 2. Ἐγκάθημαι, Insideo. Item Obseruo, Insidior. Bud. ex Æschine contra Ctesiphon. ἐν, ἐγκαθήμενοι καὶ ἐνεδρεύοντες ἐν τῇ ἀκροάσει ἐπιλαμβάνεσθε αὐτῶν ἐις δὶς ἐφεξῆς λόγους, id est, attentè eum audientes, & instantes siquid extra materiam aberrauerit. Bud. A Suida quoque ἐγκαθῆ) exponitur ἐγκεκριμένος ὅτι quoniã (inquit) οἱ κρυπτόμενοι ὑπὸ κάθηται.

c. 3. Παρεγκάθημαι, Assideo. Inter alios sedeo vulg. lex. quæ tamen expositio a præcedente ἐγκάθημαι recedit.

c. 2. Παρεγκάθημαι, Assideo. A latere assideo. idem quod παρεκαθέζομαι. Plato. ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἐκκλέπτ, ab assideribus. Aristoph. Ranis. Σκάπτει παρεγκαθήμενον. Apud Synes. epist. 4. accusatiuo iunguitur, ἐγὼ δὲ παρεγκαθήμενος τὸ πολεμικὸν βραβεῖον, τοῦ παρεγκαθέζεσθαι τὸν ἑκάστου, ἐκλαμβάνω, ego autem assidens.

c. 2. Περικάθημαι, Sedeo circum. Herodot. περικατήμενοι τὴν βασιλίδα, Ionicè pro περικαθήμενοι, circũquaq; accumbẽtes mensæ. Est verò & vocabulum militare, idem significans quod apud Latinos Circumsideo, Obsideo: cui synonymum περικαθέζομαι. Pausan. 6, περικαθήμενοι τοῖς Ἀθηναίοις, id est καθήμενοι περὶ τοὺς Ἀθηναίους, vt Thucydides supra diuisa voce loquitur. Et Ionicè apud Herodotũ περικατήμενοι τὴν πόλιν, Arcum obsederunt, pro περικαθῆστο.

c. 2. Προκάθημαι, Præsideo. Philo De vita Mosis lib. 1, ὁ δὲ περικαθήμενος βασιλεὺς ποιμὴν ἀλκαθόης, rex qui illis locis præsidebat. Item, Sum præsidio, Ad custodiam relictus sum alicuius regionis & præsidium. Budæus ex Polybio lib. 2. pag. 27 in fine, οἱ περικαθήμενοι τῆς Ῥωμαίων ἐν τῇ Τριβίῳ δυνάμεις. & pag. seq. περικαθήμενος ὅτι τῆς Ἀφρικῆς πόλεις.

c. 2. Ἐφεκάθημαι, Assideo. Frequenter capitur pro Obsideo, vt ἐφεκαθέζομαι. Thucyd. lib. 8. pag. 257, καὶ ἅμα τῷ ἐφεκαθήμενος φυλακὴν ἔχῃ, & pedestribus copiis obsidendo. Idem ἐφεκάθηντο τὴν πόλιν, vrbem obsidebat. Herodot. ἐπολιόρκει ἐφεκάθηντο, obsidione circũdedit. At ἐφεκάθημαι ἐν τῇ Σάμῳ, Samum insideo, in Samo sedem & castra loco.

c. 2. Ὑπκάθημαι, Subsideo, In subsessis alicui immineo. Herodian. ὑπεκαθήμενοι τὴν βάρβαρον, ad excipiendum barbarum subsidentes. Philostr. Heroic. ὑπεκαθήμενος τοῖς ἀθρόοις, hominibus insidians.

C. ΠΑΡήμαι, Assideo, Iuxta seu a latere assideo. idẽ quod παρεκάθημαι, sed magis poeticum. Odyss. ξ. ἑκάστα παρήμενοι ἐξερέοιτο. Pro eodem vtitur poetæ frequentius synonymo παρέζομαι.

Ζῆτα

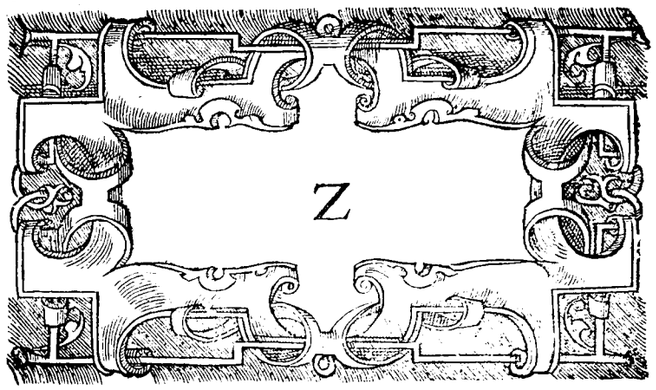

Ζ ζ ζ

Ζ Α' Ω, ζῶ, F. ζήσομαι, ET Ζώω poeticè, (quo vtitur & Herodotus) Viuo. Homerus Iliad. α, Οὔπω, ἐμοὶ δ' ζῶντες, καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοισιν. Sed multo frequentius apud illum cæterósque poetas est ζώω. vt Odyss. ξ, Εἴ περ ἔτι ζωεῖ καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο. Sic autem & aliquot alis locis ζωεῖν & ὁρᾷ φάος ἠελίοιο copulat, sicut in illo ex Iliad. α loco, ζῶντες longit cum ὅτι χθονὶ δερκομένοισιν. Idem vero verbo ζώουσι opponit πεθνᾶσιν, item καταπεθνηκασι: Od. κ, Ἄλλοτε μὲν ζωοί τε καὶ ἐμπαίοι, ἄλλοτε δ' αὖτε τεθνᾶσιν. Idem Il. ο, Ἠδὲ τοτὲ μὲν ζωουσι καὶ ὦ καταπεθνήκασι. Sic ζωοὶ τε & θανόντες opponit, Iliad. φ. Obseruandus est autem apud eundem poetam vsus huius verbi, vel potius participii eius, similis ei qui & in lingua nostra habetur in participio idem significante. vt Odyss. κ, versu 72, Ἐρρ' ὀνομήνοντ' ἐλέγχεα ζωόντων. Ita enim Gallicè diceremus, *Le plus meschant de tous les viuans.* pro eo quod Lat. Pessime omnium mortalium. nam participii Viuentium ita posito non recordor. Sic autem cum Homero loquutos alicubi esse prosæ etiam scriptores obseruaui & inter hos Athenæum lib. 9, ὀλίγον γὰρ παρ' οὐδενὶ τῶν ζώντων λεγόμενον εἶδα. Propriè tamen loquendo sub illa ζώντων appellatione non homines duntaxat sed dii quoque cõprehendendi essent: (quorum & ῥεῖα ζωντες est frequens epithetum apud Homerum) sed ne ita restringi miremur facit idem verbi illius Gallici vsus.

At in soluta oratione solum ζάω vel potius ex eo factum ζῶ, locum habet: & in ea quidem variis modis. Interdũ enim, & quidem sæpe, dicitur ζῶ sine adiectione: interdum verò additur aduerbium. Nõnunquam etiam cum datiuo rei solo, vel datiuo cum præpositione, aut etiã genitiuo cũ præpositione ponitur. dicitur enim ζῶ πύτῳ, vel ὅτῃ πυτῳ, aut ζῶ ἀπὸ vel ἐκ τοῦνου. Sed & accusatiuo rei, necnon datiuo personæ iunctũ reperio. quos omnes huius verbi vsus exẽplis confirmabo. in iis autem eadem opera obseruanda erit & quorundam huius verbi temporum coniugatio. Aristophanes Nubibus, τί σοι ζῆν ἄξιον, πύτῳ ἐὰν γεμηθῇς; Sic Isocrates in Archidamo, εἰ δὲ μηδεὶς αὐτῶν ἀξιοῖ τοῦ ζῆν, ἀπηγορευμένος τῆς παρεῖδος. (vbi animaduerte obiter τὸ γεγουμένον vel ἀπηγορευμένον, id est eum qui priuatur re quæ illi est charissima,) dici οὐκ ἀξιοῦ ζῆν, & ab Aristophane, οὐκ ἄξιον ζῆν) αὐτῷ ζῆν: pro eo quod sæpe legitur ἀξιῶ τῷ) αὐτῷ, & apud Lucianũ eodem sensu, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντα) At ζῶ seu ζῆν iuncti aduerbiis, exempla hæc fuerint: οὐ ζῶντες, Plato Pol. 1 libro: sicut ζῆν καλῶς alibi. cui opponi potest quod apud Isocratem legitur in Panegyr. ζῆν αἰσχρῶς. Ibidem verò & πονηρῶς ζῆν habetur. Apud Xenophontem autem Pæd. 7, ὅτῃ πιθανὰ ζῆν legimus: quod opponere possumus ei quod de diis dicitur ῥεῖα ζῶεν: quum istud ῥεῖα explicetur ἀπόνως. Ζῶ cum datiuo rei: Demosthenes Epitaph. πυρὶ καρπῷ οἷς ζῶσιν ἄνθρωποι. vt Latinè Fruges quibus viuunt homines, pro Quibus vita hominum sustentatur. Cum datiuo habente præfixam præpositionem ὅτῃ, apud Isocratem in Hel. enc. ζῆν ὅτῃ τοῖς παροῦσι ἀγαθοῖς. sed hîc præpositionem ὅτῃ sic poni existimo vt a Latinis In, quũ dicũt Viuere in summa paupertate. Ζῆν apud Theogn. cum ἀπὸ habente suum genitiuum, - ἀλλάμοι εἴη Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων μηδὲν ἔχοντα κακόν. quo Latini modo Viuere parco & Viuere exiguo dixerunt. At quod Isocrates habet in oratione De pace, ζῆν ἀπὸ τῶν δικαστηρίων, vt si dicas Latinè Viuere è foro iudiciali pro Victum comparare. Interdum certè & Latini præpositionem addunt, veluti quum dicunt Viuere ex rapto. Herodotus non solùm cum ἀπὸ iunxit verum etiam cum ἐξ, scribens, ζάοντα ἐξ ὕλης ἀγρίης.

Ζῆν cum accusatiuo rei: & sæpe quidem cum Ζῆν τὸν vel βίον (vt apud Lucianum in Timone, αὐδρὸς βίον ζῶν, καὶ ἀκρατῆ ἀπὸ τὸ πίνειν: & in prouerb. λαγῷ βίον ζῆν) sed interdum etiam cum alio. vt si dicam τὰ ἄλλα ἂν ἔζης pro ὁ ἄλλος βίος. nam horum vtrunque pro eodem dixit Demosthenes pag. 232, ἀδύνατον ὅτι ὀλίγον ἂν τῶν ἄλλων ἂν ἔζης, ἄξιος αὐτὸς ἐλεεῖν ἦν τοῦ πίνειν ἀκούειν. non dubium est enim quin ὀλίγον τῶν ἄλλων ἂν ἔζης positum sit pro ὀλίγον τῶν ἄλλων ἂ ἔζης, sicut χρῶμαι τῷ ἐμῷ βιβλίῳ, pro χρῶμαι βιβλίοις ἃ ἔχω. Fuerit igitur ἃ ἔζης idem quod τὰ ἐνεργήματα, de quo alibi. Ζῆν denique cum datiuo perf. apud Demosth. reperio in oratione ad Philipp. epist. εἰ τοῖς παρ' ἐκείνου δωρεαῖς εἰκαδὲ λαμβάνοντες, οὐκ ἀρκοῦνται Φιλίππῳ ζῶντες. Sic in oratione De Haloneso, εἰ οὐκ ἀρκοῦνται Φιλίππῳ ζῶντες καὶ οὐ τῇ ἑαυτῶν πατρίδι. Non dubito autem quin Viuere Philippo, & Viuere patriæ, eodem dicatur sẽsu quo à Platone γεγονέναι ἑαυτῷ & τῇ πατρίδι, quod Cicero interpretatur Natum esse sibi, & Natum esse patriæ. Iam verò & Plautum vel eadem vel persimili significatione dixisse puto Viuit tibi, in Bacchid. qua Demosthen. Φιλίππῳ ζῶντες. Ouidius quidem certè Viue tibi alio sensu dixit.

Ζῆν pro Victum quærere seu comparare, aut Habere vnde viuas: vt interpretor apud Antiphanem, in hisce duobus elegantissimis senariis, quibus miseram sortem militum ita describit, Τίς δ' οὐχὶ θαυμάσειν μισθοφόρος, ὦ φιλτάτη, Ὃς ἕνεκα τοῦ ζῆν ἔρχεται ἀποθανούμενος; hos enim ita reddidi, Nonne ille mortis est stipendiarius, Qui morte quærit vnde possit viuere? Sed malo & τί δ' οὐχὶ legere.

ITEM Ζωοῦσθαι pro Viuificare, Animare: vnde ἐζῴωται pro Viuificatum est: & pro Animatum est, vt ἐζῴωται, Areop. Item ἐζωωμένος, Animatus, vel Viuificatus. ET Ζῴωσις, Viuificatio, Animatio. Bud. ET Ἐζῳοῦσθαι itidem pro Animari. Bud. AT Ἀναζῳοῦσθαι pro Refocillare, Recreare. VNDE Ἀναζωπυρίς Areopag. Refocillatiuus, Bud. At Pollux eadem vult esse, αἱ ἐκπνοαὶ τῶν ψυχῶν, & ἀναζωωσεις, & ἀναπνοὰς.

Ζώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ Vitalis, Qui vel quæ viuere potest. Aphrod. πέρατα οὐ ζῶσιμα.

Ζωπυρὸς, Viuificus. ζωπυρὸς ἀρὴς, & ζωπυρὴ ῥύμη, Nazianz. ζωπυρὴ δύναμις, Galen. ad Glauconem, Vitalis facultas, i. vitæ conseruatrix. A Budæo ζωπυρὸς redditur Viuificus, Vitalis, Vegetabilis, Vitam producens, apud Theophrastum, appellantem ver ὥραν ζωπυρωτάτην, lib. 1 De caussis. Eidem ζωπυρὴν ἀρχὴν esse dicit Vitæ principium, vbi scribit κλάδους & ἀκρέμονας in se habere aliquas ἀρχὰς ζωπυρὰς. Et ζωπυρὴ ψυχὴ quæ & θυμοειδὴς dicitur Gal. fedẽ habens in corde, vt idẽ B. annot. Geop. οὐδὲ γὰρ χρὴ τοὺς δεκιμάσαι σπεῖραι τὰ ὠά, ἵ' ἂν μὴ ἐξεφθαρῇ τὸ ἐν αὐτοῖς ζωπυρόν, pro eo quod apud Varr. est, Qui oua cõcutiãt, errare, quibus eis vitales venas cõfũdãt. Ζωπυρὸς pro Viuax citat ex

Platone, lib. 10 De rep. 136. Xenoph. de pictura spirante & viuenti simili, ζωπνοῦντι πέρυσι φάνεται τοῖς ἀνθρώποις. Ζωπνοῦς, Animalis. Budæus ex Gregorio De hom. τὸ ζωπνοῦν σῶμα πνεῦμα, τὸ μὲν ἀόρατον ψυχή, τὸ δὲ ὁρατὸν σῶμα. & paulo post ζωπνοῦν δύναμις καὶ ψυχικὸν pro eodem ponitur, & ψυχικὸν. Bud. UNDE Ζωπνοῦς aduerbium. vt ζωπνοῦς ἔχειν, Viuere volens, id est, nolens sibi mortem consciscere. B. ex Plut.

Ζωός, οῦ, ὁ, Viuus. Homerus Od. α, Ἀλλ' ἔπι πυκνὸς ἀπεύκετο ἄωρος πέντο. Et ζωὸν καὶ ἀφίμενα, Il. ι. Itidem ζῶν, Viua. Od. λ, Τὼ ζωὼ κατέκτανον εἰς Ἴλιον ἐλθόντε. Sic ἀπὸ ζωῆς ἐλθεῖν, Herodot. Vtitur & Xenophon masculino ζωός, Hellen. 1, ἔνα μὴ ζωὸν ἐκφύγοι, ἐπὶ δὲ ἀπέκτεινε. ITEM Ζωὸς pro eodem, Il. 5, Ἡ κεν ζωὸς ἀνὴρ ἐκ χαλκοῦ πυκνὸν ἵκοιτο. HINC Αὐτόζωος ET Ὑπόζωος Bud. ex Areopag. pro Per se viuens, & Supra vitam existens.

C. Ζωγρητος, ή, ὁ καὶ ἡ, Vitalis, Viuum & animale generãs. vt ζωγρητὸν σπέρμα apud Aretæum, genitale semen: cui opponitur ἄγονον, quod ad generandum inutile est, seu in quo vis procreandi fœtus non est. Ζωγρός vocatur etiam numerus septenarius, quod infantes septimo mense nati viuant facilius quàm qui sequenti. qua de re Alexander Aphrodisæus in Problem. UNDE Ζωγονία, ας, ἡ, Animantis procreatio. Item Vermiculatio. Budæus ex Theophrasto pag. 199. ET Ζωγονικός, Animantis procreandi vim habens. Philo De vita Mosis libro 3, καὶ πόνων ἐπὶ τὸν ζωγονικὸν ἀριθμόν, & quadraginta, numerum ad animantium procreationem fœcundissimum. ET Ζωγονέω, Animal procreo, Animale & viuum gigno seu produco. Animo, Fœtificio. Theophrastus De caus. plant. lib. 3, cap. 27, ταῦτα δὲ ἡ φύσις ζωογονεῖ, ὥστε καὶ τὴν τῆς τέφρας, quippe natura vbique animal gignit, modò calor cum humiditate ratione debita coeat, Gaza interpret. Et in pass. apud Athen. l. 7, de anguillis, ἐξ ὑγροῦ τοῦ σωματικοῦ μέρους, κατ' ἀφίασι γλοιώδεις ἐξ αὐτῶν, ὃ γραφικῶς ἐν τῷ ἴνι ζωογονεῖται, id est Animantur, vt Budæus vertit. At quidam Viuiscit ex Plinio interpretãtur, scribente libro 9, cap. 51, Anguillæ atterunt se scopulis: ea stirpmenta viuiscunt, nec alia est earum procreatio. Philostr. ep. 30, δριμυτέροις φαρμάκοις τὰ ζωογονούμενα ἐν τῷ σώματι πεσεῖν ἀπόλλυσι, viuiscentẽ fœtũ. Basil ζωογονεῖν dicit ἐν τῇ γῇ πέτρας, & multa in fecta, ἐν τοῖς μὴ δρεπανοῦσι. Idem, ζωογονούμενοι σκώληκες ἐν τῇ ἐκκαύσει, qui generãtur seu procreãtur. Peculiariter verò ζωογονεῖν dicũtur arbores, plãtæque & fruges, quũ vermes procreãt seu vermiculantur. Theophr. De vitiis frugũ. μόνος γὰρ ἐπιδίδωσι τὸ ζωογονεῖν, vermiculos non gignit. Bud. Ζωογονία actiua etiam significatione capitur pro ζωογονῶ. vt idem Bud. annotat. Theophr. σφαλλόμενοι καὶ ὅλαι καμπαὶ καὶ πεδία ζωογονεῖται γὰρ ὥσπερ ἔρπετα. Quæ signif. tam ad ζωὸς quàm ζῶν pertinet.

C. Ζωοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Viuificus. A Budæo exponitur Vitalis, ex Cic. scribente, calorem habere vim vitalẽ. Item pro ζωογόνος. UNDE Ζωοποιία itidem pro ζωογονία: ET VERB. Ζωοποιέω, ῶ, Viuifico. Item pro ζωογονῶ, i. Vermes genero. Bud. ex Theophr. l. 3 De caus. plant. ἀνυγραινομένης τῆς ῥίζης, ἐξ ἧς ἀεὶ τοῦ θερμοῦ, ζωοποιεῖ πᾶς. A QVO Ζωοποιητικός, οῦ, ὁ, q. d. Viuificatiuus.

C. Ζωοπυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vide post Ζῶν.

Ζωή, ῆς, ἡ, Vita. Pla. in Phædro, παῦλαν ἔχει ζωῆς, quod Cic. interpr. Viuẽdi finem habere. Plut. ζῶν ἔχει πολυετίαν. Homero ζωὴ signif. & Facultates, quibus videlicet vita nostra opus habet. vt Od. ξ, ζωὴν κάππης. &, ζωὴν ἐδάσσατο. Ζωὴ (inquit B.) Facultates & sensus, Hom. ET Ζόη Herodot. pro ζωή.

C. Ζωηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Vitam afferens, Salutaris: vt ζωηφόρος ὕδωρ apud Themistium. cui opponitur θανατηφόρον, id est Mortiferum.

C. Ζωόδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitam donans. Item τὸ ζωόδωρον apud Aretham, Facultas donãdæ vitæ: τὸ θρεπτικὸν καὶ ζωόδωρον ἐμφαίνει τὸ Χειροδ. sed scribitur ibi ζωοδῶρον. ET Ζωοδότειρα, ας, ἡ, Vitæ largitrix. Hom. ITEM Ζωοδοτης, ου, ὁ, idem quod ζωόδωρος, Vitæ largitor. Dei epitheton.

C. Ζωοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitam afferens, Vitalis, Viuificus. vt ζωοφόρων αἰέρων, Epigr.

C. Ἀείζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ est sempiternæ vitæ, Cui sempiterna est vita. Vel, Semper viuẽs, & q. d. Semperuiuus. (vnde & componi ex ζωὸς quispiam fortasse malit) De diuina natura ab Areopagita dicitur. Platoni ἀείζωος πίστις, gloria immortalis, epist. 8.

Ἀείζωον (q. d. Semperuiuum) Sedum. Sed ἀείζωον tria genera facit Dioscor. quem lege. Sũt autem qui ἀείζωον dictum velint peculiariter sedum maius, quòd eius folia perpetuò viuant, id est vireant. Vnde ET Ἀειζωΐς appellatur. Vide Plin. lib. 25, cap. 13.

Ἀειζωΐα, Vitæ sempiternitas, Æterna vita. ἡ πρὸς ἀείζωΐας πόθος, Naz.

C. Ἀειζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est breuis vitæ. nam Hesych. ἀφήλικα exponit ὀλιγοχρόνια, itidemq; Galenus apud Hippocratem.

C. Δυσζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius misera est vita. Et δυσζωος εἶς In Epigr. q. d. Vita quæ miserè viuitur. CONTR. Εὔζωος, Cuius beata est vita. Itẽ Viuax. Theophr. De caus. l. 5, εὔπορα δὲ ἔζωα καὶ ἔλαστα. Idem καὶ ἄκαυστα dixit esse εὔζωα, i. Viuacem, interpr. Plin. ET Εὐζωΐα, ex Aristotele. Beata vita, Beatus vitæ status. Item Viuacitas.

C. Παλιζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Reduiuius, Nõno. Potest autem & ex ζωὸς compositum existimari.

C. Φιλόζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitam ferens, Saluaris, Nonn. Est autem frequentius ἐπιθετικὸς in hac signif.

C. Φιλόζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amans vitæ, Cupidus vitæ. qui & Lucis cupidus, Quintil. l. 1. Qui mortẽ exhorret. Apud Theophrastum φιλόζωον δένδρον, arbor viuaci quodam vigore prædita. Sed serpyllum φιλόζωον Nicandro, q. perpetuis foliis vireat, vt quidem vult schol. Φιλόζωος autem ex ζῶν compos. Animantis seu animantium amans, vel studiosus. Xenoph. Apomn. lib. 1. de prouidentia Dei in hominis opificio loquens, ἔστι δὲ καὶ τοῦτο πρὸς τὸ φιλόζωον πρόνοια. ET Φιλοζωΐα, Amor vitæ. Laert. de Antisthene, ἐδόκει γὰρ μαλακίαν εἶναι τὴν ὑπὸ τῆς φιλοζωΐας. ET Φιλόζωος, Vitæ cupidus sum, Vitæ parco, ob mortis metum. Diodor. εἰ δὲ Θετταλὸς ἐπόθει τὸ φιλόζωος εἶναι.

Ζωνίζωος, ου, ὁ, Viuax.

C. Ἀναζῶ, ῶ, Reuiuisco, Ad vitam redeo. Nonn. ἀναζῶν καὶ λύσσης ἀναπνοῶν.

C. Διζῶ, ῶ, Vitam quoquomodo ago, & per inopiam traduco & prorogo, Parcè ac tenuiter viuo, Famem quoquomodo propulso, Vix vel ægre me tolero. Thucydides l. 6, ἐν τῷ αὐτῷ ἐζῶμεν. ἐπὶ δὲ τῷ. Id est, ἐν ὀλιγωρίᾳ ἔχ, vel μετρίως. Lucianus, καὶ πολλὰς ἡμέρας ἐζῶμεν. Idem, ἐπὶ ζῶμεν ἐν τῷ μαθεῖν. Pro eodem citatur ἐξῶ ex Platone. Δὶς ἐπὶ τῷ contrariũ est: vnde exponitur ἐκπαλαίω, ῶ. Sed de his compositis & infrà. Cæterùm male annotatum fuit a quibusdam Latinos pro ἀνέχομαι dicere Tolerare: eo modo quo dixit Cæsar equos tolerari, pro quoquomodo fatentari. Nam Tolerare est μετρίως φέρειν: vnde dicitur Tolerare milites, Tolerare equos, Tolerare fetat ἀνέχομαι neutrum est: vnde explicandum fuit Tolerare vitam. quo vtuntur cum alii, tum Cæsar & Virgilius.

C. ΔΙΑζῶ, ῶ. Ad extremum viuo, vt ἐξῶ. Xenophon, τὸν λοιπὸν βίον ἐνδείᾳ τοῦ ἀναγκαίου ὅπως καὶ κακοπαθοῦντες ἐξῆσαν. Vt tamen hic ἐξῶ ἡ. dicit de vita misera, sic alibi ab eodem & pro Vitam traducere hilariter & copiosè accipi tradit Bud. A Plutar. autem pro simplici poni videtur, vbi scribit, καὶ γὰρ τὸ ἐνδεὲς ἀδικεῖν πολλαὶ πόλεις μετὰ τοῦ μηδέν ἐξῆσαν ἐπὶ δύσκολον. (affertur autem ex eodem ἐπὶ τῷ in re simil.) Sed interdum etiã accusatiuo βίον iungitur, & dicitur ἐξῆσαι τὸν βίον pro Trãsigere vitam. vt ἐξῆσαν τὸν βίον ἀθλίως, Eurip. Nonnunquam & datiuo iungitur pro Vitam tolerare. Plato, νεμῆ δὲ ἐλίζων τὸν πόλεμον. (Latini autem Vitam tolerare cũ ablatiuo dicũt) Sed & ἐξῆσαι sine casu, Aristophani pro Vitam tolerare, in Pluto, Πῶς οὖν ἐξῆσας, ἠνάδεν, μηδὲν ποιῶν; ET Διαζῶν, pro ἐξῆσαι, ex Herodote: apud quẽ & Victito redditur. Ex Apoll. autem διεζῶσκον simpliciter pro Viuebant.

C. ΕΠΙζῶν, ῶ, Superuiuo, id est Vltra viuo, Superstes sum. Plutarchus, καὶ τὸ παιδίον οὐ πολὺς ἡμέρας ἐπέζησε, q. d. non multos dies matri superuixit. Apud

eundem in Numa, ὀπιζῶντος φθόνου, redditur, Superstite inuidia. ‖ Item ὀπιζάω, ῶ, quidam pro ἀκπεπαμένως ζῶ poni tradiderunt, vt annotat Bud. Vide Καταζῶ.

C. ΚΑΤΑζάω, ῶ, Lõgum vitæ tempus traduco, seu transigo. nam καταζάω, sicut & ὀπιζάω, quidam voluerunt esse ἀκπεπαμένως ζῶ. In vulgatis lexicis annotatur ex Budæo, ὀπιζῆν & καταζῆν esse Largè & opulenter viuere: ἀπιζῆν verò, arctè. At ego meam illam interpretationẽ frequentius exemplis confirmari existimo, non istam in quibus καταζῆν cõmodè verti etiam posse arbitror, Totũ vitæ tempus consumere. (quod loquendi genus hyperbole non carere constat) Plato Symposio, ἀλλ' ὀξαρκεῖ μετ' ἀλλήλων καταζῆν ἀγάμενοι. Et Aristoteles Ethic. 8, dicit beatos καταζῆν ἐν πᾶσι κατ' ἀρετὴν ἐνεργείας. Lucianus, τί δ' ἂν ἄνθρωποι τοσαῦτα ἐμοῦσι ἀπιζῶντες, ἐν κρεωμάσι καταζῶντες καὶ χρόοις; A Plutarcho tamen καταζῆν poni credo potius pro Extremum vitæ tempus traducere: vbi scribit, ὡς ἐν πλείονι ὧν καταζήσεις, εἰς τὴν πλουσίων γεγονὼς καὶ μακαρίων. C. 2. Συγκαταζῶ, Vnà longum vitæ tempus traduco, (sequendo interpret. quam dedi primam verbo καταζῶ) vt συγκαταζῆν de viro & vxore dicit Plutarchus in Eroticoپ pag. 910.

C. ΠΑΡΑζάω, ῶ, Viuo secus quàm decet. Anaxandrides apud Athen. lib. 14: sed versus in quo verbum hoc legitur, mẽdosus est. In quodam Philemonis versu memini me παραζῆν legere, dictum de eo qui non rectam vitæ viam tenet & innoxiam. At in vulgatis lex. παραζῆν est Victitare.

C. ΣΥζάω, ῶ, Conuiuo, Vnà viuo. vt apud Aristotelem Ethic. 8, οἱ δ' ἀποδεχόμενοι ἀλλήλους, μὴ συζῶντες ἤθυνοι εἰσὶ μᾶλλον ἢ φίλοι. (vbi subaudiri potest datiuus ἀλλήλοις) Idem Rhet. 1, de adolescentibus loquens, καὶ φιλόφιλοι καὶ φιλέταιροι μᾶλλον τῶν ἄλλων ἡλικιῶν, διὰ τὸ χαίρειν τῇ συζήσει. (hoc idem συνημερεύειν vocat, quum dicit, οὐδεὶς δὲ δύναται συνημερεύειν τῷ λυπουμένῳ.) Sed notãdus est elegans huius verbi vsus cum datiuis rem inanimam signif. quibus iunctus non vno redditur modo. Dicunt enim sæpe συζῆν πενίᾳ pro In paupertate vitam degere quasi videlicet Sociam vitæ habere paupertatem. Et συζῶν ἀργίᾳ Basilius, Qui vitam in otio degit, Qui otiosam vitam traducit. Et συνεζηκὼς ἀρετῇ ἐν πᾶσι, pro Qui iam inde à pueritia virtutẽ coluit. Apud Demosthenem συζῆν φιλοσοφίᾳ καὶ σωφροσύνῃ sunt qui reddant Perpetuo addictum esse, vel Vitere addictum illi. vt apud Chrysostomum, πᾶς τοῖς ἀπευχαῖς συζῆν, Precationibus addictum viuere.

¶ Ζῶον, ου, τὸ, Animal. Plato in Timæo, πόνδε τὸν κόσμον, ζῶον ἔμψυχον ἔννοω τε. quod Cicero interpretatur, Hunc mũdum, animal esse. idque intelligens. Alicubi verò ζῶα vertit Bestias, vt quum Stoicum dogma, μηδὲν εἶναι ἡμῖν δίκαιον πρὸς τὰ ζῶα, reddit, Homini nihil iuris esse cum bestiis. Ita enim apud Plutarchũ legitur illud dogma: sed inuenitur & alia lectio, videlicet πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα. & ita dicetur Cicero pro Cum cæteris animantibus, dixisse Cum bestiis, tanquam exponentem. adeo vt quũ excipimus homines, ζῶα vertere possimus bestias. Sed quanuis bestiæ seu bruta animantia sæpe vocentur ἄλογα ζῶα ad differentiam, non rarò tamen & sine hac adiectione vocantur ζῶα bruta animalia. ẽstque hic vsus cum apud alios, tum apud Plutarch. frequentissimus: atque ita accipit & in libri cuiusdam titulo, πόσῳ τῶν ζώων φρονιμώτερα.

C. Ζωοθυτέω, ῶ. Animal sacrifico.

C. Ζωόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animalis formam habens.

C. Ζωοστασία, ας, ἡ, Animalium statio, Animantium septa & tecta.

C. Ζωοπώλης, ου, ὁ, Qui sacra animalia vendit: & locus vbi id fit, Ζωοπωλίς, Hes.

C. Ζωοπόκος, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ animal parit, Animal gignẽs. idẽ quod ζωογόνος. Aristot. ὅσοις ζωοπόκοις τὰ παραπόδων κάμπτεται τὰ μὲν πρόσθια κῶλα εἰς τὸ πρόσθεν, τὰ δὲ ὀπίσθια εἰς τοὔπισθεν, id est (Plinio interprete) Quæ animal generant, genua ante se flectũt, & suffraginum artus in auersum. UNDE Ζωοποκία, ας, ἡ, Animalis generatio, Animantis procreatio seu partus. ET Ζωοποκέω, ῶ, Animal genero, Animal procreo seu pario, seu (vt Camerarius exponit) Animantes partu edo. quod dicitur ad differentiam τῶν ὠοτόκων quæ ouà partu suo edunt. Aristoteles, ζωοποκεῖ δὲ ἐκεῖνα τὰ πρόσθεν ὠοτόκησας ὁ ἔχις. τὸ δὲ ὠὸν ὥσπερ τῶν ἰχθύων, μονόχρουν ὂν καὶ μακρόδερμον. Pro quibus Plin. Terrestrium vipera sola intra se parit ouà vnius coloris & mollia vt pisces. ‖ Ζωοποιέω, Animale & uiuum procreo seu gigno. vnde ζωοποιῶδης, Ad animalem formam peruenire.

C. Ζωοτόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animal nutriens. idẽ est quod ζωοποιῶν siue ζωοποιοῦσα, Hesych. ET Ζωοτροφέω, Animal nutrio, Animali alimentum præsto.

C. Ζωοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui animantes deuorat, Qui animalibus seu animalium carne vescitur ac victitat. Aristoteles Polit. δῆλον τὸ τὰ μὲν ζωοφάγα, τὰ δὲ καρποφάγα, τὰ δὲ παμφάγα αὐτῶν ἐστί. UNDE Ζωοφαγέω, ῶ, Animalibus victito. Budæus ex Aristotele Hist. animalium lib. 8, ὅσα δὲ κωνωπικά, τὰ μὲν ζωοφαγοῦσα, πτέρεται ἰχθυδίοις μικροῖς, ἢ πτερυγα. σκορπιόφαγον γὰρ ὄντ.

C. Ζωοφόρος, ου, ὁ, dicitur circulus zodiacus quem signiferum Latini appellant, à duodecim animalium effigiebus quas gestat. de quo Aristoteles De mundo, & inter astronomos Proclus in sphæra. Ζωοφόρος Vitruuio dicitur etiam pars illa in columnis inter epistylium & coronicem, quæ puluinatis sæpe figuris visitur, ornamentisque diuertis instructa. vulgò la frize. vulg. lex. Ζωοφόρος apud Hesychium est καὶ σαλαμανδρα, καὶ ἀγρέτον νεφρὸν. id est, Salamandra, Feretrum, vt vulgata lexica exponunt.

C. Ζωόφυτα dicuntur quæ nec animalium, nec fruticum, sed tertiam ex vtroque naturam habent, vt vrtica & spongia: de quibus Plinius l. 9, cap. 45. hoc est (vt Aristoteles habet) ἐπαμφοτερίζοντα φυτῶν καὶ ζῴων, id est (Budæo interprete) Ambigentia & plantæ & animali, id est medium quiddam inter animal & plantam: cuiusmodi sunt quæ mediam naturam inter sensibilia & vegetabilia habent: quæ fortassè plantanimantes dicere possumus vel plantanimalia, vt idem Budæus in Annot. tradit.

C. Ζωάρχος, ου, ὁ & ἡ, Qui animanti præest, hoc est Qui vni præest elephanti.

C. Ζωόφθαλμον, herba quæ & βούφθαλμον. Plin.

C. Ἄζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animal seu animans non procreans. Theophr. lib. 4 De causis plant. cap. 16 ἐξ ἀζῶα ἄζωα. id est οὐ ζωοῦται, animalia ex aliis non generantur: hoc est vermes, quos peculiariter rei rusticæ scriptores ita appellant.

Ζωϊκός, οῦ, ὁ, Animalis. vt ζωϊκὴ ἱστορία, apud Aristot. vel τὸ ζωϊκόν, vt Athen. appellat, quum dicit, ἀναστήσας ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ζωϊκῷ. Itẽ ζωϊκὴ φύσις, apud eũdem Aristot.

Ζωΐδιος κύκλος, Signifer orbis, vt Cicero apud Aratũ interpret. pag. 96. lex. Ciceroniani. Idem ζωοφόρος & ζωδιακός appellatur.

Ζωώδης, εος, ὁ ἡ, Animalis. Synesius De insomn. ζωωδεστάτη μὲν οὖν ἡ ἐξ ὧν πρεσβεύομεν ὁρμῶν αἰσθησις, sensus maximè animalis. Naz. De hom. ζωώδης ἡ τῶν ἀνθρώπων γένεσις, vbi Talis qualis brutorum.

Ζωόω, ῶ, Fut. ώσω. Ζωοῦσθαι dicuntur quæ animalia hoc est vermiculos procreant: idem quod σκωληκοῦσθαι, vt Bud. annotat. Theophr. De caus. plant. lib. 4, cap. 16, ὅθεν καὶ διαφθειρόμενα τὸ σπουδῶν οὐ ζωοῦται. quo sensu ζωογονεῖν & ζωοποιεῖν quoque accipiuntur. quo malo quæ plãtæ aut fruges non infestantur, ἄζωα dicuntur. Athen. libro 2, θέρμος καὶ ὄρεβος καὶ ἐρέβινθος μόνα οὐ ζωοῦται τῷ χειροπῶν. ET Ἐκζωοῦσθαι pro eodem, apud Theophr. lib. 9, cap. 4, De caus. plant. ἀπόλλυται καὶ ζωοῦται. perit atque vermiculatur. AT Ζωωτός, οῦ, ὁ, Beluatus, Plaut. id est Animalibus pictis distinctus. Bud. ex Athenæo l. 5, pag. 58, πάντες δὲ εἶχον πορφύρας ἐφαπλίδας, πολλοὶ δὲ καὶ δίφθερας ἐζωωτάς. Idẽ paulo post, ζωωτὰς ἐνδεδυκῶς χιτῶνας. Quo modo capitur & ζωδιωτός. Pollux libro 7, ὁ δὲ κατάστικτος χιτὼν ὅθεν ὁ ἔχων τὰ ζῶα ἢ αὐτὴ ἐνυφασμένα. καὶ ζωωτὸς δὲ χιτὼν ἐκαλεῖτο καὶ ζωδιωτός.

Ζωωδὸν, Animantium ritu seu more. Polyb. frag.

Ζῴδιον, ου, τὸ, Animalculum. Peculiariter verò ζῴδια dicũtur duodecim signa cælestia quæ in zodiaco circu-

lo visuntur. Athenæus lib. 12, χρυσοῦ ἀστέρας ἔχον καὶ τὰ δώδεκα ζῴδια. Aristoteles De mundo, διὰ τῶν μέσων εἰς δώδεκα ζῴδιον χώρας, de zodiaco loquens. NAM Ζῳδιακὸς κύκλος vocatur hinc circulus ille in cælo qui duodecim illorum animalium signa gerit, quem & ζωοφόρον & ζωιδιον appellari ostensum est. Signiterum Latini appellant: Græci alio nomine λοξὸν, id est Obliquum: quo vocabulo & Virgilius eum appellat. AT Ζωδιάκος idem est quod ζωακός.

Ζωδάριον, ου, τὸ, Animalculum, idem quod ζωδιον. Aristoteles in lib. 3 De partibus animalium, ita vocat insecta & bestiolas quibus aiuculæ victitant. ET Ζωδιάριον, ου, τὸ, idem. Athen. lib. 5, ὃν κατὰ ἱππικὴν μάχην ζωδάρια καὶ ἄλλα πολλὰ ζωύφια καὶ φυτάρια.

ΖΕΥΓΝΥΩ, VEL Ζεύγνυμι, Futurum ζεύξω (quam à Ζεύγος) Iugo, Copulo. Homerus Iliad. γ, — ἵππους ζεύγνυ ὑφ' ἅρματα, Iunge equos rhedæ, seu ad rhedam. Sic ζεύγνυσαι ταύρους ὑπ' ἄροτρον, Herodot. quod Tibullus Adiungere tauros aratro. At ζεῦξαι ἅρμα, sicut & συζεύξασθαι ἅρμα, apud Xenophontem, simile est illi quod Latini dicunt, Currum iungere, seu Rhedã iungere, aut Iungere rhedam equis. ‖ Item pro Iungo ponte: quod & Iungo sine adiectione. vt Xerxes ab Isocrate & aliis dicitur ζεῦξαι τὸν Ἑλλήσποντον, qui à Cicerone Iunxisse Hellespontum. Sic ζεύγνυμι τὸν ἰσθμὸν, Herodot. & Arrianus. Sed ille dicit etiam pro eodem ζεύγνυσι γέφυραν ὅθι τὸν πόρον. Ζεύγνυμι, Iungo matrimonio, seu connubio. Appian. de Cæsare, Πομπήϊα μὲν ἐζεύγνυ τῷ Καίσαρι. Item γαμεῖν ἐζεύγης, Eurip. Nuptiis iunctus es, pro Nuptias cõtraxisti, Duxisti vxorem.

Ζεύγμα, ατος, τὸ, Iunctura, Coniunctio, qualis rerum quæ coniugatæ sunt. Item pro coniunctione nauium: pontis instar præbente, vt Budæus apud Arrianum interpretatur lib. 6. Idem ζεύγματα τοῦ πόντου apud eundem exponit ζεύγματα consternere. Quidam & ζεύγμα τοῦ πόντου pro fluuii ponte dixerunt. Thucydidi autem ζεύγματα τοῦ κλεῖθρου sunt Fauces portus obsepiæ. eodem Budæo interprete. ‖ Ζεύγμα, figura est grammaticis: Latinè, Colligatio, vel Connexio, seu (vt alii) Adnexio, quum videlicet plura vno connectuntur verbo. Lege Iulium Firm. & cæteros. ‖ Item vrbs Syriæ, de qua Steph. ET compos. Μετάζευγμα apud eosdem grammaticos, quum in medio clausulæ positum verbum præcedentia sequentiaque connectit.

Ζεῦξις, εως, ἡ, Iunctio, Colligatio, Connexio.

Ζευκτός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Coniugatus, Iunctus, vel q.d. Iungibilis, Qui iungi potest. ET Ζευκτηρία, ας, ἡ Id quo ad iungendum seu colligandum aut connectendum vtimur, Ligamen, Vinculum. vt exponitur Act. cap. 27, v. 40, ἅμα λύουσι τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων. Exponitur & Iunctura.

Ζεῦγος, εος, τὸ, Iugũ. eo sensu quo dixit Cicero, Qui in singulis iugis arant. Homerus Iliad. ε, — πολλοὶ δ' ἀνέρες ἐν αὐτῷ Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάσσειαν ἔνθα καὶ ἔνθα. Interdum verò additur adiectiuum βοείη. Theophylactus epist. τὸν ἀρότρεα βοῶν κεκάρκηκα τὰ Τικανία. εὐχαριστῶ αὐτὰ τοῦ ζεύγους τὸν ἔπαινον. (vbi κεκάρκηκα mendosum est pro Commodato dedi, quod potius esset κεχρήκα) vt apud Thucydidem pag. 162, ἔστις ἐκέκτητο καὶ τὴν βοείαν ζεῦγος αὐτῶν βοείας. Sic apud Lucam cap. 14, ζεῦγη βοῶν ἠγόρασα πέντε. Alicubi ζεῦγος & pro ipsis bobus, ac generalius etiam pro iumentis. ‖ Ζεῦγος, Biga, seu Bigæ, proprié. sed generalius & pro trigis ac quadrigis, adeoque quouis vehiculo, seu rheda. qua de re lege Pollucem. Plato Apologia, ἵππα, ἢ ξυνωρίδας, ἢ ζεύγη πάνυ ὀλίγα πάσι. Xenophon, ὅτι ἀφίκοιτο ἐν ἵππῳ, ὅτι ζεῦγος κάλλιστον κρείττον, ἢ μὴ ὅτι τέθριππον. Item ζεῦγη μόνα, vehicula meritoria, Budæus ex Plutarcho. ‖ Ζεῦγος, Par, & quod Gallicè vne couple, ad verbum respondens Græco. ζεῦγος τε γίγαντ, Lucæ cap. 2, ζεύγεα ἑξήκοντα ἑξάκις Herodot. Item αἱ κατὰ ζεῦγος φίλιαι τρεῖς, pro eo quod dixerat Cicero, Tria amicorum paria. Sic μονομάχων ζεῦγη ἑξακόσια, Athen. 5. Dicitur & de inanimatis: vt ζεῦγος ἐμβάδων, Aristophanes, Par calceorum. Cicero Iugum itidem dixit pro Par, vt ostendit Budæus pag. 1038.

C. Ζεύγοπια, ας, ἡ, Copulatio parium, Budæus ex Theophrasto. ζεύγοπια τῶν καλάμων, in v.l. Coniugatio, calamorum Parium constructio.

C. Ζεύγοψ, Qui iugum iumentorum seu par iumentorum alit. Sed peculiari significatione. Qui alit par seu paria equorum ad certamen. Plutarchus tamen in Pericle ζεύγοψιν annumerat ἀμαξιπηγεῖς & ἱππόχρις ac καλαφάτας. VNDE Ζευγοψεῖν dicebantur quicquos illos alebant: ET Καταζευγοψεῖν, In alendis equis consumere. Vide Bud. pag. 811.

C. Ζευγλάτης, SEV ζευγηλάτης, Qui agit iugum boũ, (aut generalius iumentorum) Qui boues agit, Iugarius, Colum. Sed Hesych. ζευγηλάτης exponit γεωργός, at ζευγλάτης ait esse ἀκόλουθος, ἱππόχρις. HINC Ζευγλατέω, ῶ, Iugum boum ago, &c.

Ζεύγιος, ου, ὁ, Iugalis. In vulgatis lexicis exponitur & Iugo astrictus. ‖ Item ζεύγιος, secundi census ciues: de qua significatione lege Budæum pag. 811. Idem ex Plutarcho in Pelop. pag. 92; annotat. ζεύγιος in prælio, vt ὁπλίτης. ‖ Ζεύγιος calamus, aptus ad ζευγοπιΐαν, de qua supra. Zeugitæ calami dicuntur & a Plinio, quem adi, post Theophrastum.

Ζευγάριον, ου, τὸ, dimin. q.d. Parũ iugum. Apud Philostr. ζευγάρια redditur Iugales.

Ζεύγλη, ης, ἡ, Lignum propẽdens à iugo, hinc inde boum colla amplexans, seu Pars iugi in quam iumenta collũ immittunt. vulg. lex. Homerus Iliad. π, circa finẽ, — πᾶσα δὲ γαῖα Ζεύγλης ἐξεμέοιτο τεθεῖσ' ὑπὸ δεσμὸν ἑκάστου. Vbi Eustathius annotat λ in hac voce esse pleonasticũ. Lucianus, ὑπαγαγὼν τὴν λαπτὴν τῇ ζεύγλῃ, καὶ τὴν ἄμαξαν ὁπισθοδόμει. HINC Ζευγλεύω, Lorum iugi, ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ, Hesych.

¶ Ζυγὸς, Iugum. vt Homerus Od. γ, Αἶψα μὲν ἵππους, ὠκὺς ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγε θοῦρε. Hesiodus Ergis, — καὶ δὲ τε ζυγὸν αὐχένι θεῖναι Βοῦσι καὶ ἡμιόνοισι ἐπιστάμενος ἐργάζεσθαι. Et diuersi ζυγοὶ metaphoricè, vt Latinè iugum seruile, seu iugũ seruitutis. Plato epistola 8, εἰς ζυγὸν πεδῶν ἐλθεῖν ἀναγκαῖον. (vbi annotandum etiam est ζυγὸν neutrũ, nisi mendosa sint exemplaria. Vsus est quidem & Sophocles neutro genere eadem in re, sed in plurali: scribens in Aiace, ἐς ζυγὰ δουλείας ἐλθεῖν μ' ἀνάγκη.) Item αἱ ὑπὸ ζυγὸν, quæ nupserunt, Gregor. de quo loquendi genere vide in Ἀζυξ. In aliis etiam metaphoris ponitur, vt quum dicit Christus, Matth. 11, ἐπάρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς. ‖ Accipitur à Græcis Bibl. interpr. & in ea iugi signif. quam habet ζεῦγος.

Ζυγὸς, Iugum citharæ, quod manu sinistra tenent citharœdi. Aristot. in Mechan. Sic & Hom. τέρμα γὰρ ἔχει ζυγόν. Vide B. p. 471.

Ζυγὸς, Iugum in acie Series porrecta τῶν ὁπλιτῶν, Budæus ex Pollucе pag. 157. & Æliano. Polybius, τὸν πρῶτον ζυγὸν ἐκλείπουσι. Et metaphoricè τὴν ζυγὸν βαδίζειν, Iugatim incedere. vide Budæum pag. 471. Ab eodem p. 632 annotatur esse ζυγὸν Æliano, ab vno cornu ad alterum instructos ordines: ET dici Ζυγοὶ qui hæc iuga efficiunt: (VT Σπυροὶ dicuntur, οἱ τὴν σπυρὶδα ποιοῦντες.) Idem alibi scribit Ζυγοὶ, Æliano. q.d. Iugare, In iugũ porrigi: vt astites in acie. & Σπυροὶ in versum porrigi, vt præstites & sui stites.

Ζυγὰ, Iuga, Transtra, Sedes remigum. Od. ι, v. 21. Αὐτὰρ ἐπὶ ζυγὰ ἕζομ' ἐρετμοῖσι τετυμένα. In epigr. Ἡσ. γαῖαν ἀπασαν ὅθι ζυγὰ γαῖαν δέδεται. Item ζυγὰ, Statera, Trutina. Plutarchus in Pericle, ὥσπερ ὅταν ζυγὸν ποιῶσι. Ammonius in hac significatione fœmininũ duntaxat esse putat. Exponitur & Libella. In plurali ζυγὰ. Demosthenes, ζυγὰ καὶ σταθμὰ ἔχων. Vide Budæum p. 471. ‖ Item Iugum, id est Libra, signum celeste. Ab ea autem signific. qua pro trutina ponitur, ET Ζυγοστάτης, Librip ens. ζυγοστάται (inquit Budæus) Libripendes per vrbes constituti, qui regiis ponderibus præfecti appellãtur. Hinc Zygostatica fides (vt ex eodem annotatur) plena & examinata æquitas. quia zygostatica libra est publice temperata & constituta. ET Ζυγοστατῶ, ῶ, In trutina appendo. Item metaphorè: vt apud Polybium, ὡς μηδαμοῦ ἰθύνῃ, μηδ' ὅλως πολὺ καταρρέπῃ, ἀλλ' ἰσόρροπον καὶ ζυγοστατοῦν ὅλον ὅλῳ πολὺ διαμένῃ κατὰ τὸν αὐτοῖς λόγον ἀεὶ τὸ πολίτευμα, vt reipublicæ status æquo examine libratus perstet æternùm. Et alibi, ἐζυγοστάτει τὸ αὐτοῖς ὁ πόλεμος, bellum vtrinque æquato marte librabatur, neutrò inclinante victoria. Apud Alciphr. 186, ζυγοστατῶ τοῦδε τοῦ ἐκείνου, est quasi ἀνταλλάσσομαι, vt inquit Bud.

Ζυγὸς, Calceamenti corrigia, Hesych. Citatur autem ex Aristoph. hac in signif.

C. Ζυγόδεσμος (& in plurali ζυγόδεσμα) Lorum quo temo alligatur iugo. Collare etiam quidã interpretãtur. Ζυγόδεσμον (inquit Budæus) in temone currus συνέχεται τοῦ ἅρματος, id est clauo vel paxillo. ex Plutarcho in Alex. 111. ET Ζυγοδέτης pro eodem, Hesych.

C. Ζυγομαχέω, ῶ, Iurgor, Rixor, Dissentio: sed propriè, Iurgor cum domesticis & familiaribus. Plutarchus in Catone τοῦς οἰκέτας ζυγομαχεῖν. Translatio à bobus. Vide Bud. pag. 840.

C. Ζυγοφόρος. q.d. Iugifer, ex Eurip.

C. Ἄζυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ non est sub iugo. q.d. Iniugis. Sed metaph. sæpe ponitur: vt quum Theocritus ἄζυγα κοῦρον vocat puellam nondum nuptiale iugum expertam. (quemadmodum αἱ ὑπὸ ζυγὸν dicuntur nuptæ) Ab Euripide autem non solùm appellantur ἄζυγες κόραι, verumetiã ἄζυγες γάμοι & ἄζυγες ἀνῆς γαμηλίου: vbi ἄζυγες significat simpliciter Expertes aut Liberæ. Nisi forte quis resoluere malit in, Liberæ à iugo. vt ἄζυγες γάμοι sit Liberæ à iugo connubiali. ET Ἀζυγὴς pro eodem: vnde ἀζυγέες. Greg. autem Ἀζυγῆ ET Σύζυγῆ inter se opposuit, q.d. Coniugata & Non coniugata. id est Quæ coniugio iuncta sunt, & quæ eo libera sunt. ITEM Ἄζυγος pro eodem. quod & Cælebs exponitur. ET Ἀζυγία, Cælibatus.

C. Δίζυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, vt δίζυγες ἵπποι, Iliad. ε. Biiuges equi. Item δίζυξ, pro Duplex. vt δίζυξ λόγος, Gregor. Duplex eloquiũ. ET Δίζυγος pro eodẽ: vnde κατὰ δίζυγον ἡμαρ apud Greg. pro Post biduũ. ITEM Ἰσόζυξ, q.d. Æqui iugis. pro Par, Æqualis, seu Æquabilis. vt ἰσόζυγι δεσμῷ, Nonn. Pari lege. Et (AB Ἰσόζυγες) ἰσόζυγεσιν κυπαρίσσοις in Epigr. Cupressorum æqualium inter se, vel æquales ramos habentiũ, vt quidam interpretãtur. ET Μονόζυξ, VEL Μονοζυγής, q.d. Vniiugis. Item pro Vnicus. vt μονόζυγες σάνδαλοι, in Epigr. ET Νεόζυξ, Recens nupta, Apoll. ET Ὁμόζυξ, q.d. Pariiugis, Alter equus in iugo. Item ὁμόζυγες ἀμφιφορῆς Nonno, Amphoræ binæ. q.d. Amphoræ copulatæ. ET Ὀζυγὲς pro ὁμόζυγες, apud poetas, metri causa. ITEM Πρωτόζυξ, Primis nuptiis iunctus, ex Epigrãmatis: vel, Qui tunc primùm matrimonio iunctus est. AT Τετράζυξ. q.d. Quadriiugis. Item pro Quadruplex. vt τετράζυγι δεσμῷ, ex Nonno, Quadruplici vinculo. Et τετράζυγι κόσμῳ, orbi qui est quadruplex: propter quatuor eius limites, ortũ, occasum, meridiem & septentrionem. Ex eodem τετράζυγες υἷες, Quatuor filii. ET Τρίζυξ, Triiugis. τρίζυγες μοῦσαι, musæ triiuges. q.d. quarum tria sunt iuga, seu paria: id est quæ sunt nouem. At τρίζυγες σύναμοι, in Epigr. pro Tres fratres.

C. Ἄνισος, primũ inter alterius formæ composita, de quo antea dixi. EST verò & Ἀνίσζυγος eiusdem formæ, id est Oppositus, Aduersus, vt à Gaza exponitur. Sed propriè sonat Ex aduerso respondens, vt lanx lanci respõdet. Et sic à Budæo exponitur in hoc Aristotelis loco De partibus animal. lib. 3, ἔχει δὲ τὸ ἵππαρ ὡσπερ ἀνίσζυγον ἐν τοῖς μάλιστα ἀπηκριβωμένοις τῶν ἀστραλοῦν. Hesychius ἀνίσζυγα exponit ἰσόζυγα, id est ἰσόρροπα, ἰσόσταθμα. ζυγὸς enim idem est quod σταθμὸς, Lanx, Statera, vt antea dictum fuit. EST Ἑτερόζυγος eiusdem cum illo formæ. vt σταθμὸς ἑτερόζυγος Phocylidi, q.d. Alteriiugis trutina. id est, in alteram partem propendens. AT Ἑτεροζυγεῖν, Eodem iugo alligatum esse cum altero, & quasi concopulari, In altera iugi parte esse. Vtitur hoc verbo per metaphoram Paulus, vt docet Budæus pagina 633. EST & Εὔζυγος eiusdem formæ. dicitur autem εὔζυγος ἵππος, vel εὔζυγος, Nauis bona transtra habens. Et Nauis bene compacta, intelligendo ex parte totum. ITEM Πολύζυγος, de naui itidem, Il. β, Habens multa transtra. ET Ἑκατόζυγος, Quæ est centũ transtrorum: & ex consequenti, q.d. Centiremis. AT Ὑψίζυγος Iupiter apud Homerum & Hesiodum, vel Qui in sublimi sedili sedet, (vt sit metaphora à remigibus sedentibus ὅθι τὸ ζυγόν, id est in transtris) vel Qui in alto facta hominum librat & põderat, atque æstimat: vt videlicet sit à ζυγὸς significante trutinam.

Ζυγόω, ῶ, Iugo submitto. Item Iungo, (q.d. Iugo) Committo, συναρμόζω, Bud. ex Luc. apud quem ζυγῶσαι τὴν κιθάραν exponit etiam Iuga citharæ aptare & coniungere. Ζυγοῦν (vt quidã annot.) est Iugare, Columellæ, & Iugumentare, Vitr. quum substratis singulis hinc atque hinc trabibus directis, suprà trãsuersariæ aliæ hinc inde singulæ in angulis rudius (videlicet, vt interuallum quidem sit, sed non alta incisura, siue crena) committuntur ita vt quasi binæ per diuersum cõtignationes angulis quatuor fiant. quod vulgo dicitur enclauer. Item Ζυγῶσαι pro κλεῖσαι, Claudere, Hesych. ET Ἐπιζυγῶσαι pro eodem. Bud. ex Artemid. Oniroc. 1; ὅπου ζυγώσαι τὰς θύρας. Item ἐζυγωμένος apud Ezech. pro Æqui põderis, vt vult Hieronymus. HINC Ζύγωμα, quod Iugumentũ redditur ex Varr. in hoc Polybii loco, ὅταν κοπῇ τις σφοφὶς καὶ τὸ ζύγωμα τῶν πλῶν. ‖ Item ζυγώματα, Iuga in vitibus quæ pedamentis quibus recta stat vinea, transuersa iugantur. vnde & iugatæ vineæ, Colum. ‖ Ζύγωμα apud medicos, Os iugale, Iugumentũ, Os ex duabus, vna ossis temporalis, altera ossis paruum oculi angulum constituentis, apophysibus inter oculum & aurem coeuntibus conglutinatum. Nec verò interest apophysésne an ecphyses dicantur. harum quidem posterior à capitis osse quod iuxta aurem est, anterior verò ab osse quod ad paruum oculi angulum est, procedit. Iunguntur autẽ in media sutura obliqua. vnde ζύγωμα SIVE πλεγδόνες, quasi cõiugiale & ex duobus cõiugatũ, vocatur. Gorr. ITEM Ζυγωτὸς, Iunctus, ex Soph. HINC ET Ζυγωθῆναι, Vectis qui valuas seu ambas fores iungit, ὁ τὰς δύο θύρας συνέχων κοχλός, Eust. A QVO Ζυγωθεῖν, pro Claudo, quasi obdendo vectẽ. Vide Pollucem. Item Examino, Libro, Perpendo: in vulgatis lexicis ex Aristophanis Nub. Κίνησον αὐτὸν καὶ ζυγώθησον. Vide ibi scholiasten. COMP. Καταζυγόω, ῶ, A quo Κατάζυγωσις quod Bayfius vertit Libramentum.

Ζυγεῖν vide suprà in Ζυγός.

Ζυγιος, ια, ὸν & ὴ, Iugalis seu Iugatorius. vt ζύγιος ἵππος, Aristoph. Et ζύγιος βοῦς, Iugatorius bos, Varr. ET Ζύγιος pro eodem ex Athenæo. Item ζύγιος Iupiter, Hesychio, & ζυγία Iuno (intelligenti, vt opinor quam Latini vocant pronubã.) Præterea ζυγία illi est quædam κώπη, id est quidã remus, vel potius quoddã remi genus. Eidẽ ζύγιος est ὁ τρίτος ἐρέτης, id est tertius remex. AT Ζύγια neutr. plurali numero (si mendo carẽt exempl.) pro ζυγὰ, id est Iuga, seu Transtra, apud Athenæum. Bayfius interpretatur Iuga.

Ζυγίτης, ου, ὁ, Qui est remex in medio nauis supra arborẽ. Bayf. Vide schol. Aristophanis. Item ζυγῖται qui & ζυγῖται, de quibus suprà.

Ζυγιαῖος, Natus sub libra signo cælesti. ab vna ex signif. vocis ζυγὸς quæ suprà annotata fuit.

Ζυγάδην, (q.d. Iugatim seu Coniugatim) Iunctim, Cõiunctim, συνεζευγμένως, Suid.

Ζύγαστρον, Arca, Capsa. κιβωτοῖον, Hesychio. ET Ζύγαστρος eidem κιβωτός. Xenophon, τὰ δὲ ἄλλα χρήματα τοῦδε δεχόμενοι οἱ ζυγάστροις σπαρτοῖς ἐφ' ἁμάξης κομίζειν. vbi pro arca & capsa thesauraria poni Budæus annotat: VT Ζυγάστριον Polluci esse arcam vestiariam.

Ζυγαία, Libella piscis, ex Aristotele De animalibus libro secundo.

C. Ἀναζεύγνυω, vel Ἀναζεύγνυμι, Reuertor. ἀναζεύξας, inquit Hes. ὑπαστρέψας, metaph. sumpta à curribus. intelligens (vt opinor) ἀναζεύγνυν, esse propriè Equos iterum iũgere currui, ad reditũ videlicet. & hoc certè ipsa vox sonat, si ἀνὰ velimus iterationem siue rẽdintegrationẽ

significare. Xen. Pæd. 8 γεωργὸς ὁ Κῦρος ἀναζεύγνυν αἰεί. A
γεύειν. Intelligendum est autem, ἀναζεύγνυν ad bellum pertinere, & ἀναζεύγνυν dici Qui reuertitur reducens secum copias, Qui redit cum exercitu, Qui exercitum reducit, vel domum, vel ex vno loco in alium. Vnde ἀναζεύγνυν exponitur & per Mouco, vel Castra mouco, Solino. Plutarchus, ὡς δὲ [illegible] B
[illegible] ἀναζεύγνυν [illegible] τῆς σκηνῆς σύκ ἀκούσης; Id est, Ad filiũ autem qui coram multis interrogauerat eum quando castra moturus esset, Quid veteris? inquit, nonne tu solus tubam nõ audias? Idem in Antonio, ἀναζεύγνυν πρὸς τὴν Σικελίαν. & in Demetrio ἀναζεύγνυν ἐκ τῆς Ἀθήνας. Aristot. Œconom. 2, ἢ ἀναζεύξας ἐπὶ [illegible] ἀπῆλθε. Id est, Motis castris se cõtulit ad eũ. Vbi poterat pro ἀναζεύξας ἐπὶ [illegible] dicere, breuiori sermone vtens, ἀναζεύγνυν ἐπὶ [illegible]. Thucydides tamen vsus est itidem participio ἀναζεύξας cũ alio verbo, circa finem libri vltimi ἀναζεύξας [illegible] ἐπὶ τὴν Ἴστρον. Appianus, ὁ δὲ [illegible] ἀναζεύγνυν. Dicitur etiam ἀναζεύγνυν sequente ex eum genitiuo nominis locum significãtis. Pausanias in Laconicis, [illegible] C
μὴ ὀνόματι τῆς Ἀγορίδος ἀναζεύγνυν ἐκεῖ. Plutarchus in Pompeio, Πομπήιος δὲ ὀλίγας ἀναζεύξας ἐκ τῆς Ἀφρικῆς. Dicitur etiam ἀναζεύγνυν [illegible], aut ἐπ' οἴκου, Redeo domum cum exercitu, Copias reduco domum.

Ἀναζεύγνυν non absolutè positum sed cum accusatiuo apũd Herodot. ἀναζεύξας τὰς ἐπὶ τὸν πόρον τὰς νῆας, id est Classem ad Isthmum reducas.

Ἀναζεύξις, εως, ἡ, Castrorũ motio, Reditio domum cum exercitu. Gregorius de imperatore loquens qui Iuliano in Perside successit, ἔγνω δὲ πῶς ἀναζεύξειν, καὶ ἐπὶ τὰς ἀρχαίας ἐπέστη. In vulgatis lex. ἀναζεύξις exponitur Castrorum metatio, quæ planè contraria est significatio, quam videlicet habet alterum nomen verbale καταζεύξις.

Ἀναζευγή, ῆς, ἡ, Idem quod ἀναζεύξις. Est ἀναζευγή (inquit Budæus) ἀνασκευή, Quum castra mouentur & vasa colligunturcui opponitur καταζευγή id est Castrorum metatio. Idem alibi, ἀναζευγή est vasorum collectio, tentoriorumque refixio. Exemplaautem non addit sed passim sunt obuia. Plutarchus, ἀναζεύγης τὴν χιμαίρας πεντακοσίας πρὸς τὸν ἀναζεύγειν καὶ τὴν αἰκίαν, ἀπιστῶν εἰς Κιλικίαν κατῆγεν. Vbi ἀναζεύγειν πεντακοσίας idẽ quod ἀναζεύγνυν. Dicitur & ἀναζεύγνυν σημαίνειν, ad verbum Castrorum motionẽ significare. pro quo Latini dicunt, Vasa cõclamare. Cæsar, Vasis militari more cõclamatis progressus, &c. Huiusmodi autem cõclamationem vocabant ἀναζευγηματικὸν ὄπισθεν. Dicitur autem ἀναζεύξις & ἀναζευγή pro eodem, vt καταζεύξις & καταζευγή, & alia ἀπὸ τοῦ ζεύγνυν deriuata.

C. Ἀπόζευγνυν, vel Ἀπόζευγνυμι, Abiungo, Disiungo. nam ζεύγνυμι est Iungo. Ita videmus ἀπὸ præpositionem in verbo Græco eam vim habere quàm Ab & Dis in Latino. ‖ Passiua vox est Ἀπόζευγνυμαι, vnde aoristus posterior irregul. ἀπεζεύγην. vt apud Eurip. ἀπεζεύγη γάμων. Citatur & ἀπεζευγμένος participium absolutè positũ pro ἀποζευγμένος γάμων.

C. Διαζευγνύω vel Διαζεύγνυμι, Disiungo. Philo De vita M. lib. 1, καίπερ πολὺ χρόνον διεζευγμένα, quanquam tandiu disiuncta. Idem De mundo, ἡ γὴ μία οὖσα τῷ μεθεῖναι πρὸς ἀλλήλας διεζεύχθη, terra antè vnita confini freto diducta est. Æschines, ἀδελφοὶ δὲ διεζευγμένοι εἰσὶ τοῦ μὴ ἐμοῦ ἕνεκα ἀπῳκισμένοι, à me disiuncti. Et διεζευγμένον ἄξιωμα apud Gelliũ lib. 16 cap. 8, disiunctum proloquium: quod quale sit ibi explicatur: cui opposita sunt συνημμένον & συμπεπλεγμένον. Plutarchus De animalium solertia, χωρὶς λεγόμενα διεζευγμένοις ἀξιώμασι καὶ συμπεπλεγμένοις. In eodem lib. εἰ δὲ διεζευγμένοι φασὶ τὴν κύκλῳ τὸ δέμα πλεκόντων διεζευγμένῳ χρώμενοι ἐν ταῖς πολυχρόνοις ἀφαπτῖς συλλογίζεσθαι ὡς ἑαυτῷ. VNDE Διάζευγμα, ατος, τὸ, Septum trãsuersum, quo duæ res disiunguntur à se inuicem. Peculiariter verò διάζευγμα dicit a quibusdam docet Eustath. τὸν ὀδόντων διαφράττοντα τὸν τόρεακα τοῦ πνεύμονος, & quosdam ea significat intellexisse φρεπίδας apud Homer. alios autem διάφραγμα. ET Διάζευξις, εως, ἡ, Disiunctio, Apud Gregoriũ sæpe ponitur pro morte, id est disiunctione corporis & animi. ET Διαζευκτικός, ή, ὸν, Disiũctiuus. vt διαζευκτικοὶ σύνδεσμοι apud grãmaticos, Coniunctio disiunctiua. ET Διαζευγία, ας, ἡ, Disiunctio, Separatio. Epigr. AT Διαζευγία, ας, ἡ, Diuortium, Disiunctio iugi matrimonialis seu coniugii. [illegible]

C. Διαζεύγνυμι, Vtrosque & peiperam disiungo. Vnde [illegible] Gellius lib. 16. cap. 8, quum διεζευγμένα [illegible] dixisset constare ex pugnantibus inter se & oppositis, addit, Quod si aut nihil omnium verum, aut omnia plurave quam vnum vera erũt, aut quæ disiuncta sunt non pugnabunt, aut quæ opposita eorum sunt, contraria inter se non erunt: tunc id disiunctum mendacium est & appellatur [illegible]. Cuius exempla ibi ponuntur. ET Παραδιαζεύγνυμι, [illegible] dicitur [illegible], quod διαζεύγνυμι propriũ est: qualem esse vult præpos. παρὰ Porphyrius in hoc versu Iliad. [illegible] accipiendo pro [illegible].

C. ΕΝΙζεύγνυμι sive Ἐνιζεύγνυμι, Iniungo, Adiungo. Vnde ἐνιζευγμένος, Iunctus. v. l. ex Apoll.

C. ΕΠΙζεύγνυμι sive Ἐπιζεύγνυμι, Coniungo, Desuper innecto, vulg. l. Aristot. De mundo, [illegible] Coniunctio & Copulatio, qua bina & bina comparãtur & copulãtur. idem quod συζύγεις & συνδυασμός Gregorius διαπέζαντες ἑαυτοὶς τοιχηδὸν καὶ συζυγίαν ἐν διαστήματος, hoc est bini & bini, vt Bud. interpr. Philo De mundo, [illegible] D
ταῖς συζυγίαις ἀναπίσω ἀμήχανον τὸ μὴ ἕν, τὸ δὲ μὴ λεῦκον ἀρ' ὄντος, ἀνάγκη καὶ μέλαν ὑπάρχειν, καὶ μεγάλου, βραχύ, καὶ τοιούτου, ὅρπον, eorum quæ coniugatim contraria sunt. Colum. l. 2, c. 2, Qualitatũ inter se dissidentiũ quasi quasdã coniunctiones, quas Græci συζυγίας ἀναπεπτώτων, nos Discordantium cõparationes tolerabiliter dixerimus. Vnde συζυγία ponitur & pro Par. vt συζυγίν πέρυσιν, Par alarũ in Epigr. Item & pro Cõiunctione matrimoniali seu cõiugio, vt συνδυασμὸς & item σύζευξις. Greg. κατὰ συζυγίαν τε καὶ συναυλίαν. Est etiam vocabulũ dialecticum. Cicero in Topic. Eiusdem autem generis verba sunt quæ orta ab vno variè cõmutãtur: vt sapiens, sapienter, sapientia. hæc verborum coniugatio, συζυγία dicitur. Sed & apud grammaticos συζυγίαι verborum dicuntur vt apud Latinos Coniugationes. At συζυγία τροχαϊκὴ, idem est quod trochæus, & συζυγίαι ἰαμβικαί, idem quod διάμετροι. v. l. ex Aristoph. schol.

Ζυζυγής, ές, ὁ καὶ ἡ, Copulatus & coniunctus, seu Qui copulari & comparari cum alio potest. vt συζυγῆ ζῶα καὶ ἀζυγῆ apud Gregor. & Areopag. Quæ cõiugii copula cõparantur & quasi copulãtur. τὰ συνδυαζόμενα. Et συζυγεῖς, Coniuges, Macc. lib. 3.

Ζυζυγέω, ῶ, F. ήσω. Συζυγεῖν & συνεζευγῆν verba sunt significantia aciem in versum iugumque directam & compositam. Polyb. ἐφόσον συζυγοῦσι καὶ συνεζευγῶσι διαμένειν. Bud. Id est, vt in vulg. lex. exponitur, Ordines suos seruarent. nam συζυγεῖν ibi dicuntur οἱ ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ: ζυγὰ autem ab vno cornu aciei ad alterũ ordines instructi. Συζυγοῦσι & σύζυγα dicuntur & apud dialecticos coniugata, sicut συζυγία Coniugatio, vt antè dictũ est.

C. ΥΠΟζευγνύω, vel Ὑποζεύγνυμι, q. d. Subiugo. Odyss. ο, ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους, Iungã tibi equos ad currum, seu Iugo submittam Plut. Cam. ὑποζεύξαμεν πέθεμπον λευκόπωλον ἐπέδη, equis subiugibus cãdidis copulatis quadrigam cõscendit. seu simpliciter, Candidis equis iunctis. Ponitur & pro Subiugo, i. Subiicio. B. ex Greg. οὐ τῷ κρείττονι τὸ χεῖρον ὑποζεύγνυσθαι, τὸν χαῦ λέγω τῷ πνεύματι. Aristot. in 1 De partib. animal. ὑποζεύξαι ἑνὶ ζεύγει, vni generi subiecta sunt. At apud Soph. Aiace, τὸν δ' ὑποζεύγνιν πόνῳ, commodius redditur, Hunc laborem subii, veluti iumenta iugum. VNDE Ὑποζεύξις, εως, ἡ, in vulg. lex. Subiunctio, Subinsertio, Subnexio: genus figuræ. Iul. Firm.

Ὑποζύγιος, ου, ὁ, Subiugis. At ὑποζύγιαι ἡμίονοι apud Eustath. ex Aristoph. grammatico, οἱ ὑφ' ἁμάξαις ζευγνύμενοι, hoc est muli subiuges, vt Plin. subiuges equas dicit. Et neutro gen. ὑποζύγιον, iumentum subiuge: qualia plerunque sunt quæ ad currus trahendos iunguntur, vt

rar. Et συνεζευγμένον apud Quintilianum lib. 9, cap. 3, dicitur figura in qua vnum ad verbum plures sententiæ referuntur: quarum vnaquæque desideraret illud si sola poneretur. Cuius ibi habes exemplum. Et Coniungo, Connubio iungo, vnde συζυγῆτε apud Xen. Sic ἵππος δεσμοῖς τοῦ γάμου συνεζευγμένος, Bas. Item συνεζεύγνυν ex Euripide pro Implicitus sum. VNDE Σύζευξις, εως, ἡ, Coniunctio, Copulatio. idem quod συνδυασμός, vt Budæus tradit ex Aristotele, lib. 2 De gen. & corr. 154, vt θερμὸν καὶ ψυχρόν, ψυχρὸν καὶ ξηρόν, θερμὸν καὶ ὑγρόν, ψυχρὸν καὶ ὑγρόν. Et συζυγία pro eodem pag. 156. Σύζευξις dicitur etiam Coniugium, itidem vt συνδυασμός. Plato De leg. σύζευξιν ποιεῖσθαι, Coniugium inire. B

Σύζυξ, υγος, ὁ, idem quod σύζευξ, Coniunctus, Cõiugatus. Sic dicitur à Platone in Phædro alter equus in iugo.

Σύζυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Coniunctus, Copulatus. Nazian. in Orat. De Baptism. φῶς μὴν ἀνέπτειλε τοῦ δικαίου, καὶ ἡ πύπτου σύζυγος ἀφρεσύνη. Apud Nonn. σύζυγός εἰμι πιστὸς, sum com par patri & æqualis. At apud Aristoph. Pluto, ἐαὶ δ' σύζυγον λάβω πινά, Si socium quempiam sumpsero. Et σύζυγα dicitur Coniugata apud Dialecticos, quæ & συζυγοῦντα. v. l. VNDE Συζυγία, ας, ἡ, Coniunctio, σύζευξις. Aristid. ἡ τῆς θαλάττης τε καὶ τῆς γῆς διὰ τοῦ λιμένος συζυγία καὶ συμφωνία. Peculiariter verò συζυγία dicitur Cõiunctio & Copulatio, qua bina & bina comparãtur & copulãtur. idem quod σύζευξις & συνδυασμός Gregorius διαπέζαντες ἑαυτοὶς τοιχηδὸν καὶ συζυγίαν ἐν διαστήματος, hoc est bini & bini, vt Bud. interpr. Philo De mundo, [illegible] C
ταῖς συζυγίαις ἀναπίσω ἀμήχανον τὸ μὴ ἕν, τὸ δὲ μὴ λεῦκον ἀρ' ὄντος, ἀνάγκη καὶ μέλαν ὑπάρχειν, καὶ μεγάλου, βραχύ, καὶ τοιούτου, ὄρπον, eorum quæ coniugatim contraria sunt. D Colum. l. 2, c. 2, Qualitatũ inter se dissidentiũ quasi quasdã coniunctiones, quas Græci συζυγίας ἀναπεπτώτων, nos Discordantium cõparationes tolerabiliter dixerimus. Vnde συζυγία ponitur & pro Par. vt συζυγίν πέρυσιν, Par alarũ in Epigr. Item & pro Cõiunctione matrimoniali seu cõiugio, vt συνδυασμὸς & item σύζευξις. Greg. κατὰ συζυγίαν τε καὶ συναυλίαν. Est etiam vocabulũ dialecticum. Cicero in Topic. Eiusdem autem generis verba sunt quæ orta ab vno variè cõmutãtur: vt sapiens, sapienter, sapientia. hæc verborum coniugatio, συζυγία dicitur. Sed & apud grammaticos συζυγίαι verborum dicuntur vt apud Latinos Coniugationes. At συζυγία τροχαϊκὴ, idem est quod trochæus, & συζυγίαι ἰαμβικαί, idem quod διάμετροι. v. l. ex Aristoph. schol. E

Ζυζυγής, ές, ὁ καὶ ἡ, Copulatus & coniunctus, seu Qui copulari & comparari cum alio potest. vt συζυγῆ ζῶα καὶ ἀζυγῆ apud Gregor. & Areopag. Quæ cõiugii copula cõparantur & quasi copulãtur. τὰ συνδυαζόμενα. Et συζυγεῖς, Coniuges, Macc. lib. 3.

Ζυζυγέω, ῶ, F. ήσω. Συζυγεῖν & συνεζευγῆν verba sunt significantia aciem in versum iugumque directam & compositam. Polyb. ἐφόσον συζυγοῦσι καὶ συνεζευγῶσι διαμένειν. Bud. Id est, vt in vulg. lex. exponitur, Ordines suos seruarent. nam συζυγεῖν ibi dicuntur οἱ ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ: ζυγὰ autem ab vno cornu aciei ad alterũ ordines instructi. Συζυγοῦσι & σύζυγα dicuntur & apud dialecticos coniugata, sicut συζυγία Coniugatio, vt antè dictũ est. F

C. ΥΠΟζευγνύω, vel Ὑποζεύγνυμι, q. d. Subiugo. Odyss. ο, ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους, Iungã tibi equos ad currum, seu Iugo submittam Plut. Cam. ὑποζεύξαμεν πέθεμπον λευκόπωλον ἐπέδη, equis subiugibus cãdidis copulatis quadrigam cõscendit. seu simpliciter, Candidis equis iunctis. Ponitur & pro Subiugo, i. Subiicio. B. ex Greg. οὐ τῷ κρείττονι τὸ χεῖρον ὑποζεύγνυσθαι, τὸν χαῦ λέγω τῷ πνεύματι. Aristot. in 1 De partib. animal. ὑποζεύξαι ἑνὶ ζεύγει, vni generi subiecta sunt. At apud Soph. Aiace, τὸν δ' ὑποζεύγνιν πόνῳ, commodius redditur, Hunc laborem subii, veluti iumenta iugum. VNDE Ὑποζεύξις, εως, ἡ, in vulg. lex. Subiunctio, Subinsertio, Subnexio: genus figuræ. Iul. Firm. G

Ὑποζύγιος, ου, ὁ, Subiugis. At ὑποζύγιαι ἡμίονοι apud Eustath. ex Aristoph. grammatico, οἱ ὑφ' ἁμάξαις ζευγνύμενοι, hoc est muli subiuges, vt Plin. subiuges equas dicit. Et neutro gen. ὑποζύγιον, iumentum subiuge: qualia plerunque sunt quæ ad currus trahendos iunguntur, vt boues, equi, muli. Thuc. lib. 2, ἁμάξας τε αὐτῶν ἀφῃροῦντο ὑποζυγίων τε τὸ ὁδοῦ καθίστασαν. Plato De republica, ὡς τὰς ἀγωγὰς χρῆσθαι ὑποζυγίοις, ad vecturas seu onera subuectanda vti iumentis. Herodotus, φορέεσθαι καὶ ὑποζύγια. Xen. ὑποζύγια καὶ ὀχήματα. Philo De vita Mosis libro 1, ὑποζύγιον ὡ συνέβαινεν αὐτὴν ἐπιχέσθαι. Et metaphoricè apud Plut. De virt. morali, ὅτι ὁ Πλάτων ἐξεικονίζει τοῖς τὰς ψυχὰς ὑποζύγια, τὸ χείρονος τοῖς τὸ βέλτιον ζεύγματα χαίνοντας ἅμα καὶ πὴν ἡνίοχον διαταράττοντες. VNDE Ὑποζυγωδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Instar iumenti [alii] subditus: vt ὑποζυγωδὴς ἀνθρωπος, apud Etymologistẽ, Qui consilio & voluntate sua non facit id quod facit, sed aliorum iussu, more iumentorum. Posse dici etiam ὑποζυγωδὲς πρῶγμα annotatur ab eodem, citante Aristoph.

Z É Ω, Fut. ἑσω, ET Ζέω, poet. Ferueo, Bullio. Hom. Il. φ, v. 362, Ὡς δὲ λέβης ζέῃ ἔνδον ἐπιστόμφορος πυρὶ πολλῷ, deinde v. 365. Ὡς τοῦ καὶ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ. Eust. annotat per onomatopœiã esse factum hoc verbum à sono literæ ζ, sicut alia quædam ab aliarum literarum sono. Item ζέειν dici ἀφρὸν à poetis, sicut μορμύρειν ὕδωρ. Apud Gal. πολὺν ἀφρὸν πεποιήκασι, feruor. Apud Dioscoridem passiuè etiam ζεσθεὶς, Feruefactus, Feruescens. Item metaphoricè sæpe, sicut Latine Feruere ira. Gregorius in Basil. πανὶ δὲ ζέων θυμῷ καὶ φρενήματι. Et alibi, πανὶ δὲ ζέοντας ἐπανεστῶτας ἡμῖν, id est excandescentes & furibundos. B. ‖ Item pro Scateo, in v. l. ex Luciano, πολυλήκων ζέοντα, vermibus scatens.

Ζέμα, ατος, τὸ, Decoctum, Decoctio. vt ζέμα ἀψινθίου, ex Dioscoride. Vide Ἄπζεμα. ET Ζέμοι, Calidum, τὸ θερμόν, Etym. nisi mendum subest.

Ζέσις, Feruor. Et metaph. ζέσις τοῦ θυμοῦ, Greg.

Ζεστὸς, Feruefactus, Feruidus, Feruens. vt ζεστὸν ὕδωρ, Diosc. VNDE Ζεσταλοιτία, Lotio quæ fit aqua feruente. ET Ἀκρόζεστος, Leuiter feruefactus, & quasi in superficie dũtaxat. Item pro Leuiter coctus, vt B. vertit apud Diosc. ἀκρόζεστος κραμβὴ, Anicilius.

C. ΑΝΑζέω, Referueo, vel Efferueo, Efferuesco, Ebullio. Diosc. lib. 7, ὅταν δὲ ἀναζέσῃ δὶς, ὑποπάσσειν τὸ πῦρ. Inuenitur & in actiua significatione (sicut & ἀποζέω) pro Feruefacio. Galenus, ἑλκοῦν ἀναζέσας, διὰ θύσσον τοῦ πόνου, ὡς χρὴ ἐστὶ καθαρόν. Hinc Ἀναζέομαι, pass. Feruefio. vnde ἀναζεσθεὶς, particip. apud Dioscoridem Feruefactus. Idem συναναζέσειν à συναναζέω, actiuè posuit, in 7, εἶτα ἄλλο ὀξὺ ὕδωρ, συναναζέσειν αὐτὴ, id est, Conferuefacito. ἀνάζεσον. ‖ Exponitur & Scaturio. Annotatur & Effundo significare in Epigr. sumptum itidem actiuè.

Ἀναζεῖν, etiam reperitur, inserto ι metri causa. E

c. 2. Συναναζέω, pro Conferuefacio vel Feruere facio. Vide paulo antè ex Diosc.

C. ΑΠΟζέω, Feruefacio. Vnde ET Ἐκαπζέω. Galen. in 14, ἀψίνθιον ἐκαπζέσας, ἐλαίῳ κατεπώτισε πτε τὰ γένυ. Passiua vox Ἀπζέομαι, Feruefio. vnde participũ ἀπζεσθεὶς, Feruefactus.

Ἀπόζεμα, ατος, τὸ, Decoctum vulgò. Dioscorides, καὶ τὸ ἀπόζεμα δὲ αὐτῶν ποιεῖ γυναικείοις πυρίαις ὀδύνας. Apud eundem ἀπόζεμα ὀξυκάνου, Origani decoctum, Origani cocti seu feruefacti succus vel ius. Alibi κόμης ἀπόζεμα. Videtur autem ἀφέψημα alibi pro ἀπόζεμα vsurpare: quum tamen illud propriè coctionem, seu feruefactionem denotet.

C. ΕΚζέω, Efferueo, Efferuesco. Itẽ pro Scateo, (sicut ζέω suprà) ex Herodoto affertur, ἐξέζεσε ἀλέων. HINC Ἔκζεμα, Quod cum feruore erupit. Ἐκζέματα apud Dioscor. Pustulæ ardentes & feruidæ, dolorem cientes citra saniem. ingens enim feruor omnem materiam absumit. Gorræus. ET Ἔκζεσις, Feruida eruptio: vt ἔκζεσις ἑλκῶν.

C. ΕΠΙζέω, q. d. Inferuesco. Item pro Attollor, Augeor, in v. l. ex Etym. H

C. ΠΕΡΙζέω, Circumferueo. Item Περιζέω pro eodem in Epigr. sicut ζέω poeticè pro ζέω poni dictum est.

C. ΥΠΕΡζέω, Supramodum ferueo, Vehementer ferueo. Luc. vsus est de sole vehementer ardente. Et metaph. apud Paus. de ira, ἀπὸ ὑπεζέων εἰς αὐτὴν τὴν ὀργήν. ‖ Interdum autem ὑπεζέω, Circũferuesco, Circumfundor

feruendo, Circumfluo, Bud. ex Plinio & Curtio: in hoc Aristot. Probl. loco, ὅμοιόν τι οὐχ ὑπόρρειν τοῦ χειμῶνος ὁμοίως καὶ τοῦ θέρους τὸ ὕδωρ. HINC Ὑπόρρυτος, Vehemens efferuescentia, &c. ET Ὑπόζεστος, Vehementer efferuefactus, &c.

Ζῆλος, ου, ὁ, Æmulatio. ζῆλος (aiunt Stoici) λύπη ὅτι τοῦ ἄλλου παρεῖναι ὧν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ, καὶ οὐκ ἔχει. quæ Cicero reddit, Æmulatio, ægritudo, si eo quod concupierit, alius potiatur, ipse careat. Vide p. 60 Cicer. lexici. Ζῆλον certè ἀπὸ τοῦ φθόνου, id est ab inuidia, distinguī cōstat, quæ tamen alioqui copulauit Plut. in Coriolano, οὗς φθόνου τι καὶ ζήλου χωρὶς αὐτὴν ὑπέκειτο. Sic ex Platone De leg. ζῆλοι καὶ φθόνοι. At Hesiodus apertè ζῆλον appellauit τὸν φθόνον, id est inuidiam, in Erg. appellans συγκρωτῆν, id est Cuius tristis est vultus. quo Seneca modo inuidiam tristem vocauit, quippe quæ maceret illum (vt Lucr. loquitur) qui ea laborat: sicut & inuidus dicitur ab Horatio macrescere rebus opimis alterius. Vt autem ζῆλος pro φθόνος Hesiodus, sic ζηλήμων pro φθονερὸς dixit Hom. vt infrà docebo. Sed & in Testam. noui scriptis ζῆλος pro φθόνος accipitur: vt Act. Apost. cap. 5, ἐπλήσθη πᾶν ζήλου. poni constat pro Repleti fuerūt inuidia. Sic & plerisque aliis locis. Non dubium est tamen quin sit potius æmulatio: & quidem non solùm mala, verumetiam interdū bona. Ζῆλος (inquit Budæus) Æmulationis stimulus. Item Affectatio, Imitatio. Addit, ζῆλον esse stimulum quo animus excitatur ad honestissimum quodque facinus cum iustitia suscipiendum, qualis est zelus pius: item esse studium ac desiderium: & subiungit ex Plutarch. in Alex. 219, ὁ δὴ καὶ τοὺς φιλοσοφίαν ἐμπεφυκὼς καὶ σωφρόνως ἐρρωμένος ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ ζῆλος καὶ πόθος οὐκ ἐξέρρυη τῆς ψυχῆς. Idem apud Luc. ζῆλος τοῦ πλουτεῖν interpr. Cupido visæ opulentiæ. Hæc Budæus. At ego non puto ζῆλον esse simpliciter affectationem, aut studium, seu desiderium, vel cupidinē: sed primùm quidem pro æmulatione accipi, deinde verò generalius pro æmulatorio quodā studio seu desiderio rei alicuius, aut etiam æmulatoria quadā cupidine. i. ita stimulante nos vt stimulat illa æmulatio cuius definitionem ex Stoicis protuli. Denique ζῆλος est etiam eius qui quodam velut æmulationis studio impulsus aliquem imitatur, aut aliquid affectat, summóque eius assequendi desiderio tenetur. Luc. p. 333. ζηλῶ τοῦ ἀρίστου καὶ φυγῆ τοῦ δειλοῦ. Plut. ἡ δὲ ζυμώσις τοῦ παρθένου, ζῆλον ἐνέξεις ἐνεργάζεται. Idem in Cor. αὐτὸς αὐτῷ ζῆλον αἰσχρᾶς ἡσυχίας ἐνεποίει. Idem in Per. τοῦς ἀμιμητὸς οὐ γίνεται ζῆλος: (eadem autem construct. in loco suprà citato. ζῆλος τοῦς φιλοσοφίαν) vtque hic μιμητικὸ. ζῆλον, sic in alio eiusdem libri loco dicit ζῆλόν τινα καὶ τοῦ θυμίαν ἀγαθὸν εἰς μίμησιν. Sic verò Herodian. μιμήσει & ζηλῶ copulat. Nec verò dicitur tantùm ζῆλος τύπου seu τοῦ τῦπο, verumetiam ζῆλος τοῦ τῦπον, cum accusatiuo pers. ac tum potissimùm æmulationis signific. habere mihi videtur, atque adeo accipi pro quadam velut æmulatoria contentione, seu qualis est inter æmulos. Luc. in Demon. vita, circa finem, Ἀθηναῖοι δὲ σκεπτόμενοι, κατ' ζῆλον τὸν τοῦ Κορινθίου, καθεστῶσαν θέαν μονομάχων. Plut. in Artoxer. ὡς δὴ τοῦ ἐκεῖνον αὐτῷ ζῆλου καὶ ἀγῶνος ὄντος. Sic Herodian. ζῆλῳ καὶ ἔρει δὴ τῇ τοῦ ἀλλήλοις. ‖ Ζῆλος Ἀσιανὸς in vulg. l. affertur ex Plut. pro Asiatico dicendi genere, quasi verò ζῆλος sit dicendi genus. Bud. autem putat ζῆλον hîc quoque imitationem significare posse. quam certè interpret. non conuenire manifestum est. Ego igitur dico (sed ἐπέχων) ζῆλον Ἀσιανὸν esse dicendi genus quo aliquis Asiaticum æmulatur.

Ζῆλος, Zelotypia, ex Euripide. Sic & apud Oppianū. Itidem apud Paulū 2 ad Corin. cap. 11, v. 2, ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς Θεοῦ ζήλῳ, exponitur Zelotypia.

Ζῆλος, Impetus mentis ad cultum diuinum, & religionis amplectendæ vegeta cupido, vt inquit Bud. affegens ex Gregorio, εἰ καὶ πάντας ἄγειν ὁ ζῆλος πείθει καὶ ὑπὲρ δυνάμεῖς. Ego hūc vocis istius vsum, qualis est in hoc Gregorii loco, peculiarem esse ecclesiasticis scriptoribus puto, ac poni ζῆλον pro ardente colendi Dei studio, in quo cæteros non solùm æmulamur, sed & præstare illis conamur. quam significationem lingua nostra retinuit. Dicitur alioqui ζῆλος peculiarius de eo cuius animus æstuat indignatione concepta ex iis quæ cultui diuino ac reuerentiæ quæ ei debetur repugnare videt. Sed de vsu huius vocis in Testamenti noui scriptis tractāt fusius Bezæ in illud annotationes, ad quas te remitto.

Ζῆλος, Felicitas, vt exponitur in hoc Sophoclis loco, in Aiace, Οἷας λατρείας αὐτὸ ὅσον ζῆλον τρέφει. Sunt & qui potentiam ac opes interpr. Apud Dem. autem Bud. accipit pro affectatione gloriæ, & pro ipsa gloria ex aliqua re quam egimus, siue honorificentia & honestamento. vt Pro Cteiphonte, ὅπ τῷ μὴ στεφανοῦσθαι τὸν αὐτὸν ἔχει ζῆλον ὁ στεφανος ὅπερ αὐ ἀκαρπούμη. id est (inquit) Eandē honorificentiam & gloriam affert. Vel, Perinde illum beat. Et in alio eiusdem orationis loco coniungit ζῆλον & τιμῶν. Hanc autem significationem huic voci datā existimo, quòd felicitatem & gloriam consequatur æmulatio. Cæterùm quod ad etymon eius attinet, à verbo ζῆν deriuari, potius quàm aliunde, verisimile mihi videtur.

C. Ζηλοδότηρ, ῆρος, ὁ, epitheton Bacchi in Epigr. quod quidam interpr. Zelotypiam immittens.

C. Ζηλομανής, ές, ὁ καὶ ἡ, Inuidus, Inuidia furens.

C. Ζηλοτυπὲς, ου, ὁ καὶ ἡ, Zelotypus, (q. d. ζηλῷ τυπὶς, id est inuidia percussus) Qui præ feruore amoris ritualē pati nequit, sed aliis inuidet eiusdem amoris societatem. Aristoph. ζηλοτυπὲς ὁ νεανίσκος ἰοῦ. Lucianus De calumn. ἰοῦ μὴν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἰδ ὥστε, ἐνεβάλετο, φησὶ, γυναικείου τοῦ δέους τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδὼν ἐς αὐτὸν ἀπέστειλε. VNDE Ζηλοτυπία, ας, ἡ, Zelotypia. Propriè quidem illa inuidentia qua fit vt riualem in amore mulieris pati non possimus: sed latius extendi huius nominis significationem, sequentia docebunt exempla. A Stoicis definitur λύπη ὅτι τοῦ ἄλλου παρεῖναι ὧν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ, καὶ ἔχει. Cicero, Obtrectatio autem est ea quam intelligi zelotypiam volo: ægritudo ex eo quòd alter quoque potiatur eo quod ille ipse concupierit. Plutar. Pericle, Εὐφιλέτου φίλον δι' ἀλοφοῦσας δι' ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον τῆς δόξης. Luc. De calumn. ὑπὸ φθόνου τῆς τοῦ βασιλέως τιμῆς, καὶ τῆς κατὰ τὸν τεχνῖτον ζηλοτυπίας, loquens de Antiphilo quodā τοῦ αὐτοῦ τεχνῖτον. Plut. οὐτε γὰρ ἔρως σώματος ἐνεργὸς εἰ μὴ μετὰ ζηλοτυπίας ἔνεστιν. Idē in Probl. Rom. διὰ τὶ μωθολογοῦμεν τοῦς Ἄρη ζηλοτυπίαν τῷ Ἡφαίστου δι' Ἀφροδίτην. Idē, τοῦς ἑταίρεσιν ἡ μετοχέτεια ἐρωμένῳ κινεῖ τὸ τῆς ὀργῆς καὶ ζηλοτυπίας. A Budæo exponitur Inuidia, vel Inuidia malefica. Æsch. cōtra Ctesiphontē de Demosthenis & Philocratis diffidio, ἡδὺ τὸ μετὰ ταῦτα ἐβουλεύετο μετὰ δεινίας καὶ τῆς τοῦ Φιλοκράτους ὑπὸ τῆς δωροδοκίας ζηλοτυπίας, Ob inuidiā Philocratis, cui licebat itidem sicut Demostheni, quæstum facere in dinundinatione reip. ἅμα καὶ ἐδεῖτο δωροδοκεῖσθαι. Bud. ET Ζηλοτυπῶ, ῶ, F. ήσω, Zelotypia affectus sum, Zelotypus sum, Præ feruore amoris ritualem pati nequeo, sed inuidia & odio eū rei amatæ causa prosequor. Plutar. Probl. Rom. de Ino, ζηλοτυπήσασα δεύτερον ὅτι τοῦ ἀνδρί. Athenæus l. 11, de rege quodam, ζηλοτυπήσας τοῦ αὐτοῦ γυναῖκα, τῆς ἑαυτοῦ χαρᾶν αἰσθόμενος πάθεσιν. Idem eodem libro, ἐζηλοτύπουν δὲ πάντες οἱ πεῖδες τὴν ἐρώμενον αὐτοῦ Θέσιν. Themistius III. ζηλοτυπῶ τὸν αὐτερῶντα. Et generaliter Zelo ducor. Greg. πῆς δὲ μᾶλλον τοῦ κατ' Θεοδοῦρος ἐζηλοτύπησεν; i. Zelo ductus est ad vindicandas impias contumelias, Bud. interpr. ‖ Item Æmulor, Zelo bono prosequor. idē quod ζηλῶ & ὁδ αμυ. ζω. Bud. ex Gregorio de Maccabæis, οὐχ ἥσσον τοῦ ψυχὴς ἡ τοῦ σώματα ζηλοτυπῶντες ἀλλήλοις τῆς τελευτῆς (vbi quidā vertūt, Inuidētes alii aliis excellēs è vita: sed in bonam partem Inuidendi vocabulū accipientes.) Idem in suum fratrem, ζηλοτυπῶν τὸ ἐκείνου μεγαλοφυὲς, id est Zelus me stimulabat ob, &c. Idem, ζηλοτυπεῖ τὴν ἀλήθειαν καὶ δυσωδοῦσαν, καὶ γίνεται σύμμαχος ἐθελοντὴς, Solicitus est ob fidem orthodoxā periclitantem, Æmuli affectu prosequitur, Æmulationis stimulo excitatur. Et zelus hic est feruor animi quo mens accensa abiicit timorem, & veritatem tuetur. In qua significatione datiuo iungitur à Demetrio Pha

lereo, καὶ ζηλοτυπεῖ τῷ Γέλωνι ἐπαινουμένῳ, καὶ ἐπαίνου ὀρέγεται καὶ σπεύδει, Æmulatur Gelonem. ‖ Item Inuideo, Animo maligno inuideo. Æsch. contra Ctesiphōtem, ἃ δὲ οὐ λέξεις, εἴπει αὐ κάθαρμα ζηλοτυπεῖν ὁρᾶν τῶν. Cicero ad Atticum, Tu autem ad me peruelim quid intellexeris de Varrone. illud vtique scire cupio, quem intellexeris ab eo ζηλοτυπεῖσθαι. id est cuius eum inuidia morderi tangive: Vel, Cuius rei gratia commoueatur inuidia ob librum alteri dicatum, Bud. Lucian. dicit diuitias auaros αὐτοῖς ζηλοτυπεῖν, sibiipsis inuidere diuitiarum vsum & fructum, quum non audeant vbi opus est erogare.

c. 2. Ἀζηλότυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Zelotypia & inuidia vacuus. Cicero ad Att. librorū De finib. mentionem faciens, Cōfeci libros τοῦ πολλῶν, ita vt Epicurea Torquato, Stoica, Antonio, &c. ἀζηλότυπον id fore putaram, quòd omnes illi decesserant.

c. 2. Ἀζηλοτύπητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem æmulari aut cui inuidere nemo solet. Plutar. An seni capess. resp. τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ χρόνου τοιοῦτον, ὁ καλεῖται κοινῶς τρεσβεῦον, ἀζηλοτύπητόν ἐστι καὶ τοῦ ἀναχωρούμενον.

c. 2. Διαζηλοτυπέομαι, οῦμαι, Æmulor, Inuideo. φθονερῶς διάκειμαι. Athen. lib. 13, διαζηλοτυπουμένη ἡ Λαΐς ποτὲ Φρυνίῳ, πολλὰ ἐρεσκεῖν ἔφη ὅμιλον.

c. 2. Ἐπιζηλοτυπέω, Zelotypia laboro.

C. Ἀγάζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui valde æmulatur. Item Inuidus. ἀγάζηλοι, μεγαλίζηλοι· οἱ δὲ, φθονεροί. Etym.

C. Ἄζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ. Plur. ἄζηλος πλοῦτος ἐν Σπάρτῃ καὶ ἄτιμος, Neglectus, Cuius nulla est gratia, Non expetitus. id est μὴ ζηλωτός. Alibi πλουτεῖν καὶ πλούτου ζῆλος, id est admiratio cum amore & affectione. Hæc Budæus. De eadē re idem Plutarch. in Lycurgo, μεῖζον ἢ τὸν τοῦ πλοῦτον ἄσυλον (μᾶλλον δὲ ἄζηλον, ὡς φησὶ Θεόφραστος) καὶ ἄπλουτον ἀπεργάσασθαι τὴν κοινότητα τοῦ δείπνου. Idem Plut. An seni capess. resp. οὐκ ἔστιν καὶ ἄζηλον copulat. ‖ Ἄζηλος actiuè etiā capitur pro eo qui zelo seu zelotypia non ducitur, ὁ μὴ ζηλοτυπῶν. Athen. lib. 13, Πλαγγόνα τε τὸ ἄζηλον συνιδοῦσα τῆς Βακχίδος τὸν μὲν [ὅρμον] ἀπεπνίγη δεινῶν, τοῦ δὲ ὠμίλησε, quum cognouisset Bacchidem nō admodum magno riualitatis affectu duci, vel non magnopere deperire adolescentem illum.

C. Ἀντίζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æmulus, Zelotypus. v. l.

C. Ἀξιόζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus quem æmulemur. VNDE Ἀξιοζήλως, Ita vt æmulari dignum sit, Laudabiliter.

C. Ἀρίζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quē valde æmulamur, aut Valde æmulādus. idē quod ἀριζήλωτος. Sūt tamē qui malint pro ἀρίδηλος accipere, verso videlicet η in ζ: vt sit Clarus, Præclarus, Illustris. vt Il. β, Τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός. Il. χ, Ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαὶ φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ. Et ἀρίζηλα φωνή. Il. σ, vox clara. VNDE Ἀρεζήλως, Magna cum æmulatione. Item Clarē. Od. μ, — ἐχθρὸν δέ μοι ὅστις Αὖτις ἀρίζηλος ἐρικυδέα μυθολογεύεν.

C. Βαρύζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æmulus, Inuidus. Vel Inuidiosus.

C. Διΐζηλος, Æmulus, Inuidus, In malam partem æmulator. Od. μ, Διΐζηλοι γάρ τ' ἐμοὶ ὅτι χθονὶ φέλ' αἰθρώπων, æmulatores & inuidi: seu, Malè æmulamur. Budæus. Et Plut. Alex. ἀεὶ ἡ τῆς Ὀλυμπάδος χαλεπότης (δὶς ζῆλος καὶ βαρυθύμου γυναικὸς) ἐπιμείζους ἐποίει. Apud eundē Plutar. πολὺ τὸ διΐζηλον ἔχουσα φύσις. v. l. ex Bud. interpr. In degenerem quandam affectationem deprauata natura: de eo qui aliena bona admiratur & suæ fortunæ succenset. VNDE Διΐζηλία, ας, ἡ, idem quod Zelotypia. B. ex Athen. l. 13, de Laide, αἱρεθεῖσα φάσκων αὐτὸν ὑπὸ πόνων γυναικῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐρασθεῖσά τινος Παυσανίου, κατ' φθόνον καὶ διΐζηλίαν.

C. Ἐπίζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æmulandus, Inuidendus. v. l.

C. Ἑτερόζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui alio zelo ducitur. Lucill. l. 2, Epigramm. Τὸν φιλόπαιδα Κεράππον αἰθύρεται ἄλλος ἔρως. τί; Τῶν ἑτεροζήλων, eorum qui aliud genus veneris sectantur. VNDE Ἑτεροζήλως, Alieno animo, Animo erga alterā partem magis affecto. Apud Hes. Theog. 544, Iupiter ad Prometheum, Ὦ πέπον, ὡς ἑτεροζήλως διεδάσατο μοίρας.

C. Εὐζήλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui bono zelo ducitur, Æmulator in bonam partem. ‖ Item Bonus & felix æmulator seu imitator: oppositum τῷ δὶς ζήλος & κακόζηλος. VNDE Εὐζήλως, Bono zelo. Item Feliciter. Cereal. l. 2 Epigr. In rhet. Οὐ τὸ λέγειν τοῦθ' ὅσα καὶ Ἀθηναῖ ῥήματα πέντε, Εὐζήλως δεῖ καὶ φρονίμως μελετᾶν, Non est feliciter declamare, & ita vt id quod æmulabaris atque affectabas, assequutus videare. ET Εὐζηλία, ας, ἡ, Bona æmulatio, Æmulatio in bonam partem.

C. Κακόζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malus & infelix æmulator, Malus affectator. Et κακόζηλον neutro gen. apud rhetores dicitur Mala affectatio, vt Quintilianus lib. 8, cap. 3, interpretatur, addēs, κακόζηλον vocari quicquid est vltra virtutem, quoties ingenium iudicio caret, & specie boni fallitur: omnium in eloquentia vitiorum pessimum. Demetr. Phaler. de charactere dicendi frigido, ὀνομάζει δὲ αὐτὸν τοῦ καὶ τῷ ὀνόματι κακόζηλον, Malam affectationē. Idem, πολλάκις μὲν τοι τὸ μὲν δίκαιόν ἐστι, καὶ, ὡς νῦν ὀνομάζομεν, κακόζηλον. Contrariū huic est εὔζηλος. VNDE Κακοζήλως, Cum mala & infelici affectatione, Vel Ita vt id quod æmulabaris & affectabas, malè assequutus videare. Contrariū est εὐζήλως. ET Κακοζηλία, ας, ἡ, Mala & infelix æmulatio seu affectatio. idē quod τὸ κακόζηλον neutro genere. Id est (vt in vulg. l. est) praua æmulatio, Mala affectatio. veluti siquis malè affectans Atticismum, ieiunus euadat & aridus: siquis copiam, in futilem incidat loquacitatem. Generaliter pro quauis mala affectatione ponitur, qua videlicet in contrarium vitiū ei quod affectabamus & æmulabamur, incurrimus. Luc. De saltatione, γίγνεται δὲ ὥσπερ οἱ λόγοις, οὕτω καὶ οἱ ὀρχηστὴ ἡ τοῦς τῶ πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως καὶ πέρα τοῦ δέοντος δοκεῖν νόντων.

C. Ὁμόζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vnius eiusdémque zeli est, Qui vnum idémque æmulatur & affectat. Nonn. ὁμόζηλῳ μνωνῆ, concordi & vnanimi studio.

C. Πολύζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem æmulari & imitari multa animi contentione solemus: seu (vt Bud. interpr.) Magno studio expetitus. contrarium τοῦ ἄζηλος. In v. l. exponitur etiam Inuidiosus, ὁ πολὺ φθόνον ἔχων, apud Soph. πολύζηλος βίος.

Ζηλόω, ῶ, F. ώσω, Æmulor, Imitor, seu potius Imirandi studio ducor, Affecto. Hesiod. Erg. ζηλοῖ δέ τε κεῖνον κεῖνος ἄφενον πατεύδοντ', vicinum vicinus æmulatur. Thuc. lib. 2, καὶ τοιοῦτ' ἀποφάσιμον μέμφαιτ' ἄν ὁ δὲ ὁρᾶν τι βουλόμενος, καὶ αὐτὸς ζηλώσει· εἰ δέ τις μὴ κέκτηται, φθονήσει, qui autē res gerere cupiet, ipse æmulabitur & imitabitur. Idem eodem libro, χρώμεθα γὰρ πολιτείᾳ οὐ ζηλούσῃ τοὺς τοῦ πέλας νόμοις, τοῦ δείγμα δὲ αὐτοῖ μᾶλλον ὄντες ἢ μιμούμενοι ἑτέροις, vtimur rep. non æmulante aliorum leges, sed non ipsi sumus aliis potius exemplo quàm imitamur alios. Isocr. Panath. ζηλοῦντων ἐμὲ καὶ μιμεῖσθαι γλιχομένων. Idem, ὧν τοῖς δόξας ζηλοῖς, μιμοῦ τοῖς τρόπους, quorum gloriam æmularis, imiteris & facta. Idem, αὐτοὶ ὅπου δὲ χρῆσθαι καὶ ζηλοῦν. Plutarchus, οὐκ ἐπαινῶν μόνον οὐδὲ θαυμάζων, ἀλλὰ καὶ ζηλῶν καὶ μιμούμενος. Et in pass. apud eundem, τὰ ζηλούμενα τοῦς πᾶσι, vt τὰ σπουδαζόμενα, id est Quæ magno studio exoptantur, Quæ in pretio sunt & honore: quibus τὰ ἄζηλα opponuntur. Nā exponitur etiam (non diuersa admodum à priori significatione) Sector: vt apud Demosthenem, ζηλοῦν τοὺς δωρεαί. Philo De vita Mosis lib. 1, θεοσέβειαν ἐζήλωκότων, religionis studiosorum. Idem lib. 3, ἐζήλωσε βίον ἀπεφάσμενα, vitam à negotiis abhorrētem coluit. Quo modo accipi potest apud Plutarchū De virt. mor. loquentem de adolescentibus qui in magistros vrbanos & facetos incidunt, ὑπὸ χρείας τὸ πρέπον ἐπιτιμᾷ καὶ ζηλοῦσιν, ὕστερον δὲ καὶ φιλοῦσιν. Et apud Synes. De insomn. τῶν πόνων ἐζήλωσθαι μάλιστα τοῦ παρόντος συγγράμματος, istud igitur studio & curæ fuit quammaximè hoc libro. Iacobi Apost. cap. 3, ζηλοῦτε καὶ οὐ δύνασθε τυχεῖν, [redacted] τε. ‖ Ζηλῶ, Laudo, Probo. Eurip. Oreste, οὐδέ σε ζηλῶ κακῶς· Γλαυκὸς ἐλθόνθ' οὐνεκ' εἰς Τροίας πέδον, i. Laudo, ἐπαινῶ. Soph. ζηλῶ σε τῶν νοῦ, laudo tuum animum. Xenophon Hell. 6, τοῦδεν μὲν ἀκούων, ἐζήλουν τινὰ δὲ τὴν πόλιν ὅτι &c. Thuc. l. 5, μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπιρόκακον, οὐ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον. Isocr. Panath. ζηλῶσου καὶ μακαρίζω τοῦ δὸ ἀμ-

μοτίαν. ¶ Item Beatum prædico. idem quod μακαρίζω, cum quo in præcedentibus locis copulatur. In qua significatione, præter accusatiuum personæ, interdum cum accusatiuo, interdum cum genitiuo, & quidē frequentius, construitur: interdum cum solo infinitiuo sine alio casu. Soph. Aiace, Καί σε καὶ νῦν τῷ πόνῳ ζηλῶ ἔγω Οὐθ' οὕνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαρδάνῃ κακῶν, In hoc te possum beatum prædicare. Eurip. in Iphig. Aulid. ζηλῶ σε γέρον· Ζηλῶ δ' αὐδρῶν ὁς ἀκίνδυνον βίον ὀξυπεραστ' ἀγωνᾶς, ἀκλεής. Τοὺς δ' ἐν πραΐαις ἥσυον ζηλῶ. De quo intellexit Cicero Tusc. 3, Nec siletur illud potentissimi regis anapæstum, qui laudat senem & fortunatum esse dicit quòd inglorius sit atque ignobilis ad supremum diem peruenturus. Sic apud Isocr. Euag. ζηλῶ σε τῆς ἀρχῆς, te felicē imperio arbitror. Idem Panegyr. ζηλοῦσι πάλιν τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχης, καὶ ζηλοῦσι ἑαυτοὺς ὀξὺ ἴσου καθεστῶτας. Plutar. De fortitudine Alex. οὐδὲ πύπτω τὸ θέαμα τοῦ ζηλῶ τοὺς ἰδόντας, quibus id cernere licuit, eos nō magnopere beatos censuerim duntaxat propter hoc spectaculum. Aristot. ζηλοῦσι δὲ πολλῶν δεσπόζειν, latè dominari, beatū censent. ¶ Ζηλῶ, idem quod ζηλοτυπῶ, Zelotypus sum, Zelotypiæ affectu depereo. quo significatu in sacris literis crebrò vsurpatur. Num. cap. 5, ἢ ἐπέλθῃ αὐτῷ πνεῦμα ζηλώσεως, καὶ ζηλώσῃ τὴν γυναῖκα αὐτῆς. Et metaphoricè apud Paulum ad Galat. cap. 4, ζηλοῦσιν ὑμᾶς οὐ καλῶς, Depereunt vos non bene. 2 Corinth. 11, ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς Θεοῦ ζήλῳ, Ambio enim vos Dei zelotypia, [redacted] Dicitur etiam ζηλῶ τινὸς, pro zelo alicui ζηλοῖ τὴν ζῆλόν μου, Zelo meo commotus est, Numer. 25. At lib. Reg. 3. cap. 9, ἐζήλωκα τῷ Κυρίῳ, exponitur, Zelatus sum pro Domino. Et Numerorum cap. 11. τί ζηλοῖς σύ μοι; quid æmularis pro me? ¶ Ζηλῶ, Inuideo alicui, & ægrè fero quòd ea re potiatur quam cōcupisco. vt Act. Apost. cap. 7, οἱ πατριάρχαι ζηλώσαντες τὸν Ἰωσήφ. Et capite 17, ζηλώσαντες δὲ οἱ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι, Inuidia commoti.

Ζήλωμα, ατος, τὸ, Æmulationis facinus, Contentio. Bud. ex Æsch. cōtra Timarch. ἐξαιρεῖτ' οὖν τὰ τοιαῦτα φύσει, καὶ τὰ τῶν νέων ζηλώματα ἐπ' ἀρετὴν τρέπετε. Athen lib 6, τοῦ ἐκλογίου τοῦ χρισμῶν πεποιήμοι τοῦδε τοῦ ἐνιαυτοῦ, συναπφέρονται καὶ τὰ μοχθηρὰ ζηλώματα, praua æmulationis studia & contentiones.

Ζήλωσις, εως, ἡ, Æmulatio. Thucyd. l. 1. [τῶν] ζηλώσει τῶν βαρβάρων μὴ ἴσος βουλεύεσθαι τῇ παρόδῳ, æmulatione barbarorum. ¶ Item idem quod Zelotypia. Cuius exemplum ex Numer. capite quinto, in Ζηλῶ, rere sub finē, attuli.

Ζηλωτής, οῦ, ὁ, Æmulator, Æmulus. Sectator. Isocr. ad Dem. μιμητὴν ὢν καὶ ζηλωτὴν τῆς παρ' ἡμῶν ἀρετῆς γενόμενον, imitatorem atque æmulū paternæ virtutis. Luc. Hermot. Ἀνεπιθέτοις ζηλωταί. Idem De hist. scrib. Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος. Herodian. lib. 6, ὡς μὴ μαθηταὶ τοῦ εἶναι μόνον, ἀλλὰ ζηλωταὶ καὶ μιμηταὶ τῆς ἐκείνου ἀνδρείας, non discipulos tantùm, sed æmulos etiam atque imitatores illius virtutis. Act. Apost. cap. 21, ζηλωτὴς ὑπάρχων Θεοῦ, sectator Dei, Bud. interpr. [redacted] Zelo Dei accensus. Ibidem, ζηλωταὶ τοῦ νόμου. ¶ Ζηλωτής, idem quod ζηλότυπος, Qui zelo seu zelotypia ducitur. Cur autem Deus ζηλωτὴς dicatur, docet Areopag. 168, Chrysost. ad Thess. 18.

Ζηλωτικός, οῦ, ὁ, q.d. Æmulatiuus.

Ζηλωτός, οῦ, ὁ, Æmulatione dignus, Dignus quem æmulemur, Vel, Quem æmulari studemus. Isocr. ζηλωτότερος ἐμοῦ θαυμαστότερος τοῦ αθλητῶν τῶν ἐν τῇ πόλει ἀγῶσι τὰς νίκας ἀναιρουμένων. Idem ad Philippū, οὐ γὰρ μόνον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἔστιν ζηλωτὸς, ἀλλὰ καὶ σὺ πολλὰ μακαρίζεις. Dicitur etiam de re quæ omnium studio expetitur, quam omnes sectantur. Philo lib. 1 De vita Mosis. [redacted] in honore [redacted] tutis studio esse magnáque contentione certatim expeti. Plut. Pr. Rom. ζηλωτὸς γὰρ ὁ πρῶτος γάμος, ὁ δὲ δεύτερος ἀπευκτός, expetendæ & exoptandæ primæ nuptiæ.

Ζηλωτὸς, Beatus, Quem beatum omnes prædicant. Euripid. Oreste, Ζηλωτὸς ὅστις νυν ἐγένετο εἰς τέκνα, Καὶ μὴ πεσόντος συμφορᾶς ἐκτήσατο. Aristoph. Vespis, ἐξέδειρ' οὗ κ' αὐδρικῶς, ὥστέ σε ζηλωτὸν εἶναι, ita vt beatus esses. Idē Neb. τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ ζηλωτὸν παντὸν βίον διάξεις. i. beatissimam, Suid.

C. Ἀξιοζήλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus æmulatione, Dignus quem omnes æmulētur, Dignus qui ab omnibus magna contentione certatim expetatur, Dignus quem beatum omnes prædicent.

C. Ἀριζήλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Maximè æmulandus: vel vt præcedentia. Aristoph.

C. Πολυζήλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multo studio æmulandus, Multo studio prosequendus & expetendus. Eurip.

C. ΠΑΡΑΖΗΛΟΩ, ῶ, Æmulatione afficio & excito, Ad æmulationem prouoco, Zelo afficio, Bud. Inuidentia quadam & zelotypia extimulo, vt in riualitate fit, apposito æmulo & riuali, vt vulg. lex. exponunt. 3 Reg. cap. 14, de Hieroboam, ᾧ παρεζήλωσε Κύριον ἐν πᾶσιν οἷς παρεζήλωσαν οἱ πατέρες αὐτῶν. Ad Rom. 10, bis hoc verbum legitur, εἴπας τοῦτο ζηλώσω μου τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτῶν. id est, Iudæos cognatam mihi gentem ad Christianismum adducā. Suid. exponit παροξύνω, ζηλοτυπῶ, παροτρύνω. Bud. Idem παραζηλῶ pro παραζηλίζω poni ab Œcumenio ad Rom. 335 annotat.

Ζηλαῖος, Inuidus. Epitheton Bacchi. vulgata lexica ex Epigramm.

Ζηλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Inuidus. SED à Ζηλέω vult esse Eustath. idem significante quod φθονέω, id est Inuideo. Quum enim Odyss. 6. dixisset Σχετλιοί ἐστε θεοὶ, ζηλήμονες ὄξυχον ἄλλων: ad declarandum ζηλήμονες, illum ait quasi ἐρμηνευτικῶς addidisse, Οἱ πεφάσ' ἀγαθὸν παρ' ἀνδράσι δυνάζεσθαι, id est φθονεῖτε, μεμφεσθε. Sunt tamen quædam etiam exemplaria quæ scriptum habent δηλήμονες, vt suo loco annotatum est. ¶ Ζηλήμων, idem est etiam quod ζηλότυπος, paulo antè. Opp. De ven. Φῦλα δ' ἀλλοπόδων ζηλήμονα πάμπαν ὀιάχων, laborant zelotypia, Zelotypa sunt. Quo modo & ζηλήμονος Hesiodus dicitur in Epigramm. Necnon Rhenus fluuius in iisdem Epigr. ζηλήμων appellatur, (vt est in v. l.) quia mariti zelotypi ibidem periculum faciebāt de suis liberis, essēntne legitimi annon. Sed & schol. Hom. ζηλήμονες paulo antè citatum exponit ζηλότυποι.

Ζηλθω, F. θῶ. idem quod ζηλόω. Et ζήλθε, idē quod ζήλωσον. B. ex Aretha. VNDE Ζηλωτής, οῦ, ὁ, Æmulator, Inuidus. Quæ vocabula non satis probantur.

ΖΗΜΙΑ, ας, ἡ, Damnum, Detrimentum, Iactura.

κέρδεσι opponi τῇ ζημίᾳ docet Aristot. Ethic 5. cap. 4. Sic autem opponuntur cum ab aliis, tū à Xenoph. & Isocrate. A Xenoph. vt Pædiæ 2, μήτε ὅτι τὰ ἑαυτῶν κερδεῖ, μήτ' ὅτι ζημιᾷ τὴν ἀκούοντα, μήτ' ὅτι βλάβη μηδεμιᾷ. Isocr. ad Nic. μὴ τὸ κέρδος λαβεῖν, κέρδος εἶναι νομίζετε, τὸ δ' ἀναλῶσαι, ζημίαν. Sed & ὠφελεία opponitur à Xenoph. ἐμοὶ καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ ζημία μᾶλλον ἢ ὠφέλειά ἐστιν. Et ζημίαν ποιῶ, pro Afficio detrimento, Damnudo. Aristoph. Item ζημίαν σοι ποιήσει, pro Erit tibi detrimento, ex eodem, in v. l. At ζημίαν πάσχειν, in iisdem ex Naz. Damnum pati. Sed in hac etiam signific. dixit Synes. ζημίαν ποιεῖν. vt Lat. Iacturam facere.

Ζημία, mulcta. Isocr. ad Demon. ζημίαν μεγάλην ὀφλήσει. Demosth. in Timocr. καὶ τοὺς ὑπὸ τοῦ νόμου τεθεσπισμένας ζημίας καταβάλλειν, mulctas legibus irrogatas persoluere. Idem τοῖς Ἀσιανοῖς dicit ὀφλισκάνειν ζημίαν τινὰ μικράν, pro Condemnari mulctæ non contemnendæ, vt Bud. interpr. Synes. καὶ μέτριοι ζημία χρυσοῦ λιτρῶν πεντεκαιδέκα, vlciscitur mulcta librarum quindecim auri. In vulg. lex. εἰσπράττειν ζημίαν, ex Polluce affertur pro Mulctare: quum potius sit Mulctari. nam ille εἰσπράττειν ζημίαν, idem esse vult quod ἀποδοῦναι, siue δημόσιον, siue ἀποτίσαι, aut ἐκτίσαι, vel καταθεῖναι, seu καταθεῖναι. ¶ Ζημία generalius etiam Pœna, Supplicium. Sciendum est (inquit Pollux) ζημίαν vocatam fuisse non solùm πρὸς χρήματα, sed etiam πρὸς τὸ σῶμα. (Ex quo loco sumpta est à Budæo expositio, qua dicit ζημίαν esse mulctam, item pœnam corporalem.) At miror cur Pollux hanc significationem annotandā duxerit quæ alioqui passim apud quoslibet scriptores occurrit. Sed hoc saltem inde discimus, illam significationem mulctæ priorem esse censuisse. Ego certè lubenter illi hac in re

assentior: verùm vt hanc sign. qua pro mulcta ponitur, priorem esse arbitror altera, ita eam qua pro damno seu detrimento accipitur, illa vicissim priorem esse reor, atque adeo priorem illi locum dedi. præsertim quum sequendo etymologiam, qua dicitur esse ἡ τοῦ ζῆν μετοῦσα, id est τὰ τοῦ τοῦ ζῆν (nam tolerabilior hæc videtur quàm cæteræ) generaliter quoduis damnum significare debeat. Sed & hoc animaduersione dignum iudico, quod ad duo posteriora significata attinet, vt Græci ζημίαν prius mulctam, deinde & aliud quoduis pœnæ genus appellarunt, sic & Latinos suum Mulctare latius extendisse, quū etiam Mulctare exilio, item verberibus, atque adeo morte, dixerunt, vt Græci ζημιοῦν φυγῇ, & ζημιοῦν θανάτῳ. Thucyd. 3, τῇ πόλει ζημίαν ἀξιώσαντες ἀμυναθῆναι. Ibidem, θάνατον ζημίαν τοῖς θεῖναι. Et lib. 2, θάνατον ζημίαν ἐπέθεντο. Tale est apud Xenoph. τυραννὶς θάνατός ἐστιν ἡ ζημία. Et apud Isocr. θανάτου τῆς ζημίας ὀφλισκανόντων. (In quibus omnibus locis obserua aliam loquendi formam quàm apud Latinos, qui nō dicerent in illis Thuc. locis, Mortem pœnam proposuerunt, vel irrogarunt: sed Mortis pœnam, vel Capitis supplicium) Plurali datiuo vsus est Lycurgus cum verbo κολάζειν, in Leocr. p. 140, οὐ μεγάλαις αὐ ζημίαις ἐκόλασαν.

C. Ἀζήμιος, ου, ὁ & ἡ, Indemnis, Damni expers. Item Impunitus. Aristoph. Pluto, μῶν ἀξιοῖς θεασάμενος ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι ἀζήμιος; impunè vis abire? Sic Isocr. ἀζήμιον ἀφίστασθαι. Atque ita sæpe vtitur Lysias. Item ἀζήμιος ὑπό τινος, vt apud Platonem De republ. 2, δίκαιοι ὄντες, ἀζήμιοι ὑπὸ θεῶν ἐσόμεθα, pro Nulla pœna à diis afficiemur, vel nullo damno. Quidam vertunt, A diis illæsi, vel A diis innoxii. (vt dixit Columella, A curculionibus innoxia.) Item τὰ ἀζήμια, substantiuè, Indemnitas. ET Ἀζημίως, Sine damno. Item Impunè.

C. Ἐπιζήμιος, ου, ὁ & ἡ, Damnosus, Noxius. Xenoph. ἡγούμενος αὐτὰς ὀπιζημίους εἶναι σεαυτῷ. ¶ Item Ἐπιζήμιος, Cui mulcta est irrogata. In vulg. lex. Mulctæ obnoxius. Et ὀπιζήμιον in iisdem, Id propter quod mulcta aut pœna infligitur. Alii, Id quod pro mulcta penditur. Pollux ὀπιζήμιον cum πρόστιμα & τέλος τίμημα ponit. ET Ἐπιζημίως, Damnosè.

Ζημιώδης, εος, ὁ & ἡ, Damnosus. ὀπιζήμιος.

Ζημιόω, ῶ, Damnum do seu affero, Damno afficio seu detrimento. Demosth. μηδὲν μηδένα ζημιῶν, Neminem vllo damno afficio. Xenoph. ζημιοῦν & βλάπτειν pro eodē dixit, Pædiæ 3, φύλαξαι μὴ ἡμᾶς ὑποβαλὼν, σαυτὸν ζημιώσῃς πλέον ἢ ὁ πατὴρ ἡδικήθη σε βλάψας. In pass. cum accusat. itidem, vt ζημιοῦμαι πολλά, Demosth. Multis damnis afficior. Et ζημιοῦμαι μεγάλα, Magnis damnis afficior, vel Magnam iacturam facio, apud Thuc. & Xenophōtem. Eadem constructione dicitur à Matth. 16, & Marco 8, πρὸς ψυχὴν ζημιωθῆναι, pro Animæ iacturam facere, Animam amittere. vbi etiam illi opponitur κερδῆσαι κόσμον ὅλον. Paulus quoque vsus est eadem constructione, itidemque κερδῆσαι Χριστὸν opposuit τοῦ πάντα ζημιωθῆναι. Vt autem hic ista verba sibi aduersantur, sic aduersari ζημίαι & κέρδος apud probatissimos scriptores, antea docui. Sed dicitur etiā ζημιοῦσθαι εἴς τι, vel ἔν τινι, vt Gregor. ζημιοῦ εἰς τὸ κράλαμον, τὰ μικρὰ παρεκλέξον. Altera autem construct. vsus est & Paulus 2 ad Corinth. 7. ¶ Ζημιῶ, Mulcto. Thucyd. ζημιοῦσι δέκα μυριάσι δραχμῶν. Plut. Pericle, βασιλέα χρήματι ἐζημίωσαν. Et ζημιῶ μικροῖς, ex Aristot. in Rhet. pro Paruam mulctam irrogo. Et ζημιοῦν εἰς τὰ χρήματα, Plat. De leg. Pecuniis mulctare. At cum datiuo dicitur ζημιοῦ φυγῇ ab Aristotele, & ζημιοῦ θανάτῳ, sicut & ζημιοῦμαι θανάτῳ, ab Herodoto, Demosth. & aliis. vbi meminisse oportet eorum quæ supra in Ζημία de Latino Mulctare dixi. Sed ἐζημιωμένοι sine adiectione, In ærarium relati, qui ignominia interim notati erant quoad iudicatum facerēt: hoc est, omnia ex sententia persoluerent. Bud. COMP. Προζημιόω, Insuper afficio damno.

ΖΗΤΕΩ, ῶ, Quæro.

βύρσεις ζητῶν, Aristoph. Inuenies quærens, id est quærendo. Baton irridens philosophos, Τοὺς τὴν φρόνιμον ζητοῦντας ἐν τοῖς πεπάτοις, Καὶ τοὺς δίκαιοβᾶς, ὥσπερ ὑποδεδρακότας. Ludit autem ex ambiguo hic comicus, quòd & philosophi in suis disputationibus dicerentur ζητεῖν. vnde & τὸ ζητούμενον, Id de quo disputatur, Quod est in quæstione. vt quū dicitur τὸ ζητούμενον αἰτεῖν seu αἰτεῖσθαι: aut τὸ ζητούμενον συναρπάζειν, de quibus lege Budæum pag. 143. Item verò ζήτησις pro disputatione, vt infrà docebo. Interdū pro Quæro, i. Quæstionē habeo, seu exerceo. Dinarch. in Demosth. 81, πολὺ γὰρ ἐλθὼν ὁ δῆμος, ἢ τί σε τρεφεστέρᾳ ζητεῖν τοῦδε μεγάλων καὶ ἀφανῶν ἀδικημάτων, θύροι τοῦ ἀληθείας; Sic vtitur & Andocides p. 7.

Ζητῶ, pro Quæro, seu potius Requiro, i. Desiderio rei amissæ teneor. vt Plutar. in Galba, μὴ ζητῶ τὸν Νέρωνα ζητοῦσα. Vide Budæum p. 1059.

Ζητῶ sæpe & cū ii finit. pro Studeo, Conor. Interdū autē & verbo Volo redditur. Plat. τὸν ζητοῦσης εἰδέναι τὴν ψυχήν. Isocr. in Euag. ζητεῖ λαθεῖν. Aristoph. Pluto, ζητεῖς μεταλαβεῖν. Plut. in Publ. ζητῶ ἀφελεῖσθαι. Affertur & cum futuro infinitiui ex Aristoph. Pluto, ζητεῖς τοῦτ' ἀναπείσειν ἡμᾶς. Sed & cum infinit. pass. Plat. in epist. ζητεῖ τὰ χρήματα ἀποπεμπεσθαι. si rectè exponitur Mitti.

Ζήτημα, ατος, τὸ, Quæstio, Id de quo quæritur. Vide Quintilianum lib. 3, cap. 11. VNDE Ζητηματίον, ου, τὸ, diminutiuum, Quæstiuncula.

Ζήτησις, εως, ἡ, Ipsa quærendi actio. Item Quæstio. Thucydides l. 8, pag. 281, μὴ τῆς ἐφῆς ζητήσει πορεύεσθαι τοῦ ἤπειρον, quærendo victum. Idem eodem libro, τοῦ δρασάντων ὕπο ζήτησις, οὔτ', εἰ ὑπὸ πτύοντο, δικαίως ἐγίγνετο. Sic ζήτησιν ζητεῖν, rem quærere, vt magistratus & iudices solent, Budæus ex Dinar. Et ζήτησιν ποιεῖν pro eodē. Plutar. Coriol. θαυμάσαντες οὐδ' οἱ βάρβαροι, πολλοὺς ἐπιόντας τοῦ τρόπου ζήτησιν. Est vocabulū apud philosophos etiā vsitatum, vt Quæstio itidem apud Latinos. ζήτησις τῆς τοῦ παντὸς φύσεως, Quæstio totius naturæ: vt Cic. apud Platonē pag. 39. Lex. Cic. Athen. l. 5, ὡς δὲ τοῦδε τὸν καθελκυσμὸν αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν πολλὴ ζήτησις ἦν, quum de ea in mare deducenda excitata quæstio multis contentionibus esset, Bud. interpr. Et ζήτησιν ἀπολύσασθαι apud eundem. Plutarchus De def. orac. δίκαιον τρόπον, καὶ ζητήσεως δεόμενον πολλῆς, magnæ cōquisitionis indigentē, Turn. interpr. Aristot. διὸ βέλτιον οἱ πολλοὶ λέγουσιν αὐτὸν ζητήσεως, τοῦ μετὰ ζητήσεως οὕτω λεγόντων, Quare rectius vulgus de iis pronuntiat qui disputādi nescii sunt quàm qui physiologicè disputauerunt. Bud.

Ζητήματα, τά, Quæstiones, vel potius Loca vbi quæstiones exercentur, vbi quæstiones de criminibus habentur, vbi adhibitis tormentis rei veritas quæritur. βασανιστήρια, Suid.

Ζητητής, οῦ, [redacted] tor, Quæsitor. Magistratus Athenis qui τὰ λανθάνοντα αἰτεῖται, vt Pollux tradit: vel (vt Harpocration) κατ' κατηγορίας καθεστάδρος εἴπερ τοὺς ἀδικοῦντας τι δημόσιον δέοι ζητῶν. i. Quæstor criminum, vt Budæus exponit apud Lysiam 164. Andoc. 4, ἥδεα ζητητὴς ὢν Δικόνιμος, ὅτε Πυθόκριτος εἰσήγγειλεν ἐν τῷ δήμῳ τοῦδε Ἀλκιβιάδου; & sequitur statim, οἶδα οὖν μιμνήσκομαι Ἀνδρόμαχον τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πολυπαίου γενόμενα. & 7, Πείσανδρος καὶ Χαβρίας ὄντες μὴ τοῦ ζητητῶν. de quibus postea dicit, χρῆν αὐτὰ ἔτι ζητεῖν καὶ μὴ παύσασθαι. Sic verò & ζήτησιν accipi annotatū est. Signif. (inquit Bud.) & quæsitorem, vt de pecuniis residuis, ἐν τῷ κατ' Λεωσκράτους, 293, ψήφισμα εἶπεν ἐν ὑμῖν Λεωσφῶν ἑλέσθαι ζητητάς. εἰ δέ τινα ἢ τῶν ἱερῶν ἢ τῶν ὁσίων χρήματα ἔχοντά τι πόλεως, μηνύειν τοῦτοις, Aristophon tulit legem, populúsq; sciuit, quæsitores residuarū pecuniarū creari: apud quos vt quisque quempiam nouerit quippiam residuæ habere pecuniæ aut sacræ aut publicæ, ita deferre primo quoque tēpore debeat.

Ζητητικός, οῦ, ὁ, (q.d. Quæsitorius) Qui quærere & inuestigare solet. Autor Axiochi, ἐπειδὴ ζητητικός εἰμι τοῦ πρεσβυτέρου, ὀπτήσομαί τοι εἶναι με, Quoniā inuestigator sum rerū, Quia libenter versor in inuestigatione veri. Et ζητητικοὶ philosophi dicuntur οἱ ἐφεκτικοὶ καὶ σκεπτικοὶ apud Laer. Qui nihil asseuerabant sed semper quærebant & inuestigabāt rei veritatem. Item ζητητικὸς, Ad quæstiones mouendas promptus, aut Qui libenter quæstiones mouet. Laer. de Zenone, ὢν δὲ καὶ ζητητικὸς καὶ τοῦδε πάντων ἀκριβολογούμενος. A Gaza exponitur Ingenio valens quo rerum rationes inquirat. Apud eundem ζητητικὰ ῥήματα, inquisitiua verba.

C. Ἀζήτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo quæsitum nõ est vel quæritur, Inquisitus. Æsch. contra Ctes. αὐδῶσιν δὲ καὶ ἀζήτητον καὶ ἀνέξετασον οὐδένα δεῖ τῆς πόλεως. A

C. ΑΝΑζητέω, ῶ, Fut. ήσω, Peruestigo, Perquiro, Diligenter inquiro. videtur enim ἀνὰ hic augere significationem verbi ζητέω, ideoque expono Perquiro. ‖ Ἀναζητεῖν (inquit Bud.) Inquirere, Indagare. Hiocrates, εἰ δὲ τὰ μὴ τῶν ἀναζητοῦντες τὴν ἀρετὴν αὐτὴν καταφρονοῦσι. ‖ Item Ἀναζητῶ, Perquirere, Perpendere. Thucydides, de vaticinis & prodigiis loquens, ἐπὶ πάντα ξυνέβη χρήσασθαι, πάντα ἀναζητοῦντα. B

C. Ἐξζητέω, ῶ, Exquiro, Inquiro. Nazianz. ἐξζητοῦσι τὰ ζῶντα ὑπὸ τῶν νεκρῶν, ex Esaia, Viuentia inter mortuos inquiri. v. lex.

C. Ἐπιζητέω, ῶ, F. ήσω, Requiro, Desiderio rei amissæ teneor, vel præteritæ vel absentis: vel eã posco. idem quod δεῖσθαι. Bud. ex Diod. ‖ Ἐπιζητεῖν τὴν ὑπὸ τῶν πολλῶν, χαλεπῶς μὲν ὑπ' ἐνίων, ὑπὸ τῶν πολλῶν δὲ καὶ πολλάκις ἐπιζητεῖσθαι τὴν ἀρετὴν αὐτὴν καὶ πολλοὶ μὲν ἐπιζητοῦσι, ὀλίγοι δὲ τυγχάνουσι. Basil. ad Naz. τὴν τοῦ Θεοῦ συνεργίαν ἐπιζητοῦντες, ἀλλ' ἀπόδοξιν ὑμῶν ὑπὸ τῶν πολλῶν, opem petentis siue postulatis. Aristot. Polit. ἐπιζητεῖ τὸ τέλος. VNDE Ἐπίζητησις, εως, ἡ, Requisitio, Desiderium, Apollonio in epist. ET Ἐπιζητήσιμος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui requiri potest aut solet. C

C. Προσεπιζητέω, Insuper requiro.

C. Συζητέω, ῶ, Vna cum aliquo de re aliqua quæro seu disquiro, Vnà rationes confero ad rei alicuius indagationem, Disputo. Plato Cratylo, συζητῶ μὲν τοίνυν καὶ σὺν Κρατύλῳ τουτῳ. postquam dixerat, οὐκοῦν εἰδὼς τῶν πραγμάτων ἐν τῷ ὀνόματι. Idem in Hippia maiore εἰ δὲ βούλει, ὦ Ἱππία, σὺν ἐμοὶ συζήτει, Vna mecum disquire, Vnà mecum disputando quære. Laert. de Socrate τι, αὐτῷ δὲ μόνον φιλοσοφοῦντι συνῆν τοῖς θεραπευομένοις ὡς τὸ ἀλήθες ἐκμανθάνειν. Act. Apost. 6, συζητοῦντες Στεφάνῳ disputantes cum Stephano. Et cap. 9 συνεζήτουν τοῖς Ἑλλησί. Marci c. 1, καὶ ἐξελθόντες ἤρξαντο συζητεῖν πρὸς αὐτοὺς, λέγοντες, Tum egressi vt mutuo quærerent inter se. Estque hi συζητεῖν homini mortuorũ qui mutuò sese rogitãt & interpellãt. Quum autem in συζήτησει vtraque pars interdũ idẽ quærat, interdũ quod alius oppugnat, alius tueatur: fit vt συζητεῖν nonnunquã verratur Altercari. [redacted] VNDE Συζήτησις, Disceptatio, Disputatio, qua videlicet aliqui inter se de re aliqua quærunt. ET Συζητητής, οῦ, ὁ, pro curioso & scrutatore naturæ, vt Bud. interpr. 1 ad Corinth. 1, πού σοφός, πού γραμματεύς, πού συζητητὴς τοῦ αἰῶνος. [redacted], Conquisitori. Qui in huius mundi arcanis perscrutandis & acutissimis quibusque quæstionibus explicandis omnem ætatem consumit. D E

ΖΥΜΗ, ης, ἡ, Fermentum, Farina subacta quæ acorem contraxit.

Plut. Probl. Rom. ἡ δὲ ζύμη καὶ γίνεται ἐκ φθορᾶς αὐτῆς, καὶ σήπεται τὸ ἔγκυμα μηνοειδῶς. Etymologicus inter alia etyma à ζέω deriuatũ vult, vt ἐζύμη à ῥέω. Quæ deductio alicui verisimilior fortassis videri possit, quod Plato eandem τοῦ ζέειν & τοῦ ζεσταίνειν tribuit definitionem. F

C. Ἄζυμος, ος, ὁ καὶ ἡ, Fermenti expers, Non fermentatus. vt ἄζυμος ἄρτος apud Athen. lib. 3. Et metaph. apud Plat. Timæo, τοῦ δὲ τῶν ἰνῶν σύστασιν ἐξ ἰσοῦ καὶ σφικτὸς ἄζυμον κράσας, μίξας δὲ ἀλκῆς μέσην δυνάμει ξυνεκέρασαν, i. Neruorum naturam ex ossis & carnis intermentata temperatura, vnam ex vtraque mediam coagmentauit. Et apud Paulum 1 Cor. 1, καθαρίσατε οὖν τὴν ἄζυμον, expertes veteris fermenti, inidem metaphoricè. At ἄζυμα plurali numero dicebatur apud Iudæos festũ paschæ præcedens, quo à fermentatis abstinebant. Luc. c. 22, ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων. Act. Apost. 12, ἦσαν δὲ ἡμέραι τῶν ἀζύμων. Et metaphoricè 1 Corinth. c. 5, [ἑορτάζωμεν] ἐν ἀζύμοις εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας. G

Ζυμίτης, ου, ὁ, Fermentatus. vt ζυμίτης ἄρτος, apud Pollucem libro 6. quo nomine ἄρτον ἀρτεμίσιον ἄρτον à quodam vocari scribit Athenæus libro 3. Apud Etymologistẽ scribitur bis ET IAM Ζυμήτης: & ζυμῆται ἄρτοι apud eum sunt οἱ μεγάλοι.

Ζυμίζω, Fut. ίσω, Fermentum referoiat Fermentesco aliud est. Diosc. lib. 2, c. 101 ζυμίζουσα τὸν ἐσμόν, Fermenti referens acorem.

Ζυμωτός, ός, ὁ καὶ ἡ, Fermentaceus. Exponitur etiam Non mucidus, Mattalis, ex Gaza.

Ζυμόω, ῶ, F. ώσω, Fermento. 1 Cor. 5, μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ, paululum fermenti totam massam fermentat. Et Lucæ c. 13, ἐζύμωσεν ὅλον. Metaph. etiã capitur. Theophrast. ἀφανὴς δὲ ἡ χώρα ὑπὸ ζυμώσεως καὶ ἀραιότητος γῆς, quum terram fermentat & rarefacit. quemadmodum Plin. quoque l. b. 17, cap. 2, scribit tellurem fermentescere quũ nimis diminutæ fedent. Et τόφος ἐζυμωμένος, Vrinæ fermẽtatæ apud Hippocr. Quæ cur ita vocentur, tradit Gorr. in ζύμωσις, ex Galeni Comm. 2 in 1 Prorrh. VNDE Ζύμωμα, ατος, τὸ, Fermentum: idem quod ζύμη, vt Gorr. annotat. Ad verbum sonaret Fermentamẽtũ. ζύμωμα τῆς γῆς, terræ vel ut fermentatæ ἐπίφασις καὶ ὕψωμα, id est exuberatio: quo nomine intelliguntur fungi exuberantes apud Nicand. Alexiphar. quoniam sunt quasi ζύμωμα telluris, vt schol. annotat. Μυκῆς ἐν ζύμωμα κατὰ χθονὸς ἀιέρα κεῖται. Scribitur tamen ibi ζύμωμα tam in textu Nicandri quam apud scholiastem pluribus in locis, excepto hoc vno scholiastæ loco quem adduxi. ET Ζύμωσις, σεως, ἡ, Fermentatio, id est, (vt Plato & ζύμωσις & ζέσις definiunt) τῆς γαστρὸς ὑγρᾶς ἐκκαύσεις καὶ ἀέρωσις. est enim motus fermenti vi factus in terreno crassoque corpore, quo in tumorem leuem attollitur, conceptoque aere distenditur, vrilatur & quodammodo ebullit. Gorr. Plutarchus Probl. Rom. ἔστι σῆψις ἡ ζύμωσις. Et ζύμωσις ὑπνῶν, secinoris tumor œdematosus, apud Hippocr. Gorr. ex Erot. ET Ζυμωτός, ός, ὁ καὶ ἡ, Fermentatus.

C. ΑΝΑζυμόω, ῶ, Fermento. Theophr. ἀνάζυμοῦσι γὰρ ἀλλήλοις καὶ ἀναπλάττουσι τὴν ἀρχὴν τῆς ἀναζυμώσεως, καὶ ἐκκαίουσι τὸν ἄρτον ἐξ ἀνάγκης, fermentatur & refermescent erumpit, vt Gaza vertit. Sic ζυμοῦν τὸν χλῶ supra idem Theophr. dicit.

ΖΩΜΟΣ, ου, ὁ, Ius, Ius esculentum: liquor eorũ quæ cocta sunt adiectis condimentis.

Gorr. vt μικρὰς ζωμὸς apud Plut. Lyc. quod adeo commendatum fuisse scribit, vt senes eo contentisunt oribus carnes cõcederẽt. Et λευκὸς ζωμὸς, Gal. ad Glauc. l. 2, Album ius, vt in quo coquuntur anguillæ. Athen. l. 8, μὴ πτωχοὶ πόλεις τὸν ζωμὸν ἐκπίνωσι, ius exorbeant. Idẽ 12, εἰ δὲ ἐξῆν κλέπτειν καὶ φέρειν πολλὰ μὴ μόνον ἀλλὰ καὶ ζωμὸν, apud eundem l. 8. Et ἐκχέω τὸν ζωμὸν apud Luc. Lex. Et ζωμὸν τῶν ἰχθύων, iura aquæ pinguiũ. Gaza. Et ζωμὸν ὀρνίθων, iura pulli πλεκτὸν ζωμῶν, vel aqui & ius in quo cocti pisces. Poll. l. 6, c. 76. Ἐκκεχυμένον ζωμὸν ὑπὸ τῶν ἀκολούθων τῶν χρωμένων. Quibus Pollucis verbis vel declarari potest existimant illud quod apud Athenæum est de ζωμοπαίκτῃ lib. 3: vbi quum Vlpianus dixisset vocabulo ζωμοπαίκτῃ vsum esse Antiphanem in Omphale, οὐ τὸν ζωμοπαίκτῃ τὸν δαμῶς εἰμὶ ἀκεστὴς subiungit, Alexidem in χωνευτῇ, quendam vocasse etiam ζωμοπαίκτην, his verbis, Ὁ δὲ Κλεῖδ' ὁ Ἱππολοχίδης ὁ ζωμοπαίκτης ὑπόκριτης. ‖ Per derisionem ζωμὸς appellatus fuit etiam qui pinguior esset. scribit enim Euft. Athenienses sibi mutuo illudere soliros, in quemuis qualicunq; esset corporis habitudine, scõmata iecisse. Citat autem hæc ex quodã comico verba, ὁ πάρος τοιοῦτος ἦν ὁ κατὰ κοιλίαν χαίνει τε καὶ κύμασι ἠρεμεῖ καὶ ἀέρωσις ἐστ' ἐν ἀμφοτέροις. ‖ Ζωμὸς vertitur etiã Buccella apud Aristot. in Probl. μείζω ζωμὸν καταπίνων, qui grandiorem buccellam deuorauit.

C. Ζωμοπώλης, ου, ὁ καὶ ἡ, Opifex iuris in culina, B. Cõdiendi iuris peritus. apud Athen. ‖ Ζωμοπωλὶς vocatur item à Diosc. Quicquid gratiã iuribus conciliat, seu Quod gratiam in iuribus habet. Gorr.

H C. Ζωμοπαίκτης, ου, ὁ καὶ ἡ, vide in Ζωμός.

C. Ἐζωμός, ός, ὁ καὶ ἡ, idem quod ζωμοπώλης in posteriori significatione. In iure seu cõdiendis obsoniis gratiam habens. ‖ Ἐζώμου vocatur etiam eruca herba. de qua Dioscor. lib. 2, cap. 70. Et Plinius lib. 20, cap. 13, de eadem eruca loquens, In condiendis obsoniis tanta est suauitas vt Græci ἐζώμου appellauerint.

Ζωμούω, Condio, B. Exponitur & Elixo, Decoquo, apud Diosc. ζωμοῦν τὴν ἁλὶ καὶ ἔλαιῳ, elixæ in oleo, addito sale. VNDE Ζώμυμα, ατος, τὸ, Cõdimentum, Salgamũ, ἄρτυμα, vt B. exponit, Dioscoridẽ citãs. Aristoph. Equit. deludens quendam vepore coquum & peritum ἀρτύσεως καὶ ζωμυμάτων, per iocum posuit ζωμύματα pro ὑποζώματα, i. ξύλα τῶν νεῶν, vt schol. annotat. Τουτονὶ τὸν αὐθὶ ἐγὼ δείκνυμι, κἀφημὶ δεῖν λέγειν Τῶν Πελοπονησίων τεκτήνεσι ζωμυμάτα. intelliguntur autem ibi per hoc vocabulum ὑποζώματα, vel ζωμύματα, τὰ τῶν νεῶν χρεῶν, quæ ad struendas naues vsui iunt, vt ligna, cera, pix: quæ Athenis asportare aliò vetitum erat. Ab Helychio ζωμύματα dicũtur esse Funes quibus nauis per medium vincitur, id est ὑποζώματα. B

Ζωμύρισις, εως, ἡ, Vasculum quo ius hauritur vel despumatur, quod cochleare à quibusdam appellatur. Suidas ex Epigr. Ζωμήρισίν τε τὴν λίπους ἀφρηλόγον. Athen. lib. 7, ex comœdia, Μάγειρός οὗτος ἐὰν ζωμήρισιν Ἔχων τις ἔλθῃ καὶ μάχαιραν τοῦς πνα.

Ζωμίδιον, ου, τὸ, Iusculum, vel Offella, vt quidam exponũt. Aristoph. Neb. ὡς περ βροῖτν ζωμίδιον παλαγεῖ. C

ΖΩΝΝΥΩ, VEL Ζωνύω, ITEM Ζωνύνω, F. ζώσω, Cingo. ζωσῆναι σωφέρειν, vel ζωσῆναι σωφέρειν χιτῶνα, vt Hom. Od. ω, exponit. Il. κ, Παρ' ὃ ζωστὴρ κεῖτο παναιόλος, ᾧ ὁ γεραιὸς Ζώνυθ' ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο. Vbi Eust. annotat ζωνύσθαι ζωσῆναι Homericũ esse. apud posteros autẽ Homeri dici etiã ζώνυσθαι ζωστῆρα. (Et apud Athen. l. 10, ζωνυσθαι τὰς κοιλίας ζώναις πλατείαις.) ‖ Alicubi ζώνυσθαι apud Homerũ simpliciter positum, accipitur pro Armari, ὁπλίζεσθαι, vt Eust. annotat: vel Accingi ad bellum seu pugnam. quod ipsum & Pausanias in Bœoticis testatur, ἀναγράφων, τὸ ὁ ἀνδριὰς τὰ ὅπλα, ἐκαλοῦν οἱ παλαιοὶ ζώσασθαι. Camerarius Præcingi vertit, Il. λ, Ἀλλ' ἄρα τοὶ ἀνέρες ἀνέστησαν, ἐν δὲ ζώνυντο ἀνώγει Ἀρήϊον. Od. ω, – Ἀποφθιμένῳ βασιλῆος Ζωννύσασθαι νέοι καὶ ἐπιστῶν ἀέθλα. Od. σ. Ζώσαντο, ὡς ἅπαντες ὅσοι ἦσαν Μαρίας ἄφρις, de Vlysse & Iro luctatoris: de quibus paulo post Ζώσατο δ' ἐκ κόλπου ῥάκεα ἐν μέσσῃ μήνεια. ἠδὲ de Iro, ἀγκῶνες ἄγκι ζώσαντες ἀνάγκῃ. Et Il. ε, Νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρῃ, Illa ad inũma, vbi nectũtur vincula mitræ, Camer. interp. ‖ Ζωννύσθαι interdum significat Ad iter se comparare, Præcingere & Accingere se ad iter. vt Ioann. 21, v. 18, ὅτε ἦς νεώτερος, ἐζώννυες σεαυτὸν, καὶ περιεπάτεις ὅπου ἤθελες. qui mos sese cingendi in orientalibus partibus erat, vbi laxioribus atque longioribus vestibus vtebantur. In sequentibus autem verbis, ἄλλος σε ζώσει, alludit ad vincula quibus veluti zona constringendus erat. Dupliciter autem format præt. passiuum: vel ἐζώσμαι (vnde ἐζώνται & περιζώνται citat B. ex Athenæo. vnde est & ζῶμαι) vel ἔζωσμαι, vnde est ζῶσμα & ζωστὴρ. & apud Nonn. ζωσεῖσα λίθων ὑψαυχὲς μέγεθος. Quod verò ad scripturã attinet, annotat Eust. vnico ν vocabulũ hoc scribi sua natura, ac duplicato κατὰ πάθος. D E F

Ζῶμα, ατος, τὸ, Vestimentum seu indumentum quo cingimur seu præcingimur, Vestis ad procinctum idonea. Idẽ quod Cinctus apud Lat. vt videtur: i. (vt Porphyr. exponit) Tunicæ genus infra pectus apiatæ. Quod & Cincticulus diminutiua forma à Plauto dicitur. Amiculi genus id esse tradũt, quod ferè sub vmbilico præcingitur & ad dimidium eius porrigitur. Eust. Il. ξ, σάκος δ' ἔχον καὶ ζῶμα φοινικοῦν, dicit idem esse quod χιτῶνα vel χιτῶνα ζωστὸν, id est tunicam, vel tunicam cinctam: eo quòd paulo pòst sequatur, οὐ γὰρ ἔχω κλαίειν· τοῦ μ' ἥπαφε δαίμων Οἰχόμενον· ἔδυσαν. Il. φ. de luctatore qui arma batur, Ζῶμα δὲ οἱ περὶ πᾶσι βάλε θέσκελον ἄλγος. Il. σ, Σῶμά τε μίτρην, πλὴν χαλκῆς κάκον ἀμφὶ θ' ἑοῖσιν, id est Camer. interprete, Cinctúsque & vincli, fabræ labor æreus artis. Pollux quoque annotat ζῶμα esse ὅπερ ἐνδύειν ἐν δῶμασι, ad induẽdum idoneum. idque apparere ex Menandro, Οὐχ ὁρᾶς πλὴν τοῦτον ζῶμ' ἐν δὲ δυοῖν ἔνι; habere autem πίλας, atque inde Æschylum πεζοφόρεα τὰ ζώματα dixisse. Apud Soph. autem Electra, καὶ ζῶμα τοὐμὸν οὐ χλιδᾶς ἥσκηνθον, schol. annotat esse ζωνίον, nõ ἔνδυμα, dari que illud Chrysothemidi ab Electra, vt eo sepulchrum coronet loco mitræ vel tæniæ. Eust. quoque ζῶμα idem esse quod ζωστὴρ ex quibusdam annotat. ET Ζῶσμα, ατος, τὸ, idem apud Bas. in Epist. A B C D E F G H

Ζῶσις, εως, ἡ, Ipsa cingendi actio.

Ζωστὴρ, ῆρος, ὁ, Cingulum, Balteus. Il. κ, Παρ' ὃ ζωστὴρ κεῖτο παναιόλος, ᾧ ὁ γεραιὸς Ζώνυθ'. Il. σ, ὅτε ζωστῆρος ὀχῆες Χρύσειοι σύνεχον. Od. ξ, ζωστῆρι θοῶς σωφέρεα χιτῶνα, properè tunicam zona ille reuinxit. Herod. l. 5, πόρπας καὶ ζωστῆρας χρυσοῦς, fibulis ac balteo aurato. Demetr. Phal. περὶ τοὺς ζωστῆρας καὶ λύοντας, balteos nõ soluunt: de Amazonibus. Paus. Att. 23, de Latona, λύσασθαι τὸν ζωστῆρα ὡς τέξομένην. ‖ Ζωστὴρ dicitur etiã ignis sacer, herpetis species. de quo in Ζώνη. Plin. l. 26, c. 11, Ignis sacri plura sunt genera, inter quæ medium hominem ambiens, qui Zoster appellatur: & enecat si cinxerit. ‖ Ζωστὴρ apud eundem Plin. lib. 13, c. 25, est fruticis genus, quẽ præsõ alio nomine dicunt. ‖ Est & loci nomen, vbi terra Attica mari includitur, cuius mentio fit Hellen. 5. Cam. VNDE Ζωστήριος Ἀπόλλων. Est hinc & cognomentum Mineruæ ζωστηρίας, in eo loco Bœotiæ vbi illam arma induisse (i, ζώσασθαι, vt supra ex eodẽ Pausanianuli) perhibuerunt, dimicatuiã aduersus Eubœenses, vt retulit Pausan. Colebatur ζωστηρία Minerua & apud Locros, teste Steph. Hæc Cam.

Ζώστρον, ου, τὸ, Cinctus, Vestimentũ ad præcingendum idoneum, Cinctæque ad pectora vestes: vt dixit Ouid. in Meram. O... ζ, Ζώστρα τε καὶ πέπλους ἐν ῥάγδαν σταλάσσοντα.

Ζωστός, ός, ὁ, Cinctus, Qui cinctus est. VNDE Ἀζωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Discinctus, Qui cinctus nõ est, Qui cinctũ deposuit aut soluit, aut nõ gerit, vt expeditior sit. Hes. Erg. Τάφρας ἀζώστους ἔκωον, ζώσαντο δ' ὀπίσω, nõ cincti. Vel (vt Cam. interpr.) Discinctus vicinus adest, cingitq; propinquus. Plut. Cor. ἀζώστοις ἐδόκουν πρεσβύταις καὶ ἀγύμνοις. Luc. in Scytha, Ἑλλησι τοῖς λιμῆρσι, νῦν ξυνεῖναι δόξω τὸν ἀζώστον, ἀσίδηρον. Athen. 12, Ὁμηρος τοὺς ἀζώστους, ἀμύθους, πόνους καλεῖ.

¶ Ζώνη, ης, ἡ, Cingulũ, Cinctus, Zona. idem quod ζῶμα & ζωστὴρ, prosa scriptoribus cum poetis commune, vt illa duo poetis familiaria esse sunt. Fascia Poll. interpr. quã l. 2, de περιζώσματι loquens, ait, ὀνομάζουσι τὴν ζώνην, οἱ Ῥωμαῖοι φασκίαν καλοῦσι. Od. κ, περὶ δὲ ζώνην βάλετο ἰξύϊ καλὴν Χουσείην. Athen. lib. 10, ζώνυνται τὰς κοιλίας ζώναις πλατείαις. Marci c. 6, μὴ εἰς τὴν ζώνην χαλκὸν, nõ æs in zona. quoniã qui iter faciebãt, in zonis pecunias gestare solebãt: sicut & apud Ælian. τὴν ζώνην τῶν χρημάτων, ἣν ἐπηγετο ὁ ξένος, ὁ πανδοκεὺς ἔκλεψε. Et Plut. Symp. ζώνην χαλκοῦ ἔχουσαν ὑπὲρ ἀργυρίου. Vnde prouerb. apud Horat. Zonã perdidit: de eo cui nihil erat pecuniæ. Et λύσον ζώνην, soluere zonam, seu cingulum: quod aliquando de virginibus aut mulieribus dicitur pudicitiam deponentibus, aliquãdo de illo qui cum eis rem habet. Od. λ, Λύσε δ' ἄρα παρθενεώνην ζώνην, κεῖ' δ' ὑπνον ἔχευεν. Opp. l. 3, ἡνὶκ' ἐπὶ δὲ πόρον ἀπελύσατο ζώνην, soluit zonam: vbi de paritura dicitur. Quo loquendi genere mulierem dicũt φέρειν ὑπὸ ζώνης, quæ grauida est seu vterum fert. Eurip. Hec. Τοῦτον πατ' ἔπικον κοὐφέρον ζώνης ὑπο, tuli sub zona, i. in vtero. ‖ Ζώνη dicitur etiam pars illa corporis quã cingulum ambit, ὀσφύς, vt quidam existimant, teste Erotiano. Polluci est τὸ ὑπὸ τὰς πλευρὰς ὀστέον, quod & λέπη & κενεὼν, i. ilia vel, vt alibi idem Pollux tradit, τὸ κατ' ὀσφὺν ἢ ἰξὺν ὀνομαζόμενον. ‖ Ζώνη siue synecdochicè siue metaph. dicitur etiam tota corporis armatura. Il. β, Ὅμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διὶ τερπικεραύνῳ· Ἄρει δὲ ζώνην. vel (vt Paus. exponit) πλὴν σκέλη. ‖ Ζώνη apud Herodot. exponitur Purpurea vestis, περφυρεοῦν ἱμάτιον. quæ expositio apud Suid. quoque est. ‖ Ab eodem Suida ζώνη explicatur ἀζώματα, citante hunc locũ, αἰαζητυμφίους τῆς βασιλίδος ἀζωθεῖσθαι οὐ μόνον ἰδιώτας ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑπὸ τὴν ζώνην. (vt Cam. interpretandum videtur) dignitatis militaris homines. ‖ Ζώνη tropicè dicitur Vis, Facultas, δύναμις. quoniam ὁ ἐξωσμὸς ἔοικε δεῖσθαι τοῦ τοιοῦτος πλὴν τοιοῦτος ἐστιν, quoniam is qui vestes suas præcinxit, ad res gerẽdas expeditior est. Suidæ. ‖ Ζῶναι dicuntur etiam circuli quidam lati cælum terrámque veluti cingula quædam ambientes: quas Cingula Cicero quoque appellat in Somn. Scip. Terram eandem quasi quibusdam redimitam & circundatam cingulis. Cam. vocat spatia inter æquabiles (i. παραλλήλους) circulos & polos. Virgil. Georg. Quinque tenent cælum zonæ, &c. Ouid. – duæ dextra cælum totidémque sinistra Parte secant zonæ: quinta est ardentior illis. Quò pertinet & ζωνη ἔμπυρος quæq; con-

traria huic est, καπνομάντις, apud Poll. ‖ Est & ζώνη ignis sacer, siue herpetis species. sic dicti quòd medium quodammodo cingat & complectatur hominem, vt autor est Scribonius Largus cap. 62: scribens medicamentum Andronis facere ad carbunculos & ad ignem sacrum, & ad zonā quam Græci ἕρπητα dicunt. Sed magis vsitato nomine ζωστὴρ appellatur. C. Plinius Secundus in lib. 3, quem scripsit de medicina, ait πολλοὶ à quibusdam circinum appellari, fierique hunc in modum: Vesicæ tanquam combustæ exeunt & crepant, primùm paucæ, deinde citò multiplicātur: quæ si hominem cinxerint, occidunt. Gorr. Vide Ζώνη. ‖ Ζώνη est etiam Ciconum vrbs in Thracia. Steph.

C. Ἄζωνος, ον, ὁ καὶ ἡ, Qui sine zona est. Qui zonam non habet. Seruius in illud Æneid. 12, — & diis communibus aras, annotat, Vt autē altioris scientiæ hominibus placet, dii communes sunt qui ἄζωνοι dicuntur, id est qui certi certas nō habent partes, sed generaliter à cunctis coluntur. vbique enim eos esse manifestum est, vt mater deûm, cuius potestas in omnibus zonis est. Quæ significe. vocabuli huius ἄζωνος vide an referēda sit ad zonas cæli: vt ἄζωνοι dii dicantur qui nulla certa cæli zona contineantur. Vide & Μονόζωνος paulo post.

C. Βαθύζωνος, ον, ὁ ἡ, Altè seu profundè succinctus. βάθος, vt Eust. exponit. Ill. Τοῦτο δὲ τὴν ἄλλοι ἄρσιν βαθύζωνοι τὴν γυναῖκας. Etsi quidam hoc epitheton barbaricarum esse mulierum voluerunt: Pindaro tamen Isthmion 6, sunt βαθύζωνοι κόραι, puellæ eleganter cinctæ. Camer.

C. Εὔζωνος, ον, ὁ ἡ, Bene cinctus, Eleganter cinctus. vt ἀζώνοις γυναῖξι, apud Hom. At vir εὔζωνος, Expeditus. Camer. ex Thuc. l. 2. Et X. Pæd. 4. ὡς ἂν εὔζωνοι τὴν ταχὺ ἐπιβήσονται, εἰκότως πολλοὶ ἀδὸν δι' ὑπαι, expediti & celeriter. Plut. Alex. de militū copiis, καίτοι εὔζωνον ὄντες τὴν πάλαι θεραπευόμενον. In Pelopida autem πάνυ εὔζωνον καθεῖρον dixit idem Plut. Et εὔζωνος ἐρᾶν apud App. ‖ Εὔζωνος alicubi absolutè ponitur pro εὔζωνος αὐτὸς, Expeditus miles. Plut. Demetr. κατέλιπον δ' ὑπὲρ μὲν τὴν Μεγαρικὴν, ἀπῆλθεν, εὔζωνος πάνυ ἔχων σὺν αὐτῷ.

C. Διαπαρθένος, ον, ὁ καὶ ἡ, Nitidā & splendidā (ac veluti vnctā) zonā habēs. Eur. Phœn. Διαπαρθένου ἀνάκτορα σύγαπε σελαναίας, solis splēdore cincti filia Lucina. Cam. interpr.

C. Λυσίζωνος, ον, ὁ καὶ ἡ, Zonam soluens. Λύσιμος autem est cognomento λυσίζωνος, cui cōsecrabant cingula mulieres de primo puerperio. De qua Apollon. Arg. 1, ᾧ ὅτε μουνὸν Μήτηρ ἀνέλυσε καὶ ὀξέα κοῦρον. Cam.

C. Μονόζωνος, ον, ὁ καὶ ἡ, Vnicam zonam habens. Μονόζωνοι apud Suidam dicuntur οἱ πρὸς τὴν σκοπὴν τῶν πῖς ἄλλοις ζωσῆρα ἐπεσωῦτες. Vel, ἀπὸ τὴν καὶ ὀπίσω λησταί. Apud eundem μονόζωνοι sunt οἱ ἐφεδροι βαρβαροι ἢ ἀπλάτοι μάχιμοι. Apud Hesych. verò dicuntur Speculatores hostium, aut μάχιμοι, qui & μονομάχοι dicuntur. Vocabulum est apud Græcos Bibl. interpretes vsitatū. Hieronymus vbique vertit Latrunculos, quam interpr. sequuntur B. & Cam. 4 Reg. 13, μονόζωνοι Μωὰβ ἦλθον ἐν τῇ γῇ, Latrunculi Moabitæ, Camer. Iob 19, in fine, καὶ κατεσκίρτησαν ὡσεὶ βασιλεῖς ἐν μονοζώνοις. Bud. citat ex nescio quo hæc etiam verba, οἶδα καὶ ζωνῶν σφαιρωτικὴν καὶ ἀνδρικὴν, κατὰ τὸν ἄζωνον Σκύθας καὶ μονόζωνον Κελτῶν.

C. Οἰόζωνος, ον, ὁ καὶ ἡ. Soph. ἀνὴρ ἐν οἰόζωνον, Vnum absque comitatu virum. Quidam existimarunt hoc verbo significari eum quem μονόζωνον vocarunt, id est latronem. Cam.

Ζώνιον, Cingulum, Cinctus, Cincticulus, Plaut. diminut. à ζώνη. vt ζώνιον γυναικεῖον apud Poll. lib. 7, quod & σρόφιον & σρόφιγγα appellatum fuisse tradit. πλέκουσαι καὶ διαπλέκουσαι ὥσπερ ἕτεραι ζώνια καὶ κεκρυφάλους, cincticulos. VNDE Ζωνοπλόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui zonas conficit, Zonarius, Cic. Propriè significat Qui zonas plicat. solebant enim mulierum zonæ apud veteres texendo cōtorqueri.

Ζωνίτης, ου, ὁ, Zonarius, adiectiuè. Et fœm. gen. ζωνῖτις καδμία, cadmia zonitis, quæ alio nomine πλακώδης (siue placitis, vt apud Plin. est) appellatur. Diosc. l. 5, c. 84, ἐστὶ δὲ καὶ πλακώδης τις λιθομορφὴς, ὥσπερ ζώνας ἔχουσα τὰς διαφύσεις, ὅθεν καὶ ζωνῖτιν καλοῦσιν.

C. ΑΝΑΖώννυμι, vel Ἀναζωννύω, Idem quod ζωννύω, Cingo, Præcingo, Succingo. D. Petr. epist. 1, cap. 1, ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας, Succincti lumbos. id est, habentes lumbos succinctos.

Ἀναζωνύω, Reuoco emeritum, apud Themistium, Bud.

C. ΑΠΟΖώννυμι, vel Ἀπεζώννυμι, Discingo, Zonā aufero. nā præpos. ἀπὸ priuationem signif. Aliquādo autem idem valet quod Exautoro: ob hanc rationem quòd imperatores discingi iuberent eos quos exautorare volebāt, & exautoratos dimittere ignominiosè. Herod. lib. 2 in oratione Seueri, πῶς τοὺς ἀπεζωσεν ὑμᾶς σφετέρας κελεύσας ἀπιέναι ὑμᾶς, καὶ ἀπόδοιτο τὰς ἐν πᾶσι ἀπεζωσμένας ἐσθῆτας σφετέρας γυμνοὺς ἀπιέναι. Alibi, τὸν Σεβήρου ἀπεζωσμένον, ὃς τὴν Περτίνακα ἀπεκτόνασι τὰς ἀπεζωσμένας αὐτῆς. Id est (Budæo interprete) Exemplumque Seueri subiit eorum in mentem, qui eos exauctorauit qui Pertinacem interemerant. Hinc Ἀπεζωσμένος (particip. à passiua voce Ἀπεζώνυμαι,) Exauctoratus. vt ἀπεζωσμένοι δοκοῦσι.

C. ΔΙΑζώννυμι, vel Διαζωνύω, Cingo, Præcingo. Accingo. Luc. ἐξαίρετα ὡμῶς τὴν τεθλασμένη. Idem, διεζωσμένοι τὴν ἐσθῆτα. Et διεζωσμένα τὴν ἀκινάκην, Accincti sumus acinace. VNDE Διάζωμα, SIVE Διαζωσμα, ατος, τὸ, Cingulum, Cinctus. Camer. Cinctus intermedius, Bud. ex Plutar. Phocione 244, ἡ μὲν ἐπὶ σωμάτων τὸ τῶν ἀνθρώπων εἰς βεβηλῶν ἐξαίρεμα τῆς γνησιοτέρας. Idem Plutar. De sanituenda, οὐδεὶς χρῆται κόραις ἀνθρώποις ἐπὶ τὴν ἀξίωσιν, ἀστῶν λόγοις ἢ λεγόμενα, ἀλλ' ἐξαίρεσιν καὶ διάζωμα τῆς ἐρᾶς ἐκβαλλόμενος, ἑτέρας σπουδὴν χρῆσθαι καὶ ὁλόκληρον septum trāsuersum, interuallū, & quasi cinctū intermediū. Aristot. De hist. anim. l. 1 sub finem, τὸ διάζωμα τὸ τῶν στέρνων, pectoris septo transuerso, vt Gaza vertit. Idem Aristot. διάζωμα ac σπεῖρα coniunxit, quum quidem διάζωμα (quod & ὑποζώμα nominat) dicat esse eas quæ appellentur σπεῖραι. Hæc sunt præcordia in 4 θεωρημ. Hæc Cam. qui alio loco Aristot. verba citat, ὃ δὲ ἐστὶν διάζωμα ἡμῶν ἡ σπεῖρα. Διάζωμα (inquit Gorr.) Septū transuersum Gaza apud Aristot. dicitur Cinctus & Præcordia. Proprio & vsitato nomine ἐξαίρεσμα appellatur. ‖ Vitr. l. 5. διάζωμα τε & alibi Præcinctiones in extructionibus theatricis vocat quasi transuersa cingula & interiectas gradibus areolas: tametsi alii διάζωματα nomine intelligant coronices quibus contignationes discernuntur, aut quæ ornamēti magis quàm alicuius necessitatis gratia adduntur. v. l. Plut. Pericle τὰ διάζωμα καὶ τὰς ἀνωκοδομὰς ἐπέκτησε. ‖ Διάζωμα Subligaculū, B. Bracha, Vallæ apud Thuc. ‖ Item, Temo, Cam. ET Διάζωσις, ηος, ἡ, à quibusdam peculiari nomine vocatur duodecima dorsi vertebra. Gorr. post Poll.

C. ΚΑΤΑζώννυμι, Præcingo, Circumcingo. v. l. VNDE Καταζῶσαι Lora quibus ephippia & alia equis alligantur. ἱμάντες οἱ τὰ σκεύη τῶν ἵππων καταζωννύντες.

C. ΠΑΡΑζώννυμι, Accingo. Plato l. 8 De rep. καὶ μὴν βασιλέα τινὰ, παρὰς καὶ σρατιᾶς καὶ ἀκινάκην παραζωσάμενον. VNDE Παραζωστὴρ, ῆρος, ὁ ἡ, Paruus gladius. Pugio. μικρὰ μάχαιρα, Hesych. ET Παραζώνη, pro balteo, in v. l. Lex 2 Reg. 18. ET Παραζώνιον, Cingulū cum ense, in vita Traiani. B. In v. lex. Ensis quo præcingimur. Alii dicunt gladii genus esse quod ad zonam accingebatur. Deque eo Martialem intellexisse, l. 14, Arma tribunitium cingere digna latus. ET Παραζωνίδιον, ου, τὸ, quod idem esse cum Παραζώνιον videtur. Athen. l. 4 ex Posidonio de bello Apameorum cōtra Larissæos. παραζωνίδια καὶ λόγχας εἰ ἀπέλιπον τῶν καὶ ὀρυκτὰ κεκρυμμένα, gladiolos lateri accinctos & lanceolas ærugine ac sordibus obsitas.

C. ΠΕΡΙζώννυμι, Circūcingo, Præcingo. Naz. περιεζωσμένοι τὰς ὀσφύας, præcincti illūbis. 1 Reg. 1, περιεζωσμένοι δυνάμει, accincti sunt robore. Περιεζῶσθαι dicitur etiā de athletis qui nudi subligaculo præcincti certabant. Paus. Att. de Orsippo, ὃς περιεζωσμένος ἐν τῇ ἀγῶνι (κατὰ δὴ τὸν παλαιὸν ἔθος τῶν ἀθλητῶν) Ὀλυμπίασι ἐνίκα τὸν δρόμον νομικός. Dicitur etiam de coquis qui linteo se quopiā præcingere solēt ne vestes maculent. Athenæus lib. 4 ex quodā comico, ἔχων μάγειρον, ὥσπερ περιεζωσμένος. Idem lib. 8, ἔφορα αὐτῷ μόνον λοπάδα καὶ περιεζωσμένον. Et l. 4, αὐτὸν δὲ Κόπτων περιεζῶσθαι, ζωμόν τι φέρει ἐν χρυσῇ, præcinctū esse.

VNDE Περίζωμα, ατος, τὸ, Quo circūcingimus aliquid. Poll. τὸ δὲ περὶ τὴν κοιλίαν ζῶσμα, περίζωμα ἢ περιζώστρα. id est fascia circa ventrem. Ventrale vocant Plin. & Vlp. Suidæ est τὸ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα σκέπασμα, Tegumentum verendorū, seu Subligar seu subligaculum, quo in scenis & balneis vtebātur: quod ὥραν λουσεῖσθαι apud Poll. vocat Theopompus comicus. Plut. Apophth. οἱ λοιποὶ σου περιζώματος ὄζοισι, subligaculum redolent. Hóeque (sicut de περιεζῶσθαι paulo ante dictum est) coqui sibi etiam tribuitur. Athen. lib. 7, de coquorum arrogantia, οὐ γὰρ παρέργοις ἔμαθον οὐδ' ἔσσι δυεῖν ἔχων περίζωμ', ἀλλ' ἅπαντα τὸν βίον. ‖ Περίζωμα in equis etiam dici potest fascia: idem quod cingula apud Ouidium. ‖ Apud Bibl. interpretes vertitur aliquando Lumbare, vt cap. 13 Hierem. aliquando Pallium, vt 3 Ruth. A QVO Περιζωμάριον, dimin. Parvum subligaculum seu lumbare. A περιζώνυμοι est ET Περιζωστρα, ας, ἡ, Cingulum. Anaxandrides comicus apud Poll. ὡς δὲ παρεῖαν τὴν περιζωστραν ἔχει, quam densum verò habet cingulum. Cam. Romanis id fasciam esse scribit Pollux, vt in Ζώνη annotaui. Vide & διάζωμα, ac περίζωμα proxime præcedens.

C. ΥΠΟζώννυμι, Succingo. Plut. οὐ πάσεσθε (ἔφη) ἡμῖν ὑπεζωσμένοις ξίφη νόμοις ἀναγκαίοις; nobis qui ensibus succincti sumus. Ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς vel ὑμῷ vel χιτῶν, (nihil enim referre Galenus ait) est ὑπόζωμα. Camer. Membrana costas succingens. Gal. ad Glauc. pro septo transuerso posuit: vt v. l. annotant. Alex. Aphr. Probl. libro 1, ὁ ὑποζωσὼν τὸν ὑπεζωκότα καὶ τὸν θυμόν φησιν. VNDE Ὑπόζωμα, ατος, τὸ, idem quod διάζωμα, id est Septum transuersum: idem quod ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς χιτὼν, siue ὑμῷ, vt ex Camer. docui. Præcordia vertit Gaza apud Aristot. lib. 4 De part. anim. ‖ Itémque ὑπόζωματα, nauium firmas trabes continentes molem illam, vocauit Plato in 10 De rep. τὸ φῶς ξυνδέσμου βέρετρον, ὃ τὰ ὑποζώματα τῶν νεῶν, οὕτω πᾶσαν συνέχον τὴν περιφορὰν, loquens, vt videtur, de lacteo circulo. Cam. Sic Athen. de naui Philopatoris, ὑποζώματα ἐλάμβανε δώδεκα, Zonas perpetuas duodecim, Bayf. interprete. ‖ Ὑπόζωμα pars media gubernaculi siue clauī, quæ & φθεὶρ & ῥίζα. Poll.

ΖΩΡΟΣ, οῦ, ὁ, Merus, Meracus. idem quod ἄκρατος. vt ζωρὸς οἶνος, merum, seu vinū meracum. ζωρὸν μεθυ, vinum meracum seu merum, apud Apollon. & ζωρὸν πῶμα in Epigr. Potus meracus. Et ζωρὸν δέπας, itidem in Epigramm. Frequentius vtuntur COMPAR. Ζωρότερος. Antiphanes apud Athenæū l. 10, Πίνειν ζωροτέρῳ χρώμενον οἰνοχόῳ. Diosc. οἶνος ἀκράτου ζωροτέρου πόσις, Vini meracioris potus. Dicitur & ζωρότερον πίνειν, itē κεράσαι, (siue subintelligēdo οἶνον, siue ποτὸν aut πῶμα) sicut apud Latinos quoque bibere meracius. Il. 1, Ζωρότερον δ' κέρασε, δέπας δ' ἔν πίνον ἑκάστῳ, meraci? misce seu infunde. Ephippus apud Athen. lib. 10, φιάλιον ἑκάτερα ἔδωκεν κεράσας ζωρότερον. Herodot. apud Eust. ἐπὰν ζωρότερον βούλωνται πίνειν, Ἐπεὶ δὲ Σπαρτιάται πίνειν, ὡς ὑπὸ τῶν Σκυθῶν οἱ φασὶν εἰς Σπάρτην ἀφικόμενοι πρέσβεις, ἐδίδασκον τὸν Κλεομένην ἀκρατοποτεῖν. vbi ζωρότερον πίνειν & ἀκρατοποτεῖν idem significant, vt annotat etiam Eustath. Et Luc. Tim. τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα. vbi ποτῷ aut οἴνῳ subaudiri potest. Superl. autem gradus E S T Ζωρότατος. vt ζωροτάτη μανία in Epigr. Quod verò ad Homericum locum attinet, quidam ibi non exponunt ἄκρατον, sed θερμὸν, ὑπὸ τοῦ ζωπυροῦν τὴν ζέσιν: alii deriuantes hoc vocabulū à ζῶον (significante illis multitudinem quandam) & ὥρος, significante annum, ζωρὸν exposuerunt πολυετῆ, vt hîc annosum vinum intelligatur. Quidam etiam quasi ζωηρὸς dictum voluerūt, vt Viuacior potus, & cuius vis mixtura nondum extincta sit, accipiatur. quæ etymologia superioribus est tolerabilior. Eustath. verò mauult ζωρότερον idem esse quod ἀκρατέστερον, tum propter alia exempla (quæ partim citaui, partim in βύζωρος adducā) tum propter locū illum Herod. ‖ Ζωρὸς quidam exposuerunt etiam βύκρατος, contraria planè significatione. Vnde scribit Athen. lib. 10, Theophr. ὁ τὸ Περὶ μέθης, tradere ζωρότερον esse τὸ κεκραμένον, adducentem hæc Empedoclis, Αἶψα δὲ θνητὰ φύοντο τὰ πρὶν μάθον ἀθάνατ' εἶναι, Ζωρά τε τὰ πρὶν ἄκρητα, διαλλάξαντα κελεύθους. ibi enim θνητὰ & ἀθάνατα, item ζωρὰ & ἄκρητα sibi opponuntur.

C. Ζωροπότης, ου, ὁ. Meribibulus, vt Plaut. loquitur, Qui meracius potat. idē quod ὀκεροπότης. Per consequens autēm pro Ebriosus ponitur. ET Ζωροποτέω, ῶ, F. ήσω, Meracius bibo seu poto. Eust. ex quodā Epigr. Τοῦ πολυκάθωνος πῦτ' ἠέλιον Ἀρκαδίωνος, Ὃς θάλεν ἐκ χανδὸς ζωροποτῶν κύλικος. Apollonides l. 2 Epigr. Ἄχεις ὅπῃ σφαλερὸς ζωροποτεῖ γόνατος, merum vinum bibe vsque ad genu succiduum & titubans.

C. Εὔζωρος, ου, ὁ ἡ. Bene merus, Bene meracus. idem quod ζωρὸς. i. Merus seu meracus, nisi ᾧ particula εὖ signific. vim intendit. Eurip. εὔζωρον μέθυ, vinum meracum. Aristoph. in Concion. Τὸν οἶνον εὔζωρον φιλοῦσ' ὡς περ θεοῦ. Et εὔζωρος κύλιξ apud Plut. Theseo. Comparat. gradū format regularem Εὐζωρότερος. Eust. ex D. philo, ἔγχεον πεῖν εὐζωρότερον. τὸ γὰρ ὑδαρὲς ἄπαν, ὅτ' ἔστ' τὴν ψυχὴν κακόν. quæ Diphili verba ab Athenæo paulo aliter citantur. Luc. in Lex. ἥδιον αὖ εὐζωροτέρῳ ὑποπυκάζοιμι. vbi hoc vocabulo tanquam antiquo & magis poetico vtitur. Irregularis compar. est εὐζωρέστερος, sicut ab ἄκρατος, est ἀκρατέστερος. Ephippus apud Athen. lib. 9, Πίνειν τὰ πολλὰς κύλικας εὐζωρέστερας. Antiphanes apud eundem Athenæum lib. 10, κέρασον εὐζωρέστερον.

Ἤτα H Ἦτα

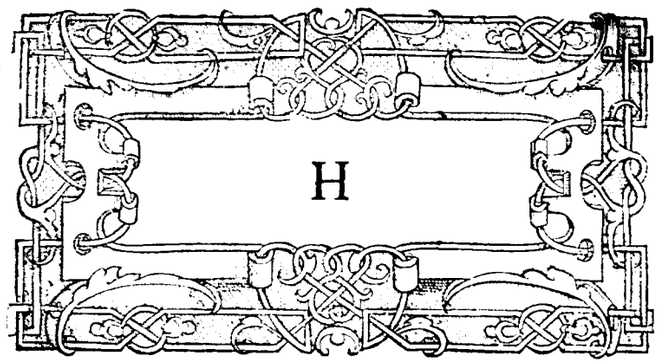

Vel, Aut, Siue. Hom. Od. ι, Τίς μ' νηλέα πα A
Πύλονδε καθῆκας καὶ ἐφέσσας, Ἢ ἐς Ἠλίδα δῖαν. Sæpe autem geminatur, aut etiã triplicatur: vt Il. κ, Πῆς πε τι φόφραν ἐπεσιν πίθηται Ἀχαιῶν, Ἠ ὅτι ἐλθεῖν, ἢ αὐόρασιν ἴδῃ μάχεσθαι: Et paulo ante. Ἢ πόν, ἢ Αἴαντος ἰὼν γένεας, ἢ Ὀδυσῆος. Item paulo pòst, — εἰς δέπας ἀρῆς αὖθι βουληφόρος ἔσω, Ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενῆος, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς· Ἢ σύ Πηλεΐδη. Alicubi verò in tertio addit καὶ, vt in eodem lib. Ἀλλ' ἄγε δὴ πινα μοι πν ἐνεικεμεν, ἢ ἐπέῤῥα, Ἢ καὶ ὀνειροπόλον. Alicubi etiam ἢ loco suo mouetur, vt Od. B
θ, Ἢ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε Διὸς παῖς, ἢ σε γ' Ἀπολλων, pro ἐδίδαξέ σε ἢ Μοῦσα &c. vel ἐδίδαξε σε Μοῦσα ἢ Ἀπολλων, vt potius diceretur in soluta oratione, sine ἢ in priore loco. Ad exemplã autem ex illa petita venio. Xen. Pæd, 1. p. 4, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ [ἔχοντες] μάχαιραν ἢ κοπίδα (vbi dicere etiam potuerat ἢ μάχαιραν ἢ κοπίδα, vel ἤτοι μάχαιραν, ἢ κοπίδα, vt in Ἤτοι docebo.) Idem libro 2, p. 25, ὥστε οὐθεὶς αὐτῶν παρεσκεύασε τὰ γεφύρα· ἀλλ' ἔφασαν ἢ ἐν ὅπλοις πᾶς πολεμίοις, ἢ ὁμολογήσειν μηδενὸς ἄξιον τῇ πομπαχείᾳ. Geminatum item ἢ, (vacante tamen priore) lib. 3. pag. 47, C
ἰὼν γὰρ φράσω ὑμῖν πρὶν τὰ πολεμίους συλλεγῆναι καὶ ἀπαντᾶν, ἢ παντάπασιν ἀμαχεὶ καὶ ἀδόξως ὑμῖν αὐτὸ ἀκρῶν, ἢ ἐν χωρίοις τε καὶ ἀδενέσι χρησάμεθα ἂν πολεμίοις. Dixi autem vacare ἢ priore loco positum, quod eo detracto maneat eadem sententia. itidem verò in loco quem ex Pædiæ 1 protuli, potuisset addi ἢ ante μάχαιραν, vt hic additur ante λάβοιμι, nisi quòd in oratione longiore potius geminari solet, quàm in breuiore: qualis est illa altera. Cæterùm non geminatum solùm, sed quater positum habes, libro 1 rursum, p. 19, ὦ γαῖα βουλοῖμ' ἂν μᾶλλον ἀγαθὸς γεωργὸς, δοκεῖν εἶ, ἀγαθὸς ἢ ἱππικὸς, ἢ αὐλητὴς, ἢ ἄλλο τι τῶν, ἐπεὶ πόσα γε, &c. Vbi obseruandum est rursum otiosam esse particulam ἢ primo loco positam: quippe quæ prætermitti, manente eodem sensu, potuerit. Sed Lat. quoque interdum particulas Vel & Aut, sic adhibent. Alicubi verò vbi vnica ponitur Græca particula, geminanda potius esse videtur Latina: vt apud Platonẽ in Prot. Χρυσοῦ ἢ πυκνοῦ αὐτὸ ζῳμόρφου. Latini enim potiùs dixerint (geminata sua particula quæ respondet E
Græcæ ἢ) Prout vel probum vel prauũ esse euenit. Atque adeo ibidem in proximè præced. verbis ita repetitum ἢ legitur, καὶ ἐν ᾧ παντ' ὀξὺ πᾶσ' ἢ εὖ ἢ κακῶς πεφυκεν. Nonnunquã præcedenti μὴ reddit ur ἢ, vt in Plat. Apol. πρὸς ταῦτα φαίμ' ἂν, ἢ πείθεσθε Ἀνυτῷ ἢ μὴ, καὶ ἢ ἀφίετέ με ἢ μὴ, ὡς ἐμοῦ οὐκ ἂν ποιήσοντος ἄλλα. At Thuc. peculiari quodam modo vsus est hoc vocabulo ἢ inter particulas μὴ & μηδὲ, quarum vtraque suum habet verbum: lib. 2, καὶ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τὰς ἡμᾶς διώκειν, id est F
Nec refugere labores, aut ne honores quidem cõsectari. Nisi potius accipitur ἢ pro Alioqui, de qua significatione paulo pòst dicam.

Ἢ pro Aut, sed otiosè posita, (meo quidẽ iudicio) Od. τ, v. 106, Ὦ ξεῖν' τί πυ ἢ βασιλῆος ὀμόμορος, &c. Eustathius tamen censet potius esse ellipsin, quem lege pag. 1356. Vult certè vacare ἢ idem Eustathius, sed alio modo, videlicet in πῇ μοι (quod tamen alioqui scribitur πήμοι.) Vide pag. 62, vbi & alia de hac particula tradit, eam nõ solùm διαζευκτικὸν faciens σωύδεσμον ac τὸ διαζευκτικὸν, verumetiam & ἐρωτηματικὸν & διαπορητικὸν. Addit verò & alios vsus quos malè cum his confundi existimo, vt infrà docebo.

Ἢ, Vel, indignationi seruiẽs. Plato, ἢ πῶς λέγεις ὦ Γοργία τὰ τοιαῦτα; Virgilius, Vel quum se pauidum contra mea iurgia fingit Artificis scelus. Alia exemplã particulæ Vel, ita positæ, B. affert p. 1034. 1035. sed ἢ in illo Plat. loco crediderim non minus aptè reddi posse per Alioqui: quæ significatio proximè sequitur.

Ἢ, Aut pro Alioqui. Xenophon, ἔοικε γε οὐδαμοῦ κρῆσιν, ἢ ὀθνεῖα ἐλεγχόμενα γελοῖος ὦν. Lucian. in Cauc. ἐπεὶ μὴ οὐδεὶς ἠδίκησε τοῦς ἐμοὺς ἐκεῖνος, ἢ σὺ εἰπεῖν τι καὶ ἐν τῷ κινδύνῳ. Alia exemplã B. affert pag. 932. Vbi & pro Nãque Etenim accipi ab Aristophane & Demosthene tradit. Ego iis quæ ab ipso & à cæteris de hac particula scribũtur, addo. Lat. particulã Aut, itidẽ pro Alioqui positam me obseruasse. vt apud Nas. Metam. 10, Hãc simul & legem Rhodopeius accipit Orpheus, Ne flectat retro sua lumina, donec Auernas Exierit valles: aut irrita dona futura. Nam hic Aut irrita dona futura, positũ esse pro Alioqui irrita dona futura, neminem inficiaturum puto. Sed nec in isto eiusdem poetæ loco de eadem signif. dubito, Amorum lib. 1, el. 6, - excute poste seram. Aut ego iam ferroque ignique potentior ipso, Quam face sustineo, tecta superba petam. Eundem certè huius particulæ vsum in alius quoque locis me animaduertere memini, sed quos in præsentia memoria non suggerit. Atque adeo apud alium quoque poetam idem huius significatũ inuenisse mihi videor. Siquis tamen particula Aut in locis illis atque aliis qui sunt iis similes, vti nolit, is certè non solùm particula Alioqui, cum Budæo, sed & particula Sinminus, mecum vti poterit. Alicubi verò planè esse puto quod Gallice dicitur, Et je n'ai ni ne fait. Sed hoc præterea de hac particula ἢ sciendum est, sequente ει, interdum accipi pro An non? (vt infrà declarabo) interdum verò hanc signif. retinere, & accipi pro Alioqui non, sequente particula αὖ. vt in hoc Plat. loco in Phædro, πάσα μὴν αὖ τέχνη λόγου ἐστὶ θεάτου παντὸς· ἢ οὐκ ἂν ἐλθεῖν εἰς τέχνη λόγων. Hoc quoque sciendum est, reperiri & ἢ apud Hom. eiusdẽ tenuem in hac signif. vt docebo quũ de ἢ tractabo.

Ἢ, An. (qua in signif. ἢ vocatur σωύδεσμος διαπορητικός) X. Pæd. 5, pag. 71, Βουλόμεθα ἰδεῖν εἰ τι ἐπιτήδειον ἐρεῖν τὸ πῦρ, ἢ ψυχρὸν φαινεται ὁ Γαλῆνος. Vbi lingua Gallica retinet suã particulam ou, quæ ad verbum est Aut seu Vel. Sic autem & in aliis quibusdam vernaculis linguis quum eadem adhibeatur vtrique loco particula, hinc fit vt etiã Lat. loqui volentes multi, vtrunq; dent particulæ Vel locũ. Quem in errorem eo magis mirandũ est hodiéque plerosque incidere, quòd Vallam de illo videmus diligenter præmonuisse, imò verò longè ante Vallam ipsum etiam Quintilianum. Animaduertat igitur lector, Græcos quidem eadem vti particula in interrogatione, aut simpliciter dubitatione, at Latinè minimé. Plato Pol. 1, Βλαπτόμενοι ἢ ἵπποι, βελτίους ἢ χείρους γίγνονται; Χείρους. Ἦ εἰς τὸν τῶν κυνῶν δρόμον, ἢ εἰς τὸν τῶν ἵππων; id est, Meliorésne an deteriores fiunt? Et, Vtrum ad canum virtutem, an ad equorum? Quòd si hic pro

An dixeris Vel, omnino peccaueris. Obserua autẽ hic ἢ A
priore quidem loco poni non præcedente particula quæ respondet Latinæ Vtrum, at in posteriore, illam præcedere. Ea autem est ἆρα, pro qua sæpe huiusmodi locis adhibetur & πότερον. vt in eodem libro, πότερον δὲ ἁμαρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες ἐν τοῖς πόλεσιν ἑκάστοις, ἢ οἷοί τε ἦν ἁμαρτεῖν; Sic Xen. Pædiæ 3, πότερον εἶς ἄρχων, ἢ ἄλλοι καὶ ὅσης αὐτ' αὐτοῦ; Interdum etiã interrogationi nõ directæ adhibetur: vt in loco quem ex Xenoph. Pædiæ 5, paulo antè protuli. Sic apud Platonẽ Politicũ 1, τοῦτ' ἔμαθον ὃ λέγεις. εἰ ἆρ' ἀληθὲς ἢ μὴ, πειράσομαι μαθεῖν, sit verũ an non: vel, Sit verum nécne. His autem locis addã B
& alios ex eodem Platonis libro, in quorum interpretatione Ficinum incidisse in eum quem dixi errorem videbit lector: vnde fiet vt a simili lapsu melius sibi cauere possit: simul verò & huius particulæ vsum ex his exemplis amplius cognoscet. Sic igitur Plato, πῶς δ' αὖ τὴν δικαιοσύνην, ποτέρως πῶς ἀληθεῖς αὐτὸ φήσομεν εἶναι ἁπλῶς οὕτω, καὶ τὸ ἀποδιδόναι αὖ τινὰ τὰ τοῦδε τοῦ λόγου, ἢ μὴ, αὐτὰ ταῦτα ὄντα ἐνίοτε μὲν δικαίως, ἐνίοτε δὲ ἀδίκως πράττειν; Pro quibus ille, Hoc autem ipsum, iusti iam scilicet, vtrum C
ita simpliciter veritatem dicimus esse, & reddere quod quis acceperit: vel hæc eadem facere, aliàs iustum, aliàs iniustum est? Secundus eiusdem libri locus, in cuius interpretatione hunc errorem animaduerti, est hic, ἆρα καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τέχνῃ ἔνι τις πονηρία (&c.) ἢ αὐτὴ αὑτῇ τὸ συμφέρον σκέψεται; ἢ οὔτε αὑτῆς οὔτε ἄλλης προσδεῖται; nam sic Ficinus & hunc reddit, Vtrum & in ipsa arte inest defectus aliquis, (&c.) vel quæque sibi ipsa quod conducit prospiciat? vel neque ipsa neque alia indiget &c. Tertius locus est circa libri finem: vbi hæc D
Platonis verba, ἆρ' οὖν ποτε ψυχὴ τὰ αὐτῆς ἔργα δι' ἀπεγάσεται, στρεφομένη τῆς οἰκείας ἀρετῆς; ἢ ἀδύνατον; ita vertit, Nunquid anima quãdoque propria virtute priuata, opera sua bene explebit vel nullo modo poterit? Hi sunt illi de quibus dixi loci: poterit autem lector hinc admonitus, idem vitium & in alius multis deprehendere, non huius solùm, verumetiam aliorum interpretum locis.

Ἢ pro An, in principio etiam orationis, & non præcedente alia particula. Il. ο, v. 50 1, Ἦ ἔλπεαι ἀθανάτους &c. An speratis? Speratisne? Il. β, Ἦ ἔπ καὶ χρυσοῦ ὀπιδεύεαι; Plato Pol. 1, ὦ δαιμόνιε Θρασυμαχε, οὐ μὲν ἀλλὰ λόγον ὃν νῦν ἔχεις ἀπέφαινε, καὶ δίδαξον ἱκανῶς ἢ μανθάνεις ἔπ οὕτως ἢ ἄλλως ἔχει. ἢ σμικρὸν οἴει ὅπερ κινδυνεύομεν διορίζεσθαι, ἀλλ' οὐ βίου διαγωγὴν, ἢ ἂν ἄριστα ἕκαστος ἡμῶν ἐπιτηδεύοι τὸν λοιπὸν ζῆν; Apud Homerum rursus non præcedente alia eiusmodi particula, & extra interrogationem. vt Il. ε, Μερμηρίξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν Ἦ τοῦ πρὸς Διὸς υἱὸν ἐρέω γλυκὺ μείλιον ἠὲ κέλοιτο. Sic Il. α, (nisi quòd posteriore loco ponitur ἠὲ) Ἦ ὄγε φάσγανον ὀξὺ ἐρύσσε ἦρος κατὰ μηροῦ, Τοὺς δὲ ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι, Ἠὲ χόλον παύσειε, ἐρητύσειέ τε θυμόν. Vt autem hic quoque ἢ pendet à μερμηρίξε quod est in fine proximè præcedentis, sic alibi iungitur hæc particula cum ὁρμαίνων, quod nihil aliud est quàm μερμηρίζων, (vt vel ille modò citatus locus ostendit, in quo ὁρμαίνειν dicitur quod paulo antè dictum fuerat μερμηρίζειν.) Odyss. ο, Ὁρμαίνων ἢ καὶ θάνατον φύγοι, ἢ κεν ἁλώῃ. Itidem verò Iliados υ, post μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον Αἰνείαν subiungitur, G
ἢ κέν μιν ἐρύσσειε, ἢ κεν ἐάσῃς. &c. Item Iliados π, Δίζε δὲ ἠὲ μάχοιτο, (&c.) ἢ λαοὺς ὁμοκλήσειεν. At cum πειρηθῆναι, Iliad. φ, — καὶ Ἕκτορ πειρηθῆναι Ἀνηρείλῃ ἢ κέν με δαμάσσῃ, ἢ κεν ἐγὼ τόν. His autem omnibus in locis videmus particulam hanc esse διαπορητικὴν absque interrogatione, (& quidem iungi verbis quandam διαποιήσεως significationem inclusam habentibus) quod tamen peculiariter annotat Eustathius, ex veterum grammaticorum autoritate, in hunc Odysseæ λ locum, Τίς νύ σε κήρ ἐδάμασσε πανωλεθρίος θανάτοιο; Ἦ δολιχηνοδόος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν. Ideo autem de hoc admoner (vt opinor) Eustathius in hunc locum, quòd alioqui videri possit continuata esse interrogatio. Ac certè (vt verum fateat) nõ video quid obstet quominus poetam continuasse illam dicamus, (vt in alio eiusdem libri loco fecisse eum apertè videmus. nam illi eidem versui, Τίς νύ σε κήρ &c. subiungitur, Ἠὲ σύγ' ἐν νηεσσι &c. sequente verbo ἐδάμασσεν: iterumque ἠὲ, sequente ἐδηλήσατο.) Imò verò ne videtur quidem posse interrumpi illa interrogatio, ita vt hæc διαπέρνησι nudam habeant, nisi verbũ aliquod subaudiendum dicamus, simile videlicet illis quæ in locis modò citatis particulæ ἢ iũcta sunt, (vt is qui in primo versu interrogatione vsus est, postea dicat, Scire cupio an δολιχηνόσις &c. Vel, Apud me cogito an &c. aut tale quid) vel εἰπεῖν, quod in proximè sequente versu ponitur, huic quoque loco operam suã præstare cogamus. Vt ut sit, Eust. silentium de hac ellipsi valde admiror, Cæterùm de εἰ apud Homerum tenẽte eundem locum quẽ ἢ, dicam in Εἰ.

Ἢ οὐ, vel ἢ οὐκ, Annon, Nónne. Iliados ο, versu 106, Ἦ οὐκ νηρώοντες ἀκουέτε λαὸν ἄπαντα Ἕκτορος? Annon auditis? Nónne auditis? Il. ε, versu 349, Ἦ οὐχ ἅλις ὅστις γυναῖκας αἰάλκιδας ἠπεροπεύεις; Sic Il. ψ, v. 170, Ἦ οὐχ ὅλις ὅστις μάχης ὀπιδεύομαι; (Vbi animaduertendum est Homerum, repugnante alioqui versus lege, particulam ἢ tanquam necessariam, alteri ἢ præfixisse: quum tamen in soluta oratione οὐ per se etiam pro Nonne accipiatur) Plato in Par. ἢ οὐχ ὁρᾷς, ὅσον ἔργον πεποίησας; Idem De republica 2, ἢ οὐ κατηλοῦ καὶ λοιδορεῖ τοὺς &c. Ibidem ἢ οὐ δοκεῖ σοι, ad quam interrogationem reponeretur, ἔμοιγε. Sic Matthæi cap. 20, versu 15, ἢ οὐκ ἔξεστί μοι ποιῆσαι ὃ θέλω ἐν τοῖς ἐμοῖς; ἢ ὀφθαλμός σου πονηρός ἐστιν ὅτι ἐγὼ ἀγαθός εἰμι; Annon licet mihi &c. Deinde in altero orationis membro, An oculus &c. vbi etiam dicere possumus in orationis principio poni sicut in Platonis loco quem modò protuli. Sed animaduertendum est veterem interpretem hic quidem ἢ rectè vertisse An, at ibi perperam ἢ οὐ, Aut non. sicut & ἢ sine οὐ sæpe reddi malè per Aut, antea docui. Sciendum est autem ἢ
οὐ pro annon poni etiam vbi nõ est interrogatio directa, (vt ita loquar) sicut in hoc Laertii loco in Arcesilaõ. πάντες ἢ οὐ δοκεῖ αὐτῷ σοφὸς ἔσεσθαι, Quum dixisset, annon videretur &c. Vel, Quum interrogasset annon videretur. ¶ Sed, ne quis hic fallatur, sciendum est ἢ οὐ
sæpe etiam reperiri positum pro An non diriũctè scripto: siue Nécne: ac tum ἢ οὐ tendere ad verbum quod ex præced. subauditur. Plato De republica primo, ἢ ὀρθῶς σοι δοκῶ εἰπεῖν, οὕτω λέγων, ἢ οὔ; id est ἢ οὐ δοκῶ; Sic Matthæi capite 22, versu 17, εἰπὲ οὖν ἡμῖν, τί σοι δοκεῖ· ἔξεστι δοῦναι κῆνσον Καίσαρι, ἢ οὔ; quod eodẽ modo apud Marcum legitur. Hic autem subaud. ἔξεστι ex præcedentibus, quum perinde sit acsi diceretur, ἢ οὐκ ἔξεστι; Licet censum dare Cæsari, an non? subaudi licet. Alicubi autem ponitur non præcedente verbo, sed vtrobique subaudiendo. vt apud Platonem rursus, γεωργία χρήσιμον, ἢ οὔ; nam vtrobique subauditur ὄντι. Cæterùm quod dixi ἢ οὐ posse reddi etiam Nécne, id intelligendum est potius vbi nõ est directa interrogationis forma: vt quum dicitur οὐκ οἶδα πότερον λέγειν δεῖ. ἢ οὔ, nescio vtrum dicere oporteat, nécne. Vel, sine Vtrum. (Homerus autem pro ἢ οὐ dicit ἠὲ καὶ οὐκί, vt docebo in Εἰ.) Enimuero cauere debet lector ne confundat ἢ οὐ huius significationis cum ἢ οὐ pro Alioqui non, sequente particula αὖ: de quo vsu paulo antè egi. At in altera significatione inuenitur & ἢ μὴ. vt apud Marcum capite 12, versu 14, ἔξεστι κῆνσον Καίσαρι δοῦναι, ἢ οὔ; δῶμεν, ἢ μὴ δῶμεν;

¶ Ἤπ, pro ἢ, Aut, Siue. Iliados τ, Δῶρα μὲν αὖκ' ἐθέλοιθα παροιχέμεν, ὡς ὅπιεσσι, Ἠτ' ἐχέμεν, πάρα σοι. Vbi tamen aliquando credidi legendum ἔτ' non ἤτ', præsertim quũ præcedat αὖκ', idem valens & ipsum quod ἔπ. Sed dubitationem hanc tollit Eust.

H ¶ Ἤκεν pro ἢ, Aut, vel An: vacante particula κεν. pro Aut, vt Odysseæ σ, versu 80, Ἀνδρῶν σ' ἤκεν τίς μοι ἐρίσσεται ἠὲ καὶ οὐκί. At pro An, vt Odysseæ α, Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γουνάσι κεῖται, Ἠ κεν νοστήσας ἀποτείσεται, ἠὲ καὶ οὐκί. Alia exempla habes cum exemplis de ἤ.

Multa tamen exemplaria disiunctè scriptum habent ἤκιστ: sed vt ἤπι, sic & ἤκιστ coniunctè etiam scribi posse videtur.

¶ Ἤπι, An. Od.γ, Ἤπι κῇ ἀσκῆαι, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθαι; Scio tamen hanc quoque vocem in multis exempl. diuidi. sed quum ex Aristoph. quoque afferatur eadem in eodē significato scriptura, itidemq; ἀνπ coniunctè scribatur pro eodem locum & illi posse hic dari existimo.

H E, poeticè, pro ἢ, Aut, Siue. Odyss.ξ, Τοῦδέ τε καὶ πάντας ἐπιλήθεαι ἐνδοθι θυμοῦ, Ἠὲ τε σοὶ θάλπει. Il.ε, — νῦν δ' ἄμμι ἢ ἀπολέσθαι, Ἠὲ σαωθῆναι. Paulo post, Βλάπτει ἢ ἀπολέσθαι ἐπὶ χρόνον, ἢὲ σαωθῆναι, Ἠ ὀπίσω τρέψαντα, &c. Et ἢὲ præcedente particula ἢ ter posita, vide suprà in principio sermonis seu tractatus de illa.

Ἠὲ pro Ἀλλ, apud eundem poetam non rarò, & quidem non solùm in posteriore loco (vt in exēplo quod protuli ex Il.α quum agerem de particula ἢ) sed interdum etiam in priore. vt Il.π, Δ.ζ. Ἠὲ γὰρ οὐ μάλα πᾶσ' κλόπιν αὐτὸς ἐλάσας. Ἠ' καὶ ἐς πύρας σωκήσεται ἀλλοδαπὸς. Exemplum verò vtriusque vsus particulæ ἠέ, id est vtranque sedem habentis, suffitere potest vnus & idem huius poetæ locus. apud eum enim legitur Odyss.λ, in ea parte quæ νεκυία nominatur, Ἐπὶ δὲ μοι πάντας ἐνίσπες καὶ ἔνεσσι ὅτι κατθανέτον, Ἠ παρ' ἀνηνίσσι δόμοις ἐνὶ γαμετῇσι, ἠὲ τε καὶ ἄλλοθι ἔχει. &c. deinde (in eriecto eo quod sequitur hemistichio, & versu vno in quo repetitur verbum εἰπὲ cum accus. rei) subiungit, Ἠὲ ὄφρα θάλαμόν τε καὶ ἐν μεγάροισι φυλάσσω, Ἠὲ ἢν μοι ἐγὼ δῶρ' ἀγαλλόμενος δέξασθαι. Ἠὲ per interrogationē quoque in hoc vers. qui est 134, Il.α, Ἠὲ ἕλκεσ' ὄφρ' αὖτις, ἐχεφρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ; sed non dubium est quin altera scriptura melior sit, Ἠ ἕλκεσ'. ‖ Ἠὲ καὶ οὐκὶ apud eundem poetam, pro eo quod in soluta oratione dici ἢ οὔ, antea docui, videlicet pro Annon. sed extra interrogationem (sicut & Nécne poni solet) Il.ε, — ὄφρα δαώσῃ Εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἠὲ καὶ οὐκί. Ibidē, — ὄφρα ἴδῃσθα, Ἠ ῥά τοι ἐν νηῦσι θοῇσι μάχη τε καὶ οὐκί. Hic autem nobis non sine admiratione considerandū est ἠὲ καὶ οὐκί in vna eadēmque significatione, vno tamen in loco subiungi particulæ ἢ, in altero autem particulæ εἰ: quum etiam ἐφεξῆς ἐστι quod vni præfigitur, simile sit illi quod alteri præfixum est, videl cet ὄφρα δαώσῃ. Meum tamen vetustissimum exemplar quod mihi in editione Homeri optimā alioqui & fidelissimā operam nauauit, in his lectionibus cum cæteris exēpl. consentit. quod me ἐπέχει facit. Cæterùm particula εἰ subiungi ἠὲ non mirabitur qui legerit quod suprà annotaui in Ἠ, quæ subiungitur particulæ ἄνω, idem significante quod εἰ. Sciendum est porro ἠὲ καὶ οὐκί interdum etiam accipi pro Aut etiam non. vt Od.σ, v.80, Ἀνδρῶν σ' ἠλίθιόν τις μετ' ἐμοῖσι τέρπεται ἠὲ καὶ οὐκί Κύπριδος ἐνὶ δώροις.

H' T O I, Aut, Siue. sed præponitur cōposita hac particula simplici ἤ. Thuc.2. καὶ αὐτοὶ ἤτοι κινδυνεύσομεν ἢ ἀδυνατοῦμεν ὁρῶντες τὰ πράγματα. Idē. ἤτοι κόσμος ἢ σωτηρία. Luc. ἤτοι κῦμα, ἢ κῦμα ἢ λύ. Sed sæpe primum etiam locū obtinet particula ἤ, vt ex prolatis antè exemplis apparet.

Ἤτοι apud poetas pro μὲν, Quidem. vt Il.β Ἤτοι γὰρ εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. Et Iliad.γ, ita ordiur Priamus suam breuem orationem, Ἤτοι ἐγὼ ἔμ' ἄρεσκε Γλαύκῳ δαιμονιόσσῳ Ἀψ. Interdum tamen additur ὤμ, sed ἐκ τοῦ παρεγκλίνου: vt Iliad.γ, Ἤτοι μὲν κατὰ ἢ καὶ μείζονας ἄλλοθ' ἔασι. cui redditur δέ in proximè sequente versu, Καλὸν δ' οὔτω ἐγὼ οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν. At in eodem libro illi ἤτοι ὤμ redditur ἀλλὰ cum δή. vt videbis v.213 & 216. Interdum verò ei redditur αὐτάρ. Sed & coniunctioni ἀλλὰ interdum subiungitur, sequente eadem particula αὐτάρ, aut δέ: vt videbis Odyssiæ ξ, versu 171. & Iliados α, versu 141, & 142. vbi ἤτοι nequaquam vacare existimo, sed ἀλλ' ἤτοι esse pro Verùm enimuero. Quo fortasse modo possumus vertere ἤτοι & in versu 207 Odyss.ξ, Ἀλλ' ἤτοι τὸν κῆρες ἔβαν &c. aut, Sedenim, vel Atenim. Nisi quis malit pro μὲν ibi quoque accipere, quū sequatur δέ. Nihilo autem magis vacare existimo particulam ἤτοι quoties ponitur cum ὤμ (quod dicendum fuerit si ὀκκωβαλλίλου poni eas vbique dicamus, quo poni modo censet Eust. in hoc versu, Ἤτοι μὲν πόδε καλὸν, ἀκουέμεν ὅσσον ἀοιδοῦ.) sed interdū ἤτοι μὲν esse Certè quidē, vel Quidem certè, vt illo versu Iliad.γ, Ἤτοι μὲν κεφαλῇ, &c. Sic ἀλλ' ἤτοι pro Sed certè. Sed nec pro μὲν poni arbitror particulam ἤτοι quoties sola ponitur, seu aliquando esse potius Certe, aut Sane, seu Protectò. vel Equidem: vt in illo versu Iliad.γ, suprà citato, Ἤτοι ἐγὼ εἶμι &c. Addendus est autem iis quos attuli locis, hic quoque in quo post ἤτοι ponitur μὲν, actunctam habens γὰρ, Iliad.ο, Ἤτοι μὲν γὰρ νῦν πλεῖστ' ἀνιαχεῖ ὤρνυμαι.

Ἤτοι, videlicet. ἤτοι haberi ἐμμελῶς πολὺ σωφρονεῖν ab Homeri posteris, vt ἤγουν & ἤτοι, tradit Eust. sed addēs γράφεται. Vide p.50.

H', Quam. σωκρατικῶς σημαινόμενον, vt quidam grammatici hac in signif. appellarunt. Il.γ, Κεῖνος μὲν βουλεύει μὴ, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη (ita enim legendum, non πολυκέρδιον coniunctè) Ἠ ὅτε κεν λαοὺς τε καὶ ἵππους ἄλλοσε ἔασι. Multo satius fuisset quam &c. Idem Iliad. ε. Ἐλπόμενοι, ἢ ἀπολέσθαι ἐνὶ χρόνῳ, ἢὲ σαωθῆναι, Ἠ ὀπίσω τρέψαντ' ἀνὰ δηριν ἀπιέναι. Xenophon Pæd.3, pag. 41, ἐπιμελοῦμαι καὶ τοῦ τοιούτου τοῦ μὴ αὐτὸν μόνον τοῦτο ἐπιστῆναι ἢ ἐμέ. Plato Pol.1, πῶς δὲ ἀδικεῖν δοκεῖ σοι ἄμεινον ἢ τὸ μὴ ἀδικεῖν καὶ τὸ μὴ ἀδικεῖσθαι. Philo De mundo, πῶς οὖν οὐ δεινὸν τὸν αὐτὸν ἢ πρᾶον καὶ λεῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀποφαίνεσθαι, non prius remisit quàm &c. Rursum Plato eodem libro, οὐδὲ μὴν ἄλλο τι μᾶλλον ἢ ἐξ ὧν πάσχομεν, ἅπερ ἡμῖν τοῦτο τὸ δεῖνα ἐκπρεπῶς. Ex Herodoto autem affertur ἢ οὐ pro ἢ solo, itidem post οὐδὲν μᾶλλον, in hoc loco ἀποδεικνύμενος λόγῳ οὐδὲν μᾶλλον ἀληθὲς ἢ οὐ καὶ φίλον. ‖ Interdum ἢ cum compar. sequente εἰ, vt Xenoph. Pæd.7, ἐπὶ κακῷ ἢ εἰ ἐξ ἀγαθοῦ πεφυκέναι. Sic post μᾶλλον, vt idem in fine lib.1, eiusdem Pæd. οὐκοῦν ἐγὼ μὲν ἀναπείθομαι μᾶλλον ἢ εἰ τοῦ αὐτοῦ μᾶλλον εἶναι τὸν τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ κατὰ σῶμα. ‖ Interdum ἢ cum compar. sequente εἰ, vt Xenoph. Pæd.7, ἐπὶ κακῷ ἢ εἰ ἐξ ἀγαθοῦ πεφυκέναι. Sic post μᾶλλον, vt idem in fine lib.1, eiusdem Pæd. οὐκοῦν ἐγὼ μὲν ἀναπείθομαι μᾶλλον ἢ εἰ τοῦ αὐτοῦ μᾶλλον εἶναι τὸν τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ κατὰ σῶμα. Interdū verò cum cōparatiuo sequētem habet particulā κῇ, vel aliam. Demosthenes in or. ad Phil. epist. μείζω φέρειν ἢ κοθ' αὑτὸν ἀρετῶν. Sic dicitur μείζω ἢ κατ' αὐτὸν ἀρετῶν, Quod maius est & magis arduum quàm vt homini conueniat, Quod humanas vires excedit. Thucyd. μείζω ἢ κῇ τῶν ὑπαρχόντων ἐλπίσαι. Vtrum autem cum ὠκεανοῖο iunxit Lucianus De cal. μείζω ἢ κῇ τὸν ὠκεανὸν ἐκπίνοντες. Apud Herodianum autem l.5, τὸν ὦμον ἐπιστρέψας ἢ κῇ μείζονα τὴν ἐπιστροφὴν ἢ κῇ γωνίαν ἐποιήσατο, magis exquisita cura vultum componere quàm probam fœminam decet. ‖ Cum ὡς autem, vt Demosth. Phil.2, ἐστὶ γὰρ μεῖζον ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν ἀξίωσιν εἰπεῖν. Interdū etiam post κατά: vt μείζω ἢ κατ' αἰθέρα. vbi vacat ὡς. Aliquando autē iungitur cum ἄνω, sequente infinitiuo, vt μείζω ἢ ὡς πάνδοκα φέρειν. Sic Plato Apol. ὅπερ ἐστὶν ἢ ὡς πάνυ σοφὸν εἶναι. Sed in infinitiuo etiam solo iungitur interdum, vt μείζω ἢ τρέφειν pro μείζω ἢ ὡς τρέφειν.

H' inter duos compar. Plutarch. Sol. ἐπιπωμάζει τὴν φιλοσοφίαν ἢ ἀλεγεινὰ καὶ τραχεῖα τῶν πολλῶν. De quo quidem vsu particulæ ἢ lege Budæum pag. 1050. ‖ Ego autem inuenio & vacantem particulam ἢ post comparatiuum, vt apud Thucydidem lib.7, p.260, ἀνὴρ πλείω καὶ ἐν ἀπορίᾳ ἐπιστῆναι ἢ πολὺ ἐπιθέσθαι. neque enim dubito quin hic vacet, quum dicendum sit in nominatiuo, ἀπορίᾳ ἢ τοιάδε, vel ἀπόρεια πολλὰ δέ. Sic autē vacat & hic οὐκ ἐλάσσονος ἢ πολὺ ἐπιθέσθαι τὰ αὐτῶν. ‖ Sed & pro ἀλλὰ τὲ pro καὶ poni existimatur ab eodem Thucyd. Eustathius certè annotat & ipse pro καὶ nonnullos apud Hom. accepisse.

H' post ἄλλοθι non nunquam, seu πολλάκις, vt Lat. Quàm post Contra. Aristophanes Pluto circa principū, Τοιαῦτα γὰρ ἐρῶν ἢ ἀπεσκόπει αὐτὰ ποιῶν. Sic Plato Symposio, ἢ ἄλλοθι ἢ πολλάκις δεῖ τοῦτο ἢ ἐλέγχειν; Sic Lat. Contrà quàm dicebat, sicut Contrà atque dicebat: sed Contrarium atque dicebat, vel ac dicebat, non Cōtrarium quàm dicebat: quod quidem scam.

H' pro ἐμοὶ, Nisi cuius significationis exemplum hoc affert Eustathius, τί δὲ καλὸν ἐπίνοια ἢ νῦν αὐδρα τῶν θαυμάσας; Sic autem accipitur & à Iohāne Euang. cap.13, v.10, ὁ λελουμένος οὐ χρείαν ἔχει ἢ τοὺς πόδας νιψασθαι. Sed in illo exemplo Eustath. dixerim τὸ καλὸν ἢ. esse pro τὸ ἄλλο καλὸν ἢ. At in hoc Ioh. loco idem nomen non æquè commodè subaudiri queat.

H', pro μᾶλλον ἢ, Potius quàm. vt Iliad.α, Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Vbi tamen quidā ἢ pro ἢ accipere maluerunt, perinde ac si diceret, Volo populū saluū esse, & ipse interire. Nōnulli verò & alias expositiones excogitarunt: sed si ab illa prima discedendum nobis sit, malim ἢ pro Aut, seu Alioqui, aut Sinminus accipere, quàm pro Et: vt dicat, Saluum esse populum opro, aut ipse interire: vel, sinminus, ipse interire. Verùm eos qui ab illa explicatione discesserūt, nō legisse puto aut certè non recordatos fuisse huius versus qui apud eundem poetam habetur, Od.ρ, ἔστωσ 81, Αὐτὰρ ἔγωγε τά σε βούλομ' ἐπαυρέ ὦ ἢ πτα τῶνδε. Quinetiam Homeri posteri quum ita vtuntur verbo βούλομαι & similibus cum ἢ, ita apud illū se quoq; exposuisse ostendūt, vtpote à quo hoc loquendi genus mutuatos esse constet. Laert. in Diogene, 286, ἀλλὰ βούλομαι, ἔφη, ἐν Ἀθήναις ἄλλα ἔχειν, ἢ τῷδε Κρατερῷ τῆς πολυτελοῦς βαπτῆς ἀπολαύειν. Vide & in Βούλομαι suprà, (quod quidam in huiusmodi locis exponunt Malo, seu Præoptio: & ita ἢ solitam significationem retineret) itidem verò cum αἱροῦμαι. vt apud Chrysostomum in epist. ad Thessal. pag. 16, ἀλλ' ἔλοιο αὖ γυμνὸς εἶναι, ἢ ἱμάτιον τοῦ δικαίου φορεῖν. Sed & apud Sophoclem ita quidam exponunt, Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκε ἢ κείνοις γλυκύς. Apud Aristotelem certè aut vitiosum esse exemplar, aut ἢ pro μᾶλλον ἢ ac. ipiamus necesse est hoc in loco Probl. tol. 99, διὰ τί ὀκκωβαθήκην αἰρεῖται ἀποστερῆσαι μικρὰ, ἢ πολὺ δανεισάμενον. ‖ Eustathius autē in hunc Od.τ locum, Καὶ γάρ τις τ' ἄλλοθι ὁ δύεται, αὐδρ' ὀλέσασα Κουρίδιον, (&c.) Ἠ Ὀδυσῆ ὅ τ' φασι, &c. annotat particulā ἢ non accipi σωνθῶς pro παρὸ. sed potius declarare quandam ὑπόπτασιν, perinde ac si quis dicat, πολλῷ δὴ πλεῖον τὸν Ὀδυσσέα χρὴ κλαιέσθαι. ‖ Idem alicubi vult ἢ significare ἴσως, aut aliquid huiusmodi.

H' P E P, idem quod ἤ, id est Quàm: sed vsitatum in soluta oratione potius quàm in carmine. Eustathius in illū Homeri versum, Βουλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, annotat, veteres tradidisse si ἢ ἀπολέσθαι acciperetur pro ἤπερ ἀπολέσθαι, tunc ἢ fore σωφρονέστερον ἀξιοπιστότερον.

H', (cum circunflexo & tenui spiritu) pro Certè, Profectò. Il.α. Ἠ γὰρ οἴομαι αὐδρα χολωσέμεν, Profectò enim arbitror. Vel potius. Nam profecto arbitror. Sic autem & Il.β, Ἠ γὰρ αὖ Ἀτρείδη νῦν ὑπατα λαβήσαιο. Quòd si potis cum Budæo exponatur pro Alioqui, aut Alioqui enim, (quæ quidem expositio mihi non displicet) tunc certè ἢ dicendum fuerit pro ἢ accipi: cuius hac in significatione multa passim exempla extant, atque adeo afferuntur à Budæo aliquot, ibidem vbi & de isto Homeri loco agit: nimirum pag. 932. Sed nec dubitarim fateri suspectam mihi esse scripturam illam cum circunflexo: & eo quidem magis quòd in meo illo antiquiss. & fidelissimè scripto exemplari alteram scripturam reperiam, nimirum ἢ: sic tamen vt circunflexus ab aliquo non satis circunspecto correctore superpositus sit. Cæterùm Bud. in eadem illa pag. ἢ γὰρ simpliciter pro ἢ γὰρ, vel καὶ γάρ τι ab eodem poeta vsurpari docet. atque ita fortassis accipere aliquis in locis etiā modò citatis malit. ‖ Iungitur ἢ & his particulis. δή, που, μήν, τε atq; aliis. dicitur enim ἢ δή, & ἤ τοι, & ἢ μὲν, & ἢ τε. Il.β, Ὦ πόποι ἢ δὴ μοῖρ' Ὀδυσῆος ἐδίλα ἔργα. Il.γ, Ἠ που καί σ' ἀλόσσω καρηκομόωντες Ἀχαιοί. Ibidem, Ἠ μὲν γὰρ τόνος ὅδε ἀτιμήσει τε νέεσθαι. (De ἢ μὲν autem quod iuriiurando adhibeatur, vide in μὲν) Sed interdum adiungitur μὴ non μὲν: aut etiam μάν: vt docebo in μὴ & in μάν. Cum τε, vt ἤ τ' ἐφάμην, & ἤ τέ μ' ἔφασκον ἀέξειν, &c. (at Il.α, ἤτε καὶ ἤδη Λάθρον ἔασι χιτῶνα, pro Alioqui. adeo vt suspecta sit hæc scriptura, eodem modo quo illa quam modo protuli, Ἠ γὰρ αὖ Ἀτρείδη, &c.) Iungitur deniq; & aliis multis particulis. nam non solùm ἢ ὦν, sed etiam ἢ μὲν τοι, sicut & ἢ μὴ δή: nec solùm ἢ φά, verumetiam ἢ ῥά νυ, dicunt. Cæterùm in multis horum, quidā vacare alii eruta particulā existimarunt, (sicut & de ἢ γὰρ paulo antè docui) alii maiorem affirmationi vim addere crediderūt, & esse, verbi gratia, ἢ δὴ pro ὄντως δή, & ἢ μὴ pro ὄντως μή, seu ὄντως δή: itidemque ἢ μάλα pro ὄντως μάλα. De quibus & alibi dicetur. Hoc tantùm addo in præsentia, pro loco posse verti non solùm Certè, vel Profectò, sed & Equidem, Certè quidem, Nimirum, Enimuero. Quam postremā significationē cōuenire ipsi etiam ἢ γὰρ existimo in hoc

versu Il.α, Ἠ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἀβουλος.

H' interrog. Vtrum, An. Iliad.γ, qua in signif. iungitur etiam particulæ ἄρα, idque ἐκ τοῦ ἀλλοῖου. vt Iliad.σ, Ἠ ῥα σ' ἠ τις ὀσσαι θεαὶ εἰν ἐν ὀλύμπῳ, &c. sequente ἀνέρχτο. Vbi quòd ἄρα ponatur ἐρωτηματικῶς ἐκ τοῦ ἀλλοῖου, nō fuisse scripturos Hom. posteros aliter quàm ἄρα hic quoque, nimirū cū circunflexo, ait Eust. Ego tamē nihilo magis puto ἄρα hic retinere aliquam interrogationis significationem, quàm retinet ῥα subiuncta eidē particulæ. vt Il.ε, v.421, Ζεῦ πάτερ ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεται, ὅ,τι κεν εἴπω; Sic alibi, Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τις ὄσσε βροτῶν. Ex Sophocle ἢ sine adiectione, in eadē illa significatione, ἢ σὺ τῆς ἄγειν; Idem in Aiace illi adiunxit ἄρ, in hoc versu, Ἠ καὶ φίλε δέσποινα θεὸς κομόν πνεῖ; vbi tamen ἄρ videri etiam possit nō esse otiosum. Apud eundem cum γάρ, in eadē trag. Ἠ σὺ γὰρ Αἴας πολέμιος θεοῖσιν πυτέ; Sæpe autē ἢ γὰρ in prosa & pro Nónne: atque ita Plato inter alios frequenter vtitur. Vide B. pag. 931 & 932. Sed hic lectorem admoneo, quum itidem ἢ pro An accipi ostenderim antea, non mirum illi debere videri quòd alicubi in huius particulæ scriptura significationem istam habentis, varient exemplaria. Apud Hom. certè nusquam me in emendatis codicibus memini legere, ἢ cum tenui & circunflexo pro Vtrum, nisi sequente ἄρα, aut ῥα, vel alia particula. Quanuis enim sciam legi ἢ cum circunflexo passim in typograph. editionibus, atque adeo in mea etiam, hoc in versu, Il.γ, Ἠ τόσσδε ἐὼν ἀνιηρότερος νέεαι, &c. (vbi omnino hac particula interrogatiue accipienda est) fateri tamen non erubesco scripturam illam à me pro mendosa haberi: pœniteréque me quòd hic plus fidei aliis exemplaribus quàm illi meo adhibuerim, in quo ἢ aperte legitur. Budæum certe de hac scripturæ discrepantia voluisse ἐπέχειν existimo: quippe qui in lexico suo scribat, ἢ καὶ pro Vtrū etiam. identidem à Xenophonte poni: vt, ἢ καὶ σύκον, ἔφω ἐγώ, οὔπω δεῖ τυτθόν; sed in alio exemplari ἢ legi, atque ita apud Gregorium quoque scriptum inueniri.

De ἢ autem dicā (Deo fauente) in Ὀς. Interim lectorem moneo, vt quum legerit apud Eustathium, hanc particulam esse nō solùm διαζευκτικὴν, & ἀποφατικὴν, sed etiā διαστατικὴν, & διαπορητικὴν, & ἐρωτηματικὴν, item συγκριτικὴν, necnon βεβαιωτικὴν, item poni pro καὶ & ὡς: meminerit eas quæ ab eo ita cōmiscētur sign. primùm quidem in diuersas huius particulæ scripturas distinguere, videlicet ἤ, & ἦ, & ἦ: deinde verò & eas quæ ad vnam eandémque scripturam pertinent, certo ordine collocare, sicut hic à me factum esse videt.

A T D E ἢ non refert vbi tractetur, quum non magis ad sequens ἢ quàm ad præcedentia ἢ & ἢ pertineat. Nam ἢ vox est reprimentis & desistere aliquem iubentis, (ea pars orationis quæ Latino more interiectio appellatur) apud Aristoph. in Nubibus, ἢ ἢ σωπᾶ· μηδὲν εἴπῃς νήπιον. Quidam interpr. à race, vel, ha ha file. Sed vnicum ha malim: quod e usmodi signif. habet apud Plautum, Ha caue ne illi obiectes. At Ha ha, sequente he, interiectio est risus.

-H' Γ E' O M AI, οδηγέω, Duco, Sū dux viæ, seu Præsto me ducem viæ, Præeo. Od.ζ, v.300, Ῥεῖα δ' ἂν γνοῖ ὅστις καὶ ἀνὴρ ἄλλος ἐνήσαιτο νήπιος. Apud eundem sæpe cum accusatiuo, (qui fortasse & in illo subaudiri loco debet) vt Od.η, v.12, Ὦ τέκος, οὐκ ἄν μοι δύναιο ἀνέρος ἐνθάδε λαοῦ; Sic Od.ε, ἔστα δ' ἀνθρώπων ἡγήσασθαι. Alibi verò cum præpos. vt Od.ι, — κλισίῃ δ' ἡγήσατο. Sic ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον, & πρὸ πόλεος ἡγήσασθαι, de quibus postea dicetur. Cæterùm ἡγεῖσθαι δόμον pro εἰς δόμον, non aliud esse puto quàm Ducere domum, id est Domum ire cum aliquo, præstando se illi ducem viæ, seu præeūdo. Sic ἡγεῖσθαι ἄστα pro εἰς ἄστα, ducere in vrbes vel per vrbes. In illo tamen versu 22 Od.η, ἡγεῖσθαι exponitur Ostendere. cui expositioni occasionem præbuisse puto verbum δείξω, quod postea sequitur eadem de re, sed considerare oportuerat, non solùm dici ibi δόμον δείξω, verumetiā ὁδὸν ἡγεμονεύσω. Vt autem hic ὁδὸν ἡγεμονεύσω, sic Od.κ dicit ὁδὸν ἡγήσασθαι. vbi Eustath. subaudit ἐς, quemadmodum in præcedentibus exemplis subaudiendum puto. Alicubi porrò ἡγεῖσθαι & ἐπέχειν ita

dicitur vt præire & sequi. (Terent. verò dixit etiam, I A
præ, sequar) Od.α, v.125, Ὡς εἰπὼν ἡγεῖθ' ἡ δ' ἕπετο πολλὰς Ἀθήνη. At in soluta oratione ἡγεῖσθαι nō vno modo cōstruitur. dicitur enim ἡγοῦμαί σοι, vel σοῦ ἡγοῦμαί σοι τῆς ὁδοῦ vel πῶ ὁδόν. Aristophanes in Pluto, Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα, Ὅ,τος δ' ἀκολουθεῖ. Lucianus in Hermot. ἀλλ' ἀκολουθεῖ τοῖς τῶ πρεσβευόντων ἴχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν αὐτῶν ἡγούμενον. Sed in illo Aristophanis loco annotat schol. videri deesse constructioni genitiuum ὁδοῦ. vt enim plena sit, dicendum esse ἡγοῦμαί σοι τῆς ὁδοῦ. Herodotus certè dixit etiam ἡγεῦμαι σοι πῶ ὁδόν. Synes. cum accusatiuo itidem, ἡγεῖται τῶ τῶν πολεμίων. Et ἡγοῦμαι ἄλλοσε pro Duco aliò, ex Xenoph. Homerus autem addita præpositione accusatiuo dixit Τρῶσι πρὸ πόλιν ἡγήσασθαι, Il.χ, v.101. Sic ἡγοῦμαί σοι εἰς τὸ θέατρον, Æschin. Item ἡγοῦμαι sine adiectione, pro Præeo, Præcedo (vt in loco eiusdem Homeri ante citato.) Thucyd.3, ὁ μὲν ἡγούμενος, ἡ δ' ἕρπουσα. Sic Polyb. τὰ μὲν ἡγεῖται, τὰ αὐτὰ δὲ πάλιν ἕπεται.

Ἡγέομαι, ῆμαι, pro Dux sum, id est imperator, Ducto, Præsum. cum genitiuo, vel datiuo. vt ἡγεῖσθαι Παφλαγόνων, & ἡγεῖσθαι Μήσοι apud Homerum circa finem Bœotiæ. pro quo ἄρχειν etiam & ἄρχω τῆ dicit, atque alia. Idem Il.α, dixit de Calchante, Καὶ μὲν ἀν' ἡγεῖτ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰς, pro Dux fuerat classi Græcorum ad Troiam. In prosa autem pro hac significatione genitiuum frequenter habet, datiuum rarissimè quandoque meminisse. Thucyd.2, ὧν ἡγεῦτο Πεισίας. & 3, Λακεδαιμονίων ἡγεῖτο. Herodot. ἡγεῖτο τῆ πεζῆ & τῆ ἀναπαύματος. Demosth. οὐδὲν ἀναπαυόντων ἀπώλεσε· ἡγούμενος ὑμῶν. At Isocrat. D
dixit etiā ἡγεῖσθαι σωτηρίας. ‖ Ἡγοῦμαι generaliter pro Præsum. Xen. ἱκανὸς δοῦναι τῆς πόλεως ἡγεῖσθαι. Item ἡγούμενος τῆς Γερμανίας, ex Plutarcho, vt Lat. dicitur Præesse prouinciæ. At ἡγούμενος τῆ ἡδονῆ ex Isocrate in Euagora, pro Imperans voluptatibus. ‖ Ex Xenophonte & pro Præire aliis in re quapiam, τὸ πρεσβύτερον ἡγεῖσθαι πάντος καὶ ἔργου καὶ λόγου νομίζεται. Et absolutè ex eodem affertur pro Incipere, νῦν δέ μοι δοκεῖς ἡγούμενος, μᾶλλον αὖ ἐξεραζεσθαι. Hesiodus tamen dixit ἡγεῖσθαι αὖτις ἐς φιλότητα pro præire rursum ad amicitiam, id est Redintegrare amicitiam, in eius officiis quasi præeundo alii. E
Ita enim puto exponi debere illum locum: non ignorans esse qui ἡγεῖσθαι Prouocare, item qui Ducere simpliciter hic interpretentur. ‖ Item res aliqua dicitur ἡγεῖσθαι pro Præcipua esse: vt exponit B. apud Demosth. τὸ ἡγούμενον καὶ τὸ μέγιστον.

Ἡγέομαι, ῆμαι, Duco. id est Existimo. Thuc.1, pag.33, καὶ ἀλλοφύλοις ἅμα ἡγησάμενοι. vbi subauditur infinitiuus εἶναι. Plato De leg.4, ἀλλ' ἡγοῦμαι παντὶ μᾶλλον εἶναι παρὰ τὸν σωτηρίαν τῆ πόλει. Rursum apud Thucydidē l.2, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ, κόσμον καὶ σιγὴν πλείστου ἡγεῖσθαι, Ducite plurimi, vel Facite plurimi. Sic πλείστου ἡγεῖσθαι. Isocr. Et οὐδενὸς ἡγεῖσθαι, Lys. Nihili facere. Cæterùm ἡγέομαι non dubito quin ab ἧγον, aut ab ἧγμαι (quæ sunt ab ἄγω) deriuatum sit.

Ἧγημα, ατος, τὸ, Ductus, Consilium. βουλὴ, γνώμη, παρὰ τῶ ποιητῆ, inquit Suid.

Ἧγησις, εως, ἡ, Ductus, Principatus.

Ἡγήτωρ, ET Ἡγητὴρ, ῆρος, ὁ, Ductor. Il.β,— Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, Argiuorum ductores. Il.γ, Τρώων ἡγήτορες. VNDE Ἡγήτειρα ET Ἡγήτεια, fœm. gen. Ductrix. Prius ἡγήτειρα in Epigr. est. At ἡγήτεια dicebatur (vt scribit Eustath.) παλάθη τις ἡ πρόσθεν πεπαρμένη ἐν τοῖς πεμπάσι. proprie autem παλάθη appellabatur, (vt idem subiungit) ἡ ἐξ σύκων ἥτοι ἐξ ἰσάδων ὅπου πιεσθεῖσα. Ab ἡγήτωρ autem est ET Ἡγητεία, ας, ἡ, Principatus, ἡγεμονία, Suidas. ‖ Apud eundem Suidam ἡγητεία Psello est ἐξ σύκων ἡ παλάθη: παλάθη verò ἡ μάζα ἐξ σύκων. PROQVO Ἡγητηρία scribitur apud Hesychium & Athenæū, & itidē dicitur esse σύκων παλάθη, ἣν ἐν τῆ ἑορτῆ ἐξ σφραγιστηρίων φέροισι συγκειμένην ἐξ ἰσάδων, ὅθεν τὸ τοῖς αὐτοῖς χθονὶ ἥμερον καρπὸν φαγεῖν πρόσθεν ἐξ σύκων: dicta παρὰ τὸ ἡγήσασθαι E
θρῆνς, vt apud Hesych. est. Apud Athen. lib.3, ficus dicitur hominibus fuisse ἡγεμὼν καθαρείου βίου: idque inde perspicuum esse quòd Athenienses ἱερὰν συκῆν vocent locum in quo primùm inuenta est: fructúmque eius

ἡγητηρίαν, ὅθεν τὸ πρόσθεν θυρεθῆναι τῆς ἡμέρου θρῆνς. Quæ ferè iisdem verbis ab Eust. referuntur: apud QVEM Ἡγητηρίας scribitur: ὃ καρπὸς αὐτῆς (inquit) ἡγητηρίας, ὅθεν τὸ πρόσθεν θυρεθῆναι τῆς ἡμέρου θρῆνς. ita vt ἡγήτεια, (quod suprà ex eodem Eust. attuli) & ἡγητηρία (quod ex Psello apud Suidam) & ἡγητηρία (quod ex Athenæo & Hesych.) & ἡγητοῖας hoc, (quod itidem ex Eust.) eadem sint reipsa, scriptura diuersa.

Ἡγηλάζω, Duco, Præeo. πρεσβεύομαι, ὁδηγοῦμαι: si autē tenui spiritu scribatur, ἄγω, vt quidem Eustathius annotat. Odyss.ρ, Νῶῖ ὧδ' ἀν μαλα πάντ' κακὸς κακὸν ἡγηλάζει, malus malum ducit, malus malo præit. cui subiungit, Ὡς αἰεὶ τὸν ὅμοιον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὅμοιον, Ita semper deus similem ad similem ducit: seu similem simili aggregat. vbi verba hæc duo ἄγει & ἡγηλάζει affinem habent significationem. Od.λ, ἦ μὰ καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάζεις; id est ἄγεις, vt Eustathius exponit: addens, ἡγηλαζεν apud antiquos, præter ἄγειν, esse διάκειν, φυλάττειν, πορεύειν: derivari autem ab ἄγειν & ἐλᾶν, facto inde ἀγηλᾶν, & ex eo ἡγηλάζειν.

Ἡγεμὼν, ὄνος, ὁ & ἡ, Dux [viæ.] Xenophon, καὶ τὸν ἡγεμόνα δὴ πάντες προσαιδέσασιν αὐτῆς. Additur interdum & genitiuus ὁδοῦ, sicut à Lat. Viæ: vt ab eodem, ὁδοῦ λαθεῖν ἡγεμόνα. Sic ἡγεμόνας τῆς ἀπορίας dicit quidam apud Suidam. Iungitur & aliis genitiuis, vt τῆς ἀπιστίας ἡγεμόνος, apud Plut. vbi verti etiā potest Qui præiuit. Et Synesius epist.137, ἐγὼ θεὸν ἡγεμόνα τῶ προσδόξω λογίζομαι, quæ Budæus vertit, Huius rei causam diuino numini attribuendam censeo. Sic autem & ducem Lat. interdum metaph. dicunt, nonnunquam verò Ducem & Autorē iungunt. ‖ Item Dux [exercitus.] Ductor, Imperator. Il.β, Ὡς τοὶ ἡγεμόνες διεκοσμεῦντο ἕκαστα καὶ ἕκαστα Γερμανὸν δ' ἔνεκα. sic alibi sæpe. Thucydides lib.8, ἔχοντας ἡγεμόνας τῶ πάνυ φρονοῦντος. Apud eundem certè plus esse videtur ἡγεμὼν quàm φρονοῦντος.

Ἡγεμὼν, Princeps. (sicut Lat. quoque ducem & principem interdum copulant) Plato in fine epist.6, καὶ τὸν τῶν πάντων θεὸν ἡγεμόνα τῶ τε ὄντων καὶ τῶ μελλόντων, τῶ τε ἡγεμόνος καὶ αἰτίου πάντα κινεῖν. vbi Bud. ἡγεμόνα interpret. Principem. Chrysippus dixit τοῦτον δεῖν εἶναι πρόσθεν τῶν καλῶν καὶ τῶ ἀγαθῶ ἡγεμόνα καὶ ἡγεμόνα, vbi ἄρχοντα καὶ ἡγεμόνα quidā interpr. Principem ac imperatricē. ‖ Ἡγεμὼν interdum Præses, seu Præfectus, cum varis genitiuis. Interdum verò & sine adiectione, Magistratus. quo vtitur modo & Plutarchus. qui etiam scribit in Romulo, Romanos appellasse Patres conscriptos quos Græci ἡγεμόνας suo etiam tempore vocarent. Athenis ἡγεμὼν & ποιητὴς dicebatur qui erat princeps & præfectus collegii τῶν ἀρχόντων, vt scribit Bud. p.152.

Ἡγεμὼν neutr. gen. vnde ἡγεμὼν μέρεσιν apud Platonem in Tim. Partibus principatum obtinentibus, vel Partibus præcipuis.

Ἡγεμονή, ῆς, ἡ, Principatus, Imperium. vulg.l. ex Plat. Tim. Apud Hesychium verò ἡγεμὼν dicitur Ἄρπυια & Ἀφροδίτη: item nauis quædam. In vulg.lex. est ET Ἡγεμονὲς, οῦ, ὁ, Dux.

Ἡγεμονὶς, ίδος, ἡ, Imperatrix, Quæ principatum obtinet. vt ἡγεμονὶς πόλις, Roma Appiano. Et Philo ἀόριστον appellauit ἡγεμονίδα sensum qui principatum inter cæteros obtinet.

Ἡγεμόνιος, Mercurius cognomento dictus quòd vitæ sit dux. Aristoph. Plut.

Ἡγεμονία, ας, ἡ, Imperium, quod obtinent qui imperatores seu duces vocantur. Thuc.4, pag. 151, τῆς ἡγεμονίας οὔσης αὐτῶν. Idem l.7, pag.237, πολλὰ ἂν ἡγεμονίαις ὑμᾶς δεῖ ἐπόησα. Plutarchus in Camillo, οἱ τῶν ἡγεμονίαν ἔχοντες χιλίαρχοι. Apud eundem cum genitiuo in lib. De Herodot. ἡγεμονίας τυχεῖν πρὸ ἀριστεροῦ κέρως. Alicubi verò ἡγεμονία est potius ipsum imperatoris munus, seu ars imperatoria: vt apud Philonem, ἀρετὰς δὲ ταῖς ἐν ἡγεμονίᾳ πάντων ἄριστος. Imperium à Plauto tali significatione poni existimo. Latius autem extenditur ἡγεμονίας signif. vt quum dicit Æschines ἡγεμονίαν τῶν δικαστηρίων λαμβάνειν, pag. 56, pro Imperium & iurisdictionem accipere, Bud. interpr. De qua fusius apud Suidam & Harpocrationem. Et pro imperio, ea significatione qua dicitur Imperiū

Romanum. Plutarchus in Cicerone, ὤμνυε καινὸν ὅρκον, ἢ μὴν σεσωκέναι τὴν πατρίδα καὶ διεφυλακέναι τὴν ἡγεμονίαν. Generaliter denique pro imperio seu principatu, apud Thuc. Isocr. Æschinem, atque alios. Sunt verò & qui ἡγεμονίαν alicubi Præfecturā interpr. Apud Herodianum certè Politianus Magistratum etiam reddidit. ‖ Sed Plato ἡγεμονίαν alio etiam modo posuisse mihi videtur, nimirū pro eo quod Gall. dicitur *conduite*, respondétque omnino Græcæ voci, quum ἡγεῖσθαι sit *conduire*. Plat. locus est hic, μηδεὶς ὑμᾶς πειθέτω ὦ φίλοι, ἄλλη τάττον καὶ ῥᾶον μεταβάλλειν αὖ ποτε πόλιν καὶ τοὺς νόμους, ἢ τῆ τῶν δυναστευόντων ἡγεμονία. Hinc autem sumpsit Cicero quæ ait à Platone scripta esse, & quidem diuinitus: nimirum, Quales in republica principes essent, tales reliquos solere esse ciues. Ita ille. At si vim vocis ἡγεμονία exprimere oporteat, pu.o esse Exemplū quo quis alii præit, & veluti viam ostendit. Ad verbum autem reddi possit fortasse Ductus, pro illo Gallico *conduite*. Auspicium quoque eo sensu dicunt Latini interdum: atque adeo Plautus Auspicio & ductu, simul ponit: imò verò alicubi Imperio etiam addit. Legitur enim in Amphitr. Vt gesserit remp. ductu, imperio, auspicio suo.

Ἡγεμονικὸς, ὀν, ὁ, Imperatorius, Ad imperatorem pertinēs, Imperatori cōueniens. Philo De vita Mosis lib.1, παρὰ τῶν ἐξιαρχῶν [ἀπαρχὰς] ἀπὸ ἡγεμονικῆς, τὸν συμπάντων μεγάλῳ ἡγεμόνι θεῷ [ἀπένειμε.] Plutarcho ἡγεμονικὸς (teste Budæo) est Prætorius vir: item Ordinum ductor. Synesio autem, Qui imperare nouit. In v.lex. ἡγεμονικωτέρα πόλις ex Plutarcho in Publicola, pro Primus locus: sed rectius (vt opinor) Duci seu imperatori conuenientior, vel Magis decens imp. &c.

Ἡγεμονικὸς, Principatum obtinens aliqua in re, Princeps. Philo De mondo, ὧν τὰ μὲν πάθη ἡγεμονικώτατον ὄψις ὁρᾶν, ὧν δὲ τὴν πάντων, ἡ τοῦ φωτὸς φύσις. Et substantiuè τὸ ἡγεμονικὸν, Principatus animi, Cic. Vide Bud. p.152. Item τὸ ἡγεμονικὸν πνεῦμα ex Greg. pro spiritu principali.

ET Ἡγεμονικῶς, Imperatorie, Vt imperatorem decet. Item, Vt decet virum principem, vulg.l. ex Plutarcho in Pericle.

Ἡγεμονεύω, Sum dux [viæ.] Il.ο, Τῶ ἴσον ἦκεν δὴ σὺ κελαινεφὲς ἡγεμονεύειν. Et cum accus. ὁδὸν, Od.ζ, — ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω. Sic alibi. Iungitur & aliis accusatiuis. vt Apollon. Argon.2, δαίμων ἕτερον πλόον ἡγεμονεύσει. Et cum genitiuo apud eundem, στόλου ἡγεμονεύει pro Ductor est classis. Apud Homerum verò & cum datiuo personæ pro Ductorem esse seu ducem, id est imperatorem: vt Il.β, Τρωσὶ μὲν ἡγεμονεῦε. Thucyd. pass. etiam dixit l.3, ἡγεμονεύεσθαι ὑφ' ἡμῶν, Imperio nostro parere, Regi à nobis. VNDE Ἡγεμονεία, ας, ἡ, Præitio, Principatus.

Ἡγεμονεύω, ῶ, Principatum teneo, vt Cic. apud Plat. vertit, p.31 mei Cic. lexici.

Ἡγεμόσυνον, ου, τὸ, Præmium ducendi. v.l.

Ἡγέτα, ας, ἡ, Præitio, Principatus.

Ἡγέτης, ου, ὁ, Ductor, Dux. Idem quod ἡγεμὼν, vt Suid. docet, apud quem adespoton hoc est, ὦ δίωσιν ἀγέτα θηρεσιόναν. Est AVTEM Ἀγέτα Doricum pro ἡγέτα.

C. Ἀφηγοῦμαι, pro ἡγοῦμαι, Duco, Sum dux, Præeo. Xenophon Pæd.2, ἵνα ἐξ ζώντες καὶ ἕπεσθαι καὶ ἀφηγεῖσθαι. Idē Hellen.5, νυκτὸς δὲ ὅπη βουλοίμεθα ἀφηγεῖτο, ὥσπερ νομίζεται, φῶς ἔχων, ὡς μὴ πλανῶντας αἱ ἑπόμεθα νῆες. Sic Aristot. πρὸς τῶν θαυμ. ἀκουσμ. pag.405. Item pro Ducem esse, in re militari. vt ἀφηγεῖτο ἑκάστης ἑκατοντάδος ἀνήρ, ex Maccab. Item pro Ducem esse, id est principem: vt ἀφηγεῖσθαι τῆς βουλῆς, Laertius in Xenocr.187. & in Lacyde. Sed & fine casu, ex Plutarcho in Numa, ἀφηγεῖσθαι δοκοῦντες ἀνεπαχθῶς, pro Regnare. ‖ Item ἀφηγεῖσθαι pro Adducere summum magistratū in ædes vbi delitescit qui in carcerem abducendus est (quæ significatio ex prima sumi videtur, vt sit quasi Ducem viæ esse ipsi magistratui, &c.) Vide Pollucem lib.8.

Ἀφηγέομαι, οῦμαι, Narro, Commemoro (qua in signif. vsitatius est διηγέομαι) Herodotus in Clione, ἀπηγέεσθαι παῦ τὸ γεγονός. id est (Aulo Gellio interprete) Rem sicuti acciderat, narrauisse. Est autem ἀπηγέεσθαι Ionicè pro ἀφηγεῖσθαι.

Ἀφηγήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Dux viæ. Hesych.

A Ἀφήγημα, Narratio, διήγημα. Greg. ET Ἀφηγηματικὸς, Narratiuus, apud Gazam. ET Ἀφήγησις, idem quod ἀφήγημα. ITEM Ἀφηγητὴς, Narrator. Aut etiā, Dux viæ. ET COMP. Ἀξιαφήγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, (pro quo apud Herodotum ἀξιαπήγητος) Narrari dignus, id est qui narretur, Memoratu dignus, Memorabilis.

C. Διηγοῦμαι, Narro, Commemoro. vt Lucianus De hist. scribenda, de Thucydide loquens Atticam illam pestilentiam cōmemorante, ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῆται, καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πρόσφατα ἐνόησον. Idem ibidem, μὴ τὰ δι' ὀλίγου ἢ ἀνόητος γεγυμνάσθαι, ὡς ἐπρόσθεν διηγῆται. Isocrates autem dixit etiam διηγοῦμαι περὶ τινῶν, pro Differo de his.

Διήγημα, ατος, τὸ, Narratio, Quod narratur. Apud Greg. sæpe est Rei expositio, Commemoratio, vt scribit Bud. ex illo afferens, καὶ μικρόν τι πρὸς διήγημα τοῦ διηγήματος, pro Longiusculè rem narrare. HINC Διηγηματικὸς, q.d. Narratiuus, Ad narrationem pertinens. Item, Qui narrationib⁹ delectatur, vel, vno verbo, Fabulator, Sermocinator, vt à Bud. redditur in hoc loco Aristotelis, Ethic.3, τοὺς δὲ φιλομύθους καὶ διηγηματικοὺς, καὶ περὶ τῶν γελοίων καταπειβόντας τοὺς ἀμέρους, ἀδελέρους λέγομεν. ET Διηγηματικῶς, q.d. Narratiué. ITEM diminut. Διηγημάτιον, Narratiuncula.

Διήγησις, εως, ἡ, Narratio, Commemoratio. Sed lōgior est quàm διήγημα: à quo ita eam differre tradit Aphthon. vt ποίησις à ποίημα. ET Προδιήγησις, q.d. Prænarratio, Præparatio ad narrationem. In v.l. exponitur πρεκατάσασις apud Hermog.

D C. Εἰσηγοῦμαι, Consilio meo alicui velut præeo, Consiliū do aliqua de re, Suadeo. Dicitur autem εἰσηγοῦμαί τινα, vel εἰσηγοῦμαί σοι τοῦτο: item εἰσηγοῦμαι περὶ τούτου: interdum & cum infinitiuo, necnon cum ὅπως. εἰσηγοῦμαι πολεμεῖν. Dem. Xen. Hell.1, εἰσηγεῖτο τὸν πόρον χρημάτων. Idem alibi, μὴ ὀκνεῖν ἔφασκε εἰσηγεῖσθαι αὐτοῖς. Isocrates Panegyr. περὶ τοῦ πολέμου εἰσηγεῖσθαι καὶ συμβουλεύειν. Et εἰσηγήσατο δοῦναι, Plut. Publ. Idem in Per. εἰσηγήσατο λυθῆναι τὸν περὶ τῶν νόμων. Sed & cū ὅπως apud eundem in Themistocle, εἰσηγουμένων ὅπως ἀπείρηται τῆς Ἀμφικτυονίας. vbi εἰσηγεῖσθαι exponitur etiam Referre de ea re, Consilium in medium afferre, seu proponere. Sic εἰσηγεῖσθαι γνώμην Plutarch. & Synes. Vbi tamen εἰσηγεῖσθαι non est simpliciter Proponere, sed Proponere quasi præeundo & in viam deducendo. Itidem verò εἰσηγεῖται νόμον qui legem proponens suadet. Suasor legis, & lator rogationis (inquit Bud.) ὁ γράφων appellatur: & ὁ εἰσηγούμενος, vt Luc. in Timone, εἰσηγήσατο τὸν νόμον Ἐχεκρατίδης. Idem εἰσηγοῦμαι τοῦτο exponit etiam Autor sum huius rei, Principiū & originem do huius rei: vt videbis pag.814. Instituo quoque alicubi redditur: vt Plutarchus in Apophthegmatis de Lycurgo, καὶ τῶν χρείων ἀποκοπὰς εἰσηγησάμενος. Cæterùm illi verbi εἰσηγοῦμαι signific. qua pro Suadeo ponitur, primū locū dedi, q & frequens sit, & in ea simplicis etiā significatū ex parte aliqua retineatur. quod vt ostenderem, vsus sum illa periphrasi, Consilio meo alicui velut præeo. Si quis tamen primum locum illi dare malit qua ponitur pro Autor sum, vel Principium do & originem, nō magnopere repugnabo. nā qui illud facit, is itidem aliis velut præit. Cæterùm Budæus alibi εἰσηγεῖσθαι, sicut & ὑπαρχειν, exponit etiam Exemplum præbere, item Præire, Præmonstrare. Ego verò his addo, posse εἰσηγεῖσθαι (meo iudicio) alicubi reddi etiam ad verbum Introducere, & quidem ex Cicerone: vt quum dicit De off. lib.3, Eiusmodi deliberationem introducere. Sic & quod Athen. dicit de Lucullo εἰσηγητὴς ἐγένετο θρῆνς, verterim, Introduxit luxum. idem enim est quod εἰσηγήσατο τρυφῶ. Atq; adeo quum infinitiuo etiam iungat hoc verbum Cicero, nō dubitarim, quod idem Athenæus dicit, θεὸν εἰσηγήσατο Ἀλέξανδρον, reddere, Introduxit, Alexandrum esse deū. nam subaud. εἶναι. ‖ Sed εἰσηγεῖσθαι & pro Explicare affert Bud. ex hoc Platonis loco in Symposio, ἐγὼ οὖν πειράσομαι ὑμῖν εἰσηγήσασθαι τὸν λόγον ἀπὸ τῆς θεοῦ· ὑμεῖς δὲ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι ἔσεσθε.

Εἰσήγησις, Suasio, Admonitio, Theodorit. in Eccles. hist. Itē διδασκαλία, Hesych.

Εἰσηγητής, Suasor, Monitor. Item autor, vt εἰσηγητὴς δημηδευμάτων ὠφελίμων, Luc. in Anacharf. vbi poteſt etiam vèrti fortaſſe Qui introduxit, ea ſequendo quæ paulo antè dixi.

Εἰσηγητήριον, Tempus quo quis ad magiſtratum gerendũ aut ad fungendum ſacerdotio velut introducitur. Ita quidam interpretantur ex Heſychio, cuius verba ſunt, εἰσηγητήρια ὅταν ἄρχηται βουλεύειν ἢ θύειν.

C. Ἐξηγοῦμαι, Dux ſum, Præſum. Il.β, Τῶν ἕκαστος ἀὴρ σημαινέτω οἷσι περ ἄρχει, Τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάτω πολίτας. vbi Euſtathius σημαινέτω exponit πρεσβευέτω, at ἐξηγείσθω, expon. ἡγεμονευέτω. quinetiam poſterioris verſus ita reſoluit verba, ἐξηγείσθω δὲ εἰκείαν τῶν πολιτῶν κοσμησάτω αὐτούς. Thucydides quoq; ἐξηγεῖσθαι dicit pro Præeſſe, item Regere, Moderari: & Ducem ſe præbere aliqua in re. Sed & Adminiſtrare apud eum redditur, vbi iungitur accuſatiuo. Et ἐξηγοῦνται Præſes & arbitra, vt Bud. interpretatur in hoc Galeni loco, πείθει δ' ἐν ἐλεεινὰ καὶ δίδυται ψυχὴ λογιστικὴ, θεῖ καὶ πρεσβεύειν ἐνεγκεῖν ἅμα τῆς αἰσθήσεσιν ἐξηγουμένη.

C. Ἐξηγοῦμαι τὸν νόμον, Præeo legem, id eſt Præeo legis verba: vt Bud. vertit in hoc Demoſthenis loco De falſa legatione, ὑπογραμματεύων γὰρ ὑμῖν, αὐτὸς ἐξηγεῖτο τὸν νόμον τὸν τοῦ κήρυκος. i. Quum enim ſcribæ officio fungeretur, ipſe apud vos pronuntianti præconi legis huius verba præibat. Alloquitur autem iudices.

Ἐξηγοῦμαι, Autor ſum, Cenſeo. vt apud Xenophontẽ Pæd.7 & 8 Bud. interpr. εἰ μάλιστα ἐξηγοῦμαι. Idem tamen alibi dicit eidem Xenoph. eſſe Interpretari quid ius fàſque ſit. Rurſum apud Lyſiam ait eſſe, Interpretari res ad cultum deorum pertinentes: vel Reſpondere de legibus, ita ſcribentem pag.103, τοὺς ἀγράφους νόμους καθ' οὓς Εὐμολπίδαι ἐξηγοῦνται. Quò pertinent hæc Plutarchi in Camillo, θύσας τοῖς θεοῖς, καὶ καθήρας τὴν πόλιν, ὃν τρόπον θεμὶς τοῖς θεῶν δεινῶν. Et ibidem, ἐξηγουμένου φασὶ τὸν ἱερέως. ‖ Demoſth. contra Euerg. 144. τὰ δίκαια σοι ἐξηγησόμεθα, i. Iura tibi interpretabimur, vt Bud. vertit: vel Explicabimus tibi iura legitima, vt Cam. Et ἐξηγεῖσθαι πολλαχοῦ θεῖ θεῶν αὐτῶν, Æſchin. pro Differere. vt Bud. interpr. At in vulg. lex. ex Platone in epiſt. ἐξηγεῖσθαι ἐν λόγοις pro eodem. Et ex Ariſtot. pro Enarrare, Explicare: itidémque ex Galeno ad Glauconem 2. ἐξηγεῖσθαι τοῖς δυνάμεις ἁπάντων φαρμάκων. In iiſdem ex Euripide, ἐξηγεῖσθαι θεοῖς. pro Edẽ deos: fortaſſe pro Edẽ nomina deorum.

Ἐξήγημα, ET Ἐξήγησις. Enarratio, Explicatio. Sophoclis tamen ſchol. ait ἐξήγησιν dici ὅτι θεῖαν, ſicut ἐρμηνεία dicitur ὅτι θεῖ τυχόντων. A Polybio lib. 2. ἐξήγησις vocatur etiam Hiſtoriæ & rerum geſtarũ expoſitio, vt ſcribit Budæus. Differunt autem ἐξήγημα & ἐξήγησις: ſicut antea de ἐξήγημα & διήγησις dictum fuit.

Ἐξηγητής, οῦ. Qui in re aliqua ſe velati ducem præbet. Herodot. σὺ εἶναι τὸν βασιλέος ἐξηγητὴς γίνεαι τοῦ πάντων ἀγαθῶν, ἐξ οὗ παραινέεις πάντα, Tu dux es in ſuadẽdo quæ domui regiæ vtilia ſunt, Tuo ductu tuiſq; auſpiciis regia domus multis fruitur cõmodis. Hunc enim eſſe puto huius loci ſenſum. at in v.lex. ἐξηγητὴς γίνεα, redditur ſimpliciter Exponis. A Budæo autẽ explicatur Cõciliator, Sequeſter & tranſactor alicuius rei, in hoc Demoſthenis loco (qui Herodoteo nõ abſimilis videtur) πρὸς Λακρ. p.63, οὐπω ὁ Λάκριτος ἅπαντα νῦν πύπαν ὁ ἐξηγητής. ‖ Ἐξηγητής, Enarrator, Explicator, Explanator. vnde & eos qui ſcholiis ſeu commẽtariis aliquem ſcriptorem illuſtrarunt, quidam ἐξηγηταὶ appellarunt. Sed ἐξηγηταὶ peculiari ſignificatione dicti ſuerunt Qui interpretabantur res ad cultum deorum pertinentes, Qui rationem ſacrorum tenebant & cultus deorum, Prudentes iuris pontificii, vel Pontifices & religionum iudices. Tot enim modis interpretatur Bud. qui etiam addit non fuiſſe auguribus abſimiles ſeu haruſpicibus. Quidam reddunt Sacrorum interpretes. Cicero certè apud Platonem vertit Interpretes religionum. Demoſthenes contra Euergum & Mneſib. ἐπειδὴ ἐπελθόντες ἦλθον ὡς τοὺς ἐξηγητάς. vbi ἐξηγηταὶ ſunt (ſicut Camer. annotat) illi quorũ erat ſpondere de iure ſepeliendi eam quæ videbatur mortua de pulſatione. Vide Platonem De leg. pag.193 & 359: & Pauſan. 23. Exponitur autem ab Harpocratione & Poluce. HINC Ἐξηγητικά, Libri Pontificales, vel de iure pontificio, Bud. ex Macrob.

C. Ἐφηγεῖσθαι, Præſum, vt exponitur in vulgatis lex. quæ hunc ex Thucydide locum afferunt, ἐφηγεῖται ἐλθὼν τοῖς ἐν πελοποννήσῳ οἷς οὐ χρεὼν ἀπολωλέναι αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους. Sed ἐφηγεῖται hic (ſi mendo caret) nullo modo ſignificare poteſt Præeſſe: videtur autẽ accipi pro Exponit, eorũ videlicet more qui conſiliũ dare volunt, quod potius eſt ὑφηγεῖσθαι. AT Ἐφήγησις Suidæ eſt Actio aduerſus eos à quibus receptus eſt is cui lex regione aliqua interdixit, ſeu exuli, ſiue homicidæ, ſiue alio: aut Actio aduerſus eũ qui publicum aliquid clanculum poſſidere exiſtimatur. Vide Suid.

C. Καθηγοῦμαι, Dux ſum viæ, Præeo. Plut. ad Col. εἰ μὴ καθηγεμὼν Δημοκρίτου, οὐκ ἂν ἐφήλατο Ἐπικουρος ὅθεν τοῦ σοφίαν. Plato Dionyſio, σὺ καθηγοῦ, ἕπομαι δ' ἐγώ. q.d. I præ, ſequar. Sed quia id metaphoricè ab eo dicitur, Budæus vertit, Prouocato me: at ego malim, Præi tuo exẽplo. Sic apud Xenophontem Apomn. 2, καθηγεῖσθαι pro Exẽplo meo illi præire. Quod autem dicit Plutarchus in Theſeo, καθηγεῖσθαι τὸ πολίτευμα πᾶς, verto ad verbum ex Cicerone, Ducẽ eſſe regendæ reipublicæ, potius quàm Principem gerere temp. vt habent vulg. lex. Idem Plutarch. in Camillo, καθηγήσαιτο τῆς εἰς τὴν Ἰταλίαν στρατείας: quod in illis redditur, Duxit exercitum in Italiam. Ego malim, Dux fuit expeditionis in Italiam: vel autor, aut princeps: vt ſimul etiam conſilio eius ſuſceptam fuiſſe eam intelligatur. Item καθηγεῖσθαι τοῦ λόγου, pro Diſputationis initiũ præbere, B.812. vel Diſputationem inſtituere. ‖ Καθηγεῖσθαι item pro Præceptorem eſſe: Strabo. καθηγήσατο δὲ καὶ σοφιστὴς ὁ Ἀλεξανδρεύς.

Καθηγητής, οῦ, Dux viæ. ET Καθηγεμὼν eadem ſignificatione & quidem in fœm. etiam genere interdum, vt Ἀφροδίτη καθηγεμὼν πολέσσι, Plutarch. Theſeo Interdum vero auitus genitiuus ὁδοῦ. Exponitur & Autor, Suaſor, Impulſor: quia qui ſuadet & impellit, eſt velut dux viæ Item Qui inſtruit, Monitor, Præceptor. Gregor. de Baſil. ὁ οὐ βουλὴς ἀγαθὸς, θεραπαινὶς οὐδὲς, θεῖ ἐξηγητὴς, θεῖ ἀρχηγὸς καὶ καθηγητὴς. Syneſ. τῆς γνώμης καθηγεμὼν θεῖ φιλοσοφίας ὀρθῶν.

C. Περιέχειν, Circunduco, Duco circũ. Luc. περιήγαγε τὰ ἔνδον βίῳ ἅπαντα. vbi Bud Circunducere interpretatur Baſil. in Hexaem. homilia 6, ὡς τῶν οἱ πεῖραν ἔχοντες θεῖ πόλεως τῆς χώρας καθοδηγοῦσι θεῖ γεωμετρῶν. At ex Herodoto afferunt cũ datiuo perſonæ, περιήγαγε ἀμφὶ τὸ ὄρος Πέρσας, pro Qui circum montem Perſas duxerunt. Vbi videtur eſſe pro ἤγαγε ἀμφὶ τὸ ὄρος Πέρσας θεῖ πόδας. ‖ At Luc. cum illa conſtructione poſuit pro Singillatim expono, Singulas partes narro & commemoro: ſcribens, περιήγησόμεθα τὰ ἐν ἕκαστα ἅπαντα. ita enim Bud. hic exponit. Sed addo, intelligendum eſſe Singula exponere, tanquam ſimul per ſingula ducendo, vt Virg. loquitur.

Περιήγησις λόγου, Oratio qua res ita deſcribuntur vt quaſi in rem præſentẽ lectores perducantur. Aphthon.

Περιήγησις, q.d. Circunductio, id eſt Ipſa actio circunducendi, ſeu ducendi per ſingula Item, Expoſitio & commemoratio rei alicuius quæ fit ſingillatim, & quaſi lectores in rem præſentem atque adeo per ſingula ducẽdo, vt dixi Virgiliũ loqui. Hoc autẽ cum alii faciunt tum Pauſanias & Strabo. vnde & hic lib. 2, exponere incipiens ſitum orbis, ſcribit, καὶ δὴ καὶ ἐν θεῖ δρόμῳ τῆς περιήγησιν. Hinc & Dionyſii Alexandr. poemation inſcribitur τῆς οἰκουμένης περιήγησις. (& ab Euſtathio paſſim ipſe περιηγητὴς appellatur) Sed & ὕστερον περιήγησιν dixit Hermog. Vide Bud. p.423 & 424.

Περιηγητής, q.d. Circunductor, id eſt Qui circunducit, ſeu ducit per ſingula, Perductor, qui & Xenagogus Cicer. voce Græca vtenti Iuſtin. in Paræn. θεῖ τοῦ περιηγητὴν μαθηκαμὲν τῷ τὰ τόπους ἡμῖν ἐν οἷς ἐχρησμῴδει ὑποδεῖξαι τοῦ. Luc. autem περιηγητὴν τῆς εἰκόνος appellauit τὸν λεπτομερῶς ἐκπεθέντα τὴν εἰκόνα. Item περιηγητὴς eo ſenſu quo tribui Dionyſio hoc nomen dixi: quod & Polemon ab Athen. itẽ Diodoro & Praxi. eli cuidam à Plutarcho datur. ET Περιηγητικὰ βιβλία apud eundem

Plut. Libri quibus huiuſmodi deſcriptiones continentur. ‖ Item περιηγητικὸς, Peruagator, & Peruulgatus. vt περιηγητικὴ δόξα Plut. Peruulgata opinio. B.

C. Προήγοῦμαι, Præeo, Præcedo, Antegredior. Ariſtoph. Pluto, περιῆλθ' τοῦ θεῷ σύ. Et metaph. περιηγουμένη αἰτία ſeu περιηγεμονία, ſeu περιηγούμενον αἴτιον, quæ Cic. ad verbũ Cauſa antegreſſa. Dicitur & cauſa antecedens. Celſo eſt cauſa abdita & in occulto poſita, quæ morbos continet. At προκαταρκτικὴ eſt cauſa externa, quæ & euidens dicitur. De his Gorræum lege. Plutarchus De fato, p. 648, τὸ μὴν οὐ αἰτίως γίγνεσθαι, ἀλλὰ τοῦ τὰς περιηγουμένας αἰτίας. Sed illa differentia inter περιηγουμένας αἰτίας & προκαταρκτικὰς apud medicos præſertim extat. Paulus Ægineta l.3, περιηγουμένης μὴ ἐν τῷ σώματι τῷ τὰς πρεσβούσης τῆς ὕλης, τῆς δὲ προκαταρκτικῆς αἰτίας κινησάσης αὐτό. Hanc tamen diff. alicubi cõfuderunt cum alii tum Aetius. Apud Galenum ſunt etiam τὰ περιηγησάμενα relata ad ſua συμπτώματα, vt docet B.pag.497. Item περιηγούμενα generaliter pro Antegreſſa, id eſt, Ab initio & per ſe ſubſiſtentia. Budæus ex Baſil. in Hexaëm. 14, τὸ δὲ σκόπος οὐ περιηγούμενον λόγον λῶ, ἀλλὰ παρυφέσηκεν, ἑτέροις θεῖ ἀκολουθοῦν. Vide eundem Bud. & in Comm. pag.497. Et περιηγούμενα σπέρματα, Primigenia ſemina, vt idem interpr. Sic autem & in iſto Plutarchi loco vult περιηγούμενον eſſe primigenium, vel Antecedens: vbi videlicet ſcribit, ὅπ πάνυ περιηγούμενον λόγον δεῖ τὸ δὲ ὑστέρημον, τὸ δὲ κυκλικόν, ὅπ γενόμενον καὶ συμβεβηκός. id eſt (vt ibidem) πρεσβύτερον τῇ φύσει καὶ σπερμαιοτέρον. Item περιηγούμενοι ex Ariſtotele pro exemplari propoſito vnde effigies ducitur. ‖ In vulgatis lexicis τοῦτης περιηγούμενης ex Ariſtotele pro Huius ductu. Et περιηγουμένη ἀπόδειξις ex Hermog. Obiectio prima, cui opponitur ἡ ἐξ ὑποθέσεως. Item τὸ περιηγούμενον θεῖ βλαστῶν ἁπαλῶν, pro Summa pars germinis.

Προηγεῖσθαι, Præcipuum eſſe, Præcipuum locum tenere in re aliqua: vt δίκαιον οὖν ὡς περιηγούμενόν καὶ πρεσβύτερον, πυθέσθαι τῆς ψυχῆς, περιηγουμένου τε καὶ πρεσβύτερον δεῖ ποιεῖσθαι τοῦ σώματος. qui locus ἀδέσποτος à Bud. aſſertur. In vulgatis lex. περιηγούμενα σημασίαν ex Dioſc. pro Prænalens: itidémq; περιηγούμενον τεκμήριον ex Chryſoſt. pro Prænalens ſignum.

Προηγοῦμαι, Procedo. Pauſ. περιηγούμενος ἐς ἄκρον ἀμφοτέρους τὸ μέτρον, procedente odio. B.

Προηγεῖσθαι cum accuſatiuo perſonæ & datiuo rei apud Paulum, ad Rom. 12, τῇ τιμῇ ἀλλήλους περιηγούμενοι, quod veterus interpr. reddidit Honore inuicem præuenientes. Alii, Honore alius alii præeuntes. Videtur autem ſignif. Paulus, Alius alii ſuo exemplo præeuntes in honore deferendo.

Προηγουμένως, q.d. Antecedenter, (vt pro ἐπιμένως dicitur Cõſequenter) Ex antecedente vel antegreſſa cauſa. Interdum etiam pro Primaria ex cauſa, Primarie, Præcipuè, vt Budæus exponit in hoc Plutarchi loco, οὔτω δὲ καὶ ὁ τῆς φύσεως νόμος τὰ μὲν καθόλου περιηγουμένως θεῖ λαμβάνει, τὰ δὲ καθ' ἕκαστα, ἐπομένως. Damaſcenus, De Deo loquens, τὸ δ' ἐφ' ἡμῖν, τὰ μὲν ἀγαθὰ περιηγουμένως θέλει καὶ βούλεται τὰ δ' πονηρὰ καὶ ὄντως κακὰ, οὔτε περιηγουμένως, οὔτε ἐπομένως. Vide & Baſilii locos apud Bud. pag.495 & 497. ‖ Προηγουμένως, Ex profeſſo, vt exponitur apud Dioſcor. lib.4, περιηγουμένως θεραπευτικῶν ἐπιθεῖναι ἀγωγῶν.

Προηγητής, οῦ, ὁ, ET Προηγητὴρ, ῆρος, ὁ, Qui præit, Dux viæ. Sed peculiariter ita vocatur Qui præit cæco, eſtque ei dux viæ: ὁ χειραγωγὸς τοῦ τυφλοῦ, ſi Heſychio creditur. Item, ὁ πόδοῦρος περιηγούμενος ἐν τῇς γάμοις. Heſ. & Euſt. ET Προηγητικὸς, Ad præeundum aptus.

Προηγεμὼν pro ὄξαρχος videtur accipi à Demoſthene p. 130, ὄξαρχος καὶ περιηγεμὼν καὶ κατηφόρος, καὶ ἐπηρεάζων ἄνθρωπος. Ita Bud. ſed ſi hìc nihil aliud eſſet περιηγεμὼν quàm ὄξαρχος, vacaret alterutrum.

C. Ὑφηγοῦμαι, Præeo. Plutarchus in Cæſare, δαίμονός τινος ὑφηγουμένου. Et cum accuſatiuo ὁδὸν, apud eundem ſcribentem de Pompeio, καὶ δ' ἄμων ἐκείνην ὑφηγεῖτο τὴν ὁδόν. viam præibat in Ægyptum. Plato Epin. εἰ μὴ θεὸς ὑφηγεῖτο, niſi deo præeunte & autore doctrinæ. Hæc Bud. qui & hæc Thucyd. πειρασόμεθα ἀμυνεῖσθαι πολέμου ἄρχον τας ταύτῃ ἢ αὐ ὑφηγῆσθε, vertit, Eo modo propulſare co nabimur bellũ à vobis laceſſitum, quo modo vos prouocaueritis. Ego tamen malim magis propinqua interpretatione reddere, Ea via quam vos nobis præiueritis. Nam qui bello laceſſitus, tãdem & ipſe bello vim ita propulſat vt par pari referat, eandem inſiſtere viam videtur. Idem Bud. apud Ariſtotelem, τὸν ὑφηγεμόνα τῶν λέγοντες, vertit, Modo iã inſtituto & ſupra ſeruato, id eſt præcedente. Eiuſdem verò Ariſtotelis ſimilis locus, κατὰ τὴν ὑφηγεμόνα μέθοδον λεκτέον, redditur, Dicendum eſt ea via & ratione qua cœpimus. Itidémque Bud. ὑφηγήσομαι vertit Incipiam ſeu Exordiar, in hoc Platonis loco in Euthyd. ἐγὼ οὖν μοι δοκῶ κατὰ τοὺς πάλαι ὑφηγήσασθαι οἷον τρόπον ἐπιχειρῶ αὐτὸν φανερὸν ἐμοὶ, id eſt (inquit) Ipſe exordiar diſputationem, vt intelligant quonam pacto ego optem eos ſapientiæ præceptores eſſe & diſputatores. Vel, Præibo, & παραδείγματα, ſeu Præmoniſtrabo.

Ὑφηγοῦμαι, Hortor, Suadeo, Dicto. Ariſtot. τοῦ ὑφηγεῖται καὶ ὁ κοινὸς νόμος. Hæc Bud. pag.193, afferens & aliud exemplum. Sed hoc addo, Præire, itidem pro Dictare poſitum inueniri: alicubi verò & ſuadendi ſignificationem habere mihi videri. In vulg. lex. ex Galeno ad Glauc. ὑφηγήσασθαι χρῆσιν pro Tradere, & ex Plutarchi Romulo, ὡς περ αἱ τοῦ γαμετικῶν θεσμάτων ἀπαλύσεις ὑφηγοῦνται, pro Præcipiunt. Sed ὑφηγεῖσθαι aptius reddi puto in huiuſmodi locis Docere quàm Præcipere. Illam certè ſignificationem apertè habet in iſto eiuſdem Plutarchi loco, Symp. 4, καὶ τὸ τῆς ὄψεως ὑφηγήσαιτο ἔργον. ‖ Item ὑφηγεῖσθαι pro Præeſſe: vt Gal. τοῦ μέλλοντος ἀσθενεῖν ὑφηγεῖσθαι.

Ὑφήγησις, q.d. Præitio. vt Plato in Prot. ἢ ἀναγκάζοιτο γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τοῦ γραμματοῦ, q.d. Et cogunt ſcribere iux à præitionem linearũ. pro Eóſque in ſcribendo ſequi cogunt quas ipſi lineas præiuerunt. Item ὑφήγησις, Doctrina quam quis alii velut præiens tradidit. Et in plurali ὑφηγήσεις pro præceptis, apud Philonem. In v.l. ὑφήγησις, Enarratio: (ſicut & Heſych. ἐξήγησις) item Ductus, ex Ariſtot. in Rhet. Exponitur verò & παραίνεσις, id eſt Suaſio: ſicut ὑφηγεῖσθαι, παραινεῖν, Suadere.

Ὑφηγητής, Qui præit alii in re quapiam (vt ὑφήγησιν eſſe dictum eſt doctrinam quam quis alii velut præiens tradit) Suaſor. Soph. Œd. tyr. ὑφηγητὰς appellare videtur eos qui ſuo conſilio velut præeunt. nam malè intellexerunt ſcholiaſtæ expoſ. qui putarunt illum ſcribere ὑφηγητὰς idem ſignif. quod μάντεις ſeu ὀρνεοσκόπους. ET Ὑφηγητὴρ, ῆρος, ὁ, Dux, in Epigr.

Ἤδη, Iam. Hom. Il.α, de Neſtore, Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων Ἐφοίατ', οἱ οἱ πρὶν ἔσαν, &c. vbi Euſtathius præſenti etiam & futuro iungi docet. Plato Apol. Socr. ἀλλὰ γὰρ ἤδη ὥρα ἀπιέναι, quæ Cic. vertit, Sed tempus eſt iam hinc abire. Vide pag.3 mei lexici Ciceroniani. Sæpe vtuntur hoc aduerbio quùm de ætate loquuntur: vt Xenophon, πρὶν ἡλικίαν ἡμῖν οὐ ἔχεις ἤδη. Idem in Cyneg. τοὺς ἤδη ἐκ παιδὸς ἀλλάττοντας τὴν ἡλικίαν. Et γάμου ἤδη ὡραῖα apud eundem Pæd.4, vt apud Virg. Iam matura viro, iam plenis nubilis annis. Apud eundem Xenophontem, ἤδη & οὔπω inter ſe opponuntur: vt Lat. Iam & Nondum. quum dicit τοὺς μὲν τελευτῶντας ἤδη τῆς ἡλικίας, τοὺς δ' οὔπω ἀκμάζοντας. Sic autem viciſſim ἔτι interdum cum nomine ætatem ſignif. vt νέος ἔτι. vide Ἔτι. Apud Iſocr. πολὺν ἤδη χρόνον καὶ ἐφοροῦσιν, vt Lat. A longo iam tempore.

Ἤδη cum ἄπειμι eodem modo iunctum eſſe puto apud Xenoph. quo Iam cum Vale, apud Virg. Ita enim ille Pæd.6, θάρρει παῖ θεῖα. καὶ χαῖρε, καὶ ἄπειμι ἤδη: Virgil. verò ita, Æneid. lib.2, Iámque vale, & nati ſerua communis amorem. Sic autem aliquot & aliis locis.

Ἤδη cum futuro, interdum quidem redditur Iam, interdum autem Mox, Cõfeſtim. Xenoph. Pæd.8, νῦν δὲ ἤδη διηγήσομαι. Demoſth. Philipp.2, ταῦτ' ἤδη λέξω. In quo Demoſth. loco ἤδη fortaſſe verti poteſt Iam nunc, vel Nunc iam. At contrà in illo Xen. ἤδη vacare crediderim, & eſſe ἐκ παραλλήλου poſita illa duo: vt aliquando poni teſtatur Euſtath. At Budæus exponit Mox, & Cõfeſtim, in hoc eiuſdem Demoſthenis loco, οὐ εἰδότες ὅπ δεῖ βαστάσαι ἐκ τῶν οἰκετῶν ἔλεγχος ἤδη ἔστιν. Euſt.

de vsu huius aduerbii in infinitiuo dubitationē quandam affert, quam vide p.100. A

Ἤδη, Nunc, νῦν, vt Eustath. exponit in hoc versu 304 Od.α, Αὐτὰρ ἐγὼν ὅτε νῆα φύλ' καπελθυσομαι ἤδη. Addit autem inueniri ἐκ τῶν Φαλληλου posita ἤδη & νῦν. qua de re modò dixi.

Ἤδη cum participio ἐκπορευόμενος, Cic. apud Polyb. vertit, Paulo pòst quàm egressus erat è castris. vt ostendet pag. 63 Cic. lexici.

Ἤδη, Continuò, Protinus (in ea significatione dicitur, Non qui epigrammata nouit cōponere, protinus censeri debet poeta) Greg. εἰς ἅγιον βάπτισμα, Οὐ γὰρ ὅς τις οὐ κολάσεως ἄξιος, ἤδη καὶ πιστὸς ὡς τις οὐδὲ ὅς τις οὐ πιστὸς, ἤδη καὶ κολάσεως. Sic apud Chrysost. De orando Deū, ὅταν οὖν ἴδῃς τινὰ μὴ φιλοῦντα προσευχόμενον, (&c.) ἤδη μοι δοκεῖ δοῦλος εἶναι ὡς οὐδὲν χρυσίον ἐν τῇ ψυχῇ κέκτηται. B

Ἤδη cum aliis particulis. Ἤδη δέ, Iam verò, vel Atque adeo: Bud. ex Synesio, πῶς τοίς ἀδελφοῖς ὑμῶν, ἤδη δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις τὸ φθεμάχημον ἰῶ. ¶ Ἀλλ' ἤδη idem Budæus ex Gregorio pro Sed etiam, οὐ μόνον ἀχθοῦν μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν δυσγενόντων. ¶ Τότ' ἤδη apud Demosth. pro Tum demum, vt quidem ego interpretor hoc in loco orationis Pro corona, τοῦτο μοι δείξον, καὶ τότ' ἤδη κατηγόρει μου. At in vulg. lex. οὕτως ἤδη ex Æschine, itidem pro Tum demum. ¶ Ἤδη ποτὲ, (vacante ἤδη.) Aliquādo. Item Olim: vt apud Hom. Il.α, Ἤδη γὰρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἐφέσσονι νέκρ' ὁμῶν Ἀνδρασιν ὠμίλησα. (Sed & ἤδη sine ποτὲ à schol. Thuc. exponitur alicubi παλαι ποτὲ) Inuenitur autem ἤδη ποτὲ interrogatiuè etiam positum, vt apud Gregor. ἤδη ποτὲ πέπασαι ποσοῦτον δῆμον; quod Bud. exponit, Vidistine vt quam antehac? C D

ΗΔΥΣ, ός, ὁ. Suauis, Dulcis, Iucundi saporis. Item generaliter pro Iucundus. ἡδεῖ οἶνῳ, Hom. Od.κ: & ἡδὺ ὠὸν οἶνον Od.ι. Idē Od.υ dixit ἡδὺ ἀύτῃ, (vbi obseruandum est iungi ἡδὺ substitiuo (fœminino) Plato Theæteto, τοῦτο δὴ Θεαίτητε, ἆρα ἡδέα δοκεῖ σοι εἶναι; ἢ χρήσιμα αὐτῶν ἃ ἐρεσκόντων; Aristot. ἐλάττω τὸ μικρὸν δεῖ γίνεσθαι, καὶ ἥττον ἡδέα, καὶ ὑγιεινότερα ἡδὺ γενόμενον. Pro quo Plinius, Irrita oua sunt minora, ac minus iucundi saporis, ac magis humida. Extenditur autē ad multa hoc nomen sicut Lat. Suauis & Iucundus. ἡδεῖαι κινήσεις, suaues motus, Lex. Cic. p. 51. Xenophanes ἡδεῖ opponit αὐανόν, scribens Pæd. 8, οὔτοι ὦ Σακρα οὕτως ἡδὺ ὄζει τὰ ἐν τῇ γυναικείῳ σώματι, ὡς αὐανὸν τὸ ἀποξάλλειν. Eidem e eiusdem Pæd. lib. 6, ἡδεῖα & χαλεπώτατον sunt contraria. Dicitur autē ἡδὺ ὄζειν ἀκούειν, pro Iucundum est audire, & τὸ ὄζειν ἀκούειν ἡδύ, seu τοῦτο ὄζειν ἀκούειν ἡδέα, pro Hoc iucundum est auditu, vel Hæc iucunda sunt auditu. quo & Aristophanes modo loquutus est in Vespis. Illius autem prioris generis loquendi exemplum est & in hoc prouerbialis Euripidis versu, Ἡδὺ τὸ πόνου σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων. quod Cic. vertit, Suauis est laborū præteritorū memoria: & alibi liberius, Habet præteriti doloris secura recordatio delectationē. Sæpe autem ἡδὺ substātiuè ponitur pro Suauitas, aut etiam Voluptas seu Delectatio: sicut τὸ καλὸν pro Honestas: sic καλὸς, συμφέρων τος, ἡδὺς, Aristot. Eth. 2. E F

Cōpar. EST Ἡδίων, Suauior, Iucundior: Superlat. Ἡδίστος, Suauissimus, Iucundissimus. pro Ἡδύτερος & Ἡδύτατος, quæ tamen & ipsa alicubi reperiuntur, ac præsertim comp. ἡδύτερος. Thucyd. 7, πύνθανόμενος ἡδίω μὲν ἀεὶ ἔμοιγε ὑμῖν ἑτέρα ὁπηγέλειν, οὐ μὴν τι χρησιμώτερά γε. Idem ibidē, βουλόμενοι μὴν τὰ ἥδιστα ἀκούειν. At comparatiui ἡδύτερος exemplum est apud Phocylidem, τί γὰρ ἡδύτερον ἢ ἄρτον; Reperitur verò & in prosa, vt apud Gregorium. SED superlatiuo ἡδίστος interdum præfigitur præpos. ὑπερ, ac dicitur Ὑπερήδιστος, id est Quamsuauissimus, Longè suauissimus. G

Ἡδὺ, interdum aduerbialiter pro Suauiter, Iucundé. vt ἡδὺ γελάσας apud Hom. (quo & Luc. vtitur) eodémque dixit modo Horat. Dulce ridere.

Ἡδὺς dicitur aliquis interdū pro Lætus: vt apud Greg. εἰς Καισάριον, pag. 92, καὶ τῷ φρασκευάζεσθε ὡς ἑστάσοντες τῷ ἀκολῷ, καὶ ἡδίοις ἐσόμεθα. Idem, αὐτὸς ἡδίων ἔσομαι τῇ τύπων μνήμῃ. Sed & apud Plutarchum ἡδίω redditur Alacriorem. in Fabio, ἡδίω τὸν δῆμον πρὸς τὸ μέλλον ἐποίησε. Et in Camillo, ἡδίοις ἐχρῶντο ταῖς ἐλπίσιν ὑπὲρ τῆς Ῥώμης. H

Ἡδὺς, Fatuus. Ἀνόητος, vel ἀπάμωρος, Suidas. Exponitur & Stolidus apud Strab. libro 1. Sic apud Platonem lib. 1, ἡδὺς γὸ εἶ, ἔφη. vbi tamen Ficinus reddit Facetus. Atque hanc interpr. aliquibus locis cōuenire arbitror, sed accipiendo Facetus ironicè: vt Gallicè sumitur interdum *plaisant*: veluti quum dicitur, *Vrayement vous estes plaisant de me vouloir faire croire que.* (Quo sensu dicitur & istud, quod idem etiam sonat, *Vrayemēt vous auez bonne grace de* &c. Atque ita poni χαριεν quoque, à χαρις quod *grace* significat, docebo in illo nomine, si recordatus fuero) Sic autem sumi arbitror ἡδὺ in isto Synesii loco, ἡδὺς εἶ, κελεύων ὑμᾶς ἐπὶ τὰ κατασκευάζεσθαι. Fortasse tamen paulo etiā aptius vertemus, Lepidus es, qui iubeas nos, &c. Nam Lepidus, sicut & Lepidum caput, ironiæ sæpe à Latinis accommodari constat.

Ἡδέως, Suauiter, Iucundè. Ἥδιον, Suauius, Iucundius: Ἥδιστα, Suauissimè, Iucūdissimè. Epicurus, οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν, id est (Cicerone interprete) Non potest iucundè viui. Plutarchus in Symp. lept. sapientū, εἰ μέλλοιεν μετ' ἀλλήλων ἡδέως ἔσεσθαι. Sic ἡδέως ζῆν alibi dicit. Ac quod apud Ciceronem Timotheus Platonem alloquens dicit, Vestra quidem cœnæ non solùm in præsentia sed etiam postero die iucundæ, pro eo apud eundem Plut. est, οἱ τῶν Πλάτωνι δεῖπνοι καὶ τὴν ἄριστον ἡδέως γίγνονται. Isocrates autem dixit in Panath. οὐχ ἡδέως ἔχων ὅτι τῆς εὐημερίας, pro Qui nō delectabatur iis quæ dicta erant. Ex Demosthene ἡδέως ἔχω σοι, pro Delector te. Et ex Eurip. ἡδέως ὁρῶ σε pro Aspectu es hilari. ¶ Ἡδέως sæpe pro Lubenter: sicut ἥδιον, Lubentius: ἥδιστα, Lubentissimè. vt ἡδέως αὐτὸν ἠρώτησα αὐτῶν, lubenter eos interrogem. DICITVR & Ὑπερήδιστα: vt Xenophon Pæd. 1, πολλῷ οἱ ἀνθρωποι ὑπερήδιστα πίνουσι, id est Perlubenter. Item Ὑπερήδιστα, Quamlubentissimè. At ὑπερήδιστος pro Quamsuauissimus. C

C. Ἡδυκαρπος & Ἡδυκοιος, &c. videsuis locis, id est vnumquodque in substantiuo cum quo compositum est ἡδυ. C

C. Ἡδυπαθής, ές, ὁ καὶ ἡ, q.d. Suauitatem seu voluptatē patiens, id est, Qui suauitate seu voluptate afficitur, Qui voluptate fruitur. Ab Hesych. exponitur ἡδυνόμενος, id est Voluptari deditus, Voluptarius. Sæpe autem exponitur Mollis, Delicatus, In luxum effusus. Ego ad huius nominis interpretationem lubenter Mollis & voluptarius copulatim, vt à Cicerone copulantur. Athen. 12, ὁν τῇ ἐξῆς καὶ Πολυαρχος ἡδυπαθῆ ὀνομαζόμενον. Quidā apud eundem Ἰωνικὰ ἀνὴρ ἡδυπαθὲς ἔχρος. Obseruandum est autem eundem esse vsum verbi παθεῖν in hoc compositio verbo qui est apud Theognidem, in hoc versu, Γαστρὸς τε καὶ πόσιος καὶ τῶν ἀφροδισίων παθεῖν. quod exprimens Horatius epist. 12 lib. 1, dixit, Si ventri bene, si lateri est, pedibusque tuis. HINC Ἡδυπάθεια, Vita voluptaria, Vita mollis. Luxus. Xen. Pæd. 7, οἱ νομίζοντες μὴ δεῖν, ἀδύνατον, τῷ ὀνόματος βιοτεύειν, ἡδυπάθειαν. ET Ἡδυπαθεῶ, ῶ, Voluptariam vitam dego, Voluptati indulgeo. Xenophon, καὶ τοῦ πατρὸς οἱ παῖδες ἐπιστεύοντο αὐτὸ ὡς ἡδυπαθεῖν μεμαθηκώς ὑπὸ Μηδείας ἐν τῇ COMO. Ἡδυπαθεία, Suauitate & voluptate fruor in aliquare Oblector. Item Acquiesco. Chrysostomus, τῶν πολλοῦ ὄντος ἡδυπαθεῖν ἀφεμένοι. ET Καθηδυπαθεῶ, θῶ, Per voluptatem & luxum absumo, cum accusatiuo. Xen. Ἐπὶ τὸν πόλεμον κρείττω καθηδυπαθῶν, Luc. Per luxū & voluptatem cōsumo. Item cum genitiuo. Vide Budæum 1079 & 1080. Ponitur autem ab eo & pass. Καθηδυπαθοῦμαι, pro Per luxum & voluptates consumi, sed sine exemplo. D E F G

Ἡδύω, Suaue reddo, Condio. Et ἡδύωσθαι pro Condiri à Cicerone metaphoricè posito, dixit Gaza: sicut & ἡδυσμένος λόγος apud Aristotelem. Idē ἡδύωσιν, Lætitia afficere, vertit alicubi. Itidem passiuum ἡδύωσθαι pro Lætitia affici, seu Lætitia aut gaudio frui, poni videtur in hoc versu quem affert Athenæus, Ἡνίκ' ἐχρῶ δώσιν, νῦν δ' ἄρχει ἡδύωσθαι. Sic ἡδυωθεὶς exponitur χαρείς. HINC Ἡδυωτὸς, Conditus. Sed peculiari signif. apud Hippocr. ἡδυωτὰ πίματα, Pix odoribus cōdita, quæ videlicet cocta est cum aqua & aromatibus: itidem ἡδυωτὸν γάρον idem est Adeps in aqua & aromatibus coctus. (CONTR. Ἀνήδυωτος, H

ἠδύωτος, Inconditus, Non conditus. A Bud. redditur Inconditus, Insulsus, afferente hunc Athenæi locum, vbi αἰνήδυωτοι ἄλες opponuntur τοῖς ἡδυσμένοις. sic enim scribit, ἡ ἅλας ἢ ἡδυσμένους ὁρῶν ἢ ἅλας παρεθέντας, ἀνήδυωτον ἢ ἁλῶν πλήρεις αἰωνικοί. Idem Bud. αἰνήδυωτος, inquit, apud Aristot. ὁμοῖ ἡδυσμένος, Inconditus, Nulla suauitate iucundus. (In vulg. l. vertitur etiam, Durior quam vt vlla voluptate afficiatur) A Budæo ponitur ET Αἰνήδυστος, idem cum αἰνήδυωτος. ET Ἡδυωτῆρες dicti ἅλες, quod sal cōdiendi vim habeat, δίδωσι τὸ ἡδύειν, inquit Pollux. Hesychius Eratosthenī hanc appellationem ascribere videtur. ET Ἡδυωτικός, Condiendi vim habens, Ad cōdiendum aptus. Et τὰ ἡδυωτικά, Condimenta, Bud. ex Gaza. Idem Bud. vertit & Voluptifica. Item ἡδυωτικός, Ad condiendum seu ad condiendi scientiam pertinens. Sed & σκευάσασα ἡδυωτικὴν dicit Pollux quasi condiricem. ITEM Ἡδύσμα, ατος, τὸ, Quod suauitatem & gratiā aliquam conciliat, Quod rem aliquam iucundiorem gratioremque reddit. Gorr. Item (vt B. expon.) Suauitas, Dulcedo. Aristot. De arte poetica, τῶν δὲ λοιπῶν πέντε μερῶν τῆς τραγῳδίας, μέγιστον τὸ ἡδύσμασιν ἡ μελοποιία. Peculiariter verò ἡδύσματα in cibo dicitur Condimentū, quod suauitatis & dulcedinis gratia adhibetur ad gratiam et conciliandā. Plato De rep. τὴν μαγειρικὴν τοῖς ὄψοις ἐπορίσατο ἡδύσματα. Sic Gal. l. 3 De alimentis, pinguedinem & adipem carnis ἡδύσματα esse dixit: quippe quæ cibis suauitatē potius cōciliāt quàm in alimentum vertuntur. Plut. De dict. am. & adul. οἱ δὲ ἡδεῖς τῶν ὀψοποιῶν τοῖς σωματοῦσι καὶ αὐτοῖς, ἡδύσμασι χρῶνται, τῷ γλυκέων ἀφαιρουμένης τὸ πικρόν. Athen. l. 2, ὅτε πέπερεως μέμνηται, οὐ τὸ ὄξος, ὁ μόνοι δρῶσιν ἐπὶ τῶν ἡδυσμάτων. Idem lib. 4 ex Alexidis Lebete varia citat ἡδύσματα quæ à coquis adhiberi solent. In qua signif. (vt cōdimentum apud Latinos) metaphoricè quoq; accipitur. Quomodo Plutarch. in Lyc. dicit, παν ἡμᾶ πόνοις ἡδύσμασι, lusus laboris condimentum. Idem De Herod. τῇ ἡδύσματα τῇ κολακείᾳ πολὺ πρόσω ἐμβάλλοντες. Ἡδύσματα dicūtur etiam vnguenta ipsa quibus ad suauitatem odoris aromata adiuncta sunt. Alii non vnguenta, sed aromata sic appellant quibus odor vnguentis conciliatur: cuiusmodi sunt, amaracus, costus, amomum, nardus, carpobalsamum, & myrrha, (vt patet ex Dioscoride in descriptione vnguenti amaracini) item coriandrū, mentha, apium, ruta. Cæterùm vnguenta ea quæ ἡδύσματα vocabantur, succus tantùm erant, hoc est liquida, vt quæ solis fere constarent oleis, eóque differebant ἀπὸ τῶν συμμάτων, vt Plin. scribit: quòd hæc corpus haberent, hoc est solidiora essent: vtrisque tamen eadem odoris gratia. Gorræus. Plut. ἡδύσμασι Συριακοῖς, Ἀραβικοῖς, ὡς, πρὸ ὀπτοῦ νεκρὸν ἐνεφαίζοντες. Ἡδύσματα etiā ab Hippocrate dici τὰ χλωρὰ καὶ ξηρὰ ἀρώματα, vocémq; Atticam esse, Erotianus annotauit. ex quo ipse lib. 2 τῶν γυναικείων, ἅ ἡδὺ appellat τὸ ἡδυσμῶν. Gorr. ET Ἡδυσμός, οῦ, ὁ, idem quod ἡδύσμα. Exodi 30, ἡδυσμοῦ χαλβάνη, galbanum iucundi siue suauis odoris. A B C D E F G

C. Ἀφηδύω, Iucundum reddo, Interdum (vt annotat Budæus) Ex tristi iucundum reddo. & sic ἀφηδύω, ὀδυνῶν ἄλγος apud Plut. in Dione.

C. Ἐνηδύω, Exhilaro in, Illætifico. Bud. ex Naz. τῇ θείᾳ θεωρίᾳ ἐνηδυνόμενος τε καὶ ἀυφραινόμενος.

C. Ἐφηδύω, Exhilaro super aliquare, Iucundum & hilarem reddo.

C. ΠΑΡΗΔΥΩ, Condio. B. ex Athen.

C. ΣΥΝΗΔΥΩ, Vnà exhilaro & iucūdum reddo, Oblecto. Aristot. Ethic. 5, c. 6, ὡς δεῖ, ὁμολογήσειν ἀναφέρειν δὲ πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὸ συμφέρον, τοῦ δόξειεν τὸ μὴ λυπεῖν, ἢ συνηδύνειν. Idem Ethic. 4, αἱρεῖ ὄμως τὸ συνηδύνειν, λυπεῖν δὲ ἄλλα δοῦλος, lætificare, exhilarare. sic alibi sæpe. B. Συνηδυσμένος, Conditus, Delicatus. Bud. ex Plut. Symp. 4, καὶ ἅ ἡδέως τῆς ὠμοτησιν ἀλίσκοντες, δίδωσι τὸ μικτὸν πυρὶ καὶ συνηδυσμένον τοῖς σφέρεσθαι. H

Ἡδυμος, Suauis, Dulcis, Iucundus. idem quod ἡδύς: ex eóque factum per paragogen. Apoll. Arg. 2, ἡδύμος ὕπνος. PRO QVO Νηδυμος ab Hom. dicitur, per pleonasmum literæ, l. ἐ, Δία δ' ἐκ' ἐγὼ νηδυμος ὕπνος. Vbi tamē fuerūt qui scriberent, ἔχεν ἡδυμος ὕπνος: sed Eust. hanc scri-

pturā nō probat, φ in aliis locis νήδυμος semper reperiatur: atque adeo apud Homeri posteros tātùm putat illud ἡδυμος in vsu esse. Il. π, Ὑπνῳ πάντα τε φέρει καὶ νήδυμον ὕπνον. Il. ω, [ὕπνος] λύων μελεδήματα θυμοῦ Νήδυμος ἀμφιχυθείς. Sunt tamen qui nō hinc deriuari velint, sed à νη particula intensiua & δύω, vt per νηδυμος ὕπνος, intelligatur profundus & altus sopor. In Epigr. est etiam νήδυμος Ὀρφεὺς & νήδυμον ὕδωρ apud Nonn. Vbi secundū primam etymol. significat Suauis, Iucundus, Dulcis.

Ἡδυλίζω, Adulor, Grata & iucunda loquor. idem quod ἡδυλογοῦμαι. Citat Eustath. ex Menandro. VNDE Ἡδυλισμός, οῦ, ὁ, Assentatio, Adulatio, vel Adulationis species quædam, εἶδος τῆς κολακείας, vt idem Eust. tradit.

Ἡδύς, Suauitas, Iucunditas. Il. α, οὐδὲ τὰ δαιτὸς ἐδωδῆς ἔσεται ἡδύς, ἐπεὶ τὰ χαριέστατα πάντα, neque suauitas vlla epuli erit, Nec iucundæ erunt epulæ. Il. σ, Ἀλλ' ἤτοι τῶν ἡδύς, ἐπεὶ φίλος ὤλετο πάντων; Quæ ex his ad me redit iucunditas? Quid hæc iuuant? nam exponitur etiā ἡδονὴ. Annotat autem Eustath. Æolicè tenuari, & indeclinabile esse. At ἡδύς aspiratum, Acetum significat. Ælius Dionys. apud Eust. ἡδὺς τὸ ὄξος, inquit, δὲ σωζόμενον οἱ Ἀθηναῖοι. Idem tamē Eustath. tradit ἡδὺς à Pausania exponi & ὄξος & ὄξος: nulla facta spiritus diuersi mentione. C

C. Ἀνδής, ET Ἀαδής, Dorice, ἐς, ὁ καὶ ἡ, Insuauis, Iniucundus, Odiosus. Athen. ἐν τοῖς ἄλλοις ὦ ἀνδὲς καὶ ψυχρός. Et ἀνδὲς substantiuè, Isocr. ad Phil. εἰ τοῖς πνεῦσι αὐτῶν ἀνδὲς πᾶσι συμβέβηκεν. vbi accipit pro offensione: vt Gall. dicitur *Auoir quelque faschete contre quelcun.* Vult autem ἀνδὲς ab ἥδος formari Eustath. quem hic sequor. HINC Ἀνδῶς, Insuauiter, Iniucundè. Item Grauatè, Illibenter. ἐδέετο ἀνδῶς, Xen. Pæd. 1, Non suauiter edere, id est, nulla cum delectatione. Isocr. ad Phil. οὐκ ἐπιτρόδοσιν, ἀλλ' ἀνδῶς ὁσῶσιν, Sed illibenter cernunt. Vel, Grauatè cernunt: aut, Graūtur cernere. At Budæus ἀνδῶς ἔχειν πρὸς apud Demosth. interpr. Non amare eliquem, Non libenter vti aliquo. Et apud cūdē, ἀνδῶς δ' ἔχοντεῖ, λέγω τοῦτο, pro Quū præterea tristis essem. ET Ἀνδία, Insuauitas, Iniucunditas, Molestia. Item Tædium. Æschin. in Ctes. τὸν δὲ ὄν ἀνδίαν ἡ πόλις οὐκ ἔχωρει. vbi exponitur Tædiū tui. Demosth. ἀνδίαν ἐφ' αὑτῷ ἐποιήσαν, tædium sui, & fastidium. Isocr. plur. etiam dicit ἀνδίας καὶ βαρύτητα, item ἀνδίας καὶ λύπας. Capitur & pro cibi fastidio, quod ἀποφορία propriè vocatur. Apud Epicureos idem est quod ἀνδόνια, de quo infrà. ITEM Ἀνδίζομαι, Tædio afficior, Fastidio. Bud. interpr. Abhorreo in hoc Greg. loco (qui in orat. εἰς τὸ ἅγιον πνεῦμα legitur) ταῦτα πάσχω ὑφ' ὧν κακοῦσθε, οἱ ἐπεὶ δὲν ἐφ' ὧν τῶν βρωμάτων ἀνδίζομαι, ἐφ' ὧν ἐφοβοῦ ἐγχρεωμαι. Sic apud Aphrod. ἀνδίζομαι τοῦ ξένου redditur, A rei nouitate abhorreo. ET Ἀνδέω, idem quod ἀνδίζομαι.

C. Φιλήδης, ες, ὁ ἡ, Qui amat quod suaue est & iucundū, Suauitatis seu voluptatis amās. A Bud. redditur Voluptatis consectator, in hoc Aristot. loco, Ethic. 8, καὶ γὰρ ἀγαθὸν τὸ ἡδὺ τοῖς φιλήδεσιν. HINC Φιλήδεια, Amor rerum suauium, Studium voluptatis. Item Suauitas, Voluptas: Aristoph. χρῆσθ' ἐπὶ φιλήδειαν. ET Φιληδέω, ῶ, Delector, cum dativo rei: vt φιληδῶ τούτῳ. Delector hac re, Capio voluptatem ex hac re. & q. d. Amo suauitatem huius rei. Athen. Καλλιμέδων ῥήτωρ, δεῖ τὸ φιληδεῖν τῶν κεφαλῶν βρῶμα πηκάρδος ἀπεκλήθη. Sic φιληδεῖν πάντας κιμῶδε ἐν ἑρμιαις, apud eundem. Et φιληδεῖν μάχας, Aristoph. Apud Theophrastum non adiecto dativo, de dictamo, καὶ τὸν ἀ αἶγες ὀκνέουσιν δεῖ τὸ φιληδεῖν. B

Ἡδόω, F. ήσω, Suauitate & iucunditate afficio, Delecto seu oblecto, Autor Axiochi, τὰ δ' ἀλγεινὰ, ἀκφαιρῶν καὶ πολυχρόνια, καὶ τῶν ἡδίστων ἄμοιρα. Synes. p. 154, τὸ μὲν γὰρ ἥσει, τὸ δὲ ἀνιᾷ. Idē I. p. 93, ὡς ἔγκ τῶν καὶ ἡσε τὰς πόλεις καὶ ὠφέλησε, & voluptati & emolumento fuit. Idem ἡσας δὲ ἡμᾶς & εἰς ἀπεσχάλασε. ἀπαντα γὰρ ἔκομισα μεθ' ἡμῶν. Pro ἡσας autē, i. Exhilarasti, Delectasti, dissolutione facta Etymol. DICI Ἔασας annotat. Pass. est Ἡδόομαι, lōgè actiuo vsitatius. est autē ἡδόομαι Suauitate & iucūditate afficior, Delector: interdū & Gaudeo (nec enim semper idē est quod χαίρω, vnde & Plut. De virt. mor. distinguit ita inter ἡδεσθῆναι & χαρῆναι, vt inter αἰδεσθῆναι & αἰσχυνθῆναι. aitenim αἰδεῖσθαι τὸ αἰσχυνεσθαι καλοῦσι, καὶ τὸ ἡδεσθῆναι χαίρειν, καὶ τοῖς

φέβοις ἀλαζόνας: loquitur autem de iis qui duplicem αἰδῶ in se sentiunt.) Cõstruitur Ἥδομαι vel cum participio, vel cum datiuo, aut cum præpos. ὅτι vel ὡς: interdum & cum particula ὅπ. Od.ι, ἤστο δ' αἶνως. Ἡδὺ τοῦτ' πίνων, καὶ μ' ἦπε δεύτερον αὖθις. vbi ἥδεται dicitur quoniam ἡδὺ τὸ ποσὸν φέρει. Plutar. Fabio, τὸ δεῖνα ἥδεται τιμώμενον ὑπὸ τῶν ἀτυχούντων. Aristoph. Vespis, ἀληθῶς γὰρ ἥδεσθαι βιούντες ὡφίλιμοι, assueuisti enim delectari huiusmodi rebus. Plut. De virt. mor. ὁ μὲν γὰρ ἥδεται τοῖς καλοῖς, ὁ δ' οὐκ ἀχθεται τοῖς αἰσχροῖς. vbi ἡδεῶς & ἀχθεῶς sibi opponuntur. Dionys. Long. χαίρετω δ' ἕκαστος οἷς ἥδεται. Xen. Pæd. 3. ἡδόμενοι τῇ εἰρωνείᾳ. Idẽ P. 8, ἰσχυρῶς χαίρουσιν ἡδόμενοι. cui opponit postea, ἰσχυρῶς ἀνιᾶται. Callim. apud Athen. l. 10, Θρηϊκίην μὲ ἀπέσυρε χαλεὸν ἄμωμον Οἰνοπεπῆν, ὀλίγῳ δ' ἥδεται ἀμυδίῳ. vbi ἀποστυγεῖν & ἡδεσθαι opponũtur, vt paulo antè ἀχθεσθαι & ἥδεσθαι, ἀνιᾶσθαι & ἥδεσθαι. Idem Xen. Pæd. 8, ὅτι τε τοῖς ἐμοῖς καλοῖς μᾶλλον ἐμοὶ ἀγάλλεται καὶ ἥδεται). vbi copulat ἀγάλλεσθαι & ἡδεσθαι, sicut in Pæd 5, ἥδεσθαι & ἀφράνεσθαι. Alex. Aphr. in præf. Probl. lib. 1, ἄλλος ὡς πλείστα πλεῖστον ἥδεται) πῶν ἐσθίων, magis delectatur hoc cibo. Aristoph. ἥδομαι ὅπ πεντεπάλαντός μοι δίκην, Gaudeo quod. Dicitur verò & ἡδεσθαι ἡδονῇ, Atticè. Plato Philebo, ἥδεσθαι ταῖς ἡδοναῖς. Idem, πᾶς ἡδόμενος ἡδοναῖς, pro quo Cic. Omnibus lætitiis lætus. Et cum adverbio, βραχέα ἡδεῖς, Thucyd. ἥδομαι βαιά, Aristoph. A participio autem ἡδόμενοι (quod & ipsum aliquãdo pro nomine capitur, vt Lubens apud Latinos) EST Ἡδο μένως adverb. idem significans quod ἡδέως. Xenophon Pæd. 8, οὐ προθύμως ἢ οὐχ ἡδομένως πράττοντα. id est Lubenter, & ita vt suauitatem & voluptatem ex eo quod facio percipere videar.

Ἧσις, εως, ἡ, Delectatio, Voluptas, πέρψις. ET Ἡσὺς, ου, ὁ, Iucunditate affectus, Exhilaratus, Delectatus: vel Qui iucunditate affici, exhilarari aut delectari poteſt. Suidas ἡσὺν exponit ἡδὺ & ἀφραστόν.

C. ENἥδομαι, Delector in. Idem quod ἐνηδυπαθῶ.

C. EPIἥδομαι, Delector, seu gaudeo super aliqua re. Isocrat. De pace, οὐ συμπενθήσοντες τοῖς πεπονθόσι, ἀλλ' ἐφησθήσομεν ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς, gauisuri nostris calamitatibus. Chrysost. ἐπιμοι τοῖς ἡμετέροις ἐφησθῆναι κακοῖς. sic dicitur vt ὑπηγκλᾶν.

C. ΠΡΟΣἥδομαι, Delector ad [rei alicuius sensum & perceptionem.]

C. ΣΥΝἥδομαι, Vnà cum alio voluptate & gaudio afficior, Gratulor. Xen. Pæd. 1, συνηδόμενοί τε φαίνεσθαι, εἰ τι ἀγαθὸν αὐτοῖς συμβαίη, καὶ συναχθόμενοι, εἰ τι κακόν. vbi συνήδεσθαι & συναχθεσθαι sibi opponũtur, vt ἡδεῶς & ἀχθεῶς suprà. Isocrat. ad Phil. πότερα τοῦ τοῖς θεραπόμενοις ἀπαντᾶν συνηδόμενον; Dem. cõtra Mid. οὐδαμοῦ τῶν συνηδομένων οὐδὲ τῶν συγχαιρόντων ὀλιγοπαθῆ τοῦ δήμου, videlicet quãdo nuntiabatur aliquid τοιοῦτον ὡς ἀφεστῶν παντός. Herodian. l. 2, ἀπέστελλον συνηδόμενοι αὐτῷ, gratulatum miserũt. Sic App. πρεσβεῖς ἔπεμψαν συνηδόμενοι τοῦ γεγονότος. Aliquãdo dat. perf. additur genit. rei. Synes. Ἀντωνίῳ συνηδόμην τῆς καλοκαγαθίας, gratulatus sum de. Συνήδομαι interdum capitur pro ἐφήδομαι. Isocr. συνηδόμενοι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς. sicut suprà ex eodem attuli ἐφηδόμενοι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς. Eurip. οὐ μὲν θανόντι συνήδομαι, non lætor super eius morte, vel ob eius mortem: vt præpositio exprimatur. alioqui Latinius dicitur Lætor eius morte.

C. ΥΠΕΡἥδομαι, Supra modum exhilaro, Supra modum gaudio & lætitia afficio, Supra modum delecto Basil. ἡ μὲν ἀχροία σε τῷ χρυσεῷ ὑπερήδεται. Et in pass. ὑπερήδομαι, Supra modum exhilaror & delector, seu gaudio & lætitia afficior. vt ὑπερηδεῖς τῷ πόματι, maiorem in modum delectatus potu. Herodianus lib. 5, οὐχ οὕτω δ' ὑφραίνε πάντας ἡ Μακρίνου δόξα, ὡς ὑπερήδετο τε καὶ παυδημεὶ ἑορτάζον ὅτι τῇ Ἀντωνίνου ἀπαλλαγῇ.

¶ Ἡδονὴ, ῆς, ἡ, Iucunditas, Suauitas. Theophr. ὁ καθαίρει τὰ πεσόντα καὶ παχύνει σφόδρα, καὶ τὰ κρέα θαυμαστὰ ποιεῖ τῇ ἡδονῇ. Plinius, Tradunt vesci pecora solita, primóque purgari, mox pinguescere, carne mirabilem in modũ iucunda. Theophr. de arboribus Indicis, τὸ δὲ καρπὸ φέρει ἡλίκα τὰ ἀμύγδαλα· καὶ ἡ ἡδονὴ κοείττων τῶν ἀμυγδάλων. Plinius, Pomo [quod fert, similis est] amygdalis, præcipuæ suauitatis. Cicero apud Græcos variis modis hoc vocabulum interpretatus est. plerunque verò Voluptas: cui contrarium λύπη siue ἀλγηδὼν, molestia, dolor. Lib. 2 De fin. Omnes enim iucundum motum quo sensus hilarentur, Græcè ἡδονὴν, Latinè Voluptatẽ vocant. Et lib. 3, Quãmque Stoici communi nomine corporis & animi ἡδονὴν appellant, ego malo lætitiam appellare, quasi gestientis animi elationem voluptariã. Idem, quod Stoici dicunt, ἡδονὴ, ἄλογος ἔπαρσις, reddit, Lætitia gestiens, vel nimia, sine ratione, animi elatio. Plato, δέκεαρ κακὸν ἡ ἡδονή. Vnde idẽ Cicero De senect. Plato escam malorum voluptatem appellat. ἡδονὴ καὶ λύπη, Voluptate & molestia. ἡδονὴ ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς, Voluptas ex malo alterius. αἱ δ' ἀκροαμάτων ἡδοναί, Voluptates quæ auditu & cantibus percipiuntur, Aurium delectatio. αἱ δι' τῶν χυλῶν ἡδοναί, Voluptates quæ sapore percipiuntur. Hactenus ex Ciceronis interpretatione, quæ prolixius in Cic. lexico. Aristot. Eth. 10, cap. 5, ἔστι γὰρ ἵππου ἡδονὴ, καὶ κυνὸς, καὶ ἀνθρώπου, alio voluptatis sensu afficitur equus, alio canis, alio homo. Plutarchus De animal. solert. ἡδονῆς δὲ τὴν μὲν δι' ἀπτῶν ὁίομαι, κνήσεις οὖσι· τὸ δὲ δι' ὀμμάτων, τερπνία. Idem, ἡδονῆς κόρον οὐκ ἔχουσης. Aristoteles Ethic. 7, αἱ σωματικαὶ ἡδοναί. Pro quo Plato, αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναί, & Xenoph. αἱ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναί. item, αἱ τοῦ σώματος ἡδοναί. Dem. Pro corona, τῆς ὅλης τῶν λοιδορίας ἡδονῆς καὶ χάριτος. Athen. 12, πᾶς δι' τῶν χυλῶν ἡδοναί, voluptates quæ gustu percipiuntur. Et ἡδονὴν λόγων apud Thucydidem sæpe pro verborum illecebris. vt lib. 6, λόγου μὲν ἡδονὴν παρεσκευάκασι περιπαθεῖς. & lib. 3, ἀκοῆς ἡδονὴν ἠσπασμένοι, victi iis quæ auribus grata & iucunda essent, i. adulationibus. Et apud Philonem, ὅσα καθ' ἡδονὴν, quicquid iucundum ac volupe est: cui opponit τὰ λυπηρά.

Cum variis autem verbis hoc vocabulũ cõiunctum varias efficit phrases. Luc. in Vit. auct. παιζόμενοι ἐφιλοτίμουν τῇ ἡδονῇ. Ath. 10, ἀπὸ τῆς θαλάσσης τὰς ἡδονὰς περιέλεσθαι. Pl. Alcib. ἡδονὴν αἰσθόμενον ἐφεστῶσαν. Ath. 12, τὰς ἡδονὰς διώκειν ὡς πτῶς. Ibidem, τὴν ἡδονὴν πρῶτος ἡ θυρᾶν ὡς ἡνιδίοι. Xen. ὡς ἡδονὴν ἀπήκασε δίκαιος. Idem, τῇ ἡδονῇ χαρίζεσθαι. Isocrates autem dixit τοῖς ἡδοναῖς δουλεύειν. Idem, τὴν ἡδονὴν ἀπλανεῖν. Xenophon Pæd. 4, πρὸς ἡδονὴν τὸ νικᾶν παρέχει. Et ἡδονὴν ποιεῖν τινι, voluptate aliquem afficere, Thuc. At ἡδονὴν δοῦναι ἄλλοις, apud eundem Thuc. Aliis gratũ facientes. Interdũ cum præpositionibus iunctum elegãtes itidem phrases præbet. Dem. ὡς ἡδονὴν δι' μνεῖαν. Idem, πάντα ὡς ἡδονὴν ἀκούουσι. Idem, ἁπάντα ὡς ἡδονὴν ζητοῦσι. Isocr. ὡς ἡδονὴν καὶ χάριν λεγομένων. Cicero quoque Ad voluptatẽ loqui dicit. Pro quo Thuc. habet καθ' ἡδονὴν λέγειν. Idem dicit καθ' ἡδονὴν ποιεῖν, pro libiro siue libidine facere. Item, ἐπιτάττειν καθ' ἡδονὰς τὸ δῆμον τὰ πράγματα οἰκεῖν, libidini populi res cõmittere. Apud eundẽ Thuc. frequens est ἐν ἡδονῇ ἔχειν, Gratum ac iucundũ habere, lib. 3, καθ' ὅσον μὴ ἀφεστῶσιν, ἐν ἡδονῇ ἔχοντες. Sed & apud eũ dicitur εἰς τὴν ἡδονὴν ἔχειν εἰζοντες. Pro libidine, & q. d. Sua voluptate omnia metientes. Locus est l. 3, p. 111, οὐμὴ χεῖν τὸ δίκαιον καὶ τὴν πόλιν ξυμφέρον προτιθέντες, ἐς δὲ τὸ ἕκαστον πρὸς τὸ αἰεὶ ἡδονὴν ἔχον εἰζοντες. (At lib. 4, p. 156, δι' τὴν ἡδονὴν ἔχει ἐν τῷ αὐτίκα, idem esse opinor quod alibi dicit, δι' τὴν παραυτίκα ἡδονήν.) ἐν ἡδονῇ ὄδι, Volupe est, iucundum ac gratum est, Eurip. Apud Herodian. frequenter cum δι' iungitur. vt l. 4, [ὅπερ] δι' ἡδονῆς εἶχε θέαμα ἢ ἄκουσμα, quicquid vel oculis eius vel auribus iucundum erat. Apud eundem, δι' ἡδονῆς πρᾶξαι, cum voluptate aliqua facere. Et apud Luc. ὑφ' ἡδονῆς ἐδάκρυσε, præ voluptate & lætitia illacrymauit. Sed & ἡδονὴν αἱρεῖν aliquem dicitur, pro Cupido inuadere aliquem. Herodot. καὶ πῶς ἐστελλόμεν γὰρ ἡδονὴν εἰ μέλλοιεν ἀκούσεσθαι τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπου ἀοιδοῦ. i. (Gell. interpr.) Feros & immanes nauitas prolubium tamen audiendi subisse. ἐν ἡδονῇ ἄρχειν, Leniter & humaniter & quasi suauiter imperare. Thuc. lib. 1, p. 32, ἥσαν δέ τινες καὶ ἄλλως οἱ Ἀθηναῖοι οὐκέτι ὁμοίως ἐν ἡδονῇ ἄρχοντες, non pari humanitate & comitate imperabãt. De quibus paulo antè dicit, λυπηροὶ ἦσαν, & πρεσβύτεροι τὰς ἀνάγκας.

C. Ἀνδονία, ας, ἡ, (ex α priuatiuo & nomine ἡδονὴ, nõ ab ἀνδὴς, vt in vulgatis lexicis annoratur) Voluptatis priuatio, Iniucunditas: medium quiddam inter ἡδονὴν & ἀλγηδόνα duo extrema: idem quod ἀνδία & ἀπονία: affectio animi vel corporis qua nullã quidem percipimus voluptatem, sed nec molestiam aliquam. Laertius in Aristippo, ἡδὲ τὸ ἀλγεινὸν ὑπεξαίρεσις, (ὡς ἔφασαν παρ' Ἐπικούρῳ) δέχεται αὐτὴν μὴ εἶναι ἡδονὴν, οὐδὲ τὴν ἀνδονίαν ἀλγηδόνα. Et quemadmodum τὸ ἀλγεινὸν ὑπεξαίρεσις minus aliquid est quàm ἡδονὴ, ita & ἀνδονία minus quàm ἀλγηδών.

C. Ἀνήδονος, Iucunditatis & voluptatis expers, Iniucũdus. Illetabilis, Virg. Molestus. Ioseph. ἀνήδονον πόνοιαν εἰσπεφυρμένος.

C. Εὐήδονος, ος, ὁ καὶ ἡ. Qui in voluptate est, vt Cicero loquitur, Voluptarius, Cic. Voluptabilis, Plaut. Qui voluptate afficitur, Vel, Cum voluptate coniunctus.

C. Φιλήδονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Voluptatum amans, Voluptarius, Voluptuosus. Plutarchus, καὶ ἐν βίοις ὡς τὰ πολλὰ ἀπόπτοις καὶ φιλήδονοις ἀποβλέπουσι. Lib. 2 Epigramm. ἀλλά μοι Βάκχοιο φιλήδονον ἔντυπε νᾶμα, Voluptuosum Bacchi laticem. VNDE Φιλήδονία, ας, ἡ, Amor voluptatis, Studium voluptatis, Vitium eorum qui voluptatibus dediti sunt. Plutarchus, ὅπου φιλοπλουτία καὶ φιλήδονία θεμελιοῦται & φθόνος ἀκρατος.

C. Ἡδονικὸς, ου, ὁ, Voluptarius. Ceb. Theb. Et Athen. lib. 13, ὡς τοὺς ἡδονικῶν καλουμένων αὐτὸν τὸν ἡδονῆς ὀίχνον ὑποσκάπτοντες. Idem ἡδονικὸς φιλόσοφος Ἀρχέστρατος. Chrysip. Tyan. apud eundem Athen. l. 14, de placenta Montana, μάζης ἐξ οἴνου καὶ ἤμισυ ἐκ ποσοῦ. ἡδονικώτερον γὰρ γίνεται, iucundior enim & magis voluptabilis ita fit.

Α Σ ΜΕΝΟΣ, ου, ὁ, Gaudens. Item Liber. 15. Il. ο, — ὃς καὶ νῶϊ φυγὼν ἀσάμενος ἐκ θανάτοιο. Il. ξ, — ἐνθ' ἐν κεν ἀσαμένω εἴη. Quã constructionem imitatus Thucydides dixit lib. 4, pag. 131, ἀσαμένοις δ' ὅμως ἐγίγνετο τοῖς σταθεῖσι τῶν αἰχμαλώτων. Apud eundem l. 3, pag. 111, ἀσαμένη in fœmin. genere: quod scholiastes exponit μετ' ἡδονῆς. Vtitur autem hoc fœmnino Plato quoque in Symposio, ἀσαμένη ἤκουσε. ET Ἀσαμένως aduerbium, Cum gaudio, Lubenter. Et in superlatiuo gradu Ἀσαμενέστατα, Lubentissimè, pro ἀσαμένως ἔπραττα. Ab ἥσμαι præterito τοῦ ἥσμαι fit ἥσμενος, ex quo ἄσμενος. Etymol.

Ἠσυχαζω, Delector [aliqua re,] Acquiesco. ἠσυχαζω τῇ γεωργίᾳ, Lubenter agriculturæ operam do, Agriculturæ delector. Sic Gaza hæc Cicero is, Tempestiuis coniuiiis delector, vertit, συμπόσεσι ὀψοφαγίαις ἠσυχάζειν.

Ἀ Ν Δ Α Ν Ω Placeo. Il. α, Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι πᾶσι δοκεῦμεν. Et Od. δ, — τέρπε δ' ὅτοισι τοῦδε δοκεῦμεν. Annotat autem Eust. fieri ἀνδάνω ab ἥδω, eodem modo quo λαθάνω ex λήθω, & μανθάνω ex μήθω: & aspirari, vt apparet ex cõposito ἀφανδάνω, & ex ἀφαδεῖν. Alibi tamen annotat, ex Heraclidis grammatici sententia, esse ab ἀδῶ, vt λαμβάνω à λάβω.

C. Ἀφανδάνω, Displiceo. contrarium τοῦ ἀνδάνω. sicut ἀπαρέσκω contrariũ τοῦ ἀρέσκω. Ab hoc verbo FIT Ἀφάδιος hostem significans, teste Hesychio. Pro quo ET Ἀφάδιος dici ait. ITEM Ἀφαδία (eodem autore) est ἡ πολεμικὴ ναῦς, dicta ὑπὸ τοῦ ἀφανδάνειν. Suidas autẽ ἀφαδίος exponit duntaxat ὁ μὴ ἀρέσκων, i. Non placens. nam ἀδεῖν, inquit, τὸ ἀρέσκειν. Eustathius ex Pausania ἀφάδιον exponit τὸ ἐχθρὸν & ἀπαρέσκον.

Ἑ Δ Α Ν Ὸ Σ, ου, ὁ, Iucundus, Suauis. idem quod ἡδὺς: factũ autem ex ἥδω per systolẽ literæ η, quasi ἡδανὸν, vt tradũt grammatici. Il. ξ, — ἀλείψατο δὲ λίπ' ἔλαίῳ Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ. Et ἑδανὸν γλυκὺς apud Nicandrum. vt suprà ἡδὺς οἶνος apud Hom.

Ἁ Δ Ἑ Ω, ῶ, F. ησω, P. ηκα, Aspirata prima litera. Placeo. Itẽ, Gratificor. Il. γ, Ὦ ὄφελον θανάτοιο μοι ἁδεῖν κακός. Iliad. μ, — ὁ δὲ οἱ Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων. i. placuit Hectori oratio Polydamantis. Vbi Eustathius notat ἁδεῖν videri esse aoristum secundum Æolicum verbi ἥδω: aut certe ab ἁδεῖν esse ἁδεῖν, vt ἔκτυπεν à κτυπεῖν. Quo in loco tenuatur apud Eustathium: & ipsum ita scripsisse inde apparet, quòd dicat ex eo fieri ἄδος pro κόρος, id est satietas: & ἄδην, abundanter: vnde etiam tenuetur in vulgari sermone. Ita enim intelligendũ est quod ait Eustathius, ἄδην tenuari ὡς τὴν πολλοῖς. nam opponit πῆς πολλοῖς Attticis, qui hoc aspirant: vt ipsemet in Comm. in Dionysium docet. In illum autem locum Il. γ, scribit quæ sequuntur: Sciendũ est autem, ex ἥδω, quod est ἥδομαι, fit ἁδῶ (id est Delecto) futurũ secundũ actiuum esse ἁδῶ. à quo Ionicè & Æolicè, necnon Doricè tenuato, & ad originale thema reuerso, formatur etiam ἁδεῖν. Hæc Eustathius. At Etymologistes aiunt ἥδω, fut. ήσω, aor. 2, ἄδοι: vnde ἄδε apud Homerum. fut. 2 ἁδῶ, & infinitiuus ἁδεῖν. Rectè quidem Etymologi duntaxat ἄδειν & ἀδεῖν inuenirentur: sed vnde dicet esse ἀδήσις apud Herodotum, & ἀδήσει apud Hipponactem, nisi thema ἀσίω cõstituat vt ἀδηβουλὴ, placuit consilium. Infinitiuo autem vtitur & Solon initio cuiusdam versus apud Plutarchũ, Πᾶσιν ἀδεῖν χαλεπὸν. Vti etiam solet hoc infinitiuo Herodotus, vt in Thalia, καὶ στι ἀδεῖν τὸ πρεσβύτερον μικρὸν πλέον. vbi ἀδεῖν pro placere sumitur eo sensu quo dicimus, Mihi placet illud fieri, pro, Sentio illud faciundũ. Idem in Terpsichore ἀδέσαι vsurpat pro Gratificaberis, καὶ πρὸς τῶν Σπαρτιητῶν ἀδήσεις. i. Et hæc faciens, Spartanis gratificaberis, A Spartanis gratiam inibis. Idem & pro Assentior, in Calliope, ἐγὼ δὲ οὐδὲν τούτου ἕνεκα μὴ Αἰγιήτῃσι ἀδέσιμος, μὴ τοῖσι τούτων ἀρέσκομαι. vbi etiã obseruandum ἀδέσιμος tanquam ab ἄδω barytono. Sic & Eustathius alicubi Homericum illud ἀδὲ (in ἀδὲ δ' Ἕκτορι μῦθος ὀπιμαῖος.) exponit ἤρεσκε: secundum quàm expositionem ἀδὲ esset præt. imperf. ab ἄδω barytonæ coniugationis, non circunflexæ. Quod autem ad spiritum attinet, de eo ambigit Eustathius. nam quidam dicerit tenuari in iis quæ modò ex eo protuli, itidẽ verò in Odyss. μ tradat Æolicè tenuari ἀδεῖν, licet ab ἥδω sit quod aspiratur: tamen in Iliad. ι, in dubio relinquit annon & ἀδεῖν aspirandum sit, & id ex αὐθάδεια probari possit, quæ inde ducto nomine dicatur quasi αὐταρέσκεια. Ego eos sequor qui ἀδέω, vnde ἄδος satietas, tenuant: ἀδέω pro placeo, aspirant: præsertim quum videam αἰδάω (quod præsens in locum ipsius ἀδέω substituitur à poetis, sicut & ἐλάδανον imperfectum in locũ τοῦ ἤδεον) passim densо spiritu notatum. vt initio Il. α, — ἐλάδανε βουνά. aspirari autem constat ex composito ἀφαδάνω. Hoc autem verbum αἰδάνω Eustathius ab ἥδω vult esse, vt λαμβάνω à λήθω: sed Heraclides apud eum vult ex ἀδῶ esse factum, vt λαμβάνω à λάβω. vt dictum est. ITEM Ἔαδεν, id est Placuit, Eustathius ab ἥδω, aut etiã ab ἀδεῖν deduci posse ait. AT de Ἀδῶ, barytonæ coniugationis vide in modò citato Herodoti loco.

Ἄδος, ος, ὁ, Lætitia, Gaudium. ἀγαθοσύνη, inquit Etymolog. Idem ἄδος exponit ἀρέσκεια, id est complacentiam, ad verbum. Exponit & κόρος, ἡ κόπος, id est satietatem, aut lassitudinem, seu defatigationem. confundens ἄδος aspiratum ab hoc ἀδέω placeo, cum ἄδος tenuato ab ἀδέω itidem tenuato, quod ex ἀηδέω factum est, vt paulo post dicetur.

Ἀδεσύνη, ης, ἡ, Voluptas. ἡδονὴ, Hes. Idem ET ἀδεναὶ exp. ἡδονῶν. sed ἀδεναὶ habere duntaxat η mutatum in α Dorico more, perspicuum est: at ἀδεσύνη ab ἄδος deriuatũ est, ἄδος autem ab ἀδέω, quod primitiuum sit nẽcne, ambigitur inter grammaticos: vt ex iis quæ modò dixi, satis liquet. ego certè eos sequutus sum qui primitiuum esse nolunt.

C. ΑΥΘΑΔΗΣ, ες, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Sibi placens) Arrogans, Superbus. De eo propriè dicitur qui sibi placet, sibi plaudit, sibi est pulcher, (vt quidam dixit) sic vt cæteros omnes præ se contemnat. Sed generaliter etiam extẽditur ad superbi significationem. Isocrates ad Demonicum, ἀξιοῦ σεαυτὸν μὴ σεμνύνειν, ἀλλὰ σωφρονεῖν. δι' ἐκεῖνο γὰρ δὲ αὐθάδης, ὑπὸ δὲ τῶν φρόνιμος εἶ δ' ἔχεις. Plut. in Polit. præceptis. οὐ γὰρ αὐθάδης οὐδὲ ἐπαχθὴς ὁ χρηστὸς, οὐδὲ αὐθέκαστος ὁ σπουδαῖος αὐτῷ, &c. Aristot. Rhet. 1, τὸν ὀργίλον καὶ τὸν μανικὸν, ἁπλοῦν καὶ τὸν αὐθάδη, μεγαλοπρεπῆ καὶ σεμνόν. Æschylus autem in Prometheo pag. 55 meæ edit. nomini αὐθάδης adiungit genitiuũ φρενῶν, eique opponit ταπεινός. ita enim ibi ipse Prometheus, Ἦ μὴν ἐπὶ Ζεύς, καίπερ αὐθάδης φρενῶν, Ἐσται ταπεινὸς, ὅστις ἔσαρτ. &c. Quem genitiuum superuacaneum esse puto, eodem prorsus modo quo apud Latinos genitiuus Animi

post nonnulla nomina vacare comperitur, ex quibus A est Infelix: sed apud poetas (quantum meminisse possum) non apud solutæ orationis scriptores. Tacitum tamen excipio, qui non iisdem quibus cæteri astrictus sermonis legibus, etiam Ferox animi dixit: à quo non multum abfuerit Arrogans animi, vel Superbus animi. Cæterùm αὐθάδης in vulgaris lexicis exponitur etiam Contumax & præfractus. de qua expositione dicam in Αὐθαδίζομαι. Redditur & Inhumanus apud Aristotelem, sed omnino vitiosè, vt docebo in Αὐθαδία. Est autem & manifesta & extra controuersiam posita B huius nominis deriuatio, quam & Aristoteles affert Ethicorum magnorum lib. 1, vbi αὐθάδης esse dicitur αὐτάρεσκος, ex eo quòd sibi placeat, & quidem ita placeat vt etiam congressus aliorum vitet, & cum nemine cõmercium habeat. Quæ tamen Aristotelis verba ad propriam significationem restringenda sunt, quum alioqui generalius (vt dixi) accipiatur. Est igitur αὐθάδης dictus quasi αὐτάδης, id est αὐτ' ἀδῶν.

C. Αὐθαδίσομαι vide in Σπμα.

C Αὐθάδως, Arroganter, Superbè. Item Contumaciter, in vulg. lex.

Αὐθάδεια, ET Αὐθαδία, Arrogãtia, Superbia: sed eius propriè qui ita sibi placet vt cæteros omnes præ se contemnat, sequendo analogiam significationis quæ data est nomini αὐθάδης. Plato in epist. ἡ αὐθάδεια, ἐνυβρίζουσα. Quod Platonis dictum multis in locis à Plutarcho celebratur. Idem Plut. αὐθάδειαν dicit de militibus parere imperatori recusantibus. Apud Aristotelem Ethicorum magnorum libro 1, σεμνότης est inter αὐθάδειαν & ἀφέσκειαν. vbi perperam redditur αὐθάδεια Inhumanitas, sicut σεμνότης Humanitas, ab eo qui hæc Aristotelis, σεμνότης δὲ τὴν αὐθάδειαν καὶ μέσον καὶ ἀφέσκειαν, interpretatur, Humanitas est medium inter inhumanitatem & placendi studium: quum vertere oportuerit, Grauitas est medium inter arrogantiam & placendi studium. In suo autem errore sibi constans nomen αὐθάδης (quod proxime sequitur apud Aristotelẽ) vertit Inhumanus. Arqui cogitandum fuerat, ea quæ Aristoteles dicit, μηδὲν ἀπεχθῶν, μηδὲ ἐξαλλαττόμενος, non E solùm ab inhumanitate, sed etiã à superbia posse proficisci. Vnde & in vernaculo sermone iis qui suo colloquio aut generaliter sua consuetudine & familiaritate non dignãtur quos debent, obiicimus, Vous tenez nostre grauité. i. (ad verbum) Grauitatem tuã tenes, sed nos gravitẽ in eo loquendi genere appellamus vitiosam quandam grauitatem, & à superbia proficiscentem, ac quasi σεμνοτητα quandam αὐθάδη. Cæterùm quum αὐθάδειαν ita distinguat Aristoteles ἀπὸ τῆς σεμνότητος, eamque distinctionem confirmet receptus passim huius vocabuli vsus, (nisi me memoria fallit) miror Isocratẽ αὐθαδείας & σεμνότητα copulasse in Archidamo, ita scribentem in vltima pagina, ἐξ ὧν γὰρ τὴν παρελθοῦσαν χρόνον ἀπαλλάττοιτο, καὶ τὴν ὑφ' ὑμῶν φυομένην ἐλπίδα, τοῖς ἄλλοις εἶναι, τοῖς δὲ αὐθαδείας καὶ σεμνότητος οὐκ ἀληθινὰς ἀλλὰ πλασμάτων κεχρῆσθαι. Sed hoc responderi posse de loco isto crediderim: Isocratem non ita coniunxisse αὐθάδειαν & σεμνότητα quasi vtrunque idem valeat & in laude ponatur, sed perinde esse acsi dixisset, Eam quam in nobis alii appellarunt, atque adeo esse arbitrati sunt, αὐθάδειαν, alii σεμνότητα. Vt sit hic sensus, Nos neque αὐθάδεις neque σεμνοὶ verè fuisse & à natura, sed simulatè.

Αὐθάδεια, Peruicacia, vt Cicero interpretatur, scribens, Ægrotationi autem talia quædam subiecta sunt, Auaritia, ambitio, mulierositas, peruicacia, liguritio, vinolentia, cupedia. Vbi quæ enumerat vitia, ea sunt quæ a Stoicis vocantur, φιλοχρηματία, φιλοπαιδία, φιλογυνία, αὐθάδεια, λιχνεία, φιλοινία, φιλοψία. De qua interpr. H nominis αὐθάδεια dicam in Αὐθαδίζομαι.

Αὐθάδεια, (inquit Budæus) opponitur comitati à Theophrasto, ἑστῶσα ἀπάνευθε τῆς ὁμιλίας, id est Dura & inhumana rusticitas. Quæ tamen Budæi interpretatio illi superiori, qua Inhumanitas esse dicebatur patrocinari nequit: quum hic non distinguatur ἀπὸ τῆς σεμνότητος, sed vocetur inhumana rusticitas, illorum qui quòd sibi placeant, cæteros contra contemnant, inde inhumane rustici euadunt, dum præ arrogantia, ab officiis quæ ciuilitas & ipsa etiã humanitas requirit, prorsus abhorrent.

Αὐθαδίζομαι, ET Ἀπαυθαδίζομαι (tanquam ab αὐθαδία non αὐθάδεια) Arroganter me gero, Superbè me gero. A Budæo redditur Pertinaci superbia vror & contumacia, vt qui supplicare iudicibus non sustinet. Affert autem hunc Platonis locum in Apologia, (vnde sumptum est exemplum quod addit, de nolente supplicare) τί δὴ τοῦτο ποτὲ ποιῶ; οὐκ αὐθαδίζομαι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐδ' ὑμᾶς ἀπαυθαδίζομαι. Ibidem composito ἀπαυθαδίζομαι eadem significatione vtitur. Cæterùm Pertinaci superbia vror, optimè interpretari mihi videtur Budæus. sed vt Pertinaci superbia dixit non Pertinacia, sic maluissem Contumaci superbia quàm Contumacia dixisset. Semper ẽim, quoad fieri potest, ea vtendum interpretatione censeo quæ, vnius vocabuli significationem cum alterius significatione non confundat. Quo fit vt αὐθάδης nolim vsquam simpliciter Pertinax reddere, nec contumax (vt in vulgatis lexicis) sed potius Arroganter pertinax, aut Arroganter contumax. Si tamen hoc aduerbium omittendum sit, malim Peruicax, quàm Pertinax, aut Contumax, vt Cicero αὐθάδειαν Peruicaciam interpretatur. Existimo enim nominibus Peruicax & Peruicacia includi aliquam arrogantiæ seu superbiæ signific. potius quàm illis.

D Αὐθαδίζειν, idem, quod Budæus ex Gregorio contra Iulianum affert, exponens Pertinaciter resisto: in hoc loco, εἰπὲ γὰρ τὰ γράμματα τοῖς τῷ ἀκρατοῦ αὐθαδίζουσι. Ego, quod verbo Resisto vsus est Budæus, valde probo, (quum iungatur præpositioni τοῖς) sed maluissem dicere Pertinaci superbia resisto, ob eam quam modo attuli rationem.

Αὐθάδημα, ατος, τὸ, Arrogantia: vel potius, Arrogans dictum, seu factum. Æschyl. Prom. pag. 59. Τοιοῦδε μὴν καὶ τοῖς αὐθαδήμασιν Ἐς τοῖδε σπεῦσι τιμωρὸς καθέρμοσας, hisce arrogantibus dictis.

C. Ἐπαυθαδίζομαι, pro αὐθαδίζομαι. nisi quòd præpositio vim significationis augere videtur. In vulgatis lexicis exponitur In eadem pertinacia perduro. SIC & in Περιαυθαδίζομαι, præpositionem intensiuam duntaxat esse crediderim: si quidem vera est Suidæ expositio, περιαυθαδίζειν explicantis, ἐν τῷ αὐτῷ ἐπιμένειν ἀπαρεγκλίτως, vel μεγάλῃ φωνῇ πρὸς ἑαυτόν. AT in Ὑπαυθαδίζομαι contra minuit significationem præpositio. sonat enim (vt opinor) q. d. Subarroganter me gero.

Ἀδήν, ET Ἄδην aduerb. Affatim, Abundè, Ad satietatem vsque. Cuius etymologiam apud grammat. diuersa reperiuntur. Etymologistes deriuat ab aduerbio δὴν, quod significat diu, (vt præfixo α cõgregandi significationem habẽte, & cum pleonasmo literæ ν, fiat ἀδήν) ponens tamẽ & alias deriuationes. Eustathius ἀδὴν vult significare propriè Ad satietatem vsque: & cognationem habere cum verbo ἀδέω ac nomine ἄδος tenui spiritu notatis, existimat: vnde & simplici ν scribi maulit, sicut ἀδινὸς ab eo deductum. Alicubi etiam dicit, fortasse ab ἀδέω deriuatum esse ἄδην: quum tamen in Iliad. υ, tradat ab ἄδην, id est ἤρεσεν, placuit, ἀδὴν deductũ esse, sicut & ἄδος. Idem in illum versum Iliadis ε, Ἀτρεΐδῃ εὐλοφίων ἐπὶ δόρπον ἐδήσατο ἀδὴν, annotat quæ sequuntur, Ἀδὴν autem pro Abundè, Nicias quidem tenuat, geminans ν propter metrum, vt in κύων ἀδὴς: Aristarchus autem vnico ν scribit, & correptè, & denso spiritu, aspirans etiam ἄδε (pro Placuit) & ἄδος Satietas. Hæc Eustath. qui alio præterea loco ex Rhet. lexicis refert, ἄδην esse Atticam vocem, pro ἀδψιλῶς, vnde fit ἀδηφάγος, & ἄδος. quod qui dixerũt, non videtur ἄδην pro deriuatiua sed pro primitiua voce habuisse. Cæterùm notandũ est, ἄδην nõnunquã absolutè poni, nõnunquã habere casum, videlicet genititũ. Absolutè ponitur in loco ex Il. ε modò citato: ac cũ genitiuo, eiusdẽ Il. τ, — ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο. & Od. ε, — ἄδην ἐ-

λάσαι κακότητος. Plato in Charmide, ἐπειδὴ τῶν θυιούντων ἄδην ἔχομεν. Sic dicitur & ἄδην ἔχω τοῦ φαγεῖν. Frequenter in prosa etiam sine casu ponitur, vt apud Suidam partim ex Herodoto, partim ex non nominatis autoribus aliis, ἀφ' οὗ δὲ ἄδην ἔχει κτείνοντες. Item, οἴνῳ ἄδην ἐχρῶντο. Item, ἄδην καὶ ἀπείρως αὐτῶν τῶν οἴνων. Item, οἴνῳ δὲ τοῦ ἄλλου ἄδην ἐνεπίμπλαντο. Item, ὃν δὲ ἔτι μᾶλλον ἡμύδρει τὸ ἄδην τὰ δημόσια κατανάλισκεν. Sic etiam ignis ibidem dicitur ἄδην ὀπτήσεσθαι τὰς οἰκίας, ad satietatem vsque absumere ædes. Quod ad scripturã attinet, primum, tenuari debere, ex vetustis codicibus liquet, qui omnes vno consensu tenuãt. debere autem simplici ν scribi, ostendũt infiniti propemodum loci poetarum, primam syllabã corripientium. quinetiam ipse Homerus in omnibus aliis locis præterquã in illo — ἐδ μόρσαι ἄδην, corripit. Vt verò metri gratia produci posset, geminarunt quidam eo loco ν: quos primos suspicor occasionem huic scripturæ dedisse. Sed nihil necesse erit produci α eo loco, quum Homerus alibi eadem vsus sit licentia. vnde etiã Aristarchus censebat correptè positum esse α ibi quoque. Certè non modò Homerum in aliis locis corripuisse α in hac voce, sed alios omnes poetas, comperio. Dion. De situ orbis, Πῶτα καλὰ νέμοιτες ἄδην βοεδιθόα μαλοῖς. Oppianus κυνηγ. 1, Εἴαρ γὰρ βοτάνῃσιν ἄδην πιμπθόμενος ἄα. &c. Sic & ἀδηφάγος prima breui passim inuenio: vt mox dicam. Sed obseruandũ est, in illo Dionysii loco aspiratam esse primam huius aduerbii literam in editione patris mei: quæ ex vetustissimis exemplaribus (cuius rei sum oculatus testis) aspirationem illam accepit. & Eustathius ipse eo loco Atticos solere aspirare admonet. Exponitur etiam ἀθρόως, item ἀδεῶς ab Hesychio: quo modo quædam ex præcedentibus accipi possunt. HINC Ἀδηφάγος, SIVE Ἀδδηφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad satietatem & libitum comedens, Qui quoad libitum est comedit, Vorax, Edax, Helluo. Theocritus, Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγει αὔδρα καθεῖλες; Oppianus Halieut. 2, Ἔξοχα γὰρ πάντας ἀδηφάγος εἶπερ ἑλώτεν. Athenæus libro 10 Alcmanem poetam dicit ἀδδηφάγον fuisse: de quo paulo pòst, πάχα δὲ πλέος ἔπνεο, φησὶ ὁ παμφάγος Ἀλκμαν. Et paulo pòst neutro genere substant. κόν πᾶδε ἐμφαίνει αὐτῷ τὰ ἀδδηφάγα, voracitatem suã. Et metaphoricè apud Aristophanem Nebulis (seu, vt Suidas habet, apud Alcæum) λύχνα ἀδηφάγα. i. οἰκέται, inquit Eustath. Lychni bibuli, qui multũ olei deuorant. At ἀδηφάγοι ἵπποι (vt idem Eustathius ex Rhetorico lexico affert) equi τέλειοι, & ἀγωνιστά, vt Suidas addit: Equi curules, qui magnis sumptibus ad certamina curulia aut bellum nutriebantur: sicut & ἀδηφάγον ἅρμα, Currus huiusmodi equorum. De quo Erasmus in Prouerbiis, Currus edax. Et apud Lysiam ναῦς ἀδηφάγος, ἡ τὸν μεγάλον λαβοῦσα ἐπελῆ: cui plenum dabatur stipendium. Sicut & ἀδηφάγοι τεκμήρεις apud Suidam εἰ ὀνπελόμαθοι καὶ πολλὰ ἀναλίσκουσι, quæ multum absumunt & quasi deuorant: in quas magni erogantur sumptus. VNDE Ἀδηφαγέω SIVE Ἀδδηφαγέω, ῶ, Ad satietatem vsque comedo, Vorax sum. Alciphr. ep. 22, χάσιν ἐργάσασθαι τῆς οὐσίας πολλῷ, καὶ ἀδηφαγοῦντα καὶ καθηδυπαθοῦντα μετὰ τῶν ἡμῶν μετὰ τῶν ἑταιρῶν. Isocr. in Archid. ζεύγη μὲν ἵππων ἀδηφαγοῦντα ἔτι καὶ νῦν ὀφθῆναι τρέφοντας. Vbi tamen ἀδηφαγοῦντα accipi possit vt ἀδηφάγοι ἵπποι paulo antẽ. ET Ἀδηφαγία SIVE Ἀδδηφαγία, ας, ἡ, Esus ad satietatem vsque, Voracitas. Athen. lib. 10, ex Polemone scribit, ὥσπερ Σικελιώτας ἀδηφαγίας ἱερὸν εἶναι καὶ Σιπῖς Δήμητρος ἄγαλμα. Et apud Suidã, ὑπὸ τῆς ἀδηφαγίας καὶ μεθης ἐς ὕπνον καὶ βάρος ἐξεχέη, de corporibus quæ ibi dicuntur τρυφηλὰ καὶ ὀνηΐδ' ὑγιῶν μεσά. Callimachus, Παῦσαι τ' ἀδηφαγίας. Oppianus Hal. 3, plurali vsus est, Λαμπάρχοις ὅσον ἄλγος ἀδηφαγίησιν ὀπηδεῖ: quo loco in veetere quodam codice ν duplicatum vidi, licet contra metrum: vnde apparet scripturam hanc olim receptam fuisse.

A Δ Ε Ω, F. ήσω, Præt. κκα, tenuato α, Tædio afficior propriè præ defatigatione. Vnde Odyss. μ, Ὀς ὁ ἑτάρους καμάτῳ ἀδηκότας ἠδὲ καὶ ὕπνῳ. & Il. κ, Μή τοι μοῦ καμάτῳ ἀδηκότας ἠδὲ καὶ ὕπνῳ. Id est, Labore fatigati & insomnia. κεκμηκότες, δαμασθέντες exponit Etymol. id est, fatigati, domiti. Item ἀδημονοῦντες & ὑπὸ τοῦ κόπου οὐ δῶς ἀμιμέμφοι, id est Sibi displicentes & tædio affecti præ labore & lassitudine. Ego explicandum puto, Labore languentes: vt Cicero dicit Languere è via. At Od. α, μὴ ξένος αἰνιζεὶς ὀρυμαγδῷ Δειπνῷ ἀδήσειε. id est ἀνιάσῃ, ἀνδῶς δύσπνοιν, contristetur & offendatur. Volunt enim ἀδέω dictum esse quasi ἀνδέω. Habetur autem ἀδδηκότες & ἀδδηκότας & ἀδδήσειεν cum gemino δ, in multis Homeri editionibus: quum tamen apud Eustathium sit simplex. ac fortasse literã ν geminarunt in hoc verbo qui ab ἄδην deduci existimarunt (de qua deriuatione ambigit Eustathius) scimus enim ἄδδην etiam scribi solitum, duplicata illa litera. Verùm quid dicent de ἄδος nomine hinc deriuato? cur non & ipsum geminationem illius literæ seruabit? Significat autem ἄδος satietatem, (ab ἀδέω deductũ) vtpote quod propriè tædium significet satietatem sequens: id est fastidium.

¶ Ἀδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui præ dolore animi concidit, Qui præ fastidio & quasi nimia dolorum satietate fatiscit, ὁ δὴ λύπης ὡς οἷα καὶ πνος κόρου (ὃς ἄδος λέγεται) ἀναπεπτωκώς. Eustathius.

Ἀδημονέω, ῶ, Fut. ήσω, P. ηκα, Animo concido, Terreor seu Terrefio, Pauesco. Demosthenes, ἀδημονοῦσης δὲ τῆς αὐθρώπου. Plutarchus in Antonio, Κλεοπάτραν θεωρῶν, καὶ βραδυνούσης ἀδημονῶν ἤλυε. id est, Cleopatram expectabat, & in loco cõsistere non poterat & sibi cõstare, præ impatientia pruriginis, Angente animum expectatione oberrabat. Hæc Bud. Xenophon dixit ἀδημονῶσαι τὰς ψυχάς, Hell. 4. Eust. nomen illud ἀδήμων fingit (ex ἄδημαι prima præteriti passiui ab ἀδέω, factum) vnde ἀδημονέω deriuetur.

Ἀδημονία, ας, ἡ, Anxietas animi, Mœror ingens & tristitia. Plutarchus in Numa ἀδημονίαν ψυχῆς dixit ægrum animum, vt Bud. interpretatur: vbi ait, οὐκ ἀδημονίᾳ πνὶ ψυχῆς καὶ πλάνῃ τὸν μετὰ θεῶν ἀνθρώπων ἀπολέλοιπε βίον.

Ἀδῆς, εος, ὁ καὶ ἡ, Iniucundus, Insuauis. Hesych.

Ἄδος, εος, τὸ, (vel Ἄδος, ἄδου, ὁ, iuxta Etymol.) Satietas, Defatigatio: quæ est laboris velut satietas. Il. λ, de lignatore E ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο θυμὸν Τέμνων δενδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν. Vbi notat Eustathius κορέσσαι τὸν ἑρμηνευθῆναι τὸν ἄδος: ac corripi α in hoc nomine, quum in ἀδέω producatur, vtpote per crasin facto ἀδέω ex ἀνδέω. Cæterùm à verbo ἀδέω Eustathius deducit nomen ἄδος: alii contrà à nomine deriuatum esse verbum existimarunt. Sed rectius Eustathius, si modò ἀδέω quasi ἀνδέω dici constet. Nonnulli verò ab ἄδην deduxerũt hoc nomen ἄδος: quidam & ab ἀδέω. ‖ Ab Hesychio exponitur quoque ὄξος, id est acetum, citante Dinolochum: quæ expositio supra data fuit vocabulo ἥδος.

Ἀδῆλος, ε. ὁ, Abundans, Largus. ἀδ αὐῶν, ab Hesychio (apud quẽ fortasse malè ἀδ αὐον pro ἀδ αὐῶν) exponitur δαψιλές. Idẽ habet, Ἀδ αμα (pro quo lege ἀδ ἄμα, mutans acutũ in circunflexũ) εἰς κόρον ἄγοντα, id est satietatem adducentia: ab ἄδειν. At Sophron (inquit) ἀδαινὸ. dixit τὸν ἀνδῆ, id est tædiosum, molestum. Ex Rhetorico autem lexico citat Eustathius, ἀδ ἄον apud Sophronem esse τὸ εἰς κόρον ἔργον. vbi fortasse reponendum ἄγον pro ἔργον. vt sit ἀδ ἄγον, τὸ εἰς κόρον ἄγον: quemadmodum Hesychius ἀδ ἄγα explicat εἰς κόρον ἄγοντα, non hunc tamen sed alium vsum huius vocis ex Sophrone proferens. nam pro ἀδαινὸν puto legendum ἀδ αὐόν, vel potius ἀδ ἄον. quum explicatio hæc ἀνδῆ optimè conueniat cum eo quod dictum est ἀδέω (vnde ἄδος deinde ἀδ ῶς est factum) dici tanquam ἀδέων. At verò ἀδαινὸν quorsum misceretur cum ἀδ αὐόν? Certè potius ἀδαινὸν posuisset Hesychius cum ἀδαινές, quod non multo pòst habetur, in sua secundum ordinem alphabeticum sede, exponiturque ἀσωτεύοντον.

A Δ Ω, F. ήσω, Satio, Expleo. Homerus Iliad. ε, — ἄμματος ἄσαι ὀρνα. id est χορτάσαι, κορέσαι, πληρῶσαι. Il. ι, Ὀψὲ τ' ἄσαιμι θεσπεσίῃ, καὶ οἴνῳ δυσηρῶ. In passiua voce idem significat, Il. τ, Μή με πρὶν σπεῖσαι κιθέμεν μηδὲ πιεῖν Ἄσαι φίλον ἦτορ. Nicand. Alexiph. Ἄσαι δὴ πολίοιο μυοκτόνου ἀρότοιο ἀνθῶν. id est κόρεσαι. Schol.

Ἄση, ης, ἡ, Fastidium, (quod sæpe cõsequitur satietatem) A Item Nausea. ναυτωδὲς πάθος ᾗ κένωσις τοῦ στομάχου. Diosc. ἀνορεξίαν ἐμποιεῖ καὶ στομάχου ἀσθενείαν. Quod Plin. vertit, Auiditatem cibi faciunt, fastidium detrahunt. De animi etiã molestia dicitur apud Platonem, λύπας καὶ ἄσας παρέχει. Sappho, Μὴ μ' ἄσαιν ἀνιαῖς ἀθάνατ' ἄδαμα Πότνια θυμῶν. Volunt quidã esse idem quod Hippocrati ἀλυσμὸς καὶ ἄλυς, id est ἄλυσις siue ἀλυξις καὶ ἐπιστασμὸς στόματος ἀστομίας, vt Galen. explicat, Inquietudo iactatióque corporis. B

Ἀσηρός, ός, ὁ, Fastidium afferens, Molestus. VNDE Ἀσηρῶς, aduerbium, Moleste, ἀχθηρῶς.

Ἀσιδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Fastidio & nausea laborãs, Ex repletione cibum fastidiens. ἐὰν τις ἀλγῇ κεφαλὴν, καὶ ὦσιν ἐμεῖν. Gal. in Præd. Hippocr. τοὺς ἀγρυπνοῦντας ἀπαδῶν τῇ κεφαλαλγίᾳ, &c. Et ἀσιδεῖς ἐξέμεσις, Nauseosæ affectiones, vt quidam exponunt. Nauseosa etiã res ἀσιδὴς dicitur, vt κεφαλὴν ἀσιδὲς apud Dioc.

Ἀσιάω, ῶμαι, F. ήσομαι, Nauseo, Fastidio laboro. VNDE Ἀσιῶν apud Hipp. quod Gal. ἐν τοῖς Γλώσσαις exponit πρεσβύτης, item ἀσιῶντες καὶ ἐπαχθῶς ἐξαπτόμενοι. Et ἀσιάω, idem quod ἀσιδέω. Gal. l. 7, κῆ. πα. Πολὺ δὲ ἐν ἀσιάσει. Dicitur etiam de animi molestia. vnde apud Herod. ἀσιῶν πολὺ χρόνῳ. & Ἀσιδὲς, λυπηρὸς, Hesych.

Ἀσίνω, & Ἀσιόω, idem quod præcedens, apud Hesych.

Ἀ ΔΙΝΟΣ, ός, ὁ, Confertus, Densus. vt ἀσιν μελίσσαι, densæ apes, 1. (vt quidam exp.) quæ denso agmine volant. Nam Il. β, μελισσῶν ἀσίνων schol. exponit ἀθροῶν πετομένων, cõfertim volantium. Sic & Etymol. Sed tamen cõfertæ sunt apes etiam quando non volant. Sic eodẽ D libro, μελισσῶν ἀσίνων, Etym. ait esse ab ἀδὴν, significante ἀδιαλείπτως, i. Semper & nulla cum intermissione. Vnde ἀδινὸς pro ἀδιαλείπτως, Continuus, & in cui intermissionẽ non habens. Eustath. quoque ait ab ἀδὴν deriuari, vnde & quosdam aspirare voluisse ἁδινὸς, quod ἁδὴν secundum Atticos aspiretur.

Ἀδινὸς γόος, Cõfertim veniens gemitus, ἀθρόως ἐρχόμενος, inquit Hesych. Est autem apud Hom. Il. ω — ἀδινὸ ἔπορτο γόοιο, quæ verba sæpe reperiũtur. Sic & ἀδινὸν γόον ἄσα, Od. ο. & Il. ω, ἀδινὰ στοναχίζων. quibus in locis ἀδινὸν & ἀδινὰ aduerbialiter posita sunt pro ἀεὶ πάλιν. ‖ Sic ἀδινὸν κῆρ Hesychius vult esse ἡ τοῦ σωματικοῦ λυπεῖν ψυχῆς, i. animũ qui assidue contristatur, vel πολυβουλίαν, vbi πολυβουλεῖν accipere existimo pro prudente, vt quum dicitur πολυβουλος, prudens consilium. Alioqui nõ video quid πολυβουλῆ ψυχῆ significare possit. i. ad verbum, densus seu confertus animus. Est autem Od. τ, ἀμφὶ δ' ἀδινὸν κῆρ. ‖ Idem ἀδινὸν exponit εἰκτὸν, γεγοῦν, i. miserabilem, lamentabilem, gemitus afferentem, seu gemitu dignũ. quæ significatio fortasse occasionem sumpsit ex eo quod Hom. γόον, i. gemitum solet ἀδινὸν dicere ὁμηρικῶς, vt modò ostensum est. Eustath. ἀδινὸν στοναχίσαι exponit εἰκτὸν, i. miserabiliter. nã aduerbialiter ponitur hoc nomen. Sed malo ἀδινὸν pro ἀδινοῖς γόοις, i. cõfertis & densis gemitibus. Soph. Trach. ἤτοι ἀδινὰ χλαῖνα πόνοις ἐκάλυψεν ἄναξ, confertis & densis vel miserabilibus lacrymis. Apoll. Arg. 3, Καί μιν ὀκνηρῷ ἀδινῷ προσεπύξατο μύθῳ, miserabili, lamẽtabili sermone. Eodem libro, ἀδινὸς μνηστὴν ἄνης, tori miserabilis, eo quòd ab amante desereretur. Et lib. 4, εἰς φαρμακίδας ἀδινὸν ἔπος. vbi tamen sch. exponit ἀδιάλειπτον, id est mirum præ ira. G

Ἀδινὸς, pro ἡδὺ τι, inquit Eustath.) Suauis, Iucundus. vt ἀστρίδιον ἀδινόν. Cum hac autem significatione puto ab ἁδὸς potius deduci, i. gaudium, quam ab ἀδίνω deriuari; aspirãdum esse, si ἁδὸς aspirari debere dicamus.

Ἀδινὰ μῆλα, (Od. α. Μῆλ' ἀδινὰ πάλλοντα) Oues rõ magnas exponit Etym. Hesychius habet, ἀδινὰ, τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα, i. quæ domui non sunt magnæ. At Didymus ait esse λεπτὰ, i. graciles, respectu videlicet boum. (aut ἀδινὰ pro ἀδιαλείπτως, id est assidue. vel crebrò) Sic Tharæus apud Apollonium Argon. 1, ἀδινὰ κλάδοντας exponit λεπτὰ καὶ οὐ βαθέως, Leuiter & non profundè, vt H schol. annotat, qui in contraria significatione accipit. ‖ Idem Etymol. ἀδινὸν vult significare etiam ἁπαλὸν, id est molle & delicatum. Et Hesych. ἀδινὰν (ex Homericis locis opinor, μυρίων ἀδινὰν, & μελισσῶν ἀδινάων) exponit duobus modis, ἀθρόαν, item ἁπαλὴν. ‖ Idem Hesychius ἀδινὸν vult significare etiam λευκὸν, id est album. Sed hæ postremæ tres significationes, cui etymologiæ possint congruere, viderint illi aut qui illos sequi volent.

Ἀδινῶς aduerb. Confertim. vnde COMPAR. ἀδινώτερον, magis confertis gemitibus. Od. τ, Κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἢ, vt exposui modò ἀδινὸν στοναχῆσαι. Vel ἀδινώτερον miserabilius, cum Eustathio. ‖ Idem vult ἀδινῶς significare κόπτω. Il. τ, Μ ... ἀδινῶς αὐτὸν κόπτε, φάνη τε. vbi tamen in paruis scholiis exponitur Confertim & miserabiliter exclamauit.

Ἥβη, ης, ἡ, Pubes, Pubertas. Nam vtroque modo interpretatur Celsus apud Hippocratem, quum φησὶ ἡ ἥβη ἐν τῷ σώματι, reddit, Incipiente iam pube item Circa pubertatem. Sed hoc sciendum est, ἥβην significare & pubem, id est pilos qui pudendis succrescunt, & locum in quo succrescunt: & ætatem qua succrescere incipiunt, videlicet annum decimumquartum in maribus, duodecimũ in fœminis. Xenophon Apomn. 2, de Hercule, ἐπειδὴ δὲ παῖδες ἦσαν ἥβης, id est Quũ primùm pubescerent. Cicerone interprete. Frequens est autem apud poetas quoque hoc nomen (sicut & ab eo deriuata) & nominatim apud Homerum, qui sæpe ἥβης μέτρον appellat periphrastice ipsam ἥβην. Apud eundem (sicut & apud Hesiodum) legitur ἥβης ἀλωή. & apud Sophoclem ἀκμὴ ἥβης. Verum de hoc admonendos lectores censeo, Homerum, sicut & cæteros poetas, pubertatis tempus longius extendere, & quidem vsque ad ætatis florem interdum. Homerus certè non solùm ἀρτιθαλὲς tribuit ἥβῃ sed etiam ἡβώοντα, ἡβώωντα: addens ἥβῃ eius esse χαρὰ ἐστάμεν, Od. ι. Atque adeo Iliad. ν scribit, Κλῦθι, ἄναξ ἥβης, ἡ (vel in) ἥβης ἐστὶ μέγιστον. Vbi scholiastes exponit ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας. Ac verò in soluta oratione suam significationem vt plurimum retinet ἥβη, præsertimque in hoc genere loquendi historicis vsitato, οἱ δίκας ἀφ' ἥβης, οἱ πεπαυμένοι ἀφ' ἥβης, &c. his enim declarantur Qui ante annos decem pubertatem excesserunt, & Qui ante annos quindecim: Seu, Qui decimum, qui item decimumquintum à pubertate agunt annum. Xenophon Hellen. 3, ὅτι οὐ πάνυ ἐκκλησιάζοντες τοῖς ἐντὸς ἀφ' ἥβης ἦν τοῖς ἔξω ἀφ' ἥβης. Seruantur autem Lacedæmonii præsertim hunc morem numerandi annos ἀφ' ἥβης, in re militari: & primus quidem ac secundus delectus habebatur eorum quos dixi, videlicet primus eorũ qui erant ἐντὸς ἀφ' ἥβης, secundus eorum qui πεπαυμένοι: at tertius, qui τριακοντα, quartus, qui πεντήκοντα: quintus & postremus, (nec nisi rebus in summum discrimen adductis) eorum qui πάντες ἡλικιῶται (quod ætatis tempus qui excellerant, in militiam extra patriam proficisci non cogebantur: vt ex Xenophonte in Hellenicis discimus. Idem libro Hellen. 6, ὅτι οὐ πάνυ φανερὰ ἦν ἐξιόντα τοὺς ἔξω τῶν ἐντὸς λείπειν, μέχρι τῆς πεντηκοστοῦ ἀφ' ἥβης. Vbi lapsum esse Bud. pag 934, interpretantem A puberibus ad quadragenarios, ex iis quæ modò dixi, satis liquet. Cæterùm ἥβην in prosa suã significationem retinere vt plurimum dixi, non autem semper, respiciens cum ad alios locos, tum ad hunc Thucydidis, libro 3, pag. 63, αὐτοῖς τοῖς παῖσι τῶν ἐν ἥβῃ πρὸς ἑκατὸν ἀνδρῶν τοῖς μέχρις ἥβης θανεῖν. vbi scholiastes ἥβην in decimo octauo ætatis anno constituit. ‖ Ἥβην κτίσειν etiam, id est iumentis, tribui ab Hesiodo, testatur Eustathius. Addit verò tribui & ἡβώοντα dicantur ἡ ἥβη ab Homero. Cæterum ab ἡβάω deducit hoc nomen Eust. afferens ad confirmationem illud χαρὰ ἐστάμεν ἥβῃ quod ex Homero protuli supra. Addi verò possit & πολυήρατος ἥβη ex eodem, & eodem pertinens: si quidem τοῖς παλαιοῖς de hoc etymo credendum sit, quorum & Eustathius autoritatem affert. Hoc certè persuasum habeo, aut nullam aut hanc esse eius etymologiam. nam præ hac ridiculæ videntur illæ quas addit Etymologistes. Sed quid obstat quominus in primitiuorum numero vocabulũ hoc ponamus?

Ἥβη, Oblectatio seu voluptas conuiuialis. Schol. A Aristoph.

Ἥβη præter illas tres signif. sumitur & pro dea puberis, quæ Lat. Iuuentas, teste Cicerone. Interdum verò & Hebe, seruato nomine Græco. Hom. Il. ε, Τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσεν. Facit autem illam Iouis & Iunonis filiam, sicut & cæteri poetæ: sed vult præterea esse vxorem Herculis: in quo ei non assentiũtur posteri, qui eam volunt manere virginem, pocula diis ministrantem. Lege Eust.

C. Ἄκρηβος, ος, ὁ καὶ ἡ, ET ἀκρήβης, ου, ὁ, Qui est in summo B pubertatis, Qui est in prima pubertate. Vel, Qui primã pubem habet. ὁ ἔχων τὸ ἄκρον τῆς ἥβης. vel ὁ ἐν ἀκμῇ τῆς ἥβης. Vtitur autem τῷ ἀκρήβος Theocr.

C. Ἄνηβος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui pubertatem nondum attigit, Qui duodecimum annum non excessit: vt schol. exponit apud Theocr. Id. ιβ, Ἄμφω τώ γ' ἤτεον πυρρόπεζα, ἄμφω ἀνάβω. Virgilius tamen imitans dicere maluit, Ambo florentes ætatibus. Est AVTEM Ἄνηβος Doricum pro ἀνήβος.

C. Ἀφηβος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui pubertatem excessit. At Depuber C apud Lat. dicitur Cui ad pubertatem venire non licuit. Apud Suid. post ἀφηλικιώτης, & antè ἀφωνάζω legitur ἄφηβος, ἀπυής: pro quo scribendum est ἄφηκας: & tũc suo in loco erit, & expositio conuenient.

C. Ἐνήβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in pubertate est, Puber, Qui decimumquintum annum egressus est. oppositum τῷ ἀνήβος. Theocr. schol.

C. Ἐξήβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pubertatem excessit. Æschyl.

C. Ἐφήβος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui ad pubertatem peruenit: seu Qui in ipsa est pubertate, & pueritiam excessit, Puber, Ado- D lescens vsque ad virilem ætatem, vt B. exponit. Quod de virginibus etiam dici tradit Hesychius. Incipit fœmina ἐφήβος esse post completum annum duodecimũ: masculus post decimumquartum, vt ex Theoph. Institut. ciuil. annotatur. A Censorino ætas ea tribuitur anno decimosexto, vt videre est in ἐξέφηβος sequente. Athen. lib. 12, Τοὺς παῖδας μέχρι τῆς τῶν ἐφήβων ἡλικίας ἀλφιτόδιπνα φοιτεῖν. Xen. Pæd. 1, ἐπὶν δὲ ἐσιόντες εἰς τοὺς ἐφήβους. Ibidẽ, εἰς τοὺς ἐφήβους ἐξέρχονται. Herodian. l. 3 ἄγουσι καὶ τοὺς παῖδας εἰς ἡλικίαν ἐφήβων ἤδη πολλοῦσας, filios iam puberes. Autor Axiochi, ἐπειδὰν δὲ εἰς ἐφήβους ἐγγραφῇ, cuũ ascriptus fuerit in ephebos. Laert. 3 02, ὀξ ἐφήβων ἐγένετο, excessit ex ephebis. Lucian. ἡ δὲ ὀρχήσις ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χρυσοῦν πίνον, adolescentum virginumq; serie cõstat per manus reste ducta alternantium. Bud. interpr. ‖ Ἔφηβος dicebatur etiam poculum quoddã quod δρύστρις, & secundum Eust. ἐμβαδυλίπα alto nomine appellabatur: de quo suprà. Athen. lib. 10 & 11. At schol. Aristophan. in δρύστρις, addit ita appellatum quòd ἥβην antiqui vocarent τὴν περίοδον καὶ τὰς ὥρας. AT Ἐφήβη à Platone comico vocatur κρόκη. Poll. lib. 7.

C. Ἐξέφηβος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui pubertatem excessit. Cẽsorinus De die natali, cap. 5. De tertia autem ætate adolescentulorum tres gradus esse factos in Græcia, priusquam ad viros perueniatur: quòd vocent annorum quatuordecim, παῖδα: μελλέφηβον autem, quindecim: deinde sedecim, ἔφηβον: tunc septendecim, ἐξέφηβον.

C. Μελλέφηβος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui pubertatem ingressus est, Pubertati proximus, ὁ μέλλων εἰσελθεῖν εἰς τοὺς ἐφήβους. Cen- O sorinus De die natali cap. 5, μελλέφηβον vocari scribit eũ qui annorum est quindecim. Eust. ex quodam non nominato autore, de ætatib⁹, πῶν δὲ ἔδος [post παῖδας] ἡλικίαν, παῖς, ἄκα καὶ βούπαιδα καὶ ἀνὴρ παῖδα καὶ μελλέφηβον ἐκάλουν.

C. Σωέφηβος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui vnà pubescit, Pubertatis & adolescentiæ socius, Æqualis.

Ἐφηβότης, ητος, ἡ, Pubertas. Theophil. Institut. ciuil.

Ἐφηβία, ας, ἡ, Idem. Ephebia, Prima ætas adolescentiæ, & extrema pueritia, vt Donatus docet. Ἐφηβία (inquit H Bud.) Pubertas, Adolescentia. Status est τῶν ἐφήβων. Artemid. Oniroc. 30. ἐφέδρον δὲ ἡ ἐφηβία καιρὸν ὅστιν ὀρθοῦ εἴκοσι τινος καὶ ὀγδοήκοντα. Tempus erat annum, vt ibidem significatur, & in chlamydibus erant. Hæc Bud.

Ἐφηβικὸς, ὸν, ὁ, Ad ephebos seu puberes pertinens, vt ἐφηβικὴ παιδία apud Poll. Item ἐφηβικὸς in theatro locus ille dicebatur qui ephebis attributus erat ad spectãdum sicut βουλευτικὸς, qui βουλευταῖς: vt tradit Aristoph. scholiast. & Poll. Et τὸ ἐφηβικὸν neutro gen. Ipsi puberes, Ipsa pubes, vt τὸ στρατωτικὸν, ipsi milites, & τὸ δορυφορικὸν, ipsi satellites seu spiculatores. Luc.

Ἐφηβεῖον, ου, τὸ, Ephebeum. Vitruuius lib. 5, cap. 11, de palæstrarum ædificatione, In duplici autem porticu collocentur hæc membra: ephebeum in medio, (hoc autem est exhedra amplissima cum sedibus, quæ tertia parte longior sit quàm lata) sub dextro coryceum. Exponitur autem in vulg. lex. Locus puberibus exercendis cõstructus. Nisi forte aliquis malit esse locum ad spectãdum, vt dicitur ἐφηβικὴς πύλης in scena.

Ἐφηβόω, F. ώσω, Pubertatem ago, Pubesco, seu Puber fũ. Artemid. Oniroc. 1, p. 29, ἐφηβώσειν δοῦλος ἐὰν δόξῃ, ἐλεύθερος ἔσται. Idem 30, εἴ τις γεγονὼς ἤδη ἔχειν ἴδοι τὸν ὀφθαλμὸν, οὐκ αὐτὸς ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐφηβώσει. VNDE Ἐφηβώσις, εως, ἡ, q. d. Pubescentia, Ipse actus pubescendi. seu Pubertas, Adolescentia. Idem quod ἐφηβία. Epigr. ET Συνεφηβόω, Vnà pubesco seu adolesco. Plutar. Polit. Præcept. τὸ συνεφηβῶσαι καὶ συνεφηβῶσαι, φιλίας ἀρχὴν πεποίηνται· τὸ δὲ συνεφηβεῖν καὶ συνωφρυῶν ἐρᾶν ἄπορον λαμβάνουσι.

C. Ἐφήβαιον, ου, τὸ, Pubes, Pecten. id totũ quod est ab hypogastrio vsque ad pudenda, vt scribit Ruffus. Dicitur etiam ἥβη, & ὀπισθίον, vt Gorr. docet. Pollux dicit vocabulum hoc, medicorum esse proprium: idem significat quod ἥβη & ὀπίσθιον, vt iam etiã ostensum est. Dioscorides lib. 1, cap. 3, de meo, παιδίων ὑπὸ καταπλασθεῖσα ἐφηβαίοις ὤρα ἄγρυπνον. De quo Plinius lib. 20, cap. 23, Infantibus cum apio illitum imo ventri vrinas mouet. Ἐφήβαιον à Budæo exponitur Ventrale, Velamentum pudendorum, & idem quod κύπρος in illo Theodori apophthegmate quo Stilponem dicentem Phidiæ Mineruã nõ esse θεὸν sed θεᾶν, interrogauit an ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κύπρον ἔθεασατο. Ab Hesychio certè κύπρος exponitur τὸ ἐφήβαιον τῶν γυναικῶν: vt ἐφήβαιον hic sic Velamentum quod τῇ ἥβῃ obtenditur seu prætẽditur: illic autem pars corporis quæ τῇ ἥβῃ incumbit, id est imus venter.

C. Παρήβος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui pubertatem excessit, Cuius ætas defloruit. Epigr. πάντα γὰρ γεγόμαμεν, senilia tripudia.

C. Πρόσηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Adolescens, Puber, Qui pubertatem E iam attigit. v. l.

C. Πρωθήβης, ος, ὁ, ET Πρώθηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui primos pubertatis annos agit seu ingreditur, Puber, Adolescens. Il. θ. Παῖδας πρωθήβας πολεμοτόκους τε γέροντας. Od. ν, ἀμφὶ δὲ κοῦροι Πρωθήβαι ἕστασαν. Odyssea, Τοὶ μὲν Λαέρτης πρωτοπάτωρ ἐόσκε Πρωθήβῃ ἔτ' ἐόντι. Vbi Eustath. dicit fœmin. hoc esse à πρωθήβος, Atticè, sicut ἀθανάτη ab ἀθάνατος, & ἄπειπτη ab ἄπτοιπτος. Appian. apud Suidã κατέλεγε πρωθήβας οὐ πρὸς πολέμου πεπειρῶμένους.

Ἡβηδὸν, Iuueniliter, Puberum more, Petulanter. μετ' ἀχαλίνης καὶ ἀκόλασας. Suid. apud Herodotum. ‖ Ἡβηδὸν accipitur etiam eo modo quo πανδημεὶ, & Viritim apud Latinos, i. κατ' ἄνδρας, (vt dicitur κατ' ἄνδρας) Per totã pubem, Complectendo totam pubem. Herodotus Eratone, Συέφιος γὰρ ἀλουσίης ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἡβηδὸν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλάς, καὶ πένθος μέγα προσεθήκαντο, i. (Bud. interpr.) Omnes puberes rasitare capita instituerunt, magnumque luctum præferre. Lucianus, ἐγὼ δὲ κελεύω πᾶσι ἡβηδὸν τιμωρεῖν. Et apud Suidam, οἱ δὲ ἡβηδὸν ἅπαντας ἀποσφάξαντες, ὁ δὲ ἐλεύθερος πεύθοιτο τοῦ μὴ τῆς σφῶν ὑπαχθῆναι λόγοις, Omnem pubem. Philo De vita M. lib. 1, ἀποκτεῖνα ἡβηδὸν ἀφανίζουσα [πάθη] Vniuersam pubem. Et lib. 3, κατεσφάζοντο ἡβηδὸν εἰς τετρακισχίλιοι τῶν πρεσβυτέρων φιλτάτων, Puberes numero ad tria millia, paulo antè carissimos obtruncãt. Rursum lib. 1, τῶν ἐχθρῶν ἡβηδὸν ἀναιρεθέντων, omni hostium pube occidione occisa.

Ἡβάω ET Ἡβάσκω, F. άσω, ET Ἡβώω, poeticè, Pubesco, Adolesco. Od. ξ, Εἰθ' ὡς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη. Hesiod. Erg. Ἀλλ' ὅταν ἡβήσῃσι καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο. Xenophõ Pæd. 8, πᾶς τις, τὰ ἐν παισὶ νομιζόμενα καλὰ δι' ἃ κῶν κεκαρπώσεται, ἐπὶ τῇ ἥβησι, τὸ ἐν νεανίσκοις τέλειός τε αὐτὸν ἡγούμενος, τὰ ἐν ἀνδράσι. Thucydides lib. 5, ἀπέκτειναν τῶν Μηλίων ὅσοις ἡβᾶν ἔλαβον. Æschines, ὅσοι δὲ τῶν ἡβᾶν, qui iam biennium agunt supra puberem. ‖ Et metaphoricè apud Euripidẽ, ἡβᾶσι κακῶν, Malum tibi adoppp. iiii.

lescit, id est Inualescit, Crescit. ¶ Ab Hesychio exponitur etiam διαχώσεται, μεταστήσεται. A

Ἡβοπήρης, ής, ὁ, Qui pubescit, Puber, in Epigramm. Per ἡβοπήρας Suidas videtur intelligere lanuginem, seu pilos qui in pubescentibus erumpunt.

Ἡβητήριον, ου, τ, à Suida exponitur παιδοτριβεῖον. v.l. Ludus literarius, Locus exercitii literarii adolescentū. ¶ Exponitur etiam ἐπιτήδειον ab Hes. (item κατάλυσις) Locus amœnus, comparatus ad conuiuia agitanda (quales fere villæ apud Romanos, aut gymnasia, at quidam volunt) Plut. in Pomp. de Demetrio, ἐξ Ἑλλάδος ἐπιλεξάμενος ὁμέκτους τῆς Ῥώμης τὰ κάλλιστα θεάματα, καὶ τὴν ἡβητήριον τῆς κάλλους. Idem scribit Pompeio inuidiam conciliasse φ amicis exercitus curā mandaret, ἀνὴρ ἐπὶ τῶν ἐν τῇ Γαλάτῃ ἡβητηρίων μεταβαίνων ἀπὸ τῆς ῥωμαϊκῆς δίκης. Athen. l. 10 ex Herodoto de Myce ino rege Ægyptiorū, narrat, eum solitum noctu neque sine intermissione πίνειν καὶ ἀποτείνειν καὶ τὰ ἄλλα τὰ μάλιστα ἡδέα, ἐπὶ τὸν πύργον ἀνιέναι, καὶ σκώπτειν. Sic verò suprà ab Hesychio κῶμος exponitur ἀνάπαυσις καὶ σκέψις. Eurip. schol. exponens ἡβητήρια (de quo infra) ἡβητήρια dicit esse γυμνάσια seu loca πρὸς τὴν ἡδονὴν, siue ἐπιτήδεια idonea, Loca accōmoda ad indulgendū iuuenili genio. Eust. præterea annotat ἡβητήριον esse συμπόσιον: & interdū τὸ ἄπειρον σωματικῶν. Sic etiam Athen. l. 10, καὶ τὴν ἡβὴν δὲ πίνες αἱ ἑταῖραι εἰς χρόνον αὐτῆς, ἵνα δὴ τὸ ἡβητήριον καὶ θέσθαι τὰ συμπόσια. B

C. Ἐνηβητήριον, ου, τ, Locus amœnus in quo cōuiuia agitantur, seu ad conuiuia agitanda & genio indulgendum cōparatus, quales villæ apud Romanos. ἐπιλωχμήσεις, vt Suid. citans Herodotum, exponit. Herodotus Eut. de Mycerino rege Ægyptiorum scribit, dies noctesque sine intermissione πίνειν καὶ ἀποτείνειν, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἡδέα καὶ τὰ ἄλσεα πλανώμενος, καὶ ἀπιστάμενος τῇ ἐνηβητηρίῳ ἐπιτηδείωτατα. qui locus (paucis tamen verbis immutatis) idem est cum eo quem ex Herodoto apud Athen. in Ἡβητήριον adduxi: nisi quòd ἡβητήρια illic pro ἐνηβητήρια legitur. ita vt ἡβητήριον & ἐνηβητήριον idem sint. C D

Ἡβήτης, ου, ὁ, Adolescens, Qui pubescit, Puber, ἡλικίας, ἥλιξ. Hesych. VNDE Ἡβητικός, ἡ, ὸν, Iuuenilis Qui pubescentium seu adolescentium est. Xen. Hellen. 5, ἡβητικῶν καὶ θεραπευτικῶν καὶ ἱππικῶν καὶ πολεμικῶν ἔργων μετέχειν. Et quod apud Cicer. est Adolescentia. Gaza vertit ἡβητικὴν ἡλικίαν. ET Ἡβάτης in v.l. idem quod ἡβήτης, si mendum non est. E

C. ΑΝηβάω, ῶ, Repubesco, ad verbū, Reiuueneſco. Theognis, — οὐ γὰρ ἀεὶ βαῖς πίνειν ἐστὶ θέμις. Xen. Pædia 4, καὶ ἀνηβᾶν πάλιν δοκῶμεν. ¶ Νηβᾶν per metaphoram, Recreari, Renouari, Reuigescere, vt ait Budæus, citans hunc locum ex Themistii orat. 6, ἀλλὰ τὴν τῆς ἀκμῆς ἐπιλεγομένην καὶ τὸ σῶμα σωματοῦσθαι καὶ σωματοῦσθαι, καὶ τὴν ἡλικίαν σωματοῦσθαι. Habet tamen σωματοῦσθαι idem præfixam aliam præpos. σύν. Vt Συνανηβᾶν sit Simul reiuueneſco, seu renouor & reuigesco. F

Ἀνηβητήριος, ου, ὁ, Repubescens, Reuigescens. Eurip. Andr. οὐ γὰρ ἀρρὼς ἔστιν ἐμοί, Σχολῇ πολὺ ἔστιν· ἀλλ' ἀνηβητηρίαν Ῥώμῃ ἐπαγῶ λαμβάνειν, Recolligendus animus est Reuocandum in præcordia pectus. Ad verbum, Repubescēs & reuigescēs robur sumendū est. Annotat verò schol. posse (& quidem commodius) diuidi et iam, & ἀνὰ referri ad λαμβάνειν, vt sit ἡβητήριαν ἀνὰ τὴν ἀλκὴν λαμβάνειν, pubescens & reuigescens robur resumere. NAM Ἡβητήριος erit Pubescens, Vigescens ætate. ἀκμαστικός. G

C. ΑΦηβάω, q.d. Depubesco, Ex pubertate egredior. Vnde ἀφηβηκώς apud Suidam, τῶν ἡβηκότων ἀφηβηκώς, γηράσας. Et Ionicè ἀπήβηκως in v.l. pro eodem.

C. ΕΓΚΑΘηβάω, Pubesco, seu iuueneſco in, Pubertatē cōsumo in. Eurip. Hipp. Cor. Ὦ γᾶ καὶ ἔνερθεν, ὦ πόδον Τροιζήνιον, Ὡς ἐγκαθηβᾶν πόλλ' ἔχεις ἀδῆ κόμα, Quàm multa habes in quibus pubertatem beatè transigere licet.

C. ΕΦηβάω, Pubesco, Adolesco. vel q.d. Superpubesco. X. Pæd. 6, αἰσθὲ δὲ ὅτι ἐφηβῶντων ἔτεσι καὶ ἐφηβήσουσι καὶ ὅσοι ἐφηβήσονται in locum defunctorum alii suppululabunt, vel succrescent.

C. ΠΑΡηβάω, Pubertatem transeo, Florentes annos egredior, Vigorem ætatis exuo. idem quod παρακμάζω.

Laertius de Thalete, τοὺς μὲν ἀφ' ἑστίας ἀπαλλάττεσθαι αὐτὸν γάμους, Νῦν δὲ (ἔλεγεν) οὐδὲ πω καιρὸς ἐπὶ τὸν παρόντα, ἐγγαμοῦντας, φησὶν, Οὐκ ἐπὶ καιρός. i. Præcipiti iam iuuentute, Bud. interpr. Interdum accipitur pro Conseneſcere & è flore ætatis egressum in senectutem vergere. Thucyd. ἐπὶ τὸ ἡβήσκειν. i. Con ſenuistis, vt interpretatur Bud. non admittens Vallam qui vertit Ætate processistis. Luc. κνημᾶς δὲ καὶ ἀμφοτέρας καὶ ὀκνοῦντας ἀπὸ τῶν ἵππων, καθάπερ οἱ πανήβητοι.

¶ Ἡβήσκω, ῶ, Pubesco, Adolesco. idem quod ἡβάω, sed comicorum ferè proprium vocabulum est. Aristoph. Ranis, τὸν γὰρ ἐκείνου κάπι τοῦδε πάντ' ἀφῆβ. Pherecr. comicus apud Athen. libro 6, Κίσσα δ' ἐμὰ κατ' ἐμὲ γράμματα τὰ χρόνῳ δεκάς Ἡβήσκουσα καὶ πάλαι κεκμηκότα, modo pubescentes.

Η Θ Ω, Ἡθῶ, Colo. i. Per colū mitto, Saccello: idem quod ἀπολεῖν. Vnde est particip. ἡθῶν apud Hippocr. ἡθῶντα, vt Galen exponit. Deriuantur autem hinc ET Ἡθός ET Ἠθάω, idem cum suo primitiuo significantia, sed magis eo vsitata, præsertim verò ἠθῶ. Plato Tim. 163, τὰ δὲ πλεῖστα τούτων ἐκεῖ μιαίνεται ἀλλήλοις ξυμπιπτόντα ὑφ' ἡμῶν, ἐμπίπτοντα γὰρ ἐπὶ τὴν τῆς μαλακῆς χώρας ἡθῶν, id est colatæ. Et ἡθῶν ὄμβρος apud Athen. Vinum colatum seu saccellatum. Et ἠθῶν in v.l. Stillat seu quasi per colum distillat. B C

Ἠθμός, οῦ, ὁ, Colum, Qualus, Instrumentum ad percolandum aliquid aprum. Exponitur à quibusdam etiā Cribrum. Eurip. apud Poll. χαλκήρης ἠθμός, pro quo Athen. lib. 14 dicit κρατῆρα χαλκοῦν, crateſcilum aheneum. Ibi autem Pollux dicit esse vas culinarium: addens paulo post, ὁ μὴν πιθὸς ἐν μὲν τῇ ἐκφορᾷ τὸν ἠθμὸν κατέθηκε πρόχοον, ἐν ᾧ τὸν τῆς θυσίας ἀπόλλων ἐκπίπτει. Vbi intelligi potest ipsius vimine quales, columque e prelorum, vt Virg. in Georg. loquitur: per quem videlicet vinum è prelo quasi percolando distillat. Aristot. Œc. 1. ὑπὸ ἠθμῶν τοῦ οἴνου. Dioſc. lib. 1, cap. 18, ὁ ἠθμὸς ἀνιέντος, per colum foraminibus solutis amplisque peruium exprimunt, Hermol. interpr. Vel, Per laxa cribri foramina, vt cū Marcello vertit Ruell. Athenæus l. 1. de meatibus corporis aqua perfusis, ἐφεστῶσι τῷ ἠθμῷ τῷ ἐκκοσμοῦντι, καθάπερ ἐν τῷ κόσκινῳ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, vbi propriè colum significat, quippe cuius foramina cribri foraminibus minora sint. D E F

¶ Ἠθμὸς dicitur etiam pars nasi superior quæ superciliis proximè subiacet, quod ibi spiritus vsu eluti percolando attenuetur, ἀπὸ τοῦ ἐκπνεῖν τὴν πνοῆν, Poll. Vocabulum hoc aspirari annotat schol. Apollonii licet omniū quæ vidcrim exemplarium fides repugner, atque adeo cōpositum ἀπήθω. HINC Ἠθμοειδής, ές, ὁ, ἡ, Coli formam habens. ἠθμοειδὲς ὀστοῦν dicitur os illud quod ad summam nasi radicem intus fixum hæret, tenue & latum, & magno illi foramini oppositum quo e cerebro in nares excrementa descendunt: inde appellatum φ cribri modo pertusum sit pluribus locis. Alii spongiæ idipsum conferunt, & σπογγοειδὲς nuncupant. Gorr. ἠθμοειδὴ πύον, Gregor. De homine, vocat πῶν μύκητα. Budæus. ET Ἠθμάριον, ου, τ, diminut. Paruum colum, Saccellus. G

Ἠθμίον, ου, τ, Colum quo vina aut similia excoliturur. Bud. ex Hermol. Athen. l. 11, de poculorū generibus tractās, ex Hellanici Ægyptiacis adduci, Αἰγυπτίων τοῖς οἴκοις κάτω σιαλοχαλκῆ καὶ κύαθος χαλκοῦ, καὶ ἠθμίον χάλκεον. Vbi tamen colum significare non videtur, sed poculi genus, forsan simile aliquid cum colo habens. H

Ἠθμὸς οἴνου. Apud Theophr. De causis pl. l. 6, c. 24, ἡ δὲ αὐτὴ αἰτία καὶ τὸ ἄκρατον πιεῖν ἐκ τῶν ἠθμῶν λεπτοτέρου καὶ ὡς τὸ ὕδωρ ἄμικτον, quidam intelligunt vinum colatum seu saccis sparteis percolatum & castratū, saccatum Plinio. (Eiusmodi tamen in μὸς deriuata à verbis fieri nō solent, sed aut à nominibus aut verbalibus. Esset igitur à verbali verbi ἠθέω dicendum ἠθμός.) Gaza & Hermol. verterunt Vinum morale.

Ἠθητής, οῦ, ὁ, Colator. ἠθητὴς οἴνου, Colator seu saccellator vini. Bud.

Ἠθισμός, ἠθισμός, εως, ἡ, Colatio, Per colum transmissio. Aristot. Probl. ET Ἠθισμός, οῦ, ὁ, idem.

C. Ἀπηθέω, ῶ, F. ἀπήσω, Percolo, Excolo, Per colū traiicio, vel Transfundo traiiciens per colum. Dioſc. l. 2, cap. 90, εἶτα εἰς ὕδωρ διαγαγὼν ἀπήθησας. Et libro eodē, ἀπήθει εἰς ἕτερον ἀγγεῖον, In vas aliud percolato, vel In vas aliud per colum transfundito, aut traiicito. Eiusdem libri cap. 88, εἰς νενοσμωμένην θυίαν ἀπήθησον. At proximè præceu. cap. dixerat, καταχεε, scribens, καταχεε εἰς θυίαν νενοσμωμένῳ ἀπόγαιον. Alibi dicit διηθεῖν. vt capite 89, κηροῦ Τυρρίνικοῦ ὀλκὸς τέταρας ἐμβλητέον, καὶ διηθητέον. VNDE Ἀπήθημα, ατος, τ, Cremor percolatus, Quicquid percolatum est. in Hippiatria, τὸ δὲ πῦ ἐρέμνου ἀπήθημα χλιαίνου τὰ πόντζε. Et alibi, καὶ πόσιν διήθησον, καὶ τὸ ἀπήθημα δίδου διψῶντι τῷ ἵππῳ πιεῖν. A B

C. Διηθέω, ET Διήθω, Percolo, Per colum transmitto. Athen. l. 10, de confectione cuiusdam placentæ, πυρὸν ἐκπέσας τελέως, καὶ ἐμβαλὼν εἰς κόσκινον χάλκεον, διήθει & conjectum in cribrum æneum, percola. Aristot. in 2 Meteorol. διηθοῦ ὕδωρ γὰρ ὕδωρ ἁλμυρὸν γίνεσθαι τὴν θάλασσαν, de mari loquens & fontibus. Damasc. διήθεται μὲν γὰρ καὶ διυλίζεται διὰ τῆς γῆς τὸ παλαιότερον ὕδωρ, καὶ οὕτω γλυκαίνεται. Alexand. Aphr. Probl. lib. 1, τὸ κεφαλικώτερον ὕδωρ διὰ τῆς πόρων τῆς γῆς διηθεῖται, per meatus terræ veluti per colum transmittitur. Apud Herodot. autem διηθέω οἶνον, in v.l. exponitur Vino expleo. Et apud Plutar. οἶνον διηθεῖς πυρέσσοντι, Vinum stillas febricitanti. VNDE Διήθησις, εως, ἡ, Percolatio, Per colum transfusio seu traiectio. C D

C. ΕΓΣηθίζω, VEL ΕΣηθίζω, Colando infundo, Per colum instillo. Vnde ἐσηθίσαντες in lexico Herodoteo, quod ex ponitur ὑλίσαντες.

C. ΠΕΡΙηθέω, Colando circumfundo, seu Percolo. VNDE Περιήθημα, ατος, τ, Quod quasi per colum circumquaque distillat: seu (vt Bud. interpr.) Excolamentum, Percolamentum, ἠθητὸν ἀφέψημα. Galen. οὖρον ὀξὺ, τὸ περιήθημα τοῦ ἁίματος ἐν τῇ μεγάλῃ φλεβὶ. Idem, ὅθεν δὴ τὸ περιήθημα τῆς ἐν τῇ ἁίματι λεπτῆς καὶ ὀρροῶδους ὑγρασίας. Dioſcor. lib. 1, c. 102. de naphtha, ὅτι τῆς Βαβυλωνίας ἄσφαλτου περιήθημα. De qua Plin. lib. 2, cap. 105, Ita appellatur circa Babyloniam & in Austagenis Parthiæ, profluens bituminis liquidi modo. D

Η ΛΙΚΟΣ, Quantus. Plato Charmide, αὐτίκα εἰ σκηπτὸς ἡλίκος καὶ οἷος γένοιτο, statim si fies quantus ille & qualis euaserit. Vbi ἡλίκος de magnitudine corporis dicitur. Sic Aristot. ἔστι τὸ μέγεθος ὡς, ἡλίκον λεκτὰ, esse magnitudine quidem, [autem] quātum leonem. pro eo quod est, Esse leonis magnitudine. Sic apud eundem, διὸ καὶ τῶν ἐνεργειῶν ἕκαστον ἡλίκον μέγεθος ὄν. Dicitur verò & de aliis rebus: vt ἡλίκος πόνος, Plat. ἡλίκαι ἀνέρασαι, Demosth. & ἡλίκα ἀγαθὰ, Luc. Ita enim Plato in epist. ἰδέσθαι ὅσα τὰ μαθήματα καὶ ὁ πόνος ἡλίκος. Demosth. Pro cor. δίδωσι τοῖς τῶν ἀρετῶν ἀνέρασι ἀξίας τιμὰς μεγάλας· οὐδέφοιν ἐστὶ τις ἡλίκας. Luc. in vita sua, ἡλίκα τὰ ἀγαθὰ ποιεῖ λιθόξυστος ἠρώιδιος, αὐτὸν περιέρχεται. Et ἡλίκα ὅσα τὰ διάφορα. Demosth. ¶ Item ἡλίκος pro Quātus, id est Quàm potens, seu Quanta potentia præditus. Demosthenes Phil. 2, ἡλίκος ἤδη καὶ ὅσον κύριος ὢν Φίλιππος. E F

Ἡλίκος aliquando subiungitur nomini θαυμαστὸς, seu θαυμάσιος, & dicitur θαυμαστὸς ἡλίκος, vel θαυμάσιος ἡλίκος, sicut θαυμαστὸς ὅσος pro Mirus quantus, id est Mirum in modum magnus. Demosth. in Timocr. ἀθρόα δὸ ξόν τι θαυμαστὸ ἡλίκον. Sic Lat. Mirū quātum ex Liuio & Plinio affert B. p. 1096. Sed hoc addo. subiūgi & superlatiuo istud nomen: vt apud Luc. δεῖ δὴ σοι αὐτὴ τῷ μεγίστῳ πόνῳ μέγιστα ἡλίκα ῥηθέντα πάντα. G

Ἡλίκος pro Quantulus. Luc. in Herm. p. 110, πάνυ ὦ Ἑρμόπαιε ἡλίκοις ἡμᾶς ὀνοφαίνεις· οὐδὲ κῦ τὰ πυρμαῖα ἐκείνοις, ἀλλὰ χαμαὶ πάντα πάσιν ἐν χερσὶ τῆς γῆς.

Ἡλίκος pro ἡλικιώτης (id est Eiusdem ætatis) affert B. ex hoc Antiphontis loco. p. 109, ἀλλὰ μὴ λεπτὸν μετὰ τῶν ἡλίκων ἀκουσθῆναι ὅτι παῖς γυμνασίῳ: sed ego nihil obstare video quominus ἡλίκων genit. plur. sit ab ἥλιξ hac in significatione vsitatissimo. atque adeo quin inde fit, & Bud. illud imprudens dixerit, minimè dubitandum puto. H

¶ Πηλίκος, η, ον, Quantus: interrogatiua particula de quantitate continua, vt πόσος de quantitate discreta. Aristot. Metaphys. lib. 9, ὥσπερ αἰεὶ ἄλλου μεθοῦσ' ἐγνωρίσαμεν πηλίκοι ἐσμεν, τοῦ τὸν πῆχυν ὅτι τοσοῦτον ἡμῶν ὁτιοῦν ἀλλεύειν, i. (B. int.) perinde atque si alio nos metiente, quanti sumus ex eo disceremus, φ quotæ magnitudinis nostræ parti cubitus quadret, perciperemus. Paul. ad Gal. c. vlt. ἴδετε πηλίκοις ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα, quantis. i. quàm lōgis literis vobis scripserim. ¶ Πηλίκος, Quantæ ætatis, Quot annorum. Xenophanes Colophonius apud Ath. l. 2 Τίς πόθεν εἰς ἀνέρων; ποσα τις ἔτη ὀξὺ φέρεσκε; Πηλίκος ἦδ' ὅτε Μῆδος ἀφίκετο; Quantā ætatem agebat? Quot annos natus eras? in qua significatione accipitur etiam indefinitè positum. Aristot. Ethic. τὸ δὲ πάνυ ἕως αὖ ἢ πηλίκον, καὶ μὴ χωρεῖ ἐπὶ ὅσον τε μέγος, ἀυτὸ, quandiu aliquātulæ ætatis est, hoc est paruus. ¶ Interdum dicitur etiam ὅτι ποιοῦ, pro Qualis: vt πηλίκον εἶναι τὸ συμβεβηκός. VNDE Πηλικότης, ητος, ἡ, Quantitas, seu (indefinitè) Aliquantitas, Quanta seu aliquanta magnitudo aut multitudo. ET Ὁπηλικοτοῦν, Quantuscunque. Theoph. κἀν ὁπηλικονοῦν μέγεθος λάβῃ σιν. Aristot. in Phys. l. 16. Bud. A B C D E F G H

¶ Τηλίκος, η, ὁ, Tantus, (correlatiuum duorum præcedentium) de corporea magnitudine. Dicitur de ætate etiam pro Tantæ ætatis, vel Fiuς ætatis. Il. α, Μνῆσαι, πάρος εἰν θεοῖς ὅτι περ κλ' Ἀχιλλεῦ, Τηλίκου ὥς περ ἐγών, ὀλοῷ ὅτι γήρασος οὐδῷ. Od. ε, Οὐ γὰρ ὅτι τοσόσδε μάθον ἐπὶ τηλίκος εἰμί, nec dum enim tantæ ætatis sum qui. Od. α, οὐδέ πω σε χρὴ Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί, quoniam non amplius eius es ætatis quæ hoc ferat. Plato Apol. Socr. p. 13, Τοσοῦτον σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ τηλικούτου ὄντος τηλίκος ὤν; Tu me grandæuo iunior, Tu qui me Tātæ ætatis virū tanto interuallo sequeris. Pro quo dicitur ET Τηλικόσδε, Tantus tantæ magnitudinis. Autor Axiochi, δεῖ οὖν ἡμᾶς τηλικῶνδε τοῦ νοῦ καὶ γνώσεως ἔρως, intelligentiā & cognitionem rerum tantarum. De ætate etiam dicitur, vt præcedens tam minore quàm maiore. Plato Apol. Socr. p. 18, ἐμὲ δὲ τίνων οὐδὲν πιεῖν, καὶ τηλικόνδε ὄντα καὶ οὕτω πεπαιδευμένον ἔχοντα, Me tantæ ætatis hominem, Me qui eousque ætatis progressus sum. Me tam grandæuum. ITEM Τηλικοῦτος, idem quod præcedentia. cuius fœmininum est τηλικαυτη, neutrum τηλικοῦτο. Demosthenes contra Aristocr. ἕως μὲν ἐώσαν τηλικοῦτον αὐτὸν ἡλικος ἂν τε ἐδεῖ ὑπάρχειν, tantum, i. tanta potentiæ. Idem Olynth. 3, τηλικοῦτον ὄντ' ὑμῖν ὅστε. Idem, τηλικαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐστε δεινὰ ἐξεργάζεσθαι, tanta tórque. Quomodo sæpe coniungitur apud hunc autorem. Xen. Hellen. 6, p. 351, ὅσ' ἐκείνου ἀνὴρ τηλικοῦτος ὤν, καὶ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα δεδρακώς. de quo paulo antè, μεγίστου δ' ἐκείνου ὄντος καὶ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα, ἀ &c. tanta ac talia. Isocrates, τηλικαῦτα τὸ μέγεθος, tantæ magnitudinis. Æschines τηλικοῦτος τὸ μέγεθος κολαξ, Tantus adulator. Aristoph. τηλικοῦτον πλάσμα, Hermogenes τηλικοῦτος λίθος. Demosthenes τηλικαυτη δίκη. Sicut autem præcedentia de ætate etiam dicuntur tā minore quàm maiore, ita & hoc tam pueris quàm adolescentibus quàm senibus tribuitur. Plato De leg. 8, pag. 291, καὶ τοι χαλεπά γε ἐνίοτε οὐκ ἀν πτοῖς τ' ἐν τῷ δηλοῦν τηλικούτοις οὖσι τηλικοῦτος. cui similem locum ex eodem Platone citaui in τηλικος. Xenophon Pæd. 4, ἔστι δὲ τηλικοῦτος ὢν ὀρθῶς γενέσθαι, Vir eousque ætatis progressus pubescentem sepelui. Idē, ἡμεῖς τηλικοῦτοι ὄντες, δεινοὶ τὰ παίζειν ἦμεν, quum iuuenes essemus vt tu nunc es, Quum essemus eius ætatis cuius tu nunc. Plato Polit. 2, ὁ γε νέος οὐχ οἷός τε κρίνειν ὅ τι τὸ ὑπόνοια καὶ ὁ μὴ· ἀλλ' ἀεὶ τηλικοῦτος ὢν λάβοι ἂν πᾶς δόξαις, διεκεκίνηται τε καὶ ἀμπέπαται φιλεῖ γίγνεσθαι, sed quæ ea ætate perceperit, Quæ, dum eius adhuc ætatis est, imbiberit. Idem, ἀλλ' οὐ μὴ μνησθείης τηλικοῦτος ὢν ὦ Πῶλε, τὸ πάρος δρασίας ἀπεσβυτὸς ἠρώρεμος, quum eius adhuc sis ætatis, id est adhuc iuuenis. ET Τηλικουτσὶ pro τηλικοῦτος, Atticum est, vt οὑτοσὶ pro οὗτος. Aristoph. Neb. ὄντα τηλικουτοῖ, Tam grandem natu, Tanta ætate, Tam magno natu. Bud.

ΗΛΙΚΙΑ, ας, ἡ, Statura. Cui significationi ideo primum do locum, quòd quum dicimus quæ sit statura corporis, indicamus ἡλίκον ὄστι. (esse enim ἡλικία ab ἡλικος, & non contrà, extra controuersiam pono: quum alioqui nullum hac de re verbum apud grammaticos reperiam) Aptè autem hanc significationem sequi altera

videtur qua pro ætate ponitur, φ vtplurimum statura corporis aliquod ætatis præbeat indicium, licet alioqui non exactum. Atque hinc illa sunt fortasse, Grandis natu, Maior natu, Minor natu. Athen. lib. 13, ὥσπερ πινὰ ἡλικὸν, μέγαν πινὰ καὶ ἡλικίαν, ὁπηδεικνύω ὡς καλόν. Sic accipitur Matth. 6, Luc. 12 & 19. ἡλικία (inquit Hes.) μέγεθος σώματος, μέτρον π.

Ἡλικία, Ætas. Il. χ, Ἥ τοι ἡλικίῃ αἰδέομαι, ἠδ' ἠλικίῃ γῆρας. Xenophon Præd. 1, ἐπεὶ δὲ ἔχοιεν τὴν ἡλικίαν ἣν σὺ νῦν ἔχεις ἤδη. Vbi obserua (sicut & in sequentibus locis) ἡλικίαν cũ verbo ἔχειν, vt si dicas Lat. Eam habere ætatem, pro Ea esse ætate. Aristot. per appositionem dixit, πέντε μῆνας τὴν ἡλικίαν ἔχοντες ἰκανὴν ἔχουσι. i. Ætatem habentes quinq; menses, pro Ætatem quinq; mẽsium: i. Quinto suæ ætatis mense. Thucydides autem περὶ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν pro περὶ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχοντας dicit. Plut. in Fabio, ἡλικίας τε καὶ τῶν γηρῶν, ea forma qua dicitur Lat. Id ætatis pro Ea ætate. Ponitur & in plur. vt τῆς ἡλικίας ἐπέπυστο μεγαλαυχίας πρὸς ἀρετὴν, Plutarch. in Lycurgo. Sic apud Xenoph. infra. Cæterùm distinguuntur diuersi ætatis gradus diuersa ad nomen ἡλικία adiectione: vt sequentibus exemplis docebo. Plut. in Probl. Rom. ἐπὶ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἐχόντων. Cui παιδικὴ ἡλικία, i. puerili ætati, aptè (vt op. nor) subiungam τὴν ἐφ' ἑκάστῳ παῖδ' ὢν ἡλικίαν, ex Xenop. Hell. 5, ἦν υἱὸς τῷ Σφοδρίᾳ ἡλικίαν τε ἔχων ἐφ' ἑκάστῳ παῖδ' ὢν. Eodem pertinet quod idem in Cyneg. dicit, τὸν ἤδη ἐκ παιδὸς ἀλλάττοντα τὴν ἡλικίαν. Huic ætati subnectam, τὴν ἐγκύκλιον ἡλικίαν, ex Herodiano, lib. 3, ἄγων καὶ τὴν παῖδας εἰς ἡλικίαν ἐφιόντων ἤδη πελοιόντας, vbi Polit. vertit Filios iam puberes. Apud eundem Herodianum legimus ἀκμὴν ἡλικίας, item δ' ἀνὰ μὲν γυναῖκα αἰδοῖον ἡλικίας ἀκμαζούσας, necnon τὴν ἡλικίαν ἀκμάζος, quod Pol. vertit Integer ætui. (At de ἡλικία, quod sine adiectione ponitur pro adolescentia, vel iuuentute, aut generalius, pro adulta ætate, dicã infrà) Platoni autem ἡλικία μέση (media) dicitur simul & καθεστηκυῖα, in epist. At Thuc. simpliciter καθεστηκυῖαν ἡλικίαν dixit (οἱ ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ.) Galenus καθεστῶσαν ἡλικίαν pro plena & confirmata ætate, vt Bud. vertit. Cicero non solùm confirmatam ætatem, sed etiam Firmatam ætatem: quo & Virg. vitur. Sũt & qui καθεστηκυῖαν ἡλικίαν seu καθεστῶσαν, Firm. ætatem, item qui Constantem interpr. His autem addere potes ex Polluce de eo qui est firmatæ ætatis, ἐνταῦθα τὴν ἡλικίαν, & ὁ ἐν τῷ μεσεύοντι τῆς ἡλικίας, item ὁ ἐν τῇ κοινῇ τῆς καθ' ἡλικίαν ἀνάδασιν, item ὁ εἰς ἀνδρὸς ἡλικίαν ἐλθὼν λάβῃ. quorum tamen loquendi generum nonnulla apud classicos scriptores non inueniri existimo. Ætatem autem ingrauescentem, & vergentem ad senium, ita declarant. Xen. Hellen. 6, τοὺς μὲν γεγηρακότας ἤδη τῇ ἡλικίᾳ ἔχει, τοὺς δὲ οὔπω ἀκμάζοντας. Herodian., τὴν μὲν ἡλικίαν ἤδη μετεῖναι τῶν γηρακότων. Et γεγηρακότας τῆς ἡλικίας, Plato. Illam denique quæ non iam vergit ad senium, sed ipsum attigit, id est ætatem senilem, aut etiã extremæ senectutis, his modis significant: Aristophanes Nubibus, γεγηρακὼς ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας. Plut. Cam. ἡλικίας ἤδη πρὸς γηρῶς. Plato in epist. ἡλικίαν πρέσβυν ἥκων. At verò alibi dixit eleganter non ipsum hominem esse πρέσβυν ἡλικίας, sed ipsam hominis ἡλικίαν (id est ætatem) esse πρέσβυν τοῦ βίου, ἐγγὺς δὲ θανάτου, qui locus habetur in Apologia. Hæc autem loquendi genera, non omnia quidem, quibus ad hæc significanda vtuntur Græci scriptores, sed omnium saltem vsitatissima esse dico: cætera diligentiæ lectorum relinquens: sicut & illa quibus nomen ἡλικία non adhibetur, quæ huius loci non sunt) idem alioqui significantia. Vnum adiio, Herodianum, quum dicit αὐδρα τὴν ἡλικίαν σεμνὸν, & ἡλικίᾳ σεμνοτάτῃ, item ἡλικίας σεμνότητα, ad senilem grauitatem mihi videri respicere.

Ἡλικία, Adolescentia, Iuuentus, Florens seu vegeta ætas, Ætatis vigor. Aut etiã Adulta ætas. Vnde οἱ ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Gall. ad verbum, Ceux qui sont en aage, vel Ceux qui sont d'aage. Plut. Lyc. μέχρις οὗ ἀδελφιδοῦς ἐν ἡλικίᾳ γενόμενος τεκνώσῃ διέφθειρεν τῆς βασιλείας. Et εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν, Aristot. Rhet. vt Veniv en aage. Thuc. l. 8, pag. 28, ξυνωμοσαν δὲ καὶ Σαμίων πάντες τὸν αὐτὸν ὅρκον οἱ ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Plato in Char. ἀλλ' οὔπω ἐν ἡλικίᾳ ἐστὶν ὥστε εἶναι σε ἀπέναι. vbi ἡλικία exponitur Adolescentia, vt sit, Nondum adolescentiam inierat. Apud Polyb. autem, εἰ μὴ τὸς ἐν ἡλικίᾳ καταλειπόμενος καὶ τύχῃ παρὼν ἔσται, redditur Pubertas: vt sit, Siquem filium puberem reliquerit. Apud Xen. ἐν ἡλικίᾳ γενόμενος v. l. interpr. Ætate florens: & apud Æschinem οἱ ἐν ἡλικίᾳ, Floridi ætate iuuenes. (Sed Lat. potius dicitur Florentes ætate quam Floridi.) De fœminis etiam dicitur, vt αἱ δὲ ἐν ἡλικίᾳ γυναῖκες apud Plut. in Rom. quod redditur, Mulieres ætate adulta. At verò apud Synes. epist. 3, αἱ ἐν ἡλικίᾳ, adolescentulæ. ‖ Sæpe autem ἡλικία dicitur peculiariter de ea ætate quæ bello apta est. (qualis est ea quæ florens dicitur.) vnde est apud Demosth. Phil. 1, ὁ μὲν χρήματα ἔχων, εἰσφέρειν ὁ δ' ἐν ἡλικίᾳ, στρατεύεσθαι. Dicitur verò & ἡλικία στρατεύεσθαι (vt mox declarabo, vbi agam de ἡλικία iuncto cum infinitiuo) item ἡλικία στρατιωτικὸς: cui opponitur ἡλικία ἀγράντος, item ἀπόμαχος, & ἄμαχος, & ἀπόλεμος, &c. ‖ Ἡλικία, item (sicut Lat. Iuuentus) Iuuenum multitudo. Thuc. 8, pag. 26. 4, καὶ ἡλικίας εἶναι σὺν τοῖς ἐπίσχον ἑώρων ἐπαφίχουσαν. Sic lib. 3, τὰ ὑπὸ τοῦτων ἡλικίαν ἡμῶν διεφθαρμένα. Sic & lib. 6, pag. 106, atque alibi. In hoc autem nominis istius vsu Thucydidem imitati sunt cum alii tum Plutar. vt quum in Fabio scribit, οὐ γὰρ ἠπίστει ὄψεσθαι τὴν πόλιν, ὃν τοσαύτῃ σταλεῖσαν ἡλικίᾳ.

Ἡλικία alicubi ponitur contrà pro ætate senili (meo quidem iudicio) vt quũ dicit Luc. λυθεὶς ὑφ' ἡλικίας, quæ tria verba nos vnico exprimimus *radoter*. Huc autem pertinet quod ex Herodiano attuli paulo antè, σμικὸς τὴν ἡλικίαν &c. Idem verò libro 7, dicit, δι' ἡλικίαν οἴκοι μεμενηκότα, apertè vocans ἡλικίαν ætatem emeritã.

Ἡλικία cum infinitiuo vel genitiuo: vt ἡλικίαν ἔχει στρατεύεσθαι Herodot. pro τοῦ στρατεύεσθαι, Ætatem habet militandi. i. aptam militiæ, vel militarem. Cum genit. autem, vt ἡλικίαν ἔχουσι γάμου. Demosth.

Ἡλικία, Ætas. i. Seculum. Dem. Epitaph. εἰς τὴν νῦν ζῶσαν ἡλικίαν ὁ χρόνος ὥσπερ γαμεῖ ἡμᾶς. Plut. Per. πολλοὺς ἐμ πόλεσιν ἡλικίας τοῦ αἰεὶ Σαμίων πολεμεῖν.

Ἡλίκιος, ὁ καὶ ἡ, Qui eiusdem ætatis est, Coætaneus, Æqualis. idem quod ἡλικιώτης, de quo infrà. Xen. Polit. Laced. οὐς τὸ πολὺ εἰς ἄλλους ἀλλοίους συνιόντας, μετ' ὧν περ καὶ ἐν ἡλικίᾳ παῖδας ἔτι γενόμενοι, æquales plerunque conuersantur cum æqualibus. Aristot. Ethic. 8, ἡλίκοι γὰρ ἡλικιῶτας, καὶ οἱ συνήθεις ἑταῖροι. æqualis enim æqualem consectatur, & consuetudo amicos facit, vt Bud. C. pag. 994, inter Peripateticæ βεβαιότητος exempla alia hoc etiam interpr. Idem Rhet. 1, ἡλίκοι ἡλικιῶτας πέφυκεν καὶ ἀεὶ πρὸς ἀλλήλους. Et Rhet. 2, ἡλίκους δὲ λέγω, ἡλικιώτας, πολίτας, ἡλικιῶτας, συγγενεῖς. Plato, ἡλίκοι μὲν γὰρ ἡλικιῶτας ἀλλήλοις καλόν. Et ἡλίκος δρῦς, æqualis quercus. Apud Apoll. Arg. lib. 2, hamadryas quædam nympha Rhœcum obsecrat, Μίμνε μένων σκιερὸν δρυὸς ἡλίκος, ἣ ὅτε πυκνὸν Αἰθέρα πεῖθε κορυφῇ, ne succidat æqualem stipite quercum, vt Statius dicit, æqualem sociatam palmite vitem Vlmus amat.

Composita partim ab ἡλικία, partim ab ἥλιξ.

C. Ἀμφήλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Adolescens, Ad iustam ætatem accedens, in vulg. l. Pollux autem Phrynichum iuuenes mulieres appellasse ἀμφήλικας testatur: & Pherecratem, eam quæ prouectioris esset ætatis, ἀμφηλικωτάτην. sicut & Cratinum, ἀμφήλικα vocasse vetulum. Vide Ἀφήλιξ.

C. Ἀφήλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui florentes annos exegit. Idem quod ἀφηβος, seu πρεσβύτερος, vetulus. Ionicum esse Aristoph. schol. annotat. Luc. γέρων καὶ ἀφήλιξ. Vnde ET Ἀφηλικίστερον apud Herodotum (Ionicè pro ἀφηλικέστερον) exponitur πρεσβύτερον. ‖ Ἀφήλιξ dicitur etiam Impuber, Qui legitimam adolescentis ætatem nondum attigit, ὁ μηδέπω τῆς ἐννόμου ἡλικίας πᾶς, vt à quibusdam vsurpari Suidas annotat: quem tamen huius vocabuli vsum improbans, ὅθεν πρεσβύτερον accipi vult: licet exempla quæ ab eo adducuntur, id non cõfirment. Sunt autem hæc, ὁ δὲ Κῶμος τις μὲν ἀφηλικιέστερος ἀφῆκε τῶν στρατιωτῶν, τοῖς δὲ τὸν στρατεύσιμον ἡλικίαν ἔχοσι θάττον τέθνηκεν, eos qui erãt ætate nondum apta militiæ aut ætate emerita. quibus opponit τοὺς στρατευσάμενον ἡλικίαν ἔχοντας. Arrianus, παῖδος γὰρ ἐκείνου ἀφήλικος ὑπηροπιόνειν τε αὐτὸ ἔμελλον, quum tutores seu curatores futuri essent filii ipsius impuberis adhuc. Et iterum, τὸν μὲν νεανίαν, τὸν δὲ ἀφηλικέστερον, al. erũ adolescentem iam, alterum impuberem. In Pand. (inquit Bud.) identidem minor, id est νεός, sic appellatur, seu ἄνηβος, Impuber. Hæc Bud. A Theophilo in Instit. ciuil. ἀφήλιξ dicitur ὁ τὴν ἥβην μὴ ἐπιβεβηκὼς, ἥβην δὲ τῶν εἴκοσι πέντε ἐνιαυτῶν· ὧν ὑπερβεβηκότες οἱ κουρεῶτορες, qui pubertatis quidem annos excessit, at curatorum tutelæ adhuc subiectus est.

C. Παναφήλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui caret æqualibus & sociis. B. apud Hom. Il. χ, Ἦ μαρ δὴ ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα πόθησε. id est (inquit Eust.) τῶν ἡλικιωτῶν ἀπαίστων ἀπολελαυκὼς, vel prorsus ἀφήλικα, quasi ad impubertatem (id est ἀφηλικιότητα, vt ipse loquitur) accedat etiam orbitatis calamitas.

C. Εἰνήλικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Puber, Qui iam quasi in pubertate est, Qui ad pubertatis annos peruenit. idem quod ἔνηβος, adolescens, adultus. Plut. καὶ τὸν Εὐμήλου τὸν τῶν βασιλείαν ἔτι ζῶν ἐνηλίκου γεγονότα παρεδώκα. Alibi, ὁπηνίκας τοῖς ἐνηλίκοις παῖσι τὴν Τιμοκλείας. Idem De charit. fraterna, loquens de eodem Pisistrato, ὁπηνίκα ἐνηλικίας οὖσι τοῖς υἱοῖς. Alibi opponit τῷ ἀρτιφύτῳ, in Cat. de filio Catonis iam vxorem habente.

C. Ἐφήλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui adolescentiam seu florentem ætatem attigit. idem quod ἔφηβος. In vulg. l. exponitur Coætaneus.

C. Ἰσήλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Par ætate, Coætaneus, Æquæuus. Idẽ quod ἥλιξ & ὁμήλιξ.

C. Μεσήλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui mediæ ætatis est. idem quod καθεστηκὼς & μεσηνὴς apud Hippocratem. Et μεσήλικες ὀδόντες apud Artemidorum Onirocrit. 20, οἱ κυνόδοντες, vt annotat Bud.

C. Ὁμήλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui eiusdem ætatis est. idem quod ἥλιξ & ἰσήλιξ, Coætaneus, Æquæuus. Od. ο, — ἀπὰρ καὶ ὁμήλικες ἔσαν· Ἤδε δ' ὁδὸς καὶ μάλιστ' ὁμοφροσύνην ἐνέποιει. Od. π, Ἐν δήμῳ Ἰθάκης μετ' ὁμήλικας ἔμμεν' ἄριστον. Bud. ex Philone, εἰκὸς γὰρ, ἀμφὶ δ' ἀναγκαῖος, ἀνὴρ ὁμοῖος συνωπαδεῖν παῖς τέχνῃ ὡς ἀν ὁμήλικας. VNDE Ὁμηλικία, ας, ἡ, Ætatis æqualitas, Eadem ætas. Iliad. ν, Εἰ δ' ὁμηλικίην γε φυλόμεθα πρὸς ἀλλήλους. Id. ψ, pari ætate. ὁμοία ἡλικία, vt Eust. exp. At Il. γ, accipitur pro ipsis æqualibus seu coætaneis. dicit enim Helena, γνωτοί τε λιποῦσα, Παῖδά τε τηλεγάτην, καὶ ὁμηλικίην ἐραπιήν, æquales meas.

C. Παρήλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui præcipiti seu vergente ætate est, Qui è floreente ætate egressus senescit, Vetulus. idẽ quod πάρηβος & παρεκμαζῶν. Plut. Apophth. μῦθος αὐτῷ παρήλικος μὲν οὔσης, δεδιώσαι δὲ αὐδεὶ βυλόμενος. Idem in Alexandro, τὸν βουκεφάλα φειδόμενος, ἤδη παρήλικος ὄντος. VNDE Παρηλικία, ας, ἡ, Ætas præceps seu vergens, Ætas senescens aut defloresceus.

C. Συνήλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ. Coæuus, Coætaneus, Æqualis. idẽ quod ἥλιξ, ἰσήλιξ, & ὁμήλιξ. Citat Poll. ex Eupol. συνήλικα παιδάρια, coæui pueri, Danielis cap. 2.

C. Ὑπερήλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui ætatem excessit. Bud. ex Greg, μηδὲ γὰρ αὖ ἵππον θερμὸν καὶ ὑπερήλικα ὀνειρεῖν χαλινοῦ πεφανῆδα δίχα πιὸς κολακείας, id est qui nõdum pullus est, & in ea ætate quæ domari potest. ET Ὑπερηλικίωσις, εως, ἡ, Ætas extrema, Ætas prouecta. v. l. mendosé.

Ἡλικιώτης, ου, ὁ, Coæuus, Coætaneus, Æqualis. idem quod ἥλιξ. Aristoph. Neb. μετὰ σάφρονος ἡλικιώτου. Plato, ὁ ὁμὸς ἡλικιώτης. Apud eundem datiuo iungitur, teste Budæo. Aristot. Pol. 7, ἢ τε δὴ αἰτίας ἥπερ ὑπάρχει πᾶσι τοῖς τυπὸς ὁμοῖοις ἡλικιώτοις: sicut Xen. suprà dixit μετὰ τῶν ἡλίκων ἑλληνικῶς αἰδῶ παρεχόμενοι. Appellat autem hic ἡλικιώτας quos paulo ante συγκαταβαίνοντας τῇ ἡλικίᾳ ὀδὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν, & οὐ λίαν ὑπολειπομένους τῇ ἡλικίᾳ. Ab eodẽ in Ech. fratres quoque dicũtur ἡλικιῶται, quòd eiusdem ferè ætatis sint. Fœm. gen. est ἡλικιῶτις. Luc. ἡ Εὐρώπη κατηλεύθη ὅθι τὴν ἡλίου τὰ ἡλικιωτίδας περιλαβοῦσα. i. secundum Homerum, ὁμηλικίων ἐραπιήν. Et ἡλικιῶτις ἱστορία apud Plutarch. Pericle, Historia eiusdem ætatis, quæ scribitur ab illis qui eodem tempore viuunt quo ii de quibus scribitur. Coæua aut æqueua historia dici possit. ἡ δὲ πρόσθεν (inquit) καὶ τὴν βίων ἡλικιῶτις ἰσοῦ τὸ μὴ φθόνοις καὶ δυσμενείαις, τὰ δὲ χαριζομένη καὶ κολακεύουσα, λυμαίνεται καὶ διαστρέφει τὴν ἀλήθειαν. Cui opposita ea quæ scribitur ab illis qui sunt ὕστερον γεγονότες τὸν χρόνον. Et ἡλικιῶτις δὴ οἰκήτορων πόλις apud Pollucem, æqueua incolis vrbs, quæ incolarum ætate extructa seu statuta est: cui opponitur ἀρχαία, synonyma sunt, νεόκτισος, νεοργὲς, νεοκατάστατος.

Ἡ ΛΙΟΣ, ου, ὁ, Sol. Od. δ, ἄφαρ δὲ οἱ ἄγγελος ἦλθεν Ἥλιος. Æschines, ἀφ' ἡλίου αἰώνος μάχεσθαι δυνάμενον. Athen. lib. 12, πρὸς αὐτῶν οὔτε ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον οὔτε δυόμενον ἑωράκασι, nec orientem solem nec occidentẽ. Idem lib. 1, ἥλιος δ' αὖτε μάλ', κοὐμεῖς δ' οὔ. Xenoph. Hell. 7. μικροῖς πρὸς δύσιν ἡλίου, Paulo ante solis occasum. Plutarch. Pericle, τὴν μὲν ἥλιον ἐκλιπεῖν σωιέειν καὶ γνέεσθαι σκότος. Xenophon Hellen. πρὸς ἡλίου ἔκλειψιν. Plut. τὸ ἥλιον ἐκφανέν τε πρὸς κυνοῦσας. Idẽ, τὸ ἡλίου βραδύνασιν. Theophr. λεπίζοισι τὸ πρὸς ἥλιον μέρος. Plinius, Aperitur picea à parte solari. ‖ Apud Sophocl. autem Electra. Τοιαῦτά σου παρόντος ἡνίκ' ἡλίῳ δείκνυσι πυῦρ ἐκλύσω ὀξηχρόμενος, schol. exponit ἡμέρᾳ. Sed nihil obstare videtur quominus hìc quoque ἥλιον interpretemur solem. ‖ Ἥλιος, Soles, Æstus. v. l. ex Thucydide. Deriuãt antiqui ab ἅλς, πρὸς τὸ οἰκειοῦσθαι τῷ ἁλί, vt refert Eustathius. Nam ET Ἅλιος Doricè pro ἥλιος dicitur, longo tamen α, secus quàm in obliquis ab ἅλς. Poeticè autem inserto ε per epẽthesin dicitur ET Ἠέλιος. nisi cõpositum quis cum grãmaticis existimet ex ἠώ & ἕλιος, quasi ἠοῦ ἕλιος ἔχων. Od. γ, Ἠέλιος δ' ἀόρουσε. Od. ι, ἠέλιος μεπεινάστο βέλυτόν δέ. Od. β, Δύσετό τ' ἠέλιος. Il. α, ἐς ἠέλιον καταδύντα. Hesiodus λαμπρὸν φάος ἠελίοιο.

C. Ἡλιόβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui solis radiis quasi feritur, Soli expolitus. Theophrastus, συμβαίνει γὰρ τὰ μὴ ἐν τοῖς ἀλεεινοῖς καὶ σκιώδεσι καὶ λεπτογείοις καὶ ἡλιόβολοις.

C. Ἡλιοειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Solis formam habens, Soli similis. Philo libro 1, De vita Mosis, loquens de columna seu nebula columnam referente, quæ Israelitis dux itineris erat, ἡμέρας μὲν ἡλιοειδὲς ἐκλάμπουσα φέγγος, νύκτωρ δὲ φλογοειδές. Idem l. 3, κατὰ τὴν ἐπιβολὴν ἡλιοειδοῦς φέγγους, Instar solis lumen effulgens. VNDE Ἡλιοειδῶς, Instar solis. Theoph. epist. 15, τὸ δὲ ἔλαιον ὅτι χρόμενον, ἡλιοειδῶς ἐπιστρέφει.

C. Ἡλιοκαής, ές, ὁ καὶ ἡ, ET Ἡλιόκαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exustus in sole, Celt. Solibus perustus, Horat. ὄρακον ἡλιοκαές, apud Dioscoridem. Et apud Lucianum in Lexiph. ναὶ δὴ καμός ὅτι χρείεται τὸ ἡλιοκαές, καὶ πρὸς τὴν ἥλιον ἔρεται. Quod verò Theocritus in Bucoliastis dicit, ἰφὶ ἡλιόκαυστοι. Horat. imitatus reddidit, Perusta solibus, de vxore rustici. EST autem ibi Ἀλόκαυστος Doricum, pro ἡλιόκαυστος. Ab ἡλιοκαὴς autem EST Ἡλιοκαία, ας, ἡ, Ardor seu æstus solis, Insolatio. Laer. de Zenone, ἐχαιρε δὲ (φασὶ) σύκοις χλωρεῖς καὶ ἡλιοκαίᾳ.

C. Ἡλιοκάμινος, Fornax solaris, Heliocaminus, Plin. Est autem solare vaporarium in aprico loco positum ad calorem solis excipiendum. Bud. Pand. Ἡλιοκάμινος, Solaris caminus, Locus concameratus, totus soli expositus. V. l. ex Plin. iun. Epist.

C. Ἡλιοκανθαρος, Solaris scarabeus, Tertulliano: non is qui à Nigidio Lucanus vocatur, sed qui è fimo ingentes pilas auersis pedibus volutat, ob idque κοπρεῶν dictus est ab Hippocr. Alex. Trall. ὁ ἡλιοκανθαρος θεραπεύει πυρετὸν παίζοντα. Plin. lib. 11, cap. 28, & lib. 30, cap. 11, de remediis in quartana, Scarabeũ qui palulas voluit: propter hunc Ægypti magna pars scarabeo, inter numina colit, curiosa Apionis interpretatione, qua colligat solis operum similitudinem huic animali esse, ad excusandos gentis suæ ritus. Vide Eus. De præpar. Euang.

C. Ἡλιομανής, ές, ὁ καὶ ἡ, Insano solis amore captus. Cicadæ id epitheton est, quoniam ὀδημαίνεται τῷ ἡλίῳ. Suid.

C. Ἡλιόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Solis formam habens. Athen.

C. Ἡλιόπους, idem quod ἡλιοειδέστερον maius. Gorr. ex Diosc.

C. Ἡλιοσκόπος, Solem spectans. sic dicitur tithymalli species quædã: quoniam (vt Dioscorides docet l. 4, cap. 65) συμβαδιφέρεται τοῦτο ἡ κίμινδη τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει. quam Plinius nomen accepisse scribit, quoniam capita cum sole circumagit. Helioscopium apud eundem Plin. lib. 22, c. 21, heliotropii species est.

C. Ἡλιοστερής, έος, ὁ καὶ ἡ, Sole priuans. Soph. Œdip. Colon. κρατεῖ δ' ἡλιοστερὴς Κωνῶπος Θεσσαλὶς τὴν ἀμπέχει, Pileus Theſſalicus ad prohibendos ſolares æſtus. quem Callim. vocat πίτηρον ἄλκαρ. erant enim pilei Theſſalici lati & prominuli.

C. Ἡλιοστροφὲν à quibuſdam dictum eſt τὸ ἡλιοτρόπιον μέγα, vt Dioſcorides ſcribit. Plinius tamẽ helioſtrophion & tricoccon genera facit duo heliotropii. Hæc Gorr. Apud Dioſc. tamen legitur ἡλιοτρόπιον, apud Plin. autem helioſcopion, vt iam annotaui.

C. Ἡλιοτρόπιον, ν, τὸ, Herba ſolaris, Celſo: Herba verrucaria, Marcello empirico: Heliotropium Plinio. dictum (vt Dioſc. teſtatur lib. 4 cap. penult.) ἀπὸ τοῦ σημαίνειν τὰ φύλλα τῆς τοῦ ἡλίου κλίσει. Idem Plinius lib. 25, cap. 41, ſcribit, abeuntem ſolem intueri ſemper, omnibuſque horis cum eo verti, vel nubilo obumbrante. Et lib. 22, cap. 21, Heliotropii (inquit) miraculũ ſæpius diximus, cum ſole ſe circumagentis, etiam nubilo cie. tanius fideris amor eſt: noctu velut deſiderio contrahi cæruleum florem. A Nicandro vocatur ἡλίου τρόπαις ἐπώνυμον ἔντος. Genera eius duo à Plinio ponuntur, tricoccum & helioſcopium: à Dioſcoride maius & minus. ‖ Heliotropion dicitur etiam gemma quædam à Plinio lib. 27, c. 10, eam ob rem (vt ibi docet quoniam) deiecta in vas aquæ fulgorem ſolis accedentem percuſſu ſanguineo mutat. Eadem extra aquam ſpeculi modo ſolem accipit, deprehenditque defectus, ſubeuntem lunam oſtendens. Naſcitur in Æthiopia, Africa, Cypro, porracei coloris, ſanguineis venis eiſſincta. ‖ Ἡλιοτρόπιον, Solarium, Vas horoſcopon, ſiue Locus in quo horæ ad ſolem denotantur, verũ to vmbram faciente; vel pinnula: quòd videlicet vmbra illa ad ſolis curſum & ipſa circumagatur. Athen. lib. 5, καὶ οἱ τὴν ἀστρολάβον τὸν ἐκ τοῦ καὶ τὴν Ἀρχεδίνεω ὀπτομεμιμημένον ἡλιοτρόπιον. id eſt (B. interpr.) Et in lacunari, ſphæra ad imitationem eius ſolarii efficta quod in Achradina ſitum erat.

C. Ἡλιοφαὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Solarem ſplendorem habens. vel A ſole illuſtratus. VNDE Ἡλιοφαείας, ας, ἡ, Solaris claritas.

C. Ἀνήλιος, ν, ὁ καὶ ἡ, Sole carẽs, Solis expers, Opacus. Soph. Œdip. Col. πανάβατον θεοῦ φυλλάδα μυρσινόκομον ἀνήλιον, αἰθέμενός τε πάντων χειμώνων. Vbi imitatur hac Homeri, Τίω μὴν οὔτ' αἴεμων δίχα μῶνος ὀχέοι, οὔτε τοῦ ἡέλιος φαίδων ἀκτῖσιν ἔδαμεν. Et ἀνήλιος ἀὴρ apud Nazianzenum, Lumen non productum a ſole. PRO QVO Ἀνάλιος, Doricum eſt.

C. Ἀνθήλιος, SIVE Ἀντήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Soli obuerſus, Soli oppoſitus. Soph. Aiace, Οἱ δ' ἑσπέριοι ἀγῶνες, οἱ δ' ἀνθήλιοι Ζηπέτου, alii occidentales anfractus, alii eos ſcrutamini. ‖ Ἀνθήλιοι dicuntur etiam gemini ſoles, vt exponi Bud. Apud Suidam ἀνθήλιος dicitur etiam luna: item ἀπόσκιασμα τῆς τοῦ ἡλίου αὐγοειδοῦς: interdum vero & τὸ ἡμιμόριον, vel αἰπέλασμα, vt Theopomp. ‖ Ἀνθήλια vocantur quoque νέφη φρυγύλα αἰπόλαμπτα τοῦ ἡλίου, ἅτε δοκοῦν ἡλιοειδῆ ὄντα, ἡλιοειδῆ), quæ & παρήλια, vt Arati ſchol. annotat: ſeu (vt alii exponunt) τὰ ὀπίσκιαστα τοῦ ἡλίου νέφη, nubes ſolem obtenebrantes. ‖ Ἀντήλιον vocari etiam δόρυμα ἀθὲ τὰς ὄψεις ἠλίωπτον, ex Ælio Dionyſio tradit Euſtathius: appellarique alio nomine ἀνάλιον, à theoricis autem πάρωπτον, pelles quæ ad ſimilitudinẽ παρεμφερεστάτας oculis equorum apponuntur. ‖ Ἀντήλια dicuntur etiam vmbracula quæ aſpectui contra ſolis radios obiiciunt ii qui in ſole verſantur. τὰ ἐν σκιᾷ τεθεδλιμένα ἀθὲ τὸ πέπτων τῆς ἡλιαζούσης. Euſt. Annotat autem idem Euſt. Ionicè aſpiratã in tenuem mutari in hoc vocabulo αὐτήλιος, ſicut & in ἀπηλιώτης, ἔπηλις & ſimilibus.

C. Δυσήλιος, ν, ὁ καὶ ἡ, Ad quem ægrè ſol peruenit, Soli minus bene expoſitus. idem ferè quod ἀνήλιος, aliquanto tamen minus. CONTR. Εὐήλιος, ν, ὁ καὶ ἡ, Soli bene expoſitus, Apricus. Xenoph. ὥσπερ τὸν χειμῶνα οἱ ἄνηλιοι ὄντες, τὸν δὲ θέρος εὔηλιοι. Et apud Ariſtoph. ἐν Ἀνηλίᾳ, In aprico. In v. lex. & apud Bud. eſt ETIAM Εὔηλος, quod ex Theophr. citatur libro 1 De cauſ. pl. idem ſignificans quod ἄνηλιος, oppoſitum τοῦ εὔηλιος: ſed malim pro eo ſcribere εὔηλιος ab ἥλη, de quo ſuprà. Pro Εὐήλιος autem Doricè DICITVR Εὐάλιος.

C. Ἡμήλιος, ν, ὁ καὶ ἡ, Partim ſoli expoſitus, Dimidia tantùm ex parte ſoli expoſitus. Theophr. De cauſ. plant. lib. 3, c. ap. 28, ἡμιθεραχὴ καὶ ἡμήλιον τὰ δὲ καλοῦσι πνὲς ὀμφίφεγγον. vbi opponuntur ἡμιθεραχὴς & ἡμήλιος, ſemiuda, & ſemiinſolata ſeu ſemiſicca, quæ dimidia ex parte à ſole exſiccatur. Poſſit tamen hic itidem Ἡμίηλος legi ab ἥλη.

C. Παρήλιος, ν, ὁ, Sol geminatus, Caza: Gemini ſoles, Bud. ex Ariſtot. Probl. 58, ὅταν τὰ παρήλια ν γένεται σὺν μεσουρανοῦσι τὸ ἥλιον, οὐ ὑπὸ τὸ ἥλιον, ἀλλ' ἐν πλαγίαις μόνον. Et Meteorolog. lib. 3, cap. 3. παρήλια δὲ καὶ ἑωθινὰ γίγνεται οὐκ πλαγίαις αἰεὶ, καὶ οὐ πάντοτε, οὐδὲ πρὸς τὴν γῆν, οὐδ' ἐξ ὅλου πάσας, οὐδὲ δὴ νυκτὸς, ἀλλ' αἰεὶ πρὸς τὸ ἥλιον. ἐπὶ δὲ τὴν ἀνατολὴν ἢ καταφορὰν. Et cap. vlt. γίγνεται δὲ τοῦτο τὸ ἡμᾶς ἐν τοῖς πάσαις, καὶ οὐ πάντοτε, οὐδὲ κατὰ γῆν, ἀλλ' ἐν τῷ πλείστῳ καὶ οὐ πρὸς τὴν γῆν, καὶ οὐ τὴν τοῦ ἡλίου λίαν σύν πρὸς τὰς πόλας. Vnde Plin. l. 2, cap. 31, Rursus plures ſoles ſimul cernuntur, nec ſupra ipſum, nec infra, ſed ex obliquo, nunquam iuxta, nec contra terram, nec noctu, ſed aut oriente aut occidente. Ariſtot. ibidem, γίνεται δὲ παρήλιος μὴ αἰσκλαμβάνης τῆς ὄψεως πρὸς τὸν ἥλιον ἀπὸ πνὸς: tunc autem ὅταν ἐπιμαλακία ἐμαλὶς ἡ ἀὴρ καὶ πυκνὸς ἡμίνος. διὸ φαίνεται λευκός. Apud Suidam autem adiectiuè παρήλιος dicitur nebula ſupra modum condenſata quæ à ſole illuſtratur. Theon apud Aratum ex Poſidonio tradit, παρήλια eſſe nubes rotundas, quæ circa ſolem effulgeſcentem irradientur, nec proprio lumine vtãtur, ſed ſolari, quemadmodum etiam luna: atque ideo παρήλια vocari τὰ περιξύλα τοῦ καὶ τὰ ἐλάμπτοντα ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Vel eſſe nubes ſoli nõ tantũ colore ſed & orbiculari rotunditate aſſimiles, quæ quum proximæ ei ſint, ab eo illuminentur, atque ita παρεμφαίνεται ἥλια. quæ αἰθήλια quoque nominari ſcribit. Vide ibi plura. Arat. Phan. verſu 880, ἡνίκα τὰ παρήλια κλίνεται. Seneca Quæſt. natural. libro 1, cap. 11, tradit παρήλια dici imagines ſolis in nube ſpiſſa & vicina. Idem ibidem, Hiſtorici ſoles vocant, & binos ternoſque apparuiſſe memoriæ tradũt. Græci παρήλια appellãt, quia in propinquo ferè à ſole viſuntur, aut quia accedunt ad aliquam ſimilitudinem ſolis. non enim totum imitantur ſed imaginem eius figuramque.

C. Πεοσήλιος, ν, ὁ καὶ ἡ, Soli expoſitus, Solem ſpectans. ET Πεοσήλιος, ν, ὁ καὶ ἡ, Idem. Æſch. Prometh. p. 31, Ὅτ' ἐπὶ πρὸς δόμους τοὺς πρόσηλοι ἔσαν, τὸν ξυλεύεσκον, i. domos ſolẽ ſpectantes, ad ſolem verſas, hoc eſt apricas. Sic apud Eupolidem, πρόσηλος αὐτὸν. Theophr. De cauſ. pl. l. 1. cap. 15, ποτὶ ἄνεμοῦς καὶ πρόσηλοι. Apud eundem lib. 6, c. 27, ἑκάστου ἡ πρόσηλος exponitur, Ros qui ſita ſole. Ibidem, αἱ ὀρχίδια τὰ τῶν ἡμέρων ἀνάρρωτα, καὶ αἱ ἐν τοῖς πρόσηλοις ἢ ἐν παλίσκιοις, καὶ μᾶλλον αἱ πρὸς τὰ μεσημβρίας. vbi πρόσηλα & παλίσκια ſibi opponuntur, vt ſupra à Xen. ἄνηλος & εὔηλος. Malit tamen fortaſſe quiſpiam & hic ſcribere πρόσηλος ab ἥλη, de quo ſuo loco.

C. Ἀπηλιώτης, ν, ὁ, Subſolanus, venti nomen. Ariſtot. De mũdo, τὸν ἐκ τῆς ἀπηλιώτης πνέοντα ἐπὶ τὴν δύσιν ἀνεμίαν ἀναπλάττουσι τινὲς ἀνέμου. Vulturnorum is ſubſolanus dicitur qui ad ortum ſpirat æquinoctialem. Gell. lib. 2, cap. 22, Qui ventus igitur ab oriente verno, id eſt æquinactiali, venit, nominatur εὖρος, ficto vocabulo (vt iſti etymologici aiunt) ἀπὸ τῆς ἐν ἔαρι. Is alio quoque à Græcis nomine ἀπηλιώτης, à Romanis nauticis Subſolanus cognominatur. Plin. l. 2, cap. 47, Ab oriente æquinoctiali ſubſolanus, ab oriente brumali vulturnus. illũ apelioten, hunc eurũ Græci appellãt. Scribitur autem ἀπηλιώτης vt αὐτήλιος ſuprà. In v. l. habetur ET Ἀφηλιώτης pro eodem.

C. Ἡλιακὸς, ός, ὁ, Solaris. Laert. de Thalete, δεικνῦ δὲ τοῦ τὰς ἡλιακὰς ἐκλείψεις τοῦ ἔτους. De quo & Cicero, Idem primus defectionem ſolis, quæ Aſtyage regnãte facta eſt, prædixiſſe fertur. Theophyl. ep. 1, de cicada, ἀκτῖνα τῶν ἡλιακῶν μεθυπόρευος. Idem epiſt. 16, τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας τοῦ σελέλεις.

Ἡλιοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Solem referens, Soli ſimilis. In v. l. Subcandidus.

Ἡλιόω, ῶ, F. ώσω, Inſolo. Et ἡλιοῦσθαι, Sole illuſtrari, Illuminari,

nari. Bud. ex Ariſtot. Meteor. 174, annotans à Gaza redi Apricari, Soli expoſitum eſſe. Et ἡλίωται κύκλῳ, in v. l. A ſole vndique cingitur. Xen. de vite, τοῦ πιπτουσῶν ὀπὸ οἴνου ἄρα, ὅταν ἐπ' αὐτῇ ἀπαλοὶ οἱ βότρυες ὦσι, διδάσκει σκιάζειν τὰ ἡλιούμενα τούτῳ τῷ ὥρᾳ. Plato l. 8 De rep. πολλάκις ἰχνὸς αὐὴρ πένης ἡλιωμένος (à ſole vſtus) παρεκαθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατραφικόπ. vbi ἡλιωμένος & ἐσκιατραφικὸς ſibi opponuntur. Intelligit autem per ἡλιωμένον Peruſtum ſolibus ruſticum, quemadmodum Horatius dicit, — peruſta ſolibus Pernicis vxor Appuli. Quod B verò Plinius ſcribit, ante annum ſcrobes fieri vt ſolem pluuiáſque combibant, ante ipſum Theophr. dixerat, ὅπως καὶ ἡλιωθῶσι καὶ χειμασθῶσι. VNDE Ἡλίωσις, εως, ἡ, Inſolatio, hoc eſt Corporis in ſole apricatio. Gorr. ET COMP. Διηλιόω, Inſolo, Sole peruro. Vnde διηλιωθεὶς apud Theophr. l. 4 Hiſt. pl. Inſolatus, Sole peruſtus.

Ἡλιάω, ῶ, Solem refero, Solis inſtar candico. Vnde apud Philoſtr. ἡλιῶσα κόμη, Solari quodã ſplendore renidens coma, vt Cam. interpr. ſeu Solis in modum candicans, C ὑπόλευκος. Eſt autem verbum neutrum.

Ἡλιάζω, F. άσω, Inſolo, Ad ſolem expando, Soli ſubſterno ſeu expono. Dioſc. Et in paſſ. ἡλιάζεσθαι, Apricari. B. ex Ariſtot. De hiſt. anim. l. 9, c. 5, de ceruis quibus cornua renaſcuntur, ὅταν οἱ αὐξηθῶσιν, ἡλιάζονται, ἵ' ἐκπέσωσι καὶ ξηραίνωσι τὸ κέρας. VNDE Ἡλίασις, εως, ἡ, Inſolatio. idẽ quod ἡλίωσις. ET Ἡλιαστήριον, ν, τὸ, Locus ad apricandũ. ET COMP. Ἀνηλιάζω, F. άσω, Inſolo, Soli expono. idem quod ἡλιάζω. Athen. l. 3, ὥστε ὀλίγου τεχνικῶς ψυχεῖν ὑδάτων, ex Protagoride, τὴν γὰρ ἡμέραν ἀνηλιάζοντες αὐτὸ, τῆς νυκτὸς ἀπηθοῦντες τὸ παχύτατον, τὸ λοιπὸν ἐξαιθεριάζουσιν ἐν ὑδρίαις κε D ραμείαις ὀλίγῳ μετωροτάτων μερῶν τῆς οἰκήσεως. ET Ἐξηλιάζω, In ſole aſſicco, Sole aduro. B. ex Heſych. Itẽ Crucifigo. B. ex 2 Reg. 21. Vbi tamen legitur in Complut. edit. ἐξηλιέωσαν, item ἐξηλιεασμένων: at mendoſé.

Ἡλιεῖον, ν, τὸ, Fanum ſolis. PRO QVO Ἅλειον, Rhodiacè, Euſtath.

Ἡλιάς, κόρη, Solis filia. Apoll. Arg. 4, ἀμφὶ δ' κόραι Ἡλιάδες παιαῆσιν ἐφήμεραι ἀγχίροιον Μύροντα, de Phaethõte fratre Heliadum in Eridanum deturbato. Ab Ouidio Heliades quoque appellantur, Phaethontiades à Virgilio. E

Ἡλιαία, ας, ἡ, apud Athenienſes vocabatur μέγιστον δικαστήριον, ex eo quòd ſubdialis eſſet conſeſſus, ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ καθίζεσθαι τοὺς συνελθόντας δικάζειν: vt B. in Pãd. anno tat: quia ſub dio apricantes iudices ſedebant. In Cõm. quoq; tradit maximum fuiſſe iudiciũ Athenis, vt Subſellia Romæ. in eo. n. iudicia publica exerceri conſueuiſſe. Fuit igitur forum Athenienſe, in quo iudicia in aprico, ſeu ſub ſole ſiue ſub dio exercebantur: dictum ἀπὸ τοῦ ὑπαίθριον εἶναι καὶ ἡλίῳ βάλλεσθαι. Vt verò ſchol. Dem. annotat, nõ tã locus iſte ἡλιαία vocabatur quàm etiã iu dicũ cõuentus: παρὰ τὸ ἁλίζεσθαι ἐκεῖσε καὶ ἀθροίζεσθαι τὸ πλῆθος τῶν δικαστῶν. Prior tamẽ etymologia probabilior eſt, quã & Ariſtoph. ipſe agnoſcit. Ariſtor. Pol. 5, εἰς τὴν ἡλιαίαν ἐπάναγκες ὄντων ἐπὶ τῷ ἐν τῇ πολιτείᾳ βαδίζειν τὰς ἀρχὰς ὅταν ὀπτηφοίζηται ἀρχή πς, in heliaã neceſſe eſt eorũ qui in rep. verſantur magiſtratus abire quũ quis ſuffragiis magiſtratus creatur. Dem. cõtra Tim. δικαστῶν αὐτῶν οἱ ἔνδεκα καὶ εἰσαγόντων εἰς τὴν ἡλιαίαν, eũ vndecim viri in vincula cõiiciunto atque ad iudiciũ ſiſtunto, Bud. interpr. Luc. Tim. δέδεκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ καὶ τῇ ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς, καὶ πᾶσι δημοσίᾳ καὶ κοινῇ πᾶσι. G

HINC Ἡλιάζω, In heliæa iudico. Frequentius verò voce media vſurpatur. Ariſtoph. Veſp. καὶ τοῦτο μὲν ἀλόγως ὦ ὀξέχολε Εἶλκε κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει τοὺς ἥλιον, apricaberis iudicãs. Ludit autẽ hìc in homonymia vocabuli ὀξέχολος & ἡλιάσῃ, reſpiciẽs partim ad puerorũ morẽ, (qui tempore nubilo canere ſolebãt, Prodi ſol cariſſime) partim ad ἡλιαίαν de qua iam dictũ eſt: vt ſit, ἐπειδὰν αἰάζῃ ὁ ἥλιος, ἡλιάζειν ἐνέσται σοι, dicens hoc ad hominem litigioſum, Quum exorietur ſolis ſplendor mane, licebit tibi in aprico iudicare. ἐὰν δὲ νίφῃ, τοὺς τὸ πῦρ καθήμενος, ſin ningat, ad ignem ſedenti. Eſt autem ἡλιάσῃ Atticum H pro ἡλιάσῃ. Dem. contra Tim. 299, ex verbis legis, ἐάν τις ὀφείλων τῷ δημοσίᾳ ἡλιάζηται, id eſt δικάσῃ, iudicet, B. interpr. VNDE Ἡλίασις, εως, ἡ, Iudicandi munus. B. ex Demoſth. contra Timocratem, 311 οὐ δῶρα δέξομαι τῆς ἡλιάσεως ἕνεκα. quæ verba ſunt ex iureiurando iudicum heliæa deſumpta. ET Ἡλιαστής, οῦ, ὁ, Iudex in heliæa, Qui in heliæa iudicat. Quorũ iudicũ merces erat βιωβολον ſiue ἡμιδραχμον, duo ſeſtertii Romani: quæ pecunia è publico dabatur. Vnde Ariſtoph. Eq. Οἱ γέροντες Ἡλιαστὰ φέρετε βιωβόλου, Οἷς ἐγὼ βόσκω κακῶς. Sicut autem Romæ prætor iudiciis centũuiralibus & publicis præerat, ſic Athenis θεσμοθέται τῆς ἡλιαστῶν. quod magnum erat δικαστήριον, & iudices è ſua quiſque tribu ſortiebantur, & ita in eos imperium habebãt, vt etiam eiicere è cõſeſſu poſſent, ſi ad horã nõ adfuiſſent: vt B. in Pand. annotat. Ariſtoph. ἢν τις ζῴαισιν ἡλιαστὴς, εἰσίσπω· ὡς ἰωὶκ' ἀπολέσωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν. Idem Neb. πῶ' ἐστὶν ἡλιαστὴς ἐκπεσών, vbi eſt iudex comitialis? ET Ἡλιαστικὸς, ός, ὁ, Iudicialis. Ariſtoph. Neb. Ὃν τοῦτον ὀβολὸν ἔλαβον ἡλιαστικὸν, quẽ primũ pro mercede iudicialis in heliæa conſeſſus accepi. Idẽ Veſp. ὅταν φάσκῃς τὸ παλαιὸν γέροντος ἡλιαστικοῦ, ſenis iudicia exercẽtis. Et ἡλιαστικὸς ὅρκος apud Dem. cõtra Tim. 295, idẽ quod δικαστικὸς, vt B. exp. Τοὺς ὃ νομοθέται εἶδ' ὀμωμοκότων τὸν ἡλιαστικὸν ὅρκον. P. autẽ 311, in eadẽ oratione, recitatur ὅρκος ille ἡλιαστῶν. ET COMP. Ἀπηλιαστὴς, οῦ, ὁ, Alienus à iudiciis & litibus quæ in heliæa agitantur. μισόδικος, vt Suid. apud Ariſtoph. exp. ET Φιλιλιαστὴς, οῦ, ὁ, Qui iudicio in heliæa cõtendere amat, Litigioſus, Ariſtoph. Veſp. Φιλιλιαστὴς δεῖν ὡς οὐδεὶς ἀνήρ.

ΗΜΕΡΑ, ας, ἡ, Dies, Lux diei.

Heſiodus Ergois, Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδὲ νυκτὶ Αὐτόμαται φοιτῶσι. Plutarch. De Alex. fort. νύκτα μὲν οὐ δείπνοις, ἡμέραν δὲ ἐν ἀρίστοις ὀλιγίστοις ὀλιγίστοις. In nonnullis autem loquendi generibus ἡμέρα vertitur etiam Lux: vt ἅμα ἡμέρα apud Thucydidem, Prima luce (eſt autem ἅμα ἡμέρα ad verbũ Cum die, ſeu Cum luce, ea forma dictũ qua ἅμα ἕω.) Pro eodem dicitur, ἐπὶ ἡμέρα ἐγένετο. (Xen. autem dicit etiam, ἐπὶ πρῶς ἡμέραν ἐγίγνετο: itidémque ex Lyſia affertur πρῶς ἡμέραν, pro Sub lucem) & à Xenophonte Pædiæ 4, ἐπὶ ἡμέρα ὑπεφαίνετο, (quo dixit Plato modo, ἤδη γὰρ ὑπέφαινε τὴν ἡμέρας) & ab Ariſtophane in Pluto, δεῖλαμψεν ἡμέρα: Latinè autẽ, Poſtquam orta eſt dies, Poſtquam vel ſimulac illuxit dies, vel ſimpliciter, Poſtquam illuxit, ſeu diluxit. Lucianus autem De ſaltat. dixit etiam ἀρχαιόφωτος & ὀυρθόφωτος ἡμέραν. At Xenoph. poſt Thucydidem ἡμέρας cum aduerbio ὀψὲ iunxit, Hellenicoũ 2, τῆς ἡμέρας ὀψὲ ἐλθὼν. Et vbi Latini vtuntur aduerbio Interdiu, illi genitiuo ἡμέρας, cui interdum præpoſitionem διὰ præfigunt. Ex Gal. autem affertur non ſolùm δι' ἡμέρας, ſed & ἐν ἡμέρᾳ pro Interdiu: at ex Aphrod. Probl. τὸν ἡμέρας ὁρᾶν, & μεθ' ἡμέρας ὁρᾶν, pro Interdiu videre.

Ἡμέρα, Dies, id eſt certarum horarum tempus. Thucyd. 1, ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας, In exigua diei particula, In exiguo diei articulo. Sic Luc. Hermotimo, ὅρα μὴ οὐχὶ μόριον ὄντα ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δίνηται. At Iſocr. μέρος dixit, non μόριον, in Archid. ὅπου λείπει δ' αὐτὸ λοιπὸν μέρος τῆς ἡμέρας. ‖ Ἡμερινὸν ἡμέρα, Hodiernus dies. vnde μέχρι τῆς πρῴην ἡμέρας. Demoſth. Phil. 1, Ad hodiernum vſque diem. Qua in ſignific. dicitur etiam μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας ab Iſocr. & εἰς ταυτὶ τὴν ἡμέραν à Plat. ‖ Ἑκάστης ἡμέρας, vel καθ' ἑκάστην ἡμέραν, & interdum etiam καθ' ἑκάστην ſine ſubſt. Singulis diebus, Quotidie. Plato epiſt. 7, τὰς καθ' ἑκάστης ἡμέρας διαφορά. Itẽ τὸ καθ' ἡμέραν, Quotidianum, Quod quotidie fit. Luc. De hiſt. ſcrib. τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος. Iſocr. autẽm τὸ καθ' ἡμέραν appellauit quotidianum victum. (quod Gall. itidem ſine adiectione vocamus *le quotidian*) in Panath. ὅπως ἐπιζῶμεν, μόλις ἔχειν τὸ καθ' ἡμέραν. Sic autẽ ante illũ loquutus eſt Thuc. l. 3, qui & τῆς καθ' ἡμέραν ἀναγκαίας τροφῆς in præf. l. 1. eadem ſignificatione dixit. Iam verò & ἰσοτιμία, ας apud eundem ſcriptorẽ inuenio idem ſignificãs quod ſuperiora, videlicet Quotidie. lib. 8, pag. 182. Quod genus loquendi ex iſto Homeri verſu ſumptum exiſtimo, qui eſt 93 Od. ξ, Ὅσσα γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι εἰν Διός εἰσι. Horatium quoque huc reſpexiſſe reor, vbi Quotquot eunt dies dixit pro Quotidie, Ode 14, lib. 2. SED Ὁσημέραι aduerb. ex ὅσαι ἡμέραι factum, frequentiori in vſu eſt. Ariſtoph. Pluto, ἢν μὴ πρωὶ σήμερον ἡ τοῦ θεοῦ ὅτι τοῦ ἔχειν ἐδάδιζε. Sed

alicubi ὁσημέραι coniunctim scriptum est, vbi videtur potius ὅσαι ἡμέραι separatim scribi debere. vt in hoc Themistii loco ex quadã oratione τοῦ φαίνεσθαι ὁσημέραι ἢ ὅσαι ὦραι. quum enim subiungatur ὅσαι ὦραι, videtur ὅσαι ἡμέραι itidem legendum esse. (Est autem obiter animaduertendum hìc ὅσαι ὦραι simile non solùm huic ὅσαι ἡμέραι, sed & istis, ὅσαι νύκτες, ὅσοι μῆνες, atque aliis, quæ ad exemplũ illius ὅσαι ἡμέραι dicta fuisse arbitror) ‖ Genitiuo ἡμερῶν sæpe vtuntur cum ellipsi aduerbii ὁπῆς: vt Thucyd. libro 4, pag. 130, οἱ δὲ ὦστο ἡμερῶν ὀλίγων B ἐκπολιορκήσειν. id est ὁπῆς ἡμερῶν ὀλίγων, vt schol. exponit, Intra paucos dies. Sic autem accipi puto ab eodem Thucydide pag. 234, εἰ βούλονται ἐξιέναι ἐκ τῆς Σικελίας πέντε ἡμερῶν. Et cum futuro, Demosth. Pro cor. καὶ ἀκούσεσθε δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν. Sic Æschin. in Ctesiph. ἡμερῶν οὐ ὀλίγων μέλλει τὰ Πύθια γίνεσθαι. Apud Herodianum tamen libro 4, ἐπὰ ὀλιγοῦ ἡμερῶν τὰ εἰρημένα ὁπλεῦται, Polit. vertit, Per septem dies continuos. sed fortasse & hìc subaudiri possit ὁπῆς. At nulla est ellipsis quum dicitur τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν, cum verbo πορεύεται, aut alio C huiusmodi, vel τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπέχει. Philo, τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἐξω τῆς χώρας προελθόν, Trium dierum viam seuiter progressa [subaudi gens.] Vel Tridui viam progressa. Et τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν πορεύεσθαι, trium dierum viam vel iter conficere, aut tridui viam. Exemplum alterius est apud Xenophontem Pædiæ 3, ἐλέγετο σύκεπ δέχ' ἡμερῶν ἀπέχειν ὁδόν. Vbi Lat. Dierũ quidem dicunt itidem, sed pro accus. ὁδὸν ablatiuo Itinere vtuntur, dicentes, Abesse itinere decẽ dierũ. Apud Cic. autẽ legitur etiã Abesse bidui, subaudito ablatiuo itinere, aut simili. At de illo Thucydidis loco, δι' πολλῶν ἡμερῶν ἐς D Ὀδρύσας ὁδὸν, agam postea, vbi videlicet varium huius nominis cum præpositionibus vsum declarabo. ‖ In datiuo, vt τρισὶν ἡμέραις, vel potius ἐν τρισὶν ἡμέραις, Per tres dies, Spatio trium dierum: vide infrà. ‖ In accusatiuo: vt apud Thucydidem pag. 296, καὶ ἐς τὸν θαυμαζόμενον, Per dies quinque, Spatio quinque dierum. Isocr. in Archid. ὀλίγας ἡμέρας ἐπρηθέντας δι' ἑαυτῶν, πολλὰ χρόνον διέσπασε δι' ἀνάγκας καταστῆσαν. Apud Xenophontem autem πολὺ ὕστερον ἡμέρας E δρίσασθαι ἐδόκει, Lat. ablatiuo redditur. At verò apud Thucydidem pag. 270, τρίτον ἡμέραν αὐτὸ ἥκοντες, exponitur, Tertio quàm aduenerat die. Cicero ἐδόκουν ἡμέραν τῆς ἐγκλήσεως αὐτῷ πεπλεθτακυῖαν apud Dem. interpr. Septimo die post filiæ mortem. Vide p. 139 Cic. lexici.

Cum præpositionibus autem quomodo vtãtur hoc nomine, ex sequentibus patebit exemplis. Cum ἐν, vt πολὺ ἡμερήσιον πορείαν ἐν τρισὶν ἡμέραις διῆνυον, ad verbum, In tribus diebus, vt Gall. dicitur En trois iours, pro Tribus diebus. Sic Ioannis cap. 2, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν. Statim pòst tamen est ἔτεσι, non ἐν ἔτεσι, in re alioqui simili, τεσσεράκοντα καὶ ἓξ ἔτεσι ὠκοδομήθη ὁ ναὸς οὗτος. ‖ Cum δίχα, vt δι' ἡμερῶν τριῶν, Theophr. Interiectis aliquot diebus, vel Post aliquot dies. Sed & δίχα τρίτης apud Galenum (subaudi ἡμέρας) simpliciter pro Die tertio. Vide Διά. At Thucydides dixit libro 2, κῆδος ξυνάψασθαι δι' πολλῶν ἡμερῶν ὁδοῦ, pro Affinitatem contraxisse multorum dierum interuallo distantem, seu remotam. id est, in regione longæ viæ interuallo remota. ‖ Cum ὅτι, vt ὅτι δύο ἡμέρας ex Thucydide, Per duos dies, Per biduum. At ἐφ' ἡμέραν Budæus vertit In diem, in hoc Æschinis loco G τοῦ δὲ τόνου τὸ μὲν ψήφισμα τὸ ὡς ἀρχῆς ἐγράφη ἀθῆναι, νῦν δὲ δι' ὀλιγαρχίαν τῶν λοιδορεῖν τοὺς ἐφ' ἡμέραν καιροὺς λεγόντων. Idem ex Basilio affert ἡ ἐφ' ἡμέραν ὕβρις, pro In diem comparatus victus. ‖ Cum παρά, vt παρ' ἡμέραν. pro Alternis diebus. vide Παρά.

Ἡμέραν ἄγειν, vt Latini Agere diem. Vide lexic. Cicer. pag. 51.

Ἡμέρα, dies. i. tempus, vt inquit Bud. afferens ex Aristot. Rhet. 2, p. 118, τὴν γὰρ παρόντα ἡμέραν μεμνῆσθαι μὴ οὐδὲν εἴωσι, πάντα δὲ ἐλπίζειν. i. Primo tempore iuuenturis. Et H p. 120, de senibus, εἰσὶ δὲ φιλόζωοι, καὶ μάλιστα ὅταν τὴν τελευταίαν ἡμέρα, In extremo tempore, pro In extrema senectute. Ego malim ἡμέραν Tempus vitæ, quam generaliter Tempus interpretari.

C. Ἡμεροβίος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in diem viuit. vnde ἡμεροβίοι, mendici omnes appellari possunt: sed peculiariter ita dictus fuit Diogenes philosophus, qui & ipse victũ diurnum quotidie mendicabat. Ἡμεροβίος (inquit B.) epitheton Diogenis Hieronymo aduersus Iouinianum.

C. Ἡμεροδρόμος, ου, ὁ, (q.d. Diurnus cursor) Cursor. Vel Stator. aut Qui est à pedibus. Apud Herodotũ Erat. Φιλιππίδης ἡμεροδρόμος vertit Cam. Cursum die conficiens. Aristoteles de regia Persarum loquens, ἡμεροδρόμοι τε καὶ σκοποὶ καὶ ἄγγελοι φέροι. Cæterùm ἡμεροδρόμος à Polluce exponitur ὁ δι' ὅλης ἡμέρας θεῖν, id est Qui per totum diem currit. Ac profectò siquis eum sequi nolit, non video quid aliud relinquatur quàm vt ἡμεροδρόμον ad differentiã νυκτοδρόμου dictum censeat. Sed nullam νυκτοδρόμου hac in significatione mentionem factam reperi: apud Xenophontem quidem certè νυκτερινὸν ἄγγελον, sicut & ἡμερινὸν, vno eodemque in loco legi scio, (nimirũ lib. 8 Pæd. p. 137, vbi cursum à rege Persarũ cõstitutum describit, illi similem quem postã vulgò vocamus) sed ita vt de nocturno non affirmet, quum dicat φασί. Vt ut sit, ἡμεροδρόμος cursorẽ simpliciter interpretari malim: sicut & aliis, nonnullis compositis interpretationem simplicium dare interdum cogimur. Est & solis epithetum, vtpote cuius cursus sit diurnus. Hesych. allegoricè ita vocari solem tradit. VNDE Ἡμεροδρομέω, ῶ, Sum cursor, seu stator, Sum à pedibus, Officio cursoris fungor. Luc. Φιλιππίδης ἡμεροδρομήσας.

C. Ἡμεροκαλὲς, Flos vnico die vigẽs. Ita Hesych. apud quẽ vide & alias signif. ET Ἡμεροκαλλὲς, idem flos, seu eadem herba: quæ videlicet folio & caule est lilio similibus, quam nostri Lilium agreste vel Lilium marinum vocant. Gorr. Vide Theophr. Diosc. Plinium. Eustath. habet ἡμεροκαλὲς duplici λ (quod malo quàm ἡμεροκαλὲς vnico λ) & addit, λεγόμενον, φασὶ, οὕτω, ἐπειδὴ νυκτὸς φύεται ἅμα ἡλίῳ αἰόντι θάλλει.

C. Ἡμερόκοιτος, ου, ὁ & ἡ, Die dormiẽs [& nocte vigilãs,] Fur. Hesiod. in Erg. Μηποτ' ὀ ἡμεροκοίτης αἰνὸς ἔστω χρήματ' ἔλθοι. ‖ Item piscis quidam, Phoca, vt interpr. Erasmus.

C. Ἡμερολεχέω, ῶ, Dies supputo, in v. l. Apud Herodotũ ἡμερολεχεῖν τὸν χρόνον Bud. interpretatur Dierum singulorũ rationem & acta obseruare, vt qui ἐφημερίδας scribunt & diaria. ITEM Ἡμερολέχιον, Fasti. Bud. ex Plutar. in Cæsare, ἡ δὲ τοῦ ἡμερολεχίου διάθεσις καὶ διόρθωσις τῆς τοῦ τε καιροῦ καὶ ἀστρολογίας. Quidã Calendarium interpr. Hesychio est etiam μέρος τι τοῦ τοῦ τόπου κύκλου. Inuenitur autem scriptum & Ἡμερολεχεῖον: sed Ἡμερολέχιον eadem forma dicitur qua ἀστρολόγιον, non præcedente verbo.

C. Ἡμερονύκτιον, ου, τὸ, Diei & noctis spatium, Intercapedo temporis diei & noctis. Idem quod νυχθήμερον, vt scribit B. afferens ex Basil. in Hexaemero, ἑξῆς τε ὁμοῦ ἑκάστης, ἑξῆς τε τοῦ ἡμέρα μία, τὸ ἡμερονύκτιον λέγει.

C. Ἡμεροσκόπος, Diurnus speculator, Qui diurnas excubias agit. ἡμεροσκόποι, εἰ ἐν ἡμέρᾳ φυλάττοντες, Suid. & sch. Aristoph. Xenoph. Hell. καταδὼν δὲ ὁ τῶν Ἀθηναίων ἡμεροσκόπος, ἐσημάνετο τὸν θραττῆν. Aristoph. autem in Auibus, φύλακας ἡμεροσκόπους, pro ἡμεροσκόπους simpliciter, seu ἡμεροφύλακας. HINC Ἡμεροσκόπιον, q. d. Diurnæ speculationis locus. Oppidulũ est in Hispania, Strabon pag. 62.

C. Ἡμεροφώνος, Diem inclamans seu vocans, id est lucem, de gallo gallinaceo dictum à Simonide, apud Athen. l. 9. Sic ab Ouidio Lucis prænuntius ales. Sed in vulg. edit. Athenæi ἡμεροτῶιος cum ι perperam legitur.

C. Ἡμεροφοιτὶς, (q. d. Diurniuagus) Interdiu oberrans. Basil. ἔχεις ὁ τῷ σκότει τὰ νυκτερεύεια ἔχοι, ὁ τῷ φαῒ τὰ ἡμεροφοιτὰ.

Composita in quibus ἡμέρα postponitur.

C. Ἀμφήμερος, Quotidianus. Vide in Ἀμφημερινός.

C. Αὐθήμερος, ου, ὁ & ἡ, Qui est eiusdem diei, Eo ipso die factus, vel dictus. Aut Vno die factus. nam Pollux αὐθήμερον vult esse τὸ δι' μιᾶς ἡμέρας πραχθέν. vnde αὐθήμεροι λόγοι apud Æschinem, redditur Extemporales. In v. l. Αὐθήμερος exponitur Vno die durans, sed ἀμαρτύρως. ET Αὐθήμερον seu potius Αὐθημερὸν (vt habent cum alii, tum Hesych. & Suid. ac sch. Thuc.) aduerb. Eodem die,

Eo ipso die. Thuc. καὶ ἐκέλευον ὅπῃ ὅρων εἶη αὐθημερόν. A- A ristot. De mundo, γινώσκειν αὐθημερὸν πάντα τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ καταυοργούμενα. At in hoc altero Thucydidis loco, qui est pag. 291, πάντες γὰρ αὐθημερὸν ἀξιοῦσιν οὐχ ὅπως ἴσοι, ἀλλὰ καὶ πολὺ πρόσθεν αὐτὸς ἕκαστος εἶη, scholiastes exponit ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Conuenit autem hæc expositio cum illa quam nomini αὐθήμερον ex Pollucis autoritate dedi. HINC Αὐθημερείζω, pro Eodem die eo ac redeo, Poll. ET Αὐθημερείζω eadem sign. ex Xen.

C. Ἐπηνεμέρος, ου, ὁ & ἡ. vt ζῶσιν ἐπηνεμέροι dicuntur Tyndaridæ ab Homero, Viuere alternis diebus. Od. λ, versu 303, Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε τεθνᾶσιν. Pollux ἐφήμερον ait esse τὸ εἰς τὴν ὅλην ὅσον μὴ ὄλον: AT Παρήμερον & Ἐπερήμερον, esse τὸ τοῦδε μέσον, sub. μέρος. id est Quod alternis diebus permanet & durat.

C. Εὐήμερος, ου, ὁ & ἡ, vt ἀέμερον φάος apud Soph. (Doricè pro ἀνήμερον) Lux felicem diem aduehens, Lux felicis diei & fortunati. i. periphrasticè, Dies felix.

Εὐημερία, ας, ἡ, q. d. Diei felicitas. Quam significationem tribuendam suspicor isti nomini in hoc Alexidis versu, ἀνημερία δέσποινα καὶ φίλη μόνον. Mihi enim fit verisimile, quum dicat Suidas, ἀνημερία, ὡς ἐν τῇ πωνηρίᾳ, deinde hunc Alexidis versum subiungat ex Olynthia, in eo ἀνημερία esse salutantis vocem, pro qua hodiéque dicunt καλημέρα: de qua voce vide in Καλήμερος. Sed & cæteræ linguæ vernaculæ idem significantẽ salutationem habent. quæ sermonis consuetudo vide an meam coniecturam adiuuare possit.

Εὐημερία, Serenitas diei, Serenus dies. Xenoph. Hell. 2, pag. 276, καὶ μάλ' ἀνημερίας οἴσης. ‖ Εὐημερία, Cæli D temperies, Status temporis salubriter & commodè hominibus cedens. Ab Aristotele ἀνημερία esse dicitur vbi commodè & delectabiliter viuitur. B. Vide eundem B. p. 823, & 824.

Εὐημερία, Successus, Secunda fama seu gloria. vt Budæus vertit in hoc Athenæi loco, libro 14, καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς ὁ αὐλητὴς τέλος πεποίηται τῆς τέχνης πρὸς ἐν τοῖς θεάτροις ἀνημερίαν.

Εὐημερέω, ῶ, q. d. Diem seu dies feliciter transigo, pro Vitam felicem dego, Commodè & ex animi sententia viuo. quo sensu ἀνημερεῖν dicuntur ἀνθρωποι ab Aristotele Ethicorũ 5. Apud Sophoclem in Electra scholiastes ἀνημερεῖσθαι exponit ἑκάστην ἡμέραν εὖ διάγουσιν. ‖ Εὐημερῶ, Bona sum habitudine, Gliseo, Vigeo. Budæus pag. 823 ex Aristotele. ‖ Εὐημεροῦσι. Secunda fortuna vtor, Res mihi ex animi sententia cedunt. item Gratia & autoritate valeo. Bud. ex Æschine & Plutarcho. Vide in Καπυνημερῶ. HINC Εὐήμερημα, Polyb. Res quæ prosperè successit, Felix inceptum, Successus, qualis est eorum qui victoria potiuntur.

c. 2. Καπυνημερῶ, cum genitiuo. vt καπυνημερῶ σου, Supero te autoritate & gratia, seu fauore. de qua significatione vide in Παρδυνημερῶ, quod proximè sequitur. ‖ Καπυνημερῶ, (præpos. augendi vim habente) Prosperè ago, Gratia & autoritate polleo, vt Budæus exponit in hoc Æschinis loco De falsa legat. ὑπὸ τῆς πρεσβείας ὧν ἡμῶν ἐγὼ καὶ καπυνημερηκὼς παρ' ὑμῖν. Alibi, inquit, eadem significat ἀνημερήσας dixit.

c. 2. Παρδυνημερῶ, Supero successu & rebus secundis. Longè melius mecum agitur quàm cum alio. Vel, Vinco aliũ gratia & autoritate, ita vt præ me sit contemptui. Vnde παρδυνημερεῖσθαι dicitur qui ita vincitur. Chrysost. De sacerd. τὸ γὰρ ὑπὸ τοῦ ἐλαττόνων παρδυνημερεῖσθαι αὐτὸν ἐν ἀξιώματι καθεστῶτα μείζονι. Talem verò & ex Basilio vsum verbi παρδυνημερεῖσθαι vide apud Budæum pag. 823, vbi & καπυνημερεῖν sic penè vsurpari ait vt παρδυνημερεῖν: afferens ex eodem Basilio, καπυνημεροῦντες τῆς ἀληθείας τοὺς φθόνους; & exponens Mendacio præualente vertari, & magis populari effecto, vel fauorabiliori.

AT Δυσημερέω, ῶ, (cõtrarium τοῦ ἀνημερῶ) Aduersa fortuna vtor, Res mihi infeliciter cedunt. Athenæus, Μενάνδρῳ τῷ ποιητῇ δυσημερήσαντι καὶ εἰσελθόντι εἰς τὴν οἰκίαν, Γλυκέα γάλα παρεκάλει ῥοφῆσαι. vbi (inquit Budæus) significare videtur Victo in certamine, vel Exacto ex theatro. nam alibi ἀνημερεῖν dixerat de agone.

C. Ἐφήμερος, ου, ὁ & ἡ, Diarius, Vnicum diem durans. vt ἐφήμερος πυρετὸς apud medicos, Diaria febris. Sic ἐφήμερος ἡμιὰ, apud Herodianum lib. 1. Sed & animalcula quædam ἐφήμερα vocantur, quòd vnicum diem viuant, vt docet Eustathius. At homines quo sensu vocentur ἐφήμεροι, vide in Ἐφημέρος. Dicitur & ἐφήμερον φάρμακον à Plutarcho præsens venenum, Quod vno die perimit. Sic ἐφήμερον δηλητήριον apud Theophrastũ. de quo lege & Suidã. Item ἐφήμεροι καὶ σπανιοκοὶ τῆς βίου ἄνθρωποι ab eodem Plut. appellantur Homines in diem viuentes & luxu perditi. B. At ἐφήμερος θρὴ, est victus qui in diem quæritur, Victus diurnus.

Ἐφήμερος, Ad breue tempus durans, Temporarius, Fluxus, Caducus. Thucyd. ἐφήμερα τὰ τε σώματα καὶ τὰ χρήματα ἐμείνατο ἡ τρόμῳ. Ἐφήμερον Herba: cuius duo sunt genera. sic autẽ dicitur vna quod flos illi confestim deciduus, non longius vno aut altero die commoretur, aut decerpto lõgior vita quàm dies: altera verò inde nomen habet, φ eodem die perimat: de qua lege Nicandrũ. Vide Dioscoridem & Galac. Plinium. ‖ Ἐφήμερον à quibusdam dictum fuit & κώνειον, id est cicuta, ab interitus celeritate, vt Phocion tradidit. Gorr. Conuenit autem hæc nominis ratio (sicut & in illa herba cuius meminit Nicander) cum signif. quam & ἐφήμερον φάρμακον seu δηλητήριον habere diximus.

Ἐφημερία, seu plur. ἐφημερίαι (apud Gr. Bibl. interpr.) Vices, (eo sensu quo dicuntur aliqui facere quidpiam per vices) vt 1. Par. c. 9, φυλάσσειν εἰς ἐφημερίας, Per vices, Certis vicibus. Sic Lucas cap. 1, ἐν τῷ ἱερατεύειν αὐτὸν ἐν τῇ τάξει τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ. Quum suas vices in fungendo sacerdotio exerceret. Vel per numerum singularẽ, Quũ sua vice sacerdotio fungeretur. (vt dixit Curtius, Séque mirantem quòd non vice sua tali fungeretur officio) Vel, Sua vice ordine recurrente, vt exponatur: eriã datiuis τάξει. Sed quia præcessit, Zachariam fuisse ἐξ ἐφημερίας Ἀβιὰ, id est ex vice Abia, ideo redditur & illic numero singulari, In ordine vicis suæ. Intelligit autem Erasmus appellatione vicis (qua vtitur & vet. interpr.) certos dies præscriptos in quibus certi sacerdotum ordines administrarent. Quod Hebræi ([redacted]) vocant כהלוקת item פקודה, item משמרת, id Græci interpr. non modò διάστασι, διάσκεψιν, & κλήροις (id est Distributionem siue Classem, Munus & Sortem) cõuertunt, sed etiam ἐφημερίαις. idcirco nimirum quòd sorte distributis sacerdotibus ex posteritate Aaron, (vt scribitur libro 1 Paralip. cap. 24) singulæ familiæ certis dierũ vicibus sacerdotii munus obibant. [redacted] B. ex Hesych. & Suida ἐφημερία vertit Munus diurnum. i. quod obimus interdiu. Sed à Suida παρεῖται etiam exponitur.

Ἐφημερὶς, ίδος, ἡ, Diariũ, Scriptum quod acta vniuscuiusq; diei sigillatim complectitur. Diurnum quoque ex Iuuen. Bud. interpr. — lõgi relegit transacta diurni. Gall. itidẽ ad verbũ, Vn iournal, vel Vn papier iournal. Sed iournal nobis est peculiariter cõmentarius earum rerum quæ ad rationes nostras pertinent: at ἐφημερὶς latius etiam extenditur, vt ex seq patebit. Plut. in illa signific. vocis Gall. iournal vsus est in lib. De nõ fœn. ἐν τοῖς ἑαυτῶν ἐπιμελοῦσι γραφοντες ὅπου δίδοιεν τοῦτον διδόασιν, ἐλαττον δεδάνεισε. Sic Propert. de tabellis suis loquens, Me miserum, his aliquis rationem scribit auari, Et ponit duras inter ephemeridas. (vbi Rationes legere malim.) ‖ Ἐφημερὶς, Historia, in qua non per annos, sed per dies singulos res gesta scribuntur, Diarium. Vide Gell. lib. 5, c. 18. Apud Tacitum legitur & Diurna actorum scriptura. Plut. de Cæsaris cõment. τοῦδε μάχης ὁ Καῖσαρ ἐν τοῖς ἐφημερίσι γράφει. Apud eundem Plut. in Alex. 222 & 2313 ἐφημερὶς pro libro actuum quotidianorum, vt annotat Bud. Idem affert ex Arriano, καὶ αἱ βασίλειοι ἐφημερίδες οὕτως ἔχουσι. Item, οὕτως ἐν τοῖς ἐφημερίσι τοῖς βασιλικοῖς ἀναγράφεται. ‖ Ἐφημερίδες mathematicæ, quæ vulgò etiam Ephemerides ex Synesio.

Ἐφημερὶς ea in significatione qua vti Lucan nomine ἐφημερία modò dictum fuit, ex hoc Iosephi loco affertur. ἐμοὶ δ' οὐ μόνον ἐξ ἱερέων ὁσίου τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς τοῦ τῆς ἐφημερίδος ἀνέκοσπασάμην.

C. Καλήμερος, Cui felix est dies. Cui CONTRARIVM

Καχήμερος, Cui infelix est dies. vtrunque Anthol. Epigr. A
l. 1, titulo εἰς ἄτυχον. Sonāt autem ad verbum, Cui bonus est dies, & Cui malus est dies. Sed ita sumitur dies bonus pro felici (vicissimque malus pro infelici) vt hodieque in degenere Græca lingua καλημέρα dicitur pro eo quod nos bon iour. Vide Εὐημερία.

C. Μοίημερος, Diarius, Qui est vnius diei. ex Gal.

C. Παίημερος, vide in Παυημέρος.

C. Πολυήμερος, ος, ὁ & ἡ, Qui est multorum dierum. vt πολυήμερος νεκρός, Naz. Qui multorum iam dierum spatio B
mortuus fuit.

C. Τεήμερος, ος, ὁ & ἡ, (q.d. Triduanus) Tres dies durans, seu A tribus diebus durans, Tribus diebus constans. Gaza apud Aristot. χθ' τεήμερον γίνεται vertit Trinis diebus fit. Gregorius autem dicit Χριστὸς αὐίσταται τεήμερος, pro Christus tertio post die resurgit. HINC Τεημερονυκτος, Tres dies & tres noctes durans. B. Dionys. Areop. τεημερόνυκτον ἀφιὼ τὸ Ἰησοῦ dixit, vt idem annotat.

SIC Τετραήμερος, (q.d. Quatriduanus) Quatuor dies durans, &c. vt τετραήμερος νεκρός, Gregorius de Lazaro. C
Et χθ τετραήμερον, Quadrinis diebus, Gaza apud Aristotelem: vt χθ' τετήμερον vertit Trinis diebus. ET Πενθήμερος, Quinque dies durans, seu à quinque diebus.

ET Εξαήμερος, Sex dies durans, &c. Item, τὸ ἑξαήμερον, Spatium illud sex dierum quo conditus fuit mundus. vnde Basilii tractatus εἰς τὸ ἑξαήμερον. ET Εφθήμερος, Septem dies durans, Qui est septem dierum. ET Εφθημέρεος pro eodem, si emendatè legitur apud Plutarchum, ἑφθημέρεός αἰνοχὰς πεινσάμενος. ET Οκταήμερος, Octo dies durans. Item ὀκταήμερος, Paulo ad Philippenses cap. 3, Circūcisio quæ fit octauo die, D
pro Circuncisus octauo die. ET Δεχήμερος, Decem dies durans, Spatio decem dierum constans, vt δεχήμερος ὀκεχειρία, & δεχήμεροι ἀστοὶ αἰ, Suidæ: δεχήμερος θυσία, Platoni. ET Τριακονθήμερος, Triginta dies durans. Cætera autem huiusmodi ad horum exemplum interpretaberis.

C. Υπερήμερος, ος, ὁ & ἡ, q.d. Supergrediens diem, præstitutū videlicet seu condictum, Qui intra diem non persoluit debitum, vel implet quod promisit, Qui in mora E
est, Nomen tardum. Propriè autem ὑπέρημερος dicitur Qui iudicatum non facit intra diem rei iudicatæ à iudice præstitutum: vt inquit Budæus, qui etiam λαμβάνειν ὑπέρημερον τὸν δικαζόμενα, καὶ τοῦ κτήματων αὐτῷ λαμβάνειν, vertit, In possessionem bonorum eius mitti qui intra diem non adfuit, aut rei iudicatæ nō paruit. Pollux autem de pecunia fœneratitia loquens, ὁ δὲ εὐκόπως κ' τοῦ θεσμοῦ, inquit, ὑπέρημερος· καὶ τὸ τοῦ χρόνου ὑπερημεία. Iungitur interdum genitiuo: vt ὑπέρημερος τῆς τοῦ θεσμίας, Cui vltimus τοῦ θεσμίας dies elabitur antequam præstet quod spopondit. Lucianus, καιρὸς δὲ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅδεν ἤκετε· μὴ καὶ ὑπέρημεροι γένησθε F
τῆς τοῦ θεσμίας. Item ὑπέρημερος τοῦ φήματος ex eodē affertur pro Cui dies persoluendo debito præstitutus elabitur: ex hoc eius loco in Hermot. ὁ δὲ ἠναάκπι, ἔγων ὑπέρημερον εἶναι καὶ ὀκ τοῦ θεσθαι τὸ φήματος, ἐν ἐδεῖ τοῦ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ὀκπτάνα, τὴν ἔτι καὶ ἔα. vbi tamen ὑπέρημερον seorsum etiam legi posse existimo. Hinc est ὑπέρημερον εἰς τοῦ θεῖναι πινά, de eo qui acerbè debitum exigit: vt docet Budæus pag. 121 & 122.

Latius autem extenditur: vnde & aliis iungitur genit. vt puella ὑπέρημερος γάμου, apud Aristot. Rhet. 3, Cui nubendi tempus elabitur, Quæ nubilem ætatem prætergreditur. Philostr. μὴ δὴ νῆμ ζε σαυτὸ ὑπέρημερον τῆς πόνων [τῶν ποιητῶν] ἀκροάσεως, ne existima te excessisse ætatem auditionis poetarum. Id est, ætatem aptam audiendis poetis. Intelligit autem ætatem in qua aptè seu commodè studium poetis impendere atque operā dare possumus. Budæus tamen vult ὑπέρημερος per se significare, Cui ætas excessit ex aliquo studio. quam interpr. probare nequeo.

Υπερήμεροι dicitur à Synesio, sine adiectione genitiui, de nauigantibus, Qui non conficiunt cursum intra H
iustum tempus, cuius videlicet spatio confici potest & solet: epist. 4, οὐ γὰρ ὄντες ἐπάδες ἀπυχεῖν, οὐδὲ ἐλπίσαντες ὑπερήμεροι ἠλθέσθαι, μόγεια γὰ ὀνεπήμεθα.

Υπερήμερος dicitur esse res quoque cuius iustū tempus elapsum est. Philo De vita M. l. 3, μήπω τῶ πένθους ὑπερημέρου καὶ ὀκτωδεκάμου χρόνου. Sed & cum genit. reperio, vbi de re dicitur. vt apud Dionysiū Longinū, μὴ τὸ ἰδιωτικὸν χρόνῳ φθέγξασθαι τὸ ὑπέρημερον, Aliquid excedēs tempus, id est Non amplius conueniens tempori, habita & vitæ & ætatis ratione. At Lucianus dixit, ὡς ὑπερήμερον ἡγεῖσθαι τὰ λοιδῆς τῶ ἑκάστου βίου, significare volēs (vt opinor) tempus quod impendendum est peruestigationi veri, humanæ vitæ dies supergredi.

Υπερημερία, ας, ἡ, Delatio eius qui præstitutum diem prætergredicur, quo videlicet dissoluere debitum debuit, aut aliud præstare quod promisit. Demosthenes ad Apat. καὶ ὀνεδάπυον εἰς πλοῖον, ἐν ᾧ ἐπὶ τῆς ὑπερημερίας. Id est, In possessionem nauis euntes ob moram dissoluendi. ‖ Apud eundem, μελλουσῆς μοι δίκης ἐξιέναι τῆς ὑπερημερίας, vertit, Quum ea dies in quam ego iudicatum facere debebam, iam exitura esse. Atque ita accipitur & in hoc genere loquendi, ἀναβάλεσθαι τὴν ὑπερημερίαν, quod ille reddit Comiter diem præstitutū prorogare.

¶ Οσημέραι, Quotidie, vide in Ημέρα.

¶ Σήμερον ET Τήμερον Atticè, Adverb. Hodie. Homer. Il. 9, Νοῦν μὲν δὲ τοῦτῳ Κρονίδης Ζεὺς κλέψε σοφίζων Σήμερον, Plut. De non irasc. εἰ σήμερον πεθνηκεν, καὶ αὔριον ἔσται καὶ εἰς τρίτην πεθνηκώς. Et τὸ σήμερον, Dies hodiernus. Anacr. Τὸ σήμερον μέλει μοι Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδε; quos versiculos ita olim verti, Hodierna curo tantum: Quis cras futura nouit? Frequentius tamen est ἡ σήμερον ἡμέρα, in prosa præsertim pro Hodiernus dies. Plut. in Fabio, δύο νίκας τῆ σήμερον ἡμέρα νενικηκας.

Τήμερον pro eodem apud Atticos (vti dixi) vt apud Aristoph. Pluto, σφῶ τοῖσι τήμερον δοῦναι δίκην. Et τῆς τήμερον, apud eundem. ‖ ITEM Τήμερα, in Nub. εἶτα δίκην τῆς κέρδους δαίσω τήμερα.

Ημέρος, & composita in ος itidem desinentia.

Ημέρεος, ος, ὁ & ἡ, Diurnus. vt ἡμέρεος πλοῦς, Diurna nauigatio, ex Xenophonte: nisi forte legendū est ἡμερεύς, vt ego suspicor. ‖ Item ἡμέρεος, Vnicum diem durans, vnde & pro Temporarius. Quo sensu putantur homines appellari ἡμέρεοι, vt qui sint breuis æui. vt Epigr. l. 3, Ἠδύναι δ' ἄμοτε ἀμφεῖν, (Doricè pro ἡμέρειν) Vide Εφημέρος.

C. Εφημέρεος, idem quod ἐφημέρος. In Epigr. μισθὸς ἐφημέρεος, Diurna merces, vt loquitur Flaccus. Apud Hom. autem Od. ο, Οὐκ αἰεσιμόρεος γε βαλοι κ' δακρυ παρειῶν, pro Per totum diem. Apud eundem Od. φ, v 85, ἐφημέρεα φρονέοντες, In diem duntaxat de rebus suis cogitantes, & in futurum non prospicientes. quod etiam In diem viuere, appellant aliquando Latini. Quo exponitur modo & ἐφημέρεοι βεβοτι à Suida. Hesychio autem ἐφημέρεοι αἴζωοι epitheticè sunt θνητοί, mortales. At ego existimo ἐφημέρεος (sicut & ἐφημέρος) ideo appellari quòd crastinum sibi polliceri non possint. Interdum verò & sine adiectione ἐφημέρεοι dicuntur Homines, Mortales, Greg. in poem. Γλῶσσαν ἐφημέρεοι ἔκευας ἀφραδέων. Itidem verò ἡμέρεοι dicti sunt homines, & quidem à breuitate æui, secundum quosdā, quasi temporarii, vt modò dictum fuit. sed eandem vtriusque appellationis rationem esse arbitror.

C. Καθημέρεος, idem quod καθημερινός (secūdum quosdā) id est Quotidianus. Exponitur & Diurnus. Item G
apud Sophoclem, μοῖρα καθημερία φύσει σε, explicatur χθ' ἑαυτῶν τῶν ἡμέρας εἰς φθορὰν ἄγει σε. ‖ At verò apud Polybium, πλὴν γὰρ ὅλως ἐν τοῖς καθημερείαις οἱ πλεῖστοι τῶν Ῥωμαίων ἐν ἑαυτῶν ποιοῦνται τὴν πραπίδα, Budæus, ἐν τοῖς καθημερείαις, vel In quotidianis actibus, vel Quotidie significare tradit.

AT Καθημερόβιος (tanquam à καθήμερος significante idem quod καθημέρεος) Qui in diem viuit, præsentibus rebus contentus, atque ex parato, minimè solicitus de futuris: quæ vita dicitur καθημέρεος βίος. Hæc Erasmus in prouerb. In diem viuere. Sed vereor ne καθημερόβιος pro ἡμερόβιος dixerit, de quo suprà.

C. Μισημέρεος, vide in Μεσημβρία.

C. Μονήμερος, idem quod μονήμερος, ex Epigr. A

C. Παυημέρεος, Perdius, Gell. (vt πάννυχος Pernox) Iliados τ, — παυημέρεος πολεμίζει, Per totum diem. Hesiod. in Aspide, Καί τε παυημέρεός τε καὶ ἠῶος χέει αὐδήν. Vtitur & Herodot. l. 1, οἱ παυημέρεοι σωθῆναι ἄπορ. Polluci est παυημέρεον, SIVE παυήμερον, τὸ δι' ὅλης ἡμέρας τοῦ ἀπόρθητον.

IN εια autem terminatum substant. comp. Ἰσημέρεια, q.d. Æquidiarium. Latini autem dicunt Æquinoctium. ἰσημέρεια μεταπωρινή, æquinoctium autumnale: ἰσημέρεια ἐαρινή, æquinoctium vernum. Plut. in Probl. Rom. τί δὲ ὁ τῶν ἐαρ μὴ γένεσθαι τοῦ ἰσημερείας μετὰ τῶν ἐαρινῆς, μηδὲ ἄμπελον τιμᾶν τοῦ ἰσημερείας ἐαρινῆς, ὁμοίως τι πᾶσι &c. B HINC Ἰσημερινός, Æquinoctialis. vt ἰσημερινὸς κύκλος, Æquinoctialis circulus. sed q.d. Æquidialis. ‖ Theophrasto autem lib. 4 De caus. pl. cap. 12, ἰσημερινὸς πυρός, Triticum quod verno seritur æquinoctio. Pro quo dicit Gaza, Triticum cuius cura æquinoctio delegata est. Sed vulgatæ edit. ἰσημέραις pro ἰσημερινοῖς habent.

Ημερινός, & composita in ερινός itidem terminata.

Ημερινός, οῦ, ὁ, Diurnus. vt ὄρθρος ἡμερινός, Xen. Præd. 8, cui opponitur νυκτερινός. Sic φυλακὴ ἡμερινή, præsidium diurnum, Plut. in Cam. C

C. Αμφημερινός, οῦ, ὁ, VEL Αμφήμερος, Quotidianus. vt ἀμφημερινὸς πυρετός, quotidiana febris, apud Galenum ad Glauconem, & Alexandrum Aphrod. in Problematis. Apud Galenum tamen alicubi etiam ἀμφημερινός, sed librariorum, vt opinor, incuria. Paulus Ægin. vocat καθημερινὸν πυρετὸν, quotidianam febrem.

Αμφήμερος, vti dixi, pro eodem capitur, sed rarius vsurpatur. Dicitur autem ἀμφήμερος eadem forma qua ἐφήμερος. sed ἀμφήμερος πυρετός, est quotidiana febris: ἐφήμερος πυρετός, vnius diei febris. Αμφήμερον τὸν ἀμφημερινὸν πυρετὸν, Suidas, citans Soph. D

C. Καθημερινός, Quotidianus. vt καθ' ἡμέραν pro Quotidie accipi dictum est. Act. apost. cap. 6, ἐν τῆ διακονίᾳ τῆ καθημερινῆ.

¶ Ημερήσιος, Vnius diei. vt ἡμερήσια ὁδός, Iter vnius diei. Sic ἡμερήσια ζωή, Plut. Isocrates autem ἡμερήσιον λόγον videtur appellare (inquit Budæus) longam orationem, quasi quæ diem absumat. Pollux ἡμερήσιοι appellari scribit τὸ ἐφ' ἑκάστῃ ἡμέρᾳ γινόμενον. Et τὰ ἡμερήσια, merces diurna, vt exponitur ex Suida: qui tamen generalius dicit ἡμερήσιον esse τὸ κατ' ἡμέραν διδόμενον, vt possit etiā ad victū diurnū referri, qui & Diarium appellatur. F

¶ Μεσημβρία, Meridies. Ex Μεσημερία factum per syncopen, adiecto β per pleonasmum. Thuc. 6. χθ' πλοῦς ὄντας ἐν μεσημβρίᾳ. Synesius, τὸ τῆς μεσημβρίας καθεστῶτα πόνον appellat maximum meridiei feruorem. ‖ Item Meridies respōdens septentrioni. Herodian. ἀπὸ τῆς ἀρκτῴας παλαίστης ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν. ‖ Item metaphoricè μεσημβρία τοῦ βίου, ad verbum Meridies vitæ, pro ætate ingrauescente. VNDE Μεσημβρινός, PRO Μεσημερινός, (inuenitur autem ET Μεσημέρειος) Meridianus. vt μεσημβρινοὶ κύκλοι apud Proclum. Apud Aristophanem in Vespis, κἂν ἔχῃ μεσημβρινός, si surgas meridianus, id est meridie. ET Μεσημβριάζω, Meridior, id est Meridie dormio, inquit Budæus, afferens ex Plat. in Phædro, ἡνίκα μὴ ἀνθρώποις ἄλλα σρίσιν ἐλθόντα εἰς τὸ καταγώγιον, ὥσπερ τοῖς θέρους μεσημβριάζοντα δεῖ τὴν κρίνιν οὐδεῖν. Sed & ipse sol dicitur μεσημβριάζειν, pro quo & μεσουρανεῖν, vt Pollux docet. ITEM Μεσημβριάω pro eodem. vnde apud Apollon. μεσημβριόωντος ἰαίνεται ἠέλιοιο. G

Ab ἡμέρα deducta verba.

Ημερόω, Diem traduco, seu transigo. X. Hell. 5, ἡμερόσαν τε ἔν τινι τόπῳ ἐρήμῳ. Scio tamen Polluce scribere, ἡμερῶσαι, sicut & διημερῶσαι, esse In opere aliquo versari per totū diem: & ita Platonē de iis qui βαΐαωσι appellantur, dixisse τοὺς τὸν ἡμερῶντας. Sed generalius accipi quàm scribat Pollux, videlicet pro Diem traducere, etiamsi quis in eo maneat ἄεργος, ex illo Xen. loco patere arbitror. cui generaliori significationi priorem locum dandum existimaui. H

C. Κθημερόω, F. ῶσω, Diem absum, vel Interdiu absum. A

Demosthenes ἀφημερῶσαι & ἀποκοιμᾶν dixit pro Diem & noctem abesse, in oratione Pro corona. Propriè tamen τοῦ ἀφημερῶσαι respondet τὸ ἀπονυκτερῶσαι, eademque prorsus forma dicitur.

C. Διημερόω, Idem quod ἡμερόω. sed pro Diem transigo, dicitur etiam Totum diem transigo, vel Totum diem duro. vt Xenophon Præd. 7, ὁ μὲν τοῦ ἄσιτος καὶ ἄποτος διημέρωσεν. Quo dixit modo Plut. διημερῶσαι αἰάσιμον καὶ ἄδειπνον, impransum & incœnatum diem totum durare. Rursum X. Præd. 7, οἱ δὲ καλοῖς κἀγαθοῖς ὀπτηδεύμασι διημερεύοντες.

C. 2. Συνδιημερόω, Vnà diem totum vel totos dies transigo, Versor cum aliquo, Vtor consuetudine alicuius. Aristot. Rhet. 2, ἐπὶ τοὺς ἡδεῖς συνδιαγαγεῖν καὶ συνδιημερῶσαι. Et συνδιημερεῖν τοῖς ἡλικιώταις. Plut. Lycurgo. Idem, ῥᾷστον ἅμα καὶ συνδιημερεῖν τοῖς τοῦ Διονύσου τεχνίταις, id est Totos dies conterens cum illis. Bud. Vsus est & Cic. lib. 8 epist. ad Att. HINC Συνδιημέρευσις, Consuetudo quotidiana quæ est inter aliquos, Cōuersatio. Plut. in Demetrio, 288, ἐπὶ δὲ καὶ φόλαι καὶ κοινολογίαι καὶ συνδιημερεύσεις αὐτῶν καὶ ἀφρουρεῖν. i. B. interpr. Totos dies conuersabantur sine præsidiis.

C. Παρημερόω, Diem seu dies transigo iuxta quempiam, & velut ei adhærens, ex Eurip.

C. ΣΥΝΗΜΕΡΟΩ, idem quod συνδιημερόω, de quo dictum modò fuit. Aristot. in 8 Ethic. ad Nicom. οὐδὲς ᾗ δ' ὡσαύτως συνημερεῦσαι τῷ λυπηρῷ, οὐδὲ τῷ μὴ ἡδεῖ. vbi B. interpr. Vti eo familiariter. Xen. ἀ λέγων συνημέρευε τοῖς συνδιαπεπονηκόσι. HINC Συνημερεύσις, Conuersatio, Consuetudo quotidiana cum aliquo. ET Συνημερευτής, Is quo cum est nobis consuetudo quotidiana, Is quo familiariter vtimur. A B. exponitur Socius, Sodalis, Affiduus comes, in hoc Aristot. loco, Pol. 5, καὶ τὸ χρῆσθαι συνήθεσι καὶ συνημερευτῆς τοῖς ξενικοῖς, μᾶλλον ἢ πολιτικοῖς, ξενικόν.

Ημερίδιος, ος, ὁ, Diecula.

ΗΜΑΡ, ατος, τὸ, Dies: poeticè pro ἡμέρα. Aratus, Εν δέ οἱ ἡματα κοῦφα ἐπιφρονέοντα θέρεσιν. Cicero, Exæquat spatium lucis cū tempore noctis. Il. ?, Ἔστε) ἦμαρ ὅτ' αὖ πατὴρ ὁλόφρων Ζεὺς ἐν ἠέρι, erit aliquādo dies qua. Od. λ, αἰεὶ Φαίνεται νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυόεσσα, dies noctéque. Il. ξ, εἰδέω χάλεν ἤματα πάντα, in perpetuum. Il. σ, Παῖ δ' ἦμαρ μάρναντο, per totum diem. Il. φ, Ἡμαρ τῆς τοῖς τέρω ὅτ' ἐμάνετο φαίδιμος Ἕκτωρ, die precedente. Il. υ, Ὀκτὼ ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὰς μεδέοντο μάχεσθαι, hoc die. Il. τ, Νῆλεα θυμὸν ἔχοντες, ἐπ' ἦμαρ δακρυόεντες, Vno die integro, seu (vt Cic. vertit) Luctū lacrymis finire diurnis. Hes. Erg. ἐπ' ἤματι ἐργάσασθαι, in dies. Sic Od. ξ, ἐπ' ἤματι μῆνα ἄνωγε, in dies singulos. Et ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ, in Epigr. De die in diem, Assiduè. Varia autem ei adiectiua adiunguntur. est enim apud Homerum ἱερὸν ἦμαρ, & νέον ἦμαρ, & ὀλεθρίον ἦμαρ, & ἡλεὸν ἦμαρ, & κακὸν ἦμαρ: cui oppositum ἀσινὲς ἦμαρ. Sed & δούλιον ἦμαρ, ac ἀδεῖλιον ἦμαρ pro ipsa seruitute dicit, sicut contra ἦμαρ ἐλευθέριον pro libertate.

Ημαι aduerbialiter etiam, vt apud Hesiodum, ἦμαρ καὶ νύκτας. Sic verò & in hoc loco Hom. Il. ε, Σεῖο δ' ἐγὼ τὰ δὲ πάντα μέλεν νύκτας τε καὶ ἦμαρ, vult aduerbialiter accipi ἦμαρ Eustathius. Idem ἦμαρ tenuatum ab ἡμέρα scribit μετὰ φήματος ἀφαιρέσεως, vt ἦρ, Æolicè ab ἠέρι.

C. Αὐτῆμαρ Eodem die. idem quod αὐθημερὸν in prosa. Il. α, Εἴπερ γὰρ τε χολοῦται γε καὶ αὐτήμαρ κατάπαυε, etiamsi enim eo die & in præsentiarum represserit.

C. Εννῆμαρ, Nouem dies, seu Per nouem dies. Il. α, Εννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὤρνυτο κῦμα θεοῖο.

C. Παντῆμαρ, Per totum diem. Apoll. Arg. 2, ξεινίζε δ' ἀστῆμαρ Θοαντιάδης τοῖσιν. ET Παντῆμαρ pro eodē apud Homer. teste Eustathio.

Ημάτιος, ος, ὁ, Diurnus, idem quod ἡμερήσιος in prosa. vt φέγγος ἡματίου in Epigr. Diurno lumine, id est sole. Aratus, Μείων ἡματίου, τὸ δὲ δὴ πάλιν ἔντοσθε νυκτός, de arctophylace: hoc est, (Cicer. interpr.) Nam breuior clara cæli de parte videtur, Amplior infernas depulsa possidet vmbras. Dicitur verò aliquis vel res aliqua facere aliquid ἡμάτιος, id est ἐπ' ἤματι, vel ἐπ' ἦμαρ, toto die, aut in dies. Iliados ι, — τὸν ἵκες Ἀχαιοὶ Ἡμάτιαι θρήσκεν ἐπ' ἄρεα πάντ' ἀγωνα. Sic apud Hesiodum, μέλωσι ἡμάτιαι ἀπόδοσιν.

Ἥμερος, ον, ὁ καὶ ἡ, Mansuetus, Cicur, Mitis. Cui oppositum ἄγριος. Od.o, de aquila, χλῶα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, Ἥμερον, anserem cicurem. Plato De leg. ἡμεροι ἀγέλαι. Xen. Pædiæ 1, πολλὰ αὐτῷ ὠφελεῖν καὶ θηρεύειν καὶ ἡμέρων. Herodian. lib.5, χῶά τε πάντα, ὅσα ἥμερα, ὅσα ἀγήλαστα. Dicitur etiam de plātis & frugibus, & tunc Satiuus Latinè reddi potest. vt ἥμερα φυτὰ, & ἥμερα δένδρα, plantæ & arbores satiuæ. sic ἥμερος ἐλαία, olea satiua, ἥμερος κρόκος, crocus satiuus. Xenoph. Cyn. ὅσα χάρη γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συγκομίσαι, τὰ δὲ ἄγρια χήρα δίκαλέλυται. Metaphoricè de hominibus etiam dicitur, quorum emolliti esse videntur mores, quique velut ex agrestibus cicures, mites ac placidi facti sunt. Dem. cōtra Midiam, ἀνθρωποι οὕτως ἥμεροι καὶ φιλάνθρωποι πρὸς ἡμᾶς. Herodian. lib.2, πρᾶον καὶ ἥμερον ἦθος ἐπεδείκνυτο, comem atque mansuetam indolem ostendebat. Sic lib.6, ὑπῆρχε δὲ τὴν φύσιν ἦθος πρᾶον καὶ ἥμερον τῷ Ἀλεξάνδρῳ, suapte natura suberat Alexandro mite mūsuetúmque ingenium. Et apud Plutarchum Numa, ἥμερος μοῦσα, mitis musa. Sed & ἔργα ἥμερα, dicit Herodian. l.6, καὶ τὰ μὲν ἀνδρεῖα καὶ σεμνὰ τῶν ἔργων, φοβερὰ προσαγορεύουσι τὰ δὲ αὐστηρὰ καὶ ἐνκέφαλα χυμῶν, ὡς ἥμερα, διὰ τὴν ἐνεργίαν, quippe apud illos fortissima ac grauissima pro asperrimis, dissoluta atque ebacchantia pro mitibus voluptariisque habentur. Et apud Plat. De leg. ἡμερώτατα ὁδοὶ, viæ mitissimæ ac placidissimæ, nec asperæ. Deducunt autem ἥμερος ab ἡμέρα, quòd ἡμέρα sit quippiā πρᾶον & ἀνθρώπινον.

C. Ἡμεροποιῶ, F. ήσω, Mansuefacio, Cicuro, Mansuetum & cicurem reddo.

C. Ἀνήμερος, ον, ὁ καὶ ἡ, Immansuetus, Immitis, Agrestis, Ferus. Naz. θηρίον πονηρὸν καὶ ἀνήμερον. Et ὕλαι ἀνήμεροι, syluæ incultæ, horridæ & agrestes. Luc. Metaph. de homine quoque agresti & feroci dici potest, vt ἥμερος.

Ἡμερότης, ητος, ἡ, Mansuetudo, Placiditas. Naz.

Ἡμερόω, ῶ, Mansuefacio; Cicuro. Geopon. καὶ οὐδέποτε ἅπαξ ἡμερωθὲν ἀγριοῦται, de onagro: de quo Varro, E mānsueto ferus nunquam [fit.] Plutarchus, οὐχ ἡμεροῦται πρὸς ἀνθρωπον, οὐδ' ἀνέχονται κοινωνίαν πνὸς παιδείας.

HINC Ἀνημερόω, ET Ἐξημερόω, quæ idem cum ἡμερόω significant, nisi quòd præpositio significationi aliquid addit. Visitatius est autem ἐξημερόω. Geopon. de onagro, ἐξημεροῦται δὲ σφόδρα τὸ ζῶον, καὶ οὐδέποτε ἅπαξ ἡμερωθὲν ἀγριοῦται. De quo Varro, E fero fit mansuetus facilè, & è mansueto ferus nunquam. Plut. οὐδ' ὡσαύτως πᾶν ἐξημερῶσαι δένδρον ὁ γεωργὸς, οὐδὲ πᾶν πθαστεῦσαι θηρίον ὁ κυνηγός. Idem Fabio, τὰ μὲν εἰς ἀπίους, τὰ δὲ εἰς σῦκα ἐξημεροῦντες καὶ πθαστεύοντες. Idem in Numa, metaph. ἐξημέρωσεν αὐτὸν διὰ παιδείας, per disciplinam eum emollíuit & excoluit, vt Ouidius emollitos & feros mores inter se opponit. Apud eundem Plutarch. ἐξημεροῦσθαι Budæus exponit Mansuescere, Cicurari, id est ἡσυχάζειν τὸ ἄγριον καὶ χαλεπόν. VNDE Ἐξημέρωσις, εως, ἡ, Cicuratio. In v.l. est ETIAM Διημερέω pro Mitigo, Emollio, sed suspicor mendosè poni pro Διημερόω.

Ἡμιεήδης, ες, ὁ, Mitis. Plutarch. Sympos 4, τὸν δὲ ἀνθρωμίαν ἀπωσαμένοι τοῦτον καὶ ἡμιεήδη, ἀγριώτερον πίνομεν ἐκ πίθου. Id est, (Turn. interprete) Isto veteri & miti vino reiecto, durum & immite bibimus. Idem De carn. com. τὸ ἡμιεήδη καὶ μειλίχον ἀφαιρεῖται Διόνυσον. Idē De virt. mor. ὁ φυτάλμιος θεὸς καὶ ἡμιεήδης τὸ ἄγριον κολούσας καὶ ἀφελεῖν.

Ἡμιεξίδος, ἡ, Mansueta, Cicur. Apud Homerum Od.ε, πεπάνετο θυμὸν ἀπίοις γλαφυροῖσι Ἡμερὶς ἠδ' ἀρόω· πεθήλει δὲ σταφυλῇσι, quidam intelligunt vitem satiuā, ad differentiam agrestis. In antiquis autem in Iliadis ξ commentariis annotatum Eust. scribit, ἡμερίδα dici speciē λεπτοφλοίου δρυός, & fructum eius σταφυλὴν: contra verò infrugiferas & latifolias δρύας, apud Pergamenos vocari ἐριφλοίους, sicut tenuifolias & frugiferas nominari ἡμερίδας. Annotat præterea, ad suam vsque memoriam quasdam in Thracia δρύας vocari solitas ἡμερίδας. Plinius Græcum hoc vocabulum retinens, hemeridem & ipse inter glandiferas arbores recenset. Theophr. Hist. pl. l.3, c.6, τὰ γλυκὺ [Βαλάνους] φέρουσιν, οἱ μὲν ἡμερίδα καλοῦσι, οἱ δὲ ἡμίδιον. Gorr. Quercū placidā interpr. Appellatur verò arbor hæc ET Ἡμερόδρυς, vt quibusdā placet. Ἡμεῖς pro vite apud Oppian. l.3, De ven. Γυμναὶ δ' ἡμεῖδες ἀεὶ βότρυσιν ἐδάλοντο, Circumcirca nudæ vuis vites. Et apud Macedonium lib.2 Epigr. οἱ δ' πελανοὶ Ἄνερες ἐρπάζοι κάμνον ἐφ' ἡμερίσιν, in vitibus meis. Sic & apud Aristophanē Acharn. ἡμερίδος ὄρχον, Schol. exponit ἀμπέλου; Homericum quoque locum sic accipiens. At Plut. Erot. οὐδὲ δρυὸς, οὐδὲ μορίας, οὐδ' ἰὼ ὅμηρος ἡμερίδα σεμνοῦν ἀεσεῖπεν.

Ἧμος, Quum, Quādo, extra interrogationem. Est autem planè poeticum hoc aduerbium, cui redditur ἡνίκα, vel ὁπότε, id est Tum. Homerus Od.μ, circa finem, — ἧμος δ' ὅπτ' δίφρον ἀνὴρ ἀγορήνδε κελεύει, Κείνων νεῖκεα πολλὰ δικαζομένων ἀλιζόων, Τῆμος δὴ τά γε δεύεα χαρύβδιος ἠφανάνθη. Od.ι, v.168, & seq. Ἧμος δ' ἠέλιος καταδύ καὶ ὄπτ' κνέφας ἦλθε, Δὴ τότε κοιμήθημεν ὅπτ' ῥηχαῖν θαλάσσης. Quos versus excipiunt hi duo, Ἧμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, Καὶ τότ' ἔπειτ' ἀγορήνδε θέμεθα μετὰ πᾶσιν ἔειπον. Sæpe tamen ponitur ἧμος non sequente particula τότε aut alia simili: vt in his versibus à quibus secundum Od. auspicatur librū Ἧμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, Ὤρνυτ' ἀρ' ἐξ ἀνίης Ὀδυσῆος φίλος υἱός. Cui initio simile hoc lib. octaui principium, Ἧμος δ' ἠρ. ῥοδ. ἠώς, Ὤρνυτ' ἀρ' ἐξ ἀνίης ἱερὸν μέθος Ἀλκινόοιο. At verò in simili principio libri decimiseptimi, non solùm δὴ τότε subiūxit particulæ ἧμος, sed illis duabus particul's δὴ τότε addidit tertiam ἔπειτα. ita enim ibi legitur, Ἧμος δ' ἠρ. φ. ῥ. ἠώς, Δὴ τότ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα Τηλέμαχος, &c. Et his quidem in locis non dubium est quin ἧμος ὃ sonet Quum autem, vel Postquam autem: at verò alicubi ὃ post ἧμος vel ponitur pro δή, vel certè ἧμος δὲ sic dicitur vt τῆμος δὲ pro τῆμος. cuius vsus exemplum est Od.η, v.400, Ἧμος δ' ἠέλιος &c.

THMOΣ, Tum. quod redditur τῷ ἧμος, vt ex Homericis apparet locis quos in Ἧμος protuli. Sed ponitur τῆμος aliquando etiam præcedente alia particula quàm ἧμος. vt Od.ν, quū præcessisset, Εὖ τ' ἀστὴρ ἐπέβη ἐπὶ δὲ φαίνετο, ὅστε μάλιστα Ἔρχεται αἰγλήεντα φάος νυκτὸς ἠερόεσσης, sequitur, Τῆμος δὴ νῆσον κατεπίλατο πανδοπίρος νηῦς.

ET Τῆμος δὲ interdū pro τῆμος, vel pro τῆμος δή, sicut modò dictum fuit in Ἧμος.

ITEM Τημοῦτος interdum pro τῆμος, vt apud Hesiodum, Τημοῦτος κατέδεν.

ΟΠΠΗΜΟΣ, pro ἧμος apud Aratum in Phæn. Νεύδεν ὀπτῆμος κείνων φορέησιν ἑκάστην. Sed aspirandum fortasse potius vocabulum hoc aliquis putauerit: de quo nihil vsquam apud lexicographos reperio, ac certè rarum apud ipsos etiā poetas esse existimo. Iis tamen qui aspirādum censuerint, lubenter subscripserim: quippe qui ex ὅπτη & ἧμος factum suspicer: vt videlicet ὅπτη, quod alioqui loci est aduerbium, hic ἐκ τοῦ κλήλου positum, temporis significationem accipiat, quam & ὅπου alicubi habere scimus.

HNIA, ας, ἡ, ET Ἡνίον, ου, τὸ, Habena, Lorū fræni quo ēguntur equi. Alio nomine & ῥυτὴρ appellatur, de quo suo loco. Il.θ, Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φυγὸν ἡνία. Od.γ, Ἐς δίφρον τ' ἀνέβαινε, καὶ ἡνία λάβε χερσί· Μάστιγεν δ' ἐλάων, Manibus capiebat habenas. Il.γ, Κὴ δ' ἡνία πῖνε ὀπίσω. Xenophon De re equ. ἡνίας χαλῶ ἐπαινοῦσιν ὁπόσον τε ἐσὶ καὶ μὴ ἀσθενεῖς μηδ' ὀλιγοθηραῖ, μηδὲ παχεῖαι. Plut. De Socr. οὐχ ὑφ' ἡνίας οὐδὲ ῥυτήρων, ἀλλὰ λέγων δι' συμβόλων ἀγόντων. Et metaph. apud eundem in Pericle, τῷ δήμῳ τὰς ἡνίας ἀεὶ, Populo laxans siue permittens habenas. Annotat Eustath. ἡνία esse idem quod χαλινοὶ, id est fræ nos: idque patere ex hoc versu Il.ρ, Ἕλπε δ' ἔξ ὀχέων, κὴ δ' ἡνία χθὶ ἔεσσε: quippe quæ καταπίπτουσιν ἀπολυόντα καὶ αὖθις ἀναλαμβάνοντα. At Pollux ἡνία esse scribit τὸ μέσον τοῦ χαλινοῦ: & circa illud esse annulos & echinos quos equus mandit. Ab eodem quatuor ἡνιῶν ponuntur species, αἱ καπαναῖαι, αἱ δι' ὀρυμῶν, αἱ δι' μεσαίου, & σειραῖαι ἱμάς. Apud Sophoclem Aiace, ὀπῶν χρυσόνωτον ἡνίαν, Scholiast. exponit ἅρμα, vt Phœbus currum inhibeat. Nihil tamen vetat quin propriam hīc quoque significationem retineamus. Cæterùm quod ad etymon huius vocabuli attinet, Eustathius ab ἑνόω deriuari scribit: esse enim ἡνία δεσμὸν ἑνωτικὸν τῶν ἵππων.

C. Ἡνιοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui habenas conficit. VNDE Ἡνιοποιεῖον, ου, τὸ, Officina in qua habenæ conficiuntur. Xen. ET Ἡνιοποιέω, ῶ, F. ήσω, Habenas conficio. Item Habenas rego & duco. Vel simplicicer, Rego, Moderor. B. ex Xenoph. Apomn. lib.4, ὡς δὲ ἤδεσαν αὐτὴν ἀεσεῖ συμφέρον ἀκούοντα ὅπ λέγοιμι, μόνος ἦλθεν ἐς τὸ ἱππικεῖν.

C. Ἡνιοστρόφος, ου, ὁ, Qui habenas vertit. Id est, Qui habenis vertit seu flectit huc illuc equos, Auriga. Idem quod ἡνίοχος.

C. Ἡνίοχος, ου, ὁ, Qui habenas tenet, Auriga. Il.λ, Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐῶ ἐπέτειν ἔκαστος Ἵππους θ' κ' κόσμον ἐρυκέμεν. Il.ψ, Ἀν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραβάτω ἡνιοχοί τε. vbi discrimen facit inter παραβάτην, hoc est sessorem aut propugnatorem: & inter ἡνίοχον, hoc est aurigam seu agitatorem: illud tamen non obseruans Il. ε quum dicit, Παρ δὲ οἱ ἵππεις ἔβαινε, καὶ ἡνία λάβε χερσί. iris enim ibi & παραβάτου & ἱππόχου munia obit. Xenoph. Pæd. 6, οἵτε ἱππόχοι ἐν πόρροις ἑσάσι ξυλίνοις. Impropriè verò & apud poetas trasferitur etiam ad alia. Dicitur enim apud Aristophanem Nebulis, αἰγίδος ἡνίοχος Minerua, id est ægidis agitatrix. & ἱππόχος παλαιμοσύνης in Epigr. item ἱππόχος τῆς νεώς, vt tradit Pollux. Annotat Eustathius ex Ælio Dionysio ἱππόχοις Athenis fuisse πάγκα ἀξιόλογοι, eo quòd ditiores ad currus & equos curules alendos deligerentur. Erunt itaque ἱππόχοι, hìc iidem qui & ἁρματηθροφοῦντες & ζευγηθροφοῦντες, hoc est qui equos ἀδηφάγοις & ἀδηφάγοις ἅρμα alebant. HINC Ἡνιοχεύω, ῶ, Habenas teneo, Aurigor. Herodianus lib.5, ἐθέλετο πολλάκις ἱππόχων ἢ ἁρμάμενος, identidem aurigans aut saltans conspiciebatur. Et metaphoricè apud Philonem De vita Mosis lib.1, ἀεκεκραμένου τοῦ ἱππόχειν ὀφείλοντος λογισμοῦ, ante rationem, quam aurigari oporteret, excurrentes. Interdum ex neutro actiuū fit & accusatiuo iungitur, simplicitérque pro Moderor siue Rego capitur, vt βουκολεῖν simpliciter pro Pasco. Aristoph. Vespis, ἀκ ἀλλοτρίων ἀλλ' οἰκείων μουσῶν σώματα ἱππόχισας, non alienarum sed suarum musarum ora frænis regens. Philo De vita Mosis lib. 1, πεὶ μὲ ἡνιοχοῦσα πατρίως καὶ ἀσφαλῶς ἐπήλαυνε, hæc velut habenis tractandis salutariter tutóque præ se agebat: loquens de nebula quæ Israelitarum in deserto ὁδηγὸς erat. Epigr. lib.1, Χερσὶ λεοντείαν ἱππόχεῦτα βίαν. A QVO Ἡνιόχησις, εως, ἡ, Aurigatio. Philo De vita M. l.3, νεφέλης ὀπιαδοφύλακος ἱππόχησις, nubis tanquā terga cogētis aurigatio. ET Δυσίωνιόχητος, ον, ὁ καὶ ἡ, Qui habenis retineri difficulter potest, Quem moderari difficulter quis potest. δυσάλωτος. B. ex Luc. Ab ἱππόχος est ETIAM Ἡνιοχεύω quod idē cū ἱππόχω significat, & eodē modo quo illud vsurpatur. Anacreon apud Athen. l.13, ad puerū, τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἱππόχευε. vbi præter morem genitiuo cōstruitur. Epigr. l.4, πόλιν ἱππόχευεν, ciuitatem gubernarē. VNDE Ἡνιοχεύς, έως, ὁ, Auriga, Qui habenas tenet: Idem quod ἱππόχος. Il.ε, — Ἑπτὰ δ' ἔστρεφον ἱππόχοι.

ET Ἡνιοχεία, ας, ἡ, Aurigatio. idem quod ἱππόχησις. Herodianus lib.6, ἱππόχειαι καὶ τρυφαῖς πρεσέχοντες, aurigationibus intento. Et lib.4, γυμνάσια δὲ σώματος ποιούμενος ἱππόχειας. Cōstruitur interdum etiam cum genitiuo, & simpliciter ponitur pro Agitatio, Gubernatio, Moderatio. Herodianus l.1, ἁρμάτων ἱππόχειας, curruum agitationes. Plut. De anim. solertia, ἡ τῆς μηχανῆς αὐτῆς ἱππόχεια καὶ κυβέρνησις. Ab ἡνίοχος est etiam COMP. Ὑφιππόχος, ου, ὁ, Administer aurigæ, vel Auriga. idem quod ἡνίοχος, vt Suidas annotat. Xen. Pæd. 6, αὐαδεῖν τῆς ἀυτὸ κατέκλεισε τὸν δίφρον ὑφιππόχος. Eodem lib. λαβὼν δὲ παρὰ τοῦ ὑφιππόχου τὰς ἡνίας, παρεσκευάζετο ὡς αἰαθησόμενος ἤδη ὅτι τὸ ἅρμα. VNDE Ὑφιπποχεύω, Aurigæ administer sum: vel simpliciter Aurigor: sicut ὑφιππόχος idem est quod ἡνίοχος, teste Suida.

C. Δυσήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui habenis contineri difficulter potest, Refrænatu difficilis. δυσχαλίνατος, vt Galenus exponit: δυσπειθὴς, αὐθάδεστατος, δυσάγωγος, vt Suidas. Itē Morosus, δυσκολώτατος, Galen. Exponitur etiā Doloris impatiens. δυσθύμως καὶ δυσκόλως τὰς ἀνίας φέρων, Erotian. ὁ μὴ ἄδικόλως ἀνιώμενος, Galen. Quæ significatio nō ab ἡνία originem habet sed ab ἀνία: ad quod ie remitto. VNDE Δυσίωνος, Ita vt habenis retineri difficulter possit, Effrænatè, Cic.

C. Εὐήνιος, ον, ὁ καὶ ἡ, Effrænis. Plut. De loquacitate, σοφώτεροι δοκοῦσι τοῦ ἐξ ἰωνίων τούτων καὶ φερομένων οἱ σρογγύλοι καὶ βραχυλόγοι καὶ ὧν πολὺς νοῦς ἐν ὀλίγῃ λέξει σωέσταλται. vbi ἐξήνιοι & φερόμενοι sunt quorum lingua præceps fertur nec audit habenas.

C. Εὐήνιος, ον, ὁ καὶ ἡ, Qui habenas facilè admittit, Qui habenis regi facilè potest, Fræno seu habenis ductilis. Plato De rep. ἐφ' ἵππων ἀκτέον ὅπῃ πῶ θέαν μὴ θυμοειδῶν μηδὲ μαχηπκῶν, ἀλλ' ὅπ πωδωκεστάτων καὶ δυσιωτάτων.

C. Χρυσήνιος, ον, ὁ καὶ ἡ, Aureas habenas habens.

B Ἡνιάζω, F. άσω, Fræno. VNDE Δυσιωίασος, Qui habenas difficulter admittit, Qui habenis regi vix potest. A QVO Δυσηνιάσως, Ita vt refrænare difficile sit, Ægré. Synes. ep.57, ἔφερον, ἀλλὰ δυσηνιάσως, πῶ κομιστέμιαν τοῦ βίου, ægro animo & ita vt vix audiret habenas rationis.

C. Ἀφηνιάζω, Habenas detrecto, sex excutio, Vel (vt Bud. interpr.) Frænos respuo vel emordeo. Luc. de curru solis loquens, ἢν γὰρ πῶν ὀλίγον ὀλιγοπρεπίσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵππεις καὶ τῆς ὁδοῦ παραβεπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. excussis habenis, vel emorsis frænis. Idem alibi de iisdem, εἰ γὰ ἐνδεῖν πς, ἀφηνιάζοιεν ἀθεῖ. Et metaphoricè apud Herodianum lib.1, ὅστε πρεσέρεον ἀφηνιάζον ἢ ἐσαιάζον, siquì frænos depulerant. Item lib.3, de filiis Seueri qui patri monenti non parebant, οἱ δὲ οὔπ γε ἐπείθοντο, ἀφηνιάζον δὲ καὶ ἐπεδίδοσαν εἰς τὸ χείρον, sed frænos ex ore depulerant. Philo De vita Mosis lib. 3, ἀφηνιάζοντες οὐ πρεσεῖχον τοῖς λεγομένοις, velut excussis frænis, dicto audientes non erant. Idem lib.1, ὅτι πρεσφάσει ἑορτῆς καὶ θυσιῶν ἀφηνιάσαν, per causam feriarum & sacrificiorum rebellaturum. Aliquando cum genitiuo etiam cōstruitur, interdum & cum præpos. πρός. Philo De vita Mosis libro 2, ἀρετῆς δ' ἀφηνιασαντας, virtutem aspernantes, Turn. interp. Luc. τὸ δεῖλαιον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, fecit vt emorso philosophiæ fræno nos auersaretur. Areth. in Apoc. 6, οἱ τῶ Χριστοῦ ἀφηνιάσαντες δουλείας καὶ ἀνέτως βιοῦν αἱρεπαί μόνοι. Herodian. l.1, μὴ νεότης ἀκμάζουσα, μαθημάτων μὲν καλῶν καὶ ὀλιπηδευμάτων ἀφηνιάσῃ, bonarum artium studiorúmque quasi frænos excutiat. Synes. De insomn. κὴ τοῦ ἀφηνιασάντων πρὸς τοὺς νόμους αὐτῆς, contra eos qui excussis habenis contumaciter in leges ipsius peccarant. Reperitur verò ET Ἀφηνιάω, pro eodem: quod itidem cum genitiuo construitur. Canone 8 Concilii Ephesini. VNDE Ἀφηνιασμὸς, οῦ, ὁ, Habenarum excussio, Ferocia habenas non admittens. Plut. De virt. mor. καὶ γὰρ καὶ βοῶν καὶ ἵππων τὰ πηδήματα καὶ τὰς ἀφηνιασμοὺς, οὐ τὰς κινήσεις οὐδὲ τὰς ἐνεργείας, ἀφαιρεῖσθαι. Item Contumacia veluti excussis habenis, Rebellio. ET Ἀφηνιαστὴς, οῦ, ὁ, Habenarum excussor, Ferox & habenas non admittens. Philo De vita Mosis libro 1, πας πρεφῶτας τῆς ψυχῆς ὀλιγοβλαβῆ τε καὶ ὁρμὰς, ὡς ἀφηνιαστὴν ἵππον, ἐπήρεα, quasi tenacem & contumacem equū, Turn. interp.

HNIKA, Quū, Quando, sed extra interrogationē. Quidam poet a apud Athen. l.4, Ἡνίκ' ἐχρῆν δοῦναι, νῦν δ' ἔρχεται ἡδ' αὐτὸς δοῦναι. Bianor Anth. Epigr. l.1, pag.46, Εἰς βαθὺ ἦλαπ Νῆλον (&c.) ἡνίκα εἶδε. In prosa quoque sæpe: vt ἡνίκα δ' κὴν ἔλαχεν, Demosth. Quum iudicium dictassem. ἡνίκα σωεσπόδαζε, quum aduesperasceret. Et cum particula ἄν, sequente subiunct. (vt post ὅταν) Aristoph. in Nub. ἡνίκ' ἂν πεῖθῃ μόνον.

Ὁπηνίκα, itidem pro Quum, Quando. Apollonides Anth. epigr. lib.1, pag.11, Ξένον ὁπηνίκα θαῦμα κατείδομεν Ἀσίς ἅπασα: cui responder λόγος ἤλυθε. ‖Interdum verò & pro Quando, id est Quādoquidem: vt apud Demosth. in Midiā, pag.220, ἀλλ' ἀ μὴν ὁπηνίκα καὶ πεπεικκὼς ἀ καπηλεῖ καὶ ὕβρει πεποικκὼς φαίνεται, τοὺς νόμους ἠδὴ δεῖσκοπεῖν. Sic & ὅπου interdum poni docet Bud. pag.930.

THNIKA, ET Τηνικάδε, ET Τηνικαῦτα, Tum. Respondent enim præcedentibus ἡνίκα & ὁπηνίκα. Est autem τηνικάδε particula δε adiectitia, sicut in ὀπάδε, aliisque nonnullis. ἧμος & ἧμος δὲ (inquit Eustathius) sicut τηνίκα τηνικάδε, & ἔνθα ἐνθάδε. Visitatius est tertium illūd Τηνικαῦτα, quod Demosth. alicubi subiungit aduerbio ἐπειδή. Idem autem Philipp. 3, quum dixisset, οὐ πρεσπερον ἐπλήμησεν οὐδεὶς ῥῆξαι φωνὴν πρῶτον, &c. subiunxit, τηνικαῦτα δ' εἰ μὴ ἠμώνετο, &c.

Η΄ΠΑΡ, ατος, τὸ, Hepar, Iecur. Od. λ, — ἧπαρ ἔκειρον Δέρ τερ ἔπι δωοῦσι, de Tityo, cui vultures hepar, prauæ cupidinis sedem, laniabãt. est enim τοῦ τὸ ἧπαρ ἀρχὴ τῆς ὀπιθυμητικοῦ, teste Plutar. Il. υ, φασγανῳ οὖτασεν ἧπαρ. Apud eundem Homerum aliquoties legere me memini ἧπαρ ὑπὸ φρεσὶ σῶν, pro quo alibi dicit (videlicet Od. ι) — φρὴς ἔνδον, ὅθι φάσγανον ἧπαρ ἔχουσιν. Archilochus, χολῶ δ' οὐκ ἔχεις ἐν ἧπατι. Est autem & brutorum ἧπαρ. vt χιμαῖρα ἧπατα apud Athen. Et ἧπαρ τῆς ἀρνὸς 1 Reg. 19. Sunt verò & ἐγκατα ἧπατα apud Athen. l. 3, iecinora in sartagine frixa, τοῦτο ἐν λωφὰ τὰ καλουμένα ὀπτὰ πάω. nam solebant ὀπτὰ πάω siue omaso iecinora ὀπτὰ καὶ ὑφέψαν καὶ ὀπυλίζειν. Possunt etiam (vt annotat Pollux) dici ἧπατα σύκινα ὦμα, ἧπατα συῶν σύκινα καὶ ἀμνείων, iecinora ficata, suum maximè ficu pastorum. qua voce vtitur Marcellus empiricus, nisi me memoria fallit. Agrœtas apud Apollonii schol. dicit ἧπαρ, sicut & σῦπαρ, τοῦτο πολλοῖς dici τὸν δυκαστὴν χλῶ, terram frugiferã: per allegoricum illud, Promethei iecur ab aquila laniari, declarari dicens, optimam regionem Promethei ab Aëto fluuio vastari.

C. Ἡπατοειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Iecinori similis, Iecinoris formã habens.

C. Ἡπατοσκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haruspex, Extispex: ad verbum, Qui inspecto victimæ iecinore futura prædicit. est enim iecur caput extorum: & in hostiis in primis inspici solebat. De qua re vide Plinium libro 11, cap. 37.

VNDE Ἡπατοσκοπία, ας, ἡ, Iecinoris inspectio, Haruspicina, siue Haruspicium, Extispicina siue Extispicium. Herodianus l. 8, πολλῶν ἐνδεῖν ὀπτῶν τοῦ θυσιαστικοῦ καὶ ἡπατοσκοπίας ἐμπίπρων, τὰ περὶ ἄστα ἀπεγλίνετο. ET Ἡπατοσκοπέω, ῶ, F. ήσω, Iecur inspicio. Vnde ἡπατοσκοπήσω. Ezech. Iecur inspicere, Exta consulere.

C. Ἀδυκπάτας VEL Ἀδυκπάτας, ου, ὁ, olim dicebatur timidus. Aiunt quorundam hepari vitium quoddam accidere quod eos timidos reddat: eius autem vitiati iudicium pallor est qui timidos arguit. Vide Erasmi Chiliad.

Ἡπατικός, ή, ό, Hepaticus, Hepatarius. ἡπατικὴ δυσεντερία, dysenteria hepatica: quum propter iecinoris imbecillitatem aquosus sanguis deiicitur, loturæ carnium persimilis. Gorr. AT Ἡπατικὰ dicuntur medicamenta hepatis affectibus accommoda, præsertim vbi vomica, duritie, collectionibusque laborat. Alexand. Trall. δεῖ δὲ καὶ τοῖς φαρμάκοις ὀλίγον τινὰ καταχεῖν μὴ μόνον τοῖς ἥπατι ἀλλὰ καὶ τοῖς νεφροῖς δυσκόλοις. καλοῦσι δὲ τοῦτο ἡπατικὰ. vulg. lex.

Ἡπατικός, ου, ὁ, Hepatarius. vt λοβὸς ἡπατικός apud Pollucem lib. 2, fibræ hepatis: sicut λοβὸς πνευμονικός, fibræ pulmonis, ibidem.

Ἡπατικός, ή, ό, Hepaticus, Hepatarius. vt ἡπατικὴ νόσος, morbus hepaticus, Celso: Morbus hepatarius, Plauto. Et ἡπατικὴ δυσεντερία apud Trallianum, quæ & ἡπατικὴ & ἡπατῖτις, quũ ἡ ἀλοιτικὴ δυσεντερία, καὶ τὴν ἐξαφρουσῶν ὑμῶν δὲν ἀποτίμαν τὴν ἡπατικήν. Ἡπατικοὶ dicuntur etiam Qui hepatico morbo laborãt: Hepatici, Celso, Iecinorosi, Scribonio: Iecoritici, Marcello empirico. Hepatici generaliter quidẽ dici possunt omnes qui ex iecinore quouis modo affecto laborant: at nõ ita latè accipitur, sed veteres quidem sic appellarunt eos qui propter iecinoris inflammationem febricitarent: recentiores verò, si tumor aliquis in hepate est, hepatis inflammationem vel abscessum vel scirrhum vel aliter morbum ipsum appellant, non autem hepaticam affectionem: quum vero citra manifestum aliquod iecinoris malum imbecillitas sola accidens, hunc ægrum hepaticum appellant. Gorr. ex Galeno De comp. pharm. secundum locos lib. 8, cap. -. Διὸ καὶ ἡπατικὰ χρὴ καὶ ἀφαλλαγεῖσι, ἡπατικὰς καθιστῶσι. Id est (Plinio interprete) Lactis vsus contrarius capitis doloribus, hepaticis, splenetic is.

Ἡπατίας, ου, ὁ, Hepaticus, Hepatarius. ἡπατίας λίθος, hepatites lapis, Plin. Et fœm. gen. ἡπατίας δυσεντερία, dysenteria hepatica, quæ & ἡπατικὴ & ἡπατῖτις paulo antè. Et ἡπατίας φλὴψ, vena hepatica, seu hepatica. ἡπατίας φλὴψ (inquit Gorræus) vena recta, ita dicitur ab Hippocrate vena caua, vt Galenus annotauit lib. De form. fœt. & Comm. in lib. De nat. hom. Ἡπατῖτις ET Ἡπατίριον vocatur etiam eupatorium herba à quibusdam, vt Orib. in Collectan. annotat.

Ἡπατίζω, F. ίσω, Hepar refero, Hepati similis sum. Plin. lib. 34, cap. 2, de ære, Illud suo colore pretiosum ad iecinoris imaginem vergens, quod ideo hepatizon appellãt. Dioscor. lib. 3, cap. 25, de aloe, ἐκλεγοῦ δὲ τὸν καθαρὸν καὶ ἀδολον καὶ ἀλιπτον, πλουσιον, ὑπόξανθον, εὔθρυπτον, ἡπατίζουσαν, ἀδιαφοῦσαν χρῶμα. Plin. l. 27, cap. 4, Erit ergo optima, pinguis ac nitida, ruffi coloris, friabilis, ac iecinoris modo coacta, facilè liquescens. Hegesander apud Athen. lib. 3, ὁ τοῖς κεκαλυμμένοις ἡπατίοις αὐτὸν πνιγόμενον ἔλαθεν. Alexis ibidem, οὐκ ἐν ἡπατίῳ κεκαλυμμένῳ. Vtitur hoc vocabulo & Aristoph. Alcæus, Eubulus.

Ἡ΄ΠΑΤΟΣ, ου, ὁ, piscis nomen apud Aristotelem l. 2 Animalium historiæ. Gaza Iecorinũ vertit: à Plinio Hepar appellatur. quem Eubulus apud Athen. libro 3, felle carere dicit, οὐκ ὦν με χολὴν ἔχειν· ὡς δ' ἡπάτῳ μοι διελέγου. Videtur autem à colore hepatis simili ita dictus: alio nomine λεσίας appellatur. Vide plura apud Athenæum lib. 7.

Ἡ΄ΠΕΙΡΟΣ, ου, ὁ, Terra continens ac mediterranea: Pars ea terræ quæ cõtinuo tractu iuncta est, non autem à reliqua terra mari diuulsa: propriè opposita τῇ νήσῳ, id est insulæ. Vnde est apud Aristotelem De mundo, πῶς οἰκουμένου ὁ πολὺς λόγος ἐς τε νῆσον καὶ ἠπείρους διῆκε, in insulas & continentes diuisit. Philo De mundo, τὸ πολὺ μέρος ἠπείρου Ἰταλία Σικελίαν φερεσάπτουσα, olim Italia Siciliam continenti adiungebat. Xenophon Hellen. 6, οὐ νῆσος ἀλλ' ἤπειρον καρπουμένος. Thucydides lib. 1, τὸ πλεῖστον ὅσον τῶν ἔθνῶν ἐπέστη, καὶ τῆς νήσου τὰ πολλὰ ἤπειρον, & magnam insulæ partem fecit continentem. Herodianus l. 2, τῷ αὐτοκράτορι ἤπειρον τῆς Εὐρώπης, continentem Europæ oppositam. Plut. De fort. ἀνθρώπου πολέμου καὶ κακῶν πάντων δυοῖν ἠπείροιν, duas continentes, Asiam videlicet & Europam: loquens de Paride. ‖ Quum verò ei opponitur θάλασσα, simpliciter terram significat. Od. ο, de Vlysse, Εὖτ' ἐγὼ ἐν ἠπείρῳ δαμεν, (&c.) Ἐν τε καὶ ἐν θαλάσσῃ, siue terra, siue mari. Il. α, νῆα μελαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἐρύσσαν, nauem in terram seu littus subduxerunt. Sic Hesiodus Erg. Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσσαι. Et κατ' ἤπειρον, Terra, Pedestri itinere. Demetrius Phaler. πλοῖα ἐξ ἠπείρου, πλοῖα δὲ ἐξ θαλάσσης. Thucydides l. 1, πλοῖα δὲ μόλις ἐχρῶντο τῷ ξυμπαντὶ διὰ τὸ ναυτικὸν ἀπειρίας, ἡ δὲ κατ' ἤπειρον ἐς τὰ ταυτῇ, plus valemus militia terrestri ex re nauali quàm illi ex terrestribus expeditionibus in re nauali. Euripides, Ἡπείρου εἰς ἄπειρον ἐκβεβλῆσθαι πέδα, in terræ spatium immensum. Eust. annotat adiectiũ esse, & subintelligi γῆς: plenumque esse in hoc loco, ἀντὶ ἀπείρου χώρας ἔθεν. Esse enim DORICVM Ἄπειρος hoc loco pro ἄπειρος. ‖ Peculiariter verò ἤπειρος apud Homerum dicitur pars illa quæ vltra Ithacã & Cephalleniam, ἡ πρὸς Ἰθάκης καὶ Κεφαλλῆνας, vt Eust. exponit. Il. β. Οὔτε Ἤπειρον ἔχει τῆς αἰτίας ἐνιαυτῶν. Il. ο, Πειρῶν δ' Ἤπειρον ἐν ἀγκῶνι μελαίνῃ. Post Homerum autem hanc Epirum dilatatã fuisse scribit vsque ad Illyridem. Molossia primùm vocata fuit, item Chaonia à Chaone Heleni fratre: nunc verò Albania, vt quidã tradunt. Fuit autem hæc Epirus clara rege Pyrrho Romanorum aduersario. Cæterùm quod ad etymon attinet vocabuli huius ἤπειρος, in primaria significatione, sunt qui dictã ἤπειρον velint quasi ἀπειρον, siue ἀπειρεσία χώρα, vt vocat Homerus.

Ἠπειρόω, ῶ, F. ώσω, Continentem facio. ἠπειρωθῆναι, vt Aristot. & Thucydides loquuntur. Aristoteles De mundo, ὑπὸ τῶν ἀνέμων καὶ κλυδωνίων πολλῶν καὶ ἠπείρου τὰς κόλπους καὶ τὰς λίμνας ἠπειρώσαντο, & maris alueos adiecerunt continentibus, seu Ex locis marinis fecerunt cõtinentem. Et in passiuo ἠπειρωθῆναι, Cõtinenti adiungi seu accedere, Continentem fieri. Thucydides libro 2, καὶ εἰς τὴν ἤπειρον ἐπέκειτο. Philo De mundo, μεγάλων τῶν πλοῖα μεγάλου κόλπου καὶ βαθεῖς ἀλιμένας ἠπειρωθῆναι, continenti accessisse. Idem, ἐν ἠπείρῳ ἠπειρωθεῖσα, denuo red

ditæ sunt continenti.

Ἠπειρώτης, ου, ὁ, Qui in continenti habitat. Et ἠπειρῶται ἅλες apud Synes. Sal terrestris, Sal qui in continenti effoditur: qui non est marinus. Et in fœm. gen. ἠπειρώτιδες πόλεις apud Herodot. Vrbes in cõtinenti sitæ, Quæ nõ maritimæ sunt aut insulares. Thucydides lib. 1, καὶ ναυτικῆς καὶ ἠπειρωτικῆς ξυμμαχίας διεφθείρας, & maximè quum offertur naualis societas, ac nõ pedestris, seu terrestris. Apud eundem ἠπειρώτιδες τοῦ θρασκεύη πόλεις, vrbes copiis mediterraneis seu pedestribus subnixæ: id est equitibus & peditibus, non nauibus. ‖ Item Ἠπειρώτης, & fœminino gen. Ἠπειρῶτις, Qui vel quæ ex Epiro est, Epirota. Pausan. Atticis 7, Ἀλέξανδρος Ἠπειρώτης ὢν. Epirota erat. & Πύρρος ὁ Ἠπειρώτης, Pyrrhus Epirota: ille Epiri rex nobilitatus bello contra Romanos. HINC Ἠπειρωτικός, ού, ό, Ad continentem spectans. idem ferè quod ἠπειρώτης. Xenophon Hellen. 6, μὴ εἰς νησύδρια ἀποβλέπουσας, ἀλλ' ἠπειρωτικὰ ἔθνη καρπουμένους, i. ἤπειρον, vt paulo pòst loquitur, & in ἤπειρος supra citaui. ‖ Item Epiroticus. Dioscorides libro 1, cap. 163, Ἠπειρωτικὰ μῆλα λεγόμενα, Ῥωμαϊστὶ δὲ ὀρβικουλάτα. Plin. l. 15, cap. 14, de diuersis malorum generibus, Orbiculata, à figura orbis in rotunditatem circumacti. Hæc in Epiro primùm prouenisse, argumento sunt Græci qui Epirotica vocãt. Pallad. libro 3, Mala rotunda quæ orbiculata dicuntur. Hæc esse ea putat Marcellus apud Dioscoridem, quæ vulgò rosea appellantur. ET Ἠπειρωτικοὶ βόες apud Eustath. Boues Epirotici.

C. Διηπειρόω, ῶ, In continentem redigo, Cõtinenti adiungo. idem quod simplex. Epigr. διηπείρωσε θάλασσαν, ex mari continentem fecit. Simili loquendi forma Aristoteles vsus est in ἠπειρόω.

Ἠ΄ΠΙΟΣ, ία, ό καὶ ή, Clemẽs, Mitis, Lenis, Benignus. idem quod φρεσκηνής. Od. α, Μήπ' ἐπὶ φρεσὶν φρόνων, ἀγανὸς, καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεύς. Od. ξ — οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον Ἤπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι. Od. ν, ὄφρ' οἶος ἔπ' μοι πάρος ἠπίη ἦθα. Il. λ, ὄφρ' σ' ἤπια φάρμακα πάσσε, lenia & blãda pharmaca. Item ἤπιον ἥμαρ apud Hesiodum Erg. Thuc. l. 2, καὶ ἀπαγαγὼν τὸ ὀργιζόμενον τῆς γνώμης, πρὸς τὸ ἠπιώτερον καὶ ἀδεέστερον καθίστησι, ad humaniorem quandam lenitatem & minorem formidinẽ traducere. Plut. De puer. educ. πίνες εἰσὶν οἱ ἠπιώτατοι Θεσσαλῶν, lenissimi. Herodianus lib. 2, ἤπιον ἄρχοντα καὶ πατέρα, clementem principem. sic apud Homerum, πατὴρ ὡς ἤπιος ἦεν, Benignus pater. Citatur etiã fœminino gen. ex Hesiodo, Λιπὼν ἤπιον. Dicitur & ἤπια εἰδέναι τινὶ poeticè, pro Benignum & clementem esse erga aliquem. Il. π, — εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων Ἤπια εἰδείη. Deriuant autem quidam hoc vocabulum ab ἥδω, ideóque aspirant, vt scribit Eustathius. (qui tamen frequentius tenuari dicit, quod & ex compos. κατηπιάω clarum est) Alii ab ἔπος deriuant, vt fit ὁ ἐν λόγῳ πάντα ποιῶν.

Ἠπίως, Leniter, Benignè, Clementer.

Ἠπότης, ητος, ἡ, Lenitas, Placiditas, Clementia. ἀλὸς ἠπότης, placidi pellacia ponti. B. ex Hermol.

Ἠπιόω, ῶ, F. άσω vel ήσω, Mitigo, Lenio, Placo. VNDE Ἤπιαμα, ατος, τὸ, Id quo aliquid mitigamus, Fomentum quo dolores mitigamus, Lenimentum. Herodot. Thal. Ἐλλιωκοῖσι ἴήμασι χρεώμενος, καὶ ἠπιάματα παῖ ἰχνεσὶ ποιεόμενος, ὕπνου τε μιν λαγχάνειν ἐποίει.

C. ΚΑΤηπιάω, ῶ, Mitigo, Delinio, siue Lenio. Il. ε, Ἀλθαίνω, ὀδύσσαι καὶ κατηπιόωντε βαρεῖαι. est autem κατηπιόωντε poeticè pro κατηπιόοντε, sicut ἠδόω pro ἡδόω.

Ἡ΄ΠΙΑΛΟΣ, ία, ό, Epialus: febris quotidianæ continuæ species quædam, quæ alio nomine ῥιγετοφόρος appellatur, quum videlicet πυρέσσουσί τε καὶ ῥιγοῦσι, καὶ ἀμφοτέρων αἰσθάνονται κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐν ἅπασι μορίοις τοῦ σώματος, quum simul febricitant & rigent, arque eodem tempore in toto corpore vtrunque sentiunt affectum, vt Galen. De different. feb. lib. 2, cap. 6, definit: addens, secundum Archigenem, nulli rei alii id nomen accommodari nisi huic febri: Atticos tamẽ quosdam videri eum etiã rigorem qui febres antecedit, ita nominare. Dicitur autem (vt Paulus Ægineta lib. 2, cap. 25 tradit) vel à metaphora τῆς ἁλὸς id est maris, ἠπίας μὲν φαινομένης, χαλεπὴς δὲ κατὰ τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ὑπαρχούσης, quòd principio tranquillum apparet, at quum turbatur, asperrimũ euadit: vel παρὰ τὸ ἠπίως καὶ θερμῶς ἀλεαίνειν, i. θερμαίνειν, à calefaciendo leniter & placidè: quoniam (vt Actuarius docet) οὐ σφοδρὸν οἷόν τε ἀνάπτοιτο πυρετόν, non vehemẽtem febrem accendunt. Eustathius per antiphrasin ab ἤπιος deriuatum existimat. Dioscor. libro 4, cap. 69, de hyoscyamo siue herba Apollinari, τείαν δὲ ἡ τέταρτα ποθέντα σὺν οἴνῳ, ἠπιάλοις πυρετοὺς θεραπεύει. De quo Plinius lib. 25, cap. 4, Etiam antiqui in vino febrem depelli arbitrabantur. Aristophanis scholiastes in hunc Vesp. locum, Τοῖς ἠπιάλοις ὀπτὴ χιροδοῦσι πέρισι καὶ τοῖς πυρετοῖσιν, Οἱ τοὺς πατέρας τ' ἤγχον νύκτωρ καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον, annotat ἠπίαλον esse τὸ τῶν πυρετῶν κρύος apud Aristophanem Nebulis & Thesmophoriazusis: simul verò ἠπίαλον esse πυρετῶν τρόφιμον: Didymo verò δαίμονα esse qui etiã ἠπάλης & ἥφης & ἀόπας: (Eustathius autem ex lex. Rhet. annotat, δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον, id est incubum qui & ephialtes dicitur & πνιγαλίων) intelligere autem Aristophanem hîc pestes & noxas ciuitatis. quanuis non incommodè pnigalionem seu incubum hîc accipere possis, præsertim quum dicat ἀπέπνιγον. ‖ Ἠπίαλοι Hesychio sunt etiam οἱ ψυχροί, Frigidi.

HINC Ἠπαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ. vt ἠπαλώδης πυρετὸς, ὁ μετὰ φρίκης καὶ ῥιγοῦς γινόμενος, apud Hippocratem, vt annotauit Erotianus. ET Ἠπαλόω, ῶ, F. ώσω, Epiala febri laboro. Aristot. Probl. sect. 27, ὅμοιον δ' ἔοικεν ὥσπερ τοῖς ἠπαλοῦσιν, οἱ ἅμα ῥιγοῦσι διψῶσι, quos febris epiala exercet. Aristoph. Ach. ἠπαλῶν' δ' οἴκαδ' ἐξ ἱππασίας βαδίζων, epiala correptus. ῥιγοπυρέτῳ θερμοῖσιν.

Ἠπόλης, ου, ὁ, ET Ἠπάλης, ητος, ὁ, idem quod ἠπίαλος. Eustathius ex quodam grammatico, δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον ἠπόλην φασί. Apud eundem Herodianus ex Sophrone, Ἡρακλῆς ἠπάλητα πνίγων. Vide ἠπίαλος paulo antè.

Ἠπόλιον, ου, τὸ, Leuis epialæ febris accessus. ῥιγοπυρέτον, Hesych.

¶ Ἠπόλη, ης, ἡ, Medela. vulg. lex. ex Epigr. At apud Suidam ἠπόλη est vxor Asclepii. SED ET Ἀσκληπιὸς ipse hinc dicitur, quoniam ἠπίως ἀσκεῖ τοὺς νοσοῦντας: vel ab ἤπιος & Asclepio quodam Epidaurio, quem oculis laborãtem sanasse dicitur. Antè verò ἤπιος tantùm appellabatur.

VNDE Ἀσκληπίειος. vt Ἀσκληπίειον φάρμακον, Æsculapii pharmacum. Et Ἀσκληπίειον πάνακες apud medicos, Asclepion panaces, Plin. ET Ἀσκληπίεια apud Pollucẽ, quæ ET Ἀσκλήπια, Festũ in honorem Æsculapii. AT Ἀσκλήπιον, Fanum Æsculapii, Suid. Sic Plutarch. Probl. Rom. ἐν τόποις καθαρσίοις καὶ ὑψηλοῖς ἱδρυμένα τὰ Ἀσκλήπεια ἔχουσι. Sunt tamen qui & Ἀσκληπίειον scribant, vt dicitur ἡλιεῖον. ITEM Ἀσκληπιὰς, άδος, ἡ, Asclepias, herba apud Dioscor. & Plinium. Item collyrii nomen apud medicos. ET Ἀσκληπιάδης, ου, ὁ, Asclepiades, patronymicum. Vnde frequentissimè plurali numero Ἀσκληπιάδαι, & Ἀσκληπιαδῶν παῖδες pro ipsis medicis: vt οἱ Ἀγαθῶν apud Hom. pro ipsis Græcis.

Η΄ΡΕΜΑ, Quietè. Autor Axiochi, νυνὶ δὲ ἠρέμα κατ' ἐμαυτὸν ἀναλογίσομαι τὰ λεχθέντα, Tacitus ipse mecum repetã, Quietè & tacitè repetam. Plato Crat. εἰ δὲ βούλει, ἔχε ἠρέμα. δεκῶ γάρ μοι καθορᾶν πιθανώτερον, si verò vis, quietè te contineas, hoc est expecta. Item Paulatim, Sensim. cui oppositum σφόδρα. Herodianus lib. 3, ἠρέμα πως ὁ Σεβῆρος ὑπήγετο πειθοῖ τῶν ὑπὸ Πλαυτιανοῦ λεγομένων, paulatim labascebat, Polit. interpret. Luc. in Zeux. ἠρέμα καὶ οὐκ ἀθρόως μεταβαίνουσα καὶ ἐν πεσσαγωγῇ βεπομένη, λανθάνει τὸν ὄψιν ὀκ θατέρῳ εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη, sensim & ita vt vix animaduertere possis. Item, Paululum, Leuiter aut Leniter. Lucian. ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μεταβάσας, πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἠρέμα τὸν ὀφθαλμὸν παρεβαλόμην. (Bud. interpr.) Leuiter oculos ad Athenaũ deflectens, vt solent qui in medio duorum ambulãtes, vicissim ad vtrunque cõuertuntur. Aristoteles Meteorol. lib. 1, de quodam cometa loquens, quem se vidisse ait, ἀπεῖζοιτο μὴ δὲ εἰς αὐτὸν, ἀμυδρὸν ἐπέλετο τὸ φέγγος, παρεβλέπεισι δ' ἠρέμα πῶν ὄψιν, πλέον, id est (eodem Budæo interprete) Intuitu leuiter limo aspicientibus, plusculum apparebat. Idem Ethic. 4, cap. 5, αἱ δ' ὑποβολαὶ καὶ ἐλλείψεις ἠρεμαῖαι καὶ ὀλίγον μὲν γιγνόμεναι, ἠρέμα δὲ πλέον, καὶ μᾶλλον

ὀλίγα πολὺ δὲ, σφόδρα, quæ si non lõgè absunt à medio, lè- A
niter vituperanda sunt: sin longius, grauius. Athen. l.1,
ἔχει τι καὶ δρωμαπῶδες, ἠρέμα ὀπισύφων, Leuiter adstrin-
gens, vel Aliquantulũ adstringens. At apud Aristotelẽ
Ethic.3, cap.1, [πός τε δὴ καὶ τί, καὶ πεῖ τί καὶ ἐν τίνι πρᾶξιν]
καὶ πῶς, ἢ ἠρέμα, ἢ σφόδρα, exponitur Leniter, hoc est
Sine impetu aliquo vehementi.

Ἥρεμος, ου, ὁ, Quietus, Mitis, Placidus. ἥσυχον (inquit Hes.) ἥ-
συχον, πρᾶον, ἥμερον. VNDE Ἡρεμία, ας, ἡ, Quies. Ari-
stot. in Prædicam. ἢ κατ' τόπον ἠρεμία, quies quæ est in lo-
co. Idem Ethic.8, cap. vlt. καὶ ἡδονὴ μᾶλλον ἐν ἠρεμίᾳ ἐστὶν B
ἢ κινήσει, magis est in quiete quàm in motu voluptas. Et
ἠρεμίαν ἔχω, Quiesco, Plut. Apophth. Apud Aristote-
lem Ethic.2, cap.3, διὸ καὶ ὁρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας πα-
σας καὶ ἠρεμίας commodius redditur Vacuitates quasdã
perturbationum & animorum status quietos. Apud
eundem, ἢ κατ' τὸ πιστὸν ἠρεμία v.l. interpr. A qualitate
puritas & vacuitas.

Ἡρεμέστερος, ου, ὁ, Quietior, Placidior. Xenophon Pæd.7, ἠρε-
μέστεροι γίνονται στερισκόμενοι τούτων τῶν ὀπτασιῶν, de homi-
nibus quibus iniuriã inferẽdi cupiditas quasi exempta
est. VNDE Ἡρεμεστέρως, Quietius, Trãquillius. Idem
Xenophon Pæd.3, πότερον αἰεὶ ἡρεμεστέρως ἔχειν τὰ ἐν τῇδε, C
καὶ τὴν ἡγουμένην ἀρχὴν, ἢ τῆς εἰωθυίας καταφρονήσεως. Vide-
tur autem comparatiuus hic esse ab ἠρεμης, εος: at A B
Ἠρέμης, ευ, quod in v.l. habetur, & exponitur Quietus,
deduci non potest.

Ἡρεμαῖος, ου, ὁ, Quietus. Item Remissus, Submissus. Theo-
phrastus, ἢ ἁπλῶς λέγει ἡρεμαῖόν τινα ἠρεμαίαν καὶ μαλακὴν, austeritatem remissam, siue leuiusculam. Sic apud
Lucianum ἠρεμαία ὑπόλυψις exponitur Remissa existi-
matio: & ἠρεμαία φωνὴ, Submissa vox, apud eundem.
Hinc Ἡρεμαιόπρεπος, Pacatior ex Plutarcho Solone. ET
Ἡρεμαίως, idem quod ἠρέμα. Herodianus lib.5, βαδίζων
τε πλέον τῶν δέοντος ἠρεμαίως, incedẽs quàm solebat lẽtius.
Xenoph. De re equ. οὐδεὶς ὀξαπτάνας ἵππον, ἀλλ' ἠρεμαίως
ἀφεστα χιζόμενος τῷ χαλινῷ τρεκόντα, Placide seu leniter aut
lentè fræno adducere.

Ἡρεμέω, ῶ, F. ήσω, Quiesco, Quietus sum, vel maneo. ἐν τῇ
αὐτῇ στάσει τῆς κεφαλῆς καὶ ὀφθαλμῶν ἠρεμοῦν, vt a B
pud Aristotelem Michael Ephes. exponit. Philo De vi-
ta M. l.3, πάντας εἰδὼς ἐν ταῖς σκιωραῖς ἠρεμοῦντας, in tento-
riis omnes quiescere. Et libro 1, καὶ παρῄνει τοῖς πέριξ
κρατεῖν ἠρεμεῖν καὶ ἡσυχάζειν, solidãq; more munitionis,
& firma stabilitate concreta hærebant. Turn. interpr.
VNDE Ἠρέμησις, εως, ἡ, Ipsa quasi quiescendi actio,
Quies, quares aliqua à motu in quo erat quiescit &
quasi sedatur. Aristot. Rhet.2, ἔστω δὴ κατάπαυσις, κατάστασις
καὶ ἠρέμησις ὀργῆς. ET C. Καταηρεμέω, ῶ, Quiescere facio,
Sedo. Xenophon Pæd.7, de militibus iratis, βουλόμενος
αὐτοὺς καταηρεμῆσαι, Pacare. Et paulo post, ἐπεὶ δὲ ἔκαστα τὰ F
ὅπλα, καὶ κατηρεμήσαντα. Legitur tamen ibi & καταρεμέω-
σαντα A Καταρεμίζω, quod eiusdem est significationis.
ET Εἰσηρεμέω, ῶ, Quiesco in. Philo De vita M. lib.2, ὅπου
δεῖ ἀπόνους εἶναι καὶ ἡσυχάσαι καὶ ἐνηρεμῆσαι, ad requiem
& tranquillitatem, Turn. intepr.

Ἡρεμίζω, F. ίσω, Sedo, Quiescere facio. Et ἠρεμίζομαι, idem
quod ἠρεμῶ apud Themist. 55. Ex vtroque (vt Bud. an-
notat) vtitur indifferenter. ET Καταρεμίζω, quod vi- G
de paulo ante.

Ἥρως, ωος, ὁ, Heros, Semideus. Qui ex deo & ho-
mine natus credebatur, aut reliquos homines virtute sua ita superabat vt ad deos proximè accedere videretur, ob eamq; post mortem in diuorum numerum referretur: tanto homine præstãtior quanto deus dæmone. vel, vt apud Lucianum habetur, ὁ μὴ πᾶν ἀνθρωπος ὤν, μὴ πᾶν θεος, καὶ σωματοπρεπὴς ἄμφω. Hesiodus Er gois, Ἀνδρῶν ἡρώων ἱερὸν γένος οἱ καλέονται Ἡμίθεοι. Il.7, Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος. Odyss. ε, ἥρως Αἰγυπτιος. Plut. Consolat. πολὺ τὸν θρῆνον ἀπὸ ἡρώων καὶ φύσει καὶ λόγῳ θεῶν. Thucydides l.5, ὡς ἥρωί τε ἐπεκτίσθη καὶ θυσίαις δεδώκασιν, ἀγῶσί τε καὶ ἐπινείμασι τιμᾶσαι. Idem l.4, μαρτυρεῖ μὲ θεοὺς καὶ ἥρωας πάντας ἐγχώριος πόλεως. Sic Xenophon Pæd.2, ἀφεστεῖ ἡμῖν θεὸς καὶ ἥρωας πᾶς Πεισίστρατος γένος καταλιπών. Et ἥρωας ἐπώνυμοι apud Pausaniam Att. pag.3. heroes a quibus Atheniensium tribus denominabãtur. de quorum

imaginibus ibidem. Zenon apud Laertium lib.7, he-
roas vocat solutas corporibus animas sapientũ: & Py-
thagoras apud eundem totum aera censet plenum esse
animis, eosque & dæmonas & heroas existimari. Vnde
& Philo De mundo, τὰ δὲ, θειοτέρας κατασκευῆς λαχου-
σας, ἀπαντᾶν ἀλογεῖν τὴν τῆς γῆς χωρίου. αἰωπᾶν δ' εἰ τῶν
αὐτῷ τὰ αἰθέρι τὰ καθαρωτάτας, ἃς εἰ μὴ παρ' Ἕλλησι φιλο-
σοφήσαντες ἥρωας καλοῦσι καὶ δαίμονας, Μωϊσῆς δὲ ἀγγέλ-
λω χρώμενος ὀνομαῖς, ἀγγέλους. id est, Ælias animas cõsti-
tutionem diuiniorẽ sortitas, ab omni terrestri situ cogitatione abhorrere: at quæ sint earum purissimæ, eas
verò opinio est excelsissimo in loco apud ætherem ipsum stationem habere. quas qui in Græcia philosophari instituerunt, heroas & dæmonas appellauere.
Apud Homerum tribuitur etiam ignobilioribus hoc
nomẽ. vt Od.σ, — Μοῦνος ἥρως, Κυκλῷ δουλιχίης ἐπέρασεν ὁ τῷ Ἀμφιτρύωνος. Contrahuntur verò quidam obliqui in hoc vocabulo. nam ἥρως pro ἥρωος, affertur ex Philostrato. sicut & Od.δ, ἔνθα κε δὴ κακὸν ἦρ ἐφέρετο δῖος Ἀχιλλεύς dicitur pro ἥρωος. Et ἥρω, vel ἥρα sine ι subscripto, per apocopen, pro ἥρωι, teste Eustathio. Item ἥρα pro ἥρα α. Apollon. Argon.2, καλέουσι δὲ ἥρα Ἡρακλῆα. At ἥρως dicitur pro ἥρωος & ἥρωας. Cærerum quod ad etymon attinet, Plato in Cratylo ab ἐρως deriuat, (quoniam heroes ex diis deabusve mortalibus amore captis nati putabantur, aut vicissim ex mortalibus deum itidem amore captis) vel ab ἐρειν hoc est λέγειν, quoniam σοφοὶ ἦσαν καὶ ῥήτορες καὶ δεινοὶ καὶ διαλεκτικοὶ, ἐρωτᾶν ἐπιστάμενοι. Alii deriuare maluerunt ab ἔρα id est terra, quòd partim è terrenis & mortalibus hominibus orti esset. Alii ab ἀήρ, quoniam (vt Hesiodus habet) ἠέρα ἐστάμενοι πάντῃ φοιτῶσιν ἐπ' ἄκρον. Augustinus ab ἠέρα, id est Iuno, quòd ei aer deputetur, in quo inter lunæ gyrum & nimborũ ac ventorum cacumina aeriæ istæ animæ, lares, genii, heroesque isti, hoc est alicuius meriti defunctæ animæ, degere creduntur.

Ἡρωϊκὸς, ός, ὁ, Heroicus. Demosthenes Epitaph. ἐπὶ μεμνῆσθαι ἐστὶ εἰς τὸν ἡρωϊκὸν ἐπαινέσαι τρόπον, in numerum heroum. Plutar. Ad præfect. indoct. ἡρωϊκὰ καὶ θεοειδῆ τὴν ἐπὶ τὸν ἥρωος, formam heroicam. Aristoteles Ethic. 7, ἡρωϊκὴ δέπει. Item ἡρωϊκὸν μέτρον, vel ἔπος, metrum seu carmen heroicum, apud rhetores & grammaticos. Item ἡρωϊκοὶ στίχοι, versus heroici seu longi, Cicero apud Platonem pag.41 lex. Cic.
Ἡρῶς, ῶος, ὁ, siue Ἡρῶος, (vtrũque enim reperitur, & cum ι subscripto & sine illo) idem quod ἡρωϊκὸς, seu Herous: vt Latini etiam loquuntur. ἡρῶος ῥυθμὸς, numerus herous, Cicero apud Aristotelem pag.50 lex. Cic. Et ἡρῶον μέτρον, metrum heroum. Demetr. Phaler. ἐξάμετρον ἡρῶον πανομαζόμενον ὑπὸ τῶν μουσικῶν, καὶ ἀρχαῖον ἡρῴων. Heroi carminis opus dicit Propertius. VNDE Ἡρωελεγεῖον dicitur metrum ex herois & elegiacis versibus cõstans, vt apud Theocritum idyllium octauum. AT Ἡρῶον, ου, τὸ, substant. Monumentum siue fanum heroi cõstructum. Thucydides lib 2, καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἡρῶα πάντα, & fana & omnia heroum monumenta. Et libro 13, τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους ἡρῷον, Androcratis herois monumentum. Athenæus lib.6, ἡρῷον ἱδρύσατο τῇ πόλει, καὶ ἐπιτάφιον, Ἡρῶος ἀγῶνα. Plutarchus Probl. Hellen. τὸν Εὐήνου τὸ ἡρῷον μὴ πάλαι, οὔτας αἰμβάτην ἔπηρε καὶ ἀφεστῶτας χωρίζει. ‖ Ἡρῷα dicuntur etiam epulæ solennes in heroum honorem. Plutarchus Polit. præc. de Theagene, πλὴν ἡρῷα δεῖπνα τοῦ θεοῦ πόλις, ὅσπερ εἰώθει, ἀφεστῶτας τῆς μερίδος, imitatus ad cœnã & epulum quod de more heroum parentalibus exhiberi solebat. ET Θηρῷος, pro θηρῶν Atticè, vt φοιμάτιον pro φοιμάτιον. Aristoph. ITEM Ἡρῷον, ου, τὸ, Herois monumentum. μνημεῖον. Hesych. Idem quod ἡρῷον.

Ἡρωΐνη, ης, ἡ, Heroina, Propert. Semidea. Dionys. De situ orbis, loquens de Medea, Αἴτης ἐυγαθὲς ἀμύμονος ἡρωΐνης. Ælianus apud Suidã, γλυκὺ ἔργον καὶ θαυμαστὸν ἡρωΐνης. Pro QVO Ἡρῶν, per contractionem cum subscripto ι. Aristoph. Neb. μῶν ἡρῶναι πόλεις εἰσ.

Ἡρωΐς, ίδος, ἡ, Herois. Athenæus l.1, de Nausicaa. Τοιοῦτον δὲ μόλιν τὴν Ἡρωΐδα Ὁμηρικὸς ἐδόξασε. ‖ Ἡρωὶς est etiam nomen festi nouennalis quod Delphis cele-

brabatur. Plut. Hellen. ἔνιοι Δελφοὶ ἐνναετηρίδας καὶ A
τὸ ἑξῆς, ὧν τὴν μὴν ὀπτήμερον καλοῦσι, τὴν ἡρωΐδα, τὴν δὲ
χαίρειαν. De quo paulo post, τῆς δὲ ἡρωΐδος τὰ πλεῖστα μυ-
θικὸν ἔχει λόγον οἱ ἱστορικοὶ. ὃν δὲ τὴν δρωμένων φα-
νερῶς Σεμέλης αὖ τις ἀναγράφει καὶ ἑκάστης.

Ἡρωΐσσα, ης, ἡ, Heroina. v.l. Pro QVO Ἡρῶσσα citatur ex
Lascaris Epigr. — αἶνον ἔχουσα Ἡρώσσης ξυνόν. Dicitur au
tem ἡρῶσσα pro ἡρωΐσσα, vt ἡρῶνη pro ἡρωΐνη.

Ἥσσων, Et Ἥττων, Minor. Vsitatius tamen in
neutro ἧττον pro Minus. quod ἧττον ad- B
uerbialiter etiam ponitur. Aristot. Ethic.2, καὶ λυπηθῆναι
δεῖ καὶ μᾶλλον καὶ ἧττον. Isocrates Panath. τὸ πίνειν τέλος ὁ
πᾶσι πότοις προσέθηκεν, οὐδενὸς ἧττον προσήκει θαυμάζειν, nõ
minus quàm quicquam aliud. Item οὐχ ἧττον, & οὐδὲν
ἧττον, Non minus, vel Nihilo minus. Aristot. Ethic. 6,
ὥσπερ δεῖ προσέχειν τὴν ἐμπειρίαν καὶ πρεσβυτέρων καὶ φρονίμων
τοῖς ἀναποδείκτοις φάσεσι καὶ δόξαις, οὐχ ἧττον τῆς ἀποδείξεων,
pro οὐχ ἧττον ἢ τοῖς ἀποδείξεσιν, nõ minus quàm demon-
strationibus. Theophrastus, τὰ χειμερινὰ δὲ οὐχ ἧττον [φί-
λυδρα καὶ φιλόκωπα] τῆς θερινῶν. At οὐδὲν ἧττον exponit
Suidas ἴσον & ὅμοιον: cuius exempla apud eum vide. C
‖ Item ἧττον seu ἧττον pro οὐδὲ ὅλως, seu οὐδαμῶς, Atticum
est, vt annotat Eustathius. Ego hunc istius vocis vsum
apud Thucydidem præsertim reperio, & à Latinis non
solùm Parum, sed & Minus (quod ad verbum respon-
det) sic interdum poni existimo.

Ἥσσων, Inferior. Homerus Il.ω, Αἰθ' ὅσσον ἥσσων εἰμὶ, πόσον σεο φέρτερος εἰμι. Aristoph. Pluto, γιγνώσκω ἥττων ὢν πολὺ ὑμῶν. Plato κρείττω. opposuit τοῦ ἥττω, cui adnectit ὑποδεέστερον: in Phædro, οὔτε δὴ κρείττω οὔτε ἴσον μόνον ἑκὼν ἔρασής παιδικὰ ἀνέξεται, ἥττω δὲ καὶ ὑποδεέστερον ἀεὶ ἀπεργάζεται. D
Thucydides autem τῶν ἥσσω opposuit τοῦ δυνατωτέρου, i.
potentiori, lib.1. Dicitur autem ἥττων εἰμὶ τινος (subaudita præpos. κατ') & ἥττων εἰμὶ τούτῳ: item ἥττων εἰμὶ cum infinitiuo. Quarum constructionum hæc sunt exempla. Xenophon Pæd.1, ἀλλ' ἄπερ ἡδεῖ ἑαυτὸν ἥττονα ὄντα, τοῦτα ἐπῄρχε, id est (vt Budæus eleganter & doctè reddidit) Quocunque certamine sciebat se inferiorem esse, eo socios prouocabat. Herodianus lib.1, οὐδενὸς ἥττων ἱστορίας τε καὶ ἀγχινοίας. At ἥττων seu ἥσσων sequente in- E
finitiuo vt apud Thucydidem lib.2, ὃς οὐδενὸς ἥσσων εἶναι
δοκῶ γνῶναί τε τὰ δέοντα καὶ ἑρμηνεῦσαι τοῦτα. At Horatius dixit Minor in certamine, exprimens quidem ἥσσων, sed quod sit pro νικοῦμαι: sicut νικῶν pro ἡσσωμένων accipi testatur Hesych. Sic autem, sed cum genitiuo, vsurpari in variis loquendi generibus, sequentia exempla docebunt.

Ἥσσων εἰμὶ cum genitiuo rei, pro Vincor ab ea, Et succumbo. vt ἥττων οἴνου apud Xenophontem Pæd.8, Qui vincitur à vino, id est à vinolẽtia. hoc est Qui sibi à vinolentia temperare nequit, Qui vino supramodum est deditus. Itidem ἥττων τῆς ἡδονῆς seu τῶν ἐπιθυμιῶν, Qui re- F
frænare nescit libidines, & domitas habere, vt Cicero
loquitur. Itidẽ verò ἥσσων ἔρωτος, & ἥσσων ὀργῆς, (quo &
Herodianus vtitur) aliàque huiusmodi reddenda cen-
suerim. Possumus verò hoc posterius ἥσσων ὀργῆς ver-
tere etiã Qui nescit iræ moderari. A Policiano certe red
ditur vno verbo Iracundus. At verò ἥσσων λιμμαπος,
& ἥσσων χρημάτων, itẽ ἥσσων φιλοπμίας ex Cicerone red-
di posse arbitror Qui seruit quæstui, Seruiens pecuniæ, G
Seruiens gloriæ. Sed & illud ἥσσων τῶν ἐπιθυμιῶν ex eodẽ
interpretor eadem voce, Qui seruit cupiditatibus. ita
enim ille in libro De amicitia, Cupiditatibus iis quibus
cæteri seruiunt, imperabunt. vbi sicut Seruire cupidi-
tatibus, κρείττονα εἶναι τῶν ἐπιθυμιῶν, sic Imperare cupiditatibus, esse dico, κρείττονα εἶναι. quod vertere etiã possumus
Domitas habere libidines, ex eodem Cicerone. At
quum dicit Cicero Seruire pecuniæ, & Seruire gloriæ,
fateor quidem includi etiam actionem quandam quæ
non includatur his Græcis, ἥττονα εἶναι χρημάτων, & ἥττονα H
εἶναι φιλοπμίας: quare alicubi nomine Seruus vti malim
& dicere Seruus pecuniæ, Seruus gloriæ: sicut Seruus
libidinum, & Seruus vitiorum, vel vitiis, Latini quidã
dixerunt. Quidam verò ἥττων φιλοπμίας interpretan-
tur, Nimium gloriæ cupidus: & ἥττων χρημάτων, Pecu-
nia captus. pro quo dixerim, Pecuniæ amore captus,

vel potius Insano amore captus. Atque adeo Pecuniæ
amore cæcus, dicere non dubitarim hac in signific. vt
dixit Virgil. Auri cæcus amore.

Ἡσσοῦα, Pauciora, oppositum τοῦ πλείω. vt quũ Zeno
apud Diog. Laertium dicit, Ideo binas habemus aures,
at os vnicum, ἵνα πλείω μᾶλλον ἀκούωμεν, ἥττονα δὲ λέγωμεν. i.
Vt plura quidẽ audiamus, pauciora autem loquamur.
Qua in significatione non memini me apud classicos
scriptores hoc nomen ἥττονα legere.

Ἡσσάομαι, ῶμαι, vel Ἡττάομαι, ῶμαι, Inferior euado, Vin-
cor, Superor. Thucyd. l.2, κρατήσαντες δὲ πάντας ἡμῶν, πάντας
αὐχεῖσιν ἀπτῶσθαι, καὶ νικηθέντες, ὑφ' ἁπάντων ἡσσᾶσθαι. Idẽ
l.1, τοῦτο μὲν οὖν οἱ Κορίνθιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἡσσῶντό τε καὶ οἱ B
Κερκυραῖοι ἐπεκράτουν. Quibus in locis obserua κρατεῖν &
ὑπερκρατεῖν opponi τῷ ἡσσᾶσθαι. pro hoc autẽ poni & νικᾶσθαι. Dicitur verò à Demosthene & de eo qui in iudicio
vincitur. Isocrates ἡττηθέντες & καταρθώσαντες contraria
fecit in hoc Panegyrici loco, ἐν οἷς [κινδυνεύοις] ἡττηθέντες
μὲν, παραχρῆμα δόξαν ἀφανίσουσι, κατορθώσαντες δὲ, μᾶλλον εἰς
τὸν ὑπόλοιπον χρόνον δουλεύσουσιν. Vbi obserua etiam vsum
huius verbi cum præpositione ἐν. Sic ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἡττη-
μένων, quidã poeta apud Athenæum. Hæc tamen præ-
pos. frequentius (nisi me memoria fallit) omittitur. di-
cunt enim ἡττᾶσθαι μάχῃ & ἡττᾶσθαι πολέμῳ, itidémque
cum aliis datiuis sine hac præpositione. Quo & Demo-
sthenes dixit modo Philipp.3, ἡττᾶσθαι τοῖς ὅλοις: quẽ da-
tiuum τοῖς ὅλοις resolui posse existimo in τῇ περὶ τὸ ὅλον
μάχῃ. Legitur verò ἡττᾶσθαι & cum accusatiuo: vt apud
Isocratem, πολλαὶ μάχαι ἡττῶντο. vbi subaudiri potest
præpositio κατὰ. Demosthenes in Epit. simul cum ac-
cusatiuo re., & genitiuo personæ, vsus est, scribens, οὐχὶ
τοῦ ψυχροῦ ἡττᾶται τῶν ἐναντίων. vbi non dubium est quin
subaudiri illa præpositio debeat. Animaduertẽdus est
præterea alius huius verbi vsus, videlicet cum partici-
pio genitiui casus. vt apud Xen. Pæd.5, p.77, εἰ ἡττώμεθα
αὐτῶν τῶν πειρωμένων.

Ἡττῶμαι, Succumbo, Cedo, Frangor. vt ἡσσᾶσθαι τῷ δεινῷ, Thucyd. & ἡττᾶσθαι τῶν συμφορῶν Isocr. Panath. Calamitatibus succumbere. Virgil. Cedere malis dixit. Verto etiam Frangor, ex Cicerone, apud quem Frangi & succumbere alicubi copulantur, sicut & debilitari. Sed & Calamitate frangi, nec non Malis frangi, apud eundẽ habetur. ‖ At verò quum occurret ἡττᾶσθαι τῶν ἡδονῶν seu τῆς ἡδονῆς, (vt loquitur etiã Xenoph.) aut cum simili genitiuo, vtere ea interpretatione, vel potius iis interpretationibus quas supra dedi τῷ ἥττων εἰμί. Huc autẽ pertinet & νηδύος ἡσσηθέντος: quo vtitur quidam comicus apud Athenæum, de eo quem Horatius ventre duci ait. QVO sensu dicitur etiam Ventri deditum esse, sed non tam significanter quàm ἡττᾶσθαι τῆς γαστρὸς, seu τῆς νηδύος, vt ille loquitur. Cæterùm nõ solùm dicitur ἡττῶμαι ἔρωτος pro ἥττων εἰμὶ ἔρωτος, (de quo suprà) verũ etiam dicitur ἡττᾶμαι τούτου pro τοῦ τούτου ἔρωτος. Sic Plut. in Amat. narr. καὶ μᾶλλον τι τῆς παρθένου ἠττᾶτο. quod Polit. vertit, Multòque magis puellæ amore incensus. Ibidem verò, οἱ δὲ, τῷ παρθένων ἠττώμενοι, vertit, Exarserunt virginum amore.

Ἥττημα, ατος, τὸ, Clades. In vulgatis lexicis ex Esaiæ cap.32, ἔσονται εἰς ἥττημα, pro Vincentur. AT Ἀήττητος est mul to vsitatius, redditurque aptè Inuictus, Insuperabilis. Demosthenes Pro corona, ἀήττητος ἡ πόλις τὸ κατ' ἐμέ. Xenophon Hellen. 1, μεμνημένοις ὅσας τε ναυμαχίας αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς νενικήκασι, καὶ ναῦς εἰλήφασι, ὅσα τε μετὰ τῶν ἄλλων ἀήττητοι γεγόνασι. Sic ἀήττητοι ψυχαὶ Isocrat. in Archid. & ἀήττητος θυμὸς Demostheni in Epit. Item cum datiuo, ex Aristide, ἀήττητοι χρυσῷ δίεξιόντες. Philo autẽ εἰς τὸ ἀήττητον αἰτφιλονεικίαν dixit pro Obniti peruicaci audacia. Sed ἀήττητος, etiam pro non victo alicubi apud Plutarchum legisse mihi videor. ET Ἀνήττητος eadem signif.
VEL Ἀνηττήτος: pro quo EST Ἀνάσσατος Doricè apud
Theocritum Idyll. 6, ἀνάσσατοι σ' ἐγένοντο.

ET Ἐσσόομαι, οῦμαι, Herodot. pro ἡσσῶμαι, Vincor. vt
ὑπὸ ἐσσοῦσθαι Περσέων, & ἐσσωθέντες τῇ μάχῃ.

Ἡσσάω etiam, & Ἡττάω, ῶ, habent v. l. pro Vinco, sed sine
testimonio.

Ἥσσα seu Ἥττα, Inferiores partes, Clades. Sæpe verò & ver-

bo Vinci commodè reddi potest. vt ἥττων πεσόντες), Xenoph. Se vinci patitur æquo animo. Plutarch. ἥττων ἀγαπῶσι περὶ τῆς ἐλευθερίας vinci malle quàm in libertate degere, in v.l. Idem Plutar. ἥττων & νικᾶν alicubi oppositum, vbi ἥττων vertere itidem Vinci, νικᾶν autem, Vincere, reddere possum?. Locus est in lib. De frat. char. πολὺ ἥττων ἡδίω τῆς νίκης, Facit vt vinci iucũdius sit quàm vincere.

C. ΑΝΘυποτῶμαι, Vicissim vincor, Vicissim succumbo. αἰσθητὰ δεῖ τοῖς ἐκουσίως ἐνδοῦσι, cedere tanquam victum.

Ἡ Σ Υ Χ Ο Σ,

ου, ὁ καὶ ἡ, Quietus, Quiete fruens. Item Sedatus, Placidus, Interdum & Tranquillus. Exponitur & Tacitus. Hesiodus Ergois, Ἡσυχοι ἔρχεν νέμοντο. Lycophr. initio suæ Alexandræ, οὐ γὰρ ἡσυχος κόρη, Non sedata, Non placida. Apud Plutarchũ itidem νὺξ ἡσυχος exponitur Nox placida. At ἡσυχος βίος vide in Ἡσύχιος. Aristophanes cum verbo ἔχειν & μένειν vtitur: éstque ei ἔχε ἡσυχος, vel μένε ἡσυχος, Quiesce, Mane quietus, aut etiã Tace. Sic apud Euripidem Medea dicit, ἀλλ' ἔχ' ἡσυχος, pro Ne interpella sermonem meum. Thucydides dixit τὸ ἡσυχον substantiuè pro ἡσυχία, Quies, l.1, μήτε τῷ ἡσύχῳ τῆς εἰρήνης ἡδόμενον, Quiete pacis, Quiete quam pax affert. Cæterùm quod ad nominis huius ἡσυχος deriuationem attinet, Etymologistes eam esse vult ab ἥδω, ἥσω, quia omnia ἥδονται τῇ ἡσυχίᾳ. Ego verò (si & meæ diuinationi locus hîc superest) ἀφὸ τὸ ἧκα ἔχειν deriuarim, vt dicatur ἡσυχος quasi ἥκυχος, vel potius ἥκιχος. Mutari autem in quibusdam aliis deriuatis spiritum satis notum est.

Ἡσυχαίτερος comp. & Ἡσυχαίτατος superl. pro ἡσυχώτερος & ἡσυχώτατος, Quietior, Quietissimus. Et interdum etiam aduerbialiter. Apud Thucydidem ἡσυχαίτερα l.3, in principio p.100, sunt qui nomen esse velint pro Placidiora, Mitiora: sunt qui aduerbium, pro Placidius, Mitius. Schol. nomen esse putat, exponens, ἠρέμα καὶ κατ' ὀλίγον ἐπερχόμενα. Apud Xenophontem autem, ἡσυχαίτερον videtur esse Magis lenti pro Magis lento gradu: & ἡσυχαίτερα φωνὴ, magis remissa vox, vel submissa.

Ἡσυχῇ, aduerb. Quietè, Placidé. Item Trãquillé. Sæpe verò redditur & Sensim, item Leniter, ἠρέμα: interdum & Paululum. Herodianus l.1, ἡσυχῇ τὸ σκίμποδος κουφίσας ἑαυτόν. id est (Politiano interprete) Paululúmque se è grabato subleuans. Gaza πεκιχαρασμένον ἡσυχῇ vertit Serratum leniter, id est parum seu paululum (inquit Budæus.) Apud Diosc. autem ὑπερυθρὸς ἡσυχῇ redditur Rubescens modicé. At verò apud Thucydidem pag. 284 ἡσυχῇ schol. exponit κρύφα.

Ἡσύχως, aliud aduerb. pro Quietè, Trãquillé. ET Ἡσυχα Aristoph. pro eodem.

C. Φιλήσυχος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Quietis amans, Quietæ & trãquillæ vitæ studiosus. ὁ φιλῶν τὸ ἥσυχον, id est τὸν ἡσυχίαν. nam ἥσυχον substantiuè etiam poni docui. ET Φιλησύχως, aduerb. vt φιλησύχως διῴκημαι, Quietis amore teneor.

Ἡσυχάζω, Quiesco. A Thucydide lib. 8, ἡσυχάζειν dicuntur qui tumultuari desinunt: pag. 289, οἱ δὲ γραπῶται τὸ μὲν πρῶτον οὐκ ἤθελον ἀκούειν, ἀλλ' ὀπτκτείνειν ἐβόων τοὺς τὸν δῆμον καταλύοντας· ἔπειτα μέντοι μάλις ἡσυχάσαντες, ἤκουον. Apud eundem plurimis in locis (sicut & apud cæteros historicos) dicuntur ἡσυχάζειν, Qui bellum nõ mouẽt, seu Qui ad mouendum nõ se parant, aut Qui à bello moto desistunt, seu ipsum intermittunt, Qui nihil attentant, Nihil moliuntur. Sed lib.1, vbi obiicitur Lacedæmoniis eos solos ex Græcis ἡσυχάζειν, quandam desidiæ significationem hoc verbo includi existimo. Apud eundem dicuntur ipsæ naues ἡσυχάζειν quibus nauale prælium non committitur. Quinetiam τὸ ἡσυχάζον τῆς νυκτὸς apud eundem legitur libro 7, pag. 262, pro ea parte noctis quam Conticinium Plautus appellat, à conticescendo. Latini concubiã etiam noctem & intempestam nominant. ‖ Ἡσυχάζω, Taceo, Sileo. Laert.

C. Ἐφησυχάζω, Acquiesco. Iungitur autem datiuo, vt ἐφησυχάζω τούτῳ, Acquiesco huic rei. Bud. ait esse in Pand. verbum iuris pro Acquiescere & stare, vt ἐναναπαύεσθαι.

¶ Ἡσυχᾶος, ᾱ, ὁ & ἡ, Quietus, Tranquillus. Sed frequenter pro ἠρεμᾶος, Lentus, Remissus, Qui sensim fit. vt ἡσυχαῖοι ἐλάσεις apud Xenophõtem. Vide suprà Ἡσυχαίτερος & Ἡσυχαίτατος. Quanuis enim inueniatur ἡσυχαῖος, esse tamen hæc non ab illo sed ab ἥσυχος, pro ἡσυχώτερος & ἡσυχώτατος, discimus ex iis quæ traduntur ab Eustath. pag. 1441.

¶ Ἡσυχος, ᾱ, ὁ & ἡ, Idem quod ἥσυχος. Homerus Il. φ, circa finem, Ἡσύχον δ' ἦρα μιν πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι, Quietũ, id est Malo omni seu molestia carentem. (At Valla aduerbialiter poni existimauit, & vertit Clam: quam interpr. niti opinor autoritate scholiastæ Thucyd. qui alicubi ἡσυχῇ exponit itidem κρύφα, vt antea docui.) Apud Demosth. ἡσύχος & ἀπεράσμων copulãtur cum substantiuo βίος, pro vita quieta & tranquilla, qualis est hominum priuatorum, præ vita eorum qui se reip. negotiis implicant. Philipp. 4, τί δὴ γινώσκων ἀκριβῶς τὸν μὲν τῶν ἰδιωτῶν βίον, ἀσφαλῆ καὶ ἀπεράσμονα καὶ ἀκίνδυνον ὄντα, τὸν δὲ τῶν πολιτευομένων, φιλάπονον καὶ σφαλερόν, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀγῶνων καὶ κακῶν μεστὸν, οὐ τὸν ἡσύχον καὶ ἀπεράσμονα, ἀλλὰ τὸν ἐν τῇδε κινδύνοις αἱρῇ; Huc autem pertinentia quædam vide in Ἡσυχία. Eadem signif. dicitur ἥσυχος βίος, quod explicatur etiam φιλήσυχος. Ab Hesychio autem ἥσυχος exponitur etiam ἀπεράσμων. quæ expositio & τῷ ἀπεράσμων βίος dari potest, sicut ἡσύχον & ἀπεράσμονα copulari à Demosth. videmus.

Ἡσυχία, ας, ἡ, Quies, Tranquillitas. Ab Homero ἡσυχίη (Ionicè pro ἡσυχία) dicitur esse illi cui non facessitur negotium. Sic enim intelligo Od. σ, circa principium, ἡσυχίη δ' αὖ ἐμοὶ καὶ μᾶλλον ἔτ' εἴη Αὔριον. Isocr. in or. De pace, ἡσυχίαν & πολυπραγμοσύνῃ (sicut alibi ἡσυχίαν & ἀγῶνας) inter se opponit. Cõueniunt autem ἡσυχία & πολυπραγμοσύνη, cum ἡσύχος καὶ ἀπεράσμων, quod ex Demosthene protuli: item ἀγῶνες oppositi πολυπραγμοσύνῃ cõueniunt cum eo quod ibidem legitur, βίος ἀγώνων μεστὸς oppositus τῷ ἡσυχίᾳ. Sed & quod ἀσφαλῆ etiam καὶ ἀκίνδυνον contrarium facit ibi Demosthenes τῷ ἡσύχῳ, id cum his eiusdem Isocratis quadrat, in Archid. ἡσυχίας ὀπτιμοῦμεν καὶ τοῦ ἀσφαλοῦς βελτιόμεθα. Thuc. 3, ἐν τῇ ἡσυχίᾳ & ἐν τῷ πολέμῳ inter se opponit. Iungitur & aliis præpos. vt ἐφ' ἡσυχίας, Aristoph. pro Quietè. Et pro eodem, καθ' ἡσυχίαν apud Luc. καθ' ἡσυχίαν ἀκούουσα. Cum vtraque præpos. exponitur etiam Placidè. Sed apud Thuc. κατ' ἡσυχίαν verto etiam Per otium, vt docebo paulo póst. Sæpe iungitur cum verbo ἔχειν, in ea ipsa signif. quam dixi ἡσυχάζειν habere passim apud historicos præsertim. Bud. apud Demosthenem ἡσυχίαν ἔχον interpr. Quieuerunt, addens esse pro Nihil attentarunt: & ei opponi ὀπτκιρεῖν. Isocr. dixit etiam πολλὴν ἡσυχίαν ἔχειν, in or. De pace. Dicitur verò & δι' ἡσυχίας ἔχειν pro In quiete continere, vt Bud. apud Thuc. vertit. At ἡσυχίαν ἄγειν, idem est quod ἡσυχίαν ἔχειν. Thuc. lib. 2, ἡσυχίαν ἄγετε, νεμόμενοι τὰ ὑμέτερα. Exponitur & Feriari, Otiari. Dicitur etiam ἡσυχίαν ἄγειν περί τινος, pro Nullas de aliqua re turbas mouere seu excitare. Isocr. in Hel. encomio, περὶ μὲν τῶν ἄλλων ἡσυχίαν ἦγαγον, ἐπὶ δὲ τούτῳ τοσοῦτον συνεστήσαντο πόλεμον. Credo autẽ ἡσυχίαν ἄγειν περί τινος, posse alicubi reddi etiã, Patienter aliquid ferre. Sed & cum genitiuo, ἡσυχίαν ἄγειν τῶν φλαύρων τινὲς ἠλέγχειν, pro Supersedere, &c. vel Abstinere. Cicero itidẽ Quiescere pro Supersedere dixit. Iungitur autem ἡσυχία aliis quoque verbis cum præpos. vt διατελεῖν ἐν ἡσυχίᾳ, & μένειν ἐπὶ ἡσυχίᾳ, de quibus mox dicam.

Ἡσυχία, peculiariter Quies quam pax affert: vnde & pro pace seu induciis accipitur. atque ita verti potest apud Thucydidem. vbi ἐν τῷ πολέμῳ & ἐν τῇ ἡσυχίᾳ opponit. Apud eundem rursus pro pace seu pro induciis, pag. 177: vbi schol. exponit ἀπεραξία πολέμου. Sumitúrque ita frequenter in hisce loquendi generibus, ἡσυχίαν ἄγειν & ἡσυχίαν ἔχειν, de quibus modò dictum fuit.

Ἡσυχία, Quies, in significatione somni. Herodian. 1, ἡσυχίαν δὴ παρεσκεύαζον αὐτῷ. Alibi autem hac in significatione legere me non memini.

Ἡσυχία, Otium. vnde καθ' ἡσυχίαν pro Per otiũ, apud Xenophontem Hell. 6, vbi etiam opponit ei διαπονδῆς. Sic autem vsurpauit ante eum Thucydides non semel. habes enim cum alibi, tum pag. 206, & 259, & 296. Sic ἐν ἡσυχίᾳ διατρίβειν & μένειν ὅπῃ ἡσυχία apud Herodianum vertit Polit. Otium agitare, & Otium agere, quam significationem habet etiam ἡσυχίαν ἄγειν, quod & ad verbum ei respondet.

Ἡσυχία, Silentiũ. vt πανταπασὶ ἡσυχία Πυθαγορείων, Laertio 408. sic autẽ apud Luc. de eodem silentio Pythagorico dicitur, ἡσυχίη μακρὴ καὶ ἀφωνία, καὶ πέντε ὅλων ἐτῶν λαλεῖν μηδέν. At Plutarchus ἡσυχίαν & σιωπὴν copulauit in Coriolano, καὶ παρέχειν αὐτῷ σιωπὴν καὶ ἡσυχίαν ὁ δῆμος. Itidem Plato in Apologia post σηγὴν subiunxit καὶ ἡσυχίαν ἄγων.

Ἡσυχία, Solitudo, vt Cicero interpret. apud Xenophontem.

Ἦ Χ Ο Σ,

ου, ὁ, Sonus, Sonitus. Plut. De loquac. ὥς φασι ἀγγεῖα, κενοὶ φρενῶν, ἦχον δὲ μεστοί, σείεσθαι. Herodian. lib. 6, κόνις τε πόρρωθεν ἀχρόμενη φαίνεται, βοῆς τε ἦχος πολὺς ἐξακούεται, Sonitus ex clamore magnæ multitudinis exauditur. Idem libro 5, ὑπὸ παντοδαπῶν ἤχοις ὀργάνων, ad variorum organorum sonos. Demetr. Phaler. περὶ γραμμάτων πύτων ὁ ἦχος. apud eundem ἦχος αὐλοῦ, κιθάρας, σύριγγος. Luc. Nigr. τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς σφόδρα ἠνεῖ. Diosc. lib. 1 cap. 39, de oleo amygdalino, ἐπὶ κεφαλαλγίας καὶ ὤτων πόνοις καὶ ἤχοις καὶ συρίγμοις. De quo Plin. lib. 23 cap. 4, Prodest & auribus, vermiculósque in his enecat, & grauitatem auditus discutit, sonos incertos & tinnitus: obiter capitis dolores & oculorum. Et ἦχος ὁ ψόφος strepitus qui ex ipso sonitu existit, seu resonantia.

C. Ἠχόπους, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Sonipes, Pedibus sonum edens. Eustathius.

C. Δυσηχος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Dissonus, Malè sonans. Hermog.

C. Ἔνηχος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, In quo sonus est, Sonans, Sonorus. vt ἔνηχα ὄργανα καὶ ἔγχορδα, Organa quæ sonant, non tendũtur, Organa sonora, non tensilia. τὰ μὲν γὰρ ἔγχορδα, τὰ δὲ ἔνηχα καὶ πεκθυαγα. Sonabile sistrum eo sensu dicit Ouidius. Item Sonans in: idem quod ἔναυλος. Greg. ἡ μεγάλη φωνὴ καὶ πᾶς ἐμοῖς ὠσὶν ἔνηχος, Qua meæ aures personãt. Idem Postumiano, μεμνημαι τῶν σῶν λόγων, καὶ τὸ θαῦμα ἐπ' ἔνηχον ταῖς ἐμαῖς ἀκοαῖς. ‖ Ἔνηχος (inquit B.) Peritus, in Eccles. nisi sit erratum.

C. Εὔηχος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Bene sonans, Sonorus, Canorus. Dioscorides lib. 2 cap. 28, ὀφθαλμίας ὀξαφαιρεῖ καὶ βυήχας σφοδρυνάζει. (vbi tamen mendosè legi videtur ἄνηχα pro ἄνηχας) De quo Plinius, Vocem siluri recentes salsi que in cibo adiuuant. Idem etiam significat quod εὔφωνος, id est Bonam vocem habens. Athenæus lib. 3, καὶ τραγωδὸν φησὶ γενέσθαι, καὶ ὑποκριτικὸν, καὶ εὔηχον, ὀκτωκαιδέκα ἐτῶν σύκων μὴ γευσάμενον. Et paulo antè, ἀφώνους φησὶ γίνεσθαι τοὺς μὴ σύκων ἐσθίοντας. Plinius quoq; ficus voci contrarias esse testatur.

C. Ὀξύηχος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Acutum sonum edens, Argutùm sonans. Alex. Aphrod.

Ἠχώδης, εος, ον καὶ ἡ, Sonorus, Sonans, Demetr. Phaler. de numero heroo, ὁ μὲν ἡρῴος, σεμνὸς καὶ οὐ λογικὸς, ἀλλ' ἠχῶδης.

¶ Ἠχήεις, ἡ, Sonus. Idem quod ἦχος. Iliad. π, πρὸς ἀλλήλους ἔβαλον πειρήσαντε ὀϊστοὺς Ἠχῆ θεσπεσίῃ· πάταγος δὲ τε ἀγνυμένων. Plato, ὑφ' αὐτοῦ φερόμενος ἀνοῦ φθόγγῳ καὶ ἠχῇ, Moueturque ipsa per se sine voce & sine vllo sono, vt Cicero p. 24 mei l. Cic. interpr.

C. Αἰζηχής, ές, ὁ καὶ ἡ, Magnum sonum edẽs. μεγαλόφωνος. sic antiqui quidam apud Homerum Iliad. η exposuerunt Αἰζηχὲς μεμακυῖα, teste Eustathio. Sic accipi potest & Iliad. ρ, ἵππους δὲ τοὺς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων Αἰζηχὴς ὀρυμαγδὸς ἐπιέν ἐρχομένοισιν. Et Iliad. ο, Αἰζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισι. Item, Aridum sonum edens, Aridus: vt Apollonii scholiastes exponit Argon lib. 2, κορυφὰς αἰζηχὲς ἠδὲ σιγώνους Γῆς ἀναρόμενοι. Alii dictum volunt quasi ἀζηνὴς (hoc est ξηραίνων) ἔχων, pro Aridus atque ideo durus, σκληρός. quo sensu quidam dictum volunt αἰζηχῆ θυμὸν ab Hõero, id est ἄπληκτον, διεμαλακτον, animũ qui emolliri & flecti non possit, obstinatum & indurátum. Eust. ‖ Item Continuus, ὁ μὴ διεχὴς, συνεχὴς, quasi ἀδιεχὴς. nam & inde quidam factum volunt. Sic Eustathius exponit Il. ο, ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς θυμὸς ἀνίει Αἰζηχὴς ὁδύνῃ Ἡρακλῆος θείοιο. Et αἰζηχὲς aduerbialiter, Cõtinenter, Sine intermissione. Od. σ, μετὰ δ' ἔστρεπ γαστέρι μδρύγη Αἰζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν. ‖ Αἰζηχὲς exponitur etiam δεινὸν, μέγα ab Eustathio, ex veterum quorundam sententia. Itẽ ἰσχυρὸν, Hesych. ET Αἰζαχὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, idem quod αἰζηχὴς. Hesych.

C. Ἀπηχὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Absonus, Sonum malum & ingratũ habens. Lucianus, βαρβαρος γὰρ φωνὴ καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα, καὶ ἀπεχῶς ὅμοιον κυνί. quod de Diogene cynico dicitur. Sic quidam ἀνώνυμος apud Suidam, μὴ ὀνειδιστικῶς ἐπιλαμβανεσθαι τοῦ βαρβαρον ἢ σολοικόν τι ἢ ἀπηχὲς πεφενεγκαμένων. Capitur etiã pro ἀηδὲς, id est Inuisus, Ingratus, Odiosus. quia quæ sunt absona, sunt auribus ingrata. ἀπηχὲς enim exponit Suidas διεφορον. & ἀηδὲς & ἐχθρόν. & οὐ καὶ τὸν ἦχον ἐπορεύομεθα. Sed dixerat propriè esse τὸ πεπλανὸν καὶ ψευδές. Hesychius quoque ψευδὲς exponit, id est falsum. Cuius significationis exemplum desidero. Quod autem apud illum ἀπηχὲς exponitur ἀειδὲς, non dubium est quin librarii errore contigerit, qui ei pro η posuerit. itidem verò errauerit in ἀειδεσάτων, quo exponitur ἀπηχεσάτων. Est verò ET Ἀπήχλα apud eundẽ Hesychium, expositũ δυσωνισμὸς, ἄχθεα, μῖσος. Sed ἄχθεα vocabulum suspectũ est. Sed ET aduerbium ἀπηχῶς vult esse σκληρῶς, ἀπεχθῶς sicut & Suidas nomen ἀπηχὲς explicat σκληρόν. Crediderim autem ἀπηχὲς significare σκληρὸν ex eo quòd quæ dissonãt, sint auribus dura & insuauia: Sed vnde pro ψευδὲς vsurpetur: ne suspicari quidem possum.

C. Βαρυηχὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Grauisonus, Grauem sonum seu sonitum edens. idem quod βαρυγδουπος, & βαρυκτυπος. ET Βαρυαχὴς Doricè pro eodem, in Epigr.

D C. Γλυκυηχὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Dulcisonus.

C. Δυσηχὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Malum & ingratum sonum edens. Il. β, οὐ πολεμοιο δυσηχέος ἐμιώνυν. C. Ἐνηχὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Valde sonans. idem quod ἐείγδουπος & ἐείκτυπος.

C. Εὐηχὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Bene sonans, Sonorus. idem quod εὔηχος. Plutarchus De defectu oraculorum, ὄργανον δυρπηδὸν καὶ εὐηχὲς, instrumentum constructũ & sonorũ.

C. Κατηχὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, vide post Κατηχῶ, licet hoc illo posterius sit.

C. Πολυηχὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Multos sonitus edens. Opp. lib. 3 De venat. Ἔξοχα δὲ συνέει δεῦπνα πολυηχέα θηρῶν.

C. Ὑψηχὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Altisonus, sed pro Altum & clarum sonum edens. Il. ε, θεῶν ὑψηχὲς ἵππω, Sonipedes: Quorũ incedentium pedes altum sonitum edunt. (quos alibi χαλκόπδας vocat) vel ὑψαύχενες. Eust.

Ἠχιεις, εντος, ὁ, Sonorus, Sonum siue sonitum edens, Sonabilis. Il. α, Οὔρεά τε σκιόεντα θάλασσά τε ἠχήεσσα, Sonorum mare, seu tumultuosum, Sonans pelagus, Virg. Et δώματα ἠχιεντα Od. η, Resonabiles ædes, Quæ præ amplitudine sua resonant.

Ἠχέω, ῶ, F. ήσω, Sono. Hesiod. Theog. ἠχεῖ δ' ἄρα νιφόεντος ὀλύμπου. Plut. οἱ πηοὶ κρουόμενοι ἠχοῦσι, pulsata dolia sonãt. Et apud Aristoph. Neb. quidã dicit Τὸν πρεσβύτην ἠχεῖν ὑπὸ βίας τῷ πνεύματος. Reperitur verò & cũ casu, quasi actiuũ. Demetr. Phal. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ καὶ πρὸ θεοῖς ὑμνοῦσι δίχα τῶν ἐπῶν φωνούντων οἱ ἱερεῖς, ἐφ' ἕξης ἠχοῦσιν αὐτά, Sonum ipsarum referunt vel edunt, aut etiam Sonant ipsas.

Ἠχητὴς, ᾱ, ός, q. d. Sonator, Qui sonat, Sonans, Sonorus. ἠχηταὶ apud Hesych. σῦτ κόρυκες, κράκαι, ὠφ. i. πτήνες, ἠδὺ φθεγγόμενοι. omnes enim ii sonori siue canori dicuntur.

C. Εὐήχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene sonans. Eurip.

Ἠχήτης, ᾱ, ός, idem quod ἠχητὴς. Hesiod. Dieb. καὶ ἠχέτα τέττιξ Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδὴν Πυκνὸν ἀπὸ πτερύγων, Canora cicada, Vocalis siue stridula cicada. VNDE Ἠχητικὸς, οῦ, ὁ, Sonorus, Canorus. De ἠχέτα autẽ τέττιξ vide & in Ἀχέτα paulo póst.

C. Ἀντηχέω, Contra sono, Ex aduerso sono vel resono. Iulian. ad Iamblich. qui ipsi περὶ μέλους τὸ ἐνόσμιον ἐμνήσευε, Καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν Ἴασον κρούσαντι πρὸς πλῆρεσιν, αὐτοὶ φέρονται, οὕτω καὶ ἡμεῖς τῷ σῷ πλήκτρῳ τὸ ἐπὸς αὐτηχήσωμεν, ὥσπερ οἱ τῷ χορεύσαντι πρὸς τὸ ἀσάκλημα τῷ ῥυθμοῦ συνομαρτοῦντες, id est, vt qui Libero thiasum pulsanti ad choream, dissoluti feruntur: sic & nos tibi tuóque plectro succentiuo respondeamus consentaneo. Bud. Sunt verò & loci quidam αὐτηχοῦντες, i. resonantes. Vitruu. l. 5, c. 8, postquã monuit animaduer-

tendũ esse vti sit electus locus in quo leniter applicet se vox, neque repulsa resiliens incertas auribus referat significationes, Sunt enim (inquit) nonnulli loci naturaliter impedientes vocis motus: vti dissonantes, qui Græcè dicuntur καπηχοῦντες: circumsonantes qui apud eos nominantur περιηχοῦντες: item resonantes, qui dicuntur ἀντηχοῦντες: consonàtesque quos appellant συνηχοῦντες. Dissonantes sunt in quibus vox prima quum est elata in altitudinem, offensa superioribus solidis corporibus, repulsàque resiliens in imum, opprimit in sequentis vocis elationem. Circumsonàtes autē sunt in quibus circumuagando coacta vox se solūēs in medio, sine extremis casibus sonans, ibi extinguitur incerta verborum significatione. Resonantes verò, in quibus quum in solido tactu percussa resiliat, imagines exprimendo, nouissimos casus duplices faciunt auditu. Item consonantes sunt, in quibus ab imis auxiliata cũ incremento scandens, ingreditur ad aures discreta verborum claritate. Hæc ille.

C. Ἀσύνηχος, χόν, F. χος, Dissono, Absono, ἀπῆδα. Item ἀπηχεῖν dicimur quum ad soni finem tēdimus. Itidē ἀπηχοῦσα φωνή, Vox desinens, Vox extremos sonos seu extremum sonum edens. Gaza autē putauit ἀπηχεῖν significare Vocē in sonũ adstringere tenuiorē: in hoc loco Aristot. Probl. sect. 10, εἰ γὰρ ὦν μὴ ἀφικνοῖτο τοῖς στόμασι πρὸς ὀπτικὰ ἀνάγκας, ὀξὺ φθέγγοιτο, καὶ ὁμοίως τοῖς ἀπηχοῦσι. ἡ γὰρ ἠχεῖ ὀξύτερος φαίνεται ὁ ψόφος. In vsu est & pass. ἀπηχοῦμαι, οῦμαι. vnde ἀπηχούμενα φαῦλα apud Aretham in Apocalypsin Resonans vox. vbi scribit φωνὴ λέγε τὰ μὴ καλῶς, ἀλλ' οὐκ ἀόριστος καὶ τὰ ἀεὶ ἀπηχούμενα ἀπηχούμενα. D Suidas ἀπηχούμενον est ἀποδιδόμενον, ἐξεύρεσις τῶν κρυπτομένων.

Ἀπήχημα, ατος, τό, Dissonantia, vel Quod dissonat. Item Soni seu vocis velut desinentia. Tribuitur & instrumētis musicis. vt ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον τῆς λύρας τὸ ἀπήχημα. Exponitur etiam Resonantia. Budæus ἐφαπτὸν ἀπήχημα significatione propria vult esse extremũ vel soni vel vocis pulsum: & quò lōgissimè tenor soni permanere potest, illi esse ἀπήχημα velut extremam resonantiam. Vnde metaphorice sumit apud Dion. Areop. ἐφαπτὸν ἀπήχημα pro vltima cōditione: & apud Basil. ac Greg. pro vestigio & reliquiis. Idem in hoc Basilii loco, πολλοὶ γὰρ τῶν κατ' ὄψιν φαινομένων ἀς τὰ πολλὰ ἀπήχημα εἶναι τῆς μεθημερινῆς φροντίδων, vertit, ἀπήχημα τῆς μεθημερινῆς φροντίδων, imagines quædã referentes diurnas curas. Vide plura apud eum in Comm. ‖ Medicis autem est ἀπήχημα, A contraria ictus parte facta caluæ fractura seu fissio, vt annotarũt quidam ex Marcello in librum quartum Dioscor.

Ἀπήχησις, εως, ἡ, Idem quod ἀπήχημα, Dissonantia. Item Soni desinentia. Item Resonantia. In quibusdam scholis dicitur esse ἡ ἠχώ, & ἡ περιφορά. & ἡ ἐκτάσιμος.

C. Διηχέω, Persono. Vnde διηχεῖον. Personans. A T Διηχή, ῆς, ἡ, vocatur facultas illa qua ceu vehiculo sonitus ad auditum transmittitur. ἀφ' ἧς ἐξαπεθεμένη δύναμις, ἡ ἐξ ἧς μέλος καὶ τὸ ἐνδοτὶ πνεῦμα περιέχεται, vt Suidas exponit. Est autem vocabulum vsitatum apud Aristotelis enarratores. E T Διηχητικός, quod vide in Ἀπηχέω.

C. E Νηχέω, Insono. Greg. πεῖρον αὐτὸ ἀκούσαι τῆς ἐμῆς φωνῆς ἐμοὶ μὲν καὶ λίαν εὐφυῶς ἐπηχούσης τὰ μύστικα καὶ μεταφερόμενα τῆς πίστεως. Meas aures personantis, vel, Qua aures meæ personãt. Idem De baptismo, ἡ κοσμικὴ ἁδὰ καὶ ἀλαλός, ὁ λόγος ἐπηχήσατο σοι μᾶλλον ἢ καθαρὸν τὸν ἐπηχοῦντα. μὴ κλείσῃς τὰ ὦτα πρὸς τὰ θεῖα θεοῦ καὶ νοῦ ἐπιόντα, personet aures tuas. Accipitur etiam actiuè pro Inculco auribus, Doceo. Bud. ex Chrysostomo 1 Cor. 12, χρὴ οὖν ταῦτα καθ' ἑκάστην ἐπηχεῖν ἡμῖν τὴν ἡμέραν. Et ἐπηχοῦμαι, Doceor. Chrysost. 2 ad Cor.

C. E Ἐπηχέω, Personum effero, Enuntio. Greg. de Apostolis spiritu sancto afflatis die Pentecostes, ἤκουον τῆς ἑαυτῶν H διαλέκτης, ὡς φέρε εἰπεῖν, μίαν ἀφῆχεῖσθαι φωνὴν, πολλοὶ δ' ἀκούεσθαι, οὐτω κτυπουμένου τοῦ ἀέρος. Sic Arethas in Apocalypsin cap. 11, ἡ δὲ ἐδόξαμεν ἀγγελικὴ σάλπιγξ πολλὰ φωνὰς μεγάλας ἐν ἐφαρμόσῃ ἠχουσῶν, In cælo personantes, Quarum sonus per totum cælum exaudiebatur.

C. E Πηχέω, Assono: vt Ouidius dicit, — plangentibus assonat echo. Itē Insono. Luc. Ioue trag. Ζεῦ ποθὲν ἡμῖν τὰ ἄμαχον κακὸν ἐπηχεῖς, ὡς δαιμόνων οὐδεὶς ἀπὸ σοῦ ἐπέστω. Ex eodem in vulgatis lexicis citatur ἐπήχει τοῖς ὀνείδεσι, exponiturque Opprime clamore blasphemias.

C. 2. Ἀντηχέω, ῶ. Obstrepo, Obturbo. Lucianus, αἱ πτερυγῶν ὀπαὶ δακρύοντες, Hi suo eiulatu obstrepunt, B. Vulgò exponitur, In vocem vicissim prorumpunt.

C. 2. Συνεπηχέω, Vno sonitu seu vna voce acclamo vel accino. Vel (vt Budæus interpretatur) Consona voce accino præeunti, quum chorus τὴν ἔξαρχον respondet vniuersa voce. Aristoteles De mũdo, καθάπερ ἐν χορῷ καὶ συφωνίᾳ καὶ παρεξάπτοντος, συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορὸς ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, consona voce totus chorus auspicanti præsuli accinit, seu admurmurat. Xenophon Pæd. 3, ἐξῆρχον αὐτῶν Διοσκουροῖς παιᾶνα τὸν νομιζόμενον· οἱ δὲ θεοσεβῆς πάντες συνεπήχουν μεγάλῃ τῇ φωνῇ. Et Pæd. 7, ἐξῆρχον παιᾶνα, συνεπήχουν δὲ πᾶς ὁ θίασος. B interpr. Admurmuro, Applaudo apud Themist. 19, in post. pag. Plut. De aud. ὦ ἑλκυσθέντες βίᾳ δι' ἀδῶν καὶ συνεπηχοῦντες.

C. ΚΑΤηχέω, ῶ, Sono, vnde καταχοῦσι πόνοι, de quo lege in Ἀντηχέω. HINC Κατηχεῖν, Sonitus, in vulgatis lexicis, ex Budæo. AT Κατηχὴς quod ibidem exponitur Resonans, malim reddere Sonorus, aut Streperus. Habetur autem apud Theocritum circa initium Idyllii 1, sed mutato Doricè η in α, — ἐπὶ καταχὲς τὴν ἀπὸ πέτρας κατελείβετο ὑψόθεν ὕδωρ. vbi tamen exponitur etiã κατὰ φέρεσθαι, & καταρρέοντα. secundum quas expositiones aliam originem haberet, sed non video quomodo καταχὲς ita possit exponi præsertim quum etiam corripiendum esset α secunda syllaba contra versus legem, aut certè licentia alioqui rara vtendum. Hoc tamen fateor, κατηχὲς pro Sonorus, præcedere debuisse verbum κατηχῶ, non sequi. sed illinc huc remisi vt vnà de nomine ac verbo tractare commodius possem.

Κατηχῶ σε τόδε, Insono tibi hoc, Insono tuis auribus. (scimus enim præpositionem κατὰ præfixam in compositione, ex verbis neutris sæpe actiua, seu ἐξαμεταβάτην μεταβατικὰ facere) sed κατηχεῖν peculiariter dicitur is qui rem quampiã insonat eius auribus quem docere vult. adeo vt κατηχῶ perinde sit ac si dicas, Viua voce doceo seu erudio. Sic autem verbum Insono cum accusatiuo legisse mihi videor, ac certè rationi consentaneum atque adeo analogiæ significationis quam habent aliquot alia huiusmodi composita, iudicatum iri hunc verbi Insono vsum existimo: si Insono hoc auribus ita accipiamus ac si disiuncta præpositione a verbo, diceretur Sono hoc in auribus. Vt ut sit, docendi saltem gratia ita mihi licere loqui arbitror. Ad exempla illius significationis venio. Luc. ἐμὲ δὲ πάντα ὅσα ἀπελθὼν ἤκουσα παρὰ τοῦ πατρὸς ἐγνώρισα καὶ ἐπὶ κατηχῆσαι σε πᾶσι μάλιστα, ὑμᾶς δὲ χρὴ εἰδέναι ὅτι ὁ μὲν ἀμφίμυθος. Paulo post διδάσκειν pro eodẽ dixit. Et in passiua voce apud eundẽ, ἀνόμασε δὲ μηδὲν ἔπης φλαῦρον, ἀλλὰ κατηχούμενος πίστου παρ' ἐμοῦ. At in vulgatis lexicis affertur ex eodem Luciano cum datiuo μύθοις, pro Personant fabulis, seu Fabulis imitiant. quo in loco (si mendo care.) Iubaudiendus videtur accusatiuus personæ Sed malè in illis exponitur κατηχοῦσι μύθοις, Fabulis personant seu Fabulis initiant lectorem, quum potius Personare fit κατηχεῖσθαι: vt κατηχοῦμαι ταῦτα redditur, Aures meæ his vocibus personant. Suidas κατηχῶ pro περιέπω μαι vel παραίνῶ iungi accusatiuo tradit: proferens tamen locum in quo nullus additur accusatiuus: hunc videlicet ex Piside, κρατῶν δὲ μάχαις καὶ κατηχῶν δὲ μάχαις. Iungitur certè accusatiuo rei ipsa etiam vox passiua κατηχοῦμαι sicut Latinè Doceri, seu Edoceri. atque ita vsus est Lucas Act. apost. cap. 18, οὗτος ἦν κατηχημένος τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, id est, Edoctus viam Domini. Alii, Initiatus. de qua significatione postea dicam. Idem Lucas alibi cum περὶ iuxit, vt in præfatione sui Euangelii ἵνα ἐπιγνῷς περὶ ὧν κατηχήθης λόγων τὴν ἀσφάλειαν. sed hic κατηχήθης redditur Quas auditione accepisti. Apud eundem Act. cap. 21, versu 21, κατηχήθησαν δὲ περὶ σοῦ, ὅτι ἀποστασίαν διδάσκεις ἀπὸ Μωϋσέως, &c. vbi à vetere etiam interprete vertitur Audierunt de te.

Κατηχῶ peculiari significatione fuit pro Doceo prima artis seu scientiæ alicuius rudimēta, seu elementa.

præceptis alicuius scientiæ velut initiare. Sed peculiarius etiã pro Doceo prima rudimenta religionis Christianæ. Itidémq; Κατηχούμενος, pro Disco prima rud. &c. Paulus 1 ad Cor. cap. 14, v. 19, ἵνα καὶ οἱ ἄλλοι κατηχήσω. Ad Gal. cap. 6, v. 6, κοινωνείτω δὲ ὁ κατηχούμενος τὸν λόγον τῷ κατηχοῦντι, ἐν πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς. vbi tamen generalius etiam pro eo qui instituit, & eo qui instituitur accipi potest. Sic autem & in illo epist. ad Cor. loco κατηχήσω redditur Instituam, & à vet. interpr. Instruam. Licet alioqui (▇▇▇▇▇▇▇▇▇▇) videri possit maluisse dicere κατηχήσω quam οἰκοδομήσω, vt ostenderet (factum Corinthiorum deprimendo) se ad infimũ etiam quiduis comparatum esse, nimirum ad rudes & imperitos primis religionis elementis imbuendos. Porro vt verbũ κατηχεῖν generaliter pro Docere, vsitatum fuisse profanis scriptoribus, ex iis quos protuli locis apparet: sic & peculiariter pro Docere prima rudimenta, in vsu fuisse apparebit ex loco quem ex Porphyrio proferam in Κατήχησις. Vnde miror fuisse qui κατηχεῖν profanos scriptores ignorauisse, affirmare ausi sint. Ego certè in multo pluribus locis illorum legere me memini: hoc tamen fateor, apud antiquissimos non legisse, quod sciam. C

C. 2. Προκατηχέω, ῶ, q. d. Prius insono, &c. sequendo analogiam significationis quæ data fuit verbo κατηχῶ. Et pass. apud Phalarin epist. ad Abaridem, εἰ δὲ ὦν οὐ προκατηχηθῆναι τοῖς ἐμοῖς διαβολαῖς, Si iam antè personuerunt aures tuæ calumniis quæ in me congeruntur.

Κατήχησις, εως, ἡ, Institutio, & quidem peculiariter ea qua prima scientiæ alicuius rudimenta traduntur Porphyr. in principio Quæst. Homer. ἡμεῖς δὲ ἐκ τῆς παιδικῆς κατηχήσεως πρὸς οὐδὲν μᾶλλον ἢ τοῖς πλείστοις ἠνοήσαμεν. Ex quo D loco colligimus κατηχεῖν itidem generaliter dictũ fuisse de eo qui prima scientiæ alicuius elementa traderet. E T Κατηχητής, Qui prima elementa tradit, Qui initiat, E T Κατηχούμενοι in v. l. ex Dion. Areop. Qui initiantur.

Κατηχέω idem quod κατηχῶ, ac præterea in posteriore significat. Hesych. autem κατηχεῖν exponit non solùm νουθετεῖν sed etiam ἐπηχεῖν. HINC Κατηχισις, idẽ quod Κατηχησις. E T Κατηχιστὴς, Ad institutionẽ illam pertinens qua prima rudimenta traduntur. Quidam (vno verbo, sed non Latino) Instructuus. E

C. ΠΑΡηχέω, Sono tetero, Sono assimilis sum. Aristoph. schol. declarans in Plato quid sit στεφανώσας καὶ ὡς στεφάνῳ, videlicet κοπὴν σοι δεῦρο, περὶ τὴν κεφαλὴν, addit, παρήχησε δὲ ὁ κόνυζος τὸν κόπῳ, διὸ οἱ δηλοῦσι μεγάλῃ ὀργῇ, sono refert vocabulum κόπος. V N D E Παρήχημα, ατος, τὸ, E T Παρήχησις, εως, ἡ, Adsonatio, vt B. exponit. Hermogeni παρήχησις est σχῆμα λόγου ὅταν δύο ἢ πλείονα ἐκλέξῃς ἢ ὀνόματα ἔπειτα ὁμοίως μὴ ἠχοῦντα ἀλλὰ ἀφωνοῦντα ἢ δηλαδὴ ἀλλήλοις ἠχοῦντα: vt πείθει τὸν Πενθέα. Sic quidã apud Suidam, εἰπεῖν πλάτων πάσας ὀνόματα. Sic apud Homerũ, Σαμία μία ναῦς. Itē Εὐπείθει πειθόντο. Itē de Bellerophōte, κῆρ πείθον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο, πάντων ἀνθρώπων ἀλεείνων.

C. ΠΕΡΙηχέω, ῶ, Circumsono. περιαλαλῶ. Greg. φωνὴν ἀκούσας τῆς ἀγγελικῆς ἀξίας καὶ πάντα περιηχούσας τὰ πέρατα. Basil. καὶ περιηχούσας τὰς ἀκοὰς πολλῶν, Vulgi aures circumsonant: vt Liuius dicit, Clamor hostes circumsonat. Et Cicero, Arbitror talibus aures tuas vocibus vndiq; circumsonare. Et περιηχοῦντες τόποι apud Architectos, Loci circumsonantes. de quibus in Ἀντηχέω. Et in pass. apud Luc. ἠσθοῦ περιηχούμενος τῷ πνεύματι, quã venti circumsonant, vel Quæ ventis vndique circumsonat. Greg. μετὰ δὲ συμφωνίας καὶ κρούσεις περιηχίζουσαι [ἰκίας,] Symphoniæ canti circumsonent, vt Liu. dicit, Locum qui circumsonet vlulatibus cantique symphoniæ, & cymbalorum & tympanorum pulsu. Alter Greg. De hom. τῶν δὲ τῶν μουσικῶν ὀργάνων ὡδὶ αἷς ἀπαντᾷ περιηχεῖ πᾶν ὅσον κατηρεφές τε καὶ σύσκιον. Et περιηχεῖν ἠρῷ in Canone 35 Cõcil. Chalced. Hoc rumore aures nostræ vndique circumsonuere, id est Audiuimus. H

C. ΣΥΝηχέω, ῶ, Consono. Philò De vita M. lib. 1, ἐξεπάζων τε καθάπερ ἐν ὀργάνῳ μουσικῷ συνηχοῦντας, quum verunq; velut in musico instrumento concinentem exigeret. Eodem libro, ἕνα δρῶν συνῳδεῖν] ὑπὸ πεφάτων ὅθεν πέφατο συνηχήσαι κῆρ πάσης τῆς χώρας, vt vno fletu tota regio personaret. Et συνηχοῦντες τόποι apud architectos Consonantes loci. de quibus vide in Ἀντηχέω.

A C. Υ ΠΕΡηχέω, Supra modum resono. Item actiuè, Sono plenore vinco. B. ex Basil. 51. 521.

C. Υ Πηχέω, Resono, Sono. Hesiod. ὑπὸ δὴ ἤχεον ἄρεα μακρά. Athen. l. 6, ex Pherecr. comico, εἶλον ὀρθείαις τὰ πρόσωπα, ὥστε τὴν κωμῳδίαν ὑπηχεῖν διὰ τὰς μύκας, vt molarũ quas circũagebant sonitu vicus resonaret. Plut. De discern. am. & adul. κἂν δραπετεύῃ φωνὴ κρούσης, παθὼν ἔκπνοος θεραπεύσας ὑπηχεῖ τὴν ἀγρύπνειαν. ‖ Itē Succino Paulo De vita M. ἐμοῦ τε λεκτέα ὑπηχοῦντος αὐτοῦ φωνῆς ἐξηνοίας, me, quod dicto opus est, sine tua mēte succinente. B. ὑπηχεῖν interpr. Succinere, Respondere τῷ καταρχόντι, apud Bas. 563. Quo significatu συνεπηχεῖν accipi suprà annotatum est. Bas. ἔπειτα ἐν ὑπηρεσίαις καταρχεῖν τῶν μέλεσι, ἵ κοινῇ ὑπηχῶσι. B

Ἠχεῖον, ου, τὸ, Sonale vel sonaculũ, si dici possit: Vas seu machina qua sonus editur. Plu. in Crasso p. 183, de Parthis, ῥίπτοντα βυρσοπαγῆ καὶ κοῖλα τεθεσπεσιωμένα ἠχεῖα χαλκοῖς ἄμα πολλαχόθεν ὑπὸ τοῦ πνεύματος, τὸ δ' ἀφεῖκε τὸ βοῦν ἀγρίον καὶ δεινὸν ὠρυγῇ θηριώδει καὶ τραχύτητι βυσσοῦς μεμιγμένον, tympana ærea. de quibus aliquãto pòst dicit, ἃ πολλὰ τυμπάνων αὖθις τεθεσπωμένα τῶν Ῥωμαίων. Theocr. schol. in Idyll. 2, declarãs illud, τὰ χαλκεῖα τὰς χόας ἄχει, annotãnsq; ars sonum cõuenire & mederi iis qui numine afflati sunt, ex Apollodoro refert, Athenis τὴν ἱεροφάντιν τῆς Κόρης ὑπὸ κλαδοῦς ὑπὸ κρύνεν τὰ κατὰ νόμον ἠχεῖον. vbi in v. cod. legitur etiã χαλκεῖον. vt ἠχεῖον & χαλκεῖα idẽ ferè sint, hoc est fabricata vasa sonitu, seu vasa ærea ita fabricata, vt quũ tangunt ur, sonũ facere possint, vt Vitruuius loquitur lib. 5, cap. 5. de vasis theatri. Vbi & hæc addit, In ea tre decim cellæ duodecim a qualibus interuallis distantes cõformentur, vt ea ἠχεῖα quæ suprascripta sũt, ad neten hypaton sonantia, in cellis quæ sunt in cornibus extremis, vt raq; parte prima collocentur. Et paulo pòst, Ita hac ratione vox ab scena vti ab centro profusa se circumagens, tactu q; seriens singulorũ vasorum caua, excitauerit auctã claritatem & cõcentu conuenientem sibi cõsonantiam. At l. 1 aliter hoc vocabulo vsum videmus, videl cet pro ipso sono seu sonituũ discrimine, non pro sonituũ instrumento. In theatris (inquit cap. 1) vasa ærea quæ in cellis sub gradibus mathematica ratione collocantur, & sonituũ discrimina, quæ Græci ἠχεῖα vocãt, ad symphonias musicas siue cõcentus cõponuntur, diuisa in circinatione diatesseron & diapente & diapason, vti vox scenici sonitus conueniens in dispositionibus, tactu quum offenderit, aucta, cum incremento, clarior & suauior ad spectatorũ peruenia t aures.

Ἠχώ, οῦς, ἡ, Echo, Sonus reciprocus, Vox repercussa. quæ ab imitatione vocis humanæ, imago etiã dicitur à Valer. Flacc. Responsant syluæ, & vaga certat imago. ἀπηχεῖ πάντα φωνὰς ἠχος, siue πάντη κατ' ἀντικλασιν ἀνατείνουσα τὴν ἠχὼ: vel (vt alii definiũt) μακρὰ φωνὴ ἀνακλασθεῖσα ὑπὸ στερεῶν καὶ ἀντιτυπῶν, ὅθεν τὸν θεσμὸν πάλιν ἀνιοῦσα. Plin. l. 36, c. 15, Turres septẽ acceptas voces numerosiore repercussu multiplicãt, nomenq; huic miraculo echo est à Græcis datum. Fabulas de echo narrat Alexand. Aphrod. Problem, lib. 1, quæst. 154. ‖ Sed & cauas rupes aut valles argutas Græci ἠχοὺς vocant, vt docet Colum. lib. 9, cap. 5. ‖ Ἠχὼ simpl citer pro sono accipi videtur apud Syn. ep. 123, καὶ ἐμβεβόμεν τοῖς ἀκοαῖς ἡ θαυμαστὴ σου τῶν σοφῶν λόγων ἠχώ. ‖ Accipitur etiam pro loquendi more apud Philostr. epist. 12, p. 192, πολλάκις κῆρ τὴν Ἱππίου καὶ Πρωταγόρου ἠχὼ φθέγγεται. B.

¶ Ἀχέω, ῶ, Dorice pro ἠχέω. vt ἡ πέτις ἀχεῖ, cicada strident. Et actiuè apud Theocr. Idyl. 3, τὸ χαλκεῖον ὡς πάχυ ἄχει, pro κρούει, pulsa, sonare fac. V N D E ἀχέτης, idẽ quod ἠχέτης. Æsch. Prom. ἀπόδεσμα δόνε ξ ἀχέτας, argutus calamus seu canorus. Ἀχέται dicuntur etiã cicadæ canoræ. Arist. Hist. an. l. 5, c. 30, τὸ δὲ πτῆνον ἠχῶδες, ὁ δὲ οἱ μὲν, μικροὶ, ἵ τεττίγονα φαίνονται καὶ πελεῖται ἀπόλλυται. οἱ δὲ μεγάλοι, οἱ ἀδόντες, ὕστερόν τε γίνονται καὶ τεττίγονα ἀπόλλυται: & paulo pòst, καλοῦσι δὲ τινες τοὺς μὲν μεγάλους ἠχέτας, τοὺς δὲ μικροὺς, τεττίγονα. Vnde Plin. l. 11, c. 7, Cicadarũ duo genera: minores, quæ primò proueniũt & nouissimæ pereunt. Et paulo pòst, Quæ canũt, vocãtur achetæ. & quæ minores ex eis sũt, tettigonia. sed illæ magis canoræ. Aristoph. Pace, ἠνίκ' ἂν ἀχέτας ὁ δὴ τὴν ἡδὺν ὠιδόν. E T Πολυάχητος, ου, ὁ, ἡ, idẽ quod πολυηχής. Eurip. πολυάχητος κῶμος.

Θῆτα

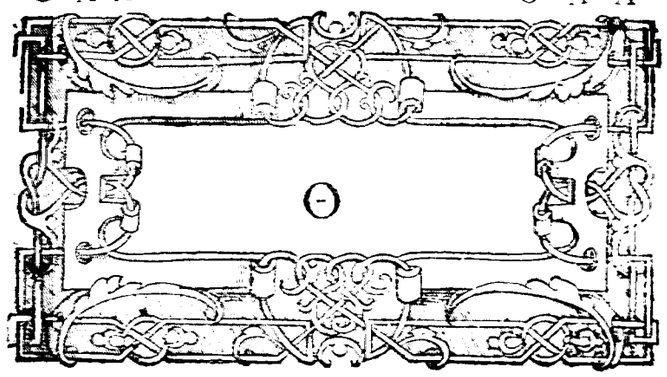

Θ θ ϑ

ΘΑΆΣΣΩ, Sedeo. Hom.Il. v.194, ἀλλὰ δὲ Αἰνεῖαν θαάσσω, ἀλλὰ δὲ Τυδείδην. id est Achilles autem admiratione perculsus prosiliit, ipsa cum cithara relicto sedili in quo sedebat, (malè enim quidam hic interpr. Relicto pauimento in quo sedebat) Vel, Relicta cathedra in qua sedebat, vt quemadmodũ in Græco sermone, ita & in Latino, nomen & verbum diuersæ sint originis: quum non sit θάσσω θαάσσω, sed ἕδος εἶναι θαάσσει. Sed an satis decenter tribui possit Achilli cathedra, aliis considerandum relinquo. Vtitur Homerus & alibi eodem hemistichio, sed pro ἕδος ponens θρόνον: vt Il.9, de Minerua, Ὣς ἔφαθ' ἡ δ' ἄρα θρόνον ἷζε θαάσσε. At Od.7 dixit, ἡ δ' ἄρα θάασσε πυρί. Quod autem ad huius verbi deriuationem attinet, sciendum est Eustathium, postquam scripsit θάασσον esse ἐκάθητο: & fieri θάσσος ex illo, sicut θάκος a θάζω, addere, θάζω enim (vt aiunt) est τρόπος μαντικὸς ἀπὸ θάασσε, est ἐκάθητο: & ἔστι, κάθηται. & θάκος, ἐπὶ τοῦ καθέδρα τῆς. Etym. quoque tradit ex θάζω deriuari θάζω pro quo dici θάσσω, mutato ω in ο, & ζ in σ. Sed quomodo aut Eustathio, aut potius Etymol. fuerit hæc nobis, deducenti θάσσω à θάζω, quũ ab hac signif. aliena sint τρέχω, μαίνομαι, σπεύδω, quibus θάζω expouit Eustath. At ego significationem omnium huic loco aptiss. mamab Eustathio omissam esse respondeo. nam θάζειν inter alia esse κάθεδραν, non ex Hesychio solum & Suida, verũ etiam ex Plutarcho discimus in lib. De audi. poem. vbi VERBVM Θάζειν ait significare vel καθέζω, vt in hoc Euripidis versu, Κεῖνος θάζει σὲ Ἀτρείκης ἄναξ: vel καθέζεσθαι, & θάσσειν, vt in hoc Sophoclis loco, Τίνας τόδ' ἕδρας παῖδ' ἐμοὶ θάζεις Ἰκτινίας κλάδον ἐξεστεμμένος? Suidæ θάζειν per dialysin est, pro θάσσειν, (intelligenti videlicet dialysin in prima syllaba, nimirum ex θα in θα) quod plane iis quæ ab Etymologiste traduntur repugnat. si enim verum sit quod ibi Suidas tradit, fiet θάζειν à θάσσειν, non hoc ab illo. Ego verò (vt tandem quod sentio proferam) θάζειν deriuari à θῆς persuasissimum habeo. cui deriuationi cõsentaneæ sunt illæ expositiones, τρέχειν, κινεῖσθαι, σπεύδειν, &c. significare autẽ & κάθεσθαι, quum ex illo Sophoclis loco pateat, ab hoc θάζειν (id est habente hanc significationem) fieri posse θάασσειν existimo, præsertim quum ζ in σ dissolui minimè sit nouum. Confirmat autem meam hanc deriuationem quod ab eodem Suida de θάζειν additur, videlicet, ἡ πᾶς ἐκάθητο. Ex quibus verbis conficio etiã, posse θάζειν exp. Celeriter (i. πᾶς) in sedile infilire.

Θάκος, ου, ὁ, Sedes, Sedile. Xenoph. Pæd. 8, pag. 139, ἕνεκα τοῦ μὴ τὸν ἀδελφὸν, ἀλλὰ καὶ πλούσιον, καὶ θάκον ἐν ἀγορᾷ τιμᾶν. Idem in Symp. pag. 516, rem eandem aliis verbis, sed i. ἑδε nominibus, videlicet θάκον & ὀδόν, exprimit, ἐπειδὰν δὲ μοι ἤδη καὶ θάκον, καὶ ὁδὸν ἐξέφηνα οἱ πεύσοι. Legitur autem idem nomen cũ eodem verbo apud Aristoph. in Nub. hoc in versu, Καὶ τὸν θάκον τῆς φρουρᾶς ὑπαίειν ἐξῆν φοβοῦ. Sed ibi typogr. editiones habent θακῶν. atque adeo in vulg. l. habetur etiam θάκος, εος, τὸ, affertúrque ad confirmationem, scholiastæ ipsius locus ex cõm. in hãc comœd. in quo legitur, θάκος τῶν λαχόντων. (vbi fort. pro exhepra) Sed vt hic ἔχει, sic & ibi θακῶν suspectũ reddunt ii quos ex X. protuli loci, in quibus θακῶν non θακῶ habetur. Atque adeo hanc suspicionem augent hi Athenæi loci: l. 13, ἐν τῷ θάκῳ τῷ τῶν ἐφόρων. & paulo post, ἐπὶ τοῦ θάκου ἐξιόντες. Quinetiã apud Euripidem pariter & Soph. legimus θάκοισιν. Sed & Suid. habet θάκος, ἕδος, καθέδραν, & Etymol. θάκος, ἡ καθέδρα, καὶ ἀνάκλισις. Ad accentum autem quod attinet, & θάκος & θακὸς scribi posse existimo, productũ enim habet α in illo Aristoph. loco. Vtrãque verò quantitatem cũ ratione admittere arbitror hanc syllabã: ac correptionem quidẽ esse consentaneam quantitati prima syllabæ verbi θάσσω (a quo deducitur) productionem verò, propter crasin duorum αα in vnum, permitti. Apud Hesychiũ tamen, Etymol. & Eustath. θάκος scribitur, sicut θάκος apud Suidam. ΘΑΚΟΣ, schol. Eurip. (nam [illegible] cuius circum. flexo apud eum habetur) Locus Tiresiarum vbi Tiresias sua vaticinia edebat. Verùs autem Euripid. est hic in Phœn. [illegible]

C. Σωθάκης, Confessor. [illegible], Hesych. Suid.

Θακίδιος, ου, ὁ ET Θακίων, Sedeo. Vt autem θάκος à θάσσω, ita vicissim θάκος fit à θάσσω. Soph. θάκοις φοβεῖς θῶκος, sede. HINC Θάκημα apud eundem, Sessio, Ipsa sedendi actio. COMP. ἐπιθάσσω, Insideo. A QVO ἐπιθάκη. Sophocl. in Philoct. vbi schol. exponit κάθεδρα.

Θάκωμα autẽ apud Hesych. habetur; exponentem tamen nõ simpliciter κάθημα, i. Sedeo, sed addentem, φοβεῖς τὸ γέρας. Vtitur Artemidorus simpliciter pro Sedere.

ΘΕΩΚΟΣ, idẽ quod θάκος, Sedes. Sedile. Solũ, itẽ Cõsessus. ET Θεωκὶς pro eodẽ. Hom. Od. 3, ἕζετο δ' ἐν θεωκῇσι γέρων Νηλήϊος υἱός. At vero Od. 8, Θεωκὶς ἐν ἀγορῇ καθέζετο, [illegible] exp. ἐν συνεδρίῳ (sicut [illegible] alibi) in quo affertur Eustachio, θεωκὶς ἐν ἀγορᾷ accipiendum pro ἐκκλησιαστήριον. Hes. quoq; θεωκὶς ait significare συνέδριον. Addit autem Eust. similem esse vsum nominis θάκος, hoc in versu qui est in Il. 3, Οὐδέ τι κωφὸν ἀκούσας ἐν θεωκῇσι θάκοις. vbi exp. συνεδρίοις, sicut θάκος in illo altero loco exponit ab autore breuium schol. dixi. Idem tradit, poni θάκος pro θῶκος, eodem pleonasmo quo σῶκος pro σῶς, & κῶς pro κῶς, necnõ [illegible] pro [illegible]. At ipsum θῶκος à θῶ deriuat. Ego verò diuinarim potius à θάζω factum esse θάκος, ex quo θῶκος per crasin.

Θωκάω, Sedeo. Herodotus, θωκάω τὰ ἐν δεξιῷ. Hesych. exponit non solum κάθημαι, sed & [illegible].

ΘΑΛΆΣΣΑ, ης, ἡ, vel Θάλαττα, Mare. Hes. Erg. Πλεῖν μὲν γὰρ θάλασσαν ἀνάγκη, πνεῖν δ' ἀνέμους. H. Od. 4, θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ. Et θάλασσα ἐστὶ θαλ, ἰτὲ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης: & de littore, ὅθι ἡ θάλασσα, necnõ, ὅθι ἡ γραῦς θάλασσα, apud eũdẽ nõsemel. Pl. De Alex. fort. l. 1, ὁ θάλασσα φοβούμενος ἐπὶ γῆ φυτεύει. Itẽ θάλασσα & ἤπειρος, opposita. vt in hoc dicto quod de Xerxe iactatum fuit, (refertur autẽ & à Dem. Phalereo pseudonymo) πλεῖν μὲν ἐν τῇ ἠπείρῳ, πεζεύειν δὲ ἐν τῇ θαλάσσῃ. Dem. autẽ θάλασσαν opp. etiã μεσόγειαν. Dicitur θάλασσα inter dũ etiã peculiariter, vt Lat. Mare. vt quũ scribit Thuc. l. 8, ἐπὶ τῆς ἑτέρας θαλάσσης ὅτι ἡ πρὸς Λιβύας. Hinc fit vt plur. etiã dicatur θάλασσαι, sicut Lat. Maria. Pl. De Herod. καθαιρεῖν ὁ θυμὸς πολὺς μὲν θαλάσσας, πεζεύειν δὲ ἠπείρους μεγίστους. Quod Dioſc. dixit de Apollinari herba φυεῖ παρὰ θαλάσσῃ, Pl. vertit, Nascitur in maritimis.

Θάλασσα, Marina aqua, Dioſc. (inquit Budæus) vnde πθαλασσαμβρος οἶνος, de quo infrà. Huc pertinent ista, in

vulg. lex. θάλασσα interdum pro salsa aqua: siue natura, siue ars eam fecerit. vnde θαλάσσης πληγία apud eundem Ex mari salsa aqua. Sic autem Horatius mare appellauit marinam aquam, quum dixit, Chiũ maris expers. ‖ At Siculi incantes suam θάλασσαν vocabant γλυκείαν, id est, mare suum appellabant dulce, propter dulces cibos qui eo aduehebantur ipsis. Qua de re lege Eustathium, ex Athenæo fortasse mutuantem. ‖ Item de θάλασσα κοίλη confer quæ ab Eustathio dicuntur, cum iis quæ habet Hesych.

Θάλασσα pro aquæductu, seu fossa aquæductus (vt alii vertunt) apud Græcos Bibl. interpr. lib. 3 Reg. cap. 18. A nonnullis etiam redditur Sulcus: quem alioqui ipsi etiam mari tribui scimus. Ac profectò cum hac interpr. aliquam affinitatem habere videtur illud θάλασσα κοίλη de quo supra. Verùm sciendum est, in Compl. editione θολὰ cõstanter positum esse pro θαλάσσῃ & θάλασσαν, seruata videlicet Hebraica voce תעלה.

Θάλασσα Etymol. deducit à σαλός, vt dicatur θάλασσα quasi σαλασσα. addit verò & alias etymologias, sed minus hac verisimiles: quæ tamen & ipsa parum mihi fit verisimilis.

C. Θαλασσοειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, vel Θαλασσοειδής, Maris speciem referens (id est coloris maris,) vel Qui est coloris maris. (sic autem vertendo εἶδος, sequar Plinium qui χρυσοειδὲς apud Aristoteiem interpretatur Coloris aurei, vbi de melle loquitur) Democritus Ephesius apud Athenæum lib. 12, inter alia θαλασσοειδὲς ἰώματα Ionica recenset etiam καλασίρις φλογιαὶ & θαλασσοειδεῖς. Fuerit igitur color θαλασσοειδὲς (vt opinor) idem qui etiam Thalattius seu Thalassinus appellatur, item cymatilis à nomine κῦμα. Cuius nominis significationem Ouidianè (id est Ouidiana elegantia) exprimens Ouidius, dixit, Hic vndas imitatur, habet quoque nomen ab vndis. SED PRO Θαλάσσιος, id est Thalattius, quum ad colorem refertur, dicunt potius Latini (si mendo carent exemplaria) Thalassinus, vel Thalassicus.

C. Θαλασσοκοπέω, ῶ, vel Θαλασσοκοπίω, Tumultuor. Vide Suidam: vide item in verbo Μετεωροκοπῶ.

C. Θαλασσοκρατέω, ῶ, vel Θαλασσοκρατίω, Mari dominor, Maris imperio potior. Thucyd. p. 249, ὅτι πλέον ἢ τοῖς ἐπαρχούσοις ἐαυτὸ θαλασσοκρατοῦντες. ET Θαλασσοκράτωρ. Qui maris imperio potitur. Idem Thuc. lib. 8, pag. 281, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ Χίῳ θαλασσοκράτορες μᾶλλον ἐγένοντο.

C. Θαλασσομελής, vide in Μελή.

C. Θαλασσοπλανής, Marinagus, Per mare uagans, seu errãs. Euripid.

C. Θαλασσοπόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Θαλασσοπόρος, Marigradus, Per mare gradiens, seu iter faciens. vt θαλασσοπόρος ναῦς in Epigr. quæ & πεζοπόρος. ET Θαλασσοπορεῖν, Per mare iter facere.

C. Θαλασσουργός, vel Θαλασσουργός, (q. d. In mari opus faciens) Rei nauticæ dans operam. Piscatoris epithetum est apud Xenophontem, vt scribit Bud. Idem verò apud Lucianum θαλαττουργοὶ interpretatur Maritimos artifices. HINC Θαλασσουργέω, ῶ, q. d. In mari opus facio. Budæus vertit, Maritimis actionibus & negotiationibus vtplurimum vtor: afferens hunc Polybii locum de Carthaginiensibus, καὶ θαλασσουργεῖν μάλιστα πάντων αὐθρώπων. Sic apud Strab. III.

C. Ἀλίθαλασσος, seu Ἀλιθάλασσος, Maritimus, Mari vicinus. Poll.

C. Ἀθάλασσος, ου, ὁ καὶ ἡ, seu Ἀθάλαττος, Maris expers. vt οἶνος ἀθάλασσος, apud Galenum lib. 11 Meth. Vinum mari carens, id est cui aqua marina non admixta est, seu infusa. Ego Vinum maris expers ex Horatio interpretor. Huic opponitur θαλασσίτης οἶνος, seu πθαλασσαμβρος, de quibus postea.

C. Ἀμφιθάλασσος, seu Ἀμφιθάλασσος, Vtrinq; mari cinctus, vel circunquaque, vt alii. Polluci ἀμφιθάλασσος est Corinthus, quam Horatius bimarem appellauit. In v. l. ἀμφιθάλασσος πόλις, vrbs quæ mari circunluitur, Liuio, vel, Mari circunflua.

C. Διθάλασσος, ου, ὁ καὶ ἡ vel Διθάλασσος, Bimaris, Qui vtrinque mari alluitur. Bimarem Corinthum apud Horatiũ quidam interpretantur ad verbum διθάλασσον: Pollux tamen (vt modò dictum fuit) ἀμφιθάλασσον eam vocat. At verò Act. cap. 27, de isthmo, ἐπεπόντες δὲ εἰς τόπον διθάλασσον.

C. Διεσθάλασσος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Διεσθάλασσος, Mare subiens seu ingrediens. vt δίκτυον (id est retia) δυσθάλασσα. Suid.

Θαλάσσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, seu θαλάσσιος, Marinus, vel Ad mare pertinens. Hom. Od. 5, Σειρῆνές τ' ἴσμεν, τοὶ πάντ' ἐπὶ κῶας ἀοιδῇ θέλγουσιν, ἥ τε θαλασσία ἔνθα κε πολλὰ ἑῷα μέμηλεν. Plut. De Sibyll. orac. θαλάσσιος τῇ χρόᾳ καὶ βυθίζεις. Et θαλάσσιος κλύδων, Theophyl. in epist. Item θαλάσσιον πρόβατον, apud Demetr. Phal. ‖ Θαλασσίος, Nauticus, Rei naualis peritus apud Thu. Extat autem apud Plut. & θαλασσία fœm.

Θαλασσίτης οἶνος, ET Θαλασσίτης, VEL Θαλασσίας, ET Τεθαλασσωμένος, itémque ὁ δὲ θαλασσῆς οἶνος, Vinum cui aqua marina admixta est, (cui opponitur ἀθάλασσος οἶνος, Horatio Vinum maris expers) de quo vino, sicut & de alio quod falsum vocatur, lege Cellum & Columellam. Plin. l. 14 cap 8 [Vinum] cui marinam aquam largiorem miscent (à seruitutis origine orta, sic mensuram explentis:) idque translatum in album mustum, λευκόγαιον appellatur. In aliis autem gentibus, simili modo factum, πθαλασσαμβρον vocant. θαλασσίτιον autem, vasis musti dei, ctis in mare. quo genere præcox fit vetustas. Lege de hoc vino & autorem γλυκυπικῶν, qui inter alia scribit, ob præcocem illam vetustatem, βίαιον etiam appellatum fuisse hoc vinum. saporis autem gratiã ex hac aquæ marinæ infusione illi accedere. Apud Athenæum lib. 1, legimus τοὺς δὲ πθαλαττωμένους οἴνους (.i. de vinis quibus aqua illa marina infusa est) cruditates non gignere nec flatus, ventrem soluere & concoctionem adiuuare. Sed non dicit simpliciter οἱ πθαλαττωμένοι, verum οἱ ὀθνείως πθαλαττωμένοι.

C. Ἐπιθαλασσίος, ET Παραθαλασσος, ITEM Ἐπιθαλασσίδιος Et Παραθαλασσίδιος (siue Ἐπιθαλάττιος, itidémq; de cæteris) Maritimus. Et πρὸς θαλάσσιον substantiuè interdum Maritima ora. Thucydides l. 2, ἔστι δὲ παῖδα τῶν ὀθνείων θαλασσιοπῆς Πελοποννήσου. Idem lib. 6, πρὸς θαλασσίδιον eadem significatione dicit. At ὀθνείθαλασσίδ' ἐις πόλεσι legimus apud Xenophontem in Hellen. 3, πόλεσι παρέγγαλα τοῖς ἐν ταῖς νήσοις καὶ ταῖς ὀθνείθαλασσίδεσις.

Θαλασσεύς, έως, ὁ, Piscator. πάλαιε. Hesych.

Θαλασσόω, ῶ, vel Θαλασσίω, Mari submergo, seu obruo. vt apud Aristo elem. De mundo ἠπείρους θαλάττωσαι. Et apud Philonem γῆς θαλαττωθείσα, Terra mari admisso mersa. Bud. interpr. VNDE Θαλάττωσις, apud eundem, Submersio quæ fit à mari, seu inundatio, vel Proluuies maris, vt idem Budæus vertit apud Philonem.

Θαλασσαθεὶς ab Hesychio exponitur ἁγνισμένος, quod significare illi puto Qui se lustrali seu expiatoria maris aqua abluit (iuxta illud Catulli, Nõ genitor nympharum abluat Oceanus) vel breuius, Qui se maris aqua lustrauit. Verò autẽ actiua voce, quòd ipse non dixerit ἁγνιεῖς, sed ἁγνισάμενος.

Ab hoc verbo particip. pass. πθαλασσωθεὶς, iunctum cum οἶνος, quomodo accipiatur vide in Θαλασσος. AT Ἀθαλασσωτος seu Ἀθαλάσσητος ad aliam & ipsum significationem transit. vocatur enim ἀθαλάσσητος ab Aristophane, Maris inexpertus, Rei nauticæ rudis: seu Insolẽs nauigandi, vt à Bud. exponitur.

Θαλασσεύω, seu Θαλασσεύω, In mari versor, vel In mari vt plurimum versor. ita enim vulgo redditur, sequendo hanc expositionem Græcam, ἐν θαλάσσῃ ὁ ὀθνείων ἐξοχὰς: sed pro ea malim, Mare frequento. Bud. vertit apud Basilium, In mari nauigo, ET Ἐνθαλασσεύω eadẽ signif. dici scribit. AT VERO à Διαθαλασσεύω vel potius ab eius passiua voce Διαθαλασσεύομαι fit particip. διαθαλασσευόμενος pro Interuallo maris disiunctus. vt apud Alcephr. μετὰ Γλυκέρας τοσοῦτον διαθαλασσευόμενος, cum Glycera tanto mari (id est, tanto maris intervallo) à me disiuncta. nam illa Athenis erat, ipse autem Ægypto.

ΘΑΛΛΩ, F. λω, Vireo, Pullulo. Propriè plantarum est quum germina & frondes emittunt, (sicut ἀνθεῖν, quum flores) cui oppositũ μαραίνεσθαι & φθίνειν. Pausanias Arcad. ὁπόσα δένδρεα πεθηλότα λείπεται. At Od. v, αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει πθαλεὸν πέρσης, ros virens id est,

virescere faciens stirpes. Impropriè autem dixit Il. ι, ῥάχιν θαλῦαν ἀλοιφῇ. pro Adipe exhuberantem & succulentam, quæ, velut arbor frondibus, ita ipsa adipe vireret: sicut & Od. ν, glandium esum ὕεσι πρέφεν θαλῦαν ἀλοιφώ. Frequentius metaphoricè accipitur sicut & αὐθέω, & Vireo ac Floreo apud Latinos. Laertius in Pythagora, τὸ ἔτυμος τὸ μὲν θάλλον, ἔαρ, ὑγιαινόν· τὸ δὲ φθίνον, φθινοπωρινόν. Idem, καὶ τῆς ἡμέρας θάλλειν μὲν πλὴν ἕως, φθίνειν δὲ πλὴν ἑσπέρας, virere auroram, at occidere & deflorescere vesperam. Hesiod. Erg. v. 225, Τοῖσι τέθηλε πόλις· λαοὶ δ' αὐθδσιν ἐν αὐτῇ. Et v. 234, Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι δίκαι πατρὸς, ii videlicet qui δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσι ἰθείας. Idem, παῖδ' ἀγλαΐαις τεθαλυῖα, venustare virentes & vernantes. & εἰρώνη τεθαλυῖα apud eundem. At apud Hom. Od. λ, εἰλαπίνη τεθαλυῖα, conuiuium opiparum ac lætũ, in quo conuiuarum animi quasi virent. Xenoph. οὐ μὲν ἀλλὰ νῦν ἄπιμοι κείνται, ἀλλὰ μετὰ μνήμης τὸν ἀεὶ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι, id est Perpetuã famã cõsequuntur, & floreuti memoria viuunt, seu vigent, Eorum memoria non interit. In malam quoque partem accipitur pro Pullulo seu Scateo. vt θαλλοντα πθίματα apud Sophoclẽ. & apud Greg. de Chananæa, χθὲς ὀζήσαντες θαλλουσα τῇ αἱμορροΐᾳ (ἐπηγάζες γὰρ ἀφοτικὶ ὠμόρπα) σήμερον αὐεθαλες ἀιάξηρανθεῖσα. Pro eodem dicitur ET Θαλέω, ITEM Θαλεῶ. Plutarch. Consol. ad Apoll. ᾠνᾶον δὴ καὶ τὸ Λακωνικὸν, Νῦν ἄμμες τεθάλεον, αὐτίκα δ' ἄλλοι. Et apud Hesych. θαλεῖ, idem quod θάλλει, αὐξεῖ: & θαλέοντες pro θάλλοντες.

C. Ἀείθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Semper virens, Perpetuò virens, apud Dioscor. Vnde θαλλω ἀειθαλέος κυπαρίσσου, apud Nicandrum. Ἀείθαλεων autem est genitiuus pluralis, Semper virentium. Ex Nõno tamen quidam citant ἀειθαλέων, tanquam participium ab ἀειθαλέω: vt sit ἀθαλέων semper virens. ¶ Reperitur verò ET ἀθαλοῦσα participium apud Nic. Semper virens, ab ἀειθαλλω. sed potius est legendum ἀεὶ θαλοῦσα, diuisim. Sic ET ἀειζώων pro Semper viuens, coniunctim à nonnullis ponitur: quod diuidere malim. SED ET Ἀείθαλλής scriptum alicubi reperitur duplici λ, quæ tamen scriptura nõ placet, nisi ficubi metrũ eam poscat. Formatur etiam ἀθαλής ex ἔθαλον aoristo verbi θαλλω, scripto vnico λ.

C. Ἀρτιθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui recens virescit aut viruit, Qui recens frondescit.

C. Δυςθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Difficulter aut malè virescens.

C. Ἐελθαλής, ET Ἐελθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Valde virescens & pullulans. Vnde ἐελθαλεῖς apud Hesych. μεγάλως θάλοντες. Et ἐελθαλέα cum duplici λ apud eundem, μεγάλως θάλουσαι: itidẽ & ἐελθαλλῶν in genit. plur. πολυθαλλων. In vulgat est ET Ἐείθαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, eiusdem significationis. AT Ἐελθαλὶς, ίδος, ἡ, herbæ nomen est, teste Hesychio: eadẽ, vt videtur quæ apud Plinium DICITVR Ἐείθαλές. Is lib. 25, cap. 13 de aeizoi duobus generibus. Alterum (inquit) minusculum quod erithales vocant, alii trithales, qa ter floreat: alii chrysothales, aliqui isoetes.

C. Εὐθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Bene virens seu pullulans, Florens. VNDE Εὐθαλέω, ῶ, F. ἤσω, Bene vireo seu pullulo, (seu vt Budæus interpretatur) Prosperè & commodè germino & cresco. Plutarchus in vl. Sympos. καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ γεωργοὶ πολὺ Θάλλειν οἰκειούμεθα, φυτῶν καὶ σπερμάτων ἀθαλούντων καὶ βλαστανόντων ὅπῃ μέλειν αὐτῇ ἀποδιδόντες.

C. Ἡμεροθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Placidè & Benignè virens seu pullulans, vel Placidè virescere ac pullulare faciens: vt ἡμεροθαλὲς ἔαρ in Epigr.

C. Τεθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Ter virẽs seu florens, Ter pullulãs. Trithales nomen herbæ vide in ἐείθαλές paulo antè.

Θαλερὸς, οῦ, ὁ, Virẽs, Floridus. Metaph. sæpius capitur, vt θαλεροὶ αἰζηοὶ, iuuenes virentis ac florentis ætatis, Il. ζ. Ibidem θαλερὴ τεθόῃκοιτο. Et apud Hesiod. θαλερῷ ποιήσατ' ἄκοιτιν. vbi quidam exponunt Teneram. Sed commodiũ θαλερὴ ἄκοιτις (quo sensu & θαλερὸς πόσις) pro ἡ ὀκ παρθενίας γαμηθεῖσα, quæ & κουρίδιη ἄλοχος, vxor virentis seu florentis ætatis, quam virginem duxeris. Plutarch. De primo frig. τὸ σῶμα τῷ ζῴῳ μέχρι μὲν ἔμπνουν ὄζει καὶ θαλερὸν, quandiu spirat & viget. Item Virescere faciens, Viuificus: θαλεροποιὸς καὶ ζωογόνος: vt accipitur apud Hesiodum, θαλερὸν δ' ἤχθηρε θέκηα. sic θαλερὸς γάμος apud Homerum. At θαλερὸν δάκρυ apud eundem exponitur δύςχρον. Commodius tamen vberes lacrymas ibi intelligere possumus, quæ magna vbertate ex oculis profundantur, vt frondes ex arboribus. Sic θαλερὸς γόος, Od. κ, Dicitur & θαλερὴ ἀλοιφὴ Od. θ, quasi pullulans & efflorescens pinguedo. At in illo, θαλερὴ δέ οἱ ἔκλυε φωνὴ, quidam exponunt τὸ θαλερὸν τῆς φωνῆς.

C. ΑΜΦΙθάλλω, Circumuireo, Vndique vireo, vel Circumfloreo. vnde ἀμφιθήλα, in præt. medio. vsurpatur autẽ sæpe pro præsenti, sicut & τέθηλα pro θάλλω: vt in Anthol. Epigr. ἀμφιτέθηλε χαρίεις.

Ἀμφιθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Circumuiridis, Circumuirens, Circumfloridus, vel Circumflorens.

Ἀμφιθαλὴς, Patrimus & matrimus, Cui pater & mater adhuc viuunt. Il. χ, Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ὀλοὴ δμητὸς ἐκτῆνε. vbi Eustathius, ἀμφιθαλὴς πᾶς, vtrinque virens, id est felicitate fruens, utpote viuentes adhuc parentes habens. at Ἑτεροθαλὴς, cui alter horum naturalium ramorum aut ulsus est. secundum quem sensum & liberi qui non sunt eadẽ matre geniti, ἑτεροθαλεῖς appellantur. Hesychius autẽ ait, ἑτεροθαλὴς, ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν γονέων θαλλων· ἢ ἐφ' ὧν ἀμφότεροι θάλλουσι οἱ γονεῖς. Vsus semel duntaxat hac voce Homerus dicitur. vsurpauit autem post eum Plato, De leg. 11. opponens orphano. Vsus verò est post Platonem & Plutarchus.

C. ΑΝΑθάλλω, Repullulo, Regermino. Dicitur ET Ἀναθαλέω, vnde futurum ἀναθαλήσω, & apud poetas aliquando ἀναθήλησω. vt apud Hom. Il. α, Οὐδ' ἀναθήλησε. Bud. autem thema vult esse ἀναθηλῶ. ita enim scribit, Ἀναθηλῶ. Repullulare, Regerminare, Renascs, Instaurari. Gregorius, Ὡς κενὸ γὰρ ὀφθαλμοῖο πυρὸς πολὺ ἀγρεῖ· ἐλὴ φῶς ἀναθηλῆσαι. Apud Hesychium legitur ἀναθηλήσῃ expositum αὖθω ἔλεσῃς, corrupta scriptura pro ἀναβλαστήσῃ. vt apud eundem ἀναθηλάσαι exponitur ἀναβλαστῆσαι. sed fortasse ἀναθηλῆσαι scribi ferat.

Ἀναθάλλω, nouè in actiua significatione, cum accusatiuo, citatur ex Ezech. cap. 17, ἀναθαλῶ ξύλον ξηρὸν, Germinare facio lignum aridum. vel potius, regerminare.

Ἀναθάλλω, metaphoricè pro Vegetor, Vigesco, Vires reparo. Bud. ex Dionys. Areop.

C. ΡΠΟθάλλω, q. d Deuirescо, Defloresco.

¶ Θαλλὸς, οῦ, ὁ, Ramus virens, Frons, Germen, seu Primus germinatus arboris. idẽ quod & θαλλία. Vnde apud Sophocl. in El. εἴ τε σὺ' ἀνῶ βλαστεῖν βρύοντα θαλλὸν ὡς πάσκιον Πᾶσαν ἠρέσθαι πλὴν Μυκηναῖων χθονός. Od. ε, πάθμῶν ἠρ τῆσε ἠρέσθαι. Σηκοκόμοιο τ' ἔμφαι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορεῦσαι, frõdem se virentem ramum hœdis ferre. mirum enim inmodum delectatur frõdibus hoc animal. Plut. De poem. aud. ἢ μὲν μέλιτα διάκαι τὸ ἄνθος, ἡ δὲ αὖξ τὸν θαλλὸν, ἢ ὃ τῷ πλὴ ῥίζαν. Luc. Her. θαλλῷ τεθεδεῖχθείτ ἀκολουθεῖν ὡσαῦτω πὰ τεθβαπα. Sic Pla. ὥσπερ οἱ τὰ πτηνὰ πα θρεμματα θαλλὸν ἢ πινα καρπὸν τεθεσόντες ἄγοισι, frondẽ, ramum virentem. Interdum additur & genit. Theocr. Idyll. 4, — ἢ δὲ ἐλάας Τὸν θαλλὸν βώγοντι. Gal. δῆλ θθηλῶ ἐλαίας ἢ ἀπαλὸν πεθάλεται. Aristot. lib. 9 Anim. ἔθη ἐν τῷ δένδρων. Peculiariter verò apud Atticos ὀθμὴς dicitur ὁ τῆς ἐλάας θθμὸς, frons oliuæ seu ramus oliuæ, oleaginum germen, quo uictores aut qui festos dies agerent coronari solebant. Æschin. contra Ctes. κελεύει στεφανοῦσθαι θαλλοῦ στεφάνῳ Ibidem, πρὶν μὴ λῶ ὁ τῶ θαλλοῦ στέφανος ἥμοις. Ath. 12, ἐστεφανῶντο πὰ Ἀτθικαὶ τελετοῖς θαλλῷ καὶ μύρῳ καὶ ταινίαις. Et lib. 7, ἠρώτησεν Ἀρστοτὸν τὸν φέροντα τοῖς θαλλοῖς, ἵνα νοῦν ἡμέρεν ἄγῃ, ἢ τῆς ὄζιν ἑορτῆ. Eurip. ἱκτῆρι θαλλῷ, supplici ramo oliuæ. Vsus est hoc vocabulo apud Latinos Columella lib. 11. cap. 3, Thalli cæparum ventis prosternentur, totumq; semen excutietur. Vbi intelligunt quidam medium cæpæ stipitem. ¶ Θαλλὸς est etiam nomen proprium cuiusdam cauponis: quem quum Nico meretrix exhausisset, per iocum ἀξ dicta fuit, vt Athenæus l. 13 tradit.

C. Θαλλοφαγέω, ῶ, Frondes comedo, Virentes arborum ramos abedo. Athen. lib. 13. de capra, ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσιν, ὅπ θαλλοφαγεῖ τὸ ζῶον, φησὶν οὕτως, Ἑω δηνὸς δ' φρὶν πν αὐλιῆθ' ὁρᾶν, Θαλὸν χιμαίρας τεθεσφέρων. de qua paulo antè dicit, eam θαλλῷ χαίρειν.

C. Θαλλοφόρος, ε, ὁ, Oleaginam frõdem gestans: vt in Panathenæo festo apud Athenienses. Xenoph. Symp. θαλλοφόροις δὲ τῇ Ἀθηνᾷ πεὶ καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται, ὡς συμπαραμαρτυῶτας πάσῃ ἡλικίᾳ τὸ κάλλος. Quoniam verò illi θαλλοφόροι plerunque senes erant, factum est vt per iocum ita dicti fuerint qui inutiles ad alia munera obeũda essent. Aristoph. Vespis, οὐκέτ' τεθεσβυτῶν ὄχλος χρήσιμος ἐς οὐδὲν ἀκαρῆ. τεθοπῆ μόνοι γὰρ αὐ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἀπάσαις, θαλλοφόροι καλούμεθ'. VNDE Θαλλοφορέω, ῶ, Oleaginam frondem gesto. Aristoph. schol. ibidem refert ex Dicæarchi Panath. καὶ τὰ χαῦς ἐν πῖς παναθηναιοις θαλλοφορεῖν. miratur tamen vnde hoc acceperit.

Θαλλία SIVE Θαλία, ας, ἡ, idem quod θαλλός. Diosc. libro 2, cap. 75, de lacte, τὸ δὲ ἀγχόνιον γάλα κοιλίας ἄπεπας, διῴ τὸ τὰς αἶγας τὸ πλέον συφούσιν κομῇ χρῆσθαι, δρυὶ καὶ χηνῷ καὶ θαλίᾳ τερμίνθῳ· ὅθεν καὶ ἄστομαχον τυγχάνει. Plinius, Stomacho accommodatissimum caprinum, quoniam fronde magis quàm herba vescuntur. Possumus tamen hic commodius exponere Fronde oleagina. Theophr. De causis plant. lib. 5 cap. 1, ἔχουσι πνὰς ὀρῶς ἐν αὐτῆς βλαστικὰς ἢ κλῶνες ἢ τὰ πρόθυρα ἢ ἀκρέμονες, ἢ ὅ, τι χρὴ καλεῖν τὰ ἑρατθυόντα τῶ δένδρων. κλῶνες γὰρ ὅθὴ πᾶσι τοιοῦτον, ἀλλ' ἔνια τεθεσῃρεῖας πνὰς ἔχει, καθάπερ θαλλία, κράδη, κλῆμα. Vbi nota θαλλίαν, sicut & cætera quæ hic ponit, esse τὰ ἑρατθυόντα τῶ δένδρα ἔχον πνὰ ἀρχὴν ἐν αὐτῷ βλαστικὴν, extremam arboris partem ex qua germina pullulant. Primum arboris germinatum vocat Plinius. Athenæus lib. 15, de quodam in via sacrificante, καὶ κατακλίνας ἐν τῇ πόα, θαλλίαν τε κατὰ κλάσας αἰπτεραπέζης, πατεθηκε τῷ τυθέντων, frondésque defractas mensa loco substernens. Reperitur ET Θάλεια pro eodem. Theophr. in 3 De caus. 1. 1, de constitione arborum & seminum loquens, δῆλ θεῖ γὰρ ὅθὴ τῶν δένδρων κοινοῦσι· οἱ δὲ τεθεσαρεῦσι πὶ θάλειαν τῶν κλάδων ὅπως μὴ ἐξ κλάσῳ πὶ δ' ὑπόμιν εἰς πὶ βλαστῶν. vbi Bud. interpr. Virentem germinationem & comam ramorum: ego ex Plinio non male reddi puto Primum ramorum germinatum. Idem de hist. plant l. 2, cap. 4, ἐλαία πνὶ ὅπο καυθεῖσα τελείως, αὖεβλάστησε· ὅλη καὶ αὐτὴ καὶ ἡ θάλεια. Taleas autẽ Varro & Plinius vocant segmenta ex arbore recisa, quæ in terram depanguntur & plantantur. Cato De re rustica c. 45, Taleas oleaginas quas in scrobe saturus eris, tripedaneas facito. Plin. lib. 17, cap. 17, Taleæ ex feracibus fiant arboribus: ne curuæ, néve scabræ, aut bifurcæ, néve tenuiores quàm vt manum implean: ne minores pedalibus, vt illibato cortice, atque vt sectura inferior ponatur semper. ¶ Thallia Festo est Folliculus cæpæ.

Θαλὸς, ου, τὸ, idem quod ἔρνος vel θαλλὸς, vt Eustathius annotat: Planta, Stirps. vel Frons, aut Ramus virens, Germen. Odyss. ζ, — μαλα πυκνὰ θαλὸς ἀμφὶ δὲ Αἰνὴ εὐφροσύνῃσιν ἰαὶ νεπεπωλεκα σεῖ, Λεῖ ωσ πῶν ἔθοιδε θάλος χρόνῳ εἰσιχθόνα. Iliados χ, — οὐ σέ γ' ἔγωγε Κλαυστμαὶ ὀν λεχέων φίλον θάλος ὀν τέκον αὐτῇ, charum germen, chara propago, vt Hector θάλος dicatur Hecuba, quòd ex ea velut germen pullularit, aut velut plantæ siue taleæ arboris ex qua excisæ sunt, soboles dicuntur, ita ipse matris ex qua ortus esset. Apud Theoph. lib. 2 De hist. plant. cap. 3, δῆλ τῶ κοπῆν φασὶ συμβαίνειν ἐίστε, αὖ τεθεκόπῆς πὶ θαλίαν καὶ ὅλως μεταφυτεῦῶ, φέρειν θάλος, accipitur potius pro fronde seu germine, & idem significat quod θαλλὸς, vel θαλία seu θάλεια. Eurip. θάλος ἱερὸν ἐλαίας. Reperitur verò ET Θαλὸς, οῦ, ὁ, pro θαλλὸς, apud Pollucem. dicit enim lib. 7, ὁ τῆς ἀμπέλου κλάδος, κλῆμα, καὶ ὁ τῆς ἐλαίας θθμὸς. Et in v. lex. ex Plut. Solone, θαλὸν ὑπὸ τῆς ἱερᾶς ἐλαίας λαβών. Et rursum Polluci lib. 1, τὸ φυλλον τῶ φοίνικος dicitur etiam θαλός. Eustathius tamen annotat θαλὸς acutum duplici λ scribi, at penacutum vnico. Et ab illo θάλος vult ESSE Ἑτεροθαλὴς: ac ἑτεροθαλεῖς πόδας dici qui alterius tantùm parentis θάλος sint, hoc est qui ex iisdem parentibus orti non sint, aut quorum alter parens obierit: παῖδες πεῶς μὴ ὁμομήτεροι (inquit) ἑτεροθαλεῖς μέγοντι: at ἀμφιθαλεῖς, cuius vterque parens superstes. AT Θάλεα idem Eustathius dicit esse ὁ γαθὰ ὧν ἐμπίπλαται παῖς ἀδάμονος πεῶς, eius videlicet patris cuius ipse filius θάλος, hoc est germen est: vt θάλεα hic intelligantur omnia bona quæ quasi virere & florere hominem faciunt. Il. χ, de Astyanacte puero, Εὔδεσκ' ἐν λέκτροισι ἐν ἀγκαλίδεσι πθῶς, Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλέων ἐμπλεόμενος κῆρ.

Θάλειος, ε, ὁ, idem quod θαλερὸς, Virens, Floridus. Exponitur etiam Festiuus: vt θαλείοις τεφεσι, festiuis sertis, in Epigr. Vbi θαλεια accipi etiam potest, vt θαλερὸς, pro θαλεροπιοῖς, quæ quasi virere & florescere homines faciũt, Quorum gestatione homines ipsi quasi virescunt. Sic etiam legitur Odyssea libro γ, ἠλθε θεοδεὶς δῶπα θάλειαν, id est εἰλαπίνῃ πθαλῦαν, vt alibi loquitur, Conuiuium opiparum, quod aut ipsum splendido apparatu quasi vireret, aut ipsos conuiuas quasi virere faceret: hoc est, conuiuium lætum & festiuum. Odyss. ζ, δαῖτας κεκορημένα θυμὸν ἔοντες, Φόρμιγγός θ' ἡ δαιτὶ συμπορός ὀρθὴ θαλείη. Sic apud Hesiodum Dieb. θεῶν δ' ἐν δαιτὶ θαλείῃ, Conuiuio florenti & hilari. Eustathius ex quodam poeta, Ἐπὶ δ' ὀφρύσι σελίνων στεφανίσκοις θεῶνοι, θαλείαν ἑρπτῶ ἀγόρευμν, id est (inquit) in qua ἐθαλον ὑπὸ βάλλοντες πα ειν θῶπα. Vbi bene exprimi puto quid θάλεια ἑορτὴ vel δαὶς sit: in qua nimirum στεφανίσκοις ὀθὴ ὀφρύσι πθέντες ἄνωχεω, in qua coronati lætique ac hilares genio indulgebant: vt deinde generalius hoc vocabulum vsurpatum sit pro quaiis festa ac hilari celebratere. SED ET Θάλεια substantiuè ponitur pro δαὶς θάλεια. Pro QVO Θαλία frequentius sine diphthongo, penultima breui: vtuntúrque eo interdum prosæ scriptores cum poetis, pro δαὶς πθαλῦα, Conuiuium lætum & quasi florens. vel in quo coronati epulabantur. Hesiod. Asp. πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροί τε Ἀγλαΐαι τ' εἶχον. Idem Erg. 115, Τέρπνοτ' ἐν θαλίῃσι καὶ ἀῶν ἐκ πάθεν ἀπάντων, Conuiuiis floridis & lautis. Idem Erg. v. 129, θαλίης δὲ μεμνήσθαι ἔργα νέμονται, rebus quæ conuiuiis curæ sunt fruuntur: Vel, Vescuntur fructibus quibus conuiuia gaudent. Aristophanes Neb. τεθεσθαι μακάρων ἱεροῖσι θαλίαις, ἀνστεφανοῖ τε θεῶν θυσίαι, θαλίαι τε παντδαπᾶσιν ἐν ὥραις. Athen. vocabulum hoc videtur deducere ab ἁλίζομαι: vt videlicet hæ θαλίαι dictæ sint quoniam θεῶν χάριν ἠλίζοντο καὶ σωμήεσαν, intelligens festiuas celebritates quibus in deorum honorem solenniter conueniebant & epulabantur. πᾶ δ', (inquit, loquẽs de θῖναι, θαλίαι & μέθαι,) ὅπ θεῶν χάριν ἠλίζοντο καὶ σωμήεσαν. τῶτο γὰρ ὄζει τὸ, δαῖτα θάλειαν. vnde ab Hesychio exponitur etiam πανηγυρις. Budæus quoque apud Herodotum non tantùm pro epulo, sed etiam pro die festo & proferia vsurpari annotat. Idipsum & Plutarchus innuere videtur in loco quodam quem in θαλιάζω ex eo proferam. Sappho apud Athenæum lib. 11, loquentem τεθεὶ συμποσιῶν ὁμιλῶν, Ἐλθὲ Κύπρι χρυσείοισιν ἐν κυλίκεσιν ἀβρόοις συμμεμιγμένον θαλίαισι ἐκπρὸ οἰνοχόεσσα πύτισι τῆς ἑταίροις. Apud eundem lib. 12 a Pisistratidis inuentæ institutæque esse θαλίαι καὶ κῶμοι dicuntur. Plutarchus Lycurgo de Spartanorum institutis loquens, χορεὶ δὲ καὶ θαλίαι καὶ ἀωῖαι καὶ δίαπεῖραι τεθεὶ τε θῆρας ἢ γυμνάσια καὶ λέσχας, τὸν ἅπαντα χρόνον ἐπιχειάζον, ὅτε μὴ τεστθιόμενοι τυγχάνοιεν, chori & festiuitates, vt vulgò interpret. In vulgatis lexicis θαλία exponitur Serta, Festæ frondes. ¶ Θαλία accipitur etiam pro florenti vitæ statu, seu (vt Budæus exponit) pro affluentia & deliciis. Il. ι, de Oreste, Ὅς μοι πτλύκτος τρέφε θαλίῃ ἐνὶ πτλῇ. ¶ Θάλεια siue Θαλία est etiam nomen proprium vnius ex tribus Charitibus. Hesiod. Theog. v. 919, ἐν γαίῃ καὶ Εὐφροσύνῃ, Θαλίῃ τ' ἐρατεινῇ. Plut. σοφος ἢ τῶ πὰ ὀνόματα Ἡσίοδος, Ἀγλαΐῃ καὶ Εὐφροσύνῃ καὶ Θάλειαν. ¶ Est & nomen vnius nouẽ Musarum. Plutarchus. Sympos. ἢ τε Καλλιόπη καὶ ἡ Κλειὼ καὶ ἡ Θάλεια. quam rustici quoque colebant vt plantas faceret ἀθαλεῖν. Vnde est apud Plutarchum Sympos. 9 καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ γεωργοὶ τῇ Θάλειαν οἰκειούμεθα, φυτῶν καὶ σπερμάτων ἀθαλούντων καὶ βλαστανόντων ὅπῃ μέλειν αὐτῇ καὶ σπουδαῖαν ἀποδιδόντες. ¶ Θάλεια est etiam Nereidis cuiusdam nomen apud Homerum. Iliad. σ, — Γλαύκη τε, Θάλειά τε, Κυμοδόκη τε. quam ita dictam Eustathius vult δῆλ τὸ στοιχειακοῦ ὕδατος ζωογόνον ὀν τῆς φυτῆς, quorum propriè est θάλλειν. ¶ Θάλειαι apud Cretenses dicuntur etiam οἱ λεπτὶ τῶν πυρῶν καὶ πατεῖς, οἷς ὀν θυσίαις πὸν ἐναγίζουσιν: vt ex Seleuco Athen. libro 14, tradit. A Θαλία autem DERIVATVR Θαλιάζω, id est Conuiuia florida agito, Sertis

virentibus redimitus festis iter epulor. Vel, Festiuos A cœtus & conuiuia celebro. Plutarchus Sympos.9, de nouem Musarum muneribus loquens. [illegible] Vnde discimus, quum aliqui amicè hilariterque comporandi gratia conueniunt, esse θαλιάζειν eiusmodi conuiuia agitare. Idem Sympos.iac.7, de citharœdis, τὸ ᾠδὴν δύσημα καὶ ἀρρεπὲς θαλιάζειν αἰσχρὸν πᾶσι δόξειν. B

¶ Θαλέθω, idem quod θάλλω seu θαλλω, ex eique derivatū, vt φλέγω à φλεγω. Odyss.ζ. Ἡ δ' ἐθαλέθετο. Iliad.ι. [illegible] Plut. Consol.ad Niobe ex poetarum fabulis, [illegible] non semper virentibus. Et Ionicè Epigr.12, [illegible] virebas seu vernabas, pro ἐθαλλες, vt dictum sit eodem modo quo in tertia persona dicitur [illegible] pro ἐθαλλε.

¶ Θαλέων, ontis, Florens, idem quod θαλλων vel θαλλων, id est Vireo. VNDE Ἀνθηρὸς, idem quod ἀνθαλλὼν vt suprà ostensum est. C

C. Βεθηλὼς, ότος, ὁ καὶ ἡ, Valde virens seu pullulans, aut frondens idem quod ἐρεθεμνὸς, Iliad.ι. Οἱ δὲ τέρενες αἰὲν ἐρεθηλέες ἐν ἀγρῷ. Il.κ, — μυρίκης ἐρεθηλέας ἴξυας. C. Νεοθηλὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Nuper virens, Qui nouiter viruit aut pullulauit. Il.ξ, — χθὼν δία φυσιζόη νεοθηλέα πόλλα. Hesiodus, [illegible] Impropriè verò dicitur in Epigr. [illegible] pro Vitulo recens orto seu genito, vt est in vulg.l. Et νεοθηλὲς πάσχω, apud Dionys. De situ orbis pro virginibus adolescentulis. Dicitur ET Νεοθαλὴς pro eodem, à θάλλω. Et apud Eurip. νεοθαλὲς αἰσχυνα, pudore recens oborto.

¶ Θηλέω, ῶ, Vireo Germino, Pullulo. idem quod θάλλω, factumque vel ex θηέω, vel ex θαλέω. idem cum θάλλω significantibus. Vnde frequenter apud Homerum [illegible] virentes arbores, item [illegible] metaphorice idem Homer. dixit Il.γ. quemadmodum alibi φύλλα θηεῖ, & [illegible] eadem metaphora. Item E χαίτη seu κόμη θηέουσα, Il.ω, coma virens instar comæ arborum. ‖ Apud Suidam tamen θηέουσα exponitur [illegible] quæ expositio nescio an mendo careat. Ex Hesiodi schol. affertur ET Θηέω, itidem pro θαλλω seu θαλέω. Sunt verò hæc duo vocabula, videlicet θηέω & θηλέω, item θαλέω & θηλέω, poetica pro quibus prosæ scriptoribus vsitatum est primitiuum eorum θάλλω.

ΘΑΛΙΣΙΑ, τά, Primitiæ frugum, Vel Quæ post fruges collectas & comportatas diis offeruntur, & in primis Cereri: videlicet [illegible] quod ipsorum beneficio omnia bene vixerunt. & vt in posterū itidem omnia prosperè reuiresciant. quæ à cōportandis ipsis frugibus [illegible] etiam appellabantur. Il.ι, [illegible] id est [illegible], secundum Euripidem. Theocriti scholiastes dicit esse festum quod post fruges comportatas in honorē Cereris agitabatur: vnde & Cerealia quidam interpretātur Id.γ.ll.ζ, [illegible] In vulg.lex. [illegible] G fuit Festiuitates quæ cum θαλλοῖς, id est ramis virentibus fiunt: & generaliter omnia festa: vel potius (vt eadē lexica addunt.) [illegible] ET Θαλύσιος δὲ [illegible], Panis ex nouis frugibus, Panis qui ex comportatis frugibus primùm factus est: [illegible] vt Athen.l.3 docet, addens [illegible] etiam nominari

ΘΑ'ΛΠΩ, F.ψω, Foueo. Item Calefacio, Concalefacio. Sunt qui propriè dici putent H de gallina fouente oua, quum illis incubat. De ea certè dictum θάλπει nō vno in loco reperio nam pro his Varronis de columbis. Diebus quadragenis concipit & parit, & incubat, & educat, habetur in Geoponicis, [illegible] Idem Varro scribit, Habeantne semen pulli, curator quatriduo postquam incubari cœperit, intelligere potest. Vbi pro his verbis, Quatriduo postquam incubari cœperit, Geopon. autor dicit, [illegible] Item, quod præcipit Varro, Vertere oua, vt æquabiliter concalefiant, (pro quibus habet Columella. Manu oua versare, vt æqualiter calore concepto, facilè animentur) in Geopon. ita præcipitur, [illegible] At in v.l. malè redditur actiuè Calefaciens. B. autem interpr. etiam Fotus, Focillatus.

¶ Θαλπίω pro θάλπω, per παραγωγὴν, vt ὀκνέω, πολέω, ῥιγέω. Ita Budæus, non addens ex quo grammatico hoc afferat.

ΘΑΛΥΩ, Calefacio, Vro, Incendo. Et pass. Θαλύομαι. vnde θαλυκὰς, φλογεάς, Hesych. ET Θαλύω eidem, θαλπιν πυρί. ITEM Θαλύω apud eundem, quod exponit θαλψαι & πυρῶσαι, id est Fouere & Incendere, seu Vrere. HINC Θαλυκρὸς, Calidus, Feruidus, in Epigrām. — καὶ τὸ θαλυκρὸν Κεῖνο καταμβλωθὴ κεῖθεν ἐραμανίης. E Significat autem & alia multa Hesychio. ET Θαλυκρέοντας eidem, ψθύοντας, id est mendiuntur. quæ significatio aliquam affinitatem habere videtur cum ea quā inter alias dat voci θαλυκρὸν, videlicet παιδόφρον. scimus enim mentiri esse τῶν πανοῦργων.

Θάλαμος, ου, ὁ, Thalamus, Cubiculū: propriè cubiculū sponsi & sponsæ seu maritorum vel gynæconitis, vt alii tradūt. Plut. tamē quasi diuersa cōiungit, θαλάμους γυναικωνίτιδος ὄπισθεν. Il.ι. [illegible] de Vulcano. Od.ζ, ἐς θαλάμου πολυδαίδαλον, ᾧ ἐνὶ κοίτη Κοιμᾶτ'. Il.ζ, in ædibus Priami sunt quinquaginta θαλάμοι ξεστοῖο λίθοιο Πλησίοι ἀλλήλων. [illegible] in quibus filii ipsius cū vxoribus cubabant: [illegible] duodecim alii thalami similiter constructi, in quibus generi Priami cum suis itidem vxoribus dormiebant. De quibus Virg. Æneid.1. Quinquaginta illi thalami, spes tanta nepotum. Plutarch. Alcib. [illegible] Vitruu.l.6 cap.9. In prostadis autem dextra ac sinistra cubicula sunt collocata: quorum vnum thalamus, alterum amphithalamus dicitur. Herod. a.l.3, [illegible] regii thalami seu cubiculi custodes. ‖ Θάλαμος accipitur G etiam pro [illegible], vt Eustathius tradit. Odyssea.β, [illegible] ‖ Synecdochicè pro domo ipsa poni volunt Il.γ. de Helena, [illegible] ‖ Item pro Nuptiis, in Epigrammatis lib.2, [illegible] Τῶ μίαν ἐν θαλάμῳ, ἢ μίαν ἐν θανάτῳ, vnam in thalamo, hoc est primo nuptiarum die. ‖ In naui autem H θάλαμος dici potest vbi θαλάμοι remigant. Poll. Quomodo accipitur apud Athenæum lib.2, de adolescentibus ebriis qui naufragium se facere putabant, [illegible] ‖ Impropriè θάλαμος de piscium stabulo dicitur apud Aristot. lib.4 Animal. & de nido hirundinis, vt vulgata lexica tradūt. quo sensu θαλάμη potius accipitur. Sed & apibus tribuitur à Virgilio in Georg. — vbi iam thalamis se composuere. De etymo dicam in θαλαμη.

C. ΠΑΡΑθάλπω, itidem pro simplici θάλπω. Et pass. Παραθαλπόμενος, [illegible] Hesych. A ET Παραθάλπω est Circumfoueo.

C. ΣΥΝθάλπω, q.d. Confoueo, Concalefacio. in quo itidē vacat præpositio, sicut & in pass. particip. Concalefactus. Sed metaphoricè vsurpatur ab Æschylo in Prometh. pag.43, — μηδέ μ' οἰκτίσας ξυνθάλπε μύθοις ψδυδέσιν. i. (ad verbum) Ne me foueas mēdaciis: pro Ne mentiendo foueas mihi spem inanem. Sic enim reddi posse existimo: aut certè ita, Ne solari me velis mentiendo. vt eam significationem habeat συνθάλπω, quam & simplici B θάλπω dat Hesych. videlicet τὸ παρηγορεῖν. At verò apud Aristoph. θαλφθῇ iunctum itidem datiuo λόγοις, exponitur [illegible] vt mox docebo.

C. ΥΠΟθάλπω, q.d. Subfoueo. (id est Aliquantum seu leniter foueo) vel Clam foueo. ‖ Υποθάλπω est etiam Foueo, Concalefacio, vt ὄρνις ἐπιθάλπει, dicitur à Basilio [illegible] sicut & συνθάλπειν. B. ‖ Sed metaph. etiam dicitur [illegible] pro Foueri spe inani, vel Lactari spe inani, vt quidem ego interpretor: vt autem alii, pro Decipi spe. quia Suidas exponit [illegible] in hoc Iosephi loco, [illegible] vel omnibus humanitatis officiis. Hoc autem Theocr. Idyll.14, — [illegible] simile esse puto illi Virgiliano, — ipse Neæram Dū fouet. Scio tamen alio quoq; sensu θάλπειν illud accipi posse. Vide & aliam verbi Foueo signif. in compos. Συνθάλπω & Υποθάλπω. idem in Θάλπω.

D Θαλὺς, Fotus, Ipsa fouendi actio. Alexand. Aphrod. [illegible] Fotus gratia, Fouendi gratia. A Bud. exponitur & Fomentum.

Θαλυτήριος, ος, ὁ καὶ ἡ, Fouendi vim habens, Ad fotum aptus. Apud Suidam [illegible] legitur, quem vide.

Θάλπος, εος, τὸ, Calor, Feruor, Æstus. De feruore solis apud Lucianum. Sæpe autem opponitur [illegible] vel [illegible], vel [illegible], id est frigori: aut [illegible], quod & frigus & hyemem significat. Autor Axiochi [illegible] Xenoph. Pæd. [illegible] Idem in Œcon. [illegible] Philostr. in epist. [illegible] ‖ Item [illegible], Hesych. de qua signif. dicam in Συνθάλπω.

C. Θαλπωρὴς contrarium [illegible] Bud. Vide [illegible] suo loco.

C. Ἐπιθαλπὴς, ές, ὁ καὶ ἡ Calidus. Item ὀπιθαλπὴς pro [illegible] (id est delectabile) Hesych.

C. Πυρεθαλπὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Ignis calorem expertus, Ab igni calens. vt [illegible] in Epigr.

Θαλπὴς Calidus, Feruidus. Item Splendidus, Suidas ex Pind. initio Olym. [illegible] &c.

Θάλπη, Iris dicta, à calefaciendo & fouendo in v.l.

Θαλπωνὴ, Fotus, vel potius Fomentum. Hesychio inter alia significat & θαλψιν. ‖ Exponitur item Calor, Tepor. Eustathius in hunc locum Iliad.ζ, — [illegible] vel [illegible] vel [illegible] Sed affert & aliam expositionem quam illi antetfero: videlicet vt pro spe accipiatur. Malim tamen aut fiduciam aut etiam solatium interpretari: quæ interpretatio & aliis eiusdem poetæ locis conuenire potest. Obseruandum est autem, nomen θαλπωνὴ à θάλπω deriuatum significare fiduciam, vt [illegible] deductū, sicut antea dictum est. (sic verò vicissim [illegible] appellatur [illegible] cui [illegible] opponi [illegible] testatur & Plut.) Ad quam nominis [illegible] deriuationem respiciendo, non male etiam alicubi reddi potest Spes, quum itidem [illegible] dicat tragicus quidam poeta addens tamen [illegible]. Quod conuenit cum illo Virgiliano, — spémque fouemus inanem. Tibullus autē dixit, — sed credula vitam Spes fouet (i. [illegible] & Liuius, Foueri spe.

C. ΑΝΘάλπω, Refoueo. Vel Foueo, accipiendo pro simplici θάλπω. Apud Basilium pro Refoueo, vel Foueo, Refocillo. Bud.

C. ΔΙΑθάλπω, Foueo, Calefacio, in signif. τῷ θάλπω. Item Expassis alis apricor, vt aues. B. ex Basilio.

οὐδὲν ὅ, τι καὶ ὕποφρυν καὶ ἔχον τοῖς αὐτὸ θαλάμας, id est καὶ τὰ δύσεις, vt Erotianus exponit: hoc est latibula. ‖ Θαλάμαι, in naribus dicitur ea pars quæ & μύξαι, hoc est τὰ ἔνδοθεν τοῦ σφαγείου, seu ἀκρωτηρίου, vt Pollux docet. Nares autem, foramina & quasi canales nasi, Aristoteli sunt ὀχετοὶ τῆς ῥινός. Cam. ‖ At θαλαμαὶ, accentu in vltima, Fanum Castoris & Pollucis. ἱερὸν τῶν Διοσκούρων, Eust. Quod verò ad etymum tum huius vocabuli tum superioris θάλαμος attinet, Eustathius à θάλπω deriuat, φ ibi quasi θαλπόμενα. Alibi tamen à θάλος deducit, vt ἄρχαμος ab ἀρχός.

ΘΑΜΑ, Crebrò, Frequenter. vtraque breui apud poetas, vtpote ex ἅμα factum, pleonasmo literæ θ, vt placet quibusdam vet. grammat. Vtuntur & prosæ scriptores. Plato Polit. 1, καὶ οὐκ τοῦ ὕπνου, ὥσπερ οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγειρόμενος δείμαινεν. Xenoph. θαμὰ ἑαυτὸν καθασκοπεῖται. vbi reddi etiam potest Subinde. Suidas θαμὰ exponit non solùm πυκνῶς & συνεχῶς, sed etiam διωκεκῶς. C

Θαμὴς, έος, ὁ & ἡ, Creber, Frequens, Nullum tamen vsus huius nominatiui exemplum affertur, sed ab eo deriuatum nominatiuũ plurale θαμέες, & accus. θαμέας aliquoties cum apud alios poetas, tum apud Homerum legimus. vt Il. ρ, θαμέες γὰρ ἄκοντες Ἀτροῖοι αἰὲν ὀρωρεῖαι ἀπὸ χειρῶν. Et Il. κ, — ἔκποθεν δὲ λύθοι ὀδόντες Ἀρηϊφόντος υἷος θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα. Idem Odyss. ξ copulauit πυκνοὶ & θαμέες. Sed & datiuus θαμέσι apud eum legitur, Od. ε, v. 252, Ἴκρια δὲ σήσας, ἀράρων θαμέσι σανίεσσι, Ποίει. Vbi tamen Eust. tãquam dubitans (quod miror) dicit videri hunc datiuum θαμέσι deriuatum esse vel à θαμὴς, vel à θαμές. D

Θαμινὸς, eiusdem significationis, itidémq; poeticum. Iliad. α, — αἰεὶ δὲ πυρὰ νεκύων κάον θαμειαί. id est crebri rogi. Eust. exponit ἀλλεπάλληλοι, καὶ πυκναί. addens etiã, fieri ex θαμὰ primùm quidem θαμὸς, deinde vero θαμινὸς, sicut φατὶς ex φαπὶς, & ἀδελφειὸς ex ἀδελφὸς, &c.

Θαμινὸς, Creber, Frequens. Estque hoc θαμινὸς prosæ commune cum carmine, quum præcedentia poetis peculiaria sint. Hinc & superlat. Θαμινώτατος, qui à Suida exponitur πυκνότατος. Sed vsitatius est ADVERB. Θαμινὰ, quàm ipsum nomen. Est autem θαμινὰ, Crebrò, Frequenter, Subinde. Xen. ἐστρατεύετο, ἔφη, θαμινά. Idem, οἰκέτας θαμινὰ ἀποδιδράσκοντας. Isocrates Panath. τῆς χάριτος ἡμῖν θαμινὰ παρθυμεῖσθε. ET Θαμινῶς pro eodem, sed rarius. E

Θαμίζω, Frequento, Frequens sum, Frequenter accedo, Ventito, Ito. Iungitur datiuo apud vtrosque scriptores. Epig. 7, — ἀλλὰ θαμίζεις Μᾶλλον Ἀθηναῖν, Magis frequentas Mineruam, Sæpius ventitas ad Mineruam. Plato De rep. 1, οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν. Sed dicitur etiam θαμίζω ἐφ' ἡμᾶς, Pædiæ 7. Et ab Apoll. cum aduerbio ad locum iungitur, Arg. 2, κεῖσε θαμίζον. apud Homerũ autẽ videri possit iungi accusatiuo sine præpositione. Il. σ, Τίπτε θέτ' ἠνώπεπε ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις. vbi dico videri posse iungi accusatiuo, repetendo videlicet ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, illum accusat. δῶ. F

Θάμνος, ου, ὁ, Densus fruticibus locus, Fruticetum, seu Frutetum, Arbustum. Exponitur etiam Densitas minutarum arborum. Interdum verò non redditur Fruticetum, sed Frutex. Ab Homero Iliados χ, dicitur hinnulus quem canis persequitur, latere ὑπὸ θάμνῳ, vbi alii Sub frutice, alii Sub fruticeto, seu arbusto, interpret. Inuenitur autem & plur. apud eundem aliquoties. vt Od. ζ, Ὡς εἰπὼν θάμνων ὑπεδύσετο δῖος Ὀδυσσεύς. & subiungit, Ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πόρτιν κλάσε χειρὶ παχείῃ Φύλλων. vbi obserua πυκινῇ ὕλῃ dici τοῖς θάμνοις, sicut alibi θάμνοις πυκνοῖς vocat. vbi videri potest ad derinationem alludere nominis θάμνος, vtpote à θαμὰ deriuati, quod est πυκνῶς. Hinc enim & ipse Eustathius deducit. ego tamen nolim immediatè (vt ita loquar) ab aduerbio θαμὰ deducere, sed potius à θαμινὸς facto ex θαμὰ, vt dicatur θάμνος quasi θαμινός. Apud Dioscor. θάμνος φρυγανοειδὴς, redditur Frutex surculosus, seu surculaceus. ‖ Sed θάμνοι ab Homero vocantur etiam H

ramuli densi arbori adnascentes, seu adfruticantes, vt scribit Budæus. Sic Od. ψ, θάμνος ἐλαίης. Et Od. ε, θάμνοι duo cõmemorantur, ὁ μὲν φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης. Vide Eust. & Hesych. de hac voce.

Θαμνοειδὴς, έος, ὁ & ἡ, ET Θαμνώδης, Fruticosus. Dioscor. καπνὸς, βοτάνιον ὅτι θαμνοειδὲς, τρυφερὸν πάνυ. quod Plinius vertit, Capnos fruticosa, prætenera. Sic quod idem Dioscorides dicit, βότρυς πόα ὅτι θαμνοειδὴς, vertit ille, Botrys, fruticosa herba est. Θαμνώδης autem apud Theophrastum legitur. Alicubi etiam τὰ θαμνώδη redditur Frutices.

Θαμνίον ET Θαμνίσκος, apud Dioscor. Frutetum paruum, vel potius Frutex paruus. ITEM Θαμνίσκιον apud eundem, quod exponitur Frutex pusillus.

ΘΑΠΤΩ, Sepelio, Humo, Inhumo. Homer. Od. γ, Ὅφρ' ἔπαρον θάπτοι καὶ ὀδὴ κτέρεα κτερίσειεν. Et pass. apud eundem Od. λ, Οὐ γὰρ πω ἐπὶ θάπτο ὑπὸ χθονὸς ἀρνυσθείης. vbi quum addatur ὑπὸ χθονὸς, malim ἐπεθάπτο reddere Conditus erat. vt sit Conditus erat sub humo, vel potius Conditus humo (sine præpositione) non Humatus humo. In soluta oratione θάπτειν dici solet sine adiectione. Thuc. lib. 1, p. 45, οὐ γὰρ ὀξέως θάπτειν ὡς ὅτι τοσοῦτοι φθείροντο. Xenoph. Hell. 7, ἔθαψαν τὸν τῷ ἀγρῷ. Idem Hell. 4, τοὺς νεκροὺς ἀνεῖλον θάψαι. Et δημοσίᾳ θάπτειν apud Demosth. Apud Euripid. Cic. θάπτειν humandi verbo reddidit. Sciendum est autem inueniri etiam θάπτειν πυρὶ apud Plut. in Ρωμ. κεφ. ad differentiam τοῦ καταθάπτειν ζῶσας. Sic autem Philostr. quoque dixit θάπτεσθαι πυρί. ‖ Habet & significationem obscœnam θάπτειν apud Aristophanem, sicut θαπτεσθαι apud Theocritum.

Θάπτω, Funero. B. ex Antiph. & Ἰσαῖο. apud quem etiã θάπτειν ὀπτεύειν, vel ἐκ τοῦ τῆς οἰκίας interpr. Funus ducere ex hoc loco.

Ἄθαπτος, ος, ὁ & ἡ, Insepultus, Inhumatus. Soph. Κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός. ‖ Interdum etiam Non sepeliendus, Indignus qui sepeliatur. vt lib. 1 Anthol. ἐπιγρ. τιτλο ἐις ἀστεῖος, p. 12, Μὴ θαψῆς τὸν ἄθαπτον ἐα κυνὶ κῦμα γενέσθαι. Τῇ μήτηρ πάντων μὴ τοῦ φόρον οὐ δέχετ' ἄνδρα. quos versus ita reddidi, Hunc tumulo indignum, canibus sine. habere recusat Omniparens tellus pollutum cæde parentis. Scio tamen posse etiam hic accipi ἄθαπτον in prima illa significatione, sed minus significanter.

Ταφὴ, ῆς, ἡ, Sepultura, Funus, Exequiæ. Herodian. l. 7, μήτε νεκρῶν αἱρεῖσθαι τοῖς τοῦ τῶν ἐχθρῶν δίδοσθαι. Thucyd. libro 2, δημοσίᾳ τοῦ ἐπιτάφιον δίδοσθαι dixit pro δημοσίᾳ ἔθαψαν. Sophocli autem εἰς τοῦ πθένας, est itidem θάπτειν. ‖ Ταφὴ, Quod numeratur pro sepultura. Bud. ex Demosthene, οὐδὲ τοῖς θαψασι τὴν ταφὴν ἀπεδώκασι. HINC Ταφήϊος poet. (quod in prosa ἐνταφιος) Ad sepulturam pertinens, Sepulchralis. B. Apud Hom. Od. 7, φᾶρος legimus Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον. i. vestem qua sepultura eius decoretur. (q. d. Vestem sepulturalem) Quidam interpr. Vestẽ quæ sepulchro insternitur. Item ταφήϊα μῆλα, Apoll. Funereæ oues. Malo autem à ταφὴ deriuare nomen hoc, tum ob seruatum in eo η, tum quòd significationem nominis ταφὴ potius quàm nominis τάφος inclusam habeat. Hesychius ταφήϊα exponit ἐνταφια, item εἰς ταφὴν θύεται ἱμάτια.

Ταφιδὴς, έως, ὁ, q. d. Sepultor. Qui Lat. Pollinctor, & Sandapilarius, & Vespillo, & Libitinarius. Vide Hesych.

Τάφος, Sepulchrum, Tumulus. Thuc. lib. 2, ἀνδρῶν γὰρ ὀλιγανῶν πᾶσα γῆ τάφος. Et τὸν τάφον ὀλιγοστοῦσι, ibidem. Apud Luc. τάφον καταστολίζειν. ‖ Τάφος pro ταφὴ etiam poni quidam putarunt (vt scribit Eustathius) sicut χόλος pro χολή. veluti quum dicitur ab Homero, Iliados ψ, versu 618, Πεῖθε κολοιὸν τάφου μνῆμ' ἔμμεναι. significare enim ταφῆς μνημόσυνον. ‖ Τάφος, Funebre epulum, Il. ψ, — αὐτὰρ ὁ πῖσι τάφον μδροειπέα δ' ἄνυ. Item ὁ ὀλοφυρμὸς ἀγών, vt hoc in loco, ἐς τάφον, ὅθι πάντας ἄνικα. Vide Eustath. ‖ Τάφος pro φόνος (id est cædes) apud Cyprios, secundum quosdam, teste eodem Eustathio. ‖ Τάφος σοῦ, id est τοῦ σοῦ, inquit schol. Theocriti, exponens σῆμα τος. vide Σῆμα. ‖ Τάφος, Insula vna ex Echinadibus, cuius incolæ Τάφιοι dicti. Item nomen vrbis Cephalleniæ, quæ ET Ταφίωσα vocata fuit huius autem incolæ, Ταφιεῖς, Steph. A

Τάφος, Stupor, ab alia origine, vide in Θάπω.

C. Ἀτάφος, Sepulchro maiorum suorum priuatus, Cui nõ permittitur vt suorum maiorum sepulchris inferatur. ὁ ἀπιστεκμῶν τοῦ τῶν γενικῶν τάφων. Ita Suidas vsum esse Dinarchum testatur: vel potius Harpocration, ex quo Suidam transtuliisse cõstat.

C. Ἄταφος, ος, ὁ & ἡ, Sepulchro carens, Insepultus, Inhumatus, ἄθαπτος, de quo suprà. Thuc. 2, πολλοὺς [ἀνθρώπων] ἀτάφους γιγνόμενον. ET Ἀταφία, q. d. Carentia sepulchri. Exponitur & Iactura sepulchri. Luc. De saltat. καὶ ἡ τοῦ πατρὸς ἀταφία. B

C. Συνάταφος, Sepulchrum commune habens, Contumulatus. apud Plat. De leg.

AT Βιβλιοτάφος ET Νεκροτάφος, & siqua sunt similia, videtur potius esse ab ἔταφος. Est autem Βιβλιοτάφος, Qui libros sepelit, id est in tenebris tanquam sepultos relinquit, lucem videlicet illis inuidens. Quales hodiéque multos esse, optimus esse possum testis. at me mea typographica ars (quæ potius est βιβλιόδωρος) criminis huius suspicione liberat. Νεκροτάφος verò sonat quidem Mortuorũ sepultor, sed ita vt aliud nihil sit quàm simplex Ταφιδὴς, id est sepultor. quum sepeliri non dicantur alii quam νεκροί, id est mortui. Vtitur eo Hesych. ad exponendum nomen παφεῖς. sed ibi νεκροτάφοι legitur, non νεκροτάφοι. C

Τάφιος, Sepulchralis. vt παφὶν λίθος in Epigr. Sepulchralis lapis, id est Sepulchrum. ‖ ITEM Τάφιοι, prædones quidam, a Tapho rege ita vocati, quum prius Teleboæ dicerentur. Vide Etym. D

C. Ἐντάφιος, Sepulchralis, Feralis, Funereus, Funebris, Ad funus seu sepulturam pertinens. Synes. epist. 4, φέρειν δεῖ πέμψω ἐνταφιον τὸν ἐκ καυκάσου νεκρόν. Sed frequentius dicitur ἐνταφιον substantiue: vt in hoc dicto (quod ab Isocrate alisque, ac præsertim à Plutarcho sæpe commemoratur) καλὸν ἐνταφιον ἡ τυραννίς. vbi Bud. ait ἐνταφιον (respicientẽ do ad propriam significationem) esse Sepultorium linteum. (addens, Gregorio esse etiam Linteum sepulcris.) Existimo autem significari hoc dicto, pulchrũ esse non solùm ἐμβιβάσαι τυραννίδι, sed & ἐναποθανεῖν, & quasi ἐνταφιάσαι id est, regiam potentiam vsque ad sepulturæ tempus retinere. Apud Plutarchum in Symp. sept. sap. ἐνταφιον exponitur Vestimentum funebre. Sic & in Epigramm. — οὐ κλέψεσκεν ἀπ' ἐνταφίων τελαμῶνας. ‖ Sed ἐνταφιον seu ἐνταφια dicuntur & Exequiæ, Inferiæ. Greg. in Maccab. enc. καλὸν ἐνταφιον δίδωσι τοῖς παροῦσι ἑαυτῷ, ἐπαπολουσα τοῖς τεθαπολουσι. Iisdem plur. num. est vsus, ἐπιδὴ ἐτελοῦτησεν, αὐτοῦ ἐνταφια τοῦ πολυστάθμου. E

HINC Ἐνταφιοπώλης, Qui vendit quæ ad sepulturam seu sepulturæ ornatum pertinent. Libitinarius ex Vlpiano exponitur. ET VERB. Ἐνταφιάζω, q. d. Condo intra ἐνταφια. sed generaliter etiam pro Sepelio, Funero. Plut. de sarcophag. ἡδύσμασι Συριακοῖς, Ἀραβικοῖς, ὥστε τὸν νεκρὸν ἐνταφιάζοντες. Et vt hic ἡδύσμασιν ἐνταφιάζειν, sic Greg. μύροις ἐνταφιάζειν dixit: μύροις αὐτὸ ἐνταφιάσον, quod exponitur, Vnguentis eum delibutum sepeli. Sed sonat perinde ac si dicamus, Eum insepelito vnguentis. Vide & in Ἐνταφιαστής. A QVO Ἐνταφιασμὸς, Sepultura. ET Ἐνταφιαστὴς, q. d. Sepultor. id est Vespillo, Pollinctor. Epigr. lib. 2, Ἰνῶος Κρεῖσσα καὶ Δάμων ἐνταφιαστής. Vti sunt & Græci Bibl. interpr. Genes. 50, καὶ ἐνετάφιασεν Ἰακὼβ τὸν πατέρα αὐτοῦ. vbi ἐνταφιαστὴς exponitur Funeratoribus, sicut ἐνταφιάσαι, Funerare. G

C. Ἐπτάφιος, ος, ὁ & ἡ, q. d. Super sepulchralis. Sed potius Sepulchralis, interdum & funebris redditur. vt ὀλοφύρειν ἐπτάφιον, Synes. Funebre epulum, sicut Cic. quoque appellat. Sic ὀλοφύρειν ἀγῶν, Plut. Certamen funebre. Certamẽ quo funus alicuius ornatur, seu in honorem funeris, Ludi funebres seu sepulchrales. Et ὀλοφύρειν λόγος, Funebris oratio. Quintil. autem dixit etiam funebrem laudationem. Plut. in Apophth. καὶ μέλανα ἱμάτια, καὶ δὴ μεσίας ὀφρυόεσσας καὶ λόγους ὀλοφύρειν. Luc. λόγοις ὀλοφύρειν εἰπεῖν ὀλοφύρειν μνημάτων. Sed frequentius (nisi me memoria fallit) dicitur ὀλοφύρειν subaudito substantiuo. vt in hoc Luciani loco, in lib. De hist. scrib. εἶτα ἔπειδὴ Θεκωδίδης ὀλοφύρειν τινα ἐπεμπῶν τοῦ πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς, καὶ αὐτὸς πρὸ τοῦ χρῆναι ἐπεμπῶν τοῦ Σεβηρειανοῦ. Greg. in Maccab. enc. μὴ μεθ' ὅλων τοῦ ὀλοφύρειν. Scio autẽ receptum passim hodie esse & ὀλοφύρειν neutro genere: cuius tamen vsus nondum sat certis mihi confirmatus est testimoniis. H

C. Κενοτάφιον, ου, τὸ, Sepulchrum imaginarium, quale describit Virgilius Æneid. 3, — manésque vocabat Hectoreũ ad tumulum, viridi quem cespite inanem Et geminas causam lacrymis sacrauerat aras. Suetonius tumulum honorarium appellat in Claudio. Hæc Budæus. Sed mihi magis placet κενοτάφιον ex Virgilio interpretari, Tumulus inanis, aut Sepulchrum inane, quã Imaginatium sepulchrum. Apud Suidam legitur, κενοτάφια τινα ἦσαν, ἐλιποτάφια ὡς τύπος νεκροῦ μὴ ἔχοντα νεκρόν. ‖ At verò lib. 1 Reg. cap. 19, κενοτάφιον est Simulachrum, seu Imago, apud Græcos Bibl. interpr.

Κενοτάφιος etiam dicitur, ac tũ adiect. est: vt quum κενοτάφιον εἶκον Plutarchus dicit in lib. ποτερον Ἀθηναῖοι ἢ πόλεμον &c. locus tamen in quo id habetur, mendi suspicione non caret. C

C. ΕΝθάπτω, q. d. Insepelio. vt ἐνθάπτειν τῇ ἐσθῆτι, Sepelire intra vestem, q. d. Insepelire vesti. Hinc ἐνταφεὶς, Sepultus intra.

C. ΚΑΤ Ἀθάπτω, Sepelio, pro simplici θάπτω. Il. τ, Ἀλλὰ χρὴ τὸν μὴ καταθάπτειν ὅς κε θάνῃσι.

c. 2. Συγκαταθάπτω, Cõsepelio, Vnà sepelio. Affertur ex Epigramm.

C. ΣΥΝθάπτω, Consepelio, Vnà sepelio. Greg. συνθαπτόμενοι Χριστῷ.

ΤΑΦΡΟΣ, ου, ἡ, Fossa, Fouea, Scrobes. Thucydides libro 2, τάφρος δὲ ἦν πρὸς τὸ τεῖχος καὶ ἔξωθεν ἐξῆς ἐπλινθεύοντο. Est etiã Fossa quæ fit ad munitionem: vnde & Vallum exponitur. itẽ Agger. Herodia. l. 8, τάφρῳ τῷ στρατῷ τοῦ βεβλιθείσης, μὴ τινες ἐπέλθοιεν. Idem l. 2, τοῦ δὲ τῆς πόλεως τάφρους διορύττειν. In vulgatis lexicis annotatur reperiri fœmin genere apud Thucydidem, Herodotum, & Æschinem: at ego contrà nusquã puto aliter quàm in fœmnino. genere extare in emendatis exempl. Cæterùm quum mihi friuolæ ac futiles viderentur illæ quas Etymologistes affert nominis huius deriuationes, ego iudicio meo vsus à τάφος deriuaui, quum hæc deriuatio & significationi consentanea sit, & è propinquo petatur. ‖ Est autem Τάφρος & fluuii nomen.

Τάφρη pro τάφρος, Fossa, ex Herodoto, ὀρύξαντες τάφρῃ ἀμφείλω.

Ταφρεύω, Fodio, vel Fossam duco. ET Ταφρεία, Fossio, Ipse actus ducendi fossam. Exponitur & Valli extructio, in hoc loco Diodori, πυκνοῖς κλῴοις ἀκροβολισμῶν τοῦ πλὴν ταφρείαν. F

C. ΑΠΟτοφρεύω, Fossa seu vallo munio. Exponitur etiam Murum duco, Muro circumuallo. HINC Ἀποτάφρωσις, Munitio quæ fit ducendo fossam, Circumuallatio. ET ΠΕΡΙτοφρεύω, pro eodem. Plutarchus, τοῦ περιτοφρεῦσαι τὴν στρατοπεδον τοῦ πολεμίων. Pro eodem dicit Xenophon, τοῦ βαλλεῖν τάφρον. Et ἐστρατοπεδεύετο ἐν τοῦ περιτεταφρευμένῳ, apud eundem. In loco fossa ducta munito. G

C. ΔΙΑτοφρεύω, Fossam duco ad dirimendum, Fossa dirimo, seu separo.

-ΘΑΡΣΟΣ, εος, τὸ, Fiducia, Cõfidentia, Audacia, Animi præsentia, Animi robur. Od. ι, αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσε μένα δαίμων. Et Il. φ, ἐν δὲ οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε. Vbi animaduerte esse iũgendum βάλε cum præpositione ἐν, vt sit ἐμβαλε θάρσος κραδίῃ. Idem alibi pro ἐμβαλε κραδίῃ dicit ἐν φρεσὶ θῆκε: videlicet Od. γ, — αὐτὴν δ' ἐν φρεσὶ θάρσος Ἀθηνὴ θῆκε. Et alibi pro eodẽ θάρσος ἐν στήθεσσιν ἐθήκαν. Iungunt interdum poetæ hoc nomen cum verbo αἴξω, & dicunt θαρσος αἴξω, pro Cõfidentior seu audacior, aut audentior reddor. q. d. Confidentiam meam augeo, seu fiduciam, aut accumulo. Apoll. ὑμετέρῃ ἀρετῇ ἐνὶ θάρσος αἴξω. vbi expon. Ex vestra fortitudine fiduciam colligo. Sed malo Maiorem fiduciam colligo. Hesiodus addidit datiuum φρεσὶ, scribens, — μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος αἴξων. Vsus autem est huius nominis & apud prosæ scriptores. Xenophon Pæd. 4, H

ὥστε παπφρίκω μὴ πρὸς τὸ θεῖον ἐξιστεῦσθαι, θάρσος δὲ πρὸς πᾶν πολεμίους. Idem Pæd.5, θάρσος ἐμφύσαν. Sed & ἐμπίπλειν dicit θάρσος, Hellen.7, πολλοῦ δὲ πύνθανε πάντων οὕτω πολὺ μᾶλλον καὶ θάρσος πᾶς θραπάτας φασὶν ἐμπεσεῖν. A Thucydide autem θάρσος dicitur etiam λαμβάνειν πινά, id est eius animum subire, lib.2, πολὺ δ' Ἀθηναίους ἐξίστασθαι τῷ γνώμῃ θάρσος πέλαβε. Vt autem dicitur θάρσος aliquē λαμβάνειν, sic etiam vicissim dicitur aliquis λαμβάνειν θάρσος, (qui videlicet fiduciam sumit, & bono animo esse incipit) quo genere loquendi vsus est Luc. Act. cap. vlt. versu 15. Et schol. Thucyd. in quodā eius loco ipsum verbum θαρσεῖν exponit duobus illis vocabulis, θάρσος λαμβάνειν. Legitur tamen in typogr. edit. θαρσος. Cæterùm de etymologia huius nominis θάρσος, dicam in Θάρρος.

C. Ἄθαρσής, ές, ὁ καὶ ἡ, Fiduciæ expers, Qui sibi timet. Eust.

C. Δορυθαρσής, ές, ὁ καὶ ἡ, poet. Hasta audax: ex quo intelligitur bellicosus. in Epigr.

C. Εὐθαρσής, Fiducia præditus, Qui fidenti est animo, vel præsenti animo. VNDE Εὐθαρσία, Fiducia, Animi præsentia. ET Εὐθαρσῶς, Cum fiducia, Audacter. Interdum verbo ἔχειν iungitur. Aristot. Ethic. 3, cap. 6, ἔνιοι δὲ καὶ πρὸς πολεμικοὺς κινδύνους εὐθαρσεῖς εἰσι καὶ πρὸς χρημάτων ἀπόβολὰ θαρσῶς ἔχουσιν. Vbi animad uerte, εὐθαρσεῖς ἔνιοι, & θαρσῶς ἔχειν πρὸς π inter se opponit. Quidam πρὸς χρημάτων ἀπόβολὰ θαρσῶς ἔχουσιν, interpr. In pecunia amittenda fidenti præsentique sunt animo: sed reddi etiam posse arbitror commodè, Pecuniarum amissionem non reformidant, vel non expauescunt.

C. Μεγαθαρσής, ές, ὁ & ἡ, Magna fiducia præditus. Exponitur & Magnanimus, Animosus. Hesiodus, μεγαθαρσεῖ πᾶσι δί.

C. Πεποιθαρσής, Valde fidens, Præfidens. Apoll.

C. Πολυθαρσής, Multa fiducia præditus, Multum fiduciæ habens. vt μῶμος πολυθαρσής, Hom. Animus multa fiducia præditus, vel potius magna, aut maxima. Redditur etiam Audax. vt apud Apoll. πολυθαρσὴς πόλεμος, audax bellum. Item πολυθαρσὴς substantiuè, Magna animi fiducia.

Θαρσύς, ές, ὁ, Fiducia præditus, Confidens animo. Item Audax nam Hesychius θαρσὺς exponit non solùm πρόθυμος, sed etiam θρασύς. Ego rarissimum esse arbitror vocis illius vsum, ac certè vnicum mihi in præsentia suppetit exemplum: videlicet ex Thucyd. lib. 7, pag. 260, ἡμῖν ἐλπὶς ὅμως θαρσεῖα τὸ μέλλοντος. Vbi non placet hæc vulgata interpr. Futurorum spes audax: sed malim, Spes fida de futuris. (vt fidissimam spem dixit Virgilius) Aut Spes alacris. Aptè etiam (meo iudicio) verterim, De futuris animo & spe confidere possumus. quod loquendi genus apud Cicer. extat. Pro eodem dixerat Thuc. paulo antè simpliciter ἐλπίδα χρηστὴν ἔχειν. adeo vt ἐλπὶς θαρσεῖα resolui posse existimem in ἐλπὶς καὶ θάρσος. Schol. θαρσεῖα exponit θαρραλέα, & (quod minimè probo) ἀνέπαρχος.

Θαρσαλέος, idem quod præcedens & θαρσύς: sed illud compositum est (sicut & quæ ipsum sequuntur) hoc eādem formam habet quam παρβαλέος à παρβὺς, & δειμαλέος à δεῖμος seu δεῖμα. Exponitur etiam Audax, Magnanimus. Ab Hom. dicitur aliquis esse θαρσαλέος, itē θαρσαλέος πολεμιστής. Dicit etiam θαρσαλέον ἦτορ (id est cor) esse alicui. Vbi verò θαρσαλέος & αὐδάεις copulat, tunc accipitur θαρσαλέος in malam partem, sicut Cōfidens apud Lat. At verò Il. κ, versu 223, Μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται, verto θαρσαλεώτερον perinde acsi dixisset μεῖζον θάρσος ἔσται, Maior fiducia erit, seu animi præsentia, vel Plus fiduciæ. Sic autem Thucydidem θαρσαλέος substantiuè protulisse comperio, libro 2, ὁ τῶν θαρσαλέων. sed ibi signif. videtur, In tuto esse. ET Θαρσαλέως, Fidenter, Cum fiducia, Audacter. quo aduerbio vtitur post Homerum Thuc. & cum eo cæteri quoque prosæ scriptores interdum: quum alioqui ipso nomine θαρσαλέος, aut nunquam aut rarò (nisi me memoria fallit) vtantur, sed τῷ θαρραλέος, pro eo. Od. σ, ἀλλ' ὅ γ' ἄδε πάλ' ἀγορήσατο Θαρσαλέως.

Θαρσέω, ῶ, Fiducia præditus sum, Fiduciam habeo, Cōfido, Nō vereor, Sū bono animo. Interdum verò Fiduciam capio, Ad fiduciam erigor seu excitor, aut etiam ad audaciam. Il. α, Θαρσήσας μάλα εἶπε, Confisus, aut Animo cōfisus, Fidenti animo. vel Nihil veritus. Idem Il. ζ, Θαρσεῖ δ' ἀνδρὶ Πείσανδρε φέριστε μηδὲ π πάβῃς. Vtque hic imperatiuo θαρσεῖ subiūxit μηδὲ π παβεῖν, sic alibi μηδὲ π δείδιθι. (itidémq; verbo θαρσεῖ, additur μὴ φοβοῦ apud Aristoph.) Thucyd. lib. 3, pag. 91, καὶ οἱ ὡς Μιτυλιναῖοι ἐθάρσυνε π καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἔφασαν εἶναι τὴν ἡσυχίαν. atque hic ille est locus in quo dixi schol. ἐθάρσυνε exponere θάρσος seu θαρσεῖν ἐλαμβάνειν. Idem lib. 1, θαρσοῦντα τε ἰέναι κῆ πολλὰ ἐς πόλεμον, alacres & fidentes ad bellum proficisci, idq; multis de causis. Aliquando iungitur datiuo, interdum & accus. nonnunquam etiam infinit. Thucyd. 1, ἐθαρσήσαντες τῷ πλήθει τῶν νεῶν. Idē alibi, πρὸς ἑαυτοὺς θαρσοῦντες. Cum accusatiuo autem exponitur verbo Audeo cum infin. aut etiam cum accus. Vel redditur Non reformido, Non metuo, vel aliis etiam modis. Synesepist. ἐθαρσεῖν πολλὰ τῶν δεινῶν ἐπιόντων πρὸς αὐτὸν ὁρᾶν, Hoc iter suscipere ausus est (vel Ausus est hoc iter, vt interdum loquuntur Latini.) Sic apud Philostr. in Heroic. θαρσεῖ ποιμὴν ἐκεῖνος τὴν χλόην, redditur, Audet pastor in eo loco versari. Et apud eundem, θαρσεῖν πολλὰ τῶν ἀγρίων, audenti animo sustinere. Apud Apollon. autem, θαρσεῖν γενναῖος χρῆσθαι, noli metuere. Cum infinitiuo: vt apud Plutarchum in Pericle, θαρσεῖν ὡς εἰς χεῖρας οὐκ ἐπιόντος. Idem in Themistocle, ἐθαρσεῖν παρακαλεῖν.

Θαρσηνής, ές, ὁ, Qui est fidenti animo, Qui est præsenti animo. Fidens. Nonn.

C. ΑΝΑθαρσέω, Fiduciam resumo, In spem bonam rursus erigor, Ad spem bonam redeo, Animum recipio. Thucyd. lib. 5, καὶ Ἀγησίας ὁ δεινὸς ἐλπίσας ἐξωτικὰ ἔφυ π καὶ ἀναθαρσήσας. vbi scholiastes ἀναθαρσήσας exponit αἰαλαβὼν τὴν αὖθις ἐλπίδας ἀγαθάς, id est, resumpta spe bona. Idem Thucyd. lib. 7, ἐπεὶ ὡς πλείους ἐγένοντο καὶ ἀναθαρσήσαντες ὁπηκροῶντο, &c. vbi idem schol. ἀνεθάρσησαν explicat ἀνένευσαν πρὸς ὁμόνοιαν.

C. ΑΠΟθαρσέω, ET Ἐκθαρσέω. ET Κατεθαρσέω, vide in Ἀπεθαρρέω, & Ἐκθαρρέω & Κατεθαρρέω.

Θαρσῶν, ET COMPOS. Ἀναθαρσῶν, ET Παραθαρσῶν, vide cum Θαρσῶν, Ἀναθαρσῶν, Παραθαρσῶν.

¶ Θάρσος, ους, τὸ, Fiducia, &c. vt dictum est de θαρσύς. idem enim valet θάρσος quod θαρσύς, sicut θαρσέω, idem quod θαρσῶ. sed & compositorum aliorumque deriuatorum vtriusq; verbi significa. inter se conuertunt. Ab Homero tamen θαρσύς & θαρσῶ & θαρσεῖν & θαρσαλέος. nō autem θάρσος aut θαρσῶ aut θαρσεῖν & θαρσαλέος dicitur, quod quidem sciam. vnde etiam nomini θάρσος, vt antiquiori, priorem locum dedi. Sed & etymum vocis θάρσος affertur, non autem vocis θαρσύς. Volunt enim quidam grammatici θάρσος esse à θέρω futuro verbi θέρω, quæ deriuatio licet audacula fronte prima videri possit, non tamen à ratione abhorrere videtur: quum ΑΙΟΛΕΣ Θέρσος pro θάρσος dicant, & θέρσος ἔχειν nuncupent θέρσος (à nomine θέρσος, quod ex θέρσος factum esse patet) quum denique θαλπωρὴ, quod Homero interdū fiduciæ itidem significat, habet, verbale sit τῷ θαλπω, idem significantis quod θέρω. Possum verò ad eiusdem cōfirmationem & hoc Virgilii dictū afferre. Aeneid. 12, — subita spe feruidus ardet. Cui alia poetica eiusdem generis adderem, si eorum memoriam refricare vacaret.

Θάρσος plur. etiam num. dicit Aristot. opponens illi φόβοις. vt Ethic. Nicom. lib. 3, vbi scribit αἰδοῖα εἶναι αἰσχύνη περὶ φόβους καὶ θαρσύνει. quod & in magnis Ethic. legitur. ibi autem quidam αἰσχύνη περὶ φόβους καὶ θάρσος vertunt Mediocritatem in timendo & in confidendo. ¶ Sed θάρσος, redditur etiam Audacia: apud Aristot. Rhet. lib. 2, καὶ μήτε ὀνείδεσι πάθῃ ὄντες οἷοι ὀργῇ καὶ θάρσει. ἀλόγιστα γὰρ τὰ ἐπιθυμοῦντα τούτοις. Dici tamen audaciam propriè θράσος, docebo in Θράσος.

Θαρραλέος, Fidens, Fiducia præditus, aut Magna fiducia præditus. Idem quod θαρσαλέος & θαρσύς, de quibus suprà. Vtuntur cum alii, tum Xenophon. Apud Synes. legitur & compar. θαρραλεώτερος. Dicitur autem & θαρραλέον

θαρραλέον substātiuè, Fiducia, Animi magnitudo. Polit. autem Audaciam quoque interpr. apud Herodian. ET Θαρραλέως, Fidenter, Confidenter, Cum fiducia, Intrepidè. Pla. in Apol. θαρραλέως ἔχω πρὸς τὸν θάνατον, Mortem non reformido. ET Θαρραλεότης, Fiducia, Fidentia, Firma animi confisio, Cic. θαρραλεότης & δειλία opponuntur apud Pluc.

Θαρρέω, ῶ, Fiducia præditus sum, &c. vt de θαρσέω dictū fuit. Quibus addere potes, Bono sū animo, Securus sum. Pol. apud Herodian. θαρρῶν πρόσωπον, vertit Vultum audaciæ plenum: ac qui malunt Fiduciæ plenum. Cic. θαρρεῖν ποιῶ vertit, Confirmo animum, vt ex Cic. lex. disces. Isocr. in Areop. θαρρεῖν ὡς πέρρω κινδύνων ὄντας. Idē dixit in Archid. καταπεπεῖσθαι τοῖς παροῦσι, καὶ θαρρεῖν πρὸς τὰ μελλόντων. Sic Gal. cū genit. dixit θαρρεῖν πρὸς θεραπείας. Dicitur verò & θαρρεῖν πρός π. Iungitur & præpos. πρὸς. vt ἐθαρρήσαν πρὸς μάχην, Audacter ad pugnam iuerunt, vel Pugnam capessere seu committere ausi sunt. Item cum datiuo, necnon cum accus. eodē modo quo de θαρσῶ antea dixi. Luc. in Harm. ὃ καὶ θαρρεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ. Ex Gal. 1. ad Glau. θαρρεῖν τῇ κενώσει, pro Audacter vacuare, vel Audacter aggredi vacuationem. Sed participium θαρρῶν cum hoc casu sæpe redditur commodè Fretus. Cum accus. autem, vt Lat. Audere & Ausus, interdum construitur. Interdum verò infinitiuus in interpr. additur, vt docet Budæus pag. 1060. At ipsius θαρρῶ iuncti infinitiuo exemplum est apud Plut. in Solone, θαρρῶσι φανερῶς ἐκκαλεῖν. & ibidem θαρρῶν ἀρξάσθαι. Idem πεθαρρηκὸς dixit pro Fiducia.

Θαρρῶ rursum cum accusatiuo, sed in signif. cuius in θαρσῶ mentionem non feci: videlicet pro Committo, Credo. vt θαρρῶσοι τὰ ἀπόρρητον, Committo arcanum. Budæus ex Chrysostomo in 1 ad Cor. p. 110. Ego malī Audeo committere.

Θαρρηπκὸς, ή, ὁ, Ad fiduciam seu confidentiam propēnsus. Gaza, Fidibundus.

C. ΑΠΟθαρρέω, Confido, ex Xen. Sed præp. vim addit significa. vt sit potius, Valde confido, Præfidente animo sum. ET Ἀπεθαρσῶ pro eodem. Apud Paus. autē ἀποθαρσῶ τῶν, pro Audeo aggredi.

C. ΑΝΑθαρρέω, Fiduciam resumo, Animū recipio, In spē bonam rursus erigor, Ad spem bonam redeo. Plut. in Publ. πρὸς δὲ τὴν Κολλατίνου μαλακίαν καὶ νόσον ἀναθαρρεῖν οἱ Ἀκύλιοι, Ex Collatini mollitie confirmari cœperunt, & fiduciā resumere, siue animū recipere. Sed in hoc genere loquendi, ἀναθαρρῶ πρὸς τὴν δίκην πίστεσι, præpositio sumitur aliter quā in præcedente Plutar. loco. nam in eo πρὸς accipitur vt Ad præpositio apud Ouidium, quum dicit, — sic ad iura verba reuixi: at quum dicitur ἀναθαρρῶ πρὸς τὴν δίκην πίστεσι, significat Animum recipio ad tentāda reliqua. vt quum dicitur, Non satis mihi est animi ad hoc faciendum.

C. ΕΚθαρσέω, ῶ, Confido, vel potius Valde confido, sicut de ἀποθαρσέω dictum fuit. Item, Fiduciam capio. In spē bonam erigor. vt ἐκπεθαρρηκότες τῇ τόλμῃ. Plut. in Rom. vbi tamē exponitur Elati. Ex eodē affertur in Galba. ἐκπεθαρρηκότες ἐπ' αὐτὸ βεβαίως, pro Quibus ipse firmam iniecerat fiduciam. ET Ἐκθαρσέω, ῶ, pro eodem. vnde ἐκθαρσήσας, In bonam spem erectus.

C. ΕΠΙθαρρέω, ῶ, Confido. in v. l. fine exemplo.

C. ΚΑΤΑθαρρέω, ῶ, Fidenti animo sum, seu Fiduciam sumo aduersus aliquem, Fidenter seu audacter me gero aduersus aliquem. ET Καταθαρσέω, pro eodē. Herodian. lib. 1, ὅτε εἰς τὸ παρὸν καταθαρσήσας τῆς ἡλικίας καταφρονήσειν. quæ Polit. vertit, Neque in præsens, contēptu ætatis nostræ, se efferet audacius. At cum genit. apud eundem, τῶν ἡμετέρων ὀπλων καταθαρρήσας, vertit, Nostra arma lacessere aggreditur. Bud. in Fab. Æsopi καταθαρσήσειν αὐτῷ, vertit, Ausus est prope ipsū accedere. HINC Καταπεθαρρηκότως, quod idem B. vertit Confidēter, Audacter, Licenter, afferens ex Plutar. αὐθαδῶς καὶ καταπεθαρρηκότως.

Θαρρύνω, Fiduciam affero, Fiduciam addo, Animum addo. θαρρεῖν ποιῶ. quod Cic. Confirmo animum dixit. Verti etiam potest, In spem bonam erigo, Bene sperare iubeo, vel Bono animo esse iubeo. X. Pæd. 6, θαρρύνειν τοὺς ἐπομένους καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. Plut. θαρρύνων τοὺς ἀστρώτους. ET Θαρσύνω pro eodē, quo vtitur aliquoties Homer. vt Il. η, Θαρσύνων δ' ἑτάρους καὶ ἐπιστώσασκε μάχεσθαι. Et Il. θ, Τοὺς μάλα θαρσύνεσκε πανεσσάμενος ἐπέεσσι. SED & Θαρσύνας οἰωνῷ. apud eundem, pro Confidens augurio, vel In spem erectus, Confirmatus.

C. ΑΝΑθαρρύνω, Fiduciam alicui reddo, In spem repono, Spem reddo, Animum reddo, Rursum erigo. Xen. Pædiæ 5, ἀναθαρρύνωμεν τοὺς ἄνδρας. Plutarchus Pericle, ἐπιεζῶν παρηγορεῖν καὶ ἀναθαρρύνειν. ET Ἀναθαρσύνω, pro eodem.

C. ΠΑΡΑθαρρύνω, Fiduciam addo, &c. vt in θαρρύνω dictum fuit. Plut. de Soer. dæm. δεξιωμένος ἕκαστον ἡμῶν καὶ παραθαρρύνων. Et cum infinit. apud eundem in Fabio, παραθαρρύνων ὑπολαμβάνειν τῆς ἐκείνου μανίας, pro Excitans & erigens eorū animos ad cohibendum &c. Vel Alacres reddens. ET Παραθαρσύνω, itidē pro Fiduciam addo, Confirmo. apud Thuc. & Herodianum.

ΘΡΑΣΟΣ, ους, τὸ, Audacia, Temeritas. Fit ex θάρσος per metathesin literæ ρ, cum qua metathesi sic mutatur significatio, vt quum θάρσος in bonā partē accipiatur pro fiducia, θράσος contrà, in malā pro audacia. Autor libri qui Demetrio Phaler. adscribitur, ὡς τῶν ὀθνείων φωλάσσοντα αἰτίας ποιεῖ, τὸ θάρσος, ἢ δι' ἀγνωμοσύνην ἢ ἀδεΐαν. vbi θάρσος idem quod θάρσος. Plutar. in Lyc. μία γὰρ ἐμπειρία καὶ θράσος γίνεται, θάρσος ἀφαιρεῖται. Quem locū confer cum hoc Thuc. τοῖς ἀλόγοις ἀμαθίᾳ μὲν θράσος, λογισμὸς δ' ὀκνον φέρει. Gregor. in Iul. pag. 131, dicit θάρσος & θράσος, licet apellationibus vicina, multum significatione differre. ὅτι θάρσος καὶ θράσος κἂν εἰ τοῖς ὀνόμασι πλησιάζει, πλεῖστον διήλλακται τῇ δυνάμει κεχώρισται. Quidam θάρσος definierunt εὔλογον πάθημα ψυχῆς, eius contrariū esse dicentes τὸ θράσος. quæ definitio habetur & in schol Hom. At Stoicam rēmque peripateticam definitionem θάρσος affert Eustathius pag. 511. ‖ Ab Homero autem θράσος pro θάρσος poni arbitror, Il. ζ, v. 416. Sed & in nonnullis epithetis sic accipi videtur. Certè de θρασυμέμνων dubitare nos non sinunt alii loci vbi μῦθος & θάρσος copulat. nec enim quemquam inficiaturum puto, componendo θρασυμέμνων ex θάρσος & μῦθος, permutatā quidem literæ ρ fuisse sedem, at in significatione nihil immutatum fuisse. Quòd siquis θρασυμέμνων ex θρασὺς & μῦθον, aut etiam μῦθος, compositum esse malit, (quæ formatio magis ex propinquo petitur) tum verò θρασὺς itidem in bonam partem accipietur: de quo eius vsu dicam paulo póst.

Θρασύς, Audax, Temerarius. ὁ ὢν τὸ θαρρεῖν ὑποδεδεικώς, (inquit Aristot. Eth. 2) ἐὰν θρασὺς. Idem ibidem, ὁ μὲν ἀδεὴς πρὸς ὧν πρὸν δεινὸν θρασὺς φαίνεται, πρὸς δὲ τὸν θρασὺ δεινός. Demostheni Pro cor. οἱ ἐν φόβῳ & οἱ θρασεῖς opponūtur: sicut θρασεῖς πίστει δὲ ἐπᾶραι contrariū facit τὸ καταπλῆξαι, ibidem. Et γλῶσσαν θρασύν, Lingua audax, id est petulans. ‖ Aliquādo verò in bonā partem pro Magnanimus, Fortis, Strenuus: vt quum Apoll. Herculem appellat θρασύν: & quū dicit Hom. Il. ρ, θρασύτατον ἀπὸ χειρῶν. Sic & ipsum adverb. in bonā partē accipi interdū, proximè sequentia docebunt. HINC Θρασέως, Cum audacia, Temerariè. Interdū verò & in bonā partē pro Audacter, Fidenter. Isocr. in Euag. ἀλλὰ δεῖ πρὸ τῶν πραγμάτων ἀληθινὰν οὕτω πρὸς αὐτὸν θρασέως εἰρῆσθαι. Sic & apud Thuc. θρασύτερον pro θαρσαλεώτερον, maiore cum fiducia: θρασυτέροι γὰρ πρὸς χωρήσεσθε. ET Θρασυτής, Audacia, Temeritas, quæ & πολυμα ἀλογιστος, Thuc. apud quē legitur & τῆς μὴ παρεσκευασμένης δόξης θρασύτητι ὁρίζοντες, l. 2. vbi θρασύτητι est pro ὑπὸ θρασύτητος. Plut. De virtute mor. ὅταν αἰδοῖα μὴ ἀπόνοια, καὶ θαρραλεότης, μὴ θρασύτης ᾖ. Ibi dē αἰδοῖα esse μετάστασιν δειλίας & θρασύτητος docet: addens, hāc esse excessū τοῦ θυμοειδοῦς, vt illā defectū.

C. Θρασύδειλος, Θρασυκάρδιος, Θρασύπλαγχνος, &c. vide singula in singulis nominibus substant.

Θρασύνω, Audacem seu confidentem reddo, Audaciam affero. Thuc. lib. 1, pag. 47, πλῆθει πλὴν ἁμαθίᾳ θρασύνοντες. i. multitudinis fiducia seipsos, alioqui timidos propter imperitiam futuros, confirmantes. Basil. in or. περὶ ἀπιστοφ. Θρασύνει δὲ ἄθρωπον χειρῶν δύναμις, καὶ πάχος ποδῶν, καὶ σώματος ἀμορφία.

Θρασύνομαι frequētiori in vsu est, sed pro Audax fio

Animos rollo. Efferor, Ferocio. Æschines, ὑπὸ θυμοῦ θρασυνόμενος Δημοσθένης. Et Demosth. Pro cor. ἐγὼ μὲν τοῖς θρασυνομένοις καὶ πολλὰ εἰπεῖν καὶ ὑμᾶς οὐκ εἴᾳ, οὐδὲ ἐπιχωρῶν. Dicitur etiam θρασύνομαι πρός τινα à Plut. ἐπὶ θρασύνομαι τοῖς πολεμίοις, efferor hac re, & ex ea audacia assumo. ¶ Ἐπὶ θρασύνομαι, Audacter seu libere loquor, apud Isocr. Alicubi autē θρασύνομαι est Audacter ago. ¶ Item pro Confido, Confidentia præditus sum. Bas. de Pharisæo illo q de sua iustitia gloriabatur, ὁ μὲν μόνον ἐπὶ ἑαυτῷ θρασυνόμενος, ἀλλὰ καὶ τὰ πλησίον ὅτι δικαίοις θρασύνεται.

A

C. Ἀπὸ θρασύνομαι, idē quod θρασύνομαι, nisi quod præp. vim signific. auget. Iungitur autem (sicut θρασύνομαι) cum πρός, & dicitur ἀπὸ θρασυνόμενος πρός τινα, pro Audacia, vel magna audacia aduersus aliquem vti.

B

¶ Θέσπις, nomen propriū militis apud Terent. ex Græca comœdia id mutuantem. Sed multis gloriosi nomen est: atque adeo ex re (vt loquitur Quid.) nomen habentis. θέσπις τὸ ἀπὸ θρασύνομαι, ab audaci iactātia nominatum arbitror: ac quoniam qui ea vtuntur. Thrasones vocari solent, proprio nomine in apellatiuū trāseunte. ideo hic ponendum censui. SED Θέσπις, ἀπὸ τοῦ Θέσπις fit, nomē itidē propriū apud Plut. in lib. περὶ εὐθυμίας. ex comœdia hoc itidem sumentem, vt opinor.

C

ΘΕΑ'ΟΜΑΙ,

ὦμαι, F. ήσομαι, Specto. Xen. Pardiæ 5, οἱ δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν ἐκείνου ἐθεῶντο ὡς τὴν ἀλήθειαν τῆς ἀρετῆς. Aristot. Pol. 8, 5. ὅπως χρήσωνται τῷ σώματι πρὸς τὴν θέαν. Dē θεάσασθαι τὰ ἱερά. Observabūt qd acturus sis, Studiosē spectabūt. Aristoph. Vesp. ἀλλὰ θεᾶσθε, καὶ σκέψασθ' ἅτινα μαλὶς ἐοικὰ τῷ πρόσωπῳ, Specta gestū seu Studiose inspice & cōtēplare. Absolutē interdū pro Specto ludos, seu certamē. Luc. Nig. τὸν κηρυκεῖον τῶν ἀγῶνων ἐπιπνεῖ, ἵνα μὴ τὸν ἔξω θεᾶσθαι δύνωμαι, qui tali veste indut' spectaret, videlicet certamē Panathenaicū. quo in sensu etiā vocabulo θεάομαι paulo ātē vtitur. Ponitur & sipliciter pro Video. Vnde quod Soph. Trach. dicit: Ἰοῦ, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον ἔμας, Acci' vertit, Videte cūcti. σωκράτους verò paulo ante dixerat, Σωκράτη δ' ἐκείνας ταῦτα συμφοιτᾷ ὑπὸ Πάτροκλε, Aspice. Et pasl. ex Apoll. epist. citatur θεᾶσθαι τὸν ἥλιον, Videri à me. AT Θεᾶ verbū est apud Themist. 92. pro Videas, Videre licet 41, θεᾶ δὲ καὶ ἑπόνων ἀπαύστων, Vide. Bud.

A

B

C

D

E

Θέαμα, ατος, τὸ, Spectaculū. Res ipsa quā spectamus. Soph. Ὦ τῆς ἁπάντων δὲ θεαμάτων ἐμοὶ λυπρῶν, tristissimū mihi spectaculū, Res omniū quas viderim tristissima. Luc. οἷόν τι θέαμα πᾶσι Σκύθαις. Et apud eundē, ἀνεγνῶς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα. Item apud eundē ὁ μὲν ἀπὸ τῶν θεάμα. Et cōtrà Xen. τὸ πάντων κάλλιστον θέαμα τῶν ἀνθρώπων ἐστί, nō vidisti rem omniū iucundissimā, spectaculū omniū iucundissimū. Idem Symp. ἐπὶ τοῦ θεάματος ἐν τῷ ἐμῷ ἀστεῖον ἔδοξε. Plutarch. πολλὰ καὶ καλὰ θέαματα καὶ ἀκούσματα. Herodian. θεάματα & ἀκούσματα similiter copulat. Dicitur & θέαμα πιθέσθαι τινί. Plut. φύσει καὶ θαυμαστὸν ἀνθρώπῳ καὶ θέαμα καὶ μάθημα, θέαμα πιθέσθαι πολυειδέστατον, habere loco spectaculi.

F

G

C. Ἀθέαμων, Qui non spectat Syn. De insomn. ὀνείρων ἀθέαμονες εἰσί, Somniorum spectatores non esse, hoc est Nō videre somnia.

C. Φιλοθεάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Spectaculorū amās, Spectaculorū seu spectādi cupidus, Qui spectaculis gaudet. quo modo à Greg. vsurpari docet B. Vel Visendarū rerū cupidus, Inspector, vt idē B. interpr. Plut. De def. or. φιλοθεάμων καὶ φιλομαθής, visendi & discēdi cupidus. Luc. in Herodot. ἐν συνεσπουδάκει, ἀλλ' ἢ μᾶλλον φιλοθεάμων. Athen. δεῖ δὲ δοῦναι τοῖς φιλοθεάμοσι, καὶ καταπῦσαι τὴν ἐπιθυμίαν, cupiditati rerum inspiciendarum.

H

Θεαμών, ονος, ὁ καὶ ἡ, Spectator, Cōtemplator, θεατής, θεωρητής, Suid.

Θεατής, οῦ, ὁ, Spectator. Thuc. l. 3, θεαταὶ μὲν τῶν λόγων γιγνέσθε, ἀκροαταὶ δὲ τῶν ἔργων. Luc. Herod. οὐ θεατὴν ἀλλ' ἀγωνιστὴν ὑμῖν παρέχω ἐμαυτόν.

I

Θεαστής, οῦ, ὁ, Spectabilis, Spectandus, Visendus. ὁρατός, θεωρητός. ὀκτατός. Hesych.

C. Ἀθέατος, ον, ὁ καὶ ἡ, Inuisus, i. Non visus. vel Qui videri spectarive nequit. Luc. ὅστις δὲ Ἰνδοὶ ἀθέατοι τοῖς ἄλλοις, auis apud Indos aliis non spectata, seu visa. Idem Nigr. αὐτοὶ ἐν τῷ ὕδατι τὰς ὄψεις τῶν θεωμένων πυκνοὺς, μηδ' ἀθέατοι αὐτῶν μηδὲ ἀμάρτυροι τὴν ὀδὸν ἀμοιβαῖαι καταλιπεῖν, Non spectatam & intestatam relinquere. Plut. De puer. educ. μηδενὸς μηδὲν ἄλλο ἢ τὴν καταφορὰν ἐν κυκλίοις παρεῖναι μόνον μὴ τι ἀκούειν μὴν ἀθέατον ἐᾶν εἶναι, Nihil permittere quod non audiat ac videat seu cognoscat, Nihil non auditum & non visum præterire. Sic ἀθέατον κλέπτειν ἐστὶ κόλπῳ, in sinu abditum seruans, ne videri posset. Item Non visendus, Non inspectandus. Phocyl. ἀνὴρ ἀθέατος δεξιὸς ἐν λόγοις. Plut. Numa. ἀθέατος τοῖς ἄλλοις ἱερά, Sacra quæ aliis videre non licet. ¶ Actiuè etiam capitur pro Qui non vidit seu spectauit. Xen. οὐ πάντων νῦν θέαμα ἀθέατος εἶ. Non vidisti rē omniū spectatu iucundissimū. Luc. in Scytha. μὴ μοι τοῦδε ἀθέατον ἀπόφοιτον, Ne permittas vt his nondū spectatis redeundum mihi sit, Vt mihi hac nondū cōtemplato reuertendum sit. Idem in Nigr. ἄγνοιαν, ὦ ἐκ δεσμῶν ἀπίρατος ὁ πολύσπας, ἀθέατος ὁδῆς ἀληθείας, Qui veritatem non perspexit & cognouit.

C. Ἀξιοθέατος, ον, ὁ καὶ ἡ Spectatu dignus, Dignus qui visatur. Herodiā. lib. 1. de Commodo, ὡς δὲ τῷ τῆς κλίνης ἀκμῇ καὶ τῷ εἴδει τῷ ἀξιοθέατος.

C. Δυσθέατος, ον, ὁ καὶ ἡ, Inuisus, Infelix aspectu. Soph. τὸ δυσθέατον ἔμμα, O dirum spectaculum. Idem quod ἀπόθεατος θέαμα apud Lucianum.

Θεατεία, ας, ἡ, Spectatrix. Poll. l. 4.

Θεατός, ή, ὄν, Spectatio. Xenoph. Hel. l. 6. ἀξία ἐγένετο θέας καὶ θεατοῦ, Visu digna. Sic apud Eurip. τὰ θεᾶς ἄξια θεατά. Spectatu seu aspectu decor'. Et actiua signif. apud Xen. τὴν θέαν τῶν ἀγχιστέων, Spectatione sui, seu spectādo sese. Idē Symp. τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τῷ κεφαλῇ κεῖται ἀγαθὴ θέαν, Spectatū seu ad spectandū dumit. Plut. De def. orac. τοῦ δ' αὖ πρὸς ἑστίας καὶ θέας ἕνεκα, πωπὴ τὸ θεατὸν ἐς, Sese autem cognoscendi visendique causa imperatore mittēte nauigasse. Synes. ep. 5, ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἀθέατος ἐθαυμάσθη ἀπὸ τῆς κακίας, Auditu & visu seu spectatione. ¶ Θέα interdū pro spectatione ludorū. Herod. ἐπὶ τὴν τῶν ἀγῶνων θέαν ἡμέρας, Dies spectationis ludorū, Quibus ludos populus spectare solet. Et θέαν ἔχειν apud Libā. in arg. 1 Olynth. ἔχει τὴν θέαν ἐπὶ δύο τάλαντα, Duos dare obolos vt spectare ludos possit. Item in vl. θέαν πιστῶν, Speculatus. ¶ Θέα dicitur etiā idipsum quod spectatur seu videtur, idē quod θέαμα. Epict. πᾶσαν θέαν ὁ κόσμος, quicquid vides, imitaris. Philo De vita M. l. 3, θέαν ἐνεποιεῖτο ἀόρατος. Netamdū spectaculum cernētes, seu Rem quā videre non licet. Vt verò spectacula apud Lat. crebrò pro ludis qui spectātur, ponūtur, sic etiā θέα. Plut. Cæs. μετὰ δὲ τὴν θέαν ἐδόκει τὴν ὄψιν ἀπολαμβάνειν ἐπάνω τῶν θεάτρων καὶ θέας, epulo & spectaculis. Herod. lib. 1, δῆμος θέας ἐπιθυμεῖν. Publica spectacula edidit. Et l. 3. τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων ὁ Πεισιστρατίδης, καὶ θέας πολλὰς ἐποιήσατο, & spectacula seu ludos pro victoria. Et l. 2 ἐορτὰς καὶ θέας ἐποιήσαντο, Feriis & spectaculis seu ludis dedicūt. Item apud Plut. Camillo. πολλὰς θέας.

C. Ἀπὸ θεάομαι. De spectio. Ex alto spectio, Vel Attētè seu intentis oculis inspecto.

C. Διαθεάομαι, Dispicio. Considero. v. l.

C. Ἐπανθεάομαι, Specto. v. l.

C. Κατὰθεάομαι, Respicio, Suspicio. Philo Demūdo, ὁ μὲν ἀνὴρ ἀεὶ κατὰθεᾶται, ἵνα τὸν οὐρανὸν καταθεᾶται, vt cælum respiceret.

C. Παραθεάομαι, Altrinsecus spectando cōfero. Plato epist. αὐτὰ τὰ θαύματα ὥσπερ τὰ τῶν ἄλλων, Ea cōparans cū iis quæ ab aliis traduntur.

C. Συνθεάομαι, Cōspicor. Polyb. lib. 16, ἐν τοῖς λέμβοις συνθεασάμενοι πολλὴν ἐκπομπὴν καὶ Καρχηδόνιοι. HINC Συνθεατής, Qui simul spectat, Spectationis socius seu consors. ET Συνθεατεία, Quæ simul spectat. Poll. ex Aristophane.

¶ Θέατρον, ου, τὸ, Theatrū, Locus in quo diebus festis ludi spectantur, interdum etiam orationes audiuntur. Demosth. ὡς ὁ ἐπιτιθεὶς τὸ θέατρον, ὃ πόλεμε συμπεπλεγμένον οἶδεν ὅτι τὸν ἀγῶνα. Isocr. Panath. εἰσφέρειν εἰς τὸ θέατρον. Plutar. Apophth. τὸ θέατρον αὐτῷ τῷ θορύβῳ. Athen. l. 5. αὐχμῶντα δὲ τὰ γυμνάσια, τὸ θέατρον ἀνεκλείετο, ἀφωνία δὲ τὰ δικαστήρια. Ponitur interdū pro ipso spectaculo. 1 Cor. 4, v. 9, θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις.

spectaculum facti sumus mundo. Quo sensu θεατρίζεσθαι inferius accipitur.

C. Θεατριδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Theatri formā habens, Qui theatralis formæ est. Diod. Sic.

C. Θεατροκρατία, ας, ἡ, Theatralis potestas. Plato De leg.

C. Θεατρομανέω, ῶ, Insano theatri amore teneor. Philo De vita Mos. lib. 3, ὁ γὰρ ὄχλος τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὡς ἔνιοι, γέλωσιν ἢ παιδιᾶς, ἢ μίμων ἢ ὀρχήσεων ὅσπερ εἰζεσι, τοῖς ἀκηράσιοις καὶ δι' ἡδονὴν θεατρομανοῦσιν, qui theatrorum insano amore tenentur.

A

C. Θεατροπώλης, ου, ὁ, Qui ex locandis theatris quæstum facit. ὁ θέαν ἐπορμισθῶν. Poll. ex Aristoph.

B

C. Θεατροπτία, ας, ἡ, Theatralis spectatio. Synesius epist. 54, οὐδὲ θεατροπτίας ἐπιθέμενος, οὐδὲ διδασκαλεῖον ὠιδῆς, nec theatrales spectationes seu theatri celebritatem sequutus sum.

C. Θεατρώνης, ου, ὁ, Theatri magister, Qui theatrum conduxit, seu ὁ διοικητὴς τοῦ θεάτρου. Theophr. ὥσπερ αὐτοσχεδιάζοντες οἱ θεατρῶναι,

C. Ἀμφιθέατρον, ου, τὸ, Amphitheatrum, Theatrum non hemicycli forma constructum, sed rotundū, ita vt vndiquaque spectari possit.

C

Θεατρικός, ὄν, ὁ, Theatricus, Theatralis. Aristot. Polit. θεατρικὴ μουσική, Theatralis musica. Plut. Alex. ὥσπερ θαυμαστὴν καὶ θεατρικὴν τινὰ ὄψιν εἶναι, τοῦ μὲν ἀναγινώσκοντος, τοῦ δὲ πίνοντος. ¶ Item Ostentatorius, Ad ostentationem compositus: vt θεατρικὴ καὶ τραγῳδοποιὸς λέξις apud Plut. De educand. puer. Dictio quæ theatricam pompam magis decet, & tragicum aliquid redolet: cui postea opponit τὴν συμπροσλογίαν τῆς λέξεως καὶ τὴν πίνωσιν: synonyma autem vtriusque ponit, πολυθρύλητον & ἰσχνόν. Idem in Polit. præcept. vult τὸν λόγον τοῦ πολιτικοῦ esse neque νεανικὸν καὶ θεατρικόν, ὥσπερ παγκυελίζοντος καὶ στεφανοπλοκοῦντος ἐξ ἀπαλῶν καὶ ἀνθηρῶν ὀνομάτων, nec item ἑλλυχνίον ὄζειν καὶ σοφιστικὴν τερατείαν.

D

E

VNDE Θεατρικῶς, Theatraliter, Ita vt in theatris fieri solet. Item Ostentatoriè, Compositè ad ostentationem. Greg. ταῦτα μουσικῶς, ὁπόσα θεατρικῶς. Pro eodem à Plut. poni θεατρικῶς, ὅσπερ εἰκῇ κῶς, παγκυελικῶς, annotat B.

Θεατρῖον, ου, τὸ, Theatrum. idem quod θέατρον. Suid.

Θεατρίζω, F. ίσω, In theatro recito vel ago comœdiam aut fabulam. Quo accipi modo apud Suid. in σκίων tradit B. vbi de ὀρχήστρα loquēs, dicit esse πόπον ἐκ σανίδων ἔχον τὰ ἔδαφος, ἐφ' ᾧ θεατρίζουσιν οἱ μίμοι. Eidem B. θεατρίζω est Edo in theatro, Ostento. Greg. in Macc. 89. Idē in Epitaph. fr. de fucatis mulieribus, αἱ ἀπὸ δόσεως τὴν κάλλος οἰκείου, πρὸς τὴν χρόαν τὰ καταφυσῶσι, καὶ εἴσι πως (ὡς ἂν εἴποιμι) κοσμίως θεατριζόμεναι (in theatro specimē sui præbentes, vel, In theatrum traductæ) δι' εὐσημοσύνου ἀσχήμονες. Idem de pauone caudam rotante loquens, θεατρίζει τὸ κάλλος πῖς ἐρασσῶς μετὰ σεβαρῶ βαδίσματος, ostētat, seu in theatricā ostentationē conformat. Item in malā partē, pro Traduco, seu In theatrū omnibus spectādum produco. Greg. πρὸς πόνον θέας ἀγρᾶς, ἐαυτὸν ὅσπερ θεατρίζων. Sic in ep. ad Hebr. c. 10, ὀνειδισμοῖς τε καὶ θλίψεσι θεατριζόμενοι, in theatrum estis producti: seu θέατρον ἐγένετο τοῖς, vt loquitur Paul. 1 Cor. 4. quod & verbo παραδειγματίζειν declaratur. Dicitur. n. hoc de iis qui ignominiæ causa palam in plenum theatrum producebātur. Quo modo accipitur apud Salust. Ostētui esse, & apud Tacitum, Ostentui mittere.

F

G

C. Ἐκθεατρίζω, Per theatrum traduco, vt B. interpr. apud Polyb. l. 3, p. 58, ἔμελλον εἰς ταῦτα καταστρατοπεδεύσαντες, ὥσπερ ἐν θέατρῳ, οἱ Καρχηδόνιοι καταπλήξειν μὲν τοὺς πολεμίους, τὸν δὲ πάντας ἐκθεατρίζειν τοῖς πολεμίοις φυγομαχοῦντας. Suidas apud eundem Polyb. exponit ἐξελεγχεῖν in his qui ab eo in θεατρίζω citātur locis, οἱ δὲ πολλοὶ τὰ μὲν ἔργα τῶν ἀτυχούντων καὶ πειρώντων μιμεῖσθαι, τὰ δὲ πάρεργα ζηλοῦσιν, ἐκθεατρίζουσι τὴν ἑαυτῶν ἀκρισίαν, arguūt, & velut omnibus in theatro spectādam exhibent. Itē, καὶ μόνον ἑαυτοὺς ἐξεθεάτισαν ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα κατέστρεψαν. Exponitur ab eodē Suida etiā ἐκπομπεύω, & Explodo, Exigo, à Bud. cui sic accipi videtur apud Athenæū l. 11, de Protagora Platonis, πρὸς τὴν καταφρόνησιν ἔχειν πολλῶν ποιητῶν καὶ σοφῶν αἱρεσιν, ἐκθεατριζόμενον ἔχει καὶ τὸν Καλλίου βίον μᾶλλον τῶν Εὐπόλιδος κολάκων.

H

A Θεατρίδιον, ου, τὸ, Paruum theatrum, Theatrum minusculum. Vitruu. lib. 7, cap 5, Quum Apaturius Alabandeus eleganti manu finxisset scenam in minusculo theatro quod ὀκκλησιαστήριον apud eos vocatur. Varro lib. 3, c. 5, Inter has & exteriores gradatim sunt structa, vt θεατρίδιον auium, mutulis crebris in omnibus columnis impositis, sedilia auium.

¶ Θεάω ET Θεάομαι, Admiror, Cum admiratione specto. θεάω, θαυμάζω, inquit Suid. Est autem Ionicum. VNDE Θέημα, Miraculū, Quod cum admiratione spectamus. Ionicè pro θαῦμα, seu θάημα Doricè. SIC Θεήμων Ionicum est pro θεώμων, Spectator, Epigr. A QVO Θεημοσύνη, ης, ἡ, Speculatio, Cōtemplatio, Spectatio. Epigr. ¶ Item Diuinitas. v. lex. ex Epigr. SIC ET Θεητής, οῦ, ὁ, pro θεατής, itidem Spectator. ET Θεητός, idem quod θεατός. VNDE Ἀξιοθέητος apud Herodot. pro ἀξιοθέατος. SED ET Θάεο, ITEM Θάεσαι reperitur pro θεῶ & θέασαι, Aspice, Vide. Dorica autem ea sunt. Θάεο, est in 4 l. Epigr. At θάεσαι aliquoties apud Theocritum habetur. A QVO Θάημα, Spectaculum vel Miraculū, θαῦμα. B. ex Theocrito. ET Θαητός, οῦ, ὁ, Spectabilis, Cū admiratione spectādus, seu Præ admiratione spectandus, Mirandus.

B

¶ Θέομαι, Admiror spectando. B. Cū admiratione specto. Est autem vocabulum Ionicum. Od. ε, Θηήσαιτο ἰδὼν, καὶ περφθείη φρένας ἦσιν. Ibidem, ἐπειδὴ πάντα ἐθηήσατο θυμῷ, postquam omnia cum admiratione contemplatus est. Od. τ, Ἦ μὴν πολλά γ' ἀοιδὸς ἐθηήσατο μυθήσασθαι. Il. η, Θηεῦτο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν. Herodot. ἐθηεῖτο πόντον, spectabat pōtum cum admiratione, Pontum contemplabatur admirabundus. VNDE Θηητός, οῦ, ὁ, Cum admiratione spectandus aut contemplandus, Spectabilis, Admirabilis. Hesiod. δάφνης ἐριθηλέος ὄζον Δρέψασθαι θηητόν. spectabilem, egregium. ET Θηητήρ, ῆρος, ὁ, Qui cum admiratione spectat, Od. φ, Ἦ τις θηητὴρ καὶ ὀπιπευστὴς ἔπλετο πάντων. i. admirator, qui quum eos vidisset, admiratūsque esset, furatus est. θαυμαστικὸς πάντων, Eust. ET Θηήτωρ, ορος, ὁ, pro eodem, Nonn.

C

D

E

Θ E Ω P E Ω, ῶ, F. ήσω, Specto, Cōtēplor, Inspicio. Et Θεωρεῦμαι, Spector, Inspicior. Aristot. in Probl. διὰ τί οἱ ἀσύμμετροι παρ' ἀλλήλους θεωρούμενοι. Sæpe autem ad animū refertur, sicut & Cōtemplor apud Latinos. θεωρῶ τοῦδε τύπου, Aristot. in Polit. Ab eodem θεωρεῖν pro ζητεῖν alicubi accipi tradit Alex. At Plut. eadem constructione dixit τὰ ἀεὶ τῶν ἄστρων θεωρούμενα, quod B. vertit, Quæ de astrorum ratione cōprehensa sunt à philosophis. Redditur etiam Perspicio, Perpendo. Demosth. Olynth. 1, ἄρα γε λογίζεταί τις ὑμῶν καὶ θεωρεῖ τὴν ὅσον &c. Interdum verò pro Æstimo, vt apud Æsch.

F

Θεωρῶ, Ludos specto, vel celebro. Pla. Luc. autem θεωρεῖν & θεᾶσθαι hac in signif. dixit, vno eodémque in loco. Vide in Θεάομαι. Interdum verò θεωρῶ est Ludos spectatum venio. Thuc. 3, ξυνέπεμψαν καὶ τινὰς καὶ τῶν ἀστῶν θεωρόν, ὡς περὶ τοῦ ἐς τὰ Ἐφέσια Ἴωνες. Aristoph. Vesp. Ἐγὼ δὲ πέθεωρηκα πώποτ' οὐδαμοῦ, Πλὴν ἐς Πάρον, nusquam ad spectandos ludos profectus sum. ¶ Item Θεωρῶ, Oraculum consulo. Plato in epist. σὺ δὴ καὶ τὸν θεόν, ὡς ἔοικε, οἱ τῶν θεωρούντων, ὥσπερ τοῖς ἐν Δελφοῖς. Sic Bud. interpret. in hoc Thucydidis loco, l. 5, pag. 171, ἐπὶ μὲν τὸν ἱερὸν τῶν κοινῶν, θύειν καὶ ἱέναι καὶ μαντεύεσθαι καὶ θεωρεῖν κατὰ πάτρια τὸν βουλόμενον. vbi tamen schol. exponit θεωροὺς πέμπειν. Existimo autem à θεωρὸς deduci hoc θεωῶ, nō contrà, si modò vera est etymologia quam tradit Poll. de qua dicetur in Θεωρὸς post Θεός.

G

Θεώρημα, ατος, τὸ, Spectaculum, vt B. apud Athen. vertit. ¶ Sed θεώρημα multo frequentius appellatur, Quod cōtemplamur, seu speculamur. Quod cōmentamur. Θεωρήματα, (inquit B.) sunt Speculamēta disciplinarum, & veluti commentationes. Cic. De fato, Si est diuinatio, quibusnam à præceptis artis proficiscitur? præcepta appello quæ dicuntur Græcè θεωρήματα. Ibidē, Sūt astrologorū θεωρήματα: vt verbi causa, siquis oriēte canicula natus sit, in mari non morietur. Sed percepta etiā & perceptis his in locis legitur. Apud Hermog. θεώρημα τεχνικόν, B. vertit Præceptū artis, vel quod ars tradit. Idē

H

scribit esse θεώρημα apud Euclidem quæ propositiones vulgò dicuntur. Sunt qui ex Proclo ita θεώρημα distinguant ἀπὸ τοῦ θεβλήματος, vt θεβλημα sit q̃ proponit aliquid inuentendum aut describendum, aut cõminiscendum: θεώρημα autem docet, & astruat quæ natura subiectis inesse comparatum est. Vide de hac voce Alexandrum in Topic. pag. 40 & 41. Et θεωρημα γνωστικὸν, apud Themistium libro 3 De anima. At quod Cicero ad Att. dicit θεωρημα καθολικὸν, Budæ[o] ait esse quod vulgò dicitur Regula generalis. HINC

B Θεωρηματικός: vt θεωρηματικοὶ philosophi, Theorematis vtentes. Bud.

Θεώρησις, εως, ἡ, Contemplatio, Speculatio.

Θεωρητός, ός, ό, Spectabilis, Aspectabilis. ET Ἀθεώρητος, contr. Non spectabilis, Sub aspectum nõ cadens. vt ab Aristotele De mũdo dicitur Deus πάντων θνητῶν τοῦς ἀθεώρητος. VNDE Θεωρητῶς. ET Ἀθεωρήτως, q.d. Spectabiliter, & Non spectabiliter, aut Visibiliter & Inuisibiliter. vt apud Gregoriũ, opponentem duo hæc adverbia θεωρητῶς & παντελῶς, duob' istis, ἀπτωτως & ἀθεωρήτως. Sed ad animum sæpius referuntur: dicitúrque θεωρητὸς, Sub contemplationem cadens, In contemplatione positus seu versans, Quem contemplatione assequi possumus & quasi dicas, Contemplabilis. Exponitur & Perceptibilis, item Comprehensibilis. (quorum neutrum Latinum est) additur autem interdum λογῳ, item δόξῃ. dicitur enim aliquid esse λόγῳ θεωρητὸν, item δόξῃ θεωρητόν. In qua etiam signif. τὸ θεωρητὸς opponitur ἀθεώρητος. In v.l affertur etiam ἀθεώρητος ἥλιος τῆς περὶ τὸν οὐρανὸν θεωρίας, pro Imperite rerum cælestium studium attigit. ET Ἀθεωρητὶ aliud aduerb. pro Sine contemplatione. ITEM Δυσθεώρητος, Cuius difficilis est contemplatio, Contemplatu difficilis. ET Εὐθεώρητος, contr. Cuius facilis est contemplatio.

Θεωρητικός, Contemplatiuus. 1. Contemplationi deditus, seu addictus. Greg. τὸν ἄγαν θεωρητικὸν τῷ πράκτικῷ. Plutarch. De lib. instit. dicit esse τρεῖς βίους, id est tres vitas, seu tria vitæ genera: videlicet πρακτικὸν, & θεωρητικὸν, & ἀπολαυστικὸν. vbi contemplatiuam vitam vertere E possumus, vt contemplatiuam & actiuam philosophiã dixit Seneca. Legitur autem & apud Aristot. θεωρητικὸς βίος. ‖ Item θεωρητικοὶ λόγοι, Plut. Theoretica disputatio, Ea quæ appellantur θεωρήματα cõtinens: quæ sunt veritatis inuestigatio. B.

Θεωρητήριον, ου, τὸ. Locus spectandis ludis. B. ex Plut. θεωρητήρια ὀνομάζουσιν τὴν ἀγορᾶ.

Θεωρία, ας, ἡ, Contemplatio, Commentatio, Meditatio. Plut. De psychog. αἰκλυοῦσα θεωρίας ἕνεκα τῶν ὁσιῶν αὐτῆς. vbi exponitur Commentationis gratia. Bud. putat F meditationem esse θεωρίαν seu πρᾶξιν, in hoc Cic. loco, in Tusc. Nihil est enim quod tam obtundat eleuetque ægritudinem quàm meditatio conditionis humanæ. Idem θωρία exponit Inspectio, pro speculatione, ex Quintiliano. Propriè tamẽ θωρίας esse ait rerum diuinarum inspectionem & spectaculum, & apud Areopag. Spiritalis sensus contemplationem. Obseruandum est autem θωρία non esse à Θωρῶ, SED à Θωρὸς, quod Platoni est Spectator, Contemplator. G

Θωρέω, ῶ. Attentè contemplor, Diligenter considero. nam αἰαθέω hic est epitaticum, eadem ratione qua in αἰαθῶ. Ideóque αἰαθεῶ non simpliciter expono Contemplor. A Diodoro Siculo lib. 12, p. 297 meæ edic. opponũtur οὐ δόξῃ πολλῇ θεωρεῦσιν & αἰαθεωρεῦσιν.

Αἰαθεώρησις, εως, ἡ, Diligens consideratio. Suidas hunc locum citat in quo habetur ista vox, μεγάλης δὲ οὔσης κρίσιν ὑπολαμβάνεσθαι αἰαθεώρησιν, μόνοι τινὲς φαίνεται ὁ αὐτὸς, ὅμως τὸ πάντων τῶν νοουμένων πίστεσι πρὸς ἡμᾶς δεῖν. Vt autẽ hic habes μεγάλης αἰαθεωρήσεως, ita & apud Cic. magnã H αἰαθεώρησιν, in epist. ad Att. O mirificum meum Dolabellã. iam. n. meum dicam. magnam αἰαθεώρησιν res habent. & in sequẽte epistola, O Dolabellæ nostri magnã ἀειστίαν. quanta est αἰαθεώρησις.

C. ΑΠΟθωρέω, ῶ, Contemplor, Perspicio, Obtueor, vt in speculo faciem. Budæus ex Plutarcho. In vulgatis lexicis exponitur Longè prospicio, Item Diligenter animaduerto.

C. ΠΑΡΑθωρέω, ῶ, q.d. Iuxta, specto, seu contemplor. Vnũ alteri admotum contemplor & inspicio. vnde pro Cõparo ponitur Xenoph. ἀνθρώπους τοὺς ἄλλους θεραπευτὰς ἐμαυτῷ παραθωρῶν, οὕτω δὴ πάνυ καὶ θεραπευτικὸς γιγνόμην. id est (inquit Bud.) Me comparãs aliis, Me ad obseruationem aliorũ examinans. Luc. θεραθωρῶν σε Μίκων. Idem, ἀλλ' ἴω μὴ ὑμᾶς Πολυδάμαντα Γλαύκῳ θεραθωρῶν τῷ μὴ. Idem, ἐστὶ δὲ ἡ φιλοσοφία θεωμένη, θεραθωρῶν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, καὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἀρετὴν καὶ κακίαν. Eadem signif. θεραθωρῶν θεωρῶν. ‖ Παραθωρῶ, pro Obiter cõmentor, vt B. exponit in hoc Gregorii loco, ἵνα τὴν θεωρίαν μικρὸν.

Παραθωρῶ. Despicio Aspernor. Act. apost. cap. 6, in principio, ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν. Sic & Hesychius παραθωρῶν exponit καταφρονῶν. Existimo autem non aliunde quàm ex loco illo sumpsisse Hesychium hoc παραθωρῶν. Rarissimam certè esse hãc significationem, & in ea præpositionem παρὰ idem quod in θεραθωρῶν sonare existimo.

C. ΠΡΟθωρέω, ῶ, q.d. Præcontemplor, vel Prius commẽtor. ET Προθωρία, q.d. Præcommentatio, seu Præmeditatio. Ita vocatur in declamationibus, quod vnicuique tanquam argumentum præfigitur.

¶ Θεαρεύω, in vulg. lex. itidem Specto. ET Ἀθέωρεύστος, ibidem (tanquam ab ἀθεωρεύω) Recognitio. sed sine vllo testimonio.

¶ AT Θωρὸς, in altera significatione, itẽ Θωρεύς, Θωρευκὸς, vide post Θωρ.

D Θαυμάζω, F. ασω & ασομαι, Miror, Admiror, Admiratione habeo. Homerus Odyss. π. θαυμάζων θεώμενος & ἀγασσάμενος iungit, habentia accusatiuum personæ, sicut Odyss. α. Τηλεμάχου θαυμάζοι ὁ θαυμαστὸς ἀγορεύων. & Iliad. ω. θαυμάζ' Ἀλκίνοε, θαυμαστὸν μὲν ἔπος τό. At cũ accus. rei, Odyss. ε. Ἀλλὰ τὸν θαυμάζοιμι θεὸν τόδε &c. Idẽ Od. τ. addidit particulam ὡς, exponens rem ipsam quæ admirationem mouebat, τὸν δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες, ὡς ἐν μεγάροισι θεὸν ἐλεύσεσθ' ἀπαντα, &c. Idem Il. β. iunxit cum ὅ sequente verbo ἐπιχῆρι. Ἡμεῖς δ' ἔπος θαυμάζομεν ὅν τε ἐπιχῆρι. Existimo autem in illo ex Iliad. a loco, accus. personæ in nominatiuum posse resolui, immutata orationis structura atque adeo θαυμάζ' Ἀχιλῆα δαὸς ἐστὶ, perinde esse ac si dixisset θαυμάζει δαὸς ἐστὶν Ἀχιλλεὺς &c. In soluta oratione & has & alias præterea constructiones habet. Plut. De aud. ὁ γὰρ ποίησις ἐφησεν αὐτὸ τοῦτο χρῆναι θαυμάζειν. Luc. in Tim. θαυμάζει πάντα τὰ μαστά (quãquã autẽ dicimur θαυμάζειν rem quam improbamus: quo dixit modo Demosth. θαυμάζω τοῦτο. & cũ personæ etiã genit. apponi, videbis infrà.) Cum accus. sequente ὅτι, Plato Pol. 1, πάνυ ἔθαυμαστε, εἰ οἰόμενοι καὶ σοφίας πέρι τῶν ἀξίων τῶν ἀξίων. Sed frequentius iungitur illi particulæ, non præcedente accus. vt apud eundem Platonem ibidem, οὐκ ἂν θαυμάσαιμι εἰ μὴ σκοπὸς ἀφικοίμεθα &c. Isocr. de Pace, ὥσπερ ἄξιον θαυμάζειν εἰ πλῆ &c. (Interdũ etiam additur huic particulæ altera videlicet μὴ, dicitúrque θαυμάζω εἰ μὴ, vt Lat. Miror ni & Mirum ni) Aliquando autem sequẽtem habet particulam ὅπως & quidem interdum præcedente accus. vt apud Philonem, πάνυ θαυμάζω ὅπως δίκαιον ἡγήσασθαι ἐκ τῆς ἐνεστώσης ἐξουσίας. Iungitur, & cum ὅπως ὅτι. Luc. in Cauc. θαυμάζω σε ὅπως ἥλιον καὶ τὴν ἡλιον κατεπλάγητε αὐτοῦ. Miror quomodo nõ prohibueritis. Nonnunquã etiã (nec raro) subiungitur ὅτι huic verbo, pro eo quo Lat. dicitur Miror quod: atq; ita Isocr. inter alios vtitur, sic exordiens orationẽ quæ πρὸς Δάμωνα inscribitur, ἔστιν ὅτε ἐμαυτῷ θαυμάζειν ὅτι (&c.) πεπείσθαι πεποίημαι μεταβολὴν. Thucyd. verò ὡς ei subiũxit, eadẽ signif. lib. 1, καὶ θαυμάζω εἰ οὐδὲ τοῦτο παρῆν, sequex

οὐδέν. Gregorius, ὡς τὸ θαύματος, O rem miram. θαῦμα πιοῦμαι, Rem miram esse puto, seu miraculum, vel Mirandum esse puto, apud Pausaniam. Et cum infinitiuo apud Homerum non semel, quum dicit θαῦμα ἰδέσθαι. Hesiodus autem non solùm θαῦμα ἰδέσθαι, sed etiam θαῦμα ἰδεῖν dicit. Sic θαῦμα ἀκοῦσαι, auditu mirũ, apud Plat. ‖ Cic. θαύματα vertit Portenta apud Demosth. vt videbis p. 138 mei Cic. lexici.

Θαύματα, Præstigiæ. Xen. Sympos. τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν. VNDE Θαυματοποιός, ET Θαυματουργός, Præstigiator, Circulator, Qui circulatoriis præstigiis vtitur. Demosth. Olynth. 2, πολὺ τῶν θαυματοποιῶν ἀσελγεστέρους ὄντας. Et Ξενοφῶν ὁ θαυματοποιός, Ath. Apud eũdem, θαυματουργοὶ κωμῳδοὶ εἰς ξίφη κυβιστῶσαι. ET Θαυματοποιέω, AC Θαυματουργῶ, Præstigiis vtor, Præstigiatricem artem exerceo. Xenophon Sympos. pag. 521, ἐφ' οὗ ἔμελλε θαυματουργήσειν. nam & ita legitur pro θαυμασιουργήσειν. Sed θαυματοποιῶ, Bud. exponit etiam Præstigiatoris in modum facio, in hoc Luciani loco, καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα θαυματοποιῶν. Item, καὶ νεῦε αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ, δεινὸν τινα καρτερίαν ὑποχρούων. Exponit verò & Præstigiari, quo verbo & Picum vti ait.

ET Θαυματοποιία AC Θαυματουργία, q.d. Præstigiatio, vel Præstigiatoria ars. Item, Figmentum præstigiatorum figmentis simile, Luciano in Zeux. Dixit verò & θαυματοποιίας Isocrates. ‖ SED Θαυματοποιὸς interdum etiam generalius pro Miracula edens. vnde & θαυματοποιοὶ ὄνειροι Lucian. quòd somnia res mirabiles nobis repræsentent. Item θαυματοποιὸς & θαυματουργός, Qui miracula edit, & quidem veré. vnde Christus etiam dicitur θαυματουργεῖν à Damasc. pag. 65. Sed & θαυματουργεῖσθαι dicitur res aliqua quæ cum miraculo fit.

Θαυμαλέος, ᾱ, ὁ, Admirandus. θαυμαστός, Hes. Exponit autẽ & φοβερός.

Θαυμαίνω, poeticè pro θαυμάζω, (vt ab ὄνομα fit ὀνομαίνω) Admiror. vnde Odyss. θ, Φαίηκες οἱ δῶρα θεῶν ἀέθλια θαυμανέοντες. id est θαυμασμοῦ, inquit Eust. qui tamen & aliam expos. affert, videlicet θεασόμενοι.

Θαυμαΐζομαι, Rei admirabilitate obstupefio. ἐκπλήττομαι, Hesych.

C. ΑΤΟ θαυμάζω, Demiror. nam vt θαυμάζω est Miror, sic ἀποθαυμάζω, Demiror. ita videmus De augere in Lat. verbo sicut ἀπὸ in Græco. Æsch. aduersus Timocr. ἀποθαυμάζω δὲ εἰ μὴ πάντες μέμνησθ' ὅπ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, &c. Et cum accusatiuo, ἀποθαυμάζω τὰ λεγόμενα, Vehementer admiror quæ dicuntur, Magnæ admirationi habeo.

C. ΕΠΙ θαυμάζω, Donis honoro, Suidas ex Aristoph. Ego tamen nolim ita simpliciter exponere, sed (ad exprimẽdam vim verbi) hoc aut simili modo, Donis honoro quem admiratione dignum censeo, ac in pretio habeo.

¶ Θωῦτὸς Ionicè pro θαυμαστὸς, Mirabilis. Hesiodus in Aspide, τὰ δὲ δείκηλα θωῦτα ἔργα. vbi tamen θαυματὰ quædam exemplaria habent: quod & à Pindaro vsurpari dixi antea. SIC Θωῦμαστὸν quoque affertur, ET Θωῦμάσιον pro θαυμάσιον ab Eust.

Θ Ε΄ Λ Γ Ω, Fut. ξω, Mulceo, Demulceo, Delinio. Item Pellicio. Homero tamen est simpliciter, Afficio aliquem ita vt impellam quocunque velim, Animi affectum naturalem seu motum aut inclinationem immuto, vel rei alicuius habitum seu statum. Vel breuius, Adigo aliquem vel rem quampiam ad faciendum quod eius naturæ repugnet. Hæc sunt quæ ex Græcis Eust. expositionibus colligere possum, addentis θέλγειν esse dictum quasi ἀπάγειν πρὰ οὗ ἐθέλει, vel ἄγειν εἰς ὃ θέλει ὁ ἐχθρός. Vide & Etymologisten ac Hesychium de etymologia huius verbi. Sunt autem cum alii Homeri loci in quibus hanc dat verbo θέλγω significationem, tũ isti: Iliad. μ, — αὐτὰρ Ἀχαιῶν Θέλγε νόον, Τρωσὶ δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε. Iliad. ο, — τοῖσι δὲ θυμὸν Ἐν στήθεσσιν ἔθελξε· λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς. (vbi exponit etiam ἐξέστησε & μετεποίησεν ἐκ τῆς οἰκείας ἐνεργείας. quod explicari ait sequentibus hisce verbis, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς) Item Iliad. μ, Θέλξας ὅστε φαεινὼ, πέδησε δὲ φαίδιμα γοῦνα. Affert & illud à Circe dictum Vlyssi, Odyss. κ, Θαῦμά μ' ἔχει ὡς οὔπ ποιῶν πάδε φάρμακ' ἐθέλχθης. vbi exponit τῆς κατὰ φύσιν μετέσης. Sed non satis sibi constare videtur hic gramm. in iis quæ de huius verbi significatione tradit, quòd quum vno in loco negasset poni apud Homerum ὕπνῳ ἡδονῆς, sicut apud eius posteros: in alio scribit θέλγειν significare ἐκστῆσαί τινα καὶ μεταθεῖναι τῆς κατὰ φύσιν, aut δεῖσαι φόβῳ, aut δεῖσαι λύπῃ, aut δι' ἡδονῆς, aut ἕτερόν τι πάθος ὑποβαλεῖν. Certè si non aliud, ipsum verbale nomen θελκτήριον prius illud Eust. dictũ refellere existimo. Hesych. non solùm vult esse κηλεῖν & τέρπειν, sed etiam ἀπατᾶν. qui exponit item, εἰς τὸ θέλειν ἄγειν. quod etymum aliquantum à præcedentibus diuersum fuerit. existimo enim eum per εἰς τὸ θέλειν ἄγειν declarare voluisse Indere seu immittere animo voluntatem aliquid faciendi. Quod autem ad ἀπατᾶν attinet, (quæ expositio datur verbo θέλγειν ab Etymol. quoque & Suida) non videtur Homerus hanc significationem inclusisse huic verbo: alioqui enim vacabit δόλῳ quod alicubi ei adiungit. Autor Etymologici inter alia scribit θέλγειν esse σκοπίζειν, vbi Homerus dicit, Ἀχαιῶν θέλγε νόον, & Ἀχαιῶν ὄμματ' ἔθελγε. Suidas itidem θέλγειν cum aliis modis explicat, tum verbo σκοπεῖν. Hactenus de grammaticorum expositionibus: nunc paucis quod de hoc verbo sentio aperiam. Θέλγειν, quum Hom. tribuat Circæ, tribuat item Sirenibus, iisdémque videam à Latinis poetis tribui verbum Mulcere, non video quid obstet quominus θέλγειν Homero quoque esse dicamus Mulcere. Sed nec dubitem θέλγειν alicubi interpretari, Mulcere carmine, seu cantu, quod iisdem nihil aliud est quàm Incantare. Imò verò & verbo Mulcere sine adiectione vti hac in significatione possumus, quum de Medea incantamentis seu carminibus nobilitata dixerit Naso, Quàque feros angues, te quoque mulcet ope. Sed obseruandum est, quibusdam voluptatis illecebris idem effici interdum quod cantu: qua in significatione dixisse existimo Virgilium de Orpheo. Mulcentem tigres, & agentem carmine quercus: quum Horatius dixerit Lenire tigres, quod Virgilius Mulcere tigres: & Sono testudinis, quod ille carmine. (neque enim ibi ad incantamenta referendum est) Atque adeo si verum esset quod datum fuit suprà etymon verbo θέλγω, in eodem Horatii loco huius verbi etymum expressum aut certè adumbratum haberemus: quum de eodem Orpheo ita scribat, Saxa moue re sono testudinis, & prece blanda Ducere quò vellet. Sed & simplicius capitur Mulcere pro Delinire. quam etiam significationem dari verbo θέλγω debere apud Hom. existimo, contra Eustath. qui negat (vt dixi) vsquam apud illum poni ὕπνῳ ἡδονῆς. Nam ἡδονῆς significationem includi verbo θέλγειν apud Homerum, vbi dicit (Odyss. ξ, v. 387) Μήτέ μοι ψεύδεσι, χαρίζεο, μήτέ μ θέλγε. & Odyss. σ, v. 282, θέλγε δὲ θυμὸν Μειλιχίοις ἐπέεσσι, non video quomodo quis inficiari possit. Imò & quod dicit θέλγειν μειλιχίοις ἐπέεσσι, nihil obstare puto quominus reddatur ex Virgilio, Mulcere dictis. Hoc quidem certè fateor, in illo Homeri loco θέλγειν esse delinientis fraudulenta quadam voluptate, quum subiungatur, — νόος δὲ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. itidémque Od. ξ, μήτέ μ θέλγε, esse perinde acsi diceret, Ne tuis mendaciis vanã mihi voluptatem afferas, vel vanum gaudium. Vel, Ne mendaciis apud me vtaris, dum vis mihi gratificari, & ad voluptatem loqui. vt hic sit θέλγε quod alibi in eadem re dicit μειλίσσεο: Odyss. Γ, v. 96, Μηδέ μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλεαίρων. (Pro his autem dicit Æschylus, -μηδέ μ' οἰκτίσας ξυνθέλπει μύθοις ψευδέσιν. vbi etiam videri possit ad istum Homeri versum allusisse) Ab Eustathio igitur ibi quoque dissentio, exponente θέλγε verbo ἀπάτα. Ab Æschylo p. 53, ἵμερος dicitur θέλγειν Hypermnestram, id est amor erga maritum eam mulcere & delinire, ita vt ad perpetrandam eius cædem adduci nõ possit. Est porro verbum poetarum potius quàm cæterorum scriptorum, qui tamen & ipsi eo aliquando vtuntur. Synesio in lib. De insomn. non semel θέλγεσθαι est Pellici.

Θέλγω est etiam Sopio, κοιμίζω, vt Eustathius ex veterum grammaticorum autoritate exponit in hoc Od. ε loco, de virga Mercurii, — τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, οὓς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει. Sed & ipse Sõn. Il. ξ, de se dicit, Ἦ τοι ἐγὼ μὲν ἔθελξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο Νηδυμος ἀμφιχυθείς. Ad quos respexisse locos Euripidem existimo quum dixit in Oreste, ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον. de qua voce mox dicam. Sed crediderim θέλγειν in illis Homeri locis reddi etiam posse Mulcet, addendo datiuũ Sõno. nam hoc loquendi genus Mulcere somno apud quendam poetam legere me memini. Locus certè Ouidii in promptu est, in quo Somnus mulcere pectora dicitur. ita enim in epist. Leandri ad Heronem, His ego si vidi mulcentem pectora somnum Noctibus. Et Metamorphos. lib. 8, Lenis adhuc somnus placidis Erysichthona pennis Mulcebat. At Virgil. velut πωθάφεται ζῶν hoc loquendi genus, dixit, somno positæ sub nocte silenti Lenibant curas.

C. Παυθελγής, ές, ὁ καὶ ἡ, Omnes demulcens, seu deliniens, Omnes oblectans. ut παυθελγὴς φωνὴ, Nonno. ET Παυθέλκτειρα ἡμιείς, in Epigr. Vitis omnium oblectatrix, seu recreatrix.

C. Θελξίνοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mentem demulcens. ET Θελξίφρων pro eodem, in Epigr.

Θέλγμα, ατος, τὸ, Delinimentum. Ab Hesychio tamen exponitur θαῦμα.

Θελκτήριος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Delinitiuus, Deliniendi seu demulcendi vim habens, Illecebrosus. ἐπῳδὴ θελκτήριος, Plutar. Itẽ θελκτήριον substantiuè, Illecebra, Oblectamentum, apud Hom.

Θέλγητρον, ET Θέλκτρον, Delinimentum, Illecebra, Oblectamentum. Athen. 71, πόθων θέλγητρα, Amorum illecebræ. Eurip. in Oreste, ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, O suaue somni delinimentum, id est O somne suauiter deliniens, seu mulcens. Dici autem somnum mulcere, ostendi paulo anté. Synes. ὕπνου θέλκτρον αὐτᾶσι τοῖς αὐταγνωσκουσι. SED & Θέλκτειος inuenitur, idem signif. quod θελκτήριος. vt θέλκτειος ᾠδὴ in Theophyl. epist.

C. ΚΑΤΑ θέλγω, Demulceo, θέλγω. Vel, Vehementer demulceo, & delinio, in Epigr.

Θ Ε΄ Ο΄ Σ, οῦ, ὁ, Deus. Et Θεός, ἡ, Dea. Apud Hõ. frequẽter plur. θεοί, (& quidẽ plerunq; cum ἀθάνατοι, vel ἀειγενέται), aut αἰὲν ἐόντες, aut ὑπερκύνιοι, aut μάκαρες (vt Lat. Dii, vel Superi, vel Cælestes: interdũ tamẽ & sing. θεός, non de certo quopiam deo, sed pro τὸ θεῖον, cuius nomen Ζάς. Exempla sunt hæc. Od. σ, Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσι. Il. ω, Ὡς γὰρ ἐπικλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι. Od. η, 12, - Ἐλέην δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον. Sic & alibi sæpe vbi de iis loquitur quæ potentia diuina fiunt. Singulari autem vtitur vt in sequentibus locis. Il. ν, Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν, &c. (præcedit autem hic versus, Ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἐλέσθαι, pro quo legitur Il. δ, Ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισι) Od. ξ, Θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει, Ὅ, τί κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλει. δυνάται γὰρ ἅπαντα. Od. γ, Ῥεῖα θεὸς κ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι. Od. θ, -οὐδέκεν ἄλλως Οὐδὲ θεὸς πύξειε. Et Il. τ, Ἀλλὰ τί τῶν ῥέξαιμι; θεὸς δὴ πάντα τελεῖ τᾷ. quod tamen hemistichium non vno modo exponitur. Cæterum quod dixi, θεὸν in his aliisque huiusmodi locis posse etiam significare τὸν Δία, id est Iouem, id mihi verisimile reddunt cum alii loci, tum verò isti: Od. ζ, Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμεται ὄλβον ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν Ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ. Il. α in principio, & Od. λ, v. 297, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. itidémque Il. σ, — τὰ μὲν δὴ τετέλεσται Ἐκ δήθι Διός. (Apud Hes. autem, Διὸς μεγάλου δι' βουλαὶ, & Διὸς μεγάλοιο ἔκπω) Atque adeo quod Διὸς βουλὴ illis in locis appellat Homerus, alibi θεοῦ μοῖραν nominare videtur, vt quum dicit, θεοῦ κατὰ μοῖρ' ἐπέδησεν. Quo ex loco non dubitarim dicere, figuram quæ ἐν διὰ δυοῖν vocatur, esse in hoc versu Il. τ, Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ μοῖρα, καὶ ἠεροφοῖτις Ἐρινύς: vt videlicet sit Ζεὺς καὶ μοῖρα pro Ζεὺς μοῖρα. Quinetiam alicubi obseruasse mihi videor, pro eo quod vno in loco dicatur θεὸς, in altero dici Ζεύς. cuius rei exemplum peti fortasse possit ex Od. ξ. quum enim ab Vlysse dictum esset v. 440, Αὖθ' οὕτως Εὔμαιε φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο Ὡς ἐμοί: respondens illi Eumæus ait, v. 444, — θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει, &c. Quinetiã quum sæpe βροτοὺς seu ἀνθρώπους vel certè ἄνδρας opponere soleat θεοῖς, alicubi illos soli Διὶ opposuit, vt in hoc versu Il. α, Χαίρετε κήρυκες Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν. Et Il. π, Ἀλλ' ἀεί τε Διὸς κρείσσων νόος ἠέπερ ἀνδρῶν. Iã verò & hoc obseruandum est (quo confirmari posse videtur quod scripsi, nimirum per θεὸν intelligi Δία, id est Iouem) hunc poetam quemadmodum dicit, Τρῶας τε καὶ Ἕκτορα, videlicet, κατ' ἐξοχὴν seu κατ' ἐξαίρετον, Hectorem separans à cæteris Troianis (quod imitatus Maro dixit Troas relliquias Danaûm atque immitis Achilli) ita etiam separare Iouem à cæteris diis, cum alibi, tum in his versibus: Il. γ, Ζεῦ πάγ' ἀλεξήσειε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι. Il. σ, Κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν. Quæ in re imitati sunt Homerum vno consensu omnes eius posteri non poetæ tantùm, sed & prosæ scriptores: (præsertim tamen comici poetæ. inter quos videmus Aristophanem suum Plutum ab hoc versu auspicatum esse, Ὦς θρᾶλέον πρᾶγμ' ὅδ' ἐστὶν ὦ Ζεῦ καὶ θεοί) nec solũ in exclamatione, aut in precibus concipiendis, verùm & in obtestatione: vt apud Demosthenem Pro cor. καί μου, πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, μηδὲ μίαν ψυχρότητα καταγνῷ μηδείς. (non ignoro autem, eadẽ in oratione valde commotum eum exclamare, ὦ γῆ καὶ θεοὶ & subiungere paulo pòst, νὴ τὸν Ἡρακλέα καὶ πάντας τοὺς θεούς) Alicubi verò dicit idem Hom. Ζεὺς πρὸς θεῶν, vt paulo pòst docebo. His accedit vsitatissima illa προσφώνησις in votis nuncupandis, Ζεῦ πάτερ, Ζεῦ αἴα, tacito cæterorum deorum nomine. Ne autem ita κατ' ἐξοχὴν discerni Iouem à cæteris diis miremur, faciunt pulchri illi quibus eum ornari videmus tituli cum ab eo tũ à cæteris poetis, sed in præsentia exemplis ex eo atque Hesiodo petitis contentus ero. Ac primum Iouem ipsũ non vocat πατέρα solùm & sine adiectione, (vt dixi vsitatum esse in votis nuncupandis Ζεῦ πάτερ) sed addit etiam ἀνδρῶν τε θεῶν τε: vt cum alibi tũ Il. ο, — μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. quod hemistichium & in aliquot Hesiodi locis extat. & à Virgilio duobus modis eleganter expressum legitur, videlicet, Diuûm pater atque hominum rex: &, O pater, ô hominum diuûmque æterna potestas. Sed alicubi genitiuus hominum omittitur: vt, Aut tu magne pater diuûm misere ère. Et, Sic pater ille deûm faciat, sic altus Apollo. (vbi obseruandum ei addi Apollinem) Sed & Pater omnipotens sæpe ab eo vocitatur. Interdum verò & Pater, adiecto solùm pronomine Ipse. vt quum scribit, Ipse pater, media nimborum in nocte, corusca Fulmina molitur dextra. Item, Ipse Pater Danais animos viresque secundas Sufficit. Quam tamen Patris appellationem latius etiam extendisse mihi videntur Latini poetæ quàm Græci. legimus enim apud eundem quoq; Maronem, Pater Lenæe, Pater Neptune, Tybri pater, &c. Vbi hoc saltẽ est discriminis, quòd vnicuique illorum non tribuitur patris appellatio, nisi adiecto eius nomine, quum Iupiter sine hac adiectione Pater vocetur, sed addito (vt dictum est) genit. Diuûm, aut Diuûm atque hominũ: vel certè pronomine Ipse, emphaticè posito. Alicubi tamen, ita poscente versu, Saturnius pater dixit idem Maro. Obseruandum est porro vt à Virgilio nuncupatur diuûm quidem pater, hominum verò rex, sic & regem diuûm ab Hesiodo appellari, id est σήμαν πρὸς θεῶν, & βασιλῆα θεῶν. Sed & Altitonans & Altisonans apud Latinos poetas (ac præsertim antiquiores) horum Græcorum locum obtinent, ὑψιβρεμέτης & ἐυβρεμέτης, & ἐυβρόντων, & βαρύκτυπος, & τερπικέραυνος: item ἀστεροπητής. Iam verò & à sede quam incolit celebrari illum ab vtrisque videmus. eam enim appellari à Græcis poetis ὑψόθεν δώματα, & χαλκοβατὴς δῶ, & μακρὸν ὄλυμπον. necnon ab hoc nomen ei datum esse, videlicet ὀλύμπιος. (nam alicubi sine adiectione etiam ponitur ὀλύμπιος pro Ζεύς, nimirum κατ' ἐξοχὴν) at Lat. poetæ pro ὀλύμπιος, & pro ὃς ὑψόθεν δώματα ναίει, &c. dixerunt Summi regnator olympi, vel Magni regnator olympi, & Rex magnus olympi, Olympi ætherei rex. Denique peculiaribus etiam titulis ab vtrisque ornatur: inter quos hunc Ζεὺς θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, crediderim Latinis occasionem præbuisse hono-

rificentissimæ huius appellationis, Iupiter optimus maximus. Habentur autem illa apud Homerum Odyss. τ, Ἰσῶ ναῦ Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος. (De quo versu istud etiam annotabo obiter, non benè distingui apud Eustath. post πρῶτα, vt videlicet θεῶν iungatur sequentibus. hãc enim interpunctionem refellit hic versus qui Odyss. ξ & υ habetur, Ἰσῶ ναῦ Δεὺς πρῶτα θεῶν ξενίη τε πρέπῃσα) Cætera huc pertinentia (quæ plurima sunt) diligenti lectorum obseruationi relinquo: præsertim quũ iis quos protuli locis, tanquam locupletibus testibus, satis supérq; probari videatur mea sententia, nimirum quum Hom. dicit θεὸς sine adiectione, intelligi Ζεύς. Sed quoniam in Ζεὼ de hac voce agere oblitus sum, de ea nunc pauca dicam. DICITVR Ζεύς, Iupiter, vel à verbo ζῆν, quòd omnia faciat (ζῆν, id est viuere: vel Ζεὺς quasi Δεὺς, à δέω, id est Rigo. (cui etymo subscripsisse puto poetam illum qui Nilum Iouem Ægyptium appellauit, scribens, Αἰγύπτιε Ζεῦ, Νεῖλε, vt commemorat Athenæus lib. 5. Quò etiam pertinet Tibullianum illud, Arida nec pluuio supplicat herba Ioui) Vel à δέος id est formido. quia est formidabilis. (sic autem fuerit iterum Ζεὺς dictum quasi Δεὺς) Vel à ζέω, i. Ferueo. quæ nõ video qua ratione nitatur, alioqui minorem quàm cæteræ literarum mutationem habens. Afferuntur & aliæ etymologiæ sed quæ planè futiles mihi videantur: qui etiam duas illas primas magis rationi consentaneas esse arbitror, atque adeo cum etymo Latinæ vocis Iupiter magis consentire. Iupiter enim dictus putatur quasi Iuuans pater. is autẽ iuuat qui facit ζῆν, id est Qui vitæ est autor omnibus, seu A quo omnia vitam habẽt. Iuuat etiam qui terram ad suppeditanda vitæ omniũ alimenta reddit aptam, eam rigando, quod est δύειν. Apud Diogenem Laertium in Zenone legimus, Ζῆνα vocari quia τοῦ ζῆν αἴτιός ἐστιν, vel quia δίχα τοῦ ζῆν κεχώρηκεν. Lact. Firm. à ζῆν quidem & ipse deducit, sed ob aliã rationem, quam & Etymol. reddit. Cuius Lactantii verba subiungere visum est, vt quam etymologiã cæteris reiectis probet, intelligamus. Ita igitur l. 1, cap. 11, scribit, Ipse autem furto seruatus, furtimque nutritus, Ζὲ sive Ζῆν appellatus est: non (vt isti putãt) à feruore cælestis ignis, vel quòd vitæ sit dator, vel quod animantibus inspiret animas, (quæ virtus solius Dei est. quam enim possit inspirare animam qui ipse accipit aliundet) sed quòd primus ex liberis Saturni maribus vixerit. Potuerunt igitur, &c. Sed de etymo hactenus. Dicitur porro Ζεὺς in nominatiuo, & Ζεῦ in vocatiuo (vt etiam vidimus in quibusdam locis paulo antè citatis) at obliquos poetis quidem peculiares habet, Ζηνὸς, Ζηνὶ, Ζῆνα, tanquam à nominatiuo Ζήν: at verò poetis communes cum cæteris scriptoribus, Διὸς, Διὶ, Δία, tanquam à nominatiuo Δίς, de quo suo loco dixi. vbi etiam admonui proferri à veteribus grammaticis alios quoque nominatiuos, videlicet Ζαὺ, Ζαὺς, Ζάς: item Δαὺ, qui Bœoticus esse traditur, sicut & Ζεύς. Traditur autem illo Ζὰς vsus esse Pherecydes: at cæterorum vsus exempla nulla proferuntur. Aiunt & accusatiuum Ζηῶ Polycratem sophistam vsurpasse. ‖ Sciendum est porrò legi apud Homerum Ζεὺς καταχθόνιος pro Plutone, quem eodẽ modo Virgilius Iouem Stygium appellauit. sed Ζεὺς καταχθόνιος ad verbum est Iupiter infernus, quod commodè verti ita posse existimo, quum Claudianus itidẽ Proserpinam, Iunonem infernam vocarit: atque adeo quum ipse Virgilius eundem Plutonem, etiam infernũ regem appellarit. His autem simile est Æquoreus Iupiter pro Neptuno. Animaduertendum est autem, in his loquendi generibus Ζεύς, sicut & Iupiter, ex proprio appellatiuum fieri: & nihil aliud esse Ζεύς quàm θεός, & Iupiter quàm deus: sic tamen vt κατ' ἐξοχὴν dici intelligantur, videlicet de eo deo cuius sit summum imperium. Ζεὺ pro aere etiam, vt habes supra in Δίς. sed addo iis quæ ibi dicta sunt, ὕδωρ τὸ ὂν τοῦ Διὸς appellari à Latinis interdum cælestem aquam. Theophrastus, ὅθεν τῆτι δὲ μᾶλλον τὸ καταπαῖον ὕδωρ ἢ τὸ ὂν τοῦ Διός. ‖ Ζεῦ genitiuo interdum iungitur, admirationis cum exclamatione vsum præbens. Luc. in Vit. phil. ὦ Ζεῦ τῆς ὀναιπότητος. quod omnino perinde esse puto ac

si Latinè dicas, Dii boni quanta est ista repugnantia. & Galliè, *Mon Dieu quelle contrarieté*. Aristophanes addidit etiam βασιλεῦ, dicens, Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τῆς λεπτότητος τοῦ φρενῶν. Varia autem nomina ab obliquis casibus deriuata, quos à Δὶς sumit, vide suprà in ipso Δὶς, ordine alphabetico videlicet col. 1023.

Θεὸς pro Ζεὺς ab Homero poni, docui paulo antè. nũc lectorem admoneo, non ita semper accipi, sed interdũ pro θεῶν τις, seu θεός τις, id est Deus quispiam, Deorum aliquis. vt in isto hemistichio aliquoties repetito, — θεὸς δ' ὡς τε πέπο δμεν. & Il. ι, — ἵστον γὰρ σε θεῶν πάντων ἀγαμαι. Cuiusmodi sunt & ista: Od. ι, — σὺν δὲ θεῷ ἔφομεν Εὔχομαι ἀντιθεῷ, καὶ σὺν φίλα γουνατ' ἴκανε. itidémque Il. χ, Ὦ Τρῶες καὶ ἄνθρωπε. Quibus & hæc addenda sunt: Od. τ, — θεὸν ὡς εἰσορόωντες: & Od. κ, — θεὸν ὡς εἰσορόωντες. Meã autẽ expositionem confirmare videtur hic locus, in quo de pluribus loquens, dixit θεοὺς ὡς, cum eodem verbo, Il. μ, — πάντες δὲ θεοὺς ὡς εἰσορόωσι. Occurrẽt verò & alii ab his diuersi loci in quibus θεὸς itidem indefinitè pro deorũ quopiam accipitur: nisi quum ad certum refertur cuius facta sit mentio. ‖ Illud autem θεὸς τις apud eundẽ poetã legitur: vt Od. ι, — καὶ τις θεὸς ἠγεμόνευε Νύκτα δι' ὀρφναίην. Sic etiam Latini poetæ nonnunquam loquuntur: vt quum dicit Ouidius, Quisquis fuit ille deorum. Sed & apud prosæ scriptores idem legimus: velut apud Æschinem in Ctesiphontem, καὶ εἰμὶ πρῶτον μὲν θεῶν τις ἔστιν ὁ γραφόμενος, ἔπειθ' οἱ γραφόντες οὐ μέτριοι.

Θεὸς αὖτις reperitur etiam, sicut & θεοὶ αὖτοι, apud eũdem poetã. θεὸς αὖτις, vt Iliad. ι, — οὐδ' ἔκαν μοι Ἀτρεΐδης θεὸς αὖτις, Γῆρας ὑπεξύσας, θνητὸν νέον ἠδὲ τὸ πρῶτον. Et Od. ψ, — ὅπῃ μὴ θεὸς αὖτις ἐπιλθὼν Ῥηϊδίως ἐθέλοι κτείν' ἄλλον ἐν χώρῃ. At θεοὶ αὖτοι. vt Il. φ, Ὦ Ἀχιλεῦ, θεὲ μὴ κρατέοις, θεὲ δ' ἄσυλα ἀρέζοις Ἀνδρῶν. αἰεὶ γὰρ τοι ἅμα νίσονται θεοὶ αὖτοι. Quibus in locis nolim dicere pronomen significare ἐξοχήν, (vt dicit Eustathius de illo loco Il. ι) sed potius ἔμφασιν habere. vt θεοὶ αὖτοι perinde sit acsi diceret θεοὶ οἱ ὄλυμπον ἔχουσιν, vel θεοὶ ἀθάνατοι, vel θεοὶ ἔπουρανίοι, seu θεοὶ οὐρανίωνες: aut potiũ θεοὶ οἱ πάντα δυνάμενοι, quod aliquoties de illis testatur. Sic autem apud Eurip. legitur in Bacchis, Αὐτὸς μ' ὁ δαίμων αὖτος, ὅστις ἐγὼ θέλω. quod Horatius interpretatur, Ipse deus, simulatque volam, me soluet. Sic apud Virgilium Ipse pater, & Pater ipse, de Ioue. Sed & alia multa huius vsus pronominis Ipse extant exempla.

Θεὸς cum Ζεὺς, pro Ζεὺς solo. Od. ο, — ἀπὸ θεὸς ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῳ Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακόν τε διδοῖ. δίωκε) γὰρ ἀπόπτε. Idẽ Od. ξ, Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φασὶν ἔν δρυὶ φηγοῦ θεοῦ Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούειν. Cuius tamen loci putaret fortasse aliquis aliam inueniri posse expositionem, secundum quam duo hi genitiui coniungendi non essent: ac certè de ea me quoque diu multumque cogitasse fateor antequam in alterum illum locum ei similem, & omni controuersia carentem, inciderem. Apud Latinos certè nihil tale me legere memini.

Θεὸς cum genitiuo, Od. ρ, Ἀλλ' εἴπου πάντῃ γε θεοὶ καὶ δαιμονίοι εἰσὶν, Αἴτινες οὐ χαίρουσι τέλος θανάτοιο κιχεῖν. Quo in loco tacet Eustathius de vsu huius nominis θεοῖ cum genitiuo, tacet item breuium scholiorum autor, siue is Didymus, siue alio nomine vocandus sit. Ego verò existimo, εἰ θεοί εἰσι πάντῃ χῶν, significare, Siqui sunt dii mendicorum vindices. Memini enim me legere apud Ouidiũ, in re simili, si quis deus vltor amantis.

Θεὸς θεός, (q. d. Deus deus) solebat ab iis dici qui aliquod auspicabantur opus, subaudientibus (vt opinor) quodpiam verbum quo θεοῦ auxilium optabant. Vide Hesych. item Eustathium. sed hic præter hanc istorum verborum expositionem, ex Rhet. lexico sumptam, affert & alias duas, pag. 258.

Ὦ θεοί, quod est exclamantis, vide in Ὦ.

Θεὸς fœm. gen. Dea. Il. α, - Ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀπιμοτάτη θεός εἰμι. Soph. Aiace, ἀλλά μ' ἀ Διὸς ἀλκίμα θεὸς ὀλέθριον αἰκίζει. Idem, Ζεὺς ἡ δεινὴ θεὸς Παλλὰς φυτεύει πᾶμα. Aristoph. τὴν ὀπωδόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ. Plato De rep. lib. 1, προσευξόμενος τῇ θεῷ. Demosthenes initio orationis Pro corona, Πρῶτον μὲν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσην εὐνοιαν ἔχων διατελῶ, &c. Stil-

pon tamen (vt narrat Diogenes Laertius) dixit Mineuam non esse θεὸν, sed θεάν. nam θεὰν esse πεῖς ἄρρενας. in quo tamen iocatum vel potius cauillatum esse constat, ad excusandũ videlicet quoddam suum dictum quod aliqui impietatis argui poterat. Homerus quidem certè multis antè eum seculis θεὰν non solùm ἄρρενα sed etiam θήλειαν esse censuerat, Il. θ, in principio, Μήτε τις οὖν τιμήεσσα θεὰς τόγε μήτε τις ἄρσην Πειράτω ἐξαικέσθαι ἐμὸν ἔπος.

Θεὸς in obliquis casibus, variis loquendi generibus accommodatur, quæ licet à profanis scriptoribus sumpta, sunt tamen & Christianorum ore dignissima. Ea autem prout occurrẽt, recensebo: sed ab Homero, more meo, initium sumens. Legimus igitur Od. ο, circa finem, — ἄντα δὲ θεοῦ ἕπετο δεξιὸς ὄρνις. vbi αὐτὸν θεοῦ (sicut & alibi ἄντα θεοῦ) interpretandum censeo, ex Virg. Non sine numine diuum. Sic apud Lucianum, πῶς αὖ αὐτὸν ἔπαθον αὐτὸν θεοῦ; Dicitur & οὐκ αὐτὸν θεοῦ ab eodẽ Hom. ‖ Σὺν θεῷ. Deo auspice, (in qua interpretatione respicio ad Virgilianum illud, Diis equidem auspicibus reor, &c.) vel Deo inspirante, Diuino instinctu. Iliad. ι, — σὺν δὲ θεῷ εἰλήλουθα. Vel, Deorum fauore & ope freti ueniamus. Puto enim & ita reddi apte, quum scribat Eustathi[9], quælibet μεθ' ἡσυχίας τάχιστα τοῦ λιπαρουῦτα πνὶ ἔγω posse dicere, σὺν δὲ θεῷ εἰλήλουθα. Quod verò legitur Il. ω, — πέμψον δέ με σὺν γε θεοῖσιν, exponitur ab autore breuium scholiorũ, εἰ ἐν θεοὶ μὴ ἀντιφέροιεν, ἀλλὰ βοηθοῖεν, i. Si dii non obsistant, sed opitulentur. In soluta autem oratione σὺν θεῷ accipitur quidem aliquando & pro Dei instinctu, vt apud Herodotum, ὡς οἱ ἐπὶ σὺν θεῷ εἰρημένον: & σὺν θεοῖς, Xenoph. pro Pace deum impetrata, Diis exoratis (quo etiam modo crediderim posse exponi in illo priore Homeri loco) sed frequentius ponuntur hæc pro, Deo fauente, & Diis fauentibus, Diis bene iuuantibus, vel Deum benignitate. Item, pro eo quod apud Terentium legitur, Est diis gratia. & quidem etiã cum εἰπῶν, item cum εἰρῆσθαι, seu εἰρῆσθαι. Quarum significationum exempla lege apud Bud. pag. 993. ex Aristoph. Plat. Xenoph. Apud Thucydidem σὺν θεοῖς exponitur etiam Diis ducibus. (Sciendum est autem alicubi inueniri etiam σὺν τῷ θεῷ, & σὺν τοῖς θεοῖς, addito articulo) Legitur & θεοῦ σὺν παλαμᾷ apud Pindarum pro Ope diuina. ‖ Item ἐὰν θεὸς θέλῃ, cum verbo fut. temp. apud Xenoph. & Aristoph. q. d. Si deus velit, (vt vulgò dicimus *S'il plaist à Dieu*) pro Deo fauente. Dicunt verò & θεὰν ἐθελόντων, vel βουλομένων, itidem pro Diis fauentibus, Diis bene iuuantibus. Lucianus, πῶς οὖν, θεὰν βουλομένων, ἐν ἄλλῳ διήλθετο ἐν λόγῳ. Item θεὰν σὺν θελόντων apud Xenoph. pro Diis approbantibus. Ennius ad Græcam hanc loquendi consuetudinem respexisse videri potest quum dixit, Volentibus cum magnis diis. ‖ Ἐκ θεοῦ autem dicitur & Κατὰ θεὸν pro Diuinitus, Dei impulsu, Dei nutu. Aristid. de Dario post Marathoniam pugnam, ἀλλ' ὡς τῷ ὄντι ἐκ θεοῦ πληγείς, ὑπεστρέφετο τὴν πόλιν. vbi B. vertit Diuinitus. Idem verò pag. 97. Κατὰ θεὸν non solùm pro Diuinitus, & Dei instinctu poni docet, sed & pro Dei benignitate, à Synesio. Apud Euripidem κατὰ θεὸν νοσεῖ redditur, Dei impulsu insanit. Vide & κατὰ θεῖον in Θεῖον. AT Θεόφιν apud Homerum interdum quidem pro Diuinitus, Ex deo seu Ex diis: interdum verò pro dativo θεοῖς. Dicitur & ἐκ θεόφιν pro Ex deo seu Ex diis. vt Il. ψ, ὃς ἐκ θεόφιν ὄλβος ἕπεται. Sic Hesiod. Theogon. Οἵγε μὲν ἐκ θεόφιν ὀλβοῦ θνητοῖσι τέκεσθον.

Θεῖσι alicubi Hom. ponit dissyllabè per συνίζησιν, qualis in χρυσέῳ interdum, atque aliis. ‖ Sed & θεῶν Ἄρτεμιν pro θεὸν Ἄρτεμιν dictum tradit Eust.

Θεὸς varias habet etymologias: sed omnium receptissima est ἀπὸ τοῦ θεῖν, quod est currere. Videtur enim (inquit & Plato in Cratylo) primi homines Græci (sicut hodieque barbarorũ bona pars) deos existimasse, solem, lunam, terram, astra, cælum: quæ quum viderent perpetuo cursu ferri, θεοὺς nominasse: deinde verò & cæteris nomẽ idem tribuisse. Macrob. l. 1, Sat. c. 23, Nam quod ait [Homerus] θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕπονται, sidera intelliguntur, quæ cum eo [sole] ad occasus ortúsque quotidie impetu cæli feruntur, codémque aluntur humore. θεοὺς enim dicũt sidera & stellas ἀπὸ τοῦ θεῖν, id est θέχειν, quòd semper in cursu sint ἢ ἀπὸ τοῦ θεωρεῖσθαι. Dixerat autem initio capitis, Eundem esse Iouem ac solem claris docetur indiciis. Afferuntur verò & aliæ etymologiæ, ex quibus est hæc, vt dicatur θεὸς quasi θοός, à θοῦ, quod accipiatur pro Dispono. Vide Etymol. item Eustath. qui etiam scribit θεοὺς vocatos παρὰ τὸ ἀιδεῶς, ad diuinitatem quam proximè fieri potest accedentes. Vide etiam in Θεῖον, aliquid præterea de θεός.

C. Θεοδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo datus seu donatus. Hes. Erg. Χρήματα δὲ κύχ ἁρπαξαι θεόδοτα πελώρια, pecuniæ deum munere tributæ. Aristo. ex Eth. 1, cap. 9. εἰ δὲ οὖν ἄλλο τι θεῶν ὅτι δῶρον ἀφροντίς, δῆλον ἐν τῇ τῶν εὐδαιμονίων θεοδότῳ τῇ, id est, κατὰ τὰ θεῖα μοῖραν παραγιγνόμενα, vt paulo ante præcedit. Eustath. in hoc vocabulo vult esse pleonasmum τοῦ ο.

C. Θεοστυγία, ας, ἡ, Dei odium, Impietas. Aristophanes Vespis, εἰ πόλις καὶ Θεῶν θεοστυγία. Et Archippus apud schol. Aristoph. παρανομία τε καὶ θεοστυγία.

C. Θεοσκωνέω, ῶ, Deos honoro, θεοὺς τιμῶ. Hesych.

C. Θεόσυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuinitus impulsus. vt θεόσυτος φωνὴ apud Nonnum, Vox diuino instinctu seu impulsu edita.

C. Θεοδόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deum capiens aut suscipiens. Idem quod θεοδίδυμον. Nonn.

C. Θεόφιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pupillas oculi diuinas seu similes Deo habens, Os Deo similis, Aspectu diuinus præditus. vt θεόφιλον τέρας πόρ apud Nonn. Diuina facies.

C. Θεόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui diuina lingua est. θεόγλωσσος βίβλος, Liber qui Dei lingua loquitur, id est sacra scriptura.

C. Θεογνωσία, ας, ἡ, Cognitio Dei. Damasc. 101, ἀναγγέλιον τῆς θεογνωσίας κεκηρυκῶν. Idem pag. 94, πλὴν τοῦ αἰθρώπων θεογνωσίαν τε καὶ τὰ πάντα, ἰδίαν τέχνας κεκτῆσθαι πιστοῦ ἄρος, vt homines Deum agnoscerent & seruarentur. Cyrill. καὶ πῶς κατὰ μιμαίνεσθαι πλὴν ἡμέραν τῆς θεογνωσίας. Sic Areop. Areth. Theod. Item Religio orthodoxa & ἀληθεγνωσία. Bud. ex Areopag. ET Θεόγνωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deo cognitus. Epigr.

C. Θεόγνια, τὰ, Dei natalis, vt interpretantur apud Demosthenem in oratione contra Neæram, in iureiurando sacerdotum Bacchi, καὶ τὰ θεόγνια καὶ τὰ ἰοβακχεῖα γεραίρω τῷ Διονύσῳ κατὰ τὰ πάτρια καὶ ἐν πόλει κεθήκεσι χρόνοις, dei natalem & Iobacchea celebro Baccho more patrio.

C. Θεοδέκτων, ονος, ὁ καὶ ἡ. Dei seu rerum diuinarum susceptor, Diuinus. vul. l. ex Nonno. Idem quod θεοδόχος apud eundem. ET Θεοδέκτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, pro eodem. Vnde θεοδέκτορα apud Hesychium, quod exponitur θεὸν δεδεγμένον.

C. Θεοδήλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo læsus, Cui à Deo noxa seu damnum illatum est. à δεδήλητα præterito verbi δηλέομαι. Dicitur etiam res aliqua θεοδήλητος, id est, Dei seu deorum noxa illata. vt θεοδήλητος μαιφονία in Epigr. Cædes deorum noxa illata.

C. Θεοδίδακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo doctus, Diuinitus edoctus. 1. Thessal. c. 4, θεοδίδακτοί ἐστε εἰς τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους. Ioan. cap. 6, diuisa voce dicit ἔσονται πάντες θεοδίδακτοι Θεοῦ, docti à Deo.

C. Θεοδινής, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui à Deo circumagitur. A Deo agitatus vel impulsus. vt θεοδινὴς ῥόμβος apud Nonn. Et θεοδινὴς ὁμφὴ apud eundem, Vox Dei instinctu edita.

C. Θεόδμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo vel diis ædificatus, A diis extructus. Iliad. θ, - θεόδμητον ὀλὴ πύργον, de turribus seu mœniis Troianis quæ à diis fabricata poetarum fabulæ docent. Apud Euripidem autem in Hecuba, βωμὸν θεόδμητον πιτνεῖ, de ara ad quam Priamus à Neoptolemo occisus est, schol. vult esse aram non à dea structam, sed in honorem deæ Palladis, vel Diuina & mira arte structam.

C. Θεοδόσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuinitus datus. Vnde θεοδόσια apud Hesychium, ὑπὸ θεῶν διδόμενα. Pro quo Hesiod. & Aristot. dicunt θεοσδοτος.

C. Θεοειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Deo similis, Diuina forma præditus. Odyss. ξ, Τηλέμαχος θεοειδής. Il. γ, Ἀλέξανδρος θεοειδής. Philo De vita Mosis lib. 1, κατὰ δὲ μόνον τὴν ὁλόγα μορφὴν ὡς ἀθανάτοις ἐμφερὴς οὐδεὶς, θεοειδέστατον

ἄγαλμα, simulacrum perfimile diuinæ formæ. Plato l. 6, De rep. pag. 84. ἀπ' ἐκείνου πλάσμαρο εἰφρὸ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐκαλέσατο τὸν πᾶσι ἀνθρώποις ἐγγιγνόμενον, θεοειδές τε καὶ θεοείκελον. quo sensu aliquando antè dicit θεῖος, εἰς τὸ δυνατὸν ἀνθρώπῳ γίνεσθαι. A pud Gregorium autem, Παθὼν μὴ χθονίμιον θεοειδέος. Bud. interpr. Patre Christiano. VNDE Θεοειδῶς, Similiter Deo, Ita vt diuinam formam repræsentet. θείως, Suidas. ET Θεοειδής, ές, ὁ, ἡ, per contractiõem, pro θεοειδές. Od. ζ, Ἠὲ φιλοξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοειδὴς. Benigna deorum more. vel, Deo placens, ab ἀδέω, vt Eustath. exponi etiã posse annotat. Et θεοδεία κάτοχα in Epigr. HINC Θεοσέβεια Pietas: quippe qua Dei similes esse studemus. Citatur ex Nonno. Dici verò ET Θεοειδής, pro θεοειδής, seu θεοῦ ἰδέαν ἔχων, Eustathius annotat ex quodam lex. ἐν παρακοῦ πᾶσι scripto, citãte ex Antiphonte, ἀνθρωπος ὁς φύσει πάντων θειοτάτου θεαιδέστατος ἡγεῖται. Sed nouam hanc esse scripturam dicit.

C. Θεοείκελος, ὁ, ἡ, Deo similis. idem quod præcedens. Il. α, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ. Ab Hesiodo quoque epitheton hoc tribuitur viris eximiis & qui diis æquiparandi videntur.

C. Θεοεπής, ὁν θεῶν ἐπιλόγοις ἢ λεγόμενος. Hesych.

C. Θεόθυτος, ου, ὁ, ἡ, Deo immolatus, Diis sacrificatus. Et θεόζυτα apud Hesych. ἱερόθυτα. Et apud Poll. θεόζυτα κρέα, eadem quæ πεόθυτα θεῖα ἱερεῖα.

C. Θεοκάπηλος, ὁ, ἡ, Qui Deum seu res diuinas caupona tur, Qui Deum & res diuinas quæstui habet, seu (vt B. interpr.) Sacrilegus nundinator. Sic appellat Gregor. 160, eos quos Dominus eiicit è templo. μετὰ τὸν διδάξειν ἐν τῷ ἱερῷ, τοὺς θεοκάπηλους ἀπέλασεν. vt χρηματιστὴς pag. 177, & χρηματόφορος, & ἱερόσυλος, Diuinarum rerum nundinator, Sacrilegus insticor B. ¶ Θεοκάπηλοι dicuntur etiam (vt vulg. lex. tradunt) οἱ ἀνεπιστήμονες ὡς θεῶν γνῶσιν τοῖς ἑαυτῶν διδασκαλίαις τῶν ὀρθοφρόνων δόγμασι, ὡς καὶ οἱ κάπηλοι τὸν οἶνον τῷ ὕδατι, hæretici, qui aliena veræ religioni admiscent.

C. Θεόκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo vocatus. Nonn. Item, In quo Deus inuocatur, vt θεόκλητος ὕμνος, & θεόκλητος δόμος. Item θεόκλητον μέλαθρον, ædes in qua Deus inuocatur, Templum. ET Θεοκλήθορος pro eodem, in v.l.

C. Θεόκλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, à Suida exponitur θεόπεμπτος. AT Θεόκλυτον, ῶ, F. κτίσ, Deum seu à Deo audio. θεοῦ ἀκούω, Hesych. Et θεόκλυτοι ἀνδρες dicuntur Vates seu diuini, quibus numen aliquod familiare est, quique (vt de Helena Homerus dicit) θεῶν ὄσσ' ἀκούοισι. Plutarch. De Socr. dæmonio, οἱ μὲν πάνυ καὶ θεόκλυτοι ἄνδρες. quorum è numero dicit fuisse Hermodorum Clazomẽtum, cuius anima relicto prorsus corpore, dies noctesque huc illuc errabat, & reuersa, multa e lõginquo annuntiabat, quibus dum fierent aut dicerentur, interfuerat. ¶ Item, Deum inuoco, Dei opem imploro. factum vocabulum ex Homerico illo, Κλῦθί μευ. Erit itaque proprie, Deum inuoco vt preces meas exaudiat. Synesius epistola 4, pag. 8, ἅπαντες θεόκλυτον, ἐπιτιθέντες, τὴν σωτηρίαν ὑπεμίμνησκον, deũm fidẽ implorabant, impendente videlicet periculo. Ælianus apud Suidam, θεόκλυτα καὶ μυρίας ἀρὰς ἐφέσεις ἐπιστῶν. Ibidem, κατηφεῖς ὄντες τὸν Κρῆτα θεόκλυτον καὶ τὰ ἀγάλματα ἐκκεκαυμένα. deæ fidem auxiliumque implorantes. Interdum casus addi tur, accusatiuus nimirum personæ, & tunc simpliciter ponitur pro ὀπτάλλομαι, Inuoco. vt θεόκλυτον Κυρῖνον apud Plutarchum, Inuocare Quirinum. Et apud Suidam, μὴ τὸν θεόκλυτον ἀκεστίας τοῦ Μηδικοῦ νεκρὸν ὑβρίζειν θεοῦ. Construitur etiam cum accusatiuo rei, sine casu personæ, significatque A Deo peto. Plutarchus Aristide, pag. 105, ἐκάλει θεόκλυτον τὸν Παυσανίαν, ἅμα τοῖς ὀρκοῖς ἐπαίρων τὰ ἱερά, καὶ νίκην εὐμενῆ ἐπαίτιον. de quo paulo antè dicit, ἔφασαν τὸν Ἡρακλῆ τὴν ὁδὸν διδάσκουσαν, καὶ τὰς νῆσον αἰσχρὸν δύζασθαι Κυθηρωνία Ἥρα. Hæc à diis precante Pausania, vel q.d. Obsecrante Pausania deos vt has suas preces audirent. VNDE Θεοκλύτησις, εως, ἡ, Deorum imploratio seu inuocatio. ἐξ ὧν κατάρας καὶ θεοκλυτήσεις ἐνίοτε κατ' αὐτὸ, apud Suidam ex anonymo autore. Notandum verò, vocabulum hoc, vt & præcedẽs, apud recentiores esse vsitatius.

C. Θεόκτιστος, ὁ καὶ ἡ, A Deo elaboratus, Diuinus.

C. Θεοκόλος, Sacerdos. ἱέρεια. Hesych.

C. Θεοκρατία, ας, ἡ, Dei imperium. Sic Iosephus appellat imperium Iudæorum sub Mose, in libro cõtra Apionem, p. 21, teste B.

C. Θεοκρίτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuino iudicio electus. Budæus ex Dionysio 162.

C. Θεόκτιστος, ὁ καὶ ἡ. A Deo conditus, A Deo creatus.

C. Θεολήπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Numine afflatus. ἐν θεοῦ, ὑπὸ θεοῦ συλληφθείς, vt Suidas exponit. idem ferè quod κάτοχος. Apostolis hoc epitheto tribuitur à Dionysio Areop. Spiritu sancto afflatis, quippe qui à Deo quasi occupati, ipsius instinctu agerent & loquerentur. Plut. ad Colot. περὶ Σωκρατικῶν δοκοῦντα θεολήπτου, viro qui diuino quodã instinctu ad virtutis studium rapiebatur. A cipitur etiam in malam partem. Vnde Plutarchus De Herodoto scribit, ὁ μὲν ἱστορικὸς & ὀρθὸς ἐστὶ τὴν ἱστορίαν τὴν Νείλου, ὁ δὲ θεολήπτου τρόπον, ἢ θεοπνεύστου κ. τ. λ. Κλεόνας μᾶλλον ἢ κοινολογίαν. ET Θεοληψία, ας, ἡ, Quum quis numine afflatus est, Numinis afflatus seu instinctus: passiuè accipiendo.

C. Θεολόγος, ὁ, ἡ, Qui de Deo disse loquitur aut differit, aut de rebus diuinis, Rerum diuinarum consultus. Plutarchus De def. orac. πολλοὶ τοῖς ἀλλοῖς θείας δόξας παρεσχόν οἱ Δελφῶν θεολόγοι, Delphorum theologi. Vtitur hoc vocabulo etiam Cicero lib. 3 De natura deorum, Ioues tres numerant ii qui theologi nominantur. hoc est (vt Alex. Aphrod. apud Aristotelem docet) qui scientiam de diis se edocturos profitebãtur, vt Hesiod. Homerus, Orpheus qui Theogoniam scripsit. VNDE Θεολογία, ας, ἡ, Sermo aut dissertatio de Deo rebusve diuinis. Plato lib. 2, Polit. εἰ τοῖς περὶ θεολογίας τοῖς αἰνίγμασι, Quam theologiam siue θεολογίαν: ὥσθ' ὅτι διχῶς ἔστιν ἡ θεολογία, τὴν μὲν ἑτέραν ἐν τῷ ἀπόρῳ τῶν ἐν τῷ ἀληθεῖ ψευδῶν ἐνεργοῦσαν, τὴν δὲ ἑτέραν ἐν τῷ ἀληθεῖ ὑπάρχουσαν. Duplicem facit Dionysius, τὴν μὲν ἀπόρρητον καὶ μυστικὴν, τὴν δ' ἐμφανῆ καὶ γνωρίμως τοῖς ἐν τῷ ἀληθεῖ ὑπάρχουσι κατεσκευασμένην, τὴν δὲ φιλόσοφον καὶ ἀπόδεικτον. ET Θεολογικὸς, ὁν, ὁ, Pertinens ad eos qui de Deo rebusue diuinis agunt, Theologicus. vt θεολογικὴ ὀπτικὴ apud Aristotelem Metaphys. lib. 10, cap. 6, pag. 86, Scientia quæ eorũ est qui de rebus diuinis differunt: quam præstantissimam τῶν θεολογικῶν ὀπτικῶν esse tradit. Θεολογικὸς apud Naz. exponitur etiam Theologiæ peritus, Theologiæ deditus. ET Θεολογέω, ῶ, De Deo loquor, De rebus diuinis disseruo. Vel Theologicè disputo, Dissero aut explico aut commentor more eorum qui rerum diuinarum scientiam profitentur. Aristoteles De mundo, λέγομεν ἐν ἀρχῇ, καὶ ὅσον ἐφικτὸν, θεολογῆσαι περὶ πάντων συλλαβόντες, ὡς ἕκαστον ἔχει φύσεως καὶ πάθους καὶ κινήσεως, dicere ipsi aggrediamur de diis omnibus vniuersim collectis, quãque fieri potest maximè theologica cõmentatione edissere re. quænã sit horum cuiusq; natura: Vel philosophari, vt Bud. interpr. Areopag. θεολογεῖν τὰ περὶ θεῶν, theologicè explicare ac cõmentari. Et de Luca, θεολογεῖν τὴν ἱερὰν οἰκονομίαν μυστικῶς. Et θεολογεῖν τὸν Ἰησοῦν, Iesum asserere & prædicare, Bud. interpr. Inuenitur & passiuum θεολογεῖσθαι. Plutarch. De defectu oracul. πολλὰ καὶ θεῖα θεολογούμενα, ex iis quæ de diis feruntur. Item in altera significatione apud eundem, καὶ θεολογία ἡ ἀρχαία φύσις πάντων τῶν Ὁμήρου. theologicè edisseritur seu explicatur. Sic & θεολογεῖν ἀκριβεστέρας apud Dionysium. Sunt enim θεολογούμενα (vt Bud. interpretatur) Theologicè disputata, Theologicè explicata. Citat etiam Sueton. in Augusto, Asclepiadis Mendetis θεολογούμενα libros.

C. Θεομανὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Deorum instinctu furens, Cui à diis furor immissus est. Euripides de Oreste.

C. Θεομανὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Qui Dei instinctu vaticinatur. Plato Apologia, θεομανεῖς καὶ ἐνθουσιάζοντες λέγοντι ὧν πολλὰ καὶ καλὰ, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσι.

C. Θεομάχος, ὁν, ὁ καὶ ἡ, Cum Deo pugnans, Deo repugnãs. Act. Apost. cap. 5, μή ποτε καὶ θεομάχοι εὑρεθῶμεν. VNDE Θεομαχία, ας, ἡ, Deorum pugna. ET Θεομαχέω, ῶ, Cum Deo pugno, Deo repugno. Plutarch. ἐξεστί σοι μὴ θεομαχεῖν, μετ' ἐμοῦ δὲ πειθόμενος, τῆς Ἑλλάδος μεταρρεῖν. Act. Apost. cap. 23, εἰ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν αὐτῷ, ἢ ἄγγελος, μὴ θεομαχῶμεν, cum Deo ne pugnemus.

C. Θεομιλία, ας, ἡ, Ira diuina, Ira dei seu deorum.

C. Θεόμητις, εως, ὁ καὶ ἡ, Diuina sapiens, Diuina consulens. Nonn. Καὶ πόθεν οὐ θεόμητιν ἐμὲ μὴ γνώσκετε φωνεῦσ; Apud Suidam ponitur dativo casu θεόμητι, exponitúrque θεόφρονι, θεοβούλῳ. VNDE Θεομητέω, ῶ, Diuina sapio, Diuino spiritu agor. A quo est θεομητεῖ apud Hesych. θεοφορεῖται, θεῖα φρονεῖ.

C. Θεομιμησία, ας, ἡ, Imitatio Dei. ET Θεομίμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad imitationem Dei factus, aut institutus. Vtrunque frequens apud Areop. Vide θεοφάδοτος. VNDE Θεομιμήτως, Imitando Deum, Cum imitatione Dei, vt ἰσαγγέλως. Bud. ex Areopag.

C. Θεομισὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Deo inuisus, Deo odiosus, Deo seu diis exosus. Vel, Deo non placens: cui opponitur θεοφιλὴς: quo modo Bud. apud Platonem De leg. pag. 198 accipit, μηδαμῶς ὅσια, θεομισῆ δὲ καὶ αἰσχρὰν ἀρετὰν ἀρετά. sed & ibi possumus interpretari, Diis exosa, Diis odiosa. Apud eundem, ὁ μὴ, θεοφιλὴς αὐτῶν, ὁ δὲ, θεομισής. Aristoph. Auibus, ἀεὶ δὲ θεομισὴς ἔφυς, id est θεοστυγὴς, Deo seu diis exosus. Synes. ep. 44, ὡς οὐχ ἕτερος οὕτω θεομισὴς, quòd non alia morum conditio vsque adeo inuisa Deo est. ¶ At Θεομίσης, accentu in penult. Deum exosus, Deum perosus, Qui Deum odit, quam differentiam post Aristoph. scholiasten tradit etiam Suidas.

C. Θεόμορος, apud Hesych. πῶρον.

C. Θεοξένια, τὰ, Festum solenne in omnium communiter deorum honorem institutum. Plut. ἀναμνήσθητι δὲ καὶ τὴν ἔναγχος τῶν θεοξενίων, καὶ τῆς καλῆς ἐκείνης μελῳδίας, ἣν ἄφαρον ὑπῆς, πρὶν Πινδάρου κρουσθέντος λαμβάνειν ἀπορίας. Et apud Athen. lib. 9, πρὸς Δελφοῖς τὴν θυσίαν τῶν θεοξενίων.

C. Θεόπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, Diuina soboles, Deo natus. In Epigr. θεόπαις Βαβυλών, diuina Babylon. Et apud Athen. lib. 7, ex Archestrato, Κεφρία τὸν κέφαλον, καὶ τὸν θεόπαιδα λάβρακα. In quibus locis impropriè hoc vocabulum vsurpatum est. Θεόπαις dicitur etiã Maria virgo, Christi mater, à Nonno, vt habent v.l.

C. Θεοπαράδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuinitus traditus. Dionysius vbique euangelia vocat θεοπαράδοτα λόγια. Et θεοπαράδοτος καὶ θεομίμητος πολιτεία apud eundem, Vita à Christo præmonstrata, B.

C. Θεοπιστὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Deo obediens. Nonn.

C. Θεοπεμπέω, Numine afflatus sum. ἐνθουσιῶ, Hesych. AT Θεόπεμπτος, ὁν, ὁ καὶ ἡ, A Deo missus. Aristot. Ethic. 1, cap. 9, de beatitudine, οὐκ ἀνθρώπινος ὄντως, ἀλλὰ θεόπεμπτος ἢ μαθήσεσιν ἢ ἀσκήσεσιν γίνεται, τῷ θεοφιλεῖ ὑπάρχειν. Dionys. Longinus. θεόπεμπτά τινα δώρημα τα: quibus opponit ἀνθρώπινα.

C. Θεοπλάστης, ὁ, ἡ, Dei seu deorum (hoc est imaginum Dei deorumve) fictor. idẽ quod ἀγαλματοποιὸς siue ἀγαλματουργὸς, & sequens θεοποιὸς, teste Polluce. Vtitur autẽ eo Aristoph. ¶ Θεοπλάστης dicitur etiam ipse Deus rerum omnium fictor & creator. Philo De mundo, πάντα ὑφ' καὶ ποιητὴν καὶ δημιουργὸν, τὸν θεοπλάστην ἐκείνον, diuinum illum fictorem. VNDE Θεοπλαστέω, ῶ, Deum fingo. Philo De vita Mosis lib. 3, θεοπλασθὲν τὸν λόγῳ τὸν Νεῖλον Αἰγύπτιοι, ὡς ἀνάπλασμον οὐρανοῦ γεγονότα, Nilum commentitium deum ratione quadam indigitãt Ægyptii.

C. Θεοπνεύστος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo inspiratus. Phocylid. Τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ὄστις ἄριστος. 2 Timoth. 2, γραφὴ θεόπνευστος.

C. Θεοποιὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui deos siue deorum imagines fabricatur. idem quod θεοπλάστης, vt docet Pollux. Et θεοποιὸς τέχνη in vulg. lex. Ars deorum fabricatrix. VNDE Θεοποιία, ας, ἡ, Deorum fabricatio, Simulacrorum in honorem deorum effictio. ET Θεοποιέω, ῶ, Deum seu deos facio. Luc. in Scytha. Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας, deos facere ex Scythis, In deorũ numerũ referre. i. ἀποθανατίζειν, vt paulo antè loquitur. Apud eundẽ θεοποιεῖν τὴν κοιλίαν, Ex ventre deum sibi facere, Vẽtrẽ Dei loco habere, seu seruire ei vt deo. Theodorit. in Eccles. hist, μάγοις δὲ καλοῦσιν οἱ Πέρσαι τοὺς τὰ σοφὰ θεοποιοῦντας. Heraclitus Hermodoro, de Hercule loquens, δηλὰ ἑαυτὸν ἐθεοποίησεν; οὐδὲν καλὸν καθαρὸν καὶ ἔργον τὸ θνητὸν ἄθικτον, Quid inter diuos eum retulit? Apud Nazianzenum quoq; τὸ πνεῦμα ἄγιον dicitur θεοποιοῦν, deos faciens, seu diuinos homines faciens. VNDE Θεοποιητικὸς, ὁ, ὁ, Qui deos siue deorum simulacra facere potest. vt θεοποιητικὴ sub. τέχνη. Ars deorũ fabricatrix, Ars cõficiendi deorum simulacra ἀγαλματουργικὴ siue ἀγαλματοποιητικὴ. Poll.

C. Θεοπολέω, ῶ, Deos fingo: vt ὀνειροπολῶ. Budæus ex Plat. l. 10 De legib. in fine. Nisi quis idem esse velit quod θεοπολέω.

C. Θεοπρεπὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Deum seu deos decens, Deo conueniens. Nazianz. θεοπρεπέστερας φωνὰς, Deos magis conuenientes voces, Voces quæ diuinam maiestatem magis decant. Plut. Ad præf. indoct. ἡρωϊκὴν καὶ θεοπρεπῆ μορφὴν ἔχοντες, heroicam & quæ deos deceat. Et neutro genere τὸ θεοπρεπὲς substantiuè pro Diuinum decus, Diuina maiestas. Philo De vita Mosis libro 2, πάντως, ὡς ἔοικε τὸ σεμνὸν καὶ θεοπρεπὲς αὐτῷ ἐκπεμπόντων, diuinam quandam earum maiestatem. VNDE Θεοπρεπῶς. Ita vt Deum vel deos decet, Diuinè. Luc. θεοπρεπῶς ἐπαλμῶς. Nazianz. 7, ἀμφότερα γὰρ θεοπρεπῶς νοητέον. Apud Areopag. θεοπρεπῶς, Diuinè, vt ἀγαθοπρεπῶς, Benignè. Budæus.

C. Θεοπρέπης, ὁν, ὁ καὶ ἡ, Deum decens. Ex Epigr. ¶ Θεοπρέπης est sæpius Vates, Diuinus. idẽ quod μάντις, vt Eustath. annotat, dictum esse volens θεοπρέπτον quasi θεοῖς πρέποντα vel θεοῖς πρέποντα λεγόντα. Il. μ, θεοπρέπος ὄς σάφα θυμῷ Εἰδείη πεφάων. Il. ν, Οὐδ' ὄγε Κάλχας δεῖ θεοπρέπος οἰωνιστὴς. vbi idẽ Eust. docet θεοπρέπος esse generale, sicut μάντις: vt θεοπρέπος οἰωνιστὴς sit μάντις οἰωνοπόλος, vates auguriorum peritus. ¶ Item, Qui vadit ad oraculum petendum, Bud. Qui oraculum consulit. qui alio nomine θεωρὸς dicitur. Herodot. lib. 1, πέμψαντες θεοπρέπτους, mittẽtes qui oraculum consulerent. Idem eodem libro, θεοπρέπτους ἐς χρηστήριον ὀξαπέμψας, mittẽs qui oracula scitarẽtur. Plutarchus Cimone, pag. 162, οὐδὲ χρησμῶν αὐτὸς ὁ θεὸς ἐξιλώσκεται, ἀλλ' ἅμα τῷ θεοπρέπτῃ ἐκεῖ λθόντων ἀπέναι τοὺς θεοπρέπτους. Idem in Fabio, εἰς Δελφοὺς ἐπέμφθη θεοπρέπτος, Delphos missus est ad petendum oraculum. Idem Romulo, ἀποσταλεὶς θεοπρέπτος εἰς Δελφούς. VNDE Θ. ωπία, ας, ἡ, ET Θεοπρεπτον, ου, τὸ. Oraculum, Vaticiniũ, idem quod μάντευμα, seu λόγον. Il. π, Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπρεπέων ἀλεείνεις, effugis oraculũ. Et paulo pòst eodem sensu, Οὔτε θεοπρεπὲς ἐμπάζομαι ὧν τινα εἰδῶ. Il. α, ἀμφὶ δὲ μάντις Εὖ εἰδὼς ἀγορεύει θεοπρεπέα Ἑκάεργος, expone nobis Apollinis oracula. Et Δαναοῖσι θεοπρεπέα ἀφαίνεις, oracula edis, Oracula reddis. Ibidem, εἰπὲ θεοπρέπτον ὁ, τι οἶσθα, Ede oraculum seu effare, Funde oraculum. ET Θεοπρεπέω, ῶ, Oracula expono, Oracula fundo, Vaticinor. Il. α, Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπρεπέων ἀγορεύεις, Vaticinans, Prædicens.

C. Θεορρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui diuina loquitur, seu Diuina loquutus, vt Budæus apud Damascenum interpr. ὁ τῆς θεολογίας ἐπώνυμος θεορρήμων Γρηγόριος. Idem est quod θεηγόρος. VNDE Θεορρημοσύνη, ης, ἡ, Institutio diuina, seu θεία διδασκαλία, κατήχησις: vt Suid exponit apud quẽ vnico ρ scribitur θεοκημοσύνη.

C. Θεόρρυτος, ὁν, ὁ καὶ ἡ, A Deo profluens: vel, A Ioue fusus, aut profluens. vt θεόρρυτος ὄμβρος, id est Διὸς ὄμβρος, vt cũ Homero Hesiodus loquitur.

C. Θεοσεβὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Pius, Qui deum piè colit, Religiosus. ζῶον τὸ θεοσεβέστατον, Animal quod est ad culũ deorum aptissimum, Cicero apud Platonem, pag. 32 Lex. Cic. VNDE Θεοσεβῶς, Piè, Religiosè, More eorum qui Deum colunt. ET Θεοσέβεια, ας, ἡ, Dei cultus, Cultus diuinus. Augustinus in Enchiridio, cap. 2, de loco illo in libro Iob, Pietas est sapientia: Si quæras (inquit) quam dixerit eo loco pietatem, distinctus in Græco reperies θεοσέβειαν, qui est Dei cultus. Dicitur enim Græcè Pietas, & aliter idem ὁσιότης: quo nomine significatur Bonus cultus. Hæc ibi. ET Θεοσεβέω, ῶ, Deum colo. apud Chrysostomum opponitur τῷ εἰδωλολατρέω, vt testatur Budæus.

C. Θεόσπορος, ου, ὁ, ἡ, Dei instar colendus, Diuino honore colendus, Venerabilis, Venerandus. Aristoph. Neb. de voce tonitrui, θεοσέπτου φωνῆς, sacram vocem seu diuinam vocem. Et apud Suidam ex eodem, βροντῆς μυκησαμένης θεοσέπτου, Venerandi fulminis seu A Deo immissi, vt θεία νόσος apud Soph. AT Θεοσέπτωρ, ορος, ὁ,

Dei cultor. Eurip.

C. Θεσημεία, ας, ἡ, Signum diuinitus editum, Miraculum. vt Δισημεία. idem quod θαῦμα & θεουργία, teste Bud. qui ex Damasceno citat, & Areop. Apud Damascenum de Apostolis, τῷ παναγίῳ πνεύματι τὴν τῶν αὐτοῦ δυνάμει θεσημείας ἐργασάμενοι, Signa diuina, Miracula diuina. ‖ A Suida exponitur ἡ τοῦ θεοῦ μαντία, Oraculum diuinum.

C. Θεόσοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rerum diuinarum consultus, In diuinis peritus. Apud Areopagitam idem est qui theologus, hoc est propheta, vt Budæus annotat: seu (vt alibi exponit) Theologus rectè sentiens. Areopag. De diuinis nominibus, ὅπαν αὐτὴ τῶν πάντων ἀίπον εἰ θεόσοφοι πολεωνύμως ἐκ πάντων τῶν αἰπαθῶν ὑμνοῦσι, ὡς ἀγαθὸν, ὡς καλὸν, ὡς σοφόν. Item θεόσοφοι apud eundem, Homines spiritu diuino correpti, Spiritales. B. VNDE Θεοσοφία, ας, ἡ, Rerum diuinarum scientia. Apud Areopag. 192, pro religione Christiana accipi docet Bud.

C. Θεοστιβὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, A Deo calcatus aut calcandus. Naz. in orat. in sacrũ pascha, ὁ μὲν τῆς ἁγίας γῆς καὶ θεοστιβοῦς ᾄσεσθαι μέλλων, τὰ ὑποδήματα λυέσθω, calceamenta soluat qui sanct am & diuini tramitis terram calcaturus est.

C. Θεόστοργος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Dei amans. Nonn.

C. Θεοστυγὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Deo exosus, Deo odiosus. idẽ quod ὀμοσής. Item Deum exosus, Deum perosus, qui Deum odit. Vtraque significatio ponitur à Suida: at in posteriori ab Apostolo hoc vocabulum accipi tradit, videlicet θεοστυγεῖς pro οἱ μισεῦντες τὸν θεόν, Dei osores. VNDE θεοστυγία, ας, ἡ, Odium Dei.

C. Θεοσυλὴς, Sacrilegus, Qui res Deo dicatas furatur. Suidas ex anonymo quodã, ὁ δὲ, θεοσυλὴς ὀλιγόμβρος, καὶ τὰ ἐδη τῶν θεῶν αὐτὰ ἐξ ἡτῶν ἀιάσῃσα.

C. Θεοπέρασπος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo prodigiosè proficiscens, vt θεοπέρασι πλαναι, errores qui prodigiosè & miraculosè à Deo immittuntur. In quo vocabulo dithyrambicam esse compositionem annotat Demetr. Phaler. sicut & in δορύπυρος, hic, ἄστρων δορύπυρον σφαιρῶν.

C. Θεοτερπὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Deum delectans, Deo gratus. Nonn.

C. Θεότευκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo fabrefactus, A Deo fabricatus.

C. Θεοτίμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo honoratus, vel Diuino honore afficiendus, Venerandus. θεότιμος.

C. Θεοτόκος, ὑ, ἡ, Quæ Deum peperit, Dei genitrix. Mariæ virginis epithetum. At Θεόπκος, ου, ἡ, A Deo natus.

C. Θεοτυπία, ας, ἡ, Conformatio Dei. B. ex Areop.

C. Θεοφάνεια, ας, ἡ, Apparitio Dei, qua videlicet Deus hominibus miraculosè apparet, seu qua Deus hominibus se conspiciendum præbet. Greg. σὺ μετὰ Μωσέως θεοφανείας ἠξιωμένος. Qua in signif. scribitur ET Θεοφανία. Bud. enim apud Dionys. θεοφανίαι interpretatur Apparitiones diuinæ, vt transfiguratio. Pars etiam est doctrinæ diuinæ, vt θεουργία, apud eundem Dionys. 141, teste eodem Bud. AT Θεοφάνεια, τὰ, SIVE Θεοφανίαι, αἱ, festum solenne quod illo die celebratur quo Deus hominibus apparuit. Pollux lib. 1, titulo τῶν καινῶν ἑορτασίμων, Καιροὶ ἱεροὶ, πανηγύρεις, ἑορταὶ, ἱερομηνίαι, θεοφάνεια, θεοξένια. Herodotus lib. 1, de cratere argenteo, qui amphoras sexaginta capiebat, Delphis à Croeso dicato, δῶρα ἐστὶ ὑπὸ Δελφῶν θεοφανεῖσι. Apud Christianos autem θεόφανεια siue θεοφανία dicitur festum quod die natali Iesu Christi celebratur, quòd eo die natus hominibus sese conspiciendum in corpore humano dederit. ἡμέρα alio nomine appellant. Ex Naz. θεοφάνεια εἴτ' οὖν ἡμέρα ἢ πανήγυρις Χριστοῦ.

C. Θεόφαντος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, A Deo declaratus aut manifestatus. Metrodor. apud Plutarchum ad Colot. ἀπαλλαγῆτε ἐκ τῶν χαμαὶ βίου εἰς τὰ Ἐπικούρου καὶ ἀληθῶς θεόφαντα ὄργια, ad sacra & à Deo hominibus declarata Epicuri orgia.

AT Θεοφάντωρ, ορος, ὁ, Sacerdos, vel Theologus. θεοφάντορας Hesychius exponit ὑπὸ θεοῦ πεφημισμένους θεολόγους.

C. Θεόφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo pronuntiatus, Dei oraulo editus. θεόφατα apud Hesychium sunt ἐκ θεοῦ σημαινόμενα. ET Θεοφατίζω, F. ίσω. Ex Deo loquor, Vaticinor. μαντεύομαι, Hesych. Item θεόφατος λογῶ, apud eundem.

C. Θεοφιλὴς, ές ὁ καὶ ἡ, Qui à Deo amatur, Deo charus. Plato De rep. lib. 2, οὐδεὶς τῶν ἀνόητων καὶ μαινομένων θεοφιλὴς, Amentium insanientiúmque nullus Deo dilectus est. Philo De vita Mosis lib. 3, πολυαρουῶν μετ' ὀλίγον ἄλλων φιλοθεός τε καὶ θεοφιλὴς ἐγένετο, & Dei diligens & Deo dilectus. Plutarchus De Socr. ἀνθρωπος θείοις καὶ θεοφιλεῖς. Isocrates, τὸν ἐνθάδε βίον ὑπουργεῖν καὶ θεοφιλέστερον ἐκείνου διαβιοῦν. Et θεοφιλέστατον θηρίον apud Plutarchum. ‖ Θεοφιλὲς etiam dicitur quod fauore diuini numinis alicui contingit. Plutarchus De puer. educ. δαίμων μὲν οὖν καὶ θεοφιλὲς εἴτω τοῦτο πάντα θεῶν τῆς ἀπιδώσει, Non sine diuino quodã fauore hominibus ista euenire omnia solent. Sic apud Xenophontem in Apol. Socr. ἐμοὶ δοκεῖ θεοφιλοῖς μοίρας τετυχηκέναι. AT Θεόφιλος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Dei amicus, seu Amicus Dei. ET Θεοφιλία, Amor Dei, seu Amicitia cum Deo. Vnde pro familiaritate cum Deo ponitur ab Areopag. loquente de Mose, vt annotat Bud.

C. Θεόφοβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dei timens. θεοσεβὴς, Hesych.

C. Θεοφόρος, ου ὁ καὶ ἡ, Deum ferens. θεοφόρα ὀνόματα apud Athenæum lib. 11, dicuntur nomina quæ à diis desumpta alicui indita sunt, seu quæ à deorum nominibus accepta aliquis fert: vt Diocles, Diodorus, Hermodorus, Hermaphroditus, Dionysius, & similia. At Θεόφορος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Qui diuino motu fertur, Qui diuino spiritu agitur, Numine afflatus. idẽ quod θεόληπτος & ἔνθεος. Damasc. ὁ ἱερὸς Δαμάσκιος, Βασιλείδης τε καὶ Γεωργέριος, καὶ πᾶς ὁ τῶν θεοφόρων πατέρων χορὸς, patrum qui diuino spiritu afflati fuerunt, seu qui diuini spiritus instinctu loquuti sunt: velut Apostoli, quos Areopag. θεολήπτους appellat. VNDE Θεοφορία, ας, ἡ, Numinis afflatus, passiuè accipiendo. Idem quod θεολησία. ET Θεοφορέομαι, οῦμαι, Diuino numine correptus agor, Diuino spiritu feror. Philo de vita Mosis lib. 1, ὁ δὲ μόνος θεὸς ἐξαίφνης θεοφορεῖται, repente numine afflatur agiturque. Ibidem, θεοφορηθεὶς τῷ ἀκρότατον πεῖρα πέρας, numine actus. Et l. 3, οὐκ εἰκάσας μᾶλλον ἢ θεοφορηθεὶς ἑβδόμην τῶν ἑβδομῶν. Non magis coniectura quàm Dei instinctu septimum diem sanxit. Itẽ ἐπὶ μᾶλλον ἢ πρότερον θεοφορηθεὶς, multo magis quàm anteà Deo ciente. Accipitur etiam in malam partem ut ἐνθουσιῶν, pro Malo seu fanatico spiritu agor. VNDE Θεοφόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui numine agitur. idem quod θεοφοούμενος & θεοφορος. Plutarchus De discer. am. & adul. οὐ κεῖνος ἢ δ' ἀγκάλος, εἴ μὴ λαγχολικὸν [φησὶν] αὐ ἐπεῖνος δεισιδαίμων, ἀυτὴν θεοφόρητον. ‖ Apud Lucianum est etiã Deam ferens, vt annotat v. l. A QVO Θεοφόρητος, Numine diuino agente, Diuino instinctu.

C. Θεοφραδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, A Deo pronuntiatus. vt θεοφραδὴς μῦθος, apud Nonn. Verbum Dei, seu Verbum diuinum, Quod Dei ore pronuntiatum est. VNDE Θεοφραδία, ας, ἡ, Consiliũ diuinũ, seu Oraculum diuinum. θεοφραδίας apud Hesych. θεοῦ γνώμας, λόγους, λέξεσι. AT Θεόφραστος, ον, ὁ καὶ ἡ, Qui ex Deo loquitur. Philo De vita Mosis l. 3, ἀληθόμαντιν καὶ θεοφράστονα καὶ μόνον θεοσεπτον τῶν ἀνθρώπων καλοῦσι τὸν θεοφίλτατον, Diuinitatis consultum, vt Turn. interpret.

C. Θεόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui diuina sapit. θεῖα φρονῶν, vel θεῖος, vt Hesychius exponit. VNDE Θεοφροσύνη, ης, ἡ, Religio, Pietas, qua diuina sapimus. Hesych. τὰ θεῖον δεδιέναι καὶ εὐσεβεῖν.

C. Θεόγυιος, ἐος, ὁ καὶ ἡ, A Deo genitus. θεόγυιος. Nonn.

C. Θεοδόκος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Dei susceptor. Nonn. Suprà θεοδόχος eadem signif. ex eodem Nonno.

C. Θεομάχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cum Deo pugnans, Deo repugnãs. idem quod θεομάχος, nisi quod illud poeticũ est. Epigr. l. 4, Ἀλλὰ σὺ μὴ λέξῃς τ' θεομάχον. Nonn. θεομάχος ἐστὶ γυνὴ. VNDE Θεομαχία, ας, ἡ, Pugna cum Deo, seu aduersus Deum. AT Θεομαχία, Pugna deorum inter se, vt quidem Ammon. distinguit.

C. Θεοπόλος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Dei minister. vt θεοπόλος ὥρα. AT Θεοπολέω, Deorum imagines circumferendo pecunias colligo. θεῶν εἰκόνας ἔχων περιπολῶ δρόμον εἰς περιστυλίου. Suid.

C. Θεοπόκος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Dei genitrix. poeticè pro θεοτόκος.

C. Θεομορία, Dei pars, θεοῦ μοῖρα, vt Hesych. exponit: hoc est (vt ab eodem declaratur) Primitiæ, vel Caro quæ sacerdotibus datur quum sacrific. VNDE Θεομοιρίζω, Deo munus offero. θεομοιρίζέτω enim Hesychio est θεῷ χάρας

θεῷ χάρας ἀναφέρέτω.

C. Θεόφοεία, ας, ἡ, idem quod θεοφοεία seu ἐνθουσιασμός. Apud Suidam, ἄχρια οἱ αὐτοῦ Ἐψύχθη χαλεπῆς πνεύματα θεοφοείης.

C. Θεαγωγία, ας, ἡ, Deorum seu superorum euocatio, vt apud Naz. 6, exponitur, ὅσα τοῖς μαντείας, θεαγωγίας, ψυχαγωγίας, ἄστρων δυνάμεως, περιπεύοντα.

C. Θεανδρικὸς, ου, ὁ, q. d. Deiuirilis. Areopag. de Christo, ἄρχει σταυροῦ, καὶ θανάτου μετὰ θεανδρικῆς ἀναμαρτησίας ἐλκυθῶς. Et θεανδρικὴ ἐνέργεια apud eundem, & Damascenum, pag. 92.

C. Θεάνθρωπος, ὑ, ὁ, Qui Deus simul & homo est. Epitheton Christi.

C. Θεάρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deo placens. Damasc. 121, ταῖς θεαρέστοις ὡραΐζεται θεωρίαις. VNDE Θεαρέστως, aduerbium, sicut Deo placet. Cyrillus, θεαρέστως βιώσας. i. Ex præscripto diuino, B. interpr. Vtitur & Arethas sæpe hoc vocabulo.

C. Θεαρχία, ας, ἡ, Suprema diuinitas, Deus supremus, ad quem omnia referuntur. Vocabulum frequens apud Areopag. Quare sic dicatur vide pag. 137, 145, 218. Bud. VNDE Θεαρχικὸς, ου, ὁ, Qui supremæ diuinitatis est, seu Qui summi Dei est, Diuinus. vt θεαρχικὸν πνεῦμα Areop. pag. 112. Ibidem Christum θεαρχικὸν ἱεροτελεστὴν vocat: & θεαρχικὴν ποίησιν 144. Apud eundem αἱ οὐρανίαι διακοσμήσεις ὑπὸ τῆς θεαρχικῆς ἀγαθότητος μυούμεθα καὶ ἐλλαμπόμεθα.

C. Θεηγόρος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Diuina loquens, (seu vt Bud. exp.) Digna Deo loquens, Vates, Propheta. Damasc. 37, ὁ θεηγόρος Δαβίδ. & alibi itidem. Alicubi pro theologo vel diuino, vt ὥς φησιν ὁ θεηγόρος Γρηγόριος. Idem 83, κῆ πρὸς θεηγόρους πατέρας. Areop. θεολήπτους, & idem Damasc. θεοφόρους Apostolos & Patres appellant.

C. Θείλαπος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo inuectus, A Deo impulsus. vt ξυμφορὰ θείλαπος, ira cælitum inuectum malum, vt Cicero apud Eurip. p. 108 Lex. Cic. interpr. Philo De vita Mosis lib. 1, πότε ὃ καὶ θείλαπος ἰοῦ ἢ πεσβολὴ, tum verò clades ista diuinitus inuehebatur. Eodem lib. ἀλλὰ τοῖς θείλάποις κακοῖς [ἐχρῆτο] λιμῷ τε καὶ λοιμῷ, malis illis quæ diuinitus inferuntur. Theod. lib. 3 Hist. Eccles. θείλάποις πληγαῖς ἐπήγαγον [ὁ Χριστός.] Idem, ὁ δὲ Φῆλιξ ἐξαπίνης θείλαπον καὶ αὐτὸς ἐδέξατο μάστιγα, à Deo immissum & incitatum, vt Bud. vertit. Idem scribit θείλαπος in Hist. eccles. sæpe dici de Iuliano, pro A Deo agitatus. Apud Damascenum autem 73, θείλαπος ἀπειλὴ pro prodigio minaci positum sibi videri annotat.

C. Θέοινος, ου, ὁ, Deus vini. Bacchus, vt scribit Suid. ET Θεοίνιος θεὸς apud Hesych. itidem Bacchus. AT Θεοίνια, Sacrificium quod Athenis Baccho fiebat, Hesych. τὰ κῆ δήμοις Διονύσια, ἐν οἷς οἱ γλυκῆται ἀπέθυον, Suid.

C. Θεόπτης, ου, ὁ, Qui Deum cernit. vt αὐτόπτης. Dionys. Areop. VNDE Θεοπτία, ας, ἡ, Diuina visio. θεία ὀπτασία, vt Suidas exponit: θεοφανία, θεία θεωρία, vt Hesych. Dicitur vt ἀγαθοπτία, Dionys. Et schol. apud eum, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀγγελικῆς θεοπτίας ἐπιλείπεται. ET Θεοπτικὸς, ου, ὁ, vocatur ordo sacerdotalis apud Dionys. τῶν τῶν ἱεραρχικῶν τελειώσεων, de episcopis, πάντων οὖν ὅσοι τῶν θεοπτικῶν, τὸ τῆς δευτέρους ἀφθόνως ἐν συμμετρείᾳ τὴν κατ' αὐτὸν ὑποδείξαι τὰ θεῖς αὐτῶν ἱερῶς ἐπιβοθέντα θεῖα θεάματα. Idem, ἡ θεία τῶν ἱεραρχικῶν τάξις θεότιμῶν ὅσοι τῶν θεοπτικῶν τάξεων, ἀνεφοπέτη δὲ καὶ ἐγάτη πάλιν ἡ αὐτή. Apud eundem τὸ θεοπτικὸν τῶν σεραφίμ. B.

C. Θέορτος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, A Deo motus, A Deo impulsus. Æschyl. Prom. Θέορτον ἢ βρότειον [γάμον γαμεῖ ὁ Ζεύς;] Deane alicuius aut mortalis amore motus vxorem ducet Iupiter? Eodem ferè sensu in principio dicit θεόατος ἢ βρότειος ἀχώ; Composita autem est vox hæc ex Homerico illo θεὸς ὄρση, Il. 1, Θυμὸς ἐπὶ σήθεσσιν ἐνείκεν καὶ θεὸς ὄρση. Nec verò multùm diuersa significatio est eius quod paulo antè præcedit, θείλαπος.

C. Θεουργία, ας, ἡ, Opus diuinum, vt ea quæ continentur in libris Mosis. Dionys. pag. 127. Operatio Christi, eidem pag 88. Miracula Christi, eidem 122, 127. & ἐναυθρώπησις 127. Beneficia Dei in genus humanum collata, 117. Hæc Bud. in lex. In comm. quoque θεουργίας vocari scribit opera Seruatoris quæ diuinitatem eius significabant, vt contra naturæ leges & supra vim eius edita. τῆς τῶν ἱερωτάτων θεουργιῶν μνήμης αἰαιεουμένης ἀεὶ τοῖς ἱεραρχικῆς ἱεροτελεσίαις τε καὶ ἱερεργίαις. Duo enim illa monumẽta operũ Seruatoris Ecclesia celebrat & frequentat, sacrosanctæ victimæ commemorationem, & Euangelii recitationem. Schol. Dionysii, τὴν μὲν παλαιὰν γραφὴν vocatã esse dicit θεολογίαν: καινὴν autem, θεουργίαν, propter Christi opera miraculorum plena. ἔστι δὲ (inquit Dionys.) τῆς θεολογίας ἡ θεουργία συνεφαπτόμενος, i. nouum testamentũ. Bud. ‖ Θεουργία pro magiæ specie ab Augustino accipitur, ex Porphyrio Platonico, lib. 10 De ciuitate Dei. Bud. VNDE Θεουργικὸς, ου, ὁ, Cui deos faciendi vis inest. Θεουργία & θεουργικὴ δύναμις & θεουργικὴ δόξα (inquit Bud.) à Dionys. dicitur ἡ θεοῦ ἀπεργαζομένη, vt vbi de primis & summis beatarum mentium ordinibus loquitur, κοινωνοῦσι κῆ τὸ αὐτῆς ἐφικτὸν ἐν τῷ θεοπυργῷ δυνάμει τῆς θεουργικῆς αὐτοῦ καὶ φιλανθρώπου θρεπτῆς. Ibidem, πῶν θεουργικὸν ὁμοίασιν dixit, ὅπ ἐρᾶζεται θεοῦ πᾶν, πρὸς τὸν κύκλον καὶ σωτῆρα ὁμοιωμένους. Et rursus, ἐκδιδάσκεσθαι τὰς θεουργικὰς δόξας. Idem Dionys. 88, opera Christi sic vocat. Θεουργικὴ δόξα ἡμῶν Budæus apud eundem Dionysium in principio Eccles. hier. interpretatur, Sacerdotalis, Pontificia. Et θεουργικὸν μύρον, Sanctificum, Dionys. 115.

C. Θεωνυμίαι, αἱ, Diuinæ appellationes. Areopagita pag. 140, & 193. vt iustitia, veritas, sapientia, verbum, & reliqua. Bud.

C. Θέσκελος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Deo similis. idem quod θεοείκελος, ex eóque factum per syncopen & epenthesin τοῦ σ, vt tradunt grammatici. θέσκελος ὀμφὴ, diuina vox, Nonno. At Il. γ, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι Τρώων ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν, Eustathius vult esse nõ θεοείκελα, seu θεοκέλδα: vt fit à θεὸς & κέλομαι, i. κελεύομαι, A Deo iussus, Qui Dei iussu fit. Θέσκελον aduerbialiter etiam capitur pro θαυμαστῶς, id est Mirum in modum, & q. d. Diuinũ in modum. Il. ψ, εἴκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ. Item, Θέσφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuino ore pronuntians, vel Diuino consilio eueniens, Fatalis. Homerus Iliad. ζ, Ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστι, ita diuino consilio visum est: hoc est Διὸς δ' ἐπλέετο βουλή, vt Eustathius exponit. Odyss. δ, Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε Ἄρχι' ἐν ἱππεβότῳ θανέειν, tibi in fatis non est. Et θέσφατα plurali numero substantiuè pro Vaticinia, Oracula, Responsa diuina, Fata. Od. ν, Ἦ μάλα δὴ μοι πάλαιφατα θέσφατ' ἐκάνει Πατρὸς ἐμοῦ ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι Ἡμῖν, Antiqua patris mei vaticinia, Quæ pater me olim diuino spiritu prædicebat. VNDE Ἀθέσφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ineffabilis, Inenarrabilis. Hesiodus Ergois β, Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν, inenarrabilem hymnum. Iliad. γ, ἀθέσφατος ὄμβρος, Inenarrabilis imber, Immensus. Od. λ, ἀθέσφατος οἶνος, de nimio potu. Item ἀθέσφατος ὄπτος de copioso frumento. Et ἀθέσφατοι βόες, Odyss. υ, de bobus quarum maximus numerus esset & vix enarrabilis. Et ἀθέσφατοι νύκτες, Od. ο, de noctibus lõgissimis. Et ἀθέσφατον, aduerbialiter, pro Ita vt vix dici possit, Mirum in modum. Volunt enim ἀθέσφατον dici quasi ὃ οὐδὲ θεὸς ἀφάσσειε δι' ὑποβολῶ.

C. Ἀγχίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Propinquus Deo. Homerus Odyss. ε, Φαίηκων εἰς γάμον, οἱ ἀγχίθεοι γεγάασιν, qui propinqui diis sunt: vel cognatione, quòd Phæax ex Neptuno ortum trahat: Vel quòd proximè ad deos accedunt hospitalitate & reliquis virtutum generibus. Vnde & Alcinous Od. η, de ipsis diis ait, Οὔπω καταφυσίζουσιν ἐπὶ σφίσιν ἐγγύθεν εἰδώς. Item, Δαίνυνται τε παρ' ἄμμι, καὶ ἑστήκασι παρ' ἡμῖν. Hesych. ἀγχίθεον exponit ἰσόθεον, θεῖον.

C. Ἄθεος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Qui sine deo est, Impius, Qui Deum esse non credit, aut, si credat, non colit. Sophocl. Electra, δολερᾶς ἀθεωτάτης μάτηρ, de Clytæmnestra. Apud eundem in Trach. μάτηρ ἄθεος de Deianira. Aristoph. Pluto, τοὺς πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους, improbos & impios. Ab eodẽ in eodem Pluto ἀθεοι & τὰ θεῖα σέβοντες sibi opponuntur. Pluto De vita Mosis lib. 3, κῆ τῶν ἀθέων καὶ ἀνοσίων,

θῶν, in impios & conscleratos. Lucianus De cal. ἄθεος καὶ ἀσέβης. Plutarchus de superstit. οὐκ εἶπεν θεοὺς τοὺς ὁ ἄθεος, ὁ δὲ δεισιδαίμων οὐ βούλεται. Res etiam aliqua ἄθεος dicitur esse, hoc est Sine Deo, vel Impia. Plutarch. φεύγει δεισιδαιμ. loquēs de eo qui deos vt tyrānos metuit & fugitat, ποῖαν γὰρ ἄθεον δοῦλοι, deorum expertem. hoc est, vbi dii nulli sint. Et ἄθεα ὀνόματα apud Athenæum lib. 10, nomina à diis non desumpta, vt Cleonymus, Plato, Socrates: quibus correspondent θεοφόρα quæ à deorum nominibus deflexa sunt, vt Dionysius, Hermagoras, Hermaphroditus, & quæ eiusmodi sunt. B Plut. De def. orac. οὐ γὰρ ἄθεον ποιοῦμεν τὸν ἀλογιστίαν, non enim diuinationem Deo rationeque spoliamus. Ibidem, καταπιμπλάμενοι ἀσεβῶν καὶ ἀθέων ἐπιπλασμάτων, fœdis & impiis oppletā interrogationibus. Idē Ad Colotem, ἀπέρου πόλεως καὶ ἄθεον. Idem De solertia anim. εἰς ἄθεον καὶ πανοῦργον πόνον. Gregor. Φαρισαῖον καὶ ἄθεον διδασκαλίαν. VNDE Ἄθεος, ου, ος, ET Ἀθεία, ας, ἡ, Impietas, qua deos esse non credimus, aut non colimus. Plut. ἔνιοι φεύγοντες τὴν δεισιδαιμονίαν ἐμπίπτουσι εἰς ἀθεότητα, transilientes videlicet τὴν δεισιδαιμ. quæ media inter C hæc duo extrema est. Plato epist. 7, ἀλλ' ἡμεῖς τε ἐμπεσόντες ἀνομίᾳ καὶ ἀθεότητι, delapsus in iniquitatem & impietatem. Greg. Ἐπικούρου τὴν ἀθεΐαν. ET Ἀθεεῖ, Sine Deo, Sine numine diuūm. Od. σ, Οὐκ ἀθεεῖ δόλ' αἰνὸν Ὀδυσσῆος ἐς δῆμον ἥκει. i. οὐκ ἄνευ θεοῦ, vt suprà eum loqui ostensum est. Pro quo Virg. — non sine numine diuūm. hoc est, σὺν θεῷ, vt etiā Homerus & prosæ scriptores loquuntur.

C. Ἀντίθεος, Contrarius Deo, Aduersarius Deo. Quo in sensu accipiunt quidam apud Homerum ἀντίθεοι μνηστῆρες. Sic Ἀντίθεον δίκμα. ‖ Ἀντίθεος, idem quod ἰσόθεος, D Par Deo, Æquiparandus Deo, Diuinus, Augustus. vt ἀντιθέῳ ἄλοχον dicit Homerus, quasi Diis æquiparandam virtute, i. Diuina quadam virtute præditam.

C. Ἄνθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sine deo est, Impius. nam Hesychius apud Sophocl. Thyeste, ἄνθεα exponit ἄθεα, ἀνόσια θεῶν.

C. Δίθεα, ας, ἡ, Duo dii, Duplex numen. Naz. ET Δίθεοι, Qui duos deos seu duplex numen statuunt, aut colunt.

C. Δύσθεος, ος, ὁ καὶ ἡ, Impius. ἀσεβής, vt schol. apud Soph. El. E exp. Ὦ δύσθεον μίασμα, σοὶ μόνῳ πατὴρ Τάνταλος; Sed forsan aliquis à θεα deriuare malit, vt δύσθεον μίασμα sit quod alibi idem Soph. dicit δυσθέατον ὄμμα.

C. Ἔνθεος, ος, ὁ καὶ ἡ, In quo Deus est, seu afflatus aut instinctus Dei, Diuinus. Dici solet de eo in quo numen aliquod est, hoc est qui numine aliquo afflat[9] est, Qui numine aliquo agitur, vt vates & diuini, Qui recepto furit Deo, vt Seneca loquitur. idem quod θεόληπτος & θεόφορος siue θεοφοράμβος suprà. Plato de Sibylla, ἐνθέῳ F μανικῇ χρωμένη. Luc. De sacrif. loquens de poetis, ὑπ' ἐν [ſ. τῷ μουσικῷ] ἔνθεοι γιγνόμενοι, ὡς τὸ εἰκός, ἀδουσιν. Sic Aristot. Rh. 3, εἴδεον γὰρ ἡ ποίησις. Vtūtur vocabulo hoc apud Latinos, Seneca, Martialis, & item Stat. Sylu. lib. 1, Hic thyrsos, hic plectra ferit, hic enthea lauro Tempora. Et neu. gen. τὸ ἔνθεον, Fanaticus furor, Impetus numine afflatorum. Metaph. Luc. in Harmonide, τῆς Φρυγικῆς [ἁρμονίας] τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίου τὸ βακχικόν. VNDE Ἐνθεάζω, Numine agor, idem quod θεοφορέομαι. Luc. σίων ἅμα τῇ κόμῃ, ὥσπερ οἱ τῇ μανικῇ ἀγόμενοι τε καὶ ἐνθεάζοντες. Sic a- G libi de Baccho, ὀρχούμενος ἅμα καὶ κεβόλων, θύρσῳ χρώμενος κατείνοις, μαινόμενον, ὡς φησι, καὶ ἐνθεάζων, ebrius & furore correptus fanatico. Plut. Sympos. 1, καὶ πρὸς ἐνθουσιασμὸν ἐμμετρῶς παρέχεται τοῖς ἐνθεαζομένοις. Ægin. τοὺς δὲ οἰκείους ὑπὸ πόνων μεθύοντας ἐφεξῆς ἅδειν δυνάμενον, καὶ προλέγειν τὰ ἐπόμενα, καθάπερ ἐνθεάζοντες, οἷς καὶ ἐνθεαστικοὺς ὀνομάζουσι. A QVO Ἐνθεαστικός, ου, ὁ, Qui fanatico furore agitur, Numine afflatus. Fanaticus. idem quod ἔνθεος. Vel, Qui fanatico furore agi solet. Qui numine afflari solet. Plato De leg. 3, pag. 120, θεῖον γὰρ οὖν δὴ καὶ τὸ ποιητικὸν ἐνθεαστικὸν ὄν H ἡδύ μετῳδοῦν. sic Luc. paulo antè dixit eos ἐνθέους ὑπὸ τῶν μούσων ᾠδῆς ἄδειν. Areop. ἐνθεαστικαὶ ὑμνῳδίαι, de Apostolis loquens inspiratis. Pro ἔνθεος autem contractione facta DICITVR Ἔνθεος. Philo De vita M. lib. 1, ἐξ ὧν πρεσβυτέρων, ἔνθεος αὐτῶν γίγνεται, ὃ τῶν φηφοῦ τὸ θύματος ὑπὸ θοιτῶσα τος, numine corripitur. Etrursus, μικρὸν ὑπὸ θεῷ, ἔνθεος τε γίνεται καθαπερ ἐνθεός. pro quo alibi dicit θεοφορεῖται, vt suo loco dictum est. Theodoritus in Hist. eccles. ἔνθεος γὰρ ὁ μέγας καὶ θεῖος ἐμπνεόμενος. Gregor. καὶ ὥσπερ ἐνθεος ὑφ' ἡδονῆς γίγνομαι. VNDE Ἐνθουσιάζω, τῶ, ος, ὁ καὶ ἡ, Fanaticus, Qui furore fanatico agitur, Numine afflatus. Et neutro gen. τὸ ἐνθουσιάζειν, Ipse se furor fanaticus seu diuinus. Philo De vita M. l. 3, ἐν ᾧ τὸ λέγειν τὸ ἐνθουσιάζειν ἐμαίνετο, in qua diuinus furor loquētis apparet. ET Ἐνθουσιάζω SIVE Ἐνθουσιάω, ῶ, F. άσω, Fanatico seu diuino furore agor, Numine afflor. Plato Apol. ἐνθουσιάζοντες, ἃ μὲν λέγουσιν ἴσασι γὰρ οἱ ποιηταὶ ἃ λέγουσι ἀδόντες. Idem in Phædro de mente germani philosophi loquēs, quem vult esse volucrem, ὅσοι ὡς ἐν τῇ ἀληθινῇ ἀπονενοήκασι, καὶ πρὸς τὰ τῶν θνητῶν νόμιμα, τοῦ δικαίου μὴ τοῦ πολλοῦ λόγου παρακούσαντες, ἐνθουσιάζοντες ὑπὸ κλαδὶ τῶν πλοκῶν. vbi furorem hunc poeticum & fanaticum siue entheon facit quartum genus μανίας distinguens itidem inter παρακοῦσαι. i. insanus, & ἐνθουσιῶν, id est numine afflatus. B. Philo De vita M. lib. 1, κατοχωθεὶς ὑπὸ καὶ ἐνθουσιῶν διεμνήσθη, furore percitus. Et lib. 3, ἐνθουσιᾷ, καὶ μεταβαλὼν εἰς ἑτέρου πάθος, diuino numine afflatus & in vatem mutatus ista hariolatur. Sic lib. 1, καὶ λέγων ὅμα ἐνθουσιᾷ μεθαρμοσθεὶς εἰς ἑτέρου, inter ea verba diuino furore instinctus & in vatē mutatus. Herodian. l. 2, πᾶς ὁ δῆμος ἐνθουσιῶν ἐνικᾶς ἐξεβακχεύετο, lymphato similis ebacchabatur, vt Politian. interpr. Et cum præpos. ὑπὸ apud Plat. Phædro, ὑπὸ τῆς μανικῆς ἐνθουσιάσαι: vt ἐνθεος ὑπὸ μανίας apud Lucianum paulo antè. Dicitur verò passiuè quoq; ἐνθουσιασθῆναι pro ἐνθουσιάζειν. Herodi. lib. 2, μὴ ἐνθουσιασθῶσι, καὶ πάντα πρᾶξωσι καὶ σημήνωσι, non attonitus. sed habitum oris gravem moderatūmque retinens, Polit. interpr. VNDE Ἐνθουσιασμός, οῦ, ὁ, ET Ἐνθουσιάσης, ιάς, ἡ, Furoris fanatici seu diuini afflatus, Instinctus seu afflatus diuinus. Plut. De def. orac. loquens de diuinatione, ἐξίστασθαι δὲ κράσει καὶ ἕξει τοῦ σώματος εἰς μεταβολὴ γίγνεσθαι, ἐνθουσιασμοὺς καὶ λύσσας, recedit autem quū ea est corporis temperatio & habitus, vt immutetur in eum quem instinctum afflatumque diuinum vocamus. Idem De orac. Pythio, μόνας τὰς φανείσας παρεστῶσας καὶ φῶς ἐν τῷ ἀδύτῳ πολὺ θεὸς τε μέλον. ὁ γὰρ ἐνθουσιασμὸς ἐνθεῖν ἔοικεν. Idē Erot. ὁ τοιοῦτος σαλὸς ψυχῆς ἐνθουσιασμὸς ὡ. μασε, μετὰ τῆς κοινωνίας θειότητος δυνάμεως ἐνθουσιασμοῦ ὡ ωπολὺ ἐξ Ἀπόλλωνος ὑπόπτιας καὶ κατοχῆς. Vocabulo autē ἐνθουσιασμὸς vtitur Plat. in Phædro, quū amorem dicit esse παρὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὁρίσθαι. ET Ἐνθουσιασής, οῦ, ὁ, Numine afflatus. Ἐνθουσιασταὶ sunt etiā hæretici quidā apud Theodorit. in 4 Hist. Eccl. VNDE Ἐνθουσιαστικός, ός, ὁ, Qui numine afflari solet, Fanaticus. B ex Plat. in Phæd. de homine fanatico & numine afflato, ἐγὼ γὰρ τοῦ σοφοῦ μεμνῆσθαι, ὅτε τὸ ἐνθουσιαστικόν. Idem in Tim. ξωνεῖσθαι γὰρ δὲ ἐμφρόνος, τὰ τε ῥηθέντα ὀνείρου ἡ ὑπερ ὑπὸ τῆς μανικῆς τε καὶ ἐνθουσιαστικῆς φύσεως, ἃ ὅσαι φάσματα σφῶν, τὰ τε λογισμῶν ἐπιλέσθαι, i. Visa nocturna vel vigilantium, eorū qui diuino spiritu instincti sunt, ratione explicare, hominis est mentis cōpotis, non eorum quibus mens ecstatica vaticinatur. B. Et ἐνθουσιαστικὴ σοφία apud Plutar. Solone, Sapientia quæ numinis afflatu concipitur. Actiuè interdum accipitur pro Animos corripiens furore illo diuino. Vnde apud Aristot. Pol. 8. ἐνθουσιαστικὴ ἁρμονία, harmonia quæ corripit animos. sic Lucianus suprà Phrygiam harmoniam ἔνθεον aliquid habere dicit. Et ἐνθουσιαστικὸν νόσημα apud eundem Aristotelem dicitur quum instinctū lymphatico inferuescunt Sibyllæ, vt Bud. annotat. A QVO Ἐνθουσιαστικῶς aduerbium, More eorum qui furoris fanatici instinctu aguntur. Plutarchus De defectu oraculorum, ὥσπερ μόνα τὰς ψυχὰς ἐνθουσιαστικῶς διαπέσοι καὶ φαντασικῶς τῶν μελλόντων, ab his solis animus furibundus reddit & futuri imagines concipit.

C. Ἡμίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semideus. Heroum epitherum, de quibus suo loco. Hesiodus Ἔργοις, Ἀνδρῶν ἡμιθέων θεῖον γένος οἱ καλέουσι Ἡμίθεοι. Item ἡμίθεος sine adiectione, Heros. ET FOEM. Ἡμιθέαινα, Semidea Opp. De venat. lib. 3, Αὐτὰς ἡμίθεαι καὶ ἀμώμονας ἡμιθέαινας.

C. Ἰσόθεος, ος, ὁ καὶ ἡ, Deo par, Deo æquiparādus. idem quod A ἀντίθεος, Qui virtutibus suis Deo æquiparādus videtur. vt ἰσόθεος φῶς, Od. α, de Telemacho. Plato Pol. 2, ἡ πάλαι φερόμενον ἐν τῇ ἀνθρώπῳ ἰσόθεον ὄντα. Isocrates ad Nicoclem, ἰσόθεοις ἀπαντᾶς νομίζοιτο τοῖς ἐν τῇ μοναρχίᾳ ὄντας. Idem ad Philipp. ἰσόθεον καὶ πᾶσιν ὀνομαστὸν τῶν αὐτῶν δόξαν καταλιπεῖν.

C. Ὁμόθεος, ος, ὁ, Qui pariter Deus est, Qui vnà Deus est, Eiusdem diuinitatis consors. Greg.

C. Πολύθεος, ος, ὁ καὶ ἡ, Multos deos statuens, Qui multitudinem deorum ponit. Bud. ex Damasc. 7, οὕτως ἡ πολύθεος τῶν Ἑλλήνων πλάνη ἐξαφανίζεται. Et πολύθεος δόξα apud Philonem De mūdo, Opinio quæ deorum multitudinem astruit. VNDE Πολυθεότης, ητος, ET Πολυθεία, ας, ἡ, B Deorum multitudo, quam primus Orpheus introduxisse fertur, vt scribit Iustin. Martyr. in or. ad gentiles.

C. Σεμνόθεοι, Diuini humanique iuris peritissimi, ac religioni dediti, quales appellati sunt philosophi & gymnosophistæ, apud Diogenem. v. l.

C. Συνθεία, ας, ἡ, q. d. Diuinitatis communio, Eadem diuinitas. C

C. Τελθεία, ας, ἡ, Deitatis ternio, qua videlicet tres dii statuuntur. Naz. ET Τελθεῖται, Qui tres deos esse asserunt. Naz.

C. Φιλόθεος, ος, ὁ καὶ ἡ, Dei amans. Philo De vita Mosis lib. 3, Τοιδροῶν μετ' ὀλίγων ἄλλων φιλόθεός τε καὶ θεοφιλὴς ἐγένετο, & Dei diligens & Deo dilectus fuit. Luc. De cal. Δυσθεῶν καὶ φιλόθεον. cui ibidem opponitur ἄθεος καὶ ἀσέβης. Greg. in Encom. Macc. σφόδρα πιθανῶς ἐμοὶ γ' οὖν καὶ πᾶσι τοῖς φιλοθέοις, & omnibus Dei amantibus. ‖ Exponitur etiam Deo charus, Deo placens & gratus, vt κελεύσματα φιλόθεα apud Naz. VNDE Φιλοθεία, ας, ἡ, Amor Dei. D

Θεότης, ητος, ἡ, Deitas, Diuinitas. vocabulum theologicum. Greg. πῶς αὖ τις ἐλεγχθεὶς μᾶλλον καὶ ἑαυτῷ μαχόμενος καὶ θεότητι; & sibi & diuinitati? id est ipsi Deo.

Θεόθεν, A Deo seu A dis, Diuinitⁿ. Hom. Od. π, θεόθεν δ' ἐκ ἔς' ἀλέασθαι. sub. θάνατον. Synes. epist. 137, θεόθεν τε αἰτοῦντες θείας φρονεῖν, καὶ αὐτοὶ τὸν δυνατὸν ἔνθεν τὸ φρονεῖν ἀπαλλάττειν συλλέγοντες, & à Deo petentes vt diuina cogitemus.

Θεόω, ῶ, F. ώσω, Deum facio. Naz. ἐμὲ θεοῦ δίχα τῷ βαπτίσματι, me Deū facit aspergine baptismatis. Et in pass. apud E eundē θεούμενος, qui deus fit, Qui ex humana natura in diuinam abit. Et θεωθεὶς partic. Ad maiorem gloriam euectum, propria tamen natura non immutata, vt Suidas exponit. Apud Gregorium autem θεωθὲν θέλημα interpretantur Voluntas Deo informata. VNDE Θέωσις, εως, ἡ, q. d. Deificatio, θεοποίησις, vel θεουργία. Et COMPOS. Ἀποθεόω, ῶ, Ex homine Deum facio, In deos seu dinos refero, Cōsecro, seu Diuinos honores tribuo. Plut. Et in pass. ἀποθεοῦσθαι, inter deos referri, ἐκθειάζεσθαι. Bud. VNDE Ἀποθέωσις, εως, ἡ, Inter deos relatio, F Diuinorum honorum attributio, Consecratio. de qua prolixè Herodianus initio libri quarti. Cic. Epist. ad Att. lib. 1, epist. 15, Consulatum nostrum, quem Curio antea ἀποθέωσιν vocabat. Et lib. 12, ep. 13, Insula Arpinas habere potest germanam ἀποθέωσιν: sed vereor ne minorem πμὴν habere videatur. Eodem libro epist. 35, Fanum fieri volo. neque hoc mihi erui potest. Sepulcri similitudinem effugere nō tam propter pœnam legis studeo, quàm vt maximè assequar ἀποθέωσιν. ET G Ἐκθεόω, ῶ, Deifico, Deum efficio. Et ἐκθεοῦσθαι, Deū fieri, Areop. VNDE Ἐκθεωτικὴ δυνάμις, Deifica vis. Idem.

Θεός, Deus, vulg. lex. A Θεὸς autem, form. ET Θεά, ᾶς, ET Θέαινα, ης, ἡ, Dea. Initio Iliadis, Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. At σεμναὶ θεαὶ vocabantur Erinnyes apud Athenienses, vt docet Plutar. Solone. Θέαινα autem fœminino gen. dici à θεός, sicut λύκαινα à λύκος, annotat Eustathius. Ad cuius analogiam ab ἡμίθεος est ἡμιθέαινα apud Oppian. de quo suo loco. Etymologicus verò deriuat à θέων, vt Λάκαινα à Λάκων. H

Θεάζω, F. άσω, Diuinus sum, Proximè ad Deum accedo: vel ἐνθεάζω. Διὸ in vita Hom. ex Democr. Ὅμηρος φύσεως λαχὼν θεαζούσης, ἐπέων κόσμον ἐτέκτηνατο παντοίων & sub iūgit ὡς ἐκ ὀνόν αὐδὴ θείας καὶ δαιμονίας φύσεως οὕτω καλὰ καὶ σοφὰ ἔπη ἐργάσασθαι. VNDE Θεαστικός, οῦ, ὁ, Diuinus, vel Qui diuino spiritu agitur. ἐνθεαστικός, Arethas in Apocalyps. θεαστικὸν vocat Esaiam: sicut Areop. ἀθεαστικὰς ὑμνῳδίας Apostolorum diuino Spiritu percitorū. AT Ἐπιθεάζω, Deorum opem contra aliquem imploro, Deorū iram alicui imprecor. Annotat enim Eustathius ὀλοθεάζειν veteribus esse τὸ ἐεννῦς ἀράσθαι ἢ ὅλως θεὸν τινα, vel καταρᾶσθαι: citans ex Pherecrate, ὕστερον ἀρᾶται καὶ ὀλοθεάζει τοῦ πατρί. Pl. Phædro, ἀγανακτῶν καὶ ὀλοθεάζων, ad imprecationes deuotionēsque conuersus. Bud.

Θεῖος, ου, ὁ, Diuinus, Ad Deum pertinens. Apud Homerū θεῖος ὄνειρος, Somnium diuinitus immissum. Et θεῖος χορὸς apud eundem, quo dii honorantur. vel δῖος τὸ θεῖον τοῦ ἔρρου. Item Ὀδυσσεὺς θεῖος, apud eundem, vt Lat. dicitur Vir diuinus. Sic & in soluta oratione θεῖος. Plutar. De aud. poem. ὥσπερ ἡμεῖς καὶ τραγήματα καὶ ἤθη καὶ νῦν Δία λόγοις καὶ ἄνδρας εἰώθαμεν δαιμονίους καὶ θείους προσαγορεύειν. Demesth. autē hæc duo cōiunxit, θεῖος & δαιμόνιος. At Θεία μοῖρα, vide in Θεῖος. Dicitur & θειότερος ac θειότατος, Diuinior & Diuinissimus. vt θειότατα δῶρα Cic. apud Plat. Diuinissima dona. Alicubi tamen comparatiuum & superl. reddidit positiuo, vt meū lexicō Cic. docebit p. 6, & 43. ET Θεώτερος apud Dionysium Alex. Diuinior, pro θειότερος: formatum tamen tanquam à θεός.

Θεῖον, τὸ, substāt. Numen diuinū, & q. d. diuinitas, θειότης. Redditur etiā sæpe Deus, sicut θεός: sed ita tamen vt intelligendum sit nō de quolibet deo ab ipsis etiā profanis scriptoribus dici, verùm de eo quem intelligebāt quū θεὸς dicebāt quasi κατ' ἐξοχήν, (ad differentiā eorū qui multi appellatione θεῶν includebātur) summū videlicet supremūmq; numē, & q. d. θεὸν θεῶν ὑπάτην καὶ ἄριστον, vt loquitur de Ioue Homerus. Sunt certè qui etiam inter θεὸν & θεοὺς ita distinxisse philosophos existiment, vt per θεὸν quidē numē illud, at per θεοὺς numina vulgi opinione cōsecrata intelligerent. atque huic referunt istud Plat. dictum in epist. τῆς μὲν ἀπόδ ἀρχῆς ὀλοθεῖν θεὸς ἄρχει, θεοὶ δὲ τῆς ἥττον. Ignorauit autem huius nominis vsum Homerus, sed omnibus eius posteris vsitatū fuit, ac præsertim prosæ scriptoribⁿ, Herodoto, Thucydidi, Plat. Xenophonti: apud quem legitur Pæd. 4, ὥστε πᾶσι φείκιν μὲν τοῖς τὸ θεῖον εἰδέναι, πάρεσι δὲ τοῖς πολεμίοις. Et Hellen. 7, τοῦ εὐτυχήσαντος, ὡς ἔοικεν, ὑπὸ τῶν θείων μέχρις ὅσου ἡ νίκη ἐδέδοτο αὐτῷ. Plato dicit τὸ θεῖον πάρεστι ἡδονῆς καὶ λύπης ἱδρυθέν. vbi quidam interpr. Naturā diuinam. Sed & alicubi τὸ θεῖον redditur Diuina prouidentia. (vt certè & in illo posteriore Xenophontis loco, quod τῷ θείῳ tribuitur, ad illam pertinet) Lucianus tamen in lib. De cal. hæc separauit, ita scribens, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθούμενος καὶ τῷ τοιούτῳ ἀνεύμενος. Vsi sunt autem hoc nomine θεῖον de vero etiam Deo ecclesiastici scriptores, præsertimque Greg. vt quum dicit τῷ θείῳ πειθόμενοι, pro Autorem Deum sequuti. Idem, πῶς γὰρ οἷόν τε θεῖον εἰ τοιοῦτον. Et τὸ μὴ λυπεῖν τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν τὸ θεῖον. Quum autem dicunt κατὰ θεῖον, sunt qui exponant κατὰ θεοῦ πρόνοιαν, (id est Diuina prouidentia) atque ita redditur apud Aristophanem: quod etiam cōsentaneum est iis quæ modò de huius nominis significatione dixi. Verùm sunt & qui exponunt Ex insperato, quod non placet. Aristoph. locus est in Equit. πρόσερχεται ὥσπερ κατὰ θεῖον εἰς ἀγορά. Vide Θεῖος quod proximè sequitur.

Θεῖος, Diuinè, Diuinitus. Item Diuina quadam sorte. Xenophontē enim θεῖος & θεία τὶ μοῖρα in eadem omnino significatione dixisse comperio. Eius verba sunt in Pæd. lib. 4, πρεσβύτερος δὲ ὢν τῷ Κύρου, θεῖος πᾶς ἀφικνεῖται ἀπὸ Γρανικοῦ ἄγγελος. Eiusdem verò Hellen. 7, verba sunt hæc, καὶ εἰ μὴ Κρὴς θεία τὶ μοῖρα προσελθὼν ἐξήγγειλε τῷ Ἀγησιλάῳ πρόσω τὸ τράπυμα, ἔλαθεν αὐ τὴν πόλιν ὥσπερ νεοσσιάν &c. Quibus in locis θεῖος & θεία τὶ μοῖρα id omnino significant quod vernacula lingua dicimus, *Ainsi que Dieu voulut.* quod loquendi genus haud scio an satis exprimatur hoc Latino, Sorte quadā diuina: quo tamen Græca illa reddi solent. Hoc certè constat, θεία μοῖρα alicubi id esse quod Latini Virgula diuina dicunt.

Θειότης, ητος, ἡ, Diuinitas. Lucianus De cal. ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαιστίωνος θειότητος. Plut. Symp. τῆς πάθοι τύπος δόξα θειότητος πρὸς ἐστί, pro Hæc diuinitus fieri censentur.

Θειόω, ῶ, Deo seu diis consecro. Ex Platone De legibus. ET Ἐκθειόω, ῶ, idem. A Budæo exponitur etiam Cõsecro, Colo vt Deum. Philo De mundo, κόσμους ὅλους ἐξεθείωσαν. Apud Plutarchum autem ἐκθεοῦσθαι videtur esse In numerum deorum referri: vt in lib. De Herod. vbi scribit, Ἰοῦς τῆς Ἰνάχου θυγατρὸς, ἣν πάντες Ἕλληνες ἐκτεθεῶσθαι νομίζουσι τοῖς πλοῖς ὑπὸ τῆς βαρβάρων.

Θειάζω, Diuinum quendam instinctum immitto, Incito ad aliquid tanquam diuino numine afflatum. Hoc enim aut certe aliquid huiusmodi significare puto istud verbum in hoc Thucydidis loco initio libri 8, νομίζοντες δὲ καὶ τοῖς χρησμολόγοις τε καὶ μάντεσι, καὶ ὁπόσοι τι τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπέπλευσαν ὡς λήψονται Σικελίαν. Certe θειάσαντες puto intelligi de iis qui signa quæpiam victoriæ à diis dari dixerant, & de mente eorum vana quædam illis persuaserant, ita vt tanquam numine afflati ad bellum ferrentur. Secus Valla, sed malè: aut ego valde fallor. Bud. θειάσθη ab Arriano poni tradit pro Diuino instinctu dictum est. HINC Θειασμὸς, Afflatio numinis. exponitur enim θεοφόρησις & θεολημψία, ab Hesychio autem etiam ἐνθουσιασμός. Sed idem vult μαντείαν quoque significare. Quarum tamen significationum neutram conuenire existimo huic vocabulo in eo Thuc. loco in quo Niciam fuisse dicit ἄγαν θειασμῷ τοῦς κείνῳ, (legitur is libro 7, pag. 250.) sed intelligere Valde studiosum inquirendæ modis omnibus voluntatis deorum, vel q.d. Curioso cuidam deorum cultui dedirum, vel aliquantum superstitioso cultui. Hoc autem significare voluisse Thucydidem, ex his Plutarchi verbis cõiicio, ὥσπερ εἰ θειασμῷ τοῦ κείνῳ ἄγαν, ἐξὴν εἰπεῖν τὸν Νικίαν, ὁ δὲ θόλυπλοι τοῦ τοῦ τοῦ. Huc & istud pertinet quod ab eodẽ Thucydide de illo ipso Nicia scribitur eodem libro, p. 263, ἥκιστα δὴ ἄξιος ὢν τοῦ γε ἐπ' ἐμοῦ Ἑλλήνων ἐς τὸν δι' ἀτυχίας ἀφικέσθαι, διὰ τὸ νενομικέναι ἐς τὰ θεῖα ὑπερβάλλειν. Huc inquam pertinet locus iste, licet alioqui de cultu simpliciter hic loquutus esse videatur: nimirum perinde ac si diceret suæ pietati conuenientem exitum non habuisse. At Scholiastes Græcus, itidemque Valla à vero sensu (quem talem esse puto) discesserunt. Sed hoc addo, à Polluce θειασμῷ τοῦ κείνῳ (omissa videlicet particula illa ἄγαν) poni cum θεῶν ὑπέρμετρος, & θεοῖς ἀκατείνωτος, necnon λατρεύων θεοῖς, &c. ET Θειασκῶς, Afflatu numinis, Instinctu numinis. Pollux hæc iungit, καπῆλος, ἐνθουσιαστικῶς, θειασκῶς, ὑπόπτευασμῷ. AT C. Ἀθειαστος, Numine diuino non afflatus.

C. Ἀπόθειάζω, Numine diuino afflor. Philo, δεύτερον οὐκ εἰς μανίας ἀπόθειάσας ἀποφέρεται λόγιον, Numine afflatus, vel Diuinitus instinctus.

C. Ἐκθειάζω, Deo dedico, Consecro. Est etiam In numerum deorum refero, Consecro, Vt deum colo. Lucianus, οὕτως ὀρθῶν καὶ Πυλάδην ἐκθειάσαιτις. Idem, ἐπ', εἶμαι, αὐτὴ τῶν θεῶν ἀπάντων, πεῖ ὑπ' ὀξαγορᾶ αὐτὰν ἥκοντας ἄνδρας ἐκθειάσετε, καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν οὖσι θύσετε ὡς θεοῖς. Sic accipitur & ab Herodiano: vt quum dicit libro 4, ἔτος γὰρ ὅτι Ῥωμαίοις ἐκθειάζειν ἔθος ἦν τοὺς ὅλῃ δόξῃ πλουτήσαντας. hoc autem vocari ait ἀποθεωσιν. Exθειάζω, Diuinum existimo, In diuinitatis iudicium traho. Bud. pag. 285 ex Herodiano. Est etiam In religionem verto, apud Plutarchum. Sic apud Herodianum, de templo Pacis exusto fulmine, & pluuia extincto incendio, ὅθεν καὶ τὸ παῦ ἔρχον ὀξ θειασθῆ, In religionẽ tractum est, vt Bud. vertit. HINC Ἐκθειασμος, Consecratio &c.

C. Ἐπιθειάζω, Numine diuino afflor, Instinctu diuino corripior. adeo vt sit idem quod præcedens ἀποθειάζω, & quidem apud eundem Philon. Pollux quoq; ὅλῃ θειέσῃ cõiungit cũ καταληφθῆναι ἐνθουσιάσαι. Item Vaticinor. Iosephus De antiq. καὶ ὁ μὲ πιαῦτα ἐπιθειάζειν οὐκ ὢν ἐν ἑαυτῷ, τοῦ δὲ θείῳ πνεύματι τοῦς αὐτὰ κεκυκὼς ὀρθός. Et vero apud Thucydidem lib. 2, pag. 72, τοιαῦτα ὀλῃθειάσας reddit, His deos precatus. vbi tamen malim His deos obtestatus. quum præcedat apud eum de eadem re, ἐς ὀλῃμαρτυρίαν θεῶν κατίστη. Idem alio in loco, videlicet p. 279, iunxit infinitiuo, scribens, καὶ ὀλῃθειάζοντων μὴ καταπαύειν. vbi Budæus vertit, Sese deuouentes si eum reducerent, quo & Valla modo reddit. Sed violenta hæc interpretatio mihi esse videtur: ac malo (sicut & in mea editione Thucyd. Latini dixi) vertere Sacrosan obtestationibus deprecates eius restitutionem. Idem B. in hoc Plutarchi loco in Camillo, καὶ τῶν ἱερέων οἱ κελεύμενοι Φιπαλεῖς ὀνῆρον, ὀλῃθειάζοντες, καὶ κελεύοντες τῶν πεφευγότων ἄρχειν τὸν δυσκλεῖ εἰς ἕνα τὸν ἄπορον τρέψαντα, ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀφοσιωσάσθαι, hic inquã vertit ὀλῃθειάζοντες, Religionem animis obiicientes. At in hoc Gregorii loco, ὀλῃθειάζων τε δῆθεν ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς εἰδώλων καὶ ἀπορρήτων ἀς νῦν αὐτοῖς ἀποκείμενον ἐν καπελεῖν εἰς τὸν ἑαυτῶν καὶ τὸν νεὼ ἀναθέμα ἄξῃ, vult ὀλῃθειάζων esse Per deũ exhortans, vel Diuinæ voluntatis, seu diuini oraculi admonens, aut Citãs diuina oracula. Suidas affert ὀλῃθειάσαι & pro ἐπιτάσαι. At partic. passiuum ὀλῃθειασμένος Pollux iũgit cũ θεοπεσθῆς, θεολεκτὸς, καὶ θεοφορούμενος. HINC Ἐπιθειασμένος, Afflatu numinis, seu Cum afflatu numinis. vide Θειασκῶς suprà. ET Ἐπιθείασις, Obtestatio quæ fit per deum, seu deos. vt in hoc loco quem Suid. affert (autorem tacens: sed is est Thucydides lib. 7, pag. 259) οὐκ ἀδυνάτου ὀλίγαν ὀλῃθειασμῶν καὶ εἰμαρμένης ἀπολειπόμενοι. vbi tamen ille (sicut & schol.) exponit ἐκείνῳ ὀλῃκλήσεων. Est etiam Precatio qua Dei opem imploramus. Idem certè S. ὀλῃθειασμοὶ exponit τοῦς θεοὺς ἱκέσιαι, hoc in loco, ὀλῃθειασμοὶ τε ὑπὲρ αὐτοῦ βασιλέως καὶ τῆς στρατιᾶς ἐγίνοντο.

ΘΕΣΠΙΣ, ὁ καὶ ἡ, Vaticinus, Fatidicus, Diuinus. Ex Deo loquens, vel A Deo dictatus. vt θεσπὶς ἀοιδὸς, Od. ρ, Diuinus cantor, Qui Dei instinctu canit. Et θεσπὶς ἀοιδὴ, Od. θ, Canticum diuinum. Sic & Odyss. α, de Pnemio, φρεσὶ σιώπεπε θεσπὶ ἀοιδὴν: id est (inquit Eustathius) ἐκ τοῦ ἐπιπνοίας ἢ ἐπὶ λεγομένῳ, diuinitus dictatam & inspiratã. vt sit cõpositum ex θεὸς & ἔπος, addito σ. Alibi verò scribit posse ab ὀπάζω & θεὸς deriuari, atque etymologiam hanc innui in versu illo Od. ῑ, θεὸς ἀπὸ θεσπὶ ἀοιδὴν, vt θεσπὶς sit Diuinitus datus. At prior etymologia est verisimilior. Est & nomen poetæ Atheniensis, qui apud Horatium De arte poetica, Ignotum tragicæ genus inuenisse camœnæ Dicitur: quod Plato tamen in Minoe negat.

C. Θεσπεσία, ας, ἡ. Fatidica, Vaticina, Diuino ore loquens, Soph. Œdip. Tyr. θεσπεσία Δελφὶς πέτρα.

C. Θεσπωδὸς, οῦ, ὁ, Vates, Fatidicus. idem quod θεσπὶς ἀοιδὸς apud Homerum. Poetarum & vatum epitheton. Vnde Dionysius, quam Latini vocant Carmentam deam, interpretatur θεσπωδὸν, videlicet à vocabulo Carmen. licet eam Plut. non a Carmen, & ὀξὺ τὸ ἐμμέτρως χρησμοὺς ἀδειν, sed à Carco & Mẽs dictam velit, quasi κοῦ τὸ μέτρον, ὀξὺ τὸς θεοφορήσεις. VNDE Θεσπῳδία, ας, Vaticinor, Oracula cano seu fundo. Aristophanes Pluto, de Apolline Ὁς θεσπῳδεῖ τεττιγόν ἐν χρυσῇ λάβῃ. Autor Axiochi de poetis, οἱ ποιηταὶ θρηνοῦσι τὸ τῶν βίον θεσπῳδοῦσι, carminibus vitæ miseriam canunt. Pro Θεσπῳδὸς, autem poeticè DICITVR Θεσπαοιδός.

Θεσπίζω, Fut. ίσω, Vaticinor, Respõdeo vt vates vel antistes, Sancio. Philo De vita Mosis lib. 3, ὀνοῦσα, καὶ μεταβαλὼν εἰς τοῦς ἐνεστῶς θεσπίζει τάδε, in vatem mutatus ista harioiatur. Herodianus, ὑπὸ τῶν αὐτοῖς οὐ τὰ ἀληθῆ αὐτῷ, ἀλλὰ τοῦς κλαυσίας θεσπίζοντας, vaticinantes: loquens de magis & mathematicis. Et l. 4, οὕτως αὐτῷ δ' αὐμόνων ἔῶν θεσπίσαι τῶν, manibus hæc significãtibus. Pol. Et apud Athen. l. 15, de Caribus oraculũ petentibus, καὶ πυθόμενοι τοῦ τῶν ἀπὸ τῆς θεσπίσαι τὸν Ἀπόλλωνα, ποιῶν αὐτῷ ἀποδοῦναι, respõdisse Apollinẽ. Accipitur etiam pro Sancio. Philo De vita M. lib 3, θεοφορηθεὶς ἐθέσπισε τὴν ἑβδόμην, Dei instinctu sanxit septimũ diem. Syn. τόμον ἠκεῖν ὁ, τι ἂν ἐκεῖνος ὁ θρόνος θεσπίσῃ, quicquid Deus sãxerit & statuerit. Iuliã. 124, καὶ σωφρὸν τῆς ἀνὰ θεῖον ἐσπλοῦν θεσπίζοντες, κελεύμενοι, &c. VNDE Θέσπισμα, ατος, τὸ, Responsum vatis vel antistitis, Oraculum. μάντευμα, θεῖον δίκαιμα, Hesych. Item Edictum, vel Quod sancitũ est, νομοθέτημα, Hesych. Vnde apud Theophil. in Instit. ciuil. τῆς συγκλήτου τὸ θέσπισμα, Senatus consultũ. ET COMP. Ἀποθεσπίζω, i. ἀπαγγέλλω, λέγω, ἀποφέρομαι, vt Suid. exp. quasi Oraculũ profero, vel Verè prædico quasi ab oraculo. B. ex Plut. Lucullo 162, κατέσκαψε τὴν πόλιν, Πλατωνικῆς τινὸς φωνῆς ἀναμνήσας τὴν πόλιν, ἣν ἐκεῖνος ἀποθέσπισε τοῦς αὐτοῖς.

ITEM Προθεσπίζω, idem quod χρησμῳδῶ siue θεσαγορεύω, teste Polluce. Plutarch. De def. orac. εἰς δὲ μαντικὴν ἐνεπίπτετο μίαν ἡμέραν ἔτους ἑκάστου, καὶ τοῦς θεσπίζε κατὰ τὴν ἐπὶ θάλασσαν, ad diuinationem omnibus annis semel afflabatur, & ad mare descendens fata prædicebat.

Θεσπέσιος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Diuinus. ἐκ θεοῦ πεσών, vel ἐν θεῷ αὐ ὀνίσσοι: in bonam & in malam partem, vt θεσπέσιος πλοῦτος & θεσπέσια κτήματα: item θεσπέσιν ἠχὴ, & θεσπεσιν φύζα, id est θεόπεμπτος, diuinitus missa vel immissa, Hom. Apud eũdẽ θεσπεσία ᾠδὴ, diuinitus data aut dictata. Ice θεσπέσιος βῆλος & θεσπέσιον ἔρλον, diuinũ augustúmque limen, & diuina lana. Et il. β, θεσπεσίῃ, sub. γνώμῃ, diuino consilio. Plato, θεσπέσιος βίος. Luc. κνίσσα θεσπέσιος καὶ ἱεροσφεπης. Philostr. ep. θεσπέσιος Πλάτων. Laert. τῶν, Θεόφραστον, ὀξὺ τὸ τῆς φρενὸς θεσπέσιον, Ἀριστοτέλης μεταπόμασεν. Syn. τὸν ὃ ἱερέα αὐδρα δεῖ θεσπέσιον εἶναι, virum diuinum. Idem, κλεὶς θεσπεσιώτερον οὐδέν. VNDE Θεσπεσίως, Diuinè, Diuinitus. Il. ο, Θεσπεσίως ἐρόεν δεν ὑφ' Ἕκτορι.

Θεσπεσδαὴς, Diuinus, Diuinitus lapsus aut immissus, vel Diuinitus ardens. vt θεσπεσδαὲς πῦρ apud Hom. nõ semel.

ΘΕΩΡΟΣ, οῦ, ὁ, q.d. Qui ad Deum accedit. [cum eo videlicet aliqua de re acturus, & quidem publico nomine] Vel, Cui rerũ ad deum seu deos pertinentium cura demandatur. Vult enim Pollux dici ἀπὸ τῆς τοῦς θεοὺς ὁρᾶν, vel ὁρμᾶν, vel ὁδεύειν. alii vero ex θεὸς & ὤρα cõpositum volunt. q. d. Qui Dei curam gerit. Sed quum saltem de deductione a θεὸς duæ istæ etymologiæ inter se consentiant, huc referũdum esse censui. Nimium certè restringit Pollux nominis huius signif. quum scribit, οἱ δὲ πυθοῖδε θεωροί. At Harpocration θεωροὺς nõ solùm dicit esse eos qui ad deos mittuntur, sed adeo, οἱ τὰ θεῖα φυλάσσοντας, vel τοῦ θεῖον φροντίζοντας. subiungitque notationem illam ab ὤρα: quam & Hesych. sequutus videtur, quippe qui exponit οἱ φροντίζοντες τοῦ τὰ θεῖα. Sed quum latè pateat τοῦ θεῖον appellatio, intelligendum existimo simpliciter per τὰ θεῖα, sacrificia solẽnia, (quorum nomine mittebantur qui θεωροὶ vocabãtur ad Olympicam seu Pythicã celebritatem) aut etiam donaria quæ illuc ferebant: item munus consulendi oraculum. Quam expositionem variis ex locis colligo. ac primùm vocem hanc θεωροὶ tanquam explicans Plut. in Demetr. scribit, censuisse quendam Stratoclem, eos qui ad Antigonum & Demetrium mitterentur, non πρέσβεις sed θεωροὺς esse appellandos: καθάπερ (inquit) οἱ Πυθοῖ καὶ Ὀλυμπίαζε τὰ πέμπειν θυσίας ὑπὸ τῶν πόλεων ἀπάγοντες ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν ἑορτῶν. qui locus (vt de hoc obiter admoneam) mirum videri non finit quod apud Athen. legitur lib. 13, vbi videlicet θεωροὶ ad Antigonum missi dicuntur. Rursum verò apud Plut. in Cam. craterem aureum Delphos mittunt Romani ἑλοῦσοι τρεῖς αὐδρας ἐκ τῶν ἀείστων θεωροὺς, item ναῦν μεγάλαν ἀνδριάντων πλήρωμα καὶ κόσμου πανηγυρικοῦ κατασκευάσαντες. Huc pertinet quod apud Dionys. Halic. in vita Lysiæ legimus, Dionysium tyrannum misisse θεωροὺς ad panegyrin Olympicam, ἄγοντας θυσίαν τοῦ θεῶ. Apud Athenæum verò lib. 5 Antiochus πρέσβεις & θεωροὺς ad ciuitates mittit, καταβαλοῦντας τὴν ἐσωθεν ἀγῶνας ὑπὸ αὐτοῦ δόλῳ θανῆς. Sed θεωροὶ frequenter dicuntur & qui ad consulendum oraculum mittuntur. Arrian. l. 6, ἥκον δὲ καὶ τοῦδε ἄμμωνος οἱ θεωροὶ οἱ ἐπὶ νας ἐσαλκεῖ ἑρησόμενοι ὅπως θέμις αὐτῷ πρὸς τὴν Ἡφαιστίωνα.

Θεωρὸς in altera sign. & ab altera etymologia, est Spectator. sed & peculiariter Spectator ludorum solenniũ, seu certaminum, qualia in celebritatibus panegyricis. Atque adeo Aristoteli est etiam idem (vt quidam tradunt) qui Halicarn. ὁ πανηγυρίζων ἀκροατής. Θεωροὶ Platoni sunt etiam qui peregrinantur ad inspiciendos mores cuiusque ciuitatis. B.

Θεωρία, Solennitas (vt ita dicam) seu pompa quæ est in mittendis theoris. (de quibus modò dictum fuit) Fortasse autem & festum vocare possim, quum Isocr. ἑορτὴς appellatione comprehẽdisse videatur, hoc in loco qui est in Ægin. καὶ οὔτε θυσίαν, οὔτε θεωρίαν, οὔτ' ἄλλῳ ἑορτῷ οὐδεμίαν χωρὶς ἀλλήλων ἠγάγομεν. Quæ autem fierent θεωρίας huius tempore, & vnde introducta esset, legitur apud Platonem initio Phædonis. Sed ibidem θεωρία est etiam Quod theori aduehebant offerendum Deo. scribit enim τῷ οὖν Ἀπόλλωνι δοξαντῶς λέγεται) πότε, εἰσαφίκοιτο, ἑκάστου ἔτους θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον. At Ficinus vtrobique θεωρίαν vertit Spectaculum, vtrobique multũ errans, meo quidem iudicio: licet eum sequatur Cornarius. ac certe miror eos vel hoc non animaduertisse, absurdè dici Mittere spectaculum. Eodem autem & Plut. loquutus est modo in Symp. sept. sap. quo hic Plato, nisi quòd iungit θυσίαν cum θεωρίαν. eius enim verba sunt, ἐπυθόμεν γὰρ εἰς Ταίναρον ἀπεσταλμένος ἐκ πνων χρησμῶν τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν καὶ θεωρίαν ἀπάξων. Vt autem hic θυσίαν & θεωρίαν copulauit Plut. ita & ab Isocrate copulantur in loco quem modò protuli: itidemque θυσίαν & θεωρίαν in hoc Plat. De leg. lib. 12, ἐπὶ δὲ τῷ εἰς τοὺς Ἕλλωνας κοινῇ θυσιῶν καὶ θεωρῶν καὶ ὅσων αὖ ἑτέρων κοινωνῶσιν ἱερῶν, ἐκ πυτῶν τοὺς ἄρχοντας τῆς θεωρίας ἑκάστης ἐκπέμπειν. Sed obseruandum est θυσίαν ab Isocrate, & θυσίας à Platone in propria significatione accipi: contrà θυσίαν à Plutarcho in impropria, quantum iudicare possum. vocat enim θυσίαν, Hostiam, seu Hostias. quo loquutus est modo idem Plutarchus & in eo ex Demetrii vita loco quem in Θεμιστοκλέους citaui. vbi tamen quidam θυσίας ἀπάγειν interpretantur Sacrificia peragere, & aduerbia ad locum pro aduerbiis in loco accipiunt. At ego meã interpretationem, vtpote non ita vim verbis afferentem, magis rationi consentaneam esse arbitror. Sed quum Plutarchus in illo Symposii loco post θυσίαν addat θεωρίαν, ibi accipi θεωρίαν puto pro donario seu donariis eiusmodi qualia offerre consueuerant qui theori mittebantur. Scio tamen virum quendam bene doctum ibi θεωρίαν vertendum censuisse Pompam: sed ne hoc quidem satis aptum esse arbitror. Cæterùm in illo Platonis loco, ex libro 12 De legibus, duo obseruãda sunt: quorum vnum est, eum θυσίας & θεωρίας inter ἱερὰ numeraſſe, non autem inter ἑορτάς. vt Isocrates in loco paulo ante allato. (sic tamen vt res eodem redeat, quum inter ἱερὰ & ἑορτὰς magna sit affinitas) alterum est, Platonem hic quoque videri posse diuersè voce illa θεωρία vsum esse. verùm eandem etiam significationem ei vtrobique dare possumus, nimirum eam cuius initio memini. illos enim theoros non sine solennibus ceremonis mitti solitos ex illo Platonici Phædonis loco apparet, vbi earum aliquæ commemorantur.

Θεωρία, in altera significatione (quæ alterã etymologiam sequitur) non solùm est generaliter spectatio, Contemplatio &c. sed etiam, sicut θεωροὶ dicuntur Qui ad inspiciendos cuiusque ciuitatis mores peregrinantur, sic θεωρία est huiusmodi inspectio. Isocrates in trapez. χρήματα δὲ ὁ πατὴρ μοι δύο ναῦς ἄπου, καὶ χρήματα δοὺς, ἐξ πέμψας ἅμα κατ' ἐμπορίαν καὶ κατ' θεωρίαν. Sed magis etiam peculiari significatione θεωρία vocatur Spectatio ludorum seu certaminum in panegyricis conuentibus. vt apud Thucydidem lib. 6, pag. 202, τὰ ἐμῷ διαφερόντως τῆς ὀλυμπικῆς θεωρίας. vbi tamen animaduertendum est iungi huic nomini aduerbiũ motus, & ὀλυμπικὴ θεωρία ea forma dici qua οἱ πυθῶδε θεωροὶ à Polluce. Est igitur ὀλυμπικὴ θεωρία Profectio ad Olympica spectacula. seu Spectatio Olympicorum certaminum, propter quam aliquis eò profectus est. Quem locum à Valla intellectum non fuisse, in mea Latini Thucydidis editione docui. Inuenio autem θεωρίαν apud Isocratem & pro ipsis spectaculis quæ eduntur. id enim significare arbitror in hoc loco Panegyrici, vbi loquens de iis qui solennia illa spectacula exhibebant, & de iis qui illa visebant, postquam dixit, ἡγούμεθα τοῖς μὲν ὀλῃδοξάσαι τοῦ ἑαυτῶν ἕνεκα, τοῖς δὲ θέσασθαι τοὺς τοῦς ἀλλήλοις ἀποτιθεμένοις, subiungit, vtrosque habere ἐφ' οἷς φιλοτιμοῦσιν illos quidem, ὅταν ἰδωσι τοὺς ἀθλητὰς ἑαυτῶν ἕνεκα πονοῦντας, hos autem, ὅταν ἐνθυμηθῶσιν ὅτι πάντες ὀλῃσφετέραν θεωρίαν ἥκουσι. Iam verò & θεωρίαν cum genitiuo legimus in Demosthene epitaph. pag. 247.

HINC Θεωρικὸς, Ad spectaculum ludorum pertinens, seu ad spectacula. vt θεωρικὰ χρήματα, q.d. Pecunia spectacularis, seu theatralis, i. Quæ pauperibus è publico, ad emendam in theatro sedem erogabatur. Sed postea

sic vocata fuit generaliter quælibet pecunia publica quæ ex ærario sumpta (in quo ad bellicos sumptus reponebatur) in alios vsus ac præcipuè in apparatũ spectaculorum conuertebatur, interdum etiam in singulos ciues diuidebatur. Hinc factum est vt θεωρικὰ vocata sint quæ prius σραπωτικά. Demosthenes Olynthiaca tertia, ὧν οἱ μὲν τὰ σραπωτικὰ, τοῖς οἴκοι μόνοισι διαναέμουσι θεωρικά. Ibidem, εἰ δέ τις ὑμῖν ἔχει τὰ θεωρικὰ ἐᾷν, καὶ πόροις ἑτέροις λέγειν σραπωτικοί. vbi obserua omitti substantiuum χρήματα: quo vsus est modo & Isocrates. Sic & Plutar. in Præc. sanit. ὥσπερ οἱ τὰ θεωρικὰ ποιοῦντες ἐν ταῖς πόλεσι σραπωτικά. Idẽ verò dixit λήμματα σραπωτικὰ in Pericle, καὶ ταχὺ θεωρικοῖς καὶ δικαστικοῖς λήμμασιν ἄλλαις τε μισθοφοραῖς καὶ χορηγίαις συνδεκάσας τὸ πλῆθος. Sed singulari etiam numero dicitur τὸ θεωρικὸν, & quidem sine adiectione, à Demosthene in oratione Pro corona. Sic Luc. in Tim. ἐπιδὴ τοῖνυν ἔλαχε τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλὴν διανέμειν τὸ θεωρικὸν, κάγὼ τοῦ σοῦ λόγου αἴτιος γιγνόμενος, οὐκ ἔφη γαρίζειν πολίτῃ ὄντα με. Lege Harpocr. & Libanium in arg. Olynth. 1. lege item Hesych.

Θεωρικός, Ad theoros pertinens, seu ad theoriã. (quæ vocabula fusè exposita modò fuerũt) vt θωρικὴ ὁδὸς, apud Poll. Via per quam theori ad offerenda deo sacrificia eunt. quæ & θωρὶς Hesychio. apud quem legitur etiam θωρικὴς expositum, ὡς θεωρὸς ἐσεραναμμένος. At de Θεωρικὸς à θωρία alteram habẽte significationem dictum est in proximè præcedentibus.

Θεωρὶς, ίδος, ἡ, vt θωρὶς ναῦς, Poll. Nauis qua vehebantur theori, qualis est ea cuius fit mentio à Platone initio Phædonis. Et θωρὶς ὁδὸς in proxime præc.

Θεώριος, Apollo dictus cognomento. θεώριος, ὁ Ἀπόλλων, Hesych. Ita (opinor) vocatus à theoris quibus respõsa dabat suis oraculis.

Θεωρέω, ῶ, Oraculum consulo. Vide suprà in Θεωρέω post Θεάομαι.

ΘΕΡΑ΄ΠΩΝ, οντος, ὁ, Minister, Famulus, Seruus. Homerus Od. ο, Ὁ τῆνος θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο. Idem Od. π, Καὶ δοὺ θεράποντε δαήμονε δ' ἀμφοτέρω. Ab eodem verò θεραπόντες ἄρηος, quasi Martis ministri seu satellites, appellantur Martii viri & bellicosi, Martia corda. Vtitur Thucydides pag. 126. Xenophon Pædiæ 8, χρήματα δὲ καταμηνιαῖος δοὺς αὐτῇ τῷ ὀπισθολόῳ Κροισου θεράποντα φέρειν. ‖ Θεράπων putatur ex Cretensium lingua sumptum esse, hoc nomine appellãtium ὑποφόρον, postea verò & de quolibet seruo dictum fuisse. Ab Homero autem appellatos θεράποντας quidam tradunt eos ex amicis qui officiosissimi essent, seu ad præstandum obsequium paratissimi. Vide Eustathium & Hesychium. ‖ Interdũ verò θεράπων redditur Cultor. vt θεράποντες μουσῶν, Galeno Therap. 2, Cultores musarum. Cæterùm θεραπεύω à θεράπων deducere malui, quàm contrà: vt videlicet δουλεύω fit à δοῦλος.

Θεράπαινα, ας ET Θεραπαινὶς, ίδος, ἡ, Ministra, Ancilla, Seruà. Xenophon Pæd. 6, οἱ δὲ νεοὶ καὶ αἱ θεράπαιναι λαβοῦσαι αὐτὴν ὑπῆγον εἰς τὸν ἀρμάμαξαν. Plutarchus, ἐν διδόντα Αυδῶς θεραπαινίσι. Hesychio θεραπαινὶς est non solùm δούλη, sed & ἔρυθρος. ITEM Θεραπαινάριον, ου, τὸ, Ancillula. SED Θεράπαινα quoque ET Θεραπαινίδιον habet Hesychius, quæ per syncopen dicuntur. Extat prius illud apud Apollonium. DICITVR & Θέραψ pro θεράπων, vt inquit Hesychius. Habetur autem & apud Suidam, θέραψ δὲ λῶν τὸν θῶν καὶ κολακικός. Ab eo deducta θέραπα & θεράπης in Epigramm. leguntur. ET Θεραπὶς ab eodem exponitur θεραπεύουσα, id est Quæ colit & obseruat, Cultrix. In hac enim signif. vsus esse putatur, quod affinis sit præcedenti.

Θεραπεύω, Famulor, Seruio. Sed frequentius pro Obsequium præsto, Officiosus sum erga aliquem, vel potius Obsequiis & officiis demereri conor, Colo, Obseruo. Od. ν, Οὐδὲ γὰρ οὐχ ὧ πατεὶ χαριζόμενος θεράπευον Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἥρωνε ἑταίρων. In testamento Aristotelis apud Laertium, μὴ πωλεῖν δὲ τοὺς παῖδάς μου δένα τοῦ ἐμὲ θεραπευόντων, ἀλλὰ χρῆσθαι αὐτοῖς. Sic & pag. 249. In illo tamen Homeri versu de liberali obsequio potius intelligendum est, sicut & in sequent. hic locis. Thucydides lib. 3, καὶ οἱ μὲν ὑμᾶς ὂν τῷ πολέμῳ δεδιότες ἐθεράπευον. Idem lib. 1, καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεραπευόντων τοὺς Μυκηναίων, quã obsequiis seu officiis sibi conciliasset. Sed & simpliciter pro Conciliare, vt Budæus interpretatur apud Xenophontem Pæd. 5. Herodianus libro 2, τίνι δὲ βάβαρον οὐ χρήμασιν ἔτι θεραπεύσωμεν, quæ Politianus vertit, Neque verò iam barbaros nobis pretio cõciliabimus. Idem θεραπεύειν τινὰ interpretatur Studiosum esse alicuius, apud eundem. A Polybio θεραπεύειν dicuntur clientes, à Plutarcho in Cicerone salutatores. Scholiastes Thucydidis θεραπεύειν exponit etiam κολακεύειν, id est assentari. ‖ Dicitur & θεραπεύειν τοὺς θεοὺς, vt Latinè Colere deos (Gallicè, Seruir Dieu, quod responder primæ verbi θεραπεύω signif.) Sic θεραπεία, de cultu Dei, vt infrà dicetur.

Θεραπεύω, Colo. sed in alia significatione quàm in præcedentibus exemplis. nam θεραπεύειν τινὶ γλῶ Bud. apud Xenophontem interpretatur Colere. Sic autem vertit & apud Theophrastum, vbi de plantis & arboribus dicitur. Gregorius, φυτὸν θεραπεύει φυτουργός. ‖ Θεραπεύω, Curo, Procuro, Curam & studiũ alicui rei impendo. σῶμα θεραπεύω, Corpus curo, vel Corpus procuro. (vtrunque apud Virg. hum) Arrianus lib. 6, de Alexandro loquens lugente Hephæstionem, μήτε σίτου γεύσασθαι Ἀλέξανδρος, μήτε πυρὸς θεραπείαν ἄλλου θεραπεῦσαι τὸ σῶμα. Sic θεραπεύειν σφᾶς, pro Curare corpora, in hoc loco, (quem Budæus affert, autoris nomen non addens) μετὰ ὃ τούτου διαφθαρῆναι, τοῦδε ἰγείας θεραπεύειν σφᾶς, καὶ παρασκευάζεσθαι μετὰ σπουδῆς. Ex Græcis Bibliorũ interpret. lib. 2 Regum, ἐθεραπεύσαν τοὺς πόδας pro Pedes lauerat. Item θεραπεύειν τὰς πανοπλίας apud Polybium Curare, id est Polire, Tergere, inquit Budæus. Possumus autem verbo Procuro vti & apud Theophrastum, vertendo δένδρα θεραπεύειν, arbores procurare, ex Catone. at Bud. Arbores colere vertit (vt antè docui:) vnde etiam ἀθεράπευτα δένδρα apud eundem, inquit. Item θεραπεύειν τὴν ἱερὰν Thucydide dici puto sicut procurari sacrificia, à Cæsare. Apud Thucydidem, τὸ ξυμφέρον θεραπεύειν, Curare suum commodum, Suo cõmodo vel suis commodis seruire, aut inseruire. (in qua interpretatione retinebitur prima verbi θεραπεύω sign.) Apud Xenophontẽ τινὶ ἐμαυτῷ ἡδονὴν θεραπεύω, Meam voluptatem curo, Mei voluptati indulgeo. Possumus verò & hic verbo Inseruio vti. Rursum apud Thucydidẽ, θεραπεύειν τὸν αὐτόξυλον τῶν πυλῶν, Aucupari facula ea aperiendarum portarũ, vt vertit Bayf. quod tan en & aliter reddi potest. Bud. apud Demosthenem 136 θεραπεύειν τοὺς ἐχθροὺς καιροὺς vertit Seruire temporibus hostium & occasionib⁹. vbi fortasse non malè etiam Aucupari occasiones. At θεραπεύειν τὸ Φιλίππου apud Plutarchum, Fauere ei & adhærere, vertit. Idem θεραπεύειν τοὺς ἄρχοντας ex Xenophonte Pæd. 8, affert, pro Præsto esse ad limen magistratuum, Apparituram facere, & (vt idem Xen. dicit) παρεῖναι ὅσα χρεία, καὶ παρέχειν αὐτοὺς χρῆσθαι ὅ, τι βούλωνται. Hæc autem significatio cum prima potius affinitatem habet. ‖ Iungitur & infinitiuo hoc verbũ pro Operam do, Studeo. quo vtitur modo post Thucydidem Plutarchus in Lyc. θεραπεύοιτο κόμας φαίνεσθαι λιπαρά.

Θεραπεύειν dicitur & medic⁹. i. Curare, Remedia morbo adhibere. Aristoteles Ethic. 1, τὸν ὀφθαλμὸν θεραπεύοντα. Plutarch. De garr. ἔστι δὲ θεραπεύων τῆς νόσου βαρύτερος. Thucydides lib. 2, ἐθνήσκον δὲ οἱ μὲν ἀμελείᾳ, οἱ δὲ καὶ πάνυ θεραπευόμενοι. ‖ Item θεραπεύω, Curo (id est Sano: sicut Immedicabilis pro Insanabilis) distinguo. n. hanc signific. à præcedente, quum vulgò duæ in vnam confundantur. nam θεραπεύειν interdum est duntaxat Curare ægrotum, quod Gallice, Penser un malade. (vt in locis proximè præcedentibus) interdum verò est Mederi, Sanare: vt apud Athen. l. 12, θεραπεύσας Ἀπαστα τὴν μαστὸν ἀλγήσασαν, ὥσπερ ζωτῶν δωρεαὶ, &c. ‖ Sed θεραπεύειν inuenio dictum ab Isocrate de eo etiam qui præsto est ægroto, curam eius gerens, officiáque necessaria ei præstans. vulgò Tractare ægrotum: & alia Græca voce νοσηλεύειν. Vt autem θεραπεύειν & hoc & illud significat, sic etiam nobis vox illa cuius memini, videlicet

Penser. nam Penser un malade significat νοσηλεύειν. Sed Isocr. dixit θεραπεύειν τὸ νόσημα & τὴν νόσον, pro αὐτὸν τὸν νοσοῦντα, vt prius dixerat νοσηλεύειν cum accusatiuo personæ. Locus Isocr. est in Æginetico. ‖ Metaphoricè etiam ponitur θεραπεύειν pro Reficere. vt à Diodoro Siculo, ἕνεκα τοῦ θεραπεύειν ἀεὶ τὰ πονοῦντα μέρη τῆς νεώς. id est (interprete Bayfio) Vt siquæ nauis partes laborarent, eas ipse reficeret. At θεραπεύειν ὑποψίαν redditur apud Plut. Suspicionem obsequiis tollere.

Θεραπεία, ας, ἡ, Famulatus, Ministerium. Sæpe item Famulitium, Ministerium, id est Famulorũ seu ministrorum turba: aut simpliciter, Famuli, Ministri. Qua forma dicitur & Seruitium, vel potius Seruitia. Xen. Pæd. 4, pag. 66, Γωβρύας δ' ὃν τοῦτῳ παρῶν ὁ Δοτυλος, πρεσβύτης αὐτὴρ ἐφ' ἵππου σὺν ἱππικῇ θεραπείᾳ. vbi Phil. vertit perperam, Cum famulatu pro Cum famulitio, aut (hoc quidem loco) Cum satellitio, vel Cum comitatu. Possit verò & ita commodè verti (vt opinor) Equitum turba stipatus. At verò in isto loco Herodiani, lib. 7, πλῆθος θεραπείαν πᾶσαν ἢ συγγενόνει τοῦ Ἀλεξάνδρου, Pol. θεραπείαν vertit plur. Ministeria. Plutarch. ὄχλος θεραπείας πολύς. Matth. cap. 24, v. 45, ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ, pro Præfecit famulitio suo. itidémq; Lucæ 12, v. 42. vtrobique tamen ver. interp. Familiam vertit, non satis propriè. Vt autem dixi θεραπεία verti etiã posse Satellitium, id est Satellitum turbam: sic etiam Clientium turbam reddi posse, atque adeo aliis etiam modis, pro loco, sciendum est.

Θεραπεία, Cultus, Cultura, Obseruantia, Obsequium. Thuc. lib. 3, pag. 87, τὰ δὲ καὶ ἀπὸ θεραπείας τῶν τε κοινῶν αὐτῶν καὶ τοῦ ἀεὶ τοιούτοις τοῦδε γιγνόμενα. Xen. Hell. 2, τὸν μὲν Καλλίστον ἐθεράπευον πάσῃ θεραπείᾳ. vbi obserua verbale θεραπείᾳ adiunctum verbo suo. Apud Plat. libro 11 De leg. pag. 337, de obsequio liberti dicitur. Demosth. ψυχαγωγούμενος ὑπὸ τῆς ἀδεοεία τῆς θεραπείας αὐτῶν, i. Sedulitate & officio visentium eum. B. Ex Thucydide affertur etiã ἐν θεραπείᾳ ἔχω, pro Obseruo, Officiis prosequor. ‖ Dicitur verò & de cultu qui exhibetur Deo. Isocr. Ad Nicocl. τὰ τοῦδε τοῖς θεοῖς πίει μᾶλλον οἱ τοιοῦτοι καταδείξαντες ἢ δὲ τῶν τοῦ σῶμα κάλλιστον καὶ θεραπείαν μεγίστην, ἐὰν ὦσι βελτίστοι καὶ δικαιότατοι σεαυτὸν παρέχῃς. Et in Busir. enc. τὸν τοῦδε τοῖς θεοῖς θεραπείαν. Est tamen Aristoteli τοῦδε κόσμου, pag. 225, θεραπεία cultus heroũ, vt θυσία, deorum. ‖ Θεραπεία τοῦ σώματος, Cultus corporis, item Curatio, vt quidam interpr. ex Cic. Plato, μιᾶς δὲ οὔσης τῆς τοῦ σώματος θεραπείας, δύο μόρια λέγω, τὸν μὲν γυμναστικὸν, τὸν δὲ ἰατρικόν. Gal. αὐτάρκη ἔχοντες τὰ πρὸς τὴν τοῦ σώματος θεραπείαν. ‖ Θεραπεία, Cultus, de arboribus & herbis dictum. apud Theophrastum pro omni cura quæ illis impenditur, vt κόσμησις, τιμὴ, σπουδὴ. cui opponit ἀθεραπευσία. vt quum dicit τὰ μὲν γὰρ θεραπείας, τὰ δὲ ἀθεραπευσία μεταβάλλει. Pro eodem ἀκριβολογῶ dicit. ‖ At θεραπεία ἐλαττοῦσα, Plat. pro Accuratio. B.

Θεραπεία, Curatio, Sanatio. Herodianus lib. 3, αἱ δὲ πιθέσεις τε ἰατροὶ καὶ ὑπηρέται κακουργοῦσαι τὴν τοῦδε τῶν θεραπείαν τῶν γέροντος. Et plur. θεραπεῖαι. Xen. Hell. 7, καὶ νόσων γε θεραπείας. Sic Isocr. in or. De pace, θεραπεῖαι πολλαὶ καὶ ποικίλαι τοῦ τοῦδε τὸ σῶμα νοσημάτων εὑρῆται τοῖς ἰατροῖς. id est Medelæ, Remedia.

Θεράπευμα, ατος, τὸ, Cultus, vel Cultus quo demeremur & conciliamus. Xenoph. τί δ' αὖ, ἔφη, εἴ τις κύνας αἱ σὺ τρέφεις φυλακῆς ἕνεκα σιτοῦ τε καὶ τοῦ πόνου, ταύτας θεραπεύων, ἑαυτῷ γνωριμοτέρας ἢ σοὶ ποιήσεις, ἃς σὺ αὖ φράσαι σε τοῦτο τοῦ θεραπεύματος;

Θεράπευμα, Id quod sanandum proponitur. Plutar. initio libri De garr. διὸ κολον μὲν αὐαλαμβάνει θεράπευμα καὶ χαλεπὸν ἡ φιλοσοφία τὴν ἀδολεσχίαν. id est Rem sanatu difficilem.

Θεραπευσία, Curatio, Sanatio. ‖ Item ἰκετεία, Hesych.

Θεραπεύσιμος, ᾱ, ὁ & ἡ, Medicabilis, Sanabilis.

Θεραπευτὴς, οῦ, ὁ, ET Θεραπευτῆρος, ὁ, Minister. X. Pæd. 1, p. 6, δῆλα δὲ δόξαν τοῖς ἀμφὶ τὸν πάππον θεραπευταῖς. Et θεραπευτὴρ apud eundẽ, & eadẽ signif. l. 7, p. 117, δρῦ ἄμβος ὑπὸ τῶν θυρωρῶν, πάντας τοὺς τοῦδε τὸ ἑαυτοῦ σῶμα θεραπευτῆρας, ἐποιήσατο δουλοῦσι. At in hoc Plutarchi loco, ἀπαλλάξας τοὺς θεραπευτῆρας Bud. interpret. Clientes, Comites.

Interdum verò dicitur θεραπευτὴς cum genitiuo vt apud Plat. De rep. lib. 2, ἄλλος τοῦδε τὸ σῶμα θεραπευτής. neque enim ὁ τοῦδε τὸ σῶμα θεραπευτὴς seu θεραπευτὴρ (vt legitur apud Xenophontem) confundendum est cum ὁ τοῦ τοῦδε τὸ σῶμα θεραπευτής. Quæ de re ideo admoneo quòd huiusmodi multa confundi animaduerterim. ‖ Θεραπευτὴς, Cultor. vt Greg. θεραπευταὶ Basilii vocat eius cultores & comites, teste Bud. Sæpe autẽ & de cultore Dei dicitur, seu veneratore. Philo, τοῦ διδάσκοντος τὸν θεοῦ θεραπευτοῦ. Item θεραπευταῖς καὶ λειτουργοῖς θεοῦ dicit. Iungit verò & genit. ὁσότητος hoc nomen, θεραπευταὶ ὁσότητος appellans Cultores religionis. ‖ Sed θεραπευτὴς peculiari signif. dicti fuerunt à quibusdã eccles. scriptoribus iidem qui & ἀσκηταὶ, ac μοναχοὶ etiã postea. Cuius appellationis eãdem omnino esse rationem puto quæ est Gallicæ vocis religieux, id est ad verbũ religiosi. illo enim nomine monachi hodiéque vocantur ab imperito præsertim vulgo, quasi cultui Dei præ aliis addicti. SIC Θεραπευτρίδες apud Phil. des religieuses ad verbum. si quidem vera est mea de illo θεραπευτὴς coniectura. vtriusque enim eadem est ratio, quum eæ essent θεραπευτρίδες, quæ itidem ἀσκήσεις alio nomine dicebantur. Meminit Bud. pag. 318 & 319.

Θεραπευτὴς, Curator, Sanator. vt θεραπευτὴς τῶν νοσημάτων. Sed & sine adiectione θεραπευτὴς, Medicus, ἰατρός, Hesych.

Θεραπευτικὸς, Ad cultum propensus, Colendis hominib⁹ deditus, Obsequiosus, Officiosus. Vel, Peritus demerendi homines cultu. Plato in epist. ad Dionem, ὦν θυμοῦ δὲ ὅτι δοκεῖς πάνυ ἀνδρεστέρου τοῦ τοιούτου θεραπευτικὸς εἶναι. Xenophon Hellen. 3, πολὺ ἔτι δικαιότεροι καὶ θεραπευτικώτεροι ἐστιν. Et cum genitiuo, vt θεραπευτικὸς τοῦ πλήθους: item, θεραπευτικὸς τῶν ὄχλων, Plut. Alcib. Sed interdum peculiariter Colendis potentibus deditus, seu (vt Bud. vertit) Obseruantiæ potentium deditus. Fuerit igitur quod aliquando vulgo courtisan dicimus: præsertim quum apud Plutarchum reperiatur iunctum cum αὐλικός, quod illi Gallico ad verbum respondet. Locus est in lib. τοῦδε ὅτι μάλ. τοῖς ἡγεμ. &c. τοῦδε φοβεῖσθαι τὸν αὐλικὸς ἀκούσαι καὶ θεραπευτικός. id est (vt loquitur Hor.) Qui scit obsequio grassari. ‖ Interdum etiam θεραπευτὴς simpliciter pro θεραπευτὴς, Cultor: atque ita vtitur Philo. ‖ Item θεραπευτικὸς pro ὑπηρετικὸς, Bud. ex Platone. ET Θεραπευτικῶς, Officiosè, & (si liceat ita loqui) Obsequiosè. Plutarchus in Artox. circa principiũ, καὶ Κῦρος αὐτὸς ἀεὶ θεραπευτικῶς ἔγραφε. vbi malo reddere Officiosè scribebat (quo & Cic. modo loquitur) quàm Submissè scribebat, vt quidã interpr. Hoc enim si voluisset significare Plut. aduerbio ταπεινῶς, vt opinor, aut alio huiusmodi vsus fuisset.

Θεραπευτικὸς, q. d. Medicatorius, Senatorius. i. Medendi vim habens, seu sanandi. θεραπευτικὴ μεθοδος Gal. Tractatus inscribitur, Methodus medendi. q. d. Medicatoria Methodus. Et θεραπευτικὸς τρόπος apud Dioscoridem. item θεραπευτικῶν ἐπιθεσθαι ἀγωγῶν apud eũdem, quod interpr. Faciendæ medicinæ rationem exponere. Item cum genitiuo vt θεραπευτικὸς μώμων, Naz. q. d. Medicatorius macularum. id est Maculas eluendi vim habens.

C. Ἀθεραπισία, q. d. Cultus carẽtia. Dicitur enim de re quæ inculta manet, vt ἀθεραπευσία τῆς κόμης, de coma inculta. (A Gaza redditur Inculcus substant.) Sed dicitur generaliter pro Neglectus, de re videlicet quæ negligitur, & cui cura debita non impenditur. vnde ἱερὰν ἀθεραπευσία apud Platonem. ET Ἀθεράπευτος, Inculcus. Apud Plutarchum ἀθεράπευτος, Qui est corpore inculto & horrido, vt loquitur Cicero. Item generaliter pro Neglectus, Cuius cura non geritur. Xenophon οὐδὲν ἐὰν ἀθεράπευτον, οὐδὲ ἀνεπίσκεπτον. ‖ Est etiam Immedicabilis, Insanabilis, vt ἀθεράπευτος ψυχὴ, apud Greg.

C. Δυσθεράπευτος, Difficulter sanabilis, Cui vix inederi possumus. Apud Soph. metaph. δυσθεράπευτος Aiax, Qui vix ad sanam mentem reduci potest, & à sententia de conficiscenda sibi morte reuocari. CONTR. Εὐθεράπευτος, Facilè sanabilis, Sanatu facilis.

C. ΑΠΟθεραπεύω, Medeor, Curo. pro simplici θεραπεύω. Plu

tarchus, μηδὲ τὸ ἀλγεῶν τῆς ψυχῆς ἀποθεραπεύειν παιωνίοις λόγοις φαρμάκοις. A

Ἀποθεραπεύω aliquando apud medicos peculiarem habet significationē. Gal. ὥσπερ καὶ ἀγωνιάζειν πολλὰ τοῖς τὰ γυμνάσια, καὶ αὖθις ἀποθεραπεύειν ἐπειδὰν ἱκανῶς γυμνάσωσι. vbi Linacer vertit Apotherapia curare. Quid autem medicis ἀποθεραπεία, dicetur paulo post.

Ἀποθεραπεύω, Colo. vt ἀποθεραπεύειν τοὺς θεούς, idē quod θεραπεύειν, Colere deos. Vnde ἀποθεραπεία infrà ex Aristotele, si tamen locus mendo caret.

Ἀποθεραπεία, ας, ἡ, Curatio, Medicatio. Medela, Ipse actus medendi. Idem quod θεραπεία. ‖ Interdum verò peculiariter ἀποθεραπεία dicitur à medicis Omnis exercitationis probè peractæ postrema pars, quæ & excremēta purgat, & corpus à lassitudine tutum reddit. Hæc fit frictione & olei superfusione. Hæc B. cum ex aliis Gal. locis, tum ex isto, καλέσω γὰρ δὴ καὶ ἡμῖν, ὥσπερ καὶ τοῖς νεωτέροις γυμνασαῖς, ἀποθεραπείαν, τὸ μετὰ τὰ γυμνάσια μέρος τῆς τρίψεως. Licet autē τῆς ἀποθεραπείας nomē (inquit Gorræus) propriè dicatur de ea curandi ratione quæ post exercitationes adhibetur, conuenit tamen & omni quæ quamlibet lassitudinem tollit, viresque reparat, quacunque tandem ex causa dissolutas. Id quod patet ex Gal. in libro De sanit. tuenda, qui veneri non minus quàm exercitationi apotherapiam suam præscribit. ITEM Ἀποθεραπευτικὴ, est Ratio curandi corpora post exercitationem, humectando & emolliendo solidas partes, quæque in meatibus continentur, euaporādo. Peragitur ea potissimùm per frictionem. Lat. Recuratoriam vocare licet. Ex eodem G. B

C. Ἐκθεραπεύω, Cultu seu obseruantia concilio, vel deme reor, aut Vehementer concilio. vt præp. augendi vim habeat. Et cum datiuo (sicut simplex θεραπεύω) apud Plut. in Galba, Οἶνον ἐξεθεράπευσε δώροις. ‖ Item pro Sano, Persano, ex Gal. C

C. Ἐπιθεραπεύω, Obsequium præsto. apud Thuc. libro 8, pag. 289, in principio. Sed apud eundem pag. 277, Ἀλκιβιάδης ὁπθεραπεύων ἢ ἑαυτὸν καθοσίου Suid. exponit διορθούμενος, & τὸν μηδὲν ὑμῶν. at rectius schol. μετὰ θεραπείας καὶ οἰκονομίας τὸν πραγματευόμενος. D

Ἀποθεραπεία, Cultus. Aristot. Polit. τὸν τῶν θεῶν ἀποθεραπείαν. E

ΘΕ΄ΡΩ,

Fut. θερῶ (& Æolicè θέρσω. vnde θερσήμενος apud Hom.) Calefacio. Cuius verbi vsus cōmunis vtrisque scriptoribus. Naz. θέροντες, ἀλλ' οὐ φλέγοντες. vnde θέρομαι pass. (quod vsitatius est) pro Calefio, Calesco: aut etiam Me calefacio. Hom. Od. τ, v. 502, Αὖτις δ' ἀσωτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον Ὀδυσεὺς Θερσόμενος (à θέρομαι fut. Æolico, vt modò dictum fuit) Aristot. l. 1, De part. animal. 151, οἱ ἐπειδὴ τρεσσόντες εἶδον αὐτὸν θερόμενον τοῖς πυρῷ. Sic θέρου apud Aristoph. pro θερμαίνηπ. Plut. in lib. De primo frig. dixit θερμαίνειν pro Æstuantē, sicut ἀλεαινομένην pro Tepentem. ‖ Sed accipitur & pro Vror, Incendor. vt Il. λ, de nauibus, versu 666, Ἀργεῖοι ἀέκητι πυρὸς δηΐοιο θέρωνται. Impropriè tamen hîc loqui Homerum puto, præsertim quum in illo Naziāzeni loco legamus, θέροντες, ἀλλ' οὐ φλέγοντες. quod non dixisset si θέρω potuisset etiā significare φλέγω, seu καίω. quod itidem de pass. θέρομαι iudicandum est. Sic igitur loquutum esse Hom. aio vt quum Gallicè dicimus S'eschauder pro Se brusler. Erit autem (meo quidem iudicio) figura hic vsus quæ λιτότης appellatur. vulgò enim planè corruptè, ni fallor, liptote vocatur. Sic certè loquutus & alibi est Homerus, scribens, Ἀλλ' αἴα, μὴ τάχα δὴ σὺ πυρὸς δηΐοιο θέρηαι. Subaudienda est porro vtrobique præpos. ὑπὸ, quæ iungatur cum genitiuo πυρός. Legitur verò & πυρὸς θερέω apud eundem, itidem pro ὑπὸ πυρὸς θερμανθῶ, Od. ρ, v. 23, Αὐτὰρ ἐπεί κε πυρὸς θερέω, ἀλέη τε γένηται. F G

Θέρω, Medeor, Sano. Nic. Theriacis, de Asclepio, quē παγκόινα nominat, Ἀμφιδυωνιάδα θ' ἥρων Γ'φικλέος ἔρνος. vbi schol. exponit ἰώμενος. Ego tamen exponere maluissem θεραπεύων, & quidem accipiendo pro Curans, (eo videlicet sensu quo dictum est à Nasone, Curando fieri quædam maiora videmus Vulnera: vbi pro Sanando non accipi manifestū est, sed in altera significatione.) Imo verò dubito etiam an ita interpretari liceat, nisi ex cōsequente. suspicor enim Nicandrum de vulnere ita vsum esse hoc θέρειν vt Lat. poetæ verbo Fouere (quod calefaciendi significationem inclusam habet) aliquādo vtuntur. Virg. Æneid. 12, Fouit ea vulnus lympha longæuus Iapis Ignorans. vbi animaduertendum est adhiberi panaceam inter alia ex quibus fomentum conficitur, sicut πάνακες apud Græcum illum poetam. Apud Nas. autem sola etiam manu imposita vulnus fouetur, Metam. 12, Impositàque manu vulnus fouet, oráque ad ora Admouet. Idem alibi (nimirum in libro De ponto, si bene memini) Fomentisque iuuas vulnera nostra tuis. Quoniam autem vulnus fouetur ab iis qui curare illud volunt, hinc factum puto vt verbo θέρειν ita vsus sit Nicand. Cæterùm ideo pluribus admonendū lectorē de hac audaci schol. Græci expositione iudicaui, vt cautior ad alias redderetur. Multa enim sunt verba quæ ex propria significatione in aliam valde alioqui diuersam paulatim & veluti per quosdā gradus transeunt. quod tamen nec Græci scholiastæ, nec grammatici, nec vlli lexicographi annotant, sed ab vna signif. ad aliā quantumlibet diuersam, abruptè (vt ita loquar) sermonē trāsferunt. vt omittā, eos primæ signif. vltimū sæpe locū dare & vicissim vltimæ primū. C

C. Διάθερης, ές, ὁ καὶ ἡ, Calefactu difficilis. Sed δυσάθητος, Hes. id est sanatu difficilis. D

Θερμὸς, οῦ, ὁ, Calidus. θερμὰ λόετρα apud Homerum, Lauacra calida, seu balneæ calidæ, Thermæ: quæ & Ἡρακλέα λουτρὰ dicta fuisse post Athen. lib. 12, tradit Eust. Apud eundem Athenæum 9, θερμὸν τοῦφον, τὸ ποτὸν ψυχρόν. Apud eundem lib. 7, πλακοῦς θερμός. Plut. Alex. ἐν τόποις θερμοῖς καὶ πυρώδεσι. Aphr. ἀέρι στόδρα θερμῷ καὶ πυρώδει φύλῳ, aere vehementer calido & vaporario sicco. Et fœm. gen. apud Hesiodum Theog. θερμὸς αὔτμη, vapor calidus seu feruidus. ‖ Θερμὸς cum ἀπὸ vel ἐκ, redditur potius Calens. Plut. θερμὸς ἀπὸ μάχης, Calens ex pugna, Calens ex pugnæ feruore. Et cum dat. apud eundem, θερμὸν ὄντα πυρὶ ἀγῶνι, quum incaluisset feruore certaminis. ‖ Θερμὸ neutro genere sub. ὕδωρ, Calida, sub. aqua. Gal. ad Glauc. θερμῷ κεκραμένος οἴνος, vinum calida temperatum. Aristoph. θερμῷ λοῦσθαι, calida lauari. vbi subaudiri potest e iam λουτρῷ. Plut. Ad Colot. loquens de iis qui in balneis lauantur, οἱ μὲν γὰρ ψυχρὸν, οἱ δὲ θερμὸν ὑπεκχέαντες κελεύουσι, calidam superfundere. Idem Sympos. 4, τῆς Εὐβοίας ὁ Γαλαῆψος, οὗ τὰ θερμὰ χωρίον ὀζῶν αὐτόφυες, Vbi calidæ aquæ sunt, seu Vbi thermæ sunt: id est θερμὰ λουτρά. In vulgatis lexicis est etiam ἐν τοῖς θερμοῖς, In locis calidis. vbi subaudiendum fuerit πόποις, aut aliquid simile. ‖ Θερμὸν neutraliter etiam dicitur pro θερμότης, id est Calor. Theophrast. De causis plant. libro 1, loquens de aquis frigidis, πόρρω ποιεῖ μάλιστα δι' ὃ τὸ αὐτοπαθέστατον τοῦ θερμοῦ καὶ κατάψυξιν, propter cohibitum & coarctatum calorem à circumfuso frigore. Idem in 6, πάθει γὰρ τὸ θερμὸν αὐτοπαθεστάμενον, concoquit enim calor intra terram compressus, & cohibitus coactúsq;. Pro quo circa finem eiusdem libri, αὐτοπαθεστάμενον γὰρ ἡ θερμότης εἰς τὸ γῆς καὶ συστελλομένη πέπεται. Et apud Alexandrum Aphrod. τὸ ἔμφυτον θερμὸν, calor insitus. sicut apud Plutarchum, τὸ οἰκεῖον καὶ τὸ σύμφυτον θερμὸν ἡμῶν ὡς τρέφεσθαι τεφύκασιν. ‖ Θερμὸς metaphoricè etiam capitur, vt apud Latinos quoque Calidus, Ardēs, Feruens. vt δάκρυα θερμὰ apud Homerum aliquoties, q. d. Calentes ex magno impetu quo prosiliūt, seu quæ ex animi affectu quasi calido proficiscuntur, Non simulatæ. Nisi quis in propria significatione accipere malit: quia tales sunt quum ex oculis funduntur: quod & rubor ipse lacrymantium oculorum testatur. Sic verò & Gallicè, Pleurer à chaudes larmes. Soph. Antigone, Θερμὸν ὅστις ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις, Calido animo ad res frigidas accedis. Sic apud Latinos Virg. animis calidum iuuenem dixit. Et Cicero, Calidior vel potius ardentior animus quàm hic aer. Plut. Fabio de militibus Carthaginensibus, σπανὸν ἀπαντήσειν Σκιπίωνι πολλοῖς ἔπι θερμὸν αὐτοκρατόρων ἅμαπι, Qui multorum imperatorum Romanorum à se occisorum, sanguine adhuc calebat, seu Cuius animi adhuc calebant sanguine occisorum à se ducum exercitus Romani. Et θερμὸν ἔργον, Calidum facinus, Audax facinus: hoc est animo nimis calido & accenso patratum, Præceps, Temerarium. Aristoph. Pluto, ὦ θερμὸν ἔργον κἀνόσιον καὶ θρασύνομον. Amphis apud Athenæum lib. 10, ἢ δὲ δὴ τὸ μὴ σαφῶς, Τί πτ' ἀφ' ἑκάστου πρᾶγματος συμβήσεται, Διαλογίσθαι, δρᾶν τι καὶ νεανικὸν Καὶ θερμόν. paulo antè dicit, ὅθεν τὰ πράγματα ὁρμᾶν πρηχίρως. Periculosa & calida consilia simili metaphora Cicero dixit, id est præcipitata & incōsulta. Plut. Demetrio, ταῦτα μὲν ἡ τοῦ Στρατοκλέους θρασύτης. ἐκεῖ δὲ ἄρα καὶ πυρὸς ἔπρα θερμότερα, κατ' τὴν Ἀρισταίνη. Pro ἰσχνὸς poni videtur Budæo apud Gregorium, ἡνίκα τοῦδε τὸ θερμοτέρου μέρους τῆς ἐκκλησίας κατεστασιάσθη. Cui non absimile est quod idem Budæus ex Pausan. Corinth. citat, ἀπὸ δὲ ὅτι αὐτῷ Παυσανίου θερμοτέρῳ καὶ οὐ φιλοψύχῳ, τὰ χρὴ τὰ πάντα τοῦ φρονήματος καὶ τόλμης κατέργαζο. ‖ Θερμὸς à Budæo exponitur Acer & Vehemens, apud Greg. de Constantino magno, οὐδενὶ γὰρ οὐδενὸς οὕτω πώποτε τρέμαπος ἔρως θερμὸς ἐνέσκηψεν ὡς ἐκείνῳ. At θερμὸν φάρμακον in Hippiatr. exponit Validū & acre. Alciphron 182, θερμοτέρου πνοὸς ἡμῖν, ὥσπερ τοῖς σφόδρα κάμνουσι φαρμάκου δεῖ. Luc. πολὺ τὸ ἔμψυχον καὶ θερμὸν καὶ αἰσθῶδες, Vegetū, Validum, Strenuum. Bud. Θερμὸν, Quod celeriter fit, & primo quoque die. Philostr. l. 4, 23. B. AT Θερμὴ, Calida, vulg. l. Calidum solium, Politiano: Labrum, Gaza in Problem. Alex. Θερμὴ (inquit B.) Vas in descriptione templi Solomonis, pro quo Latinè Scutra legitur non semel. A B C D E F G

C. Θερμοδότης, ου, ὁ, Qui calidam præbet. Et fœm. gen. θερμοδόπις in Epigr. Quæ calidam seu caldam in balneis porrigit. De quibus apud Martial. est, Frigida non deerit, non deerit calda petenti.

C. Θερμοπώλης, ου, ὁ, Qui calida cibaria vendit. VNDE Θερμοπώλιον, Locus vbi calida cibaria veneunt. Thermopolium, Plauto.

C. Θερμοπότης, ου, ὁ, Qui calida seu calidam bibit. Athen. [Ῥοδίοις] ἀσταθῶν τοῖς καὶ θερμοπόταις θεωρῶν. AT Θερμοπώς, ίδος, ἡ, Poculi genus, ita dictum (vt videtur) quòd ex eo calda biberetur. Athen. l. 11, Παμφίλος δὲ τὸ πτηνὸν θερμοπώδα καλουμένην, τὴν κελέβην φησί. [φησί.]

C. Θερμοτραγίζω, ω, Calida comedo. Luc. Lex. ἄλλος ἐθερμοτράγιζε, ὁ δὲ ἤμει.

C. Θερμημερία, Dies calidi, Æstatis tempus, Gazæ. Theophrastus, τὰ γὰρ ἐν ταῖς θερμημερίαις ἀναφέντα, θᾶσσον ἐκκαυλεῖ καὶ ἐκκαρπαθῆται. Aristot. τὰ ὑπὸ τὸ θέρος καὶ ἐν ταῖς θερμημερίαις γιγνόμενα.

C. Θερμουργὸς, οῦ, ὁ, Qui calido consilio aliquid suscipit. Vel (vt Budæus interpr.) Acer, Confidens, Ferox. Luc. Tim. 13, οὐ πάνυ τι ἀπίθανος ὤν, τοῦτο οὔτω ψυχρὸν ἢ ὀργίλω Δία θερμουργὸς αὐτὸν καὶ μεγαλαυχούμενος. Xen. in principio Apomn. pro præcipiti & audaci cōfidentiq; ponit, quem & αὐθόπτον & ῥιψοκίνδυνον vocat, i. ἰσχνὸν, vt Budæus annotat. Xen. νῦν τοίνυν νόμιζε αὐτὸν θερμουργοτάτην εἶναι καὶ λεωργοτάτην. Sic ferè Gall. vn homme chaud. HINC Θερμουργία, ας, ἡ, Audax & temerarium facinus. Pro quo perperam apud Poll. θερμουργία.

C. Διάθερμος, Feruidus, Præcalidus. Budæus ex Aristotele 2 Rhet. ὥσπερ γὰρ οἱ οἰνωμένοι, οὕτω διάθερμοί εἰσιν οἱ νέοι ὑπὸ τῆς φύσεως. Idem in Probl. sect. 27, διὰ τὸ ἐν μὲν τοῖς θυμοῖς εἰς τὸ ὀνῆς ἀθροίζεσθαι τὸ θερμὸ, διάθερμοι καὶ θαρραλέοι· ἐν δὲ τοῖς φόβοις, αἰσχρὰ πάλιν.

C. Ἔνθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Calidus, Æstuosus. Plutar. De primo frig. Λιβύης μὲν γὰρ ἔνθερμος ἡ πολλὴ καὶ αὔυδρος, Libyæ pleraque æstuosa sunt & sticulosa. Et in altera significatione τοῦ θερμὸς apud Philonem De vita Mosis lib. 3, τὸ δὲ τῶν κτεινάντων ἔνθερμον ἔπι καὶ μεστὸν ὀργῆς τρόφημα καταδείσασα, φόβῳ κουδεπέπαι, percussorum feruidam adhuc audaciam & iracundiæ plenam multitudo verita, terrore corrigitur.

C. Παράθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vbi non opus est, calido animo rem aggreditur, Præceps, vel (vt B. exponit) τρόπον τὸ τρεσῶκον ἐρεθιζόμενος, adducens hunc sine autoris nomine locum, ὧν δὲ φύσει τρόπον θερμὸς καὶ τρόπον καὶ πανικῶς, πολλὰ διώκει μανίᾳ τρεσσεμφερῶς.

C. Περίθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per ambitum calens, Admodum calens. v. l.

C. Πολύθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multùm calidus, Percalidus.

C. Φιλόθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Calidorum seu caloris amans.

Θερμῶς, Calidè. Accipitur etiam metaphoricè, vt θερμός. Plutar. Sympos. lib. 1, sect. 4, dicens apud Homerum in illo, Χωρότερον δ' κέραιρε, χωρότερον accipi pro θερμότερον, hoc est πάχιον, subiicit, ὥσπερ ἡμεῖς ἐγκελευόμεθα πολλάκις τοῖς διακονοῦσι, θερμότερον ἀπιέναι τῆς διακονίας, Celeriùs, seu Animo feruidiore. Naz. καὶ δι' ὅπερ γίνομαι μακροθυμότερος, ἵν' ὀνειδίσω θερμότερον, Acrius & vehementius. Sæpe sic vtitur. Bud.

Θερμότης, ητος, ἡ, Caliditas, Calor. Plut. Alex. θερμότης τοῦ σώματος. Idem, αὐαδίδωσιν ἐξ αὐτοῦ θερμότητα. Et metaph. apud Athenæum lib. 1, initio, ὑπὸ τῆς ὀνόματος θερμότητος, Præ feruore in dicendo.

Θερμωλὴ, ῆς, ἡ, idem quod θερμότης seu θέρμη, Calor. ‖ Item Febris apud Iones, vt Corinthus annotat. Erotianus in Lex. Hippocr. θερμωλὴ, ὁ πυρετός. μή ποτε καὶ πᾶσα θερμασία ὑπ' αὐτοῦ θερμωλὴ λέγεται. Apud Suidam est ETIAM Θερμέλη, quod exponit θέρμη.

Θέρμη, ης, ἡ, Calor, Æstus. Thucydides lib. 2, πρῶτον μὲν τῆς κεφαλῆς θέρμαι ἰσχυραὶ καὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐρυθήματα καὶ φλόγωσις ἐλάμβανε, Vehemens capitis æstus, & rubores oculorum. ET Θέρμα pro eodem. Menand. ἐπήρθη τοῦ γέροντος θέρμα τ' ἐπὶ τὸν αὐτόν. ‖ Item πυρετὸς, Febris, Hesychio: sicut θερμωλὴ quoque & calorem & febrim significare annotatum est. Ab eodem Hesychio exponitur etiam ἀδεία, ἀνεχειρία. AT Θέρμης eidem Hesychio est ὁ θέρος πνέων, Æstate flans seu spirans: venti nomen, vt videtur: SIC VT Θερμὸν pro æstate quoque apud Byzantios accipi annotat.

Θέρμω, Calefacio. Il. σ, Γάστρην μὲν πείσας πῦρ ἄμφεπε θέρμετο δ' ὕδωρ. Et θέρμεθ' ὕδωρ apud Varin. ex Aristoph. Hesychius habet etiam Θερμεῖ cum accentu in vltima, quod exponit θερμαίνει, quasi à Θερμέω.

Θερμαίνω, F. ἀνῶ, Calefacio. idē quod præcedens, ex eóque deriuatum, vt Eustathius annotat. Prius tamen, poeticum tantùm est, hoc, in prosa etiā vsitatum. Il. ξ, Εἰσόκε θερμὰ λόετρα εὐπλόκαμος Ἑκαμήδη, Θερμήνῃ, quoad lauacra calida calefecerit. hoc est, quoad balneas calefecerit. Od. ι, ὑπὸ ἀσταθέ' ἤλασα πολλῆς, Εἴως θερμαίνοιτο, quoad calefieret, seu incalesceret. Plutar. Sympos. 6, de vestimento, ὃν χειμῶνι θερμαίνειν, ἢ δὲ ἡλίῳ ψύχειν. Et l. 8, πᾶν γὰρ τὸ θερμαῖνον καὶ χλιαῖνον, ἀεὶ τρεῦς μεταβολὴν ἐπιμόνιμόν ἐστιν, omne id quod incaluerit. Theophr. de calamo sagittario, μάλιστα κάμψιν δεχόμενος, καὶ ὅλως ἀγκᾶται δυναμένος, ὡς αὐθέλη τις θερμαινόμενος. De quo Plinius, Ob sequentique quò libeat flecti, calefacto. Metaphoricè etiam accipitur. Sophoclès apud Suidam, Οὐκ αὐ τρεσαίμην οὐδενὸς λόγου βροτοῦ, Ὅστις κενὰ σὺν ἐλπίσι θερμαίνεται. Simili metaphora dixit Curt. lib. 4, Vtendum animis dum spe calerent, ratus. Sed & Foueri spe & Accendi spe, Latinis vsitata sunt. Apud eundem Suidam, πάθος Αἰχύλε, Καὶ μὴ τρεῦς ὀργὴν ἀπάγχα θερμαίνῃς κότῳ, Nec viscera tua iræ feruore incalescant. Incendi ira Latini dicunt: apud quos & ipsa ira calere & æstuare dicitur. Cæterùm θερμαίνω Atticum esse, non θέρμαναι, annotat Phrynichus: cuius duo exempla iam allata sunt, alterum ex Homero, alterum ex poeta anonymo. ‖ Θερμαιθῶσαι, Febricitare, apud Hippocratem lib. 1 Epidem. Gorr. ex Galeni cōmentariis. SED ET Θερμάω, SIVE Θερμάζω dici videtur. Vnde apud Nicādr. Alexiph. sub finem, Ἠὲ πόθου φλογῶν θαλφᾶς κύπις, αἰὲν ὀναλθῆ Ἀνέρα θερμάσαιο. id est Calefacias, Foueas, θέρμανον, vt schol. declarat.

Θέρμανσις, εως, ἡ, Calefactio, Calefactus vt Plinius loquitur. Aristoteles Metaph. lib. 10, ἔστι δὲ οὐχὶ ἡ θερμότης κίνησις ἀλλ' ἡ θέρμανσις.

Θερμαντὸς, οῦ, ὁ, Calefactus, vel Qui calefieri potest. Aristoteles in 4 Metaph. loquens de relatiuis, τὸ δ' ὡς θερμαντικὸν τρεῦς τὸ θερμαντὸν, καὶ τμητικὸν τρεῦς τὸ τμητόν. VNDE Θερμαντικὸς, οῦ, ὁ, Qui calefacere potest, Excalfactorius. vt θερμαντικαὶ δυνάμεις apud Dioscoridem lib. 3, Medicamenta quibus excalfactoria vis inest, vt Plin. loquitur. Diosc. τὸ δὲ παλαιὸν, θερμαντικώτερον. Plinius, Vetus o-

leum magis excalfacit corpora. Plutarchus ad Colot. οἱ μὲν ψυκτικὸν καθόλου φασὶν εἶναι τὸν οἶνον, οἱ δὲ θερμαντικόν. ibidem quidam dicit ἐξηπατῆσθαι τοὺς πολλοὺς τὸ θερμὸν θερμαντικόν, ἢ τὸ ψυχρὸν ψυκτικὸν ὑπολαμβάνοντας.

C. Ἀθέρμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non calefactus, vel Qui non calescit.

C. Εὐθέρμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene calefactus, vel Bene calescēs. Theophr. l. 4 De c. pl. εὐθερμαντοτέρα ἡ ὕψαμμος, arenaria terra facilius sentit calorem.

Θερμαντήρ, ῆρος, ὁ, Caldarium. ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνεται, vt à Polluce lib. 10 declaratur. ET Θερμαντήριον, ου, τὸ, Id vbi aliquid calefieri potest, Caldariū. idem quod præcedens, vt docet Pollux. In vulg. l. exponitur Ahenum, Lebes.

Θέρμασία, ας, ἡ, Calefactus, Calor. Ita B. qui tamen affert ex Aristot. Probl. ἡ ὑπὸ θερμασίας ὑπερβολὴ τῆς θερμότητος οὖσα ποιεῖ πυρετός. Idem, ἡ ὑπὸ ἀκτῖς θερμασία ποιεῖ πυρετός. Idem, οὐ γὰρ ῥᾴδιον ἀθρόοις οὖσαν πᾶσιν ἀποδιδόναι θερμασίαν.

Θερμαστὶς, ίδος, ἡ, Caldarium, ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνεται: idem quod θερμαντήρ. Poll.

Θέρμαστρα, ας, ἡ, Caminus, Hesych. ET Θερμαστῆρες, E caminis: ἐκ καμίνων, vt Hesych. exponit. apud quem additur, καὶ τὸ ἐπάνω ἐν τῇ κλίνῃ πάντων. Pro θέρμαστρα verò scriptum reperitur. ET Θέρμαυστρα, siue Θερμαῦστρά. sic enim scribitur apud Callimachum in hymno in Delum, Θερμαῦστραί τε βρέμεσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράκες, Camini, Fornaces.

Θερμαστρὶς, ίδος, ἡ, Caldarium. Hesychio est vas simile καρκίνῳ quo aurifabri vtuntur. ‖ Item ὄρχησις ἔντονος καὶ δίσπορος πάχεις ἕνεκα. Camerario θερμαστρίδες sunt duæ saltationes concitatæ, quæ cum saltu fiunt, vt χειρονομικὸν ὄρχημα cum manuū motu. hāc autem saltationem à vehementia & concitatione nomen traxisse existimat. Pollux lib. 4, ἐκπαπείδες ἢ καὶ θερμαστρίδες, ἔντονα ὀρχήματα. Vide sequens θερμαυστρίς. Sicut verò pro θέρμαστρα dici θερμαυστρα iam annotatum est: ita ET Θερμαυστρὶς pro θερμαστρὶς dici sciendum est. Vnde θερμαυστρὶς Polluci l. 10, synonymū est τῷ θερμαντῆρι, & θερμαστρὶς, hoc est Caldarium, ἵνα θερμαίνεται τὸ ὕδωρ. Sicut item θερμαστρὶς saltationis esse genus dictum est, ita & apud Athenæū libro 14, θερμαυστρὶς numeratur inter ὀρχήσεις μανιώδεις. Eustathio autē est ὄρχησις διὰ ποδῶν σύντονος: quæ quomodo fiat, dicetur in verbo sequenti. A polluce inter τραγικῆς ὀρχήσεως σχήματα refertur. Quod verò ad scripturam attinet, apud Pollucem & Athenæum legitur θερμαυστρὶς, tribus syllabis, apud Eustathium verò quatuor syllabis θερμαϋστρὶς, diuersa diphthongo. ET Θερμαϋστριζω, apud eundem Eust. ex Critia, αἰαπτόκτας εἰς ὕψος, ἀεὶ τὸ κατειχθίωαι ὅτι γίνῳ τὸ θαλλαζᾶς πολλὰς πῖς πολὺν πιεῖ. Quod saltationis genus idem esse Eustathio videtur quod ab Homero Od. θ, regii pueri saltasse dicūtur, quum scribit, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς Πριδίως μεθέλεσκε πάρος ποσὶν οὐδὰς ἱκέσθαι: vt θερμαϋστριζειν sit In altum exilire, &, antequam in terram deferaris, pedes sæpius alternantem gesticulari. Luc. De salt. τῶν γὰρ ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρεὶς τὸ θερμαϋστριζειν, καὶ γέλοιον ὀρχεῖσθαι.

C. ΑΝΑθερμαίνω, Recalfacio. Et ἀναθερμαίνομαι, Recalfio. In v. l. exponitur Tepesco, Refervesco.

C. ΑΝΤΙθερμαίνω, Contrà calefacio. Alex. Aphrod.

C. ΔΙΑθερμαίνω, Incalfacio. Demosthenes De falsa legatione, ὡς δὲ τοιοῦτο τὸ πρᾶγμα, καὶ διεθερμάνοντο, Vt autē res iam procedere cœpit, & illi incalescere. VNDE Διαθέρμασία, ας, ἡ, Calefactus, Calor: vel potius Calor diffusus. Aristot. Probl. l. 2, quæst. 36, ἡδὺ ἱδρῶτων διάθερμασία γινομένων. Legitur tamen ibi & διάθερμασιν. Plut. ad Col. οὐ φῆς εἶναι τινὰ ὑπὸ τοῦ οἴνου διάθερμασιν; an incalescere vino corpora negas?

C. ΕΚθερμαίνω, Excalfacio. Aristot. Probl. lib. 2, quæstione 35, εἰκὸς δὲ τὸ μὴ ὅλοιον τοιοῦτο ἐκθερμαίνεσθαι, τὸ δὲ πλεῖον, μὴ ὁμοίως. VNDE Ἀνεκθερμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui excalfactus non est, vel Qui excalfieri non potest. ET BICOMP. Συνεκθερμαίνω, Concalfacio. vbi præpositio auget significat. Plut. καὶ τὸ μάλιστα τοῦ Μετέλλου ἡδὺ, σβεσθὲν μόνον ὑπὸ γήρους, συνεξεθερμαίνετο αὐτῷ καὶ ἐξέλιπεν. Quo significatu & συνεκκαίειν dicitur. B.

C. ΠΑΡΑθερμαίνω, Calefacio. B. ex Athen. οἶνος παραθερμαίνων τὴν ψυχὴν καὶ διαχέων.

C. ΣΥΝθερμαίνω, Concalefacio, Cicer. Vnde συνθερμαντικὴ δύναμις, Gal. Vis concalfactoria, Plinio. v. l.

C. ΥΠΟθερμαίνω, q. d. Subcalefacio, Calore succēdo. Hom. Il. π, Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, totus ensis incalescebat sanguine profluente. Et apud Suidam, ἡ δὲ βασίλεια ὑποθερμανθεῖσα πρὸς θυμοῖς, & τὸν νοῦν φλεγμήνασα, Quum animo succensa esset, Quum animus eius incaluisset.

Θερμερεύεσθαι, Delicatè viuere. Inde forsan φ qui calidis vterentur, delicatiores esse putarentur. Vnde apud Athenæum quoque cōiunguntur, ἀπαλαῖνας καὶ θερμοτέρους ὁρῶν: quod ἀπαλαῖν & ipsum pro Delicatam & voluptariam vitam dego accipi tradunt. Poll. l. 10, synonymum ponit τῷ τρυφᾶν: addens tamen, hoc θερμερεύεσθαι & κιχλιδιᾶν comica esse, nec sibi probari.

ΘΕΡΟΣ, εος, τὸ, Æstas. à θέω, quòd eo tempore omnia magis caleant. Od. μ, οὔτ' ἂν θέρει, οὔτ' ἂν ὀπώρῃ. Hesiodus, θέρεος καμαπόδεος ὥρῃ. Arat. — καὶ θέρεος καὶ χείματος ἀρχομένοιο, ad æstatis primordia, & post hyberni temporis ortus, vt Cicero vertit. Thucyd. l. 4, ἁμα ἦρι τῷ ὀπωρινῷ θέρει. Idem, τῷ θέρει καὶ τῷ σίτῳ ἀκμαζόντος, æstate & frugibus adultis. Luc. μεσοῦντος θέρους, media æstate. Xenophon, κατὰ θέρος ἀκμῇ, adulta æstate. Pro quo Theophylactus epist. dicit θέρει ἀκμῇ. Quod verò Latini dicunt Æstate, hoc est Æstiuo tempore, Græci θέρει: itē ἐν θέρει, item θέρει. Athenæus lib. 10, τοῦ μὲν θέρους ἡ ῥοιὰ δὲ ἔαρος ὤχρος· κατὰ τὸν χειμεριῶν ὤρας ἰσάζει. Xenoph. Pæd. 8, ἐν γε μὴν τῷ θέρει οὐκ ἐθέλουσιν αὐτοῖς οὐδὲ αἱ τῶν δένδρων, οὐδ' αἱ τῶν πτῶν σκιαί. Hes. Erg. 6, Ἀσκρὴ χεῖμα κακὴ, θέρεος δραλέη, οὐδέ ποτ' ἐσθλή. Eodem sensu apud X. Hell. 5, θέρους δὲ ὄντος καὶ μεσημβρίας. ‖ Θέρος accipitur etiam pro messe. Epigr. Ἐδλεν σοι τὸ θέρος μαιπύσσομαι, messem tibi bonam vaticinor. Sic apud Plutarchum Polit. præc. ὡς εἰ τοῦ Σπαρτιάτου καὶ Δεσμοκτόνου ὅτι τὸ χρυσοῦν θέρος (τὸ βῆμα μετὰ παιδιᾶς εἰς τὰς ἀγοραζούσας) ἀλλήλοις παρεκάλουν. Apud eundem in Fabio, initio, ἐπιχέοι καὶ θέρος ἀχίων τοῦ Λύπου ἔναμα κεκεσθαι, apud Antium spicas sanguinolentas demessas: seu ad verbū, Messes spicarū sanguinolentas detonsas esse. Legitur verò ibi perperam θερσεχίων vna voce.

C. Θερεόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æstiua habens pascua, Vbi æstate pasci licet. Et θερεόπον neutro genere substātiuè, Locus habens æstiua pascua: vt ex antiquis docet Eust. Idem est & apud Suid.

Θερεπλεχής, ές, ὁ καὶ ἡ, Æstate lectum præbens. Nic. Ther. θερεπλεχὲς πλατανίοιο, platani vmbrosæ seu patulæ: sub cuius vmbra æstate cubari potest, vel ex cuius foliis æstate lectus sterni.

C. Θερεχανον, ου, τὸ, Currus quo messis importatur. ἁμαξα ἡ ἀρεστὰ τὰ θέρη, vt à quibusdam (teste Hesychio) exponitur. Eidem est etiam pars quædā currus. Apud eundem habetur ET Θέρεγνον, exponiturque τὸ ἅμα ἔξω τοῦ ἁμάξης, τὸ ὅπου τὴν θέρη ἀναχωροῦσι τοῦ ἁμαξοῦ ἢ γηγόμενον. AT Θερεχανον, per ι, in lexico quodam veteri, herbæ nomen esse dicitur.

Θερεινὸς, ου, ὁ, Æstiuus. Orpheus hymno in Cererem, δρεπάνοις χαρισσαθερείοις. Et paulo post, καρποὶς βεβοῦσα θερείοις. AT Θέρεια, ας, ἡ, Æstiuum tempus, Æstas. Quod quidam grammatici ita à θέω deducūt vt θάλεια à θάλλω, & ἀπώλεια ab ἀπόλλω. Budæus tamen θερεία scribit. Quæ scriptura videtur commodior: vt in hoc θερεία subaudiatur ὥρα. Budæus ex Polybii libro 5, initio, ἀρχομένης τῆς θερείας. Ex eodem, θεωρεῖν ὅτι συμβέβηκεν τῷ θερείᾳ ἀπαρκεῖν εἰς τέλος χρόνου τὴν Φιλίππῳ. Pro hoc autem θερεία siue θερεία, Ionica dialysi ab Herodoto DICITVR Θερηίη, sicut βασιλήϊος, pro βασιλεία. In vulg. lexicis est ET IAM Θέριος per ι, pro Æstiuus, seu θερεινός. Citatur enim θερεία αἴθρια, Æstiua serenitas, ex Diosc. lib. 5.

Θερεινός, ου, ὁ, Æstiuus. vt θερεινὰ λάχανα & θερειναὶ φοίδακες, Æstiua olera & Æstiuæ lactucæ, apud Athenæū. Et θερεινὴ μεσημβρία, apud Xenophontem Cyneg. Meridies æstiuus. Et θερειναὶ αἰαπαλαὶ apud Aristot. Ortus æstiui: alii Solsticiales ortus interpr. In vulg. lexicis est ET IAM

Θερεικὸς, Æstiuus, Messorius: in v. l. sed sine exemplo.

Θέρετρον, ου, τὸ, Locus habitationi æstiuæ accommodus. τόπος ἐν διαπείσειν θέρους ὀπωρίδειος, vt apud Hippocr. Gal. exponit: addens esse qui θέρετον scribant.

Θερείζω, F. ίσω, Æstiuo, Varr. Plin. Hoc est, Æstatē alicubi transigo, τὸ θέρος που διάγω, vt Suidas annotat, vt ἐαρίζω & χειμάζω. ‖ Item Meto. In qua significatione actiuum est, sicut in præcedente neutrum. Xenoph. Hell. 7, ἡδὺ δραγμάτων ἃ ἔτυχον ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκροπόλεως πεθερισμένα. Archestr. apud Athen. lib. 7, de salpa, βρωτὴ δὲ μάλιστα. Εἰ δὲ θερίζοιμεν σίτου, quum frumentum metitur. Plutarch. πρὶν θερισθῆναι τὸν σῖτον, ἀνούμενοι. Accipitur etiam metaphoricè, sicut Metere apud Latinos. Plutarch. Apophth. ὁ μὲν γὰρ ἐθέριζε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι. Euripides, τὴν δ' αὖ καίριος ἐχεῖ βίον θερίζειν ὥστε κάρπιμον σάκχον. Id est, Cicerone interprete, — tum vita omnibus Metenda, vt fruges. Plutarchus, ἀπείροντες λόγοις καὶ θερίζοντες ἀθυμίᾳ μετὰ μάχης ὑποτόλμους καὶ πολεμικοί. Aristot. Rh. 2, οὐ γὰρ ἔστι αἰρεῶς μὴ ἐπειρᾶσθαι, καὶ κακῶς ἢ ἐθέρισας, quod citans ex nescio quo autore, nimis esse poeticū dicit. Apud Luc. in Vit. auct. circa finem, τοὶς ὤμοις καρτεροὶ καὶ τὸ θερίζοντος λόγου ἀξιοι, exponitur, Digni sermone colligente, hoc est Digni qui manipulos colligant aut opus in agris faciant.

Θερισμὸς, οῦ, ὁ, Messis. Æschin.

Θεριστὴς, οῦ, ὁ, Messor. Demosth. Pro cor. τοὶς θεριστὰς, καὶ τοὶς ἄλλο τι μισθοῦ παρεχόντας. Plut. κατ' ἀχρὸν ἐφορῶντα καλαμητείας καὶ θεριστάς. Fœmin. EST Θερίστρια, Quæ metit. Citatur ex Aristoph.

Θεριστήριον, ου, τὸ, Falx messoria, Gr. Bibl. interpr. 1 Reg. 13.

Θεριστὸς, ου, ὁ, Messus, aut Qui meti potest aut solet: q. d. Messilis, vt nōnulli interpretantur. Apud Dioscoridem libro 1, cap. 18, balsami genus quoddam θεριστὸν appellatur, ὅτι τὸ ὀλυκρῶς θερίζεσθαι ἰσχὺν ὄν, vt ibidem annotatur. ID Εὐθέριστον nominatur à Plinio libro 12, cap. 25. AT Ἀθέριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non demessus, Qui est adhuc in spica. vulg. lex. Ab Hesychio exponitur ἀφρόνιπτος, Neglectus, ab ἀθερίζω. scribendum tamen potius foret ἀθεριστὸς in ea significatione, secundum formam aliorum verbalium.

Θέρστρον, ου, τὸ, Vestis tenuis & æstiua, seu Vestis messoria. Hieron. in Esaiam, Θέρστρα (inquit) nos possumus appellare palliola quibus obuoluta est Rebecca, vt hodie quoque Arabiæ & Mesopotamiæ operiuntur fœminæ: ab eo quòd ἐν θέρει, id est æstate & caumate, corpora protegant fœminarum. Hæc ille. Genes. cap. 24, ἡ δὲ λαβοῦσα τὸ θέρστρον, προσεβάλετο. Cantic. cap. 5, ἢ ἐὰν τὸ θέρστρον ἀπ' ἐμοῦ φύλακες ἡδὺ πιχῶν. Citat Suidas ex quodam etiam Epigrammate, — θέρστρα Καὶ τοὶ ἀνδρολοιπῆς ἀλωτείοις πλοκάμοις. Apud eundem eiusdem significationis est ET Θερίστριον: ET Θέρστρον apud Hesych. itidem λεπτὸν ὕφασμα, θερινὸν ἱμάτιον. ‖ AT Θέρστρον Varino est etiam δρέπανον, id est Falx messoria: qua signif. accipitur θερεστήριον.

C. ΑΠΟθερίζω, Demeto. Interdum Abscindo, Amputo.

C. ΕΚθερίζω, Meto. v. l. ex Demosth.

C. ΕΝθερίζω, Æstatem in aliquo loco dego. vt ἐαρίζω.

C. ΠΑΡΑθερίζω, Demeto, Amputo.

C. ΣΥΝθερίζω, Vnà meto, Vnà messem facio. Aristoph. Acharn. Ἀλλ' ὦ ξένων βέλτιστε συνθέρισε. Paulo ante verò dixerat, Μέλλω γέ τοι θερίδδειν.

¶ Θερίζω, Meto, Incido, Rodo: per syncopen pro θερίζω. vulg. lex.

C. ΑΠΟθερίζω, Demeto. Interdum etiam Amputo, Abscindo. per syncopen pro ἀποθερίζω. Epigr. ἀπέθερσε σὺν κεφαλῷ αἴλουρος, Felis tuum caput abscidit. Sic apud Euripidem in Oreste, Εἶδεν παρ' ἄκρας ὡς ἀπέθερσε φρᾶς. Hesychius tamen legit ἀπέθεξεν, & exponit ἀπέκειρεν, item ἀπέκοψεν. Sed sunt etiam qui ἀποθερίζειν nō putent ex ἀποθερίζειν factum.

C. ΠΑΡΑθερίζω, Demeto, Amputo. Apoll. Arg. 2, Ἔμπης δ' ἀφλάστοιο παρέθερσαν ἄκρα κόρυμβα Νωλεμὲς ἐμπλήξασα ἐναυπάγι. i. ἀπέκοψαν, vt schol. exponit, syncopen esse dicens pro παρεθέρσαν.

¶ Θερέπαπος, ου, ὁ, Æstuosissimus. Quidam grammatici à θέρος deducunt, quanuis significationem eandem cum illo non habeat. Vtitur autem eo Aratus, Ἥμος ὅτ' ἠελίοι θερέπαπαί ἐσι κέλευθοι. Et Nicander in Ther. Ἠμοι ὅτ' ἠελίοιο θερεπάπη ἵσταται ἀκτὶς, quum solis radii æstuosissimi sunt seu feruentissimi.

ΘΕΩ, F. θεύσομαι, siue θευσοῦμαι, (quod ex Thucydide citatur: factum ad analogiam τῷ πθυσοῦμαι à πθύω) Curro. Od. θ, Τῶν ἢ θεῖν ὀχ' ἅριστος ἔην. Il. ρ, Βῆ δὲ θέων, τὰ δὲ πυχὶ ὁμόμονι δῶκεν ἐπαύρῳ, Ibat ad currendum, seu Currere parabat. Od. χ, Βῆ δὲ θέων, Ibat currens, seu Ibat curriculo, vt Plautus loquitur. Plutar. Coriolano, ὥσπερ καὶ θεῖν ἐλαφρὸν εἶναι, leuem & agilem, si currendum foret. Apud eundem in Public. ὡς ὀκείνοις εἰς τὸ στρατόπεδον, θέοντες, ad illos in castra currentes. Aristoph. οὐπὶ θέομεν, οὐπὶ ἐλαύνομεν, nec ipsi currimus: nec alios impellimus. Item ἐθεῖ δρόμῳ, Cursu cōtendebat, Curriculo ibat: Vel, Citato cursu currebat. auget enim δρόμῳ quod adiicitur. ‖ Θέω τοῦ τινος, Curro pro aliquo: id est Dimico, Pugno, Periclitor, vt Bud. etiam interpretatur: frequēs apud Herodotum, vt annotat, citans ex eo, θεῖν τοῦ ἑωυτῶν, certare de salute vestra & periclitari, remittensque itidem ad pag. 126, 131. Et ex Pausan. 153, θέοντες τοῦ γυναικῶν καὶ παῖδ ων καὶ πατρίδος. ‖ Pro hoc θέω poetæ dicunt ET IAM Θεῶ, metri gratia inserto ι, vt πτεῶ pro πτέω, Il. κ, de equis Rhesi, Ἀθυκόπροι χίονος θεῖεν σὺ ἀτέμοισιν ὅμοιοι. AT Θεῦ Hesych. est δεῦρο θεῖχε, Curre huc.

C. ΑΝΑθέω, Sursum curro, Subeo, vt ἀναπτέχω. cui cōtrarium καταθέω. B.

C. ΑΠΟθέω, Abeo currens, Discedo currens: sicut Accurro significat Accedo currens vel curriculo. Vtitur Xenophon.

C. ΔΙΑθέω, Discurro, Percurro. X. Œcon. διαθέοντος λόγου. Ex Plutarchi Solone, διαθέοντες ἱερὰν λαμπάδα, in v. l. Sacram facem currendo gestantes. Ex eodem διαθέω τινός σε, tecum cursu contendo. Quod verò in iisdem v. l. ex Herodoto affertur οὗ διαθέωνται τὸν φόρτον, & exponitur Onus distrahant, ad διαπέμπω pertinet.

C. ΕΚθέω, Excurro.

c. 2. Διεκθέω, Discurro, Excurro. Aristot. De mundo, ἄχει τῆς γῆς διεκθέον, ad terram vsque cursim illisum.

F c. 2. Ἐπεκθέω, Aduersus aliquem excurro, vt ἐπιθρέχω. Philo De vita M. l. 1, ἄρας μετὰ τῆς οἰκείας νεότητος ἀοπλεύσας, ἐπεξεθεν, domo mouet, eis occursurus.

C. ΕΠΙθέω, Accurro, Incurro, Irruo. Aristid. Et Herodian. 6, ἐπέθεῖν τοῖς τὸν σταυδὸν μάχῳ ἀκπτυπεῖς, καὶ ἰσόῤῥοπι πολλάκις Ῥωμαίοις ἐνήνοντο, stataria pugna seu collata acie incurrebant.

C. ΚΑΤΑθέω, Decurro. Xenophon Hellen. 1, πλοῖα πολλὰ σίτου εἰς Πειραιᾶ καταθέοντα, quæ cursu in Piræum deferebantur. Item Hostiliter percurro, seu incurro. καὶ θεῖ τὴν τοῖς Βαβυλῶνα χώραν, Babylonem versus regionem incursionibus infestabat.

C. ΜΕΤΑθέω, Curro post, i. Cursu persequor. Xen. Κῦρ μεταθεύσοντα, id est διώξοιτο, Persequentur. Item Trāscurro, Cursu vsquequaque persequor, Cursu permetior. Xen. Cyneg. ἐπειδὰν δὲ μεταθεύσωσι αἱ κύνες ἤδη ὑποκόποι ὦσι, καὶ ἡ ὀφὴ ἤδη τῆς ἡμέρας. Idem in eodem lib. τὰ μὲν γὰρ ὄρη οἷόν τε ἐστὶ καὶ ἰχνεύειν καὶ μεταθεῖν καθαρῶς· τὰ δὲ ἔρια, οὐδέπεφα, διὰ πυκνοῖς, montes enim promptum est vestigare canibus, & vsquequaque persequi leporum cubilia, & cursu permetiri: quum neutrum in locis cultis & in liras digestis perinde facilè sit, propter tramites limitésque transuersos. B.

C. ΠΑΡΑθέω, Accurro, & q. d. Iuxta curro, Assequor, hoc est Cominus sequor, Non longè relinquor. Greg. de pullo equam sectāte, quasi παρεσκάρω vel παρασκάρω. Hæc Bud. Herodianus lib. 8, ἑκατέρα θεν δὲ παρεθεον αἵπερ τοῦ καταφράκτων ἱππέων ἵλαι καὶ Μαυρούσιοι ἀκοντισταὶ, ab vtroq; latere eorū qui in medio erant, discurrebant cataphractorum equitum alæ. Idem Bud. apud Ælianum loquentem de canibus Ægyptiacis bibentibus in Nilo, παραθεοῦσι τὸν ὄχθον interpr. Cursim littus vel ripam legunt. Παραθέω est etiā Prætercurro. Plato Theæteto, ἔγωγε ὦ Σώκρατες τὸν ἑταῖρόν μου καταθεόμην. ἀλλά τοι, ὦ φίλε, ἀδηλον εἰ καὶ παραθεόμην τὸ ὀρθὸν, Nimis insultamus ô Socrates, amicum meum: atque, ô amice, quis scit an cursu præter veritatem feramur? v. l. Apud Luc. autem

De hist.scrib. καίτοι πολλὰς ὤν, ὥσθ' ἕνα τὸν Ταύρον καὶ τὸν Ἰξίονα καὶ τὸν Τιτυὸν καὶ τοὺς ἄλλους, verti posse videtur, Leuiter attingit quasi prætercurrendo, vel In transcursu attingit, vt Plin. loquitur.

c.2. Συμθοδεύω, Cursitando affector. Ex Demosth.

C. ΠΕΡΙθέω, Circumcurro, In orbem curro. Herodianus lib.1, λέοντάς τε καὶ παρδάλεις, ἅσα τε ἄλλα θηρία, ὥστε τὸν αὐτὸν κατατείνειν, leones & pantheras aliaque id genus nobilissima animalia, currens in orbem, superne iaculis confodiebat. Et l.5, χωρεῖν τὸ δεῖν χόρον ἐν τῷ αὐτῷ ὥστε τὸν βωμοὺς, κυκλοῦντας μετὰ χορείας φέροντα, cursitantes in orbem circum aras. Et l.8, ὥστε τὸν τοῖχος ἐθεῖν καὶ ἐλιπαρεῖν μόνον, circumquaque per muros cursitans. Polit.

C. ΠΡΟθέω, Præcurro. Il.χ, — πολὺ φθάσασκε, τὸ δὲ ὦκυς ἐδέεν ἐόντων.

C. ΣΥΝθέω, Concurro. Plut. Symp.4, τὰ δὲ ἐκκλησιάσματα διὸ καὶ συνθέοντας ὀξυτέρους ἐν τοῖς πολεμικοῖς καὶ σωτηρίοις, In vnum concurrere & cõpelli seu contrahi. Herodian. l.4, πάντες ὁμοθυμαδὸν συνέθεον. Et l.5, εἰς τὸ τῆς πόλεως συνθέοντες, ὥσπερ ἐκκλησιάζοντες, veluti futura concione, frequentes concurrebant.

ΘΟΟΣ, ός, ή, Celer, Velox. Il.α, κίρκε πρίν. — ἐξ ἕθεν ἔλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Existimantur autem dictæ ab Homero naues θοαί, id est veloces, vel communi epitheto, vel quod illæ quibus exercitus transmittebantur, celeritate multo præstarent oneratis. Et ζ. ἐπὶ θοὸν ἐκέκασσε θοὸς ἐστι. apud eundem. Dicitur etiam aliquis esse θοὸς, id est celer: Iliad.π, v.422, Αἰδὼς ὦ Λυκίων, πῆμα θοὸν τεὸν ἐστι. Sed apud Homerum sunt qui θοὸς ex consequente exponant Strenuus. vt Il.π, vbi quum dixisset Sarpedõ Glauco, — ἠδὲ μάλα χεῖρ Αἰγιμιόν τ' ἠδὲ Βάρη καὶ δῖον Ἀγαστρόφ, πολεμιστὴν, subiungit, Νῦν τοι ἐελδέσθω πολέμου κρατερὸς, εἰ θοὸς ἐστι. Sed & θοὸς μάχεσθαι apud eundem. Quò pertinet etiam compos. βοηθοὸς. Sic Pugna celer apud quẽdam Latinum poetam memini me legere: apud Virgilium quidem certè legitur Iaculo celer. Sed & θοὸν πάκος apud Apoll. πὶ δὲ κλίνοντο καὶ ἐμπεσόεσσαν. ¶ Comparatiue Θοώτερος, Celerior. Item Properantior, ex Epigramm.

Θοός, Acutus. vt θοὸν ἄμμα, Apollon. Argon.3, Acuti claui. Et θοὸν ἠνεμόν, Homero per metalepsin (sicut & Fabius docet) pro ἠχέα, id est Acuta: ob promontoria quæ habent in cuspidis morem acuminata. At θοὸν ὄξυ apud eundem, à quibusdam Acuta (videlicet vt sit κωνοειδὴς, ὀξὺ πρὸς ἀκόπελμον σκιαὶ &c.) ab aliis ταχεῖα. Lege Eustathium. HINC Θοάω, ῶ, Acuo. vnde ἐπιθοάσω, Odyss.ι, v.327.

Θοῶς, Celeriter, Velociter. Item Raptim. Od.ξ, — θοῶς πωέεσκε χιτῶνα.

¶ Θοάζω, Celeriter moueor. A schol. Apoll. θοάζει, exponitur ταχύνει. quem valde errare puto in eo quod θοὸς ab eo deriuat: nam contrà illud ab hoc deriuari, manifestius esse arbitror quàm vt vllis argumentis probare necesse sit. ¶ Item pro Sedeo, & propriè Celeriter in sedile insideo. Plura vide in Θαάσσω.

ΘΗΠΩ, Stupeo, Cum stupore admiror. Verbum poetis vsitatius, & quidem in duobus tantùm temporibus, præterito medio videlicet & aoristo secundo: sed illud præteritum medium pro præsente sæpe ponitur. Od ζ, Ὡς τε γὰρ ἀμφὶ θεὸν θηπεύατον. Od. ψ, — θυμὲ μοι ἐν στήθεσσι θεθήπει. Il.ο, Τῷ δ' ἄρα τε θηπεύουσι νόον τε φρένας τε. Il.ι, Δεινὸν ἐπιθηπεύω θυμὸς δ' ἐν στήθεσσι. Od.η, — θαμὲς δ' ἐν θηπεύουσι. Od.η, — θαμὲς δ' ἐν θηπεύουσι: sicut paulo antè ex Od. habuimus θαμὲς δ' ἐν θηπεύουσι. Il.ι, Δεινὸν ἐπιθηπεύω θυμὸς δ' ἐν στήθεσσι Ἀχαιοί. Thucyd.ι, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἀπορίας τε καὶ ἐκπλήξεως ἐνέβη ὥστε καὶ θεραπείας ἐνδεῶς θηπεύειν, stupore audaciæ. id est stupenda audacia. Interdum commodius verti potest Pauor stupidus. Pauor attonitus, Pauor quo percellimur: vt θαμὲς fit animi affectio mixta ex admiratione & timore. Eurip. Hecuba, πάντα κατεξανέστηκεν μ', ἀστρέπτου, θαμὲς τείνουσ' ἀπάτας, Sic apud Plutarchum Pericle, εἰπεῖν ἀμαθὲς θαμὲς θηπεύοντας ἐρωτᾶν. Quo sensu accipi possunt nonnulli quos ex Homero citauimus loci. Apud Apollonũ est θαμὲς μέγα, & apud Aristoph. θαμὲς ἐλεῖν ἀλκάς, & suprà apud Hom. θαμὲς δ' ἐν θηπεύουσι. AT Θαμὲς, ές, ὁ, ἡ, Attonitus, Stupida admiratione perculsus. ἐκπεπληγμένος, Eust.

C. Ἀθαμὲς, ές, ET Ἀθαμέστατος, ία, ον, Qui stupore nõ percellitur, Vel, Qui pauore attonito non percellitur. Phrynich. apud Hesychium, πῦμα δ' ἀθαμὲς γυναῖκες τοιοῦτοι τοιοῦτοι. Plut. Lycurgo dicit Spartanas mulieres educare sua ἄνευ ἀθαμβοῦς τοῦ τοῦ καὶ ἀτρέπτους, ita vt pauore noctis non percellantur, nec in solitudine extimescant. Ἀθαμὲς autem in vulgatis lexicis est, exponitúrque Intrepidus: sine autore. (Apud Hesychium est quidem scriptum ἀθαμὲς, sed exponitur ἀθαμβὲς: pro quo diuisa voce scribendum fuerit ἀ θαμὲς.) VNDE Ἀθαμὲς, Sine stupore attonito, Sine pauore attonito, Impauide. AT Ἀθαμβεῖν, Stupor. καταπλήττεσθαι, apud Democr. Clemente teste, vt v.l. annotant. quæ expositio præcedentibus contraria est.

C. Ἐκθαμὲς, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui attonita admiratione stupet, Attonitus, Stupore & pauore perculsus. ἐκπληκτος, vt Eustath. exponit. ἐκθαμὲς ὦ apud Suidam, ἐκθαμβεῖ καὶ ἐκπλήττει ὦ.

C. Περιθαμὲς, ές, ὁ καὶ ἡ, Vehementer admiratione & stupore vel pauore perculsus, Valde stupefactus, seu pauefactus. Apollon. Argonautõ 2, Καὶ τοῖσιν αὐτὸν περιθαμὲς θάμβεϊ. A Budæo exponitur Valde trepidus, citante ex Plut.

Θαυμαλέος, ία, ον, Stupendus Formidabilis. θαυμαστὸς, φοβερὸς, vt ab Hesychio declaratur. θαυμαλέον φάτιν, apud Nonnum, Vox ad quam admiratione obstupescas, Ad quam stupore expauescas. Ab eodem actiuè etiam vsurpatum videtur pro Stupens, Admirabũdus. Nam θαυμαλέον Σαμαρείτης apud eum in vulg. lex. exponitur Admirabunda & stupens: sicut & θαυμαλέος θεραπαινὶς, admirabundi.

Θαυμάω, ῶ, F. ήσω, Admiratione attonita stupeo, Stupore attonito paueo. Il.φ, Λαοὶ δ' αὖ θηεῦντο θαμὲς θαύμασαν τε. Il.ω, Θαύμασαν ὄν κ' ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους ὁρόωντο. Il.ω, — θαυμάσσον ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα. vt apud Virgilium, Obstupuit uisu Æneas: item Aspectu primo obstupuit. Odyss.α, Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' αὐτοῦ θυμὸν ἐθάμβεον. Iliad.θ, Θαμβήσαν, ἠδ' πάντες ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλε. vt apud Virgilium, Obstupuere animi, gelidusque per ima cucurrit Ossa tremor. Odysseæ ω, τὼ δ' ὄρα θαμβήσαντε ἴδον κόον, ὡς ἐσιδέσθην. Interdum accusatiuum habet adiunctum. Odyss.ρ, Οἱ δ' ἐλεαίροντες δίδοσαν, καὶ ἐθάμβεον αὐτὸν, Ἀλλήλους τε ἔροντο τίς εἴη, stupebant ipsum: vt apud Ciceronem, Nos Varrones stupemus. Actiuè etiam vsurpatum reperitur pro Stupore attonito percello, Pauefacio. 2 Regum 22, ὠδῖνες θανάτου περιεκύκλωσάν με, καὶ χείμαρροι ἀνομίας ἐφόβησάν με, torrẽtes iniquitatis attonito pauore perculserunt me. Θαυβοῦμαι, Obstupesco, Perculsus sum. Bud. ex Plut. de Pompeio, ἐλαφρόφρων τοῦ γνωμῶν ἐοικώς, ἢ δῆθ' ὅταν ἀπὸ τοῦ παμβήθους. C. Κατθαμβέω, Stupore attonito percellor, Pauore attonito exterreor. Et in pass. ἐκπαγλοῦμαι pro eodem, seu Expauesco, vt Bud interpr. Basil. ἐκπεπληγμένος τὸν ἔρωτα καὶ ἐκθαμβούμενος. Vtitur & Marcus Euang.

C. Ἐκθαμβέω, Cum stupore attonito admiror, Stupeo. Nonn. καὶ μὴν Γοδιτῶν ἐπὶ θαμβεῖν ἐσμὸς, Eũ stupebat, seu Cum stupore admirabatur.

C. ΚΑΤΑθαμβέω, Cum stupore demiror. Et in pass. eadem signif. Plut. Numa, καταπεθαμβωμένος ἐπὶ τῷ Νουμᾶ δυνάμει, Cum stupore demirata. Idem Fabio, καταπεθαμβηθεὶς τὸν Ἀννίβαν, Stupens Annibalem, vel Stupore quasi attonito demirans Annibalem, aut etiam expuescens. nam θαμβος in vtraque significatione poni, suo loco dictum est.

ΘΗΓΩ Γ. ξω, Acuo Hom. Iliad.β, Εὖ ἀκόνησε δόρυ θηξάμενος, ὀξὺ δ' ἐπέδηκε χαλκόν. (vbi obserua ponitur vocem mediam.) Idem Il.γ, de apro. Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον, αὐτὰρ ὀδόντε Θῆγε. At Iliad. ν, dicit — θῆγε λύκων ὀδόντε μετὰ γναμπτῇσι γνάθοισι: eodẽque modo Hesiodus, — θῆγε δὲ τε λύκων ὀδόντε. Euripid. quoque ī Phœnissis pugnam Eteoclis ac Polynicis fratrum, pugnæ aprorum comparans, scripsit, Καθῆγε δ' ὅπως θήρωνες ἐγείραι γνάθω Σιωνίδαν ἔθηγε. Vbi obserua etiam θήρωνες γνάθω pro eo quod Homerus dixit θῆγε ὀδόντε μετὰ γνάθοισι. Cæterùm Horatius leænam itidem dixit Acuere dentes, θῆγε ὀδόντας.

Θήγω in prosa etiam vsitatum sed vtplurimum (quãtum meminisse possum) metaphorica significatione: vt Latinè Acuere, pro Incitare. Instigare. Animare. Xenoph. Prædiæ 2, ἀλλὰ καὶ τοῦ ὠφελεῖν ἀνδρὶ πάντως θηγεῖν τὸ φρόνημα. Idem ibidem, θῆγε τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά. Et Prædiæ 1, οὐ δὲ αἱ ψυχαὶ θηγόμεναι. Lucianus quoque dixit (ex ẽplo Xenophõtis, vt opinor) in libello De saltat. θήγουσα μὲν τὸν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ σῶμα. At quod dixit Alcidamas ἀκρατῶς τῆς δεινότητος ὀργὴ θηγομένου, reprehendit Aristoteles in Rhet. Cæterùm quod ad huius verbi etymon attinet, Eustathius θηγὴν dictum esse vult quasi εἰς τὸν ἄγκον. ego certè, si vllum est eius etymon, id esse arbitror: sed si vllum aliud verbum pro totypon est, esse hoc quoque, magis persuasum habeo. Legitur tamen & apud Etymolog. dici in ο quasi θήγω. HINC Θηκτὸς, Acutus. vt ὀξὺ θηκτὸν ξίφος, in Epigr. Acutus ensis.

C. Εὐθηκὴς, ET Εὐθηκτος, Bene acutus. vt εὐθηκτοι ξίφοι, Ensis quem quis bene exacuit. AT Νεοθηκὴς, Recens acutus. vt νεοθηκὲς ξίφος, Ensis quem quis recens exacuit. ET Ὀξύθηκτος, Valde acutus, Quẽ quis ita exacuerit vt eius mucronem acutum reddiderit. ὀξυθήκτοις φασγάνοις, Eurip.

C. ΕΠΙθήγω, ET ΠΑΡΑθήγω, Acuo, vel Exacuo. Sed παραθήγω metaphoricè etiam, sicut θήγω, pro Incito, Instigo. vnde παραθέθηγμαι exponitur etiam παρωξύνθην ab Hesychio. AT Ὑποθήγω est metaphor. itidem, q.d. Subincito, Subinstigo. A Suida ὑποθήγω exponitur ἐρεθίζω, & παρατρεπόμενος, & ἐπαλείφω: afferẽte exemplum hoc, ὑποθήγοντες τὰ κακὰ ἔργα αὐτοῖς

Θηκαλέος, Acutus, in Epigr.

¶ Θηκαίνω, ET Θήκαινον, Cos, ab acuendo ita dicta. Sophocl. Aiace, σιδηροβρῶτι θηκάνῃ νεικοῦς. VNDE Θηκάνω, Acuo. θηκάνει, ὀξύνει, Hesych. ET Θηκάνεος, Acutus. (pro quo θηκαλέος, paulo antè) θηκάνεον, ὀξὺ, ἠκονημένον, Hesych.

ΘΗΠΩ, quod hîc ponendum fuit, quære in præcedente pag.

ΘΗΡ, ρὸς, ὁ, Fera, bellua. Hom. Odyss.ε, Δείδω μὴ θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κύμα γένωμαι. Idem Odyss.ω, θῆρας à piscibus & auibus distinguit, scribens, Ἤ ἔπου ἐν πόντῳ φάσαν ἰχθύας, ἠὲ θοὰ θῆρσιν Θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἑλωρόγενεσθαι. Itidem Hesiodus in Erg. Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεινοῖς Ἐσθέμεν ἀλλήλους. Apud Sophoclem in Trach. Accius Ἐρυμανθίου θῆρα vertit Erymanthiam belluam, vt videbis in meo lex. Cic. pag. 114 & 115. ¶ Θὴρ dicitur etiam peculiariter Leo, κατ' ἐξοχὴν. vt Il.ο, v.586, Ἀλλ' ὁ γ' ἄρ' ἔντροσθε μελαινομένοιο κατ' ἀίξας ἐσκίρα. ¶ Θὴρ, Centaurus. Sophocles tamen iunxit κέντωρος cum θὴρ, pro centauro: in Trach. pagina 553. Sit Semifer poetis Lat. vt docebo in Θὴρ. Hesych. θήρας exponit etiam πᾶς σατυρικός. Cæterùm θὴρ quidam quasi ἐθέλω dictum putarunt: alii παρὰ τὸ θεῖν ῥᾷον. Hes. postquam scripsit θὴρ dici de leone, addit ἀπὸ τοῦ θεῖν ὀρέων.

C. Θηρᾶγρα. Ferarum captura, (vt Plin. dicit Piscium & alituũ captura) Venatus. Item Captura. i. res capta. Poll. θηρᾶγρα, οὐ μόνον τὸ ἔργον, ἀλλὰ καὶ τὸ θηρώμενον. ET Θηραγρέτης, Venator, in Epig.

C. Θηραρχος, Qui præfectus est feris seu belluis, Rector ferarum seu belluarũ. Sed peculiari signif. Rector elephantorum, seu Qui præest elephantis. ET Θηραρχία, Imperium eius qui præest belluis, Imperium in belluas. vt apud Terent. in Eunucho, qui præfectus est elephantis, dicitur habere imperium in belluas.

C. Θηραυλος. Sylueстris. Rusticus. Ab Hesychio exponitur ἄγρος τις mendose: pro quo reponunt quidam ἀγρότης. fortasse tamen neutrum scripsit Hesych.

C. Θηρεύειν, Feras ire, seu ferire. vt faciunt venatores. in Epigr.

C. Θηρεύοντος, A feris adesus, seu arrosus, vt θηρεύοντα κρέα, Phocyl. Caro quam adederunt feræ, aut potius arroserunt. postquam enim dixit Phocyl. Μηδὲ τὸν θηρεύοντα δαῇς κρέας, subiungit, Ἐρρύπανεν δ' Λείψανα λέπτ' κιστὸν θηρῶν ἀπὸ θῆρες ἔδαντο. Sed θηρεύοντα scribo (non θηροβόρον, vt ibi legitur) quũ passimè accipiatur. Ac in v.l. habetur Θηριοβόρον, duplici errore: quum hoc nomen ne ingredi quidem possit versum.

C. Θηρέβοπος, ου, ὁ & ἡ, A feris depastus. in Epigr.

C. Θηροβόρος, ου, ὁ & ἡ, A feris voratus.

C. Θηροθῆραι, Venatores. θηροθῆραι, Hesych. Esse in puto illud ex θὴρ & ἕρω, eo modo quo ὁρκοθῆραι, & alia.

C. Θηροκτόνος. vide paulo pòst in Θηροφόνος.

C. Θηρολέτης, Ferarum perditor, Ferarum occisor. Ex quo intelligitur Venator. κυνηγός, Hesych.

C. Θηρονόμος, Feras pascens. vt δρυμὸς θηρονόμος.

C. Θηροσκόπος, Feras obseruans, Feris insidians.

C. Θηροτρόφος, Feras nutriens, Feras alens.

C. Θηροφόνος, ου, ὁ & ἡ. Ferarum occisor, Qui vel quæ ferarũ cæde gaudet. Vnde Artemidis est epithetum. Itẽ θηροφόνον peculiari significatiõe, Aconitũ, ab occidendis feris v.l. ex Dioscoride & Plutarcho. ET Θηροκτόνος, quo nomine Hesych. illud θηροφόνος exponit, nimirum idem significante.

Θηρεύσιον, Venatio. θηρεύσεως κυνηγεσία, Hesych.

C. Ἄθηρος, Carens feris, seu belluis. vt ἄθηρος χώρα, Plut.

C. Εὔθηρος, Feras habens. vt εὔθηρος δρυμὸς, Saltus feras habens, In quo sunt feræ. Ex Euripide affertur pro Sylua feris abundans.

C. Μιξόθηρ. Semifer. Ad verbum sonat, Feræ permixtus. vt μιξόθηρ αἰθωνὶς in Epigramm. dicitur Minotaurus. Vide Φὴρ.

C. Πάνθηρ, ηρος, ὁ, Panthera, qui Lat. nominatiuus ex accus. Græco factus est, mutato etiam genere masc. in fœm. X. Cyn. λέοντες ἢ, παρδάλεις, λύγκες, πάνθηρες, ἄρκτοι, καὶ τόσα ὅσα δὴ ποικίλα θηρία. Existimo autem nomen hoc accepisse ferã istã ex verticoloribus maculis, tanquã hæ cæterarum omnium colores imitentur. Huc certè facit quod scribit Plin. l.8, c.17, Panthera & tigris maculariũ

varietate, propè solæ bestiarum spectantur: cæteris vnus ac suus cuiusque generis color est. A

Θήρειος, α, ὁ & ἡ, Ferinus, Belluinus, vt θήρειος εἶα apud Sophocl. in Trachmiis. qui tamen (vt opinor) θήρειον βίαν periphrasticè appellat quem alibi θῆρα κέκτανον. Et θήρεια κρέα, Xenoph. Pæd. 1, p. 6. Ferinæ carnes, quibus opponit τὰ ἥμερα. AT Θήρειος αὐλός. Poll. Tibia quædam qua vtebantur Thebani, ἐκ νέρθε κωλῶν εἰ, γασμένη. Vide Poll. lib. 4, cap. 10. Nisi fortè θήρειος cũ circumflexo legendum est.

Θηρεύω, Feras venor. Odyss. τ, Ὡς μὲν θηρεύοντ' ἔλασεν σὺς λευκὸν ὀδόντα. vbi sine adiectione ponitur. Sic & ab Aristotele, de araneis scribẽte, ἐφάλλεται μὲν πολὺ πλείονα, θηρεύειν δὲ τὴν ἄρρενα. Pro quibus Plinius, Fœminam putant esse quæ texat, marem qui venetur. Itidem à Plutarcho ponitur participium θηρεύοντες sine adiectione, pro θηρῶνται, in libro De discern. adul. Sæpius accusatiuum habet: vt apud eundẽ in Alex. παίζων ἀνῴκισε ἐθηρεύε καὶ ὄρνιθας. Pass. Θηρεύομαι, A venatore indagor, aut Captor. Item Capior à venatore (addo autem Ave natore ad exprimendam vim huius verbi.) Athenæus lib. 4, ἅσπερ τετρωμένους ἀδήκτους ἀπαγαγεῖν ἔπαιπε. Et lib. 5, κυνηγεῖν οὐδὲ καλὸς Σωκράτης, οὐκ αὐτὸς θηρεύεται. Ponitur & in actiua significatione, vt apud Aristotelem, qui de vespis loquens lib. 9, De hist. animal θηρεύονται & θηρεύουσι pro eodem dixit. ¶Frequentissimus verò est huius verbi vsus & per metaphoram, sicut Latini verbi Venor. vt θηρεύειν ἡδονὰς παὶ μετὰ δόξης apud Isocratẽ, Venari voluptates laudabiles, vel Cõsectari. Sic θηρεύειν ἀρετὴν, Eurip. Et θηρεύειν τὰ κέρδη, Venari lucrum, seu Capcare lucrum. Sic ὀνόματα θηρεύειν apud Plat. in Gorg. Bud. vertit Captans. Apud Xenoph. verò in Œcon. αὐρᾶς θηρεύων μαλακὰς, idem reddit Captans, Aucupans. Ex Euripide autem θηρεύειν ἀρετὴν pro Venari virtutẽ, Virtutem consectari. ¶Item cum accus. personæ, vt apud Luc. de Vulcano Martem ac Venerem captante, ὁπ πολὺ, εἶμαι, τοῦτο ἐθήρευεν αὐτοὺς. id est Captabat, inquit Bud. Ego existimo posse etiam verti Insidiabatur eis, sicut & venatores feris insidiari dicuntur. ¶Itidẽ vocem passiuam Θηρεύομαι Bud. exponit Capto, Excipio, in hoc Plat. loco, De republica 7, ἢ τοξεύβαλλοι τὰ ὦτα, ὅτι ὁπ γιγνόμενον φωνὴν θηρεύόμθοι. Sic autem θηρεύομαι in propria etiam signif. accipi actiuè, dictum modò fuit.

HINC Θήρευμα, Quod venãdo capitur, Captura. Affertur tamen ex Platone De legib. pro Venatus. ET Θήρευσις, Venatio, Ipsa venandi actio. ET Θηρευσίμος, Qui venatu capi potest. q. d. Venabilis. Exponitur tamen in vulg. lex. Ad venandum aptus, Venandi vim habens. ET Θηρεύτης eadem significatione, vide icer pro Venabilis, si ita loqui licet. ET Θηρευτής, A C Θηρευτήρ, ῆρος, ὁ, Venator. Dicuntur autem nõ solùm ἄνδρες θηρευταὶ ab Homero (sicut & ab Hesiodo) verumetiam κύνες θηρευταὶ, qui Lat. Canes venatici: (At θηρευτὴς τρόπος Aristoteli est qui à Plinio vocatur Perdix aucupis index.) QVI Θηρευτικὰ κύνες vocantur, cum ab aliis, tum à Xenophonte. Et fœm. θηρευτικαὶ κύνες, ab Aristophane. Dicitur verò & θηρευτικὸς βίος, Venatoria vita. Item θηρευτική (sub. τέχνη) Venandi scientia, apud Aristotelem Polit. 1. Redditur & Venatio, Venatus. COMPOS. Ἀθήρευτος, A venatore seu venatoribus non indagatus, vel A venatore nõ captus. Xen. Pæd. 1, ἀκούων ὁπ τοῖς μαθητείοις πολλὰ θηρία εἶη ἀθήρευτα διὰ τὸν πόλεμον. vbi exponitur, Multas feras à quarum venatione cessatũ esset. ET Συνθηρευτὴς, q. d. Conuenator, Venationis socius. ITEM verb. comp. Ἐκθηρεύω, pro θηρεύω, Venor. ET Φιλοθηρεία, Amor venationis, Venandi studium. Cæterùm hoc verbum θηρεύω Eust. à θηρέω deduci ait, vel potius ab inusitato verbo (quod ille ἄρρητον appellat) θηρέω, sicut χεύω fit à χέω, & ζητεύω à ζητέω. in quo certè ei subscribo.

Θήρα, Venatio, Venatus, Indagatio quæ fit à venatore. Odyss. τ, v. 426, Βαὶ ῥ' ἴμεν ἐς θήρην ἠδὲ κύνες ἠδὲ καὶ αὐτοὶ Υἱέες Αὐτολύκου. (quod Virgilius dicit Venatum ire.) Sic Xenophon, ἐξιέναι ὀπὶ θήραν: item ἐξάγειν ὀπὶ θήραν, & ἐκπέμπειν ὀπὶ θήραν. Apud eundem θήραν ποιεῖν exponitur Venationem exercere: à Gaza autẽ apud Aristot. Capturam exercere. Quod autem dicit Aristot. & alii ἐπὶ θήρας ζῆν, Latini itidem (sed sine præpos.) Venatu viuere, Venatu ali. ¶Interdum verò metaph. vt Soph. in Aiace, p. 34, — δι' ἀφανοῦς θήρα κεῖται χαν, Hostes venans, Hostes vestigans. vt sit θήρεύειν ἔχειν ὁ ἐχθρὸν, pro θηρῶμενος ὁ ἐχθρὸς. Possumus autem (opinor) & Persequens hostes, reddere: quum & venatores persequi feras dicãtur, vt alibi docui. Gaudet autem Soph. hoc genere metaphoræ, qua & initio illius trag. vsus est. Admonet tamẽ scholiastes pro θήρεύειν ἔχειν legi etiam φρουρεῖν ἔχειν. Vsus est metaph. & Plutar. in Alcib. μηχανὴ θήρας ἀνθρώπων.

Θήρα ponitur & pro præda venatu capta, qua itidem in signif. inuenio apud Liuium nomen Venatio.

Δυσθήρος, ου, ὁ & ἡ, Infelix in venatu, seu in venando. Cui nõ succedit venatio. CONTR. Εὐθήρος, Felix in venatu. Et εὐθήρος ἄγκη, in Epigr. Præda ex felici venatu proueniẽs.

C. Παγθήρον δίκτυον, Rete ad capiendas omnis generis feras. sicut πανάγρον dicitur quasi πᾶσαν ἄγραν ἀγρεύον, vel πρὸς πᾶσαν ἄγραν ὀλιπτόμενον. Et παγθήρον δικτύον apud Aristophanẽ pro παγιδαπὸν θηρίων δίκτυον. Apud Suidam, (inquit Bud. legitur παγθήρα, sed non expositum. fortasse autem illud est quod Pantherа dicitur ab Vlpiano, tit. De act. empt. & vend. L. Emptorem, in fine. Nisi potius παγθηρία scribendum est apud Suidam, & παγθηρίαι apud Vlp. Hæc Bud. Vulgo tamen recepta est illa scriptura apud Vlp. legitur enim ibi, Veluti quum futurum iactũ retis emimus à piscatore, aut indaginem, plagis positis, à venatore, vel pantheram ab aucupe. Vbi exponitur Totam capturam.

C. Συνθήρος, ου, ὁ & ἡ, Venationis socius. Xen. οἶμαί σοι ἐπιτήδειον εἶναι με συνθηρον τῆς ἀγαθῆς φίλων, id est Commodũ tibi ad venandos amicos fore socium, seu Socium venationis amicorum.

Θηρεύω, ά, Venor. Xen. Pæd. 1, δεῖ δὲ τοῖς μὲν δημοσίᾳ τὸ θηρᾶν ὅπη μέλοιπα. ¶Frequentius metaph. vt Lat. Venor, & vt synonymum huic θηρεύω. i. idemq; redditur la pe Capto. vt apud Luc. εἰθέως αὐτὸν παὶ χρήματα ἐκπιάσας. At verò θηρᾶν πὶ αὐθεωπὶς à Xen. dicitur & alio modo, videlicet λόγοις καὶ ἔργοις. Ab eodem θηρᾶν ὀλβον ponitur pro Capere tanquam venando, seu venatu, p. 58. Sciendum est autẽ θηρᾶσθαι quoque actiuè interdum sumi. Isocr. in Helene, θηρεύθρος πὶ πιαίνοπα φύσις. id est Captãs, Bud. Synes. ἐπὶ πασῆς ἐλεγεῖν δοσαιεύμαι πεῖπα καὶ θηρεύθρον πὶ ἀληθῆ, Indagantem, inquirentem. Apud Sophoclem autem initio Aiacis, cum infinitiuo, Πεῖρᾶν πὶ ἐχθρὸν ἀρπάσαι θηρεύθρον. vbi exponitur Conantem. ¶At verbo θηρᾶσθαι pass. signif. vtitur & X. Apomn. l. 1. p. 416, Ἀλκιβιάδης δεῖ κάλλος ὑπὸ πολλῶν καὶ σεμνῶν γυναικῶν θηρεύθρος. vbi metaphor. etiã capitur, redditurque Captatus, item Illectus. sed prius illud malim. Item θηρᾶτὶς, pro Captus, i. persuasus. Laert. in Pol. ἀκέδον δὲ πὶ μιερὰκιον, κατὸ λίγον ἐθηρᾶτὶ. i. Disputatione philosophi captus est, vt vertit B. Ego autem malim hic Illectus est. Idem ibidem, διὸ καὶ θηρᾶτὶαι Κεφάλων ὑπ' αὐτοῦ.

HINC Θήρᾶμα, Captura, Quod venando capitur. Vnde exponitur etiam Præda. Plut. De prud. anim. ὅς ἑαυτῷ πιόθρος ἄγραι καὶ θήρᾶμα τὸν ἱερόπυλον. ET Θηρᾶτὸς, Qui venatu capi potest, & c. Vide Θηρεύσιμος. ET Θηρᾶτὴς, Venator. Sæpe metaph. Indagator, Sectator vt Bud. exponit apud Laertium in Pyth. δόξης καὶ πλεονεξίας θηρᾶτὰ, & τῆς ἀληθείας θηρᾶτά. ET Θηρᾶτικὸς, Venatorius, Ad venationẽ pertinens. vt θηρᾶτικὰ σημεῖα apud Plut. de canibus. Eidem θηρᾶτικὸς est Venationis studiosus. Item τὰ θηρᾶτικά, Venandi ars. Xen. AT Θήρᾶτρον, (q. d. Venandi instrumentum.) Id quo capimur quæ venamur. Lat. Laqueus, Pedica, Plaga, Rete. Xen. οἷπ ὄρτυγες καὶ οἱ τοῦδικες πρὸς τὰ τῆς θηλείας φωνὴν φερόμθοι, τὰς θηρᾶτρὶς ἐμπίπτουσι. Et metaph. (sicut Lat. Laqueus, &c.) vt quum dicit meretrix quædã apud eundem Xenoph. καὶ ἐμὲ ὁ συμβαλόμενος ὑφήνατο θήρᾶτρον. Theodor. lib. 3 Ecclesiast. hist. de Iuliano loquens, πάγας καταπεπλέκει καὶ θήρᾶτρα, πρὸς τὴν τῆς ἀσεβείας ὄλεθρον τοὺς ἐξαπατωμένους ἀγρεύοντα. COMP. Δυσθήρᾶτος ET Εὐθήρᾶτος. Est autem δυσθήρᾶτος, Qui non facilè capi potest venatione seu venando, Cuius difficilis est venat^9, seu captura. Et generaliter etiam, Difficilis captu, seu indagatu. vt Plut. καὶ γὰρ ἄλλως ἐόντα Μιθριδάτην δυσθήρᾶτον ὄντα. Et metaph. Cuius est difficilis indagatio, seu peruestigatio, aut inquisitio. ita enim interpretor apud Plut. in Pericle, quum dicit δυσθήρᾶτον εἶ) ἱστορία πὶ λιθές. Item Difficilis intellectu: vt B. vertit in hoc Bas. loco, de parab. Solomonis, δυσθήρᾶτος τῆς λέξεως ταύτης ὀνοῦ. HVIC contr. Εὐθήρᾶτος, Qui facilè capi potest venando &c.

AT Θηρητὴρ, ῆρος, ὁ, ET Θηρήτωρ, ορος, ὁ, poet. Venator. Il. ε, Ἐνθάδε θηρητὴρ ἐγὼ δέδεγμαι Ἄρτεμις αὐτὴ Βούλεται &c. Et αὖθρες θηρητῆρες apud eundẽ. Et Iliad. ι, Πολλέων δὲ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας Καὶ κύνας. ITEM Θήρημα (quod hæc præcedere debet) in v. l. idem quod θήρᾶμα.

¶ Θηρίον, ου, τὸ, Fera, Bellua: (vtroque. n. modo Cic. interpr. vt videre est in lex. Cic.) idẽ quod θὴρ, sed hoc poetis est potius peculiare, illud cõmune poetis cũ cæteris scriptoribus. Hom. Od. κ, v. 171, de ceruo, μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν. Callim. hymno in Dianã, Αἰ δέ κ' ἐφορ[illegible]ξοις μόνιον δάκος ἢ πὶ πέλωρον Θηρίον ἀγρεύοντα, τὸ δέ κεν κύκλωπες ἔδοιεν. Idem circa init. eiusdẽ hymni, - ἐν' ὄρεια θηρία κούρω. X. Pæd. 1, ἀκούων οὖν ἐν τοῖς μαθηρείοις τῶν τὰ αὐτῶν καὶ τῶν Μήδων πολλὰ θηρία εἶη, ἀπὸ ἀθήρευπα δεῖ τὸν πόλεμον. Idem θηρία quorũ venatio periculosa fit, enumerat, vrsos, leones, apros, pardales: vt contrà ceruos & dorcadas & asinos sylueſtres, θηρία esse dicit quæ venari sine periculo possumus. Interdum θηρία cum adiectione, vt ἄλκιμα θηρία, X. Pæd. 1. Et θηρία ἀγριώτατα καὶ πολὺς ἀμάτητος μεσὰ, Isocr. Callim. itidẽ ἄγρια θηρία in loco quẽ modò protuli. Et θηρία ἀτιθάσευτα, Plut. & θηρία φιλεγρέτα, Pauf. Item θηρία ὑφαρπάζοντα τοῖς μεγίστοις, Athen. Sed vt θὴρ pro leone κατ' ἐξοχὴν accipi, admonui ãtea, sic θηρία interdũ de elephãtis dici Suid. annotat. Poly b. θηρία μεμωλωμένα καὶ ψυχὰ τῶν ἐλεφάντων. Idẽ verò annotatur & de Lat. Bellua. In hoc tamen qui ex Terẽt. affertur loco, Eóne es ferox, quia habes imperiũ in belluas? animaduertendum factam fuisse iam elephantorum mentionem. ¶Latius tamen patere θηρίων appellationem sciendum est, adeo vt Ælian. ἀρόχιλον etiã. i. araneum, θηρίον appellet: quidam verò & τὸ ἵππον inter θηρία enumerarunt. Ideóque suspectus esse non debuit Marcello Diosc. loc^9 vbi θηρία lumbricos appellat (quod quidam Animalia ventris interpr.) quos ipsum etiam Hippocr. θηρία appellasse testatur Gal. Apud medicos verò peculiariter θηρία dicuntur bestiæ venenatæ, quæ ictu morsuve venenum relinquunt. Vnde quod Diosc. de vitice dicit, ἢ τὰ φύλλα ὑποθυμιώμενα ἢ τὴν ὑποφορνύμενα, θηρία διώκει, Plin. vertit, Suffitu quoque aut substrati fugãt venenata. Dicitur certè & de aquatilibus. vnde apud Plut. θηρία ἔναλα τε καὶ πιζά. Et quidã comicus apud Athen. negat vlla θηρία infeliciora esse q̃ pisces. Sic apud Aristot. ἔξω γὰρ φαλάνης καὶ διλαφῆος οὐδὲ ὅσον ἐν ὕδατι πάντα θηρίον. Pro quo Plin. In Pontum nulla intrat bestia piscibus malefica præter vitulos & patuos delphinos. Quod itẽ apud eundem Aristot. est de delphinibus defunctum portãtibus, ὥστε μὴ καταβρωθῶσι ὑπὸ τινος τῶν ἄλλων θηρίων, Plin. interpr. Ne laceraretur à belluis.

Θηρίον Hippocrati non solùm Lumbricus, sed etiam hulcus ἄγριον, teste Gal. Vide Θηρίωμα.

C. Θηριόδηγμα, ατος, τὸ, Morsus à fera illatus: peculiariter verò Morsus serpentis, apud Diosc. l. 2. ET Θηριόδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A fera seu bellua morsus: peculiariter autem Morsus à serpente, aut animali venenato. Diosc. De anchusa, δυνάμεις δὲ αὐτῆς καὶ θηριόδηκτος βοηθεῖν. μάλιστα δὲ ἐχιόδηκτος. De qua Plin. Efficax contra serpentes, maximéq; viperas. Marcellus apud Diosc. inconstanter Plinium vertisse scribit θηριόδηκτα, nunc bestiarũ morsus, nunc vulnera: & θηριόδηκτος reddendum esse A serpentibus morsus, vel A venenatis morsus.

C. Θηριομάχος, ου, ὁ, Qui cum feris seu belluis pugnat, Ferarũ oppugnator. Luc. Lex. ἢ τὸν μέγαν θηριομάχον Ἡρακλέα. A Bas. θηριομάχος etiam venatores (vt Bud. scribit) numerantur inter theatricos. VNDE Θηριομαχέω, ῶ, Cum belluis depugno.

C. Θηριοπάρκη, ης, ἡ, dicitur frutex quidam foliis subherbaceis, flore roseo: sic dictus q̃ serpentibus admotus torporem inferat. Gorr. Hanc Plinius cuicunque admotã feræ torporem afferre scribit.

C. Θηριόπτοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui belluis vescitur: peculiariter verò Qui serpẽtib^9 vescitur. Gall. l. 2 ad Glauc. θηριόπτοφοι Μαρσὶ καὶ ἀσπιδόπτοφοι. AT θηριοτόφος cũ accẽtu in penultima, Qui belluas alit. VNDE Θηριοτροφεῖον, ου, τὸ, Locus vbi belluæ alũtur, Leporariũ, hoc est (vt Varro apud Gel. exp.) Omne septum ædificium villæ habentis inclusa animalia quæ pascuntur. Recentiores Viuarium, item Roborarium appellarunt: vt idem Gell. docet. Varro l. 3. c. 13, Nã sylua erat suprà quinquaginta iugerum maceria septa. quod non leporarium, sed θηριοτροφεῖον appellabat.

C. Θηριάλωπης, ου, ὁ καὶ ἡ, A bellua captus.

C. Θηριοφόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Belluas occidẽs. Et θηριοφόνον dictũ est à quibusdam aconitum, quod feras, si ab eis edatur, occidat. Affertur ET θηροφόνον ex Plut.

Θηριακὸς, ά, ὁ. vt θηριακὸς λόγος apud Diosc. Sermo seu tractat^9 de feris. peculiariter verò de iis quæ venenũ ictu aut morsu relinquũt. Et ἅλες θηριακοὶ apud medicos, Sales ex viperis. Itẽ θηριακοὶ ἀρτίσκοι seu τροχίσκοι, panes seu pastilli ex viperæ carnibus cõfecti ad theriaces præparationẽ. At θηριακὰ φάρμακα, Medicamenta quæ venenatorũ animaliũ morsus depellũt: eo ab alex. pharmacis differentia, quòd hæc venenis intro sumptis, illa venenis à morsu animalium intrò subeuntibus medeantur. Et θηριακὴ subaud. ἀντίδοτος antidotus aduersus venena omnia efficax. Ac quanquam omne quod eã habet facultatẽ, θηριακὴ vocari possit, (nã & alliũ, rusticorũ theriacẽ Galen. appellat) hoc tamẽ nomen præcipuè obtinuit celeberrimũ illud medicamentũ ex simplicibus plurimis & viperarũ carne cõpositũ, valẽs ad venena omnis generis, siue morsu siue potu in corpus peruaderent. Gorr. Apud Thasios (vt scribit Plin. lib. 14 cap. 18) vitis etiam vocatur θηριακὴ, cuius & vinũ & vua contra serpentium ictus medetur.

Θηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ferinus, Belluinus. vt θηριώδης αἰκία apud Aristot. Eth. 7, c. 1. & θηριώδεις φύσεις apud eundem Eth. 7, c. 5. qualis fuit eius mulieris quã παῖ κυοῦσα ἀνασχίζουσαι τὸ παιδίον καταφάγοι dicit: qualis itẽ barbarorũ ἀπηγειωμένον de quibus ibi prolixius loquitur. Apud eundem ibidem, κἂν ψεφάσῃ μῦς, θηριώδη δειλίαν δείλός. Item θηριώδης βίος apud Athen. Et apud Plat. τὸ τῆς ψυχῆς [μέρος] θηριῶδές τι καὶ ἄγριον, illa pars animi in qua feritas quædam sit atque agrestis immanitas, Cic. interpr. Et Θηριῶδες ἀδίκημα in v. l. Ferum facinus. Item θηριώδης τῶν φρενῶν apud Hippocr. Ferina insania: per quam aliquis discurrit, calcibus dentibúsque petit, & sibi ab omnibus fieri insidias putat: vt Gal. in 2 Prorrhet. annotat: vel (vt paulo pòst explicat) quũ ii qui melancholicè insaniunt, in obuios quosque desæuiunt: ita vt hoc nomine vehementes melancholia significetur. Gorr. Apud eundẽ Hippocr. (vt Gal. annotat in 2 Comment. in l. 6 Epidem.) per θηριῶδες aliqui intelligunt φθίσιν, quòd qui eo morbo laborãt, propter vnguium curuitatem feris similes esse videantur: alii θηρίωμα, propriè pulmonis hulcus: alii verò (vt priore cõment. idẽ Galen. scripsit) πὰ ἀσπαρίδας καὶ πὰ ἐπιμηθὰς: alii elephãtẽ, alii cancrũ: ipse verò πᾶν τὸ κακόηθες, i. malignũ, vt ãnotat. Gorr. Apud Diosc. autẽ l. 2, c. 131, de ceruo, σκληρίας μαλάσσει πὰς ἐν μαστοῖς, ἢ θηριώδη καὶ αἰθεκὰς, Hermol. vertit Vlcera fera, Marcellus ferina: putãs diuersa esse à theriomatis, & inde dicta quoniam asperius sæuiũt. Quò referẽdũ quod apud Plut. est, ἐπιφανὰ τῶν θαύματα, καὶ νομαὶ σαρκὸς θηριώδεις, καὶ τόπου δυσίατα κατεμωλῶν. At θηριώδης apud Aristot. Quæ modũ excedũt in vnoquoque vitio, vt B. annotat. Copulantur verò à Xen. κωνικὸν καὶ θηριῶδες, sicut à Plut. ἀνάμικτοι καὶ θηριῶδες: itẽ ἀνήμερον καὶ θηριῶδες, & ἀπίστατὶ καὶ θηριῶδες: quibus opponit ἐπιεικὲς καὶ γυναικῶδες πᾶς. At πὰ θηριῶδες neutraliter & substantiuè pro Feritas. Luc. De salt. ὀχεῖ τὸ ἀχεῖ & θηριῶδε τι τοῦ ἀχεῖτον. Plut. Artox. πὰ θηριῶδες αὐτῷ καὶ δυσμείλικτον. ¶Θηριώδης, Belluosus, vt θηριώ-

δης πάλαστα, Belluosum mare, id est Belluis refertũ: vt belluosus Oceanus ab Horatio dicitur. Item in v.l. θηριωδεῖ, in loco feris frequenti. VNDE Θηριωδῶς, Ferino more, More belluarũm Isocr. θηριωδῶς δεμκεῖδς πρὸς δημόλους. Apud eundem θηριωδῶς ζῆν, sicut apud Plut. ζῆν ἀγρίως καὶ θηριωδῶς. ET Θηριωδία, ας, ἡ, Feritas, idem QVOD θηρότης: quibus Aristot. l. 7 Ethic. c. 1, opponit τὸν ὑπὲρ ἡμᾶς ἡρετὸν ἡρωϊκὴν καὶ θείαν.

Θηρεύω, ω, Effero, In ferinam naturã verto. Vnde in pass. θηρεύδς, Efferari, In belluinã naturam abire. Quod verò Crantor dicit, πρὸς ἀνωδύνω θηρεῦσθαι τὸ σῶμα καὶ τὸν ψυχῶν, Cicero vertit Immanitatem in animo, stuporem in corpore contingere: vt videre est in lex. Cic. Item apud medicos πθηρεωμδία ἕλκη, vlcera quæ ad feritatem transierunt, seu ab habitu mitiore ad asperiorem, vt Marcell. interpr. Diosc. l. 3, c. 11, καὶ τὰ φαγεδαινικὰ ἕλκη καὶ τὰ πθηρεωμδία. ¶ Θηρεύδς apud rei rusticæ scriptores, Bestiolis infestari, Vermicularī, vt B. interpr. quo modo & ζωεύδς dici, suo loco annotatum est. Theophr. de nucleo palmæ & similibus, ὅθεν ὅτι θηρεῦται καὶ σήπεται τὰ σπερματικὰ ὑπὸ σκωλήκων, ὑπὸ αἰαξηραίνεται. VNDE Θηρίωμα, ατος, τὸ, Vlceris genus teterrimi, quod idem esse cũ carcinomate multorũ opinio est. Id Celsus libro 5 prodidit & per se nasci, & interdum vlceri ex alia causa facto superuenire: colore esse vel liuido vel nigro: odore fœdo, multo, & muco simili humore. idipsum vlcus neque tactum, neque medicamentum sentire, prurigine tantùm moueri: at circa dolorem esse & inflãmationem: interdũ etiã febrim oriri: nonnunquã ex vlcere sanguinem erumpere: at id quoque, malum serpere. quæ omnia sæpe intendi, fieriq; ex his vlcus quod ἕρπητα ἐθνιόμδνον Græci vocant. Quod & Poll. scribit, ἅμα πολὺς μέλας καὶ δεινῶδες ἀφιέναι, μετὰ μελαίνας τὴν ὀδόκα αἰσθόνον. fieri autem in verendis virorum, interdũ & in digitis. Gal. verò C. 2 in Epidem. l. 6, scribit aliquos existimare θηρίωμα propriè dici vlcus quod in pulmone est. In v.l. est τὸ θηρίωμα à Diosc. & Gal. vocari etiam πθηρεωμδνον & θηρεῶδες ἕλκος. ab Hipp. θηρίον: à Gal. etiã ἄγριον ἕλκος: à Lucr. Vlcus tetrum. ET Θηρίωσις, εως, ἡ, Efferatio, In ferã seu belluã mutatio. Luc. Καλλιστοῖς θηρίωσις, quæ à Iunone in vrsa mutata poetarũ fabulis traditur.

C. ΑΠΟθηρεόω, ῶ, Effero, Efferatũ reddo. Cratin. εἶνος γὰρ τοὺς γέροντας ἀποθηριοῖ ὥσπερ τὰ τῆς Κίρκης φάρμακα. Apud Polyb. pro Ad feritatẽ & crudelitatẽ incito. ¶ Pass. est Ἀποθηρούομαι, ῶμαι, Efferor. vnde ἀποθηρεύδφα ἕλκη.

C. ΕΚθηρεόω, Effero, Ex miti natura in belluinam muto.

¶ Θηρίδιον, ου, τὸ, Bestiola. Theophr. φέρει δὴ καὶ χωρεύδη τινὰ κοῖλα, ἐν οἷς θηρίδια ἐγγίνεται κωνοποιδῆ. Plin. Fert & terebinth῾ folliculos emittentes quædã animalia ceu culices,

Φ Η Ρ, ηρὸς, ὁ, Fera. Æolicè pro θήρ. Apud Hom. autem. Il. α. φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, pro Centauris. Vbi tamen quidam φῆρας quasi φυῆρας dici putarunt, id est διφυεῖς. sed θήρ, & μιξοθήρ (cui respondet Lat. Semifer) & θήρειος βία, de Centauris itidem dicta, commentum illud refellunt. Imitatus autem est Homerum Pindarus in voce φήρ.

Θ Ϊ́ Γ Ω, F. ίξω, Tango, Attingo. Mosch. in Idyll. quod inscribitur Amor fug. in fine, Ἢν δὲ λέγῃ, Λάβετ' ὦπα, χαρίζομαι ὅσσ' ἀμοιβόπλα, Μήτι θίγῃς. X. Pæd. 6, καὶ θίγων αὐτῆς τῆς κεφαλῆς. Plut. in Publ. τῶν ἀπαλῶν θίγοντες. Inuenio autem apud eundem scriptorem & pro Attingo: quod etiam Perstringo breuiter dicitur. Itẽ pro Tango aliquẽ. i. Taxo. quod & ἅπτομαι. HINC Θίγμα, Quod tangitur. Sed Hesych. θιγμὸς exponit μασσάμενον. ET Θίξις, Tactus. Plut. ET COMP. Ἄθικτος, Intactus. Item Integer, Illibatus. B. ex Plut. cuius est in Numa, πάσης κακίας ἄθικτος βίος, q.d. Vita omni vitio intacta. Et in Pericle, ἄθικτος ὑπὸ τοῦ χρόνου διαμενεῖ τὸν νοῦν, intactũ vetustate & inuiolatum. Sed & Virgo dicitur ἄθικτος, sine adiectione, q.d. Quæ intacta est, vel Ea cuius virginitas est illibata. quorum illud ex Catullo, hoc ex Nasusmo. ET Ἄθικτος de virgine itidẽ. Hesych. enim plur. ἄθικτας, παρθένους exponit, quẽ vide. AT VERO Εὔθικτος, nõ solùm est Tactu facilis, Qui facilè tangi potest, ἀψηλάφητος (vt Hesych. exp.) sed multo etiam frequentius accipitur metaph. pro Qui scitè tangit, & cauillis vtitur taxantibus. vt B. exponit apud Athen. 243 & 246. Exp. etiã Facetus. itẽ Dicax: quod malo. nam & pro his quæ scribit Polybius de Philippo rege, ὡῦ δὲ δίκτης καὶ τοῦς τόπο τὸ μέρος δὶ πφυκὼς, τοῦς τὸ δίφα χλδυαζειν αἰθρώπυς, habet Liuius, fuisse illũ dicaciorẽ. VNDE Εὐδίκτως, Dicaciter. Cæterùm dubitari possit an nõ Εὐθίκτης & Εὐθήκτως pro Dicax & Dicaciter potius scribendum sit à θήγω, id est Acuo, quòd dicaces acuto esse ingenio soleãt. ADVERB. autem Ἀκροθιγῶς, signif. Summam partem attingendo, & quasi superficiem, Leuiter attingendo. Dioscorides l. 2, cap. 105, de cera, κάθες τοῦτο εἰς τὴν κηρὸν, ἀκροθιγῶς ἐμβάπτων, Demitte leniter in ceram, summa parte tenus intingens, vel superficie tenus. aut, Leniter intingens. Bud. exponit, Per summũ intingens, Suspẽsa manu tingens. ¶ Ἅπτεσθαι ἀκροθιγῶς, Attingere leniter, & quòd Græco prouerbio dicitur ἅπτεσθαι ἄκρῳ δακτύλῳ, vel ἄκροις δακτύλοις, Attingere fũmis digitis vel primoribus. Vsurpatur autem metaphoricè vt plurimum hoc loquendi genus: vt & Lat. Leuiter attingere, Degustare. Sic ἀκροθιγῶς διεξέρχεσθαι, apud Eusebium, pro Strictim commemorare siue cursim. Ἀκροθιγῶς σκοπεῖν in Pandect. pro Summam rei cognoscere & æstimare, vt ait Budæus.

C. ΕΠΙθίγω, Attingo. Item pro simplici θίγω, Tango. Xen. Pæd. 4, ἢ πυρὸς γάρ τοι ὅπῃ θίγοντα οὐκ ἂν δύσαιτο καίεσθαι.

C. ΠΑΡΑθίγω, Attingo. παρθίγω σοι τὸν θρέπτον, Virtute te attingo. quæ in v.l. habentur, sed suspecta sunt.

¶ Θιγγάνω, Tango, idem quod θίγω. Item Cõtrecto. Pass. Θιγγάνομαι, Tãgor. Aristot. de cerebro, τῷ μηδεμίαν πεῖραν αἴσθησιν διγγανόμενος. ET Ἐπιθιγγάνω, Attingo, ἐφάπτομαι, Suid. ET Προσθιγγάνω, Attingo, Prehendo, Apprehendo. V.l. ex Bud. epist. AT Ἀκροθιγγάνω, Summa parte attingo, apud Hesych. qui hoc verbo exponit τὸ ἀκροθιγιάζω. Sed fortasse verbũ est ab eo fictũ, (vt alia multa) de ἀκροθιγγάνω loquor. ITEM Ἄθιγγανος, q.d. Abhorrẽs à tangẽdo, seu alienus. id enim propriè sonare debet hoc nomen, meo iudicio. At Etymol. licet fateatur deduci à θίγω (pro quo debuit potiꝰ θιγάνω dicere) exponit tamẽ ὁ μὴ θέλων πνὶ τοῦ θιγεῖν, id est Qui reculat cuiquã appropinquare, seu propè quẽquam accedere. Et subiungit, οἱ γὰρ τῶν αἱρεσιν ταύτην ἔχοντες, οὐδὲν παρ' ἄλλου λαμβάνουσιν. i. qui enim huius sunt sectæ, nihil ab alio accipiũt. Quæ nec deductioni illi, nec sibi cõsentanea sunt.

Θ Ἰ Ν, ΑΥΤ Θὶς, ινὸς, ὁ, siue ἡ, Acerus, Cumulus, Agger. Odyss. μ, v. 45, πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεοφιν θὶς Ἀνδρῶν πυθομένων, id ὀστέων θὶς. pro quo in prosa diceretur potius ὀστέων σωρός. Sic autem θὶν ψάμμου aut ἄμμου, cumulus arenæ. item θὶν aliarum etiam rerum, pro cumulo itidẽ. Herodot. θῖνες τῆς ψάμμου. Plutar. in Fabio, καὶ θῖνας ἄμμου βαθείας ἔχῃ. Apud eundẽ in Artox. γῆς θῖνα πολλὴν φέρουσαν θύελλαι. Sed θὶν interdũ sine adiectione quoque est Cumulus arenæ. atque ita vsum Paus. comperio in Eliacis, p. 118. Itidem verò Hieronymus θῖνας ait esse cumulos arenarum in litoribus, seu in ripis.

Θὶν, Litus. frequens apud Hom. sed addito genitiuo θαλάσσης vel ἁλός. id est maris. Iliad. α, v. 34, Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. Et Il. λ, v. 621 Στῆν τε παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο. Hos autẽ gen. vacare qui dã putant. Eust. tamẽ dicit poni ad differẽtiã cum aliarum θινῶν, tum verò πολὺ ἄμμους αἱ νῆται ἐν μεσογαίοις. Idem θὶν hac in signif. vult à VERBO Θείνω deriuari, quod signif. Ferio, Percutio. vt Iliad. ρ, Πολλὰ μὲν ἀρ' μάστιγι θεῖ ἐπιμαίετο θείνων. Et κέντρῳ θεινομένοις πώλοις, Eurip. Itẽ θείνειν, Verberari, Vapulare. vt Il. α, — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι θεινομένῳ. At ego crediderim potius θὶν pro litore non aliũde deriuari quàm quũ alteram signif. habet: sed ideo pro litore accipi quòd in eo arenæ cumulus esse soleat. Cæterùm errare grãmaticos, in v.l. tradentes θὶν pro litore quidẽ esse fœm. at in altera significatione esse mascul. ex iis quæ paulò antè protuli exẽplis satis apparet. Sed & θῖνα quod à Pausan. sine adiectione poni dixi, itidem fœm. esse, admoneo. Hoc præterea sciendum est, pro θημὼν, quod itidem cumulum significat, legi & θινῶν cum ι, apud Philonem.

Ἀποθινόω, Cumulo, seu Aggere obstruo, Exaggero. vnde ἀποθινούμενον apud Polybium, Aggere obstructum, Exaggeratum. Bud.

A ΚΡΟΘΙΝΙΟΝ, ου, τὸ, & frequentius in plurali ἀκροθίνια, Primitiæ, ex ἄκρος, & θὶν, θινὸς, id est aceruus: vt sint ἀκροθίνια quasi τὰ ἄκρα θινὸς, id est Summitates acerui: quod videlicet primitiæ ex summo aceruo siue summitate acerui excerpi soleant. Ponit tamen & alias etymologias Suidas, & post eum Eustath. sed futiles, meo quidẽ iudicio. Constat autem ἀκροθίνια esse primitias frugum. nam & θῖνα volunt quidem propriè frumenti aceruum appellari. ¶ Capitur verò & pro primitiis manubiarum, quæ diis offeruntur. Herodot. lib. 1, εἴπε δὴ ἀκροθίνια χρήματα καταγεῖν θεῶν ὁτεῳδήν. Idem l. 8, πρῶτα μὲν νυν τῶν θεῶν σφι ἐξαίρετον ἀκροθίνια ἄλλα τε καὶ βίσσεας τριῆρας Φοινίσσας. Ibidẽ paulo post, μετὰ δὲ τῶν δικδάσαντο τὸν λοιπὸν, καὶ τὰ ἀκροθίνια ἔπεμψαν εἰς Δελφούς. Vbi nota ἀκροθίνια esse ὀν τῆς λοιπῆς (Ionicè pro λείας) vnde & ἀκρόλεια alio nomine dicantur. Vsus est autem Xenophon eodem loquendi genere quo Herodotus, videlicet ἀκροθίνια ἐξελεῖν: ædiæ 7, ὡς δὲ ἐρυαλάπου τῆς πόλεως οὔσης, ἀκροθίνια τοῖς θεοῖς καὶ τιμὴν ὀκέλουσεν ἐξελεῖν. Vtque apud Herodotum, sic & apud Thucydidem ἀκροθίνια Delphos mittuntur: libro 1, ὅτι τὸν πεντηκοστὸν τῶν ἐν Δελφοῖς, ὃν ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροθίνιον, ἐξίωσεν &c. Sic & apud Euripidem in Phœnissis, Φοίβῳ μ' ἔπεμψαν ὀνταῦθ' ἀκροθίνιον. Apud Plutarchum item, ἀκροθίνια τῆς νίκης, primitiæ victoriæ. id est manubiarum ex victoria reportatarum. ¶ At verò D. Paulus, [redacted], ἀκροθίνια non pro manubiarum primitiis, sed pro ipsis manubiis vsurpauit, capite 7 ᾧ καὶ δεκάτην Ἀβραὰμ ἔδωκεν ἐκ τῶν ἀκροθινίων, cui etiam decimas Abraham dedit ex manubiis.

Ἀκροθινιάζω, Summam partem attingo, Primitias offero, vel Aliquid pro primitiis offero. Hesychio Ἀκροθινιάζειν, εἶπε ἀκροθιγανεν καὶ ἀπαρχεῦσθαι. Eurip. idem ἀκροθινιαζόμενοι dixisse (quod est ab Ἀκροθινιάζομαι) testatur Iul. Pollux.

Θ Λ Α Ω, ῶ, Contundo, Elido, Collido, Conquasso. Odyss. σ. — ὀστέα δ' ἔστω Ἔθλασεν. Idem Il. μ, Θλάσε δὲ πηρόφαλον κωλεὸν σὺν δ' ὀστε' ἔραξε. Hesiodus autem θλάσω à ῥῆξαι distinxit in Aspide, οὔτ' ἔρρηξε βαλὼν, οὔτ' ἔθλασε. Sic Paulus Ægineta θλᾶσαι à καταγνυναι, scribens, τῆς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος, χονδρωδὲς ὂν, οὐ κατάγνυται, ἀλλὰ θλᾶται, κοὐ δέχεται κοὐ σημδται. Hermolaus πθλασμὸς vertit alicubi Fressus. Dicitur etiam θλασθῶαι peculiari significatione is cui testiculi sunt contusi, seu elisi. Alexan. Aphrodisiensis, ὠρχεπμιήθησαν, ἢ ἐθλάσθησαν. Vide Θλασίας seu Θλαδίας. Sunt autem qui verbum hoc θλάω, (sicut κλάω, aliáque multa) fictitium esse velint à sono.

Θλάσμα, ατος, τὸ, Contusio, Collisio. θλάσματα δακτυλίων apud Dioscoridem vertit Marc. Sedis contusiones: alii Attritus sedis. ¶ Θλάσμα (inquit Gorræus) dicitur propriè soluta in carne & musculo continuitas, quum graue & durum aliquid decideritin corpus. id enim carnem abrumpit & atterit. Quanquam & in osse videtur aliquando euenire, sed in pueris maximè. oportet enim in se cogi id os quod colliditur, atque ita molle euadere vt perfectè durum non fit. Paulus Ægineta, ὡς τὰ πρὸς τοῖς ἄρθροις γράμματα καὶ θλάσματα, ἕλκα οἰσυπηρὰ καὶ ἀπόγγυλα ὀξελαίῳ βρεχόμενος. ET COMPOS. Σαρκοθλάσματα apud eundem, Carnis contusiones, ἀφικὸς θλασθείσης ὑπὸ πνος βαρέος ἐμπεσόντος. &c.

Θλάσις, Contusio. vt θλάσις τῶν ὤτων, Dioscor. ¶ Θλάσις numeratur etiam inter fracturæ cranii differentias: licet fractura cranii non fit, nec fractura quidem simpliciter, sed ossis caluariæ in anteriorem partem impulsio & veluti inflexio, cauitatem tantùm non etiam vnitatis solutionem in caluaria efficiens, vt licet in plumbeis & æneis vasis videre, si foris illidantur. Hæc Gorr. & Marcell. Virg.

Θλασὸς, Contusus. vt θλασαὶ ἐλαῖαι apud Athen. & Poll. de quibus Plin. l. 25, Franguntur eædem herbarumque viridium sapore commendantur.

Θλαστικὸς, Contundendi seu collidendi vim habens.

C. Ἐμβρυοθλάστης vide in Ἔμβρυον.

Θλαδίας, ου, ὁ, Cui contusi sunt seu elisi testiculi. Ab Hesychio & Suida exponitur Eunuchus. Sed intelligitur hoc nomine propriè Eunuchus factus κατὰ θλάσιν, id est per compressionem, ad hunc modum: Pueri adhuc infantes in aquæ calidæ solium collocantur: deinde vbi eorum corpora eo solio fuerint relaxata, digitis testiculi comprimuntur, vsque dum aboleantur & euanescãt, ac dissoluti non amplius ad tactum sublabantur. G. ex Paulo Ægin. lib. 6. SED Θλασίας, etiam scribitur, quum tamen θλαδίας magis recepta sit scriptura, & Eustath. tradat fieri à θλαζία (deriuato à θλῶ) mutato ζ in δ. AT comp. Ὀπιθλαδίας vide in Οὖς.

Θ ΛΙ Β Ω, Fut. ψω, Premo. vt calceus à Philostrato dicitur θλίβειν pedem. Et vuæ dicũtur θλίβεσθαι apud Hesychiũ. (quod tamen exponit πατεῖσθαι.) Et θλίβειν χείλεα, Theocr. Premere labra osculando. Item Comprimo. Et Stringo, Constringo. vnde πθλιμμένη ὁδὸς, Matthæi c. 7, Stricta via. ¶ Signif. etiam Elido. à qua significatione est θλιβίας, de quo infrà. ¶ Item metaphoricè, vt Lat. Premo. Qua in significatione ponitur & θλιβόμενος ab Aristoph. Item Affligo, Afflicto. qua in signif. in noui Test. libris aliquoties legitur, ac præsertim verbale Θλῖψις.

Θλίμμα, vide in Ἀπόθλιμμα.

Θλῖψις, Compressio. Sed frequentius Afflictio, & quidem potissimùm in Testamenti noui libris, & apud Ecclesiasticos scriptores: non quidem accipiendo nomen Afflictio pro ipsa affligendi actione, sed pro angustiis in quas redigitur is qui affligitur, seu pro illa anxietate qua premitur, aut denique generalius pro malo illo quod patitur. Quidam θλῖψιν putarunt magis Latinè reddi Oppressio: quum verbum Affligere amplius aliquid significat quàm θλίβειν. Act. Apost. c. 13, καὶ ὅτι δὲ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Et c. 20, ἔτι δὲ σφᾶς με καὶ θλίψεις μένουσιν. vbi Vet. interpres suo more Tribulationes vertit.

Θλιβίας, Eunuchus, sed is eunuchus cui elisi sunt testiculi. qui videlicet alio nomine θλαδίας, de quo suprà. Θλιβίας (inquit Hesych.) θλαδίας ἀπάδων.

C. ΑΝΑθλίβω, Exprimo. Item Elido. in Epigr. v.l.

C. ΑΝΤΙθλίβω, Vicissim premo, vel Contrà premo. In v.l malè exponitur Reprimo.

C. ΑΠΟθλίβω, Exprimo. Item Elido. Luc. ἀφῆν με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας. Hinc ἀπόθλιμμα & ἀποθλῖψις. ¶ Capitur & pro Affligo vehementer. quum & θλίβω simplex capiatur pro Affligo.

Ἀπόθλιμμα, ατος, τὸ, Succus expressus. Sic dicitur vt πίεσμα, vel ἀποπίεσμα. ET Θλίμμα, pro eodem.

Ἀπόθλιψις, εως, ἡ, Elisio, Expressio. Apud Lucianum litera σίγμα de litera ῥῶ loquens, ita inquit, δέος δ' οὐ μικρὸν ὠφελῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτοῦ· τοῖς γὰρ ὠφελουμένοις ἀεὶ πλείονα ὠφελῆς, ἀφῆν με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας. ¶ Est etiam Afflictio. Calamitas.

C. ΕΚθλίβω, Exprimo, Extundo. Item Elido. vnde ἐκπεθλιμμένος apud Græcos Bibl. interpretes, Qui elisis est testiculis: is videlicet qui & θλιβίας, de quo suprà.

HINC Ἔκθλιψις, Elisio. ¶ Et figura qua eliditur litera aliqua, aut literæ aliquæ eliduntur: vt quum σκῆπτρον dicitur pro σκῆπτρον, abiecta & tanquam elisa litera ρ. itẽ quũ dicitur βούλομ' ἐγὼ pro βούλομαι ἐγώ. De hac lege Eustathium.

C. ΣΥΝθλίβω, Comprimo. Plutarch. De primo frig. ὥσπερ σωπείβειν τὰ πλοῖα τὸ ὕδωρ ἀποβιαζόμενον εἰς ἑαυτὸ, καὶ συνθλιβόμενον. id est (Turn. interpr.) Vt aqua contracta in se atque compressa naues elidat.

Θ Ρ Α ΥΩ, Frango. Item Frio. Polybius, ὥσπερ μὴ τὸ πρότερον τὸ σίδηρον ἐν ταῖς χρείαις ἀνάχαλασθῶν, ἢ θραυσθῆναι. Autor libri qui Demetrio Phalereo adscribitur, dicit Hipponactem θραῦσαι τὸ μέσον καὶ πτῆσαι χωλόν. ¶ Plut. in Alcibiade dixit metaph. θραῦσαι τὴν Ἀθηναίων δύναμιν, vt Lat. Frangere potentiam, Frangere vires. Herodianus autem dixit θραῦσαι τὴν ἐλπίδα, id est ad verbum, Frangere spem. Ego ex Cicerone reddiderim, Debilitare spem: sicut ὑπορρῦσαι τὴν ἐλπίδα (quod Herodianus illi θραῦσαι opponit) ex eodem, Spem confirmare. At verò θραυόμενος τὸν λογισμὸν apud Plutarch.

(cui opponit itidem ἐρρωμένος) reddi potest ad verbum Animo fractus. Idem, ἢν ἀφρουρῶ, πέφραυται τῆς πάλαι τῆς Ἀειθύσου, Aliquid audaciæ factum erat, seu potius, Audacia ex aliqua parte fracta erat. In vulgatis lexicis, ex Græcis Bibl. interpr. libro 1 Reg. cap. 20, ἐφράσθη ὅτι ἔπραξε Δαβίδ, pro Cōtristatus est super Dauid. ‖ Θραύω exponitur & Cōtero, Frio: qua in significatione Θραυστὸς, Friabilis. Cæterùm à θλάω deducit Eustath. hoc θραύω, mutato λ in ρ, vt ex θλαῦ formetur θραῦω, ex quo factum sit θραύω.

Θραῦσμα, Fragmentum, Frustum. Lucian. De hist. scrib. καταξαντα τὸν μέγιστον θραῦσμα τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαῖραν. Redditur & Friatura apud Dioscoridem. ‖ Θραῦσμα vocatur & Ammomaci species vna, quòd in minutas glebas, veluti in frusta, fractum sit, vel diuisum: aut quia facile friatur.

Θραῦσις, Fractio, ET Θραυστὸς, Fragilis. Qui frangi potest. Item θραυστὸς, Friabilis. Sed θραῦστὸν dicitur propriè quod in quasuis sine discrimine & plures duabus partes diuidi & comminui potest. In quo differt ab iis quæ κατακτὰ appellantur, quæ non nisi in magnas partes diuidi possūt. Fieri tamē potest vt idē κατακτὰ & θραῦστὰ sit. fictile enim vtrunque perpetitur. Distinguuntur autem ab inuicem (vt scripsit Aristoteles) quod quæcunque ita concreuere vt multis scateant poris alternatim dispo sitis, θραυστὰ sint: quæ verò eos longe porrectos habent, κατακτὰ: at quæ vtrosque sorti a sunt, vtranque habeant conditionem.

Ἀποθραύω, Confringo, Effringo, Perfringo, Disrumpo. nam est significantius quam θραύω. ‖ Passiva vox ἀποθραύομαι. vnde ἀποθραυσθῆς in aor priore coniunctiui, Confringaris, Perfringaris sed Aristoph. vsurpat (vt ait Suidas) pro ἐκπίσῃς, id est Excidas: in Nub. μηδ' εἰς ὀργὴν ἐλθὲς ἐπάτῃς, μὴ ποτε τῆς ἀκλείας ἀποθραυσθῇς, Ne à gloria excutiaris, seu excidas: ita videlicet vt excidendo disrumparis.

Ἀποθραυσις, εως, ἡ, Fractura, Perfractio. ‖ Item Friatura & cōminutio, vt exponitur à B. in hoc Aristot. loco, χωρὶς δὲ γίνεται κρεφῶν πτῶσις καὶ ἀφρὸν ἀποθραυσιν.

C. ΚΑΤΑθραύω, Effringo, Diffringo. vel Frango. Plutar. De primo frigido, ὁ δὲ ἀὴρ (ὡς ἔοικε) πωλαῦν ὢν τὰ σώματα τῶν ψυχόντων, καταθραυεῖ καὶ ῥήγνυσι. id est (Tum. interpr.) Aer autem corpora frigore compulsa (vt cōcere licet) frangit atque rumpit.

ΘΝΗΣΚΩ,

Morior, F. θανοῦμαι. aorist. 2, ἔθανον. hoc tanquā ab actiuo θνήσω, illud velut à passiuo θνήσομαι. Præter. τέθνηκα, ex quo apud poetas Ionicè τέθνεα. Vul autem Eustathius θνήσκω ex θνήσω, futuro verbi θνάω, factum esse, pleonasmo τοῦ κ. De cæteris verò temporibus alio ter formatis, dicam paulo post. Homerus Odyss. ω, Σχετλιοί τοι ζωοὶ τοιαῦτα δόσαν ἀίδαο, Δὶς θανέες, ὅν τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἀνθρωποι. Et Odyss. σ, Ἤ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν ἀίδαο δόμοισιν. Xenophō Pædiæ 8, ὡς ἡ ψυχὴ ἕως μὲν ἐν θνητῷ σώματι ἦν, ὅπου δὲ πόνου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκεν. quæ Cicero vertit, Animos, dū corporibus essent mortalibus, viuere: quum exissent ex eis, emori. Vtuntur hoc verbo in quibusdam hyperbolicis loquendi generibus, vt quum dicunt, δέδοικα θνήσκειν, vel δέος θνήσκειν, eodem planè modo quo nostrates *Mourir de peur*. idem γελῶν θνήσκειν, vt iidem *Mourir de rire*. pro quo etiam *Creuer de rire*. Demosthenes Philipp. 1, εἰ δὲ συμμαχεῖν τέθνασι τὸ δέον qua sermonis formula vtitur & alibi. Xenophon quoque itidem dicit ἀπολωτέραι τὸ σῶμα. Apud Lucianum autem pro illa hyperbole, legitur (honor sit auribus) ἐπεὶ ἐδύλλεπ ὑπὸ τοῦ δέους καὶ τέθνηκεν ἀλλ. Altero illo loquendi genere hyperbolico vsus est ante alios Homerus, sed compositum verbum vsurpans. dicit. ἦ γελῶ ἐξαίφνης, vt docebo in Ἐκθνήσκω. quod imitatus apud Lat. Terentius (nam aliud exemplum mihi in præsentia nō succurrit) dixit, Omnes risu emori. Obseruanda est hæc quoque Demosthenica loquendi formula aliud quoddam hyperboles genus habens. Phil. 3, τεθνάναι γὰρ μυριάκις κρεῖττον ἢ κολακείᾳ τι πιθέσθαι φιλίππῳ. quo loquuntur modo & linguæ cæteræ: sed Gallica frequentissimè. quæ etiam illam variat formulam. neque enim dicit duntaxat, *I'aimerois mieux mourir cent fois*, vel *mille fois*, &c. aut *I'aimerois mieux perdre dix mille vies si ie les auois*: vel, *Si i'auois dix mille vies, ie les aimerois mieux perdre*: aut *ie les mettrois*, aut *ie les y voudrois employer*. &c. pro re de qua agitur.

Θνήσκειν ὑπό τινος, Mori ab aliquo, pro Interfici, Necari. Plato in epist. πθνήσκω ὑπὸ Διονυσίου. Aristot. de fucis loquens, ἀλίσκομαι θνήσκειν ὑπὸ τῶν μελισσῶν. quod Plinius vertit, Ab apibus interfici. Sic dixit Lucanus, -quis nollet ab isto Ense mori? Sic verò vtuntur & verbo ὄλλυσθαι seu ἀπόλλυσθαι. quod imitatus Cic. dixit in Acad. Nihil enim valentius est à quo ipsa intereat.

Τεθνηκὼς pro Periit, id est Amissum est, ex Aristoph. citatur in v. l. sed loco non indicato.

Τεθνήξομαι, Moriar, vel Iamiā moriar. nec enim dubito quin τεθνήξομαι sit tempus quod vocatur Paulo post futurum: nec video cur quidam inauditum themati causa finxerint, videlicet τεθνήκεσαι. Aristoph. Nub. εὖ γ' ἐγγὺς ἦν τεθνήξεσθαι. Synes. κλαύσας (ὡς εἰδὼς ἐξενίας) οὐκ εἰς τὸ τεθνήξομαι, ἀλλ' εἰς τὸ ζῆν ἐπιστρέψας. Atticū autē fuisse hunc futuri vsum indicare videtur hic Luciani locus in Solœcista, vbi de quodam Socrate loquēs, quē cognominat τὸν ἐκ Μαιεύτου, scribit, ἀπεκείρατο δὲ τὸν τρόπον, ὃν τεθνήξεσθαι ἔμελλε, ὅτι τὸ τελευταῖον, ἔφη, καὶ ἐν ᾅδου μὴ ἀπεκείρατο καὶ ἀπολούσατο. quem locum non intellexit (vt omnes) Micyllus, cumque qui vertit Morietur in diem tertium. at ego non puto ὅτι τὸ τελευτ. vsquam hoc significare: quod si etiam significaret id alicubi, at non hic ita accipere conuenit: quū Luc. ὅτι τὸ τελευτ. ad ostendendum errorē addit: eric: admonens videlicet τεθνήξει eum dixisse non in secunda persona, sed in tertia. id est non in secunda persona pass. (in qua vtitur Aristophanes in loco quem modo protuli) sed in tertia actiua. perinde acsi diceretur etiam τεθνήξω, τεθνήξῃς, τεθνήξει. Hæc autem reprehensio magis etiam suspectum mihi reddit quod apud Aristophanem legitur in Acharn. ἂς τεθνήξω: siue ἀποθνήξω, (cuius etiam vsus exemplū desidero) siue alter pro eo legendum sit.

Τεθνᾶσι etiam inuenitur apud poetas (vt dixi) vnde & τεθνᾶσιν: id est infin. τεθνᾶναι producto α. Inuenitur verò & Τεθνεώς participiū in prosa sæpe pro Mortuus: & Τεθνεώς in carm. Sed & τεθνᾶς, imper. & Τεθναίω optatiuus modus, itē infinit. Τεθνᾶναι (correpto α) & Τεθνάμεν ac Τεθναῦναι, tanquam à Θνῆμι, vel potius Τεθνημι habente redupl. vt volunt gramm. quos & de cæterorum formatione consule. Non solum autē partic. Τεθνεὼς in prosa reperitur (vt apud Isocratē ἐπὶ ὀλίγον ἀθάνατος βίος τεθνεῶτι. & apud Aristotelem, ὁ τεθνεὼς κινεῖται) sed Τεθνᾶσι etiam ac Τεθνᾶναι: quorum vsus exempla habes in locis paulo ante citatis. Sed inuenio etiam Τεθνᾶσι apud Dionem, quod si mendo caret, deducendum puto a Τεθνᾶναι.

Θνῆσις, Mors. φθορὰ Suidæ, id est Corruptio. sed nullū huius vsus exemplum affert. Existimo autem tanquam à futuro θνήσω esse formatū, sicut πνῆσις, ex Dione protuli. (Eandem certè quam θνῆσις formationem (quacūque sit) sequitur NOMEN Θνῆσμαῖος, ITEM Θνησίδιον. Est autem θνησμαῖα κρέα, Morticina caro. Exemplū tamē vsus huiusmodi nominis affertur duntaxat ex Græc. Bibl. interpr. & quidem substant. θνησμαῖα pro cadauere: vt lib. 3, Reg. cap. 13. Sic Esaiæ cap. 5, καὶ ἐγένοντο τὰ θνησμαῖα αὐτῶν ὡς κοπριά. At verò Geoponicus autor, pro eo quod Varro dixit Morticinæ ouis, dicere maluit, τὸν ἀπὸ θνησίου θρέμματος. SED Θνησίδιον apud Philostr. legitur: qui quod dicit τεθνησίδια ὁπόσα ἐν θνησιδίοις σιγκειται, Budæus vertit, Vestes ex materia morticina cōfectæ.

Θνητὸς, Mortalis. Cui opponitur ἀθάνατος, Immortalis. Hesiod. Theog. Ὅσσαι δὴ θνητοῖσι πολὺ ἀνθρώποισι ἀνέσσαι. Isoc. Paneg. θνητὸν μὲν ἄνδρα τοῖς σκυτοῖς. Sed frequentius sine adiectione ponitur, vt Lat. Mortalis: estque in vsu poetis præsertim frequētissimo. Il. ω, Καί οἱ θνητὸς ἔοντι θεὸν ποίησεν ἄκουσιν. Il. χ, αὐτὰρ θνητὸς ἐὼν θεοὶ ἀμύροσιν. Et γυνὴ θνητὴ, Mulier mortalis. sed itidem sine adiectione potius vsurpatur. vt Odyss. ε, — ἐπὶ εὖπρις οὐδὲ ἔοικε θνητὴ θνητοῖσι δόμας καὶ εἴδεα εἰείειν. Xenoph. Sympos. Ζεὺς

πολὺ ὅσων μὲν θνητῶν οὐσῶν μορφῆς ἠρᾶτο, συγγενόμενος εἶα αὐταῖς θνηταῖς ἔτι. ‖ Sed θνητὸς & θνητὴ adiectiuè posita, generalius etiam vsurpantur pro mortali. vt θνητὴν σῶμα, & θνητὴ ψυχὴ, cui opponitur ἀθάνατος. Apud Platonem θνητὸν γένος, mortalium genus, Cicer. interprete. Apud eundem θνητὰ γένη, Mortalia genera, item Quæ mortali conditione generantur, vertit idem p. 31 mei lex. Cic. Legitur & θνητὴ φυλακεία in eiusdem Plat. Symp. ET. Θνηπειδὴς, comp. itidem pro Mortalis apud Platonem in Phædro, vt testatur Budæus, qui ex Plutarcho etiam affert, ἡμῶν γὰρ ἑκάστου τὴν ζωτικὴν δύναμιν ἐντὸς πεελεῖχε τὸ θνηπειδὲς καὶ ὀλίγον. Addit verò eadem forma dici qua σωματοειδὲς & ὑμοειδές. AT Καταθνητὸς pro θνητὸς, vacante præpositione poeticum est. vt Il. ζ, v. 123, Τίς δ' οὗ τοι ἐστὶ φέριστε καταθνητῶν ἀνθρώπων; Ea enim sequor exemplaria, atque adeo sequutus sum in mea editione, quæ ita scriptum habent coniunctim. ac miror certè, apud Eustathium disiunctim scribi, eumque non affirmare otiosam esse præpos. sed dicere vel otiosam esse, vel pro ὑπὸ accipi. hæc miror, inquam, quum aliis etiā nominibus itidem præfixisse otiosas præpos. hunc poetam, satis constet. Vide Καταθνήσκω. ALIVD comp. Ἡμιθνὴς, ἧτος, ad verbum Semimortalis: & ex consequente ἡμίθεος etiam, id est Semideus. Vel, Qui alternis viuit & moritur. quo sensu διόσκουροι vocantur ἡμίθνητοι. V. AT Ἡμιθνὴς, ἧτος, vel Ἡμίθνης, ητος, Semimortuus. Aristoph. Nub. εἴμοι κακοδαίμων ἡμιθνὴς ἠρπάσθαι. Ex Thuc. etiā affertur, ἡμίθνητος τῇ τοῦ ὕδατος ὀλιγοποσίᾳ. Sic Herodianus 7, πολλοί τε καὶ ἡμίθνητες εἱλκωδήσαν. Semineces etiā dicunt Latini, quod ad verbum respondet huic Græco ἡμιθνῆτες. at Semianimi significatione dūtaxat ei respondet. Composita sequētia ideo in hunc locū referuaui, vt θνάτος, quod ab eadē formatione est, & eius derivata, illis subiungerem.

C. Ἀγχθανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Propè mortuus, id est Ferè mortuus, Propemodum mortuus, Moribūdus. Ex Nonno. sed ἄγχι hac in significatione nouum mihi est.

C. Ἄρτιθανὴς, Modò mortuus, Recens mortuus. Nonn.

C. Δισθανὴς, Bis moriens, Cui bis contingit mori. Odyss. μ, Σχέτλιοι, οἱ ζώοντες ὑπὸ λεπτὸν δῶμ' Αἴδαο Δισθανέες· ὅσσοι τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι.

C. Δυσθανὴς, Miserè mortuus, Qui miserabili morte periit. Eurip. ITEM Δυσθανὼν eadem significatione tanquam à Δυσθνήσκω, in v. l. ex eodem Eurip. Sed in illis exponitur etiam Ægrè mortuus.

C. Ἐπιθανὴς, Morti propinquus. q. d. Qui ad mortem est, id est prope mortem. In v. l. Senex valetudinarius.

C. Νεοθανὴς, Recèns mortuus, Nuper mortuus.

Θάνατος, ου, ὁ, Mors. Hom. Od. ξ, Οὔποτέ μοι θάνατον φεύγοντε τοῦδε πόνοιο ἀγλαΐω. Interdum verò θανάτου μόρον τε dicit, (quæ posterior vox synonyma est, alioqui magis poetica) interdum θάνατον καὶ κῆρας, aut etiam κῆρα singulum. nec non θάνατον καὶ μοῖραν. Et epitheta θανάτου ei sunt δυσκλεής & κακός. Idem poeta pro Vitare mortē, φυγεῖν θάνατον, seu φεύγειν, item ἀλύξαι, nec non ἀλέασθαι dicit. Atque vt inuenitur θνήσκειν ὑπό τινος, & aliquando θνήσκειν ἔκ τινος, ita etiam θάνατον ἔκ τινος apud eum habetur, Od. π, — οὐδέ τι μιν θάνατον ῥυσέεσθαι αἴσα Ἔκτορ μητρὸς ἐμῆς ἐκ θ' οὐκ ἐς ἀλέασθαι. In prosa autem θάνατος sine adiectione poni solet: dixit tamen Plato θανάτου μοῖρα (eadem significatione qua Homerus θάνατος καὶ μοῖρα) quod Cicero vertit, Mortis fata, pag. 31 mei lex. Ciceroniani. Et quod θάνατον φυγεῖν seu φεύγειν Hom. δραπετεύειν ab eodem Plat. dicitur. Apud Luc. dicit quidam, ὃς ἔσευσα ὅλεθρον θάνατον, καὶ ἔστιν μνήσενος; vbi alludi puto ad hunc versum Homeri Il. χ, Ἦ πόποι, ἦ μάλα δή με θεοὶ θάνατον δ' ἐκάλεσσαν. Plur. θάνατοι, Mortes: apud eundem Luc. De historia scrib. καὶ θανάτοις ἀλλοκότοις. (quo dicuntur modo & βίοι: vt φιλόλληλοι βίοι à Plut.) At verò Aristophanes iocosè dixit in Pluto, Ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἴκοσι;

Θανάτου καταγινώσκειν τινός, Rei capitalis damnare aliquem. Thucyd. p. 217, οἱ δὲ δραπετεύοντων θάνατον καταγνόντες. Sic & cæteri sæpe loquūtur. Et in pass. καταγνωσθέντου θάνατος. Vide Καταγινώσκω. Dicunt & ὑποτάγειν θανάτου quod ineptè redditur (vt in verbo, Ὑπάγω docui) Accusare mortis, pro Accusare criminis capitalis, seu Accusare rei capitalis: aut etiam breuius, Accusare capitis. Vide Ὑπάγω. At verò ἀπάγειν τινὰ ὅλεθρον θάνατον, seu ἄγειν, (sub. accus. ὁδὸν vel τινὰ ἄγουσαν ὁδὸν, aut φέρουσαν) est Abducere seu rapere ad capitis supplicium. Et ἱέναι τινὰ ὅλεθρον θάνατον, eadem forma. Dicunt etiā πιμᾶσθαι θανάτου, item συλλαμβάνειν ὅλεθρον θανάτῳ, de quibus lege in Τιμάω, & in Συλλαμβάνω. Item θανάτῳ ζημιοῦσθαι, Morte mulctare. Et θάνατος ἡ ζημία, vel θάνατος ἡ ζημία ὀφείλεται. Xenophon Hellen. 1, ἐπικήρυξέ τε, ὅς αὖ ἀλίσκεται ἐς τὸ πέραν βαδιζέων, θάνατον τινὰ ζημίαν. Isocrates De pace, θανάτου τῆς ζημίας ὀφείλεσθαι, ὥστε ἀλῶ δεκάζων. Apud Thucydidem legitur etiam θανάτου δίκην κρίνεσθαι, pro De capite dimicare, Rei capitalis accusari. Et pro eodem apud Athenæum κρίνεσθαι τινὰ ὅλεθρον θανάτῳ, (vbi subaud. puto ac cus. δίκην, vel ex illo Thucyd. loco, potius quàm ψῆφον) At θανάτου δίκην ὀφλισκάνειν dicunt pro Capitis damnari. De his autem & aliis fusius suis locis dicēdum erit.

Θάνατος Etymol. dici putat quasi πάνατος, à πένω quod est πανύω: vt sit ὁ πένων τὰ σώματα τῇ φύσει. Vel quia est πανάος, vtpote ὅτι πάντας ἑαυτὸν δραπέτευον. Quib⁹ etymologicis nugis non contentus, addit & alias quas referre piget, vel potius pudet. Ecquis enim non videt rem ineptissimam esse, etymum inuestigare nominis à verbo deriuati, & quidem nominis quod aliquam etiam verbalis formam retinet? quis, inquā non videt hic posse dici quod in prouerbio est, ὑποῖς τὸν ἄμαξαν; Hinc igitur discat lector (vt & alibi admonui) quæ apud grāmaticos & præsertim apud hunc autorem leguntur, circumspectè legere, eorumque delectum habere.

C. Θανατηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mortiferus, Lethiferus. vt θανατηφόρον φάρμακον apud Lucianum: δραβδοῦχος θανατηφόρος apud Herodianum: θανατηφόρος συνωσία, Synes. Mortifera consuetudo & cōmercium. Plutarch. De defectu orac. ἡ δὲ γῆ πολλῶν μὲν ἄλλων δυναμένων πηγὰς ἀνιεῖσαι ἀνθρώπῃς, ταῖς μὲν ἐκκαπκὰς χροπάδες καὶ θανατηφόρους, multarū potestatum fontes hominibus aperit qui partim mentem è sua sede & statu dimoueāt, ac morbos lethūmq; inferant. Et Epigr. lib. 2, Νυκτικέρας ἄδε θανατηφόρον, Lethale quiddam & mortiferum. Aut aduerbialiter pro Mortifere, Lethaliter. VNDE Θανατηφορία, ας, ἡ, Mortis illatio. ex Epigr. lib. 7.

C. Ἀθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immortalis: cui oppositum θνητός. Il. φ, ἀθάνατος Ζεύς. Il. ω, ἀθάνατος θεός. Il. γ, ἀθανάτῃσι θεῇς deabus immortalibus. Il. ρ, ὄν ἀθανάτη τέκε μήτηρ, mater immortalis, id est dea. Il. π, ἵππους ἀθανάτους. Il. ρ, ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε. Od. κ, Θήσεν ἀθάνατον καὶ ἀγήρεον ἤματα πάντα, mortis & senectæ expertem. Luc. ἀθάνατοι, ἄνθρωποι, & ἀθάνατος ψυχή. Item ἀθάνατον γίνεσθαι apud Xenophontem & Athenæum, Immortalem fieri, Immortalitatem assequi. Improprié dicitur etiam de rebus inanimatis (vt & Immortalis apud Latinos) pro Sempiternus, Æternus, Perpetuus, Qui nunquam interit. Il. β, Ἀθάνατόν τ' ἀγήρατον, æternam ægidem. Isocr. αἱ τῶν θνητῶν σώματα ἀθάνατον δόξαν ἀντικτεῖναι, gloriam immortalem. Plato Sympos. ἀθάνατον μνήμην ἀρετῆς ἐφεξῆς αὐτῶν ἔσεσθαι, sempiternam virtutis memoriam. Æschines contra Ctesiphontem, μνήμην ἢ ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου μέχρι τῆς δὲ τῆς ἡμέρας ἀθάνατος οὖσα δραμεῖν, Demosth. Phil. 1, ἐκείνα [τὰς ἐκεῖ] τὰ πεποιήκατε πτῆνα σώματα ἀθάνατα. Ἀθάνατοι sine adiectione etiam, ab Homero & cæteris poetis dicuntur ipsi dii pro ἀθάνατοι θεοὶ, id est dii immortales. vt Odyss. π, Οὔτοι δοὶ θεοὶ ὤμ. τ' μ' ἀθανάτοισι εἴσκεις; Il. ξ, de Cupidine, Δαμᾷ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους. Il. ψ, ἐπ' ἠνεῦν Ἀθάνατοι πιμᾶσι παλαιότεροι ἀνθρώπου. ‖ In exercitu autem Persarum decem millia militum selecta ἀθάνατοι dicebantur: eam ob causam quod siquis eorum nece aut morbo numerum imminueret, alius sufficeretur: nec vnquam plures erant pauciorésve decem millibus: præcipuo inter omnes cultu decori, & iidem præstantissimi omniū: vt Herodotus lib. 7 scribit. Eorum Athen. quoque lib. 12 meminit, & Pausan. pag. 265. HINC Ἀθανατίζω, F. ίσω, Immortalem reddo, Immortalitati consecro. Philo De mundo, δραπετεῖν καὶ δραπετίζειν εἰ δὲ οἷόν τε ἰοῦ, ἀθανατίζειν ἕκαστα ὧν φύσις θεὸν ἐπαπόδεικνυν, si fieri posset, immortalitatem

tem ascitam iis cuperet. In eodem libro, ἀθανατίζειν μᾶλλον ἢ φθείρεται. Idem De vita Mosis, ἀθανατίζειν καὶ ἀπαχαπόν ἐπλήτυε) τῷ θεῷ, immortalitate perfruitur. Apud Herodotum libro 4, sunt etiam Getæ quidam ἀθανατίζοντες: quos Arrian' ἀπαθανατίζοντας vocat, vt paulo post videbis. Cur autem ἀθανατίζοντες vocentur, ipse Herodotus declarat, his verbis, ἀθανατίζειν δ' τόνδε τὸν τρόπον. οὔτε ἀποθνήσκειν ἑαυτοὺς νομίζουσι, ἱέναι τε τὸν ἀπολλύμενον τῷ Ζάμολξιν. ὅτῳ πεντετηρίδες δὲ τὸν πάλαι λαχόντα ἀεὶ σφεῶν αὐτέων ἀποπέμπουσι ἄγγελον τῷ τὰν Ζάμολξιν, ὀντελλόμενοι τῷ αὖ ἕκαστοι δέοντα. Ita autem eum mitti scribit, Quibusdam datur negotium vt tria iacula teneant: aliis, vt comprehensis eius qui ad Zamolxin mittitur, manibus pedibúsque, hominem agitantes in sublime, proiiciunt in iacula. Hæc & alia Herodot. Istud autē eorum ἀθανατίζειν à cæterorum populorum consuetudine differt, quòd ipsi viuentes occidunt, & sic ad Zamolxin mittunt, putantes ea morte immortalitatē consequi quam Zamolxin consequutum arbitrantur: alii autem post mortem homines bene meritos immortalitati consecrant, & in deorum numerum referunt. Lucianus etiam scribit in Scytha non solùm apud Scythas patriam esse consuetudinem τὸ ἀπαθανατίζειν καὶ πέμπειν τῷ τὰν Ζάμολξιν, sed etiam Athenienſibus licere θεοπιεῖν τοῖς Σκύθαις ὅθι τῆς Ἑλλάδος. In vulg. lex. ἀθανατίζω exponitur etiam Immortalitatem ago, Me pro immortali gero, Immortalis ago. cui expositioni occasionem dedisse puto Vallam, qui apud Herodotum Γέται τοῖς ἀθανατίζουσι vertit Getas qui immortales agunt. Neutraliter tamen hoc verbum non accipitur in Herodoti loco modò citato. VNDE Ἀπαθανατίζω, Immortalem reddo vel facio, Immortalitate dono: idē quod præcedēs, & θεοπιῶ. Aristot. Ethic. 10, δεῖ δὲ οὐ κατὰ τοὺς παραινοῦντας, ἀνθρώπινα φρονεῖν ἄνθρωπον ὄντα, καὶ θνητὰ θνητόν, ἀλλ' ὅσον ἐνδέχεται ἀπαθανατίζειν, καὶ ἅπαντα ποιεῖν πρὸς τὸ ζῆν κατὰ τὸ κράτιστον τῷ ἐν αὐτῷ. Ab Arriano verò Getæ ἀπαθανατίζοντες dicuntur quos ἀθανατίζοντας paulò antè vocauit Herodotus. Inv l. est ETIAM ἀποθανατίζω huius significationis, sed perperam pro hoc ἀπαθανατίζω.

A

B

C.Αὐτοθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ipse sibi mortem infert. Plut.

C.Δυςθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Difficulter moriens, vel Difficilem mortem inferens. hoc est, Mortem quidem concilians, sed cum qua diu conflicteris, aut Infelicem mortem afferens. Theophrastus lib. 3, cap 11, de ostrya arbore, λέγεται δὲ ὡς οὐκ ὀθνείοις εἰπόσι φέρειν. δυσθάνατον γὰρ φασὶ καὶ δυσπνεῖν οὗ ἐὰν ᾖ. Vnde Plin. l. 13, c. 21, Qua in domū illata, difficiles partus fieri procunt, morbique miseras. Gaza mortiferam vertit. VNDE Δυσθανατῶ, ῶ, Ægri seu miserè morior, & σφαδάζω, Cum morte conflictor. Plato lib. 3 De rep. 39. de Herodico loquens qui morbum per totam vitam ad senectutem perduxit, sub cura medicorum viuens, (quod ipse reprehendit) δυσθανατῶν δὲ ὑπὸ σοφίας εἰς γῆρας ἀφίκετο. Plutarchus in Antonio, πεφυρμένος αἵματι καὶ δυσθανατῶν, cum morte conflictatus, Bud. interpr. qui apud Herodot. δυσθανατῶν pro Ægrè & cum tristitia morior poni annotat. Ex quo Pollux quoque lib. 3, citat ἐδυσθανάτει, opponēs ei nomina synonyma, κλινοπετής, κλινήρης. Quibus vocabulis significatur Clinicus vt Plinius vocat: hoc est, Qui diu decumbit, seu Qui longo morbo in lecto cōtabescit. Philo de vita Mos. lib. 3, πρὸς τὰ ἄτοπα τῆς αἰκίας ἐπόλωτα δυσθανατοῦντες, ancipiti necessitate consternati miseram trahebant animam. Et metaphorice apud eundem libro, ὥσπερ ἀ[sub. τῷ δοχεῖν τὰ δοκοῦντα] κηραίνεται καὶ δυσθανατοῦσιν οἱ θεαθμοποιοῦντες, quæ depereunt nonnulli, theatrorum insania laborantes, vt Turn. interpr.

D

C.Ἐπιθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mortem accersens, Mortem afferēs, seu (vt Bud. exp.) Lethifer, θανατηφόρος, vt ὀθνεῖος. Theoph. De caus. plant. lib. 6, cap. 4, de succorum generibus, οἱ δὲ ὑπνωτικοὶ, πλείους τὸ διδόμενοι, καὶ θανατηφόροι, καθάπερ ὁ μανδραγόρας. ἔνιοι δὲ ὁμολογοῦσιν, ὅθι θνήσκουσι πολλοὶ καὶ ἤδη καὶ πλαχεδρίζαι φασὶ τοὺς ἐν ἡνιόχοις ἀπέθανον. ‖Item Morti vicinus, Qui in ipso mortis limine iam est, seu (vt Suidas exponit) πρεσβύτατος τοῦ ἀποθανεῖν. Demosthenes, ἡμῖν μὴ μήτηρ ἔκαμνε, καὶ ὅθι θανατος ἐμοὶ ἀποδημοῦντος, & in mortis periculo erat, seu Morti vicina erat. seu πρὸς θάνατον ἔρρετο, ὅθι νοῦ ὤας εἶχεν, ἐπ' ὀλίγης ἐλπίδος. hæc enim synonyma apponit Pollux ὡς ὅθι θανάτου ἔχει, quod idem est cum ὅθι θάνατον ἔτι).

E

VNDE Ἐπιθανάτος. vt ὅθι θανάτου ἔχει apud Pollucem, In limine mortis esse, In mortis periculo versari, Morti vicinum esse. ὅθι θάνατον εἶναι, vt Demosth. loquitur. In v. l. est ETIAM Ἐπιθανάτος, Morti addictus, Morti obnoxius.

C.Εὐθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene & honestè moriens, vel Bonā honestāmque mortem afferens. Et Εὐθάνατος θάνατος, Bona beatáque mors. Menander apud Athenæum lib. 12, μόνος μοι θάνατος ἔστι φαίνεται εὐθάνατος, ἔχοντα πολλαχῶ κάδας κεῖσθαι παχεῖς, Μόλις λαλοῦντα καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' αἴω, Ἐνθίοντα καὶ λέγοντα, σήπομ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. VNDE Εὐθανατῶ, Bona & felici morte, vel Facili morte. à Polluce enim opponitur τῷ δυθανατῶν, citante ex Cratino. ET Εὐθανατέω, ῶ, Felici vel honesta morte morior, seu (vt Budæus interpr.) Honestè morior. Polyb. lib. 5, pag. 91, à tergo, εὐθανατῶσαι ἀπουδάζων, καὶ μηδὲν ἀνάξιον ὑπομεῖναι τῆς πρὸ αὐτῶν πρὸς χρόνον πόλεως. In v. l. non malè Honestè gloriosèque mori. In iisdem est ET Ἀπευθανατίζω pro Felicem mortem oppeto: citatur que ex libro 2 Macc. cap. 4. sed quædam exemplaria habēt ἀποθανατίζειν, non ἀπευθανατίζειν, quod Hesych. simpliciter exponit ἀποθνήσκειν, id est mori.

C.Εὐθυθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subitā mortem inferens, seu Statim mortem inferens. Plutarchus Anton. ἐπὶ δὲ οὐκ ἀθυθάνατος ἡ πληγή. Item pro ὀχυθάνατος.

C.Μελλοθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui breui moriturus est: seu (vt Budæus interpretatur) Decrepitus, Capularis.

C.Ταχυθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subitò moriens. Hippocr. οἱ παχεῖς σφόδρα καὶ φύσει ταχυθάνατοι γίγνονται. Celsus, Obesi subitò sæpe moriuntur. Actiuè etiam interdum poni pro Subitam mortem afferens, vt ἀθυθάνατος.

Θανατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ. Lethalis, Mortiferus. Hippocr. θανατώδεα καὶ πᾶσι σύνεστι χειμῶνι συγκεκμμένα εἶναι ἰσχυρῶς. Celsus, Eadem mors denuntiatur vbi genua contracta sunt. Hippocr. ἀκρεμόνιον ἔξω χεῖρες κρεμάδας ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἀπεκρεμασθαι θανατώδεες. Celsus, Mortis indicia est si manibus quis in febre & acuto morbo in veste floccos legit.

Θανάτειος, ειος, ὁ, Lethalis, Mortiferus. Soph. Antig. ὠφρεῖν δυσφόρων ἁμαρτήματα στρεβλὰ θανάτειον. Et θανάτειος μόρος apud Euripidem, Lethale fatum, id est ipsa mors.

Θανατικός, ὁ, ὴ, ὸν idem, Lethalis, Mortiferus. Accipitur vt Capitalis Latinè vt quum Capitale crimē dicitur. Plutarchus Pericle, ἐπὶ τῷ θανατικὴν δίκην ἐφυγεν. Idem in Alexādro, τὰ δίκας διακρίνων τὰ θανατικάς, Causas capitales, seu in quibus de vita agitur. In quibus disceptatur an reus mortem meritus sit ob ea quæ patrauit.

Θανατῶ SIVE Θανατόω, ῶ, Mori cupio, Mortem mihi opto. vt βασιλεάω, πεμάω & similia. Autor Axiochi, καὶ ἐξ ἐκείνου θανατῶ μου ἡ ψυχή, ex illo tempore animus meus mortem optat. Synes. epist. 4, ὁ μὴ ἀκλαρος ἐθανάτα κατοχέως ἄν, mori cupiebat vt ære alieno obrutus. Et apud Suidam, Οὐκ ἀπασανὸς ἐκεῖ δὲ μὴ συμπλέκεσθαι θανατῶν ἀνθρώπεις. οὐδὲν γὰρ ἀλλὰ μὴ πρὸν ἀποκτείνω. Dici verò & θανατιᾶν idem Suidas annotat, apud quem est, οὕτως ἄγαν αὐτῆς συμβεβηκεν, τὸν μὴ φοβεῖν, τὸν θανατᾶν. Lucianus De morte Peregrini, μακρὰν χαίρειν φασὶ θανατῶντι σοφιστὴν, τὸν δοκοῦντα ἑαυτὸν πρὸς τὰ δεξιόν, de eo qui de se suáque vita & periculis in quibus versatus fuerat, orationem habebat.

Θανατόω, ῶ, F. ώσω, Mortem infero, Morte mulcto, Morte afficio. Plut. καὶ γὰρ ἐξῆν τὸν δικάσαντα πρὸς δίκης καὶ θανατῶσαι ἔξεστι, Dictatori indicta causa prehendere ius est, in carcerémque cōiectos morte mulctare. Bud. interpr. Idem Plutarch. Sympos. θανατοῦντες τὰ ἔμψυχα, trucidantes animantes. ‖Θανατῶ est etiam Morti adiudico, Morti addico, Capitis damno, seu (vt Budæus interpr.) Rei capitalis damno absentem. Xenoph. Anabas. 2, de Clearcho, ἐκ δὲ τούτου καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ πολιτῶν ὡς ἀπιστῶν. ἤδη δὲ φυγὰς ὢν ἔρχεται πρὸς Κῦρον. Plut. Themisth. οὐ κρίνας, ἐθανάτωσε, quem in iudicio accersitum, capitis damnauit. ‖Θανατῶσαι in nouo Testa-

mēto exponitur alicubi Mortificare: vt Rom. 8, εἰ δὲ πνεῦμα τὰς πράξεις τοῦ σώματος θανατοῦτε, Sed si spiritu actiones corporis mortificetis. & c. 7, ἐθανατώθητε τῷ νόμῳ διὰ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, mortificati estis legi. 1. Pet. 3, θανατωθεὶς μὲν σαρκὶ, ζωοποιηθεὶς δὲ τῷ πνεύματι, mortificatus quidē carne, viuificatus autem spiritu. VNDE Θανάτωσις, εως, ἡ, Mortis illatio, Occidio seu Occisio, Internecio. Thuc. lib. 5 pag. 168, αὐθυ αἱ σφαγὴ ὁ δισμοὶ ἢ θανατώσεως. Plutarch. Probl. Rom. in fine, χρώμενον ἐν καταδίκαις καὶ θανατώσεσι πολιτικῆς. AT Θανατουσα, τὰ, Fectum atque agon apud inferos, cuius meminit Lucianus in l. De veris narrationibus. v. l.

A

B

¶Θανάσιμος, ος, ὁ καὶ ἡ, Lethiferus, Lethalis. Sophocl. Aiace, Καθεῖλεν ἄδου θανάσιμος οἰκήτορας. Idem, Πρὸς τὸ δ' ὅλον λέθανασίμῳ πτώματι, casu mortifero. Et θανάσιμος μόρος apud Euripidem. Apud medicos quoque θανάσιμα dicuntur quæ exitialia seu mortifera sunt, vt sunt venena aut venenata. Dioſc. l. 1, c. 95, πιεῖ δὲ τοὺς θανάσιμα φάρμακα, ad pharmaca exitialia, seu (vt alii) ad lethalia venena. Et lib. 1, πῖς θανάσιμον πιπτωκόσι. ‖Θανάσιμος, Mortalis. Apud Platonem enim l. 10 De republica, οὔτω πόρρω που ἐπιλώσεται τὸ θανάσιμος ἔτι), B. interpr. Tantum abest ab eo vt sit mortalitati obnoxia.

C

C.Ἀθανασία, ας, ἡ, Immortalitas: vt Dei, vt animi, qui non moriuntur. Quæ autem immortalitas sit qua homines immortales dicuntur, docet Isocrates in Panath. quum ait, τελευτήσαντα δὲ τὸν βίον, μεθέξειν ἀθανασίας, οὐ τῆς πῖς θεοῖς παρούσης, ἀλλὰ τῆς ὅθι πῖς ὅθι μνημονεύοις τοῦ τὸν ἀγενεῖς κόσμων ὅθι πνι τῷ καλῶν ἔργων μνήμῃ ἐμπεσούσης. Et ad Philipp. κρ' δὲ τῷ ἀδοξίαν καὶ τοὺς ἐπαίνους καὶ τῷ φήμῃ τῷ τῷ χρόνῳ συμπαρακολουθοῦσαν, ἀθανασίας μεταλαμβάνοιμι.

D

C.Εὐθανασία, ας, ἡ, Bona mors & facilis, Bud. Mortis facilitas. Suet. in Aug. sub finem, Quoties audisset citò ac nullo cruciatu defunctum quempiam, sibi & suis ἀθανασίαν similem (hoc enim & verbo vti solebat) precabatur.

C.ΑΠΟθνήσκω. Morior. Xenophon Pæd. 8, οὐδαμοῦ γοῦν πλείους ἢ ἐκεῖ οὔτε ἀποθνήσκουσιν, οὔτε διὰ φθείρονται ὑπὸ φαρμάκων. Apud eundem Hellen. 7, δαιμονιώτατα ἀποθνήσκει. Apud Isocratem in Panegyrico, καλῶς ἀποθανεῖν. Iungitur ἀποθνήσκω & cum datiuo θανάτῳ. vt apud Xenophontem Hellen. 6, κἀκεῖνος μὲν ὑπὸ λύπης θανάτῳ αὐθαιρέτῳ ἀποθνήσκει. Quod & αὐθαιρέτως dici potest vno vocabulo. Pro eodem dicitur & ἑκουσίως. Plutarchus De superst. οὔτω κακῶς ἔχε τὴν ψυχὴν, ὡς τὸ ἑκουσίως ἀποθανεῖν, αἷμα τοῦ πρου, πτῶν. Philo De mundo, iunxit hoc verbum accusatiuo vitam significante, dicens ἀποθνήσκειν βίον τὸν μετὰ σωμάτων.

E

Ἀπιθνήσκω, Interimor, Interficior. (vt de θνήσκω etiā dixi antea) Xenophon Hellen. 6, ἀποθνήσκει, αὐτοχειρίᾳ μὲν, ὑπὸ τοῦ γυναικὸς ἀδελφῶν βελῆ δὲ, ὑπ' αὐτῆς ἐκείνης. Sic apud Plat. in Epist. ὑπὸ τινος ἀποθνήσκειν. Ad verbum, Ab aliquo mori, pro Ab aliquo interfici. quo loquutum modò Lucanum docui in Θνήσκω. Interdum ponitur genitiuus non personæ, sed rei, vt ἀποθνήσκω ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, Intereo fame, Absumor fame. Nonnunquam præter genitiuum personæ, habētem præfixam præpositionē ὑπὸ, ponitur datiuus instrumentalis, vt loquūtur grammatici: vt φαρμάκῳ ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανών. Sed pro hoc datiuo ponitur interdum genitiuus cū præpositione ἐκ. nam dicitur etiam ἀποθανὼν ἐκ φαρμάκου ὑπὸ τοῦ παιδός. Notandum est autem Xenophontem in loco paulo antè citato dicere noluisse ἀποθνήσκοιεν φαρμάκῳ, sed dixisse ἀποθνήσκοιεν absolutè, & subiunxisse διαφθείρονται ὑπὸ φαρμάκων. Sciendum est præterea Amonium ita distinguere ἀπέθανε à τέθνηκε, vt sit ἀπέθανε νῦν at τέθνηκε, πάλαι.

F

G

c.2.Ἐκαποθνήσκω, Immorior, Morior in. vt ἐκαποθνήσκειν τῇ νήσῳ, Mori in insula. (Thucydides autem præpositionem ἐκ addidit ex abundanti, lib. 3, μήτε ἐκαποθνήσκειν ἐν τῇ νήσῳ, μήτε ἐκτίκτειν) At verò ἐκαποθνήσκειν ταῖς βασάνοις reddi potest Immori tormentis, vel Mori inter tormenta.

H

c.2.Ἐπαποθνήσκω, Supermorior, Morior super [aliquem,] Vel, Morior post aliquem, & quasi eius mortem morte mea subsequor. Aut etiam, Morior post rem aliquam peractam. Athenæus pag. 255, ὥς καὶ ἐπαπέθανεν ὁ ἐρασὴς Ἀριστόδημος. Plato in Sympos. ἐπέλμησεν ἐλεεῖν, βοηθήσας τῷ ἐρασῇ Παυσανίᾳ, καὶ πιμωρήσας, οὐ μόνον ὑποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπαποθανεῖν πεπλεκτικώτ. Philostratus de quodam pancratiaste, ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ.

c.2.Προαποθνήσκω, Præmorior, Ante morior. Xenophon, ἔνιοι γὰρ φοβούμενοι μὴ λιφθέντες ἀποθάνωσι, πρεσαποθνήσκουσιν ὑπὸ τοῦ φόβου.

c.2.Συναποθνήσκω, Cōmorior. Xenophon Pæd. 8, ἀλλὰ μόνα ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι συναποθνήσκει. Terentius in prologo Adelph. Συναποθνήσκοντες Diphili comœdia est, Eam Commorientes Plautus fecit fabulam. (scio tamen solere illic Synapothniscōtes scribi literis Latinis) Apud Athenæum est & Alexidis comœdia eodem nomine. Ab eodem Athenæo commemorantur οἱ συζῶντες καὶ συναποθνήσκοντες, nimirum Solidurii quorum Cæsar in Comment. meminit.

c.2.Ὑποθνήσκω, Morior pro [aliquo.] Cum genitiuo, quem habet vi præpos. Xenophon Cyneg. Ἀνάλωτος δὲ τῶν παῖδος ὑποθανών, τοσαύτης ἔτυχεν ἀνελείας ὥστε, &c. Interdum verò genitiuus omittitur, vel potius subaudiendus relinquitur. vt apud Platonem, οὐ μόνον ὑποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπαποθανεῖν. vide in Ἐπαποθνήσκω. Item ὑποθνήσκοντες peculiari significatione, Qui pro patria aut pro amicis mortem ſpōte obeunt. Aristot. Et. 9, p. 80, B.

C.ΕΚθνήσκω, Emorior. Homerus, γέλω ἐκθανον. quod Terentius dicit Risu emori. Affertur & ex Hermogene, ἐξέθανεν ἡ μήτηρ pro ἔθανεν. Item ἐξέθανον pro Ekanimatus sum.

C.ΕΝθνήσκω, Immorior. sed pro eo vsitatius est in prosa bicomp. ἐναποθνήσκω, de quo suprà.

C.ΚΑΤΑθνήσκω, Morior. accipitur enim pro simplici θνήσκω. ἐστὶ δὲ ποιητῶν πλείω ἢ τὸ πεζῶν. Homerus Il. χ, Τὸν δὲ κατεθνήσκοντα προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ. Et Iliad. ο, Ἡ μὲν ὅπου ζώοντα καὶ ὦ κατεθνήκασι. Sed in cæteris temporibus cum syncope potius vsurpatur. vt κάτθανεν, mortuus est: κατθανὴ, moriatur: κατθανεῖν, mori, Sophocl. pro κατέθανεν, & κατεθανὴ, & κατεθανεῖν. Sic Κάτθανε καὶ Πάθοκλος, Hom. Et κατθανὴ, apud Eurip. Morieris: item κατθανουμένη, moritura: pro καταθανῆ & καταθανουμένη. Cæterùm quum inueniatur hoc verbum, possum' etiam deducere ab eo Καταθνητὸς (de quo suprà) vt θνητὸς à simplici θνήσκω.

c.2.Παρακαταθνήσκω, Iuxta morior. in v. l. ex Epigr.

C.ΠΡΟθνήσκω, Morior pro. Cum genit. vt præpos. quemadmodum de ὑποθνήσκω dixi. vt in Epigr. Ἀεδήρων προθανόντα. ‖Item Præmorior, προαποθνήσκω.

C.ΣΥΝθνήσκω, Commorior. Idem quod συναποθνήσκω, de quo suprà. Sophocl. in Philoct. — ἡ δ' ἀσεβεία συνθνήσκει βροτοῖς· Κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται.

-ΘΟΙΝΗ, ης, ἡ, Epulum, Conuiuium, Cœna. Philoxenus ἐν τῷ δείπνῳ, quum ea quæ secundis mensis apponi solent, enumeraſſet, Ἀλλά τε ὅσα φέρουσι τοῖς θοίναι ὀλβιόπλουτον, conuiuium opiparum, seu cœnā opiparam. Epicharmus apud eundem Athenæum initio lib. 2, ὀκ μὴ θυσίας θοίνη, ὀκ δὲ θοίνης πόσις ἐγένετο. Philo De vita Mosis lib. 1, αἱ ξυνεύγνυσαι ὥστε μὴ ἀπὸ θοίνης καὶ ἱλαρότητος ἀωχίας ἐσταθέντες, tanquam ab epulo. ‖ Accipitur etiam (ut δεῖπνον) simpliciter pro ἑορτὴ, id est Cibus seu Dapes. Sic enim schol. apud Hesiodum Asp. v. 114, λιλαιόμενοι πολέμοιο Φυλόπιδα τήνδε, τὰ σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης, quæ ipsis dapibus epulisque chariora seu gratiora sunt. Potest tamen & hic in priori significatione accipi, vt pugnam eis gratiorem esse quàm lautum epulum intelligamus. ‖ Metaphoricè autem accipitur apud Xenophontem Pæd. 4, vbi Cyrus dicit, τὸ δὲ τοῦ πονοῦντος καὶ κινδυνευόντων ὅθι μεγίστη θοίνη πνα, ὅπως εἰσόντες τὰ ὀθνεῖα ἔξοισιν, αὐτὴ αὐτὴ μᾶς ἡ θοίνη πλεῖα θυφεύγειν ἢ τὸ παραχρῆμα τῷ χαρὶ χαρίσασθαι. Paulo antè verò dixerat, ἔξεστιν μὲν ἀρίστου τυχεῖν καὶ τοῖς μάλα ἐπιτυδεύοις σπίοις καὶ πιοῖς χρῆσθαι. Idipsum etiam ἀωχία ibidem nominat. Quod verò ad etymon attinet huius vocabuli, Athen. θοίνιον dictam tradit ὅτι ὑπὸ θεοῦς οἰνοῦσθαι δεῖν ἐπὶ τελάμβανον. Et Seleucus apud eundem dicit, τὸ πα λαιὸν οὐκ εἶναι ἔθος οὔτ' οἶναι ὅθι πλεῖον, οὔτ' ἄλλιν ἡδυπάθειαν πρεσφέρεσθαι,

μὴ θεῶν ἕνεκα τῶν δρῶντας. A

C. Εὔθοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Splendida cœna seu splendido epulo instructus. Lautus. vt οὐ δ' εἴπνος.

C. Παν θοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui totius cœnæ est. Vabrius apud Suidam, Λέων μὴν αὐτὸς ἔχε πανθοίνιω δαῖτα Εἴκατα λαφύσσων, Totius cœnæ dapes, Vniuersi epuli dapes. ET Πανθοινία, ας, ἡ, idem quod πανδαισία, Solenne epulum, Cœna ad quam omnes conueniunt. Apud eundem Suidam, βοῦλομαι ἑστάσαι σε πανθοινίαν. ITEM Πανθοινεῖ, In tota cœna, vel Per totam cœnam, Per vniuersum epulum, vel Solenni epulo, ad quod omnes cõueniunt. ET Πανθινέω, Solenne conuiuium agito, Epulor. B

C. Πρωιθοινία, ας, ἡ, Prima conuiuii portio. Poll. τὴν ἐν ταῖς ὠνοχάραις ἢ κρεωνομίαις προῖπον δὴ μειδῶν λαμβάνειν, προσποιθοινία ὀνομάζεται. Primicœnium aliquis dicere possit, ad imitationem Apuleii, qui Antecœnium dixit.

C. Συνθοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conuiua, Cõcœnator, vt συνδεῖπνος. Herodicus apud Athen. lib. 6, τὸ δὲ θρεσίπτον ὄνειμα νῦν μὲν ἀδιξίν ἐστι, πρὸς δὲ τοῖς ἀρχαίοις δὲ εἰσιεμεν τὴν θρεσίπτον ἱερὸν πηχῆμα καὶ τὸν συνθοίνω παρόμοιον. ET Συνθοίνιος in v. l. itidem Conuiua. C

Θοινάω, ῶ, Fut. ήσω, Epulor, Conuiuor, Cœno. Interdum cum casu accusatiuo iungitur, vt Cœno & epulor apud Latinos, id est In cœna seu epulo absumo: vel etiam simpliciter Comedo, Deuoro. Hesiod. δελφῖνες ἐθοίνησαν ἔλλοπας ἰχθύς, epulabãtur mutos pisces, vt Seneca dicit auib⁹ ferisque epulandum aliquem trahere. Vsurpatur etiam vox media actiuè. vnde apud Æsopum θοινήσατο, Vorauit, Epulatus est, de aquila. Et cum genitiuo, θοινήσατο θήρας, l. 1 Epigr. Cœnatus est carnes in venatu captas, seu Epulat⁹ est carnes in venatu captas, aut simpliciter Comedit. Athen. metaphoricè accepit, de euersione cuiusdam vrbis loquens, & captiuis virginibus puerisque qui nudi in conspectũ omnium statuebantur. p. 202, ὁ δὲ βλόδορος καθάπερ ἐς ἀτυχὴς θεραπῶν ὀγέλας, ἐθοίνησε τοῖς θυμίασι τὴν ἀθροιζόντων ὤρεαν, quasi vorabat & depascebatur. Bud. Idem Bud. θοινᾶσθαι vertit absumere edẽdo, in Fab. Æsopi, ὃ δ' ἐργάταις βοῦς ἐθοίνησε τὸν. Dicitur quoque de morbis & vlceribus, quemadmodum etiam ἐσθίειν & Exedere aut Depascere apud Latinos. Vnde Aristot. De arte poetica scribit pro eo quod Aesch. in Philotecte dicit, Φαγέδαινα ἡμῶν σὰρκας ἐσθίει πόδος, Eurip. eodẽ iãbo vtentẽ, posuisse Θοινᾶται. VNDE Θοινητός, ου, ὁ, Ad comedendum aptus, Quem epulari possis. ET Θοινητικός, ὀν, ὁ, Ad epulationẽ pertinens, aut idoneus. θοινητικὰ ὄργανα, Instrumẽta quæ ad epulationẽ pertinẽt, vt Cicero apud Xẽ. interpretatur. ET Θοινήτωρ, Epulo, Conuiua, Comestor, Deuorator. Apud Suidam, Ὦλεο γὰρ δεῦρ' λοιμὸν ὅλης θοινήτορα χέρσου. ET Θοινητήριον, ου, τὸ, Epulæ, Dapes, Idipsum quod epulamur seu cœnamus. καπίστρωμα, θοφή, Hesych. Pro QVO Θοινατήριον dicit Eurip. Reperitur verò ETIAM Θοίνημα, Epulum, Conuiuium: ἀλωγία. C

C. ΚΑΤΑ θοινάω, Absumo epulando, Absumo in cœna. Depascor. vel simplciter Comedo. nam καταθοινήσαντες Hesychio est καταφαγόντες. Eadẽ significatione vsurpatur etiam voce media. vt, τῶν καταθοινήσατο, in Fabulis Æsopi.

ΘΟΛΟ'Σ, ου, ὁ, Sordes turbidæ, Turbamentum sordidum. quale cœnum est aut fæx.

Athen. lib. 7, tradens anguillas degere in locis limpidis & puris, scribit piscatores, quum eas venantur, aquam turbare, vt suffocent ur: λεπὰ γὰρ ἔχουσι τὰ βράγχια, καὶ αὐτίκα ὑπὸ τῶν θολοῦ τοῖς πόροις ὅσπερ πιμπλίονται, à cœno illo sordido & turbato. ‖ Peculiariter verò θολὸς dicitur Fuscus & turbidus humor quem sepiæ emittũt, Atramentum sepiæ. Plutarchus De solertia anim. loquens de sepia, πλὴν γὰρ καλουμένου μόνον τοῦ τράχηλον ἔχουσα πλύρη ζοφερὸς ὑγρότητος ἐν ᾧ θολὸν καλοῦσιν, ὅταν καταλαμβάνηται, μεθίησιν ἔξω, περιχωννύμενον τῆς θαλάττης διεθολωθείσης πολὺ σπασα περὶ αὐτὸν σκότος, ὑπεκδύσεως καὶ ἀποδρασεως ἢ τοῦ θηρεύοντος ὄψεως. De qua sepiarum solertia Plinius etiam mentionem facit lib. 9, cap. 29, Vbi sensere se apprehendi, effuso atramento, quod pro sanguine his est, infuscata aqua abscondũtur. Athen. lib. 7, ἐν δὲ τῇ μύσπλῃ ὁ θολὸς ἐστιν αὐτῇ ὑπὸ κεῖται παρ' αὐτὸ τὸ σῶμα, κύστεως τρόπον ἐπέχουσα. Sed & polypo pisci θολὸς tribuitur. Athen. lib. 7, ἔχει δὲ καὶ τὸν λεγόμενον θολόν, οὐ μέλανα, καθάπερ σηπία, ἀλλ' ὑπόχρουν, ὃν τῷ λεγομένῳ μήκωνι. ὁ δὲ μήκων κεῖται ἐπὶ τῶν κοιλίας οἰονεὶ κύστις. Accentum autem in vltima collocari tradit Eustathius, ad differentiam τοῦ θόλος, de quo infrà. Alicubi tamen θόλος etiam scriptum reperitur: sed pluribus in locis θολός. Hesychius legit θόλος. nã θόλος non solùm exponit στρογγυλοειδὴς οἶκος, sed etiam τὸ τῆς σηπίας μέλαν. Cum Eustathio facit Suidas. ‖ Θολὸς adiectiuè ab Hesychio exponitur πεπαρασμένος, id est Turbatus, Turbidus. Collocat verò hic accentum in vltima, sicut in præcedenti θόλος in penultima.

Θολώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Turbido cœno similis, Turbido cœno plenus, Fæculentus.

Θολόω, ῶ, Turbo, cœno videlicet fæculento excitato. (vnde Gall. verbum Trouiller) Athen. lib. 7, de piscatoribus anguillas venantibus quæ in locis limpidis degere amant (vt paulò antè etiam dixi) διὸ καὶ οἱ θηρεύοντες δολοῦσι τὸ ὕδωρ ἵνα ἀποπνίγωνται. Galenus ad Glauconẽ, θολοῦται καὶ παχύνεται τὸ αἷμα, turbidus redditur & crassus sanguis. Accipitur etiam metaphoricè, vt Perturbo apud Latinos. Eurip. Alcest. Δακῶ δ' αὐτῷ εἰσορῶν, γυναῖκ' ὁρᾷ· Ἐμὸν θολοῖ δὲ καρδίαν. ἐκ σ' ὀμμάτων Πηγαῖ κατρρώγασιν, turbat mihi cor, seu perturbat animum meum. παράπλ. ‖ Item Infusco, Inquino. Antiphanes apud Athenæum lib. 8, Τῆς σαπάδος θρεῦπον Ἡρακλῆς ἀνὰξ Ἄπαντα θολώκασιν. οὐ βαλεῖς πάλιν Εἰς πῦθ' ἁλατᾶται καὶ πνυνεῖς, omnia lepiæ atramento infuscarunt seu inquinarunt. Θολῶσαι Hesychio est πληρῶσαι, τεγάσαι, ἐκφέρεσθαι, σκοτῶσαι. VNDE Θολωσις, εως, ἡ, Turbatio, Infuscatio, Inquinatio quæ fit sordibus turbatis. In vulg. lex. exponitur Turbamentum, Inquinamentum: quorum altero Sallustius vtitur, altero Gellius.

C. ΑΝΑ θολόω, ῶ, Turbo, pro simplici θολόω. A Budæo exponitur Turbo apud Aristotelem lib. 3 De generatione anim. διὸ καὶ ἀναθολοῦται ὁ εἶνος μιγνυμένης τῆς ἰλύος. Apud eundem voce actiua, οὐ γὰρ ῥᾴδιον πῦθ' ὁρμοῦσαν πᾶσι ἀποδιδόναι θερμασίαν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἐλλείπειν, τοῖς δὲ πλεονάζειν καὶ ἀναθολοῦν, ὅθ' ἡ πνοὴ. VNDE Ἀναθόλωσις, εως, ἡ, Turbatio, μολυσμός. B. ex Damasc. 45. θυμὸς δὲ, ζέσις ὅτι τὸ περὶ καρδίαν ἁμαπὸς, ἐξ ἀναθυμιάσεως τῆς χολῆς ἢ ἀναθολώσεως.

C. ΔΙΑ θολόω, ῶ, Perturbo, Infusco, effuso videlicet θόλῳ. Plutarchus De solertia anim. loquens de sepia, τῆς θαλάττης διεθολωθείσης πολὺ σπασα περὶ αὐτὸν σκότος, infuscata aqua atramento effuso. sic enim Plinius de eadem sepia scribens, loquitur, vt videre potes in θολός. In vulg. lex. est διεθολέων τὸν ὄψιν, turbidius inuadens oculos vt puluis: quasi à διεθολέω. nam & θολέω pro θολόω in iisdẽ lex. ponitur: sed mendosum vtrunque videtur.

C. ΕΠΙ θολόω, Infusco, Obfusco, Perturbo, Turbidum reddo. ὀπισκοτῶ, παρέπλω, vt ab Hesychio exponitur. Citatur ex Alexandro Aphrod. & Luc. In v. l. exponitur etiam Considero: sed puto eos qui sic interpretati sunt, deceptos esse: quippe qui pro ὀπισκοτῶ (quo verbo hoc ipsum ab Hesych. declaratur) legerint ὀπισκοπῶ.

C. ΚΑΤΑ θολόω, Turbo, Turbidum reddo.

Θολερὸς, ά, ὁ, Turbidus: cui oppositum καθαρὸς, Limpidus, Purus: propriè de aqua & rebus liquidis dicitur. Thuc. lib. 2. πιστὸν γὰρ ῥῆμα ὀξύμεγα καὶ πολὺ καὶ θολερόν. Luc. Nigrino loquens de voluptate, ἐφ' ἧς δὲ ἡδονῆς ἀεὶ κατάφωτα καὶ θολερὰ ῥεύματι πᾶσαι μὲν ἀνθρωποι ὁδεύ. Athenæus lib. 7, de anguillis, πίνεται γὰρ ἐν τοῖς θολεραῖς: de quibus paulo antè ex Aristotele dicit eas χαίρειν καθαρωτάτῳ ὕδατι. Possit tamen hic etiam exponi Cœno. cœnosa enim aqua & limpida seu pura sibi opponuntur. At per θολερὸν πῦθμα apud autorem Prorrhetici, alii putarunt intelligi spiritum plenum vaporis qui expiratur: alii spiritum graueolentem, alii raucum: alii perturbatum, tãquam eo nomine difficilis respiratio intelligatur. Plerique verò non θολερὸν sed θαλερὸν per α scribunt, quasi θάλλον καὶ ἀκμάζον, id est florentem & vigentem, siue magnum atque vehementem. Verùm Hippocrates nullo in libro qui suus legitimusque sit, visus est vel spiritum vel quiduis aliud, θολερὸν nominasse, vt scripsit Galenus

comment. in Prorrhet. Hæc Gorr. Θολερὸν πνεῦμα Gal. in lexico Hippocratico exponit μέγα καὶ διεδιαγμένον. A

‖ Θολερὸς, Sordidus, Immundus. Plutarchus Sympos. 4, τὸ θολερὸν ἀεὶ τῶν διαιτῶν τὸ θρέμματος, ἔχει πνὰ πανηγείαν, sordes illius pecudis in victu: loquens de sue. Possit hic etiam verti Cœnosus & sordidus victus. nam sues cœno delectari notum est, & θόλος de cœno fluminum & locorum palustrium dici, suprà annotatum est. vnde θολερὸς ab Hesychio declaratur etiam vocabulo βορβορώδης quod est Cœnosus, Lutosus. ‖ Apud Nicandrum autem Theriacis, Ἡνίκα θορνυμένῳ ἔχος θολερῷ κυνόδοντι Θυ B ἐς ὁδὸν ἐμῷσα κάρλω ἀπέκεψεν ὁμοῦνα, scholiastes exponit σπερμῷ, (quoniã videlicet viperæ in coitu ore σωέχοντα) vel ὀλεθρίῳ, pernicioso. VNDE Θολερώς, Turbidè. At θολερῶς πεσβαίνειν est Titubanter incidere. Suidas enim annotat dici ὅτι τοῦ ἀσάφτως καὶ τεταραγμένως πεσιόντων καὶ μὴ καθαρῶν καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἐχόντων. Idipsum est etiam apud Hesychium. ET Θολερέω, ῶ, Turbo, vel Turbidus aut turbatus sum. θολερεῖν enim Hesychio est ταραχίζεσθαι. C

AT VERO Θόλος, ου, ὁ, Tholus, Camera ædificii quæ altius crescẽs, rotunda forma in fastigiatum cacumen desinit: seu (vt alii declarant) Testudo in orbem circumacta: vt alii, Testudinis vmbilicus, aut erectior camera, tẽ plorũ hemisphæriis, id est cuppolis, addi solita. Tholus (vt Seruius Æneid. 9, exponit) propriè est veluti scutum breue quod in medio tecto est, in quo trabes coeunt: ad quod (videlicet in templis) dona consueuerunt suspendi. Ouid. Fast. 6, de templo Vestæ. Par facies templi, nullus procurrit in illo Angulus: à pluuio vindicat imbre D tholus. Idem eodem libro curuũ tholum dicit. Vitruuius lib. 4, cap 7, De Tuscanis rationibus ædium sacrarum, In medio tecti ratio ita habeatur vti quanta diametros totius operis erit futura, dimidia altitudo fiat tholi præter florem. Idem libro 7, cap. 5, scribit Apaturium Alabandensem finxisse scenã in minusculo theatro, in eaque fecisse pro columnis signa, centauresque sustinentes epistylia, tholorum rotunda tecta, fastigiorum prominentes versuras, coronásque capitibus leo- E nines ornatas: quæ omnia stillicidiorum et tectis habere rationem. præterea super eam nihilominus episcenium in quo tholi, pronai, semifastigia, omnisque tecti varius picturis fuerit ornatus. Apud Varionem lib. 3, cap. 5, in ornithonis descriptione, mentio fit tholi rotundi columnati. ‖ Hesychio θόλος est οἶκος εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσαν ἔχων τὸν στέγος, domus tectum habens in acutum fastigium desinẽs. ‖ Θόλος Budæo est Rotunda forma ædificium. στρογγυλοειδὴς οἶκος, Hesych. οἶκος πεσφερής, Suidæ. ‖ Θόλος fœm. gen. dicebatur Athenis locus etiam in F quo πρυτανεῖς καὶ ἡ βουλὴ συνεστῶσι, vt Hesych. tradit, vel ἐν ᾧ ἐδείπνουν οἱ πρυτανεῖς, vt Suidas: propterea quòd forma rotunda exstructus esset. De quo apud Pausan. Att. 53, βουλευτήριον τοῦ πεντακοσίων πλησίον θόλος ὀνομαζόμενον. Et apud Pollucem lib. 8, ἡ θόλος ἐν ᾗ συνεδείπνουν ἑκάστης ἡμέρας πεντήκοντα τῆς τοῦ πεντακοσίων βουλῆς. Ando c. p. 8, πλὴν δὲ βουλευτὴς ἀκριβῶν ἐστι, καὶ τὴν καθεύδειν, τὰς δὲ πρυτάνεις ἐν τῇ θόλῳ. Plato Apolog. πέμπτον αὖ ἐν τῷ θόλον πρεσβεύσαι ἀγαγεῖν ἐν Σαλαμῖνος. Bud. apud Demosthenem p. 175, dicit esse locum scribarum, ex quo G hæc citat, καὶ τὸ τελευταῖον ὑπὸ τῶν γραμματέων χειροτονηθέντες, διεπράξασθαι ἐν τῇ θόλῳ. Quibus ex scholiaste subiungit, πόθεν ἐνθάδε ἐστὶ τὸ δικαστικὸν γραμματεῖς οἱ χειροτονηθέντες ἐν τῇ πόλει: ita appellatus διὰ τὸ θολοειδὲς καὶ στρογγύλον ἔχειν τὸ σῶμα. ‖ Apud Homerum verò θόλος est ædificiũ rotundum in quo vasa quotidiano vsui necessaria reponebantur, vt discí, crateres, pocula. sic enim Eustathius exponit, (addens tamen ex lexico Rhetorico, θόλοι, τέγαι, ἐπάλξεις, καμάραι) Od. χ. Δμωαὶ δ' ἐν γαίοντες ἐϋσταθέος μεγάροιο Μεστοὺς τε θόλους καὶ ἀμύμονας ἔρκεος αὐλῆς. Id autem à θέειν & ὅλον deriuatum vult Eustathius quasi τὸ περιθεόμενον. ‖ In balneis verò θόλος, masculino gen. dicitur quod alio nomine laconicum: ut Budæus annotat. hoc est Locus orbicularis ambitu in se recuruus, in quo sudor elicitur sicco calore. Alexand. Aphrod. libro 1 Problem. καὶ μάλιστα ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τῶν ξηροῦ θόλου, id est (Budæo interprete (Si in Laconico sicco nõ distabuerint immodica sudatione Idem, καὶ μάλιστα ἐὰν αἴφνης σφοδρὰ θερμῷ καὶ πυξηρῷ θόλῳ διαφορηθῶσι πλὴν ὑγρότητα διὰ τῶν ἱδρώτων, Si aere vehementer calido & vaporario sicco sudoribus immodicis exhausti sint. vt idem Budæus interpr. Vbi ξηρὸν θόλον id esse volunt quod Cicero Assa in balnearíis vocat, & Seneca Sudatoria: hãncque balneariam cellam oppositam esse ei quæ μαλακτικὸς οἶκος dicitur. Vnde apud Alexandrũ Trall. μὴ ἐν ᾧ οἴκῳ τις ἔχοιτο τὸν θερμὸν ἀέρα, ἀλλ' ἐς τὸν ὀξύτερον οἶκον ὑποστρέφοιτο, ὃν καὶ μαλακτικὸν καλοῦσι. Apud eundem, ἐπιπλῶναι δεῖ ἔλαιον, καὶ ἀθέως ἅμα τοῦ εἰσιέναι ὅτι τὸν ὀξὺν θόλον, συγχεῖσθαι τὸ σῶμα. Alciphr. in Epist. δεαμῶν εἰς τὰς θόλους ἢ τὰς καμίνους τῶν βαλανείων. Athenæus libro 11, explicans quæ sint βαλανειόμφαλοι φιάλαι apud Cratinum, ex Asclepiade Myrleano, ita eas appellatas tradit, quoniam οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι ὅμοιοι εἰσιν. Vbi annotandum est his quoque balnearíis tholis à rotunda forma nomen esse inditum, quippe qui phialis βαλανειομφάλοις similes sint: quemadmodum Vitruuius quoque in laconico cameræ curũaturam esse dicit. ‖ Θόλος dicitur etiam vinculi genus quoddam quod caluariæ adhibetur vbi summum caput & quod inter ipsum frontemque est, vincire conuenit: cuius iniiciendi rationem Galen. explicat lib. De fasciis. Gor.

C. Θολοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Tholi formam habens. Athen. lib. 5, ναὸς Ἀφροδίτης θολοειδὴς, templum cameræ in orbem circũactæ modo rotundum. Dion quoque libro 53, scribit Pantheum apud Romanos esse θολοειδὲς. id enim hemisphærio tectum est, hoc est circulata camera: inque medio hemisphærio lumen ad circinum factum. Et τῶμα θολοειδὲς, operculum testudinis conuexæ formam habens, Cameræ instar rotundum. VNDE Θολοειδῶς, In formam tholi, In formam testudinis seu cameræ rotundæ, In formam testudinis conuexæ. Diosc. lib. 4, cap 76. ὁπίζ τοῦ δὲ θέρμα ἐκφοιδῆς τῆς ῥίζης θολοειδῶς, καὶ τῷ συρρέοντες εἰς τὴν κοιλότητα συλλεγόμενα. vbi legitur tamen & πλευειδῶς. Apud eundem eodem libro, cap. 172, συλλέγεται δὲ ὁ ὀπὸς τῆς κεφαλῆς ὑπὸ τῆς ῥίζης ἀφαιρουμένης καὶ θολοειδῶς πεπυκνωμένης εἰς κοιλότητα. συρρεῖ δὲ εἰς αὐτὴν ὁ ὀπὸς καὶ οὕτως ἀναλαμβάνεται εἰς μύακας. in testudinis speciem cultro excauata, vt Ruellius vertit. Quibus vocabulis, videlicet θολοειδῶς εἰς κοιλότητα, Marcellus Dioscoridem in radicum sectione ad excipiendum liquorem, nihil aliud intellexisse existimat quàm excauandum esse radicem ea forma vt à superiore parte maiore gyro & laxius cauum illud fit, descendénsque paulatim in pũctum desinat, non aliter quàm ea quæ terebro perforãtur. vt ῥίζης θολοειδῶς εἰς κοιλότητα πεπυκνωμένης fit, In profundum excauata radice, vt humor in cauum confluat. Addit posse θολοειδῶς esse ab illa τοῦ θόλος significatione qua pro ædificio accipitur cuius tectum in fastigium acutum desinit: vt θολοειδῶς sit In formam eiusmodi tholi inuersi. Plinius de scãmonio colligendo, scribit radicem circa canis ortum excauari, vt in ipsam confluat succus. Quib⁹ quidẽ exprimitur τὸ πεπυκνωμένον εἰς κοιλότητα, at non θολοειδῶς. Idem Dioscor. lib. 4, de thapsia, ἢ καὶ θεῖσα αὐτὴν ἐν ἑαυτῇ θολοειδῶς ἡρίζα καὶ πῶμα ζερμὴν θεῖς τὸ καθαρὸν μένειν τὸν ὀπόν.

Θολία, ας, ἡ, Pileus in acutũ desinẽs, vel (vt alii exponũt) Vmbraculum. Hæc Eustath. Pileus fastigiatus vel camerratus ad formam tholi, Petasus, Vmbella, Muscarium, siue Vmbraculũ, vulg. lex. Polluci est πλέγμα θολοειδὲς ὦ αὐτὴ σκιαδίῳ ἐχρῶτο γυναῖκες. Theocriti scholiastes exponit σκιάδιον & πέτασον. Idyll. ιε, Τῶν πέχονον φέρεμαι, καὶ τὰν θολίαν κ' τὸ κόσμον Ἀμφιθέες. ‖ Θολία (vt Pollux annotat) dicitur etiam Cista operculum habens conuexæ cameræ instar rotundum. κίστη ἔχουσα θολοειδὲς τὸ πῶμα. H

ΘΟ'Ρ Ω, SIVE Θορέω, Salio, Insilio. Il. ο, Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης. Il. θ, Μᾶλλον ὅτ' Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης. Hesiod. ὅτ' σ' ἵππεύς θόρε δίφρῳ, in equestrem currum insiliit. Apollon. θόρεν ἐς Τύφιν. Et in particip. apud Hom. Odyss. ψ. ἐκ λέχεος θόρουσα Γρηῒ πεσεπλέχθη, desiliens à lecto. Eustath. thema facit θόρω. at in lexicis est θορέω: quod & in composi-

tis quibusdam thema poni posse, apparet. ‖ Θορέω A
Hesychio est etiam ὀχύω, idem quod θόρυμαι hinc deriuatum. ‖ Item θεόμαι, Suid.

C. Ἀνάθορέω. Resilio. Budæus ex Synes. καὶ αὐαθορόντες ἔφυγον, metu retrocedentes. Item Prosilio. vt idem Bud. apud Herodian. lib. 2 interpretatur, πιθανὸν οὖν αὐτὸν ἀναθοροῦσι τὸ σίμποδος δοαμεῖν, è lectulo prosiliẽtẗ. Eodẽ l. de Pertinace, ἐν τοιαύτῃ γοῦν αὐτὸν φασὶ μέτεσι ψυχῆς ἀπαρξίας, ὡς μηδ' αὐαθορεῖν τὸ σίμποδος, vt ne prosiluerit quidem è lectulo, seu (vt Pol. interpr.) Vt ne lecto quidem se mouerit. Plutarch. Cam. αναθορὼν ἐκ τῆς σανίδος. B
C. Ἀπόθορέω, ρω, Desilio, Exilio. Herod. ἀποθορεῦσι τῶν ἵππων, Deslilientes ab equis, Descẽdentes ab equis cũ impetu, vel cum quadam velocitate impetuosa.

C. Εἰς θορέω, SIVE Ἐξθορέω, Insilio. Vnde ἐξθορεν, Insiluit.

C. Ἐκθορέω, Exilio. Lucianus, ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης ὦ τέκνον, οὐδ' οὐκ ἐξέθορες μεταξὺ πυρὸς καὶ ὕδατος. Et in vulgatis lexicis sine autore, ἐξέθορον τὸ ὀνυπνίου, ab insomnio exilii. In itidẽ ex Luciano, ἀποθορεῖν ἀπὸ τοῦ ὕπνου, è somno exilire. Eadem apud Hesiod. ἐξέθορε Χρυσάωρ, interpr. Emicuit. C

C. Ἐνθορέω, Insilio. Apollon. Argon. ἐνθορε μέσσῳ, in mediũ insiliit. Et Hom. antè ipsum Il. φ, Ἡ, καὶ Ἀχιλλεῦ, μὴ δὲ νεκρὸν κλυπτε ἐνθορε μέσσῳ, Κρηνοῦ δ' ἀπαλέξαι, in medium Scamandrum insiliit, seu Insiluit medio, vt apud Lucianum, Insiluere vadis. Apud eundem Homerum, Ὡς δὲ λέων ἐν βοῦσι θορὼν, Insiliens in boues, seu Cum assultu invadẽs. pro ἐνθορών. Synes. epistola 122, ἡ πυξὶς ἐκ χειρὸς λίθῳ κρουσφίσαι παγκλῶ, οὐ βαλὼν ἀλλ' ὡς τὸν πυξὶ ἐνθορών, tanquam pugno feriens & insiliens, seu incursans: vel (vt Bud. interpr.) Impacto cum saltu pugno. D

C. Ἐπιθορέω, Assilio, Insilio, vel Supersilio.

C. Κατάθορέω, Desilio. Budæus ex Luc. καταθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων.

C. Ὑπερθορέω, Supersilio, Transilio. Il. ι, Ἵππῳ δὲ ἕκαστος ὑπερθορέοντο ὁμοκλῇ. Item ex Demosth. ὑπέρθορεν, saltu exiliit.

¶ Θορνύω, SIVE Θόρνυμι, Insilio, Ineo. vocabulum obscœnum. Θόρνυμαι quoque seu θορνύομαι actiuè pro eodem capitur. Nicander Theriacis, loquens de vipera fœmina, Ἡ δ' ἔνα θορνυμένοιο ἔχος, θελερῷ κυτοδόντι Θοῦρος ἀδινὸν ἐμῇ φῦσα κάμε μεῖο ἀπεκαφέτο μένος, ineunte masculo, vel coeuntẽ. Et apud Herodotum 51, itidem de viperis loquentẽ, ἐπεὰν θορνύωνται καὶ ζεύξωσι, καὶ ἐν αὐτῇ ἡ ὀχεύσιν τῇ ὀχευσίῃ, ἀπεμύσσουσι αὐτοῦ τὸ φάρυγγι, ἡ θήλεια ἀπέσεται τῆς δεινῆς, καὶ εμφύσα, οὐκ ἀνίει πρὶν δάφαγη, quum coeũt libidine agitatæ. Et poeta quispiam apud Eustathiũ, τὸν μύραινα σὺν οὐλοβόροις ἐχέοισι Θόρνυσ' ὀφεσλιπόδοις ἄλοχος νομόν. cũ viperis coire, vel (vt ipse exponit) σπερμαίνειν, θηλ. δέχεσθαι. Quas Plinius quoque serpentium coitu impleri scribit: alibi itidem ex Licinio Macro tradens, eas fœminini tantùm sexus esse, & concipere è serpentibus. Atque ita in hoc quẽ Eustathius citat loco & apud Herodotum videtur dici de fœmininо sexu, nihilque aliud esse quàm ὀχεύεσθαι: quum alioqui potius de mare dicatur, sicut ὀχεύειν & μίγνυσθαι. E F

C. Ἐπιθόρνυμαι, Ineo, (ea significatione qua mas inire fœminam dicitur.) Luc. Erot. p. 213, ζεῦγος ἀγελαῖον ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλῳ τῷ πόιμνίῳ ἄρρενος πνεύματος, taurus armẽti ductor vacas init. B. Et ὑπεριθόρνυμαι apud Hesych. σπερμαίνουσα καὶ ζευγνύουσα. G

Θορή, ῆς, ἡ, ET Θορός, οῦ, ὁ, Semen genitale quod videlicet mas fœminam iniens, effundit. Genitura. Herodotus Thalia pag. 50, ζεύγνυσι δὲ καὶ λίθοισι ἀπίεντα θορὴ. Paulo antè verò dixerat, ἡ γονὴ αὐτῶν ἐς τὴν γυναῖκας. vt γονὴ & θορὴ idem sint. Plutarchus quoque θορὴ simpliciter pro semine genitali hominis accepit, id est γονὴ, vt idem ait. At θορὸς Aristoteles de pisciũm semine dixit, vt annotat Bud. Sic in vulg. lex. apud Theophrastum exponitur Virus genitale, quo pisces ouaspargunt. Plutarchus Symposiac. 2, οὐδεὶς ἑώρακεν οὔτε θορὸν οὔτε ὠὸν ἔγκυον ἔχουσαν, nec humorem fœtificum, nec ouum. Ab Oppiano etiam pro σπέρμα accipi testatur schol. Nicandri. ‖ Θόρος autẽ ab Hesychio exponitur ἀφροδισιαστής, ὀχευτής, Initor, Admissarius. VNDE Θοραῖος, ου, ET Θορικός, οῦ, ὁ, Seminalis. vt θορικὸς πόρος apud Aristotelem Meatus humoris fœtifici seu seminis genitalis. Athen. lib. 7, de orpho pisce, ἴδιον δ' ἐν ἀπῳδεῖ τὸ τοῖς θορικοῖς πόροις μὴ διείσκεσθαι. Et in vulgatis lexicis τὰ θορικὰ, Partes seminales, Seminis genitalis cõceptacula. At θραῦσις apud Nicandrum in Theriacis est eiusdem cum θορικὸς significationis, Ἡ δ' ἐλάφοιο τὰ μὲν πρὶν θραῦσις θραίσῃ, ceteræ genitalia. Per epenthesin autem dicta videtur quæ apud Hesychium SVNT: Θούριον quod exponit βάπτω seu αἰβάτω, quasi à θούρης, id est Admissarius, Qui init: ITEM Θοῦρηται, Initus, αἰ ἀπὸ ζώων μίξεις: ET Θουρήθρα itidem: Initus, ὀχεία. Apud eundem est ETIAM Θοιρεῖ, ἡ ὀρεκτικῶς ἔχουσα, καὶ φερής, quasi à θουρός. Vereor tamen ne θουρὰς scripserit.

¶ Θῦρος, Impetuosus, Qui cũ assultu impetit, Qui cũ impetu assultat. Il. ε, — ἐπέσσυτο καὶ θῆκεν θοῦρον Ἄρηα. Et apud Apollon. Rhod. θοῦρον δίρυ. Idem est quod ὁρμητίας seu ὁρμητικός: vt θοῦρος αἰὴρ apud Suidam ex Epigr. Cuius fœmininum gen. EST Θοῦρις ET Θουρὰς: quorum prius apud Homerum frequens est. Il. η, — θοῦριν ὀπιπεμφοῖ ἀλκήν. Il. ρ, ἐπὶ νέ δὲ θοῦριδος ἀλκῆς. Il. υ, — ἀσπίδα θοῦριν Πρόσθεν ἐχ' ἑστεῶτα. Alterius autem videlicet τοῦ θουρὰς exemplum ex Nicandri Alexipharmacis habes paulo antè in θόρυμαι. Deriuantur autem HINC Θουραῖος ET Θουρικὸς ET Θουρεὸς, ου, ὁ, idem significantia quod ipsum θοῦρος, primitiuũ horum deriuatorum. θουραίω Hesychius exponit, ἀνδρεῖος, θρασύς, ἰσχυρός. sicut θοῦρος inter alia esse dicit θρασύ, ἐρρωμένον. At Θουρικὸς in vulg. l. est, exponiturque Impetuosus, Violentus. θούριος autẽ Ἄρης, & θούριος Αἴας apud Suidam: item θούριος ὄρνις in vulg. lexicis ex Aristophane. Pro θούριος verò Ἄρης Homerus dicit θοῦρος Ἄρης, vt paulo antè indicatum fuit. Videtur pertinere huc ETIAM Θουρεῶν, quod ab Hesychio exponitur ἀεργῶν. D

ΘΡΙΣΚΩ, Salio, Insilio. idẽ quod θρῶ. Il. ο, de homine qui bene nouit κολυμβίζειν. — ὁ δ' ἐμπεδον ἀσφαλὲς αἰὲν θρώσκων, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβετο. οἱ δὲ πέσοντο. Il. φ, Θρώσκων τῆς κῦμα μέλανος φρίξ' ἀπαλύξει Ἰχθύς. Et metaphorice apud Soph. Trach. θρώσκει δ' αὖ θεῶσκει δεινὰ διοῖδ' ἡμᾶς ὑποτίβατος ἀγριανθείς. Excitatur, Tanquam ex somno exiliens inuadit, vel assultat, Cum assultu impetit. ‖ Θρώσκω, Ineo, sicut mas fœminam inire dicitur. ὀχεύω, εἴκειν πιθῶ. Hesychius ex Æschyli Amymone, θρώσκων κνωδάλα, id est ἐκθριβόν, σπερμαίνων. ‖ Θρώσκει Hesychio est non solùm πηδᾷ, σκιρτᾷ, ἅλλεται, πηδᾷ, sed etiam πίπτει, κολυμβᾷ. ‖ Θρώσκω γνάμα Callisthrarus apud Hesychium pro αἴσθημα poni scribit. Quidam verò θρώσκουσα plur. num. accipiunt pro ὁρῶσα, Videntes. quã significationem Suidas tribuit etiam vocabulo θρεῖν. Apud eundẽ Hesych. est ETIAM Θρώσσει, quod exponit γλυκᾶ, (sicut θρώσκω eidem est γλυκᾶ) item φεβεῖται. Cuius thema erit θρώσσω. Quod verò ad deriuationem & scripturam verbi θρώσκω attinet, tradit Eustath. πεχικοὶ quosdam antiquos deriuare θρείσκω à θρῶ seu θρέω, vt νίσκω à νῶ, ex quo, facta transpositione literarum, fieri θρυίσκω, atque inde mutata ο in ω & subscripto ι, θρώσκω, atque illud ipsum ι in θρωσμὸς quoque inde deriuato subscribi, (licet ea scriptura non vbique obseruata reperiatur) Est AVTEM Θρώσκος, οῦ ὁ, Tumulus, Locus eminulus. idem quod γκλόφος, Collis qui è terra quasi subsilit: vel In quo plano gradu incedere non licet, sed subsilirim descendendum est. vel Locus eminẽtior ex quo spectare possumus, à θρεῖν pro θεᾶσθαι vt Suidas tradit. Il. α, Οὐκ ἄρα τοῦ γε θρῶσκος ὅδ' ἐστὶ θρωσμῷ πεδίοιο Εἰαῖ' ἐγγὺς νεῶν. Apud Apollon. verò Argon. 2, ἰλύοεσσ' ἀνὰ θρωσμοὺς πεδίοιο. scholiastes exponit ἀναβολὰς καὶ ἀναβάσεις καὶ καταβάσεις. Apud eundem Argon. lib. 3, ὑψηλὸν δέ τε κάππεσε καὶ ὕδωρ Χέρσον δ' ἐξαίβριστα ὅπῃ θρωσμῷ πεδίοιο, idem schol. dicit esse locum supra flumen eminentem in quem ex naui salitur.

C. Ἀνάθρώσκω, Sursum salio, Insilio. vt ἀναθρώσκει ὅθεν τὸν ἵππον, In equum insilit. id est ἀναπηδᾷ. nam Hesychius ἀναθρώσκων exponit ἀναπηδῶν. Capitur interdum & pro Resilio.

C. Ἀπόθρώσκω, Resilio, Exilio. vt ἀποθρώσκειν ἀφ' ἵππου, Desilire ab equo. quod Herodotus dicit ἀποθορεῖν ἀφ' ἵππου, vt paulo antè docui. Sed & νηὸς ἀποθρώσκειν dixit Homerus Il. β. Idem Od. α, fumum dicit ἀποθρώσκοντα.

C. ἐπιθρω-

C. Ἐπιθρώσκω, Insilio. Il. ο, Τύμβῳ ὅθι θρώσκων Μενελάϊ. ‖ Itẽ A
Subsulto, Subsultim progredior. Il. ε, Τόσσον ὅθι θρώσκοισι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι. Hes. Μακρὰ δ' ὅθι θρώσκουσα κυλίνδεται.

C. Ἐκθρώσκω, Exilio. idem quod ἐκθορέω.

C. Κατάθρώσκω, Desilio. Herodot. καταθρώσκω τοῦ αἵματος, de maceria desilio.

C. Ὑπερθρώσκω, Supersilio. idem quod ὑπερθορέω.

ΘΡΑΏ, F. θρσω, Sedeo. καθίζομαι. Verbum inusitatũ præter aoristum primum medium, cuius exemplum Athen. lib. 5, ex Phileta citat, Θρήσασθαι πλατείῳ γαμηλῷ ὑπὸ. B

Θρῆνυς, υος, ὁ, Scabellum, ὑποπόδιον, vt Athen. & Eustathius exponunt. Il. ο, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν. Od. τ, ὑπὸ θρῆνυν ποσὶν ἧκε Προσφυές· ἐξ αὐτῆς [sub. τῆς κλισίης.] οὗ ὅθι μέγα βάλλετο κῶας. Il. ο, Θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην. Vbi Eustath. masculinum esse scribit, & significare vel cathedram eius qui ad gubernaculum sedet, vel θεάνον, vbi videlicet sedent superioris ordinis remiges: de quibus infrà suo loco.

Θεάνος, ου, ὁ, Sella, δίφρος, vt Pollũci exponendum videtur. sic enim scribit, οἱ θεάνοι ὄν, δίφροι αὐ δ' κοῦσιν εἶ). & sic accipit locum qui paulo pòst ex Aristoph. sequitur. ‖ Θεάνος apud Hippocr. Sedes vtrinque peruia. Gorr. At Gal. apud eundem Hippocr. θεάνον exponit δίφρον ἀφοδευτικόν, hoc est sella familiaris, vt Varro nominat: destinata videlicet ad aluum euacuandam. ‖ Apud Aristoph. Ran. αὐτὰ δὲ θεάνοις, σαμβυκηφαλῶν καπαγόπτης, schol. exponit ὑποποδίοις, scabelli: adeòque idem iortassis esse quod θρῆνυς apud Hom. Pollux verò ibi legit θεάνους, & exponit δίφρους, vt iam dictum est. ‖ Θεάνος eidem est Scabellum vbi coria seu pelles extenduntur. Vnde deriuat θεανδύεσθαι. ‖ In naui verò θεάνος dicitur vbi sedent θεανῖται. de quibus paulo pòst. ‖ Θεάνοις vocabant etiam (vt Poll. scribit) τὰ ξύλα τὰ καταλείοντα τοῖς πλινθίνοις τοίχοις, ligna quibus lateritios parietes (vt Plinius vocat) includebant. D

C. Θεανοζράφος, ου, ὁ, Parietum pictor. θεανοζράφοις enim Hesych. exp. τοῖς ὀροφεπῆς τοιχοζράφοις. Quæ expositio ad θεάνος ordine vltimum, idque synecdochice acceptũ, referenda erit.

Θρανίον, ου, τὸ, idem quod θεάνος, hoc est δίφρος, Sella, vt Hes. declarat. vnde & à Poll. recensetur inter τὰ τῶν κοιτῶνι παρακείμενα, vnà cũ δίφρος, κλεισὶς & θρόνος. ‖ Eidẽ Hes. est etiã θρόνος. ‖ Item λάσανα, host est δίφρος ἀφοδευτικός, Sella familiaris, vt Varro appellat: cõparata videlicet ad aluũ exonerandã. Eidem Hes. est ὑποπόδιον, scabellum: quo modo accipit schol. Aristoph. in Ran. Μία μὴ γὰρ ὅστις ἀπὸ κάλω καὶ θρανῖτ' Κρεμάσαι τ' σαυτὸν. intelligit enim ibi scabellũ quod ii qui laqueo vitã sibi finiũt, pedibus supponũt, quumq; ipsum laqueũ collo aptarunt, pedibus protrudunt. ‖ Θεανίον eidẽ Hesych. est etiã τὸ ὑπὸ τῆς φατνώματι σανίδ' ὠμα: itẽ τὸ ὑπὸ τὴν δοκόν τι. ‖ Item pars nauis, vt ille addit: idem (vt videtur) quod θεάνος in naui dici annotatũ est. ‖ Item Paxillus, vt idẽ declarat: quemadmodũ Pollux quoq; annotat ξυλίφιον esse. E

Θρανίδιον, ου, τὸ, Sellula, vel Paruum scabellum. A Polluce numeratur inter τὰ τῶν κοιτῶνι σκευοθήκαι, vnà cum δίφρος, θεάνος & θρανίον, & cæteris huiusmodi. Apud sch. verò Aristoph. SCRIBITVR Θεανίπον, quod itidem exponit δίφριον, ὑποπόδιον. G

Θρανίτης, ου, ὁ, ἐρέτης, seu καυπλάτης, Remex qui in superiore nauis parte (hoc est in puppi) remigat. qui θεανῖται, quoniã remos longiores trahebant, grauioréq; labore vexabantur, à trierarchis præter stipendiũ publicũ, donatiuum cõsequebantur. Quod ex 6 Thuc. lib. probari potest, vbi ait, ἢν δὲ περέρχων ὅπῃ φοραὶ τοῖς τῶν ἐν δημοσίῳ μισθῷ διδόντων τοῖς θρανίταις τῶν ναυτῶν. Bayf. Idem B. apud Polyb. δοῦσι πλεῖστα βιαίαν καὶ μόνοι τοῖς, ὑπὸ τὸ θρανίτῃ σκαλμῷ, vel tit Sub thranitico scalmo, hoc est Infra seu post thraniticũ scalmũ. Fœm. g. est θρανῖτις. H vt κῶπαι θρανῖτιδες, apud Eust. Remi thranitarum, seu eorum qui in puppi remigãt. vel (vt Hesych. exp.) Remi lõgiores quibus thranitæ vtuntur in nauibus cataphractis. Deriuatur autem HINC Θρανιτικὸς, οῦ, ὁ, Qui thranitæ est. Athen. l. 5, κώπας δὲ θρανιτικὰς ὀκτὼ καὶ διακοσίας πηχῶν τὰς μεγίστας, τ. (Bayf. interpr.) Remos lõgiores quos θρανιτικοὺς vocant, 38 cubitorum. Eos θρανίτιδας κώπας appellat Eustath.

Θρανδύω, Supra scabellũ vbi pelles extendi solent, extẽdo, vt schol. Aristoph. in Equit. exp. Ἡ βύρσα σου θρανδύσεται.

¶ Θρόνος, ου, ὁ, Thronus, Soliũ, Sella augusta, seu (vt Ath. l. 5 exp.) ἐλεύθερος καθέδρα σεμνὸν ὑποπόδιον. Augustior quàm δίφρος, vel καθέδρα: vnde & in sacris literis Deo, regibꝰ, sublimioribũsq; tũ in cælo tum in terra potestatibꝰ tribuitur: vt & apud profanos scriptores frequenter reperitur βασίλειος θρόνος. A Poll. ponitur cum καθέδρα, ἕδρα, θρανίον, θεάνος, θάκος, ἕδρανον, δίφρος, quasi synonymon: recensetur q; inter τὰ τῶν κοιτῶνι παρακείμενα. Od. α, Ἐξείης ἕζετο κῆ κλισμοῖς τε θρόνους τε. Vbi videtur distinguere inter θρονος & κλισμός. At Il. ω pro eodẽ poni ait Eust. Quũ enim dixisset de Achille, Αὐτὰρ ἀπὸ θρόνου ὦρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀείσης: paulo post subiungit, ἐς κλισίην πάλιν ἦεν δῖος Ἀχιλλεύς, Ἑζέτο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ ἔνθεν ἀείσας. At Διὸς θρόνος pro ipso cælo quod Iouis sedes est. Theocr. Id. ζ, Ἐσθλά, τά τοι κ' Ζανὸς ὅτι θρόνον ἤγαγε φάμα. Sic etiã Matth. cap. 5, cælũ θρόνος τοῦ Θεοῦ dicitur. Et Act. Apost. cap. 7, Deus ipse dicit, ὁ οὐρανός μοι θρόνος. ‖ Θρόνοι alicubi accipitur pro ipsis potestatibus sublimioribꝰ quæ in cælo sunt. vt in epist. ad Coloss. cap. 1, εἴτε θρόνοι, εἴτε κυριότητες, εἴτε ἀρχαί, εἴτε ἐξουσίαι. Quo modo apud Areop. quoque frequenter accipitur. ‖ Θρόνος accipitur etiã pro ipsa dignitate cui honoratior thronus attribuitur. Theophyl. ep. 79, quam fingit Isocratis ad Dionysium, ὡς πεμπτοὶ γὰρ καὶ ῥαβδοῦχοι καὶ κήρυκες, καὶ θρόνων ὑψηλοτάτων ὅθι τυχεῖς, φιλοσοφίας εἶσιν ἀχλύς. ‖ Θρονος, panis etiã cuiusdam nomen est, vt ex Neanthe Cyziceno tradit Athen. lib. 3. C

C. Θρονοποιός, οῦ, ὁ, Qui thronos conficit seu fabricatur. Pollux.

C. Ἀγχίθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sedem propinquam habens, aut solium propinquum. Nonnus cum genitiuo, Χειρὸς ἀϊξθέντος φανεὶς ἀγχίθρονος ἕδρης. quo tamen in loco vacat ἕδρης, aut θρόνος nomen, cum ἀγχὶ iunctum.

C. Ἀντίθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oppositũ thronũ habens, In opposito throno sedens, vel Ex adverso sedens. θρόνος autẽ aliquãdo solũ signif. aliquãdo simpliciter quo duis sedile.

C. Ἀπόθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, A throno veniens. vt ἀπόθρονον δῦχος, apud Nonnum. E

C. Εὔθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchrum thronum habens. vt εὔθρονος ἠὼς apud Hom. Od. ρ. vbi diphthongus propter metrum diffoluitur.

C. Πρωτόθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui primo throno sedet. idem ferè quod πρωτόβαθρος.

C. Σαύθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eodem in throno sedet.

C. Χρυσόθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aureum thronum habens. Il. α, Χρυσόθρονος Ἥρη. Od. ξ, Χρυσόθρονος ἠώς. quam suprà εὔθρονον appellauit. F

Θρονίζω, F. ίσω, In throno colloco. In vulg. lex. est etiã θρονίζεσθαι, solium occupare, quod ex Nazianz. orationibus citatur. VNDE Θρονισμός, οῦ, ὁ, Collocatio in throno. Synesius epist. 57, μὴ δεῖν ἀθετεῖσθαι τὸν τοῦδε σοῦ θρονισμὸν, non oportere reiici à te profectã collocationem in hoc throno ἀρχεραπικῷ, vt paulo antè appellat. ET Θρονιστής, οῦ, ὁ, Qui in throno collocat. Synesius ibidem, τοῖς δὲ θρονιστὰς ἑτέροις ὀφείλεσθαι, Collocatores in throno alios esse. G

C. Ἐνθρονίζω, In throno loco. Et ἐνθρονίζομαι, In throno sedeo, vel Thronum habeo. In lib. Esther cap. 1, ὅτι ἐνεθρονίσθη βασιλεὺς Ἀρταξέρξης ἐν Σούσοις, quãdo sedit in solio regni sui. Areth. ἐν τοῖς ἁγίοις ἐνθρονίζει Θεός, sedem suam habet. Bud. Galli non solùm *Throne* dicunt ex Græco θρόνος, sed & *Inthronizer* ex hoc ἐνθρονίζω.

ΘΡΕΊΩ, Tumultuãdo clamo, seu loquor. vt exponit Eustath. afferens tamen nõ huius vocis sed passiuè exẽpla hæc: πάθεα θρεομένης, & θρεομένη σαυτῇ κακά. quæ ex Sophocle aut Euripide sumpta esse puto. Hesych. θρέειν exponit θροεῖν: idémque θρεομένη explicat θρηνοῦσα, & θρεόμενον, ὀλοφυρόμενον. Ab hoc autem verbo θρέω deducit Eustathius θρόος, ex quo per contract. factum etiam θροῦς. & ex illis (inquit) ἀθρόος atque ἄθροις.

Θρόος, ου, ὁ, Tumultuantis seu tumultuantiũ clamor. Item Murmur. Et generaliter etiam Clamor, Vox, Sonus.

Il. ϕ, Οὐ γὰρ πάντων ἔστιν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἱαχὴ, Ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο. Dixerat autem præcedente versu, de iisdem, Οἷς Τρῶων ἀλαλητὸς ἀϊὰς γραπτὶ δρυὸς ὀρώρει.

C. Ἀλλόθροος, ου, ὁ, ἡ, Alia voce vtens. Idem quod ἀλλόφωνος, vel potius ἀλλόφωνος: sed hæc oratoria, illud poeticum. Sunt qui vno verbo exponant Diuersilinguis. Magis autem exprimeretur compositio per Diuersisonus, si fingere huiusmodi composita liceret. Odyss. α, Πλέων δθι εἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθόοις ἀνθρώπις. & Od. γ, Ἠλᾶτο πολὺν ἐπ' ἀλλοθόους ἀνθρώπους. Vtitur hoc nomine & Herodotus, licet sit πανπικωτερον. nam ἀλλόθροος γραῦς ab eo vocatur externa exercitus, ex cõsequẽti.

C. Ἀντίθροος, ου, ὁ, ἡ, Vicissim sonans, Vicissim sonum edens. vt ἀντίφωνον ὄπα, de voce echûs, in Anthologia epigrammatum. In vulg. lex. ἀντίθροος ἠχὼ ex Nonno, Vox soni contrarii, Contradictio, Responsio. Pro quo rectius fortasse Responsio contradicens.

C. Αὐτόθροος μαρτυρεῖν, Ex sua ipsius voce profectum testimonium, Testimonium quod quispiam de se eicit. Ex Nonno.

C. Ἑτεροθροος, (q.d. Alterisonus) Qui est alterius seu diuersæ linguæ. ἑτεροῖος ἀνθρωπος. Et ex consequenti, Alterigena.

C. Ἐτεοθροος, (q.d. Verisonus) Verum sonans, Veriloquus.

C. Ἐυθροος, (q.d. Pulchrisonus) Pulchre sonans, Bene sonans, Sonorus, Canorus. In Epigr.

C. Ἡδύθροος, (q.d Dulcisonus.) Suauiter sonans. In Epigr.

C. Πολυθροος, (q.d. Multisonus) Streperus.

C. Προπόθροος, (q.d. Primisonus) Exponitur etiam Primo sono editus. vt προπόθροος ὀμφὴ pro prophetia. Item Primo loquutus, ex Nonno.

C. Ἀργυθροος, ET Ἀργυροθροος, (q.d. Argurisonus) Canorus. vt λιγύθροος ἠχὴ ex Dionys. Alex. Et λιγυόθροος ex eodẽ.

Θροέω, ῶ, Tumultuando clamo, seu loquor, vt de θρέω dictũ modò fuit. sed frequentius ponitur simpliciter pro Loquor, vel Dico: & quidẽ à tragicis præsertim. Soph. Aiace, Τοῦθ' ὑμῖν Αἴας πύματ' ἐνθρεῖ τάδε. Idem. Θρεῖ μὲν ἀλλ' ἀπιστ' ἔπη θεοῖ. Idem Ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν ἐπόδων θροῶν; Eurip. itidem, πνεῦμα δεινὸν αὐδᾶν θροῶν;

Θροῶ, Tumultuari facio, Perturbo, Tremefacio. Vnde θροοῦμαι, Tumultuor, Perturbor, Tremefio. Sic vtitur Matth. cap. 24.

C. ΔΙΑθροῶ, idem quod θροῶ. Bud. exponit etiam Tumultuariè denuntio, Diuulgo. At in v. lex datur passiui θροοῦμαι signif. exponitur enim Tumultuor.

¶ Θροῦ per contract. in prosa, Tumultus: vt quidem redditur in hoc Synesii loco, καὶ θροῦ δὲ κἀκεῖνο, ἐπὶ πόνον ἔπεμψε, ἐπὶ τὸ δπτάνειν. Sed frequentius, Murmur, Susurrus: vel Fama susurrans. Thuc. lib. 4, & 8 τὸν θροῦ ἀϊδόντων, Quum murmur sensissent. Aut etiam, Quum mussari intellexissent. Apud Xenophontem Hell. 6, pag. 356, θροῦ esse videtur Tumultuãtum murmur. nam quum dixisset, ἀλλὰ θροῦς τις διῆλθε, ὡς, &c. paulo post subiunxit, διεδίδοτο καὶ κατὰ πόλιν πᾶσαν θροῦς.

¶ Item Fama, Rumor, in hoc loco Xenophontis Pæd. 6, ὡς γὰρ ὁ θροῦς διῆλθε τῆς ἐμῆς σωφροσύνης, οὐ μόνον ἐφοβοῦντο ἀλλὰ καὶ ἐπαίνουν.

C. Παντόθροος, Omnia susurrans, seu susurrando diuulgans. Vide παντόφωνος apud Hesych. At verò apud Suidam habetur πάνθυς expositum πανδήμος. sed hoc πάνθυς omnino mendi suspectum habeo, quum ab ἀϊδῶ non possit deduci πάνθυς, sed nec πάνθρους, vt quidam reposuerunt.

ΘΡΥΛΛΟΣ, ου, ὁ, Susurrus, Murmur, Rumor. Item Tumultus. Ab Hesychio enim pariter & Suida exponitur ψιθυρισμός. Verùm Hesychius addit etiam ὁμιλία. Suid. autem non simpliciter ὁμιλία, sed ὁμιλία μὴ σαφὴς μόνον. quæ expositio magis mihi placet, vt pote melius cum ψιθυρισμῷ conueniens. Apud eundem legitur, καὶ πολὺς ἐγένετο ἐν ἀλοπεκόνησῳ ὁ θρύλλος. Vide ibidem & aliud exemplum. Ab Etymol. explicatur βοὴ & θόρυβος. Cæterùm Eustath. vult à θρυλῶ esse θρύλλος (dicit autem, ὁ κῆρυξ καὶ ἄχος θρύλλος) at ego magis rationi cõsentaneum esse puto θρυλῶ à θρύλλος deducere: quum nullam hoc nomen verbalis formam habeat, & multo aptius deriuetur à θρόος, quàm deriuaretur θρυλλέω. à vt nimirũ ex θρόος fiat θρύλλος, deinde abiecto ο ex diphthõgo, relinquatur θρύλλος. Sed Etym. à seipso dissentiens more suo, addit, θρυλλοῦντες, ἀντὶ τοῦ θροοῦντες καὶ πτοοῦντες. Quod etiam tertactans, dicit, à θρυλῶ, quod est à θρεῶ facto ex θρόος. Hoc verò diligenter obseruandũ est, vnico λ his in locis apud eum scribi, quum tamen antè scribat θρύλλος. Eustath. scripturã cum vnico λ vsitatiorem esse tradit. ac profectò ex θρόος videtur magis etiam expedita esse (vt ita loquar) deriuatio πολὺς θρόος quàm πολὺ θρύλλος. Verbũ autem ab eo deriuatum vnico λ scriptisse Theocritum mox docebo.

B C. Παντόθρυλλος, Omnia vulgans. Ita quidem in v. l. non citato autore: sed apud Hesych. legitur, πανθρυλλοῦν, τὸ πάντα θρυλλοῦν.

Θρυλλέω, VEL Θρυλλοῦμαι, Susurro. Itẽ Famigero, Disseminо, Iacto, vt B. vertit. Isocr. Panath. τὰ μυθῶδη τοῦδε αὐτῆς ἐρῶν, ἃ πάντες θρυλοῦσι. Demosth. in Mid. ἃ τὸν γὰρ δῆμον ὅτι θρυλλοῦσι. Et θρυλλᾶσθαι dicitur res. i. Vulgò iactari. Rumore vulgi celebrari, Diuulgari. Herodian. 5, ἐπὶ τῷ τῆς ἀπιστίας εἰς τὸν εἰρηνοπαλῶν θρυλλοῦσι. Interdũ verò dicitur θρυλλεῖν τινα πάντα, vel θρυλλεῖν τινὰ πολλά, seu πολλοὺς, vt Plut. Sol. ἃ τὸν τινὰ πολλὰ θρυλλοῦσι. Hæc plurũ sermonibus celebrata sunt, seu diuulgata. Sic τινὰ πολλὰ θρυλλᾶσθαι & τινὰ πάντα, multorũ sermonibus seu omnium diuulgari. Demosth. ἃ τὸν τινὰ πολὺ θρυλλοῦσι νῦν ἀκούειν. Quinetiam πολὺ θρυλλᾶται cõmodè alicubi reddi posse arbitror. Hoc fama susurrat. quò te piciens, verbũ θρυλλεῖν primùm hoc sum interpretatus verbo: respiciẽs etiam ad Ὑπερείδου quo Hesych. & Suidas exponunt nomen θρυλλος. Bud. θρυλλοῦμαι alicubi vertit etiam Vulgò recepta. ¶ Idem θρυλλέω, interpr. inculco apud Demosth. & Areop.

Θρυλεῖν scribi quoque vnico λ, (de qua scriptura dixi modò in Θρυλλῶ) testatur & Bud. sed nullam exemplũ afferens. mihi certè vnicum in præsentia suppeditat, sed quod vice multorũ esse possit: quã in eo scripturam lex versus confirmet. Est autem ex Theocr. Pharmac. Χ' ὡς κὰ τὸν μακὰν ἐκ τᾶς θεσσαλίας ἐλθόντα θρυλεῖν, quo in loco θρυλεῖν reddendum censuerim verbo Deblaterare, aut alio huiusmodi.

E Θρυλλία, ας, ἡ, Quod vulgi rumoribus iactatur. Fabula vulgi, apud Græcos Bellorum interpretes in Iob, teste Budæo: qui ex eodem libro affert, ἀνὴρ δὲ κατὰ τὰ ἔργα ἐγένετο αὐτῶν, καὶ ἐμὲ θρύλλημα ἔχουσι, pro Factus sum eis in prouerbium.

C. Πολυθρύλλητος, ος, ὁ, ἡ. Multum celebratus, vel Multorum sermonibus celebratus, aut vulg. sermonibus. Synes. πολυθρύλλητος ἀνθρωπος. Bud. apud Plat. vertit Vulgatus, Famigeratus.

C. ΔΙΑθρυλλῶ, ῶ, idem quod θρυλῶ. Vnde pass. διαθρυλλοῦμαι & διαθρυλλοῦμαι apud Xenophontem in Apomn. διεθρύλλουν γὰρ ὡς ἄρα Σωκράτης τοιαῦτα τοὺς νέους διδάσκει, Rumor sparsus erat, Vulgi sermonibus ferebatur. aut simpliciter, Rumor erat, Vulgatum erat. ¶ Sed dicitur etiam aliquis διαθρυλεῖν cui sæpius eadẽ res inculcata fuerit, cum velut obtundendo, vt loquuntur Latini. Xen. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν ἀεὶ τοῦ ἔαρος διαθρυλούμενον ὑπὸ τοῦ. Plato autem dixit διαθρυλεῖν τινα τῶν ἀεί, De republica lib. 1, de eo cui aliquis aures sermonibus sæpius inculcatis obtuderit. Malo enim dicere Sermonibus sæpius inculcatis quàm Loquacitate, vt à καταλεξομένοις distinguam: quanuis alioqui non ignorem dicere Suidam ὁ κατὰ λεξομένοις.

C. ΠΕΡΙθρυλλοῦμαι, idem ferè quod ἐμπαθυμοῦμαι. atque vt aliquis dicitur ἐμπαθυμοῦσθαι τινὸς, à Platone, (vt modò docui) sic ipsa τὰ ἀεὶ λεγόμενα dicuntur à Gregorio, scribente, περιθρυλοῦσθαι ἡμῶν τὰς ἀκοὰς τοῖς τοιούτοις λόγοις. Aures nostras vndique obtundi laudibus horum oportebat, vel Aures nostras personare, aut Circunstrepere, aut Obstrepi. B.

¶ Θρυλίζω, VEL Θρυλίζω, Susurro, Murmuro. ψ θυλίζω, vt ab Etymologiste exp. AT Θρυλλίζω non Θρυλίζω, à Suida exponitur ψιθυρίζω: item Θρυλλεῖ, κατὰ θρυλῶ. sed hæc ego mẽdose legi puto pro Θρυλίζω & Θρυλῶ. Præbuisse autẽ huic errori occasionẽ existimo NOMEN Θρυλλὶς, quod proximè sequitur: sed signif. nequaquã huc pertinentem habet. Ita enim vocatur Ellychniũ.

vt apud Aristoph. ἐξὸ παχεῖαν ἐνεπήγεις θρυαλλίδων. Item herba quædam, videlicet vnum genus phlomidis, ieu verbasci fœminæ, foliis ternis, aut, quum plurimum, quaternis, crassis, pinguibus, ad ellychnia aptis, seu (vt alii loquuntur) lucernarum lumina. Vide & alia de hac voce apud Hesych.

Θρυλλίζω, VEL Θρυλλίσσω, Frango. Nã Etymol. Θρυλλίζω, vel potius Θρυλίζω vnico λ, at Eustath. Θρυλλίσσω habet. Et ille quidem à θραύω deducit, vt videlicet à θραύω fiat θραυλίζω, ex quo θρυλίζω: (sed absurdè hæc deriuatio subiũgitur illi verbi θρυλίζω expositioni de qua suprà, videlicet ψιθυρίζω. quid enim ψιθυρίζω cum θραύω commune habet?) Eustathius autem Θρυλλίσσω dicit deriuari fortasse à Θρυμῶ. Ab huius autẽ passiuo Θρυλλίσσομαι est Θρυλλίχθη apud Homerum Il. ψ, Θρυλλίχθη δ' μέτωπον ἐπ' ὀφρυσι. vbi exponitur ab Hesychio συνετρίβη & συνεθραύσθη, Contrita est frons, & velut comminuta, vel Contusa, Confracta. Addit Hesych. & ἀπεδρύφθη: sed male, si quidem verum est quod scribit Eustathius, nimirũ θρυλλίσσεσθαι grauius malum significare quàm δρύπτεσθαι: cuius compositò συνδρύπτεσθαι vsus fuerat in versu præcedenti Homerus. HINC Θρυλλίγμα apud Lycophronem, vt testatur idem Eustathius, sed non exponens. Quidam interpretantur Quod confringitur. Alii, Quod discerpitur. In v. lex. Laniatio, ἔλωρον.

Θ O P Y B O Σ, ου, ὁ, Tumultus, Turbamentum, Turbæ. Thucyd. lib. 2, καὶ ἐσβαίνοντες κατὰ τάχος καὶ πολὺν ὦ θορύβῳ, Et conscensis nauibus festinanter & magno cum tumultu. Idem lib. 8, μετὰ θορύβου πολλοῦ καὶ ἐκπλήξεως. Dicitur & in plurali aliquando. ¶ Interdum verò in bonam D partem, Strepitus acclamantium & applaudentiũ. Demosth. in Midiam, θορυβοῦντες καὶ κρότον ποιοῦντες οἷς αὐτὸν ἐπαινοῦντες τε καὶ συνωθοῦντες, ἐπίστασθε. Sic & θορυβοποιεῖσθαι ex eodem. Et plur. νέων, πρεσβυτέρων συνωθοῦντες καὶ θορυβοῦντες. Etymolog. hoc nomen θόρυβος ex θέω & βοὴ iactum esse tradit: multo verisimilius Eustathius (meo quidem iudicio) ex θροῦς & βοὴ compositum esse censet. Eo certè lubentius illi deductioni subscribo quod θροῦς & θόρυβος eadem significat. in quodam Xenoph. loco reperio, nimirum pro tumultuantium murmure: vt docebo in Θροῦς. Si tamen pro simplici haberi posset, à θρῶ potius deriuarem.

C. Θορυβοπιεύς, οῦ, ὁ, Tumultũ excitans, Tumultus seu turbarum excitator. Exponitur & Seditiosus. VNDE Θορυβοπιέω, ῶ, Tumultum excito, seu turbas.

C. Ἀθόρυβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tumultus expers, Non turbulentus, Quietus, Sedatus. Plut. De Socr. μόνοις ἐπιχειροῦσι τοῖς ἀθόρυβον ἤθος καὶ ἡσύχιον ἐξ ἱστορίας ψυχῆς.

Θορυβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Tumultuosus, Turbulentus. p. 33. Cicer. lex. Item Strepens, Obstrepens, apud Plut. de anseribus, B.

Θορυβέω, ῶ, Tumultuor, Tumultum excito. vt ab Hippocrate dicũtur serui & seruæ absente domina θορυβεῖν in quadam ad Philop. epistola, ὡς τὸν μὲν δὴ μῶς καὶ δμωΐδες ἐν τοῖσιν οἴκοισι θορυβέοντες καὶ τρυφαλίζοντες, ὁκόταν ἀπαντήσωσι αὐτοῖς ἢ δέσποινα ὅθεν ἢ, πλὴν ἔνεκα ἐφεστηκότος τοῦ δεσπότου καὶ αἱ λοιπαὶ αἱ κατὰ ψυχὴν ὅθεν θυμοῦσι, &c. Cui loco libẽter primum inter exempla locum dedi, quòd idem verbũ eadem de re à Xenophonte vsurpatum reperiam, tanquam ei exprimendæ aptissimum. Dicit enim Medorum seruos seu famulos θορυβεῖν post dominorum discessum. Locus est Pæd. lib. 4, pag. 62, οἱ γὰρ οἰκέται τῶν Μήδων, ἀπὸ τῶν δεσποτῶν ἀπελυθέντων, αἰεὶ ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ θορυβέουσι. Apud Aristoph. autem quidam τοὺς θορυβοῦντας dicunt βροντᾶν, i. tonare, (hyperbolicè loquentes) in Vespis, Ἡ γὰρ ἡμεῖς θορυβοῦμεν, Πᾶς τις φησὶ τῶν πολιτῶν, Οἷον βροντᾷ τὸ δικαστήριον. Apud Thucydidẽ autem pag. 217 θορυβεῖν τινὰ est Tumultuari aduersus aliquem & rixari, seu Tumultuose rixari. Item θορυβεῖσθαι τινὰς ἀλλήλους reddi posse arbitror Turbæ inter eos oriuntur. ‖ Θορυβεῖν, Obstrepere, Reclamare: vt Budæus interpretatur (ego autem malim ex Liuio reddere, Tumultuose excipere clamoribus, seu clamore) apud Antiphontem, καὶ μηδείς μοι θορυβείτω: & apud Demosthenem, καὶ μοι, τοὺς Διὸς καὶ θεῶν, μηδεὶς θορυβείτω, μηδ' ἐφ' ὧ μέλλω λέγειν ἀχθεσθῇ. Interdum verò & cum accusatiuo rei, vbi subaudiri putatur κατά. ‖ Θορυβῶ aliquando contrà est Acclamo, Acclamando assentior dicenti, Applaudo. (sic autem & θόρυβος in bonam partem accipi, dictum paulo antè fuit) quem huius verbi vsum velut exponere volens Isocrates scribit in Panathenaico, ταῦτ' εἰπόντος αὐτοῦ, οὐκ ἐθορύβησαν ὁ ποιεῖν εἰωθότες οἱ χαρίεντες λεγόμενοι. Idem θορυβεῖν & ὀλοσημαίνεσθαι copulat ibidem, τοὺς ἀκούοντας ὀλοσημαίνεσθαι καὶ θορυβεῖν ἀναγκαζουσῶν. Vide Θορυβοῦμαι.

Θορυβοῦ, Turbo, Conturbo. Plutarchus Alcibiade, ἐπὶ Νικίαν ἐθορύβει καὶ διέσαλλεν, εἰκότα κατηγορῶν. vbi redditur Turbabat: ego malim In turbas coniiciebat. Apud eundem in Galba, ἅπαν Γάλβαν ἐθορύβει.

Θορυβοῦμαι passiua voce, interdum quidem pro θορυβῶ, Tumultuor: vt Budæus vertit apud Thucydidem; ἐθορυβοῦντο ὡς εἰκὸς ἀγανακτοῦντες, &c. item apud Plutarchum, ὁ δὲ τὴν τῆς θρασυτάτου οὐκ ἀπεκρίνατο, ἀλλὰ κωμῳδοῦν ἀπειλᾷ καὶ θορυβοῦμαι. Xenophon θορυβοῦμαι ὀξύς opposuit τοῖς ἀπόπτως καὶ σωφρόνως ἰοῦσι, Pæd. 5. Interdum C etiam redditur Consternor, Exæstuo, Fluctuo animo. vt apud Platonem epistola 7, ὥστε σπλαγχνοῦμαι τε καὶ θορυβοῦμαι. Et apud Plutarchum in Camillo, θορυβηθεὶς ὥστε ἅπαν, ex Liuio redditur His trepidus. Apud eundem certè ὀλοσημαίνοις τοῖς θορυβουμένοις, Politianus vertit Signis quibusdam ex errito. ‖ Interdum verò (vt θορυβεῖν dictum est poni pro Perturbare, &c.) θορυβεῖσθαι dicitur Qui turbatur, Qui in turbas coniicitur, Aduersus quem turbæ excitantur, seu tumultus. Sophocles in Aiace, Ἀστοῦ τοιούτων κἀπόρων θορυβῆ. Sic Plutarchus Camillo, θορυβούμενος ὑπ' αὐτῶν Κάμιλλος. ‖ Quinetiam θορυβεῖσθαι (sequendo vnam ex signif. quæ verbo θορυβῶ datæ fuerunt) est Festiuo strepitu excipi, vt Budæus vertit apud Isocratem: seu (vt alibi reddidi) Strepitu applaudentium vel Acclamatione audientium approbari. Locus autem Isocratis est in Panathenaico, αἰσχύνεσθαι δὲ τὸν λόγον, ἐπαινούμενος ὑπὸ τῶν καὶ πεθορυβημένος. At πεθορυβημένος in malam partem positum, reddi aptissimè ex Liuio posset, (meo quidem iudicio) Tumultuosè exceptus clamoribus.

E Τεθορυβημένως, Tumultuosè, Turbulentè. Xen. Hell. 5, pag. 328, ἀποχωρεῖν τὸν Ἰφικράτη τεθορυβημένως, καὶ ὥστε φυλάττεσθαι τὸν βέλη.

C. Ἀθορύβητος, ος, ὁ, ἡ, Nõ perturbatus, Qui animo est non perturbato, Qui non perturbatur nec tumultuatur. (vt Cicero hæc coniungit.) CONTR. Εὐθορύβητος, Qui facilè perturbatur, & tumultuans de gradu deiicitur (vt idem Cicero loquitur.) Et ἀθορύβητος ὥστε τοὺς συκοφάντας in vulgatis lexicis, Mitis tolerãtia erga calumniatores: at ego vertendum puto, Qui facilè à calumniatoribus perturbatur & exterretur.

Θορυβητικός, q.d. Tumultuatorius. id est Qui tumultuari solet, aut Qui lubenter tumultuatur, & turbas excitat. Item Obstreperus, in v. l. ex Aristoph.

C. Ἀνάθορυβέω, ῶ, Tumultuor. aut Valde tumultuor, vt præp. fit epitatica.

C. ΔΙΑθορυβέω, ῶ, Idem. Et pro Tumultuari facio, In turbas coniicio. cum accus. apud Thuc.

C. ΕΠΙθορυβέω, ῶ, Adstrepo, Secũdo rumore adstrepo, Admurmuro, vt Budæus interpretatur afferens, ex Xenophontis Hellenicis, ἐπεθορύβησε πάλιν ὁ ὄχλος. Item, ἀλλὰ τῶν βουλῆς ἀνδρῶν ὅθεν θορύβησασα. vbi de Critia loquitur. Vide Θορυβῶ.

ΘΡΗΝΟΣ,

ου, ὁ, Luctus, Planctus, Lamentatio. Homerus Il. ω, Ὡς ἄρ' ἔφατο, θρῆνον δὲ τεῦξε θεοὶ ἀοιδοῖς Οἳ ὀλοὸν θρῆνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. Eurip. Medea. Ἐπὶ δὲ θρόνων καὶ γόων ἐπαύσατο. Lucianus, κλαίει δὲ Δία γε ἡ Δαμασίου μήτηρ κακόν τι σπαρασσομένου σπουδαιοτέρου ὅθεν τοῦ Δαμασίου. ‖ Item θρῆνος pro θρῆνῳδός, vide in Θρηνῳδός.

C. Ἀθρῆνι, Absque luctu. q.d. Illugubriter. Suidas exponit χωρὶς θρήνου.

C. Ἀξιόθρηνος, ος, ὁ καὶ ἡ, Luctu seu lamentatione dignus, Dignus qui lugeatur. Eurip.

C. Πολυθρήνητος, Luctuosus, Valde lamentabilis. q.d. Vnde est multus luctus: seu, Multum luctum afferens. Eurip.

Item Qui multo luctu afficitur, Qui multũ luget. Luc. A θαλασσία τις ὦ Χαιρεφῶν ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, πολύθρηνος καὶ πολύδακρις.

C. Συνθρηνος, Luctus seu lamentorum sociũs, Aristot. Vide Θρηνητικός.

C. Φιλόθρηνος, Luctus amans, Lubenter lugens. vt γυναικεῖον γένος ὅτι φιλόθρηνον, Poll. Item Flebilis, ex Nonno, φιλόθρηνος πόμβος.

C. Θρηνῳδός, Qui carmen lugubre seu carmina lugubria canit. Et peculiariter Qui conductus plorat in funere, vt loquitur Horat. Alii verò θρηνῳδοὺς propriè dictos putãt quos Homerus vocat ἀοιδοὺς θρηνῶν ἐξάρχους, qui lugubria carmina aliis præcinunt. Pollux, καὶ θρηνῶν ἐξάρχους, καὶ θρηνῳδός. ὃν καὶ θρῆνον ἐκάλουν. Ab Alciphr. in epist. quidam vocatur θρηνῳδὲς quòd pro muneribus lacrymas mitteret: ἐγὼ δὲ ἡ πάλαια θρηνῳδὸν οὐκ ἐρᾶν ἔχω. VNDE Θρηνῳδία, Lugubris cantus, Lugubre carmẽ, Lamentũ. ET Θρηνῳδέω, ῶ, Lugubre carmẽ cano, Lugeo, Deploro. Arethas in Apocal. χοῦν καταχαιόμενοι τῶν κεφαλῶν, καὶ ἐπὶ ἄλλοις θρηνῳδοῦσιν ἀκόλουθοι, ἐκπελοιῶπες.

C. Θρηνῳδής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Ad lamentandum propensus, Luctui deditus, Luctui assuetus. vt γυναικεῖον γένος ὅτι θρηνῶδες καὶ φιλόθρηνον, Poll. At verò apud Herodianum μέλος θρηνῶδες, Carmen lamentabile, Pol. interpr.

Θρηνέω, ῶ, Lugeo, Lamentor. Interdum sine adiectione, vt apud Dem. in Mid. θῶπα μὲν οὖν εἴπει τις αὐ, οἶμαι, θρηνῶν. Sed iungitur sæpe accus. vel rei, vel personæ. Accus. rei, duobus modis: nimirum vel accus. rem significãte per quam lamentamur, id est quæ nostrorum lamentorũ est velut instrumentum: vel rem de qua lementamur. Prioris modi exemplum est in illo Homeri loco quem D in θρῆνος protuli, καὶ ἔστασαν ἀοιδὸν Ὀλυμπίῳ ἐθρήνεον ἡ εἶχε planè simile apud Soph. ἐξευνόους ὠιδὰς θανόντοις, nec dissimile apud Ath. φθόγγους δ' ἀλίρροις θρηνοῦσιν. Posterioris autem modi exemplum apud Plut. De Socr. ἀλλὰ θρηνοῦσιν τὸν ἑαυτῶν πάτριον. Sed hoc animaduertendũ est, θρηνεῖν in illo priore modo iunctum cum accus. ᾠδὴν aut alio huiusmodi, esse potius Lugubriter cantare quàm Lugere. At cum accus. pers. vt Eurip. τὸν ζῶντα θρηνεῖν εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά. Et Luc. in Alc. κουφίσιον ἀνδρὸς τοῦ τοιούτου πεθεῶν θρηνεῖν πόθῳ φιλίας. Apud eundem, μὴ πεφθαιοῦσιν θρηνεῖν. i. ad verbum ex Plauto, Matrem lamentari mortuam. HINC Θρηνητικός, idem quod θρηνῳδὴς in priore illa signif. videlicet Ad lamentãdum propensus. Aristot. Ethic. lib. 9, ὅλως τε συνθρηνοῖς ἢ συνεσόμενος, ἢ τὸ μισῆ αὐτὸς εἶ θρηνητικός. ET Θρηνητικῶς, More eorum qui ad lugendum seu lamentandum propensi sunt. vel Lugubriter, Lamentabiliter. Poll. AT Θρηνήτεια, Præfica. Theophyl. epist. 21, οὐ γὰρ αὐλητὴς, ἀλλὰ θρηνήτεια τοῖς θεαταῖς εἶ δοκεῖς.

C. ΑΠΟθρηνέω, ῶ, Vehementer lugeo, seu lamentor. Videtur enim præp. vim aliquam addere.

C. ΕΠΙθρηνέω, ET Συνεπιθρηνέω, ῶ, q. d. Allamentor, & Collamentor.

C. ΠΕΡΙθρηνοῦμαι, Lamentis circumsono. Plutarchus in Antonio, ἀεὶ δὲ ἀπάσης οἰκουμένης περιθρηνουμένης καὶ περιαλαλαζομένης.

ΘΡΗΙΞ, κός, ὁ, Thrax. apud poetas pro θρᾷξ. vnde θρῆκες apud Homerum, sicut & Θρῆτες, Il. ν, circa finem. Eodémq; modo θρήκη pro Θρᾴκη, Thracia. Fit autem θρησκεύω ab isto Θρῆξ (fieri certè putatur) sicut Θεασκίας vẽtus à Θρᾴκη. Etymologistes enim postquã dixit Θρᾷξ per synærésin factum esse ex θραΐξ, & θράκη quoque habere ι, subiungit, Θεασκίας, & cũ pleonasmo literæ σ, Θεακίας, ἐ ἄνεμος. Sed de Θρησκεύω primùm, deinde de Θεασκίας dicam.

ΘΡΗΣΚΕΥΩ, Ceremoniis quibusdam superstitiosis Deum colo, seu deos. Vel, Nimius sum in ceremoniis circa deorum cultum adhibendis, & nimis superstitiosus sum. Hãc autem interpretationem ex isto Plut. loco accipio, in Alexandri vita, circa principium, vbi de Samothraciæ mulieribus loquens, hæc tradit, ἕτερος δὲ περὶ τούτων ὅτι λόγος, ὡς πᾶσαι μᾶλλον τῆδε γυναῖκες ἔνοχοι τοῖς Ὀρφικοῖς οὖσαι, καὶ τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον ὀργιασταῖς ἐκ παλαιοῦ κλώδωνές τε καὶ μιμαλλόνες ἐπωνυμίαν ἔχουσαι, πολλὰ ταῖς Ἡδωνίσι καὶ ταῖς περὶ τὸν Αἶμον Θρῄσσαις ὅμοια δρῶσιν· ἀφ' ὧν δοκεῖ καὶ τὸ θρησκεύειν ὄνομα πᾶσι καταχρῆσθαι γενέσθαι καὶ περὶ τὰς ἱερουργίας. Idem testatur Etymologistes, item scholiastes Euripidis, necnon Suidas (afferens tamẽ & aliud etymum, sicut & Etymolog. rursum aliud) quinetiam Greg. ita scribens, οὐδὲ Θρᾷκες ὄργια ποιοῦσι, παρ' ὧν καὶ τὸ θρησκεύειν, ὡς λόγος. Existimantur autem Thraces suas illas ceremonias ab Orpheo accepisse. ‖ Sed Θρησκεύω ponitur potius simpliciter pro Colo, Veneror. Herodianus lib. 1, θρησκεύοντι γὰρ μάλιστα τῷ θεῷ τῷδε Ῥωμαῖοι. Iul. imperator, θρησκεύομεν θεοὺς ἀναφανδὸν, καὶ φανερῶς βουθυτοῦμεν. Et θρησκεύειν τὰ γλυπτὰ in l. Sap. Pass. θρησκεύεσθαι, Coli. idem Herodian. l. 4, loquens de iis qui in deorum numerum referuntur. καὶ ἐξ ἐκείνου μετὰ τῶν λοιπῶν θεῶν θρησκεύεται. Apud Athenæum legimus reginam Persarum à regis pallacis θρησκεύεσθαι. ‖ Apud Herodotum θρησκεύω est etiam religiosè instituo & obseruo, vt tradit Bud. Cæterùm fuerunt qui in hoc verbo & eius deriuatis subscribendum i literæ η putauerint propter modò traditam etymologiam, (quorum e numero Constantinum Lascarin fuisse arbiror) sed nusquam in emendatis exemplarib us ita scriptum inueni: nec vel ipse Plutarchus de illo etymo affirmat, sed dicit δοκεῖ.

Θρησκεία, Cultus deorũ multis superstitiosis ceremoniis cõstans. Item simpliciter, Cultus deorũ, aut etiam veri Dei. Religio Iul. imp. τῶν Γαλιλαίων ἐαυτοῖς ἔδοσαν θρησκεία. Paulus ad Col. 2, v. 18, ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρησκείᾳ τῶν ἀγγέλων (de quo loco dicam in Ἐθελοθρησκεία.) Act. cap. 26, κατὰ τὴν ἀκριβεστάτην αἵρεσιν τῆς ἡμετέρας θρησκείας ἔζησα Φαρισαῖος. Et in epist. Iac. cap. 1, in fine, Θρησκεία καθαρὰ καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ θεῷ καὶ πατρὶ, &c. Vide eiusdem locum & in Θρῆσκος. Herodianus lib. 5, τὴν ἱερὰν σιωπὴν καὶ θρησκείαν προλάζειν τοῦ θεοῦ. vbi Politianus vertit, Sacerdotio religionique numinis vacare. Idem in altero eiusdem Herodiani loco interpretatur Festã celebritatem. Alicubi & Ceremoniam vertit. At Bud. Venerationem, Cultum, Obseruantiam, in hoc eiusdem Herod. loco lib. 3, νικηφόρος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων δήμου μετὰ μεγάλης εὐφημίας τε καὶ θρησκείας ὑπεδέχθη.

Θρησκευτής, Religiosus. Synes. Alicubi & Superstitiosus.

Θρῆσκος, Religiosus. Potest verò & Superstitiosus alicubi verti, pro loco. A Iac. apost. pro Religiosus, c. 1, v. 26, εἴ τις δοκεῖ θρῆσκος εἶναι ἐν ὑμῖν, μὴ χαλιναγωγῶν (&c.) Οὗτος μάταιος ἡ θρησκεία. Apud Hesychium exponitur ἐπρόδοξος, item ἄδηλος. Quarum expositionum posterior mendi suspecta mihi est: at priorem non huic θρῆσκος, sed duntaxat nomini COMP. Ἐπρεθρήσκος conuenire dicerem (quod apud Suidam habetur in θρῆσκος) nisi eandem apud Etymologistem quoque reperirem. EST autem Ἐπρόδοξος, Cuius opinio diuersa est à cæterorum opinionibus: & quidem interdum peculiariter opinio de iis quæ ad cultum diuinum pertinẽt. atque adeo apud ecclesiasticos scriptores (& nominatim Synes. ac Gregor.) ἐπρόδοξος est Qui non sequitur opinionem Christianicam. οὐκ ὀρθόδοξος.

C. Ἐθελοθρησκεία, (ET Θελοθρησκεία in vulg. lexicis) Voluntarius cultus, Cultus diuinus vel religio quam sibi quis sponte seu arbitratu suo delegit. Vel, Certi ritus cultus diuini quos sponte quis amplexus est, seu quibus se dedidit. Exponitur & superstitio. Paulus ad Coloss. cap. 2, versu 23, ἅτινά ἐστι λόγον μὲν ἔχοντα σοφίας ἐν ἐθελοθρησκείᾳ καὶ ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀφειδίᾳ σώματος. At verò versu 18 dixerat ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρησκείᾳ, sed θέλων præfixerat, quod in ἐθελοθρησκείᾳ includitur: adeo vt ibi quoque ἐθελοθρησκείαν indicari existimem. ET VERBVM Ἐθελοθρησκῶ, Voluntarium cultum amplector, Religionem aliquam arbitratu meo deligo. ἐθελοθρησκεῖ, ἰδίῳ θελήματι σέβει τὸ δοκοῦν, Suid.

ΘΡΑΣΚΙΑΣ, Thrascias ventus. Aristot. De mundo, τῶν βορείων ὁ οὗτος πνεόντων τῷ δρόσῳ, θρασκίας λέγεται, ὃν ἔνιοι καικίαν καλοῦσι, id est, Ex Aquilonibus, is qui deinceps à Coro spirat, Thrascias dicitur, quem nonnulli Cæciam vocant. Hunc ventum Thrasciam Plinius inter septentrionem & occasum solstitialem spirare tradit. θρασκίαν autem quasi θρακίαν dici tradit Etym. AT Θρακίας λίθος, Lapis Thracias, qui in Ponto, Scythiæ

fluuio nascitur, vt tradit Diosc. lib. 5. Hic aqua accendi- A tur & oleo extinguitur, vt tradit Plin. item Alex. Aphr. item schol. Nicandri, qui θρῆσσαν λάαν vocat. Legitur autem ET Θρῆσσα λίθος apud schol.

ΘΡΙΞ, χός, ἡ, Pilus, siue capitis, siue barbæ, Capillus. Il. ψ, Θεξὶ δ' ἄρα πάντα νέων καταείνυτο αἷς τε πόδεσσιν Κερόμβοι. Apud Plut. in Apophth. quidam barbam & caput tingens, vocatur ἄπιστος ἐν θεξί. Luc. De cal. νεανίαν τινὰ τῶν τειχῶν σύρουσα. Aristot. αὔξονται δ' ἀεὶ τειχος καὶ τεθνεώτων. Pro quo Plin. Defunctorum quoque corporibus pili crescũt. ‖ Θρίξ, Pilus generaliter vt in prouerb. B ἐκ τειχὸς κρέμασθαι, quod Ouid. Tenui filo pendẽre. Exponitur & Setæ. vt apud Hesiod. Ὀρθαὶ δ' ἐν λοφιῇ φέρεσκε τείχας. Interdum etiã Villi. Plut. σὺρξι τεθρομμένοι, καὶ θεξὶν ἀμφιεννύμενοι. Nonnunquã & Capillamenta. vt apud Philonem, πέπλα δὲ εἰς λεπτὰς τείχας καταμηθέντα πᾶσι τοῖς νήμασι συνυφαίνετο. Deriuat autem à τείχω Etymol. hoc nomen.

C. Τειχοβρῶπες, Pilos arrodentes. ita dicuntur σῆπες, id est tineæ, teredines, & id genus animalcula. Aristoph. Acharn. Ἀλλ' ἢ βριχέρωτες τοὺς λόφους μου κατεφαγον. sic enim legit ibi etiam scholiastes, admonens tamen dici πεποιωμένως quoq; βριχέρωτες. Poll. l. 2, καὶ βριχέρωτες θηείδιον πεποιωμένον τὰς βίχας. ET Τειχοβρωτήριον in v. l. ex Etymolog. sed apud eum repono τειχοβρως θηείον. Apud Hesych. verò est ETIAM Τείχεβρος, quod exponitur θηείδιον τὸ καταδῆσαν τοὺς λόφους τῶν πεθεωφαλαίων. quasi neut. gen. à τειχέβρως, nisi legendum sit τειχοβόρα.

C. Τειχοειδής, Pilorum seu capillorum formam habens. ET Τειχοειδῶς, In capillorum formã, Pilorum modo.

C. Τειχόμος, Capillorum seu comæ studiosus, Qui comæ lubẽter curã impendit. ὁ τειχῶν ὅστις μελεύμενος, Hes.

C. Τειχοποιμπτὴς, οῦ, ὁ, Comæ ornandæ artifex.

C. Τειχολαβίς, ET Τειχολάβιον, Vollella. à capiendis pilis. Ex Aetio.

C. Τειχολογέω, ῶ, Pilos lego seu colligo, aut floccos. Et per metaphoram, De rebus leuibus & inanibus discepto, seu contendo, aut Rebus leuibus studium impendo. Suidas τειχολογεῖν exponit περὶ τείχας ἀναλέγεσθαι καὶ περὶ αὐτῶν φροντίζειν. Camer. In ordine ponere crines.

C. Τειχόμαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Villosus. Et τειχόμαλλος ὄις, lanigera ouis, in Epigr. ex θρὶξ & μαλλός.

C. Τειχομανὲς, Filicula herba: ita dicta (vt scribit Marcell.) quòd rara cute fluentem capillum expleat & subnasci faciat. μανὸν enim esse rarum. Vide Theopr. & Diosc.

C. Τειχοπλάστης, Qui capillum fucat seu ornat. In vitio dicitur. Cam.

C. Τειχοτρώκτης, ου, ὁ, Pilorum erosor. Sicut τειχοβρῶπες, ita τειχοτρῶκται vermiculi erosores crinium. Camer.

C. Τριχορροέω, ῶ, Pilorum seu capillorum defluuio laboro. Vnde βριχόρροπος, Cui capillus defluxit. Camer. Dicitur F verò ET Τειχορρυέω, quod eiusdem cum τειχορροέω significationis est.

C. Τειχοφυὴς, Capillos producendi vim habens. Diosc. 2, τειχοφυὲς ἀλωπεκιῶν εἶδος δοκεῖ. vbi redditur, Nutrit capillos, & eorum defluuia (quæ dicuntur alopeciæ) explet. ET Τειχοφυέω, ῶ, Capillos produco.

C. Τειχόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Folia habens capillata, seu capillamentis similia. Quidam vertunt etiam (sed barbarè) In capillamentorum modum foliatus. ‖ Τειχόφυλλον G Theophrasto quod Plin. interpr. Capillaceo folio: genus τῶν φύκων. Cam.

C. Τειχαΐκης, vide post Αἴσων.

C. Τρίχαπποι, ου, τὸ, Textum quoddam tenue & bombycinũ magni pretii, quod crinibus obducebatur. Sicut Crinale aurum Maroni, & Ouid. De ponto 3, — nec habens crinale capillis. Cam. Apud Hesych. scribitur cũ accentu in vltima, exponitúrq; βομβυκινον ὕφασμα ὑπὸ τῶν τειχῶν κεφαλῆς ἀπόμενοι: quod capillare esse apud Martial. tradunt v. l. Ezech. cap. 16, περιεβάλον σε τειχάπῳ, circun- H dedi de trichapto. Ab eodem Hesych. adiectiuè quoque exp. πλουσιμπτος, Pretiosus, Qui multi pretii est. Apud Ezech. autem loco citato τὰ περιβόλαιά σου βύσσινα καὶ τειχάπινα καὶ ποικίλα. D. Hieronymus volens exprimere tenuitatem vestimenti, τειχάπα vertit Subtilia, quòd tenui stamine atque subtegmine contexta essent. AT

C. Ἀεμόθριξ, vide inter deriuata ab Ἄελλα.

C. Ἄθριξ, χος, ὁ καὶ ἡ, Pilis carens.

C. Ἀπλόθριξ, ιχος, ὁ καὶ ἡ, Promissum & porrectum habens capillum, inquit Bud. ex Aristot. Ad verbum, Simplicẽ habens capillum. Camerario est Qui mediocri est capillo. Cui CONTR. Ὀλόθριξ, Qui crispo est capillo: quasi hic velut inuolucra quædã habeat circa capillitium, & ideo non simplex capillitium, vt ille.

C. Ἀπότειχες, ων, οἱ, Impuberes, ἀγένειοι, apud Callim. teste Eustath. Priuationẽ igitur hîc denotat ἀπὸ, vt alibi sæpe.

C. Δασύθριξ, Qui denso pilo est. vt δασύτειχος πρόσωπον, Pilosi seu hispidi hirci, Qui denso pilo est.

C. Εὔθριξ, Bonos pilos habens, Bene capillatus, Bene comatus. Ex Epigr. εὔτειχι ἀγκίστρῳ, Hamo habenti lineam bonis pilis confectam.

C. Εὐθιθριξ, Qui crinibus est rectis. Pro quo apud Herodotum EST Γἐθθριξ, Polymn. οἱ μὲν δὲ ἀπ' ἡλίου Αἰθίοπες ἰθύθριχες εἰσι, οἱ δὲ ἐκ τῆς Λιβύης ὀλόπυρον τειχομα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων, Qui ad ortum solis loca Æthiopes incolunt, ii crinibus sunt rectis: sed australibus nusquã gentium magis crispo capillo homines inueniuntur. Cam.

C. Καλλίθριξ, Pulchros pilos habens. vt καλλίτειχες ἵπποι, Od. ι. ‖ Callithrix Plinio dicitur etiam ea herba quæ callitrichon infrà. Apud eundem lib. 9, cap. 54, Callitriches simiæ quædam appellantur, quas toto pene aspectu differre scribit: barbam eis esse in facie, cauda latè fusa primori parte.

C. Λεπόθριξ, Qui tenui pilo seu capillo est.

C. Μαλακόθριξ, Qui molli pilo est. μαλακότειχες Scythæ D apud Aristot. Molli capillo. Camer.

C. Μελανόθριξ, Pilos habens nigros, Cui capilli nigri sunt.

C. Ξανθοθριξ, Pilos habens flauos, Cui flaui crines sunt. Theocr. ξανθότειχι παρ' Μενελάῳ. Pro quo apud Homer. sæpe ξανθὸς Μενέλαος.

C. Ὁμόθριξ, Similes pilos habens, Qui eiusdem comæ est. Il. β, de equis Eumeli, Ὁμότειχες, οἱέπαι, σαφυνῶ ὅτι νῶιν εἶσας. Est autem per syncopen factum EX Ὁμοιόθριξ, sicut οἱέτης ex ὁμοέτης. Tenuari autem ο Eustath. scribit propter τ sequens, sicut in ὀπρωΐω. Secundum quam regulam in nominat. scribendum foret ἰόθριξ spiritu aspero, in obliquis autem tenui, in quibus nimirum θ propter χ sequens in τ mutatur.

C. Ὀρθόθριξ, Qui erectos habet crines. vt apud Virg. Arrectæque horrore comæ. Quæ affectio DICITVR Ὀρθοτειρία.

C. Οὐλόθριξ, Qui crispos habet pilos seu crines, idem quod apud poetas οὐλοκάρηνος, οὐλοκίφαλος, οὐλόκομος, & σραμβολόκομης. Aristot. Probl. οὐλότειχες δὲ εἰς ἐπέφραπται τὸ βριχόν. Alex. Aphr. in Probl. οἱ οὐλότειχες, οἷς ξηροκίφαλοι, ἧσσον φαλακροῦνται, qui crispo capillo sunt, citius caluescunt. Inuersa verò compositione dicitur ETIAM Τρίχουλος, quo Archiloch' vtitur. i. Qui crispo est capillo, seu simpliciter Crispus, vt apud Terent. Magnus, rubicundus, crispus, crassus, cæsius. Camer.

C. Παχύθριξ, Qui crasso pilo est.

C. Πεεθριξ, Cincinnus à prima vsque iuuentute nondum rasus. ὁ ἀπὸ ἡμέτης πόκαμος. Suid.

C. Πολύθριξ, Multos pilos habens. Polythrix Plinio dicitur etiam ea herba quæ polytrichon. Apud eundẽ Polythrix gemma quædã est, quæ in viridi capillatur, sed defluuia comarum facere dicitur.

C. Σκληρόθριξ, Qui duros habet pilos. oppos. ὦ μαλακόθριξ.

C. Ταυόθριξ, ET Τεπανόθριξ, Qui laxo capillo est: quẽ πεπανὸν postea vocarunt. Cam. Protẽtos & promissos crines habẽs. Hesiod. πανύτειχα αἶγα, rectis pilis. Camer. Ταυόθριξ in v. l. exponitur etiam Qui horridos & setarũ instar arrectos habet pilos, Qui rigentibus pilis est.

C. Δασύτειχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui denso pilo est, Pilosus. idem quod δασυθριξ suprà. δασύτειχα μῆλα in Epigr.

C. Εὔτριχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ob capillorũ penuriã, ad supplendã comã, galericulũ. i. Φ πινικ. seu περικόμιον assumit. v. l. Pollux, ὀνομαζόμενον δὲ πινικὴ, περικόμιον περιεσθῆτα, οὐ γυναικὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνδρὶ οἷς ἐνδεῶς τειχῶν ἔχοντες εἰς κόμης λόγον περιάπτουσι τὸν δι' αὐτὸν καὶ ἐπιτειχον ὠνομαζον. ‖ Ἐπιτειχον Hesychio est ἀσθενές. quod nescio an mendo careat.

C. Εὔτειχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene comatus seu capillatus, Bene crinitus. A

C. Καλλίτειχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pulchro est capillo. Item Pulchros pilos faciens. Diosc. l. 1, c. 179, de nuce iuglande, τὸ δὲ λέπυρον καὶ ἐν καὶ τειφθὲν ἐν οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ, παιδίοις ὀδυνεῖν, καλλίτειχόν ὅτι, pulchrũ capillũ reddit. Alii exponũt, Nutrit capillum. ‖ Callitrichon & Polytrichon à quibusdam vocatur etiã adianton seu frutex topiarius: ab effectu videlicet. tingit enim capillũ, & ad hoc decoquitur in vino cum semine apii, adiecto oleo copiosè, vt crispum densumq; faciat: defluere autem prohibet. B Plin. Quomodo verò idem Plin. inter callitrichon & polytrichon distinguat, vide paulo pòst in πολύτειχος.

C. Καταπείχος, ου, ὁ, Tenuis instar pili. λεπτός. Hesych.

C. Λεπτοτείχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tenuibus est pilis. Camer. Vnde comparat. gr. λεπτοτειχότερος, Qui pilo est tenuiori.

C. Μικρότειχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui exiguis est pilis, seu Qui breuibus est pilis, vt Cam. interpr.

C. Ὀλιγότειχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui paucos habet pilos. Aristot.

C. Παχύτειχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui crasso pilo est. idem quod παχυτείξ suprà. C

C. Πολύτειχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multos pilos habens. πολύτειχον πώγωνα dixit comicus quidã densam barbam. Cam. ‖ Polytrichon dicitur etiã adiantum maius, vt scribit Plin. Nominis autem rationẽ vide suprà in Καλλίτειχον. nã & hoc nomine appellari idipsum scribit. Alibi verò polytricham distare à callitricha annotat, quòd iũcos albos habeat & folia plura maioráq;: fructice quoq; maior fit. defluentem autem capillum confirmare & densare.

C. Πυῤῥότειχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rufos habens pilos. Eurip. πυῤῥότειχας πώλους, equos rufis pilis insignes. D

C. Σκληρότειχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duris est pilis. idẽ quod σκληρόθειξ suprà.

C. Ψαφαρότειχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Squalidos pilos habẽs. Hom. hymno in Pana, καὶ θεὸς ὤν, ψαφαρότειχα μᾶλλ' ἐνόμευεν.

Τείχινος, ου, ὁ, Qui ex pilis est. Apoc. 6. τείχινος σάκκος, Cilicinus saccus, Saccus ex pilis confectus. Zach. 13, δέῤῥις τειχίνη, pellis cilicina, seu ex pilis. ET Τειχίνιον, ου, τὸ, Vestis ex pilis confecta. σάκος. v. l.

Τριχώδης, εος, ὁ ἡ, Pilosus. Item Capillaceus, Pilis similis, Capilli speciẽ referẽs. Item τειχώδη plur. num. neutraliter & subſtant. Fila, Capillamenta. v. l. ‖ Τειχώδη Hesychio sunt instrumẽta ad oppugnãdas vrbes cõparata: B ὄργανα πολιορκητικὰ πρὸς χώρισιν ὀπτήδεια. Quo nomine fortassis intelligit Cilicia, hoc est (vt Ascon. explicat) tecta ex pilis in castrorũ vsũ atq; nautarũ: quæ Veget. quoq; ad excipiendũ imperum sagittarũ parari scribit. Hæc ἐφεστρίδες etiam appellãtur, vt suprà ex Suid. docui.

Τριχόω, ῶ, Pilosum reddo, Pilos induco. Diosc. l. 5, c. 168, de cote Naxia, ἀλωπικίας θρίξοῖ, alopecias ad pilũ reducit, Pilos inducit alopeciis. Et in Hippiatr. ἢν δὲ πρὸς τὸ ἡρακῆσαι θρίξωσι, etiam pilos restituet. B. Et in pass. apud Theophr. De c. pl. l. 1, c. 6, καὶ ὅτι πύπτοις πρὸς τὸ ἀλεαλέφοσ πλᾶ πτειχωθῆναι, pilosio, pilis misto, B. Crinibus aut aliis pilis subacto. Gaza Lutũ crinitũ vertit. VNDE Τείχωμα, ατος, τὸ, Capillamentũ, Pilosum villosumq; in bestiis tegmen, vt πέρωμα pẽnosum in auibus. Cam. Dicitur de omni animãte apud Aristot. in 5 De gen. an. Et item de capillamẽto seu capillitio humano, seu pilo quouis corporis humani apud eundem Aristot. Physiogn. 397. Ab eodem in 2 Œcon. τείχωμα & κόμη eadem sign. ponuntur, Λυκίας ὁρῶν ἀγαπῶντας τείχωμα φέρειν. Herodot. quoque Libyas ex omnibus hominibus ἥκιστα τείχωμα ἔχειν scribit, vt in ἰσθμιῷ paulo antè videre licet. Ath. τῇ δὲ ἰσχεῖ τὸ τῶν μειρακίων τείχωμα ὀπτιωσμῶν, adolescentuli capillitiũ. VNDE Τειχωμάτιον dimin. quod pro θρίξωμα simpliciter capitur. Aristot. τείχωμα & τειχωμάτιον σκληρὸν inter ἀνδρείου σημεῖα ponit. Addit B. τείχωμα & τειχωμάτιον pro pilo corporis apud eundẽ Aristot. Physiognom. 397, accipi. A τείχω deriuatur ETIAM Τρίχωσις, q. d. Capillario, Pilorũ emissio vel productio. idẽ propè quod τείχωμα. vt apud Poll. αἱ ὑπὸ παιδείᾳ θρίχωσις, quod idẽ est cũ ἥβη. τείχωσις τῆς ἥβης ἄρχεται, pubes pilos emittere incipit, E pube pili pullulare incipiunt, seu Pubes pilare incipit, vt Accius & Afranius loquuntur. ‖ Τοίχωσις, Pilorũ inuersio, seu Pilare malũ: quũ nõnulli cilliorũ pili, non, vt reliqui, extra, sed intrò cõuertun-

tur, atq; assiduè oculũ ferientes ac idcirco turbãtes, negotiũ facessunt: sublati tamen euulsiq; à molestia liberãt. Actuar. l. 2, περὶ δύσφ. πα θ. c. 7. Idẽ malũ τειχίασις appellatur: nec desunt qui ita hîc legendũ putẽt. ET Τειχωτὸς, οῦ, ὁ, Pilosus, Pilis intectus, Crinitus, Capillatus. Aristot. in 4 De part. an. quædã animalia esse dicit βριχωτά, quædã φολιδωτά, quædã λεπιδωτά. Idẽ, ὅσα ἔχει τὸ σῶμα τειχωτὸν καὶ μὴ φολιδωτά, pilosam cutẽ. Et n. g. τειχωτὸν apud Arist. Pars ea capitis quæ capillis tegitur. Gorr. Dicũtur verò comp. voce ETIAM Εὐθρίχωμα ET Εὐθρίχωτος. Est autem εὐτείχωμα, quà veluti tereti fimbriola enascuntur pili sub oculis lõgiusculi, seu palpebræ. quæ pars alio nomine ἕλυτρον, ὀρχὸς & τάρσος appellatur. Cam. ὧν μερῶν αἱ βλεφαρίδες ἐκπεφύκασι, Poll. At εὐτείχωτος Hesychio sunt αἱ βλεφαρίδες, palpebræ.

Τρίχης, ου, ὁ, Pilaris. Et i. g. apud Diosc. l. 5, c. 124, τείχης συνηρία, quæ & χίστη appellatur, vel potius species est τῆς χίστης. οὐ πιπτεσμένη βοτανοῖδι ἢ φυλλοκηδεῖ, ἀλλ' ὀξυμένη κατὰ μονάδας πολιᾶς θερεῖ ἐμφερῆς. Plin. l. 35, c. 15, Cõcreti aluminis vnũ genus χίστον appellant Græci, in capillamenta quædam canescentia dehiscens. vnde quidam τείχιν potius appellauere.

Τρίχιον, ου, τὸ, Pilus. dimin. à θρὶξ, sed simpliciter pro eodẽ ponit Aristot. Probl. ὀλότειχος ὡς εἰς ἐπίσκαπαν τὸ τείχιον,

Τριχάω, ῶ, Pilosus sum, Crinitus sum. ‖ Τειχᾶν est etiam laborare trichiasi. Vnde apud Gal. l. 4 De locis aff. τειχῶντες, quibus pili pũgentes in palpebris oriũtur. Τριχᾶται autẽ apud Hipp. Erotianus aliter accepisse videtur quũ ipsum exponens τειχᾶσιν dicit esse abscessum circa mãmas. VNDE Τριχάσις, εως, ἡ, Oculorũ à pilis offensio. Quæ dupliciter cõringit: siquidẽ sæpe in palpebris sub pilis naturalibus alii exoriuntur qui intrò spectãtes tunicas pungunt & oculorũ fluxiones cõcitant: qui affectus δυστρίχασις nominatur. Aliquãdo verò ipsæ palpebre relaxãtur, eæque laxatæ aut ipsarũ extremitas intrò vergit, nec pili facilè apparent nisi quis distendat ac disparet palpebras: idque mali genus φαλαγγῶσις vocatur. Hæc Gorræus. At Definitionum medicarum autori appellatur τειχάσις βλεφάρων πῶσις καὶ τὸ ὀν αὐτῆς βριχῶν ῥῆσις τοῦδε τρόπου: cuius tres ponit differentias, φαλάγγωσιν, πῶσιν, ἐπιστροφὴν, quibus quosdã etiã τὸ δυστρίχασιν ἐπισάγειν scribit. ‖ Τειχάσις dicitur etiã (aut. Galeno) symptoma renũ ex quo per vrinã prodeunt veluti capilli albi. Siquidẽ talia quædã corpora in renibus possunt concrescere ab humore crasso & viscoso, vsto à calore, vt docet Gal. comm. in Aphor. 76 l. 4. Idem Gorr. ‖ Τειχάσις, hoc est pilare malũ, vocatur etiã mãmarum dolor, quẽ pilus aliquando mouet in poculo fortè haustus: qui dolor nõ sedatur donec pilus vel pressus spõte exeat vel cum lacte exugatur. Id mali genus ETIAM Τριχία vocatur. Idem Gorr. Τριχάσις Erotiano est ἡ πρὸς τοῦ μαστοῦ ὀπτασις, Abscessus circa mãmas. ‖ Τειχάσις SIVE Τριχοῦς dicitur etiam species fracturæ tenuissima & sensum latens, quæ quia nõ facile se prodit, mortis sæpe causa est. Gorr. ex Paulo Ægin. lib. 6, cap. 9.

¶ Τρίχας, άδος, ἡ, Turdi species κοσσύφῳ hoc est merulæ similis, vt Ath. l. 2 ex Aristot. tradit. Eadẽ sunt apud Eust.

Τρίχας, ου, ὁ, Piscis quidã qui à Plinio etiã Trichias retẽto nomine Græco appellatur. Gaza Sardã vertit apud Aristot. l. 5 Anim. A Poll. θρίσσα recenseturinter ὀπτὴν βρώματα. Idem autem piscis hic est qui θρὶς, vt docebo. Ab Eustath. nominatur ETIAM Τριχία. ἡ δὲ αὐτὴ (inquit, de τρὶς loquens) καὶ τριχία ἐλέγετο. Vbi tamen videtur scribendũ τειχίας. Nam τειχία f. gen. morbus dicitur quo vexatur nutrix in mammis quoties pilum hauserit. Pilaris morbus, vt Gaza vertit apud Aristot. l. 7 Anim. c. 11. De quo vide & in Τειχάσει paulo antè.

Τεῖχος, ίδος, ἡ Idem quod Trichias vt Eust. scribit: sicut Athen. quoque lib. 7, circa finem tradit Dorionem τεῖχδα nominare τεῖχαν. Eupol. in illo Athenæi loco Ἐκεῖνος ὦ φεῦ ὠλίς ὁς ὅτι τοῦ βίου Πρὸ τοῦ πολέμου μὴν τεῖχδας ὁ φωνεῖ ἀπ' ἐξ Ὅτ' τὸν Σάμῳ σ' ἐῶ ἡμῖν βουλοῦ κρέα. Arist. Eq. apud eundem, Αἱ τεῖχδες εἰ γρυοῖα θ' ἑκατὸν τοῦ βολοῦ. Vbi schol. dicit τεῖχδας esse quæ & θέωτα vocentur. Athen. tamen loco citato quasi diuersa ponit, χαλκίδες, καὶ τὰ ὅμοια, θέωτα, τεῖχδες, ἐείπνοι. Dictæ sunt autem τεῖχδες quoniam ossa habent pilis similia, vt Aristoph. schol. tradit. VNDE Τειχίδιον, ου, τὸ, diminut. à τεῖχος, Paruus trichias. Athen. l. 7, circa finem, Ex lib. Callim. ἐθνικῶν ὀνομασιῶν. Ibidem est ET Τειχαὶ, ἀδος, itidem piscis nomen. Ex Nicochare, Τειχάδας ἢ καὶ τὰς φαρμάδας ταῖς συνιδὰς ἔλεγον. In v. lex. est ETIAM Τείχαι ET Τειχᾶοι. Exponũt autem τείχαι, τειχᾶοι, remittũntque ad Τειχίς. At τειχᾶοι afferunt ex Aristot. lib. 8 Animal. itidémque ad τειχὶς remittunt: neutrius tamen ibi meminerunt. AT Θείωτα, ης, ἡ, ipsum quoque piscis genus est, itidémque à θρὶξ deriuatum, Eustathio teste. Athen. l. 7, circa finem, Δωρίων δὲ ἐν τῷ περὶ ἰχθύων, καὶ τῆς πταρμίας μέμνηται θρίσσης. Aristoph. schol. τεῖχος & θρίσσα idem esse vult: esseque fortassis eas quæ suo tempore vocabantur θέωτα. ab Athen. tamen videntur distingui, vt annotaui in Τειχίς.

B ΟΎΣΤΡΥΧΟΣ, ου, ὁ, ET Βόστρυξ, χος, ὁ, Cincinnus, Capilli certo modo plexi. Sunt tamen qui propriè cirrum muliebrem ita dici putent. B. Aristoph. Nub. ὡς περ ἔδητ' ἀδελφοὺ τὸ βόστρυχον. Ab Hesychio βόστρυχοι exponitur πλόκαμοι, itidémque βόστρυχος ab Etymol. πλοκαμὸς qui & C notationem huius nominis βόστρυχος addit, videlicet à βότρυς, vt nimirũ dicatur quasi βότρυχος: quia (inquit) μετὰ ῥύμματος βοτρυοειδοῦς (malim βοτρυοειδεῖς) ἀπηρτημένοι. in cuius confirmationem subiungit versum cuius autorem non nominat. Πλοχμοὶ β. πεύκοντες ἐπερρόθοντο μόνοι. sed is est Apollonius, ex quo reponi debet βοτρυόεντες & ἐπερρόοντο. Vt autem hic dicitur πλοχμοὶ ἐπερρόοντο, sic καθειμένος βόστρυσι apud Luc. legitur: ἐκατέρωθε καθειμένος βόστρυχθε, τὴν μίτρᾳ δεδεμένος αἰειλημμένος. Apud Athenæum lib. 10 Euripides, vel potius is quem ille introducit pastor ἀγράμματος, literam (comparat βοστρύχῳ εἱλιγμένῳ. pro quo εἱλικτὸς βόστρυχος dicitur ab alio poeta de eadem re. Ex Græcis Bibl. interpr. Iudic. c. 16, τοὶς ἑπτὰ βόστρυχοις τῆς κεφαλῆς: pro quo ibidem τὰς ἑπτὰ σειρὰς τῆς κεφαλῆς, cincinnos & catenulas. Et βόστρυχα neutro gen. in Epigr.

Βόστρυχοι, Cirri, Animalcula pennata, de genere insectorum. ex Aristot. De Animal. lib. 5.

C. Εὐβόστρυχος, Pulchros habens cincinnos seu cirros. Poll.

C. Ἰοβόστρυχος, ου, ὁ & ἡ. Cirros habens fusci coloris, aut nigri apud Pind. in Olymp. Vbi ἰοπλόκαμος in aliis exempl. E

Βοστρυχώδης, Cincinni seu Cirri formam habens. Apud Euripid. autem Βοστρυχώδης παρηΐς in Phœn. ὧν ἡ βόστρυχοι κεῖνται, vt schol. exponit.

Βοστρυχηδὸν, In cincinni modum seu cirri, In formam cincinnorum.

Βοστρυχίζω, In cincinnos plecto, Capillum compono, Calamistris inuro. Atque vt hæc metaphoricè etiam accipiuntur a Lat. ita illud à Græcis. vt Dionys. Halicarn. dicit Platonem suos dialogos κτενίζειν & βοστρυχίζειν, ac πάντα τρόπον κοσμεῖν. B ‖ Sunt & qui βοστρυχίζειν accipi putent pro Cirros gestare. vt videlicet βοστρυχίζων sit qui ET Βεβοστρυχωμένος appellatur, Cirratus, Cincinnatus, partic. à Βοστρυχόομαι. ET Διαβεβοστρυχωμένος, Archil. pro eodem.

Βοστρύχιον, dimin. q. d. Cincinnulus. ‖ At verò quod Aristot. dicit de polypo, πέπτει δὲ τὸ οἷον καθάπερ βοστρύχιον ὅμοιον τοῦ τῆς λύκης καρπῷ, Plin. vertit, Parit vere oua tortili vibrata pampino.

Θρίγκος, οῦ, ὁ, Pinna seu corona murorum, & quasi capillus. nã à θρὶξ & ipsum deriuant, quasi θεριγκὸς, per epenthesin literæ γ. ἡ στεφάνη τοῦ τείχους. A Budæo exponitur Lorica muri. Od. η, τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἐνθα καὶ ἔνθα Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, πυκινὸν δὲ θρίγκος κεκάνοιο. Et Od. ρ, de ædibus Vlyssis, ἐπὶ κίονας δὲ οἱ αὐλῆς Τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι. Vbi tamen schol. exponit etiam πυργώσεσι: quo modo accipi possit & præcedens ex Od. η locus: videlicet pro Sepimento seu vallo. Et metaph. apud Platonem in 7 De rep. pag. 100, ἀρ' οὖν δοκεῖ σοι, ἔφην ἐγώ, ὥσπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ ἡμῖν ἐπάνω κεῖσθαι, καὶ οὐκ ἔτ' ἄλλο τοῦτο μάθημα αὐτοῦ κρείττω ὀρθῶς αὐ ὅστις τιθεῖτο; id est B. interpr. Vtrum tandem igitur tibi placet dialecticam sic super omnes disciplinas collocandam nobis esse vt lorica structuris summis mœnium parietum q; superstruitur? Θριγκὸς siue θωράκιον siue πρόβλημα idem B. id esse dicit quod lorica testacea Vitruuio lib. 2, cap. 9, & Curtio lib. 8, pag. 106, hoc est tutela parietum ab aqua pluuiali: & vulgo vocari Caputium, quo videlicet summi parietes aut muri ab iniuria pluuiæ muniantur. Ab eodem Budæo exponitur Fastigium, κορωνὶς, κορυφή. Plinius θριγκοὺς videtur interpretari Tegulas. pro his enim quæ Dioscorides l. 4, cap. 86, de helxine siue herba murali dicit, φύεται ὅτι θριγκοῖς καὶ πίξιν, ipse habet, Nascens in tegulis parietinisque. Rursus pro eo quod apud eundem est eodem lib. cap. 90 de semperuiuo minore, φύεται ἐν πίξιν καὶ πέτραις καὶ θριγκοῖς καὶ πάφροις ὑποσκίοις, ipse habet, In muris parietinisque nascitur & tegulis. Ruell. ibi vertit Maceriis, Marcell. Murorum coronis. A Plinii interpretatione non ita multum alienum videtur quod Eurip. scholiast. tradit, θριγκοὺς esse lapides qui summitatibus ædium superimponuntur, οἱ ὀπισθίμβολοι λίθοι τῶν ὑψηλῶν οἴκων ὀνομάζουσι: at nescio cur idem esse dicat quod γίῶνα, hoc est suggrundia, quum apertè distingui videãtur in hoc loco Eurip. Or. Η. τί δὲ θριγκῶν κρᾶτα σιωπῶντα σθένει Ῥίζας παλαιὰ γίῶνα. ‖ Θριγκὸς, apud Hesych. mendosè εἰκοδομὴ ἐφ' οὗ καὶ ἡ στέγη κεῖται: item ὁ ὑπὸ τὴν κλινόπεδα τῶν τοίχου τόπος. ‖ Θρίγκος, Septum, Vallũ, περίφραγμα, περίβολος, περιχαράκωμα, μικρὸν τεῖχον, vt Suidas & Hesychius exponunt. Plutar. καὶ γὰρ ἅμα σίαν τὰ καὶ θριγκὸν οἰκοδομοῦσιν οὐ διαφέρει ξύλον τι πυκνὸν ἢ λίθον ὅτι βαλεῖν χυδαῖον, ἢ σήλην ὑποθεῖναι περιπεσοῦσιν ὑπὸ μνήματος. Vbi θριγκὸς pro maceria poni videtur. Paus. Att. p. 31, κ. δὲ πλίνθοι τὸ περιπαντὸν ὁδὸν ἐστὶν ἡρῶον. περὶ δὲ αὐτὸ θριγκὸς λίθων, Sepimentum ex lapidibus, hoc est maceria. Cæterùm quod ad scripturã attinet, scriptum reperitur & Θεγκὸς ET Θεγγός. Apud Homerum & Eustathium & Suidã scribitur θεγκὸς per γκ, quam scripturam Budæus quoque sequitur: apud Dioscoridem verò & Plutarchum & Pausaniam θεγγὸς per γ. Hesychius quoque θεγγὸς scribit: apud quem post expositiones huic nomini subiectas, est, καὶ θριγκός: quo videlicet admonere voluisse videtur scribi ET IAM Θεγκός. quam scripturam Eustath. quoque quosdam sequi tradit, sed antiquis eam non placere. ego vnicam sequutus sum.

Θεγκόω, ῶ, F. ώσω, Lorico, Lorica testacea munio, Coronã seu fastigiũ ædificio impono. Vel Vallo seu septo munio. Vtroque modo exponi posse tradit Eustath. Od. ν, [αὐλὴ] ἰώρα συδώσης Αὐτὸς δὲ μαθ' ὕεστ' ὀπιχρῴσιο αὐλακος Ῥυπῖσιν λάεσσι, καὶ ἐθείγκωσεν ἀχέρδῳ. VNDE Θρίγκωμα, ατος, τὸ, Quod loricæ seu fastigii loco ponitur, Sepimentum. idem ferè quod θεγκός. Plutar. ET Θεγκωσις, εως, ἡ, Loricatio, Circumseptio. Apud Hesychiũ est ETIAM Τεγκόω, eiusdem significationis: sed annotat scribi & Θεγγόω.

Θεγκίον, ου, τὸ, diminutiuum à Θεγκός. F

C. ΠΑΡΑθριγκίζω, Lorico, Obsepio. Theoph. De hist. pl. l. 3, c. vlt. de smilace siue hedera Cilicia, ἴδιον δὲ τοῦ βοτρύου, ὅτι ἐκ πλαγίων τε τὸν καυλὸν παραθριγκίζει, καὶ κατ' ἄκρον ὁ μέγιστος βότρυς τὸν καυλόν, per latera caulem sepiunt.

ΘΡΙΌΝ,

κ, τὸ, vel Θρίον Ficus foliũ, Ficulna frons. Comicus quidã apud Ath. l. 7, vel potius coquus quidã apud illum comicũ, Θρίοισι ταῦτα ἑλίσσα. videlicet πὼ ἀμίαν. Aristoph. Vespis, πλὴν ὧν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν ψόφον. quod ideo dicitur quia frõdes ficulnæ dum vruntur, valde crepitãt & strepunt. ideóq; perinde est ac si ita loqueretur, Istis comminationibus seu minacibus verbis nihilo magis moueor quàm frondiũ ficulnarum strepitu. Vide & Erasm. in prouerb. Cõplurium thriorum ego strepitum audiui. sed ibi etiam aliam expos. affert, de qua dicam paulo pòst. ‖ Θρίον generalius etiam capitur pro quouis folio. vnde μανιώδεα θρία apud Nicand. fic & χαμαιπίτυος θρία apud eundem. ‖ Θρίον dicebatur etiam edulium quodcam ex lacte & adipe suillo ac semidalide, atque aliis, quod ficulneis foliis incoquebatur. Plura de eo lege apud Hesychium & Suidam, & schol. Aristoph. Sed Suidam vide & in Θρίον & in Θρία, diuersis locis. Apud Luc. in Lexiph. καὶ θρυμματίδες καὶ θρία καὶ μελιπόδια. ‖ Θρία ἐγκεφάλου, Aristoph. Membranæ cerebri, ob similitudinem cum ficulneis foliis. Vide ibidem schol. HINC Ἐνθριοῦμαι, pro Inuoluor ficulneis foliis. Vide Suidam

in Ἐνπεθειῶδαι. AT VERO Θεραὶ, Calculi sortilegorum. id est, quos sortilegi in vrnã mittunt. Callimach. in hymno Apollinis, de eo loquens, Κείνου δὲ θεραὶ καὶ μάντιες. vbi schol. exponit μαντικαὶ ψῆφοι. quæ expositio habetur itidem apud Hesychium & Suidam. Videntur tamen ipsæ Sortes à Callimacho ibi significari hoc nomine, id est ipsa vatum responsa. Habet autem nomen Sortes & alteram significationem: vnde Coniicere sortes in hydriam, apud Cic. Vide & Steph. in Θεία, quod illi est etiam δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. Cæterùm Erasmus in Aristoph. loco quem modò protuli, dubitat num legendum sit θεῶν ab hoc nominatiuo θρεὰ; sed expositionem affert quæ violenta esse videtur. A

HINC Θριοβόλος, Qui thrias in vrnam iacit. Vide Erasmum in prouerb. Plures triobolos, paucos est cernere vates. ET Θεράζω, Furore percitus sum vatum more. item φυλλολογῶ. Vide Hesych.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ, ου, ὁ, Triumphus. Quomodo autem θρίαμβος à θρίον deductum sit, lege apud Etymol. & schol. Nicandri. Plut. De fort. Rom. Ἔστιν γὰρ ἔθος παίοις ἐπαινεῖν, καὶ θρίαμβοι θριάμβοις ἀπαντῶσι. Idem in Fabio, πλὴν ἀφ' ἧς τὸ πρότερον εἰσῆλασε θρίαμβον. Ibidem dicit θριάμβοις ἐκ πολέμων μεγίστων ὑπεφαινεστάτοις καθαρχεῖν. Dion. Halic. lib. 8, dicit ἐλάττονα θριάμβον, i. minorem triumphum, fuisse appellatum à Romanis Ouationem. sed ibi legitur ὤαν. Hesychio θρίαμβος est πομπὴ, ὑπόδειξις νίκης, vel Διονυσιακὸς ὕμνος ἴαμβος. B HINC Θριαμβικός, Triumphalis, Ad triumphum pertinens. Sed affertur & θριαμβικὸς ἀνὴρ ex Plutarcho pro Triumpho potitus. ET VERB. Θριαμβεύω, Triumpho. Herodian. 8, ἡ δὲ σύγκλητος καὶ ὁ δῆμος ἀφθονοῦντες ὡς περ θριαμβεύοντας ὑπεδέχοντο. Idem lib. 3, ἐφ' ᾗ [νίκῃ] καὶ θριαμβεῦσαι ἠξίουν. Ex Plutar. in Rom. ἐθριάμβευσεν ἀπὸ τούτων, de his triumphauit. Iungitur & accusatiuo, & quidem non solùm accusat. nominis vnde deducitur, videlicet θρίαμβον, sed & accusat. personæ. Plut. in Fabio, δεύτερον θρίαμβον ἐθριάμβευσε. Ex eodem in Romulo, ἐθριάμβευσε βασιλεῖς, Triumphauit de regibus. Sic apud Paulũ ad Col. cap. 2, v. 15, ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παρρησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐτῷ, Quum de illis triumphasset per eam, vel, Triumphatis illis per eam [crucem videlicet] vel in ea cruce, quæ fuit instar triumphalis currus. Nazianzen. autem παραδειγματίζειν & θριαμβεύειν copulauit, (vt hîc Paulus post ἐδειγμάτισεν addidit θριαμβεύσας) παραδειγματίσας τὸν ἁμαρτίαν καὶ θριαμβεύσας ὡς ἄξιον ὕβρεως. At verò apud Paulum rursus, 2 ad Corinthios cap. 2, v. 14, τῷ δὲ Θεῷ χάρις τῷ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ, pro Qui facit vt semper triumphemus in Christo. [redacted] Et pass. Θριαμβεύομαι, Ducor in triumpho, De me triumphatur. Plut. in Coriol. θριαμβεύόμενον ὑπὸ τῶν πολιτῶν. HINC Θριαμβευτὴς, Triumphator. C D E F

ΘΡΥΠΤΩ, Frango, Cõfringo. Quidam tamen putarũt esse propriè In minutas partes frango, εἰς μικρὰ κόπτω: vnde & Comminuo reddiderunt, item Contero, quod est συντρίβω. pro qua interpr. facit θρύψομαι, expositum à Suida συντριβήσομαι, vt docebo quum de metaphorica verbi huius signific. agam. Philo De mundo, de lapidibus loquens, θρυπτόμενοι καὶ ῥέοντες, εἰς λεπτὸν πρότερον ἀναλύονται κόνιν. i. (Bud. interpr.) Fragiles & fluxi, in tenuem primùm puluerẽ soluti. ‖ Θρύπτω redditur & Frio. pro quo non dubitarim dicere cum Plin. Frango in micas, vt idem verbum retineam. Hoc certè constat, ab hoc verbo fieri τρῦφος, quod fruſtum significat, propriè tamen panis. apud Nic. πέθρυπται schol. exponit etiam πέθλιπται, λεπτὸς ὄντι. Vide Διαθρύπτω. Cæterùm verbum θρύπτω Eustathius inter ea recenset quæ ὀνοματοποιίαν. Plato item in Cratylo dicit literam ρ hoc in verbo ἀπεικάζειν τὸ πολὺ, sicut IN Κρούειν, ET IN Θραύειν, ET Ἐρύκειν, ET Κερματίζειν, ET Ῥέμβειν. G H

Θρύπτω, Frango deliciis, Frango luxu. Gregor. in lib. qui πρὸς φιλοπ. inscribitur, καὶ οἱ μὲν ῥιγοῦσιν ἐν πενιχροῖς καὶ διεφθαρμένοις ῥάκεσιν, ἡμεῖς δὲ θρύψομεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἐν ἁπαλῇ καὶ πρόρρεουσῃ. i. Frangemus nos ipsos deliciis vestis mollis. A apud Lat. & Frangere deliciis, & Frangere deliciæ ipsæ dicuntur. vt Iuuenal. — & turpi fregerunt secula luxu Deliciæ molles. In v. l. affertur, tacito autoris nomine, ἀ δὴ πρὸς δούλους θρύπτοντες, pro Solutius facientes quæ ad seruos spectant. id est Indulgentes.

Θρύπτομαι, Frangor deliciis. Vel, Frangor, Eneruor, metaph. signif. Aut etiam Dissolutus reddor, Corrumpor. Plut. de lib. educ. χαυνοῦται γὰρ τοῖς ὑπὸ βολαῖς τῶν ἐπαίνων καὶ θρύπτονται. Xenoph. autem dixit in Symposio, μαλακίᾳ θρυπτομένους, sicut ἀβρότητι χλιδανομένους. Sed in illo Plutarchi loco animaduerte cum verbo θρυπτεσθαι copulari etiam χαυνοῦσθαι, quo alioqui Suidas illud exponit, sicut & istis, μαλακίζομαι, βλακεύομαι. Idem affert ex Aristoph. σήμερον ὑπὸ τῶν ἑταιρῶν ἐγὼ θρύπτομαι, quo quidẽ in loco θρύψομαι ait esse σφόδρα τρυφήσω, σημνυσθήσομαι. vel σωτεισθήσομαι: cui posteriori interpr. potius assentior. Imò verò ne vllum quidem locum priores illas habere posse arbitror. nam quomodo dici queat σφόδρα τρυφήσω, vel σεμνυνθήσομαι ὑπὸ τῶν ἑταιρῶν, non video. ‖ Θρύπτομαι redditur etiam Molliter & delicatè viuo. In vsu est & partic. præt. τεθρυμμένος, Luc. pro Fractus deliciis, Luxu solutus. (quo vtor post Quintil.) vel vno verbo Dissolutus. nam & hoc ita interdum accipi puto. VNDE Τεθρυμμένως, Delicatè & molliter, Dissoluté. Plut. in Pol. præc. τοῖς ἀσελγῶς καὶ τεθρυμμένως ζῶσιν. ‖ Sed accipitur sæpe pro Delicias facio. Addit Budæus, θρύπτομαι idem fermè esse quod ἀκκίζομαι, Ioculari quadam simulatione vtor, Grauiusculũaut modestiusculũ ago iocando. A Luciano dicitur θρύπτεσθαι quidam qui rogatus ab amico vt narraret quæ in conuiuio audierat, illiberaliter & malignè cunctabatur omnia dicere: quòd nimirum impensius se rogari vellet, ne futilis videretur si tam leui momento adduceretur ad prodendos conuiuas. Hactenus Budæus, afferens ex ipso Luc. verba hæc (quæ in Sympos. leguntur) θρύπτῃ τοῦτο ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' οὐπω &c. vbi obserua iungi accus. rei. At statim post constructionem vsitatiorem habet, κάγὼ θρύψομαι πρός σε ἐν τῷ μέρει. Vbi certè θρύψομαι est quod Gall. dicimus, Ie me feray prier. Vel, I'auray mon passe-temps de vous. adeo vt crediderim Latinè reddi etiam posse, Ludos te faciam. Sic idem Luc. pag. 43, σὺ δ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτόν. Et quoniam ad vernaculam linguam confugere cœpi, addo θρύπτεσθαι in ea posse etiam reddi Faire du rencheri. Sed θρύπτεσθαι peculiariter dicitur de meretrice, aut etiã πρὸς τῶν παιδικῶν, seu generalius πρὸς τοὺς ἐρωμένους, vt apud Xenoph. in Symposio, pag. 521, καὶ ὁ Σωκράτης ὑπεκρίνατο, ὡς δὴ θρυπτόμενος, εἶπε, μὴ νῶμοι ἐν τῷ παρόντι ἔχλον παρέχῃς. ὡς γὰρ ὁρᾷς, ἄλλα πρεσβεύω. Quò pertinet hic locus Dion. Areop. in longa illa ad Demophilum epistola, τὰ δὲ ὅπῃ καὶ τῶν ἀποφοιτώντων ἐρωτικῶς ἔχεται καὶ φιλονεικεῖ, καὶ δεῖται μὴ ἀπαξιωθῆναι τῶν ἐρωμένων· καὶ θρυπτομένων αὐτῶν καὶ εἰκῇ καταγελοιόντων αὐέχεται; vbi de Deo loquens, ab amatoribus metaphoram sumit, atque adeo amatorios affectus exprimit, qui in Deo perspiciuntur, quum homines eius negligentes & quasi fastidientes ad sese reuocat. Ibi certe schol. annotat θρύπτεσθαι dici ὅτι τὸ ἐρωμένων οἱ πρὸς τοὺς ἐρῶντας αἰσχαλλόμενοι σωστὸν χάριν, τοιούτῳ τῷ σωματικῷ τοῦτεστι καταστικλασμένῳ κέχρηται νῦν. vbi omnino mendosè legi puto σωματικῶς, ac pro eo reponi posse τεθρυμμένῳ. Sed nequaquam ei assentior in hac expositione. neque enim puto quum ponitur θρύπτεσθαι hac in significatione, respici ad ἦθος καταστικλασμένον, vt ille vocat, sed dici θρύπτεσθαι eum qui illud facit, quasi voluptati suæ indulgentem, atque adeo voluptatem capientem ex aliorum ægritudine ob eam quam patiuntur repulsam. Sed siue hæc siue alia sit istius significationis origo, eadem certè (quæcunq; sit) & verbis καταχλιδῶ ac καταθρυφῶ seu ἐνθρυφῶ, conueniet. quæ omnia verba licet deliciarum significationẽ inclusa habeãt, quod tamẽ Latini dicũt Delicias facere, his duobus magis respõdet, τῷ θρύπτεσθαι, & τῷ καταγχλιδᾶν. Videndum est etiã an vt Græcè θρύπτεσθαι, sic Latinè Delicias facere dici possit meretrix quæ se difficilẽ præbet, ac malignè, nec nisi multis cum precibus se indulget, vt pluris se addicat. quod propriè significari puto his verbis Gall. Faire de la rencherie: atque adeo ab illis

sumptum est hoc loquendi genus Faire du rencheri. A

Θρύμμα, ατος, τὸ, ET Τρύφος, Fragmentum, κλάσμα. Sed peculiari signific. κλάσμα ἄρτου vocatur θρύμμα seu τρύφος, vt testatur Hesch. & Suidas. Lat. Fruſtum panis: sed ita vt accipiatur non pro buccella, sed pro eo quod dicimus Vne piece de pain. Quod Lat. reddere malim Cruſtũ: ita enim Seruius, Quum cruſtum dicimus, eduliũ aliquod significamus, partem panis vel placentæ. Vt autem dicit Partem panis, ita Poll. θρυμμάτα exponit μέρη τῶν ἄρτων. Cæterùm à τρύφος est Tryfon eiusdem significationis in quibusdã Galliæ locis. A QVO Τρύφος fecit Hesiod. Τετρατρυφος, vocans ἄρτον τετράτρυφον panem qui in quatuor cruſta diuidi possit, quorũ certa quæpiam mensura videtur intelligi. vt quum Gall. dicimus Vn chanteau de pain, ita significat. Vne piece de pain, vt interim de certa quapiam mensura intelligamus, licet non exactè circumscripta. Locus est in Erg. ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον. vbi tamen vulg. lex. interpr. In quatuor fruſta diuisum. Tzetzes exponit τέσσαρα κλάσματα ἔχοντα σαυρωειδῶς. AT VERO à θρύμμα fit Θρυμμαπὶς forma dimin. Placentæ genus apud Pollucem. Quã vocem apud Athenæum, item & Lucianum inuenio. Hesychius suo tempore vocatam ἐνθρυμμαπίδα scribit. Sunt autem qui θρυμμαπίδα, sicut & ἔνθρυπτον, Intritum reddi ad verbum posse existiment. EST etiam Θρύπακος apud Hesych. idem quod θρύμμα & τρύφος significans, sed Cretensium lingua. B C

Θρύψις, Ipsa actio frangendi deliciis, Effœminatio, Eneruatio. Item Deliciæ, Mollities. in qua signific. frequentius etiam esse puto. Xenoph. Pædiæ 8, σαπρίσιν ὀδόντα καὶ πολὺ ἡδίω αὐτῶν. Ibidem τρυφὴ & μαλακία & ἀβρότητι simili signific. dicit. AT Ἀθρυψία contr. q. d. Vacuitas à deliciis seu mollitie, Vita minimè delicata, seu mollis. D

Θρύψις à priore verbo θρύπτω signif. Fractio, Comminutio, Friatio.

Θρυπτικὸς, ου, ὁ, q. d. Ad fruendum deliciis propensus, seu ad delicatam vitam. Sed potius accipitur simpliciter pro Delicatus, Mollis. X. Pæd. 8, circa finem, ἀλλὰ μὴν καὶ θρυπτικώτερον πολὺ νῦν ἢ ὅτε Κύρου εἰσί. E

Θρυπτικὸς interdum etiam est à priore verbi θρύπτω signific. & ponitur pro Frangendi seu cõminuendi vim habens: vt φάρμακα θρυπτικὰ ἐν νεφροῖς λίθων. Gal. 2 ad Glauc.

C. Ἀθρυπτος, ου, ὁ & ἡ, Infragilis, Qui frangi non potest. cui opponitur εὔθρυπτος, vt docebo infrà. ‖ Item Non fractus deliciis, Non fractus luxu. Vel Non fractus, sine adiectione. (quod tamen participium de re potius quàm de persona dictum in hac signif. inuenio) Vel Minimè mollis, Virilis. Plut. in Erotico, ἀλλὰ λιπὸν αὐτὸν ὄψει καὶ ἄθρυπτον ἐν σχολαῖς φιλοσόφοις. Sæpius tamen (quãtum meminisse queo) de re dicitur, quam de persona. Apud Pythagoram in Carm. aureis, Εἰ δὲ σὺ δὲ δίαιταν ἔχειν καθαρείαν, ἄθρυπτον. vbi ἄθρυπτος δίαιτα est victus deliciis carens, seu minimè delicatus. Vt autem hîc ἄθρυπτος δίαιτα, sic ἄθρυπτος τροφὴ apud Damascium. Bud. ἄθρυπτον Plutar. significare etiam ait Seuerus: at ex illo affertur quidem ἄθρυπτος in ea significatione, sed non sine adiectione. nam ex Pericle hæc citant v. l. ἄθρυπτος εἰς γέλωτα προσώπου σύστασις. vbi tamen vereor ne ἄστρεπτος legendum sit. HINC Ἀθρύπτως, Non delicatè, Non molliter, Viriliter. Plut. ἀθρύπτως καὶ αὐστηρῶς διαιτᾶν. quod conuenit cum ἄθρυπτος δίαιτα Pythag. paulo antè. F G

C. Αἰνόθρυπτος, ου, ὁ & ἡ, Valde mollis seu delicatus, Luxu diffluens. At verò apud Theocritum in Adoniaz. αἰνόθρυπτε ironicè dici puto: veluti si in Gall. sermone vocetur *petite mignarde*, vel *petite mignone*, illa apud Horatium, — perusta solibus Pernicis vxor Appuli: aut illa in Moreto Virg. Torta comam, labróque tumens, & fusca colore, Pectore lata, iacens mammis, compressior aluo, Cruribus exilis, spatiosa prodiga planta: aut denique illa apud Iuuenalem (si bene memini) — horridior glandem ructante marito. V. l. exponunt, Quam malè decent deliciæ. H

C. Εὔθρυπτος, ου, ὁ & ἡ, Fragilis, Qui facilè frangi potest. Luc.

Ad dicentem, Prometh. ἐπὶ καὶ εὔθρυπτα ἡμῖν τὰ ἔργα ὡς πρὸς ἐκείνοις τὰ χρηστὰ, καὶ μικρὸν τῆς λίθου ἐμβαλὼν συμπρίψειν ἄπαντα. ‖ Item Fractus deliciis, seu solutus, Mollis. in v. l. ITEM Εὐθρυπτὸς, Fragilis. Et Friabilis, Dioſc. lib. 5.

C. ΑΠΟθρύπτω, Frango deliciis & luxu. & Ἀποθρύπτομαι, passiua vox, Frangor deliciis. vnde participium ἀποθρυμμένος, Fractus deliciis, Luxu corruptus. vel, Mollis redditus & imbecillis, Velut fractas deliciis vires habens. Plato de opificibus mercenariis loquens, εἰ ὑπὸ τῆς πεχείρας τε καὶ δημιουργίας ὥσπερ τὰ σώματα λελώβηνται, οὕτω καὶ τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποτεθριμμένοι δίδασι τὰς βαναυσίας τυγχάνουσι. B

C. ΔΙΑθρύπτω, Diffringo, Disrumpo. A cuius passiuo διαθρύπτομαι est apud Homerum διαθρυφέν, Il. γ, v. 363, Τειχέα τε καὶ πύρας διαθρυφὲν ἵκετο χειρός. Apud Luc. τὸ κρανίον διαθρύπτειν pro Comminuere, seu Cõterere. Sic in v. l. ex Gr. Bibl. interpr. διαθρυφεῖς αὐτὰ κλάσματα, Leuit. cap. 2, pro Diuides ea minutatim. Ibidem ex Ecclesiastico, διεθρύβησαν λίθοι pro Confracti sunt lapides. ‖ Διαθρύπτω (sicut & θρύπτω) Deliciis frango & c. Vel Effœmino. Xenophon Lac. politia, ἡδὺ παῖδ ὢν τὸ δεῖν μὴ ὑποδήματα ἀπαλύοντος, πολλὰ δὲ ἱματίων μεταβολαῖς διαθρύπτοντο. Et pass. διαθρύπτομαι quod Budæus apud eundem Xenophontem exponit etiam In delicias agor, Corrumpor. item, In delicias effundor. vt Apomn. lib. 1, de Alcibiade dicitur, ὑπὸ πολλῶν καὶ δυνατῶν ἀνθρώπων κολακευόντων διαθρυπτόμενος. Ab eodem rursus de Alcib. & Critia scribitur, διαπεθρυμμένω δ' ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων. Et in 4, πολλοὶ δὲ διαπλοῦτον διαθρυπτόμενοί τε καὶ ὑπὸ τῶν λυόμενοι ἀπόλωνται. Quibus tamen locis tertia illa Budæi interpretatio conuenire nequit. HINC Διαπεθρυμμένως, Delicatè, & molliter, Dissoluté. Plat. De leg. διαπεθρυμμένως ἔχει. ET Διάθρυψις, Eneruatio, Effœminatio. Ipsa actio frangendi deliciis. Aut etiam Deliciæ. Ex Chrysost. διαθρύψεις κινημάτων pro Gestus molles. ‖ At verò apud Theocr. in hoc versu qui est in Adoniaz. Φθεγξεῖταί τι, σάφ' οἶδα, καλὸν· διαθρύπτεται ἤδη, exponitur διαθρύπτεται, Delicatis gestibus & præludiis ad canendũ se comparat. C

c. 2. Ἐνδιαθρύπτω, Delicias facio, in vulg. lex. At pro ἀπαλαῖνω & τρυφῶ apud Theocr. V.

C. ΕΝθρύπτω, Comminuo intrà, Intero. vt apud Gr. Bibl. inter. Dan. cap. vlt. ἐνέθρυψεν ἄρτον εἰς σκάφην, Intriuit panem in alueolum. VNDE Ἔνθρυπτον, Intritum, Placenta. Vide Θρυμμαπίς.

C. ΥΠΟθρύπτω, Deliciis aliquantum indulgeo. q. d. Subindulgeo deliciis. Ex Plut. in Pericle, ὑποθρυπτόμενος καὶ αἰεμβρος. D

¶ Τρυφὴ, ῆς, ἡ, Deliciæ, Mollities, Luxus. Quæ signif. vulgò dantur huic verbo, vt & dari verè possunt: sed ego hæc distinguens, dico, τρυφὴ priore signif. idẽ esse quod θρύψις, i. Mollities, seu Delicata vita, (sic autẽ loquor post Ciceronem) aut etiam Luxus. nam θρύψις & τρυφὴ pro eodem posita alicubi inueniuntur, itémque μαλακία. Aristot. autem Ethic. 7, cap. 7, θρυφὴν esse dicit μαλακίαν τινά. Athen. lib. 6, καὶ πρόσω τρυφῆς εἰσηγητὴς Ῥωμαίοις ἐγένετο. Idem lib. 4, δίαιτης σκληρότητα opponit τρυφῇ. In hoc autem loco l. 12, ὑπὸ τῆς τρυφῆς εἰς ὕβριν πεσόντες & in aliis huiusmodi malim τρυφὴν exponere Luxum. At posteriore signif. nõ pro delicata vita, sed pro ipsis deliciis quæ ad vitam illam pertinent, accipi dico nomen τρυφῆς. Herodianus lib. 1, ὑπομιμνήσκοντες αὐτὸν τῆς ἐν Ῥώμῃ θρυφῆς. Et l. 3, ὑπὸ τῆς ἐν Ῥώμῃ θρυφῆς καὶ διαίτης τὰ ἤθη διεφθείροντο. Et plur. apud eundẽ, πᾶς τῆς πόλεως ἐξέλαζε τρυφάς. ‖ Sed addo, τρυφὴν interdũ restringi ad γαστριμαργίαν seu πολυφαγίαν, (quibus etiam nominibus exponitur ab Hesychio) vt in hoc Luc. loco, ὑπὸ θρυφῆς E F G H

ἐξωδηκὼς πλὴν γαστέρα καὶ τὰ σκέλη.

Τρυφηλὸς, Delicatus, Deliciis deditus, Voluptarius. vt quũ scribit Suidas, Σικελικὴν τράπεζαν dici ὅτι τῶν πάνυ πολυτελῶν καὶ τρυφηλῶν. Ab eo tamen τρυφηλὸς (sicut & Τρυφητὴς) exponitur ὁ ἄπληστα πρωγῶν.

Τρυφερὸς, Idem quod proximè præcedens τρυφηλὸς, sed vsitatius. Aristot. Rhet. 2, scribit diuites solere esse τρυφεροὺς, addens, διὰ πλὴν τρυφὴν καὶ πλὴν ἐνδείξιν τῆς δυναμοκρατίας. Plut. in Pericle addidit datiuum βίῳ. Sed de re quoque dicitur hoc nomen, poniturque interdum τὸ τρυφερὸν substant. pro Delicata vita: quo vsus est modo Thucydides comparatiuo τρυφερώτερον. HINC Τρυφερῶς, Delicatè, Molliter ET VERB. Τρυφεραίνομαι, à quo partic. τρυφεραινόμενος apud Aristophanẽ, Deliciis & mollicie perditus. At in v. l. Molliter compositus. COMP. Ἀτρύφερος, Minimè mollis, Non delicatus. Suid. ex Eupolide affert, ὅτι οὐκ ἀτρύφερος οὔτ' ἄωρος ἐστ' αὐήρ. vbi exponitur Incultus.

Τρυφάω, ῶ, Delicatè viuo, Deliciis seu luxui indulgeo, Luxuriosè viuo. Plut. Alex. ὅτι δεύτερα μὲν ὀδὴ τὸ τρυφᾶν, βασιλικώτατον δὲ τὸ πονεῖν. cui dicto opponitur (vt hoc obiter doceam) quod apud Athenæum dicit quidam, ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἡδέσθαι καὶ τὸ τρυφᾶν, ἐλεύθερον· τὸ δὲ πονεῖν δούλων καὶ ἀβροπόνων. Apud Plat. De leg. τρυφᾶσα παιδεία, Mollis educatio.

Τρυφῶ, Nitesco, Lautè viuo, Efferor & exulto licentia, vt B. interpr. in hoc Æschin. loco, οἱ δὲ ὑμέτεροι ῥήτορες τρυφῶσι. ‖At verò apud Isocr. τρυφᾶν cum dativo iungitur, in or. ad Nic. τρυφᾶν μὲν τοῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κόσμοις. vbi videtur poni itidem pro Niteas, vel potius pro Splendidus sis. ‖Sed & cum accus. vt βεβαφῶ τοὺς λόγους Pigmentis & lenocinijs orno, Venusto, inquit B. afferens hæc ex nescio quo grammatico, τρυφῶ, τὸ ἀντὶ τοῦ φῆ διέλογε· τρυφῶ δὲ τοὺς λόγους, μεταβατικῶς. καταστρυφῶ δὲ τοὺς, γλυκῆ. & subiungens ex Greg. 204, καὶ μοι καθήρασθε καὶ νοῦν καὶ ἀκοὴν καὶ διάνοιαν, ὅσοι τρυφᾶτε τὰ ῥιαῦτα. ἵν' ἀπέλθῃτε τρυφήσαντες ὄντως τὰ μὴ κενοῦμενα. Et ex eodem de eremitis Ægypti loquente, p. 301, καὶ πολὺ τῶν νηστειῶν καὶ χαμευνιῶν καὶ τῆς ἄλλης κακοπαθείας, ἵν' ἐκεῖνο τρυφῶσιν ἀεὶ, ἐνδεώτερον τῶτο καὶ ὑψηλότερον. i. Quo ipsi tanquam deliciis gaudent. vt Bud. vertit, & quidem optimè, meo iudicio. Sed alterã illam eius expositionem, videlicet Orno pigmentis &c. minimè probare queo: & nec illis Gregorii locis, nec alii cuiquam vel eiusdem vel alius scriptoris, conuenire posse existimo. Atque adeo ne hoc quidem verum esse puto, μεταβατικῶς poni τρυφῶ: sed quum dicitur τρυφῶ τοὺς λόγους, subaudit: præposit. κατ', itidémque in illis Gregorii locis. HINC Τρύφημα, Id ex quo deliciæ percipiuntur. Vel Deliciæ, τρυφή. ET Τρυφητὴς, Deliciarum consectator, Delicatæ vitæ amator, Qui delicatè viuit. Item Heluo, Vorax. ὁ ἄπληστα πρώγων, Suid. Sic autem τρυφῶ aliquando χαριμαργίαν significare docui suprà. AT Ἀτρυφητὴς huic opponitur, A deliciis seu delicata vita alienus, aut abhorrens.

C. ΔΙΑτρυφάω, ῶ, Idem quod τρυφάω, nisi quòd præpositio significationem auget. ‖Exponitur etiam Luxu diffluo, ex Platone De legibus, διατρυφάσῃ παιδείᾳ πεφραγμένος.

C. ΕΝτρυφάω, ῶ, vt ἐντρυφᾶν μάστιξι apud Chrysost. Verberibus tanquã deliciis delectari. Et ἐντρυφῶντας, Luxuriosè & insolenter ac redundanter hac re vtor: vt Budæus exponit, afferens ex Gregorio, δόπε μοι μικρὸν ἔτι ἐντρυφᾶν τοῦ δικήματος. Et ex Herodiano, βασιλικώτερον ἐντρυφῶντα τοῦ Καίσαρος ὀνόματος, Licentius, insolentius, luxuriosius Cæsaris applicationem vsurpantem. Hæc & alia vide pag. 1072. Idem alibi ὁ ἐντρυφῶν exponit Vsque ad delicias ostentabundus. ‖Item pass. partic. ἐντρυφηθέντα, Quæ redundanter & immodicè scribuntur vel narrantur, vt quum supramodum scriptores stylo indulgent. Ibidem.

Ἐντρυφῶ σοι, Per delicias & lasciuiã illudo & ludibrio habeo, Ludificor. Luc. ἰδιώτα ἐντρυφῶσι μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ἀπόρουσιν οἱ πλούσιοι. Hinc Gall. Truffer, quum dicimus, Se truffer de quelqu'un. Et ἐντρυφᾶσθαι, Ludibrio haberi & contemptui. Plut. ἐντρυφώμενος ὑπ' αὐτῶ. Vide

A Bud. pag. 1071.

c. 2. Ἐπιτρυφάω, ῶ, idem quod ἐντρυφάω. Vide exemplum apud Suidam, apud quem ἐπιτρυφήσαντος exponitur καταπολαύσαντος. sed mendosam hanc scripturam esse puto.

c. 2. Ὑπερτρυφάω, ῶ, Illudo per delicias & lasciuiam suprà quàm dici possit, Supramodum ludificor. Alciphr. in epist. δοκεῖ δέ μοι μᾶλλον ὑπὸ πόνων πιπτῴδαν, καὶ ὑπὸ ἐντρυφᾶν ἡμῶν. λοιπὸν οὖν ἀπολείειν.

C. ΚΑΤΑτρυφάω, ῶ, vt καταστρυφᾶν τὸν λόγον apud Greg. Eluxuriari in stylo, vel Luxuriante stylo vti. ‖Et cum genit. personæ, idem quod ἐντρυφῶ. Vide B. p. 1072.

B

ΘΥΜΟΣ, οῦ, ὁ, Animus, Mens. Il. α, μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει Θυμὸν ἐμὸν, Dolor incessit animum meum. Tale est Il. α, — ἐπίμιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν, quoniã eius cor & animũ persuaserat dolor. (sed obserua hic adiungi κραδίαν) Idem Il. α, Φθῖν' ἐμά, εἴπερ θυμός ἐπ' ἀστῳ, Si animus tuus ad id impellitur. vel Si ita fert animus, vt Lat. poetæ loquuntur. Quò pertinet ἐν θυμῷ μιαίνεσθαι, Il. γ. Item hic versus, qui sæpe ab eo repetitur, Δαίμων τ' οὐδὲ τί ἐπ θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐίσης. Quo in loco, sicut & in præced. duobus, aliisque multis, cupiditas vel potius ipsa cupiendi actio τῷ θυμῷ tribuitur. At verò in hoc eiusdem poetæ loco, ὦ θυμὲ εἴξας ἐμάγη φιλότητι καὶ ἀδῖνι, vult Etymol. itémque Homeri schol. θυμὸν ipsam etiã ὀπὴν θυμίαν significare. Sed Latini eodem plane modo Animo suo obsequi dicũt, seu morem gerere. Hoc etiam animaduertendum est, vt in quodam loco antè citato κραδίην & θυμὸν copulat, ita θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι non rarò dicere, item θυμὸν ἐνὶ φρεσί. Et τὸ δὴ ἐμὸν κῆρ ἀλχύνεται ἐν θυμῷ, Il. ζ. Obseruandus est item vsus huius nominis cum diuersis præp. apud hũc poetam: ac potest quidẽ apud eum κατ' θυμὸν & ἐν θυμῷ reddi eodem nomine Latino, cum præpos. In: itidémque ἐκ θυμοῦ, Ex animo: at quum dicit ἀπὸ θυμοῦ ἴστεαι Il. α, retinetur quidem & tũ idem nomen, sed præpos. in aliquod nomẽ mutatur. nã ἀπὸ θυμοῦ Μᾶλλον ἐμὶ ἔσται, est Magis animo meo inuisa eris. Quòd si præpos. alicui Lat. dandus & hic locus esset, putarẽ reddi debere, Extra animum meum eris. Ex his autem ἀπὸ θυμοῦ factum cõp. ἀποθύμιος. Cæterùm illud ἐν θυμῷ cuius modò memini, sciendũ est alicubi peculiarem quendã vsum habere. nã quod legitur Od. χ, Εὖ θυμῷ γενοῦ χαῖρε καὶ ἴσχε, est quod Tibull. dicit, In tacito cohibe gaudia clausa sinu. perinde videlicet acti diceretur, Cave ne foras erumpat gaudium tuum, & se prodat, sed in animo & pectore tuo cõtine. Alioqui ἐν θυμῷ, vel etiã θυμῷ sine præpos. vacare sæpe puto: & quidem alicubi cum eodem etiam verbo. vt Il. η, — χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς θυμῷ. & ibidem, γήθησε δὲ θυμῷ. Eustathius tamen vult θυμῷ significare ὀκ ψυχῆς καὶ οὐ κατὰ πᾶν ὅλον καὶ πρὸς πόνον. At si potius vacare hìc dicendum sit istum datiũ, similem esse dicemus ei qui verbis φιλεῖν & κήδεσθαι adiungitur alibi ab Homero. quum tamen ὀκ θυμοῦ eidẽ verbo φιλεῖν ab eodem poeta adiunctum, non itidem otiosum sit, Il. ι, sed id sit quod Latini ad verbum Ex animo amare, seu diligere, dicunt: Galli, *Aimer du bon du cuiur.*

C

D

E

F

G

In prosa autem dicitur θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, quod Lat. Bono esse animo. q. d. Habere bonũ animũ, vt Gal. *Auoir bon courage.* Sed θυμὸς per se quoq; est Animi præsentia. Xen. Pæd. 4, ἰδὼν δὲ τὸ καρτερὸν ἐμβαλόμενοι, ἐνεθυμήθη καὶ θυμῷ ὅτι πρὸς πολεμίους. A Budæo autem exponitur etiam Animi præstantia, Animi vehementia, Animi præsidentia, in hoc Plat. loco De rep. πρὸς τὸν μὴ δύνασθαι τὸ σῶμα, φρονήματος καὶ θυμοῦ ἐμπίπλαται, καὶ ἀνδρειότερος γίνεται αὐτὸς αὑτῶ. Huc pertinet etiam quod apud eundem legitur ibidem, ἄμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμός. οὐ παρόντος ψυχῆ πᾶσα πρὸς πάντα ἄφοβός τε καὶ ἀήττητος. Ego certè his in locis id planè esse θυμὸν arbitror quod Virgilius animos vocauit, hoc in versu, Æneid. 11, Ibo animis cõtrà: vel magnum præstet Achillem. Atque adeo illud Xenophontis, ἰώμεν θυμῷ, puto hinc verti posse ad verbum, Eamus animis contrà. Sic autem Animos dici Lat. & cum quibusdam verbis, satis notum esse potest. Huc pertinet quod Galenus scribit, θυμὸν Hippocrati

esse etiã προαίρεσιν. Θυμὸς, Mens. i. mentis cogitatio, seu Propositum. vt ἕτερος δέ με θυμὸς ἀνῆκεν, id est ὅπλο λογισμός, inquit Etym. sed malim simplex λογισμός, quo exponitur θυμὸς ab Hesychio quoque: addente & προαίρεσις. In prosa autem dicitur θυμὸς cum infinitiuo etiam, pro ipso proposito seu voluntate aliquid faciendi. vt apud Plut. εἰ μὴ οἴω ὅτι σοι θυμὸς ὅπλα χειρεῖν πῶς πολεμίοις. A Xenophõte autem subaudiendus relinquitur infin. quũ scribit Pædiæ 3, pag. 41, δεῖπνήσαντες ὃ ἀπελαύνετε ὁπόσον ὑμῖν θυμός. hic. n. infinitiuũ ἀπελαύνειν subaudio, sumptum ex ἀπελαύνετε. Quòd siquis in his aliisq; huiusmodi locis θυμὸν exponere malit ὅπλα θυμίαν, istam certè expositionem magis iis cõuenire puto quàm Homerico illi cui eam dari dictum est. Sic & Lat. Mens. veluti quum dicitur, Ea mente hoc feci vt &c. Θυμὸς, Animalis spiritus & vitificus, vt quidam exponũt post Eustathium in ἐσαχείεται θυμὸν, quod sæpe apud Hom. occurrit. Quo accipi modo putatur & Iliad. α, — ὀλίγος δὲ π (vel potius σὺ ἐπ) θυμὸς ἐνῆεν: pro Moribundus eram & penè exanimis. ‖Θυμὸς, Anima, Vita, vt θυμὸν ἀπιόντα apud eundem, & ἐξαίνυτο θυμόν: Animam abstulit. i. interfecit. Possit verò (vt opinor) ita accipi θυμὸς & in loco quem modò protuli ex Iliad. α, — ὀλίγος σὺ ἐπ θυμὸς ἐνῆεν, vt sit Exigua animæ portio, id est vitæ. Θυμὸς ab Etymol. & schol. Homeri exponitur etiam Concordia apud eundem poetam, vbi dicit ἔνα θυμὸν ἔχοντες, sed perperã: (meo quidem iudicio) quum θυμὸν per se minimè hoc significet, sed addito accus. ἕνα, sonétque θυμὸν ἕνα q. d. vnanimitatem.

Θυμὸς, Ira, Excandescentia. Il. α, Θυμὸς ὃ μέγας ὅτι διοτρεφέος βασιλῆος. dixerat autem proximè præcedente versu, Μὴ χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν ὕμας Ἀχαιοῖς. vnde & θυμὸς μέγας Eustathio est τὸ πολὺ τοῦ θυμοῦ, admonenti, μεγάθυμος, licet hinc factũ, alio tamen sensu vsurpari. Sic autem accipit Hom. datiũ θυμῷ alicubi cũ verbo ἔκειν (quemadmodũ cum eodem verbo θυμῷ poni αἰτὶ ὅπλα θυμίας antea dictum fuit.) Est certè θυμὸς hac in signif. prosæ quoque scriptoribus vsitatum. Euripides Med. Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, Ὃς περ μεγίστων ἄρχος καὶ κῶν βροτοῖς. Thuc. lib. 2, καὶ οἱ λογισμῷ ἐλάσσω χρώμενοι, θυμῷ πλέον ἐς ἔργον καθίστανται. qui locus aliquid etiam habet affinitatis cum illo Eurip. quod ad sententiam attinet. hic enim θυμὸς & λογισμὸς id sunt quod illic θυμὸς & βουλεύματα. Aristoph. Vespis, Οἱ δὲ σκόπουσ' ἵνα ἐγὼ γελάσω, καὶ τὸν θυμὸν καταθῶμαι. Et θυμὸν δακὼν apud eundem in Nebulis, pro Iram reprimens: ad verbum, Animum mordens. Plutarchus in Amat. narr. οὐκ ἔχοντες δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὅπῃ τὸν θυμὸν ἀπρείσωνται, id est (Politiano interpr.) Non habentes Laced. in quos iram effunderent. Luc. autem dicit etiam θυμὸν ἐκχεῖν, hac in signif. Interdũ verò θυμὸς & ὀργὴ copulantur: & ita quidẽ vt ὀργὴ potiꝰ præcedat, si bene memini, (ac certè rationi consentaneus est hic ordo, quum θυμὸς sit aliquid plus quàm ὀργὴ) licet Aristot. ordinem hunc non seruarit in Rhet. scribens δι' θυμὸν καὶ ὀργὴν γίνεται. sed possit hic particula καὶ pro ἢ posita videri. Seruauit certè Herodianus lib. 8, ὀργὴν ἢ θυμῷ χρώμενος πλείονι μᾶλλον ἢπείγετο. (vbi Pol. ὀργὴν quidem iram, at θυμὸν furorem vertit. Bud. autem alicubi θυμὸν iracundiæ furorem interpr.) Luc. quoq; ὀργὴν & θυμὸν cõiunxit, sed verique suum dans verbum: in lib. De cal. Ἀθῆναι ὀξέως ἐξέρριψε τὴν ὀργὴν, καὶ τὸν θυμὸν ὀξέως. Paulus apost. in epist. ad Col. cap. 3, v. 8, separatim ὀργὴν & θυμὸν posuit, scribens, νυνὶ δὲ ἀπόθεσθε καὶ ὑμεῖς τὰ πάντα, ὀργὴν, θυμὸν, κακίαν, βλασφημίαν. vbi θυμὸν multo aptius redditur Excandescentiã quàm Indignationẽ, vt vet. interpr. reddi debet, & post eũ Eras. In Stoicorũ definitionibus legimus ὀργὴν quidem esse ὅπλα μίαν πρόφασιν τοῦ δικαίως ἠδικῆσθαι τοῦ τῶν σκόπους, at θυμὸν esse ὀργὴν ἀφορμῆν. i. θυμὸν esse iram nascentem & modò existẽtem. Verùm apud Cic. (qui hæc scribit l. 4 Tusc. quæst.) non legitur θυμὸς, sed θύμωσις. quã lectionem nõ miror solùm, sed suspectã etiam habeo: non quòd θύμωσις id significare negem, sed quòd θυμὸν in ea signif. passim legamus, & quidem in ipsa etiam Stoica definitione: at θύμωσιν vix vsquam. Alioqui certè verbũ θυμοῦσθαι, à quo deriuatur

A

B

C

D

E

F

G

H

θύμωσις, pro Irascor, aut Excandesco, antiquis quoque vsitatum esse, atque adeo non solùm id posse significare θύμωσις, sed ne posse quidem aliud significare, fateor. Denique θυμὸς à Cicerone scriptũ fuisse puto, aut, si θύμωσις scripserit, ideo hoc potius vsus esse quàm illo θυμὸς, cum Stoicis, quòd magis ad formã Latini nominis Excandescentia accederet: vtpote actionem τοῦ θυμοῦσθαι significãs, sicut Excandescentia actionem excandescendi, & (vt loquuntur grammat.) verbale à θυμοῦσθαι, sicut Excandescentia ab Excandesco. Ac de hoc quidem hactenus. Basil. certè aptissimè θυμὸν distinxit ἀπὸ τῆς ὀργῆς, dicens θυμὸν esse velut ὀξαφίν τινα καὶ αἰαθυμίασιν ὀξεῖαν τῶ πάθοις, at ὀργὴν esse ἔμμονον λύπην καὶ ὁρμὴν &c. Cui etiam definitioni consentanea videtur illa interpretatio per verbum Latinum Excandescentia: Budæus tamen hìc secus reddidit, nimirum Iram præcipitem. ‖Herodianus autem impropriè mihi videtur vsus esse hoc nomine, quum θυμὸν non pro Excandescentia aut ira, sed pro iracundia, seu iracunda mente, dixit, l. 4, εἰδώς τε τὸ Ἀντωνίου τὸν θυμὸν καὶ τὸ φονικὸν ἐπὶ τοιοῖσδε γράμμασι. ‖His addenda quæ apud Xenoph. legũtur, in lib. περὶ ἱππικῆς. nimirũ esse θυμὸν equo, quod homini est ὀργή. ‖Sed & hoc sciendum est, in plurali quoque numero legi hoc nomen. Aristoteles de hominibus melãcholicis loquens, ἐρωτικοὶ καὶ ἀκίνητοι πρὸς τοὺς θυμοὺς καὶ τὰς ὀπὴς θυμίας. At Plutarchus vnico etiam homini tribuit θυμοῖς, in Cor. θυμοῖς τε αὖ χρώμενος ἀκροπάτοις, καὶ φιλονεικίαις ἀπρέπεσι. ‖Ad etymum autem vocabuli θυμὸς quod attinet, Plato quidem à verbo θύειν deriuat, scribens in Cratylo, θυμὸς δὲ ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς ἔχει αὐτὸ τὸ ὄνομα. Alii verò his nõ contenti, non solùm ἀπὸ τοῦ θύειν, sed etiam ἀπὸ τοῦ θύειν τὸ αἷμα dixerunt, vt videlicet θυμὸς appellatus sit quasi θύαιμος. Apud me certè parum ponderis hæ deriuationes habent, præsertim quum vni duntaxat huius nominis significationi conueniant; illi nimirum qua pro ira seu excandescentia ponitur.

C. Θυμοβαρὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Animum grauatum habens, Animo dolens. Apud Suid. Σῆμα παρ' Αἰσχίνῃ ὅτι Ῥοιτῆσιν ἀκτῆς θυμοβαρὴς δρέπε μόρομαι ἐζοφόνῃ.

C. Θυμοβόρος, ὄ, καὶ ἡ, Animum vorans seu rodens. vt θυμοβόρος ἔρις aliquoties apud Homerum. Il. τ, Θυμοβόρῳ ἐμεδῶ ὀδυνήκαμῳ εἵνεκα κούρης. VNDE Θυμοβορέω, ῶ, Animum exedo tristitia, Macero me ægritudine animi. θυμὸν κατέδω, vt Homerus loquitur. Hesiod. Diebus, πφύλαξο δ' θυμῷ Τετραδι' ἀλλύσθαι φθινοντὶ θ' ἱσαμόνῃ τε Ἄλγεα θυμοβορῆν, Doloribus exedere seu conficere animũ, vel Dolores vorare animo: ὁμοῦ καμάτῳ καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδειν, vt Homerus loquitur. ET Καταθυμοβορέω, Animum exedo. idem quod θυμοβορέω. nisi quòd præpositio aliquid significationi addit. Pythag. Φείδεο τῆς ζωῆς, μηδὲ καταθυμοβορήσῃς. Homerus dicit, Σοὶ ἔδεται κραδίαν.

C. Θυμοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Animosus, Animi præstans, hoc est acer & vehemens. αἰδρεῖος: cui opponitur ἄθυμος. B. ex Platone De leg. 245. & in 3 De republica 42, ἀκρόχολοι οὖν καὶ ὀργίλοι αἱ τῶν θυμοειδῶν γενῆνται, δι' ἀκολίας ἔμπλεω. Et libro 8, pag. 109, pro Animi præstans. Alibi quoque θυμοειδὴ καὶ πρᾶον in laude ponit. Vnde & Synesius epist. 131, θυμοειδὴς καὶ πρᾶος, οἵοις ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τῆς ἑαυτοῦ πόλεως τοὺς φύλακας εἶναι, animosos & lenes. Idem Plato Polit. 2. θυμοειδὴς & μεγαλόθυμος pro eodem posuit. Et apud Xenoph. De re eq. ἐλθὼν θέλειν τε καὶ ἐθέλουσιν, καὶ ἵππασιν καὶ θυμοειδῆ καὶ σοβαρὸν, de equo. Videtur differre aliquid ab αἰδρεῖος. Vnde Plato Polit. 2, αἰδρεῖος ἆρα εἶναι ἐθελήσει ὁ μὴ θυμοειδὴς ἐπὶ ἵππος ἐπὶ κύνων, Fortis esse volet qui animosus non sit. Est enim θυμοειδὴς, ὁ ἄγαν αἰδρεῖος, vt Aristot. libro 1 Œcon. docet. Idem Aristot. Polit. 2, coniungit θυμοειδῆ καὶ πολεμικοῖς αἰδρεῖ. Et in 7 Polit. scribit, πρὸς μέλλοντα ἀγωνίζεσθαι τῷ νομοθέτῃ πρὸς τὸν δρεπτὸν, oportere esse διανοητικοὺς τε καὶ θυμοειδεῖς. Herodianus libro 8, θυμοειδεῖς ὄντες καὶ δύπνοοι, animosi audacésque. Et libro 2, εἰς ὃ τὸν τῶν πραγμάτων διοίκησιν ἠρυναῖος ἅμα καὶ θυμοειδὴς, vehemens homo negotiis gerendis, vt Polit. interpr. ‖Θυμοειδὴς, Iracundus, idem quod ὀργίλος: oppos. τῷ πρᾴῳ, apud Plat.

& Synesium, teste Budæo. Herodian.lib.3, de Antonino, νέος θερσὺς θυμοειδὴς τε, audax iuuenis & iracundus. Athen. de musica, καὶ γὰρ τοὺς θυμοειδεῖς τραχύνει, iracundos placat. Sic Plato De republica 15, ἐνανία γάρ τοι θυμοειδεῖ τὸ θερμεία φύσις. Idem apud Demetrium Phaler. τὸ μὲν τοῦτον, εἴ τε θυμοειδὲς εἶχεν, ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξεν. Apud Herodian. verò lib.2, μεγάλῃ βοῇ καὶ θυμοειδεῖ πνεύματι, videtur poti⁹ sumi pro Irato seu ad irã cõcitato, quàm iracundo. Polit. vertit Turbido spiritu. ‖ At θυμοειδὴς δύναμις, Animosa seu irascibilis facultas, Vis cordi insita qua motus in nobis gignit & animi perturbationes, vt Gorræus definit. Vel, In qua inest τὸ θυμοειδές, seu τὸ θυμῶδες καὶ τὸ θυμικόν, hoc est quæ animos homini inspirat, & in qua irarum existit ardor, vt Cicero loquitur. Hæc θυμοειδὴς ψυχὴ siue δύναμις, vocatur etiam ζωτικὴ, πηγὴν ἔχουσα τοῦ καρδίας καὶ ὀχετὸς τῆς ἀρτηρίας, vt ex Galeno tradit Bud. Vnde & in v.l. est ex eiusdem Galeni Therap.l.9, καὶ γὰρ δύναμις ζωτικὴ καὶ δύναμις θυμοειδὴς καὶ ψυχὴ θυμοειδὴς ὀνομάζεται. Et τὸ θυμοειδὲς neutro genere sub. τῆς ψυχῆς μέρος, pars animi in qua irarũ existit ardor, vt Cicero apud Platonem pag. 11 mei lex. Cic. interpr. Plut. De virt. mor. Ἐν ᾗ μὲν [δειλία] ἔλλειψις, ἡ δὲ [ἀνδρία] ὑπερβολὴ τοῦ θυμοειδοῦς. Idem, ἡ παρακμή τινι δι' ἡ λυπίαν τὸ θυμοειδὲς, οὐδὲ αὐτομάτως ἐπιμαραινόμενον, ἀλλ' ὑπὸ λόγου τινὸς χρηστοῦ θεραπευόμενον. Alicubi verò τὸ θυμοειδὲς pro ipsa ira ponitur. Laertius, τὸ μὲν αὐτῆς λογικὸν μέρος τοῦ τῆ κεφαλῇ καθίδρυσθαι ἔφη· τὸ δὲ θυμοειδὲς, τοῦ τῇ καρδίᾳ· τὸ δὲ ὅπη θυμικόν, τοῦ τῇ ὀμφαλόν. Pro quo apud Cic. est, Plato triplicem finxit animum: cuius rationem, in capite, iram in pectore, cupiditatem subter præcordia locauit. VNDE Θυμοειδῶς, Animosè: item Iracundè. Herodian.l.4, ὁ δ' Ἀντωνῖνος ἐμετεωτῶς τὰ πάντα καὶ θυμοειδῶς ἔφερε, asperius ferociusque gerebat, Polit. interpr.

C. Θυμολέων, Leonis instar animosus, Leonino & magno animo præditus. Il.η, Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα. Quæ eadem verba Hesiodus habet in Theog. ET Θυμολέαινα, fœm.gen. Leonino & magno animo prædita. in Epigr.

C. Θυμόμαντις, Qui animo futura prospicit, Vates. ψυχόμαντις, σωνετῶς προορῶν τὰ ἀποβησόμενα. Hesych.

C. Θυμομαχέω, ῶ, Infeso animo bellum gero. Bud. ex Act. Apost. 12, ἦν δὲ Ἡρώδης θυμομαχῶν Τυρίοις. Plut. in Dem. 287, οὐδὲν ὄζιον λόγου προφέρων ὁ Δημήτριος, ὅμως ἐθυμομάχει πρὸς αὐτούς. Diod. in hist. Alexandri, καὶ μέχρι τῆς ἐρᾶτης αὐτοῦ θυμομαχοῦντες, τὸ ζῆν πρότερον ἢ τοῦ δρᾶν τοῦ ἐλίπον, iratis animis ad extremum vsque spiritum depugnantes. Quo sensu accipi posse videtur etiam id quod ex Polybio citat Suidas, οἱ δὲ τὰ μὲν ἀπαλλοῦσι τῆς ἐλπίδος, τὰ δὲ θυμομαχοῦντες, ὅτι τινὰ προέσασι καὶ τοῦτο. Ipse verò Suidas ibi exponit ἀλλομοιοῦμενοι τοῦ ψυχοῦ, quod Bud. improbare videtur. Eustathius aliam etiam dat huic verbo significationem. exponens enim apud Homerum ἐπὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ, scribit ἐμπεσεῖν esse vocabulum militare, quo significetur πολέμιον τὸν χόλον εἶναι τῆς πάθεσι: atque inde quosdam dici etiam θυμομαχεῖν.

C. Θυμοραΐστης, ου, ὁ, Animum destruens. idem quod θυμοφθόρος. Il.π, — ἀμφὶ δὲ μιν θάνατος χύτο θυμοραΐστης. Il.σ, δηΐων ὑπὸ θυμοραΐστεων.

C. Θυμόσοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ipse sibi animi sui acumine peritiam alicuius rei cõparauit, nõ ab alio didicit, Indole ingenii præstans, Ingeniosus. Aristoph. Neb. θυμόσοφός ὅστι φύσει. Quibus verbis probationis loco subiicit, Εὐθὺς γέ τοι παιδάριον ὢν πωνοῦντι, Ἐπλαττεν ἔνδον οἰκίας, τοῖς τ' ἐγλυφεν· Ἁμαξίδας δὲ σκυτίνας ἐνάλλετο. Plut. Artox. de Paryfatide, τά τε ἄλλα θυμόσοφος ἦν καὶ δεινὴ κυβεύειν. de qua aliquanto post, νοῦν ἔχουσα καὶ φρόνημα βασιλείας ἄξιον. Et θυμόσοφον θεῖον, in vulg. lex. Humanæ intelligentiæ partem habens. Eust. apud Homerũ in illo Il.μ, ὃς σάφα θυμῷ Εἰδείη τερέων, de vate dicto, periphrasticè exprimi scribit hoc θυμόσοφος: nam esse θυμόσοφον τὸν μὴ ἄλλοθεν ἀλλὰ φυᾷ, ὅ ὅστιν θυφυΐα, τῇ κατ' αὐτὸν, σοφόν. VNDE Θυμοσοφικὸς, ὸν, ὁ, idem quod θυμόσοφος. Aristoph. Vespis, de filiis Automenis, quos χειροτεχνικοπάτρας appellat, Εἶτ' Ἀειφεύδην [ἐφύτευσας] πολύ τι θυμοσοφικώτατον. quod explicans subiungit, Οὐ πνὰ πότ' ὤμοσε μαθόντα τοῦδε μηδενὸς, Ἀλλ' ἐπὶ σοφῆς φύσεως αὐτόματον ἐπιμαθεῖν Γλωττοποιεῖν.

C. Θυμοφθόρος, ὸν, ὁ καὶ ἡ, Animo perniciosus, Animum lædens & labefactans. Od.ε, — ὄφρ' ἔτι τοι θυμοφθόρα φαρμακ' ἐνείκω, Ἐν δὲ βάλω κρητῆρι, καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσῃ, pharmaca animo exitialia, seu quæ rationis vsum adimant, ac sic perniciem extremam inferant. Odyssea δ, Τῷ δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον. Od.κ, Ὄφρά μοι ἐν κάματον θυμοφθόρον εἴλεπ γυῖα. Hes. Erg. Μηδέ ποτ' οὐλομένῳ πενίην θυμοφθόρον αἰδοῖ Τέτλαθ' ὀιδίζειν, animo & vitæ pestiferam.

C. Θυμαλγὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Animo dolorem afferens. Od.υ, Οἱ δήμοι καμάτῳ θυμαλγέϊ τρυώατ' ἔλυσαν. Od.σ, Λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος. Od.ψ, ἦ μάλα τόν ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες. Od.θ, θυμαλγὲς μῦθον ἄκουσε.

C. Θυμαρὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Animo cõueniens, hoc est gratus, Animo placens. Aliquoties apud Homerum, — ἔχων ἄλοχον θυμαρέα. Pro quo, verso α in η, DICITVR Θυμήρης, accentu in penultimam retracto. Od.κ, — λό' ἐκ πείπεδος μεγάλοιο Θυμῆρες κερόασσα κρατὸς τε καὶ ὤμων. Et θυμήρεις αὐτῷ φίλοις apud Herodian.l.8, carissimos. Dicitur verò ET Θυμάρμενος, quod eiusdem & originis & signif. est. Nic. Alex. θυμάρμενον εἴαρ. i. θυμηρέσαν, animo gratum.

C. Θυμηγερέω, Animum recolligo, θυμὸν ἀγείρω, vt Homerus aliquoties loquitur. Od.η, Ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων. hoc est νέον ἐσαγειρόμενος θυμὸν, vt alibi ait, recolligens nouum animum, seu recolligens animi vires collapsas, Recolligens animum qui iam defecerat.

C. Θυμηδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Animo gratus & iucundus, oppositum τῷ θυμαλγὴς quod præcedit. Od.π, Μηδοὶ χρήματ' ἔπειτα ἄλις θυμηδέ' ἔδωμεν. Et θυμηδέστερος κλῆρος, Sors acceptior, Sors animo gratior. cap 3 Sapient. Solomonis. VNDE Θυμηδία, ας, Animi iucũditas & delectatio, qua videlicet animus gaudio & lætitia perfunditur. Plut. Symp. 7, ἴσοι πολλῆς ἐν αὐτοῖς ἀφροσύνης καὶ θυμηδίας παρούσης, ἔξωθεν ἐπαίειν τὰ τέρπνα φιλοσοφοῦσι. Eupolis apud Athen. l.7, τοῦδε τοῦδε Καλλίᾳ πολὺ θυμηδίᾳ, ἵνα πάρα μὴ κάραβοι καὶ βαπδὲς, καὶ λαγῷ, καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. A Bud. exponitur Animus hilaris & voluptate perfusus, item Oblectamentum, citante ex Galeno ad Glauc. ὀργὴ δὲ καὶ λύπη καὶ θυμῷ αἰτιοῦται χρὴ τοῦ ἐν λόγοις τε καὶ τοῦ ἔρωτα καὶ θεάμασι καὶ δίνημασι θυμηδίαν. Plut. in Homero, de locis comicis & ad risum prouocantibus apud Homerũ, vt sunt, Martis & Veneris deprehensio, Thersites vapulans, Τοιαῦτα μὲν ἡ θυμηδία τοῦδε τοῦ ποιητοῦ δυείσκετο. Dicitur autem θυμηδία à θυμηδὴς, vt ἀνδία ab ἀνδής.

C. Ἀγριόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agresti & fero animo præditus. ἀγριόψυχος, θηριώδης, Hesych.

C. Ἄθυμος, ὸν, ὁ καὶ ἡ, Qui non est bono animo, Qui animũ despõdet, Qui animum deiicit, vel potius Qui deiecto est animo. Quidam tamen aliis modis reddiderũt. sed illæ interpretationes mihi magis placent in quibus etiam nomen Animus habetur, vt planè exprimatur vis huius vocabuli, compositi ex θυμὸς, id est animus, & α priuatiuo: adeo vt ἄθυμος, ad verbum sonet Carens animo, id est, Gallico loquẽdi genere, Qui perdidit cor. Anxius etiam exponitur. Suidas ἄθυμον apud Platonẽ Pol.5, ait significare ἀθυμήτου, id est λελυπημένον, mœrore affectum. Apud Xenophontem ἄθυμος videtur opponi τῷ εὔθυμος, (vt ἀθυμίαν & εὐθυμίαν opponit) vt sit Minimè alacer, Nõ alacri animo faciens aliquid. Pæd.5, de militibus loquens, οἱ μὲν ἀγαθοὶ, πολὺ αὖ ἀθυμότεροι γίγνοιντο· οἱ δὲ πονηροὶ, πολὺ θρασύτεροι. id est Boni, minus sint alacres. Quidam exponunt, Animum magis demittant. Ex qua expositione sequeretur, illos iam antea demittere animum.

Ἄθυμος, Non animosus, Pusillanimis, apud Aristotelem Pol 7, opponentem θυμοῦ πλῆρες siue ἔνθυμον, & ἄθυμον. Suidas ἄθυμοι exponit τοῦ ψυχοῦ κακοὶ, i. Ignaui, Timidi, hoc in loco, οἱ δὲ γραφόντες, καίτοι ἄθυμοι δοκοῦντες, καὶ τὰ σώματα ποιοῦντες ἐν τῇ τοιαύτῃ μάχῃ. Vbi tamẽ videtur posse exponi ἄθυμοι vt in loco Xenophontis proximè præcedente, Non alacres. Apud eundem Suidam ἀθυμότερος grad. comparat. explicatur ἀψυχότερος, κακοψυχότερος, id est Ignauior, Timidior. Ab Erasmo ἄθυμος exponitur etiã Nihil ira cõmotus: sed exemplum huius significationis desidero.

A. Ἄθυμος, (q.d. Absque animo) Animo deiecto, Anxié. Xenoph. Pæd.3, καὶ οἱ μέλλοντες μάχεσθαι, δεδιότες μὴ ἡττηθῶσιν, ἄθυμοι διάγουσιν. Id est, Et qui pugnaturi sunt, metuentes ne superentur, animo sunt deiecto. vel In anxietate versantur. ἀθύμως διακεῖσθαι apud Isocr. in Pan. Despondere animum, Spem omnem abiicere vel abiecisse. Idem ad Nicoclem ἄθυμος ἔχοντας & φοβουμένοις copulat. Dicitur & ἀθύμως ἔχειν πρός τι, pro Desperare de re aliqua. vt apud Xenophontem, ἀθύμως ἔχω πρὸς τοῦ τῶν φίλων κτῆσιν, Despero de comparandis amicis.

A. Ἀθυμία, ας, ἡ, à Budæo exponitur Animi deiectio, Tristitia, Anxietas, Desperatio, Affectus hominis animum despõdentis, & qui meliora non sperat. Idem in Com. Ling. Gr. ait, θυμὸς est animi præsidentia, Animus vehemens: quos animos Latini vocant. cui ἀθυμία opponitur. Hæc Budæus. Priorem hanc significationem habet ἀθυμία in hoc Æsch. aduersus Cres. loco, εἰς τοῦ ἐρᾶτοῦ ἀθυμίαν ἐνέπεσον. Item apud Xenophontem hic, οἱ δ' ἔξω ἐν πάσῃ τῇ ἀθυμίᾳ ἦσαν. Apud eundem ἀθυμία est contrarium εὐθυμίᾳ, id est alacritati, animo alacri. X. Pædiæ 1, λέγων ὅτι τὸ παῖν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ εὐθυμίᾳ ἀθυμίας, id est, dicens planè interesse in omni negotio, adsit alacritas animi, annon.

A. Ἀθυμέω, ῶ, Fut. ήσω, Per. ηκα, à Budæo in lex. exponitur, Animum despondeo, Animo deiecto sum, Alacritate animi defectus sum. Idem in Comm. linguæ Græcæ, exponens αλύων apud Plutarchum, quasi Spe deplorata confectus: subiungit, Supra pro eodem ἀθυμῶν dixerat & ἀπειρικῶς. Hæc Budæus. Exponitur etiam ἀθυμῶ non malè (meo quidem iudicio) Animo concido, Animo succumbo, Animo debilitor, Animum abiicio. Isocrates in Euagora, τὴς οὐκ ἂν ἀθυμήσειεν, ὅταν ὁρᾷ &c. vbi absolutè ponitur. at in Panath. ab eodem cum datiuo, interiecta præpositione ὅτι, quum dicit, οὐ μὴν ὅτι τοῦτοις ἀθυμήσας, εἰκόμην ῥᾳθυμεῖν. Datiuo autem sine præpositione iunxit Demosthenes Philipp. 1, οὐκ ἀθυμητέον τοῖς παροῦσι πρᾶγμασι, Non oportet animo esse deiecto ob præsentem rerum statum. vel Non oportet animum despondere. Fortasse etiam exponi possit, Non oportet pro deplorato habere præsentem rerum statũ. nam animum despondemus de iis vel ob ea quæ pro deploratis habemus. Iungitur & accusatiuo apud Thucydidem libro 6, ἡμεῖς δὲ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς, ἴσθι καὶ παυσθῆναι κἀθυμοῦμεν τοῦ πέλας τοῦ. i. Non expauescimus finem imperii nostri, vt quidam exponunt. Sed verti etiam potest, Non despondemus animũ de fine nostri imperii. Apud eundem ἀθυμῶ cum infinitiuo iunctum est, libro 7, ἀθυμῶ ὅτι χειρῶσαι pro ὀκνῶ aut δέδοικα, vt vult eius scholiastes. Apud Sophoclem itidem pro δέδοικα, id est Timeo, cum particula μή: δεινῶς ἀθυμῶ μὴ &c. quanquam non simpliciter Timeo exponendum puto, sed Anxius sum metu, Angor metu ne &c. Et quasi exanimor metu, sequendo etymologiam vtriusque verbi: nam exanimor ab Animus, vt ἄθυμος à θυμὸς factum est: priuante illic particula ex, vt hic litera α.

Ἀθυμέομαι, ούμαι, pass. idem quod actiuum ἀθυμῶ. Hesychius ἀθυμούμενος exponit λυπούμενος, id est, Qui mœrore afficitur.

Ἀθυμήτης, ου, ὁ, Anxius, Mœrore affectus, apud Suidam in Ἄθυμος. Fieri autem dicemus ex ἠθύμηται tertia præteriti ab ἀθυμέομαι: vt à prima ἠθύμημαι fieret ἀθύμημα. sed haud temere alibi reperias hoc nomen ἀθυμητής. ita enim malit fortasse aliquis scribere quàm ἀθυμήτης.

c.2. Καταθυμέω, pro λίαν ἀθυμῶ, Animo concido & labasco. Budæus ex Xenophonte, ὥστε ὁ μὲν δῆμος παντελῶς κατηθύμησεν.

C. Βαρύθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Graniter animo affectus. Synes. ep. 44, βαρυθυμότερον τὴν ἠδικημένον κατέστησι, grauius afficit animum eius qui iniuriam passus est, seu Multo acerbius iratum reddit eum qui læsus est. Plutarch. Alex. ἀλλ' ἡ τῆς Ὀλυμπιάδος χαλεπότης, δυσζήλου καὶ βαρυθύμου γυναικὸς, ἔπι μείζοις ἐποίει, morosæ ac difficilis fœminæ. VNDE Βαρυθυμία, ας, ἡ, Animus grauiter affectus, Animi ægritudo. Plut. ὑπὸ λύπης καὶ βαρυθυμίας, Præ animo ægro. Bud. ET Βαρυθυμῶ, Grauato animo fero, Indignor. Bud. ex App. ὁ δὲ Μίλων βαρυθυμῶν, ὡς ἀπίστου τοῦ αὐτὸν γυμνοῦσθαι Πομπηΐου, ὅτι τὸν Λαβίνιον παιδίον ἐξῄει. Idem apud Plutar. βαρυθυμούμενος interpr. Ægrè ferens: apud quem Sympos. lib.9 est, ὁρῶν ἀποσωπῶντα καὶ βαρυθυμούμενον.

C. Γλυκύθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dulcedine animum afficiens. idẽ ferè quod θυμηδὴς. Aristoph. Ὕπνος σ' ἀπίστω γλυκύθυμος ὀμμάτων, Somnus animo gratus. νήδυμος ὕπνος, vt Homerus appellat. Item Delicatus, Qui nulla non dulcedine animum effœminat: in malam partem. Luc. Hermot. ὡς οἱ Ἐπικούρειοι γλυκύθυμοι καὶ φιλήδονοί εἰσιν. ‖ Γλυκύθυμοι, Placido & miti animo præditus. Il.υ, Οὐ γὰρ τι γλυκύθυμος αὐήρ ἐοῖ, οὐδ' ἀγανόφρων, Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς. VNDE Γλυκυθυμία, ας, ἡ, Animi suauitas, Animi dulcedo. idem ferè quod θυμηδία. Synes. epist. 57, οὐκ ἐπὶ τῆς σωνήθους ἐν ὀλίγῃς γλυκυθυμίας ἠθυμίω, non amplius consuetam in orationibus suauitatem sensi. Idem epist. 79, de se loquens, καὶ πολὺς αὐθρωπίνης καὶ πάσης γλυκυθυμίας ἀπολελαυκώς, Hilaritatẽ animi lætitia perfusi. Bud. in terpr. Et in malam partem pro deliciis seu voluptatibus animi. Idem epist. 105, εἰ μὴ τις εἴη καταπεπλασμένος σωίοις τε καὶ πρὸς ἅπασαν γλυκυθυμίαν ἀνένδοτος, Et vlli animi suauitati nunquam cedens. ‖ Γλυκυθυμία, (vt idem Bud. scribit) in vitio à Plut. ponitur pro Ignauia & inertia quæ laborem respuit. Sic à Plat. De leg. p. 22 accipitur. ‖ Item Animi placiditas & quasi dulcedo, seu (vt B. interpr.) Clementia. Plut.

C. Διαθυμία, ας, ἡ, Animorum dissensio, Dissidium, Discordia, διάστασία, Hesych. Fit quasi à δίθυμοι, Qui animis dissident.

C. Διχόθυμος, ὸν, ὁ καὶ ἡ, Dubius animi, Qui animum in duas quasi partes scissum habet. Ab Hesychio exponitur διβόλος.

C. Δυσθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grauiter animo affectus. idem quod βαρύθυμος. Ab Aristot. in Probl. 104, δυσθυμος & δυσέλπις pro eodem fermè ponuntur, quasi Anxius & diffidens fortunæ, vel Mœrore plenus, vt ἄθυμος. B. Dicit autẽ Aristot. οἱ μὲν παῖδες ἀθυμότεροι, οἱ δὲ γέροντες δυσθυμότεροι. Et paulo antè, τὸ μὲν γὰρ ἐξεστὶ δύο ἐλπίδος ἐστὶν, ἡ δὲ νεότης ἐλπίδος πλήρης. Sophocl. Aiace, σὰ δὲ δυσθύμῳ πάντοτ' αἰεὶ ψυχᾷ πονεῖς, Animo tuo miserè afflicto & mœsto. Et in Elect. οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις δύσθυμος, Animus meus ob ea quæ facta sunt, nullo mœrore afficitur: vel Nulla pœnitudine ducitur. Et neutro g. τὸ δύσθυμον, Animi ægritudo, Animi mœror. Plut. Pericle, τὸ δύσθυμον ἀνεὶς καὶ ταραμυθούμενος. VNDE Δυσθυμία, Ægro animo, Cũ animi mœrore. Plutar. Fabio, δυσθυμίας τε καὶ πεφοβῶν διακειμένων ἁπάντων, omnium animis mœrore & timore perculsis. ET Δυσθυμία, ας, ἡ, Animi mœror. Aristot. Probl. δυσθυμίας ποιεῖ ἀλόγους. Item, οὐ δυσθυμίαν λαμβάνοισι. Plut. Artox. Τοσαύτην ἀνέβαλον ἀσίαν ἀπὸ καὶ τοσαχῶ καὶ δυσθυμίαν εἰς τοὺς λογισμοὺς, ὥστε φάρμακον σε θαύσαι τὴν ταναστμῶν, καὶ πόνοι, τοῦ ζῆν σπαλλαχῶν. Herodianus l.8, παντὶ δὲ τῆς ἀπορίας καὶ δυσθυμίας τὴν σραπὴν κατηχούσης. Et l.6, ὡς μεγίστη ἐνεῖκεν δυσθυμίαν τῇ σραπῇ, vt maximum exercitui mœrorem attulerit. ET Δυσθυμέω, ῶ, Animum despondeo. Tristor. Budæus ex Plut. Tim. δυσθυμῶν τῆς ἐλπίσιν, ἐπιεῖς εἰς Ἰταλίαν. Item, μὴ δυσθυμεῖ, Ne despondeas animum. Ne mœrore animus tibi consternetur. Citatur etiam pass. δυσθυμοῦμαι, Sum ægro animo, ex Eurip.

C. Ἐκθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui animo prompto est, Alacris, Vel Ex animi affectu proficiscens. VNDE Ἐκθύμως, Ex animo, Promptè, Alacriter. ἐκδεδεμένως, ἐκθυμῶς, vt Eustathius exponit. Philo De vita Mos lib.1, τοῖς μὲν δυνοίας τοῦ φιλεῖν ἐκθύμως, τοῖς δ' ὀλιγεστάτοις, αὐθ' ἅν δὲ ἔπαθεν, ἠμείβετο, Pietate & amore flagrantissimo prosequendo, Toto pectore amando. Et apud Suidam, ἠγωνίζετο πρὸς ἐκθύμως, id est πρόθυμως, Alacriter. Herodianus libro 4, σωεὶς ὅτι οὐκ ἄλλως Ἀρτάβανος ἐκθύμως μάχεται, Acriter pugnat. Lucianus, ἐκθυμῶς παῦ ἐρίζοντες, Admodum acriter, vel Magno cum animi feruore & contentione,

Pertinaci contentione. Quibus in locis capi potest in altera signific. τὸ θυμός, qua pro ira ponitur. Quo certè modo capitur apud Herodianum l. 3, πάντα μὲν ἐνθύμως προσέφερον, ὀργῆς ἢ ἥδονῆς ὧν φύσει, irato & infenso animo omnia gerens. Apud Philonem autem De vita M. lib. 1, μὴ πρὶν λαπὴν καταστήσῃ κακὸν οὕτως ἐνθύμως ἀπιόντα τοῖς χρησμοῖς, Turn. interpr. Sic improbè diffidentibus oraculis. ET Ἐνθυμία, ας, ἡ, Animi promptitudo. προθυμία. AT Ἐνθυμέω, quod ex Isocr. citat quidem Bud. sed non interpretatur, si mendosum non est, pro ἀθυμέω, hoc est Animum despondeo, poni videtur: ὥστ' οὐκ ἐνθυμεῖν δεῖ τοὺς ὑπὲρ τῶν δικαίων κινδυνεύοντας, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τοὺς ἀνοήτους. A B

C. Ἔνθυμος, ον, ὁ καὶ ἡ, In quo animus est, Animosus. Aristot. Polit. 7, c. 7, τὸ τῶν Ἑλλήνων ἔθνος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μαλακὸν καὶ τοῖς τόποις, οὕτως ἀμφοῖν μετέχει. καὶ γὰρ ἔνθυμον καὶ διανοητικόν ἐστι, hoc est θυμοειδὲς, καὶ θυμοῦ πάρεστι, vt ibidem loquitur: opponens ei ἄθυμος, hoc est Pusillanimis, seu Non animosus.

Ἐνθυμόομαι, οῦμαι, In animo verso, seu voluto, Animo cõcipio, Animaduerto. Item Considero, Expendo, Reputo. Cum genit. vel accusatiuo. X. Apomn. 1, ὅσα ὑπὲρ πάντες ἡδέσαν, θαυμαστὸν εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν. Et 2, νὴ Δία οὐ ἄξιον ἐνθυμεῖσθαι τούτων. Sic Isocr. ad Phil. ὧν ἐνθυμούμενός σε καὶ μὴ θεωρῶν θαυμάζω φημί. Et alibi, ὧν ἐνθυμεῖσθαι χρὴ &c. Cum accus. autē, vt Thuc. lib. 2, καὶ αὐτοὶ ἤδη κρίνομέν τε ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα. Demost. in Midian, πόσῳ οὖν τούτων ὑμᾶς ἐνθυμεῖσθαι δεῖ; Itidem Isocr. ἐπειδὰν ἐνθυμηθῶσι τοὺς φίλους καὶ τοὺς κινδύνους. Nonnunquam etiam sequentem habet particulam ὅτι. vt apud Plat. epist. 4, ἐνθυμοῦ δὲ καὶ ὅτι δικαίας ποιῶ &c. Aut etiam διότι. vt Isocr. ἐνθυμοῦ δὲ διότι ἐνδέχεται. A Thucydide autem iungitur etiam participio, & dicitur οὐκ ἐνεθύμηται ἐπαυρόμενος pro οὐκ ἐπύθετο. ‖Sed his addo, videri mihi aliquando οὐκ ἐνεθυμήθη accipi pro In mentem mihi non venit. vbi sequentem habet infin. vt apud Demosthenem, οὐδ' ἐνεθυμήθη φησὶ λύσασθαι. D

Ἐνθύμημα, ατος, τὸ, Animi conceptus, Sensum vel Sensus. vt apud Alcid. καὶ τὰ χρήματα χρήσασθαι καὶ τοὺς ὀνομάτων καὶ τοὺς ἐνθυμημάτων ἀπορίᾳ. Sic apud Isocr. & Halicarn. ἐνθυμήματα sæpe pro sensis & sententiis, id est αἰνίγματα τῶν ὀνομάτων. Item ἐνθύμημα. Argumentum & sententia oratoria. Cicero in Topicis, Ex hoc illa rhetorum sunt ex contrariis conclusa, quæ ipsi ἐνθυμήματα appellant: non quòd non omnis sententia proprio nomine ἐνθύμημα dicatur: sed, vt Homerus propter excellentiam commune poetarum nomen efficit apud Græcos suũ, sic quum omnis sententia ἐνθύμημα dicatur, quia videtur ea quæ ex contrariis conciatur, acutissima, sola propriè nomen commune possidet. Vide & Quintil. item apud Græcos Aristotelem & Hermog. Vide etiã Budæum pag. 693, vbi in er alia ex Hermog. docet ἐνθύμημα esse acrius epicheremate. ‖Ἐνθύμημα Bud. vertit etiam Commentum: item Inuentum, seu Memorabile inuentum, apud Xenophontem, ἐνθύμημα πολλοῦ ἄξιον. HINC Ἐνθυμηματικός, Constans enthymemate seu enthymematis, aut Enthymemata cõtinens. vt ἐνθυμηματικὴ ῥητορεία, Aristot. Quibus enthymemata adhibentur. Et ἐνθυμηματικὴ τρόπος, Hermog. Periodus enthymemate conclusa. ‖Aliquis autem dicitur ἐνθυμηματικὸς, id est Acer in argumentationibus & argutus orator, apud Aristot. Vide B. 693. Et Ἐνθυμηματώδεις, Commentationibus pleni. In v. l. BICOMP. Ἐπιθύμημα, Hermog. Enthymema enthymemati additum. ET Ἐπιθυμεῖσθαι, AC Ἐπιθύμησις itidẽ de enthymematis vnius ad alterum adiectione. Vide Bud. pag. 694. DIMIN. Ἐνθυμημάτιον, Commentatiũcula. Argutulum dictum. Bud ex Gell. l. 15. in prin. E F G H

Ἐνθύμησις, εως, ἡ, Cogitatio, Consideratio. Item Cõmentatio. Thuc. lib. 1, δείσας τὴν ἐνθυμήσιν τινὰ ὅπως οὐδεὶς πω ἀφίκετο. Nam ἐν τῷ μεταξὺ νοῦ καὶ ἐνθυμήσεως καὶ ψυχῆς διάφορον ὀλίγον τι καὶ τοιοῦ.

Ἐνθυμητικός, Promptus ad excogitandum, seu comminiscendum. Vide Bud. p. 327.

C. Εὔθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui bono animo est, Qui hilari & læto ac securo animo est, oppositum τοῦ δύθυμος. Aristot. Problem. 104, τὸ δὲ θερμὸν τὸ τοῦ τόπου ὡ φρονοῦμεν καὶ ἐλπίζομεν, ποιεῖ εὔθυμος. Et paulo pòst, διὸ καὶ οἱ μὲν παῖδες εὔθυμότεροι, οἱ δὲ γέροντες δυσθυμότεροι. Xen. Pæd. 6, de Cyro milites adhortãte, ὑμᾶς δὴ ἐγὼ βούλομαι αἱμάσσειν ὧν μοι δοκεῖτε μεμνημένοι πολὺ αὖ εὔθυμότεροι εἰς τὸν ἀγῶνα ἰέναι multo alacriore & hilariore animo præliũ inituri. Herodian. lib. 6, εὔθυμότερος δὲ καὶ ἀδεέστερος ἐρρώμενος, ἀνεμνήσθη αὐτοῦ τῆς τοῦ τὰ πολεμικὰ φροντίδος, τοῦ τῆς πόλεως ἐκχολάζε τρυφῆς, Hilarior iam ac liberior. Item, Qui benevolo ac benigno animo est, εὐμενής. Od. ξ, Οἷά τε οἱ οἴκοθι ἄνακτος εὔθυμος ἐδώκεν. VNDE Εὐθύμως, Bono ac hilari animo. Autor Axiochi, δεῖ ὅσῃ κῶς δεξαμένους, εὐθύμως μονονουχὶ παιανίζοντας, εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι, Alacriter propemodum pæana canentes mortem oppetere. Xenoph. Pæd. 2, τοῦτό με εὔθυμος εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν πρὸς τοὺς δὲ παρορμᾷ. Et Pæd. 8, τοὺς κινδυνεύοντας εὐθύμως αὐτοὺς φέροντας, Bono ac forti animo. Synes. epist. 142, εὔθυμος δεδιώτης, Animo tranquillo & læto viuas. ET Εὐθυμία, ας, ἡ, Bonus animus, Animus hilaris & lætus, seu Animi hilaritas. Cic. interpr. Securitas, Animi tanquam tranquillitas, Animus terrore liber: vt ostendet tibi Lex. Cic. Xen. Pæd. 4, ἔπειτα καὶ ἄνω χοῦπτε καὶ πόλοῦπτε καὶ πάσης εὐθυμίας ἐνεπίμπλαντο. Eodem lib. καλῶς ἐδόκει ἔχειν αὐτοῖς μὴ πάλιν κινδυνεύειν. καὶ γὰρ αὐτός τε πρὸς εὐθυμίαν ἐτύγχανεν ὤν. Et lib. 1, διαιτᾶτο μὲν αὐτοῖς εὐθυμίας παρεῖχεν ὅτι τοῦ δέπνου. Synes. ep. 14, ἐρρωμένως δεδιώτης, φιλοσοφίας εὐθυμίαν φυτανεύουσης ἀκμόνα, Animi tranquillitatẽ suppeditante. ET VERB. Εὐθυμέω, ῶ, Bono & læto animo sum, lætẽ In mentis tranquillitate sum, vt Bud. apud Plut. πρὸς εὐθυμ. interpr. 466, δεῖ τὸν εὐθυμεῖν μέλλοντα μήτε πολλὰ φρόνεῖν μήτε ἰδίᾳ μήτε ξυνῇ. Sic etiam p. 470. Pass. etiam dicitur εὐθυμεῖσθαι, itidem pro Bono ac hilari esse animo, seu (vt Bud. interpr.) Alacrẽ esse & gaudio perfusum. Xen. Hellẽ. 7, εὐ ἐπεποιηκὼς τὸ τῷ εὐθυμοῦσθαι, καὶ ἀνορᾶς καὶ παιᾶνας, ὡς εἰρήνης ἐρρωμένης, ἐπιόντος. Plut. Sertorio, εὐθυμεῖσθαι τοῦ καλῶς ἀγαθὸν πεπυσμένοις. Sic idem in Mario, 139. Aristot. Rhet. 2, ὀργίζονται δὲ καὶ ὅσοι χαίρουσι τῇ ἀτυχίᾳ καὶ ὅλως εὐθυμουμένοις ἐν τοῖς ἑαυτῶν ἀτυχίαις, qui in suis ipsorum infortuniis animo sunt trãquillo & ab omni terrore libero, seu securo. A B C D E F G H

C. Ἔχθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mente præditus, vel Qui animi cupiditates coercet. Od. θ, Οὔτε κακὸν οἱ κάλλιν θυγατηρ, οὐδ' ἐχέθυμος, i. vt schol. exp. οὐ λογισμὸν ἔχουσα, ἢ δ' κρατοῦσα τῶν ὀπθυμιῶν, ἢ σώφρων.

C. Ἠπόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Benigno ac miti animo præditus. Epigr.

C. Κακόθυμος, ον, ὁ καὶ ἡ, Qui malo seu maleuolo animo est. VNDE Κακοθυμία, ας, ἡ, Maleuolẽtia, Animus malè affectus. Plut. Lyc. p. 13, συνωκειωκὼς τῷ ζήλῳ τῶν καλῶν ὀκ τῆς ὀπχωρεμαζούσης πρὸς ἀλλήλους κακοθυμίας.

C. Καρτερόθυμος, ὁ καὶ ἡ, Qui toleranti animo est, Qui animi tolerantia omnia vincit. Oyss. φ, καρτερόθυμον Φῶθ' Ἡρακλῆα μεγάλων ὀπτῆρα ἔργων. apud Hesiodum verò ἐστὶν τέκνα καρτερόθυμον, exponitur Pertinacem.

C. Λειπόθυμος, ὁ καὶ ἡ, Animo deficiens, Animo defectus, seu Quem animus deficit. VNDE Λειποθυμία, ας, ἡ, Animi defectio, Animi deliquium. Plut. Alex. ταῖς λειποθυμίαις ἔγγιστα θανάτου σωκλωνούμενος. Item, καὶ τὰ τοῦ ἄθησιν ἀσαφῆ καὶ μικρὰ κομδῆ γλυκέδαι λειποθυμίαν ὀπτε σουσης. Alex. Aphrod. lib. 2 Probl. ὄξος καὶ γλίχων αἰακτᾶται λειποθυμίαν. ET Λειποθυμέω, ῶ, Animo deficio seu deficior. Dioscor. l. 3, c. 36, de pulegio, λειποθυμοῦντά τε αἷμα κᾶται σὺν ὄξει. Plinius de mentha, Magna societas cum hac ad recreandos defectos animo, cum furculis suis in ampullas vitreas aceti utrisque deiectis.

C. Μακρόθυμος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Lõganimis) Qui iram differre & cohibere nouit: oppositum τοῦ ὀξύθυμος. Lenis, Clemens. Item Patiens, Parienti animo tolerans. Pallad. lib. 2, Epigr. Ἀνήσασον ἐμοί τις ὄνον μακρόθυμον ἔδωκεν Tolerantem laboris. VNDE Μακροθύμως, Iram differendo, seu Patienter. Act. Apost. c. 26, μακροθύμως ἀκούσαί μου, Æquo animo seu patienter audias me. ET Μακροθυμία, ας, ἡ, Iræ dilatio, Tolerantia. Ephes. 4, μετὰ μακροθυμίας ἀνεχόμενοι ἀλλήλων. Coloss. 3, Χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μακροθυμίαν. Et c. 1, εἰς πᾶσαν ὑπομονὴν μετὰ μακροθυμίας, Ad omnẽ tolerantiã & animi lenitatẽ. ET Μακροθυμέω, ῶ, Irã differo, Patiẽter fero. Matt. 18

μακροθύμησον ἐπ' ἐμοί, καὶ πάντα σοι ἀποδώσω, Differ irã ergo me. Luc. 18, καὶ μακροθυμῶν ἐπ' αὐτοῖς, quantũuis tardus videatur in vlciscendis iptorũ iniuriis. Vtitur hoc vocabulo Plutarchus etiam pro Durare cor, vt Plautus loquitur: seu καρτερεῖν. Locus est in libro De Socr. dæm. vbi eos qui hanc vitam degunt, comparat natatoribus qui è mari ad litus contendunt, ὀξαμιλλᾶσθαι καὶ μακροθυμεῖν δι' οἰκείας πειρωμένους ὀρθῆς, σταλεῦσθαι καὶ τυγχάνειν λιμένος. quod quasi explicans subiungit, ἥπερ οἱ ἀνήδη δεδαμείων ῥηγνύσεων ἡμᾶς νισόμενοι μακροῖς ἀγῶνας οὐ καὶ πρὸς θυμὸς ψυχὴ, τὸ δὲ ὁ συμπαθανομένης κινδυνευόντα καὶ φιλοπονοῦντα τὸν ἔμβασιν ἰσοῦσθαι πολλῷ αὖρ φέρεται. A B

C. Μεγαλόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Magnanimus, Magno & celso animo præditus. idem quod μεγαλοψυχος. Plato 2 De rep. πολεμικὸν ἅμα τρόπον καὶ μεγαλοψυχον ἢ ὁ θυμοειδὴς. PRO QVO Μεγαθυμοειδὴς eadem signif. vt urpa. PRO QVO Μεγαθυμος dicunt poetæ metri gratia. Il. υ, Ἀχιλλῆος μεγαθυμου. Od. ν, μεγαθυμος Ἀθήνη. Od. ο, Νεοπτόλεμε μεγαθυμον. Quid autẽ μεγαθυμος sit, ipse de apro alibi loquens exprimit, Il. ρ, v. 21, ὅ τε μέγιστος Θυμὸς ἐν ἀνθρώποις, τοῦ δὲ τε πλεῖστα μέμηνε. C

C. Μικρόθυμος, ὁ καὶ ἡ, Qui pusillo est animo. idem quod μικρόψυχος. VNDE Μικροθυμία, ας, ἡ, Animus pusillus. Quidã Pusilla animitas. vt μικρόθυμος Pusillanimis interpr. ET Μικροθυμέω, Animo pusillo sũ.

C. Ὁμόθυμος, ὁ καὶ ἡ, Vnanimis, Cõcors. ὁμόφρων, ὁμόψυχος, Hesych. VNDE Ὁμοθυμία, ας, ἡ, Vnanimitas. Liu. ET Ὁμοθυμαδὸν, Vnanimiter, Vno animo & cõsensu. Xen. Hell. 7, ὁμοθυμαδὸν καὶ ἔπεφαίνετο καὶ ἐσφαπύοντο. Philo de vita M. l. 1, ἰδίᾳ ἕκαστον καὶ πάντας ὁμοθυμαδὸν ἐφ' ἱκετείας καὶ λιτὰς βαπτιζόμενος, & priuatim singulos & vniuersos vno cõsẽsu. Herodian. l. 2, ὁμοθυμαδὸν πάντες εὐφήμησαν, lætis acclamationibus vnanimiter exceperunt. Demosth. autẽ, quã dixit Phil. 4, ἐὰν ὑμᾶς ὁμοθυμαδὸν ὅν μιᾶς γνώμης Φίλιππον ἀμυνῶνται, quasi ex superabundanti addidit ὅν μιᾶς γνώμης. Sed & Philo dixit ἁπάντων ἀθρόως ὁμοθυμαδὸν ὀνοσοπάντων, omnib' promiscuè vno ore & cõsensu vociferantib'. Eadem cõposit forma dicitur ET IAM Παντυμαδὸν. Toto animo, Toto pectore. ὁλοψύχως. Od. ε, v. 33, Οὐδὲ δὴ ἔστοδ' παντυμαδὸν ὀκρίωπτο, Toto animi robore, Tota animi contentione. de Vlysse & Iro luctaturis. D E

C. Ὀξύθυμος, ὁ καὶ ἡ, Qui subita & acrimonia excãdescit, Qui acerbè vehementérque irascitur, Ad iram præceps, seu Præceps animi, vt Virgil. loquitur. Aristoph. Vesp. ὁ δὲν ἡμᾶς ζῶσι ἠρεθισμένον μᾶλλον ὀξυθυμεῖν ὄντα, ὁ δὲ δυσκολώπαρον, nullũ animal irritatũ tam acri ira excãdescit. In eadem comœdia dicit ὀξυκαρδοῖ eadem signif. Aristot. Rhet. 2, καὶ θυμικοὶ καὶ ὀξύθυμοι, καὶ οἷοι ἀκολουθεῖν τῇ ὁρμῇ. Eodẽ libro, καὶ τὴν ὀργὴν ἥρων καὶ ἐχθρῶν, καὶ ἀνιπάλων καὶ οἱ ὀξύθυμοι καὶ παρρησιαστικοὶ, ἀλλ' οἱ πρᾶοι καὶ εἴρωνες καὶ πανοῦργοι. Sũt q ὀξύθυμος esse velint Irasci facilis, Cerebrosus: quib' vtitur Horat. Opponitur (vt scribit Galẽ) τοῦ θυμώδους, a animoso, q nõ nisi magna & iusta de causa irascitur: estq; ὀξύθυμος qui si vel leuissimè offenditur, irã ferre nõ potest & concoquere, sed statim excandescit: nec potis est iræ & animo suo moderari, sed muliebrũ more minimis perturbationibus succumbit, & protinus ardet iracundia. ideóque ὀξύθυμος pusillo, non generoso viriliq; animo præditus est. VNDE Ὀξυθυμία, ας, ἡ, Excandescentia, Iracundia, Vitium animi quo leuissima de causa irascitur. opponitur τῇ μακροθυμία. ‖Ὀξυθυμία, Sordes, Purgamentum Poll. l. 2, καὶ ὀξυθυμία, ἣν οἱ φαῦλοι ῥήτορες φασὶ καθάρματα. Et l. 6, tit. τοῦ εὐδαίμονος, Τῶν ἐν τῇ πεύδοις καθαρμῷ ἐκδυπότερος κοπρίων ὀκ ὀλιγοπότερος, εἰ χρὴ κατ' Ἡρακλεῖτον λέγειν τοῦ ὀξυθυμίαν ἀπιμόπρος, vilior abiectiórq; purgamentis. Quibus in locis vocabulum hoc fœmin. gen. vsurpatur. Reperitur verò neutro etiam gen. & plur. τὰ ὀξυθύμα: quod variis modis exponitur. Quidã n. (vt Harpocr. annotat) inter quos est & Aristarchus, ὀξυθύμα volunt esse τὰ ξύλα ἀφ' ὧν ἀπαίρχονταί τινες, dicta ὑπὸ τῶν ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι, Cruces è quibus suspenditur & strangulatur aliquis. Nonnulli (vt Hesych. scribit) volunt esse τὰ καθαρτήρια καὶ ὑπόπτυα ξύλα, ἃ τῶν εἰς τὰ βιβλία δοῦς ὑποτρέφουσι καὶ θαλόοντες τὰς οἰκίας. Hyperides in orat. cõtra Demadẽ, τοῦ δ' πολλοῦ αὖ δικαιότερον ἐν τοῖς ὀξυθυμίοις ἠπάλησα θείη ἢ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἱεροῖς. Eupolis, ὃν χρὴ ὀν τοῖς πεύδοις καὶ τοῖσιν ὀξυθυμίοις πρὸς τὸ σῶμα τοῦ πόλεως καθε- A B C D E F G H

σθαι τοῦ πτερεγόπα. Addit Harpocration, ὀξυθύμια à Didymo exponi τὰ καθάρματα καὶ ὑπολίματα. hæc enim solere efferri in triuia quum domus expurgantur. Idem hæc subiungit (quibus aliquid mendi subesse videtur) ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι τῷ Δημοσθένους, τὰ ἐν τοῖς πεύδοσι φησὶν Ἑκαταῖος πυῦτα καὶ θάρσα ἔφερον πτερεῖς, ἃ ὀξυθύμια καλεῖται. Quæ duæ expositiones posteriores cum Pollucis explicatione conueniunt: quemadmodum Suidas quoque scribit, ὀξυθυμία vocabantur Athenis purgamenta æriũ quæ noctu in triuiis exponebantur. Ab ὀξύθυμος autem est ET IAM Ὀξυθυμέω, Iræ impotens sum, Præcipiti ira excandesco. Aristoph. Vesp. ἐπὶ κλέπτοντι κέλθοντ, ὀξυθυμηθεῖσά μοι, ἤρετ' εἰ τὴν Ἱππίου καὶ θέσαμαι πεφαντίδα. Ab ὀξύθυμα autem EST Ὀξυθυμίας, οῦ, ὁ, idem quod ὀξύθυμος, seu ἰξύχελος. Poll.

C. Περιθυμος, ὁ καὶ ἡ, Ira valde accensus, Qui ira valde excanduit. Plut. Mario, ὀνόματα κατὰ πάντα μετὰ ξιφῶν καὶ πελέκεων, δεινὸν ἐπεστρέφετο καὶ περιθυμον. VNDE Περιθυμος, Accensio animo. vt περιθυμος ἔχων, Ira percitus. Æschyl. μέμφεται τοῖς νέφεσι περιθυμος in feros infenso seu ira accẽso animo incusare. vel Supramodum, ὑπερβαλόντως, vt schol. exp. Apud Plat. autem in Tim. περιθυμος ἰρᾷ v. l. interpr. Exultat, Efertur. C

C. Πρόθυμος, Animum alacrem habens [ad aliquid,] Qui prompto & erecto est animo: vel simpliciter, Promptus. Est autem duplex nominis huius in ista signific. constructio. Dicitur enim πρόθυμος εἶναι πρὸς τινὰ, & πρόθυμος εἶναι τινὶ τοῦ. Aristoph. πρόθυμος εἰς τὰ πράγματα. Thuc. πρόθυμοι πάντες εἰς τὴν ἀρχαίαν. Demost. Pro cor. δεῖ πάντας οὖν, εἰ μὲν καὶ πρόθυμοι οὗτοι τὴν ἡμᾶς. Sed interdum etiam πρόθυμος sine adiectione ponitur: vt apud Thuc. lib. 1, βουλοῦμαι δὲ ὑμῶν πρόθυμοι εἶναι, si velitis ista alacriter & strenuè capessere. Item προθυμότερος, Magis incitatus ad aliquid agendum. Plut. Et τὸ πρόθυμον substantiuè, Alacritas animi, Thucid. ac post eum alii. ‖Πρόθυμος πρὸς τινα apud Thucydidem pro eo (vt oppinor) quod Lat. Studiosus alicuius. ‖Item πρόθυμος cum genit. pro Cupidus, memini me legere, sed apud poetas tantum. A B C D E

Προθυμος, Alacri animo, Alacriter, Promptè. Item Impigrè. Interdũ verò idẽ omnino quod Libenter. X. Pæd. 4, πρόθυμος δὴ ἐξῆν. Et in 1, ἀμὴ καλὰ ἡ πόλις νομίζει, πρόθυμος αὐτὰ ἐκποιοῦσας. Apud eundem, οὐ πρόθυμος, ἢ οὐχ ἡδομένως. Sæpe etiam cum verbo ἔχειν: estque πρόθυμος ἔχειν πρός τι, Animo prompto esse ad rem aliquam, vel animo propẽsum. Plautus Animatus cũ infin. itidẽ inuxit, Animatus facere. CONTR. Ἀπρόθυμος, Minimè alacrem animum ad aliquid habens, Minimè alacris. Plut. De def. or. καὶ τέβη μὴ εἰς τὸ μαντεῖον, ὡς φησὶν, ἄκουσα καὶ ἀπρόθυμος. ET Ἀπρόθυμος, Nõ alacriter, Non libenter. A B C D E F

Προθυμία, Animi alacritas, Animi præsentia, Animus alacer & prõptus. vel simpliciter Alacritas. Item Studiũ. Hõ. plur. pro sing. vtẽs, dixit Il. β, ἤδη πρόθυμησι πεπιθώς. A Xen. πρόθυμία opponitur τῇ ἀθυμίᾳ, Pæd. 1, λέγε ἢ ἔπ τὸ πᾶν δεῖ φέρει ἐν πιστῇ ἔργῳ πρόθυμία ἀθυμίας. Idẽ πρόθυμίαν ἐμέδηξεν dicit, quod Cic. Alacritatem addere. Sed redditur etiam Inflãmare animũ desiderio. Item πρόθυμίαν παρέχειν apud Dem. Prõptũ & alacrẽ animũ ostendere. Sic autẽ ante eũ loquitus est Thuc. Dicitur & πρόθυμίας οὐδὲν ἐλλείπειν ab hoc ipso Thuc. itidémq; à Xen. ac pro eodẽ, πάσῃ πρόθυμία vel μετὰ πάσης προθυμίας ποιεῖν τι, Omni studio aliquid agere. ‖Interdum verò πρόθυμία πόθου pro Cupiditas seu desiderium huius rei. vt apud Synes. καὶ τέβαλε ἢ πρόθυμίαν ἢ σὺν ἡμῖν ἀποδημίας. Sic Alacritas aliquid faciendi, apud Cic. Interdum verò copulantur Alacritas & Cupiditas. ‖Ab Hesychio πρόθυμία exponitur etiã χαρά, i. Lætitia, Gaudiũ. Ad quã signific. tranſire itidẽ videtur interdum nomẽ Alacritas. A B C D E F G H

Προθυμέομαι, οῦμαι, Alacri sum animo, oppositum verbo ἀθυμῶ apud Xenophontem Pædiæ 6, καὶ πάντα ὁπόσων ἀθυμοῦντων βλάβη ἐδόκει τοῖς γίγνεσθαι, καὶ πρόθυμοι ἦσαν, ὠφέλα. Sed ratò ita legi positum sine adiectione frequenter autem cum infinitiuo, vel cum accus. Dicitur autem πρόθυμόν τινα ποιεῖν τινα, pro Prõptus est mihi animus & alacer ad hoc faciendum. vel Promptus sum, &c. Vel, Studeo hoc agere. Demosthenes καὶ ποιεῖν τι

προθυμόλυμος ὑμᾶς δῦ. Cum accuſ. autem, vt in hoc Ariſtot. dicto, ἠοῦ μὴν ὅτι πρᾶξαι ἀ δύνατον, ἀνθρώπου ὄν τὰ δέοντα προθυμεῖσθαι. Et apud Plat. καὶ ταῦτα προθυμᾶμαι, ὦ Κρίτων, καὶ ἄλλα πολλά. Vide Bud. p. 527, vbi προθυμεῖσθαι exponit Aliquid magno ſtudio ſuſcipere & inſtituere, item In animum inducere & cupere efficere. Quæ duæ poſteriores interpr. duobus locis qui proximè ſequuntur, conuenire videntur, prior priori, poſterior poſteriori. Plato De rep. 1, προθυμοῦ καὶ ἡμῖν ἐνδείξασθαι. vbi tamen exponitur ſimpliciter Velis. Plutarch. in Them. προθυμᾶμαι ὅπως ἐν τοῖς γενοῖς καταμχήσωσι. vbi obſerua προθυμοῦμαι cum ὅπως. Alicubi verò partic. προθυμούμενος ponitur pro ipſo aduerbio προθύμως. vt φιλοπονῶν προθυμούμενος apud Xen. Præd. 1.

6.2. Συμπροθυμοῦμαι, Contendo ad idem efficiendum, In eandem cauſam incumbo. vt Xen. Præd. 6, συμπροθυμήσεται ταῦτα. Idem Anab. libro 7, συμπροθυμήσεται ὅπως διαβῇ τὸ στράτευμα. Hæc Bud. Sed ſciendum eſt Thucyd. non ſolum accuſ. rei (alicubi verò infinit.) iungere hoc verbum, ſed & datiuo perſonæ nonnunquam: pro Adiuuare eum aliqua in re, vt apud eum exponitur: verùm ſi vis verbi exprimenda ſit, perinde eſſe puto acſi diceretur, Alacritatem eius adiuuare ſua.

C. Ῥάθυμος, ου, ὁ & ἡ, Cuius animus remiſſus eſt, Cuius animus facilia cõſectatur, at difficilia adeóq; laborẽ omnẽ vitat. Sic autem interpretor, ad exprimendam vtcunque poſſum huius verbi vim, habita ratione originis. nec enim dubium eſt quin ex ρα abſciſſo ex ῥάδιος, & nomine θυμὸς, factũ ſit: ſicut ῥαδιουργὸς ex ῥάδιον & ἔργον compoſitum videmus, & ῥαστώνη ex ῥᾶστος ſuperlatiuo eiuſdem nominis. Etymol. certè ſcribit ῥάθυμον eſſe τὸν ἄκολως μεταστρεφόμενον (omitto alterã expoſitionem & mendoſam & friuolam, meo quidem iudicio) At Euſtſtathius ῥαθυμίαν eſſe vult τὸ ῥαίζουσαν τὸν θυμόν, vt videlicet ab eadem ſit origine à qua θυμοεραΐστης. Sed vix mihi perſuadere poſſum ſeriò iſtud ſcripſiſſe tam doctum grammaticum: quum vel illa duo, ῥαδιουργὸς & ῥαστώνη, verum huius quoque vocabul. etymum antè oculos ponant. ῥαστώνω certè & ῥαθυμίαν aliquando copulari, docebo in Ῥαθυμία. Ad ῥαδιουργὸν autem quod attinet, vel ipſa Gallica lingua nobis eius originem repræſentat, quæ iocãs dicit itidem remiſſè aliquid agẽti, tout à noſtre aiſe. Naſo itidem vbi negauit ſe poſſe animum, id eſt πνεῦμον, in curas contendere quas lima mordax requirit, dixitque ſuam mentem nihil durum poſſe pati, (id eſt laborioſum) tandem fatetur, Quod venit ex facili ſatis eſt cõponere nobis, Et nimis intenti cauſa laboris abeſt. Sic igitur ῥάθυμος prima ſignif. (id eſt quam habet reſpiciendo etymum) Cuius mens in iis occupatur quæ veniunt ex facili, miniméque intento labore eam exercent. Sed latius extẽditur, & quidem ad eum vſque qui laborem omnem auerſatur, quietem atque otiũ amans. vnde etiã φιλοπόνῳ opponitur, tanquam videlicet φυγοπόνον ſignificans. Denique quanuis ῥάθυμος dictus ſit (vt opinor) quaſi ὁ ῥᾴδια θυμὸν ἔχων, accipitur tamen pro Ceſſator, Deſes, Segnis, Negligens: aut etiam Supinus. vnde Plutarchus Sympoſ. 1, τοῦ ὀπτμελεῖ καὶ φιλοπόνῳ opponit τὸν ἀμελῆ καὶ ῥάθυμον itidémque in libro De diſcern. adul. ῥαθύμους & ῥολαστὰς coniungit. ¶ Dicitur etiam de re quæ talis eſt vt nullam animi contentionem poſtulet, ideóque pigro etiam ac deſidi conueniat. Ariſtot. Rhetoricῶν 1, ῥᾴδιοι δὲ τοῦ μοχθηροὶ τυγχάνουσιν ὄντες, καὶ ἀδικοί εἰσιν· οἷς ὁ μὲν ἀνελεύθερος, ῥᾴδιον χρῆμα τὸ δ' ἀπόλαυσις, ῥᾴδιον τοῦ τῶν πόνων ἡδυναί· ὁ δὲ μαλακὸς, ῥᾴδιον τὸ ῥάθυμα. vbi τὸ ῥάθυμα quidam per ſubſtantiuum reddunt Deſidiam. Apud Iſocratem autem ῥάθυμος βίος videtur eſſe Vita quæ in deſidia aut certè in otio tranſigitur: & ex conſequente quæ opponitur vitæ duræ. Vide & paulo pòſt de hoc loco. Cæterùm in ῥάθυμος conſtat debere ι ſubſcribi literæ α, ſequendo id quod dixi etymon, quia tamen apud autores vnde exempla ſumpſi, adſcriptum non inueni, nec ipſe adſcribere volui.

c.2. Ῥαθυμοποιὸς, Deſidẽ ſeu pigrũ reddens. Theophyl. ep. 29, ῥᾴδιον ποιεῖν, loquens. i. de paupertate, φιλοσοφοῦντες ὅτι κακὸν, ῥαθυμοποιὸν, καταφρές. &c. qui locᵒ in memoriã mihi reducit Tibullianum illum verſũ, Me mea paupertas vitæ traducat inerti. quum enim hæc caneret, exiſtimauit & ipſe paupertatẽ eſſe ῥαθυμοποιόν. ac miror certè cur in hoc loco tam multi tantùm ſe torſerint, ac nonnulli tandem ad hypallagen cõfugerint: (vt videlicet perinde ſit acſi dixiſſet poeta, Me mea vita iners ad paupertatem traducat) quum abſque hac violenta hypallage, ſenſus aptiſſimus ex hoc verſu eliciatur. quum enim dixiſſet Diuitias multis laboribus coniunctas eſſe, ait ſe illis anteponere paupertatem, per quam licebit otio frui. quod per diuitias non licet. Erit igitur paupertas ῥαθυμοποιὸς in illo Theophyl. loco Paupertas vitæ inerti traducens, vt loquitur Tibullus. Quòd ſiquos obiiciat ab Iſocr. cõtrà ἄφθονον βίον & ῥάθυμον copulari, reſpondẽdũ puto ad illud ῥαθυμίας genius illũ reſpicere, quàm duo illi reſpexerint. Cui enim victus ſupperit, & (vt Heſiodus loquitur) cui βίος ἐνδεὴς ἐπιπεπαυὸς κατάκειται), ei licet ῥαθύμῳ eſſe, i. ab omni opere feriari quo alii victum ſibi cõparare cogunturᵗ: at cõtrà qui pauper eſt, licet in quærendo ſibi tenui victu occuparus, ῥαθυμεῖν tamen & ipſe dicitur, vt cui labor hic leuis ſit præ laboribus quos perferunt, curiſque atque anxietatibus quibus cõflictãtur qui diuitiis inhiant, cotique cõgerendis illis dediti ſũt. Videndum eſt igitur an in illo itidem loco Iſocr. ῥάθυμοι exponi poſſit ῥαθυμοποιόν. ego Lat. reddi poſſe arbitror Vitam quietã & otioſam. Hoc quoque addo, licet in ῥάθυμος aliqua facilitatis ſignificatio includatur, reſpiciendo etymon, (vt antè dixi) huc tamen non videri pertinere Victum facilem apud Virgil. & Diuitias faciles apud alium quendam poetam.

Ῥαθύμως, Animo remiſſo, Segniter, Oſcitanter, Supinè. Itẽ Languidè. Herodian. 6, ῥαθυμως τε καὶ ἀναιδῶς τοῖς πολεμικοῖς προσφερομένου. Et l. 5, ῥαθυμότερον προσφέρον τὸ τῷ ἔργῳ. Philo De mundo, μεθ' ἡσυχίας φυσικῆς, ἀλλ οὐκ ἀσθενοποιῶς καὶ ῥαθύμως λεκτέον. Et cum verbo φέρειν apud Andoc. ταῦτα ῥαθύμως φέρετε. quod Bud. vertit, Hæc vos remiſſo animo ſupinoque trãſmittitis. At in v. l. ῥαθύμως ὑποφέρειν ex Plat. De leg. pro Patienter ferre. Iungitur & verbo ἔχειν, vt apud Iſocr. οὐδὲν ἐφρόντιζον τοῦ ἀπαγγελλομένου, ἀλλ' ῥαθύμως εἶχον. vbi Bud. vertit Quieſcebam, Non cõmouebar. Cõp. grad. Ῥαθυμότερον in loco ex Herodiano paulo antè citato: & Ῥαθυμότερος apud Ariſtot. Poll. 7, ῥαθυμοτέρας διάγειν.

Ῥαθυμία, Animi remiſſio, Deſidia, Segnities. Demoſth. Philipp. 1, διὰ τοῦ ἡμεταρὰ βραδυτῆτα καὶ ῥαθυμίαν. Vt autem βραδυτῆτα & ῥαθυμίαν copulat, ſic μέμψιν & ῥαθυμίαν Herodian. Idẽ verò Dem. Philipp. 3, ῥαθυμίαν & ἀμέλειαν: quomodo ῥάθυμον & ἀμελῆ à Plut. cõiungi docui. Idem Demoſt alibi ῥαστώνῃ & ῥαθυμίαν coniungit. quibus certè & Iſocr. affinẽ ſignif. tribuit in Euag. ſcribens, ὀλίγοις πόνοις πολλὰς ῥαστώνας κτῶμαι, ἀλλ' οὐ δι' μικρὰς ῥαθυμίας μεγάλους πόνους ὑποστήσομαι. Vbi ῥαστώνῃ crediderim eſſe otium, at ῥαθυμίαν deſidioſum quoddam otium, (ſi mihi ita loqui liceat) vel deſidioſam quietem, aut deſidioſam animi remiſſionem. At verò idem πρὸς ἀληθινὴν ῥαθυμίαν appellauit Veram animi remiſſionem, ſeu Veram animi relaxationem, aut Verã animi quietẽ, diſtinguẽs eam ὑπὸ τῆς ὀργῆς, atque adeo ἐν ὀργῇ poſitam illam eſſe negans. Locus eſt in Euag. in quo tamen plurali vtitur, non ſing. ita ſcribens, ὁρῶν δὲ πολὺ ὀρῶντα ὅτι μελαθίοις, ἐλάττοσι λυπουμένοις, καὶ πρὸς ἀληθινὰς ῥαθυμίας οὐκ ἐν τῇ ὀργῇ ἀλλ' ἐν ταῖς ἡδονεραῖς καὶ ταῖς καρτερίαις ἐνούσας, οὐδὲν ἀνεξέπαστον παρέλιπον &c. Qui locus diligenter propter hunc etiam Platonis animaduertendus eſt, ῥαθυμία ἔκφρονος ὀργῆς καὶ θυμοῦ. Ex omnium autem quos protuli locorũ collatione diſcimus (vt opinor) ῥαθυμίαν primùm quidem de eo dictam qui lubenter animum relaxat, poſtea verò de eo quoque qui ita relaxatione illa & remiſſione gaudet, vt ei omnia poſtponat, & ſe deſidiæ dedat. vnde etiam Thucyd. ῥαθυμίαν oppoſuit πόνων μελέτῃ, vbi B. ignauiam interpr. ¶ Ῥαθυμία pro quiete ex Hippocr. affertur, ac nominatim ex lib. De inſomniis. Vbi meminiſſe oportet aduerbii ῥάθυμως, quod verbo ἔχειν iunctum, à Bud. exponi Quieſcere, ſuprà docui.

Ῥαθυμέω, ῶ, Remiſſo ſum animo, Deſes ſum, Deſidiæ me dedo, Sum ſegnis, vel Segniter ago. Xenoph. Hellen. 5, οὐ ῥαθυμοῦσα, ἀλλ' ἐθέλουσα καὶ πονεῖν καὶ κινδυνεύειν. Iſocr.

οὐδὲ ῥαθυμῶν διεπέλεσε τὸν βίον. Bud. vertit Otio & deſidiæ indulgere, in hoc Plutarchi loco, ῥαθυμῶν ἅμα καὶ σπουδημεριβόων τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίταις. A Polybio autem ponitur etiam ſimpliciter pro Quieſcere, Quieti ſe tradere, Quieti & otio frui: ἐπὶ τῶν θυσαμοιβῶν τῶν Πόβλιον, καὶ τῶν ἀκολούθων αἱ ἀπαιτοῦσαι καὶ ῥαθυμεῖν, ἐπὶ πέρας ὀπτήθεισι τῷ πολέμῳ. Sed audo, ab eo dici quoque ῥαθυμεῖν περί τινος, pro Conquieſcere de aliqua re. i. Securum eſſe de aliqua re, atque adeo ita ſecurum de ea eſſe, vt non obſtet quominus in veranis aurem dormias. περὶ δὲ πίστεως, inquit, ἡ μάρτυς ὑπὸ τοῦτου ῥαθυμεῖν αὐτὸν ὥστε δεῖν. id eſt De ea ſecurũ in veranis aurẽ dormire. Iſtam enim prouerbialem formulam locum habere hic exiſtimo, ita eam accõmodando. nam De aliqua re dormire in veranis aurẽ, non ſcio an dici poſſit.

Ῥαθυμέομαι, ῶμαι, apud Greg. in Hipocph. patris, λαοὺς ἐκκλησιαν ῥαθυμηδιστέρους τε καὶ χρουσμανήσασι τῆς ἀναρχίας. Bud. χρουμανήσασι vertit Ad mores inculcos redactam, at ῥαθυμηδεῖσι non interpr. Ego autem ſuſpicor hic ſignificare, Quæ per deſidiam neglecta iacuerat, vel Quam deſides homines neglectam reliquerant.

c.2. Ἀπῤῥαθυμέω, μῶ, Pigreſco, Languco, Ignauia & ſocordia negotium aliquod tranſmitto, Deſidia & ignauia impedior quominus aliquid ſuſcipiam. Dem. πρὸς τοῦ ἐν χρόνῳ ἀπῤῥαθυμήσω, καὶ ὁ ὑμῖν ὅτι ὡς εἰδὼς τὰ πράγματα, ὑμεῖς δ' ἀπῤῥαθυμήσατε. Hi absoluté. Aliquando & cum genitiuo, vt in hoc loco Xen. Apomn. 3, μὴ οὖν ἀπῤῥαθυμεῖ τούτου, ἀλλὰ διατείνου μᾶλλον πρὸς τὸ προσέχειν τοῦ νοῦ. Bud.

c.2. Καταῤῥαθυμέω, ῶ, Per deliciam aut inertiam ago. vel Per negligentiam derelinquo. vt B. vertit apud Xenoph. Hell. 6, μήτε καταῤῥαθυμῶν μήτε καταμελῶν μηδὲν φαίνεσθαι. At verò à Demoſth. τὰ καταῤῥαθυμεῖν ἀρα puto dici Quæ per ignauiam amiſſa ſunt, Philipp. 1, καὶ τοῦ ἡμέτερα αὐτοῦ κομεῖσθε, αὐτὸς δὲ λῃ, καὶ τὰ καταῤῥαθυμηθέντα πάλιν αὐτὸν ἀνεύρεσθε, καὶ τὸν τιμωρήσασθε. Bud. tamen καταῤῥαθυμῶ dicens ſignific. etiam Ignauiæ. poſtio, illa affert.

Ῥαθυμίζω, Socordiã propulſo, Ad ſegitiam excito. In v. l.

C. Ὑπέρθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Supra modum animoſus, Magnanimus. Od. η, Ὅς τοῖ τοῦ θυμοῖσι γεγαὼς ἐστι βασιλεύει, de Eurymedonte quem & ipſum μεγαλήτορα appellat, id eſt μεγάθυμον, vt alibi loquitur. Il. υ. Πηλέωνος ὑποθύμοιο. Il. ζ, Τρῶας ὑπὸ θυμοῦ. Apud Xen. De re eq. dici videtur de equo feroci & qui nimio animos ſpirat, oppoſitum τοῦ θλαῦ. Verba eius ſunt, εἰ δὲ ἵππος βλακείαν ἐλόμενος πολλῆς δεόμενος, ἢ διὰ τὸ ὑποθύμος εἶναι, πολλῆς θεραπείας τε καὶ παραμυθίας.

C. Ὠμόθυμος, ος, ὁ καὶ ἡ, Crudelis, Crudeli animo præditus. Sophocles, Τὸν ὠμόθυμον εἴ ποτε πλεῖστον λόγον, de Aiace. Philo de vita M. lib. 1, ὑπὸ τῶν ἀνθρωπίνων ἀνηλεεστάτοις καὶ ὠμοθύμοις οὐδὲν συγγνωμῶν μεταδιδόντων ἐπιτρόπῳ. curatores operum importuniſſimos & abſque omni miſericordia & venia ſeuiſſimos.

Compoſin μος deſinentia.

C. Ἀπόθυμος, ος, ὁ καὶ ἡ, Inuiſus, Moleſtus. vt ἔπος ἀπόθυμον apud Heſiodum. Verbum inuiſum, Verbum moleſtum, Verbum ingratum. quaſi Quod eſt procul ab animo noſtro. Cui opponitur κατὰ θυμόν, quaſi Quod eſt ſecũdum animum noſtrum. Sed fortaſſe malit quiſpiam ἀπὸ hic præpoſitionẽ eſſe, & ſenſum ſignificare ſimpliciter, (quam ſignificationem habere videmus in quibuſdam aliis tum verbis, tum nominibus) & ita fuerit ἀπόθυμον, quaſi Quod eſt abſque animo noſtro. id eſt animi noſtri affectu & voluntate. Sed eodem res redit.

C. Ἐνθύμος, ος, ὁ & ἡ, Qui in animo eſt, Qui animo noſtro obuerſatur, & de quo cogitamus. Odyſſeæ ν, in fine, Μὴ δή τοι κεῖνός γε λίθω ἐνθύμιος ἔστω. Vbi quidam exponunt etiam (ex conſequenti) Ne tibi valde curæ ſit vel Ne eſto nimium de illo ſolicitus. Baſilius ἐνθύμιος itidem appellauit, Quod nobis in animo verſatur, ſeu in mente: vel potius Quod mente verſamus: pag. 274, ἀεὶ δὲ φαντάζοντο τοῦτο εἶναι τὸ ἐνθύμιον, καὶ ἐγκαρτερόν τε ἐνθύμιον. Apud Sophoclem autem Trach. de Deianira, ἀλλ' θύμασιν αὐτὸς δεῖμα φέρουσαν ὀδυρὸν, ἐνθύμιος ἀνὴρ ἀλαυνεσθαι τρυχοῦσα, καὶ κὰν δύς τλῶν ἐλπίζουσαν αἶσαν, Scholiaſtes exponit μεμνηστῆς, πολυφρόντιστος. vt videlicet intelligamus thalamos qui animo Deianiræ magno cum dolore obuerſarentur, ſeu De quibus non ſin emagno animi dolore cogitaret,

Ἐνθύμιος, Animo religionem ciens. Antiphon in Apol. ἡμῖν τοῖς δεσπόταις ὁ ὅρκος ὢν οὐκ ἔστω, ὑμῖν δὲ ἐνθύμιος γενήσεται, ſed veſtros animos religione obſtringet. Sic ἐνθύμιον ποιούμενοι apud Thuc. Rem in religionẽ vertẽtes, ſeu trahentes. Vide Bud. pag. 284 & 693. Quicam ἐνθύμιον ποιούμενοι, ibi reddũt Rẽ pro ominoſa habẽtes. At in hoc Herodoti loco, ἐνθύμιοι ἐγένετο ἐμπρήσαι τὸ ἱερόν, interpr. Eum facti pœnituit. quæ interpr. non placet.

B Ἐνθυμία, Cogitatio, ex Thuc. in v. l. ἐνθυμία ἢ καὶ ἐνθύμησις, Θουκυδίδης, inquit Poll l. 2. ET Ἐνθυμίζομαι pro ἐνθυμοῦμαι, quod prox imè ſequitur, vt ἐνθυμιζόμενοι τὰ ἐν τῇ μαχῇ συμφορᾶς. quod exemplum ab eodem Poll. citatur. Apud Heſych. non ſolùm ἐνθυμιζόμενοι habetur, ſed etiam ἐνθύμιζε, quod exponit ἐνθυμοῦ. Suidas autem illud ἐνθυμιζόμενοι (quod explicat λογιζόμενοι) ex Dione affert, lib. 17 Rom. hiſt. HINC eſt ἐνθύμιος, quod tamen Suid. exponit ὕποπτος. i. Suſpectus.

C. Καθθύμιος, Qui eſt in animo, Animo obuerſans. Il. κ, v. 384, Θάρσει, μηδὲ τί σ' θαῦμα καθθύμιος ἔστω. id eſt ἐν θυμῷ καὶ κατ' διάνοιαν. Ne obuerſetur animo tuo mors, Ne concipe in animo formidinem mortis. Sic & alibi θάνατος καθθύμιος. At ἔπος καταθύμιον Odyſſeæ χ, verſu 392. Ὅφρα ἔπος ἐπίπλω σοι καταθύμιον ὅτι. Vbi exiſtimo poſſe verti vel ſimpliciter Quod mihi in animo eſt, vel Quod cogito: aut etiam Quod mihi in mentem venit.

Καταθύμιος apud poſteros Homeri, Qui eſt ex animi ſententia, Animo gratus, Cordi gratus. pro quo Latini Qui cordi eſt. quod Græco ad verbum reſpondet. Syn. ὅπωπι καθθύμιος ὅτι. Huic exponitur ἀπόθυμος. In v. l. ex Mich. c. 7, καταθύμιον pro Deſiderium. ET Καταθυμίως, Ex animi ſententia. Item Libenter.

C. Ἐπιθυμία, Cupiditas, Deſiderium. nam θυμὸς, id eſt animus, deditus eſt ei rei cuius nos inuadit cupiditas. vt contra ἀπόθυμοι dicitur id quod non cupit θυμὸς, ſed à quo potius abhorret. Quæ quidem addo vt huius ſignificationis originem oſtendam. Plato Cratylo, εὐδ' ὅπθυμία χρὴ λεπτοτέρη δ' ὅπθυμία ἐνοῦσα δ' αὐτὰ μὲν ἄλλον ἐπιθυμία κλῆσιν τὸ ὄνομα. Cum genitiuo, vt ὀρεκτὴ, ὅπθυμία πωλήσεως apud Stoicos: quod Cicero vertit, Ira, libido puniendi. Apud Xenophontem Memorab. 1, ὅπθυμία τοῦ σίτου, Cupiditas ſeu auiditas cibi: quod idem Cic. interpr. vno verbo Fames. Dicitur ἐπιθυμία γίγνεσθαι τινός, pro Deſiderio teneri rei alicuius, Cupere rem aliquam. Plat. epiſt. 7, ἐπὶ μαστῶ φιλοσοφίας ἐν ὅπθυμία γίγνεσθαι. Dicitur etiã διὰ ὅπθυμίας εἶναί σε τοῦ θεᾶσθαι, μεταλ. Apoll. in epiſt. pro Te cupere videre me. At ὅπθυμίαν ἐμπιεῖν Thucydidi, & ὅπθυμίας ἐμβάλλειν Xenophonti, ſequente genitiuo, eſt Cupiditatem ſeu deſiderium afferre, Cupidum reddere [alicuius rei.] Et plur. ὅπθυμίαις μείζοσι χρῆσθαι apud Thuc. Maiorum rerum deſiderio teneri, Maiora concupiſcere. Apud Iſocr. σωφρονεῖν τοῖς ὅπθυμίαις πάνυ. ¶ Interdum etiam ὅπθυμία, ſine adiectione, Cupiditates, ſeu Cupiditates effrænatæ. vt ὅπθυμίαι φυσικαὶ καὶ ἀλογοῦσαι &c. apud Epic. quod Cic. vertit Cupiditates naturales & neceſſariæ. Ab eodem ὅπθυμία redditur Cupiditas effrænata, item Libido. Vide meum lex. Cic.

Ἐπιθυμέω, ῶ, Cupio, Concupiſco, Deſidero. Dicitur ὅπθυμῶ τινοῦ, vel ὅπθυμῶ τινῖν τοῦ. Cic. ὅπθυμῶ τινῖν cum genit. vertit Concupiſcere, vt in lex. Cic. videbis. Iſocr. καὶ λαμβάνειν ὧν αὐ ὅπθυμῶσιν. Et cum aduerbio ἀδίκως apud Demoſth. οὐ τοῦ δικαίου ἀδίκως ὅπθυμοῦντα. Cum infinit. autẽ, (& quidem cum eiᵒ aoriſto ſæpe) vt apud Plat. ὅπθυμῶ ἀκοῦσαι & Xen. ὅπθυμῶ ἰδεῖν, item ὅπθυμῶ μαθεῖν. Sic ὅπθυμῶ διελθεῖν, Iſocr. Sed addo ſignificationem peculiarem cum genitiuo perſonæ, videlicet pro amatoria cupidine, vt ita loquar. vt apud Lyſ. ἐπιθυμήσασα τοῦ μὴ ἐρᾶν. Sic quidam apud Athenæum ὅπθυμεῖν κόρης. HINC Ἐπιθύμημα ET Ἐπιθύμησις, Cupiditas, Deſiderium. Affertur autem illud ex Plat. (inuenitur etiã apud Plut.) at hoc ex Iſæo iſmque ex Ariſtotele Eth. ſed rarus eſt alioqui vtriuſque vſus. ET Ἐπιθυμητὸς, Deſiderabilis, Qui eiuſmodi eſt vt deſideretur. Apud Ariſtot.

Ethic.3,cap.10, ὀπθυμητά redditur Quæ desiderari solent. ITEM Ἐπθυμητής, q.d. Desiderator. id est Qui tenetur desiderio rei alicuius, Cupidus, Studiosus. Xenophon, πολλοὺς ὀπθυμητὰς καὶ ἀσταὶς καὶ ξένους λαβών. Et in Apologia, ὀπθυμητὴς αὐτοῦ, Studiosus eius. A Suida ὀπθυμητὰ exponitur etiam θεόθυμοι, in quodam loco quem apud eum vide. AT VERO Ἐπθυμηπκὸς (q.d. Desideratiuus) Ad desiderandum seu concupiscendum propensus, Vel Insiam concupiscendi facultatem habens, seu propensionem quandam ad concupiscendum. Nã & ita verti posse existimo: quum alioqui non ignorem, apud Aristot. in fine lib. 1 Ethic. ὧν, ὀπθυμηπκὸν exponi Impellens ad concupiscendum. Vide & meũ lex. Cic. ET Ἐπθυμηπκῶς aduerb. cum verbo ἔχω, pro ἐπθυμέω, Cupio. Poll.

6.2. Ἀνπεπθυμέω, ῶ, Vicissim cupio vel opto. & passiuum Ἀνπεπθυμέομαι, οῦμαι, Vicissim cupior. Xenophon, ἀρμηναι εἰς τὸ ὀπθυμεῖν ξυνεῖναι καὶ ἀνπεπθυμεῖσθαι τὴν ξυνουσίας. Item ἀνπεπθυμῶ, Opto aduersus aliquem. id est Aduersor alicui, optando idem quod ipse optat. vnde ἀνπεπθυμῶν à Budæo exponitur Æmulus. item Rivalis. citatur que ab eo locus hic Andocidis, οὐκ ἀφανεῶς εἴσεται οὐκ ὀπθρεψειν ἀνπεπθυμοῦσ πνος. id est, Qui quidus exoptent quod ipse amet aut optet. Dicitur etiam ἀνπεπθυμῶ σοι τοῦπυ, pro Hac in re sum tibi competitor. Budæus.

6.2. Ὑπερεπθυμέω, Supra modum cupio, Mirum in modum cupio

Θυμικὸς, οῦ, ὁ, Animosus. Aristot. ἐπὶ τὸ ἄρρεν ἰσχυρότερον ἡ θυμικώτερον. Athen. libro 2, de vinis pororibus. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ θυμικοὶ γίνονται, animosi. θυμοῦσθαι. Item Iracundus. Aristot Rhet. 2, καὶ θυμικοὶ καὶ ἐξεθυμοι καὶ οἷοι ἀκολουθεῖν τῇ ὀργῇ. Plut. τὸ δὲ θυμικὸν καὶ μανικόν.

Θυμωδὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod præcedens θυμικὸς & θυμοειδὴς, id est Animosus. Aristoteles Rhet. 2, καὶ ἀνδρεότεροι. θυμωδεῖς γὰρ καὶ ἀνελπιδες. ὧν τὸ μὲν φοβεῖσθαι, τὸ δ' ὀπαρρεῖν πιεῖ Item Iracundus, Ad iram pronus seu præceps, sicut θυμοειδής. Idem in 2 De part. anim. γεωδέστερα πῶς φυσιν ὄσι καὶ θυμωδη τὸ ἦθος, καὶ ὀκεπικὰ ὀξὺ πον θυμον. Plut. περὶ ἀοργησίας. ait mancipia recens empta de ipso emptore interrogare, οὐκ εἰ δεινὸς δαίμων οὐδ' εἰ φθονερὸς, ἀλλ' εἰ θυμώδης, an iracundus sit.

Θυμαίνω. Irascor, Excandesco, Succenseo Aristoph. Neb. μηδαμῶς θύμαινέ μοι, Neuaquam mihi succenseas. Idem in eadem comœd. Πρῶπο μὲν χαιρεν Ἀθηνῶν καὶ πῆς ξυμμάχοις Εἶπα θυμαίνειν ἔφασκε. δεινὰ δὲ πιπονθέναι. Et in partic. apud Hesiodũ, Ὄμμασι θυμαίνοισι, vultu irã mostrãtes.

Θυμόω, ῶ, Ad iram concito Iratum reddo Ad iracundiam prouoco. citatur ex capite 1 Oseæ proph. Frequentius vtuntur passiuo θυμοῦμαι, pro Ad iram concitor, vel etiam neutraliter Irascor, Excandesco. Eurip. Phœnissis, —καὶ πολὺ θυμουμένῳ Παρηγορεῖτο. Soph. εἰς ἔμ' θυμούμενος. Plato epist. 7, ἐγὼ διενοούμην πῶν πθυμωθεὶς, ego ira accensus nauigare cogitabam. Item, θυμωθέντες οἱ σεραπῶται συνελέγοντο ἀθροῖοι. Isocr. θυμοῦ χρὴς εἶναι, ira percitus cedens. Et apud Thuc. θυμουμένων δ' γνώμης, Excandescentia animi, Excandescens animus. Interdum etiam iungitur datiuo personæ, vt Lat. dicitur Irascor tibi, Succenseo tibi, sed θυμοῦμαι significantius est iratus. Eurip. Medea, Σὲ πῶ σκυθρωπὸν καὶ πόσῃ θυμουμένῳ. VNDE Θυμωσις, εως, ἡ, Excandescentia: hoc est ὀργὴ ἀρχομένη ira nascens & modò existens. vt Cic. interpr. Tusc. qu. l. 4. Nisi fortè legendum ibi est θυμὸς, vt admonui suprã.

AT Συνθυμέω. ῶ, Simul irascor. vel Vnanimis & cõcors sum, Eiusdem animi sum συμψυχῶ. Vtraque expos. Suidæ est: posterior tamen, verisimilior videtur propter verbi terminationem: secundum priorem verò dicendum foret συνθυμοῦω à θυμόω, quod actiuè potius accipe retur, pro Simul ad iram concito Iraque συνθυμέω neutri formam habet, vt ὀπθυμέω, & cætera, quasi à συνθυμος. Vnanimis, Concors, ὁμόθυμος.

Θυμίδιον, ου, τὸ, Animulus. Aristophanes Vespis, Πεῶσόν τ' αὐτῷ ἀνπλίαν ξρυφνὸν καὶ πρίνινον ἥδος, Ἀντισοαίᾳ, μελίπος σμικρὸν πῶ θυμιδίῳ πῶθρε μίξας, loco siraei seu sapæ aliquãtulum mellis animulo eius admiscens. Nisi aliquis accipere malit pro iracundia, seu animulo ad iram prono.

AT VERO Θύμος, ου, ὁ, SIVE Θύμον, ου, τὸ, Thymus siue Thymum: frutex fureculosus & dodrantalis, Foliis canis, exilibus, multis, immorralibus, flosculis ex purpura candicantibus, suauissimi odoris, capitellis specie complicatarũ formicarum, radice lignosa. Gorr. Masculino genere vtitur Dioscorides l. 4, cap. 44, vbi eius descriptionem & vires tradit: at neutro Theophr. De hist. pl. lib. 6, cap. 2, καὶ θύμον τὸ μὲν λευκόν, τὸ δὲ μέλαν. ὀφαῆς δὲ σφόδρα. καὶ γὰρ πῶθεν ὀφᾶς αὐτεῖ θεεινάς. ἀφ' οὗ καὶ ἡ μελίττα λαμβάνει τὸ μέλι. καὶ πούτῳ φασὶν οἱ μελιτθυρροὶ ὁλοι εἶναι πίπερον ἀμελιτθόν, ἢ οὐ. ἄλλως γὰρ ἅπαν ἠπαπῆσαι, οὐκ ἀμελιτθεῖ. Vnde Plin. l. 21, cap. 10, Totidem & thymi [genera,] candidum ac nigricans. floret autem circa solititia, quum & apes decerpunt, & augurium mellis est. prouentũ enim sperant apiarii largè floresceente eo. Θύμος à nonnullis dicitur τὸ ἄρον. Gorr. ex Dioscoride. Θυμος Bulbus, Cæpa agrestis, vt Aristoph. schol. exp. Atticum esse dicẽs pro eo quod communi lingua dicitur βολβὸς vel ἀγελοκρόμμον: alibi vil. m esse herbam tradit & qua pauperes soli vescantur: qualis apud Hesiod. asphodelus. Aristoph. Pluto, τῷ δ' ἀεαπῆ ζωπῶ θύμον φαγέπῃς, Eodem cum hero vescẽtes thymo, pro In ea. em cum hero paupertate degentes. Et paulo post, Δεῦρ' ἦλθ' μὴν πολλὰν θύμων ῥίζας διεκπρᾶντες, multorum bullorum radi es. Antiph. apud Athen. lib. 2, Ὀ. δὶς κρεῶν παρόντων ἐδὴ ἐ θύμον, Οὐδ' οἱ δικοῶῦπες πυθαγορεῖ ν. Alexis apud eundem lib. 14, εἰ βαίνον ἰρᾶς τι πῶθῷ θύμον πῆν Ἀθηνῶν, καὶ θυμον δεῦμαι πνες. Θυμος dicitur etiam glandulosa illa substantia quæ in iugulo ad os summum pectoris consistit, tanquam sultura & substructio vasorum eò loci diuisorum. eiusdem ferè atque τὸ πάγκρεας generis, nisi quòd hoc mollius, rubentius & carni similius est. In nuper natis animantibus ob vasorum mollitiem & imbecillitatem est maximam: in crescẽtibus autẽ, quia vasa per ficcitatem sunt firmiora, decrescit, ita vt vix vestigiũ in iuuenibus appareat. Gorr. Reperitur tamen in hac significatione scriptũ ETIAM Θυμὸς, cum accentu in vltima: quod Pollux esse dicit ὀφθαλμὸν τῆς κεφαλῆς τῆς καρδίας, ὅπεθεν τῷ τὸ ἐδομοι σπουδυλοι. Ruffus Eph. item θυμὸν in glandulosarum carnium genere numerat, dicens in regione capitis orcis locatum esse, septimæ colli vertebræ insidentem, asperæque arteriæ extremo, qua cum pulmone committitur, achæreseentem: non in omnibus tamen reperiri. Rursũ Poll. θυμὸν quibusdã esse tradit idẽ quod πῶθεσφαγὶς, hoc est Iugulorum ea pars quæ pertinet ad collum. Θύμος est etiã tuberculum carnosum quod super corpus quasi verrucula eminet, ad cutem tenue, suprà latius, subrubrum & in summo perasperum, oblõgum: interdum rubens, interdũ candidũ: magna ex parte sine dolore. idque summũ colorem floris thymi repræsentat vnde ei nomẽ est: ibiq; facilè finditur & cruẽtatur, nonnunquam aliquantum sanguinis fundit. Feréque circa magnitudinem fabæ Ægyptiæ est, raro maius, interdũ perexiguum. Modò vnũ, interdũ plura nascuntur, vel in sede vel mediis femoribus, vel talis vel palmis, vel inferioribus pedum partibus. Pessima tamen in obscœnis sunt: quæ nunc solam glãdem, nũc colem, aliquando præputium occupant: quandoque etiam in facie consistunt. Quod paruum est, propriè θύμος dicitur vel θυμον vel θύμιον, vt habetur apud Corn. Celsum lib 5: quod verò magnitudine excedit, σύκον id est ficus, appellatur. Gorr. Paulus Ægineta quoque hac etymologiam tradit, quum eam ἐκ τῆς ὀχλῶ esse dicit ἐμφερῆς τοῖς θυμου κορύμβοις. Sunt qui θύμον, herbam, obfragrantiam à θύω derinatum putent.

C. Θυμοξάλμη, ης, ἡ, Confectio medica, ita nominata quòd ex thymo, aceto & salibus addito pulegio & ruta, consterende qua Dioscor. lib. 5, cap. 24.

Θύμινος, ου, ὁ, Thyminus. Qui ex thymo factus est.

Θυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Thymosus, Plin. Thymum referens.

Θυμιτης, ου, ὁ, Thymites. vt θυμίτας ἅλες, Sales cũ thymo tritæ. Aristoph. Ἅλας θυμίτας δοτὶ ἐμοὶ ἡ κόμμυα. Et alia declinatione quasi à θυμπδὴς apud eundẽ in Acharn. θεῦδοῦ νῶῦμοι πῶθεὶ θυμπδὰν ἀλῶν. Item θυμίτης οἶνος. Thymites vinum, hoc est thymo conditum. De quo Dioscor. l. 5, c. 59, & Colum. lib. 12, cap. 35.

Θύμον, ου, τὸ, à quibusdam dicitur ὁ σμίλαξ, id est taxus. Gorr. ex Aet. lib. 13, c 64. (Apud Dioscoridem verò ET Θυμαλον) Θύμον Gaza apud Theoph. lib. 3 De caus. pl. Vertit Cunilã, vt tradunt v. l. Θύμον nominatur etiã quod super corpus quasi verrucula eminet, ad cutẽ tenue, supra latius, subdurũ & in summo perasperũ: idq; summum colorem floris thymi repræsentat: vnde ei nomen est. Celsus lib. 5, cap. 28. Plinius quoque thymiõ nominat. Vide θύμος paulo antè.

ΘΥΡΑ

ας, ἡ, Ianua, Ostium. Hom. Od. χ, Ὀ θαλάμοιο θύρῃ πεκινὰς ἐφαρῦ ἀν Κάλλιπον ἐσκλίνας. Aristoph Ranis, πῆς πῶῦ θύρᾳν ἐπάταξεν; Quis ianuam pulsauit Xenophon Hell. 6, ὀπαπασασα πῶῦ θύραν, εἴχεπο τὸ ῥοπάλου. Sæpe etiã θύραι plur. numero dicuntur, vt Lat. Fores. atque ita vtitur Homerus præsertim: vt Od. η, Χρύσῃ δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐνπὸς ἔεργον. Alibi πυκινὰς θύρας & πυκινῶς ἐφαρμὰς dicit. Sic apud Xenophontem Pæd. 7, φοίνικας μὲ αἱ θύραι πεποιημένῳ. Apud eundem verò aliquoties αἱ θύραι τῶ βασιλέως, atque adeo nonnũquam θύραι simpliciter, pro ipsa aula regis, vt hodie vocatur Porta regis Turcarum. de qua significatione ab interpretibus ante non animaduersa, fusè differui in meis Annotationibus in Xenoph. p. 13. Cæterùm θύραι quidem domus, at πύλαι vrbis dicuntur, seu πύρκαι, vt habet schol. Thucyd. (quemadmodum Lat. Fores domus, Portæ vrbis.) Affert tamen & quandam aliam distinctionem Eustathius, quam apud eum vide. Idẽ metaph. θύρας appellari tradit τὰς αἰσθήσεις, id est sensus. (de qua metaphorica significatione dicam & in θυροκοπῶ) Est & θύρα γλῶσσης, (inquit) quã θύραν qui non habet, dicitur ἀθυρόγλωσσος.

C. Θυροειδὴς, Ianuæ seu ostii formam habens. θυροειδὲς dictum fuit à quibusdam ossis pubis foramen, quod in eo osse tam magnum est vt θύρας, id est ostii, instar videatur.

C. Θυροκοπέω, ῶ, Ianuam pulso, πῶῦ θύραν κόπῶ. Aristoph. Vespis, καὶ θυροκοπῆσαι καὶ πατάξαι καὶ βαλεῖν, Fores pulsare. Quidam verò & Fores aria tare interpr. Apud Synes. metaph. ἡμεῖς μὲν οὖν σοι σωκρᾶμεῖς ἀφεῖσαν τὸ τέλος ὅπῶ ἡμεῖς πάλαι σοῦ πέῳ μόλις θυροκοπῶ. Apud eundẽ, αἰσθῆσιν ἀγαπῶντες, καὶ ὅταν αὐτῆ μὴ ὑπὸ σωμάτων θυροκοπῆται, ψυχῆς παροῖσαν οὐ φροντεῖ ὁρᾶν. vbi Bud. θυροκοπῶν dici putat cui facessitur negotium. Ego verò existimo θυροκοπῶῦν suam significationem hic retinere, sed metaphoricè sumpta: sequendo videlicet quod in θύρα dictum est, nimirum θυρᾶς interdũ appellari τὰς αἰσθήσεις. (cuius metaphoræ satis aperta est ratio, quum sianus per sensus tanquam per ianuas ad animum ingredi sensilia) Ac pro me facit hic alter eiusdem Synesii locus in lib. De insomniis. ἀκοὴ δὲ ἡ ὄψις οὐκ ἐστὶν αἴσθησις, ἀλλ' αἰσθήσεως ὄργανα τῆ κοινῆς ὑπηρέτες, οἷς πυλωροῖ τὸ ζῶν ἐξω θέλουσα τῆ δεσπίνη τὰ θύρᾶθεν αἰσθηταὶ, ὑφ' ὧν θυροκοπῆται τὰ ἔξωθεν αἰσθήτηρια. vbi scio θυροκοπῶ) reddi Pulsantur: at ego vertendum censeo, Pulsantur tanquam fores. Alicubi tamen verbum θυροκοπῶ simpliciter etiam pro Pulso à Plutarcho ponitur, si bene memini. ET Θυροκόπος AC Θυροκοπήτης, Ianuæ pulsator, ὁ πῶῦ θύραν κόπῶν. ITEM Θυροκρουστὴς pro eodem, V.

C. Θυροποιία, Ianuarum fabricatio. in v. l.

C. Θυροποιὸς, Ianuarum opifex, Qui ianuas conficit. Sed Aristomenes Athenienses comicus per derisum ita vocabatur, vt scribit Hesych.

C. Θύραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ante fores iacens, seu excubans. Sed accipitur generalius pro Foris pernoctans. θύραυλοι (inquit Hesych.) τῆς παιδῶν οἱ ὑποκοιτοι. VNDE Θυραυλία, Ante fores pernoctatio: seu per infin. Ante fores pernoctare, aut iacere. vt Bud. vertit in hoc loco Luc. De merc. cond. πολλῆς μὲ τῆς δεῦρο ὁμῆς, σωεχοῦς δὲ θυραυλίας. ET Θυραυλικὸς, adiect. vt θυραυλικὸν ἔργον, Quod foris fit, seu sub dio. Bud. ex Philostr. epist. ET VERBVM Θυραυλέω, ῶ, Ad fores seu antè fores pernocto, aut iaceo. Bud. θυραυλοῦσι Hesychius exponit πεὸ θυρῶν δεῦρο πεῖσοι. Sed θυραυλεῖν generalius ponitur pro Foris agere, Extra domum versari. Xen. τῆ μὲ γὰρ γυναικὶ κάλλιον ἔνδον μένειν ἢ θυραυλεῖν, τῷ δὲ αὐδρὶ αἴσχιον ἔνδον μένειν ἢ τὰ ἔξω ὀπιμελεῖσθαι. vbi accipi scribit Bud. pro Rusticari (qui enim rusticatur, foris agit) Exponit etiam In castris & statiuis permanere, Vrbem non ingredi, nec sub tecto esse, apud Aristot. & Plut. Viae pag. 851.

C. Θυρεπανοίκτης, ου, ὁ, Ianuarum aperitor. Sed Crateti peculiare fuit hoc cognomentum quòd in quasuis ædes audacter ingrederetur: vt scribunt Diog. Laert. & Suidas. AT Θυροιγὸς (quod est ab οἴγω vt θυρεπανοίκτης ab ἐπανοίγω) id θυρωρὸς Hesychio. id est Ianitor.

B C. Θυριβόλος, ex θύρα itidem & βάλλω compositum videtur, exponitur tamen à Suida ὁ τέκτων, id est Faber. AT Θυριβόλιον Hesych. esse ait πῶῦ ἐπαίω οἰκῆσιν.

C. Θυρωρὸς, οῦ, ὁ, (q.d. θύραν ὠρῶν) Ianuæ custos, Ianitor, Ostiarius. Luc. De cal. τῆς μὲ οἰκίας θυρωροὺς καὶ θεῦῶας. Et ἡ θυρωρὸς, Ostiaria. gen. fœmin. apud Ioann. c. 18, v. 17. Item peculiariter ὁ θαρὸς nuptialis, apud Poll. & Hesych. HINC Θυρωρέιον, ου, τὸ, Locus in quo ianitor commoratur. Erat autem locus inter duas ianuas, ut scribit Vitr. ET Θυρωρέω, ῶ. Ianuam custodio, Ianitor sum. Luc. in Vit. auct. ἀλλὰ καὶ λῶ θυρωρεῖν αὐτὸν ὀπτῆσῆς, πολὺ πεῖσοπέρῳ χεῖρῶ τῆῦ κυνῶν.

C. Αἴχθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Foribus propinquus, Vicinus. Apud Theocritum in Pharmaceutria, Αἴχθυρος ναίοισα. Habitans propinqua foribus, pro Habitans propè fores. Sic vocatur quiquid prope est, & instar: vt Plut. dixit febrem esse πεῖ θύρας, id est circa fores. Dicitur etiam αἴχθυρον Quod in promptu est & ad manũ, Quod longè petendum non est, sed velut in foribus nostris est. Themist. in oratione de patre suo, τὰ μὲ γὰ Πλάτωνος τῶ μεγάλου αἴχθυρα τι αεὶ ἀπεδείκνυε ἐ ὀν τῆ αὐτῷ πεῖβόλῳ.

C. Ἄθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ianua carens, Ianua non clausus. Ath. 14, ἀθῆρου οὐ ὄντος πῆτε τῆ νεῶ, Quum nulla ianua clauderetur adhuc templum. Herodian. ἄθυροι καὶ κοιναὶ πᾶσῶν οἰκίαι. Itidémque apud Plutarch. ἄθυρα οἰκήματα. Pro eodem dicitur ἀθύρωτος, à verbo θυρόω ex hoc ipso nomine θύρα facto: vt docebo paulo post.

Ἄθυροι ῥῆτραι apud Nicandrum à scholiaste exponitur παιγνιώδεις λόγοι, id est Ludicra verba, vel Ludicri sermones: hoc in versu, Θρῆσσῆς ἀθύροισιν ὑπὸ ῥήτῆσιν Γάμῆς. Falso tamen in vulg. lex. profertur ex Herodiano παιδίον ἄθυρον, cum accentu in antepenult. quasi nomen adiectiuum: & exponitur ex Politiano Puer ludibundus, neque enim ἄθυρον is legit, nec legi debet: sed ἄθυρον acuta penultima, particip um ab ἀθύρω, verbo itidem ex α priuatiuo & θύρα facto, vt vult Eustath, sicut docebo paulo post.

AT Ἀθυρόγλωσσος ET Ἀθυρόστομος hinc composita, & garrulum significantia (quasi Cuius lingua seu os ianua nulla coerceatur: vt Theognis dicit, Πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσσῃ θύρα οὐκ ὀπίκειται) quæ renda erunt in Γλῶσσα & in Στόμα.

C. Ἀμφίθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque ianuam habens. ἀμφίθυρος οἰκία. Lys. 118, & Pollux 16, Quæ posticum habet. Bud. Apud Theocritum autem in Thyonicho, ἰθὺ δὲ ἀμφιθύρου schol. interpr. ἐκπκρὸ τὸ εἴκου τῶ διθύρου.

C. Ἀνπθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ianuæ oppositus Ianuæ obuersus. Et κᾷ τὸ ἀνπθυρον, pro E regione ianuæ. Bud. ex Luc.

C. Δίθυρος, Biforis, Duas ianuas habens. vt δίθυρος νεώς. Sed latius extenditur hoc nomen, adeo vt etiã δίθυρον γραμματίδιον appelletur τὸ διπτυχον, Poll. & Hesych. apud Aristotelem autem lib. 3 De gen. anim. τὸ δίθυρον ἢ κόμῶν, redditur Biualuis fabarum strues. Et δίθυρον quoddam concharum genus apud eundem, Biualue Gazæ. HINC FIT Διθύραμβος, Bacchi cognomentum. Hinc (inquam) fit, si sequamur quidem eos grammaticos qui διθύραμβον cognominatum putant, quia in quodãantro quod erat δίθυρον, nutritus fuit. vel eos qui cognomen hoc accepisse existimant quòd ebrii arcana non contineant, sed vinum στόμα (id est os) faciat δίθυρον. quade re lege Phurnutum. Sed alii διθύραμβον appellatum arbitrãtur ὥρῃ τὸ δὶς ἐς θύρας, seu δυοῖν θύρας ἐμβαίνῃ, aut δὶς θύρας ζῆν καίνειν: quòd bis natus crederetur, videlicet ex matre Semele, deinde & mox ex patris femore.

SED ET quasi Διθυράμβος ita dictus fuit, secundum quosdam, vt tradit Etymol. quem vide. Vt autem δι-

διθύραμβος dictus fuit Bacchus, sic etiam διθύραμβος hymnus qui in eum scribebatur: item διθύραμβοι (ea forma qua dicuntur ἴαμβοι) illud genus versuum quibus decantari solebat. Xenophon, ὅτι ἐν διθυράμβῳ Μελανιππίδου μάλιστα πεθαύμακα. Plut. De Athen. ποιηταὶ γεγονέναι διθυραμβῶν. Idem in Alexandro, Τελέστου καὶ Φιλοξένου διθυράμβοις. Latini quoque dithyrambos appellant. A

HINC Διθυραμβοδιδάσκαλος, Dithyramborum poeta: sed ita dictus ἀπὸ τοῦ διθυράμβου (seu διθύραμβον διδάσκειν, (quod apud Athenæum legitur) ea forma qua κωμῳδοδιδάσκαλος, &c. ET Διθυραμβοποιός, Dithyramborum poeta, seu Dithyrambicus poeta. vt in proverbio, Διθυραμβοποιῶν νοῦν ἔχεις ἐλάφου. vt Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιός. ET Διθυραμβοποιία, Dithyramborum scriptio. ET Διθυραμβοποιέω, ῶ, Dithyrambos scribo, seu compono. B

AT VERO Διθυραμβικός, Ad dithyrambos pertinens, seu ad dithyramborum poetas: διθυραμβικὰ ποιήματα, dithyrambica poemata, Cic. Item διθυραμβικὰ δράματα, quæ & Dionysiaca. v. l. HINC adverbium Διθυραμβικῶς, Dithyrambicorum poetarum more, aut Dithyrambica audacia, seu licentia. vt apud Demetrium Phal. λιπαρὲς δὲ καὶ σεσυρμένα ὀνόματα, οὐ τὰ διθυραμβικῶς συνθεμένα. Dico autem Dithyrambica audacia, Horatium sequens, dicentem de Pindaro. 4. Carm. ode 2. Seu per audaces noua dithyrambos Verba deuoluit. Sed & apud Eustathium legimus διθυραμβικὴν θεραπείαν, pag. 308. Quo Διθυραμβώδης pertinet, id est Dithyrambicam audaciam præ se ferens, seu dithyrambicum tumorem. vt διθυραμβῶδες ὄνομα apud Platonem Cratylo. Sic Eustathius ait esse διθυραμβῶδες, vocare lapides ossa terræ. Item substantiuè nonnunquam τὸ διθυραμβῶδες, Inflatum dicendi genus, Ampullæ quædam verborum dithyrambicæ. C

SED Διθυραμβογλυφὶς etiam appellatur Bacchus in Epigramm. eadem signif. qua διθυραμβος, de quo dictum modò fuit.

C. Μονόθυρος, q. d. Vniforis. Apud Aristotelem. De hist. animalium libro 4, est μονόθυρον quoddam genus corcharum, vnifore & vniualue Gazæ, sicut δίθυρον biualue, eidem.

C. Τετράθυρος, Quadriforis. Aristot. de crabronibus, καὶ οἱ νίτται) οὓς καλοῦσι σφηκωνῆς τοὺς μικροὺς, ἔχουσι τετραθύρους. Quæ Plinius interpretatur. Nidos faciunt ferè quadrifores.

C. Εἰρεθύρη, Cardo ianuæ. Ab Hesych exponitur σφόδρα, itē ὀροθύρα. de quo lege quæ proximè sequuntur. E

C. Ὀροθύρα, & Ὀροθύρη apud Hom. Ionice. Magna & alta ianua, quasi δι' ἧς ἔστιν ὀροῦσθαι καταβαίνοντα. Vide & alias expositiones apud Pollucem & Hesychium & Etymolog. & Eustathium. Hom. Od. χ, Ὀροθύρη δέ τις ἔσκεν εὖδ μυτῷ ἐνὶ οἴκῳ.

C. Εἰθύριον, Pars quædam nauis. Ita enim Hesychius, (si modò vulgata eius exemplaria mendo carent) Εἰθύριον, μέρος τῆς νεώς. F

C. Διάθυρον, ET Πρόθυρον, ET Ὑπέρθυρον, ET Ὑπόθυρον. Ex quibus Διάθυρον est (vt quidem Budæus ait se existimare) Obex transuersarius ductilis aut versatilis: id est Repagulum è materia compactum, quod & vehicula & equos à vestibulo ædium arcet. AT Πρόθυρον, Quod est antè ianuam vestibulum, vt interpretatur Vitruuius libro 6, scribens, Πρόθυρα Græcè dicuntur quæ sunt ante ianuam vestibula: nos autem appellamus θύρωρα quæ Græcè διάθυρα. Ita Vitruuius, quem obseruauit vnico verbo Vestibulum contentum non fuisse. Sic autem dicitur θέθυρον de priuatis ædibus, vt θεσπύλαιον de vestibulo vrbis vel templi, vel regiæ. quanquam Aristoteles de regia Persarum loquens in libro De mundo, τὸ θέθυρον iunxit τῷ πυλῶνι. Hæc B. Apud Hom. igitur non solùm θέθυρον sing. numero (vt Odyss. α. Βῆ ῥ' ἰθὺς θεθύροιο: & Od. ξ, Ἔστη δ' ἀνὰ θεθυρον) verùm etiam plur. θέθυρα. vt Odyss. α, Σῆμα δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, ὅθι τε θύροις Ὀδυσῆος, Οὐδὸς ὑπ' αὐλείου. vbi obseruat Eustath. θέθυρα & οὐδὸν αὔλειον idem significare, atque alibi vocari & θεσπέσιε θύρας: præterea quod hic σῆμα ὅθι θεθύροις, alibi θύρας ἐφεστάναι ab eo dici. Sic autem & apud Platonem θέθυρα plur. num. pro vestibulo: vbi tamen Bud. suspicatus est mendum esse: sed hanc suspicionem tollit ille Homeri locus, atq; alii, ex quibus fortasse exemplum Plato sumpsit. ILLVD autem Ὑπέρθυρον (pro quo apud Homerum & Hesiodum EST Ὑπὲρ θύρον) exponitur Limen superius: SICVT Ὑπόθυρον, Limen inferius. Quidam ex Plinio Superliminare: ad cuius exemplum Ὑπόθυρον, Subliminare. Pollux. ὑπὲρ θυρον siue ὑπὲρ θύρον esse scribit τὸ ὑπὲρ τὰς θύρας, quas ab Homero vocari σανίδας. Is certè Od. η, quum dixisset Χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐν πίε ἔεργον, Ἀργύρεοι δ' σταθμοὶ ἐν χαλκείῳ ἔστασαν οὐδῷ, addidit, Ἀργύρεον δ' ἐπὶ ὑπὲρ θύρον, (vbi tamē ET ἐφυπὲρ θύρον coniunctim scribitur) annotatque Eustathius ὑπὲρ θύρον vocari τὸ ὁπωσοῦν ὑπὲρ τὰς θύρας, εἰς ὃ αἱ ἄνω τροφιγγες ἁρμόζονται. In quodam cantico quod canebāt ii qui χαλκιδίζειν dicebantur, legimus apud Athenæum lib. 8, inter alia, ἢ παῖ θύρας φέρε μοι, ἢ τὸν ὑπὲρ θύρον. Plut. Sympos. 5, Λαμπρίας δὲ ὁ πάππος ἡμῶν ἔφη τὸν ὑπὲρ φωνὴν οὐ μόνον τὸ ὄζειν ἢ τὸ στοιβὸν ὀλιγοῦν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔξω θεν καὶ τὸ ἄνω θεν. οὔτω γὰρ ὑπὲρ θυρον καὶ ὑπὲρ ὦον καλεῖν ἡμᾶς. Cæterùm quod ad illum Homeri locum attinet quem modò protuli, etiamsi ἐφυπὲρ θυρίοις coniunctim legamus, (vt in quibusdam codicibus legi admonui) idem tamen valebit, quod ὑπὲρ θυρίοις apud Hesiodum, vbi canit, — ὑπὲρ θυρίοις ἀφαρὶ ἄρα Ἐπὰ πυλαι. nam quo dicitur modo ἐφ' ὑπὲρ θεν, pro ἐπὲρ θεν, eodem plane diceretur ἐφυπὲρ θυρίοις pro ἐπὲ θυρίοις. ideoque in vulg. lex. NOMEN Ἐφυπὲρ θυρίοις perperam & inepte etiā exponitur τὸ ὑπὲρ θύρῳ, cuiuscūque sit hæc expositio. Cæterùm pro Πρόθυρον inuenitur ET Πρόθυρις, vt quidam tradunt: SICVT Ὑπόθυρις pro ὑπόθυρον. quod opponi nomini θέθυρον dixi, quæcunque tandem sit huius significatio. neque enim controuersia caret. Quidam tamen ὑπόθυρον interpr. χῶμα τῆς θύρας. D

ADVERBIA à Θύρα, in solita oratione vsitata sicut & in carm. Θύραζε, ET Θύραθεν, (sed θύραζε poetis est in vsu potius quàm alterū θύραθεν. ac certè aptius versui EST θύραθεν (quod habet Hesychius) quàm θύραθεν. Est autem θύραζε, Foras, Extra domum. Et gene aliter etiam pro Extra. Hom. Od. ε, Ἔκβασις εἰπὼ φανεὶς ἀλὸς πολιοῖο θύραζε. Et alibi ἔκβασιν θύραζε. Apud Hesiod κοὐδὲ θύραζε Ἐξέπη: item θύραζε ἐέρχεται. Aristoph ἐπὶ ἀπῆς θύραζε. Ite pro Foris, ex Apollonio Arg. ō. 2, κεῖνα θύραζε ῥέζεσκον. itidemq; ex Aristophane οἱ θύραζε pro Externi, Alieni. qua tamen in significatione dicitur potius οἱ θύραθεν. NAM Θύραθεν est Foris, sed accipiendo pro eo quod Gall. De dehors. (quam etiam signif. habet apud probatos autores, & nominatim apud Ciceronem. adeo vt minimè necesse sit cum nonnullis barbarè exponere E foris) vnde ὁ θύραθεν, qui est de dehors, Externus. Sic τὰ θύραθεν Synesio, 45, Externa bona: οὐχ ἥκιστα δὲ τὰ θύραθεν, ἢ δὲ πῶς θεραστὰ τῆς ψυχῆς. ¶ Interdū verò θύραθεν est Forinsecus, Par dehors, Extrinsecus. vt in hoc Aristotelis loco lib. 2 De gen. anim. λείπεται δὲ τὸν νοῦν μόνον θύραθεν ἐπεισιέναι, καὶ θεῖον εἶναι μόνον. AT VERO Θύρηφι adueruium, aut certè datiuus adueruialis er positus cum adiectione particulæ φι, poetarum est duntaxat, significans Foris, Extra domum: & generaliter etiam pro Extra. Hesiodus Erg. is, Οἴκοι βέλτερον εἶναι ἐπὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι. B

Θυραῖος, q. d. Foris veniens, vel Foris allatus. Gall. Qui est de dehors. Θυραῖος ὄν, Sophocl. pro Foris est, id est extra domum, Qui domo abest. Et θυραῖον οἰκεῖν apud eundem, (vbi gen. f. est pro θυραῖα.) Sed generaliter etiam pro Externus ponitur. vt θυραῖοι ἄνδρες, Eurip. Et θυραία χείρ apud eundē in Phœnissis, Χεῖρός θυραίας αἷμα δῦσεν κουφίσματα. Sed est θυραῖον πῆμα apud eundem legimus, & θυραῖα φρονήματα. Apud Plutarchum De discer. adul. κόλαξ θυραῖος: ab eodem verò in lib. De frat. char. additur participium. dicit enim οἰκέτης δόλιος, ἢ κόλαξ παρεισδὺς θυραῖος. Synes. De insomn. τὰ θεῖ τὸ σῶμα & τὰ θυραῖα opponit. à quo itidem τὰ θύραθεν vocari externa bona, suprà docui.

Θυρόω, ῶ, Ianua claudo seu obstruo, Foribus munio. vt apud Xenophontem, οὐ δικαῖοι εἰσι θεσνοίας ἔργον εἶναι, τὸ, ἐπὶ ὄψει μὴ ἀδικεῖν ἰῶ, βλεφάροις αὐτὰ θυρῶσαι, id est Palpebrarū foribus claudisse vel obsepisse. Aut, Palpebris tanquam foribus claudisse. At verò apud Plutarchum, θυρῶσαι τεῖχον est Ianuam in muro facere: in Artoxerxe, τὸ παλάμου τὸν ὄπισθεν τῆς κλίνης τεῖχον ἐκκόψας καὶ θυρώσας, ἐκάλυψεν αὐλαίᾳ τὰς θύρας. HINC Θύρωμα, Obstructio quæ fit per ianuam, seu apponendo ianuam. Sed pro ipsa etiā ianua à Lysia capitur, teste Bud. qui alioqui θυρώματα vertit postes apud Athen. ὀροφὴ & θυρώματα, item τεῖχος & θυρώματα coniungentem. In vulg. lex. exponitur itidem Postes, item θυρώματα τῶν θυρῶν: ex lib. 2, Regum cap. 7, affertur pro cardinibus ianuarum. A Demosthene autem θύρωμα vocatur & Tabulamentum ad ianuas faciendas. Bud. ITEM Ἀθύρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ianua non obstructus, Foribus non clausus. vt apud Eustathium, ἀθύρωτον οἴκημα. Vsurpatur etiam metaphoricè, vt ἄθυρος. Aristoph. Ranis, Ἔχεντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀθύρωτον τόμα, Id est, Habentem effræne, in continens, ianua nulla obstructum os. ita enim legit Suidas hoc in loco: admonens tamen esse & aliam scripturam, videlicet ἀπύλωτον pro ἀθύρωτον. sed eodem sensu & eadē forma vtrunque dicetur. nā πύλη generaliter pro θύρα interdum capitur: estque ἀπύλωτος à πυλόω, vt ἀθύρωτος à θυρόω, deductum. C

Θυρών, ῶνος, ὁ, Vestibulum. Sophocles Electra. pag. 97, πρὸς θυρῶν ὀξύδεις. quod periphrasticè dictum puto pro πρὸς θυρῶν. Poll. lib. 1, cap 8, εἰσόντων δὲ, πρόθυρα καὶ θεσπύλαια· καὶ τὸν μὲ πυλῶνα, καὶ θυρῶνα καλοῦσι.

Θυεῖον, ου, τὸ, ET Θυείδιον, ITEM Θυεὶς, Ostiolum. Aristoph. ὁρᾶς τὸ θυεῖον τοῦτο; (Probat autem & Eustath. hanc scripturam θυεῖον, cum accentu in antepenultima, sicut λυεῖον à λύεα scribit) AT Θυείδιον sonat q. d. Ostiolulum. Θυεὶς autem sæpe pro Fenestra. vt Plutarchus etiam interpr. in Problematis Rhom. διὰ τὴν πυλὶν μιαν θυείδα καλοῦσι. τὴν γὰρ FENESTRAM τοῦτο σημαίνει. At in l. De Rom. fort. φενεσέλαν interpretatur, nō φενέσραν, addēs πύλιν. ita enim scribit de Seruio Tullio, ὥσπερ γὰρ σωθῆναι δοκεῖν αὐτῷ τὴν τύχην διὰ τινος θυρίδος καταδυνουσαν εἰς τὸ δωμάτιον, ὃ νῦν φενεσέλαν αἱ πυλῶν καλοῦσι. Apud Athenæum ex quodam cantico, lib. 15, ἀμέρα γὰρ ἤδη τὸ φῶς διὰ τὰ θυείδος κἀνεσυῆς. quod mihi videtur cum illo dicto Persii conuenire, — iam clarum mane fenestras Intrat. Apud Aristot. autem θυείδες τὸ μέλιτος Gaza vertit Melliariæ cellæ. ¶ Inuenitur hoc nomen θυείδες redditum etiam Fores, à Cicerone tanquam videlicet positum pro θύραι: in hoc Platonis loco, Pol. 2, ἢ ἴσως οὐκ ἀλλὰ τὸ δὴ μυθολογοῦσι θαυμαστὰ ἢ ἵππον χαλκοῦν κοῖλον θυείδας ἔχοντα. quē locū cū Cic. interpretatione vide p. 10, lex Cic. D

Θύρετρον, ου, τὸ, idē quod θύρα, Ianua, Fores. vt Il. β. — θεῆσαν δὲ πρὸς δίνιον θύρετρα, fores domus Priami. Callim. hymno in Apoll. in princ. Καὶ δή που τὰ θύρετρα καὶ ἀλῶ ποδὶ Φοῖβος θράσει. Vtitur hac voce alioqui poetica Xenophon quoque, ἀναβ. lib. 5, pag. 205. καὶ πολὺ ἰῶ ὠθισμὸς ἀμφὶ τὰ θυρετρα. Sunt tamen qui θύρετρα, limina, interpretari malint: sed apud Hom. θύρετρα schol. exponit θύρας. quam sign. nomini θύρετρα dat itidē Hesych. vel potius τὰ θύρεθρα. nā Θύρεθρα; cum θρ ab eo exponitur θυραι, itidémque Θύρετρα, Θύραι: at Θύρετρα cum τρ sunt θυρώματα. sed suspectæ sunt duæ illæ priores scripturæ. Eustathius certè θύρετρα ea forma dici scribit qua πέρετρα. E

HINC Ἀντιθύρεθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vicem ianuæ præstans. vt apud Nonnum αὐτὰ θύρεθος λίθος, Lapis vicem ostii præbens, Lapis qui est vice ianuæ, seu loco ostii. ὁ ὢν αὐτὰ θυρέτρου. Sed in vulg. lex. malè scriptum est αὐτιθύρετος pro αὐτιθύρεθος: quum ianua non dicatur θυρετὸν sed θύρεθον. F

ΘΥΡΕΟΣ, οῦ, ὁ, Ianua, vt quidem vtitur hoc nomine Homerus, qui saxum claudens spelunca ingressum θυρεὸν appellat Od. ι, v. 240, Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπιθῆκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας, Ὀξέϊκον. At verò eius posteri θυρεὸν appellarunt quoddam scuti genus, à magnitudine: παρωνυμούμενον τῆς θυρᾶς (inquit Eustathius) ὁμοῦ τὸ μεγέθους. Athen. 6, ἢ τοῦ Σαυν. τῶν δὲ ἐμὰ θυρεοῦ χρῆσιν. Apud eundem lib. 4, καὶ οἱ μὲν τοῖς θυρεοῖς ὁπλοφοροῦντες ἐκ τοῦ ὄπισθε παρεῖσαν. Liuius lib. 8, scribit Romanos antea clypeis vsos, deinde postquam facti sunt stipēdiarii, scuta pro clypeis fecisse. Idem lib. 1, primæ classi imperatum dicit esse clypeum cum galea, ocreis, lorica: secūdæ pro clypeo scutum, & præter loricam eadem omnia. vbi Dionysius Halic. pro clypeo ἀσπίδα dicit, pro scuto θυρεόν. Ea igitur inter clypeum & scutum different. a putatur fuisse, quòd clypeus rotundus esset, at scutum formæ oblongæ, maiusque clypeo: hinc etiam vocasse Græcos θυρεὸν, quòd forum similitudinem referat, quæ longiores quàm latiores esse solent. Vide Turnebū Aduers. lib. 9, cap. 27. G

C. Θυρεοειδὴς (q. d. Scutiformis) Formam seu speciem habens scuti θυρεοῦ appellati. vt θυρεοειδὴς χονδρος, videlicet laryngis cartilago prima & anterior, & quæ velut scutū quoddam aliis præposita est. Nec verò vsum modò scuti habet sed etiam formam. G. Dicitur & ἀσπιδοειδὴς.

C. Θυρεοφόρος, ου, ὁ, Scutifer, Qui gestat id scuti seu clypei genus quod θυρεὸς appellatur. Is qui de militaribus vocabulis scripsit, inter equites ἀκροφαλάκπις ponit τοὺς θυρεοφόρους & τοὺς ἁπλῶς δεξιοφόρους. Bud. à Plut. θυρεοφόρους appellari milites legionarios scribit. H

C. Θυρεοάσπιδες, Scuta, in v. l. ex Epigr. Sed nō videtur stare posse hæc expositio.

ΑΘΥΡΩ, Ludo, Lusito. Ἀθύρω (inquit Bud.) Lusito, vt pueri quisquilias colligentes humi & construentes. Idem apud Herodianum, παιδίον ἄθυρον exponit Puer temere ludibundus: à Politiano explicatur Puer ludibūdus, sine illo aduerbio. Quū autē B. ἀθύρω exposuit, Lusito vt pueri quisq. &c. non intellexit (vt opinor) ἀθύρειν ad hoc solùm genus lusus pertinere: sed quia de pueris hoc facientibus inuenit dictum ἀθύρειν, ita exposuit. Alioqui enim ἀθύρειν de quouis lusus puerilis genere dicitur. Philo, ὡς παῖδες παρ' ἀγυιαλοῖς ἀθύροντες, εἰ ψαμμοις γεωλόφους ἀνίσασι. Vbi videtur Philo ad Homericam comparationem allusisse, Ὡς ὅτε τις ψάμαθον παῖς, &c. & in fine tertii versus, ἀθύρων. Vide locum Il. ο. Sed & generaliter de quouis ludente dicitur, non de puero duntaxat. & παίζω à lexicogr. Græcis exponitur. Iam verò dubium nemini esse potest quin ἄθυρον apud Herodianum legendum sit, vt sit participium ab ἀθύρω: non ἄθυρον, (cū v. l.) vt adiect. sit nomen. Ἀθύρειν porro vult Eustathius ex α priuatiuo esse factum & nomine θύρα, quasi qui ἀθυρεῖ priuatam ianua mentem habeat. At Etymol. ait à θύω deriuari, id est Proruo, Prorumpo. quod etymon & Eustathius in ἀθυρμα sequitur, dicens esse τὸ ἀεὶ θύειν, & additum esse ρ, vt in ἀΐδρις pro ἀΐδις. Intelligendum est etiam tunc α fore epiteticum. Ego, quin à θύρα deriuetur minimè dubito: quæ autem sit huius derivationis ratio, id verò mihi quoque dubium esse fateor: sed suspicor minus longè petitam esse huius deriuationis rationem: vt videlicet ideo ἀθυρειν sit Ludere, quòd extra fores domus atque adeo extra domū potius quā in ipsa domo ludi soleat. ET Ἀθυρθόμαι, Ludo, Lusito, idē quod ἀθύρω. Item σκιρτῶ, vt ab Hesychio exponitur. id est Saltito. sed ludēdo. quod lubenter ex Horatio reddiderim, Exultim ludo. Habetur & ἀθυροῦσι apud eundem Hesychium: quod est ab ἀθυρέω, ῶ, coniug. circunfl. I

Ἄθυρμα, ατος, τὸ, Lusus, Ludus, Ludicrum. Propriè Lusus puerilis: vt ἀθύρειν propriè de ludente puero dicitur. Homerus Iliad. ο, de puero loquens, Ὅστ' ἐπὶ κῶπ πίνοι ἀθύρματα νηπιέησιν. Chrysost. De facerdotio, τὰ ἥδιστα τινῶν ἀθύρματα. Idem, τὰ παιδία τὰ μικρὰ θεὸς τὰ ἀθύρματα κίνησε καὶ ἐπάλαιε. ¶ Ἄθυρμα, Oblectamentum. Od. σ, — δίδου δ' ἐρὶ ἀθύρματα θυμῷ. Sic videtur sumi & in loco quem Suidas ex Iosepho citat, ὡς λέ τὸ βασιλέως ἄθυρμα, Qui erat regis oblectamentum. Nisi quis malit, Qui erat regis ludicrum. aut, Qui ludicra & iocularia regi proponebat. ¶ Idem Suidas ἄθυρμα exponit ὄγαλμα, id est ornamentum, in loco quem ex Epigr. citat. Eustathius ἀθύρματα exponit κόσμια in hoc loco Od. ο, — μυεῖ' ἀγνιτις ἀθύρματα πὶ μεν αἱ κ. vocat autem κόσμια, ornamenta, ad ornatum muliebrem pertinentia, id est mundum muliebrem. Sed notandum est ἀθύρματα tamen non significare ornamenta, sed appellari ita tanquam res ludicras. Sic & in loco quem Suidas citat, ἄθυρμα significationem propriam potest retinere, & Oblectamentum exponi. K

Ἀθυρματίον, ου, τὸ, diminutiuum. Luc. in Dialogo Doridis & Galateæ de Cyclope loquens, ἐφερε δ' ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα. Id est, gestabat autem vtsi catulū, oblectamentum suum. vel, delicias suas. Gallico sermone hoc

diminutiuum nomen aptissimè reddi posset vt iouet. (vt quum dicimus ironicè Vrayement uoyla un beau petit iouet) nam Iouet est ἀθύρειν, παίζειν. A

C. Ἀθυρονόμος, ου, ὁ καὶ ἡ. ὡς ἔτυχε χρώμενος τοῖς νόμοις, inquit Hesychius, id est, temerè & sine delectu vtens legibus. Existimo vim vocabuli huius expressum iri, interpretando, Qui leges ludos suos facit. vt Ludos facere aliquem dicitur à Plauto. Nam quin ex ἀθύρω & νόμος cōpositū sit, dubium esse non puto: vnde & hic post ἀθύρω posui, non post ἄθυρος, quod præcedit ἀθύρω.

C. Ἀνάθυρμα, Idem quod ἄθυρμα, Ludus. Vel, Id quo quis ludit. Eustathius, καὶ ὅπερ ποσὸς τύχοις ὄντ' ἀνάθυρμα, καὶ αὐτῇ ἀνάκειται. B

Θ Υ Ω, Macto, Sacrifico, (ab Homero tamen aliter accipi, veterum opinione, docebo postea) Aristot. Ethic. 5, ἢ τὸ αἴγα θύειν, ἀλλὰ μὴ δύο πρόβατα. Sic θύειν βοῶν, Plut. θύειν κριόν, Paus. Idem, Διός ὅστ βωμὸς ὑπατου, ἔνθα ἔμψυχον θύοισιν οὐδέν. Et θυειν ἱερεῖα, Thucyd. & Xen. Interdū verò & θύειν θυσίας. In vulg. lex. ex Xenoph. θυσίας θύων μικράς, Paruas hostias offerens. Et ex Plat. ep. 7, θῦσαι θυσίαν πνὰ δεκαήμερον. Sacra decem dierum facere. C Cæterùm his omnibus in locis subauditur datiu θεοῖς, vel θεῷ. qui interdum quidem solus additur, sæpius verò omittitur, ac θυειν sine adiectione ponitur. Athen. 7, θύειν τοῖς θεοῖς τοὺς Βοιωτεύς. Idem, οἱ δὲ νῦν πρεσβύτεροι θεοῖς θύειν, καὶ συγκαλοῦντες ὅπῃ νῦν θυσίαν τοὺς φίλους. Sic Κρόνῳ θύειν, & τῷ Ἀπόλλωνι, & τῷ Χάρητι, (quod prouerbiale est) apud Plutarchum. At θύειν sine adiectione ponitur, vt in his locis. Xenophon Hellen. 3 αὖθις δ' ἐξουλιόθη θύσας ἐν Αὐλίδι, ἔνθα δὴ Ἀγαμέμνων, ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει, ἐθύετο. Luc. in Demon. ὅτι δὲ θύων ἄφθη πώποτε. Plutarch. Alexādro, ὁ D δὲ, θύων μὲ ἐτύχανεν, ἀφεὶς δὲ τὴν θυσίαν ἐβάδιζεν. ‖Θύειν interdum etiam accus. habet, non quidem id significantem quod sacrificatur, sed id propter quod fit sacrificium: vt quum dicitur θύειν γάμους a Plutarcho pro Nuptias festas sacrificiis agere: vel pro θύειν δῆδ' τοὺς γάμους, inquit Budæus: qui affert etiam ex Aristophane Equit. θυαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ (vbi oī seruādus est duplex accusatiuus) ἢτε θύειν δῆδα πόλεα ex Plat. quod vertit, Pro transitu sacrificare. ‖Θύομαι passiuum, interdum quidem passiua itidem signif. (vnde πθυόμενα ἱερὰ apud Xenophontem Hell. 3, & ὑπὸ θεῶν apud Paulum apostolum) interdum verò pro actiuo θύω. (vt in loco Xenophontis paulo antè citato ex Hell. 3) sed aliquando dicitur & de sacrificantibus vt aruspices consulant. quod ex Arriano docet Bud. pag. 336, & 337, quas vide.

Θύω Homero veteres putarunt non significare vsquam Mactare, sed τὰ θυμιάσαι: vt annotat Eustathius in hūc locū Od. ξ, Ἠ ῥά, καὶ ἀρῶμα θῦσε θεοῖς αἰεὶ γλυκύπνοι. Vide pag. 1767.

Θῦμα, ατος, τὸ, Victima, Hostia, Illud ipsum quod sacrificatur seu immolatur. Posidippus apud Athen. lib 9, Διακονεῖ δὲ νῦν γάμοις τὸ θῦμα, βοῦς ὁ δίδοις Ἐπιφάνης. Philo De vita Mosis lib. 3, καὶ τὰ θύματι χρήσθαι ὡς ἐκεῖνοι, νόμῳ καὶ ἔθει τῷ παλαιῷ, eadémque lege & ritu quo priores, hostiis vtuntur. Isocr. ad Nicoclem, ἡδὺ δὲ τῶν εἰς τὰ θῦμα κάλλιστον καὶ θεραπείαν μεγίστην ἐὰν ὡς βέλτιστα καὶ δικαιότατα παρεσκευασμένον παρέχῃς. In Epigr. Φιλῶ θῦμα καὶ Ἀρτεμιδι. Et metaph. apud Herodianum lib. 2, de militibus prætorianis, τοιοῦτοι δὲ ἤδη θῦμα τῆς ἡμετέρας ἐξουσίας, victimæ hîc statis obnoxiæ nostro imperio. Θῦματα dicebatur etiam pistorium opus (seu placentæ) quod ad animalium formā effictum diis offerebatur. Sic exponit scholiastes apud Thucydidem lib. 1, de festo Iouis μειλιχίου, quod Διάσια appellant, ἐν ᾗ πανδημεὶ θύουσι πολλοὶ, οὐχ ἱερεῖα ἀλλὰ θύματα ὁπωρόθεα, in quibus rem diuinam faciunt non victimis, sed libamentis siue placentulis, more patrio. Apud Sophoclem Electra, sunt etiam θύματα πάγκαρπα, Fruges omnis generis quæ diis offerebantur: ἔπειρε δὴ σὺ θύματ' ἡ παροῦσά σοι Πάγκαρπ' ἄνακτι τῷδε. Schol. ibi exponit θυμιάματα. at malim ἀπαρχάς, quod Hesychi habet. Vide in θυσία locū ex Aristot. Ethic. ‖Θύματα Galenus apud Hippocratem exponit θυμιάματα, Suffimenta. VNDE Θυμάτιον, ου, τὸ, Parua hostia, Victima exigua. Pro QVO Θυμήπον apud Sui dam, metri causa α in η mutato. exponit autem τὸ μικρὸν θῦμα καὶ εὐπελές.

Θύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sacrificari potest aut solet, Qui hostiæ loco offerri diis potest. Plut. Symp. 8, ἰχθύων δὲ θύσιμος οὐδεὶς οὐδὲ ἱερόθυσμός ὄστ. Idē De defec. or. δεῖ γὰρ τὸ θύσιμον τῷ τε σώματι καὶ τῇ ψυχῇ καθαρὸν εἶναι καὶ ἀσινὲς καὶ ἀδιάφθορον, id est, Victimam enim sacro apram, oportet esse & animo & corpore puram, integram, incontaminatam.

Θυσία, ας, ἡ, Sacrificium, Sacrificatio. Ipsa actio sacrificādi, seu Solennitas quæ est in re diuina facienda: interdum verò & Feriæ quibus sacra fiunt. Cicero vertit rem diuinam, vt videre est in lexico Cic. Luc. De sacrificiis, loquens de ipsa hostia, φονδυοῦσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τὸ θεοῦ χρέον τὸ μυκώμενον, καὶ (ὡς τὸ εἰκὸς) εὐφημοῦσι, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλοῦσι. Aristot. Ethic. 8, cap. 9, αἱ γὰρ ἀρχαῖαι θυσίαι καὶ συνόδοι φαίνονται γίνεσθαι μετὰ τὰς τῶν καρπῶν συλλογὰς, οἷον ἀπαρχαί. Dicitur etiam θυσίαν ποιεῖσθαι siue πιεῖν, quo vtitur Plutarchus. Cui respondet Latina phrasis Facere sacrificium. Pro eodem Plato dicit θῦσαι θυσίαν. Sic Herodianus lib. 2, ὑπὲρ τῆς βασιλείας θυσίας τελέσας. Et apud Lucianum, θυσίαι καὶ ἑορταὶ ὦ καμοῦ δοτῶν θεῷ ἐπιπλουσῶν. Herodian. lib. 8, ἀσυνδεῖς μᾶλλον καὶ θυσίαις σχολάζειν ἢ φόνοις, sacris faciendis vacare. Philo De vita Mosis. lib. 1, μεταλαγχάνει αὐτῶν ἀσυνδῶν τε καὶ θυσιῶν, libamentorū eorūdem & sacrorum participem esse. Sunt & θυσίαι ἐνιαυσιαῖαι sacrificia annua, apud Thucydidem. Et θυσίαι δημοτελεῖς apud Plutarchum, Publica sacrificia, Publicæ feriæ quibus sacra fiunt. Interdum coniūgitur cum aliis eodē pertinētib: vt εὐχαὶ καὶ θυσίαι, Thuc. ἀσυνδεῖς καὶ θυσίαι, Philo & Herod. θυσίαι καὶ συνόδοι, Aristo. ἱερεῖ καὶ θυσίαι καὶ θέαμα, Plutarch. θυσίαι καὶ πομπαὶ καὶ θέαι. idem. θυσίαι καὶ τελεταί, idem. θυσίαι καὶ δημόσια δεῖπνα, idē. θυσίαι καὶ κρεωνομίαι, Athen. ‖Θυσία nonnunquam ponitur pro θῦμα id est Victima, Hostia. Lucianus De sacrificiis, πρεσβύτερόν σε τὰ θυσίας. ἔοικε ὠμὰ ἀφαρπάσας ὁ γεωργὸς, ἄρνα ἢ ὁ πυμάλιν. Plutarchus Probl. Hell. τοῦ Ποσειδῶνι θυσίαν ἄρουσι τοῖς καλουμένοις ἱππίοις. Vide θυσία. VNDE Θυσιάζω, Sacrifico. Immolo. Straton apud Athen. lib. 9, Μῆλα θυσιάζεις ἀρᾶς; Ibidem, θυω βοῶν: quæ idem significant. A QVO Θυσίασμα, ατος, τὸ, Hostia, Victima: Id quod sacrificatur. idem quod θῦμα. ET Θυσιαστήριον, ου, τὸ, Altare, Locus vbi sacrificatur Deo, aut sacrificanda asseruantur. Philo De vita Mosis l. 3, τὸν δὲ ἐν τῷ αἰθρῷ βωμὸν ἔθος καλεῖν θυσιαστήριον, ὥσπερεὶ τηρητικὸν καὶ φυλακτικὸν ὄντα θυσιῶν. Dicitur & θυτήριον.

Θύτης, ου, ὁ, Sacrificus, Victimator, Popa. Item Aruspex. Herodianus lib. 4, μάντεις καὶ ἀστρονόμους τε καὶ θύτας μεταπέμπεται, magos, astrologos & aruspices. Sues quoque θυτὰ dicti sunt à sacrificio vsu, ut tradunt vulg. lex. VNDE Θυτικὸς, ου, ὁ. Sacrific9, (adiectiuē) Ad sacrificia pertinēs, vel, Ad aruspices pertinens, Aruspicinus. vt θυτικὴ sub. τέχνη, Aruspicina, sub. ars, Aruspicum disciplina. Herodianus lib. 8, περὶ θυτικήν τε καὶ πανδοκοσίαν ἐμπόρων. Itē θυτικὴ scientia faciendi rem diuinam. Athen. lib. 14, θυτικὴς ἦσαν ἔμπειροι οἱ παλαίτεροι μάντεις. Pro quo paulo post, μάντεις οἱ θυσιῶν ἔμπειροι. C

C. Φιλεθύτης, ου, ὁ, Rei diuinæ faciēdæ studiosus, Qui studiosè sacrificat. Apud Aristophanem Vespis, εἶναι φιλοθύτην αὐτὸν ἢ φιλοξένον, schol. φιλοθύτας esse ait δεισιδαίμονας, qui deorum metu studiose sacrificant, existimantes se ea ratione deorum iram auertere posse. In bonam partem accipitur apud Plutarchum Sympos. 2, ὁ δ' εὐσεβὴς καὶ φιλόθυτος, δίκημα τινὸς ὀνείρων, καὶ ὅσα χρησμῶν ἢ φήμαις ἢ ἱεροῖς ἢ θεῶν εὐμενείᾳ καταπράττων.

Θυτὴρ, ῆρος, ὁ, Sacrificus. idem quod θύτης. Soph. Trach.

Θυτήριος, ου, ὁ, Aptus ad sacrificandum. idem quod θύσιμος. Et neutro gen. θυτήριον, Aptum ad sacrificandum seu simpliciter Quod sacrificatur, Sacrificium. θῦμα. Eurip. ‖Θυτήριον substantiuē Ara, vt Cic. apud Aratum vertit. idem quod θυσιαστήριον.

C. Ἄθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non sacrificatus, Non immolatus. Athen. lib. 4, ὥσπερεὶ δ' Ἐπικούρῳ οὐ παρῆν θεοῖς, οὐκ ἀπαρχὴ θεοῖς, ἀλλ' (ὡς φησὶ Σιμωνίδης ἔφη περὶ τῆς ἀκόσμου γαστρὸς) Ἄθυτα δ' ἱερὰ πολλάκις καταφθίει, sacra haud sacrificata persæpe comedit. Et apud Suidam Damascius, ἀθύτου δὲ οὐκ ἐπιθέμενος λαβεῖν. Apud eundem γάμος ἄθυτος τε καὶ ἀ-

γάμους γάμους, Nuptias sine sacrificio celebrans, Nuptias celebrans in quibus res diuina non fiebat. Ἄθυτα ἱερά, Exta tristia, quibus opponūtur τὰ καλά. Bud. ex Æschine contra Ctesiphontem, καὶ τὰ πελανοῦ τοῦ ἀθύτου καὶ ἀκαλλιερήτου τῶν ἱερῶν ὄντων, ἐξεπεμψε τὸ στρατόπεδον ὅπῃ τὸν πρόσθεν κίνδυνον, contra auspicia. Θυσία ἄθυτος, Contra receptum morem & ritum sacrorum factum sacrificium, Quod pro sacrificio haberi nō debet. Philo De vita M. l. 3, θυσίας ἀθύτους ἀνήγαγον, καὶ χορεῖα ἀχορεύτους ἵστασαν, sacra nefanda peragebant. Apud eundem Philonem eodem lib. ἄθυτοι θυσίαι, καὶ ἀνίεροι ἱερουργίαι, καὶ ἄχαι παλίμφημοι πάντελῆ φθοραὶ ἀνδεχόμεναι, Turnebus vertit Pollutæ sacra sunt. In bona partem autem apud Naziāzenum, τὸ μέγα καὶ ἄθυτον ἱερεῖον, ἵν' οὕτως εἴπω, ingens & insacrabile, vt ita dicā. Apud Platonē verò libro 8, De leg. 300, ἄθυτα δὲ πάλαι τῶν ἀπόρρητα, καὶ νόθα, dicitur quasi ἀπυκτά, vt sibi videri annotat Bud. ‖Ἄθυτος, Qui rem diuinam non fecit, Qui non sacrificauit. Xen. Hell. 3, ὥστε ἄθυτος ἀπῆλθεν, posteaquam videlicet eum ab Agide missum θῦσαι τῷ Διὶ κατὰ μαντείαν πνὰ, ἐκώλυον οἱ Ἠλεῖοι μὴ στρατεύειν νίκην πολέμου, Abiit re diuina non facta. C

C. Καλλίθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Auspicatus, Bonis auspiciis aut ritè sacrificatus. idem quod καλλιέρητος. Apud Eurip. autem καλλιθύτων βωμῶν, Altarium victimis splendidorum, seu In quibus pulchra seu splendida sacra fiunt. Nisi fortè quis malit, In quibus sacra ritè peraguntur.

C. Νεόθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuper sacrificatus, Recēns immolatus.

C. Παίθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sacratissimus, Omni veneratione prosequendus. παίσεπτος, vt apud Sophocl. Aiace, schol. exponit, θεῶν ὦ παίθυτα θεσμὸ ὀξίωσον, δυνομία σέβων μαγίστη. D

C. Πολυθύτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Victimis abundans. Eurip. πολύθυτον ἄλσος, Nemus vbi multa fiunt sacrificia, vel Crebris suffitionibus halans.

Θυσσὰς, άδος, ἡ, Sacrifica, Sacrificalis. Sophocles Antig. Κἄτ' ἠ δέχον) θυσσάδας λιτὰς ἐπ θεοῖ παρ' ἡμῶν, ἠδὲ μηλείων φλόγα, sacrificas preces, seu cū sacrificiis factas. AT Θυσθλα, τὰ, Liba, aut Virgæ siue thyrsi quales gestabant Bacchi sacerdotes: πελεστικὰ θυσσαὶ. ἢ ῥάβδοι πινες ἢ κλάδοι ὀπτοῖοι οἱ θύρσοι, Διονυσιακὰ φορήματα, vt Eustath. exponit Il. ζ, de Bacchis Lycurgum persequentem fugientibus, αἱ δ' ἅμα πᾶσαι θυσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' αἰδοιοφόνοιο Δυκούργου Θεινόμεναι βουπλῆγι. Plut. οὐκ Ἀσκραίῳ Διὶ Λυδίων καρπῶν ἀπαρχὰς φέροντες, οὐδὲ Διονύσῳ βεβακχευμένον θυσθλον ἱερᾶς νυξὶ καὶ κοινοῖς ὀργιάζοντες κώμοις. E

C. ΑΠΟθύω, Polluceo, In sacrificia absumo. Xenoph. Hell. 4, καὶ Ἀγησίλαος μὲς ἐς Δελφοὺς ἀφικόμενος, δεκάτην τῶν ἐκ τῆς λείας τῷ θεῷ ἀπέθυσε. Sic Plutarchus in Sylla, τὴν δεκάτην ἀποθῦσαι τῷ Ἡρακλεῖ. Idem in Crasso, ἀποθυσας τῷ Ἡρακλεῖ τὴν δεκάτην, καὶ τὸν δῆμον ἑστάσας. Item generaliter pro Dico, Consecro. At Synesius hic, καὶ ἀποθύσαι τῆς ὑμῶν τῷ θεῷ χαρισιήσιος, ὡς ἐφ' ἑαυτῷ μόνῳ, videtur ἀποθύειν voluisse vsurpare pro Offerre tanquam sacrificium. F

C. ΕΚθύω, Perdo, & quasi macto. ἀπόλλυμι. Eurip. Or. ἐξέθυσε Φοῖβος ἡμᾶς, μέλεον ἀποφόνον αἷμα δεινὸν πατροφόνου ματέρος, perdidit nos Phœbus, qui parricidæ matris nefarium sanguinem nobis permiserit. ‖Ἐκθύομαι, Placo, Expio. vt ὁ δεινὰ ἐξέθυσα τὸν φθόνον, id est, ὡς οἷα δεῖ πινος θυσίας ἱλεώσαι. Eustath. Sic Suidas quoque ἐκθύσασθαι exponit ἐξιλεώσασθαι, ἐκμειλίξασθαι. idem Hesych. ‖Ἐκθύσασθαι, Vaticinari quasi inspectis extis. Apud Suidam, οἷον μάντεις ἐξεθύσαντο ὡς ἤκουσα ὃν ὅσον τῶν. id est ἐμαντεύσαντο, vt ipse Suidas declarat. Fortassis tamen commodius exponeretur Expiarunt. ἐξιλεώσαντο. VNDE Ἐκθύσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Expiandus. v. l. G

C. ΕΠΙθύω, Super seu post alium sacrifico. Item simpliciter Sacrifico, Immolo. Epigr. lib. 6, Αἰχμηταὶ δ' ἐπέθυσεν ἀλέκτορα. Et voce media apud Plut. Galba, Νέρωνι Γάλβαν ὅπῃ θυσόμεθα, Neroni Galbam sacrificabimus. H

C. ΚΑΤΑθύω, Sacrifico, Immolo, Macto. Herodian9 lib. 4, εἰς τὸν νεὼν αὐτοῦ θῶν πολλὰς ἑκατόμβας κατέθυσε. Lucian. Demon. ἐμὲ μὴ ὁρῶντες ἐστεφανώσατο, ὑμεῖς ἤδη καὶ μὲ κατεθύσατε. Idem in Scytha, ὁ δ' οὐδὲ μεθὸς τῆς ἰάσεως ἔπ καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λεπτὸς ἵππος κατεθύσθω. ‖Καταθύομαι Fascino, Incanto. καταγοητεύω. Theocr. Pharmac. Ὡς τὸν ἐμὸν βαρὺ δῶτα φίλον καταθύσεται ἀνδρα. Et rursus circa finem illius idylli, Νῦν μὴν τῆς φίλτοις καταθύσεται. ‖Καταθύσασθαι, Vaticinari, μαντεύσασθαι. Hesych.

C. Προθύω, Ante sacrifico. Et in pass. pro eodem. Plut. De def. orac. οὐδέ γε προθυόμενοι καὶ καταστέφοντες ἱερεῖα καὶ καταπάνδεκτες, neque verò ante sacrificando, neque infulis vittisque victimas coronādo, neque libamentis mactando. Idem Lycurgo, προθύειν τῇ μούσῃ, sacra Musis antè persoluebat. ‖Item sacrifico pro. Greg. in Encom. Maccab. Ἀαρὼν τὸ λαοῦ προθυόμενος καὶ προσευχόμενος, sacrificans pro populo & vota faciens. VNDE Πρόθυμα, ατος, τὸ, q. d. Sacrificii præludium, Quod sacrificio ipsi præmittitur. Vel, Libum. προκάθαρμα, ἢ τὸ πρὸς θυσίας γινόμενον θυμίαμα, ἢ παρακαύσιμον, vt scholiast. in Aristophan. Pluto exp. βωμοὶ πόπανα καὶ πρόθυμα καθαρσίῳ. Et προθύματα καὶ προκαθάρματα ποιεῖσθαι, Hostiam & sacrificium libare: quod fiebat antequam hostia feriretur. Bud. B

C. ΣΥΝθύω, Vnâ sacrifico, Vnâ sacra facio. Demosth. pro cor. συνέθυε καὶ συνεύφραίνετο τοῖς πολλοῖς. Æschin. καὶ πρεσβύτερον τὸν στρατηγὸν ὅπῃ τῆς νεὼς, καὶ συστήσῃ καὶ συνθύων καὶ συνεστιῶν. C

Θύος, εος, τὸ, Victima, Hostia, τὸ θύμενον, vt ex quibusdā antiquis tradit Eust. Vel Sacrificium, θυσία, vt idem Eust. exponit. Odyss. ο, ἐπὶ σε θύοντα κιχήσομαι τῷ δὴ ἐνὶ χώρῳ, Λίσσομαί σ' ἐπὶ θυέων καὶ δαίμονος, Rogo te per ipsa sacra quæ facis, & per deum illum cui illa facis. ‖Item suffimentum, θυμίαμα. Il. ζ, πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἄγκλαίης Ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς. Hesiod. Erg. ὅπῃ δ' ἀλιαὰ μηείαι καίειν, Ἄλλοτε δὴ σὺν θυέεσσι τε λιβάνοιο τε. Apud Hippocratem quoque θύος Galenus exponit θυμιάματα, δρώματα, Suffimenta, Odoramenta. D

C. Θυοσκόος, ου, ὁ, Aruspex. μάντις ὁ δῆθ' ἁλίσχων τὸ μέλλον δηλῶν, vel ὁ δ' ἐμπύρων ἱερῶν τὰ σημαινόμενα νοῶν, Hesychium sequendo: vt fit à θύος & κοέω, hoc est νοέω: vel Sacrificus, θύτης, Qui sacra flammis adolet, seu accendit, à θύος & κέω, id est καίω, Eustath. Iliad. ω, οἱ μάντεις εἰσὶ, θυοσκόοι ἢ ἱερῆες. vbi Eustath. μάντεις tradit esse genus, at θυοσκόοι & ἱερῆες eius species: ac θυοσκόος esse secundum ntiquos τοὺς δῆθ' ὅτι θυμιωμένων μαντευομένους, hoc est ἐμπυρομάντεις siue λιβανομάντεις, vt alio nomine vocantur: at ἱερεῖς, τοὺς δῆθ' σπλάγχνων, aruspices. Odyss. φ, αὐίκατ' Ὀδυσσεὺς υἱὸς Ὀδυσσεῖος ἦε, Qui sacrificus ipsorum erat, Qui rem diuinam eis faciebat. ET Θυικόος, ου, ὁ, pro eodem. θυικοὶ, ἱερεῖς, Hesychius. Quod vocabulum à θύος fit vt θυηπόλος. E

C. Θυοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Suffimentorum receptor. vt θυοδόκοι βωμοὶ apud Hesychium, οἱ τὰ θυμιάματα δεχόμενοι. Et neutr. gen. θυοδόκον sub. ἀγγεῖον, Vas ad recipienda suffimenta, Suffimentorum receptaculum.

C. Θυοσκόπος, ου, ὁ, Aruspex, Qui ex inspectione hostiæ viscerum futura prædicit. ὁ δῆθ' σπλάγχνων ἢ θυμάτων μαντόμενος. Hesych.

C. Θυηπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circa sacra aut suffumigia facienda versatur. A Polluce ponitur, sub titulo τῶν θεοὺς θεραπευόντων, sed poeticum esse dicit. Apud Suidam est etiā fœm. θυηπόλαι. VNDE Θυηπολία, ας, ἡ, Operatio in sacris, Ipsa functio τῶν θυηπόλων. ET Θυηπόλιον, ου, τὸ, Sacrificium, θυσία. vulgatis lexicis. ET Θυηπολέω, ῶ, Sacra facio. Plato 2 De rep. ἐβλων ὅμαδον παρέχοντας Μουσαίου καὶ Ὀρφέως κατ' ἃς θυηπολοῦσι, ad quorum præscriptum sacra faciunt. θυηπολῶν Suidas exponit Circumeunt polli citantes se sacrificiis deos placare posse. ‖Ἀνδρεαθυηπολέων, Nonn. Virum sacrificans, hoc est mactans. F

C. Θυηχόος, ου, ὁ, Sacrificus, Sacerdos. ἱερεὺς ὁ ὑπὲρ ἄλλων θύων. Eust. apud Hesych est θυηκόος. G

C. Θυαρπαξ, γος, ὁ καὶ ἡ, Qui sacra rapit, Sacrilegus. ἱερόσυλος, vt Hesych. exponit, apud quem perperam scriptum est θυάπαξ. H

C. Θυωρὸς, ου, ὁ καὶ ἡ. vt θυωρὸς θράπεζα, Mēsa quæ sacris vsibus dicatur, hoc est In qua reponebantur ea quæ diis offerebantur, ἢ τὰ θῦη φυλάσσουσα καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ μωρεψοὺς, vt Hesych. declarat: ab ὠρέω id est φυλάττω. Diogenes Laertius in Pherec. ἔλεγέ τε ὅτι οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυωρὸν καλοῦσι. Callimachus Hymno in Dianam, τὰ δ' θυωρὸν Εἰνάτερες γαλόῳ τε μίαν τῷ δίφρα πίθεντο. vbi scholiastes expo-

nit φιλικῶ τράπεζαν, propriè esse dicens πῶ θεοῖς αἰαπὲ μῦθω. ET Θυωρὶς, ίδος, ἡ, idem. Pollux lib. 4 De partibus theatri, καὶ τράπεζα πέμματα ἔχουσα, ἣ θεωρὶς ὠνομαζε πὸ ἢ θυωείς. ET Θυωείτης, ου, ὁ, Qui sacræ mensæ ministrat. Vel simpliciter Mensarius, τραπεζίτης, Hesych. Apud Etymolog. est etiam ἀρχυροχώμων, κριτὴς ἢ θεῶν. ET Θυωρεῖσθαι, In sacra mensa epulari, δωχεῖσθαι. Hesych.

Θυήεις, εντος, ὁ, vt θυήεις βωμὸς, Ara in qua sacra fiunt: vel suffimentis quæ in ea adolentur, redolens. Iliad. θ, Γ ἄρδρον· ἔνθα δέ οἱ τέμενος, βωμός τε θυήεις. Hesiodus, ὀστέα λεύκ' ἀθυήεντα ὄπὶ βωμῶν. Sacrificam aram, item fumidam ac fumosam aram, in simili loquendi gen. dicunt poetæ Latini.

Θύεσον Hesych. apud Herodotum exponit, ποτὸν τὸ ἀπὸ ἀρωμάτων, potum ex aromatibus confectum. In v.l. coniungitur θύεσον ποτὸν, potus aromaticus: vt sit adiectiuum.

Θύημα, ατος, τὸ, Suffimentum, Odoramentum. ἄρωμα, vt Erotianus apud Hippocratem exponit: apud quem θύματα Galen. pro θυμιάματα poni tradit. θυματα Hesychius esse dicit τὰ ὀσπρεόνδυα ἄλφιτα εἰς θυσίαν. Quod videtur esse Mola quæ hostiæ inspergebatur, & sine qua sacra fiebant. Videtur autem θύμα verbale esse quasi à θυέω aut θυάω.

Θυηλὴ, ῆς, ἡ, Aruspicium, Extispicium. ἡ ἐξ θυσιῶν μαντεία, vt Eustathius tradit, addēs, has θυηλὰς vocari etiam πελανοὺς. At Suidas θυηλὰ propriè esse dicit sacros in quos suffimenta coniiciuntur, θυλακους εἰς οὓς τὰ θυμιάματα ἐμβάλλεται: item ἀπαρχὰς, primitias sacrorum, seu libamēta. Ll. 1, ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς. Athen. lib. 13, ἐν Ἡλιδι ἡ κρίσις γίνεται· καὶ τὰ πρόσωπα τὰ τῆς θεοῦ φέρειν πύχη δίδοται, τὰ δὲ δευτέρου τὸν βουῦ ἀλφὶ, ὁ δὲ τέλειος τὰς θυηλὰς ὀπτήσιον. vbi videtur significare molas quæ hostiis inspergunturaut θυλήματα, aut πρόθυμα. Hesych. θυηλὴ exponit θυσίαν. Vetus quoddam lex. θυηλαὶ, αἱ ἀπαρχαὶ ἢ θυσιῶν: quod apud Etymologistē quoque est, addit tamen, ὕδωρ αἱ θυσίαι, citantémque ex Philochoro, θυηλὰς, ἃς προσφέρεται θύσιαι θεοῖς. VNDE Θυηλάσαι θαι, Sacrificare, in vulg. lex. AT Θυηλίσιον, ου, τὸ, à Polluce inter vasa mensaria ponitur, citante ex Metagenis Philothyte, κἀν πολλοῖς παροψίσι καὶ κεκοῖς θυηλισίοις.

Θυλήματα, τὰ, Farra melle imbuta, vel Suffimenta quæ in aris adolebantur. βεβρεγμένα μέλιτι ἄλφιτα, ἢ θυμιάματα ὅπὶ βωμῶν, vt Hesychius declarat: vt verò Aristophanis schol. τὰ τοῖς θεοῖς ὅπὶ θυόμενα ἄλφιτα, quæ dicit aspergi vino & oleo. Tale quid Libum erat apud Latinos, genus videlicet dulciarii ex farre, caseo, melle & oleo. Aristophanes Pace, πάρεστο τὼ μικρὼ λαβεῖν, Ἐγὼ δ' ὅπὶ τοῦ τυρὸς καὶ θυλήματα. Teleclides apud schol. Aristophanis, Ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ κἀπὶ τῆς θυλημάτων. Suidas θυλήματα exponit πέμματα, ἀπαρχάς: Bud. πρόθυμα.

Θύκος, Vas in quod coniiciuntur suffimenta, εἰς ὃ ἐμβάλλομεν τὰ θυμιάματα, Etymol. & lex. quoddam antiquum.

Θύσκη, ης, ἡ, Scapha ad recipienda ea quæ diis offeruntur. ἡ σκάφη ἡ δεχομένη τὰ θύματα. Etymolog. & lex. quoddam antiquum. VNDE Θυσκεῖον, diminut. à θύσκος, pro quo etiam simpliciter accipitur. AT Θυΐσκη, ης, ἡ, videtur esse Thuribulum, ex Hieronymo: vel Mortariolū potius, vt lib. 1 Maccab. cap. 1, καὶ τὰ σπονδεῖα καὶ τὰς φιάλας καὶ τὰς θυΐσκας τὰς χρυσᾶς. In 3 Reg. καὶ τὰ τριβλία καὶ αἱ θυΐσκαι χρυσαῖ. In 2 Paralip. 3, τὰς φιάλας καὶ τὰς θυΐσκας καὶ τὰ πύελα χρυσᾶ καθαρά. Hæc Budæus, In versione Hieronymi pro θυΐσκη modò Mortariolum, modò Thuribulum reperitur. In vulg. lex. est ETIAM Θυΐσκος, quod ex Iosepho citatur, exponitúrque Acerra, Thuribulum.

¶ Θύον, ου, τὸ, Quod deabus sacrificabatur. θύα enim Hesych. exponit τὰ θύοντα τοῖς θεοῖς. Idem θύα apud Eupolidem explicat πέμματα, id est liba seu placentulas, quæ videlicet diis & ipsæ offerebantur, vt θυλήματα, θυλαί. Apud Callimachum autem θύα accipi pro aromatis idem Hesych. annotat. ‖ Θύον ET Θύα, SIVE Θυία, AVT Θύεια, ας, ἡ, (tot enim modis scriptum reperitur apud Theophrastum) Thya, arbor quædam odora. Od. ε, — πολὺ δ' ὀδμὴ Κέδρου τ' ἠκεάντιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει Καλυψώ. Quò respiciens Plinius lib. 13, cap. 16, de arbore Thya loquens, sic ait, Nota etiam Homero fuit: θύον Græcè vocatur, ab aliis thya. Hanc igitur inter odores vti tradit in deliciis Circes, quam deam volebat intelligi: magno errore eorum qui odoramentain eo vocabulo accipiunt, quum præsertim eodem versu cedrū laricémque vnà tradat: in quo manifestum est de arboribus tantùm loquutum. Theophrastus magnum iam huic arbori honorem tribuit, memoratas ex ea referens templorum veterum contignationes, quandámque immortalitatem materiæ in tectis contra vitia omnia incorruptæ. radice nihil crispius, nec aliunde preciosiora opera. Hæc ibi Plinius, ex Cicerone tradens, mensas quoq; ex ea fieri, quarū à Theophrasto mentio facta nō fit. Locus autem Theophrasti quem citat, est De historia pl. lib. 5, cap. 5, τὸ δὲ θυον (οἱ δὲ θύαν καλοῦσι) παρ' Ἄμμωνί τε γίνεται καὶ ἐν τῇ Κυρηναίᾳ· πρὸς μόρφωσιν ὅμοιον κυπαρίττῳ, καὶ τοῖς κλάδοις καὶ τοῖς φύλλοις καὶ τῷ στελέχει καὶ τῷ καρπῷ. & paulo post, καὶ ἐπὶ δόξῃ μνημονεύεσθαι ὀροφαὶ πινὰς ἢ δρόχαμον θύας. ἀσαπὲς γὰρ ὅλως τὸ ξύλον, ὑλόπαν δὲ πρὸς ῥίζαν ὄζοι. καὶ ἐν ταῖς τῶν τοιουτοτρόπων πυέσιν ἔργῳ. Idem lib. 1 De hist. pl. ap. 15, θύαν numerat inter ἀείφυλα. at l. 4, cap. 1, & lib. 3, cap. 16, ὀψικαρπὸν καὶ φιλόψυχον arborem esse tradit, altam iugisque montium prouenientem.

Θύον Macrobius lib. Saturn. 4, cap. 19, Citrum interpretatur. Hermolaus in Corollario thyam esse credidit cedrum alterius generis ex qua mensæ fiebant. ‖ Alia est arbor eodem nomine, malum ferens execratum aliquibus odore & amaritudine, aliis experitum, domos etiam decorans, inquit Plinius loco citato. Reperitur verò scriptum ETIAM Θῦον, itidem pro θύον. Athen. l. 5, de quodam aphroditio, τὰ δὲ θύεα [εἶχε] ἐλέφαντος καὶ θύου, ex ebore & thya: Bud. tamen generalius illud θυον vertit Lx odorata materia.

Θυόεις, εντος, ὁ, Odor. Il. ο, Κρονίδιον αἰὰ Γαιάων ἄκρῳ Ἡλθον ἀμφὶ δὲ μοι θεοειδὲς ἐστέφανωσε. id est θῦόδ μον, vt Eust. exponit. Et δόμος θυόεις apud Nonnū de templo, suffimentorum videlicet incensione odorem suauem emittēte. Fumidam aliquis interpretetiam possit hoc θυόεν, eo nimirum sensu quo fumidam aram dixit Ouidius: nisi quòd hoc est generalius.

Θυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod θυόεις, hoc est Odorus, Odore iucūdus. Od. η. Ἐκ δ' Ἐλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο Ἤλυθεν. Od. ε, Εἵματά τ' ἀμφίεσασα θυώδεα. Empedocles apud Athen. lib. 12, initio, μυθοισί τε δαιδαλεόφρονες, Σμύρνης τ' ἀκρήτου, θυσίαις, λιβάνῳ τε θυώδεσι. Eurip. θυώδης καπνὸς, Fumus odorus, Odoramentorum incensorum odore iucundus. Theophrastus De historia plantarum l. 3, cap. 15, de fructu terebinthi loquens, καὶ ἅμα τῷ ἀμπέλῳ πεπαίνεται, ὀψὲ πρὸς μέλαν μεγάθος ἡλίκον κύαμον, ῥηπιῶδες δὲ καὶ θυωδέστερον. Pro quo Plin. lib. 13 cap. 19, Cum vite maturescit, non grandior faba, odore iucundior, tactu resinosus. Gaza malè sulfurosum vertit. Idem De historia plant. lib. 5, cap. 5, τῶν δὲ ἄλλων ἀσαπὲς ἅπαν μετὰ τὰ κυπαρίττινα καὶ τὰ θυώδη, πῶς συκάμινον εἶναί φασι καὶ ἰσχνὸν ἅμα καὶ ἀνερρωγὸς τὸ ξύλον, καὶ παλαιούμενον, μέλαν. Ad quem locū respexit Plin. l. 16, cap. 40, In plenum dici potest, vtique quæ odore præcellant, ea æternitate præstare. A prædictis morus proxime laudatur, quæ vetustate etiā nigrescit. Ita vt hîc quoque θυώδη ξύλα sint Ligna quæ odore præcellunt, non autem Thyæ ligna, vt vulgò interpr. Θυώδη in v.l. dicuntur Quæcunque in sacrificiis & aris ad suffitus incenduntur. ‖ Εἵματα θυώδεα. Macrob. Saturn. l. 4, c. 19, apud Hom. idem esse quod Citrosam vestem apud Nævium: sicut θύον interpr. Malum citreum.

Θυόω, ῶ, Fut. ώσω, Rebus odoratis suffio. vel Odore iucundum reddo. Iliad. ξ, ἀλείψατο δ' λίπ' ἐλαίῳ, Ἀμβροσίῳ, ἑδαρῷ, τὸ ῥά οἱ περὶ θυόεντι ἦεν. VNDE Θύωμα, ατος, τὸ, Suffimētū odoratum. ἀδδῆς θυμίαμα, vt apud Herodotum exponit Eustathius, σμύρνης ἀκηρατίου καὶ κασίας καὶ ἄλλων θυωμάτων, aliorumque odoramentorum ad suffiendū idoneorum. Citatur etiam ex Aristide & Libanio. θύωμα Hesych. exp μύρον, ἄρωμα.

Θυΐνος, ου, ὁ, Qui ex thya est. Dioscor. lib. 1, ἐοικὼς θυΐνῳ ξύλῳ, thyino ligno simile, vt Ruell. interpr. Et apud Suidam, ἔχον πτυχία θυΐνα, de euangelio Matth.

Θυΐνος, ου, ὁ, Thyam similitudine referens. Theophrastus De hist. plant. libro 5, capite 3, loquens περὶ ἀρίστης ὕλης πρὸς τὴν πεκτονικὴν χρείαν, (cuiusmodi Macedonicam esse dicit

dicit: λεία τε γαρόεσα καὶ ἀσραβὴς καὶ ἔχουσα θυΐνον, Lævis enim est, & in operibus firmam rigiditatē habet, naturámque thyæ. Sic enim ibi vulg. l. exponunt, pro πίνον, quod apud Theophr. est, scribentia θυΐνον, ac improbantia versionem Gazæ, qui sic transtulit, Lævis enim est, obediens & tyium nimirum cōtinens.

Θυαζω, idē quod θύω, ἔρδω, θαγίζω. V. ET Θυάματα apud Hes. θυμιάματα, quad à θυάω. AT Θύαιον, Placētula quæ bonis loco diis offerebatur. Hesych.

ΘΥΜΒΛΗ, ης, ἡ, Altare: à θύω, quoniam supra eo sacra fiūt. item, Farina quæ sacrificiis adhibebatur. Apud Hesychium tamen non θυμέλαι, sed θυμάλαι sunt οἱ βωμοὶ & τὰ ἄλφιτα τὰ ὀπὶ θυόμενα. Sed notandum, hoc θυμάλαι apud Hesych. nō esse suo (hoc est alphabetico) ordine, sed positū post θυμοφόρος, ante θυμέλη: adeo vt quin θυμέλαι pro eo legendum sit minimè dubium esse videatur. Nam Θυμέλη eidem Hesychio est βωμὸς, id est Ara, (addente tamen ab aliis etiam exponi τὸ ὀπὶ πυρὸν ἐφ' οὗ ὀπὶ θυόμενα, vel ἔδαφος ἱερὸν) reperiturque hac in significatione apud Euripidem, θυμέλαι θεῶν δεξίπυροι, aræ deorum. ‖ Peculiariter verò in orchestra (quæ propria chori pars erat in theatro) θυμέλη dicebatur siue βῆμα, siue βωμὸς, siue pulpitū (vt alii tradunt) alcū pedes quinque, in quo chorus tragœdiarum & comœdiarum (quo ad comœdiæ chorum habuerunt) cæterique personam non habentes, fabulæ subseruiebānt, histrionibūsque in scenam abditis, populum gesticulatione retinebant. Suidas in vocabulo σκλωνὴ, loquens de orchestra, αὕτη δὲ ὅστιν ὁ τόπος ὁ ἐν σατιδ ων ἔχων τὸ ἔδαφος, ἀφ' οὗ θεατείζοιεν οἱ μῖμοι· ἔστι μετὰ τὴν ὀρχήστραν βωμὸς τοῦ Διονύσου, ὃς καλεῖται θυμέλη. μετὰ δὲ τὴν θυμέλην κονίστρα. Etymologistes verò θυμέλην mensæ formam habere tradit, supra quam stantes in agris cantarent, quum nondum in ordinem suum tragœdia distributa esset. Plut. De orac. Pyth. πῶς δὲ τῆς Πυθίας φωνὴν καὶ ἐξέλεκτον ὥσπερ ὀκθυμέλης, οὐκ ἀηδὴν τὴν δὲ λιπὼν ἀμ' ἐν μέτρῳ καὶ ὄγκῳ καὶ πλάσματι καὶ μεταφορᾶς ὀνομάτων καὶ μετ' αὐλοῦ φθεγομένην. Idem in Polit. præcept. tradit non oportere ὀπὶ τὰ ἔδη καὶ θυμέλας καὶ τραπέζας [καταβαίνειν] πένητα πλουσίοις ὑπὸ δέξης καὶ δυναστείας ἐξαρχόν. Ῥόδωνος. Luc. De saltat. καὶ ὅπὶ τὸ παχὺς δὲ καὶ πιμελοῖς ὀρχηστοῦ πηδᾶν μεγάλα περιρωμένου, Δεόμεθα (ἔφασαν) φεῖσαι τῆς θυμέλης. Apud Suidam ex Epigr. Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκλωῆσι πεπλωὸς Βασὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρευε κόμας. Rursum Plutarchus in Alexandro, αὐτὸν ὠθοῦν ἔφασκον ἐκ τοῦ μετὰ τῶν ἑταίρων ὑπὸ θυμέλης ἐν ὑψηλῇ καὶ φανερᾷ πανσῶν πεπηγυῖας ἀνωχούσῃ σωρὸν χῶν. Vbi quidam interpr. In sublimi & insigni tabulato. Apud Lat. hac voce vsus est Martial. lib. 1, ad Domitianum. Qua thymelen spectas, derisorémque Latinum. Illa fronte precor carmina nostra legas. Vbi quidā thymelē pro ipsis thymelicis accipiūt: alii saltatricis celeberrimæ nomē propriū esse volunt. ‖ Apud Eurip. verò θυμέλας κυκλάπων quidam interpr. Mœnia Argiuorum à Cyclopibus facta. ‖ Apud eūdē θυμέλιον exponūt κῶμον. VNDE Θυμελάχαρπος, ου, ὁ, ἡ, Qui non fœdat seu dedecorat cōuiuia & lusus. θυμελάχαρπος ἄλοχος, vxor honesta, quáque decorè se gerit vel in cōuiuiis vel in deliciis. v.l. ET Θυμελικός, ὀν, ὁ, Thymelicus, Ad thymelē pertinens, Thymelē decens. Plut. Fab. θέας δὲ μουσικὰς καὶ θυμελικὰς ἄξειν. Athē. lib. 15, εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς θυμελικούς. Et θυμελικοὶ, Qui in thymela ludūt. Vitruu. lib. 5 cap. 8, Apud eos [Græcos] tragici & comici actores in scena peragūt: reliqui autē artifices suas per orchestram præstant actiones. itaque ex eo scenici & thymelici Græcè separatī nominātur.

ΘΥΜΙΆΩ, ῶ, Suffio, Odores incendo, Adoleo, B. Ath. 7, τοῖς ἀμφὶ Μενεκράτη θυμίων καὶ ἐπενδον οἱ παῖδες. Sed additur interdū accus. vt θυμιᾶσθαι τὸ λίβανον Ἕλληνες, apud Herodot. Sic Herod. l. 5, ὡς σωιόντες εἰς τὸ βουλευτήριον, λιβανωτόν τι θυμιῶν ἕκαστος καὶ οἶνον σπένδων. i. (Polit. interpr.) Vt quū senatus haberetur, thura vnusquisque adoleret, vinúmque libaret. Qui accus. in genitiuum interdum mutatur, (ea forma qua dicitur πίειν οἴνου) vt Luc. I Cau. ὅπως ἔχοιεν κνισᾶν ἀγυιὰς καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιᾶν. Fortasse autē & in illo Herodiāi loco λιβανωτοῦ itidē legi debet, sicut legitur οἴνου. ‖ Θυμῶ, Suffitu afflo, vel Suffitu inficio, inquit B. afferēs ex Aristotele hæc de apibus dicta, θυμιῶσι αἱ δὲ ἡ σφόδρα πνεῖσαι τὸ καπνοῦ, ὅπερ μάλιστα τὸ μέλι ἐφθίει ιστ. In v.l θυμιωῦσι κίεσπος, cornu facto suffitu. Et θυμιώδρον διώκει, nidore fugat. Itē Aristot. θυμιᾶσθαι l. 2 Meteorol. p. 187 pro αἰαθυμιᾶσθαι id est Vaporari, seu Exhalare, vt B scribit. Interdū θυμιᾶμαι redditur & Vror, Accēdor. Vnde pro eo quod Diosc. de gagate lapide refert, δ. ὡσαι δὲ ἢ ἔρπετὰ θυμιαθεὶς, Plin. tradit eū vri accendique aqua, oleo restinguiatq; ita, videlicet accensum aqua & restinctum oleo, fugare serpentes. Quam Plinii interpr. Dioscoridis quoque sequuntur interpretes. Et pro eo quod idem Diosc. l. 2 cap. 63 de cornu ceruino dicit, ὠμὸν δὲ θυμιαθὲν ἕρπετὰ διώκει, idē Plin. habet, Accensis autem vtrislibet, odore serpentes fugantur. Vbi tamē ad exprimendū θυμιᾶσθαι, addidit Odore.

Θυμίαμα, ατος, τὸ, Suffimentum, Suffitus aut suffitio ex aromatibus, seu odoribus. (etiam Bonis odoribus suffire, dicit Colum.) Herodian. lib. 2, φέρει γὰρ πάνυ ἡδύσεις, οἷς ἀρώμασι καὶ θυμιάμασι χρώμεθα, herbas odoratas, quæ nos aromata suffimētāque habemus. Plato Polit. 2, καὶ μύρα καὶ θυμιάματα, καὶ ἑταῖραι καὶ πέμματα. Athen. lib. 12, ἔρδαιε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ μύρῳ κατουδαίμων καὶ οἴνῳ ἡδύσας τὸ δεῖπνον. ἐθυμιᾶτο δὲ αὐτῷ σμύρνα καὶ τὰ ἄλλα θυμιάματα, Diosc. lib. 1 cap. 105, de herba Sabina, χρῶνται δὲ πινὶ τοῖς φύλλοις αὐτῇ θυμιάμασι. De qua Plin. lib. 24 cap. 11, A multis in suffitus pro thure assumitur.

Θυμίασις, εως, ἡ, Suffitus seu suffitio. Diosc. lib. 1 cap. 130, de sesaminis & acāthinis lignis quibus ebenum adulteratur, μηδὲν δὲ δι' κπηδὶ ἐχούσας ὀν τῇ γεύσει ἢ ὀν τῇ θυμιάσει ἀνῆδες: vnde à contrario Plinius dicit ebenum vri odore iucundo.

Θυμιατήριον, ου, τὸ, Acerra, Thuribulum. Philo De vita M. l 3, πῶς κιβωτὸν, πῶς λυχνίαν, τὸ θυμιατήριον, acerram. Eodē lib. πῶς δὲ τραπεζίον, ἐξ ὧν αἱ αἰαθυμιάσεις, [παρείδρυται συμβόλοι] τὸ ἐτύμως θεσαυρὸν ὀδρον θυμιατήριον. In v.l. exponitur Locus aut ara in qua fit suffitus. ‖ Θυμιατήριον est etiam sidus cæleste quod θυτήριον appellat Aratus, id est Ara, vt Cicero, Manilius, Hyginus, Rufus & Firmicus interpretantur. Thuribulum vocat Vitruu. lib. 7 cap. 9, sub scorpionis aculeo illud collocās. Basso Sacrarius & Pharum, Aliōso Lar appellatur, vt tradunt v.l.

Θυμιατικὸς, ὀν, ὁ, Ad suffiendum aptus, Vaporiferus.

ΑΝΑθυμιάω, ῶ, vel Ἀναθυμιάζω, Vaporo, Suffio, Exhalare facio. Ἀναθυμιᾶσθαι quoque interdum actiuā significationē habet. Aristoteles, ὁν ἢ τῆς θαλάσσης τὸν ἥλιον αἰαθυμιᾶσθαι φασί. i. exhalationes elicere, vt quidem vertit Theodorus. Apud eundē Aristot. αἰαθυμιᾶσθαι capitur pro Vaporem reddere, vel Euaporari, Exhalare, Suffitū emittere, Pro suffitu vel suffimento esse. lib. De gener. anim. 5, αἱ δὲ τρίχες καὶ τὰ αἰάλοιον αὐτῆς οὐκ ἐκ τῆς σαρκὸς γίνονται, ἀλλ' ἐκ τοῦ δέρματος ἅτε μίζοντος καὶ αἰαθυμιωμένου. Idem De mundo, ἡ δὲ νοτερὰ καὶ ἀτμώδης ὑπὸ τῆς ὑγρᾶς ἀναθυμιωμένη φύσεως. Plut. Symp. 7, ὡς περὶ λιβανωτὸς ὑπὸ θερμότητος αἰαθυμιῶνται. ‖ In hoc autem loco, ἀνεθυμιᾶτο πάλιν τὸ προσύπαρχον μῖσος, Eust. exponit ἀνεκοῦτο, renouabatur: fortasse (vt subiungit) ὑπὸ τοῦ θυμοῦ τοῦ καὶ πῶς ὀρμῶμάλιστα καὶ ἐκφθὲν αὐτὸ πρὸς ἐν δευτέρου εἰς ψυχὴν ἤρχετο· ἐπειδὴ καὶ δεύτερωμα ὅστιν ὅτι ἡ αἰαθυμίασις σημαίνει. Quoniā tamen eiusmodi à θυμὸς derivata verba non reperiuntur, malim ἀνεθυμιᾶτο exponere Refervescebat aut Accendebatur, vt αἰαθυμιᾶσθαι per consequens accipiatur pro Refervescere aut Recalescere.

Ἀναθυμίαμα, ατος, τὸ, Vapor, Suffitus, Suffimen. vel Vaporatio, Suffitio. pro αἰαθυμίασις. Vide θυμίαμα.

Ἀναθυμίασις, εως, ἡ, Vapor, Exhalatio, Halitus, Suffitus. A Plinio dicitur & terræ halitus. Gaza respirationem alicubi interpretatur, accipiens respirationem pro exhalatione. Cicero expirationem dicit ἀτμίδα, vt ait Bud. qui & hunc ex Meteorologicis Aristotelis περὶ ἀτμίδος & περὶ αἰαθυμιάσεως locum citat, ἔστι γὰρ ἀτμίδος μὲν φύσις ὑγρὸν καὶ θερμὸν, αἰαθυμιάσεως δὲ θερμὸν καὶ ξηρόν. καὶ ἔστιν ἀτμὶς μὲν ὁ ἀναμιγὴς ὕδωρ, αἰαθυμίασις δὲ ἀναμιγὴς πῦρ. Idem in alio eiusdē libri loco duplicē αἰαθυμίασιν facit, ἀτμώδη & πνευματώδη. At in libro De mundo, νναμ facit ξηρὰν καὶ καπνώδη, alteram νοτερὰν καὶ ἀτμώδη. Herodianus αἰαθυμίασιν dixit de aere corrupto circa paludes

vt scribit idem Bud.

C. Ἀποθυμιάω, ῶ, Euaporo, Exhalo, vel Odorem cieo. VNDE Ἀποθυμίασις, εως, ἡ, Euaporatio, Exhalatio. Vide Ὑποθυμίδες paulo post.

C. Ἐκθυμιάω, Suffio, Bud. ex Aristotele. Et Ἐκθυμιῶμαι, Adoleor, Accendor: vel potius Ad bonos odores ciendos accendor aut vror. Dioscor. lib. 1, cap. 130, de ebeno, πεθεῖσά τε ἐπ' αἰθράκων μετ' ὀδωδίας καὶ δίχα καπνοῦ ἐκθυμιωμένη. Eam Plinius quoque iucundo odore vri tradit.

C. Ἐνθυμιάω, ῶ, Suffio intus. Synes. epist. 121, καλὸν οὖν εἰ παίποτε ἀθετήσας ἐκκορήσας καὶ ἐνθυμιάσειας τὸ δωμάτιον, Si omnia digerens & componens, etiam euerras cubiculũ suffitúque vapores. B.

C. Ἐπιθυμιάω, Suffio, Odoramenta adoleo seu accendo. Plut. Alex. de Leonide qui ad Alexandrum in sacrificio quodam solẽni ὅτι ἡκεν ἄμφορεας ταῖς χερσὶ, καὶ καθαγίσαντα τὸ θυμιάματος, ὅτι (dixit) ἡδύ ἀναπνεῖν κρατήσῃς Ἀλέξανδρε, πλουσίως οὕτως ὁπὸ θυμιάσεις. VNDE Ἐπιθυμίαμα, ατος, τὸ, Suffimentum, Quod ad suffiendum adoletur. Sophocl.

C. Ὑποθυμιάω, ῶ, Suffio, Suffumigo. Dioscor. lib. 1, cap. 105 de herba Sabina, ἔμβρυά τε ἐκπνάσει. ἐστι δὲ καὶ ὑποθυμιάνεται, τὸ αὐτὸ πιεῖν. Pro quibus Plinius, Partus emortuos apposita extrahit & suffita. Et lib. 5, cap. 146, de gagate lapide, ἔστι δὲ καὶ ὅπου λιθικῶν ἔλεγχος ὑποθυμιαθεὶς, καὶ ὑστερικὰς ἀνακαλεῖται. Pro quibus itidẽ Plinius, Deprehendit sonticum morbum & virginitatem suffitus. VNDE Ὑποθυμίασις, εως, ἡ, Suffitus seu suffitio, Suffumigatio.

C. Ὑποθυμὶς, ET Ἐπιθυμὶς, ίδος, ἡ. Sunt autem ὑποθυμίδες Serta florida quæ collo appendebantur, Serta collaria. Dictæ verò sunt ὑποθυμίδες, quoniam ipsum cerebrũ fragrantia sua quasi suffiunt & refocillant. Id tardè Plutarchus Sympos. 3, cap. 1, διὸ μάλιστα τοῖς αὐθινοῦσι ἐκ πλείστου πρὸς χιλίων καταπίπτοντες, ὑποθυμίδας ἑκάλουν, quoniam videlicet ἐνίων αἰσθῶν ὀσμαῖς αἴρω σκιδναμένοις ἐπὶ τὸν ἐγκέφαλον, ὡσπὲρ ὁ ἐγκέφαλος φύσει ψυχρὸς ὢν, ἀναψύχουσι. Paulo post clarius idem dicit, οὐ γὰρ ὅτι τῇ καρδίᾳ τὸν θυμὸν ἐπιστρατοπεδεύειν ὤοντο, τοῖς ἐπεισερρέουσι τῶν στεφανῶν ὑποθυμίδας ἐκάλουν (ὑποθυμίδας γὰρ αὐτοῖς δοξάζω τοῦτο μᾶλλον ἢ καλεῖν ἐπρεπεν) ἀλλ', ὡς λέγω, δόξαν τινὰ ὀσφρανσιν καὶ ἐπιθυμίασιν. Athenæus verò (vt tradunt vulg. lex.) à Lesbiis ὑποθυμίδας vocari scribit myrti ramos inflexos quibus sese redimiebãt. ‖ Ὑποθυμὶς est etiam auis nomen apud Aristoph. in comœdia quæ inscribitur Aues. Dicitur ETIAM Ὑποθύμιος adiectiuè, eadem origine & significatione. vt ὑποθύμιος στέφανος apud Hesychium, idem qui ὑποθυμὶς, corona collaris, hoc est quæ collo appenditur. ὑποτράχηλος, vt ipse declarat. AT Ἐπιθυμίδες etiam ipsæ coronæ sunt, vel (vt Hesych. exponit) τὰ παντοδαπὰ στεφανώματα: quæ quoniam sub collo supra pectus seu cor, quam animi sedem esse volunt, appendebantur, à θυμὸς potius deriuatæ putantur, vt Plutarchus indicat loco paulo antè citato.

Θ Υ Ω, ET Θυῶ, Impetu quodã feror, & quidem impetu quasi furibũdo: aut Impetu præpropero & festino feror. ὁρμῶ, vt Athen. lib. 7 exponit, θυῶνος inde deriuans. vel, vt Porphyr. σφοδρῶς ὁρμῶ δίκην μαινομένων. Hesiod. Theog. de auris seu ventis, Αἳ δὴ τοι πίπτουσιν ἐς ἠερόειδὲα πόντον, Πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακὴ θύελλα θέλλει. Nicand. Ther. Μὴ σύ γ' ἐνὶ τελόδοισι τύχοις ὅτε δῆγμα πεφυζὼς Περκνὸς ἔχις θύησι τυπὴν φολόεντος ἐχίδνης, quum rapido impetu fertur declinãs morsum plagámq; à vipera fœmina sibi imminentem. Interdum redditur cõmodius Furo. Il. λ & π, — ἀεὶ τοῦ γὰρ ἔγχει θύει. Il. α, — ἢ δὲ θ' ὅλοῃσι φρεσὶ θύει, Οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι, Furit, vel Abreptus furibundo impetu fertur. Sic apud Hesiod. ἀνέμων θύσσαν αἴσσει, schol. exponit μαίνεται. Sed & ab Hesychio θύει explicatur per μαίνεται, ὀνθοῦσι, Furit, Diuini furoris instinctu fertur. Nõnunquã exponitur Ferueo, Æstuo. Il. φ, de Scamãdro fluuio, ὁ δ' ἐπέασυτο οἶδματι θύων· Πάντα δ' ὄγε γέφυρα κατώμβρος. Sic apud Hesiod. πόντος ἀπείρατος οἴδματι θύων. Et θύε κῦμα, Vnde æstuabat seu feruebat. Od. λ, δίκτυον δ' ἄπαν αἵματι θύεν, totũ solũ sanguine occisorum feruebat. Θυῶ (vt dixi) eiusdem cum θύω significationis est, ex eóque deriuatũ, pleonasmo literæ ν, vt δρπιῶ ab δρπύω. Il. β, Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρέωνα διοτρεφὲς βασιλῆες Θυῶν κοίουντες, properabant decuriantes & ordinantes. Il. ε, Θυῶν γὰρ ἀμπεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς Χειμάρρῳ, Impetu ferebatur instar torrentis. Il. κ, Τρῶας δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὄρτο κυδοιμὸς Θυόντων ἀμφὶς, qui simul vno omnes ferebantur impetu seu properabant. ET Θυέω, ῶ, idem quod θυῶ seu θύω. Hesiod. Asp. loquẽs de portu, πολλοί γε μὲν ἀμμέσον αὐτῆ Δελφῖνες τῆ κ' τῆ ἐθυέον ἰχθυάοντες, rapido & veluti impetuoso cursu huc illuc ferebantur seu discurrebant. Idem, Ἐν δ' ἔεις, ὃν δὲ κυδοιμὸς ἐθυέον, furebant. ‖ Θέετο Hesych. exponit ἀθυῶν. Apud eundem Hesych. scribitur ETIAM Θύω, quod itidem ab eo explicatur verbo ὁρμῶ.

C. Ἀναθύω, Ad opus intermissum, iterum quasi impetu feror. ἀναλαμβάνω τὸ παυσάμενον ἐξ ἀρχῆς, Resumo rem quampiam aliquo pòst tempore, vt Suidas exponit apud Phereer, πάλιν αὖθις ἀναθύσιν αἱ γεράφραι. Hesych. ἀναθύν explicat ἀνασκιρτᾶν, Exultim ludere, Lasciuire. (nam ἀνασκιρτᾶν pro Lasciuire vsurpari quidã tradunt) item αὖθις ἐξ ἀρχῆς ἀναπτερύσσειν, reiuuenescere.

C. Ἐκθύω, Erumpo, vel Cum impetu erumpo. ἐκθύει enim Erotianus apud Hippocratẽ exponit ὁρμᾷ. Hesychio autem ἐκθύουσιν est ἐκπίπτουσιν, ἐκλείουσιν, excidant, efferueant. Apud eundem verò est etiam ἐκθύζει, quod exponit ἐκζεῖ, ἐξεμεῖ, Efferuescit, Euomit, AB Ἐκθύζω. Est quoque apud eundẽ Hesych. Ἐκθύμβος quod exponit ταχὺς: quasi itidem ab ἐκθύω, qui cito impetu erumpit aut prorumpit. (item substãtiuè λῶμα, κέμβος, Fimbria) A quo deriuatur ETIAM Ἔκθυμα quod Hesychio est ἐξάνθημα, Quod per cutem quasi erumpit aut efferuescit. ἐκθύματα, Papulæ per cutem erũpentes: quæ alio nomine (vt ego arbitror) dicũtur ἐξανθήματα. neque enim harum vocum discrimen vllum comperi. Eius generis sunt tum quæ per febres ardentes exeunt, tũ vari olæ vulgò dictæ & morbilli. Gorr. Ἐξύματα apud Hippocr. Epidem. lib. 3, sunt ἐξανθήματα. Pustulas interpretes reddunt. Plinius Papulas vocat & Pituitæ eruptiones. vulg. lex.

C. Ἐπιθύω, VEL Ἐπιθύω, Impetu feror in aliquẽ, ὥρμημαι, vt Hesychius declarat. Il. σ, Οἱ δὲ ἐρύσσασθαι πτολέμου ἐπὶ λοιγὸν ἐόντων Τρῶες ὁπιθύουσι. recto ac præpropero cursu feruntur: ἐπ' εὐθείας ὁρμῶσι, vt breuium schol. auror exponit. Apud Apollon. verò Arg. 1, ὁπιθύεις δεδαῶτα, schol. esse dicit ὀπιθυμεῖς, desideras, cupis. Ἐπιθυμόθυρος, Qui furibundo impetu fertur. Plato Phædro pag. 267, εἰπεῖν γε μὴν ὡς τὸ μὲν ἐπιεικὲς ἀεὶ τυφῶνος πολυπλοκώτερον καὶ μᾶλλον ὁπιθυμόθυρον, ἐπὶ ἡμερώτερόν τε καὶ ἀπλούστερον ζῶον, θείας πάνυ καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον. vbi opponũtur ἡμερον & ὁπιθυμόθυρον, sicut ἁπλοῦν & πολύπλοκον. Ficinus ibi vertit Ardentius & furiosius. AT Ἐπιθύνω Suid. exp. ἐπιπορεύομαι.

Θυαὶ, SIVE Θυαὶ, aut ETIAM Θυίαι, ἄδος, ἡ, Quæ furore percita fertur. μαιναὶ, Hesych. Et θυαὶ λυσσαι, furẽs rabies, in Epigr. Plut. De aud. poem. Τιμοθέω μὴ γὰρ ἄδοιμι τὸν Ἄρτεμιν ἐν τῷ θεάτρῳ μαινάδα, θυάδα, φοιτάδα, λυσσάδα, Κιννάμας ἀθὶς αὐτεφώνησε, Τοιαύτη σοι θυγάτηρ ἠθύοιτο. Idẽ est apud eundem Plut. in lib. περὶ δεισιδαιμονίας. ‖ Item Baccha, vt Hesych. declarat, quoniã videlicet Bacchæ illæ Bacchico seu fanatico furoris instinctu agebantur. Apollon. Arg. 1, Θυάσιν ὠμοβόροις ἴκελαι. Plut. De primo frig. Τοὺς τὸν Παρνασσὸν αἰσθανόμενοι βοηθοῦσι ταῖς θυάσιν ἀπιλημμάταις ὑπὸ πνεύματος χαλεποῦ καὶ χιόνος, vt Bacchis procellæ fœuitia & niuis asperitate interclusis opem ferrent. Idẽ in Probl. Hellẽicis, ἡ δὲ θυὰς ἀδῶν ἀρχηγὸς δραμεῖν. Plin. lib. 36 cap. 5, Item Mænades, & quas Thyadas vocant & Caryatidas. ‖ At θυαὶ ἑορτὴ apud Non. videtur potiùs ad præcedens θύω pertinere, vt sit Festum quo solennia fiunt sacrificia: nisi aliquis hoc θυαὶ in bonam partem accipere malit, vt sit Festum quod diuino instinctu agitatur. ‖ Θυαὶ apud Danielem Symmachus interpretatus est quos Græci solent ἱππαπτόπους appellare, id est Qui exta inspiciunt & ex iis ventura prædicunt. vt scribit Hieronymus in c. 2. Danielis. Sed à θύω significãte Sacrifico, deriuari potius videtur hoc nomẽ, mendosum alioqui, tolerabilius esset certè θυάς. Dicitur verò ET Θυσαὶ, ἄδος, ἡ, idem signific. quod θυαὶ. vt θυσαὶ φωνὴ, vox furoris instinctu edita, qualis bacchantium est seu baccharum. Et θυσάδες, idem quod ἔνθεοι, apud Hsychium. θυσάδες vocantur etiam mulieres quæ Proserpinæ sacræ sunt, vt idem Hesych. annotat. Sed & ipsa Semele Bacchi mater DICITVR Θυώνη, propterea quòd eam Æschylus introduxit grauidã & fanatici furoris instinctu percitam, mulierélq; quæ vterum eius tangerent, simili furoris œstro laborantes, vt Apollonii Rhodii schol. annotat. VNDE Θυωνίδας apud Rhodios dicitur Bacchus filius Semeles, forma patronymica.

Θυάζω, Bacchica orgia celebro, entheo furore instinctus. ὀργιάζω, Varin. AT Θυάω, idem est quod καρκαίρω, siue καρίζω, id est Subo. quod de suibus dicitur venereæ libidinis quasi furore percitis, quum videlicet impetu quodam furioso ad veneris opera rapiuntur. Aristot. De hist. anim. lib. 6, cap. 18, θυάσαν δὲ οὐ πρὸς ἀφροδίσια βιάζεται πρὶν αὐ μὴ τὰ ὦτα καταβάλλωσι· εἰ δὲ μὴ, ἀναθυᾶ πάλιν. Et in 5, κύησις μάλιστα ἡ τῶν ἐπειδὰν θυάσι καὶ πάλιν τὰ ὦτα· εἰ δὲ μὴ, οὐκ, ἀλλ' ἀναθυᾶ πάλιν. Vnde Plinius lib. 8, cap. 51, Remediũ [aduersus abortũ] ne prima sabatione neq; ante flaccidas aures coitus fiat. HINC Ἀναθυάω, Rursum subo, cuius exemplum in præced. habes. ‖ Item ἀνασκιρτῶ, vt Hesych. exponit, quod aliquando pro lasciuire etiam accipi quidam tradunt. AT Θυᾶδη est Impetu ferri, vel Furoris instinctu percitum agit. Vnde θυωθεὶς apud Hesych. μαινεὶς, ὁρμήσας.

Θυῶς, Impetus, Cursus. item Bellum. Hesych.

Θ Υ Ν Ν Ο Σ, ου, ὁ, Thunnus, siue Thynnus, vt Plin. etiã vocat: nomen piscis prægrandis. a θυῶ, duplicata litera ν, vt vult Eustath. vel à θύω id est ὁρμῶ, vt scribit Ath. lib. 7, quoniam (vt ex Arist. tradit) οἱ θυννοι [καταφερόμενοι] καὶ οἱ ἐξ φίαι οἰστρῶσι τοὺς θυννοὺς ὅτι [illegible] ἀμφότεροι πτωικοὶ τὰ τοιαῦτα τὰ πέρυσι [illegible] ὁμοιον μὴ σκορπίῳ, μεγέθος δὲ κλίκον ἀξίνης [illegible] τὸ δὲ πεῖσι αὐτοῦ ἐξ ἀγέσθαι οὐκ ἐλεπτὸν τὸ δεκοῦν [illegible] πολλάκις ἐμπίπτουσι. Plinius quoque eos hoc œstro agitari memorat. Animal est paruum (inquit) scorpionis effigie, aranei magnitudine. Hoc se & thynno & ensi qui gladius vocatur, crebrò delphini magnitudinem excedenti, sub pinna affigit culeo: tantó que mortifera dolore vt in naues sæpenumero exiliant. Plut. ex quodam poeta. Θυννος ἐπλαγρος ὡς ἀλιστροφεῖ. Fœminin. genere ET Θυννη ET Θυννὶς: quorum vtroque vno eodemque in versu vsus est Archestratus apud Athen. lib. 7, ὁ δ' ἀνθρωπος ὑφαῖον ἔχει, ὡσ θυννίδα φαγεῖν. Ibidem ex Sotiano lib. de anim. πλαμίδα, θυννίδα καὶ τὰ ἄλλα. Quibus verbis ipse Athen. adiicit, νομίζω δὲ [illegible] ὑφαῖον. [illegible] ἐβαλμόπτερος δὲ αὐξανόμενος, κτλ. ‖ Θυννὶς apud Hesych. forma diminutiua esse etiam tradit [illegible] πεμάχη, Frusta thynnorum in partes conciforum. Quomodo ab eodem exponitur ETIAM Θυνάριον, videlicet πεμάχη τοῦ ἰχθύος, frusta ex salsamentis thynnorum.

C. Θυννοθήρας, ου, ὁ, Thynnorum venator. Qui thynnos captat. Athen. VNDE Θυννοθηρᾶσις, ου, ὁ, Thynnorum venationi idoneus. vt θυννοθήρασα χάσκη apud Athenæum lib. 7, ex Sophrone.

C. Θυννοσκόπος, ου, ὁ, Qui thynnos obseruat & captat. Thũnarius, vt Gaza vertit. qui (vt Theocr. ait Id. 3) τοὺς θυννους σκοπάζεται, vt Ὄλπις ὁ γεραιός. Plut. De solert. anim. VNDE Θυννοσκοπία, ας, ἡ, Thynnorum speculatio & captatio. Accipitur meraph. pro accurata & inconniuenti obseruatione: quoniam piscatores thunnos intenta oculorum acie speculantur quo pacto tridente figant. ET Θυννοσκοπεῖον, ου, τὸ, Locus thynnorum speculationi aptus. Synes. ep. 57, ἀπὸ θυννοσκοπείου ὅτι τοῦ ἡγεμονικοῦ ἀπηνίου ἁλαμβρὸς, ex piscatore dux creatus, vt Bas. interpr. ET Θυννοσκοπέω, ῶ, Tynnos speculor & capto. Metaph. pro Speculor intentis oculis, Accuratè obtuo, more eorũ qui thynnos captant. Aristoph. Eq. Κἀπὸ τοῦ πρῶν αὖθ' ἥν τοὺς πόρους θυννοσκοπῶν.

Θυννώδης, εος, ὁ & ἡ, (q. d. Thynnaceus) Thynnum referẽs. Luc. in Ioue Trag. ὁ παχὺ θυννῶδες τὸ θύμημα, καὶ κομιδῇ παχύ, Thũnicum enthymema & supra modum pingue, vt Eras. interpr.

Θυνναῖος, ου, ὁ, Qui ex thynno est. vt θυνναῖα πτέρυγα apud Athen. l. 3. Et θυνναῖον n. g. Sacrificiũ ex thynnis. Ath. lib. 7, ὑπὸ τῶν θυννῶν ἀγόμενον, ὅταν ἀναχήσωσι, θύειν τῷ Ποσειδῶνι] τὸ πρῶτον ἀλόντα θυννον, καὶ τὴν θυσίαν ταύτην καλεῖσθαι θυν-

ναῖον. AT Θυννεῖον apud Suid. videtur esse fructũ thynni, aut τέλεχος θυώνειον, aut simile aliquid. Θυνναῖα δερμὰ καταφαγὼν, κάτ' ὀπτῶν Ἄκρατον. vide Θυώνιον.

Θυνναίζω, Pungo, vt piscator thunnum tridente. Aristoph. Veep. εἶτα δ' ἐπόμενα θυνναίζοντες εἰς τοὺς θυλάκους. i. καταπείρωσι: metaphora sumpta à thynnis maioribus qui tridentibus capiebãtur, vt Hes. Suid. & Schol. Aristoph. ãnotant. ‖ Θυνναίσαι, Hesychio est etiã πίνειν, κόπτειν ἀφειδῶς: item ἐνθουσιάσαι & ὀπλαῦσαι. SED ET Θυννίζω est Stimulo pungóq; metaphora itidẽ à thynnis sumpta, vt Erasmus tradit in prouerbio Thunnissare. At Suidæ θυννίζω est ὀπτέμπτομαι καὶ θαλαμίζομαι. VNDE Ἀπεθυννίζω. Luc. in Ioue Trag. εἰ τάμα οὕτως ὑμῖν ἀπεθυννίσαι, Si mea vobis ita expuncta sunt vel excussa. Eras.

Θυνναξ, ακος, ὁ, ET Θυνναίον, ου, τὸ, diminutiua à θυννος, id est Paruus thynnus. Eustath. ex Athæneo, πέντητες οὐκ ἔχοντες ἀγορεύσαι ὑποχάριον θυννακος, οὐδὲ κρανίον λάβρακος οὐδὲ γόγγρον, οὐδὲ σηπίας. Alterum verò diminutiuum citat ipse etiam Athenæus lib. 14, ex Clearcho Solensi, Σκοροδεῖν, κρέας, θυννίον, ἄλμη, κρόμμυον. Apud eundem l. 3, θυνναίον accipitur pro θυνναῖον πέλεκυς, vt paulo antè vocat. τὸ δὲ θυνναῖον (φησὶ) γίνεται ἐκ τῆς μείζονος πελαμίδος, ὧν τὸ μικρὸν ἀναλοῦσι τῷ κυβίῳ, ἐξ οὗ γλίσκεται ὅσα κ' τὰ ὦτα. Haud scio tamen an non potius legendum sit θυνναῖον, & subintelligendum τέλεχος. Apud Suidam enim θυνναῖα pluraliter & substantiue simile quid significat.

Θ Υ Ε Λ Λ Α, ης, ἡ, Ventorum complicationem vis impetuosa, Procella. à θύειν & ἑλεῖν, vt Porphyrius tradit: alii esse volunt ἄελλαν θύουσαν. Aristoteles De mũdo θύελλαν definit πνεῦμα εἴλαιον καὶ ἄφνω τοῦ σαλεύοντος, id est flatum prævalentem qui repentè prosilit. Iliad. ψ, de iis qui stadiũ currebant, — ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη Ἴστατ' ἀερομένη, ὥστε νέφος ἠὲ θύελλα. Od. υ, Παιδαρέου κούρης αἴελλοντο θύελλαι. Od. κ, — αὔεμοι οἱ ἐκ πάντες ὀρουσ. Τοὺς δ' ὀξὺ δέρκασα φέρεν πόντονδε θύελλα. Odyss. ζ. Τόφρα δέμ' αἰεὶ κῦμα φόρει κραιπναί τε θύελλαι. Il. ν, Τρῶες δ' ἀλοιᾶ ἴσοι ἀνέμοιο θύελλῃ. Sic apud Hesiod. Asp, Ἴκελοι περὶ νῆ θύελλῃ. Interdũ verò additur genit. αὔεμοιο vel ἀνέμων. Od. κ, αἰεὶ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θύελλῃ. Od. ε, — μέσσον δέ οἱ ἰσόν ἔαξε Δεινὴ μεσηγύς ἀνέμων ἐλεγεῖσα θύελλα. & paulo antè, ὅθι παστρέψουσι δ' ἄελλαι Παντοίων ἀνέμων. Sic apud Aratũ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα, quod Cicero vertit, — grauis vehementi flamine ventus. Metaphoricè verò dicitur etiam πυρὸς θύελλα. Od. α, πίνα κάς τε νέων καὶ σάματα φωτῶν Κύμασ' ἁλὸς φορέουσ πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλα. Reperitur ETIAM Προθύελλα vna voce scriptũ apud Hesiodũ Theogon. v. 742, ἔνθα καὶ ἔνθα φέρει τε θύελλα θύελλη Ἀρχαλέη. malit tamen fortasse aliquis diuidere & τε θὲ referre ad φέρει, sicut apud Homerũ Odyss. υ, ἢ ἔπειτα μ' ἀναρπάξασα θύελλα Οἴχοιτο τε φέρουσα.

Θυελλήεις, εντος, ὁ, Procellosus.

-Θ Ω Η, ῆς, ἡ, Mulcta, Damnum alicui impositum. ἡ ὀπτιδεμνὴν πινὶ ζημία, vt scholiastes apud Homerũ Odyss. β, exponit, Σοὶ δ' γέρων θωὴ ὀπτιθήσομεν ἡμῶν κ' ἐνὶ θυμῷ Τίνων ἀχάλκης. Eustathius hoc vocabulum deriuat à θῶ, vt φωνὴ à φῶ, ζωὴ à ζῶ.

C. Ἀθῶος, ου, ὁ, (apud Euripidem in fœminino etiam genere) Impunis, Non mulctatus, Mulctam nullam passus, Qui sine mulcta euasit. Nonnunquam absolutè & sine causa: vt apud Demosthenem, δεδαρόδοκικοτα τοῦτον, ἀθῶον ἐάσαι, id est absolutum sinere abire, non damnatum. vel supplicii expertem, id est ἀπιμώρητον. Idem, οἱ δὲ τοὺς ἀπαλλαττομένους, ἀθῶους καθιστᾶσιν. ‖ Cum genitiuo, pro Indemnis, Damni expers. Idem Pro corona, ἀθῶος τῆς Φιλίππου δυναστείας, Qui nihil damni accepit ex Philippi potentia, Qui nihil damni sensit ex Philippi dominatu. Sic apud Aristophanem cum genitiuo in Nubibus, σὺν σῶμα χἠ πληγῶν ἀθῶον εἶναι, Intactum à plagis, Immune à verberibus.

Ἀθῶος exponitur etiam Innocens, Insons, Noxæ non affinis. αἰτίας, Suidas, Hesychius. Sed hic nullum exemplum profert huius significationis: ille tantùm ex Bibliis Græcis.

Ἄθωος proparoxytonum & sine ι subscripto literæ ω, adiectiuum ab Ἄθως, quod est nomen montis, item vrbis suprà hunc montem. ἄθωος au-

tem pro Impunis, ideo habet ι subſcriptum ipſi ω, quia inuenitur ἀθῳΐν apud Archilochum, vt teſtatur Etymolog. Veruntamen Euſtath. tradit ἄθωος quoſdã ita ſcribere vt ἄφωνος à φωνὴ: alios verò ἀθῶος, ϗ ſtωκεκδρομὼ τȣ̃ Ἀθῷȣ Διός, Iouis qui in Atho monte colitur: atque hanc poſteriorem ſcripturam eſſe vſitatiorem: Ἀθῷος autẽ illud ab Ἄθως, ι habere ſubſcriptũ, vt Μινῷος quod à Μίνως deriuatur: quæ eius ſententia Etymologiſtæ opinioni videtur anteferenda.

Ἀθῶος, aduerb. Citra mulctam, Citra damnum. Item Innocenter. Heſych. exponit ἀζημίως.

Ἀθωόω, F.ώσω, P.ωκα, Abſoluo, Immunem mulctæ facio, Mulcta libero, ſiue pœna. vel Indẽnem præſto. ἀθωῶσε τȣ̃ ἐγκλήματος, apud Areopag. Crimine te abſoluo. Ἀθωωθεὶς partic. à paſſiuo Ἀθωȣ̃μαι. Iuſtificatus, Impunè ferẽs apud Græcos Bibliorum interpretes præſertim. vt in Solomonis prouerbiis, χαίρει ὁ χαίρων ἐμβαλὼν ἀδίκως, οὐκ ἀθωωθήσεται, Nõ abibit impunis, vel potius impunitus, Non impunè feret, Non liberabitur, Non abſoluetur. Vel (vt alii) Non iuſtificabitur, verbo vtentes in ſacris literis recepto.

Ἀθώωσις, εως, ἡ, Impunitas, Abſolutio rei. ‖ Bud. in lex. notat ἀθώωσιν in Pandectis ſignificare non ſolùm abſolutionem rei, ſed & liberationem per acceptilationẽ. eſſe enim ἀποχὴν καὶ ἀθώωσιν.

Ἄθωπος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, Cui mulcta impoſita non eſt, Impunis. ἀζημίωτος, Heſych. Videtur autem deriuatum ab ἀθωέω neutraliter poſito pro Impunè fero, Non mulctor.

Θ Ω Π Τ Ω, Aſſentor, Colo. θεραπεύω, vt Heſych. declarat. Item Cauillor, Irrideo, σκώπτω, vt ab eodem Heſychio exponitur.

Θώψ, ωπȣ̃, ὁ, Aſſentator, Adulator, Qui quaſi admirabundus aliquem laudat & prædicat. Diſſimulator, hoc eſt Qui aliud in lingua habet, aliud in pectore. κόλαξ, ὁ μετὰ θαυμασμȣ̃ ἐγκωμιαστὴς, ἑέρων, vt Heſych. declarat. Suidas ex Antiphõt. oratione De cõcordia, πολλοὶ δ' ἔχοντες φίλοις οὐ γινώσκοισιν, ἀλλ' ἑταίροις ποιοῦνται θῶπας πλούτȣ καὶ τύχης κολακας. Vſurpatur etiam adiectiuè pro Adulatorius, Aſſentatorius. Apud eundem Suidam, θῶπάς τε καὶ ἀπατηλοὺς προσπίνοντες λόγους, id eſt, ζοὺς μετὰ ψεύδȣς καὶ θαυμασμȣ̃ προσόντα, ὅτι κολακεία. Apud eundem Suidam, θεράπευε τὰ δίκαια καὶ τῇ φιλοσοφίᾳ προσέκοπα, ἀλλ' ὅ τὸν θῶπα ζόπιν καὶ βαύαυσον. Ex Platone quoque Budæus citat, μηδὲ ὄψον ἡδύναι ἢ θῶπας λόγȣς. Idem Budæus exponit θηρίον ἀπατηλόν, non tamen addito autoris nomine.

Θωπικός, ȣ̃, ὁ, Aſſentatorius, κολακευτικός. Apud Suidam, καὶ ἐστὶ θωπικὴ φύσις. VNDE Θωπικῶς, Aſſentatorum more, Adulatoriè. κολακευτικῶς. Suid.

Θωπεύω, F.ȣ́σω, Aſſentor, Adulor, Blanditiis capto. Luc. Timone, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν ἀφελέᾳ δύναιτ' ἄν, diuitiæ quibus nec adulator aſſentãdo, nec calumniator territando ſpoliare poſſit. Æſchines contra Cteſiphontem, τȣ̀ δῆμον θωπεῦσαι. Philo De vita Moſis lib. 1. θωπεύει πναὶ, ἑτέροις ἀπειλεῖ, alios captat, aliis minatur. Apud Ariſtoph. autem Acharn. φησὶ δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγαθ' ὥστ' ἀδαίμονα εἶ), οὐ θωπεύων, malim Aſſentatorum more verba dans: nam & Suidas θωπεύω pro ἀπατάω accipi teſtatur. Dicitur & καιρὸν θωπεύειν, pro Inſeruire tempori. Phocylides de paraſitis, Καιρὸν θωπεύοντες ἐπὴν κορέσασθαι ἔχωσι. Eadem ſignif. idem Phocylides dicit καιρῷ λαβȣ̃ν. In bonam quoque partem capitur pro Colo, θεραπεύω.

Θώπευμα, ατος, τὸ, Blandimentum. Ariſtophanes Veſpis, ἡ δὲ οὐκ ἔστιν ἀκοῦσαι θώπευμ' ὧν ζȣ̃τα δικαστῇ, quas non blanditias hîc copia eſt audire. Plutarchus Polit. præc. νόμα καὶ κίβδηλα τὰ τȣ̃ ἄλλων θωπεύματα καὶ δελεάσματα.

VNDE Θωπεύμάτον, ȣ, τὸ, Aſſentatiuncula.

Θωπευτικός, ȣ̃, ὁ, Aſſentatorius. idem quod θωπικός. Item ſubſtantiuè, Aſſentator. Plato De leg. VNDE Θωπευτικῶς, Aſſentatorum more, More eorum qui blandiuntur. idem quod θωπικῶς.

Θωπεία, ας, ἡ, Aſſentatio, Adulatio, Blanditus. Item Blanditiæ. vt θωπεῖαι λόγων apud Platonem De legibus, Blãditiæ ſeu lenocinia verborum. Item Emollitio quæ fit blanditiis ſeu blanda tractatione. Xenophon de equis ferocioribus, & qui nimis magnos animos ſpirant, δεῖ τὸ ὑπόθυμοι εἶναι, πολλῆς θωπείας τε ϗ θεραπείας [δεόμενοι:] quibus opponit ζοῖς δεῖ βλακείαν, ἐλάσεως πολλῆς δεομένοις.

Ἀθώπευτος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, Qui aſſentationes non admittit, vel Qui blãditiis vinci & emolliri non poteſt, ἀκολάκευτος, Heſych. Immitis, ἄσπλαγχνος. Suidas ex Epigrammatis, de apro, Θηρὸς ἀθωπεύτȣ Παὶ καθῆψε δέρας. Apud Heſychium verò ſcribitur ἀθώπευστος, per ς, ſicut & ἀκολάκευτος.

Ὑποθωπεύω, Aliquantulum adulor, Subblãdior. Herodotus lib. 1, p. 3, à tergo, ȣδὲν ὑποθωπεύσας, ἀλλὰ τȣ̃ ἐόντος χρηστάμȣνος, de Solone qui Cræsum beatum prædicare nolebat. Ariſtophã. apud Suidam, εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας, λιπαρὰς καλέσῃ Ἀθηναίους. Idem in Veſpis, καὶ τὸ γωιάριον μ' ὑποθωπεῦσαι φυσὶν μάζαν θεσσενέζκη, Subblandiens mihi, vt Plautus loquitur.

Θ Ω Ρ Α Ξ, ακος, ὁ, Thorax ſeu Pectus. ſic dicta eſt à veteribus pars ea corporis quæ à collo ad pudenda vſque trunca pertendit: vt definit Ariſtoteles lib. 1 De hiſtoria anim. cap 7. Sed & Hippocr. in lib. περὶ τέχνης, quum dicit, ὅ, τι δὲ θώραξ καλέομενος ἐν ᾧ τὴ ἥπαρ ϛρέφεται, indicat thoracis nomine vẽtrem quoque contineri, dictúmque quondam fuiſſe thoracem totum illum truncum qui eſt inter alas & inguina. verùm à recentioribus medicis & Galeno thorax ea pars dicitur quæ collo ſubiecta vtrinque coſtis clauditur. quantum enim coſtæ ab anteriore poſterioréque parte, & infra ſupráque continent, θώραξ appellatur: in quinque partes diuiſus, στέρνον, νῶτον, πλευραὶ, κλεῖδες, ὦμοπλάται, id eſt partem anteriorem in quam coſtæ conueniunt, dorſum, coſtas ipſas, gemina illa oſſa quæ collo ſubiecta ſunt, & oſſa illa quæ a tergo ſita prominent. Hæc Gorr. inter alia. Per muſculos mouetur & neruos: ac quod in eo eſt αὐαπνοῖ, hoc in corpore δέαπνοῖ δέ τȣ̃ ἀρτηριῶν, vt Alexand. docet Probl. lib. 1, quæſt. 21. Dioſc. de vrtica, σὺν μέλιτι δὲ ἐκλειχόμενον ὀρθοπνοίας ἀφελεῖ καὶ πλευρίτιδας καὶ διεφθορυοίας. αὐάγκη δὲ καὶ τὰ ἐν θώρακι. Pro quibus Plinius, Orthopnoicis prodeſt cum melle, & thoracem purgat eodem ecligmate. Et paulo poſt, σὺν πίνον ἄνηθον δὲ ἐψηθέντα τὰ ἐν θώρακος αὐάγκη. Pro quibus idem Plinius, Cum priſana pectus purgat. ‖ Θώραξ capitur etiam pro veſte & armatura quæ eam corporis partem ambit, vt vice verſa ζώνη ea pars corporis dicitur quam cingulum ambit. Ariſtophanes ad differentiã θώρακα πολεμιστήριον nominauit. Heſych. voce à Latino ſermone deiorta expoſuit λωρίκιον: ac certè θώραξ alicubi Lorica cõmodiſſimè reddi poteſt. Il. ο, — πυκινὸν δὲ οἱ ἤρκεσε θώραξ Τον ῥ' ἔφερεν γυάλοισιν ἀρηρότα. Xenophõ Pæd. 2, θώραξ οὐν τȣ̃ θεῖτȣ̃ στέρνα αἱμύζων ἑκάστȣ ἔταγ. Idem eodem libro, θώραξ μὲν θεῖ στέρνα, γέρρον δὲ εἰς τὴν ἀριστερὰν. Idem Pæd. 4, θώρακες, ἐρύματα τȣ̃ σωμάτων. Varia autem ei adduntur epitheta, prout varia ſiue veſtis ea ſiue armatura eſt. Iliad. τ, θώρηκες κρατερωγύαλοι. Iliad. δ, διπτύοις θώρηξ, duplex thorax, ὅθι ζωστῆρες ὀχῆες Χρυσοῖ ξυνέεχεν καὶ διπτύοις ἐνέπεπτο θώρηξ. Item πελέκεσι θώρηκες apud Athenæum ex quodam poeta. qualis ea ferè eſt quam Virgilius dicit Loricam conſertam hamis auróque trilicẽ. Item λινοῖς θώραξ & χαλκοῖς apud Xenoph. Plutarch. De Socr. θώρακα σιδηροῦν dicit. Et θώραξ χαλύβδινος, lorica ſolido chalybe cõſtans, vt Bud. interpretatur. Pauſ. in Atticis Sauromatas vſos ſcribit θώραξι φολιδωτοῖς, Squamatis, qui ex vngulis equinis conſtarent. Apud Virg. autem thorax ahenis horrens ſquamis. Philoſtr. epiſt 26. Lacedæmonios ſcribit induſ ſolitos θώρακας φοινικοβαφεῖς, ad terrendos hoſtes. Apud Pollucem eſt etiam ὀμφαλωτὸς, item θώραξ Ἀθηνᾶς. Sic enim ibi legendum. Quidam (vt annotat Camerarius) docent fuiſſe duo genera thoracum. vnum ἀλυσιδωτȣ̃, id eſt conſertorum fibulis, vt illa lorica Virgiliana cõſerta hamis: alterum, ϛαδιαῖον (qui & ϛάδιοι) longum ac erectum: vt apud Apollonium Argonauticȣ̃ 3, θεῖ μὲν σήθεσιν ἕεσο Θώρηκα ϛάδιον. Euſtath. καὶ τὸν quoque θώρηκα nominatum fuiſſe tradit, τὸν μέχρι λαγόνων αὐῶθεν καθήκοντα. Eius duæ partes à Pauſ. tradũtur, quarum altera pectus & aluum munit, altera dorſum, fibulis autem

conſtringebantur: vtraque γύαλον appellata. Quem verò Suidas deſcribit Parthici equitis thoracem, cataphracta verius armatura eſt, quum ab anteriore parte tegat pectus, femora, extremas manus, & tibias: à tergo verò dorſum, ceruicem, caput totum: præſertim quum dicat eum ſic armatum videri ὅλον σιδηροῦν. Dicit tamen & Xenophõ, πυὶ ἡνιόχοις ἐθωράκιζε πάντα πλὴν τȣ̃ ὀφθαλμȣ̃. ita vt thorax his in locis non accipiatur propriè, ſed latius extendatur. ‖ Θώραξ eſt etiam vinculi nomen quod pectori adhibetur, vbi medium pectus vel dorſum vel latera ſeu thoracem volumus deligare: cuius iniiciendi rationẽ Galen. explicat libro De faſciis. Gorr. ‖ Suidæ θώραξ eſt etiã πύργος, ſicut θωράκιον eidem murum ſignificat. idem eſt & apud Heſych. qui præterea exponit σφραγιδοφύλαξ. ‖ Θώραξ vocatur etiam ὁ χοῦς, poculi genus, quo quaſi thorace ſeu lorica potor contra pororem armatur: à quo θωρήσσειν & θωρήξασθαι Potitare. Vnde apud Ariſtophanem Acharn. quum miles puerum iuberet afferre ſibi θώρακα πολεμιστήριον, alter in ambiguo ludens, ſubiicit Ἐξαίρε παῖ θώρακα κἀμοὶ τὸν χοῦν. ‖ Θώραξ dicitur etiam mons quidam prope Athenæum vrbem vicinam Libybus heſperiis, in quo fama eſt Daphitam grammaticum cruci affixum quòd maledico carmine reges inceſſiuiſſet. vnde prouerbiũ φύλαττε τὸν Θώρακα, Caue Thoracem. Strabo l. 14, Cicero De fato, Valer. Maximus, & Eraſmus Chil. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet, ſunt qui à θορέω (id eſt ſalio) dictum thoracem velint, propter continuum cordis motum: alii ἀπὸ τȣ̃ θεῖον ἠρῶν τὸ δέμενον πνεῦμα ὠρεῖν, hoc eſt φυλάττειν. quòd includat diuinã partem mentis: ſicut & Stoici in corde collocarũt τὸ ἡγεμονικόν.

Θωρακομάχος, ȣ, ὁ, Qui thorace indutus pugnat. At θωρακόμαχος in v. l. exponitur Penula militaris.

Θωρακοποιὸς, ȣ̃, ὁ, Qui thoraces cõficit. Πιστίας θωρακοποιὸς, Piſtias thoracum fabricator. Camer. ex Xen. 3 Apomn.

Θωρακοφόρος, ȣ, ὁ, Qui thoracẽ geſtat, Thoracatus. Xen. Pæd. 5, θωρακοφόροι βαρύπατον εἰσι τȣ̃ στρατύματος.

Αἰολοθώρηξ, ικος, ὁ καὶ ἡ. Variegatum ſeu picturatũ thoracem habens. Il. π, — Μετέωτις αἰολοθώρηξ.

Λινοθώρηξ, ικος, ὁ ϗ ἡ, Lineo thorace indutus. de quorũ thoracum vſu apud Xenoph. mentio eſt, vt in θώραξ admonui. Iliad. β, de Aiace Oile. filio, ὀλίγες μȣ̃ ἔλω, λινοθώρηξ.

Στενοθώραξ, ακος, ὁ καὶ ἡ. Qui anguſto pectore eſt. quales σανιώδεις à medicis dicuntur. στενοθώρακας eſſe etiam eos qui tabi obnoxii ſunt, teſtatur Galenus libro ſexto Epidem.

Χαλκοθώραξ, SIVE Χαλκεοθώρηξ, poeticè, Qui æreo thorace vtitur, Æreo thorace indutus. Sophocl. Aiace, Ἢ χαλκοθώραξ ἤ πν' οὐνάλιος μορφαὶ ἔχων. vbi Martem intelligit. Altero autem, videlicet χαλκεοθώρηξ, vtitur Hom. Il. θ, μȣ̃θέ αἰδρῶν Χαλκεοθωρήκων.

Θωρακίτης, ȣ, ὁ, Miles thoracatus, vt Plinius loquitur, Miles qui lorica armatus eſt. ὁ θώρακι ἐστρασιδρός. Vulg. lex. apud Polyb. interpr. Leuis armaturæ miles, Ferẽtarius. Ac certè dicitur ad differentiam militis cataphracti: vt θωρακίτης ſit qui cataphractus quidem non eſt, thoracatus tamen, aut loricatus.

Θωρακίζω, F.ίσω, Thorace munio, Lorico. Thucyd. lib. 2, καὶ ἡ μὲν θεσπίσιν, οὐδὲὶς ὑπέδυεν αὐδρας ἱππέας τε ἀγαθοὶς καὶ πεθωρακισμένοις, equites ſtrenuos & loricatos. ἐστρασιμένοις θώραξι, vt Xenophon loquitur. Idem Pæd. 8, θωρακίσας δὲ αὐτοὶς ϗ ἵππεις, thoracibus & ipſos & equos muniens ſeu loricans. Et Pæd. 6, πυὶ δ' ἡνιόχοις ἐθωράκιζε πάντα πλὴν τȣ̃ ὀφθαλμȣ̃. vbi θωρακίζειν de panoplia dicitur: ſicut thorax Parthicus paulo antè à Suida definitur. Et ἵππει πεθωρακισμένοι apud eundem, Equi loricati, vel potius cataphracti. (Generalius enim aliquãdo hoc verbum θωρακίζειν pro Armare ab eodem Xenophõte vſurpatur, vt Bud. annotat) Plutarchus De ſolertia animal. loquens de ichneumone pugnaturo cũ crocodilo, ὁ δὲ ἰχνεύμων οὐδὲν ὑπολείπει θωρακιζομένου πρὸς μάχην ὁπλίτου. πρόσθεν ἰλύος προβάλλεται, καὶ προσπήγνυσι τȣ̃ σώματος χιτῶνα, μέλλων ὅπλίζεσθαι κροκοδείλῳ. De quo apud Plinium, Mergit ſe limo ſæpius, ſiccátque ſole: mox vbi pluribus eodem modo ſe coriis loricauit, in dimicationem pergit. Metaphoricè de belluis etiam dicitur ad pugnam ſe armantibus. Ariſtot. De hiſtoria anim. l. 6, cap. 18, de ſuibus, καὶ πρὸς ἀλλήλους ποιοῦται μάχας θαυμαστὰς, θωρακίζοντες ἑαυτοὺς, ϗ ποιοῦντες τὸ δέρμα ὡς παχύτατον ἐν τοῖς σκέλεσιν, πρὸς τὰ δένδρα δεμπολίζοντες, ϗ τȣ̃ πηλȣ̃ μολυνόντες πολλάκις καὶ ξηραίνοντες ἑαυτούς. Pro quibus Plinius, Tunc inter ſe dimicant, indurantes attritu arborum coſtas, lutóque ſe tergorantes.

Θωρακισμός, ȣ̃, ὁ, Loricatio.

Ἀθωράκιστος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, Qui thoracatus aut loricatus non eſt, Thorace loricáve nõ indutus. Generalius pro Inermis capitur, ſicut θωρακίζειν aliquãdo pro Armare Xen. Pæd. 4, καὶ ὑποστάντας ἀθωράκιστος ἀποκτείνουσιν οἱ Ὑρκάνιοι.

Ἐπιθωρακίζω, Inſuper lorico, vel ſimpliciter Lorico. Xenoph. Pæd. 3, ἔργον ὦν νυκτὸς λύσαι ἵππους, ἔργον δὲ χαλινῶσαι, ἔργον δὲ ὅπλισαι, ἔργον δὲ ὅπλ θωρακίσασθαι. In v. lex. exponitur etiam Super thoracem aliquid induo. quo ſenſu accipitur ſequens vocabulum ὅπλθωρακίδιον. Eſt ENIM Ἐπιθωρακίδιον, ου, τὸ, Veſtis quæ thoraci ſuperinduitur, Sagum militare quod loricæ ſuperinduitur. In qua ſignificatione reperitur ETIAM Περιθωρακίδιον, vt vulg. lex. teſtãtur. Apud Plutarchum autem in Artoxerxe pag. 306, à tergo, ὡς ἡ πόλις σωθεῖσα τὰ περιθωρακίδια φοινικᾶ, λευκοῖς χρυσῶν τȣ̃ βασιλικῶν ἀπάντων, ἔγνωσαν πολεμίοις ὄντας, quædam exemplaria habent ὅπλθωρακίδια.

Θωράκιον, ȣ, τὸ, Lorica. Quemadmodũ verò Lorica teſtacea Vitruuio dicitur id quod parietes ab aqua pluuiali tuetur, ita θωράκιον etiã accipi tradit Budæus, idẽ ſignificare ſcribens quod στέγασμα, περίβολὴ, περίβλημα, θεῖγκός. Θωράκιον (inquit Turn. Aduerſ. lib. 23, cap. 32) Pluteum, quod ſolent & Latini etiam Loriculam ad verbũ appellare. Athen. in l. De machinis, in deſcriptione teſtudinis quã Hagetor Byzantius fecit, ὅτι δὲ τȣ̃ ὅπλιεφάλου καὶ τȣ̃ κεροδόχης πτηγνυται θωράκιον, ὡς ἐπ' αὐτȣ̃ ἀσφαλέσεται ὁ ὠκοδομȣ̃ ἐσται ἀπὸ τȣ̃ ἐπιβάντος τὰ ἀποτελόμενα ἐκ τȣ̃ ἐν ὑπόνῳ πρὸς τὴν κεφάλην. Pro quibus apud Vitruuiũ in eiusdẽ machinæ deſcriptione eſt, Supra caput eorum qui continebant arietem, collocatum erat pluteũ turriculæ ſimilitudine ornatum, vti ſine periculo duo milites tutò ſtantes proſpicere poſſent & renuntiare quas res aduerſarii conarentur. ‖ Θωράκιον dicitur etiam in carcheſio ſummo quadrangulum quiddã. Euſtath. ἰσοῦ τὸ μὲν καπωτέρω (φασὶ) πέρατα καλεῖται τὸ δ' εἰς μέσον, βράχιλος· τὸ δὲ πρὸς τȣ̃ πέλεως, καρχήσιον· ὡ ὑπόκειται τὸ λεχθὲν θωράκιον, πεβάζοντοι οὐ ϗ ἐπ' αὐτȣ̃ ἀνήκουσα εἰς ὕψος ὀξεῖα, ἡ λεχθεῖσα ἠλακάτη. Idem tradit Athen. lib. 11 ex Aſclepiade Myrleano, addens tamen, θωράκιον τὸ πρόθυρον πάντα πλὴν τȣ̃ βάσεως καὶ τȣ̃ κορυφȣ̃. αὐτὰ δὲ τȣ̃ χιτὼν μικρὸν ἐπ' ὀξείας ὀξωτέρω. Apud eundem Athen. l. 5, in deſcriptione nauis Hieronis, loquentẽ de iis qui in carcheſiis æneis domicilia habebant, πύπνις δ' ἐν πλεκτȣ̃ γυρᾶ θοῖς δεῖ βοχιλίων εἰς τὸ θωράκια λίθοι παρεβάλοντο ϗ βέλη δεῖ τȣ̃ πάνδ ὠν. Poll. l. 1, θωράκιον, ἠλακάτη, καρχήσιον pro eodẽ accipere videtur. ſic enim ait, τὸ δ' τελεῦ πᾶν [τὸ ἰσοῦ] τὸ πρὸς τȣ̃ κεραία, ἠλακάτη καὶ θωράκιον καὶ καρχήσιον: niſi fortè has tres veluti ſpecies diuerſas ſub vno & cõmuni genere cõprehendiſſe putandus ſit, videlicet ſub τȣ̃ πελεῦ πᾶν τὸ ἰσοῦ τὸ πρὸς τȣ̃ κεραία. ‖ Item Propugnaculũ, vt Bud. interpr. apud Diodorum in hiſtor. Alex. πρὸς δὲ κόρακι καὶ τοῖς σιδηροῖς χρόνῳ ἀνήρπαζον πυὶ τȣ̃ θωρακίοις ἐφεσῶτας. Vbi nota ſcribi θωρακίοις per ει. ‖ A Suida θωράκιον variè exponitur. apud eũ enim legitur, θωρακίοις, πρεσμαχῶν. δρυφράκτοις, λωρικίοις. ἠτὲ θωράκιον, τεῖχος. Item, μεχεὶ μȣ̃ πνος ὑποπτήκτοις τȣ̃ θωρακίοις, ἠρέμαιω. Apud eundem Suidam ſunt etiam elephantorum θωράκια: quid verò ea ſpeciatim ſint, nõ explicat. Ex Polybio, Ἀντίοχος ὁ Καρχηδόνιος ϛρατηγὸς φέρων τȣ̃ ἐλεφάντων τὰ θωράκια, ϗ τοῖς τȣ̃ θηρίων οἰκείοις ὅτι πλεῖστον ὕψος τοῖς κλάδοις ἀποκόπτων, ἀσφαλῆ καὶ ῥᾴδιον τὴν ὁδοιπορίαν κατεσκεύαζε. In aliquibus præcedentiũ locorũ, Pluteum quoque reddi commodè poſſe videtur. nam & ipſum inter propugnatorum munimenta recenſetur. Apud Athenæum libro decimoquinto, eſt etiam λύρου θωράκιον, lorica ex vimine ſeu faliſto, id eſt ſepes (vt videtur) aut δρυφράκτης, vt à Suida exponitur: πρὸς τὴν λύρου

θωράκιον ἀπρείσαθαι, καὶ τοὺς ἀμυνεῖν τοῖς κλάδων ἕνεκα πέρωθεν ὅπαπασι ὑφοις, ὥθειν λῆσαι παίσθεν. sicut θελυκὸς quoque (quod idem esse cum θωράκιον paulo antè annotatum est) pro sepe aliquando ponitur. nam sepe loca aliqua, ceu thorace siue lorica, muniuntur, & ab iniuria quæ extrinsecus accidere posset, defenduntur. ita vt θωράκιον generaliter pro quouis munimento accipiatur. ET Ἡμιθωράκιον, ου, τὸ, Dimidiatus thorax. Poll. lib. 1, tit. De nominibus armorum, Γάσων δὲ ὁ Θετταλὸς καὶ ἡμιθωράκια ἐφόρουν.

B Θωρήσσω, F. ξω, Thorace munio, Lorico. idem quod θωρακίζω in prosa. Sicut verò θωρακίζω generalius accipitur pro ὁπλίζω, id est armo, ita & θωρήσσω. vt Il. β, Θωρῆξαι ἐκέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς Παιανίζων. Il. σ, — ὑπ' ἠοῖοι σὺν πύρσεσι θωρηχθέντες Στησόμεθ' αὖ πόρρωθεν. Il. τ, — Ἀχαιοὶ Αὖτίκα θωρήσσοντο κατ' ἔρματα. Apud eundem Hom. aliquoties est θωρηχθῆναι εἰς πόλεμον, Armari ad ineundum prælium. vt Il. α, Οὔτέ πτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι, Οὔτε λόχον δ' ἰέναι. Sic apud Hesiodum, ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσονται. ‖ Θωρῆξαι est etiam Potare, οἰνοποτῆσαι, vt

C apud Hippocratem exponit Erotianus. In qua significatione capitur etiam vox passiua. Ac eleganter lusit in hoc vocabulo ceu ambiguo quidã apud Aristophanem in Acharn. qui, quum miles à puero afferri sibi iussisset θώρακα πολεμιστήριον, dicens Ἐν τῷδε τοῖς τοῖς πολεμίοις θωρήξομαι: ipse subiicit, Ἔξαιρε παῖ θώρακα κἀμοὶ τὸν χοᾶ, addens, Ἐν τῷδε τοῖς τοῖς συμπόταις θωρήξομαι, Hoc contra compotores armabor. Vel, Hoc contra compotores potando quasi armabor, vt sit & ὁπλισθήσομαι & μεθυσθήσομαι. Erit itaque θωρήσσειν pocu-

D lo ceu θώρακι se contra compotorem loricare: vel (vt alii) Thoracem munire & armare, vini videlicet calore: alii θώρακα πληρῶσαι. alii verò ad potorum τὸ μάχιμον alludi hoc vocabulo arbitrantur. Atticum autem esse, eóque & Anacreontem esse vsum, testatur Aristophanis schol. Vsus eo est Nicander quoque in Alexiph. Πρῶτον ἐπ' ἀφείζουσι πυρὶ φρένα θωρηχθέντες, Οὔμμασι δινήθησαν. Sic apud Theogn. Θωρηχθὲς δ', ἔσεαι πολὺ ἐλαφρότερος, Potus, eris multo lærior ac leuior, Cam. Idem

E The. Δέδοικα δὲ μή τι μάταιον Ἔρξω θωρηχθεὶς καὶ μέγ' ὄνειδος ἐμοί, — vereor ne turpib⁹ ausis Ebrius accersam dedecus ipse mihi, Cam. Hipp. Aphor. καὶ τῶν θωρησσομένων καὶ τῶν ὑδροποτούντων, Tam qui vino replẽtur quàm qui aquam bibunt. Qui autem hilares esse volunt in potu, bibunt meracius seu plenius vinum. Idẽ Camer.

Actiuè quoque capitur θωρήσσεσθαι pro Inebriare, apud Nicandrum in Alexipharmacis, Τὸν μὲν καὶ δεσμοῖσι πολυπλέκτοισι πέδησας Νέκταρι θωρήξαιο, id est, Thoracem ei implens siue exatians vino dulci, vt scholiastes exponit. VNDE Θώρηξις, εως, ἡ, Loricatio. ‖ Item Potatio vini, quòd eo pectus incalescere & quasi armari putetur. οἰνοποσία, vt Erotianus apud Hippocratem exponit. ἀκρατοποσία, Eust. οἴνωσις siue μέθη, Gal. ‖ Θώρηξις, peculiariter ἀκρατοποσία, vini meracioris potio, vt placet omnibus qui Hipp. aphor. 21, lib. 2, λιμὸν θώρηξις λύει, interpretati sunt. Gorr. ET Θωρηκτὴς, οῦ, ὁ, Thoracatus, Loricatus, vel generalius Armatus. Il. ο, Μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῳ πυκὰ θωρηκτάων. Cæterùm quod ad posteriorem significationem vocabuli θωρήσσω attinet, sunt qui non θωρήσσω SED Θορίσσω, nec θώρηξις SED Θόρυξις scribendum putarint. Ac ii qui in hac opinione erant, θορίσσω illud deriuabant à θόρω, vt δεδίσσω à δείδω. atque hoc ipso θορίσσω declarari volebant τὸ θυόρον καὶ ὁρμητικὸν τῶν μεθυόντων. Idipsum Hesych. quoque docet, apud quem est, θόρυξις, οἰνοποσία. & θώρηξις, καθοπλισμός. Priorem tamen scripturam mendi suspicione liberant loci ex Aristophane & Nicandro & Theogn. citati, in quibus metri ratio posteriorem scripturã non admmittit. Ad posteriorem τοῦ θωρήσσω significationem pertinet ETIAM Ἀκροθώρηξ, vel Ἀκροθώραξ, Leuiter appotus, quasi Pectore tenus vino imbutus, vt ait Budæus. (malim tamen Summo pectore tenus) Erotianus apud Hippocratem exponens vocabulum θωρῆξαι, scribit ἀκροθώρηκας ad suam vsque ætatem vocari solitos τοὺς μὴ ὅλῃ πλέον οἰνωμένους: at schol. Aristoph. & Suid. exponunt ἀκρομέθυσος, ἀκραποπότης, ἀκρατοπώτης, ἀκροχάλιξ. quod Camer. interpr. Qui incipit inebriari, Qui incalescit potu. Sed expressius reddetur Cui pectus incalescit potu meraciori. Aristot. Probl. sect. 3, τοὺς σφόδρα μεθύοντας, id est valde ebrios, & ἀκροθώρακας inter se opponit: scribens, διὰ τί οὐχ οἱ σφόδρα μεθύοντες παροινοῦσιν, ἀλλ' οἱ ἀκροθώρακες μάλιστα. Id est (Camerario interprete) Non debacchantur prorsus iam ebrii, sed incalescentes potu. Idem, οἱ δὲ ἀκροθώρακες κενοῦται μὲν, διὰ τὸ μὴ σφόδρα μεθύειν· κακῶς δὲ, διὰ τὸ μὴ νήφειν, Id est, Qui autem sunt ἀκροθώρακες, iudicant quidem, quòd non valde sint ebrii: sed malè iudicant, quòd non sint sobrii.

C. ΕΠΙθωρήσσω, Thorace siue lorica munio aduersus aliquem. idem quod ὁπλιθωρακίζω in prosa. Apoll.

Ἰῶτα

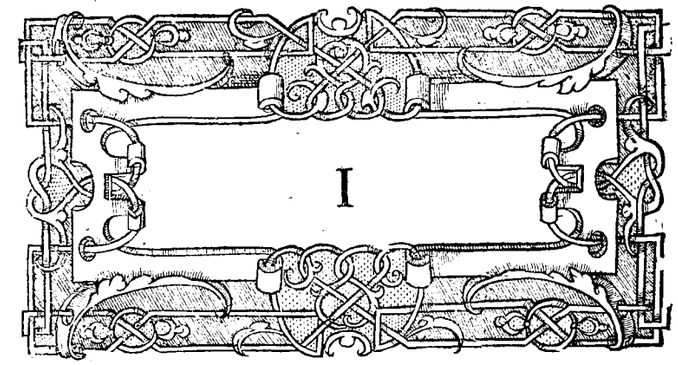

I i

ΙΑΟΜΑΙ, ἰήσομαι, Fut. ἀσομαι, Pr. αμαι, Medeor, Sano. Apud Homerũ autem ἰήσομαι & ἰησάμην, Ionicè. vt Od. τ, Τὸν μὲν δὴ Αὐτόλυκός τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο Εὖ ἰησάσθην. Dicitur ἰᾶσθαι πινά, & ἰᾶσθαι τινὰ νόσον τινός, itẽ ἰᾶσθαι πινὰ τῆς νόσου. Nonnunquã verò dicunt etiã ἰᾶσθαι rem quæ morbum aut etiam mortem afferre solet. Exempla sunt hæc. Luc. in Abdic. οὐδὲν ἔλεος ἐπαρξαι τῷ πατρὶ, τὸ ἀπαξ πινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς ἀεὶ θεραπεύειν. Et paulo pòst, ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω μεμνήσῃ, μέμνησο καὶ ἡ γυνὴ, ἰῶ καὶ τοῦτον, καὶ ἀπαλλάξῃ ἤδη τῆς νόσου. Quibus in locis obserua obiter pro ἰᾶσθαι dici etiam θεραπεύειν, item ἀπαλλάττειν τῆς νόσου. Eadem autem signif. dicitur ἰᾶσθαι τινὰ νόσον. vbi diuersitas cõstructionis obseruanda est: videlicet ἀπαλλάττω σε τῆς νόσου, at ἰῶμαι τινὰ νόσον σου: interdum tamen & illa verbi ἀπαλλάττω constructionẽ habet, vt docebo infrà. Eurip. in Belleroph. quum dixisset νόσοις partim esse αὐτομάτοις, partim ὑπὸ θεῶν παρεῖναι, subiũxit, — ἀλλὰ τοῦ νόμου Γώμεθ' αὐτός. Phal. epist. 1. ἰασατό μου νόσον νοήματον. statim pòst autem cum accusat. personæ, σὺ δὲ οὐκ αὖ οὐδὲ αὐτὸς ὁ τῆς τέχνης ἐγκωμιαστὴς μετὰ πάντων ἰασαιτο θεῶν. Rationem autem subiungit. πέφυκε μὲν γὰρ ἀρρωστίαν θεραπεύειν τέχνη, ψυχῆς δὲ νόσον ἰατρὸς ἰᾶται θάνατος. At verò constructionis alterius, videlicet ἰᾶσθαι τινὰ τῆς νόσου exemplum est in v. l. ἰασάμενος αὐτὸν τῆς πυρώσεως. A Marco autẽ Euang. additur præp. ἀπὸ, capite 5, v. 29, ἴαται ἀπὸ τῆς μάστιγος. quam præpos. itidem additam apud alium scriptorem memini me legere. Exemplum denique postremi illius vsus verbi ἰᾶσθαι est in hoc Plutarchi loco, Sympos. 3, ὅπερ τὸ κώνειον ὅπερ τὸ ὕδωρ ἰάσασθαι δοκεῖ πολὺ ἄκρατος. ‖ Passiuè etiam accipitur huius verbi aoristus ἰάθην. Sed & præt. ἴαται passiuam signif. in illo Marci loco habet.

Ἰᾶσθαι metaph. sicut Lat. Mederi. Thucyd. lib. 5, p. 186, κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι, malum malo sanare. quod & proverbialiter dicitur, vt schol. quoq; ibi docet. Isocr. τοὺς ἄλλων πόνων τὰς παρούσας ἀτυχίας ἰασόμενον. Æsch. in Ctesiph. ὀρθῶς ἰασόμενοι τὸ Δημοσθένους δωροδόκημα. In v. l. annotatur ab eo accipi verbũ ἰᾶσθαι pro Emendare & farcire. Bud. apud Polyb. ἰᾶσθαι δὲ ῥᾷστον δεῖ παντὸς τοῦ πονηροῦ ἐπιβολὰς καὶ διαλήψεις, vertit, Primis conatibus inceptisque obuiam ire.

Ἴαμα, ατος, τὸ, Medicamentum, Medela, Remedium. Luc. ἰάματα τοῖς πάσχοντι αὐτοῦ. Plut. ἴαμα & φάρμακον copulat in lib. De garr. ὥσπερ τὸ τοῦ ἴαμα καὶ φάρμακον δεῖται τοῦ πάθους. Ex Platone De legibus, ἴαμα σμικρόν τι ἔχει, pro Sanatur minimo remedio. ‖ Ἴαμα pro ἴασις, Sanatio. vt 1 ad Cor. cap. 12, χαρίσματα ἰαμάτων.

Ἴασις, εως, ἡ, Sanatio. μεθόδος τῆς ἰάσεως, Luc. in Scytha. Et ἴασιν ποιεῖσθαι apud eundem, Sanare. VNDE Ἰάσιμος, ου, ὁ & ἡ, Sanabilis. Plato De leg. 12. τοῦ μὲν ἴτως αὖ ἰάσιμον ἔτ' εἶη, τὸν δ' αἰώνιον. Apud Philonem metaph. ἁμάρτημα ἰάσιμον. At φάρμακα actiuè dicuntur ἰάσιμα quasi dicas sanatoria. ET Ἰατρεία in eadem signif. sed βίαια hæc esse admonet Pollux.

A T Ἰαπὶ apud Pausaniam in Att. dea quædam est à sanãdo dicta: sicut Πανάκεια & Ὑγεία. Eius meminit & Aristoph. in Pluto, sicut τῆς Παιανίας. vbi schol. vtrãque Æsculapii filiam fuisse tradit, secundũ quosdam. Sed ab Aristoph. Amphiarai filiam vocari tradit eius schol. item Hesych.

Ἰατὸς, Sanabilis, in v. l. sed sine exemplo. Rarò certè in vsu esse puto, ac pro eo potius dici ἰάσιμος. AT Compos. Ἀνίατος valde vsitatum est, significans Insanabilis, Immedicabilis. Vide ἰάσιμος & αἰάτος opposita paulo antè in Γάσιμος. Apud Æschinem in Ctesiph. αἰάτων καὶ ἀνηκέστων κακῶν. VNDE Ἀνιάτως, Insanabiliter. vt αἰάτως ἔχων, Demosth. Insanabilis. Et αἰάτως μεμηνώς, qui insanabili laborat insania. COMP. secundum est Δυσίατος, Sanatu difficilis. vt Gal. ad Glauc. εἰς ἀνίατον ἢ καὶ δεινῶς δυσίατον ἐμβάντες νόσημα. COMP. tertium Εὐίατος, contr. præcedenti. sonat enim Sanatu facilis, Dioscorides. Sic Aphrod. τὰ σωματικῶς γινόμενα νοσήματα εὐιατότερα τῶν ψυχικῶν.

Ἰατήρ, VEL potius Ἰητήρ Ionicè, Medicus. Iliad. η, Ἕλκος δ' ἰητὴρ ὄπι μαίσετο. Et priore correpta (quod rarum est) Epigr. lib. 3, - Ἀσκληπιὸς ὅστις ἰητήρ. In soluta orat. pro hoc dicitur ἰατρός. Apud Suidam ἰᾶται, ἰατῆρ, ἰατρός. HINC

C. Ἰατρεία, Ars medica, Medicina, ἰατρική, Hesych. AT Ἰατρεῖον φάρμακον, Sanatorium, Sanãdi vim habens. Vide suprà in Γάσιμος. AT VERO Ἰατρεία tanquam ab ἰατρὸς, ex Soph. Trach. Curatio, Sanatio. ITEM Ἰητρὸς idem quod ἰητήρ. Medicus. Hesych.

C. Ἐξίαμαι, idem quod ἰάομαι, Sano. vel potius idem quod Persano. Apud Herodot. ταμὲ ἐξιήσατο, Sanauit. Et ἐξιήσατόμενος, Qui sanauit. Item pro Sarcio apud Platonem.

¶ Ἰατρὸς, οῦ, ὁ, Medicus, (interdum verò & ἡ ἰατρὸς, Medica, vt docebo paulo pòst in Γάσιμος) ET Ἰητρὸς Ionicè apud Homerum, cui nomen hoc eum significat qui postea magis peculiari nomine chirurgus dictus fuit: vt Podalirius & Machaon apud eum, Iliad. λ. Et Iliad. π, ἰητροὶ πολυφάρμακοι perhibentur ἕλκε' ἀκεσόμενοι. Idem interdũ dicit ἰητρὸς ἀνὴρ, vacante ἀνὴρ, vt alibi. ἰατρῶν τε καύσεις καὶ τομὰς ὑπομένειν, Isocr. De pace. ἰατροὶ δόροι. Xen. Pæd. 8. Et ἰατρὸς ἀγκώμων, Plutar. De discern. adul. Dicũt autem eleganter ἰατρῶν παῖδες pro ἰατροί. vt Luc. De histor. scrib. ἰατρῶν παῖδες φασί. ‖ Metaph. etiam ἰατρὸς dicitur. vt Thucyd. 6, τῆς δὲ πόλεως βραδυμαθοῦς ἰατρὸς δεῖν γενέσθαι. Et ab Æschylo in Prometh. vincto λόγοι dicũtur ἰατροὶ εἶναι ὀργῆς νοσούσης. vbi Cic. Mederi posse rationem iracundiæ. malè omnino λόγοις vertens rationẽ, si tamen eum rationem ac non potius orationem scripsisse credibile est: qua de re in meis in Cic. castig. disserui. Reponere tamen nõ ausim, Orationem mederi iracundiæ, admittendo trochæum. Sic & λύπης ἰατρὸς vocatur λόγος à Menandro in hoc senario, Λύπης ἰατρὸς ἐστιν ἀνθρώπῳ λόγος. vbi ἰατρὸς non dubitaui medelã reddere ita vertens, Ægræ medela mentis est oratio. At in hoc Diphili senario eodem pertinente, Λύπης δὲ πάσης γίγνετ' ἰατρὸς χρόνος, verti γίγνετ' ἰατρὸς vno verbo Medetur: ita interpretans, Medetur omni tempus ægrimoniæ. Iam verò in altero isto Menandri loco ἰατρὸν rursum verti medelam, loquendi genus immutans. hos enim tres versus, Τὸ κουφοτατόν σε τῶν κακῶν πάντων δάκνει Πενία. τί γὰρ τοῦτ' ἔστιν οὐ γνώσ. τ' αὖ ἐς φίλος βοηθῆσαι ἰατρὸς ῥᾴδιος; tribus istis reddidi, Malum te egestas omnium leuissimũ Contristat. etenim quantulum est istud malum, Cuius medela promptu amico sit tuo?

HINC comp. Ἰατρονίκης, Medicorũ victor. Sic autẽ se

monumento suo inscripsisse Thessalum medicum testatur Plin.lib.29,cap.1. ET Ἰατροτέχνης, Qui medicorũ artem profitetur,ex Aristoph.in Nub. AT Ἰατραλείπης amittit ο. sic autem vocabatur Medicus vnguentis & perfrictionibus corporis morbos curãs, Medicus reunctor,Medicus vnguentarius. At verò à quibusdã ἰατραλεῖπται exponitur Reunctores medicorum,vt sint ii qui medicos reungunt. Quos turpiter falli patet,ex Plinii loco perperã intellecto,in errorem impulsos.Ira enim hic lib.29, cap.1, Quoniam Prodicus Selymbriãnatus,discipulus eius, instituens quam vocant iatralepticen,reunctoribus quoque medicorum ac mediastinis vectigal inuenit. Vbi ego Reunctoribus medicorum ac mediastinis poni puto pro illis inter medicos qui reunctores sunt ac mediastini: ne iis quidem assentiens qui Reunctores medicorum ac mediastinos appellari putant eorum ministros, quorum opera in vngendo seu reungendo vtebantur. Mediastinos autem vocari eosdẽ puto, perinde acsi diceret, Illis ex medicorum numero qui reungendo vile mediastinorum munus obirent. Scio tamen Græcum esse potius quàm Latinum hunc genitiui vsum: sed quæ in aliis scriptoribus noua viderentur, ea non itidẽ in Plinio noua videri debere respondeo.Celsus certè medicorũ appellatione hos siue vnctores,siue reunctores (si quidem Plinius ita scriptũ reliquit) minimè dignatus est: sed medicum ab iatralepte distinxit, scribens lib.1, c.1, Sanus homo qui & bene valet, & suæ spontis est,nullis obligare se legibus debet, ac neq; medico neque iatralepte egere. Apud Plinium iuniorem legimus in quadam epist.ad Traianũ, Proximo anno, domine,grauissima valetudine vsq; ad periculũ vitæ vexatus, iatralepte assumpsi. ET Ἰατραλειπτική, Professio illa curãdi vnguẽtis & perfrictionibus. Habes in loco Plinii paulo antè citato. AT COMP. Ἰατρολογέω,ῶ,est potius De medicina differo, quàm De medicis differo (sicut φισιολογῶ, de natura differo)in hoc Laertii loco,p 439, ἀπομνημαπα δὲ κατέλιπεν ἐν οἷς φισιολογεῖ, ἰαπρολογεῖ, ηθικολογεῖ. AQVO Ἀνιατρολόγητος,Ignarus eorum quæ de medicina disseruntur. A Vitruuio ita vocatur Rationis medicinæ imperitus. SIC Φιλίατρος ET Φιλιατρεῖν, significãt potius Studiosus medicinæ,& Studiosum esse medicinæ, quàm Studiosus medicorum, & Studiosum esse medicorum,apud Dioscoridem. Itidem Plut.in Alex. δοκεῖ δέ μοι καὶ τὸ φιλιατρεῖν Ἀλεξάνδρῳ πρὸς πολὺ μᾶλλον ἑπέρων Ἀριστοτέλης. οὐ γὰρ μόνον τὴν θεωρίαν ἠγάπησεν, ἀλλὰ καὶ νοσοῦσιν ἐβοήθει τοῖς φίλοις, καὶ σωτήρια πολλὰ διαίτας, ὡς ὁ πολὺς ὅπισθεν λαθεῖν ὄφειν. Apud eundem verò in principio Præcept.sanit. vtranque simul significat habere potest: vbi scribit, φιλόσοφος γὰρ εἶ πῶς φύσιν ὦ Μορίων, καὶ τοῦ μὴ φιλιατροῦπι χαλεπαίνεις φιλοσόφῳ.

AT Ἰάτεια apud Alexidem comicum, Medica mulier,Medicinæ perita, seu Quæ medicinam profiteur. Eadem verò & ἰαῦος,teste Ælio Dionysio.φασὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος ἰαῦον γυναῖκα, ἀλεξις δ' ἰάτειαν,inquit Eust. At in v.l.malè ἰάτρεια cum ει. DICITVR & Ἰατεινή, Medica mulier,quo nomine vtitur Alex. Aphrod.Græcam tamen esse vocem negauit Ælius Dionysius. sed Alexander cognominatus ὁ κοπρυαδὲς, exactius loquẽs, non Græcam sed Atticam esse negauit. ‖ In Pandectis ἰατείνη est etiam Obstetrix. Scribitur autem ἰατρίνη in v.l.sed perperam.

Ἰαβικὸς,ού,ό,Ad medicos pertinens. Item Medicinalis,Ad medicinam pertinens. ἰατεικὴ σκυβα,Plut.De exilio. ‖Item Medicinæ peritus,Medendi peritus,Aristot. Sic Plato in Protag. ἐὰν μή πς τύχῃ τοῦ τῶν ψυχῶν ἰαβικὸς ὤν. Vnde superlat.ἰαβικώτατος,Medicinæ peritissimus. Plutarch.Sympos.lib.4. Ἰατεικὴ autem (sub.τέχνη) Medicorum ars,Medica ars,Medicina.Aristot.Ethic.10. ET Ἰατεικῶς,Medicorum more,Greg.

Ἰατρεύω,Medeor,Curo.Item Sano. Aristot.Ethic.5,ὥς περ τὸ ὑγιάζειν καὶ τὸ ἰατρεύειν.Plut.πῶς αὖ πς αὔξοιτο &c.ὁ μᾶλλον εἴεσθαι χρὴ φιλοσοφῶν ἢ ποῖς τὰ φάρμακα καὶ τὰ μίγματα πωλοῦσας ἰατρεύειν. Et pass. apud Platonem Pol.2, ὅ τὸ γυναίζεσθαι καὶ τὸ κάμνοντα ἰαβεύειν ἀγαθὸν ὄφι. Idem, ἰατρεύομενος ἐμβεβὶν ἔζη, ἐπικαιόμενος ἐπ τῆς εἰωθυίας διαίτης ὑγιείαν. ‖Item ἰατρεύω, pro Medicinam profiteor, Dioscor.lib.7. Sic apud Laertium, ἀφυῆ παλαιστὴν θεασάμενος ἰατρεύοντα, i.Profitentem medicinam, Professorẽ medicinæ. ‖ Metaphorice apud Athenæum lib.6,ὧν ἰατρεύων τὴν ἄγοιαν οὐδὲ Ἀσκληπιάδας τοῦτόγε νομίζω δεδόσθαι. HINC Ἰατρεία, Curatio, Medicatio,Ipsa actio medendi. Plut.De garr.ὥστε οὐ κατηγορίαν ἡγητέον ἀλλ' ἰατρείαν τῆς ἀσελγείας. Greg. ἐξ ὧν νοσοκομίαι καὶ ἰατρεῖαι. ‖Polluci in vulg.exempl.ἰατρεία est etiam Merces quæ datur medico: sed ἰατρεῖα reponendum esse ab ἰατρεῖον, mox docebo. At Ἰάτρεια de muliere medica peperam in v.lex.pro Ἰάτρια, de quo dixi suprà, statim post ἰαῦος. COMP. Ἀνιατρεύπος,Non curatus,vel Non sanatus. Exponitur & Insanabilis,Immedicabilis.

Ἰατρεῖον,ου,τὸ, Medici vel potius chirurgi officina. quæ & Medicina vocatur à Plauto. Sic autem vtitur inter alios Plato nomine ἰατρεῖον. ‖Ἰατρεῖα plur.numero est etiã Merces quæ datur medico. Poll.l.6, ἰδίως δ', ἰαβῶμ σῶσρα,σωτήρια, ἰατρεῖα τῷ δὲ παιδεύοντι, διδασκάλια, διδακτρα. Ex hoc autem loco emendandus est ille lib.4, cuius paulo antè memini, vbi μισθὸς esse dicitur ἰαβεία, & τὸ ἔργοσηριον, ἰατρεῖον.nec.n.dubium cuiquã esse debet quin vni eidémque nomini vtranque signif. dare voluerit Pollux, sed vnam in numero sing. alterã in plurali. Habetur autem hæc vox & apud Græcos Bibl.interpr.Exodi cap.21, ἀποπίσει τὰ ἰατρεῖα. vbi malè vulg.l. reddunt simpliciter Impensas pro Impensas in medicos. EADEM Ἰατρα etiam vocantur,teste Hesychio. scribit enim, ἴαβα, μισθοὶ θεραπείας.Sed hoc ἴατρα ita formari ab ἴαπω videtur, vt διδακβα à διδίδακπω. Hîc tamen,quòd eandem cum præcedente signif. habeat,ponendum censui.

Ἰάω, Commoror,Tempus tero,Diuersor. Hom. Il.ξ,v.211,Ζεὺς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀσκοίνησιν ἰαύῃς, id est χρόνον ζῆς,διαπελεῖς.(de qua Eustathii interpr.dicã infrà) Apud eundem Il.ι,v.325, Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς ἀδυ ἄυπνος νύκπα ἴαυον.i.Insomnes noctes transigebã,Noctes perugiles exigebam.aut etiam agebam, διῆγον. Itidem cum accus.apud Soph.in Aiace,pag.67,οὐτ' ἐνιυχίαν πέρψιν ἰαύειν ἐρώπων. vbi scholiast.διαπλεῖν & αὐύειν. ‖Sed interdum pro Dormio. vt Odyss.ξ,— πὶ δ' ἄρσενες ὀκπὼ ἴαυον.Item Od.ω,Ἐν πᾷ [sub.κλισίᾳ] σπίσμονπι, ἠ ἤλιον ἠδὲ ἴαυον Δμῶες αὐσήκαῖοι. vbi tamen vult γλωκῶς πῶ διῆρίβω significari Eust.sed addit,δίζειε δ' αὖ καὶ τὸ κοιμᾶσθαι νῶῳ ὀκ μέρους εἶῃ δηλωπκόν. Ego verò dormiendi significat. huic aptior est loco esse censeo, sicut & illi quẽ ex Il.ξ protuli,ἐν ἀσκοίνησιν ἰαύῃς. præsertim quum alibi dicat idem poeta ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιχεῖσα. Idem gramm.pag.1750 exactè hoc verbũ exponere volens,dicit διαπελῶ ὕπνου signif.nõ τὸν ἁπλῶς ὀλίγον ὕπνον. ‖Apud Euripidem autem μεταφορικῶς,in Phœnissis,Γεραιὸν πόδα δεμνίοις διέπανον ἰαύων, pro ἐγκοιμίζων, vel ἐγκρύπων, inquit scholiast.cuius ego priorem exposit.admitto,posteriorem reiicio.

Ἰαυθμὸς, Locus in quo quis cõmoratur, seu diuersatur, Diuersorium tamen magis restrictam habet significationẽ. Dicitur & de brutis, pro stabulo,seu lustro. Lycophron ἰαυθμοὶ ἠπάδας διῄμενοι. Est etiam Cubile, Somnus. Vide Suidam & Hesychium.

C. ΕΝιαύω, ET ΠΑΡιαύω. Est autem Ἐνιαύω,Immoror,vel indormio. At Παριαύω,Iuxta moror, seu commoror, vel Iuxta dormio. vt apud Hom. Il.— τῇ παριαύων Τερπόθω. id est θαλακοιμώμενος. Scribitur tamen & disiunctim πάρ' ἰαύων.

ΕΝΙΑΥΤΟΣ,ού,ό, Tempus longum quodãlicubi seu in re quapiam teritur. Hæc enim est expositio quam ex grammaticis præsertimque Eustathio colligo (qui etiã ἐπῶν χρονίοις ἐνιαυποῖς, pro ἐπῶν διαπριβᾶς à quibusdã accipi tradit apud Aristophanem.(ex quo alii afferunt χρονίων,ἐπῶν παλαιοῖς ἐνιαυποῖς.) Sed cõstat ἐνιαυτὸν pro anno, cõmuni vtrisq; scriptoribus vsu receptũ esse, magis tamẽ poetarũ. Hom.Od.α,v.289, Ἠτ' αὖ πρυχόμενος περ ἐπ πλαίης ἐνιαυτόν.Et Od.κ, Ἀλλ' ὅπε δή ῥ' ἐνιαυτος ἔλυ θεῖ δ' ἔπρεπον ὧραι. (qui versus & apud Hesiodum habetur) Alibi itidem θεινροπίων ἐνιαυτὸς, & in plurali θεπόμενοι ἐνιαυπί. Apud Hesiodum autem ὀπτόμενος ἐνιαυτός.

Quorum locorum imitatione Lat. vertentẽ annum dixisse videntur. Apud eundem poetam ἔπος (significans itidem annum) dicitur adueniſse πεπλομένων ἐνιαυτῶν. Vtuntur hoc nomine prosæ quoque scriptores, sed rarius tamen quàm altero. Thuc.1,ὅμως δ' καθεσαμένοις ὧν ἔδει ἐνιαυτὸς μὴ οὐ διεπείθη. X.ὁ ἐνιαυτὸς ἐλήγει, in Hell.nõ semel.Apud Platonem ἐνιαυτῶν περίοδοι,annorum conuersiones,Cic.interpr. Atque vt dicitur κατ' ἔπος pro Singulis annis,sic κατ' ἐνιαυτόν. (quod tamen & aliter à Thucyd.accipitur.) Et ἅπαξ πο' ἐνιαυτῶ,pro Semel quotannis,vel Semel in anno.

Ἐνιαυτὸς dictum etiam fuit poculi quoddam genus, fortasse διὰ τὸ μεγαλεῖον εἶ καὶ ὀπτελεστικόν. quoniam ἐνιαυτὸς,id est annus,πελεσφόρος appellatur. Eust.

C. Ἐνιαυτοφόρος,ε,ό καὶ ἡ, Annuũ fructũ ferens. Vel Anniferus,vt Plin.loquitur.ἐνιαύσιον τὸν καρπὸν φέρων. VNDE Ἐνιαυτοφορέω, Annuum fructum fero, vel Anno fructũ fero,Bud. AT Παρενιαυτοφόρος,ου,ό καὶ ἡ,Alternis annis fructum ferens: cui oppositum ἐπετειοφόρος, apud Theophr.De causis plant. lib.1,cap.24, παρενιαυτοφόρα δ' καὶ οὐκ ἐπετειοφόρα τῶν δένδρων,ὡς τύπῳ λαβεῖν,τὰ ξηρὰ καὶ ξυλώδη.

Ἐνιαυτίζω,Annum ago, seu transigo alicubi. ἐνιαυτίσαι που, Annum alicubi cõsumere,οἰκεῖν ἐνιαυτὸν κύκλον,vt Euripid.loquitur. ‖Item Per annum duro.

C. Ἀπενιαυτίζω,Annum totum absum,ea forma qua ἀφημερεύω,& similia. Bud.ex Xenoph.Apomn. in principio,σὺ δὲ ὦ Κεπέβολε συμβουλεύω ἀπενιαυτίσαι. μόλις γὰρ ἴσως ἂν ποτύτῳ χρόνῳ τὸ δίκαια ὑγκῆς ἠρώοιο. Idem B. apud Platonem lib. 9 De leg.ἀπενιαυτίζειν interpr. Vnico anno extorrem esse, pag.14, Comm. Sic apud eundem Platonem eodem libro,ἀπενιαυτίζέτω τρεῖς ἐνιαυτοὺς,tres annos integros exulet. Ἀπενιαυτίσαι est etiam Cessare ab aliqua re per annum. Poll.lib.1, ἀπενιαυτίσαι δὲ, τὸ φυγεῖν ἔτος,ἢ παύσασθαί πινος ἐπ' ἐνιαυτόν. VNDE Ἀπενιαυτισμὸς,ού,ό, Absentia aut exiliũ vnius anni. Plato De leg. Pro ἀπενιαυτίζω verò dicitur ETIAM Ἀπενιαυτέω. Bud.ex Plat.lib. 9 De leg.313. VNDE Ἀπενιαύτισις, εως,ἡ,idem quod ἀπενιαυτισμός. Plato loco citato, καθαίρεσις μὲ τοῖς αὐτοῖ καὶ θαρμοῖς,πεπεῖς δ' ἀπενιαυτίσεις διαπελεῖν, Per triennium integrum exulare. Et paulo pòst, τοῦ καθαρμῶν καὶ ἀπενιαυτίσεων.

C. Διενιαυτίζω,Per anno,Per totum annũ duro. idẽ quod διετίζω. Item, Per totum annum alicui rei incumbo,διὰ ὅλου πο' ἐνιαυτῶ τι πρυόπτω. Poll.

C. ΥΠΕΡενιαυτίζω, Vltra annum duro seu permaneo. Iulian.Serapioni, μόνω δ' τοῦτῳ καὶ ὑπερενιαυτίζειν ἔξεστι,καὶ τῇ πο' μέλλοντος καρπο' ἡδέσει σωτέρας θλῖψαι.

Ἐνιαύσιος,ε,ό καὶ ἡ, Annuus, Anniuersarius. Annuatim rediens. Herodotus,ἐνιαύσιοι ἑορτὴ, Anniuersariũ festum. Sic πανηγύρεις ἐνιαύσιοι, Cœtus solennes & anniuersarii. Herodianus de calendis Ianuariis, ἀρχαί τε ἐπώνυμοι τότε πρόσπον τῶν ἔνδεξον καὶ ἐνιαύσιον τρόφεραν θεσπίζειν), i.(Bud. interpr.) Consules tum primùm insignem & annuam prætextam induunt. Theophr.κ' τοῖς ἐνιαυσίοις ὥρας, Certis anni temporibus,vt v.l.interpr. Item Annuus. i.In annũ durãs. Thuc.ἐνιαύσιον ἐκεχειρίαν ἐπιτίθεται τε, Inducias annuas,hoc est In annũ vnũ. Theophr.ἡ ἀρκυθος ἐνιαύσιον ἔχειν τὸν καρπὸν δ' κεῖ. θερικαθαλαμεύαιει καὶ ὁ νέος τὸν περισινόν. Pro quibus Plin. Iuniperus annifera habetur, nouúsq; fructus in his cũ annotino pender. Item apud Euripidẽ ἐνιαύσιος φυγὴ,Fuga vnius anni,(ἀπενιαυτισμὸς, suprà)sicut apud Luc.ἐνιαύσιος τροφὴ, exponitur Alimentum vnius anni. Ἐνιαύσιοι,Annales.vulg.lex. At ἐνιαύσια,neutro gen.plur.n.aduerbialiter ponitur pro Quotannis,In singulos annos. Hesiod.Dieb.αὐ φωνὴ γεφύρου ἐπακούσας ὑψόθεν ὀκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυῖα, Quotannis clangentis. HINC Ἐνιαυσαῖος,ου,ό,idem quod ἐνιαύσιος. Plut.Pericle, ἐν ταῖς ἐνιαυσαίαις σρατηγίαις, in annuis imperiis.

ΙΔΙΟΣ, Peculiaris, Certæ cuiusdam & peculiaris speciei. vel Sui generis. Hoc enim propriè sonare puto, quòd ab ἰδέα deducam: vt sit quasi Cuius est certa quædam & minimè cum cateris communis ἰδέα. Hæc autem aliáque multa de huius nominis significatione, vel potius significationibus, habet suprà,nimirum col. 1107. vbi post ἰδέα positum est inter deriuata ab Εἴδω.illuc igitur te remitto.Sed ἰδιώτης ab ἴδιος deductum,& quod ei subiungi debuit,quoniam omissum ibi fuit,hic tibi dedi.

Ἰδιώτης,ε,ό,Priuatus, Priuatam vitam agens, Qui non fungitur magistratu.Vnde ei opponitur ὁ πολιτευόμενος à Demosth. Philipp. 4.& ἄρχων ab Herodiano lib. 3, γλυκύμυθος μὴ φαῦλος ἀνθρωπος, μήτε ἄρχων, μήτε ἰδιώτης. Thucyd.1, ἀνδρες ἰδιῶται νεωτερίσαι βουλόμενοι τὴν πολιτείαν. Dicitur autem & βίος ἰδιώτης,Vita priuata.Philo De vita Mosis libro 3,ἀλλ' ἐζήλωσε βίον ἀπραγμονα καὶ ἰδιώτιν. Pro quo dixit Demosthenes τὸν τοῦ ἰδιωτικοῦ βίον, Philipp. 4,τὸν μὲν τοῦ ἰδιωτικοῦ βίον,ἀσφαλῆ καὶ ἀπραγμονα καὶ ἀκίνδυνον ὄντα. ‖Interdum verò ἰδιώτης opponitur πόλει: vbi generaliorem habere puto signif. vt Gall. *un particulier.* velut quũ dicimus, *le bien de la ville, & non d'un particulier.* Thucydides 4,καὶ ἰδιώτῃ ἰδιώτῃ καταλαλῶσι, καὶ πόλει πόλει.Et lib.1,καὶ πόλει καὶ ἰδιώτῃ μέγιστα πιμὰ θεικνύοντα.Æsch. in Ctesiph.ἡ πόλις, ἡ ἰδιώτης, ἡ ἔθνος. Alicubi plurali etiam numero, vt Plato Polit. 2,οὐ μόνον ἰδιώτας ἀλλὰ καὶ πόλεις.Sic autem & Thucyd. 1, ὥστε συμφέροντα καὶ πόλεσι καὶ ἰδιώταις εἶ),vbi Lat.commodius reddi crediderim aduerbio quàm nomine:hoc modo,Hæc tum publicè tum priuatim vtilia esse. Cæterùm his locis confirmari posse meam coniecturam existimo, qua in quodam plebiscito quod Libanius affert in argumento in orat. aduersus Arostocr. repono πόλις pro πολίτης: ἐὰν δέ πς τὴν ἀγόμενον ἀφέληται, ἢ πολίτης, ἢ ἰδιώτης, ἕκασοδος ἔςω.Budæus tamen hoc mendũ non animaduertit, quippe qui interpreteturr, Seu ciuis, seu priuatus.Sed cogitare debuit (meo iudicio) eũdẽ hominẽ & ciuẽ & priuatũ esse posse. ‖Interdũ verò ἰδιώτης, Vnus è vulgo,Plebeius.Epigr.lib.2,Εἷς ἐξὸς ἐξίου κοινὸν βίον ὡς ἰδιώτης. Herodian.4, μὴ ἰδιώτου πνὸς καὶ ἄπελοῦς γαμβρὸν γενέσθαι. Sed per ἰδιώτας sæpe intelligitur vulgus indoctũ, quo modo & à Demosthene accipitur. (lic & Lat. idiota,Gall.*idiot*)Hinc ἰδιώτας opponuntur τοῖς πεπαιδευμένοις à Luc. in Lexiph. Sed & peculiariter ἰδιώτης aliquis appellatur ad eã rẽ cuius imperitus est, respiciẽdo. Thucydides 2, λεγέτω μὲν τοῦ αὐτοῦ ὡς ἕκαστος γιγνώσκει καὶ ἀξιοῖ καὶ ἰδιώτης.Demosthenes verò Philipp.1, opponit etiã δεινοὶ & ἰδιῶται. Dicitur & ἰδιώτης τῶν pro κ' τῶν. Herodian. 4, τὰ μὲν ἄλλα ἰδιώτης. Xenophon autem in Pædia dixit ἰδιῶται κ' τοῖς πένοις, & ἰδιώτας ὡς τοὺς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι.Luc.cum ὡς itidem, in Hermot.ἄχρηστος ἀνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς τοῦτο τὰ ὑμετέρα. Iam verò & genitiuo iunxerunt pro rudi & ignaro. Plato in Timæo, Κεπέαν οὐδενὸς ἰδιώτην ὄντα ὧν λέγομεν. Sic Gal. πεχῶν μὲν λογικῶν ὀπτήμονες,ἰδιῶται δὲ τῆς ἰατρικῆς. ‖At verò apud Aristophanem in Ranis, ἰδιῶται peregrinis opponuntur, ἀσεβῆ πε δηλόμενον ὅπον τοῦ πε ξένοις καὶ τοῖς ἰδιώτοις.vbi vide schol.

Ἰδιῶτις,ή, Priuata. Apud Synes.ἰδιώτιδες,Priuatæ, Priuati iuris.

Ἰδιωτικὸς,Ad priuatos homines pertinens, seu ad vulgus, Priuatus.ἰδιωτικὰ χρήματα καὶ δημόσια, Herodian.Et ἰδιωτικὸς καὶ δημόσιος τόπος apud Phil. Apud Hermog.autem ἰδιωτικοὶ λόγοι oppositi δημοσίοις, Priuatæ & publicæ pecuniæ. Et ἰδιωτικὰ σπάργανα apud eundem, Cunabula priuatorum seu plebeiorum hominum, aut Cunabula vulgaria. Sic ἰδιωτικὰ ὀνόματα, Isocr. HINC Ἰδιωτικῶς, Priuatorum hominum more,Vulgi more.Luc.in Hermot.Apud Eustathium autem ἰδιωτικῶς, Sermone quo vulgus vtitur.

Ἰδιωτισμὸς,ού,ό, Sermonis forma è vulgo sumpta,vel Loquendi genus è vulgo sumptum, apud Dionys. Long. In v.l.ἡ τοῦ ἰδιωτῶν πάξις, ex Hermog.& Epicteto.

Ἰδιωτεύω,Priuatus sum,Priuatam ago vitam, Non fungor magistratu. Vnde ἰδιωτία & ἀρχὴ opposita apud Xenophontem.Plato autem ἰδιωτεύειν opposuit τοῦ δημοσιεύειν in Apol. In epist. autem Phal. ἰδιωτεύων & μοναρχῶν sibi aduersantur: sicut apud Isocratem ἰδιωτεύοντες & πυραννίται,vt quidem ibi legitur,in epist. ad Iasonis filios. ‖Ἰδιωτεύω, Rudis sum, seu imperitus. Plato Protag.392,πύτου τὴ πραγματος τῆς ἀρετῆς οὐδένα δεῖ ἰδιωτεύειν. HINC Ἰδιωτεία,Priuata vita,cui opponi

ἀρχῶ à Xenoph. dixi. ‖Item Inscitia, Imperitia. Luc. A

ΙΕΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, Sacer. vt ἱερὸς δόμος, apud Homerum, Sacra domus, periphrasticè pro νηός, id est templum. vt Il. ζ, quum dixisset v. 88, Νηὸν Ἀθηναίης &c. proximè sequente versu de eodem dixit ἱεροῖο δόμοιο. Idem initio suæ Odysseæ, — ἐπὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔβητε. vbi certè dicerem Troiam sacram vocari eo sensu quo à Virgilio Neptuniam: nisi & alias vrbes eodē dignaretur epitheto. vt Il. α, v. 366, Ὠ χόμεθ' ἐς Θήβας ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος. Vbi annotat Eustathius ἱερὰς dici vrbes, id est sacras, (sicut & ἱερὰ πέζα) quoniam vnaquæque eorum quos intus habet, est tutrix: quod officium B diuinum est. Eadem verò ratione ἱερὸν τέλος custodum ab eo nominari. Sed quum aliis multis tribuat istā appellationem hic poeta, quæ recensere nimis longum esset, dicam generaliter de illius apud eum vsu. Vocat igitur Hom. ἱερὸν interdum Quod generi humano vtilitatem aliquam affert: atque ita vrbes ἱεραί, quia sunt φυλακτικαί, vt modò dictum fuit: sic ἀλφίτου ἱερὸν ἀκτῆ, itidémque ἱεραὶ ἀλωαί, non solùm quòd Cereri sacratæ C sint. (Quem vocis ἱερὸν vsum imitatus Sophocles, ἱερὰν vocauit πῶ χθῶ, id est terram) Interdum verò ἱερὸν appellat quicquid in suo genere cæteris præstat, seu magnum est. sicut & ἱερὸν ἰχθῦν quidam apud eum exponunt, aliis tamen aliam exposit. afferentibus. Sed & ἱερὸν κνέφας quidā τὸ μέγα καὶ βαθὺ esse volunt: qui alioqui apud eundem ἱερὸν ἦμαρ referri putant ad sacrificia quæ interdiu fieri solebant, & quidem ante meridiem, vt τὸ ἤματος (id est diei) significatio ad tempus antemeridianum referatur: vel ad vtilitatem quam diei lux mortalibus ad sua opera affert. Apud eūdem ἱερὸς βοῦς, D secundum quosdam est itidem μέγας, aut certè ὁ αὐτὸς: sicut ἱεραὶ θῆσσαι & ἱερὸν ἄλσος dicta διὰ τὸ ἀστέβητον καὶ θεῖς πολλοῖς ἀπεσσόμενον. Quū autē personis tribuit hoc epithetū, ἱερὸν μθος Ἀλκινόοιο, & ἱερὴ ἰς Τηλεμάχοιο, aliāque huiusmodi dicēs, tūc quandā seu animi seu corporis præstantiam indicat, (vt quum dicimus aliquem diuino quodam ingenio præditum esse, vel diuina quadam indole, aut animi magnitudine, &c.) aut etiam quandam magnificentiam & splendorem, seu quendam luxum non regificum solùm, (vt dicit Virg. epulas regifico luxu paratas) sed planè diuinum. Sic certè & ἀνάθεον aliquem, nonnunquam propter corporis seu animi bona, nonnunquam propter fortunæ bona nominat. Dixi autem Non solùm regificum luxum, sed planè diuinum, ad hūc versum 74 Od. α respiciens, Ζεύς σφι δίνδε γ' ὀλυμπίου ἐνδόθεν αὐλῆ.

In soluta autem oratione ἱερὸς accipitur simplicius pro Sacer, Sacrosanctus. Dicitur autem aliquid ἱερὸν, interdū quod alicui deo consecratum est. qua signif. animalia varia dicuntur ἱερὰ, vel sine adiectione, vel F adiecto nomine deorum, seu dei cui sacrum hoc vel illud esse dicitur. Plutar. De Rom. fort. κύνες ἱεροὶ θεῶν νεὼν τῆς Ἥρας προφύλακες. Idem De Socr. dæm. κύκνους μὲν γὰρ ἱεροὺς, καὶ δράκοντας, καὶ κύνας, καὶ ἵππους ὀνομάζοντες. Cū genitiuo autem, vt quum dicitur κύκνος ἱερὸς θεοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, itidémque δράκων ἱερὸς θεοῦ τοῦ Ἀθηνᾶς. qui genitiuū in Latinum dactiuum vertitur. dicitur enim, Cycnus sacer est Apolloni, Draco sacer est Mineruæ. Homines quoque ἱεροὶ dicuntur, item ἱεροὶ καὶ δαιμόνιοι, sed alia ra G tione, vt ex Plut. discimus. Quinetiam superl. gradu ἱερώτατος dicitur interdum esse aliquis: vt apud Lucianū in fine Macrob. ἱερώτατε Κυΐντιλε. id est θειότατε, diuinissime. aut ὁσιεύτατε, vt Suidas ἱερὸν significare etiam ait τὸν ὁσιεῦν. ‖Interdum verò dicuntur aliqui ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι, sacri & inuiolabiles, vt apud Plutarchum De def. orac. Sic ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι φύλακες apud Philonem. Sed & aliæ res variæ variis de causis ἱεραὶ dicuntur. vt ἱερὰ χρήματα apud Xenophontem, & ἱεραὶ ἐφδοὶ apud Demosthenem, & ἱερὸς πόλεμος apud Thucyd. aliósque historicos. Meminit etiam Hesychius: item Suidas, qui duplex H fuisse docet. Vide & ἱερὸς γάμος apud eundem Hesych. & ἱερὸς λόχος, cum apud eum, tum apud Athenæum & alios. ἱερὰ ἡμέρα, atque adeo etiā ἱεροπρεπὴς ἡμέρα, apud Luc. Apud Xenoph. autem legitur etiam ἱερὰ συμβολή, ex quo Luc. sumpsisse puto: ac dici ab vtroque pro-

uerbialiter, alludendo videlicet ad ἱερὰν ἄλωσιν, Latino itidem prouerbio dictā Sacram anchoram. de quo lege Erasmum. Sed & κιρνᾶν τὸν ἀφ' ἱερᾶς dicunt, subaudito substantiuo χαμμῆς, vt quidam tradunt. de quo prouerbio eundem lege.

Apud medicos legimus etiam ἱερὰν νόσον, id est sacrū morbum: & ἱερὰν medicamenti compositionem: item ἱερὸν ὀστοῦ, Sacrum os: & apud Pollucem ἱερὰ σύριγξ de meatu vertebrarum. Plut. De solertia animalium, καί τοι μέγαν τινὲς οἷον ἱερὸν (καθάπερ ὀστοῦν ἱερὸν, τὸ μέγα, ᾧ τὴν ὀπὴν λαψίαν μεγάλην νόσον οὖσαν, ἱερὰν καλοῦσιν) ἔνιοι ᾗ κοινῶς τὸν ἄρρενα καὶ ἱέδρον. Aretæus De diuturn. aff. cap. 4, plures de morbo sacro adfert etymologias, δοκέει δ' ὅσοι ἐς τὴν σελήνην ἀναφέρουσι ἀφικνεῖσθαι ἡ νοῦσος· τοῦνεκεν ἱερὴν κικλήσκουσι τὴν πάθεον. ἀπὰρ καὶ δι' ἄλλας προφάσας, ἢ μέγαθος τοῦ κακοῦ (ἱερὸν γὰρ τὸ μέγα) ἢ ἱππόσος ἐν ἀνθρωπίνῃ ἀλλὰ θείῃ ἢ δαίμονος δόξῃς ἐς τὸν ἄνθρωπον ἐσόδου, ἢ ξυμπάντων ὁμοῦ, τοῦδε ἐκ κλήσκουσι ἱερήν. Galenus in Hipp. lib. 6, scribit ὀπὴν λαψίαν veteres nominasse μεγάλην νόσον & πάθος παίδων, (vt Hippocr. in lib. De aquis & aere & locis) quoniam puēritiæ tempore abundat. nōnullos Herculeum quoque appellasse, non quòd Hercules eo corriperetur, sed quòd magnitudinem morbi hoc quoque nomine exprimere voluerint. Reprehendit autem eos Galenus qui sacrum morbum appellatum arbitrarentur quòd diuinus esset morbus, & à diis in vindictam immitteretur. Hanc tamen nominis rationem ab Aretæo inter alias adferri, iam antè indicatum est. Aliam præterea etymologiam adfert Alex. Trallianus libro 1, cap. 15, ἐκάλεσαν ᾗ αὐτὸ τοῦτο πάντες καὶ ἱερὰν νόσον, διὰ τὸ ἱερὸν ᾗ τίμιον εἶναι τὴν κεφαλήν. ab aliis autem Ἡρακλείαν νόσον nominari tradit διὰ τὸ ἰσχυρὸν καὶ δυσμετάβατον τῆς νόσου. Sed ἱερὰ νόσος Budæo videtur esse etiā elephantiasis, apud Gregorium 53 περὶ φιλοπονίας. ‖Ἱερὰ dicebatur etiam medicamenti compositio sic κατ' ἐξοχὴν applelati: ea autem varia fuit, & à multis diuersimodè descripta. Gorr. Variam autem dicit, quoniam ἱερὰ alia erat Pacchii Antiochi, alia Andromachi, alia Antipatri, alia Archigenis, alia Galeni, alia Themisonis, alia Iusti, alia Logadii, alia Ruffi: alia πικρά, quòd videlicet ex aloe præcipuè constaret. alia ἡ διὰ κολοκυνθίδος, quæ sigillatim ab ipso describuntur. Esse verò & alias multas τῶν ἱερῶν differentias, sed eas omnes ad duas referri, videlicet εἰς πῶν δι' ἁλόης, vel εἰς πῶν διὰ κολοκυνθίδος. Nominis autem rationem tradit Scribonius Largus, lib. De compos. medicament. c. 99, his verbis, Danda erit antidotus ἱερά. hoc enim nomē tribuit ei duas propter causas, vt existimo. vnam, ne eius nomen verum dicendo ostenderet quæ esset: (dicitur enim à quibusdam πικρά, quia amara est: à quibusdā διὰ κολοκυνθίδος) alterā, quo magis sub tanta specie nominis commendaret medicamentum. Idem ex eo tradit Marcellus Empiricus. ‖Quod verò ad ἱερὸν ὀστοῦν attinent, Plut. (vt paulo ante indicatum fuit) id nominatum ita docet propter magnitudinem. Ruffus Ephes. τὸ δὲ πλεῦρον ὀστοῦν τῆς ὀσφύος, ἱερὸν ὀστοῦν. οἱ δὲ ὑπόσφυρον καλοῦσι. τὸ δ' ἄκρον αὐτοῦ, κόκκυγα. alibi tradit in huius vtraque parte coxas esse, τὰ ἰσχία: & in his τοὺς γλουτοὺς, id est nates. Pollux, ἵνα δ' ἀστιδυλοι καταλήγουσιν, ἱερὸν ὀστοῦν καλεῖται. καὶ ἄρχεται μὲν ἀπὸ ὀρρώτου ὑπὸ τὴν ῥάχιν, ὑπόστρεφον δὲ κατὰ τὴν κόκκυγα καλούμενον, ὃς καὶ σφενδόνιον καὶ ὀρροπύγιον ὀνομάζεται· ὑπὸ τὸ ὑφάνω, ὀσφῦς καὶ ἰξύς. Os sacrum (inquit Camer.) etiam latum os vocatur, à Græcis ἱερὸν ὀστοῦν καὶ πλατύ. Hoc quasi de vertebris quibusdam & ipsum consertum, ita nodis contineri videtur. Sed est vnum os suprà, vbi ci. m spina cōmittitur, latius, infrà angustius: ibique Græci κόκκυγα nominant & σφενδόνιον & ὀρροπύγιον. Galenus duobus modis vsurpat ἱερὸν ὀστοῦν, vno quidem, latius, vt κόκκυγα etiam comprehendat: (veluti lib. 12 De vsu part. quū scribit os sacrum constare ossibus quatuor, tribus videlicet propriis & coccyge) altero autem, specialius pro ea tantùm parte quæ reuera ἱερὰ est, id est magna & lata, quantum videlicet huius cum osse ilium per synarthrosin iungitur. hac enim sola parte reuera ἱερὸν est, id est magnū atque latum. tūncque eius reliquum gracilescens semper ac tenuatum, donec in tres cartilagines

acutissimas desinat, coccygem appellat. Ἱερὸν autem A nominatum hoc os quidam (præter superiorem huius nominis rationem) voluerunt, quòd in ea aliquid sacri arcanique insit: quoniam partus tempore diuinitus aperiatur, eductóque fœtu solidescat miro quodam naturæ opificio: alii verò, quòd partes quæ huic ossi adiacēt, diis offerre in sacrificiis solerent. id quod Menandri testimonio confirmant, οἱ δὲ πῶ ὀσφῦ ἄκραν θύσαντες. Hæc inter alia Gorr. ‖At ἱερὰ σύριγξ vocatur ab anatomicis medium foramen quo omnes ceruicis vertebræ peruiæ sunt, & spinæ medulla à cerebro descendit: quod ad canalis fictilis similitudinem σωλῆν etiam B nominatur. Gorr. ex Polluce.

Ἱερὰ βοτάνη, Sacra herba, vide in Ἱεροβοτάνη.

Ἱερὰ est etiam serpentis nomen. Aristot. De hist. animalium libro 9, capite 29, ἔστι δὲ τὸ ὀφίδιον μικρόν, ὃ καλοῦσι τινὲς ἱερὰν, ὃ οἱ πάνυ μεγάλοι ὄφεις φεύγουσι. γίνεται δὲ τὸ μέγιστον πηχῶν. Gaza Sacrum serpentem interpretatur.

Ἱερὸς ἰχθύς, Sacer piscis: sic dicitur anthias, autore Aristotele libro 9 De hist. anim. cap. 37, ὅπου δ' αὐ αὐθίας ὁρᾶται, οὐκ ἔστι θηρίον. ᾧ καὶ σημεῖον χρώμενοι καταπολυμβῶσιν οἱ C ἀπογγεῖς, καὶ καλοῦσιν ἱεροὺς ἰχθῦς τοὺς. Athenæus verò lib. 7, ἱεροὺς ἰχθῦς vocari tradit ab eo qui Τελχινιακὰ historiam scripsit, δελφῖνας & πομπίλους. in quam sententiam ex Pancrate quoque Arcade hunc versum citat, Πομπίλος, ὃν καλέουσιν ἁλίπλοοι ἱερὸν ἰχθῦν. Ab Homero ἱερὸν ἰχθῦν, vocari αὐθίαν, testatur Plut. in lib. De solert. animalium: sed Eratosthenē τὸν χρυσόφρυν videri vocare ἱερὸν ἰχθῦν, quum sic dicit, Εὐδρομέων, χρύσεον ἐπ' ὀφρύσιν, D ἱερὸν ἰχθῦν: alios verò τὸν ἔλλοπα, eo quod rarus sit & difficulter capiatur.

Ἱερὸν, οῦ, τὸ, (substant.) Sacrum, Sacrificium. Item Hostia, Victima. Quibus in signific. ponitur potius plur. numero. Hom. Odyss. ε, — οἵ τε θεοῖσιν Ἱερὰ ῥέζουσι καὶ ἀθανάτοισι τελεῦσι. Sic Hesiod. Erg. Καδ δ' ἐνίαμιν δ' ἔρδειν ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς. Quibus in locis ἱερὰ videtur reddi posse Sacra: at verò in hoc eiusdem Homeri, initio libri γ Odyss. — τοὶ δ' ὅτε δὴ τὰ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον, ταύρους παμμέλανας ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ, magis conuenit ἱερὰ ῥέζειν vertere Hostias: ῥέζον autem, Mactabāt. Quod verbum alioqui in illo Hesiodi loco commodè reddi potest Facere: at non item in illo Homerico, propter sequens ἑκατόμβας. neque enim ausit quisquam dicere Sacra faciunt & hecatombas, sed dixerit Sacra offerunt & hecatombas: aut Sacra ferunt & hecatombas. Quod posterius, videlicet Sacra ferunt, exemplo Virgilii dico, ita loquentis non semel. Viderit tamen lector an aliud verbum aptius hoc inueniri possit quod commodè cum accusatiuo ἑκατόμβας, sicut cum ἱερὰ, iungi F queat, vt ῥέζειν cum vtroque Homerus iunxit. Comperio certè in prosa quoque ἱερὰ significare & Sacra, seu Sacrificia, & Victimas, seu Hostias. quod sequentibus exemplis docebo. Ac primùm ἱερὰ, Sacra seu sacrificia: (quæ frequentior est significatio) vt in hoc Thucydidis loco, l. 2, θύσας ἐν τῇ Πλαταιῶν ἀγορᾷ Διὶ ἐλευθερίῳ ἱερά. Item libro 5, θεῖναι μὲν τῷ ἱερῶν τῷ κοινῶν, θύειν, καὶ ἱέναι, καὶ μαντεύεσθαι. Et ἱερὰ τέλεια apud eundem: & ἱερὰ δημοτελῆ apud Æschinem (sicut & θυσίαι δημοτελεῖς dicuntur) apud Xenoph. & Demosth. ἀῤῥητα ἱερά. G Idē Prædiæ 8, ἱερὰ cum φήμαις iungit (addens & alia) sicut Plut. Sympos. 2, χρησταί ὧρος ἢ φήμαις ἢ ἱεροῖς. multa denique passim extant signific. huius exempla. Alterius autem ei affinis (qua videlicet ἱερὰ vocantur Victimæ) cum alia, tum hæc afferri posse existimo. Xen. Hell. 4, ἐφανὴ αὐτοῦ τὰ ἱερὰ ἄλοβα. Idem libro 3, αὐεμμνήσκοντο δὲ καὶ ὡς θύειν τ' ἐν Αὐλίδι τὴν Ἀγησίλαον οὐκ εἴων, καὶ τὰ πτυῶμα ἱερὰ ὡς ἔῤῥιψαν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ. Sic autem de eadem re loquutus fuerat idem scriptor eodem libro, pag. 291, ἔπειτα λοιπὸν ἐκέλευον μὴ θύειν, καὶ οἷς ἐνέτυχον ἱεροῖς πτυώμασι, διέῤῥιψαν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ. At verò ἱερὰ καλὰ, quod apud eundem sæpe occurrit, reddi solet Læta exta. atque ita vertit etiam Budæus in hoc loco Anabas. libro 4, ἔθυον τὰ παῖτες οἱ στρατηγοὶ καὶ τὰ ἱερὰ καλὰ ἦν ἀθθύ. itidémque ἱερὰ αἷμα interpretatur Polit. apud Herodianum: posse tamen in his locis ἱερὰ accipi in sua prima

signif. docebo in verbo Καλλιερῶ, vbi & de hoc loquendi genere, οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερὰ (quod illi alteri opponitur) disseram. ‖Ἱερὸν, Sacellum, vel potius Fanum, Templum, Delubrum. Thucyd. lib. 2, ἐβαρύνοντο δὲ καὶ χαλεπῶς ἔφερον, οἰκίας τε καὶ καταλιπόντες καὶ ἱερὰ ἃ ἀεὶ παντὸς ἐν αὐτοῖς ἐκ τῆς κατ' ἀρχαῖον πολιτείας πάτρια. Xenophon Hellen. 3, ἔνθα τῷ Ἀρτέμιδός τε ἱερὸν μάλα ἅγιον. Rursum Thucydides l. 4 ad nomen ἱερὸν addidit etiam νεὼν, scribens, πάφρον μὲν κύκλῳ θεῖναι τὸ ἱερὸν καὶ τὸν νεὼν ἔσκαψαν. Alioqui certè ἱερὸν in multis cum aliorum scriptorū tum Pausaniæ locis nihil aliud quàm νεὼν, id est templum, significare constat.

C. Ἱεροβοτάνη, (q. d. Sacra herba ἱερὰ βοτάνη etiam dicta disiūctim) Verbena siue verbenaca. ideo sacra herba vocata φ præcipuū in lustrationib' vsū habeat, suspensa vel alligata. Vocatur & περιστερεών. Dioscorides cincinnalem à Romanis appellatam autor est. quem vide, item Plinium. Scribonius Largus Vettonicam interpretatur: Apuleius Licinam, Lustraginem, Columbinam, Militariam, Vertipedium, Cristam gallinaceā, alii & Exuperam: Aetius vocari etiam herbam Veneris tradit. ‖Ἱερὰ βοτάνη dicitur etiam Saluia, vt idem Aetius tradit libro 1.

C. Ἱερογλύφος, ET Ἱερογλυφάνης, ου, ὁ, (q. d. Sacra sculpēs) Qui sculpit seu peritus est sculpendi ea quæ hieroglyphica vocantur. DICTA autem Ἱερογλυφικὰ apud Ægyptios (inquit Bud.) Sacra quædam monumenta non literis vocabula sed sculptis rerum animaliūmque figuris significantia. Hæc Bud. Ego ἱερὸν in hoc vocabulo mysticum aliquid & arcanum significare puto. γράμματα certè pro notis poni constat, quum dicitur ἱερογλυφικὰ γράμματα. vt apud Luc. in Philopatr. p. 439, ὀνομαστὶ θεάτρῳ ἀναγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς γράμμασιν. nam & ipse alibi exactius loquens, fatetur non esse γράμματα, sed σημεῖα seu χαρακτῆρας quibus vtuntur Ægyptii. Locus est in Hermotimo, pag. 118, τί δὲ εἰ μηδὲ γράμματα γράφοιμεν ὅπερ οἱ κλῆροι, ἀλλά τινα σημεῖα καὶ χαρακτῆρας; οἷα παλαὶ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας καὶ λεοντοκεφάλους αἰθρεῖπτας. Extat Ori Apollinis de istis hieroglyphicis libellus.

C. Ἱερογραμματεύς, q. d. Scriba, & velut cōmētariēsis rerum sacrarum, id est mysticarum. Quidam verò interpr. Sacer scriba. Sed quid profiterentur qui ἱερογραμματεῖς vocabantur, vide apud Suidam in hac voce. Luc. in Macrob. ὥσπερ Αἰγύπτιοι οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς, Ἀσσυρίων δὲ οἱ Ἀστρολόγοι καὶ τῶν μάγων. AT VERO Ἱερόγραφα SEV Ἱερογραφούμενα Dionysio Areop. Diuinarum rerum imagines seu adumbrationes. EADEM Ἱεροπλάστα ET Ἱερότυπα ab eo nominantur. vt inquit Bud. Qui alibi addit, ἱεροπλαστα & ἱερότυπα συμβολα dici Signa sensilia rerum intelligibiliū. HINC Ἱερογραφία, ET Ἱεροπλαστία, Rerū diuinarū adūbratio per quædā signa. B.

C. Ἱεροδιδάσκαλος, Qui sacra docet, Qui ea docet quæ ad sacrorum ritus pertinent. Item Qui ad sacra initiat, sicut ἱεροπλέστης, Bud. ex Dionysio Areop.

C. Ἱερόδουλος, Sacris inseruiens. item Ædituus, in v. l. Apud Strab. ἱερόδουλαι γυναῖκες Mulieres deo sacratæ. Et peculiariter ἱερόδουλοι, Ancillæ templi Delphici, Cam. Vide & Bud. p. 287. Vsi sunt hoc nomine Græci Bibl. interpr. in lib. Esdræ, cap. 2 & 7 & 8 de Nathinnaiis.

C. Ἱεροθέτης, Sacrorum institutor, Qui sacra seu sacrorum ritus, aut sacros ritus instituit. vt Christus apud Areop. VNDE Ἱεροθετῶ, Sacra seu sacrorum ritus vel sacros ritus instituo. A Buda o exponitur etiam simpliciter Ritus constituo, in hoc eiusdem Areop. loco, ὅθεν ἡ τῶν ἱερῶν ἱερὰ τάξιαρχία μεταλαμβάνειν τοὺς ἱερεῖς ἱεροθετεῖ τοῦ θείου. Dicuntur autem ἱεροθέτης & ἱεροθετῶ eadem forma qua νομοθέτης & νομοθετῶ.

C. Ἱεροθύτος, ου, ὁ & ἡ, Sacrorū ritu mactatus, seu immolatus vt quidā interpr. Aristot. Œcon. 2, οἱ δὲ ἱεροθυτα ἐποίουν, vbi v. l. interpr. Sacris offerebāt occidēda. Apud Plut. quidā ἱεροθυτον θάνατον appellat eius qui se pro patria deuouet. Phrynichus videtur censuisse signif. Deo immolatus, quum scribit pro eo ab Atticis vsurpari θεόθυτος. At τὰ ἱεροθυτα substant. apud Athen. Sacræ hostiæ, vt Budæus vertit hoc in loco, οὐ παρέργως δὲ ὡδὶ τῷ Ὁμήρῳ

καὶ τὰ ὅρκια καὶ τὰ ἱεροθυσία κήρυκες κομίζουσιν. A

C. Ἱεροκηρυξ, υκος, ὁ, Sacer præco, Præco qui in sacris fauere linguis iubet. Apud Demosth. in Nærem 238, ὃς ὑπηρετῶν τῇ τοῦ βασιλέως γυναικὶ, in sacris quibusdam. Synesius autem eos quoque qui in ecclesia fauere linguis iubebant dum sacra peragebantur, aut aliud quippiam inter rem sacram edicebant, ἱεροκήρυκας appellauit. Bud.

C. Ἱερόκομος, Qui sacrorum curam gerit. Legitur tamẽ ἱεροκόμας apud Hesych.

C. Ἱερολογέω, ῶ, De sacris rebus loquor, seu differo, Sacra verba pronuntio. Bud. ex Dionysio Areop. ET Ἱερολογία, Ea quæ in ecclesia recitantur, quasi Sacri sermones, ex eodem. Sed ἱερολογία tamen dicitur tanquam ab ἱερολόγος, non ab ἱερολογέω, B

C. Ἱερομηνία, Sacrum mensis initium, vt quidam interpr. Alii, Sacra primi diei mensis, siue nouilunii. Budæus autẽ apud Demosth. 140 ἱερομηνία ὀθῆ, vertit Ludorum dies. (quibus videlicet non licebat commeantes capere) Ex eodem affert ἱερομηνίαν dictam περὶ τοῦ κροτίων, citans pag. 295 & 299. Hesych. ἱερομηνίαν exponit ἑορτάσιμον ἡμέραν, itidémque Harpocr. & Schol. Thuc. ἑορτώδη ἡμέραν, id est festum diem: at Suid. ἱερὰν ἑορτὴν κατ' μῆνα. Cam. apud Dem. in Timocr. πεισασαι ἱερομηνίαν, vertit, Quæ festos dies instituit.

C. Ἱερομνήμων, ονος, ὁ & ἡ, q. d. Sacrarum rerũ seu sacrorum rituum memoriæ præfectus. Quidam etiam vertunt, Sacer scriba, ex schol. Aristoph. Ad verbum, Sacrorum memor, seu sacrorum rituum. Quidam verò interpr. Qui est à commentariis sacrarum memoriarum. Sed peculiariter ἱερομνήμονες appellati fuerunt qui ex vnaquaque ciuitate ad Amphictyonicum concilium mittebantur, vt tradit Harpocr. Exponitur etiam οἱ εἰς πυλαίαν ἐπεμπόμενοι γραμματεῖς ab Hesychio & Suida. D

Vide Μνήμων. ‖ In v.l. ex Aristot. affertur ἱερομνήμονες & pro magistratibus apud quos in scripta rediguntur priuati contractus & iudicum sententiæ, atque alia huiusmodi. ‖ Ἱερομνήμων est etiam nomen gemmæ apud Plinium. HINC Ἱερομνημονᾶ, Fungor munere eorum qui ἱερομνήμονες dicũtur. Aristoph. Nub. λαχὼν ὑπέρβολος τῆτες ἱερομνημονεῖν.

C. Ἱερομύστης, ου, ὁ, Qui sacris mysteriis initiat, Qui sacra mysteria tradit. ὁ τὰ ἱερὰ μυστήρια εἰσηγούμενος, Suid. Et apud Areop. ἱερομύσαι, Theologi primi qui ceremonias condiderunt, vt vertit Bud. qui exponit etiam οἱ τὰ ἱερὰ μεμυημένοι. Apud Hesychium autem legimus ἱερομύσας (ita enim reponendum puto pro ἱερομύστας) expositum ἱερὰ μαστηριοποιούς. E

C. Ἱερονίκης, In sacris certaminibus victor, seu in vno ex quatuor sacris certaminibus. apud Luc.

C. Ἱερονόμος, Sacræ disciplinæ & institutionis magister & exactor. Hac enim in signif. vtitur Bud. hoc nomine, (nescio an alibi inuento, an à se ad aliorum huiusmodi exemplum ficto) l. 5, De asse, istam ipsemet posit. subiungens. F

C. Ἱεροποιός, q. d. Sacrificus, Sacrificulus. Sed ἱεροποιοὶ peculiariter dicebantur Qui sacra faciebant Eumenidibus præsidibus Areopagi. Ita Bud. ex Dem. apud quem schol. dicit ἱεροποιὸν εἶναι τὸν ἐπιθυσιάζοντα τοῖς μαίναις ὅτε θύουσι μή ποτε κακουργῶσι. HINC Ἱεροποιία, Functio illa. ET Ἱεροποιέω ῶ, Fungor illo munere. Item generalius, Sacra facio. Et Sacro, Dedico. Aristid. ἱεροποιήσας πύλας φαίνεται οἷς τὰ ἱερὰ δρῶμεν. Vide & Demosth. apud Bud. p. 814. G

C. Ἱερόπολις, Sacra vrbs, Sancta ciuitas. Philo De vita Mosis lib. 3.

C. Ἱεροπρεπής, Talis qualem decet esse eum qui sacer est, seu sanctus, Sanctitatem seu sanctimoniam decens, Sanctimoniæ conueniens. Bud. apud Polyb. (nisi fortè Polyb. pro alio scripsit) hæc de sacerdore dicta, καὶ νῦν ἐν τῇ ἑορτῇ ἱεροπρεπέστατος δοκεῖς εἶναι τὴν σεμνότητα, vertit, Maximè implere maiestatem sacerdotii. In v. l. affertur ex autore anonymo, ἱεροπρεπὴς ἐν καθαρσίοις, pro Qui est in habitu qui deceat sacrum & Deo deditum. Ibidem exponitur & Sacer, Diuinus: & subiũgitur ex Luc. ἡ δὲ κνίσσα θεοπρεπὴς καὶ ἱεροπρεπής. Apud Philonem τὸ τῆς νομοθεσίας ἱεροπρεπές, substantiuè, pro Sanctimonia. H

ET Ἱεροπρεπῶς, Ita vt decet sacrum seu sanctum. vel Vt decet rem sacram, &c. Aut, Sancto quodam modo. θεοπρεπῶς exponit Hesych.

C. Ἱεροσκόπος, ου, ὁ, (q. d. Sacrorum inspector) Aruspex. ET Ἱεροσκοπία, Aruspicina. ITEM Ἱεροσκοπῶ, Aruspicinam facito seu exerceo, Aruspicis sacerdotio fungor, vt Bud. reddit. Hesych. ἱεροσκοπεῖν exponit ἱερᾶσθαι.

C. Ἱεροσύλοι, Qui sacram diuinorum rationem ab omni expurgati superstitione, ac nimia vacantique sedulitate, in anima gestant, perinde ac in capsula quadam. Ita v. l. non nominato autore, & non sine manifesta deprauatione.

C. Ἱερόσυλος, Sacrilegus. Plato Polit. 1, ἱερόσυλοι καὶ ἀνδραποδισταὶ καὶ πειρατῶν. VNDE Ἱεροσύλως, Sacrilegè, Per sacrilegium. ET Ἱεροσυλία, Sacrilegiũ. ET VERBVM Ἱεροσυλέω, ῶ, Sacrilegium committo, Per sacrilegium seu sacrilegio rapio aut aufero. Vel, Spolio aliquem per sacrilegium, seu sacrilegè. Aristoph. Vespis. εἶθ' ἱεροσυλήσας φέρεις; Phalar. in epist. ἱεροσυλήκατε πρὸς θεούς, In deos sacrilegium commisistis, vel In deos sacrilegi fuistis. B

HINC Ἱεροσύλημα, Quod sacrilegio raptum est, Sacrilegium.

C. Ἱεροτελεστής, Sacerdos. item Episcopus. Bud. ex Dion. Areop. addens, nostrum etiam Seruatorem ab eo ἱεροτελεστὴν vocari, sicut & πλεπάρχου. Dicitur autem ἱεροτελεστὴς quasi ὁ τελῶν τὰ ἱερά. exponitur tamen in v. l. Qui sacris initiat. C

C. Ἱερότυπος, ου, ὁ ἡ, Cui sacra figura impressa est. Dionys. ἱεροτύπων εἰκόνων ἀνακαλύψας, Sacrarum imaginum explanatio. Apud eundem, vt Budæus tradit, ἱεροπρεπεῖς σύμβολα καὶ ἱεροτυπίαι, signa sunt sensilia rerum intelligibilium.

C. Ἱεροφάντης, ου, ὁ, Sacrorum antistes. Philo De vita Mos. οὐχ ἑρμηνεῖς ἐκείνους, ἀλλ' ἱεροφάντας καὶ θεοφάντας θεσπιῳδοῦντας, Sacrorum antistites & vates. Plut. Numa, ὁ δὲ μέγιστος τῶν Πυθαγορικῶν ἦν ὀξηγητὴς καὶ θεοφάντης, μᾶλλον δὲ ἱεροφάντου, τάξιν ἐπέχει. Hesychio ἱεροφάντης est ὁ μυσταγωγός, ὁ τὰ ἱερὰ δείκνυων, Qui sacra & cæremõias docet, B. interpr. Suid. ἱεροφάντου primum appellatum fuisse scribit τὸν ἀποφηναίτα ἐκ τοῦ πολέμου ἀπόγονα τὰ ἱερά. VNDE Ἱεροφαντία, ας, ἡ, Antistitium, vt Martianus loquitur, Antistitis sacrorum dignitas. Plut. Alcibiade, de sacerdotibus qui armis tecti ab Alcibiade ad Eleusinia sacra renouanda compositò agmine ducebantur, θέαμα σεμνὸν καὶ θεωρητὴς τοῦ στρατηγίαν ἐκείνῳ ὑπεδεικνύμενος, ὥστε τοῦ μὴ φθονοῦντων ἱεροφαντίαν καὶ μυσταγωγίαν θεσσαλοβοιωτίῳ. In v. l. ἱεροφαντίαι plur. numero, Sacrorum cæremoniæ. ET Ἱεροφαντικός, ου, ὁ, Ad sacrorum antistites pertinens, Sacerdotalis. Ἱεροφαντικαὶ βίβλοι, Libri de iure põtificio. Plutar. Numa. VNDE Ἱεροφαντικῶς, More sacrorum antistitum. Ab hac origine est ET ἱεροφαντέω, ῶ, Sacrorum antistes sum, Sacra doceo. Luc. Εὔμολπος ὁ θεῶν ἱεροφαντῶν. Idem, ἐδαδούχει δὲ καὶ ἱεροφαντεῖ ὁ Ἀλέξανδρος, Antistitis officio fungebatur. B.

C. Ἱεροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sacriferus, Ouid. Qui sacra fert.

C. Ἱεροφύλαξ, ακος, ὁ, Sacrorum custos. VNDE Ἱεροφυλακεῖον, ου, τὸ, Locus vbi sacra custodiuntur, Sacrarium.

C. Ἱερόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sacram vocem habens: vel magnam vocem, μεγαλόφωνος, Suid.

C. Ἱεροψάλτης, ου, ὁ, Sacer cantor, Qui sacra canit. ἱεροψάλτης Δαβίδ, Basil.

C. Ἱεροσύγκλος, ου, ὁ, Qui sacras celebritates denuntiat. ἱεροκήρυξ.

C. Ἱεροσμοιβοι, Sacri vates. θεοφῆται θεῶν. Hesych.

C. Ἱεροιοιδός, ου, ὁ, Sacer cantor. i. poeta. Hesych.

C. Ἱεραρχης, ου, ὁ, Qui sacris præest, Vel Qui sacris præest ordinib⁹. Dion. Areop. ὁ θεῖος ἱεραρχης ἐκ φανεροῦ ἐκείνος ὅστις (ὡς τὰ λόγια φησὶ) τῶν ἱεραρχικῶν δικαιωμάτων. ἄγγελος γὰρ κυείν παντοκράτορος θεοῦ ὄντι. Idem, ὅθεν ἡ θεία θεοπρεπεία τῶν ἱεραρχικῶν τάξεων ἁγιστείαν καὶ τὸ τοῦ μύρου τελείωσιν τοῖς τῶν ἱερῶν ἱεραρχῶν τελεστουργοῖς δυνάμεσιν ἀπεκλήρωσε, itaque rituales libri institutáque diuina hanc conficiendi sacri vnguenti fuctionem, sacrorúmque ordinum consecrationem potestati pontificiæ attribuerunt. Bud. Idem Dionys. ἱεράρχω vocat Melchisedecum. Et ἡ τῶν ἱεραρχῶν τάξις, ordo episcoporum: idem quod ἱεραρχικὴ τάξις, Bud

Bud. VNDE Ἱεραρχία, ας, ἡ, Sacrum imperium, seu In rebus sacris imperium. Dionysius, ὡς γὰρ ἱεραρχίαν ὁ φήσας, ἀπάντων ὁμοῦ συλλήβδ ἰωὲ φῆ τῶν ἱερῶν τῶν ὑφ' ἡμῶν σύμπαν, ὅπως ἱεραρχῶ ὁ λέγων δηλοῖ τὴν ἔνθεόν τε καὶ θεῖον ἀνδρα, τὴν πάσης ἱερᾶς ὀπτικὴν γνώσεως. Apud eũdem ἐκκλησιαστικὴ ἱεραρχία. ET Ἱεραρχικὸς, ου, ὁ, Ad eum qui sacris præest pertinens. Exemplum paulo antè habes in ἱεράρχης. VNDE Ἱεραρχικῶς, More eorum qui sacris præsunt. Dionys. ἐν οἷς δρῶσιν αἱ ἱεραρχικῶς. Est ab eadem origine ET IAM Ἱεραρχέω, ῶ, Præsum sacris ordinibus, Sacro imperio fungor sacróque magistratu. Budæus ex Dionys. Et ἱεραρχεῖσθαι, Huiusmodi imperio ac præfectura regi. Dionys. τὰς αὐτὰς ἔσθ' ὅτε τῶν ὑπουρανίων οὐσιῶν διακοσμήσεις ἱεραρχούσας ἐμφαίνουσι, καὶ αὖθις ἱεραρχουμένας, nonnunquam substantiarum cælestium ordines eosdem regentes imperantésque ostendunt, & rursus regimini imperióque subditos. B.

C. Ἱερουργέω, ῶ, Operor sacris, Sacra perago, Sacris operamdo, Sacrifico. Philo De vita Mosis libro 1, περὶ τὸν λεὼν ἱερουργήσοντα ἐκπέμψας τῶν ὅρων, vt populum extra fines emittat sacris operaturum. Herodian. l. 5, χορεύειν αἰεὶ καὶ ἱερουργεῖν δοκῶν, ducere choreas & sacra facere. Eodem libro, θεὸν τῶν ἄλλων θεῶν οἷς καλεῖσιν ἱερουργοῦντες, ὀνομάζειν τὸν νέον θεὸν Ἐλεαγάβαλον, ante alios deos quorum meminisse inter sacrificandum solent. Accipitur etiã trãslatiuè, vt in epist. ad Roma. 15, εἰς τὸ εἶναι με λειτουργὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἔθνη, ἱερουργοῦντα τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, vt sim minister Iesu Christi apud gentes, operans euangelio Dei. Nazianzenus, ἱερουργήσω τῶν ἡμῶν αὐτῶν σωτηρίαν. Et in passiuo τὰ ἱερουργηθέντα, Victimæ cæsæ, Hostiæ, vt Budæus apud eundem Herodian. lib. eodem interpr. τὰ δὲ σπλάγχνα τῶν ἱερουργηθέντων, τὰ τε ἀρώματα, extra victimarum atque aromata, Polit. Reperitur tamen & ἱερουργεῖσθαι actiuè vsurpatum pro ἱερουργέω, Sacrifico, Sacra facio. Plutar. Alex. αὐτὸς δὲ θεῶν σπουδῇ μετὰ τοῦ παντὸς Ἀλεξανδρος διέπραττεν ἱερουργίας πολλὰς ἀπορρήτους ἱερουργούμενος. ‖ Ἱερουργεῖν pro Consecrare etiam accipi apud Naz. 76, annotat B. ET Ἱερουργία, ας, ἡ, Rei diuinæ peractio, Operatio, (restringẽdo videlicet ad sacra) Sacrificium. Philo De vita Mos. ἐν ᾗ καὶ θεοῦ μόνῳ ἐν ποσαρεσκείαις δεκάτῃ ἡμέρᾳ δεδήλωται τῆς ἱερουργίας, in qua & mensis & decimusquartus dies sacro cauetur. Plut. Alex. ἱερουργοῦ ἱερουργίας. Herodiã. lib. 3, ἐν ταῖς λοιπαῖς πελέσαις ἱερουργίαις, peractis omnibus de more sacrificiis. Et lib. 6, θύσας τὰς ὀθνείας τοῖς ἔθεσι γενομένας ἱερουργίας, sacris de more peractis, Polit. Sic ἱερουργίας ἱερουργεῖσθαι paulo antè apud Plut. Sacra facere, Sacris operari. A B C D E F

C. Ἀνίερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Profanus, Qui sacer non est. Philo De vita Mosis lib. 3, ἄθυτοι θυσίαις, καὶ ἀνίεροι ἱερουργίαις καὶ ἄθυτοι παλιμφήμοις, ritus profani. Idem De mundo, ἀνίεροις καὶ ἀναξίοις τῆς θεορρήσεως, profani & indigni prædictione, videlicet ἄγγελοι οἱ πονηροί. quibus opponit ἱεροὺς καὶ ἁγίους. Plut. ad Col. ἀνίερον πόλεως καὶ ἄθεον, profanæ & impiæ. ‖ Ἀνίερος, Qui sacrorum particeps non est, Suid.

Ἱερὸς, Sãctè. Plut. Numa, ἱερὸς ἀποθανών. Exponitur etiã μεγάλως, sicut ἱερὸς, μέγας.

Ἱερόω, ῶ, Sacro, Dedico, Initio, Inauguro. dicitur ὅτι τὰ ἀναπηδήματα, sicut ἱεροῦσθαι ὅτι τῶν θυομένων ἱερείων, vt Ammonius tradit. Thuc. initio lib. 5, Δηλίοις αἱρεῖσθαι ἐκ Δήλου, ἡγησάμενοι καὶ παλαιά τινα ἀπαν οὐ καθαροὺς ὄντας ἱεροῦσθαι, Deo sacros esse, ἱερῶς ἀνακεῖσθαι τῷ Θεῷ, vt schol. exponit, Herodian. lib. 1, loquẽs de gallis sacerdotibus, ἀφ' οὗ τὴν ἐπωνυμίαν φέρουσιν οἱ τῇ θεᾷ τρίαι ἱεροῦμενοι, deæ sacri. Et li. 5, de Antonino & Alexandro, ἱέρωντο δὲ αὐτὼ θεᾷ ἡλίῳ. Eodem, πύτῳ δὲ τῷ θεῷ ὁ Βασσιανὸς ἱεροῦμενος, huic deo sacer erat Bassianus. Bud. ἱεροῦμαι ὦ θεῷ apud Herodianum esse tradit nõ solùm Sacrum Deo, sed etiam sacerdotẽ: in qua tamen significatione frequentius est ἱεροῦμαι ab ἱερόομαι. Et apud Pausan. Messen παύσουσα ἐμαυτὴν ἱερουμένην, abdicatura me sacerdotio. Vide B. C. pag. 815. VNDE Ἱέρωμα, ατος, τὸ, Quod cõsecratum est, Sacrum. ἱερώματα Hesychio sunt θυσίαι θαυμασταί, θεῖαι. G

C. Ἀνιερόω, ῶ, Consecro, Dedico, Vt sacrum repono. Vnde ἀνιερώσαντες. Et in pass. ἀνιέρωται, Dicatus est, Sacratus est. Bud. HINC Ἀνιέρωσις, εως, ἡ, Consecratio, Dedicatio. ἀνὶ ἱέρωσις τοῦ ἱεροῦ, Dedicatio templi. A

C. Ἀφιερόω, ῶ, Consecro, Dedico. idem quod ἀνιερόω, seu ἀναθήκη. Et in pass. ἀφιερωμένον, Quod deo consecratũ seu dedicatum est, τὸ ὦ θεῷ ἀνακείμενον, Hesych. Et apud Plutar. in Numa, ἀφιέρωται τῷ Ἑρμῇ, Mercurio sacer est, Mercurio dicatus est. Sunt qui vocabulum hoc Atticũ esse negent, ac pro eo dici Atticè καθιερόω. VNDE Ἀφιέρωμα, ατος, τὸ, Donarium, τὸ ἀναθέμενον. Bud. ET Ἀφιέρωσις, εως, ἡ, Consecratio, Dedicatio. AT Ἀφιερεῖζω videtur esse Sacrum ac sanctum reddo, seu Purifico. Hic pass. part. ἀφιερεισμένα, quod Hesych. exponit θεοκεκαθαρμένα, B

C. ΚΑΘιερόω, ῶ, itidem Cõsecro, Dedico. Plato libro 5 De leg. ἐπονομάσαι καὶ καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ, nominatim dicare partes singulas singulis diis, vt fortè obtigerint. Plut. in Mario, δύξαντο δὲ καὶ Κάτλος ὁμοίως ἀνατείνας τὰς χεῖρας, καθιερώσειν τῷ τόπῳ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, Vouit Catulus etiam sublatis manibus, se consecraturum fortunam illius diei. Synes. epist. 67, καὶ τρόπαιζαν εἰσφορήσας, καθιεροῖ μικρὸν οἰκίσκον, consecrat domunculam. At καθιερῶσαι νόμον καὶ θήμιν, Sancire, ferre & posteritati mandare. Bud. ex Plat. lib. 8 De leg. 298 & 299. Καθιερόω, Deuouco. Plutar. Camillo, pag. 44, de sacerdotibus, ἐξηγουμένου Φαβίου τοῦ ἀρχιερέως, ἐπυξάμενοι τοῖς θεοῖς, ὡς ἑαυτοὺς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ὦ δαίμονι καθιεροῦντες, seipsos pro patria diis deuouentes. VNDE Καθιέρωσις, εως, ἡ, Dedicatio, Deuotio. C

Ἱεροσύνη, ης, ἡ, Sacerdotiũ. Plutar. Probl. Rom. αἰτήρροπον ὦν τὸ τῆς ἱεροσύνης ἀξίωμα πρὸς τὸ τῆς βασιλείας. Demosth. περὶ Στεφ. ἐν τοῖς ἀνθρωπίνοις κληροῦσθαι τῆς ἱεροσύνης ὦ Ἡρακλεῖ, inter nobilissimos selectus sum ad sortitionem sacerdotii. AT Ἱεροσύνα, τὰ, Quæ consecrantur, Sacra. τὰ τῷ ἱερῷ διδόμενα ἱερεῖα, Hesych. COMP. Ἀρχιερωσύνη, ης, ἡ, Summũ sacerdotium, Pontificatus maximus. Philo De vita Mos. l. 1, ὅτι μὲν ἀρχιερωσύνης καὶ νομοθετικῆς κατορθώσει, in pontificatu. D

Ἱερόομαι, ῶμαι, Sacerdos sum, Sacerdotio fungor. Thuc. lib. 2, πεντήκοντα δυοῖν δέοντα ἐπὶ ἱερωμένῃς, iã duodequinquaginta annos sacerdotio fungente. Alia exempla habes apud Bud. Comm. p. 815, vbi ἱεροῦσθαι quoque in eadem significatione accipi tradit. Philo De vita Mos. lib. 3, πάξις τῶν ἱερωμένων, ordo sacerdotia gerentium. Synes. ep. 57, ἱερᾶσθαι καὶ πόλεων θεσπεσίων, episcopi esse & magistratus. Idẽ ep. 96, παρ' οἷς ἱερόσομαι, apud quos episcopus ero, vel apud quos sacerdotii honore fungar. Philo De vita Mos. l. 3, νόμου θεσπίζει σύμπαν τὸ ἔθνος ἱεροῦσθαι, legis imperio tota natio sacrifica est, Turn. interpr. Construitur verò aliquando cum genitiuo, aliquando cum dat. Paus. Achaicis, λέγουσιν οὖν συμβῆναί ποτε ἱερᾶσθαι τοῦ θεοῦ Κωμαθοῦ, τὸ εἶδος καλλίστην παρθένον. Idem ἱερᾶσθαι δὲ τῇ Ἀθηνᾷ τὴν παρθένον φασι. Idem in 2 Eliacõn, ἀλλ' ἱερᾶσθαι μὲν Ἡρακλεῖ τὸν Τιμοσθένη. B. Ab Hesych. exponitur etiam ἱερουργῶ, Sacris operor, Sacrifico. ‖ Item, Sacerdosfio. Syn. ep. ad Atha. καθ' ὧν [ἡμέραν] ἱερασάμην. VNDE Ἱερατικός, ου, ὁ, Sacerdotalis. Aristot. Pol. 3, c. 10, κύριοι δὲ ἦσαν τῆς κατὰ πόλεμον ἡγεμονίας καὶ τῶν θυσιῶν ὅσαι μὴ ἱερατικαί, & sacrorum eorum quæ sacerdotum non erant propria. Plut. Symp. 8, ἱερατικαὶ ἀγισταί. Areop. ἱερατικὴ τάξις, sacerdotum ordo. item ἱερατικὴ τελείωσις, initiatio sacerdotum, apud eundem idẽtidem. Et ἱερατικὴ ἕδρα, apud Synes. Sedes sacerdotalis, vel episcopalis. Et οἱ ἱερατικοὶ, sacerdotes, Qui sacerdotalis ordinis sunt, vel (vt in v. l. exponitur) Sacris officiis dediti, Can. 37 concil. Laodic. ‖ Ἰτὲ ἡ ἱερατικὴ, philosophia sacra, ἡ ὅτι θεῶν θεραπεία, Suid. ‖ Ἱερατικός, Sacris vsibus destinatus. Plin. lib. 13, cap. 11, Hieratica [charta] appellabatur antiquitus, religiosis tantùm voluminibus dicata, quæ ab Augusti adulatione nomen accepit. E F G

C. Ἀρχιερόομαι, Summus sacerdos sum, Summum pontificatum gero. v. l. VNDE Ἀρχιερατικός, ου, ὁ, Ad summum sacerdotem pertinens, Qui pontificis maximi est. Vel simpliciter Episcopalis, vt Bud. interpr. Synes. epist. 67, τὸν ἀρχιερατικὸν ὀνείνον θρόνον ἀποσεμνύων. Theodor. in Eccles. hist. τῆς ἀρχιερατικῆς αὐτοῦ χάριτος μεταδοτή. Et sic identidem, vt de Ambrosio in 4, p. 38. ET Ἀρχιερατεύω, Summo sacerdotio fungor. H

Ἱερατεύω, Fut. εύσω, Sacerdotio fungor. idem quod ἱερόομαι. Herodian l. 5, παρ' ἡμῖν ὦ ἱερατευε, Cuius sacerdos erat. Synes. χολὴς δεῖ μετὰ φιλοσοφίας ἱερατεύοντα. In eadem significatione accipitur etiam pass. Ἱερατεύομαι. Pauf. τῇ θεῷ εἵλοντο ἱερατευσομένην αὐτ' ἐκείνης. Sic idem Pauf. suprà dixerat ἱερᾶσθαι τῇ θεῷ, & ἱερᾶσθαι τῇ Ἀθηνᾷ. Syn. ep. 67, ἱερατεύσας ἀνδρὸς ἓν τινι πόλει τῆς Βιθυνῶν, qui episcopus fuit. Idem, ἠρώτησε αὐθὶς ἱερατευμένου, rogaui hominẽ sacerdotio functum. ‖ Ἱερατευμένος στεφανοῦν, Sacerdotii portans coronam, vt Hieronym. ex Aquila interpr. Esaiæ c. 61. VNDE Ἱερατεύμα, ατος τὸ, ἡ τοῖς θεοῖς ὑπεμέλεια, autore Aristotele. 1. Petri capite 2, ἱερατεύμα ἅγιον: item βασίλειον ἱερατεύμα. ET Ἱερατεία, ας, ἡ, Sacerdotium. Aristoteles Polit. γ, τοῦτον (ὃ δεῖ) δεῖ πρὸ τοῖς θεοῖς ὑπεμέλειαν, καὶ καλοῦσι ἱερατείαν. Sic Dionys. quoque, vt testatur B. AT Ἱερατεῖον, ου, τὸ, Sacrarium. Theodor. in Eccles. hist. lib. 1, καὶ ἱ ίας ἑαυτῷ ἐν τῷ ἱερατείῳ ὑπὸ τὸ τοῖχοτοπον, κεῖ ὕδωρ ὑπὸ τῶν ἐδάφους πήγνυται.

Ἱερεύω, Sacrifico, Macto, (at ἱερόω Dedico, Cõsecro) idẽ φ. Ody. ε, Βοῦς ἱερεύοντες καὶ οἴς κ' πόνας ἄρας, Εἰλαπινάζουσι. Od. θ, Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρευσεν. Et in pass. Il. ω, Τῶν δ' οἷς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο. Dicitur etiam ἱερεύειν ζῶον τινὶ, Sacrificare seu mactare animal in gratiam alicuius, vt Eust. exp. Od. ξ, Ἀξεῖ' ὑὰν πὶν ὄρνιν ἵνα ξένῳ ἱερεύσω Τηλεδαπῷ. posset tamen aliquis hîc etiã interpretari, Pro salute hospitis longinqui. Sicut verò θύειν γάμον dicitur, sic etiam ἱερεύειν δεῖπνον, pro Sacrificare siue mactare ad parandum prandium. Od. ω, Δεῖπνον δ' αἶψα συὸς ἱερεύσατε ὅς τις ἄριστος, Mactate ex suibus optimum, ad parandum prandium. ‖ Item Dico, Cõsecro, vt B. C. p. 814 apud Pauf. interpr. ἱερεύομέν παρθένος, pro sacrata & antistite accipi tradens.

C. ΚΑΘιερεύω, Sacrifico, idem quod simplex ἱερεύω (sicut καθιερόω, idem quod simplex ἱερόω.)

Ἱερεύς, έως, ὁ, Sacerdos Il. α, — πνὰ μάλ' ἱερεύων, ἠΐ τε ἱερῆα, Ἠ τ' ὀνειροπόλον, sacerdotẽ aliquẽ, qui videlicet ex victimæ visceribus inspectatis diuinat. vide θυοσκόος. Aristot. Polit. 6, ἱερεῖς τε τῷ ὑπεμελεῖσθαι τῶν θεῶν τὰ ἱερά. Plut. Hell. ἱερεῖς τῶν θεῶν. Idem in Probl. Rom. τῷ ἱερεῖ τῷ Διός, ὃν φλάμινα προσαγορεύουσι καλοῦσι Ex psephismate quodam apud Athen. lib. 6, τὸ δὲ ὑπεμείνατε ὑπὸ τοῦ ἱερεύς μετὰ τῶν θυσιῶν. Plut. Hell. δύο δὲ ἱερεῖς παρ' αὐτοῖς, ὁ μὲν τῶν θείων πεπαιδευμένος, ὁ δὲ τῶν δαιμόνια. i. οἱ ὑπὸ τῶν θυσιῶν ἄρχοντες, vt paulo antè præcedit. Ex his omnibus apparet ἱερεὰ esse eundem quẽ θύτην. Id quod ex hoc Luciani quoq; loco apparet clari[9] in lib. De sacrif. ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἔστηκεν ἡμαγμένος, ἠ ὡς τῶν ὁ Κύκλωψ ὀκείνος, αἱματόμενον ἠ τὰ ἔγκατα ἐξαίρων, ἠ καρδιακῶν, ἠ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ τῶν χέων. Fœmin. gen. EST Ἱέρεια, ας, ἡ, Sacerdos. Plut. ἡ δ' Πολιάδος ἱέρεια. Herodi. lib. 4, παί τε Ἑστίας ἱερείας ζώσας κατώρυττεν, Vestæ sacerdotes, seu Virgines vestales. Et γυναῖκας ἱέρειαι apud Athen. lib. 9, ex Posidippo comico.

C. Ἀρχιερεύς, έως, ὁ, Pontifex maximus, Summus sacerdos. Plut. ἀπολύσας δ' αὐτὸν ὁ ἀρχιερεὺς Σπόρος Μινύκιος. Philo de vita M. l. 3, τὸν μὲν οὖν ἀδελφὸν ἐξ ἀπάντων ὑπακρίτας ἀρίστον ἀρχιέρεα, τοῦ δ' ὀκείνου παῖδας ἱερεῖς ἐχειροτόνησε, ex omni optimatum numero pontificem legit.

Ἱερεῖον, ου, τὸ, Victima, Hostia. Hac enim in signif. passim reperitur hoc nomen. Eustathius tamen vult Atticam esse. scribit enim ἀττικῶς significare τὸ θυόμενον ζῶον seu σφαγιαζόμενον. Vide pag. 1264 & 1434. Lucianus, ὀν τῷ τῶν ἱερείων ὑπάτῳ, in iecinore victimæ. Plato Minoe, ἱερεῖά τε τῶν σφαγιάζοντες τῶν θεῶν ἀποφορᾶς τῶν νεκρῶν. Plut. Symp. ἱερεῖον ἔπεμψεν αὐτῷ, misit ei victimam. Idem De def. orac. ὅσοι θύειν φασὶ τὸ ἱερεῖον καὶ καταπάνδειν, qui hostiã se sacrificare dicunt & immolare. Pro quo, facta dialysi Ionica, DICITVR Ἱέρηιον. Il. φ, ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην Ἀρνύομαι, nec victimam nec pellem bouinam. Per victimam autem κατ' ἐξοχὴν, bouem intelligi Eust. annotat. Od. ξ, ἐγὼν ἱερήϊα πολλὰ παρεῖχον, multas victimas.

C. Ἀνιέρευος, ου, ὁ ἠ, Cui sacra non fiunt, Cui non sacrificatur. ὦ ἱερεῖα μὴ θύεται. Suid.

C. ΙΙΦιέρεια, τὰ, Donaria. v. l. τὰ ὑπὸ τῶν ἱερείων ἀναθυόμενα, Hesych.

Ἱερήτης, ου, ὁ, Sacerdos. Ex Plat. 2 De rep.

Ἱερεὶς, ίδος, ἡ, Sacerdos, Antistita. Plut. De def. orac. αἱ δὲ τῶν ἱερίδων καταστάσεις τί βούλονται; iam antistitarũ constitutio quid sibi vult? Itẽ cognomen iridis apud vet. Græcos: vnde & Romani consecratricem vocarunt. v. l.

Ἱέρη, ης, ἡ, Sacerdos, Antistita. idẽ quod ἱερὶς. VNDE Μελλιέρη ET Γαριέρη, Quæ sacerdos futura est, (Quæ sacris initiatur & imbuitur) & Quæ alias sacerdotii mysteriis initiat. Plutar. Polit. Præc. ὀν Ῥώμῃ τῇ Ἑστίᾳ παρθένοις τὸ χρόνου διώκεται τὸ μὴ, μανθάνειν· τὸ δὲ, ὁρᾶν τὰ γενόμενα· τὸ δὲ πεῖπον, ἠδὴ διδάσκειν. καὶ τῷ ὀν Ἐφέσῳ τῶδε τῷ Ἄρτεμιν ὁμοίως ἑκάστου μελλιέρου τὸ τοῦτον, ἐθ' ἱέρου, τὸ δὲ πεῖπον παιέρου καλοῦσι.

C. Δυσιερέω, Infelicibus ἱεροῖς vtor, seu (vt Bud. interpr.) Litare nequeo. oppositum sequenti καλλιερέω. Plut. Cæs. ὡς δὲ καὶ πολλάκις θύσαντες οἱ μάντεις ἔφασαν αὐτῷ δυσιερεῖν, ἔγω ἀφεῖναι τὴν σύγκλητον. Idem De Socr. dæmon. δυσιερεῖν οὐ δημόσιον ἀλλὰ τῶν κρατιστόνων ὄζει.

C. Καλλιερέω, ῶ, Secunda sacra facio, Prospera sacra facio. quod vno verbo dicitur Lito. Xen. Pæd. 6, circa finem, ὡς δὲ ὀκεκαλλιέρηκει μὴν ὁ Κῦρος, ἡ ὃ γραπὰ παρετέπεκτο αὐτῷ &c. Idem alibi datiuũ θεοῖς addidit, ὅπως καλλιέρησι τοῖς θεοῖς ὑπὲρ ἱππικοῦ. Plut. in Paulo Æmilio, ἅμα ἡμέρᾳ τῶν Ἡρακλείων θυσιῶν, εὐκαλλιέρει, μέχρις ἑκάστου. Dicitur etiã καλλιερῶν θύω, à Plat. itidémq; θυμὸς εὐκαλλιέρει, ab Aristide. Apud Plut. autẽ legimus & ἐκαλλιέρησε ἑαυτὸν pro Semetipsũ litauit. Frequens est & pass. Καλλιεροῦμαι. ac interdum quidẽ καλλιερῶν is qui sacrificat, pro καλλιερῶν, (vt Xen. anab. 2, καὶ καλλιερῶν, de ipso Xen. dicitur) interdũ verò ipsa ἱερὰ καλλιερεῖται, (sicut & Lat. Sacra litantur) vt apud eundẽ Xen. ἐπὶ θυμῷ αὐτῷ οὐκ ἐγίνετο τὰ ἱερὰ τῇ πρώτῃ, τῇ ὑστεραίᾳ πάλιν ἐθύετο· ὡς δὲ καὶ ταῦτα ὀκαλλιερεῖτο, πάλιν τῇ τείτῃ. Nonnunquã verò & sine hac adiectione nominis ἱερὰ, quod tamen subaudiendum videtur, (nisi iam ipso verbo contineri dicamus) vt apud Herodotum, ὀκαλλιέρεε τρίς. itidémque vox actiua apud eundẽ: vt καλλιέρησαν τοῖς θυμοῖς οὐκ ἐδύνατο. Cæterùm καλλιερῶν scio reddi vulgo solere ab iis qui vim verbi exprimere volunt, Læta exta habere: & ὀκαλλιέρησεν, vel κεκαλλιέρηκεν, Læta habuit exta: vel Læta ei fuerũt exta. sicut & καλὰ ἱερὰ reddi Læta exta, suprà docui. At ego Latinos quidẽ ita loqui fateor, atq; vt καλὰ ἱερὰ, per Læta exta, sic οὐ καλὰ ἱερὰ per Tristia exta posse intelligi: sed dico ἱερὰ his in locis nõ esse exta, si ad verbum interpretari oporteat. imò potius primã suam signif. retinere: ideóque καλλιερῶν non dubitaui reddere Secunda sacra facio, imitatus Virgil. qui tamen dixit (ita cogente versu) - dum sacra secundus aruspex Nuntiet, pro Dum sacra secunda aruspex nuntiet. Sed possit fortasse his in locis ἱερὰ pro ipsis etiam victimis seu hostiis accipi: quum Herodotus σφάγια χρηστὰ vocet quæ alii καλὰ ἱερά. quo sensu felicẽ hostiam dixit Virgil. cui dicto alia similia apud cæteros poetas reperisse mihi videor. Venio ad illud loquẽdi genus quod hac reseruaui: videlicet οὐκ ἐγίνετο ἱερὰ, cuius exemplum in Xen. loco antè citato habetur, & in aliis plerisque eiusdẽ locis. Sic & Arrianus l. 4, θυομένων δὲ ὅτι τῷ ὁμιβάσει, τὰ ἱερὰ οὐκ ἐγίνετο. Non dubiũ est certè quin opponatur hoc illi, τὰ ἱερὰ καλὰ ἰῶ, & τὰ ἱερὰ ὀκαλλιερεῖτο: quod quum ita sit, vel subaudiendum puto καλὰ, quũ dicitur τὰ ἱερὰ οὐκ ἐγίνετο, vel ἐγίνετο nõ simpliciter accipi pro Erãt, sed pro Succedebat. quæ tamen signif. nescio an in alio genere loquendi reperiatur.

HINC Καλλίερημα, Sacra litata. καλλίερημα τελειωθεῖσα, ex Greg. pro Litatum esse. ET Ἀκαλλιέρητος. vnde ἀκαλλιέρητα ἱερὰ Æschini, Non litata sacra: ia orat. in Ctesiph. οὐ τὰ τελευταῖον ἀθύματα καὶ ἀκαλλιέρητα ὄντων τῶν ἱερῶν ἐξέπεμψε τοῖς σφαγιάσαι ὑπὸ τὸν σεισμὸν κίνδυνον.

¶ Ἱρὸς, οῦ, ὁ, Ionicè pro ἱερὸς, Sacer. Suidas ex quodã poeta, Χῶρος ὅν' ἱρὸς ὑπὸν ὡς ἀπεικάσαι. Herod. ἱρὸς τῷ θεῷ, Sacer Deo. Idem ἱρὴ ἡ Ἶσις, Isidi sacræ. ET Ἱρὸν neutro genere substantiuè, Templum, Sacra ædes, vt ἱερόν. ‖ Item Sacrum, Victima, idem quod ἱερεῖον. Il. ψ, ἵνα δὴ κ' ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν. Et alibi apud eundem, δέκτο μὴν ἱερὰ, accepit victimas. AT Ἶρος, nomen propriũ cuiusdam mendici apud Homerum, ab ἔρω, quasi ἀπαγγελεύς.

Appellatiuè verò pro quouis etiã mẽdico generaliter vsurpatur. Ab eodem verò ἔρω sunt qui deducãt ETIAM Ἱερὰ, ας, ἡ, Cõcio. i. Locus vbi cõciones fiũt, Forum. Il. σ, — ἱερὰν τε πόρον καθήνυσε. Pro QVO Εἰρὰ quoque scribi annotat Eust. quod non solùm ἀγορὰν sed etiam μαντείαν significare tradit. Sunt tamen qui etiam scribant ἱρὰ ab ἱρὸς, accipiendo substãtiuè, quoniam videlicet ὁ τῆς ἀγορᾶς κύκλος ἱερός ἐστι.

C. Ἱερουργία, ας, ἡ, Operatio, videlicet qua sacris aliquis operatur. idem quod ἱερουργία, suprà.

C. Ἱεροφάντης, ου, ὁ, Sacrorum antistes. idem quod ἱεροφάντης suprà.

Ἱερόομαι, idem quod ἱερόομαι, Sacerdos sum. Herodotus, ἱεροῦται θεοῦ, Sacerdos dei est. quod in v. l. exponitur etiã Initiatur deo.

Ἱρεύω, idem quod ἱερεύω, Sacrifico. Od. ξ, Οὔπω θ' ἑν ἱρεύουσ' ἱερήϊον. Et pass. voce, signif. act. apud Apollon. Argon. 2, ὑπὲρ ἱερὸν ἱρεύοντο Μῆλα, Sacrificarunt seu mactarunt. ἔθυσαν.

Ἱρεὺς, έως, ὁ, Sacerdos. idẽ quod ἱερεὺς. Il. π, Διὸς ἱρεὺς Ἰδαίος, Sacerdos Iouis Idæi. Od. ι, — Μαρὼν Εὐάνθεος υἱὸς Ἱρεὺς Ἀπόλλωνος. A quo EOEM. Ἱρεύω, sicut ἱερεύω ab ἱερεύς. i. Sacerdos. Pro quo facta dialysi Ionica, dicitur ETIAM Ἱρεύω. Ab ἱρεὺς autem COMP. Ἀρχιρεὺς, Summus sacerdos, Pontifex (idem quod ἀρχιερεύς.) Vnde ἀρχιρέες, Põtifices, Herodoto.

Ἱρεῖον, ου, τὸ, Sacrum. Sacrificium. Item Victima, Hostia, pro ἱερεῖον. Sicut verò dialysi Ionica pro ἱερεῖον dicitur ἱερήϊον, ita ETIAM Ἱρήϊον pro ἱρεῖον. In v. lex. Ἱρη. ος quoque est, quod exponũt Sacer.

Ἱρήτειρα, Sacerdos, Antistita. ἱέρεια, θύτρις, vt Hesych. exponit. Quod videtur esse ab ἱερόομαι, Ionicè pro ἱεράτρια, vt ἰητὴρ pro ἰατήρ. Nisi fortè mendosè scriptum sit pro ἀρήτειρα. nam ἀρήτειρα dicit Homer. τὸν ἱέρεα, quam signif. & Aristot. tradit De arte poetica.

Ἵ Ε Ω, ῶ, Iacio, Iaculor. ‖ Item, Mitto, Immitto, Emitto. A quo themate, alioqui inusitato, præteriti imperf. tertia persona singularis ἵει, in vsu est, & quidem apud poetas præsertim. Homerus Iliad. α, v. 482, Τοῖσιν δ' ἵκμενον οὖρον ἵει ἑκατηβόλος Ἀπόλλων, Eis autẽ secundum venum mittebat Apollo. Idem Iliad. γ, verbum hoc duobus simul accusatiuis miuxit, videlicet ἔπα & ἔπεα: versu 221 & 222, Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄπα τε μεγάλην ἐν στήθεσι ἵει, Καὶ ἔπεα νηκερτέα, τὰ κε κεν χρειὼ ἐείσῃ, id est, Vocem emittebat, & verba. Vel, Voc. m edebat & verba, aut Fundebat. In hoc autem loco Iliad. τ, versu 383, — αὐ Ἠφαίστου ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς, Eustathius ἵει exponit ἐνῆκε. Sic verò præfixis præpositionibus dicitur ἀνίει, ἀφίς: προΐει, tanquam à THEM. Ἀνιέω, ET Ἀφίω, ET Προΐω: itidémque in cæteris comp. Iliados ο, versu 24, — ἐμὲ δ' αὖθ' ὡς θυμὸς ἀνίει Ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο (vel θυμὸν ἀνίει, & εἴδωσι, vt in Ἀνίημι docebo.) Iliad. α, circa principiũ, ἀλλὰ καὶὡς ἀφίει, κρατερὸν δ' ὀδὶ μῦθον ἔπελε. Apud eundem verò poetam non προΐει solùm, sed προΐεν etiam reperitur, vt in Προΐημι videbis. In Σωίημι quoq; aliqua leges huc pertinentia. Duo tamen addo in præsentia, quorum vnum est, inueniri interdum apud comicos quoque poetas hanc inflexionem, vt apud Aristophanem in Vespis, ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους, (de quo loco dicam & in Ἵημι) atque adeo in prosa etiam, vnde ἀνίει apud Xenophontem (cuius locum in Ἀνίημι proferã.) Alterũ est, eodem modo imperatiuum quoque scribi in hac inflexione: vnde προΐει apud Homerum alicubi indic. modi est, in imperfecto tempore, alicubi imperatiui.

Sciendum est præterea literã ι in hoc verbo pro longa haberi, (atque adeo produci ab Homero cum alibi, tũ in hoc versu Iliados. α, Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐκπεπυκεῖν ἐφιεῖς) corripi tamen ab Homero interdum (vt in versu illo quem ex Il. α modò protuli) efféque hanc συστολὴν Ionicã, δι' ἀναιξησίαν τοῦ ὀν τῷ τῶδε παπκῷ διχόνου, vt tradit Eust.

Ἵ ημι, ἵσημι à πάω: sed ab Ἰέω aliqua tẽpora tãtùm vsitata, at Ἵημι non solùm tẽpora vsitata habet, sed & ipsum in vsu est) Iacio, Iaculor, &c. vt in præced. Ἰέω. Hom. Il. γ, circa princip. Τόσσον πίς τ' ὀϊστεύσαι ὅσσον τ' ὀϊστὸς ἱκάνει. id est, Tãtum aliquis prospicit quoad iaciat lapidẽ. hoc est, Prospectus eius non est vltra lapidis iactũ. Iũgitur autem ὀϊστὸς cum ὅσσον, (nequis fallatur, iungẽs cum verbo, vt sit ἐφίησι) pro ἐφ' ὅσσον ὀϊστὸς ἱκάνει. Hesiod. ἐπ' ἀκμήλοις ἵεσαν βέλεα σπουδῇ. (vbi tamen intelligi etiam potest ἐφίεσαν, iũcta præp. ὀϊστὸς cũ verbo) Rursum Hom. Il. γ, ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. vbi ἱεῖσι dicitur ea forma qua πιθεῖσι. Legitur verò & ἰᾶσι Ionicè. Inuenitur & ἵμεν infinit. apud Hesiodũ. Præt. perf. ἷκα, pro quo POETAE Ἕωκα etiam dicũt, & quidẽ in cõpos. præsertim, vt ἐφέωκα, ξυνέωκα, προέωκα &c. Imper. mod. Ἕς, aor. 2, sicut & infinit. Ἑῶν.

Vtuntur hoc & prosæ scriptores. vt ἵημι φωνὴν apud Plat. Emitto vocem. Est verò partic. præsertim in vsu. Thuc. l. 3, Δωρίδα τε γλῶσσαν ἵεντας. ‖ Sciendum est autẽ illos quoque præt. imperf. mutuari ab Ἰέω (de quo modò dictum fuit (Aristoph. Vesp. ἵει σου τὴν κῆν τῷ πίχοις, Te proiiciebas per murum, Te dabas pessum per murum.

¶ Ἵεμαι (relicta signif. act. vocis) Cupio, Desidero. interdũ cũ genit. vt νίκης ἱέμθω, & νίκης ἱεμθῶν, Il. ψ: & ἱέμθον νόστοιο, Od. ο. sed frequẽtius cũ infinit. vt ἵεντο γὰρ βαλέειν, Il. π. Et Il. ε, — ἵεντο δ' αἰεὶ Αἰνείαν κτεῖναι. Sic Hesiod. — πᾶσαι γὰρ ἵεντο Αἷμα μέλαν πιέειν. (ubi animaduerte corripi ι. qua de re dixi & in Ἰέω) Sed observaui sæpe dici θυμὸν ἵεσθαι apud Hom. & aliquẽ θυμῷ ἵεσθαι. vt Il. θ, — βαλέειν δὲ ἑ ἵεντο θυμός. Et Il. β, — μάλισα δ' ἵεντο θυμῷ Τίσασθαι. Itẽ. Il. ν, ὁ δὲ ἵεντο θυμῷ Ἰδομενῆα βαλεῖν. Huc pertinet loc[9] Od. ψ, in quo post πάντα τε δὲ θυμὸς ἑκάστου, subiũxit, Νίκης ἱεμθῶν. Nõ memini autẽ me hunc verbi ἵεμαι vsum reperisse apud alium prosæ scriptorem q̃ Philonem: sed in ea signif. frequentissimum est compos. ἐφίεμαι.

AT VERO Ἵεμαι cũ tenui, Eo cũ impetu, Impetu feror. aut etiã simpliciter pro Eo. Il. β, αὐτμὴ δ' ἠέρα νὺξ ἵκει Οἴκαδε ἱεμένων (ita n. legendum, sicut & habet mea editio: non οἴκαδ' ἱεμένων, vt habent cæteræ edit. quædã verò & ἱεμένων, duplici errore) vbi schol exponit ὁρμωμένων, & οἴκαδε ἀπέναι, πρὸς θυμουμένων. Hesych. autem ἵεντο exponit ὁρμῶσιν. Apud eundem Hom. ἐν χείρ ἱεμένη, Hasta impetu delata, vel incitata, vt B. vertit. Vtuntur autem hoc verbo prosæ quoq; scriptores. Plut. Amat. narr. ἡ κόρη φυγοῦσα ἵεται δεῦρο πρὸς ἡμᾶς. Idem ibidem, ἐπὶ τοὺς βασιλέας ἵεται. Idem in Publ. ἵεντο πανταχῇ πάλαι ἐπὶ τὴν πόλιν. Alia exempla vide apud Bud. p. 540.

Ἧμα, ατος, τὸ, Telum missile. Iaculum. Il. ψ, — δ' ἀναμεῖ τε καὶ ἧμα σ' ἄειτο, Iaculis præstantissimus, id est Arte emittendi iacula. ET Ἥμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Iaculator, Emittẽdorum telorum peritus. Il. ψ, Θῆκε ἐς ἀγῶνα φέρων· καὶ ῥ' ἔστασαν ἥμονες ἄνδρες, id est οἱ ἥμασιν ἄριστοι, vt paulo pòst de Atride dicit. VNDE Ἡμασιὴ, ης, ἡ, Iaculatio, seu Iaculandi & emittendorum telorum peritia. βλῆσις, ἀκόντισις, Hesych.

C. Ἀνίημι, Submitto, Emitto. eo sensu quo terra dicitur aliquid emittere: interdũ verò & submittere (vt apud Propertium, Aspice quos submittit humus formosa colores. Sic autem ante eũ loquutus erat Lucret. Lætificos nequeat fœtus submittere tellus) Hesiod. ἐς φάος ἐκ ἀνίησκε. Idẽ, ὀν γόνον αὖ ἀνέηκα. Sic ἀνίησι κωλῶν, & ἀνίησι πολὺ ὑγρότητα. Hinc & γῆ ἀνεῖσι δώρα, de quo alibi. Pausan. in Bœot. αἱ δρᾶς ὑπὸ τῶν ὁδόντων ἀνεῖναι πολὺ γλοῦ. Aristot. De mundo, τὸ χλιαρὰ τῶν καμάτων ἀνιᾶσι. vnde rectè B. ait ἀνίημι significare etiã Scatebrã emitto. Idẽ citat ex Thucy. ὕλη ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἐξ αὐτοῦ φλογὰ ἀνῆκε. i. (inquit) Excitauit, Emisit, Submisit.

Ἀνίημι, Dimitto. Homerus Iliad. ο, versu 24, — ἐμὲ δ' αὖθ' ὡς θυμὸς ἀνίει Ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο. vel potiꝰ ἐμὲ δ' αὖθ' ὡς θυμὸν ἀνίει Ἀζηχὴς ὀδύνη &c. Hanc enim lectionem mihi nunc magis probari fateor, licet eam in mea editione sequutus non sim, vtpote apud Eustathiũ non animaduersam. Signif. autẽ οὐκ ἀνίει ἐμὲ θυμὸν (ea dictum forma qua πείθω σε ἔπος φύγῃ ἔρκος ὀδόντων, item: τῶδε γὰρ ῥάβδ' χαλκὲς ἔλεψε Φύλα τε καὶ φλοιόν) nõ Dimittebat animũ, vel Missũ nõ faciebat. εἴα, καταλίμπανεν, vt exponit schol. (Sed esse ἀνίει tãquã à themate Ἀνιέω, docui in Ἰέω: vsũ verò esse illo ἀνίει & Xenoph. docebo infrà.) Ἀνίημι nõ solũ Dimitto exponitur, sed &

Manu emitto. vt ἀνίημι τὴν κύβον. Itē Libero, Liberūr eddo. A vt ἀνίημι τὴν ἐνεχόμενον. Libero. i. Acceptū fero debitū. Sy. ἄνες πλὴν πιθανὸν αὐτῷ τὴν ἀπόπτωσιν, Fac vt abeat libera & soluta. vt exponit Budæus, citans ex Plut. in Solone, ἀνιέναι τὰ χρέα, pro Rescindere æs alienū. at ego malim Debita remittere, vel Æs alienū remittere. ‖Item Relinquo. Plutar. in Publicola, ἀνιεντες δρῦν τὸ χωρίον τῷ θεῷ, vbi ἀνιεντες exponitur Dimittentes: sed aptius explicetur Relinquentes. vt in hoc Theophrasti loco, in fine libri 8, ταῖς ἀροῦραις ἀνιᾶσιν ἀπορεῖν ὅθεν δύο ἔτη, verbū ἀνιᾶσι interpretatur Relinquunt. Hic autem memi- B nisse oportet loci Homerici modò citati, in quo scholiastes ἀνῖει exponit non solùm εἴα, sed & καταλίμπανεν, id est Relinquebat.

Ἀνίημι, Remitto, Relaxo. in qua significatione oppositum habet ὀπτάνω. Aristot. Polit. 5, ἀνιέντων ἢ ὀπτανόντων. Cui significato existimo finitimum esse id quod habet in his loquendi formulis, ἀνιέναι τὴν ψυχὴν, & ἀνιέναι τὸ σῶμα. Heraclides Ponticus apud Athenæum libro 12, ἔστι γὰρ τὸ ἡδὺ ἡδέσθαι καὶ τὸ τρυφᾶν, ἐλευθέρων. ἀνίησι γὰρ τὰς ψυχὰς καὶ αὔξει. Latini quoque dicunt Remittere C siue Relaxare animum. Sic ἀνίημι τὸν σφόνδυλον, pro φαιδρύνομαι. vt sit ad verbum. Relaxo frontem. A Budæo exponitur Exporrigo frontem & exhilaro. Sed ego malim ad verbū. Relaxare frontē, exponere, aut Remittere frontem. Nam quum dicatur Astringere frōtem à Latinis, non video cur non itidem Relaxare frontem dici possit. Siquis tamen ἀνιέναι τὸ σφόνδυλον, Relaxare frontem, nolit interpretari: at Plinii iunioris verbis vtens, interpretetur, Remittere frontem. Opponit autem ille remissionem frontis seueritati. Ἀνίημι, Re- D mitto, pro Condono. vel pro Remitto & condono. (nam copulata hæc duo reperiūtur.) Demosth. contra Midiā, τῇ φύσει ἀνιέναι τι τῆς ὀργῆς καὶ τῇ τύχῃ. Budæus autem exemplum ponit duntaxat compositi ἐπανίημι, pro hoc significato, ex Hermogene περὶ σεσοιμίων, vbi ait, πολλοὶ δὲ τὰ τέκνα οἱ νικῶντες καὶ χρέα φειδόμενοι παρ' Ἀθηναίοις ἐπανιέναι τὸν φόρον. ‖Ἀνίημι, Remitto, id est Remissum & languidum reddo, Soluo. Xenophon Pædiæ 7, καὶ τὰ σώματά γε αὐτὰ οὐ ἔχοντες, ὁπόταν τις αὐτὰ ἀνῇ ὀλίγον χρόνον, πάνυ πάλιν ἐγένετο. vbi existimo σώματα ἀνιέ- E ναι posse reddi Corpora soluere: accipiendo Soluere vt à Virgilio ponitur, quum dicit Corpora soluere in venerem, Georg. 4. Budæus ἀνίημι exponit πάσχουσι εἶναι πιεῖν (quæ expositio ex Græcis est sumpta) & subiungit, Remitto, Languidum reddo. ὥστε ἀνάπτειν ὀλιγόνω. Idem, ἀνίημι, inquit, Licentiam permitto, Solutè & sine disciplina habeo, vt herus nimium seruis indulgens. Aristoteles Œcon. 1, ὁμιλία δὲ πρὸς δούλους μήτε ὑβρίζειν, μήτε ἀνιέναι. Hæc Budæus. Cæterùm vt pro πάσχουσι εἶναι iunctum accusatiuo accipitur, secundum eum: ita F & neutraliter positum pro πάσχω vsurpatur, si quidē credimus Thucydidis scholiastæ. ita enim ille libro 1, in epistola regis Persarum ad Pausaniam, καί σε μήτε νύξ, μήτ' ἡμέρα ὀκνήσῃ, ὥστε ἀνεῖναι πρόσωπον τι ὧν ἐμοὶ ὑπισχῇ. vbi scholiastes ἀνεῖναι explicat πάσχουσιν. ‖Ἀνίημι, inquit Budæus, Remitto impetum, vt canes in vestigiis non hærentes, sed lassescentes & vestigationem deserentes. Xenophon, διώκουσι δὲ, αἱ μὲν ἀρχόμεναι, σφόδρα· ἡσσῶνται δὲ μαλακίᾳ ἀνιᾶσι. Notandum est autem & in hac significatione vsurpari neutraliter. ‖Sic vsurpatur & pro Desisto, Intermitto, cum partici- G pio. cuius significati nulla fit à Budæo mentio. Euripides, οὐκ ἀνίεμεν πέτροις βάλοντες. Sic in hoc loco, οὐδὲν ἀνιᾶσι δέρα παρεκτέμνοντές με τοῖς λόγοις, Non intermittunt me proscindere. id est, Sine vlla intermissione me proscindunt, Nullam faciunt intermissionem à me proscindendo, seu discerpendo oratione. Ita enim exponendum dico hic οὐδὲν ἀνιᾶσι, non vt in vulg. lex. vertitur, Ipsis pro nihilo est oratione me discerpere. In hac enim interpretatione datur significatio verbo ἀνίημι planè inaudita & inusitata. In eodem lexico citatur H ex Platone De legibus ἀνίημι ὀπτάνων, pro Parco, nec liberè reprehendo. Vbi tamen videtur & pro Intermittere, sicut in citato modò exemplo, posse sumi. Est autem vicina significatio hæc proximè præcedenti. nam qui intermissionem facit à re aliqua & desistit ad tempus, veluti impetum remittit. Fortasse autem & infinitiuo iunctum in Thucydidis loco paulo antè citato, debet eodem modo verti. Apud eundem genitiuo iungitur pro Desisto. nam quod dicit ἀνιᾶσαι τῆς φιλονεικίας, scholiastes explicat ἀπέσχοντο τῆς μάχης. Tale est hoc, ἀνιέναι τοῦ παρακούειν, pro Cessare à precando, vel Desistere à precatione. Sciendum est autem interdū dici οὐδὲν ἀνιέναι, absolutè, id est, nō addito verbo aut nomine. Xenophon Hell. 2, ἐπὶ δέκα ἐκεῖνοι μὲν οὐδὲν ἀνίεσαν. Idē Pæd. 1, ὁ δὲ Κῦρος οὐδὲν μᾶλλον ἀνίει, ἀλλ' ὑπὸ τῆς χαρμονῆς ἀνάγκας λῶν τὴν θέαν ἐδίωκε. (vbi obserua obiter ἀνῖεν tanquam ab Ἀνιέω, de quo in Ἰέω dixi. suprà verò idem ἀνῖεν ex Homero protuli.)

Ἀνίημι, Laxo, Relaxo, Laxando resero, Aperio. vt Il. φ, — ἀνῖσαν τε πύλας κ. ἀπῶσαν ἐρήας. Item Laxando mollius reddo, Laxius & mollius reddo. Dioscorides lib. 3, ἀνίησι μαστοὺς χονδρισκῶδας. ‖Item Soluo, Dissoluo vinctum. nā significat inter cætera δεσμεῦ λύσιν, vt ait Eustathius. & Thucydides lib. 3, τὸν μὲν τῶν Μηδοῦ ἔχθραν ἀνίεντας, τὸν δὲ τῶν ξυμμάχων δουλωσόμενοι ἐπιφερόμενοι. vbi itidem scholiastes ait ductam esse metaphoram ἀπὸ τῶν ζῴων δεσμίους ἀνιέντων τε καὶ ἐπαγόντων, ὅταν δὲ σφιγγόντων. Item Soluo, id est liquefacio. eo modo quo nix dicitur solui, id est liquefieri. Gal. ad Glau. 2, ἀνιέναι χιὼν γλυκεῖ τὸ φάρμακον, ἢ δρόσον λωόδου χυλῷ.

Ἀνίημι (inquit Budæus) interdum non Remitto laxóque, sed contrà παρορμῶ id est Stimulo & vrgeo sig. & Acuo. Il. ε, Ἡμαλα δὴ πνα Κύκνοις Ἀχαιοὶ δαν ἀνῖεσα Τρωσὶν ἄμ' ἑσπόμενοι, ὅτε τε νῶϊν ἐκπαγλοφίλοιο, & reliqua, αὐτὰρ τοὺς ἀναπτίθουσι, ἐπιχεύουσι. in eodem libro, Ἄφρονα δοῦπον ἀνῖεντες, ὁς οὔ πνα εἶδε θέμεσα. translatio est à venatoribus, qui è vinculis canes ducunt, & quū occasio adest emittunt, & in feras incitāt. Od. ε, Οὐδέ κε Τηλέμαχον κε χολωσόμενον ὤρσ' ἀνιεῖσι, Extimulares, Irritares, vel Persuaderes. Isocr. in Helene de Theseo loquens, τὸν τε Θάρυν τὸν ἀνεθέντα ὑπὸ Ποσειδῶνος. pro ἐπιφερόμενον καὶ παρορμηθέντα. quod Latine Immittere dicitur à Tranquillo in Nerone: vt Feras in populum immittere. Aristot. Pol. 8, εἰ δὲ λίαν εἰς ταῦτα ἀνιεῖτο τοὺς παῖδας, de iis loquens qui ad exercitationem nimiam vrgent pueros. Hactenus Budæus de hac significatione. Sunt autem & alii loci apud Homerum vbi verbum ἀνίημι sic vsurpat. vt Iliad. φ, — θεῶν δέε μῆνις ἀνῖεν. Ibidē, Εἰ μὴ Ἀπόλλων φοῖβος Ἀγηνορ ἄδιν ἀνῖεν. Ab Hesychio ἀνῖεν cum aliis modis tum ἀνεπίσι exponitur. Iungitur cū infinitiuo (vt in loco quem primum citat Budæus) Il. μ, — Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῖεν Τρῶας ἐπαῖξαι. Iliad. β, Ὀλύμπιον πάλιν αὖτις ἀνῖεν θυμὸς ἀγλαὸν Νεικεῖν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσι. Quibus in locis est etiam notandum cum θυμὸς iungi hoc verbum. Eustathius diuersa ponit exempla verbi ἀνιέναι pro ἀναπείθειν & pro παρορμᾶν. ait enim idem esse quod ἀναπείθειν in Ἡμαλα δὴ πνα Κύκνοις ἀνῖεσα, significare autem παρορμᾶν in Μαγνήτων ἀνέκαν.

Ἀνίημι, Dico, Consecro: vide paff. Ἀνίεμαι.

Ἀνεικὼς & Ἀνεὶς participia ab actiua voce ἀνίημι, illud præt. perfecti, hoc aor. 2. Plut. in Publicola, ἀνεικόπτε πολεμικὴν ὀρεξαμένη, Quū intermisisset. vt dicitur ἀνιέναι τὸν πόλεμον, pro Intermittere bellum, vel Desistere à bello. Exponitur autē ἀνεὶς à Suid. ἀφεὶς, & ἀνεῖσα ἀφεῖσα. Non dubium est porro quin hæc participia significationes omnes quas verbo dedim⁹, habere possint. Citatur in vulg. lex. Græcol. ἀνεὶς ex Aristophane pro ἀναπείσας, ἐφορμήσας. & ἀνέντες τῆς ὀργῆς pro De ira remittentes. At ἀνεὶς πλὴν ὑγρασίαν pro Humorem reddēs, siue emittens. quam primam significationem verbo ἀνίημι dedimus. Item ἀνεὶς ὕδατι exponitur in iisdem, Aqua diluens.

P. Ἀνίεμαι, pro act. voce ἀνίημι, Aristot. De mirac. audit. ὑπὸ καρπῶν αὐτῶν πλὴν γλυκὺ πολλαπλάσιος ἀνίεσθαι τῷ καταβαλλομένῳ, id est Submittere, vel Reddere. ‖Cui loco Bud. subiicit hunc ex Il. χ, Κόλπον ἀνιεμένη. vbi Eust. ἀνιεμένη vult esse γυμνοῦσα. id est Nudans, siue Denudans. vt in Odyssea, inquit, proci dicūtur capras ἀνιέναι pro Denudare excoriādo. Aut (ait ibidem) ἀνιεμένη pro ἀναπτόμενα. vt μᾶζον ἀνέκαν pro ἀνέπτυε βασταζόμενα.

Ἀνίεμαι in significat. pariter & voce passiua, pro Soluor, Liquefio. Galenus, καὶ δεῖται αὐτὸ ἀνίεσθαι γλυκεῖ. Idem, ἀνιεμένου τ' ἐλαίῳ. Idem ἀνιέμενον ῥοδίνῳ. Dioscorides lib. 5, ἀνιέμενος δ' ἐστὶν ἄποιος ἐν τῇ γεύσει. At in vulg. lexicis, citatur ex Dioscoride libro 3, cap. 92, ὁπὸς ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀνίεται, pro Liquor in sole euanescit, Sole vires amittit, Sole efflatur & languet. Sed longe simplicior est alcera illa interpr. Potest verò exponi hoc verbū alicubi vel Macerari, vel Liquefieri. Bud. ait ἀνιεμένον dici etiam Dissolutum, & nullis finibus terminatum. vt apud Euripidem in Oreste, εἰ δὲ δὴ καταπτανεῖτέ με, Ὀ νόμος αὐτῶν, κ' οὐ φθάνοι δυήσκων τὰς αὐ. Vulgò (inquit) dicunt Legis habenas laxare. ἀνεῖται igitur pro ἀπόλλυται. ‖In vulg. lexicis ἀνίεσθαι dicitur etiam esse Dissolui & mori. & pro exemplo citatur hic Sophoclis locus, ἐξὰν ἀνεῖται συχεφὰ δαίμονι. sed aliud exemplum afferri debuit. nam hoc in loco potest cum alias significationes habere ἀνεῖται, tum eam quæ proximè sequēti annotatione à nobis ponitur.

Ἀνίεσθαι pro Permitti, Concedi. Aristotel. Politic. C πᾶς ἡμᾶς τοῖς ὀπτικοῖς ἀνεῖται. Plut. Numa, ἀνεῖται τῇ θυγατρὶ γάμων μεταλαμβάνειν. id est, Permissum est, Concessum est.

Ἀνίεσθαι pro Dicari, Consecrari. Pausanias, ἐκεῖ δὲ βωμὸς ἀνεῖται Ἀπόλλωνι. Item ἀνίεσθαι dicitur quod omnibus expositum est & obuium, nulli priuatim mancipatum. Basilius, πᾶσιν ὁμοίως ἀνεῖται τὸ ὠφέλιμον τῆς σοφίας. Hinc & ἀνεμόφυτος γῆ, Terra inculta. Idem Basilius, ἄλλη [γῆ] φυεὶς βότανα πολὺ πετραπόδων ἀνεῖται. Bud.

Ἀνίεσθαι in significatione neutra, pro Dissolutè viuo, D vel Dissolutè me gero, Licenter ago. Aristoteles Polit. 2, ἀνιέμενοι χρυσίζουσι. Plato De legibus lib. 1, ἐπαιρεται μὲν πάντ' ὀξὺ τὰ θυμοῦ, ὅπου πνεῦ ἔνεστι καρπερησεῖς· ὅπου δ' ἀνεῖται, βλακικώτερα. A Budæo ἀνιεμένος καὶ ἀνιέμενος vertitur dun axat Licenter agens & vagabundus. Sed ἀνίεσθαι significat etiam quod dixi Dissolutè viuere siue Luxuriosè viuere, Deliciis & luxu solui, siue Luxu diffluere. Athen. l. 12, ἀπώλοντο δὲ καὶ μάγειροι οἱ πρὸς τὴν Μαιάνδρου, διὸ τὸ πλεῖον ἀνεθίεσαν.

Ἀνιεμένος, participium, Relaxatus, Solutus, Dimissus. vt E αὐτὸς τῆς λειτουργίας, quasi Dimissus à functione alicuius muneris. vel Solutus functione. id est, (vt Bud. vertit) Immunitatem consequutus. ‖Ἀνιεμένος, Relictus, Omnibus expositus & obuius, nulli priuatim mancipatus. vnde ἀνιεμένη γῆ, Terra relicta & deserta cultoribus, ex quo consequitur Inculta. Apud Lucianū autem ἀνιεμένα πεδία quidam exponunt Interquiescentes campos. Quia autem inculta sola diis dicari solent, inde factum existimo vt ἀνιεμένον appelletur etiam F quod est deo cuipiam dicatum & consecratū. vt ἀνιεμένη γῆ, & ἀνιεμένον ἄλσος. & pro eodem ἀνεῖπε γῆ. Sciendum est autem interdum dici absolutè ἀνιεμένον hoc sensu, interdum addi nomen dei in datiuo. vt ἀνιεμένον Ἀπόλλωνι. Item, quum absolutè dicatur ἀνιεμένον χρεῖον pro inculto, Plutarchus tamen ἀνίεντες non itidem sine adiunctione ita vsurpauit, sed dixit ἀνιέντες δρῦν τὸ χωρίον τῷ θεῷ. Quo ex loco fortasse ἀνιεμένον χωρίον Ἀπόλλωνι rectè exposuerimus τὸ ἀνεθὲν δρῦν Ἀπόλλωνι. vnde consequitur καθιερωμένον.

G Ἀνιεμένος, Laxatus, Reseratus, Apertus. vt ἀνιεμένων πόλιος παμφαῶν πυλῶν. id est ἀνεῳγμένων, Suidas. Idem Solutus, Effusus. vt πρὸς ἀδικίαν ἀνιεμένον, apud Plutarchum. Sic ἀνιεμένος εἰς θράσος, & ἀνιεμένος εἰς τὸ ἐλεύθερον. quasi habens laxatas habenas ad aliquid. ‖Item ἀνιεμένος, Remissus, Languidus, Minimè acris, (nam Remissus & Acris interdum opponuntur) vel Minimè vehemens, aut Minimè contentus. nā vt contentum & remissum apud eundem Ciceronem, ita ἀνιεμένον & σύντονον apud Athenæum libro 14 videmus esse oppo- H sita. Apud Aphthonium χαρακτὴρ ἀνιεμένος, Remissum dicendi genus, vt Cicero loquitur. Alicubi et am vertī potest ἀνιεμένος, Languens atque animo remissus, vt loquitur Cæsar De bello ciuili lib. 2. I diem ἀνιεμένος, Remissus & dissolutus. (copulando hæc duo sicut Cicero remissionem ac dissolutionem copulauit, sed ea tribuens animo) vt ἀνιεμένος βίος, Vita remissa & dissoluta, Vita in luxum soluta, Vita in delicias soluta siue effusa, Vita mollis. Sic δίαιταν ἀνιεμένην dicit Thucydides libro 1, πλὴν τρυφηλὰν, scribens, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι πάντε σίδηρον κατέθεντο καὶ ἀνιεμένην τὴν διαίτην ἐς τὸ τρυφερώτερον μετέστησαν. ‖Est præterea ἀνιεμένος, Licenter viuens, Solutè ac liberè quidlibet dicens & faciens, vt Sophocl. ἀνιεμένη μὲν ὡς ἔοικας, αὖ τρέφῃ. id est secundum Eustathium, ἀπόλυτος καὶ ἀνεπίπαστος. secundum Suidā autem, ἄνεσιν ἔχουσα παντοχόθεν.

B Ἀνιεμένως, aduerb. Remissè, Remisso animo, Languidè, Ignauè. καὶ ἀνιεμένως, τὸ ῥαδίως τὸ πιεῖν, Suid. Solutè, Dissolutè, Effusè, Licenter, Cum omni licentia. Xen. Pædiæ 4, οἱ γὰρ οἰκέται τῶν Μηδῶν, ἀπὸ τοῦ δεσποτικοῦ ἀπηλλυγότων, ἀνιεμένως καὶ ἔπινον καὶ ἐθορύβουν. id est, Nam Medorum serui, vtpote absentibus dominis, cum omni licentia potabant & tumultuabantur. Accipitur verò ἀνιεμένως & in bonam partem. Isocr. De pace, ὅτι τοῖς τοῦ λοιπῶν οὐδὲν ὑποστελλόμενος ἀλλὰ παντάπασιν ἀνιεμένως μέλλω πιεῖσθαι τοὺς λόγους. id est Ingenuè loqui & soluta libertate: &, vt ibidē ipse dixit, ἀποκεκλυμένως. Ita quidem Budæus, sed fortassis pro Soluta libertate dici etiam posset Solutè ac liberè, quæ duo aduerbia copulantur à Cicerone.

Ἄνεσις, εως, ἡ, Liquefactio. vt ἀνιέναι, pro Liquefacere, ἀνιέσθαι pro Liquefieri poni ostendimus. Dioscor. l. 4, ἔστιν ὁ μὲν ἐκ τοῦ γλαυκίου, κροκίζων ἐν τῇ ἄνεσι. vbi tamen ἄνεσιν vulgus non liquefactionem, sed dilutionem exponit.

Ἄνεσις, εως, ἡ, Remissio, Relaxatio, interdum in propria significatione, interdum in metaphorica. In propria, oppositam habet vocem ὄπτησις, eodem planè modo quo Remissio contentionem siue intētionem. Plato De republica libro 1, ὀπτῆσός καὶ ἀνέσεως τῶν χορδῶν πλεοναξεκτῆ. Sic apud Ciceronem contraria sunt Contentio vocis & remissio, item, Sonum vocis intendere & remittere. In metaphorica autem, itidem vt Latinè dicitur Relaxatio animi, siue Remissio animi, à Cicerone. Tacitus autem & Plinius iunior dicunt Remissiones absolutè, pro relaxationibus animi. in hoc autē signifi ato habet oppositum nomen πόνος apud Platonem De legibus. Accipitur verò ἄνεσις & pro quauis intermissione per quam datur quies & remissio ab aliqua actione. Item pro quiete ipsa, & feriatione à rebus seriis. quum autem feriamur à rebus seriis, tum relaxamus animum. ‖Præterea ἄνεσις, Mollities, (quæ est animi velut infractio, remissióque & dissolutio, vt Cicero loquitur.) Item Voluptas, Voluptuarium vitæ genus. Chrysostomus in 4 cap. epist. ad Cor. 2, καὶ γὰρ καὶ ἔστι σύμμικτος ὕψους κολάσεως, ὡς πρόοιμον ἀναπτοῦς τρυφῆς καὶ ἀνέσεως. Idē opponit θλῖψιν τῇ ἀνέσει, de Iob loquens. vnde B. ἄνεσιν ibi vertit Res secundas. ‖Itē Remissio, Condonatio. vt apud Plut. in Publ. ἄνεσις τῶν χρεῶν, Æris alieni remissio, Debitorū remissio. sic & apud eūdē antea ἀνιέναι τὰ χρέα interpretati sumus ex Cicerone, Debita remittere. Sic idē dicit Remissionem pœnæ, vt Graeci ἄνεσιν τῆς τιμωρίας. id est cōdonationem. Sic dicitur ἄνεσις τῶν ἁμαρτημάτων, Condonatio peccatorum.

Ἄνεσις, Licentia & immodica libertas, vt ait Budæus, citans hunc Platonis locum (qui est De legibus libro 1) vbi de licentia Spartanarum mulierum loquens, dicit, δεινὴ τοῦ γυναικῶν παρ' ὑμῖν ἄνεσις. & Aristotelis hunc de iisdem, Politicōn 2, ἔτι δὴ περὶ τὰς γυναῖκας ἄνεσις. Cui Aristotelis loco hunc eiusdem aptè subiunxerimus, ex Politicōn 5, καὶ δούλων ἄνεσις διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν.

Ἄνεπς, ου, ὁ καὶ ἡ, Laxus. Gregorius, ὅσοι δὲ τῆς μὴ ἀλόγοις ἄνεπς ἐστὶ καὶ ἀδέπς. Item Patens, Omnibus apertus & expositus. vt ἄνεπς ὁ θεῖος νεὼς apud Theodoritum, q ei opponit ἄβατον.

Ἄνεπς, Remissus. Dissolutus & licentius habitus. vt ἄνεπτ' ἐξουσίαν τοῦ σραπωτοῦ dicit Herodianus. Sic Budæ⁹. Ego existimo ἄνεπς interdum sonare ad verbum Licenter vagabundus, Solutus omni imperio, Nemini adstrictus.

Item Ἄνεπος γῆ, Terra deo cuipiam dicata. ὀργάς, καὶ αἰνεμόφυη τῶν θεῶν πνι. B. Et Pollux, ἡ δὲ ἄνεπος θεοῖς γῆ, γῦ ἱερὰ καὶ ὀργαί. Citatur & ex Hyperide, ἄνεπον pro ἱερὸν, αἰνεμόφυον θεῶν πνι. A

Ἄνεποι βόες, οἱ ἄφετοι καὶ ἀγελαῖοι, inquit Eustath. vide Ἄφετος.

Ἀνέπως. aduerb. Solutè, Laxè. Item Remissè. Itē Licēter.

Ἀνεπικός, ή, ό, Remissiuus, Remissionem indicans. cui opponitur ὀξυπαπικός, Intensiuus, Intensionē & vehementiam declarans. vt ἀνεπικὰ ὀξυπρόσματα, apud grammaticos, sicut ἠρέμα, μόγις.

C. Ἀφίημι, Dimitto. Hom. Il. β, Αὐτὰρ δὲ κλαίοντα θοὰς ὀξὺ νῆας ἀφῆκε. Et Il. α, circa princ. Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει. (sic enim ἀφίει scribi obseruandum est tanquam ab ἀφιέω. nam ἀφίη quod in Comm. Eust. legitur, pag. 42, versu vlt. illine an potius librario tribuendum sit, ignoratur. certè in prosa ἠφίει itidem inueniri, docebo infrà) atque vt ibi verbum ἀφιέναι cum κακῶς iungitur, ita Dimittere contumeliosè aliquem, Cic. dixit. Nec verò ἀφιέναι apud Homerum dicitur is solùm qui dimittit aliquē à se, sed & qui è manibus aliquid dimittit. vt Il. φ, Ἐγχος μὲν ῥ' ἀφέηκεν. Quo vsus est modo Plut. ei opponens κατέχειν, id est Retinere: in lib. De garr. εἶπα ὡς οὐδὲ οἱ παῖδες τὸ κρύσταλλον οὔτε κατέχειν, οὔτε ἀφιέναι θέλουσι. id est, Quemadmodum pueri glaciem neque retinere neque dimittere è manibus volunt. Apud eundem, vbi dicit τοὺς παῖδας ἀφιέναι παίζειν καὶ χολάζειν ἀπὸ τῶν μαθημάτων, nō dubitarim reddere ἀφιέναι παίζειν, Dimittere lusum, ea forma qua dixit Horat. Dimittitur dormitum. nos in vernacula lingua dicimus *Laisser aller iouer*. quod est ad verbum, Sinere ire lusum. Dicam autem aliquid de hoc loco & in Ἀφίημι significāte Permitto. Itē Ἀφίημι τὴν γυναῖκα, sicut Lat. Dimitto vxorem, (& interdum Dimitto è matrimōnio) pro Repudio, apud Plutarch. ‖ Ἀφίημι, Dimitto, Mitto militia, Bud. ex Pand. Et ex Plutarch. ἀφειμένοι τῶν στρατείας, Vacationem habentes. ‖ Ponitur Ἀφίημι pro Dimitto, aliam præterea habente signif. vt apud Luc. in Demon. ναὶ οὖν σοι ἀφίημι αὐτόν· αὖθις ὕστερον τοῦτόν τι πολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; Sic in breuissimo simul & elegantissimo Agesilai epistolio, Νικίαν, εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δ' ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες· πάντας δὲ ἄφες. i. Niciā, siquidē est insons, dimitte: sin verò sons, mihi dimitte: omnino autē dimitte. Vel, Niciā siquidem nihil commeruit, dimitte: sin quid commeruit, &c. Vtor autem & hic verbo Dimittere diuersam à præcedentibus habente signific. nimirum eam quam apud Terentium habet in Phorm. Nunc dimitte quæso hunc: cæterùm posthac si quicquam, nihil precor. (Scio tamen secus etiam legi in vulg. exempl. videlicet Omitte, & Amitte: quod posterius agnoscit Donatus, scribens antiquos Amittere quoque dixisse pro Dimittere.) Vbi & hoc obseruandum moneo obiter, nimirum, quod à Terentio dicitur ἑλληνικῶς, videlicet Cæterùm posthac si quicquam, esse quod ἀττικῶς in illo Luc. loco dicitur, ἂν δὲ ὕστερον τοῦτόν τι τολμήσῃ. B. autem ἀφιέναι vertit Missum facere, in simili Demosth. loco. Ego ad ea quæ dixi addo, ἀφιέναι commodè alicubi reddi posse & verbo Condonare, & quidem sensu eodem: vt in illa Agesilai epistola, Νικίαν ἐμοὶ ἄφες, Niciā mihi cōdona. Sed & verbo Absoluo redditur interdum ἀφίημι. vt ἀφιέναι τινὰ τῶν ἐγκλημάτων, vel τῶν αἰτίας, apud Plut. in Antonio, Absoluere crimine. Et pass. quoque ἀφεθεὶς τῶν ἐγκλημάτων. Dicitur itē ἀφίημί σε τῶν χρέους, à Phal. Libero te debito, vt Bud. vertit: sed potius dicitur mutata constructione, Condono tibi debitum, vel Remitto tibi debitum. Quibus certè verbis vti & in illo altero loco possumus, vertendo ἀφιέναι τὴν αἰτίας, Cōdonare crimen, vel Remittere crimen, Ἀφίημι redditur & aliter verbo Libero. est enim ἀφίημι interdum, Libero debitorem per acceptilationem, Acceptum fero. vt docet Bud. pag. 271: qui alibi ex Libanio affert, νόμον παρεχόμενος τὸν κελεύοντα, πρὸς ὧν αὐ ἅπαξ ἀφῆ τις καὶ διαλύσηται, μηκέτι ἐξεῖναι δικάζεσθαι. Et ἀφεῖσθαι, Liberatum esse. B

Ἀφίημι, Omitto, Missum facio. Demosth. Pro corona, διελέγοντο πρὸς τῆς τῶν πλείων ἀφέσεως ὧν ἐναυαρχεῖ Λαομέδων. quæ epistolæ verba respondent iis quæ paulo antè in psephismate præcedunt, διαλέξονται πρὸς αὐτὸν περὶ τῶν ἀφεθεῖσαι τὸν ναύαρχον, καὶ τὰ πλοῖα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. In Pandectis quoque pro missione militum poni testatur Bud. Ἄφεσις peculiariter ponitur quoque pro dimissione equorum in cursu stadii: seu pro ἀφετηρία, (qua de re paulo post) vt capiatur non solùm pro dimissione equorum ex carceribus, sed etiam pro ipsis carceribus: vnde & ὑστληγξ ab Hesychio exponitur. Item Dimissio seu missio in colonias. nam ἄφεσις πειοῦσαι, vulg. lex. interpretantur, In colonias mittunt. Item Dimissio debiti vel offensæ. Vnde in vulgatis lex. ἄφεσις καὶ διάλυσις esse dicitur quum accepto latū est & decisum, ὅταν ὁ ἔγκαλῶν ἀπολύῃ καὶ ἀφῇ τὸν φεύγοντα τῶν ἐγκλημάτων ὧν ἕνεκα λέει αὐτῷ, Litis decisio. Nazianz. ἄφεσιν τοῦπου ἔλαβες, hoc tibi remissum seu condonatum est. Apud eundem ἀφέσεως ἐνιαυτὸς, Annus quo peccata dimittuntur & condonantur, Annus iubilæus. Item Dimissio vxoris, Repudium. Plut. C

Ἀφέσιος Ζεύς, Iupiter dimissor seu liberator. Etymolog. ex Arriani lib. 2 Bithyn. Δεύκαλίων τὸν κατακλυσμοῦ γενομένου διαφυγὼν, τὸ εἰς τινὰ ἄκραν τῆς Ἀρκαδίας διαστοθεὶς, ἱδρύσατο βωμὸν ἀφεσίου Διός, ὅτι ἀφέθη ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ.

Ἄφετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dimissus, Liber. Philo De mundo, καὶ τὰ τῆς ἀναγκῆς ἀνεῖς δεσμὰ, ἄφετον εἶναι, liberum esse, nexúque solutum. Synes. epist. 57, ὥσπερ ἐν ἱερῷ τοξεύοντα τὸν κόσμον ζῶον ἄφετον, ἀνεμόφυον ζῶν, tanquam in sacro septo liberum animal, dimissum viuens. seu (vt Bud. interpr.) Vti animal quoddam liberum, & dedicatum Deo. Plato lib. 6 De rep. 83, ἄφετος νέμεται, de administratore reipub. qui in senectute ad philosophiam se confert, quasi iam emeritus & immunis: translatione sumpta à sacris pecoribus & armentis, teste eodem Budæo. translatione, inquam, à sacris pecoribus & armētis, quemadmodum Cælius Rhodig. refert trans Euphratem Dianæ Persicæ sacras pasci boues nullo custode, & ἄφετος, deæ charagmate insignes. Et ἄφετος γυναῖκας idem Bud. dici annotat τὰς ἀφοσουιδίας: Athen. lib. 12, οὐ μόνον δὲ Λυδῶν γυναῖκες ἄφετοι ὦσαι τοῖς ἐνυχοδοῖν, ἀλλὰ καὶ τῶν τῶν Κύπρον, καὶ πάντων ἁπλῶς τῶν ἐπιμελεσμῷ ἑαυτῶν κόρας ἀφοσουιστων: atque ἄφετος γυναῖκας hic vocari quasi animalia sacra, quæ in deorum tantùm tutela erant & sine pastore, vt apud nos hodie sues Antonianæ, quas solas vrbe arcere nefas censent. Posset tamen hic etiam exponi Solutæ & permissæ cuiusque libidini, Expositæ cuiuis. Similis apud Herodot. lib. 1, historia est de Babyloniorū mulieribus quibus lege impositum est semel in vita cum exteris coire ad templum Veneris, vniuscuiusque libidini expositis. ‖ Item Expositus, Pro derelicto habitus, vt Bud. interpr. apud Chrysost. ad Cor. 3, καθάπερ παιδίον ἄφετον, ὁ βουλόμενος αὐθραπτίζει τὸν τοιαύτου ψυχόν. ‖ Item Reiectaneus, vt idem Bud. exponit apud Dioscorid. ἄφετον δὲ παῦ γάλα αστλωικοῖς, ἢ παπικοῖς, εἰ μὴ καθάρσεως ἕνεκα. Legitur tamen ibi in quibusdam exemplaribus ἄθετον. ‖ Item Absolutus, vt idem Bud. apud Gregorium interpret. vbi de vocabulo θεὸς loquitur, ἀλλ' οὐ τῶν θεὸς πλεγομένων ὄθεν καὶ οὐκ ἄφετος, ὡς περ ἡ Κύρος φωνή. D

Ἀφετήριος, ου, ὁ ἡ, Qui mittere seu dimittere potest. Missorius seu emissorius. vt ἀφετήρια ὄργανα, instrumenta ad oppugnandas vrbes, vt Suidas exponit: hoc est instrumenta comparata ad emittenda tormenta. Apud eum hoc exemplum est, τὰ δὲ ἀφετήρια ὄργανα δίκτυον ὅθεν τοῦ πείχους. A T Ἀφετηρία, ας, ἡ, sub. γραμμὴ aut θύρα, aut tale aliquid, Carceres vnde equi cursu certa uri dimittūtur. alio nomine ὑστληγξ & βαλεῖς appellata, & ἄφεσις, id est ὅθεν ἀφίενται οἱ ἱππιοδρόμοι, teste Polluce. Aristoph. Equit. ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος, à carceribus vsque ad metam. Ponitur etiam pro principio incūdæ viæ & profectionis: item generaliter pro quouis principio. Synes. epist. 4, ἀθροῦς ὁρῶ (videli et δίς τον καὶ τρεῖς ἀνεχθείσης τῆς νεώς) σφοδρὰ ἐδόκει ἀποβαίνειν τῆς νεὼς ἐκ τοιούτης ἀφετηρίας οὐκ ἀτυχοῦς, iam statim à principio inauspicato. Bud. E

Ἀφέτης, ου, ὁ, Emissor. Cæl. Rhod. lib. 21, cap. 5, Ἀφέται appellantur ab annorum distributoribus quos ex apheticis locis putant quodam velut afflatu procursum in vitā elargiri, perinde ac à linea certantes emittuntur quadrigæ. tales esse arbitratur Ptolemæus, Solem, Lunam, horoscopum, partem Fortunæ, & prædominantes in illis locis errantes stellas. Sunt qui ἀφέτας dici opinentur, Radiorū emissores seu iaculatores aut proiectores. Hæc ille. ‖ Ἀφέτης, Manu missus, E seruitute dimissus, Libertus. Ath. lib. 6, πολλάκις, φησὶν, ἠλθεν ἐλεύθεροι Λακεδαιμόνιοι δεύλοις. καὶ οὗς μὲν ἀφέτας ἐκάλεσαν, οὗς δὲ ἀδεσπότους, οὗς δὲ ἐρυκτῆρας. Idem legitur apud Eustath. qui ἀφέτας esse dicit εἴλωτας ἐλευθεροῦ θέντας. ‖ At Ἀφέται, Magnesiæ vrbs est, inde dicta quòd inde δευτέραν ἄφεσιν ἡ Ἄρτεμις ἐποιήσατο. vel quòd ibi Argonautæ Herculem reliquerūt, ἐς τὸ πέλαγος ἀφήσειν μέλλοντες: vt partim Stephanus, partim Herodotus lib. 7 declarant. Apud Herodotum tamen scribitur Ἀφέται, accentu in penultima. Cuius gentile nomen est Ἀφεταῖος, vt Steph. docet. VNDE Ἀφετικὸς, ου, ὁ, Emissorius. Cælius loco paulo antè citato, Esse in cælesti templo loca quædā Græco nuncupata vocabulo ἀφετικὰ, carcerum imagine quadam, quas vocant ἀφετηρίας. Dicuntur verò sic, quoniam inde vitalem auspicemur decursum. B

Ἀφήπωρ, ορος, ὁ, Emissor. Sic dicebatur Apollo ab edendis oraculis, teste Cælio Rhodigino. Il. ι, λάϊνος οὐδὸς ἀφήπορος ἐντὸς ἐέργει Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἐνὶ πετρηέσσῃ. vbi Eustathius exponit πεξότου, ab emittendis sagittis. vel ὁμοφήπορος καὶ τὸ πᾶσιν διδόντος παῖς ὁμφαῖς. ab α id est ὁμοῦ & φῶ. Idem ex Strabone docet esse qui ἀφήπορα accipiant pro θησαυρὸν, vt ἀφήπορος οὐδὸς fit ὁ κτῆ γῆς θησαυρὸς, veluti defossis ibi magnis opibus. sed tunc hoc vocabulum linguæ alicui peculiare videri. VNDE Ἀφηπόριος, Qui Apollinis ἀφήπορος est, vt aphetoriæ opes. A T Ἀφηπορία, Vaticinatio, μαντεία, Hesych. C

c. 2. Ἀντιφίημι, Vicissim dimitto aut emitto, Eurip.

c. 2. Ἐναφίημι, Immitto ex me in alium. Aristoteles in 5 De hist. anim. loquens de apibus, ἐργάζονται πρὸς τὴν τὸ κηρίον· εἶτα τὸν χρόνον ἐναφιᾶσιν, ὡς μὴ ἔνεισι λεγόμενοι, ἐκ τοῦ σώματος. Basil. ἡ πρὸς τὰ φαῦλα σωφροσύνη μεγάλα κακὰ τῆς ψυχῆς ἐναφίησι.

c. 2. Ἐπαφίημι, Demitto super aliquem. Plut. Apophth. Lacon. ἐπαφῆκε αὐτῷ κεραμίδα, demisit in eum tegulam. Gregorius de Encelado & aliis gigantibus loquens, οἱ κεραυνοφόροι θεοὶ, καὶ αὐτοῖς ἐπαφιέμενοι νῆσοι, βέλη τε ὁμοῦ καὶ πόροι τοῖς ἀπαντήσασι, id est Superimmissæ illis insulæ, Superiectæ. B. Itē Demitto in. Synes. epist. 4, ὥσπερ ἐκ μετανοίας ἐπαφίησι τοῦ πελάγους, se demittit in mare. ‖ Itē Immitto. Synes. ὀπίσθεν ἐπορεύετο τὸν ναῦν, ἐπαφίησι τοῦ πελάγους, Immittit pelago, seu versus altum mare, vt Bud. interpretatur. Item Immitto ad irritandum aliquem, seu Irrito & incito, vt emissis in feram canibus. quo modo apud Gregorium pag. 129 accipi Budæus restatur. ‖ Item Immitto & suborno, summittóque, vt ἀνίημι. Paus. ἄτε δὲ ὀπισθεν ὑφος ὡς οὐκ ἀξιόμαχος εἶη πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, παρεσκεύαζεν ὡς ἐλέφαντας ἐπαφῆσαν σφίσι. Bud. ‖ Itē Admitto. Theophr. De hist. plant. l. 4, cap. 7, ἐπαφιᾶσι τὰ πρόβατα, pecora admittunt. vulg. lex. ‖ Gregor. τί πάθεν ἐδει τοῖς πᾶσιν ὁμοῦ καὶ δημοσίᾳ καὶ ὅθεν τοῖς αἰφνίδιος ἐπαφιέντας τὸν πόνον; id est Homerum & Hesiodū poesin edentes publicè & posteritati relinquentes. D

C. Διίημι, Transmitto. Xen. καὶ διῆκε τὸ ἐρέπυμα διὰ τῆς χώρας. itē in alia trāsmittēdi signific. vt videlicet dicitur aliquid Transmittere humorem. ita enim Aristoteles, διῆκε πολὺ ὑγρότητα. Sic autem interpretatur & Plinius apud Theophrastum. nam quod hic dicit, πυκνὸν δὲ οὔτως ὡς μήτε χόνα διιέναι, μήθ' ὕετον, ille reddit, Abies folio pinnato densa vt imbres non transmittat. ‖ Item pro Traiicio. sed apud Plutarchum ξυὸν διῆκε τοῦ πλευρῶν, est ad verbum Contum vel iaculum traiecit per latera seu costas: pro quo potius dicant Lat. Conto traiecit costas. Sed & verbo Transadigo non minus aptè vti aliquis possit, quū itidem dicat Virg. Trāsadigere costas ferro. Dicendum igitur censuerim, Contum transegit per costas, vt Latinus quidam poeta dixit Trāsegit ensem per pectora: (nisi fortè & verbo Transadigo constructionem hanc dare fas est) aut vtendum verbo Adigere alióve huiusmodi cum præpos. Per: hoc modo, Transegit contum per costas. Nisi quis malit, Immisit E

contum per medias costas. ‖ Δίημι, Dimitto, ἀφίημι, A ἀπαλλάττω. vnde participiũ pass. δειμῶς, Dimissus. Plutarchus Demetrio, Λισίμαχος δειμῶς ἀπηγγέλλετο.

SED Διεὶς participiũ nõ solùm est ab hoc Δίημι, verumetiã A Δίημι trisyllabo, significante idẽ quod Perfundo, Madefacio, διυγραίνω, Diluo. Bud. Comm. pag. 543, ex Theophr. & Dioscoride. Sic apud Athenæum lib. 7, Θρίοιν ζωῦτω ἔλαιο' ἐλαδίῳ διεὶς, oleo perfundens, ex Sotade comico. Et lib. 11 ex Amynta, de aeromelite, οἱ δὲ, σφάραγας ποιοῦντες, καὶ ἐπειδὰν μέλωσι τοσοφέρειν, ἀποκλάσαντες ἀπ' αὐτῶν ὀνόματα τοῖς ξυλίνοις ποτηρίοις οὓς καλοῦσι τραγήματας, τοσοῦτρέχουσι, καὶ διηθήσαντες πίνουσι· καὶ ἔστι ὅμοιον ὡς ἄν τις μέλι πίοι διεὶς. B

Διέσις, εως, ἡ, Transmissio. Item Diuisio, Separatio, διαχωρισμὸς, Suid. ‖ Est etiam verbum musicum, significans eum tonũ qui primùm sensu percipi potest, principiũque est musicis & elementum, vt punctũ & monas arithmeticis, vt ex Aristotele tradit Budæus Cõm. pag. 543. Vitruu. lib. 5, cap. 4, diesin esse dicit toni partem quartam: atque ita in hemitonio duas dieses esse collocatas. Macrobius autem in 2 in Somn. Scipionis, Hemitonium (inquit) vocitauerunt Pythagorici sonum tono minorem, qui ita à tono distat vt octonarius à nouenario: hóque hemitonium Pythagorici veteres diesin nominabant: sed sequens vsus sonum semitono minorem diesin constituit nominandum. Apud Boetium l. 2, cap. 27, δίεσις dicitur semitonium minus, vt ὑποπυθμὴν semitonium maius. Apud eundem lib. 5, cap. 4, Philolaus spatiũ esse ait quo duobus tonis maior est sesquialtera proportio, id est hemitonium minus. cuius dimidium vocatur δίεσμα: quanquam in æquas duas partes diuidi non potest reipsa, quum contineat δίεσις supra tria commata ferè dimidium. Hemitonium autem maius, quæ ὑποπυθμὴν dicitur, est hemitonium cum commate in superpartiente proportione obseruatum. Plutarchus De music. ferè circa finem, ἡ ἐναρμόνιος δίεσις. Ibidem, ὥσπερ δὲ [ὅσα τοσεπὰ φαίνεται τῶν διαστημάτων] ἂν ἦν ὅσα ὑπὸ τῆς ἑλαχίστης διέσεως μετρεῖται τοσοῦτος. εἰ, ἀκολουθεῖν ἀνάγκη καὶ τὸ μηδεμίαν ἔθ' ἁρμονίαν χορδῶν διαιρέσεων χρησίμου εἶναι πλὴν μόνην ταύτην δ' ἧς πόσων ὁρίσεις χρῆται διαστήματα συμβέβηκεν. Suidas δίεσιν esse dicit τὸ τοῦ μουσικοῦ ᾠδῆς κίνησιν: item τὸ ἐλάχιστον μέτρον τῶν ἁρμονίων διαστημάτων. ‖ Item Perfusio Madefactio, Percolatio. Diosc. de croco, ὀπτικήνης, ὁλομελής, ἀπέλιπτος, βάπτων ἐν δίεσι τὰς χεῖρας, quum madefit vel perfunditur aqua. Budæus. Vide Δίημι initio huius pag. B

C. ΕΙΣίημι, Intromitto. Xenoph. διὰ ταῦτ' οὖν τοὺς πολεμίους ἔφη εἰσέδεται, admisisse, εἰσαγαγεῖν εἰς τὴν πόλιν. B.

C. ΕΝίημι, Iniicio, Immitto. Hom. Il. τ, — μῦθος πολυθαρσὴς ἐνῆκε. Sic Iliad. ρ, Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μῦθος πολυθαρσὴς ἐνείη Ἀθηναίων. Xenoph. ἐνίησι γὰρ τὰ φαλάγγια κῆρ τὸ δῆγμα. Alicubi etiam Infigo, Insero, item Infundo, exponitur: vt videbis apud Budæum pag. 543. ‖ Homerus autem dixit etiam ὁμοφροσύνην ἐνίησι, sub. ἡμᾶς, pro Cõiicier nos (si ita loqui liceat) in concordiam, seu amicitiam. aut Immittet. Pro quibus diceretur potius Inducet, vel Adiget. Nam quod quidam interpretantur, Concordia nos vnà compinget, probare nullo modo possum. E

‖ Ἐνίημι, Remitto. Plutarchus De def. orac. τὰ μὴν ἐνίεντας ἐν καιρῷ, τὰ δ' ὑπτείνοντας. ‖ Ἐνίημι apud Thucydidem est etiam Submitto, id est Clam mitto. G

Ἔνεμα, ατος, τὸ, Id quod immittitur, seu Infusum, Quod per inferna in aluum infũditur. idẽ quod ἔγκλυσμα & κλυστὴρ, siue κλύσμα. Galenus, τὴν διὰ κλυστῆρος κένωσιν καὶ τὸ διὰ κλυστῆρος ἔνεμα dicere solet. Dioscorides l. 2, cap. 144, de malua, τὸ δ' ἀφέψημα αὐτῆς, μαλακτικὸν ἐγκάθισμα ὑστέρας, εἴς τε ὀνέματα τοῖς δημοῖς ὀπτέρων καὶ μήτρας καὶ δακτυλίου ῥιμόδιον: (quam Plinius quoque vuluas & cibo & infusione emollire scribit: item tenesmo & dysentericis vtilissimè infundi) Perperam tamen ibi SCRIBITVR ἐνέματα.

Ἔγεσις, εως, ἡ, Immissio. Paulus Ægin. διὰ τῆς τοῦ καθετῆρος ἐνέσεως. Ibidem, κάθεσιν de eadem re dicit.

C. ΕΞίημι, Emitto. Il. λ, Αὖθι κατακτεῖναι μηδ' ἐξέλθω ἀψὲς Ἀχαιοὺς, Emittere, ἐκπέμψαι, videlicet Menelaum Ἀτρείδην ἐλθόντα σὺν ἀπηθέω Ὀδυσῆϊ, qui legatus venerat cum Vlysse. Aristoteles lib. 6 Anim. ἐξιᾶσι τὸν γόνον, semen emittunt. Alexander Aphrod. ἐξιᾶσι σκῶβαλον, edunt stercus. Dicitur etiam de fluminibus, sicut ἐκβάλλω. vt, πάντες ποταμοὶ τὰ ῥεύματα ὅθεν τὴν θάλασσαν ἐξιᾶσι. Item Eximo, aut Depono. Apud Homerum sæpe, Αὐτὰρ ἐπὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξέρον ἔντε, postquam cupiditatem potus & cibi sibi exemerunt. (pro quo Virgilius, Postquam exempta fames epulis) Aut, Postquam cupiditatem bibendi & comedendi deposuerunt. Il. ω, ἐπὶ γόνυ ἐξέρον εἵνα. Est autem in his locis tmesis.

Ἔξεσις, εως, ἡ, Emissio, Amandatio seu Ablegatio. ἀπόπεμψις. Item Dimissio vxoris, Repudium. ἀπόπεμψις γυναικός, ἤτοι διαζύγιον. quo modo ab Herodoto accipi testatur Eustath. ET Ἐξεσία, ας, ἡ, Ablegatio, Publica legatio, qua quis emittitur ad publica negotia tractanda. idem quod ἀγγελία. Il. ω, — ὅ οἱ Θρῆκες πέρον αὖ δρες Ἐξεσίην ἐλθόντα, quum legatus eò venisset, id est, Ἀγγελίην ἐλθόντα, vt paulo antè habes in ἔξιμι. Od. φ, initio, Τῶν ἕνεκ' ἐξεσίῳ πολλὸν ὁδὸν ἦλθε Ὀδυσσεύς. C

C. ΕΦίημι, Iniicio, Immitto. Homer. Il. π, v. 812, Ὅς τοι τοξότης ἐφῆκε βέλος Παλλὰς Ἀθήνη, Qui tibi primus telum immisit. id est, Qui primus in te coniecit telum. Annotat autem hic Eustathius videri ἐφῆκεν differre ab ἀφῆκεν: vt sit οὐκ ἀφῆκε βέλος μακρόθεν, sed ἐφῆκεν, ἤτοι ἐνέβαλεν ἐγγύθεν. Apud eundem Il. α, circa principium, Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς Βάλ'. vbi tamen quædam exemplaria perperã scripũ habent ἀφιείς. In eodẽ eiusdem poetæ libro legimus κηδε' ἐφῆκεν, Il. α, dolores immisit: & Od. τ, πόνους, vtrobique cum datiuo personæ. Sic χεῖρας ἐφεὶς Od. α, & χεῖρας ἐφήσεις Od. ν, vtrobique cum datiuo ὠνησῆρσι. ‖ Ἐφίημι, Remitto, Relaxo. vt ὅλως ἐφιεῖσα τὴν ἡνίαν, Gregor. Totas habenas relaxãs, seu laxans. Et pro Indulgere, (quæ affinis est signif.) vt ἐφιέναι τῷ θυμῷ, & ἐφιέναι ταῖς ἡδοναῖς, apud eundem Gregorium Indulgere iræ, Indulgere voluptatibus. Dico autem affinem esse significationem, quoniam qui iræ seu voluptatibus indulget, illis velut laxat habenas. (Crediderim verò & quod Plato dicit ἐφιέναι τὸν ὀργὴν τῷ κακῷ, habere laxationis habenarum metaphoram: ideóque Budæo non assentior reddenti simpliciter Exercere iram: in hoc videlicet loco lib. 5 De leg. ἐλεῖν δὲ τὸν μιάσμα ἔχοντα κακῷ ἐγχωρεῖ, &c. τῷ δ' ἀκράτως καὶ ἀνοσιουργήτως πλημμελεῖ καὶ κακῷ ἐφιέναι δεῖ τὴν ὀργὴν. q. d. Iram in eum laxatis habenis immittere. vel, Iram in eũ admittere tanquam videlicet equum cui laxamus habenas, (de quo vsu mox dicam) aut Suæ in eum iræ habenas laxare. At Budæus simpliciter, Exercere irã in eũ (vt antea admonui) pro quo verbo dicere saltem debebat Effundere, si vno verbo vnicum exprimendum esse putabat. Cæterùm ἐφιέναι, itidem pro Indulgere à Plut. poni videtur (& quidem cum datiuo personæ) opponente ei ἐπιβάλλειν. Reddi autem posse existimo & Indulgentem esse, vel Indulgentia vti. ‖ Ἐφίημι, Permitto. Thucyd. 1, οἷς οὐκέτι ἐφιεσαν οἱ ξύμμαχοι τὴν ἡγεμονίαν. ‖ Ἐφίημι, Admitto. vt ἐφίημι τὸν ἵππον, Admitto equum, id est Ad admissuram & coitum applico, quod & βιβάζω, Bud. ex Aristot. Ego autẽ addo, ἐφίημι in alia verbi Admitto signif. videri mihi positum ab Hesiodo in Aspide, vbi canit, — εὐπλεκέων δ' ὅτε δίφρων Ἠιόχοι βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους, Ῥυτὰ χαλαίοντες. intelligo autem significationẽ illam verbi Admitto qua dixit Liuius, In hostem admittere equos: & Cicero, Equo admisso in mediam Latinorum aciem irruebat. Scio tamen in illo Hesiodi loco reddi solere simpliciter Immittebant. ‖ Ἐφίημι alias præterea significationes habet quæ commodè per composita à Iacio exprimi nõ possunt. vt quum Homerus ipsum infinitiuo iungit: veluti Od. ξ, de vino, — ἐφέπει πολύφρονα περ μάλ' ἀέσσῃ, Impulit, Incitauit. Sic Iliad. α, — ὅτ' ἴμ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ. vti Bud. Vrgebis, item Coges, vertit: paulo quidẽ certè liberius. videtur enim in his quoq; locis aliquid de posteriore immittendi signif. retinere hoc verbum. quoniam quem impellimus & incitamus ad aliquid, eum veluti equum admittimus, & laxatis habenis currere ad id volumus ad quod eum impellimus. ‖ Ἐφίημι, Appello, id est Prouoco ad iudicem maiorem. vt vertit Budæus apud Demosthenem, οὔτε ἐφῆκεν ἐς τὸ δικαστήριον: & apud Lucianum, ἐξεῖναι ἐφέντα ἐπ' ἐμὲ δικάζεσθαι. Quibus in locis aliisque similibus non dubito quin subaudiatur accusatiuus δίκην, & verbum ἐφίημι aliquã mittendi signif. inclusam habeat, sed quæ haud scio an vllo huius verbi composito indicari possit. A

Ἐφίεμαι, Peto (ea signif. qua dicitur de iaciente) vt Plutarch. in Pompeio, ἐφιέμενοι τοῦ προσώπου, aduersas facies petentes pilis suis. Bud. Quidam verò exponunt etiam Ad istum designantes. ‖ Item appeto. vt Aristoteles initio Ethic. πᾶσα τέχνη καὶ πᾶσα μέθοδος, ὁμοίως δὲ πρᾶξίς τε καὶ προαίρεσις ἀγαθοῦ τινος ἐφίεσθαι δοκεῖ. Et l. 4, τοῦ δ' ἀλλοτρίων οὐκ ἐφίενται. Sic & alibi. A Thuc. tamẽ puto etiam poni pro Cõsequi, quod est veluti finis eorum qui appetunt. ‖ Ἐφίεμαι, Permitto ex Plutarcho in Lycurgo, οὐκ ἐφίετο αὐτοῖς τοῖς νέοις ἄψασθαι βαλανείου, nõ permittebat eis. Et passiuè, ex Aristot. Metaph. 1, ἐπεὶ γὰρ ἐφέθη κολάζειν τὸ τοῦ ἱερέως γένος, permissum fuit. ‖ Ἐφίεμαι poeticè, Mando, Præcipio, Iubeo. vt Iliad. ν, Ἀρμόνιον δ' αὖ δρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμεθα πόδε ἔρυσθαι. Sic apud Soph. sæpe, vt ostendit Bud. pag. 541. Ex eodem autem affertur, in Aiace, ἐγὼ σ' ἐφίεμαι χαίρειν. vbi ἐφίεμαι redditur Velim: sed & hìc Iubeo verterim potius. vt Latini dicunt Iubeo te saluere, & Iubeo te valere. C

Ἔφεσις, εως, ἡ, Prouocatio de iudicio ad iudicium, Translatio causæ de foro ad forum. Luc. ἡ δὲ ἔφεσις ὅθεν τὸν Δία ἔστω, Ad Iouem prouocatio esto, Bud. interpr. Et in vulgaris lex. ἔωλον τὴν ἔφεσιν ἀγωνῆς, Appellatione frustra prosequeris, Appellationis causam frustra ages. Plutar. Solone, καὶ τὸ ὅσα ταῖς ἀρχαῖς ἐπαξιοῦν κρίνειν, καὶ τοῦ ἐκείνων εἰς τὸ δικαστήριον ἐφέσεις ἔδωκε τοῖς βουλομένοις, Quæcunque iudiciis magistratuum subiecerat, de iisdem adeundi in forum potestatem volentibus fecit. Item ἔφεσιν δοῦναι, Appellare, idem quod ὀπικαλεῖσθαι & ἐφίεναι. vt Bud. apud Aristidem exponit Comm. pag. 89. ‖ Apud Nazianz. autem ἔφεσις ἀσωφρόνισις exponitur Dimissio absque castigatione. vulg. lex. ‖ Ἔφεσις, Appetitus, Desiderium. Aristot. Ethic. 3, cap. 5, ἡ δὲ τοῦ πέλας ἔφεσις οὐκ αἱρετή ἐστι. Nazianz. ἡ τῆς γαστρὸς ἔφεσις, alimenti appetitus. D E

Ἐφέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui transferri potest à iudicio ad iudiciũ. vt ἐφέσιμος δίκη, Causa quæ post appellationem agitur. Galenus in 1 Therap. ἐπὶ δὲ παντὰς ἀνθρώπους καθίζει δικαστὰς, ἴσως ἐνίοις δίκην ἐφέσιμον ἀγωνίσασθαί τινι, licebit alicui ad illos à Thessali iudicio prouocare, quãdoquidem omnes ipse nobis fert iudices. Bud. Et ἐφέσιμος γνῶσις, Cognitio de qua fit appellatio & prouocatio. v. l. F

Ἐφέται, Iudices apud Athenienses quibus causæ cognitio ab vtraque parte permittebatur. Eustath. ex Clitodemo de Agamemnone & Demophonte contendentibus de palladio, κρίσιν αὐτοῖς ἐπιτρέψαι ὅθεν πεντήκοντα Ἀθηναίων καὶ τοσούτων Ἀργείων· οὓς ἐφέτας κληθῆναι, διὰ τὸ παρ' ἀμφοτέρων ἐφεθῆναι αὐτοῖς τοῦ κρίνειν. Etymologistes tradit magistratum fuisse apud Athenienses qui de capitalibus causis iudicaret: ætate vltra quinquagesimum annum progressos, & de quorum vita optima esset hominum existimatio. Plut. Solone, μηδαμοῦ Δράκοντα λέγειν, μηδ' ὀνομάζειν Ἀρεοπαγίτας, ἀλλὰ τοῖς ἐφέταις ἀεὶ διαλέγεσθαι περὶ τῶν φονικῶν. G

Ἐφετὴς, οῦ, ὁ, apud Suidam ponitur sine expositione, εἶδον ἐγὼ δικαστὴν ἐφετὸν μεθιῶντα τοῖς ἀγορεύουσι τὸν χρόνον. Hesychius ἐφετὴν exponit καταλιπεῖν. Ex Polybio autem v. l. adferunt itidem ἐφετῶς καὶ ταχέως, sed non interpr.

Ἐφετικὸς, ὴ, ὸν, Desideratiuus. ἐφετικὰ ῥήματα apud grammaticos verba quæ concupiscendi actionem significant, vt ὀπτιῶ, λιλαίομαι. Eustath. Item Desideratiua, vt θυμάω, βασιλειάω, δρασείω, & similia.

Ἐφετμὴ, ῆς, ἡ, Mandatum, Iussum. κέλευσις. Iliad. ε, ἐκραίαινεν ἐφετμὰς Φοίβου Ἀπόλλωνος, qui videlicet eum ἀνώγει Τρῶσιν θυμὸν ἀγείρειν. Il. α, Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμῶν Παιδὸς ἑοῦ. ET Φετμὴ, prò eodem. apud Hesych. enim φετμὰς exponitur ἐντολὰς, παραγγελίας. H M

Ἐφιππασύνη, ης, ἡ, idem quod ἐφετμή. hoc est κέλευσις, ἐντολή, vt Eust. exponit. Apoll. Rhod. Argon. 1, — βασιλῆος ἐφιππασύνῃ Πελίαο Χρύσειον μετὰ κῶας εὔζυγον ἤλασαν Ἀργῶ, iussu regis Peliæ. Vtitur hoc vocabulo Homerus quoque. Od. μ, Καὶ πότε δὴ Κίρκης μετ' ἐφιππασύνῃς ἀλεγεινῆς Λαοὺς ἀνόμβω, quæ videlicet οὔπω μ' ἀνώγει θωρήσασθαι. Sic suprà in ἐφετμὴ dicit ἀνώγει. A

c. 2. Εἰσεφίημι, Intrò admitto. idem quod εἰσίημι.

c. 2. Ἐξεφίημι, idem ferè quod ἐφίημι. & ἐξεφίεμαι, idẽ quod ἐφίεμαι, Mando, Præcipio. Sophocl. Aiace, Ἐκεῖνον ἐξεφίεται Τεῦκρος ἐξεφίεται Σκηνῆς ὑπαυλον, Præcipit vel mandat vt illum intra tentoriũ cohibeamus. ὑπαυλε), vt schol. exponit. B

C. ΚΑΘίημι, Demitto, Submitto. Homerus Iliad. ω, Νῶϊ δὴ καὶ σπου πεσάμω, καὶ ἄλοπα οἶον Λαοκόωντος καθέκα. vbi exponitur Per guttur demisi. vt sit Demisi [in ventrẽ] per guttur. Eustath. ait valde aptum huic loco esse istud verbum: quia vt αὐήσει, qui vomit, ita qui edit & bibit, καθίησι τὸ λαιμοῦ. Herodianus, καθέντες κλίμακα, quum scalas demisissent [è muro.] Apud Aristophanẽ in Vespis, εἶαν τοσφᾶσιν καθῆκεν, metaphora sumpta à piscatoribus lineam demittentibus. Philo autem dixit, ὅπου τοὺς ῥίζας καθῆκεν pro Vbi radices egerit: quia radices sunt in terrã demissæ. Ponitur & pro Demittere sese desiliendo, & deorsum librare. Xen. in Hipparch. de equis, οἱ δεδιδαγμένοι καὶ ἐπ' ἄχθοις ἀναλλεσθαι, καὶ ἀφ' ὑψηλῶν ἀσφαλῶς καθίεναι. Itidem verò sine casu apud Plutarch. καθέντες εἰς γόνυ, quod Budæus exponit In genua succidentes. Aristophanes tamen in Vespis non καθίει solùm, sed καθίεσαν τὴν dixit. Capitur item pro Demittere, quod & Submittere. vt καθίεναι τὴν φωνὴν, Submittere vocem. vnde τὸ καθιεμένον τῆς φωνῆς, Herodian. Sed & pro Submittere, eo sẽsu quo dicitur Submittere barbam. sed potius voce passiua & signif. actiua: vt καθῆκε τὴν ὑπήνην vel τὸν πώγωνα, Luc. & καθιεμένος τὸν πώγωνα, Bud. p 547 ex eodem Luciano. ‖ Quinetiam vt Submittere sicarium, vel percussorem, sic καθίεναι σφαγέα. Quam submittendi significationem habet & quum dicitur καθίεναι λόχον pro Insidias collocare. quod videlicet submitti soleant ii qui insidias struunt. Eandem retinere videtur & in πιέζειν καθίεναι vel ὑπιέζειν, pro Tentare, Probare. De qua etiam signif. lege Bud. pag. 547. ‖ Καθίημι, Immitto. vt Iliad. φ, v. 132, Ζωοὺς δ' οὐ δίνησι καθίεσ' μώνυχας ἵππους. Sic autem apud Thucyd. videtur hoc eodem verbo vtcunque posse reddi, lib. 6, pag. 202, vbi dicit Alcibiades, ἅρματα μὴν ἐπὰ καθῆκα. Apud Aristoph. in Equit. καθεὶς schol. exponit παρεσκευασμένος, item καθιεμένως, πνέων, vel (vt alii reponũt) καθιεμένως πνέων. metaphoram à ventis sumptã dicens, & καθεῖν (pro quo lego καθίεναι) esse propriè χαλᾶν τὰ τῶν νεῶν ἱστία. D E

Καθίεμαι, pass. Demittor, Submittor. vnde καθιεμένον apud Thuc. Demissum. Interdum autem actiuè accipitur hoc participiũ: cuius vsus exempla habes in præc. tmematio. F

Κάθεμα, ατος, τὸ, ὁ κῆτος ὅρμος, vt Hesych. exponit: quemadmodum Hieronymus quoque apud Ezech. cap. 16, scribit putare se κάθεμα esse ex variis gemmis in pectus mulierum monile descendens. Torquem tamen ibi interpretatur, iuxta Aquilæ secundam editionem & Symmachum. Sed quum sit ornamentum collare, idque à καθίημι dictum, prior expositio videtur cõmodior, vt videlicet intelligatur monile quod à collo in pectus vsque dependeat: (quales ferè esse solẽt catenulæ argenteæ, aureæ aut gẽmeæ) nisi intelligatur Torques ex quo gẽmæ aut alia ornamẽta dependeãt, quẽadmodum Pollux inter monilia & τετραχήλια ex Theopõpo comico adfert ὅρμοις ὧν κατεκρέμαντο λίθοι πιεές. Esaiæ 3, καὶ ἀφελεῖ Κύριος τὴν δόξαν τῶν ἱματισμῶν αὐτῶν, καὶ τοὺς κορυμβοὺς καὶ τοὺς μηνίσκους, καὶ τὸ κάθεμα καὶ τὸν κόσμον τοῦ τρεστοῦ αὐτῶν. ET Κάθημα pro eodem. Pollux enim inter mulierum τετραχήλια ornamenta κάθημα quoque recenset, ex Antiphane citans, ac synonymum ei καθετὴρ addens. Sed κάθεμα fortasse reponendum est. G

Κάθετος, εως, ἡ, Demissio, Immissio. Galenus libro primo ad Glauconem, καὶ κελεύειν ἐμεῖν καὶ ἀποφράττειν τὸν σωλῆνα ἤτοι δακτύλων ἢ πτερῶν καθέσεσι. Paul. Æg. l. 6, cap. 59, quum docuisset quomodo catheter vesicæ immittendus esset, τοιοῦτος μὴν ὁ τῆς καθέσεως τρόπος. Ibidem dicit, διὰ

τῆς τῦ καθετῆρος ἐνέσεως. ‖Ab Hesychio exponitur καταγωγή, οἴκησις.

Καθετήρ, ῆρος, ὁ, q.d. Demissor, aut Immissor. Sic dicitur Hippocrati linamentū tortum quod intra vlcera inditur. Gorr. τορτὸν μοπάρον, dictum à καθίεσθαι, vt in Hipp. lex. Galenus exponit, ex lib. 2 Γυναικείων citans, μοπτῶ ὠμολίνων καθετῆρι. ‖Item Instrumentum chirurgicū cauum, & altera parte recuruum, quo vrina retenta elicitur & vesicæ vitia probantur. Gorr. Vrinatia fistula, vt vulg. lex. interpretantur. Quidam volunt esse quam A
æneam fistulam Celsus lib. 7, cap. 26 appellat. Galenus
lib. 5 Meth. εἰς ζῶπα μὴν γὰ [videlicet intestina crassa] δίχα
κλυστῆρος, εἰς μήτραν δὲ δίχα μητρεγχυτῶν, ἢν δὲ πτηδείων π
φαρμάκων ἐνίεσθαι, ὡς πέρ γε καὶ εἰς κύστιν δίχα ἢν ἀνυστρήτων
καθετήρων. Paulus Ægin. lib. 6, cap. 59, vbi de eluenda
per catheterem vesica scribit, προσβιβάσαντες τε τὸν καθε-
τῆρα ἕως πλὴν κύστιν κατεμβατήσῃ, μετὰ δὲ τὸ ὅλῃ ἀπαστάσαμεθα
τὸ ἐγκείμενον τῆ καθετῆρι λίνον, ἵνα τῆ ἐείω σωτεφελκόμενον τὸ
ὕφον ἐπακολουθήσῃ, καθάπερ ὅλῃ τῆ σφόνγῳ γίνεται. ‖Κα-
θετήρ, sicut κάθημα, Polluci est etiam Monile siue Tor- C
ques. nam lib. 5, cap. 16 De nominibus mūdi muliebris,
hæc duo inter περιτραχήλια & ὑποδήματα numerat. Dicitur idem & κάθεμα, de quo paulo antè. VNDE Καθετηρισμός, οῦ, ὁ, Administrationis chirurgicæ ratio qua iniicimus per catheterem in vesicam id quod ad eius curationem conuenit, vel eximimus id quod impedit ne vrina reddatur, siue concretus intus sanguis sit, siue calculus, siue aliud quidpiam, recto siphone immisso, quem καθετῆρα Græci vocant. Gorr. Apud Æginetam loco citato caput est περὶ καθετηρισμοῦ καὶ κλυσμοῦ κύστε- D
ως, de catheteris & infusi immissione in vesicam.

Κάθετος, η, ὁ, Synes. epist. 44, pag. 20, ἐπιδὴ ἀπάτηλον εἶναι πνα φησὶ πρὸς σοῦ τὸν καταχθέντα κάθετον ὀξυσχοίσθαι τὸν φόνον, Summissum percussorem, vt Bud. interpretatur. ‖Κάθετος, ἡ, Perpendiculum. Ammonius, ὡς γὰρ ὁ τέκτων τὴν σάθμην κέχρηται ὀργάνῳ πρὸς διόρθωσιν τῆς τε ὀρθῶν ξύλων καὶ τῆς καμπύλων, ὁμοίως καὶ ὁ οἰκοδόμος τῇ καθέτῳ διακρίνουσι τοὺς ὀρθοὺς καὶ τοὺς μὴ θεοῦσιν τῆς πίλων. Et κατ' κάθετον apud Lucian. Ad perpendiculum, vt Vitruu. loquitur: Ad lineā, vt Cicero. ‖Item Linea perpendicularis, quæ Proclo B
apud Euclidem duplex est, ἡ μὲν ὀρθή πεδος, ἡ δὲ σφεά. Sic
apud Vitruuium lib. 3, cap. 3, Et secundum abacum in quatuor partibus volutarum secundum extremi abaci quadram lineæ demittendæ quæ κάθετοι dicuntur. ‖Item Altitudo rectis lineis subuecta, Altitudo perpendiculariter ardua, vt Budæus interpretatur apud Strab. pag. 165, ὄρος ὑψηλὸν ὅσον τεττάρων ἡμιστασίων ἔχον τὴν κάθετον, τινὶ δ' ἀνάβασιν καὶ τεσσάρων σταδίων εἰς ὀξεῖαν τελευτᾷ κορυφὴν, altitudinem perpendicularē. ‖ Accipitur quoque pro linea piscatoria quæ, velut perpendiculum, in F
aquam demittitur. Item pro reti, in Epigrāmate quodam, vt testantur vulg. lex. ‖Κάθετος, ου, ὁ, dicebatur etiam Agnus qui in mare demittebatur, ὁ καθιέμενος εἰς τὸ πέλαγος ἀμνός, vt Harpocr. & Suidas exponunt. citat autem Suidas ex Lysia & Melitone. AT Καθετὸς, in v. l. Retis genus.

6.2. Εἰσκαθίημι, Immitto, Demitto. E T Εἰσκάθετος, η, ὁ καὶ ἡ, Subdolus, Bud. ex Basil. 611. Ab Hesychio exponitur δόλιος: item κατάσκοπος, in v. l. Insidiator.

6.2. Παρεκκαθίημι, Vtrinque demitto. Aristoteles lib. 9 De hist. anim. cap. 38, de nautilo, ἔχει δὲ μεταξὺ τῶν πλεκτανῶν λέπος τὶ σωυφὲς, ὅμοιον τοῖς τεταγόποσι τῶ μεταξὺ τῶν δακτύλων. χρῆται δ' αὐτῷ ὅταν πνεῦμά τι ᾖ, ἱστίῳ. ἀνὰ πτηδὰ λίου δὲ τῶ πλεκτανῶν παρεκκαθίησι, cirrorum suorum partem vtrinque ad remigandum demittit, vt Budæus interpr. cui tamen locus iste mutilatus esse videtur, quum παρεκκαθιέναι significet vtrinque demitto, id autem non cōueniat cum gubernaculo. De eodem sic Athenæus scribit l. 7, ὅπτεραφεὶς δὲ, ὅπτηλεῖ, αἴω ποιήσας δίχα δύο πλεκτανῶν, (αἱ μεταξὺ αὐτῶν λεπτὸν ὑμένα ἔχουσι δίχα πεφυκότα, ὡς καὶ τὰ ὀρνίθων οἱ πόδες ὁρῶν) μεταξὺ τῶν δακτύλων δερμάτινον ὑμένα ἔχοντες) ἄλλας δύο, πλεκτανίας καθίησιν εἰς τὸν θάλασσαν ἀνὰ πτηδαλίων. Et Plinius, Duo prima brachia retorquens membranā inter illa miræ tenuitatis extendit: qua velificante in auras, cæteris subremigans brachiis, media cauda vt gubernaculo dirigit. Qui tres de eadē re loci parū inter se cōsentiunt. Sunt verò qui nodum quem Budæus non potuit, ita dissoluāt, Cirrum vtrinque vnum demittit, hisque retortis pro gubernaculo vtitur. Veruntamē ne sic quidem dissolui videtur, nisi duobus eum gubernaculis vti dicamus.

c.2. Συγκαθίημι, Vnà demitto. ‖Item Summitto me, vt Bud. interpr. apud Aristotelem in Problem. sect. 2, p. 12, vbi περὶ τῶν ἀγωνιώντων loquitur, καὶ πεσόντες τὰς χεῖρας καὶ συγκαθιᾶσι, καὶ ὑπτίνουν) καὶ ἐξάλλονται, καὶ ὑδέποτε πρεμοῦσι. VNDE Συγκάθεσις, Submissio, qua quis alicui se submittit, & cedit. Vide ὕφεσις. Item Contentio duorum inter se, Comparatio. v. l.

C. ΜΕΘίημι, Dimitto, Missum facio. Homer. Il. χ, v. 449, Εἰ μὴ γὰρ κέ σε νῶϊ ἀπολύσομεν ἠδὲ μεθῶμεν. Et Il. π, v. 762, Ἕκτωρ δ' κεφαλῆφιν ἐπὶ λάβεν, οὐδὲ μεθιεῖ. Et Il. α, v. 283, μεθέμεν χόλον, Missam facere iram, Deponere iram. Sic apud Sophoclem in Aiace, χερσὶ μὴ μεθῆκα πῆς ἀλάστορας, è manibus dimisi. pro οὐκ τ' χερῶν μεθῆκα. vt loquitur Synes. μεθῆκεν ὠῶ ὁ κυβερνήτης ἐκ τῆς χειρῶν τὸ πηδάλιον. ‖Μεθίημι apud Homerum cum genitiuo non semel habet quidē dimittendi itidem signif. sed dimittendi cum quodam neglectu. adeo vt exponatur etiam Negligo (sicut ab Eustathio ἀμελῶ) item Detrecto. Genitiui autem quibus potissimùm iū gitur in significatione ista, sunt, μάχης, & πολέμοιο, & ἀλκῆς. Is igitur μεθίησι πολέμοιο qui bellum missum facit, sed eorū more qui illud subterfugiunt & detrectant. vnde μεθιέναι πολέμοιο non incommodè reddi potest Detrectare bellum. Inuenio autem & infinitiuum μάχεσθαι pro μάχης, cum eodem verbo, eadem significatione. Il. ν, v. 234, Οὔ τις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίησι μάχεσθαι. vbi quidam interpr. Cessat. Ponitur interdū & sine casu, ac tū significare potius existimo, Remitto contentionē, Remissè ago, Ignauè me gero. vt Il. υ, v. 360, Ἀλλ' ὅσσον μὴ ἐγὼ δ' ὠάμαιμι χερσίν τε ποσίν τε Καὶ ὅσσον, οὔ μ' ἔπ φημὶ μεθησέμεν οὐδ' ἠδαμον. Sic Il. ν, Ὀρνεῖς δὲ ᾗ ἄλλον ὅδι μεθιέντα ἴδηαι. Scio autem μεθιέναι cū genitiuo quoq; reddidisse quosdam Remittere, in hoc loco Homeri Il. ο, v. 234, Ἀργεῖοι, μήπωπ μεθιεῖτε θοὺς ἀλκῆς: ita enim vertunt, Argiui, nequid remittatis de strenua fortitudine. Sed eos in errorem impulit (vt opinor) particula π, quam quum vacare non intelligerent, cum genitiuo iungendam putauerunt. Habetur verò idem verbum paucis pòst versibus, Οὔ πνας αὖ μεθιέντας ἴδοι συγκροῦ πολέμοιο: vbi qui dicuntur μεθιέντες πολέμοιο, statim pòst dicūtur ἔσται τεθπόπες, οὐδὲ μάχεσθ. ‖Μεθίημι τὰ δέοντα πράττειν, apud Xenophontem redditur Omitto agere quæ decet, seu Omitto officio fungi. sed vt μεθίημι μάχεσθαι apud Homerum (sicut & μεθίημι μάχης) vertitur Pugnam detrecto, sic & μεθίημι τὰ δέοντα πράττειν apud Xenophontem verti posse videtur Detrectat suum officiū. ‖Μεθίημι, Permitto, vt εἰρεσίας ναῦ μεθῆκεν ex Soph. Aiace, Remigia naui permittere. Et cum infinitiuo ex Epigr. οὐ μεθῆκά σε θανεῖν, Non permisi, Non siui te mori. ‖Μεθίημι, Emitto. vt μεθίησι βλαστὸν ex Theophrasto, Emittit germen, in vulg. lex. In iisdem μεθιεὶς ῥεῦμα, ex Plat. lib. 8 De leg. Item μεθιεῖσα τὸ ὕδωρ, sine autoris nomine.

Μεθίεμαι voce pass. sed significat. actiua, pro Dimitto, Missum facio. sed cum genitiuo. Aristoph. Pluto, Εἰκάσαι τοῦτο μὴ μεθιεῖσθαί μ' ἔπ. Ibidem, μεθιεῖσθε τοῦ μου πρὸς τοῦ. Eurip. Phœnissis, ἐπὶ τῶδ' οὐ μεθίσομαι νεκροῦ. Item cum genitiuo rei: vt Plat. De rep. 7, ἡνίκα τῶν ἀναγκαίων γυμνασίων μεθίενται.

Μεθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Remissus, Negligēs, vel Cum neglectu quodā dimittens aut missum faciēs. ῥάθυμος, vt Eustath. exponit. Il. α, οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων, id est χαῦνος. alibi dicit, ἀλλὰ ἑκὼν μεθιεὶς. VNDE Μεθημοσύνη, Remissio animi, Negligentia, Dimissio cum quodam neglectu. Il. ν, in oratione Neptuni ad Argiuos, qui quum Troianos murum superasse vidissent, animo percellebantur, Ἀλλ' πέπονες πάχα δή τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον Τῇ δὲ μεθημοσύνῃ. Ibidem dicit, Ὑμεῖς δ' οὐκ ἐπ καλὰ μεθιεπ θυμοῦ ἀλκῆς. Atque ibi μεθημοσύνη reddi etiā fortasse possit ex Cic. Animi remissio & dissolutio.

C. ΠΑΡίημι, Prætermitto, Omitto. Plato De rep. 2, ἐάν τις πνὸς παρῇ ἔργου καιρὸν, διόλλυται. Sic autem ante eū Thuc

hoc loquendi genere vsus est, lib. 4, pag. 131, μηδὲ δίκαμμέλλειν, καιρὸν παρεέντας. Demosth. Pro corona, ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ὧν πλὴν πενίαν ἀπασαιτ' ἄν τις, Omittens, Missa faciens. Iungitur & infinitiuo: vt ὀνομάσαι παρῆκεν, Plutar. ‖Itē Admitto, Intromitto. Plato, οὔτε αὐτὼν πλὴν ξυμμαχίαν παρεῶσιν, id est εἰς δέχονται. quo etiā vtitur in eadem significatione. Et παρεέναι εἰς τὴ ἀκρόπολιν, Xenoph. Hellen. 5, Admittere, vel Transmittere. At παρέναι εἰς πλὴν ψυχὴν, Platoni non tam est Admittere in animū, quàm quod Latini dicunt Inducere in animum, pro Sibi persuadere. Apud Aristotelem παρέναι Budæus vertit etiam Neglectim trāsmittere. ‖Παρίημι, Dimitto, Re- B
linquo. vt παρίημι ἑτέροις, Hermog. & ταῖς ἄλλαις δὲ τοῖς θεοῖς ὀμβρίοις παρίκαμμν, Greg. Apud Aristotelem autem μὴ παρέναι τῷ πλησίον, B. vertit Non relinquere sumendū: addens & alias interpretationes, quas vide pag. 547.

‖Παρίημι, Permitto, Sino. cum infinitiuo. Herodot. παρέναι σφι βουλεύεσθαι. Aristoph. in Pluto, αὐτὸν δὲ τὸν πλοῦτον παρεῖναι τῷ λαβεῖν. Plato Sympos. πάρες μοι λέγειν μικρ' ἄπα ἐρέσθαι. vbi observa cum datiuo & infinitiuo poni. Sic apud eundem De rep. l. 2, μιαθοὶ ἢ δόξας πάρες C
ἄλλοις ἐπαινεῖν. ‖Παρίημι, Remitto, Laxo, Soluo, ἀνίημι. Aristoph. Equit. τοῖς πθείοις παρίει. Et παρεθείσης τῷ ὕπνῳ, Greg. Item pro Remissum & languidum reddo, vires frango. Dioscor. de cicuta, παρίησι δὲ τὰ αἰσθῆα καταπλαθείσα, Tabefacit. pro quo Plin. Venerē extinguit. Pass. Παρίεμαι, Remissus & languidus reddor. Præt. παρεῖμαι. à quo partic. παρειμένος, Qui remissus factus est seu languidus, Cuius vires fractæ sunt. Plut. καὶ παρειμένον μὴν τὸ, πεσῶμα καὶ πλὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς συμφορᾶς, animo & corpore defectum præ mœstitia. Apud Gregorium D
autem τὸ πᾶμα πς παρειμένον ταῖς ἡδοναῖς, redditur Corpore effœminato. sed verterim potius Corpore quod voluptatibus flaccidum erat redditum, seu marcidum, aut emarcuerat, seu marcuerat. Itidē παρειμένος γήρᾳ, quod apud Plat. redditur Confectus senio, eodem illo verbo reddi posse arbitror, hoc modo, Marcens senectute: vt dixit Lucret. Corpus marcet annis: & Naso post eum, Vir marcet ab annis. Potest verò & Effœtus verti. At παρειμένος seu παρεθεὶς ὕπνῳ (vt παρεθείσης ὕπνῳ in loco quem modò ex Greg. protuli) ex eodem Nasone interpretari possumus Resolutus somno. E

(Caue autem lector ne te vulgata lexica in errorem impellant, tempora à πάρειμι cōfundentia cum iis quæ sunt à παείημι, & tradentia imperitissimè & ineptissimè, παρίημι duplicem deriuationem habere, vel à παρὰ & εἶμι, vel à παρὰ & ἵημι.)

Πάρεσις, εως, ἡ, Remissio, Laxatio. vt πάρεσις ἀφῆς καὶ κινήσεως, apud Aretæum. Est etiā morbi nomen qui & παράλυσις dicitur, quo videlicet nerui remissi ac laxati F
motu tactuque aut dimidium corpus aut partem eius aliquam destituunt. Aret. De diuturn. aff. cap. 7, ὑποπληξίη, παραπληγίη, πάρεσις, παράλυσις, ἅπαντα τὰ ἤθεα τουτά. ἢ δὲ κινήσεως ἢ ἀφῆς, ἢ ἀμφοῖν ὅτι ἔκλυσις, κοτὲ δὲ γνώμης, κοτὲ καὶ τῆς ἄλλης αἰσθήσιος. Alex. Trall. πάρεσιν πάθος, ὃ καὶ παράλυσιν ὀνομάζειν εἰώθασι. οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀναισθησία καὶ ἀκινησία τῶν πεπονθότων τόπων. paulo pòst verò πάρεσιν esse dicit τὸ ἡμίσεος σώματος ἢ εἴδος μέρους νέκρωσιν, ἢ καὶ πινῶν μορίων τῶν ῥωσῶν, ἐφικνῶν ἐμφραξιν, χωρὶς τὸ παθεῖν τὸν ἐγκέφαλον ἢ τὸν νωτιαῖον. Plut. Sympos. 3, quæst. 5, vbi dicit e- G
briosis eadem accidere quæ frigus patientibus, τοῖς δὲ πλείστοις εἰς πάρεσιν αἱ μέθαι τελευτῶσιν, ὅταν ὀκνηρῶς πανταπασι καὶ καταβρεσῃ τὸ θερμὸν ὁ ἄκρατος. Specialiter verò πάρεσιν Aretæus esse vult vrinæ in vesica aut suppressionem aut retinendi impotentiam, κύστος δὲ οὖρων (inquit) ὀρθοῦσθαι ἢ ἀκρασίης, πάρεσις τὸ κύστεος. Πάρεσις Budæo est Defectio & languor, Virium corporis extenuatio. Cæterùm ab hoc nomine sunt Gall. Paresse & Parcesseux, quæ pigritiam & pigrum signif.

Παρέσις, ου, ὁ, Remissus, Laxatus. Item, πάρεσις hoc est nerorum relaxationi seu resolutioni obnoxius. H

c.2. Ἐμπαρίημι, Remitto, Laxo. idē quod παείημι, nisi quòd præpositio significationem auget. Et in pass. ἐμπαρεῖμαι, Remissus ac languidus reddor, Franguntur vires meæ, Vires meæ se remittūt, ac quasi exoluuntur. Naz. in Trag. ὠδῖσί τ' ἐμπαρειμένη, Partus doloribus fracta ac debilitata.

C. ΠΡΟίημι, Præmitto. προέπεμπω. Hom. Odyss. κ, v. 100, Δὴ πτ' ἀγὼν ἑτάροις προέειν πύθεσθαι ἰόντας. Itē προέει βέλος in imperatiuo, itidem pro προέπεμπε, (vt exp. Eust.) Od. ω, circa finem, Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προέει δολιχόσκιον ἔγχος. & statim pòst in imperf. vbi idem versus repetitur. Sed & simplici Mitto redditur in aliquot eiusdem poetæ locis tanquam pro πέμπω positum. vt Iliad. γ, Αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προέειν κρέων Ἀγαμέμνων Νῆας ὅθι γλαφυρὰς ἔεναι. vbi observa etiam sequi infinitiuū. In hoc autē loco Il. μ, circa finem, Ἀλλά σε πρὶν προέπω, ἄμα δ' ἄλλος λαὸς ἑπέσθω Μυρμιδόνων. Bud. vertit Permittat. Quibus addo, sumi ab hoc ipso poeta & pro Dimitto seu Concedo. vt Iliad. α, Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πλῶ δὲ θῶ προέεις. & Herodotum eodem aut planè simili modo vsum esse, quū dixit, χρήματα μὴν προέιντα σφι, ψυχὴν δὲ παραιτέμενον. Sonat certè quod Gall. dicitur Leur abandonnant: quod significantius est quàm Dimittentem illis, seu Concedentem: nimirum tale quid quale esset Permittentem suas pecunias arbitrio illorum, aut etiam libidini illorum. ‖Προίημι Budæus pag. 554 tradit esse etiam Immitto, Porro ago, In primam aciem promoueo: & affert ex Xenophonte προὲς καμήλους (vbi tamen quidam Præmittere interpr.) item προέπε πρὸς αὐτὸς πλὴν τῶ καμήλων τάξιν. At in hoc Aristoph. versu qui est in Nub. Εἶτ' ἀνδρα τῶν αὐτῶ τι χρὴ προέειν; exponitur προέειν à schol. προδιδόναι & κιχρᾶν: sed addit esse dictū tanquam ῥίπτειν & ἀπολέσαι ac σκορπίζειν. Ego verò quid de hoc loco sentiam, dicam in proximè sequēte tmemate.

Προέεμαι, Proiicio. vt προέεσθαι τὸν ἑαυτῶ βίον. Plut. quo Virgil. modo dixit Proiecere animas, inquit Budæus. Idē apud Dionys. μεγάλην πόλιν προέεσθ Λακεδαιμονίοις, vult esse, Obiicere euertendam, vel Prodere & condonare. Ab hoc ipso προέεσθαι χρήματα dici tradit, Homini obærato & egenti & labefactatæ fidei credere. sed nō addit quo verbo hîc reddi debeat προέεσθαι: ego verò aptè & hîc reddi posse arbitror Proiicere: vt videlicet qui huiusmodi homini pecunias credit, perinde facere dicatur ac si eas proiiceret: sicut aurum suum proiicit apud Horatium Aristippus. Ac crediderim illud quoque Aristoph. προέειν verbo Proiicere verti posse, sequendo schol. expositionem ῥίπτειν & σκορπίζειν. Sed inuenio duos præterea verbi προέεμαι seu προέημι vsus, qui duobus verbis Proiicio respondere videntur. nam vt dixit Plutarch. προέεσθαι τὸ καλὸν, sic Cæsar Proiicere virtutem: atque vt Xenophon, ὅτι τὸ αὐτίκα ἡδὺ προέεναι αὐτοῖ, sic Ad voluptatem præsentem se proiicere, nō dubium est quin Latinè dici possit. Quidam & apud Aristotelem Ethic. lib. 3, cap. 5, participium προέμενος sine adiectione positum, interpr. Qui se effudit ac proiecit. Est certè & vbi verbo Profundere commodè vti possimus: vt apud eundem Aristotelem Ethic. 4, τὸ οἰκεῖον προέεται: itidémque apud Philonem, ὑπὲρ ἧς ἢ μόνον προέεσθαι τὰ οὐσίας. Sed in illo Demosthenis loco, & plerisque aliis eiusdem pariter atque aliorum, προέεσθαι sic accipi puto vt in Herodoti loco quem in Προίημι attuli: nimirum pro Permittere arbitrio alicuius, vel potestati, aut etiam libidini. Vel, Tradere potestati aut in potestatem. Vel significantius, Obiicere potestati. Ex locis illis est hic Xenoph. Pæd. 5, pag. 71, ἢ τὸ μηδένα αὐτῆς ἠξιωκέναι προέεσθαι μήτε χρήματα πολλὰ, μήτε τυραννίδα, μήτε πόλιν ἔρημον, μήτε τέκνα ἀξιόλογα. Et hic Thucydidis lib. 1, καὶ τὴν Κέρκυραν ἐβούλοντο μὴ προέεσθαι τοῖς Κορινθίοις. & iste ibidem, ἵνα μὴ ἀνδρας τε φίλους καὶ συγγενεῖς τοῖς ἐχθίστοις προέσθαι. Bud. tamen pag. 554, in similibus locis προέεσθαι vertit Prodere, item Condonare. Demosthenes alia etiam constructione dixit προέεσθαι εἰς δουλείαν, pro Deserendo coniicere in seruitutem, vel desertos. Quidam verò interpretantur, Obiicere seruituti. Interdum verò, & sæpe quidem, dicitur προέεσθαί τι non adiecto datiuo, pro Amittere è manibus, Sinere sibi elabi, vel pro derelicto habere. Qua in significatione iungitur etiam genitiuo à Demosthene Olynthiaca 2, circa principiū, μὴ μόνον πόλεων καὶ τόπων ὧν ἡμῖν ποτε κύριοι, φαίνεσθαι προιεμένοις, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν πόλεων προσκυνούντων συμμάχων τι καὶ χωρῶν. Sed interdum e-

tiam simplicius pro Dimitto, Relinquo, Missum facio, aut etiam Abiicio. Demosthenes in Midiam, ἡσιμάνον προέσθαι. Plutarch. οὐ προήσεσθαι τὸν δυνάμιν, Non dimissurum exercitum. Alicubi etiam προέσθαι τι exponitur Negligere: sed malim Abiicere curam de aliquate. Sic & προέσθαι πνά, Curam de quopiam ebiicere, seu solicitudinem. vel Deserere quempiam, Destituere suo auxilio. Thuc. 3, καὶ μὴ προέσθαι ἡμᾶς. Idem cum participio, lib. 2, Ἀθηναῖοι φασὶν οὐ οὐδενὶ ἡμᾶς προέσθαι ἀδικουμένους, οὔτε νῦν προιέμενοι, βοηθήσειν δὲ κατὰ δύναμιν. Reuocat autem mihi in mentem verbũ Abiicere quendã eiusdem Thucydidis locum, in quo ita propemodum dixisse videtur προέσθαι ἑαυτοὺς, vt Cicero Abiicere se: addens ei & Prosternere. Is Thucyd. locus est lib. 2, πρὸς γὰρ τὸ ἀνέλπιστον παρεσκευασμένοι τῇ γνώμῃ, πολλῷ μᾶλλον προέντο σφᾶς αὐτοὺς, καὶ οὐκ ἀνεκίνουν. ‖ Προέσθαι Budæus vertit etiam Largior, Erogo, Effundo: afferens ex Aristotele, καὶ χρήματα προέσθαι τὰ αὐ, &c. Item Cedo & condono amico. Quarum significationum exempla vide apud eum pag. 554. Sed quod ad illum Aristotelis locum attinet in quo dicit χρήματα προέσθαι τὰ αὐ, addo, verbum idem apud Demosthenem cum eodem accusatiuo reperiri, simulque cum accusatiuo ὅρκον. ita enim ille in Midiam, pag. 242, εἰ δὲ οὔπω χρήματα ἔχοντες μὴ προέσθαι τὰ αὐ, πῶς ὑμῖν καλὸν τὸν ὅρκον προέσθαι; vbi dico quærendum videri aliud verbum quo προέσθαι cum vtroque accusatiuo cõmodè reddi possit. Ego certè verbo Proiicere (quod & aliis locis conuenire iam ostendi) contentus ero, dum aliud aptius quempiam attulissa intellexerim. ‖ Accipitur pro Effundo & in alia significatione. vt apud Aristotelem, καὶ τὸ αἰδοῖον προέσθαι σπέρμα, effundit, vel emittit.

Προέσθαι passiuè etiam reperitur alicubi, sicut & eius partic. προεσμένος apud Demosth.

Πρόεσις, εως, ἡ, Dimissio, qua videlicet destituimus & proiicimus rem aliquam. Item Profusa erogatio, Erogatio quæ fit quasi proiiciendo, Largitio profusa: cui apud Aristotelem opponitur λῆψις. Bud. vt προέσεις τῶν σπίων.

Προεσικὸς, ός, ὁ, Ad largiendum propensus, seu profundendum, Qui lubenter largitur, Profusus. Aristoteles Ethic. 4, cap. 1, πλουτεῖν δὲ οὐ ῥᾴδιον τὸν ἐλευθέριον ὑτοῦ μήτε λειβικὸν ὄντα, μήτε φυλακτικὸν. προεσικὸν δέ. Construitur etiam cum datiuo personæ, sicut verbum πρόεσμαι. Aristoteles Rhet. 1, προεσικὸς τοῖς τυχοῦσι καὶ τοῖς φίλοις.

HINC Προεσικῶς, Largè effusèque, vt Cicero loquitur: Cum quadam profusione. Aristot. Ethic. 4, capite secundo, δαπανήσει δὴ τὰ τοιαῦτα ὁ μεγαλοπρεπὴς τῶ καλοῦ ἕνεκα, καὶ ἔστι ἡδέως καὶ προεσικῶς. quibus opponit ibi πῶ ἀκριβολογίαν.

c.2. Ἀπιέναι, Emitto. Od. χ, — ὁ δ' ὀμαρτῆ δῖος Ὀδυσεὺς Τὸν ἀπιέναι, βάλε κῆρος ἀθρόον μάλ' ὀμῶς. Id est (inquit Eustath.) ἀπὸ τόξου ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ προέμψας. Citatur ex eodẽ poeta & ἀπιέναι pro Emisit.

c.2. Ἐπιέναι, Emitto aduersus, Emitto in. Il. ο, Τλαῖμεν Μενελάῳ ὅπιεσθε μάχην. Item Transmitto, vel Emitto ad. Il. ρ, Κεῖνον μὲν δὴ νῆας ὅπιεσθε ἔπεμψα θοῦσιν Ἑλλήσσι εἰς Ἀχαιΐδα. Od. ο, Ἐνθεν δ' αὖ νῆσον ὅπιεσθε ἔπεμψα θοῦσιν Ὀρμενίοις. id est, ἐπέμψαμεν, vt schol. exponit.

c.2. Καθιέναι, Proiicio, E manibus dimitto, aut elabi sino, vel etiã Cum neglectu abiicio. Polyb. l. 16, πάντες ἂν καθιεῖεν τοὺς καιροὺς, omnes quidem alii occasionem rei bene gerendæ omisissent, aut neglexissent. cui simile exemplum est quod à Suida in καταρρηνέναι citatur, τὸν δὲ καθήμενον καταρρηνέναι, ἢ καθιέναι τοὺς καιροὺς, rerum gerendarum opportunitates transmittere & perdere, vt Bud. interpretatur. Synes. πρεσβεύειν, ἐλπιζοῦμεν μὴ καθιέναι μηδέπω τὰς ἐφ' ἅπασι ἐλπίδας, abiicere. B. Dicitur etiã καθιέναι τὸν δίκην siue καταρρεῖν, pro Prodere, Destituere: seu Præuaricari, vt idẽ Bud. exponit. Non absimilis significatio est verbi καταπροδίδωμι. vnde per hoc καθιέναι illud explicat Suidas in hoc à se citato loco, ὠμοσάτω δοῦναι δεινόταται Χερσιανοῖς ὅρκοι ὀνομάζοντες, μὴ ποτε ἀλλήλων καθιέναι ἄχει τοὺς ὀλέθρον φερόντων, vbi Destituere & deserere etiam reddi non incommodè potest.

C. ΠΡΟΣίημι, Admitto. vt Xen. ἀναβ. 4, οὐ προέσεσθαι τοὺς τῶν τοῖς ὀφίζοντας. Sic lib. 7. At multo vsitatior est vox passiua προέσεμαι. vt apud eundem De arte eq. πολλοὶ γὰρ ἵππι χαλεπῶς προέσενται ἀ προέδηλα αὐτοῖς ἔστιν ὅτι προέμενοι πονεῖν ἀναγκασθήσονται. Sed & equus dicitur προέσθαι τὴν ἀναβάσιν, id est admittere ascensorẽ. Item pro Admitto, id est non repudio conditionem, vt tradit Bud. qui & ἥδιον προέσεται exponit apud Xenophontẽ, Vinci se patitur. Et pro Admitto, i. Comprobo, vel Non improbo. Gal. προέσεται μὴν ἀμφότεροι τυπῆ. Et cum infinitiuo apud Xenophõtem, καὶ ὑποχωρεῖσθαι δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς προέσεται. Hunc autẽ eiusdem locũ, προέσεμεθα κακίονες ἢ πρόσθεν ἡγεῖσθαι, vertit ille, Hoc cõmitteremus vt deteriores quàm prius essemus. Vide illius Comm. pag. 553. Apud eundem Xenophontem, ὑ προέμενοι δανείσασθαι redditur Non inducebam in animum æs alienum cõflare. Itidémque apud Herodotum, οὐ προέσεται τινὶ τοιοῦτον, Non inducebant in animum proditionem facere, vel Non inducebant animum ad proditionem faciendam. Rursum apud Xenophontem, τὰ αἰσχρὰ ἥκιστα προέσθαι, A turpibus abhorrere.

C. ΣΥΝίημι, Committo. vt ἔνδον ξυνέηκε μάχεσθαι, Iliad. α, initio, Commisit ad pugnam. Sed aptius, Commisit inter se. Eustathius exponit συνέβαλε, συνέπλεξε πρὸς ἄλλ.

Σωίημι, Audio, Intelligo. Od. ζ, Ξεῖνε, σὺ δ' ὦδ' ἐμέθεν ξωίει ἔπος. vbi Eustathius annotat iungi etiam genitiuo Atticè. in hoc autem loco Il. β, — ὁ δὲ ξωέηκε θεὸς ὄπα φωνησάσης, ait dubiam esse constructionem, vtrum videlicet ξωέηκε φωνησάσης ὄπα, an ξωέηκε ὄπα φωνησάσης. Herodianus l. 4, μήτε τῆς ἀλλήλων φωνῆς σωιεῖσιν: eo sensu quo dicitur aliquis non intelligere sermonẽ seu linguam cuius imperitus est. Apud eundem σωεῖς ὅτι &c. Postquã intellexit, seu Resciuit. Itẽ pro Intelligo, Animaduerto, Sentio. Aristoph. Pluto, Εἶτ' οὐ ξωίης τὸν δεινὸν τὸν θεοῦ; Plut. σωεὶς ὁ Βροῦτος τὸ πεπραγμένον. Et cum genitiuo, Luc. ἐπεὶ δὴ πάντα σωῆκε τοῦ κρείττονος, simulatque intellexit quod erat melius. Sic apud Pausaniam. Interdum verò sine casu: vt σωίετε καθ' ὃν τρόπον κελεύει, Demosth. Interdum verò cum partic. vt σωίημι δὲ πάντων, & σωίημι καταγελώμενος. Item cum infinitiuo apud Herodianum. Σωίημι, Scio. Plat. cum accusatiuo, vt inquit Budæus: afferens & σωῆκα pro Cõscius sum, ex Luc. οὐδὲ σωῆκα δράσας οὐδὲ τὴν γυναῖκα γεγωνημένος, Neque mihi conscius sum ab aliqua me amatum esse. vel Neque vnquam aliqua me amauit per te, quod sciam quidem. Et alibi itidem. ‖ Aristot. pro μανθάνειν etiã poni testatur, in Ethic. A Demosthene certè alicubi hæc duo eadem signif. posita deprehendi.

Σωέσθαι, Pacisci, Transigere. Il. γ, Ἀλλ' ἔπευ, ὄφρ' ὅρκια πιστὰ σωώμεθα πανδήμοισι Ἀμφὶ γάμῳ. id est σωήσωμεν ἢ συμβῶμεν, Eustath.

Ξωέτο, apud Homerum tanquã à ξωίημαι, pro ἤνετο: Odyss. η, v. 76, Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξωέτο ξανθὸς Μενέλαος. vbi tamen legi & ξωῦτο admonet, sed addens, ἴσως οὐ καλῶς. quum tamen in textu qui eius Cõmentariis insertus est, hæc ipsa lectio habeatur. At ego in mea editione ne mentione quidem hanc alteram γραφὴν dignatus sum. vtpote quam certò mẽdosam existimarem, admirans etiam cur diceret Eustathius ἴσως.

¶ Σωιῆν, pro σωιέναι dictum fuisse tradit Eust. Reperitur certè σωιῶ pro Intelligit, apud Græcos Bibl. interpretes Sap. 9. Sic σωιοῦσι in N. Testamenti scriptis. Sic ὁ σωιῶν, & οἱ σωιοῦντες apud eosdem interpr. qui etiam vtuntur sine adiectione, vt Latinè dicitur Vir intelligens. At ἐὰν σωῆς, si intelligas, in Ceb. tabula, (vbi tamen σωῆς vulg. edit. habent) & ξωῶσι, apud Xen. putantur esse vt πῶῆς & πῶῶσι.

At ξωίον apud Hom. tanquam à ξωίω, Il. α, v. 272.

Σωέσις siue ξωέσις, Coitio, qua duæ res in vnam coeunt & quasi committuntur. συμβολὴ εἰς ἕν. Od. κ, ξωέσις τε δύω ποταμῶν ἐειδόντων. ‖ Item Intelligentia, Perspicax animi facultas qua committere res inter se potest & discernere, seu (vt Bud. interpr.) Perspicacia & prudentia in iudicando. Aristot. Ethic. lib. 1, circa finem tres ponit virtutes διανοητικὰς, σοφίαν, σώεσιν, & φρόνησιν. At lib.

at lib. 6, cap. 10, inter φρόνησιν & σώεσιν distinguit, φρόνησιν esse dicens ὀθνεκπαίν, eiusque finem esse quid facto opus sit aut non opus sit: ξωεσιν autem esse solùm κρινικὴν: ac ξωέσιν & ἀσωσίαν idem esse. Quid autem sit, declarat his verbis, ἔστι δὲ οὔτε τὸ ἔχειν τὸν φρόνησιν οὔτε τὸ λαμβάνειν, ἡ σωέσις, ἀλλ' ὡς τὸ μανθάνειν λέγεται σωιέναι, ὅταν χρῆται τῇ ἐπιστήμῃ, οὕτως ἐν τῷ χρῆσθαι τῇ δόξῃ ὀθνὶ τὸ κρίνειν περὶ τούτων περὶ ὧν ἡ φρόνησις ἐστι, ἄλλου λέγοντος, καὶ κρίνειν καλῶς. Ibidem tradit σώεσιν non prorsus idem esse cum ὀθνεκπαίν vel δόξῃ, nec item particularem aliquam scientiam, nec etiam περὶ τῶν ἀεὶ ὄντων καὶ ἀκινήτων, nec περὶ ὧν γιγνομένων ὅτι ἂν ὦσι, sed περὶ ὧν ἐνδέχεται καὶ βουλευσαίμεθα: atque ita versari circa eadẽ circa quæ ἡ φρόνησις. quomodo autẽ differant φρόνησις ipsa & σώεσις, ex eodẽ iam indicatũ est. Plato in Cratylo etymologiã huius vocabuli his verbis tradit, σώεσις δ' αὖ οὕτω μὲν δοξεῖεν ἂν ὥσπερ συλλογισμὸς εἶναι. ὅταν δὲ ξωιέναι λέγῃ, ταὐτὸν παντάπασι συμβαίνει τῷ ὀθνεῖσθαι λεγόμενοι. At hoc ξωιέναι non à ξωίημι præcedente esse vult, sed à ξωέω. vnde subiicit, συμπορεύεται γὰρ λέγεται τὸν ψυχὸν τοῖς πράγμασι τὸ σωιέναι. ita vt ξωέσις hic intelligenda sit facultas animi quæ ξωέσι τοῖς πράγμασι, perspiciens & discernẽs quid faciendum sit, quid non. Id quod hic Demosthenis locus declarat in Epitaph. ἔστι γὰρ ὅσην ἀπάσης ἀρετῆς ἀρχὴ μὲν σώεσις, πέρας δὲ ἀνδρεία· καὶ τῇ μὲν δοκιμάζεται τὰ πρακτέον ὄντα, τῇ δὲ σώζει: sicut idẽ in oratione Pro corona scribit τῇ σωέσει καὶ παιδείᾳ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ διαγινώσκεσθαι. Sicut verò ibi Demosthenes coniungit σωεσιν cum ἀνδρεία, ita Thucydides lib. 4, pag. 148, dixit Βρασίδου ἀρετῇ καὶ σώεσις. Ad cuius imitationẽ Budæus apud Ciceronem in Verrem, Minuisti copias maiorum virtute ac sapientia comparatas, ita vertit, ἐκόλουσας τὰς δυνάμεις τὰς τῶν προγόνων ἀρετῇ καὶ σωέσει προσκεκτημένας. Thucyd. lib. 1 describens φυσεως ἰσχὺν in Themistocle, οἰκείᾳ γὰρ ξωέσει, καὶ οὔτε προμαθὼν ἐς αὐτὸν οὐδὲν, οὔτ' ἐπιμαθὼν, τῶν τε παραχρῆμα δι' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων, Suopte ingenio, quod doctrina neque exercuerat neque auxerat, præsentium & improuisarum rerum breuissima deliberatione egregius erat æstimator. Luc. in historico optimo duo κορυφαιότατα requirit, σώεσιν πολιτικὴν & δυνάμιν ἑρμηνευτικὴν: quam σωεσιν esse vult ἀδίδακτόν τι τῆς φύσεως δῶρον. Basil. homil. 9, πίστιν οὐχὶ σώεσιν λογικὴν ἀποκρύπτουσιν, quam humanam intelligentiam & prudentiam non superant. ‖ Apud Thucydidem verò lib. 1, pag. 25, καὶ προεστασίας ἕνεκα τῆς πόλεως, καὶ γνώμης ξωέσεως, ἀρχῆς τε ἧς ἔχομεν, schol. γνώμης ξωέσεως exponit προαιρέσεως. ‖ Sicut verò σωίημι accipitur aliquando pro Conscius sum, sic σωεσις etiam pro conscientia. Herodianus lib. 4, τοιαῦτα δὴ πρεσβεύων, ὑπό τε τῆς τοῦ ἔργου σωέσεως ἐλαυνόμενος, καὶ τοῖς πῶ ἐν τῇ πόλει διαπεπολιτευμένοις ἀπεχθῶς ἔχων, id est (Politiano interprete) His actis stimulante malorum conscientia, vitámque perosus vrbanã, de Antonino Caracalla. Sic accipitur etiam ab Euripide hoc vocabulũ in Oreste, vbi Menelao interroganti, Τί χρῆμα πάσχεις; τίς σ' ἀπόλλυσι νόσος; respõdet Orestes, Ἡ σώεσις· ὅπερ σωίδα δεῖν εἰργασμένος.

C. Παρασωεσις apud Hippocr. Error non quilibet, sed is qui verò proximus est, & ea de causa probabilis. Gorr. ex Gal. Com. 3 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

C. Ἀσωεσία, SIVE Ἀξωεσία, ας, ἡ, Insipientia, Mentis in iudicando nulla vis & perspicacia, Insciti a. Thucyd. lib. 6, in oratione Athenagoræ, τοὺς δ' ἀγγέλλοντας τὰ πιθανὰ καὶ πρὸς φόβους ἡμᾶς ποιοῦντας, τῆς μὲν πολεμίας οὐ θαυμάζω, τῆς δὲ ἀξωεσίας.

C. Εὐσωεσία SIVE Εὐξωεσία, ας, ἡ, idem quod σώεσις, nisi quod aliquid significationi addit particula εὖ. Aristoteles Ethicõn 6, cap. 10, ὥστε γὰρ ξωέσις καὶ ἀξωεσία καὶ γὰρ οἱ ξωεποὶ, καὶ ἀξωέποι. Vide Σωέσις paulo ante.

Σωετὴς, οῦ, ὁ, Intelligens. idem quod σωετός. v. l.

Σωετὸς, οῦ, ὁ, Qui commissus est aut Committi seu coire in vnum potest. vt σωετὸς χιτὼν, ὁ συμβλητὸς, Hesych. ‖ Itẽ Qui intelligi potest. Synes. De insomn. ὅπως οὐδὲ τὰ χρηστήρια πᾶσι σωετὰ φθέγγεται, nõ omnibus nota loquũtur. Sic apud Lucianum quoque vsurpatur. Et itidem in epist. Aristot. ad Alexandrũ conquerentem quòd libros acroamaticos edidisset, ἴσθι, οὐδὲ αὐτοῖς γε ἐκδεδομένοις καὶ μὴ ἐκδεδομένοις. ξωετὴ γὰρ ἐστι μόνοις τοῖς ἡμῶν ἀκούσασιν. id est (Gellio interpr.) Neq; editos scito esse, neque non editos: quoniam iis solis qui nos audiunt, cognobiles erunt. Cui suæ interpretationi subiicit, Hoc ego verbum ξυνετὴ γάρ εἰσι, quærens vno itidem verbo dicere, aliud non reperi quàm quod est scriptum à Marco Catone in 6 Originum: Itaque ego (inquit) cognobiliorem cognitionem esse arbitror. ‖ Frequentius actiuè capitur pro Intelligens, Perspicax, Prudens in iudicando. Thucydides l. 6, p. 211, in oratione Athenagoræ, βουλεύσασθαι δ' αὖ βέλτιστα τοῖς ξυνετοῖς, κρίναι δ' αὖ ἀκούσαντας ἄριστα τοῖς πολλοῖς. Et lib. 1, pag. 44, μάλιστα δὲ ὑπὸ τῶν πείρατι δοκεῖ ξυνετὸς φαίνεσθαι, vel maximè ex eo sui dans specimẽ quod perspicax & prudens esset: de Themistocle de quo vide eiusdem Thucyd. locum paulo antè in σώεσις. Plutarchus in lib. An seni capessenda resp. de Agide, εὐδόκει γὰρ ἔμφρων αἱρεῖν, καὶ σωετὸς ἱστορεῖται. Et apud Thucydidem rursus, σωετὴ τὰ ἀχρεῖα, inutiliter solertes, vt vulg. lex. citant & interpr. In iisdem ex Luc. adfertur σωετὸς constructum cum genitiuo: σωετὴ τῶν καλῶς ἐχόντων, Prudentes rerũ honestarum. Τὸ σωετὸν neutro genere substantiuè aliquando capitur pro σώεσις. Thucydides lib. 3, τὸ γὰρ δεδιέναι τι, τὸ αὐτῷ ὀνδεὲς καὶ τὸ τῶν ἐναντίων ξωετὸν, & aduersariorũ perspicaciã, seu prudentiam. Et lib. 2, ἡγούμενος μετὰ τοῦ ξυνετοῦ καὶ δυνατὸς, Prudens iuxta ac potens. ‖ Σωετὸς, Sciens. sicut ξυνιέναι pro ὀθνεκπαίν accipi Plato & Aristoteles testantur. Euripides. Iphig. in Aul. Ἐγὼ τά τ' οἰκεῖα σωετὸς εἰμι καὶ τὰ μὴ, Ego & vbi miseratione opus sit scio, & vbi non.

VNDE Συνετῶς, Intelligenter, Prudenter.

C. Ἀσωέπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Insipiens, Qui perspicax & in iudicando prudens non est. Demodocus apud Aristotelem Eth. 7, c. 8, Μιλήσιοι γὰρ ἀξωέποι μὲν οὐκ εἰσὶ, δρῶσι γε οἷά περ οἱ ἀξωέποι. Thucyd. lib. 6, in orat. Athenagoræ, ἀλλ' ἐπὶ γε ναῦς ὡς πάντων ἀξωεπώτατοι, εἰ μὴ μανθάνετε κακὰ σπουδάζοντες, ἢ ἀμαθέστατοί ἐστε ὧν ἐγὼ οἶδα Ἑλλήνων. Et lib. 2, ὃς ἂν γνώμην τε δοκῇ μὴ ἀξωέπος εἶναι, καὶ ἀξιώματα πρεσβεύῃ. Luc. ἀσύνετον καὶ θηριώδες ζῶον, insipiens seu brutum. VNDE Ἀσωεπέω, ῶ, Desipio, μωραίνω, Suid. Item, Non intelligo, Nõ calleo. Heraclit. epist. 4, pag. 147, ἀν δὲ ὑμεῖς ἀξυνετῆτε γράμματα, οὐκ ἐμὴ ἀσέβεια τὸ ὑμῶν ἀπαιδευτον.

C. Εὐσωέπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Intellectu facilis. χαρὶς σχολίων οὐκ ἔστιν ἀξωέπος ὁ Θουκυδίδης. Bud. ‖ Itẽ idẽ fere quod σωετὸς, sicut ἀσωεσία idem quod σώεσις, vt ex Aristo. ostendi in ἀσωεσία paulo antè. Aristoteles Ethic. 6, cap. 10, καὶ ἐνταῦθα ἐλήλυθε πεῦμα ἡ σώεσις, κατ' ἣν ἀσωέτοι, ὁκ τῆς ἐν τῷ μανθάνειν. Et in fine Ethic. ἀσυνετώτεροι δὲ εἰς ταῦτα πάντ' ἂν ἡδύοιντο.

C. Κακοσωέπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Prudentia abutens ad malum, Qui quidem σωετὸς est, sed in malo, Vafer. Thucydides lib. 6. pag. 222, οἱ δ' ὅπη δεσπότου μεταβολῇ οὐκ ἀξωεπωτέρου, κακοξωεπωτέρου δὲ. Is dominus quem cum alio commutare cupiebant, erat non ἀξωεπώτερος, sed κακοξωεπώτερος quàm oporteret, id est πανουργότερος, vt scholiastes exponit.

Σωετίζω, Intelligentem reddo, Facio intelligere, Areopagita. Et Gregorius, σωετίζων τὰς ἀκοάς. Ab Hesychio exponitur σοφίζω.

Σωήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Socius, Amicus, συναγωνιστὴς, πρὸς τὸν ἔσιν, inquit Suidas. Apollon. Argon. vltimo, βασιλῆος ἑοῦ θεμέοντες ἐνιπαὶ, Δέχθαι μειλίξαντο σωήμονας, recipere sedibus suis vt amicos & socios, ac permittere vt ibi habitarent. Vel etiã Confœderatos. nam σωεὸς ac σωήμων σωὴν id quoque significant. scholiastes exponit συνηθῆς καὶ ἑταίρους, deriuans à συνιέναι. Suidas ab ἥμαι quoque deriuari scribit, vt sit σωέδρος: priorem tamen expositionem & deriuationem magis probat. VNDE Συνημοσυνη, Societatis aut fœderis sanctio, Pactum. Ab Hesychio exponitur συνθήκη, ὅρκοι, συμβόλαια: ab Eustathio. συμβίβασις: πρὸς τὸ εἰς ταὐτὴν φέρειν τὰ τῆς διανοίας, Iliad. ψ, Μή μοι Ἕκτορ ἄλασε συνημοσύνας ἀγόρευε, inquit Achilles ad Hectorem, qui promittebat se, si ipsum occideret, corpus Achæis redditurum, & idem ab Achille petebat: at dixerat, ἄγε δεῦρο θεοὺς ὅρκους ὀμόσωμεν. τοὶ γὰρ ἄριστοι Μάρτυροι ἔσονται καὶ ὀπήσκοποι, ἀμφιαέων. Paulo post verò Achilles, verbis illis prius citatis

subiicit, οὔπω νῶϊν ὅρκια ἔστορται. ita vt ἀρμονίαι, συνθῆκαι & ὅρκια idem sint. ac specialiter συνθεσίαι pacta quibus interposito iuramento coitur. alibi συνθήσας vocat. Eustath.

C. Ὑφίημι, Submitto. vt apud Plut. Submittere percussorē, ὑφιέναι, inquit Budæus: afferens ex eodem pro Submittere adornatum hominem: item ὑφιέναι τοῖνας τοῖς γυναιξί, ex eiusdem Pericle, pro Submittere pauones mulieribus. ‖ At ὑφιέναι τὸ φρονήματος apud eundem in Apophth. De animositate submittere, vel potius Remittere. εἴτε δ' ἀνάμνησις τοῦ θεῖος, εἴτε τὸ φρονήματος ὕφες. Et ὑφεῖς τῆς ὀργῆς apud Herodotum, Qui de indignatione remisit. Affertur tamen ex Theophyl. epist. οὔπω μοι τῆς ὀργῆς ὑφῆκας, pro Nondum indignari mihi desiisti.

Ὑφίεμαι pro ὑφίημι. Remitto. Plutarch. in Antonio, οὐμὲν ὑφήκατο τῆς σφαπωπικῆς πόλεως, nec tamen quippiam remisit. Et in Demetrio, τὸ φρονήματος ὑφιεῖς, quicquam animorū remisisse. Vide Bud. pag. 25. Idem Plutarch. in Camillo, ὥστε μηδὲν οἴκτου τῆς ὀργῆς ὑφεῖναι. (sicut & ὑφιεῖς ὀργῆς paulo antè) Greg. addidit τι, dicens, οἱ τῆς κακίας τι ὑφιέμενοι. Item sine adiectione pro Remittere vires consultō, seu de viribus, Non agere totis viribus: ex Aristophane in Ranis, ὑφεῖς μοι δοκεῖς. ‖ Item, Decedo, Cōcedo, Cedo. Idem, τῆς ἄχαν ἐξουσίας ὑφιεῖς, De seueritate decessisse, interpr. Bud. (videtur tamen & hic Remisisse, posse reddi) Affert ex eodem, τοῦ ἐμαυτοῦ δικαίων ὑφιέμενος, quod reddit, De meo iure decedens. Et ex Xenophonte, οὐδενὶ ἀνθρώπων ὑφεμένω αὐ, cum infinit. pro Nulli hominum in hoc cesserim, vt, &c. Item pro Cedo, id est Non obnitor, Non contendo, Repugnare non audeo: ex Gregorio, τὸ δὲ ἐν τοῖς πλημπέοις θαρρεῖν, ἀνδρίας δεῖν ἅς τοῦ τὸ ὑφιέναι, δουλείας. Et cum particula τι, ex eodem, βελτίοις ἢ τοῦ μικρόν τι ὑφιεμένων οἱ σπουδαιότεροι. Atverò, οὐδενὶ τὸ θεῖναι τῆς ἀνόδου ὑφιέμενος, Luc. De luctu, pro Nemini concedēs ascensum, id est permittens. Potest etiam reddi Indulgens, Condonans.

Ὑφίεμαι, pass. vnde participium ὑφεμένος, Submissus. vt ὑφεμένη φωνή, Submissa vox. Item Remissus, Remisse & parcè factus. Item Diminutus, Bud. apud Areopagitam. Et pro Inferior bonitate, Deterior, apud Proclum. VNDE Ὑφεμένως, Remisse, Parcè, Cessim. vt ὑφεμένως καλόν, apud eundem.

Ὑφεμένος est etiam Permissus. vt ὑφεμένη καταθανεῖν ἀνὴ σοῦ. Euripid. Permissa pro te mori seu concessa, Cui permissum est, seu concessum. Plut. in Lycurgo. ὑφεῖπε μηδενὶ γνώμλω εἰπεῖν, Nulli permittebatur, seu permissum erat.

Ὑφεσις, εως, ἡ, Remissio contentionis, quum in censendo cedimus potentiori. Plut. in Antonio, δεμηνικώμενοι, δεῖ πλὴν ὅτι τοῦ θαυμάτων ὑφεσιν καὶ συγκάθεσιν, μὴ θεὸς χάειν ὁμολοῦντες, ἀλλὰ τοῦ φρονεῖν ἡπιώμενοι φαίνεσθαι, de assentatoribus potentium loquens, qui de industria vincuntur in censendo, seu qui in censendo libenter & cupidè faciunt vt victi esse videantur. ‖ A Suida exponitur non solùm ὑπένδοσις, χάλασις, ὑποστολή, sed etiam ἐλάττωσις. vnde apud Naz. οὐδὲ τῆς κατὰ πλὴν οὐσίαν ὑφέσεως interpr. Neque essentiæ imminutionem. ‖ Pro modestia accipi à Naz. in epist. testantur v. l.

C. 2. Καθυφίημι, Submitto, Remitto. Basil. in Hexaem. hom. 5, ἐὰν ἄρα πειθῶσιν ὅτι θεὸ τῆς ἡλίου γλυκέσεως τὸ θεῖλιῶ ἅ παντα δεμικόσμηπο, τὸ ἀμέτρου θεὶ αὐτὸν θαύμαπος καθυφῶσιν, minus iam solem & remissius admirentur, nec vt deum colant. Bud. ‖ Item Cedo. Xenophon Hell. 2, ὑπόνως ἔλιγον ὡς οὐ χρὴ καθυφιεῖς τοῖς ἐν Πειραιεῖ. ‖ Item Prodo, Condono, idem quod καταθεσέμαι, & θεδίδωμι. Demosth. τὸν δ' καιρὸν τ' θεαγμάτων ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ καὶ θεδῷ τοῖς ἐναντίοις, occasiones rerū bene gerēdarū si quis aduersariis condonarit & prodiderit. In qua significatione reddi etiam solet Præuaricor, ἐθελοκακῶ. Vide Budæi Commentarios pag. 25, & καθύφεσις paulo póst. Demosthenes contra Theocrinem, ἵνα μή τε συκοφαντῇ μηδεὶς, μηδὲ ἄδικον ἔχων ἐρχολαβῇ καὶ καθυφῇ τὰ τῆς πόλεως, id est (Budæo interprete) Nec præuaricationes facitet in reipublicæ detrimētum, seu publico detrimento præuaricetur. Deductam autem hanc significationem Budæus scribit ab iis qui non pleno conatu aliquid faciunt, sed consultò vires submittunt vt vincantur: idque in militibus ἐθελοκακεῖν dici. qualis ferè Corinna illa in Amoribus Ouidii, quæ ita pugnabat tanquam quæ vincere nollet, & proditione sua victa est. Demosthenes contra Midiam, pag. 220, ἰδίᾳ πιεδεὶς ὀπίσω δίκπι ἀργυείῳ, καθυφεὶς τὴν ἀρχῆνα, præuaricatoriè transmittens. In eadem oratione καθυφεῖναι τὴν ἀρχῆνα accipitur pro Desistere ab accusatione, vt Budæus interpretatur, παραγνοῦντες ἀπαλλαγῶναι τῆς καθυφεῖναι τὴν ἀρχῆνα τοῦπον. At apud Lucianum, μὴ καθυφῆς τι τοῦ δικαίου τοῦ πατρός, De nullo patris iure, quod cueri possis, decedas. Interdum καθυφεῖναι ita vsurpatur vt θεεέδαι & ἐνδιδόναι. Demosthenes, καθυφεῖναι Λακεδαιμονίοις τινὰς Ἀρκάδων: sicut alibi idem dicit] αἰρετώτερον] τὸ Ὀρωπὸν ἐᾶν ἢ Λακεδαιμονίοις πῶ Μεαγνῆν θεεέδαι καὶ Πελοπόννησον. Sic dicitur etiā καθυφεῖναι ἑαυτὸν, id est ἐνδιδόναι, Dedere se, seu Submittere se, aut Animum demittere, Succūbere. Polybius, πολλοὶ δὲ καὶ καθυφεῖντο ἑαυτοὺς ὁλοχερῶς δεῖ πῶ ἔνδοξαν καὶ συνέχειαν τοῦ πίνων. Vbi Suidas exponit, ἑαυτοὺς ἐδίδοσαν εἰς ὄλεθρον. at vulg. lex. Animi demissione & contractione mortem sibi concisceba̅t. nam καθυφεῖναι ex Cicerone interpretantur Despondere, demittere ac contrahere animum. ‖ Exponitur etiam Subtraho, apud Iosephum lib. 2, οὐδὲν ὑμῖν καθυφήκαμεν.

Καθύφεσις, εως, ἡ, Præuaricatio, seu Eiusmodi præuaricatoris affectus vt se submittere velit aduersario. Bud. Idem alibi, Res (inquit) per collusionem actoris & rei transacta, συγκακούργημα dicitur: ex quo genere est præuaricatio, id est καθύφεσις. vt δίκη καθυφέσεως apud Pollucem, quando videlicet aliquis καθυφῆκε, καθυφήκαπ, θεοῦδωκεν, ἐνέδωκε καθαθεσήκαπ τῶ κατηγορίαν, ἐξέλιπε τὴν ἀρχῆνα οὐκ ἐπῆλθεν, κατηγόρησεν ἐνδίσιμα, καὶ συνθήκας εἶπεν, ἐθελοκακῶν, ὑποχωρῶν, καὶ καταλινόμενος.

ΙΟ Σ, οὐ, ὁ, Missile, Iaculū, vel potius Sagitta. ab ἵημι quod pro Iaculor, seu Sagittas mitto, aliquando accipitur. Il. α, ἰὸν ἔπκε, misit sagittam, id est Emisit, Eiaculatus est. Il. θ, Βλήμενος ἢ ἰῷ ἢ ἐγχεῖ ἐξιόντι. Il. λ, — ὄντ' ἔσαλ' αὐτὴρ Ἰῷ ἀπὸ νευρῆς. Il. ο, — ἰοὶ Ὠκύμοροι καὶ πίζοι. Il. τ, Ἰοί τε πετόεντες ἀπὸ νευρῆσι φορόντες. Apud eundem alibi ἰὸς χαλκοβαρὴς & χαλκήρης. Il. η, — ἰὸν Ἀβλῆτα, πεφόρεντα. Et eodem libro, Τλαίμης κεν Μενελάῳ ὀπιθεσέμεν θαχαὶ ἰόν: quē paulo post οἶστον appellat. Tenuari autē regulariter ἰὸς scribit Eustathius, δεῖ τὸ κεῖσθαι τὸ θεὸ φωνήεντος: quæ regula tamen in ἵημι non valet. ‖ Item Venenum, quod serpentes & cætera animalia venenata quasi eiaculantur. Sophocl. Trach. de peplo veneno tincto, — εἶτα, φονίας Ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὤς, ἐδαίνυτο. Plut. τοῖς σκορπίοις ἐμφύεσθαι τὸ κέντρον ὅπ τύπτουσι, καὶ τοῖς ἐχίδναις τὸν ἰὸν ὅπ δάκνουσι. ‖ Item φάρμακον, vt Tzetzes tradit, ab ἰάομαι deriuans, sed tunc in bonam partem caperetur. ‖ Item Rubigo cuiusq; metalli, vt apud Dioscoridem, ἰὸς σιδήρου, rubigo ferri, hoc est Ferrugo. Dioscor. ἰὸς σιδήρου ποδαγρικοὺς ὠφελεῖ ὀπχριόμενος. Pro quo Plinius, Rubigo ferri podagras illita lenit. Philo De mundo, σίδηρον χυῶν καὶ χαλκὸν καὶ πᾶς τοιουτοῦπος οὐσίας βόρος ἂν ἀφανιζομένας, ὃ ἑαυτῶν μόνον, ὅταν ἐρπυσάσεις νοσήματος ὅπεν ἰὸς ὀπιδραμὼν διαφάγοι, Ferrum & æs, aliásque eiusmodi naturas, compertum habemus suas ipsas sponte exolescere, quum videlicet rubigo gliscens exest ipsas instar morbi serpentis. Peculiariter verò ἰὸς dicitur Rubigo æris, hoc est Ærugo siue Æruca: succus concretus ex liquore cum æris metallo misto. Duplex ea traditur, natiua & factitia. natiua autem ex lapidibus quibusdam nonnihil æris habentibus efflorescit & abraditur, (ex quo ἰὸν ξυσὸν Græci, Latini Ærugine̅ rasam siue rasile̅ appellant) aut ex specu quopiā destillat per caniculæ ardores: aut foditur, quā, quòd in vermiculorum speciē se contrahat, σκωληκίαν vocant, id est vermicularem. Factitia itidem, aut abraditur ab ære, quæ & ipsa ἰὸς ξυσὸς vocatur: aut in vermes formatur, aut in mortario æreo efficitur veteri ex vrina: quam aliqui chrysocollam ab effectu nominant. Vide plura apud Dioscoride̅ lib. 5, cap. 91, 92, Plin. lib. 34, cap. 11, 12.

C. Ἰοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sagittas eiaculatur. ‖ Item Venenum eiaculans, Venenatus. Philo De vita Mosis lib. 1, μηδὲν εἰς ἀχριότπα τῶν ἰοβόλων καὶ σαρκοβόρων διαφέροντες, diritate & sæuitia nihil à venenatis bestiis aut viscere

vescentibus feris discrepantes. Et ἰοβόλα θηρία apud Herodianum lib. 3. VNDE Ἰοβολέω, ῶ, Sagittas iaculor, Sagittas emitto. Epigr. ‖ Item Venenum iaculor seu emitto. ET Ἐνιοβολέω, pro eodem. Hipp. ep. 10, de rerum facultatibus naturalibus loquens, καὶ τοὺς βοτάνας πολλὰ τοῦ ἑρπετῶν ἐνιοβόλησε, καὶ θεῖχανόντα τῇ ὀντὸς αὔρῃ κάκωσιν αὐτὰ ἀλεξίπτοις αὐτῆσι θεοσεπόδυσε, Venenum herbis immittunt, Veneno herbas inficiunt.

C. Ἰοβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Veneniuorus, Venenatus. Oppian. De venat. lib. 3, γόνον ἰοβόρον παντα μειλίκπιο δρακαίνης. Et ἰοβόρον σκολόπενδρον apud Athen. lib. 7 ex Numenio. Ab Hesychio ἰοβόρος exponitur παλίγκοπος, ὀργίλος, σκολιός, ἐχθρός.

C. Ἰοδόκος, ὁ καὶ ἡ, Sagittarū receptor. vel receptrix vt Od. φ, — ἡδὲ φαρέτρη Ἰοδόκος· πολλοὶ δ' ἔνεσαν τοτόεντες οἰστοί. Dicitur substantiuè ETIAM Ἰοδόκη, ης, ἡ, pro ἰοδόκος φαρέτρα, Pharetra, Sagittarum receptaculū. Apoll. Arg. 2, Ἰοδόκη πεπάνυσο καπωμαδόν. Et Themistius in Sophista circa principium.

C. Ἰοειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Rubiginis seu æruginis aut ferruginis speciem habens, Ferrugineus.

C. Ἰομιγής, ές, ὁ καὶ ἡ, Veneno mixtus, Venenatus.

C. Ἰόμωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iaculator, Bellator. Il. δ, Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες. Il. ξ, Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρηπι. Vbi Eustathius synecdochicè exponit πολεμικοί, & plures huius vocabuli etymologias adfert: atque ἰομώροις esse dicit vel τοῖς μόνον ἐμποιοῦντας ἰόν ἰοῖς, vel τοῖς θεῖ ἰοὺς μεμορημένοις, id est κακοπαθοῦς ἔχοντας, verso videlicet ο in ω: vel τοῖς ὀξεῖς ἰοὺς κεκτημένοις, eò quòd μόνον Cypriis significet ὀξύ: vel τοῖς θεῖ ἰῶν ὥραν, ἤγουν φροντίδας, ἔχοντας, interiecto μ. nullam tamen mentionem facit literæ ι quæ in hoc vocabulo corripitur, secus quàm in cæteris compositis atque adeo ipso ἰός: Sed fortasse aliquis ι in ἰὸς anceps esse putet vt in ἵημι.

C. Ἰοτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Venenum pariens, Venenatus. Oppianus lib. 3 De venat. Ὠχροί τ', ἰοτόκοι τε θεῖ τοματεσιν ὀδόντες. Nisi fortè rubiginosos dentes hic intelligere malit, vt Martialis loquitur.

C. Ἰοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Veneniferus, vt Ouidius loquitur. Venenatus. Oppianus lib. 3 De venatione, Ἀσπίδα δ' ἰοφόρον θοίαις ἐδαμάσαπο βουλαῖς, veneniferam aspidem.

C. Ἰοχέαιρα, ας, ἡ, Sagittis gaudens, Quæ sagittis delectatur. Il. ε, Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, Iaculatrix Diana, vt Ouidius eam nominat. Et in Epigr. ἰοχέαιρα φαρέτρα, quam ἰοδόκον Homerus appellat.

C. Ἰοτυπής, ές, ὁ καὶ ἡ, Iaculo seu sagitta percussus, Sagitta ictus. Epigr.

C. Ἰαφέτης, ου, ὁ, Qui sagittas emittit, Sagittarius. idē quod ἰοβόλος. nam ἀφίημι ab Homero in ea quoque significatione vsurpatur.

Ἰόεις, εντος, ὁ, Rubigini obnoxius. Il. ψ, Τοξότη ἠδ' ἰόεντα σίδηρον. Vbi tribus modis Eustathius hoc vocabulum exponit: vt ἰόεις sit vel Accommodus ad ἰοὺς, id est sagittas conficiendas: vel ἰοδόκος, Rubiginis capax, Rubigini obnoxius. vel Niger, ab ἴον, vt ἰώδ̄ē sit quòd ἰοειδής.

Ἰώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Rubiginosus, Æruginosus, Ferrugineus. vt ἰώδης χολή, Æruginosa bilis, seu æruginis colore: (is autē est viridis) quæ valde acris est, calida & mordax, & proxima ἰσαπόδ̄ς, sed nondum tam maligna. Gorr. Apud Dioscor. lib. 5, cap. 92, de ærugine scolecia, λέαινε ἐν ἠλίῳ ἐν τοῖς ὑπὸ κύνα καύμασιν, ἕως τῆ αὖῃ χροιᾶ ἰώδης, τῇ ὃ συσάσει γλοιώδης γίνηπαι, donec colorem æruginis cōtrahat. Plinius quoque hoc æruginis genus æstuosissimis diebus circa canis ortū fieri scribit, teri autē donec viride fiat. ‖ Exponitur etiam Venenosus.

Ἰόω, ῶ, Rubigine obduco, Rubigine consumo. Et in pass. Ἰόομαι, οῦμαι, Rubiginor (vt Apuleius dicit, Gladius situ rubiginatur) Rubiginem contraho, Rubiginem duco: vt ἰωμένα χαλκεῖα, apud Aristotelem de coloribus. Dioscorides lib. 5, cap. 89, de squama æris, ἐκκρίνοντες πλὴν παχεῖαν καὶ ἔγκιρρον καὶ ὄξοις ὀπτράγνοιμένοι ἰουμένοι, quæ aceti respersu æruginem contrahat. Galen. lib. 3 De locis affectis, τὰ δὲ φλεγμαίνοντα τεήματα τοῦ λοεῶν ὅπὶ παίδων ἐλαίῳ ὃν χαλκῷ λύχνῳ ἰωθέντα καταχρίων ὑγιάσεις, oleo quod in lychno æreo æruginem contraxerit, seu ærugine vitiatum sit. Item Ærugine absumor. Quod enim de ærugine rasa conficienda dicit Dioscorides lib. 5, cap. 91, ἔνεσι δὲ καὶ ἐν ῥινισμάπων πυῖσαι, ἢ λεπίδων, αἷς θεῖε χάνθμα τὰ χρυσᾶ πεπαλα ἐλαύνεται, ἐάν πις αὐτὰ ὅπι ῥαίνων ὄξει αἰακινῇ πεῖς ἢ πετρᾶκις, ἄχρις ἂν παντελῶς ἰωθῇ, Plinius sic reddit, Alii delimatam æris scobem aceto spargūt versantque spathis sæpius die, donec absumatur, videlicet ærugine. VNDE Ἀνίωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rubiginem non sentiens, Qui rubigine non vitiatur aut absumitur, Æruginem aut ferruginem non contrahens. vt ἀνίωπος σίδηρος apud Aristot. θεῖ θαυμασ. ἀκουσμ.

C. ΚΑΤ ἰόω, ῶ, idem quod simplex ἰόω. Et καπόομαι, idem quod ἰόομαι, Rubiginor, Æruginem seu ferruginem duco, Ærugine consumor. vt καπωμένοι ἥλοι apud Dioscoridem lib. 4.

Ἰΐζω, Ærugine̅m refero, Ærugini seu ferrugini assimilis sum. Diosc. lib. 5.

Ἰ Ά Λ Λ Ω, Fut. αλῶ, Mitto, Emitto, πέμπω, idem quod ἵημι, deriuatūmque ex ἰῶ, (vnde & ipsum ἵημι) vt ἀχάλλω ab ἀχῶ. Il. θ, οἶστον ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν Ἑκτορος ἀνπκμύ. quo se̅ fu ἵημι quoque dicitur. Item ἰάλλω ὀλακήν in Epigrammatis, Edo latratum. Item alia significatione, Emitto seu extendo aut protendo. vt ἰάλλειν χεῖρας ὅπὶ πνι, manum extendere ad capiendum aliquid. Odyss. κ, Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἐμὲ ἥμενον οὐδ' ὅπὶ σῆπω Χεῖρας ἰάλλοντα. Odyss. ξ, & alibi, ἐπὶ ὀνείατ' ἕπιμα θεῖκείμενα χεῖρας ἴαλλον. ‖ Item Peto, Appeto. ea significatione accus. pers. iungitur. Odyss. ν, χαλεπὸν δέ κεν εἴη Πρεσβύτατον ἢ ἄριστον ἀπμένιν ἰάλλειν. Ignominiis afficere seu appetere. vt Cicero dicit Ignominiis omnibus appetitus. ‖ Apud Hesiodum autem in Theogonia, μεταχρόνιαι δ' ἴαλλον, de Harpyis, scholiastes expōit, ἔπερχον, ἐπέτοντο, Currebant, Volabant. Eustathio vocabulum hoc aspirandum videtur, idque probari dicit ex ἐφιάλλω & ἐφιάλπης hinc deriuatis. vbique tamen tenui notatum reperitur.

C. Ἐφιάλλω, Immitto. Apollonius Argon. 2, Τοῖ καὶ οἰνῆρας μὴ ὅπὶ δ' ὠκαιὸν ἴαλλεν. per tmesin pro ἐφίαλλεν. Sicut verò dicitur χεῖρας ἰάλλειν ὅπὶ πνι, manus admouere alicui rei, sic etiam ἐφιάλλειν. Eustathius ex Aristophane, Ταχέως ὑπεχ πλὴ φιάλῳ, ὅπως ἔργῳ φιαλῶμεν: & alibi, Ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδ' ἐφιαλεῖς, οἶδ' ὅπ, id est ὀπτιαλεῖς, ὁρμήσεις. In his tamen Aristoph. locis (quorum prior in Auibus est, alter in Vespis) legitur φιαλῶμεν & φιαλεῖς, à φιάλη, quam lectionem agnoscit scholiastes, sicque Suidam etiam legere Eustathius tradit: synalœphen tamen hîc fieri ei placet, sicut in τῷμῷ: vt ἐφιαλεῖν ἔργῳ sit χεῖρας ἐπὶ ἔργῳ ἰάλλειν. i. ἐγχειρῆσαι τῇ θεαῖζει. Ex Homero quoque Aristophanis scholiastes citat, Αὐτὰρ δ' ἐφίηλε πάλ' ἔγχος, exponens ἐπιβάλεπο. AT Ἐφιάλπης quod hinc deriuat Eustathius, habes suprà post Ἄλλομαι in Ἐφάλλομαι.

C. ΠΡΟ ἰάλλω, Foras emitto. Homerus Odyss. ο. πσὶν ἢ ἐπὸ δήμαθα δοῦσα, Ἀχρόνδε θεῖαλλε, amandabat foras in agrum. Il. θ, — αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς Τῷ ἐπαλεξήσεσθαι ἀπ' οὐρανόθεν θεῖαλλεν, è cælo foras emisit. Item Promo. Odyss. ξ, ἐπὶ θεῖαλλε συῶπης Αἰεὶ ζαπρεφέων σάλων τὸν ἄριστον ἀπαντων.

c. 2. Ἐπιθεῖαλλω, idem, seu θεῖπέμπω, Eustathius. Item Protendo, Propono, θεῖπίνω, θεῖπίθημι. Il. λ, Ἤ σφῶϊν μὴ θεῖπν ὅπιθεῖαλλε πεάπεζαι Καλῶ, κυανόπεζαν.

ΙΆΠΤΩ, Fut. ψω, Mitto, vt ἰάλλω, cum quo eiusdem esse originis volunt. Sicut verò dicitur ἀπμένιν ἰάλλειν ab Homero, Ignominiis appetere, sic etiam λόγοις ἰάπτειν. Tecmessa apud Sophoclem Aiace, Καί πις μικρὸν θεόσφθεγμα δεσπτῶν ἐρεῖ, Λόγοις ἰάπλων ἵδεπ πλὴ ὀμεινέπν Αἴαντος, verbis incessens, Verbis probrosis appetēs. Notandum tamen posse hoc loco exponi etiam βλάψης. In qua significatione sunt qui ab ἴπτω (itidē pro βλάπτω) deducant: ex quibus est Herodianus, teste Eustathio: alii ab ἰός, quòd rubigo omnia corrumpat, vt ἰάπτω idem sit quod φθείρω seu διαφθείρω. ‖ Apud Sophoclem autem ibidem in Aiace, φαιδῆ ὦ θεῶν χοροποιὲ ἄναξ, ὅπως μοι Νύσπα Κνώσι' ὀρχήματ' αὐπεδαῖ ξυῶν ἰάψης; scholiastes exponit σωάψης: Vt mihi Nyssias Cnossias saltationes te magistro perceptas præsens iungas: Eust. verò ἰάπτειν ὄρχησιν esse tradit vel τὸ εἰπεῖν καὶ διδάξαι, deriuando ab ἔπω: vel ὀπτέμψαι, ab ἰῶ, id est πέμπω.

C. ΚΑΤιάπω, Lædo, Corrumpo, βλάπω, διαφθείρω. Odyss. β, Ὡς αἶ μὴ κλαίουσα κατ' χρόα καλὸν ἰάψῃ. est autem hic tmesis.

C. ΠΡΟιάπω, Procul mitto, Procul ablego seu amando. Homerus Iliad. α, de ira Achillis, Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν Ἡρώων, id est προέπεμψεν, vt à quibusdam simpliciter accipi Eustathius annotat. Quibus ipse non assentitur. nec enim πομπὴν aut προπομπὴν hoc loco intelligi, sed φθορὰν καὶ βλάβην πιά, idque Straboni etiam placere: itaque commodius deriuari ab ἰάπω quod βλάπω significet, vel τὸ μετὰ βλάβης πιεῖν. vt ἰάπῃν Ἄϊδι, sit βλάπτειν Ἄϊδι siue ζημιοῦν, orco aliquē affligere seu mulcare, vtpote extremo omniū malo. atq; sic Ἄϊδι datiuus erit instrumētū significās. posse verò Ἄϊδι προΐαψεν exponi etiā μετὰ βλάβης εἰς ἅδου τοῦ δέοντος ἔπεμψεν, vt præpositio πρὸς tēpus denotet. Hoc est, Ante tempus seu fatalem diem misit. Ad extremum addit, posse etiam simpliciter exponi ἔπεμψεν, vt præp. abundet, sicut in νῆας προπάσας. Quam expos. licet prius improbasset, simplicior tamen est, eámque sequuti videntur poetæ Latini, quum Ad orcum mittere, siue Orco mittere dixerunt: Virgilius verò dicit etiam Demittere orco. Iliad. ε, v. 190, Καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν. Apud Nicandrū verò in Theriacis, vbi loquitur de symptomatis quæ phalangii morsum consequuntur, ὑδέ τε καῦλος Φύρματι μυδαλέος προϊάπτεται, schol. exponit προπέμπεται, προδίδοται καὶ οἱονεὶ σήπεται.

Ἧλος, ου, ὁ, Clauus. Homerus Iliad. α, πὰρ δ' σκῆπτρον βάλε χαίῃ Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, aureis clauis. Ath. l. 11, ἔξωθεν δὲ ἐμπίρεται τοῖς χρυσοῖς ἥλοις τὰ ἀργυρῶ ὀκτώματα. Idem lib. 12, χρυσοῖς ἥλοις ἐν ταῖς κρηπῖσι καὶ ὑποδήμασιν ἐφόρει, gestabat crepidas & calceamenta aureis clauis confixa, vt Festus loquitur, quum Clauata vestimenta & calceamenta explicat qd sint. itē χαλκοῖ ἧλοι apud eundem l. 5, Ærei clauí. item ἥλοι σιδηροῖ καὶ ξύλινοι apud Xenophontem Cynegetico. At ἄλλως ἥλῳ ὀκκρύειν τὸ ἧλον prouerbiale est apud Lucianum. De quo Pollux quoque & Erasmus in Prouerb. ‖ Ἧλος, id est Clauus, dicitur etiam callosum tuberculū, album, rotundum, capiti clauorū simile: quod in toto corpore prouenit, sed potissimùm in plantis digitisque pedū, interdum & in summis manuum digitis. Polluci ἥλος est συρροφὴ πυλώδης, περιφερής, ὑπόχρως, ἡλοειδὴς ὅπ' ἀέρος θερμῶν ἐν βύρσαις ἐπιτείνοντος, μάλιστα περὶ τὰ ἴχνη. Dioscorides lib. 1, cap. 137, de salice, καὶ ὁ φλοιὸς δὲ τὰ αὐτὰ δρᾷ. καὶ εἰς δὲ καὶ φυσαθεὶς ὄζει, πύλοις καὶ ἥλοις ἄρει καὶ πεπλαθείς. Pro quo Plinius, Corticis è ramis primis cinis clauū & callū aqua mista sanat. In quibus Plinii verbis pro Aqua videtur reponendum Aceto: nisi quis in Græco textu vitium esse respondeat. In oculis autem ἥλοι siue claui, dicuntur callosa in eorum albo tuberculā, vt ait Celsus lib. 7. Aetius verò scribit ἧλον in oculo appellari postquam staphyloma maximum euaserit, adeo vt palpebras excedat, & induruerit, cornea tunica vndique callosa euadente. Gorr. ‖ In olea etiam ἧλος dicitur ceu quædam solis inustio qua infestatur. Theophrastus De historia plantarum lib. 4, cap. 16, ἢ δ' ἐλαία πρὸς τὴν τοῦ σκώληκος ἔχει (ἰδὴ γὰρ τὴν συκῆν διαφθείροντα ὀνίσκοντες) φύει καὶ ἧλον. οἱ δὲ μύκητα καλοῦσιν, ἔνιοι δὲ λοπάδα. τὸν δ' ὅλον ὅλῃ ἥλοι αὐτῶν. Plinius lib. 17, cap. 24, Olea præter vermiculationem (quam æquè ac ficus, sentit) clauum etiam patitur: siue fungum placet dici, vel patellam. Hæc est solis exustio. Ex quibus Plinii verbis apparet, eum non ἥλοι legisse, sed fortasse ἡλίωσις. Gaza quoque vertit Solis exustio. Ab ἡμι autem deriuāt ἧλος grām. quòd immittatur iis quæ cōpingūtur.

C. Ἡλότυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Clauo percussus aut fixus. Nonn.

C. Ἔφηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Ἔφηλις, ιδος, ἡ. Est autem ἔφηλος Clauis affixus. ὁ ἠλωμένος, S. ‖ Item qui laborat vitio quod ἔφηλις dicitur. de quo paulo post. ὁ ἐφηλίδας ἔχων εἰς τὸν ὄψιν, vt idem Suid. & Hesych. exponunt. Leuit. 21, κυρτὸς ἢ ἔφηλος, ἢ πτυλὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ. Vbi Latina versio habet Lippus. ‖ Videtur etiam esse Soli expositus aut Sole exustus. ea enim significatio tribuitur sequenti quoq; ἐφηλις, & id grāmaticorū & lexicogr. libri alioqui corrupti innuunt. Ἔφηλις siue Εφηλὶς (vtrunque enim agnoscūt Suid. & Hesych. videlicet & ὀξύπνοον & περιοξύπνοον) Fibula, φόβη, qua videlicet aliquid cōstringitur, sicut clauo ligna aut alia eiusmodi compinguntur. ‖ Item vitium faciei asperæ, πάθος ὀπὴ περισώματος δραχύτητος: vnde ἔφηλος, ὁ ἐφηλίδας ὡς ἥλους ἔχων εἰς τὴν ὄψιν, vt Hesych. docet. Atque secundum hanc definitionē vocabuli ἔφηλις ad ἧλος pertinebit. Celsus certè ἐφηλίδα nihil aliud esse dicit quàm asperitatem quandam & duritiem mali coloris. atque hac ratione ἔφηλις cum ἧλος (id est clauus) aliquid simile habebit, de quo iam dictū est. Polluci ἔφηλις est τὶ ἐπίλιδνος ἐν προσώπῳ ὀδηδρομὴ ἀφανίζουσα τὴν τοῦ φύσιν χρῶμα. Actuario autē ἔφηλις & φακὶς sunt εἴδη τινὰ σημάτων τὴν προσωπον, ἀλλοχροΐζα πρὸς τὸ λοιπὸν τοῦ προσώπου χρῶμα: Nicandri verò scholiastæ, ἡ καλουμένη λέπρα, perperam. Aliis tamen hæc etymologia ab ἧλος non placet, sed ab ἥλιος. Vnde Gorr. Prouenit (inquit) potissimùm in facie ex inflammatione aut ardore solis. præsertim verò (vt scripsit Crito) circa malas & nasum eiusmodi maculæ apparent, non quidem in alto fixæ, sed instar flosculorum productæ. Nomen inditum ὑπὸ τοῦ ἡλίου, non quòd à sole tantùm vitia illa in cute contrahantur, sed quòd à reliquis inducta causis, similem asperitatem & colorem habeant. Quæcunque enim causa ea excitarit, cutis, ceu multo sole exusta, candorem & læuorem amittit, contrahitq; nigritiem & aspredinem. Plinius aliquādo discolorem à sole cutem, aliquando à sole vsta vel à sole adusta interpretatur, eóque vitio deformes Solatos appellat. Alii vitia cutis simpliciter Latinè reddunt. Hæc ille. In veteri quoque lexico ἐφηλὶς esse dicitur ἡ ὀκ τοῦ ἡλίου περὶ τὸ πρόσωπον ἔκκαυσις καὶ μελανία. Nicander Ther. de bryonia, ἣ δ' ἔφηλιν Θηλυτερὴς ἐχθρῇ χροιῆς ἀπεμόρξατο λύβκην. Dioscor. lib. 1, cap. 157, ἀμυγδαλέας πικρᾶς ἡ ῥίζα ἀφεψηθεῖσα λεῖα ἐφήλεις τὰς ἐν προσώπῳ ἀποκαθαίρει. (Pro quo Plinius, Amygdalæ amaræ radicum decoctū cutem in facie corrigit.) Et capite 84, de ficu, σμήχει δὲ λέπρας καὶ λειχῆνας, ἐφήλεις, ἀλφοὺς, ψώρας. Et lib. 2, cap. 21, ἐφηλίδας καὶ ἀλφοὺς καὶ φακοὺς θεραπεύει. Ex quibus exemplis cognoscitur etiam duobus modis hoc vocabulum declinari, non solùm ίδος, sed etiam ιος.

Ἡλόω, ῶ, Clauo figo. v. l.

C. Ἐφηλόω, Clauo affigo.

C. ΚΑΘηλόω, Clauis defigo vel configo. VNDE Καθήλωσις, εως, ἡ, Confixio quæ fit clauis. ET Καθηλωτὴς, οῦ, ὁ, Qui clauis defigit aut configit.

C. Ἀποκαθηλόω, Refigo. contrarium τοῦ καθηλόω.

HINC Ἀποκαθήλωσις, Refixio. vt ἀποκαθήλωσις τοῦ Χριστοῦ, Refixio Christi, qua videlicet è cruce fuit exemptus. B.

C. ΠΡΟΣηλόω, Clauis affigo. Lucianus, ὥσπερ ἡλῶσθαι δεήσει, cui affigere oportebit. Plutarchus de defectu orac. ἀλλ' ὥσπερ ἀγάλματα προσηλοῦται καὶ σωπᾶται βάσεσι, sed vt signa suæ basi adfixa & adplūbata cohærescunt. Προσηλοῦσθαι alicui rei dicimur metaph. etiā (vt affixi esse apud Latinos) cui ita velut adhærescimus vt ab ea non discedamus, veluti apud Chrysostomū, τοῖς βιβλίοις προσηλουμένῳ, vbi de episcoporum officio & studiis loquitur. Peculiariter verò capitur pro Cruci adfigo, vt apud Demosthenem Budæus interpret. καὶ μόνονοῦ προσηλῶσαι. Greg. de Christo, προσηλούμενος, ἀπαθὴς ὢν, αὐτὰ ὢν.

Ἡλίσκος, ου, ὁ, Clauiculus, Paruus clauus.

Ἡλίτης, ου, ὁ, Clauaris, vt nonnulli interpretantur. Et ἡλῖτις λεπὶς, fœmin. gen. Squama æris quæ è clauis decutitur. De qua Dioscorides lib. 5, cap. 89, λεπὶς δὲ, ἡ μὴ ὀκ τοῦ Κυπρίων χαλκουργικῶν ἥλων, παχεῖα, καλουμένη ἡ ἡλῖτις. Et Plinius l. 34, cap. 11, Est autem squama hæc decussa vi clauis per quos panes ærei ferruminantur. Ii. Cypriis maximè officinis omnia.

Ἑσμὸς, οῦ, ὁ, Examen, id est Apum congregatio (vt Festus exponit) Apum agmen. Xenophon Hellen. περιεπλήσθη ἡ οἰκία ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ὥς τοῦ ὑπὸ ἑσμοῦ μελιττῶν ὁ ἥκοντος. Aristot. De historia animalium, lib. 9, cap. 40, οἱ δὲ βασιλεῖς οὐ πέπονται ἔξω ἐὰν μὴ μετὰ ὅλου τοῦ ἑσμοῦ. Pro quibus Plinius, Quū procedit, vna est totum examen, circáque eum conglobatur. ‖ Sicut verò apud Latinos Examen metaphoricè capitur pro quauis multitudine

congregata, ita & hoc. vnde apud Areopagitam de equorum grege dicitur. Item μαρτυρῶν ἑσμὸς, id est copia, vt apud Greg. Bud. interpr. Et apud Synesium, ἐνὶ δὲ πούτῳ λόγῳ πῶς οὐχ ἑσμὸς ἀγαθῶν. Dictum autem ἑσμὸς volunt ἀπὸ τοῦ ἅμα πεποιῆσθαι ἴεσθαι.

C. Αἑσμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἑσμός. Aristoteles loco citato, φασὶ δὲ καὶ ἀποπλαγεῖν ὁ ἀφεσμὸς, ἀνιχνευούσας μεταθεῖν, ἕως ἂν θύρωσι τὸν ἡγεμόνα, τὸ σῶμα. Et paulo post, de rege, ἐὰν ἀπολωλυτῶν, ἀπολλυσθαι τὸ ἀφεσμόν. Pro quibus Plin. Amisso [rege, totum agmen] dilabitur. Ibidē Examē vocat. Aristot. ἀφεσμὸς τῶν μελιττῶν γίνεται, Exanima ducūtur, seu cōdūtur, (vt Virgil. loquitur) vel Colonia apum ducitur. ἀφεσιν etiam idipsum appellat.

Ἰκμάς, ἀδος, ἡ, Humor, Vapor. Hom. Il. ρ, v. 392, ἀφαρ δέ τε ἰκμὰς ἕδη. δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ, Πολλῶν ἑλκόντων. vbi exponitur ὑγρασία. Aristophanes Nubibus, ἕλκει πρὸς αὐτὸν ἰκμάδα. Galenus, πρῶτον μὲν δὴ ὁ ἔσω τοῦ πυρετοῦ ἐκδόσιος ἡ οἰκείαν ἰκμάδα τῶν μορίων, ὑφ' ἧς θέρεται, id est humorem vitalem, vel propriū partiū. B. Ex Epigramm. lib 6, ἰκμὰς δρυὸς βόκολος pro visco. Deducit autem Etymol. ἰκμὰς ab ἵκω, postquam exposuit ἡ ὑγρὰ τῶν ὑγρῶν, & λιπαρότης: sed huius etymi rationem desidero, præsertim quum ἰμὰς tenui scriptum passim inueniatur, at ἵκω aspero.

Ἰκμαλέος, Humidus apud poetas. Hesychius ἰκμαλέον exponit non solùm ὑγρὸν, sed etiam χλωρὸν, item θερεόν.

Ἰκμαῖος, Iupiter. q. d. Humidus Iupiter, pro Humoris dator. Apoll. Arg. 2, βωμὸν ποιῆσε μέγαν Διὸς ἰκμαίοιο. vbi vide schol.

Ἰκμασία, ας, ἡ, Humor, Humiditas. ὑγρασία, & ὁ ἔνδροσος ἀήρ, Hesych.

Ἰκμάζω, Humecto, Humefacio, Humidum reddo. Et passiuum Ἰκμαζομαι, Humector. Item Emollior. Hesych. Sed idem ἰκμαζειν exponit etiam καταστελεπεύειν.

COMP. Ἀνικμαζω idem. Interdum verò Exicco. vt apud Dioscoridem lib. 2, πρὶν ἢ ἀνικμασθῆναι πᾶν τὸ ὑγρόν.

ITEM Διϊκμαζω, Humecto. vnde διϊκμαζομένης τῆς γῆς apud Theophrastum De causis plantarum lib. 3. ET Ἐξικμάζω, pro Exicco, Exugo. vt apud Dioscoridem hydropica οἰδήματα dicuntur ἐξικμάζειν: quod exponitur Humores exugere, Siccare. Et apud Aristotelem De historia animalium lib. 8, σαρκοφαγοῦσι δὲ ὅντες οἱ ὄφεις, ὅταν ἂν λαμβάνωσι ζῶον ἐξικμάζοντες. Et apud Theophrastum, πῶς ἂν κόπρισιν ἐξικμάζεσθαι τοῦ ἡλίου. Ex Aristotele affertur etiam δέξασθαι πῶς εἰσελθοῦσαν θερμὸν καὶ πῶς ἐξικμασθῆναι ὀκπέμψαι. quæ verba & apud Platonem leguntur in Timæo: vt videbis in lexico Ciceroniano pag. 19 vnà cum ipsius Cic. interpretatione. HINC Ἀνεξίκμαστος, Qui exiccari non potest, vel Qui exiccatus non est. In vulg. lex. Resiccabilis, ex Gaza. Eadem pro Non exuccus legi tradunt apud Aristotelem in Problem. VLT. compos. Συνικμάζω, itidem pro Humecto. Vnde passiuum Συνικμάζεσθαι apud Theophrastum pag. 189, Humectari, Humidum fieri, Madefieri. Bud.

Ἰκμαίνω, idem quod ἰκμάζω, Humecto. item Mollio. ὑγραίνω, μαλάσσω.

C. Ἄνικμος, Humoris expers, Siccus, Aridus. Plutarchus De primo frigido, ὁ δὲ ἄνικμος καὶ ξηρὸς ἀήρ. CONTR. Ἔνικμος. Humorem habens, Cui humor inest, Humidus. vt ἔνικμος τόπος & ἔνικμος ἀήρ. Item ἔνικμα τὰ χείλη ἡμῶν ποιοῦμεν, in v. l.

Ἴκω. Fut. ξω, aor. primus ἶξα, Venio. Homerus Il. κ, — ὅπ δὴ χρειὼ τόσσον ἵκει; Iliad. β, ἐς Ῥόδον ἶξεν ἀλώμενος. Hesiodus, Ἐκ δ' ἶξε Τυφαόνιον. Et præteritum imperfectū ἵκον. Il. α, Κύπρον δ' οὐρανὸν ἵκεν ἐλισσόμενοι πρὸς κορυφὴν. Sed pro ἵκεν apud hunc poetam quædā exemplaria habent ἥκεν. Eustathius tamen annotat vbique apud Homerum cum ι scribi hoc verbum, a quo esse factum ἱκάνω, & ἱκνῶ, & à posteris Homeri ἥκω per η. AT ἶξον apud eundem poetam Od. γ, initio, Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος εὐκτίμενον πολύεθρον ἶξον, itidémque Il. κ, Ἄλλοι δ' ὅπ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἶξον ἰόντες, est præter. imperf. tanquam à themate ἴξω facto ex futuro. Sed obseruandum est Eustathiū in illo loco Il. κ, ἶξον exponere κατέλαβον, itidémque in illo Il. α, ἶκεν, καταλάμβανεν: addētem tamen, posse etiam intelligi per ellipsin præpositionis, pro εἰς οὐρανὸν ἤρχετο.

C. Ἐξίκω, Euenio. vt ἐξίκοι apud Sophoclē: quod exponitur à schol. ἀποβαίη, in Œdipo tyrāno, — τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.

¶ Ἱκάνω, Venio, idem quod ἵκω, & ex eo factum, vt dictum modò fuit. Od. φ, Γιγνώσκω δ' ὡς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω, vobis cupientibus aduenio. Frequentius cum accusatiuo. vt Il. ω, Ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν. Et Odyss. η, Σόν τε πόσιν σά τε γουνάσθ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας. Sed dicitur etiam res quæpiam ἱκάνειν aliquem, ac tum exponūt grām. etiā καταλαμβάνειν, Lat. autē reddi potest Inuadere vel Incessere. Il. α, — ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει. Sic — ἄλγος ἱκάνῃ Θυμὸν ἐμόν, Il. γ: & Il. β, ἐπεὶ μιν ἄχος κεραδίλον καὶ θυμὸν ἵκανεν. Et rursum Il. α, — ὅτε μιν ζωνὸς ὕπνος ἱκάνοι. ‖ In hoc autem eiusdem poetæ loco Od. ν, — σοὶ γὰρ ἔγωγε Εὔχομαι ὥστε θεῷ, καὶ σευ φίλα γουνάσθαι ἱκάνω. Eustathius vult ἱκάνω esse ἱκετεύω. quod itidem de illo altero loco dicendum esset. quem ex Od. ο modò protuli: sed non video quid obstet quominus vtrobique suam significationem retineat: & sit Venio ad tua genua, pro Venio supplex ad tua genua. Et Ἱκάνομαι pass. pro actiuo ἱκάνω. & vt πὰ σὰ γουνάσθ' ἱκάνω, sic πὰ σὰ γουνάσθ' ἱκανόμαι, Iliad. σ, & Od. γ.

C. ΑΦικάνω ET Εἰσαφικάνω Aduenio, Peruenio. Odyss. ξ, Εἰσ' ἵκ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὃν ἀφικανον. Idem Od. χ, — μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν. Apud Hesiodum quoque, — εὖν δόμον εἰσαφίκανε.

ΙΚΝΕΟΜΑΙ, οῦμαι, Venio, Peruenio. Sed fut. ἵξομαι & aor. 2, ἱκόμην, ab inusitato Ἵκομαι. Homerus Il. ψ, v. 439, — τὸ δ' ἄψ ἵκετο Ἕκτορα δῖον: videlicet δόρυ. Idē Il. λ, v. 466, Ἀμφὶ μ' Ὀδυσσῆος ζαλασίφρονος ἵκετ' αὐτή (vbi obserua additam etiam præpositionem) Idem Odyss. μ, v. 321, — φίλας ὅ, τι χεῖρας ἵκοιτο. Et fine casu: vt Il. ο, v. 521. & 532 αὐτὰρ ἐφ' ἵππων Βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον, ἀμφὶ δ' Ἴκοντο. Interdum verò redditur Subeo, Inuado. vt Iliad α, Ἀνδρῶν πόθεν ἵξεται ὑμῖν Ἀχαιοῖς, desiderium subibit Achiuos. Ibidem, — τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Apud eundem Odyss. ο, v. 343, — ὄν κεν ἵκηται ἄλη καὶ πῦμα καὶ ἄλγος inuaserit. Vt autem in loco Homeri paulo antè citato iungitur hoc verbum præpositioni ἀμφὶ, sic à Sophocle cum ὅπ (quæ & frequentior est constructio) sequente accusatiuo rei, ὅταν δ' ἵκῃ πρὸς τόπον. ‖ Ἱκνοῦμαι. Supplico, Obsecro. Soph. καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ ἴδῃς δοὺς ἡμᾶς ἄθλιον. Euripides. κἀγὼ σ' ἱκνοῦμαι καὶ γενείου θιγὼν οὖσ' ὅμως. Apud eundem, ζωῆς ἱκνοῦμαί σε, pro πρὸς ζωῆς, per hanc te obsecro. Exponitur verò & πρὸς ζωῆς ὁρκῶ σε.

In prosa autem Peruenire dicitur potius verbo compositio Ἀφικνοῦμαι: at simplex in alia quadam significatione ponitur. vt εἰς τὸν ἱκνούμενον ὡρεῶν apud Aristotelem, Constituto tempore, Suo tempore, vel Tempestiuē. Bud. 552. Et ἱκνούμενον μέγεθος apud eundem Aristot. Iusta magnitudo. Vide ibidem. Sic apud Thuc. lib. 1, τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα. Apud Theophr. autē ἱκνούμενοι καιροὶ Gaza vertit Congruentia tempora. Sic & ἱκνουμένη ὥρα redditur Congruens tempus, siue Congruum. Huc pertinent quæ ex Herodoto afferuntur, videlicet ἐν χρόνῳ ἱκνεομένῳ: item τῷ ἱκνεομένῳ μᾶλλον, pro Plus æquo Sed & infinit. apud eundem, ἐπέοντι κάρρεος φαμὲν ἱκνέεσθαι ἡγεμονεύειν. Et apud Xenophontem, διελὼν δὲ καὶ τὴν ξύλινον καὶ τὴν σιδηρᾶν τῆς γῆς ὅσον ἵξεσθαι ἀμφοῖν. id est, Hactenus scrobem cauare quatenus vtrique conueniat. Est autem hic obseruandus idem aut certè affinis vsus verbi Gallici, quod huic ad verbum respondet. videlicet verbi Venir dicimus enim interdū Il me vient de faire cela: pro eo quod aliter dicimus Il me cōpete, vel Il touche à moy. Dicimus item. Il me vient autant pour ma part. Sed apud Plutar. in Cæsare τοῦ δὲ ἱκνουμένου χρόνου idem Bud. vertit etiam simpliciter Tempore autem veniente, vel Quum autem tempus id venisset: (quo videlicet genius dixerat se rediturum.) At vero ex Aristot. ἱκνεομένη affertur nec pro hac simplici signif. nec pro illa præcedente, sed aliquantum diuersa. nam ἱκνουμένη ὅπ τὴν πρὸς τὸν πόνον ἀγωνίαν, exponitur, Exacta circa certamina scientia. HINC Ἱκνούμενος, Congruē, Cōueniēter,

Rite, Bud. Ab Hesychio exponitur θεσπεσίως. Apud Herodotum οὐκ ἱκνεομένως, Non rite, Bud. Ex Hippocrate autem θείων lib. 2 affertur, καὶ χάλα πίνειν ἱκνεομένως pro ἀρτιωμένως καὶ ἱκανῶς. Gallicè expressus *Competemment.*

C. Ἀφικνέομαι, οῦμαι, Peruenio, Deuenio. Habet autem præter futurum ἀφίξομαι, & aoristum 2 ἀφικόμην, (sicut ἵξομαι & ἱκόμην suprà) in frequenti vsu præteritum ἀφῖγμαι, ab inusitato videlicet Ἀφίκομαι. Apud Homerũ cum accusatiuo, sine præpositione: vt Odyss. α, Ἡ ἦ ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν. & Odyss. ψ, Εἰσόκε τοὺς ἀφίκωμαι οἱ οὐκ ἴσασι θάλασσαν. Κἠρας. Item Odyss. θ, Τοῦτον νῦν ἀφικέσθαι νέοι. Item Odyss. ο, — ἀκτὴν Ἠθάκης ἀφίκομαι. Sed & Iliad. σ, — ἀσπασίως δ' ἀφ. ἔξεται Ἴλιον ἱερὴν Οὐ κε φύγῃ. Quo in loco annotat Eustathius deesse præpositionem. quã si deesse hîc dicamus, itidem certè in modò citatis locis deesse dicendum fuerit. At Odyss. υ, cum præpositione ὑπὸ iunxit, — χθόνα ὑπὸ συγκερτὴν ἀφικοίμην. In prosa autem ἀφικνοῦμαι, modò cum εἰς, modò cum ὅθι, modò cum πρός, nonnunquam & cum πρός construitur. Quarum omnium constructionum exempla proferam. in quibus obseruandum est ἀφικνεῖσθαι tã latè patere quàm Latinum verbum Peruenire aut Deuenire. Cum εἰς, vt ἀφικνεῖσθαι εἰς τὴν παιδεία. Sic εἰς ἀνάγκην ἀφικνεῖσθαι, In necessitatem deuenire, vel redigi. Thucydides lib. 4, ὅσα δὲ ἐς ἀνάγκην ἀφῖκτο, ὥσπερ πάντες, λογισμὸν ἔκαστα ἐνδεχόμενα, καὶ δαίμονα τῷ θαρσοῦντι προσδεῖται. Sic apud Plutarchum, ἀφίχθαι εἰς δυσπραγίαν, In calamitatem deuenisse. Latinius tamen est, In calamitatem incidisse. Cum ὅθι, vt ὅθι πλεῖστον ἀνθρωπίνης ἀφίξονται δυνάμεως, Peruenient ad eam quæ maxima esse potest inter homines potentiam. id est, Consequentur tantam potentiam quanta maxima inter homines esse potest. Demosth. aduersus Midiam, ἃ δὴ ἐπαρώμενος τοῦτοις ὑβρίζει, ὅθι πολλοὶ καὶ τοῖς τυχόντας ὑμῶν ἀφικνούμενα ὁρᾷ, Video ad vos deuenire. Latinius, In vos recidere, vel redundare. Cum πρός autẽ, vt ἀφίξομαι πρὸς ὑμᾶς, Perueniã ad vos. vel sine compositione, Veniam ad vos. Cũ πρός, apud Xenophontẽ Hell. 1, ἀφικόμενον παρ' αὐτόν. Inuenitur etiam ἀφίξομαι ὑμῖν pro eo quod est πρὸς ὑμᾶς, apud Ælianũ. Citatur præterea ex Demosthene ἀφικνούμενος σῖτος, pro Frumentum quod huc importatur. ad verbum, Quod huc peruenit. Afferuntur item in vulg. lex. Græcol. duo exempla in quibus ἀφικνεῖσθαι genitiuo iungatur, sed in quibus nemo non videat ἐφικνεῖσθαι potius legendum esse.

Ἄφιξις, εως, ἡ, Aduentus, παρουσία. Plato in Epistolis, λέγω πάντων ἀρχὴν γεγονέναι τῆς πότε τινὸς εἰς Σικελίαν ἐμὴν ἄφιξιν. i. Meum in Siciliam aduẽtum. non (vt vulgò interpretantur) profectionem. Est etiam Incursus, seu inuasio, ἔφοδος, secundum Hesychium. pro qua significatione citant quidam hunc Demosthenis locum, ἄφιξιν εἰς τοὺς πολεμίους ἐποιήσατο.

Ἄφιξις, Discessus. Act. Apost. cap. 20, ὅπ εἰσελθόντας μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς. Apud veteres autem profanos scriptores haud temere in hac significatione reperietur.

C. 2. Εἰσαφικνέομαι, οῦμαι, Aduenio. idem quod ἀφικνέομαι, Hom. Od. ο, συβώτην εἰσαφικέσθαι.

C. Διϊκνέομαι, οῦμαι, Peruado, Permeo, διήκω. Aristoteles De mũdo, ἐπὶ πᾶν διϊκνεῖσθαι. vbi Budæus exponit etiam Pertinere, & Pertendere. Galenus ad Glauc. εἰς βάθος δὲ αὐτῶν δεῖ διϊκνεῖσθαι τὴν δύναμιν, εἰ τὸ προκειμένου σκοπὸν τυγχάνειν μέλλοιεν. Idem Budæus vertit Peruenire, in hoc Theophrasti loco, οὐ δυνάμενον πτῆναι οὐδ' διϊκνεῖσθαι πρὸς τελείωσιν.

Διΐξομαι, Percurram oratione, Edisseram. Il. 1, — καὶ πάντα διΐξομαι.

Διϊκπικός, Permeabilis, Gaza interpr. vt apud Aristot. Problẽ. sect. 11, οὐ γὰρ ἅπαν τὸ μανότερον, διϊκπικώτερον, εἰ μὴ καὶ οἱ πόροι ὧσιν ὁρμοῦντες τῷ διϊόντι.

C. Ἐξικνέομαι, οῦμαι, Peruenio, Pertineo, Pertingo, Attingo. Xenoph. ὀφθαλμοὶ δὲ οἱ δοκοῦντες ἐπὶ πλεῖστον ἐξικνεῖσθαι. Idem eodem modo dixit, ὄμμα δ' ὡσαύτως ἐπὶ πολὺ τάδε ἐξικνεῖσθαι. Sic & Synesi, τοῖς τε ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς, ἐφ' ὅσον ἐξικνοῦτο, προσύπτομαι. Greg. οὐδὲ γὰρ οἷόν τε τῷ εἰκαζομένῳ οὐδὲν πρὸς πᾶσαν ἐξικνεῖσθαι τὴν ἀλήθειαν, Nulla imago peruenire potest ad veram illam & primam rei formam, id est, Exactè illam & per omnia referre. Apud eundem καὶ οὐκ ἐξικνοῦνται τῇ διανοίᾳ πρὸς τὰ ἐκεῖθεν, Non peruenium cogitatione vsque ad cælestia. v. l. vel Non penetrant, vt vertit Bud. qui addit à Luciano dici, ἐξικνεῖσθαι πρὸς τὴν χρείαν & πρὸς τὸ δέον, quod sufficit. Iũgitur & præpositioni εἰς, siue ἐς. vt apud Herodotũ, ἐξικνεῖσθαι εἰς βυσσόν. Et cum aduerbio πρόρρωτέρω, Plut. in Solone, πρόρρωτέρω δὲ ἐξικνεῖται τῆς ῥίζης. ‖ Iungitur etiam genitiuo. vt apud Xenophontem aliqui dicuntur ὅπλων ἐξικνεῖσθαι ἀλλήλων. Hellen. 7, οὐδὲν δὲ οὕτω θεραχὺ ὅπλον εἶχον, ὥστε οὐκ ἐξικνοῦτο ἀλλήλων. Itidem Hellen. 2, καὶ δόρατα ἀφιέντες καὶ ἀκόντια, καὶ πέτροις, ἐξιξόμεθά τε αὐτῶν καὶ πολλοὺς καταβρώσομεν. id est, Assequemur eos, inquit Bud. Sic autem apud Herodotum ἐξικέσθαι ἀκοῇ redditur Assequi audiendo. Affertúrque ex eodem cum genitiuo itidem, πρὸς καλῶν τε κἀγαθῶν ἔργων ἐξικνέεσθαι. ‖ Ἐξικνεῖσθαι, Sufficere, & Posse. Bas in Hexaem. 53. pro quo ἐξαρκεῖν ibidem dixit Bud. Ἐξικέσθαι exponitur ἱκανὸν ἀρκεῖν à schol. Thuc.

Ἐξικνοῦμαι, Aduenio, Venio. Hesiodus, -- Ἀλλὰ νῦν Ἐξίκετ' οὔλυμπόν τε μέγαν καὶ δώματα πατρός. Homero est etiam Aduenio supplex, vel Accedo supplex. Odyss. ν, -- ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ὑποδμωέων βασιλῆος Ἐξικόμην. vbi scholiastes exponit ἱκέτευσα. Eustathius verò in hoc etiã loco, Iliad. 1, Φοῖβε δ' ἐξικόμην ἐκλύων ἀκα, μητέρα μήλων, Εἰς Πηλῆα ἄναχθ' ὁ δέ με θέφρων ὑπέδεκτο, (vbi obserua duplicem constructionem) vult esse pro ἔφυγον καὶ ἱκέτευσα.

Ἐξικνοῦμαι, pro Persequor oratione, seu verbis, ex Sophocle in Aiace, ἃ δὴ κακοῦργος ἐξικοιτ' ἀνήρ. Simile est διϊκνοῦμαι in ea signif. qua dixit Hom. διΐξομαι πάντα, vt paulo antè docui.

C. Ἐφικνέομαι, οῦμαι, Attingo, Pertingo, Pertineo. Item Assequor, Consequor. Plutarchus in Apophthegmatis, Λακεδαιμόνιοι τῶν πολεμίων τοῖς ξίφεσιν ἐφικνοῦνται. Apud eundem in Problem. Romanorum, καὶ νομίζειν [χώραν] πᾶσαν ἰδίαν ἢν τὸ δόρυ ἐφίκηται. Isocrates, τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι, Virtutem consequi. Apud eũdem obseruaui ἐφικνεῖσθαι pro eo quod dicit Demosthenes ἐφικνεῖσθαι τοῦ λέγω. ita enim ille in fine Panegyrici, τὸν μὲν οὖν ἀξίως διωκήσαιμι περὶ τῶν πεπραγμάτων εἰπεῖν· νῦν δὲ οὐκ ἐφικνοῦμαι τῷ μεγέθει αὐτῶν, ἀλλὰ πολλὰ μὲν διαφεύγει ὧν διενοηθην. at Demosthenes ita, ὅλως δὲ οὐδὲν ἐφικέσθαι τοῦ λόγου δύναιτο τῶν ἐκεῖ καλῶν ὄντων. Ab eodem accipi & pro Aspirare tradit Budæus, afferens hunc eius locum, οἱ δὲ ἐφικνούμενοι τοῦ τείχους ἀρχῶν. ‖ Affertur & cum accusatiuo ex Theophrasto pro Permeare, ἐφικνεῖται πολὺ τόπον. Apud Xenophontẽ autem Pæd. lib. 1, circa principium cum ἐπὶ habente suum accus. ἐφικέσθαι ὧν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον pro Peruasisse. ‖ Ἐφικνοῦμαι Luc. infinitiuo etiam iunxit in Alcyone, τοῖς τὰ πιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις, pro Iis qui ad hæc cõtẽplanda idonei sunt, Iis quibus satis acuta mens est ad hæc contemplanda, Vel simplicius, Iis qui contemplatione assequi hæc possunt. Dixerat autem paulo antè eadem constructione, οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν.

Ἐφικτός, ός, όν, (q. d. Attingibilis & Assequibilis) Quem attingere, vel ad quem vsque pertingere possumus, Quẽ assequi possumus. Plut. in Ant. κελεύσας, ὅταν οἱ πρεσβευταὶ ἐν ἐφικτῷ δικῶσιν εἶναι, πρὸς ἱππεῖς ἐναντίους εἰσελαύνειν. vbi B. ait accipi ἐφικτὸν vt à Suida exponitur, videlicet τὸ δυνατὸν καταληφθῆναι. Ab eodem Plutarcho in Themist. ἐφικτὸν ἔργον vocatur Quod vires nostræ assequi possunt, Quod par est viribus nostris. Apud eundem autem itidémq; apud alios ὅσον ἐφικτὸν vel ὡς ἐφικτὸν, aut ὅσον ἡμῖν ἐφικτὸν, significat Pro viribus. Pro eodem verò dicitur etiam καθόσον ἐφικτὸν, (vt ab Aristot. De mundo, καθόσον ἐφικτὸν θεολογῆσαι περὶ τούτων) κατὰ τὸ ἐφικτὸν, vel κατὰ τὸ ἡμῖν ἐφικτὸν, quo vsus est Greg. Dicitur etiam κατὰ τὸ ἐφικτὸν ἀνθρώπῳ vel ὡς ἐφικτὸν ἀνθρώπῳ, Vt est captus hominum, vel Vt est captus humanus. CONTR. Ἀνέφικτος, vt apud Lucianum in Alcyone, πολλὰ δὲ ὦ φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν ἄπορων ἄπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα. vbi ἐφικτὰ sunt ea ad quæ vires nostræ velut pertingere aut peruenire possunt: & contrà ἀνέφικτα, ad quæ non possunt. id est Quæ nostris viribus maiora sunt.

Sed & ex eodem Luc. libello falso in v. l. hæc citatur, ἀνέφικτος ἀνθρώποις ὅδιν οὐρανός, pro Inaccessum est hominibus cælum. nam ne habentur quidem ibi ista verba. quædam tamen sunt quæ occasionem illa ei affingendi dedisse videri possunt. AT VERO Διεφικτόν, Ad quem vix pertingere seu peruenire possumus, Quem vix assequi possumus, aut non facilè, Vix assequendus, Cui vix pares sunt vires nostræ. Vnde compar. gradus διεφικτότερος apud Greg.

C. ΚΑΘικνέομαι, οῦμαι Contingo, Tango. Item Ferio, Percutio. καθικνεῖσθαι ῥάβδῳ apud Eustath. Tangere virga. Et Luc. ἐν δὲ ἐξεπολῆς οὐδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο, βαθεῖα δὲ καὶ κοίλος ἡ πληγὴ ἐγένετο. Sed apud eundem de Perseo Gorgonem harpe feriente, καὶ τῇ μὲν καθικεῖται. Sic ὡς καθίξ ὕδωρ apud Plut. Tanquam percussurus. Idem de Lupercis loquens, πεύτοι καθικνοῦ ὑμοι μετὰ πυδιὰς πρὸς ἐνπυγχανόντων. (ita enim legendum, non ἀνπυγχανόντων, vt in Bud. Comm.) Idem in Alcib. κονδύλῳ καθικόμενος αὐτοῦ. Transfertur autem & ad alia. vt καθικόμενος αὐτοῦ λοιδορίαις apud Philostr. q. d. Qui conuitiis percussit. Sed Latinè Petere vel impetere conuitiis, potius quàm Percutere. Metaphoricum est & illud καθίκετο, quod in modò citato Luciani loco habetur. vt autẽ ibi dicit, ἐν δὲ ἐξεπολῆς καθίκετο, βαθεῖα δὲ ἡ πληγὴ ἐγένετο, sic initio sui De sacr. libelli ait, οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτοῦ ἡ τῶν ἱερείων ἁμαρτία. quod perinde est ac si quis dicat, Adeo altam plagam eius animo inflixerat. pro quibus Erasmus, (sensum optimè exprimens, meo quidem iudicio) Vsqueadeo nimirum altè dolor hic animo illius infederat quòd sacris epulis esset frustrata. ‖ At Homerus accus. iunxit hoc verbum, vtens alioqui eo & ipse metaphoricè. vt Iliad. ξ, v. 104, Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πῶς με καθίκετο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀρχαλέῃ, Vehementer tetigisti animum tua obiurgatione, seu increpatione. Vel potius, Vehementer pupugisti. malim enim, hoc quidem loco, vti verbo illo, aut alio quopiam huiusmodi quàm illo altero. Legimus autem apud eundem poetã in Odyss. α, v. 343, -- ἐπί με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον. vbi eandem metaphoram inesse huic verbo censeo: dissentiens ab Eustathio, qui exponit ἵκετο & κατέλαβε: atque adeo addit (tanquam huius loci immemor) posteros Homeri vti ὅθι τὸ καθάλαβον: quasi verò ipse quoque ita vsus non sit.

Καθικνοῦμαι Bud. vertit Demitto, apud Pausaniam in Achaicis. hæc enim eius verba, καθικνούμενοι μὴ πρόσω καθικέσθαι τὴν πηγῆς, ἀλλ' ὅσον ὅθι φαῦσιν τὸ ὕδατος τοῦ κυκλῳ τὸ κατόπιν, interpretatur, Ita librantes ne vltra aquæ superficiem demittant, sed eatenus demum vt summam aquam stringant.

Καθικνοῦμαι pro Assequor. Polyb. ταχέως καθικνεῖται τὴν πρόσκειμένην ὁπιβολῆς, Statim assequuta est quòd faciendum susceperat, B. interpr.

ΙΚΕΤΗΣ, ου, ὁ, Supplex. Homerus Odysseæ π, -- ἱκέτης δὲ τοι οὐ θέμις ἐστί. Et Odysseæ ι, Ἀλλ' αἰδοῖο φέρεσθε θεοῦς. ἱκέται δέ τοι εἰσί. Hesiodus Ergois, Ἴσον δὲ ὅστε ἱκέτην καὶ ὃς ξένον κακὸν ἔρξει. Quod Hesiodi dictum conuenit (vt hoc obiter dicam) cum isto Homerico Odysseæ ι, Ζεὺς δ' ὀπιπεύει ἱκετάων τε ξείνων τε Ξείνιος. In soluta oratione quum additur casus, dicitur potius ἱκέτης σου, quantum quidem meminisse possum. Thuc. lib. 1, p. 44, ὁ μὲν αἰκὸς ἱκέτης ἐγένετο. Isocr. in Paneg. ἱκέτην γενέσθαι τῆς πόλεως τῆς ἡμετέρας. Et in Archid. ἱκέτας κατέστησαν ταύτης τῆς πόλεως. Sic Plut. in Them. ἱκέτης αὐτῷ κατεστάς. A Xenophonte dicitur aliquis ἱκέτης πρεσπίπτειν, Pædiæ 4, ἥκω πρὸς σε καὶ ἱκέτης πρεσπίπτω. ‖ Ἱκέτης passiuè etiam, Is cui supplicatur, seu Is qui supplicẽ recipit (sicut ξένος significat & τὸν ξενίσαντα & τὸν ξενισθέντα) vt quidam tradiderũt ex isto Homeri loco, Odysseæ. π, v. 423, ἦ ἢ ἱκέτας ἐμπάζεαι οἷσιν ὄρα Ζεὺς Μαρπυρος. qua de re lege Eustathium p. 1807. FOEMIN. Ἱκέτις, ιδος, ἡ, Quæ est supplex. Vnde ἱκέτιδες inscripta vna ex tragœdiis Euripidis. A Synes. χεῖρες etiam dicuntur ἱκέτιδες.

Nomini ἱκέτης Hesychius alias etiam dat significationes, quarum exempla nulla afferuntur. Esse autem ἱκέτης ab ἱκέσθαι deriuatum constat: quum hoc ipsum ἱκέσθαι pro Supplicare interdum accipiatur (teste etiam ipso Hesychio, qui exponit παρακαλεῖσθαι, item ἱκετεῦσαι) sicut & præsens tempus ἱκνεῖσθαι. At veterum quorundam gramm. etymon vt nimis curiosè subtile repudio. voluerunt enim ἱκέτης dici quasi ἱκίτης, vt sit ἱκόμενος εἰς ἑστίαν πινός.

C. Ἱκετοδόκος, ου, ὁ vel ἡ, Supplicũ receptor, seu receptrix: quo vocabulo Eustathius veteres vsos tradit, scribens, p. 1807, καὶ ὁ τὸν ἱκετείαν δεξάμενος, ἤτοι κεφὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, ἱκετοδόχος. Intelligit autem (opinor) veteres grammaticos eo expositionis gratia vtentes.

Ἱκετήσιος Ζεύς, Supplicum præses Iupiter, seu Supplicum curam gerens, aut In cuius tutela sunt supplices. Aut etiam, Supplicibus iura dans (vt ξένιος, Virgil. Iura dans hospitibus) apud Hom. Odyss. ν, v. 213, ET PER SYNC. Ἱκέσιος, idem. sed hoc vtrisque scriptoribus commune est, illo poetæ duntaxat vtuntur, quod sciam. Apoll. Arg. 2, ἱκέσιον πρὸς Ζηνός. Euripides Hecuba, Θάρσει· πέφυγας τὴν ἐμὴν ἱκέσιον Δία. Interdum verò ἱκέσιος sine adiectione ponitur: vt apud Luc. Ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίου λύσασθέ μου. ‖ Sed Ἱκέσιος accipitur & pro ἱκέτης, Supplex, seu ἱκετικός. vnde ἱκεσία γίγνομαι, Eurip. Medea, Supplex sum, Supplico. Et ἱκεσία χεὶρ apud eundem, itidémque in Epigr. Item ἱκέσιοι ἀνάγκαι apud eũdem Euripidem. Apud Greg. autem ἱκέσιος λόγος. quibus in locis posterioribus ἱκέσιος est potius adiectiuum. ‖ Ἱκέσιον, vna ex Æoli insulis. Eust.

Ἱκετήριος, Ad supplices pertinens, Supplicibus conueniẽs. vt ἱκετήριοι κλάδοι. SED Ἱκετήριος potius in vsu est, per syncopen factum. vt Soph. in principio OEdipodis tyranni, Ἱκετήρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. Idem in Aiace dixit, ἱκετήριον θησαυρόν, pag. 56 meæ edit. ITEM Ἱκτῆρες κλάδοι apud eundem in OEdipo tyr. p. 155. In eadem verò tragœdia ἱκτῆρες mulieres pro ἱκέτιδες, pag. 159.

Ἱκετηρία autem subst. illi ἱκετήριοι κλάδοι, qui potius ἱκτήριοι per syncopen vocabantur, (vt modò dictũ fuit) Res quã supplices gestabant & prætendebant, videlicet rami oleæ lana obuoluti. seu in sing. ramus oleæ lana obuolutus. Aristoph. Pluto, ἱκετηρίαν ἔχοντα. vbi vide schol. Herodot. ἱκετηρίαν λαβών. Greg. καὶ τὰ γῆρας ἀνθ' ἱκετηρίας προσυβάλλετο. Quo ex loco dicere possumus ἱκετηρίαν προσβάλλεσθαι pro eo quod Ouidius Velamẽta prætendere, (addẽs Manu supplice) Liuius autẽ Porrigere: De bello Pun. lib. 4, Ramos oleæ ac velamenta alia supplicum porrigẽtes, orare vt reciperent sese. Idem alibi, Oratores ad Romanos cum infulis & velamentis miserunt. Hoc verò nihil aliud esse puto quàm quod interdum historici Græci duobus dicunt verbis ἱκετηρίαν ἔπεμψαν. quod tamen exponitur simplicius, Legatos simplices miserunt. Hoc certè constat, ἱκετηρίαν interdum accipi generaliter pro supplicatione, seu (vt veterum Latinorum vtar verbo) pro suppliciis. vnde Herodiã. lib. 7, ἱκετηρίας θαλλοὺς dixit Supplicationis ramos, id est Qui supplicationi adhiberi solent. Isocr. De pace, ἱκετηρίας πολλὰς καὶ δεήσεις ποιούμενοι. Synes. καὶ πρὸς ἱκετηρίας ἥσαν οἱ ἄνθρωποι, πρῶτοι οἱ πλέοντες. Apud Chrysost. autẽ, ἡμέρως δέχεται τοὺς ἱκετηρίαν προσάγοντας, reddit Eos placidè recipit qui supplices accedunt. Budæus verò ἱκετηρίαν apud Demosthenem vertit supplicem libellum.

Ἱκετικός, Ad supplices pertinens, Supplicibus conueniens vel Quo vtuntur supplices. vt ἱκετικὸς λόγος, schol. Thucydidis. Apud Euripidem autem ἱκεσία χείρ exponitur ἱκετική.

Ἱκετώσιμα, Supplicationes, vel Supplicia, vt veteres loquutos esse dixi. Exponit tamen & aliter Hesych.

Ἱκετεύω, Supplico, Supplex oro. Hom. Od. λ, -- ὁ δέ με μάλα πολλὰ ἱκέτευεν. Et Od. ο, -- ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα. Dicitur etiam ἱκετεύω σε τῶνδε γονάτων ab Euripide, subaud. præpos. πρός. Sæpe verò infinit. iungitur in prosa: vt apud Xenoph. Apomn. lib. 1, ἱκετεύειν τοὺς θεοὺς δεσπότων ἀγαθῶν τυχεῖν. Et Pæd. 7, ἔδεισάν τε καὶ ἱκέτευον παύσασθαι ὀργιζόμενον. Et Pæd. 4, ἱκέτευσε μὴ δοῦναι αὐτὸν τοῦ τοῦ ἀδελφοῦ φόνου. A Demosthene nonnunquam δέομαι & ἱκετεύω copulantur. Idem verò in Aphobum verbo ἱκετεύω subiunxit ἀντιβολῶ, scribens, ἱκετεύω, ἀντιβολῶ πρὸς πάντων, πρὸς γονάτων, πρὸς τῶν ὄντων ἀγαθῶν ὑμῖν. Sciendum est

autem ἱκετεύω sine infinitiuo reddi etiam interdum Supplices preces fundo: vt apud Chrysostom. ὑπὲρ Παύλου τὸν Θεὸν ἱκετεύειν. Item, Supplex opem imploro. vt apud Plut. in Solone, ἱκετεύουσι πᾶς χωλάκας. VNDE Ἱκέτευμα, q.d. Supplicamentum. Exponitur & Supplicatio. Thuc. lib. 1, αὐτίκα τε αὐτὸν μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ υἱέος, ὡς τάχιστα καὶ ἔχοι αὐτὸν ἐκαθέζετο· καὶ μέγιστον ὧν ἱκέτευμα τοῦτο. Vbi redditur etiam Supplicandi genus, vel Supplicandi modus. Sic ἀπαραίτητον ἱκέτευμα apud Plutarchum, vt dixi in Ἀπαραίτητος. ET Ἀνικέτευτος, Cui supplicatum nõ est, vel Cui non supplicatur, vel Cui supplicari non potest. Ex Eur. autē affertur pro Non supplex. AT VERO Ἱκετία, formatum à præsenti, Supplicatio. Thuc. libro 2, οἱ δὲ Κερκυραῖοι πολλὰ ἱκετείαν οὐκ ἐδίξαντο. Plato in Apologia, ἐφ' ἱκετείαν τραπεὶς τοῦ δικαστοῦ. vbi redditur, Ad supplicandum conuersus. Et ἱκετείαν ποιεῖσθαι, vel ἱκετείας, Supplicare. Plato De leg. Sic & Xenophon Sympos. ἱκετείας τε καὶ αἰσχυντηλίας οὐ πάνυ δεινοὶ ποιούμενοι. Interdū verò additur genitiuus personæ: vt apud Thuc. l. 3, πολλῷ δικαιότερον ἱκετείαν ὑμῶν ποιοῦντα.

C. Ἐξικετεύω, pro simplici ἱκετεύω, apud Soph. nisi dicam[9] præpos. vim signif. augere. ET Καθικετεύω, itidē: quo & Herodotus vtitur.

ΙΚΑΝΟΣ, οῦ, ὁ, Idoneus. Interdum Sufficiens, Aptus. vt ἱκανὸς διδάσκειν, Xenoph. & ἱκανὸς οὐ καὶ κακῶς ποιεῖν. Idem dixit ὑπερέπλω τὸ κελευόμενον ἱκανὸν ποιεῖν. vbi redditur etiam Aptum. Herodianus 2, de Seuero, ἱκανώτατος ἦν πάντων αὐθρώπων μάλιστα φύσεις ποιησάσθαί τε καὶ πιστώσασθαι δύνοιαν. vbi Polit. interpr. Vnus omnium mortalium ad amorem simulandum maximè factus. Budæus autem, Omnium hominum solertissimus ad simulandā amicitiam. Luc. De luctu, λούσαντες αὐτοὺς, ὡς οὐχ ἱκανῆς τοῦ κάτω λίμνης λουσῶν εἶ τοῖς ἐκεῖ, tanquam non sufficiat ad lauandos eos qui ibi sunt. (Budæus autem ἱκανὸς cum infinitiuo non solùm pro δυνατὸς poni tradit, itē pro δεινὸς, sed alicubi etiā ἱκανὸς ἦν, sicut οἷος ἦν, pro Sustinuit, Aulus est: vt in hoc Xenophontis loco Hellen. 5, λαβὼν μετ' ἑαυτοῦ πεντακοσίους αὐλοὺς, ἱκανὸς μὲν ἦν τοῖς βουλομένοις κωλύειν εἰρήνην ποιεῖσθαι, ἱκανὸς δὲ οἷς ἠπίστει ἔδοξε φυλάττειν. Apud Matthæum verò & Marcum ac Paulum ἱκανὸς iunctum itidem infinitiuo pro Dignus: & cum ἵνα habente coniunctiuum, in eadē significatione apud eundem Matthæum, itidémque apud Lucam.) Interdum præpositio locum infinitiui obtinet, vt ἱκανὸς ὥστε τοῖς πόνοις, idem quod ἱκανὸς φέρειν πόνους, idoneus ad tolerandos labores: apud Platonē, πολὺ τοῦ σώματος ἰσχὺ ἱκανὴν ὥστε τοῖς πόνοις ἔχουσι. Dicitur etiam ἱκανὸς πρός τι, Idoneus ad aliquid, Aptus ad aliquid. Interdum verò cum solo accusatiuo, (qui est rei in qua dicimur esse ἱκανοὶ (vt ἱκανοὶ σώματα ex Xenophonte, Qui corporibus sufficientes vires habent, Qui corporibus satis validi sunt. Exponitur etiam, Qui corpora habent labori seu laboribus sufficiētia. Tale est ἱκανὸς πρὸς ἰατρικήν, Xenoph. q. d. Sufficiens in arte medica, id est Sufficientem rei medicæ peritiam habens & quanta satis esse possit. ἱκανὸς πάλαι πάντα τὰ τῆς τέχνης, Galenus ad Glauc. lib. 1, satis instructus cognitione omniū, &c. vel Abundè instructus. Alii autem interpr. Callens non mediocriter omnia. Aliquando etiam sine adiectione ponitur hoc nomen eo planè sensu quo Gall. *Suffisant.* quod quanuis respōdeat Latino Sufficiēs, atq; adeo ex eo detortū sit, alicubi tamen illud ἱκανὸς Gallico *Suffisant* reddi potest, Latino Sufficiens non potest. vt quum dicit Isocr. in Panath. ὅτι τοῖς ἀρχαῖς καθιστάναι καὶ τοῖς ἄλλοις πράξεις τοῖς ἱκανωτάτοις τοῦ πολιτοῦ, *bailler les offices aux plus suffisans.* vbi ἱκανωτάτοις non itidem aptè reddideris Maximè sufficientes: at Maximè idoneos, non videtur tam significans esse quàm Græcum ἱκανωτάτοις. quo significari puto Qui maximè sint apti, & quasi pares ei oneri. quorum vtrunque voce illa Gallica exprimitur. At verò in hoc eiusdem Isocrat. loco in Hel. enc. οὐδὲ κριτὴν ἱκανώτερον ἔξω τοῦ ἐπαγγέλλεσθαι, Iudicē magis idoneum, satis commodè vertere possumus.

De re etiam vsurpatur hoc nomē: dicūtúrque esse ἱκανὰ Quæ sufficiunt, Quæ satis magna vel satis multa sunt, vel Quorum satis magnus est numerus. Thucyd. lib. 1, circa princ. ὥστε καὶ ἐς Ἰωνίαν ὕστερον, ὡς οὐχ ἱκανῆς οὔσης τῆς Ἀττικῆς, ἀποικίας ἐπέμψαν, Tanquam non sufficiente Attica, id est Non satis magna, seu capace. aut potius Non satis instructa commeatu tantæ hominum multitudini necessario. Demost. οἱ ἐλαττῶν τοῦ ἱκανοῦ κεκτημένοι, Pauciora quàm quæ sufficiant, vel Quàm quibus sit opus. Et cum infinitiuo ex Plut. in Lycurgo, ἱκανοὶ τοῖς κακοῖς ἀπερύκειν, Satis multi ad arcendos malos, vel Tot quot satis esse possint ad &c. Bud. à Luca in Euang. cap. 7, ἱκανοὶ pro satis multo poni scribit. ¶ Sed interdū ἱκανὸς, non pro Satis magnus, vel Satis multus, sed pro Magnus, Multus. vt apud Antiphontē, ἱκανὸν μέρος τοῦ ὄντος ἀποτεθέντα, magnam portionem. Idem, ἱκανὰς λύπας καὶ φροντίδας ἐμποιεῖν, Multas molestias & solicitudines. Et ἐξ ἱκανοῦ (subaud. χρόνου) Iam à multo tempore seu longo. Sic ex Plat. ἱκανὴ ὁδὸς, Multa via, Longa via. ¶ At τὸ ἱκανὸν λαμβάνειν, Act. Apost. cap. 17, Latinorum more dictum, pro Satis accipere, id est Fideiussores in eam sponsionem exigere & accipere. vt docet Bud. Qui & apud Laert. p. 205, ἱκανὸν ποιεῖν exponit Satisfacere, Præstare quod poscitur. Cæterùm vt ab ἵκω vel potius ἱκάνω eius deriuatiuo non recusem deducere nomen hoc ἱκανὸς, facit significatio aduerbii ἱκνούμενος, quod est à verbo ἱκνοῦμαι synōymo τοῦ ἱκάνω. sed & ipsum ἱκνοῦμαι aliquando talem quādam signif. habet qualem inter alias hoc nomen.

Ἱκανοδοσία, Satisdatio, Theoph. in Institut. ciuil.

Ἱκανότης, ητος, ἡ, Sufficientia. B. ex Plat. Affertur autem & ex Lysia.

Ἱκανόω, ῶ, Sufficiētem reddo, Idoneum reddo, apud Paul. apost. At pass. ἱκανοῦσθαι l. 3 Reg. non semel pro Sufficiat, Satis sit. B.

Ἱκανῶς, Sufficiētēr, Sic vt satis sit. Item Abundè, Affatim. Isocr. Archidamo, οὐμοῦ ἀκμὰ καὶ τοῦτ' ἱκανῶς εἰρῆσθαι νομίζω. Idem dixit εἰ δὲ τοῦτο μὴ ἱκανῶς ἔχεις, pro Si hæc abundè habes, Si hæc abundè tibi suppetunt. Apud Thuc. autem murus dicitur ἱκανῶς ἔχειν qui sufficientē magnitudinem habet, seu iustam magnitudinem: vel (vt alii) commodam. (Apud eundem certè ἱκανῶς memini me legere pro eo omnino quod dicimus *Passablement.*) In vulg. autem lex. affertur ex Plat. ἱκανῶς οὔπω ἔχει, pro Nondum est absolutus. Ac verò ex Chrysost. ἱκανῶς ἔχω διοικῆσαι pro Possum regere. ¶ Exponitur etiam Valde, Admodum. vt ἱκανῶς μέλας, Valde niger, Nigerrimus. Sic ἱκανῶς παλαιός. Interdum etiam ponitur pro Aptè, Ritè.

Ἥκω, Fut. ξω, Venio, Accedo. Cum aduerbio è loco vel ad locum, aut etiam cum vtroque. Æschin. in Ctesiph. ἤκουσιν οἴκοθεν ταυτὶ ἔχοντες τοῦ δόξαν. Plato, ἥξει πρὸς ἡμᾶς Θεαιτήτος. Et cum πρὸς apud Demosth. ἥκομεν δεῦρο ἀπὸ τῆς πρεσβείας. Sed interdum loco aduerbiorum ponuntur tantùm præpos. cum suis casibus, vt ἥκω ἐκ Αἰγύπτου, &, ἥκω ἐς τοῦ Αἰγυπτίου, Luc. Item cum dativo personæ, vt ἥκουσί μοι ἄγγελοι, Xen. Et Plut. in Theseo, ἦκεν αὐτῷ χρησμός. vbi notandum est dici dere inanimata, & exponi, ἦκεν χρησμὸς, allatum est oraculum. Itidem ὄλεθρος à Demosth. & κακὸν ab Aristophane dicuntur ἥκειν τινί. Tribuitur autem & alibi sæpe rebus inanimis, cum eadem etiam constructione. vt apud Platonem in Apol. πρωΐαν ὑμῖν ἥξειν ἀθυμίαν μετὰ τὸν ἐμὸν θάνατον. Sic & à Iat. Malum venire dicit, item pœna. Sæpe verò ἥκω loco illius dativi habet præpos. εἰς cum suo accusatiuo. vt Aristoph. Pluto, εἰς ἐμὲ ἥκει τῆς πόλεως τὰ πράγματα. Item ἥκει τὰ πράγματα εἰς τὸ πρόσθεν, ex Demosth. Et Xenoph. ἥξει εἰς ἐμὲ τὸ ἑλλῆνον. Et ἥκειν εἰς ὀλίγους, ex Aristot. Ad paucos deuenire. Item quum ἥκω tribuitur personæ, vt ἥκω εἰς ἀνάλκειν ποιεῖν. Demosth. & ἥκω εἰς τοῦτο τόλμης. Iungitur & præpos. ὅτι, vt ἥκειν ὅτι ταῖς θυρᾶς, & ὅτι τὸ δεῖπνον, Xenoph. Sic ἥξειν μέλλοντα τὰ ἐγκλήματα ἐφ' ἡμᾶς. quod exponitur, Crimina ad nos peruentura, id est, In nos redundatura. Sed sæpe etiam ὅτι post ἥκειν accipitur pro Aduersus: vt Plato De rep. libro 1, ὥσπερ θηρίον ἦκεν ἐφ' ἡμᾶς. vnde exponitur etiam Irruit in nos. At cum πρὸς, vt ἥκω εἰς ὑποψίαν ex Demosth. pro Venio in suspicionem. Iungitur verò & cum ἀπὸ, item πρός. Cum ἀπὸ, vt in illo Demosthenis loco antè citato, ἥκομεν δεῦρο ἀπὸ τῆς πρεσβείας. Cum πρός autem, vt ἥκει λόγος πρός σοῦ, quod ex Demosthene affertur. (at ex Plat. idem verbum cum eodem nomine, sed sine præpos. epist. 7, καὶ πάλιν ὁ λόγος ἦκεν ὁ αὐτὸς, τὸ μὴ δεῖν πρεσβεύειν Διόνυσον.) Iam verò & particip. sæpe iungitur, & quidem vel præs. vel fut. Cum præs. vt ἥκω ἄγων, Xenoph. Sic ἥκω φέρων (de quo genere loquendi lege Bud. p. 773.) At cum futuro, vt ἥκω συμβαλοῦσων, Demosth. & ἥκον ἀμυνοῦντες, apud eundē, Venerunt auxiliaturi, vel Venerunt auxiliatum, (nam supino in huiusmodi locis vtuntur Latini interdum) aut Venerunt suppetias. Sed & cum aoristo: vt ἦκεν ἀναγρέψας, Demosth. quod exponitur Rediit. sic ἦκεν ὑποστρέψας, Æschin. (Dicunt autem & ἥκειν πάλιν pro Redire. Xenoph. & Aristoph.) Quinetiam cum δίχα. vt ὁ δίχα πάντων ἥκων ὀφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ, Synes. epist. 44, Qui peruadit omnia, Quæ omnia penetrat. Idem in metaphorico loquendi genere, δίχα πάσης ἥκοντα τῆς ὀπτικῆς τοῦ πυρός. Chrysost. ¶ At verò ὁδὸν ἥκειν μακράν, Xenoph. vt Lat. Longam ire viam, Longum iter conficere.

Ἥκω cum genit. sed quē præcedit εἰς τόπον, seu εἰς ὅσον, aut certè οὗ, vel πόρρω: vt εἰς τόπον τῆς ἡλικίας ἥκων, Plut. q. d. Ad id ætatis veniens, seu, Qui vénit, pro Eò prouectus ætate, Id ætatis homo. At εἰς ὅσον ἥκω δυνάμεως, Pausan. Quammaximè facere possum. Cum οὗ autem, vt οὗ ἥκω παιδείας, sum bene doctus: οὗ ἥκω χρημάτων, Herodot. Sum bene nummatus. Item οὗ ἥκω φρενῶν, sum prudens. Itidem verò μορφῆς οὗ ἡκούσας appellauit Lucianus formosas. Simili constructione ab Herodoto dictum est (vt habent vulg. lex.) ἥκοιεν οὗ θεῶν χρηστῶν. Iungitur denique aduerbio πόρρω: vt ἡλικίας πόρρω ἥκων apud Plutarch. Ætate prouectus. Et πόρρω ἥκεις δίχα φθορᾶς, ex Diogene, pro Iam magnopere morbus inualuit. Sed & πόρρω παιδείας ἥκων eodem sensu quo οὗ ἥκων παιδείας. Tale est πόρρω σοφίας ἥκεις, Plat. in Euthyd. Quibus addendum ἥκω, quod Herodotus genitiuo iunxit cum ὁμοίως, scribēs, ἥκει οὐχ ὁμοίως ὠρέων: pro Non ad similem cæli tēperiē accedit vel peruenit. ¶ At verò ex Eurip. affertur, Καλῶς μὲ αὐτοῖς κατθανεῖν ἥκον εἶον pro καλῶς ἥκον τος, id est, Quum eis bene accidat quòd vitam cum morte commutent: vel Bene eueniat quòd &c. (Ita enim Cicero loquutus est de re eadem Tuscul. 1, Bene mihi euenire quòd mittar ad mortem.)

Ἥκω, Attineo, Pertineo. Demosth. ὅσα τῆς τοῦ Φωκέων σωτηρίας ὅτι πλεῖστα πρεσβεῖαν ἦκε, quatenus ea legatio ad Phocensium salutem pertinebat. Synes. ἀλλ' ἐγώ γε εἰς ἐμὲ ἥκον ἄπειν πιεῖν, quod ad me attinet impleo. Item τόγε εἰς ἐμὲ ἥκον, vel τόγε εἰς ἐμὲ ἥκον μέρος, pro Quantū in me est. De quibus lege Bud. pag. 553, & 773. Sed in illo Synesii loco modò citato, τόγε εἰς ἐμὲ ἥκον, verti etiam posse arbitror Quod est mei muneris, seu officii.

Ἥκω ab Hom. posteris factum esse ex Ἵκω, quo ille vtitur. dictum fuit in Ἵκω.

C. Ἀνήκω, Ascendo, Euado, Peruenio. ἀνῆκα pro ἀναβέβηκα, dicit Amipsias, vt Suidas refert. Herodotus, ἀνήκετε δρεπτέον ἐς τὰ μέγιστα. Sic ἀνήκοντες χρήμασιν ἐς τὰ πρῶτα, pro τῆς χρήματα πρωτεύοντες, Qui ad summum gradum peruenerunt, Qui summum gradum attingunt. Iul. Zenoni, τῆς ἰατικῆς τέχνης ἐς τὰ πρῶτα ἀνήκειν, Ad primum gradum artis medicinæ ascendere, Ad summum artis euadere, seu peruenire, Summam artis attingere. Demosthenes, τῆς μὲν τοῦ λέγειν δυνάμεως οὐκ ὅτι ποτοῦ ἀνήκοντες, Non peruenientes in tantū eloquentiæ. id est, Non attingentes eum eloquentiæ gradum. Inuenitur etiam οὐκ ἀνήκουσα ἐς τὰ μέτρα, itidem expositum, Non peruenies ad mensuram. Interdum verò capitur pro Pertingo & Porrigo, vt παρήκω & καθήκω, atque eo amplius πρόσηκα, inquit Budæus. Herodotus in Erat. καὶ κῶς σε ἐπὶ τούτων ἀνήκει τοῦ πρηγμάτων τὸ κῦρος ἔχειν, decet te, pro πρόσηκει. ¶ Item ἀνήκω, autore Bud. Attineo, Referor & Specto. Demosth. τὰ εἰς ἀρετὴν ἀνήκοντα, Ad virtutem spectantia. Idem, καὶ τοῦ εἰς γένος ἀνηκόντων, Ad natalium nobilitatem spectantium. Aristot. Ethic. 9, καὶ τὰ εἰς τὸν βίον ἀνήκοντα. Idem eorundem Ethic. 8, ἀνήκει εἰς τὰ ἤθη. ¶ Apud Thucydidem autē ἀνήκουσι vulgò exponitur Redigūtur, in hoc loco libri 3, εἰς πὴν θάλασσαν αἱ πόλεις ἀνήκουσι. vbi tamē schol. exponit ἀνέρχονται. At Suidas, quum dicit ἀνήκουσι poni à Thucydide pro πελοῦσι, λήγουσι, non dubito quin de hoc aut simili eius loco intellexerit. Sed vulgarium lexicorum consarcinatores, imperitissimi & ineptissimi, ac stiua vel flagris potius dignissimi homines, quum Suidas dicit πελοῦσι, putarunt eum accipere pro πελοῦσι τὸν βίον, moriuntur, (non animaduertētes subiungi ab eo λήγουσι) atque ita scripserunt, ἀνήκεισι pro Decedunt, Moriūtur, apud Thucydidem. Itidem quum dicat Suidas à Demosthene ἀνήκοντες sumi pro διαφέροντες, scripserunt illi, Demosthenē ἀνήκοντες pro Excellētes dixisse, (quasi verò διαφέρειν signif. dūtaxat Excellere) & quidē eū locum Demosthenis in exemplum attulerunt, in quo ipse Suidas ἀνήκοντες dicit significare ἀνελθόντες. is est quē antea citaui, τῆς μὲν τοῦ λέγειν δυνάμεως οὐκ ὅτι ποτοῦ ἀνήκοντες.

Ἀνῆκον, τὸ, Quod decet, Quod est nostri officii, Quod nos decet, Suid. exponit τὸ πρέπον. Dicitur & τὸ καθῆκον.

C. Ἀφήκω, Peruenio. Plato De republica libro 7, μή πῃ αὖ τοῦ π ἀπελὲς ὅτι χειρῶσιν ἡμῖν μανθάνειν οὗ θρέψομεν, καὶ οὐκ ἔξικον ἐκεῖσε ἀεὶ οἷ πᾶν δεῖ ἀφικνεῖν. nisi fortè legendum est ἐφικνεῖν.

C. Διήκω, Peruado, Pertranseo, Pertineo. Aristoteles De Mundo, τὸ πᾶν μία ἡ δίχα πάντων διήκουσα δυνάμις διεκόσμησε, per omnia pertinens. Sic apud Themistium καὶ δίχα παντὸς διήκειν τοῦ κόσμου. Sed & cū genitiuo solo, vt ἡδονῆ διήκει σφῶν ex Philostr. pro Percipitur ex eis voluptas. & ex Plutarcho διῆξε τοῦ δήμου θόρυβος πολύς. Item διήκω cum εἰς, sequente accusatiuo. Aristoteles De mundo, ἰσθμὸς εἰς τὸν πόντον διήκει. Sic διήκων δὲ αἰθὴρ ἀπέρμονος εἰς ἕτερον αἰῶνα. Item βαῦμα dicitur à Galeno διήκειν εἰς βάθος, id est Altè penetrare. Ad verbum, In altitudinem penetrare, id est profunditatem. Interdum verò διήκειν dicitur φωνὴ, vel φήμη, sine vlla præpositione, vt apud autorem Axiochi, διῆξε φωνὴ βοῶντος τοῦ, q. d. Pertrāsiuit [aures.] Pro quo Latini dicunt ad verbum interdum, Peruenit ad aures. item, Aures meas pepulit. Et διῆξε φήμη, Eurip. Fama peruenit huc, vel ad aures nostras. In vulg. lex. redditur Fama peruolauit, item Fama increbuit.

D. Ἐξήκω, Prætereo, vel potius Præteriit: eo sensu quo dicitur Præteriit illud tempus, pro Elapsum est, vel Exactum est. Herodotus, ἐξήκει τε οἱ χρόνος ζημίης, Tempus calamitatis exactum est, vt Budæus vertit: qui etiam affert ex Demosthene pro simili significatione, ἡ πρεσβεία ἐξήκει. item μελλούσης ἐξήκειν τῆς ὑποσημείας. & ex Luciano ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. necnon ex Synesio, πυπὶ δὴ ἔπος ἤδη τεῖον ἐξήκει μετὰ πολὺ ὁμωνύμου. Sed & Exire hoc in sensu affert ex Vlpiano, Siquis moram fecerit quominus in ius veniret, vt actionis dies exiret. Apud Herodotum autem (vt idem Budæus scribit) dicit quidam sibi ἐξήκειν τὸν ὄνειρον, pro Se iam insomnio & eo quod illo portendebatur defunctū esse. Sic in v. l. ex Xenophonte σωθῆναι ἐξήκειν τὸ χρησμοῦ πολὺ φήμιον. Et ex eodem, ἐξήκει ὅτι πᾶς Πέρσας, pro Egressus est in Persas: & ex Sophocle ἐξήκεις ὁδὸν pro Capessis viam.

C. Ἐφήκω, Peruenio. Item Aduenio, aut simpliciter Venio. Sophocles in Aiace, καιρὸν ἐφήκεις, Opportunè aduenis. Et ex Thucydide ἐφῆκεν ἡμέρα, Dies aduenit. Hesychius ἐφήκει exponit ἐφορμᾷ & ἐπέρχεται.

C. Καθήκω, Pertineo, Porrigor, Protendor. vt καθήκει ἰσθμὸς ἐς πολὺ θάλασσαν, Pausan. Et cum πρός, Thucydides 3, οἱ πρὸς τὴν Μιλιακὸν κόλπον καθήκοντες. ¶ Et τὸ καθῆκον ὑπὸ θεοῦ apud eundem, Quod diuinitus accidit. ¶ Item καθῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος Æscin. Vices loquendi ad nos deuenerunt. Vide Budæum p. 552. Sic τῆς βουλῆς καθηκούσης εἰς αὐτὴν, Plut. Alcibiade. Et ἑορτῆς εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας καθηκούσης, apud eundem in Fabio. At ex Theophrasto ἡ ὥρα τοῦ σπείρειν καθήκει pro Tempus est seminandi. Budæus tamen pag. supradicta καθηκούσης τῆς ὥρας apud eundem interpretatur Suo & constituto tempore. Item καθήκων χρόνος, Conueniens tempus, ex Demosthene. Et καθηκούσαι ἡμέραι pro Dies statì & legitimi, Dies solennes: ex eodem Demosthene, ὡς γὰρ ἀνέβησαν εἰς Ἄρειον πάγον οἱ ἐνέα ἄρχοντες ὑπὸ τῆς καθηκού-

σας ἡμέρας. Cæterùm vt in illo Æsch. loco Bud. καθήκειν vertit Peruenire, ita in hoc Plutar. in Romulo, redditur Peruenire, καθῆκεν ἡ ἐξουσία εἰς ἀδελφούς. vbi tamen & Deuenire locũ habere videtur. Sed apud Polybium καθήκειν redditur Obuenire vel Aduenire: vbi scribit, εἰ ἡ Ἀχαϊὰ, καθηκούσης αὐτῆς ὑπὸ τῶν νόμων συνόδου κατὰ τὸν καιρὸν πύθοιτο, ἥκον εἰς Αἴγιον. Budæus tamẽ hunc Demosthenis locum (in quo itidem καθήκειν ὑπὸ τῶν νόμων legitur) εἶτ' ἐκκλησίαν ποιῆσαι, καὶ ταῦτα ὅταν ὑπὸ τῶν νόμων καθήκῃ, vertit, Deinde concione aduocata: id quod tum solenne est fieri quũ præscriptis legum cõgruit è re nata. Idem hæc Polybii, ἀφ' οὗ τὸ πρῶτον ἡμέραν ἑκάστῃ σημαίᾳ καθήκειν τὴν λειτουργίαν, reddit, Quòd quarto quoque die muneris obeundi vices ad singulas cohortes redeant. Sic autem, καθήκειν quod hisce in locis habetur, ad alteram potius signif. referendum erit, de qua in proximè sequentibus.

Καθήκει μοι, Conuenit mihi, Consentaneum mihi est. Synes. οὔτε ἤδη μοι καθήκει πολλὰ μεμαθηκέναι, nec consentaneum, nec verisimile est, vt vertit Budæus. Sæpe etiam sonat Officii mei est, Muneris mei est. Lys. ἡμῖν καθήκει ποιεῖσθαι &c. Videbudæum pag. 551. item locum Demosthenis & Polybii in proximè præced. HINC τὸ καθῆκον, Officiũ. Greg. μὴ πτοῶ πόσον ἀμελήσω, ἢν ἀρετῆς, ἢ τὸ φυσικὸν καθῆκον. Et in plur. τὰ καθήκοντα ὑποτελεῖν, Xenoph. pro Officio perfungi. Cic. quoque quæ καθήκοντα Stoici, ipse Officia vocat. Idem De off. lib. 1, Perfectum autem officium, rectum (opinor) vocemus, quod Græci κατόρθωμα: hoc autem, commune, quod ii καθῆκον vocant. Interdum vero dicitur τὰ εἴς τινα καθήκοντα, pro officiis quæ illi debentur. vt Synes. χάρισαι τοῖς ἐς τὸν ἀπελθόντα καθήκουσι τὴν εἰς τὸν ἀνεψιὸν τὸν ἐκείνου τιμήν.

C. ΠΑΡήκω, Pertineo, Pertranseo, Pertingo. vt ἄχρι Νασαμώνων παρήκοντες, Pausan. pertingentes. Item πλεῦσας εἰς τὸ πλάγιον παρηκούσας, dixit Xenoph. Desinentes & porrectas. Vide Budæum p. 551. Ex Soph. in Aiace, ἔξω παρήκειν, foras prodire. At παρήκειν significãs Sinere, malè, pro παρεῖκειν, ex quibusdam affertur locis. Sed & παρῆκαν perperam huc refertur in vulg. lexicis, quum à παρείημι sit.

C. 2. Ἀντιπαρήκω, Ex aduerso porrigo, seu protendor. Aristot. De mundo, ἀντιπαρήκει δὲ τοῖς εἰρημένοις ὁ κόσμος. Bud.

C. ΠΕΡΙήκω, Deuenio, seu peruenio mutatis in orbem vicibus. vt περιῆκεν εἰς Ἀντίπατρον ἡ φυλακή. Item, ἧς τὸ καλὸν εἴς σε περήκει, Synes. pro Cuius gloriæ decus ad te peruenit, seu recidit. Vide B. p. 430 & 552.

C. ΠΡΟήκω, Procedo, Progredior. προήκων πυρετὸς, febris progressa, id est non incipiens, Bud. ex Gal. Et ex eodẽ, ὅτι προήκοντι λόγῳ, In progressu disputationis. Sæpe de ætate dicitur, vt ab Aristoph. προήκων εἰς βαθὺ τῆς ἡλικίας, multum prouectus ætate. Sic apud Plut. in Alcib. καθ' ἡλικίαν προήκων, Ætate prouectus, Natu grandis. Sed apud eundem in Othone, προήκοντες καθ' ἡλικίαν redditur Anteeuntes ætate: sicut Thucydidi προήκειν ἀξιώματι est Anteire seu præire dignitate, seu Præstare dignitate.

C. ΠΡΟΣήκω, Pertineo, Attineo, προσήκει μοι ταῦτα, pertinent hæc ad me. Demosth. Ad Macart. τὰ οὐδὲν προσήκοντ' ἐαυτῷ ἔχειν ἐνόμιζεν, nihil ad se pertinẽtia. Herodian. τὰ δὲ ἐπέκεινα μέχρι ἀνατολῆς, προσήκειν τῷ Γέτᾳ. Plut. in Rom. προσήκουσα πόλις αὐτῷ, Vrbs ad eum pertinens, Vrbs ditionis ipsius. Et pro eodem, προσήκει μοι τούτων. Rursum apud Demosth. εἰ καὶ τῶν τοῖς σοι προσήκειν τῶν τούτου, si ideo pertinere ad te bona eius censes. Hinc τὰ μὴ προσήκοντα apud Thuc. exponitur τὰ ἀλλότρια, Aliena. Et contrà, τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι Plat. Vnicuique tribuere quod suum est, Quod ad eum pertinet. Proquib⁹ dicitur, Ius suũ vnicuique tribuere. Vnde προσῆκον redditur interdum Debitus, Meritus. vt προσήκουσα τιμὴ, item δόξα: necnon προσήκουσα τιμωρία, Plat. Interdum verò προσήκειν dicitur pro Pertinere, id est Conuenire, vel Consentaneum esse, vel Coniunctum esse, & quasi affine ac cognatum. vt μὴ προσήκουσα ex Demosth. pro Ad rem non pertinens, Non consentanea. Et Plato τὸ προσῆκον τῷ σώματος dixit Pertinẽs ad causam, & quasi affine cognatumque & coniunctum cum causa, vt Bud. interpr. qui apud eundem in Epinom. πλεύσας τε εἰς τοῦτο ἥξειν προσήκοντας ἀρετῇ, vertit, Et quum mortem obierit, ad locos se venturum virtuti consentaneos & conuenientes. Alibi verò ex eodem affert cum alia constructione, μειλῶν καὶ ἐνιαυτῶν εὐεπηγία προσήκει, artis imperatoriæ refert tempestates præscisce re, Ad artem imper. pertinet & ei cõiunctum est. Plut. autem dixit in Numa, δίκαιον οὐδὲν πρὸς τὴν τοῦ Νουμᾶ δόξαν προσήκουσαν, minimè consentaneam. Sed dicitur & αἰτία οὐδὲν προσήκουσα, à Dem. καὶ τὴν αἰτίαν ἐπιφερόμενοι φόνου ψευδῆ καὶ οὐδὲν ἐμοὶ προσήκουσαν, Nihil ad me pertinentem, Cuius crimen in me non est verisimile, nec conuenit. Sic apud eundem, δίκην δοῦναι πραγμάτων ὧν οὐδὲν ἐμοὶ προσῆκεν. Docet porro Budæus simili ratione dici Affinis culpæ, vel crimini, vel sceleri. ‖ Sed προσήκειν propriam etiam significationem affinitatis seu propinquitatis habet: vt & Gallice *appartenir*. quod proprie est Pertinere. Thucyd. 2, Τηρεῖ δὲ προσῆκεν ὁ Τήρης οὐδὲν, Cum Tereo nulla propinquitate coniunctus erat. Hinc προσήκων, Propinquus, Affinis, Necessarius, Necessitudine coniunctus. vt apud eundem libro 1, καὶ βασιλέως προσήκοντες πνες. Γυναῖκες αἱ προσῆκουσαι, rursum libro 2. Item, ὁ προσήκων ἐγγύτατα, Plat. Genere proximus. Sed additur frequenter datiuus γένει, vel γένους, præcedente κατά. Isocr. ad Dem. μᾶλλον ἐθαύμαζε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας ἢ τινὰς τῷ γένει προσήκοντας. Plut. in Galba, ὧν δὲ τὴν Λιβίαν καὶ γένους προσήκων. Ea quoque quæ inter se aliquam cognationem habent, & velut cognata sunt, dicuntur προσήκειν ἀλλήλοις. Syn. De insomn. τὸ παντὸς ποτὲ συμπαθοῦς τε καὶ σύμπνου τὰ μέρη προσήκειν ἀλλήλοις.

Προσήκει μοι ποιεῖν ταῦτα, Pertinet ad me hæc facere, Decet me hæc facere, vel Consentaneum mihi est. Aut Officii mei est, hæc facere, Aristoph. Pluto circa princ. Τἀναντίον δρῶν ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν. Demosth. εἴ τινα φησὶν ἕτερον ἔχειν τὰ σκεύη, καὶ μὴ προσήκειν αὐτῷ ἀποδοῦναι &c. Politianus vertit, Sui muneris esse. (Dicitur verò & προσήκει με ταῦτα ποιεῖν, & tũ pronomen ab infinitiuo regitur) Hinc etiam τὸ προσῆκον ποιεῖν, seu πράττειν, vel τὰ προσήκοντα, Facere quod decet, seu quæ decet, Recte agere, Facere quod est nostri officii, Xenoph. Et καὶ τὸ προσῆκον, Vt decet, Vt par est, Pro dignitate. Aristot. Rhet. (qua in signific. & πρὸς τὸ προσῆκον ἑκάστοις dicit Isocrates, Pro dignitate cuiusque) Cui opponitur παρὰ τὸ προσῆκον, Contrà quàm decet, Præter honestatem. Et προσήκοντα ἔθη, Plat. Honestæ cõsuetudines. προσήκοντα τὸ δίκαιον κεφάλαια, Thucyd. Rationi consentanea.

Sed προσῆκε cum infinit. sæpe pro προσήκει, (vt ἰῶ pro ἴδῃ, & χρῶ pro χρῇ) sicut in illo Aristoph. loco, quẽ modo protuli. Sed & de hoc lectorem admoneo, interdum cum προσῆκε vel προσῆκε relinqui subaud. infinitiuum. Thuc. 2, νῦν δὲ ἀπολοφυρόμενοι ὧν προσῆκε ἑκάστῳ, ἄπειμι. subaud. ἀπολοφύρεσθαι. Demosthenes Pro corona, ἐγὼ δὲ πάντα ὅσα προσῆκε τὸν ἀγαθὸν πολίτην, ἐπραττον. sub. πράττειν. Vbi προσῆκε non est pro προσήκει, sed suam signif. retinet.

ΙΑΛΑΩ,

Fut. ήσω, ITEM Ἵλημι, Propitius sum. à quibus alioqui inusitatis thematibus originem habent imperfectiui ἵλαθι & ἵληθι, secundum quosdã. Sed alii putant ἵλαθι per metaplasmũ esse ex ἵλαε factũ: ex quo ἵλαθι fit ἵληθι. qua de re dicetur & infrà. Cæterùm dictũ vult Ἱλάω Eust. quasi ἵεμαι λάειν, i. ἐφίεμαι καὶ ὁρμῶ ὀπιδλέπειν, quòd ii qui propitii sunt, libenter videant eos qui precibus aliquid petitum accedunt. Addit idem, ab ἱλάω deriuatum esse non solùm ἵλαος (pro quo & ἵλεως) sed etiam ἱλαρός. AT Ἱλάομαι actiuè plerunq; capitur pro Propitiũ facio, Propitio, (quorũ vtroq; Plaut. vtitur, posteriori Suet. & Plin.) Placo. Il. β, v. 550, Ἐνθάδε μιν Ταύροισι καὶ ἀρνείοις ἱλάονται Κῦροι Ἀθηναίων, Propitium reddunt, seu placant tauris & agnis mactatis. Apol. Arg. 2, Τόνδε πολισσοῦχον δεμπέφεσδε Βοιωτῶν Νεισαίοισί τε Φοῖβος ὁπηρήσι ἱλάεσθαι, propitiare, placare. IMPER. autem ἵλαθι (de quo suprà) vsus est apud poetas itidem pro Propitiare, Placare, seu Propitius fias, vel Propitiẽ fis. Theocritus Idyll. 15, Ἵλαθι νῦν φίλε Ἄδωνι. Luc. epigr. 1. 2, Ἵλαθι γραμματικὴ, φυσίζοε, ἵλαθι μοῦσα, propitia esto. Pro quo per ectasin DICITVR Ἵλιθι. Odyssea γ, Ἀλλ' ἄναυ ἵλιθι δίδοθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. Sunt tamen (vt paulo antè dixi) qui ἵλαθι putent per metaplasmum ex ἵλαε esse formatum: ex quo ἵλαθι fit ἵληθι. Sed magis placet constituere thema inusitatum Ἵλημι, ex quo fit ἵλαθι, sicut à πίμπλημι est πίμπλαθι ex quo πίμπληθι. SIC AVTEM Ἱλήκω thema est inusitatum, à quo tamen in vsu est optatiuus ἱλήκοις pro Propitius sis, Ne irascaris. Item subiunctiuus. Iliad. φ, εἴ κεν Ἀπόλλων Ἡμῖν ἱλήκῃσι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι. Greg. in Carm. Καὶ τὰ μὴ ἱλήκοι, Et in his quidẽ mihi Deus propitiẽ fit. Sic in Epigr. Ἱλήκοις πολίοχε. Et Ἱλήκοις ὦ Ζεῦ, Propitiẽ fis, Ne irascaris. Pace tua dixerim. Cæterũ ab Ἱλάομαι FIT Ἱλάσκομαι, vt φάσκω à φάω: idémq; prorsus signif. i. Propitiũ reddo seu facio, Propitio, Placo. Il. γ, — πρῶτα μὲν ἔρδε κελόμενος θεὸν ἱλάσκεσθαι. Hesiod. Erg. Ἄλλοτε δὴ σπουδῆσι θυέσσί τε ἱλάσκεσθαι. Plut. Hell. Χαρίλαον ἱλάσκεσθαι. Futurum autem & aoristum possumus vel tanquam ad hoc irregul. vel tanquã ad ἱλάομαι regulariter referre. Il. α, Ὅφρ' ἡμῖν ἑκάεργον ἱλάσσεαι. Itẽ, — Φοῖβε θ' ἱερὴν ἑκατόμβην ἐξαῖ ὑπὸ Δαναῶν ὄφρ' ἱλασσόμεσθα ἄνακτα, vt propitiemus & placemus, Vt propitiũ faciamus. Plutarch. Solone, ἵλαπο θυσίαις ἥρωας. Luc. De sacrif. ἱλάσαιτο τὴν θεὸν φιλήσας μόνον αὐτὸ τὴν δικαιίαν. Diuersa autem constructione ex Plut. Publ. citatur à Bud. ὃν ἐν Σιβυλλείοις ἱλασάμενος τῷ ἄδῃ, quum ex libris Sibyllinis orcũ placasset, seu sacrum piaculare fecisset. Reperitur etiam ἱλάξομαι in fut. apud Apollon. Argon. lib. 2, τὸ μὲν [videlicet ἱερὸν] μάλα πολλοὶ πάντες Ναυτίλοι ἀμπελαγὸς θηθύμενοι ἱλάξονται, quo procul in pelago conspecto, nautæ eò venient eos placatum, seu vt propitios eos sibi faciant. Pass. quoque vsurpatur. Vnde ἱλάσθην imperatiuus, Propitius fias, seu Propitius esto. pro quo ἵλαθι dicũt poetæ. Lucæ 18, ὁ θεὸς ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, Propitius sis mihi. Dicitur etiam ἱλάσθητί μοι τῆς παρουσίας, vt σύγνωθί μοι τῆς ἀναιδείας. B. ‖ Ἱλάσκομαι, Expio. In epist. ad Hebræos cap. 2, ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, expiare peccata populi. ‖ At ἱλασμὸς κριὸς, Num. 5, Aries qui offertur pro expiatione, seu pro propitiando Deo.

Ἱλασμὸς, οῦ, ὁ, Placatio. Plut. Fabio, ὅσα μὴ ἀφικνεῖται θεῶν ἢ πράττων ἀποτροπὰς συνεκφέρουσι οἱ μάντεις. Idem, ἱλασμοῖς τισι καὶ χαρᾶς ἕνεκα λέγεται τὴν ψυχὴν τῆς κόρης. placaminibus quibusdam, seu placamentis, vt Liuius & Plinius loquuntur. 1 Ioann. 4, ἀπέστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἱλασμὸν, placamen iræ suæ. Ab Hesychio exponitur διαλλαγὴ, συγχώρησις: item, ὀμφέια, πρεσβύτης.

Ἱλαστήριος, οῦ, ὁ, Cui placandi & propitiandi vis inest. q. d. Propitiatorius. ET Ἱλαστήριον, ου, τὸ, Propitiatorium. quo nomine dicebatur tabula quædam qua cooperiebatur arca fœderis. Exodi cap. 25, & ad Hebræos 9. Philo De vita Mosis libro 3, ἧς ὄπισθεν ὡσανεὶ πῶμα, τὸ λεγόμενον ἐν ἱεραῖς βίβλοις ἱλαστήριον, quod in sacris libris propitiatorium dicitur, Turnebo interprete. quod dicit videri esse σύμβολον φυσικώτερον μὲν τῆς ἵλεω τοῦ θεοῦ δυνάμεως, ἠθικώτερον δὲ διανοίας. Id Exodi cap. 36 sine copula vocatur ἱλαστήριον ὄπισθεν: ibidem tamen substantiuè etiam capitur.

C. Εὐίλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Propitius. ὀμφὴς, Suid. VNDE Εὐιλατθύω, Propitius sum. Psalm. Dauid. ἐυιλατθύων τὰς ἀνομίας σου, propitius iniquitatibus tuis.

C. Εξιλάομαι, (pro quo dicitur ἐξιλάσκομαι) idẽ quod simplex nisi quòd præpos. signif. aliquatenus auget. X. Pæd. 7, πολλὰ μὲν πέμπων ἀναθήματα χρυσᾶ, πολλὰ δ' ὀργυιὰ, πάμπολλα δὲ θύων, ἐξιλασάμενος ποτὲ αὐτόν. Plutarch. ἐξιλάσασθαι τὰ μιάσματα τοῦ θεοῦ, Placare iram deæ, Deam ex irata propitiũ reddere. Synes. ἐξιλαστέον δὴ τῇ θεραπείᾳ πόσῳ τὰς κάτω πινὰς, placandæ autem præsenti supplicio quæ apud inferos sunt furiæ. ‖ Item, Expio. Leuitici cap. 16, ἐξιλάσεται τὸ ἅγιον τοῦ ἁγίου καὶ τὴν σκηνὴν, expiabit sanctuarium. ‖ Εξιλάσκομαι π, Propitius reddor ad condonandum aliquid. Ecclesiastici capite 32, ὁ ὕψιστος οὐ πλήθει θυσιῶν οὐκ ἐξιλάσεται ἁμαρτίας, non reddetur propitius multitudine sacrificiorum ad remittenda peccata.

Εξίλασμα, ατος, τὸ, Placamen, seu Placamentum, Id quod instituitur ad placandum Deum. AT Εξιλασμὸς, οῦ, ὁ, Placatio, Ipsa actio propitiandi, Expiatio. ET Εξίλασις, εως, ἡ, idem. AT Εξίλαστον, Placatum. v. l.

Ἵλαος, ου, ὁ καὶ ἡ, Propitius. ὁ προθύμως ἐποιήθειν τοὺς δεομένους, vt Eustathius exponit, respiciens etymologiam quã in ἱλάω suprà attuli. Il. α, Αὐτὰρ ἔπειθ' ἵλαος ὀλύμπιος ἔστεται ἡμῖν, Propitius erit nobis, si videlicet eum ἐπέεσσι καταίφη μαλακοῖσι. Hes. Erg. quum dixisset, Ἄλλοτε δὴ σπουδῆσι θυέσσί τε ἱλάσκεσθαι [θεοῖς,] subiũxit, Ὡς καὶ τοι ἵλαον κεν θυμὸν ἔχωσι. Quanuis verò diis peculiariter hoc vocabulũ tribuatur, reperitur tamẽ simpliciter etiã positũ vt propitios quoq; parẽtes dixit Plaut. Il. 1, in oratione ad Achillem, οὐ δὴ ἵλαον ἔνθεο θυμόν: de quo irato paulo ãtè dixerat, Ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορ ἐχ θυμόν, Νηλής. vt ἄγριος θυμὸς & ἵλαος θυμὸς, sibi opponãtur, item νηλὴς & ἵλαος ‖ Exponitur etiam Hilaris. VNDE Πανίλαος, Admodum propitius & clemens. Item Valde hilaris, quo modo exponitur apud Nonn. παοίλαον ὄμμα πατάνων.

Ἵλεως, ω, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἵλαος, ex eóque Atticè factum vt λεὼς ex λαός. Xenoph. Pæd. 1, θεοὶ ἵλεώ τε καὶ ἀμφεῖς πέμπουσί σε. Plato De leg. θεὸν δὴ θεὸς ἢ τῆς πόλεως κατασκευῶν ὅπῃ καλῶμεθα· ὁ δὴ ἀκούσῃ τε καὶ ὑπακούσας, ἵλεως ἀμφοῖν τε ἡμῖν ἔλθοι, σωθέντας κοσμήσων τήν τε πόλιν καὶ τοὺς νόμους. Deum ad ciuitatis constitutionem inuocemus: ille verò nos exaudiat, exoratusque, propitius ac beneuolus adsit, vnà nobiscum ciuitatem ac leges constituturus. Athen. lib. 8, διὸ καὶ τὸ δαιμόνιον ἵλεων ἠξίουν γίνεσθαι, ὀλιφωνοῦντες ἢν ἴν. Hominibus etiam interdum tribuitur, significãtque Facilis, Benignus, Clemens. sicut Plautus propitios quoque parentes dixit, vt in ἵλαος indicaui. Plutarch⁹ De defectu orac. λιπαρὴς εἶ καὶ θέθυμος ἀκροατὴς, ἐνδιδόντος ἑαυτὸν ἵλεων καὶ παρέχοντος, præsertim quum facilem se præberet & traderet. Idem in Ant. ἵνα δ' ἐκείνων ἵλεώ σου τύχοιμι καὶ θερμότερον. ‖ Idem etiam est cum ἱλαρὸς, oppositum τῷ λυπούμενος, siue τῷ σκυθρωπῷ, vt ostendit Athen. lib. 8, ex Ephippo comico hæc de meretricula citans verba, ἐὰν λυπούμενος Τύχῃ τις ἡμῶν, ἐκολάκευσεν ἡδέως, Εφίλησεν (&c.) ἥσε, παρεμυθήσατο: atque hac ratione, Ἐπίησε θ' ἱλαρὸν ἄθεως, ἀφεῖλε τῶν Αὐτῇ τὸ λυπεῖν, κἀπέδειξεν ἵλεων. Sic etiam accipitur apud Platonem Sympos. ὅταν μὲν καλῶ θεραπαίζῃ τε κἀνοῦν, ἵλεών τε δὴ γίγνεται καὶ ἀφραντόμενον δέχεται, καὶ πίκτει τε καὶ θρέφει. Et apud Plutarchum De Socr. dæmon. τῷ Πελοπίδᾳ τὴν δεξιὰν ἐνέβαλε, καὶ τοὺς ἄλλους ὁσπασάμενος, ἅμα ἵλεως ἐξέπευσε. Reperitur verò ET Ἵλεος apud poetas. Orph. hymno in Typhonem, Ἵλεον ἀγκαλέω σε μολεῖν κεχαρηότα θύτας. Aduerb. EST Ἱλεὼς, Animo propitio. Item Animo hilari, Hilariter.

C. Ἀνίλεως, Qui propitius non est, Inclemens, Immisericors. In epist. Iacobi, ἡ γὰρ κρίσις ἀνίλεως τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος.

Ἱλεόω, ῶ, Propitium reddo, Propitio. idem quod ἱλάσκομαι. Et ἱλεοῦμαι passiuè in eadem significatione, vt tradit Bud.

Ἱλεωτήριον, ου, τὸ, Propitiatorium. idem quod ἱλαστήριον. Suid.

C. Εξιλεόω, ῶ, itidem Propitio, Placo. vt ἐξιλάσκομαι pro ἱλάσκομαι. Et in pass. ἐξιλεοῦμαι pro eodem.

¶ Ἱλαρὸς, οῦ, τὸ, Hilarus siue Hilaris. idẽ quod ἵλεως in posteriori significatione, vt ex Athenæo docui, vtriusque exemplo ex Ephippo comico allato. Xenophon ἀντὶ σκυθρωπῶν ἱλαραὶ ἦσαν. Lucianus ἱλαρῷ καὶ κωμικῷ προσώπῳ. Sic apud Suidam, ἀφορῶντες τὴν πόλιν ἱλαροῖς τοῖς προσώποις, θύθυμοι τὴν πλθυτὴν προσδέχεσθαι ἔλεγον, Hilari vul-

tu atque læto, vt Cicero loquitur. Appian. apud eũdem A
σὺ βοῆ ἱλαρᾷ καὶ θορύβῳ χρησῷ παρέπεμπον αὐτόν. Item, ἱλαρὸς βίος apud Lucian. Hilara vita, Cicer. Et ἱλαρὸν φέγγος apud Aristophanem, Hilara lux & læta, id est hilaros reddens ac lætos. Sunt & ἱλαρὰ ἄσματα apud Athenæum lib. 15, vt sunt carmina de amoribus: quemadmodum ibi declaratur, Σέλβικον τὸν τῆς ἱλαρῶν ἀσμάτων ποιητή. Et neutro genere substant. τὸ ἱλαρόν, Hilaritas. Apud Suidam, ἔφρεπε δ' αὐτῷ μάλιστα τὴν ψυχὴν ἱλαρόν. Ἱλαρόν, Plut. interpr. Faustum. sic enim ait in Sylla, τὸ γὰρ ἀτυχὲς καὶ ἱλαρὸν Ῥωμαῖοι. FAVSTVM καλοῦσι. B
‖Ἱλαρὸς, Facilis, Humanus. nam ἱλαρώτερος Suidæ est ἀνθρωπότερος.

C. Ἱλαρῳδός, οῦ, ὁ, ὁ τῆς ἱλαρῶν ἀσμάτων ποιητής, vt Athenæus loquitur, Carminum hilarorum poeta. Ita verò dicti videntur qui carminibus de amoribus aut aliis rebus iucundis, (quæ grauitate tamen quadam tragica cõdita essẽt) in theatro, cõuiuiis, festisve celebritatibus, hominum animos exhilarabant. Athenæus lib. 14, ex Aristocle, σεμνότερος δὲ τῆς ζιούσης ποιητῶν ὁ ἱλαρῳδὸς καλούμενος. οὐδὲν γὰρ χαριζέται, χρῆ δ' ἡ ἐν τῷ λευκῇ ἀνδρείᾳ, καὶ στεφανοῦται χρυσοῦν στέφανον. καὶ τὸ μὲν πάλαι ἐν τοῖς δείπνοις ἐχρῆν, νῦν δὲ κρίνεται. φασὶ δ' αὐτὸν ἄριστα καὶ θήλειαν, ὡς καὶ τὴν αὐλῳδόν. C Ibidem idem Aristocles tradit, hos ἱλαρῳδοὺς suo tempore à quibusdam vocari solitos Σιμῳδοὺς, τὴν δ' Σίμον δεδιωρέφαν μᾶλλον τῶν δεδιῶτα ἱλαρῳδεῖν ποιητῶν. VNDE Ἱλαρῳδία, ας, ἡ, Eiusmodi carminum cantio. Athen. loco citato ex Aristoxene tradit, τὴν μὲν ἱλαρῳδίαν, σμικρὸν οὖσαν, τοῦ τὴν τραγῳδίαν εἶναι, τὴν δὲ μαγῳδίαν, τοῦ δὲ τὴν κωμῳδίαν. Quæ eadem apud Eustathium sunt, nisi quòd pro τοῦ apud eum legitur τοῦ, vtrobique. D ET Ἱλαρῳδέω, ῶ, Eiusmodi carmina cano. cuius verbi exemplum habes paulo antè in Ἱλαρῳδός.

Ἱλαρότης, ητος, ἡ, Hilaritas.

Ἱλαρόω, ῶ, ET Ἱλαρύω, Hilaro, Exhilaro, Hilarem & lætum reddo.

Ἱλαρία, Hilaria. Macrob. Satur. lib. 1, cap. 21, Præcipuam autem solis in his ceremoniis verti rationem, hinc etiam potest intelligi, quòd ritu eorum καταβάσ; finita, simulationéque luctus peracta, celebratur lætitiæ exordiũ, E ad octauum calend. Aprilis, quem diem ἱλαρία appellant: quo primùm tempore sol diem longiorem noctu protendit. Hilariũ solennium meminit. Fl. Vopiscus in Aureliano, initio, scribens, iis omnia festa & fieri & dici solere. Turnebus Hilaria existimat fuisse Matris deũm ferias, quæ principio veris celebrabantur maxima populi lætitia & nobilissima pompa, quouis è populo insignia cuiusque dignitatis mentiente atque simulante liberè & impunè, vt internosci magistratus F à simulatore plerunque non posset, vt ab Herodiano in Commodo describitur: quanuis ipse hoc nomen Hilariorum non exprimat. Maximus Dionysii Areopagitæ scholiastes ἱλαρίας ἡμέρας tẽpore idololatriæ duplices fuisse scribit: quasdam priuatas, vt quum vxorẽ aliquis ducebat aut filium suscipiebat: quasdam publicas, quæ ἱλάρεια vocarentur, ὡς ὅταν βασιλεὺς ἀναχορεύῃ ὁμῶς τοῖς δημοσίᾳ Ἱλαρίας παρεῖχε. καὶ οὔτε πένθημα ἐν τούτοις φορεῖν ἐξῆν, ἀλλὰ καὶ θέαι καὶ θυσίαι καθ' ἑκάστην ἡμέραν διετελοῦντο δημοσίᾳ· καὶ οἱ πενθοῦντες ἐπαύοντο καὶ ἐθεώρουν, καὶ G ἐν ἀνωχλίαις ἀπαύστοις δίνην τοῖς ὠφελησάσαις ἡμέρας τοῖς τοιαύταις ἱλαρίαις: apud Romanos autem peculiariter ἱλαρία fuisse festum in honorem Matris deũm, vel potius δαιμόνων, vt dicit Demophilus, ἐν τῷ περὶ τῶν παρ' ἀρχαίοις θυσιῶν. Hodie Hilaria vocari potest dies ille qui vulgò Quaresme-prenant, vel Quaresme-entrant. item Le iour sainct Pansard, magnum Christianorum opprobrium.

ἸΜΑΣ,

ἄντος, ὁ, Lorum, Loreus funis, Corrigia, σχοινίον τι βοεῖον, vt Eustathius exponit, Funiculus ex loris bubulis tortus. Hom. Il. ψ, Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵππουσι μάστιγας ἄειραν, Πέπληγόν τε ἱμᾶσιν, Loris, siue scuticis loreis. Il. κ, Ἵππους μὲν κατέδησαν ἐυτμήτοισιν ἱμᾶσι H Φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ, Loris deuinciebant ad præsepia Il. γ, Αἴψα δέ μιν πολύκαστος ἱμὰς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρὴν, strangulabat eum lorum. vt Columella dicit, Strangulati hominis lorum. Il. ζ, ἱμὰς βοός, sicut ἱμάντες βόειοι, Il. χ, lora ex corio bubulo. Et ἱμὰς κυνέης, Aristoph. Corrigia canina, vt Plinius loquitur. id est Lorum ex pelle canina. Sunt verò apud Athenæum libro 4, etiam ἀσεχαλωπὶ ἱμάντες, quibus ossicula & tali inditi erant, ad cædendos fontes: ῥάβδοις καὶ ἱμᾶσιν ἀσεχαλωπῖς μαστιοῦσθαι. Xenophon Pædiæ 6, πᾶν δὲ πλεῖστα ἢ ἀνθρώποις καὶ ἵππους ἱμᾶσιν ἤρτηται. Sic apud Plutarch. in Hellen. αἰαλαζεῖν τοῖς πᾶς ζώνας ἱμᾶσιν. Aristot. de cauda chamæleõtis, σωμελιπομένη ὅθι πολὺ καθαρὸν ἱμάντα, In modum lori se implicãs, vel, vt habet Plinius, Implicans se viperinis orbibus. At χρύσεοι ἱμάντες, & ὀπίσχυστοι ἱμάντες apud Athenæum & Pollucem, de corrigiis calceamentorum. ‖Pugiles quoque vtebantur ἱμᾶσιν, id est cæstibus. Apoll. Argon. 2, Θῆκε πάσσοιθε πεδὸν δοιοὺς ἑκάτερθεν ἱμάντας Ὠμοῖς, αἰζαλέοις· περὶ δ' εἶγ' ἔσαν ἐσπληκῶτες. (Crudũ cæstum Virgil. quoque dicit) Et paulo pòst, Οἱ δ' ἐπὶ σφῶϊ ἱμᾶσι δίφασ δὲν πρτώσαντο. Ibidẽ vocat ῥινοῖς δοῦν τμηθείσας, quãait, -δαεὶς δέ κεν ἄλλῳ ἀνίσοπις Ὅσσον ἐμοὶ ῥινοῖς τε δοῦν τοῦ τ εἰμὶ παμέδῃ Ἀζαλέας, αἰνῶν τε πατρίδας ἄμματα φύσαι, quæ verba sunt prouocantis ad certamen. Sic vsus est etiam Plato hoc vocabulo libro 8 De republica, ferè initio. Schol. Apollonii ἱμάντας in ea significatione exponit πεῖ καλουμένοις μύρμηκας. Pollux tamen inter ea discrimen facere videtur. ‖Ἱμὰς Varino est etiam Funis quo aqua extrahitur è puteo. ‖Ἱμάντες Hesychio sunt etiam Funes nautici, κάλοι ναυτικοί, quòd videlicet ex loro confecti essent: item τὰ ὅπλα εἰς ἀνάγεται τὰ κέρας τῆς νεώς. Item, τὰ κύκλῳ τῆς ἁρμονίας σιδήρεια, Ferramenta quibus rotæ circumcirca veluti loris vinciũtur. ‖Ἱμὰς dicitur etiã, (vt idẽ Hes. annotat) ὅθεν τὸ κανονίου τὸ σωλήνιον τῷ ὕδατι. Quò pertinet quod in lexico quodam veteri citatur ex poeta quopiam, ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε κορώνης, exponiturque τὸ ὀπίσθιον ἄνωθεν ἐφιλοῦμενον τῆς θύρας, hoc est σωλήνιον ἄνωθεν ἐφιλούμενον τῆς θύρας. ‖Ἱμὰς est etiam affectus curculionis, quum longior, gracilior, ficciórque euaserit. talis enim loro non ineptè comparari poresi. Differt ἀπὸ τῆς κονίδος, quòd in hac curculio non extenuatus sit, sed crassitiem ex fluxione maiorem vtplurimùm adeptus. Gor. ὅταν ὁ τραγαρεὼν ὀξὺ ἀναθυμιάσεων πρωθῶν λεπτυνθεὶς ὀπτοῦ ἡ ἱμαντώδης γένηται, quũ ex suffitu nimium ignitus gracilescit, & loro similis propendet. Aetius libro 8, cap. 43. Ἱμάντωσιν appellat Actuar. ἱμαντίον Hesych. vt videbis paulo pòst. ‖Ἱμάντες eidem Hesych. sunt etiam populi quidam: fortassis ii qui Plinio ἱμαντόποδες.

C. Ἱμαντόποδος, οδος, ὁ καὶ ἡ, Loripes, Qui pedem in modum lori tortum habet: cui opponitur Rectus à Iuuenale. ‖Ἱμαντόποδες sunt etiam populi quidam Æthiopiæ. De quibus ita Plinius lib. 5, cap. 8, Ἱμαντόποδες, Loripedes quidã, quibus serpendo ingredi natura est. Pro quibus verbis Serpendo ingredi, habet Solinus Flexis crurum nexibus ingredi. Fortassis ii sunt quos ἱμάντας appellari Hesych. annotat.

C. Ἱμαντοτόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui lora scindit. VNDE Ἱμαντομέω, ῶ, Lora scindo.

C. Ἱμαντελιγμός, οῦ, ὁ, Duplicis lori tortuosa implicatio. διπλοῦ ἱμαντος σκολιὰ πτῆξις ἔλιξις, vt ex veteribus Eustathius tradit, ludi speciem esse scribens. de quo vide Pollucem libro 9. AT Ἱμαντελικτοῖοι Democrito dicũtur Qui veluti funes loreos tortuosis nodis implicant, hoc est, Qui nodos texunt, Perplexi.

Ἱμαντώδης, εος, ὁ & ἡ, Lori vicem præbens, Lori vice flexilis, vt apud Diosc. Bud. interpr. ‖Apud Platonem autem in Tim. p. 172, κῆ τοῦτο δὴ τὰ πίθη τῆς τειχῶν τὸ ἡμῖν ὂν τῷ δέρματα πέφυκε· ξυγγενὲς μὲν, ἱμαντῶδες ὄν, αὐτῷ, σκληρότερον δὲ καὶ πυκνότερον τῆς πλησίον τῆς φύσεως, Ficinus vertit, Pili in cute nati secundum pellis coriique similitudinem, cuti quam proximi.

Ἱμάντωσις, εως, ἡ, Corrigiarum in calceamentis cõstrictio, vt Hesych. exponit. ‖Ἱμάντωσις dicitur etiam δέσις ξύλων ἐμβαλλομένων τῆς οἰκοδομήματος, vt Suid. vult: seu (vt Hieronymus) Lignum quod ad continendos parietes in medio structuræ ponitur. Ecclesiastici 22, ἱμάντωσις ξυλίνη ἐνδεδεμένη εἰς οἰκοδομὴν, ἐν συσσάσει οὐ διαλυθήσεται, Loramentum ligneum colligatum fundamento ædificii, vt Hieron. ibidem interpr. ‖Ἱμάντωσις vocatur etiam

etiam ὁπόταν [ὁ γαργαρεὼν] ἰσχνὸς μὴ ἄλλως, ὅτι μὴ κῆς δὲ ἢ A τὸ σωληνοῦς πλέον, ὡς ὀπτᾶσθαι τῆς γλώττης· ὃν τοῖς ἱμᾶσιν ἐοικένα, τὴν τοσοῦτον ἀπεικῆ. Vbi interpres, Ἱμάντωσις (quam nescio an Corrigiationem ausim dicere) nominatur quum gracilis alioqui est, sed solito adeo fit longior, vt linguam contingat. Appellationem verò à corrigiarum similitudine obtinuit. Ἱμὰς & ἱμάντιον idem dicitur.

Ἱμαντιος, ου, ὁ, Loreus, Qui ex loro est.

Ἱμαντιον, ου, τὸ, Columnæ in ore extensio. τὸν τῶν τόμων κιονίδος ἔκτασις. Hesych. Vide Ἱμὰς & Ἱμαντωσις paulo antè. B

Ἱμαντάριον, ου, τὸ, Situla nautica. vulg. lex. Hesych. ἱμαντάρια, nautica esse instrumenta etiam ipse dicit, sed quæ sint non indicat.

¶Ἱμάσσω, Fut. άσω, Loris cædo, Loris verbero, Lorea scuticа ferio. Od. ε, Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους. Capitur interdum simpliciter pro Cædo, Verbero, quum videlicet ei datiuus instrumenti additur. Iliad. λ, ἵμασε καλλίτριχας ἵππους Μάστιγι λιγυρῇ. Il. ο, καὶ σε πληγῇσιν ἱμάσσω. Sic apud Hesiod. δάμασεν πληγῇσιν ἱμάσσας. C Et metaphoricè, Il. β, — ὅστε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ, verberet. Et Epigr. lib. 3, ἱμασσοπόδων δέμας αὔρας.

C. Ἱμάσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Loro non cæsus. Ex Nonno.

Ἱμαστλη, ης, ἡ, Scutica, Flagellũ loreũ. Il. ψ, ἱμαστλῳ Χερσὶν ἔχων ῥαδινῷ, ἢ τε τοσόσσον ἔλαυνες, Ἵππων ἀψάμενος. Od. ν, ἵπποι Παπτῆνες ἅμ' ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῆσιν ἱμάστλης. ET Ἱμάστα apud Hesych. eiusdem signif.

ἸΜΑΩ, ῶ, Fut. ήσω, Loreo fune extraho, siue Haurio. ab ἱμὰς, vt tradunt grammatici. Vnde ἱμήσαι, Haurire. αἰτήσαι, Hesych. Et participium ἱμήσας, Hauriens, Extra- D hens, αἰτήσας.

Ἰμητὸς, οῦ, ὁ, Loreo fune extractus, Haustus. αἰτητὸς, Hes.

C. ἀΝιμάω, ῶ, Loreo fune sursum traho. Extraho, Haurio, seu Haustro sursum traho. Xenoph. Anabas. 4, ἀλλήλους αἰμῶν τοῖς δόρασι, hastis se mutuò extrahebant, vt loreis funibus aquã è puteo. Sic dicitur etiam ἡ κρεάγρα ἀνιμᾶν τὰ ζεστά, extrahere. Luc. ἀνιμήσαιο ὁ ἰχνύς, extrahatur è mari hamo. Laert. in Phered. καὶ ἀνιμηθέντος ὃν φρέατος ὕδατος, πόντος, τοσεῖπεν ὡς εἰς πεντῶν ἡμέρας ἔσοιτο σεισμός. quem Plinius dicit hausto aquæ è puteo præsensisse E ac prædixisse ibi terræ motum. Malè tamen scribitur apud Laert. αἰαμηθέντος. Herodian. l. 2, πίνειν ὀρυττόμενον ἀλλ' οὐκ ἀνιμώμενον ὕδωρ εἰσισμοῦ, potare effossos latices, non haustos. Et voce media, signif. act. apud Plutar. Amat. narr. καὶ τοῦ θυγατέρων τὰ νεκρὰ οὕτως ἀνιμήσατο, extraxit, videlicet è puteo. ‖Item, Eleuo, Erigo, Eueho, Subueho, Sustollo, vt B interpr. ex X. De re eq. ἐπειδὰν δὲ ἀνακουφίσῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν αὐλίζασιν, τῇ μὲν δεξιᾷ ἀνιμᾶται τὸ σῶμα, τὴν δὲ δεξιὰν ἐκτείνων σωτηρίαν ἑαυτῷ. F

Ἀνίμησις, εως, ἡ, Extractio quæ fit fune loreo aut haustro, Extractio in altum.

C. ΚΑΘιμάω, ῶ, Fune loreo demitto. Aristoph. Vesp. Μῶν ὁ γέρων τὴν δεδεμένα; respondet alter, μὰ Δί', ἀλλὰ καθιμᾷ Αὐτὸν δήσας, demittit seipsum ligatum ex funiculo loreo. Et apud Ath. νύκτωρ πολλοὶ δὲ τῆς τειχῶν αὐτοὺς καθιμήσαντας. Item simpliciter pro Demitto, καθίημι, vt apud Aristoph. paulo ante locũ citatũ, Ἀλλ' ὀξάλας δεδεμένας τῆς θυείδος τὸ κατώδιον, εἶτα καθίμα δήσας σαυτὸν, demitte te inde suspensum. Pro quo paulo pòst dicit, ἀλλ' ὦ βλέπε κατθεῖ σαυτὸν θαρρῶν. VNDE Καθίμησις, εως, ἡ, Demissio per funem loreum. Plut. G

Ἰμονιὰ, ᾶς, ἡ, Funis loreus (seu ex loris bubulis tortus) quo aqua è puteo extrahitur, Funis quo aqua hauritur. idẽ quod ἱμὰς, teste Hesych. Apud Suidam, τὸ δὲ φρέαρ, ἄπορεινὸν ὄν, κοῖλον ὦ καὶ βαθὺ, ὥστε δεῖν ἰμονιᾶς μακρᾶς. Quoniam verò eiusmodi funes longi sunt, diuque in eis demittẽdis & sursum trahẽdis moramur, præfertim inputeis profũdioribꝰ, ἰμονιὰν ἀποπατῶν Aristoph. dicit pro Diu immorari deponendo ventris oneri, in Ecclesiaz. H Ἀλλὰ σὺ μὴ ἰμονιὰν τὴν ἀποπατῶ· ἐμοὶ δ' ὥρα βαδίζειν ὁδόν. In lex. quodam veteri scribitur ET IAM Ἰμωνία, per ω, & cũ accentu in penultima. Rectius tamen per ο scribi probat Aristoph. locus, in quo corripitur, sicut etiam in Ἰμονιοτρόφος quod sequitur.

C. Ἰμονιοτρόφος, ου, ὁ, Qui funem loreum qua aqua è puteo hauritur, versat, Haustor. Aristop. Ran. Πόθεν σωτέλεξας ἰμονιοτρόφῳ μέλη; ἰμαῖα μέλη, vt Calli. appellat, Carmina seu cantiones quas ii qui funiculum loreum ad aquam è puteis hauriendam versant, canere solent.

Ἰμαῖος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ. vt ἰμαῖα μέλη, Carmina seu cãtiones quæ in hauriendã è puteis aqua cantari solent. τὰ τῆς ἰμονιοτρόφων μέλη, vt Aristoph. loquitur. Callim. apud Schol. Aristoph. Ἀείδει καί που τὶς ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἰμαῖον, videlicet μέλος aut ἄσμα. Sunt tamen qui ἰμαῖα ἄσματα exponant τὰ μυλωθρικὰ, quæ canuntur ab iis qui molas versant. Sic & Tryphon apud Athen. lib. 14. Ἰμαῖος, ἡ ὀπτήμιλος καὶ λουδῶν, ὡῶ δὲ τοῖς ἀλέπτοις ἡδύν. Hanc Eust. μυλωθρὸν etiam vocari scribit, ὁμωνύμως ἀνδρὶ ἢ γυναικὶ αθρούσῃ τὴν μύλην: at Hesych. τὴν ὀπίσθιον, quæ in reditu cãtatur (nisi potius respiciatur ad eam signif. τῆς νόστου quam paulo pòst in ἰμαλίς tradam ex Eust.) Tunc autẽ deriuatur non ab ἰμάω. Sed A B Ἰμαλὶς, vt Tryphõ putare se scribit in loco illo ex Athẽ. citato. Est autẽ ἰμαλὶς vocabulũ Doricũ signif. νόστον καὶ τὸ ὀπίμερα τῆς ἀλέπτου, vt ibidẽ explicatur. Per νόστον autẽ hic intelligit non reditũ, (vt apud Hom. & cæteros poetas accipitur) sed δαιμονάτνα ὀπτήμιλον, ἔφορον τῆς ἀλέπτου, ὃς καὶ θύνοος ἐλέγετο, vt Eust. tradit, id est Geniũ qui molendinis præerat. ‖Hesychio autẽ ἡ ἰμαλὶς est ἡ ὀπτήμιλος ᾠδή: idẽ quod ἰμαῖος ᾠδή, vel Vuæ quædã species. item νόστος, δύναμις, ὀπτηκαρπία, ἡδονή, ἀπαρχὴ τῶν γινομένων. AT Ἰμάλιος, Abũdãs, δαψιλὴς, πολὺς, ἱκανὸς, πλουφόρος, καρποφόρος, νοστιμος, eidem Hesychio. ET Ἰμαλιὰ, τὸ ὀπτήμιλον τῶν ἀλθύρων, ὀπτήμνημα ἀλετείδος. ὁ ὀπὸ τῆς ἀχυῶν χοὶς, καὶ θεωνυσα. eidem.

ἸΝΑ,

Vt. Frequentissima autem (& prima etiam fortasse) constructio eius est, cum subiunctiuo. Homer. Iliad. α, ἵνα ἴδετ' ἔμμορε ἄμφω (est enim ἴδετ' ἔμμορε pro ἴδωμεν) Demosthenes Olynth. 1, ἵνα γνῶτε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ἀμφοτέρα. Plato in Symposio. καὶ τοῦτον μὴ, ἵν' οὗ καὶ ἐγὼ τὴν ἡμετέραν τέχνην τιμήσω, ποιητὴς ὁ θεὸς σοφός. Sæpe verò in eadẽ illa orationis forma, cũ ἔπω & λέγω Greg. in Epit. Basilii, ἵν' οὕτως ἔπω, vt ita dicam. Et ἵν' ἔπω τι καὶ δικανικῶς, apud eundem. Et ἵνα μὴ λέγω, vt non dicã, pro quo Latini Ne dicã: apud eũdem, ὃς πατεικῆς ἀρχῆς ἔτυχον (ἵνα μὴ λέγω μόνος) ἐκεῖθέν τις ἀνθρώπων. Itẽ, ἵνα μὴ λυπῶ λέγων. Sed hic modus interdũ per optatiuũ redditur: vt apud Plut. in ep. ad Traianũ præfixa apophthegmatis regum & imper. ὁ δὲ Λυκοῦργος ἀτελεσάτας ἐποίησεν ἐν Σπάρτῃ τὰς θυσίας, ἵνα ἀεὶ τοῖς θεοῖς πλεῖν ἐπείως δίδωνται, vt possent. Sic apud Herodot. ἵνα πύθωνται redditur vt audiretis: & ἵνα ἐν πολεμοῦθῃ, vt hostile redderetur. Itidẽ Cicero apud Platonẽ in Tim. ἵνα ἄνοσον ἦ, vertit, Nequis morbus eũ posset affligere. (nam emẽdatiora exẽpl. nõ habent, Possit, sed Posset: sicut sequitur, Vt vnus esset) Iungitur autem & optatiuo nõ raro. vt in illo ipso Platonis loco. nam illud ἵνα ἄνοσον ἦ, præcedũt hæc, paucissimis verbis interiectis, τὰ δὲ δεδιανοηθεὶς, τοῦτον μὴ ἵνα ὅλον ὅτι μάλιστα ζῶον τέλεον ἐκ τελέων τῆς μερῶν εἴη. quæ Cic. vertit, Id ob eas causas, primùm vt mundus animans posset ex perfectis partibus esse perfectus. Idem ibidẽ, ἵνα ᾖ ἐν μέσῳ ὀναρχὲς τι, (&c.) τῷ ὁ θεὸς αὐτῷ ἔφυ, id est (eodem Cic. interpr.) Atque vt esset mensura quædam euidens, Deus ipse solem quasi lumen accendit. Et statim pòst, ἵνα φαίνοι, vt colluceret. Tale est, ἀφίκετο ἵνα θεῶτο, venit vt spectaret. Ita construitur præterea (vt docet Budæus) cum præterito indicatiui, vbi de præterito sermo est, siue sit τοῦ παρωχημένου, siue ἀόριστος, siue τοῦ παρακείμενος. Xenophon Pæd. 1, ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φθόγγῳ, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπλων ἐνέδυ, pro ἵνα ἐνδύσαιτο, vt se se in retia indueret. Luc. ἵν' ὡς πλεῖστον αἰνέσωσιν τὴν ἡδονῆς. pro ἀνασπῶεν. Dinarch. ἵνα ἀπαλλαγῶμεν τοῦτον τὸν δημαγωγὸν, vt liberati essemus. Plura vide apud Budæum pag. 46 & pag. 953.

Ἵνα μὴ, Vt ne. Ne. Cum subiunctiuo, vt ἵνα μὴ λέγω, & ἵνα μὴ λυπῶ supra. Sic ἵνα μὴ πτῇ, Xen. Idem Pæd. 4, ἵνα οὖν μὴ οὕτως ἔχῃ, διορίσασθε αὐτά. (vbi obserua etiam interiici particulam οὖν, sicut δὲ, aut alia quæpiam interdum interiicitur.) Iungitur verò & optatiuo. vt ἵνα μὴ λέγοι. Ne diceret. In vulgaris lexicis annotatur. ἵνα μὴ, quum de præterito dicitur, optatiuo fere gaudere: quum autem de futuro, iungi subiunctiuo. confundi tamen hæc aliquando. vt ἵνα μὴ βου-

λθύσηθι, Æsch. de præterito, & tamẽ cum subiunctiuo. A ἵνα μὴ φέροι, Aristoph. pro Ne ferat. Ita quidem v.l. sed admoneo, multis me in locis obseruasse hos subiunctiui & optatiui vsus vitio librariorum permutatos.

Ὡς ἵνα, vacante ὡς, ex Epigr. ὡς ἵνα ἔχῃ.

¶ Ἵνα, Vt. id est Quãtuis. Luc. ἵνα γάρ σοι τὸ πᾶν ὠφελῶ ὁλίγον δῶ ὕδωρ, τὸ ἐξεῖναι, ὁπόκεις ἀν' ἐθέλῃς, ἀπικηρύθηεν, οὐδὲ ἀπλῶς, οἶμαι, οὐδὲ ὅλῃ πάσας ἀμπαὶς ἀποκηρυξις. Idẽ, ἵνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκρικέναι. id est Vt enim tibi dem, Quanuis enim tibi dem, & concedam. Vel, Sed sit sanè vt illud diiudicare possis, Bud. interpr. Idem verò in isto Gregorii loco, ἵνα μὴ ταῦτα λέγῃ, τίς οὐκ οἶδε τὶ ὦ &c. vult ἵνα accipi pro Quanuis. B ‖ At verò apud Homerum ἵνα μὴ est etiã pro ἐὰν μὴ, id est Nisi. Il. ι, ἠ, τοῦ νύ τι κέρδιον ἡμῖν Ἔλπομαι ἐκπλεέσθαι, ἵνα μὴ ῥέξ. ὧδε ὧδε.

¶ Ἱνατί, VEL potius Ἱνατί, Quamobrẽ, Quare. Prò quib⁹ vet. interpr. Testamenti noui ad verbum reddidit, Vt quid. Plato Apol. ἱνατί ταῦτα λέγεις; Idem in Symposio, οὐκέτι τρεφόμενοι ἔρεσθαι, ἱνατί δὲ βαλόμενοι ἔτι ὁ βουλόμενος; vbi scribitur & diuisim ἵνα τί. Legitur etiam aliquoties in Test. noui scriptis. Aristoph. dixit item ἵνα δὴ τί pro eodem, in Nub. ἵνα δὴ τὶ νῦν τρεσόμεθα. C ‖ Sed apud Greg. ἵνα τί, aliter etiam accipitur: vt quum scribit, βαπτίζεται Ἰησοῦς ὁ καθαρὸς, καὶ τρεῖς Ἰωάννου, καὶ τὴν σημεῖον δρόμενος. ἵνα τί μαθωμεν, καὶ τί παιδευθῶμεν; τρεσκαθαίρεται καὶ τὰ πεινοφροῦν. Id est, ad verbũ, Vt quid discamus? Vel, Vt discamus quid? Quam rem vt discamus? Id est, Ad quam rem discẽdam? vel Cuius rei discendæ gratia? (Cui simile est apud Sophoclem, ὅπως πάθῃς τί χρῆμα; nam hic ὅπως pro ἵνα.) Budæus tamen (quod valde miror) quum dixisset ἵνα τί esse Quamobrem, & Qua de causa, protulit illum Gregorii locum, itidémque hunc eiusdem, ἵνα τί ῥηνῶμεν; ἵν' ἔχωθῆ μὴ ὁ Ἰακώβ. D

AT VERO Ἵνα abuerb. loci, significat Vbi. (pro quo Homerus dixit etiam ἵνα π, vacate particula π. vt Iliados υ, — ἵνα τε ξυνέχουσι πέτοιπς Ἀγκῶνος. Sic Apollonius Argonauticõn 2, ἵνα τε πατρος.) Aristoph. ἐγὼ γὰρ οἶδ' ἵν' εἰσὶ μεγάλοι. Et cum genitiuo apud Sophoclem, οὐχ ὁρᾶς ἵν' εἶ κακοῦ; Sic apud Herodotum, ἐμαθε ἵνα ὦ κακοῦ. E ‖ Sed & pro Quó. vt Sophocl. ὁρᾶς ἵν' ἔκεις. ‖ Accipitur & pro Illic ab Homero. ‖ Sed in v.l. affertur, ἵν' ἂν & pro Quandocunque, ex Aristoph. ἵν' ἐθελήσῃς ἀπομόσαι μοι τοὺς θεοὺς, ἵν' ἂν κελεύσω ἐγώ.

Ἵ ΠΠΟΣ, ου, ὁ & ἡ, Equus, Equa. Od. ζ, δίφρος τε καὶ ἵππω. Il. ξ, ἵππω καὶ ἅρματα. Il. ω, ἡμιόνους τε καὶ ἵππους. Il. ψ. Ἵππω ἀερσιπόδες. Il. μ, ἵππω Αἴθωνες μεγάλοι. Il. χ, ἵππος ἀεθλοφόρος. Il. σ, καλλίτριχες ἵππω. Il. ε, κεροβοσκέες ἵππω. Il. χ, Μώνυχες ἵππω. Il. ε, ὑψηχέε ἵππω, & ὠκέες ἵππω. Od. σ, ἵππω ὠκυπόδες. Od. ν, πίβαροι ἀρσιτρεφεῖς ἵππω. Hesi. F μέγαν ἵππον ἀρέονα, κυανοχαίτῃ Apud Xen. ἵππος μεγαλοπρεπὴς καὶ τὸ εἶδος ἐπιβλεπῆς. item χρυσοχάλινος: item ab vsu, πολεμιστήριος. At verò ἀδιφαγοῦντες ἵππω apud Isocr. Qui magnis sumptibus ad equestria certamina aluntur. Et cũ verbis: vt Ἵππος ζεύξιεν, Od. ψ. Pro quo Il. π, ὑπὸ ἅρμα ζυγὸν ἵππους. Il. ο, πίτνεας πυκαζείρεται ἵππους. Et χαλινώσαι ἵππον, apud Xen. Et ἵππον ἐπιβαίνειν, Il. ε, conscendere equos. Od. ε, ἵππον ἐλαύνειν. Il. ε, μάστιγι θοῦς ἐπέμαιεν ἵππους. Il. ο, μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους. Il. ρ, ἵππουσιν ὀνείπθε πεμφθέν. Il. ρ, ἵππων ἀπὸ ἵππομαι. Il. ε, ἵππους λύσασ' ἀπ' ὀχέων. Il. ι, ἐνθ' ἵππους ἔστησε. pro quo X. καθεστησε. Il. β. ἵππουσιν δ' εἴπνον δότω. pro quo Xen. ἵππους χόρτον ἐμβαλεῖν. Il. τ, ἵππους εἰς ἀγέλην ἔλασαν ‖ Ἵππος fœm. g. accipitur aliquando pro ipso equitatu, seu equitibus. Herodot. χιλίη ἵππος, mille equites. μυρίη ἵππος apud eundem. Decem millia equitum. Thuc. ἵππος δισχιλία, ducẽti equites. X. Pæd. 4, καὶ ἵππον εἰς χιλίαν τῷ Κύρῳ Ἀστυεμὼν βασιλεῖ παρεσκεύαζε, equos circiter mille. Æschines contra Ctesiph. συμπαρῆσεσθαι ὑπὸ τὴν Περσικὴν ἵππον, à Persico equitatu, seu à Persicis equitibus. H ‖ At ἵππος δούειος siue δουρήσιος, ὃν Ἐπειὸς ἐποίησεν σοὶ Ἀθήνῃ, apud Homerũ, Equus durius siue ligneus: machina ad euertendos muros, cuius simulacrum in acropoli seruatum Pausan. scribit. Plin. lib 7, cap. 57, Equum (qui nunc Aries appellatur) in muralibus machinis Epeum ad Troiam [inuenisse dicũt.]

‖ Ἵππος est etiam piscis nomen, de quo Athenæus lib. 7, Epicharmus, ἱππίδια vocare videtur, quos alii ἵππους, vt ibi annotatur. Plin. quoque Hippũ nominat, retẽto vocabulo Græco. ‖ Ἵππος dicitur etiam tam de pudendo muliebri quàm de virili, vt testatur Hesych. Vnde ἱππικλείδης infrà. ‖ Ἵππος est etiam oculorum affectio, sed infirta & naturalis, per quam nunquã illi quiescũt, sed tremulè subinde nictãt, semper instabiles. Hanc oculorũ affectionẽ Galen. comment. 1 in Prognost. cõparat stridori dẽtiũ naturali & cõgenito, patétq; ex eo nõ esse morbũ, præsertim quum nemo medicorũ eius meminerit. Gorr. ‖ Ἵππος in compositione interdũ signif. propriam amittit, ac tantùm intendit significatum vocabuli eius cum quo compositũ est, sicut etiam βοῦς: τὸ μέγα denotans. vt ἱππόπορνος. Magnum scortum. Et κρόνιππος apud Aristoph. Admodum senex & delirus. ‖ Quòd verò ad etymon attinet, sunt qui ab ἵσταμαι & πους deriuatum velint, quasi qui pedibus sit volucribus.

C Ἱππόβαμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ET Ἱππόβατης SIVE Ἱππόβιππος, ου, ὁ. Qui equum cõscendit, Eques. Eurip. Phœniss. σφᾶς ἱππόβαμονα, equestres copias. At ἱππόβαμονα ῥήματα apud Aristophanem Ran. Grandia verba & quæ quasi equo inuehuntur sublimi & magnifico. Ἱππόβατης autẽ & ἱππόβιππος apud Herodotum sunt ea quo ἱππόβαται etiã apud Chalcidẽses vocantur locupletiores, quales ferè ἱππόβοτοι apud Athenienses. In Terpsich. οἱ δὴ ἱππόβαται ἐκαλέοντο οἱ πλούσιοι τῶν Χαλκιδέων. Ii à Plutarcho appellantur ἱππόβοται, vt paulo pòst videbis.

D Ἱππόβιος, ου, ὁ, In modum equarum coiens, id est Valde libidinosus Aristoph. Καλλίαν τοῦτον τὸν ἱππόβιον. Idem ferè qui ἱππόπορνος. nisi fortè intelligendus sit κτηνοβάτης, qui cũ equa coiret. Annotat autẽ schol. esse τρεγραμματισμὸν in illo τὸν ἱππόβιον pro ἱππόνικον.

C. Ἱππόβοτος, ου, ὁ, Qui equos pascit, Qui equos alit, videlicet ad equestria certamina. Eques. Eurip. Or. Ἀβρὸς ἱππόβοτος. Apud Plutarchum autem ἱππόβοται in Chalcidensium republica vocantur qui opibus & gloria præcellerent. In Pericle Χαλκιδέων τοὺς ἱππόβοτας λεγομένους πλούτῳ καὶ δόξῃ διαφέροντας, ὠνόμαζε. Ii vocantur ἱππόβαται apud Herodotum, vt paulo antè indicaui.

AT Ἱππόβοτος, ου, ὁ, Equos pascens, seu alens, Equestris. vt ἱππόβοτον Ἄργος apud Homerũ, ab equorũ qui ibi alebantur, copia. Item Equis pascendis aptus. vt ἱππόβοτος χθὼν. Od. δ, Εὐρὺ Ἰθάκη, οὔτ' ἄρ δρόμοι ἀρήτες, οὔτε πεδίοιο. Αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱππόβοτος, Capris alendis idonea est, & gratior nobis quàm si equis pascendis esset accõmoda. Sic ἱππόβοτον πεδίον apud Eurip.

C. Ἱππόβουκολος, ου, ὁ, Equorũ pastor. improriè autẽ hic βουκόλος accipitur, sicut etiã quũ βουκολεῖν ἵππους, aliquis dicitur pro simpliciter Pascere equos. nã βουκολεῖν propriè Boues pascere signif. Eurip. Phœn. Πολύβου δέ νιν λαβόντες ἱππεβουκόλοι φέρουσ' ἐς οἴκους. Posset tamẽ aliquis generalius exp. Armẽtarios, qui & equos & boues pascerẽt.

C. Ἱππόβροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab equis deuoratus.

C. Ἱππόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Linguam equinã habẽs, aut Linguam equinam referens. Ἱππογλωσσον fruticis nomen, vide suprà post γλῶσσα in Ὑπόγλωσσον.

C. Ἱππογώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui equas grauidas ab aliis internoscit. v.l. ‖ Item ὁ μεγαλογώμων. vt ὑμὼν ἱππογώμονα, ab ἵππος epitatico.

C. Ἱππόδαμος, ου, ὁ, Equorũ domitor, Equorũ domãdorũ peritus. Il. γ, Κάστορά θ' ἱππόδαμον Il. β, Ἀβρὸς ἱππόδαμος. itẽ Τρώων ἱππόδαμων. In quo vocabulo, quũ act. signif. habeat, Eust. tradit debuisse collocari accẽtũ in penult.

C. Ἱππόγυπος, Qui magnis vulturib⁹ inuehũtur. ὅτι γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, vt Luc. in Vera historia tradit, populos esse quosdã scribẽs. Ibidẽ figũtur ET IAM Ἱππογέρανοι ET Ἱππομύρμηκες, Qui magnis gruib⁹ & magnis formicis, ceu equis, inuehũtur. pa. 147. ‖ Ἱππομύρμηκας, Formicæ quæ equites dicũtur, vt Gaza vertit apud Aristo.

C. Ἱππόδασυς, εος, ὁ, Dẽsus instar equi, Admodũ dẽsus. Od. χ, πίσυρας κυνέας χαλκήρεας ἱππόδασείας. Il. γ, κόρυθας λάβεν ἱππόδασείας. Vbi sunt qui exponant Habẽtis cristam ex setis equinis. vt ἱππόδασυς sit Hirtus ex setis equinis.

C. Ἱππόδεσμα, Vincula equorũ, Lora. Eurip. AT Ἱππόδεσμος, ου, ὁ, Qui equũ ligat. vt ἱππόδετος ῥυτὴρ, Lorũ equi, Lorum quo equus ligatur. Soph. Aiace. A

C. Ἱπποδιώκτης, ου, ὁ, Qui equos agitat, Qui equos ad cursũ instigat.

C. Ἱππόδρομος, ου, ὁ, Equorũ curriculũ, Spatiũ decursionis equestris, Circus in quo equi cursu certant. Il. ψ, Λᾶε δὲ τῷ ἑκατέρθεν ἐρηρέδαται δυο λευκοὶ ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ. λέσχη δ' ἱππόδρομος ἀμφίς. Luc. Nigr. καὶ τὰ θέατρα καὶ τὸ ἱππόδρομον καὶ πολὺ τοῦ ἱππίου χῶρον εἰκόνας. Et apud Plut. in Probl. Rom. τὸ ἱππόδρομον ὁ Φλαμίνιος, Circus Flaminius. Vtũtur hoc vocabulo Lat. quoq;, inter quos Martial. Puluereúmq; fugax hippodromõ vngula pulsat. Metaph. autẽ apud Athen. l. 9, ex Posidippo comico, Ἱππόδρομος ὅτος ὅτι στὶ μαγειρικὴς, hic tibi hippodrom⁹ est in quo culinariã exerceas, Hoc tibi culinariæ curriculum est. Ἱππόδρομον Hesychius tradit fuisse certamen Athenis in honorem Thesei: atque inde pro loco ipso in quo cursu certatur, vsurpatum docent vulg. lex. VNDE Ἱππόδρομος, ου, ὁ, vt Ἱππόδρομος μιὰ, Mensis in quo equorũ cursu certatur. Sic vocatur apud Bœotos mẽsis ille qui Athenienses⁹ est Hecatõbæon, vt testatur Plut. in Cam. Et in v.l. Ἱππόδρομα, τὰ, Equiria, Ludi curules: de quib⁹ Ouid. in 1 Fast. Marsq; citos iũctis curribus vrget equos. C ‖ Ἱππόδρομον l. 3 Maccab. dicitur animalculũ marinum, quod alio nomine ἱππόκαμπος, vt docẽt v.l. AT Ἱππόδρομία, ας, ἡ, Certamẽ equestre, quo videlicet equi cursu certãt, Ludi circenses, seu (vt B. interpr.) Certamẽ curule. X. Hell. 3, de Odrysis à sepultura suorũ reuersis, πολὺν οἶνον πόντες ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἱπποδρομίαν ποιήσαντες, Equestres ludos instituẽtes, Cursus equestres ducẽtes, vt Virg. loquitur. Thu. l. 3, οἱ Ἀθηναῖοι πέμπτῃ ἀφθονίᾳ ἐπίσης καὶ ἱπποδρομίας, Circẽses ludos ediderũt. Aristoph. ἱππόδρομίαν ἄξετε, equestres curs⁹ ducetis, vt Virg. loqui dictũ est. Herodian. l. 4, ἠγωνίζετο τὸν ἱππόδρομίαν ἔχων, ad aurigãdũ intentus, vt Polit. vertit Plutarch. ἱππόδρομία πυρδικὴ ὑπὸ καλεῖται ἑῴαν. D

C. Ἱππόδηλα, Equimulgi, vt Gaza interpr. apud Aristot. l. 6 De hist. anim. i. Pulli equarum lactentes, Pulli equarum vberibus suppositi.

C. Ἱππόδοτος, ου, ὁ, Equo velox, Equo celer. vel Qui equo currit. Hesychio est ἱππόχος, ἱππεύκτης. E

C. Ἱππόδορος, ου, ὁ, In equas insiliẽs, Equas inscẽdẽs, seuiniẽs. vt ἱππόδορος ὄνος apud Hesych. Asinus admissarius. ‖ At ἱππόδορος ᾠδή, siue ἱππόδορος νόμος, Cãtio quæ equab⁹ coeuntib⁹ accinebatur ad eas magis stimulãdas, vt docet Plut. Symp. 7, ἵππους ὑμηνοῦσα ἐπαυλεῖται νόμος ὃν ἱππόδορον ὀνομάζουσι. Idem in Nept. præc. ὀνομάζουσι δὲ τοῖς μουσικοῖς ἕνα τῶν αὐλητικῶν νόμων ἱππόδορον ἐκάλουν, μέλος τι τοῖς ἵπποις ὁρμῆς ἐπεγερτικὸν (ὡς ἔοικεν) ἐνδιδόντα πρὸς τὴν ὀχείας.

C. Ἱππόκαμπος, ου, ἡ, ET Ἱππόκαμπος, ου, ὁ, Hippocãp⁹ (vt Plinio etiã vocat) Animal marinũ exiguũ, vt Diosc. tradit l. 2, c. 3. Plin. videtur ponere hippocãpos in locustarũ genere. In vulg. lex. ex cancrorum genere esse dicitur, & capi in æstuariis: ita emissæ sagittæ instar per aquæ sũma excursus facere, imò recursus flexusq; equorũ, dũ agitãtur, more, atq; inde sumpsisse nomẽ: l. 3 Maccab. vocari ἱππόδρομον, ac δολιχὸν ab Epicteto. Philostr. de Thetide marina, ἡ μὲν ἔτυχεν ὅτι δελφίνων καὶ ἱππόκαμπον ἀθύρεσα. sicut Plin. l. 36, c. 4, Nereides supra delphinos & cete & hippocãpos sedentes. At ἱππόκαμπαι citatur ex Æliano. Hippocãpti, Equi marini, à flexu caudarũ quæ piscosæ sunt. Nonius. G ‖ Ἱππόκαμπος apud Paus. videtur aliquibus esse Aurigarũ scutica: scribentẽ apud Helicẽ vrbem Neptunum æneum stetisse, in cuius manu ἱππόκαμπος. i. Scutica flectendis equis accommoda.

C. Ἱππικέλθης, ου, ὁ, Equo iter faciẽs, Equester. vt Eust. exp. Hesych. εἰ ὁ ἵππος κέλθων: vel, Qui multũ itineris cõfecit, ab ἵππος ὅτι πατικῶ. Il. π, — Πᾶσι κλεῖς ἱππικέλθη.

C. Ἱππικένταυρος, ου, ὁ, Hippocẽtaurus. X. Pæd. 4, ἐγὼ δὴ μάλιστα δεινῶ ζώων εἰληλυθέναι ἱππικένταυρος, εἰ ἐθέλοντο. H

C. Ἱππικλείδης, ου, ὁ, Pudendum muliebre, à claudendo equo, Hesych. ex Aristoph. Sunt qui huc pertinere putent illud Horatii, Clunibus aut agitauit equum lasciua supinum.

C. Ἱππικόμος, ου, ὁ, Equiso, Qui equos curat. Plut. An seni capess. resp. de Athea Scytha, Μηδένοιεδ τὸ ἱππικόμων δίφρεν ἑαυτὸν ὅτε θελάζοι. Quod in Apophth. quoq; apud eũ reperitur. Xẽ. Hell. 2, καὶ οἱ ἱππικίμοι ψήχοντες τοὺς ἵππους φόφον ἐποίουν. ‖ At Ἱππόκομος, Ex comis seu setis equinis constans, aut Comãs setis equinis. Il. π, ἱππόκομος πήληξ. Il. ν, ἱππόκομοι κόρυθες. Et in Epig. ἱππόκομος βυφάλεια.

C. Ἱππικορυσής, ου, ὁ, Setas equinas in galea habens, vt quosdã exponere, perperã, Eust. scribit. Ipse verò exp. Bellator equestris, vt idẽ sit quod ἱπποχάρμης, Qui armato equo pugnam init. Il. β, αἱέρες ἱππικορυσταί.

C. Ἱππικρατέω, ῶ, Equestrib⁹ copiis obtineo seu vinco. Synes. ἀλλ' ἱππικρατεῖται μὴν ἅπαντα, καὶ τὴν χάραν ἔχουσι ναῦς οἱ πολέμοι, Equestribus copiis obtinentur, B. interpr. qui ἱππικρατεῖν apud Thuc. pro Equitatu vinci, accipi etiã tradit. Legitur tamen apud Synes. ἱππικρατεῖται, vt paulo pòst videbis. ET Ἱππικρατία, ας, ἡ, Victoria quæ equestribus copiis acquiritur. X. Pæd. 1, ὅκ τοῦτο δὴ αἰνιττόμενος ὁ Ἀσυάγης, μάλα χαίρων τῇ ἱππικρατίᾳ. C

C. Ἱππόκρημνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rupium modo grandis, aut Valde asper, sicut præcipitia. vt ἱππόκρημνα ῥήματα apud Aristophanem. quale esse dicit, χρυσαῖ ἔπεις χαλκηλάτεις, & ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα.

C. Ἱππόκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Equis resonans, Equis perstrepens. VNDE Ἱππικροτέω, ῶ. Synes. ep. 130, ἀλλ' ἱππικροτεῖται μὴν ἅπαντα, καὶ τὴν χάραν ἔχουσι ναῦς οἱ πολέμοι, Equis perstrepunt omnia. Sed Bud. legit ἱππικρατεῖται.

C. Ἱππολάπαθον, ου, τὸ, Hippolapathũ. inde dictum (vt videtur) quòd satiuo maius sit. De quo Diosc. & Plin. ἱππολάπαθον, Species est rumicis, toliis valde magnis, in hortis nascens. Gorr. D

C. Ἱππολουσία, ας, ἡ, Locus vbi equi lauantur. Hesych.

C. Ἱππομανής, ές, ὁ καὶ ἡ, Insano equorum amore flagrans, Qui ad insaniam vsque equis delectatur. vel Qui supra modum equis studet. Apud Soph. autẽ Aiace, μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ὅτι δυσκλεια, σὺ τ' ἱππομανῆ λεμῶν ὅδε τ' αὐτ', ὁλέσαι Δαναῶν βοτὰ, quidam ἱππεμανῆ retulerũt ad Aiacem, vt sit μεγάλως μαινόμενον. Alii verò scribunt chorum non credidisse Aiacem furere, ideóque exposuisse τὸν ἵππους μαινόμενον. Quod improbãtes alii (quippe qui dicerent insulares non ἱππομανεῖν, nec insulas ἱππολάπας τῆ) ad pratũ retulerũt, vt ἱππομανὴς λειμῶν hîc intelligatur ὁ ἄλανθς, ἐφ' ὃν οἱ ἵπποι μαίνονται: vel ὁ ἄγαν μεμηνὼς καὶ αἰθῶν καὶ ὀνυβειζων τῇ χλόῃ. Hæc schol. ‖ Itẽ, Qui equino more libidinis extimulatur furiis. E

AT Ἱππομανὲς frutex est alio nomine ἀπόκωνον & κυνοκράμβη dictus: equis præsertim, si eo vescãtur, lethalis. de quo Theocr. in Pharmaceutr. Ἱππομανὲς φυτὸν ὅτι παρ' Ἀρκάσι· τοῦ δὴ ὅτι πᾶσα Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὥρεα καὶ θαὶ ἵπποι. Gorr. Ita ἱππομανὲς erit Equos ad furorem concitans. ‖ Item Equina cupido coitus, furor quo equæ coitus desiderio extimulantur. ‖ Itẽ Amoris veneficiũ quod equis innascitur. Aristot. Hist. anim. l. 6, c. 22, de equa quæ peperit, ἀπαθίει τὸ πῶλον ὁ ὄλφυέται ὅτι τὸ μετώπου πόπαν τοῦ πώλου, ὃ καλεῖται ἱππομανές. ἔστι δὲ τὸ μέγεθος ἔλαφον μικρὸν ἰγδίου, τῷ δ' ἰδέαι πλατὺ, τρεφερὲς, μέλαν. τοῦτο ἐὰν τις φάγῃ λαβὼν καὶ ὀσφρηθῇ ἵππος, ἐξίσταται καὶ μαίνεται πρὸς τὸ ὄρμιν. διὸ καὶ αἱ φαρμακίδες ζητοῦσι καὶ συλλέγουσι. Vnde Plin. l. 8, c. 42, Et sanè equis amoris innasci veneficiũ, Hippomanes appellatũ, in frõte, caricæ magnitudine, colore nigro: quod statim edito partu deuorat fœta, aut partũ ad vbera nõ admittit. Siquis præreptũ habeat, olfactu in rabiẽ id genus agitur. Theocr. quoq; schol. carũculã esse scribit in fronte pullorũ stri gmentosam, carica minorẽ, quã abedunt & ablambũt statim equæ. idque si faciant, naturali amore prosequi partũ: sin minus, odio prosequi, nec ad vbera admittere. quod quũ naturali quadã vi ad φιλοσοφίαν conferat, à pastoribus præripi, idque veneficis vsui esse ad philtra paranda. Vnde & Virg. Æn. 4, Quæritur & nascentis equi de frõte reuulsus Et matri præreptus amor. Colum. l. 6, c. 27, Maximè itaq; curãdũ est prædicto tẽpore anni vt tam fœminis quàm admissariis desiderantibus coeundi fiat potestas. quoniam id præcipuè armentum, si prohibeas, libidinis extimulatur furiis. vnde etiam veneno inditum est nomen ἱππομανὲς, quòd equinæ cupidini similem mortalibus accendat. Vbi

per ἱππομανὲς intelligũt amoris rabiẽ insaniámq;,quæ desiderii poculo(vt vocat Horat.quod Græci φίλτρον)cõciliatur à veneficis,admixto veneno quod peculiariter ἱππομανὲς nominatur. Ambiguũ autẽ est an ad priorẽ τοῦ ἱππομανὲς,an verò ad sequentẽ significationem hæc eius verba referendà sint. ‖Item Virus quod ex equarum equientium naturalibus destillat. Virgilius Georg.3,Hinc demum hippomanes, vero quod nomine dicunt Pastores,lentum destillat ab inguine virus: quod & ipsum ad philtra à veneficis expetitur. Idem tradit Aristot.De hist.an.l.6,c.18, de equabus quæ libidinis furiis agitãtur, πότε δ' ἐκβαλοῦσί τι καὶ λοῦσι δὲ ἢ τοῦτο, ὡς τοῦ ἐπὶ τοῦ πκτοῦ, ἱππομανὲς ἐστί δὲ οὗ ἡ κατωρία. καὶ ζητοῦσι τοῦτο μάλιστα πάντων οἱ περὶ τὰς φαρμακείας. Hoc Plĩ. appellat Equarum virus à coitu:quod tantas in veneficio vires habere scribit, vt affusum æris misturæ in effigiẽ equæ Olympiæ, admotos mares equos ad rabiẽ coitus agat. HINC Ἱππομανέω,ῶ,Equorum insano amore ducor,seu Magnopere equis delector. Synes.αἰτίαν ἔχον ὁπλομανεῖν τε καὶ ἱππομανεῖν, malè audieram quasi insano studio armorum equorũ mque flagrarem. ‖Item,Equio,de equa quæ ad rabiem coitus agitur, vt Plin.loquitur, seu Libidinis extimulatur furiis, vt Columella.Aristor.loco paulo antè citato, αἱ μὲν οὖν ἵπποι ἱππομανοῦσιν,Equiunt,Ad rabiem coitus aguntur,Libidinis extimulantur furiis.Nisi aliquis malit, Equorum insano amore corripiuntur. ‖Vnde etiam (vt ibidem Aristot. docet) ἐπὶ τοῦ βλασφημίαν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὀνοφέρουσιν ἀπὸ μόνου τοῦ ζώου, τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀκολάστων τοῦ τὸ ἀφροδισιάζεσθαι. vt ἱππομανεῖν hîc sit More equarũ ad rabiem coitus agi,seu libidinis furiis stimulari. ET Ἱππομανία,ας,ἡ, Vesanus equorum amor, Nimium equorum studiũ.Itẽ, Insanũ studium equorũ curuliũ. Luc.Nigr.p.9,καὶ τὸ ἱππόδρομον διεξῆει καὶ τοὺς τοῦ ἱππικοῦ χορὸν εἰκόνας.πολλὴ γὰρ, ὡς ἀληθῶς, ἡ ἱππομανία. Aristoph.id ἵππιον & ἱππικὴν νόσον appellat.

C.Ἱππομάραθρον,ου,τὸ,Fœniculum sylueſtre, à magnitudine qua satiuum excedit,ita appellatum. Alii Myrsineũ vocãt.Diuisa voce ἵππειον μάραθρον dicitur à Nicãdro, in Ther.id est Fœniculum equinum. De quo Diosc. l.3,c.82,Gal.Simpl.7,Plin.l.20,c.23.

C.Ἱππομαχος,ου,ὁ καὶ ἡ,Ex equo pugnans. Luc.Macrob.ἱππομάχων καὶ πεζομάχων οὐδενὸς ἡττῶν. VNDE Ἱππομαχέω,ῶ,Ex equo pugno Xen.Pædiæ 6,πᾶς ἅμα δυνήσεται ἱππομαχεῖν τε καὶ φαλαγγομαχεῖν καὶ πυργομαχεῖν. ET Ἱππομαχία,ας,ἡ, Pugna equestris. Thuc.l.2,καὶ ἱππομαχία τις ἐγένετο βραχεῖα,prælium equestre.Demetr. Phal. ἱππομαχίας καὶ ναυμαχίας.

C.Ἱππομολγὸς,ὸ,ὁ καὶ ἡ, Equimulgus, seu Equimulga, vt Apollinaris loquitur.

C.Ἱππονόμος,ου,ὁ,Qui equos pascit.ἱππεβότης suprà. Apud Soph.autem Aiace, συγκαπακτὰς κελαινοῖς ξίφεσι βοτὰ καὶ βοτῆρας ἱππονόμους,schol.exp.τοὺς μεγάλως φυλάττοντας. ‖Ἱππόνομα Hesychio est μισθὸς ἱππικὸς καὶ ἡμιόνων,merces ex equis & mulis locatis.Nisi fortè sit id quod Equimetũ Varro appellat.i. Merces quæ pro admissario equo persoluitur. AT Ἱππονόμας sol dicitur ab Aristoph.in Neb.i.ὁ ἐλαύνων καὶ νωμῶν τὸ ἅρμα,καὶ τοὺς ἵππους ἰππιοχῶν, vt schol.explicat.

C.Ἱππόπηραι, Sacculi quibus equites necessaria itineri secum circumferunt. Seneca hac voce, vt Latina, vtitur,epist. ad Lucil. Canterio vehebatur , hipperis quidem impositis, vt secũ vtilia portaret. Festus Bulgas appellat.

C.Ἱππόπολος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui circa equos versatur,Qui equos alit,ac iis ad pugnam vtitur : seu Qui equorum studio tenetur. Item,Equester. Il.ξ,— ἱππόπολων Θρηκῶν,Equestrium, seu bellicosarum.

C.Ἱππόπορνος,ου,ὁ καὶ ἡ,Equæ equientis more scortãs, Immane scortũ. Alciphr.ep.183, de prostitutissima meretrice,Μεγάρα ἡ ἱππόπορνος. ‖Diogenes verò alio sensu quendam quem in equo κατηκισμένον τὸ ἡδύσμα videbat & vnguentis delibutum , ἱππόπορνον appellauit, ad analogiam τοῦ ἱππυκένταυρος.Eust.

C.Ἱππποσειδῶν,ῶνος,ὁ.Neptun⁹ equestris.Ποσειδῶν ὁ ἵππος.

C.Ἱππποτάμος,ου,ὁ καὶ ἡ,Equus fluuialis,seu (vt Plinius etiã vocat) Hippopotamus. Diuisa voce dicitur quoq; ἵππος ποτάμιος ab Aristot.De hist. anim. l.2,c.7. Dicitur autẽ animal hoc ἱππόπαμος à dorso equino & iuba & hinnitu. Vide Aristot.loco citato, & Plin.lib.8, cap.25.

C.Ἱππσέλινον, ου, τὸ, Apium hortensi multo maius cum caule,tum foliis : cui quum natura myrrhæ similis sit, σμύρνιον à quibusdam dictũ est. Plin.l.19,cap.7,Præcipuè olus atrum miræ naturæ est. Hipposelinon Græci vocant,alii smyrneũ.Sicut autẽ à Plin.vocatur Olus atrum,ita Pullum olus à Columella.Nicãder diuisa voce ἵππειον σέλινον,vt ἵππειον μάραθρον dixit.vbi schol. annotat ita vocari vel ob magnitudinẽ,vel διὰ τὴν τῶν ἵππων σραγγουείαν:alio verò nomine appellari σμυρνεῖον & κέφυρον , vt ab Anacreonte ἐν τῷ περὶ ῥιζοτομικῆς. Descriptionem eius habes apud Theoph.lib.7 Hist. pl.c.6, & Diosc.l.3.c.78.item apud Plinium loco citato.

C.Ἱππίασις,εως,ἡ, ET Ἱππσασία,ας,ἡ, SIVE Ἱππσάσιον, ου,τὸ,Equile,Stabulũ equorũ,Stationes equorum in stabulis,σταθμὰ,B.p.470.

C.Ἱππίζωρος,idem quod ὀόρρος & ἡ τρᾶμις.Erotian.

C.Ἱππίπλος,morbus equorum est,de quo ita Tiberius equari⁹ medicus,ὡς ὁμοιοῦσί τινες πάθος ἱππίπλου ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος.πλᾶ γὰρ, καὶ ἔκλυσις ἀυτῷ περιγίνεται ἀπὸ πόνου, καὶ σκέλη ἀυτῷ συνδέεται.v.l.

C.Ἱππποξότης,ου,ὁ,Sagittarius equester , Qui ex equo sagittas emittit.Philo De vita Mos.l.1,ἀκοντιστάς τε καὶ σφενδονίτας καὶ ἱππποξότας, hippotoxotas,vt Hirtius vocat.

c.2.Ἀμφιπποξότας,Desultores sagittarii. In v.l.exp.Equestres sagittarii , seu Equites sagittarii.Secundũ quã explicationem iidẽ essent ἀμφιπποξότας & ἱππποξότας.

c.2.Ἀφιπποξότας, Qui ex equis sagittas emittunt. idem qui ἱππποξότας.

C.Ἱππβαρκάλαφος,ου,ὁ,Bellua quæ partim equus , partim hircus,partim cervus est.Athen.

C.Ἱπποθρέφος,ου,ὁ καὶ ἡ,Equorum nutritor,vt Stat.& Virg. loquuntur.Luc.ἱππεθρέφος γῆ, Altrix equorũ seu Equorum ferax. Ἱππεθρέφος dicebatur etiam qui curules equos alebat.Demosth.Pro cor. μέγας καὶ λαμπρὸς ἱππεθρέφος. VNDE Ἱππεθρεία,ας,ἡ,Equorum nutritio. Apud Plut.Simonides dicit ἡ ἱππεθρεία δ' λακόθω ὁ παδεῖν ἀλλ' ἀρούραισι τροφόροις.Th.l.6,ὅπερ θαυμαζεῖν μὲ ἀπὸ τῆς ἱππεθρείας.Athen.l.14,ὁμολογεῖ δὲ τοῦτο τοῖς ἱππεθρείαις αὐτῷ καὶ ξενοδοχίαις,de Æolensibus quorũ ἥπερ dicit habere aliquid γαῦρον & ὀλκῶδες,itẽ ὑπόχαυνον. ET Ἱππεθρέω,ῶ,Equos nutrio,Equos alo.Diosc.lib.4,cap.15, de tribulo,οἱ δὲ περὶ τὴν Σύμενα ποταμὸν Θρᾶκες,ἢ μὴ πόαν χλωρὰν ἱππεθρεῦσι,τὸ καρπὸν γλυκὺν ὄντα καὶ εὐφίμον,σπουδοῦν).Id est Plin.interpr.Thraces qui ad Strymona habitãt,foliis tribuli equos faginãt, ipsi nucleo viuũt. Athen.l.12 de Alcib. qui se omniũ gentiũ moribus accõmodabat,ἐν Θετταλίᾳ ὢ ἱππεθρεῶν καὶ ἡνιοχῶν καὶ Ἀλλοδῶν ἱππικώτερος. ‖Ἱππεθρεῖν dicebãtur etiã qui curules equos alebant , seu qui in sacris certaminibus vincere cupiebant.Vide Bud.p.821.

C.Ἱππτυφία,ας,ἡ,Equina superbia, Equinus veluti fastus. Aut etiã Fast⁹ equestris, qualis eorũ q se equis iactitãt. Diog. Laert.in Plat. ἐφ' ἵππου καθισας ἄνθρωπος κατεῖν, φήσας ἄλαβεῖν ἂν μὴ ἱππτυφία ληφθῆ,Ne equestri fastu corriperetur, aut etiã equino fastu. superbũ enim animal equus. Vnde Antisthenes quũ vidisset equũ φουακτὸν in quadã pōpa,Platonẽ veluti πτυφωμένον taxãs,ait,εἰδέναις μοι καὶ σὺ ἵππος ἂν εἶναι λαμπροτατός.Luc.De hist.scribμάλιστα πτωκαῦτα πιστέον τῷ χαλινῷ καὶ σφοδρότητι[τοῦ τὸ λέξιν.]εἰδότας ὡς ἱππτυφία τις καὶ ἐν λόγοις, πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται.

C.Ἱππφαὲς, SIVE Ἱππφανὲς, SIVE Ἱππφυὲς, Frutex quo vtuntur fullones in cõcinnãdis vestibus. De quo Diosc.l.4,c.162,Orib.collect.l.11.Sũt qui Lappaginẽ & Lappulã interpr.quod aliis nõ placet.Plin.Hippophaes & Hippophyes nominat,eámq; herbã(sicut & Hippopen)scribit debere accõmodatã esse naturæ equorum, neq; ex alia causa nomẽ accepisse.Apud Theophra.autẽ De hist.pl.l.6,c.5,scribitur ἱππόφυον. Dicitur idem ET Ἱππόφεως,vt Gal.in lex.Hippoc.tradit,addẽs,aliter vocari κάφον & σύβον. Sic scribitur etiam apud Theophrastum loco citato paulo póst.

C.Ἱππόφαιστον,ου,τὸ,Hippophæstum,vt Plin. quoq; nominat. Quidam Hippophaes appellant, vt Dioscorides

l.4,c.163,tradit.vbi eã describit. Spinæ fulloniæ genus, vt idẽ Diosc.vult:Plin. aũt in ipsa spina fullonia nasci autor est. Apud Paulũ Ægin. SCRIBITVR Ἱππόφαιστον.

C.Ἱπποφοβαὲς,ὰδος,ἡ,q.d.Equis terrorẽ incutiens, seu metum. Herbæ nomen Democrito , apud Plin. quæ alio nomine Achæmenidon. l.24,c.17, Eandẽ (inquit) hippophouada appellat,quoniã equæ præcipuè caueãt eã.

C.Ἱππφορβὸς,ῶ,ὁ,Equorum pastor, Pastor equarius. ‖At ἱππφορβὸς αὐλὸς, tibia qua pastores equarii vtebantur. Poll.l.4,cap.1.scribitur verò apud eum ἱππφόρβος,cum accentu in penultima. ITEM Ἱππφόρβδος,ου,ὁ,idẽ cum ἱππφορβὸς,Poll. AT Ἱππφόρβιον,ου,τὸ,Locus pascendis equis, vt schol.Homeri vult. ‖Ἱππφόρβια, Greges equorum,Equariæ, vt Varro appellat:Equitiũ, vt Tacit.& Vlpianus.Xen. Hell.4,ἔλαβε παμπληθῆ καὶ βοσκόλια καὶ ἱππφόρβια καὶ ἄλλα παντοδαπὰ βοσκήματα.

C.Ἱππφορβὰς,έως,ὁ,Gradarius.v.l.

C.Ἱππμολγοὶ,Equimulgæ, vt Apollinaris vocat. Populi cuiusdam nomen apud Hom.Il.μ,initio.

C.Ἱππαγροὶ,Equi sylueſtres seu feri.Opp.lib.3 De venat. AT Ἱππαγρέται in Lacedæmoniorum rep. ab equitatu congregando dicebantur viri tres ætate florentes, qui ab ephoris eligebantur, vt tradit Xen.quem vide. Ἱππαγρέται apud Laced.Præfecti τῶν ἱππεων. AT ἱππεῖς apud eos dicebantur οἱ νεανίαι.Camer.

C.Ἱππαγωγὸς,οῦ,ὁ,q.d.Equorũ ductorius. vt ἱππαγωγοὶ νῆες , siue ἱππαγωγὰ πλοῖα, Naues ad traiiciendos equos, Quibus equi traiiciuntur seu vehuntur. Hippagines, siue(vt Liuius loquitur) hippagogi naues. Hippagum Plinius appellat,siue subaudiendo nauigium,siue substatiuẽ.Th.ἐν ναυσὶν ἱππαγωγοῖς.Philostr. ἱππαγωγὸν ξύστον ναῦς ποιοῦσι,naues fabricãtur quasi ad vehẽdos equos.

C.Ἱππαέτος,ου,ὁ,Grandis aquila. aut Monstrosum animal, ex aquila & equo.

C.Ἱππαλεκτρυὼν,όνος,ὁ, Magnus gallus , vt quidam apud Aristoph.interpr.in Ranis, Τὸν ξυνθὼν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶ τίς ὄρνις.Vbi schol. annotat legi etiam κολεκτρυόνα.At ἱππαλεκτρυόνα(monstrosum animal)quãuis philosophi negent in rerum esse natura,reuera tamen esse animal marinum,vnúmq; à quodã suo tempore fuisse interfectum, quum fortefortuna mari egressum esset.

C.Ἱππαρχος, ET Ἱππάρχης,ου,ὁ,Equitum magister seu præfectus. Apud Suid. περὶ τῆς αἱρεσίς Δικτάτωρ τεσσαρεῦσαι ἵππαρχον Σπόριον,assumit sibi magistrum equitũ. Xen. Symp.σρατηγοῖς καὶ ἱππάρχαις.Apud Lacedæmonios autẽ ἵππαρχος dicebatur ὁ τῶν νέων ὑπομελητής,Hesych. At ἱππάρχου πίναξ,prouerbium,vide apud Suid.ex eóque Hesychii exemplar corrige. VNDE Ἱππαρχία,ας,ἡ, Magistri equitum dignitas , q.d. Magisterium equitum , Præfectura equitum , seu Præfectura equestris. Xen. Athen.polit.οὔτε τῶν σρατηγῶν κλήρων οἴονται σφίσι μετεῖναι, οὔτε τῆς ἱππαρχίας. ‖Quidam accipiunt etiam pro ala sexaginta et duorũ equitum, quam duæ Tarentinæ constituunt. (VNDE Εφιππαρχία, Turma equitum 1024,vt traditur in lib.De ordinib.milit.) ET Ἱππαρχικὸς,ῶ,ὁ,Ad magistrum seu præfectum equitum pertinens. Xen. ἱππαρχικὸν ὢ καὶ τὸ περὶ χωρία γινώσκειν, Præfecti equitum officium est , Ad præfectum equitum pertinet.Et ἱππαρχικὴ ἡγεμονία apud Suidã,Functio magistri equitum,seu dignitas. καὶ ἡ ἱππαρχικὴς ὑπηνοιδείσης,δεινεῦσης κῆ ἡ ὑφοχὼ τοῦ δικτάτωρος. ‖Item Præfecturæ equestris peritus,vel(vt B.interpr.)Qui hipparchi munere bene fũgitur. ET Ἱππαρχέω,ῶ, Præfectus equitum sum,Magister equitũ sum. Xen.De re eq.ὦ συμβῆ πνὶ τῶν τοιούτων ἱππον κεκτημένων ἢ φυλαρχῆσαι ἢ ἱππαρχῆσαι.

Interdum genitiuo construitur , capitúrque simpliciter pro ἄρχω.Dem.ὧν ἱππαρχεῖν παρὰ μὲν ἡξίωσεν ἱππέων, Quibus præesse equitibus.aut etiam Apud quos equitẽs cum præfecti equestris dignitate esse volebat , aut Hipparchia fungi. At ἱππαρχεῖαι,Regi ab hipparcho. B.C.p.1077,ex Aristot.Pol.3.

C.Ἱππάφεσις,εως,ἡ, Carceres,vnde videlicet dimittuntur equi ad currendum stadium.idẽ quod ἀφεσεία suprà. Polyb.apud Suid.θαυμαστόν τι παθὸν ἔφασκε τοῖς ὅτι τῶν ἱππαφέσιων. ‖Est etiam nomen meretricis apud Ath.

C.Ἱππέλαφος,ῶ,ὁ,Equiceru⁹,vt Gaza vertit.animal ita appellatum à forma equi & cerui quam habet. Aristot.

C.Ἱππόφασης,ῶ,ὁ,Equorum amator,Equorũ studiosus. idẽ quod φίλιππος. In malam partẽ capitur pro ἱππομανής. ET Ἵππος,Equorum amor,Equorũ studiũ. In malam partem accipitur pro ἱππομανία, Nimius seu insanus equorum amor. Aristoph.Neb.Ἀλλ' ἵππόν μου κατέχει τῶ χρημᾶτα.i.ἱππικὸν ἔρωτα,vt schol.exp.allusisse eũ dicẽs vocabulo hoc ad morbum qui ἵκπρος seu Aurigo vocatur.Alibi verò ipse Aristoph.ἱππικὴν νόσον appellat.

C.Ἱππηγέτης,ου,ὁ,Equorũ ductor. Neptunus apud Delios.

C.Ἵππηγος,ῶ,ὁ καὶ ἡ,idem quod ἱππαγωγὸς paulo anté.Diodor.l. 20,καὶ τοὺς ἱππηγοὺς ῥυμουλκουμένας ὑπὸ τῶν ἐρετῶν μόνων, hippagines remulco tractas ab iis qui remigio vterentur. Hippagum quoque Plin. ea signif.dixit, vt in ἱππαγωγὸς antè indicaui.

C.Ἱππηλατης,ου,ὁ,Equorum agitator,Eques. VNDE Ἱππηλατέω,ῶ,Equos agito,Equos impello,Equito. AT Ἱππήλατος,ῶ,ὁ καὶ ἡ,Per quem equi agitantur , aut etiam agitari possunt.Od.ο, postquã dixisset Ithacã esse αἰγίβοτον καὶ μᾶλλον ἐπήρατον ἱππεβότοιο,subiũgit,οὐ γὰρ τις νήσων ἱππήλατος,οὐδ' ἀλέμων, Nec enĩ vlla insula calcatur ab equis,Nec.n.per vllã insulã agitantur equi.i. Nulli autrari in insulis equi sũt.Et Od.ν,iterũ de Ithaca,βραχεῖα, καὶ οὐχ ἱππήλατός ἐστιν,Aspera est nec per eã equitari potest, Eqtabilis nõ est.οὐχ ἱππεύσιμός ἐστι.Et ἱππήλατος πύλη,porta per quã agi possunt equi. ET Ἱππελάσιος,ῶ,ὁ καὶ ἡ,itidẽ Per quẽ equi agi posunt, Equitabilis.Il.η,πύλας ποιήσομεν εὖ ἁραρυίας, ὅφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασία ὁδὸς εἴη , vt per ipsas agi possint equi.Actũ id iuriscõs.appellãt. AT Ἱππηλασία,ας,ἡ,Agitatio equorum,pass.signif.

C.Ἱππίατρος,ῶ,ὁ.Medic⁹ equarius,vt Valer.loquitur,Veterinarius,Columell. VNDE Ἱππιατρεία,ας,ἡ,Medicina equaria.

C.Ἵππουρος,ῶ,ὁ καὶ ἡ,Caudã equinã habẽs. ‖Ἵππουρος, SIVE Ἱππουρὰς,piscis nomen.Hippurũ Plin.appellat.Athẽ.l.7,ex Dorione tradit vocari etiam κορύφαιναι:at ἱππουρέα ab Icesio.Quoniã autẽ crebrò exiliat,ἀρτίως ἢ appellari à Numenio,quũ ait,Ἡ δὲ μέγαν σωσόδοντα ἢ ἀρθὸν πιὼ ἵππουρον. Plin. in locustarũ genere eũ ponere videtur. ET Ἵππουρις,ἡ,Setis equinis comãs.idem ferè quod ἱππόκομος.vt ἵππουρις βυφάλεια, sicut ἱππόκομος βυφάλεια, suprà.Il.ζ,κυνέῃ εὐτυκτον ἐθηκεν ἵππουριν,cristã habẽtẽ ex cauda equina. ‖Ἵππουρις seu Cauda equina,herbæ nomẽ,de qua Diosc.l.4,c.48,αὔξεται ὢ εἰς ὕψος αἰαβαίνουσα ὅθι τὸ βοτρυκέφαλα στελέχη,καὶ κατακρημνᾶται καὶ κεκαμμένη κόμας πολλὰς μελαίνας καθάπερ ἵππου οὐρά. Plin.l.27.c. 13,Equisetũ vocat,dicẽs esse pilũ terræ,equinæ setæ similẽ.Ibidẽ, Alii(inquit)ἵππουριν,alii ἐφεδρον,alii αἰάβασιν vocãt,traduntq; iuxta arbores nasci, & scandentem eas dependẽre comis iunceis multis nigris , vt est equorũ cauda.Alibi Equiselim vocat idem Plinius.

C.Ἱππώνης, ῶ, ὁ, Equorũ emptor , Qui equariã mercaturã exercet. VNDE Ἱππωνία,ας,ἡ,Equorum emptio. Xen. ἀποστρέψας τοὺς παῖδας πολυπλασίω τῆς μανικῶν ἱππωνίας. ET Ἱππωνέω,ῶ,Equos emo.Idem Xen.De re equ.καὶ ἱππωνεῖν σωφρονέστερον.Alibi,ὡς μὴ ἔστι καλῶς ἱππωνήσαι,πρέφει ὢ ὡς πόνους δύναται ὑποφέρειν.

Alterum compositorum genus.

C.Ἄμιππος,ῶ,ὁ καὶ ἡ,Qui simul cũ equis est, Equis adiũctus, vt ἄμιππος βορεὰς apud Soph. Itẽ ἄμιππεῖ vocãtur apud Thuc.pedites equitibus adiuncti.l.5, καὶ ἱππεῖς πεντακόσιοι καὶ ἄμιππεῖ ἴσοι.vbi scribitur etiã ἀνίππεῖ, quod conuenit cum loco Herodoti quem in Ἄνιππος protuli. ‖Ἄμιππεῖ,vt Eustath.ex Pausania tradit,dicũtur etiam ipsi equi copulati sine rheda,ἵππεῖ ἐζευγμένοι χωὶς δίφρου:ita nominati,(sicut ibidẽ ex Paus.addit)quoniã ὅθι δύο κέλητας ἀνέβαινον , ὁ μὲν ἡνιοχῶν,ὁ δὲ πλίτης. ἀπὸ δίνων τῶ ἅμα ἀμφοτέροις καθέζεσθαι ,εἰ καὶ ἰδία ἑκατέροις,ἄμιππεῖ οἱ ποιοῦσι ἐλέγοντο. Vbi tamẽ ἄμιππεῖ posterius ad ipsos equites referturatq; ἄμιππεῖ dicũtur ad differẽtiã τῶ κελητιζόντων,& μονίππων,Equites desultores.de quib⁹ Hom.dicit, Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον,q ex binis equis quos agebãt alternatĩ ex altero in alterũ insiliebãt. Si verò de ipsis equis dicatur,ἄμιππεῖ sũt desultorii equi. ‖Philochor⁹ ἀμίππους etiam καὶ τεσσαρόμους:at Isæus πεῖ σεῖ ἵππεις σρατευομένοις vocauit.Vide Harpocr.& Suid.Vide & Ἀμφίππεῖ.

C. Ἄμφιπποι, οἱ, Desultores, Qui duos equos absque ephippiis agitantes, ex altero in alterum subinde mira pernicitate desiliebant. Quibus verbis interpretatur Budæus hæc, οἱ ὅλῃ δυοῖν ἀερώποιν σωνδεδεμένοιν ὀχούμενοι, καὶ μεταπηδῶντες ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλον, ὅταν ἡ χρεία καλῇ. Ælianus De aciebus instruend. vbi de amphistomio phalange tractat, πάσῃ δὲ τοῦ θοῦδπον φῦμα μάλιστα τοῦς πεῖ τοῦ τὸν ἵππον βαρβάροις. οἷς καὶ ἀμφίπποις ἔλεγον, ὡς εὐθυμένοις μεταβαίνειν ἀπὸ ἄλλων ἵππων εἰς ἄλλους. Quæ verba nõ adscripsit Budæus (vt cui exemplaris Græci copia non esset) sed eorum hanc interpretationẽ, quæ est Gazæ, Valet autem hoc instruendæ aciei genus potissimùm contra barbaros qui loca Istro amni vicina incolunt, quos ἀμφίπποις cognominãt à mutatione equorũ. ex aliis enim in alios transsultare consueuerunt. Hactenus Ælianus. Vidi autem eius exemplar in regis Gallorũ bibliotheca, quod è regione horum verborum, ὡς εὐθυμένοις μεταβαίνειν ἀπὸ ἄλλων ἵππων εἰς ἄλλους, habebat adscriptum margini, ὁ νῦν τοῖς Βυλγάροις σώνηθες, id est, Quod nunc Bulgaris vsitatum est. Citat verò Budæus & istum Liuii locum qui huc facit, Quibus desultorum in modũ binos trahentibus equos, in re. entem equum ex fesso transsultare mos erat inter acerrimam pugnam. Hinc & Desultoria leuitas, vt idem Bud. annotat. Ἄμπποι (de quo suprà) sunt qui idem esse velint quod ἄμφιπποι, sed latius illud patere videbis ibi.

Ἄνιπποι à Polluce dicuntur libro 1, qui ab aliis ἄμφιπποι. Sed suspecta est omnibus illo in loco fides librariorum, nec immerito. Proclíuis autem fuit lapsus ex ἄμπποι in ἀνίπποι, & quidẽ proclíuior quàm ex ἄμφιπποι: hoc tamen potius quàm illud scripsisse Pollucem existimo.

C. Ἄνιππος, ου, ὁ & ἡ, Equo carens, vel Equo non insidens. Herodot. de Massagetis, in fine libri 1, ἵππῳ μὲν εἶσι, καὶ ἀνίπποι, (ἀμφοτέρων γὰρ μετέχουσι) καὶ πεζοί τε καὶ ἀγωνοφόροι &c. Quod rectiss. me Gall. reddideris, Ils combattent à pied & à cheual. q.d. Interdum ex equis præliantur, interdum verò absque equis. Vel, Equis carent in prælio. Aristoph. autem ἄνιππος est Equitandi imperitus. ‖Interdum verò ἄνιππος ὁδός, vel ἄνιππος χώρα, Inequitabilis regio, reddiur ex Curt. Vtitur autem hac in significatione Herodotus. ‖Inuenitur in ea item ἄνιππι significatione qua dicuntur ab aliis ἄμπποι, vt videbis in Ἄμφιπποι.

Ἄφιππος, ου, ὁ καὶ ἡ, Equitandi imperitus, Artis equestris rudis & imperitus. ἄφιπποι (inquit Hesychius) οἱ ἀπείρως ἔχοντες ἱππικῆς. sic enim legi debet apud illum, non ἱππικῶς. Lucianus in dialogo qui πλοῖον inscribitur, ἐγὼ γὰρ σοι δεινῶς ἄφιππος εἰμι, καὶ οὐδὲ ὅλως ἐπέβην ἵππου ὦν τῷ πρόσθεν χρόνῳ. Sic accipit & Plato ἱππικοὶς exponens ἀφίππους, sicut μουσικοὶς ἀμούσους, De republ. lib. 1, ἆρ' οὖν οἱ μουσικοὶ τῇ μουσικῇ ἀμύσεις δύναντ' ποιεῖν; Ἀδύνατον. Ἀλλὰ τῇ ἱππικῇ οἱ ἱππικοὶ ἄφιππος; Οὐκ ἔγωγε. Sic & in Protagora idem, πόνες δὲ ἀπὸ τῶν ἵππων πολεμεῖν θαρραλεώτεροι; οἱ ἱππικοὶ, ἢ οἱ ἄφιπποι; Notandum est autem in ἄφιππος præpositionem ἀπὸ priuandi vim habere, eodem modo quo in ἀπόμυσος, & aliis suo loco exponendis. Ἄφιππος, Equo carens vel equis. Apud Suidam ita scribit nescio quis, τοῦ δεῖς δὲ ἢ πανῶς ἐρωμία, πάτε ἄλλα καὶ ἄφιπποι ῥμόθυμοι. quod exponit χωρὶς ἵππων, item πεζοί. quæ posterior explicatio est à consequenti. Ἄφιππος autem de loco dictum, Non aptus equis, vel potius equitatui. vt ἄφιππον χωρίον, quod & δυίππον. Exponit autem ἄφιππον Suidas, ἐν ᾧ μὴ ἔστιν ἱππάσεσθαι. citans hoc exemplum, ὁ δὲ ἐκκλίνει τοῦς τὰ δύχωρά τε καὶ ἄφιππα. Plutarchus in Aristide, Ἀθῆναι δὲ ἦν, ἡσθῆ ὅτι τὸν τόπον ἀφυέστατον ὄντα παρασκευάζει φάλαγγα πεζικὴν, ἱπποκρατουμένοις διὰ τὰς ὑπορείας τῆς Κιθαιρῶνος, ἄφιππα ποιούσας τὰ κατὰ πλήρωμα καὶ συγκρουόμενα τῷ πεδίῳ τοῦς τὸ ἱερόν. Et ἄφιππος χώρα, Regio equitatui non apta, vel Non apta equitibus, seu peditibus, inquit Bud. Rursum apud Plut. in Antonio, ἄφιππος καὶ τραχεῖα ὁδός.

Ἀφιππία, ας, ἡ, Equitãdi imperitia, vel artis equestris. Xen. in Hipparchico, ἀνάγκη τοῖς μὴ ἐπὶ βραδυτάτων ἵππων, ἀλίσκεσθαι, τοῖς δὲ δι' ἀφιππίαν πίπτειν. Inuenitur autem per ει scriptum ἀφιππεία, sed melius ἀφιππία scribitur cum simplici ι. quoniam ἀφιππεία esset tanquam ab ἀφιππεύω.

C. Ἔξιππον ea forma dictum qua τέθριππον, vide in τέθριππος.

C. Εὔιππος, Bonos seu præstantes equos habens: vt apud Xenophontem εὐιππότατος τε καὶ εὐοπλοτάτους λαβών. Et apud eundem Hellen. 4, ὅστις εὐιππότατος καὶ εὐοπλοτάτους πάξιν παρέχοιτο. Et εὔιππος ὄχος apud Euripidẽ. Item εὔιππος χώρα, Regio bonos equos producens. Interdum verò εὔιππος est Equitandi bene peritus, vel Equitatu præstans.

C. Ἐφιππος, Qui equo insidet, Qui equo vehitur. vt ἐφάνη τοῦ θυμὸς αὐτῶν ἔφιππος. Sed peculiariter dicitur ἔφιππος Eques miles, à Xenophonte. Sic à Synesio ἔφιππος opponitur πεζῷ. ‖Dicitur verò & αὐθριαῖ ἔφιππος à Plutarcho in Public. Statua equestris. sic εἰκὼν ἔφιππος, ab eodem in Fabio. Sed & βίος ἔφιππος, vita equestris, ex Philone. ITEM Ἐφίππος, Equestris. vt ἐφίππος δρόμος, ex Platone, Equestris cursus. Scribitur autem & ἐφίππειος cum ει. At Suidæ ἐφίππιον substantiuè, est certamen equestre, ἀγώνισμα ἐφ' ἵππων τρεχόντων. Nisi fortè ἀγώνισμα cum ἐφίππιον iungi debet. ‖Item ἐφίππιον, Stratum equi, Sella equi. Latinè quoque ephippium. Scribitur verò & ἐφίππειον cum ει, habetúrque vtraque scriptura apud Xenoph. in lib. De arte equestri. Legimus verò & ἐφίππιον πῶλον apud Plut. in Artox.

C. Μόνιππος, Qui vnico equo vtitur, Qui vnico equo cursu cõendit, ὁ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ἀγωνιζόμενος δρόμῳ, vt ex Pausan. tradit Eustathius, dicens similem esse πολυπίζοντι. Dicitur autem ad differentiam τῶν ἀμίππων. Plato l. 8 De leg. δρόμων τροφὰς ex ludit, μονίπποις δὲ ἆθλα πθέναι iubet, in sua rep. ‖Item μόνιπποι opposita τοῖς ἀμίπποις, Singuli equi, Qui iuncti non sunt. Xenophon Pæd. 6, καὶ τοῦ μονίππους τοῦ ἁμαμηλείους, τοῦ δὲ ὅλῃ τοῖς ἅρμασι τοῦ ἀνθρωπείοις ἐξώπλιζον, id est Equos equitum, vt Budæus interpretatur: ad differentiam eorum qui currui iuncti sunt.

C. Παρίππος, ου, ὁ, Affectans equũ, Affectator equi. vt ex Crepensibus canibus, teste Polluce, alii sunt δίφροι, alii πάρεπποι, qui videlicet vnà cum equis currunt, ita vt nec eos præcedant, nec ab iis à tergo relinquantur. Vide & Aristotelem. Bud. autem affert πάρεππος alia etiam significatione. ex Iuliano. pag. 117, ἄξει δέ σε ὁ δημόσιος δρόμος, ὀχήματι χρώμενον ἑνὶ καὶ παρίππῳ. Et ex eodem in epist. ad Aetium, χρήσῃ δὲ ὀχήματι δημοσίῳ μέχρι τοῦ γραπτοῦ τῶν ἐμῶν, καὶ ἑνὶ παρίππῳ. Subiungit autem Bud. videdam esse legem Parhippum De cursu publico (sed ibi Alciatus parephippium reponendum censuit.) ‖At de πάρεππος κόρη, & pariter de πάρεππος τόπος, lege Suidam.

C. Τέθριππος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quatuor equos habens. vt τέθριππον ἅρμα, Currus quadriiugis: idem quod τέτρωρον. Et τέθριππος ὄχος Eurip. ii idem Quadriiugis currus. Aristophanes verò dicit etiam ἵππον τέθριππον pro quatuor equis vno iugo copulatis. In Neb. ἵππον τρέφειν τέθριππον. id est (vna voce) τεθριπποτροφεῖν. Frequentius tamen substantiuè dicitur τέθριππον pro τέθριππον ἅρμα, Quadriga: sicut ἕξιππον Currus in quo sex sunt equi. Athenæus l. 12 de Themistocle, τέθριππον ζεύξας ἐπανεῖδον δίφῳ τοῦ Κεραμικοῦ πλησίον τοῦ ἑωθινὸς ἥλασεν. vbi ambiguũ esse dicit εἴτε ἑπτάρας τέθριππον ἔχων σωνεπίζευξεν ὡς ἵππους, εἴτε αὐτοῖς ἔσασεν αὐτὰς ὅθεν τὸ τέθριππον. Et lib. 5, in descriptione pompæ Antiochi, ἕξιππα μὲν ἓν ἑκατόν, τέθριππα δὲ τετταράκοντα· ἔπειτα ἐλεφάντων ἅρμα καὶ σωωρίς. Plutarchus, τέθριππον ὑποζεύξας ἄμβος λευκόπωλον, Quatuor equos albos curru iungens. Idẽ in Rom. τεθρίππεις εἰσήλαυνον, Quadrigis inuehebantur. VNDE Τετεθριππεύτης, ου, ὁ, Qui quadrigam conscendit, Qui quadriga vehitur. (AT Τέθριππεύσαντον, ἡ σελωτὴ ὁρμὴ τοῦ ἅρματος. V.) ET Τεθριπποτρόφος, ου, ὁ, Qui quadriiuges alit equos, Quadrigarius, vt illi qui Olympiæ & aliis in certaminibus curule certamen exercebant. Bud. ET Τεθριππηροφέω, ῶ, Quadrigas (hoc est quadriiuges equos) alo. Herodotus Erat. pag. 92.

C. Φίλιππος, ου, ὁ & ἡ, Equorum amans, Equorum studiosus, vel Qui agitandis equis delectatur. Plutarchus in Probl. Hellen. παίπων τῶν Ἑλλήνων φιλίππατος ὁ Οἰνόμαος. Greg. φιλίππους appellat & eos qui curulis certaminis studiosi sunt. ‖Interdum verò φίλιππος est Bellicosus, ex consequenti. vt φίλιππος λαός, apud Euripidem. Sic Θρᾶκας à tragicis appellari φιλίππους tradit Eustathius. scribit enim Thracas ab Homero dici ἱππόπολοις, tanquam ἱππικοὺς & μαχίμους: cosdémque in tragœdia φιλίππους vocari.

Φίλιππος est etiam nomen proprium regis, A QVO Φιλίππειοι σαῦρες, apud Pollucem. Latinè etiam Philippei nummi, qui & Philippi Horatio.

Ἱππόσωος, ου, ὁ, Equester. Eurip. Oreste. ἰαλέμων Δαρδανία πλάμων Γανυμήδεος ἱππόσωα Διὸς δόνεπα. id est ἱππικὴν, vt Scholiastes exponit: qui tamen ait posse referri etiã hoc ἱππόσωα ad Ganymedem, vt sit Γανυμήδεος ἱππόσωα, id est ἱππικοῦ. sed tunc esset à nominatiuo ἱππόσωος.

AT Ἱππόσωος, ης, ἡ, Ars equestris, seu Virtus equestris. Il. ο, ἱππόσωος τε καὶ ἰωόρεκφι πεποιθώς. id est τῇ ἱππικῇ.

Ἱππότης, ου, ὁ, Eques. Od. ζ, Τοῖς δ' ἀρμῶν ἦρχε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Vbi ἱππότα dicitur pro ἱππότης Macedonum more, vt ex Eudæmone Pelusiota tradit Eust. ‖Ἱππότης capitur interdum pro φυλαῖς, sicut ex glossographis tradit Eustath. vt Iliad. ζ, ἐν πίπτε Διὶ φίλος ἱππότα Φυλάς. ‖Est etiam nomen proprium: vnde patronymicum Ἱππωτάδης.

Ἱππώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Equinus, vel Equo similis. Xen. De re equ. καὶ μὴν κορυφὴ μὴ μείζων, ὥστε δὲ μικρὸν τι ἐχεῖν ἱππωδὲς τὸ κεφαλὴν ἀποφαίνει.

Ἱππών, ῶνος, ὁ, Equile, Stabulum equorũ. idem quod ἱππῶσαι suprà. Xen. De re equ. ἀγαθὸν δὲ οὔπω κατεσκευάσθαι τὸν ἱππῶνα. paulo antè gen. vocabulo appellat σταθμόν. At Ἱππῶν nomen proprium.

Ἱππόομαι, Equus fio, aut sum. Plut. ad Colot. ἄνθρωπον εἶτ' ἢ ἵππον καὶ πίζον οὐ λέγεσιν, αὐτοὺς δὲ πιχόδοτα, καὶ ἱππόδοτα καὶ ἀνθρωποδόδοτα.

Ἱππίς, ίδος, ἡ, Equestris. vt ἱππὶς ἐσθὴς, Vestis equestris. Dion. πλὴν βουλόμενος ἐσθῆτα ἀπορρίψας, ἐν τῇ ἱππίδι πεφοιτήσει.

Ἱππιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Equestris. vt ἵππειος δίφρος, Equestris currus. id est qui trahitur ab equis. Hesiodus, – ὅθι δ' ἱππεῖον δόρε δίφρου. Sic dicitur ἱππικὸν ἅρμα. INVENITVR & Ἵππος vnico ι, vt ἵππια ἄεθλα, ex Epigramm. Equestria certamina. Apud Aristophanẽ autem ἵππος cognomento vocatur Neptunus, quòd vid. ἢ et primus equum produxerit: in Nubibus, νὴ τὸν Ποσειδῶ τυπὴ τὸν ἵππον. Huius epitheti meminit & Pausanias. Sunt qui ἵππον Mineruam quoque cognominari velint, quòd prima currum instruxerit.

Ἱππικός, Equestris. ἱππικὰ ὅπλα, equestria arma: sicut πεζικὰ ὅπλα, Plat. De legibus, pedestria arma, quibus videlicet vtuntur pedites. Et ἱππικοὶ ἆθλοι, Equestria certamina, Demosth. ἱππικὸν γράμμα, Xenoph. Equestre agmen, Equitum agmen. Et ἱππικὴ θεραπεία apud eundem. Et ἱππικαὶ ἄμυγες apud Sophocl. (significãdo ex parte totum) Currus equestris. qui ἵππειος δίφρος Hesiodo, vt modò dictum fuit. Apud Xenophontem sunt & ἱππικοὶ λόγοι, ad artem equestrem pertinẽtes. ‖Sed dicitur etiam τὸ ἱππικὸν sine adiectione à Xenophonte & Demosthene pro equitatu. ‖At ἱππικὴ τέχνη, & ἱππικὴ quoque sine adiectione, Ars equestris, cum aliis, tum Xenoph. cuius & libellus extat περὶ ἱππικῆς inscriptus. ‖Sed ἱππικὸς dicitur etiam Artis equestris peritus, Equitandi peritus. eidem Xen.

Ἱππικὴ herbæ nomen. Plin. l. 15, c. 8, quum exposuisset vires herbæ Scythicæ, Idẽ (inquit) præstat apud eosdẽ hippice dicta quòd in equis quoque eundem effectum habeat. Apud Theophrastũ autem l. 9, cap. 13, (vnde ea omnia desumpta sunt) legitur ἱππακὴ, pro ἱππικὴ, vt apud Plinium scribitur. sed fortasse legendũ ἱππάκη de qua infrà. Apud Pliniũ autem obiter nota, pro spasmata corrigendũ asthmata, ex textu Græco Theophrasti.

Ἱππεύς, εως, ὁ, Eques. Xen. ἱππάσασθαι δὲ καὶ ἐπιστήμων Περσῶν. Et σῖφος ἱππέων apud eundẽ. Frequens est autem πεζοὶ καὶ ἱππεῖς, pedites & equites. Homerus autem ἱππῆες declinat; vt Od. ω, πεζοί θ' ἱππῆες π. Et Il. λ, Ἱππῆες πεζοί τε κακὴν ἔριδα τρεσβαλόντες. Itẽ ἱππῆς in Athen. rep. Ordo equester. de quo in ἱππάς. Itẽ ἱππῆς, Cancrorum genus. de quibus Plinius l. 9, cap. 31, In Phœnice ἱππῆς vocantur, tantæ velocitatis vt consequi non sit. Sic enim ibi legendum esse patet ex his verbis Aristotelis De historia anim. l. 4, cap. 2, τοῦ δὲ πλὴν Φοινίκων γένους ἐν τῇ αἰγιαλῷ οἷς καλοῦσιν ἱππῆς, διὸ τοῦτο τοῦ χέως θεῖν ὡς τε μὴ ῥᾴδιον εἶ τοῦ χέως καταλαβεῖν. In quibus verbis Aristotelis forsan postremum τοῦ χέως abundat. ‖Ἱππῆς est etiam cometæ species apud Plinium l. 2, cap. 22, quam scribit imitari equinas iubas, celerrimi motus atque in orbem circa se coeuntes. HINC Ἱππεύω, Sum eques, Equito. Isocr. ad Dem. ἔπης ἵππον κτησαιτο καλὸν, καὶ κῶς ἱππεύειν ὀθνεῖον ὀμβρόμενος. Dicitur etiã de equo apud Xen. vt Equito aliquãdo apud Latinos. A QVO Ἱππευμα, Equitatio, Iter quod ab equite cõficitur. Ex Aristoph. ὡς μακρὸν ἵππευμα διάνυκις. ET Ἱππευσις, AC Ἱππεία, Equitãtio. Xenophon Pæd. 8, οὐ γὰρ τῆς ἱππείας οὕτως ὡς περὶ τὰ μαλακῶς καθεῦδον ὀθνεῖον. COMPOS. Ἀνθιππεύω, Ἀφιππεύω, Ἐνιππεύω, Καθιππεύω, Παριππεύω, Προσιππεύω. PRIM. Ἀνθιππεύω. q.d. Equito aduersus [aliquem.] nã ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις dicuntur à Xenophõte duo equites inter se contendentes. Bud. SEC. Ἀφιππεύω, (q.d. Abequito) Equitans recedo, vel fugio, Ex vno loco in alium me recipio equitando. vel Equo me proripio, vt Bud. exponit etiam ἀφιππάζομαι. (AT Ἀφιππεία apud Xenophontem signif. verbi ἀφιππεύω non sequitur. est enim Equitandi imperitia, vt Budæus in hoc eius loco exponit, ἀνάγκη τοῖς μὴ ἐπὶ βραδυτάτων ἵππων ἁλίσκεσθαι, τοῖς δὲ δι' ἀφιππείαν πίπτειν. ac certè ἀφιππίαν ibi scribendum potius existimo, vt habent quædã exẽplaria, quæ etiam sequutus sum suprà, de eo agens post Ἄφιππος.) TERT. Ἐνιππεύω, q.d. Inequito. quod & ἐνιππάζομαι dicitur: sicut ἀφιππάζομαι idem esse dixi quod ἀφιππεύω. Sed nullum vsus horum exemplum in v.l. affertur. QVART. Καθιππεύω, Perequito, Equitando decurro. Herodianus l. 6, καταθρέχων τε καθιππεύων Μεσοποταμίαν, λείας τε ἀπήλαυνε. Apud eundem Politianus Adequitare vertit, quod tamen respondet potius verbo παρεφιππεύειν. In vulg. lex. Contra aliquem equitare, quod est αὐθιππεύειν. Inuenitur & pass. Καθιππόομαι apud eundem Herodianũ l. 6. dicit enim Rhenum & Istrum per hyemem concretos gelu, ὑπὸ πάγου ὀχήματα καθιππεύεσθαι, id est, illos perequitari. QVINT. Παριππεύω, Obequito, Præterequito. Item Prætercurro. Et Abeo aliò, illis relictis. quæ expositio ab Hes. pariter & Suida affertur. Ab vtroque exponitur etiã Præcurro. nam ille παριππεύειν exponit τοῦ χέως θεῖν: hic παριππεύσαντες, τοῦ χέως δραμόντες. Sed Hesychius παριππεύειν vult esse etiam τοῦ χέως κολουθεῖν. Ex Nonno autem affertur παριππεύσας per catachresin dictum pro Qui transmiserat vel traduxerat (ea significatione qua dicitur Transmittere tempus vel Traducere) παριππεύσας ἐνιαυτοὺς τρεῖς δεκάδας. SEXT. Προσιππεύω, Adequito, Iuxta equito. Iungitúrque datiuo, quemadmodũ Adequito apud Latinos: vt τοῦ πόλει, Adequitans vrbi.

Ἱππάς, άδος, ἡ, Equestris. Herodianus, ἐκ τῆς ἱππάδος τάξεως, Ex ordine equestri. Ἱππὰς in Athenienſium repub. pars vna erat ex quatuor illis in quas à Solone populus erat distributus: videlicet πεντακοσιομεδίμνους, ἱππῆς, ζευγῖται, & θῆτες. Erãt autem ἱππῆς isti quorum singuli, si opus foret, equum alere possent. Et ἱππάδες θυσίαι, Sacrificia quæ pro equestri illo ordine peragebãtur, αἱ τοῦ τῶν ἱππέων ὀθνεῖον ἐπελούμενοι, vt Hesych. tradit: vel αἷς αὐτὴ ἐπέμπετο τῆς πομπῆς, vt Suid. Bos quoque ipsa quæ sacrificio illi destinabatur, ἱππὰς vocabatur, vt idẽ Hesychius tradit. Sed & census quem conferebat equester ille ordo, ἱππὰς appellabatur, vt idem annotat. vnde ἱππάδα πολοῦσθαι apud Plutarchum in Solone, qui censum equestrem soluunt. δευτέρου δ' (inquit) [τοῦ σωνόρου ὁ Σόλων] τοῖς ἵππον τρέφειν δυναμένοις, ἢ μίσθωσιν ἱππεῖον τε ἀκέσαι. καὶ πόσοις ἱππάδα πολοῦσθαι ἐκάλουν.

Ἱππάζω, Equito. in vulg. lex. Sed vsitatius est passiuum ἱππάζομαι, id est Equo vehor, Equo feror, Equito. Iliad. ψ, ἀφραδέως ἱππάζεαι. ἀλλ' ἀνέχ' ἵππους. Aristoph. Nebu-

lis, ὁ δὲ κόμην ἔχων ἱππάζεται τε καὶ ξυνωρεικεύεται, ὀνειροπολεῖ θ' ἵππους. Xenophon de equite, ὅτι τὰ μὲν ἤδη ἱππάζεσθαι, Qui equo vehi seu equitare iã norit. At in vulg. lex. ὅτι τούτων ἱππαζόμενοι, Hos conscendentes & obequitantes. Plutarchus Camillo, τὴν χώραν ἱππασάμενοι, Qui regionem perequitarunt. In Aristophanis autem loco præcedente sunt qui ἱππάζεται exponant ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ὀχεῖται, id est ἐπὶ κέλητος, vehitur vnico equo & singulari, ad differentiam τῶν ἁμίππων. Sed & ipse equus aliquando dicitur ἱππάζεσθαι, passiuè, pro Agitari, ἐλαύνεσθαι. Xenophon De re equ. ὅταν γεμὴν ἱππαζόμενον ὠνῆταί τις, Siquis equum qui iam ascenditur & agitatur, emerit. Idem, ἢν δὲ, ὅταν ἱππάζηται, μέχρι πολλοῦ ἱδρῶτος ἐλαύνηται. Et ἱππασθεὶς, Equitandi artem edoctus.

VNDE Ἱππασία, ας, ἡ, Equitatio, Equitatus, Ipsa actio equitandi. Xenophon De re equ. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ δι' ἀκριβὴ ἀγγελῶ καὶ πρὸς τὰς οἰκάδε ἀφόδους φθόνησι. ἐκ τῶν ἱππασιῶν, Ex equitationibus recurrunt ad domesticos recessus. Ibidem ἱππασία ἡ πέδη equitatio quasi catenata, seu circularis, ἡ κυκλοτερὴς (vt Poll. tradit) πρὸς γεμὴν ἐπρογάμβροις μηνύει αὐτὴ ἡ πέδη καλουμένη ἱππασία, πολὺ δὲ μᾶλλον καὶ τὸ μεταβάλλεσθαι τὴν ἱππασίαν, i. Duri quidem oris equos prodit non solùm equitatio illa quasi catenata quæ πέδη dicitur, sed euidentius etiam mutata subitò equitatio. Et alibi, ἄλλοτε αὐμακρᾶς, ἄλλοτε δὲ βραχίας τὰς ἱππασίας ποιεῖσθαι. Apud Pollucem est etiam ἀγεδία ἱππασία, Equitatio extemporalis. In vulgatis tamen lex. exponitur Equestris & ludicra commentatio. Et ἱππασίαι σωτήριαι apud Galenũ, Equitationes contentæ. ET Ἱππάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Equitabilis. idem quod ἱππήλατος. Xenophon Hellen. 7, τὸ μὲν πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἐνταῦθα ἀκροβολιζόμενοι δεῦρον οἱ περὶ τὸν Εὐφρόνα ὁπηδοῦντες μέχρι τοῦ ἱππασίμου, Vsq; ad cãpestria, seu loca equitabilia, Per quæ agi equi possunt. Metaphoricè verò dicitur ἱππάσιμον αὐτοῦ ἑαυτόν, qui quasi patitur aliquem sessorem in modum equi, Ab aliquo regitur & huc illuc agitur more equi qui sessorem admisit. Plutarchus in Alex. loquens de ipso Alexandro, πρὸς τὸ κομπῶδες ὑποφορούμενος καὶ τοῖς κάλλεσιν ἑαυτὸν αἰεὶ ἱππάσιμον. ET Ἱππαστής, οῦ, ὁ, Equitator, Eques, Qui equo vehitur. idem quod ἱππηλάτης. Dicitur interdum etiã de ipso equo. Xenophõ De re equ. καὶ οἱ θεοὶ δοκοῦσι τὸν ἵππον ποιῆσαι, ὅπως καλοῦσιν ἐλευθέριόν τε καὶ ἐθελουργὸν καὶ ἱππαστὴν καὶ θυμοειδῆ καὶ σοβαρόν, talem equum appellant liberalem & volũtarium & equitatorem & ferocem & superbum. VNDE Ἱππαστί, aduerb. Equitantium modo. vt ἱππαστὶ καθίζειν, Equitantium modo insidere alicuius humeris, diuaricatis nimirum cruribus. COMP. Ἀντιπάζομαι, Equitans occurro, Cõtra aliquem equo inuehor. (Sic etiam αὐτοπτεῖν ἀλλήλοις dicũtur duo equites) VNDE Ἀντιπασία, Decursio equestris, quum αὐτοπρόσωποι προσελαύνουσιν ἀλλήλοις, φθόνοντες ἀλλήλοις καὶ διώκοντες ταχέως. A Suida exponitur ἱππικὸς ἀγών. Apud eundem & in vulg. lex. est ETIAM Ἀντιπασία eiusdẽ significationis, sed errorẽ ibi esse patet ex Suidæ verbis quæ sequuntur. Nam quum dixisset, αὐτοπασία καὶ διωπασία, ἡ τῶν ἵππων ἅμιλλα, subiungit, ὥσπερ διωμοσία καὶ αὐτωμοσία τὸ αὐτὸ δηλοῦσιν. adeo vt quemadmodum legitur ibi αὐτωμοσία, sic etiam legendum sit αὐτιπασία. alioqui similitudo in exemplo non esset. Reperitur tamẽ apud eundem Suidã suo etiam loco αὐτιπασία. Compos. ordine secundum EST Ἀφιππάζω, quod v. l. exp. Equitatum ago. At Ἀφιππάζομαι, Equo me proripio, vt Bud. apud Plutarchum interpr. dicens esse oppositũ τοῦ ἐξιππάζομαι. Strabo lib. 7, pag. 129, τοὺς ἱππάσας ἰδόντας τὴν ἔφοδον τῶν πελάγοις ἀφιππασάσθαι, καὶ φύγοντας ἐγγὺς γενέσθαι τῶν τριακοσίων σταδίων. ita vt ἀφιππασάσθαι, sit Equo aufugere. TERT. Ἐνιππάζομαι Equo inuehor, seu Equito in. QVART. Ἐξιππάζομαι, Equo euehor, seu Equo exeo. Bud. ex Plut. ἐξιππάσας τὸ δεξιὸν πυλῶν. Synes. epist. 132, ἔφραγκά τοι τοῦ θρεγατπιλάσης ὅλους ἡμέρας ἐξιππασαί μου ὡς αὐτοῦ πορρωτάτω, καὶ ὡσὶ καὶ ὀφθαλμοῖς ἅπαντα πολυπραγμονῶ. QVINT. Ἐφιππάζομαι, Equo inuehor. aut Equito super, vel aduersus. SEXT. Καθιππάζομαι, Equo decurro in, Equo incurso. καθιππάσατο χώρον, incursauit regionem. Metaphoricè verò dicitur καθιππάζεσθαι τῆς φιλοσοφίας apud Diogenem Laert. pro Circa philosophiam se exercere. vt ibi interpr. vertit, in Bione, τὰ μὲν ἄλλα πολύτροπος καὶ σοφιστὴς ποικίλος καὶ πλείστας ἀφορμὰς δεδωκὼς τῆς βουλομένοις καθιππάσασθαι τῆς φιλοσοφίας. SEPT. Παραιππάζομαι, A latere equito, Adequito. Item Præterequito, Equo præteruehor. AT Διίππασία, idem quod αὐθιππασία, vt dictum est.

Ἱππάριον, ET Ἱππίδιον, ου, τὸ, ET Ἱππίσκος, ου, ὁ, Equulus, siue Equuleus. id est paruus equus. Xenoph. Pæd. 1, ἐπὶ πυνηρῶν ἱππαρίων ἄρισιν ἡμῶν τὰ χρήματα. ‖ Ἱππάριον est etiam auis nomen similis vulpanseri, vt tradit Hesych. ‖ Ἱππίδιον autem piscis quoque est, idem fortassis qui ἵππος, vt Athen. tradit lib. 7, ex Epicharmo citãs, ἱππίδια λεῖα ψύχει. ‖ At ἱππίσκος censetur quoque in mundo muliebri. est enim Hesychio ἐπίθημα κεφαλῆς ἡ γυναικεῖον κόσμιον.

Ἱππόθεν, Ex equo. Od. θ, ἄσυ δὲ πέρασθον ἕες Ἀχαιῶν Ἱππόθεν ἐκ χθιζοί, κοῖλον λόχον ἐκπεφυλάσσοντες, ex equo illo durio estuti. Od. λ, ὁ δὲ μάλα πολλὰ πόλλ' ἱκέτευεν Ἱππόθεν ἐξιέμεναι, Vt ex equo exirem, Vt è cauernis equi illius lignei exirem. AT Ἱππηδὸν, More equorum.

¶ Ἱππάκη, ης, ἡ, Caseus equinus. item Equi coagulum, vt tum Dioscor. tum Plin. tradunt. Dioscor. lib. 2, cap. 80, ἡ δὲ καλουμένη ἱππάκη, τυρός ἐστιν ἵππειος. & paulo pòst, ἔνιοι δὲ ἱππάκην ἐκάλεσαν τὴν ἵππειον πτύαν. Hippocrates De aere aqua & locis, loquens de gente Scythica, πίνουσι γάλα ἵππων, καὶ ἱππάκην βιβρώσκουσι. τοῦτο δὲ τὸν τυρὸς ἵππων. Idem De morbis l. 4, iterum de Scythis loquens, καὶ τὸ μὲν πῖον [τὸ γαλακτῶδες] ὁ βούτυρον καλέουσιν, ὅπη πολὺς δίεται), ἐλαφρὸν ἐόν. τὸ δὲ βαρὺ καὶ παχὺ κάτω ἵσταται, ὃ δὴ ἀποκρίνοντες ξηραίνουσιν. ἐπὴν δὲ παγῇ καὶ ξηρανθῇ, ἱππάκην μιν καλέουσι. Sic etiam legendum videtur apud Theophrastum libro 9, cap. 13, vbi de radice Scythica siue glycyrrhiza loquitur, δύνανται δὲ καὶ τὴν δίψαν παύειν ἐκπιόντες ὀλίγον τοῦ σώματος ἕκαστον τε καὶ τὴν ἱππάκην δρόγκιν φασὶ τοὺς Σκύθας ἡμέρας ἑνδεκα καὶ δώδεκα. Vnde est quod Plinius scribit in fine libri 11, Quædam rursus exiguo gustu famem ac sitim sedant cõseruántque vires, vt butyrum, hippace, glycyrrhizon. Notandum tamen, in hoc Theophrasti loco legi ἱππακῇ, apud Plinium verò ἱππικῇ, vt suprà admonui: eúmque in hoc ipso Theophr. loco quẽ transtulit, vocabulum hoc accepisse pro herba. Quum enim à Scythis herbam Scythicam inuentam tradidisset, eiúsque vires exposuisset, subiecit, Idem præstat apud eos hippice dicta quòd in equis quoque eundem effectum habeat: tradúntque his duabus herbis Scythas etiam in duodenos dies durare in fame sitique. Sed verisimilius est eos caseo isto equino vnà cum glycyrrhiza tamẽ tandiu tolerare posse quàm duabus tãtùm radicibus, præsertim quum Hippocrates quoque eos isto caseo victitare scribat. Attamẽ Gaza quoque ἱππικῇ in Theophrasti loco legisse, (quippe qui Equestri reddiderit) ac pariter & ipse de radice intellexisse videtur. Reperitur verò ET Ἱππάκης, ου, ὁ, in eadem signif. Sic enim Eustathius loquens de galactophagis & galactopotis apud Homerum, ἀφ' ὧν καὶ ἱππάκης, κατ' Αἴλιον Διονύσιον, βρῶμα Σκυθικὸν δι' ἀγάλακτος ἱππίου σκευαζόμενον.

¶ Ἱππάρδιον, ου, τὸ, Hippardium animal ita nominatum ab equi similitudine, vt videtur, φ (sicut & hippelaphum) habere ἐπὶ τῇ ἀκρωμίᾳ χαίτην, tradit Aristot. De hist. anim. lib. 2, cap. 1.

Ἵ ΠΤΗΜΙ,

F. πήσω, aorist. 2 ἔπαον, Volo. Frequentius verò est passiuum ἵπαμαι, itidem pro Volo. vnde πήσομαι, in Epigr. Volabo. Metaphoricè verò dicitur etiam de iis quæ cito cursu aut impetu, auium more feruntur. Plutarchus loquens de adulatore, αὐτὸς φυσᾶ ταχέως τρέχειν, ἵπασθαι δ' ὀκεῖνον. Apud Homerum verò crebrum est ὀκ χειρῶν ἔπαντ', pro Ex manibus subitò excidebat, quasi auolando. Od. μ, Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ὀκ χειρῶν ἔπαντ' ἐρετμά. Od. ω, Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ὀκ χειρῶν ἔπαντ' ἐρετμά. Od. ο, Τῶν δ' ὀκ μελέων θυμὸς πάτο. Aor. 2 (vt tradit Eustath.) EST Ἐπόμην, à QVO πέσθαι infinit. Atque inde compos. αἰεπόμην apud Euripidem, & ὁπέσθαι apud Homerum. Notandum verò, esse qui hos aoristos malint deriuare A Πάω SIVE Πῆμι: attamen sicut ἔσπν, & quæ inde formantur, ad ipsum ἵσημι, non autem ad σάω siue σῆμι referuntur, sic etiam hæc ad ipsum ἵπημι, non ad πάω, nec ad ἵπημι: præsertim quum nulla eorum proferantur exempla.

Πῆμα, ατος, τὸ, Volatus.

Πῆσις, εως, ἡ, Volatus, Volatura, apud Aristot. & Lucian. Et Basil. Homil. 8, καταβολῶντες τῆς πήσεως, audaces ad volatum tentandum.

Πητικὸς, ου, ὁ, Volatilis, Cui volandi facultas & vis inest. B Et ὁ μὴ πητικὸς, Qui volare nequit.

Πτηνὸς, οῦ, ὁ, Volucris. Aristot. De hist. animal. lib. 1, cap. 5, ὅσα δὴ τῶν πτηνῶν τὰ μὲν πέρωτα ὄντα, ὅσα ἀετὸς καὶ ἱέραξ· τὰ δὲ πίλωτα, ὅσα μέλιττα καὶ μηλολόνθη. Et πτηνὰ ζῶα apud eundem, Animalia volucria siue volatilia. In Epigr. λοῦσαι κόραξ πτηνάς τε χελώνας. In iisdem πτηνὸν Ἑρμῆν, Volucrẽ seu alatum Mercurium. Metaph. autẽ in Epigr. πτηνοὶ πόδες, volucres pedes. & πτηνοὶ λόγοι apud Plat. vt ἔπα πτερόεντα apud Homerum.

C. Ἀπτῆνος, ὁ καὶ ἡ, Volare nõ potens, Inuolucris, vt Gellius loquitur, Implumis. Il. 1, Ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι φέρησι Μάσσας ἐπὶ κλάδα. Ad quem locum respexit Plut. vbi ait, οὐδὲν ὁ Θεόφραστος σοφιστὴς διαφέρει τῆς Ὁμηρικῆς ὄρνιθος, ὁ, τὰ δὲ κλάδοι, τοῖς μαθηταῖς ὥσπερ ἀπτῆσι νεοσσοῖς, διὰ τοῦ στόματος προσφέρων. Et in lib. De aud. ὥσπερ ἀπτῆσι νεοσσοὶ κυνηγοῦσι ἀεὶ πρὸς ἀλλότριον στόμα, vt pulli auium inuolucres & implumes.

C. Ἀνίπτημι, siue Ἀνίπταμαι, Subuolo, id est Sursum volo. Luc. τὸ δὲ ἄθρον τοῦ ἁρπάσας ὦ γλυκαιότατε αἰεπτῆς, Subuolasti, In cælum euolasti. Chrysost. δι' ὕδατος αἰαπτῆσαι καὶ D πρὸς οὐρανοὺς ὑφρεῦσαι. Hesychius autem αἰαπτήσω exponit αἰαπταθήσω, Suid. simpliciter πτοηθήσω. Pass. quoque eiusdem significat. est. Vt αἰαπτῆσθαι ἐς τὸν οὐρανόν, Subuoletis in cælum, vt Cic. loquitur. Et apud Æschin. in Ctesiphontem, οὐκ ἔστιν ὅπου αἰαπτήσομαι. Et apud Plat. πόθεν αἰαπτᾶσθαι. Est hinc ETIAM Ἀνεπτόμην, vt Eust. vult, qui ex Sophocle citat, πρεσβυχαρὴς δ' αἰεπτόμην. Qui locus est in Aiace, scribitúrque in vulgatis editionibus αἰεπτάμαν. Sic enim chorus ait, Ἐφεξῆς ἔρωπ, πρεσβυχαρὴς δ' αἰεπτάμαν. Ab illo autẽ aoristo 2 αἰεπτόμην est participium ἀναπτόμενος, quod apud Aristophanem legitur in Auibus, τοῦ σοῦ πτερωθεὶς, βούλομαι μεπάρσιος ἀναπτόμενος ὀκ τῶν νεφελῶν καγὰς λαβεῖν ἀναβολάς. posset tamen hic ἀναπτάμενος etiam legi, sed prior scriptura in vulg. editionibus reperitur. Sunt verò & qui hæc deriuarint AB Ἀναπτάω, SIVE Ἀνάπτημι, vt paulo antè admonui. VNDE Προαίπτημι ET Συναίπτημι, Antè in altum euolo, & Simul in altum euolo, Simul volo. Gregor. ὥσπερ ὀν ὀρνίθων ἀγέλη πῖς πρεσαναπτᾶσι συναίπτοιν, καὶ E οὐδὲ νῶν ἐπ λήγει συναιπτάμενον.

C. Ἀφίπταμαι, Auolo, Euolo. Participiũ ἀφιπτάμενος, Euolans, apud Lucianum. Aor. secundus medius est ἀπεπτάμην: vnde aliud participium ἀποπτάμενος. Hom. Il. π, Καδ δ' ἔπεσ' ὀν κονίῃσι μακὼν, ἀπὸ δ' ἔπαπτο θυμός. Et Odysseæ λ, Ψυχὴ δ' αὖτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πετόπτη. Reperitur inuenitur & aoristus 2 ἀπέπτην à themate actiuæ vocis ἀφίπτημι.

C. Διίπτημι, Peruolo, Volando pertranseo. Sap. lib. 5, ὀρνέου διαπτάντος ἀέρα. Luc. οὐκ αὖ αὐτὴν διαπτάμενον, οὐδὲ τὰ νεκρὰ C τῶν ὀρνέων. Pass. quoque eiusdem significationis est. Il. ε, διὰ δ' ἔπαπτο πικρὸς ὀϊστός. vbi tmesis est pro διέπαπτο. Euripid. Medea, initio, Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτᾶσθαι σκάφος Κόλχων ἐς ἄλσος κυανέας Συμπληγάδας, Trãsuolasse, seu volando transiisse. Plut. Sympos. 4, ἀνθρώπου τε καθεύδοντος διαπτάμενος, transuolans per hominem dormientẽ. Herodian. lib. 2, διέπταμεν φήμη πάντα ὑπὸ τῆλε ἔθνη, didita fama quasi volando peruenìebat ad omnes gentes. Sunt verò qui ET Διαπτάω AC Διάπτημι ponant, vt in Ἵπτημι indicaui. H

C. Εἰσίπτημι, siue Εἰσίπταμαι, Inuolo. Aristoph.

C. Εφίπτημι, siue Εφίπταμαι, Aduolo. Odyss. ο, εἰπόνη ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις. Greg. λειμῶνας μέλισσα ἐφίπταται, in prata aduolat. Est hinc ETIAM Ἐπιπτέσθαι, vt Eustathius tradit. Iliad. η, – ἄλτο δ' ὀϊστὸς Οἰνεΐδαο καθ' ὅμιλον ὀπιπτέσθαι ἰοειδέων, inuolare in multitudinem. nam volare missilia per metaphoram dicuntur, vt etiam volucres sagittæ.

C. ΚΑΘίπτημι, siue Καθίπταμαι, Deuolo, Volando descendo. Lucian. πρεμβύειν ἐστ' ἂν ὁ ἀετὸς καταπτῇ, donec aquila deuolarit.

C. ΠΑΡίπτημι, siue Παρίπταμαι, A latere volo. Item Præteruolo. VNDE Συμπαρίπτημι, siue Συμπαρίπταμαι, Simul præteruolo, vel Simul volo.

C. ΠΕΡΙίπτημι, Circumuolo.

C. ΠΡΟΣίπτημι, Aduolo. Vnde προσίπτασο pro προσέπτησο, apud Aristophanem. Philo De vita M. l. 1, οὐ σκνίπες, οὐ κωνόμυια, οὐκ ἀκρὶς πύπτις προσέπτησαν, ad hos aduolarũt. Metaphoricè autem apud Sophoclem, Τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ πῦ κακοῦ προσέπτατο, id est προσέβαλε, vt Scholiast. exponit.

C. ΥΠΕΡίπτημι, Superuolo, Supernè volo.

Π Τ Ε Ρ Ὸ Ν, οῦ, τὸ, Ala. Il. ω, de aquila, Τόσσ' ἄρα τῷ ἑκατέρθεν ἔσαν πτερά, tantæ eius ab vtraque parte erãt alæ, videlicet quantæ ianuæ thalami: seu Alæ istius aquilæ magnitudine sua fores thalami æquabant. Aristot. De hist. animalium l. 1, cap. 5, τὸ καλούμενον ζῶον ἐφήμερον πτέρασι καὶ ποσὶ καὶ πτεροῖς κινεῖται, quatuor & pedibus & alis. Plut. Alex. πὶν λόφοι ἀπῤῥάξαι μετὰ τὰ πέρου πτερού, cũ altera ala. Pausanias Attic. τὰ ἀκρώτατα ξόανα ἔχειν πτερά. Quum verò Galenus dicit τὰ πτερὰ danda esse febricitantibus, vt quæ carne sint molli, intelligit de alis quatenus pennis nudæ sunt, quũ propriè de ala pennata & volucri intelligatur. Metaphoricè autem πτερὰ tribuuntur etiam nauibus pro ipsis remis, quòd iis ceu alis nauis volet. Od. λ, Οὐδ' ἄνρε' ἐρετμά, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται. Pollux verò πτερὰ esse vult τὸ πτελοῦ τῶν τῆς κώπης siue τὸν ταρσὸν τῆς κώπης, palmulam remi. Minus aptè trãsferitur ad velum nauis. Hesiodus Erg Εὐκίσμως φαλίσας νηὸς πτερὰ πυκνοπόροιο. Sic etiam apud Lycophr. teste Eustathio. Simili metaphora poetæ Latini dicunt Velorum alas, vt Virgilius, Velorum pandimus alas: sicut vice versa auibus tribuunt remigium alarũ. ‖ Apud architectos autem πτερὰ siue πτερώματα dicuntur muri duo in altitudinem consurgentes alarum instar. Vulg. lex. ‖ Πτερὰ in prora idem quod παρειά, id est τὰ ἐκατέρωθεν. Poll.

Πτερὸν, Penna, itẽ Pinna. ὄρνιθος πρῶτα πτερά, auis primæ pinnæ, vt Cic. apud Arat. interpr. Luc. De saltat. ὅμοια πεποιῆσθαι τοῖς τε ὤτα πτερῷ κινωμένοις. Sic idem De calumn. ὥσπερ τοῖς πτεροῖς κινωμένοις. In qua significatione πτερὸν Philostr. accipit pro πτερὰ, id est Pennæ. vt quum epist. 31, de pauone dicit, τοῖς ὄφθαλμοῖς τὸ πτερὸν τῶν ἄστρων διακόσμησιν ἀναπλάττεται. Et epist. 34, de noctua, τὸ οἰκεῖον ὀπτηνοῦσα πτερόν. Dicitur etiam de insectorum & vespertilionum siue pennis, siue membranis quibus alarum pennarúmve loco in volãdo vtuntur. propriè tamen de auium pennis, sicut πτῆλα propriè sunt apum & cæterorum insectorum: alterum tamen pro altero vsurpatur, vt videre est apud Aristot. libro 1 De animal. cap. 5, vbi τῶν πτηνῶν differentias ponit. ‖ Πτερὸν pro ipso animali pennato seu alato, id est pro volucri, ponitur apud Homerum Od. κ, Τῶν νέες ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα. id est, instar volucris. πτῆνοῦ, vt Eustathius exponit, dicens per partem intelligi totum. Quò referri posse videtur quod apud Sophoclem legitur in Œdipo Coloneo, Οὐκ ἐθ' ὅπως οὐ πίσυν ἐξ ὑμῶν πλφὸν ἐξήκαν' ἐς πολ' ἄλσος. id est, οἰωνὸν, τὴν πτέρωσιν τῆς διανοίας. ‖ Πτερὸν apud comicos, idem quod σκιάδιον, id est Vmbella siue Vmbraculum, vt idem Pollux annotat. qualia hodiéque ex pauonum pennis in Italia conficiuntur. ‖ Πτερὰ & ἀετοὺς vocabant etiam τὰ τῶν ἱερῶν στέγας: Aristoph. scholiast. ex Ionis Agamemn. At Hesychius exponit, οἰκοδομήματα ἱερῶν ὀκ λίθων. ‖ Πτερὸν eidem Hesychio est etiam idem cum σκίωνι. ‖ In Ægyptio etiam labyrintho πτερὸν erat ædificiorum quædam moles. Plinius lib. 36, cap. 13, Maiore autem in parte transitus est per tenebras: aliæque rursus extra murum labyrinthi ædificiorum moles: pteron appellant. Deriuatur autem πτερὸν à πῶ, quod primitiuum fingitur verbi ἵπταμαι, vel à πέπαμαι per syncopen: ita dictum, quòd eius beneficio volucres volent.

C. Πτεροδόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui alis circumagitur. Apud Ari-

ſtophanem in Auibus, Cineſias poeta dicit, ἐξ διωγμῶν γὰρ τὰ λαμπρὰ γίνεται. Ἀέρια καὶ σκόπα γε καὶ κυανάγκα καὶ πτεροδόνπα. Paulo antè verò ab aue petit vt ſe alis ſubuectum in altum tollat ad accipiendas ex nubibus καινὰς Ἀεροδεγκίπας καὶ νιφοβόλους αἰάβολας. A

C. Πτεροποίκιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Varias & pictas pennas habens, Pictus, vt Latini poetæ dicunt Pictæ volucres. Ariſtoph. Auibus.

C. Πτερορρύεω, VEL potius Πτερορρυέω, ῶ, Pennarũ defluuio laboro, Pennas amitto. Ariſtot. Et Ariſtoph. in Auib⁹, Καλλίας ἄρ' ὁ ῥοῦς ὄρνις ἐστίν; ὡς πτερορρυεῖ. Ἅτε γὰρ ὢν γλυκάδος, ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν πέλεται. Idem, τὸν χειμῶνα πάντα τὰ ὄρνεα Πτερορρυεῖ τε κἀοὐδὲς ἕπεται φόβῳ, pennas amittunt, & rurſus plumeſcimus. B

C. Πτεροφόρος, ὸν, ὁ ἡ ἡ, Aliger, Penniger, Plin. Pinniger, Ouid. αἱ ἀφ' ἁρμαμάξαις, ὦ πτεροφόροι, ποτνιάδες θεαί, Eurip. Or. de Eumenidibus ſeu furiis, Aligeræ deæ. ‖ Sic dicebatur etiam πέλος πτεραπωπικὸν, vt Heſychius annotat, fortaſſis à pennigeris criſtis, ἀγῶνα τὸν τῶν λόφοις πτερωτὸν. ‖ Πτεροφόροι vocabantur etiam curſores, tabellarii ac nuntii celeres, quòd ii peregrè proficiſcẽtes (vt Dionyſ. ſcribit) ſurrectas in capite pennas geſtare ſolerent. Plut. in Othone, οἱ πτεροφόροι σωνεχῶς ἐφοίτων, ἀεί πρεσχωρεῖν ὀκείνῳ φεαζόντες. Vbi interpres vertit Veredarii. Reſpexiſſe ad hoc vocabulum Iuuenalis putatur, quũ ait, Tanquam de Cattis aliquid toruiſq; Sicambris Dicturus, tanquam diuerſis partibus orbis Anxia præcipiti veniſſet epiſtola penna. ‖ Πτεροφόροι dicuntur etiam quidam in Ægypto ſacerdotes, vt teſtatur Heſychius. ‖ Πτεροφόρος dicitur etiam regio quædam Rhiphæis montibus finitima, ita appellata ab aſſiduo niuis caſu pinnarũ ſimilitudine, vt tradit Plinius. Sic enim ſtultè opinabantur aerem oppletum eſſe pennis, proindéque non patêre in longinquia proſpectum neque tranſitum.

C. Πτεροφυέω, ῶ, Pennas produco, Pennæ mihi naſcuntur, Plumo (ea ſignif. qua Gellius dicit, Pullis iamiam plumantibus) Plumeſco. Plut. Erot. de Cupidine, ἐν τοῖς παλαίσμασι πτεροφυήσας, οὐκέτι καθεκτός ἐστιν. Ariſtophan. diſiuncta voce dicit φύσαι πτερά.

C. Ἄπτερος, ὸν, ὁ ἡ ἡ, Alas non habens, Pennis ſiue pinnis carens, inuolucris. Idem quod ἀπτηνὸς ſuprà. ‖ Apud Homerum autem ἄπτερος μῦθος, verba quæ permanent in mente eius qui audiit, nec quaſi auolãt, ἔρμωνος μῦθος ἡ οὐ πτεροπτὰς: vel, Quæ quaſi ala a ſubitò id quod mãdatur, exequuntur. i. Quæ, qui audit rem imperatam ſtatim exequitur. vt ſit ἰσόπτερος. Od. ρ. & Od. τ, Ὡς ἄρ' ἐφάνη σεν τῇ σ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος. In Æſchyli Agamemnone ponitur pro πτεσσνὺς ſiue θαχὺς aut αἰφνίδιος, teſte Heſychio. ‖ At Ἄπτερα vrbs Cretæ eſt, inde dicta quòd aliquando Sirenes cum Muſis de cantu contendentes & victæ, iſtic pennas abiecerint, quum prius volucres & pennatæ eſſent, vt Etymol. & Suid. docent. Ciuis huius oppidi Ἀπτεραῖος vel Ἀπτεραῖος, quorum prius apud Suidam, poſterius apud Heſych. eſt: apud quem repone Ἀπτεραῖος pro Ἀπταρεὺς, & Ἄπτερα pro Ἄπτα. AT Ἀπτερέως, Celerrimè, πάνυ. vt Apoll. ſchol. exponit lib. vlt. Κῆρυν σ' ἀπτερέως διέβαμεν οἶδμα λιπόντες Αἰγίνης ἀκπῶν ἐπέρχεται. Sunt qui exponant ἐπίμαχος, ἐλαφρῶς, ἡδέως: alii ἀπτεσσύμως, ἡμελημένως, vt tradit Etymol. dicens Herodianũ apud Heſiod. exponere ἀπωτέρω. Ex Lycophrone verò citatur ETIAM Ἀπτέρως, quod regularius ab ἄπτερος formatur. in ἀπτερέως autem ε inſertum videtur, vt carmini heroico ſeruire poſſet. Sed ET Πτερέως affertur pro Celeriter, θαχέως. B

C. Δερμόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Membranis volãs, Cui membranaceæ pinnæ ſunt. Ariſtot. De hiſt. anim. lib. 1, cap. 5, τὰ δὲ [πτῆνα ὄντα] δερμόπτερα ὅσ' ἀλώπηξ καὶ νυκτερίς. Vbi fortaſſis pro ἀλώπηξ legendum πτῆξ, quum Plin. dicat, membranis etiam cicadas volare, ſicut alibi tradit veſpertilioni membranaceas pinnas eſſe.

C. Δίπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bipennis, Duas habens pennas. Ariſtoteles De hiſtor. anim. l. 1, cap. 5, δίπτερα δὲ ὅσα ἡ μέγεθος μὴ ἔχει, ἢ ἐμπεσεθόκεν τρία ὄντα. & paulo pòſt, τὰ δὲ δίπτερα ἐμπεσεθὲν ἔχει τὰ κέντρα. Vnde Plin. lib. 11, cap. 28, Nullum cui aculeus in aluo, bipenne eſt. Et paulo antè,

Nullum cui telum in ore, pluribus quàm binis aduolat pennis. ‖ At δίπτερος ναὸς, apud architectos, ædes duo habens ptera, Ædes diptera. Vitruuius lib. 3, c. 1, Dipteros autem octaſtylos & pronao & poſtico, ſed circa ædem duplices habet ordines columnarum. AT Ψευδοδίπτερος ναὸς (vt ibidem docet Vitruu.) ſic collocatur vt in fronte & poſtico ſint columnæ octonæ in lateribus, cum angularibus, quindenæ.

C. Εὔπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene alatus ſeu pennatus, Pẽnis plurimùm potens. Apud Ariſtophanem autem in Neb. — ἀστραπεῖ γὰρ καὶ σφεγγᾷ, Κἀν' ὀκ μαιακῶν ἀπτέρων πτῆν Κοισύρας, metaph. eſt pro Ex ditioribus & nobilioribus, quæ pennis ſuis cæteras quaſi anteeunt: id eſt ἀγῆνῶν. aut etiam ἐπιρρμῆνων καὶ μετεώρων καὶ ὑπερηφανῶν: aut κούφων, καὶ ὧν ὁ λογισμὸς ἵπαται. tot enim modis à ſcholiaſte exponitur.

C. Κακόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppoſitum præcedenti, Malè pennatus, Cui alæ ſeu pennæ malæ ſunt, Malè volãs. idem quod κακοπτής. Ariſtot. ἄπτις δὲ καὶ κακόπτερος. vbi Budæo legendum videtur εὔπτις.

C. Μακρόπτερος, ὸν, ὁ καὶ ἡ, Longas alas ſiue pinnas habens. C

C. Μελανόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui nigræ alæ aut pinnæ ſunt. vt μελανόπτερος νὺξ apud Ariſtoph. ſicut μελανοπτερύγων ὀιέρων apud Euripid. à πτέρυξ. quæ atris circumuolat alis, vt de morte Horat. dicit.

C. Μονόπτερος, ὸν, ὁ καὶ ἡ, Vnicam pinnam habẽs. Et Monopteros ædes apud Vitruu. Quæ vnicum pterõn habet. lib. 4, c. 7, Fiunt autem ædes rotundæ, è quibus aliæ monopteræ ſine cella columnatæ conſtituuntur, aliæ peripteræ dicuntur.

C. Ὀλιγόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui paucæ pennæ ſeu pinnæ ſunt. D

C. Ὁλόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui totus pennatus eſt, Cuius vniuerſum corpus pennis tectum eſt. Item, Integras alas habens, Cuius alæ fiſſæ non ſunt. oppoſitum τῷ ἀχζόπτερος. tales autem ſunt muſcæ & apes.

C. Ὁμοιόπτερα, Quibus ſimiles pennæ ſunt. ‖ Ὁμοιόπτερα in vulg. lex. ſunt etiam Volatilibus ſimilia. AT Ὁμόπτερα Heſychio ſunt non ſolùm ὅμοια, ſed etiam ὁμότεικες, ὁμόχροι οἱ ἀδελφοὶ ἡλικιῶται, ὁμοδιαιτήσοι. at tunc metaphora eſſet. ac fortaſſis exponi poſſet Simul volantes, vt ὁμόπτερα eſſent Qui ita eandem agunt ætatem vt aliquæ aues quæ ſimul volant.

C. Ὀρθόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui rectæ pinnæ ſunt, Surrectas pinnas habens.

C. Περίπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumcirca pinnas habẽs. Dicitur de ædificiis quæ vndiquaque eminentias habent, ὁ πανταχόθεν ὑπέχων. Athenæus libro 5, in deſcriptione nauis Philopatoris, σωνήκτο δὲ πύπις ὁ μέγιστος οἶκος, πτέρος σ' ὤν, ἔκωσι κλίνας ὁπὸ δεξόθυρος. Et paulo pòſt, κατεναντίον δὲ πύπου ἄλλο συμπόσιον πολυτελὲς πτέρον. οἱ δὲ κίονες αὐτῷ ὀκ λίθων Ἰνδικῶν. Et peripteros ædes apud Vitruu. lib. 3, cap. 1, Quæ habet in fronte & poſtico ſenas columnas, in lateribus, cum angularibus, vndenas. ‖ Πτερίπτερα Heſychio & Suidæ ſunt etiam ἀπαστηθισμοί. ſed tunc ſubſtantiuũ erit: ſicut idẽ Heſych. πτέρον eſſe tradit σεγὴν ἔχουσαν ὀξόχιλ, itidem ſubſtantiuè, ſed ſecundum primam huius vocabuli ſignificationẽ. AT Ψευδοπτέρος, Qui peripteri formam ſimulat & quaſi mentitur. Vitruu. l. 4, c. 7. G

C. Πολυπτέρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas pennas ſeu pinnas habens. oppoſitum τῷ ὀλιγόπτερος.

C. Σχιζόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alas fiſſas habens. vt χιζόπους, habens pedes fiſſos: cui opponitur σεγανόπους. Dicitur autem hoc ἀχζόπτερος ad differentiam earum volucrium quarum alæ diuiduæ non ſunt, vt veſpertilionis alæ: at ἀχζόπτεροι aues erunt quarum alæ pluribus pennis diſcretæ ſunt, vt pedes hominis pluribus digitis. Ariſtot. lib. 4 De hiſt. anim.

C. Ταυόπτερος, ET Ταυσόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui alæ extentæ ſunt, Ingentibus alis patulus atque porrectus præuolans. vt loquitur Gell. Heſiodus, αἰετὸν ὦρσε ταυόπτερον. Idem in Ergois, Ὡς φάτο ὠκυπέτης ἴρηξ ταυσόπτερος ὄρνις, paſſis volans alis. H

C. Τετράπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quaternas gerens pinnas. Ariſtoteles l. 1, De hiſt. anim. cap. 5, τετράπτερα μὲν ὅσα μέγεθος

ἔχει ἢ ὅσα ὀπιδόκεντρά ἐστι. id eſt (Plin. interpr.) Quaternas [pinnas] habent quæ aculeis in aluo armantur. A

C. Ὑπόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alatus, Alas habens quibus ſubuehitur. Luc. in ſomn. δείξασά τοι ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων πτῶν τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων. Ariſtoph. Auib. Ἄρ' ὑπόπτερον γενέσθαι παντὸς ἐστιν ἄξιον.

C. Φοινικόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rubeas alas ſeu pinnas habens. Eſt nomen auis quam Plinius quoque Phœnicopterũ nominat, retento Græco vocabulo. Ariſtoph. Auibus, βασιλεὺς, καλός γε καὶ φοινικοῦς. Quibus verbis alter ſubiicit, Εἰκότως· καὶ γὰρ ὄνομ' αὐτῷ γ' ἐστὶ φοινικόπτερος. B

C. Ὠκύπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui pernices ſeu veloces alæ ſunt, Celeres habens alas. Idem quod ὠκυπέτης: vt ὠκύπτερος ἵππος apud Hom. quẽ ὠκυπέτην vocat Heſiod. ‖ Ὠκύπτερα dicuntur etiã ipſæ pinnæ alarum prominentiores, quibus volandi celeritas iuuatur, aut etiam ipſæ alæ. Ariſtoph. Auibus, Ἐπὶ τῷ γελᾷς; reſpondet alter, ὅτι τοῖσι σοῖς ὠκυπτέροις, quippe cuius pinnæ ſiue alæ ſimiles eſſent εἰς ὀπέλειαν χιὼ κεκραμμένῳ, vbi ſchol. facit tres πτερῶν ſpecies, πτῶα, πτερὰ, ὠκύπτερα. Apoll. Argon. 2, ὠκύπτερα πάλλεν, quatiebat alas, ſeu pinnas. Plutarch. Apophth. de Pyrrho, τῶν δὲ γραπωτῶν ἀετὸν αὐτὸν πρεσαγορεύοντων, Τί γὰρ (εἶπεν) οὐ μέλλω, τοῖς ὑμετέροις ὅπλοις ὥσπερ ὠκυπτέροις αἰρόμενος; Pro ipſis pinnis accipitur apud Stratticum comicum, Πολλῶν φλυάρων καὶ θεῶν αὐτὰ ξία, Οἷς βόσκεθ' ὑμεῖς ἕνεκα τῶν ὠκυπτέρων. C

Πτερόεις, εντος, ὁ, Alatus, Pennatus, Volucris. Epigr. lib. 2, Μύρμηκος πτερόεντος ὅτ' νώτοισι καθεθεὶς, ſuper tergum formicæ pennigeræ, ſeu alatæ. Apud Homerum dicitur de ſagittis, ſiue quòd pennatæ ſint, ſiue quòd celeriter ferantur inſtar auium volantium. Il. ε, πτερόεντες ὀιστοί. Il. η, ἰὸν Ἀθήνη, πτερόεντα. Iliad. π, Γοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι φερόντες. Latini quoque poetæ pennigeras ſagittas dicunt: item volucres & volantes. Vnde & Cicero apud Aratum πτερόεις ὀιστὸς vertit Volucris ſagitta. Heſiodus verò in Clypeo Herculis, dicit etiam πτερόεντα πέδιλα, calceos aligeros, aut volucres. ἀμφὶ δὲ ποσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα. Apud Homerum autem dicuntur etiam ἔπα πτερόεντα, volucria verba aut pennigera. Sic apud poetam Lat. — ſed non replenda eſt curia verbis Quæ tibi magna volant. Aut verba quæ ex ore emiſſa, vt auis è manibus, reuocari nequeunt: (ſicut & Horat. dicit, — ſemel emiſſum volat irrenocabile verbum.) Sic intelligit etiam Plutarch. in lib. De garrulitate, quum ideo à poeta ἔπα πτερόεντα appellari ait, quoniam οὔτε πτῶσὸν ὀκ τῶν χειρῶν ἀφέντα ῥᾴδιόν ἐστιν αὖθις καθαρεῖν, οὔτε λόγον ὀκ τῶ στόματος πρεπέμενον κρατῆσαι καὶ συλλαβεῖν δυνατόν. D E

Πτερόω, ῶ, Alas addo, Alas accomodo, Alitem facio. Lucian. ἡ φύσις τῶν μέλισσαν πτερώσασα. Ariſtoph. Auibus, Ἀλλ' ὠῶ ἔχω γ' οὐ παύσομαι, τῶτ' ἴδ' ὅπ, Πεὶν ἂν πτερωθεὶς διαφράμω τὸν αἰθέρα. Apud eundẽ ἐπτερωμένος, Pennatus, Alatus, Οἷα γ' ὦ μάλιστ' ἔοικας ἐπτερωμένος, Quam maximè auem alæ tuæ ſimulent, aut etiam pinnæ tuæ: cui maximè pennæ tuæ aſſimiles ſint, videlicet Ἐς ἀπέλειαν χιὼ συγκεκραμμένῳ. Sic ἐπτερωμένη ὄρνις, pennata. Item Alis ſubueho. Ariſtoph. Ran. Εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κιννίσα, Αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα, Siquis Cleocritũ Cineſia quaſi alis ſubuehat, Siquis Cleocrito Cineſiã loco alarum ſupponat. Dicitur enim leuis admodum fuiſſe Cineſias. de quo idem Ariſtophanes in Auibus, ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος Ἀναπτόμενος ὀκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν αἰάβολάς. Paulo antè verò dicit, ὄρνις γενέσθαι βούλομαι. Tranſfertur etiam ad naues, quas πτερῶσαι dicimur quum expaſſis velis quaſi volucres facimus, quum vela eis quaſi alas accommodamus, quum velorum expãdimus alas, vt Virgil. loquitur: aut etiam quũ remos vtrinque quaſi alas aptamus quibus volare poſſint, quum remos erigimus in modum expanſarum alarum. Plutarch. in Antonio, τοὺς ταρσοὺς τῶν νεῶν ἐγείρας καὶ πτερώσας ἑκατέρωθεν. Polyb. l. 1, πτερώσας τῶν ναῶν, remos erectos retineri iubens & ad remigium paratos. Idem, αἱ δὲ ναῦς ἐπεῖχον ἐπτερωκυῖαι πρὸς τὸν ἐμβολῶν, id eſt ὀξύκρωτοι & inſtructæ ad irruendum, ſeu remigio inſtructæ ad irruendum. Velo etiam πτεροῦσθαι dicuntur, vt apud Gregorium, ἡ ναῦς ὀκ τῶν λιμένων ἀνάγεται καὶ τῷ ἱστῷ πτεροῦται. Apud Plato- A B C D E F G H

nem autem πολιτείας libro 5, πρὸς τίνων τὰ πιαῦπα πτερῶν χρῆ παῖδα ὄντα ἀνδρὸς, ἵν', ἂν πτῆν δέῃ, πτόμενοι ἀποφεύγωσι, Budæus exponit Equites è peditibus facere: propterea quòd quum alter interrogans quomodo hoc intelligi velit, dicat πῶς λέγεις, reſpondet alter, ὅτι τοὺς ἵππους ἀναβιβαστέον. ita vt πτεροῦν hoc in loco idem ſit cum ἀναβιβάζειν ὅτι τοὺς ἵππους, qui & ipſi alipedes à poetis appellantur. Secundum alteram ſignificationem τὸ πτερόω (id eſt Alis ſubueho, Alis in altum eueho & attollo) itidem metaphoricè accipitur. Philo De mundo, πόσον πνὰ χρὴ νομίσαι δρόμον τῶν τῆς ψυχῆς ἐμμάτων, ἅπερ ὑπὸ πλοῦ τῶ τὲν καπδεῖν τηλαυγῶς ἡμέρου πτεροῦνται, πρὸς τὸν ἔσαπν ἀθέρα πίπεται, Ingenti deſiderio perſpicuè cernẽdi illud vnum, quaſi alis ſubuecti, vel Præ ingenti illo deſiderio alites facti. Gregorius, καὶ τοὺς ἐλπίσιν ἐπτέρου, μεμνημένους τῶν ὑποχόσεων, id eſt Bud. interpr. Spe obiecta & pollicitando erigebat animos eorum, & ſuſpenſos tenebat ſubliméſque: vt πτεροῦσθαι ἐλπίσιν, idem ſit quod ἐπαιωρεῖσθαι, ἐπαίρεσθαι, ſpe erigi & gaudio exultare, quaſi volucrẽ & alitem fieri: quia animus ſic geſtiens conſiſtere nequit & ſibi conſtare. Bud. Πτεροῦσθαι in rebus aduerſis aut difficilibus eſt quaſi Reſumere alas, Excitari. aut Colligere animum, quo veluti alis rurſus eleuentur qui prius oneri ſuccumbebant. Plutar. Artox. ὥστε τοὺ ἄλλοις πτεροῦσθαι καὶ σωεπικουφίζεσθαι ὀκείνου πρεσθυμίαν καὶ ῥώμῃ ὁρῶντας.

Πτέρωμα, ατος, τὸ, Pennoſum in auibus tegmen, vt τέριχωμα pilloſum villoſúmque tegmen in beſtiis, inquit Camerarius. Dicitur certè πτέρωμα de tota pennarum multitudine, vt ſi Gallicè dicas *plumage*, vel *pennage*. Ariſtot. ἅπαντα τὰ τεριχώματα καὶ τὰ πτερώματα τοῖς δέρμασι σωακολουθεῖ. Idem, γίνονται δὲ καὶ τὰ πτερώματα τῶν μελαίνων ὀρνίθων, τὰ ὠῶ πρὸς τῷ σώματι μελαίπερα πίπτων, τὰ ὃ πρὸς τοῖς ἄκροις ξανθότερα. Metaphoricè autem Syneſius dicit τὰ νοῦ πτέρωμα, alas mentis. ‖ Πτερώματα pinnæ & muri in ædificiis. Strabo lib. 17, πτερώματα vocat muros æquè altos ex vtraque pronai parte ad templorum altitudinem ſurgentes. Sed illam quoque quæ fit columnis, ædium circumuallationẽ, & poſſimùm in cellæ lateribus, πτερώματος nomine intellexit Vitruu. quòd alarum ſpecie protegat. v. l. Vitruuii verba ſunt lib. 3, c. 2, Pteromatos ratio & columnarum circum ædem diſpoſitio ideo eſt inuenta vt aſpectus propter aſperitatem intercolumniorum haberet autoritatem. Et l. 4, c. 7, Alii verò remouentes parietes ædis, & applicantes ad intercolumnia pteromatos, ſpatio parietis ſublati efficiunt amplum laxamentum cellæ.

Πτέρωσις, εως, ἡ, Pennarum productio, vt τέριχωσις, Pilorũ productio. Accipitur interdum pro πτέρωμα, vt apud Ariſtophanem, πτέρωσιν αἰαλαμβάνει, Pẽnas recipit, aut etiam Iterum plumeſcit, αὖθις πτερὰ φύει, vt idem Ariſtoph. loquitur. Luc. πτερώσεως διαλυθείσης, pennis diſſolutis. In vulgatis lexicis exponitur etiam Remigium alarum.

Πτερωτὴς, οῦ, ὁ, Qui alas addit, Qui alis ſubleuat. Sicut verò πτερόω metaphoricè capitur, ita etiam hoc πτερωτὴς. Greg. τῆς ἐρημίας τὸν πτερωτὴν, τῆς ὀθημεξίας τὸν νομοθέτην, id eſt Exhilaratorem & confirmatorem, Qui ſpe bona implet & ſubleuat. B.

Πτερωτὸς, οῦ, ὁ, Alatus, Pennatus. Ariſtot. De hiſt. anim. lib. 1, cap. 5, τῶν ὀπτῶν τὰ μὲν πτερωτά ἐστιν, ὅσ' ἀετὸς καὶ ἱέραξ· τὰ δὲ πτωτὰ, ὅσ' μέλιπα καὶ μπλολόθη· τὰ δὲ δερμόπτερα, ὅσ' ἀλώπηξ καὶ νυκτερίς. Et apud Pollucem, πτερωτὰ καὶ πτωτὰ πρεσκεφάλαια, pulunaria ſeu ceruicalia pluma tilia, ſeu plumea i. pennis volucrium ſeu plumis farta. Et πτερωτὰ calices apud Plinium lib. 36, cap. 27, alati aut pennati calices. G

C. Ἀπτέρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui alatus aut pennatus non eſt. idem quod ἄπτερος.

C. ΑΝΑπτερόω, ῶ, Alatum facio, Alis inſtruo, ſiue pennis. Sed metaphoricè capitur vt plurimum pro Excito quempiam ad aliquid agendum, aut ad rei alicuius deſiderium, Inſtigo, Animum addo. In ſpem erigo. Eur. in Oreſte, — μῶν πτερωμάνων πάρα Ἄγγελμ' ἀνεπτέρωσε Δαναϊδῶν πόλιν, vbi ſcholiaſtes ἀνεπτέρωσε (ſiue ἀνεπτέρωκε, vt apud eum legitur) exponit διήγερε. Et aſmus prouer-

bium facit Alas addere, quod exponens ait, Ἀναπτερεῖν vulgò dicebantur qui verbis alicui adderent animum, inque bonam spem erigerent. citátque locum hunc ex Auibus Aristophanis, Δεινῶς τε μοῦ τὸ μειράκιον ὁ διοπτρέφης Λέγων ἀνεπτέρηκεν ὥς θ' ἱππηλατεῖν. Ita enim legitur apud Erasmum ἀνεπτέρηκεν, tanquam videlicet à verbo ἀναπτερεῖν, quod ipse ponit. Sed nusquã inuenio ἀναπτερέω, at passim ἀναπτερόω, à quo & ἀνεπτέρωκεν legitur in emendatis Aristophanis exemplaribus. Cæterùm videtur hîc ἀνεπτέρωκεν esse Incendit eum ad cupiditatem equorum.

Ἀναπτερόομαι, οῦμαι, pass. Alis instruor, proprié. Et per metaphoram, Excitor ad aliquam rem agendam, vel ad rei alicuius cupiditatem, Accendor ad rei alicuius desiderium. In spem erigor, vel In spem bonam erigor. nam Suidas ἀνεπτεροῦτο exponit ἐλπίσι χειραγωγεῖν ἤρετο, in hoc loco, ὁ δὲ Νεμεσίων ἀνεπτεροῦτο καὶ μετεώρος ἐπὶ ταῖς ἐλπίσι. Apud Xenophontẽ itidem ἀνεπτερωμένοι dici mihi videntur In spem erecti, vel Erecti spectatione. Plato in Phædro, Ὅταν τὸ τῆδε τοῦ ὁρᾶν κάλλος, τὸ ἀληθινὸς αὐγαμμνημονεύμενος ἀναπτερῶται, ἀναπτερούμενος δὲ πτερῶν ἐπιθυμῆσαι ἀναπτέσθαι. vbi addens ἀναπτέσθαι (id est volare) alludit ad propriam verbi ἀναπτεροῦσθαι significationem. atque hîc ἀναπτεροῦσθαι est propemodum quod Latini dicunt Gestire. Cicero De orat. lib. 2, Animi forensibus negotiis defessi gestiunt ac volitare cupiunt. Hoc enim in loco puto Gestiunt idem ferè esse quod ἀναπτεροῦται. & Platonis verba retinẽdo, reddi posse hæc Tullii verba, gestiunt ac volitare cupiunt, ἀναπτεροῦται καὶ πτερυγοῦται ἀναπτέσθαι. Quod idem dicit Ardentes & erectos, fortasse ἀνεπτερωμένους aptè reddiderimus, Philipp. 4, Ego vos arden es & erectos ad libertatem recuperãdam adhortabor.

C. ΔΙ Ἀπερόω, ῶ, Alas explico, aut etiam dispando, Expando alas. Item generalius pro διαπτύσσω.

Πτερινος, ου, ὁ, Alatus, Pennatus. πτερίνοις θεοῖς, Aristoph. Pennatis seu alatis diis. Item πτέρινος στέφανος apud Polyb. idem quod πτερωτὸς, Corona pennata. Apud Suid. ὁπηκοσμοῦντο οἱ Ῥωμαῖοι πτερίνῳ στεφάνῳ, πτεροῖς φοινικοῖς ἢ μελανόρροις τεταν, ὡς πηχυαῖος τὸ μέγεθος. Vbi pro μελανόρροις videtur legendum μέλασιν ὀρθοῖς, aut μελανόχροις.

Πτρύσσομαι, Fut. ξομαι, Alis latera ferio, vt gallinaceri ante cantum. Luc. ὁ, τι γὰρ ὀνειρομνη χλωίσκος ἄφνω ἐπτερύξατο καὶ ἀνεβόησε, latera quatere cœpit alis. Plinius de gallinaceis, Diem venientem nuntiant cantu, ipsum verò cantum plausu laterum, τῇ πτερύξει. Hæc Budæus. Huc pertinet quod Ezechiel. cap. 1 legimus, ἤκουον τὴν φωνὴν τῶν πτερύγων αὐτῶν ὡς τὴν πτερύσσεσθαι αὐτὰ, quum alis plauderent. (scribitur tamen ibi etiam πτρύσεσθαι) & paulo antè, αἱ πτερυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι, πτερυσσόμεναι ἑτέρα τῇ ἑτέρᾳ. Exponi etiam potest Gestio alis, Passis alis gestio. Capitur verò & metaphoricè, vt apud Athenæum libro 6, ex Diphilo comico, de parasito quodã, Ἀπνεῖ δὲ τις ὦ τοῦ μαγείρου τὸν καπνόν. Κἂν μὲν σφοδρὸς φερόμενος εἰς ὀρθὸν τρέχῃ, Γέγηθε καὶ χαίρων τε καὶ πτερύσσεται, Alas pando, ceu auis gestiens, Alis gestio. Philo De vita Mosis, libro 1, εἰ δέ που διαμνηθεῖν μόνον ἡσυχῇ καὶ πτερύξαιτο, κολάσεις ἐμβεβλεσέρας παρεῖχεν ἢ διὰ λόγων ὁπηνίκα ξεις, si paulùm modo se commouerer & tanquam alis gestiret, Turn. interpr. loquitur autem ibi περὶ παθῶν μεμηνότων καὶ λελυσσηκότων. ‖ Item, Alis strepo & pugnam meditor, vt galli inter se dimicaturi. Sic interpretatur Budæus apud Laert. in Socr. pag. 76, δείξας αὐτῷ τὸ κουρέως Μίδου ἀλεκτρυόνας αὐτὸν τοῦ Καλλίου πτερυξαμένους.

Πτερυξις, εως, ἡ, Alarum plausus. Vide in Πτρύσσομαι.

C. ΕΚ πτερύσσομαι, Alas expassas concutio. Luc. in encomio muscæ, Καὶ μὴν διώδεις αἱ χεῖρες τῶν ἀνῶν, εἴτε ἀπινεῖν βλέποι ἐς αὐτὸν, ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκπτερύσσωνται, pauonum instar variegata est, siquis attentius in eam oculos defigat, quum expansis ad solem alis sese verberitat.

Πτέρυξ, υγος, ἡ, Ala. Il. β, de dracone & passerculo, πτέρυγας λάβεν ἀμφιαχυῖαν. Plut. de voluptatibus quæ ex virtutis operibus percipiũtur, οὐ ταῖς Εὐριπίδου χρυσαῖς πτέρυξιν, ἀλλ' τοῖς Πλατωνικοῖς ἐκείνοις καὶ οὐρανίοις πτεροῖς τὴν ψυχὴν ἀναφέρουσιν, aureis alis. Theophil. comicus apud Athenæum lib. 13, Τὰς δὲ πτέρυγας ἃς εἶχε, τῇ νίκῃ φορεῖν Ἔδοσαν, ὥσεφανὲς σκύλον ἀπὸ τῆς πολεμίων, de Cupidine, οὗ ἀπέκοψαν τὰ πτερά, vt paulo antè loquitur. ita vt πτέρυξ & πτερὸν idem sint. Et lib. 5, in descriptione pompæ Ptolemæi Philadelphi, νίκαι χρυσᾶς ἔχουσαι πτέρυγας. Metaphoricè apud Sophoclem Electra, ἔρρουσα πτέρυγας ὀξυπόνων γόων, alas luctuum acutisonorum. vbi celeritatem exprimi schol. vult: quoniam ἅμα τῇ μνήμῃ καὶ ὀδυρμὸς, οὐδενὸς τὸ μεταξὺ ὄντος. ‖ Item, Pinna. Theophrast. De hist. plant. lib. 3, cap. 10, ἔχει δὲ πτέρυγας τὸ φύλλον καὶ ἐπ' ἔλαθον, ὡς τε πῶν ὅλῳ μορφῷ εἶναι θολοειδῆ καὶ παρόμοιον μάλιστα ταῖς βοιωτίαις κυνέαις. Plinius quoque abietis foliũ pinnatum esse scribit. ‖ Dicitur item de pinnis natatilium. Nicand. χελώνης Γυίοις, ἢ τε χανῆσι δίχαπλοιὲς πτερύγεσσιν. Sic apud Basil. οἱ ἰχθῦς ὕδωρ τεμνουσι τῇ κοῦ κινήσει τῶν πτερύγων εἰς τὸ πρόσω χωροῦντες. Idem & πτέρυγον appellatur, vt videbis infra. ‖ Sed & λόγχη πτέρυγας habet, id est Pinnas: seu (vt Pollux exponit) τὰ ἐκατέρωθεν προβολὰ ὅθεν πλατύνεται ἡ λόγχη. ‖ Πτέρυγες dicuntur quoque τοῦ πηδαλίου τὰ πλατέα καὶ τὰ χείλη, Hesychio, id est Pinnulæ. Bud. seu (vt Poll. tradit) τὰ πελδυτὰ τοῦ πηδαλίου. ‖ Πτέρυγες vocantur etiam τὰ περὶ τὰ κράσπεδα τοῦ χιτῶνος. id est (vt vulg. lex. exponunt) Laciniæ, Partes vestium circa fimbrias laciniosæ, quòd laciniosò procursu & angulis alarum formam referant. Plut. in Numa, αἱ χιτῶνος πτέρυγες. Et apud Suidam, Θεσσαλικαὶ πτέρυγες: quas inde dictas scribit, διὰ τὸ πτερύγιον ἔχειν τὰς Θεσσαλικὰς χλαμύδας, αἵπερ εἰσὶν ἐκατέρωθεν γωνίαι, διὰ τὸ εἰκέναι πτέρυξι. Hoc & Macedonicæ chlamydi laciniatim dispersæ tribuit Plinius lib. 25, c. 10, quũ de Alexandria ait, Ad effigiem Macedonicæ chlamydis, orbe gyrato laciniosam, dextra læuáque anguloso procursu. Hæc vulg. lex. At Pollux πτέρυγας & πτέρυγον tradit esse τὸ ἥμισυ τοῦ χιτωνίσκου. ‖ Habet verò & thorax πτέρυγας, id est pinnulas. Xen. De re equ. ferè circa finem, περὶ τὸ ἦθος καὶ τὰ αἰδοῖα καὶ τὰ κύκλῳ αἱ πτέρυγες τείνουσαι καὶ ποσῶν τὰ ἔστω ὅσα τε γένοιτο τὰ μέλη, ad inguen & verenda, circúmque hæc, pinnæ applicentur tot & tales quæ illas partes obtegant. Et paulo pòst, τὸ μὲν θώρακος τὸ κοῖλον ταύτῃ ἀφαιρετέον, αἱ δὲ τύπτουσαι πτέρυγες ὅσαι ἐν τῇ γυμνάσιμοις ὥσεθεταί. ὅταν μὲν διάσωσι, ὁμοίως αἱ ἀπτόωνται· ὅταν δὲ καθεύσωσι, ὁπόκλειόνται, Ab hac remouebitur quicquid in thorace impedit illam posse: & huius loco in nexibus applicatiles erunt pinnæ, quæ intensa cum manu quasi excurrant, reductáque cum illa rursum iungantur. Camer. Idipsum in αἰαβάσει vocat πτρύγια, vt paulo pòst dicam. ‖ Πτέρυξ dicitur etiam à quibusdã τὸ ὀστέον. Gorr. ex Dioscor.

C. Πτερυγοειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Alæ formam habens. πτερυγοειδεῖς siue πτερυγοειδεῖς dicuntur duæ apophyses ossis σφηνοειδοῦς, quas ad cranii basim extra ipsum emittit. Sic dictæ sunt quòd alarum modo promineant. Gorr.

C. Πτερυγοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliger, Penniger. ‖ Αἱ πτερυγοφόρον ἤλεκτρον, succinum plumas paleásque attrahens. vulg. lex.

C. Πτερυγωκις, ές, ὁ, Alis celer. idẽ quod ὠκύπτερος. Æschyl.

C. Διπτέρυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ, Binis alis volans, Bipennis. idem quod δίπτερος. Epigr.

C. Ταυπτέρυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ, Extentis & patulis alis volans. Il. τ, ὄρνις ἐκτὰ πτερυγι λιγυφώνῳ. Gellius lib. 6, cap. 6, Quum de iure augurio quæreretur & mentio præpetum auium facta esset, [audiui Apollinarem Sulpicium] è L. Claro præfecto vrbis dicere, præpetes sibi esse videri alites quas Homerus ταυπτέρυγας appellauerit: quoniam istas potissimùm augures spectarent quæ ingentibus alis patulæ atque porrectæ præuolarent. atque ibi hos Homeri versus dixit, Τοῖσι δ' οἰωνοῖσι ταυπτέρυγεσι κελεύεις, Πείθεσθαι, τοῦ οὐ μεταστρέπομαι οὐδ' ἀλεγίζω.

C. Ἀπτέρυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alas seu pennas non habens, Inuolucris. idem quod ἄπτερω siue ἄπτερος, suprà. Hedyle poetria apud Athen. lib. 7, Ἤ ποτ' ἀλκυόνων παῖδας ἔτ' ἀπτέρυγας, adhuc inuolucres seu implumes.

C. Ἑξαπτέρυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sex alas habens, Senis alis volans. Naz.

C. Μελανοπτέρυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nigras alas seu nigras pennas habens, Nigris alis volans. Euripid. Hecuba, ὦ πότνια χθὼν μελανοπτέρυγων μᾶτερ ὀνείρων, quæ atris circumuolant alis, vt de morte Horatius dicit. Idem significat μελανόπτερος.

Πτερυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Alæ speciem gerens, Alam referẽs. Πτερυγώδης apud medicos dicitur is cui scapulæ sine carne nudæque sunt, & alarũ instar prominent retrorsúmque producuntur. Gorr. Et Galenus in Hippocratis l. 1 De morb. comm. 1, sect. 18, de phthisicis loquens, ὅταν ὁ θώραξ γενὸς καὶ ἀξαθὴς εἰς πρόσθεν [ῆ] ὡς τὰς ὠμοπλάτας ὀξὺ ἔχειν ὀπίσω δίκην πτερύγων. ὀνομαζόμενοι δὲ καὶ πτερυγώδεις ὀνομαζόμενοι τοῖς τοιούτοις. At πτερυγώδης ἀπόφυσις quæ dicatur vide paulo antè in Πτερυγοειδής.

Πτέρυγωμα, ατος, τὸ, Ala, Pinna. At in pudendo muliebri τὰ ἐκατέρωθεν σαρκώδη (quæ & μυρτοχειλίδες & κρηπιδοὶ dicuntur) πτερυγώματα nominantur, teste Polluce, id est veluti alæ. In auribus autem ea quæ panduntur, πτερυγώματα, quasi pinnæ, appellantur, vt tradit Camerarius ex libro qui inscribitur περὶ ἰατρῶν. Idem habetur etiam apud Ruf. Ephesium.

Πτερυγωτὸς, οῦ, ὁ, Alatus, Pennatus, Pinnatus. Aristoph. Eq. πτερυγωτὸς ἀετός.

Πτερυγίζω, Pennas rostro purgo. Theophrastus, αἴθυια καὶ νῆσσαι πτερυγίζουσι αἴειον ὥσεσημαίνουσι. Id est, Plinio interprete, Mergi anatesque pennas rostro purgãres, ventum præsagiunt. ‖ Item. Alas pando, Alas explico, vt aues volaturæ. Aristoph. Auibus, ἀλλ' ἀνάγκη παρ' ὑμῶν πτερυγίσας ἀίπαπα. Metaphoricè autem πτερυγίζειν est Frustra & inaniter conari, more pullorum volare nõdum valentium, explicatis tamẽ alis volatum tentantium, Inaniter nitor, vt aues implumes quæ inaniter pandunt alas. τὸ πολλοὶ τὸ μὰς αὐλίωνος πτερυγίζειν καὶ θεῶν οἱ νεοσσοὶ πτερυγίζοντες τὸν πτέρυγα καὶ γυμνάζεσθαι, vt B exponit hunc apud Aristoph. locum in Pluto, ἐλέγξαι μ' οὔπω δ' ὠάσαι ὥσεὶ πύπτω, ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις, Frustra nugaris, Nihil promoues, Nihil agis. B. Vsus est hoc verbo & Luc. in lib. De mercede seruientibus, vbi Erasmus interpr. Indecorè & scurriliter gesticulari.

Πτέρυγιον, ου, τὸ, Alula. diminut. à πτέρυξ, pro quo frequenter vsurpatur. ‖ In homine autem πτέρυγα appellantur, id est alæ, τὰ ἐκατέρωθεν τοῦ ὠμοπλατῶν, vt Pollux tradit: quas Camerarius scapulas esse putat. ‖ At in auribus πτέρυγιον, id est ala, dicitur pars illa quæ ad tempora vergens inflectitur. ‖ In naso verò πτέρυγα nominantur exteriores & infimæ partes motu praditæ. Sunt autem cartilagines, tenuiáque corpuscula ab vtroque latere adnata: in quæ exiguí duo musculi a nasis prodeuntes, vtrinque singuli inseruntur. Hi nasi alas adaperiunt. Gorr. ἰατοῦσαι quoque eadem appellantur. ‖ Similiter & in mulieribus πτέρυγα appellatur eminentias illas duas vteri sinũ ambiẽtes, scriptũ reliquit Introductionis seu Medici autor. Gorr. ‖ Ab eiusdem etiam alæ similitudine πτερύγιον duplex & in diuersa humani corporis parte factum malum indicat. Vt enim alæ in volantibus ab humeris extensæ aperiuntur, sic in his ab angulo clausuráve aliqua progredientes inutiles membranæ & carunculæ oculis & digitis nocent. Ac πτερύγιον quidem oculi est neruosa adnata oculi membranæ excrescẽtia, exoriens ab angulo & ad pupillam inde perueniens, eámque obtenebrans. Sæpius à nario, interdum etiam à temporum parte nascitur, rarissimè à superna aut inferna palpebra. Aetius autem libro 7, tradit πτερύγιον esse quum album in oculo supra modum augescit, aut caro supercrescit, ex scabra quadam lippitudine aut assiduis fluxionibus. Latini id mali genus vnguem vocant, vt ait Celsius lib. 7, cap. 7. quòd humano vngui (vt credimus) progrediens neruosa ea membrana similis sit. Gorr. In hac significatione Plinius vocabulum Græcum retinet. nam quod Dioscor. περὶ ἀλῶν tradit, σέλλοισι καὶ πυὶ ὀφθαλμοῖς ἰατρικοῖς, καὶ πτερύγια τήκοισι, ipse sic transtulit, Item oculorum remediis, & ad excrescentes ibi carnes, totiúsque corporis pterygia, sed in oculis peculiariter. Quòd verò in hominis pedibus manibúsque fit πτερύγιον, est incremẽtum carnis quæ partem vnguis integit. Nascitur potissimùm in pollicibus, pedum quidem, ex offensione plerunque, manuum autem, ex neglecta reduuia & post inflammationem in pus mutata. Est quum & os corrumpit, graui cum odore, digitúsque per summa dilatatur & liuet. Gorr. πτερύγιον hoc Celso est quum caruncula ab vngue recedit, cum magno dolore. Hæc quoque Plinius Græco vocabulo retento, pterygia appellat. nam quod Dioscorides de œnãthe dicit, καυθεῖσα δὲ παρωνυχίας τε καὶ πτερύγια θεραπεύει, ipse Plinius ita reddidit, Cinis eius ad paronychias & pterygia probatur. Rursum quod idem de alumine tradit, δρώζει ὀνυξί τε λευκοῖς καὶ πτερυγίοις καὶ χειμέτλοις, idem Plinius ita reddidit, Compescit & vnguiũ scabritias & pterygia, pernionesque. Cum Plinio autem Dioscoridis interpretes vocem Græcam retinent. ‖ In piscibus verò πτερύγια pinnæ sunt. Aristoteles de marinis animalibus, ἔνια οὐκ ἔχει πτερύγια, ἀλλ' αὐτοῖς νεῖ τοῖς πλατέσι. Vnde Plinius, E planis aliqua non habent pinnas, vt pastinacæ. ipsæ enim latitudine natant. Aliud exemplum cum eiusdẽ Plinii interpretatione inuenies in Θωΰνος. ‖ In veste πτερύγιον idem est quod etiam πτέρυξ. i. Lacinia, 1 Regũ 15 & 24, πτερύγιον τῆς διπλοΐδος. vulg. lex. Budæus autẽ non laciniam hic interpr. sed Summitatem. Sicut Hesychio quoque πτερύγιον significat ἀκρωτήριον. ‖ Sic in thorace quoque πτερύγιον idem est quod πτέρυξ. Xenoph. Anabas. 4, εἶχον δὲ θώρακας λινοῦς μέχρι τοῦ ἥπατος· αὐτὰ δὲ πτερυγίων, ἀνάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα, id est, loco pinnarum seu pinnularum. sic enim Camerarius πτέρυγας interpr. eadem de re dictum. ‖ In templo πτερύγιον dicitur Pinnaculum, vel Pinna. Lucæ 4, ἔστησεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ.

¶ Πτέεις, siue Πτεὶς, (vtraque enim scriptura reperitur: prior verò frequentius) ιδος, ἡ, Filix mas. à πτερὸν deriuatur, quòd (vt Dioscorides scribit) folia habeat ὀνομαζομένα καὶ αὐτὴ πλωδία ὡς πτέρυξ, seu (vt schol. Theocriti) φ similis sit πτερῷ ἐρρωδιοκαμήλου: sicut Plinius quoque scribit folia eius lateribus pinnata esse: atque inde nomen Græcos ei imposuisse. Alio nomine vocatur πολύρριζον & βλῆχνον, vt apud Dioscoridem & Plinii scribitur: siue βλῆχρον, vt apud scholiastẽ Theocr. siue βλῆτρος, vt apud Nicandrum, quam scripturam schol. quoque agnoscit. Theocr. Idyl. 3, Τὸν κυσὸν ἐξ ἁδὺ ἐξ ἁ τοῦ πτέριν. Nicand. Ther. de fugandis serpentibus, Εὖ δὲ πολυμιδέος βλήτρου πυεὶ βάλλεο χαίτῃ. Plinius quoque eam vstam serpentes nidore suo fugare tradit. ‖ Πτέεσσι vocantur etiam nymphæ quædam ab hac herba, vt annotat Hesych.

C. Θηλυπτέεις, ίδος, ἡ, Filix fœmina. alio nomine vocatur νυμφαία πτέεις. vt Dioscorides docet & Plin. apud quos descriptionem & discrimen vtriusque reperies.

ΠΤΙΑΟΝ, ου, τὸ, Penna seu Pinna. propriè insectorum. nam Aristoteles tria τῶν πτηνῶν genera faciens, πτερωτὰ, πτηνὰ & δερμόπτερα, sub πτηνοῖς insecta collocat: licet alibi eis πτερὰ quoque tribuat. Aristoteles De ingressu animal. τὰ δὲ πτῆνα τοῖς ὁλοπτέροις ἐν τῷ πλαγίου τῶν πέφυκεν, id est membranulæ pennarum, vt Camerarius interpr. Pinnas etiam vel Pennas simpliciter reddere aliquis possit qui Plinium sequi velit. is enim insectis (quæ ex ὁλοπτέρων genere sunt) modò pennas, modò pinnas tribuit. Dicitur item de serpentium alis. Herodot. lib. 2, de quodam serpente, πτῆνα δὲ οὐ πτερωτὰ φορέει, ἀλλὰ τῶν νυκτερίδος πτεροῖσι μάλιστα κινέμενα. Dicitur etiam de pinnis auium. vt apud Plut. in l. De solert. animaliũ, de hirundinibus, λίμνης ἢ θαλάσσης ἐν χρῷ τῶν δεδαπτόμεναι φαύσεσι τῶν πτήνων ὁπτῆς, superficiẽ cõtingunt extremis alarum pinnis. Dicuntur etiam πτῆνα molliores auium pennæ, id est plumæ: item lanuginesexclusos pullos vestientes, quibus deinde cum incremento corũ pereuntibus, legitimæ plumæ oriũtur. Apud Aristoph. autem Acharn. Πτῆνον δὲ τὸ μέγα κομπολαμπῆν πρὸς τοῦ Πρὸς τοῦ πέρασι, δεινὸν ὀνόνδα μέλος, schol. dicit intelligi πῆνα τῶν κεφαλαίων, galeam, à cono pennato. At πτῆνος metaph. dicũtur Vela, sicut & πτερὰ suprà. Posui autem hîc πτῆνον, quòd eiusdem cum πτερὸν originis id esse tradant grammatici. videlicet ab inusitato themate πτῶ, vnde ἵπτημι.

C. Ἄπιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Implumis, Inuolucris. idem quod ἀπίερωτος, vt tradit Suid.

C. Τετράπιλος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, Quaternis pinnis volans, Quaternas pinnas siue pennas gerens. Aristoph. Acharn. Βούλει μάχεσθαι Γηρυόνῃ πτερωπίλῳ; vbi Lamachum intelligit quatuor pinnas in galeæ cono gerentem.

Πίλωσις, εως, ἡ, Pennarum plumarumque annua mutatio, vt Marcell. Dioscor. interpr. tradit. ‖ Item, Defluuium pilorum è palpebris callosis & rubentibus. Aetius scribit compositam esse affectionem ὀκ τῆς μαδαρώσεως καὶ τῆς σκληροφθαλμίας. non enim simplex pilorum defluuium est, sicut μαδάρωσις, sed præterea palpebris, & oris præsertim earum, accedit crassities, callositas & rubor, quæ sunt τῆς σκληροφθαλμίας συμπτώματα. Gorræus. Idem malũ dicitur ΕΤΙΑΜ Πίλα βλέφαρα à Dioscoride l. 1, c. 87, vbi Marcellus vertit Glabrescentes simulque nascentes alias palpebras: huius suæ interpretationis rationem ex Galeni Isagoge afferẽs, qui πίλωσιν esse dicit quum aliæ subnascuntur palpebræ: quæ verò naturales antea erant, defluentes fractæve, dolores iis quæ punguntur similes faciunt. At vocem hanc à πίλον factam esse, quòd quemadmodum pulli auium πίλα (id est lanugines quibus primùm exclusi vestiuntur) ætate progredientes mutant, ac pennas assumunt, eásque annuatim mutant: sic etiam in palpebris pili mutentur, ac mutatis alii subnascantur. Posset tamen deriuari etiam à πίλος. ΝΑΜ Πίλοι dicuntur (vt Galenus tradit libro 14 Method. medic.) quibus periere ex ciliis pili. Alii verò non omnes generaliter quibus ii pili deciderunt, πίλοις vocãdos censent, sed quibus præterea adiuncta est crassities, callositas ac rubedo palpebrarum: quòd aliter inter eos qui τῇ πίλωσι, & eos qui τῇ μιλφωσι laborant, non liceat distinguere. Gorr. Aetius libro 7, cap. 80, ὅθι δὲ τοὺς πίλων καὶ λουιδῶνας καὶ πεπάχυνται καὶ πετύλωται τὰ μέρη τῶν (id est οἱ ἀρτὶ τοῦ ὀφθαλμῶν) ὡς εἶναι σωθεῖσιν τὸ παθος ὀκ μαδαρώσεως καὶ σκληροφθαλμίας: loquens περὶ πιλώσεως. Diuersis autem modis scribitur hoc vocabulum. apud Hesychium enim est πιλὸς, cum accentu in vltima: apud Suidam πίλος, duplici λ & accentu in penultima, at in medicorum libris πίλος etiam. Sunt verò & qui à πίλλω deriuatum existiment, secundum quos geminatum λ fuerit.

Πιλωτὸς, οῦ, ὁ, Pennatus, seu Pinnatus. Aristot. De hist. animal. libro 1, cap. 5, τοῦ δὲ πίλωτα μὲν πτερωτά ἐστιν, ᾗ ἀετὸς καὶ ἱέραξ· τὰ δ' πίλωτα, ᾗ μέλιττα καὶ μηλολόνθη· τὰ δὲ δερμάτερα. alia alis volant, vt aquila & accipiter: alia pinnis. Ibidem, πίλωτα δέ, ὅσα αὔλωμα, ᾗ τὰ ἔντομα. Et πίλωτα τὰς κεφάλαια, ceruicalia plumea: de quibus vide in πτερωτός.

Πέτομαι, ΕΤ Πέταμαι, ΕΤ Πετάομαι, idem quod ἵπταμαι, id est Volo: eiusdémque originis. videlicet ab inusitato themate πτῶ. Iliados β, de apibus, Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαμινοῖσι, de apibus: Iliad. μ, de dracone, Αὐτὰρ δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο. Aristot. De mundo, τὸ ἀεὶ ῥοῦν ζῶον οἰχήσεται πετόμενον, aeriũ animal volabit. Plutarchus De solert. animal. οὐ χαρὸ μοίως ἱέρακες βλέπουσι καὶ πεδίοις, οὐδὲ ἀετοὶ πέτονται καὶ πέρδικες. Aristot. in 3 Metaph. τὰ πετόμενα διώκειν. Apud eundem reperitur πετῶνται, non semel, vt testatur Bud. Metaphoricè dicitur de iis quæ rapido cursu aut impetu ferunturr, tam inanimis quàm animatis, sicut & ἵπταμαι. Iliados π, de equis, — ἅμα πνοιῇσι πετέσθην. Et Il. ψ, — πω δὲ ἀπείδοντε πετέσθην. Il. ν, Γᾶα δ' ἐθάμβησεν ἐλαφρὸ, πόδας καὶ κίεσκε ὕπερθεν, Αὐτὰρ δ' ὡς ἴωξε ὠκυπέτερος ὤρτο πετεσθαι. Epigramm. libro 2. Ἡν βεβαδὶς Εὐτυχίδης καὶ δολιόμος· ἀλλ' ὅθι δεῖπνον Ἔτρεχεν, ὥστε λέχειν, Εὐτυχίδης πέταται.

C. Κακοπέτης, Malè volans. idem quod κακόπτερος. Budæus ex Aristot.

C. Ταχυπέτης, Celeriter volans.

C. Ὑψιπέτης, Altiuolans, Cic. Altiuolus, Plin.

C. Χαμαιπέτης, Humi volans. contr. præcedenti.

C. Ὠκυπέτης, Celeriter volans idem quod ταχυπέτης & ὠκύπτερος. Hesiodus Erg. ὠκυπέτης ἴρηξ, ταναοίπτερος ὄρνις. Opp. lib. 3 De venat. κύκνων ἀκάχημον ὠκυπέτησιν Ἑῷος ἀκοντίζει μαλερὸν βέλος, dorsis volucribus. ΑΤ ὠκυπέτη, ἡ, Harpyiæ nomen apud Hesiodum Theog.

Πετεινὸς, οῦ, ὁ, Volucris. idẽ quod πτηνός. Et πετεινὰ plur. numero substant. Volucres, Aues. Aristoteles Polit. 1. Pro quo poeticè resoluta vocali, & verso i in η, DICITVR Πετηνός. Il. β, ὀρνίθων πετεινῶν ἔθνεα πολλά. Hesiod. Erg. Ἰχθύσι μὲν καὶ θηροῖ καὶ οἰωνοῖς πετεινοῖς. Et plurali numero substantiuè τὰ πετεινά, Volucres. Iliad. φ, κάρησός τ' καὶ ὠκυπόδων πετεινῶν, de aquila: quam Iliad. β, & Il. ω vocat πελειόπαιδα πετεινῶν. Il. ρ, ὑψόθεν ἐκ νίων πετεινῶν. Aliqua tamen exempl. habent πτηνῶν cum ει in penultima, quã scripturam Eust. non agnoscit, agnoscit autem priorẽ. Ex Epigr. citatur ΕΤΙΑΜ Πετεινὸς, sed videtur scribẽdum πτηνός.

C. Ἀνάπτομαι, Subuolo, Sursum volo, In altum volo. Aristoph. Auibus, Ἀναπτόμαι δὴ πρὸς ὄλυμπον πτερύγεσι κούφαις, Subuolo in cælum.

C. Ἀποπτόμαι, Auolo. Dion lib. 43, p. 152, οἱ δὲ δὴ ἀετοὶ τοὺς τραπεζῶν αὐτῶν τοὺς πτερυγας σείσαντες, πρὸς τὸν Καῦρον ἀπέπτοντο. Citatur item pro Reuolo ex Plutarcho. sed locus non profertur.

C. ΔΙΑπέτομαι, Peruolo, Volando pertranseo. idem quod διίπταμαι suprà.

C. ΕΙΣπέτομαι ΕΤ Εἰςπέταμαι, Inuolo, Volando introeo. Pro quo dicitur ΕΤΙΑΜ Εἰςπτόμαι. Aristot. De hist. l. 9, cap. 40, οὐ διῖζάνει ἄλλου γε ἕως αὖ εἰς τὸ σμῆνος εἰςπεταθῇ, donec in alueum inuolarit. id est, ἕως αὖ εἰς τὸ σμῆνος ἀφίκηται, vt paulo pòst sequitur.

C. ΕΚπέτομαι ΕΤ Ἐκπέταμαι, Euolo. Theophr. in 1 De caus. pl. de semine cupressi, ἅπερ ὀκπέτεται δίχα σκότων τοῦ σφαιροῦ, euolant dehiscentibus pilulis. Bud. Aristoph. Auibus, Ἐκπεταμένος αὖ τοῦτ' κεκτησεν ἐλθὼν οἴκαδε. Aristot. De Animal. lib. 9, cap. 40. ἀ πτερούμενα ὀκπέτεται. Dicitur verò ΕΤ Ἐκπτόμαι pro eodem. Aristot. ibidem de fucis, ἐὰν δ' ὀκπεσῶσι, πρὸς θερόνται ῥύδην αὖω πρὸς τὸν οὐρανὸν, ὅθεν διῆκοντες αὐτοὶ καὶ ὥσπερ ὀπτομμάζοντες. id est ὀκπεσῶσι, vt paulo pòst loquitur.

C. ΕΠΙπέτομαι ΕΤ Ἐπιπτόμαι, Aduolo, Inuolo. Volo super aut aduersum.

C. ΚΑΤΑπέτομαι, ΕΤ Καταπτόμαι, Deuolo, Volando descendo seu delabor. oppositum τοῦ ἀναπέτομαι.

C. ΠΑΡΑπέτομαι ΕΤ Παρπτόμαι, Aduolo (si modò accipi hoc potest pro Iuxta volo, seu Alatere volo) Itẽ Præteruolo.

C. ΠΕΡΙπέτομαι, Circumuolo. Luc. περιπτῶ αἱ τὰ πλάγη.

C. ΥΠΕΡπέτομαι, Superuolo, Superne volo. Aristoteles l. 5, De hist. anim.

Ποτὴς, ῆς, ἡ, Volatus, à πέτομαι, vt νομὴ à νέμομαι. Od. ε, Αἰθύρη δ' εἰκυῖα πετῇ ἀνεδύσατο λίμνης, mergo volatu similis. Eustathius ibi annotat posse etiam in nominatiuo legi πετὴ ἀνεδύσατο λίμνης, id est Volans: scribi verò & πετὴ, subaudito κῦ, vt sit κῦ πίδιον.

Ποτόμαι, ῶμαι, idem quod πέτομαι. Il. β, Ἔνθα δ' ἔνθα πετῶνται ἀγαλλόμενοι πτερύγεσσι, de auibus. Eodẽ in libro, αἱ μὲν τ' ἔνθα ἅλις πεπτηῶτο, αἱ δέ τε ἔνθα, partim huc volant, partim illuc. Scribitur ΕΤΙΑΜ Πωτόμαι, sicut γραφάω & γράπω, teste Eustathio.

Ποτητὸς ΕΤ Ποτηὸς, οῦ, ὁ, Volucer. idem quod πτηνὸς & πετεινὸς suprà. Et ποτητὰ plurali numero substantiuè Volucres, vt πετεινὰ & πτηνὰ suprà. Od. μ, Τῇ μὲν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται, οὐδὲ πέλεται. At ποτηὸς, Alatus, Volucer, citatur ex Euripide. Pro quo Doricè DICITVR Ποτανὸς, vt testatur Eustathius, citans ex Lamprocle de Pleiadibus. αἱ ποτανᾶς ὁμώνυμοι πελειάσιν ὀν αἰθέρι κεῖνται.

C. ΑΜΦΙποτόμαι, Circumuolo. Iliad. ϛ, Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα. Vbi tamen Cicero vertit non Circumuolabat sed Superuolabat, fortassis metri causa. Verba eius sunt, Nona super tremulo genitrix clangore volabat.

C. ΕΚποτόμαι & Ἐκποτόμαι, Euolo. At metaph. Iliad. τ, ὅτε τε φρεσὶ νηφάδες Διὸς ὀκποτέονται, pro Decidunt. Scribitur verò ΕΤ Ἐκποτόμαι per ω in penultima, teste Eustathio, sicut & in ποτόμαι.

C. ΕΠΙποτόμαι, Aduolo, Superuolo. Apud Dioscoridem

lib. 5, cap. 85, de pompholyge, ἐπὶ δὲ κουφοτάτη, ὡς δύναται, ἐπιποτᾶσθαι τοῦ ἀέρος, Ruell. interpretatur, Vt in auras euolare possit. Notandum verò esse vocabuli huius terminationem ποιητικωτέραν, ideóque scripturam huius loci posse esse suspectam.

Ἵπτω, SIVE Ἵπτω, Fut. ψω, Noceo, Damnum infero, Lædo. βλάπτω. Passiua quoque vox eiusdem est significationis. Il. β, de mente Atridæ, Νῦν μοὶ πιεσᾶται, πάχα δ' ἵψεται ὕμας Ἀχαιῶν. Iliad. α, in precatione Chrysæ ad Apollinem, Τίμησας μοὶ ἐμὲ, μέγα δ' ἵψαο λαὸν Ἀχαιῶν. id est ἔβλαψας. Sunt autem qui ab ἵψαο (de quo in col. sequenti) hoc verbum deriuent: alii cõtrà nomen illud ab hoc verbo deducunt. Inuenitur autem ΕΤΙΑΜ Ἐξίπταμαι apud Hesychium, expositum ὀκπτέζεται, tanquam videlicet à themate Ἵπτω.

Ἵπος, ου, Muscipula. ἡ παγὶς τῶν μυῶν, ἡ μυάγρα, Eust. & Pollux: ab ἵπτω, quòd muribus noceat & perniciem afferat, aut eos opprimat. Nam ἵπος accipiendum hîc est pro eo muscipularum genere quo mures opprimuntur. vnde ἰπὸς (scribitur enim & oxytonως) Hesychius esse dicit τὸ ἐμπίπτον τοῖς μυσὶ ξύλον. ‖ Item, Officina fullonis, Fullonica. τὸ τῶν κναφέων ἐργαλεῖον, vt Pollux exponit, ex Archilocho citans, κέαται ὀν ἵπῳ. ‖ Exponitur etiam κόλασις, πμωρία, Pœna, Supplicium: item, Prætorium. ‖ Item, Potus, πόσις, vt apud Hippocratem in μοχλικῷ Galen. exp. ‖ Scribitur verò & ἷπος, cum circumflexo, quod exponitur πιεσμὸς, Preßus, siue Pressura. Pind. Olymp. Ode 4, ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις, ἵπον ἰωὲμόεσσαν ἐκατογκέφαλα Τυφῶνος, Onus venrosum quo centiceps Typhon premitur. Apud Pollucem autem aspero spiritu scribitur ἵπος & ἱπόω, conerà quàm in aliis libris: apud Hesychium autem est etiam ἱπποδμὲν & ἱπποδμὸς, idque suo loco, id est post ἱππόπης: Apud eundem est ΕΤΙΑΜ Εἶπος, itidem παγὶς, καὶ πᾶν βαρὺς.

Ἱπόω, ῶ, Premo, more fullonũ aut muscipulæ. πιέζω. Suid. ex Aristoph. Eq. ἱπόωμος τοῖς συμφοραῖς. Pollux ex Cratino, δώσεις ἐμοὶ Καλὼ δίκην ἱπόωμος τοῖς συμφοραῖς, Dabis mihi luculentas pœnas pressus miseriis. Annotat Pollux verbum ἱπόω & ἱποῦσθαι acceptum pro ὑποθλίβεσθαι & πιέζεσθαι, & κναφεύειν, fullonũ esse proprium. apud eum, sed perperam, scribitur ἱπόωμος. Ex Aristoph. Eustath. citat, ἱπόωμος τοῖς εἰσφοραῖς, exponens βλαπτόωμος.

C. ΕΞιπόω, ῶ, Exprimo. Dioscorides lib. 5, ἐξίπωσον τὸ ὕδωρ, aquã exprimito. Idem, εἶτα ἀποθλίβων πρὸς πάκα, ἐξίπου. & libro 1, cap. 54, καὶ πάλιν ἐξίπου. paulo antè verò dixerat, ἐάσας πρὸ νύκτα ἐκθλίβε: & paulo pòst dicit ὀκπιέζε. Galenus libro 1 De loc. aff. σκύλλαν εἰς κίμινον ἐγκρίψας ὥσπερ κολοκύνθιον, ὅταν μαλακὴ γένηται, ἐξίπωσον, quumq; mollis fiet, exprimito. Et in pass. Ἐξιπόομαι, Exprimor. Dioscor. ἐξιπωμένα ῥόδα. Intritu pressa, seu expressa. & ἐξιπωθὲν ἔλαιον, idem quod ὀκπιεσθὲν, vt ipse idem inquit. B. Medicamenta autẽ aliqua dicuntur ἐξιπωῦ quæ malos humores extrahunt ac velut exprimunt & expurgant. Vnde & ἐξιπούωμος ab Hesychio exponitur καθαρούωμος. Aetius lib. 13, cap. 2, de emplastrorum quæ à cane morsis adhibentur, facultate, καὶ γὰρ τὸν ἰοῦν χυμὸν ἐξιπῶσι καὶ ὀκπυλοῦσι τὸν τοῦ ὀδόντος ἐπιπαγέν, venenosum humorem ex dentium morsu relictum expurgant & quasi exprimunt. VNDE Ἐξιπωτικός, οῦ, ὁ, Cui exprimendi vis inest. Item Extrahendi & expurgãdi vi præditus. vt ἐξιπωτικὰ φάρμακα, medicamenta quibus inest vis extrahendi & expurgandi, ac velut exprimendi malos humores: eadem ferè quæ διαφορητικὰ & ὀπτικὰ, id est discussoria atque attractoria. Galen. κῦ γλῦν, lib. 7, θεραπεύεται τοῦτο διὰ φαρμάκων διαφορούντων μὲν ὁμοίως τὸ παχυμερὲς ὑγρὸν, ἐ μὴν ἰσχυρῶς γε καὶ ἀθρόως τῶν ποιούντων, ὡς τὰ διαφορητικὰ ποιοῦσι φάρμακα. καλοῦσι δὲ ὀπτικὰ τε καὶ ἐξιπωτικὰ τὰ τοιαῦτα.

¶ Ἵπνος, siue Ἵπνος, ου, ὁ, Furnus, Testus siue Testum, φοῦρνος, κλίβανος, vt Hesychius & Eustathius exponunt. Sic accipit Erotianus hũc Aristoph. locum in Auibus, [πῶ πανοπλίαν τοῦτῳ] κρεμάσαι πάνυ γαθῇ Εἰς τὸν ἵπνον εἴσω πλησίον τοῦ πιτάνου. at scholiastes ibi annotat, ἱπνὸν propriè esse Caminum: καταχρηστικῶς autem poni pro ἐσχάρα, id est focus. ‖ Item, Caminus, κάμινος, καπνοδόκη, vt idẽ Hesychius & Aristoph. schol. & Erotianus apud Hippocratem exponit: (apud quem tamen esse qui ἵπνον pro furno accipiant, idem Erotianus annotat.) ‖ Item, Culina, μαγειρεῖον. Aristoph. Pluto, Ὁ δ' ἱπνὸς ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφαντίνος. Et in Vespis, εἰς τὸν ἱπνὸν εἰσελήλυθε, καὶ μιμπολεῖ τις ὅς τις καταδεδυκώς. In eadẽ comœdia, ὁ κώων ὠθεῖ ἐξω εἰς τὸν ἱπνὸν, ἁρπάσας Τροφαλίδα τυροδοσκελῶ, καταπεδήδοκε. In his tribus locis & apud scholiastem & in textu oxytonως scribitur. ‖ Item, Lampas, Lychnus. λαμπὴρ, φανὸς, λύχνος. Aristoph. Pace, ἀπὸ δείπνου πτὲς Τῶν πλουσίων οὔπω βαδίζουσ' ἀστέρων, Ἱπνοῖς ἔχοντες· ὧν δὲ τοῖς ἱπνοῖσι πῦρ. ‖ Apud eundem in Pace, Κόλπου γυναικῶν διαθρεχουσῶν ἐς ἱπνὸν, scholiast. ἱπνὸν positum annotat pro ἀχρὸν. ‖ Idem Aristoph. in Cocalo, ἱπνὸν appellauit τὸν κοπρεῶνα, id est Sterquiliniũ, teste Polluce & Hesychio. Apud quem Hesychium in hac significatione scribitur ἰπὸς, at apud Pollucem ἵπος cum accentu & spiritu leni in penultima. ‖ Est etiam pars nauis, vt docet idem Hesych. Notandum verò, Cyrillum inter ἵπος & ἰπὸς hanc constituere differentiam, vt quum oxytonum est, Furnum significet: quum paroxytonum, Laternam siue Lampadem, τὸν φανὸν. Quæ tamen scriptura non obseruatur. Cæterùm quod ad etymon attinet, Eust. ab ἵπτω deriuat, vnà cum ἵπος & ἱπόω, etymologiæ autẽ rationem non adfert.

C. Ἱπνολέβης, ητος, ὁ, ET Ἱπνολεβήτιον, ου, τὸ, Vas seu lebes ad aquam in furno seu testo calefaciendam. Lucianus Lexiph. ὁμῶν τοι ἱπνολέβης ὑπὸ φαφλάζων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἀθέρακας. Polluci lib. 10, θερμαντῆρες, θερμαστρίδες, θερμαντήρια, χαλκία, ἐφαρίδες, λέβητες, λεβητάρια, ἱπνολεβῆτα, vasa sunt in quibus calefit aqua, ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνεται.

C. Ἱπνοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui furnos fabricatur. Luc. καὶ αὐτοὶ ἦ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας καὶ ἱπνοποιοὺς, καὶ πάντας ὅσοι πλουργοὶ, θεωνηθέας ἀπεκάλουν.

Ἱπνόω, ῶ, In furno seu camino vro, aut In furnum seu caminum coniicio. Æschyl. Prometheo, de ipso Prometheo, Κεῖται γενωτὸ πλησίον θαλασσίᾳ Ἱπνούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο, Ardens sub Ætnæ radicibus velut in camino. Sic legit etiam Aristoph. scholiast. Posset tamen fortassis legi etiam ἱπούμενος ab ἵπος: quo vocabulo in eadem re vsus est Pindarus, vt paulo antè in ἵπος videre potes.

Ἱπνίτης, ου, ὁ, Furnaceus, Testuaceus. vt ἱπνίτης ἄρτος, apud Athenæum libro 3, Panis furnaceus, Panis in furno coctus. Ex Timocle, καταμαθὼν δὲ κειμήλιον θερμῶν σκάφιον Θερμῶν ἱπνιτῶν ἥδιον.

Ἱπνιος, ου, ὁ, Qui ex furno est, Qui furni est. vt ἵπνια λύματα, purgamenta & sordes ex furno. Aristophanis scholiast. ex Callimacho, Σοὶ δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἵπνια λύματ' ἄειρεν. Quo tamen in loco ipse scholiast. intelligit τὴν κόπρον τῶν ζώων. Idem schol. ἵπνια substantiuè accipi tradit pro τὰ ὀπκαθάρματα τοῦ ἱπνοῦ, ἢ τὰ πρὸς τὴν κάμινον ὀπτήδεια καύσιμα, Furni seu camini sordes: aut Quæ in camino accendi & vri possunt.

¶ Ἵψ, ἵπος, Vermis species qui cornua corrodit. Homerus Odyss. φ, de Vlysse arcum inspectante, πάντῃ ἀνασκοπέων, πειρώμενος ἤν τι καὶ ἤνδα, Μὴ κέρεα ἵπες ἔδοιεν ἀπιχρεμέοιο ἄνακτος. Deriuatur autem ab ἱπτῶ, id est βλάπτω, quòd cornibus sua corrosione noceat. ‖ Accipitur etiam pro vermiculis qui vites seu vitium oculos infestant: licet eos proprio nomine ἴκας Alcæus nominasse existimetur. Vide Ammonium. VNDE Ἱποκτόνος, Qui vermiculos vitium oculos infestantes occidit. Eustath. Ἐρυθρᾶνοι δὲ Ἡρακλῆν ἱποκτόνον σεβάζονται, ὡς φθείροντα τοὺς ἀμπελοφάγους ἵπας.

Ἴσος, vel Ἶσος (nam & producta & correpta priore syllaba reperitur) Æqualis, Par. Homerus Iliad. υ, — εἰ δὲ θεὸς περ Ἴσον πείσειν πολέμου τέλος. Apud eundem, ἴσον ἐμοὶ φάσθαι: non semel: item Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ὄμμασι μείρεο τιμῆς, (vbi aduerbialiter accipi dicere possumus.) Idem Iliad. ε, — μηδὲ θεοῖσιν Ἶσ' ἔθελε φρονέειν. Apud eundem non semel, ὡς μύτης ἀπεμβόμβυκε

οἱ ἴσης, subaudito substantiuo: pro ἰσομοιείας, id est virili parte. Budæus. Vtitur verò idem poeta sæpe pro ὅμοιος, id est Similis. vt Iliados λ, Ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑφαρεῖ ἴσος ἀέλλῃ. vbi scribit Eustathius accipi manifestè pro ὅμοιος. At verò interdum pro ὅμοιος quidem sumi ab Hom. sed ita tamen vt sit ἐμφανεστέρον, idem grammaticus alibi annotat. Exponit certè ἴσα, ὅμοια, in illo etiam loco quem ex Il. ε protuli. sed ego non video quid obstet quominus in altera significatione ibi sumatur. Annotat verò idem ab Homero quidem priorem huius nominis produci, à tragicis autem corripi. Quibus addo, prosæ scriptores hos potius sequutos esse quàm illum, vtpote apud quos ἴσος frequentius reperiatur quàm ἴσος. Inuenitur autem apud Hesiodum vtraque syllabæ quantitas in hoc vocabulo. videlicet ἴσος, vt in hoc versu, Μηδὲ κασιγνήτῳ ἴσον πορεῖν ἑταῖρον: & alicubi ἴσος, vt Μηδὲ δυωδεκάμηνον. ἴσον δ' ἤτοι τέτυκται.

At in soluta oratione ἴσος, Æqualis, Par: (interdum verò & Æquus, vt paulo post docebo) ἴσον μέρος, Aristophani, Æqualis portio. Apud Athenæum ex quibusdam comicis, ἴσος ἴσῳ κεκραμένος, subaudi οἶνος ὕδατι: vt sit ἴσος οἶνος ἴσῳ ὕδατι: de vino pari aquæ mensura temperato. Dicitur etiam κύλιξ ἴσον ἴσῳ κεκραμένη, ab Aristophane. At verò ἴσον & πλέον opponuntur. Isocrates, οὐ μόνον ἴσον ἀλλὰ καὶ πλέον ἔχοντες ἀπέρχεσθε. Sic Xenophon, ἴσον τυγχάνειν & πλεονεκτεῖν inter se opponit. Et quod Latini dicunt Par pari referre, Græci dicunt τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι. Sunt verò & qui interpretentur ἴσον ἴσῳ δοῦναι φέρειν. (Et illud τοῦ ἴσον τυγχάνειν apud Strabonem, est etiam Pœnam parem, id est pœnam meritam & condignam, vel damnum accipere, vt inquit Budæus.) Interdum cum datiuo personæ: vt ἴσον σοι εἰσφέρω ex Demosthene, pro Confero paria tibi. id est tantum quantum tu. Apud eundem τὸ ἴσον, sequente ὅσον: vbi scribit, τὸ ἴσον τῷ δημοσίῳ τοσοῦτον οἱ νόμοι κελεύουσιν ὅσον περ τῷ ἰδιώτῃ. id est, Tanti publicè damnare, quanti priuato damnatus est, Budæo interprete. Et Xenoph. Pæd. 1, εἰς τὸ ἴσον ἀφίκετο τῇ ἱππικῇ τοῖς ἡλικιώταις. Interdum ἴσον & δίκαιον copulant (vbi meminisse oportet vocabuli Latini Æqualis deducti ab Æquus iustum itidem significante) vt in epist. Philippi, πῶς δοκεῖ σοι τὸ ἴσον ἢ δίκαιον; Et ἴσα καὶ δίκαια εἰρωνῶν, Demostheni. Idē, ἐκ πολίας γὰρ ἴσης καὶ δικαίας τοσαύτας ξένος ἢ φίλος Ἀθήνας τῷ Γλαυκοθέας υἱῷ Φίλιππος; id est Æqua, Non culpanda. Bud. (Sed & ἴσον pro δίκαιον apud Thucydidem, si eius scholiastæ credimus) Frequēter verò ὅμοια quoque iungitur cum ἴσα. vt Xenoph. ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, pro Æquis conditionibus. Et in singulari ὅσῃ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ apud Thucydidem sæpe, & reliquos, (vel ὅσῃ τῇ ἴσῃ cum articulo) Pari iure & cōditione. vel Æquali vtrinque conditione iuris sui obtinendi. Sed hîc subauditur substantiuum, vt tradit B. pag. 976. vbi affert & ἴσης ex Homero pro ἰσομοιρίας. Apud Thucyd. alicubi cum ἀπὸ τῆς ἴσης subaudiendū putatur substant. μοίρας: alibi πολιτείας. quum dicit τῆς ἴσης μετέχων: at verò σωτηρίας, vbi scribit, ἀπὸ τῆς ἴσης κοινῆς γραπτίας ἐποιοῦτο. Denique cum hoc nomine subauditur etiam interdum τιμή: interdum verò & δίκη. Substantiui autem locum sæpe obtinet ἴσον, & exponitur non solùm Æqualitas, item Æqualis portio seu Æqua: sed etiam Æquabilitas, item Iuris æquabilitas, item Ius. vt τὸ ἴσον ἔχω, Ius meum obtineo, (quod & τοῦ ἴσου τυγχάνω, interdum.) Et ἀπὸ τοῦ ἴσου Thucyd. itidē, vt ὅσῃ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, pro Pari iure & conditione: interdum verò Ex æquo iure. At σφίσιν ἐκ τοῦ ἴσου γίγνωνται apud eundem redditur Cum ipsis exæquarentur. In vulgatis lexicis affertur & δι' ἴσου pro Per æquas portiones: & ἐν ἴσῳ pro In pari conditione. Item, ἐν ἴσῳ γὰρ τῷδε ex Euripide pro Id ex æquo ad omnes pertinebat. Et ex Thucydide, ἐν ἴσῳ εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη, pro Perinde ac si. Dicunt autem interdum ἴσα sequente καί, aduerbialiter, hac in significatione, id est pro Perinde, Æquè. Thucyd. libro tertio, καὶ δία τὸν ὁλυμπον, ἐν οὗ τῷ ἱερῷ ἴσα καὶ ἱκέται ἐσμεν, perinde vt supplices, æquè atque supplices. vt Budæus vertit, afferens & ex Laertio in Polemone, pag. 189, Νικοφάνου γοῦν ποτε αὐλαγνώσκοντος τοῖς ποιητοῖς ἄπτῳ τε καὶ Κεφάτῃ, τὸν μὲν σιωπᾷ τεθαυμάκεναι, τὸν δὲ ἴσα καὶ μὴ ἀκούσαι, hunc autem, perinde ac si non audiuisset. (quibus verbis significat ἀσυμπάθειαν eius) Et ex Gregorio, ἴσα καὶ παίδων ὁ πρωίωπος. Apud eundem autem ἴσα δυνάσθαι exponit Idem posse, Et ἴσα δρῶσι τοῖς σώμασι, æque pollent ac corpora. Itidem cum datiuo, ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, Pari gradu incedens cū Pythocle. quod prouerbiale est. ἴσον autem aduerbialiter: vt apud Homerum Il. γ, Ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κῆρι μελαίνῃ, Æquè ac. Et ἴσον ἀπεχεν, Thucydidi, Æqualiter abesse, Tantundem abesse.

Ἴσα κῶλα apud rhet. vide in Ἰσόκωλον.

Ἴσαι μαρτυρίαι Marci cap. 14, v. 56, Paria testimonia, id est cohærentia. Vet. interpr. Conuenientia.

Ἴσος de numero etiam dicitur. nam (vt scribit Aristoteles Polit. 5, pag. 157) ἴσον est διπλοῦν, τὸ μῆ, ἀριθμῷ, τὸ δ', κατ' ἀξίαν. Sic igitur Xenophon dixit ταῖς ἴσαις ναῦσι, totidem naues, Hell. 1, Δισσὰς ἔχων ταῖς ἴσαις ναῦσι. Et Herodotus ἴσα ἔτεα, Totidem anni. Gregorius verò singulari etiam numero ἴσον pro ἰσάριθμον dixit. nam vno in loco scribit ὀνοῦ πλὴν τεσσαρεσκαιδεκαετοῦς τὸ Ἡλίου τροφήν, καὶ τὸ αὐτὸ πλὴν ἰσαριθμοῦ χρόνου τῶν ἡδαικῶν δόπλισιν: in altero autē, Ἑλισσαίου τε πλὴν ἴσον δίκαμψιν ὅλῃ τὸν πυῖδα τῆς Σουμανίδος, totidem inclinationes & incuruationes (q. d. totā. vt dicitur Totam quotam) pro ποσαῖπας δίκαμψεις. B. Frequenter verò dicitur ἴσος vel ἴσοι τὸν ἀριθμὸν seu τῷ ἀριθμῷ, pro ἰσάριθμος & ἰσαριθμοι. Aristoteles, ἕτερα πύτοι, ἴσα τὸν ἀριθμὸν ἐκόμισαν. Idem, ἴσα τῷ ἀριθμῷ τὰ ὠὰ πάντες ἔχεισι καὶ τοσεῖτα.

Ἴσως, aduerb. Æqualiter, Æquè, Æquabiliter, Cum æquabilitate. cui opponitur ἀνίσως. Demosthenes Olynth. 3, ὃν δὲ τῶν τὰ μὲν Ἑλλικὰ πεῖσῶς, τὰ δὲ τοῖς πυῖ θεοῖς ὁσοεῖῶς, τὰ δ' ὃν αὐτοῖς ἴσως διοικεῖν, μεγάλην εἰκότως ἐκ τῆ πα τῆ ὀδ ἀμονίαν. Sed rarum est ἴσως in huiusmodi significatione. (EST ENIM Ἴσως Fortasse, in ea quæ passim obuia est signif. Aristoteles Rhet. 2, ἢ ἀμφισβητοῦντες τοσεῖθεσιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ πάχα. Xenophon Pæd. 4, Ἴσως μὲν οὖν οὕτως ἔχει. Et ἴσως μὲν, cui redditur ἴσως δὲ, apud Platonem in Apol. Item ἴσως geminatum apud Demosthenem Olynth. 3, Ἴσως αὖ ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσασθε ἀγαθόν. Plato in vno membro ἴσως, in altero πάχα posuit in Minoe, ἢ ἴσως καλῶς λέγεις πάχα ἢ ἄμεινον εἰσόμεθα. Sæpe verò adiungitur hoc ipsum παχα, & ἴσως πάχα dicitur ἐκ τοῦ τοσεμπίλου. vt ab eodem Platone in Apol. ὑμεῖς δ' ἴσως πάχ' αὖ ἀχθόμενοι, ῥᾳδίως αὖ με ἀποκτίνοιτε. Item πάχα præcedente. vt πάχα πίνω ἴσως, in vulgatis lexicis. Et ἴσως δῆπα, eadem ex Platone De leg. Dicitur & ἴσως που, sicut πάχα που, vacante particula που. Sciendum est autem & ab Aristotele & ab aliis interdū ἴσως adhiberi locis quibusdam vbi alioqui de re minimè dubia agitur: adeo vt addi videatur ad loquendum modestius. Cæterùm ἴσως hac in significatione à nomine ἴσος fieri minimè censeo: de eo tamen hîc dixi, q̄ nullum aptiorem locum inuenirem.)

ADVERBIALITER autem ponitur non solùm Ἴσα, de quo iam dixi: sed ETIAM Ἐξίσης, Ἐπίσης. (quæ & disiunctim Ἐξ ἴσης ET Ἐπ' ἴσης.) ITEM Ἐξίσου quod & ipsum sæpe disiunctim Ἐξ ἴσου scriptum inuenitur. Chrysostomus, ἐπειδὴ μήπε δοῖ πῆ ὅτῳ μέλει τῆς σῆς ὀδοκιμήσεως, ἐξίσης ἐμοὶ, Æqualiter mihi, Æquè ac mihi. Apud Libanium autem ἐξίσης ἀπόλογον οἱ δικασταί, pro Adæquarunt sententiæ iudicum. Bud. Et ὁπῖσης apud Xen. dictum pro Æquè ac, vel Perinde, eodem modo quo ἐξίσης in illo Chrystomi loco: itidémque cum datiuo, ὁπῖσης ἐμοί. Est autem medium τοῦ ἐπ' ἔλαττον & ὅσῃ πλέον, vt annotat Budæus: qui etiam affert ex Alexand. in Topic. 35, ὁπῖσης λεγόμενον εἶναι τὸ ἀνταποδιδόμενον. At ἐξίσου vel ἐξ ἴσου (de vtroque enim simul agam) aliis etiam modis & construitur & exponitur quàm præcedentia. In vulgatis lexicis ἐξίσου, Æqualiter, Ex æquo, Tantundem. Et οἱ ἐξίσου ex Plat. De leg. Æquales, Pares. Item ex Lucian. ἐξίσου καθεστῶντα τοῖς φιλοσόφοις, In eodem quo philosophi ordine habebuntur. Et ex Demosth. ἐξίσου ποιεῖν, Exæquare. Budæus autem ἐξ ἴσου

disiunctim affert cum eodem verbo, ex Aristide, ἐξ ἴσου πειθεῖν τινὰ ἑαυτῷ, pro Æquare sibi aliquem, Æqualē facere. At τοῖς ἐκ τοῦ ἴσου ἡμῖν οὖσι, pro Iis qui nobis sunt æquales: in hoc Xenophontis loco, δίκαιον λεγόμενοι τε ἀγαλλόμεθα τοῖς τοσεπεμπομένοις μᾶλλον, ἢ τοῖς ἐκ τοῦ ἴσου ἡμῖν ὄσι. Affert verò & ἐξ ἴσου coniunctim, pro Ex æquo, in hoc loco Lysiæ, ἐξ ἴσου τοῖς πλουσιωτάτοις σιωῶν. At ex Andocide disiunctim rursus, ἐξ ἴσου χρῆται τοῖς πολίταις.

C. Ἰσοδεκής, Ἰσοσπελής, Ἰσόσταθμος, ponenda erunt in δέκος, in σπέλος, in σταθμος. Quod & de aliis huiusmodi dici intelligendum est.

C. Ἄνισος, ου, ὁ & ἡ, Inæqualis, Impar. Aristot. Polit. 7, αἴ τε ἴσοι, αἴ τε ἄνισοι μεταλαμβάνωσι. Idem libro 5, παντάπασι γὰρ δίκαιον ἡ ἀνισότης. Et ἄνισος apud eundem, de persona dictum, Non æqualis, sed superior, vel inferior. HINC Ἀνίσως, Inæqualiter. ET Ἀνισότης, Inæqualitas. vt apud eundem Aristot. ἀνισότης κτήσεως & τοῦ τιμῶν.

C. Παρίσος, Æqualis, vel Compar, vt Budæus exponit, afferens ex Polybio, πάρισον τοῖς Ῥωμαϊκοῖς φραπτέδοις τὸ τοῦ συμμόχων. ‖ Πάεισον apud rhetores, Propè æquatum, Quod constat similibus membris, teste Aquila. Quintilianus libri 9, capite 3, quum dixisset similium ferè quadruplicem rationem esse, inter alia subiungit, Aut certè par est extremis syllabis consonans, Non verbis sed armis. Et hoc quoque quoties in sententias acres incidit, pulchrum est, Quantum possis in eo semper experire vt prosis. Hoc est πάεισον, vt plerisque placuit. Cleosteleus πάρισον existimat quod sit è membris non dissimilibus. Hermogenes autem, πάεισον esse ait ῥῆμα λόγου ὅταν τὸ αὐτὸ ὄνομα ἄλλῳ καὶ ἄλλῳ τοσεπλασὸν συλλαβῶν, διαφόροις διανοίαις ἔχῃ. vt apud Isocratem, ἐαὐτῆς φιλομαθὴς, ἢ ἐστὶ πολυμαθής. Et apud Thucydidem, καὶ τοσεπεβουλεύειν αὐτῆς μᾶλλον ἢ αὐτεπιβουλεύειν. Eustathius pag. 1477, καίτοι δὲ καὶ ὁπόφανῆ πάεισα, ὡς ἐν τελεσιγλωσσίᾳ κεῖμενα, τὸ ἐξισασαμεῖν καὶ τὸ μωμησαμεῖν.

Παρίσως, Æqualiter. B ex Demosth.

Παεισόω, ῶ, Adæquo, Æquale reddo, seu par. aut compar. Item Æquiparo. Plato De republica libro 6, αἴ δρα δὲ ἀρετῆ παεισωθῶν καὶ ὁμοιωθῶν μέχρι τοῦ δυνατοῦ πολέως οὐ πω ποτε ἐωρᾶκασιν. id est Adæquatum. B. VNDE Παρίσωσις, Adæquatio. Apud rhetores autē significat peculiariter structuram orationis cui adhibentur quæ πάεισα vocantur, (de quibus modò dictum fuit) Aristoteli in Rhet. 184, παρίσωσις & παρομοίωσις & ἀνάθεσις, structuræ sunt orationis, inquit Budæus. Quidam παρίσωσιν ex Quintiliano interpr. Pares eloquutionum tractus.

Ἰσόω, ῶ, Æquo, Adæquo. Xenoph. Pæd. 7, pag. 116, in fine, εἰ δὲ πῶς τῆς τοῦ σώματος ἰσχύος μεταδοῦναι δυνατοῦν, ὁ σίδηρος αὖ ἰσοῦ τοῖς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. ‖ Item, ἰσώσασθαι pro Æquiparare se, vel Æquiparari. Homer. Odyss. η, versu 207, — τῶσί κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην. (Legitur tamen ἐξισωσαίμην non solùm in textu commentariis Eustathii inserto, sed etiam apud ipsum Eustathium. quod ualde miror, quum hanc lectionem versus nullo pacto admittat) Arat. ἐπὶ οὐκ ἀρ' ἔμελλεν ἐκείνῃ Δωρείδι καὶ Πανόπῃ μεγάλων ἄτερ ἰσώσασθαι.

C. Ἀνισόω, ῶ, Exæquo, Adæquo. vnde ἀνισωθεὶς πλήθει, ex Herodoto, Exæquatus numero, Adæquatus numero, Par numero. ‖ Exponitur etiam Ad æqualitatem redigo. ‖ Item pro Permuto, Commuto. Budæus ex Platone in Politico, 175, καὶ τὰ τῶν τεχνῶν ἔργα διακομίζοντες ἐπ' ἀλλήλους καὶ ἀνισοῦντες, οἱ μὲν, κατ' ἀγορὰς, οἱ δὲ πόλιν ἐκ πόλεως ἀλλάττοντες, νόμισμά τε τοῖς πάλαι καὶ αὐτὸ τοῖς αὐτὸ διαμείβοντες. Animaduertendum est autem non esse hoc ἀνισόω ab ἄνισος (quum repugnet significatio) sicut est παεισόω à πάεισος: ideóque seorsum poni.

c. 2. Ἐπανισόω, ῶ, idem. Exponitur & Compenso.

C. Ἀντισόω, Adæquo, Exæquo, Æquo, Æquale reddo. Et pass. Ἀντισόομαι, οῦμαι. Adæquor, &c. Greg. πόσον δὲ εἰσίσωμεν δίκρυον, ἵν' αὐτοσθῇ τῇ πηγῇ τὸ βαπτίσματος;

C. Ἀπισόω, ῶ, idem quod præcedētia ἀνισόω & ἀνισόω, Adæquo, Exæquo, Ad æqualitatem redigo. VNDE Ἀπίσωσις, Adæquatio.

C. Ἐξισόω, Adæquo, Adæquo, Æquiparo. vnde ἐξισοῦμαι, Æquor, Æquiparor. Thucydides 2, Γῆτυη δὲ ἀδ' ὑπατα ἐξισοῦσθαι. Bud. tamen ἐξισοῦσθαι reddit etiam Adæquare, dicens idem esse quod ἰσαζειν, & Homero ἰσοφαρίζειν. Polit. apud Herodianum vertit etiam Conferri. At in hoc Plutarchi loco in Themist. τοῖς βαρβάροις ἐξισούμενοι τὸ πλῆθος, Barbari pares numero. Apud Sophoclem autem in Electra p. 132, Μήτηρ καλεῖται, μηπεὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ, sunt qui ἐξισοῖ neutrum esse velint pro ἴσῃ ἔῃ. schol. exponit οὐκ ἴσα τοφάσσει τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι In v. l. redditur, Nihil matris nomini respōdet, nec quicquā matre dignum facit. Ego verò arbitror οὐδὲν ἐξισοῖ. posse reddi (seruando receptam huius verbi significationem) Nulla in re officium maternum adæquat, vel adfectum.

Ἰσάζω, Æquo, Adæquo. vt ἰσάζειν τὰς κτήσεις καὶ ὁμαλίζειν τὰς οὐσίας, Aristot. Polit. 2, p. 111. Sed interdum absolutè etiam ponitur, vt Adæquare apud Ciceronem. Sic ἰσάζουσαι ψῆφοι, quum adæquant iudicum sententiæ. Alia exempla vide apud Budæum pag. 735. vbi & ἰσάζοντα ζυγὰ pro æquilibrio ex Aristophane. COMPOS. Ἀνισάζω, Æquo, Adæquo, Compenso. Apud Aristotelem ἀνισάζειν & ἐπανισοῦν idem significāt, vt ait Budæus, adscribens hunc Aristotelis locum, ex lib. De part. anim. 2, ἵνα ἀνισάζῃ τῷ ἑτέρῳ ὑπερβολῇ. Passiua vox est ἀνισάζομαι, Æquor, Adæquor, Compensor. ITEM Ἐξισάζω, quod (sicut ἰσάζω) interdum verbum neutrū est, pro Adæquo, item pro Idem polleo apud Themist. vt inquit Budæus: quem vide & pag. 628. vbi etiam scribit ἐξισάζοντα dici apud dialecticos (sicut ἀντιστρέφοντα) ea quæ ἀντικατηγορεῖται. id est quæ inter se vicissim prædicati & subiecti vicem obtinent.

Ἴσακις, Æqualiter, Pariter. Vel Totidem vicibus.

Ἰσαχῶς, Pariter. Item Totidem modis. Aristoteles Ethic. 1, cap 6, τἀγαθὸν ἰσαχῶς λέγεται τῷ ὄντι, Bonum totidem modis dicitur quot modis id quod est.

Εἴσος, ου, ὁ, pro ἴσος, poeticum est. Iliad. β, de equabus, σαφύλῃ ὅτε νῶτον εἴσας. Item, ἄγε τρεῖς νῆας εἴσας, id est ἰσοπίχους, quarum latera æqualia erant. Sic Odyss. ο, ἀπόσσω νηὸς εἴσης. Et δαὶς εἴσῃ aliquo ies apud eundem pro dapibus quæ a qualiter omnibus distribuuntur. vt Iliad. α, Δαὶς ἀυτ'. οὐδ' ἔπ θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης. id est ἰσομοίρου. Et εἴσαι φρένες apud eundem, Animus moderatus & stabilis, Suique semper similis, ὀκρατεῖς καὶ ἀγαθαὶ φρένες. Odyss. ξ, Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον εἴσας. Vbi sunt etiam qui exponant ἕξεις, ac deriuent ab ἱέναι.

Ἥμισυ Σ, εος, οις, (non enim Atticè declinatur, ἡμίσεως, ἡμισεῶν, sed ἡμίσεος & ἡμισέων, vt Eustathius tradit) ὁ, f. g. ἡμίσεια, n. ἥμισυ, Dimidius. Thucyd. ἡμισυ τεῖχος, Dimidius murus. Aristoteles ἥμισυ μέρος, Dimidia pars. Thucydides libro 1, τὸ δὲ ὕψος ἡμισυ μάλιστα ἐπλέσθη ἢ δυνατεῖτο, Dimidia ex parte altitudo illa absoluta est quam animo conceperat. Plutarch Fab. αὐτοὶ δ' οὐδὲ ἥμισυ μέρος ὄντας, ne dimidiam quidem partem numero explentes. Ἡμίσεες, Dimidia pars. Odyss. γ, Ἡμίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρηπύοντο μάχοντες, Ἡμισεες δ' αὐαίνοντο ἑλαύνομαν. Xenophon, ἱππέας ἡμῖν εἶ μεῖον ἢ πεῖτον μέρος τοῦ τῶν πολεμίων ἱππικοῦ, πεζοὶς δὲ σχεδὸν ἀμφὶ τοῖς ἡμίσεις. Thucydides, ἡμίσεις ἡγησάμενοι, Dimidia pars existimans. Athenæus l. 15, de corollis, τῷ δευτέρῳ δίδωσι τοῖς ἡμίσεις, Dimidiam partem ex sexaginta coronis. Sic neutro genere apud Athenæum l. 12, ἔχων ἐξουσίαν ἅπαντα λαβεῖν, τὰ ἡμίσια κατέλιπεν. Τὸ ἥμισυ, Dimidium, vel Dimidia pars. Il. ν, — τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' ὅθι γαίης. Hesiod. Erg. οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. Et apud Athenæum ἐκ τοῦ ἡμίσους, Dimidia ex parte. Apud Thucydidem ὑπὲρ ἥμισυ, supra dimidiam partem. Et apud Dioscoridem ἄχελ ἡμίσεος ἑψηθέν, Ad dimidias decoctum. Item aduerbialiter pro Dimidia ex parte. Idem Hesiodus Theog. de echidna, Ἥμισυ μὲν νύμφιον ἐλικώπιδα καλλιπάρηον, Ἥμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν.

Ἥμισυς, ἡμίσεια & ἥμισυ, vel plur. ἡμίσεις &c. aliquādo cū

genit.cõstruuntur:& tunc Lat.reddũtur Dimidia pars. A
Plato De leg.τοῖς ἡμίσεσι πύτων, horum dimidiũ. Et neutro genere apud Homerum Il.ι,ἥμισυ μέρεο πολλῆς. Et in prouerb.ἀρχὴ δὲ παντὸς ἥμισυ παντός. Herodotus,ἥμισυ ἀψίδος. Idem ἥμισυ ἡμέρης. Thucyd.libro 8,τοσόνδε ἥμισυ πᾶν χρόνου πόνου. Xenoph.ἡμίσυ αὐτῶν, dimidia ipsorum pars. Sic accipitur etiam plur. ἡμίσεα & ἡμίσεα,pro ἥμισυ simpliciter. Demosth.τὰ ἡμίσεα τῶν φανέντων, dimidiam partem eorũ quæ detulisset. Aristot. Œc.2,τὰ ἡμίσεα ὧν εἶχεν,dimidiã partẽ eorũ quæ quisque haberet. Plato De leg. τὰ ἡμίσεα τῆς χορείας,dimidium choreæ.At apud Xenophontem,τὰ ἡμίσεα τῶν ἄρτων,panes dimidiatos. B
Dicitur etiam eleganter, ὁ ἥμισυς τοῦ χρόνου, & ἡμίσεια τῆς γῆς, pro Dimidia pars temporis, & Dimidia soli pars :seu τὸ ἥμισυ τοῦ χρόνου,& τὸ ἥμισυ τῆς γῆς. Demosth.ad Lept. ἐνιαυτὸν διαλιπὼν ἕκαστος λειτουργεῖ. ὥστε τὸν ἥμισυν ἔστ' ἀπλῆς τοῦ χρόνου, Dimidiatum tempus: vt Cicero dicit Dimidiati mensis cibaria. Thucyd.τοῦ ἡμίσει τοῦ στρατοῦ,dimidiæ exercitus parti. Sic apud Demosthenem in plur. ἡμίσεσι τῶν ἱππέων, dimidiæ parti equitũ. Et apud Xenophontẽ, τῶν ἄρτων τοὺς ἡμίσεις,dimidiatos panes. Bud. C
Mascul.&fœm.genus sic vsurpatum habes in hoc loco Alexidis apud Athenæum libro 1. Τὴν μὲν διδώτω,τοῦ βίου τὸν ἥμισυν ἀπολαλεκέναι νομίζε. τὸν δὲ [πιστεύω] τῆς τύχης τοῦ ἡμίσειαν. Thucyd.ὅσῃ τῆς ἡμισείας τῆς γῆς,ob dimidii soli vsumfructum. Xenoph.Pæd.5,τοῦ ἡμίσειαν τῆς φυλακῆς ἔχει,dimidiã partem excubiarum. Plato epist. 7,τοῦ ἡμισείαν τῆς οὐσίας,εἰ Δίωνος, τοῦ ἡμισείαν,εἰ ἐμέος, dimidiam fortunarum partem. Sunt tamen qui hic substantiuè capi velint. NAM Ἡμίσεια accipitur interdũ pro ἡμίσεια μοῖρα, dimidia pars (sicut ἥμισυ pro ἥμισυ μέρος) vt quum dicitur ἐξ ἡμισείας, dimidia ex parte: & ἐφ' ἡμισείᾳ.quorum priori Plato,altero Demosth. D
vtitur.Synesius epist.10, ἐξ ἡμισείας αὐτὸν ἐφέρομεν ποιήσας, ex dimidia parte agitarẽ miserè & infeliciter. Sic verò dicitur etiam ἐξ ἡμιολίας.

Ἥμισυ,Semis. Athen.97 ὁρῶν δὲ πλείονος δυεῖν δραχμαῖν καὶ ἡμίσεις. Sic Plut.in Cat. ἐξ ἑξηκοντα αὐτῆς τῶν βαλέσθαι δραχμῶν ἕκαστον ἀργυρίου, δεκάδυο ἥμισυ μυριάδας 5. Bud.

Deriuãt autem ἥμισυς ex ἅμα & ἴσος,quòd duæ dimidiæ partes simul coniunctæ ipsum totum æquent. E
Ἡμισύω,Dimidius sum.Dimidia ex parte æquo. ‖Item, Ad dimidiam partem redigo, seu Ad dimidias decoquo. Bud.ex Hippiatr. ἑψοῦ ἡμισυόω. VNDE Ἡμίσυμα,ατος,τὸ,Dimidium, Dimidia pars. Gregorius De homine.

ΙΣΤΗΜΙ, ET Ἱστάω,ῶ, ET Ἱστάνω, Statuo,Erigo.

Lubentiùs autem à verbo Statuo incipio, tum vt in compositis ab ἵστημι incipiam itidem à compos.verbi Statuo,vbi id fieri poterit:tum quòd videam Virgilium duobus in locis dixisse Statuere crateras, pro eo quod Homerus κρητῆρα στήσασθαι, Il.ζ, in penult.versu. Dico autem,vbi id fieri poterit, quia nõnulla composita reddenda potius erunt compositis à Sisto: aliqua verò nec his nec illis vertere licebit. Sed quod dico de iis quæ interpretabimur per composita à Sisto, id de passiua voce potius intelligendum est: in qua interpretatione locum alioqui habebunt & composita à Sto. G

Vt igitur στήσασθαι κρατῆρα apud Homerum possumus ex Virgil. interpretari Statuere craterem(obiter autem ibi obserua στήσασθαι vocem mediam pro actiua στῆσαι)sic & στῆσαι τρόπαιον,quod passim legitur,& quidem apud Xenophontem præsertim (qui & στήσασθαι τρόπαιον dicit) est M.Tullio Statuere trophæum. Quò pertinet ἱστάναι χαλκοῦν apud Dem. pro Statuã æream alicui statuere. Sed rursus quod Homerus Iliad.α, & alibi dicit ἱστὸν στήσασθαι, redditur vel Malum statuere, vel Malum erigere. At Od.α,v.127,Ἔγχος μὲν μ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὸν, sunt qui ἔστησε vertant itidem Statuit, alii simpliciter Posuit. ego priorem interpr.malim: aut certè eodem sensu, Erectam coilo auit. sequitur enim itidẽ πρὸς ἐγχέων dictum ἵστατο. pro quo habet Eustath. πρὸς ὀρθότητα ἵστατο. Pro Erigo autem posuit & Aristoteles

apud quem horror ἵστησι τὰς τρίχας.pro Erigit,id est Facit vt erigantur. Dicitur etiam ἱστάναι τὰ ὦτα, quod Latinè est potius Arrigere aures. Sed Sophocles addidit ὀρθὸν minimè necessarium, in Electra, ὀρθὸν οὖς ἵστησι. Referendum huc & στῆσαι τοῖχος quod ex Thucydide affertur pro Extruere murum,siue Excitare murum. ‖Habet verò & alteram excitandi significationem, secundum quosdam qui Od.ξ, στῆσαι νεφέλας interpr. Excitare nubem. Sed & στῆσαι φυλακὰς apud eundem poetam sunt qui Excitare pugnam vertant, alii Cõmittere pugnam: quidam verò & composito à Statuo (de quo antea dixi) vtentes,interpr.Instituere pugnam. quod nescio an satis Latinum sit hac in significatione. nam Certamen instituere apud Ciceronem aliud est quàm Certare. (Sed & ἵστησι βολὴν apud Euripidem reddi fortasse possit itidem Excitat clamorem.) ‖Et quoniam in mentionem verbi Instituo incidi,Budæus ἱστάναι χρὸν vertit Instituere, apud Plutarchum. sed Instituere accipiens pro παιδεύειν. vt videbis pag.470. ‖Est certè locus & alii composito à Statuo,in ἱστάναι βασιλέα apud Herodotum:id enim est quod Cicero Constituere regem dicit, & quidem ipsum Herodoti locum interpretans, vt ostendet pag.137 mei Cic.lexici.

Ἵστημι,Sisto.Item Colloco. Xenophon πλησίον αὐτοῦ τὰς ἀγέλας ἱστάναι. idem Pæd.6, τελευταίοις μόνοις τοῖς ὀφθαλμοῖς τῶν κάλλους. Plato Pol.2, τοῦτον δὲ πιοῦσον θεῖτες,τὸν δίκαιον παρ' αὐτὸν ἱστῶμεν ὡς λόγῳ quo dicit modo & in Theæteto στῆσαι αὐτὸν τῷ λόγῳ. Plutarchus in Themist. ὀφθὰ πύπτου στῆσαι βασιλεῖ αὐτόν.

Ἵστημι,Sisto : sed in altera signif. qua videlicet dicitur aliquis Sistere cursum. vnde & Inhibeo, Reprimo,redditur.Philostr.in epist.πόσις ἱστᾶς ἐπιχειρήσεις; πόσις καθέξεις τῶν θρέχοντας; Dioscor.l.ι,κοιλίαν ἱστᾶσι.Synes.epist. 73,στῆσαι τὸ κακόν. ‖Item στῆσαι νέας apud Homerum Odyss.ρ,Appellere naues , Στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ πολυμῶ νέας ἀμφιελίσσας. Includi autem & hic verbo ἵστημι quandam sistendi signif.docebo in Καθίστημι, quo eadem in re idẽ poeta vtitur.

Ἵστημι,Appendo,Pondero. (hinc,vt opinor,ducta signif.quòd erigi soleant quæ appenduntur) Xenophon Pæd.8, τὰ δ' ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἱστάντες πολλὰ ἔχοιεν.Idem Apomn.ι, ἀ δ' ἔλεγεν ἀριθμήσαντας καὶ μετρήσαντας καὶ στήσαντας εἰδέναι. vbi obserua eundem quem & in altero loco seruaui horum trium ordinem. Est autem Homerica & hæc significatio.

ΑΤ Ἔστη ET Ἕστηκα AC Ἕστα,vide partim cum Ἵσταμαι,partim post : quòd hæc standi significationẽ itidẽ habeãt,aliásque neutras. ΑΤ Στήσασθαι vicissim,quia signif.actiuam habet,quære cum Ἵστημι.

P. Ἵσταμαι,Sto vt Il.β, Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη propè stans. (quod hemistichium alibi reperitur) Sic apud Soph.πῆς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας ἵστω. id est ἵστασο. Sic & στῆναι sæpe ponitur tam in prosa quàm in carm. vt Il.δ,Τιφθ' οὕτως ἑστηκότες. Soph.Trach.Καὶ νῦν σε σελήνης στῆθι πλησίον πάθος. Xen. Pæd.4, στῆς εἰς τὸ μέσον. Athen. μόνος Σωκράτης βρεττιόῶν καὶ τῷ φθαλμῷ τῷ θεασάμενον ἑστηκεν. vbi Bud. reddit Constiterat. Et ὀρθὸς στῆν πεσὼν Hom.Stare erectus in pedes, Odyss.σ. quum tamẽ alioqui & στῆναι per se Erectum stare reddi possit. In v.l. legitur & ἵσταται ὀρθὸς pro In pedes erigitur. Item ἵστανται τοῖχος apud Aristot. Stant arrecti. Apud Thucyd. autem ἵστασθαι πρὸς πνα p.195,Stare aduersus aliquem, id est Resistere seu Obsistere alicui. Virgil.dixit itidem Contrà stare. Alicubi ἵσταμαι redd itur etiam composito verbo a Sto:vt ἱσταμένου δὲ χρόνου Aristot. in Œcon. Instante tempore, vt interpr.Bud.qui tamen ἱσταμένου μικροῦ apud.Hom.(quo genere loquendi vtuntur & prosæ scriptores)vertit Ineuntè mense: & ἔαρος νέον ἱσταμένοιο apud Hesiodum,Vere nuper ineunte. Item Ἵσταμαι pro Persto , in v. lex. ‖Nonnunquam ἵσταμαι redditur etiam aliquo cõposito à Sisto,videlicet aut Desisto,aut Consisto,aut Persisto, aut etiam Insisto. quarum signif. exempla subiungam. Demosthenes Philipp.4,οὐ στήσεται πάντας ἀνθρώπους ἀδικῶν,Non desistet ab inferenda iniuria,vel,Non desinet inferre iniuriã. Sed frequentius est cũ genit. vt ὀνόματος

στήσομεθα τοῦ λόγου. Sic Chrysost. οἱ δὲ πλούσιοι οὐδαμοῦ τῆς ἀπόπου ζωῆς ἵστανται) ὀπιθυμίας, Desistũt ab hac cupiditate. Vel,Finem imponunt huic cupiditati. At pro Cõsisto,id est Quiesco, apud Demosthenem Philipp.4,ὡς οὐ στήσεται τοῦτο αὐθημεραὶ λοιπὸν κακοῦ. Et apud eundem in Midiam, οὐ μὴν ἀνῳῶθ' ἕστηκε τὸ πρᾶγμα. licet. n.sciã B. vertere, Nec tamẽ hìc res insistit, sed porro progreditur: malo reddere Consistit, seu Constitit. Herodianus,ἔστη γὰρ οὔπω τὸ δεινὸν, Ita constitit,Ita quieuit, Ita sedatum fuit. Ἵσταμαι pro Persisto,ex vulg.lex.accipio, in quibus affertur ex Greg. ἱσταμένος ἐπ' ὀλίγον ῥημάτων, B
pro In paucis verbis persistens. Denique pro Insisto,ex Galeno ad Glauconem,ἵσταται πρὸς τὸ σφοδρότερον Insistere aduersus id quod vehementius est. Hìc autẽ meminisse oportet eius ἵσταται Thucydidis, quod eidẽ præpositioni iunctum, dixi posse verti Obsistere vel Resistere.

Ἵσταμαι actiua etiam signif.posuit Xen.Hell.7,Τρόπαιόν τε ἵστατο,trophæum statuebat.

Σταθῆναι autem passiuè ponitur. vt σταθῶμεν ἐν ἀγορᾷ C
dicitur ab Aristot.id est(ad verbum) Statui seu erigi in foro,is cui statuitur seu erigitur statua. Virgil.autem eadem de re Stare dixit Georg.3, Stabunt & Parii lapides,spirantia signa.

Ἑστήκειν quoque interdum verbo Stare vel Iacere, interdum pass.Stare esse, vel Positum esse,redditur. ἑστηκὼς κεῖ βορέας, Thuc. Et τὰ γράμματα ἑστηκε apud Demosthenem. quod Bud.vertit,Literæ politæ sunt. Item ἑστηκὼς nomen participiale , pro Constans, Firmus, Stabilis. Vide Budæum p.483. Dicitur verò & Ἑστῶσι pro D
ἑστήκασι, sicut ἑστάναι pro ἑστηκέναι. Et ἕστασαι pro ἵστησαι, stabam apud Homerum. Idem verò, sicut & cæteri poetæ ἕσταται dicit ab ἕστα pro Stantem. at prosæ scriptores ἑστῶτα,sicut & in sing.ἑστώς.

Vsus verbi Ἱστάω,ῶ,exempla attuli suprà.volunt autẽ grammatici ἵστημι ab illo ἱστάω deriuatum esse, vt pleraque alia verba in μι, ex verbis in αω deducta esse constat. ΑΤ Ἱστάνω in compos.potius vsurpatur: vt Καθιστάνω,Συνιστάνω.

Στάσις,εως,ἡ,Sta 9,siue Statio,si hæc dicere liceat pro ipso E
stãdi actu.vt στάσις τοῦ χοροῦ,chori status,quũ stãs carmina recitat.v.l.Greg. καί μοι πρεσβοπόνεται δοκεῖ πύκτη καὶ κακῶ πλὴν τὴν χεῖρα καὶ τὴν πλὴν στάσιν δοῦναι προσβαλλομένῳ,Mihiq; assimilis esse videtur pugili artis ignaro, qui priusquã statum stabilito pede composuit, pugnos in aduersarium intẽdit quasi aduersarii petitiones excepturus, B. interpr. Idem, ἡ στάσις ἡν αὐτίκα στῆσε μετὰ τὸ βάπτισμα πρὸς μεγάλου βήματος,τῆς ὀνείδους δεῖξις δεῖ πρόχειρον, Statio qua stabis. Vel etiam Positio & Collocatio quasi Sistentia qua sistêris ante altare. Bud. ‖Στάσις πανυχίς, Statio per totam noctem , Statio nocturna.Excubiæ. ‖Στάσις, id est Status,opponitur aliquando τῇ κινήσει,id est motui,ac pro Quies ponitur. Plutarch.De procreat.animi, πρὸς δὲ τύπτοις στάσιν καὶ κίνησιν,Statum & motum,Turnebo interprete. Ibidem μενοῦν dicit: ac pariter sibi opponit ἵσταθαι & κινεῖσθαι. Idem De primo frigido, inito , ἢ μᾶλλον ἡ ψυχρότης σέρησις ὄντι θερμοτητος, ὥσπερ τὸ φωτὸς τὸ σκότος λέγεται, καὶ τῆς κινήσεως τὴν στάσιν, vt lucis tenebras aiũt,motus quietẽ, ita frigus quoque ca G
loris priuatio fuerit , Turn. interpr. Ita στάσις est quies qua aliquid quod antè mouebatur,subsistit. Et στάσις ἀνέμου apud Thucydidem, Tranquillitas qua ventorum furor quasi subsidit. Synesius epist. ad Euoptium , ἡ δὲ στάσις ἤλεγξε μὴ ὑπὸ τῆς ἀρκτικῶν πνευμάτων , Priores verò subsistẽrũt & cõticuerunt venti septentrionales , Priores quieuerunt. Ibidem dicit τὸ πνεῦμα ἀπέλιπεν ἡμᾶς: item ἔπειτα ἡσυχάσομεν τὸ πνεῦμα. Dioscorides , στάσιν λαμβάνει τὸ πνεῦμα , Venti flatus consistit seu subsistit, Ventus quiescit. Ita στάσιν λαμβάνειν pro Subsistere ponitur ab Alexandro Aphrodiseo in Probl.Et Deuteronomii 28,& ad Hebræos 9, οὐ μὴν ἡνίκα στάσις τοῖς ἔχει τὸ πόδος σου,Non consistet pes tuus. ‖In contraria tamẽ H
significatione etiam dicitur ἀνέμου στάσις , videlicet ὀφθὲ πνοῆς βιαίου ἀνέμου , vt Suidas in hoc à se citato loco exponit,γίνεται τις ἀνέμου στάσις,ἔρευσα πολλαχοῦ φερόμενος τοῦ τοῦ σταλθέντος. Vbi fortassis possit esse etiã metaph.

à στάσις quod pro seditione capitur. ‖Exponitur etiam Stabilitas, Firmitas, Constantia, Perseuerãtia,διαμονή. ‖Στάσις accipitur etiam pro loco in quo statur aut consistitur, quemadmodum Statio apud Latinos. Æschines contra Ctesiphontem, ὁρᾶτε πολὺ πύκτας περὶ τῆς στάσεως πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζομένους, de statione & loco inter se contendere. Artstoph.Pluto,Ἔπειτ' ἐκεῖ κορυφαῖος ἑστηκὼς θέρμη, calesce: Καγὼ γὰρ εἶχον πλὴν στάσιν ζωτίω ποτέ,Hanc stationem & locum obtinebam. verba sunt τοῦ δικαίου πρὸς τὴν συκοφαντίαν, qui pauper erat factus per Plutum. Polybius libro 2, καὶ πλὴν ἐξορίας στάσιν ἔμενον ὅθεν τῶν ἀκρῶν,veteri loco & sede remanebãt, Camer.interpr. Ephippus apud Athen.libro 9. Ἐ.θ' ὄνων ἵππων τε στάσις,Asinorum & equorum stabula. composita voce hinc Xenoph. dicit ἱππεστάσεις. Synonymũ autem huic est σταθμός,de quo suo loco. ‖Sicut verò Statio Latinè accipi etiam putatur pro officina,aut cõsessu eorum qui de aliqua re decernunt: ita στάσις Hesychio est ἐργαστήριον,σωνέδρα. ‖Στάσις,Status, vocabulum rhetorum. Quintilianus lib.3,cap 6, Quod nos statum , id quidam constitutionem vocant, alii quæstionem.alii quod ex quæstione apparet. Theodorus generale caput(id est κεφάλαιον γενικὸν πᾶν) ad quod referuntur omnia. Et paulò pòst,Græci στάσιν vocãt,quod nomen primùm ab Hermagora traditũ putant: quanquam videtur Æschines quoque in oratione contra Ctesiphontem vti hoc verbo , quum à iudicibus petit ne Demosthenem permittant euagari, sed eum dicere de ipso causæ statu cogant. Quæ appellatio dicitur ducta, vel ex eo quòd ibi fit primus causæ congressus,vel quòd in hoc causa consistat. Ibidem statum esse dicit Id quod ex prima conflictione nascitur , id est Genus quæstionis, Fecisti , Non feci : atque in hoc partem vtranque insistere. Aliquanto pòst dicit in eo statum causæ consistere quod sit in ea potissimum & in quo maximè res vertatur : idque generalem quæstionem & caput generale dici posse. Cicero in Topicis, circa finem,Refutatio autem accusationis, in qua est depulsio criminis, quæ Græcè στάσις dicitur, Latinè appellatur Status , in quo primùm insistit quasi ad repugnandum congressa defensio. ‖Στάσις, Constitutio, σύστημα. Aristophanes Ran.Μὴ φρίν γ' ἀκούσῃς χαλεπὰς στάσιν μελῶν. (Mali tamen fortassis aliquis hìc accipere in prima significatione , & per στάσιν μελῶν intelligere στάσιμα μελῶν,carmina quæ stando concinuntur.) Sic χοροῦ στάσις dicitur etiam actio illa qua chorus constituitur & cogitur. Vide Budæum pag.470. ‖Στάσις, Constitutio & temperies. vt apud Hippocratem,ἀέρος στάσις, aeris constitutio & temperies.seu διάθεσις καὶ πάθος. Et apud Galenum πλὴν στάσιν παχὺ substantia crassum: cui opponitur ἡ λεπτομερεία στάσεως,constitutionis temperies tenuitásque. ‖Στάσεις flumina dicuntur aggeres & ripæ,τὰ ἀναχώματα τῶν ποταμῶν,vt Suidas exponit. Aristoph.Equ. Εἶτα Κεραμεικὸς μιμηνιδίος ὃς πολλῷ ῥοῦσας ποτ' ἐπάνω Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἤρει,καὶ τῆς στάσεως τῶν ῥαύρων,Εφίρει τοὺς δρυὶ καὶ τοὺς πλατανίους. ‖Στάσις transitiuè etiam accipitur pro Collocatio, Positus: sicut ἵστημι interdum pro Statuo , Colloco, id est ἵδρυμα. vt στάσις ἀνδριάντων apud Poll. Sic accipi potest locus etiam Naz. quem ab initio ferè citaui , vnà cum B. interpr. ‖At στάσις pro seditione positum, cum suis deriuatis & compositis,reperies post omnia ab ἵστημι composita.

C. Ἀστάτα,ας,ἡ,Instabilitas,apud Areop. teste Bud. Item Inconstantia.

C. Ὀρθόστασις,εως,ἡ, Status rectus , Corporis habitus quò surrecti stamus neruis posterioribus contractis.v.l.

C. Διχόστασία,ας,ἡ, Dissensio, Secessio, Quum in duas partes factiones secedunt. Quum in contraria studia aliqui sunduntur, vt Virgilius loquitur. Apud Plut.De frat.charitate , versus proiuerbialis, Εν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε πημῆς. cui ibidem opponit τὸν ὁμοφροσύνῳ τῶν ἀδελφῶν.

Στασιμος,ου,ὁ καὶ ἡ,Stabilis, Firmus, Constans. Plutarchus De primo frig. οὐδὲ ὡς βροδεῖα καὶ στάσιμος πρὸς ὀξύρροπον καὶ κινητικὸν σύστημα, Nec vt tarda & stabilis veloci & mobili contraria est. Athen.libro 2,τὰ δὲ τῶν δλπων στά-

σμα, χαλεπὰ, ὡς τὰ λιμνᾶα καὶ ἑλώδη, aquæ ſtantes, vel potius ſtagnãtes. nam & ipſum ſtagnũ a ſtando dicitur. Et metaph. apud Plutarchum Artox. οὐδὲ ἄλλως στάσιμος ὢν τὸ ἦθος, ἀλλ' αὐθάμαλος καὶ ῥοῖζοφορος, Minimè ſtabili ingenio, ſeu Minimè ſtabali & firmo (vt Cicero vocat animũ ſtabilem & firmum) de quo dicit ibidem, οὐδεμίαν ἔφερεν ἐμμελῶς μεταβολήν. Sic etiam στάσιμον ἦθος apud Heſychium, τὸ βέβαιον καὶ στερεόν. Et τὸ στάσιμον, Stabilitas, Conſtantia. Plut. De primo frigido, καὶ τὸ στάσιμον αὐτῷ καὶ δυσκίνητον, οὐκ ἀργὸν ὄν, nec eius ſtabilitas & pigritia iners cenſeri debet. ‖ At στάσιμον μέλος, Carmen quod ſtans chorus canit, Quum chorus poſt πάροδον recitat carmen argumento conueniens, immotus & ſtabilis permanens: ſicut cõtrà in parodo ambulãs. Idipſum indicat Ariſtophanes Veſpis, quum ait, ἀλλά μοι δοκεῖ, σταίταις οὐ τάλλ', ὦ νῆρες, Ἅδονταις αὐτὸν ὀκταλεῖν· ὡ πῆ πῶς ἀκούσας Τοῦ μοῦ μέλους, ὑφ' ἡδονῆς ἐξεπίδη σύεαλε. ac ſtatim poſt hæc verba ſequitur χορεοῦ μέλος. Στάσιμος, Quietus, Tardus, Grauis. eiuſmodi enim quæ ſunt, ſtabilia videntur, id eſt non moueri, aut tardè & grauiter moueri. Plutar. De primo frig. τὸ ψυχρὸν ἔοικε στάσιμον εἶναι, κινητικὸν δὲ τὸ θερμόν, Frigus quietum, calor mobilis eſſe videtur. Pro Grauis autem ſeu Tardus, (in bonam partem) ponitur apud Ariſtotelem Probl. ſect. 19, quæſt. 48, ἡ δὲ ἐπῳδὴ εἶναι [ἁρμονία μέλος ἔχει] μεγαλοφρεπὲς καὶ στάσιμον. De qua harmonia Polit. 8, itidem, τοῦτο δὲ τῆς ᾠδῆς εἶναι πάντες ὁμολογοῦσιν ὡς σεσιμοφατῆς οὔσης καὶ μάλιστ' ἦθος ἐχούσης ἀνδρεῖον. Huc pertinere videtur quod apud eundem eſt de arte poetica, στάσιμον δὲ μέλος χορεοῦ τὸ αὐτὸ ἀγαπᾶσθαι καὶ ὀρχεῖσθαι. Et iterum, τὸ γὰρ ἡρῳϊκὸν στασιμώτατον καὶ ὀγκωδέστατον τῷ μέτρῳ ἐστί. Alicubi verò στάσιμος habet ſignificationem mixtam ex præcedentibus. vnde nonnunquã exponitur Stabilis & ſedatus, nonnunquam Stabilis & pacatus. Ariſtot. Ethic. 4, cap. 3, καὶ κίνησις δὲ βεβαιοῦσα τὸ μεγαλοψύχου δοκεῖ εἶναι, καὶ φωνὴ βαρεῖα καὶ λέξις στάσιμος, oratio ſtabilis & ſedata. Idem in Rhet. libro 2, de familiarum diuerſa natura, ἔξεστι δὲ τὰ μὲν ἀνοῦ φύσει εἰς μανικώτερα ἦθη, οἷον οἱ ἀπ' Ἀλκιβιάδου καὶ οἱ ἀπὸ Διονυσίου τοῦ τυράννου) τὰ δὲ στάσιμα εἰς ἀβελτερίαν καὶ ἠλιθιότητα, οἷον οἱ ἀπὸ Κίμωνος καὶ Περικλέους, καὶ Σωκράτους, quæ ſtabili pacatóque ingenio ſunt, ad ſtoliditatem ignauiámque delabuntur. ‖ Accipitur etiam in malam partem pro Tardus, Hebes, Stupidus: vnde à Polluce copulatur cum ἀπόπληκτος & ἀνόητος. ‖ At στάσιμον ἀργύριον, pecunia vſuraria. Lyſias p. 115, exponens quædam verba antiquarum legum, τὸ ἀργύριον στάσιμον εἶναι ἐφ' ὁπόσῳ αὖ βούληται ὁ δανείζων. Τὸ στάσιμον τοῦτο ὅτιν, ὦ βέλτιστε, οὐ ζυγῷ ἰσάσαι, ἀλλὰ τόκον πράττεσθαι ὁπόσον αὖ βούληται. ‖ Στάσιμα, Pondera. Pollux, στάσιμα δὲ τὰ σταθμία Κηφισόδωρος κέκληκε.

Σταθὲς, οῦ, ὁ, Qui ſtetit, ſeu ſtat. vt σταθὲς ἵππος apud Homerum, Equus qui in ſtabulo continetur, nec ad equarias admittitur. Il. ζ, Ὡς δ' ὅτε τὲς σταθὸς ἵππος ἀκοστήσας ὅθι φάτνη, Δεσμὸν ἀπορρήξας θείει πεδίοιο κροαίων. Et σταθὸν ὕδωρ, Aqua ex imbribus conſtans, aut Stagnans: ſicut στάσιμον ὕδωρ paulo antè ex Athenæo citaui. Soph. Philoct. ὃς μηδ' οἰνοχόου πόματος ἅψῃ δεκέτη χρόνον, λεύσσων δ' ὁ πυγοῖν, σταθὲν εἰς ὕδωρ ἀεὶ ῥεῦσον ἐνόμα, ſtagnantem aquam. Sunt tamen qui intelligant etiam Fontanam: vt σταθὲν ὕδωρ ſit Aqua ſtabilis & quæ à ventis nõ agitatur, qualis eſſe fontium ſolet. ‖ Item σταθὲς θώραξ & χιτών, Thorax & tunica recta. idem quod στάδιος. Aliquando verò ſubſtantiuè dicitur σταθές. Plutarchus Alcib. σταθεῖ καὶ ξυστίδα καὶ τὸν ἄλλον ἐναγώνιον ἀμπεχόμενον κόσμον, de Callippide tragœdo. vbi ſunt qui cothurnos vertãt. ſed quum στάδιος χιτὼν Euſtathio ſit ὁ σταθὲς, hic χιτὼν ſubaudiendum videtur. Vice ὀρθοστάδιος & στάδιος.

C. Ἄστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inſtabilis, Inconſtans. oppoſitũ præcedentibus στάσιμος & σταθές. Theoph. epiſt. 76, δοξάσειον ἄστατον, κουφοπτίον, quod ibidem ὕπαρ ἐνύπνιον εἶναι τοῖς ἀφρονοῦσι videri ſcribit. Philo De mũdo, οὐδόντες ἀστάτοις καὶ πυχροῖς πράγμασιν ἑαυτοὺς, ſemetipſos fluxis rebus dediderunt. Et τὸ ἄστατον ſubſtantiuè, Inſtabilitas, Incõſtantia. VNDE Ἀστάτως, Inconſtanter, Non firmiter. ET Ἀστατέω, Inſtabilis & inconſtans ſum, Vacillo, Titubo.

Exponitur etiam Incertis ſedibus vagor.

C. Ἀριστεροστάτης, ου, ὁ, Qui à ſiniſtra ſtat. Vide ſequens.

C. Δεξιοστάτης, ου, ὁ, Qui à dextra ſtat. Sic dicebatur qui in dextra chori parte præſidebat, vt tradunt vulg. l. Poll. πάλαι δὲ καὶ ὁ δεξιοστάτης ἐν χορῷ ἐπεσήκει αὐ τῇ δεξιᾷ, ὡς ὁ ἀριστεροστάτης τῇ ἀριστερᾷ.

C. Ὀρθιστάτης, ου, ὁ, Qui erectus ſtat. Ὀρθιστάτη vocabulum eſt architectonicum. In v. l. interpr. Arrectaria, Arrectaria tigna. Quæ interpretatio non videtur cõſentanea. niſi ὀρθοστάτη & στέλη idem ſignificent. nam quæ Vitruuius appellat Arrectaria, ea Græci στέλη, vt alibi dicendum erit. Satius igitur fuerit Græcum vocabulũ cum Vitruuio retinere. Vtitur autem eo vocabulo l. 2, c. 7, vbi de generibus ſtructurarũ ac earũ qualitatibus tradit. Medio cauo ſeruato, ſecundum orthoſtatas intrinſecus ex rubro ſaxo quadrato aut ex teſta aut ex ſilicibus ordinariis ſtruat bipedales parietes. Et lib. 10, c. 19, in deſcriptione terebræ bellicæ, Ipſam machinam vti teſtudinem in medio habẽtem collocatum in orthoſtatis canalem faciebat. ‖ Ὀρθιστάτης eſt etiam panis ſacri ſpecies, Poll. teſte: ſeu ſpecies placentæ, πέμματος, vt Heſych. tradit: apud quem SCRIBITVR Ὀρθιστάδη.

C. Πρωτοστάτης, ου, ὁ, Qui primus ſtat. In acie πρωτοστάτης idẽ eſt qui λοχαγὸς & ἡγεμών. Antiſignanus, aut primipilaris, & ſic opponitur τῷ ὀπιστάτῃ, quem οὐραγὸν etiam vocant. (Secundum alios autem πρωτοστάτης eſt qui ante ὀπιστάτην ſtat: ac ante eum iterum ὀπιστάτης, ante quem rurſus πρωτοστάτης. ita vt totus ordo cõſtet ἐκ πρωτοστατῶν ἢ ὀπιστατῶν) Xen. in Polit. Laced. εἰσὶ μὲν γὰρ ἐν τῇ Λακωνικῇ τάξει οἱ πρωτοστάται ἄρχοντες. Idem Præd. 6, ἔργον γὰρ ὄν τοῖς μὲν πρωτοστάταις θορρεῖν πρὸς ἐπιφόβους καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. Eodem libro, ὥσπερ γὰρ πρωτοστάτας μὲν αὖ τινας ταξάμενοι, οὐ κ αὐτοὶ ὁμολογοῦσι μηδεμίαν μάχην αὐτοῦ τοῦ μεῖναι ἐκ χειρὸς, id eſt anteſignãos, vt Bud. interpr. Et cum genitiuo apud Thuc. πρωτοστάτης τοῦ δεξιοῦ κέρους, qui primus in dextro cornu ſtat. Poll. ſcribit πρωτοστάτου eſſe τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ πρόσου ζυγοῦ: ſed & παῦ τὸ μέτωπον appellari πρωτοστάτου, totã aciei frõtem. Metaph. autem dicitur Act. Apoſt. 24, πρωτοστάτης τε τῆς τῶν Ναζωραίων αἱρέσεως, Anteſignanus hæreſis, Primos quaſi ordines ducẽs, Primipilaris. In iudicio πρωτοστάτης idem eſt qui πρόεδρος, Qui primo in ſubſellio ſedet. In conuiuio autẽ πρωτοστάτης idem qui πρωτόκλινος, Qui primus accumbit, Cui primus in accumbẽdo locus datur. ὁ τῶν πρωτοκλισίαν ἔχων: qui πρωτόκλινος teſte Poll. dicitur. Item generaliter pro Antiſtitor, Præſtes ſeu præſes. VNDE Πρωτοστατῶ, ῶ, Primus in ordine ſto, Antiſtitor ſeu anteſignanus ſum. Metaph. apud Philonem De vita Moſis lib. 1, ἡ γὰρ ὁδηγὸς νεφέλη πρωτοστατοῦσα τὸν ἄλλον χρόνον, quæ ante principia antecedebat, Turn. interpr.

C. Διχοστατέω, ῶ, Diſſideo. q. d. Diuiſus ſto, Diſcordo. Euripides, διχοστατῶ σοῦ σε. Pro σταταζω citat Bud. ex Platone lib. 5 De rep. ‖ Item Ambigo, Dubito. Alex. Probl. 1, ὅταν δὲ διχοστατῶσιν οἱ συμφύτως τῷ πυρὶ συνιόντες ἡ θερμότης, ἀπλῆς αἰθήσεως οὖσιν ἐνδεεῖς.

Στατικὸς, οῦ, ὁ, Siſtendi vim habens. oppoſitum τῷ κινητικῷ. vt στατικὰ κολλούρια apud Aetium, Collyria quæ in ordinatum fluxionis impetum ſiſtunt. Eſt & Statice herba apud Plinium lib. 26, cap. 8, quam aluo ſiſtendæ vtilem eſſe ſcribit: ac certè inde nomen & ipſa accepit. ‖ Στατικὴ, Scientia ponderum, Scientia de ratione ponderũ. Et στατικὸς, οῦ, ὁ, Huius ſcientiæ peritus. VNDE Στατικῶς, More eorum qui ponderant, aut More eorum quæ ponderantur.

Σταπζω, Siſto. Item, Sto, Conſiſto. Item Stabulor.

Σταπρὸς, οῦ, ὁ, Stabilis, Firmus. idem quod στάσιμος & σταθρός. Bud.

Στάδην, Statim, id eſt Stando, More eorum qui ſtant. Euſtath. AT Στήδην, Pondere. q. d. Appenſim. Nicaud. Alex. v. 327, Ἠὲ τίθου στήδην δὲ λοῦ πόρε πεπτὸν ἄχθος Εὐπεῖ θέος. Dicitur autem στήδην ab ἵστημι, vt βλήδην à βλῆμι ſeu βάλλω.

C. Ὀρθοστάδην, Stando erecto corpore, More eorum qui erecti ſtãt. VNDE Ὀρθοστάδιος ET Ὀρθοστάδιος, ᾱ, ὁ, Erectus ſtans. Ὀρθοστάδιος ſiue ὀρθοστάδιος χιτὼν, Tunica recta,

vt Plinius appellat l. 8, cap. 48, ſcribens, tales cum pura toga tyroni indui nouæque nuptæ. Poll. χιτὼν ὀρθοστάδιος, ὁ οὐ ζωννύμενος, (Tunica recincta, ſeu laxa & fluens, vt ex Ouidio v. l. exponunt) Ibidem tradit Ariſtophanẽ eiuſmodi χιτωνίσκους vocare ὀρθοστάδιας. Et apud Euſt. ὀρθοστάδιοι μὲν [χιτῶνες] οἱ σαπὶ, συρπὶ ὄ, οἱ συρόμενοι. Idem apud Heſych. eſt: apud quẽ tamen poſt σαπὶ additur, ὑπόκομμα ἔχοντες. Dicitur idem & στάδιος χιτὼν, vt infrà videbis. ET Ὀρθοστάδης, Erectus ſtans, Rectus. ὀρθοστάδιν Aphrodiſienſibus idem quod ὀρθὸν, teſte Heſych.

Στάδαιος, ου, ὁ, Stans, Erectus. nam σταδαία Heſychio ſunt ἑστηκότα, ὄρθια. Et σταδαῖος μαχητὴς, Statarius miles. Qui ſtans pugnat, nõ excurrens modò, modò fugiens: ſed firmus & immotus depugnat. At σταδαῖον μέλος apud Heſychium τὸ πρῶον. Fortaſſe quod τὸ στάσιμον ſuprà.

Σταδιος, ου, ὁ, Stabilis, Statarius. vt σταδίη μάχη, ſtataria pugna, in qua non excurſionibus aut leuibus prælиis, ſed collato vtrinque pede firma contentione decertatur, Pugna quæ manu cominus initur. quæ & συστάδην μάχη & σταδιαία dicitur, item μόνιμος καὶ βεβηκυῖα: cui opponitur δρομικὴ & πελταστικὴ apud Plutarchum Iliad. η, Οἶδα δ' ἐν σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι ἀρηΐ. vbi ſubaud. μάχῃ, aut ὑσμίνῃ, aut tale quid. Legitur tamen ibi in quibuſdam exemplaribus σταδίῳ, ac tunc ſubſtantiuè capitur: vt dicat nouiſſe ſe modos martios in ſtadio hoſtili. ſed altera ſcriptura melior eſt, eámque Euſtathius quoque agnoſcit. Iliados ο, — ὀπιστάδιος μὲν ἄκοντι, Ἑωλὸς δ' ἐν σταδίῃ. Integrum autem poſuit Iliad. ν, — ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ. Thucyd. lib. 4, pag. 134, ἡ γὰρ μάχη οὐ σταδία ἐγένετο. Στάδιος θώραξ, Thorax longus & rectus, vt Camer. interpr. apud Apollonium lib. 3, πρὸς μὲν σήδεσιν ἔεστο Θώρηκα στάδιον. Vbi annotat ſchol. eſſe qui exponant ἀνεπαγῆ, id eſt Firmum & bene compactum. Heſychius appellat θώρακα σταῖν. Alio etiam nomine σταδιαῖος appellatur. Dicitur autem ad differentiam τοῦ ἀλυσιδωτοῦ, loricæ hamis conſertæ, quæ complicari poteſt, quũ hic flecti nequeat, ſed depoſitus ſubſtet erectus. Statarium quidam dici poſſe putant. Sic vocatur etiam στάδιος χιτὼν (qui & ὀρθοστάδιος & ὀρθοσταδίας, vt paulo antè dictum eſt) Tunica recta, vt Plinius appellat. Callim. στάδιον δ' ὑφίεσο χιτῶνα. id eſt πεδήρη, vel τέλειον, vt Suidas exponit. ‖ Τὸ στάδιον, Immota ſtabilitas, qua aliquis ſubſiſtit, nec loco mouetur. Dion hiſtoricus apud Suidam, τῷ δὴ σταδίῳ τῷ συναφῶν τοῦ διδόμενοι, δεινῶς ἤσαλον. id eſt τῇ στάσει καὶ ἀκινησίᾳ, vt ipſe exponit. ‖ Στάδιος, Appenſus, Ponderi demenſus. Nicand. Alexiph. — πολλάκι μὲν σταδίῳ ἀναθέα ναφέδυ Ῥιζάδα δυλακόεσσαν ὀπάζεο. id eſt σταθμηθέντων, vt ſchol. exponit. ‖ At στάδιος ſiue στάδιον ſubſtantiuè, pro ſtadio, vide infrà, vnà cum ſuis.

Σταδιαῖος, ου, ὁ, idem quod στάδιος. vt σταδιαία μάχη apud Lucianum, Pugna ſtataria. de qua vide in Στάδιος præcedente, & Bud. pag. 95. Apud Suidam, οὐδενὸς δὲ αὐτῶν ἐν σταδιαίᾳ μάχῃ ἰσταμένου. Item σταδιαῖος θώραξ, idem qui στάδιος paulo antè.

Σταθερὸς, οῦ, ὁ, Stabilis, Firmus. idem quod στάσιμος, σταπρὸς, & ἀσαθὴς, quæ eiuſdem cum hoc ſunt originis. Ioſeph. apud Suidam, καὶ σταθερὰν τὴν ἡλικίαν μετ' ἐμπειρίας ὁρῶν, προβάλλεται στρατηγὸν, id eſt μόνιμον. Eunapius apud eundem, ὁ δὲ πόλεμος τῇ τοῦ βασιλέως ὀξύτητι καὶ προνοίᾳ κατηνέχθη ὅτι τὸ σταθερόν τε καὶ ἀσφαλέστερον. id eſt (vt ipſe Suid. exponit) ἰσχυρὸν, βέβαιον. ‖ Aliquando verò dicitur σταθερὸν θέρος, μεσημβρία, aut ἦμαρ, pro feruentiſſima æſtate, meridie, die: propterea quòd quum ad medium peruenit, in quo ceu termino ſubſiſtit feruor eius, tunc ſit maximus & quaſi ſtabilis. Antimachus apud Suidam, θέρεος σταθεροῖο. Apollon. Rhod. libro 1. Ἧμος δ' ἠέλιος σταθερὸν τρόπον εἰβεται ἦμαρ. Plato Phædro, μή πως ὦ Σώκρατες, φεῦ ἀν τὸ κεῦμα παρέλθῃ. οὐχ ὁρᾶς ὡς δίοχε ἤδη μεσημβρία ἵσταται ἡ καλουμένη σταθερά. Sic apud Syneſium epiſt. 58, καὶ τοῦτο κῆ τὸ τῆς μεσημβρίας ἑδρᾶτο σταθερώτατον, Feruentiſſimo ſole, Bud. interpr. Sed ſunt qui σταθερὸς in hacſignif. à σαθεύω deriuent, quæ deriuatio durior foret. At in hoc loco Cratini, οὕτω σαθερὸς τοῖς λωποδύταις ὁ πόρος πεινῶσι παφλάζει, Suidas exponit ὀξύς, aut ἰσχυρός. Reperitur ETIAM Σταθηρὸς, quod eiuſdem cum σαθερὸς eſt ſignificationis. σαθηρὰ βύλινος, Conſtans, Budæus ex Pandect. Et in aletra ſignificatione τοῦ σαθερὸς apud Baſilium in Hexaem. ἐν σαθηρᾷ μεσημβρίᾳ. VNDE Σταθηρότης, ητος, ἡ, Stabilitas, Conſtantia, Firmitas.

C. Ἀσαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Inſtabilis. idem quod ἄστατος, ἀβέβαιος, Heſych.

C. Εὐσαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Stabilis, Firmus, Conſtans. idẽ quod στάσιμος & σαθερός. Apud Suidam, αὐτὸς γὰρ λαβὼν αὔσιμον ἀσαθῆ παρεκομίζετο τῷ πλοῖ χώρειν ἀκινδύνως πλέων, Ventum ſtabilem & firmum, & qui flare non deſiſtebat. Niſi aliquis malit Secundum, aut Lenem & placidum, vt dicitur ἀσαθοῦς πέλαγος. Apud Homerum ἀσαθὲς μέτρον, Ædes ſtabili & firmo fundamento nitentes, aut Bene fundatæ. Od. σ, Ἐσάμβαι δὲ τοῖχον εὐσαθὲς μεγάροιο. Alibi εὔπηκτον dicit. Apud Herodianum autem lib. 2, οἱ μὲν σεμνότεροί τε καὶ ἀσαθέστεροι τῆς συγκλήτου βουλῆς, Politianus vertit Grauitate & autoritate præditi. VNDE Εὐσαθῶς, Conſtanter, Firmiter, Tutò. Appian. apud Suidam, ὁ δὲ ἐς ἐρεπτόδευσεν ἀσαθῶς ἤπερ ἐβούλετο. id eſt ἀσφαλῶς, βεβαίως, Tutò, & ita vt loco nullis incommodis moueretur. Herodianus libro 7, πρὸς ὅπλα ἐκίνησεν ἔς τε ἔπος ἀσαθῶς ὥρμησαν Λίβυες. ET Εὐσαθεία, SIVE Εὐσαθία, ας, ἡ, Stabilitas, Firmitas. Item, Conſtantia. Plutar. Conſol ad vxorem, ἤδη δὲ καὶ τοῦ τοιούτου πολλοὺς ἀσαθείαν ἐπιδείξω τὸ πρεσβύτατον τῶν πάνων ἐπιβαλόντα. ‖ Item, Bona conſtitutio, Bona habitudo. idem ferè quod ἀξία. ſic enim accipi videtur apud Plutarch. in libro De præcept. ſanit. loquentẽ de Epicureis, πρὸς τὴν ὑμῶν ἀφῶν ἀσαθείαν. At ἀσαθία pro ſtabilimento citatur ex libro Sapient. cap. 6. ET Εὐσαθέω, ῶ, Stabilis ac firmus ſum. Dicitur etiam de mari quod placidum ac tranquillum ſtat, nec vllo ventorum impetu agitatur. Luc. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα καὶ ἀσαθοῦς τὸ πέλαγος.

C. Νεοσαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Recèns conſtitutus ſeu inſtitutus. idem quod νεοκαπίστατος. vt νεοσαθὴς δῆμος, recèns inſtitutus populus. in v. l.

Σταθμὸς, οῦ, ὁ, Stabulum. Il. α, — κῆ σαθμὸν πεπυκνῶν. Iliad. τ, Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ. Od. ρ, — σαθμῶν ῥυπῆσα χθονὸς. Item, σαθμὸν δὲ κῶνες καὶ βώτορες ἄνδρες ἔβαν. Sic & Il. α, Οὔρα κῶνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σαθμοῖς δίωνται Ἐγχεσι καὶ φωνῇ, à ſtabulo, ſeu ſpecialius à cauſa. Sic apud Euripidem Androm. σαθμοὶ ὅθι βούτα, ad ſtabula bubulci, ſeu paſtoris, Paridis. Eadẽ ſignificatione accipitur apud Xen. De re equeſtri, ἐν πιούτῳ τῆς οἰκίας τὸν σαθμὸν εἶναι ὅπου πλεστάκις ὁ δεσπότης ὄψεται τὸν ἵππον. Ibidẽ ſpecialiori vocabulo vocat ἱππῶνα, alibi ἱππεῖον. Hoc tamen intereſt inter locos citatos quòd σαθμοὶ apud Homerum & Euripidem dicuntur τὰ ἐν ἀγροῖς ζωοστάσια καὶ ἐπαύλεις, de ſtabulis quæ ruri ſunt. at apud Xenoph. de domeſtico ſtabulo, αὐτὴ τῆς τῶν ὑποζυγίων στάσεως, vt Poll. vocat. Imò Euſt. latius extendit, ac σαθμοὶ eſſe dicit καπηλεῖα ἀγροικὰ, ſeu πᾶν ἐν ἀγροῖς καταγώγια, caſas & tuguria ruſtica. generalius autem eſſe hoc vocabulum quàm οἰκός: vnde & Homerus diſcrimẽ facit inter hæc duo, Il. σ, Ἐν καλῇ βήσῃ μέγαν [νόμον] οἰῶν ἀρηγωνάων Σαθμοὺς τε, κλισίας τε, κατηφείας ἰδὲ οἰκοῦς. ‖ Item, Statio, Manſio. στάσις μονὴ, Euſtath. ſeu Statiua, id eſt certa & definita loca in quibus ſubſiſtunt qui iter faciunt, ſiue pedites ſiue equites, ſiue milites, ſiue duces. vnde idem Euſtathius σαθμοὺς eſſe dicit τὰ ἐν ἐπισιτισμοῖς ἐπιτιθέμενα ἐνοδίοις αὐλαπαύσεσι τοῖς ἐπὶ ἱππέων ἐπὶ πεζοδρόμοις: alio autem nomine vocari ἀλλαγὰς: vt quum apud hiſtoricos dicuntur ἑπτὰ σαθμοὶ ὁδευθεῖσαι πρὸς πνων, vel πόσοι σαθμοὶ εἶναι ἀπὸ τοῦδε τοῦ τόπου εἰς ἄλλον. Sic apud Athenæum aliquoties, Βάτων ἐν τῷ ὀπισθοφυλάκῳ Σαθμοὶ τῆς Ἀλεξανδρείας πρείας: item, Ἀμμώνιος ἐν τοῖς σαθμοῖς: item, Ἀμμώνιος ἐν σαθμοῖς Περσικοῖς: item Ἀμμώνιος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν τῆς Ἀσίας σαθμῶν. Herodianus libro 2, τῆς μὲν ὁδοιπορίας τοὺς σαθμοὺς, quibus locis itinere illo remoratus ſit, vt Politianus interpr. Philo De vita Moſis lib. 1, ἀφικνοῦνται δὴ εἰς σαθμὸν δεύτερον ἔνυδρόν τε καὶ εὔδενδρον, ad ſecunda ſtatiua. Lucianus De hiſt. ſcrib. πρὸς τοὺς τόπους ἀμ-

τοὺς φθιδεῖς, οὐ παραστάτας μόνον ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους. Et A
apud Herodotum in Tesphichore, σταθμοὶ βασιλήιοι, καὶ
καταλύσιες κάλλιστα. in quibus videlicet substituunt & di-
uersantur ii qui ad regem Persarum proficiscuntur, dis-
positis per omnes regiones & prouincias. Quid autem
discriminis sit inter σταθμοὺς & παραστάτας, ibidem de-
claratur, vt quum inter alia dicit, ἀπὸ τῆς Κιλικίης ὁδὸν πη-
θυμέρω, τρεῖς εἰσι σταθμοί, παραστάται δὲ πεντεκαίδεκα καὶ ἥ-
μισυ. Ibidem dicit σταθμοὺς καταγωγέων, sicut σταθμοὶ καὶ κα-
τάλυσις paulo antè. ἐν δὲ τῇ Ἀραβίῃ σταθμοὶ μέν εἰσι καὶ κα-
ταγωγέων πεντεκαίδεκα, παραστάται δὲ ἑξ καὶ πεντήκοντα καὶ B
ἥμισυ. Aliquanto post omnibus his mansionibus enume-
ratis, inuerso ordine dicit σταθμῶν καταγωγαί, vt antè
καταγωγῶν σταθμοὺς dixerat, καταγωγαὶ μέν νυν σταθμῶν τοσα-
ῦταί εἰσι ἐν Σαρδίοισι ἐς Σοῦσα ἀναβαίνοντι, tot diuersoria
mansionũ: sicut σταθμοὶ καταγωγῶν, mansiones diuersorium. Hos σταθμοὺς nõnulli (vt Bud. post Vallam) Mã-
siones, nonnulli Castra, nõnulli Statiua interpretãtur.
Non incommodè autem vti vocabulo Mansio possu-
mus, quum Plinius quoque dicat, Aquarum ratione C
mansionibus dispositis, loquens de itinere indiæ ab
Alexandria. Sic etiam in Pandectis dicuntur Mansio-
num curatores, id est τῶν σταθμῶν. καὶ σρατιωτικῶν καταλύσεων καὶ καταγωγίων τῶν ἐν γειτόνοις, qui præsunt ad ordinandis per mansiones dimetiendisque militũ itineribus, & eorum qui diplomatibus vehantur, & cursu vehiculari: qui cursus publicus appellatur, vt tradit Budæus in Pand. qui ex Herodoto huiusmodi mansionũ id est σταθμῶν, spatium, centum & quinquaginta stadia facit, seu millia viginti octo semis. Ibidẽ σταθμοὺς vocat D
diuersoria tabellariorum, hoc est certa quædam spatia
quæ cursores vno actu conficere debent: & esse quas
hodie postas vocant, à pegasis cursoribus impositio
nomine, qui statis locis mansiones suas positas habẽt.
Miliarium autem mansionum meminit Lampris. in
Alexand. vbi de principe expeditionem parante, & e-
dicta de exitu ex vrbe proponente ait, Deinde [propo-
nebantur] per ordinem mansiones, deinde statiua, dei-
nde vbi annona esset accipienda: & id quidem quo-
usque ad fines barbaricos deuenirentur. Et alibi, Milites
expeditionis tempore sic dispositi vt in mansionibus
annonas acciperent. ‖ Σταθμός, Postis, πέκα πεσῶν
ξύλον κατὰ πλευρὰν τῶν θυρῶν, vt Pollux explicat. alio nomine vocatur παραστάς. Od. ο, Ἵζε ἐπὶ σταθμὸν οὐδοῦ ἐκπάγε θυράων Κλινάμενος σταθμῷ κωπήεντι ῥῶ, dorsum inclinans ad postem cypariss num. Od. η, Ἀγχίθεοι δ' σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἔσαν οὐδῷ. Herodot. σταθμοὶ πηχυαῖοι. Esaiæ 60, σταθμοὶ τῆς θύρας. Ea πήγματα suo tempore vocata fuisse tradit Hesych. ‖ Σταθμός, Statera. Libra. Il. μ, de muliere quæ manu victum quærit, Ἡ δ' ἄρα τ' ὀλίγον ἔχουσα καὶ ἐπίεσον ἀμφὶς ἀείρει Ἱσταμένη, stateram & lanã. (nisi aliquis pro ipso pondere accipere malit) Et ἀγαγεῖν ὅσον τὸν σταθμόν, Ad staterã redigere, Ad stateram examinare. Aristoph. Ranis, Ἐπὶ τὸν σταθμὸν δ' ἀγαγεῖν βούλομαι, Ὅ, περ γ' ἐλέγχει τὴν τέχνην ὁ μόνος. Τὸν βόρβορον ὁ βασανιστὴς ἤρημάτων, de Æschylo qui sua & Euripidis verba pondere explorari volebat. Sic apud Eustathiũ τοὶ πάσσοντες τὸν σταθμόν. Vtroque vocabulo vtitur Aristophan. loco citato. Σταθμὸς dicitur etiam ipsum pondus. G
Thucyd. lib. 2, de statua à Phidia fabricata, ἀπέφαινε δ' ἔχον τὸ ἄγαλμα πεντεκαίδεκα τάλαντα σταθμὸν χρυσίου ἀπέφθου, põderare quadraginta talenta. Herodot. σταθμὸν δυτάλαντος, Põderans duo talenta, Põdere æquans duo talenta. Idẽ, ἑλκουσα σταθμὸν τάλαντα δύο, qui locus Thucydideo similis est. Aristot. Politic. ὁ οἰκεῖος μεγέθει καὶ σταθμῷ. Sicut verò ἀριθμεῖν & ἴσασθαι à Xenophonte cõiungi suprà dictũ fuit, ita ab eodem coniunguntur ἀριθμὸς & σταθμὸς, in Sympos. οὔτ' ἀριθμῷ οὔτε σταθμῷ ἐπιστεύομεν, ἀλλ' ὁπόσον ἐδυνάμεθα φέρεσθαι, ποσοῦτόν μοι παρεδίδου. Sic apud H
Plutarchum in Apophth. in poll citationibus quibus
Cyrus Lacedæmonios ad amicitiam inuitabat, ἀργυρίου δὲ καὶ χρυσίου οὐκ ἀριθμὸν ἀλλὰ σταθμὸν ἴσασθαι. Ab eodem di
citur de pondere & grauitate, vt quum in Lycurgo de
monera ferrea ait, ἀπὸ πολλοῦ σταθμοῦ καὶ ὄγκου. At in hoc
loco Athenæi libro 4, si non pro Pondo seu Libra ac-
cipiatur, saltem de certo pondere dici videtur, ὅθεν π

μικρὸν, ἔχον σταθμὸν ὡς τέσσαρα μάλιστα. Et paulo post, de
iis loquens quæ ad φιδίσια apud Lacedæmonios con-
ferebantur, οἴνου δὲ χοᾶς ἑκατὸν καὶ ἑβδομήκοντα, ἀφ' ἑκάστου σιτηρεσίου τοῦ μηνὸς σταθμὸν μνᾶ καὶ αὔκιον. Vbi quum addat μνᾶ, generalius fortasse capi potest. Apud Myrepsum autem in panchresto antidoto pro γραμμα seu scripulũ accipi tradunt vulgi lex. Reperitur ΕΤΙΑΜ Σταθμὰ in plurali numero à σταθμὸς, sicut ζυγὰ à ζυγὸς, per metaplasmum vt grammatici tradunt. In prima autem τῶν σταθμῶν signif. σταθμὰ apud Sophoclẽ pro stabulis, ait Eustathio. Sic etiam apud Xenophontem, τὰ πιαίνοντα σταθμὰ στρεοῖ τοῖς πόδας ἵππου. Vnde composita voce βουσταθμα. Item πυλῶν σταθμὰ Postes. Hesychio tamen τὰ θύρετρα. In posteriore autem significatione, qua pro libra & põdere accipitur vocabulum σταθμὸς, apud Demosthenem ζυγὰ καὶ σταθμὰ ἔχων. Cæterùm deriuatur σταθμὸς ab ἵστημι, vt βαθμὸς à βῆμι seu βαίνω, μισθὸς à μισθόω, & similia.

C. Σταθμοδότης, ου, ὁ, Qui σταθμοὺς, id est mansiones, distribuit & suam cuique assignat Mansionum curator. vel (vt Bud. interpretatur) Qui hospitia distribuit in comitatu principum. Plutarch. Demetr. 287.

C. Σταθμοῦχος, ου, ὁ, Qui habet σταθμοὺς, Hospes apud quem stabulari & diuersari aliquis potest. πανδοκεὺς, Suid. Sic appellari per iocum posse patrem quoque familiãs, τὸν οἰκοδεσπότην, tradit Poll.

C. Ἐπίσταθμος, ου, ὁ, Præfectus τῶν σταθμῶν. Mansionum curator. Isocr. Panegyr. de rege, μισοῦσι δὲ ὅσοι σταθμοὺς ἐν ταῖς πόλεσι κατάγουσι. Aliquando (vt Bud. in Pandect. anno at) ἐπίσταθμοι appellantur ii qui supe hospitia sunt in comitatu principis aut legati ducisve exercitus. Hodie Mareschalli hospitiorũ nostra lingua vocantur: qui eorum ministerio vtuntur quos designatores mansionarios Latinè appellare possumus, & Creatarios designatores, à crera qua vtuntur. Apud Isocratem autem in Paneg. Ἑκάτομνος ὁ τῆς Καρίας ὄπισθαμος, satrapam intelligit. Vnde & Suidas huic loco hanc exponitionem subiicit, ὃς οὐδὲν ὕστερος ἰῶν τῆς σατραπείας Καρίας κόρος. VNDE Ἐπισθαμία. Munus τοῦ ὄπισθάμου.

E Σταθμεύω Stabulor, Statiua habeo, Diuersor. Appianus in Mithrid. ἐς τὸ Ἀλεξάνδρου πανδοκεῖον καταλυσόμενος, αἰσθόμενος δὲ αὐτὸν Ἀλέξανδρος ἐν παυσανίῳ καὶ Μιθριδάτου σταθμεύοντα, ad Alexandri hospitium diuertit, in fausto vtique omen vertens quòd in qua Alexander mãsione requiesset, Mithridates diuersorium habuisset. Bud. Et apud Suidam, σταθμεύσας ὅπου τὸ ἄλσος, Statiua habens, vel Castra metans. γραπτός, vt ipse exponit.

C. Ἀσταθμεύτος, ου, ὁ καὶ ἡ. Immunitatem habens ἀπὸ τῶν ὄπισθαμείων. B ex Plut. Vide Ἐπισταθμία & Ἀνεπισταθμευτος.

C. Ἐπισταθμεύω, Stabulor alicubi, Statiua habeo, Diuersor. idem quod σταθμεύω & καταλύω. Plutarch. Sylla. ἐν οἰκίαις ἐξέπεφυγεν ὑβρεις καὶ πολυανθρωπίας τῶν ὄπισθαμευόντων, i. τῶν καταλυόντων. Bud. Ἐπὶ ὄπισθαμεύοντα, Ad mansiones comitatus principis designor. Plutarchus Antonio οἰκίαν χαμαιπέτεις καὶ σαμβυκιστρίαις ὄπισθαμεύουσαν. id est (Bud. interpr.) Ad stationes & noctes muliercularum designatæ ab iis qui ὄπισθαμοὶ dicuntur. Sic apud Suidam, οἱ Φοίνικες τὰ μὲν ὑπὸ τῶν ἀπολειφθέντων Ῥωμαίων ἐν ταῖς ναυσὶν, ὄπισθαμευόμενοι, τὰ δὲ, τὰ ὄπισθεν ἀνεχρῶν θεωνται, ἐσωσαν, partim quòd hospitio recipere ipsi essent relicti in navibus Romanos, seu Quòd relictis in naue Romanis mansiones apud eos designatæ essent. Eriterum, ὄπισθαμευομένους τινὰ ὑπ' αὐτῶν καὶ διαρπαζομένους, quibus, vt hospitia eis præberent, impositum erat, seu A quibus ad statiua ibi habenda designati erant.

Ἐπισταθμεία, ας, ἡ, Stabulatio, Diuersatio. Diodor. in histor. Alexandri. ἀναλύσας τὴν ξένιον παρ' ᾧ τὴν ὄπισθαμείαν ἐποιήσατο κεχαρισμένως, apud quem iucundè diuersatus fuerat, Bud. ‖ Item Necessitas hospites recipiẽdi, seu Necessitas hospitio recipendi comitatum principis aut legati. Cic. ad Atticum lib. 13, in fine, Hospitium siue ὄπισθαμείαν odiosam, mihi duxi non molestam. Plutar. Sertor. τῇ ἐπισταθμείᾳ ἀπαλλάττας. cuius rei q immunitatẽ beneficio principali cõsequuti sunt, ii ἀσταθμευτοι dicũtur. Hoc autem in loco significari puto inferioris muneris officium, operum reficiendorum curatoris qui

ἐργεπισάτης dicitur. Hæc Bud. Notãdum tamen, locum A
Ciceronis aliter legi in bonis exemplaribus quàm à
Bud. adducitur, ita videlicet, Habes hospitium siue ὄπισθαμίαν, quam odiosam mihi duxi, non molestam. V-
bi ὄπισθαμία idem ferè esse videtur quod σταθμὸς, id est
Mansio.

C. Ἀνεπισταθμευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immunis ab hospitiis præbendis, Immunis à præbẽdis diuersoriis principis comitatui vel exercitui in transitu. idem quod ἀσταθμευτος. Polyb. συγχωρεῖν τὸν Βασιλέα Φίλιππον Θασίους ἀφρουρήτους, ἀφορολογήτους, ἀνεπισταθμεύτους. Bud. At Suidas, quum expo B
suisset, σταθμὸν μὴ δεχομένους, ἢ πιὰ χαρέαν, addit, ἢ σταθμὰ δεχομένους, πουτέστι ζυγοστατουμένους. in qua tamen signific. σταθμεύω vsurpatum non reperitur.

C. ΚΑΤΑσταθμεύω, In stabulo aut statione aut diuersorio colloco. Strabo de Britãnis, ἐν ταῖς χαλυβοποιοῦσαι καὶ τὰ βοσκήματα καταστάθμεύουσι. Bud. Varro dicit, Alienum pecus in suo fundo pascat & stabulet: & Silius, Pecus stabulare sub Hæmo: vterque trãsitiua signif. vt καταστάθμεύειν hoc in loco.

C. ΚΑΤΑσταθμεύω, Rendo, vt aurum pro Gracchi capite repensum Cicero dicit, & Auro rependere Plinius: idẽ quod ἀνταλαντεύω & ἰσοστάσιον ἀποδίδωμι. Bud. Vel, Pari pondere retribuo. Exponitur etiam In æquilibrio pono. G

C. ΚΑΤΑσταθμίζω, Appendo, Pondere demetior. VNDE Καταστάθμισμός, οῦ, ὁ, Appensio, Hermol. Singulorũ per sua pondera adiectio, Marcell. apud Diosc.

C. ΠΑΡΑσταθμίζω, Præpondero. v. l.

ΑΤ VERO Σπάθμη, ης, ἡ, Amussis, Regula ad quã aliquid exæquatur, vt Festus exponit: Funiculus tenuis, quem minio aut atramento imbutum, & ex vtroque materiæ angulo alligatum, intensumque, fabri paulum eleuatũ demittunt: qui demissus lineam rectam vtrinque ducit, cuius ductum sequuntur in materia exæquanda & H
complananda, Funiculus regularis, Erasm. Quem quoniam fabri materiarii & carpentarii rubrica (vt dictum est) oblinunt, Rubrica à Persio appellatur: Linea à Gellio, ob rectitudinem. Iliad. ο, —σάθμη δόρυ νηΐον ἐξιδύνει Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δεδημένος, nauale lignum amussis seu rubrica dirigit. Plutarchus Polit. præc. γεωμέτρας χρω-

μένους καὶ κανόσι καὶ σάθμαις, ὑφ' ὧν διαγράφεσθαι τὸ ἔργον ἔμελλεν, de imperito fabro lignario. Ammon. in Prædicam. Aristot. ὡς γὰρ ὁ τέκτων τῇ σάθμῃ κέχρηται ὀρθῶν πρὸς τὴν ἀκρίβειαν τῶν ὀρθῶν ξύλων καὶ καμπύλων, ὁμοίως καὶ ὁ οἰκοδόμος τῇ καθέτῳ διακρινούσῃ τοῖς ὀρθοῖς καὶ τοῖς μὴ τοιούτοις τοῦ τοίχου id est (Budæo interprete) Vt faber vtitur amussi instrumento ad exigendam materiæ rectitudinem, sic structor vtitur perpendiculo ad parietes dirigendos. Vbi nota discrimen inter σάθμιον & κάθετον. Luc. in Zeux. [τῆς εἰκόνος ταύτης αὐτήραφος] πρὸς αὐτὴν ὀνείκην ἀκριβεῖ τῇ σάθμῃ μετῳκοδομένη. Et metaph. apud eundem Luc. κανόνα καὶ σάθμην ἀκριβῆ τῶν πιούτων. Apud eundem De vera historia, κανὼν καὶ σάθμος ἱστορίας δικαίας. Et in prouerb. σάθμης ἀκριβέστερος, q. d. Ipsa rectitudine rectior. Eustath. Quod verò Latini dicunt Ad amussim, Examussim, Amussatim, & Examussatim, id Græci ὅπὶ σάθμην, κατὰ σάθμην, & παρὰ σάθμην, & πρὸς σάθμην. Od. ε, de fabro complanante ligna, πελέκησεν δὲ ἄρα χαλκῷ, Ξέσσε δὲ ὅπὶ σάθμῃ καὶ ὅπὶ σάθμην ἴσωνε. Et Il. ρ, de poste cyparissino quem σάθμον appellat, ὃν ποτε τέκτων Ξέσσεν ὅπὶ σάθμῃ καὶ ὅπὶ σάθμην ἴσωνε. Et Sophocl. apud Athen. l. 13, ὡς τέκτονος παρὰ σάθμην ἰέντος ὀρθὴν κανών. Cui simile est quod legitur apud Theogn. Εἶμι παρὰ σάθμην ὀρθὴν ὁδὸν, οὐδετέρωσε Κλινάμενος. (Apud Æschylum autem in Agamemnone, pag. 207, παρὰ σάθμην Scholiastes exponit παρὰ τὸ πρέπον.) Et in prouerb. πρὸς σάθμην πέδον πίθεσθαι, Amussi lapidẽ applicare: in eos qui præposterè aliquid agunt. Quod Plutarchus mutata constructione dicit, πρὸς σάθμῃ πέδον πίθεσθαι, μὴ τὴν πρὸς πέτρῳ σάθμην. At mutato vocabulo Basil. De leg. poet. τὸν λίθον ποτὶ τὴν ἀπόρτον ἄγοντες, ad funiculum, id est amussim. At λευκὴ σάθμη, Alba amussi, seu Alba linea, (vt Gellius loquitur post Lucil.) hoc est Nullo delectu ac citra discrimen. Erasm. Chil. & Bud. in Pand. At Pausan. apud Eustath. λευκὴν σάθμην esse dicit τὴν ἄδηλον (quoniã si lapidi faber similis coloris lineam inducat, nõ apparebit quod sequatur, aut certè vix apparebit) ac prouerbium in eos qui incerta incertis significant aut nihil intelligunt, ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων, ἢ ὅπὶ τῶν μηδὲν σωτιόντων. Item λευκῷ λίθῳ λευκὴ σάθμη, In albo lapide alba linea. De quo itidem prouerb. apud eosdẽ. Quod verò dicitur de albo lapide & alba linea, idem etiam de aliis coloribus dici potest, vt annotat Eustath. vt ἐν ἐρυθρῷ λίθῳ ἐρυθρὰ σάθμη, & sic in similibus. ‖ Erat etiam σάθμη ἰσασικὴ ἐν θεάσεσι ὅπὶ τῶν δρομέων, vt Eustath. tradit: dicens sic accipi tum apud alios tum apud Oppianum. ‖ Σπάθμη videtur poni etiam pro perpendiculo, αἰπὴ καθέτου, (licet diuersa hæc duo esse ex præcedentibus constet) in hoc apud Suidã loco, σάθμην ἐνεπνῆ μολίβδαχθέα. nam in funiculo illo regulari qui minio tingitur, plũbum non appenditur, sed tantùm in funiculo perpendiculari. nisi fortè ferream amussim seu ferream regulam hîc accipias qua materiarii ligna & lapides secundum latitudinem exæquant: vt ea propter pondus dicatur μολίβδαχθής. Suidas ἀπαρτίον exponit, quod ambiguum est. ‖ Σπάθμη, Ensis capulus, quia suo pondere σαθμίζει τὸ ξίφος, dirigit & ad æquipondium reducit. Ita v. l. citantur hunc Diod. Siculi locum, πᾶς σάθμαις τῶν δορατίων πυκνοῦντες. Cæterùm in σαθμὸς & σάθμη eam accẽtus esse rationem Eust. scribit, quæ est in κακὸς & κάκη, ὀρθὸς & ὄρθη, κολωνὸς & κολώνη.

Σπαθμάω vel potius Σπαθμάομαι, Ad amussim exigo, Amussatim sequor. Luc. De hist. scrib. ὅτις σε κανὼν καὶ σάθμη ἱστορίας δικαίας. καὶ εἰ μόλις σαθμήσονταί τινες αὐτῆς, οὐ μὴ ἔχοι. ‖ Σαθμάω est etiam idem quod Pondero, Libro. vnde σαθμῆσαι, Eustath. exponit ζυγοστατῆσαι, & Hesych. ἐν ζυγῷ σῆσαι. Eadem signif. est vocis passiuæ. Pausanias Achaicis, κάτοπτρον καλῶς δήσαντες καθαρὸν, σαθμώμενοι μὴ πρόσω καθικέσθαι τῆς πηγῆς, ἀλλ' ὅσον ὅπτεσθαι τὸ ὕδατος ἐπιφανείας τὸ κάτοπτρον, ita librantes ne vltra aquæ superficiem demittant, sed eatenus demum vt summã aquam stringant. Bud. Idem Bud. exponit Libro, Modulor, Modum adhibeo, Ad certum modum facio. ‖ Item Æstimo, Perpendo, Examino. vt Budæus apud Platonem interpr. Comm. pag. 471. ‖ Item Coniecturam facio,

Argumentum duco. Theophr. lib. 9 De causis pl. cap. 4, εἴ πδεῖ σταθμᾶσθαι τοῦτο, Si quidem oporteat ex eo coniecturam facere & argumentum ducere. Bud. Idem porro apud Herodotũ in Thalia, σταθμώσασθαι Ionicum esse dicit pro σταθμήσασθαι: Eustath. tamen inter σταθμῆσαι & σταθμώσασθαι distinguit, sicut inter πολεμῆσαι & πολεμῶσαι: ac σταθμῆσαι esse dicit τὸ ζυγοσταθῆσαι, at σταθμώσασθαι apud Herodotũ, τὸ ζυγάσασθαι. videtur igitur σταθμώσασθαι deriuare A Σταθμόομαι, vt πολεμώσω à πολεμόω.

Σταθμητὸς, οῦ, ὁ, Ad amussim exactus. Vel, Qui ad amussim & lineam exigi ac dirigi potest. Item μετρητὸς, vt Suidas exponit apud Arrianum, ὡῶν δὲ ἡ καμήλου σταθμητὸν πλῆθος. Item, πέτραι τε οὐ σταθμηταὶ τὸ μέγεθος. At apud Plat. ἐμοὶ μὲν οὐδ' ὦ ἑταῖρε οὐδὲν σταθμητὸν, mihi quidem, ô socie, nihil pensi.

C. Ἀστάθμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inconsideratus, Improuidus, Qui res perpendere non didicit, sed temere agere. Bud. pag. 471, ex Plutarcho. Item, Instabilis, Incertus, ἄσαφης, ἄδηλος, vt scholiastes apud Thucyd. exponit l. 4, p. 141, τὸ δὲ ἀστάθμητον τῶν μέλλοντες ὡς ὅπῃ πλεῖστον κρατεῖ· πάντων δὲ σφαλερώτατον ὑπάρχον, ὅμως καὶ χρησιμώτατον φαίνεται. vbi σφαλερὸν & ἄσταθμον synonyma sunt. Philo De vita Mosis lib. 1, τὰ δ' ἀνθρώπεια καὶ μᾶλλον [μεταβάλλον] ὅσῳ καὶ ἀσταθμητότερα, quo incertiora sunt. Eurip. Βοτῶν ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰὼν, id est (vt Eustachius exponit) ὧδε κἀκεῖ ῥέπων καὶ μὴ μένων ὡς ἐν ἰσότητι σταθμοῦ. Apud Demosthenem quoque, ὡς ὁ μὲν δῆμός ἐστιν ὄχλος, ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἁπάντων, καὶ ὡς αὐ τύχοι κινούμενον, omnium leuissimum ac maximè instabile. (nisi quis in prima significatione accipere malit) Et apud Plutarchum Themistocle, ἀνώμαλος καὶ ἀσταθμητος, Nec sui semper similis, nec stabilis ac sibi cõstans. sic suprà, ἢ δ' ἄλλως κόσμος ὢν τοῦ ἤθους ἀλλ' ἀνώμαλος καὶ πρόσφορος, idem Plutarchus dixit eodem significatu. At ἀσταθμητοι ἀστέρες, vagi & errones, vt B. apud Xenophontem interpr. πλανῆτάς τε καὶ ἀσταθμήτους ἀστέρας γνῶναι. Non incommodè interpretetur aliquis, Stationem non facientes, vt Plinius de Martis sidere (quod ipsum quoque ex planetarũ numero est) dicit, nunquam id stationem facere, lib. 2, cap. 17.

C. Ἀντισταθμῶ, Rependo, E contrario pondero. Basil. οὐκ ἀντεσταθμησαν τῷ πρὸς πύπυ δουλείαν ἡμῶν, Rationem non habuerunt exhibiti à nobis officii seruilis & addicti, Non compensandum duxerunt quòd ipsis seruiuimus, Bud.

C. Ἀπόσταθμάω, Dependo, Appensum trado. σταθμῷ ἀποδίδωμι. Eust.

C. ΔΙΑσταθμάομαι, Metor, Dispono. Eurip. διεσταθμήσατο, Metatus est, Disposuit. v. l. Διασταθμῆσαι Hesych. est διελεῖν.

¶ Στῆμα, ατος, τὸ, Stamen. Dicitur de planta, vt Hesych. annotat: fortassis eo sensu quo Stamen apud Latinos. In vulgatis autem lex. στῆμα dicuntur omnes herbæ marinæ. Est etiam vocabulum nauticum, teste Hesych. ‖ At in membro virili στῆμα dicitur pendula virgæ pars, τὸ κατηρτημένον τοῦ καυλοῦ, vt Pollux exponit. Rufus Ephesius quoq; στῆμα vocari scribit τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ αἰδοίου, hoc est partem pudendi pendulam & prominentem: A T Ὑπόστημα & πόδιναμον (& κύστεως πρόχιλον, vt Pollux addit) appellari partem ei subiectam quæ non propendet, τὸ μὴ ἐκκρεμάμενον αὐτῶ.

Στήμων, ονος, ὁ, Stamen. Hesiod. Erg. β, Στήμονι δ' ἐν πάσῃ πολλὴ κρόκα μηρύσασθαι, in pauco stamine multam tramam intexito. Plutarch. De solertia animi, loquens de alcyone nidificante, συλλέξασα πᾶν τῆς βελόνης ἀκάνθας, συνέθησι καὶ συνδεῖ πρὸς ἀλλήλας ἐγκαταπλέκουσα, πᾶν μὲν ὑφείας, πᾶν δὲ πλαγίας, ὥσπερ ὀθόνιον στήμονι κρόκην ἐμβάλλουσα. Plato Cratylo, κερκίζοντες δὲ τὴν δρῶμεν; οὐ πῶς κρόκην καὶ τοῖς στήμονας διακρίνομεν; stamina & subtegmina seu tramã discernimus. Sunt enim stamina in tela fila recta & stabilia quibus subtegmina intexuntur. Στήμων (vt Stamen apud Latinos) dicuntur etiam ipsa fila quæ è colo ducuntur. Vnde Pollux scribit Platonem στήμονα vocare τὸ νῆμα. Apud Lucianum, κρόκην καταρρουσα καὶ στήμονα κλώθουσα, Stamina nens, vt Tibullus loquitur, seu Stamina torquens, vt Ouid. Et apud Pollucem est, στῆσαι τὸν στήμονα ἢ τὰ στημόνια, intendere stamina, id est fila è colo ducta, ad ordiendam telam. & προφορεῖσθαι στήμονα, idem quod διάζεσθαι. Item σπυδῆσαι τὸν στήμονα καὶ κατρῶσαι. Apud eundem ἄκλωστοι στήμονες ex Plat. comico: & στήμων ἰξεσμῶδος, id est ὁ ἰξώδης καὶ λεῖος, ex Aristoph. VNDE Ὁλοστήμονος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, vt ὁλοστήμονες πολύπαι, id est αἱ ταινίαι. Pollux ex Sophocle. ET Στημονιπτὸς, οῦ, ὁ, vt στημονιπτὴν κρόκην apud Poll. Trama quæ stamini intexitur. ET Στημόνιος, ου, ὁ, Stamineus. Theophrastus lib. 3 De hist. plant. cap. vltimo, de similace, πῶς τε διὰ μέσου ὥσπερ ῥάχιν λεπτὴν ἔχει, καὶ πᾶν στημόνιος διαλύψεις οὐκ ἀπὸ ταύτης, ὥσπερ τὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ πρὸς αὐτῷ τῷ φερέρεις, & interualla staminea non ex eo porrecta, vt cætera, sed circa eum in orbem circumacta, vt Gaza interpr. Scribitur tamen ibi στημνιοις. A T Στημωνίαι, Cincinni staminibus similes. vt Hesych. exponit. Cincinni prolixi & teneri, Camer. ET Στημόνιον, ᾱ, τὸ, Stamen. idẽ quod στήμων, vt paulo antè ex Polluce, στῆσαι τὸν στήμονα, ἢ στημόνια. Aristoteles Polit. 2, c. 4, ἐξ ἑτέρου τὸ στημόνιον ἐρίου γίνεται τῆς κρόκης, ex alia lana stamen fit, ex alia trama. ET Στημονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Stamineus, Stamen referens. Plutarchus De solertia anim. loquens de aranea, ἡ τὸ νήματος ἀκρίβεια καὶ τῆς ὑφῆς τὸ μὴ διεχὲς μηδὲ στημωδὲς. ET Στημονίζομαι, Stamen duco, Stamen tendo, Ordior. idem quod στήμονα ἵστημι. Aristot. Hist. anim. lib. 9, cap. 39, de phalangio, ὑφαίνει δὲ πρόσθεν μὲν διαπεινὰν πρὸς τὰ πέρατα παντοχόθεν, εἶτα στηονίζεται ἀπὸ τοῦ μέσου· ὅθεν δὲ πύπυος ὥσπερ κρόκας ἐμβάλλει, deinde stamina à medio ducit, atque his subtegmina annectit. Plinius de hoc araneorum genere scribit, Texere à medio incipit, circinato ordine subtegmina adnectens. Paulo antè verò, Tereti filo & æquali deducit stamina.

Στήσιος, ου, ὁ, vt στήσιος Ζεύς, Iupiter Stator, apud Plutarch. in Cicerone.

C. ΑΜΦίσταμαι, Circumsto. Il. σ, φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι Μυρμιδόνες. Soph. αὐτὸν ἐν κύκλῳ μαθόντες ἀμφέστασαν. ‖ At Hesych. ἀμφίσασθαι exponit ἐξετάζειν.

C. ΑΝΘίστημι, Contrà statuo, Oppono, Ex aduerso pono, Aduersarium statuo. Aristoph. in Ranis, Ἀλλ' ἕτερον ἐπάτῳ τὴ καὶ τὴν πατάσσετε. Ἀνθέστηκα & ἀνθίστην ab ἀνθίστημι, vsurpantur neutraliter pro ἀνθέσταμαι ab ἀνθίσταμαι, Repugnaui, Restiti, Reluctatus sum. Itidẽ infinitiui ἀνθεστηκέναι, & ἀνθστῆναι. Paul. ad Rom. c. 9, τῷ δ βουλήματι αὐτοῦ τίς ἀνθέστηκε; & ad Gal. 2, κατὰ πρόσωπον αὐτῷ ἀνθστην. Sic & participia ἀνθεστηκὼς & ἀνθστὰς pro ἀνθεσταμένος. Dicitur etiam ἀνθεστὼς interdum pro ἀνθεστηκώς. ‖ Apud Thucydidem lib. 5, ἀνθστάντος αὐτῷ τοῦ πράγματος, Quum ei res non succederet. nam res non succedens, veluti repugnat desiderio nostro. Apud eundem ibidem sine datiuo personæ, ὡς δὲ ἀνθστη τὸ πρᾶγμα. id est ἄλλως ἀπέβη, vt schol. exponit.

Ἀνθίσταμαι, Resisto, Obsisto. Repugno, Reluctor, Renitor, Aduersor. Apud Xẽ. hostis dicitur ἀνθίσασθαι, Pæd. 2, ἢ ὦ μὴ ἀνθστῆ), δῆλον ὅτι μαχεῖται δείσει. Dicitur & ἀνθίσασθαι πρός τινα: vt apud Thucyd. ἀνθίσασθαι πρὸς ἅπαντας.

Ἀνθίστασις, εως, ἡ, Resistentia, Reluctatio. Ἀνθίστασις, (inquit Bud.) Resistentia, Obnixus, vt apud Aristot. πρὸς κόσμου, vbi de mundi harmonia loquens scribit, τῷ δ' ἴσον ἀνθίστασιν ἔχει τὰ βαρέα πρὸς τὰ κοῦφα, καὶ τὰ θερμὰ πρὸς τὰ ψυχρά. Quo in loco ἴσην ἀνθίστασιν alii interpretati sunt æquilibrium. ‖ Ἐξ ἀνθιστάσεως καὶ συγκάδην ἀγωνίζεσθαι, Pede collato & acie nõ aperta, apud Herodianum, qui alibi ἐκ προσπαίξεως ἀγωνίζεσθαι pro eodem dixit teste eodem Budæo. Apud eundem Herodianum legimus ἐξ ἀνθιστάσεως μάχας θηρίων ἐπαιδεύετο.

Ἀνθίστασις apud rhetores, Comparatio, Comparatiuũ genus apud Quintilianum lib. 7, c. 5. Hermogenes, γίνεται ἀνθίστασις, ὅταν ὁμολογῶν ὁ φεύγων πεποιηκέναι τὸ ὡς ἀδίκημα, ἀνθιστᾷ ἕτερόν τι ἀνεργέτημα μεῖζον δ' αὐτῷ τοῦ ἀδικήματος πεπραγμένος, Id est, Fit ἀνθίστασις, quum reus cõfitens fecisse se aliquid tanquam maleficium, ex aduerso opponit maius aliquod beneficium, cuius autor fuerit maleficium illud committendo. Exponitur ἀνθίστασις & Intentio, ex Iulio Firmiano.

Ἀνθιστάτης, ου, ὁ, Reluctator, Aduersarius.

Ἀνθιστάω, ῶ, Obsisto, Resisto, Reluctor, Obluctor. Gregor. μάχη καὶ μῖξις καὶ στάσις ἀλλήλοις ἀνθιστωτῶν. ‖ Item Ἀνθιστῶ, Obsisto, Partes facio vel cogo, id est factiosus sum. Budæus ex Herodoto.

Ἀνθιστατικὸς, οῦ, ὁ, Reluctatiuus, Ad reluctandum seu resistendum valens, vel Resistendi vim habens. Apud Hermogenem πρὸς τάσιν, dicitur ἀντίθεσις ἀνθιστατικὴ oppositio quæ ἀνθίστασιν habet, accipiendo ἀνθίστασιν in ea significatione quam apud rhetores habere, modò docuimus ex eodem Hermogene.

C. Ἀνίστημι, Surgere facio, Erigo, Excito iacentem. Plato in Charmide, τὸν μὲ ἀνεστήσαμεν, τὸν δ' πλάγιον κατεβάλομεν. Homerus Odysseæ ξ, χερὸς ἀναστήσας. Iliad. ω, κήρυκα δ' ἀνίστη. Et Excito quod est Reuiuiscere facio, Excito mortuum. Iliad. ω, Οὐ γὰρ τι φρήξεις ἀναχίμβρος ἕος ἔσσο, Οὐδέ μιν ἀνήσεις. Item ἀνίστημι, Erigo, Extruo. vt ἀνιστάναι πόλιν, & ἀνιστάναι στήλας, apud Herodotum. Excitare ædificium dicitur itidem Latinè. Budæus primas huius verbi significationes ponit Erigo & Exuscito. Nonnus dixit etiam ἀναστῆσαι βασιλῆα, Excitare regem, quasi surgere facere ad regiæ dignitatis fastigium. Dicitur & ἀναστῆσαι eo sensu quo Latinè dicitur ab oratoribus Excitare in concionem.

Ἀνίστημι, Moueo: (vt ἀνέστησε τὸν στρατὸν, Castra mouit.) Migrare cogo, Sedibus pello, vel excio. Pausanias in Cor. Ἀργεῖοι δ' ὕστερον τοῦτον Ὀρνεάτας ἀνέστησαν. Idem ἀνέστησαν δὲ καὶ Τίρυνθιοι Ἀργεῖοι. quod & ἐξανίστημι dicitur. Hactenus Budæus. Sciendum est autem dici etiam ἀνιστάναι τὸ στρατόπεδον à Thucydide pro Mouere castra. & pro Migrare cogo dici etiam Sedibus excio, & quidem frequentius (vt opinor) quam Sedibus excio. Verbum autem ἀνιστάναι hanc significationem habens poni interdum simpliciter cum accusatiuo, vt in locis modò citatis: interdum cum genitiuo, constructo cum præpositione ἐξ. Nonnunquam, præter accusatiuum, cum præpositione ἐξ iuncta genitiuo, additam habere & aliam, videlicet εἰς, cum accusatiuo. Sophocles, τί μ' ἐξ ἕδρας ἀνίστατε; Plutarchus in Pericle, Ἐστιεῖς δ' πάντας ἀναστήσας ἐκ τῆς χώρας, Ἀθηναίους μόνους κατῴκισε. Cum vtraque autem præpositione, vt ἀνίστημι ἀνθρώπους ἐκ τῆς πόλεως εἰς ὄρη, Excito homines ex vrbibus in mõtes, vel Excio. pro Excitatos siue excitos ex vrbibus, traduco in montes. Cæterùm existimo ἀνιστάναι interdum tam latè patere quàm Submouere apud Latinos (cuius tamen significationis Budæus non meminit) nec inuenio verbum quo possit commodius reddi in hoc Demosthenis loco Pro corona, ἀνέστησεν αὐτὸν ἀπὸ ταύτης τῆς καλῆς ἐρασίας. In isto quidẽ Homeri versu, Iliad. α, Τοὺς μὲν ἀνασήσειν, ὀδὸν Ἀτρεΐδαν ἀναρίζοι, sunt qui ἀνασήσειν exponant Submouerent: de qua expositione in proximè sequenti annotatione dicam.

Ἀνίστημι, Euerto, Subuerto. vt πόλεις ἐκ βάθρων ἀνασήσας, quũ vrbes fũditus euertisset. Sic πόλιν ἀνασήσειν, pro ἀνασταπώσειν, sæpe dictum ab antiquis scriptoribus testatur Eustachius, exponens versum Homeri modò citatum ex Iliad. α, vbi ait ἀνασήσειν esse pro ταράξας ἐξεγερεῖ, vel, ἄνω κάτω ποιήσει, ἀναστατώσει, ἀναστατοποιήσει. Hesychius ἀνασήσειν, non aliunde, vt opinor, quàm ex illo Homeri loco sũptum) explicat ἀναστατοποιήσειν. In vulgatis lexicis ἀνασήσειν exponitur Submoueret: & subiungitur, id est ἀνατάττοις καὶ ἐν παραχῇ ποιήσειε, ζωτέστι φυγάδας καταστήσειε. quæ explicatio habetur in breuibus scholiis in Homerum. Sed ego non video quomodo Submoueret significare possit ἀναστατοποιήσειε: quum potius Submoueret respondeat alteri expositioni φυγάδας καταστήσειε. quod videtur dictum ab autore illorum scholiorum pro εἰς φυγὴν τρέψαιτο. quem vix credo post ἀνατάττοις καὶ ἐν παραχῇ ποιήσειε, subiunxisse, ζωτέστι φυγάδας καταστήσειε, sed aliam aliquam particulam quam ζωτέστι scripsisse. sunt enim hæc diuersa. Eustath. obiter declarans quo sensu ἀνατάττοις possit accipi, dicit ἀνατάττοις καὶ ἀβασιλεύτοις. quasi videlicet illi, amisso suo rege, velut euersi futuri essent, eorum rege, tanquam propugnaculo quodam, euerso & perdito. nam tale quidpiam Eustathium respexisse puto. Præterea quod attinet ad verbum Submouere, scio esse Arcere potius quàm Fugare, quod sonat, εἰς φυγὴν τρέπεσθαι. ideo fortasse mallet aliquis interpretari Submoueret fugans, vel in fugam vertens.

Ἀνέστην & Ἀνέστηκα quæ significationem τοῦ Ἀνίσταμαι sequuntur, vide post ipsum.

Ἀνίσταμαι, Pass. Exurgo, Surgo (sicut αἴνημι, Surgere facio.) Il. α, Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πεδάς ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Plutarchus in Alcibiade, ἀνιστάμενοι ἐν τῷ δήμῳ λεγόν. Aristophanes in Pluto ὅτι τὴν χύβαν τὴν τῆς ἀθάνας ἀνίσταμαι. Inuenitur & ἀνιστάμενος ὅτι τὴν ὀρχὴν, eadem metaphora qua ἀναστῆσαι βασιλῆα apud Nonnum, vt ea docuimus. Apud Plutarchum ταῖς ἀοῦς ταῖς τριήραις ἀνεστῶσας, vulgò exponunt Naues puppibus insurgentes. id est altis puppibus. Habet autem ἀνεστῶτα nominatiuum singularem masculinum ἀνεστὼς, quod dicitur vt ἑστὼς, cuius formationem vide apud grãmaticos. Homerus autem αὖτις ἀναστήσοντα dixit pro Resurgent, cum ὑπὸ ζοφον ἠερόεντα. Ex Thucydide citatur ἀνίσταμαι ἀπὸ Αἰγίνης pro Discedo ab Ægina. sed videndum annon melius exponeretur, Exitor ab Ægina, Migrare cogor ab Ægina. ‖ Ἀνίσταμαι item pro Euertor. quam significationem habet potissimùm in aor. 1, ἀνεστάθη. Demosthenes De fals. leg. πρὸς εἰδέτε ἀνασταθεῖσαι, Pass. estis euerti.

At pro exẽplo significationis actiuæ verbi ἀνίσταμαι. citatur hic locus in vulg. lex. Græcol. ἀνιστάμενος κόνιν ἐν τῷ πώματι. sed autor nõ additur. ac certè rarissimum esse puto hunc verbi istius vsum, sicut & cæterorum cõpositorũ, vt videlicet in voce pass. actiuè vsurpẽtur.

Ἀνέστην, aoristus secundus ab ἀνίστημι & præteritum ἀνέστηκα significationem verbi Ἀνίσταμαι sequuntur (quod itidem de eorum participiis ἀναστὰς & ἀνεστηκὼς intellige) ideóq; hic à me ponuntur. quod in cæteris cõpositis itidẽ faciendũ erit. A pud Hom. non semel, τῶν δ' ἀνέστη, Inter eos autem surrexit, verba facturus videlicet. Sic passim & apud scriptores prosæ: vt apud Xenoph. Hell. 6, τούτων δὲ διεξιόντων ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας, ἀνέστη Κλεοτέλης, καὶ εἶπε. Demosthenes Pro corona, ἀλλ' ἀναστὰς αἰτῶ. Idem Philippica quarta, ἀθρὸς ἀναστάς τις λέγει. Interdum genitiuo iungitur, cum præpositione ἐξ, vel sine ea. Homerus Iliad. α, Ἠοῖ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν ἐξ ἑδέων σφετέρων, τῶν ἀνάντων. & Iliad. τ, Αὐτὰρ ἔγων ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσοισιν ἀναστάς. Apud Plutarchum ἐξ in eodem genere loquendi sine præpositione, ἀνασωθῆς τῶν βάθρων. At Plato in Lachete dixit cum præpositione ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, pro A morbo resurgere, vel, De morbo. Liuius dicit Assurgere ex morbo: vt & nostrates dicunt, Reluer de la maladie. hoc est Conualescere. Hæc enim verba, εἰ εἰμαρτοῦ σοι ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, ἐάν τε εἰσάξῃς τὴν ἰατρικὴν, ἐάν τε μὴ εἰσάγῃς, ἀνάστηθι, Cicero ita vertit, Si fatum tibi est ex hoc morbo conualescere, siue tu medicum adhibueris, siue non adhibueris, conualesces. ‖ Item ἀνέστω pro Excitatus sum sedibus, siue expulsus, Migrare coactus fui, vel Ad migrandũ compulsus fui. Thucydides initio libri 6, ὑπὸ Λιγυῶν ἀναστάντες. Et ἀναστάντες ἐς τὴν Θάψον, ex eodem citatur pro Castra mouentes in Thapsum. sed fortasse melius exponeretur, Quum emigrassent in Thapsum, sedibus suis pulsi. nam si esset ἀναστήσαντες, diceremus subaudiri nomen στρατόπεδον: quod post ἀναστάντες subaudiendum minimè videri possit. ‖ Inuenitur etiam ἀνέστη πόλις, pro ἀνάστατος γέγονε, euersa est. Sed & de hominibus apud Thucydidem dicitur ἀνέστησαν, vbi itidem hoc verbum explicatur à scholiaste, ἀνάστατοι ἐγένοντο: ego tamen ἀνάστατοι illic non accipio vt in præcedente loco (vbi dicitur πόλις ἀνάστατος) sed pro Sedibus pulsi fuerunt. nam vtranque significationem habet ἀνάστατος, vt paulo pòst docebo. Thucydidis autem locus est hic libro primo, οἱ γὰρ ἐκ τῆς Νάξου κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτῶν, ὅτι τῶν καὶ τοῖς πολλοὺς αὐτῶν κατῴκιζε. ‖ In hoc autem loco Odyss. σ, Μήτε τι παρὰ Ἰρου ἀμείνων ἄλλος ἀνασταίη, Budæus ἀνασταίη exponit ἀνταγωνιστής, Certaturus existat.

Ἀνέστηκα itidem capitur interdum pro ἀνάστατος γέγονα. Eurip. Hecuba, Καὶ ναῦς πόλις μὲ πᾶσ' ἀνέστηκεν δι' ἐμέ. Et in participio, ἀνεστηκυῖα πόλις, Euersa ciuitas. Rarius autem ponitur pro ἀνέστη, id est Surrexi.

Ἀνάστασις, εως, ἡ, Surrectio, Resurrectio. Intellige autem

surrectionem à sedili (quum videlicet aliquis surgit qui antea sedebat:) vel surrectionem à cubili, siue à somno, quum nimirum quispiam de somno excitatur. Sophocles Philoctete, — πόιαν ἀνάστασιν δοκεῖς Ἀν' ἧσθ' βεβώτων ἐξ ὕπνου ἥνιγ' πότε. In Nouo testamento frequens est pro resurrectione à morte in vitam: & interdum dicitur ἀνάστασις simpliciter, vt Matth. cap. 22, Σαδδουκαῖοι οἱ λέγοντες μὴ εἶναι πῶς ἀνάστασιν. & Ioann. cap. 11, οἶδα ὅτι ἀναστήσεται ἐν τῇ ἀναστάσει: & CHRISTI salutifera resurrectio, itidem ἀνάστασις. Act. cap. 2, περὶ μὲν ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ: & 1 Petri capite tertio, δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ. Interdum verò ἀνάστασις νεκρῶν, (& alicubi etiam ἀνάστασις ἡ ἐκ νεκρῶν) Act. cap. 23 & 24, περὶ ἀναστάσεως νεκρῶν ἐγὼ κρίνομαι. Sic alibi sæpe. & Rom. cap. 1, ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. At Ioann. cap. 5, habemus ἀνάστασιν ζωῆς. ‖ Reperitur verò & ἀνάστασις pro resurrectione à lapsu, Lucæ capite secundo, εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν.

Ἀνάστασις, Euersio. Demosthenes Olynthiaca 1, ἀλλ' ἀνατάσεως καὶ ἀνδραποδισμοῦ τῆς πατρίδος. Pollux, καὶ πόλεως ἀνάστασις καὶ ἀνατάτωσις, ὡς φησὶ Δημοσθένης. ‖ Est item Sedibus expulsio vel euocatio, vt ait Bud.

Ἀνάστασις τῆς εἰκόνος citatur ex Phalaride pro erectione statuæ. quam autem significationem habet hoc in loco, eandem videtur & in illo habere debere, ἀγαλμάτων siue ἀνδριάντων ἀνάστασις. Exponitur tamen vulgò Simulacrorum consecratio. A Polluce ponitur ἀνδριάντων τάξις καὶ ἀνάστασις, sed sine explicatione. Ab eodem, ἀνάστασις τειχῶν, & οἰκοδομήματος ἀνάστασις. vbi videri potest accipere ἀνάστασιν pro euersione: ex eo quòd post ἀνάστατα ἐπίπεσε τὰ τούτης χωρία, subiungat, καὶ ἀνάστασις ὁμοίως τειχῶν. In vulgatis autem lexicis ἀνάστασις τῶν τειχῶν exponitur Murorum instauratio: sed commodius ἀνάστασιν interpretaremur extructionem quàm instauationē, vt ἀνάστασιν antea extruere vertimus. Virgilius Latinum verbum ad rem eandem transtulit, quum dixit, Non cœptæ assurgunt turres.

Ἀναστάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Resurrectiuus, Resurrectorius. Scriptores ecclesiastici ἀναστάσιμον dicūt (quasi resurrectiuū) Quod pertinet ad CHRISTI resurrectionem. quam ἀναστάσιμον μυστήριον Synesius vocat. Et apud Nazian. habetur ἀναστάσιμος ἡμέρα, Resurrectoria dies, Dies resurrectionis.

Ἀναστατικός, οῦ, ὁ, Exuscitatiuus, Resurrectorius. Theodorus Gaza ἀναστατικὰ ἔργα vocat precationes & hymnos de Christi exuscitatione siue resurrectione.

Ἀναστατήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Resurrectorius. vt ἀναστατήριοι θυσίαι, Sacrificia quæ fiebant ad resurgendum è morbo, vel Ob resurrectionem è morbo. nam ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου pro Resurgere à morbo ex Platone protulimus. Vide Hesychium.

Ἀναστατήρ, ῆρος, ὁ, Euersor, Vastator. Æsch. in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. p. 120, Ὦ τὸν ἀναστατῆρα Καδμείων γενοῦς.

Ἀνάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Euersus, vel Vastatus. ἀνάστατον πιεῖν, Euertere, Vastare, & ἀνάστατον γίνεσθαι, Euerti, Vastari, passim apud prosæ scriptores. Inuenitur autem ἀνάστατος πόλις siue χώρα, item ἀνάστατον πεδίον. Æschines in Ctesiphontem, καὶ τοὺς τὰ ἐν Φωκίδι πόλεις παραδίδοντας ἀναστάτους ἐποίησε. Isocrates, καὶ τὰς πόλεις ἀπολωλέναι, καὶ τοὺς οἴκους τοὺς ἰδίους ἀναστάτους γίνεσθαι. Idem ad Philippum, ἀνάστατον ποιῆσαι τὴν Σπάρτην. Apud Platonem, ἀνάστατον ὅλην Σικελίαν γίνεσθαι. Apud Herodotum ἀνάστατα ἐῶ exponitur Vastabantur Isocrates in Panathenaico alias πόλεις facit παντάπασιν ἀναστάτους γεγενημένας, alias πεπερημένας.

Ἀνάστατος, Sedibus pulsus. Sophocles Trachin. p. 332, Ἡμεῖς μὲν ὀν τέχνῃ τῇδ' ἀνάστατοι Ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν. Reperitur & ἀνάστατος τοὺς πόνους, quod vulgò exponitur Summouere vicinos: & ex Herodoto citatur ἀνάστατος ἐποίησε pro Exterminauit.

Ἀνάστατοι, Placentarum genus, Hesychio, Suidæ, Eustathio.

Ἀναστατόω, ῶ, Fut. ώσω, Euerto, Vasto, Diripio, ἀνάστατον ποιῶ. In Nouo testamento capitur pro Conturbo, Seditionem vel tumultum concito, aut Ad seditionem seu tumultum concito. ‖ Formatur autem ab hoc VERBALE Ἀνάστατος, quod itidem euersionem, item conturbationem aut huiusmodi concitationem significat. Budæo est ἀνάστασις.

Ἀνασαδὸν, Surgendo, More eorum qui surgunt.

Ἀνάστημα, ατος, τὸ, Erectio, Assurrectio. vel potius Assurgimentum, si Latinè dici potest, pro eo quod assurgit, & in altum tendit. vt ἀνάστημα γῆς, Terræ agger in altum assurgens: vel (Budæi verbis) Terræ eminentia, Locus editus. ‖ Item ἀνάστημα, Statura, Proceritas. Theophr. περὶ χαμαίδρυος, l. nono, τὸ δὲ ἀνάστημα τῆς ὅλης οὐ πάνυ μακρὸν, εὔοσμον δέ. Exponit Budæus ἀνάστημα ἡλικίας itidem staturam in hoc loco qui citatur à Suida, θαυμαστὸν ὁ θεὸς τοῦ Μαυσεῖ τὸ τῆς ἡλικίας ἔδωκεν ἀνάστημα. Subiungitur autem ab eodem Suida, ἀνάστημα ψυχῆς, quod exponit, τὸ περὶς ἀρετὴ ὀλίγον καὶ σωφρονοῦν ἰδίωμα. Eadem autem forma dicitur ἀνάστημα ψυχῆς, qua πρόσθημα ψυχῆς, & parum dissimili significatione.

c. 2. Ἀνανίστημι, & interdum Ἀνανιστάω, στῶ, Excito alicunde, vel Exurgere facio. Item Erigo ad vitam. Gregorius, ἐκπόδων ἡμᾶς ἀνανιστῶν καὶ πρὸς τὸν ζῶντα ἐπανάγων νενεκρωμένοις. Idem, καὶ τοὺς παροίκους ἀνανίστησε, καὶ πρὸς τὰ μέλλοντα μετεσκεύασεν. Budæus vertit Inde excito, Inde exurgere facio, ostendere volens vim præpositionis ἀπὸ. Exponitur etiam ἀναστήσαι, Submouco, Sedibus pello, apud Thuc. Herodoto autem in Thalia ἀνανιστάναι τὸν στρατὸν est Abducere exercitum.

P. Ἀνανίσαμαι, Surgo ex [aliquo loco,] Exurgo. Chrys. τῆς κλίνης ἀνανισαμένοις φθάνειν ἀεὶ τὸν ἥλιον, De lecto surgentes præuenire semper solem. id est Ante solis ortum semper cubili exurgere. ‖ Est etiam Sedibus pellor, Emigro, Cōmigro. Thucydides, τῆς τε καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς πανταχοῦ ἀπ' ἠρεμοῦντος ὀλιγοστεῖν, οὐ χαλεπῶς ἀνανίσταντο. Et apud Herodotum cum præpositione ἀπὸ iuncta genitiuo, ἀνανίσασθαι ἀπὸ τῆς πόλιος. Et cum aduerbio motum ad locum significante, vt ἀνανίσαντο ἐπῆρσε.

Ἀνανέστην quoque aoristus secundus vocis actiuæ vsurpatur passiuè, (sicut ἔστην & ἀνέστην ac reliqua) vt ἀνανέστη ἐκ χωρῶν. Itidem participium ἀναναστᾶσα. vt apud Gregorium, ἡ μέλισσα ἔαρος τοῦ σμήνους ἀναναστᾶσα, τὴν ἑαυτῆς σοφίαν ὑποδείκνυται, Migrans ex alueis, vel Post quam migrauit aut discessit.

Ἀναστάσασις, εως, ἡ, Migratio. ἀποικία, μετάστασις, Suidas & Hesych.

c. 2. Διανίστημι, Excito, Exurgere facio. Budæus exponit Exuscito, ex Gregorio citans, διανίστησιν ὁ Κύριος τὸν Λάζαρον. & sic sæpe apud eum accipi annotat. Affertur autem & hoc exēplum, μὴ πόπον τὸ ὕπνου διανασήσῃτε, ne hunc è somno excitetis. ‖ Διανίσαμαι, Exurgo. Quam significationem retinet & aoristus διανέστην, itidemque participium διαναστάς. vnde διαναστὰς περιέπει ἐν κύκλῳ εἰκίαν.

c. 2. Ἐξανίστημι, Excito, Exurgere facio. Euripides, Κάθησ' ἐδραῖα. καὶ γὰρ εἰ πέλεκυς σ' ἔλῃ Τυκτὸς μόλιβδος, ἐξανάστησόν σ' ἐγώ. id est (Turn. interprete) Stabilis sedeto. nanque te excitauero Etiam liquato vincta si plumbo hæreas. ‖ Item Surgere iubeo, Surgere cogo, Expello, Eiicio. Xenophon Pædiæ 4, οὐ βουλόμενοι ἀνέλαβον νῦν ὁρῶν Μήδους θυμουμένους, ἐξανάστασις αἰσχύνεσθαι κινδυνεύοντας ἰέναι, Eos excitans, Eos mouere & ad expeditionem se parare iubens. Plato in Protagora, καθεζόμενος ἐν τῷ θρόνῳ, ἐξανάστασις τὸν παῖδα τοῦ πόνου. Herodotus lib. primo, ἐξανέστησαν αὐτοὺς ἐκ τῆς νήσου, ex insulis eos eiecerunt. Thucydides libro quarto, ὅσοι ἐξανεστηκότες τινὰ, βίᾳ νέμονται χωρὶς, sedibus suis emouentes. Antiphon, καὶ ἡμῶν τοὺς πρεσβύτας ἐξανάστησαν τοὺς ἐκ τῆς νήσου, καταστήσαντες τὴν χώραν, sede expellentes. Et in passiuo apud Isocratem Panathenaico, μὴ διαφθαρέντες ὑπὸ δωροδοκιῶν, μηδ' ἐξανισαμένοις αὐτῶν, μηδ' ὑπὸ φαύλοις γιγνομένοις, ἀλλ' ἐμμένοντας τῇ τάξει τῇ τοῦ φρονοῦντος. Vbi legendum videtur μηδ' ἐξανισαμένοις ὑπ' αὐτῶν, & significare Qui eriguntur, id est quorum animi attolluntur, & velut assurgunt. ‖ Item Euerto. Eurip. ἐξανάστασε βάθρα Ἰλίου, euertens Ilii fundamenta. ‖ At verò Ἐξανίσαμαι, Exurgo, Loco me moueo. Isocrates, ἐξανίσασο τοῦ μίσους, exurge, seu surge priusquam inebrieris. Apud Xenoph. in Symp. ἐξανίσταντο εἰς τὸ πίνειν, surgebant seu exurgebant vt deambularet. Et ἐξανίστασθαι τῶν θρόνων, E sedibus exurgere, Assurgere honoris gratia, Xenoph. pro quo dicit & ὑπανίσταμαι. Vsurpatur etiam de athletis ad certandum è suo loco surgentibus. Qua metaphora dixit Alexander Problem. lib. 2, τοὺς μῦς ἐξανιστᾶν τοὺς ἀμυναν τῶν λυπούντων, musculos exurgere seu excitari ad noxia & lædentia depellenda. Impropriè verò de monte dicitur. vt apud Polybium lib. 1, ἔστι γὰρ ὄρος τοῦτο πλησιον ἐξανεστηκὸς ἐκ τῆς τοιαυτῆς χώρας εἰς ὕψος ἱκανόν, Assurgens in altitudinem: vt Plinius & Columella de monte itidem dicunt. At ἐξανίσταθαι τῆς ὁδοῦ, De via decedere. Xenoph. ὑπανίστασθαι δέ μοι ἤδη καὶ θάκων καὶ ὁδῶν ἐξανίστασθαι, de via decedunt. B. ‖ Ἐξαναστάντες δὲ ἥκουν, e sedibus emoti & exacti. Herodot.

VNDE Ἐξανάστασις, εως, ἡ, Expulsio è sede, Eiectio qua loco suo aliquem emouemus & exigimus, Euersio. Polyb. libro 2, οὐχ ὑπὲρ ἡγεμονίας ἐπὶ τοὺς Ρωμαίους τοὺς αὐτοὺς ποιήσασθαι πόλεμον, ἀλλ' ὑπὲρ ὁλοκλήρου ἐξανάστασεως αὐτῶν καὶ καταφθορᾶς, de eis funditus euertendis & delendis. ‖ Item Resurrectio, videlicet mortuorum.

c. 3. Καπεξανίσταμαι cum genitiuo, Contra aliquem insurgo. Bud. pag. 477 & 478, ex Basilio, Chrysostomo & Gregorio. Et apud Laertium, ὁ δὲ δημοκρατικὸς καπεξανίστατο τοῦ Κλεαίνους. Et Gregor. οὐδὲν αἰσθόμενος οὐδὲ τὸν καιρὸν καπεξαναστάς, In aduersitatem aduersarii insurgens, (vt Budæus interpretatur, dicens idem esse quod ἐπιίρομαι, & Insulto per occasionem) Idem, Ἰησοῦς βασιλεύεται ὑπὸ Ἰωαννου καὶ οὐ καπεξανίσταται τῷ σοῦ κύριος. Idem Budæus interpretatur etiam Non cedo, apud Plutarchum in Alexādro pag. 218, à tergo. vbi de bucephalo loquitur, οὔτε ἀναβαίνειν προσέμενος, οὔτε φωνεῖν ὑποδυόμενος πνὸς τοῦ τὸν Φίλιππον, ἀλλ' ἀπάντων καπεξανιστάμενος.

c. 3. Προεξανίσταμαι, Prior exurgo, vel Ante aliū surgo. Sicut verò ἐξανίσταθαι dici de athletis ad certandum suo loco surgentibus, paulo antè annotaui, ita etiam hoc. vt apud Plutarchum in Apophth. τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προεξανισταμένοις μαστιγοῦσιν ἀεί. Legitur tamen & προεξίσταμαι. vt videbis in Προεξίσταμαι. At apud eundem Plutarchum in Rom. προεξανέστη τοῦ πολέμου, v.l. interpr. Bellū præoccupauit.

c. 3. Συνεξανίσταμαι, Vnà consurgo, Vnà exurgo. Plutarchus in Politicis præceptis, οἱ κιττοὶ τοῖς ἰσχύοσι, τοῦ δένδρων προσπελεκόμενοι, συνεξανίστανται, hederæ prævalidas arbores circumplexæ, vnà consurgunt. Apud Polybium autem libro 16, ἰωάγκασε μὴ τὸν αὐτὸν παιδεύσαι συνεξαναστῶσαι τοῖς καιροῖς, Bayfius vertit, Temporis occasionem sequi.

c. 3. Ὑπεξανίσταμαι, Assurgo, vt ii qui honoris causa alicui assurgunt. Plutarchus Lycurgo, ὑπεξαναστῆναι πρεσβυτέρῳ, assurgere seniori. Idem dicit & ὑπαναστῆναι.

c. 2. Ἐπανίστημι, Excito, Erigo. vulg. lex. A Budæo exponitur, Excito, Solicito, in hoc loco quem ex Gregorio citat, εἰ τὸ ἐπανίστην αὐτοῦ ὁ φθόνος τὴν ἀποστατῶν βασιλέα. ‖ Item, Antepono, Præfero. Gregorius de iis qui cælum & sidera colebant, τοῦ κτίσαντος τῶν κτισμάτων ἐπανιστάντες. Bud. ‖ Item Præficio. Gregorius, ἄρχοντας ἡμῖν ἐπανέστησε πλείω τοῦ δεσποτικοῦ, ὑπερεπιῶντας. ‖ Neutraliter autem capitur pro Assurgo: idémque significat quod præcedēs, seu simplex ἀνίσταμαι. Il. β, Οἱ δ' ἐπανέστησαν, πιθόντο τε μυθῳ λαῶν, honoris causa assurgebant. nam ἐπανίσταθαι apud veteres significasse τὸ ὅτι τιμῇ αὐτοῖς ἀνίσταθαι, testatur Eustath. qui præterea annotat, legem fuisse apud Lacedæmonios, ἐπανίσταθαι τοῖς νέοις τοῖς πρεσβυτέροις. ‖ Apud recentiores verò (vt idem tradit) μάλιστα ἡ λέξις, præpositione ὅτι significante κτ' (quemadmodum apud Æschylum & Euripidem, Ἥκεις ἐφ' ἡμᾶς) idémque quod καπεξανίσταμαι, seu Surgo aduersus, vel Insurgo aduersus. Thucydides libro 3, τί ἄλλο οὖν οἱ ἐπεβούλευσάν τε καὶ ἐπανέστησαν μᾶλλον ἢ ἀπέστησαν, quid aliud isti quàm insidiati sunt & in nos surrexerunt? Et libro primo, πρῶτον μὲν τοῦ δήμου ἐπανέστησαν καὶ ἐκράτησαν τοῦ πλείστου, insurrexerunt aduersus populum. Et libro octauo, ἐπαναστάντες τοῖς δωριεῦσι. Eodem libro, ἐπαναστάντες αὐτοὶ ἀλλήλοις. In eadem significatione capitur apud Herodotum Thalia, οἱ μάγοι εἰσί τοι οἱ ἐπαναστῶτες, qui aduersus te insurrexerunt. Et apud Plutarchum in Publicola, ἐπανέστη τοῦ Ταρκυνίου, in Tarquinium insurrexit. In eadem significatione passiuè quoque capitur. vt, δούλων γὰρ κακῶν ἐπανίσταθαι τὴν κυριότητα. ‖ Item, Postea surgo. Sic exponitur in vulgatis lexicis locus Homeri paulo antè citatus. item hic Demosthenis De falsa legatione, ἐπαναστὰς δὴ ὁ φιλοκράτης, postea surgens. ‖ Dicitur etiam de rebus inanimatis metaphoricè, vt ἐξανίστημι supra de monte in altum assurgente. Vnde apud Dioscoridem libro 5, cap. 85, de bullis in aqua feruente surgentibus dicitur, τοῖς ἐπανισταμένοις τοῦ ὑδάτων πεμφόλυξιν ἐοικὸς, erumpentibus aquarum bullis, vt Ruellius vertit. Potest etiam reddi Emineo. Aristoteles libro secundo De historia animalium, ἐπανεστηκὼς λόφος τοῦ πτεροῦ, Crista, pennarum quadam eminentia extructa. Apud eundem libro 2, capite 11, de chamæleonte, καὶ ἡ ῥάχις ἐπανέστηκεν ὁμοίως τῇ τοῦ ἰχθύος. de quo Plinius dicit, Spina simili modo eminet [vt in piscibus.] Idem de piscibus, καὶ ἀκαῖς [δὲ ὄργανα ἔχουσι τὰ]ῦτα, πλὴν οὐκ ἐπανεστηκότα, Sublatas, Eminentes, vt Budæus interpretatur. Possit verò aliquis his in locis vti etiam vocabulo Assurgo, aut simplici Surgo: sicut Celsus dicit tumorem assurgere, & Plinius ac Columella, Assurgit in altitudinem. ‖ Pro simplici autem Surgo accipitur apud Aristophanem in Pluto, ἐπανίστω, Surge, pro ἐπανίσασο. ‖ At verò apud Xenophontem Hellenicōn 1, de Alcib. ἐπαναστὰς δὴ τοῦ καθεζομένου, quum consistisset in transtris. ‖ Ἐπανέστησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, caligauerant oculi eius. vulg. lex. ex 1 Regum, cap. 4.

VNDE Ἐπανάστασις, εως, ἡ, q.d. Assurrectio vel Insurrectio. Demetrius Phalereus, οὐ γὰρ ὑπὲρ τοῦ μέγαν ποιῆσαι τὸν λόγον ἡ ἐπανάστασις, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ δεινόν, non enim insurgit vt reddat orationem magnam, verùm vt vehementem reddat & acrem. Assurgere verò oratorem eo significatu dicit Quintilianus. ‖ Item Rebellio qua aduersus aliquem insurgimus. Thucydides libro secundo, τοῦ εἰλώτων πολὺ ἐπανάστασιν. Et libro octauo, ἐπανάστασις ὑπὸ τοῦ δήμου τῆς δωριῆς, rebellio qua plebs in potentiores insurgebat. Vbi nota verbale retinere casum verbi. Lucianus, γεωργῶν ἐπανάστασις, seditio, ἐπανέγερσις. Bud. Cæterùm inter ἐπανάστασιν & ὑπόστασιν scholiastes Thucydidis ita distinguit, vt ὑπόστασις fit ὅταν τινὲς κακῶς πάσχοντες ὑποστῶσιν: at ἐπανάστασις, ὅταν τινὲς πιμώμενοι καὶ μηδὲν ἀδικούμενοι στασιάσωσι καὶ ἐχθρεύσωσι τοῖς μηδὲν ἀδικήσασι. Ita vt ἐπανάστασις fit seditio qua aduersus eos insurgitur qui nulla iniuria lacessiuerunt: at ὑπόστασις, defectio ob iniuriam illatam. ‖ Sicut verò ἐπανίσταμαι interdum capitur pro Emineo: ita ὄρους ἐπανάστασις, Eminentia montis, vel potius Eminentia qua mons assurgit in altum. nam assurgere in altum de monte dicunt Plinius & Columella. ‖ Ἐπανάστασις φλυκταινῶν, Eruptio pustularum, ex Dioscoride, libro 8, cap. 6. ‖ At ἐπαναστάσεις θρόνων, Insidias regni dixit Sophocles in Antigone, vt tradunt vulgata lexica. Fortassis tamen est Rebellio seu seditio qua aduersus thronum regium insurgitur. A T Ἐπανάσημα, Tumor, Tuber, Grumus, ἔπαρμα, φλύκταινα. Bud. Possit tamen aliquis non incommodè reddere Tumor assurgens, vt Celsus loquitur. Apud Aristoph. ἐπανασήματα exponitur Bullæ, Papulæ, φλύκταιναι.

c. 2. Μετανίστημι, Sedibus pello, Migrare facio. ‖ Μετανίσταμαι autem Sedibus pellor, Migro, Emigro. Thucydides libro tertio, ὥσπερ καὶ μετανίσταται τὰ ἐκ Σαλαμῖνος καὶ Ἀγραίους, migrarunt. Philo De mundo, loquens de Abrahamo, εἰ δὲ μεταναστάσῃ, μεταναστήσῃ τε καὶ τῆς διανοίας τῶν ἀπάντων, sin inde migrare institisset, emigraturam quoque ab se rationis impostuam. Idem De vita Mosis libro 1, κτῆσιν θρῆς εἰς Αἴγυπτον πανοικὶ μεταναστάντων, Cum omni familia ad alimenta quærenda domo profecti, vt Turnebus interpretatur. Eadem significatio est vocis passiuæ. Philo De mundo, πρὸς τὸ ἀπεύδοντα μετανίσταται, demigrant. Apud eundem De vita Mosis lib. 1, ὡς πρὸ μικροῦ μετανισθέντος τοῦ λογισμοῦ τὰ ὑποβαλλόμενα ἐξελάλει, Turnebus interpr. Ceu mente capti.

VNDE Μεταναστασις, εως, ἡ, Migratio, Emigratio. Thucydides l.2, οὐ ῥᾳδίως τὰς μεταναστάσεις ἐποιοῦντο, difficulter emigrabãt. Philo De vita Mosis l.1, πῶς ἐνθένδε μεταναστᾶσιν εἰς ἀμείνω χώρας ὁμολογῶν αὐτῆς ἔσεσθαι, illinc demigrationem in meliores partes pollicitus. (A QVO Μεταναστάσιος, ου, ὁ, vt μεταναστάσιον ὕδωρ apud Nõnum, A qua quæ de loco in locum transfertur, quasi migrans.) ET Μεταναστατης, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui demigrat. Ocellus De vniuerso. Pertinet huc ET IAM Μεταναστης, ου, ὁ, idem quod μέτοικος, Qui solum vertens aliò commigrat. Iliad.ι, Μνήσομαι ὡς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης, ὡστεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην. Eustath. μετανάστην esse dicit τὸν μετὰ τὸ γενηθῆναί που αἰχμάλωτον ἐκεῖθεν. Vtitur eo vocabulo Synes. quoque epist. 67, αὐθαίρετοι μεταναστᾶν γιγνόμενοι, Voluntarii exules facti, Sua sponte solum vertentes. Apud Aratum verò ἐπὶ πάντες μεταναστᾶν, Cicero vertit, — malunt errare vagæ per nubila cæli, Atque suos vario motu metirier orbes. VNDE Μεταναστεύω, Exulo, Solum mutans aliò commigro. B. in Pandectas, Licebat reis post primam actionem exilium sibi conscifcere ante iudicium peractum, idque appellabant exilii causa solum vertere, μεταναστεύειν, μετοικίζεσθαι. Synes. epist. 124, εἰ δέ σοι δοκῶ μόνον ὑποφεύγειν τῆς παιδείας, κἂν λάβωμαι χρείας, μεταναστευεῖν, & si consequar otium, emigraturus esse.

c.2. Σωαναίστημι, Vnà exurgere facio. Xenophon Sympos. circa finem, ὁ Διόνυσος ἀνιστάμενος συναναστησε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Ἀριάδνην. ‖ Neutraliter autem acceptum significat Vnà consurgo. vnde συναναστῶμεν, vna surgamus, vel resurgamus.

c.2. Ὑπανίσταμαι, Assurgo, vt ii qui honoris causa alicui assurgunt. idẽ quod ὑποεξανίσταμαι, si prà, & ἐξανίσταμαι, ac ἐπανίσταμαι apud Homerum. vt ὑπανίσταμάι σοι τῆς καθέδρας. Xenophon Sympos. ὑπανίστανται δέ μοι ἤδη καὶ θάκων καὶ ὁδῶν ἐξίστανται οἱ πλούσιοι. Aristoph. Nebulis, καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίσταθαι. assurgere de sella senioribus, vel Sedibus assurgendo, senioribus cedere. Et cum præpositione ἀπὸ, Xenoph. in Hierone, ὑπανίστανται δὲ ἀπὸ τῶν θάκων, ὁδῶν τε τῶν ἐμποδὼν οὖσι. Surgere de sella, caput aperire solitũ, dicit Salust. Vsurpatur etiam de iis quæ eminẽt, vt ἐξανίσταμαι & ἐπανίσταμαι. Philo ex Theophr. εἰ μὴ γῆ μέρος ὑπανεστὸς οὐδὲν αὐτὴ ἐκωλύετο, ἀλλὰ χθαμαλὰ ἤδη τὰ ὄρη ἐγίγνετο, nulla eius pars assurgeret & emineret. Alia autem significatione apud Xenoph. Pædiæ 2, πορθμεύω ἅμα αὐτῷ ἄλλοις ἐν τῷ πρόσω χωρίῳ ὑπανίσταται λαγώς, ei proficiscẽti, continuo in primo agro exurgit lepus. VNDE Ὑπανάστασις, εως, ἡ, q.d. Assurrectio. Budæo interpr. Honor habitus in cedendo loco. Aristoteles in libro 9 Ethicõn, πανὶ δὲ τῷ πρεσβυτέρῳ τιμὴ κατ' ἡλικίαν ἀπόδοτέον ὑπαναστάσει καὶ καθεκλίσει, assurgendo locumque cedendo.

c.2. Ὑπερανίσταμαι, Præsto, Antisto, i. Supero, Excello. Gregorius, δόγμα πάντων δογμάτων ὑπερανιστικός. Idem, ὑπεραιστώσης αὐτῶν δ' ωαστείας δίφρος. Idem, ὁ πνεῦμα πάσης δύσπνου ὑπερανιστικός. Arethas in Apocalypsin, πάντων φύσεων ὑπερανιστικός. Bud. interpretatur Longè sublimior sum, Valde antecello, Longè præsto, Comm. p. 519. ‖ Apud Philostratum autem, ὑπερανιστικὸς τῆς γνώμης, vulg. lexica interpretantur Animi fastus. VNDE Ὑπεραίσης, ου, ὁ, Suidæ idem quod μεταναστης, & μετοικιστής.

C. Ἀφίστημι, Absistere facio, Abduco, Deduco, Deterreo, vt inquit Budæus, afferens ex Laertio, Γλαύκωνα θέλοντα πολιτεύεσθαι ἀπέστησε, vbi ei opponitur ἐπέστησεν ibidem, vt videbis Comm. pag. 481. At eorundem pag. 472, postquam ἀφίστημι exposuit Dirimo, Dissocio, Fide abduco, Ad defectionem solicito & impello, subiungit ex Herodiano, εἰς τὸ ἀποστῆσαι αὐτοῦ τὰ ἔθνη, & alia eiusdem significationis exempla. Addit verò, ἀφίστημι esse Separo, Seiungo: afferens ex Basilio χωρίζειν αὐτὸν καὶ ἀφιστᾶν ἔμελλε τῆς κοινῆς συμμαχίας. Hactenus Bud. Ego ἀφίστημι (sicut ἵστημι) propriè sonare puto q.d. Seorsum statuo, seu collocò: aut Procul statuo. (vnde etiam Absistere facio pro prima interpretatione posui) ideóque commodè reddi Dirimo, Disiungo, seu Seiungo, cum in illo Basilii loco, tum in aliis huiusmodi. ex quibus est hic Luciani in lib. De historia scrib. vbi ἀφιστάναι & ἀπαρτᾶν opponit τῷ συναπτειν: p. 143, καὶ μὴν καὶ συνεχὴ τὸ ὀνομάτων ἀνακράτω καὶ μέσον χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα καὶ ἀπαρτῶντα, οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συναπτοντα. Vt autem hic ἀφίστημι exponitur Dirimo, sic & Eximo alicubi. vt apud Dioscoridem ἀφίστησι λέπρας. (Sed & Pellere, item Inhibere, Cohibere, in aliis eiusdem locis huic similibus redditur. vt ἀφίστησι νομὰς, & ἀφιστάνει λεηλῶας. itidémq; apud Thucydidẽ Arcere, Summouere.) Interdum verò est Auerto, Abduco, Auoco (quæ sunt illi dirimendi significationi vicina) quo referendus est ille Laertii loco, initio citatus. Sed frequentius addito genitiuo hanc significationem habet, vt ἀποστῆσαι τινὰ τῆς πολεμικῶν. Sic Chrysostomus, οὐ δύναμαι τοῦ κριτοῦ τῆς ἀδικίας ἀποστῆσαι τὴν δόξαν. At omnium frequentissima apud veteres præsertim scriptores significatio, est Absistere facio per defectionem, si ita loqui liceat: id est Ad defectionem solicito, seu impello. siue (vt quidam interpretantur eodem alioqui sensu) Fide abduco, seu deduco. Thucydides, τοὺς ξυμμάχους ἀφιστάναι, & τὴν Ἰωνίαν ἀποστῆσαι, item ἀφιστάντες τὰς πόλεις, & alibi passim.

Ἀποστῆσαι seu ἀποστήσασθαι, Appendere, Reddere aut recipere appensum, seu appendendo, Bud. Vide Harpocrationem & Hesychium in Ἀφίστη, & in Ἀποστήσασθαι, item in Ἀποστήσαντα. Meminit & Suidas.

Ἀπέστη vide in Ἀφίσταμαι.

P. Ἀφίσταμαι, Absisto, Absum. Item Abscedo, Secedo. Pro Absum apud Homerum, πολλὸν ἀφεστάντες, de iis qui longè aberant. Sic Aristoteles, τὰ πλεῖστον ἀφεστηκότα, Quæ longissimè absunt, Longissimè remota. Et apud eundem in Problem. τῆς δὲ μακροτέρω ἀφεστηκύσης ἀεὶ λεπτοτέρα ἡ φωνὴ ἀφικνεῖται. At Thucydides lib. 1, ἐς Ἰθώμην ἀπέστησαν, pro Secesserunt. Herodianus lib. 1, ἡ μὴ δακρύουσα ἀπέστη. Itidem ἀφιστάμεναι ὀστέων apud Dioscoridem exponitur Carnes quæ abscedunt, solutæ videlicet à continuitate sua. Iam verò & pro Abscedo, id est Suppuro & colligor, (vnde ἀπόστημα, abscessus) Galen. τήμερον χρὴ τὸ οὖπως ἀφιστάμενον. Et τὰ ἀφεστῶτα apud eundem, Abscedentia, id est Collecta & apostema facientia. Bud. Est etiam Absisto [re aliqua,] vel Abstineo. Item Non sum particeps [alicuius rei.] Interdum & Cedo. De quibus significationibus lege Budæum pag. 473. Vbi & ἀφίσταθαι τῆς ἀρχῆς ex Platone pro Abdicare se magistratu, abire. Apud eundem verò in fine epistolæ 8, μὴ ἀποστῆτε iunctum participio exponitur Ne desinatis. Apud Synesium quoque ἀπεστὶ τοῦ δίγαν μαχεῖσαι exponitur Desiit decertare. ‖ Præterea vt ἀφίστημι, est Ad defectionem impello, & Deficere facio, Abduco à fide, sic ἀφίσταμαι est Deficio, Discedo à fide: iungitúrque itidẽ genitiuo, qui tamen sæpe subaudiendus relinquitur. Interdũ verò dicitur ἀφίσταμαι πρός τινα. vt à Xenoph. Pæd. 3, ἵνα δὲ καὶ πρὸς τοὺς πολεμίους αὐτὸν γνώσκῃς ἀφιστάμενον. ‖ Ἀφίσταμαι, Abhorreo, Alienus sum. (nam qui ab aliquo seu à re aliqua abhorret & alienus est, ab ea absistit seu abscedit) vt apud Demosthenem, τοὺς πιεύτων ἑθῶν ἀφεστᾶσιν. & Lucian. ἀπηλλάχθαι τῆς γραφικῆς καὶ τῆς ῥητορικῆς ἀφεστηκέναι. ‖ Item Disto. vt τὰ πλεῖστον ἀφεστηκότα, Aristot. De mundo. Et ὁπόσον ἀφέστηκεν ἡ ὁσιότης τῆς συμμετρίας, Gal.

Interdum autem passiuo redditur verbo, Dirimor, Disiungor. vnde ἀφεστηκὼς oppositum τῷ πρεσπεφυκότι, Diiunctus, Exemptus, Disiunctus, apud Aristot. De qua signif. lege Bud. pag. 473.

Ἀπόστασις, εως, ἡ, Abscessio, Distantia. B. ex Theophr. in 3 De caus. plant. de spatiis consitarum arborũ loquens. δεῖ δὲ καὶ πρὸς τὸν τόπον ὁρᾶν ποιεῖσθαι τὰς ἀποστάσεις. Aristoteles De mundo, τὸ ὅλον γῆς ἔοικεν ἐν ἀποστάσει πλείστῃ τῆς ἐπὶ θεοῦ ὄντα ὠφελείας, ἀδεκνῆ εἶ), terrena quam longissimè à diuino adminiculo abscedentia. Et ἐξ ἀποστάσεως, Eminus: cui opponitur πλησίον, Propè, Cominus. Theophrastus De caus. pl. libro 6, cap. 15, ἔνια τῶν αὐτῶν ἐξ ἀποστάσεως, (sic enim ibi emendandum pro ὑποστάσεως) ἢ πλησίον ἐλθοῦσιν ἀοσμότερα. ‖ Item Recessus, vt ἀπόστασις

τῶν πλανήτων ἀπὸ τῆς γῆς. Budæus ex Xenoph. ‖ Ἀπόστασις βίου, Discessus è vita, vulg. lex. ex Euripide. ‖ Ἀπόστασις κτημάτων, Detractio facultatum, ex Demosthene. ‖ Est & figura quam Separationem nonnulli vocarunt. De hac intellexisse videtur Philostratus epist. 12, ad Iuliam, αἱ δὲ ἀποστάσεις εἴπερ πρεσβολαὶ τῶν λόγων Γοργίου ἐπεχωρίαζον πολλαχοῦ μὲν, μάλιστα δὲ ἐν τοῖς τῶν ἐπωνύμων κύκλῳ. ‖ Ἀπόστασις, Defectio. quæ quid ab ἐπανάστασις differat, supra dictum fuit. Thucydides lib. 3, p. 59, ἀπόστασις μὲν γε τῆς βίας μόνον τὴν πρόνοιαν δεῖ. Plutarchus Fabio, συμμάχους ἀπιβοηθοῦντες καὶ τὰς ἀποστάσεις κωλύοντες, & ne deficerẽt impedientes. Herodianus lib. 3, ἀναγκάσας δὲ τότε εἰκότως ὅπῃ τῇ ἀποστάσει αὐτῶν καὶ ὕβρει, defectione illorum cõtumaciaque concitatus. Et l. 6, ἀποστάσεις γραπωτῶν, defectiones militum. Et lib. 7, εἰς μῖσος καὶ ἀπόστασιν τοὺς ὄχλους παρώξυνον, ad odium & defectionem populos irritabant. In vulgatis lexicis ex Thucydide, ἀπόστασις τῶν Ἀθηναίων, defectio ab Athenienſibus. Ex eodem, ἀπόστασις συμμάχων, solicitatio sociorum ad defectionem. ‖ Apud medicos verò ἀπόστασις est Abscessus, idem quod ἀπόστημα. Gorr. vt πόου ἀποστάσεις, apud Aretæum. ‖ Ἀποστάσεως nomen Hippocrates vsurpat non modò in eiusmodi abscessibus cuiusmodi in ἀπόστημα dicentur, sed etiam in fracturis: in quibus quia quæ fracta sunt, ἀφίσταται ἀλλήλων, hoc est, ab inuicem discedunt, meritò affectus iste ἀπόστασις vocatur. Verùm Galenus nõ ἀπόστασιν, sed vsitato nomine πῶν λύσιν τῆς συνεχείας, id est continui solutionem, appellat. ‖ Verùm quibusdam in locis Hippocrates appellat ἀπόστασιν vnius morbi in alterum μετάστασιν id est trãsitionem, quam etiam medici μεταπτώσιν vocant. ‖ Idem verò ita vocat πῶν κατ' ἔκροιαν κένωσιν, hoc est vacuationem quæ per effluxum fit, vt lib. 1 τῶν ὀπῶν. sicut in Comm. annotat Gal. Hæc Gorr.

Ἀποστασία, ας, ἡ, Defectio. idem quod ἀπόστασις. Plut. Galba. ἡ ἀπὸ Νέρωνος ἀποστασία, defectio à Nerone. Vtitur etiam in Fabio.

Ἀποστάσιον, ου, τὸ, Repudium. Matth. cap. 19, ἀποστάσιου βιβλίον, libellus repudii. Et apud Hesychium γράψαι ἀποστάσιον, id est ἀπολῦσαι τινὰ γυναῖκα. in quibus verbis videtur subaudiri βιβλίον, vt sit scribere libellum repudii. ‖ Item, Defectio. idem quod ἀπόστασις. ἀποστασίου δίκη est ἡ κατ' τῶν ἀποστάντων ἀπελευθέρων, vt Pollux scribit. Harpocration esse annotat δίκην κατ' τῶν ἀπελευθερωθέντων δεδοκιμασμένην τῆς ἀπελευθερώσεως, ἐὰν ἀφιστῶνται ἀπ' αὐτῶν, ἢ ἕτερον ὁτιοῦν πράττωσι παρὰ τὰ νενομισμένα, καὶ οἱ κελεύουσιν οἱ νόμοι μὴ ποιῶσιν, i. actionẽ in libertos qui à patronis desciuissent aliúmque sibi adoptassent, aut aliquid neglexissent quod leges iuberent. In qua lite qui vicissent, prorsus liberi erant: qui verò causa ceciditssent, in seruitutem redigebantur, vt idem addit. Eadem, & alia quædam Suidas recitat. ‖ Ἀποστασίου δίκη erat etiam actio in eos qui in periculo reipubl. subterfugissent, quos πολέμαρχος ad Areopagitas deferebat condemnandos. vulg. lexic. ex Harpocr.

Ἀποστάτης, ου, ὁ, Qui deficit, Qui secessionem facit. Plutarchus Lyc. ex rhetris, αἱ δὲ στασιαῖαι ὁ δῆμος ἔροιτο, τοῖς πρεσβυγενέσι καὶ ἀρχαιόταις ἀποστᾶσι εἴμεν. τοῦτ' ἔστι, μὴ κωλύειν, ἀλλ' ὅλως ἀφίστασθαι καὶ δίκας λύειν τὸν δῆμον, sin prauũ quid populus statuerit, seniorum regũm que esto discessionem facere. hoc est, vt ne ratum id faciant, sed protinus concionem dimittant.

Ἀποστάτης, ου, ὁ, idem. seu Qui abscedit ab eo quod tuendũ suscepit, id est Transfuga & defector. Vnde ἀποστάται dicti fuerunt peculiari significatione, Religionis Christianæ, quam professi erant, desertores. quo sensu Iulianus imperator dictus fuit apostata. Gallica autem lingua Apostat appellat monachum monachatus desertorem: formans hinc & verbum Apostater: vt & Cyprianus dixit Apostatare. Fœminin. genus EST Ἀποστάτις, ιδος, ἡ, vt ἀποστάτις πόλις, ciuitas quæ descisciſt. Ab Ἀποστάτης autem DERIVATVR Ἀποστατικὸς, ου, ὁ, Qui defectorum & transfugarum est. Dionysius ἀποστατικῷ πλήθει pro stygiis copiis dixit, quæ etiã ἀποστατικαὶ δυνάμεις dicuntur, quasi virtutes transfugæ. Bud. pag. 474, ex Gregorio. ‖ Ἀποστατικὸν ὀπόρρημα dicitur τὸ ὥσπερ ἀ Gaza lib. 2 Grammat. id est Digressiuum aduerbium. vulg. lex. VNDE Ἀποστατικῶς, More eorum qui desciscunt. ὁν σάλῳ γενομένῳ ἀποστατικῶς, Plutarchus Galba, Rebellando fluctuantem. vulg. lex. ‖ Ἀποστατικῶς autem apud grammaticos idem est quod ἀσυνδέτως. Eustath. ET Ἀποστάω, Absum, Non adsum, Non præsto sum, vt res quæ non statim in loco suo reperiuntur. Xenoph. πῶς κεῖται τὰ ἐν τῇ νηῒ, ἢ εἴ τι ἀποστατεῖ, ἢ δυσπραπίλως τι σύγκειται, An quid deficiat, id est Non præsto sit. Plato Cratylo, μηδὲ σμικρὸν ἀποστατῇ, ἀλλ' ἀεὶ παρῇ. vbi nota ἀποστατῇν & παρεῖναι sibi opponi. ‖ Item, Deficio, Desero. Xenophon Pædiæ 4, ὅπως τῶν μὲν νῦν παρόντων μηδεὶς ἀποστατήσῃ ὑμῖν συμμάχων, nullus deficiat, aut etiam Non præsto sit, Absit: siquis malit retinere præcedentem significationem. Vbi itidem παρεῖναι & ἀποστατῇν opposita esse vides. Philo De mundo, μηδενὸς ἀποστατοῦντος μέρους, ἀλλ' ὁλοκλήρων ἐγκατειλημμένων εἴσω, quum nulla pars mundi ab eius compage desciscat. Plutarchus Pericle, πῶς θεὸν οὐκ ἀποστάσεται, ἀλλὰ συνεφαπομένην τῷ ἔργῳ καὶ συνεπιπλεύσειν, Non deserentẽ, Non abscedentem, Non absistentem. Arrianus apud Suidam, ἀποστάντα οὐδὲ ἐγὼ τῷ ἔργῳ, incœpro nõ absistam, vt Liuius loquitur. Apud eundem, οὐδ' ἔστιν ὅστις ἀποστάσας τοῦ τείχους ἐλέγετο, Qui à muro discessisset, Qui muro abscessisset.

Ἀποσαδὸν ET Ἀποσαδὰ, Eminus, Ex interstitio, ἐκ διαστήματος, vt Eustathius exponit. Iliad. ο, Οὐ γὰρ ἔτ' ὀξὺν ἀποσαδὸν Ἀργείοισι μάχεσθαι. Odyss. ζ, Ἠ' αὖτως ἐπέεσσιν ἀποσαδὰ μειλιχίοισι Λίσσοιτ'. ET Ἀπόσαδον, ου, τὸ, Rete plumbo & calamis circumuestitum. v. l. ex Hesych.

Ἀπόσημα, ατος, τὸ, Abscessus, vt vocat Celsus, Apostema, Plin. Est autem humor omnis qui digeri nõ potuit, in suppurationem cõuersus, non tam perfectè quidem vt pus iam factum sit, sed vt vitari non possit. nanque vbi perfectum est, non simpliciter ἀπόσημα, sed πεπεμμένον ἀπόσημα appellatur: ab ἀφίσταμαι (vt Galenus ad Glauconem scribit) dictum. quoniã partes quæ humorem præter naturam in se recepere, resoluuntur à seinuicem, & quæ prius contigua erant, disparantur. Gorr. Et aliquãto pòst, tradita duplici ἀποσημάτων specie, addit, τοῦ ἀποσήματος κόλπος succedit. quandiu enim humor in medio carnosarum partium spatio consistit & putrescit, nec pars ipsa affecta aperta est, Græcis ἀφεστάναι dicitur, id est abscedere, ipsúmque vitium ἀπόσημα nomi natur: verùm siqua aperiatur, vt humor qui intus continetur, exitum habeat, vitium non iam amplius ἀπόσημα, sed κόλπος, hoc est sinus, appellatur, vt annotat Galenus Comment. 2 εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον. Idem appellatur & ἀπόστασις, de quo suprà. ‖ Item Spatium & interuallũ quo absistimus seu quo absumus. Aristoteles Ethic. 1, cap. 10, δῆλον δὴ ὅτι καὶ τοῖς ἀποσήμασι πρὸς τοὺς γονεῖς πανταχῶς ἔχουσι τοῖς τοιούτοις ἐν δέχεται, magno spatio interiecto magnam dissimilitudinem ac varietatem, si cum parentibus conferantur, euenire posse. Polybius lib. 2, in fine, ἐν ἀποσήματι σωεῖχον, progredi vetuit & operiri euentum pugnæ, Bud. interpr. ‖ Ponitur ab eodem pro loco remotiore & secretiore, ἐν ἀποσήματι κρύψας τοῦ γραπτοῦ, in secessu, vt Virgilius loquitur. VNDE Ἀποσηματίας, ου, ὁ, Qui abscessu laborat, Qui apostemate laborat. Aretæus lib. 1 De affect. diut. εἰσὶ ἐν τῇ κοιλίῃ τῷ ἀνθρώπου κατ' ἶξιν τοῦ θώρακος, ἢ τὰ κάτω ὑπὸ τὸ διάφραγμα πόνου ἀποστάσεις γίγνονται, ἵν' μὴ ἀνάγκασον, ἔμπυα οἱ οἶδε καλέουσι, ἵν' ὁ τὸ πόνον διεξίῃ κάτω, ἀποσηματίαι κικλήσκουσι, si per aluũ pus deiicitur, ἀποσηματίαι appellãtur. ET Ἀποσηματικὸς, ου, ὁ, Separatiuus. vt ἀποσηματικὰ ῥήματα apud Gazam l. 4, Verba separatiua. vt χωρίζομαι, ἀπέχω, στέρομαι, διαφέρω. quæ & ἐκστατικὰ appellantur. ET Ἀποσηματίζω, Resisto seu Subsisto. vnde ἀποσηματιστέον. Resistendum, Cunctandum, Immorandum. Differt à διαστηματιστέον, quod significat Paulisper subsistendum. Bud. ex Gazæ lib. 4, in fine.

c.2. Ἐξαφίσταμαι, Absco, Absisto, Discedo. Euripides ἐξαφίσταμαι λόγων παλαιῶν, à veteri sententia decedo, seu deducor.

c.2. Προαφίστημι, Prior abscedo, seu absisto, vel Ante tẽpus abscedo. προαφίσταθαι in Politico Platonis, Prius absistere, Prius desinere, vt Bud. interpr. δέον, ὅταν τις τὴν τῶν πολλῶν ἀξιόπιστον κοινωνίαν, μὴ προαφίστασθαι πρὶν αὐτὸν αὐτῇ τοῖς διαφοραῖς εἰδῇ πάσας ὁπόσαι περ ἐν εἴδεσι κεῖνται. ‖ Item Prior deficio. Thuc. l. 3, προαποστάντες, διὰ τὴν ἐκείνων μέλλησιν, τὴν ἐς ἡμᾶς δεινῶν, Qui antè desciuerimus, seu Qui defecerimus ante nostram calamitatem, propter illorum cunctationem.

c.2. Προσαφίστημι, Præterea ad defectionem solicito. Thuc. lib. 5, νομίσαντες οὐκ αὖ ἐπὶ τὸν Βρασίδαν τῶν προσαποστῆσαι οὐδέν, Brasidam nihil amplius earum rerum quæ ipsorum essent, ad defectionem tracturum.

c.2. Συναφίστημι, vel Συναφίσταμαι, Vnà deficio, Simul desciscо. Vnde est participium συναποστάντες apud Thucydidem, & συναπίσταδαι apud Herodotum pro συναφίσταδαι. HINC Συναποστάτης, ου, ὁ, Qui simul descisсit, Defectionis socius. Synes. epist. 66, τὰ μὴ δὴ μέχρι τοῦδε Ἀλεξανδρῴ πρὸς τοὺς συναποστάτας κοινά, cum illis qui simul defecerunt, communia sunt.

C. Δίστημι, (q. d. Seorsũ statuo) Dirimo, Separo, Dissocio. Plutarchus De oraculorum defectu, ἀλλὰ χωρίζει καὶ διίστησιν. Idem Sympos. 4, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἡδονὰς διίστασι τοὺς ἀπὸ τῆς ὑγείας. Ex eodẽ affertur διίστασθαι ἄλλους ἡμῶν, pro à nobis alios dissociare. Plato De rep. lib. 2, ἐὰν διαστῶμεν τόν τε δικαιοῦντα καὶ τὸν ἀδικοῦντα, vbi exponitur, Si secuerimus & seiunxerimus. ‖ Δίστημι, Ad dissidium impello, inquit Bud. sed exemplum non afferens. nec dubium est quin potius vox passiua δίσταμαι dissidii significationem habeat, vt paulo pòst docebo.

Δίσταμαι, Seorsum sto, ἰδίᾳ ἵσταμαι, vt quidem Eustathius exponit in isto Homeri loco, Iliad. φ, versu 436, Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; id est (inquit ille) ἰδίᾳ ἱστάμεθα καὶ οὐ συμπλεκόμεθα πρὸς ἔριν; Rursum in hoc eiusdẽ poetæ versu, Il. ρ, v. 391, Δεξάμενοι δὴ ἔπειτα τί γε διστάντες ταύτῃ Κυκλόσ', exponit διαχωρισθέντες, & ὧδε καὶ ὧδε ἱστάντες. vt sit Separati, vel potius Seiuncti. (sic autem vsus est Herodianus) Interdum verò exponitur & Dirimor, vel potius Diremptus sum, seu Distractus sum & diuisus, atque ita Budæus pag. 474 exponit: subiungens tamen Aristotelis locos in quibus nõ ipsum præsens, sed præteritum & aoristus habentur. Apud Thucydidem verò lib. 1, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν εἰς ξυμμαχίαν ἑκατέρων διέστη, reddit, Reliqua Græcia ad auxilium vtrorúmque diuisa est. At quum terra dicitur διίσταθαι, tunc redditur Discedere (vt apud Ciceronem, Quum terra discessisset) vel Dehiscere: potius quàm Dirimi, &c. Affert autem ille huius significationis exemplum ex solo Libanio: sed inuenitur & apud antiquiores scriptores. Nec verò terra tantùm sed & mare ab illis dicitur διίσταθαι. vt à Philone De vita Mosis libro 1, ἡ δὲ θάλασσα ῥαγεῖσα διίσταται. Sic Gregorius in Encomio Maccab. εἰς θάλασσα διίσταται, καὶ πεζὸς ἵσταται. Sic autem loquentes Homerum imitati sunt, apud quẽ legimus Iliad. ι, circa principium, Γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διίσταται. vbi tamen exponitur potius Diducebatur, & quidem à Budæo quoque. ‖ Διίσταθαι dicuntur & qui alii ab aliis dirimuntur & separantur, vt alicui de via cedant. ad quam significationem pertinet quod ille ex Plutarcho affert, ὡς ἐκεῖ αὐτῷ ὁ δῆμος διέστη, interpretans, Postquam autem turba plebeia ei per medium viam fecit. Sed apud eundem διέστησαν vertit etiam Dirempti sunt, item Per medios admiserunt. Vt autem proximè præcedentem verbi διίσταθαι vsum ab Homero manasse docui, sic & istum ab eodem originem sumpsisse arbitror. ita enim ille Il. ω, v. 718, — οἱ δ' διέστησαν καὶ ἔξω ἀπάνευθε. vbi annotat Eustathius, ὅτι τὸν ὄχλον ὧδε καὶ ὧδε χωρεῖσθαι, οὐ μόνον διαχεῖν λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἔκειν καὶ διίστασθαι. ‖ Δίσταμαι, Dissideo. Demosth. ἐπιβ' ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διεστήκει. Plutarchus in Apophthegmatis, Πομπήιος δὲ καὶ Καίσαρος διάστασιν, quum inter Pompeium & Cæsarem dissidium ortum esset. Sic apud Thucydidem lib. 1, εἴ πνες που διάστασιν, πρὸς τύπους ἤδη ἐχόντων, redditur, Si qui vsquam dissidebant. In alio quodam loco eiusdem διέστη σαν vertere malim, Dissessionem fecerunt. Quò pertinet quod ex Liuio affert Budæus pag 474, In duas partes discessit ciuitas. Vbi etiã citat ex Homero pro huius significationis exemplo, quod initio Iliadis legitur, Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε. sed non video quid obstet quominus διαστήτην ἐρίσαντε exponamus simpliciter, Disiuncti sunt alter ab altero, seu Segregati sunt, aut Diuisi sunt, orta inter eos contentione. ‖ Δίσταμαι, Discrepo, Differo. Budæus ex Aristot. διέστηκε πρὸς ἄλληλα. ‖ Δίσταμαι, Dimensionem habeo. Idem ex Aphrodisæo. Vide Comm. p. 474.

B Διασασμός, οῦ, ὁ, Distantia, Separatio. v. l.

Διάστασις, εως, ἡ, Distantia, Interstitium, Interuallum. Nõnunquam reddi etiam potest Secretio ac Diremptus, vt Cicero loquitur. Plutarchus De defectu oraculorũ, αἱ κατ' τόπον διάστασεις, Locorum interualla, Loci distantia, Distantia & disiunctio ratione loci. Plato Tim. ἡμιολίων δὲ διαστάσεων καὶ ὀγδοήκοντα καὶ ἐπιδόξων χορδῶν, Sesquialteris autem interuallis & sesquitertiis & sesquioctauis sumptis, Cic. interpr. pag. 22 Ciceroniani lexici. Aristoteles Metaph. 10, σῶμα γὰρ δοκεῖ τὸ πάντῃ ἔχον διάστασιν, quoquouersus dimensionem habens & interuallum, vt Budæus interpretatur. Alibi pro eodem dicit παντελὴς διεστηκός. Idem in 5 Ethic. μεγίστη μὴν οὖν ἴσως διάστασις ἀρετῆς καὶ κακίας, εἴτα πλοῦτος καὶ πενία, Maximum interuallum inter virtutem & vitium, Magno interuallo dirempta sunt & dissident. Plutarchus De defectu oraculorum, εἰ μὴ τὸ ἀμιγὲς καὶ καθαρὸν ἦν καὶ ἕν, οὐδὲ ὅλως εἶχεν ἡ ὕλη διάστασιν, nullum prorsus materia discessum secretionémque haberet, Turnebo interpr. Ibidem δ. αἵρεσιν idipsum appellat, id est diuisionem seu partitionem. Aristoteles Polit. [ἀκολουθεῖ] κατὰ τὴν ὑποκειμένην ἦν περ εἴληφε διάστασιν ὧν φαμὲν αὐτὰς εἶναι διαθέσεις τοῦτας, cõsequutionem habet proportione respondentem ad differentiã quam habent res ipsæ mutuò compositæ, quarum affectiones esse dicimus: Budæo interprete, qui βραχυλογίαν peripateticam hoc in loco esse dicit. Vide p. 994. Idem Aristot. in 3 De part. anim. de iecore loquens, ἡ τοῦ σώματος διάστασις, δίφυὴς οὖσα, πρὸς μίαν δὲ σωμπεφυκυῖα ἀρχήν, biparrita corporis compositio. Et in vulgatis lexicis, ἐν διαστάσει τοῦ συλλαβῶν, in diuersis syllabis. Item, ἐν διαστάσει κεῖται, dirimitur ac dissidet. Aliquando videtur actiuè accipi pro Diremptio, Distractio in duas partes. Plutarchus Coriolano, κατὰ ῥῆξιν καὶ διάστασιν μείζων βιαιοτέραν. Idem De defectu oraculorum, καὶ φοβούμενοι, ὡς αὐτῶν ὄντι, τοῦ μὴ ἅπασαν καὶ διάστασιν, diuisionem distractionémque, vt Turnebus interpretatur. ‖ Διάστασις, Dissidium, Animorum disiunctio. Aristoteles Politic. 4, ὅπου γὰρ πολὺ τὸ διὰ μέσου, ἥκιστα στάσεις καὶ διαστάσεις γίνονται. Et apud Thucydidem libro 6, μὴ ὑμᾶς ἡ Νικίου τοῦ λόγου ἀπροσχωμοσύνη καὶ διάστασις τοῖς νέοις ἐς τοὺς πρεσβυτέρους ὑπηρέτῃ, nec auocare vos à proposito debet oratio Niciæ quæ quietem suader, dissidiúmque inter iuuenes & senes quærit. ‖ Διάστασις in vulgatis lexicis idem etiã esse dicitur quod ἔκστασις, Mutatio in iis quæ degenerant & à priore natura descisсunt, ἐκ βοπῆ, μετάβολη καὶ ἀλλοίωσις. sicque interpretantur apud Theophrastum De causis plantarum lib. 4, cap. 6, ὥστ' ἐκ τῆς ὑπερβολῆς ἡ διάστασις, de lino quod scribit ἀξαιρῶδαι, id est ἐκστῆναι τοῦ ἤθους, eiúsque naturam μεταβαλεῖν: vt διάστασις hîc sit quam alibi μετάστασιν appellat. (At paulo antè μεγάλη γὰρ ἡ διάστασις, in prima accipitur significatione pro διάστημα, generum distantia, differentia.) ‖ Διάστασις, apud Antiphontem pro διακόμισις accipi tradit Suidas. ‖ Διάστασις vocabatur etiam (vt Pollux tradit) ἡ Ἀναχμὴ τῶν ἐλαμβανόντων διατριβὴ τοῦδε τοῦ κρίνοντος, ἐξαίφνης αὐτοῦ ἐν γραμματείῳ τὸ ἔγκλημα καὶ τὸ πρᾶγμα.

Διαστὰς, οῦ, ὁ, Distans, Diremptus. Philopon. τὸ πεῖχη διαστὰν σῶμα. id est (vt alibi explicat) τὸ τοῦς τεῖχος διαστάσιν ὁρίζόμενον. B. p. 475. VNDE Ἀδιάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nullã habens dimensionem. Bud. ibidem. Ἀδιάστατον Suid. apud Antiph. exp. τὸ μήπω διεστηκὸς, μηδὲ διακεκριμένον, nullis interuallis discretum. A QVO Ἀδιάστατος, Sine interuallo & distantia. ‖ Item, Sine controuersia, ἀναμφιλόγως. v. l.

Διαστατὸς, οῦ, ὁ, Dirimendi vim habens. Plut. De pr. frig. τὸ μὴν πῦρ διαστατόν ἐστι καὶ διαιρετικόν, dirimit ac dissipat ignis, Turn. interpr.

Διασατέω, Disto. Exponitur etiam διαστασιάζω, Dissidiis implico, Ad dissidia concito. A

Διασαδὲν, Interiecto spatio, Intercedente & dirimente vtrinque interuallo, Eminus. κεχωρισμένως, πόρρω, μακρά. Apollon. Argon. 2, ἡμᾶσι διασαδὸν ἠρτύσαντο, de duobus pugilibus qui eminus, seu interstitio vtrinque aliquo intercedente, cæstus ad pugnam ineundam parabant.

Διάστημα, ατος, τὸ, Interstitium, Interuallum. idem quod διάστασις. Plato Timæo, διπλάσια καὶ τριπλάσια διαστήματα, dupla & tripla interualla. vt Cicero interpr. Ibidem διαστάσεις nominat. Chrysost. ἐκ πολλοῦ τοῦ διαστήματος νικᾶν, lõgo interuallo superare. Athen. lib. 5, πάντες ἐν διαστήμασι βεβῶτες, certis interstitiis firmati. Plutarch. De defectu orac. καὶ τὰ μελῳδούμενα διαστήματα πέντε, δίεσις καὶ ἡμιτόνιον καὶ τόνος καὶ τεσσαρτημόριον καὶ δίτονον, modulata quoque tot interualla sunt, diesis, hemitonium, tonus, sesquitonus, ditonum. Diastemata etiam quidam ex Latinis ea vocant, interualla & spacia vocis quibus acuta & grauis includitur: ex quibus fiunt systemata. Sicut verò idem Plutarchus dicit διαστήματα τοῦ ἐναρμονίου, ita Lucian. διαστήματα τοῦ ἐναρμονίου. Διαστημα, Interstitium, Interuallum, dicitur apud Hippocratem quũ ossa quæ citra commissuram naturali er se contingunt, affectu aliquo diducuntur & diuellũtur. Galen. ἐν τοῖς γλώσσαις exponit διάστημα corporum ipsorum compositionem lanis similem. Gorr. VNDE Διαστηματικός, οῦ, ὁ, Interuallatus, Interuallis discretus. vt διαστηματικὴ φωνή, vox interuallata, hoc est quæ cum interuallo suspenditur, quemadmodum in cantionibus & in legendis versibus heroicis: cui opponitur συνεχής, vt tradit Cælius Rhod. lib. 5, cap. 24. Martian. Capella libro 9, triplicem esse vocis rationem scribit, Continuam, velut colloquium: diuisam, siue diastematicam, quam in modulatione seruamus: & mixtam, qua carmina recitantur. ET Διασταματίζω, F. ίσω, Paulisper subsisto & cesso. Differt ab ἀποσταματίζω, quod est Resisto, Absisto, vt fit in fine periodi. B. ex Gaza.

c.2. Ἀποδίστημι ET Ἀποδιΐστω, Dirimo, Distinguo, Discrimẽ facio. Areth. in Apocalypsin, οὐ διαιρῶν καὶ ἀποδιΐστων τὴν εἰς Θεὸν πίστιν τῆς τοῦ Κυρίου πίστεως. Idem & ἀφιστᾶν dicitur & διστᾶναι. nam vt Gregorius copulat χωρίζειν καὶ ἀφιστᾶν, ita Plutarchus χωρίζειν καὶ διίστησι. Et apud Hesych. διϊστῶνται, idem quod χωρίζονται. ‖ At ἀποδίστημι neutraliter etiam capitur pro Interuallo seiungor, Interuallo dirimor ab aliquo.

c.2. Καταδίστημι, Dirimo, Interuallo separo & seiungo. καταδιΐστασι idem quod καταχωρίζουσι, vt tradit Hesychius & Suidas.

c.2. Προδίστημι, Prius dirimor. Προδιέστη in v. l. Discordare iã cœperat. F

C. Ἐνίστημι, Statuo seu colloco inter, Interpono. Xen. in Hipparch. εἰ τοῖς ἱππικοῖς εἰς τὴν ἱππάδα ἐνιστῴη. Et apud eundem simpliciter Insistere. Vide p. 108.

Ἐνιστῶσι, (sub. τὸν νοῦν, vel τὴν διάνοιαν) pro Adhibere mentem, Aduertere animum. vt Aristoteles Ethic. 7, in fine, ὕστερον δ' ἐνιστῶντας δεῖ διοίσει μᾶλλον, (quod antè dixerat ὀλιγιστάντας. de quo vsu verbi ἐφίστημι dicetur in illo.) Budæus vertit Animo incumbere: at ego, si verbo neutro explicãdum esset ἐνιστῶσι hac in significatione, mallem reddere Insistere mente in rem aliquam, vel Insistere animo: (quum alioqui hoc verbum in pass. voce insistendi significationem habere, sequentia exempla doceant) aut etiam Insistere mente & animo, vt Cæsar loquitur.

C. Ἐνίσταμαι, Insisto. Autor Axiochi, φροντίδες αὐτικρὺς ἐπόδυσαι καὶ διαλογισμοὶ τίνα τὴν τοῦ βίου ὁδὸν ἐνιστῶνται, Quã vitæ viam insistent, Quod vitæ iter tenebunt, seu sequentur. ‖ At ἐνίστασθαι rem aliquam, nõ est Persequi eam (vt apud Plaut. quidã exponunt Insiste hoc negotium:) sed potius Instituere, Incipere, Incœptare. Cuius significati exemplum vide apud Budæum pag. 107. Sic ἐνίστασθαι κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ, Hermog. pro Instituisse accusationem, vt loquitur Vlpianus. Sed ἐνίστασθαι τὴν δίκην vel τὴν ἀγωγὴν, redditur Actionem [seu crimẽ] intendere, Iudicium dictare. Et ἐνεστηκυῖα δίκη, Iudiciũ cõstitutũ, Lis cõtestata. Item ἐνεστηκὼς πόλεμος, Bellũ commissum, i. (suscitatũ seu inceptũ) Demosth. (interdũ verò ἐνεστηκὼς πόλεμος, Bellũ nondũ finitũ, sed durans adhuc ac vigens) Item Ἥρως ἐνιστάμενος pro Incipiente ætate, id est ineunte. ‖ Item ἐνιστάμενος, Instans. pro quã significatione affert ἐνστάσης τῆς ὥρας, ex Plutarcho. Sed & ἐνεστὼς χρόνος pro Præsens tempus. Et ὁ καιρὸς ἐνέστηκεν μυστηρίων apud Hermog. exponitur Tempus aduenit vel Tempus adest. ‖ Item pro Insto, in altera significatione, videlicet pro Immineo, Obseruo, & quasi capto. Plutar. ἐνεστάμενον τῇ ψυχῇ αὐτοῦ. De quibus omnibus lege eundem pag. 107, item 108.

B Ἐνίσταμαι, Obsisto, Resisto, Repugno, Renitor. Thuc. pag. 284, καὶ ἴσως τις ἐνίσταιτο τοῖς ποιουμένοις. Lys. ἐπειδὴ τοῦ αὐτοῦ ἡμιωάμην ἐστὰς, ἔβαλέ με λίθοις. Apud Plutarchum ἐνίσταδαι τῇ αὐξήσει vel πρὸς τὴν αὔξησιν, Crescenti potentiæ alicuius aduersari. Et à Dioscoride ἐνίσταδαι dicũtur remedia vt quum scribit, ἐνίστανται ἰῷ, & ἐνίστανται ἐρισιπέλασι. ‖ Item ἐνίστηκε Platoni pro Controuersiam efficit & aduersatur, Controuersum manet. ‖ Exponitur & Intercedo apud Plutarchum eo sensu quo tribuni apud Romanos dicebantur intercedere. Vide Bud. pag. 108.

Ἐνίσταμαι Consisto. Alex. Aphr. ἐκεῖ ἐνίσταται. Et ἐνιστάμενον γάλα Dioic. Lac. cõcretum, q. d. Consistens lac. (vt Constitisse glacie, dicitur & Concretum esse glacie eadem significatione) lib. 6, ἐνιστάμενον γάλα ὅπῃ τὰ τοῦ τυρόου γενᾶ πεφυρμένα πήγνει.

Ἔνστασις, εως, ἡ, Exordium & auspicatio rei quæ instituitur. Budæus pag. 108. ex Æschine πρὸς τοὺς Φίλιππον. Quò referri potest quod apud Herodianũ legimus, ἐλέγετο τῇ ἐνστάσει τὸ πολέμου ἐμμενεῖν, in persequendo bellum inchoatũ perseuerasse. Ἔνστασις, Institutio hæredis, B. ex Pand. ‖ Signif. etiã instantiã litis & causæ. B. ibidem ex Æschine. Pro eadem significatione citat ex Codice. ‖ Ἔνστασις, est quoque Pugnax contentio instantis aduersario, hoc est ἀντιφωνισμὸς, ἀντιλογία. B. ibidem ex Gregorio. Ἔνστασις apud Aristotelẽ in primo Analyt. prior. circa finem, est πρόσπασις τοῦ ἐναντίου. ITẽ Intentionis depulsio. quomodo exponitur apud Philopon. in Procl. τόπον δὲ δεικνύουσι μὴν αἱ πρὸς αὐτὴν ἄλλων τε πολλῶν καὶ Ἀριστοτέλους μυείαι ἐνστάσεις. Est verò & figura oratoria de qua infrà in ἀντιπαράστασις. ‖ Ἔνστασις, Propositum, Institutum. Synes. ἀλλ' ἡμῖν εἰς ἀντίδοσιν ἀρκεῖ τὸ μὴ ἀγνοεῖσθαι παρὰ σοῦ τὴν ἔνστασιν ἡμῶν, ὃν μόνῳ σοι τὴν ζῶντων ἐκκείμεθα, propositum & constitutum. Apud Suidam simile esse videtur, κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς αἱρεθεῖσαν ἔνστασιν τῆς ζωῆς, vitæ institutum. Hæc B. Quibus addi potest ex eodem Synesio epist. 66, τῇ δὲ ἡλικίᾳ συμπροιούσης τῆς μοναδικῆς κατὰ τὸν βίον ἐνστάσεως, cum ætate autem vnà progrediẽte solitariæ vitæ instituto. In priore autem Synesii loco quem Budæus citauit, τὴν ἔνστασιν ἡμῶν exponitur etiam Studium nostrum. ‖ Ἔνστασις (vt idem Budæus annotat) ab insidendo dicitur in Hippiatr. μάλιστ' δεῖ στῆσαι τόπον χυμῶν διαφορήτων ἔνστασις καθ' ὃ κύριος ἐνίσταται τοῦ σώματος ἐκεῖθεν τὴν εἰδικὴν ἐπωνυμίαν ἔχουσα.

Ἐνστάτης, ου, ὁ, propriè qui alicui in via obstat aut resistit, Obuaricator, vt Festus appellat: vt siquis Œdipodem Laii ἐνιστάτην fuisse diceret: generaliter verò, ὁ κατὰ παντὸς ἐνιστάμενος, Aduersarius. Soph. Aiace, — Οὐ τοῦτο τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω. i. ἀνάπαλον, ἐχθρόν. Ælian. apud Suidam κατά τινα χρησμὸν βουλήσεις ἐλεῶσαδαι τὸν παῖδα οἴκῳ αὐτῇ γεγενημένον ἐνστάτην δ' ἄμοτα. Synes. epist. 67, ἤκεν ἡ κωμῳδία, καὶ ὁ δῆμος παρῆν πάλιν ἐνστάτης καὶ ἀναγώνιος, aduersarius & reclamare paratus. Peculiariter verò in iudicio ἐνστάτης dicitur ὁ ἀντίδικος, In causa aduersarius, Qui aduersus aliquem litigat.

Ἐνστατικὸς, οῦ, ὁ, Peruicax, Acriter obsistens, Instans & vrgens. Dicitur de disputatoribus, qui aduersario acriter obnituntur, nec ei cedunt. Apud Suidam, ὁ δὲ Γοῦδωρος ἐνστατικὸς ὢν, ἀνάπαυστος ἔμενεν. id est (vt ipse exponit) ἔνστασιν πρός τινα ποιούμενος. Aristot. 2 De cælo, δὸ δεῖ τὸν μέλοντα καλῶς ζητήσειν, ἐνστατικὸν εἶναι διὰ τὴν οἰκείαν ἐνστάσεων ἐν τῇ φύσει. VNDE Ἐνστατικῶς, Hermog. Peruicaciter, Instanter & pugnaciter, vel Quintil. loquitur.

Ἔνστατος, ου, ὁ, Institutus hæres, vt ὑποκατάστατος, Substitutus. Bud.

c.2.Διείσαμαι, Refragor disserendo.B.108,ex Basil. A

C.Ἐξίσημι, q.d. De statu deiicio, seu Facio vt [aliquid] in statu suo manere desinat. Sed peculiariter pro De statu mentis deiicio, Facio vt aliquis mente non constet, mente emoueo, Mente alieno. Demosthenes in Mid. τοῦτα κινεῖ, τοῦτα ἐξίστησιν αὐθρώποις αὐτῶν, ἀνήκεις ὄντας τοῦ πεφυλακίζεσθαι. Quali hyperbole dicitur Gall. *Cela les fait enrager*. Sed interdũ etiã ἐξίστημι pro Percello, Perterrefacio (ἐκπλήττω, Suid.) Obstupefacio. quoniam animus eius qui perterrefactus est, seu obstupefactus, velut loco & certo de statu dimouetur, vt Cicero loquitur. Lucas Act. Apost. cap.8, ἐξίστων τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας. B & paulo pòst, ταῖς μαγείαις ἐξεστακέναι αὐτούς. Quibus tamen in locis redditur Obstupefacere: sed à vet. interpr. Dementare in posteriore loco redditur, non tam infideliter, (meo iudicio) quàm non Latinè. (at in priore perperam Seducere) Idem Lucas Euang. cap. vlt. versu 22. ἀλλὰ καὶ γυναῖκες τινὲς ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς, γενόμεναι, &c. Obstupefecerunt nos. Sed si vis verbi spectetur, intelligendum puto, Ad mentis vsque alienationem nos obstupefecerunt. vt videlicet hic quoque subsit hyperbole. (Sed malè Budæus ἐξ ἡμῶν iungi putauit cum ἐξέστησαν, eodem modo quo αὐτῶν in illo Demosthenis loco iungitur cum ἐξίστησιν: quum ἐξ ἡμῶν cohæreat cũ nominatiuis γυναῖκες τινὲς, & γυναῖκες ἐξ ἡμῶν significet Mulieres è nobis, id est è nostro cœtu: quo sensu dicit statim pòst, de viris loquens, τινὲς ἡμῶν ἀνδρῶν ἡμῖν.) Cicero tamen ἐκστῆναι apud Aristot. vertit simpliciter, Ad admirationem traducere, vt te docebit pagina 50 mei Cicer. lexici. Cæterùm cur hunc ordinem in exponendis verbi ἐξίστημι significationibus tenuerim, docebo in Ἐξίσταμαι. D

Ἐξίστημι, Decisceré facio, Degenerare facio, Immuto, Corrumpo. Qui autem rem aliquam degenerare facit, aut immutat, seu corrumpit, is eam in suo, vt ita dicã, statu manere non sinit, sed de eo velut deiicit. adeo vt hæ quoque signif. bene cum prima illa mea interpret. conuenire videantur. Tribuit autem Budæus has significationes isti verbo, cum in aliis Aristot. locis, tum in isto qui est Ethic. 3, καὶ ἡ μὲν λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὸν τοῦ ἔχοντος φύσιν· ἡ δὲ ἡδονὴ οὐδὲν ποιεῖ τοιοῦτο ποιεῖ. Sed interdum iungitur cum εἰς, ac tum ἐξίστημι verti posse arbitror, Degenerare facio & traduco, vel Degenerare faciens traduco: aut etiam Corrumpendo traduco, seu Corrumpens traduco. Alicubi verò simplicius, Immutando traduco. vt apud Plutarch. in Publ. πάθους μέγεθος εἰς ἀναλγησίαν ἐξίστησε τὸν ψυχικόν: & ibidem, δρεπῆς ὕψος εἰς ἀπάθειαν ἐξέστησε τὸν ψυχικόν. ‖Item, Ad tabem & interitum perduco. B. ex Aristot. Phys. lib. 3. Potest autem hæc significatio sub corrumpendi significatione includi. E F

Ἐξίστη & Ἐξέστηκα, vide in Ἐξίσταμαι.

P.Ἐξίσταμαι, q.d. De statu deiicior &c. sequendo analogiã significationis vocis actiuæ. nam itidem capitur peculiariter pro De statu mentis deiicior, &c. Vel, A mente discedo, seu A me discedo, Aut potius, Mente non cõsto. Quam tamen expositionem nec Budæus, nec alii afferunt: sed nulla mihi aptior videtur, quum & ipse Cicero ita loquatur: & quum dicimus Non cõsto, verbo quidem Consto reddatur ἵσταμαι, at negatiua particula Non, exprimatur priuatiua particula ἀ. Ideo & in ἐξίστημι ad cæteras signific. hanc addidi, Facio vt aliquis mente non constet. Itidem verò ἐξίσταμαι in eo sensu quo vsus est Thucydides, (scribens, καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι, καὶ οὐκ ἐξίσταμαι) aptissimè verti dico Non consto: sed ita vt hic addatur datiuus pronominis, sicut illic ablatiuus mente. Quod tamen nomen interdum in Græca loquendi formula ponitur, itidem vt in Latina, sed in alio casu. nam quod dicunt Græci τοῖς ἐξίστασι, vel διάνοια ἐξέστασι, dicitur itidem à Latinis, Mens non constat. id est (vt apud eosdem legitur) Mẽs labat. Quæ quum ita sint, in exponendis verbi ἐξίστημι significationibus eum ordinem tenendum existimaui, vt primùm interpretarer generaliter, De statu deiicio, seu Facio vt [aliquid] in statu suo manere desinat: deinde in restringenda generali illa signif. ab eo huius verbi vsu incœperem, quem exprimere possumus illo ipso loquendi genere: sed addendo genitiuum Mentis, (& dicendo Deiicio de statu mentis) sicut & cum Non constare (quũ de persona dicitur) addi ablatiuũ Mente, modò ostendi. Sed ad exempla venio. Sophocl. Antigona, — οὐδ' ὃς αὖ βλαστὴ μένει Νοῦς πῶς κακῶς φρονοῦντας, ἀλλ' ἐξίσταται, id est, (ad verbum, vt antè docui) Non constat mens iis quos miseriæ premunt. Itidem ἡ διάνοια ἐξίσταται apud Dioscoridem libro 5. Ipsa autem persona dicitur ἐξίστασθαι, id est Non constare mente, vt apud Aristot. de hippomane ita scribentẽ, ὅτου ἐάν τις φθῇ λαβὼν ἐξ ὀσφρῆται ἡ ἵππος, ἐξίσταται καὶ μαίνεται πρὸς τὴν ὁρμήν. Sed pro autem hac in signific. vsurpatur ἐξέστηκα & ἐξέστην. Et quidem hoc posterius in ipsis etiam Test. noui scriptis habemus, Marci cap. 3, v. 21: & apud Paulum 2 ad Corin. 5, v. 13, vbi τῷ ἐξέστημεν opponit σωφρονοῦμεν. Sed interdum additur genitiuus huic verbo pro eadem signif. vt γνώμης ἐξέστη apud Eurip. & ἐξέστηκα τοῦ φρονεῖν apud Isocr. (nam τοῦ φρονεῖν pro genitiuo censeri debet) ac tum ἐξέστην seu ἐξέστηκα est simpliciter Emotus sum, vel Discessi, de qua signif. dicam postea. Ponitur verò ἐξίσταμαι & pro Percellor, Perterrefio (ἐκπλήττομαι Suidæ,) Obstupesco seu Obstupefio. Et propriè quidem Obstupesco ad mentis alienationem vsque, (sequendo analogiam significationis verbi ἐξίστημι) seu Præ stupore aut admiratione dimoueor mente, seu de statu mentis deiicior. Quæ signif. in Test. noui scriptis est frequentissima. Matth. 12, v. 23, καὶ ἐξίσταντο πάντες οἱ ὄχλοι. Sic Marci 2, v. 12, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας. Sed & cum suo verbali iũxit idem, c. 5, v. 42, καὶ ἐξέστησαν ἔκστασει μεγάλῃ, q.d. Obstupefacti fuerunt obstupefactione magna. G H

Ἐξίσταμαι, Non consto mihi (de quo & suprà aliquid dixi) q.d. Sententia mea in eodẽ statu non manet. Thucyd. lib. 2, καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι καὶ οὐκ ἐξίσταμαι· ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε, Non discedo à mea sententia, Aliud propositum non sequor. ‖ Itidem verò apud Xenoph. ἐξεστηκέναι τὸ πρόσωπον verto ad verbum Non constare vultum, (quod alii vertunt Immutatum esse vultum) Pædiæ 5, ὑπὸ πολλῶν ἐξεστηκότων προσώπων. Accipio autem meam hanc interpretationem ex isto Liuii loco, Primò adeo perturbauit ea vox regem, vt non color, non vultus ei constaret.

Ἐξίσταμαι, Degenero, Immutor, Corrumpor. Item Mutor & transeo. Theophr. De caus. pl. lib. 6, διάγειν δὲ μεταφυτευομένην καὶ μορίοιν ἐξιστάμενον ποτὲ φασὶν ὡς ὅθεν τὸ πολὺ σῆ ἐξίσταται καὶ οὐδὲ τὸ χρῶμα διαφέρειν. Et ἐξιστάμενα τέκνα, liberi degenerantes. (vnde & ἔκστασις, illa degeneratio, apud Aristot. 4 De gen. anim. p. 339) Hæc Budæus. qui & pag. 120 ἐξίσταται (oppositum verbo παίεται) exponit Exolescere & fugere, & à natura sua descisceré. vt quum dicitur οἶνος ἐξιστάμενος. Ab eodem ἐξεστηκὼς οἶνος alibi redditur vna voce Vappa, apud Demosth. ἐγδεδεκότα τάμνοι ἐξεστηκότος οἴνου. In vulg. lex. ex eodem Theophr. affertur ἐξίσταται τοῦ χρόνου, itidem pro Degenerat. Et ex incerto loco, ἐξιστάμενος ἐκ φύσεως, pro Degenerans à natura, Gaza interpr. Item ex Aristot. in 4 De gener. anim. ἐξίσταται εἰς τὸ τυχόν, pro In quodlibet mutatur & transit. Ex eodem in Polit. 5, ἐξίστανται εἰς ἐναντίας πολιτείας.

Ἐξίσταμαι, cum genit. Alienor, Abdicor. vt Plato in Phæd ἐξιστάμενος ἑαυτοῦ ἀνθρώπινον ἀπουδάσματος. Et apud Xen. nõ solùm pro Abdicor & Alienor, sed & pro Obliuiscor: ἰόντων δὲ εἰς μάχην σὺν ὅπλοις πολλοὶ καὶ τῶν μαθημάτων ἐξίστανται. vide B. p. 476.

Ἐξίσταμαι, cum genitiuo, Descisco, Deficio, vt Plato de rep. 2, ἐξίστασθαι τῆς αὐτοῦ ἰδέας. Demosth. Philipp. 4, ἐξέστητε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῆς ὑπ' ἐκείνου ἐφ' ἧς ὑμᾶς εἰς τοῦτο γένοι καταλίπω. vbi Budæus nõ solùm Desciuistis, sed & Degenerastis interpr. (de qua signific. proximè dictum fuit.) Synes. ὡς ἄρα ἐκείνου σαυτοῦ ἐν ὁμοίῳ τόπῳ ἔσῃ τοῖς ἀδοκιμάστοις τοῦ γραμματείου. Vbi ἐκστῆναι σαυτοῦ reddere poterimus etiam ex Cicer. A te discedes, pro A te ipso descisces, id est à tua natura, & à te degenerabis. Plato autem in eadem re addidit genitiuo præpos. εἰς cum suo accusat. De leg. ἐξίστασθαι τῶν αὐτῶν εἰς τοὐναντίον. ‖ Cæterùm ἐξίσταμαι non solùm Discedo, (& quidem in alia etiam signif. quàm in illo loquendi genere) sed & Re-

cedo alicubi redditur: vt reddi posse arbitror & in hoc Dem. loco, Pro cor. τῶν δ' ἐκστάντες τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ. vbi metaph. ponitur. At in propria signif. apud Herodot. in Thalia, ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ, Digressi de via. Exponitur & Quum secessissent è via. A

Ἐξίσταμαι, itidem cum genit. Cedo. Thucyd. 2, τῆς [ἀρχῆς] οὐδ' ἐκστῆναι ἐπ' ὑμῖν ὄξιον, quo imperio ne cedere quidem vobis licet. Demosth. Pro Phor. ἐξέστησαν ἁπάντων τῶν ὄντων, bonis omnibus cesserunt. Philo, μικρὸν ὕστερον ὧν ἐξέστη μετεποιεῖτο. vbi reddi potest verbo Cedere & cũ accusatiuo, Quod cesserat, & quidem vltró. Additur verò & datiu⁹ & dicitur ἐξίσταμαί σοι πόνους, pro eo quod Lat. Cedo tibi hac re. vt ἐκστῆναι τῷ στεφάνου ἑτέρῳ, Philostratus in Heroic. Sic ἐξίσταμαί σοι τῆς πομπῆς. ‖ Et pro Cedo, id est Concedo, & me tibi submitto, Bud. ex Iul. Et cum genit. ὁδοῦ, ac dariuo personæ, vt Lat. Cedere via alicui: Plutar. in Rom. ἐξίστασθαι τῆς ὁδοῦ βασιλίσσης γυναικί. Tale apud eundem in Publ. ἐξιστάμενος αὐτῷ τῆς πάλεως. Item, Cedo tibi aliqua in re: pro qua signific. affertur ex Chrys. ἑτέροις τῆς τοῦ καρποῦ ἐκστάν φοεῖς. B Ex Sophocle & cum datiuo, quem sequitur infinit. in Aiace, ἐξίσταμαι τῇ ἡμέρᾳ φλέγειν. Item cum solo datiuo, in Philoct. νῦν δέ σοι γ' ἑκὼν ἐκστήσομαι. C

Ἐξίσταμαι cum datiuo, in v. l. ex Aristoph. ἐξίστασθαι χορεῖσι pro Cedere, Procul abesse, Abstinere. At Camer. vertit, Locum dare, in Ran. Εὐφημεῖν χοὴ καὶ ἐξίστασθαι τῆς ἡμετέροισι χορεῖσι.

Ἐξίσταμαι cum accusat. pro Vito, Refugio, Subterfugio, Detrecto. Soph. Aiace, Φρονοῦντα γὰρ νιν οὐκ ἀνὴρ ἐξίστανε. Bud. hac in signif. & construct. affert ex Plutar. οὐδένα κίνδυνον ὑπὲρ δόξης ἐξέστη. Sed debuit potius ex Demosth. afferre, qui ante Plutarchum ita vsus est his ipsis verbis, & quidẽ aliquoties. vt in orat. aduersus Lept. ὑπὲρ δὲ δόξης οὐδένα πώποτε κίνδυνον ἐξέστη. Sic alibi, ὑπὲρ δὲ δόξης, εἰσφέρων ἐκ τοῦ ἰδίου, οὐδένα πώποτε ἐξέστη κίνδυνον. Apud Sophoclem autem Antig. p. 259, — καρδίας δ' ἐξίσταμαι Τὸ δρᾶν, exponitur Hoc perpetrare animus refugit atque abfistit. Cam. autem vertit, Abhorret animus ab hac re. Ego alteram lectionem καρδίᾳ malim, vt in meis annot. docui. D E

Ἐξίσταμαι cum infin. pro Abstineo, Caueo. vt ἐξιστάμενοι χρῆσθαι, Bud. pag. 476, ex Gal. E

Ἔκστασις, εως, ἡ, Dimotio rei alicuius è statu in quo erat. Plut. De primo frigido, ἐκστάσεις γὰρ εἶσιν εἰδῶν καὶ αἱρέσεις οὐσιῶν, formarum à suo statu dimotiones & naturæ euersiones. ‖ Ἔκστασις plerunque dicitur de mentis emotione, idque variis modis: quum videlicet furore aut alio casu à mente discedimus. Apud Hippocr. enim dicitur de vehementi motione & aberratione mentis, eadem prorsus significatione qua μανία & ἐκμανῶσαι vsurpat. atque hæc morbus animi est. Galen. in 1 Prorrhetic. Hippocr. Comm. 1, sect. 14, μελαγχολικὴν ἔκστασιν ἀκουστέον τὴν σφοδρὰν καὶ θηριώδη. Quò referri potest quod apud Aristot. reperitur, μανικὴ ἔκστασις, & ἔκστασις φρενῶν apud Chrysost. Sic apud Plut. ἐσκηψάτω μὴν ἔκστασιν τοῦ λογισμοῦ, Furere se simulauit, Mente se captum simulauit. At apud Alex. Aphr. εἰς ἔκστασιν τρεπῶσι, Cõcidere mente, vel Alienari mente, vel A mente discedere, vt Cicero etiam loquitur: non tamen de furore, sed casu aliquo subito qui mentem quasi abripit. Dicitur etiam ἔκστασις, quum aliquis à sese discedit, hoc est quũ animus eius extra ipsum rapitur. quod αἰσθησὴ etiã appellatur, vt iis accidit qui ad cælestium & diuinarum rerum contemplationem abripiuntur: in qua significatione frequenter à Dionysio Areop. vsurpatur. Act. Apost. cap. 22, ἐγένετο δὲ προσευχομένου μου ἐν τῷ ἱερῷ, γενέσθαι με ἐν ἐκστάσει, vt raperer extra me. Et cap. 10, de Petro supra domum ascendente vt precaretur, ἔπεσεν ἐπ' αὐτὸν ἔκστασις, Incidit in eum mentis excessus. Dicitur etiam ἔκστασις, quum animus admiratione perceilitur & apud se non est. vnde à Suida redditur θαυμασμός. Sic accipitur apud Dionys. Long. οὐ γὰρ εἰς πιθανὸν τοῦ ἀκροωμένου ἀλλ' ἐς ἔκστασιν ἄγει τὰ ὑποφαινόμενα. Et Marci cap. 5, ἔξεστησαν ἐκστάσει μεγάλῃ, obstupuerunt stupore magno, postquam videlicet puellam resuscitatã viderunt. Sic Lucæ cap. 5, post historiam de sanato paralytico, καὶ ἔκστασις ἔλαβεν ἅπαντας, stupor cepit omnes. Interdũ verò ἔκστασις dicitur quum mens partim admirationẽ partim timore quasi è statu suo dimouetur & discedere videtur. idem ferè quod θάμβος: Marci 16, de mulieribus quæ Christi sepulchrum visentes, angelum viderant, εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, tremor & stupor cepit omnes (quò pertinet apud Cic. Magnitudine timoris à mente discedere) & paulo ἐξεθαμβήθησαν, & paulo pòst, ἐφοβοῦντο. ‖ Ἔκστασις, Abscessus, Discessus. Plutarchus De primo frig. αἱ τῶν θερμῶν κατὰ ψύξεις, οὐδεμίας παροιστὰ γίνονται δυνάμεως, ἀλλ' ἐκστάσει θερμότητος, calidorum feruor nullius rei accessu sed caloris abscessu refrigescit. ‖ Ἔκστασις, Mutatio qua res aliqua à sese suáque natura discedens, in aliam degenerat: quum videlicet aliqua ἐξιστῶσα τῆς προτέρας αὐτῶν οὐσίας, μεταβάλλει εἰς ἑτέραν, vt Themistius loquitur. Sic ἔκστασις φύσεως apud Theophr. l. 3 De caus. plant. Apud eundẽ eodem in libro cap. 6, φθορὰ δέ τις ἡ ἔκστασις, Generis autem mutatio, corruptio quædam est: de transitu speciei in speciem. quam paulo antè vocat ἐξαλλαγὴν εἰς ἕτερον γένος, & paulo pòst μεταβολὴν, atque μετάστασιν, item & διάστασιν. Quidam interpr. Egressionem è natura propria. Et Ἔκστασις οἴνου, de vino quod pereunte sapore, vappæ accipit nomen, vt Plin. loquitur. quo significatu ἐξεστηκὼς quoque οἶνος dicitur. vt dictum est in Ἐξίσταμαι. Plutarchus Sympos. 8, καὶ τοι πολλαχοῦ ἐκστάσεις αὐτῶν καὶ μεταβολὰς ποιοῦσιν. Apud Aristotelem autem lib. 1 Rhet. vbi de honoris qui exhibetur partibus loquitur, τὰ βαρβαρικά, ὅ τε προσκυνήσεις καὶ ἐκστάσεις, δῶρα τὰ παρ' ἑκάστοις τίμια, interpres vertit, Conspectus euitationes. D

Ἐκστατικός, ός, όν, Cui vis est dimouendi rem aliquam è statu in quo erat. Plutarchus De primo frig. ἐκστατικὸν γὰρ ἀμφοῖν ἡ κίνησις, Vtrunque enim motus exturbat, Vtrunque enim motus à statu suo dimouet. Et apud grammaticos ἐκστατικὰ ῥήματα, q.d. Verba emotiua: Gaza l. 4. ‖ Item Mentem de statu suo dimouẽs (ac interdum pro Furorem concitans) Alienans mutansque mentem, Virgil. Faciens vt quis non sit suæ mentis, Cic. vel Dementans, Apul. Vnde ἐκστατικαὶ δυνάμεις apud medicos, Facultates quæ vim habent abalienandi animum, qualis est in hyoscyamo, coriandro viridi & ephemero, vt Gorr. tradit. Plutarchus De def. orac. ἡ δὲ γῆ πολλῶν μὴν ἄλλων δυνάμεων πηγὰς αἰήσιον αἰθρωπίς, ταῖς μὴν ἐκστατικαῖς καὶ νοσώδεις καὶ θανατηφόροις, qui partim mentem è sua sede & statu dimouent, morbos & lethum inferũt. Idem ad Colot. ἐν πάθεσιν ἐκστατικοῖς καὶ μελαγχολικοῖς. Et Theophr. lib. 9, cap. 13, de succorum in radicibus differentiis scribens, quasdam esse radices ex dulcium genere tradit ἐκστατικάς, quasdam θανατηφόρους. Item Mentem è statu suo dimouẽs, ac à sese ad cælestia rapiens. vt apud Dionysium de diuo Paulo, ἐν κατοχῇ τοῦ θεοῦ γενόμενος ἔρωτος, καὶ τῆς ἐκστατικῆς αὐτοῦ δυνάμεως μεπληφώς. ‖ Item, Qui mutari ac descisceré à se facit, vt apud Themistiũ 4 Physic. μεταβολὴ γὰρ πᾶσα φύσει ἐκστατική. quod probans & declarans, subiicit, καὶ γὰρ ἡ κίνησις καὶ ἡ μεταβολὴ καθ' αὑτὴν μὴν ἐξίστησι τὸν ὑπάρχοντος. ita vt ἐκστατικὸν hoc in loco sit τὸ ἐξιστὰν τὸν ὑπάρχοντος. Aliam explicationem huius significationis habes in ἔκστασις præcedenti. E F

Passiuè etiam capitur, ac easdem significationes sequitur quæ in præcedenti sectione positæ sunt. Interdũ enim Ἐκστατικὸς est simpliciter Qui dimotus est à, seu Qui discedere solet aut discessit à. vt apud Aristotelem lib. 7 Eth. ἐκστατικὸς τοῦ λογισμοῦ: cui opponitur ibidem ὁ ἐμμενετικὸς τοῦ λογισμοῦ. Eodem libro, de iis qui incontinentes sunt, differens, αὐτῶν δὲ τούτων βελτίονες οἱ ἐκστατικοί, οἱ τὸν λόγον ἔχοντες μὲν, μὴ ἐμμένοντες δὲ, horum enim ii sunt meliores qui facilè de sententia & de gradu deiiciuntur quàm qui ratione in consilium adhibita, in ea non perstant. Interdum verò pro eo accipitur qui à mente discessit, vt Cicero loquitur, seu Qui alienatus mente est, vt Plinius: & aliquando Furiosus, ὁ ἐκμανής. Vide Budæum pag. 477. Plutarchus De lib. educ. μειράκιον ἐκστατικὸν καὶ παραφρονοῦν, puerum mente alienatum & desipientem. Nonnunquam copulatur cum θυμώδης, seu θυμικός, ac tunc significat eum qui G H

pronus est ad iracundiam furibundam, quique facilè ad impotentiam animi erumpit, & in cæcos ac præcipites impetus, quales sunt quos Cicero effrænatos appellauit. Aristoteles 2 De part. συμπώδη τὸ ἦθος καὶ ἐκσαπκά. Hæc & alia Bud. ibidem. A

VNDE Ἐκσαπκῶς, aduerb. quod nominis signif. sequitur. Plutar. in Dione, ἐκσαπκῶς ἔχων καὶ δεδοικώς, De mentis statu dimotus ac timore perculsus, vel, Qui magnitudine timoris à mẽte atque à se ipse discessit, vt Cicero loquitur. Idem De Socr. dæm. ὡς ἐμοῦ παντάπασιν ἐκσαπκῶς ὀν τῷ παρόντι καὶ κακῶς ἔχοντος, Me de mentis statu dimoto, Me mente alienato. B

c.2. Ἀντεξίσταμαι, Contrà insurgo. idem quod καπεξαίσταμαι. Plutarchus De primo frigido, οὐδὲ ποιεῖ κοινωνὸν, ἀλλ' ἀπεξίσταται, neque communionem patitur, sed contrà insurgit.

c.2. Προεξίσταμαι, Prior excitor, aut exurgo. Plutar. Apophtheg. ὦ Θεμιστόκλεις τοὺς ὀν τῆς ἀγῶσι προεξισταμένοις μαπρυῶσιν ἀεὶ, id est Properè surgẽtes & excitatos ad certamen. Bud. ‖ Προεξεστηκώς, Prominens, Proiectus, Protectus, Eminens. Aristot. de leone, πρόσωπον οὐκ ἄγαν ὀσῶδες, τὸ αὖω τε γένυω οὐ προεξεστηκυῖαν ἀλλ' ἰσόρροπουσαν τῇ κάτω. B. C

c.2. Ὑπεξίσταμαι, Cedo. Philo De vita Mosis lib. 1, οὐχ ὑπεκστήσετε τοῖς πρότερον ἠκούσαις, non cederis prioribus. ὑπεξίσταμάί σοι τῆς ὁδοῦ, Cedo tibi via, id est Decedo: quod etiam ἐξίσταμαι dicitur, hoc est ἀναχωρῶ. Bud. vt apud Philostr. in Heroic. ὑπεξίσαντο αὐτῷ ὁδῶν, ei de via decedebant. Plutar. Apophth. ὑπεξίσταμαι τῆς καθέδρας, assurgens è sede, locum cedo. ὑπεξίσταμαι τῆς ἀρχῆς, imperii iure cedo. Budæus exponit etiam Excedo, & Cedo inimicis, apud Antiph. 115, ὁ μὲν αἰὴρ οὐ καταγνοὺς αὐτὸς αὑτοῦ, ἀλλὰ τὴν παρυδὴν τοῦ καπηγόρων φεύγειν, ὑπεξέστη. ‖ Item, Declino, Vito: cum accusatiuo. Plato in Philebo, ἀλλὰ γὰρ ὑπεκστῆναι τὸν λόγον τοῦτο, ὅπερ ὁρμῶμεν βούλομαι· τῆδε οὖν δεδιέναι φεύγειν. B. D E

‖ Ac ex Plut. in Sol. citatur ὑπεκστῆναι τοῖς ἀπορίαις, pro Difficultatibus se liberare.

C. Ἐφίστημι, q.d. Sisto iuxta, Colloco iuxta. vnde exponitur & Appono, Admouco, Adhibeo. vt ἐφιστάναι τοῖς πύλαις vel τοῖς θύραις φύλακας. Plut. in Publ. ὀπτήσας τοῖς θύραις φύλακα τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα. Idem in Fabio, ὀπτήσας πυβακιχλίοις ὁπλίτας, τὴν διέξοδον ἐνέφραξε. Sic Thucyd. l. 2, ξύλινον τεῖχος συνθέντες καὶ ὀπτήσαντες τοῖς ἑαυτῶν τείχει. Lucian. in Caucaso, δέκα γύπας ἀνεπίστησέ σοι. Rursum Plut. in Lycurgo, ὀπτήσας τοῖς γάμοις αἰδῶ καὶ τάξιν. vbi exponitur Quum adhibuisset. At ἐφίστων Bud. vertit Admouebant, in hoc loco Galeni, οἱ παλαιοὶ δὲ καὶ τὴν γυναῖκα θηλάζουσαν ἐφίστων τοῖς τῆ φόνῃ κάμνουσιν. Et ἐφίστημι τέλος, ex Platone, Impono finem. (At pro Superimpono, vide in Ἐφίσταμαι.) ‖ Item pro Sisto aliquem, & vt præsto sit facio, atque vt inter tractandũ negotium adueniat. Bud. pag. 477 ex Demosthene. ‖ Item, ἐφιστάναι pro Præficere, (quoniam quem præficimus alicui rei, eum velut sistimus iuxta illam, & illi admouemus) vel Adhibere. Isocr. ad Nicocl. Ὁμοίως ἐφίστη τοῖς πράγμασι. Sic Plutarchus Solone, ὀπτήσαι τοῖς πράγμασι τὸν φρονιμώτατον. Et in Lycurgo, ἐπέστησε παιδαγωγόν. ‖ Item ἐφίστημι τινὶ γνώμην, vel τινὶ διάνοιαν, vel τὸν νοῦν, pro Adhibeo mentem seu animum, Applico mentẽ, (qua in signific. ponitur & ἐπέχω) Isocrat. in encomio Euag. καθ' ὅ, τι αὐ αὐτῶν ὀπτήσω τὴν γνώμην. Sed vt plurimùm omittitur accusat. dicitúrque ἐφιστάναι sine adiectione, pro Animum intendere, Intentũ esse, Animaduertere. Polyb. ἄξιον δὲ ὀπτῆσαι πῶς &c. Basil. παντὶ γνώμονι τοῦ μικρὸν ὀπτήσαντι. Aristot. Polit. 7, πίνων δὲ πινῶν τοῦ σωμάτων ὑπαρχόντων μάλιστα ὠφελεῖ τοῖς γυναικείοις, ὀπτήσασι μᾶλλον λεκτέον, Accuratius & exquisitius cõmentantibus & animaduertentibus, Bud. interpr. Et cum datiuo rei, Aristot. De mundo, πότερον ὀπτήσαντες, Animo & studio ad hæc incumbentes. Sic ὀπτήσας τοῖς ποιήμασι, apud Plut. Vbi animũ appulit ad poemata. Dicitur etiam ἐφιστάναι τοῖς τινος. Polyb. δεῖ δὲ ὀπτμελέστερον ὀπτήσαι τοῖς τοῦ πιούτων, diligentius considerare talia, & animaduersione accuratiore persequi. Aristotelès autem addidit & accus. διάνοιαν, qui alioqui subauditur, vel alius ei synonymus: τοῖς τῶν ὀεισμῶν ὀπτήσας τὴν διάνοιαν, incũbens animo ad definitiones explicandas vel tractandas. Hæc Budæus pag. 478 & 479, & 480. vbi reddit hanc istius formulæ dicendi rationem, vt videlicet ἐφιστάναι τὴν διάνοιαν sit quasi Sistere intelligentiã: vnde (inquit) lingua vernacula nostra hominem mentis compotem significare volens, sistẽdi verbo vtitur. (intelligit autem quod dicimus *un homme arresté*) atque hinc esse dictam ὀπτήμιον, teste Aristotele in Probl. Sed idem Bud. paulo pòst non satis sibi constat, quippe qui exponat ἐφιστάναι τὴν διάνοιαν, eo quo ipse exposui modo: qui etiam deductionem illam nominis ὀπτήμιν magis subtilem quàm grammaticam existimo. Cæterùm quantum ad ἐφίστημι attinet iunctum cum τοῖς, sciendum est exponi & aliter, vt mox docebo, vbi de ἐφίστημι agam habente alteram verbi Sisto signific. D E F

Ἐφίστημι pro ὀπτάτω, item Ἐπίστασις in eadem signific. q. d. Substitutio. B. p. 481, ex Polyb. Est autem vicina hæc signif. superiori qua exponebatur Colloco.

Ἐφίστημι, Sisto, id est Reprimo, Inhibeo, Coerceo, vt τὴν πορείαν ὀπτήσας, Plut. Et cum accusat. ac genitiuo, ἐπέστησε τοὺς ἱππέας τοῦ πόσου. Vide Bud. 480 & 481. Cæterùm huc pertinet altera illa expositio huius dicendi generis ὀπτήσαι τοῦ νικᾶν, pro ἐπέχειν, id est Assensionem retinere. vt Athenag. in Legat. pro Christ. καὶ ποιηταὶ μὲ καὶ φιλόσοφοι οὐκ ἔδοξαν ἄθεοι ὀπτήσαντες τοῦ Θεοῦ. ET Ἐφιστάνω it idem pro Cohibeo, apud Dioscor.

Ἐφίστημι, Ascisco, Adduco. oppositum τῷ ἀφίστημι. B. pag. 481, ex Laertio.

DE Ἐπίστη autem ET Ἐφέστηκα vide cum Ἐφίσταμαι.

P. Ἐφίσταμαι, Insto, Aduento, Aduenio, Superuenio, Interuenio. Herodianus, τῆς Βρεπανοῖς ἐπίστη. Idem, ὡς ὁ ἐπίστη τὴ βασιλείῳ αὐλῇ, quum aduenit in palatium. Et sic subinde. (Apud eundem verò ἐφεστὼς exponit alicubi Polit. Stans, item Qui adest) ‖ Ἐφίσταμαι & pro Repentè ex insidiis prodeo, apud Luc. Vide Bud. pag. 478. vbi tamen ipsum Luciani locum non affert: sed hic fuerit fortasse, aut aliquis certè ei non dissimilis. Agens enim de adulterio Veneris cum Marte, scribit, ἐπεὶ δὲ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐκλθίλωπο ἐντὸς τῶν δρυκῶν, τοῦ πτέκεται μὴν αὐτῆς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτῆς ὁ Ἥφαιστος. Dicitur etiam ὀπτήναι νυκτὸς ab Isocrate, & ὀπτίσθαι καπὰ τὴν ὕπνον à Plutarcho, de superueniente in somnis. Ἐφίσταμαι, item pro Insto, id est Vrgeo. Demosth. ἐφεστήκει δ' αὐτῷ Καλλίστρατος καὶ Ἰφικράτης. Et pro Instare operi alicui, vt qui sunt curatores. vnde apud Aristot. De mundo, ἐφεστάνοιον διοικεῖν, à Budæo redditur, Operibus facie..dis instare, Perfungi officio curatoris operum. Sic apud Philonem ἐφεστῶτες, Curatores, De vita Mosis libro primo. Item, ἐφεστηκὼς κίνδυνος τῇ πόλει, Demosth. Instans periculum, id est Imminens, Impendens. ‖ Ἐφίσταμαι, Præfectus sum: (vt ἐφίστημι, Præficio) vnde οἱ ἐφεστῶτες τοῖς πράγμασι, summæ rerũ præfecti. Aristoph. Vespis, de cane, Οἷος τε πολλοῖς πρεσβύταις ἐφεστάναι, qui multis ouibus præesse possit. ‖ Ἐφίσταμαι, Adhibeo mentem, seu Adicio animum ad rem aliquam, eique incumbo, ac velut insisto in ea commentanda. Isocrates in Hel. ὀπτᾶς ὀπὶ τὰ Θησέως ἔργα. ‖ Ἐφίσταμαι, Resisto, Restito, Progredi nequeo. Synes. Vide Bud. pag. 480.

Ἐφίσταμαι, Supernato. ad verbum, Supersto. Diosc. l. 1, cap. 96, ἐφίσταται δὲ τοῦτο καθάπερ ὀρρὸς γάλακτι, supernatat pici, sicut serum lacti, Ruell. interpr. Est autem ad verbum Supersto, Sto super. Sic autem ὀπὶ significat. Super & in actiuo ἐφίστημι pro Superimpono, vt columnam basi. quam etiam interpr. affert B.

Ἐπίστασις, εως, ἡ, Animaduersio, Consideratio, Commentatio, Cautio, qua animum applicamus alicui rei & attendimus. Polyb. διόπερ οὐ τῆς τυχούσης ὀπτάσεως προσδεῖται καὶ θεωρίας, εἰ μέλλει τι τὰ διαφέροντα ἐν αὐτῇ συνίστωσθαι, Quapropter nõ mediocri animi intentione & cõmentatione opus est ei qui ea intelligere cõtendit quæ in ipsa eximia sunt & præstantia, Bud. interpr. Idem alibi, οὐκ ἐκ παρέργου καὶ διεῤῥιμμένως, ἀλλ' ὀξὺ ὀπτάσεως, attentè & accuratè. Idem, πλικαύτη γὰρ ἡ διάφορα γέγονε τῆς διαλέκτου τῆς τοῦ Ῥωμαίοις τῆς νῦν τοῖς ἀχαιοῖς, ὡστε τοῖς σωεπωτάτοις ἔτια μόλις ἐξ ὀπτάσεως δεύκοιεῖν, vt vix attẽta animaduersione & commentatione dignoscant & intelligant. Idem, ἄξιος ὀπτάσεως καὶ ζήλου, dignus cui attẽdamus animum, & quem imitemur. est enim idem hic quod τεθορυβῆ, vt Suidas annotat. Alex. κρυπτὸν δὲ παῦ ὅπερ ἀπαγῆ τὸν ὑποκρινόμενον τῆς τοῦ πρὸς ὑποκρίσεις ὀπτάσεως, quod auocat respondentem ab animaduersione & cautione in respondendo, Budæo interpr. Rursus apud Polybium, μὴ ὀπτάσας παρ' ἑκάστοις ὑπὲρ μέλλοντες οὐκ ἀκαταφρόνητος, attentio & cura. In hoc autem Diodori Siculi loco, πολλοὺς ἦγεν εἰς ὀπτάσιν καὶ φόβον, v. l. interpr. Multis solicitudinem metúmque attulit. A B C D E F

‖ Ἐπίστασις, q.d. Substitutio, Bud. 481, ex Polybio. ‖ Ἐπίστασις, Cura, Curatio, Inspectio. Budæus. vt ὀπτάσεις ἔργων, Operum cura. ὀπτρεπτὴν ἔργων ὀπτάσιν, operum curam demandare, ex Xenophonte. ‖ Ἐπίστασις, Cohibitio, Coerctio, Impetus. Theophr. lib. 2 De causis plant. cap. 11, de arboribus, πτθύματα τραχύνει, καὶ ἔθνεσι ἐμπεσεῖ διὰ τὴν ὀπτάσιν, nodos faciunt propter insultum validámque impressionem. vulg. lex. ‖ Ἐπίστασις τῆς κακίας, Malorum incursio. ex libro 2 Macc. cap. 6. ‖ Ἐπίστασις τοῦ πολλοῦ, idem quod πρόσπασία, vt quidam exp. apud Chrysost. De off. ep. ‖ Ἐπίστασις γίνεται τοῦ τοὺς ὅρκους, protrahitur in testes. vulg. lex. ex Aristot. lib. 1 De gen. animal. ‖ Ἐπίστασις, idem quod ἔνστασις, vt schol. Soph. exponit in hoc loco Antigones, Πολλαὶ γὰρ ἔρρ φροντίδων ὀπτάσεις, multæ enim mihi curæ instabant, seu incumbebant. ‖ Ἐπίστασις apud Hippocr. Aphor. 34 & 35, libro 7, Id quod insidet & supernatat vrinæ, siue bulla, siue pinguedo, siue quid aliud. Gorr. ‖ Hesychio ὀπτάσεις est pars nauis. ‖ Ἐπίστασις Suidæ est etiam γνῶσις: at tunc ab ὀπτάσμαι deriuatum videtur.

HINC Ἐπιστασία, ας, ἡ, idem quod ὀπτάσεις. Polyb. libro 2, ἀπὸ τοῦ παρέργου, ἀλλὰ μετ' ὀπτασίας θεωρήσεις, Attento animo considerandà sunt, Diligenti animaduersione contemplanda. ‖ Item, Præfectura, Imperium. Plutarch. De virt. mor. ὡς ὀπτασία τινὶ χεῤῥόμενον καὶ ἀρχῇ. Idẽ in Lucullo, οὐδὲν ἦν δὲ διαφορότερον αὐθρώπου τοῦ τοιαύτεν δεκοῶντος, οὐδ' αὖ δεκπκώτερον ὀπτασίας, συσταλέντος ὑπὸ τύχης, Nihil contumacius homine rebus secundis elato, nihil rursus imperii auscultantius homine deiectio rebus aduersis, Budæo interpr. Synes. epist. 145 τραφεὶς δ' ἐκμελὴς καὶ ἀνάρχος, φιλόσοφον καὶ Λακωνικὴν ὀπτασίαν οὐκ ἐνέγκειν, Laconicum. (i. seuerũ) imperium ferre non potuit. ‖ Ἐπισασία τοῦ πράγματος, Actus rerum, vt Bud. tradit p. 227. Vnde quod Paulus iurisconf. dicit, Dispensatori qui ab actu remotus est, idem Bud. Græcè reddit, τῷ πεπαυμένῳ τῆς ὀπτασίας. Ab eodẽ exponitur Cura, Curatio, Inspectio. A T Ἐπιστάσιος Ζεύς, Iupiter stator. Plutar. Rom. τοῦ Διὸς τοῦ στάτορος, ὃν ὀπτάσιον αὐτῆς ἐμυθοῦσιεν. Fecit autẽ hoc vocabulum Plut. ab ἐφίστημι significante Sisto, quo videlicet eum sublatis ad cælum manibus Romulus orabat σῶσαι τὸ στράτευμα, vt sisteret exercitum fugientem.

c.2. Ἀνεπισασία, ας, ἡ, Inconsiderantia, Incogitantia. idem quod ἀπροσεξία, seu (vt Bud. scribit) ἀνεπισκεψία, id est, De aliqua re non cogitare & eam non considerare. ex Philop. Et in Axiocho, σωφάπεις γὰρ ὦ Ἀξίοχε τοῦ ἀνεπισασίαν, inconsideratè. ET Ἀνεπίσαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui animũ non aduertimus, Qui nulla animaduersione consideratur. In hoc autẽ Polybii loco, παντελεκῶ πρόσω δίνηκε τὸ κῦ τὴν ἀρχὴν, ἀνεπίσαστον καὶ δυσέντευκτον αὐτὸν τοῦ ἀσκυβυάζων τοῖς τοῦ τὴν αὐλὴν, v. lex. interpr. Seipsum comparans incognitum & inaccessum. VNDE Ἀνεπιστάπτως, Sine animaduersione & commentatione. Bud. p. 480 ex Polyb. Et apud Suid. οὐκ ἄξιον ἀνεπιστάπτως τοῦ ἀσκαμμεῖν τοῦ τοιούτων. i. (vt ipse exponi.) ἄνευ ὀπτασίας. G H

Ἐπιστάτης, ου, ὁ, Qui præfectus est rei alicui, Qui præest, Curator. Vt apud Plutarchum De def. orac. δαίμονας ὀπτάτας καὶ τοῦ πόλεις καὶ φύλακας, genios larèsque præfectos, curatores, custodes. Sophocles Aiace, πιμνίων ὀπτάτης, Gregis curatoribus, Ouiliũ magistris. Plato Apol. ὀπτάτης μόχων ἢ πόλεων. Xenophon Pæd. 8, ἔργων ὀπτάτας, operum curatores. Sic apud Æschinem ὀπτάτης τοῦ μεγίστου τοῦ ἔργου. Item apud Sophoclem Elect. — καμὸς γὰρ ὅπερ αἰεὶ φέρει Μέγιστος ἔργου πάντες ἐν ὀπτάτης. Et γυμνασίου ὀπτάτης apud Eustathium, Gymnasii curator, ὀπτμελητής. Et τοῦ Ἀστικοῦ ὑδάτων ὀπτάτης ὤν, curandis aquæ ductibus præfectus Athenis, in v. lex. ex Themist. Et ὀπτάτης τῶν ἐλέφαντος elephãti magister seu rector, apud Plut. & apud Suidam ex Dione, οἱ δὲ ἐλέφαντες ἀχθόμενοι τῆς πυρρίας, οὐδ' αὐτοὶ ἐπὶ τοὺς ὀπτάτας ἔφερον. Ἐπιστάται dicuntur etiam pædagogi, & παιδοτρίβαι, vt ex antiquis grãm. tradit Eust. Sed & ii qui reipubl. curam gerunt, ὀπτάται dicuntur. Vnde Suid. ὀπτάτιν dictum tradit τὸν ἐν τῆς κοινοῖς ἐφεστικότα τοῦ πράγματος πνιδν. Aristoteles Polit. 4, c. 15, ὀπτατῶν πολλῶν πολιτικὴ κοινωνία δεῖται. Athenis autem duo erant ὀπτάται, quorum alter ὁν τοῦ τοξότων, alter ὁν τοῦ πρυτανέων sorte eligebatur. Vide Suidam, Eustath. & Poll. Præerat hic ὀπτάτης decemuiris, qui τοξόται ab oratoribus appellantur: quorum illi septenos dies imperabant, hic vnum solummodo, quòd claues arcis & ærarii penes eum essent. Demosthenes contra Androt. οἱ τοξόται τῆς βουλῆς καὶ ὁ τοῦτ' ὀπτψηφίζων ὀπτάτης νικάτων, Huius autor suasórque psephismatos princeps senatus præsidéque populum in suffragium miserũt, Bud. interpr. quem vide pag. 163 & 164. Ἐπιστάται dicũtur & οἱ βεκάδυται, vt Pollux annotat. In acie Ἐπιστάτης dicitur ὁ τοῦ λόχου ὀπίσω πεπαγυῆρος: quem sequitur πρωτοστάτης, atque hunc iterum ὀπτάτης: ita vt totus ordo constet ex epistatis & protostatis. Alii verò λοχαγὸν apellant τὸν πρωτοστάτιν, οὐραγὸν autem τὸν ὀπτάτιν. At Pollux ὀπτάτιν esse dicit τὸν ὑπὸ τὸ πρωτοστάτιν ὀξόπτερον. Budeus ὀπτάτας ex Gaza interpr. Substites. ‖ Ἐπιστάτης, Mendicus, Qui ad fores stans stipẽ petit: aut Supplex. ὁ ἱκέτης, ἢ πρεσβευτής, vt Eustathius exponit: ὁ μετοίκης, vt Hesychius explicat. Odysseæ ρ, Vlysses ad Antinoum, Οὐ σύγ' αὖ ὀξύκου σῷ ὀπτάτη ὀδὶ ἀλᾶ δείης, Ὅς νῦν ἀλλοτρίοισι παρήμενος, οὔπω μοι ἔτυμος Σίπυ ἀπὸ πρεσελὼν δέμεναι. ‖ Apud Aristophanem autem in Auibus, κρεμάσαιτο τυχὴ γαλῇ Εἰς τὸν ἱππὸν ἔσω, πλησίον τυπτάσαι, sunt qui ὀπτάτιν exponant Tripodem æreum cui lebes superponitur: alii Vulcani effigiem ex luto quæ ad focum statuebatur veluti ignis præses & curatrix: alii lignum oblongum paxillis multis confixum, vnde suspendebantur carnes & vasi culinaria. At Callistratus, πτῆ ἐφάρα ὀπτπθέμενον ξύλον, vt partim Suidas & Aristoph. schol. partim Eustath. tradunt. (Sunt tamen qui hic nominatiuum ὀπτάσας faciant, ET Ἐπίσαν esse velint τὸν πυείσαν λεχόμενον, ὃν δμλαδὴ πυροστάτιν οἱ ἀγοικόπροι λέγεισι, vt Eustathius tradit.) ‖ Ἐπιστάτης est quoque idem cũ εἰδήμων: vt Ἰχολόχης τοῦ γραφῶν ὀπτάτης. Suidas ex Piside. Cæterùm vt masculini generis est Ἐπιστάτης, SIC Ἐπιστάτις, ιδος, ἡ, fœm. Quæ curandis & administrandis negotiis præest. vt ὀπτάτις ἀρχῆ apud Suidam, de qua in Ἐπιστατῶ. Epistatam Varro cap. 56, fœminino gen. dixit, ac pro villica accepit. Ab Ἐπιστάτης autẽ DERIVATVR Ἐπιστατικός, ὴ, ὸν, Ad curatorem & præfectum pertinens, vel Pertinens ad eum qui cum imperio est. Synes. De insomn. πρὶν τῷ κεφῷ τὴν ὀπτάτικὴν δυνάμιν ἀπαλλαγῆναι, priusquam princeps facultas nuntiet. ET VERB. Ἐπιστατέω, ῶ, Præfectus sum, Præsum. Herodot. ἐπιστάτεον τοῦ ἔργου operi inspiciẽdo præfecti erant. Sic Xen. Apomn. 2, ἔργων ὀπιστατοῦντα. Et cum datiuo apud Eustathium ἔθνεσι ὀπιστατῶν, præesse, προίστασθαι. Et simili constructione apud eundem ex Sophocle, πόιμνας ὀρείας ἐπιστάτων. Sic apud Plutarchum Pericle, ἐπιστάτει πᾶσι τοῖς τεχνίταις, præerat omnibus artificibus. Rursum cum genitiuo apud Athenæum, τοῦ λαῶν δοκεῖ σε λαμπρῶς ἐπιστατεῖν, præfuisse seu rexisse. Diuersa cõstructione citatur ex Plutar. in Pericle, ὀπιστατοῦντος τοῦ Περικλέους, pro Duce & autore Pericle. Apud Aristophanem verò in Thesmophor. Τιμόκλεις ὀπιστάτει, Λύσιλλ' ὀπιγραμμάτου, Suid. ὀπὶς ἀπὸ ἀρχῶ esse dicit ἢ πᾶς αἰνιγμὴν συμβολοῦν τοῦ τοῦ πολέμου ἢ εἰρήνης, ἢ ἄλλου τινος. Fortassis tamen posset exponi Epistatam age, referendo ad illius ὀπι-

σάπου munus qui Athenis præerat τῆς θεωρίδος. VNDE A Ἀνεπίσκοπος, ου, ο & ἡ, Cui curator & inspector nullus præest, Qui sine curatore est. ἀνεπίσκοπον Hesychio est τὸ ἀφύλακτον, ἀνεπίσκοπον. Ponitur verò ET Ἐπισκοπέω, quod eiusdem significationis est. VNDE Ἐπισκοπία, ας, ἡ, Functio τοῦ ὀπισάπου, Curatio, Præfectura.

Ἐπισκαφὴς, ῆρος, ὁ, Rostrum nauis. τὸ σῶμα τῆς νεώς, Hesych.

Ἐπισταδὸν, Constanter, vel Instanter, vel Stando. ἐπικόπως, vt Eustathius exponi posse annotat, Od. μ, Νείκειον ἄλλοθεν ἄλλον ὀπισταδόν. Et Odyssea ν, initio, — μελίφρονα οἶνον ἐκείρα. Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ὀπισταδόν. Priori autem loco B similis est hic Apollonii Argon. lib. 2, οὐκ ἔλληξαν ὀπισταδὸν οὐτάζοντες. vbi schol. exponit ὀπισταπικῶς καὶ ἀμετακινήπως, id est instando & incumbendo, nec pedem loco mouendo. Exponitur etiam Scitè, Scienter, ὀπισημόνως, quam signif. Eust. frequentiorem apud alios esse annotat: ac fortasse sic accipi possit locus ex Od. ν citatus: sed tunc ad ὀπίσαμαι pertinet.

Ἐπίσημα, τὸ, Columna quæ erigi defunctis solet, Stela sepulchralis. σήλη ὀπιάφιος, vt Suidas exponit in hoc loco, ἔθαψαν δ' ὀκείνους αὐτόθι, σεμνάς τε καὶ σοβαφὰς ἐπισήματα ἔπίσηναν. AT Ἐπίσημος, Cunctatrix, Cogitabunda, Hæsitans, vt Gorr. apud Hippocr. interpr. ὀπισαπική, σωίνους, ἐφεκτική, Galen.

C. 2. Καπεφίσημι, Insurgo contrà. Act. Apost. 18, κατεπίσησαν ὁμοθυμαδὸν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ Παύλῳ, insurrexerunt concorditer Iudæi in Paulum.

C. 2. Συωεφίσημι, Vnà præficio. Vnde συωεφεστὰς, Vnà præfectus, Qui vnà præest. Thucydides lib. 2, Λακεδαιμονίων δὲ, οἱ ξυναρχοὶ ἑκάσης πόλεως ξυωεφεστῶτες, ἰωάλκαζον ἐς τὸ ἔργον, D Præpositi autem erant operi Lacedæmonii qui peregrinis singularum ciuitatum militibus duces erant, atque opus vrgebant. ‖Item, Vnà animum attendo, Vnà animum aduerto. Polybius libro 3, ἔνιοι δ' οὐκ ὀπὶ τὰ λεχόμενα συωεπισήσαντες, ἀλλ' ἐπ' αὐτὸν τὸν λέγοντα.

Συωεφίσαμαι, Vnà adsisto, Vnà adsto, Vnà adfuo. Dioscorides libro 7. cap. 1, τὸ συωεφισάμενον τῷ ἀποτελέσματι, quod adest causæ finem & effectum per se facienti. v. l. ‖Item Vnà insurgo. Act. Apost. cap. 16, καὶ συωεπίσηὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν, Vna insurrexit turba aduersus eos. E

C. ΚΑΘίσημι, Constituo. Nam vt Cic. dicit In locum alicuius quempiam constituere, sic καθιστάναι τινὰ αὐτί τινος dicitur: itidémque quod ab eo dicitur Constituere regē, est καθιστάναι βασιλέα: respondétque hoc Græcum illi Latino in aliis etiam loquendi generibus: sed primam huius signif. affinem esse arbitror ei quam habet verbum Constituo, quum dicitur à Cicerone, Constituere quempiam ante pedes alicuius. & à Virg. Constituere taurum ante aras. Inuenio enim apud Hom. Od. ν, v. 274, Τοὺς μ' ὀκέλουσα Πύλονδε κατασῆσαι καὶ ἐφέασαι. Eadémque & construct. & signif. apud Thuc. 4, pag. 147, κατέσησαν αὐτὸν ἐς Δῖον τῆς Περδίκου ἀρχῆς. Sic & apud Plutar. in Pericle, κατασῆσαι πρὸς τὴν οἰκίαν τὴν ἀνθρώπων. nam hisce tribus in locis κατασῆσαι est Sistere, Deducere in aliquem locum, & in eo velut collocare. Eustath. ait esse κατασῆσαι in illo Homeri versu quod suo tempore diceretur ἀποκατασῆσαι: in qua expositione planè mihi videor Gallici sermonis eadem in re metaphoram agnoscere. nam vt ἀποκατασῆσαι ἔις τινα τόπον est ad verbū Restituere & reddere in locum aliquem, sic dicimus G *Rendre en quelque lieu*. vt quū dicit nauta vectori, *Ie vous rendray à tell heure à la uille*. At verò apud eundem poetam Od. μ, v. 185, Νῆα κατέσησεν, ἵνα νοῦ ἐτέρωθι ὄσσ' ἀκούσῃς, in clusa quidem est huic verbo eadem signif. sic tamen vt non tam aptè νῆα κατέσησεν reddere possimus Nauem tuam huc siste, quàm si cum accus. personæ diceretur Huc te siste. Cic. quidem certè interpr. Flectere, scribens, Quin puppim flectis. Scholiastæ Græco κατέσησεν idem est quod καθόρμισον, i. Appelle. At Eustathius vult κατέσησεν esse pro simplici σῆσον, intelligēs, vt opinor, H σῆσον pro Siste: sed ita sumpto vt quum dicitur Sistere cursum, vt sit Siste nauem, id est Cursum tuæ nauis. Quæ expositio diuersum sensum non reddet. sistimus enim cursum eo in loco in quem appellimus. Possit tamen aliquis magis etiam proprio verbo vtens, illud σῆσον Eustathii reddere Appelle, vt idipsum sit quod breuium schol. autor signif. verbo καθόρμισον. ‖Sed καθίσημι simpliciter etiam pro Statuo, seu Colloco, ex Plut. in Numa affertur, καθίσησιν αὐτὴν τῆς κλίνης. Apud Aristidem quoque κατασῆσαι aliud non videtur esse quàm Collocare, vbi scribit de Hercule, ἡ κῆ τὴν θεὰν αὐτὸν κατασήσασα ἔχει.

Καθίσημι autem significantis Constituo in illis dicendi formulis quas protuli, necnō in aliis nonnullis, exempla sunt hæc. Xenoph. Pædiæ. 3, πότερον ἐᾷς ἄρχειν, ἢ ἄλλον καθίσῃς ἀντ' αὐτοῦ; id est, An alium in eius locum constituis? vel, An alium pro illo substituis? vtroque enim modo Cicero quoque loquitur. Tale est κατασήσας ἀντ' ἐαυτοῦ ἄρχοντα. Vt verò Constituere regem dicit Cæsar, sic Demosth. Olynth. 1, τοὺς μὲν ὀκεαλοὺς, τοὺς δὲ κατασήσας τῶν βασιλέων. Atque vt hic βασιλέας, sic τυράννους κατασῆσαι in orat. Pro cor. dicit, ἐπειδὴ τυράννους ὀκεῖνος ὀν ταύταις τῆς πόλεσι κατέσησε. Tale est νομοθέτας καθίσάναι apud eundem: & alibi δικαστὰς καθίσάναι: itemque ἱππέας καθίσαναι, Xenoph. & καθίσάναι τὰς ἀρχάς, Aristot. & ἐπάρχοις καθίσάναι, Herodian. vbi non solùm Constituere, sed & Creare reddi potest. Isocr. autem dixit etiā καθίσάναι ὀπὶ τὰς ἀρχάς, in Panath. & καθίσάναι ὀπὶ τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων, in orat. De pace. At cum eadem quidem præpositione sed aliis casibus iuncta, videlicet genit. & datiuo, in Test. noui scriptis. vt Matthæi cap. 24, ὃν κατέσησεν ὁ κύριος αὐτοῦ ὀπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ. & capite 25, ὀπὶ πολλῶν σε καταστῶ. Sic Act. cap. 6, οὓς κατασήσομεν ὀπὶ τῆς χρείας ταύτης. Cum datiuo autem, vt Lucæ 12, ὀπὶ πᾶσι τοῖς ὑπαρχουσιν αὐτοῦ κατασήσει αὐτόν. Quibus in locis non Constituere solùm, sed & Præficere verti potest, & quidem aptius, eodem alioqui sensu, (dixit tamen Cic. Constituere in aliquo munere) Affertur autem & καθεσῶσιν ὀπὶ τοῖς βουλευταῖς ex Aristotele, pro Sunt præfecti consiliariis. Item καθεσῶτες ὀπὶ τῶν φονικῶν ex Plut. in Romulo, pro Constituti iudices de cæde.

At καθίσημι cum præpos. εἰς latius extenditur, vt sequētia docebunt exempla: in quibus licet aliquam constituendi significationē retineat, commodius tamen vertitur Redigere. Plut. in Publ. κατέσησεν ἐς ἀσφαλὲς τὴν πολιτείαν. Plato epist. 7, ἀνθρώπους εἰς φιλίαν τε καὶ ἑταιρείαν ἀλλήλοις καθίσάναι. Sic In tranquillum remp. redigere dixit Liuius, In concordiam redigere, dixit Plautus, & In gratiam redigere, Terent. Sed pro καθίσάναι εἰς εὐδαιμονίαν apud Isocr. malim Perducere, vel Adducere ad felicitatem q̄ Redigere ad felicitatē. licet Redigere ad miseriam dicatur. Aptissimum verò est Redigere & in istis dicēdi formulis: Καθίσάναι εἰς ἀπάνιν, Καθίσάναι εἰς ἀπόνοιαν, Καθίσάναι εἰς ἀνάγκην: sic enim Lat. dicitur Redigere ad inopiam, Redigere ad desperationem (vel Cōpellere ad desperationem) Redigere ad necessitatē. Sed in his Isocratis, εἰς ὀνείδη vel εἰς αἰσχύνην καθίσάναι, (quibus addēdum εἰς ἀπορίαν καθίσάναι ex Demosthene) & εἰς παραχὰς καθίσάναι: (sicut & passiuè καθέσταμεν εἰς παραχὴν) item εἰς πολέμους καὶ στάσις καθίσάναι, non video quod aptius esse possit Lat. verbum reddendo Græco καθίσάναι quàm Coniicere. Sic enim Latini dicunt (nisi me memoria fallit) Coniicere in ignominiam, Coniicere in turbas, Coniicere in seditionem: sicut & Coniicere in tumultum, apud Liuium. Quibus tamen frequentius esse fateor, Coniicere in metum, Coniicere in periculum, Cōiicere in fugam: in quibus itidem verbo καθίσάναι vtentes Græci dicunt, καθίσάναι εἰς φόβον, & καθίσάναι εἰς κίνδυνον, & καθίσάναι εἰς φυγὴν, vt exemplis ostendam in Φόβος, in Κίνδυνος, in Φυγὴ, si recordatus fuero. At quum dicitur à Xenoph. εἰς τοὺς ἄρχοντας καθίσάναι, est Collocare inter eos, vel Referre inter eos, id est Referre in numerum eorum qui &c. Inuenitur & καθίσημι ἐμαυτὸν εἰς κρίσιν, quod exponitur Offero me iudio, & Exhibeo me iudicio: fortasse autem & verbo Sistere (sicut in aliis loquendi gen. suprà) locus esse hic potest. ‖Nec verò καθιστάναι cum εἰς tantùm sed & cum ἐν iungitur. vt Xenoph. Pæd. 4, τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστᾶσι. eodémque modo cum καθεστάναι, quod est passiuæ signific. ibidem, ἐν κινδύνῳ καθεστάναι. Quinetiam affertur ex Dem. καθιστάναι τὴν πόλιν ἐν ταπεινότητι, vbi exponitur Redigere.

Καθίσ-

Καθίσημι, vel καθίσαμαι, Constituo, vel Compono, A Moderor, Ordino. Thucyd. lib. 3, καὶ πάλαι τὰ πρὸς τὴν θρᾴκην καὶ τὴν ἄλλην Λέσβον ἢ ἀυτὴ ἔδοκει. Plutarchus in Pompeio, διοικήσας δὲ τὰ ὀκεῖ καὶ καθέσταται. Item καθίσαμαι pro Constituo, id est Ad meliorem statum redigo, Bud. Affert verò & Compono, id est χρωμαι. ex Theophrasto 163. Denique & pro Compono (pro senātu quo dixit Virgilius, — moros componere fractos) seu Placatum reddo, Sedo. Vide Comm. pag 483: sed loco Plut. qui ibi affertur, repone καταστῆσαι pro κατέσησαι. (Sic B apud Isocratem ὅταν καταστῇ τὰ πράγματα, quum cōposita omnia fuerint & reddita tranquilla. Item καθεστῶτα πράγματα apud Lysiam pro Res pacatæ) Gregorio opposuit etiam πταρασσειν τὴν πόλιν & καθίσταν (quo dicitur modo aqua turbida καθίσταται, quum eius crassamētum subsedit) Basilius autem dixit ἐκ τῆς μανίας καθίσάναι pro Componere. id est Ad sedare: & q. d. Insanos motus sedare & compescere. E pass. apud Aristotelem Polit. 8 ὅν δὲ τρόπον καὶ τῶν ἄλλων ὀργανικῶν, ὅταν χρήσωνται τοῖς ὀργάνοις, ἐν τῷ ψυχῷ μέρει καθίσαμθοις. Et καθίσαθαι pro Componi me re & sedari post C trepidationem, apud eundem in Problem. 51. Sed & mulierem καθίσαθαι dixit pro Componi & ad frugem bonam reduci, in 7 De hist. animalium, pag 97. Vtuntur porro & medici hoc verbo, de sedandis inflammationibus atque aliis doloribus loquentes: vt καθίσαντες ἐμπνεύματα, Galen. Idem, ἔλκη καθίσαθαι dixit passiua significatione. At verò apud Dioscor. καθίσάναι ἴκτερον redditur Discutere morbum regiū: & D καθίσάναι ἰκτεριῶντα, Recreare laborantes regio morbo. Vbi tamē fortasse aptius reddi possit in pristinum statum restituere, id est sanare, vel sistere. Habet autem hoc verbum quandam sedandi signif. & quum dicitur καθίσάναι τὴν ἵππον pro Equum concitatum sistere. nam & Horatius sedatum celeri opposuit.

Καθίσημι, Constituo, id est Firmo & stabilio, Bud. ex Gregorio. Affert verò & pass. καθίσταθαι ex Isocrate, item ex Theophrasto pro Roborari. Commemorari & fructuosum robur assequi. Vide p. 484 Commen. Item E pag. 486, καθίσημι exponit Compono & quod labat stabilio. Item, Eum qui labat vel paue. confirmo. ‖Apud Lucam autem Act. cap. 17, οἱ δὲ καθίσασε τὸν Παῦλον, dicit fortasse intelligi posse Qui Paulum comitatu suo confirmabant, securitatem et præsidium. ‖Item ἐλιγδρᾶν καθέσταθαι apud Lysiam scribit reddi posse Tueri, & Confirmare, vel Instituere. ‖Et apud Galenum ἀνδρα καθεστῶτα ἡλικίας esse hominem plena & cōfirmata ætate. Idem verò partic. ab Aristot. accipit de eo quod sit iam iustæ magnitudinis & plenæ. F

Καθίσημι, vel Καθίσαμαι, Restituo, aut Constituo, vt interpr. Bud. apud Aristoph. Ve pis. ἀνεστ' εἰ τὴν Ἱππίου καθίσαμαι τυραννίδα. Sed non minus fortasse conuenire possit Instituo. pro quo aperte ponitur & apud Isocratem in Panegyr. pag. 161, vbi dicit τὸν λόγον καθίσταμεν περὶ τῆς ἡγεμονίας. Alicubi verò καθίσημι potest vtrolibet verbo reddi: vt apud Aristotelem de Solone, τὴν δὲ δημοκρατίαν καθίσησε καὶ τὴν δικαστήριον. Vide & καθίσησαθαι ὀλιγδρᾶν, paulo antè ex Lysia. Quod autem ad restituendi significationem attinet, sciendum est apud Thuc. quoque εἰς τὰ αὐτὰ καθίσησαι exponi itidem, In eūdem statum restituere. sed nihil obstat quominus & hic καθίσησαι alio verbo interpretemur, quū addatur εἰς τὰ αὐτά. Sed huc referri potest & καθίσαθαι oppositum τοῦ ἐξίσταθαι: quum hoc significet Descisscere à natura sua, illud autem, Ad suam naturam redire: ex Theophrasto, ὅταν ἀπὸ ἰωνίου καθίσαθαι, καὶ τὴν αὐτὴν χρόαν λαμβάνειν. Nam Ad suam naturam redire, est veluti Suæ naturæ restitui, aut Sibi restitui. H At Isocr. dixit εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν καθίσησαι, in Hel. enc. Idem in Panath. καθίσησαι σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτῶν ἕξιν, & ἀναλαμβάνειν ἑαυτοὺς pro eodem posuit. Huc pertinet etiam καθίσάναι ἱκτεριῶντας, quod ex Dioscor. paulo antè protuli.

Καθίσημι τὸν πόλεμον, Committo bellum, συμβάλλω. Et καθίσάμενος πόλεμος, Bellum cœptum, vt apud Thucyd. initio historiæ. Ita Budæus, qui & εἰς μάχην καθίσταται apud eundem vertit Prælium cōseruerunt. Sed sciendum est ab eodem Thucydide dici etiam καθίσαθαι εἰς πόλεμον, & καθίσαθαι εἰς πόλεμον τινί pro Capessere bellū cum aliquo, seu aduersus aliquem. In vulg. lex. καθίσαθαι εἰς μάχην vertitur Ad pugnam descendere: & καθίσαντο εἰς πόλεμον, pro Bellum suscipiebant, In bellum deueniebant.

Καθίσημι, Efficio, Reddo. Thuc. 2, καὶ τὴν ἀλογίαν ἅμα ἐφ' οἷς νῦν λέγω, φανερὰν σημεῖον καθίσας. Isocr. ad Nico I. τὰ μὲν ἔργασίας αὐτοῖς καθίστη κερδαλέας. (vbi καθίστη est pro καθίσταθ.) Idem, τὰ μὲν ἄλλοις ἀδυνάτα, δυνατὰ καθίσῶσα. Sic apud eundē in Hel. encomio, τὸ μὲν ἐπιπόνου καὶ φιλοκίνδυνον κατέστησε τὸν βίον. Itidē apud Xenoph. θεοῦ τὴν ἑαυτῶν καθίσάναι redditur Efficere: sed verti etiam potest Constituere. de qua significatione dixi. Bud. simul ponit καθίσῶ pro Efficio, & pro Afficio, ac Redigo, p. 481, quā vide. Ego de redigendi signific. egi suprà.

DE Κατέσηκα autem ET Καθέσηκα vide partim cum pass. Καθίσταμαι, partim etiam post.

P. Καθίσταμαι, Constituor, Redigor, Componor: item, Instituor. &c. sequendo significationes quæ actiuæ voci datæ fuerunt, cum quibusdam nulla & huius exempla posuimus. Quinetiam vt illa præpositionis iungitur cum variis accusat. sic quoque καθίσταμαι, & frequentius etiā κατέστη. Ac dictū quidem iam est de καθίσταθαι εἰς μάχην, vel εἰς πόλεμον, & quidem interdum audito personæ datiuo: sed eis ex Isocrate addendum est καθίστας εἰς ἔχθραν τοῦ βασιλέως, quod eadem forma dicitur: exponitur autem Regi factus inimicus. de qua expos. mox dicam. (similia autem loquendi genera vide & paulo post) At καθίστας εἰς φόβον, pro Coniectus in metum, eadem forma qua suprà καθίσάναι εἰς φόβον, Coniicere in metū. Sed potest καθίστας εἰς φόβον reddi etiam (& quidē vsitatiore dicendi formula) Metu perculsus, vel vno verbo Terrefactus, seu Perterrefactus. Affertur & καθεστάναι ἐν φόβῳ, q. d. Constitutum esse in metu, aut Versari in metu, pro Metuere. Iam verò & motus significationem inclusam habet nōnunquam hoc verbum: vnde καθίστας redditur Quum veniliet, aut Quum appulisset. vt Thuc. 3, κατεστάντες ὖν εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας. Tale est apud eum, καθίστας εἰς τὸ στρατόπεδον. Tale apud Herodot. quoque, καθίστας εἰς Αἴγινα. Quo exponitur modo & in his phrasibus, καταστὰς εἰς ἀγῶνα τινί, aut etiā πρός τινα: vel καταστὰς εἰς διαφορὰν apud Plut. Quum incertamen veniisset, Quum in discordiam venisset. Quibus simile est quod suprà attuli, καθίστας εἰς ἔχθραν τοῦ βασιλέως: licet alia interpretationis forma redditum, videlicet Factus inimicus. Ac certè Bud. quoque καταστὰς vertit Factus in hoc Dem. loco. δίκαιος λογισθῆς τοῦ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ἐπιτιμωμένου καταστάς: sed diuersum est loquendi genus. at verò vt καταστὰς reddetur cum εἰς ἀγῶνα. & cum εἰς διαφορὰν, sic reddendum fuerit & cum illo accus. ἔχθραν. Quin autem verbo Venire in illis interpretandis vtamur, nihil prohibet, quū à Latinis non solùm res dicatur in cōtentionem seu disceptationem venire (de qua videlicet contenditur & disceptatur) verumetiam dicant in contentionē venire, eum qui contendit. In hac autem significatione passiui verbi καθίσταθαι, meminisse oportet illius signific. actiui καθίσημι, qualem esse docui tum apud Homerum tum apud Thucydidem pro Sistere aliquem, aut Deducere in aliquem locum, & in eo velut collocare. Cæterùm καθίσταθαι εἰς ἀγῶνα aliquē etiam signific. dicitur, sicut & καθίσταναι εἰς ἀγῶνα, de quo Bud. pag. 99 & 482.

Peculiare autem id habet καθίσταμαι, quòd pro Fio, & Sum, vel Existo dicitur. vt Isocr. πλείστων ὀγαθῶν δι' αὐτοῦ καθίσταται. cuius signif. plura exempla Bud. affert p. 482. Idem p. 485 rursum idem exemplum Isocratis affert, in quo καθίσταται vertit Existunt & fiunt. (Quò pertinet κατεστὰς pro Factus, de quo suprà.) Attulerat autem antea ex Thucydide καθίστη pro Extitit, vel pro Enatum est, seu Cœptum est: item τοῖς τοῦ καθεστῶσιν ἐχθροῖς ex eodem Thucydide pro Hostibus qui nūc

ſunt, aut Hoſtibus qui nunc eſſe cœperunt. Sed & πᾶ καθεῶτα dicit eſſe Præſentia: & τῆς καθεστῶσι καιροῖς reddit apud Plutarchum in Phoc. Statu præſentium temporum. (Vbi addit, Καθεστικὼς & Καθεστὼς ſignif. habere paſſiuam, itidémque Καταστὰς, videlicet pro καταστὰς & καθεσταμένος, VT Μεθεστικὼς & Μεθεστὼς AC Μεταστὰς, ITEM Ἀφεστικὼς, & alia compoſita. AT VERO Ἑστακα, cum actiua voce vnà ſignif. habere actiuam, VT Ἀνεστάναι ἑαυτὸν, Greg. ET Ἐφεστάναι ἄνδρας ὁπλιτικοὺς, apud Polyb. ET Ἐξεστάναι αὐτοὺς, Act. Apoſt. cap. 8.)

B ¶Quod autem ad aliam peculiarem ſignif. attinet, ſcribit quæ ſequuntur, Καθίσταται & Καθέστηκεν & Κατεστι dicunt pro νενόμισται, In more poſitum eſt, Moribus receptum eſt, Solenne eſt. Et καθεστικὸς, quod iam receptum eſt ac moribus comparatum. Pauſ. ἐν ὅσοις καθέστηκεν θεοὶς ἄλλοις σέβειν ἐν δήμοις, &c. Idem, θεὸν ᾧ Ἀμφιάραον προφῆτις Ὠροπίοις κατεστηνομίζειν. Et apud eundem καθέστηκεν vertit, Legitimum eſt, Moribus bonis conuenit, Natura comparatum eſt. Vnde & ὡδὶ τὸ καθεστικὸς dici pro Indecorè, Illicitè. Item καθεστικῶς τιμῶν a Demoſth. vocari legitimum & moderatum pretium iuſtúmq;. Item καθεστὼς dici Conſtitutũ, Statũ & fixũ, (ea autẽ quam ſubiungit ſignif. ad illã pertinet quam habet καθίστημι & κατεστι apud Pauſ. vnde & ibi eam poſui) de quibus lege plura p. 481 & 484 & 485. Sed p. 481. τὸ καθεστὸτων μεταβολὴ exponit etiam Rerum nouarum molitio. Eodémque modo στέργειν τὰ καθεστὸτα redditur Non ſtudere rebus nouis. Addo autem exemplis quæ de καθεστὼς ex Pauſ. affert pro eo quod moribus receptũ eſt, hoc ex Thucydide ſumptum de καθεστὼς, l. 1, ἀλλ' ἀεὶ καθεστὼς, τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυναστοτέρου κατείργασται. i. Quòd ita ſemper moribus receptum fuerit. Vbi tamẽ & Legibus receptũ, aut ſimul Legibus ac moribus receptũ, vertere non dubitem. Quòd ſi & Cõſtitutum pro Receptum dici poſſit, melius expreſſum iri vim Græci verbi exiſtimo. Hoc certè extra controuerſiã eſt, apud eundem καθεστὰ νόμον verti poſſe vel Receptam legẽ, vel Conſtitutam.

C

κατάστασις, εως, ἡ, Conſtitutio, & collocatio cuiuſque rei in ſuam ſedem, vt annotat Gorr. ex Gal. 3, εἰς τὸ πρὸ ἀγωῶν. ¶ Κατάστασις exponitur, Conſtitutio, in alia etiã ſignificatione. vt καταστασις τῶν ἀρχόντων apud Ariſtotelem in Polit. ea ſignificatione qua καθιστάναι τὰς ἀρχὰς idem Ariſtoteles dicit, id eſt Conſtituere ſeu creare. Sic exponitur etiam apud Polybium μετὰ τὴν καταστασιν τοῦσας τῆς θεοῖς, into magiſtratu. Niſi fortè ſit Poſt conſtitutam rempublicam. ¶ Καταστασις, Conſtitutio, ſed in alia præterea ſignific. vt quum conſtituere rempublicam dicimus. καταστασις τῆς πολιτείας, Plato. Et apud Polybium πιάστης ἕνεκα διορθώσεως καὶ καταστάσεως. vbi Bud. eſſe dicit compoſitionem & rerum conſtitutionem in meliorem ſtatum. Dicitur etiam de conſtitutione iudicii apud Harp. in verbo Εἰσαγγελία. πρὸς τὴν βουλὴ ἢ δῆμον ἡ περὶ τὴν καταστασιν ἔστω.. Bud. ¶ Καταστασις, Conſtitutio, in paſſiua ſignificatione: interdũ & Status: vt quum dicitur de conſtitutione corporis humani, aeris, & ſimilium. Dioſcorides in præf. lib. 7, φασὶ γὰρ εἶναι τρεῖς καταστάσεις ἀνθρωπίνοις σώμασι. Galenus, ὅτι μὴν τοῦ Θιούτων διαθέσεων ἡ νεκρώδης ἐν τῷ πρόσωπῳ καταστασις ἐν τάχει γίνεται, ἧς ἐξῆς, ὀφθαλμοὶ κοῖλοι. vbi Bud. interpr. Conſtitutionem corporis & habitum. Idem, ὅσπερ ὕγιεια φύσει, εἰς χωρεῖσι ὑγρὸν καὶ θερμὸν ἐν ἧπερ μεπέλθοι, καταστάσεως οὖσης θερμῆς καὶ ὑγρᾶς. Idem, κᾷ διαφερούσας ὥρας καὶ καταστάσεις, diuerſis temporibus anni & temporis qualitatibus. Idem alibi, καλῶ δὲ καταστασιν τὴν τῶ περιέχοντος ἡμᾶς ἀέρος κρᾶσιν, ἐν ᾗ καὶ ὥρα καὶ χώρα περιείληπται, Bud. interpr. Temperaturam aeris, Qualitatem cæli: item ex Celſo Qualitatem cæli, Tempeſtatem & Habitum tempeſtatis. Et apud Hippocr. lib. 3 Aphor. περὶ ὡρέων καταστασις, item, τοῦ ἀέρος καταστασις καὶ ἀρχή. Cæli habitus, vt ex Colum. interpr. v. l. Cæli affectio vel cõditio, vt ex Cic. At Gorr. καταστασιν in acre eſſe dicit τὴν περὶ φύσιν ἐν ᾧ περιέχοντι κρᾶσιν, hoc eſt tẽperiẽ aeris præter naturã. quæ enim ſecundũ naturã eſt, ὥραν dici, i. anni tempus: eiuſq; (videlicet τῆς ὥρας) quatuor eſſe differentias propriis tẽperamentis & nominibus deſignatas, ver, æſtatem, autumnũ, hyemẽ: in quæ ſi aliqua præter naturam temperies inciderit, eam non iam ὥραν ſed καταστασιν propriè nũcupari. Et apud Lucianum καταστασις ὑδίας, ſerenitatis temperies, μετὰ μικρὸν θαυμαστὴν καταστασις ὑδίας ἐγένετο. Et apud Alex. Aphr. λοιμικὴ καταστασις, peſtilens aeris cõſtitutio. Et apud Gal. ἡ τῆς διαίτης καταστασις, victus ratio. Pro ſtatu etiã accipitur, vt dixi, atque ſic exponi quidã ex præcedentibus etiã locis poſſunt. Herodot. Euterpe, ἐγένετο δὲ καταστασι πρηγμάτων τῇδε, hoc rerũ ſtatu vtebatur, i. hæc erat ratio vitæ ipſius. Sic apud Polyb. 2, ἡ ὑπαρχουσα περὶ Μακεδόνας τε καὶ τοὺς Ἕλληνας καταστασιν, quo ſtatu tũc fuerit res Macedonũ & Græcorũ. Hæc Cam. Dicitur etiã de reip. ſtatu. vt ab Iſocrate ad Nic. διαφυλάττειν τὴν παροῦσαν καταστασιν, καὶ μηδέποτε μεταβολῆς. Et in Paneg. ἵνα δὲ αὐτοῖς τῆς καταστασεως ὑπομνήσω. Item Status, de ipſa ſtãdi actione, aut loco in quo cõſiſtitur. Soph. Aiace, Καταστασις γὰρ οὐ οὐδενὸς νόμου nullæ leges poſſint cõſiſtere. Polyb. τὴν καταστασιν ἐλάμβανον, locũ ceperunt. Camer. ¶ In morbis verò Gorr. καταστασιν vocari tradit quandã veluti formã morborum, ſecundũ quã ex tantis & talibus cõſtituitur vniuerſalibus tẽporibus, ſeu qualẽcunque ex totius morbi temporibus cõpoſitionẽ, quẽadmodũ Gal. docuit l. 1 περὶ κρίσεων. hãc autẽ non aliud eſſe quàm totius morbi durationẽ circumſcriptã temporibus quatuor, quæ totius morbi tẽpora ſeu vniuerſalia à medicis appellãtur. Ab Hipp. quoque καταστασιν vocari omnẽ cuiuſque rei formam, idem Gorr. tradit ex Gal. comm. 3 in Epidem.

D ¶ In hoc autem Plutar. loco, τῆτε καταστάσει τοῦ προσώπου καὶ τοῦ χρόα τοῦ βαδίσματος ἐμφανῶν τινὶ σημείῳ, B. interpr. Conſtantiã. videtur certè idẽ etiã quod καταστασις, Sedatio. Ariſtot Rhet. ἔστω δὴ πραότης, καταστασις καὶ ἠρέμησις ὀργῆς. ¶ Καταστασις dicebatur etiam pecunia quæ is ex ærario perſoluebatur qui in equitum ordinem aſſumebantur, Stipendium equeſtre Camer. Harpocration ἀργύριον id eſſe dicit ὅπερ οἱ καταστάντες ἱππεῖς ἐλάμβανον ἐκ τοῦ δημοσίου ὅτε τὴν κατάστασιν. quod ἀπεδίδοτο ὑπὸ τῶν ἱππαρχούντων ἑκάστῳ αὐτῶν ἕνεκα καταστάσεως. Exemplum autem hoc citat ex Lyſia, ψηφισαμένου δὲ τοῦ φυλάρχου ἐπιγεγραμμένου τοὺς ἱππεύσαντας, ἵνα τὰς καταστάσεις ἀναπαρέχωσι παρ' αὐτῶν. Citat etiã ex Eupolide locum. Camer. interpr. Conſtitutum ſtipendiũ in hoc Lyſiæ loco, οὐτε καταστασιν τῶν λαβόντα. ¶ Καταστασις apud rhetores Exhibitio. Camer. ex orat. πρὸς Νικόφ. ¶ Δαιμόνιοι καταστασις, Fortuna diuina, Camer. ex Euripidis Phœniſſis. ¶ Apud Theophr. legitur etiam καταστασις τοῦ δένδρων καὶ φυτείας. quod idem eſſe putatur cum φυτοπομὴς καὶ ἀναρρῆξις.

F C. Ἀκαταστασία, ας, ἡ, Tumultuatio, Agitatio qua res in quiete aliqua conſiſtere non poteſt. 1 Cor. 14, οὐ γὰρ ἐστιν ἀκαταστασίας ὁ θεὸς, ἀλλ' εἰρήνης. 2, Corinth. capite 12, καταλαλιαὶ, ψιθυρισμοὶ, ἀρεσκίαι, ἀκαταστασίαι. Camerario interprete, ἀκαταστασίαι, Ordinis turbationem & turbulentiam.

Καταστάτης, ου, ὁ, Inſtaurator. Sophocles Electra, ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτα δόμων, de Oreſte, id eſt ἀνορθωτὴν, vt ſchol. exponit. VNDE Καταστατικὸς, ὀδ. ὁ, Certo ſtatu præditus. Bud. ¶ Item Sedandi vim habens. Plutarchus Lycurgo, de carminibus & rhythmis quibus vtebãtur Lacones, πολὺ τὸ κόσμιον ἐχόντων καὶ καταστατικὸν, ὧν ἀκροώμενοι κατεπαύοντο λειοθυμίας τοῦ ἤθους.

G C. Ἀκατάστατος, ὀ, ὁ καὶ ἡ, Incompoſitus, Confuſus, Certo in loco ſeu ſtatu non collocatus. Vel, Non ſedatus, Tumultuans. Plut. De defectu orac. ἐμπαθῆ καὶ ἀκατάστατον, perturbationis tumultuationiſque plenum. VNDE Ἀκατάστατος, Incompoſitè, Confuſè, Quum res certo loco conſtituta aut ſedata non eſt. Iſocrates ad Euthyn. ἀκατάστατος ἐχόντων τῶν ἐν τῇ πόλει. Et apud Galenũ πλανῆται πυρετοὶ, οἱ μὴ ὡεσμῷ ἀλλὰ ἀκατάστατοι γινόμενοι, in certis vicibus.

H c. 2. Δις κατάστατος, ὀ, ὁ καὶ ἡ, Sedatu difficilis X. Pæd. 5, δις κατάστατος παραχή. Idẽ, καὶ τὸ παραχθῆναι δι' ἐνιαυτοῦ, πολὺ μεῖζον ὂν τοῦ χρῶμα ἢ ἐν ἡμέρᾳ, καὶ δις καταστατώτερον.

A c. 2. Εὐκατάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene conſtitutus, Bene compoſitus, Sedatus, vel Stabilis.

c. 2. Νεοκατάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuper cõſtitutus, Nuper fundatus. vt νεοκατάστατος πόλις, apud Poll. Et ἄνθρωποι νεοκατάστατοι apud Thuc. lib. 3, Noui coloni, Qui recẽns in aliqua ſede collocati fuerunt.

Κατάστημα, ατος, τὸ, Conſtitutio, Status. Dioſcorides lib. 6, κατάστημα τὸ κᾷ φύσιν, naturalis cõſtitutio & habitus corporis. Et lib. 1, κατάστημα ἀέθειον, ſerena cæli conſtitutio, ſeu temperies. ἀέθειόν γὰρ ὄντος τοῦ καταστήματος συλλέγειν B δεῖ τὰ φάρμακα. Et κατάστημα ἀέρος νεφελῶδες. Et ὀρθὸς ὑγιαδὲς κατάστημα, Stabilis corporis habitus. B. ex Gell. Sic καταστασις ſuprà. Item, Conſtãtia, & habitus vulcuſque hominis compoſitæ mentis nec conturbatæ. Bud. ex Plut. in Marcello, οὔτε θυμῷ πρὸς τὸ Συρακοσίοις ἐπιθυμήσοις μεταβαλὼν καταστήματος, ἀλλὰ πρᾴως πάνυ καὶ κοσμίως τὸ τῆς δίκης τέλος ἐκδεχόμενος. Idẽ B. interpr. Conſtantem mentis hilaritatẽ in hoc loco B. ſ. De vita ſolit. τὸ γὰρ ἱλαρὸν καὶ ἄλυπον ἡ ψυχῆς κατάστημα αἱ τῶν ὕμνων παρηγορίαι χαρίζονται. Exponitur ab eodem Æquabilitas. C ¶ Κατάστημα pro χῆμα & καταστολὴ, Chryſoſt. ad Timoth. 101. Et καταστήματα eadem quæ τὰ περιβόλαια, apud Œcumen. teſte B. ¶ Κατάστημα, τὸ ὅῃ καταστήσιμα καὶ ἀπόκεμμα, hoc eſt quædam veluti confirmatio & animaduerſio, apud Hippocr. l. 2 Epidem. Gorr. ex Gal. Lex. Hipp. VNDE Καταστηματικὸς, ὀδ, ὁ, Sedatus & qui nullo motu agitatur. Plut. Gracch. in principio, βλέμματι καὶ κινήματι προσῴδος καὶ καταστηματικός. Laert. lib. 2, pag. 102. τὴν καταστηματικὴν ἡδονὴν τὴν ἐπ' ἀναιρέσει ἀλυπηδόνων καὶ ὅῃ ἀοχλησίαν.

D c. 2. Ἀνθίστημι, Contrà ſtatuo, Aduerſus aliquem ſtatuo ſeu conſtituo, Oppono. vnde paſſiua vox Ἀνθίσταμαι capitur pro Obſiſto, Sto contrà, quaſi Contra ſeu aduerſus ſtatuor. Xen. πρὸς τὸ παρὸν πράττουσα δίκαιον οὐδὲν ὠφελοῦν, ᾧ μηδὲ ὅλη ἡ πόλις θέλοι ἀνθίστασθαι. Thuc. l. 3, καὶ τῆς ἀνθισταμένης πόλεως τὸ πλῆθος σύμμαχον ἐόντος. 1. ὅταν πουμένης. Apud eundem verò lib. 7, ἀνθιστάντες ταῖς ναυσὶ, ſchol. exponit πλησιάζοντες ἀλλήλοις διὰ τῆς πλεύσεως.

Ἀνθίστημι, Subſtituo, quaſi Statuo pro alio, Sufficio in locum alterius. ἀνθιστῶσα apud Plut. eſt in locum demortui ſubſtituere, teſte Budæo. Itidem in paſſiua voce Ἀνθίσταμαι, Subſtituor. ἀνθιστάμενοι (inquit idem) ſunt Sublecti. i. demortuorum loco lecti: ſicut πρὸς καταλεγόμενοι, allecti. i. numero additi.

c. 2. Ἀποκαθίστημι, Fut. στήσω, Reſtituo, Reddo. Apud Demoſthenem ex pſephiſmate Byzantiorum, καὶ ἀποκατάστασε τὴν πάτριον πολιτείαν καὶ τοὺς νόμους. Polyb. in 4 ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀντίοχος Ὀρχομενὸν κᾷ κράτος ἑλὼν, οὐκ ἀποκατέστησε τοῖς Ἀχαιοῖς, ἀλλὰ σφετεριστὰ ἀθρὸς κατέσχε. ¶ Item Reſtituo. i. In locum priſtinũ repono. Athen. de delphino, καὶ ἀναλαμβάνων ὅτι τὰ ὠῶν ἔφερεν ὅτι πλεῖστον νηχόμενος, καὶ πάλιν ἀποκαθίστα εἰς τὴν γῆν. ¶ Item, Reſtituo in priſtinum ſtatum, vt apud Herodianũ, περὶ τὸ Κομμόδου εἰκόνας ἀποκαθιστῶντες αὖ ἡ σύγκλητος καθεῖλε. Obſeruandum eſt autem in loco illo Athenæi præteritum imperfectum ἀποκαθίστα à themate Ἀποκαθιστάω, τῶ, quo vtitur & Ariſtot. in Metaphyſ. Inuenitur etiam thema Ἀποκαθιστάνω, & infinit. ἀποκαθιστάνειν.

Ἀποκαθίστημι, Reſtituo ſanitati, Sano. Dioſc. l. 4, ἐχμοδήκτους ἀποκαθίστησι. Idem lib. 1, ἀποκαθίστησι δασυσμοὺς φωνῆς. Eſt autem affinis hæc ſignificatio proximè præcedenti. nam quem ſanitati reſtituimus, eum in priſtinũ ſtatum reſtituere dici poſſumus. G

Ἀποκαθίστημι pro καθίστημι, Efficio, Reddo. Luc. καὶ στρατηγὸν ἀκαταμάχητον ἀποκατέστησα, Te effeciſſem vel reddidiſſem inuictum imperatorem.

Ἀποκαθίστημι, Contrarium τοῦ καθίστημι, Diſſoluo, διαλύω, apud Ariſtot. teſte Bud.

Ἀποκατῆναι autẽ dicitur neutra ſignificatione pro καθῆναι, Conſidere, Subſidere, vt aqua turbulenta, apud Dioſc.

Paſſiuum eſt Ἀποκαθίσταμαι, & paſſiuam ſignific. habens. pro Reſtituor, Reddor. Apud Theophraſt. De H plantis l. 7, τὸ ἐξιστάμενον dicitur ἀποκαθίσταται, id eſt reddi ſibi, quod ad naturam ſuam redit, inquit Bud. ſubiũgens hæc eius verba, αὐ δὲ ὅπηκέρωσιν ἅπαξ μόνον, ἐξίσταται τὸν πυρὸν φασὶ καὶ γίνεται μακρὸν, ὃν καλοῦσι καμαίαν, καὶ οὐκ ἀποκαθίσταται πάλιν σπειρόμενον. Secundũ quam Budæi interpretationem, ἀποκαθίσταται ſine adiunctione idem valet quod ἀποκαθίσταται πρὸς τὴν φύσιν, quod alibi ab eodem Theophr. vſurpatur.

Ἀποκαθίσταται dicitur à Plutarcho quod eſt πεπραγμένον, in hoc loco, De ſera numinis vindicta, μικτὴν τινα φέρεσθαι καὶ πεπραγμένῳ κίνησιν, καὶ πολὺ πάνυ χρόνῳ καὶ μόλις ἀποκαθισταμένην. Sic aqua turbulenta à Dioſcoride dicitur ἀποκαθῆναι, vt paulo antè annotatum eſt.

Ἀποκαθίσταμαι, Redigor, Euado. Theophr. De plant. l. 4, τῶν δὲ σκωλήκων οἱ μὲν ἐξαυτῆς τῆς συκῆς γίνονται, οἱ δὲ ἐνίκαυτα ὑπὸ τοῦ καλουμένου κεράσου. πάντες δὲ εἰς τὸν κεράσιν ἀποκαθίστανται. i. Rediguntur. vel Conformantur, vt B. vertit. Gaza autem reddit, Figurantur.

Ἀποκατάστασις, εως, ἡ, Reſtitutio, Redditio. Item, Reſtitutio in priſtinam formam, vel ſtatum. Greg. De baptiſmo, τὸ ὕδωρ, οὐκ οὖσης δευτέρας γενέσεως, οὐδὲ ἀπαλλάσσεως, οὐδὲ εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκατάστασεως. i. Natalium reſtitutionis. Idem, μετὰ τὴν τοῦ σωτῆρος ἀποκατάστασιν, Poſt reſurrectionem. Ad verbũ, Poſt reſtitutionem Seruatoris. id eſt Poſt ſeruatorem vitæ reſtitutum ſeu redditum.

Ἀποκατάστασις, Circuitus ſolis & lunæ & aliorum errantium, anno vertente in eodem ſigno, inquit Bud. Plut. in Cæſare, de faſtis loquens, ἐν μιᾷ Νομᾶς ὁ βασιλεὺς τοῦτος λέγεται ἐμβαλεῖν, μικρᾷ βοηθείᾳ ὀλίγων τῆς περὶ τὰς ἀποκαταστάσεις πλημμελείας. Cui loco Plutarchi ſubiungit Bud. hunc Columellæ l. 4, Tẽpus quo ſol in eandẽ partem ſigniferi per eoſdem numeros redit, per quos curſus ſui principiũ ceperat, ἀποκαταστάσιν vocant ſtudioſi rerum cælestiũ. Dicitur & ἀποκατάστασις περιοδικὴ à Dionyſio Areop. vbi ſcribit, καὶ τῆς τῶ δύο φωστῆρων, οὓς τὰ λόγια καλεῖ μεγάλους, ἀπὸ τοῦ αὐτῶν εἰς τὰ αὐτὰ περιοδικῆς ἀποκαταστάσεως. Eius autem ſchol. hæc alibi annotat, καταστασις ὅτιν ἀπὸ σημείου τινὸς ὅτι τὸ αὐτὸ σημεῖον ἐπαναδρομῇ. οὗ ὁ ἥλιος δι' ἐνιαυτοῦ περιπολεῖ τοὺς ιβ οἴκους, ἀπὸ τοῦ λεγομένου κριοῦ ὅτι τὸν αὐτὸν κριὸν διερχόμενος. A quibuſdã exponitur Anniuerſarius reditus in idem ſignum. Quũ enim ſol & luna in idem ſignum redeunt, tum velut in priſtinum locum reſtituuntur & reponuntur. Diximus autem ἀποκαθιστάναι inter cætera ſignificare In locum priſtinum reponere, ſeu reſtituere. At Honoratus Seruius longè aliter videtur hanc vocem accepiſſe. (niſi fortè ea perperam à librariis pro alia poſita eſt) quum ſic ſcribit in Eclog. 4 Virg. Videtur tamen locus hic dictus per ἀποκατάστασιν. i. per omnium rerum volubilitatem, ex ſiderum ratione veniẽtem, vt diximus ſuprà.

Ἀποκατάστασις ab Heſych. exponitur πλείωσις. Reperitur etiam alia expoſitio incerti autoris, τέλος τῆς καταστάσεως. Et quidam putant Act. Apoſt. c. 3, vbi dicitur ἄχρι χρόνων ἀποκαταστάσεως, ſignificare πλειώσεως.

c. 2. Ἐγκαθίστημι, Colloco. Iſocrates, φρουρὰς μείζους ἢ νῦν ἐν αὐτῇς ἐγκαταστήσας. Sic apud Plutarchum, καὶ ἐκκρούσας τὴν τοῦ Σελεύκου φρουρὰν, καὶ κρατήσας, ἰδίους ἐγκατέστησεν ἐπιστάτας ἄνδρας. ¶ Item, Conſtituo (idem quod καθίστημι) vel potius Conſtituo in. Thucyd. libro 1, Κάρας ἐξελάσας καὶ τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας ἡγεμόνας ἐγκατέστησε, & ſuos filios duces ſeu principes conſtituens. Eodem libro, τύραννον δὲ ἑῶν ἐγκαταστῆσαι πόλει, τοὺς δὲ ἐν μιᾷ μοναρχίᾳ ἀξιοῦν καταλύειν, tyrannum ſinimus conſtitui in ciuitate.

c. 2. Ἐπικαθίστημι, Subſtituo, Sufficio. Polybius lib. 2, ὃν δὲ τῇ μάχῃ τῶτῃ Λεωνίδου τοῦ στρατηγοῦ τελευτήσαντος, Μαρκίον ὅτι κατέστησαν τὸν Κόριον. Eodem libro pag. 22. à tergo, ἐδέξε τοῖς Αἰτωλοῖς, ὃς αὖ ὅτι καταστῆναι στρατηγὸς κρατήσῃ τῆς πόλεως, κοινῇ ποιεῖν τοῦ προϋπάρχοντα καὶ τὴν οἰκονομίαν τῶ λαφύρων, Subſtitutus, Suffectus, Succeſſor magiſtratus, Budæo interpr. Apud Plat. autem in Tim. ὅτι καθίσταται προφητῶν γένος ὅτι τῆς ἐνθέου μαντείας. v. l. interpr. Prophetarum genus præeſſe vaticiniis.

c. 2. Παρεγκαθίστημι, Iuxta colloco ſeu appono. Demoſth. παρεγκαταστήσας τινὰ τῶ οἰκετῶν φυλάττειν, Apponẽs cuſtodẽ, Apponens aſſeruatorem. Idem, παρεγκατέστησε φυλακῆ. Lucianus, τὸν ἀεὶ τὸν αὐτοῦ παρεγκαθιστῆσας τὴν ἡπαρ ὁσημέραι

πολάφοντα. Plutarch. ὃν αὐθ' ἑαυτῷ τῷ ἀδελφῷ Λεύκιῳ παρεκατέστησεν, consiliarium & quasi consortem imperii apposuit, hoc est, sub persona legati, quasi custodem & moderatorem. Budæus. Item, Altrinsecus colloco, ἐξ ἐναντίας καὶ παρεμφερῶς καθίστημι. Budæus pag. 683, ex Isocrate. A

c.2. Προκαθίστημι, Prius constituo seu colloco. Thucydides libro 2, ῥᾷον ἔλαθον εἰσελθοντες φυλακῆς οὐ προκαθεστηκυίας, Nulla præposita custodia, seu, Quū nulli ibi custodes ante ipsos collocati fuissent. Exponitur etiam Præparo. ΥΝΔΕ Προκατάστασις, εως, ἡ, apud Hermogenem lib. 1 De inuent. Narrationis præparatio, ἡ προδιήγησις. vulg. lex. B

c.2. Συγκαθίστημι, Vnà cõstituo, Confirmo. Thucyd lib. 4, παρὼν ὅ καὶ Περδίκκας ἀδικεῖ μετὰ τοῦ ἄλλου, συγκαθιστῶντα. id est συνεβεβαίου, vt schol. exponit. Apud Polybium autem libro 16, πλῆθος τῶν Φιλίππου πολιτῶν τὸ πλῆθος τὸ συγκαθεστὼς εἰς τὸν ἀγῶνα, Bay f. interpr. Nauium numerus prælio aptarum.

c.2. Ὑποκαθίστημι, Substituo, Sufficio. idem quod ὑποκαθίημι. Herodian. καὶ ἐφεδρεύειν αὐτοῖς ὑποπτεύοντο, εἰ τινὶ δόλῳ ἀποζωσθεῖεν, ἐκεῖνοι καὶ ἅτε παρόντες ὑποκαθεῖεν, si ipsi dolo quodam exautorarentur, ne illi præsentes protinus substituerentur. B. C

ΥΝΔΕ Ὑποκατάστασις, ου, ὁ καὶ ἡ, Substitutus. idem ex Pand.

c 3. Ἀντυποκαθίστημι, In locum alicuius substituo, Loco alicuius subrogo. Vnde ἀντυποκατάστασις apud Plutar. In locum demortui vel abeuntis magistratu suffectus.

C. ΜΕΘίστημι, Statuo aliud pro alio. Aristot. Ethic. 5, τὰ σάζουσιν ὅπως ἐκ τῆς καθεστηκυίας πολιτείας ἄλλην μεταστήσωσι. B. Huc autem pertinere videtur μεθιστάναι πόλιν apud Thucyd. Sed generalius pro Muto accipi sciendũ est, (vt qui aliud pro alio statuit, mutationem facit.) Aristot. οὐ γὰρ ῥᾴδιον τὰ ἐκ παλαιοῦ τῆς ἡδονῆς κατειλημμένα μεταστῆσαι. Plut. De def. or. καὶ τὰ σύμπαντα μεθιστάντα, καὶ τὴν μανιακὴν ὀργὴν αἱρεῖται. Et apud Antiphontẽ, γνώμην ἐξ ὀργῆς μεταστῆσαι, Bud. vertit, Concepiam ab ira sententiã mutare. Affertur & cum genitiuo Attico, ex Aristophane, μεθίστημι τοῦ χρώματος, pro Muto colorem. A Platone accipi pro Muto & degenerare facio, testatur idẽ Bud. ‖ Et quoniam locum mutare facit qui ex vno loco in alium transfert, seu traducit, aut submouet, seu expellit, sic etiam accipitur μεθίστημι. Pausan. ἐς Ἐπικλέδαν τὸν ἀδελφὸν μετέστησε τὴν ἀρχήν, transtulit imperium. Gregor. de Iuliano inuadente imperium, ὡς μεταστήσων εἰς ἑαυτὸν ἅπαν τὸ κράτος. (Apud Xenophontem tamen, ὁ δὲ Ἐπόνικος δέκα ναυσὶ πάντα τὰ ἐκεῖ χωρία τοῦ τοῖς Λακεδαιμονίοις μετίστησιν, Bud. μετεστησεν ei ponit non simpliciter Transtulit, sed In ditionem & imperiũ subegit & subiugauit.) Synes. ἄγων καὶ μεθιστὰς οὐχ ἧττον λιπελέστερον ἢν, ἀλλ' ἢ κερδαλεωτέρον, ducens & traducens. Greg. καὶ πολλοὺς ἀπὸ τῆς πλάνης μεταστήσας εἰς σωτηρίαν. Apud Platonẽ cum αὐτὴ in Epist. τὴν ἀρχὴν αὐτὴ τυραννίδος εἰς βασιλείαν μεταστῆσαι, (vbi tamen non solùm Traducere sed & Mutare vertitur.) At pro Submoueo, seu Expello, aut Facessere iubeo: vt μεθίστημι τινὰ τῆς καθέδρας. sed frequentius etiam sine genitiuo & quidem in aoristo medio interdum. vt Thuc. 5 εἰ μὴ μεταστήσετε ἡμᾶς, ἀλλὸ τι τῶνδε σωφρονέστερον γνώσεσθε. Æschines. καὶ τοὺς μὲν ἀναγῆς μετεστήσαντο, τοὺς δὲ δεσμεῖν φυγόντας κατήναγον. Lucian. μεταστήσαιμι ἅπαντας ἐὰν καὶ ἀγκάλας τοῦς με. Nonnunquam vero magis peculiarem significationem habet, videlicet pro In exilium mitto, (ad quam significationem Summoueo quoque & Expello alicubi restringuntur) apud Plutar. in Aristide. Ex Chrysost. etiam affertur pro eadem significatione, τοὺς τὴν ἀδοξίαν μεταστῆσαι. Apud Isocratem autem Budæus exponit item Migrare cogo. ‖ Μεθίστημι, Dimoueo, Retraho, Reuoco. Gregorius, ὃν καὶ χαλεπὸν μεταστῆσαι κακίας. In quodam autem Thucydidis loco μεθιστάναι legisse mihi videor pro Dimouere de sententia, quod potius Deducere dicitur. ‖ Μεθίστημι ἄγαλμα φόνου, ex Euripide, in vulg. lex. pro Arceo, seu Prohibeo statuam à cæde. D

Μετίστω ΕΤ Μεθέστηκα vide in Μεθίσταμαι.

Μεθίσταμαι, Statuor pro alio. Item Mutor. Aristophanes, ὡς πολὺ μεθεστηκὼς οἷος πρότερον ἦν ἐκεῖνος. Plato, λοιπὸς δὴ ὁ τυραννικὸς αὐτὸς ἐκείνου μεθίσταται πῶς τε μεθίσταται ὁ δημοκρατικός. Ex Herodoto affertur μεθίσταται & pro Mutari animo, id est Mutare sententiã. Pro Degenero autem sicut ἵσταμαι, (mutantur autem quæ degenerant) Bud. ex Polybio profert, μεθίσταται δ' εἰς βίαν καὶ χειροκρατίαν ἡ δημοκρατία. Μεθίσταμαι, Transferor, Traducor. Plutarchus in Apophth. μετέστησαν εἰς δουλείαν. vbi tamẽ redditur & aliis verbis. Interdum Submoueor, vel Amoueor. vt Lucæ c. 16, v. 4, ἵνα ὅταν μετασταθῶ τῆς οἰκονομίας, Amotus fuero, vt vetus quoque interpres reddidit. Sic apud Æschinem μεθίσταται Bud. vertit Submoueri. vt ὁ δ' Ἀλέξανδρος ἔξω τῆς ὁρκίου καὶ τῆς οἰκουμένης ἐλίγου δεῖν μεθεστήκει. Sæpe autẽ redditur verbo neutro, Migro aut Facesso, aut Secedo. Bud. ex Athen. 215. Sic μεθίσταται εἰς ἕτερον τόπον, apud Plat. Migrare. Et cum ἀπὸ vel ἐκ habentibus suum genitiuũ: vt ἐκ συνεδρίου καὶ τυραννικοῦ κύκλου Κάλχας μεταστάς, Soph. Digressus, Quum recessisset. Sic, μεθίστασθαι ἐκ τῆς χώρας, vel ἐκ τῆς πατρίδος, Migrare è regione, Migrare è patria, seu Demigrare. Et sine præpos. apud Eurip. μεθίστασθαι βίου, Migrare è vita. (sed interdũ μεθίσταμαι sine adiectione eriã, vtrãque harum significationum habet: & quidem in participio præsertim. dicuntur enim μεθίστασθαι exules qui migrant è patria, & solum vertunt. vnde ἐπ' ἀποστάσει φόνῳ μεθεστηκότες. Demosth. Et ψηφίσασθαι τοὺς μεθεστῶσι κάθοδον, Plutar. A quo μεθεστῶτες dicuntur etiam pro μεθεστῶτες τοῦ βίου, Qui migrarunt è vita. Defuncti) Μεθίσταμαι redditur etiam Transeo. item Deficio. Plato in epist. ἐκ τοῦ ψεύδους εἰς τὸ ἀληθὲς λόγον μετίστασθαι. Xenoph. Hellen. 1, χωρία τοῦς Λακεδαιμονίοις μεθεστήκασι, quæ ad Lacedæmonios defecerãt. Qua dixit signif. Chrysost. ὅτι τὸν δόλον μεταστῶσι. Sic & apud Plutarchum in Demetrio 288 Bud. exponit Deficio, item Transitionem facio: sed & Secessionem facio exponit idem apud eundem Plutarchum. ‖ Μεθίσταται ὀπὶ πόδα, Retrocedere, Se recipere. Cam. ex Polybio. ‖ Μεθίσταμαι inuenitur & cũ genitiuis diuersis à superioribus, vt cum λύπης & φόβου. Exponitur autem μεθίστασο λύπης apud Euripidem, Depone mœrorem: & μετέστη δ' φόβου apud eundem, Desiinus timere: sed si verbum verbo reddendum sit, crediderim μεθίσταθαι λύπης esse Discedere à mœrore, itidémque μεθίσταθαι φόβου esse Discedere à metu, id est Liberari mœrore, seu solui, Liberari metu seu solui. ‖ Μεθίσταμαι apud Homerum, Sto inter, Versor vel sum inter. vt ἐπάροισι μεθίστατο, versabatur inter socios. E

Μετάστασις, εως, ἡ, Mutatio, qua videlicet aliud pro alio statuitur, vel qua status alicuius rei in alium traducitur. Demosthenes Olynth. 2, πολλὰ δὲ τὴν μετάστασιν καὶ μεγάλην δεκτέον τὴν μεταβολήν. ‖ Item Submotio, Amotio. Andoc. 20, τὴν παρεῖσαν τοῦ τόπου παρόντος κακοῦ μετάστασιν. Sic ἡ εἰς τὸ δαιμόνιον μετάστασις τῆς αἰτίας τοῦ κακοῦ, qua in diuinum numen causa malorum remouetur. Vnde apud rhetores inter sex status genera numeratur. Quintilianus libro 3, cap. 5, Et translationem: cuius ab hoc nouum nomen inuentum est μετάστασις: nouum tanquam in statu, alioquin ab Hermagora inter species iuridiciales vsitatũ. Est verò & figura oratoria, de qua Aquila, Μετάστασις (inquit) quidam inter figuras nominant, quũ res à nobis aliò transmouemus in aliqua parte orationis, non ita vt ibi causam constituamus: alioqui iam non figura erit, sed species quædam eius status quem qualitatis aut ex accidenti appellant, secundum Hermagoram. Rursus Quintil. lib. 9, c. 2, De figuris sententiarum, scribit μετάστασιν propriè esse translationem temporum. ‖ Item Transitus, idem quod μετάβασις. Pro transitu ab hac luce in aliam, ponitur apud Gregorium, teste Budæo. Sic apud Lucianum ἡ ἐκ βίου μετάστασις. In hac significatione, figuræ quoque oratoriæ nomen est, quæ & μετάβασις dicitur. Vnde Iulius Rufus, Metastasis est, vel Metabasis, quum à persona ad personam transitum facimus, ratione aliqua vel affectu. Quidam Transitum interpretãtur & Variationem. ‖ Μετάστασις idem quod μετανάστασις, Migratio qua è loco in locum imus: interdum B

Exilium, aut Exilii species quædam. Plato epist. 7, Δίωνα δ' ἐξίου διανοεῖσθαι μὴ φυγὴν αὐτῷ χρηναίαν τινα, μετάστασιν δέ, non exilium, sed sedis mutationem. Idem libro 9 De leg. μετάστασιν εἰς τὴν γειτονοῦσαν πόλιν αὐτῷ γίγνεσθαι διὰ βίου, in vicinam vrbem per totam vitam relegetur. Plutar. Aristide 103, ὀστρακισμὸς, μετάστασις δέκα ἐτῶν, exiliũ decennale. Sicut verò in superiori loco Platonis differentia statuitur inter φυγὴν & μετάστασιν, ita & in hoc Plutarchi De orac. Pyth. vbi loquitur de quodam qui περὶ φυγῆς αὐτοῦ καὶ μεταστάσεως oraculum scisciitabatur, αἱρεῖλεν οὐδὲν ὁ θεὸς, διδόναι Πριαχῆ φυγὴν καὶ μετάστασιν ὅπου τὸν φόρμον ἐκέλευσε καθεδεῖν Αἰγινητῶν ξένον, id est εἰς τὴν θάλασσαν. At in hoc Polybii loco, lib. 2, διὰ τὸ μὴ λιπεῖν χώραν εἰς ἀναχώρησιν καὶ μετάστασιν αὐτοῖς, Cam. interpr. Ad recedendum & recipiendum sese. ‖ Μετάστασις, Sublatio de medio. Polyb. lib. 4, p. 95, πάντων κατὰ τὴν δίοδον ὑπόσημαινόμενον τὴν Ἑρμείου μετάστασιν, id est Transeunte rege plausu approbantium mortem Hermiæ. Bud. ‖ Apud Sophocl. autem in Antig. ἀλλ' εἶκε θυμῷ, καὶ μετάστασιν δίδου, schol. exponit μετανοίαν. Cam. ait illum his verbis iubere, cõcedere tacuitatem, & mutare quasi statum cogitationũ. ‖ Arist. l. 5 De gen. an. μικραὶ μεταστάσεις μεγάλων αἰτίαι γίνονται, Paruæ commotiones, causæ magnarum esse solent. Cam. In scenicis autem, ἡ ἀφ' εἰσόδου ἡ ὁδοιπόρος, πάροδος vocatur: (vt Poll. tradit) ἡ δὲ κατ' ἐξόδον ὁδὸς, ἣν πάλιν εἰσιόντων, μετάστασις. A B C D

Μεταστατικὸς, ὀν, ὁ, Translatiuus. Vocabulum rhetoricum.

C. Ἀμετάστατος, Immutabilis, Cõstans, Qui de statu in statum traduci non potest. Plato Polit. 2, ἵπω ἀμετάστατος μένει θανάτου. Idem eodẽ libro de adolescente loquẽs, ἀλλ' ἀεὶ πτηνοδοτῶν ὢν λάθῃ ἐν ταῖς δόξαις, ὁ κέκτηται τε καὶ ἀμετάστατα φιλεῖ γίγνεσθαι. Sic ὑπόσημα ἀμετάστατος καὶ βεβαία. D

c. 2. Ἀντιμεθίστημι, In contrariam partem trãsfero. vel Vicissim loco moueo. At Ἀντιμεθίσταμαι, In locũ discedentis subeo. Aristot. in Meteorolog. 192. Et Themist. in princip. 4 Phys. οὐ μεθίσταται ἀλλήλοις τὰ σώματα, Alterum in alterius locum subit, Aliud pro alio subit. Bud.

ΥΝΔΕ Ἀντιμετάστασις, εως, ἡ, In contrariã partem trãslatio seu transmutatio. E

C. ΠΑΡίστημι (interdũ & Παρισάω, ac Παριστάω) Sisto prope, seu iuxta, (vt παρίσταμαι est Sto prope, Adsto, de quo infrà.) Luc. σὺ δ' ὦ Τρίτων δεξιτερά μοι τὴν ἡνιόχειον τοῦδε τοῦ ἵππου ἐφίστασο, μὴ γὰρ ἐπ' αὐτὸ πέσω. Vbi de delphine, vt pote equi vicem præbente, loquitur vt de equo. dicimus enim παρεστάναι τὸν ἵππον, pro Sistere equum alicui ascensuro. Sic apud Lucam Act. Apost. cap. 23, κτήνη παρεστῆναι. ‖ Item pro Sisto, quod est forense verbum vt in Pand. Græcis, πολλοὺς δούλους παρεστῶ. quod Vlpianus dixit Iudicio sistere. Act. Apost. cap. 23, versu 33, παρέστησαν καὶ τὸν Παῦλον αὐτῷ. videlicet τῷ ἡγεμόνι. Chrysostomus, τὴν κρίσιν τοῦ θεοῦ παρεστῶσιν τῷ χριστῷ. Item παρεστάναι ἑαυτὸν, Præsto se exhibere ad mandata accipienda. Bud. pag. 219. ‖ Ponitur etiam generaliter pro In medium produco, (nec enim placet cum Budæo, restringere significationem exponendo In iudicium produco) Repræsento, Exhibeo. Demosth. in Midiam, πολλὰ γὰρ τοῦδε παρεστῶτος (vbi obserua futurum medium in actiua significatione: sicut & παρεστήσαμεν sæpe pro παρέστησα, ponitur.) Herodianus libro 1, καὶ τὸν πολὺ δὴ τοῦδε παρεστάμενος. vbi vertit Politianus, Constituto in eorum conspectu filio. Lucian. De sacrif. ὁ μὲν γε Σκύθης αὐτοὺς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι. Quidam apud Athenæum lib. 4, πᾶσι δὲ λαμπηδόνας πόδας Αἰθίοπας παρίστησι. Sed accipitur & pro Repræsento metaphoricè sumpto, quum videlicet animo alicuius ita repræsentamus rei cuiusdam imaginem, vt quasi in rem præsentem eum perducamus. Dem. in Midiã, τὸ δεινὸν τοῦδε τοῦ πράγματος τοῖς ἀκούοισι, rei atrocitatem animis audientium repræsentare, & quasi ante oculos ponere. Synes. ἵνα τὴν ὀνίων κακίαν ἐμφανεστέρων τοῦδε τοῦ πράγματος. vbi exponi etiam potest Demonstrem, Ostendã. Sic & apud Plut. in vita Homeri, de eo dicitur, ἐξ ὧν δῆλός ἐστι παρεστὰς διὰ μὲν τῆς Ἰλιάδος, αἰδοῖαν σώματος· διὰ δὲ τῆς Ὀδυσσείας, ψυχῆς γενναιότητα. Hermog. σαφῶς τοῦδε τοῦ πράγματος, apertè ostendam. Interdum & Exprimo, Significo: item Doceo: quæ affines sunt significationes verbo Repræsento. Basil. πολλὰ γὰρ ἡμῖν τὰ ῥήματα πολλὴν διάνοιαν παρεστῶντα, multam sententiã exprimentia seu significãtia. Themist. in Phys. lib. 4, τοῦτο δὲ Εὔδημος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἑαυτοῦ φυσικῶν παρίστησι. His autem accensendum videtur παρίστημι quod apud Lucam redditur Probo, (nam qui aliquid probat, illud ostẽdit, & docet tale vel tale esse) Act. cap. 24, οὐδὲ τοῦδε δύναν τοῦ τοῦδε ὧν κατηγοροῦσί μου. Nec verò separandum videtur ab his παρίστημι quo Plato vtitur lib. 10 De rep. ita scribens, καὶ Πρόδικος ὁ Κῆος, καὶ ἄλλοι πάμπολλοι δύνανται τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν παρεῖναι, ἰδίᾳ συγγιγνόμενοι, ὡς &c. Exponitur autẽ hìc Persuadere, sed possumus etiam reddere Probare, aut certè Persuadere probando. At verò apud Plut. cũ accusat. perf. & infin. pro Persuadere, παρέστησεν Ἀθηναίοις τὴν θυσίαν πρᾶξαι, si locus mẽdo carer. Huc autem pertinet παρίστημι pro Cieo voluntatem rei alicuius faciendæ. de qua signif. dicam paulo post. A B C D E

Παρίστημι, Sisto ad latus, τοῦδε τάσσω appono, id est Ad latus admoueo. Vide B. p. 217 ex Polybio & Appiano.

Παρίστημι, Sisto, sed pro Inhibeo, Reuoco. vt παρεστῶν τὸν ἵππον, Sistere equum currentem. B. p. 221 ex Xenoph.

Παρίστημι, Confero, Contendo, vel Res inter se compositas æstimo, vt interpr. Bud. pag. 221, ex Isocrate, πᾶς πόλεσι παρεστάναι δεῖ τὰς τοῦδε πλεονεξίας δυνάμει ἐχούσας. Vide ibidem & Platonis locum. Hanc autem verbi παρίστημι signific. ab ea quam primam illi dedi, pendẽre arbitror. sistimus enim vnum prope alterum, vt conferri possint.

Παρίστημι, Cieo, Commoueo, Excito. Demosth. in Midiam. οὐ γὰρ ἡ πληγὴ αὐτοῦ παρέστησε τὴν ὀργήν. Æschin. De fals. leg. ὁ κίνδυνος καὶ διάλογισμὸν παρίστησι, Ratio inandi vim excitat & comminiscendi, in v. l. Exponitur & Stimulo, Concito. vt παρίστησι δὲ καὶ τοὺς τὰ ἀφροδίσια, Dioscor. Plura harum significationum exempla habet Bud. pag. 219 & 220. Item παρεστάναι pro Ciere voluntatem consiliumque rei alicuius faciendæ, seu Admonere, pag. 219, ex Pausania. Sed potest fortasse ad illam persuadendi significationem referri, de qua paulo antè. Puto autem similem significationem habere παρίστημι in hoc Demosth. loco, ei quam habet in illo Pausaniæ: videlicet vbi scribit, (in exordio orationis Pro corona) ἔπειθ' ὅ, τι μέλλει συνοίσειν καὶ τοῖς ἀδεξίαν κοινῇ καὶ τοῖς ἀσέβειαν ἑκάστῳ, τοῦτο τοῦδε τάσσω καὶ τοῦ θεοῦ τῶν ὑμῖν τοῦδε τοῦ τοῦ τῆς γραφῆς γνῶναι. Vide Παρίστασθαι pro In mentem venire.

Παρίσταμαι actiua sign. (in futuro medio præsertim, & aoristo) interdum quidem, sicut & παρίστημι, In medium produco, vt suprà dictum est. Sed peculiariter etiam Produco in medium aliquem vt testimonium dicat. παρίσταθαι μάρτυρας (inquit B.) Testes corrogare & conuocare, vt contestaturi faciunt. Sed hoc debuit addere Bud. interdũ quidem addi accus. μάρτυρας, interdum non addi. certè quum additur, nõ video cur Bud. aliam quàm per verbum Producere interpr. quæsierit. Vtriusque autem vsus exempla leguntur apud eum, ex duobus Dem. locis, in quorum tamen altero fateor post πολλοὶ παρίσταν sequi ὑπόμαρτυρόν ἐστι, quod accus. illius defectum quodammodo supplere videri possit. sed & non sequente hoc aut simili participio, in ea signif. positum obseruaui. ‖ Est præterea τοῦδε τάσσεσθαι Ad deditionem compellere, Subigere, Diripere. Thuc. lib. 1, pag. 40, καὶ τὴν καθεστηκυῖαν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλιν τύραννον παρεστησόμεθα ἐπελθόντες. i. δουλωσόμεθα, inquit schol. Ex aliis autem scriptoribus exempla Bud. affert pag. 220. & inter alia ex Plat. παρεστήσαντο cum præpositione εἰς pro Adegit. F G H

P. Παρίσταμαι neutris verbis Latinis redditur: & quidẽ in prima simplicique signif. verbo Adsto, Prope sto, Assisto. Homerus Il. σ, versu 70, Τῷ δὲ βαρυστενάχουσ' παρέστατο πότνια μήτηρ. (Alicubi tamen addit ἀγχοῦ. Demosthenes in Midiam, οὐδένα οὔτε κατὰ λουδίων τῶν κριτῶν παρεστηκότα.) Sed interdum παρίσταμαι non est simpliciter Adsto, sed Præsto sum, Appareo, Apparitionis munere fungor. vt apud Lucianum oportet Mercuriũ

παρεστάναι τῷ Διί: item παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ, in foro apparituras facere. Sæpe verò & pro Opitulor, Auxilior, Subsidio sum, Faueo. quæ affinis est significatio. Hom.Il.x, Ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καί με φύλασσε. Sic & Od.ν, — ἤ τοι αἰὲν ἐν πᾶσι πόνοισι παρίσταμαι, ἠδὲ φυλάσσω. Sæpe verò copulat & cum ἀμύνειν, alicubi & cum ἀρήγειν, sed huic verbo priorem locum dans. Sic Hesiodus, Ἐσθλὴ δ' ἵππῃσι παρεστάμεν Ἠριδανοῖο. Sophocl. Οὐτῷ μόνος παρέστης χρεὼ, pro συνεπαμύνας χρεώ. vnde παραστάτης. In soluta autem oratione dicitur παρίστασθαι βοηθόν. Xenophon Pæd.5, οἵ σοι, ὦ δοῦλε, ἐνθάδε ἐσμεν, παρασόμεθα μὴ χείροις βοηθοῖ παρεστῶσι. Sic Plut.in Themist. παρεστῶσιν ὑμῖν βοηθοῖ. Xenophon tamen vsus est & sine hoc nomine, Hellen.6, ὡς ἀεί ποτε ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς παρίσταντο ἐπ' ἀγαθοῖς. Aristoph. Vespis. Ἔμοιγε παρέστηθ', αὐτοβοεὶ σε θεὸς ἐξῴκτειρεν. Demosthenes, οὐ παρέστη πώποτε, οὐδ' ἐβοήθησε. Sic Plut.in Pol.præc β ἠθεῖν τοῖς φίλοις καὶ παρίστασθαι. Et παρίστασθαι τῷ ἀπολογουμένῳ, vel τῷ φεύγοντι, Reo adesse & fauere. Patronum esse causæ. Vt autem Lat. verbum Adesse hanc auxiliandi seu fauendi significationem habet, sic Gallicum Assister (id est Assistere, παρεστάναι, in prima signif.) vnde & assistance, Auxilium. Sed alicubi redditur παρίστασθαι, vel Auxilior, Patrocinor, &c. vel Astipulor, Assentio, Subscribo, vt in hoc loco Philoponi, τῇ Πλάτωνος ὁ Πρόκλος παρεστήσατο δόξῃ. At apud Alex Aphrodiseum, παρίστασθαι βουλόμενος τῆς τοῦ μαντείας ἐπαγγελλομένης, est potius Patrocinari quàm Astipulari. quum tamen alioqui illud ex hoc pendeat.

Παρίσταμαι alicubi apud Homerum motus etiam signif. habet, (sicut apud Latinos interdum Adsum) vt Iliad.γ, — δεῦρο δολοφρονέοντα παρεστῆς, Huc accessisti, Huc aduenisti. Budæus autem Aduentare exponit: afferens etiã ex Plutarcho, ἤδη τοῦ δεινοῦ παρεστῶτος, pro Iamiam affuturo discrimine. A Budæo apud Gregoriũ exponitur etiam In naturam rerum prodire. quæ in signific. habet itidem aliquam motus significationem. Vide pag.221, in principio.

Παρίστασθαι est etiam Animo obuersari, In mentem venire, Subire. Pausanias, παρίσταται οὖν ἀρχαίοις τοῦ ἔρωτος, Γελαίοις, Δωριεῦσι δὲ εἰκάσαι τὸν Λυκίῳ, subitò in mẽtem venit assimulare. Et apud Platon. ὡς τέ μοι παρίσταται, ita vt mihi videatur. Quarum significationum exempla vide apud Budæum pag.217 & 218. (Sed quod affert ex Homero, — τοῖσι οὔτ' γυνὴ καὶ ἵππα τέκνα Οἴκαδε νοστήσαντα παρίσταται, οὐδὲ γάνυται, minime huc pertinet, & perperam ab eo redditur, Liberorum & vxoris surrepit obliuio. Significat.n. Hom. Non adstant ei reuerso vxor & liberi, neque gratulantur, id est non reuertitur. Quo dicitur modo Iliad.ξ, circa finem, Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ θεμάχοιο δάμαρ Ἀλεγηνορίδαο Ἀδρὴ οἴκῳ ἐλθόντα γανύσσεται.) Huc pertinet ὀνόματ' παρεστάμενον λέγειν, pro Dicere quicquid in mentem subitò venit, Ex tempore dicere. de quo loquendi genere lege quæ traduntur ibidem. Animaduertendum est autem, sicut παρίστασθαι dicitur pro In mentem venire, ita παρεστάναι, pro Menti alicuius velut indere, In mentem dare, Mentem alicuius velut impellere ad aliquid, Ciere voluntatem rei alicuius faciendæ, & Persuadere. vt dictum est in Παρίστημι. ‖ Παρίστασθαι de animo dicitur & in alta significatione, ab hac diuersa: videlicet pro Animi fiducia præditum esse, Confirmari animo. Non labascere, Non linqui animo. vt ostendit Bud. afferens tamen ex Diodoro exempla in quorum altero datiuus ψυχῇ, in altero datiuus σωμῷ, adiungitur verbo παρίστασθαι. Vide eundem Bud. pag.221. Hanc signif. sequitur verbale παρόστημα.

Παρίστασθαι, q.d. Consistere & absolui, de iis quæ naturæ suæ perfectionem & vigorem adepta sunt: post quem statum dicuntur ἐξίστασθαι quasi Exolescere. Theophrast. in 6 De caus. plant. loquens, περὶ τοῦ οἴνου (id est de vino) καὶ γὰρ παρίσταται καὶ ἐξίσταται, καὶ ὅταν γηράσκῃ, ἐν ὡρισμένοις τισὶ μεταβάλλει καιροῖς. Ibidem πάθη παρίστασθαι τοῖς ἠθικοῖς τῶν οἴνων, vertit Budæus Celerius perfici: addens, statum rerum inter incrementum & decrementum, hoc verbo παρίστασθαι significari, id est ἀκμάζειν.

Παρίστασθαι, Conari, Eniti. In v.l. ex Polybio, ὅπερ ἡμεῖς αὐτοί τε πρᾶξισόμεθα ποιεῖν.

Παράστασις, εως, Exhibitio eius pro quo intercessit quis in vadimonio promittendo. Budæus pag.222. vbi locum ex Pand. & Vlp. confert. In lexico autem παράστασις esse dicit quum quis sistit se iudicio: citans ex Pand. ἐγγυητὴν δοῦναι ὅτι παράστασις. Et ἑτέρα τινὶ παράστασιν ὅτι τῷ αὐτῷ δικάζεσθαι. Vide apud eundem in Comm. pag.22, in παρακαταβολὴ & ὑπερτιμία, locum ex schol. Aristoph. ‖ Παράστασις dicebatur etiam drachma quam litigatores in exordio litis dependebant in causis priuatis: nomine inde tracto quòd hæc merces erat aduocatorum qui sistebant homines in iudicio, hoc est euocabant. Bud. p.222, ex Andoc. At Demetr. Phaler. apud Harpocr. & Suid. scribit, τὴν δίαιτα τὴν λαμβάνειν τὴν δραχμὴν, ἣν μὴ ἀπὸ τῆς πόλεως, ἵν' παράστασιν ἀναλοῦν, ἐπέρχωνται ἐκεῖσε. Apud eosdem habes locum ex Menandro & Aristot. De polit. Athen. Præmium iudiciorum interpr. Cam. ‖ Παράστασις Repræsentatio, qua quid velut præsens ostẽditur, i. repræsentatur. Porphyrius, πρὸς τὴν κοινωνίας παράστασιν, ad communionis repræsentationem. Vnde παράστασις de iis dicitur quæ præ se ferunt splendorem, atque augustam magnificẽtiam repræsentant. Maccab. lib.1, cap.15, καὶ εἶδε τὴν δόξαν Σίμωνος, καὶ κυκλῳ χρυσῆν μετὰ χρυσαμάτων καὶ ἐνδυωμάτων, καὶ παράστασιν ἱκανήν, splendoris atque magnificẽtiæ sumptuosum apparatum. v.l. ‖ Exponitur etiam Documentum, Demonstratio, à Buda. o p.223. vbi exemplũ habes ex Alex. in 5 Topic. ‖ Item Significatio, vt Bud. apud eundem in 6 Topic. interpretatur. ‖ Παράστασις est etiã Imperas animi fiducia sui præditi, Animi præsentia. vt παράστημα. Bud. ibidem ex Polyb. lib. 4. Et apud Suidam, καὶ λαβόντες παράστασιν εἰς τὸ γενναίως ἀποθανεῖν. i. ὁρμὴν, πάλμαν, vt ipse exponit. Vnde Παραστατικός, quod vide. At Polyb. alibi pro fiducia posuit & persuasione, καὶ μεγίστην δὲ παράστασιν ὅτι τοῖς εἴχον τὸν τε βασιλέα καὶ τοὺς φίλους, ὡς δικαίως ἔχοντα ἐφρόνουν, animi inductio & credulitas. v.l. ‖ Item Vehementia. Camer. ‖ Significat etiam Exilium & fugam eius qui extorris esse iussus est. Aristot. lev in 5 Polit. εἰ δὲ μὴ, ἀποδημητικὰς ποιεῖσθαι τὰς παραστάσεις αὐτῶν, aliò quin eos quoquo modo ciuitate procul submouere. significans simile quippiam, ὀστρακισμὸν & relegationis, vt Budæo videtur. ‖ Παράστασις, Vilis ac stataria quædam negotiatio: pars vna mercaturæ. Aristot. Polit. 1, cap.7, τῆς δὲ μετὰ βλητικῆς, μέγιστον μὲν ἐμπορία. καὶ ἔστι τῆς μὲν τεῖ, ναυκληρία, φορτηγία, παράστασις. vulg. lex.

Παραστάτης, ου, ὁ, Qui iuxta aliquem stat, Qui à latere stat. Vocabulũ est militare quo significatur is qui latus alicuius cingit, ὁ παρ' ἕκαστον τὸν ἱππέα ὢν. Adstes, vt Gaza vertit. Exẽpla habes apud B. p.216, ex Herodoto X & Chrysostomo. Aristot. Eth. 5, cap.2, εἰ ἐγκαταλίπῃ τὸ παράστατον. Arrian. apud Suidam ἐν τῷ ὕδατι πεσεῖν μὴ τὸν παράστατον οἱ ἐσόμενον. Quidam (vt tradit Cam. interpr. Manipularem. In lib. περὶ τῆς τάξεως παλαιᾶς, παράστατοι esse dicũtur, οἱ ὁμόλοχοι, (id est alari milites, vt vulg. lex. interpretantur) numero 64. eorumque dux, παραστάτης. Apud Xenophontem παραστάται sunt etiam pedites qui equitibus auxiliares dantur, teste Bud. Inde παραστάτης metaphoricè pro socio, auxiliario & opitulatore, ponitur, qui alicuius latus veluti stipat. Cuius significationis exempla ex Xenophonte & Gregorio habes apud Budæũ p.216. Sic apud Plutarchũ in Alcibiade, de illo Potidæam bello petente, Σωκράτη σύμπλοον εἶχε καὶ παράστατον ἐν τοῖς ὁπλοις. Plut. de frat. charit. ἀλλὰ καὶ νοῦ πλοκαδὸς συμβωμός ἐστιν Ἑλλας ἀπαί, καὶ συνεκπύλοντα, παραστάτην Ἡρακλέους ὀνομαζόμενος. Eodem modo apud Synesiodum δεῖ δήπου καὶ Ἡρακλέους, οὐ μὴν ἀνὰ καὶ Ἰόλεω, συμμάχου καὶ παράστατου. ‖ In choreis etiam παραστάτης dicitur qui præsultori secundus est: qui præsultor, etiã κορυφαῖος dicitur & ἐξάρχων & καπάρχων & χορηγός. Est enim hic ordo, vt præcentori proximus sit ὁ παραστάτης, & huic deinceps proximus sit ὁ τριταστάτης. Exempla

ex Aristot. & Basil. habes apud Bud. p.217. Cam. interpr. adiunctum. ‖ Est etiam vocabulum architectonicum. Apud eos enim parastatæ dicuntur pilæ quadratæ, aut lapides pilarum modo, columnarum astantes lateribus: prominentibus ipsis columnis partibus duabus, aut secundũ alios, tantùm sui medietate. De quibus vide Vitruu. lib.5, cap.1. A quorum similitudine, alterum cruris os, parastates nominatur in iumentis à Vegetio, quod & παρακνήμιον, appellatur Polluci. In catapulta autem παραστάται vocantur arrectariæ tabulæ, dextra ac sinistra, vt Turnebus annotat Aduersar. lib.2, cap.4, vbi catapultæ descriptionem quæ est apud Vitruuium lib.10, cap.15, explicat. ‖ Apud anatomicos autem duo testium iunt παραστάται, (id est, vt Camer. ex Poll. tradit, meatus quibus de testiculis ad cãnalem virgæ semen deriuatur) quorum alter κιρσοειδὴς dicitur, hoc est varicosus: corpus id quod vtrique testi antestat in modum pyramidis efformatum, incipiens paulo supra testem, quà venæ & arteriæ spermaticæ coeunt & commiscentur, deinde post multos gyros & circumuolutiones, varicum in modum paulùm latescens, & in superiorem testis partem insertum. alter ἀδενοειδὴς, glandulosus: corpus seu glandula meatui vrinario suprapposita, vasorum semen deferentium insertionem excipiens. Est autem ad humillimam vesicæ partem sita, media quodammodo inter vesicæ corpus & eius ceruicem. Verùm hanc aliqui non παραστάτην sed πεσσὸν appellant, quò vi eunt ambiguitatem. Gal. ἐν τοῖς γλωσσαις annotauit παρεστάτας ab Hippocr. ἐν τοῖς περὶ φλεγμονῶν vocari τοὺς ὀπισθίους μύδας. Hæc inter alia Gor. improbans παραστὼ definitionem apud Paulum Æginetam. Quos intellexit Athen. lib.9, παρὰ τὰ πολλὰ τῶν ἡμῖν καὶ οἱ καλούμενοι παραστάται. de quibus paulo pòst, εἰσὶ δὲ οἱ ὄρχεις οὗτοι καλούμενοι. Eorum dẽ fit mentio apud eundem lib. 10, ex Platone comico. vbi & πλακουῦντος ἐνόρχου meminit. ‖ Παραστάτης dicitur etiam officiulũ laryngis quod à similitudine literæ Υ appellatur ὑοειδὲς, Os gutturis tõfiliis subiectum, τῆς αὐτῆς ὑποκείμενον ὀστοῦν, ἀφομοιοῦν τὴν τοῦ βρόγχου κεφαλὴν. vt Pollux tradit: Herophilus autem (vt idem annotat) παραστάτην appellauit διὰ τὸ παρεστηκέναι τῇ ἀναπνοῇ. ‖ Παραστάται Hesychio sunt οἱ πρὸς τοὺς ὤους σπουδαῖοι: at Etymologico οἱ ὑπερτιθῶντες βασανιστάς. Fœmininum à παραστάτης EST Παραστάτις, ιδος, ἡ, quod metaphoricè accipitur pro socia & auxiliatrice, seu opitulatrice. Gregor. in Epitaph. patris, ὀφθαλμῶν καὶ χειρῶν παραστάτης. B. Et apud Xenoph. Apomnemon. 2, virtus est ἀνὴρ τῆς παραστάτης τοῖς οἰκέταις, benignè illis adest. Camer. COMP Συμπαραστάτης, ου, ὁ, Qui vnà à latere adstat, Socius. Adiutor. Aristoph. Ὅπως δέ μοι καὶ πολλὰ συμπαραστάται Ἔσοιθε, καὶ σωτῆρες ὄντες τῷ θεοῦ, id est ξύμμαχοι, vt ex sequentibus patet. hoc est, Vt mihi adsitis & opem feratis, simul vindices & defensores sitis. Bud. ET Παραστατέω, ῶ, A latere esto, Adsisto, Sto apud seu iuxta. Sophocl. Œdip. tyr Ὁ δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν, δεικῶν θεοῖσις Παραστατοῦντ' τοῖς Κορινθίοις πέλας. Et metaphor. Adsum, Auxilior, Opitulor. Aristoph. in Thesmoph. ἡμῖν θεοὶ παραστατοῦν, deos nobis auxilio affuturos. COM. Συμπαραστατέω, Vnà à latere sto, Vnà adsisto. Item, Vnà auxilior, Vnà adsum & opitulor. συμμαχῶ. Aristoph.

Παραστατικός, ου, ὁ, q.d. Exhibitiuus, Repræsentatiuus. Syn. De insomn. ἀλλὰ τὸν μὲν ἡμῶν παρεστατικὸν τῆς ἀξίας τῆς κατ' αὐτὸν ἐν φαντασίᾳ ζωῶν, Istud quidem nobis ademptum sit ad ostendendã dignitatẽ. δίκη παραστατική, Actio ad exhibendum, quàm intendit is qui rem præsentem vindicaturus est, Bud. ‖ Παραστατικοὶ ἄνδρες, Qui præsentia animi præditi sunt: quæ dictio non solùm robur animi καὶ τὸ πεφυρωμένον τῆς φρονήματος significat, sed etiam extemporalem expromptamque solertiam, ac nusquam deprehensam, sed vbique instructã & consultam. Sunt igitur παραστατικοὶ, οἱ πρὸς τὰ παραυτίκα τοῦθυμοι καὶ σκεπτικοὶ, καὶ ἐν τῷ παραχρῆμα βουλευτικοὶ, Qui nunquã sibi desunt, Qui aut animi præstãtiam, aut consultæ mentis copiam tanquã in numerato habent, οἱ ἐκ τοῦ καιροῦ μανθανοντικοὶ, οἱ ὅλῃ καιροῦ βουλευτικοί τε καὶ ὁλῃνοητικοὶ, οἱ ἐν τῷ παραυτίκα ἐνθυμηματικοί. B. Et παραστατικὴ διάθεσις, Præsentis animi affectio, quæ is pericula subire parata. At in malam partem accipi videtur apud Polybium lib. 2, ἀλλ' ἐπιθηλοῦσθαι τὸ πελθυπάρον καὶ παραστατικὴν λαμβάνειν πρὸς διάθεσιν. vbi Camer. interpr. Efferari tandem, & induere animum immanẽ. ‖ Item Excitandi vim habens & irritandi. idem quod διεγερτικὸς, παροξυντικὸς, παρορμητικός. Plutarchus Lycurgo, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη εἶχεν ἐγερτικὰ θυμοῦ καὶ παραστατικὰ ὁρμῆς ἐνθουσιάδους. Et in Instit. Lacon. eadem de re, κίνδυνοι δὲ ἐν τοῖς ἔργοις ἐγερτικὰ θυμοῦ καὶ φρονήματος, καὶ παραστατικὰ ὁρμῆς ἐνθουσιώδεις καὶ θερμοτικῆς. Vbi possit etiam exponi Addens animo impetum (vt addere animum Lat. dicunt) aut Excitãs in animo impetum: sicut res παρεστάνουσα θάρσος πρὸς τὸν κίνδυνον, apud Polyb. VNDE Παραστατικῶς, Præsenti animo, Prompto animo, Intrepido & fidenti animo. Polyb. παραστατικῶς καὶ δαιμονίως ἐνήρμοσεν εἰς τοὺς ἐνεστῶτας καιροὺς, præsenti animo atq; admirando sese præsentibus temporibus accõmodabat. Et apud Suidam, ὁ δ' ἔγραφε πικρῶς καὶ παραστατικῶς, ἀλάστορας ἀποκαλῶν καὶ παλαμναίους διὰ τῆς ὀπισθίας. Apud eundem, διελέχθη παραστατικῶς ἅμα καὶ παρρησιαζομένως. Item, παραστατικώτερον τὸν κίνδυνον ὑπέμενας. ‖ A Camerario exponitur Vehementer.

C. Ἀντιπαράστασις, εως, ἡ, Figuræ rhetoricæ nomen: Trapezuntius vertit Obsistẽtiam: alii Depulsionem dici posse existimant. Similis est (vt Budæus scribit) ἐνστάσει, & quasi ἔνστασις secundaria. Vide Comm. p.223. Cam. eam scribit pertinere ad translationes rhetorum, seu commutationes, ad μεταλήψεις. eiusque enstasin vehementiorem, quæ refutat simpliciter factum: vt, Non decet honestos iuuenes ornatus varius & lenociniũ formæ: at αἰσχυνόμεθα εἶναι τοῖς ἀνδρείοις ἐπιτηδεύμασι τὸ πελθυπάρον καὶ παραστατικὴν λαμβάνειν πρὸς διάθεσιν. vbi Camer. interpr. Efferari tandem, & induere animum immanẽ. ‖ Item Excitandi vim habens & irritandi. idem quod διεγερτικὸς, παροξυντικὸς, παρορμητικός. Plutarchus Lycurgo, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη εἶχεν ἐγερτικὰ θυμοῦ καὶ παραστατικὰ ὁρμῆς ἐνθουσιάδους. Et in Instit. Lacon. eadem de re, κίνδυνοι δὲ ἐν τοῖς ἔργοις

Παρεστάδον, Astando, Stando à latere, Propè stãdo: Od.κ, αὐτέγκλεα δ' ἑτάροις Μειλιχίοις ἐπέεσσι, παρεστάδον αὔδρα ἕκαστον. id est παρεστὼς πλησίον, vt schol. exponit.

Παρεστηκός, ός, τό, Præsidentia & robur animi. vt Bud. interpr. pag. 222. Latinè Præsens animus & animi præsentia dicitur, vt à Terentio in Eunucho. At Cicero dicit Animus acer & præsens. Idem De officiis, dicit, Præsentis animi vti cõsilio, quod Bud. ibidem reddit, σύμβουλον ποιεῖσθαι τὸ θυμοῦ τὸ παρεστός. (Synonymum vocabulũ est λῆμα) Idem Bud. interpr. Animi præstantia, Honesta generosique fiducia. Diodor. in hist. Alex. ὅτι τῷ παρεστήματι τῆς ψυχῆς πλεονεκτοῦντες, ἐνεκαρτέρουν τοῖς δεινοῖς, animi fortitudine & præstantia præditi & excellentes. Bud.

c.2. Ἐκπαρείσταμαι, Propè adsto, Assisto. v.l. Eadẽ apud Demosth. ἐκπαρεστῆναι αὐτῷ ἐν τῇ γνώμῃ interpr. Ad animũ eius subire.

C. Περίστημι, (q.d. Statuo circum, seu colloco, aut circumquaque, Circunstare facio) Circumpono. Item Circundo, Cingo. Thucyd. lib. 8. pag. 297, τιμήσας ὁρίσοι ποιουμένους, καὶ περιστήσας τινὰς ἑαυτῷ κατέπαυσε. Sic Herodian. περιστῆσαι αὐτῇ ξιφηφόρους. Plutarch. in Cam. τῷ Καπιτολίῳ φρουρὸν περιέστησε, Capitolio præsidiũ circumposuit, seu circundedit, Capitoliũ præsidio cinxit. Alia constructione, Appian. Bell. ciuil. l. 3, φρουροὺς περιστήσασθαι περὶ τὸ σῶμα, custodes sibi apponere, & corpori circundare, Bud. interprete. Sũt & qui περιστῆσαι φρουροὺς alicubi vertant, Circunstatione militum munire, ex Gellio, ad magis exprimendam vim verbi. Περιστῆναι non solùm Circundo exponit Bud. sed & Circumuenio, & Vndiq; immitto, afferens ex Polybio, πανταχόθεν περιστῆναι τοῖς τὸν πόλεμον. ‖ Dicitur verò & περιστῆσαι φόβον πᾶσι à Plutarcho in Fabio, pro Iniicere metum omnibus, & quasi circumiicere: vel Iniicere. quasi eum illis circundando. Eadémque forma dicitur ab eo in Lycurgo, περιστῆσαι κύδιστον τῇ πόλει. Gregor. autem dixit etiam περιστὰς αἰσχύνην ἡμῖν τοῦ λέγειν.

Περιστήμι, Redigo. Herodian. lib. 7, ἐπὶ δὲ ὁ Μαξιμῖνος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἴκων εἰς πενίαν περιστήσας, quum plurimas illustres familias ad egestatem redegisset. Aristoteles Polit. 5, εἰς ἑαυτὸν περιέστησε τὴν πολιτείαν, in potestatẽ suam redegit. Chrysostomus De sacerdotio, ὁ μὲν γὰρ ἑαυτὸν ἀπεκῶν, εἰς ἑαυτὸν περιέστησε τὴν πολιτείαν. ‖ Item pro Circumago in contrarium, Cõmuto in contrariũ, Bud. p. 426 ex Æschine & Athen. Affertur verò & ex Demosth. aduersus Bœotũ, περιέστασε τὰς αὐτοῦ συμφορὰς εἰς ἐμέ, pro In me deriuare & deuoluere calamitates suas.

Περιέστην vide in Περίσταμαι.

P. Περίσταμαι, Circunsto, Circunsisto. Hom. Il. ρ, v. 95, — μήπως με περιστέωσ' ἕνα πολλοί. Hac autem in significatione sæpe περιέστην & περιστῆναι ac περιστὰς inueniuntur, itidémque participium περιεστώς. Thucyd. lib. 7, καὶ περιστάντες πανταχόθεν. Luc. κόπτοντες περιστάντες ἤδη πεφονευμένον. Synes. καὶ φωνὰς ἀφῆκεν ὅτι σωιζόντων καὶ περιεστώτων λαῶν. Atque vt dicitur περιστῆσαί τινι κίνδυνον, sic etiam κίνδυνος περιστῆναί τινά, i. ad verbum, Periculũ circũstare aliquem (vt loquitur Virgilius) Thucyd. ὅτε περ μέγιστος κίνδυνος περιέστη τὴν πόλιν. Item ἀνάγκην περιστῆσαί τινι, sic ἀνάγκη περιστῆναί τινα, aut etiam τινὶ dicitur, vel περίστασθαι. Demosth. ἀνάγκη περιέστατο καὶ τούτῳ πάλιν εἰσιέναι. vbi non malè fortasse reddetur, Necessitate constringebatur. (Sic autem & Basil. dixit cum dativo personæ μυείων περιεστώτων ἡμῖν ἀδουλήτων κακῶν) Sed apud eũdem cum accus. περιστῶσης ὑμᾶς αἰσχύνης.

Περίσταμαι, Redigor, Cedo Euado, Deuenio. Demosthenes, καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς ὑποψίαν μοι περιέστη, res mihi atrocissimè cessit. Isocrates ἐνταῦθα περιέστηκε τὰ πράγματα. & alibi, εἰς τοῦτο περιέστηκε τὰ πράγματα, Eò tandem res deuenerunt, seu deductæ sunt. Sic περιστῆσται εἰς τοῦτο τὰ πράγματα, Demost. Item dicitur aliquid περίσταθαι εἰς πωιάντιον. vt à Plutarcho in Pericle, περιέστησε τοῖς πέμψασιν εἰς πωιάντιον ἡ πεῖρα, contrarium ei quem sperabant exitum habuit. Sic Synes. ἅπαντα γὰρ εἰς πωιάντιον μοι περιέσταται, omnia mihi in contrarium cedũt. Thucyd. 1, καὶ περιέστηκεν ἡ δοκοῦσα ἡμῶν πρότερον σωφροσύνη, &c. νῦν ἀβουλία καὶ ἀδικία φαινομένη. id est, Et quæ videbatur antea nostra moderatio & prudentia esse, eò redacta est, vel eò deducta est, aut eò deuenit, vt nunc imprudẽtia & imbecillitas videatur. Dicitur verò & de persona, vt à Synesio, καὶ περιέστηκεν ἡμεῖς εἰς τὸ τῆς μὴ ἠδικηκόσι γνώσθαι φιλανθρώποις, &c. Eo deuenimus vt, &c. vel, Eò iam mores nobis euaserunt, vt Bud. vertit, pag. 426. Vbi verbum περιέσταθαι vult etiam esse alicubi In contrarium cedere, (quod Plutar. & Syn. εἰς τοὐναντίον περιέσταθαι) vt in eo quem modò ex Demosthene protuli loco. Affert autem ex eodẽ, καὶ περιεστήκει τῆς βοηθείας δεήσεσθαι δοκεῖν, pro Adeóque res in contrariũ circumactæ sunt, vt qui eò redacti eratis, alieni vt præsidii egentes esse videremini, &c. Ex Luc. autem affertur εἰς τὸ αὐτὸ λόγος σοι περιεστῇ pro Oratio ad idem circũagatur, seu euoluatur. ‖ Περιέσταθαι non solùm Deuenio, sed & Peruenio, alicubi redditur, vt apud Plutarchũ in Pericle, εἰς ἕνα περιεστήσεται τὸ κράτος, ad vnum peruenier imperium. Nec minus incommodè fortasse εἰς ἕνα περιεστήσεται τὸ κράτος reddi possit, Ad vnum pertinebit imperium, quàm apud Synesium, τὰ τῆς ἀπολογίας εἰς ἐμὲ περέσταται, vertitur, Purgatio ad me pertinet. Apud eundem Plutarchum redditur & Desino, (quæ interpretatio affinis est superioribus) vt quum dicit, πόλεμοι γὰρ εἰς αἰσχύνην, τὸ δὲ εἰς αὐθραδοδοξίαν περέσταται.

Περίσταμαι, Vito, Declino. Luc. in fine Hermotimi, φιλοσόφῳ δὲ ἐς πόλιν καὶ ἄχρον ποτὲ ἐν ὁδῷ ὦ βαδίζων ἐντύχοι, οὕτως ἐκτραπήσομαι καὶ περιστήσομαι ὥσπερ τοῖς λυσσῶντας θηρίων. Iosephus autem vsus est cum particula μὴ, ita loquens de Mose, περέσταται γὰρ μὴ πολλοὶ τῆς θηλόλόγων ἀσελγείας αὐτοῦ μιμηταὶ γένωνται. vbi exponitur etiã Metuebat.

Περίστασις, εως, ἡ, Circunstantia. Aristot. Problem. Segm. 2, quæst. 29, διὰ τί ἐν τοῖς περιστατικοῖς μᾶλλον ἱδρῶσιν ὅταν ἡ ψύχος; ἢ ὅτι τὸ θερμὸν οὐ βαδίζει ἔξω διὰ τὴν τῶν ψυχρῶν περίστασιν; Propter frigoris circunstantiam, Propterea quòd frigus circunstet. Seneca Natur. quæst. lib. 2, cap. 8, probãs aeris vnitatem, contra eos qui ideo vacuum in eo ponebant quòd auibus in illo tã facilis motus, quòd maximis minimisque per illum transcursus sit, Aquarum quoque similis facilitas est, nec de vnitate illarum dubium est: quæ sic corpora accipiunt vt semper in contrarium acceptis refluant. Hanc nostri circũstantiam, Græci autem περίστασιν appellant: quæ in aere quoque sicut in aqua fit. circunstat enim omne corpus à quo impellitur. Exemplum huius significationis ab Harpocrat. & Suida citatur ex Dinarchi Tyrrhenico. sed in quibusdam exemplaribus πρόσταστιν legi annotant.

Est & vocabulum oratoriũ apud Hermog. & Aphthonium. Latini itidem rhetores circunstantiã appellant. Quintil. lib. 5, cap. 10, Hoc genus argumentorum fanè dicamus ex circunstantia: quia περίστασιν dicere aliter non possumus: vel ex iis quæ cuiusque causæ propria sunt. At l. 3, cap. 5, per περίστασιν scribit se intelligere negotium. Negotium autem ex Valgio definit cõgregationem personarum, locorum, temporum, causarum, modorum, casuum, factorum, instrumentorũ, sermonum, scriptorum & non scriptorum: sicut Hermogen. quoque περίστασιν esse dicit τὰ παρὰ τὴν ἢ λόγοις καὶ πράγμασι, καὶ δίκαις καὶ ὑποθέσεσι, καὶ βίῳ, τόποις, χρόνοις, ἔθνεσι, πρόσωπον, αἰτίαν, πρᾶγμα. Cicero autem quas περιστάσεις vocant hi rhetores, appellat Attributa personarum & rerum, seu negotiorum. Autor ad Herenn. Res circunstantes. Quintil. etiam Adiuncta & accidentia. ‖ Περίστασις, Corona, id est Turba circunfusa & circulum efficiens, vt Bud. interpr. apud Polyb. l. 1, διὰ τὴν περίστασιν τοῦ Ξανθίππου λόγον διαδοθέντων εἰς τὴν πόλιν, i. Peruulgato sermone per eos qui ipsum loquentem circũsteterant. Quibus addendum quod ex quodã gramm. Bud. citat, περίστασιν antiquis dictã τὴν διὰ θεραπείας παρουσίαν πλήθους, afferente hoc exemplum, ἡ δὲ κραυγὴ καὶ δῆμον περίστασις, Populi circunstantis corona. Sic etiam accipi putat Budæus apud Athenæum lib. 5, τὸ δὲ μέγεθος τῶν μελλόντων λέγεσθαι, διὰ τὸ πρόσδοξον τῆς περιστάσεως, ἐμποδίζει με: vt idem fit quod ibidẽ, τὸ κυκλοῦν περιεστὸς πλῆθος. sed tunc πρόσδοξον acciperetur actiuè pro in-

credulus. cõmodius igitur referri potest ad rem ipsam & argumentum de quo verba facturus erat. Quò pertinet illud Gellii libro 7, capite 4, explicantis cur dictũ sit captiuos sub corona venundari, Quòd milites custodiæ causa captiuorum venalium greges circunstarent, eaque circunstatio militum, corona appellata sit Vbi itidem circunstatio est περίστασις, id est ipsi circunstantes. ‖ Item Casus circunstans aliquem, Necessitas circunstans: seu (vt Budæus interpr.) Casus incommodus, Clades & Status afflictio. (nam plerunque de rebus aduersis dicitur, quæ hominem quasi circunstare videntur, & certo spatio circunscribere è quo euadere nequeant, aut in arctum redigere & opprimere) ξυμφορά, vt apud Stoicos præcipuè accipi testãtur grãmatici. Apud Phalar. in Epist. νέον δὲ ὄντα, καὶ περίστασιν ὑπεστῆν τῆς παιδός, casu quodam aduerso quasi circũuentum. licet hic nonnuli seditionem intelligi isto vocabulo existiment. Polyb. ὅταν τὰ τῆς περιστάσεως καταπείγῃ, ad verbũ, Quum vrgent res circunstantes (vt quidem in rhetorum scholis loquuntur) hoc est, quũ pericula quæ circunstant, vrgent. vel, Quum necessitas vrget. id est (vt idem Polyb. loquitur l. 3) οἱ περιεστῶτες καιροί, necessitas & temporum difficultas: seu (vt Thuc.) ὁ περιεστὼς πόνος κίνδυνος. Et lib. 2, de Arato, αὔδρα δ' ἀναμένων πάσης ἀνοχὴν περιστάσεως, Qui opprimi nullo aduerso casu possit: vel, Qui perspicere possit quid potissimum agendum sit in vnaquaque necessitate. Idem in 1, εἰς τόσ' ἤλασε περιστάσεως, ὥστε, &c. Laert. in Zenone, χαίρεσθαι δὲ καὶ τοῖς πυθρωπίζουσι ὀρκικῶν τὸν σφῶν καὶ περιστάσεσι, si circunstantis temporis necessitas vrgeat. i. si necesse sit, vt B. interpr. Apud eundem Dionysius πέλας εἶπε τοῦ ἡδονῶν δεῖ περιστάσιν ὀφθαλμίας, quòd eum quasi circunstans oculorum dolor ad id faciendum adigeret, seu Afflictio & casus aduersus, vt Bud. interpr. Et apud Alexandr. Aphrod. in Problem. πέρψεις κωμικαὶ excogitatæ sunt χάριν τοῦ περιστάσεων. Interdũ verò additur nomen adiectiuum, vt apud Polyb. 19, δεινοὶ ἦσαν οἱ δεινοτάτας καὶ μεγίστας περιστάσεις, depulsis à se grauissimis maximisq; periculis quæ eos circunstabant. Et in lib. 2 Maccab. περιέχει αὐτοὺς χαλεπὴ περίστασις, grauibus circunuenti sunt necessitudinibus. vt Salust. dicit, Omnibus circunuentus necessitudinibus: & Cicero, Periculo circunuenti, & Horatius, Incommoda multa circunueniunt senem. Similiter apud Dioscor. lib. 2, in præfat. οἱ διὰ μὲν χθὲς ἐν συνειδήσει ἢ γαλεπὴ περίστασιν ἐκοίσασι περιστεγνάσαντοι γενόμενα, mala conscientia adacti, aut grauibus circunuenti necessitudinibus ac periculis. Aut, Grauibus eos circunstantibus calamitatibus (vt Liu. Tot circunstantibus malis, vel (vt Ruell. interpr.) Tristi aliquo euentu oppressi. Et aliquanto pòst, ἐν τοῖς λοιμικοῖς περιστάσεσι, si pestilens aer corpora quasi circunstet. id est tempore pestilentiæ. Alex. Aphrod. dicit λοιμικὴ κατάστασις. Et apud eundem, ἐν νοσοποιῷ περιστάσει τὸ σῶμα καθεστώς. Aliquãdo exponitur Rerum euentus, Vicissitudo. vt apud Basiliũ epist. ad Patroph. οὐκ καιροῖς ἔτι περιστάσεσι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους τῶν συμπεσεῖν δόκουντα. Laert. in Herillo. μηδὲν εἶναι τέλος, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ πράγματα ἀλλάττεσθαι ἀεί. pro casuum varietate & rerum euentu mutari. Bud. Accipitur etiam in bonam partem pro Occasionis opportunitas, Temporis circunstantis seu rerum circunstantium opportunitas idem ferè quod καιρός. Polyb. τὴν ὑπερβολὴν τῆς περιστάσεως. At in hoc eiusdem autoris loco, ὑπὸ τοῦ δὲ χειμῶνος καὶ περιστάσεως τοιαυτομιᾶς ἐν πλείστοις ἐλογοποιήσεσι, interpres vertit, Quũ tam hyems superuenisset, & significationes de mari accederent. At quidam ibi accipiũt pro tempestate & maris commotione, figuratè. Generaliter autem capi pro Rebus circunstantibus, etiam in bonam partem (sicut in superioribus ferè in malam) ostendit hic eiusdem Polybii locus, lib. 3, de Abilyge, κατὰ μὲν τὴν δόξαν καὶ τὴν βίαν περιστάσιν εὐδαίμων δεύτερος Ἰβήρων, Gloria & vitæ commodis nulli Iberorum secũdus: seu Si vitæ circunstantias spectes, ad verbum. Dioscor. ἐπεὶ δὲ καὶ περιστάσεις πνὲς ἐν ὅπῃ μία ὁμοίως κατὰ πάντες ὅπῃ φέρεται, Casus qui hominẽ circũstare possunt, Casus quidam & res circunstantes. Synes. χάριν αὐ εἰδείη τῆς ἑλκούσαις αὐτὴν ἐφ' ἑαυτὰ περιστάσεσι, gratiam habeat rebus circunstantibus à quibus distrahitur. Ita vt hoc vocabulo significentur omnia quæ hominem circũstare possunt siue prospera siue aduersa, siue tempus siue locus. nam ea omnia τῶν περιστάσεων nomine in rhetorum scholis comprehenduntur, vt suprà dictum est. At in hoc eiusdem Polybii loco, διὰ τὴν περίστασιν τοῦ κήρυκος φωνήσαντος, Suidas exponit ὅπτασιν. ‖ Περίστασις, Circuitus. Athen. lib. 5, αἱ δὲ τῆς περιστάσεως θύραι τὴν ἀριθμὸν ἔτι οὖσαι, θυίναις κατεκεκόλλητο σανίσι, portæ quæ in circuitu erant, hoc est quæ circumcirca erant.

Περίστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circunstatur, si ita loqui liceat. id est, Qui circunstantium corona cingitur, Quem aliqui aut res aliquæ circunstant. Isocr. περὶ αὐτοῦ. Θαυματοποιίαις τοῖς οὐδὲν ὠφελούσαις, ὑπὸ δὲ τῶν αὐτόπτων περιστάτοις ἡδυλόγοις, id est (vt Suid. eum locum citans exponit) περὶ αὐτὸν κύκλῳ ἵστανται θεώμενοι.

C. Ἀπερίστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quĩ nihil circunstat. Apud rhetores ἀπερίστατος, Circunstantiis carens, Circunstantias non habens. Aphthon. διενλόγοι δὲ θέσεις ὑποθέσεως, τοῦ τὸ μὲν ὑποθέσιν ἔχειν περίστασιν, τὸ δὲ θέσιν ἀπερίστατον εἶναι. vbi opposita sunt, ἔχειν περίστασιν & ἀπερίστατον εἶναι. Sic ἀπερίστατον ζήτημα apud Hermog. Quæstio circunstantiã non habens: qualem esse dicit siquis filium sine causa ἀποκηρύττῃ. ‖ Ἀπερίστατος, Desertus, Qui nulla circunstantium, à quibus auxilium ei ferri possit, corona cingitur. Phocylid. σῶσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα. ‖ Ἀπερίστατος, Quem nulla circunstant pericula, vt Virgil. loquitur, vt ἀπερίστατος ῥαστωνὴ apud Polyb. Status rebus secundis florens, in quem nulla clades aut alia rerum difficultas incurrit, nullum infortunium. Bud. pag. 427, ex Polyb. Nec absimili significatu apud Galenum lib 2 κατὰ γλῶσσαν, ἀπερίστατα ἕλκη, hulcera quæ, quia magna non sunt, nec vlla grauior ea circunstat incommoditas seu noxa, periculo vacant atque discrimine, hoc est (vt Gorr. explicat) quæ nec vitiosi humoris influxu impetuntur, nec sordida nec inflammata sunt, nec in circumposita carne intemperiem vllam habent.

C. Εὐπερίστατος, ου, ὁ καὶ ἡ. In Epist. ad Hebr. 12, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, & peccatũ ad nos circuncingendos procliue [redacted] intelligens naturæ humanæ prauitatem, qua nihil æquè aptũ est ad nos circunsistendos, ac proinde ad cursum nostrum impediendum. (Sic verò paulo antè dicit, εὐκείμονον ἡμῖν νέφος) vt εὐπερίστατον hic actiuam signif. habeat. alioqui si analogiam præcedentis compositi sequamur, εὐπερίστατος est Qui facilè circunsistitur, aut Bonas habens circunstantias.

Περιστατικός, ός, ὁ, Circunstãtias habens, aut ad circunstantias pertinens. vocabulum rhetoricum. Et περιστατικὰ apud eosdem rhetores, ipsæ περιστάσεις, circunstantiæ. ‖ Item Aduersus, Calamitosus, Minus secundus. Bud. p. 426, ex Basilio. Sic accipitur etiam (vt idem Bud. tradit) apud Diog. Laert. in Zenone, pag. 359, καὶ τὴν καθηκόντων τὰ μὲν ἀπλῶς περιστατικά. καὶ αὖ τὰ μὲν περιστατικά, ἢ ὑγιείας ὅπτι μελέσθαι, καὶ τὰ ὅμοια· κατὰ περιστασιν δ', τὸ πηρωθῆναι, καὶ τὴν κτῆσιν διαρρῆξαι. vbi τὰ περιστατικὰ, & τὰ κατὰ περιστασιν, sunt opposita τοῖς ἀπλῶς περιστατικοῖς, ac illa sunt calamitosa & affligentia & ad necessitatem adigentia, vt Budæus interpretatur: hæc autem, illis contraria.

Περιστατόω, ῶ, idem quod περίσταμαι, Circunsto. Et περιστατόμαι, Circunsistor, seu Circundor. Area. in Apocal. καὶ τὸ πυρὶ περιστατοῦ τῆς δόξης μὴ λαμβάνῃ τὰ περιστατόμενα καὶ περιζώνα, id est ii quos ille circunstat. vt apud Virgilium, Nec quæ circunstant te deinde pericula cernis? Bud.

Περισταδὸν, Circunstando, Circumcirca. Herodot. in Polymn. περιελθόντες πάντῃ περισταδὸν, quũ cinxissent illos circumquaque astantes. Thucyd. lib. 7, p. 261, ἐβάλλον τὸ περισταδὸν, iaculis petebantur à circunstantibus, seu circumcirca, quos antè dicit κεκυκλῶσθαι ὑπὸ τῶν πολεμίων: & paulo pòst de ipsis inimicis dicit, πρὸς πεσόντες καὶ περιστάντες πανταχόθεν, ἐβαλλον. ita vt ἐβάλλοντο περισταδὸν idẽ fit quod ἐβάλλοντο πανταχόθεν ὑπὸ τῶν περιστάντων καὶ κυκλούντων αὐτοὺς πολεμίων. Et apud Theocritum in Phar-

maceutr. τὰ δὴ πολλὰ μὲν ἄλλα θηρία πομπεύεσκε προεστάδον· ἐν δὲ λέαινα, tum multæ aliæ belluæ eam circumsistentes, tum verò inter eas leæna. Apollonius Arg. 2, περιεστάδον ἠγερέξοντο, circumcirca.

c. 3. Ἀνιπαρείσημι, Comprimo, Coarcto, Intrò cohibeo. vt exponit Budæus, citans ex Aristotele in Probl. sect. 13, διὰ τί ἐν τῇ ψυχροτάτῃ χώρᾳ οἱ καῦσοι μᾶλλον γίνονται; ἢ διότι, ἀνιπαρείσης τοῦ ψύχους ἔσω πλῆθος θερμότητα;

Ἀνιπαρείσασθαι, pass. Cohibeor & coerceor vndique, vt exponit Budæus. A nonnullis redditur Resisto contrario modo: item Circumobsisto. Theophrastus in 6 De caus. plant. πίπτει γὰρ τὸ θερμὸν ἀνιπαρείσασθαι. quod Bud. interpretatur, Cõcoquit enim calor intra tetram compressus & cohibitus coactúsque. Plutarch. in causis naturalibus ex eodem Theophrasto, τὰ ψυχρῶ τὸ θερμὸν ὑποχωροῦν ἀνιπαρείσαντα. Aristot. in Problem. sect. 24, ἢ διότι ψυχροῦ μὲν ὄντος τοῦ ὕδατος ἐκαταγκλείεται τὸ θερμὸν, καὶ ἀνιπαρείσαντα ἔσω, κρατοῦν ὥρων ὀξέων. Itidem Sect. 33, ἢ αἱ νόσοι ἀνιπαρείσαντα αἱ τῶν ὠῶν εἰς τὰ τῶν βουκόνων πάθη. Bud. ἀνιπαρείσασθαι exponit etiam Obsistere ex adverso in hoc loco Aristotelis De mundo, μία δὲ ἐν πάντων πρανταρμονία σωτηρία διαπελεῖ ἀνιπαρείσασθαι ἀλλήλοις. Gaza non satis felix fuit in verbo hoc interpretando, vt docet Bud. in Comm.

Ἀνιπαρείσασις, εως, ἡ, Circumobsistentia, Cohibitio & compressio vndique circunfusa, quæ fit non minus à calore quàm à frigore, vt ait Budæus, citans ex Theophrasto De caus. plant. l. 2 τοῦ δὲ πάγου ὑδατῶν τὰ ψυχρὰ βέλτιστα. καὶ γὰρ πάγῳ πίπτει μάλιστα διὰ τὴν ἀνιπαρείσασιν τοῦ θερμοῦ καὶ κατὰ ψύξιν τῶν ῥίζαις, id est (vt idem vertit) Propter cohibitum & coarctatum calorem à circunfuso frigore. Aristot. Probl. segm. 2, quæst. 16, cur dormientes magis sudent, ἢ διὰ τὴν ἀνιπαρείσασιν; ἀθροίζει γὰρ τὸ θερμὸν εἰς τὸς δεξιάνει τὸ ὑγρόν. Camer. interpr. ἀνιπαρείσασιν, In contrariũ subitò adactum sensum, vt est cutis horror in aqua calida. Vide Budæum in Comm. Vulg. lex. ἀνιπαρείσασιν in corpore humano dici scribunt quum è loco superiore spiritus infra coercetur, & vicissim: idq; fieri per cõsensum & cognationem partium, id est per συμπάθειαν.

C. ΠΡΟΐστημι, q. d. Statuo ante, seu colloco. Sed exponitur Propono, item Præpono, Antepono. Antefero. Nonnunquam verò & Præmeffero. Præterea Prætendo, Prætexo. Sæpe etiã Præficio. De quibus significationibus sigillatim dicam. sed prius admoneo, προίστασθαι voce pass. potius vsurpari, aut in aor. medio προεστησάμην. Propono, vt apud Luc. καὶ τί ἂν ἄλλο προθείημεν τοῦτου ἄμεινον προεστησάμεθα; quodnam autem exemplum melius proponeremus? Præpono, seu Antepono: vt apud Gregor. τὸ χεῖρον ὡς ἄμεινον προεστήσαντο. Præmeffero: vt apud Aristidem, εἰ μή τι προεστησάτο δῆμος ἐθνικὸν ἀνωφελέστερον τοῦ λόγου. At Prætẽdo, Prætexo: vt in hoc Demosthenis loco Pro corona, καὶ τοῦ δικαίου ὅλου τοῦ πρὸς ἐμὲ ἔρχεσθαι προίσταται. Synes. ὃς οὐ μὴν τοῦ ἀκκλησίαν προεστησάμενος αὐξῆ βαλάνιον, ecclesiam prætexens. nec enim dubium cuiquã esse potest quin hoc significare voluerit Synesius. adeo vt mirer Bud. putasse pro Moderari etiã ac regere hîc accipi posse. Idem προίσταμαι accipit & pro In primis pono, In principiis loco, afferens hæc ex Gregorio, αὐτὸν προεστησάμενος τοῦ λόγου τὸν ἐκείνου θεόν: & subiungens hanc interpretationem, Defensorẽ & protectorem moderatorémq; orationis huius Deũ in primis locantes. Hæc autem ad significationẽ verbi Præficio accedunt: quam in isto Herodiani loco habere videtur, l. 7, προεστησάμενος ἑαυτῶν ἡγεμόνα θεὸν τὸν βασιλέα. simul verò defensionis protectionisque vt in illo Gregorii loco) significationẽ inclusam habet. quod & de isto Synesii loco dici potest. καὶ τοῦ ὅπλα σφαττόμενον θρυλλουμένου ὑπ' αὐτῶν δικαστὴν προεστησάμενοι. Itidem certè Budæus quum προίσταμαι dixisset, ponendum etiam pro Præficio, Præfecturam confero, & ex Demosthene, καὶ Νεαίρας ἀπολυσάντων, προεστάσθαι Στέφανον τινὰ αὐτῆς, subiungit tamen hanc expositionẽ, Hunc sibi Stephanum tutorem & defensorem vindicémque assumit. Addit autem ex Andocide, σφῶν δ' αὐτῶν προεστήκασιν πιμφρὸν ἡγεῖσθαι Κιφίσιον. Affertur verò & ex Plutarcho in Solone, προεστάναι φασὶ τὸν Σόλωνα pro Qui ducem Solonem sibi præfecerunt. Accipitur προίστημι & pro Prostituo, προαγωγεύω, (pro quo mendose in vulg. lex. sicut & in Comm. Budæi legitur προαγωγεύω) vt προεστῶσαι τοῖς ἀμαλίαν, in Pand. Itidémque προεστάναι dicitur mulier pro Prostare, vt docebo infrà.

Προίσταμαι, q. d. Sto antè, vel compositè, Antesto, aut Antisto: sicut dicitur Antistes, quod & compositionẽ verbi προίσταμαι sequi videri potest. id est, eadem forma dici προίσταμαι pro Præsum, Præfectus sum, &c. qua dicitur à Latinis Antistes ceremoniarum pro Præfectus ceremoniis. Thucydides l. 2, ὅσον τε χρόνον προέστη τῆς πόλεως ἐν τῇ εἰρήνῃ, μετρίως ἡγήσατο, καὶ ἀσφαλῶς διεφύλαξεν αὐτήν. Idem, οὗπερ γὰρ μάλιστα προεστήκεσαν τῆς μεταβολῆς. (vbi προεστήκεσαν existimo verti etiam posse Autores erãt: vt Budæus apud Themistium, οἱ προεστάμενοι τῆς δόξης, reddit. Qui autores sunt & assertores huius opinionis) Demosth. Pro corona, καὶ μεγίστων δὴ πραγμάτων τοῦ κατ' ἐμαυτὸν ἀνθρώπων προεστώς, id est Curæ & administrationi præfectus, & Summã curam ac potestatem habens. vt vertit Bud. qui & apud Herodianũ, τῆς βασιλείου μνήμης προεστὼς reddit Qui erat principi à memoria. Affertur verò ex Thucydide rursum, προεστάναι τοῦ δήμου: & ex Herodoto, προεστὰς τῆς στεινοτάτης πορείης. Plato Epist. 7, μεγάλης προεστὼς πόλεως. Item ex Plut. in Peripatetic. οὐκ κοσμίου προεστῶτα ἐνεργείας, οὐδ' ἐμπειρίας. Quæ parum honesto quæstui præsset. Sed & diuersa constructione ex Xenoph. Œcon. προεστῶσα πρᾶξιν ἴσον.

‖Huic autem affinis est, atque adeo fere annexa significatio qua ponitur pro Tueor, Defendo, Patrocinor. (sicut & in significatione actiua ostendi) nam & qui aliquem tueri vult solet ἐμπροσθεν ἵστασθαι. (vnde & πρόσθεν ἵστασθαι apud Hom. in hac verbi προίσταμαι significatione) Demosth. in Timocr. τοῦ ὑμετέρου δικαίου προεστάναι, iura vestra tueri & defensitare Bud. Chrysost. οὐ προεστήκασι αὐτῷ τὸ εἰπεῖν ὅτι ἐν πάλαιστρον εἶχον. Huc pertinet quod apud Sophoclem legitur in Aiace, pag. 48, — φίλοι προεστὰ ἀναγκαίας τύχης. Sed & magis peculiariter significat hoc verbum Defensionem causæ alienæ suscipere, euentúmque præstare. Liti pro alio se opponere. cuius significationis exempla profert ex Demosthene B. pag. 488. ‖Προίσταμαι, Prosto (vnde Prostibulum) Æschines, προεστάναι τοῦ μισθοῦ. Athen. προεστηκὼς ἐπὶ οἰκήματος. Et cum genitiuo apud eundem. καὶ κατοικίσαντο προεστῶσαι τῶν οἰκημάτων. vbi Bud. vertit idem Quæ prostabant in fornicibus. Videtur tamẽ & simplicius posse accipi propter additum genitiuum.

Προίστημι, pro Antecello, ex Platone in Timæo, πάντων προεστάναι, ἀφορμὴ. Eadem planè forma qua dixit Cato brassicam antistare omnibus oleribus: & Tacitus, Locis, oraculis, dignationibus antistare.

Προίστανω simpliciter pro Sto ante: ex Plut. in Publ. τοῖς πεπρεσβυτέροις ἢ προεστῶσι.

Προεστάναι pro Obsto, Obsisto, in vulg. lex. affertur ex hoc Sophoclis loco in Aiace, pag. 64, Ἢ σοι γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτε; At Scholiastes huic expositionẽ nõ astipulatur, quippe qui explicat, προεστὴς πολέμου ἐγένετο καὶ ἐπιβουλεύων. Illam certè obsistendi significationem verbo προεστάναι potius conuenire, satis norum est.

Προεστώς, ῶτος, ἡ, Imperium quo aliquibus præsumus. Præfecturæ dignitas, Præfectoria dignitas. Thucydides l. 2, de Chaonibus, ὧν ἡγεμὼν ἐπὶ ἔτη πολλὰ προεστὼς ὁ τοῦ Δρυμοῦ βασιλεὺς Φοῖνιξ καὶ Νικάνορος, Quorum duces erãt annuã præfecturam gerentes Phœnix & Nicanor ex principe familia orti. Suid. ex Polybio, ὁ δὲ ἐξελθὼν τὸν Πόπλιον μετὰ μεγάλης προεστώσας, id est δυνάμεως, ἐξουσίας cũ maximis copiis quibus præerat. Nisi aliquis malit, Cum maximis copiis auxiliaribus. nam βοήθεια ab eodem exponitur. At in hoc eiusdẽ Polyb. loco, Γαῖος ἡ βοηθητέα, καὶ τινα προεστῶσαν ἀξιώματικὴν, ὅπερ φαίνουσα. vulg. lex. interpr. Mulier autoritatem cum dignitate præ se ferens. ‖Item Cura, Tutela, Patrocinium. quo ante aliquem nos statuimus ad eius contra aduersarium aut res aduersas defensionem. interdum & Auxilium. Polyb. lib. 5, Ἀπόχρος δὲ προσδεξάμενος τοῦ παρθένου, μετὰ τῆς ἁρμοζούσης ἀπαντήσεως καὶ προεστώσας, excipiens illã & cu-

ram eius gerens vt decuit. Demosth. cõtra Onetorem, τοῦτ' οὐ πολλὴ προφάσεια δοῦ; τοῦτ' οὐχ ὁμολογουμένη προεστώσα; id est (Bud. interpr.) Nónne his planum fit, istos liti alienæ se opponere, séque eius tutores, vindices, assertores ingerere? Ex Aristide itidem pro tutela & protectione idem Bud. citat. At προεστάναι & Patrocinium idem esse testantur hæc verba Plut. in Romulo, vbi diuersas etymologias affert nominis Patriciorum, οἱ δὲ [Πατρικίους καλεῖσθαι λέγουσιν] ἀπὸ τῆς πατρωνείας. οὕτω γὰρ ἐκάλουν τοὺς προεστάναι, καὶ κολοῦσαι ἄχει νῶν, οἱόμενοι Πάτρωνά τινα τοῦ σώου Εὐανδρεῖ προσαγορευομένων, κηδεμονικὸν τῶν ὑποδεεστέρων ὄντα καὶ βοηθητικὸν, ἀφ' οὗ τοῦ πρεσβυτέρου τοῦτον τὸν προσηγορίαν ἀπολιπεῖν. ita vt προεστάναι sit κηδεμονία τοῦ ὑποδεεστέρου καὶ βοήθεια. Synesius epist. 57, ἀπωγῶνας δὲ προεστάσας ἀδικουμένων, patrocinium eorum qui iniuriam patiuntur. ‖At in hoc loco Æschin. De falsa leg. δεῖ τὰ τῆς Ἀθηναίων ἐξ ἀκροπόλεως προστάλαμα μετενεγκεῖν εἰς τὸν προεστάναι τῆς Καδμείας, Didymus, teste Harpocr. & Suida, exp. προέστανν, id est, vt nonnulli vocant, προστάδα.

Προστάτης, ου, ὁ, Præses, vt in vulg. lex. exponitur. Apollo autem προστάτριος dicitur (teste schol. Soph.) quòd ante fores statueretur, ὅπερ τοῦ θυρῶν ἵδρυται, seu (vt Camer. interp.) Patronus, cuius statuam ante ædes consecratam ponebant. Bud. eum dici scribit quasi Vestibularium & liminarem, quasique ianitorem. Soph. Electr. Κλυοῖς αὖ νῦν Φοῖβε προστατήρι. Demosth. contra Midiã, καὶ δύο θεοὺς Ἀπόλλωνι προστατρίῳ πρεῖ τύχης ἀγαθῆς. Paus. Att. 32, Ἀπόλλωνος ἱερὸν ὅστιν ἐν δεξιᾷ προστατηρίου. Et προστατήριος μὴν apud Plutarch. Symp. 3, quæst. 7, mensis quo Athenis mustum bibere incipiebant ac libabant, vt innoxius & salutaris eius vsus ipsis deûm beneficio concederetur.

Προστάτης, ου, ὁ, Præfectus, Præses, Dux, Qui rei alicui præest, eámque administrat. Xenoph. Pæd. 7, p. 108, ἔλεγόν με πάντες οἱ κύκλῳ βασιλεῖς προστάτην τοῦ πολέμου, vt bello isti dux præessem: id est στρατηγὸν, vt ibidem vocat. Et Hell. 3, initio, πάσης τῆς Ἑλλάδος προστάτης εἰσί. Chrysost. δεῖ δὲ αὐτὸν [τὸν νόμον] προστάτην εἶναι τοῦ καλοῦ καὶ τῶν αἰσχρῶν, καὶ ἄρχοντα καὶ ἡγεμόνα, honestorum ac turpium præsidem, principem ac imperatricem. Sic apud Aristoph. Equit. βούλομαι τρέφειν ἕνα προστάτην, schol. exponit τὸν προεστάμενον τοῦ δήμου, hoc est δημαγωγόν. ‖Item, Patronus, Tutor. Plutarch. in Romulo, de potentioribus, πάτρωνας ὀνομάζων, ὅπερ ὅστι προστάτας, ἐν εἴοις δὲ κλίεντας, ὅπερ ὅστι πελάτας. de quibus paulo pòst, προστάτας δηλαδὴ ὄντας, συμβούλους τε πάντων καὶ κηδεμόνας ἑαυτοῖς παρεῖχον. Et in Mario, πάτρωνας καλοῦσι τοὺς προστάτας οἱ Ῥωμαῖοι. Sic accipit Bud. apud Appian. l. 2 Bell. ciuil. ὃς ἐν τῷ Ἀλλοβρίγων προστάτης, In cuius clientela erant Allobroges. ὡσπερ ἁπάσας πόλεσιν ὅστις ἐν Ῥώμῃ προστάτης. Sic accipi possit etiam locus Xenoph. πάσης τῆς Ἑλλάδος προστάται εἰσί, Totius Græciæ tutores & patroni, Tota Græcia in ipsorum tutela & clientela est: de Lacedæmoniis. Sophocl. Œdip. tyran. θεὸν οὐ λέγω ποτὲ προστάτην ἔχειν, semper mihi patronus & defensor Deus sit, Cam. interpr. Sic apud Greg. θεὸν πιεῖν προστάτην τῆς ἐπηρείας, Vindicem, Defensorem. Bud. Peculiariter autem Athenis προστάται dicebantur οἱ τοῦ μετοίκων προστάτης, peregrinorum & incolarum patroni. vnusquisq; enim incola tenebatur ciuem quendam νέμειν προστάτην, adoptare sibi patronum, vt Suidas tradit, & Harpocr. qui Hyperidem & Menandrum autores citat. ex quo videtur esse quæ apud Suidam sunt, ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω βαρέως τὸ τῆς πόλεως πράγματα. ὁρῶ γὰρ αὐτὴν προστάτας χρωμένην ἀεὶ πονηροῖς· κἂν τις ἡμέραν μίαν χρηστὸς γένηται, δέκα πονηρὸς γίνεται. Aristot. Polit. 3, πολλαχοῦ μὲν οὖν οὐδὲ τοῦ πόλεως οἱ μέτοικοι μετέχουσι τῆς τοιαύτης κοινωνίας, ἀλλ' ἀνάγκη νέμειν προστάτην. Et apud Hesych. Ὡς τὸ Κρέοντος προστάτου χειρόφραγμα. Vnde ἀπροστάσιον δίκη, de quo paulo pòst. Vide etiã sequens προστάς. Fœm. EST Προστάς, ίδος, ἡ, Patrona, Suffragatrix. Bud. p. 488, ex Chrysostomo in Epist. ad Hebr. At in Epist. ad Rom. 16, προστάς πολλῶν ἐγένετο καὶ αὐτοῦ ἐμοῦ. [redacted] Tum multis hospitium præbuit, tum mihi: non assentiens iis qui putãt eã suo patrocinio & defensione multis adfuisse, eò quòd grauius hoc sit quàm vt mulieri conueniat: ita vt προστάς eadẽ sit quæ πρόξενος. πρόξενοι autẽ & προστάται dictos fuisse qui à ciuitate aliqua deligebantur vt hospites ac peregrinos domum suam atque adeo in fidem suam reciperent. VNDE Προστατικὸς, ὴ, ὸν, Ad προστάτου pertinens, Qui προστάτου est. aut Peritus muneris τοῦ προστάτου. ET Προστατέω SIVE Προστατεύω, Præsum, Præsideo, Synes. ep. 57, δ' ὡσαύτως αἱ τῆς ἱερᾶσθαι καὶ πόλεων προστατῶν, & episcopi esse & ciuitatibus præesse, seu magistratus esse. Sic etiam apud Xen. τῆς πόλεως προστατῶν. Et sine casu apud Plat. Polit. 8, κακῶν οἰνοχόων προστατούντων, præsidentibus, vt Camer. vertit. Xenoph. εἴτε οἴκου, εἴτε πόλεως, εἴτε στρατεύματος προστατεύει, præest, præfectus est. Bud. interpr. Item cum præpos. ὑπὸ. vt οἱ ἐν ταῖς πόλεσι προστατεύοντες, qui in ciuitatibus præsunt.

‖Προστατῶν, Patrocinari, Defendere, προίστασθαι. Sic Naz. alicubi ait se habere προστατοῦντα νόσον, id est sibi patrocinari, vel se subleuare aduersam valetudinẽ, vt Camerarius interpr. Sic apud Synes. epist. 79, φήμην ἔχεις προστατῶν αἰδρὸς λυσιτῶντος, diceris patronus esse viri rabiosi, & eum tueri. ‖Apud Soph. autem in El. ὁ προστατῶν, χρόνος, est ὁ ὑπηχούμενος, vt schol. exponit. Procedens tempus, Camer. A προστατέω autem DERIVATVR Πρεσταπία, ας, ἡ, Præfectura, Procuratio. Bud. ex Xenoph. χορηγίας, γυμνασιαρχίας, προστασίας. Bud. Ita προστασία idẽ erit quod προεστάσια, id est, Munus & dignitas τοῦ προστάτου, seu τοῦ προστατοῦντος. ‖Item Cura, Patrocinium, Defensio. Polyb. lib. 5, προσδεξάμενος τοῦ παρθένου μετὰ τῆς ἁρμοζούσης ἀπαντήσεως καὶ προστασίας. Sed Cam. ibi legit προεστάσας, quod eiusdem signif. est. vide προεστάσα. ET Ἀπροστάτευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui nemo præest: vel Cui tutor & patronus non est. ὁ μὴ ἔχων προεστάσαι τινός, Hesych.

C. Ἀπροστάσιον, ου, τὸ, Quum quis patronum & tutorem nõ habet. dicebatur Athenis de incolis qui sibi è ciuibus nullum adoptarant patronum. Vnde ἀπροστάσιου δίκη, actio in incolas qui tutorem sibi non quæsierant, καὶ τῶν πλουσίων τὸ μετοίκιον, ἢ προστάτου μὴ νεμόντων (vt Poll. tradit, publicã esse scribẽs, sicut & τοῦ τῆς ὑπηρεσίας) seu καὶ τῶν μὴ ἀπογραφομένων προστάτου, vt Hesych. Vniusquisq; enim τοῦ μετοίκου ex legis præscripto habebat προστάτου ciuem aliquem, δι' οὗ τὸ τε μετοίκιον ἐτίθετο καὶ ἔτος, καὶ τὰ ἄλλα διωκεῖτο. quum igitur aliquis qui μέτοικος esse videbatur, προστάτου nõ habebat, aut non dabat τὸ μετοίκιον, aut ciuem se esse dicebat, falsò in album ciuitatis inscriptus, instituebatur cõtra eum actio ἀπροστασίου ab eo qui vellet, vt tradit Suidas: apud quem pro ἀπροστάτου legendum ἀπροστασίου.

Προστάς, άδος, ἡ, Hesychio idem quod πρόστωον, Porticus vestibulum. Pro ipsa verò porticu seu στοὰ accipi tradunt Budæus & Camer. ac ille ex Plutarcho citat. Athen. lib. 5, in descriptione nauis Philopatoris, μετὰ δὲ, τὸν ἄθελον ὀξεδέχετο, τοῦ ἐπάνω τῆς ὑποκειμένης προστάδος πάξιν κατέχον. Vitruuius quoque in ædificiis Græcorum προστάδος meminit, quam πρόστασιν quoque appellari tradit, vt suprà indicatum est. ‖Προστάδες affertur ex Athen. pro scortis quoque (qua planè forma prostibula Latinè dicuntur.) Erit igitur προστὰς synonymum τοῦ προστάσι γυνή.

C. ΠΡΟΣίστημι, Sisto & inhibeo, Obicem oppono. Aristot. Probl. καὶ τὸ πνεῦμα προσίστησι, & spiritum inhibet ac cõmeare vetat. Idem, ἰδρῶ τοῦ τε μᾶλλον ἐκκρίνοιτο. καὶ τὸ πνεῦμα προσιστῶν. Vsus est & cum alia constructione, scribens, συμβάλλεται δὲ τὸν τῶν πρείας καὶ ἡ τοῦ σώματος σύγκαμψις, πρὸς τὸ μὴ ἀδυνατεῖν τὸ πνεῦμα προσιστᾶσα, inhibens quominus recta commeet. Sic enim (addit Bud.) vbique legi atque intelligi oportet.

Προσίστημι, Affirmo, id est Firmiter colloco. Antiphõ in Apologia, τὸ δὲ παιδὸς ὑπὸ τοῦ τοῦ ἀκοντίου φορὰν ὑποδραμόντος, καὶ τὸ σῶμα προσήσαντος τοῦ σκοποῦ τυγεῖν, ὁ ὑπὸ τοῦ ἀκόντιον ἐλθὼν ἔβλαψε. id est, Et corpus affirmante, vt in scopum collimaret, vt certius iacularetur.

Προσίσταμαι, Obsisto, Aduersor, Obstrepo. vt apud Chrysostomum, ἀλλὰ τοῦτα πάντα οὐχὶ οὐ πείθειν μόνοι καὶ ἐφέλκεσθαι τοὺς ἀκούοντας ἀλλὰ καὶ προσίστασθαι πᾶσι τοῦ ἱκανά. id est ἐμποδίσαι, ὥστε πᾶσι. Et προσίσταμαί σοι pro ἐχθρός σου

ἐμι, apud Polybium. Dionys. Halic. de rhythmis Isocr. loquens & nimio eorum vlu, καὶ πᾶς ὁ τῆς ὀρχήματων κόσμος πολύς ἐστι παρ' αὐτῷ, καὶ λυπεῖ πολλάκις τὴν ἄλλην καταστολήν, περιστάλματος τῆς ἀκοῆς, obsidentes aures & offendēs. Aristot. De gen. anim. καὶ κινεῖται ἡ οὐρὰ εἰς ἄνω, ἄνω περιστάλματα ποιοῦσα, sursum versus obsidentes, & molestæ, & obstruentes. Idem in Problem. rursus, χολὴ πικρὸν περιστάλματα αὐτοῖς πολλάκις, Bilis molesta est & malè afficit. Ita Bud. At in vulg. lex. legitur περιέπει χολὴ αὐτῆς, (ideoq; in verbo Προίσταμαι, locus hic affertur) exponiturq; ex Gaza, Eis bilis profistit.

Προίσταμαι, Adsum, Proximus sum, vt παρίσταμαι. Æschin. in Timocr. ὁρῶ δὲ πολλοὺς μὲν νεωτέρους προστιθέντας τῷ δικαστηρίῳ, πολλοὺς δὲ τῶν πρεσβυτέρων. Demosth. οἱ δὲ τοὺς περιλήψεις μαρτυροῦντας, τοὺς ἀπὸ τάχους τινὰ προστάντας, testes fortuitos, qui forte interim adfuerunt. ‖ Apud Platonem autem in Philebo, προστησόμεθα δέ, καθάπερ ἀθληταί, πρὸς τὸν αὖ τῶν λόγον, aggrediamur igitur hanc quoque disputationem.

C. ΣΥΝίστημι, Constituo. Plato in Timæo, ξυστὰς δὴ τὸν πᾶν, quum constituisset. Cicero passiua voce reddidit, Toto igitur omni constituto. Polyb. l. 2. ἔξαπέλεων αὐτοῖς ἠγκμένα συνεστῶτας. vt dicitur Lat. Constituere regem, Constituere iudicem, &c. Idem ibidem, Ῥωμαῖοι συνεστάλμενοι τὴν τῶν Ἰταλίαν, quum iam confirmarent & firmassent res Italiæ. Item pro Cōstituo, i. Astruo, vt inquit Bud. afferens ex Basilio, ποτὲ δὲ τὴν ἀγάθοτητα συνίστησι τῷ Θεῷ: & reddens, Astruit, Confirmat. Sic apud Aphrod. τὸ μὲν γὰρ εἶναί τι τὴν ἑμαρμένην ἱκανῶς ἡ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων συνίστησι προλήψις. Ad hanc significationem refert & hoc Pauli ad Rom. 3, εἰ δὲ ἀδικία ἡμῶν, Θεοῦ δικαιοσύνην συνίστησι. (Affert verò & simplex ἱστάνω ex eodem pro συνίστανω, ita dictū vt Lat Cōstituere rempubl. pro Stabilire labantem, & Constituere maiestatē) ‖ Συνίστημι, Constituo, in ea significatione qua ponitur pro In vnum concilio & consocio. vt συνῆκε τὰς πόλεις ἅπασας, Isocr. Cæterùm vt συνίστημι pro Astruo & Confirmo accipitur, sic etiam pro Constituo in loco & firmo. cuius signif. exemplum affert idem pag. 498. ex Polybio.

Συνίστημι, vt Astruo, sic & Construo interdum sonat: quam significationē habet & sub voce passiua nōnunquā. vt in hoc Aristotelis loco, καὶ συνίστασθαι οὐ κατὰ λόδον σφηνωθεῖς τοῖς μικροῖς ὀστοῖς τετραδύρος, cōstruunt tanos suos quadrifores. Sed & Fingo, Formo, Creo: ita Coagmēto & Cogo redditur. Plato in Timæo, de mundi creatione loquens, πίνι τῶν ζώων ἀνθρωπείας ὀμοιότητος ἐξομοιοῦν ξυγέστησε. vbi Cicero ξυνίστανε vertit Fingere: ita reddens hunc locum, Cuiusnam animantium deus in fingendo mundo similitudinem sequutus sit. Sic Prometheus apud Luc. dicitur ζῷά τινα συνίστασθαι. ‖ Συνίστημι, Concrescere facio, apud Aristot. Poteſt verò alicubi & Spisso verti. nam hæc Hippocratis αἱ βόρειοι κατάψυξεις τὰ τε σώματα συνιστῶσι, καὶ οὔτε ἀξύνετα καὶ ἀνιστάμενα ποιοῦσι, Celsus vertit, Aquilo sanum corpus spissat, & mobilius atque expeditius reddit. ‖ Nec solùm Coagmento, Cogo, & Concrescere facio, Spisso: sed etiam Contraho, Corrugo, Obduco: alicubi sonat: vt apud Plutarchū in Sympos. septem sapient. ὁ δὲ οὐ μάλα φαιδρὸς, ἀλλὰ συνιστὰς τὸ πρόσωπον.

Συνίστημι, Conflo, Communi consensu comparo, Vnanimiter molior. vt Isocr. in Helene, ὑπὸ δὲ τούτων οἱ Ἕλληνες πρόσθεν συνεστήσαντο πόλεμον, tantum conflauerūt bellum. Demosth. in orat quæ περὶ τῆς τοῦ Ῥοδίων ἐλευθερίας inscribitur, καὶ διὰ τοῦτο συνεστήσαν ἐφ' ὑμᾶς τὸν πολυτιμότατον πόλεμον. (At Plutarch. in Fabio, τὸ πρὸς τὸν Ἀννίβαν πολέμου συνίστασθαι τοῖς πρεσβύταις ἀγῶνας, pro Prima belli certamina inibat. Et Polyb. 3, ὀλιγωρεῖν μὲν κίνδυνον καὶ μηδένα τόπον συνίστασθαι: quod redditur, Nequaquam de summa rerum vno prælio periclitari.) Sic pass. significatione συνεστηκέναι πόλεμος dicitur, Cōflatum esse bellū seu exortum esse, aut exarsisse. quarum significationū exempla habes apud Bud. pag. 498. (vbi & συνεστήσαντο πόλεμον ex Maccab. 2, pro Conseruerūt pugnam) Vt autem συνίστασθαι πόλεμον, vel ἀγῶνα, aut μάχην, sic etiam συνίστασθαι πολιορκίαν legitur apud Polybiū: quod exponitur πολιορκεῖν, Obsidere. ‖ Συνίστημι de coniuratione etiā vsurpari ostēdit Bud. ibidē, atque hinc συνεστῶτες vocari coniuratos & coeuntes, ac fœdus ineūtes & cōsociatos. Sequente autē pag. ab Æschine συνεστηκότα docet appellari Coniuratum, & qui consilium proditionis init. Huc pertinet apud Plutarch. συνίστασθαι τοὺς ἀναιρήσοντας pro Cōflare interfectorum manum, (cui dicto subest aliqua coniurationis significatio) vel vt quidam vertunt, Apponere interfectores. Budæus Decuriare ex Cicerone reddit. Idem συνίστημι ait significare interdum Ad delectionem vel ad res nouas solicito: vt in hoc Pausaniæ loco, τῶν συνέδρων δεθεῖσαν, καταγωγεῖτα Αἰγυπτίων ἀνδρὸς ὅθεν τὸν βασιλέα συνίστασθαι.

Συνίστημι, Commendo. Plutarch. in lib. qui περὶ δυσωπίας inscribitur, Ξενοκράτει δὲ ἔγραψε παραινῶν ὅπως μελέτερον τοὺς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐξετάζειν οἷς συνίστησι. Synes. καὶ χάριν εἰδέναι τῶν συνιστάντων τοὺς δεομένους δικαίων. Et apud Basil. ἐξεβάλλειν & συνιστᾶν opponuntur. (Frequens est certè & συνιστάναι apud Paulum in hac commendandi signif. In hoc autem Laertii loco, ἀπαγαγὼν συνίστησε τῷ φιλοσόφῳ, Bud. συνέστησε vertit Concilauit & commendauit. Exponiturque verbum συνιστάναι illis duobus Latinis & apud Demosthenē, πρὸς Τιμοθέον, vbi scribit, ὃν συνίστησι τοῦτ' τῷ πατρὶ τῷ ἐμῷ: item, ᾧ συνέστησε τοῦτ' τὸν πατέρα τὸν ἐμόν. Sed vt plurimum redditur solo verbo Cōmēdare. (pro quo & Tradere affertur non solùm ex Cicerone, sed etiam ex Horatio) Metaphoricè quoque dixit Synesius, ὅπ ἡ Σιμωνίδης Ἱέρωνα τῇ διαδοχῇ τῶν χρόνου συνίστησε. Simonides Hieronem posteritati commēdauit: eo modo quo Cicero dicit Commēdare sempiternæ gloriæ & immortalitati. ‖ Συνίστημι exponitur etiam Notum facio, seu nobilem. quæ significatio velut annexa est proximè præcedenti: adeo vt etiam posteriorem illum Synesii locum in quo dicitur Simonides Hieronem συνίστησε posteritati, Budæus afferat in exemplum illius significationis, qua videlicet ponitur pro Notum facio. sic tamē vt illi loco hæc subiūgat, His verbis signif. poemate Simonidis Hieronā illustratum & posteritatis memoriæ commendatum. ‖ Quoniam item qui aliquē commendant, de eo testificari solent, eiusq; mores ac facta probare, hinc quidam factum esse annotāt vt pro Testificari accipiatur, item pro Approbare (eo sensu quo dicitur Aliquid approbare alicui.) Ac pro Testificari quidem Budæus pagina 500 ex Demosth. affert: at pro Approbare in illa significatione sumpto, citatur ex Paulo 2 ad Cor. cap. 6. ἀλλ' ἐν πᾶσι συνιστάντες ἑαυτοὺς ὡς θεοῦ διάκονοι, nos approbantes aliis, id est nostra facta ac dicta, seu vitam nostram. Sic verò & cap. 7 eiusdem epistolæ, ἐν πᾶσι συνιστάντες ἑαυτοὺς ἀγνοὶ εἶναι ἐν τῷ πράγματι, quidam Approbastis, itidem interpr. sed rectius alii, Testatum fecistis.

P. Συνίστημι, Cōsto. vt ἐκ διαφόρων συνίστασθαι, diuersis ex rebus constat. Aristot. De poetica, καὶ ἅπαν τὸ ποίημα ὁ συνέστηκεν ἐκ πράξεων. Et συνίστημι (inquit Bud.) ἀνάλωμα λαμβάνω, & ὕπαρξιν ἔχω καὶ φύσιν εἶναι τινὶ, id est Consto, Componor. quæ significatio nota est. Hæc Bud. Quidā συνεστάναι exponunt etiam Compactum esse, vel coagmentatum. & apud Aristotelem De poetica, πρὸς συνεστῶτας δὲ μύθους, ritè compositas fabulas. Apud Polyb. autem lib. 2, ἀνεξάριθμοι δ' ἀκεραίοις καὶ συνεστῶσι σπείραις, cōstantes & consistentes cohortes, id est non dissipatas, sed plenas & integras. Et apud Platonē Polit. 8. χαλεπὸν μὲν κινηθῆναι πόλιν οὕτω συνεστῶσαν, ita constantem & constitutam ciuitatem. Hæc illi. At ego in hoc postremo loco πόλιν ὅπω συνεστῶσαν vertere malim Vrbem quæ ita coaluit. Fortasse autem & συνεστῶσας σπείρας aliter potius reddi debuit quàm Constantes cohortes. Huc certè pertinere videtur apud Herodianū, σφαῖρα μὴ συνεστηκυῖα, μηδὲ συνεστῶσα, ἀλλ' ἔχλος μᾶλλον ἡ σφαῖρα. Quo dicit modo idē alibi συνεστῶς σφαιρωτικόν, quod à Politiano redditur Ordinatum. Hoc tamen eiusdem οὐδὲ σφαιρωτὰ ἔχουσι συνεστῶτα καὶ μένοντα, vertit, Neque statiuis castris exercitus habent. At verò συνεστῶσαν δύναμιν apud eundem interpr. Incolumem potetiam. ‖ Sed hæc Theophrasti de culicibus, καὶ δοκοῦσιν ἐκ τῆς ὑγρότητος συνίστασθαι τῆς ὑπὸ τὸν φλοιὸν συνεστηκυίας, vertit Plinius, Videntur nasci ex humore tunc dulci subdito corticibus.

Συνίστημαι, Consto, Coeo, Cœtus habeo. (Affertur autem Consto ad hanc significationē pertinens, ex Plauto in Capt. Constant, cōferunt sermones inter se. Item ex Salustio, Multitudinem procul hostium constare viderunt. Thucydides lib. 2, καὶ σφᾶς αὐτοὺς συνεστάνοντο. Idem lib. 3, ξυνίσταντό τε καὶ λαβόντες ἐξηγείσθαι (&c.) τὸν τε Πεσθίαν κτείνουσι. Qui locus similis est omnino isti lib. 8, ξυνιστάντες τινὲς τῶν νεωτέρων, κρύφα ἀποκτείνουσι. Xenoph. ἀναβάσεως 5, σύλλογοι ἐγίγνοντο καὶ κύκλοι συνίσταντο. Quò pertinet Συνίσταμαι pro Coniuro, Conspiro: vt εἰ δὲ συνίσταντο τῷ Καπύνᾳ apud Plutarchum. (Alicubi verò συνίσταθαι simpliciter pro Congregari. vt apud Synesium, καὶ φωνὰς ἀφῆκεν ὅπῃ συνεστῶτων καὶ πρεσβυτέρων λαῶν) ‖ Συνίσταμαι est item Consocior ad bellum: vt Thucydides initio libri primi, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους. (vbi tamen exponitur & simplicius Cum alterutris se Coniungere, item Coniurare) Xenophon Hellenicōn lib. 7, συνίστασθαι τοῖς Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀρκάσι καὶ Ἀργείοις. Dicitur verò & ipsum bellum συνίστασθαι (vt docui in Συνίστημι) pro Conflatum esse. Dicitur itidem ἀγὼν συνίστασθαι. Polybius lib. 2, περὶ τῆς αὐτῶν ἐλευθερίας συνίστασθαι τὸν ὅλον ἀγῶνα, quod redditur, De eorū libertate certamen constare: (ego malim, Certamen institutum esse, vel susceptum, aut certamen iniri. Apud Plutarchum autem in Romulo, συνιστάμενον ἀγῶνα exponitur, Collato prælio: & Pugna commissa. Sed apud Herodianum, ἐπὶ τῆς μάχης συνεστῶσης, Politianus vertit Stante adhuc acie. Sic verò συνεστάναι redditur simpliciter Stare & apud Thucydidem lib. 1, ἀλλὰ καὶ τῷ ὄζῳ Πελοποννήσου μᾶλλον ὅσοις ξυνεστήκει ξυγκαθελεῖν μετὰ σφῶν τοῖς ἀθηναίοις.

Συνίσταμαι, Consisto. Et συνεστηκὸς quod cōsistere potest. vt συνεστηκὸς ζήτημα, Quæstio quæ consistere potest, id est, ita controuersiam facere in iudicio vt ab vtraque parte argumenta & probationes in medium adduci possint, & inde existere id quod κρινόμενον dicitur. ‖ Συνεστηκὼς est etiam Compactus, Solidus, Non fluxus. Budæus ex Aristotele, διὸ καὶ ὀφρῦς συνεστήκασι μᾶλλον τῶν περιγείων ἰχθύων. ‖ Cicero præterea ξυνίστασθαι in Plat. Timæo reddit Cohærere.

Συνίσταμαί σοι, (q. d. Sto tecum) Sto à te, seu à partibus tuis. Budæus vertit Assipulor tibi, & Sto à partibus tuis, afferens ex Themistio in Phys. lib. 4, ὅπερ ἐπέοικε τοῖς ἀλέγουσιν οἱ συνιστάνοντί σοι. Huic συνίσταμαι (id est habenti illam significationem) opponuntur αὐτίσταμαι & ἀνίσταμαι.

Συνίσταμαι, Commendor (vt συνίστημι, Commendo.) Isocrates ad Philippū, μάλιστα μὲν οὖν ἐβουλόμην αὐτὸν συστῆσαί σοι δι' ἡμῶν. Synesius, ἐπιδή μοι τῶν παρὰ τῆς συνέδρου τῆς βουλευτηρίου, mihi à toto commendatus est senatu. In illo autem Isocratis loco datur τὴν συστάσιν conciliationis etiam significatio: (sicut συνίστημι nō solùm Commendo, sed & Concilio significare dictum est) sic enim redditur, Imprimis optassem eum tibi per nos commendatum esse & conciliatum. ‖ Συστήσασθαι exponitur etiam Studiosè excipi, coli atque in contubernium admitti. vt apud Laertium, ἐλθόντα δὲ Ἀθήναζε ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παρεφιλοῦτο, ὑπὸ δὲ Ἀρκεσίλεω συστήσασθαι. vide Σύστασις.

Σύστασις, Constitutio. Galenus, οὕτω γὰρ ἡμᾶς ὁ Πλάτων ἐδίδαξε τὴν μέθοδον ἁπάσης τέχνης συστάσεως. id est, methodum constitutionis artis cuiuslibet, (vt Cicero dicit Constituere artem.) Sic exponitur & in hoc Platonis loco Politicōn 8, οὐδὲ ἡ τοιαύτη σύστασις τὸν ἅπαντα μόνον χρόνον. Et in Sympos. ἡ τῶν ὡρῶν τῶν ἐνιαυτῶν σύστασις, cōstitutio temporum anni. Apud eūdem De legibus, συστάσεις πόλεων & φρουραὶ opponuntur. Budæo est etiam Constitutio corporis, in hoc Aphrodisæi loco, ὁρῶμεν γοῦν ὅτι καὶ τὸ σῶμα, τῆς τοῖον ἢ τοῖον εἶναι τὴν φύσιν, καὶ ἐν νόσοις καὶ ἐν φθορᾷ ἀκολούθως τῇ φυσικῇ συστάσει γίνεται). Paulo pòst (inquit) φυσικῶν καταστάσεων pro eodem dixit.

Σύστασις, Coagmentatio, Structura. Compositio. vt Plato in Timæo, ἡ τοῦ κόσμου σύστασις: (In alio autem eiusdem Timæi loco redditur Coniunctio à Cicerone) Idem De legibus, λιθολόγοις ἢ καὶ τινος ἑτέρας ἁρμονίας συστάσεως. Ibidem, συστάσεις ἁρμονιῶν, vbi exponitur Compositiones concētuum. Sic autem Budæus σύστασιν vertit Compositionem in isto Aristotelis loco, De poet. μέγιστον δὲ ἐστιν ἡ τῶν πραγμάτων σύστασις. In vulgatis lexicis ex Plutarcho in Pericle affertur etiā σύστασις προσώπου pro Compositio oris, Conformatio oris. & tamen ex eodem suprà fuit prolatum συνιστάναι τὸ πρόσωπον pro Contrahere seu Corrugare. ‖ Σύστασις, Coagmentum, Concrementum, Crassitudo. quarum significationum exempla Budæus ex Aristotele & Galeno affert partim pag. 500, partim pag. 501. Vbi exponit etiā Concretionem & Corpus. Pro Crassitudo autem sunt qui Crassamentum etiam vertant, ex Seneca, in hoc Galeni loco, lib. ad Glauconem 2, μέχρι συστάσεως ἐμπλαστρώδους ἐψηθέν. Ibidem quum dicit τῇ συστάσει μὲν ὑγρὸν φάρμακον, τῇ δ' ἀραιότητι δὲ ξηρόν, sunt qui σύστασιν verti posse existiment vel Concretione, vel etiam Substantia.

Σύστασις, Astructio, Confirmatio, Assertio. Alexander Aphrod. τὸ γὰρ εἰς τοῦτο σύστασιν χρήσασθαι τῷ λέγειν, &c. ad hæc astruenda & confirmanda, seu probanda.

Σύστασις, Apparatus bellicus, qui fit communi sensu, (vt συνίστημι est Budæo, Communi consensu comparo) ex Plutarcho in Publicola, μεγάλη γὰρ ἐφαίνετο καταστολὴ τῶν πολεμίων καὶ σύστασις. ‖ Et ἡ ἐκ συστάσεως μάχη, Herodiano, Prælium collato pede pugnatum. Hinc ἡ συστάδην μάχη, & συστάδην μάχεσθαι, quod & συστάδον. ‖ Σύστασις redditur etiam Turma: quod in libello De vocabulis militaribus σύστασις dicatur esse numerus militum XXXII.

Σύστασις, Coitio, Coniuratio, Conspiratio, Sodalitium in perniciem legum. Budæus ex Demosthene, καὶ τῷ τὰς ἑαυτῶν συστάσεις κυριωτέρας τῶν νόμων ἀξιοῦν εἶναι). Thucydides, καὶ συστάσεις γινόμενοι, vbi συστάσεις appellari mihi videntur Cœtus eorum qui coeunt & conspirāt, seu conspirationem moliuntur. (Quidam tamen interpretantur In stationibus & circulis consistentes constantésque, id est Vnà stantes & circulantes: vt stationes ac circuli sint loca in quæ conuenitur confabulandi causa.) Plutarchus in Numa, ὅπου βουλὴ καὶ σύστασις ἀνδρῶν. Idem in Coriolano, ἐν δὲ συστάσεσι καὶ λόγοις συστατικοῖς ὅσημέραι πρὸς ἀλλήλους ὄντων. ‖ Σύστασις generalius etiam pro Cœtus, Conuentus populi. vt quum Xenophon in Hipparch. de equis agitatis descensionem fieri nō vult πρὸς σύστασιν ἀνθρώπων, id est in cœtu hominū. Camer. Et pro συνάθροισμα ex Polluce, καὶ καπήλων σύστασις, καὶ ναυτῶν συναγωγή. ‖ Sunt qui alicubi exponant etiam Congressus, Colloquium. vt apud Plutarchum in Themistocle, τῷ Θεμιστοκλεῖ τὴν πρὸς βασιλέα ἔντευξιν καὶ σύστασιν ἠρνεῖτο. ‖ Affertur in vulgatis lexicis & pro Dissensio, Diffidium, ex Thucydide, σύστασιν τῆς γνώμης ἔχει: quæ suspecta fuit. Itidémque quod ex Aristotele citatur, videlicet σύστασις pro Sustentatio, διὰ τὸ κάμνειν τῇ συστάσει, quòd fessus sustinere nequeat.

Σύστασις, Commendatio, (vt συνίστημι, Commendo: & συνίσταμαι, Commendor.) Sed latius etiam extenditur, & quidem ad ἀγάπην vsque, si Suidæ credimus, ita exponenti in hoc Polybii loco, ὁ δὲ οἰκείως διέκειτο πρὸς τοὺς Καρχηδονίους, παρεκλοῦν ἔχων σύστασιν. & addenti esse metaphoram ab equis qui vnà aluntur ἐμβεβιασμένοι. Exponitur ergo Affectus, Amor, Studium erga aliquem. Sed Suidas post ἀγάπη addit & ὁμόνοια. Itidémque Bud. σύστασιν vult esse Conciliationem & reductionē ad concordiam, in hoc Isocratis loco in Paragr. πρὸς μὲν γὰρ τὸν πόλεμον πολλαὶ πόλεις αὐθαιρέτοις καὶ λαῖς ἠρνισμεθα· περὶ δὲ συστάσεως οὐκ ἔστιν ὡς αὐτῆς ἐπιδείξειν ἄμεινον τῆς ἡμετέρας βεβουλευμένοι. Σύστασις in Pand. dicitur Quum contrahitur, id est contractus initur: & λύσις, quum dissoluitur. B.

Συστατικός, ός, ό, Constituendi vim habens & compingēdi, Faciens vt res consistat. ‖ Item Commendatitius: 2 Cor. 3, εἰ μὴ χρῄζομεν ὥς τινες, συστατικῶν ἐπιστολῶν, litteris commendatitiis.

Συστώτης, ου, ὁ, Qui simul stat. In ædificiis συστάται dicuntur Trabes seu tigna tectum sustinentia: ἀμείβοντες Homero. δοκοὶ μεγάλαι καὶ ἀλλήλοις προσπίπουσαι, ὥστε βαστάζειν τὴν ὀροφήν, vt schol. Homeri exp. A

Συστατέω, Commendo, Probo, συνίστημι. v. l.

C. Ἀσύστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Qui consistere nequit, Qui non potest esse in rerum natura. (In vulgatis lexicis exponitur etiam Qui stare nequit, Parum sibi constãs) Plutarchus, ἀσυστάτου καὶ ἀνυπάρκτου γνωμοειδοῦς. Idem De primo frigido, αὐτὸ μὲν γὰρ καθ' ἑαυτὸ τὸ ὕδωρ ἀδιάχυτον καὶ ἀπαγὲς καὶ ἀσύστατον ὄφ. quæ Turnebus ita vertit, Humor enim omni concretione vacans & soliditate, suapte natura liquefactus & dilapsus diffunditur. Budæus pag. 499, συνεστικὸς, inquit, dicitur Quod consistere potest: vt συνεστικὸς ζήτημα, quæstio est quæ ita controuersiam in iudicio facere potest, vt ab vtraque parte argumenta & probationes in medium adduci possint (&c.) ἀσύστατον autem ζήτημα est in quo τὸ κριτικὸν μέρος consistere non potest. Exemplum autem ibi vide. Ἀσύστατα (inquit Camerarius) sunt apud rhetores quæ non veniunt in disceptationem, vel vbi causa non potest explicari, vt si fur furem furti accuset. B C

Τὸ ἀσύστατον refertur etiam inter vitia orationis, similes ei quod appellatur ψελλόμορφον. Fit autem quoties eiusmodi res proponitur vt ne possit quidem esse quod fingitur. Erasm. Ab Aristophane Æschylus vocatur ἀσύστατος, in Nebulis. id est (vt quidem scholiastes exponit) οὐ συνεστὼς, οὐδὲ πυκνὸς ὢν τῇ ποιήσει, ἀλλ' ἀραιὸς καὶ κομπώδης. affertur autem & alia expositio, videlicet ἀδιάθετος, ἀπηθμένος συνισταμένοις μύθοις.

C. Ἰδιοσύστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per se consistens. ET Ἰδιοσυστάτως, q.d. Ex propria consistentia. quorum vtrunque Budæus affert ex hoc Damasceni loco, pag. 71, οὐ γὰρ ἰδιοσυστάτως ὑπέστη τὸ θεοῦ λόγῳ, οὐδὲ ἑτέρα ὑπόστασις γέγονε παρὰ τὸν τοῦ Θεοῦ λόγον ὑπόστασιν· ἀλλ' ὢν αὐτὴ ὑπόστασα, ἑνωθεῖσα μᾶλλον, καὶ οὐ καθ' αὑτὸν ἰδιοσύστατος γέγονεν. In vulgatis lexicis exponitur Propriam habens hypostasin, apud Cyrillum. D

C. Κακοσύστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malè consistens. In vulgatis lexicis ex Trapez. E

C. Νεοσύστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuper concretus, Qui nuper coaluit. In vulgatis lexicis annotatur νεοσύστατα dici nuper concreta, seu quæ nuper coaluerunt: & subiungitur ex Galeno περὶ πόρων libro 5, de lichenibus, συγκρίνοντες ἀπὸ τῶν κιχρονισμένων τὰ νεοσύστατα, discernentes recentes ab inueteratis. pro τὰ νέως συστάντα. Ibidem νεοσύστατοι, Qui recèns professi erant sectam Pharisæorum, ex Iosepho.

Συστάδες ἄμπελοι, Vites ordine non plantatæ. Putat enim Hesychius ita dici παρὰ εἰκῆ καὶ μὴ κατὰ σοῖχον πεφυτευμένας, potius quàm παρὰ πυκνάς. Aristoteles Politicõn 7, ἐνδέχεται γὰρ αὖ πῆς οὕτω κατασκευάζειν, καθάπερ ἐν τοῖς γεωργοῖς, ἃς καλοῦσι τινὲς τὰς ἀμπέλων συστάδας. Meminit & Pollux, sed nullam addens explicationem. AT VERO Συστὰδὸν ET Συστάδην aduerbia sunt significantia Cominus. vt συστὰδὸν μάχεσθαι vel συστάδην, cominus pugnare. Et ἡ συστὰδὸν μάχη vel συστάδην, Pugna quæ committitur cominus, Pugna stataria. Thucydides lib. 7, διαύταις δὲ προσβολαῖς καὶ οὐ ξυστὰδὸν μάχαις οἱ Συρακούσιοι εἰκότως ἐχρῶντο. Galenus, τὴν συστάδην κρατεῖν δ' ἀναμένων τὸ νικᾶν. F G

Σύστημα, ατος, τὸ, Coagmentatio, Concretio, Compages. Exponitur etiam Compositio, item Collectio, vel Congregatio. Item, Aceruus, Cumulus. Aristoteles De mũdo, κόσμος ὅδε σύστημα ἐκ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων φύσεων. quod Budæus vertit, Mundus est cõpages è cælo terráque coagmẽtata, atque ex iis naturis quæ intra ea continentur. (Fortasse autem sic quoque reddi potest simplicius, Mundus è cælo terráq; constat. Nam quod Stoici dicebant, τέχνη δὲ σύστημα ἐκ πολλῶν καὶ παλλήλων, Cicero interpretatur, Ars ex multis animi perceptionibus constat) Plutarch. in Numa, λοιπὰς τέχνας εἰς ἕνα συναγαγὼν, ἐν αὐτὸ ἐκ πασῶν ἀπέδειξε σύστημα. Aristoteles, καὶ μὴ ποιεῖν ἐποποιϊκὸν σύστημα τραγῳδίας. ‖ Σύστημα, Cœtus, Conuentus. Item peculiariter, Turma, Globus, Manus militum. Polybius de copiis Gallicis H

loquens, lib. 2, τίς οὐκ ἂν ἐφυλάξατο τὸν αὐτὸν τῶν συστημάτων ἐκείνῳ τρεφαίρεσιν; Idem lib. 1, τῆς γε μὴν ὅλης τάξεως τὸ σύστημα, διὰ τὸ βάθος τῶν ἐφεστώτων, ἕως τινὸς ἀδιάσπαστον ἔμενεν. quem locum Camerarius ita vertit, Copiæ tamen vniuersæ ordines aliquantisper seruabant, & suum quisq; locum tenebat: quòd agmẽ densum esset, & præcedentes vrgerentur à sequẽtibus. Idem Pol. alibi velitationem tantùm extitisse scribens, non conflictum pleno exercitu collectisque in vnum copiis, his vsus est verbis, ὁλοσχερῆ μὲν οὐδὲν ἐποιοῦντο τῶν ἐπὶ συστήματος τῶν βαρβάρων. In vulgatis lexicis, subiungitur his locis Polybii, σύστημα sumi etiam pro quauis collecta multitudine & cœtu: adeo vt idem Polybius armenta regia vocarit συστήματα βασιλικὰ τῶν ἵππων τῶν θηρίων. ‖ Ibidem scribuntur quæ sequuntur, Σύστημα pro constitutione vox est proprié musicorum: à quibus interualla dicuntur διαστήματα, id est vocis spatia, quibus acuta & grauis includitur. Ex eis fiunt constitutiones quæ συστήματα appellantur, vt ipsa interualla constant ex phthongis (hi sunt sonitus Vitruuio) qui elementorum vice in musica fungũtur, autore Adrasto Peripatetico. Vel sic ex Chalcidio, Apud musicos συστήματα principales partes vocantur. hæc autem ipsa constant ex certo tractu pronuntiationis: quæ dicuntur διαστήματα διαστημάτων. Porro ipsorum partes sunt φθόγγοι, qui sonitus dicuntur: sũntque cantus elementa atque fundamenta. Ibidem hæc subiunguntur, συστήματα alii ἁρμονίας & τόπους exponũt, id est modos: Boetius constitutiones vocauit. Est autem constitutio (inquit lib. 4. Mus. cap. 14) plenum veluti modulaminis corpus ex consonantiarum coniunctione consistens, quale est διὰ πασῶν, vel διὰ πέντε, vel διὰ τεσσάρων, vel δὶς διὰ πασῶν. HINC Συστηματικὸς, Collecticius, & q.d. Acerualis. vt συστηματικὸς σφυγμὸς, qui plurium pulsuum quasi aceruo constat. Est autem pulsus inæqualis, in pluribus pulsationibus magnitudinem non parem retinens. Et συστηματικὴ ἀνωμαλία, inæqualitas huius pulsus dicti συστηματικοῦ. Galenus lib. 2 De prænotione ex pulsibus, ἐν ἀθροίσμασι σφυγμῶν ἀνώμαλία, ἀνωμαλία συστηματικὴ καλεῖται. & subiũgit, ideo sic vocari quòd recentiores medici ἄθροισμα appellarint σύστημα. I K L M N

c. 2. Διασωίσημι, Constituo, Instituo. V. lex. fine exemplo.

c. 2. Ἐπισωίσταμαι, sicut & σωίσταμαι (vt suprà dictum fuit) Coeo, Conspiro, Insurgo in aliquem. Plutarchus, τοὺς οὖν τὰ τοιαῦτα τῶν νομοθετημάτων χαλεπήναντες οἱ ἔφοροι ἐπισωίσηται. Affertur & pro Concresco, ex Dioscoride. VNDE Ἐπισύστασις, Cõspiratio, Coitio factiosa. Act. Ap. 24, ὀθπισύστασιν ποιοῦντα ὄχλου, turbæ coitionem. O

C. Ὑφίστημι, (q.d. Statuo sub, Colloco sub, Suppono, Subiicio. Pindarus Olymp. ode 6, in principio, χρυσέας ὑποστάσαντες ὀπιχῖ τρεσθύρῳ πολάμου κίονας. Athenæus l. 6, ὑποστήσαντα τὸν ἀρίστερον χεῖρα ὥσπερ αἱ καρυάτιδες. Plutarchus in Othone, ὑποστήσας τὸ ξίφος ἐρρῶν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ κὴ τρεμόντων αὐτῶν. Aliud exemplũ eiusdẽ sign. habes in στέργω ex eodẽ. ‖ Interdũ verò pro Substituo, id est Sufficio in locum alterius. Xenophon Hellen. 4, ὑποστήσας δὲ Ἡλιόπιδας ἕξιαρχος καὶ λοχαγοὺς. ‖ Atque vt Suppono in locis præced. sic & Propono in nonnullis exponitur. vt apud Soph. Aiace, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφάς. Sic apud Nazianzenũ, ὁ πίστιν ὅτι θεὸς, πρότερον ὑποστησόμεθα, redditur Proponemus. Sed videtur accipi pro Supponemus tanquam fundamentum. At verò apud Athenæum, quum dicit, οἱ δ' ἀρχαῖοι καὶ τοὺς θεοὺς ἀνθρωποειδεῖς ὑποστησάμενοι, καὶ τὰ τῶν παῖς ἑορταῖς διεπάξαντο, Bud. exponit, Supponentes, item Ponentes. (accipit autem Supponere pro eo quod vernaculo sermone dicitur Presupposer: qua in significatione licet vulgus vtatur verbo Supponere, Latinum tamen non esse, satis constat) At pro eo quod habemus apud Laertium, οἱ ὅτι τῆς ἀρχαῖας τῆς Ἀριστίππου μείναντες, καὶ Κυρηναϊκοὶ προσαγορευθέντες, τὸν ἡδονὴν τέλος εἶναι ὑπέστησαν, dixerat Cicero Tusc. quæst. lib. 3, At qui ab Aristippo Cyrenaici philosophi nominati, omne bonum in voluptate posuerunt. P

Ὑφίστημι, In naturam rerum produco. vt ὁ θεὸς ὑπέστησε πάντα ὅσα οὐκ ὄντα. Vide Bud. p. 494 & 495.

P. Ὑφίσταμαι, (quasi dicas, Statuor sub, Collocor sub,) Supponor. Item Substituor, Sufficior. quarum tamen significationum exempla non afferuntur. Frequentior autem dicitur ὑφίσταται quod extat, & in natura rerum est: q.d. Substare, (sicut ὑπόστασις interdum redditur Substantia) seu Subsistere, Sed vertitur etiam In naturam vel in naturam rerum produci. vt Bud. vertit apud Gregorium De baptismo, ἀλλ' ὥσπερ οὐκ ὄντας ἀνθρώπους ὑπέστησεν, οὕτως ὑποστάντας ἀνέπλασε, sic in naturam productos denuo finxit. ὑφεστὼς (vt idem scribit) dicitur quod in naturam rerum cadit, vt Quintilianus loquutus est. Philo De mundo, οὐδὲν τῶν ὄντων ἰσόπιμον ὑφεστὼς θεῷ, Nihil in naturam rerum proditum est, Nihil extitit. A B

Ὑφίσταμαι, Subeo, Succedo. vt ὑπὸ τεῖχον ὑποστὰς, Plato apud eundẽ. Item Subeo, i. Sustineo, Suscipio. vt ὑπέστη τοῦτον τὸν λειτουργίαν, Lysias apud eundẽ. Et ὑφίσταται δὲ τὸν κρᾶξιν Πελοπίδας, Plutar. in Pelop. pro Facinus sibi deposcit, Aggreditur rem audendam: vt reddit idem Budæus: (sed malim Suscipit. Sic apud Thucydidem, ὑφίσταται τὸν πλοῦν: & apud Synesium, ὑφίσταται τοῦτον τὸν ὑπηρεσίαν. quinetiã ὑποστὰς τὸν κίνδυνον apud Thucyd. cui opponitur ὁ φυγὼν) At Budæus addit significare etiam Suscipio, id est Aggredior, Instituo, Incepto. vt ὑπέστη δὴ τοσοῦτον ἀγῶνα, apud Aristidem. Item Recipio, Polliceor. vt ὑφίσταμαι ἔχειν, Xenoph. Pæd. 6, Recipio & polliceor me habiturum. sed dicit Budæus ὑφίσταμαι poni poeticè pro ὑπισχνοῦμαι, legique in hac significatione apud historicos quoque: ego contrà non apud solos historicos, verumetiam apud cæteros prosæ scriptores rarò quidem, sed legi tamen puto. At Thomas Magister ὑφίσταμαι pro ὑπομένω in vsu esse apud λογογράφους tradit, subiungens ex Luciani Timone, ὑποστῆναι τὴν Τίμων δι' ἐμέ. At pro ὑπισχνοῦμαι vsos esse poetas dicit, & cum illis Thucydidẽ semel, scribẽtem, ἠναγκάζετο ἄνδρας ὥσπερ ὑπέστη. qui locus habetur lib. 4, pag. 135. Aristophanes cũ infinitiuo (qui etiam subauditur in proximè præcedẽte loco Thucydidis) in Vespis, καὶ σὺν ὑφίσταντο κἀπεντήκοντα μεδίμνους πτερεῖν. Apud Homerum autem interdum cum accusatiuo personæ, interdum cum infinitiuo. vt Iliad. φ, M. ὀφ δ' ἀνὰ ὤμοιν τὼ ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσε. Sic Od. γ, Η' ἔπος οὐ τέ μοι ὑποστὰς ἐξιτέλεσσε. Et cum accusatiuo ὑπόσχεσιν, Iliad. β, Οὐδέ κ' ἐκτελέοιεν ὑπόσχεσιν ἣν περ ὑπέστην. Et Odyssea κ, — τελέσον μοι ὑπόσχεσιν ἣν περ ὑπέστης. At cum accusatiuo in vna parte orationis, cum infinitiuo in altera, Iliad. ψ, circa principium, Πάντα γὰρ ἤδη σοι πτελέω τὰ πάρος γε ὑπέστην, (id est, omnia iam tibi præsto quæ pollicitus sum: videlicet) Ἔκπρο δεῦρ' ἐρύσας δώσεν κυσὶ καὶ οἰωνοῖσι δάσασθαι, Δώδεκα τ' ἠμαθόεντα τρεπάρουθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν, &c. ‖ Ὑφίσταμαι, Sustineo, id est δέχομαι, Excipio, Non cedo irruenti. (ad verbum Subsisto, vt quidem vsus est Liuius) Plutarch. μαχόμενοι οὐ φεύδον τὴν ἐνδιδόντων, ἀναιροῦσι δὲ τοὺς ὑφισταμένοις. Idem in Demetrio, οὐδενὸς ὑφισταμένου τὴν ἔναντίων, ἀλλὰ φθόνῳ τῶν τρεμόντων τὰς πόλεις. Quæ exempla Budæus affert, addens & tertium ex eodem Plutarcho, itémque vnum ex Synesio: sed veteres quoque scriptores ita vsos esse hoc verbo sciendum est. Thucydides lib. 1, ὑποστάντες Μήδους. Vsus est autem & cum datiuo, lib. 2, χρεὼν καὶ ξυμφοραῖς ταῖς μεγίσταις ἐθέλειν ὑφίστασθαι, καὶ τὸν ἀξίωσιν μὴ ἀφανίζειν. Vbi tamen datiuus est rei, non personæ. at Xenophon vsus est & cum datiuo personæ, Hellen. 7, ἔξεστι δὲ λέγειν ὡς τῇ ἀπονενοημένοις οὐδεὶς αὐ ὑποστήσεται. Vtroque autem in loco nõ incõmodè fortasse reddetur ὑφίστασθαι verbo Resistere, si cõstructionem illam Græcam retinere libeat. Euripides vno eodémque in loco vtranque constructionẽ huic verbo dedit. nam quum dixisset ταῖς συμφοραῖς ὑφίσταται, (sicut loquutum esse Thucydidem ostendi modò) subiunxit ὑποστῆναι βέλος. Locus est in Hercule furente, Ταῖς συμφοραῖς γὰρ ὅστις οὐχ ὑφίσταται, Οὐδ' αὐθρὸς αὖ δυναθ' ὑποστῆναι βέλος; quos versus ita quidã reddidit, Nam sustinere aduersa siquis nõ valet, Quo tela pacto sustinebit hostium? Sed videtur quærendum esse aliquod aptius verbum quàm Sustinere, quum ὑποστῆναι βέλος dicatur qui telis se offert impauidus, ad differentiam eius qui teli metu, hostis impetum non sustinet. At ὑφίσταμαι cum accusatiuo rei, vertitur non solùm Subeo, sed & Tolero, Suffero. vt ὑφίσταμαι πόνους apud Hermog. & apud Plut. τρεχίως ἀδοξίαν ὑφιστάμενος. Affertur præterea ex Alex. Aphrodisæo de vitro, θλάσιν οὐχ ὑφίσταται, Problem. lib. 1, τὸ μαλακὸν τῆς ὕελου εἴκων τῇ θερμότητι ταχέως, θλάσιν οὐχ ὑφίσταται. Cæterùm affinitatem magnam habent inter se istæ significationes, Subeo, Suscipio, Aggredior, item Sustineo, vel Non cedo, item Polliceor. (hanc enim significationem posteriorem illis esse puto, sed ordinem Budæi sequutus sum paulo antè) eandémque omnes originem habent. si quis enim rem aliquam aggressurus est, seu onus aliquod subiturus, si irruentem sustinere paratus futurus sit, eique minimè cedere, si denique polliceri aliquid velit, & fidem suam de eo obstringere, oportet animi robur ὑφίσταθαι ei, id est subsistere: eo ferè modo quo dixit Tibullus vires subsistere. At Liuius imitatione Græcorum accusatiuo iunxit, dicens (si non mentiuntur exemplaria) Non feras tantùm subsistere: item, Et posteaquam præpotentem armis Romanum nec acies subsistere vllæ nec castra poterãt. At Cæsar sine casu vsus est, alioqui pro ὑφίσταθαι & ipse, seu ὑπομένειν: ita scribens, De Gallico bello lib. 1, Quo prælio sublati Heluetii, quòd quingẽtis equitibus tantam multitudinem equitum propulerant, audacius subsistere: nonnunquam ex nouissimo agmine prælio nostros lacessere cœperunt. Sic Thucydides ὑφίσταθαι sine casu posuit libro 4, pag. 138, καὶ μάχης γνωμένης ὀλίγον μέν τινα χρόνον ὑπέστησαν οἱ Κυθήριοι, ἔπειτα τρεπόμενοι, &c. ‖ His autem adiò, verbum ὑφίσταμαι interdum alteram quoque verbi Subsisto significationẽ habere. vt in hoc Aristotelis loco, de ceruis loquentis, ὃν δὲ τῷ φεύγειν, ἀναπαυσιν ποιοῦνται τὴν δρόμων, καὶ ὑφιστάμενοι μένουσιν ἕως ἂν πλησίον ἔλθῃ ὁ διώκων, τότε δὲ καὶ πάλιν φεύγουσι. Plinius tamen Stantes maluit reddere, quàm Subsistentes, quum hunc locum ita interpretatus est, Et aliàs semper in fuga acquiescunt, stantésque respiciunt: quum propè ventum est, rursus fugæ præsidia repetentes. D E F

Ὑφίσταμαι, Subsideo, Sido, Pessum eo, cui opponitur ὀθπιπολάζω. Aristoteles Problem. ἐπὶ τὰ μὲν ὀθπόρυπα διηθεῖται διὰ τῆς γῆς· διηθουμένων δὲ, ἀεὶ μάλιστα ὑφίσταται τὸ παχύτατον καὶ βαρύτατον, ἐκκρίνεται δὲ τὸ κοῦφον. Apud eundem opponitur ὑφιστάμενον & ὀθπιπολάζον, De cælo libro 4, τρεχὸν μὲν διωείδω, βαρὺ μὲν ἁπλῶς, τὸ πᾶσιν ὑφιστάμενον, κοῦφον δὲ, τὸ πᾶσιν ὀθπιπολάζον. Hinc & ὑπόστασις, Sedimentum, vt infrà dicetur. G

Ὑφίσταμαι est etiam κρυφίως ἵσταμαι & ὑποχωρῶ, vt inquit idem Budæus, exemplum tamen non afferens: sed habetur apud Thomam Magistrum, ex quo has expositiones desumpsit. hic enim postquam dixit ὑφίσταμαι inter alia significare κρυφίως ἵσταμαι, addit ex Luciano, in Philopseude, ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. Quibus subiungit, accipi & pro ὑποχωρῶ: ex eiusdem Luciani Timone afferens, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. De illa autem expositione κρυφίως ἵσταμαι (quod ad verbum sonat, Occultè sto) dicam & in Ὑπόστασις.

Ὑφίσταμαι actiua signif. Suppono, Pono, vide in Ὑφίστημι, vbi afferuntur exempla huius significationis in aoristo medio. H

Ὑπόστασις, Substantia, seu Naturæ subsistentia, vt Budæus vertit in hoc Aristotelis loco De mundo, συμμήδην δὲ, τὰ ἐν ἀέρι φαινομένων τὰ μὲν ὅτι κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν. hæc enim ille sic reddit, Ad summam, eorum quæ in aere apparent, alia specie tenus existunt, alia etiam habent naturæ subsistentiam. Idem Budæus in Comm. postquam dixit ὑπόστασιν esse rem natura & re vera subsistentẽ, illũ Aristot. locum profert, itémque hunc Themistii in Phys. 2, οἱ δὲ τὰς ἰδέας λέγοντες, ἃ μηδὲ τῷ λόγῳ χωρεῖται, τοῦτο καὶ ὑποστάσει χωρίζουσι. Ibidem docet ὕπαρξιν interdum & ὑπόστασιν pro eodem accipi. In alio autem eiusdem libri loco ὑπόστασιν rursus Subsistentiã reddit apud autorẽ epist. ad Hebr. cap. 11, ἔστι δὲ πίστις, τῶν ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πρεσβμάτων ἔλεγ-

χος οὐ βλεπομένων. id est, Est autem fides, subsistentia eorum quæ sperantur. Sunt & qui ita reddant, Est autem fides, illud quod facit vt extent quæ sperantur. Scholiastes Græcus ὑπόστασιν & οὐσίαν coniungit, in exponendo hoc loco, quum dicit, ἐπειδὴ γὰρ τὸ ἐν ἐλπίσιν αἰνιπόστατόν ἐστιν ὡς πέως μὴ παρόντα, ἡ πίστις οὐσία τις αὐτῶν καὶ ὑπόστασις γίνεται, ἢ αὐτὰ καὶ παρεῖναι ἐφ' ὅσον πνὰ τρόπον ἀναβιβάζουσα. Cæterùm sunt qui his in locis nomine Extatia vti malint, ex Columella & Vitruuio. ‖ Ὑπόστασις in Trinitate diuina (inquit Bud.) idem est quod ἰδιότης & quod πρόσωπον. Greg. in Epiph. Θεοῦ δ' ὅταν εἴπω, εἰ μὴ φωνὴ προσαφθῇ τις καὶ πεισθῇ μὴ, κ' τὰς ἰδιότητας, εἴπων ὑποστάσεις, εἰ τις φίλον καλεῖν, εἴπε πρόσωπα· ἑνὶ δὲ, κατὰ τὸν τῆς οὐσίας λόγον, εἴπων θεότητα. Et Dionysius de Deo loquens, ἑνάδα τρισυπόστατον dicit, id est τριπρόσωπον. Sacrosancta enim cõcilia statuerũt vnam in Trinitate esse οὐσίαν, & tres ὑποστάσεις, vt docet Basilius. Hæc Bud. quibus subiungit, interdum tamen οὐσίαν & ὑπόστασιν dicta pro eodẽ fuisse, vt substantia & essentia apud Latinos. affértque exemplum ex decreto Sardicensis concilii, quod exemplum simúlque alia de differentia quæ alioqui statuitur inter hæc duo, habes pag. 496. Apostolus ad Hebr. cap. 1, de Filio sic loquitur, ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ. vbi vetus interpr. ὑποστάσεως vertit Substantiæ. Quidam Personæ vertere maluerunt (sequendo eum vocis πρόσωπον vsum qui modò ex Gregorio allatus fuit, & qui apud cæteros quoque inuenitur) ne Substantia cum Essentia confunderetur, & ὑπόστασις pro οὐσία accipienda putaretur. absurdum enim esse dicere essentiam Patris impressam esse in Christo, quum eadem sit & quidem simplex vtriusque essentia: contrà verè aptéque dici, quicquid Pater proprium habet, in Christo esse expressum: vt qui Christum videt, videat & Patrem, Ioan. 14. Præterea hoc commodi habere istam interpretationem, in qua vtimur voce Personæ, quòd hypostases aduersus Sabelliũ apertè distinguat, & ὁμοούσιον confirmet aduersus Arianos. Arius enim impiè deiratis essentiam trifariam diuidens, tres deos statuebat: Sabellius autem impiè & ipse personis Trinitatis in vnam conflatis, ὑποστάσεις confundebat. Greg. τὸ ἀσύγχυτον τῶν τριῶν ὑποστάσεων ἐν τῇ μιᾷ φύσει τε καὶ ἀξίᾳ τῆς θεότητος. Plura de hac voce apud eum cæterósque theologos, necnon apud Suidam legenda tibi reliquo.

Ὑπόστασις, (ab ea verbi ὑφίστασθαι significatione qua respondet verbo Subsistere, eo sensu quo dicuntur vires subsistere, aut quo dicitur Subsistere feras: vt sit quasi Subsistentia quædam animi) Præsentia animi & fortitudo, Audacia. Polybius de Coclite loquens, οὐχ οὕτω τῷ δυνάμει ὡς τῷ ὑπόστασιν αὐτῷ καὶ τόλμαν καταπεπληγμένων τῶν ἐναντίων. Sic apud Paulum 2 ad Corinth. cap. 9, versu 4. itidémque cap. 11, versu 17, ἐν τῇ ὑποστάσει ταύτῃ τῆς καυχήσεως, redditur, In ista gloriationis confidentia, seu In confidente ista gloriatione, aut præfidẽte. Quidam etiam, In imperterrita ista gloriatione. At vet. interpr. [redacted] vtrobique ὑπόστασιν, Substãtiam, malè Erasmius Argumentum, malè quidam alius Materiã est interpretatus.

Ὑπόστασις, Sedimentum, & quod ex vrina subsidit, vt Celsus loquitur. Bud. Ὑπόστασις (inquit Gorr.) est crassior vrinæ portio secreta & subsidens. Sed generalius etiam ὑπόστασις, sicut ὑπόσταμα, exponitur Alicuius rei fæx subsidens, Crassamen vel Crassamentum, ex Colum. affertúrque non solùm οὔρων ὑπόστασις, sed etiam ὑπόστασις ἱδρῶτος, ex Aphrod. Probl. Et ὑπόστασις τοῦ περιεστώματος, ex Aristotele. Item, ὑπόστασιν χώδη ἔχουσα σύρδυσις. ‖ Ὑπόστασις aliquando Hippocrati est Humorum consistentia seu status, & concretio. hoc est, quum humores intus manẽt quos vacuari oportebat. vt annorauit Galenus Comment. 2 εἰς τὸ περὶ ἀρθρῶν. Gorr.

‖ Ὑπόστασις in vulg. lexicis exponitur etiam Compages. vt Ὑπόστασις κολλώδης, apud Theophrastum lib. 5, De causis plant.

Ὑπόστασις, Insidiæ quæ struuntur ab eo qui ὑφίσταται, id est κρυφίως ἵσταται (vt exponit Thomas magister) id est Stat in latebris. In vulgatis lexicis exponitur Insidiæ, item Subsessæ ex Seruio & Vegetio. Quo fortasse modo ὑφίστασθαι in illa τῶν κρυφίως ἵστασθαι signif. reddi possit Subsidere.

Ὑπόστασις, Statio militum, vide in Ὑπόσημα.

Ὑπόστασις, Suid. exp. αἰνίσσασις in hoc Æliani loco, vbi videtur esse Defectio, Rebellio: αἰνίσσετο τὸ ἔθνος τῶν Σύρων, καὶ Φοινίκων πᾶς χείμαρρος προσέπλαβεν εἰς τὸν αὐτῶν ὁρμὸν τε καὶ ὑπόστασιν. Sed ego non dubito quin mendosè ὑπόστασιν pro ἀπόστασιν hic scriptum fuerit.

Ὑποστάτης, ου, ὁ, Qui in naturam rerum produxit, & subsistere fecit, Qui condidit & in naturam rerum edidit. ET Ὑποστάτις, fœminino gen. Vtrunque Bud. ex Areopagita affert. ‖ Ὑποστάτης, Furca qua quid fulcitur, teste Plutarcho in Coriolano, vbi scribit, ὃ μὲν οἱ Ἕλληνες ὑποστάτην καὶ σκέλημα, τοῦτο οἱ Ῥωμαῖοι φούρκαν ὀνομάζουσι.

Ὑποστατός, Tolerabilis, Ferendus. ἀνεκτός. v. l. ex Euripide.

C. Ἀνυπόστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subsistentiam non habens. cui opponitur ἐνυπόστατος, quod vide. ‖ Item Intolerabilis, Cuius impetus sustineri nequit, Cui resisti non potest. Polybius, κατ' ἴλιν μὴν καὶ φαλαγγηδὸν ἀνυπόστατοι. Hieronymus enarrans quod Græci Bibliorum interpretes reddiderunt ὕδωρ ἀνυπόστατον, Verbum, inquit, ἀνυπόστατον apud Græcos ambiguum est, & potest sonare Quod non subsistat: (ita enim ibi legendum est, non autem Quod subsistat) & quod intolerabile sit. id est, quod nemo ferre queat.

C. Δυσυπόστατος, Cuius impetus vix sustineri potest. vt ἀνυπόστατος, est Cuius impetus sustineri non potest.

C. Ἐνυπόστατος, Subsistentiã habens. oppositum præcedenti: Damasc. ἀεὶ δὲ ἔχει τὸν ἑαυτοῦ λόγον ἐξ αὐτοῦ γεγενημένον, οὐ κ' τὸν ἡμέτερον λόγον, ἀνυπόστατον καὶ εἰς ἄτεχα χέον ἀπ' ἐνυπόστατον, ζῶντα, τέλειον. & identidem apud eum hoc vocabulum legitur pro persona. B.

C. Ὁμοεύπόστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Eandem hypostasin habens. accipiendo hypostasin in ea significatione qua accipi dictum est quum de Trinitate diuina loquimur.

C. Τριυπόστατος, Tres hypostases habens, [redacted] vt Dionysius ἑνάδα τριυπόστατον vocat, quod exponitur τριπρόσωπον.

Ὑποστατικός, Autor & conditor substãtiæ. Budæus ex Dionysio Areopagita, μᾶλλον δὲ ὡς πάσης σοφίας ὑποστατικόν. ‖ Ὑποστατικός, Præfidens. vt ὑπόστασις est Præfidentia, seu Animi præsentia, &c. ET Ὑποστατικῶς, Præfidenter, Confidenter. Item Asseueranter, Affirmatè, vt quidam interpr. in hoc Polybii loco, τὸ δὲ βασιλέως ὑποστατικῶς ἀπεφήνατο συστέλλεσθαι. At Suidas exponit ὑπομονητικῶς & καρτερικῶς, in hoc quem affert loco, ὁ δὲ ὑποστατικῶς κεχρημένος τοῖς ὁπλικοῖς κινδύνοις, δόξαν ἀνδρείας ἀπηνέγκατο.

Ὑπόσημα, ατος, τὸ, Sedimentum, (&c. vt in ὑπόστασις) vt ὑποσήματα τῆς κοιλίας, Aristoteles De animalibus libro 1. ‖ Ὑπόσημα pro hypostasis, (in ea significatione qua sumitur hoc vocabulum à theologis) Gregorius in libro De theologia, de prophetis loquens, πλὴν οὔτε οὗτοι τοῦ ὧν ὁ λόγος, οὔτε τις ἄλλος τῶν κατ' αὐτοὺς ἴση ἐν ὑπόσημα τῆς ἁπάσης τοῦ Κυρίου, κ' τὸ γεγραμμένον, Οὐδὲ Θεοῦ φύσιν εἶδεν ἠδὴ γόρθυσε. ‖ Ὑπόσημα, Satio militum. pro qua significatione affertur ex Græcis Bibliorum interpret. lib. 2 Regum cap. 23. Itidem verò ὑπόσασιν Budæus pro eadem significatione affert ex 1 Reg. cap. 13, in fine, item ex 14, ἑζῆτει Γωνάθαν διαβῆναι εἰς τὴν ὑπόσασιν τῶν ἀλλοφύλων. ‖ Ὑπόσημα, Pudendi virilis pars ea quæ minimè pendula est, apud anatomicos, vt ait Rufus: addens, alio nomine πεῖσμον vocari. σῆμα autem idem dici testatur partem eam pudendi quæ propendet: inde quod ei subest, ὑπόσημα nuncupatur. ‖ Ὑπόσημα est etiam πῆδος, si Hesychio & Suidæ credimus. affértque hic exemplum istud, πολλὰ ὑποσήματα τῶν ἀνδρῶν ἀντεῖχον ἐρρωμένως οἱ Ῥωμαῖοι.

c. 2. Παρυφίσαμαι, Subsisto vnà, vel Existo vnà, Vnà sum in natura rerum, pro συνυφίσαμαι, (vt συγγενωστεύω accipitur pro συνδυωστεύω) vel idẽ quod κατ' ἀκολουθίαν ὑφίσαμαι. Damasc. de libero arbitrio loquens, εἰ δὲ τῶν, ὡς ἀνάγκης παρυφίσαι) ὡς λογικὸν τὸ αὐτεξούσιον. Alia exẽpla vide ex Basil. apud B. 497. vbi tamẽ παρυφίσαι ab Paulo aliter sumi videtur. ‖ Παρυφίσαμαι, Propemodũ subsisto, Ferè in natura sum rerũ. est enim minus quàm ὑφίσαμαι, vt inquit idem Budæus, huius quoque signif. exemplum afferens pag. 497, ex Dionysio. (Alibi autem παρυφίσασθαι ait posse etiam significare Obiter subsistere: accipiendo præpositionem παρὰ vt in παραλαμβάνω) VNDE Παρυπόστασις, quod itidem minus est ἢ ὑπόστασις apud eundem Dionysium, διὸ οὔτε ὑπόστασιν ἔχει τὸ κακὸν, ἀλλὰ παρυπόστασιν, τῷ ἀγαθοῦ ἕνεκα καὶ οὐχ ἑαυτῷ γεγονός.

Παρυφίσαμαι, Significor, Demõstror, Repræsentor. vt quidem Budæus exponit in hoc loco Apollonii grammat. τὸ γὰρ ἑκάστης λέξεως παρυφίσαμαι, μόνον νοοῦν, τρόπον τινὰ σημαῖνον ὅτι τοῦ λόγου. Sed ita exponendo, vacaret præpositio ὑπό.

c. 2. Προϋφίσημι, Prius in naturam rerum produco, sicut ὑφίσημι significat In naturam rerum produco apud Gregorium. Qui & hoc bicomposito vtitur, scribens, τοῖς ἄλλοις πολὺ ἄλλῳ προϋπεστήσας. Itidem verò Προϋφίσαμαι, Prius in naturam rerum producor, seu prodeo, Prius subsistentiam habeo. προϋπόκειμαι. nam προϋπόκειμενα vocantur τὰ πρόπροι φύσει ὄντα. quæ ἐν τοῖς προκειμένοις censentur, & τοῖς προκαταβεβλημένοις. quæ præeuntia & antegredientia Latinè dici possunt, vt προϋφεστῶτα præorsa & primordia naturæ. B. Alicubi tamen etiã προϋφεστῶς, seu προϋφεστὼς, exponitur Antegressus, vt in hoc loco Hermogenis, μὴ γὰρ προϋφεστῶσης τῆς ὕλης, οὐδὲ τὸ πρὸς τὸν λόγον ἀδικεῖν συνίσταται. Sic προϋφεστάναι redditur Antegredi, Antecedere, in hoc Plutar. loco, in libro De fato, πόθεν δὲ τὸ δίκαιον, ὡς γλυκὺ, προϋφεστάναι τῷ ἀνεξεύρετον. Sed Bud. vertit Prius esse natura.

HINC προϋπόστασις, q. d. Præsubsistẽtia, seu Præexistentia: de re quæ prius in naturam rerum prodierit. At ex Dioscoride affertur pro Antecedens corporis compages. sed aliter pro hac signific. scripsisse Dioscoridem verisimile est.

c. 2. Συνυφίσαμαι, Vnà subsisto. i. Vnà sum in rerum natura. Pro quo συνυφίσαμαι dici aliquando & παρυφίσαμαι, (vt συγγενωστεύω pro συνδυωστεύω) scribit Bud.

¶ Στάσις, εως, ἡ, Factio. (hinc, vt suspicor, orta hac significatione, quòd in factione pars vtraque suam veluti στάσιν seorsum habeat, id est stationem. Viderit tamen lector an aptiorem aliquam huius significationis rationem excogitare possit) Aristot. Œcon. 2, ὁρῶν στάσεις οὔσας δύο, duas factiones. Plut. in Sertorio, Κίννας δὲ νεωτερίζων ὑποφερομένῳ σπεκαλῶν τὸν Μαρίου στάσιν. id est (Budæo interprete) Cinna autem labantem iam Marii factionem rerum nouarum molitione reparabat. Sæpe redditur voce Seditio habente affinem significationẽ. Plato libro 5 De republica, ὅτι μὲν οἰκείου ἔχθεα στάσις, ὅτι δὲ τὸ ἀλλοτρίου πόλεμος ὀνομάζεται. Thucydides lib. 4, τῶν Μηδείων στάσεις φοβούμενοι. Isocr. De pace, σφαγὰς καὶ στάσεις ἐν ταῖς πόλεσιν ἐποιήσαντο. (Seditionem facere itidẽ Lat. dicũt.) Apud eundẽ legitur, στάσεις ποιεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους, seditiosè inter se certare. Idem ad Nicocl. στάσεις καὶ διαφοράς copulat. Plato autem dicit αἱ τῶν στάσεων πολλαὶ διαφοραί. Et εἰς στάσιν ἐμβάλλειν apud Xenophontẽ, Ad seditionem concitare, vel inuerso ordine, Inducere seditionem in. Item, πολὺ παλαιὰ αὖθις στάσιν στασάζειν apud Plut. Veterem seditionem redintegrare: vt Tacitus dicit Redintegratur seditio. Et ἐν στάσει εἶ) apud Thuc. Seditionibus agitari.

Σταστώδης, εος, ὁ ἡ, Seditiosus. Xen. στασώδης τε ὢν καὶ θέλων πολλοὺς τοῖς φίλοις ἐχθροὺς παρέχειν.

Σταστώτης, ου, ὁ, Qui factionis alicuius est. Ex Herodoto, στασῶται ἐκείνου, qui sunt contrariæ illi factionis. Item στασῶται σφι ὀμόδοροι, coniurantes inter se. v. lex. ‖ Σταστῶται, Seditiosi, Qui seditiones concitant, οἱ στάσεις ἐγείροντες. Suid. ‖ Σταστῶται, Qui eiusdem ordinis sunt. οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς τάξεως, Hesych. ‖ Apud Antiphontem autem στασώτης videtur accipi pro δορυφόρος, Satelles, vt Harpocr. & Suidas tradũt, apud quos locum reperies. ‖ At στασώτας τοῦ ὅλου Plato in Theæteto iocans appellauit Parmenidem & Melissum qui vniuersitatem rerum consistere perhiberent: vt docent v. l. COMP. Ἀντιστασώτης, ου, ὁ, Qui contrariæ factionis est: vt Bud. interpr. citans Appian. in Parth. ET Συστασώτης, ου, ὁ, Factionis socius seu particeps. Luc. De salt. DERIV. Στασωτικός, ή, ό, Factiosus. Item Seditiosus. Thucydides l. 8, pag. 291, πολλῶν καὶ στασωτικῶν λόγων καὶ ὑποψιῶν πρὸς γνωμῶν, seditiosis & turbulentis orationibus. Ex eodem στασωτικὸς καιρὸς, Seditionis reipublicæ tẽpus. A Bud. exponitur non solùm seditiosus, sed etiam Seditioni obnoxius, citante ex Aristot. Eth. 5, στασωτικὸν δὲ καὶ τὸ μὴ ὁμόφυλον, ἕως ἂν συμπνεύσῃ. At κ' τὸ στασωτικὸν, Seditiosè, More eorũ qui seditiones faciũt, κ' τὸ ἔθος τῶν στασαζόντων, vt Thucyd. schol. exponit in hoc loco lib. 4, pag. 163, καὶ ἔνιος αὐτῷ τῶν ὑπὸ τοῦ δήμου αὐτεπαίνητος κ' τὸ στασωτικόν. AT Στασωτία, ας, ἡ, Seditiosus status, vt apud Platonem exponitur, lib. 4 De rep. στασωτείας ἀλλ' οὐ πολιτείας εἴδεσι τοῖς νόμοις φαμεν. Idem lib. 8 De rep. pag. 295, de statu populari, statu optimatum & tyrannide, τούτων δὴ πολιτείαι μὲν οὐδεμία, στασωτεῖαι δὲ πᾶσαι λεγόμενοι αἱ ὀρθότατα. Vbi non incommodè videtur verti posse Factiones.

Στασάζω, Factionibus contendo. vel Seditiosè dissideo. Plato epist. στασάζουσα πόλις ἐν αὐτῇ, ciuitas intestinis seditionibus laborans. Et ex Thucydide, στασάζοντες ἐν ἀλλήλοις. Item ex Xenophonte Apomn. 2, cum datiuo στασάζειν ἀλλήλοις. Et στασάζειν πρός τινα apud Plutarchum. Et in pass. apud Nanzianzenum, ἐνθεῦθεν καὶ τὰ ἐν εἴνων ἐστασάζθη, in seditionem res eorũ versæ sunt. B. Interdum commodius exponitur Dissideo. vt apud Herodianum lib. 3, πρὸς ἀλλήλους ἐστασάζον οἱ ἀδελφοὶ, inter se dissidebant. Sic apud Synesium epist. 105, οὐδὲ στασάσειν μοι πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη. Interdum Contendo, Certo. Vnde quod Plato dicit de nautis, στασάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως, Cicero vertit, Si nautæ certarent quis eorum potissimùm gubernaret. Sic apud Thucydidem lib. 4, pag. 148, πρὶν τὸ δέχεσθαι αὐτὸν κατ' ἀλλήλους ἐστασάζον, de recipiẽdo eo seditiosè certabant, vel Seditio inter eos orta erat. VNDE Στασασμός, οῦ, ὁ, Seditio, vel potius Seditionis concitatio. Aristoteles in 2 Œcon. δεῖ στασασμὸν τῆς χώρας ἀργοῦ γενομένης, quum per ciuilem discordiam ager non coleretur. ET Στασαστής, οῦ, ὁ, Qui seditiones concitat, Seditiosus. A QVO Στασαστικός, ή, ό, Ad seditiones concitandas aptus, seu Seditiosus. vt στασαστικοὶ λόγοι apud Plutarchũ & Æschinẽ. VNDE Στασαστικῶς Seditiosè, Factiosè. Aristot. Polit. στασαστικῶς ἐχρῶντο τοῖς ὁρκωμοσίαις. Demosthenes Phil. 3, ἀπίστως καὶ στασαστικῶς ἔχουσι πρὸς αὐτοὺς οἱ Ἕλληνες, Inter se dissident, πρὸς ἀλλήλους στασάζουσι. Sic Pro cor. κακῶς τοὺς Ἕλληνας ἔχοντας πρὸς ἑαυτοὺς καὶ στασαστικῶς.

C. Ἀντιστασάζω, Cõtrariã factionem moueo, vel sequor, Contrariam partem sequor in seditione. VNDE Ἀντιστασαστής, οῦ, ὁ, Qui est cõtrariæ factionis, Qui sequitur contrariam partem in factione, seu seditione. In vulgatis lexicis Græcol. exponitur Qui est in seditione partis aduersæ.

C. ΔΙΑστασάζω, Factionibus & seditionibus implico, Seditionem inter aliquos concito. Plutarchus ὁ δὲ Μάλλος διεστάσασε τὴν πόλιν. Idem in Romulo διεστάσασε τοὺς Σαβίνους. Aristoteles Polit. 5, διεστάσασεν αὐτὸς πρὸς τοὺς ἄπορους, Ad seditionem contra opulentiores concitãdam induxit. Item, Dissidiis seiungo ac segrego, vt Lucr. loquitur. Synes. epist. 95, διεστάσασεν ἡμᾶς, ad dissensionem nos induxit.

C. ΚΑΤΑστασάζω, Seditione opprimo & affligo, Seditione circumuenio. Budæus ex Plutarcho, πάντα πρόγματα καταστασάσασιν καὶ καταβαλοῦσαι αἰσχρὰ γρόνιστον ῥοπὴν ἐπίπτοι. Apud Plut. autem in Pericle, καταστάσασε τὴν βουλὴν, vulg. lex. interpr. Concitata seditione senatum delere gestiebat. At Καταστασάζομαι, Factione vincor, Seditionibus premor. Xenophon, καταστασαζόμενος ὑπὸ τῶν Αὐσανίδου φίλων. Plutarchus Them. καταστασαζεῖς ὑπὸ τῶν Θεμιστοκλέους, factione victus à Themistocle.

C. ΣΥστασάζω, Seditionis vel potius factionis socius sum,

Factionē aliquam adiuuo. Thucyd. lib. 4, pag. 149, οὐ γὰρ συστασιάσων ἥκω. Potest tamen & aliter hîc accipi.

ΣΤΑΔΙΟΝ, ου, τὸ, ET Σπάδιος, ου, ὁ, Stadium, Mensura pedum sexcentenûm, vt Budæus tradit ex Herodoto lib. 2, de labyrintho loquente, αἱ δὲ ἑκατὸν ὀργυαὶ δίκαιαι, εἰσὶ σταδίου ἑξαπλέθρου ἑξαπόδου μὲν τῆς ὀργυῆς μετρεομένης καὶ τετραπήχεος, τοῦ ποδῶν μὲν τεσσαράκοντα ὄντων, τοῦ δὲ πήχεος ἑξαπάλαιστος, id est Budæo interpr. Iustæ orgyiæ centum, stadium implent sex plethrorum, ita vt orgyia senûm sit pedum & quaternûm cubitorum, cubitum verò senûm palmorum, & pes quaternûm. Plinius autē, Stadium (inquit) centum & vigintiquinque nostros efficit passus, hoc est pedes sexcentos vigintiquinque. Suidas scribit septem stadia & semis, facere milium, seu miliare: vnum autem stadium πόδας χ, milium autem πόδας δ΄σ, pedē verò, δακτύλους ις. Thuc. l. 4. p. 123, καὶ μέγεθος ἐπὶ πεντεκαίδεκα σταδίους μάλιστα. Xenoph. Hellen. 3, πλέον ἢ στάδιον ὑπόψομαι. Aristophan. Ranis, Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα, Euripidis loquacitatem superantes stadio vno & amplius. Idem in Nebulis, Τῶν Ἑλλήνων ἓξ λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ὁρίσω, vt dicatis me Græcis omnibus præstantia antecedere centum stadiis. id est, vt dicatis me Græcorum omnium præstantissimum. Archestr. apud Athenæū libro 3, — καπρωρώχθαι σταδίοις αἰωρείθμοις. Eodem genere apud Plutarchum, σταδίους πεντακόσιους. Polybi de Hannone, ποιησόμενοι τὴν πορείαν ἐναντίοι τῷ ῥεύματι τοῦ τὸν ποταμὸν ὅλον ἑξακόσια στάδια: quod Liuius de eodem dicit, Aduerso flumine ire iter vnius diei. Interdum dicitur de curriculo quod hoc spatium æquabat. Sic legerunt quidam apud Homerum Il. ν, Οἶδα δ' ἐν σταδίῳ δίνῳ μελπόμενον Ἄρηϊ, vt dicat nouisse se modos martios in hostili stadio. sed melior scriptura est σταδίῃ, vt suprà annotaui. Herodotus Terpsich. ἀγωνιζόμενος στάδιον συνῆψε πρὸς τοὺς θεούς. Xeno. Hellen. 2, τὸ στάδιον ἐνίκα Κρονίας. Epigramm. libro 2, ἔδραμε τὸ στάδιον. Lucianus, πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἦλθον φοβερὸν τοῦ ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι. Pro loco etiam certamis accipi apud Theophilum libro 2 Institut. annotant v. l. Deriuant autem hoc vocabulum à στήδιον, διὰ τὸ τοὺς τοῦ αὐτοῦ ἀγωνιζομένους μὴ τοῦς θεὰν μόνον ἀφορισθῆναι, ὥστε καὶ τοὺς θεᾶσθαι, ἀλλ' ὥστε τοῦς ἄλλα ἱστάνειν. Eust. Pro στάδιον autem Dores DICVNT Σπάδιον.

C. Σταδιοδρόμος, ου, ὁ, Qui stadium seu spatium sexcentenûm pedum decurrit, Cursor stadii, seu Stadiodromus, vt quidam etiam Latini appellant, inter quos Plinius. Strattis comicus apud Pollucem, Τί ὅτι ὥσπερ οἱ σταδιοδρόμοι τοσαυτίσασι; Lucill. Epigramm. libro 2, Ἦν βραδὺς Εὐτυχίδης σταδιοδρόμος, ἀλλ' ὅτι δεῖπνον Ἔτρεχε. Vtitur & Plato De leg. VNDE Σταδιοδρομέω, ῶ, Stadiū curro. Demosth. Ἀνιπδωείδιω τοῦ σταδιοδρομοῦντα.

C. Σταδιάρχης, ου, ὁ, Stadio seu curriculo præfectus, seu Præfectus certamini stadii. Poll.

C. Ἑκτάδιος, ου, ὁ ἡ, Qui sex stadiorum est.

Σταδίας, ου, ET Σταδιὰς, έως, ὁ, idem quod σταδιοδρόμος, Qui stadium currit, Qui stadio certat. Lucill. Epigramm. libro 2, Τὸν σταδίῳ τρέχω Ἑρασίστρατον ἡ μεγάλη γῆ Πάντων στομάτων οὐκ ἐσάλευσε μόνον. Idem eodem lib. Καὶ πένταθλος Ὑλας καὶ σταδιὰς Μενεκλῆς.

Σταδιαῖος, ου, ὁ, Stadii mensuram æquans. Athen.

Σταδισμὸς, οῦ, ὁ, Dimensio terræ per stadia. B. ex Ptolem. 6. 7. Videtur autem dici quasi à σταδίζω, quod significaret Dimetior per stadia.

ΣΤΑΤΗΡ, ῆρος, ὁ, Stater, Pondus drachmarum quatuor, quod Hebræi siclum dicebant, vt Budæus tradit, scribens alibi, staterem à mensoribus vocari semunciam, Varii autem erant stateres. Aureus minam argenti valebat, vt idem Budæus ex Polluce tradit, ὁ δὲ χρυσοῦς στατὴρ μναῦν ἠδυώτατος. καὶ γὰρ ὃν τοῖς ἱσταμένοις τοῦ μναῦ τῆς ῥοπῆς στατῆρα ὀνομάζουσι, Aureus stater minam valebat. nam & in iis quæ appenduntur, pōdus minæ staterem nominauerunt. vnde colligit, staterem aureum quaternos aureos numos Romanos valuisse, vt fuerint stateres aurei vnciales, cuiusmodi ferè Lusitanici aurei visuntur, denis aureis æstimabiles. At Cyzicenus 28 drachmas Atticas, vt Demosth. tradit in orat. περὶ Φορμ. i. paulo minus tribus aureis coronatis. Sed Attici stateres & Persici hoc Cyziceno multo vberiores fuerunt & pōdere & indicatura, & præsertim Persici, quum Babylonium talentum ephectam proportionem ad Atticum habuerit. At Daricus non minus denis aureis Francicis, id est Argenti mina. Plutarchus Κροισείων etiam meminit, scribens, Κροισείων αἱρετώτερος στατήρων. Thuc. libro 4, pag. 138, nominat etiam στατῆρας Φωκαΐτας. Et Athenæus libro 4, ἕκαστος Αἰγιναῖον φέρει στατῆρα. Item Φιλίππειοι nominantur & Ἀλεξάνδρειοι: Philippos Horatius & Plautus nominant. At pro στατῆρες χρυσοῖ, Synesius dicit στατῆρες χρυσοῦν, siue ἐκ χρυσοῦ, epist. 127, τοῦ μὲν ἐτέθεικεν ὀβολοὺς ἐκ χαλκοῦ, τοῦ δὲ, στατῆρας χρυσοῦν. Deriuat autem ab ἵσταθαι, quod appendere significet. VNDE Πεντεστατήρος, ου, ὁ ἡ, Qui quinque stateruin est, seu quinque minarum. idem quod πένταμνος, teste Poll. ET Σταθμιαῖος, ου, ὁ, Statere valens, Qui stateris pretio æstimatur. στατῆρος ἄξιος.

ΣΤΑΜΙΝ, ῖνος, ἡ, Lignum in naui rectum stamini simile, vt Aristarch. apud Etymologisten docet. Eustathius ex veteribus grammat. tradit esse ξύλα ὀρθὰ μήκη, ἃ σήμερον ὅθεν ἔχοντα, τοῦ καταθεῖναι τοῖς ἰκρίοις ἑκατέρωθεν, ἐστάναι ποιοῦσιν αὐτά, quamobrem ab ἵστημι deriuant. alii esse volunt ligna recta quibus τὰ πηδάλια τοῦ στεμπόνος τιθέασι: alii verò τὰ ὀρθὰ τοῦ κλίνει τὸ πλοῖον ἔχοντα ὀρθὰ ξύλα τὸ κατὰ τὸ ἀνέμπνον πόπυ. Hæc verò ad suam vsque ætatem σαμνάεια vocata fuisse in Lycia, idem Eustathius tradit. Sunt qui Statumina à Cæsare nominari scribant. Odysseæ ε, Γῆρα δ' σήσας ἀραρὼς σταμέσι σταμίνεσσι. Athenæus libro 5, γέμφοις τε καὶ ἐγκοίλια καὶ σταμῖνας καὶ τὰ εἰς τὰ ἄλλα χρεῖα ἀν ὕλαι. (quem locum Eustath. quoque citat.) Et paulo post, de clauis æreis, διὰ τετραπάων δὲ ἦσαν οὗτοι ἠρμοσμένοι τοῖς σταμῖνας συνέχοντες. vbi notandus articulus masc. g. AT Σταθμίδες, id idem Ligna in naui quibus tabulæ superimponuntur, quæ & κατόνια: τὰ ξύλα ἐφ' ὧν αἱ σανίδες ὀπίκεινται, vt Poll. tradit.

Σταυρος, ου, ὁ, Vallus, Palus ligneus acutus & erectus. ab ἵσταθαι dictus, quoniam ἵσταται εἰς ἄκρον ἠρμένος, vt Eust. tradit. οὗ ἀπὸ ξυμμμένου κατ' ἀθεῖαν γραμμὴν πάσης ἔοικεν ἠπλωμένη πέρυγι. vnde quidam σαυροῖσι κορυφὴν πέρυγα dixit τὴν πύπων ἔκπασιν, vt Eustathius tradit, idem esse dicens quod σκόλοψ. Il ω, de tentorio Achillis, Ἀμφὶ δὲ οἱ μεγάλῳ αὐλὴν ποίησαν ἀνακτι Σταυροῖσι πυκινοῖσι. Odysseæ ξ, de stabulo porcorum, Σταυροὺς δ' ἐκπὶς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα Πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικάσσας. quales esse videntur apud Virgilium, — acuto robore valli, 2 Georg & sudes præustæ, Æneid. 7. nam vallos & sudes idem esse tradit Seruius. Thuc. libro 4, pag. 150, καὶ σαυροὺς τοῦ καταπηγνύτες. Idem libro 7, pa. 240, σαυροὺς τοῦ τοῦ παλαιῶν νεωσοίκων ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὅπως αὐτῆς αἱ ἰῆες ἐντὸς ὁρμοῖεν, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὅπλέοντες μὴ βλάπτοιεν ἐμβαλόντες. Et paulo post, ἦσαν τοῦ σαυρῶν οὐ σὺν ὑπὸ ἔχοντας τῆς θαλάσσης καπέπηξαν, pali qui è mari non extarent. quam appellat κρύφιον σαύρων. Ibidem, σαυροὺς αἰέκλων καὶ καταπολυμξῶντες ἠξέφριον. Sic dicitur etiam crux, seu palus erectus, plerunque cū ligno in superiori parte transuerso, è quo malefici suspendebantur. Lignum figuræ literæ T, ἐφ' ὃ ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζουσι, vt tradit Lucianus in Δίκη φωνηέντων. Plut. De iis qui tardius à diuino numine puniuntur, καὶ τοῦ μὲν σώματι τοῦ κολαζομένων ἕκαστος τοῦ κακοῦργον ἐκφέρει τὸν αὐτῶ σαυρὸν, vnusquisq; crucē suam. Idē in Artox. 307, ὀνδεῖραι ζῶντα, καὶ τὸ μὲν σῶμα πλάγιον διὰ τεσσῶν σαυρῶν ἀνάπηξαι, tribus palis affigere. At apud Aristophanem Auibus, de aucupe, Ἴσως βρόχοις, παγίδας, ῥάβδους, pro ῥάβδους scholiastes annotat in quibusdam exemplaribus scribi σαυροὺς, esseque εἶδος δικτύου ὁ χρίουσι ἰξῷ. Sed quid ibi vetet in propria significe accipere hoc vocabulum, non video. nec enim retia visco oblinuntur, sed calami, & fortassis etiam valli quibus retia suspenduntur.

C. Σταυροειδὴς, ές, ET Σταυρότυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Crucis formam & typum gerens. VNDE Σταυροειδῶς, ET Σταυροτύπως, Forma & typo crucis. IDEM Σταυρηδὸν quoque dicitur, aduerbio à nomine substantiuo formato: vt βοτρυηδὸν à βότρυς.

Σταυρόω, ῶ, Vallum seu palum depango. σαυρὸν καταπηγνύω Thucy. lib. 7, pag. 241, ὅμως δ' οὖν οἱ Συρακόσιοι ἐσταύρωσαν, palis in terram depactis se munierunt. ‖Item Palo seu cruci affigo. idem quod ἀνασκολοπίζω. quod peri phrasticè Alexis dicit αἰσθάνομαι ὅτι τοῦ ξύλου. Ioann. 19, ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν. Apoc. 11, ὁ Κύριος ἐσταυρώθη. VNDE Σταύρωμα, ατος, τὸ, (q. d. Vallamētū) Plures valli seu pali i terrā depacti, seu, Munimētū ex vallis seu palis in terrā depactis. Thucyd. libro 6, pag. 219, ὥστε τε τοῦ ναῦς σταύρωμα ἔπηξαν, videlicet ex cæsis arboribus, id est (vt Valla vertit) Ex illis cancellatim fixis, naues prætexuerunt. X. Hell. 4, pag. 206, σταυρώματ' ἐποιήσαντο καὶ πάφρον οἷαν ἐδύνατο τοῦ αὐτοῦ. ET Σταύρωσις, εως, ἡ, Vallorum seu palorum depactio. Thucyd. libro 7, pag. 240, χαλεπωτάτη δὴ τῶν τῆς σταυρώσεως ἡ κρύφιος. vide Σταυρός. ‖Item, Crucifixio. ET Σταυρωτὴς, οῦ, ὁ, Qui vallos seu palos depangit. Item, Qui cruci affigit, Qui in palū attolit.

C. ΑΝΑσταυρόω, ῶ, Iterum crucifigo. In epist. ad Hebræos cap. 6, ἀνασταυροῦντας ἑαυτοῖς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, denuò crucifigentes. ‖Item, In palum seu crucem attollo. idē quod σταυρόω. nisi ἀνὰ præpositio signif. euectionem seu eleuationem in altum. idem quod ἀνασκολοπίζω. Plut. Fabio, ἀνεσταύρωσε τοῖς ὁδηγοῖς, de Annibale, pro eo quod Liuius dicit, Virgis cæso duce, & ad reliquorum terrorem in crucem sublato. Thucydid. libro 1, θεοδοσία λαφθεὶς ἀνεσταυρώθη, in crucem sublatus est. Herodian. libro 3, τοῦ κεφαλοῦ αὐτοῦ δημοσίᾳ θεῖόπλον ἀνασταυρωθῆναι, in palum seu crucem attolli. Plutar. De fort. Rom. κῶν ἀνεσταυρωμένος.

C. ΑΠΟσταυρόω, ῶ, Fut. ώσω, Vallis in terram depactis munio, seu cingo. Thucyd. lib. 4, κόψαντες τὰ δένδρα καὶ ὕλῃ, ἀποσταύρωσαν ἐπὶ δέκατον. vbi scholiastes ἀποσταύρωσαν exponit χαρακώσαντες ἐπίσωμα. Xenoph. Hellē. libro 7, ἐκκόψαντες τὰ δένδρα ἐποίησαν κυκλῷ σκολοπίσματα καὶ ἀποσταυροῦντες. Plut. in Dione, οἷς ὁ ξένος ὀλίγοις ἐπιθήσας, ἔλαθεν ἀποσταυρώσας τὴν ἀκρόπολιν. Vulgò exponitur etiam Cancellis firmo. ‖Ἀποσταυρῶ, Affigo cruci, Crucifigo. Idem quod simplex σταυρῶ.

C. ΠΑΡΑσταυρόω, ῶ, Palos seu vallos depango, vel, Iuxta aut à latere palos figo.

C. ΠΕΡΙσταυρόω, Vallis seu palis in terram depactis circū circa munio, seu circundo. Thuc. l. 2, περιεσταύρωσεν αὐτοῖς τοῖς δένδρεσι, eos arborum cancellato vallo circundedit. VNDE Περισταύρωμα, ατος, τὸ, Munimētum ex vallis circumcirca depactis.

C. ΠΡΟσταυρόω, Vallis seu palis in terram depactis præmunio, aut antè munio. Thucydides libro 4, προσταυροῦσι τὰ ναῦς, id est σαυροὺς τοῦ τοῦ νεῶν καταπηγνύουσι, vt alibi loquitur.

C. ΣΥσταυρόω, Vnà crucifigo, Vnà in crucem tollo. Marci c. 15, καὶ οἱ συνεσταυρωμένοι αὐτῷ ὠνείδιζον αὐτόν. Et apud Nazianz. συσταυρώσωμεν Χριστῷ. Et metaphoricè apud Paulum ad Galat. 2, ἵνα Θεῷ ζήσω, Χριστῷ συνεσταύρωμαι.

Στήλη, ης, ἡ, Lapis è terra extans, vel munitionis gratia, vel signi, erectus: ab ἵστημι quod est Statuo. Iliados μ, Στήλας τε τοσθλῆπας εἰσόχαλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν, ἔμμεναι ἔγχεα πίπτον. vbi quidā αὐτήρειδας intelligūt, quidam πλάκας μεγάλας τοῦ τὸ τεῖχος, τοῦ ἐβλήμβιας τὸ ἑδάφους καὶ σωπερμοσμβίας ἀλλήλοις ὑπὸ πόδα τὸ τεῖχος αὐτὴ ἐρύμασε. Sophocl. Electra, Κεῖνος δ' ὑπ' αὐτῷ ἑστάτει στήλῳ ἔχων, sub ipsam stelen extremā. vbi loquitur de lapide in stadio erecto. Plerunque accipitur pro cippo seu columna quæ in sepulchris statuebatur, aut in qua fœdera inscribebantur, aut alia quæ posteritati mandare cuperent. Stelen Plinius appellat: nonnulli Lapidem titularem. Suidas esse dicit lapidem aut æs in altum euectum figura quadrata: apud quem diuersorum illustrium virorum ac fœminarum στῆλαι commemorātur. Iliados ρ, — ὥστε στήλη μένει ἔμπεδος, ἥτ' ὀθὶ τύμβῳ Ἀνέρος εἰστήκει πεθνειότος, ἠὲ γυναικός. Sic Iliad. ν, ὥστε στήλη ἢ δένδρεα ὑψιπέτηλα Ἀστέμες ἑστάσι. & Il. τ, Ἔνθα ἑπαρχόσουσι καὶ σήματι τοῦ τε ἑταῖρε τοῦ τε στήλῃ τὸ γὰρ γέρας ὄστι θανόντων. Thuc. lib. 1, πολλαί τε στῆλαι ὑπὸ σημάτων. Apud eundem libro 2, στῆλῶν ἐν τῇ οἰκείᾳ ὀπιγραφῇ virorum fortium & illustrium memoriam celebrat. Pausanias Atticis, καὶ σφῶν ἐστῶν ὀθὶ πῆς τάφοις στῆλαι τὰ ὀνόματα καὶ τὸ δῆμον ἑκάστου λέγουσαι. Has stelas Horatius vocat cippos, & Cic. Columnas. Colūnarum autem quibus fœdera inscribebātur meminerunt frequenter Æschin. & Demosth. vt in orat. Pro cor. στῆλαις διαλαβεῖν πρὸς ὅρκους. Idem contra Phil. γράμματα τοῦ τοῦ γονέων τῶν ἡμετέρων δεικνύων, ἃ ἐκεῖνοι κατέθεντο εἰς στῆλας λαλκῆν γράψαντες εἰς ἀκρόπολιν. Plinius dicit, Stelæ lapideæ literis incognitis scriptæ. Æschin. εἰς τὸ αὐτοῦ στῆλῳ ἀναγεγράφθαι, id est ἔγγραφον καὶ ἔκπυστον γενέσθαι, vt Bud. exp. Et Ἡρακλεῖοι στῆλαι apud Isocratē, Aristo. & historicos ac chorographos: item Διονύσου στῆλαι, Columnæ Herculis & Bacchi, quas suorum laborum metas & monumenta in extremis orbis partibus statuerunt. Στήλῳ ἀναγράφειν, In cippo proscribere, vt Bud. interpr. apud Isoc. τοῦ ζεύγους, Ἐς ποσοῦτον ὕβρεως ἦλθον ὥστ' ἐπιστεῖν ὑμᾶς ἐλαύνειν αὐτὸ ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος καὶ στήλῳ ἀναγράφειν. Pro στλίτοῦμα & στλιτοῦσις accipi apud Greg. in fine secūdi στλιτοῦπικοῦ testatur idem Bud.

C. Στηλογραφία, ας, ἡ, Inscriptio in cippo seu stele. ET Στηλογραφέω, ῶ, In stele seu cippo, inscribo.

C. Στηλοειδὴς, vide infrà in Στηλοειδής.

C. Στηλοκοπέω, ῶ, In stele seu cippo incido. Pro Infamia noto citatur ex Hermogene. Et apud Pollucem ἐστηλοκοπημένος synonymum τοῦ ἐστηλιτευμένος.

C. Ἄστηλος, ου, ὁ ἡ, Stelen seu cippum non habens. aut Cui stele seu cippus erectus & positus non est.

Στηλόω, ῶ, Stelen seu cippum erigo. Item Erigo & stabilio vt cippum, vel Statuo & pono. Thren. Ierem. cap. 3, ἐστήλωσέ με, ὡς σκοπὸν ἐς βέλος, Posuit me quasi signum ad quod sagittæ mittūtur. 2 Reg. 18, ἐστήλωσεν ἐπ' αὐτὸν σωρὸν λίθων, posuit super eū aceruū lapidū. Metaph. verò στηλοῦν est Affigere se alicui rei, Ita alicui rei dedere se & quasi iuxta eam statuere vt ab ea non discedas, perinde ac stele alicubi constituta, firma & immota in loco suo manet, μένουσα ἔμπεδος & ἀτρέμας ἑστηκυῖα, vt Homerus de ea paulo antè dixit. Gregorius in Epitaph. patris, πῆς μᾶλλον ψαλμῳδίαις ἑαυτὸν ἐστήλωσε, dedidit, vt Budæus interpr. Idē, ἐστηλωμένος (ἵν' οὕτως εἴπω) τοῦ θεοῦ, Deditus, seu Affixus, Fixus & hærens Deo in modum cippi firmus & constans: de Basilio resistente tyranni violentiæ, ἀκλινὴς καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ὄψιν, ἐστηλωμένος (ἵν' οὕτως εἴπω) τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ βήματος. Στηλοῦσθαι neutraliter etiam capitur, pro Immotus sto instar cippi. Interdum etiam simpliciter pro Sto. vt 1 Reg. 17, ἐστηλωμένοι τοῦ τὴν σύραν, immoti & cipporū instar ad ianuā stantes, aut etiā simpliciter Stantes. vnde & ἐστήλωτο Hes. est ἑστήκει.

C. ΑΝΑστηλόω, ῶ, Erigo super cippū, Statuo super cippum. Plutarchus, εἰκόνα χαλκῆν ἀνεστηλώσας, i. statuens super cippo, inquit Bud.

Στηλίτης, ου, ὁ, In stelen seu cippum inscriptus. ἐστηλοκοπημένος. Accipitur plerunque in malā partem, & de iis dicitur qui ob crimina aliqua sua in cippo infamiæ causa proscribebantur. Dem. contra Phil. 3, ἐκόλαζον δ' οὕτω καὶ ἐπιμελουμένοι οἷς αὐ αὐθεντῶ δωροδοκοῦσας, ὥστε καὶ στηλίτας ποιεῖν, ita vt stelis seu cippis eorū nomina inscriberent, ὥστε καὶ στηλοῦσαι τὰ ὀνόματα αὐτῶν, seu στήλῃ εἰσγράψαι, vt Poll. loquitur. Apud Aristotelem autem Rhet. 2, οἷον Λεωδάμας ἀπολογούμενος, ἔλεγε, κατηγορήσαντος Θρασυβούλου ὅτι τοῦ στηλίτης γεγονὼς ἐν τῇ ἀκροπόλει· ἀλλ' ἐκκόψας, ὅτι τοῦ τριάκοντα οὐκ ἐνδέχεσθαι ἔφη· μᾶλλον γὰρ αὐ πιστεύειν ἀπὸ τοῦ τριάκοντα, ἐγγεγραμμένης δ' ἔχθρας πρὸς τὸν δῆμον, Quibusdā stelitis ἐν τῇ ἀκροπόλει γεγονὼς est idem qui Dem. γεγραμμένος ἐν ἀκροπόλει, Ærarius factus, Relatus inter ærarios, Relatus in Cærites tabulas, ὄφλων τῷ δημοσίῳ καὶ κατάδικος. ficque interpr. Quemadmodū Leodamas dixit se defendens, quum eum Thrasybulus accusaret φ in columna ærariorum inscriptus esset in arce, Sed eximi (inquit) tyrannorum tempore non conducebat, quòd plus fidei sibi triginta tyrāni haberent cognito ac perspecto eius in populum odio. Alii tamē generaliter accipiūt, ac aliter interpr. hoc modo, Vt Leodamas in sua defensione dixit, quū enim Thrasybulus eū accusaret ac diceret, eius nomen tanquam infamis & hostis in columna quæ in arce erat, olim incisum fuisse, sed ab

eo quū Triginta tyrāni potirētur rerū, fuisse abrasum: A respondit, illud nō esse verisimile. Nam mihi (inquit) triginta tyranni magis credidissent, si, quas cum populo gessissem inimicitias, in columna scriptas vidissent. Στηλίτης à Budæo exponitur Proscriptus in cippo in arce. Atticum autem esse Hesychius tradit, exponens ὁ ἐπ' αἰτίᾳ τινὰ ἐστηλογραφημένος. VNDE Στηλιτεύω, Fut. εύσω, In cippo inscribo. idem quod στηλοκοπέω & στηλογραφέω, vt apud Pollucem ἐστηλίτευσαν, idem quod ἐν στήλῃ ἐνέγραψαν. Budæus citat ex quodam autore, τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐστηλιτεύθησαν, καὶ τὸν κτείναντα κατ' αὐδρα ἐπηρυχθῆναι πάλαιπον, nomina eorum in cippis proscripta fuerunt. Στηλιτεύω, metaphoricè plerūq; capitur, pro Memoriæ prodo & innotescere facio omnibus velut in columna & cippo inscriptum, ita vt à quouis prætereunte cognoscatur. δημοσιεύω, φανερόω, vt Suidas exponit, metaphorā esse dicens à stelis quæ publicè proponebantur. Gregorius de Maximino cæsare, οὐ τὰ σύμβολα δ' ἐπὶ τοῦτῳ πλακῆς αἰ εἰκόνες φέρουσιν ἐπ δημοσίᾳ τεθεκέμεναι, καὶ στηλιτεύουσαι τὴν λώβην τοῦ σώματος, notam facientes & velut inscriptam cippo omnibus testantes. Idem in or. de Cypr. μακρὸν λόγῳ στηλιτεύων τὴν τετέραν ἑαυτοῦ κακίαν, longa oratione prauitatem suam, veluti cippo erecto inscriptam, omnibus notam faciens & diuulgans. Histor. eccles. libro 4, τὴν Ἀρειανὴν σοφωτάτῳ λόγῳ στηλιτεύον τῆς αἱρέσεων, Arianæ hæresis impietatem oratione accuratissima, omnium oculis, quasi cippo inscriptam, exponentes. Synes. epist. 58, τὴν τετόλμω ἐστηλιτευμένων βαρυτέρα, grauiora iis quæ non ita pridem promulgata fuerāt. Et in bonam partem apud Gregorium de paralytico, ἤνεγκε διὰ τὸ κραβάττου, μᾶλλον δὲ ἤγειρε τὸν κράββατον, καὶ ἐστηλίτευσας τὴν ἀνεργασίαν, peruulgasti, ac vt innotescere omnibus, quasi cippo inscriptum, fecisti. Idem in encomio Maccab. ἐπὶ δὲ τοσαύτῃ σε στηλιτεύοντας, septē trophæis te notaturos. Et in passi. apud Philonem De vita Mosis libro 3, ἧς τὸ ἀνάγλυφον αἰτιᾶται καὶ αἰάγραφον στηλιτεύεται τοῦ θεοῦ, & apud Deum in tabulas refertur. In quibus locis in bonam partem accipitur. Frequentius tamen in malam partem. Gregor. ξένῳ μὲν θανάτῳ τὴν πτηνείαν, ξένῃ δὲ ὕδρει τὸν θανατον στηλιτεύσαντες, insueto genere iniuriæ infamātes & famosā facientes, vt Bud. interpr. Idem de serpente à Mose excitato loquens, quem vult esse typum dæmonis, ἀπορίας, νεκρὸς, ἀκίνητος, αἰνένεργητος, καὶ εἰ τὸ σῶμα σώζεις ὄφεως, ὀνὺξ στηλιτεύόμενος, omniū oculis expositus & infamia affectus, vt Bud. interpr. A QVO Στηλίτευσις, εως, ἡ, Inscriptio in cippum seu stelam. Item, Inuectiua qua aliquem velut in cippo notamus, eius scelera omnib⁹ proponentes. ET Στηλιτευτικός, ός, ὸν. vt στηλιτευτικὸς λόγος, Oratio infamatrix, vt Budæus interpr. Aliis Inuectiua. Cui, velut cippo, alicuius facinora & flagitia inscribimus, ac omnium oculis exponimus. metaphora sumpta à stelis in quibus sceleratorum nomina proscribebantur. Eiusmodi orationes duæ extāt Gregorii contra Iulianum apostatam. ET COMP. Καταστηλιτεύω, In stela noto, In stela proscribo, seu in cippo. Idē ferè quod simplex στηλιτεύω, nisi quòd præpositio aliquid significationi addit. Lucianus in dialogo meretr. qui Μέλιτταν καὶ Βάκχις inscribitur, τὰ ἐπὶ τῆς θύρας γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμικῷ ἀνάγνωθι, ὅπου καταστηλιτεύουσιν τὰ ὀνόματα. Et apud Pollucem, καταστηλιτευμένος idē quod ἐστηλικοπημένος.

Στηλίς, ίδος, ἡ, ET Στηλίδιον, ου, τὸ. Parua stela seu cippus, Columella. Στηλίδια Hesychio sunt etiam Limites, Termini, οἱ τεθειμένοι ὅροι.

¶ Στύλος, ου, ὁ, Columna. idem quod κίων, vt Pollux tradit. videtur autem propriè essa columna quæ in ædificiis & machinis statuitur, ad ea fulcienda & sustinenda: at στῆλαι plerunque in locis publicis, inscriptionum maximè gratia: licet apud Homerum quoque pro lapidib⁹ in quibus fundamentum ædificii innititur, secundum quosdam accipiātur. Apocal. cap. 3, ποιήσω αὐτὸν στύλον ἐν τῷ ναῷ. Et cap. 10, οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς στύλοι. Et 1 Corinth. c. 3, στύλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας. vbi metaphoricè vsurpatur, sicut & à Chrysost. quū Petrū & Paulum vocat τοὺς στύλους τῆς ἐκκλησίας, ecclesiæ colūnas. qualis metaphora est in hoc celebri senario, Στύλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες. Exemplū autē propriæ signif. habes in Περίστυλος infrà. ‖ Exponitur etiam Pertica, in vulgat. lex. Eiusdem autem cum στήλη esse originis, testantur grammatici. ‖ Στύλος pro graphio etiam accipi quo in tabulis cereis exarabant, apparet ex συλοειδὴς, quod Galeno idem est quod γραφιοειδὴς. Apud Vitruuium autem in cochlea aquaria styli ferrei sunt qui tignis vtrinque positis insiguntur ad eam suspendendam, siue à columnæ siue à graphii similitudine ita dicti.

C. Στυλοβάτης, ου, ὁ, Columnæ basis, seu pes. At Pollux strictius accipit, & συλοβάτιον esse vult columnæ Doricæ basin, πωτέραν autem Ionicæ. Græcum vocabulum Vitruuius retinet. vt libro 3, cap. 3, Extructis autem fundamentis, ad libramentum stylobatæ sunt collocandi: supra stylobatas columnæ disponendæ. Et libro 4, cap. 7, Insuper stylobate columnæ constituantur tam altæ quanta ab extremis stylobatarum parietibus est diametros. Et eodem tria præcipuè stylobatarum genera tradunt v.l. Tuscanum, Doricum, Ionicum: ideóque Pollucem indiligentiæ arguunt, qui vt suprà dictū est, συλοβάτιον Doricæ tantùm colomnæ basin esse tradit. Varro quoque hoc vocabulo vtitur.

C. Συλοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Columnæ formam habens. Συλοειδὴς dicitur processus osis petrosi ab inferiori eius sede exoriens, solidus, tenuis, & oblongus instar styli, seu graphii vel acus. vnde Galenus γραφιοειδῆ & βελονοειδῆ eum se appellare scribit libro De osibus. Hæ συλοειδεῖς per η vocantur apud Ruffum Ephesium, itidem λεπτὰ καὶ ὑπομήκεις ἢ κάτω τετὸ τὸ φαρύγγεθρον νεύοντα: quas ab Eudemo assimilari τῇ τῆς ἀλεκτρυόνος πτήνῃ. annotat. Dicitur verò hoc nomine & ἀπόφυσις (hoc est processus) cubiti qui in eo (vt inquit Galenus) ἐκτεθεῖσ' innascitur. ille carpo per διάρθρωσιν inarticulatur, eiusq; opus est, motū carpi obliquos dirigere, & firmare tū ligamentis tum etiā occursu osis carpi ipsum parua cauitate excipientis. alioqui lubrica & errabunda & parum firma fierent hæc motio si soli radii cauitati, quāquā παραφοειδεῖ cōmitteretur. Dicitur autē interdum συλοειδὴς per η, quod columnā repræsentat. Gorr.

E C. Ἀραιόστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Raras columnas habens. Vitruu. lib. 3, cap. 2, de quinque ædium speciebus, Rarius quàm oportet inter se diductis [columnis ædes,] ἀραιόστυλος. Cui opponitur πυκνόστυλος infrà.

C. Δεκάστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Decem columnas habens. Vitruu. lib. 3, cap. 1.

C. Διάστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui amplius patentibus columnis est, vt interpr. Vitruu. libro 3, cap. 2, initio. Et paulo pòst, Diastyli autem [ædis] hæc erit compositio, quū trium columnarum crassitudinem intercolumnio interponere possumus.

F C. Ἑξάστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sex columnas habens. Vitruuius libro 3, cap. 1.

C. Εὔστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius columnæ iustis interuallis distributæ sunt, ideóque columnarum specie decorus. Vitruu. l 3, c. 2, initio, Eustylos [ædes, in qua colūnæ sunt] interuallorum iusta distributione. Quomodo autē ea facienda sit vt figurationis aspectum venustum habeat, (vnde εὔστυλος dicitur) aliquanto pòst explicat.

C. Ὀκτάστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Octo columnas habens. Vitruuius lib. 3, cap. 1.

G C. Περίστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumcirca columnatus, Colūnis in ambitu cinctus. vt περίστυλος αὐλή. & περίστυλος σύριγξ, apud Athenæum lib. 5, Τοῦτον δ' ὄπισθε, περίστυλος ἐπεποίητο σύριγξ πᾶσι τοῖσι πλευραῖς καμαρωτὴν ἔχουσα στέγην. Et περίστυλοι δόμοι apud Euripidem, Quæ per ambitum foris habent pilas, vt vulg. lex. interpr. Apud Ezechielē autem cap. 42, αἱ περίστυλοι τῆς αὐλῆς, substantiuè, pro οἱ στύλοι οἱ περὶ τὴν αὐλὴν, columnæ aulam ambientes.

A T Περίστυλον, ου, τὸ, Locus columnis cinctus. Vitruuius libro 6, cap. 9, de Græcorum ædificiorū dispositione, & nominibus ab Italicis vsibus discrepantibus, Locus inter duas iānas, Græcè θυρωρεῖον appellatur. deinde est introitus in peristylon. id peristylum in tribus partib⁹ habet porticus. Et paulo pòst, Id autem peristylum quod vnam altiorem habet porticum, Rhodiacum appellatur.

appellatur. Ath. l. 5, in descriptione nauis Philopatoris, ἡ δὲ διάθεσις τοῦ μὲν καταγείου, περιστύλῳ θριαμβικῇ. Ezech. capite 42, ἐξέχε τὸ περίστυλον ἔξωθεν τῆς σύλοις τῆς καταστόμοις. ET Περιστύλιον, ου, τὸ, idem. Vitruuius loco citato, Domus ampliores, habentes latiora peristylia, in quibus pares sunt quatuor porticus altitudinibus, aut vna quæ ad meridiem spectat, excelsioribus columnis constituitur. Paulo pòst, Habent hæ domus vestibula egregia, & ianuas proprias cum dignitate, porticúsque peristyliorum albariis & tectoriis & ex intestino opere lacunariis ornatas. Item, Hæc autem peristylia, andronitides dicuntur. Et sub finem, Inter hæc peristylia & hospitalia, itinera sunt quæ mesaulæ dicuntur. Et libro 1, cap. 1, de æde hypæthro, Interiore parte columnas [habet] in altitudine duplices, remotas à parietibus, ad circuitionem (vt porticus) peristyliorum.

B

C. Πολύστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas habens columnas. Plutarchus Pericle, τὸ δὲ ὠδεῖον, τῇ μὲν ἐντὸς διαθέσει, πολύεδρον καὶ πολύστυλον.

C. Πρόστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab anteriore parte columnas habēs. Vitruuius libro 3, cap. 1, Prostylos [ædes] omnia habet, quemadmodum in antis, columnas autem contra antas angulares, duas, supráque epistylia. Idem in præf. libri 7, Philon ante templum in fronte columnis constitutis, prostylon fecit. vbi substantiuè accipi videtur (vt περίστυλον) pro loco columnas in fronte constitutas habente. A T Ἀμφιπρόστυλος omnia habet ea quæ prostylos, præterea que habet in postico ad eūdem modum columnas & fastigium. Vitruu. ibidem.

C

C. Πυκνόστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est crebris colūnis, vt Vitruuius interpr. libro 3, cap. 2, initio. Et paulo pòst, Pycnostylos est cuius intercolumnio vnius & dimidiatæ columnæ crassitudo interponi potest. Quæ opposita est τῇ ἀραιοστύλῳ.

D

C. Σύστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui colūnis est paulo remissioribus, vt Vitruu. interpr. loco citato. Ibidē, Systylos est in qua duarum columnarum crassitudo in intercolumnio poterit collocari, & spirarum plinthides æquè magnæ sint eo spatio quod fuerit inter duas plinthidas.

C. Τετράστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quatuor columnas habens. Vitr.

E

C. Ἐπιστύλιον, ου, τὸ, Tarbs aut lapis qui supra columnas ponitur. Epistylium Vitruu. appellat seruata voce Græca: vt lib. 3, cap. 2, In araeostylis autem [ædibus] nec lapideis nec marmoreis epistyliis vti datur, sed imponendæ de materia trabes perpetuæ. Vbi vides epistylion & trabem quæ columnæ imponitur, idem esse, sed materia tantùm differre. Et lib. 5, cap. 1, de foro Græcorum, Crebrísque columnis, & lapideis aut marmoreis epistyliis, adornant. Et libro 6, cap. 4, In Ægyptiis autem [ædis] supra columnas epistylia, & ab epistyliis ad parietes qui sunt circa, imponenda est contignatio. deinde supra epistylium ad perpendiculum inferiorum columnarum, imponendæ sunt minores quarta parte columnæ. Plutarch. Pericle, de Corœbo qui Eleusine templum extruere cœpit, καὶ τοὺς ἐπ' ἐδάφους κίονας ἔθηκεν ὀρθοὺς, καὶ τοῖς ὀπισθίοις ἐπέζευξε, & epistyliis iunxit. Athen. lib. 5, κίονες διεστάθησαν ξύλινοι ἐφ' ὧν ὀπίσθιον καθηρμόσθη τεθρίππιον, ὑπερεῖδον τὸν σύμπασαν τῶν συμποσίου στέγην. Eodem lib. de œco bacchico in naui Philopatoris, ὀπίχρυσον ἔχων τὸ χεῖσον, ἕως τῶν περιέρχεται ὀπισθίου. Notandum tamen Vitruuium ὀπισθία seruata voce Græca vocare id quod ex lapide aut marmore fabricatum columnæ imponitur: quum vtrò ex ligno est, vocare trabes. Id quod partim ex superius citatis eius verbis patet, partim ex his quæ nunc addo. Hagetor Byzantius in descriptione testudinis, ὀπιζεύγνυται ἐπ' αὐτῶν [τῶν κόνων] ὀπισθία κύκλῳ. Et aliquanto pòst, ἐχὶ δὲ καὶ μέσην στέγην ὀπὶ τῶν ὀπισθίων ἀναπωμφίλιν, ὅπως ἡ βελοστασία ἐπ' αὐτῆς ᾖη. idest, (interprete Vitruu. b. 10, cap. 21) Supra eos [postes] trabes circunclusæ continebant totam compactionem. Et aliquanto pòst, Habuerat autem mediam contabulationem supra trabiculas vbi scorpiones & catapultæ collocabantur. Pro βελοστασία autem videtur legendum βελοστασία. Sunt qui ὀπισθία putent esse Capitula siue capitella columnarum: sed exemplum huius signif. non afferunt.

F

C. Διαστυλόω, ῶ, Columnis fulcio. Bud. ex Polybio lib. 5, p. 84, ὁμοῦ πᾶν τὸ διεστυλωμένον κατέβαλε τεῖχος. vt Bud. interpretatur, citans ex eodem Pol. p. 104, οἱ δὸ πλέθρα τὸ τεῖχος ὑπόρυξαν καὶ διεστύλωσαν.

Στυλίτης, ου, ὁ, Supra columnam locatus. ὁ ὄπὶ κίονος ἱσταμένος, Suid.

Στυλὶς, ίδος, ἡ, Columella. Est etiam pars nauis ἡμιολίας, vt Hesych. tradit. Plutarch. in Pomp. de luxu piratarum loquēs, συλίσι χρυσᾶς, καὶ περιπετάσμασιν ἀλουργοῖς, καὶ πᾶσαις ὑπαργύροις. Sic dicitur etiam illud quod nares (seu nasi foramina) instar muri dispescit: alio nomine κίων & διάφραγμα appellatum. Poll.

Στυλίσκος, ου, ὁ, Columella.

Στηρίζω, Statuo firmiter, Figo. nam plus est quàm ἵστημι à quo deriuatur. Hes. Theog. de saxo quodam, Τὸν μὲν Ζεὺς στήριξε κατ' χθονὸς ἀμφοδείης Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, γυάλοις ὑπὸ Παρνησσοῖο, Σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, quod Iuppiter statuerat & fixerat in terra. (Apud Lucam autem cap. 16, μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, reddit ur simpliciter, Hiatus ingens constitutus est) ‖ Item Stabilio, Firmo, Fulcio. In qua significatione metaphoricè etiam capitur, vt Stabilio apud Latinos, & Confirmo. Lucæ 22, στήριξον τοὺς ἀδελφούς. 2 Thess. 2, στηρίξαι ὑμᾶς ἐν παντὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀγαθῷ. Interdū idē quod πιστόω, Fidem facio, Cōfirmo quod dubiū est. Et στηρίζομαι, Stabilior, Firmor, Nitor aliqua re ceu stabilimento & fulcro. Il. π, de Aiace qui à Troianis impetebatur, οὐδέ πω εἶχεν Ἀμπνδῦσαι, πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο. Hesiod. Aspid. Θῶμα μέγα φράσσαθ' ἐπὶ οὐδαμῇ ἐστήρικται: de Perseo, de quo dicit, Οὔτ' ἄρ' ἐπιψαύων σάκεος πάνν, οὐθ' ἑκαὴ ὠπθ'. Et apud eundem, κίοσιν ἐστήρικται. Aristot. De mundo, τῇ σελάνῃ ἀμφὶ ἀκοντίζεται, ἀ δὲ στηρίζεται, per cælū aut iaculari specie transimeans, aut vno loco fixus, vt Bud. interpr. Et metaph. 2 Petri 1, ἐστηριγμένους ἐν τῇ παρούσῃ ἀληθείᾳ, stabilitos & confirmatos. ‖ Στηρίζω neutraliter etiam capitur pro Sto seu Consisto. Firmo pedem, Sisto gradum. Od. ν, οὐδέ πω εἶχον Οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον οὔτ' ὀπιθῆναι. In qua signif. apud mathematicos quoque vsurpatur teste Plut. qui τοὺς πλανήτας στηρίζειν λέγουσι παυσαμένους τῆς εἰς πόλους ὅθεν αὐτῶν πορείας. ‖ Morbus quoque in partē aliquā corporis στηρίζειν dicitur pro in eam incumbere ac ea ceu fulcimento niti. Thucyd. lib. 2, καὶ ὁπόταν ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι, ἀνίστησι τὸν ἄνθρωπον, quum in cor incubuerat. Sic apud Diosc. lib. 6, cap. 1, διὰ τὸ ὑπόψυχρον θερμασίας κατέχειν τὸ δοθὲν, στηρίζον ὅπου τοὺς πόνους ὄντας κωλίους. idem ὀπισθοστήριον dicitur.

Στήριγμα, ατος, τὸ, Fulcimentum, Stabilimentum. Id quo res aliqua stabilitur & firmatur, & cui innititur. Plutar. Sympos. 3, probl. 2, de hedera, τὸν πλοκῆς δεῖται καὶ στηρίγματος, αὐτὸς ἑαυτὸν ἀνέχειν καὶ πιθανὸν ἀπὸ σωμάτων. Ioseph. De captiuit. ὑποκαίοντες δὲ τοῦ στηρίγματος, ὁ μὲν πύργος ἐξαίφνης κατεσείετο, adustis fulcimentis. Firmamina Ouidius dicit. Ab Hippocr. quoque ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον, στήριγμα dicitur parti ægræ adhibitum firmamentum, quod iniecta quidem fascia fit, sed sine vinculo. Conuenit partibus illis quarum motus necessarius est, à quo cessatio nō est in nobis, eóque differt ab ἔρεισμα, vt annotauit Gal. teste Gorr. Στήριγμα & ὑποστάτιον Græcis idem esse quod Furcam Latinis, testatur Plut. in Coriol. vt in Ὑποστάτης suprà annotatum est. Infrà στεῖγμα vocat. At Lysias (si Polluci credimus) στήριγμα vocauit etiam temonem currus, τὸν ῥυμὸν τοῦ ἅρματος, hoc est τὸ τῆς ἁμάξης αἰέχον ξύλον ὅταν ἄζεύκτης ᾖ: Plutarcho autem est τὸ αἰέχον τὴν ἁμάξιον ξύλον, seu ὃ τοῖς ἁμάξαις ὑφιστᾶσι, furca quæ curribus (seu curruum temonibus) subiicitur & quæ eos sustinet.

Στηρισμὸς, οῦ, ὁ, Actio ipsa stabiliendi & firmādi: idē quod ἔδρασμος, vt Suidas tradit. ‖ Item Stabilitas. 2 Petri 3, φυλάσσεσθε ἵνα μὴ τῇ τοῦ ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ, excidatis à propria stabilitate. In vulgatis lexicis interpr. Statum fixum. Qua significatione apud mathematicos στηρισμοὶ stellarum, quasi insistentiæ, quum neque progredi neque recedere videntur. Camer.

Στήριγξ, Fulcrum, idem quod στήριγμα. Metaphoricè autem Xenophon tibias equi vocauit στεῖγγας. De re equ.

πῶν γεμίω κνημῶν τὰ ὀστᾶ, παχέα χρὴ εἶναι. ταῦτα γὰρ ὅσα στήριγγες τοῦ σώματος, Stabilimentum corporis, vt Camer. interpr. Cuius loci Pollux quoque meminit, apud quem sunt qui στήριγας vocent τὰ ἐκατέρωθεν τοῦ μείζονος ὀστοῦ ὑπὸ κνήμιον φέρει, κερκὶς καλούμενον: quæ & ἀφόνια dicuntur & πεσσεκερκίδες, vt ibidem annotatur: quos processus Cam. quasi Fulcra nominari tradit. Στήριγα apud Græcos idem esse quod furcam, testatur Plutarch. in Problem. Rom. πόθεν ξύλον [δίπλοῦν ὁ τῆς ἁμάξης ὑφιστᾶσιν], ἡμεῖς μὲν στήριγγα, Ῥωμαῖοι δὲ FVRCAM ὀνομάζουσι. Mendose tamen ibi στήρικα scribitur. Interpres verò ita legit, eáque lectio rationi consentanea est. nisi quis malit στήριγμα legere hoc in loco, sicut apud eundem in Coriolano: vt in Ὑποστάτης videre potes. VNDE Βαθυστήριγξ, Fulcimentum profundum habens, vel Profundè defixus. In Epigr. λᾶα βαθυστήριγγα.

C. Ἀστήρικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui stabilitus & firmatus non est. idem quod ἀνέρμαστος. 2 Petri cap 3, de iis quæ in epistolis Paulinis difficilia sunt, ἃ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀστήρικτοι στρεβλοῦσιν, indocti parúmque stabiles. vel potius, In religione Christiana nondum stabiliti & firmati. Citatur etiam ex Nonno.

C. ΑΝΤΙστηρίζω, Contrà fulcio, Protego quasi fulciendo, Fulcimentum aduersus aliquid præbeo & firmamentum. Citatur ex Bibliorum interpretibus Græcis, vt Psalmo 37, ἀντεστήριξέ μοι χεῖρα ἀπ' αὐτῶν. Suidas ἀντεστήριξεν exponit ἀντεπαμύνατο. Alicubi à Gaza vertitur Renitor. MINC Ἀντιστήριγμα, Fulcimentum seu Firmamentum aduersus quidpiam vt aduersus calamitates, vel hostes. Exponitur etiam Protectio. vt Psal. 17. ἐγένετο Κύριος ἀντιστήριγμά μου.

C. ΑΠΟστηρίζω, Fut. ξω, Inniti facio, Fulcio, Sustento. ἀπερείδω. Sicut & passiua vox ἀποστηρίζομαι & ἀπερείδομαι in eadem significatione ponuntur: videlicet pro Fulcior, vel Innitor. Aristot. in Problem. ὃν δὲ τῆς καταπέσῃ, δεῖται τὸ ὑποφέρεσθαι, τῆς σκέλεσι τῆς μηροῖς ἀποστηρίζοντος, πονοῦντος αὐτοῦ. Vide aliud exemplum in Ἐπιστηρίζομαι. Ἀποστηρίζομαι actiua etiam significatione dicitur pro ἀποστηρίζω, sicut ἀπερείδομαι pro ἀπερείδω. Themist. De anima libro 1, οὐδὲν γὰρ τούτων οἷόν τε ὄντι πεῖν ἡ ψυχὴ, μὴ τοῦ σώματος ἐφελκομένου. εἰς ὃ καὶ τοῦ ὀφεργίας ἑαυτῆς ἐμφανῶς ἀποστηρίζεται. MINC Ἀπόστηριγμα, ατος, τὸ, Sustentaculum, Fulcimen seu Fultura, Res quæ aliquid fulcit, vel Res cui aliquid innititur. AT Ἀποστηρίξις, Sustentatio, Innixus.

C. ΔΙΑστηρίζω, Stabilio, Fulcio, Firmo.

C. ΕΠΙστηρίζω, Denuo stabilio, Insuper confirmo. Vel, Stabilio & firmo super. At pass. Ἐπιστηρίζομαι, Fulcio & firmo me super. id est Innitor, Incumbo, vt B. interpr. in hoc Aristot. loco in Probl. ὁ νέων ἀεὶ ὄπισθεν ἐπιστηρίζει ὕδωρ ὀπ τῶν ὕδατι νεῦ· ὀπ δὲ τῷ σωματοδεστέρῳ μᾶλλον ἀποστηρίζεται δυνάμενα. vbi synonyma sunt ἀποστηρίζομαι & ὑπιστηρίζομαι. Ex 2 libro Regum, ἐπεστήριξεν ὄπι τὸ δόρυ, incubuit super hastam. Et cap. 8, Cantici Salomonis ἐπεστηριγμένη ὄπι τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς, super fratrem suum innixa.

C. ΥΠΟστηρίζω, Suffulcio, Alicui stabiliendo & firmando seu fulciendo aliquid substituo & suppono. VNDE Ὑπόστηριγμα, ατος, τὸ, Suffulcimentum, Quod rei alicui firmandæ & fulciendæ substituitur & supponitur. 2 Regum 9.

ΙΣΧΥΣ, ύος, ἡ, Robur, Vires. Xenoph. Pæd. 1, οὕτω γὰρ μοι δοκεῖ ἥτε ὑγίεια μᾶλλον παραμένειν, καὶ ἰσχὺς πρὸς γίνεσθαι. Idem Pæd. 2, ὃν οὕτω ἐπιεζετο ὁ Κῦρος ἀσκεῖν μὲν τὰ σώματα τοῦ μὴ ἑαυτῷ πρὸς ἰσχύν. Aristoteles Ethi. 2, cap. 2, εἶναι δὲ τῆς ἰσχύος. γίνεται γὰρ καὶ ἐκ τοῦ πολλοῖς τοῦ φαγεῖν λαμβάνειν, καὶ πολλοὺς πόνους ὑποφέρειν. Et paulo antè dixerat, τὰ τε ὑπερβάλλοντα γυμνάσια καὶ τὰ ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχύν. Interdum autem additur genitiuus σώματος, (sicut Latinè interdum Robur sine adiectione, interdum Robur corporis dicitur) Synes. καὶ πείσει μεταθεῖναι τὴν τοῦ σώματος ἰσχὺν ὅτι τὴν τῆς ψυχῆς αἱρεῖσθαι. Legitur verò & ἰσχὺς ῥώμη apud Philonem de mundo, quod exponitur Vis roboris. Ἰσχύς, Robur, id est generaliter Potentia. item Vis. Sophocls Aiace, Ὁρᾶς Ὀδυσεῦ τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση; Thucyd. libro 1, ἰσχὺϊ χρήσασθαι, vi vti. Xen. Hellen. 1, ὡς οὐδὲν ἠδυνάτουν διαπρεπέστατα κατ' ἰσχύν. Item Pæd. 4, αὐτίκα οὐδεμίαν ἔχοντες ἰσχὺν ἀναφανούμεθα. Etymologistes ἰσχυὸς deducit ab ἴσχω, vt sit ὁ ἴσχων καὶ αὐτέχειν δυνάμενος: sed debuit ἰσχυρὸς ab ἰσχὺς deriuare, deinde huius nominis etymologiam excogitere. Ἰσχὺς autem nomen est proprium, retracto acentu in priorem.

Ἰσχύω, Robustus sum, Sum robusto corpore, seu valido. Sed frequenter dicitur aliquis τῷ σώματι ἰσχύειν, sicut & ipsum σῶμα interdum ἰσχύειν. Xen. ἰσχύειν τοῖς σώμασι. At Demosth. in Midiã, οὔτε τοῖς τὰ σώματα ἄρισα ἔχειν καὶ μάλιστα ἰσχύειν τοῖς δικαζόντας, οὔτε τῷ πλῆθει ἡλικίαν εἶναι νεωτάτοις, ἀλλὰ τοῖς νόμοις ἰσχύειν. Item Potens sum, Potentia præditus sum, Polleo. B. in illo Demosth. loco, μάλιστα ἰσχύειν vertit Prævalentem esse: at ἰσχύειν τοῖς νόμοις, Legibus potentes esse, vel Vi legum pollere. Thuc. 3, τῆς ἔπειτα προσόδου δι' ὧν ἰσχύομεν, τὸ λοιπὸν στερήσεσθε. Frequenter etiam additur datiuus rei qua quis potens est. vt ab hoc ipso Thucydide, l. 2, ἰσχύειν ναυτικῷ. Item l. 3, ἰσχύοντες τῷ πολεμίοις τῷδε. quibus in locis reddi etiam potest Polleo. Apud Demosth. ἰσχύειν τοῖς ὅπλοις: & in loco paulo antè citato, ἰσχύειν τοῖς νόμοις. Interdum verò cõmodè redditur & verbo Posse. vt apud Aristoph. μεῖζον ἰσχύειν, Plus posse. Et vt Lat. dicitur, Plurimum posse apud aliquem, pro Plurimum autoritate valere, sic accipi & ἰσχύειν puto in hoc Plutarchi loco, Δημητρίου τοῦ ἀπελθόντος πολλῶν ἰσχύσαντος παρ' αὐτῷ. Sed & pro Posse, cum infinitiuo: vt Philo De mundo, τὸν κόσμον ὀχθοφορεῖν ἰσχύσαι. (sic autem & in hoc Chrysostomi loco subaudiendus videtur infinit. ὅπερ οὐκ ἴσχυσε φόβος, τοῦτο δέησις ἴσχυσε. licet & Latine reddi sine infinitiuo posit, Quod non potuit metus, id potuerunt preces) Ex Aristotele autem affertur in v. l. ἴσχυσαν τοὺς πεντακόσιαι δημαγωγοῦντας pro Poterant tantum quantum &c.

C. ΑΝΤΙσχύω, Obnitor viribus, seu Cõtra nitor, Reluctor, Resisto, quasi vires viribus opponendo.

C. ΔΙΙσχύω, quod exponitur, Viribus superior sum, Viribus vinco. & à quodam gramm. Græco, κρατῶ & ἄρχω, vt inquit Bud. illius tamen non addens nomen.

C. ΕΝΙσχύω, Vires sumo, Inualesco. Accipitur verò & actiuè pro Corroboro, Validum reddo. vt apud Gennadiũ, ὅθεν δὲ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐνίσχυε τοὺς ἀποστόλους καὶ ἐφώτισε.

C. ΕΠΙσχύω, idem quod proximè præcedens ἐνισχύω, Vires sumo: Inualesco. deinde Vtitur itidem pro Corroboro, Validum reddo, ex Xenoph. O Econ. Item pass. voce Ἐπισχύεσθαι pro Inualescere, teste Bud. qui tamen autorem non nominat.

c. 2. Σωεπισχύω, pro Viribus meis aliquem adiuuo, Auxilior. Suidas σωεπισχύσας exponit συναγωνισάμενος & δύναμιν παρέσχον, in hoc quẽ ex anonymo autore profert loco, ἀλλ' ὑφεστὼς μὴ Φιλίππῳ σωεπισχύσας, ἐμπόδιον γενέσθαι τῇ τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίᾳ. Sed malè apud eum vtrobique LEGITVR σωεπισχύσας cum ι. Apud Xen. autem B. exponit Cõfirmare, Suppetias ferre. vbi ille scribit, de vero amico loquens, καὶ αὖ τέ τινα οὗ πεῖσαι δέῃ, σωεπισχύει· αὖ τέ τις φόβος παρέλθῃ, συμβοηθεῖ, Vires sufficit amico ad beneficium conferendum.

C. ΚΑΤΙσχύω, q.d. Validus sum, seu Viribus præditus aduersus aliquem) A Budæo exponitur Prævaleo, in hoc Synesii loco, μὴ γὰρ δὴ καὶ τῆς γνώμης ἡμῶν ὁ δαίμων κατισχύσῃ. Quo interpretatus est modo vet. interpr. in hoc Matthæi loco, cap. 16, v. 18, καὶ πύλαι ἅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς. Erasmus, Valebunt aduersus illam [illegible], non superabũt eam. quã interpretationẽ aut illã vet. interpr. potius sequi debemus, quàm Erasmicam, hoc quidem loco. In v. l. affertur ex Græcis Bibl. interpr. pro Enitor, Conor, sequente infinitiuo, Esaiæ cap. 22, μὴ κατισχύσητε παρακαλεῖν με, ne conemini me consolari. Rursum ex iisdem, actiua signif. pro Roboro. vt κατισχυσον αὐτὴν, ex Deuter. cap. 1. Item pro Circunuenio, ex lib. Sap. cap. 10, ὃν πλεονεξίᾳ κατισχύοντων αὐτόν.

Κατισχύομαι, Viribus alicuius opprimor. Vel, Vincor, Cedo. vt Bud. vertit in hoc Diodori loco, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ὁρῶν τῇ μάχῃ τοῦ Τυείων κατισχυομένους τοὺς Μακεδόνας, ἀνεκαλέσατο τὴν σάλπιγγι τοὺς στρατιώτας.

C. ΣΥΝισχύω, Corroboro, Confirmo, Suppetias ferendo roboro. v. l.

C. ΥΠΕΡισχύω, Præualidus sum, Præpotens sum. Pro

Præualeo accipi ab Areopag. testatur B. qui & affert ex Theophrasto, οὐ γὰρ ποσοῦτον ὑπερισχύουσιν ὅσῳ πλέω τοῦ συμμέτρου τὸν καρπὸν ἴσχουσι. At in v. l. affertur ex eodem Theophr. De caus. pl. l. 1, ὑπερισχύω τοῦ ἰσχύειν, pro Præualeo viribus.

Ἰσχυρὸς, ά, ό, Robustus, Validus. Xenoph. ἰσχυροὶ & ἀσθενεῖς inter se opponit, id est Validos & Inualidos: ὁ δὲ θεὸς αὖ σοὶ τοὶ ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. Soph. in Philocte te p. 416, Ὦς αὖθρ' ἑλών μ' ἰσχυρὸν ὀκ βίᾳ ἄγει. vbi obseruatu produci, sicut & in hoc senario qui prouerbialis esse videtur, Ἰσχυρὸν ὄχλος ὅστις, οὐκ ἔχει δὲ νοῦν. quem olim ita reddidi, Robusta res est turba, mente sed caret. Itidem in isto, Ἰσχυρὸν ὁ νόμος ὅστιν τῷ ἄρχοντ' ἔχει: quem ita verti, Res valida lex est quum magistratus habet. Necnon in hoc, Ἰσχυρότερον οὐδὲν γάρ ὅστι τοῦ λόγου. Annotatur tamẽ habere secundam breuem apud Aristoph. in Pluto. Quod Theophr. dixit βαρὺς δ' ἐνεστὼς ἰσχυραὶ τὴν ἡ ἐλάτην τὴν πύκνη, Plin. vertit, Pondᵒ fustinere validæ; abies, larix. Sæpe verò reddi debet Potens. quo reddi modo potest & in aliis senariis. Dicitur etiam ἰσχυρὸν quicquid est firmũ, & in quo præsidium collocari potest. vt ἰσχυραὶ φυλακαὶ, & χωρίον ἰσχυρὸν apud Xenoph. Apud Thuc. autem ὁρῶντες οὐδὲν ἰσχυρὸν ἀπὸ τῆς Λεσβίων, pro Nullum acre certamen à Lesbiis cernentes. Interdum etiam τὰ ἰσχυρὰ subsitatiuè Robur. Xenoph. de robore exercitus, ἰσχὺ μὲν διώκων ὃν ᾧ ἂν ᾖ τὸ ἑαυτοῦ ἰσχυρόν, ἰσχὺ δὲ ἀποχωρῶν ἀπὸ τοῦ τῆς πολεμίου ἰσχυροῦ. Sic & alibi vitur. Itidem verò apud Æschinem τὰ τῆς πόλεως ἰσχυρὰ exponitur Vires, Robur. In illo certè eiusdem loco reddendum potius videtur Præsidia. ADVERB. autem Ἰσχυρῶς sæpe respondet omnino Latino Valde, (dico autem huic respondere, quia hoc licet ponatur pro Vehementer, Admodum, Multum, est tamen ex Validè per syncopen factum: imò verò & hoc ipsum Validè alicubi ita positum reperitur, vt Amare validè meretricem, apud Plautum. Plinius verò in epist. dixit etiam Validissimè cupere, & Validissimè diligere: necnon Cælius in epist. ad Cicer. Validissimè fauerem ei) Redditur etiam Vehementer, Admodum, Enixè. Hippocrates de oculis, ἔστιν οἱ ἰσχυρῶς χαυόμενοι, quod Celsus vertit, Qui vehementer subsederunt. Xenoph. Pædiæ 8, ὅστις αὖ ἰσχυρῶς χαίρουσιν ἡδέσθαι, οὗ ἴδοι τοῦτον καὶ δαπανῶντα, ἰσχυρῶς αὐτὰ ἄγαθα. Idẽ ἰσχυρῶς φοβεῖσθαι (sicut Æschines ἰσχυρῶς δεδιέναι.) At verò apud eũdẽ libro 1 eiusdẽ Pædiæ pag. 3, πειρωμένοις τοῖς ἄρχουσιν ἰσχυρῶς, redditur aptius ἰσχυρῶς, Acri studio, vel Magno studio, seu Studiosè, alióve simili modo. Alicubi etiam aduerbio Acriter cõmodè reddi potest.

C. Ἰσχυρογνώμων, vide in Γνώμη.

C. Ἰσχυροποιέω, ῶ, Robustum seu validum reddo, Corroboro. Et passiuum Ἰσχυροποιοῦμαι apud Hermog. Corroboror.

C. Ἀνίσχυρος, Minimè robustus, Inualidus.

C. Ἐπίσχυρος, Auxiliator. Qua in significatione idem fuerit ὑπίσχυρος quod participium σωεπισχύων. nam σωεπισχύω accipi pro Auxilior dictum est.

C. Ὑπερίσχυρος, Robustᵒ suprà quàm dici possit, Præpotẽs.

Ἰσχυρόω, ῶ, idem quod præcedens ἰσχυροποιῶ, Robustũ reddo, seu validum, Corroboro.

Ἰσχυείζω, idem, in vulg. lex. sed sine exemplo. At Ἰσχυείζομαι, pro Viribus vtor, seu Viribus contẽdo, ex Aristotele affertur Ethicῶν 4. ἰσχυείζεσθαι εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, viribus contendere aduersus imbecilles. Sed accipitur potius pro Nitor, id est Fiduciam colloco: eo modo quo Galicè dicitur Ie me fay fort de cela. (nam Ie me fay fort alio pertinet) Demosth. οὐ μὴν ἰσχυείζομαι πύτῳ, Nõ nitor hoc, In hoc fiduciã causæ nõ colloco, In hoc cardinem causæ non pono. Ab Æschine pro Contendere dicendo & conniti ponitur, teste B. Ita certè apud Thuc. ἰσχυείζεσθαι, Cõtendere, & ἀνθισχυείζεσθαι Cõtra contendere, verti, (quum Valla ἰσχυείζεσθαι vertisset Niti cum ablatiuo) in hoc loco lib. 3, cap. 98, καὶ τοῦτο ὁ μάλιστα Κλέων ἰσχυείζετο ἐς τὸ λοιπὸν ξυμφέρον ἔσεσθαι τοῖς τὸ ἥσσον ἀφίστασθαι, θάνατον ζημίαν τεθεῖσι, καὶ αὐτὸς τοῦ τὲς τὸ μέλλον καλῶς ἔχοντος ἀπισχυείζόμενος τοῦ ἀναπάγιον νικῶσκω, Alicubi verò accipi videtur ab eodem pro illo altero loquendi genere Gallico, Ie me fay fort. cui eadem planè metaphora subest, quum fort significet ἰσχυρόν. Ἰσχυρίζομαι, Affeuero, Affirmo, βεβαιοῦμαι. Synesius, ἰσχυείζομαι δὲ ὡς ἐστὶν οὗ τοῦ ἱερῶν βιβλίων Θεὸς ταῦτα λέγει.

C. ΑΝΤΙσχυείζω, E contrario firmo, seu munio, aut corroboro, Obfirmo. Passiuum Ἀντισχυείζομαι, E contrario firmor. Item, Obnitor, vt apud Plut. τοῦ δυσωπίας, δεῖ δὲ αὐτισχυείζεσθαι πρὸς ἀμφότερα. Capitur etiam pro E contrario affirmo, seu affeuero. vel Contra contendo. vide Ἰσχυείζομαι.

C. Ἀπισχυείζομαι, Obnitor, Ad fortitudinem me compono. vt Budæus vertit in hoc Plutarchi loco, ὦ τῶ Πῶς αὖ τις αἰσθοιτο ἑαυτῷ τοιοῦτον πόνον, καὶ δωρεὰς ὑπερίδων. Ab eodem verò accipi ait pro Omni ope resistere, de hoc ipso loco fortasis intelligens. Idem in Comm. postquam ἰσχυείζομαι exposuit Nitor, In hoc fiduciam colloco, &c. addit, hoc idem significare ἀπισχυείζομαι, nisi quòd maiorem cõatum in aggrediendo, maioremque fiduciam in tuendo significat. Idem alibi ἀπισχυείζεσθαι tradit accipi etiam pro Omni ope & conatu efficere. Apud Synesium redditur Firmiter retinere, scribentem, ὅταν ἐπειδὰν λάβῃτε πέτρας, ἀπισχυείζεται. Thucydidi verò, & post eum Plutarcho, ἀπισχυείζεσθαι est Acriter denegare, seu Abnuere, Pernegare. lib. 1, p. 46, vbi συγχωρεῖν & ἀπισχυείζεσθαι inter se opponit, ita scribens, οἷς εἰ ξυγχωρήσετε, καὶ ἄλλο τι μεῖζον ἀθυμεῖν ὀφθήσεσθε, ὡς φόβῳ καὶ τοῦτο ὑπακούσαντες· ἀπισχυεισάμενοι δὲ, σαφὲς αὖ καταστήσετε αὐτοῖς. Scholiastes exponit ἰσχυρῶς ἀπαρρεύσαντες. Ex quo perperam affertur in vulg. lex. Ἀπισχυείζω pro ἰσχυρῶς ἀπαρρεύω, quum legatur apud eum (sicut & in textu Thucydidis) ἀπισχυεισάμενοι, nõ ἀπισχυείσαντες.

C. Διϊσχυείζομαι, Affirmo, Contendo. Plato in Phædone, νῦν δὲ οὐ ἴσε ὅτι παρ' αἴδρας τε ἐπαίζω ἀφίζεσθαι ἀγαθοῖς καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ διϊσχυεισαίμην· ὅτι μέντοι τοῖς θεοῖς δεσπόταις πάνυ εἰς ἀγαθοὶ ἥξειν, οὕτως ὅτι ἐπιστῶ τι ἄλλο τοῦ πιούσαν, διϊσχυεισαίμην ἂν καὶ τοῦτο. Vtitur Isæus p. 48: item Lysias pag. 133, ἀκούω δ' αὐτὸν διϊσχυρίζεσθαι ὅτι &c. Sic Demosthenes pag. 148, ἐγὼ μὲν ὅτι θύρκοτεται (&c.) οὐ πάνυ διϊσχυρίζομαι, non admodum contendo. Plato in epist. τοῦτο δὲ διϊσχυείζομαι ὡς οὐκ οἷός τ' ἔστιν αὐτὰ κτήσεσθαι τοῖς δεσπόταις ἡμᾶς.

C. ΕΝισχυρίζομαι, Nitor, Fiduciam colloco. vt de ἰσχυρίζομαι dictum fuit. nam ἐνισχυρίζεσθαι quoque à Demosthene ita poni testatur B. p. 98. qui alibi ἐνισχυρίζεσθαι τούτῳ τῷ δικαίῳ eodem affert pro Niti, Inniti, Fidere, Fiduciam habere.

C. ΕΠΙσχυρίζω, Corroboro, in vulg. lex. Subiungitur tamen ibi hic Plutarchi locus in Othone, τοῖς τὴν ἐνίσταθαι καὶ τοῦ καλεῖν ὅπη χειροῦσθαι ὅπισχυεισάμενος. & exponitur, Vbi eos refellitet. At ego accipi potius existimo ὑπισχυρίζεσθαι hic vt alibi apud eundem ἀπισχυρίζεσθαι videlicet pro Obniti, Omni ope resistere, &c. Nisi fortè ἀπισχυεισαμένος & hic legendum est pro ὑπισχυεισάμενος.

C. ΣΥΝισχυρίζω, sicut & Σωισχύω, Corroboro, Cõfirmo, in vulgatis lexicis, sed sine exemplo, alioqui idem vsus est præpositionis, & eadem compositionis forma, quæ in Lat. Corroboro.

ΙΤΗΣ, ου, ὁ, Temerarius, Audax, & præceps periculorum facinorumque susceptor. interdum etiam in bonam partem pro Magnanimus, Animosus. Pollux enim tradit esse κοινὸν ὅπι τε τοῦ ῥιψοκινδύνου καὶ τοῦ ἀψύχου. Sed perperam apud eum SCRIBITVR Δείτης pro δεῖτης. Plato Sympos. de amore, αὐδρεῖος ὢν καὶ ἴτης καὶ σωφρονεῖν, θηρευτὴς δεινός. Et in Protagora, πότερον τοὺς αὐδρείους θαρραλέους λέγεις ἢ ἄλλο τι; Καὶ ἔτι γε (ἔφη) ἐφ' ἃ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἰέναι, Atque etiam (inquit) præcipites ad ea quæ populus formidat. Bud. Vtitur hoc vocabulo etiam Aristophanes in Nebulis de Strepsiade, Θεραΰς, εὔγλωσσος, πολυμηρός, ἴτης, Βδελυρὸς, ψολοδόν συσκολυπτής. vbi scholiastes exponit αὐαδὴς, δι' αὐτῶν χωρῶν τοῦ πραγμάτων, Impudens, & qui nullo cuiuspiam habito

respectu aliquid audet aut facit. Suidæ est etiam ὁρμητικός, Qui præcipiti impetu ad aliquid agendum fertur. ‖Item, Mendicus, Pauper. πτωχός. vnde ἄλφιτα quidam deriuari existimant, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀλφεσθαι ἴτας, quod ob suam vtilitatem vel à quouis pauperum inueniatur. Huius tamen signif. exempla nõ afferunt.

Ἰτητικός, οῦ, ὁ, itidem Temerarius, Præceps. Vel etiam Temerarium & præcipitem reddens. Aristot. Ethic. cap. 8, ἰτητικώτατος γὰρ ὁ θυμὸς ὡς κινδυνεύοις. vbi interpr. Maximum ad adeunda pericula calcar admouet iracundia. Legitur verò eo in loco etiam διμητικώτατον, item κινητικώτατον, in quibusdam exemplaribus. sed eodem res redit. Vetus hoc vocabulo etiam Eust. vbi τρόμιλος apud Aristophanem dicit esse τὸν κακοδοξον καὶ ἰτητικόν, vafrum & impudentia audaci præditum. In vulg. lex. est ETIAM Ἰτητικός, quod, si mendosum non est, idẽ significat.

Ἰταμός, οῦ, ὁ, idem quod superiora. Aristot. Problem. 102, de vino, μακρῷ μὲν πλείω πιθὶς λαλιστέρους ποιεῖ· ἐπὶ δὲ πλείω, ῥητορικοὺς καὶ θαρσαλέους· ὡς εἴνται δὲ, ὡς τὸ θρασὺν ἰταμοί, præcipites ad facinus aliquod audendum. Plutar. Galba, pag. 339, initio, οὐ κατ' τὸν τῶν πάντων μαλακίαν καὶ ἠλύσιν τῆς ψυχῆς διαπιθυμοῦντος, ἀλλ' ἰταμὸς ὢν, ὡς τὰ δεινὰ καὶ ἀτρέπτος. Idem De aud. παντάπασιν ἰταμοὶ καὶ θρασεῖς ὄντες. Idẽ in Fabio, de Minutio, φύσει ποιοῦντες ὦν, οἵους Ὅμηρος μάλιστα καλεῖ φιλοπολέμους καὶ ἀγεράστους ἐν τῷ θαρσαλέον καὶ ἰταμόν. Sicut verò paulo antè copulauit ἰταμὸς καὶ ἀτρέπτος, ita etiam in Public. de Mutio Sæuola, ἰταμὸν καὶ ἀτρέπτῳ προσώπῳ ὡς τὸν Πορσίνναν ἐπιβλέπων, audaci. vbi tamen in bonam partem accipi etiam potest ἰταμὸς, sicut Budæus accipit apud eundem in Catone, pag. 114, τῷ μὴ ἰταμῷ καὶ θαρραλέῳ τῆς ὄψεως ἀδικεῖν τὴν τοῦ θορύβου. Ex eodem in Rom. τὸ ἰταμὸν τῆς ψυχῆς. Interdum exponitur Impudens, Inuerecundus. Synesi[9] ep. 4, τὸ δὲ οὕτω σοι σφόδρα ἰταμὸν ἰδὼ ἢ καὶ ἀπόδυσασθαι, proterui & impudens. Et epist. 72, ἀλλ' ἰταμὸν τὸ αὐτοχεῖν ἑνὶ πολλοῖς, παλαιοτέροις νεώτερον, inuerecundum. Sic apud Aristophanem, ἰταμαῖς κυσὶν.

Ἰταμῶς, Temerario & præcipiti animo. Item Impudẽter.

Ἰταμότης, ητος, ἡ, Temeritas, Præceps audacia. Item, Impudentia.

ΙΧΘΥΣ, ύος, ὁ, Piscis. Hes. Erg. Ἰχθὺς μὴν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς. Il ados φ, — εἰλέυες τε καὶ ἰχθύες. Od. ο, φώκησι καὶ ἰχθυσι. Antiphanes apud Athenæum. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν θηρίον τῶν ἰχθύων ἀπυχέστερον. ‖Ἰχθῦ apud Atticos dicuntur etiam πᾶν ἰχθυοπωλεῖον, Piscariæ, Loca ipsa vbi pisces venẽt. Hesych. Sic verò & ἕλαιον pro loco ipso in quo venditur oleum apud eosdẽ Atticos accipitur, teste Eust. Est etiã nomen promontorii in Elide apud Thucyd. l. 2, p. 97. Plin. Ichthyn nominat, Valla Piscẽ vertit. Deriuat autem Eustath. ab ἵκεσθαι καὶ σύειν, id est ὀσμᾶσθαι, quia animal sit πολυκίνητον.

C. Ἰχθυοβόλος, ου, ET Ἰχθυοβολίς, ίδος, ὁ, Qui tridẽte pisces figit. Piscator. ET Ἰχθυοβολέω, ῶ, Piscor.

C. Ἰχθυόβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ. A piscibus depastus, aut depascendus. Plut. Sympos. 4, μηδαμῶς πεπόσης ἡμᾶς ἰχθυοβρώτους.

C. Ἰχθύβηρος dicitur prima cyclaminus autore Dioscoride: vt autem scribit Plin. tertia, quam sibi monstratam asserit vno omnino folio, radice ramosa, qua pisces necabantur. Sic enim à piscium venatu dicta est. Gorr. Romani vocant Rapum terræ, Vmbilicum terræ, vt in appendice Dioscor. annotatur. A Plinio autem Græcum hoc vocabulum nõ ponitur, sed χαμαίμιστος. Perperam autem in v. l. scribitur Ἰχθυοπέκτιν. Ambiguum verò est in verbis Græcis an ἰχθύβηρος nominatiuus sit vel Ἰχθυόβηρος.

C. Ἰχθυοκέντρον, ου, τὸ, Stimulus quo pisces figuntur, Fuscina, Tridens. τρίαινα, Suid. Infrà Ἰχθυόκεντρον.

C. Ἰχθυοκόλλα, Ichthyocolla, Piscis cui glutinosũ est coriũ, vt tradit Plin. l. 32, c. 7. Idem nomen est glutino eius piscis, vt itidẽ Plin. docet. Dioscor. esse scribit κοιλίαν ἰχθύος κητώου, ventrem piscis cetacei: qualem Gorr. esse putat quem vulgus moruam vocat, è cuius glutinoso ventre & corio glutinum fieri inter omnes cõuenit. indeque verisimile esse piscem illum ἰχθυοκόλλαν fuisse olim dictum.

A C. Ἰχθυολόγος, ου, ὁ, Qui de piscibus differit. ET Ἰχθυολογέω, ῶ, De piscibus differo, vel Pisces commemoro & recenseo. Athen. l. 7, vbi de piscibus sermo est, ἐπὶ πάντα σωπᾶτε, ἡμεῖς μὴν ἄλλοις ἰχθυολογήσομεν.

C. Ἰχθυόμαντις, εως, ὁ, Qui ex piscibus futura prædicit. Athenæus lib. 8, τοὺς ἰχθυομάντεις ἀνδρας. Quibus autem ceremoniis duini isti vtantur, ibidem narrat ex Polycharmo, non procul ab initio lib. 8.

C. Ἰχθυοπώλης, ου, ὁ, Piscium venditor, Piscarius, vt Varro vocat. Amphis apud Athenæum libro 6, Πρὸς τοὺς καταφάγοις ἰχθυοπώλας ἐν ἀγορᾷ. Antiphanes ibidẽ, Τοῖς ἰχθυοπώλαις τοῖς κακῶς ἀπολοῦσθαι. VNDE Ἰχθυοπώλαινα, ης, ἡ, Piscium venditrix. Phereer. apud Athenæum libro 14, — οὐδεὶς οὔτε μαγείραιν εἶδε πώποτε, Ὀμῶ νὴ' ἰχθυοπώλαιναν. ET Ἰχθυοπωλεῖον, ου, τὸ, Piscaria, vt Varro vocat. id est Forum piscarium, Locus vbi pisces venduntur. Plut. Symp. 4. Scribitur tamen apud eũdem eodem libro ἰχθυοπώλια, per ι, & cum accentu in antepenultima, ὡς τοὺς ἰχθυοπώλια ἀνὰ δίδεντας ἑκάστοτε.

C. Ἰχθυόῤῥυτος, ου, ὁ, Piscibus fluens, Piscibus abundans. Timocles apud Athen. l. 8, Τοῦτ' ἰχθυόῤῥυτον ποταμόν.

C. Ἰχθυοτρόφος, ου, ὁ, Qui pisces alit, Piscinarius, vt Cicero appellat. Quũ verò de loco aliquo dicitur, signif. Piscosum. ἰχθυοτρόφος, ἰχθὺς ἔχων, vt Hesych. exp. VNDE Ἰχθυοτροφικός, ὴ, ὸν, Qui piscibus alẽdis delectatur. in Geopon. Piscinarium Cicero dicit. Potest etiam idem esse qui ἰχθυοτρόφος. ET Ἰχθυοτροφεῖον, ου, τὸ, Piscium viuarium, Piscina, Locus vbi pisces aluntur, seu (vt apud Gell. est) Lacus aut stagnum quæ piscibus viuis coercẽtur clausa. Athen. lib. 12, de κολυμβήθρα Gelonis, ἐς ὃν ἐπαγαγόντων ποταμὸν καὶ κρίνωσαν ὑδατον, ἰχθυοτροφεῖον ἔτι. Columella lib. 8, cap. 1, In villa est quod appellant Græci ὀρνιθῶνας καὶ ἀβεστεῶνας, atque etiam quum datur liquoris facultas, ἰχθυοτροφεῖα, sedula cura exercentur. Citat B. ex Strabone etiam ἰχθυοτρόφια. quod eadem forma dictum erit, qua ἰχθυοπώλια.

C. Ἰχθυοφάγος, ου, ὁ. Qui pisces comedit, Qui piscibus victitat. Athen. l. 8, de Plameticho Ægyptiorum rege, παῖδας θρέψας ἰχθυοφάγους. Sunt etiam populi quidam qui ἰχθυοφάγοι nominantur, quos Plin. retẽto Græco vocabulo Ichthyophagos nominat. Pauf. Att. p. 25, αἰθρώπων δὲ τοὺς Συίωνες ὅσοι θάλασσαν ἐχομένοι τῆς Ἐρυθρᾶς κατοικοῦσιν οἱ ἰχθυοφάγοι. Hos vna cum suis numẽtis victitare piscibus, aquas pluuiales & fossiles potare, pecorum autem carnes piscibus obnitere. scribit Strabo libro 15. VNDE Ἰχθυοφαγέω, ῶ, Piscib[9] victito. Aristot. ζῇ δὲ ἁλκυὼν ἰχθυοφαγοῦσα. Plin. interpr. Piscibus enim alcyones viuunt.

C. Ἰχθυόλοιδος, idem quod ἰχθυοβόλος. Epig. Εἰστοῖς αἰθυίαις ἰχθυόλοιδος λέπας, mergis qui suis rostris pisces impetũt, Mergis piscatoribus. Idem EST Ἰχθυολόλιδος, ίδος. Nic. Ther. Τοὺς ἁλιεῖς ἐξεύρουσι δελφῖνες ἰχθυόλοιδες.

C. Ἰχθυόπεσσος idẽ quod ἰχθυόκιστρον, hoc est vt Paus. apud Eust. exp. πεσσὸν ἢ ὅπερ ἀγκιστρον ἰχθύων κρῶπον.

C. Ἰχθυοπαγής, ὴς, ὸς, ἡ, Pisci hærens. ex Epig.

C. Ἰχθυοφόρος, ου, ὁ, ἡ, Pisces deuorans, Piscibus viuens. idẽ quod ἰχθυοφαγος. In Epig. ἰχθυοφαγοι σκύλακες.

C. Ἰχθυουλκός, ὴ, ὸν, Qui pisces [vel e mari aut flumine] trahit. Piscator. Suid. Apud Hes. SCRIBITVR Ἰχθυολκός.

G C. Ἀπίχθυς, υος, ὁ, ἡ. Qui piscibus abstinet, Qui piscibus non vescitur. Ἀπίχθυς (inquit B.) apud Aristoph. οἰχθύων ἄγευστος, ea forma qua ἀπόπτος, ἀπόνυμφος.

Ἰχθυόεις, εντος, ὁ, Piscosus, Pisculentus. Od. γ, ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον. loca pisculenta, vt Plautus loquitur. Od. ι, πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα. AT Ἰχθυόεσσα nomẽ proprium est insulæ. Athen. l. 1, ἐκαλεῖτο δὲ Ἴκαρος πρότερον Ἰχθυόεσσα, dicta (vt Eust. tradit) ob piscũ copiã, διὰ τὴν ἐκεῖ πολυπλήθειαν ἰχθύων. Ichthyoessam Plin. quoque nominat.

Ἰχθυώδης, εος, ὁ, ἡ, idẽ. Interdũ & Piscis similitudinẽ habẽs, Piscẽ referẽs. VNDE Ἰχθυωδῶς, Piscium modo.

Ἰχθυικὴ πύλη, Piscaria porta. Ex 2 Paralip. 15.

Ἰχθυηρὸς, ὸν, ὁ, Pisculentus, vel Piscarius. Aristoph. Pluto apud Athen. l. 6, τοὺς δὲ πτακίσκους πρὸς σαυτοῦ, τοὺς ἰχθυηροὺς, ἀργυροῦς, πάρεσθ' ὁρᾶν. vbi ἰχθυηροὺς videtur dicere Piscium impositorũ sordibus inquinatos, seu, Qui pisces olebant, Pisculentos. nisi sint Piscarii, In quibus

pisces apponuntur aut reponuntur. schol. exp. τοὺς ὄπτα δείους ἰχθῦς χωρῆσαι.

Ἰχθυάω, ῶ, Piscor. Od. λ, Αἰεὶ γὰρ τοῖ ἵππων ἀλεύμεθα, ἰχθύ ἀάσκων Γραμπίδος ἀγκίστροισι, piscabãtur vncis hamis. Hesiod. Aspide, πολλοὶ γὰρ ἀμμέσιν ὠστὸ Δελφῖνες τὴν καὶ τὴν ἐδύνεον ἰχθυάοντες Νηχόμενοι ἔνελοι. Interdum verò casum adiunctum habet sicut Piscor apud Latinos. vt Odyss. μ, de Scylla, Ἀυτὰρ ἐν ἰχθυάα σύφελον πέρι μακρὸν ἀώσασα, Δελφῖνάς τε κύνας τε καὶ ἤ ποτε μεῖζον ἕλοιμι Κῆτος. Vbi annotat Eustath. impropriè accipi hoc vocabulũ, eo quòd delphines & canes marini ac cete piscium numero non contineantur.

B Ἰχθύματα videntur propriè esse piscium squamæ. Apud Hippocratem autem ἰχθύματα dicuntur λεπίσματα φλοιῶν, vt Galenus tradit, id est vt Gorr. interpretatur, Corticum fragmenta lib. περὶ ἑλκῶν: quæ etiam ab aliis πελεκύσματα hoc est præsegmina vocari idem Gorræ[9] annotat.

Ἰχθύδιον, ου, τὸ, Pisciculus. Mnesimach. apud Athen. lib. 8, Ἐπέξαπίνα μὲ, τοῦ δὲ ἰχθύος μικρὸν ἐπὶ Ἰχθύδιον. Plutarch. κυφῶδες ἰχθύδιον, mutus piscis, vt pud Latinos dicitur. C Chrysippus apud Athen. de pinna, ἡ πίνα δῆγησασα τὸ ὄστρακον, ἡσυχάζει τηροῦσα τὰ ἐπεισιόντα ἰχθύδια. ὁ δὲ πιννοτήρης παρεστὼς, ὅταν εἰσέλθῃ τι, δάκνει αὐτὴν ὡς τὸ σημαίνον. ἡ δὲ δηχθεῖσα συμμύει. De qua Cicero, Quũ pisciculi parui in cõcham hiantem inuanauerint, tum admonita à squilla pinna morsu comprimit conchas.

Ἰχθύα vel Ἰχθύη, ης, ἡ, Squatinæ marinæ pellis arida. Potest etiam ferreum vnguem significare quo in extractione sectionéque fœtus vtimur propter squamarum piscis D similitudinem. Ita Gorr. Sic idem fuerit quod ἐμβρυοθλάστης, ἐμβρυουλκὸς & ἑλκυστήρ, ac forrasse commodius ab hami piscatorii similitudine ita dictum videtur hoc vocabulum. Erotianus autem ἰχθῦν apud Hippocratem exponit ῥίνημα, σφίγμα, Limatura, Scobs, Ramentum, Citatur verò ex Hippocr. libro qui περὶ ἑλκῶν, ἰχθῦν περὶ δὴ τὸν δακτύλους τῆς χειρὸς τοῖς δύο, ὅπως μὴ ἀπολισθάνῃ ἡ ὀρχή.

ΙΧΝΟΣ, εος, τὸ, Vestigium, id est Ima pedis pars, seu (vt Galen. tradit comm. 2 in l. Hipp. E De fracturis) Cutis pedi subiecta. Sic verò Gell. dicit Stirpem ingentem vestigio pedis hærentem reuulsi. Et Virgil. — vestigia primi Alba pedis. Sed frequentius accipitur pro vestigio, id est signo quod pes incedentis solo imprimit. σημεῖον ποδὸς, σύμβολον ἐκπεπωμένον τῇ γῇ. Plutarch. De fort. Rom. ἴχνη ποδὸς κρύψας καὶ ἀφειλιθῆς. Xenoph. De venat. τὰ ἴχνη τοῦ λαγοῦ. Et cum verbis: vt apud Hesiodũ Erg. — ἴχνη τ' ὀπιδεύσασα κορώνη Γῆρυς ἐπείσιον. Et Xenoph. Cyneg. de canibus vestigantibus, ἐπὶ γὰρ ἐᾶς καὶ ἀνῆς ὡς εἴκαν ἐξ ἀνουσα τὰ ἴχνη. Et apud F Soph. κατ' ἴχνος εἶμι. Feror per vestigia, i. Vestigia sequor. vel E vestigio, vt Cam. interpr. Metaphoricè etiã capitur, sicut Vestigium apud Latinos. vt ἴχνη χειρῶν, & ἴχνη ἁμαρτιῶν, καὶ πάντων τῶν ἀμαθῶς καὶ ἐν τύπῳ φαινομένων, vt Euripid. schol. annotat. Item apud Soph. ἴχνος παλαιᾶς αἰτίας. Et apud Plut. Lyc. ἐν οὐδεὶς οὐδὲν ὀξὺν ἀδικίας ἴχνος εὑρεῖν. ἐξέλιπε. vt apud Virgil. — sceleris vestigia. Antiphon. φανερῶς τὰ ἴχνη τῆς ὑποψίας εἰς τὸν φέρει, planè suspicionis vestigia in hũc hominẽ rẽdũt. Rursum apud Plut. De def. orac. loquentẽ de virtutũ & affectuum reliquiis in homine, ὧν ἴχνη καὶ σύμβολα πολλαχοῦ θυσίαι καὶ τελεταὶ, vestigia & notæ. Et in libro De Herod. ἴχνη καὶ γνωρίσματα δηλοῦντες. Sic apud Plat. Polit. 2, ζῶντι ἰτέον ὡς τὸ ἴχνος τοῦ λόγου φέρει. Apud eundem in Epist. ἡ πολιτείας εἰς ἴχνος ἰέναι. Reip. vestigiis insistere, seu Rei publ. vestigia sequi. Et apud Luc. in Her. ἐκείνοις ἕψη κατὰ Χρισιππου καὶ Ζήνωνος ἴχνη πορεύου. Et Dem. Epitaph. ὡς δὲ ἴχνη γνωρίζουσα τοῦ ἡ τοιούτου αὐτῆς καὶ φίλου μνήμη πᾶσαν ὦσιν ὅσοι τύπος φέρουσι τοῦ πόδος. Quod verò Strati[9] dicit Delere vestigia, id Plut. De Herodot. πᾶν τὸ μνῆμα καὶ πᾶν ἴχνος ἐξαλείσειν. ‖Pro ipso autem pede accipi apud Eurip. Or. schol. tradit, hoc in loco, σιγᾷ σιγᾷ λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης Τιθεῖσ. μὴ κτυπεῖσ. Sed qd hic vetet in propria significatione accipere, (vt Ponere uestigium apud Latinos) non video. Idem scholiastes non solùm pro pede sed etiam αὐτὴ τῆς πορείας, (id est pro incessu) A apud eundem in Hecuba vsupari tradit, hoc in loco, πᾶ βῶ πᾶ τῶν πᾶ κέλσω τρίποδες βόσι θηρὸς ἐρεσέρου πρὸ θύρας ὅπ χίεα κατ' ἴχνος, id est (vt ipse explicat) ποῦ μόλω ὅπ χίεα κατ' ἴχνος (ὅπι κατὰ τοὺς πόδας) βάσιν καὶ πορείαν θηρὸς ὀρεινοῦ.

C. Ἰχνοδίκης, ου, ὁ, Qui vestigiis insistit, Qui vestigiis cõsequitur. Nomen canis Actæonis apud Ouid.

C. Ἰχνογραφία est quæ vulgo plana forma vocatur. Hæc circini regulæq; modicè continet vsus. ex ea enim capiuntur formarum descriptiones in solis arearum: ichnographiáque dicitur quasi vestigii descriptio, in quo quasi totum opus insistit. Bud. Pand. Hanc Cælius vocat descriptionem operis futuri, à Cicerone dicens vocari formam. Definitio autem illa apud Bud. petita est ex Vitruuio lib. 1, cap. 2.

C. Ἰχνοπέδη, ης, ἡ, Laqueus pedum, Rete, Cassis. Sic Lascar. in quodam Epigr. vbi alii ἰχνοπέδη.

C. Ἰχνοσκοπῶ, Alicuius vestigia lustro, vt Virgil. loquitur. Plut. De orac. Pyth. ἰχνοσκοπῶν καὶ σιβυλλαίνοντα δεῖ τὸν λόγον τὸ μέλον ἐμοὶ τίθει. VNDE Ἐξιχνοσκοπέω, ῶ, idem. Soph. Aiace, τὸν νῦν ἐπιῶ δόμῳ Μόρον, διώκων καξιχνοσκοπούμενος. vbi schol. exponit, κατ' ἴχνος ἀκολουθῶν, E vestigio sequens.

C. Ἰχνολάτης, ου, ὁ, Qui vestigia lustrat seu scrutatur, Vestigator. seu Qui vestigiis aliquem vel aliquid consequitur. Epigr. ET Ἰχνηλάτης, ου, ὁ, idem. Plut. Erot. ἰχνηλάτου δεινοῦ δέοντα. VNDE Ἰχνηλατέω, ῶ, Vestigiis aliquid consequor, Vestigo, κατ' ἴχνη διαζητῶ. Philo De mũdo, κακεῖνο μὴ δοκεῖ μὴ ὑπὸ σκοπῶν τοῖς ἰχνηλατοῦσι πάλη θῆς, ἐρῆσθαι, non longè à proposito quasique scopulo abscedere eorum qui verum vestigare instituerunt. Idem, περὶ θεῶν ἀγρυμνὴν ἀλήθειαν ἰχνηλατοῦσιν, quæ antiquissimam curam habet veritatis inuestigandæ. Bud. ET Ἰχνηλασία, ας, ἡ, Vestigatio, Indagatio. Apud Poll. collocatur inter ἴχνος, ἴχνη, σημεῖα ποδῶν: adeo vt videatur accepisse pro Vestigii impressione. at ἴχνθυσις φ Vestigationẽ significat, aliquãto pòst ponit. Scribitur autem apud eum, & in v. l. perperam ἰχνηλαπα. nã scribendum esse ἰχνηλασία, probant similia composita, vt δρομαπλασία, ἱππηλασία, βιηλασία & quæ eiusmodi sunt.

Ἰχνάομαι, ῶμαι, Vestigo, Vestigiis consequor. idem quod ἰχνοσκοπῶ & ἰχνηλατέω. Vnde ἰχνᾶται apud Hesych. ἰχνοσκοπῶ. Plut. de dasypodibus, πολλαχοῦ τῶν μεταφορμαῖς ἰχνηδεῖπες, in lib. De solert. anim.

Ἰχνεύω, F. εύσω, idem. Xen. Cyneg. τὰ μὲν ὄρη οἷόν τε καὶ ἰχνεύειν καὶ μετιέναι καθαρῶ, montes enim promptum est vestigare canibus, & vsquequaque persequi leporũ cubilia. Et ἰχνεύεσθαι, apud eũdẽ, Vestigiis indagari. διώκεσθαι, ἀναζητεῖσθαι, vt Poll. exp. ἰχνεύεσθαι δὲ καὶ λαγῶ [χρὴ] ὅταν νιφετὸς θῇ, vestigãdi lepores sunt quũ ningit, seu indagãdi vestigiis, vt Cic. loquitur. VNDE Ἴχνευμα, ατος, τὸ, Indago. nisi fortè sit vestigiũ terræ impressum. A Poll. poniturmediũ inter σύμβολον ἐκπεπωμένον τῇ γῇ & ἴχνιον. ET Ἰχνεύσις, εως, ἡ, Vestigatio, Indagatio, Indago. Xen. Cyneg. εἰσὶ δὲ τῆς ἰχνεύσεως πολλαὶ θῆραι. Idẽ, ἐπειδὰν δὲ λάβῃ αὐτὸ τὸ ἴχνια [ἡ κύων, χρὴ] ἕπεσθαι ἕξῆς τῇ ἰχνεύσει ἡγουμένη ἀκολουθίᾳ, indagine persequi. ET Ἰχνευτής, οῦ, ὁ, Vestigator, Indagator. ἰχνευτὴς ἀνὴρ καὶ κύων, ὅστις τὸν θηρεύοντος. Poll. ‖Ἴχνευται (inquit Hesychius) dicuntur etiam qui nunc ἰχνεύμονες. Sic accipitur apud Herodot. lib. 2, vbi loquitur de animalibus quæ in Ægypto sepeliuntur, ὡσαύτως δὲ τῆσι κυσὶ οἱ ἰχνευταὶ θάπτουσι, ichneumones sepeliuntur eodem modo vt canes. (Vbi malè Valla vertit Indagatores.) A Nicandro quoque sic accipitur, in loco quodam Theriacali quem paulo pòst adducam. Sed frequentius EST Ἰχνεύμων, quem Latini quoque ichneumonem Græco vocabulo retento appellant, Videtur autem nomẽ esse fortitus ab insidiis, in quibus latens, hostes inuadit tãquam vestigia eorũ persequens: aspidem videlicet & crocodilum. Ac certè vocabulo τῆς ὀπισθουλεύσεως vtitur Plut. in lib. De anim. solert. quum eum dicit crocodilo dormiẽti ὀπισθουλεύειν καὶ ὀπισθεῦσαι. Idipsum Plinius quoque indicare videtur, quum eum in pugna cum aspide scribit auersum irritos ictus excipere, donec obliquato capite speculatus, inuadat in fauces. Sic & crocodilum ad dul-

cedinem quam ex trochilo dẽtes & fauces illi ſcabente percipit, quam maximè hiantem, inque ea voluptate ſomno preſſum conſpicatus, per fauces vt telum aliquod immiſſus, erodit ei aluum, teſte eodem Plinio. Nicand. Ther. v. 190, Ἰχνευμων δ' ἀδρα μοιωσας ἀκμενος ἀασιδος ὁρμιῶ — ἀλιευεται. Paulo pòſt ἰχνευτὴν appellat vt Herodotus ſuprà, Μορφὴ δ' ἰχνευτεο κινωπέπου ὀξὺ ἀμωλρῆς Γκπέδος. ‖Eſt verò & veſpæ genus, minus cæteris, & ipſum à phalangiis aſtutè venandis ita appellatum. de quo Ariſtot. lib. 5, initio cap. 22. Vnde & apud Plin. lib. 10, cap. 74, (Diſſident inter ſe) ichneumones veſpæ, & phalangia aranei. (nec enim poſt veſpæ diſtinguẽdum eſt: quaſi ichneumones, veſpæ, & phalãgia inter ſe diſſideant) Porro ab ἰχνεύω eſt ETIAM Ἰχνεία, idem ſignificãs quod ἴχνευσις, id eſt Veſtigatio, Indagatio. Xenoph. Cyneg. de canibus veſtigantibus, τὰ δὲ ἄλλων κυνῶν εὑρήματα ἐν ταῖς ἰχνείαις καὶ μεταδρομαῖς τρεφέουσιν.

C. A'Νιχνεύω, Perueſtigo, Diligenter inueſtigo. B. interpr. Indago, Perſequor, in hoc loco Plutarchi in Cæſ. de eius genio loquens, εἰδὼ γῆς καὶ θαλάσσης ἐλαυνων καὶ ἀνιχνεύων, μέχρι τῆ μηδένα λιπεῖν τῆ ἀπεκπνοῆ. Et ἀνιχνευτὸς dicitur fera, quũ à veſtigãtibus venatoribus quæritur, .i. veſtigiis ſuis indagari. διώκεται καὶ ἀναζητεῖται vt Poll. docet. ‖Capitur etiã metaph. aliquando ſicut Veſtigo, Perueſtigo & Indago à Latinis, pro Perſcrutor. VNDE A'νιχνευτὴς, οῦ, ὁ, Perueſtigator, Indagator, Perſcrutator.

C. Ἐξιχνεύω, idem, hoc eſt Veſtigo vel Inueſtigo, Veſtigiis conſequor. Plut. λανθάνοντας ἐξιχνεύων καὶ λαμβανων. Et alibi Diligenter inquiro, de coniuratione loquens. B. Sic ἐξιχνεύει τὰς ἁμαρτίας apud eundem. Et in paſſ. apud Luc. ἐξιχνευτέον τὰ θηρία, veſtigandæ & indagandæ ſunt feræ.

¶ Ἴχνιον, ου, τὸ, Veſtigium. idẽ quod ἴχνος, vt αὔλιον, item οἰκίον (à quo οἰκία plur. apud Hom.) diminutiua eſſe negat Euſt. Od. ε & η. μέτ' ἴχνια βαίνε θεοῖο. Il. ν, de deo q Græcos pugnare iubebat, Ἴχνια γὰρ μὲ τόσαδε πο τῶν νῦν κυμαίων Ρῆ ἔγνων ἀπόντες. Il. σ. Πολλὰ δὲ τ' ἄλκε' ἐπῆλθε μέτ' αὐέρος ἴχνι' ἐρευνῶν. Εὖ πόδε ἐξεύροι, omnibus indagans veſtigiis, vt Cicero loquitur: Veſtigia luſtrans, vt Virgil. Exemplum ex Xen. habes in Ἰχνευσις paulo antẽ.

C. Ἐξιχνιάζω, idem quod ἐξιχνεύω. v. l. VNDE Ἐξιχνιασμός, οῦ, ὁ, Inueſtigatio, Indagatio. ET Ἀνεξιχνίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui inueſtigari nequit, Qui nullis veſtigiis indagari poteſt, Quem nullis veſtigiis conſequi poſſumus. Areopag. & Naz.

¶ Ἰχνοῦσα vocabatur olim inſula Sardo ſeu Sardinia, ἐξ ἐφηματίσθαι τῆ τοῦ μετρῶ ὁμοιότητι ἀνθρώπου ἴχνεσι, à ſimilitudine veſtigii humani, vt tradit Ariſtoteles περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. Vnde & Plin. lib. 3, cap. 7. Sardiniam ipſam Timæus σανδαλιῶτιν appellauit ab effigie ſoleæ: Myrſilus Ἰχνοῦσαν à ſimilitudine veſtigii. AT Ἴχναι eidem Plinio oppidũ in ora Macedoniæ: cui aſſẽtitur Steph. citãs Herodoti l. 7: (ab Eratoſthene verò VOCARI Ἄχναι annotat. Philetas autẽ aliã eſſe vrbẽ Ἴχναι aliã Ἄχναι apud eundẽ aſſerit.) Cuius gentile nomen EST Ἰχναῖος. Vnde Ἰχναία Νέμεσις, quòd à Ioue eam perſequente in Ichnæorũ ſolo cõprehenſa fuerit: vel ἀπὸ τοῦ διωχθεῖσαι κατ' ἴχνος, vt ibidem docet Steph. Malè igitur in v. l. Ἰχναία Νέμεσις, ſequax ſeu quæ per veſtigia ſequitur. Suidæ eſt ἡ Μακεδονία, Macedonia ſynecdochicè.

Ἰ Χ Ω Ρ, ῶρος, ὁ, Tenuis & aquoſa humiditas cuiuſcũque ea ſit facultatis, ſiue in corpore adhuc contineatur, ſiue ab hulcere emanet, ſiue etiam à mortuis corporibus profluat. Habẽt enim ſinguli ferè humores corporis, ſed maximè ſanguis, tenues quaſdam & aquoſas ſuperfluitates, eiuſdem fere facultatis cum iis humoribus à quibus proficiſcuntur. Vnde Dioſc. apud Paul. Ægin. lib. 1, cap. 100, ſcribit ſub æquinoctium vernũ γλυκεῖς ἰχῶρας τῶν ἄμματος, at circa virgiliarũ ortũ πικροὺς ἰχῶρας augeri. Similiter Galen. lib. 6 De ſanitate tuenda, ſcribit, in temperie corporis bilioſa, ſi aluus ſit ἀπνωτέρα, eam cibis ſtomacho commodis eſſe firmãdam: ſinminus, defluere in ipſam ἰχῶρας οὐ ἀθροίζει τὸ σῶμα πεπτοῖς. Et paulo pòſt, ἡ κεφαλὴ θερμοὺς ἰχῶρας ὀπτέμπει τοῖς κῦ γαστέρα χωείοις. Idẽ rurſum de frigidis, εἰς θερμὸν γαστέρα καταῤῥέουσιν ἐκ τῆς κεφαλῆς οἱ ψυχροὶ καὶ φλεγματώδεις ἰχῶρες. Plato verò ἰχῶρα tribuit non ſolum ſanguini, ſed & bili. vt in Tim. pag. 175, τὰ δὲ ἄλλα ὅσα χολῆς εἴδη λέγεται καὶ χρόαν ἔχει λόγον αὐτῶν ἕκαστον ἴδιον. ἰχὼρ δὲ ὁ μὲν αἵματος ὀρρός, πρεᾶος, ὁ δὲ μελαίνης χολῆς ὀξείας τε, ἄγριος, vbi interpres, At ſeroſus ſanguinis humor, mitis eſt: nigræ verò & acerbæ bilis, ferus. Hippocr. etiã libro 4 de ratione victus in morbis acutis, ἀριμέας καὶ χολώδεας ἰχῶρας dixit: de quibus Galen. ait, ὅτι δὲ ἰχῶρας ὀνομάζει τὰς λεπτὰς ὑγρότητας, δῆλον. Idem lib. 3 Methodi med. καὶ δὴ καὶ τοῖς ἕλκεσιν ἰχὼρ μὲν καλεῖται τὸ λεπτὸν ἀποῤῥέον, ῥύπος δ' ἕλκους, τὸ παχυ. Præterea Ariſtot. lib. 3 De hiſt. anim. ἰχῶρα definit, ſanguinem crudum qui vel nondũ concoctus ſit vel in ſerum verſus. A quo non diſcrepat Galeni ſententia, qui lib. 2 De elem. ἰχῶρα appellat id quod ſero lactis reſpondet. Itaque quid ἰχὼρ Græcis ſignificet, non eſt dubium: ſed quomodo Latinè reddi debeat, paulo magis incertum eſt. Alii ſeroſos humores, alii aquoſos, alii tenues, alii verò ſaniem interpretantur. Corn. Celſus lib. 5, cap. 26, dicit ἰχῶρα ſanieſ ſpeciem eſſe, tenuis, ſubalbida, & ex malo hulcere exeuntis, maximéque vbi neruo læſo inflãmatio ſequuta eſt. Verùm ſunt qui ita diſtinguẽdũ cẽſeãt, vt intra corpus quidem ἰχὼ, aquoſa vel ſeroſa humiditas, ſiue ſanguinis ſiue alterius humoris, Latinè reddi poſſit: extra corpus verò, ſanies verti debere. Sic Plinius inaſſati iecinoris ſaniem dixit quod Dioſcorides lib. 2, τὸ ἧπατος τῆς αἰγὸς ὀπτωμένου τὸν ἀποῤῥέοντα ἰχῶρα: (Celſus ſanguinem quoque appellat, quum ait lib. 6, De imbecill. ocul. Sãguis iecinoris, vbi id coquitur, exceptus) eum humorẽ ſignificans qui à iecinore, dum aſſatur, emanat. Itaque apud Galenum, tenue in hulceribus excrementum nõ abſurdè ſanies exponitur. Et in capitis vitiis quæ ἀχῶρες vocantur, ἰχῶρες ſanies nõ ineptè verti poteſt. Hæc ferè ex Gorr. Ariſtot. de leone, ἴσα δὴ καὶ δάκνει τοῖς ὄνυξιν ἑλκώσῃ, ὃν τῶ ἑλκῶν ἰχῶρες ῥέουσιν ὠχροὶ σφόδρα. Pro quo Plinius, Ex omni vulnere, ſiue vngue impreſſo, ſiue dente, ater profluit ſanguis. Poll. lib. 4, καλεῖται δὲ καὶ ῥοῦμα ὕδωρ, ὅ ἐστιν ὑδατώδης ἰχὼρ, ὅταν ἤδη τὰ ἕλκη καθαίρηται. Bud. vertit cruorem in hoc loco Gregorii in Maccab. encom. εἴτε ὠμὸν καὶ δῆλα πάντων ἤλθον τοῦ κολάσεων, ἵνα τοῖς ἐμοὶς ἰχῶρας ἀναμίξω τοῖς ἐκείνων ἰχῶσι, καὶ ταῖς ὀδυξὶ τὰ γηραιὰ σφάκας. Apud Homerum autem ἰχὼρ eſt humor qui è deorum cute vulnerata effluit. nec enim eos ſanguinem habere, ſed αἰμάμονας eſſe docet, ſicut nec σῖτον ἔδειν nec πίνειν αἴθοπα οἶνον, ſed ambroſia & nectare victitare. vnde Il. ε, de Venere vulnerata à Diomede dicit, ῥέε δ', ἄμβροτον αἷμα, Ἰχὼρ, οἷος πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι. (Ad quem locum reſpiciens Alexander apud Plutarch. ad adulatores qui deũ eũ eſſe dicebãt, Τοῦτο μὲν, ἔφη, ὦ φίλοι, τὸ ῥέον, αἷμα, καὶ οὐκ Ἰχὼρ, οἷος πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι) Et paulo pòſt Dione poſtquam filiam conſolata eſt, — ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ, à filiæ vulneratæ manu ambabus manib⁹ ἰχῶρα abſtergebat. (Eſt autem ibi ἰχῶ accuſatiuus ab ἰχὼρ per apocopen, vt ἰδρῶ ab ἱδρώς, teſte Euſtathio. Sed quædam exemplaria habent ἰχῶρ, inter quæ & textus Euſt. ſcholiis inſertus.) Tribuitur etiam rebus inanimis. vt apud Dioſcor. de corno, ὁ δὲ τοῦ χλωρῶν φύλλων καμμένων ἰχὼρ ἀρμόζει πρὸς λεπίδας καταχρίμενος. vbi Plinius vertit Sudor, libro 23, cap. 8. Gorræus ibi putat non ineptè verti poſſe Sanies. Et lib. 5, cap. 1, περὶ τοῦ δακρύου τῆς ἀμπέλου, de lacryma vitis, ψιλοῖ τὰς τρίχας, καὶ μάλιστα ὁ ἀπὸ τοῦ χλωροῦ κισσοῦ κλάματος ἀφίσφου ὕδωρ ἰχὼρ. id eſt (Plinio interprete) lib. 23, initio, Pſilothri effectum habet, maximéque aqua quam virides accenſæ vites exudant. Sed & lactiἰχὼρ tribuitur: id autem eſt ſerum. Ariſtoteles De hiſtoria animalium lib. 3, cap. 20, πᾶν δὲ γάλα ἐχεῖ ἰχῶρα ὑδαπώδη, ὃ καλεῖται ὀρρὸς· καὶ σωματώδες, ὃ καλεῖ τυρός. Quod verò ad etymon attinet, Euſtath. ſcribit antiquos deriuare ab ἴχω.

C. Ἰχωροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Humoris aquoſi & ſeroſi ſpeciem habens, Saniem referens. vt ἰχωροειδὲς αἷμα apud Ariſtot. ὑγραινομένου δὲ λίαν τοῦ αἵματος, νοσοῦσι. γίνεται γὰρ ἰχωροειδὲς καὶ διορροῦταί πως. Apud Hippocr. verò ἰχωροειδὲς αἷμα non accipiendum eſt pro λεπτὸν καὶ ὑδατῶδες, ſed

τὸ μετά τινος ἰώδους καὶ κοιλοῖς δυνάμεως: vt Galẽ. tradit Comm. 2, ſect. 28, in Hippocr. lib. 6 De morb. vulg. Et paulo pòſt, ἰχωροειδὲς αὖ αἷμα καλεῖται τὸ τοιοῦτον οὐ ἐαυτῆ μοχθηρὸν ὑγρότητα λεπτὴν, οὐχ ὑδατώδη καὶ ἄδηκτον, ἀλλὰ δακνώδη καὶ δριμυκρυτικήν.

C. Ἰχωρόεω, ῶ, Humore ſeroſo aut ſanie fluo. ἰχωρόοωπα ὤπα, aures ſanioſæ. Dioſcor. lib. 3, cap. 26, de abſinthio, καὶ τοῖς ἰχωρόοωπα ὤπα ὁμοίως· καὶ ὁ ὑπατισμὸς δι' αὐτῆ ἀφεψήματος τοῖς ὠπαλγίαν. Pro quibus Plinius li. 27, c. 7, Aures decoctum eius vaporis ſuffitu ſanat: aut, ſi manat ſanies, cum melle tritum.

C. Ἐξιχωείζω, Humorem ſeroſum aut ſaniem exprimo. nam ἐξιχωείζεται Suidæ eſt ὀκπιέζεται τὸν ἰχῶρα, ὀκβάλλειν: addenti exemplum, εἰς γὰρ ἐξιχωείζεται quæ verba leguntur apud eundem & in Ταριχεύειν.

LECTORI HVIVS THESAVRI LINGVAE GRAECAE.

QVVM quarto & vltimo huius operis tomo colophonem imposuissem, & voces quæ eo continentur recensuissem, vel potius index, alphabetica serie digesta vocabula habens, eas mihi recensuisset, id euenisse comperi quod euenturum esse iam inde ab initio præuideram: nimirum vt præter vocabula quæ consultò à me prætermittebantur, & in indicem reiiciebantur, aliqua ex iis quoque quæ prætermissa minimè vellem, me subterfugerent, aut (si potius ita loquendum est) mihi tanquam è manibus elaberentur. Vocabula quæ consultò prætermittebam, & in indicem reseruanda iudicabam, erant ea quæ omni siue socio siue comite carebant, & soliuaga animantia (si hoc vti exemplo licet) imitabantur: aut saltem quæ huiusmodi erant vt eorum origo OEdipo quopiam inuestigatore opus haberet. quod non solùm de peregrinis & γλωσσηματικοῖς, sed & de plerisque aliis dici potest. Quum enim mihi propositum esset ea demum vocabula intra huius operis (vt ita loquar) pomœria recipere, quorum vnumquodque pro stirpe haberi posset, eique omnia quæ inde prouenissent germina surculósque omnes, tanquam suam familiam suúmque comitatum, adiungere, minimè profectò consentaneum huic meo instituto fuisset locum hic dare vocibus huiusmodi quales sunt (vt eas duntaxat quæ in alphabetica serie primæ occurrunt, commemorem) Αα, Ἀάβακτος, & Ἀάζυκπος, Ἀαναίμα, Ἀβάγητον, Ἀβάθματα, Ἀβαλαία, Ἀβαλις, Ἀβαρλεῖπαι, Ἀβαρκνα, Ἀβάρνου. Vt autem & horum significationes noris, quas quidem eis Hesychius adiungit, (talia enim haud facilè apud alium inueniri queant) en tibi illas singulas singulis nominibus subiunctas. Αα, σύριμα ὕδατος: Ἀάβακτοι, ἀβλαβεῖς. (at in quodam meo lexico vet. incerti autoris, habetur, Ἀάβυκτον, μέλαν, ἀβλαβές. Varinus autem vtranque vocem itidémque significationem vtranque coniungens, scribit, Ἀαβακτοι καὶ Ἀάβυκτοι, ἀβλαβεῖς, ἢ μέλανες) Sequitur illud præ quouis alio admirationem mihi afferens, Ἀαναίμα, πολλαχῆ χάρις. Proximum illi Ἀβαγητον ab eodem lexicographo exponitur λεπτόν: Ἀβάθματα, σπέρματα: Ἀβαλαία, συγγραφὴ, ὁμολογία: Ἀβαλις, μοχθηρὰ ἐλαία: Ἀβαρλεῖπαι, τραάστεπαι, κροτεῖ: Ἀβαρκνα, λιμός: Ἀβάρνου, σένε, οἴμωζε, βοᾶ. Quarum vocum (nam hoc vnum in præsentia quod de illis dicam occurrit) bonam partem γλωσσηματικὴν esse existimo, licet ipse lexicographus minimè hac de re nos admoneat. In multis enim prætermissam ab eo admonitionem hanc fuisse, vel illæ voces suspicandum nobis relinquunt quas eo etiam tacente tales esse compertum habemus. Tale enim est apud eum, non procul ab ea voce cui vltimum locum dedi, nomen Ἀβελ, quod exponit πένθος, nihil addens. Quis enim hoc Ἀβελ, esse Hebraicum אבל ignorat? Sed qualescunque & ex quibuscunque scriptoribus petitæ sint illæ voces, (peregrinas enim esse certò pronuntiare non ausim) ex earum sunt numero quæ prorsus incomitatæ & velut soliuagæ apud Græcos lexicographos, præsertimque Hesychium, nobis occurrunt. Súntque illæ ipsæ voces quas prudens sciénsque prætermisi, vel potius quas hinc exclusi, sedem tamen illis in indice daturum me promittens. At verò quæ me subterfugerunt, sunt, magna quidem ex parte, composita vel verba vel nomina, (nec certè mirum, in tanta compositorum multitudine, quantam habent nonnullæ voces, aliquas se velut è grege subduxisse) aut etiam deriuata simplicia: verùm elapsa mihi sunt & paucula quædam vocabula ex iis ex quibus, tanquam stirpibus, multa germina multósque surculos prouenire videmus. Quid? (dicet aliquis) potuerúntne vocabula hæc tanto comitatu stipata tuos oculos itidem subterfugere? Imò verò de his nequaquam idem quod de illis dico, sed vt & ipsa prætermissa fuerint, aliunde accidisse aio. Exempli gratia, in tomo secundo quum diu de nominibus Κράτης & Κάρπος dubitassem, vtri priorem sedem dare deberem, tanquam magis ea digno, & quum vtrinque rationes propemodum ἰσοκρατεῖς & ἰσοῤῥόπους habere mihi viderer: accidit tandem vt quum nomen Κράπος priorem locum occupare permisissem, tanta stipatum caterua venerit, vt dum cogitationem meam in instruendis suis ordinibus detinet, competitorem suum ex memoria velut detruserit. Sic in tomo primo, quum post Νοῦς collocandum censuissem, primùm quidem Ἀγνοῶ, deinde verò & Γινώσκω, (tanquam & ipsum ex illo nomine habens originem, si quidem Heraclidi grammatico credere dignum est, cuius, licet magna autoritate præditi, pleraque alia commenta parum fidei apud me impetrant) contigit vt aliorum nominis Νοῦς deriuatorum ingens numerus memoriam meam quodammodo obrueret, adeo vt finito illo Ἀγνοῶ, deriuata omnia ad finem perduxisse mihi viderer. In huius autem generis voca-

bulis non idem quod in aliis feci, vt ea indici inſererem: ſed ſingula ſuis tomis adiungere viſum eſt: id eſt, iis ad quos pertinent. In quorum tamen verborum nonnullis ſi ſeries alphabetica non ſeruetur, (eum enim locum hîc illis dedi quem dare totius operis index coegit: nimirum vt inter illa quæ deeſſe oſtenderet, ea quæ prima eſſent, prima adderentur. verbi gratia, propter Αγνώμων & ab hoc deriuata, Αγνωμόνως, Αγνωμοσύνη, Αγνωμονῶ, quæ in principio aut certè circa principium indicis deſiderabantur, incipio à verbo Γινώσκω, ex cuius deriuato γνώμη ortum eſt illud Αγνώμων) id ſine vlla prorſus tua iactura, atque adeo nullo id tuo incommodo fiet: quippe qui ipſum indicem habiturus ſis, qui te rectà ad ea verba quæ hîc reponuntur, ſicut & ad reliqua, ſit deducturus.

TVVS

ADDENDA TOMO I. HVIVS
Theſauri linguæ Græcæ.

ΓΙΝΩΣΚΩ, VEL Γιγνώσκω, (de qua ſcripturæ diuerſitate dicam infrà, vbi agam & de huius verbi deriuatione à Νοῶ) Præt. ἔγνωκα, Fut. γνώσομαι. Præt. paſſ. ἔγνωσμαι. quæ ſunt tanquam à Γνόω, ὦ. (vnde etiam aor. 1, ἔγνωσα. cuius partic. legitur apud Herodotum, ἄλλον γνώσας Κροῖσον. Sed ex Heſychio videri potius legendum ἀλλογνώσας, docebo poſt Ἀλλόγνωτος) At verò aor. 2, EST Ἔγνων. vnde ETIAM Γνῶθι, in imper. ITEM Γνοίην, in optatiuo: ET Γνῶ in coniunctiuo, tanquam à Γνῶμι. Lat. Noſco (detracta priore ſyllaba) item Cognoſco, Noui. Alicubi & pro Agnoſco. Hom. Odyſſ. λ, Ἔγνω δ' αἶψ' ἐμὲ κεῖνος, ἐπεὶ πίεν αἷμα κελαινόν. Xenoph. Pæd. 8, ἐμοὶ μὲν τὸ βίου τὸ τέλος ἤδη πάρεστι. οὐκ πολλῶν τοῦτο σαφῶς γινώσκω. Cic. apud Democritum, οὔτις με ἔγνωκε, vertit, Non me quiſquam agnouit. Idem illud Apollinis celeberrimum dictum, γνῶθι σαυτόν, vertit, Noſce te. Apud Platonem autem in Gorg. diuerſis modis verbum hoc reddit, vt videbis pag. 6, mei Cic. Lexici. Ibi autem animaduerte ſimul diuerſas huius verbi γινώσκω conſtructiones: videlicet, ἄλλως δὲ αὐτόθεν οὐ γινώσκεις ὅτι ἀδαιμονεῖς; & cum participio, ὅτι οὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα γινώσκειν φήσεις ἀδαίμονα ὄντα. Et γινώσκω σε ὅτι θυμοῦσθαι, apud Xenophontem. Habet verò & aliam cum hac eadem parte orationis, nimirum cum participio, conſtructionem: quum dicitur ab Ariſtoph. in Pluto, γινώσκω ἥττων ὤν, pro Cognoſco me inferiorem eſſe. Vbi reddi etiam poteſt Intelligo, vel Animaduerto. Tale eſt apud eundem comicum, χρυσῷ πάντων μ' οὐ γινώσκεις, Non cognoſcis te conſpergere me auro. vel, Non intelligis, Non animaduertis. Quidam interpr. etiam, Non ſentis. Apud Lucianum, παπῆ σὲ γίνωσκε ἔχων Ἑρμῶ: eodem modo quo dicitur ἴσθι ἔχων. Itidem cum participio paſſiuo, vt ἔγνωσαν ἀποπεμπόμενοι, apud Thucydidem, Cognouerunt ſe dimitti. Dicitur etiam οὐ γινώσκω σε τίς εἶ, vt ſi dicas Latinè, Non cognoſco te, vel, non noui te quis ſis. vt Terent. dixit, Scin' me in quibus ſim gaudiſe Item, Neque eius patrem ſe ſcire qui fuerit. Sed & alia voce ſequente quàm τίς. vt Iliad. χ, — οὐδέ νυ πώ με ἔγνως ὡς θεός εἰμι. Et Iliad. ε, Τυδείδη δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη. Apud eundem aliquoties legimus γινώσκειν adiecto datiuo φρεσί. Interdum hoc verbũ vel Cognoſco vel Intelligo reddi poteſt, (vti dixi) ſed alicubi non vtrunque itidem admittit, verùm hoc poſterius duntaxat. veluti quum Thucyd. ſcribit τοὺς μὲν λόγοις οἷς πολλοὶ τῶν Ἀθηναίων οὐ γιγνώσκω.

Γιγνώσκω, Cenſeo, Exiſtimo, Iudico, Statuo. Item Sentio. Iſocr. in Archidamo, τὸ δεῖνα μαντεῖον ἔγωγε πάνυ ἡμετέραν εἶναι νῦν Μεσήνην. Xen. ἔγνωκας ἀνδρὸς ἀρετὴν εἶναι, νικᾶν τοὺς μὲν φίλους, οὐ πειᾶν, viri virtutem eſſe cenſes, vel exiſtimas, aut iudicas. (nam hîc ἔγνωκας eſt pro γινώσκεις. itidemque PARTICIP. Ἐγνωκὼς pro γινώσκων, Cenſens, Iudicans, Exiſtimans, Sentiens, Statuens: quas interpretationes et dat Bud. in iſto Demoſthenis loco, Philipp. 3, τὸν χρόνον καρτερεῖν τῶν ἢ ἄλλος ἀπόλυται, ἕκαστος ἐγνωκὼς, ὡς γέ μοι δοκεῖ, οὐχ ἵππος σωθήσεται τὰ τῶν Ἑλλήνων σκεπῶν, οὐδὲ πεζός πλήν) Affert etiam ex Plutarcho hoc participium ἐγνωκὼς pro Certus, Cui certum eſt & decretum aliquid facere: μάχης μὲν ἐγνωκὼς ἀπέχεσθαι. Sic ἐγνώκασι aut ἔγνωσαν τοῦτο μὴ ποιεῖν, Decreuerunt hoc non facere, vel ſtatuerunt, vel, Statuerunt hoc ſibi faciendum non eſſe. Nonnunquam cum aduerbio iungitur: vt εὖ, δῶς γινώσκειν, Bene ſentire: & contrà κακῶς γινώσκειν, malè ſentire. Sæpe verò οὕτω γινώσκω, Ita ſentio, Hæc eſt mea ſententia. Xenoph. Pæd. 4, ἐγὼ μὲν οὖν οὕτω γιγνώσκω. εἰ δὲ ἄλλος τις ὁρᾷ ἄμεινον, λεγέτω. (Apud Thucydidem, οὕτω γνοὺς, pro Quum hoc decreuiſſet, vel ſtatuiſſet) Interdum additur περὶ cum ſuo genitiuo: dicitúrque, οὕτω γινώσκω περὶ τούτου, ſiue τούτων. Xenophonti autem familiare eſt οὕτω γιγνώσκω ſequente ὡς cum participio. vt Pæd. 2, γίνωσκε οὕτως ὡς ἐμοῦ ἀγωνιουμένου. Sed in huiuſmodi locis paulo aliam interpretationem poſcere videtur. Bud. totum illum Xenoph. locum affert, qui ita ſcriptus extat, ὡς οὖν ἐμοί γε καὶ ἀγωνιουμένου, καὶ ὁποῖός τις αὐτῷ πρὸς ἀξίαν, πυθέσθαι ἀξιώσαντος, οὕτως, ἔφη, ὦ Κῦρε γίνωσκε. vbi vertit, Compertum omnino hoc habe, Certum habe, me ſic acturũ. Simile eſt hoc Luciani in Dialogo qui Πλούτων, ἢ περὶ Μενίππου inſcribitur, οὕτω γινώσκετε ὡς οὐδὲ πεπτωκότος. Et ſequente participii præſentis nominatiuo, apud eundem in Scytha, οὕτω τοῦτον γίγνωσκε ὡς ἀδαιμονέστατος ὤν. (Scribo autem diuerſe apud vnum eundémque autorem hoc verbum, prout diuerſam apud eum ſcripturam inuenio) Venio ad γινώσκω cum περὶ, cuius conſtructionis paulo antè facta fuit à me obiter mentio. Dicitur οὕτω γινώσκω περὶ τούτου vel πούτων: item τοῦτο vel τοῦτο γινώσκω περὶ τούτου. interdum quidem eadem ſignificatione, interdum verò diuerſa. Nam περὶ τούτων οὕτω γινώσκω, cum apud alios, tum apud Xenophontem ſonat, Ita ſentio de his rebus, Hæc mea eſt de hiſce rebus ſententia, ſeu opinio. Eadémque ſignif. dixit Lucian. initio libelli De ſacrificiis, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, Quæ ſit eorum opinio de ipſis, Quæ ſentiant de ipſis. Vbi genitiuus αὐτῶν de re dicitur, ſicut πούτων apud Xenophontem. At verò in hoc eiuſdem Luciani loco, in Prom. ἄδικα ἔγνωκε περὶ ἐμοῦ ὁ Ζεύς, ſignificationem illam minimè admittit verbum ἔγνωκε: ſed ἄδικα περὶ ἐμοῦ ἔγνωκε reddendum eſt Iniqua de me ſtatuit, vel potius in me, vel, Iniquum in me iudicium tulit. Bud. ἔγνωσαν eandem conſtructionem habens, vertit Pronuntiarunt, in iſto Demoſth. loco, οἱ δικάσαντες δὲ ἀκούσαντες, εἰς οὓς ἔφηκε, ζωπυρὸν καὶ τοῖς τούτου φίλοις καὶ τῷ διαιτητῇ περὶ αὐτῶν ἔγνωσαν, καὶ δέκα ταλάντων ἐπέμησαν, Iudices porro ad quos prouocauerat, quum cauſam cognouiſſent, eadem ipſi cum arbitris compromiſſariis iſtius amicis, cum ipſóque ſorte dato arbitro, pronuntiarunt, litémque homini talentis decem æſtimauerunt.

Γινώσκω obſeruaui in quadam ſignificatione apud ſolum Plutarch. ex omnibus profanis ſcriptoribus: ſed eam antea apud Matthæum me vidiſſe memineram: cap. 1, in fine, καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον. Atque vt hîc vir dicitur mulierem γινώσκειν, id eſt cognoſcere, pro cum ea conſuetudinem habere, ita vicißim à Luca mulier virum γινώσκειν: cap. 1, Εἶπε δὲ Μαριὰμ πρὸς τὸν ἄγγελον, Πῶς ἔσται τοῦτο; ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω. Hunc autem vſum verbo γινώσκειν dediſſe exiſtimantur exemplo Hebræorum qui itidem ידע hac de re honeſtè vſurpant. Sed Plutarchum vnde accepiſſe dicemus? Verùm certè ne Græcum etiam loquendi genus fuiſſe dicendum ſit: qua de re tamen ἔπεχω, & ad Plutarchi exempla venio. Ita igitur in Alexandro, οὔτε τούτων ἔπαθον, [videlicet τῶν γυναικῶν] οὔτε ἄλλῳ ἔγω γυναῖκα πρὸ γάμου πλὴν Βαρσίνης. ſiue Βαρσίνης. Itidémque in Eumene, non procul ab initio, Βαρσίνῃ γὰρ τὴν Ἀρταβάζου προσήκειν ὑπὸ Ἀσίας γνοὺς ὁ Ἀλέξανδρος, ὀξὺς ἦν ὑπὸ ἔρωτος, &c. Itidémque in vita Pompeii, pag. 1166, meæ editionis, ὅσαι δὲ τῶν Μιθριδάτου παλλακίδων αἰχμάλωσαν, οὐδεμίαν ἔγνω, πάσας δὲ τοῖς γονεῦσι καὶ οἰκείοις ἀπέπεμψεν.

MONOSYLL. Γνῶ non ſolùm eſt coniunctiui modi (& tum exiſtimatur potius debere SCRIBI Γνῷ cum ι ſubſcripto, præſertim in tertia perſona) ſed inuenitur & pro ἔγνω. Affertur enim ex Heſiodo, γνῶ, οὐδὲ νόησε.

PASS. Γινώσκομαι, Noſcor, Cognoſcor. Xenoph. Hell. 5, Θεσσαλῶν γε ἱππεῖς γνωσθῆναι τῷ Ἀθηναίων βουλόμενοι. Ariſtophan. Nub. γνωσθήσῃ Ἀθηναίοισι οἷα διδάσκεις τοὺς ἀνόητους. Vide & γνωσθῆναι pro Innoteſcere, in Γνῶσις. Herodianus libro 4, οὐδεὶς δὲ περιεγένετο τῶν κατὰ μετοίκου οἰκείου γνωσθέντων, Nec quiſquam ſuperfuit ex iis qui leuem modò cum Geta notitiam habuiſſent. Res autem aliqua dicitur etiam ἐγνῶσθαι, quæ conſtituta eſt, ſeu decreta. Thucyd. libro 3, ὡμῶν τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνῶσθαι. SIC PARTICIP. Ἐγνωσμένος, Decretus, Statutus. Lucian. σφαγὴν ὀξὺ δίκαιον τοῖς ἐγνωσμένοις. Apud eundem, ἐγνωσμένον ὀξὺ σέλεσθαι. Bud. ἐγνωσμένῳ vertit Iudicatam, in iſto Iſocr. loco in Archidamo, καίτοι πῶς αὐτὸν περὶ τὸ δίκαιον κρίσιν ἀκριβεστέραν τούτης εὕρομεν, τῆς ὑπὸ μὲν τῶν ἐχθρῶν ἐγνωσμένης, ἐν δὲ ταῖς ἡμετέραις διαφορᾶς γεγενημένης; Sed inueniri ſciendum eſt hoc participium in actiua etiam ſignificatione, apud Demoſthenem in orat. Pro corona, οὐκ γὰρ αὐτὸ τὸ σοφὸν τοῦτο παρεδείκνυμεν, ὁμολόγηκε γοῦν ὑμᾶς ὑπάρχειν ἐγνωσμένους, ἐμὲ μὲν λέγων ὑπὲρ τῆς πατρίδος, αὐτὸν δὲ ὑπὲρ Φιλίππου. pro ὑπάρχων ἐγνωκότας. quem paſſiuæ vocis vſum rariſſimum eſſe arbitror.

Γιγνώσκω, & Γιγνώσκομαι, alicubi, contrà alibi Γινώσκω & Γινώσκομαι ſcripta inueniuntur. De hac autem ſcripturæ diuerſitate ita Euſtath. Attici (inquit) cum vno & altero γ dicunt γιγνώσκειν: ſicut etiam comicus declarat: eodem modo quo γίνεται, γίγνεται. Homerus tamen ἀρχαϊκώτερον in neutro duplex γ agnoſcit. quum alioqui ſit ἀκριβέστερον illud quo vſi ſunt illius poſteri, vt viciſſim ἀφωνότερον quo ipſe eſt vſus. Quibus addit, ex Heraclide, à verbo Νοῶ fieri Νόσκω, & per ſynærεſin Νώσκω, & addito Æoliceè γ, Γνώσκω (quia & pro Νοῶ Æoles DICVNT Γνοῶ. vnde cum priuatiua particula, VERB. Ἀγνοῶ: ex Γνώσκω autem omnino per reduplicationẽ fieri Γιγνώσκω. De addititio autem γ vide plura ibidem. Quinetiam γώμη dici pro νώμη ibidem traditur.

Γνῶσις, εως, ἡ, Cognitio. Ariſtot. Ethic. 1, ἐπειδὴ τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνῶσις ἀλλὰ πρᾶξις. Theophyl. in epiſt. 22, εἰ μὲν ὅσοι γλυκυτάτην τὴν ὑπαῖθρον τῷ φύσει ἠγάπησας, μετ' οὐ πολὺ τῷ πείρᾳ ὄψῃ διδάσκαλον, καὶ τῆς γνώσεως ἕξεις πρεσβύτερα τὰ μαθήματα. Inuenitur etiam plur. hac in ſignificatione, quum videlicet de cognitione agitur quæ ad doctrinam pertinet. Herodian. de Marco imperatore, φιλοσοφίαν δὲ οὐ λόγοις, οὐδὲ δογμάτων γνώσεσι, σεμνὸν δ' ἦθεν καὶ βίῳ σώφρονι ἐπεδείκνυτο, Philoſophiam non perdiſcendis philoſophorum decretis, cæterùm vitæ temperantia ſe colere, præ ſe tulit, fidémque fecit, vt Bud. vertit. Politian. autem hoc modo, Solúſque imperatorum ſapientiæ ſtudium non verbis aut decretorum ſcientia, ſed grauitate morum vitæque continentia vſurpauit. At verò in hoc eiuſdẽ hiſtorici loco, lib. 7, ἐν τῇ συγκλήτῳ καὶ τῷ Ῥωμαίων δήμῳ γνῶσις οὐκ ἄσημος καὶ πρὶν ἔνδοξος ἀεὶ, [potius quàm πρὶν] habet γνῶσις aliam ſignif. nimirum qua dicitur aliquis innoteſcere. vt apud Ouidium, — noſtris innotuit illa libellis. Sic & apud Lucianum in Herodoto, ſeu Actione, circa initium, ὅθεν ὕστερον καταγνόντες, ὅτι πρόμον τινὰ τούτῳ ὁδὸν ἐς γνῶσιν. vbi poſſis ἐς γνῶσιν exponere ἐς τὸ γνωσθῆναι, ſiue ἅπασι γνωσθῆναι. vt circa finem eiuſdem opuſculi dicitur, καὶ ὁ μὲν ἕως ἔτι ἦν, ἅπασι γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τὰ μά. Γνῶσις, Cognitio, de iudice. vt κυρίαν γνῶσιν appellat Demoſth. ratam iudicis cognitionem: ἄκυρον verò, irritam. Sic Bud. Comm. p. 40. Idem p. 401, τὰς τῶν δικαστηρίων γνώσεις vertit Iudiciorum cognitiones.

Γνῶσις, Scientia, Doctrina, Sapientia, apud Græcos Bibliorum interpretes. Itidemque apud Paulum redditur Scientia, ad Corinth. 1, initio cap. 8, ἡ γνῶσις φυσιοῖ, ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ. Ex vet. autem ſcriptoribus non habeo γνῶσις ſine adiectione ita poſitum, ſed potius cum genitiuo aut ſubaudito, aut adiecto: vt ſuprà, δογμάτων γνώσεσι.

HINC VERB. Γνωσμαχέω, ῶ, de quo quæ ex Budæo habeo, deinde & meam ſententiam proferam. Ita igitur Bud. de illo, Γνωσμαχεῖν, κυρίως τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν καὶ τὸ ἐλθροῦ δυνάμει, εἶτα μετανοεῖν τε καὶ ἡσυχάζειν. propter quod pro Reſipiſcere poſt cœptum bellum ponitur. Herodot. lib. 3, εἰ μὴ γὰρ μαθὼν τοῦτο ὁ Καμβύσης ἐγνωσμάχει, καὶ ἀπῆγε ὀπίσω τὸν στρατὸν ὅθεν τῇ ἀρχῇθεν ὑγιομένῃ ἀμυδρὰ δὴ, τῷ αὐτοῦ σοφὸς αἰνῆ· νῦν δὲ οὐδένα λόγον ποιεύμενος, ἤιε αἰεὶ ἐς τὸ πρόσω. Cui loco ſubiungit

hunc eiusdem historici, ex libro 8, ὦ Φωκέες ἤδη π μᾶλλον γνωσμαχέετε μὴ ἔτι ὁμοῖοι ἡμῖν. Affert verò & ex aliis exempla, nimirum ex Pausan. & Isocrate. Ex Paus. in Bœoticis, Σύλλα δὲ ἐσβαλόντος εἰς τὴν Βοιωτίαν, δείσαντες οἱ Θηβαῖοι καὶ ἐγνωσμαχήσαντά τε αὐτὰ, καὶ ἐπράσσοντο ἀδύνατοι εἰς τὴν Ῥωμαίων φιλίαν. Ex Isocr. autem ad Philippum hunc locum profert, πιστῶν δὲ ὄντων τῇ πόλει τῇ Λεγομένων ἡμῖν, ἤλπισαν, ὡς τάχ' ἤκουσαν, διαλυθέντος τοῦ λόγου διαλύσεσθαι τὸν πόλεμον ἡμᾶς, καὶ γνωσμαχήσαντας βουλεύσεσθαι π κοινὸν ἀγαθὸν περὶ ἡμῶν αὐτῶν. Hactenus Bud. in Comm. Superest vt dicam quid & ipse de hoc verbo sentiam. Dico igitur videri quidem habere illam resipiscendi significationem quam ei dat Bud. post Hesych. Suidam, & schol. Aristophanis: sed propriè γνωσμαχεῖν esse Repugnare suæ sententiæ, seu priori sententiæ, & eam veluti reprehendere. vt γνῶσις in hoc verbo idem valeat quod γνώμη. Quoniam autem qui repugnat priori suæ sententiæ, eam mutat, commodè etiam reddi potest Mutare sentētiam: sic tamen vt hoc tenendum sit; γνωσμαχεῖν, multo ἐμφατικωτέραν significationem habere, quum propriè id significet quod dixi: nec esse Mutare sentētiam, eo modo quo leues & inconstantes eam mutant, sed mutare sententiam velut præcedente quadam in animo nostro disceptatione. Quod autem addunt quidam lexicographi & scholiastæ, γνωσμαχεῖν, esse Cognoscere vires suas infirmas, & aduersariorum robur, siue Cognoscere & perpendere quanto vires nostræ sint inferiores aduersariorum viribus: vel, Vbi cognoueris tibi μάχῃ esse aduersus potentiorem, quiescere, seu sententiam mutare: hæc inquam, quæ inter alios affert Hesychius, nimium restringunt huius verbi significationem, habita ratione (vt opinor.) duorum locorum Herodoti. Nisi potius propter verbum μάχεσθαι inclusum hoc in verbo, imaginati sunt hanc expositionem: quum alioqui minime eò spectet, vt apparet ex iis quæ dixi. Hoc porro addendum est superioribus quæ de significatione huius verbi disseruì, quum Herodotus ei infinitiuum addit (& siquis præterea sic vtitur) tunc vt cohæreat oratio, verti non posse Mutare sententiam, sed debere verti, Mutata sententia cognoscere, seu agnoscere, aut etiam fateri. vt in illo loco libri 8, pag. 299, meæ editionis, ὦ Φωκέες, ἤδη π μᾶλλον γνωσμαχέετε μὴ ἔτι ὁμοῖοι ἡμῖν. Hæc enim ita vertenda censeam, Nunc Phocenses, mutata sententia, magis etiam quàm prius vos nobis nequaquam pares esse agnoscite. At Valla duobus modis in huius loci interpretatione peccauit: tum quòd interrogatiuè hæc legerit, tum quòd verbo γνωσμαχεῖν interpretationem planè ab eo alienam dederit. Vertit enim, Nunquid dissimulatis amplius Phocenses agnoscere non esse vos nobis pares? Sed vnum peccatum ex altero est ortum. quum enim hæc interrogatiuè legeret, verbo isti interpretationem ab eo alienam excogitare necesse habuit. Suspicor autem Ionum fuisse hoc vocabulum, ideóque lubenter Herodotum eo vti solitum, à quo cæteri mutuati sint.

VOX ITEM Ἀγνωσία hunc ad locum pertinet, siue ex γνῶσις facta sit, siue cōmunem saltem cum ea formationem habeat. Est autem Ἀγνωσία, Ignoratio. Eurip. Medea, Πατὴρ δὴ ὁ τλήμων, συμφορᾶς ἀγνωσίᾳ, Ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπίπτει νεκρῷ. Dion historicus, πολὺ δὲ ἀγνωσίαν τῶν χωρίων ἐδείδει. Affertur ex Thucyd. libro vltimo, διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως καὶ τὴν ἀλλήλων ἀγνωσίαν, itidem pro ignoratione. Sed dicemus potius Quòd sese mutuò non cognoscerent, vel agnoscerent: quàm, Quòd sese ignorarent. Sic certè apud Lucianum in Timone ἀγνωσία videtur esse Non cognoscere, potius quàm Ignorare: vbi scribitur, δεδόχθω δὲ ταῦτα καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ὅπλοπον βίον· ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπερηφανία. Existimo enim ἀγνωσία hîc esse Neminem cognoscere: ideóque parum probo Erasmi interpretationem, quæ habet Ignorantia. Fortassis actiuè simul & passiuè sumi posset, pro Neminem cognitum habere & nemini cognitum esse. Apud Pollucem Ἀγνωσία est etiam Ignobilitas: seu Ignobilem esse, inglorium, incelebrem. Siquidem huic voci Ἀγνωσία subiungit, Ἀδοξία, Κακοδοξία, Δυσκλεια.

Γνωστέον, Cognoscendum est, Cognoscere oportet.

Γνώστης, ου, ὁ, Cognitor, item Gnarus. Composita VOCE Καρδιογνώστης dicitur Deus, Cordis cognitor, seu cordium, Act. apost. cap. 1. Sic autem & cum aliis nominibus iungi per compositionem potest.

Γνώστης, pro ariolo, apud Græcos Bibl. interpretes aliquoties, in libris Regum.

Γνωστὴρ, ῆρος, ὁ, Cognitor, Explorator, vt in v. l. redditur, autorem Xenophontem nominantibus, sed eius locum non indicantibus. Non alium autem esse existimo quàm hunc, Pæd. 6, pag. 96, meæ editionis, circa finem, εἰ δέ τις χρημάτων προσδεόμενος νομίζει εἰς ἐμπολὴν, γνωστῆρας ἐμοὶ προσαγαγὼν, καὶ ἐγγυητὰς ἢ μιῶ πορεύεσθαι σὺν ὁρατῷ, λαμβανέτω ὧν ἡμεῖς ἔχομεν. Vbi non placet γνωστῆρας reddere, Exploratores, multo etiam minus Cognitores. Quidam interpr. Illos quibus est notus: sed dura est hæc per passiuum verbum interpretatio. Philelphus autem verterat, Qui sui notitiam faciant. Videndum annon γνωστῆρας vocet qui eum in posterum agnoscant. vt si dicas Gallicè, *Qui le recongnoissent.* vel *Qui le puissent recongnoistre.*

Γνωστός, ός, ὁ, (q. d. Cognoscibilis) Qui cognosci potest, vel Cognitu facilis. Xenoph. Hellen. 2, εἰ δὲ μὴ ἄλλως γνωστὸν ὅτι ἀληθῆ λέγω, ὧδε ὀπτεύσατε. Nam Bud. huic loco vtranque expositionem conuenire posse existimat: at ego priore contentus fuissem. Idem annotat γνωστὸν & νοητὸν pro eodem poni à Platone, De rep. lib. 7. differre autem τὸ δεξαστόν. Affertur verò & pro Cognitus, Notus: ex Gregor. μηδένι γνωστὸν τόπῳ. Dicam porrò de hoc deriuato & vbi agam de Γνωτός, quod poeticum potius est. Nunc ad composita venio ex illo Γνωστὸς facta.

COMP. Ἀγνωστος, Δυσγνωστος, Εὔγνωστος, Est Ἄγνωστος, ου, ὁ & ἡ, Incognitus, Ignotus. Homer. Odyss. 6, Ἄγνωστον πάντεσσιν ἐλθέσθαι. Idem eiusdem poematis libro ν, — ὄφρα μιν αὐτὸν Ἄγνωστον πύθεσθαι. Lucill. in Epigramm. Οὐκοῦν ἄγνωστος, τῇ δὲ πόλει γέγονας. Apud Pausaniam quidam perhibentur dii ἄγνωστοι, in Atticis, circa principium, βωμοὶ δὲ θεῶν τε ὀνομαζομένων ἀγνώστων, καὶ ἡρώων, &c. Sic apud Lucam Act. apost. cap. 17, mentio fit ἀγνώστου θεοῦ. apud Lucianum autem in Philopatride (si modò is est eius autor: quoniam νόθος à nonnullis existimatur) habemus etiam τὸν ἄγνωστον, sine adiectione substantiui θεόν. Ibi enim quidam ita iurat, νὴ τὸν ἄγνωστον ἐν Ἀθήναις, παρθένος διέμεινε μέχρι τῆς ἀποθέωσης. Idem in fine eiusdem dialogi, ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις ἄγνωστον ἐφυλάττοντες, καὶ προσκυνήσαντες, χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκπετάσαντες, τοῦτο ἀναβοήσομεν, ὡς καταξιωθέντες τοιούτου κράτους ὑπήκοοι γενέσθαι. vbi planè existimo illum irrisoriè alludere ad illum Actorum locum: quoniam vult Paulus Athenienses credere ab illis esse inuentū (& quidem ipso indicante) quem antea vt ignotum quærebant. nam τοῦ τὸν ἄγνωστον θεοῦ dicit, ὃν οὖν ἀγνοοῦντες εὐσεβεῖτε, τοῦτον ἐγὼ καταγγελλω ὑμῖν. Sed hæc obiter. Ἀγνωστότατος superl. apud Thucydidem extat, lib. 3, & quidem cum accusatiuo (subaudita nimirum præpositione κατὰ) ἀγνωστότατοι δὲ γλῶσσαν καὶ ὠμοφάγοι εἰσὶν, Ignotissimi lingua, siue incognitissimi: vel, quod ad linguam attinet. Id est, Ignotissima lingua vel ignotissimo sermone vtentes. Item aliquid dicitur esse ἄγνωστον, Ignotum, Incognitum. Herodian. lib. 8, cum ἄπυστα coniunxit, ὡς ἄπυστα καὶ ἄγνωστα ἔτι Μαξιμίνῳ τὰ ἐν Ῥώμῃ περαπόμενα. Nonnunquam autem Ἄγνωστος de persona dictum, est Ignobilis, Inceleber, Inglorius. nam Pollux inter Ἄδοξος & Ἀκλεὴς, atque alia huiusmodi, ponit etiam Ἄγνωστος. itidémque ADVERB. Ἀγνώστως inter Ἀδόξως & Ἀκλεῶς. vt fit Ἀγνώστως, Ignobiliter, Inglorié. Possumus autem Ἄγνωστος hac quoque in significatione interpretari Ignot[9], ex Horatio: quippe qui mortes ignotas appellarit ignobiles, inglorias, incelebres: Serm. lib. 1, sat. 3, — sed ignotis perierunt mortibus illi. id est, ignobilibus. quemadmodum Silius dixit Lethum ignobile. Liuius, Ignobili atque inhonesta morte occubuit. Cui opponitur clara mors: quod & apud Ciceronem extat. Sed enim nomen Ἄγνωστος actiuam quoque significationem habet apud Lucianum in Alcyone, circa principium, δοκιμάζομεν γὰρ δὴ καὶ δυνάμει ἀνθρωπίνῃ, ἄγνωστον οὖσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον. vbi redditur Ignaram. Sic certè alia pleraque verbalia actiuam significationem interdum accipiunt, quum passiua sit eorum propria. Puto tamen in hoc Ἄγνωστος id esse rarissimum: licet & ἀγνὼς pro ignaro itidem & inscio inueniatur apud Xenophontem, vt docebo quum de illius nominis significatione agam. Secundum COMPOS. Δυάγνωστος, ου, ὁ & ἡ, Cognitu difficilis, apud Polybium. Cui opponitur tertium ILLVD Εὔγνωστος, Cognitu facilis. In v. l. redditur etiam Bene notus, item Notabilis.

COMP. Ἀγνὼς & Ἀγνῶς eandem cum ἄγνωστος significationem habent: sed de Ἀγνὼς nunc dicendum censeo, at de Ἀγνῶς, in Γνωτὸς: quod præter significationem τοῦ Γνωτὸς, aliam etiam accipit. Ideo autem prius de ἀγνὼς dicam, quòd & ipsum literam σ retineat, quam illa duo amittunt. Alioqui dubiam mihi esse eius formationem fateor. Potest enim esse ab ἔγνωσμαι, (& quidem potius quàm ab ἔγνωσμαι aut ἔγνωσται) potest etiam fortasse existimari factum ex Ἄγνωστος, per syncopen. Quod si verum esset, hic locus post Ἄγνωστος ei optimè conueniret: quem certè dare cogor, quoniā aptiorem non inuenio Sonat autem Ἀγνὼς (itidem vt ἄγνωστος) Ignotus, Incognitus. Homer. Odyss. ε, Οὐ τόν τ' ἀγνῶτ' οὐδὲ θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται Ἀθάνατοι. Atque vt hîc cum datiuo, sic apud Xenophōtem Hell. 1, ἀγνῶ τοῖς ἐκεῖ. Itidémque apud Platonem, αὐτόθι κατέλαβον παῦν πολλοὺς, τοὺς μὲν καὶ ἀγνῶτας ἐμοὶ, τοὺς δὲ πλείστους, γνωρίμους. Atque vt hîc ἀγνῶτες opponuntur γνωρίμοις, sic apud Aristotelem aliquoties, sed absque datiui adiectione. (vt si Latinè opponas vnum ignotum viro noto & familiari) Exemplum habes Polit. libro 7, φιλητικοὺς μὲν ἔτι τοὺς γνωρίμους, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνῶτας, ἀχρήστους. Item Ethic. 4, ὁμοίως δὲ πρὸς ἀγνῶτας καὶ γνωρίμους καὶ συνήθεις καὶ ἀσυνήθεις αὐτὸ ποιήσει. Sic & libro 5, eiusdem operis, ἀγνῶτες opponuntur γνωρίμοις. Inuenitur autem Ἀγνὼς & in fœm. genere. vt ἀγνὼς δόκησις apud Sophoclem. (quod exponitur Incerta suspicio) Sic ἀγνῶτα φωνὴν dixit Æschyl. in Agam. pag. 208, meæ editionis, Ἀγνῶτα φωνὴν βαρβάρου κεκτημένη. Lucianus quoque ἐν τῷ περὶ ὀπτρεφάδος in fœmnino genere hoc nomine vsus est. Interdum ἀγνὼς (sicut ἄγνωστος) ponitur pro Ignobilis, Inglorius, Inceleber. (quam significationem habere itidem Ignotus apud Horatium, docui suprà) Eurip. Iphigenia in Aulide, Ζηλῶ δ' ἀδελφὰς ὅς ἀκίνδυνον βίον ἔξοιστέρας ἀγνὰς, ἀκλεὲς. id est, Inglorius atque ignobilis, vt Cic. vertit. Vide pag. 147 & 148 Cicer. lexici, à me editi. Atque vt hîc ἀγνὼς cum ἀκλεὲς, sic cū ἀφανὲς copulatur à Luciano, De somnio, οὐδὲ ὅπῃ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνὼς οὐδὲ ἀφανὲς ἔσῃ.

Ἀγνὼς actiua signif. (cuius exemplum & in ἄγνωστος allatum fuit) Ignarus, Inscius. apud Xenophontem, εἰ δέ τις παντάπασιν ἀγνὼς εἴη τῆ δυνάμει τῆ φέρειν. Apud Platonem quoque ἀγνῶτες crediderim positum actiuè: in hoc loco qui ex eius opere De legibus affertur, ἀγνῶτες ἀλλήλων. vt videlicet sint ἀγνῶτες ἀλλήλων qui se inuicem non norunt. In vulg. lex. tamen per passiuum participium exponitur, Sibi inuicem incogniti: perinde acsi legeretur, ἀγνῶτες ἀλλήλοις: manente alioui eodem sensu.

Subiungendum huic nomini ADVERB. Ἀγνῶς, pro Ignoranter, Inscienter, Per ignorantiam, Per imprudentiam. Phocylides, Μήτ' ὀπτρακήσης μήτ' ἀγνῶς, μήτε ἑκουσί. Vbi quum ἀγνῶς & ἑκουσὶ inter se opponantur, posset ἀγνῶς exponi ἀκουσίως. Sic Xenophon dicit, quæ peccantur ἀγνοίᾳ, (quod valet idem cum illo ἀγνῶς) esse ἀκούσια. Aristot. quoque Rhet. 1, ἀγνοοῦντες cum ἄκοντες, vt ἑκόντες cum εἰδότες copulat. Cæterùm pro ἀγνῶς sciendum est legi etiam ἀγνὼς, vt sit nomen: sed longè melior est altera scriptura per circunflexum, vtpote cum ἑκουσὶ cōueniens: quam etiam in editione mea alteri prætuli. Alioqui legendo ἀγνὼς, esset ἑκουσὶ pro ἑκών.

Etiam VERBO Ἀγνώσσω locum hîc dabo: quòd fortassis ex hoc Ἀγνὼς (quatenus quidem & actiuam significationem habet) factum fuerit. Non ignoro alioqui aliam deductionem afferri: vt videlicet ex Γνώσσω futuro verbi Γνῶ sit præs. temporis VERBVM Γνώσσω: vnde Ἀγνώσσω. Sed illius Γνώσσω (quod esse dicitur simile τῷ Κνώσσω) exemplum nullum affertur. At hoc Ἀγνώσσω pro Ignoro, Nescius sum, inuenitur apud autorem poematii quod vulgò Musæo inscribitur: hoc in versu, Ἀγνώσσεις ὅπ Κύπρις ἀπόπαυρος ὀδὶ θαλάσσης; Ab Hesychio ἀγνώσσει exponitur διαχεραίνει. Ex hoc Ἀγνώσσω factum fuit παραγνώσσω, siue κατὰ παραγωγὴν, VERBVM Ἀγνωσάσκω, vnde est apud Homerum ἀγνώσασκε, Odyss. ψ, Οὐδ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπαδίως ἐσίδεσκεν, Ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε, κακὰ χροῖ εἵματ' ἔχοντα. id est ἠγνόει, vt habet breuium scholiorum autor. Sed perperam in quibusdam editionibus legitur ἀγνώσασκε pro ἀγνώσασκε.

NVNC AD Γνωτὸς venio, sequens à me paulo antè propositum ordinem: vt ab eo ad Ἄγνωτος, aliáque composita, Ἀλλόγνωτος, Ἀείγνωτος, Πολύγνωτος, transeam. Sciendum est igitur inueniri Γνωτὸς pro γνωστὸς apud poetas, (quod γνωτὸς est ἀναλογόφωνον quàm γνωστὸς, si Eustathio credimus) Notus, Cognitus. Sophocl. in Œdipo tyranno, γνωτὰ κ' οὐκ ἄγνωτά μοι. ita enim legit etiam Eustath. Sed huic Γνωτὸς non contenti poetæ eam significationē dare quam apud prosæ scriptores habet Γνωστὸς, restringunt interdum ad significationem consanguinei, seu propinqui, interdum verò fratris. vel (si ita mauis) restringunt notitiam quæ hac voce declaratur, ad eam quæ nobis est cum consanguineis, aut etiam peculiarius cum fratribus. Homer. Iliad. ο, circa finem, — τῷ καὶ κέ τις οὔχεται ἀνὴρ Γνωτὸν ἐνὶ μεγάροις, ἄτεος ἀλκτῆρα γενέσθαι. id est ἀδελφὸν, pro quo dixerat κασίγνητον. Sic eiusdem poematis libro χ, — ἤδη μοι τόπαρος πολὺ φίλτατος ἦσθα Γνωτῶν οὓς Ἑκάβη τε δὲ Πρίαμος τέκε παῖδας. Sic exponitur & libro γ, — θάλαμον γνωτοί τε λιποῦσα. In hoc autem Apollonii loco, Argon. 2, γνωτοὶ πατρῴοιο ἄμμιν ἐόντες, expon. συγγενεῖς. FOEMININE Γνωτὴ, Soror. Aut etiam Amica, inquit Hesych. Sed quin possit & propinquam seu consanguineam significare, sequendo illum masculini γνωτὸς vsum, minimè dubitandum est. I. COMPOS. est Ἄγνωτος, ου, ὁ & ἡ, idem valens quod ἄγνωστος, Incognitus, in illo Sophoclis loco quem protuli in Γνωτός.

II. COMPOS. est Ἀλλόγνωτος, quod existimo sonare potius Aliis cognitus, siue notus, quàm Alibi notus, vt vulgò exponitur. Ex eo enim velut consequitur, Nobis ignotus. Vnde ponitur pro extraneo siue peregrino. Homer. Odyss. β, — ὁ δ' ὤλετο πηλόθι πάτρης Διογενὴς Ὀδυσεύς, ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ. Vbi inuenio tam Eustathium quàm autorem breuium scholiorum mihi de illa expositione assentiri. Neque enim expon. ἄλλοθι γνωσκομένῳ, sed ἄλλοις καὶ οὐχ ἡμῖν γνωσκομένῳ. Afferunt tamen & alias explicationes huius vocabuli: ac præsertim Eustath. cui ἀλλόγνωτος est ὁ πολέμιος, (sic autem exponens, minimè eius etymon aperit) vel ὁ ἄλλα γνώσκων ἤπερ ἡμεῖς. Quibus addit illam expos. quam modò attuli, & quæ mihi itidem in mentem venerat: videlicet, ὁ ἄλλοις καὶ οὐχ ἡμῖν γνωσκόμενος. Deinde admonet hoc ἀλλόγνωτος esse compositum ex γνωτὸς, pro quo dicitur γνωστὸς ab Homeri posteris. Quæ tamen velut retractans, subiungit, videri ἀλλόγνωτος esse potius ὁ ἄλλοις γνωτὸς, id est κατὰ γένος οἰκεῖος, nimirum à γνωτὸς significante τοὺς ἀδελφοὺς. Alioqui enim nihil prohibebat quin diceret ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ, vt paulo antè dixerat ἄγνωστον πάντεσσιν. Itidémque breuium scholiorum autor, postquàm ἀλλογνώτῳ dixit esse ἄλλοις καὶ οὐχ ἡμῖν γνωσκομένῳ, ἢ (quæ disiunctiua particula nō aptum hîc locum habet) ἄλλοις γνωτῷ: subiūgit, ἢ κατὰ γένος οἰκείῳ. Rationémque eandem affert quam Eust. sed quæ nisi ex huius verbis intelligi vix possit. Ad me autem quod attinet, nimis longè petitam expositionem hanc esse, & parum valida niti ratione existimo: quum γνωτὸς etiā dici pro γνωστὸς, ipsemet Eustathius fateatur: addēs, ὅπ δὲ ὅμως καὶ γνωτὸν λέγεται τὸ γνωστὸν, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς,

ἐν τῷ, Γνωτὰ κ' οὐκ ἄγνωτά μοι τετιμήθη' ἱμείροντες; Quid verò obstat quominus dicamus ἀλλογνώτῳ visum fuisse Homero ἀφωνότερον quàm ἀλλογνώτῳ. (Antequam ad tertium compositum digrediar, dicam de PARTICIP. Ἀλλογνώτας: quòd nullam eiaptiorem sedem habeam. Extat id apud Hesychium, exponentē ἀγνοήτας. sed aut Herodotum, id est Herodoti exemplar, ex Hesychio, vel contrà hunc ex illo emendandum esse suspicor. Legitur enim apud Herodotum, lib. 1, ἀλισκομένου δὲ τοῦ τείχεος, εἴτε ἀρά τις Περσέων ἄλλον γνώτας Κρῖσον ὡς ἀποκτενέων. Cui loco optimè conuenire Hesychii expositionem existimo, siue ἀλλογνώτας siue ἄλλον γνώτας legamus: sed lectionem Hesychianam fide digniorem esse persuasum habeo: quòd ἄλλον γνώτας pro ἀγνοήτας durum esse videatur: at vtendo compositione, nō item: præsertim si hoc cum aliis huiusmodi compositis cōparetur) Sed venio ad III. COMPOS. Ἀείγνωτος. Id poeticum est itidem, significans Valde notus vel celeber. Hom. Odyss. ρ, Ὦ ἀείγνωτε σύβωτα. vbi tamen ironicè ponitur. Ita enim malo quàm vt Eustath. ἄγαν γνώριμε ὅτι ἀληθείᾳ πέχει. siue, ὃν πάντες συβώτην οἴδασι. aut ὃ τὸ σημεῖον γνώρισμα, τὸ συβωτικὸν τῷ). Affertur & FOEMIN. Ἀείγνωτη, ab Eustathio. Hesych. autem HABET Ἀείγνωστοι cum σ, quod exponit εὔγνωστοι, item πάνυ ἐγνωσμένοι. ita enim legendum est, non ἀγνωσμένοι. IIII. COMPOS. est Πολύγνωτος, Multis notus, seu cognitus: sequendo expositionem aliis compositis datam, atque adeo significationem quam habent. In v.l. tamen redditur Multiscius. Est præterea nobilis pictoris nomen.

QVINETIAM Γνωτίδια ET Ἀγνωτίδια aliquem sibi angulum hic postulant, ob similem deriuationem: licet eius ratio minimè inueniatur. Sunt enim hæc ambo vocabula piscium nomina apud Athenaeū: nisi potius ex vno facta fuerunt duo, quum ille vtrobique vel γνωτίδια vel ἀγνωτίδια scripsisset. Siquidem lib. 3, quum dixisset, τοὺς δὲ τεσσαρεσκαιδεκάτους φησὶ μόλις ὑπὸ μιᾶς πιόν καλεῖσθαι γνωτίδιον, ὑπὸ δὲ πιόν πλατανιστοῖς paucis interiectis subiungit, οἱ μὲν οὖν μείζονες αὐτῷ ὀνομάζονται πλατανισταὶ οἱ δὲ μέσην ἔχοντες ἡλικίαν, μύλλοι· οἱ δὲ βαθὺ τῶν μεγεθῶν, ἀγνωτίδιον. Vbi obserua simul VOCEM Πλατανισταὶ, nomen eiusdem piscis: in cuius scriptura vno eodemque loco variant exemplaria: vtpote priore quidem loco πλατανιστοῖς, posteriore autem πλατάνιστοι habentia.

Γνωστικός, οῦ, ὁ, Cognoscendi facultate præditus, seu vi. Ex Gregor. Naz. γνωστικὸν δὲ ἐνιοῦν. Item τὸ γνωστικόν, Potentia & vis cognoscendi, in v.l. Ibidem γνωστικὰ ῥήματα, verba cognitionē significantia. Item, γνωστικοὶ hæretici quidam sic dicti ob insignem eruditionem quam sibi vēdicabant. Hinc ADVERB. Γνωστικῶς, Cum cognoscēdi facultate, Ita vt adsit cognoscendi facultas, seu vis. γνωστικῶς εἰδέναι & αἰσθητῶς, differre apud Dionys. Areop. testatur Bud.

AT NOMEN Γνώμη in hunc locum reseruaui, partim quòd sub se deriuata multa habeat, quæ secundæ & tertiæ personæ præt. passiui verbalia (id est, quæ à secunda & tertia persona sunt formata) nimis procul à verbo remouissent: partim quòd σ non habeat tanquam ab ἔγνωσμαι, vt habent reliqua. Longè tamen magis consentaneum rationi videtur vt γνώμη ab ἔγνωσμαι esse dicamus, quàm vt Heraclidi assentiamur, dicenti poni pro νώμη. Scribit enim is apud Eustathium in γνώμη abundare γ. siquidem à νοέω, νοήσω esse νώμη. ex quo γνώμη. Est autem Γνώμη, Sententia, Opinio. Idem enim valent, ἡ ἐμὴ γνώμη, & ὁ νικήσω, quod sentio. Sed pro loco alias etiam admittit interpretationes nomen hoc γνώμη: redditúrque interdum Propositū, aliquando Voluntas, interdum Consilium, nonnunquam Cogitatio, aliisque modis, vt ex sequentibus patebit. Pro sententia varius verbis iungitur. Dicitur enim, Τοῦτῳ πῇ γνώμῃ ἔχω, sequētē præpositione πρὸς cum suo genitiuo. ad verbum, Hanc habeo sententiam, pro Hæc mea est sententia, vel In hac sum sententia, Ita sentio. Itidémque πίνα γνώμην ἔχεις, & πῇ αὐτῇ γνώμῃ ἔχω. Xenoph. Pæd. 6, πίνα γνώμην ἔχεις πρὸς τῆς διαλύσεως τῶν πρα-

πύμαχος. Isocr. Archidamo, πρὸς τὸ δικαίου πάντες τῇ αὐτῇ γνώμῃ ἔχομεν, πρὸς δὲ τὸ συμφέρον οὐ πλέομεν. Ibidem, μὴ τῇ αὐτῇ γνώμῃ ἔχειν πρὸς τὴν πρᾶξιν πάντων. Apud Aristoph. Nub. sequente infinitiuo, ὁποτέραν τῇ γνώμῃ ἔχοι, τὴν ἐμπίδας κἀν τῷ σῷ ἀδεῖν, ἢ κἀν τοῦρρόπυγον. Apud Thucyd. sequente itidem infinitiuo, lib. 2, γνώμην ἔχοντες, οἱ μὲν, μὴ ἐκπλεῖν. vbi reddi potest, Sentientes non esse nauigandum. vel, Statuentes nō nauigare. Apud eundem scriptorem τῇ γνώμῃ ἔχειν, cum præpos. πρὸς, alium vsum habet, de quo alibi dicam: quòd in eo loquendi genere nomen γνώμη aliam significationē habeat. Quinetiam quum dicitur γνώμην ἔχειν sine adiectione, tum aliud declarat γνώμη, vt suo loco docebo. At verò οὕτω τῇ γνώμῃ ἔχω, sequente aut etiam præcedente ὡς, preut interpretabimur, ita vel locū hic habebit, vel non, quod exemplis declarabo. Thucyd. lib. 7, pag. 237, meæ editionis, καὶ ταῦ ὡς ἐφ' ἃ μὲν ἦλθομεν πρεσβεύσοντες, καὶ τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν ἡγεμόνων ὑμῖν μὴ μεμφόμενοι γεγενήμεθα, οὕτω τῇ γνώμῃ ἔχετε ἐπιδὴ δὲ &c. Hic certè οὕτω τῇ γνώμῃ ἔχετε, est Ita sentite, Ita existimate, In ea opinione estote. Nec malè reddetur etiam, Hoc persuasum habetote: vt olim reddidi in iis quæ adscripsi interpretationi Vallæ, in margine meæ editionis. Ibi enim totum hunc locum ita sum interpretatus, Et hoc quidem persuasum habetote, ita milites pariter & duces officio suo functos esse in iis rebus quarum causa huc veneramus, vt nullus sit vobis de iis conquerendi locus. Sic apud Xenoph. cum οὕτως, sequente ὡς cum præterito, necnon cum præsenti: Pæd. 6, pag. 93, meæ editionis, circa finem, καὶ ὁ μὲν πλεῖστος στρατὸς οὕτως εἶχε τῇ γνώμῃ ὡς ἤδη πάντες ὡς κεκρατηκώς, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν τῆς πολεμίων, Bona pars exercitus in ea opinione erat vt plenam victoriam se adeptam esse crederet. Minus enim commodè hic voce sententia vtemur. Sed & simplicius ac breuius interpretari possimus, non minus recte tamen, vt opinor, Existimabat se &c. Id certè est quod Gallicè dicimus, *Il faisoit son comte d'auoir tout gangné*. Vel (vt nunc loquuntur quidam, formula dicendi vtentes magis recenti) *Il faisoit estat d'auoir tout gangné*. Philelph. quoque satis aptè reddidisse videtur, Et quamplurima exercitus pars hac erat mente, tanquam omnino iam vicisset, efféntque res hostium nihil. Neque verò prætermittendum est, subiungi à Xenophonte, ἐπὶ δὲ οὕτω διέκειτο ἦλθον οἱ Τιδοῖ &c. vbi si dicamus οὕτω διέκειτο esse idem quod οὕτως ἐχόντων τῇ γνώμῃ, vel potius hoc esse idem quod illud, quoniam ei subiungitur, alia interpretatio quærenda videri possit. Verùm vt idem vtroque loquendi genere significetur, necesse non est: sed potius dicendum, οὕτω διέκειτο, vt videlicet διέκειτο illi εἰ οὕτως ἔχοντι τῇ γνώμῃ ὡς πάντελῶς κεκρατηκότες. Est certè οὕτω διέκειτο, Sic animo affectis. Sed venio ad illud loquendi genus οὕτω γνώμῃ ἔχω, non cum præterito sed cum futuro iunctum. Thucyd. lib. 7, pag 258, meæ editionis, καὶ οἱ μὲν ὡς κατὰ χωρίσοντες ἤδη ξύμπαντες τῇ γνώμῃ εἶχον. In hoc certe loco aliisque huiusmodi aliam interpretationem poscit istud loquendi genus, οὕτω γνώμῃ ἔχω, quàm in præcedentibus. Valla reddidit, Ita cuncti ad discedendum terrestri itinere animum adiecerunt. Existimo autem & his modis posse reddi, De discedendo cogitabant, Discedere in animo habebant, Eamente erant vt discedere vellent, vel, discessum pararent, Eorum consilium erat discedere. Valebit autem & hic illud loquendi genus Gallicum, licet in diuersa constructione, *Ils faisoyent leur comte de se retirer*. Antequàm verò discedam ab accusatiuo γνώμῃ cum verbo ἔχω, dicam & de genitiuo γνώμης cum ἔχομαι: afferens exempla ex Thucydide. Is igitur libro 8, pag. 287, circa finem, ἀεί τε τῆς αὐτῆς γνώμης ἐχόμενος, Suam sententiam retinens, In sua sententia permanens. vel, In proposito manens, seu permanens. Apud eundem scriptorem dicit Pericles, libro 1, τῆς μὲν γνώμης, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι, sequētē infinitiuo, μὴ ἐκεῖν Πελοποννησίοις. Et quemadmodum dicit τῆς αὐτῆς γνώμης ἔχεσθαι, sic etiam τῆς αὐτῆς γνώμης εἶναι, sed alia significatione. nā τῆς αὐτῆς γνώμης εἶναι est Idem sentire cum alio:

ad verbum, Eiusdem esse sententiæ. nam & Latini hac constructione vtuntur. Vtitur autem lib. 1, καὶ ὅσοι τῆς αὐτῆς γνώμης ἦσαν, Et quotquot eiusdem sententiæ erāt. Sed redditur etiam, Earundē partiū erant. Pendet certè vnum ex altero. Apud eundem scriptorem legitur aliquoties γνώμην ποιοῦμαι, sequente infinitiuo. vbi γνώμην licet nemo negare possit habere sententiæ significationem, siue propositi, aut consilii, potius tamē vnico verbo illum accusatiuum vnà cum suo verbo interpretamur: videlicet Statuo, Delibero, Cogito: aut certè Statui, Decreui. Thucyd. lib. 1, καὶ γνώμην ποιοῦμαι, εἰ καὶ σοι δοκεῖ, θυγατέρα τῇ σῇ γήμαι, Decreui, Statui. Idem lib. 2, γνώμην δὲ ἐποιοῦντο, κηρύγματί τε χρήσασθαι ὅσοι πλεῖστοι, Cogitabant, Statuebant, Deliberabant. Gallicè verbum ποιοῦμαι ad verbum reddi possit in hoc loquēdi genere, si γνώμην interpretemur deliberationem. Est enim γνώμην ἐποιοῦντο, quod dicimus, *Ils faisoyent leur deliberation*. Vsus est hoc loquendi genere eodem modo Arrianus: vt quum scripsit lib. 3, γνώμην δὲ ἐποιεῖτο Δαρεῖος, εἰ μὲν ὅτι Σούσων καὶ Βαβυλῶνος μόνοι Ἀλέξανδρος, ἀπὸ τοῦ τοῦ ἰέναι καὶ αὐτὸς ἐν Μήδοις. Sic & Plutar. in Themist. γνώμην ἐποιεῖτο λύειν. Quānis porro dixerim γνώμην ποιοῦμαι reddi potius vnico verbo, ex eorum numero quæ paulo antè protuli: possumus tamen & nomine vti, habente nominis γνώμη significationem. vt in illo Arriani loco, γνώμην ἐποιεῖτο πρεσβεύειν, Consilium eius erat manere, vel In animo habebat. At verò, ita ferebat sententia, est πιθανώτερον. Sed possit reddi etiam, Certum illi erat. Cæterùm quoniam in exemplis omnibus quæ attuli, γνώμην ποιοῦμαι iungitur infinitiuo, addam vnum in quo accus. plural. γνώμας cōstruitur cum præpos. πρὸς: ex eodem Thucyd. lib. 3, πρὸς δὲ τοὺς αὐτῶν γνώμας ἐποιοῦντο. vbi aliam interpretationem istud loquēdi genus postulat. Dicitur enim γνώμας ἐποιοῦντο, tanquam de iudicibus. Bud. vertit Censebant, In suffragia ibant. Sequendo autē Vallam, redderemus, Ad consilium referebant. Quidam interpr. etiam Consultabāt. Vt autem eadem opera agam de aliis loquendi generibus in quibus γνώμη de iudice aut tanquam de iudice vsurpatur: sciendū est dici γνώμην ἀποφαίνεσθαι, & γνώμην λέγειν, siue εἰπεῖν, necnon γνώμην εἰσηγεῖσθαι, item γνώμην πίθεσθαι. Apud Demosth. γνώμην ἀποφαίνεσθαι, Sententiam pronuntiare. Ex eodem Bud. γνώμην θεσθαι affert, γνώμην θεῖναι πρὸς τὸν τῶν Φωκέων ὀλεθρον. (At verò γνώμας τεθεῖναι producit ex Thucydide, pro In consilium mittere, Censendi potestatē facere. sed ego τεθεῖναι apud Thucydidem repono, & quidem ex aliis eius ipsius locis) Illud denique γνώμην λέγειν siue εἰπεῖν, (quod est ad verbum, Sententiam dicere) idem reddit Censere, necnon Autorem sententiæ esse, (sicut εἰσηγεῖσθαι γνώμην) afferens ex Plutarcho in Demetrio, pag. 287, ἀλλὰ Σπεραπολέως γνώμην εἰπόντος αὐθεκαιρεῖν τὸν μουνυχῶνα ἐψηφίσαντο καλεῖν. Venio tandem ad eum vsum quem habet γνώμη cum præpositionibus, aut etiam absque illis, vbi itidem voce Sententia, simul verò & aliis reddi potest. Dicitur aliquis à Demosthene facere quidpiam ἀπὸ γνώμης huius vel illius, quum ex sententia huius vel illius id facit, & eum autorem habet. Quidam interpr. etiam Iussu, quæ interpretatio minimè placet. At verò apud Thucydidem libro 4, pag. 143, meæ editionis, in fine, ἀφ' ἑαυτῶν γνώμης vix reddi itidem queat Ex sua sententia, propter ambiguitatem. Ita enim scribit, ξυνέπεσε δὲ καὶ τὸν τῶν Ἀθηναίων κήρυκα ἀφ' ἑαυτῶν γνώμης κηρυξαι, τὸν βουλόμενον ἰέναι Μεγαρέων μετὰ Ἀθηναίων θησεῖον παλόπλα. Vbi Valla vertit Suopte consilio, ita hunc locum interpretans, Contigit enim vt præco Atheniensium suopte consilio denuntiaret, Quisquis vult Megarensium ad Athenienses transeat armis depositis. Fortassis reddi possit Suo ipsius impulsu, aut etiam Sua sponte. Videtur certè hic ἀφ' ἑαυτοῦ γνώμης esse quod Gallicè dicimus *De son propre mouuement*. In alio autem eiusdem scriptoris loco ἀπὸ ταύτης γνώμης commodius reddi posse non videtur quàm Isto consilio: nimirum libro 3, vbi scribit, ὑπὸ δὲ τὸν χρόνον τοῦτον Λακεδαιμόνιοι Ἡρακλειαν τὴν ἐν Τραχινίαις, ἀποικίαν καθίσαντο ἀπὸ ταύτης γνώμης. Vbi tamen Valla vertit, Hac de causa. Vt porro cum ἀπὸ, sic cum ἐκ iungitur genitiuus γνώμης: sed in diuerso loquendi genere, quū videlicet dicitur ἐκ μιᾶς γνώμης, pro Vno consensu. Demosth. Philipp. 4, ἐὰν μὴ ὑμεῖς ὁμοθυμαδὸν ἐκ μιᾶς γνώμης Φίλιππον ἀμύνεσθε. Sed posset videri abundare ἐκ μιᾶς γνώμης post ὁμοθυμαδὸν, præsertim quum particula copulatiua non inferatur: quæ præfigi solet iis quæ velut per epexegesin ponuntur. Quidam hæc interpr. Concorditer vnóque animo: quidam simpliciter, Cōmuni consensu. Accusatiuus γνώμην iungitur frequenter cum κατὰ, itémque cum πρὸς, in cōtraria significatione. cum quibus præpositionibus habet γνώμη eum vsum quem Latinis Sententia, præfixo genitiuo Animi: qui tamen non semper præfigitur. Nam κατὰ γνώμην redditur Ex animi sententia: at πρὸς γνώμην, Cōtra animi sententiam, à Polit. in hoc loco Herodiani, lib. 6, καλοῦντων δ' αὐτὸν καὶ τοῦ θεῖσι ἰέναι μόνων, ἀφέλων μὲν ἐκ πρὸς γνώμην, ὅμως δ' ἐκ τοῦ ἐξόδου, Vocantibus illuc ire ducibus, ægre scilicet tandem contráque animi sententiam ad expeditionem se præparat. Legitur πρὸς γνώμην non rarò & apud Thuc. sed qui videtur non vna in significatione vti. nam quum dicit lib. 5, πρὸς γνώμην μὲν ἀποδεξάμενος σφίσι τὸν πόλεμον, non idem sonat πρὸς γνώμην hic in loco quod lib. 1, οἱ μὲν πρὸς δύναμιν ἐπιμαχοῦσι καὶ πρὸς γνώμην κινδυνεύσουσι. Nam πρὸς γνώμην ἀποδεξάμενοι dicitur bellum quod non habet exitum ex animi sententia, siue cuius exitus est contra opinionem à nobis conceptam: at verò πρὸς γνώμην κινδυνεύσουσι, sunt qui persentiant, ut præter consilium etiam. id est, etiam vltra id quod initum consilium suadet. Vel (vt exposui in iis quæ adscripsi margini interpretationis Vallæ) Quum ad rem ventum est, etiam maiora aliquando iis quæ deliberarint gerunt. Valla reddiderat, Maiora hominum opinione pericula subeuntibus. Alicubi autem πρὸς γνώμην apud eundem scriptorem idem propemodum esse videtur quod ἀπροσδοκήτως. Sed vt reuertar ad illud huic oppositum, κατὰ γνώμην, sciendum est, quum inseritur pronomen ἐμὴν, & dicitur κατ' ἐμὴν γνώμην, tunc id esse quod Latinis est Mea quidem sententia, vel Meo quidem iudicio. Verùm omissa interdum præpositione dicitur ἐμοὶ γνώμην, siue γνώμη ἐμή: vt γνώμην ἐμοὶ ὀξύτερον μέλλει, quod ex Aristophane affertur. Datiuus autem γνώμῃ quū iungitur particulæ μιᾷ, idem valet quod ἐκ μιᾶς γνώμης: & significat Vno consensu. Quidam interpr. etiam Vna eadémque sententia, apud Isocratem. At γνώμῃ sine adiectione, nonnunquā sonat, Consultò, De industria. Lysias, ὅσοι δὲ πόθῳ γνώμῃ ἐπράξαν, οὐδὲ μιᾷ συγγνώμης ἄξιοί εἰσι.

Γνώμη, Decretum, Senatusconsultum, B. ex Plut. Pertinet autem hæc significatio ad proximè præcedentem, qua vsurpatur pro Sententia: atque adeo sub ea tanquam generaliori includi potest. Huc referri debet & illa interpretatio loci Thuc. quam suprà ex eo attuli: videlicet, πρὸς δὲ τοὺς αὐτῶν γνώμας ἐποιοῦντο, In suffragia ibant.

Γνώμη, Consilium, Prudentia, vt idem interpr. afferens ex Demosth. τοῦτο δὴ γνώμην χρησαμένων αὐθρώπων ὅτι. (fuit quidē & suprà reddita hæc vox nomine isto Consilium: sed in ea potius significatione qua dicitur Cōsilium est hoc facere) at in v.l. γνώμη χρησαμένων apud Demosth. redditur Ratione vtentium. quum alioqui in iisdem afferatur ex Aristoph. Acharn. εἰ γνώμην ἔχεις pro εἰ φρόνιμος εἶ καὶ σωφρόνων. ibidémque ex Sophocle pro Prudentem esse. Additur tamen expositio Græca non omnino alteri illi similis. nā οὐ γνώμαν ἔχεις apud eum exponitur οὐ νοῦς, οὐ γνώσεις.

Γνώμη, Ingenium. Aristoph. διαμένει τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀπαπεπτωκώς. Hoc enim exemplum affert idem illius significationis.

Γνώμη, Mens, Animus. Demosth. in Philipp. δεῖ γὰρ ἀκείνῳ τοῦτο ἐν τῇ γνώμῃ ἐνπροσθεῖναι. Lysias, τοῦτα πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσιέναι, hæc mentē subibant. Quemadmodū autem accus. γνώμην, significans sententiam, seu consilium (id est quam vocamus vulgò deliberationem) iungitur verbo ἔχειν, ita etiam quum mentē significat, siue

animum. vt γνώμην ἔχειν πρὸς τινὰ εἰρήνην apud Thucyd. A
lib.5 (quod nos diceremus Auoir le cueur à la paix) Esse
animo ad pacem propenso, Inclinare ad pacē. Reddi-
tur etiam Spectare ad pacem. Idem dixit lib.3, καὶ πρὸς
τοὺς Ἀθηναίους ἥσσον εἶχον τὴν γνώμην, ὥστε ξυμβαίνειν. vbi
Valla reddit, Minus ad Athenienses animo inclinabā-
tur, vt cum eis conuenirent. Dubito certè an reddi
possit, Minus Athenienſibus mentem adhibebant, vt
transigerent cum illis. vel, vt componerent. Affertur
ex eodem scriptore, γνώμην εἶχον πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, pro Sentiebant cum Lacedæmonijs. (Huc per- B
tinet & προσέχειν τὴν γνώμην: atq; adeo possit in huiusmodi locis videri ἔχειν simplex fungi officio compositi προσέχειν: nisi quod hoc datiuū potius habet) Sunt
& alii duo vsus præterea huius accusatiui γνώμην cum
verbo ἔχειν. duo, inquam, quorum exempla proferre
possum. (fieri enim alioqui potest vt plures sint duo-
bus) Vnus extat apud Demosthenem Pro cor. οὐχ ὡς
αὐθίοις οὐδὲ δίκαιος πολίτης ἔχε τὴν γνώμην, οὐδ' ἐδάκρυσεν,
οὐδ' ἔπαθεν οὐδὲν τοιοῦτον τῇ ψυχῇ. Vbi reddendum cen-
suerim, Non ita fuit affectus animo. Alter vsus est a- C
pud Isocratem in Trapezitico, πάντα χρὴν δέ μοι τοσούτων κακῶν πρὸς πεπωκότων, τίν' οἴεσθέ με γνώμην ἔχειν; Qui
locus mihi in memoriam aliquot Natalis locos reuo-
cat, ex quibus interpretandum illud loquendi genus
lectori relinquam. Ita enim ille, Metam. lib. 5. Quid
mihi tunc animi miseræ fuit? ánne quod agnæ, Si-
qua lupos audit circum stabula alta fremētes? Idem
in alio eiusdē operis loco, Quid mihi tunc animi fuit?
aut quid debuit esse? Et in quadam epist. Quid mihi
tunc animi credis germane fuisse? Nec verò dicit so- D
lùm Quid animi, verumetiam Quem animū, (vbi ipsa
quoq; orationis forma Græcæ respondet. nam Quem
animum est τίνα γνώμην: at Quid animi, q. d. τὶ γνώμης)
ita scribens, Quem mihi tunc animum dira in regione
iacenti Inter Sauromatas esse Getásque putas? Ad-
dam ex eodem illo scriptore, nimirum Isocrate, hunc
eundem accus. cum eodem verbo, sed longè diuersa si-
gnif. ob præpositionem πρὸς quæ ei adiungitur. Locus
est in orat. De pace, τοιαυτὶ γνώμην ἔχει πρὸς ὑμᾶς, ad
verbum, Hunc animum habuerunt erga nos. pro, Eo E
animo fuerunt in nos, videlicet ita infenso, Adeo ma-
le animati in nos fuerunt. siue, erga nos. Apud Thu-
cyd. quoque γνώμη pro animo plerisque in locis occur-
rit, necnon apud alios. Sed apud Herodianum aliquo-
ties inueni γνώμην & ψυχὴ copulata: quod apud anum
inuenire me non memini.

Γνώμη reddi Iustitia, à Polit. apud Herodianum, te-
stantur v.l. sed locum non afferunt: nec verò etiamsi
afferatur, ei possim hanc interpretationē concedere.

Γνώμη, Dictum aliquod insigne, præsertim ex ge- F
nere eorum quæ ad nos instituendos conducunt. La-
tinis itidem Sententia. Ideo autē contra morē meum,
hanc significationem sententiæ non tractaui suprà vnà cū altera, quòd multa deriuata hinc manarint, quæ
inter reliquas significationes minimè miscenda (ne
ipse veluti cursus tractationis interrumperetur) sed po
tius ad calcem reiicienda existimaui. Ab Aphthonio γνώμη definitur, λόγος ἐν ἀποφάνσει καθολικῶς. ὅτι τὶ πρακτέον ἢ ἀποστέον. A Cornificio autem (si hic est
autor rhetorices ad Herennium) hoc modo, Oratio sum- G
pta de vita, quæ aut quid sit aut quid esse oporteat in
vita, breuiter ostendit. Denique & Fabius ita de hac
voce, Sed consuetudo iam tenuit vt mente concepta,
sensus vocaremus: lumina autem, præcipuéque in clau
sulis posita, sententias. Paucis interiectis, Antiquissi-
mæ sunt quæ propriè, quanuis omnibus idem sit no-
men, sententiæ vocantur, quas Græci γνώμας appel-
lant. Vtrunque autem nomen ex eo acceperunt quòd
similes sunt consiliis aut decretis. Reliqua apud eum
videnda tibi relinquo, lib.8, cap 5. Quid autem de præ- H
cedentibus illis definitionibus sentiam, docui in tra-
ctatu quodam quem comicorū Græcorum sententiis
præfixi: mihi illa mea definitio, licet extēporalis, non
pœnitenda videtur. Dicebant autē vereres scriptores
plerunque cum adiectione, γνώμας τῶν ποιητῶν. Isocr.

ad Nicoclem, ἔπ σ' εἰπὸς ὀκλέξειε καὶ τῶν τοιητῶν ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας. addit que, illos ὅτι τοῦτας μάλιστα ἀποδέχεσθε. Æschines itidem in Ctesiph. δέομαι τοῦτο γὰρ οἶμαι ἡμᾶς πᾶσας ὅ. πας τὰς τῶν ποιητῶν γνώμας ὀκμαιάζειν, εἰ ἄνδρες ὄντες αὐτοῖς χρώμεθα. id est, Ideo enim nos in pueritia sententias poetarum edisce re existimo, vt quum ad virilem ætatem peruenerimus, iis vtamur. Quo ex loco obiter & consuetudinem illius temporis discere possumus. Eum genitiuum non addidit Xenoph. in suo De venatione libello, vbi in sophistas inuehitur, ὅπ τὰ ῥήματα αὐτοῖς εἰζήπαται, γνῶμας δὲ ὀρθῶς ἔχουσι, ἀφ' ἃ παιδεύοιπο οἱ νεόπροι ἐπ' ἀρετῶ, οὐδαμοῦ. Obseruanda sunt autem hæc verba quæ addit, ὀρθῶς ἔχουσι. quæ an ad restringendam huius nominis significationem, tanquam alioqui latius patentem, adiecta fuerint, dubium alicui fortassis videri possit. Sed ego mihi persuadeo, potius verba illa adici tanquam perpetuum illarum epithetum, vt ita dicam. Plut. in Homero, γνώμας & παραινέσεις apophthegmatis similes esse scribit. Ad deriuata venio, deriuata inquam à γνώμη significationē istam habente. Compos. NOMEN Γνωμολόγος, ου, ὁ, sonat q.d. Sententiæ proloquutor, vel sententiarum. A quo est FOEM. Γνωμολογία, ας, ἡ, Sententiarum proloquutio, siue sententiæ. Aut etiā, Sententia quam aliquis loquitur. Plutar. καὶ πολλὰ μεθηρμηνεύθμα κοῦ λέξιν ἐν τῆς ἀποφθέγμασιν αὐτοῦ καὶ γνωμολογίας πέπαιλμ. Idē in Polit. præceptis, δέχεται ὁ πολιτικὸς λόγος δικανικοῦ μᾶλλον καὶ γνωμολογίας καὶ ἱστορίας καὶ μυθοις καὶ μεταφορᾶς. Quidam annot. esse verbum sophistarum Platoni in Phædro. In v.l. Γνωμολογία redditur Dictio sententiæ, item Collectio sententiarum, D
& Dicendi acrimonia. Quarum significationū exem-
pla desidero. Apud Suidam quidem certè γνωμολογία
de libro dicitur γνώμας comprehendente. nam de Theo-
gnide inter alia scribit, καὶ πρὸς Κύρνον πὲν αὐτοῦ ἐρώιθφον γνωμολογίαν [ἔγραψε] δι' ἐλεγείων. Bud. vertit, Librū sententiis confertum & coagmentatum. Dixerat autem antea, γνώμας δι' ἐλεγείας, quo magis mirū est addi γνωμολογίαν. HINC Γνωμολογικός, οῦ, ὁ, Gnomologiæ conueniens, seu Ad gnomologiā pertinens. Quoniam autem γνωμολογία redditur interdum Sententia, sicut γνώμη, quidam γνωμολογικὸς interpr. Sententio- E
sus. In Thucyd. vita legimus, τὸ δὲ γνωμολογικὸν αὐτοῦ, πάνυ ἐπαινετόν. vbi dicere possumus τὸ γνωμολογικὸν nihil aliud esse quàm αἱ γνωμολογίαι: & hoc non aliud quàm γνῶμαι. Nisi quis malit τὸ γνωμολογικὸν intelligere rationem & methodū qua vtitur in vtendo γνώμαις, seu in adhibendis orationi γνώμαις. Apud Demetr. Phalereum autem γνωμολογικὸν est cōueniens gnomologiæ, seu conueniens γνώμαις, siue sententiis: eodem modo quo ἀποφθεγματικόν, Conueniens apophthegmatis: vbi scribit, ἐστὶ δὲ καὶ ἀποφθεγματικὸν ἡ βραχύτης καὶ γνωμολογικόν. ADVERB. Γνωμολογικῶς, Sententiosè. Suid. γνωμοτυπικῶς exponit per hoc γνωμολογικῶς. Addendum his & VERBVM Γνωμολογέω ῶ, Sentiam eloquor, seu sententias. vel, Sententias loquor, vt Terent. Vtitur Plut. in lib. De fraterna charitate, πῶς δ' αὖ ὁ Ἀτρεὺς εἰ τοιαῦτα δεῖπνί πω τὸν ἀδελφόν, ἐγ ωμολόγεῖ τοῖς παῖδας; Extat & apud Athen. lib. 10 ἐν οὐτὶς φαίνεται ἡ αὐτοῦ λαιμαργία, μετὰ τοῦ μηδὲ ἐν δέον τὰ τῆς γαστρὸς γ ωμολογεῖν, sententiosè loqui de ventre. Inuenitur item apud Diog. Laertium, in Epicharmo, οὗτος ὑπομνήματα κατέλιπεν ἐν οἷς γνωμολογεῖ, φυσιολογεῖ, διαλογεῖ. A cōposito Γνωμολόγος transeo ad simplex NOMEN Γνωμικός: quod fortassis aliquis huic præfigi maluisset: nec ego quin hoc fiat valde repugnarim. Est autem Γνωμικός, Pertinēs ad γνώμας, id est sententias, Conueniens sententiis, vel Sententiosus. veluti si dicam alicuius orationem esse γνωμικήν. In v.l. γνωμικὴ περίοδος, Sentētiosa periodus, & arguta sententiis: sed absq; autoris nomine. Donatus in illud Terentianū dictum, Andriæ Act. 3, scena 3, Amantium iræ, amoris redintegratio est, annotat, Sententia γνωμική, in qua à specie receditur, & in omnes aliquid dicitur. παροιμία est autē sine autore sententia. Hæc ille. Ab Eustathio τὸ γνωμικὸν substantiuè vsurpa-

tur pro γνώμη: cum alibi, tum cōm. in librum α. hunc A
enim in versum, Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅπ χώπηαι αἰδοῖ χέρηϊ, annotat primū hîc esse Γνωμικὸν apud hunc poetam. (Sed γνωμικὸν ab alia etiam nominis γνώμη significatione sumptum, vsurpat Damascenus, quum γνωμικὸν θέλημα vocat τὸ θελητὸν, Quod constituimus, Propositum, quod διαφέρει τοῦ φυσικοῦ θελήματος) Apud eundem Eustath. legitur ADVERB. Γνωμικῶς: vbi scribit, ὁ δὲ Νέστωρ, εἰπὼν ὅπ μάλα μοῦπι ἐχῶν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς οὕτως εἶ), ἐπαχῆ γνωμικῶς τὸ, Ἀλλ' οὕπως ἅμα πάντα θεὸς ἔδωκεν ἀνθρώποισι. Vtitur & Plut. in Homero, πάν- B
των ποιητῶν καὶ φιλοσόφων γνωμικῶς πινὰ ἀποφαίνεσθαι ὁπηνδευσάντων. Vtrobiq; γνωμικῶς reddi potest Sētentiosè. Cæterùm pro illo γνωμολογῶ, verbo composito, inuenitur & simplex VERBVM Γνωματοῦω. quo tamen an vsi sint veteres, mihi dubium est: apud illum quidem certè grammaticum aliquoties occurrit. vt cōm. in lib. γ. p. 388. ἔνθα καὶ γνωματοῦσι ὁ βασιλεὺς οὕτως, Αἰεὶ δ' ὁπλπέων αἰδρῶν φρένες ἠερέθονται. id est, Sententiam eloquitur, seu loquitur, Sententiosum dictum profert. Apud eundem habetur & huius VERBALE Γνωμάτευμα, in illo ipso loco vnde attuli paulo antè vocem γνωμικόν. Postquam enim dixit, πρῶτόν ὅτιν ὧδε γνωμικὸν ὥρᾳ τῷ ποιητῇ, καὶ κατὰ τὸν εἰπόντα ὑφεστικῶς γνώμη σοφή: subiungit, ἤγουν γνωμάτευμα καθολικὸν πρὸς βιωτικοῦ πνος πρᾶγματος. Vbi γνωμάτευμα nihil aliud est quàm Dictum sententiosum. perinde acsi à γνωμολογέω formaretur γνωμολόγημα. Verùm sciendum est, verbū hoc γνωματεύω aliam quoque significationem habere: nimirum Dignosco, Iudico: vt interpr. Bud. afferens ex Philostrato in vita Apollonii, lib. 2, D
πολλὰ μὲν ὀφθαλμοὶ τῶν ἀνθρωπίνων νοῦν ἑρμηνεύουσι, πολλὰ δ' ἐν ὀφρύσι καὶ παρειαῖς κεῖται γνωματεύειν τι καὶ θεωρεῖν. Inuenitur etiam apud Synesium, necnon apud Themistium. At in v.l. γνωματεύω redditur Discerno, Cōsilium capio: sine vllo exemplo, aut autore.

C. Γνωμοδοτέω, ῶ, Sententiam do, Consilium do. γνώμην δίδωμι, Suid.

C. Γνωμολογέω, ῶ, vide in Γνώμη significante sententiam, id est sententiosum dictum.

C. Γνωμοτύπος, ου, ὁ, q.d. Sententiarum excusor. Sic enim ad E
verbum reddi posse existimo, quum simile sit τῷ χαλκοτύπος, atque aliis huius generis. Alioqui dixerim etiam Sententiarum fabricator. In v.l. redditur Sententiarum effictor. Inuenitur apud Aristoph. hoc vocabulum: eúmque eius inuentorem fuisse arbitror, suo more ludere volentem. in Ranis, Διὸς ἐνθέα παρθένοι ἀγναὶ Μοῦσαι, λεπτολόγους Ξωκρατικὰς φρένας αἳ καθορᾶτε Ἀνδρῶν γνωμοτύπων. Vbi scholiast. γνωμοτύπων esse vult τῶν παρ' οἰκείας γνώμας δίχα τῶν λόγων τυποῦντων. vel, τῶν τύποις αὐτοῖς τοῖς ὕστερον καταλιμπανόντων. vel, τῶν ταῖς γνώμαις ἀμήλους τυπόν- F
των. Apud eundem comicum in Nubibus legimus γνωμοτύπους μελέμας: vbi scribit, Τοῖς πρεσβεῖοισι λόγοισι, καὶ φρονπίσι καὶ Γνωμοτύποις μελέμαις. vbi quis γνωμοτύπους interpretari fortasse possit Cum consilio excusas, seu fabricatas: vel cum prudentia. V.l. interpr. Animo impressas cogitationes. HINC EST Γνωμοτυπικός, ῆ, ὁ, quod in iisdem redditur Qui animo sententias imprimit, Facilè formans sententias. Sed nullum exemplum, nullus autor producitur. Videtur certè γνωμοτυπικὸς esse Qualis est τῶν γνωμοτύπων. vt si dicas λό- G
γοι γνωμοτυπικοὶ, Sermones tales quales sunt οἱ τῶν γνωμοτύπων, vel Conuenientes ἀνδράσι γνωμοτύποις, vt quidem vocat Aristoph. in loco quem modò protuli. Apud Suidam legitur ADVERB. Γνωμοτυπικῶς, & quidē expositū γνωμολογικῶς, de quo dictum fuit suprà.

C. Ἀγνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Mente carens, Consilio carens, Iudicio carens, Stolidus, apud Herodotum (sicut ἀγνωμοσύνη eidem est Stoliditas) Apud Plut. Turn. interpr. Amens, in hoc loco libri De defectu orac. ἡ μὲν οὖν ἀπειρία παντάπασιν ἀγνώμων καὶ ἄλογος, καὶ μηδαμῆ πεσπε- H
μένη θεόν, Quo fit vt infinitas modis omnibus amēs sit, & inconsiderata. Hesychius ἀγνώμονας inter cætera significare vult ἀβούλους, id est consilii expertes, & ἀμαθεῖς, id est sensu carentes. Quo vsurpauit modo Æschines contra Ctesiphontē, ligna, lapides, ferrū, appellans muta & ἀγνώμονα. Vt autem ἀπάθεια πος etiam de homine dicitur, stolidū & stupidum significās: ita & ἀγνώμων apud Herodotum, vti dixi. Aliquando ἀγνώμων dicitur Imperitus rerum. in qua significatione opponitur ei πολυγνώμων apud Platonem in Symposio, πολυγνώμονες εἶ δόξοιεν, ἀγνώμονες ὡς ὄντι τὸ πλῆθος ὄντες. Demosthenes autem ἀγνώμονα & ἄπειρον copulauit, aduersus Phil. orat. 4. Iulius Pollux τῷ ἀνεπιστήμονι (id est imperito) proximum synonymum addit ἀγνώμων.

Ἀγνώμων, Improbus, Iniquus. vt ἀγνώμων κριτής, Iniquus iudex: apud Xenophontem, ἀγνώμονι κριτῇ πρέπτυχεῖν. Dicitur autem hac in significatione non solùm de persona, sed etiam de re. vnde ἀγνώμονα ποιεῖν, cui opponitur ἀγνώμονα ποιεῖν, apud Athenæū. Cæterùm nō absque ratione, meo quidē iudicio, ἀγνώμων, quum propriè & iuxta suum etymum, mentis vel iudicii expertem hominem imperitúmque significet, pro improbo & iniquo etiam capitur. quia verè dixit ille apud comicum, Homine imperito nunquā quicquam iniustius. Idem Xenophon ἀγνώμων cum ὠμός (id est crudelis) coniungit, Pæd. 4, λέγεται ὠμὸς εἶ καὶ ἀγνώμων. Huic autem significationi vicina est illa qua pro ἀσύγγνωστος ponitur, id est ἀσυγγνώμων, Qui veniam non dat, & per consequens inclemens. sic autem exponitur in loco Sophoclis quem mox proferā. Idem Xen. ἀχαριστότερα & ἀγνωμονέστερα copulat, de animalibus loquens, Pæd. 8. significat autem ἀχάριστος ingratum, id est beneficii immemorem.

Ἀγνώμων, Non agnoscens debitum, Inficians debitum, vel Inficiator debiti. Pollux. vide Ἀγνωμονεῖν.

Ἀγνώμων, Qui est eiusdem sententiæ. Nam ἀγνώμονες ab Hesychio explicatur etiā σύμφωνοι. Tunc autem α intellexit (vt opinor) denotare ὁμοῦ: vt ἀγνώμων idē valeat quod ὁμογνώμων. Idem planè oppositū dat huic voci significationem, ἀγνώμονες exponens ἀναπογνώμονες. id est, contrariam sententiam habentes. Quæ explicatio habetur & apud Suidam, qui eam tribuit huic Sophoclis loco, qui est ex Col. Œdipo, Φοίζῳ τε κἀμοὶ μὴ γένοιτ' ἀγνώμονες. Sed & altera expositio coniungitur & ab illo, & ab Hesychio, & ab ipso Sophoclis scholiaste. ea est ἀσύγγνωστοι: quod vocabulum modò exposui. Quomodo autem ἀγνώμονες exponendo ἀναπογνώμονες, possit α significare ἀναπόν, alii viderint. mihi certè violenta videtur huiusmodi explicatio.

Ἀγνώμων, à γνώμων, (quæ vox inter cætera dentem ætatis indicē in equis significat) præfixo α priuatiuo. vnde ἀγνώμονες equi dicūtur siue λειπογνώμονες, qui dentes amiserunt ætatis indices, & per consequēs annosi. Iul Pollux. Suidas. Vide Γνώμων.

Ἀγνωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀγνώμων. Vsurpatur præsertim in genere neutro, & substatiuè, pro Res iniqua & iniusta. Lucianus, ἀγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾷν. Sic τὸ ἄγνωμον ποιήσας, Rem iniquam facies, Præter æquum & bonum facies. Nonnunquam ἄγνωμόν ὅτι dicitur pro Stultum est. Sic & Hesychius ἀγνωμον explicat αἴνητον, ἀλόγιστον.

Ἀγνωμόνως, Sine cōsilio, Sine iudicio, Stultè, ἀνοήτως, Hes. & Suidas. Sed hic exponit etiā ἀχαρίστως, id est Ingratè. Pro Stultè vsurpat Demosth. Olynth. 2, εἶπα οὕτως ἀγνωμόνως ἔχετε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὥστε &c. Sic Xen. ἑλλ. 6, δίκαιοι ἀγνωμόνως πρεσβεύετε. Aliquando etiā Iniquè sonat: vnde ἀγνωμονέστερον, iniquius. vt, ἀγνωμονέστερον αὐτῷ πρεσφέρομαι, Iniquius erga eum me gero, Minus æquus sum erga illum.

Ἀγνωμόνως, Non agnoscendo debitum, Inficiando debitum. Pollux. vide Ἀγνωμονεῖν.

Ἀγνωμοσύνη, ης, ἡ, q.d. Consilii carentia. Pro quo dici fortasse possit Mens consilii expers, ex Horatio. A Bud. redditur Stoliditas, in isto Herodoti loco, in Melpom. pag. 159, meæ editionis, οἱ δὲ Γέται, πρὸς ἀγνωμοσύνην τραπόμενοι, αὐτίκα ἐδουλώθησαν. Item pro ἀνεπιστημοσύνη, id est imperitia, vt vult Pollux: sicut eum τῷ ἀνεπιστήμονι proximū synonymum addere ἀγνώμων dictum est.

Ἀγνωμοσύνη, Improbitas, Iniquitas. Dem. Pro corona, πολλαχόθεν μὲν οὖν εἶναι αὐτὸς ἰδοι τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτοῦ καὶ τὴν βασκανίαν, οὐχ ἥκιστα &c. id est improbitatem, Bud.

interprete. Apud eundem ibidem, τύχης ἀγνωμοσύνη, fortunæ iniquitas.

Ἀγνωμοσύνη, mihi videtur aliquando poni pro ipso facto quod ἐξ ἀγνωμοσύνης prouenit: vt sit Factum improbum & iniquum, aut Factum stultum, Quod stultè, sine ratione & iudicio fit. Aristid. Panathenaico, ὥστε δίκης δὲ ἕτερον ἀγωνοσύνην ἐπ μείζονα. Vnde & ἀγνωμοσυνᾶ plurali numero apud Plutarchum in Pericle, ἀγνωμόνως facta. quum dicit, δύνασθαι φέρειν δήμων καὶ συναρχόντων ἀγνωμοσυνᾶς. vbi fortasse Indignitates pati, vertere possimus ex Liuio. nam Indignitates pati, so nat apud eum, vt opinor, Indignè facta. Latinis autem indignè facta dicuntur nonnunquam, Præter ius & æquum, seu, Improbè & iniquè facta.

Ἀγνωμοσύνη, Inficiatio debiti. Pollux. vide paulo post in vltima significatione verbi Ἀγνωμονέω.

Ἀγνωμονέω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα. Ignoranter & imperitè ago, Imperitè versor in re aliqua. Pollux.

Ἀγνωμονεῖν, Iniquè & improbè agere, inquit Budæus, citans hunc Plutarchi locum in Camillo, ἢν δὲ Κελτῶν περὶ τὸν σταθμὸν ἀγνωμονούντων.

Ἀγνωμονεῖν significat etiã ἀχαριστεῖν, inquit Budæus: sed exemplum nullum proferens. Videntur autem exempla huius significationis apud Demosthenẽ esse. vt Pro corona, περὶ ὧν ἠγνωμονήκεσαν ἐς ἡμᾶς. Hic cum præpositione εἰς. at cum πρὸς in alio eiusdem orationis loco, ἡνίκα οὐδὲν ἀγνωμονήσαι π θαυμαστὸν ἐν τοῖς πολλοῖς πρὸς ἐμέ. His enim in locis nullam aptiorem quàm τὸ ἀχαριστεῖν significationem reperio.

Ἀγνωμονεῖν habet & aliam significationem, quam Bud. annotat in Gr. ling. Commentariis. ait enim Ἀγνωμονεῖν esse Fidem bonam agnoscere, Esse bonæ fidei: de debitore videlicet dictum. contrà Ἀγνωμονεῖν esse inficiatoris, quod & ἀπονυσᾶν dicitur & ἀποστερεῖν. Libanius, οὐδὲ γὰρ αὖ τοῦτο ὁμολογῶν ἠγνωμόνει πρὸς, πῶς ἔκτισον. Hæc ille. Notandum est autem hic apud Libanium, ἀγνωμονεῖν absolutè non poni, vt illic apud Plutarchum Ἀγνωμονεῖν. Nec ἀγνωμονεῖν inficiari debitum significare per se, sed cum adiuncto πρὸς πῶς ἔκτισον. vt hoc totum, ἀγνωμονεῖν πρὸς πῶς ἔκτισον, sit Non agnoscere debitum. ad verbum, Iniquè agere circa solutionem. Videtur tamen Iul. Pollux intellexisse ἀγνωμονεῖν per se id significare. qui ἀγνωμονήσας, ἀποστερήσας, item ἀποστέρησις, ἀγνωμοσύνη coniungit, eandem significationem tribuens nomini ἀγνώμων, & aduerbio ἀγνωμόνως. Vide ἀγνωμονεῖν & ἀγνωμονεῖσθαι in significatione hinc accepta, in Cõst. Nou. Iustiniani, pag. 65 meæ editionis.

PASS. Ἀγνωμονοῦμαι, Iniqua patior, interpr. Bud. in hoc Plutar. loco in Antonio, ἰσχυρὰ μεταποιοῦμαι καὶ πρὸς αὐτοὺς ὁμολογήσης τοῖς ἀγνωμονηθεῖσι. Significare dicit & ἀχαριστοῦμαι.

C. Ἀντιγνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Qui contrariæ est sententiæ, seu opinionis. Vnde VERB. Ἀντιγνωμονέω, ῶ, Contrariæ sum sententiæ, Contraria sentio, Dissentio, Refragor, apud Xenoph. Illud autem nomen Ἀντιγνώμων nullius autoritate confirmatur. Ex Hesychio addere ei possumus SYNON. Ἐναντιογνώμων. Is enim Ἀγνώμονες exp. ἄβουλοι, item ἀσύγγνωστοι, & ἀναντιογνώμονες. Cui opponitur apud eundem σύμψηφοι, ibidem addit enim, αἰνάθητοι, σύμψηφοι.

C. Ἀπογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, vide post Γνώμων, vbi & Λεπογνώμων. Dictum autẽ fuit & Ἀγνώμων pro illo Ἀπογνώμων.

C. Αὐτογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, q. d. Qui suæ est sententiæ. id est qui suam duntaxat sententiam sequitur. Bud. αὐτογνώμων vertit, Qui ex sui animi sentẽtia iudicat, vel ex sua conscientia. Affertque ex Aristot. Polit. 2, ἔτι δὲ καὶ πῶς κρίσεων εἰσὶ μεγάλων κύριοι οἱ τύχοντες· διόπερ οὐκ αὐτογνώμονας βέλτιον κρίνειν, ἀλλὰ κατὰ γράμματα καὶ τοῖς νόμοις. Sed quum hic addatur verbum κρίνειν, dicere non possumus αὐτογνώμονας per se significare, Qui ex sui animi sententia iudicant. Ego αὐτογνώμονας κρίνειν satis aptè reddi posse existimem, In iudicando sententiam suam sequi, seu in ferendo iudicio. vel, In iudicando ex sua duntaxat opinione pendere. vel, Ex sua vnius sententia iudicium ferre. Subiungit autem ex eodem libro, τὸ μὴ κατὰ γράμματα ἀρχὰ, ἀλλ' αὐτογνώμονας, ὀλισθαλές.

Cui loco vna ex præcedentibus interpretationibus accommodari queat, aut certè ad exemplum alicuius earum excogitari. Hinc & VERB. Αὐτογνωμονέω, ῶ, quod ille interpr. Ex mei animi sensu & meo arbitratu, non de consilii sententia, facio, vel iudico & decerno: αὐτοβούλως διαγινώσκω. Xenophon Hellen. libro 7, in Thebanorum oratione, οὗτοι δὲ τοσοῦτον πλείστοι ἀνθρώποις ὑπερβεβλήκασι τόλμῃ τε καὶ μαχείᾳ, ὥστε παρ' αὐτοὺς τε τοὺς ἀρχαῖς καὶ παρ' ἑαυτοὺς ὑμᾶς τοῖς κυρίοις οὐστινας δεῖ ἀποθνήσκειν καὶ οὐστινας μὴ, αὐτογνωμονήσαντες ἀπέκτειναν τὸν ἄνδρα.

C. Διχογνώμων, ονος, ὁ & ἡ. Cuius diuersa est sententia, Cuius sententia dissidet ab aliis sententia. In v. l. redditur, Ancipiti tractus sententia. Hinc VERB. Διχογνωμονέω, ῶ, Dissentio, Dissideo. B. ex Xenoph. καὶ διχογνωμονοῦντες ἀναντιοῦται. Illa autem interpr. (sequendo interpretationem quam dant nomini Διχογνώμων) Duplici sententia distrahor, Dissentio animo.

C. Ἐναντιογνώμων, vide in Ἀντιγνώμων.

C. Εὐγνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Æquus & bonus vir, Vir probæ mente præditus. Est enim Εὐγνώμων (inquit Æschines) ὁ τὰ βέλτιστα περαιτέρω. Hæc Bud. qui etiam subiungit ex Aristotele, Ethic. lib. 6, καὶ ἡ καλουμένη γνώμη, καθ' ἣν εὐγνώμονας, καὶ ἔχειν φαμὲν γνώμην, ἡ τὸ ἐπιεικοῖς ὅτι κρίσις ὀρθή. σημεῖον δέ. τὸ καὶ ὁπιεικῆ, φαμὲν εἶναι συγγνωμονικόν· καὶ ὁπιεικές, τὸ ἔχειν πρὸς ἕνια συγγνώμην. Quo in loco vnus ex recentioribus interpretibus vertit ἀγνώμονας, In sententia dicenda moderatos: alter, Bene sentiẽtes. (Atq; vt obiter & NOMINIS Γνώμη vsus hicquoq; obseruetur, pro ἕξεις γνώμην hic habet Sententia præditi: ille, Sententia dicenda valere) at verò nomini ὁπιεικὴς eam interpretationem dat vnus quam Bud. voci Εὐγνώμων. itidem enim reddit æquum & bonum virum. Prior autem ille interpres vertit virum bonum & moderatum. Ego quidem certè alicubi cum Budæo verterem Εὐγνώμων Æquus & bonus vir. (quanuis & alia interpretatio posse afferri videatur, paulo aptior, de qua mox dicam) sed hoc in loco videtur ista interpretatio reseruanda fuisse nomini ὁπιεικὴς, præsertim quũ vocem illam Εὐγνώμων examinet Aristoteles subtilius, & ad ipsum etymum reuocet. Cui tamen in eo minimè assentior, quòd ex nominibus συγγνώμη & συγγνωμονικὸς probare vult quæ dicit. Neque enim eadem est illius quæ horum ratio: quum hæc verbi συγγινώσκω naturam (vt ita dicam) accipiant, ceu verbalia. Sed hoc more suo facit Aristot. vt in examinanda vi vocabulorum grammaticam analogiam parum curet. Verùm vt hoc sermone omisso, tandem & meam de interpretatione nominis Εὐγνώμων sententiam proferam, existimo Εὐγνώμων melius posse reddi Æquus rerum æstimator, Qui ex æquo & bono res æstimat. Ita enim interpretando habeo nominis etiam γνώμη hoc composito inclusi rationem: & quidem significationem ei tribuendo illam quam & Aristoteles, quum κρίσιν ὀρθὴν esse dicit. Sed à Bud. in Lex. Εὐγνώμων redditur etiam Qui fidem bonam agnoscit, item Candidus. quod tamen aliis potius vocibus Græcis exprimi puto. Xen. τοῖς εὐγνώμονας opposuisse videtur τοῖς φιλαυτίοις, quum scripsit, χρὴ πειρᾶσθαι τοῖς τε φιλαυτίοις φθόνον καὶ τοῖς εὐγνώμονας διώκειν. In v. l. ex Plut. in Numa, Εὐγνώμων λόγος, Haud absurda ratio. Cæterùm non tantùm de persona dicitur Εὐγνώμων, verumetiam de re. Athen. lib. 12, ὁ δὲ Ἄνυτος παίν ἐλθυθερίως καὶ ἐρωτικῶς, λεγόντων τινῶν ὡς ἀγνώμονα εἴη πεποιηκὼς ὁ Ἀλκιβιάδης, Οὐ μὰ Δί', ἔφη, ἀλλ' εὐγνώμονα. ἔχων ἐξουσίαν ἅπαντα λαβεῖν, τὰ ἡμίσεα κατέλιπεν. (vbi videri possit deesse particula γὰρ post ἔχων. nisi quis malit καὶ γὰρ ἔχων &c. Quinetiam articulus ὃς cõmodè præfigeretur participio ἔχων) Quòd si ἀγνώμονα hîc reddas Iniqua siue rem iniquam, ne cesse fuerit Εὐγνώμονα vicissim interpretari Æqua, siue rem æquam. Sed quomodo dicitur æquum facere qui aufert quæ sua non sunt, etiamsi dimidiam duntaxat partem auferat eorum quæ auferre potuit? In nostro autem sermone Gallico vocem habemus exprimendæ significationi huius vocis valde accõmodatam: videlicet Raison: qua vtrobique aptissimè vti possumus. Eo-

dem enim modo siquis de quopiã querens quòd abstulerit quæ sua non essent, dicat, ἀγνώμονα πεποίηκε, Il a fait contre droit & raison: respõdebitur cõtrà, ab eo qui iocari volet, Mais au contraire il s'est mis à raison: car ayant la puissance de prendre tout, il n'a pris que la moitié. Hoc autẽ loquẽdi genus Se mettre à raison, est potius Ex æquo & bono agere, quàm Æqua agere. Hinc ADVERB. Εὐγνωμόνως, Ita vt æquus rerum sis æstimator, Ita vt æquum & bonum virũ te præbeas, Ita vt ex æquo & bono agas. Has enim periphrases ad bene exprimendam vim huius aduerbii necessarias esse puto. Redditur alioqui & aliis modis. Nã Bud. bona fide aliquid facere, ait esse Εὐγνωμόνως πράττειν καὶ ὁπιεικῶς. Idémque in Lex. Εὐγνωμονέστερον vertit Modestius: in isto Luciani loco, ἐπὶ δὲ οὐδὲν εἶχον ἀληθὲς ἰσχυρεῖν, ὅθεν τὸ ψεῦδος ἐπραπόμην, πολλῷ τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον. κἂν ἐν γάρ τι ἀληθεύων λέγω, ὅτι ἡδόμαι, Multo modestius quàm alii. nam hoc saltem verè dico, quòd mentior. Is certè Εὐγνωμονέστερον quàm alii facit aliquid, qui se de raisonne moins. (sicut paulo antè ostendi vocabulum raison interpretationi nominis Εὐγνώμων optimè conuenire) At Modestius non video quomodo exprimendæ huic rei aptum esse possit: censeremq; potius eum Εὐγνωμονέστερον facere aliquid à Græcis dici quem Latini dicerent maiorem rationem habere eius quod ius & æquum postulat. Atque hæc à me lector habeat, dum meliora aut à meipso aut ab alio proferantur. Aliam apud Lucianum significationem habet istud aduerb. vbi dicit φέρειν εὐγνωμόνως. Tale enim esse videtur quale Latinis Æquo animo ferre. Locus est in dialogo Alex. Annib. & Scipionis, καὶ ἰδιώτου ἐμοῦ παρέχον, καὶ καταδικασθεὶς ἐνέγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. Dicam autẽ de hac significatione & in verbo Εὐγνωμονεῖν. Nunc de NOMINE Εὐγνωμοσύνη. quod est Æquitas animi & probitas, Bona mens, ltẽ, Virtus ea quæ beneficium & fidem bonam agnoscit, vt Bud. reddit. Quidam interpr. etiã Æquanimitas, & Candor. (Vtitur Æschines in Ctesiphontem) At VERBVM Εὐγνωμονεῖν idem interpr. Fidem bonam agnosco: hoc in loco Plutar. in Consol. ad Apoll. οὐδὲ γὰρ οἱ τραπεζῖται (καθάπερ εἰώθασιν λέγειν πολλάκις) ἀπαιτούμενοι τὰ ἤμισα, δυσχεραίνουσιν ὅτι τῇ ἀποδόσει, ἐὰν γὰρ εὐγνωμονῶσι, Siquidem fidem bonam agnoscant, Si sint bonæ fidei debitores. (Ego Εὐγνωμονεῖν esse puto aut idem aut proximum ei quod Latini dicunt Ex æquo & bono agere: licet in illo Plutar. loco interpretationem illam non improbem. Inuenitur autem apud eundem scriptorem in lib. De Socr. dæmonio, οὐδὲ γὰρ ἰατρὸν αὖθις δήπου καὶ πυρὸς ὑποτιγρούμενον τὸ νόσημα παύσειν, εὐγνωμονοῖς αὖ, οἶμαι, πέμψειν ἢ ἀποκαίειν βιαζόμενος. vbi οὐδὲ γὰρ εὐγνωμονοῖς putem reddi posse, Haud æquum facias, vel faceres: aut etiam, rem minimè rationi consentaneã. Sensus enim hic est illius loci, Neque enim æquum faceres, opinor, si medicum qui absque ferro & igni sanaturum se morbum polliceretur, secare aut vrere cogeres) Idem interpr. etiam Æquo animo esse, necnon Tolerare: sed exemplum nullum affert. Posset alioqui referri hæc significatio ad illud Εὐγνωμόνως φέρειν, de quo paulo antè dictum est: aut certè illud huc referri.

Εὔγνωμον autem in neutro genere, (sicut ἄγνωμον habuisti suprà) Plut. De def. orac. ἀλλ' ἴσως τὸ λέγειν πρὸς μὴ παρόντας, οὐκ εὔγνωμον φαίνεται. quæ Turn. vertit, Sed in absentes declamare, animi fortasse non ingenui nec æqui esse videatur.

C. Ἰδιογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Qui sibi propriam & peculiarem sententiam habet. Bud. quum de hoc composito nihil aliud dixisset, quàm esse fere idem quod αὐτογνώμων, aliquanto pòst apud Aristot. ἰδιογνώμονες vertit, Qui ex suo arbitratu priuatóque sensu statuunt. Locus autem est hic, Ethic. 7, cap. 9, εἰσὶ δὲ ἰσχυρογνώμονες, οἱ ἰδιογνώμονες, καὶ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἄγροικοι. Vbi ἰδιογνώμονες vnus ex recentioribus interpret. vertit, Qui præcipuas quasdam sibi sententias in animũ induxerunt: alter, Qui suas quasdam habent sibi opiniones ac sententias. Quæ interpretatio magis mihi placet quàm altera, propter vocem præcipuas: quippe quæ nominis illius significationem restringere videatur. Vide compos. Ἰσχυρογνώμων quod proximè sequitur.

C. Ἰσχυρογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Obfirmatus in sua sententia, siue pertinax. Bud. tamen propositum dicere maluit quàm sententiam: interpretans, Peruicax, tenáxque propositi. Sed in loco Aristot. ἰσχυρογνώμονες reddit simpliciter Peruicaces. Quidam interpr. Pertinaces. Dixerat autem Aristot. paulo ante locum in Ἰδιογνώμων allatum, εἰσὶ δέ τινες οἱ ἐμμενετικοὶ τῇ δόξῃ. εἰσὶ δ' οἷς καλοῦσιν ἰσχυρογνώμονας, ὅθ' δυσπείσοι καὶ οὐκ ἀμεταπείστοι.

HINC EST Ἰσχυρογνωμοσύνη, Pertinacia seu peruicacia in sua sententia. A Bud. redditur Propositum tenax & validum. nam hæc Iosephi, παρέχεται δὲ καὶ τεκμήρια τῆς τοῦ Ἰουδαίου ἰσχυρογνωμοσύνης πρὸς τὸν νόμον Ἑκαταῖος, vertit, Propositi tenacis & validi circa legem obseruandam.

C. Λεπτογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Cuius subtilis est sententia: In v. l. Subtilis, Acer, Argutus. Puto extare hoc compositum apud Aristoph.

C. Μαλακογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Qui molli est mente seu animo, id est miti. Vtitur Æschylus, & quidem in Prom. si bene memini.

C. Μεγαλογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Qui magno est animo, Qui animo seu mente res magnas cõcipit. Redditur etiam Qui est animo excelso. In v. l. ex Xen. in fine Œcon. affertur μεγαλογνώμονες ἄρχοντες, de iis qui ingeniosi & prudentes sunt. Sed non satis attentè considerata fuerunt illius verba: qui quum dixisset, ἀλλ' οἱ αὖ [ἄρχοντες] δύνωνται ἐμπιπτοῦσι πῆς φραπώτας ἀκολουθητέον εἶναι καὶ πυρὸς καὶ δόξαν παντὸς καὶ δύνου, τοῦτοις δὴ δικαίως αὖτης καὶ λοιπὴ μεγαλογνώμονας: subiunxit, paucis interiectis, καὶ μέγας τοῦνομ ὅπερ αὖτε ὃς αὖ μεγάλα δύνηται γνώμῃ διαπράξασθαι μᾶλλον ἢ ῥώμῃ. Nam hic μέγας ponitur pro illo μεγαλογνώμων: ad vitandam enim huius compositi μεγαλογνώμων repetitionem, hoc simplici vtitur. Id autem ex eo apparet quòd dicat μεγάλα τῇ γνώμῃ διαπράξασθαι. Nisi fortè quis dicere malit quem μεγαλογνώμονα vocasset, voluisse vocare absolutè μέγαν, perinde ac si diceret, eũ demũ esse μέγαν qui esset μεγαλογνώμων. Verùm vtrolibet modo se res habeat, μεγαλογνώμονα non poterimus dicere vocari ab illo eum simpliciter qui sit ingeniosus & prudens, sed qui ingenio suo seu prudentia ad res magnas gerendas vtatur: si tamẽ γνώμην ita hîc interpretari debemus.

Μεγαλογνώμων, Qui grandibus sententiis vtitur, vtquidem interpretatur Budæus, afferens Philostrati locum in epistola ad Iuliam Augustam (hæc enim reponenda pro Iulium Augustum) vbi de Gorgia loquens, scribit, Κεῖται δὲ καὶ Θουκυδίδης οὐκ ἀγνοῶν τὸ μεγαλόγνωμον καὶ πῶς ὀφρῶ πορ' αὐτῷ κεκλημένον μεταποιοῦντες δὲ αὐτὸ εἰς τὸ οἰκεῖον, ὁ μὲν, ὑπ' ἀγλωσσίας, ὁ δ' αὖ, ὑπὸ ῥώμης. Verùm hoc exemplum non vsquequaque conuenit: quum non dicatur hic à Philostrato aliquis μεγαλογνώμων, sed substantiuè τὸ μεγαλόγνωμον, pro ἡ μεγαλογνωμοσύνη, id est Granditas sententiarum. vt Cic. dixit granditatem verborum. Obseruandus est porro iste vsus nominis γνώμη in hoc composito, qui haud facilè in aliis reperiatur.

Μεγαλογνωμοσύνη, ης, ἡ, Magnitudo animi, Magnus animus. Aut certè, Animus magna cogitans, siue gerendis rebus magnis deditus: respiciendo ad ea quæ Xenophõ de voce μεγαλογνώμων tradit. Alioqui eadem prorsus interpretatio videri possit huic nomini μεγαλογνωμοσύνη conuenire quæ & τῷ μεγαλόνοια: sicut τῷ μεγαλογνώμων eadem quæ τῷ μεγαλόνους.

C. Ὁμογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Qui eiusdem est sententiæ. Vnde VERB. Ὁμογνωμονέω, ῶ, Eiusdem sum sententiæ, Idem sentio, Consentio, Assentior. Nec dicitur solùm ὁμογνωμονῶ σοι, sed interdum & cum accusatiuo: vt ὁμογνωμονῶ σοι καὶ τοῦτο apud Xenoph. Hoc quoque tibi assentior: vel potius, de hoc quoque. Alioqui dicitur etiam ὁμογνωμονῶ σοι περὶ τούτου. vt legimus apud Aristot. Ethic. lib. 9, οὐδὲ τοῖς περὶ ὁπουσοῦ ὁμογνωμονοῦσι ὁμονοεῖν φασὶν ἢ, τοῖς περὶ τῷ οὐρανίῳ. οὐ γὰρ φιλικὸν τὸ περὶ τούτων ὁμονοεῖν. (vbi obiter obserua etiam, licet VERB. Ὁμονοεῖν interdum ponatur pro ὁμογνωμονεῖν, vt hîc,

ἀδὲ τύπων ὁμογνοεῖν: propriè tamen latius patere: vt patet etiam ex proximè sequentibus, ἀλλὰ καὶ πόλεις ὁμογνοεῖν φασιν, ὅπου καὶ τοὺς συμφερόντων ὁμογνωμονοῦσι, καὶ τὰ αὐτὰ πρεσβεύουσι, καὶ φρονοῦσι, τὰ κοινὰ δοξάζοντα. At verò ὁμογνωμονεῖν ἑαυτῷ dicitur aliquis ab eodem pro Constare sibi: cui opponitur is qui secum dissidet ipse, vt loquitur Flaccus. id est ἑαυτῷ διαφέρεται. Cic. quoque dicit A seipso dissidere, secúmque discordare. Locus Aristot. est Ethic. 9, ἔοικε γὰρ (καθάπερ εἴρηται) μέτρον ἑκάστῳ ἡ ἀρετὴ καὶ ὁ σπουδαῖος εἶναι. οὕτως γὰρ ὁμογνωμονεῖ ἑαυτῷ, καὶ τοῦ αὐτοῦ ὀρέγεται κατὰ πᾶσαν τὴν ψυχήν. B

C. Πολυγνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Qui est multi consilii. Hoc enim significare videtur γνώμη in hoc composito, potius quàm id quod in præcedentibus. Vulgo tamen ex Platone affertur, tanquam pro multum perito seu multarum rerum perito: quippe qui ei opponat ἀγνώμονα pro imperito. Tunc certè γνώμη alium vsum habebit quàm in vllo præcedentium: vel aliam huius compositi quàm illorum esse formationem dicendum erit. Platonis autem locus est hic in Symposio, πολυνήκοοι γάρ σοι ὦμοι αὐτὸν διδάσκω, πολυγνώμονες τε δοξάσαι, ἀγνώμονες ὡς ὄντα τὸν πλήθος ὑπερεῖδε χαλεποὶ ξυνεῖναι, δοξόσοφοι γεγονότες αὐτὰ σοφῶν. C

Γνωμίδιον, ου, τὸ, Sententiola: vt vertit Bud. in hoc Equitum Aristoph. loco, Ἢν γὰρ μεθεῦδε, πάντα τοῦτ' ἀπαπᾶται βουλευμάτων καὶ γνωμιδίων καὶ νοιδίων. Redditur etiam Ranuncula, afferturque & ex aliis eiusdem comici locis.

Γνώμων, ονος, ὁ vel ἡ, Cognitor, seu Cognitrix, Index. Xen. Apomn. lib. 1, τίς δ' αὖ ἀδόξοις ὧν γλυκεῖν ἢ δριμέων, εἰ μὴ γλῶττα τοῦτον γνώμων ἀνεπράσθη; Vbi non verear reddere etiam Diiudicatrix, aut Exploratrix. Itidémque apud Plut. in lib. De prud. anim. ἀλώπεκα ποιοῦσα γνώμονα τῆς τοῦ πάρου στερρότητος, verterim γνώμονα, exploratorem. Quibus in locis γνώμων genitiuum additum habet: sed affertur & γνώμων sine hac adiectione, ex Sophocle, pro σωφρὼν, id est Prudens. Sic Athenis magistratus erant quidam dicti γνώμονες, quasi accuratæ diligentiæ ac prudentiæ homines, vt ann. Bud. Idem γνώμονας vertit Inspectores, in hoc Lysiæ loco, pag. 109, γνώμονας πέμποντες καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν. D E

Γνώμων, (interdum addito genitiuo ἀρτολογίου. vt in hoc Plutarchi loco, in Plat. quæst. καὶ γὰρ οἱ τοῦ ἀρτολογίου γνώμονες, οὐ συμμετρίᾳ κρίνοντες τὰς σειτίας, ἀλλὰ ἑστῶτες, ὁρῶντα χρόνου καὶ μέτρα γεγόνασι, μιμούμενοι τὴς γῆς τὸ ὀπισθοσκιοῦν τοῦ ἡλίου) Stylus horas indicans, Solis vmbilicus, cuius vmbra internoscuntur horæ: quem Latini Græco nomine gnomonem vocant. Ita v. l. ex Plinio, scribente lib. 2, Solis itaque vmbilici (quem gnomonē appellant) vmbra in Ægypto &c. In iidem exponitur etiam, Veruculum quod stans in medio amusio collocatur ad vmbras indagandas. Vnde & σκιαθήρας dicitur. Vitruu. lib. 1, cap. 6, Collocetur æneus gnomon, indagator vmbræ, qui Græcè σκιαθήρας dicitur. Huius antemeridiana circiter horam quintam sumenda est extrema gnomonis vmbra, & puncto signanda. Deinde &c. Additur ex eodem, γνώμονα esse etiam totam illam machinulam qua vtimur in designandis & metandis vrbium viis, ad auertendam eis vim ventorum molestam. eiúsque fieri mentionem & à Plinio, lib. 18, cap. 34: Est verò & Gnoma, teste Sexto Pompeio, machinulæ genus quæ Græcis γνώμων. Γνώμων (inquit Bud.) rectè redditum est Norma à Laurētio apud Herodotum. Est enim norma Latinè (quemadmodū Græcè γνώμων) pars & geometrici & architectonici instrumenti: qua norma vt recti anguli à geometris, sic lapides ac structuræ orthogonæ, id est rectis angulis exactæ, ab architectis & fabris deprehenduntur. Vulgo quadra vocatur, id est *squierra*: vt καὶ ὧν id quod regula Latinè dicitur. Luc. ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι καὶ γνώμονα τοῦ κατ' ἀρετὴν βίου, Qualem oportet canonem & gnomonem esse vitæ secundum virtutem degendæ. Item, ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. E

Γνώμων, Dens pullinus, quòd sit ætatis in iumentis index. ὁ ὑποπίπτων ὀδοῦς, τῆς ἡλικίας ὢν γνωριστικὸς, inquit Pollux. Frequentius tamen plur. num. γνώμονες, quod & apud Xenoph. extat, de equis. Hinc ἀγνώμονες & λεπογνώμονες equi dicuntur annosi, aut certè nō amplius iuuenes, vtpote qui γνώμονας amiserint. Quibus opponuntur ἄβολοι, qui eos nondum amiserunt. q. d. qui eos non eiecerunt. Sed equus dicitur quidem Ἀγνώμων (de qua significatione huius vocabuli simulque de cæteris quas à nomine γνώμη accipit, dictum & suprà fuit) quasi Non habens gnomones, Carens dentibus qui gnomones appellantur: AT VERO Λεπογνώμων sonat. q. d. Quē deficiunt gnomones, Destitutus dentibus qui gnomones dicūtur. Ita enim malo quàm, Qui reliquit gnomones. Vtrunq; autē apud Pollucē legitur coniungentem, πλείστοι, & γηρακόπτες & ἀγνώμονες, λεπογνώμονες. Sed Germanica editio habet γηρακόπτ, ἀγνώμονε, λεπογνώμονε, sine σ. errore forsitan nato ex quadam notula, quæ quum nihil aliud valeat quàm ε, existimata fuit valere ες. Vtut sit, errorem illum sequentis, vel potius ex eo occasionem aliis sumentia vulg. lex annotant in voce Λεπογνώμων, dentes illos de quibus dictum est, γνώμονε plurali numero dici. Atque vt ad Pollucem redeā, idem λεπογνώμονα vsurpari vult & τοῦ ὀρνίθος. Ita enim scribit, τὸ δ' ἔπειτα ὀρνίθια, ἔπεσι αὖ ἀμοιβὴν ἠὲ ὀρνίθιον. εἶτα ἔπεσι ὀρνίθ (ὃς καὶ ὀρνίθ' ὡδὲ ποιητὴς) εἶτα λεπογνώμονα. His porro compositis est addendum COMPOS. Ἀπογνώμων, eiusdem significationis, sed mihi sanè suspectum. Quum enim apud Suidam in Ἀβολήτωρ legamus, καὶ ἀπογνώμονας, τοὺς ἀπογεγηρακότας, & his verbis subiungatur, εἰς ἐλελοίπει τὸ γνώσεισμα: suspicor enim λεπογνώμονας non ἀπογνώμονας scriptum reliquisse. vel (quod mihi magis sit verisimile) eum post ἀπογνώμονας addidisse λεπογνώμονας dicendum est. De hoc certe cōposito ne dubitemus facit Hesychius, (præterquam quòd præpositio ἀπὸ in nonnullis aliis nominibus officio α στερητικοῦ fungitur) apud quem legitur, ἀπογνώμων, ἀποβεβληκὼς πάντας τοὺς ὀδόντας, καὶ μὴ ἔχων δι' οὗ γνώσῃ.

Γνωμονικὸς, ου, ὁ, Peritus, Sciens, Doctus, vt reddit Bud. afferens ex Xenoph. Apomnem. lib. 4, ἀλλὰ μὴ δρεπτέλων βουλεύσῃ γνωμονικοῦ γὰρ ἀνδρὸς καὶ τοῦτο δεῖ. Videtur alioqui γνωμονικὸς aliam potius ἀπὸ τοῦ γνώμονος significationem accipere: velut quum idem in Annot. γνωμονικὴν esse scribit partem astrologiæ quæ solariorum discriminatis vmbris horas gnomone pernotat. (Afferuntur enim ista ex eius Annot. vbi alioqui & hæc verba inuenio, Gnomon pro vmbilico solis: à quo ars γνωμονικὴ dicta, quæ solariorum rationem perquirit. Et aliquot paginis antè, Solarium autem præter alia significata, locum significat in quo horæ ad solem denotantur, veruto vmbram faciente, vel pinnula. cuius rei inuentionem & rationem γνωμονικοὶ profitentur) Vitr. autem lib. 1, cap. 3, architecturæ partem facit gnomonicen. Partes ipsius architecturæ (inquit) sunt tres, ædificatio, gnomonice, machinatio.

C. ΑΝΑΓΙΓΝΩΣΚΩ, Agnosco. ἀναγνωρίζω. Aristoph. in Ranis, αὐδῶνοῦ με προσπεδέκας, ὅπῃ κοφοτιοῖς εἶχες, ἀναγνῶναί σ' ἔπι. Latini particula Re compositis verbis addi solita secus vtuntur in verbo Recognosco: (quum alioqui in multis hæc Græcæ præpositioni respondeat) nostri autem Galli in illo ipso verbo hunc vsum et particulæ tribuunt, quum dicunt Recognoistre pro Agnoscere.

Ἀναγιγνώσκω pro διαγιγνώσκω, Dignosco, Internosco. Cuius significationis (quam rarissimam alioqui existimo) exemplum extat apud Herodianum, lib. 7, αἱ πράξεσι ἐδαφιεῖν. ἐπεὶ δὲ ὅτι σύμβολον εἰς τὸ ἀναγνῶναι τοὺς βασιλικοὺς ἀπὸ τῆς ἰδιωτικῶν.

Ἀναγιγνώσκω, pro simplici γινώσκω. vt in hemistichio Il. ν, — μάλιστα δὲ κ' αὐτὸς ἀνέγνω. pro ἔγνω, inquit Eustathius: vel ἡδεῖα, ἐπευφήμησαν δηλαδὴ τὸ καλοῦ. καὶ ἑπέρως δὲ &c.

Ἀναγιγνώσκω, Suadeo, item Persuadeo. Sed hunc verbi istius vsum Ionicum esse puto, vtpote quem apud Herodotum frequenter repererim, apud cæteros scriptores legere me non meminerim. (licet ex Antiphonte quoque & Isæo afferatur, vt paulo pòst docebo) Eustathius quoque Ionibus adscribendum putauit, quippe qui hæc tradiderit, τὸ δ' ἀνέγνω Ἴωνες μὴ καὶ ὅτι πειθοῖς πείθασιν,

πείθασιν, ὡς δηλοῖ καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῷ, Ἀναγιγνώσκεις βασιλέα γραπτέον. ἤτοι ἀναπείθεις. Habes autem hunc locum pag. 246 meæ editionis: cui præfixa sunt cum de aliis Ionicis vocabulis, tum de isto quædam, quæ vide. Hoc certè constat, quemadmodum πείθω est vel simpliciter Suadeo, vel Persuadeo, ita etiam ἀναγιγνώσκω vtrunque vsum habere. Nam in loco illo, ἀναγιγνώσκεις βασιλέα γραπτέον, est potius Suades. tum enim suadebat quod postea tandem persuasit. At pag. 172, circa finem, ἐδόμω δὲ στείας ἔτι παραγησάμενοι Λίβυες ὡς ἀμείνονα χῶρον ἄξοιεν, ἀνέγνωσαν ἐκλιπεῖν, non est simpliciter Suaserunt, sed Persuaserunt. Eodémque modo, quum dicit ἀνέγνωσε Πυθίῳ λέγειν, est Persuasit, non simpliciter Suasit. Vbi redditur etiam, Pythiam corrupit ad dicendum. Sed si verbo hoc vti vellem, dicerem potius, Pythiam corrumpens, ei persuasit. Itidem ἀναγνωσθεὶς χρήμασι redditur apud eundem, Corruptus pecuniis. Sed & Hesych. ἀναγνῶναι exp. ἀναπεῖσαι. Suidas itidem, postquam ἀνάγνωσις exposuit ἀναγνώρισις, necnon ἀνάπεισις, addit, καὶ ἀναγνώσκειν ὡδὶ ῥήσεσιν, ὅτι τὸ ἀναπείθειν. Sed ratio quam subiungit, planè aliena est, meo quidem iudicio. Addit enim, ἐστὶ γὰρ ἀναγνώσκειν, τὸ γνῶναι διαλεχθέντα. Illud quoque non probo, vsum hunc verbi ἀναγιγνώσκειν, oratorium esse dici. Quanuis enim Harpocration scribat, (nam eò respexisse Suidam suspicor) Ἀναγνωσκόμβρος, αὐτὸ τὸ ἀναπειθόμβρος, Ἀντιφῶν, Ἰσαῖος, Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ, non ob duos oratores istos (si verum est eos ita esse vsos) oratorius debet censeri hic verbi istius vsus: sed potius ex Ionicæ linguæ consuetudine mutuatos eum esse dixerim: sicut γνωσιμαχεῖν, quod Ionum proprium est, ab iis quoq; qui Attica lingua vterentur, vsurpatum fuisse constat. Sed multo magis mirum videri possit quod apud Erotianum pariter & Galenum legitur: nimirum ἀναγνῶναι esse μεταπεῖσαι, μεταδιδάξαι, apud Hippocratem. Quum enim hunc scriptorem eadem qua Herodotum lingua vti sciamus, qui fieri dicemus vt alium & quidem tam diuersum vsum huic verbo, vel potius præpositioni hoc in verbo tribuat? Neque tamen video quid aliud statui hac de re possit (si quidem Erotiano & Galeno fidem derogandam non esse censeamus) quàm verbum γινώσκειν hoc in composito esse quidem itidem πείθειν apud vtrunque: sed in præpositione eos variare, quum vni quidem præpositio ἀνὰ velut superuacanea sit, eodem modo quo ἀναπείθειν non aliud est quàm πείθειν: alteri autem ἀνὰ in hoc cōposito idem significet quod μετὰ in μεταπείθειν. A B C D E F G

Ἀναγιγνώσκω, Lego. (ea significatione qua dicitur legere librum) Xen. in Symp. τί, τὸ ὅτι τῷ Τριχοῦ ἅμα τοῦ δεινοῦ μιμήσου γράφειν τε καὶ ἀναγινώσκειν, θαῦμα μὴ ἴσως τί ἐστιν. Ἀναγιγνώσκομαι, Agnoscor, sequendo vsum illum quem habet ἀναγιγνώσκω apud Aristophanem. Eam autem significationem sequendo quam obtinet in illo Herodiani loco, esset Dignoscor, Internoscor. ‖Item Persuadeor. vnde ἀναγνωστὸν ὕδωρ exponit Suidas ἀναπειθὸν ὕδωρ, vt dictum modò fuit. Sic etiam participium ἀναγνωσθεὶς vsurpatur hoc in loco, qui citatur à Suida. (est autem Herodoti, si bene memini) ὁ δὲ ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἔργον οὐκ ὅσιον ἐμηχανᾶτο ὅτι τὴν θυγατέρα. Sunt qui ἀναγνωσθεὶς χρήμασι vertant Corruptus pecunia: vt & ἀναγιγνώσκειν corrumpere interpretantur: de qua interpretatione paulo antè dictum à me fuit. ‖Ἀναγιγνώσκεσθαι etiam dicuntur quæ sunt scripta, id est legi. Plut. in Public. ἀνεγνώσθη τὰ γράμματα, Literæ fuerunt lectæ. non (vt in v. l. habetur) apertæ sunt.

Ἀναγνωστέον, aduerb. positionis, Legendū est, Legere oportet. vnde Ἀναγνωστέος, veluti gerūdiuum apud Latinos, Legendus. Athen. 11, ἀλλ' οὐδὲ κῆν διάρεσιν ἀναγνωστέον.

Ἀνάγνωσμα, ατος, τὸ, Agnotio, ἀναγνώρισις. Item Lectio, id est Quod legitur. sicut ἄκουσμα, Auditio, id est Quod auditur. Synesius, οὐδὲν αὐ αὐτοῖς ἥδιον ἀνάγνωσμα ἠξιοῦτο τοῦ Πυλαιμένους γραμμάτων. A Budæo ἀνάγνωσμα exponitur Lectio, item Recitatio, ex Basilio.

Ἀνάγνωσις, Agnotio. ‖Item Lectio, id est Ipsa legendi actio. Plut. De præc. san. ὅπερ δὲ καὶ πρὸς γυμνάσιόν ὅτι, τοῦτο πρὸς διάλεξιν ἀνάγνωσις. ‖Item Persuasio. ἀνάπεισις, vt Suidas ex Herodoto.

Ἀναγνώστης, ου, ὁ, Lector, Cuius est munus legere alicui scriptum quodlibet. vt τὸ ἀναγνώστου τῷ Κρηθέντος, apud Plutarchum in Alexandro. Cicero vocem Græcam tanquam Latinam vsurpauit, scribens ad Atticum 1, Puer festiuus anagnostes noster Sositheus decesserat. Reperitur etiam scriptum ἀναγνωστὴς accentu in vltima, sed malè. Hinc BICOMP. Φιλαναγνώστης, Cupidus legendi, seu Studiosus legendi. Itidémq; VERBVM Φιλαναγνωστεῖν, Cupidum esse legendi, Libenter lectitare, ex Diodoro Siculo.

Ἀναγνωστικὸς, ου, ὁ, Ad legendum aptus, vt quidem exponitur in vulg. lex. Ibidem est etiam NOMEN Ἀναγνωστήριον, quod interpr. Lectorium, quæ vox minimè Latina est. Videtur autem nomen illud locum in quo legitur significare.

c. 2. Μεταναγνώσκω, De sententia deduco. Vnde pass. Μεταναγνώσκομαι: ex quo μεταναγνωσθὴ apud Sophoclem, de quo multa infrà in verbo Μεταγνώσκω: quoniam ibi μεταγνωσθὴ etiam legitur.

c. 2. Παραναγνώσκω, q. d. Iuxtà lego. Aut, Ex aduerso & altrinsecus lego. vt apud Demosthenem, quum duæ leges à duobus leguntur, vt fiat contentio legum & παρεξεταστικός. veluti in oratione aduersus Timocratem, καὶ νόμον εἰσήνεγκεν ἅπασιν ἐναντίον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ὑ' ὧν παραναγνοὺς, οὐ λύσας, οὐ δεὶς αἵρεσιν, οὐκ ἄλλο ποιήσας οὐδὲν τῶν προσηκόντων. Alibi, παραναγνῶθι, Lege alteram legem vicissim. Æschines, ἐπομνήσατ' αὐτὸν τὸ σανίδιον λαβεῖν, καὶ τοὺς νόμους τῶν ψηφίσματ' παραναγνῶναι.

C. ΑΠΟγινώσκω, Non agnosco, Abnuo, οὐκ ἀποδέχομαι, οὐ προσίεμαι. Synes. καὶ ὁ Δελφικὸς γράμμα μαντῶν ἐγινώκει, καταγινώσκων πενίας τῆς φύσεως, καὶ ἀπογινώσκων εἰς ἥρωας οἰκειότητα, id est, Naturam humanam ipse damno inopiæ, nec istam agnosco heroicam cognationem. Quod ideo dicit quia cum Proteo comparatus fuerat. Hæc Bud. Videtur autē sic accipi ἀπογινώσκω & in hoc Plut. loco, vbi eandem quoque habet constructionem: in Romulo, ἀπογνῶναι τὴν θειότητα τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ. Sed & cum genitiuo iungitur pro οὐ προσίεμαι, seu ἀποδοκιμάζω, Improbo: vt docet idem Bud. hunc locum Synesii citans, ex epistola ad Troilū, τοῦτον οὐδὲ ἀπεγνωκέναι προσήκει τῶν ἀναλωμάτων τοῖς νόμοις. i. Iam primùm isti ab hac sorte reiiciendi. Suidas quoque ait ἀπεγνωκὼς genitiuo iūgi apud Demosth. pro ἀποδοκιμάσας. Est autē ἀποδοκιμάζω, Repudio, Reiicio. Eandem signific. habere quidā volunt & in hoc eiusdē Demosth. loco aduersus Androtionē, ἐὰν μὴ ἀπογνῶτε τὴν γραφὴν ταύτην. vt sit pro Si accusationem hanc reieceritis, rationibus videlicet.

Ἀπεγνώκασι, pro ἔγνωκα τοῦ μὴ ποιεῖν, hoc est, Statui vel statuo hoc non esse faciendū. Plut. Οὐενάτιος δὲ Παρθοῖς μὴ πρεσβυτέρου διώκειν ἀπέγνω, φθόνον Ἀντωνίου δείσας. Hæc Bud. Sic autē cum infin. ponitur & eadē, vt opinor, signif. verbum ἀπογνώσκω, in hoc loco Demosth. ἀπέγνω βοηθεῖν, Censuit nō esse ferendū auxiliū. & in hoc Plut. in Theseo, ἀπέγνω πλεῖν. i. Statuit non esse nauigādum. Quod vulgò exp. Nauigare se pernegauit. Inuenitur itidem cum infin. pro Despero, vt paulo pòst dicetur.

Ἀπογνώσκω, Absoluo. Bud. postquam citauit illum Plutarchi locum vbi ἀπέγνω ponitur pro Statuit non facere, vel non esse faciendum: subiungit, Simile est ἀπογνῶναι pro Absoluere, hoc est Iudicare non esse crimen perpetratum. Demosthenes aduersus Androtionem, εἰ μὴν ἀπογνώσεσθε, ὅτι τοῖς λέγεισι τὸ βουλευθὲν ἔσται. Quo sensu ἀπογνώσκω & καταγνώσκω inter se opponuntur. Æsch. aduersus Ctesiphontem, μήτε ἀπογνῶτε μηδὲν, μήτε καταγνῶτε, πρὶν ἀκοῦσαι. Sic apud Demosthenem iudices ἀπογνωκότες & καταγνωκότες inter se opponuntur: item ἀπογνώσκουσα φυλαὶ, & καταγνώσκουσα. Cæterùm varia est huius verbi in hac significatione constructio. iungitur enim & accusatiuo & genitiuo: interdum vtrique simul. Demosthenes, καὶ τοῖς βουλομένοις ὀρκοῦν οὐ καλῶς ἔχει τούτου ἀπογνώσκειν πλὴν ἐνδείξιν. quem locū affert Budæus, vbi agit de ἀπεδιαιτῶ & καταδιαιτῶ quibus iungit ἀπογνώσκω & καταγνώσκω. Videtur tamen eadem forma dictum ἀπογνώσκειν πλὴν ἐνδείξιν quæ ἀπογνῶτε πλὴν γραφὴν in loco eiusdem paulo antè citato. vt vtrobique significet Absoluere ab accusatio- H

ne, vel reiicere accusationem. Cæterùm in his exem- A
plis est ἀπογινώσκειν iunctum accusatiuo rei: at quum dicitur ἀπογινώσκειν τινὰ τοῦ ἐγκλήματος, (id est Absoluere aliquem à crimine) iungitur accusatiuo quidem personæ, genitiuo autem rei. (Cui tamen cõstructioni planè contraria est ista verbi synonymi ἀποδιαιτᾶν, apud Demosthenem, εἴφασιν ἀδίκως ἀποδιαιτῆσαί μου τὰς δίκας τὸν διαιτητήν, id est, Absoluisse me controuersiis) Certè Iulius Pollux genitiuo personæ iungit, in hac significatione, libro 8, vbi ait ὅτὶ τοῦ κριτηρίου νικήσαντος hæc dici, ἀπέφυγεν, ἀφείθη, ἀπέγω αὐτοῦ τὸ δικαστήριον, ἀπέψηφίσατο, ἀφῆκεν. Sic apud Gregorium, ἵνα σὺ μαθῇς σεαυτοῦ ῥᾳδίως μὴ ἀπογινώσκειν. Lysias autem dixit ἀπογινώσκειν τινὸς μὴ ἀδικεῖν, pro ἀπογινώσκειν τινός τὸ ἀδίκημα. vbi scribit, ἐμοῦ πίνων οἱ νόμοι ἀπεγνωκότες εἰσὶ μὴ ἀδικεῖν. id est, Absoluũt me leges hoc crimine, & insontem iudicant, vt vertit Budæus.

Ἀπογινώσκω, Renuntio, Valere iubeo, Salutem vltimam dico. Synesius, ἀπειπαμένῳ τὸ τοῦ ἱερατείου ἀπογνωστέον ὅτὶ καὶ τὸ παιδίον. Sic & in tabula Cebetis Thebani, ἀπογινώσκειν τὴν ψευδοπαιδείας. Est autem hæc significatio affinis ei qua pro Reiicio seu Repudio vsurpatur. nam valedicimus iis quæ reiicimus.

Ἀπογινώσκω, Despero. quæ significatio omnium frequentissima est. Constructiones autem habet in ea diuersas, sed præcipuè cum genitiuo construitur. Demosthenes, ἀπεγνώκαμεν ἑαυτῶν. Nazianzenus, ἀπογινώσκω ἐμαυτοῦ, Despero de meipso. Plutarch. in Fabio, πάντες εἰς τὴν οὐρανὸν ὅρας αἰαφέρει τὴν ὀρατὸν, ὡς γῆς ἀπεγνωκώς. Idem in Alcibiade, φοβούμενος δὲ τοῖς ἐχθροῖς, καὶ παντάπασι τῆς πατρίδος ἀπεγνωκώς. Synesius, πειθοῖς ἀπεγνωκότες, D
αἰάσκω ἤδη τοῦ σωσόμενον, Quum desperaremus ei posse persuadere. Diodorus Siculus de Alexandro loquens, ἐπειδὴ τοῦ ζῆν ἀπέγνω. Interdum cum futuro infinitiui, præcedente τοῦ, vt in hoc Xenophontis loco, αἰαθασ. 1, ἔδοξε καὶ Κύρῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπεγνωκέναι τοῦ μαχεῖσθαι. Nonnunquam & sine genitiuo τοῦ iungitur infinitiuo. vt apud Plutarchum, ἀπεγνωκεν ἐκβιάζεσθαι τοῖς πολεμίοις, Desperabat fieri posse vt &c. Simile est ἀπογινώσκω ἀκούσεσθαι, Despero futurũ vt audiã. Affertur verò ex Aristide præfixa particula μὴ, hoc loco, ἀπέγνω E
μὴ διαβαίνειν, pro Desperauit de transitu, vel de transeundo. Nisi fortè interpretandum sit potius, Statuit non esse transeundũ. Lysias quidem certè iunxit & ipse infinitiuo, præfixa hac particula, sed alio sensu: quum dixit, ἐμοῦ πίνων οἱ νόμοι ἀπεγνωκότες εἰσὶ μὴ ἀδικεῖν. quem locum exposui quum agerem de ἀπογινώσκω significante Absoluo. Porro ἀπογινώσκω declarans Despero, iungitur etiam accusatiuo. Aristoteles Ethic. lib. 3, cap. 6, οἱ μὲν γὰρ ἀπεγνώκασι τὴν σωτηρίαν, καὶ τὸν θάνατον τὸν τοιοῦτον δυςχεραίνουσιν. Plutarchus in Fabio, τὴν πόλιν οὐκ ἀπέγνω μετὰ δυςτυχίας τηλικαύτης. Idem in Publicola, ἐκ τοσούτου ἀπογνοὺς τῆς ἀρχῆς ἀνάληψιν, Quum desperare cœpisset de recuperãdo imperio. Vulgò tamen exponitur, Frustratus spe recuperandi imperii. Demosthenes autem dixit ἀπογινώσκω σε, paulo alio sensu, videlicet pro Spem nullam in te habeo. nam in epistola τοῦ τῆς ἰδίας καθόδου ita scribit, οὐ γὰρ ἀπεγνωκὼς ὑμᾶς, οὐδὲ ἑτέρωσε βλέπων οὐδαμοῦ, μετέστην. Plutarchus ἀπεγνωκότας vocauit sine adiunctione, homines quos vocamus *desesperes*: quod sonat desperatos. G
id est, quos desperatio ad perditã quãdam audaciã impellit: in Alexandro, ὀκεῖ σωίζη κινδυνεύειν καὶ πεσεῖν τοὺς ἀνθρώπους ἀπεγνωκότας καὶ μαχίμους συμπλεκομένους.

PASS. Ἀπογινώσκομαι Desperor: si vti liceret pro Desperatur de me. Plut. in Galba, τὰ Νέρωνος ἀπέγνωστο παντάπασι, Res Neronis prorsus desperatæ erant. i. in desperationem adductæ. Vsurpatur frequenter participium præteriti temporis. vt quum ægrotus dicitur ἀπεγνωσμένος, Desperatus, Conclamatus, Deploratus, apud Lucianum. Et ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἀπεγνωσμένος, Plutarcho in H
Pericle, A medicis desperatus. Id est, De cuius salute medici spem omnem abiecerunt. Inuenitur etiam ἀπεγνωσμένη τοῦξις pro desperato incepto. id est, vecordi ac præcipiti, seu vesano. vt docet Budæus, citans hunc locum Herodiani, μὴ τοῦχωρούσης γὰρ τῆς λαυθανούσης βουλῆς, αἰάσκαμεν ἠγήσατο τὸν κινδυνεύειν καὶ ἀπεγνωσμένῳ. Gallicè diceremus, *Vn acte d'un homme desesperé.* Huc pertinet suprà, ἄνθρωποι ἀπεγνωκότες, *gens desesperez.*

Ἀπεγνωκότως, Aduerb. Desperatè, Per desperationem. ἀπεγνωκότως ἔχειν, In desperationem adductum esse, Spem omnem abiicere, Nihil spei reliquum habere, Animũ despondere.

Ἀπέγνωσις, εως, ἡ, Desperatio. ἐν ἀπεγνώσει γενόμενοι, In desperationem adducti, vel Ad desperationem redacti. Interdum genitiuo addito dicitur ἐν ἀπεγνώσει πάντων γενόμενοι, Quum res omnes in desperationem adductæ essent. Dicitur & ἀπέγνωσις τῶν πραγμάτων, Desperatio rerum, id est Status rerum desperatus & deploratus, Res desperatæ.

Ἀπεγνώσης, ου, ὁ, sequendo Hesychium, est αἴελπις: sicut & ἀπέγνωσις exponit αἴελπισία. Videtur autem αἴελπις in actiua significatione accipere. vt sit ἀπεγνώσης quasi Desperator, id est Qui desperat vel Qui desperare solet.

Ἀπεγνοια, ας, ἡ, Idem quod proximè præcedens ἀπέγνωσις, sed non ita regulariter formatum ab ἀπογινώσκω, quin potius eandem formationẽ habens quam ἄγνοια. Thuc. lib. 3. καὶ τὰ πλοῖα ἐμπρήσαντες, ὅπως ἀπέγνοια ἡ τῶν ἄλλων ἡ κρατεῖν τῆς γῆς. id est ἀπέγνωσις, inquit scholiastes. Sic μετάγνοια pro μετάγνωσις habebis infrà.

C. ΔΙΑγινώσκω, Dignosco, Internosco, Diiudico, Discerno. Hom. Il. φ. — αὐτὰρ ἔπειτα Ὁσία Πατροκλοῖο Μενοιτιάδαο λέχεσφιν, Εὖ διαγιώσκοιτο. Φρὶξ ἐρεθέα δὲ πέτυκται. Apud eundem in eodem libro legitur hoc verbum, & cudẽ cum eodem aduerbio: Ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὑμεῖς αἰάστιδον. οὐ γὰρ ἔγωγε εὖ διαγιώσκω· δοκεῖ δέ μοι ἔμπειρος αὐτῷ Ἀπόλλος γενέσθαι. Aristoph. Pluto, — ὁ δέ μ' ἐποίησεν τυφλὸν, ἵνα μὴ διαγιγνώσκοιμι τούτων μηδένα. Idem dixit διαγιγνώσκειν τὸ δίκαιον. Plutarch. in Alcibiade, αὐτοῖς δὲ φυσῶ τις αἰθῴπου σώματι καὶ τοῖς σιωπῆσις αὐ πάνυ μόλις διαγνῶναι τὸ πρόσωπον. Sic & apud Lucianum, οὐ διαγνοίεν αὐ, discernere nequeam. Legimus apud eundem, ἄδηλον ἐπ' ἠμῖν εἰ ὁ ὀπηγούμενος οὗτος τίδε διαγιγνώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινοῦντα.

Διαγιγνώσκω. Statuo, Delibero, Decerno. Herodian. 4, δι' ἐγὼ δρᾶσαι τὴν πατεῖν ἠμῶν. Luc. εἰγε καῦσαί με διεγνώκατε. Idem, εἰ κλαίειν διεγνώκας, Si flere statuisti, vel Si flere in animo habes, vt quidam interpr. Διαγιγνώσκειν (vt inquit Bud. sed nullum afferens exemplum) est Pro potestate iudicare, & ius dicere, vt iudex in sua prouincia. Est etiam Statuere & deliberare. Apud Thucydidem lib. 1, legitur passi. διέγνωσο: vbi scribit, αὐτοῖς μὲν οὖν τοῖς Λακεδαιμονίοις διέγνωσο κελεῦσαί τε πάσαν δίκς. Vbi schol. vertit διεψήφισο. At διεγνωσμένη δίκη ex eodem historico vide in Προκαταγιγνώσκω.

Διάγνωσις, Dignotio, Diiudicatio. Isocr. ad Demon. τὸ γὰρ ἀφανὲς ἐκ τοῦ φανεροῦ πιστὸν ἔχει τὴν διάγνωσιν. Apud eũdem dicitur aliquis λαβεῖν διάγνωσιν alicuius rei: in Helenes encomio, τῶν μὲν σωμάτων οὐ δυνηθεὶς λαβεῖν διάγνωσιν. Apud Thucyd. verò & Demosthenem legimus πιεῖσθαι διάγνωσιν pro διαγιγνώσκειν.

Διαγνώστης, ου, ὁ, Diiudicator, Qui dignoscit, seu internoscit. Vtitur Isocr. Extat verò apud Lucianum & aliud VERBALE Διαγνωστικὸς: in libro De saltatione, ἐπὶ δὲ κρίσιν τε πνευμάτων καὶ ἀσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀείστων διαγνωστὴν, καὶ τῶν κακῶς πεπιπτωκότων ἐλεγκτικόν. Vbi διαγνωστικὸν vocari manifestum est eum qui est dignoscendi & diiudicandi peritus.

Διαγνώμη, ης, ἡ, (sequendo priorem locum data fuit verbo διαγιγνώσκω) Statutum, Decretum, Scitum. Vel, Deliberatio, Disceptatio, Consultatio: vt Budæus vertit, afferens ex Thucydide, οὐπὸ τοῖς τοῦδέντας αὐθις τὴν διαγνώμην τοῦ Μιτυλιναίων ἀπιῶμαι. Extat autem hæc vox & in aliquot aliis eiusdem scriptoris locis.

Διαγνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Idem quod διαγνώστης, paulo antè. A Suida exponitur διακρίνων, & διαγιγνώσκων: apud quem exemplum tibi videndum relinquo.

c. 2. Ἐπιδιαγιγνώσκω, Recognosco, Iterum decerno. v. l. absque vllo exẽplo. At verò secundum BICOMP. Προδιαγιγνώσκω, apud Thucyd. extat, pro Antè considero seu perpendo, Animo præcipio: lib. 1, τὸ δὲ πολέμου τὸν παρεσόμενον, ὅσος ὅτι, πρὶν ἐν αὐτῷ γενέσθαι, προδιέγνωσ. Apud

Dionys. autem Areopag. PARTIC. Προδιεγνωσμένον Bud. vertit, In primis cognitum: ἔστω δέ σοι προδιεγνωσμένον ὡς αἱ ΦΦ &c. Tertium COMP. Συνδιαγιγνώσκω in iisdem v. l. redditur Assentior. Affertur enim ex Herodoto συνδιαγιγνώσκω σοι pro Assentior tibi: sed non indicato loco.

C. Ἐπιγιγνώσκω, Agnosco. Thucyd. lib. 1, ἢ βεβαιωσάμενος σφραγῖδα, ἵνα, λῷ φυλαξῇ τῆς δόξης, ἢ καὶ ἐκεῖνος μεταγράψαι τὴν αἴτησιν, μὴ ὑπιγνῷ. Iul. imperator in epigrãmate quod lusit in vinum hordeaceum, Τίς, πόθεν εἰς Διόνυσε; μὰ γὰ τὸν ἀληθέα Βάκχον, Οὔ σ' ὑπιγνώσκω τὸν Διὸς εἶδα μόνον. vbi B
quidam Οὔ σ' ὑπιγνώσκω vertit Te ignoro: quum multo magis conueniat Nõ te agnosco. Valde propriè vsus est Basilius in epist. De vita solitaria, ἐπέγνων σου τὴν ὑπεροχὴν ὡς ὅσοι τοῖς τῶν φίλων παῖδας ὀκ τῆς ὑπεραγομένης αὐτῶν ὁμοιότητος τοῖς τεκόντας ὑπιγνώσκουσι. Quo in loco Bud. quoque ὑπιγνώσκειν ait esse Agnoscere, addens & Noscitare pro illius verbi Agnoscere expositione. Idem in hoc Synesii loco, (vbi animaduerte participio iungi) εἰ δὲ ὑπιγνώσκοις ἀληθυομένην κατὰ σοῦ τὴν ὑποψίαν τῆς λήθης, διόρθωσαι μετανοίᾳ, itidem reddit verbo Agnoscere. Ista enim sic interpretatur, Si agnoscis vera me causa deductum ad hanc suspicionẽ quòd mei oblitus sis. Sed vbi locũ illum Basilii affert, alios quoque verbi Agnoscere vsus inesse isti verbo docet: ita scribens, Agnoscere autem verbum multis & aliis verbis à Græcis significatur, non tamen vt vno ipsi verbo omnia Latini verbi significata perinde complectãtur. Et paucis interiectis, ὑπιγνώσκειν τὸ πεχθὲν, Parcũ agnoscere: quod iurisperitorum verbum est. Et ὑπιγνώσκειν τὸν κίνδυνον, Agnoscere periculum. quod venditor facit D
ante rei traditionem vel admensionem, vel appensionem specierum. Synes. εἰ μὲν γὰρ ἡμᾶς ἐλεῖς ὅτι μήπω φιλοσοφοῦμεν, ὑπιγνώσκω τὸ θρίλοῦν τὴν ἀλήθειαν. In Pand. ita legitur, ὁ τῶν ἀπόντος διοικῶν, ἐὰν ὅτε ὑπιγνώσκειν αἰάσκάζεται τὸν τυχόντα κίνδυνον, Qui absentis negotia gerit, agnoscere interdum casum fortuitũ cogitur. Hæc ille: sed fortassis locum illum Synesii his immiscere non debuit.

Ἐπιγινώσκειν apud Thucyd. non videtur solùm esse Agnoscere, (quã significationem manifestè habet in E
eo quem ex eo protuli loco) sed alicubi sonare quasi dicamus Post excogitare: de illis qui nouũ consilium pro re nata capiunt.

Ἐπίγνωσις, εως, ἡ, Agnitio. Herodian. lib. 7, διαχλουμένῳ δὲ ἐκείνῳ τοῦς τὴν τῶν σφεκτίδων ὑπίγνωσιν, τοῦς τοιουμένοις αἰς δὴ ἐρωῶ τάς, οἷς εἶχον ὑποκλοπίοις ξίφεσιν φονεῦσαι. id est, Dein signis agnoscendis occupatum, pugionibus quos in sinu occultos haberent, de improuiso confoderent, vt vertit Polit. Est autem hoc in loco (vt istud obiter dicã) suspectus datiuus διαχλουμένῳ. Apud Paulum aliquoties ὑπίγνωσις ἀληθείας. apud eundem ὑπίγνωσις ἁμαρτίας. F

Ἐπιγνώμη, accipiendo quidem pro ὑπίγνωσις, esset itidem Agnitio: sed ab Hesychio exponitur διάγνωσις, quo aliud significari vidisti paulo antè. Bene tamen conuenit hæc expositio cum loco Luciani in quo διαγιγνώσκειν dicitur τοῦ τῶ ὑπιγνώμονος. quem locum in nomine illo Ἐπιγνώμων habebis. Sed idem lexicographus huic expositioni aliam præfigit, quæ magis mira videri possit. explicat enim per συγγνώμη, quo veniam declarari scimus: interdum verò & quod Latini concessionem vocant, item indulgentiam, vt suo loco ostendemus. G

Ἐπιγνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Cognitor, Inspector, Qui ad cognoscendum, iudicandũ seu arbitrandũ aliquid accitus est: vt inquit Bud. afferens hunc Luciani locum, ἄδηλον ἐπ' ἐμοὶ ὁ ὑπιγνώμων οὗτος οἷδε διαγιγνώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινοῦντα καὶ μή. Idẽ in hoc Demosth. loco, orat. quæ τοῦς Πανταίνετον inscripta est, ὑπιγνώμονα τῆς τιμῆς (sic) τὸ παιδὸς, vertit, Pretium serui arbitrio suo constitueret & æstimaret. A Plutarcho autem ὑπιγνώμονας dici testatur cognitores & arbitros, seu disceptatores, vt fœciales rerum bellicarum. H

C. KATAγινώσκω, q. d. Statuo aduersus, vel Decerno aduersus: sequente videlicet genitiuo. Alioqui tamẽ magis conuenit præpositionem κατὰ hîc reddere præpositione De, (vt alibi quoque ita reddi scimus) & tunc verbum γινώσκω sentiendi seu existimandi aut iudicandi significationem potius habet. Neque tantùm dicitur καταγινώσκω σου, verùm plerunque καταγινώσκω σου τόδε. quod Bud. vertit, Hoc de te iudico & existimo. Affertque ex Demosthene, οὐ γὰ αὐ καταγοίην ὑμῶν οὐδενὸς ὡς τοῦ ὧν τοῦς ἐμὲ ἐπιστεύσαιτε αὐτοὶ τοῦτερον, κοῦ ἀμελήσετε; Neque enim hoc arbitrari de vobis possum, Neque enim hoc mihi iudicare de vobis persuaserim. Ex eo fit vt & dicant, καταγινώσκω σου ἁμαθίαν, vel κακίαν, vel φθόνον, & similia, pro Iudico te imperitũ &c. vt idẽ Dem. Pro corona, καὶ μοῦ, τοῦς Διὸς καὶ θεῶν, μηδεμίαν ψυχόπτα καταγνῷ μηδεὶς, Me per deos immortales nullus ineptum esse iudicet. Idem affert ex Thucydide, καὶ τοῦ διαφυγόντων θάνατον καταγνόντες, ἐπανεῖπον χρυσὸν τῷ ἀποκτείναντι, ita vertens, Eosque qui effugerant, morte dignos iudicantes, insuper pecuniam certam pronuntiarunt, qui eorum quenquã interfecisset. Hæc ille. Quod autem attinet ad præcedentem illum locum in quo legitur, καὶ μοῦ μηδεμίαν ψυχόπτα καταγνῷ μηδεὶς, sciendum est Polit. in loco simili καταγινώσκειν reddere Arguere, in alio Contemptui habere. Hæc enim Herodiani, καὶ τοσαύτῳ μου δειλίαν καταγνωκότες, vertit, Ita timiditatis me arguere. Ista autem eiusdem, καταγνοὺς τοῦ μὴ ῥαθυμίαν, reddit, Alterum quidem vt desidem contemptui habuit. Sed sciendum est, interdum quum interpretationi huius verbi adhibemus Latinum Arbitror, aut aliud huiusmodi, accusatiuum commodè in verbum infinitiui modi mutari. vt apud Synesium φυγὼν καὶ δέος ἡμῶν καταγνῶν, fugisse nos & perterritos fuisse arbitrabantur. vel, Fugisse nos metu perculsos arbitrabantur. Verùm & cum accus. præfixum habente articulum, ex Æschine affertur, καταγνῶναι τὴν αἰελθυθεείαν τοῦ δήμου. Sciendum est porro καταγινώσκειν sæpe reddi verbo Damnare, seu Cõdemnare: eámq; interpr. postremo huic loco conuenire, (cum ablatiuo Capite, vel genit. Capitis) sicut & isti eiusdem scriptoris, cum solo genitiuo, lib. 3, ἵνα ὑμεῖς μὴν εἰδῆτε, δικαίως αὐτῶν καταγνωσόμενοι, ἡμεῖς δὲ ἐπ ὁσιώτερον τετιμωρησόμεθα. Sic verò quum dicitur aliquis καταγινώσκειν ἑαυτοῦ, reddi potest Seipsum damnare, id est factum suum, vt ille vertit apud Demosth. καταγνωκότα ἑαυτοῦ πόνον, hunc seipsum factumque suum damnasse. Dixerat autem καταγινώσκειν ἑαυτοῦ eum quem facti sui pœnitet, qui factum ipse suum improbat. In v. l. datur verbo γινώσκω, in hoc composito, illa sentiendi significatio cuius facta paulo antè fuit mentio: in hoc Xenoph. loco, τί ἰδὼν ποιοῦντα, τοῦτα κατέγνωκας αὐτοῦ; ita enim hæc redduntur, Quid agentem vidisti vt ita de eo senseris? In iisdem ex Demosth. καταγινώσκω σοῦ κακίαν, malum te iudico. Et ex Phalaride, οὐ μὴν καταγνοίην ὑμῶν τοιόνδε τι, pro Nõ tamen hoc crimen vobis adscribo. At verò θάνατον καταγινώσκειν τινὸς, Capite damnare, seu supplicii capitalis, in iisdem redditum est, item Adiudicare morti. (Apud Isocratem cum duplici etiam genitiuo vnà cum accus. θάνατον, vbi scribit, καὶ πολλῶν μὲν οἱ πατέρες ἡμῶν μηδισμοῦ θάνατον κατέγνωσαν. id est, Ob id quòd cũ Medis senserunt, morte in eos animaduerterunt, Bud.) Verùm constructionem hanc cum accusatiuo rei & genitiuo personæ alicubi conuerti sciendum est. vt enim dicitur καταγινώσκω σου φόνον, ita etiam καταγινώσκω σε φόνου. Lysias, ὧν μὴ καταγινώσκειν φόνου &c. Nõ damnare hunc homicidii, Non damnare vt homicidam. Huic autem simile est apud Latinos Damnare cum accus. rei & genitiuo personæ: vt apud Nasonem, Parce tuum vatem sceleris damnare Cupido. Sed quod ad priorem illam constructionem attinet, videlicet καταγινώσκειν τινὸς θάνατον, vel φόνον, sciendum est huic genitiuo inueniri præfixam præpositionem κατὰ, sed cum accusatiuo significationem alius generis habente. Affertur enim ex Herodoto, οὐκ ὑπὸ τῆδε καταγνόντες κατ' ἐμεῦ.

Καταγινώσκω alias etiam constructiones habet. Interdum enim huic verbo subiungitur infinitiuus: vt apud Thucyd. lib. 3, καὶ οὐδεὶς πω καταγνοὺς ἑαυτοῦ μὴ τοῦ-

ἐστεῦαι τοῦ βουλεύματος, ἥλθεν ἐς τὸ δεινόν, Ratus seu arbitratus se superiorem non fore.q.d. Concepta aduersus seipsum opinione. Aut certè quasi dicat, Lata aduersus seipsum sententia. Apud eundē cum infinitiuo præs.temporis,lib.7,pag.250,meæ editionis, ὡς καὶ αὐτῶν κατεγνωκότων ἤδη μηκέτι κρείττω ἐστὶ σφῶν. Ex Platonis autem Timæo affertur cum infinitiuo itidem iunctum hoc verbum,sed præcedente accusatiuo,κατέγνωκα ἐμαυτοῦ μὴ αὐτὸς, μήποτ' ἂν δυνατὸς γενέσθαι τοῖς ἀνδράσι ἐγκωμιάσαι. At in hoc Æschinis loco τοὺς κατεγνωκότας ἀλλήλων ἀδικεῖν, infinitiuum quidem habet solum,sed aliam quàm in præcedentibus locis interpretationē admittere potest,videlicet per verbū Damnare, seu Condēnare. Cui loco similis est hic Antiphontis,εἰ μὴ κατεγνώκειτε αὐτοὺς προδεδωκέναι τὴν πατρίδα, οὐ μεγάλα πάντας ἠδικηκέναι. His addendū est,licet longè diuersum,quod affertur ex Græcis Bibl. interpr. in lib. Iudith,κατέγνως τοῦ μὴ ἐλθεῖν εἰς ἀπάντησίν μου. vbi κατέγνωσαν redditur Noluerunt:in hac interpretatione,Noluerunt mihi venire obuiam. Sed hunc vsum minimè apud probatos scriptores extare crediderim. Inuenitur interdum καταγινώσκω sequente particula ὡς. vt in illo Demosth.loco quem initio protuli, οὐ γὰρ ἂν καταγνοίην ὑμῶν οὐδενὸς ὡς &c. Quinetiam ex Aristot. Probl.affertur,καταγνῶναι τοῦ δουλοῦ ὡς ἐλευθέρου ὄντος,pro Asseruisse liberum qui seruus est. Iam verò & cum participio inuenitur apud Xenoph. & quidem non in malam partē (sicut in omnibus præcedentibus locis) sed potius in bonam: vbi scribit, τοὺς δὲ γνάμῃ σωφρονούσῃ δεομένους, καὶ τἄλλα καὶ ῥᾴον καὶ κεδνὰ λεώτερον κατέγνων τοῦ πάντας. Quem locum Bud. affert postquā dixit καταγινώσκειν esse Intelligere,seu Percipere.

PASSIVE Καταγινώσκεσθαί τι itidem aliquis dicitur,vel aliquid καταγινώκεσθαι αὐτοῦ.Greg. Naz. οἱ καὶ μέθῃ καταγινώσκονται, quibus ebrietas obiicitur, vt Bud. vertit.Ex eodem affert,μόνον μὴ μικρολογίαν καταγινώσκωμεν τοῦ μικρὰ αἰτεῖν, οὐ τοῦ διδόντος αἰτίαν.Sed & καταγινωσμένος sine adiectione affertur à Bud.pro ὑπόδικος, seu κατάκριτος. Alterius autem constructionis exemplum est, κατέγνωσαί σου θάνατος,Capitis damnatus es, siue capite. Itidémque per participium,θανάτου καταγνωσθεὶς πιός. Ab eodem affertur & καταγνωσθεῖσα δίκη,ex Antiphonte,Causa damnata : αὕτη δὲ δίκη μὴ ὀρθῶς καταγνωσθεῖσα, ἰσχυροτέρα δοκεῖ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀληθοῦς,id est, Sententia qua iniustè reus damnatus est. Sed & τὸ καταγνωσθὲν ὁμολογεῖν dicitur aliquis ab Isocrate,in Panath. πῶς μὴ οὐ δεινόν τὸ καταγνωσθὲν ἐλπίδες ὑπεῖσιν. In v.l.autem post καταγινώσκεσθαι expositum Contemni,affertur ex Polybio, μεγαλείως παρολιγωρεῖσθαι καὶ καταγινώσκεσθαι πιστῶς.

Κατάγνωσις, εως, ἡ, Damnatio,vt interpr. Bud. afferens ex Gregorio, ὁμοίως τὸ κακὸν καὶ ἄνεσις ἀσωφρόνιστος, καὶ κατάγνωσις ἀσυγχώρητος.id est Damnatio sine clementia.Thucyd.αἰ δὲ ὠφελοῦσαι δὲ αὐτοῖς οἱ Ἀθηναῖοι δι' κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν προσκεκρουζόμενοι.id est, Propter sui cōtemptum, & ob id quòd eos imbecillitatis & infirmitatis opum damnarent. Hæc ille. Sed ei non assentior in eo quòd vtrique loco eandem interpretationem tribuit: quum κατάγνωσις in illo quidem Gregorii loco sit omnino Damnatio siue Condemnatio:(sicut & in isto Thucydidis,lib.3,καὶ ἢ μετὰ ψήφου ἀδίκου κατάγνωσις, ἢ χρεὶ κτώμενοι τὸ κρατεῖν)at verò quum dicitur κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν,debeamus interpretari hoc verbale,sequendo formam interpretationis quæ verbo καταγινώσκειν datur,quum dicitur,καταγινώσκω σου ἀσθένειαν.neque enim aliud est δι' κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν quàm δι' τὸ καταγνῶναι σφῶν ἀσθένειαν.

c.2. Ἀκατάγνωστος,ος,ὁ & ἡ,Qui talis est vt damnari non possit,aut etiam reprehendi,In quem reprehensio non cadit.Paul.epist.ad Tit.cap.2,λόγον ὑγιῆ,ἀκατάγνωστον.

c.2. Προκαταγινώσκω,Antè damno,seu condemno. Luc.in Ioue tragœdo,εἰ δὲ καὶ οἱ ἀξιοῦντες μὴ προκατεγνωκέναι τοῦ ἀγῶνος,ἀλλὰ θεῖμεν εἴπ καὶ Τιμοκλῆς αὔριον ἐρεῖ. Synes. οἱ προκατεγνωκότες αὐτῶν ἀξιοῦσι λανθάνειν, quum suo se præiudicio iam damnauerint. Et pass. προκατεγνωσμένη δίκη, quæ præsumpta opinione damnata est,antequam causa agatur, inquit Bud. afferens tamen ex Demosth.locū in quo actiua voce vtitur:in princ. orationis Pro corona,οὔτο δ' δεῖν οὐ μόνον τὸ μὴ προκατεγνωκέναι μηδένα,ἀλλὰ τὸ τοῦ βουλόμενον ἴσην ἀμφοτέροις ἀποδοῦναι. Sed nullam expositionem huius infinitiui προκατεγνωκέναι affert.Quidam interpr.Nihil præiudicasse: quidā, Nullum præiudicium afferre : quidam, Nihil ex præsumptione contra quenquam iudicare. Ego mallem, Nihil præiudicatū domo afferre. Perinde est certè ac si diceret, Nullam præmeditatam condemnationem afferre. Sed quoniam dicit προκατεγνωκέναι, non προκατεγνώσκειν,possit etiam videri sonare, Iam domi & antequam ad audiendam causæ actionem veniatur, præiudicio suo condemnasse. Apud Thucydidem autem cū infinitiuo, in isto libri 3 loco,καὶ δέδιμεν οὐχὶ μὴ προκατεγνῶτες ἡμῶν τοὺς λόγους κρείσσους εἶναι τοῦ ὑμέτερον, ἔγκλημα αὐτὸ πιστεύετε, ἀλλὰ μὴ ἄλλοις χαίρειν φέροντες, ὅτι διεγνωσμένην κρίσιν καθιστάμεθα. Vbi προκατεγνῶτες putto esse, Censentes,præoccupatis quodā præiudicio animis. Sed & διεγνωσμένην κρίσιν quidam hic exp. προκατεγνωσμένην:vt habuisti paulo antè προκατεγνωσθεῖσα δίκη.

Προκατάγνωσις, εως, ἡ, Damnatio seu condemnatio quæ fit quodam præiudicio, vel ex præsumpta opinione.Redditur etiam Præiudicatio,item Præiudicium.

C. MET Αγινώσκω, Sententiam muto, siue quod decreui, Consilium aliud capio. Qui enim sententiam mutat, & aliud consilium capit, veluti pòst decernit siue statuit. Potest tamen μετά,sicut & in aliis multis compositis, mutandi etiam significationem habere. Interdum verò reddi potest & Resipisco, item Me pœnitet. Thucyd. lib.3, οὔτε αἰέλπτων καταστήσαι τοῖς ἀποστάσιν ὡς οὐκ ἔχει μεταγνῶναι. Idem lib. 1, ἐν δὲ τῷ ὕστερα μετέγνωσαν [οἱ Ἀθηναῖοι] Posteriore autem concione consilium aliud ceperunt, vel Sententiam mutarunt. Idem lib. 3, rursum,καμφιθῶσι ὑμᾶς καὶ μεταγνῶναι ἐπὶ τοῦ Θηβαίων ἐπί.θητα. Vbi tamen μεταγνῶναι crediderim non itidem absolutè poni, sed iungi cum sequente accusatiuo:sicut & μεταγνῶναι τὰ προδεδογμένα ab eodem dicitur libro eodem. Itidem apud Euripidem in Medea, μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα, Quibus in locis μεταγνῶναι non possumus reddere Mutare sententiam, nisi accusatium qui addiur,in ablatiuum, præfixa præpositione De, conuertamus. Veluti si μεταγνῶναι ἐπὶ ἐπίθητι (iungo enim cum accus. & hoc in loco, vti dixi) reddamus, Mutare sententiam de eo quod persuasi fueritis facere. Itidémque μεταγνῶναι τὰ προδεδογμένα, Mutare sententiam de iis quæ decreta fuerint. Alioqui si accusatiuus Græcus accusatiuo Latino reddatur, contenti esse debebimus verbo Mutare : hoc modo, Mutare quæ decreta erant, siue antè decreta. Sed vt reuertar ad μεταγινώσκειν neutraliter positum, sciendum est inueniri etiam μεταγινώσκειν ὅτι τινί, item sine præpositione,μεταγινώσκειν τινί. Lucian.in lib.De cal.Πτολεμαῖος οὕτω λέγεται μεταγνῶναι ὅτι τοῖς γεγονόσιν. Sic Herodian.lib. 2,μεταγίγνωσκον δ' ὅτι τῷ αὐτόπτῃ ἐλθεῖν. Rarior est altera cōstructio cum datiuo, præfixam præpositionem non habente : cuius exemplum est apud Philostr. in epist. 25, κλαίει γοῦν καταπεσών, καὶ μεταγινώσκει τῷ φόνῳ τῷ πεν χῶν. His autem locis in quibus datiuum vel cum præpositione vel solum habet, optimè conuenit interpretatio per verbum Pœnitere : licet Polit.in illo Herodiani loco , μεταγίγνωσκον reddere maluerit, Pertæsi ac dolentes. Apud Hesychium legitur aorist. PASS. Μεταγνωσθῆναι (ita enim scripsisse putandus est, aut μετανεγνωσθῆναι,non μεταγνωσθῆναι) quod expon.μεταπεισθῆναι. Existimo autem sumptum esse ex Sophocle hoc verbum, in Aiace, pag. 43, meæ editionis. vbi tamen non μετεγνώσθη sed μετανεγνώσθη legitur:hoc in loco,οὐτέ γ' οὐξ αἰέλπτων Αἴας μετανεγνωσθη θυμῶν Ἀτρείδας μεγάλων τε νεικέων. Sed quædam exempl.μεταγνώσθη habent. Vtram autem lectionem sequutus sit Hesychius incertum est: sic tamen vt alphabetica series pro lectione illa μετανεγνώσθη potius quàm pro hac μεταγνώσθη faciat : præterquàm quòd expositio quam ei dat, videlicet μεταπεισθῆναι,eam comprobare videtur : quòd & hîc composito vti voluerit illam præpositionem αἰά habente. Verùm cur multo pòst eandem scripturam ab eo reperi dicemus:

Post μετανεγνώσθη enim expositum μετέγνω & μετοίκει, legitur μεταπεγνώσθη cum eadem illa expositione. Cui subiungitur,τὸ αἰαπῆσαι,αἰαγῶναι φασί. Quæ verba addita lectionem illam μετανεγνώσθη apertè & ipsa comprobant: adeo vt existimem priore in loco irreptium esse μεταγνώσθη, quod ibi sedem inuenerit ratione habita seriei alphabeticæ, quum per errorem prætermissa fuisset syllaba νε. Ad illum autem Sophoclis locum vt redeam, (ex quo non dubium est quin lexicographus ille vocem hanc deprompserit) scholiastes μετανεγνώσθη legit, exponens μετεπείσθη καὶ μεταβλήθη τὴν ψυχήν. Totius autem loci apud eum est hæc explicatio, ὁπότε δὲ αἰέλπτων καὶ μεγάλων νεικέων ὁ Αἴας μετεπείσθη καὶ μεταβλήθη τὴν ψυχὴν πρὸς Ἀτρείδας ἀπὸ τῆς ἔχθρας. Sed (libet enim quædam obiter de hoc loco addere) non placet quòd οὐξ αἰέλπτων iungit cum νεικέων. existimo enim οὐξ αἰέλπτων poni pro οὐξ αἰέλπτου, quod nihil aliud est quàm αἰέλπτως. Quòd autem θυμῶν legit, in eo lubenter illi assentior, præsertim si sequatur τῶν μεγάλων νεικέων, vt ipse bis scribit:quum alioqui dicens οὐξ αἰέλπτων μεγάλων τε νεικέων, non τῶν sed τε agnoscat: si tamen hæc quæ subiunguntur,eiusdem sunt : quod vix credo. Legendo autem θυμόν, ita reddendum censuerim , Deductus est de sententia erga Atridas. Vel, Mutata sententia seu mutato animo factus est alius erga Atridas.

Μετάγνωσις, εως, ἡ, Mutatio sententiæ, vel Pœnitentia. Legitur ETIAM Μετάγνοια apud Sophoclem pro pœnitentia : sed quum sit pro μετάνοια, minimè huc pertinet. Nisi fortè tale esse velimus quale ἄγνοια: cuius formam retinet etiam ὑπόγνοια pro ὑπόγνωσις.

C.ΠΑΡΑγινώσκω, Præter ius & æquum statuo, vel Perperam statuo & iudico , vt inquit Bud. afferens ex Xen. Ὑπομν.lib.1, de iudicio Socratis,ἵσα μὲν οὖν μὴ φανερὸς ἦν ὅπως ἐγίγνωσκεν, οὐδὲν θαυμαστὸν τοῦτο τοῦτον τοῖς αὐτὸ παραγινώσκουσι τοῖς δικαστὰς, ὅσοι δὲ πάντες ἤδεσαν, οὐ θαυμαστὸν εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν; id est παρὰ τὸ δίκαιον γνῶναι. Apud Philostratum autem cum genitiuo παραγινώσκοντες τοῦ δικαίου pro Iniquè statuentes:quasi παρὰ τὸν γνῶσιν τοῦ δικαίου γινώσκοντες. Sed inter hunc locum Philostrati & illum Xenophontis interserit istum Isocratis in Panath. ἕως μὲν οὖν τοῖς λόγοις ἡμῶν ἐλυμαίνοντο, παραγινώσκοντες ὡς δυνατὸν κάκιστα τοῖς ἑαυτῶν, οὐ διαπρωῖτες εὖ ὀρθῶς, καὶ κατακείνοντες, καὶ πάντα τὸ πεν δι' ἀπειρίας, οὐδὲν ἐφρόντιζον τῶν ἀπαγγελλομένων. Sed debuerat potius illis duobus locis tertium hunc subiungere,quum hic alia prorsus sit verbi significatio:videlicet Perperam prælegere & recitare,vt ipsemet testatur:addens tamē,scribi etiam posse παραναγινώσκοντες. Quam ego lectionem longe alteri præfero, imò verò hanc non illam esse genuinam existimo. Apud Synesium tamen putet aliquis fortasse in παραγνοῖς aliquam legendi significationem includi: epist.67,circa finem , καὶ τοῖς ἀκυγράφοις τὰ αὐτὰ πάσχειν δοῦναι τῶν πόνων γραφέντων ἐπέπαξα· ἵνα εἰ μὴ τυγχάνεις δεξάμενος τὴν ὑπόθεσιν, ἔχοις παραγνοῖς αὐτὸς αἰτῶ σε καὶ παρὸς ἐμὲ δι' πέμψασθαι τὰ ἀμοιβαῖα. Sed existimo παραγινώσκειν hîc habere potius intelligendi significationem : vt sit, Re vtcunque intellecta. quasi videlicet res ea non plenè ex illis quæ αὐτόπτα vocat, intelligi posset, sicut ex ea quam miserat epistola. Quæ tamen à me obiter & extempore dicuntur, donec quis aliquam certiorem interpretationem afferat.

C. ΠΡΟγινώσκω , Prænosco, Præcognosco. Vel Præscio, Præsciscо. Itē,Præsentio, Præsentisco. Hippocr. initio opusculi quod προγνωστικὸν appellatur, προγινώσκων δὲ ἐν τοῖσι νοσεοῦσι τὰ τε παρεόντα καὶ τὰ προγενόμενα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι Thuc.lib.2, ἐπιδὴ τε ὁ πόλεμος κατέστη, ὃ ὀφείλεται καὶ ἐν τούτῳ προγνοῖ τὴν δύναμιν.Gal.comm.1, in προγνῶσ. Hippocratis, ὥσπερ δυνατοῦ πρὸς προειπεῖν αὐτοῦ τὰ προγνῶναι. A Petro apostolo dicitur προγινώσκειν qui de re quapiam præmonitus est : epist.2, cap.3, ὑμεῖς οὖν ἀγαπητοὶ προγινώσκοντες, φυλάσσεσθε ἵνα μὴ &c. (nisi quis malit post φυλάσσεσθε distinguere) A Paulo autem tribuitur Deo verbum hoc aliquoties , & quidem cum accus.personæ.vt epist.ad Rom.cap.11,οὐκ ἀπώσατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ ὃν προέγνω. Vbi vet. interpr. vertit Præsciuit:Erasmus, Antè agnouerat: [redacted]. Crediderim posse etiam exponi,Præscientia sua sibi delegit. Legitur idem verbum eiusdem epistolæ cap.8,ὅτι οὓς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Secus verò homo hominem προγινώσκειν dicitur ab eodem Apostolo apud Lucam, Act.cap.26,pro Iam antè cognoscere , siue notitiam eius habere : vbi dicit , προγινώσκοντές με ἄνωθεν (ἐὰν θέλωσι μαρτυρεῖν) ὅτι &c.

PASS, Προγινώσκομαι, Prænoscor, Præcognoscor. Vnde προγνωσθεὶς apud Herodianum , Præcognitum:ὅπως τὸ πρᾶγμα μὴ προγνωσθὲν ἀνατρέψῃ, ne præcognita res omne consilium subuertat , vt reddit Polit. Apud Petrum apostolum,epist.1, cap.1, de Christo,προεγνωσμένου μὲν πρὸ καταβολῆς κόσμου, φανερωθέντος δὲ ἐπ' ἐσχάτου τῶν χρόνων δι' ὑμᾶς:ver.quidem interpr.reddit Præcogniti,sed Erasmus & [redacted]nō itidem ad verbum,sed rectius tamen,Præordinati.

Πρόγνωσις , εως, ἡ, Prænotio , Præcognitio , Præscientia, Præsagium. De huius vocabuli in arte medica vsu lege Galenum. (qui & προγνωσιν pro eo vsurpasse Hippocratem testatur.) Sic de medico dixit Agathias in epigr. Πᾶσαν ἔχων προγνωσιν ἐν ἄλγεσιν. Hinc etiam medicinalia προγνωστικά, de quibus infrà. Sicut autem verbum προγινώσκειν tribui Deo vidimus , sic quoque προγνῶσιν ei tribui sciendum est in iisdem Testamenti nouis scriptis , & reddi præcognitionem, item præscientiam,necnon prouidentiam.

Προγνώστης,ου,ὁ,Præscius futurorum, Cui est facultas præsciendi futura.

D Προγνωστικός, οῦ,ὁ,adiect. vt προγνωστικὴ δύναμις q.d. Præsagitiua virtus , seu facultas. id est, Præsagiendi virtus, seu vis , vel præsciendi. Nisi quis præsagitricē vim dicendā potius existimet. Philo De vita Mos.lib.3,μεταδόντος αὐτῷ τοῦ Θεοῦ τῆς προγνωστικῆς δυνάμεως.Interdū verò προγνωστικὸς , Qui valet facultate præsagiendi , seu præsciendi. vt quum Galenus in hac verba Hippocratis, δεῖ δὲ τὰ διαιτήματα σκοπεῖσθαι, ὃν τούτων προφέρειν, annotat,προγνωστικοὶ εἶναί σε βουλεται τῆς κινήσεως τῶν νοσημάτων,ὅπως δρῶσιν αὐτοῖς τὴν δίαιταν προφέρῃς.

Substantiuè autem προγνωστικόν, Præscitum,vt Plin.loquitur. Extat & opusculum Hippocratis dictum προγνωστικόν.quidam interpr.prænotionum librum.

C. Σ Υ Γ γινώσκω,quasi quis dicat,Simul sentio. Id est, Eadem sentio quæ & alius, Eiusdem sum sententiæ. Thucyd.lib.7, pag.258,meæ edit.οἱ δὲ ξυνεγίγνωσκον μὲν καὶ αὐτοὶ οὐχ ἧσσον τοῦτο ἐκείνου,καὶ ἐδόκει ποιητέα εἶναι). vbi schol.exp.τὰ αὐτὰ ἐγίγνωσκον.οὗτοι γὰρ,ὁμογνώμονες ἦσαν αὐτῷ.Sed quū addatur accus.ab ipso Thucydide,aptari nō potest ista expositio huic eius loco.neque enim dicere possis,τὰ αὐτὰ ἐγίγνωσκον οὐχ ἧσσον τοῦτο ἐκείνου. Ferri igitur nō possit hæc expositio,sicut nec sequēs,nisi illum dicamus sensum omnium illorum verborum Thucyd. simul declarare voluisse. Verùm quum nō dicat simpliciter Thucydides,ξυνεγίγνωσκον τοῦτο , sed ξυνεγίγνωσκον οὐχ ἧσσον τοῦτο ἐκείνου,otiosa præpositio videri possit.nihil enim obstabat quominus simplici verbo ἐγίγνωσκον vti posset. At in hoc Plut. loco in Coriolano, pag.415,meæ editionis , συνεγνωσαν ὀρθῶς τὸν δῆμον ὅτι πᾶς δίκαιος τὸ Μαρκίου τραπέσθαι, rectè συνέγνωσαν interpreteris Consenserunt, vel Assenti sunt : aut etiam Consentientes dixerunt. quod accedit ad Bud. interpretationem.is enim in simili eiusdem scriptoris loco vertit Fateri : αἱ δὲ ἀκούσασαι συνέγνωσαν βέλτιον αὐτῶν τὸν Κάτωνα λογίζεσθαι τοῦ τὸ πρέποντος. Sed illi fateri addit Agnoscere.

Συγγινώσκω alium quoque vsum habet , cui fortasse primum locum aliquis dari maluisset. In eo certè vsu itidē præpositio Latina Græcæ respōdet. veluti quum ita loquor, συγγινώσκω ἐμαυτῷ οὐ ποιήσαντι ὀρθῶς, Cōscius sum mihi me non rectè egisse. Sic autem vtitur Herodotus isto verbo, pagina 202, meæ editionis , συγγινώσκομεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὀρθῶς . Itidémque Gregorius vsus est verbo συγγινώσκειν , sed additō etiam accusatiuo : scribens, τοιοῦτα γὰρ οἱ συνεγνωκέναι κακὰ καὶ τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας ἀνάξια. At verò apud Appianum

[illegible] Σωεγνωκὼς præfixo articulo, absque vlla adiectione, pro conscio itidem, sed in plurali potius: vt, ληφθέντων τῶν σωεγνωκότων. Item, βασανιζόμενος ἐς τοὺς σωεγνωκότας. (In huiusmodi autem locis possit, vt opinor, οἱ σωεγνωκότες reddi etiam Coniurationis participes, Sceleris participes) Iam verò vt dicitur non solùm, Conscius sum mihi huius rei, sed etiam Conscius sum tibi: (quo in vsu, licet minus frequenti, & poetico potius quàm oratorio, præpositio vim suam magis retinet. Quum enim dico, Conscius sum tibi huius facti, perinde est acsi ita loquerer, Vnà tecum hoc sciо) ita etiam dixit idē scriptor, pag. 148, Ξέρξης δὲ οἱ οὐ συγγινώσκων λέγει ἀληθέα, quasi quis dicat, Nō cōscius illi veritatis. quod nihil aliud est quàm Conscius illi mēdacii. (Sic tamen vt aliter etiā interpretari quis possit, infinitiuū infinitiuo reddens: videlicet, Nō affentiens ipsi vera dicer[illegible]licet) Possumus verò & in vocis PASS. Συγγινώσκομαι interpretatione apud eū vti itidem nomine Conscius: sed in illo priore vsu quo videlicet dicitur Cōscius mihi sum: vbi scribit, ἴσασι συγγινωσκόμενοι τοῦτο, κοὐ τοῦτο εἶχαν, Sibi conscii se inferiores esse. Sic in Thalia, in fine pag. 115, & princ. pag. 116, meæ editionis, ἐπὶ δὲ τῷ χρόνῳ τοιοῦτος ὁ τῶν Περσῶν Ἀλέξανδρος παρηβήκει, καὶ σωεγνωσκετο ἑαυτῷ οὐκέτι τοῖς δυνατοῖς τὰ πρήγματα ἐπιτρέπειν τε καὶ διέπειν. Nam hîc quoque non video quam vocem inuenire aptiorem possimus quàm illam Conscius: non ignorans alioqui vocem istam de re gravioori potius vsurpari, ita vt & magis in malam partem accipiatur: quinetiam genitiuū illi aptiorē esse quàm infinitiuum: veluti si dicas, Imbecillitatis suæ sibi conscius, propter quam obeundis muniis par esse non poterat. Gallicè autem diceremus, *Il se sentoit n'estre plus suffisant pour exercer sa charge.* Et quoniā ab istis Herodoti locis initium sumpsi, alios eiusdem subiungā, in quibus eadem voce sed aliter vtitur. Sciendum est igitur apud eum pag. 247, legi, νῦν μόλις συγγνοὺς, χρόνῳ κατὰ τὴν ἐκείνου γνώμην. vbi συγγνοὺς existimo sonare, Postquā mecum reputaui hanc rem, vel consideraui, vel perpendi, seu expendi. (Licet ibi interpres vertat, Agnoscens erratum meum) Sic & pag. 140, in fine, μαθόντες ὥς εἰσι ἡμέτεροι δοῦλοι, καὶ συγγνόντες τοῦτο. Hoc autem in loco, συγγνόντες ἀδικήσειν, ὡμολόγησαν, vel significationē istam habere potest, vel certè sumi pro Conscii sibi. in qua significatione habuisti suprà cum participio. Bud. vult συγγινώσκω accipi pro Agnosco culpam & deprecor: sed exemplum nullum affert. Passiuæ quidem voci conuenire videtur ista interpretatio in hoc loco, οὔπω σωεγνωσκοντο, ἢ σάν τι αὐθαδέστεροι. Ex eodem scriptore affertur, συγγινώσκομαι τοῦτο τοῦ εἵνεκα πρὸς In me culpam huius rei esse agnosco. Hesych. συγγινωσκόμενοι exponit πειθόμενοι.

Συγγινώσκω in significatione cui malè primus tribuitur locus, (licet vulgo sit vsitata, & apud quoslibet scriptores, excepto tamen fortassis Herodoto, occurrat) est Ignosco, Veniam do, vel tribuo, seu habeo. Tribus autem modis construitur. Nam interdum dicitur συγγινώσκω σοι, sine adiectione: interdum συγγινώσκω σοι τοῦτο, vel συγγινώσκω σοι τοῦτο. Exempla singularum constructionum hæc sunt. σύγγνωθί μοι, Aristoph. Ignosce mihi, Da mihi veniam. συγγνώσῃ μοι, Ignosces mihi, Chrys. De sacerd. Adiecto autem accus. apud Euripidem, συγγνώσεταί σοι τῶν ἁμαρτιῶν. (Sed apud Thucydidem longè alium vsum habet τῶν ἁμαρτιῶν ξυνέγνωσαν: pag. 271, εἰ δέ τι ἐν τοῖς ἀνθρωπίοις τοῦ βίου τοῦδε λόγοις ἐσφάλησαν, μετὰ πολλῶν, οἷς τὰ αὐτὰ ἔδοξε, τὰ τῶν Ἀθηναίων τοῦ ξυναμφεθήσεσθαι, τῶν ἁμαρτιῶν ξυνέγνωσαν. Vbi schol. exponit, εἴ τι τοῦδε λόγου ἐσφάλησαν, μετὰ πολλῶν συνεξήμαρτον. additque, τοῦτο γὰρ δοκεῖ τὸ, ἁμαρτιῶν συνέγνωσαν. Quam expositionem sequutus interpres, ita reddidit, Et siquid opinione lapsi sunt, prout in hominum vita contingere solet, tamē cum multis lapsi sunt, quibus fore videbatur vt status Atheniensium propediem euerteretur. Sed neque illa expositio, neque hæc interpretatio quæ ex illa profecta est, quid hoc loco significet verbum συνέγνωσαν nobis indicant. Qua in significatione quærenda multum me quoque laborare fateor: nihilque aptius mihi in mentem nunc venit quàm vt τῶν ἁμαρτιῶν ξυνέγνωσαν dicamus sonare, De peccato consenserunt: vt συγγινώσκω σοι τοῦτο, est De hoc tecum consentio: sequendo significationem quæ antea verbo isti data fuit, allato etiam ex hoc ipso scriptore exemplo. Commodius tamen diceretur, Affines huic peccato seu huic culpæ fuerunt, quàm De peccato consenserunt. Et hæc quidem de isto loquēdi genere haud scio an aliis satisfactura sint, mihi certè parum satisfaciūt) Tertia constructio est cum genitiuo. vt enim dicitur συγγινώσκω σοι τῶν ἁμαρτιῶν, ita etiam συγγινώσκω σοι τῆς ἁμαρτίας. Tale est, συγγινώσκω σοι τῆς ἀναιδείας. Item, συγγινώσκω σοι τῆς ἀπάτης, quod ex Philostrato affertur pro Ignosco quòd deceptus sis.

PASS. Συγγινώσκομαι, sequendo significationem proximè præcedentem actiuæ vocis Συγγινώσκω, sonat q.d. Ignoscor: pro, Mihi ignoscitur, Mihi venia datur. Aut (si imperionali verbo vti nolis) Veniam consequor. Synes. καὶ οὐκ ἀξιῶ συγγινώσκεσθαι, Nec volo mihi ignosci: seu, veniam mihi tribui, Nec dignum me venia existimo. Sic in Pand. τῶν φονέων τινὲς πιφρουῶται, καὶ τινες συγγινώσκονται. Dicitur alioqui & συγγινώσκεταί μοι, Mihi ignoscitur. Videndum autem an huius vsus exemplum sit in isto Xenophōtis loco, lib. 7, pag. 106, meæ editionis, τούτῳ γὰρ μόνῳ συγγινώσκεσθαι ἔφασαν. Philelphum certè verisimile est aliud sequutum esse: quippe qui vertertit, Hanc vnam veniam sibi dari postulatunt. Nec fortassis improbanda nobis hæc interpretatio fuerit: vt videlicet τούτῳ non personæ sed rei sit datiuus. & tunc συγγινώσκεται non impersonale fuerit, sed personale, sicut & in præcedentibus locis: vt ita interpretemur magis ad verbum, In hoc enim solo sibi veniam dari dixerunt. id est, in hac vna re.

Passiuum autem PARTIC. Σωεγνωσμένος affertur à Bud. in significatione cuius exemplum in ipso verbo non suppetit: videlicet pro Comprobatus, Approbatus, ex Dion. Areop. Item Deprehensus. Ex eodē affert σωεγνωσμένον pro Cognitum.

At Συγγινώσκομαι in signif. actiua potius quàm passiua, vide inter exempla actiui Συγγινώσκω, ex Herodoto petita.

Συγγνωστὸς, ον, ὁ, Ignoscibilis, (quo vtitur Gellius, Græcam vocem, vt arbitror, assequi volens) Dignus cui ignoscatur, Venia dignus. Plut. in Coriol. pag. 421, meæ editionis, τὸν Μάρκιον ὅμως οὐ πικρὸν ἐνόμιζον, ἀλλὰ συγγνωστὸν, ὑπὸ τοσαῦτα τηλικαῦτα ἀνάγκας. Idem in Marc. pag. 578, οὐ μὴν ἀλλὰ τὸν Πελοπίδαν ποιεῖ συγγνωστὸν ἅμα τῷ τῆς μάχης καιρῷ τοῦδε θερμοῦ ὄντα καὶ τοῖς τῶν ἀμύνεσθαι οὐκ ἀνθρωπίνως ἐκφεύγοντος. Vbi perperam superiores editiones habent σύγγνωστον, cum accentu in prima, pro συγγνωστὸν, vt habent in illo priore loco. (Ex Sapient. cap. 6, affertur cum genitiuo, συγγνωστὸς ὢν ἐλέους ὁ ἐλάχιστος, pro Conceditur minimo misericordia. Qui vsus a Græci sermonis consuetudine discedit) Itidem aliquid dicitur συγγνωστὸν, Venia dignum. Potiúsque, vt opinor, Gellius aliquid ignoscibile, quàm aliquem ignoscibilem dici voluit. Plut. aduersus Coloten, συγγνωστὰ νὴ Διὰ τοῖς λέγουσιν. Item, συγγνωστὰ Atticè pro συγγνωστὰ (vt dicitur ἀδύνατα pro ἀδύνατον, atque alia) Venia dignū est, Veniam meretur, Ignoscendum est: aut etiam Ignoscibile est, sequendo Gellium. Eurip. in Medea, Συγγνωστὰ μοὐστὶ τοῦ σε λυπεῖσθαι γόνου. Ibidem, — εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι, Σύγγνωστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐφεσθαι λέχους, Venia tibi danda esset: vel, Venia tibi tribui posset: vel, Dignus venia esse posses.

Huic signif. contrariam habet BI COMP. Ἀσύγγνωστος, Non ignoscibilis, Indignus cui ignoscatur, Indignus venia. Hesychius tamē significationem actiuam dare huic nomini videri posset, (vt idem esset quod ἀσυγγνώμων) quippe qui exponat οὐκ ἔχων συγγνώμην: sed συγγνώμην ἔχειν duobus modis vsurpari videbis. Hinc ADVERB. Ἀσυγγνώστως, Ita vt ignosci nō possit, vel nō debeat, Ita vt venia dari nō possit: vel, danda nō sit.

Συγγνώμη, ης, ἡ, Ignoscentia. vt συγγνώσκω est Ignosco. Sed Latinius Venia. nam Ignoscentia ex Gellio duntaxat affertur. Redditur alicybi & Indulgētia. Variis au-

tem modis vtuntur hoc vocabulo. ex quibus frequentissimi sunt cum verbo ἔχειν, & cum verbo τυγχάνειν: quæ sibi mutuò respondent. Vt enim dicitur συγγνώμην ἔχειν qui veniam habet, id est veniam dat, seu tribuit: ita συγγνώμης τυγχάνειν, (ad verbum, Veniam consequi) cui venia datur. Aristot. Rhet. lib. 2. ὅτι τοῖς μεθύσι δεῖ συγγνώμην ἔχειν. ἀγνοοῦσι γὰρ ἁμαρτάνουσιν. Isocr. ad Phil. ἀποβλέπειν εἰς τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν δεῖ, ἢ δικαίως τῶν ἁπάντων συγγνώμην ἔχοιεν. In eiusdem Panath. συγγνώμην ἔχειν & ἐγκαλεῖν inter se opponuntur. Legitur itidem apud Dem osth. in Midiam συγγνώμην ἔχειν, necno apud Thucyd. & Platonem, atque alios. Sed apud hunc dicitur aliquis sibi etiam ipsi συγγνώμην ἔχειν, in lib. De rep. πῶς δ' ἑαυτῷ συγγνώμην ἔχει κακῶν ὅτῳ, πειθεὶς ὡς ἄρα τοιαῦτα πρᾶττοιεν οἱ θεοί. Quod autem ad interpretationem Latinam attinet, συγγνώμην ἔχειν est quidem ad verbum Veniam habere: sed frequentius occurrit Veniam dare, seu Veniam tribuere. nam illud Veniam habere, ex Fabio duntaxat affertur. Æmulari certè videtur hoc Latinum loquendi genus illud Græcum, & nouitatem aliquam redolet. Cæterùm dicitur etiam πολλὴν συγγνώμην ἔχειν. Plato De rep. lib. 2, πολλὴ που συγγνώμην ἔχει καὶ οὐκ ὀργίζεται τοῖς ἀδικοῦσι. Sic Isocr. in Euagora, καὶ πολλὴν αὐτοῖς ἔχω συγγνώμην. Idem in Areopag. οἶς ἀξιοῦσι πολλὴν συγγνώμην ἔχειν εἰ μηδὲν τῶν κοινῶν φρονοῦσιν. Vbi observa etiam, subiungi particulam εἰ. (Apud eundem, infinitiuo sequente, in Helena, οἷς μὲν οὖν τηλικούτοις πολλὴν συγγνώμην τοῦτο ἔχειν τῶν ἁμαρτημάτων. Sic apud Plinium, Venia sit, cum infinitiuo: Hæc bello quæsisse venia sit) Hoc quoque sciendum est, addi nonnunquā genitiuum huic loquendi generi συγγνώμην ἔχειν. vt apud Aristoph. in Vespis, Διαβαχεῖν τοῦτον κράτιστον ὅστις μοι τὸ δίκτυον· Ἡ δέ μοι Δίκτυον συγγνώμην ἔχει τῶν δικτύων. Sic apud Sophocl. πατὴρ τούτων συγγνώμην ἔχει. Paulo post autē habebis ex Herodiano. συγγνώμην τῶν ἁμαρτημάτων. Habet porro verbum ἔχειν, cum hoc accusatiuo συγγνώμην, alium quoque vsum, quo quis passiuè dicitur συγγνώμην ἔχειν, vt contrà actiuè in locis præcedentibus. Sed antequàm de hoc agere incipiam, addam duo loquendi genera quæ itidem Veniam dare, seu tribuere, significant: sed minus frequētia. Ea sunt, συγγνώμην διδόναι & συγγνώμην νέμειν. Hoc συγγνώμην διδόναι cum apud alios, tum apud Polyb. legitur, & apud Herodianum lib. 8, διδόντος αὐτοῖς χρηστοβαστάνου ἀμνηστίαν συγγνώμην τε τῶν ἁμαρτημάτων. At συγγνώμην νέμειν ex Heliodoro affertur, quod ad verbum respondet Latinis verbis, Veniam tribuere. Non dubito autem quin & aliis minus recētibus scriptoribus in vsū fuerit hoc συγγνώμην νέμειν, (quanuis exemplum in præsentia nullū suppetat) quum συγγνώμην ἀπονέμειν apud Lucianum legatur in Nigrino, συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτοῖς ταῦτά γε ἀμπεχόμενος. μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἔπεσε. Vbi animaduertendum est subiungi participium, sicut suprà infinitiuum vno in loco, in altero autem particulam εἰ, sequente verbo indicatiui modi, præsentis temporis. Potest certè illud participiū in hanc particulam εἰ resolui, sequētē verbo eiusdem & temporis & modi: vt συγγνώμην ἔχειν ταῦτα ἀμπεχόμενος, perinde sit acsi dixisset, συγγνώμην ἔχειν εἰ ταῦτα ἀμπέχεται. Venio ad alterum illum vsum huius loquendi generis συγγνώμην ἔχειν. Vt igitur συγγνώμην ἔχειν dicitur actiua significatione qui veniam dat: (quod Fabius vocat itidem Veniam habere, vt suprà docui) sic passiuè interdum συγγνώμων ἔχει is cui venia datur, qui veniam impetrat: aut certè qui veniam meretur, qui venia dignus est. Plut. aduersus Coloten, ἐκέτευ ἢ καὶ τόπον συγγνώμονα, ὡς λέγουσι, Veniam impetret, Venia donetur. Apud Hermog. autem συγγνώμων ἔχει significat potius, Veniam meretur, Venia dignus est: vbi scribit, χαλεπώτερος ὤν ὁ πολίτης ἀδικῶν τοῦ πολεμίου. ὅτι ὁ μὲν δι' τὸ ἦθος συγγνώμων ἔχει, ὁ δὲ ὀλιγωρεῖ, δι' τὸ πολίτης εἶναι, τὸ μισεῖσθαι. Hunc certè vsum apud Thucydidem quoque habet verbum ἔχειν cum isto accusatiuo: lib. 3, pag. 98, ἢν τε καὶ ἔχοντές τι ξυγγνώμης εἶεν, Siqua venia digni sint. Ita enim malo quàm, Siquid venia dignum sit in eis. Quinetiam Euripides ita vsus est in Phœnissis, — καὶ συγγνωστὰ μὲν Γέροντι, τοῦμὸν δ' οὐχὶ συγγνώμων ἔχει Προδότῃ γηρᾴσαι πατέρος, ἢ μ' ἐγείνατο. Vbi συγγνώμων ἔχει nihil aliud est quàm συγγνωστὸν ὄντι, sequendo præcedens illud loquendi genus. Ex his porro Euripidis & Thucydidis locis vetus esse istud loquendi genus cognoscimus. Nunc de genitiuo συγγνώμης iuncto cum verbo τυγχάνειν: quæ verba respondent illis συγγνώμων ἔχειν, sed habentibus significationem illam de qua priore loco egi: qua videlicet ponuntur pro Veniā dare, seu tribuere. Sonat enim συγγνώμης τυγχάνειν, siue τυχεῖν, Veniam consequi, Veniam impetrare: vel Venia donari, minus ad verbum, sed eodē sensu. Isocr. Areopag. μηδεμιᾶς συγγνώμης τυγχάνειν, ἀλλὰ ταῖς μεγίσταις ζημίαις τοῦδε πιπτεῖν. Idem in Panath. οὐ συγγνώμης τυχεῖν ἀξιῶν ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων. (vbi observa non genitiuum solum, sed præfixa præpositione ὑπὲρ) Apud Thucydidē cum hoc genitiuo συγγνώμης, sequente genitiuo personæ. Affertur enim ex eo, συγγνώμης ὑμῶν τυχεῖν ἀξιοῦσι. Alioqui dici etiam posset, συγγνώμης παρ' ὑμῶν τυχεῖν. Dicitur quoque συγγνώμην λαμβάνειν à Demosthene, is cui ignoscitur: id est, Veniam accipere: vt vicissim συγγνώμην διδόναι dicitur qui ignoscit: id est, Veniā dare, seu tribuere. His opponitur συγγνώμης ἁμαρτάνειν; q.d. A venia aberrare: pro Venia excidere, seu Spe veniæ excidere. Aut simplicius, Veniam non consequi, Veniam non impetrare. At συγγνώμης δεῖσθαι & συγγνώμην ἀπαιτεῖσθαι priora sunt quàm hæc συγγνώμης τυγχάνειν vel ἁμαρτάνειν. Illud συγγνώμης δεῖσθαι apud Herodianum legitur, lib. 2, ὁ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα παρῃτεῖτο τῆς ἀρχῆς τὸ ὀλιγοχρόνιον, γῆρας τε προβεβηκὼς, συγγνώμης ἐδεῖτο, At ille recusare institit, tanquam rem inuidiosam, nomen imperii: excusare senectutem, veniámque orare. vt Polit vertit. Illud autē συγγνώμην ἀπαιτεῖσθαι ex Polybio affertur pro Facere vt quis ignoscat.

Frequens etiam est συγγνώμη δοκεῖ, interdum & συγγνώμη, pro Venia dignus est, vel dignū est, (prout postulat locus) Veniam meretur, Venia tribuēda est. Demosth. Pro corona. ἀδικεῖ τις ἑκών; ὀργὴ καὶ πικρία κατ' αὐτοῦ. ἐξήμαρτέ τις ἄκων; συγγνώμη αὐτῷ τῆς ἁμαρτίας τοῦτο. (Qui locus cum isto Thucydidis pulchrè conuenit, libro 3, pag. 96, οὔκουν δεῖ προσθεῖναι ἐλπίδα οὔτε λόγῳ πιστὴν, οὔτε χρήμασιν ὠνητὴν, ὡς ξυγγνώμην ἁμαρτεῖν αἰθρωπίνως λήψονται. ἄκοντες ὧν γὰρ οὐκ ἔβλαψαν, εἰδότες δὲ ἐπιβουλεύσαντες ξυγγνωστὸν οἴ' ὅτι τὸ ἀκούσιον. Vbi ξύγγνωμον ὅτι τὸ ἀκούσιον idem valet quod ξυγγνώμη ὅτι τῷ ἀκουσίῳ) Idem orator in Mediā, οὐδὲ ὁμοίαν οὖσαν τοῦτο κἀκείνοις συγγνώμην διῤῥησιν, hunc non eadem qua illos venia dignum esse. Thucyd. lib. 4, pag. 158, καὶ ξυγγνώμη τοῦ εἵνεκα εἰ τὰ ἡμέτερα ποιοῦσι. Apud eundem cum infinitiuo, libro 8 pag. 279, ξυγγνώμη δὲ τοῦ εἵνεκα ἑαυτῷ δεῖ αὐτοῖς πολεμίοις καὶ μετὰ τῶν τῆς πόλεως ἀξυμφόρου κακόν τι βουλεύειν. Sic lib. 5, pag. 193, εἰκὸς καὶ συγγνώμη dicit, sequente infinitiuo. At Lucillius participium subiunxit, quod eundem quem infinitiuus vsum præstat: Epigr. lib. 2, titulo in auaros: Εἰ μὴ ζῆς ἐλάφου παναόν χρόνον νὲ κορώνης, Συγγνώμη πλεῖστον πλοῦτον ἀγειρομένῳ. Atque vt suprà ostendi dici interdum πολλὴν συγγνώμην ἔχειν, ita etiam πολλὴν συγγνώμη dici sciendum est: atque vnum ex Isocrate huius loquendi generis exemplum attuli quum agerem de illo πολλὴν συγγνώμην ἔχειν. Cui addi potest ex Demosth. in Mediam, καὶ νὴ Δία αὐτῷ πολλὴ συγγνώμη, οὐ γὰρ ὅτι φρενῶν αἰθρωπος.

Συγγνώμη (inquit Aristot. Ethic. lib. 6, cap. 11) est γνώμη κριτικὴ τοῦ ὀπτικοῦ ὀρθή. vbi quidam συγγνώμη non interpretantur nomine illo Venia, sed Moderatio animi & æquitas. Verùm non dubium est quin ibi quoq; nomini συγγνώμη solita interpretatio conueniat. Perinde est enim ac si diceret Aristoteles, quòd nos alicui συγγνώμην ἔχομεν, id prouenire ἀπὸ τῆς γνώμης κριτικῆς τοῦ ὀπτικοῦ ὀρθῆς, id est, à recta sententia iudicatrice eius quod æquum est & bonum. Totus autē Aristotelis locus est hic, ἡ δὲ καλουμένη γνώμη, καθ' ὃν λέγομεν τὸν συγγνωστικὸν καὶ ἔχειν φαμὲν γνώμην, ἡ τοῦ ὀπτικοῦ ὀρθὴ κρίσις ὀρθή. σημεῖον δὲ τοῦ ὀπτικῆ φαμὲν εἶναι συγγνωμονικὸν, καὶ ὀπτικὸς τοῦ ἔχειν ἐθέλειν συγγνώμην. ἡ δὲ συγγνώμη &c. Quoniam tamen Aristot. ita συγγνώμην in illa sua significatione vsurpat vt interim ad eius originem respicere videatur, & eam ducere à γνώμη: quidam vt hoc sua etiam interpreta-

tione declararent, ἔχει πρὸς ἕνια συγγνώμην interpr. In nonnullis delictis consensum accommodare: addētes, id esse ignoscere ac veniam dare. Itidémque συγγνώμη quod statim sequitur, Hic consensus, id est venia. Sic συγγνωμονικόν, Ad consentiendum promptum ac propensum, id est ad ignoscendum. Sed videri possit Aristoteles, in illo quidem ἀγνώμων, ad originem significationis quam habet illud vocabulum respicere, eam ducendo à γνώμη: at non idem in sequentibus illis nominibus facere: sed quoniā dixerit γνώμην esse τῆς ὀρθῆς κρίσιν ὀρθῶν, vt hoc probet, addere quæ sequuntur, potius ad rem quàm ad verba respicientem. Ac profectò durum fuerit (licet Aristoteles paulo sit in huiusmodi quæ ad analogiam grammaticam spectant liberior, vt alibi docui) συγγνώμη ad γνώμη illud reuocare: quasi συγγνώμη nihil aliud sit quàm nomen illud γνώμη (à simplici γινώσκω) cui præfixa sit præpositio. Contrà enim fateamur necesse est, vt γινώσκω verbale suum habet γνώμη, ita συγγινώσκω habere suum συγγνώμη. (Ac profectò si συγγνώμη verti deberet Cōsensus, multo id maiori cum ratione fieret, deducendo à συγγινώσκειν, quod consentiendi significationem alicubi habere ostendi, quàm à γνώμη, præfixa præpositione, vti dixi) Hoc autem perinde est acsi quis nomen Συγγνώμων, quum apud Platonem pro consentiente ponitur, non iam esse verbale à Συγγινώσκω, sed ex γνώμη factum, præfixa præpositione, (eodem modo quo inde fiunt ἀγνώμων & δυγνώμων, aliáque plurima) contenderet: at quum vsurpatur de eo qui ad veniam dandam propensus est, aut simpliciter de eo qui dat veniam: (quæ significatio frequentissima est, quum altera illa contrà sit rarissima, ea nimirum qua pro consentiente vsurpatur) tunc non amplius ad γνώμη pertinere, sed sui verbi significationē sequi diceret. In qua certè & ipse opinione essem, nisi itidem verbum ipsum συγγινώσκειν pro Consentire positum inuenissem.

Συγγνώμη redditur etiam Indulgentia (vti dixi) item Concessio, necnon Permissio: in hoc loco Pauli ad Corinth. c. 7, vbi de coniugio differit, τοῦτο δὲ λέγω κατὰ συγγνώμην, οὐ κατ' ἐπιταγήν: ita ibi, περὶ δὲ τῶν παρθένων ἐπιταγὴν Κυρίου οὐκ ἔχω, γνώμην δὲ δίδωμι, &c. Illud tantùm iniicit mihi scrupulum quòd κατὰ γνώμην ea in significatione legere me non meminerim.

Συγγνώμη, Status vnus ex assumptiuis, quum reus crimen quod obiicitur, transfert in rem aut personam quæ iudicio nō est obnoxia, vt scribit Hermog. Concessio à Trapez. exponitur. Latinè dici etiam potest Venialis status, & Deprecatio. Hæc ex vulg. lex. Vide Hermogenē ex quo affertur & συγγνωμονικὸν κεφάλαιον, quod huc pertinere videtur. Exponitur autem Venialis locus.

Συγγνώμων, ό & ή, (qui & συγγνωμονικὸς) Ad veniam dandā propēsus, Qui libenter dat veniā, Facilis in dāda venia, Facilis in condonādis peccatis. Possis etiam exponere, Placidus, Facilisque, veniāq; paratus, ex Nasone. (Redditur itē Indulgens, itē Clemēs, Mitis, Misericors) Sic in cōparatiuo gradu συγγνωμονέστερα ψυχὴ apud Synesium, Animus ad veniā dandam propensior, vel Animus ad misericordiam propensior. Possit alioqui συγγνωμονέστερος reddi etiam vno verbo ex Terentio, Ignoscentior. Atque adeo illud σύγγνωμονεστέρα ψυχὴ ex eo verti possit Ignoscentior animus. Interdum verò συγγνώμονα εἶναι est simpliciter Veniam dare, Ignoscere. Xenoph. τοῖς θεοῖς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι, deos precaberis vt tibi veniam tribuant. Apud Euripidem, sequente etiam genitiuo (vt nimirum συγγνώμη genitiuum habet) συγγνώμονα εἶναι τῶν εἰρημένων, Veniam dare eorū quæ dicta sunt, Ignoscere quæ dicta sunt. Apud Thucyd. ξυγγνώμονες ἐστὲ pro Concedite, (vt Da mihi hanc veniam, pro Hoc mihi concede, Sine te hoc exorem. Gallicè, Faites moy cesse grace) lib. 2, ξυγγνώμονες δέ ἐστε, τῆς μὲν ἀδικίας καλεῖσθαι τοῖς ἐπαρχοῦσι χείρονες, τῆς δὲ ἡμερείας τυγχάνειν τοῖς ὑπηφέροισι νομίμως. Quantus autem paulo aliter hic sumatur quàm in illo Xenoph. loco, itidem tamen dus tribuitur. (NEVTR. Σύγγνωμον siue ξύγγνωμον, apud Thucyd. ab illa significatione discedit. ponitur enim passiue pro συγγνώμης ἄξιον, Venia dignum. Locum autem in quo vtitur, habuisti suprà in Συγγνώμη, col. 1862, lit. E) Contrariam huic significationem habet BICOMP. Ἀσύγγνωμον, Qui non est ad veniam dandam propensus, seu ad ignoscendum. Aut etiam simpliciter, Qui veniam non dat, apud Demosth. Redditur item Immitis, Immisericors: vt συγγνώμονα reddi etiā Mitem, Misericordem, dictum est.

Συγγνώμων. Consentiens, Qui est eiusdem sententiæ. Plato De leg. lib. 6, ὑμᾶς δὲ ἡμῖν βουλόμεθα συγγνώμονας τὰ ἄμα καὶ μαθήματα γίγνεσθαι. Sic autem συγγινώσκειν pro Consentire alicubi vsurpari, dictum fuit. Alioqui non tanquam verbale huius συγγνώσκω esset, sed tāquam ex γνώμη factum, præfixa præpos. σύν. vt inde sunt ἀγνώμων, ἀδυνώμων, aliáque quamplurima. Præsertim verò si reddatur Qui est eiusdem sententiæ, deductio hæc cōuenire illi videbitur.

Συγγνωμονικός, ού, ό, idem quod συγγνώμων, in ea significatione quæ prior illi data fuit, videlicet pro eo qui ad veniam dandam propensus est, &c. Aristot. συγγνωμονικῶς (qualem esse scribit τὸν σοφὸν) opponit πικρηπικῶν: Ethic. lib. 4, cap. 5, οὐ δὲ πικρηπικὸς ὁ σοφός, ἀλλὰ μᾶλλον συγγνωμονικός. Idem Rhetor. 2, καὶ τοῖς μὴ συγγνωμονικοὶ τοῖς φαυλοτέροις ἁμαρτάνει. Habuisti hoc nomē ex eodem suprà, in loco quem protuli in Συγγνώμη. Sed συγγνωμονικὸς ab eodem vsurpatur etiam pro συγγνωστὸς, Venia dignus, Cui ignosci debet. Rei tamē potius quàm personæ tribuitur, vt opinor. Sic Ethic. 7, οὐ γὰρ εἴ τις ἰσχυῶν καὶ ὑπερβαλλουσῶν ἡδονῶν ἢ πάθεσι, ἢ λυπῶν, θαυμαστὸν· ἀλλὰ καὶ συγγνωμονικὸν εἰ ἀνιπείνων. Itē lib. 5, ὅσα μὲν μόνον ἀγνοοῦντες ἀλλὰ καὶ δι' ἄγνοιαν ἁμαρτάνουσι, συγγνωμονικά· ὅσα δὲ μὴ δι' ἄγνοιαν, ἀλλ' ἀγνοοῦντες μὲν, βίᾳ δὲ πάθος δὲ μήτε φυσικὸν, μήτ' ἀνθρωπικὸν, οὐ συγγνωμονικά. Quod autem Aristoteli συγγνωμονικὸν, (ex quo solo huius significationis exempla suppetūt) id Thucydidi esse σύγγνωμον ostendi in loco quem ex eo attuli post Συγγνώμων. Videtur certè magis conuenire huic σύγγνωμον quàm illi συγγνωμονικὸν ista significatio. At de συγγνωμονικὸν κεφάλαιον dictum fuit suprà in nomine Συγγνώμη significante venialem statum, vt quidem interpr. v. l. Vbi & συγγνωμονικὴ ἀνάθεσις dicitur esse cōcessio. ADVERB. Συγγνωμονικῶς, Animo ad veniam dandam propenso, Clementer. sequendo non posteriorem sed priorem nominis Συγγνωμονικὸς significationem.

¶ Γνωείζω, Noscito, Agnosco. Ponitur autem & pro Notum facio, Notitiam do, siue præbeo. (vno verbo Notifico, quod apud Nasonem & Gellium inuenitur) dubitatiq; possit vtra significatio præcedere debeat. Sed illi significationi qua ponitur pro Noscito siue Agnosco, priorem locum dedi, quòd plura eius exēpla (præterquam in Testam. noui scriptis, vbi altera perfrequēs est) inuenisse mihi viderer. Siquis tamen alterā præcedere malit, facilè cedā. Plut. in Amat. nar. πόθεν τὸ φώνημα γνωείζειν ὅτι τοῦ Φώκου εἴη, vocē illam, vt quæ Phoci esset, agnouisse: Polit. interprete. Herodian. lib. 1, γνωείσασα δὲ τὸν Κομμόδου χεῖρα, ταύτῃ καὶ μᾶλλον ἐπιτύδασε δι' ἐξελθεῖν τὸν γραφῆν, Agnita dein Cōmodi manu, vt idem vertit. Eodē modo dixit lib. 2, λαβὼν τοῦ τὸ γραμματεῖον (γνωείσας δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα, ὥσης σοι τὴν αἰναγνώσεως ἐν σωνθήκῃ) ἐπίσκεψαι. Sic & pass. Γνωείζομαι, Agnoscor, apud eundē, lib. 2, τὸ γήρειον ἀποκειράμενος, ὡς μὴ γνωείζοιτο, Detōsa barba, ne agnosceretur. Itidémque apud Lucianum in Timone, οὐκέτι γνωείζομαι πρὸς αὐτοῦ, Non amplius agnoscor ab eis. Ita enim malo quàm Cognoscor ab eis, vt habent v. l. (Licet alioqui, vt γνωείζω, Cognosco, ita γνωείζομαι reddi alicubi possit Cognoscor) Bud. quū de ὀπτανώσκειν loquutus esset, quod dicit significare Agnoscere, id est Noscitare: subiunxit, Idem γνωείζω significat. Lucian. γνωείζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημι ὅμοιος εἶναι αὐτῷ. Cui loco addit illum Herodiani, (paulo antè à me allatum) γνωείσασα τὴν Κομμόδου χεῖρα, Agnito Commodi chirographo. Quum alioqui (inquit) γνωείζω significet Cognosco, & Indico, & Notum facio. Vnde γνώεισμα, Indicium, vt pulsus in febre. De quibus Budæi verbis dicam aliquāto póst. Nunc redeo ad illū Luciani locum, γνωείζω τὴν εἰκόνα, &c. In hoc enim quū γνωείζω reddat Agnosco, in iis verbis quæ modò ex eo protuli: alibi vertit etiam Non renuo: exponens Græcis verbis itidem οὐκ ἀναίνομαι. Locus autem (vt melius de eo iudicari possit) est hic in principio libelli aduersus eum scripti qui ipsum in verbis Promecheū esse dixerat. ita enim illum orditur, Οὕτω Προμηθέα με εἶναι φῄς; εἰ οὖν κατὰ τὸν ὁρισθέντα πολλὰκις κανόνα τὸν ἐνόμιζον ὄντως γνωείζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημι ὅμοιος εἶναι αὐτῷ. Occasionem autem sumpsit Bud. interpretandi illud γνωείζω, Non renuo, ex proximè sequentibus ipsius Luciani verbis. nam subiūgit, οὐδ' ἀναίνομαι τὴν πλοπάλθος ἀκούειν. Non dubium est certè quin & hic locum habeat verbum Agnoscere: sed eum vsum habens quem in isto Ciceronis loco De amicitia, Tu autem Fanni, qui mihi tantum tribui dicis quantum ego nec agnosco, nec postulo. Sic apud eundem pro Milone, Facti illius gloriam libens agnouisset. Sed & apud Herodianum γνωείζειν à vulgari verbi Agnoscere significatione discedit, lib. 8, vbi scribit, ἐπὶ τὰς εἰκόνας Μαξιμίνου καὶ Βαλβίνου, Γορδιανοῦ τε καίσαρος, στεφάνοις καὶ δάφναις κεκοσμημένας, αὐτοί τε ἐνθυμούμενοι, καὶ τοὺς στρατιώτας ἠξίουν γνωείζειν καὶ ἀνιπεῖν ἐνθυμούμενόί τε τὸ ὑπὸ Ῥωμαίων συγκλητου ἀναδεικνύμενας αὐτοκράτορας. Quæ Politianus ita vertit, Proponit Maximini & Balbini ac Gordiani cæsaris imagines, coronis & lauro redimitas. Quibus ipsi acclamantes, etiam hortabantur exercitum vt agnoscerent salutarēntque & lætis exciperent vocibus quos senatus populusque Romanus imperatores elegisset. Hoc certè in loco non Latinum loquendi genus è Græco, sed potius Græcum è Latino petitum esse crediderim. Existimo enim hoc loco Herodianum vocem Agnoscere, qua illi vt valde propria vsi erant, voluisse ita interpretari vt verbum verbo redditum esset: ideóque illo γνωείζειν vti non dubitauisse, licet exemplum huius vsus fortasse non habentem. Itidem certè & alia Græca verba ad vsum Latinorum accommodasse illum memini me obseruare. Habet porro nostrum Gallicum verbum Recognoistre (quum propriè sit Agnosco, id est Noscito) hanc quoque verborum Agnoscere & γνωείζειν significationem. Dicimus enim, Ie le recognoy seigneur, vel roy, aut empereur: pro Agnosco illum dominum, regem, imperatorem. Sæpe tamen alia quoque constructione dicere solemus, Ie le recognoy pour seigneur, &c.

Γνωείζω interdum non est Agnosco, sed potius Cognosco. Bud. quum dixisset γνωείζω esse Agnosco, & huius significationis exempla protulisset: subiunxit (vt suprà docui) Quum alioqui γνωείζω significet Cognosco, & Indico, & Notum facio. Quibus verbis videri possit significationem illam qua pro Agnoscere ponitur, nō censere esse primam & maximè propriam. quod ego aliter se habere existimo. Quòd autem subiungit, inde esse γνώεισμα, pro Indicium, ne hoc quidē affirmari potest: quum deriuando γνώεισμα ab ea verbi γνωείζω signif. qua ponitur pro Agnosco, possit exponi, Id quo aliquem seu aliquid agnoscimus. Sed tamen de hoc alios pronuntiare malens, venio ad exempla quibus illa cognoscendi significatio probari potest. Ibi certè nullum ipse affert: sed alibi hoc producit ex Aristot. Metaph. lib. 9, καὶ τὴν ὀπτανώμενν μέτρον τοῦ τοιαμάτων λέγουσιν, καὶ τὴν αὐδήσιν, ὅτι γνωείζουσιν τὰ αὐτοῖς. Ex eodem, ὡς ἂν εἰ ἄλλου ἡμᾶς μεθοῦντες ἐγνωείσαμεν τὴν λίκνοι ἐκμῦ. Quinetiam ex Demosthene affert γνωείζω, pro Cognosco, Noui. Itidémque partic. ἐγνωεισμένος pro Cognitus, inueniri tradit. Ex Isocrate quoque affertur γνωείζειν pro Cognoscere: vbi scribit, πειρᾶν γνωείζειν τοὺς λέγοντας, ὁποῖοι καὶ πόσοι εἰσὶ, Da operam vt noris eos qui & quales sint qui loquuntur. Sic etiam ex Galeno pro Cognoscere, seu Deprehendere: ad Glauc. lib. 1, ἀμφιμεσιὸν δὲ πυρετὸν τοῖς ἀμάλιστα γνωείσαις. Item, γνωείσας δὲ τὰς τοιαύτας ἐμφάσεις τῆς ἀνωμαλίας τῶν σφυγμῶν. Ad hanc significationem referēda est ea quam dat Polit. isti verbo in hoc loco Herodiani, lib. 2, ἔνιοι δέ τινες τῶν πρεσβυτέρων καὶ γνωείζοντων αὐτὸν τὸν τρόπον. vertit enim, Qui consuetum ipsius haberent ingenium. Miror tamen cur potius reddiderit Consuetum haberent quàm Cognitum haberent: atque adeo suspicari quis possit hoc, non illud, ab eo scriptum fuisse. Inuenitur alioqui & in v. l. γνωείζω expositum Consuetudinem ineo & familiaritatem. Cui significationi subiungitur ex Aristide, οὐ χαλεπῶς ἀλλήλοις ἐγνωείζον. Sed incertum est an hic Aristidis locus pro illius significationis exemplo afferatur: quum ibidem illam proximè præcedat ea cui primum locum dedi: videlicet Agnosco, Noscito.

Γνωείζω, Notum facio, Notum reddo. vel Cognitum reddo, Notitiam præbeo, Indico. Gregor. de Basilio, Ἀγνῶτα γὰρ μοι τὸν ἄνδρα τῶν ἐγνωείσαν πλεόντρονα. Idem, ἵνα καὶ τὴν φύσιν τοῦ ἀγνοίας καὶ γνωείσῃ τὴν δύναμιν. Idem, ἐκείνῳ γνωείσῃς τὴν ἀμυδρὰν. At in hoc Athenæi loco redditur Indicare: ὁ Πόσιδος ἡδυλόγος τοῖς τὰς ἡδονὰς ἀπὸ γνωείζοισι, iis præmia proponebat qui nouas voluptates indicabant. In Testamenti noui scriptis frequentissimum est hoc vocabulum (vnde etiam videri possint Gregor. & reliqui theologi lubenter hoc fuisse vsi) in hac transitiua significatione, videlicet pro Notum facio, Declaro. (qua vsi prius fuerant Græci Bibl interpretes: vt videmus cum alibi, tum in hoc Psalmi 15 loco, ἐγνώρισάς μοι ὁδοὺς ζωῆς) Ioann. cap. 17, vers. 26, καὶ ἐγνώρισα αὐτοῖς τὸ ὄνομά σου καὶ γνωείσω, Et notum feci eis nomen tuum & notum faciam. Sic ad Romanos capite 9, de Deo, ἵνα γνωείσῃ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ. Sic ibidem, versu proximè præcedenti, καὶ γνωείσαι τὸ δυνατὸν αὐτοῦ, Notam reddere potentiam suam. Aut etiam, Patefacere potentiam suam. Quo verbo reddi aptè potest & in isto loco epist. ad Ephes. cap. 1, γνωείσας ἡμῖν τὸ μυστήριον τοῦ θελήματος αὐτοῦ. Vtitur autem & alibi hoc ipso verbo cum eodem accusatiuo. Apud eundē frequens est γνωείζω ὑμῖν ὅτι, quum dicturus est aliquid quod ab illis sciri magni referre existimat. perinde acsi diceret, Vos autem hoc ignorare nolim. Vel potius, Vobis autem apertè significo. Non malè tamen interpr. qui & hic reddunt Notum facio. Apud eundem verò vbi dicit, πάντα ὑμῖν γνωείσει Τυχικὸς, reddi etiam potest, Omnia vobis exponet, vel De omnibus certiores faciet. Inuenitur tamen γνωείζω & pro Cognosco, vel Noui: epist. ad Philipp. cap. 1, v. 22. καὶ τί αἱρήσομαι οὐ γνωείζω. vbi οὐ γνωείζω redditur etiam Ignoro, rectè. At de vsu quē habet apud eundē passiua vox γνωείζομαι, dicā mox vbi de illa agā. Nūc de alia significatione verbi huius γνωείζω, quæ ad istam cuius exempla tot allata fuerunt, pertinet: sic tamen vt tanquam particularior sub generaliori includatur. Ea est qua ponitur pro σωίσημι καὶ παρεξενῶ, vt expon. Bud. afferens ex Plutarcho in Fabio, καὶ γνωείζει τὴν ἀδελφὴν αὐτῷ ἡ χωνή. Interpretationem autem ibi non addit, sed alibi reddit, Conciliat illi & insinuat. Quidam certè γνωείζει & hic simpliciter interpr. Notum reddit.

PASS. Γνωείζομαι (sequendo significationes datas actiuæ voci Γνωείζω) est Agnoscor. cuius significationis habuisti duo exempla suprà in Γνωείζω, vnum ex Herodiano, alterum ex Luciano. Item, sicut Γνωείζω pro Cognosco etiam poni interdum dictum est, ita Γνωείζομαι pro Cognoscor poni sciendum est. vnde ἐγνωεισμένος, Cognitus. Denique vt Γνωείζω est Notum facio, sic Γνωείζομαι, Notus fio, Innotesco, Patefio. Quibus modis reddi potest apud Paulum: fortasse autem alicubi & Cognoscor.

Γνώεισμα, ατος, τό, Id ex quo aliquem siue aliquid agnoscimus, Indicium. Synes. καὶ καθάπερ ἱερέων δίχα πεφραγμένου τὸ δῆρμα λείπεται, γνώεισμα τῶν πάλαι ποτὲ ζώων. Lucian. ἄπαντες φαλακροί εἰσιν· ὥ, τε ἁπάντων εἷν τῶν τὸ γνώεισμα. Plutarch. ἵνα καὶ γνωείσματα διηνέκεως. Bud. (vt antea dixi) hoc verbale vult esse ab ea verbi γνοείζω significatione qua ponitur pro Indico, Notum facio: exponitque Indicium: addens, vt pulsus in febre: apud Galenum, ταῦτα μὲν αὐτῶν τῶν ἐφημέρων γνωείσματα. Apud eundem, μέγιστα μὲν δὴ τοῖς πυρέσσουσιν ἐν τε τοῖς σφυγμοῖς ἔστι καὶ τοῖς οὔροις γνωείσματα. Apud Xenoph. quoque γνωείσματα reddi potest Indicia, Pæd. 2, συναρμόσαι τοῦτα ἀνεπτῶς, ἵνα ἔχῃ γνωείσματα, ὥστε εὔδηλον εἶναι ἐξ ὁποίας χώρας ἕκαστον αὐτῶν ἐστιν.

Γνώεισμα, Insigne, Ornamentum, Decus, Id propter quod aut res aut ciuitas visenda est. Ita Bud. afferens ex Gregorii oratione de Basilio, ἄλλαι μὲν δὴ τῶν πόλεων ἄλλοις ἀγάλλονται καλλωπίσμασιν, ὅπως αὐ οἶμαι τῶν διηγημάτων ἔχωσιν ἢ τῶν ὁρωμένων· τῇ δὲ λόγοι τὸ γνώεισμα. Id est, Propter literarum studia visitur: de Cæsarea Cappadociæ. Sic γνωείσματα τῆς βασιλείας affertur pro insignibus imperii. Item, φιλοσοφίας τὸ φέρει γνωείσματα, ex Alexand. Aphrod. in præf. Probl. lib. 2, de medicina, Insignia gestat philosophiæ.

Γνωείσματα plurali numero, Monumenta: sed accipiendo hanc vocem Latinam in certa & peculiari significatione. Terent. in Eunucho, Act. 4, scena 6, Abi tu, cistellam Pythia domo effer, cum monumētis. Vbi Donatus, Monumenta sunt quæ Græci dicunt γνωείσματα καὶ ἀπόγραφα. Cuius significationis aptissimum videtur exemplum habere iste Pausaniæ locus, in Atticis, κρηπῖδ ἀς Αἰγέα ὑπὸ πέτρᾳ καὶ ξίφος θεῖναι, γνωείσματα εἶναι τῶν παιδί. Pertinet autem potius hæc significatio ad illam cui primus locus datus est, quàm ad eam cui secundus. Cæterùm (vt de hoc obiter lectorem moneam) conuenire optimè videtur ille Terentii locus cum isto Plauti in Rudente, Quia leno ademit cistulam ei quam habebat, vbique habebat Qui suos parentes noscere posset: vereretur ne perierit. Vbi observa etiam verbum noscere quod est γνωείζειν, vnde γνωείσματα.

Γνώεισις, εως, ἡ, Agnitio. Item actio reddendi quempiam notum alii. Plato, πολλὴν χάριν οἶδά σοι τῆς Θεαιτήτου γνωείσεως, quòd mihi notum & familiarem feceris Theætetum, vt vertit Bud. Huic autem verbali subiungam COMPOS. Ἀγνώεισις, Διεγνώεισις, Εὐγνώεισις. quoniam & ipsa, licet eis per compositionem α accesserit, magis formam verbalis retinent quàm nomen Γνώεισις: quod alioqui factum itidem ex hoc verbo esse cōstat. Sicut enim Γνώεισμα ex ἐγνωείσμαι, Γνώεισις ex ἐγνωείσται, sic illa ex ἐγνωείσται fieri manifestum est, & quidem tanquam præcedente γνωειστός. Est igitur Ἀγνώεισις, Non agnitus, aut Qui talis est vt agnosci nō possit. Item, Non notificatus, seu Qui nō innotuit, Qui in notitiam non venit. Vel, Qui talis est vt notificari seu innotescere non possit. At v.l. interpr. Incertus, Incognitus. Præceditque in isdem VERB. Ἀγνωείζω pro Ignoro, quod mihi valde suspectum est. Secundum COMPOS. est Δυσγνώεισις, Agnitu difficilis, Qui facilè agnosci non potest. Vel, Qui non facilè notificari potest, seu innotescere. Cui contrariam significationem habet tertium COMPOS. Εὐγνώεισις. Sonat enim, Agnitu facilis, Qui facilè agnosci potest. Vel, Qui facilè notificari queat, seu innotescere. His addam & VERBALE Γνωειστικός, quo significatur Notitiam præbens, & quasi quis dicat Notificatorius. Sed apud Pollucem reddi potest Index, vbi scribit γνώμονα vocari τὸν ἀποπίπτοντα ὀδόντα τῆς ἡλικίας ὄντα γνωειστικόν.

Γνώεμος, ου, ὁ & ἡ, Notus, Cuius notitiam habemus. Demosth. Olynth. 3, ἔστι δὲ βεβαίως καὶ γνώεμος ὑμῖν ὁ λόγος. οὐδὲ ἀλλοτρίοις ὑμῖν χρωμένοις παραδείγμασιν, ἀλλ' οἰκείοις, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, διδάσκομεν ἔξεστι γὰρ ἐδεῖν. Plut. in lib. De Pyth. orac. ἀμοιβῆ γὰρ ἔοικε νομίσματος ἡ τοῦ λόγου χρεία· καὶ δόκιμον καὶ αὐτὸ τὸ σώφρον ὅστι καὶ γνώεμον, ἄλλῳ ὀν ἄλλοις χρόνοις ἰχνῶ λαμβάνοντος. Alexander lib. 2 De anima, γνωεμοπάθω & ἀγνωοπάθω inter se opposuit: eodémque in loco voci γνώεμον additi ἀναμφίλεκτον, ita scribens, ἀλλ' ἔστι πολλὰ τῶν ὄντων ἃ τὸν μὲν ὑπάρξιν ἔχει γνωεμωτάτου, ἀγνωοπάθου δὲ τὸν οὐσίαν· ὡς τὸν ἡ κίνησις καὶ ὁ τόπος· ἐπὶ δὲ μᾶλλον ὁ χρόνος. ἑκάστου δὲ τούτων τὸ μὲν εἶναι γνώεμον καὶ ἀναμφίλεκτον· τίς δέ ποτ' ἐστὶν αὐτῶν ἡ οὐσία, χαλεπωτάτων θεωρῆσαι. quæ Bud. ita vertit, (sensum exponens, non singula verba interpretans) Tempus esse & locum omnes nouerunt, sed quæ sit eorum essentia siue natura, & definitio, scire difficillimum. Γνώεμος annotatur significare etiam Cognitu facilis, sed nullum significationis huius exemplum additur: videndum autem annon illi Demosthenis loco conuenire possit: vt videlicet γνώεμος ibi non sit Notus sed Cuius facilis sit notitia, Cognitu facilis. Neque tamen & illam interpretationem ferri posse nego. Γνώεμον alicubi legisse mihi videor non simpliciter pro eo qui notus sit, sed pro eo qui sit clarus & celeber. Apud Aristotelē Polit. lib. 4, οἱ γνώεμοι distinguuntur ἀπὸ τοῦ δήμου: dicuntúrque δήμου εἴδη esse, οἱ γεωργοί, τὸ περὶ τὰς τέχνας, τὸ ἀγοραῖον &c. at γνώεμον εἶδη esse, πλοῦτος, εὐγένεια, ἀρετή, παιδεία. In v. l. ponitur & Γνώεμον, tanquam substantiuum, quod redditur, Fides, reique exploratæ & compertæ fiducia. Quibus verbis additur hæc expositio Græca, sine autoris nomine, πιστὸν καὶ ἀσφαλές· ὃ ἡμεῖς πεπείσμεθα. Sed quanuis de hac expositione, nisi locus adeatur, difficile sit iudicare, quicunque eius est autor, non videtur γνώεμον illud pro substantiuo accipere.

Γνώεμος, Notus. Sed hîc me loqui scito non iam de participio Notus, quod est Cognitus: sed de nomine Notus: id est de Notus quod ex participio in nomen, sicut & alia quædam apud Latinos quoque, transit, & pro familiari ponitur. (Scio enim & extra hanc significationem, nominis loco haberi nonnunquam) vt in hoc versu Horatii, Sat. 1, lib. 1, Non vxor saluum te vult, non filius: omnes Vicini oderunt, noti, pueri atq; puellæ. Vsus est autem hoc γνώεμος & Homerus, sed vno duntaxat (vt tradit ex aliis Eustath.) in loco: videlicet Odyss. ω, non procul à principio, Εὔμαι', ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ὀνταλ' ἑταῖρος, Ἢ καὶ γνώεμος ἄλλος. Vbi annotat idem grammaticus, discrimen poni inter ἑταῖρον & γνώεμον: ac fortasse πρωτέρον esse ἑτᾶρον quàm eū qui simpliciter sit γνώεμος: fortasse etiam esse γνώεμον quiddam generalius, sub quo comprehendantur & ἑτᾶρος & alii quolibet modo σωνήθεις. Ego certè illi in vtroque assentior: nam latius multo γνώεμον patere quàm ἑτᾶρον, & maiore hūc quàm illum in pretio esse, varii scriptorum apertè ostendunt loci. Apud Demosthenem certè vt φίλος minus quàm ξένος, ita hoc φίλος plus esse quàm γνώεμος videmus, in isto orationis Pro corona loco, ὀλιγαρχίας γὰρ ἴσης ἢ δικαίας τοσφάσεως Αἰσχίνης τοῦ Γλαυκοθέας τῆς τυραννίδος, ξένος ἢ φίλος ἢ γνώεμος ὢν Φίλιππος; q. d. Tantum abest vt iusta aliqua de causa potuerit illi esse ξένος, vt nec φίλος, atque adeo ne γνώεμος quidem. Sæpe autem redditur hoc γνώεμος Latina voce Familiaris. Bud. interpr. Familiaris & quicum consuetimus: afferens ex Xenophonte, οἷος κύων αὐ σὺ τρέφεις, θεραπεύων, γνωεμωτέρας ἑαυτῷ ἢ σοι ποιήσει. Interdum οἰκεῖοι & γνώεμοι, nonnunquam γνώεμοι & σωνήθεις copulantur. vtriusque vsus exemplum extat apud Plat. Legitur enim apud eum De rep. lib. 1, ἀπέχθεσθαι τοῖς οἰκείοις καὶ γνωείμοις. Apud eundem libro eiusdē operis 2, τοῖς γνωείμοις καὶ σωνήθεσι opponūtur οἱ ἀγνῶτες. Ita enim scribit, οἶσθα γὰρ που τοῦτ' ἤδη γλυκαίνων κυνά, ὅτι τοῦτο φύσει αὐτῶν τὸ εἶδος· τοὺς μὲν τοῖς σωνήθεσι τε καὶ γνωείμοις ὡς οἷόν τε τοιοῦτοι εἶναι, τοὺς δὲ τοῖς ἀγνῶσι τοὐναντίον. Itidē copulantur ista duo nomina ab Aristotele: sed duobus his alia duo opponuntur. neque enim ἀγνῶτες solum illis duobus opponit, sed ἀγνῶτες & ἀσωνήθεις: ita scribens, Ethic. lib. 4, cap. 6, ὁμοίως γὰρ τοὺς ἀγνῶτας καὶ γνωείμους καὶ σωνήθεις καὶ ἀσωνήθεις αὐτὸ ποιήσει. Rursum autem Plato in Charmide ἀγνῶτας & γνωείμους inter se oposuit, scribens, τοῖς μὲν καὶ ἀγνῶτας ἐμοί, τοῖς δὲ καὶ πλείστους γνωείμους. Nec verò solùm γνώεμος τινί, sed & γνώεμος τινός dicebant. vnde affertur etiam γνώεμος ἐμμός. Peculiari magis significatione γνώεμοι appellabantur οἱ μαθηταί. Suidas postquam γνώεμοι exposuit φοιτηταί hunc locum affert, Πυθαγόρας ὁ Σάμιος γνωείμους ἔχε πλείους ἢ ὀξακοσίους. Quò pertinet hic Plutarchi locus in lib. De virtute morali, οἱ γνωείμων καὶ μαθητῶν ἑκάστῳ καλούμενοι καὶ ὄντες.

ADVERB. Γνωείμως, Familiariter, More eorū qui sunt familiares. Possint verò & aliæ interpretationes huic aduerbio dari, sequendo eas quæ nomini γνώεμος datæ fuerunt.

C. ΑΝ Αγνωείζω, Agnosco. Sonat q.d. Recognosco, non in ea signif. quam habet apud veteres scriptores, sed in ea potius quæ barbara est pro Gallico Recognoistre. Plato in Politico, δεῖ δὴ πῶς συγγενεῖς ἡμᾶς ἀεὶ προσθυμοῦσθαι λόγον ἀναγωείζειν. vbi Bud. vertit Agnoscere, Noscitare.

Pass. Ἀναγωείζομαι, Agnoscor. At in v.l. Innotesco.

Ἀναγωεισμός, οῦ, ὁ, ET Ἀναγώεισμα, ατος, τό, Agnitio. Synes. epist. 100, ὥσπερ οὖν ὁ ἐμοὶ σωνεληλυθὼς πάλαι, νῦν σωτυχὼν ἀναγωεισμὸν ποιησάμενος. Interdum ἀναγώεισμα est potius Specimē & documentū, teste B.

Ἀναγωείσις, εως, ἡ, apud Plat. idem quod ἀναγωεισμός, Agnitio.

C. ΔΙ Αγωείζω, Dignosco, Internosco. Apud Lucam autem, cap. 2, ἰδόντες δὲ διεγνώεισαν περὶ τοῦ ῥήματος τοῦ λαληθέντος αὐτοῖς περὶ τοῦ παιδίου. pro Diuulgauerunt, Notum fecerunt, vt Bud. vertit: rectius quàm vet. interpr. Cognouerunt. Erasm. tamen quum alioqui reddat & ipse Diuulgauerunt, putat & pro Petnouerunt posse accipi. sed perperam: quum cōstet positum esse pro διεῤῥήμασαν quo Marcus vsus est.

Quod sequitur vocabulum δάπεδον, vel post πέδον, vel post ἔδαφος ponendum fuisset, prout quis ex duabus etymologiis quæ ei dantur, alterutram sequi voluisset. Affertur verò & tertia, quam itidem declarabo. Cæterùm quòd non sit προσωπότυπον, sed aliunde deriuatum, (licet & ipsum non pauca ex se deriuata habens) ideo notulam ei, sicut aliis plerisque, præfixi.

—ΔΑΠΕΔΟΝ, ου, τό, Pauimentum. Generalius verò & Solum. Homer. Iliad. σ, in principio, Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, in aureo pauimento. Quē locum affert & Cam. postquam dixit δαπεδον esse pauimentum, id est, complanatum & spatiosum locum in ædibus. Sed malim simplicius interpretari Pauimētum (non addita illa vocis huius expositione) tum in hoc tum in aliis eiusdē poetæ locis. Ex quibus est hic, Odyss. κ, Ὦ φίλοι, ἔνδον τόρ τις ἐποιχομένη μεγαν ἱστὸν, Καλὸν ἀοιδιάει, δάπεδον δ' ἅ παν ἀμφιμέμυκεν. Vbi Eustath. annotat, δάπεδον non χαμὸ ὕπαθρον videri significare, sed τὸ δώματος ἐμβαδόν. Apud eūdem eiusdem operis lib. λ, Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας Κείμεθ' ὀνὶ μεγάρῳ, δάπεδον δ' ἅ παν ἄμαρ θῦεν. Vbi annotat idem scholiastes, ὅρα δ' ὀν τῆς ῥηθείσης καὶ ὅτι δάπεδον καὶ νῦν ἴστως τὸ τοῦ μεγάρου ἔδαφος εἶπεν, ἔνθα καὶ αἱ βάπεζαι ᾖσ οἱ κρητῆρες. Vbi obseruandū est, eum, tanquam nō affirmantem, addere ἴστως. i. fortasse. Sic quoq; in loco præcedēte non dicit significare, sed videri significare τὸ τοῦ δώματος ἐμβαδόν. Qua voce alioqui vtitur in eiusdē vocabuli expositione, in illo etiā loco quē primum protuli. Post quā enim dixit δάπεδον esse τόπον ἐγγὺς οἰκημάτων, αὐτὸ μὴ ἔχοντα οἰκήματα: siue τόπον ἐν πόλει, ψιλὸν οἰκημάτων: (vt in hoc eiusdem scriptoris loco, περιφέρων τῶν ἀσπίδα ὀπίχαλκον οὖσαν, προσόχε τῷ δαπέδῳ ἐντὸς τοῦ τείχους) siue χωρίον ὁμαλὸν εἰς διαπεδῶν αὐξῆν, (quod in Odyssea vocari ab illo τυκτὸν δαπεδον, vbi proci se exercent) addit, posse & hic, sicut in quibusdam Odysseæ locis, hac voce intelligi τὸ ἐντὸς οἰκίας ἐμβαδόν. adeo vt δάπεδον non sit ἀθρόον dūtaxat, sed ὑπόρροιον quoque. Quibus hæc subiungit, quæ de etymo huius vocis differit. Ortum est δάπεδον ex vocula δᾶ (quæ Doricè terram significat) & nomine πέδον. Idem enarrator in hunc locum qui extat Odyss. χ, Αὐτὰρ Τιλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης Αἴθροισαν δάπεδον τύκα ποιητοῖο δόμοιο Ξοῦον, annotat δάπεδον hīc quoque significare τὸ ὑπόστρωμα ἔδαφος. idque manifestum esse ex eo quod dicatur δάπεδον δόμοιο, nimirum ad differentiam τοῦ αἰθρίου. Sciendū est porro vocem istam pro pauimento reperiri apud eos quoque qui soluta oratione scripserunt. Athenæus lib. 12, ἐράνιε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ μύρῳ κατευδαίμων καὶ οἴνῳ ἀώδει τὸ δάπεδον. Quinetiam apud Xenophontem vocē istam habemus, Pæd. libro 8, pag. 142, meæ editionis, vbi de Persarum luxu & mollitie loquitur, ὅπως μὴ αὐτοῖς ἢ τὸ δάπεδον, ἀλλ' ὑπόκωσιν αἱ δάπεδες.

Δάπεδον, interdum est potius Solum: vt quum dicitur quis natus vel ἐν δαπέδῳ regionis vel vrbis alicuius humatus esse: cuius vsus exemplū in Anthol. epigr. extat. Sed & pluralis pro singulari positus hunc eundem vsum obtinet. vt in hoc Biantis epitaphio, Κλεινῆς ἐν δαπέδοισι Πριήνης φῶτα καλύπτει Ἥδε Βίαντα πέτρα, κόσμον Ἴωσι μέγαν. Inuenitur & cū aliis genitiuis. siquidē apud Eurip. legimus πεδῶν δαπέδοις, periphrasticè pro πεδίοις Eadem periphrasi dicitur γῆς δάπεδον, (vt Latini poetæ dixerunt Terræ solum) quod Aristophanes non tanquam comicum, sed tanquam tragicum vsurpauit, in Pluto, Ἢ γῆς ἀρούσοις ῥίξας δάπεδον, καρπὸν Δηοῖς θερίσασθαι. Sic autem pleraque extant apud hunc comicum, quæ minimè ex comico sermone sumpta sunt, quin potius ab eo abhorrent: sed ad tragicam grandiloquentiam alludens aut etiam nominatim ad alicuius tragici locum, iis vtitur.

Δάπεδον, (vti dixi) quidam ex πέδον, alii ex ἔδαφος deriuauerunt. Eustathius ex iis est qui ex πέδον deductum esse volunt: vt nimirum δάπεδον dicatur quasi δᾶς πέδον, quod δᾶς est Doricum pro γᾶς: à NOMIN. Δᾶ. Sonabit autem δᾶς πέδον quasi quis dicat Terræ solum. Sic non solùm γῆς πέδον, sed etiam χθονὸς πέδον inueniri apud tragicos, docui in πέδον: genitiuum illum ex Æschylo, initio sui Promethei vincti, hunc autem ex Sophocle afferens. Etymologus nomen hoc δάπεδον deducit quidem & ipse ex πέδον, cui præfixa sit particula δᾶ. sed huic aliam hic significationem inesse existimat. vult enim esse ὀθπαπικόν. id est, habere vim intendendi. vt δάπεδον sonet τὸ μέγα καὶ πλατὺ πέδον, quod est ἔδαφος. Fieri autem ait hoc δᾶ ex ζᾶ, per metathesin literæ δ' in ζ. vnde ζάπλουτος dicitur ὁ παῦ πλούσιος. Vbi obserua obiter eundem vsum PARTIC. Ζᾶ, ET Δᾶ, si eius sententiā sequamur. Ad ζᾶ quidem quod attinet, in multis vocabulis hanc intendendæ significationis vim habere cōstat: at particulæ δᾶ hunc vsum habentis, non obuia itidem exempla sunt. Dicitur quidem in δᾶσκιος esse itidem ὀθπαπικὴ hæc vocula, sed alii esse volunt per syncopen factum ex δασύσκιος. Sic & in Δαοπῶνης vsum istum à quibusdā habere existimatur. Altera autem etymologia (cuius nullam scholiastes ille mentionem facit) ea est qua δάπεδον ab ἔδαφος deducitur. Sed hæc mihi multo minus placet, minúsque veritimilis videtur. Alioqui pro ea facere videri queat VOX Ἐδάπεδον, quippe quæ habeat ε, & in qua aspiratæ duntaxat in tenuem mutatio facta dici possit: vt videlicet ex ἔδαφος primùm ἐδάπεδον pro ἐδάφεδον factum sit, deinde δάπεδον, ablata prima illa vocali. Sed vocem illam ἐδάπεδον nullo testimonio nobis comprobant vulg. lex. ego autem nec apud Hesychium nec Suidam, nec Etymologum, nec alium quenquam, eam reperio: adeo vt valde suspectā habeam, & verear ne, vt aliæ quamplurimæ, errore alicuius ex illorum vulg. lex. consarcinatoribus in ea irrepserit. Hæ sunt illæ duæ etymologiæ quæ apud veteres grammaticos extant: sic tamen vt prior magis apud eos recepta sit. At Carner. hanc falsam esse arbitratur, (nam esse quasi γάπεδον, id est γῆ πεδον, falsum est inquit) qui alterius ne mentionē quidem facit. Putátque δάπεδον esse potius à δάπλω significante κοπλω: sicut pa-

uimentum est à Pauio, quod est ferio. Ego autem non video cur ex duabus illis priorē repudiare debeamus: nisi infinitas alias, quæ alioqui recipi solēt, reiicere velimus. Sed vndecūque tandem originem habeat vox δάπεδον, ex ea orta esse constat nomina composita, Ἀλλοδαπός, Ἡμεδαπὸς, aliáque de quibus ordine agam: atque ita ἀλλοδαπὸς dicetur tanquam ἀλλοδάπεδος, vel tāquam ἀλλοδαφός. idémque & de cæteris dicemus. Sed mirari quis possit, idque non immeritò, quomodo Eustathius δάπεδον ex πέδον non ex ἔδαφος deducens, ἀλλοδαπὸς tamen exponat non ὁ ὢν ἐξ ἄλλου πέδου, siue ὁ τῶν ἀλλόθεν πέδου, sed ὁ τῶν ἄλλοθεν ἐδάφους. Qua de re dicam & in composito secundo Ἡμεδαπός. A B

C. Ἀλλοδαπὸς, οῦ, ὁ, (siue tanquam ἀλλοδάπεδος siue ἀλλοδαφὸς, vt modò dicebam. nam à quibusdam exponitur ὁ ὢν ἐξ ἄλλου δαπέδου, ab aliis ὁ ὢν ἐξ ἄλλου ἐδάφους) Qui est ex alio solo, non ex nostro, Qui est ex solo peregrino, Peregrinus, Alienigena, Extraneus, Exterus, Externus. Homerus Iliad. γ, Μιχθὲὶς ἀλλοδαπῶν, γωμαῖκ ἀνεδὲ ἀνῆγες. id est exteris. Eiusdem poematis libro π, — ἐπεὶ σφίσιν ἔρμα πόλιος Ἔσκε, καὶ ἀλλοδαπὸς ὣς ἐών. Et lib. τ, ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ. pro eo quod alibi dicit, ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ. pro eo quod alibi dicit, ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ. Vsus est hoc nomine (licet alioqui sit πεπιπκώτερον) Xenophon quoque Pæd. 8, πολῖται δὲ αὐθρωποι ἀλλοδαποῖ εἰκειότεροι, ἢ σύωποι ἀποσκιώων. Xenophontem verò in vsurpanda voce ista imitatus est Herodianus præsertim: apud quem plerisque in locis occurrit ἀλλοδαπὴ, subaudito substantiuo χώρα, vel γῆ. vt libro 8, βιώσεσθέ τε καὶ κτῆ γωμεν ὀν ἐῖς οἰκείοις, οὐκ ὀν ἀλλοδαπῇ κακοπαθοῦντες. Et libro 5, αὐτὶ μὴ ὑπὸ σκιωᾶς καὶ ὀν ἀλλοδαπῇ διαπτώμθροι. Sic in alio eiusdem loco vsurpatur genitiuus ἀλλοδαπῆς. Vsi sunt verò & alii eodem modo: ex quibus est Philo libro 1, De vita Mosis, καὶ ἀρ' ὅπ ωερὸν εἰς ἀλλοδαπὴν ἀφιγμένος. C D

Ἀλλοδαπὸν, interdum aliquid vocatur quod est inusitatum & insolens, seu formæ inusitatæ. (qua in significatione videndum est an vsurpari Peregrinum possit) Interdum verò & Prodigiosum reddi posse videtur, sicut ἀλλόκοτον. Herodianus lib. 1, ζῶά τε παντία, καὶ πῶ ἑαυτῶν φύσιν μὴ τηροῦντα, ὀρίμασί τε ἀλλοδαπῶς, καὶ μέρεσι σώματος ἀναρμόστοις πολλάκις ἀπεκωνῆη. vbi Polit. ὀρίμασί τε ἀλλοδαπῶς vertit figura prodigiosa: ita hunc locum interpretans, Præterea animalia omne genus, minimè naturam suam seruātia, cum figura corporis prodigiosa, tum membris haudquaquam congruentibus edebantur. In alio tamen eiusdem historici loco eadem verba haud eodem interpretari modo possimus. haud enim liceat ὀῆμα ἀλλοδαπὸν itidem reddere figuram prodigiosam, in isto eiusdem loco, libro 5 μὴ ἀλλοδαπὸν ἢ παντάπασι βαρβαρον τὸ ὀῆμα ὀρθεῖν, ἀλὺς λυπόσῃ τοῖς ἰδόντας. Hic enim ἀλλοδαπὸν ὀῆμα est simpliciter Peregrinus habitus, id est Peregrinæ genti vsitatus. E F

C. Ἡμεδαπὸς, ᾶ, ὁ, Qui est è nostro solo, id est nostrate: (sicut ἀλλοδαπὸς proximè præcedens, Qui est ex alio solo) Vno verbo reddi potest Nostras. Sonat enim ἡμεδαπὸς, q.d. ὁ τῶ ἡμετέρου δαπέδου, quasi diceretur ἡμεδάπεδος. Vel, ὁ τῶ ἡμετέρου ἐδάφους, sequendo Eustathium: qui postquam scripsit πηλεδαπὸν fieri ex πῆλε & ἔδαφος, & esse νήσους πηλεδαπὰς apud Homerum, ὧν πῆλε καὶ μακρὰ τὸ ἔδαφος ὄφι: addit talem deductionem habere etiam ἡμεδαπὸς & ἀλλοδαπὸς: vtpote significantia, ὁ τῶ ἡμετέρου ἐδάφους, & ὁ τῶ ἄλλοθεν ἐδάφους. Sic πεδαπὸς sonare ποίου ἐδάφους, ἤτοι χώρας, γῆς. Iure autem optimo mirum alicui videatur (vt antea dixi) cur Eust. alibi δάπεδον nō ex ἔδαφος deriuās, sed ex πέδον, præfixā habente voculā δ ἃ quæ Doricè vsurpetur pro γᾶ: in istis cōpositis non itidem genit. πέδου, sed genit. ἐδάφους mentionem faciat. Non video certè quid aliud hìc dici possit quàm eum ista composita non ex δάπεδον facta esse, sed sibi peculiarem deriuationē habere censuisse. Verùm hanc sententiam nulla defendi posse ratione existimo. Erat tamen alioqui dicendum, ἀλλοδαπὸς, ἡμεδαπὸς, & reliqua, ex δάπεδον fieri, quasi ἀλλοδάπεδος, ἡμεδάπεδος: illud autem δάπεδον ex πέδον vel ex ἔδαφος esse ortum. Vnica esset excusandi Eustathii via: dicēdo nimirum eum, quum scripsit, ἡμεδαπὸς, ὁ τῶ ἡμετέρου ἐδάφους, intellexisse ὁ τῶ ἡμετέρου δαπέδου, id est ἐδάφους: itidémque in cæteris. Sed vereor vt parum verisimile iudicetur eum ita intelligendum relinquere nobis voluisse. Equidem Hesych. quoque & Suidas in expositione genitiui ὑμεδαπῶν afferūt illud ἐδάφους. Exponitur porro ἡμεδαπὸς, ἐγχώριος, siue ὁ τῆς χώρας, necnon αὐτόχθων. Sæpe verò & ἡμέτερος, id est Noster. vt ἡμεδαπῆς γῆς Hesych. exp. ἡμετέρας. item ἡμεδαπῶν, ἡμετέρων. Idem postquam dixit ἡμεδαπὸν opponi παρ' ἀλλοδαπῷ, & declarare τὸ ὅλη χώρας: addit, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἡμέτερον. Sic apud Aristophanem Suidas, Ὁ γραῦς χαρακτὴρ ἡμεδαπὸς τῶ ῥημάτων, exponit ἡμέτερος. Et in alio eiusdem loco, καὶ π καὶ πα ῥῶν ωοδαπόν μνημονεύσαντες ἡμεδαπόν, exponit ἡμέτερον. Sed pronomen ἡμέτερος, sicut & Latinè Noster, interdum & pro Nostras accipitur. H

COMP. Ὑμεδαπὸς illi Ἡμεδαπὸς proximè subiungendum est, vtpote ei respondens: sicut Latinè sibi respondēt Nostras & Vestras. Est igitur Ὑμεδαπὸς itidem Qui est è vestro solo, Vestras. Hesych. ὑμεδαπῶν exp. τῶ ὑμετέρου ἐδάφους. Suidas, ὅτι ἐκ τῶ αὐτῶ ἐδάφους ὑμῖν συγγενῶν ἢ τῆς αὐτῆς χώρας. vbi pro ὑμῖν credo reponendū ἡμῖν, aut ἤτοι: vt genitiuo χώρας exponatur ille ἐδάφους. At in v. l. legitur Ὑμεδαπὴς, ἐος, ὁ, quod interpr. Cōterraneus, Vestras, quasi Eodē vobiscum loco natus. Hisque subiungitur nomen Suidæ, tanquam testis. Vnde apparet eum qui hæc scripsit, existimasse ὑμεδαπῶν, quod apud Suidam legitur, esse à nominatiuo contracto ὑμεδαπής. Sed miror cur potius ab ὑμεδαπὴς quàm ab ὑμεδαπὸς esse putauerit: præsertim quum non ἡμεδαπὴς in isdem, sed ἡμεδαπὸς duntaxat legatur. Quòd si vsquam ὑμεδαπὴς extaret, & quidem apud idoneum quempiā autorem, non dubium est quin & ἡμεδαπὴς itidem dici posset: quinetiam reliqua composita fortasse eādem accipere formam possent. Inueniri quidē certè & παντοδαπὴς, mox docebo. C

C. Παντοδαπὸς, οῦ, ὁ, q.d. Qui est ex omni solo: sequēdo interpretationem quæ aliis compositis datur. Sed Latinè redditur, Omnifarius, Omnigenus, Omnis generis. Interdum Varius, Multiplex. Quas duas posteriores interpretationes ei dat Bud. apud Platonem. Παντοδαπὸς, (inquit) Varius, Multiplex: vt ποικίλα, & similia, apud Platonem De rep. Sic παντοδαπώτατος vertit Valde multiplex, in isto Theophrasti loco, ἄποι δὲ καὶ μηλέαι ἐν τῶ Πόντῳ καὶ παντοδαπώτατα καὶ χρηστά. Apud Aristophan. in Ranis, θηρίον quoddam (cui nomen datur ἔμπουσα) dicitur fieri παντοδαπόν: nimirum ποτὲ μὲν βοῦς, ποτὲ δ' ὀρόλος, ποτὲ δ' αὖ γυνή· quinetiam κύων. Vbi παντοδαπὸν γίνεται quidam interpr. Aliud atq; aliud fit, In omnes formas se commutat. Apud Synesium, παντοδαπὴ ἀρετὴ, Omnifaria virtus, Virtus omnigena, seu omnis generis. Sæpe autem in plurali vsurpatur. vt παντοδαπὰ ζῶα apud Aristot. Animalia omnis generis, siue omne genus, vt etiam loquuntur Latini interdum. Sic παντοδαπὰ νοσήματα, apud Aristoph. Morbi omnis generis: vel, mutata structura orationis, Omne morborum genus. Ex Theophrasto affertur & παντοδαπῆς ὀνῆς.

Affertur ETIAM Παντοδαπὴς, ex Aristot. in libello περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων. Sed addit Bud. (à quo affertur) Nisi sit menda. Quibus verbis, suspectum sibi fuisse, apertè ostendit. Verùm suspicionem eam si non tollunt, at certè minuunt Dionys. Areop. & Herodianus, apud quos etiam reperitur. Locus Herodiani est lib. 5, pag. 511, meæ editionis, ὁ δὲ δῆμος ἑκατέρωθεν παρεθέτο μετὰ παντοδαπῆς δαδαλχίας. Possit tamen aliquis rursum suspicari ab ipso autore παντοδαπῆς non παντοδαπῆς scriptum fuisse: præsertim quum in eadem pagina declinationem illam non hanc vsurpet, scribens, ἐόθη τε καὶ ὀδόνας παντοδαπάς. Alioqui pro illo παντοδαπῆς facere posset ὑμεδαπὴς quod suprà ex v. l. attuli, si aliquo testimonio confirmatum ibi esset. H

Παντοδαπῶς, aduerb. Omnifariam, Omnibus modis, vel Omni modo. Vno verbo, Omnimodè, quo Lucretius vtitur. Extat apud Aristot. in Ethic. lib. 2, cap 6, pentameter, sine autoris nomine, in quo ἁπλῶς & παντοδαπῶς inter se opponuntur. Eius enim pentametri verba hæc sunt, Ἐσθλοὶ μὲν γὰρ ἁπλῶς, παντοδαπῶς δὲ κακοί. Vbi quidā παντοδαπῶς

παντοδαπῶς interpr. Multis modis: ego malim, magis ad verbum, Omnibus modis.

C. Ποδαπὸς, οῦ, ὁ, (q.d. ποίου δαπέδου) Ex quo solo, Cuias. Conuenientem significationem habet cum Ἡμεδαπὸς & Ὑμεδαπὸς, eodémque pertinentem. Xenophon, ἐρωτῶμενος δὲ ποδαπὸς εἴη, Πέρσης ἔφη εἶ. Plato in Apol. Socr. πῆς καὶ ποδαπός. Aristoph. Nubibus, ὦ Ἡρακλεῖς, ὦ ωῆ ποδαπὰ τὰ θηρία; Cuiates feræ? Quidam exponunt etiam, Quales feræ? B

Inuenitur ETIAM Ὁποδαπὸς, sed significās potius Qualis. Suspecta autem hæc scriptura esset, nisi in variis locis reperiretur. Atque adeo quidam annot. ποδαπὸς dici ὅλῃ ὅπου, sicut ποδαπὸς ὅλῃ γῆς. Lucianus in dialogo qui ωδὲ ωδῆσπου inscriptus est, ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσα πινῶν λεγόντων, Ποδαπὸς ἢ ὅστις ὁ φίλος, ὅς πς οὐ βίβρωκεν οὐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν; Vbi ποδαπὸς à quibusdam redditur Qualis, siue Cuiusmodi. Hermog. De inuentione, σκοπτέον τὸ ωρῶτμα ποδαπὸν ὅλῃ, καὶ ποδαπὸν ὑποείληφαν χρηστὸν, ἢ φαῦλον, Considerandum est qualis res sit, & qualis existimetur, bona an mala. Iulianus imperat. in Misopogone, ὃς ὑπὸ ἀφροσύνης οὐ σωῆκα ποδαπὸν τῆς δὲ τῆς πόλεως ἦθος. Libanius, ποδαπὴ πῶ λαλῆσαι ἡ ωαρθένος. Inuenitur & in aliquot Testamenti noui scriptis. Lucas cap. 1, v. 29, καὶ διελογίζετο ποδαπὸς εἴη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος Cogitabat apud se qualis esset ista salutatio, Quod esset istud salutationis genus. Ab eodem cap. 7, personæ tribuitur: subiungiturque particulæ πῆς: versu 39, οὗτος εἰ ὡ ωροφήτης, ἐγίνωσκεν ἂν τίς καὶ ποδαπὴ ἡ γυνὴ ἥτις ἅπτεται αὐτοῦ. ὅτι ἁμαρτωλός ὅτι. Vbi ποδαπὴ sonat perinde acsi diceretur, Qualibus moribus prædita. Secus apud Matthæum cap. 8, vbi personæ itidem tribuitur, ποδαπὸς ὅτιν οὗτος, ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακουουσιν αὐτῷ; Qualis est iste? Sic ποδαποί εἰσιν οὗτοι; Quales sunt isti homines? vel, Quod genus hoc hominum? vt Maro loquutus est. Sciendum est autem, quanuis ποδαπὸς reddatur Qualis, aliud tamen esse quàm ποῖος, aut saltem esse significantius. perinde videlicet acsi non simpliciter interrogaretur qualis, sed simul etiam ex quali regione ortus. Ideóque optimè reddi possunt illa Maronis verba, Quod genus hoc hominum, istis Græcis, ωοταωοί εἰσιν οὗτοι; siue οὗτοι οἱ ἄνθρωποι. quoniam sequitur, — quæve hunc tam barbara morem Permittit patria? Perinde est enim acsi dictum esset, Quales sunt isti homines? & ex qua regione orti, quæ tam babara est? Apud Petrum autem epist. 2, cap. 3, legimus ποταωοὶ cum præpositione ἐν, habente suum datiuum, τούτων οὖν πάντων λυομένων, ποταωοὶς δεῖ ὑπάρχειν ὑμᾶς ἐν ἁγίαις ἀναστροφαῖς καὶ εὐσεβείαις; At Phrynichus hanc vocem reiicit, tanquam ἀδόκιμον. ωοταπὸς (inquit) διὰ τῶ τ, μὴ εἰπῶς. ἀδόκιμον γάρ. διὰ τῶ η δὲ λέγεν, ὅθεν ἡ ἡμῶν Σώσης. ωοδαπὸς ὅτι; Θηβαῖος, ἢ Ἀθηναῖος. ἔστι γὰρ ὅῆ ἐκ τίνος δαπέδου. Sed quanuis ἀδόκιμον esse dixerit illud ωοταπὸς per τ, subiungit, ωοταπὸς δὲ ὅτιν, εἰ εἴωοις, ωοταπὸς τὸν τρόωον Φρυνίχος; ὀλπεκής. Quibus hæc addit, quæ non satis cum superioribus conuenire videntur, χρὴ οὖν οὕτως ἐρωτᾶν, Ποῖός σοι τὶς δοκεῖ εἶ; Sed existimo eum intellexisse, ωοταωὸς non esse dicendum, nisi cum adiectione accusatiui: ideóque quum adiciendus accusatiuus non est, vtendum esse nomine ωοῖος. Mirum est interim, eum antea generaliter ἀδόκιμον pronuntiasse illud ωοταωός: præsertim quum reperiatur tum in iis quos protuli locis, tum in aliis plerisque, & quidem sine accusatiuo etiam. Lucianum quidem certè non vsurum fuisse, si ἀδόκιμον foret, persuasum habeo. C D E F G

Ποταπὸς alicubi existimatur reddendum potius Quantus. vt Marci 13, ωοταωοὶ λίθοι, & ωοταωοὶ οἰκοδομαί. Sic 1 Ioann. cap. 13, in principio, ἴδετε ωοταωὴν ἀγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ Πατήρ. Sed alii in huiusmodi quoque locis interpretari malunt Qualis: potéstque certè his etiam locis hæc interpretatio conuenire. H

C. Τηλεδαωὸς, vide post Τῆλε, t. 3, c. 1461.

C. Ὑμεδαωὸς, vide suprà, post Ἡμεδαπός.

Quod sequitur vocabulum, minimè ωροωότυπον est, sed deriuatum: ideóque præfixa & illi lineola fuit. Quū autem duæ eius afferantur deriuationes siue etymologiæ, sequendo eam quæ mihi magis probatur, ponendum fuisset tomi 3, col. 82, post verba ex Γαΐω composita. A

— Ἀ Π Α Τ Ἀ Ω, ῶ, F. ήσω, Fallo, Decipio, Impono. Magis tamen aptè Seduco, quòd in hac interpretatione retineatur idem metaphoræ genus: quum ἀωατῶ sonet quasi ἀωάγω τῶ πάπυ. qua de re fusius disseram in ἀπάτη. Homerus Odysseæ ρ, — οὐκ αὖ ἔγωγε Ἀλλα παρὲξ ἐῶωιμι ωοδηκλιδὸν, οὐδὲ ἀπατήσα. quibus verbis & alibi vtitur. Apud eundem legimus ἀπάτησεν præfixum habens datiuum δολοφροσύνῃ. In vulg. lexicis Ἀπατῶ exponitur etiam Dolo non malo decipio, sine vllo exemplo. Quædam tamen quæ pro illa interpretatione facere possunt, afferam in nomine Ἀπάτη: sed talia vt apud me parui sint ponderis. Pass. Ἀπατάομαι, ώμαι, Decipior, Fallor. vnde participium ἠπατημένη apud Sophoclem in Aiace, Ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη, pro ὑπὸ φωτὸς, Noui me à viro deceptā. Aliud particip. ἀπατηθέντες apud Thucyd. libro 2, ἀπατηθέντες ὑπ' αὐτῶν ἐξ ὁμολογίας πνός. Cæterùm de verbi huius deriuatione dicam in Ἀπάτη. vbi etiam docebo non temerè à me positum fuisse Ἀπατῶ ante Ἀπάτη. quum enim verbale sit Ἀπάτη. (quod ex verbali composito Ἐξαπάτη probabo) sequi, non præcedere, debuisse constat. A B

Ἀπάτημα, ατος, τὸ, Fallacia, Captio, Impostura. Atque vt substantiuum hoc formatum est ex ἠπάτημαι, sic ex ἠπάτηται est formatum adiectiuum NOMEN Ἀπατηκός quod sonat, Qui talis est vt fallere possit. vel Fallendi vi seu arte præditus. Potest & vno verbo reddi Fallax, sicut ἀπατηλὸς, quod proximè sequitur. C D

Verùm eadem opera agendum & de nominibus COMPOS. Δυσπάτητος ET Εὐπάτητος: quòd & ipsa ab eadem illa tertia persona fiant, tanquam videlicet præcedente ἀπατητός. quod tamen non dicitur. Sonat autem Δυσπάτητος, Difficilis deceptu, Qui difficilè decipi potest: vicissimque Εὐπάτητος, Qui facilè decipi potest, Facilis deceptu, Qui talis est vt ei facilè imponi possit.

Ἀπατηλὸς, οῦ, ὁ, Fallax, Deceptorius. Exponitur in vulg. lex. Fraudulentus, non malé: sed illa duo magis apta sunt Græci huius nominis interpretationi: quòd verbalia sint à Fallo & Decipio, eodem modo quo ἀπατηλὸς ab Ἀπατῶ. (Sic ἀπάτη commodius Fallacia vel Deceptio redditur quàm Fraus) Possit alioqui non solùm Fraudulentus reddi, sed & Dolosus, necnon Captiosus. Homerus Iliad. α, — οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδὲ ἀπατηλὸν, Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ, τι κεν κεφαλῇ καταβύσω, Minimè fallax, Minimè fraudulentum, seu dolosum, Nihil fallaciæ aut fraudis habens. Plato in Cratylo, καὶ τὸ κλωπικόν τε καὶ τὸ ἀπατηλὸν ἐν λόγοις καὶ τὸ ἀγοραστικόν. Lucianus, νομίζω ἄδικον καὶ ἀπατηλὸν ἐωοιήσω. Inuenitur in eadē significatione & QVINQVESYLL. Ἀπατήκιος, sed apud poetas tantùm, vt opinor. Homer. Odysseæ ξ, Ἐχθρὸς γάρ μοι κῆνος ὁμῶς ἀΐδαο ωύλησι Γίγνεται, ὃς πενίῃ εἴκων ἀπατήλια βάζει. Quod acrostichion habetur in alio eiusdem libri loco, Ἐλθὼν ἐς δέωνιαν ἐμὸν ἀπατήλια βάζει. Apud eundem legimus etiam ἀπατήλια εἰδώς. Sed & aliquis vocatur ἀπατήλιος, id est, Fallax, Impostor: pro qua significatione ex Nonno affertur. Cæterùm ex ἀπατήσω futuro verbi ἀπατῶ fieri ἀπατήλιος traditur: quod de ἀπατηλὸς potius dicendum fuerit, ex quo illud factum esse manifestum est. E F G H

Ἀπάτη, ης, ἡ, Deceptio, Fallacia, Fraus. Atque vt illa duo priora nomina verbalia sunt à Fallo & Decipio, ita nomen istud ἀπάτη pro verbali habere malui. Etymologici autor quum nominis ἀπάτη etymologiam affert, non verbi ἀπατῶ, videtur hoc ex illo deducere: Eust. contrà, quum verbi ἀπατῶ non nominis ἀωάτη etymum affert, videtur illud prius hoc velle constitue-

re. Sed idem alibi nominis ἀπάτη & verbi ἀπατᾶν etymologiam simul ponit. Verùm vt ἀπάτη verbalē esse censerem, impulit me quædam non parui ponderis ratio, atque adeo plus apud me quàm illi grammatici autoritatis habens. Ea autem est, quòd inueniatur ἐξαπάτη: cui præfixam præpositionē quum ex verbo ἐξαπατῶ manasse, ita manifestum sit vt controuersum esse nequeat: quis ἀπάτη ex ἀπατῶ itidem factum, atque adeo formandi illius verbalis ἐξαπάτη exemplum præbuisse non fateatur? Vtrunque autem tam ipsam decipiendi seu fallendi actionem, quàm technam qua vtimur ad decipiendum, seu technam deceptoriam sonat. quod itidem sonat Latinis Fallacia. Nunc de deriuatione. Ἀπατᾶν (inquit ille scholiastes) τὸ ἀπάγειν τῶ πάνυ. quum antea dixisset, inde (videlicet à nomine πάνυ) esse & ἀπάτη & ἀπατᾶν, quasi μὴ ἀδείας ὁδοῦ ἐχεσθαι καὶ ὡς ὅτι ἀτραπὸν βαδίζειν, ἀλλὰ καμπὰς ἑλίττειν, καὶ σφάλλειν ὁδὸν κάκεῖ. Idem comment. in Iliad. librum 2, Ἀπάτη & ἀπατῶ ex α priuatiuo fiunt (inquit) & nomine πάνυ, quo significatur ἡ πεπεμμένη ὁδός. Nam ἀπάτη est ἡ τῶ ὀρθοῦ ἔκνευσις εἰς τὸ πλάγιον καὶ δόλιον. Sequendo autem hoc etymum, optimè conuenier metaphora, id est metaphorica significatio, verbi ἀπατῶ cum ea quā Latini dederunt verbo Seduco. Satis enim constat Seduco sonare quasi quis dicat Seorsum duco: atque hinc tamen ad decipiendi significationē transferri apud classicos etiam autores videmus. Equidem tam bellè hoc Latinum cum Græco illo in ista translatione conuenit, vt huius exemplo significatio ista illi data esse videri possit. Cæterùm quod dixi metaphoricam esse verbi ἀπατῶ significationem pro Decipio, nō ita accipiendum est quasi extra metaphoram quoque vsurpetur, sicut Seduco: sed ita loquens, respexi ad significatum illud quod ei conuenit illam ἀπὸ τῶ πάνυ deriuationem sequendo. Sed venio ad alteram illam deriuationem, siue etymologiam: quæ quis multo minus mihi probetur, ac verisimilis videatur. Ἀάτη, (inquit Etymologus) & per pleonasmum literæ π, ἀπάτη. Ac ne ipse quidem Eustath. hoc etymum ignorauit. In illo enim quem ex comment. in librum secundum protuli loco, Fortassis (inquit) ἐκ τῶ Ἀπω quod est βλάπτω, & ἐκ τῆς ἄτης, fit ἀπάτη & ἀπατᾶν: sicut ἀπιδεῖν fit ex ἰδεῖν. Sed ἀπάτη deducendo ex ἄτη, esset non tantùm literæ π, sed syllabæ πα pleonasmus. Omisi autem verba quæ apud Etymologum præcedunt, tanquam nihil fide dignum habentia. Legitur enim apud eum, ἐκ τῶ ἀπαφῶ, ἀπάτη καὶ ἀπατῶ. quibus subiunguntur illa, ἢ ἀάτη &c. Cæterùm vt ad exempla vsus illorum veniam, sciendum est eum prosæ scriptoribus cum poetis communē esse. Homerus Iliad. ο, de Ioue, Τῆς δ' ἀπάτης κοπέων. vbi scholiastes exponit, ὑφ' ὕπνου τῆς πλάνης. Idem Odysseæ ν, genitiuum pluralem ἀπατάων copulat cum μύθων κλοπίων: vbi canit, — δόλων ἄτ', οὐκ ἄρ' ἔμελλες Οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ λήξειν ἀπατάων, Μύθων τε κλοπίων, οἵ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσίν; Apud eundem legimus ἀπάτῳ cum κακῷ: Iliad. β, Νῶϊ δὲ κακῷ ἀπάτῳ βουλεύσαντο. Vbi Eustathius existimat ἀπάτῳ dictam esse κακῷ ad differentiam τῆς ἀγαθῆς. vt apud Æschylum est ἀπάτη quædam δικαία, hoc in versu, Ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός. Fuerit autem ἀπάτη ἀγαθὴ (inquit) ἡ ἐν καιρῷ, καὶ οὐδ' ὀπιβλαβής. Additque huc pertinere quod apud Herodotum legitur, ἔνθα χρὴ τὴν ψεῦδος λέγεσθαι, λεγέσθω. Hinc & Vlyssem ita δόλιον appellari, in laudem, quinetiam quemlibet belli ducem. Atque hoc quod de imperatore dicit, cum illo Virgilii dicto cōuenit, — dolus an virtus, quis in hoste requirat? Quinetiam in istum locum Iliadis ι, Ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε, καὶ ἤλιτεν. οὐκ ἀν' ἔτ' αὖτις Ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν, annotat, optimè adiici τὸ ἤλιτε post ἀπάτησε. sicut enim non omnis dolus, ita nec omnis ἀπάτη vituperanda est: sed ea duntaxat quæ proficiscitur ab iis qui sunt ἀλιτοί. Quibus subiungit eundem illum Æschyli senariū, perperam tamen scribens, ἀγαθῆς ἀπάτης pro ἀπάτης δικαίας. Hæc Eustathius: cui de expositione adiectiuī illius κακῶν minimè assentior: potiusque κακῷ ἀπάτῳ ita vocari, vt κακῷ νόσον ab eodem poeta, initio Iliad. existimo. Neque enim appellari κακῷ νόσον ad discrimen τῆς ἀγαθῆς, quisquam dicturus sit. (Quomodo autem ibi interpretandum sit κακῷ, suo loco docui. Exemplis tamen ibi allatis huius significationis quam habet interdū NOMEN Κακὸς, hoc quoque diligens lector addere meminerit) At verò τῶδε τῆς ἐν καιρῷ ἀπάτης, cuius ab Eustathio fit mentio, aliquid præterea mox dicam. Nunc exempla ex solutæ orationis scriptoribus proferam: primùm à Platone incipiens, apud quem legimus, libro 11, Legum, ψεῦδος μηδεὶς μηδὲν, μηδ' ἀπάτῳ, μηδὲ τι κίβδηλον, ἡῷος ὀλοκαλούμενος θεῶν, μήτε λόγῳ μήτε ἔργῳ τοιαζέτω, ὁ μὴ θεμιστεύσας ἔσεσθαι μέλλων. Dixerat autem paulo antè, κιβδηλείαν δὲ χρὴ παίειν ἀιδρεῖ θεραπευθῶσι καὶ ψεῦδος καὶ ἀπάτῳ, ὡς ἔν τι ἡῷος ὂν τοῦτο· ὦ τῶν ἀρίστων ὀλοφέρειν εἰώθασιν οἱ πολλοὶ, κακῶς λέγοντες, ὡς ἐν καιρῷ γιγνόμενον ἑκάστοτε τὸ ψεῦδος, πολλάκις αὖ ὀρθῶς ἔχοι. Libuit autem totum hunc locum afferre, vt cum eo possent conferri illa Eustathii verba, ἡ ἐν καιρῷ ἀπάτη. Itidem enim hic constituit Plato τῷ ἐν καιρῷ ἀπατῶ, sicut τῷ ἐν καιρῷ κιβδηλείᾳ, & τὸ ἐν καιρῷ ψεῦδος: quū tria hæc sub illo quod ἡῷος vocat comprehendantur: cuius meminit & quum dicit, ἐν καιρῷ γιγνόμενον τὸ ψεῦδος. Ad tertium autem istud, τὸ ἐν καιρῷ ψεῦδος pertinet ille Herodoti locus, ἔνθα χρὴ τὴν ψεῦδος λέγεσθαι, λεγέσθω. Sed de his alius fuerit philosophandi locus. Venio ad Xenophontis locum, Pædiæ lib. 1, ὅτι τοῦτα πάντα κακουργίαι τινὲς καὶ ἀπάται, καὶ δουλώσεις καὶ πλεονεξίαι. Sæpe etiam in re militari vsurpatur ἀπάτη. vt apud Plutarchum in Fabio, Φαβίῳ δὲ πᾶσαν ἀπάτῳ καὶ δόλῳ πολλάκις. Apud eundem legimus in libello illo De superstitione, ἀπάτη φλεγμαίνουσα. Et in Apophthegm. δ' ἀπάτης τὰ πολλὰ φράσειν. Item ἀπατῶ σε ἀπάτῳ ex eodem dicere possumus. apud eum enim in libro qui πῶς δεῖ ποιημάτων ἀκούειν inscribitur, Gorgias tradit tragœdiam esse ἀπάτῳ, quam ὅ, τε ἀπατήσας, δικαιότερος τοῦ μὴ ἀπατήσαντος καὶ ὁ ἀπατηθεὶς, σοφώτερος τοῦ μὴ ἀπατηθέντος. Apud Alexandrum Aphrodis. ἀπάτη τῆς ὄψεως redditur Hallucinatio visus.

Ἀπατεῶν, ῶνος, ὁ, Deceptor, Impostor. Xenoph. Pædiæ 1, δεῖ τὸν μέλλοντα τοῦτο ποιήσειν, καὶ ὀπιβουλον εἶναι, καὶ κρυφίνοον, καὶ δολερὸν, καὶ ἀπατεῶνα, καὶ κλέπτειν, καὶ δρπαγα. Herodian. libro 3, αἶδρα ἀπατεῶνα, σφόν τε θεὸς ὀπιβουλοῦ. Plutarchus De Pyth. oraculo, ἀπατεῶσι καὶ γόησι ἀνθρώποις.

C. Ἀπατεώρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Virum fallens seu decipiens, Hominem decipiens, vel Hominis deceptor. Vtitur Nonnus. Item Iouis epithetum, de quo lege Etymologū, in Ἀπατούρια.

C. Διαπατάω, ῶ, Fallo, Decipio. pro simplici ἀπατῶ. Afertur ex Platone De legibus. Ab eius passiuo Διαπατῶμαι est præt. διήπατημαι, cuius plur. persona tertia est διηπάτηται, Decepti sunt.

C. Ἐξαπατάω, ῶ, Fallo, Decipio. Et ipsum significationem simplicis habet: potius enim ornatum simplici, (vt fit & in aliis plerisque) quàm vim eius significationi addere videtur. Est porro in frequentiore vsu compositum hoc ἐξαπατῶ quàm illud ἐξαπατῶ. Homerus Iliad. ι, Ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν. οὐκ ἀν' ἔτ' αὖτις Ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν· ἄλις δέ οἱ. Est enim iungenda præpositio cum ἀπάτησε. Xenoph. Pædiæ 3, σὲ δὲ οἶδεν, ἃ μὲν ἐβουλήθης ἐξαπατήσαι αὐτὸν, οὕτως ἐξαπατήσαντα ὡς καὶ αὐτὸς τυφλοῖς ἢ κωφοῖς καὶ μηδ' ὁποῖα φρονοῦντας ἐξαπατήσειν. Vbi obserua constructionem cum duplici accusatiuo: ita vt liceat dicere, ἐξαπατῶ σε τοῦτο: subaudiendo videlicet præpositionem κατα. Apud eundem legimus ἐμαυτὸν ἐξαπατῶ, Meipsum decipio, Meipsum fallo. (Cui simile est apud Demosthenem, αὐτὸν ἐξαπατῆσαι, Olynth. 3) Idem Xen. de canibus vaniloquis sæpe dixit, vt annot. Budæus. Item de mulieribus fucatis, & viris purpurissatis, in Œ-

conom. pag. 493, meæ editionis in fine, εἰ σοι μέλοιτο διέφθορος, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπ' ἀλειφόμενος αὐδρεικέλῳ, δοκῶ σε κινδυνεύειν τὴν ἐμαυτοῦ, καὶ σωφρόνων ἐξαπατῶν σε. Demosth. ἐξαπατικότα & τοῦδε κακροῦ μόνον copulauit: Plato autem ἐξαπατῶντες & γοητεύοντες: sicut antea ἀπατεῶσι cum γόησι copulatum ex Plutarcho attuli. Demosthenis locus est Philipp. 2, ὑμεῖς δὲ, ὅτῳ ἐγὼ, δεδόνται μὴν καὶ ὑπουργούμενον θεωρεῖτε Φίλιππον· ἐξαπατικότα σ' ἤδη καὶ τοῦδε κακροῦ μόνον ἀπτόμενα, αὐτοσχεδιάζοντα, ἰδεῖν. Platonis autem locus extat Politic. libro 2, non procul à fine, ἀλλ' ἀεὶ τῶδ' ἐγὼ αὐτὸ ὑπὸ δεῖ εἶναι μὴ μεταβάλλειν, ἡμῖν δὲ πιστὸν δεῖ εἶναι σοφὸς παντελῶς φαίνεσθαι, ἐξαπατῶντες καὶ γοητεύοντες; Et statim post dicitur ψεύδεσθαι, φάσμα τοιοῦτον, qui hic ἐξαπατᾶν & γοητεύειν. Passi. Ἐξαπατῶμαι, Fallor, Decipior. Xenoph. Pædiæ 8, ἄλλοι ἄλλοις πίστιν ἐξαπατηθέντες ἀπόλοιντο. Plutarchus in libro De audiendis poem. τὸ δὴ μόνοις οὐκ ἐξαπατᾶσθε Θεσσαλοί; ἀμαθέστεροι γὰρ εἰσιν ἢ ὡς ὑπ' ἐμοῦ ἐξαπατᾶσθαι. Sed act uè etiam vsurpari sciendum est ab Aristotele Problematū sect. 28, διὰ τὸ τοῦδε καταδήκην αἰσχίον ἀποστερῆσαι μικρὸν, ἢ πολυδαπανήσαι. ἢ ὅτι ὁ τοῦδε καταδήκην ἀποστερῶν, πον ὑπὸ λαβόντα τῆ αὐτὸν ὀπιεικῆ ἐξαπατᾶται.

Ἐξαπατᾶν τὸν νόσον dixit Lucianus pro τοῦδε μωτῆσθαι, & auertere sensum doloris & morbi. Ita Budæus. At ego & hic verbo Fallere vti nos posse existimo, quemadmodum dicitur aliquis fallere laborem, seu curas: sicut & fallere tempus.

Ἐξαπάτη, Fallacia, Deceptio, Impostura. Hesiod. in Theogon. ἀειδήματά τ' ἐξαπάτας τε. Gregor. Nazian. τοὺς ἐξαπάτῳ τῆ ἀπλουστέρους, Ad deceptionem simpliciorum, Ad decipiendos eos qui sunt simpliciores. Sicut enim ἀπάτη, ita & hoc ἐξαπάτη interdum est ipsa decipiendi actio, interdum verò ipsa techna qua vtimur ad decipiendum seu fallendum, quod itidem sonat Latinis Fallacia: vt dictum est & in Ἀπάτη.

C. Δυς-ξάπατος, ε τ Ἀνεξάπατος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod δυσαπάτητος & ἀναπάτητος paulo antè. Sed inuenitur ETIAM Ἀνεξάπατος, Qui falli non potest, seu decipi. Ex Aristot. Pol. 8, pro eo qui non decipitur.

Pro Ἐξαπατῶ dicitur ETIAM Ἐξαπάτων, sed poeticè. Hes. Theog. Ζεὺς νόον ἐξαπάτων, Iouis mentem decipiens, seu fallens. Sed ibi est & alia lectio, videlicet ἐξαφίσκων. quam magis receptam magisque fide dignam esse puto.

¶ Ἀπατούρια, τά, Festum quoddam Atheniensium, dierum quatuor. quarum prima est DICTA Δόρπια, sicut SECVNDA, Ἀναρρύσις, TERTIA Κουρεῶτις, QVARTA Ἔπιβδα. Dictum autem esse τῶδε τῶ ἀπάτῳ, seu ἀπατᾶν creditur. Ἀπατούρια, Fallaciarum solemnitas Athenis, inquit Budæus ex Euseb. chronic. Vide Suidam & Aristoph. scholiastem, duobus in locis: in quorum altero tradit placuisse quibusdam dici ἀπατόρια quasi ὁμοπατόρια. Vide & Etymologici autorem. Hesychius autem nullam deriuationis mentionem facit: sed quatuor eius festi dies enumerat, quum Suidas & scholiast. Aristoph. tres duntaxat recenseant.

ΑΠΑΦΩ, ET Ἄπαφοῦ, idem quod ἀπατῶ, Decipio, Fallo. Sed ἀπατῶ ab vtreq; scriptorū genere sumitur, ἀπαφῶ à poetis duntaxat: habens etiam quædam composita, vt paulo pòst videbis. Ab hoc ἀπάφω est ἤπαφεν, quod Hesychius exponit ἠπάτησεν, & ἐχλεύασεν, & ἐπλανήσεν. Quum autem apud Homerum legimus, τῶδέ μ' ἤπαφε δαίμων, ibi non est ἤπαφε accipiendum seorsim, sed vnà cum præpositione τῶδέ: vtpote à themate τῶδεαπάφω, de quo infrà. Habet & vocē PASS. Ἀπάφομαι. vnde ἀπάφοιτο, item ἐξαπάφοιτο apud Homerum, significationē actiuam seruans. Sed quod ad deriuationem huius verbi attinet, ego ab Eustathio & Etymologo dissentio. Subiūgo enim ipsum verbo Ἀπατῶ, tanquam inde deriuatum: at Eustathius vult Ἀπάφεσθαι esse propriè δι' ἀφῆς ἀπατᾶσθαι. scribit enim, κοινῶς, τὸ δι' ἀφῆς ἀπατᾶσθαι. quod κοινῶς quum dicit, intelligit, sequendo etymologiam. Paucis enim interiectis subiungit, ἀπάφεσθαι, esse Æolicum verbum, itidémque τὸ κατ' αὐτὸ: idque patere ex tenuatione literæ α. Nam τὸ κοινὸν (inquit) esset ἀφάφοιτο & ἀφαφᾶσθαι: (hoc enim repono apud eum pro ἐφαφᾶσθαι) Vbi τὸ κοινὸν significat Communi linguæ conueniens. Quinetiam DE A Παφία, si ei credimus, hinc deductum nomen habet, per ἔλλειψιν literæ à qua præpositio incipit. (Sed dicit, κατ' ἔλλειψιν τῶ τῆς τοιοῦτος ε. affertque nomina in quibus omissa est itidem hæc litera: quum tamen non ε sed α ἐλλείπειν in Παφία, deducendo ab ἀπάφω, dicere necesse sit. Fortassis autē aliquis perperam pro α reposuit ε, sequentium potius habens rationem, in quibus deest illa litera, quàm præcedentium: quum Eustathius contrà censeret in Παφία sic omissum esse α, vt in illis ε) Et hæc quidem Eustath. Iam verò Etymolog. tantum abest vt Ἀπάφω seu Ἀπαφοῦ, mecum deducat ab Ἀπατῶ, vt contrà in Ἀπατῆ hoc nomen inde deriuet, sicut & ipsum verbū Ἀπατῶ. nā ἐκ τῶ Ἀπαφοῦ, inquit, Ἀπάτη καὶ Ἀπατῶ. Apud eundem hæc legimus, Ἀπαφοῦ τὸ Ἀπατῶ. ἀφοῦ, τὸ καλῶς λέγω. ὡς ἄμορφον λέγουσι γυναῖκα. & per compositionem ἀπαφοῦ: vnde ἀπαφίσκω. sed hæc mendosa esse, cuius manifestum esse potest: in quibus tamē nihil mutare ausus sum, nisi φ ex λ feci λέγουσι. Magnū certè huic loco auxilium vetūs meum lexicum afferre poterit: cuius hæc sunt verba, Ἀπάτη, ἐκ τῶ Ἀπαφοῦ. τῶτο τοῦδε τὸ Φοῦ τὸ λέγω· καὶ μετὰ τῶ α τῶ σημαίνοντος τὸ κακὸν, Ἀφοῦ, καὶ Ἀπαφοῦ ὅθεν καὶ Ὅμηρος παρηπαφεν, αὐτὸ τῶ ἠπάτησεν. Hinc certè perspicere possumus vnde natus sit error qui huic loco subest, τὸ καλῶς λέγω: & quorsum afferat nomen ἄμορφον. Aut enim valde fallor, aut κακῶς λέγω scriptum reliquerat etymologici autor. quum antea dixisset itidem ἀπαφοῦ esse ex Φοῦ significante λέγω. ex quo Φοῦ, accedente α, quo declaratur τὸ κακὸν, fieri ἀφοῦ. His enim aptè subiungi potuit, Ἀφοῦ sonare κακῶς λέγω. At ea quæ proximè sequuntur verba, ὡς ἄμορφον λέγουσι γυναῖκα. ita intelligo, Quemadmodum dicimus mulierem ἄμορφον, litera α significante τὸ κακὸν. perinde acti dixisset, ὡς ἄμορφον λέγουσι γυναῖκα αἰτὶ τῶ κακόμορφον. quæ posteriora verba aut eum addidisse, aut certè subaudienda reliquisse verisimile est. Ex his autem quid Etymologus quoque de huius verbi deriuatione censuerit, liquere potest. Sciendum est tamen adiici & aliam deriuationem, ἡ ἀπὸ (inquit) significat ἀπόθεν. καὶ ἐγκειται τὸ φοῦ, τὸ φαίνω: VNDE Φενακῶ & Φενάκη. Sed mea deductio omniū simplicissima & maximè verisimilis mihi videtur: qua mecum fruatur is cui magis quàm aliæ placebit.

CIRCVNFL. Ἀπαφοῦ, quod apud Etymologum scribi vides, in eo loco quem protuli, apud Eustathium quoque legitur. Verbo Ἀπάφοιτο (inquit) cuius aorist. 2 act. est ἤπαφον, prius est Ἀπαφοῦ. vnde deriuatum Ἀπαφίσκω.

C. Ἐξαπάφω, SIVE Ἐξαπαφῶ, idem quod ἀπάφω, Decipio, Fallo. (sicut ἐξαπατῶ pro ἀπατῶ ponitur) Apoll. l. 2, Ἥλιον ἐξαπάφων παρελέξατο.

C. ΠΑΡΑπάφω, SIVE Παραπαφῶ, idem quod præcedēs. Apoll. Arg. l. 2, Ἀπόλλωνα παρήπαφε. Apud Homerū per dialysin, τῶδέ μ' ἤπαφε δαίμων.

¶ Ἀπαφίσκω, itidē poeticū, idē significans quod Ἀπάφω. A quo est etiā VERB. Ἐξαπαφίσκω. per cōpositionem. Hes. in Theog. Ζεὺς νόον ἐξαπαφίσκων. (Sed inuenitur & alia lectio, videlicet ἐξαπατίσκων: quā antea habuisti) Annotaui paulo antè ex Eustath. verbo Ἀπάφοιτο, prius esse Ἀπαφῶ. vnde esse deriuatum Ἀπαφίσκω. Cur autem Ἀπαφίσκω ex Ἀπαφῶ potius quàm ex Ἀπάφω originem habere censeat, aliis iudicandum vel potius diuinandum relinquo.

Ἀτρεκὴς, de quo nunc agam, vix certò statui potest vbi collocandum fuerit, quum de eius etymologia vix quicquam satis probabile afferatur. Est autem apud solos poetas, & quidē tragicos præsertim, vsitatum. In hexametro autem & pentametro carmine ἀτρεκὲς & aduerbiū ἀτρεκέως cōmodā sedem habent.

A — ΑΤΡΕΚΗΣ, ές, ὁ καὶ ἡ, Verus, Certus. Hesychius ἀτρεκῆ exponit ἀληθῆ & ἀκριβῆ: itidémque ἀτρεκὲς, ἀληθές. Eustathius ἀτρεκὲς αἷμα exponit τὸ ἀληθές, καὶ μὴ ψεῦδον πιὼ ὄψιν, in isto Homeri loco, Iliad. β, — ὀκ δ' ἀμφοτέροιϊν Ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσυα βαλών. Ex Euripide affertur ἀτρεκὴς δόξα, Fama tam certa vt negari non possit. Interdum ἀτρεκὲς aduerbialiter ponitur pro ἀτρεκῶς. Sic apud Theocritum, εἰδέναι ἀτρεκὲς scholiastes exponit ἀτρεκῶς: addens ἤρωα φανερῶς. Extat autem illius poetæ locus, Idyll. 2, quod Pharmaceutria inscribitur, Κἠ τό μιν αὖτ' γυναικὸς ἔχ' πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς, Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν. Sic ἀτρεκὲς ἀκοῦσαι in v. lex. aduerbialiter, pro Certò audire. sed autoris nomen tacetur.

Ἀτρεκὴς valde dubiam etymologiam habet, vti dixi. Etymologici autor non vnam affert. A δέρκω, (inquit) significante βλέπω, est nomen δερκής, & cum α epitatico, ἀδερκής. id est, ὁ λίαν ὑποβλεπόμενος. Deinde per traiectionem literæ ρ, & mutationem literæ δ in τ, fit ἀτρεκής. quoniam ὑπὸ πολλῆς ἐξυωπίας τὸ ἀληθὲς θηεῦται. Secunda etymologia est hæc apud eundem: A τρέχω fit τρεχής, & ἀτρεχὴς, id est, ὁ μὴ ῥᾳδιατρέχων πιὼ ἀληθεύειν. vel, ὃν οὐδεὶς δύναται ῥᾳδιαδραμεῖν οὔ φροῦν. Tertia est ista: A τρέω significante δέδοικα, fit τρεὴς & ἀτρεής: & per pleonasmum literæ κ, ἀτρεκής. quoniam ὁ ἀδιαστὴς καὶ ἄδολος πιὼ ἀληθεῖαν λέγει. Additur & quarta, à ῥίπω, vt fit ὁ μὴ τρεπόμενος. Hæc sunt quæ illic leguntur. Quod autem ad quartā etymologiam attinet, eam sequendo, ἀτρεκὴς existimandum esset dici quasi ἀτρεπής. At in meo veteri lexico vnica affertur, ea nimirum cui secundus apud Etymologum datus est locus, paucis mutatis. Ego in aduerbio Νηφεκῶς, (quod paulo pòst sequetur) quod etymum præ cæteris arrideat, docebo.

Ἀτρεκῶς, aduerbium, Verè, Certò. In hexametro autem & pentametro versu DICITVR Ἀτρεκέως. vt ἀτρεκέως ἀγορεύειν, apud Homerum non semel. Odyssea α, Τοιγὰρ ἔγὼ τοι Ζῆνα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω. Iliad. ο, ἐτεὸν & ἀτρεκέως coniunxit, hoc in versu, Ἀλλ' εἰ δή μ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις. Inuenitur & apud Herodotū hoc aduerbium ἀτρεκέως. vt ἀτρεκέως ὁπίσαμαι, Compertum habeo. Vel potius, Certò compertum habeo, Certò scio. Hesychius ἀτρεκέως exponit ἀληθῶς & ἀκριβῶς.

Ἀτρέκεια, ας, ἡ, Veritas. Inuenitur & scriptura IONICA Ἀτρεκίη, tum apud poetas, (vt apud Nonnum & Epigr lib. 1) tum apud Herodotum.

Ἀτρεκέω, ῶ, Verè dico. Ita vulg. l. sed absque vllo testimonio. Ab Hesychio autem ἀτρεκήσασα exponitur ἀκριβωσαμένη.

C. Παναρεκὴς, Omnino verus, Verissimus, Certissimus, in Epigr. eadem omnino forma & signif. qua dicitur παναληθής. Hinc ADVERB. Παναρεκῶς, VEL Παναρεκέως, Omnino verè, Verissimè, Certissimè.

¶ COMP. Νηφεκὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀτρεκὴς, Verus. Videndum est autem an dici possit νηφεκὴς sonare quasi νηφερεκὴς, particula νη augendi vim habente, sicut & in aliis quibusdam compositis: ex quibus est νήχυτος. Hoc enim NOMINE Νήχυτος declaratur δαψίλεια κύματος, à Dionysio De situ orbis, vbi κόλπος νήχυτος ab eo vocatur. (Estque obiter animaduertendus hic VOCVLAE Νη vsus. Alioqui enim plerunque non intendendi sed priuandi vim habet. vt videmus in Νηλεής, in Νηκερδής, in Νήκεστος, in Νήεθμος, aliisque quamplurimis) Videndum est inquam an νηφεκὴς dicendum sit sonare quasi νηαφεκὴς, an potius eadem illi quæ & præcedenti ἀτρεκὴς etymologia tribuenda sit: de qua disseram in proximè sequente aduerbio Νηφεκῶς.

Νηφεκῶς, Verè, Certò. Lycophron initio suæ Alexādræ, Λέξω τὰ πάντα νηφεκῶς ἅμ' ἱστορῆς. Vbi Tzetzes, postquam νηφεκῶς exposuit ἀληθῶς, subiungit, deriuari à νη priuatiua particula, & τρέω quod significat φοβοῦμαι. quoniam qui vera loquuntur, non verentur reprehensionem, sicut ii qui mentiuntur. Hoc autem etymum non dubium est quin itidem præcedenti Ἀτρεκὴς cōuenire possit, quantum ad deriuationem à verbo τρέω attinet: vt videlicet Ἀτρεκὴς sit ex α priuatiuo & verbo τρέω: sicut νηφεκὴς est ex particula νη, priuandi vim habente, & verbo τρέω. Quod etymum lubentius dederim nomini ἀτρεκὴς, quàm reliqua quæ allata antè fuerunt. sed ratio etymi quæ hic affertur magis mihi placet quàm quæ allata fuit. Addendum autem hoc esset, vt ἀτρεκὴς, sequendo illud etymum, dicitur quasi ἀτρεής: sic νηφεκὴς quasi νηφεής. Ac profectò inueniuntur & alia composita idem significantia, quorum vnum α priuatiuum, alterum particulam νη habet. At νηφεκὴς dici quasi νηαφεκὴς, parum verisimile est.

Quod subiungitur compositum Ἄσωτος, locū habere potuit, atque adeo debuit, post deriuata ex verbo Σώζω, tam ea quæ deriuationem simplicem habent, quàm ea quæ sunt composita.

D — ΑΣΩΤΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Qui seruari nequit. (vtendo hoc verbo in ea significatione qua dicitur à Terentio, — ipsa, si cupiat, Salus, Seruare prorsus non potest hanc familiam) Non malè fortassis eius vis exprimatur, reddendo Luxu perditus. Alioqui inuenitur etiā Perditus, sine adiectione, ad eandem significationem pertinens: vt quū dicitur Perditus ac dissolutus adolescens, à Cicerone. Dicitur enim ἄσωτος pro ἄσωστος, à σέσωσαι tertia persona præteriti verbi σώζομαι. Perperam autem quidā ex α priuatiuo & voce actiua σώζειν factum esse putāt: vt eum significet qui nihil sibi seruat. Aristot. Ethic. 4, cap. 1, de eo qui ἄσωτος appellatur, cum alia pleraque dicit, tum verò hoc nomine vocari τὸν δι' αὑτὸν ἀπολλύμενον, id est, qui per se suáque opera perit, vt quidam interpr. Quidam verò sic, paulo liberius, Qui salutē suam negligens, per se ipse perit. Subiungit Aristoteles, δοκεῖ δὲ ἀπώλεια τις αὐτῷ εἶναι καὶ ἡ τῆς οὐσίας φθορὰ, ὡς τοῦ ζῆν διὰ τούτων ὄντος. id est, Videtur autem seipsum quodammodo perdere qui facultates profligat, quòd harū adminiculo viuatur. Vulgò tamen ἀπώλεια hic redditur Interitus: sed durè hoc dicitur Interitus suipsius. Quidam verò, vt hoc vitent, ita interpr. quasi non αὐτῷ sed αὐτοῦ legeretur, Ipsius interitus. Ego αὐτῷ retinens, malim accipere actiuè vocem ἀπώλεια. q. d. Perditio suipsius. Ibidem legimus, τοῖς γὰρ ἀκρατεῖς καὶ εἰς ἀκολασίαν δαπανηροῖς, ἀσώτοις καλοῦσιν. Eodem capite scribit τοῖς πολλοῖς αὐτῷ εἶναι ἀκολάστοις: subiungens, ἀνχρᾶς γὰρ ἀναλίσκοντες, καὶ εἰς τὰς ἀκολασίας δαπανηροί εἰσι. Cæterùm ex his Aristotelis verbis, quis ἄσωτος vocetur, cognoscere possumus: sed quomodo Latinè reddi aptè verbo vno queat, ambigitur. A Cicerone vertitur Luxuriosus: quū hæc Epicuri verba, εἰ τὰ πιπτὰ τῷ σῶμα τοῖς ἀσώτοις ἡδονὰν ἔλυε τοῖς φόβοις τῆς διανοίας, τοῖς τε περὶ μετεώρων καὶ θανάτου καὶ ἀλγηδόνων, &c. sic interpretatur, Si ea quæ sunt luxuriosis efficientia voluptatum, liberarent eos deorum & mortis & doloris metu. Cætera vide in lexico meo Ciceroniano, pag. 55. Vide & 163 eiusdem pagina alium eiusdem Ciceronis locum, in quo ἄσωτος ita interpretatur. Gellius libro 7, cap. 11, Et nequam hominem, nihili, neque rei neque frugis bonæ: quod genus Græci ferè, ἄσωτον, ἢ ἀκόλαστον, ἢ ἀχρεῖον, ἢ ἀχρεῖον, ἢ κακότροπον, ἢ μιαρὸν dicunt. Hæc ille. Placet autem mihi ex his interpret. illa maximè qua redditur Nequā: quòd à Cicerone hominē nequā homini frugi non vno in loco opponi videam. A quibusdā redditur etiā Prodigus, itē Decoctor. sed prius illud malim. Nec dubitarim ex

Tacito vertere etiam Caneo & profligator. ab eo enim hæc duo copulantur. Atque adeo ad hæc eius verba respiciens, in Aristot. loco qui modò allatus fuit, vbi φθορὰν τῆς οὐσίας dicit, verti Facultates suas profligare: quum alioqui possem vti verbo Dissipare, seu Dilapidare. Illud autem vocabulum Ganeo vel eā ob causam conuenit, quòd itidem Ganeum sit Latinis seu Ganea quod Græcis ἀσωτεῖον. Budæus ad ipsum nominis huius etymum respiciēs, & id exprimere conans, vertit ἀσώτοις, luxu & ganeæ studio perditos. Cicero De fin. lib. 2, vocem Græcam retinuit, ita scribens, Nolim enim mihi fingere asotos, vt soletis, qui in mensam vomant, & de conuiuiis auferantur, crudique postridie sursus ingurgitent: qui solem (vt aiunt) nec occidentem vnquam viderint, nec orientem: qui consumptis patrimoniis egeant. Nemo nostrūm istius generis asotos iucundè putat viuere. Sed venio tandem ad exēpla vsus nominis istius: cui quanuis Gellius aliquot alia tāquam synonyma adiungat, (vt vidisti in loco quem ex eo paulo antè protuli) aliquam tamen vim sibi peculiarem habere existimo. Illa quidem certè synonyma quæ Pollux affert, aut saltem eorum aliqua, magis mihi conuenire videntur: sunt autem hæc, Ἀφειδὴς, Ἀπαμίδυτος, Ἐκκεχυμένος, Ἀθησαύριστος, Ῥίπτων τὰ χρήματα, Καταδηδοκὼς τὰ πατρῷα, καταναλίσκων, ὀκχέων ἀπολλύς, &c. Sed excusari potest Gellius, si dicamus, quanuis vtatur particula ἢ, non tamen eōdem illas omnes voces Græcas, sed primam ἄσωτον, fortasse & secundam, ad Latinam vocem Nequam, cæteras autem ad sequentes voces Latinas potius retulisse. Certè ἀκόλαστον quoque ἀπὸ τοῦ ἀσώτου differre, ita vt quicunque sit ἄσωτος, non protinus etiā ἀκόλαστος, vel ex iis Aristot. verbis discimus, in quibus nō πάντας τοὺς ἀσώτους, sed τοὺς πολλοὺς τῶν ἀσώτων ait esse ἀκολάστους. Apud Ath. l. 4 Alexis hisce duob⁹ versibus ἄσωτον quendam, siue ἀσωτίαν cuiusdam ita describit, Διόδωρος οὐπίστευπλος ὢν ἕτερον δύο Σφᾶς ἐφ' ἀπέδειξε πιὼ πατρῴαν οὐσίαν. Οὕτως ἱπαμῶς ἅπαντα κατεμαρόσατο. Dictum enim erat, antequam afferrentur hi versus, ἀσώτους μὲν γὰρ εἶδα δίφθορόπους· ἕνα μὲν, οὗ μνημονεύει Ἀλέξις ὁ Κριδία. Quæ autem de aliis ἀσώτοις subiunguntur, illic videnda tibi relinquo. Ibidem legimus Areopagitas solitos ad se vocare & punire τοὺς ἀσώτους καὶ μὴ ἐκ νόμου τεθειουσίας ζῶντας. Plutarch. in libro De discernendo amico ab adul. τοὺς ἀσώτους & πολυτελεῖς copulauit: scribens, ἢ τοὺς ἀσώτους αὖ πάλιν καὶ πολυτελεῖς εἰς μικρολογίαν καὶ ῥυπαρίαν ὀνειδίζωσιν. Ibidem legimus ἄσωτον καὶ ἄπακτοι. Inuenitur & superlatiuus gradus Ἀσωτόπατος, apud Athenæum libro 4, ex Axionico comico, ὁπὶ καλούμενος ἀσωτόπατος.

Ἄσωτος in propria significatione, (sic appellando eā quæ deriuationi omnino conuenit) pro eo qui seruari non potest: id est, de cuius salute nulla est spes, vide post deriuata ab eo Ἄσωτος de quo nunc agitur. Illud enim alterum cum Ἄσωτος coniungam.

C. Ἀσωτοδιδάσκαλος, ου, ὁ, Luxuriosorum magister, Luxuriosorum præceptor. Titulus est vnius ex comœdiis Alexidis, apud Athen. lib. 8.

C. Ἀσωτοποσία, ας, ἡ, Luxuriosorum potatio, vel Luxuriosa potatio: seu, qualis est luxuriosorum. In v. l. redditur simpliciter Crapula.

Ἀσώτως, Luxuriosè, Luxuriosorum more. Athen. libro 4, ζῆν μὴ κοσμίως, ἀλλ' ἀσώτως. Cum eodem verbo, saltem cum eius participio, iunctum habemus apud Lucam, cap. 15, v. 13, καὶ ὀκεῖ διεσκόρπισε πιὼ οὐσίαν αὐτοῦ, ζῶν ἀσώτως. Quidam interpr. Profusè viuendo. non malè: sic tamen vt Luxuriosè magis mihi placeat. In vulg. lex. ἀσώτως redditur Turpiter, Immodicè, Prodigè, Perditè: quarum interpretationum vnicam tantùm admittendam censuerim, videlicet Prodigè: sed ei vnā ex illis duabus proximè præcedentibus præferens, ac præsertim Luxuriosè. (Possit verò & Nequiter addi, quatenus ei Cicero opponit Frugaliter: sicut homo nequam opponitur homini frugi) Ibidem subiungūtur illis interpretationib⁹ hæc Isocratis, ἀσώτως τοῖς χρήματα διῳκείμενος. quarū tamē nulla istis verbis aptari posse videtur. Ego vel hoc vel simili modo vertenda censuerim, Qui luxuriosè prodigit pecunias, vel dissipat facultates: aut, Luxuriosorum more. Nisi fortè interpretandum sit simplicius (locum enim non adii, vtpote non indicatum) de affectu, Qui ita est erga pecunias affectus vt esse solent luxuriosi.

Ἀσωτία, ας, ἡ, Luxuria, Prodigalitas, Profusio. Aptè reddi potest & nomine Nequitia, (sicut ἄσωτος, Nequam: ἀσώτως, Nequiter) id est, Luxus vitæ prodigus effususque: vt Gellius apud Q. Claudium exponit, luxuriam cum nequitia copulantem. ita enim scribit, Sed luxuria & nequitia pecuniam magnam consumpserat. Bud. ἀσωτίαν à Gellio reddi Luxum & popinationem scribit: sed locum eum apud Gellium nondum inueni. Aristot. Ethic. libro 4, cap. 1, ἡ μὲν οὖν ἀσωτία περὶ δίδοναι καὶ μὴ λαμβάνειν ὑπερβάλλει, περὶ δὲ λαμβάνειν ἐλλείπει· ἡ δ' ἀνελευθερία περὶ δίδοναι μὲν ἐλλείπει, περὶ λαμβάνειν δ' ὑπερβάλλει, πλὴν ὅτι μικροῖς. Sic verò & in aliis locis ἀσωτίαν ἀνελευθερίᾳ opponit, vt vitium vitio. at μεσότητα esse dicit πιὼ ἐλευθεριότητα. vt Ethic. libro 2, cap. 7, περὶ δὲ δόσιν χρημάτων καὶ λῆψιν, μεσότης μὲν, ἐλευθεριότης· ὑπερβολὴ δὲ καὶ ἔλλειψις, ἀσωτία καὶ ἀνελευθερία. Sic Plutarch. quoque hanc μεσότητα constituit: sed τῇ ἀσωτίᾳ opponens μικρολογίαν, non ἀνελευθερίαν, in libello quem περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς inscripsit. (Obiter autem annotentur & hæc de NOMINE Ἐλευθεριότης) Athenæus libro 4, πάντα γὰρ ἀνήλωσε τὰ πατρῷα εἰς ἀσωτίαν. Apud eundem legimus de Apicio, ibidem, καὶ αὐτὸ ὅτι ἀσωτία διεβοήθου. Idem vsurpat ἀσωτίαν cum genitiuo τοῦ βίου. Polit. apud Herodianum ἀσωτίαν vertit Sumptus insanos: l. 2, οὔτε μὴν δημοσιακοὶ θησαυροὶ εἶχον· ἀλλὰ πάντα τετελεκέει ὡς τῇ Κομμόδου ἀσωτίᾳ. Ita enim hæc reddit, Et ærarium publicum sumptibus illis insanis iampridem à Commodo exhaustum. Quæ interpretatio minimè mihi probatur: quòd immanes sumptus fieri possint ab iis etiam qui non sint ἄσωτοι, nec luxuriosè viuant. Apud eundem scriptorem habemus pluralem numerum ἀσωτίας. vbi Politianus ἔν τε ἀσωτίαις καὶ κραιπάλαις vertit Inter vina & epulas, paulo liberius, nec satis expressa vi Græci vocabuli. Ego in huiusmodi quidem loco ἀσωτίας exponendum censerem potius Luxuriosa conuiuia, vel Luxuriosas comessationes: vel Helluationes. Quæ autē interpretatio huic loco conuenit, eadem & isti Athenæi conuenire existimanda est, in quo itidem ἀσωτίας & μέθας copulat: lib. 11, vbi loquitur de poculo quod λεπάστη vocabatur: τοῦτο δὴ τὸ ποτήριον ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν εἰς τὰς μέθας καὶ τὰς ἀσωτίας πολλὰ ἀναλισκόντων· οἷς λαφύκτας καλοῦμεν.

Inuenitur etiā SCRIPTVM Ἀσωτία, cū ει: cum alibi, tū in illo Herodiani loco quem protuli priorem. sed multo magis recepta est scriptura cum ι solo. Alioqui ἀσωτία per ει, esset tanquam à verbo Ἀσωτεύομαι.

Ἀσωτεῖον, ου, τὸ, (inuenitur etiam SCRIPTVM Ἀσώτιον, sed minus mihi scriptura hæc probatur) Locus in quo luxuriosi & prodigi epulantur & comessantur: aut etiā suas libidines exercent. Aptè reddi potest Ganeum, siue Ganea: sicut ἀσωτεῖον, Ganeo. Redditur & Popina. Pollux lib. 9, inter partes vrbis, sed minus honestas, enumerat ἀσωτεῖα, & πανδοκεῖα, & κυβευτήρια, atque alia. Altera autem scriptura quæ habet ι solum, apud Athenæum extat, in isto Stratidis comici loco, Εἰ μηδὲ χέσαι γ' αὐτῷ σχολὴ γένοιτο, Μικρὸν εἰς ἀσώτιον πρατίδιον. Extat & in alio eiusdem libri loco, τί οὖν ἐσθίετε, μηδὲ κληθέντες; ἢ ὡς εἰς ἀσώτιον μαχαίρια σκύφη καταλείψαν μαθησόμενοι; Sed non dubito quin mendosa hæc scriptura sit pro ἀσωτεῖον: præsertim quum hoc admittat versus, & nomina huiusmodi significationem habentia (id est, quibus significantur loca in quæ aliqui congregantur) itidem per ει scribi soleant.

Ἀσωτεύομαι, idem quod ἀσώτως ζῶ, (quæ verba habuisti suprà ex duobus locis) Luxuriosè viuo, Omnia per luxum profundo, seu in luxum, Prodigè viuo. Aristot. Polit. lib. 5, in fine, ὅτι ἀσωτευόμενοι, καταπεζόμενοι γίγνονται πένητες. Apud Athenæum l. 8, ἀσωτευόμενος νεανίσκος, Adolescēs luxuriosè viuēs, vel Luxuriosus, Nequā, &c.

sequendo interpretationes quæ nomini ἀσωτος da- A
tæ fuerunt. Libet verò hìc lectorem risus mei participē
facere. id est, eius quod me, licet occupatissimum, ri-
dendi otium suffurari coegit. Ἀσωτεύομαι, (inquiunt
vulgaria lexica) Luxu diffluo: sumptum à populo Aso-
torum, quòd essent luxu perditi, perpetuóque in co-
messationibus versarentur. Meminit Cicero De fin. l. 2,
Nolim enim mihi fingere asotos, vt soletis, qui in men
sam vomant, & de conuiuiis auferantur: crudique po-
stridie se rursus ingurgitent. Hoc illud est, lector, quod
tu, intellectis iis quæ iā de hac voce ἀσωτος eiusq; origi- B
ne dicta sunt, si absque risu legere poteris, alterum He-
raclitum esse putabo. Hìc autem considera quàm calli-
di fuerint vulgarium lexicorum consarcinatores, qui,
quum vocis huius etymologiam nullam inuenirent,
populum à quo deriuaretur, commenti sunt. In qua
igitur orbis parte constituendus hic Asotorum popu-
lus erit? in eadem in qua populi Hessones & Hœtines,
necnon Halees, vrbs Machus, mons Hirus, à Valla con-
stituuntur. De quibus si consulere non pigeat epistolā
quam editioni Latinæ Herodoti præfixi, omnino ean- C
dem risus materiam inuenies, eúmque hìc inceptum,
illic persequi poteris.

C. ΚΑΤασωτεύω, in v.l. & quidem iis etiam quæ prima o-
mnium in lucem edita fuerunt, exponitur Consumo,
Dilapido: sine vllo autore. Ego (vndecunque sumptū
sit) non dubito quin significet, nō simpliciter Dilapi-
do, sed Dilapido luxuriosorum more, vel Dilapido seu
profundo per luxum, seu in luxum. Eadémque forma
dictum videtur qua καθηδυπαθῶ. eundem certè vsum
præpositio κατ habere dici potest. D

Βασκαίνω, de quo nunc dicturus sum, vel in Φάος, vel
in Καίνω collocari posset, sequendo eam quæ
illi à plerisque tribuitur, etymologiam. quānā autem ea sit,
mox docebo.

— B A Σ K AÍ N Ω, Fascino. primum enim
huic significationi locū
esse dandum censeo, quæ etiam cum etymo conuenire E
videtur. Volunt enim plerique grammatici βασκαίνω
dici quasi φασκαίνω, id est φάεσι καίνω, oculis occido: id
est aspectu. Quò pertinet hic Virgilii locus, Ecloga 3,
His certè neque amor causa est, vix ossibus hærent.
Nescio quis teneros oculus mihi fascinat agnos. Sic &
ὀφθαλμὸς βάσκανος, oculus fascinator, apud Plutarchum,
vt paulo pòst docebo. Quinetiam & apud Horatium, e-
pist. 14, lib. 1, Non istic obliquo oculo mea commoda
quisquam Limat, quidā obliquo oculo interpr. inuido.
Sed interficiendi quoque vim oculis fascinatoribus F
inesse, discimus ex Plinio, scribente libro 7, cap. 2, Esse
eiusdem generis in Triballis & Illyriis, adicit Isigo-
nus, qui visu quoque effascinent, interimántque quos
diutius intueantur, iratis præcipuè oculis. quod eorum
malum facilius sentire puberes. Proximè autem præ-
cedentia verba sunt hæc, In eadē Africa familias quas-
dam effascinantium, Isigonus & Nymphodorus tra-
dunt: quarum laudatione intereant probata, arescāt ar-
bores, emoriātur infantes. De quo loco differam mox
quum agam de passiuo Βασκαίνομαι, pro Fascinor. Βά- G
σκανος (inquit schol. Theocriti) propriè ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς
καίνων, καὶ φθείρων τὸ ὁρᾶσθεν ὑπ' αὐτοῦ. Sic & apud Etymol.
ὁ τοῖς φάεσι καίνων, quasi φάσκανος. Et à βάσκανος vult es-
se verbum βασκαίνω. Sed crediderim potius βασκαίνω
præcedere, præsertim quum in eo verbum καίνω incor
ruptum extet, & quædam à similibus verbis similem
formam habentia nomina inueniantur. Parui alioqui
refert vtri priorem locum demus. Quæcunque autem
sit huius verbi etymologia, accipi pro Fascinare, con-
stat, cum alibi, tum apud Aristotelem. vt sect. 20, probl. H
34, ὅταν τῆς αὐτῆς τραπέζης ἰδίᾳ τὰ παρεσφέρωνται, μεταδιδόντες, ἵνα μὴ βασκαίνῃς με. Sic & apud Alex.
Aphrod. lib. 2, problemate 53, διὰ τί ἔνιοι βασκαίνουσι, καὶ
μάλιστα παῖδας. Quod autem addit καὶ μάλιστα παῖδας,
pertinet ad hæc quæ ex Plinio attuli de fascinatori-
bus, Quod eorum malum facilius sentire puberes. A-
pud Plutarchum quoque Sympos. lib. 5, problem. 7, ha-
bes quæ huc pertinent. vbi extat & compositum κατα-
βασκαίνω in eadem significatione. Sic PASS.
Βασκαίνομαι, Fascinor. Theocr. Idyllio 6, Ὡς μὴ βασκα-
θῶ ἢ, πεὶς εἰς ἐμὸν ἔπνυσα κόλπον. vbi scholiastes annotat,
suo etiamnum tempore id solitas facere mulieres, ni-
mirū sinui suo inspuere, τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπομένας. Atque
huc certè pertinet quod ī Plinii loco paulo antè habui
mus, de illa laudatione familiarū quæ effascinant. Itidem enim hìc pastor dicit, postquam sibi tam pul-
cher visus fuisset, se ter in sinum suum spuisse, ne fasci-
nari posset: quasi laudatione illam de sua forma opi-
nionem consequente, à qua laudatione periculum im-
penderet. Ita enim existimo intelligendum esse hūc lo-
cum: eius tamen expositionem aliorum iudicio relin-
quens, quibus attentius eum expendere vacabit. Vti-
tur porro passiua illa voce & Aristot. Probl. 34, sect. 20.

Βασκαίνω, Inuideo. quoniam videlicet qui fascinant,
id faciunt quòd inuideant. vt discimus ex iis etiā quæ
leguntur apud Alex. Aphrodis. libro 2, problemate 53.
Dicitur autem βασκαίνω σοι, vel βασκαίνω σοι τοῦτο, aut τοῦτο.
Item, βασκαίνω ὅτι τοῦτο. Demosth. εἰ δὴ γὰρ πᾶς ἐχθὲς
πολλά, μηδὲν ὑμᾶς ἀδικῶν, οὐχὶ δεῖ δήπου τοῦτο βασκαίνειν.
Apud Philostratum epist. 12, duplicem constructionē
habet hoc verbum, diuersis in locis: in priore, cum da-
tiuo personæ: in posteriore, cum accusatiuo rei. Ita e-
nim orditur illam suam epistolā, Οὐδὲ ὁ Θεαρίσιος Πλά-
των τοῖς σοφισταῖς ἐβάσκηνε. καὶ σφόδρα εἴοις δοκεῖ τοῦτο. (sed
repono hìc, εἰ καὶ σφόδρα, &c.) Aliquanto pòst, καὶ βασκαίνει
μὲν τις τὰ μὴ ἑαυτῷ ἐφικτά· ἃ δὲ ἀμείνονα ἢ μὴ χείρονα διαθέσεται, φιλοπονεῖται τοῦτο. (Vbi obiter obserua etiam
quod sit discrimen inter VERB. Φιλοπονεῖσθαι & verbum Βασκαίνειν. itidem certè φιλοπονία distinguitur
ἀπὸ τοῦ φθόνου, vt ibi videbis) Sic apud Herodianum βα-
σκαίνειν cum accusatiuo rei: ἐβάσκηνε πάντα καὶ ἀνέτρεψε
πονηρὸς τύχη. Sed & cū datiuo personæ & accus. rei simul
iunctum reperitur: interdum cum datiuo pers. & geni-
tiuo rei. Quinetiam cum genitiuo solo. Lucian. in Phi-
lopseude, τοῦτο ἐγὼ παῖον ἐπουδακώς, οὐκ εἶχον ὅπως ὀνομάζοι-
μι παῖ· αὐτὸ ἐβάσκαινε γὰρ αὐτὸ, καίπερ τοῦς τὰ ἄλλα τοῦ χρόματος ὤν. Sic autem vtitur & verbo φθονῶ, & quidem
frequentius quàm hoc. Eodémque modo Latini ver-
bum Inuideo vsurpant, sed cū accusatiuo. Quanuis au-
tem in isto Luciani loco non additus sit ille datiuus
personæ, ex eo tamen probari illa constructio potest:
quòd relinqui subaudiendum, longè manifestissimum
sit. Apud eundem Luc. extat cum præpositione ὅτι, v-
bi scribit, βασκαίνειν ὅτι τοῖς ὠτυχίαις. Libanius iun-
xit etiam accus. personæ hoc verbum, vt testatur Suid.
qui hanc constructionem improbare videtur. scribit
enim, βασκαίνω σοι αἰεὶ· ὁ δὲ Λιβάνιος ἀμπαπκῆ, Τὸν τοῦ γείτονα βασκαίνουσι.

Βασκαίνω, Criminor, Reprehendo, apud Demosth.
& Plutarch. vt testatur Budaeus, qui ex illo affert, ὁ δ' ἀπο-
γνόντα λοιπὸν ἐδεῖ λέγειν, εἴ τι δύσκολον συμβῇ, τοῦτο βασκαίνει,
hoc criminatur, seu reprehendit. Sic autem Harpocr. à
Demosthene poni testatur βασκαίνει pro αἰτιᾶται & μέμφεται, ac συκοφαντεῖ. Hesych. βασκαίνει exp. λυπεῖ, φθονεῖ μέμφεται.

G Βάσκανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fascinator, Fascinatrix. vt βάσκανος ὀφθαλμὸς, Plut. Sympos. lib. 5, Probl. 7, Περὶ τῆς καταβασκαίνειν λεγομένων καὶ βάσκανον ἔχειν ὀφθαλμὸν ἐμπεσόντος λόγου τοῦτο δεῖπνον. Sic à Virgilio dicitur oculus fascinare, vt antea docui. Apud Plutarch. in libro De virt. mulierum, βάσκανον πάφος redditur Fascinationis sepul crum: in Polycrita, de qua hæc inter alia scribit, αὐτὴ δὲ τοῦς τῆς πύλας ἠμφιδρύοις τοῖς πολίταις ἁπάντων αὐτῆς μετὰ χαρᾶς καὶ στεφάνων ὑποδεχομένοις καὶ θαυμάζοντες, οὐκ ἐώσης τὸ μέγεθος τῆς χαρᾶς, ἀλλ' ἀπεθανεν αὐτοῦ πεσοῦσα τοῦς πλὴν πύλῃ ὅπου τεθάπται καὶ κάλεται βασκάνου τάφος, ὡς βασκαίνῳ πνὶ τύχῃ πλὴ Πολυκρίτῃ φθονηθεῖσαν ἀπολαῦσαι τῆς πομπῶν. Ibi enim quidam interpretatus est Fascinationis sepulcrum, (quam interpretationem & v.lex. seruarunt) itidémque βασκάνῳ πνὶ τύχῃ, Inuidi cuiuspiā fascinatione. Alii βασκάνου τάφον reddere maluerunt In-

uidiæ sepulcrum, seu Iiuoris: sic tamen vt in βασκάνῳ, A
quod sequitur, fascinationis & ipsi significationem in-
esse voluerint. At ego non video cur huic datiuo po-
tius quàm illi genitiuo significatio ista tribuenda sit.
qua de re dicam & in proximè sequente tmematio, v-
bi agam de Βάσκανος significante inuidum. Sed & illud
suspectum esse possit, quòd adiectiuo βασκάνου tribui-
tur substantiui βασκανίας interpretatio. Quanuis e-
nim dici possit τὸ βάσκανον pro ἡ βασκανία, (vt passim
adiectiuis hunc substantiuorum vsum dari videmus)
non fuerit tamen verisimile βασκάνου itidem pro βα- B
σκανίας vsurpatum hìc fuisse.

Βάσκανος, Inuid?, Plutarch. in eo loco qui paulo antè
allatus fuit, βασκάνῳ πνὶ τύχῃ, Inuida quadam fortuna,
vel Inuidia quadam fortunæ. Quidam tamen interpr.
Inuidi cuiuspiam fascinatione: quidam Inuidia quadā
fortunæ fascinata. Sed non magis crediderim nomini
βάσκανος vllam hìc subesse fascinationis significatio-
nē, q̄ inest verbo βασκαίνω, in illo Herodiani loco quē
paulo antè attuli, ἐβάσκηνε πάντα καὶ ἀνέτρεψε πονηρὸς τύχη.
Redditur etiam Obtrectator. Maleuolus. Demo-
sthenes, πονηρόν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πονηρὸν, ὁ συκοφάντης, καὶ
παντάχοθεν βάσκανον, καὶ φιλαίσχρον. Quo ex loco credide- C
rim Harpocrationem sumpsisse occasionem exponen-
di apud eundem oratorem, βάσκανον πολίτευμα, φιλαίσχρον καὶ συκοφαντικόν: vbi ille scribit, βάσκανον δὲ καὶ πικρὸν καὶ κακόηθες οὐδὲν ὄζει πολίτευμα ἐμόν. In genere fœmININO a-
pud Aristoph. in Pluto, κἀψύδει τούτων γ' οὐδὲν, καίτοι σφόδρα βάσκανος ὤσα.

C. Ἀβάσκανος, & Ἀβάσκαντος, vide in Indice.

Βασκάνως, Inuidè, Inuido animo. φθονερῶς.

Βασκανία, ας, ἡ, Fascinatio. (sicut βάσκανος, Fascinator) A-
ristot. sect. 20, probl. 34, διὰ τί τὸ πάγκαιον βασκανίας φασὶ φάρμακον εἶναι). Sæpius autē Inuidia, seu Inuidentia. Phi-
lo De vita Mos. lib. 1, ἀλλ' ἔλεγε πολὺ τούτων βασκανίαν ὑπάρχειν, τὸ τοῦ τὸν ἄνδρα μισοῦσαν. Chrysost. De sacerdotio, βα-
σκανίας ὑφ' ἡ ἀεὶ πλησίον ἀδικημένος. Interdum etiam
est Obtrectatio. Bud. συκοφαντία exponit in hoc Demo-
sthenis loco Pro corona, πολλαχόθεν μὲν τίνων ἄν τις ἴδοι πολὺ ἀγωνιοσωτῶν αὐτὸ καὶ πολὺ βασκανίαν. ETIAM
Βάσκα ponitur pro βασκανία, si Hesychii exemplaria nō E
mentiuntur. In iis enim scriptum est, βάσκα, μακέλη, βα-
σκανία. Sed suspicor βασκανία cum illis verbis iungi nō
debere: seorsim enim ab Hesychio cum sua expositio-
ne scriptum fuisse. Apud eundem LEGITVR
Βάσκας, sed pro quodam aliis genere.

Βασκάνιον, ου, τὸ, Fascinum. Βασκάνιον dicunt antiqui, (inquit
Phrynichus) non τοῦς βασκάνιον, cum præpos. τοῦς. Vbi
simul obserua istam VOCEM Προς βασκάνιον, quam
à nonnullis pro βασκάνιον vsurpatam fuisse, ex eius ver-
bis colligimus. In vulg. lex. βασκάνιον redditur non F
solùm Fascinum, sed & Odium. In isdem annotatur ex
Polluce, βασκάνια vocata fuisse quædam ridicula, quæ
apud veteres fabri ferrarii ante fornaculam appende-
re solebant, inuidiæ auertendæ gratia. Affertur autem
à Polluce & in numero singulari, ex Aristophane, πλὴν εἴπερ φρίαιτο δεόμενος βασκανίου ὅτι κάμινον αἴδρὸς χαλκέως.
Sed apud Pollucem pro βασκανίου legitur βασκάνου &
βασκανία pro βασκανία, non sine manifesta deprauatio-
ne vtrobique.

Βασκοσύνη, Fascinatio, Fascinum. in v.l. G

C. ΚΑΤΑβασκαίνω, idē quod Βασκαίνω, Fascino. sicut Effa-
scino non plus est quàm Fascino. Legimus apud Plut.
Sympos. lib. 5, problematis septimi initio, Περὶ τῆς καταβασκαίνειν λεγομένων καὶ βάσκανον ἔχειν ὀφθαλμὸν ἐμπεσόντος λόγου τοῦτο δεῖπνον.

Γέφυρα, de qua nunc agetur, post alia à γῆ deriuata locum
habere posset: siue id etymum quo dicitur
esse quasi γῆ ἐφ' ὑγρᾶς, siue id quòd à γῆ &
φυρῶ deducit, sequamur. Sed quàm
tutū sit hæc sequi, aliorum
esto iudicium.

— Γ E Φ Y P A, ας, ἡ, Pons. Dicitur autē propriè
γέφυρα, (si Herodiano grāmatico
apud Eustathium credimus) γῆ ἐφ' ὑγρᾶς, id est, terra
super aquam. Etymologus quoque huius deriuationis
mentionem facit. ἡ ἐφ' ὑγροῦ γῆ, (inquit) quasi γεφυρά τις
οὖσα. Sed affertur & alia ab eodem, & quidem priore locum apud eum habēs: videlicet à γῆ & φυρῶ, vt sit quasi
γήφυρα, id est, ἡ τῇ γῇ φυρεθεῖσα. Quibus verbis subiungitur, καὶ ἐφ' ὑγρῷ πάνυ κειμένη. In meo autem vet. lexico
additur, ἡ ἀπὸ τοῦ, ἀπὸ γῆς εἰς γῆν μεταφέρειν. Communis
porro est huius nominis γέφυρα vsus prosæ scriptori-
bus cum poetis. Homer. Iliad. ε. Θοῶν γὰρ ἀμπεδίον, πολεμῶ πλήθοντα ἐοικὼς Χειμάρρῳ, ὅστ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας.
Τον δ' οὔτ' ἄρ' τε γέφυραι ἐερμέναι ἴσχανόωσιν. Apud Plutar.
in Quæst. Rom. ἡ ξυλίνη γέφυρα. Legitur sæpe ζευγνύειν
γέφυραν, eique oppositum λύειν, siue διαλύειν. Herodianus
lib. 7, τότε τοίνυν τὴν γέφυραν ζεύξας, ἔμελλεν ὅλῃ Γερμανοὺς διαβήσεσθαι. Apud eundem legimus, λύσαντας τὴν γέφυραν.
Apud Thucyd. τὴν γεφυρὰν διάλυσιν.

Γέφυραι apud Homerum sunt etiam Interualla & se-
mitæ inter binos aciei instructæ ordines, per quas vl-
trò citróque commeare licet. vt vulg. lex. annotant
ex Eustachio, in Iliad. δ.

Γέφυρα est item nomen vrbis Bœotiæ, quæ & Ta- C
nagra vocata fuit. Affert autem aliquam illius appel-
lationis rationem Etymologus. Qui ex ea est, DI-
CITVR Γεφυραῖος. Apud eundem LEGES Γεφυρεῖς esse δῆμον Ἀθηνῶν, vnde Γεφυραία Δημήτηρ, de qua plu
ra apud eum vide. Sed in meo vet. lex. Γεφυραία Δημήτηρ non ab illo nomine Γεφυρεῖς, sed à Γέφυρα, quod
est vrbis nomē, appellata esse traditur. ATVERO
Γέφυροι vnde sint dicti quidam fratres, te docebit Eu-
stathius, pag. 933.

D C. Γεφυροποιός, ὄ, ὁ, Pontifex, accipiendo in prima significatione pro eo Qui pontē facit. ex Plutarch. in Numa.
Vnde VERBVM Γεφυροποιῶ, Pontem facio, vel Pōte iungo. Polyb. l. 3, Πόπλιος ὁ τὸν Τίβιν κρίνων εἰς τοὔμπροσθεν ἐβάδιζεν, τοῖς ὅπλοις ἐπιδεδεῖς γεφυροποιεῖν παρήγγελε. Quem
vsum frequentius habet verbum γεφυροῦν.

C. Καλλιγέφυρος, ου, ὁ καὶ ἡ. vt ποταμὸς καλλιγέφυρος, Fluuius
pulchrum pontem habens, Pulchro ponte iunctus. Af-
fertur autem ex Eurip. hoc compositum.

Γεφυρότης, Pontium fabricator, vt quidem legitur in v.l. E
illis etiam quæ prima omnium in lucem prodierunt.
Sed mendosum esse suspicor, pro γεφυρωτής, verbali à
γεφυρόω.

Γεφυρόω, ῶ, Ponte seu pontibus iungo, Pontem impono.
vt γεφυροῦν ποταμὸν, Ponte iungere fluuium, vt loquitur Curtius. Quidam interpr. Pontem imponere flu-
uio, & Pontem construere supra fluuium. Herodianus
lib. 7, γεφυρώσας τὸν ποταμὸν ὁ Μαξιμῖνος, ἔμελλεν ὅλῃ Γερμανοῖς διαβήσεσθαι. Quæ Polit. vertit, Pontem cōstruxe-
rat Maximinus supra flumen, quo aduersus Getmanos
transiret (Legitur tamen in vulg. edit. quā: sed eū scri- F
psisse puto quo) Paulo pòst dicit Herodianus πολὺ γέφυραν ζεύξας, eadem de re loquens. Apud eundem γεφυροῦν τὸν ποταμὸν idem Polit. vertit Ponte iungere flu-
uium. Ex Polybio affertur etiam γεφυρῶσαι πολὺ διάβασιν pro Firmare transitum. Inueniuntur autem illa ver-
ba & apud Plutarchum. Lucian. in Demonacte dixit
etiam γεφυροῦν τὰ δύσπορα: scribens, ἡ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυροῦν τὰ δυσπόρα. Apud eundem legimus e-
tiam τοῖς ποταμοῖς γεφυρῶσιν νεκροῖς, Cadaueribus tanquā
G ponte seu pontibus iungere fluuios. vel, Corporibus
cæsorum consternere fluuios, vt vertit Budæus: qui
affert etiam γεφύρωσε κέλευθον ex Homero, pro, Obruto
fossæ aggere munit viam. Hesychius exponit διαβατὸν ἐποίησε.

Γεφυροῦσθαι dicitur itidē ποταμὸς, qui ponte iūgitur,
seu cui pons imponitur. Herodian. τόν τε ποταμὸν γαυσὶ διαλαμβάνων, ὡς τοῦς δι' ἡλᾶς σωνδεδεισῶν γεφυρωθέντα, &c.
Atque vt habuimus ex Luciano, ποταμοῖς γεφυρῶσαι νεκροῖς, sic apud Plutarchum legi sciendum est ποταμοῖς
γεγεφυρωμένοις νεκροῖς, De Alex. fortuna, aut virtute, lib. 2,
αἷμα νεκραμένοις ποταμοῖς ἔπτε, καὶ νεκροῖς γεγεφυρωμένοις διέβη. id est, Amnes sanguine mixtos bibebat,
quos cæsorum corporibus iunctos traiiciebat: vt vertit Budæus.

Γεφύρωμα, ατος, τὸ, Ipsum opus iungendi fluuium ponte.

In vulg.lex.redditur Transitus. quum sit potius, Pons transitum præbens.nisi & ipse pons transitus appelletur. Atque vt hoc nomen Γεφύρωμα à prima præter. passiui persona γεγεφύρωμαι formatum est, sic à tertia γεγεφύρω) est NOMEN Γεφυρωτής, Qui pontē seu pōtes construit. Pro qua significatione in vulg.lexicis legitur Γεφυρότης: sed non sine mendi suspicione, vt suprà declaraui.

Inuenitur etiā COMPOS. Ἀπογεφυρόω,ῶ, quod sicut simplex Γεφυρόω, redditur Ponte iungo, seu pontibus.&c.

Γεφυεὶς, Extranea, Peregrina. Vide Suidā: quem si sequaris, fuerit hoc nomen γεφυεὶς deductum à γέφυρα quod est vrbis nomen.Hesych.autem scribit, Γεφυεὶς, πόρνη τὴς ὁδὸν γεφύρας. Quod autem subiungit, videtur hoc γεφυεὶς cum nomine γεφυειστὴς confundere, vt docebo paulo pòst, quum de hoc agam.

AT VERO Γεφυείζω est propriè Ex ponte scōmata in aliquē seu aliquos iacio, Sedēs in ponte, inde aliquē dicteriis peto, vel scommatis infector. De quo more dicam in verbali Γεφυειστής. Accipitur autem generaliter γεφυείζω pro Scommata in aliquem iacio, seu probra, Derideo, Cauillor, Subsanno. Plutarch. ἐδόκει δὲ τοῖς Ἀθηναίοις προσενεχθῆναι τραχύτερον, ὅτι τὴν Μέπελλαν ἀπὸ τῶν τείχους γεφυείζοντες ἐλοιδόρησαν. Apud eundem legimus, εἴτε θυμῷ τὰ σκώμματα φέρων καὶ τὰ βωμολοχίας, αἷς αὐτόν τε καὶ τὴν Μέπελλαν ἀπὸ τοῦ τείχους ἑκάστοτε γεφυείζων καὶ κατορχούμενος ἀξιηρέθιζεν ὁ τύραννος Ἀειστόν. Affertur verò & ex Polybio exemplum vsus verbi huius, à Suida, quē consule.

Γεφυεισμὸς, οῦ, ὁ, Actio illa ita iaciendi scommata, & deridēdi. Sed affertur hoc nomen & cum ASCRIPTVM, Γεφυεασμὸς, ex eo libro in quo Atticæ voces annotantur: dicitúrque significare σκῶμμα, & additur, ἀπὸ τοῦ ὁδὸν τὴν γεφυρῶν γράφειν ἤτοι ἐμμετρα ἢ δίχα μέτρων, δίφασυρμοὺς πινῶν ἔχοντα. Habes autem hæc ipsa & apud Ammonium in voce Σκῶμμα.

Γεφυειστὴς, οῦ, ὁ, Qui scommata è ponte iacit in aliquem, &c. sequendo expositiones quæ verbo γεφυρίζω datæ fuerunt. Γεφυεισταὶ, (inquit Hesych.) οἱ σκῶπται. quoniam ὀν Ἑλευσῖνι ὅτι τῆς γεφύρας τοῖς μυστηρίοις καθεζόμενοι ἔσκωπτον τοὺς παριόντας. Sed his addi possunt & quæ apud eū proximè præcedunt, in voce Γεφυρίς. quæ enim ibi addunturˌ, ἄλλοι δὲ οὐ μωῶᾶκα, ἀλλὰ αὔδρα ἐκεῖ καθεζόμενοι, &c. perperam hîc collocata fuisse arbiror ab aliquo qui illud γεφυρὶς cū γεφυειστὴς cōfunderet. Interim verò & ex illis verbis possumus huius vocabuli significationem certius cognoscere. Generalius autem pro cauillatoribus, seu irrisoribus. Plutarch. in Sylla, circa principium, καὶ τοῦ Ἀθήνησι γεφυειστὴν ἐπιτίσκωψέ τις εἰς τοῦτο ποιήσας.

Γόνυ, quod proximè sequitur, varias etymologias habet: ex quibus maximè probabilis est quæ à verbo κονεῖν deducit: minus certè lōgè quàm cæteræ petita est. Siquis tamē προσότυπον esse malit, non minus quàm illud ipsum verbum κονεῖν, non valde repugnabo.

ΓΟΝΥ, genit. casum habet Γόνυος, pro quo per metathesin dicitur ET Γουνός. Sed in soluta oratione vsitatior genitiuus Γόνατος, tanquam à NOMINAT. Γόνας, quod alioqui in vsu minimè esse traditur. Est autem γόνυ Græcis quod Latinis Genu. Homer. Iliad. λ, Ἐν δ' ἐπαλιζόμενος, ὀλίζων γόνυ γουνὸς ἀμείβων. Apud eundem frequens est γόνυ καμπτειν, genu flectere, seu incuruare. ὅτι τὸ καθεζθῆναι, ad differentiam τοῦ ἵσταθαι, si Eustathio credimus. At Hesych. exp. αἰωπαύεσθαι. Variis autem loquendi generibus adhibetur ab hoc poeta nomen istud, & quidem in plurali præsertim: vt ex eius locis quos afferam patebit. Afferam autem eos primùm in quibus vigorem corporis è genuū vigore seu robore æstimat. (vt Theocritus dixit, οἷς γόνυ χλωρόν: itidémque Horatius, dúmque virent genua. Quò pertinet & quod apud Plinium legimus, genibus inesse vitalitatē) Iliad. υ, — αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς εἴρυσθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μθύος λαψηρὰ τε γοῦνα. Sic omnino λαψηρὰ γοῦνα & μθύος coniunguntur, & quidē verbo eidem affixa, cum alibi tum Iliad. χ, Ὡς οἱ ἐπῶρσε μθύος λαψηρά τε γοῦνα. Huc pertinent apud eundem, γούνατα δ' ἐρράσαντο, & ἕστατ' ὀρώρη. ac quemadmodum μθύος & γοῦνα illic copulat, sic alicubi ἀρέπτω dicit, subiungens γούνατα cum illo verbo ὀρώρη. Odyss. σ, Ὄφρ' ἀρέπτω πατρέ χασι θεοί, καὶ γούνατ' ὀρώρη. Inueniuntur coniūcta itidem γούνατα & βίη: vt Iliad. δ, Ὡς τοι γούνατ' ἔποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη. Huc pertinet Il. ρ, Ἐν δὲ βίλω ὤμοισι καὶ ἐν γούνασιν ἔθηκε. Atque vt hîc dicitur πθέ αι μθύος ἐν γούνασι, sic alibi βαλεῖν μθύος ἐν γούνασι: sed additur ἠδὲ ἐνὶ θυμῷ. (vt in loco proximè præcedente βίη est in duobus, ἐν γούνασι, & ἐν ὤμοισι) Iliad. ρ, Σφῶϊν δ' ἐν γούνασι βαλὼν μένος ἠδὲ ἐνὶ θυμῷ. Apud eundē legimus βλάβεται γούνατα, item λύτο γουνάτα. καὶ φίλον ἦτορ. Atque vt alicui λύεσθαι γούνατα dicit, ita sæpenumero aliquē alicui λῦσαι γούνατα, vel ὑπολύσαι, etiam pro Vitam eripere. Habet alioqui nonnullis in locis simpliciorem significationē istud γούνατα λύσαι, & talem qualem γούνατα δαμνᾶν, aliquot in locis. Frequens est, vel potius frequentissimum, apud eundem poetam hoc nomen, vbi de precādo vel potius supplicando agitur. (vnde Plinius, Hominis genibus quædam & religio inest, obseruatione gentium, hæc supplices attingunt, ad hæc manus tendunt: hæc, vt aras, adorāt: fortassis quia inest iis vitalitas) Iliad. λ, Νῦν αὖτ' ἀθ' ἱκόμεθα γούνατ' ἐμὰ τίσασθαι Ἀχαιοὺς Διοτρεφέας. Sic Iliad. ο, Ἤματι τῷ ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἥψατο γούνων, Διοτρεφὴς ἥρωας Ἀχιλῆα πολεμήϊον. Apud eundem aliquis dicitur ἅψασθαι γούνων, non λιστάμενος, sed ἱέμενος λίσσεσθαι. vt Iliad. υ, — ὁ μὲν ἥπετο χείρεσι γούνων, Ἱέμενος λίσσεσθαι. In quibusdam autem aliis locis vtitur verbo λιπαιθύειν post γούνων ἀψάμενος seu ἀψάμενος. Sic Iliad. γ, Γούνων ἀψάμενος λιπαιθύσσομθ, αἰκ' ἐλεήσῃ. Alicubi vtitur verbo λαβεῖν cum eodem genitiuo γούνων. vt Odyss. κ, Αὐτὰρ ἔγ' ἀμφοτέρεσσι λαβὼν ἐλίσσετο γούνων. Sic eiusdem operis libro ζ, Ἡ γούνων λίσσοιτο λαβὼν ἀώσπεδα κούρίω. Inuenitur apud eundem & participium ἑλὼν pro λαβὼν, vbi cætera alioqui sunt præcedentibus similia: Iliad. φ, Αὐτὰρ ὁ τῇ ἑτέρῃ μθὶ ἑλὼν ἐλίσσετο γούνων. Cæterùm ex his locis implere alios possumus quibus aliquid deest: id est, in illis subaudire (vt grammaticorum verbo vtar) quod subaudiendum relinquitur. Interdum enim verbum λίσσεσθαι, aut λιπαιθύειν, vel siquod est apud hūc poetam synonymum, subaudiendum esse dico: nonnū quam contrà vnum aliquod ex illis participiis: ἀψάμενος videlicet, aut λαβὼν, aut ἑλών. Nam Odyssea ζ, circa finem, (haud enim se offert in præsentia commodius exemplum) — μηδὲ γούνασι χεῖρας βάλλειν ἡμετέρης, ἵα νόστιμον ἦμαρ ἴδηαι. Hic enim puto subaudiri debere λιστόμενος, vel λιπαιθύων, aut aliud simile: licet his vocib' infinitiuum soleat subiungere, non particulā ἵα, quod sciam. Vicissim autē ἀψάμενος, vel λαβὼν, vel ἑλὼν subaudiendum esse ait, cum alibi, tum hoc in loco, Odyss. κ, Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ὅτι θεὰ πρόσκαλέος ἔνιης, Γούνων ἐλιπάθυσα, Sic Odyss. χ, Ἡ γούνων λίσσοιτο προσαΐξας Ὀδυσῆα. itidémque in hoc loco, Iliad. ι, fœm. participium ἁψαμένη, vel λαβοῦσα, siue ἑλοῦσα subauditur: — ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λιστόσκετο γουνῶν Παλλακίδι προμιχῶσα. Sed hoc in loco aptius poni potest participium quàm in duobus præcedētibus, quòd in vtroque iam aliud præcedat. Nisi quis participio particulam καὶ præfigere velit: hoc modo, καὶ ἁψάμενος γούνων ἐλιπαίθυσα: vel, καὶ λαβὼν γούνων. Quod tamen de altero loco dici itidem non potest, vtpote in quo participium non itidem præcedat, sed sequatur. Sed participia bina interdum à Græcis, non interiecta copula, poni sciendum est. Omitto alia pleraque eiusdē poetæ loquendi genera, eodem pertinentia, quibus nomen istud adhibetur: & ad longè diuersum loquendi genus transeo: si prius ex poetis Latinis locos aliquot attulero cū Homericis illis conuenientes: in quibus nimirum itidem genua tangunt seu potius amplectuntur qui supplicant. Virgil. Æneid. 10, Et genua amplectens effatur talia supplex. Eiusdem poematis lib. 3, Dixerat: & genua amplexus, genibúsque volutans Hærebat. Naso Metam. 9, — tremit ille, pauétque Pallidus: & timidè verba excusantia dicit. Dicentem, genibúsq; manus adhibere parantem Corripit Alcides. Eiusdē operis lib. 13, hæc canit, — sed crine soluto, Sicut erat, magni genibus procumbere non est Dedignata Iouis. Quinetiam dicunt aliquem supplicem genibus eius cui supplicat aduolui. In soluta etiam oratione multi loci morem hunc nobis ostendunt: è quibus est ille Taciti in quo dicit, Prensare circumstantium genua. Cicero in orat. post reditum, in Senatu, Tu meum generum, propinquum tuum, tu affinem tuam, meam filiam, superbissimis & crudelissimis verbis à genibus tuis repulisti. Dicunt verò & Accideread genua, quod est ad verbum προσπίπτειν πρὸς γόνατα, vel τοῖς γόνασι. Plutarchus in Quæst. Rom. ὁ δὲ προσπεσὼν τοῖς γόνασι. Euripides autem vsus est & cum solo accusatiuo, in Hecuba, Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τῶδ' Ὀδυσσέως γόνυ. At Homer. dicit ἱκάνειν γούνατα. vt Odyssea η, — σόν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας. Sic Odyssea γ, Τεῖνεκα νῦν τά σε γούναθ' ἱκάνομαι, αἰὲ ἐθέλοντα Κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνιαυτοῦ. Eiusdem operis libro ι, — ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμθοι τὰ σὰ γοῦνα Ἱκόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήϊον. Sed hoc loquendi genus nihilo plus quàm præcedentia, quæ ex eo attuli, habet affinitatis cum illo πρόσπιπτειν πρὸς γόνατα, siue γόνασι. At verò αὐτοσχεδιαστὶ πρὸς γονάτων, quod apud eundem tragicum legitur, ex Homero sumptum videri possit, dicente Iliad. υ, — ὁ μθὶ αὐτὸς ἄλυθε γούνων, Εἴπως οἱ περίδοιτο λαβών, καὶ ζῶον ἀφείη. Euripidis autem locus est in Medea, Ἀλλ' ἀντομαί σε τῆσδε πρὸς θθυγατάδος, Γονάτων τε τοῦ σοῦ· ἱκεσία δὴ γίγνομαι, Οἰκτείρον. Quanuis enim hîc αὐτομαι accipiatur non in propria significatione, sed pro Obtestor: possit tamen ita loquens Euripides, ad illum Homeri locum videri respexisse. Cæterùm potest his Eurip. locis adiici & iste ex Phœnissis, ἑλίξας ἀμφὶ σὸν χέρας γόνυ, implicitis manibus circa tuum genu.

Venio nunc ad quoddā genus loquendi quod Latinis haud itidem notum esse puto. id est, ἐν γόνασι κεῖσθαι. pro Situm est in potestate. (Cui rei alioqui significandæ adhibetur & χειρὸς seu χειρῶν appellatio à Græcis: eodémque modo dicunt Latini, In manu tua est, pro In potestate tua) Sic certè aliquoties dixit Homerus θεῶν ἐν γόνασι κεῖται. vt Od. ω, Ἀλλ' ἤτοι μθὶ τοῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. Et Iliad. ρ, Ἀλλ' ἤτοι μθὶ τοῦτα θεῶν ἐν γόνασι κεῖται. Quem versum consequitur hic, aliquid habens eodem pertinēs, Ἥτοι γὰρ καὶ ἐγὼ τὰ δέ κεν Διὶ πάντα μελήσει. Alicubi verò cum adiectione partic. αἴκε, vel ἤκε. vt Iliad. υ, Ἀλλ' ἤτοι μθὶ τοῦτα θεῶν ἐν γόνασι κεῖται, Αἴκέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι, Δουρὶ βαλών. Cum ἤκε autem Odyss. α, Ἀλλ' ἤτοι μθὶ τοῦτα θεῶν ἐν γόνασι κεῖται, Ἤ κεν νοσήσας ἀποσσεύῃ, ἠὲ καὶ οὐκί. In eodem libro habetur sequente ὁκόσπερ in altero versu, cum futuro itidem: Τηλέμαχ', ἤτοι τοῦτα θεῶν ἐν γόνασι κεῖται, Ὁκόσπερ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσῃ Ἀχαιῶν. Exponitur autem ἐν τῇ τοῦ θεοῦ ἐξουσίᾳ καὶ τῇ δυνάμει, in deorum potestate. Affertur tamen ex Eustathio, ἐν δωάμει καὶ ἱκεσίᾳ. In qua expositione, θεῶν ἱκεσίᾳ accipiendum esset passiuè, de ea qua supplicatur ipsis. Sed durè hoc dici videtur, præsertim præcedente substantiuo δυνάμει. Potiúsque crediderim hæc duo nomina ad diuersas expositiones pertinere. sed, nisi inspecto Eust. loco, plura de his verbis differere nolim. Hoc vnum addo, eleganter vsurpatum à Diogene fuisse hoc loquendi genus. Quum enim quēdam ἄσωπον poposcisset minam, isque rogasset cur à se minam, ab aliis obolum duntaxat peteret, Quia, inquit, ab aliis iterum me accepturum spero: at verò à te, θεῶν ἐν γόνασι κεῖται εἰ πάλιν λήψομαι. Sunt porro & in soluta oratione aliquæ ex hoc nomine sumptæ phrases: ex quibus sunt hæ duæ, Εἰς γόνυ κλίνειν, & Εἰς γόνυ βάλλειν: de quibus dicam in composito nomine Γονυκλινής. At de εἰς γόνυ πεσεῖν, verba faciam in composito Γονυπετῶ.

Γόνυ καλάμου, Herodot. Internodium arundinis, apud Plinium & Columellam. Sed & de vite dictum ex Philostrato in Heroicis affertur. Γόιατα (inquit Cam.) sunt Genicula, & de vitibus, & de aristis, & de arundinibus. Herodot. Thalia, καλάμου δὲ ἓν γόνυ πλοῖον ἕκαστον ποιέεται. Vnde Plin. lib. 16, cap. 36, de arundine loquens, Nauigiorúmque etiam vicem præstant (si credimus) singula internodia. Idem paulo pòst, Alia spissior densiórque geniculis, breuibus internodiis. Ex quibus manifestum fit, genicula Latinos appellasse ipsos nodos: internodia verò, inter hos excrescētes culmos. Sed Græcum nomen est commune. A geniculo, Geniculatus. vt radix geniculata, Plinio: & Culmus geniculatus, Ciceroni, distinctus geniculis. Et panicum in culmum geniculatū, Plinio. Possumus autem his participiis vti in interpretatione quorūdam compositorum, quæ hanc nominis γόνυ significationem, sed nominatiui γόνας declinationem sequuta sunt: cuiusmodi sunt ἀγόνατος & πολυγόνατος.

Γόνυ genitiuum habet Γοωὸς, factum ex γόνυος, per metathesin, vt dictū fuit. Sic verò & plur. NOMIN. Γοῦνα, pro Γόνυα: GENIT. Γούνων, pro Γονύων: DAT. Γόνεσι, (siue Γούνεσι, metri gratia) pro Γονύεσι dici existimant quidam grammatici. Alii tamen malunt Γόνα pro Γόνατα dici per apocopen. itidémque Γούνων pro Γουνάτων per syncopen, & Γούνεσι pro Γουνάτοσι dici existimandum erit. Affertur porro & tertius GENIT. singul. Γονύατος. At ILLVD Γούνατα, tanquam à nomin. singul. Γοῦνας, habuisti in locis suprà citatis. Idem & de cæteris casibus censendum est.

A Γόνυ deriuata, compositionem habentia.

C. Γονυκλινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Genu flectens. In Eccles. historia. τὸν τὸν θεὸν ὅτι καλοῦμαι γονυκλινής. Γονυκλινεῖς (inquit Cam.) Qui prouoluuntur genibus, & abiiciūt se, atque iacent ante pedes supplices. Hinc VERB. Γονυκλινέω, ῶ, Genu flecto. κάμπτεται δὲ γόνυ (inquit Eustath.) ἔστι, ὅτε καὶ ἱκετευτικῶς. ὁ καὶ γονυπετῶν λέγεται, καὶ γόνυ κλίνειν, καὶ σωθέντος γονυκλινεῖν. Inuenitur & nomen SVBST. Γονυκλισία, Genu flexio, Supplicatio quæ fit genibus flexis. Ex Basilio. Affertur præterea ex Cyrillo, γονυκλισία αὐτοπρόσωπος. Schol. Euripidis in hunc Phœnissarum locum, Γονυπετεῖς ἕδρας προσπιτνῶ Σ' αἴαξ, τὸν οἴκοθεν νόμον σέβουσα, annotat, ὡς τοῦ Φοινίκου δεῖ γονυκλισίας σεβόντων τοὺς ἐπαλλεῖς. Vide aliquid de hac voce & in Γονυπετῶ. Sciendum est porro, quanuis hæc istam significationem habeant, tamen εἰς γόνυ κλίνειν aliud sonare: nimirum Prosternere, aut etiam Subigere: vt Budæus vertit in isto Appiani loco, Ciu. bell. l. 3. αὐτῷ δ' ἀπιστοῦσιν ὅτι οὐκ ἀπέκτεινε τὸν Καίσαρα, καταστρεφάμενον τῷ Κελτικῷ καὶ ἐς γόνυ κλίναντα. Idem, ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλεν, vertit, Affectam admodum reddidit: in isto Herodoti loco, ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλεν ἡ ναυμαχίη. (Quidam autem interpr. Prostrauit) Ex eodem scriptore affert etymologici autor εἰς γόνυ πεσεῖν. quod illum metaphoricè dixisse tradit, significare volentem ὡς εἰς δουλείαν αὐτῷ ἀπήχθη. (ita enim scribendum est, non ἐπήχθη) At compositum Γονυπετῶν nihil cum hoc loquēdi genere commune habet.

C. Γονύκροτοι, sunt οἱ βλαισοί: & apud Anacreontem, οἱ δειλοί. Vide Eustath. p. 932. Aristoteli in Physiognomonicis (inquit Cam.) γονύκροτοι sunt impuri, quibus genua trepidant.

C. Γονυπετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui genu succiduo procumbit, (vt loquitur Naso) In genua procidens. Vel, Accidens ad genua alicuius, seu procumbens. Synes. epist 57, καὶ πρηνὴς καὶ γονυπετὴς ἱκέτης ἠθρόμθυος. Euripid. Phœnissis, γονυπετεῖς ἕδρας προσπιτνῶ σ' αἴαξ. Hinc VERB. Γονυπετέω, ῶ, Genu succiduo procumbo, In genua procido. Vel, Accido ad genua alicuius, seu procūbo. Redditur γονυπετῶ vno etiam verbo Ingeniculo, de quo dicā in Γουνάζομαι. Eustath. scribit ex Homeri verbo Γουνάζομαι posteros eius excogitasse hoc Γονυπετῶν, componentes ex γόνυ & πίπτειν. à quo πέπτειν deriuatur πίπτειν, sicut ῥίπτειν à ῥέπτειν. Quibus addit, ἀκολούθως τοῦτῳ καὶ ἡ γονυκλισία ὠνόμασται. Construitur porro cum datiuo personæ hoc verbum Γονυπετῶ: habétque hanc constructionem apud Matthæum: apud Marcum autem, cum accu-

satiuo, ἐνυπεπίσας αὐτόν.

Γόνυχρος autem suspectum esse potest: quod in vulgat.lex. reddit Sterilis, Aridus: quoniam Hesychius post γόνυχρος, addit, τὰ ἄκαρπα καὶ ξηρὰ πεδία. Quibus verbis hæc subiungit, ἢ ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν γηρόντων, μηκέτι δύνασθαι γόνασι. vnde videri possit in priore expositione aliam quàm in hac deriuationem sequi. Affertur ETIAM Γονυκρώπρος, ex Aristotele De animal.lib.4, capite vltimo, pro eo cui sunt genua planiora. Aristotelis locus est hic, καὶ ὑγροτάτας δὲ τὰ θήλεα τῶν ἀρρένων, καὶ γονυκρώτερα, καὶ αἱ κνῆμαι λεπτότεραι. Quæ Theodorus ita vertit, Caro quoque humidior est fœminæ quàm maris, & genua planiora, & crura tenuiora. Sed hanc quoque vocem non immeritò fortasse suspectam quis habeat: possitque suspicionem adiuuare litera ω: quippe quæ locum in hoc comparatiuo habere non videtur.

A γεῦα deriuata, & primùm ea quæ compositionem habent.

C. Γοωσοπαχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Genua crassa habens, Qui crassis est genibus. Item generaliter pro Crassus. Ab Hesiodo sic vocatur ἀχλὺς, loquente de ea tanquam de fœmina.

C. Βαρύγουνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grauis genibus, Cui grauia sunt genua, ideóque tarda. Redditur etiam, Cui genua sunt infirma.

C. Καμπεσίγοωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incuruãs genua. Sic dicta fuit Erinnys, quòd genua peccantium incuruet.

C. Ταχύγοωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui velocia sunt genua, Velox, Celer.

Ἐπιγοωὶς, ίδος, ἡ, SIVE Ἐπιγοωπὴ, Os toti genu superiectum, seu Os quo tegitur genu. q.d. Supergenuitas. Os est cartilaginosum, latũ, rotundum, intus læue & cauum: quod contegit femoris tibiæque articulum, alioqui nimis patentem, prohibétque ne introrsum luxetur. Latinè Mola & Patella dicitur. nam & hoc vtitur Celsus.

Ἐπιγοωὶς, Musculus ipsius genu. Sunt autem intelligendi illi tori qui circa genu in robustis corporibus apparent, bonæ constitutionis indices. Ita Camer. afferens ex Homeri Odyss. σ, Οἷῶν ἐκ ῥακέων ὁ χέρων ὀπιγωίδα φαίνει. In vulg.lex. hæc de ista significatione annotãtur, Etiam corpulentiam (vt loquitur Plinius) vel corporaturæ amplitudinem (vt Columella) indicare volẽs Homerus, inquit Odyssea σ, Καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλῳ ὀπιγωίδα θεῖπε, Serum lactis bibens, bonam firmámque corporis habitudinem assequeretur πὼ τῶ σώματος ἀνεξίαν, significando à parte totum. Vel, In corpulentiã excresceret, essérque robustus & validus. Roboris enim indicium, femorum genúque amplitudo. vt & Odyss. σ, Οἷῶν ἐκ ῥακέων ὁ χέρων ὀπιγωίδα φαίνει.

Ἐπιγωὶς, Genu, vt quidem à Cicerone redditur apud Aratum, duobus in locis: quos in meo Cic.lexico videndos tibi relinquo, pag.76,77: & 102.103. Sic & apud Apollonium Argon.2, — αὐ δὲ χιτῶνας Λεπταλέας λευκῆς ὀπιγωνίδος ἄχρις ἄειρον. Dicit enim famulas Medeæ sustuliisse vestes vsque ad genua, affectantes essedum dominæ. Cam. Ego potius dicerem ὀπιγωίδα in his quoque locis suam significationem retinere, sic tamen vt à parte totum significari putandum sit: ideó que non malè reddi Genu.

HINC Ἐπιγωνίδιος adiectiuè positum, & significans Impositus genibus, (vt apud Pindarum Pyth. ode 9, ὀπιγωνίδιον βρέφος) eam significationem illius nominis ὀπιγωνὶς sequitur qua pro genu ponitur, vt quidẽ nonnulli putant. Alioqui, quoniam ὀπιγωνὶς videtur potius suam significationem retinere, vt docui, videri queat ὀπιγωνίδιος minimè inde deriuari, sed ex ὀπὶ & nomine γόνυ fieri, vtpote quorum simpliciter significationem habeat: illam autem terminationem ex obliquis casibus nominis ὀπιγωνὶς mutuari. Idem enim & aliis quibusdam eiusdem formæ deriuatis vsuuenire obseruaui.

Γονύομαι, οῦμαι, Genua amplectens oro, Genua amplector supplex. Cum accusatiuo. Homer. Il. φ, Γονοῦμαί σ' Ἀχιλεῦ· σὺ δὲ μ' αἴδεο καὶ μ' ἐλέησον. Tale est Od. χ, Γονοῦμαί σ' Ὀδυσεῦ· σὺ δὲ μ' αἴδεο, καὶ μ' ἐλέησον. Apud eundem legimus Odysseæ σ, — πολλὰ θεοὺς γουνούμενος. Inuenitur etiam habẽs adiunctum infinit. futuri temporis: Il. κ, Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμύνοντα κάρηνα, Ἑλθεῖν εἰς Ἰθάκην, σεῖο ἕκητι βοηθῶ, ἥπερ ἐρίστι, Θέσθαι ἐν μεγάροισι. id est, Supplicitè vouebam, inquit Bud. Ac videtur certè rationi cõsentanea esse hæc interpretatio: nisi dicamus subaudiri verbum quo significetur Pollicens.

Γουνάζομαι, idem quod proximè præcedens, & in vsu apud eundem poetam. vt Odyss. ν, Νῦν δέ σε θεὸς πᾶσ' γουνάζομαι. Et cum genitiuo γούνων, Iliad. χ, Μή με ἰόντ' γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων. Dixi autem antea, in Γόνυ videlicet, de hoc loquendi genere quid mihi videretur. Eustathius autem vult phrasin esse similem illi qua dicitur οἶνον οἰνοχοεῖν, & πόλεμον πολεμίζειν. Cæterùm (vt annot. vulg.lex.) Diomedes testatur à priscis dictum Ingeniculare: quod & Congenulare dicitur, autore Nonio: legit tamen Egnatius Congenudare. hoc est, Ingeniculari, & Ad genua accidere, Flectere genua, inde orare suppliciter.

A genitiuo γόνατος, aut alio ex obliquis nominatiui γόνας, alioqui inusitati, deriuata, quæ compositionem habent. Vel ita, Composita quæ nominis γόνας declinationem sequuntur.

C. Ἀγόνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Genu carens, Cui non est genu. Aristot. in lib. περὶ πορείας ζώων hoc composito vtitur, ἢ ἐπ' ἀγόνατον ἐπὶ τῶν βαδιζόντων. At verò ἀγόνατος ab illa altera nominis γόνας significatione, reddendum potius Non geniculatus. de qua voce dictum fuit suprà.

C. Διαγόνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, in vulg.lex. Duplici geniculorum nodo cinctus. tanquam ab illa nominis γόνας significatione qua pro internodio ponitur, quale calamo tribuitur. Sed quicunque est illius interpretationis autor, videtur LEGISSE Διγόνατος, aut certè illud pro hoc malè accepisse. Ab illa nominis γόνας significatione fũt & ista COMPOS. Εὐγόνατος, Ὀλιγογόνατος, Πολυγόνατος. Nam Εὐγόνατος redditur Pulchra genicula seu internodia habens, Pulchrè seu bene geniculatus. Sic COMP. Ὀλιγογόνατος, vt ὀλιγογόνατος κάλαμος, ex Theophr. De hist. plant. lib.12, Arundo paucioribus geniculis, & longioribus internodiis. Vide Plinium libro 16, cap.36. CONTRA Πολυγόνατος, Multa genicula seu internodia habens, Multum geniculatus, Frequentib⁹ geniculis cinctus. Et SVBST. Πολυγόνατον, ου, τὸ, Polygonaton, herba, à geniculorum frequentia. Officinæ & herbarii sigillum Salomonis appellant.

C. Μεσογόνατον, ου, τὸ, SIVE Μεσογόνιον, q.d. Quod est inter genicula, (ab illa nominis γόνυ significat. metaphorica) Internodium calami seu arundinis, Theophr. libro 4, Hist. plant. c.12.

C. Ὑπογόνατον, ου, τὸ, (q.d. Subgenuale) Quod genibus subiicitur. Ita v.l. ex libello Chrysostomi De re diuina.

C. Ἐπιγόνατος, vide in Ἐπιγονὶς.

Alia deriuata, compositione carentia.

Γονατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Geniculatus, Geniculis cinctus, Nodis geniculatus. Sic redditur apud Theophr. Hist. plãt. l.4, cap.12, ex Plinio.

Γονατίζω, Ingeniculo, Genua flecto. Affertur autẽ ex Cratino comico à Poll. In v.l. exp. Geniculor, λιπαιθύω, & γουνάζομαι.

Γονατόομαι, οῦμαι, Geniculor, In geniculum nodor. Camer. Affertur ex Theophr. Hist. plantarum lib.8, cap.2. Et PARTIC. Γεγονατωμένος, Geniculatus, ex Dioscor. lib.3, cap.58.

AT VERO Ἐγόνασι, (quod ad verbum sonat In genibus) videtur potius disiunctim scribendum esse Ἐν γόνασι. Sic autem dicitur stella, (vt vulg.lex.ann.) quam Iulius Firmicus Ingeniculum vocat, Ouid. Metamor. 8, Nixum genu, Vitruuius Nixum in genibus, Cicero Nixum, Manilius Nixam genu speciem. Sic dicitur ab Eratosthene Hercules in cælo supra draconẽ collocatus. Alii Thamyrin esse aiunt, à Musis excæcatum, vt supplicem ad genua iacentem: alii Ceteum seu Cetea

esse affirmant. Vide Aratum in Phænomenis. Apud Ciceronem in eorum interpretatione extat hic versus, (proximè præcedentes & proximè sequentes desiderantur) Εἰγόνασιν vocitant, genibus quòd nixa feratur. vel potius Ἐν γόνασιν, disiunctim. Apud Hyginum tamẽ legitur Engonasin, coniunctim, libro 2: vbi scribit, Nã qui dicitur in astris Engonasin, is Theseus esse existimatur. Et paulo pòst, caput cui titulus est Engonasin, ita orditur, Hunc Eratosthenes Herculem dicit supra draconem collocatum, de quo antè diximus: eúmque paratum vt ad decertandum, sinistra manu pellẽ leonis, dextra clauam tenentem. Paulo pòst, Habet enim draco caput erectum, Hercules autem dextro genu nixus, sinistro pede capitis eius dextram partem opprimere conatur: dextra manu sublata, vt feriens, sinistra proiecta cum pelle leonis, vt is quammaximè dimicans appareat. Alibi, Præterea Cetea ipsum Engonasin nominari. Sed non video quomodo hæc scriptura ferri possit ἐγόνασιν coniunctim. præsertim quũ nominatiuum non esse ἐγόνασις (vt quidam existimarũt) ostendat superior ille locus, Nam qui dicitur in astris Engonasin.

Addendum his censui & ADVERB. Γνύξ. eo enim significatur ὀπὶ γόνυ, siue ὀπὶ τὰ γόνατα, (vt exponit Hesychius) id est In genu, siue In genua. vt πεσὼν γνύξ, vel ἐλιπὼν γνύξ, Lapsus in genu, leu in genua, Qui cecidit in genua. Adeo vt non dubitem quin γνύξ dictum fuerit quasi γονυξ. Extat autem apud Homerum istud adueruium, cum alibi, tum Iliad. υ, Γνύξ δ' ἔλε πᾶν οἰμώξας. quod exponitur ὀπὶ γόνυ ἔπεσε. Sic Iliad. ε, Ἔστι γνυξ ἐλιπών. Apud eundem poetam cum genitiuo, eodem libro, Ἡ δὲ, γνυξ ἐλιποῦσα κασιγνήτου φίλου. vbi genitiuus huic aduerbio additur, perinde acsi dictum esset πρὸς γόνατα, vel ἐς γόνατα, aut etiam ἐν γόνασι: vt ipse poeta paulo pòst loquitur, hoc in versu, Ἡ δ' ἐν γουνασι πίπτε Διώνης δῖ' Ἀφροδίτη, Μηδῶς εἴης. Redditur alioqui γνύξ & aliter: videlicet Genu flexo. Sed flexus in genua potius declaratur ADVERBIO Ὀκλάζ, at prolapsus isto Γνύξ. Cæterùm in vulg.lex. inuenitur NOMEN Γνύα, pro poplite: cui subiũgitur hoc aduerbium Γνύξ. Ac posset certè Γνύξ ab illo Γνύα deriuatum videri: sed alibi nusquam nomen istud inuenio: verùm Γγνύα tantùm, & Γγνύξ. adeo vt per errorem hoc vocabulum, sicut alia quamplurimà, in vulgaria lexica irreptisse crediderim.

VERB. Γνυπέω, quum ab Hesychio exponatur γονυπετήσω, ab illo Γνύξ originem habere manifestum est. Affertur & VERB. Καταγνυπῶσθαι, dictum pro παρειμένον εἶναι καὶ μαλακόν. nimirum ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πεπωκέναι. Ita enim lego apud Varinum, Καταγνυπῶσθαι, αὐτὶ τοῦ παρειμένοι εἶναι καὶ μαλακόν. quum alioqui apud eum scriptũ sit, αὐτὶ τοῦ παρειμένος εἶναι καὶ μελανός. Vnde autem expositionem illam sumpserit, incertũ mihi est: sed suspicor eum illam ex Hesychio excerpsisse, aliam quàm apud eum habetur lectionem sequendo. Siquidem in vulg. huius lexicographi editionibus est NOMEN Γνυπῶνες, expositum εὐγνοῖ, & καταφῆς, & ἄπλοιοι. Quibus additur παρειμένοι καὶ μαλακοί. ἀπὸ τοῦ (ita enim scribendum, non ὀπὶ τοῦ) εἰς γόνυ πεπωκέναι. Quinetiam NOMEN Γνυπτοὶ, apud eum exponitur ἐκπεπαυμένοι, & δειλοί: item καταφεῖς. Quibus additur verbum illud Καταγνυπῶσθαι, sed expositũ μεταγυμνάσθαι, haud certè sine mendi suspicione. Vt verò γνυπῶνες ei sunt μαλακοί, sic VERB. Γνυπεῖν est μαλακίζεσθαι, sicut & ἀσθενεῖν. Habet ETIAM Γνύπωπ, quod itidẽ exp. ἀσθενοῦντ. His addendũ & NOMEN Γνυπσὸς, pro ὀφρὺς, vel ἔκλυπς. Quinetiam videndũ an PARTIC. Γνῶν huc pertineat, quod exponit καθραίνων. ADVERB. Πρόχυ est itidẽ à nomine γόνυ deriuatum. Existimatur .ιι. πρόχυ dictũ quasi πρόγονυ: ex quo πρόχυνυ, & per syncopen πρόχυ. Redditurque In genua, sicut & γνύξ. Homer. Iliad. ι, de matre Meleagri, diras illi imprecante, Κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, Πρόχυ καθεζομένην. vbi autor breuium schol. exponit εἰς γόνατα. Accipitur alioqui πρόχυ & pro Funditus, Radicitus: vt ὀλέσθαι πρόχυ, Interire funditus, Odyss. ξ, ὡς ὤφελ' Ἑλένης ἀπὸ φῶλον ὀλέσθαι Πρόχυ, ἐπεὶ πολλῶν αἰνῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε. Vbi Eustathius exp. παντελῶς: addens, Vel πεζόνυ, quod est πεζόρριζον. Et aliquanto pòst scribit, hæc verba, ἐπὶ πολλῶν αἰνῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε, videri posita αὐτοθέτως ad illud πρόχυ. vt dicat, ὡς ὅθεν γόνυ πέσοι τὸ τῆς Ἑλένης φῶλον, ἐπὶ πολλῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε. Hic autem obserua obiter quæ sit huius quoque significati ratio, aut saltem quam Eustath. esse putauerit. Inuenitur & Il. φ, — οὐδὲ μεθ' ἡμέων Πεν, ἀ ὡς κεν Τρῶες ὑποφίαλοι ἀπόλωνται Πρόχυ κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισι;

Ἔραυος, quod proximè sequitur, an ponẽdum fuisset inter deriuata à verbo Ἐρῶ, sequendo etymum id quod ab Etymologo ei tribuitur, & Athenæi quoque testimonio comprobatur, incertũ mihi est: iudicet ipse lector ex iis quæ de illo etymo differã.

– ἔ P A N O Σ, ου, ὁ, Collatitia cœna, Conuiuiũ ex collecta, Conuiuium quod instruitur à symbolarũ collatoribus, vt loquitur Plaut. (ita enim apud eũ legendum est, non symbolorum) Conuiuium in quod suam quisque symbolam confert, siue suam partem. (Nisi tamen illa significatio qua simpliciter pro ipsa symbola ponitur, prior est hac) Redditur à Bud. Collecta. Exponitur τὸ ἐκ συμβολῆς δεῖπνον, in illo Homeri loco, Odyss. α, Τίς δαὶς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἐπλετο, τίπτε δέ σε χρεώ, Εἰλαπίνη, ἢ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τόδε γ' ὅδ' εἶν. Apud eundem poetam, Odyss. λ, habemus tria hæc itidem coniuncta, Ἢ γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ θαλίῃ. Eustath. in Iliad. π, Ἔστιν δὲ ὅτι τὸ ἀπὸ συμβολῆς δεῖπνον, ὃν καὶ οὗ Ἡσίοδος ἔφη. ἐστὶ δὲ Ἡσίοδον ὁ ἔρανος. Idẽ in illum locum qui ex Iliad. α sumptus est, annotat itidem ἔρανον esse τὸ ἀπὸ κοινῆς συμβολῆς, ἤγουν καταβολῆς καὶ δαπάνης ἀναλῶσαι. Vbi annotat etiam, ἔρανον fuisse κόσμον, ac minimè πολυτελῆ. solitos enim fuisse τοὺς ἐρανισταὶ vt plurimũ φειδωλῶς ἐδαίειν: quoniam vnusquisque τὸ ἴδιον ἔδαιε. Idem alibi ex Athenæo scribit, ἐρανοὺς esse, καθ' οὓς πολλοὶ, τὰ ἀπὸ σφῶν συμβαλλομένων εἰσαγόμενα. adiicique, ἀπὸ τοῦ συνιέναι καὶ συμφέρειν ἕκαστον. Dicam autem infrà de hoc etymo plura. Vide Ἐραιστής.

Ἔρανος, generali⁹ Collatio, Cõtributio, Quod quis pro virili parte cõfert. Redditur etiã Symbola. Apud Antiph. pro eo quod sodales seu amici cõferũt ad leuandã sodalis incpiã: κἀν ἔρανον τοῦδε τῶν φίλων συλλέξαι, ἵνα αὖ εἰς τὰ ἔρανα κἀκεῖ ἔλθοι. Sic Luc. vsus est in Tim. Πυθωνίδης ὁ κόλοξ, ὁ πρὸ τοῦ ἔρανον αὐτόστατόν μοι ὀρέξας τὸν βρόχον. Optimè autem cum his locis conuenit (quod ad significationẽ attinet) ille ex Anthologia epigrammatum in quo ἔρανος ponitur cum genitiuo δυστυχίας: libro 3. Γήραϊ καὶ πενίῃ τε συμφόρῳ· ὀρίζοντος Οὐδένος ἀνθρώπου δυστυχίης ἔρανον. Quæ ita verti, (in libro quem nuper edidi, cui titulus, Epigrammata Græca, selecta ex Anthologia, interpretata ad verbum & carmine) Quum me pauperies premeret, paritérque senectus, Nec qui porrigeret vel stipis æra foret. In interpretatione autem quæ est ad verbum, verti, Infelicitatis [sustentatricem] stipem. Demosth. πρὸς Νικόστρ. Χιλίας τὰς δραχμὰς ἔραιτο αὐτῷ εἰς τὰ λύτρα εἰσιόσω. id est, Collationem, donum nunquòque conferam pro virili parte amici, ad λύτρα conficienda, vt vertit Bud. Apud eundem in orat. κατ' Νεαίρας legitur, ἔρανον εἰς τὴν ἐλευθερίαν συλλέγουσα. Ab eodem redditur etiam Beneficium, Beneficentia, Munificentia. item Gratia. Demosth. in epist. ad Heracleodorum, καλὸς οὖν ἔρανος χάρις δικαία, ἢν καὶ σὺ ποιήσῃς πρὸς ἐμέ, Honestum igitur est beneficiũ gratia inire inita. Verba sunt Demosthenis pro homine reo deprecantis: acsi diceret, Honestius ab amico, id est à me, gratiã inire non potes, quàm si insonti reo mea causa negotium facessere desieris. Gregor. in orat. quæ περὶ τῆς φιλοπτωχίας inscripta est, καὶ πρὸς εἰσενεκτήσοι αὐθρώποις ὄντας αὐθρώποις τὴν ἔραυον τῆς χρηστότητος, Benignitas humanitatis conferenda est & beneficentia. Iocy-

in Busiride. ἡδομαι δὲ τοῖς μὴ ἀναξίως δυς τυχοῦσιν, ὁκ ὀφ λοσοφίας χρήματα πιζιᾶς ζητοῦσιν, ἀπαντᾶς τοῖς πλείω πεφεγμα- πευμένοις καὶ μᾶλλον ἀπακριβωμένοις φεσς ήκειν ἐθελοντὰς τῶν ἔρανον. quæ idem ita reddit, Existimo enim bonis moribus conuenire, vt iis qui fortunæ iniuria facultatibus lapsi sunt, & vitæ subsidium ex literarum studio sibi comparare instituerũt, cuncti qui in literis amplius commentando profecerint, & exactius eruditi sint, hanc munificentiam conferant & gratiã. Apud eundem in Plataico, itidem pro gratia, ὀφείλετε ὀ μόνοις τῶν Ἑλλήνων τῶν τὴν ἔρανον, αἰ ἀσάτεις ἡμῖν χρωμένοις ἐπαμῶναι, Huius gratiæ suppetias eundo hominibus ineundæ sedibus suis eiectis, solis nobis Græcorũ debitores estis. Apud Demosthenem in orat. aduersus Neæram, τὸν αὐτὸν ἔρανον ἀποδοῦναι, Parem gratiam referre. Alicubi redditur etiam Præmium, Merces, (quæ interpretatio extat in lexicis quæ prima omniũ in lucem prodierunt, sed absque exemplo) vt in isto Isocratis loco, in Hel. enc. νομίζων ὀφείλειν τῶν τὸν ἔρανον αὐτῷ ὧν ὀκεῖνος αὐτῷ σωεκινδύνευσε. Sed nihil obstat quominus vt in præcedente huius scriptoris loco, sic & in isto, ὀφείλειν ἔρανον reddamus Debere gratiam. Potest alioqui hic reddi etiam Beneficium, vt in aliis qui pauio antè allati fuerunt locis.

Ἔρανος in quibusdam vulgat. lexicis redditur etiam Mandatum. quam interpretationem planè falsam esse existimo. Sumpta est tamen ex Etymologo, exponente, τὸ ὀκ σωεισφορᾶς δῶρον, ἢ ὀντολὴ, ἢ συλλογὴ, ἢ εἰσφορά. Sed non dubium est quin vox ista ὀντολὴ, (quæ in illis lex. reddita fuit Mandatum) alienam sedem occupauerit: licet apud Suidam quoque legatur. Idem tradit Etym. ἔρανος dici ἀπὸ τῶ σωερᾶν καὶ ὀπιθυμεῖν καὶ σωεισφέρειν τοῖς φίλοις, καὶ ὀμωχεῖσθαι. Quibus subiungitur, ἀπὸ τῶ ἐρᾶ, τὸ ὀπιθυμᾶ, ὁ μέλλων ἐρᾶσθαι· ὀξ αὐτοῦ ἔρανος. Sed malim meum vetus lexicum sequi, in quo eadem quidem etymologia affertur, sed melius declaratur: vel potius, quæ ad eam pertinent, emendatius scribuntur: hoc videlicet modo, Ἔρανος, ἀπὸ τῶ ἐρᾶν καὶ ὀπιθυμεῖν σωεισφέρειν τοῖς φίλοις καὶ ὀμωχεῖσθαι. vt dicatur ἔρανος, quia est illorum qui ἐρῶσι καὶ ὀπιθυμοῦσι σωεισφέρειν τοῖς φίλοις. ideóque omnino tollenda sit particula copulatiua quæ apud Etymologum habetur inter ὀπιθυμεῖν & σωεισφέρειν. At verò Athenæus quum hanc vocem ἔρανος à σωερᾶν deducit, haud itidẽ addit ὀπιθυμεῖν, sed καὶ συμφέρειν. Eius verba sunt Dipnosoph. libro 8, ἔρανοι δέ εἰσιν αἱ ἀπὸ τῶ συμβαλλομένων εἰσαγωγαὶ, ἀπὸ τῶ σωερᾶν καὶ συμφέρειν ἕκασον. At Eustathius hanc deductionem ex eo afferens, passiua voce σωερᾶσθαι vtitur. Non video autem quid potius, hoc quidem in loco, vel actiua voce, (quã malo) vel passiua intelligere possimus, (si verbi ἐρᾶν passim obuiã significationẽ sequamur) quàm inter se colere amicitiam. Estque obiter hic VERBI Σωερᾶν vsus animaduertendus: si modò is est quem Athenæus ei dare voluit. De hoc enim pronuntiare non ausim: quum constet, in plerisque etymologiis non exactè seruari significatum vocabuli à quo deductio petitur. Longè aliam certè Budæus huic verbo subesse putauit: quippe qui σωερᾶν & συμφέρειν tanquam synonyma poni annotauerit. In qua significatione deducẽdum esse ab ἔρα dicerem, si admittendam esse censerẽ. vnde fortasse sunt etiam ἐρᾶσθαι, ἐξερᾶσθαι, atque alia: in quorum classe videndum est an & hoc collocari posset.

Ἔρανα plur. numero tanquam ab Ἔρανον, ου, τὸ, vide in Ἐρανίον.

C. Ἐρανάρχης, ου, ὁ, Qui stipibus erogandis præest. Ita v.l. At Budæus reddit, Qui est caput collectæ: affertque hunc Diog. Laert. locũ, ἔρανον αἰτούμενος, φεὸς τὸν ἐρανάρχω ἔφη, τοῖς ἄλλοις ἐρανίζε. Ab Artemidoro quoque vsurpari testatur.

C. Ἐρανέμπολος, ου, ὁ, Qui circa ἐρανίσεις mercaturam exercet, Qui ἐρανίσεις quæstui habet. Ἐρανέμπολοι, οἱ ὀξ ἐράνων ἐμπολῶντες. Hesych. Videri autem posset scribendũ ἐρανέμποροι, ea forma qua dicitur ψυχέμπορος, item χειρέμπορος, atque alia. Sed apud Suid. eadem illa scriptura extat: qui etiam illis Hes. verbis addit ἀπὸ τῶ ἀρχῶν.

Ἐρανικὸς, Pertinens ad ἐρανίσεις. Dicitur etiam aliquid ἐρανικὸν, Cuius nomine conferuntur & contribuuntur ἔρανοι, Siue quod fit ad corrogandos ἐρανίσεις, vel ad corrogandam stipem. Apud Suidam, ἔμμηνοι δίκαι, αἷς τε ἐμποιεῖκαὶ καὶ ἐρανικαί. Athen. libro 5, ὁπότε Ἀθηναῖοι ὁ πένης καὶ τὰς ἐρανικὰς ποιησάμενος ἀκροάσεις, διὰ τὴν βασιλέα σπληποροῦν διὰ τὴν χώρας καὶ πόλεως πομπεύει.

Ἐρανίον, ου, τὸ, diminutiua forma, q.d. Parua symbola, aut Exigua stips. Hesych. exponit, ὀκ σωεισφορᾶς δῶρον. itidémque Suidas. In vulg. lex. perperam in hac voce Ἐρανίον exempla vsus vocis Ἔρανος afferuntur. Sciendum est porro apud Suid. inueniri plur. NOMEN Ἔρανα, quod exponit δῶρα τὰ ὀκ συλλογῆς, vt Hesych. ἐρανίον, τὸ ὀκ σωεισφορᾶς δῶρον.

Ἐρανίζω, Fut. ίσω, Pr. ικα, Collationem obtineo, seu impetro, Facio vt amici aliquid in me conferant. Vel, Peto ab amicis vt aliquid in me conferant: sequendo eam expositionem qua dicitur esse ἔραιοι αἰτῶ. Cuius exemplum manifestum habes in Ἐραιαρχις. sed videndũ est pro loco, quomodo interpretari debeamus ἔραιον. Generalius, Corrogo, Emendico, Colligo: quæ interpretationes Budæi sunt, afferentis ex Æschine in Ctesiphõtem, ὅταν οὖν τοῖς δημοσίᾳ σεφανουμένοις καὶ φυλετῶν ἀπείπη μὴ κηρύττεσθαι τοῖς σεαγῳδοῖς, ἵνα μηδεὶς ἐρανίζων σεφανίσεις καὶ κηρύγματα, ψεῦδ ἢ φιλοτιμίαν κτᾶται, τί τὸ κακὸν ἐπόιεῦν; In eo autem quem huic subiungit loco, habetur quidẽ accusatiuus itidem, sed diuersæ, vt ita dicam, naturæ. est enim personæ accusatiuus: ex Demosth. in epistola quæ φὲὶ τῶ Λυκούργου παίδων inscribitur, ἵνα οἷος τε ὦ, τά τε ὀφειλόμενα εἰσφεᾶξαι, καὶ τοῖς φίλοις ἐρανίσω, τὰ φεὸς ὑμᾶς διοικῶσιν, Vt possim, quum nomina mea exegero, & ab amicis collationem coegero, publico debito satisfacere. Id est, iudicatum facere. Est autem similis hic vsus et quem apud Platonem habet, sed cum diuersa constructione: De legibus libro 11, ἐρανῶν δὲ περὶ τὸν βουλόμενον ἐρανίζειν φίλον φὲὶ φίλους. Nisi fortè legendum sit potius φίλον φὲὶ φίλου. Inuenitur porro & PASS. Ἐρανίζεσθαι in hac significatione actiua interdum. Luc. πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονὴν, Vndique colligere, seu corrogare, Vndique emendicare. Themist. in 3 De anima, καὶ τὸ ἓν δὲ καὶ τὰ δύο καὶ τὸν ἀριθμὸν ὀκ φὴ αἰσθῆσθαι ὁ νοῦς ἐρανίζεται. Idem in 1, αἷς καὶ αὐτὰς ἀπὸ τῶν στοιχείων ἐρανίζεται. Sic & apud Laertium in Eudoxo, καὶ φεὸς τὴν φίλων ἐρανιζόμενα εἰς Αἴγυπτον ἀπᾶραι, putat Budæus ἐρανιζόμενα accipi pro ἐρανίσαντα. (Sed fortassis ἐρανίζεσθαι dicitur etiã pro Donari aliquo munere quod ἔρανον nomine censeatur) Ex eodem affert ἐρανίζεσθαι pro Quæstum facere, Capturas factitare: in Protagora, ὅστε καὶ Πρόδικος λόγοις αἰαγκάζοντες ἐρανίζοιτο.

Ἐρανίζω, non solùm est ἔρανον αὐτῷ, sed etiam ἔρανον δίδωμι. Videtúrque hoc censuisse Harpocration. postquam enim dixit ἐρανίσαι significare ἔρανον αἰτῆσαι, in epistola φὲὶ τῶ τῶ Λυκούργου παίδων: subiungit, ὃν ὁ τῶ φὲὶ Θοῦ ὀνόματος φησί. Affert enim locum ex oratione quæ inscribitur ὁ φεὸς Βοιωτὸν φὲὶ Θοῦ ὀνόματος λόγος, in quo significatio hæc optimè verbo illi conuenit. videriq; possint deesse aliqua ad secundam hanc expositionem pertinentia verba. Meminit huius loci Demosth. & Budæus: cuius Comment. vide, pag. 354. Redditur etiam Confero symbolam, aut generalius, Confero, Contribuo.

Ἐραιστὴς, οῦ, ὁ, Qui est ex eorũ numero qui ἔρανον in cœnã seu conuiuium dederunt, Vnus ex iis quibus structa est collatitia cœna. tanquam ab ἐρανίζω significante peculiariter, Confero ἔρανον in cœnam seu conuiuium: id est symbolam. Aristot. Ethic. libro 4, cap. 2, φὲὶ Θοῦ βιαιοῦ loquens, καὶ λαμπρυνόμενοι φὲὶ μέλος· ὅθ ἐραιστὰς γαμικῶς ἐστιν. Ex eodem affert Bud. ἐραιστὰς & θιασώτας pro iis qui sacrificiorum & cultus deorum obtentu, sodalitates temporarias quotannis coibant, in iisque vino & epulis indulgebant. Athen. libro 8, postquam dixit ἔρανον & θίασον pro eodem poni, addit, καὶ σωιόντες ἐραιστὰ καὶ συνθιασῶται. Apud eundem comicus quidam dicit, ὅταν ἐραιστὰς καρύων ὀξήκοντα.

C. ΑΝΤΕρανίζομαι,

C. ΑΝΤΕρανίζομαι, Vicissim ἔρανον cõfero, seu symbolam. Aut etiam, Beneficium in me collatum alio beneficio compenso. Exponitur & vno verbo, Retribuo. Item participium ἀντερανιζόμενος passiuè, Repensus, Relatus.

C. ΣΥΝερανίζω, sicut & simplex ἐρανίζω, interdum est Colligo: item Cogo, Congero. Isocrates ad Philippum, ὅπως αὖ σωερανίσαιμι τοῖς λόγοις πάντας. Idem putat Budæus significare & in isto Gregorii loco, vbi de autoritatibus propheticis loquens, quibus in oratione sua vtitur, hæc scribit, ὅπως αὖ ἕκαστον ὀπὴ τῆ μνήμη τῶ συμπληρωσόντων μοι τὸν ὠδῖνα, καὶ σωερανιζόντων τὸν χαρίεσσαν λόγον. sed non lubenter Budæo de illa significatione isti loco danda assentior. Aristoteles De generatione animalium, lib. 3, cap. 1, κἂν πολλὰ σωερανίσας τὴς ὠὰ εἰς κύστιν, ἢ π θιεῦπον, ἔφη πυρὶ, Siquis oua multa in folliculum congesserit

Σωερανίζω habet & alteram verbi ἐρανίζω significationem, qua ponitur pro Confero symbolam: vel generalius, Confero, Contribuo. Affertur autem & sine accusatiui adiectione positum, ex Diogene Laertio in Arcesila, vbi de eiꝰ liberalitate loquitur, συχοῖς τε φίλοις ἐπήρκει, καὶ πολλοῖς σωερανίζε. Vbi Budæus vertit, Pecuniam necessariam conficiebat. Idem interpr. Opitulor ad aliquid conficiendum: afferens ex Appiano, τὰς χρείας ἀλλήλοις σωερανίζον, Inter se ita coniuncti erant vt quod vni opus esset, alii ad id perficiendum operas darent, & conficerent. In vulg. lex. Σωερανίζω redditur etiam Mutua conuiuia agito, & vno verbo Mutito ex Gellio. Sed illa significatio verbi σωερανίζειν nullo nec exemplo nec teste ibi probatur. Sicubi autem extat, dicendum erit sequi eam nominis ἔρανος significationem cui primus locus datus fuit, & qua Homerus vtitur.

PASS. Σωερανίζομαι, Congeror, Colligor. Autor dialogi qui Axiochus inscribitur, ὡς αὖ σωηρανισμένον ὀκ συδηλύδων ὄχλου. Dionysius Halic. de Isocrate, Τοσοῦτον δὲ Λυσίου λείπεται καὶ Θεόπτου τῶν ἀφετῶν, ὅσον τῶ φύσει καλῶν σωμάτων τὰ σωερανιζόμενα κόσμοις ὀπιθέτοις. id est, Congesta, Adornata, Composita, quasique coagmentata, inquit Budæus. Sed parum mihi istæ interpretationes placent: ac potius mutata orationis forma vertendum ita censuerim, Corpora in quæ corrogari fuerunt ornatus ascititii: Vel, Corpora corrogatis ornatibus & emendicatis prædita. Dicitur item aliquid σωερανίζεσθαι pro Conferri, vt apud Philonem De mundo, πάντων εἰς τὴν συμπλήρωσιν αὐτῶ [videlicet τῶ κόσμου] σωερανισθέντων, quum omnia ad complementum eius collata fuerint. Bud. autem verbo neutro vtens, vertit, Quum omnia ad complementum eius in vnũ coierint.

Quod proximè sequitur vocabulum, meum quidem etymum sequendo, post Εἴρω ponendum fuisset, (de quo agitur priore loco, t. 1, c. 1142) at sequendo id quod Etymologus affert, alius ei locus dandus fuisset.

– ΕΙΡΟΣ, εος, τὸ, Lana. Hom. Odyss. η, – αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ Ἠλακάτη πεπάνυτο, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. Etymologus εἶρος fieri ex ἔρος tradit, per pleonasmum literæ ι. vel ex ἐρῶ significante κάμνω, fieri ἔρος: deinde mutando ρ in ι, εἶρος. vt sit ὁ μετὰ παλαιότητος ἐρχαζόμενος. Quæ postrema verba sequendo, dicendum esset εἶρος masculini esse generis. alioqui enim respiciẽdo ad neutrum genus nominis εἶρος, scribere debuisset, τὸ μετὰ παλαιότητος ἐρχαζόμενον. Verùm illa verba nequaquam hoc mihi persuaserint, nimirum εἶρος in masculino etiam genere vsurpatum reperiri: siue librarii incuriæ siue etiam ipsius Etymologi fallaci memoriæ error ille imputãdus sit. Sed (quod maioris est momenti) etymum hoc, sicut alia quamplurima, nimis longè petitum, & coactum, vt ita dicam, mihi videtur: de meo autem etymo, quod εἶρος à verbo εἴρω deducit, nihil tale dici posse existimo: sic tamen vt aliorum iudicio id relinquam. Vide Εἰροπόκος, quod est secundum compositum.

Εἶρος ab Hesychio exponitur non solùm ἔριον, sed etiam πῶχος. quod corruptè scriptum esse pro πόκος annot. v.l. Sed contrà mendo carere hanc scripturam, & de eo mendico id intelligendum esse dico qui potius Ἶρος nominatur, cum ι, non cum ει. Fortasse etiam de quouis mendico vsurpari hanc vocem significare voluit: vt Latinis quoque Irus interdum est quiuis mendicus: vt vicissim Cræsus vocatur quilibet qui sit prædiues.

C. Εἰροκόμος, ου, ὁ & ἡ, Lanam tractans, vel potius Lanam excolens. (vt Ouidius dixit Rudem lanam excolere) In v.l. redditur Lanarius, ex Plauto: item Cui lanificium curæ est. Hom. Iliad. γ, ἀσκεῖν εἴρια καλὰ tribuit ei quam εἰροκόμον appellat. vbi Eustath. annotat, κομεῖν & ἀσκεῖν idem valere, & addi verba illa ab Homero nequis intelligat τὴν εἴρουσαν κόμας, ἤτοι πλέκουσαν. Hesych. εἰροκόμῳ (sumptum, vt opinor, ex illo Homeri loco) exponit ἐριουργῷ.

C. Εἰροπόκος, ου, ὁ & ἡ, epithetum ouis, apud Homerum pariter & Hesiodum, sicut à Latinis poetis dicitur lanigera. Hom. Iliad. ε, – ἐπ' εἰροπόκοις ὀΐεσσι. Hesiod. in Theogonia, Ποίμνας τ' εἰροπόκων ὀΐων. Idem in Ergois, Εἰροπόκοι δ' ὄϊες μαλοῖς καταβεβρίθασι. Cæterùm huius compositi duæ sunt expositiones. quidam enim putarunt ei inesse duo eiusdem significationis nomina, εἶρος & πόκος, idque ἀπὸ τῶ φαλαιότητος. alii autem ex εἶρος & πέκω factum esse dixerunt. Quinetiam tertia deductio afferri possit, ad quam respexerunt qui εἰροπόκος exposuerũt, Habens vellera innexa. Si enim hanc expositionem sequamur, ex πόκος & verbo εἴρω deductum dicemus illud vocabulum: conueniétque hîc verbi εἴρω significatio cum illa quam habet quum εἶρος ex eo deducitur. Sed minimè dubium est quin optima omnium deductio sit ea quæ ex εἶρος & verbo πέκειν deducit. Pro qua voce actiua tamen, afferenda potius passiua fuerit: vt εἰροπόκος sit ἢ πέκεται εἰς εἶρος, siue ἢ πεκομένη. Hesych. quoque passiuo verbo in hac expositione vtitur: quum εἰροπόκοις exponit ἔρια κειρόμενα ἔχοντα. At verò Hesiodi schol. Tzetzes εἰροπόκοι exponere maluit, πόκους ἐχέων τρέφοντες.

Εἰροπόκος est etiam ἐριουργὸς Hesychio. Apud eum enim legitur εἰροπόκῳ, εἰριουργῷ. pro quo εἰριουργῷ eum scripsisse ἐριουργῷ, aut illi nomini significationem huius dare voluisse, persuasum habeo. Sed quid si aliquis hanc expositionem non datiuo εἰροπόκῳ sed datiuo εἰροπόνῳ Hesychium dedisse suspicetur? Is certè facilè in suam sententiam vel potius suspicionem me pertrahet.

C. Εἰροπόνος, ου, ὁ, Cui labor est circa lanas, Qui lanis excolendis aut lanificio laborem impendit.

C. Εἰρόπους, in v.l. dicitur esse itidem ouis epitheton, & significare Lanigera: sed vereor ne hoc vocabulum multis suppositiis & ex errore ortis, quæ in illis leguntur, addi debeat.

Εἰείτεος autem, quo significatur Laneus, fortassis ab εἰείον potius fuerit, quod lanam itidem declarat.

TRISYLL. Εἰείον, idem quod εἶρος, Lana. Sed εἰείον dicitur forma diminutiua, vt πυχίον à πῦχος. & quum vulgatæ editiones habeant εἴρια cum accentu in prima syllaba, Iliad. γ, Ἥκει (siue ἤσκειν) εἴρια καλά: in meo veteri codice scriptum est contrà εἰεία. Quinetiam quanuis Eustath. suis in eum locum commentariis vbique εἴρια scribat, (si tamen hanc eius scripturam esse putandum est) apud eundem tamen in expositione huius versus Odyss. η, Ἠλακάτη πεπάνυτο, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα, legimus, τὸ δὲ εἶρος, φεροπέτυπον ὂν τὸ εἰείον, ὡς πυχίον. ὅθεν ἔριον, ὡς ἴχνιον. Legitur alioqui & apud Suid. εἴρια, assentiente vulgatis editionibus meo etiam exemplari manuscripto.

HINC Εἰείνεος, Laneus. nam hinc potius quàm ab εἶρος deducendum mihi videri, antea docui.

¶ Ἔριον, ου, τὸ, idem quod εἶρος, siue εἰείον. sed poetica sunt ista, at illud prosæ scriptoribus cum poetis est commune. Fieri autem εἰείον quidem ex εἶρος, sicut πυχίον

ex πῖχος: at ἔριον ex εἔριον fieri, & sequi formam nominis ἴχιον, paulo antè docui. Fortasse tamen malit aliquis, sicut εἔριον, ita etiam ἔειον ex ἔρος deducere. Cui deductioni non valde refragabor: præsertim quum vt πιχίον à πῖχος, ita etiam ἴχιον (quanuis accentu differens) ab ἴχνος deriuari constet. Homerus Odyssea ζ, Ἀλκίππη δὲ πάππα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο. Plato in Sympos. ὥςπερ τὸν τῆς κυλικὸς ὕδωρ τὸ διὰ τοῦ ἐρίου ῥέον ἐκ τῆς πληρεςέρας εἰς τὴν κενωτέραν. Plutarchus De audiendo, μηδὲ ἴυα πόνον ῥεβαλέσθαι χιμῶνος, εἰ μὴ ῥεβάτων Ἀττικῶν εἴη τὸ ἔειον. Apud eundem legimus ἔειον esse φθονοῦν. Frequens est & pluralis numerus. vt apud eundem, τοὺς ἐείων τοῖς πόκοις. Et alibi, τοὺς θρεμμάτων τοῖς δέρμασιν αἰτὶ τοὺς ἐείων ἀμφιέννυται. Lucianus De sacrificiis, ὀδὴ πᾶσι δὲ τοῦρ αἰακαύσας, ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορᾷ τὴν αἶγα, καὶ αὐτῆς ἐείοις τὸ ῥεῦθαπον. vbi obserua eum de vnica etiam loquentem, maluisse dicere τὰ ἔεια quàm τὸ ἔειον. Legimus hunc pluralem & apud Xenoph. ἐω: ἡ-ῃ τὰ ἔρια.

Ἔριον, id est Lana, magni in medicina est vsus. Eius duæ differentiæ sunt: vna pura est, altera sordida. Pura dicitur quæ lota est: sordida verò, illota. quam Graeci ἔριον ῥυπαρὸν & οἰσυπηρὸν, Hippocrates verò πτοιον & πτῶδες appellat. Est autem πτος idem quod ῥύπος. Gorr.

Ἔριον redditur & Lanugo à Plinio: vt quum pro his Theophrasti, ὅταν δὲ ὦ. ἀῶν ᾖ, ἐκπετάνυται καὶ ἐξαιρεῖ τὸ ἔριον. ἐξ οὗ ἱεῖσι δόνας ὑφαίνεσι πολυπλεκάτας, ita scribit, de laniferis arboribus loquens, Ferunt cucurbitas, quæ maturitate ruptæ ostendunt lanuginis pilas, ex quibus vestes pretioso linteo faciunt.

C. Ἐριόξυλον, ου, τὸ, Lana siue lanugo xyli, id est gossipii fruticis: de quo Plinius lib. 19, cap. 1. Sed & de goss̄ipinis arboribus lanigerisque scribit, lib. 12, cap. 10, & 11. vt & Theophrast. περὶ ἐριοφόρων δένδρων, Histor. l. pl. 9, cap. 4. Vlpianus in Lege, Sicut lana legetur, ff. De legatis, 3, Lana legata, etiam leporinam lanam & anserinam & caprinam credo contineri: & de ligno, quam Graeci ἐριόξυλον, hoc est ligneam lanam appellant. Quod ἐριόξυλον huic inscriptum, DICITVR Βομβάκιον Nicolao Myrepso, at SVIDAE Βάμβαξ ET Πάμβαξ, id est gossipium. Ita vulg. lex. Sciendum est autem apud Suidam extare & tertium NOMEN Παμβακής: atque adeo & QVARTVM Βαμβάκιον. sed hoc tanquam ex vulgi sermone peritum affert. Scribit enim, Βάμβαξ, ἢ Πάμβαξ, καὶ Παμβακής, τὸ ῥῆμα πολλοῖς λεγόμενον Βαμβάκιον. Et alibi itidem, Πάμβαξ καὶ Παμβακής, τὸ ῥῆμα πολλοῖς λεγόμενον Βαμβάκιον. Obserua autem Βαμβάκιον ibi scribi, quum ex Nicolao Myrepso afferatur Βομβάκιον, per o in prima syllaba. Qua scriptura cum appellatione Italica conuenit, Bombazo. (at nobis Bombazin aliud est: vocantibus Cotton quod illi Bombizo) Quinetiam cum nomine Bombyx scriptura illa conuenit. Tribuit autē bombycē Plinius xylo siue gossipio, quod idem cum bóbace seu bābace esse existimatur. Ita enim scribit, lib. 19, c. 1, Superior pars Ægypti in Arabiam vergens gignit fruticem quem aliqui gossipium vocant, plures xylon: & ideo lina inde facta, xylina. Paruus est, similémque barbatæ nucis defert fructum: cuius ex interiore bombyce lanugo netur. nec vlla sunt eis in candore mollitiáve præferenda. Vestes inde sacerdotibus Ægypti gratissimæ. Sed quanuis bombycem tribuat Plinius huic xylo, aliud tamen ESSE Βόμβυξ constat. (Alioqui eum Propertius Arabium vocat, sicut Plinius xylon nasci tradit in superiore parte Ægypti quæ in Arabiam vergit) Vnde fit vt apud Dioscori lem, lib 3, c. 18, pro βαμβακοειδὴς reponendum esse putem βομβυκοειδὴς. mirérque interpretes, lectionē illam sequendo, vertisse Vestes bombycinis similes. Nam Plinium quidem ita reddidisse fateor, sed βομβυκοειδὴς legisse persuasum habeo. (licet xylo quoque bombycem tribuat, vti dixi) Siquidem vt hoc ADIECT. Βομβυκοειδὴς sonat Bóbyci umilis, ita alterum ILLVD Βαμβακοειδὴς sonare debere Bābaci similis, nemo negauerit. Addè quòd recentem esse hanc βάμβακος siue βαμβακίδος & πάμβακος appellationem constat: quod de βόμβυκος appellatione minimè dici potest. Cæterùm obseruādum est Vlpianum VOCEM Ξύλον in hoc etiam compósito pro ligno accepisse, quippe qui ἐριόξυλον ligneam lanam reddiderit: quum alioqui Plinius vocem Græcam xylum retineat. Pollux pro ἐριόξυλον dixit, ἀπὸ ξύλου ἔριον: scribens l. 7, c. 17, ἤδη δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίοις ἀπὸ ξύλου τὸ ἔριον γίγνεται, ὅθ' οὗ τὴν ἐσθῆτα λινοῦ ἂν τις μᾶλλον φαίη ῥεσεικέναι πλὴν τὸ πάχος. (vbi suspectum est illud vocabulum λινοῦ) Sic autem scribens, videtur & ipse voci ξύλον suam illam generalem significationem dedisse. Ibidem autem qui sint βόμβυκες declarat.

C. Ἐριοπλύτης, Qui lanam seu lanas lauat, Fullo. vtitur Diosc.

C. Ἐριοπώλης, ου, ὁ, Lanæ venditor, seu lanarum. VNDE Ἐριοπώλιον, ου, τὸ, Locus in quo lana venditur, Emporium lanæ. item VERBVM Ἐριοπωλέω, ῶ, Lanam vendo, Stim lanæ venditor. Quinetiam ADVERB. Ἐριοπωλικῶς, More eorum qui lanam vendunt. Ex quo intelligitur Dolose: quoniam illi eā humectant, vt pondus augeant. Vide quæ Suidas de hoc metaphorico istius adueibii vsu tradit.

C. Ἐριουργὸς, οῦ, ὁ & ἡ, Qui vel quæ lanificium exercet. Vnde VERB. Ἐριουργέω, ῶ, Lanificium exerceo. Xen. in Laced. polit.

C. Ἐριοφόρος, ου, ὁ & ἡ, Laniger, seu potius Lanifer. vt arbores dicuntur laniferæ, potius quàm lanigeræ. sic enim ἐριοφόρα δένδρα apud Theophr.

C. Ἐριώλης, Iocose ab Aristophane vocatur ἐείων ἀπώλεια, in Vespis: vbi quum περὶ κωνάκης quidam dixisset, — αὔπτ' γέπι Ἐείων πάλαι τοι κατέπτωκε ῥᾴδιος, respondet alter, Οὐκοῦν ἐριώλιν δῆτ' ἐχεῖν αὐτὸν καλεῖν, Δικαιότερόν γ' ἢ κωνάκην. Alioqui Ἐριώλης non ex ἔριον fit, sed ex particula ἐρι, (quæ vim augendæ significationis habet, vt antea dictum est) & verbo ἄω, si Etymologo credimus. Est autem ἄω idem quod πέω. Significatur certè hoc nomine ἐριώλης impetuosus ventus & præceps, seu Turbo. qua in signific. vsus est hic ipse poeta in Equitibus, καὶ ῥοιζαῖος περὸς τὴν τυφῶ χωρεῖ καὶ τὸν ἐριώλιν. Hinc est DICTVS Ἐριώλης vnus ex equis Neptuni, vt annotat Fust. (secundum quem est etiam alius quidā equus habens NOMEN Σθένων, in quo respicitur ad τὸ σθένος τοῦ Ἐννοσιγαίου: QVIDAM Ἐγκέλαδος, propter pontum κελαδοντα) idque διὰ τοὺς ὑγρὸν ἀέρα τὰς ἀέλλας. ὧν καὶ ἡ σφοδρὰ καὶ καταγιδώδης ἐριώλης, μείνηται καὶ ὁ κεραυνός. Intelligit autem (vt opinor) illum ipsum Aristophanis locum, quem modò ex eius Equitibus protuli. Solet enim comici appellatione Aristophanem significare.

Ἐριωδὴς, εος, ὁ & ἡ, Cui lana inest. Ex Plinio & Colum. Lanatus, ex Varrone Lanaris.

F Ἐρεοῖς, vide in Ἐρεοῖς, post Ἐρέα, quo itidem lana significatur.

Ἐρόω, ῶ, Laboro circa lanificium. Ita vulg. lex. nisi quòd addunt aduerbium Maximè post verbum Laboro: hoc modo, Laboro, maximè circa lanificium. Sed nullum affertur testimonium.

AT VERO Ἔριθος an ab ἔριον deriuatum sit, controuersum esse potest, quanuis eo significetur Qui vel quæ lanificium exercet, Lanificus. Si enim Hesychio credimus, ἔριθοι sunt οἱ γεωργοί. (id est agricolæ) διὰ τὸ τὴν ἔρια ἐργάζεσθαι, id est τὴν γῆν: per catachresin autem, etiam οἱ ἐριουργοί, ἢ μισθωτοί. Sunt autem μισθωτοί, mercenarii. Alii volūt contrà propriam esse illam significationem qua περὶ τὴν ἐριουργὸν vsurpatur. Quidam (ex quibus est Eustathius) quum περὶ τὴν ἐριουργὸν dicitur, ab ἔριον: quum περὶ τὴν γεωργῶν, ab ἔρα deriuari. Etymologistes tradit significare τὸν ἐργάτην, καὶ τὴν ἐργαζομένην τὰ ἔρια, afferens & ipse duplex etymum. Homero Iliad. σ, ἔριθοι appellantur ii qui metunt: — ἔνθα δ' ἔριθοι Ἥμων, δρεπάνας ὀρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. Vbi Eustathius admonet ἔριθοις esse non solùm τοὺς ἐριουργοὺς γυναῖκας, ab ἔριον: sed etiam τοὺς μισθοῦ ἐργαζομένους, vt messores eo in loco, à nomine ἔρα. Ex eo autem quod dicit hic scholiastes, non solùm significare τοὺς ἐριουργοὺς γυναῖκας, hanc significationem magis vsitatam ac receptam esse colligere possumus.

(Quò pertinentia quædam afferam ex eodem in compósito Σωέριθος) Apud Hesiodū ἔριθος pro famula, in Ergois, Θῆτα δοίκον ποιέεσθαι καὶ ἄπκνον ἔριθον Δίζεσθαι κέλομαι. χαλεπὴ δ' ὑπὸ πορπὴς ἔριθος. Extat verò & χερνῆτις ἔριθος in hoc Eratosthenis loco, qui à scholiaste Apollonii affertur, — ἡ χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑψηλοῦ πυτεωνος Δεινδαλίδας πύκνουσα, καλαὶ ἤειδεν ἰούλους. Chrysost. ὑφαίνουσα καὶ ἔριθοι. Affertur verò & ex Esaiæ capite 19, ἔριθος de textrice, ἰσὸς ἐείθου ἐγγιζούσης ὀκτεμεῖν, Tela à textrice proximè succidenda. Hoc certè obseruandum est, quum dicitur de exercente lanificium, potius fœminino genere vsurpari. Cæterùm aliā præterea nominis huius ἔριθος expositionem, ex tertia quadā etymologia profectam vide in Ἐριθεύομαι.

COMP. Σωέριθος, ου, ὁ & ἡ, Qui vel quæ lanificium simul exercet, Lanificii socius, seu In lanificio socius: vel potius socia, sequendo id quod modò dixi in ἔριθος. Interdum verò generalius Socia alicuius operis, siue in aliquo opere, quodcunque sit. Ab Hesychio σωέριθοι exponitur συνυφαίνουσαι, id est Simul texentes: item συνεργοί. (In qua expositione VOCAB. Συνεργοὶ sonat Simul opus facientes) Homerus Odyss. ζ, non procul ab initio, Καί τοι ἐγὼ σωέριθος ἀμ' ἕψομαι. vbi Eustathius annotat, σωέριθον propriè, sicut & ἔριθον, esse τὸν συνεργαζομένῳ ἔριον: sed καταχρηστικῶς ita vocari καὶ τὸν ἁπλῶς συνεργαζομένῳ. Obiter autem obserua & quæ ad simplex ἔριθος pertinentia hîc ab Eustathio dicuntur: nimirum ἔριθον propriè esse τὸν ἐργαζομένῳ τὸ ἔριον. Quod enim scribit, σωέριθον propriè, sicut & ἔριθον, esse τὸν συνεργαζομένῳ ἔριον, ita intelligi debet.

COMP. Φιλέριθος, Lanificii studiosus, in vulg. lex. ex Epigramm. Propriè tamen φιλέριθος sonare deberet Studiosus eorum qui lanificium exercent, Studiosus lanificorum, seu lanificarum.

His addendum VERBVM Ἐριθεύω, vel potius Ἐριθεύομαι, ea præsertim significatione quam habet apud Græcos Bibliorum interpretes, in hoc loco qui ex Tobiæ libro affertur, ἠριθεύετο ὑπὸ τοῖς γυναικείοις: quum in Latino textu sit, Ibat ad opus textrinum. Apud Hesychium legimus hoc ἠριθεύετο, (dubium vnde sumptū) expositum εἰργάζετο. (quod conuenit cum ἔριθος exposito ἐργάτης) quum alioqui scribat alibi, ἐριθεύει, εἰκὴ ἐργάζῃ, μάτην. Vnde vulg. lex. ἐριθεύω interpretantur Temerè laboro & in vanum. Sed ibidem redditur & Seruio. Suidas ἐριθεύεσθαι simile esse tradit τῷ δεκαζεσθαι. Legitur apud Aristotelem hoc vocabulum, Polit. lib. 5, cap. 3, μεταβάλλουσι δ' αἱ πολιτεῖαι καὶ αὐθις τάσεως, διά τε τὰς ἐριθείας, ὥςπερ ὑπὸ Ἡραία. ἐξ αἱρετῶν γὰρ δι' ὀλίγου τόπου ἐποίησαν κληρωτάς, ὅτι ἠρίθευτο τοὺς ἐριθευομένους. vbi quædā vetus interpr. participii ἐριθευομένους est Turpes & pudendos. cui interpretationi, (quanuis inepissimæ & à vocabuli ipsius origine alienissimæ) vulg. lexica tradunt sensum ipsum assentiri. Vulgò autem recepta est ea huius vocabuli expositio quæ ei contendendi significationem dat: (vt apud Paulum ἐριθεία redditur Contentio) ego taliquid amplius significare putarem, quale est quod vulgò dicimus Briguer. Interim tamen fateor posse & aliam quampiam significationem huic verbo subesse. Budæus, allato illo Aristotelis loco, remittit ad quendam Suidæ qui extat in nomine Φιλοπόμπιμος: quòd in eo legatur COMPOS. Ἐξεριθεύεσθαι: tanquam videlicet huius significatione affinitatem aliquam cum significatione illius habente, aut etiam cum illa conueniente, interpretatur tamen ibi Redimere, Autorare: quidam verò Quasi mercede allicere. Pertinent autem hæ interpretationes ad illam Suidæ expositionem qua ἐριθεύεσθαι simile esse tradit τῷ δεκαζεσθαι: & ἐριθεῦσαν dictam esse ἀπὸ τῆς μισθοῦ δόσεως. Quinetiam ἐριθεῖσαν postquam dixit esse πρὸς δῶρα λόγων φιλονεικίαν, (vt ἐριθυμός ὁ ἄνθρωπος ab eo exponitur etiā δῶρα λόγων φιλονεικῶν) addit ita vocari καὶ πρὸς μισθαρνίαν. Sciendum est porro has diuersas significationes ad diuersas deriuationes referri debere. eam videlicet qua pro Contendere ponitur, ad nomen ἔρις ἔριδος referendam esse: alteram autem, vel potius reliquas duas, ad ἔριθος, vtpote quo inter alia μισθωτὸν declarari dictum sit. Ad illam autem priorem etymologiam pertinent hæc quæ ab Eustathio scribuntur in hunc locum Odysseæ ζ, — ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης εἵματα χερσὶν ἕλοντο, καὶ ἐς φόρεον μέλαν ὕδωρ· Σπίζον δ' ἐν βόθροισι, θοῶς ἔειδε περφέρουσαι. Hæc verba (inquit) θοῶς ἔειδε περφέρειν, videntur esse etymologia vocum ἔριθος & σωέριθος. quanuis enim ab ἔριον fieri dictum sit ἔριθος, non abiimile vero est ἔριθον dici etiam τὸν περφέρουσαν θοῶς ἔειδε.

HINC Ἐριθεία, ας, ἡ, Contentio, vt quidem exponitur in Aristotelis loco quem protuli in ipso verbo Ἐριθεύομαι: sed eadem expositio illi datur & apud Paulum aliquot locis. ego certè sonare existimo alicubi quod vulgo dicimus Brigue: sicut ἐριθεύεσθαι dixi suprà mihi videri significare Briguer. Inueniuntur etiam copulata ζῆλος & ἐριθεία. vt epist. Iacobi, cap. 3, ὅπου γὰρ ζῆλος καὶ ἐριθεία, ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα. vbi quidam ἐριθεία interpretatur Irritatio. Sic copulantur illa vocabula à Paulo, ad Corinth. cap. 12, in fine, μή πως ἔρεις, ζῆλοι, θυμοί, ἐριθεῖαι, καταλαλιαί, ψιθυσμοί, φυσιώσεις, ἀκαταστασίαι. Vbi obserua addi cæteris ἀκαταστασίας, vt in illo Iacobi loco dicitur esse ἀκαταστασία vbi est ζῆλος καὶ ἐριθεία. Alteram autem significationem huius nominis ἐριθεία, quæ cum altera deriuatione conuenit, vide paulo antè in ipso verbo Ἐριθεύεσθαι. Cæterùm quod ad nominis huius accentum attinet, eum illi in penultima, potius quàm in antepenultima dandum esse censui, tanquam verbali.

C. Ἐξεριθεύομαι vide suprà in Ἐριθεύομαι, in loco qui ex Suida allatus fuit.

¶ Ἐρέα etiam dicitur in ea significatione qua ἔριον. & illa duo quæ hîc ipsum præcedunt. Athenæus lib. 5, ζώσαις δ' ἀμφίπαπι ἀλουργῆς ὑπέρωιο τῆς περφύτης ἐρέας. In quo Athenæi loco (vt hoc obiter annotem) pro ἀλουργῆς reponendum vel ἀλουργοῖ, vel ἀλουργεῖς.

Ἐρεοῖς adiectiuum ex illo substantiuo ἐρέα factum, significans Laneus. Factum est autem per contractionem ex ἔρεος, vt alia pleraque adiectiua. Apud Dioscoridem lib. 1, cap. 18, ἐρεοῦ ὕφος, Laneum textum, seu Lanea vestis. Sed ibi legitur etiam ἐριοῦ. quæ tamen lectio nullo modo mihi probatur: atque haud scio an vllo exemplo confirmari possit, quod quidem è loco mendi non suspecto petitum sit: alteram autem alii loci confirmant. Apud Suidam legimus ἐρεοῦ, κλῶσμα πρὸς μαλλίου.

Quod sequitur verbum Ἐρωτῶ, sequendo Etymologum, inter deriuata à nomine ἔρως ponendum fuisset: inde enim deductum esse tradit: sed ab Ἔρομαι potius deriuari, & post ipsum collocandum fuisse existimo.

— ἘΡΩΤΆΩ, ῶ, Rogo, id est Interrogo, Scisciror, Percontor. (Ab Homero autem & aliis poetis dicitur potius Εἰρωτῶ, assumpto ι, ad producendam primam syllabam) Cum accus. personæ cōstruitur, cui interdum & accusatiuus rei adiungitur. dicitur enim ἐρωτῶ σε, vel ἐρωτῶ σε τοῦτο. Thuc. lib. 8, ἠρώτα ἕνα ἕκαστον τῶν ἐν τῇ αὐτῇ πλεόντων λιῶνα ἑλπίδα ἔχοι σωτηρίας τῇ πόλει. Interdum autem accus. pers. subaudiendus relinquitur, vt & in aliis verbis frequenter fieri videmus. Xen. Pæd. 2, λιῶ δ' ἐρωτᾶ ὅπου εἰμί, λέγε πάλιν δή, ὅπ ὀλὴ τοῖς ὀείοις. λιῶ δ' ἐρωτᾶ εἰ ἡ, αὐτὸς ἔρχομαι, &c. Cum duplici autem accus. personæ videlicet & rei. vt in hoc Plut. loco De garrul. πῶς οὖν οὐκ ἄθυς ἔφασας; ὅπ τοῦτο με οὐκ ἠρώτησας. Sed frequētius cum solo rei accus.

relinquendo subaudiendum alterum, vti dixi. Lucianus, δυςαπόκριτον ἐρωτᾶς. Alibi, δυςαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾶς. Apud eundem, ῥᾳδίως ἄπορα ἐρωτᾶν. Sic ἐρωτᾶν ἐρωτήματα, Plutarcho in Coloten. Vt autem Latinè Interrogare & Respondere sunt relatiua, (si ita vocare licet) sic apud Græcos ἐρωτᾶν & ἀποκρίνεσθαι. vt legimus apud eundem Lucianum, καὶ τὸν ἄπορα ἐρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον. Sic Plutarchus De garrulitate, τοῦ δὲ ἀποκρινομένου μέτρον ἔχω ἡ τοῦ ἐρωτῶντος βούλησις. Vt porro dicitur ἐρωτῶ τοῦτο, sic E T I A M Ἐρωτῶμαι cum accusatiuo eodem. Xenophon Pæd. lib. 1, καὶ ὅσα αὐτὸς ὑπ' ἄλλων ἐρωτῶτο, διὰ τὸ αἰσχύνεσθαι, παχὺ ἀπεκρίνετο. Sic ἐρωτῶμαι λόγον, apud Platonem De legibus.

Ἐρωτῶ cum illo accusatiuo rei, interdum quidem commodè reddi potest verbo Interrogo habente eundem casum, vt in superioribus exemplis: nonnũquam verò potius reddendum est verbo Interrogo, aut alio eiusmodi, cum præpositione de, vt apud Aristophanem, ἐρωτᾷν πόλιν, interrogare de ciuitate, seu percontari aut scisciari. Apud Platonem autem De republ. lib. 6, est aliquantum etiam diuersus accusatiui vsus. ibi enim dicitur τὸν ἥλιον ἐρωτᾶς, pro Interrogas de sole: significando, Is de quo me interrogas, seu percontaris, est sol. Vel, Is quem hac tua interrogatione significas, siue innuis. Ad ista enim, πῶς οὖν ἔχεις αἰτιᾶσθαι θεοὺς ἐν οὐρανῷ θεῶν τοῦτον κύριον οὗ ἡμῖν τὸ φῶς ἔχειν τε καὶ ὁρᾶν ὅτι κάλλιστα καὶ τὰ ὁρώμενα ὁρᾶσθαι; ita respondetur, ὅν, ἔφη, καὶ οἱ ἄλλοι. τὸν ἥλιον δὴ δηλονότι ἐρωτᾶς. Est autem diligenter obseruandus hic accusatiui vsus, vel potius hic vsus verbi ἐρωτᾶν cum suo accusatiuo: quippe qui haud temerè apud alium (vt opinor) inueniatur.

Ἐρωτῶ apud dialecticos peculiarem quendam vsum habet, (cuius à nemine factam mentionem inuenio) pro Argumentum proponere vel quæstionem. Quinetiam interdum dicunt οὕτως ἐρώτα, pro Hoc argumento vtebatur, vel potius Hoc argumentum proponebat, seu hanc quæstionem. Aut etiam, Ita ratiocinabatur. Memini certè hoc verbum multum negotii mihi facessere, quum Sexti philosophi Pyrrhonia interpretarer, donec hunc eius vsum perspexissem. Afferam autem aliquod ex illo exemplum in compos. Σωκρατῶ. Cicero verbo Interrogare talem vsum tribuit, in libro De fato, quum scribit, Nec nos impediet illa ignaua ratio quæ dicitur. appellatur enim quidam à philosophis ἀργὸς λόγος: cui si pareamus, nihil omnino agamus in vita. Sic enim interrogant, Si fatum tibi est ex hoc morbo conualescere, siue medicum adhibueris, siue non adhibueris, conualesces. Item, Si fatum tibi est ex hoc morbo non conualescere, siue tu medicum adhibueris, siue non, non conualesces. Et alterutrum fatum est. Medicum ergo adhibere nihil attinet. Rursumque hunc λόγον interrogationem appellat Cicero, ita scribens, Rectè genus hoc interrogationis ignauũ atque iners nominatum est, quòd eadem ratione omnis è vita tollatur actio. At quidam qui hunc Ciceronis librum commentario illustrauit, vir alioqui & doctissimus & acutissimo iudicio præditus, quum non animaduerteret Ciceronem, dicentem, Sic interrogant, suam huic verbo significationem non dedisse, sed eam potius quam apud Græcos dialecticos habet interdum verbum ἐρωτᾶν, & miraretur eum à Cicerone dici interrogare, cuius oratio nullam interrogationis formam habet, atque adeo qui potius ratiocinatur seu argumentatur: annotauit illum dixisse Interrogant, quoniam interrogat is cui respondẽdum est, vt respondendum est ista ratiocinanti. Equidẽ vt hoc verũ esse detur, Ciceronem tamen non eò, sed ad Græci verbi vsum respexisse constat: an autem ipse eos illuc respexisse putauerit, quum illũ vsum ei tribuerent, incertum est. Sed & hoc obiter hîc obseruandum fuerit, N O M E N Λόγος à Cicerone reddi Ratio: quum videamus verba illa quibus ἀργὸς λόγος appellatio tribuitur, syllogismum potius & ratiocinationem efficere: & λόγον alibi quoq; hoc significare sciamus. Ad me quidẽ quod attinet, ita potius interpretandum censerem, nimirum ratiocinationem. Ciceronem autem si vocabulũ Græcum generalius, Latino, quod itidem generalius esset, reddere voluit, miror non potius vertisse Orationem: vel potius vereor ne illud vocabulum sedem huius occupauerit: vt alibi apud hunc scriptorem vnum alterius loco positum fuisse satis notum est. Alioqui obseruatione dignissimus fuerit hic nominis Ratio vsus, pro Ratiocinatione: & in plerisque philosophorum locis, eorum præsertim qui dialectica tractant, λόγον ita interpretari nobis quoque licebit. veluti quũ λόγου θεείζοντος, & λόγου εἱμεκαλυμμένου, aliorũmque id genus mentionem faciunt. At de illa verbi ἐρωτῶ significatione dicam aliquid & in composito συνερωτῶ, exemplum vtriusque afferens.

Ἐρωτῶ, Rogo: sed in ea significatione qua ponitur pro Oro. Est autem frequens hic verbi ἐρωτῶ vsus apud Euangelistas: idque varia constructione. Interdum enim accusatiuo subiungitur infinitiuus, nonnunquam subiunctiuus, interiecta particula ὅπως, vel ἵνα. Aliquando autem dicitur ἐρωτῶ σε, sequente præpositione περὶ, cum suo genitiuo. Quinetiam inuenitur cum accusatiuo personæ habens & accusatiuum rei. Est denique & quintus huius verbi vsus, nimirum cum accusatiuo personæ, sequente imperatiuo: qui alioqui resolui posset in subiunctiuum, cum ὅπως vel ἵνα, vt in aliis quibusdam locis vsurpari dixi. Harum autem omnium constructionum exempla proferam, si prius lectorem monuero, idem sentiendum de hoc verbi ἐρωτῶ quod de aliarum quarundam vocum apud Euangelistas & alios testamenti noui scriptores vsu: nimirum quanuis hic ex illis tantùm afferatur, fortasse autem & reperiatur duntaxat apud illos, non esse tamen existimandum eos vel primos vel solos illis vocabulis vsos fuisse, sed ea sine delectu ex iis potius quorum minus purus sermo esset, quàm ex aliis sumpsisse. Exeplo erit verbum ἐρωτῶ de quo nunc agitur. id enim quanuis in illa rogandi, id est orandi seu precandi, significatione, ex Testamenti noui scriptis duntaxat afferatur, ac fortassis vix in aliis vllis extet eorum quæ hodie in luce versantur, (de multo recentioribus non loquor) alios tamen ita fuisse vsos, ex Hermogene colligere possumus, meo quidem iudicio. quippe qui in libro περὶ μεθόδου δεινότητος, non procul ab initio, loquens περὶ τοῦ λέξιν ἁμαρτημάτων, duobus ea modis admitti scribit, nimirum κατ' ἀκυρολογίαν & παραφραστικόν. Et esse ἀκυρολογίαν, veluti si quis vtatur verbis ἐρωτῶ & παρακαλῶ pro δέομαι. siquidem παρακαλεῖν esse καλεῖν, vel παρατρέπεσθαι: at ἐρωτᾷν, esse πυθανεσθαι. Hinc, inquam, colligere nos posse arbitror, fuisse & tunc temporis qui verbum ἐρωτῶ, sicut & παρακαλῶ, ita vsurparent. Cur verò potius de illo quàm de hoc dubitemus? (Estque obiter annotandum quod de hoc V E R B O Παρακαλῶ itidem dicitur) Hæc præfatus, ad exempla venio. Primæ igitur constructionis, (id est cui primum locum dedi) qua subiungitur accusatiuo infinitiuus, hæc sunt exempla. Ioann. cap. 4, ἠρώτων αὐτὸν μεῖναι παρ' αὐτοῖς. Lucæ cap. 8, ἠρώτησαν αὐτὸν ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν. Secundæ autem, qua iungitur subiunctiuo, inserta particula ὅπως, vel ἵνα, hæc exempla habeto. Lucæ cap. 7, ἐρωτῶν αὐτὸν ὅπως ἔλθοι διασώσῃ τὸν δοῦλον αὐτοῦ. Apud eundem Act. cap. 23, ἐρωτῶσί σε ὅπως καταγῇς. Rursum in illo cap. 7, euangelii eius, ἠρώτα δέ τις αὐτὸν τῶν Φαρισαίων ἵνα φάγῃ μετ' αὐτοῦ. Extat & apud Ioannẽ aliquot locis hæc constructio. At tertiæ constructionis testes sunt hi loci. Ioannis cap. 16, κἀγὼ ἐρωτήσω τὸν πατέρα περὶ ὑμῶν. Apud eundem, ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ. Item, οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ. Venio ad quartam, eámque sequentibus locis probo. Ioannis cap. 16, ἐμὲ οὐκ ἐρωτήσετε οὐδέν. Perperam enim omnes hîc reddiderunt Interrogabitis: quum verbum ἐρωτᾷν sit Rogare. i. Orare, vt in proximè præcedentibus locis. Quod vel ex iis quæ subiunguntur, satis liquet, ὅσα αἰτήσητε τὸν Πατέρα, &c. (Habet autẽ Rogare apud Latinos duplicem itidẽ accusatiũ nonnunquã, vnũ pers. alterũ rei)

Apud Lucam cap. 14, eadem constructione dictum est, πρεσβείαν ἀποστέλλει, ἐρωτᾷ τὰ πρὸς εἰρήνην. id est, Legatione missa rogat [vel petit] ea quæ ad pacem pertinent. Breuius, Mittit legatos de conditionibus pacis, seu de pace. (At longè aliter redduntur hæc, libro 1, Regum, cap. 30, ἠρώτησεν αὐτοὺς τὰ εἰς εἰρήνην: videlicet, Salutauit eos. Quæ expositio reuocat mihi in memoriam quoddam Anthologiæ epigrammatum distichum, lib. 2, pag. 130, meæ editionis: vbi N O M E N Εἰρήνη est in eadem salutantis: Εἰρήνη πᾶσιν, ὁ δὲ σκοπὸς εἶπεν ἐπαινῶν. Πῶς δύναται πᾶσιν, ἣν μόνος ἔνδον ἔχει; Sed qui epigramma scripsit, ludit in ambigua huius nominis εἰρήνη significatione: quum hæc quidem verba, εἰρήνη πᾶσιν, salutationem Iudaicam complectantur, in posteriore autem versu Εἰρήνη nomẽ sit mulieris quam ille πᾶσιν esse nolebat, sed sibi propriam habebat) Quinta autem illa & vltima constructio, earum quidem quæ à me propositæ fuerunt, (fieri enim potest vt aliquam prætermiserim) est ea qua subiunctum habet imperatiuum. Id autem fit duobus modis: interdum enim interiicitur participium verbi λέγω inter hoc verbum & imperatiuum, nonnunquam autem sequitur imperatiuus, nullo participio nec vllo alio verbo interiecto. Matthæi cap. 15, ἠρώτων αὐτὸν, λέγοντες, ἀπόλυσον αὐτήν. Sic Ioannis cap. 12, καὶ ἠρώτων αὐτὸν, λέγοντες, Κύριε θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν. At sine participio: vt Lucæ cap. 14, ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον. Sed in hac prima persona locum non habuisset participium: vt in tertia habere potuisset, hoc modo, ἠρώτα αὐτὸν, λέγων, ἔχε με παρῃτημένον.

Ἠρώτα αὐτὸν διὰ τοῦ Θεοῦ, in vulg. lex. affertur ex Reg. lib. 1, cap. 22, & redditur Consuluit Deum pro eo. Sed in Complut. editione legitur ἐπηρώτα: itidémque cap. 30, eiusdem libri, καὶ ἐπηρώτησε Δαβὶδ διὰ τοῦ Κυρίου, pro Consuluit Dauid Dominum, siue interrogauit. Verùm aliena prorsus est à Græci sermonis consuetudine hæc constructio, ἐπηρώτα διὰ τοῦ Κυρίου, pro ἐπηρώτα τὸν Κύριον. adeo vt ei ipsos Bibliorum interpretes aliter scripsisse, vel nouam quampiam significationem isti verbo dare voluisse existimem.

Ἐρωτῶ (de eius enim etymologia dicendum est antequam ad verbalia veniam) deriuatum est à nomine ἔρως, nimirum ab eius genitiuo ἔρωτος, si Etymologo credimus. Cur verò inde originem habere putat? Quoniam οἱ ἐρωτῶντες ὁ οὐ χρῆται μαθεῖν, τοῖς ἐρῶσιν ἐοίκασι. hoc est, Quoniam qui ἐρωτῶσι, (id est interrogant) de eo quod scire optant, similes sunt ἐρῶσιν, id est amantibus, seu amatoribus. At ego etymologiam hanc ridiculam esse existimans, ex ἔρομαι ortum esse dico.

Ἐρώτημα, ατος, τὸ, Id de quo quis interrogat, seu interrogatur, Interrogatio, Quæstio. Æschines in Ctesiphontem, ἐρώτημά τι ἠρώτα, προειπὼν μὴ ἀπαιρήσεται. Apud Plutarchum in Lycurgo, ἐρώτημά τι προβαλὲ παροινοῦσμένης δεόμενον ἀποκρίσεως. Apud eundem in Alexandro, λαβὼν δέκα δεινοὺς δοκοῦντας εἶναι περὶ τὰς ἀποκρίσεις καὶ βραχυλόγους, ἐρωτήματα προσγράφειν αὐτοῖς ἄπορα. Apud Lucianum autem legimus, προπίνοντες ἐρώτημά τι σοφιστικόν.

H I N C Ἐρωτηματικός, οῦ, ὁ, Interrogatorius seu Interrogatiuus. vt ἐρωτηματικὸς λόγος, Interrogatiua oratio, Oratio quæ per interrogationem effertur, seu enuntiatur, Oratio interrogationem habens. Alioqui ἐρωτηματικὸς reddi etiam potest alicubi Ad interrogationem pertinens. Est autem ab hoc nomine & A D V E R B. Ἐρωτηματικῶς, Interrogatiuè, Per interrogationem.

Item V E R B V M Ἐρωτηματίζω, pro Interrogo, in vulgaribus lexicis: sed tantùm ex Theodoro Gaza, lib. 4, Gramm.

Necnon D I M I N V T. Ἐρωτημάτιον, ου, τὸ, Interrogatiuncula: quo diminutiuo Cicero vtitur.

Ἐρώτησις, εως, ἡ, Interrogatio, id est Ipsa interrogandi actio. Sæpe verò est idem quod ἐρώτημα, Id de quo interrogamus. quam etiam significationem habet Latinum vocabulum Interrogatio. Redditur etiam Quæstio, item Propositio. Xenophon Pæd. lib. 8, ὡς ψεύδοις γε οὐδεμία ἐρώτησις δεῖται. Atque vt habuisti ἐρωτήματα ἄπορα ex Plutarcho, sic ἐρωτήσεις ἄποροι legimus apud eundem: itidémque apud Lucianum, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόροις, καὶ λόγοις ἀκανθώδεσι, καὶ ἐνθυμίαις πολυπλόκοις. Ex Hermog. ἐρώτησις ἐλεγκτική.

C. Ἀνερωτάω, ῶ, pro simplici ἐρωτῶ, Interrogo, Percontor. Cum accusatiuo rei & personæ, sicut illud. Aristophanes, μηδὲν τοῦτο γ' ἀνέρωτα. Nihil hanc interroges, id est nullam rem: pro De nulla re. Alioqui μηδὲν accipiendum esset aduerbialiter. Apud Homer. ἀνερώτων ab ἀνερωτάω, vide in Ἐρωτάω. ῶ.

C. ἀντερωτάω, ῶ, Vicissim interrogo, Vicissim percontor. V N D E Ἀντερώτησις, Interrogatio quæ fit vicissim, Mutua interrogatio. In v. l. Contraria interrogatio, seu repetita.

C. Διερωτάω, ῶ, pro simplici ἐρωτῶ, Interrogo. Affertur ex Platone, διηρώτων αὐτοὺς τί λέγοιεν.

C. Ἐπερωτάω, ῶ, itidem pro simplici ἐρωτῶ, Interrogo. Sed frequentior est huius compositi vsus quàm præcedentium ἀνερωτῶ & διερωτῶ. Apud Demosthenem oratione aduersus Androtionem, ambo de eadem re dicta, & in locis omnino vicinis extant. vbi scribit, πρῶτον μὲν οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ τοῦτ' ὀπτηφίζων ὀπτατης ἠρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδοσαν ὅτῳ δοκεῖ δωρεᾶς ἀξίως ἡ βουλὴ βεβουλευκέναι, καὶ ὅτῳ μή. καίτοι τοῖς γε μὴ αἰτοῦσι μηδὲ ἀξιοῦσι λαβεῖν, πῶς ἐγὼ οὐδὲ ἐπηρωτᾶν προσῆκα. quæ Budæus ita vertit, Primùm huius autor suatórque ψηφίσματος princeps Senatus præsidésque populum in suffragium miserunt, atque vnumquenque suffragio suo censere permiserunt rectè nécne curia éque republica consuluisse ei videretur, eóque nomine coronam meruisse. Qui si nec petendum id à populo existimabant, nec dignam curiam quæ eo præmio donaretur, de eo vtique populum rogare omnino non oportebat. Apud Thucydidem ἐπηρωτᾶν τὸν θεὸν, consulere deum: eo sensu quo dicitur consulere oraculum. At verò Græci Bibliorum interpretes, ἐπηρωτᾶν διὰ θεοῦ pro Deum consulere, mira constructione dixerunt: de qua suprà in simplici Ἐρωτῶ.

Ἐπηρώτημα, ατος, τὸ, E T Ἐπηρώτησις, εως, ἡ, idem quod ἐρώτημα & ἐρώτησις, suprà. Apud Petrum, epist. 1, cap. 3, συνειδήσεως ἀγαθῆς ἐπηρώτημα εἰς Θεόν. vbi Erasmus hoc verbale respondẽdi significationem habere existimauit: vertit enim, Quo fit vt bona conscientia bene respondeat apud Deum. At vltima interpretatio habet, Quo fit vt bona conscientia Deum interroget: annotatúrque, posse etiam reddi Deum interpellet, vel inquirat, aut consulat. Siquidem ἐπηρώτημα vocari τῷ ἔντευξιν, siue αἴτησιν, postulationem & interpellationem: quæ ab Hebræis שאלה dicitur. Atque adeo addi εἰς Θεόν, ex ratione constructionis apud Hebræos vsitatæ. quippe qui dicant שאל באלהים id est Postulauit apud Deum, pro Postulauit à Deo, siue Quæsiuit ex Deo.

c. 2. Προσεπερωτάω, ῶ, Insuper interrogo, Præterea interrogo.

C. ΠΡΟἐρωτάω, ῶ, Prius interrogo, Antè interrogo.

C. ΣΥΝερωτάω, ῶ, q. d. Simul interrogo. Sed hoc compositum eam significationem verbi ἐρωτῶ habere comperi quam dialecticis peculiarem esse antea docui. Sextus philosophus Πυῤῥωνείων ὑποτυπώσεων lib. 3, capite 13, quo disputat an sit ἀπόδειξις, hæc inter alia scribit, ὅθεν καὶ τοιοῦτον συνερωτῶσι λόγον, Εἰ ἔστιν ἀπόδειξις, ὅδε ἀπόδειξις. εἰ οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις, δῆλον ἀπόδειξις. ἢ πότε δὲ ὅδε ἀπόδειξις, ἢ οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις. ἔστιν ἄρα ἀπόδειξις. Eundémque prorsus vsum dans simplici verbo ἐρωτᾶν, quem dedit illi composito συνερωτᾶν, subiungit, ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς δυνάμεως καὶ τοῦτον ἐρωτῶσι τὸν λόγον, Τὸ τοῖς αὐτηκειμένοις ἑπόμενον, οὐ μόνον ἀληθὲς ὄντα, ἀλλὰ καὶ αἰαλκῆσον. αὐτήκειται δὲ τοῦτα ἀλλήλοις, ἔστι ἀπόδειξις, οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις. ὧν ἑκατέρῳ ἀκολουθεῖ τὸ εἰ ἀπόδειξις. ἔστιν ἄρα ἀπόδειξις. Videmus autem his in lo-

cis ἐρωτᾶν & συνερωτᾶν de eo dici qui syllogismo seu ratiocinatione vtitur. Posse tamen ἐρωτᾶν ad verbum reddi Interrogare, patet ex loco Ciceronis quẽ attuli quũ de illo ἐρωτᾶν agerẽ. Ibi enim, Sic interrogant, nõ aliud est quàm τοῦτον ἐρωτῶσι τὸν λόγον, vel συνερωτῶσι. Cur autẽ hoc vocent ἐρωτᾶν, non liquet. suspicor quidem certè eò respici quòd is qui syllogismo vsus est, seu per syllogismũ aliquid proposuit, solitus sit interrogare, id sibi tanquã verum cõcedatur, nécne. Fortassis etiam ἐρωτᾶν primò dici solebat tũ demũ quũ oratio eius qui ratiocinatione vtebatur, ab interrogatione incipiebat. vt apud Diog. Laertium in Stilpone, p. 90, meæ editionis, τοῦτον φασὶ τοῦδε τῆς Ἀθηνᾶς τῆς τοῦ Φειδίου τοιοῦτόν τινα λόγον ἐρωτῆσαι, εἰ δοκεῖ γε ἡ τοῦ Διὸς Ἀθηνᾶ, θεὸς ὄντι; φήσαντος δὲ, ναί· Αὖτη δέ γε (εἶπεν) οὐκ ἔστι Διὸς, ἀλλὰ Φειδίου. συγχωρουμένου δὲ, Οὐκ ἄρα (εἶπεν) αὐτὴ θεός ἐστιν. Vbi τοιοῦτόν τινα λόγον ἐρωτῆσαι interpres reddidit, Ita compellasse quendam: Erasmus, Ita percontatum esse: ego malim, Talem interrogationem proposuisse. Cæterùm quandoquidem & de verbo ἐρωτῶ hìc ago, addendum est hoc quoque iis quæ de hac eius significatione dicta sunt, quam cũ composito συνερωτῶ communem habet: eius etiam passiuum verbum hanc illius significationem sequi. Vnde est apud Sextum philosophum in illo eodem loco, οἱ κθ' τῆς ἀποδείξεως ἠρωτημένοι λόγοι, Argumenta aduersus demonstrationem allata: seu Syllogismi allati, &c. Aut etiam, Quæ aduersus demonstrationem proposita fuerunt. Quanuis enim Cicero ἐρωτᾶν ad verbum vertérit Interrogare, de ratiocinante loquens, seu vtente syllogismo: vereor tamen vt possint illa verba ἠρωτημένοι λόγοι κθ' τῆς ἀποδείξεως, reddi itidem, Quæ aduersus demonstrationem interrogata fuerunt. Quod ego tamen aliorum iudicio relinquo. Interim autem obseruetur hic vsus PARTIC. Ἠρωτημένος.

A C. Ὑπερωτάω, ῶ, q.d. Subinterrogo. In v.l. redditur Clam interrogo, & adscribitur hic verbi istius vsus Demosthenis Olynthiaca 1. Sed videdum est ne falsò nominetur Demosthenes pro Libanio in argumento illius Olynthiacæ primæ. Is enim ibi hoc verbo vel potius huius verbi participio vsus est, circa finem: ὁ δὸ Δημοσθένης ὑλαβῶς ἅπτ) τῆς τοῦ τόπου συμβουλῆς. καὶ ὑποπτήσας ἑαυτὸν, ὅτι σὺ γράφεις τοῦτο τὸ ψηφισμα; ὑπιφέρει, μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. Cui tamen loco interpretatio illa parum conuenire videtur.

B POETICE, aut etiam Ionicè, Εἰρωτάω, ῶ, quo Homerus vti solet. vt Od. ο, Εἰρώτα δ' ἵππιτα τίς εἰμι. Od. ι, Κύκλωψ, εἰρωτᾶς μ' ὄνομα κλυτὸν· αὐτὰρ ἐγώ τοι Ἐξερέω. Vbi seruanda duplicem accusatiuum, sicut & in ἐρωτῶ huius constructionis exempla allata fuerunt. Apud eundem legitur Odyss. η, & alibi, eadem constructione, Ταῦτα δ' ἀμ' εἰρωτᾶς καὶ λίσσεαι. sed in plerisque exemplaribus mendosè legitur ἄμ', tanquam pro ἄμα. Cæterùm inuenitur & apud Herodotum hoc verbum: quod pro iis faciet qui Ionicã esse hanc literæ ι epenthesin dixerint.

C Εἰρώτων in v.l. dicitur esse imperf. ab ἐρωτάω, pro ἠρώτων. Hoc autem εἰρώτων illud ipsum esse puto cuius Eustath. Odyss. η mentionem facit. sed is contrà, vt à diphthongo incipit, ita esse à themate tradit quod diphthongum in principio habet, videlicet εἰρωτῶ. In eo tamen loco non est simplex εἰρώτων, sed compositum αἰεἰρώτων: & quidem mutatum etiam in αἰνηρώτων, in pleriq; exẽplaribus. Vide quæ proximè sequuntur.

COMP. Ἀνειρωτάω, ῶ, idem quod εἰρωτῶ, Interrogo. Hom. Odyss. η, Καί μιν ἀνειρώτων. Sed pro ἀνειρώτων legitur in plerisque codicibus αἰνηρώτων, tanquam ab αἰνηρωτάω. agnosci tamen illam lectionem, non hanc, ab Eustathio, docui in proximè præcedente tmematio.

D

Ἔδω, de quo nunc agam, post verbum Ἔδω collocari potuisset, sequendo deriuationem quæ ab Etymologo traditur, & Eustathii autoritate comprobatur: sic tamen vt alias quoque afferat.

– Ἔ Σ Θ Ω, Edo, Comedo. apud poetas vsitatum: at in soluta oratione dicitur ἐσθίω. Homer. Od. ε, – νύμφη δ' ἐπὶ πάσῃ πάσαν ἐδωδὴν, Ἔσθιον καὶ πίνειν. Ibidem legimus, Αὐτὰρ ὁ πίνε καὶ ἦσθε δῖος Ἀργειφόντης. Itidémque alibi hæc copulat. Infinitiuus ἐσθέμεναι extat eiusdẽ poematis libro κ, Ἐσθέμεναί δὲ κέλευον· ἐμῷ δ' οὐχ ἥδανε θυμῷ. At linguæ communis infinitiuus ἔσθην, apud Hesiodum, ἔσθην ἀλλήλοις. Quod autem ad huius verbi deriuationem attinet, eam esse ab ἔδω, non solùm Etymologus tradit, sed Eustathius quoque, vel potius Heraclides apud eum. Verùm de formatione inter eos non conuenit. Nam Etymologus ab ἔδω fieri scribit ἐσός: vnde fit ἔσθω. vt ex ἐγείρω fit ἐγερτός: vnde ἐγέρθω. (Quæ & in meo vet. lexico habẽtur, sed cum alio etiam exemplo: hoc modo, Ab ἔδω, ἐσός: vt βιβάζω, βιβασός: ἐγείρω, ἐγερτός. Atque vt à βιβασὸς formatur βιβάσθω, ex ἐγερτὸς item ἐγέρθω, sic ἔσθω ex ἐσός) At verò Heraclides grammaticus vult hoc ἔσθω esse ab ἔθω. quod ἔθω esse ex ἔδω, more Dorico: quo etiam dicitur μαθὼς pro μαδός. Atque in exemplum vsus huius VERBI Ἔθω, affert Eustath. hunc versum, Οἳ πίνοισι μόνον, βαρὺ χῶν ἔθοντες, οὐδὲν ἔδοντες. cuius autorem non nominat: sed eum esse puto Panyasin. Verùm apud Athen. affertur idẽ versus αἰωνύμως itidẽ, cum ἔδοντες, nõ ἔθοντες. Apud Homerum autem Il. ι, ἔθων Οἰνῶς ἀλωλώ, longè aliam signif. habet. (exponitur enim ὀξὺ ἔθοις βλάπτων, aliisque modis) Existimatur porro analogiam nõ seruasse hoc ἔσθω, in deriuatione ab ἔθω. debuisse enim dici ἴσθω: sicut ἴχω ab ἔχω, & ἴσπω ab ἔπω dicitur. Sed Eustath. nõ satis est in hac deriuatione constans: quin potius alicubi dubitare se dicit vtrum ex vtro ortum sit: ἔθω ex ἔδω, an contrà ἔδω ex ἔθω. Quinetiam alicubi annotat, ex ἔσω futuro verbi ἔδω, factum esse ἔσθω, adiectione literæ θ. Affertúrq; ibi ab ipso exemplum illud verbi βιβάσθω, quod & ex meo veteri lexico protuli. Loquens enim de participio αἴσθων, quod exponit ἀποπνέων apud Homerum, – ὁ δ' ἔσθαχε θυμὸν αἴσθων: scribit, verbi αἴω futurum esse αἴσω, inusitatum: vnde per pleonasmum literæ θ, esse PRAESENS Αἴσθω: vt βιβῶ, βιβάσω, βιβάσθω, (vnde μακρὰ βιβάσθων) itidémque ἔδω, ἔσω, ἔσθω.

(AT VERO Ἔσθω circunflexum minimè huc pertinet: vtpote ab alia origine profectum, & aliam significationem habens. de illo tamen hìc monẽdus est lector. In meo vet. lexico, vbi dictũ fuit de verbi Ἔσθω deriuatione, additur, Ἐσθῶ· ἀθεσπῴμην, ὅτι τὸ ἐνδύομαι. Quibus subiungitur, πρὸς αἰπόλασον τὸ Ἔσθω, τὸ σημαίνοντος τὸ ἐνδύω. Ad deriuationem autem quod attinet, annotatur fieri ab ἕω quod est ἐνδύομαι. Esse porro hoc Ἐσθῶ primæ coniugationis circunflexorum, apparet ex passiuo PARTIC. Ἐσθημένος, quod apud Herodotum habetur pro Ἡσθημένος. Vtriusque exempla vide suprà, tomo 1, col. 1382)

COMP. Κατέδω in v.l. vnà cum Καταδάω, sed absque vllo exemplo, & sine vllo etiam testimonio.

¶ Ἐδάω, idem quod ἔσθω, Edo, Comedo. sed hoc quidem ἔσθω poetis solis (vt opinor) in vsu est: at ἐσθίω poetis cum cæteris scriptoribus commune est. Hom. Odyss. κ, Ἀλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην, καὶ πίνετε οἶνον. Apud eundem legimus Odyss. ξ, Ἔσθε νεῶ ὦ ξεῖνε τά τε δμώεσσι πάρεστι Χοίρε· ἀτὰρ σάλοις γε σύας μνηστῆρες ἔδουσιν. vbi vides ἐσθίειν & ἔδειν esse synonyma. Xenoph. Pæd. 8, κἀκεῖνο ἰῶ αὐτοῖς ὅπη χώρειον, τὸ μεταξὺ πορευομένοις μήτε ἐσθίειν, μήτε πίνειν. Apud eundem legimus eodem libro, οὔτε ἐσθίουσι πλείω ἢ δύνανται φέρειν. διαῤῥαγῆναι γὰρ ἄν. Vbi quemadmodum διαῤῥαγῆναι dicitur ὥστε τὸ ἐσθίοντος, sed vltra modum: sic apud Lucianum, in lib. De hist. scrib. ὑπερεμπίπλαται ἔτιν ος πινὸς, ἢ παείχου, ἔστ' ἂν διαῤῥαγῇ ἐσθίων. Apud Galen. legitur etiam ἐσθίειν τὸ φάρμακον. Quidam grammatici annotant dici ἐσθίειν τὸ ἄρτου potius quàm ἐσθίειν τὸν ἄρτον, itidémque cum aliis nominibus: sed in Test. noui

scriptis passim constructio hæc, nõ illa, reperitur. Vbi legitur & cum præpos. ἐκ præfixa genitiuo: vt apud Paulum, 1. epist. ad Cor. cap. 9, τίς φυτεύει ἀμπελῶνα, καὶ ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ οὐκ ἐσθίει; Ibidem legitur, καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τοῦ ποιμνίου οὐκ ἐσθίει. Sed dubito an apud veteres scriptores huius constructionis exempla extent.

A

Ἐσθίειν de homine propriè dici annotant grammatici, vt τρώγειν de brutis. Inuenitur tamen ἐσθίειν & de brutis dictum: non solùm apud Lucam, sed & apud Plutarchum. Nec dubito quin & apud alios inueniatur: sed in præsentia aliorum exempla mihi non suppetunt. Quinetiam inuenitur ἔσθων apud Hesychium expositũ τρώγων. Quòd si verbo ἔσθειν tribuitur ille vsus, etiam isti ἐσθίειν tribui posse constat. (Verùm & ipsum ἔσθιε idẽ lexicogr. exponit τρῶγε: præfigens huic expositioni aliam, videlicet αἰάλισκε. Fieri tamen potest vt ille non vsus sit verbo τρώγειν tanquam illam peculiarem significationem, sed potius tanquam generalem habente) Adde quòd Hom. compositum καταθίειν ita vsurparit.

B

Ἐσθίειν dicitur etiam ignis. Hom. Il. ψ, Τοὺς ἅμα σοὶ παίτας πῦρ ἐσθίει. Sic apud Latinos ignis seu flamma dicitur edere, & vorare: vnde ignis edax, seu vorax, itidémque flamma.

C

Ἐσθίειν curæ etiam & mœrori tribuitur. quod conuenit cum epitheto eo quod Latini poetæ tribuunt interdum curis, quum videlicet eas appellant edaces. Dicũtur verò & rodere cor: quo modo Græcè ἐσθίειν τὴν καρδίαν. Sed & aliquis suam ipsius καρδίαν, id est suũ ipsius cor, dicitur rodere, quum se curis & mœroribus excruciat ac macerat. Sic in vno ex symbolis Pythagoricis iubemur μὴ ἐσθίειν τὴν καρδίαν. quod vulgò redditur, Nõ edere cor. Est certè ἐσθίειν τὴν καρδίαν, nõ angi ad tempus, sed ita nos mœrori tradere, vt eo tandem, ceu lenta quadam tabe, cor nostrum absumatur. Apud Aristophanem legimus ἐσθίειν in hac significatione: in Vesp. ἀλλ' ὦ 'γάθ' αἰίσασο, μηδ' οὕτω σαυτὸν ἐσθίε, μηδ' ἀγανάκτει, Neque te macerato dolore, ac conficito.

D

Ἐσθίειν, Absumere. αἰαλίσκειν. vt Hesych. ἔσθιε exp. αἰάλισκε. Sic autem exponi potest quum de igni dicitur: licet alioqui & ad verbum reddi possit Edere, seu Vorare, vt docui in proximè præcedente tmematio. Vide Ἐσθίεσθαι, quod proximè sequitur.

E

PASS. Ἐσθίεσθαι, Edi. Huius particip. ἐσθιόμενος ex Gal. affertur pro Idoneus cibo. Et quemadmodum ἐσθίειν vsurpatur etiam pro αἰαλίσκειν, Absumere, Consumere: sic pass. ἐσθίεσθαι pro Absumi. Hom. Odyss. η, Ἐσθίεταί μοι οἶκος, ὄλωλε δὲ πίονα ἔργα.

Quum autem dicitur ἐσθιόμενος ἕρπης à medicis, participium ἐσθιόμενος actiuam significationem habet. Est enim vlcus quod ita vocatur à Græcis quoniam celeriter serpendo penetrandóque vsque ad ossa, corpus vorat, vt testatur etiam Celsus. Vide in Ἕρπης, t. 1, col. 1258. Nostrates chirurgi vocem Græcam retinentes appellant itidem *Vn estiomene*. licet potius ignis sacer, qui Græcis est ἐρυσίπελας, eo nomine intelligatur. Verùm & ignis sacer ἕρπης appellatione comprehensus fuisse existimatur.

F

C. Ἀπεδίω, Abedo, Exedo. A Theodoro Gaza redditur alicubi Erodo. Reddi etiam possit Abrodo, eodem modo quo Abedo. Vtuntur Græci verbo ἀπεδίειν pro ἀπόπινος ἐδίειν, inquit Athen. lib. 14. vt Hermippus ἐν γραπώπαις dixit, οἷμοι τάλας, δάκνει, ἀπεδίει μου τὴν ἀκολίν.

A'πεδίω τῦτο est etiam Esu huius rei abstineo. vt præpositio ἀπὸ priuandi vim hoc in verbo obtineat. Mira autem & vix fide digna videri posset hæc significatio, nisi apud Athenæum eius exemplum ex Theopompo comico depromptum extaret, in eodem illo libri 14, loco. Ibi enim quum Democritus Vlpiano hæc dixisset, ἀπέχᾳς ὦ καλέ μου λιγυρὰ Οὐλπιανὲ τὴν κοπίλιν· ἧς συμβουλεύω σοι ἀπεδίειν, hic nihilominus οὐδὲν μελήσας, ἀνέλοιμος ἐφάνη. Quum autem omnes ridere cœpissent, dixit Democritus, ἀλλ' οὐκ ἐδίειν σε ὠφελήσε ταῦτα, καὶ τὸ ὄνομα θήσεις, ἀλλὰ μὴ ἐδίειν. τὸ γὰρ ἀπεδίειν οὕτως εἴρηκεν ἐν Φινεῖ ὁ κωμῳδοποιὸς Θεόπομπος. Additúrque hic ipsius Theopompi locus, in quo vsurpat ἀπεδίειν in illa significatione, Παῦσαι, κἀγὼ θύων μειρακίου, καὶ τοῖς βλίτοις διαχῶ τὸ λοιπὸν κοιλίαν σκληραν ἔχᾳς. Τὰ πυτῆς αἷα τὴν ἰχθυδίων ἀπέδιε. In v.l. annotatur hic poni pro Cibum ab ore depellere & regerere, at ego existimo esse simpliciter cõtrarium τῦ ἐδίειν: Non comedere, Esu alicuius rei abstinere, vt modò exposui.

C. Διεδίω, Exedo, Erodo, Corrodo. Ita v.l. in quibus additur etiam, διεδίω σόμαπι, Lacero dentibus.

C. Ἐπεδίω, Superedo, (vt in hoc Plinii loco, Menander è Græcis autor est, allium edentibus, si radicem betæ in pruna tostam superederint, odorem extingui) Post aliud edo. Aut etiam, Insuper edo. Xenoph. ἐπεδίειν μικρὰ σίτῳ πολὺ ὄψον, Post paulum panis multum obsonii edere. Apud Athenæum lib. 4, leguntur ἐπεσθίειν & ὀπιφαγεῖν coniuncta, sed absque exemplo, & ita vt aliquid ei loco deesse videatur. Pass. itidẽ dicitur aliquid ἐπεσθίεσθαι, Superedi, &c. Possunt etiam ὀπιχρηγήματα vocari (inquit Bud.) ea quæ postremo loco præbentur sodalibus: vt τὰ ἐπεδιόμενα, quæ vltimo loco eduntur: & quæ ὀπιδορπίσματα, & ὀπιδείπνα, & ὀπιφορήματα dicuntur, vt inquit Athen.

C. ΚΑΤεσθίω, Edo, vel Peredo, Prorsus edo, vt κῦ hìc ὀπίπασιν indicet. redditur etiam Voro, Deuoro. Hom. Il. φ, circa principium, de delphine, μάλα γάρ τε κατεσθίει ὅν κε λάβῃσι. Apud eundem Il. β, legimus de dracone, Ἐν θ' ὅγε τοὺς ἐλεεινὰ κατέδιε πετεινὰ τε, Vorauit, Deglutiit. Pro eodem dicit statim pòst κατέφαγε. Plutarch. aduersus Colotem, πολλοὺ δεήσομεν ἀλλήλους κατεσθίειν, καὶ θηρίων βίον ζῆν.

C. ΠΡΟεσθίω, (q.d. Præedo) Ante edo, Ante comedo. Et τὰ προεσθιόμενα, quæ ante alios cibos eduntur.

C. ΥΠΕΡεσθίω, Supra modum edo, Edo vltra modum, Nimium edo, Cibo nimio me onero. Redditur etiam Superedo, ex Plinio: sed illi aliud hanc vocem significare videmus, in loco qui in cõposito Ἐπεσθίω allatus fuit.

Quæ sequuntur nomina, Ζόφος & Δνόφος ac Γνόφος, eandem significationem habentia, ab eadem etiam origine esse videntur, nimirum à nomine Νέφος. Sed quum incertum sit an ex vno horum reliqua facta sint: atque vt hoc detur, quódnam sit illud, ignoretur: maiorem tamen Δνόφος & Γνόφος affinitatem inter se habere constet quàm cum illo Ζόφος: de hoc Ζόφος primùm dicetur seorsim, deinde de illis Δνόφος & Γνόφος simul.

– Ζ Ό Φ Ο Σ, ου, ὁ, Caligo, Tenebræ. Hesiodus Aspide, – νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα. Apud Homerum Il. ο, sicut Iupiter οὐρανὸν, Neptunus πολιὸν ἅλα ναιέμεν, sic Pluto dicitur λαχεῖν ζόφον ἠερόεντα. Eodémque modo alibi has orci tenebras, seu tenebricosa hæc loca & caliginosa (quæ Euripides νεκρῶν κευθμῶνα & σκότου πύλας appellat, initio Hecubæ) vocat ζόφον ἠερόεντα. vt Odyss. λ, Τέκνον ἐμὸν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα Ζωὸς ἐών; Sic Il. φ, legimus, non procul à principio, Ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες οὐίσαρ ἔπεφνον, Αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος. Apud eundem ζόφος est occasus, seu pars occidentalis: vt ἠώς, oriens, seu pars orientalis. Odyss. κ, – οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπῃ ζόφος, οὐδ' ὅπῃ ἠώς. Quinetiam in hoc eiusdem loco qui legitur eiusdem poematis libro γ, – κοίπιο μεδώμεθα. Τῷ γὰρ ὥρη. Ἤδη γὰρ φάος οἴχετ' ὑπὸ ζόφον, videtur eodem modo posse poni ζόφος: vt dicatur videlicet lux solis ad occasum abire, seu occasum subire: sicut ipse sol dicitur occasum petere, vel ad occasum vergere. Sic etiam præcipitantem in occasum diem dixit Tacitus. Legitur porro & δειεινὸς ζόφος apud Apoll. Rhodium pro vespertinis tenebris. Cæterùm est aliquis huius nominis ζόφος vsus & in soluta oratione pro tenebris seu caligine. Plutarchus in Alcibiade, πολὺ ὄμβρον ἐξαίφνης ὀπιπτόντα καὶ

βρον τὰς, καὶ ζόφον, συνεγνῶσαι καὶ συνεπικρύψαι τὸν σκοτεινόν. A
Vsus est & Lucianus.

Ζόφος à nomine νέφος deducit Etymologus: subiungitque, μετὰ τοῦ ζᾶ, ζαύφορος, & per syncopen ζόφος. Affert verò & aliã deriuationem à nomine φάος: vt accessione literæ ο fit ὄφαος: deinde per pleonasmum literæ ζ, ζόφος: abiecto videlicet α. Vel (inquit) à Γνόφος fit Δνόφος & Ζοφος, abiectione literæ ν. Sed mihi parum fit verisimile, ζόφος ex γνόφος vel δνόφος ortũ esse: potiusque communem cum illis originem habere persuasum habeo. In meo veteri lexico legitur, Παρὰ τὸ νέφος, νόφος, καὶ μετὰ τοῦ ζᾶ, ζαύφος. B deinde ζόφος per syncopen, & abiectionem literæ ν. quoniã hæc litera duplici consonanti non subiungitur. Quinetiam quod ad tertiam etymologiã attinet, multo magis rationi consentanea sunt quæ ibi leguntur quàm quæ apud Etymologum. Quale enim hoc est quod ille tradit, ex Γνόφος, reliqua duo Δνόφος & Ζόφος esse deriuata? Cur, quæso, potius Δνόφος ex Γνόφος, quàm vice versa Γνόφος ex Δνόφος deduci dicendum esset, si vnum ex altero deriuandũ foret? (licet & Eustath. quodam in loco, quem afferam in adiectiuo Δνοφερὸς, C dubitet nũ facta sit mutatio literæ γ, in δ, addátque, σωιηθως) Idem verò & de Ζόφος obiici potest. cur enim minus πεφοπτυπον esse quàm Γνόφος censebitur? Rectius igitur in illo vet. lexico scriptum est, Α νέφος, Νόφος, & Γνόφος, & Δνόφος. interdum verò & Ζόφος, per ζ, abiecta litera ν. Sed fortassis mendosa ibi sunt Etymologi exemplaria, & apud ipsum quoque ita legendum est, ἀπὸ τοῦ νέφος, Γνόφος, Δνόφος, καὶ Ζόφος.

C. Ζοφοδορπίας, Nocturna cœna: si quidem sequamur hanc Suidæ expositionem, ὁ σκοτεινὸς δεῖπνος. vt intelligatur D de epulis quæ celebrantur ortis iam tenebris. Quidam interpr. ex Plauto, Vesperna: qua voce redditur & VOCAB. Ἑσπέρισμα: vt Vesperna sit serotina cœna. A Festo tamẽ exponitur simpliciter nomine Cœna. Vesperna (inquit) apud Plautum cœna intelligitur. Idem alibi, Cœna apud antiquos dicebatur quod nunc est prandium: Vesperna, quam nunc cœnam appellamus. Sed ἑσπέρισμα (cuius etymologia optimè respondet etymo nominis illius Vesperna) antecedit δεῖπνον apud Athenæum: in his quæ ex Philemone affert, Φιλήμων δέ E φησιν ὅτι θραῦς ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ, ἀκρατίσματι, ἀφίστω, ἑσπερίσματι, δείπνῳ. Sed ζοφοδορπίας contrà videtur de epulis debuisse dici quæ sequerentur ipsum δεῖπνον, non præcederent. At si verum sit quod scribit Festus, vesperna fuisse antiquis quod eorum posteri vocarint cœnam, quum ζοφοδορπίας interpretabimur Vespernam, perinde fuerit acsi interpretaremur Cœnam. A Suida tamen non simpliciter δεῖπνος exponitur, sed ὁ σκοτεινὸς δεῖπνος. Quum autem ex Plutarcho constet, δεῖπνον esse quam Latini appellarint cœnam, sonabunt illa Suidæ verba, F Cœnaquæ celebratur in tenebris. q. d. Tenebrosa cœna. quo forsan plᵒ aliquid indicetur quàm si diceretur Nocturna: quòd & vespertinæ epulæ, nocturnæ dici possint, latius vocis huius significationem extendendo.

Sed alius hic oritur scrupulus: quòd nimirũ apud Hesychium sit SCRIPTVM Ζοφοδερκίας: & expositũ σκοτοδείπνοις, item λαθροφάγοις. quinetiam (quod magis mirum est) in meo veteri exemplari Suidæ non scriptum est Ζοφοδορπίας, vt in vulg. editionibus, nec Ζοφοδορπία, (vt habent v. l.) sed eadem ferè quæ apud Hesychium scriptura habetur, VIDELICET Ζοφοδερκίας, vnica litera ab illa differens: quum alioqui eadem detur huic nomini expositio quæ in vulgatis editionibᵒ datur voci Ζοφοδορπίας: nimirum ὁ σκοτεινὸς δεῖπνος. Ego autem, vt vera lectio habeatur simúlque expositio, alterum ex altero emendandum esse arbitror. vocem enim ipsam apud Suidam, & quidem in vulgatis editionibus, rectius scriptam esse puto quàm apud Hesychium: at expositionem eius ex Hesychio esse petendam. vt nimirum Ζοφοδορπίας retineatur apud Suidam, sed pro ὁ σκοτεινὸς δεῖπνος (præsertim quũ vel hoc H NOMEN Δεῖπνος masc. gen. meritò suspectum esse possit) reponatur σκοτοδείπνος. Hesychio autem relinquamus itidem suũ σκοτοδείπνοις, sed Ζοφοδερκίας mutemus in Ζοφοδορπίας, quod sit nomen pluralis numeri, accus. casus: vt apud Suidam sing. numeri, nominatiui casus. Non ignoro alioqui Ζοφοδερκίας posse compositum esse ex ζόφος & δέρκω: & Ζοφοδερκίας dici eadem forma qua Οξυδερκίας & Πολυδερκίας, à nominatiuis Οξυδερκὴς & Πολυδερκὴς: quinetiam illud Ζοφοδερκίας posse ab eadẽ origine duci. sed Ζοφοδερκὴς seu Ζοφοδερκίας significabit Qui in tenebris cernit: quæ significatio cur τοῖς σκοτοδείπνοις potius quàm aliis plerisque conuenire dicetur? Iam verò & quod in veteri illo Suidæ exemplari legitur Ζοφοδερκίας, medium quodammodo inter Ζοφοδερκίας & Ζοφοδορπίας, (vtpote ex quo literam ι seruarit) ad tuendam illam sententiam audaciorẽ me reddit. Verùm quod ad Hesychii expositiones attinet, earum posterior aliam significationem huic nomini videri potest tribuere quàm prior. Alioqui si σκοτόδειπνοι & λαθροφάγοι ad eandem significationem referenda existimẽtur, σκοτόδειπνοι erunt potius Qui in tenebris cœnant, id est in tenebroso loco, quàm Qui cœnant tenebris ortis.

Quum autem præcedentia in quibus de nomine ζοφοδορπίας differo, iam typographicæ compositioni tradita essent, (sic autem appellamus typorum elementariorum coagmentationem) venit in mentem Plutarchi Symposiac. locus, vbi ζοφοδόρπιδας legitur. Is extat libri 8, quæstione 6, cuius hoc est initium: Τὰν γὰρ μεν τοῖς νεωτέροις ὀν θεάτρῳ πεφοδιαπτέλφαντας ἀκροάμασι, καὶ βεβαίον ὅλῃ τὸ δεῖπνον ἐλθόντας, οἱ Θέωνος υἱοὶ κωλισοδείπνοις καὶ ζοφοδόρπιδας, καὶ ἐιαῦπα μετὰ παιδιᾶς ἐκκοπίον. οἱ δὲ ἀμφοτόμβροι, πάλιν ἐκείνοις πρεχδείπνοις ἀπεκάλεων. Hic certè non dubium est quin Plutarchus voce vti voluerit illam ipsam significationem habente quam habet illud quod attuli ex Suida vocabulũ. Sed an Plutarchus ζοφοδόρπιδας scripserit, dubitari potest: ego vel ζοφοδορπίας, (quod cum illa quæ apud Suidam legitur scriptura cõueniret) aut certè ζοφοδορπίδας cũ accẽtu in penultima scripsisse arbitror: vt sit nominatiuus ζοφοδορπίδαι, non ζοφοδόρπιδες. Verùm, vtrocunque modo scribendũ sit, habemus saltem quod illi lectioni quam defendebam, patrocinetur: alteram contrà, quæ & apud Hesychium extat, magis etiam quàm antea suspectam reddat, vel reddere debeat.

Apud Erasmum autem in Chiliad. legitur Ζοφοροδόρπιδες. Plutarchus (inquit) in Symposiacis ostendit olim cognomina quædam prouerbiali ioco iactata fuisse in eos qui serius ac cunctantius ad conuiuium accederẽt. Dictos enim tum κωλισοδείπνοις, tum ζοφοροδόρπιδας, tum πρεχεδείπνοις. Quorum nominum rationem si coniectare licet, hanc esse puto, quòd qui cunctarentur adire, hi, quòd aliis essent in mora, impedimento esse videbantur quominus illis cœnare liceret: deinde quòd lentitudine sua efficerent vt conuiuium ad noctem vsque proferretur. Hæc Erasmus: qui in illa huius nominis scriptura minimè sequendus videtur: si tamen eius esse putanda est, ac non potius alicuius amanuensis incuriæ imputanda. Equidem si ex adiectiuo ζοφερὸς factum hoc compositum esset, saltem ζοφεροδόρπιδες scribendum foret, non ζοφοροδόρπιδες: sed videmus reliqua composita ex substantiuo ζόφος non ex illo adiectiuo esse facta: adeo vt minimè dubitandum esse videatur quin ζοφοδόρπιδες à Plutarcho scriptum sit, aut potius ζοφοδορπίδαι, (vt paulo pòst ζοφοδορπίδαν apud eũ legimus, in loco quem mox afferam) seu ζοφοδορπίαι, G sequẽdo ea quæ paulo antè dixi. Iam verò quod ad expositionem illam attinet quam Erasmus huic vocabulo tribuit, ea minimè iis quæ à nobis de illius significatione dicta fuerunt, repugnat: sed malè & ipsa cum Hesychiana conuenit, ea quidem certè cui posteriorẽ locum tribuit, vtens vocabulo λαθροφάγοι. At conuenire possit fortassis cum illa expositione quam Plutarch. huic ipsi voci tribuit: quum Pittacum ζοφοδορπίδαν (obserua autẽ hunc accus. à nominat. ζοφοδορπίδας: qua declinatione videtur legendũ itidẽ supràin accus. plur. ζοφοδορπίδας) appellatum ait ab Alcæo, (perperam enim scriptum est apud eum Ἄλκιος pro Ἀλκαῖος) non quòd serotinæ essent eius cœnæ, sed quòd plerunque conuiuas haberet qui ignobiles & nihili homines erant. Cõ-

uenire inquam posse videtur illa Hesychii expositio A λαθροφάγοι, cum ista quæ hic à Plutarcho affertur: quòd verisimile sit Pittacum, quum principatu potiretur, minimè palàm tales conuiuas suis epulis adhibere solitum. Cæterùm quod tradit Erasmus ex Plutarcho, cognomina illa prouerbiali ioco iactata fuisse, id ex eius verbis elici posse non videtur.

C. Ζοφοειδέλος, ου, ὁ & ἡ, Tenebrosus, Caliginosus, Obscurus. Redditur & Ater, apud Nic. in Theriacis: vbi schol. exp. ζοφοειδὴς.

C. Ζοφοειδὴς, itidem Tenebrosus, Caliginosus, Obscurus. B sicut & ζοφώδης. quod vide.

C. Ζοφομωνία, ας, ἡ, Obscuritas lunæ. Vel, Defectus lunæ. ex Suida: apud quem legitur, ζοφομωνία, ἡ ἔκλειψις τῆς σελήνης. Ab Hesychio autem ζοφομωνία esse dicitur ὅταν κρυβῇ ἡ σελήνη, id est, quum absconsa fuerit luna.

Ζοφόεις, εντος, ὁ, Tenebrosus, Caliginosus, Obscurus.

Ζοφερὸς, idem quod ζοφόεις proximè præcedens, & ζοφοειδὴς ac ζοφοείδελος. sed hæc sunt potius poetica, (præsertim ζοφοεις & ζοφοειδέλος) at ζοφερὸς in soluta etiam oratione vlurpatur: vt apud Lucianum legimus, in Nigrino, ἔχαιρον δὴ κἀκεῖνο ὅτι ζοφερόδοινος ἀὴρ τοῦ βίου τοῦ πρόσθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ ἀκτῖνα φαῦς ἀνέβλεπον. C

Ζόφεος etiam dicitur eadem significatione. Nam Hesych. ζόφεον exp. μέλαν & σκοτεινόν.

Ζοφώδης, εος, ὁ & ἡ, idem quod ζοφεὸς, & cætera quorum modò mentionẽ feci. Ζοφώδη, ὁ σκοτεινός. καὶ ζοφοειδὴς, inquit Suid. Apud Herodian. l. 1, ζοφώδης εἴσοδος, obscura.

Ζοφόω, ῶ, Obtenebro, Tenebras offundo, Tenebrosum reddo. vel Obscuro. Damascen. 101, ἐπειδὴ δίχα τῆς πρόσθεν βάσεως τῆς ὀντωλῆς τοῖς τῆς θείας εἰκόνος χαρακτῆρας ἐζοφωσαμὸν τε καὶ σωεσκίαδρ. Passi Ζοφοῦμαι. vnde PARTICIP. Ἐζοφωδρὸς apud Lucianũ, de Æthiopibus, αἰδρᾶν μελαντέρους καὶ τὸν ὄψιν ἐζοφωδρούς. Cui simile est apud Ouidium Metamorph. Obscura forma. adeo vt Obscuratis ibi reddi posse videatur. Nisi malis Fuscatis. nam Æthiopes sicut & Indi interdum fusci dicuntur ὀπηδεπικῶς.

HINC Ζόφωσις, Obtenebratio, Obscuratio. Aut etiam Tenebræ, Obscuritas.

AT VERO Δνόφος, ET Γνόφος, de quibus hîc me E dicturum promisi, magis poetica sunt: eandem alioqui quàm ζόφος significationem habentia, tenebrarum & caliginis. De deriuatione autem vide quæ in Ζόφος à me allata fuerunt. Quibus tamen addendum est quod apud Eustathium legitur, nimirum γνόφος habere γ ex Æolica dialecto. ἀπὸ τοῦ νέφος (inquit) νοφος, καὶ γνόφος Αἰολικῶν· ὁ ἄλλως δνοφος. Sed δ quod habetur in isto δνόφος, ex verbo δονεῖν manare existimauit, vt apparet ex ea expositione quam adiectiuo δνοφερὸς tribuit: de qua dicam paulo pòst, quum eius exempla proferam. Etymologus quoque huiusmodi deriuationis meminit. nam in γνόφος postquam exposuit, ἡ σωτηρία, & ὁ ζοφωδὴς ἀήρ: addit, F πρὸς τὸ κενὸς φάος εἶ), κνόφος καὶ γνόφος: vel à νείφω, νόφος, & γνόφος, per pleonasmum literæ γ. Adicit verò & tertiam deriuationem, vtrique communem. A δονεῖν (inquit) & νέφος fit δόνοφος, & per syncopen δνόφος, ac γνόφος. Sed perperam (vt de reliquis taceam) adiici videtur hîc γνόφος: quum ex δόνοφος per syncopen fieri possit δνόφος, at non item γνόφος. Hoc quoque apud eum videri mirum queat, quòd de adiectiuo δνοφερὸν ita loquitur acsi nõ extaret eius substantiuum δνόφος. Scribit enim à νέφος fieri νεφερὸν, deinde interuenire mutationem & pleonasmum. (Intellige autem, ad formandum hoc δνοφερὸν) Vel à γνόφος fieri γνοφερὸν & δνοφερόν. Quinetiam adiungit, vel κνόφος, κνοφερόν. Sed puto eum scripsisse ἢ πρόσθεν τὸ κνόφος, κνοφερὸν καὶ γνοφερὸν καὶ δνοφερόν. Ego certè mutationem à κνόφος in γνόφος facilè fuisse non negauerim, quum & in aliarũ quarundam vocũ initiis hanc istarum literarum κ & γ permutationem videamus: sed de mutatione in δ haud scio an idem dici possit: licet Eustath. scribat, βραπέντος τοῦ γ εἰς δ, σωιηθως. Adde quòd illius NOMINIS Κνόφος nullum exemplum affertur, ac tantùm formationis gratia poni videtur. Longius igitur petenda esset illa deriuatio: nimirũ à NOMINE Κνέφος, (quod dici sicut & κνέφας, Etymol. testatur: quemadmodum οὖδας & οὖδος) ex quo fingendum esset illud Κνόφος. Quæ quũ ita sint, ab illa deriuatione à νέφος nolim discedere, ac potius sicut γνόφος habet γ ex dialecto Æolica, ita δνόφος ex alia quapiam accepisse δ dixerim. Sed quid certi de his afferri potest? Eustath. enim γνόφος Æolicum esse tradit, at Hesychius δνόφος nõ γνοφος Æolibus adscribit. Venio tandem ad exempla vsus horũ nominum. Huius quidẽ δνόφος nullũ in præsentia se offert: sed ex eo facti nominis ADIECT. Δνοφερὸς exemplum in promptu est: Iliad. ι, — ὥστε κρίνη μελαίνοφος, ἥ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ. Vbi Eustath. exp. τὸ μέλαν, ὡς ὁμοιότητος γνόφου πραπέντος τοῦ γ εἰς δ, σωιηθως. Vel, inquit, ὡς ὀνόμαστι σωθέτῳ, τὸ μετὰ δυνήσεως φερόμενον καὶ ψόφου πνός. Ab Hesychio autem δνοφερὸν exponitur σκοτεινόν, & μέλαν. additúrque, ἀπὸ τοῦ δόνοφου. quod substantiuum δνόφος vult esse Æolicum, ἀπὸ τοῦ δονεῖσθαι τὰ νέφη. Contrà autem non δνόφος sed γνόφος Eustath. Æolicum esse tradit, vt antea docui. Sed quæcunque sit illius δνόφος origo, huius adiectiui δνοφερὸς ex eo facti significatio minimè dubia est. Potestque reddi Tenebrosus, Caliginosus, vel Ater, non solùm Eustathii & Hesychii, sed & Suidæ testimonio: qui hũc locum affert, — ὁλοφύρεται χρὸν ἀμύστας Αἰθροφόνοις δνοφεραὶ κρατὸς ὕπερθε κόνιν. Cæterùm vt no ζοφερὸς solùm dicitur à ζόφος, sed ζοφεος etiam, sic à δνοφος no tantùm δνοφερὸς, sed ETIAM Δνόφεος, eadem significatione. Nam Hesych. habet δνοφερὴ, quod exp. σκοτινῆ. Altero SVBST. Γνόφος vti sunt Græci Bibliorũ interpretes, Exodi c. 10, καὶ ἐγένετο σκότος, γνόφος, καὶ θύελλα, ὅλη πᾶσαν γῆν Αἰγύπτου. Quæ tria itidem coniungunturab autore epistolæ ad Hebræos, cap. 12, οὐ γὰρ προσεληλύθατε ψηλαφωμένῳ ὄρει, καὶ κεκαυμένῳ πυρὶ, καὶ γνόφῳ, καὶ σκότῳ, καὶ θυέλλῃ. vbi γνόφον vetus interpres reddidit turbinem: quam interpretationem & alii retinuerunt. In eo tamẽ Exodi loco, qui historiam continet cuius ibi fit mentio, Græci illi Bibl. interpretes non habent tria illa vocabula, sed tantùm νεφέλαι γνοφώδεις, id est Nubes caliginosæ. Plur. γνόφοι apud Aristot. De mundo, πλώσης κεραυνῶν, μυείων τε γνόφων συμπληγάδες, conflictationes aeriæ caliginis vel opacitatis. Bud. ADIECT. Γνοφώδης est Caliginosus, Tenebrosus: vt vides in loco quẽ modò attuli. Affertúrque & pro Ater, ex Euripide. Ab eodem illo substantiuo γνόφος est etiam VERB. Γνοφοω, ῶ, Caligine tego, Obtenebro, Obscuro. Affertur & Γνοφέω in v. l. pro eadem signif. sed Γνοφόω magis placet, vt ζοφόω à ζόφος.

Ἰθὺς de quo nunc agendum est, post deriuata ab Εὐθὺς ponendum fuisset, sequendo eos qui inde deriuant: at qui Etymologum sequi volet, post Ἴναι collocandum fuisse dicet. Eustath. autem ab Ἰθύσω futuro verbi Ἴθυω deducendum putauit Ἰθὺ, aduerbium, pro quo scribitur & Ἰθύ.

— Ἰ Θ Ὺ Σ, ός, ὁ, Rectus, (id est Non obliquus seu G tortuosus) Directus, In rectũ tendens. Ab Hesychio ἰθὺ exponitur ἀθὺς, & ὀρθός. Sic ἰθὺ αχῆμα Hippocrati ὀρθόν. Superlat. ἰθύπατα ex Theophr. affertur, De causis plant. lib. 3, ὅλως δὴ λεῖα ταῦτα δεῖ λαμβάνειν καὶ ἰθύπατα, καὶ ὡς κάλλιστα. Eodem libro legitur & FOEMIN. Ἰθεῖα. Anthol. epigr. lib. 1, pag. 54, meæ editionis, Εἰς αἶδην ἰθεῖα κατήλιτος, εἶτ' ἀπ' Ἀθηνῶν Σπίγξ, εἶπε νέκυς νείσεαι ὀκ Μερόης. Μή σε γ' ἀπέπτω, &c. quod distichũ ita sum interpretatus, in libro quem edidi selectorum epigrammatum Græcorum: Rectus ad orci vmbras descensus: seu quis Athenis, Lumine cassus vt est, seu venit à Meroe. Ex Herodoto, ἰθεῖαν, ἔπλεον, (rectius ἰθεῖαν Ionicè) Rectà nauigabant, Rectum cursum tenebant.

Vbi videtur subaudiri ὁδόν. Ex eodem, ἰθεῖα τέχνη, recta disciplina: vbi metaphoricè ponitur. Sic per metaphoram ἰθεῖα δίκη, apud Homerum pariter & Hesiodum, Rectum iudicium, Recta sententia, quæ fertur ab eo qui iudicat. Homeri locus est Iliad. φ, Εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω καὶ μί' οὔτατα φημὶ Ἄλλον ὅτ' πλήξειν Δαιάλιν. ἰθεῖα γὰρ ἔσται. Hic enim cum ἰθεῖα relinquitur ἀπὸ κοινοῦ subaudiendum nomen δίκη, ex verbo δικάσω, vt etiam Eust. annotat. Apud Hesiodum autem legimus in Ergois, libro 1, δίκας ἰθείας, & illis oppositas δίκας σκολιάς. vbi canit, Οἱ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐν δήμοισι διδοῦσι Ἰθείας, καὶ μὴ παρεκβαίνουσι δικαίου: quæ posteriora verba veluti ad epexegesin addita sunt. Arque illos versus præcedunt isti, Αὐτίκα γὰρ τε τρέχει ὅρκος ἅμα σκολιῇσι δίκῃσιν. Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἑλκομένης ἦ κ' ἀνδρες ἄγωσι Δωροφάγοι, σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας. Quibus in locis ἰθείας δίκας, recta iudicia vel iusta iudicia, seu iusta iura: σκολιὰς δίκας contrà praua iudicia vel iniusta, aut iura iniusta, interpretari possis. Nam iniustum ius legimus apud Nasonem, Tristium lib. 5, Adde quòd iniustum rigido ius dicitur ense. Silius itidem improba iura dixit. Sed quod apud eundem poetam legitur in versibus qui illis interiecti sunt, καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἔνεμαν, aliud interpretationis genus postulat: si ibi δίκην vertamus Iustitiam, vt certè debet verti. Eustath. exp. πλὴν ἀθυτάτῳ δίκην: in qua expositione non fuisse præcedentium ibi verborum memorem manifestum est. Quum enim dicatur δίκη exitium afferre hominibus qui ipsam expellunt, & ipsam οὐκ ἰθεῖαν ἔνεμαν, non cohæret illa expositio, πλὴν ἀθυτάτῳ δίκην. hæc enim esset orationis structura, δίκη φέρουσα κακὸν ἀνθρώποισιν, οἱ πλὴν ἀθυτάτῳ δίκην οὐκ ἔνεμαν. Ego autem nullam commodiorem expositionem animaduerto quàm si ἰθεῖαν in aliquod aduerbium loco aptũ resoluamus, aut in substantiuum pariter & adiectiuum ablatiui casus.

Ἐκ τῆς ἰθείης apud Herodotum, (subaudiendo ὁδοῦ, vt opinor) Apertè, Aperto Marte: ἐκ μὲν δὴ τῆς ἰθείης σφαπὸν ἐπ' αὐτὸν οὐκ ἐδόκεε πέμπειν, Non videbatur apertè mittẽdus exercitus aduersus ipsum, Non videbatur aperto Marte oppugnandus missio exercitu. Suidas exponit ἐκ τῶν φανερῶς, & παρθυθί. Quidam interpretantur Ex professo. Vide Ἰθυμαχία. Apud eundem legimus, ἐκ τῆς ἰθείης ἀπέσταν. Denique ἐκ τῆς ἰθείης aliquid facere, est absq; vlla dissimulatione, & apertè voluntatẽ suam profitendo. Quare ἐκ τῆς ἰθείης ἀπέσταν aliter potius reddendum videtur fuisse quàm Ingenuè desciuerunt. Sed nec illa verba Aperto Marte, ei ioco conueniunt: quibus tamen quidam ibi vsi sunt.

Quæ sequuntur composita, partim ex nomine præcedente ἰθύς, partim ex aduerbio ἰθὺ sunt composita: plura tamen ex nomine esse videntur, ideóque hîc, non post aduerbium ἰθὺ, posita fuerunt.

C. Ἰθύβολος, ου, ὁ & ἡ, Rectus, Directus. in v.l. sine vllo testimonio. Videtur sonare propriè Qui rectà iacitur, seu proiicitur. Sic Ὀρθόβολος in Ἰθυπίων, aliquanto post.

C. Ἰθυδίκης, ου, ὁ, Cuius recta sunt iudicia & iusta, Qui rectè & iustè fert iudicium. Possit exponi ὁ ἰθείας δίκας διδοὺς, ex loco Hesiodi quem protuli in nomine Ἰθύς. Vtitur verò idem, eodémque loco, hoc composito, Οὐδὲ ποτ' ἰθυδίκαισι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ. His opponuntur apud eundem χροδίκαι: quales sunt apud Nasonem ii à quibus rigido ius dicitur ense.

C. Ἰθύδρομος, ου, ὁ & ἡ, Qui rectum cursum tenet, Qui rectam viam in currendo tenet, Rectè currens. Ex Anthol. Epigr.

C. Ἰθυθρὶξ, vide in Θρὶξ.

C. Ἰθυκέλευθος, ου, ὁ & ἡ, Qui recta via incedit, Qui rectam viam tenet, Rectà ambulans.

C. Ἰθυμαχία, & IONICE Ἰθυμαχίη, Recta pugna: id est ex aperto conserta, inquit Bud. Et ἰθυμαχίῃ μὴν μηδεμίῃ ποιήσασθαι, Aperto Marte pugnare, & stataria pugna: in hoc loco quem ex Herodoto affert, ἰθυμαχίῃ μὲν μηδεμίῃ ποιήσασθαι ἐκ τῶν ἐμφανέος· ὑπεξιόντες δὲ καὶ ὑπεξελαύνοντες, &c. Vbi obserua ἐκ τῶν ἐμφανέος addi: quod confirmare videtur illam expositionem quam Suidas dat apud eundem illi loquendi generi, ἐκ τῆς ἰθείης.

C. Ἰθυπετῆν, Rectà volare, vt in v.l. redditur, nimirum tanquam ex ἰθὺ & verbo πέτεσθαι. At Hesych. exponit ἐπ' ἀθείας ὁρμῆσαι. Vide sequens compos. Ἰθυπίων.

C. Ἰθυπόρος & Ἰθύπορος vide suprà, t. 3, c. 181, g.

C. Ἰθυπίων, ωνος, ὁ & ἡ, Rectà volans, Qui recto cursu fertur, eóque valde citato, vt volare videatur. Hom. Il. φ, Δθύπορος αὖτ' Ἀχιλῆος μελίη ἰθυπίωνα Ἀστεροπαίῳ ἔφηκε, κατακτάμεναι μενεαίνων. Vbi Eustath. exp. τὴν ἰθὺ πεπομένην, id est καπυθὺ & ἁπλαγιόστως. vt alicubi ipse poeta ὀξαλευμένην dixit ipsam ἰθὺ πέσθαι. Vt autem dicitur Hasta πέσθαι, sic à Latinis poetis volare. vt apud Virgilium Æneid. lib. 9, — hasta volans noctis diuerberat vmbras. Et lib. 10, — illa volans clypei transuerberat æra Mæonis. aliisque in locis. Magis tamen propriè sagitta dicitur volare: vnde & volatile ferrum ab eodẽ poeta vocatur. Cæterùm Hesych. itidem exponit ἰθυπίωνα (pro quo perperam apud eum habes scriptum ἰθυπίωνα) πλὴν ἐπ' ἀθείας πεφομένην καὶ καπυκρύ: item ὀρθόβολον, & καπυθὺ φερομένην. Sed apud eum perperam legitur ὀρθόβουλον, pro quo repono istud ὀρθόβολον. Signif. autem hoc COMP. Ὀρθόβολος idem quod ἰθύβολος, de quo paulo antè dictum est: Qui rectà iacitur, seu proiicitur. Fieri potest tamen vt ab ipso Hesychio fictum sit (vt alia multa fingere solet) expositionis causa. Cæterùm quanuis ἰθυπίωνα exponant ἰθὺ πεπομένην, magis tamen commoda esse videtur à verbo ἵπταμαι idem significante deductio, cuius participia sunt ἱπτάμενος & πτάμενος.

Sed pro ἰθυπίωνα fertur Aristarchus legisse ἰθυκτίωνα. Significaret autem hoc COMPOS. Ἰθυκτίων ἐπ' ἀθείας ἔχουσα τὰς κνήμας. id est, τὰς ἐν τοῖς ζύλοις δεδεμένας, inquit Eustathius. Fortasse verò huic simile vocabulum apud Hesychium reponi debet, vbi legitur, ἰθὺ κτίανον, τὸ ἰθὺ πεφυκὸς καὶ ὀρθὸν δένδρον. At in v.l. ἰθυκτίων redditur Rectè vel obuiam iens. quam interpretationem planè falsam esse arbitror.

C. Ἰθυπτήνης, ἐος, ὁ & ἡ, In rectum extensus, Rectus. vt ἰθυπτὴς ὁδὸς, cui opponitur λοξή. Ptolem. δεῖ τὸ ἀπαίσιον τῆς ἰθυπτένοι θεκτίπτειν πορείας. Apud Hesychium, Ἰθυπτένες, ἐπ' ἀθείας τεθραμμένον. In vulg. lex. Ἰθυπτὴς, εἰς ἀθείαν πεπαμένος. Sed reponendum ibi est πεπαμένος, itidémque apud Hesych. πεπαμένον pro πεπραμμένον, ex Suida. Est autem ab Ἰθυπτὴς & SVBSTANT. Ἰθυπτένεια, q.d. In rectum extensio, Via in rectum extensa, Via recta. Huic autem ἰθυπτένεια apud eundem Ptolemæum opponitur ἐκ ἔστι.

C. Ἰθυπρεμος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. In rectum sectus) Rectus. vt ἰθύπρεμος οἶμος, recta via, Dionys. Areop.

C. Ἰθυπτειχες, vide vnà cum nominatiuo singulari Ἰθυθριξ, inter deriuata à nomine Θρὶξ, t. 1, c. 1586, c.

C. Ἰθύφαλλος pertinet potius ad nomen Φαλλός.

ΙΘΥ ET Ἰθὺς, aduerb. Rectà, vel Rectà in, aut Rectà ad: aut etiam Rectà aduersus. Redditur etiam Obuiam & Ex aduerso. Hom. Odyss. ο, Ἠ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴω καὶ σεῖο δόμοιο, rectà ad matrem tuam eam & domum tuam. Sic Iliad. ω, — γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἶκον. Ex Herodoto, ἰθὺ τῶν Ἴστρου ἔπλεον, rectà ad Istrum nauigarũt. Ex eodẽ, ἰθὺς τῆς ἀρχῆς ἐλᾶς, rectà pergas ad occupandũ regnum. At pro Rectà aduersus. vt Iliad. β, βῆ ῥ' ἰθὺς Διομήδεος, iuit rectà aduersus Diomedem. Sic, βαν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι, Il. π. Ibidem, Ὡς ἰθὺς Λυκίων Ραῖβκλεις ἱππικέλευθε Ἕσσυο καὶ Τρώων. Ibidem, — οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ Ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν. Vbi Eustath. annotat, ex hoc loco cognosci non esse intelligendum ἔβησαν ἰθὺ λελιημένοι τῶν Δαναῶν, in hemistichio quod allatum modò fuit: sed ἔβησαν ἰθὺς τῶν Δαναῶν id est αὐτικρύ: λελιημένοι, id est ὀλιγυμοῦντες μάχης. vel αὐτῷ δὴ τῷ βίᾳ ἰθὺς Δαναῶν. Quibus adiungit, ἰθὺς βεβῶσι πνεῦν, & μένος ἰθὺς φέρειν, esse contraria παρὶ ἐπιχωρεῖν, & παρὶ ἀναχωρεῖν. Interdum verò ἰθὺ sine ἰθὺς absque casu. vt ἰθὺς μαχέσασθαι apud Homerum, vnde est ἰθυμαχία. Item ἰθὺς φέρειν ὅπλα, quod exponitur αὐθιστάναι τοῖς πολεμίοις τὰ ὅπλα. Item ἰθὺς πεπτάφθαι, quod apud Homerum dicitur πρὸς τὸ καπυθὺ μαχόμενοι. Ab Hesychio exponitur ἐπ' ἀθείας ὁρμῆς. Eidem poetæ in

vsu est ἰθὺς φρονεῖν: quod exponitur προθυμεῖσθαι καὶ εἰς τὸ αὐτικρὺ καὶ πρὸς ἀθὺ καὶ πρόσπω θρασύνεσθαι.

SVPERL. Ἰθύτατος, Rectissimè. (vt à nomine ἰθὺς est ἰθύτατος) Hom. Il. σ, Τῷ δόμεν ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύτατα εἴπῃ.

Inuenitur & ADVERB. Ἰθέως expositum ὀρθῶς ab Hesychio & Suidaid est Rectè. Apud Herodotum autem pro ἀθέως, Confestim, Statim.

Ἰθύω. (vt ab ἀθὺς fit ἀθύω) Dirigo, Rego. (ea propriè significat qua dicitur regere nauim. Quem vsum habet interdum & verbum Dirigo. vt apud Nasonem, initio Fastorum, — & timidæ dirige nauis iter. Apud Lucanũ, Dirigit huc puppim. Habet alioqui & alteram regendi significationem interdum) Homerus Iliad. ψ, Νῆα θοὴν ἰθύει ἐρεχθομένην ἀέμοισι. Sic Odyss. λ, — πλὴν δ' αὔεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνον. Cui simile est Od. ξ, — τοὶ δ' αὔεμός τε κυβερνῆτά τ' ἴθυνον. Itidem de nauigio vsus est Theocritus, Ecclesiast. lib. 4, allegoricè loquẽs, Εὐδόξιος δὲ τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατέχει τὰς οἰάκας, οὐκ ἰθύων ἀλλὰ βαστάζων τὸ σκάφος. Quemadmodum autem vsurpat de naui verbum ἰθύειν Homerus, sic etiam de curru, atque adeo de mulis qui ipsum trahunt: Iliad. ω, — ἅς κ' ἴθυνε Ἡμίονος καὶ ἄμαξαν ἐὺ τροχόν. Apud eundem, ὅθι σάθμην ἰθύειν, quod vide in comp. Ἐξιθύω. Præterea βέλος ἰθύειν apud eum legimus: qua etiã in re cõuenit verbũ Dirigere cum isto ἰθύειν. nam & illud hunc vsum habet. Vtitúrque hac in signif. & passiua voce pro actiua. vt initio libri ζ Iliad. Ἀλλήλων ἰδυομένων χαλκήρεα δοῦρα. pro ἰδυόντων κατ' ἀλλήλων, seu ἐπ' ἀλλήλους. id est ἐπ' ἀθείας βαλόντων, vt in mei exemplaris vetusti margine annotatum est. Sed apud eundem dicitur deus aliquis vel dea quæpiam ἰθύειν telum eius qui ipsum iacit. vt Iliad. ρ. Τῶν ἀμφὶ δὲ παῖπαν βέλε' ἄπλετον ὅς τις ἀφείη, Ἠ κακὸς ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἴθυνε· Ἠμὲν δ' αὖτως πάσιν ἐτώσια πίπτε ἔραζε. At cum duplici accusatiuo apud eundem, in eadem re significanda, Iliad. ε, Ὡς φάσθαι πρόσθεν κε βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν. Sed ante posteriorem accusatiuum subaudiri præpositionem manifestum est. In meo vet. exemplari huius poematis Homerici, scholium hoc verbis illis superpositum est, (sunt enim ibi scholia superlinearia, vt ita loquar) τὸ δὲ βέλος ἐφορμηθεῖσαν ἐποίησεν ἡ Ἀθηνᾶ ὅτι πλὴν μύπν, πλησίον τῶν ὀφθαλμοῦ. Pass. Ἰθύομαι itidem pro Dirigor, Regor. Sed Hesiodus actiuam significationem ei dedit in hoc versu, Δίφρου ἐπεμβεβαώς, ἰθύετο καμπύλον ἅρμα. vt ἰθύειν ἄμαξαν in Homeri loco quem protuli. Sic autem & Homerus verbo ἰθύεσθαι actiuam signif. alicubi dedit. Sed actiuæ voci ἰθύειν Hesych. neutralem etiam significationem tribuit, quum exponit εἰς ὀρθὸν ὥρμησεν.

Ἰθύειν μύθους, apud Hesiodum existimo posse reddi Ad rectam æquitatis normam dirigere, in Ergois. Τοῦτο φυλασσόμενοι βασιλῆες ἰθύεσι μύθους Δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ὅτι πάγχυ λάθεσθε. Apud eundem initio illius operis habemus idem verbum in eadem significatione, sed cum datiuo δίκῃ: in isto hemistichio, — δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας.

Ἰθύειν interdum est Corrigere, in significatione metaphorica, qua dicimur aliquem qui peccat corrigere. Quam metaphoram damus itidem verbo nostro Redresser: veluti quum dicimus, S'il fait du mauuais, on le redressera bien. Vel, S'il ne se gouuerne sagement, on le redressera bien. Hesiodus initio suorum Ergων, de Ioue, Ῥεῖα δὲ τ' ἰθύει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει, Facilè corrigit tortuosum. Quidam tamen interpretantur, In rectam viam adducit: sed alteram interpretationem huic præfero. Sic etiam Tzetzes, τὸν ὁδῶν (inquit) ἰθύειν τὸν Δία, πάλιν εἰς τὸ ἁπλοῦν ἐπανάγοντα ἦθος, δεῖ τὸ κολάζειν αὐτὸν ὅτι τῇ πανουργίᾳ. Conuenitque optimè hæc expositio cum ea significatione quam habet ἰθύειν apud Herodotum pro Mulctare. Sic & pass. ἰθύεσθαι apud eundem: vt ἰθύνεσθαι θανάτῳ, mulctari morte.

Ἰθύειν interdum eandem significationem habet quam ἰθύειν. inuenitur enim loco huius scriptum, vt dicetur in Ἰθύειν. Inde est VERBALE Ἴθυνσις, εως, ἡ, Directio. At in v. lex. Ἰθύνσις, ET Ἰθύνη, Directio. ἰθυνσείνη, ἴξις, Ad amussim directio. Sed nullus autor nominatur.

ITEM Ἰθυντὴς, οῦ, ὁ, Director, Rector. Vtitur autem hoc composito Hesych. in expositione compositi Διίθυντης. Dicitur ETIAM Ἰθυντὴρ, ῆρος, ὁ, eadem significatione. Cuius FOEMININ. Ἰθυντῖρα, ας, ἡ, Rectrix. Sed ἰθυντὴρ est etiam Dux viæ. nec de gubernatore solùm, sed de gubernaculo quoque dicitur. Interdum & de fræno, quia videlicet eo ἰθύομεν equum, vt gubernaculo nauim. (vnde apud Homerum Od. ε, Αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἴθυνεν τανυήκεϊ πῆχυ Ἥμενος. vbi est ἰθύνεν pro actiuo ἴθυνε) Sic etiam vocatur quicquid est ἰθύον, καταυθίζον, καὶ ἰσόπεδα ποιοῦν, inquit Hesych. (Inuenitur verò & NOMEN Ἰθυντὴρ, ῆρος, ὁ, itidem pro rectore & moderatore) At VERBALE Ἰθυντήριον, ου, τὸ, signif. Sceptrum è lauro quod vates gestabant, vt scribit Hesych.

COMP. Διίθυω, itidem pro Dirigo, Rego, Moderor. Itidémque pass. Διίθυόμαι, Dirigor, Regor. Nam διίθυόμενοι Hesych. exponit διοικούμενοι & κυβερνώμενοι. Est autem à διίθυω & VERBALE Διίθυντὴς, οῦ, ὁ, Rector, Gubernator. διοικητὴς, ἰθυντὴς, Hesych.

COMP. Ἐξιθύω, pro simplici ἰθύω, Dirigo, apud Apoll. Rhodium. Vsus est ante illum Homerus, Il. ο, de amussi, Ἀλλ' ὥς τε σάθμη δόρυ νηΐον ἐξιθύσει Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος. Alibi autem dicit ipsum fabrum ἰθύειν ὅτι σάθμην: Odyss. ρ, — ὅν ποτε τέκτων Ξέσσεν ὀπηδαμένως, καὶ ὅτι σάθμην ἴθυνε. Sic & lib. ε, eiusdem poematis.

COMP. Κατιθύω, itidem pro Dirigo, Rego, Moderor. Quinetiam pro Modulor v.l. afferũt ex Anthol. Epigramm.

Ἰθύω, (verbum poet.) Rectà feror, seu Rectà tendo, Rectà pergo. Item Impetu feror, Prorumpo. Homerus Il. μ, Ἴθυσαν δ' ὅτι τεῖχος ἀολλέες. Apud eundẽ Il. η, Ἴθυσαν δὲ πολὺ θρεσκεπέρω. Eiusdem poematis libro ο, Ὡς Ἕκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρῴροιο Ἀντίας αἴξας. Vbi Eustath. exponit ὥρμησε κυβερνήτης, item κατ' ἀθὺ ὥρμησε. Idem ait posse etiam intelligi, νηὸς αὐτὸς αἴξας. Idem poeta hoc verbum vsurpat de leone, eiusdem operis libro ρ, — ὁ δὲ κρείων ἐρέπτεται Ἴθυεν ἀλλ' οὔτι φεύγει. Cum impetu fertur in septa, aut etiam impetum facit. Sed videndum est ánnon reddi etiam possit Grassatur. (Neque hoc silentio prætereundum est, legi etiam ἰθύει in hoc loco: atque adeò ab Eustathio hanc lectionem agnosci: scribente, τὸ δὲ ἰθύειν, ἐμοῦ μὴ οὖσα λέξις, πλαχοῦ ἰθύειν λέγει δίχα τοῦ ν. Dixerat tamen antea, quum verba textus recitaret, ὁ δὲ κρείων ἐρέπτεται ἰθύει, ἢ μάλιστα ἰθύει. Atque adeo libro λ, eiusdem poematis, vbi vtitur eadem comparatione, hic scholiastes agnoscit ἰθύει, nullam alterius lectionis mentionem faciens. Quinetiam in meo veteri exemplari vtrobique ἰθύει legitur) Dicitur & μάχῃ ἰθύειν ab hoc poeta, initio libri ζ, eiusdem poematis, Πολλὰ δ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχῃ πεδίοιο, Ἀλλήλων ἰδυομένων χαλκήρεα δοῦρα. Vbi fortasse conuenire possit idem illud verbum Grassari: præsertim siquis carmine reddens μάχην interpretetur Martem. Aptè enim dici queat Mars grassari ea in significatione. In v.l. ἴθυσε μάχῃ redditur Rectà ferebatur: sed hoc ineptè dici videtur de pugna. Quidam interpr. Progressum est prælium. Ego malim, Cum impetu commissum fuit prælium, vel Prælii impetus inualuit. Cæterùm quanuis verbum Ἰθύω verbo Ἰθαίω postponam, non ignoro Eustathium velle Ἰθύω prius esse: vt δύω prius est quàm δύιω, & χύω quàm χυίω: item πλύω quàm πλυίω: sed quoniam ἰθαίω ab ἰθὺς tale est quale ἀθυίω ab ἀθὺς, & in eo analogiam sequitur, præponendum esse putaui.

Ἰθύω iungitur etiam infinitiuo, vt ὁρμῶ: cuius alioqui significationem & in locis præcedentibus habet. Est autem ἴθυω πιεῖν τόπ, Impetus me capit hoc faciendi: vel Impetum capio hoc faciendi. Et q.d. Impetu feror ad hoc faciẽdum, aut etiam Toto animi impetu feror. Interdum tamẽ potest & simplicius reddi Animatus sum ad hoc faciendum, Animus est hoc facere, In animo habeo hoc facere. Redditur & Gestio: vt in isto Homeri loco, Odyss. χ, de Tantalo, Τῶν ὁπότ' ἰθύσῃ ὁ γέρων ὅτι χερσὶ μαήσασθαι, Ταῦ δ' αὔεμος ῥίπασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα,

Quum prehendere gestiret poma, Quum manibus appeteret poma, vt Budæus vertit. Idem alioqui in isto Herodoti loco, ὅπεν ἰθύσῃε σραπύεσθαι, (ne miteris autē Herodotum hoc verbo vti quod poeticum esse dixi. habet enim multa hic scriptor vel potius huius scriptoris dialectus cū poetis cōmunia) reddit, Quum impetū caperet. Rursum apud Homerū, Od. χ, Ἰθυσέν ῥ' ὀλολύξαι, ἐπεὶ μέγα εἴσιδεν ἔργον. Vbi existimo reddi posse, Incitata fuit ad vlulandum: Aut, Prorumpere voluit ad vlulatum. Non enim satis significanter redderetur, Voluit vlulare. Neq; etiā probarim, In animo habuit vlulare: vel Parata fuit vlulare. Sed tolerabiles tamen hæ interpretationes sunt præ illis quibus redditur Cœpit vlulare: itē Prorupit vlulādo. Hæ enim interpretationes planè discedunt à mente poetæ. nam eas sequendo, factum id esset quod poeta factum esse negat, ac ne fieret ipse Vlyssem obstitisse scribit: addens, Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένω περ. Vbi obserua participium ἱεμένω de re eadem dici: sic tamen vt verbo ἰθύειν aliquid maius exprimi putandum sit. Inuenitur autem hoc verbum & cum accusatiuo pro Desiderio alicuius rei feror, seu agor, Incendor desiderio. Apollon. Argon. lib. 2, — νεῦσε δ' ὅ γ' αὐτῇ Δωτέμβραι ὅ κεν ἥσι μετὰ φρεσὶν ἰθύσῃε. Neque enim placet quæ vulgo affertur interpretatio, Quicquid animo destinaret.

PASS. Ἰθύομαι ab Eustathio affertur ex Herodoto, ἰθύοντο σραπύεσθαι (eadem forma eadémque significatione qua habuisti suprà ex eodem ἰθύσῃε σραπύεσθαι) exponitúrque ὥρμων.

HINC EST Ἰθύς, ἰθύος, ἡ, Impetus eius qui rectā fertur ad aliquid, seu prorumpit. Hom. Od. ο, — αὐτὰρ ἑταίροις Τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλισα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν. vbi Eustath. exp. πᾶσαν ὁρμὴν σραξέως. quod possimus interprerari Quenuis conatum. Ipsi certè loco Homeri non malè conuenire hæc interpretatio videtur. Posset etiam fortassis reddi Quoduis inceptum: sed maior vis inest alteri verbo, ideóque melius vim Græci vocabuli exprimit. Est etiam Impetus animi: ἡ κατ' ψυχὴν ὁρμή, vt ab eodem scholiaste exponitur in hoc versu Od. ω, v. 304, Ἀλλ' οἷος σύ τ' ἐγώ τε γυναικῶν γνώομεν ἰθύν. Crediderim autem hunc ipsum locum esse in quo ἰθύν Hesych. exponendum putauerit φρόνημα, θυμὸν, ὁρμὴν, βούλημα, διάνοιαν. Sed ex his omnibus vnum tātùm deligo quod cōuenire videatur: videlicet διάνοιαν. Cæterùm quòd nomen hoc ἰθὺς tanquam verbale subiunxi verbo Ἰθύω, id Eustathii etiam autoritate comprobatur: quippe qui hoc nomen ab illo verbo deriuet.

Nomen Ἴλος, quod proximè sequitur, à verbo Ἴλλω deducendum alicui videri possit. Quum autem vnum ab altero deriuatum esse persuasum haberem, sed vtrum ab vtro, ignorarem: mei veteris lexici autoritatem sequutus sum, in quo Ἴλλω dicitur ortum ex Ἴλος, quo significatur ὀφθαλμός.

Ι Λ Λ Ο Σ, ου, ὁ, Oculus. Pollux Ionicum esse tradit, scribens, lib. 2, οἱ δὲ καὶ ἴλλοις τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἰωνικῶς ὠνόμασαν. sed Eustath. hac de re tacet, quum differentiam huius ἴλλος ab ἰλλὸς annotat. Cæterùm quum ex verbis hinc deriuatis nonnulla sint quæ ab vtro deriuari debeant, dubium esse possit, antequam ad verba illa hinc deriuata veniam, etiam de altero illo nomine dicam. Vt igitur Ἴλλος dicitur esse ὀφθαλμός, id est Oculus: sic alterum ILLVD Ἰλλὸς traditur significare eum cui distorti & strabi seu strabones sunt oculi: id est strabonem, vno verbo. Eustath. καὶ ἴλλος μὲν, ὁ ὀφθαλμός· ἰλλὸς δὲ, ὁ σραβός. Idem in Iliad. 1, loquens de vocabulo Χωλὸς, tradit σαφὲς τὸ φύσει κῶλον dici Κωλὸς & Χωλὸς, quo significetur ὁ τὸ πεσὸν κῶλον πεπονθώς: sicut σαφὲς τὸν δοῦ ἔχοντα ἴλλον vocatur ἰλλὸς oxytonè ὁ τὸν ἴλλον διάσρεφος. Itidémque in hunc locum Iliad. 1, Δενδίλλων ἑς ἕκασον, annotat δενδίλλειν esse Ionicum, & esse δινεῖν ἴλλοις ὧδε καὶ ἐκεῖ. Addit q; ἐξ ὧν (videlicet ἴλλων) sunt ἰλλοὶ apud comicum οἱ σραβοί. Idem tamen alibi à se suo more dissentiens, à verbo ἴλλω deductum esse ait hoc ἰλλὸς, quo significatur σραβός. Cæterùm habet hoc Ἰλλὸς & COMPOS. Ἔπιλλος, quo significatur ὁ σαφὲς σραβός, vt idem scribit. Est autem obiter notādum & hoc COMPOS. Παρασραβός, quod minus esse videtur quàm σραβός. Apud Hesychium legitur etiam FOEMIN. Ἰλλὶς, expositum σρεβλὴ, & διεσραμμένη.

Ἴλλω quanuis simpliciorem (vt ita dicam) formam habeat quàm quæ sequūtur, id est, minus ab Ἴλλος immutatam, & illorum σαφοσόπτιον esse videri possit: quoniā tamen huius significatione, sicut illorum, vox illa Ἴλλος non includitur, (quanuis quædam eius composita inclusam habeant) illa huic præponenda esse censui.

Ἰλλώπιω, & COMPOS. Ἐνιλλώπιω, Strabis oculis seu cōtortis intueor. Illud quidē certè ab Eustathio, ex quorundam autoritate, redditur σραβίζω. (Sonat autem VERB. Σραβίζω, Sum strabis oculis seu distortis, Sū strabo, Oculis distortis intueor. Atq; hoc ipso verbo σραβίζω Etymol. exp. verbum σιλαίνω, vt postea docebo) Apud quem tamen Ælius Dionysius exponit, ὑγροῖς καὶ δακρύουσι καὶ κατακυκλασμένοις ὄμμασιν ἐμβλέπω. Itidémque Hesych. ἐνιλώπτειν esse ait κατακεκλασμένῳ ὄμματι ἐμβλέπειν. Sed addit etiam κατμωκᾶσθαι: itidem participium ἐνιλώπας exponens κατμωκησάμενος. Itidémque COMP. Καπιλώπιειν ibi à Pausania exponitur καταμυκτηρίζειν: vt simplex Ἰλλώπιειν & Ἐπιλλοῶ, μυκτηρίζειν. Apud Suid. verò LEGITVR Ἐνιλωπῶ, ET Ἐνιλώπω: (pro quo reponendum puto illud Ἐνιλώπιω, quod ex aliis attuli) quæ exponit, τοὺς ὀφθαλμοὺς συστρέφω. id est, Oculos contorqueo, seu distorqueo. At v. l. interpretantur, Contortè & strabonis more intueor.

Ἰλλαπέω, ῶ, apud schol. Aristophanis. (vt ἐνιλαπῶ attuli ex Suida) ITEM Ἰλλαπίζω apud eundē legitur, sed potius pro eo quod Latini Nictare vocant. At v. l. exp. etiā Conniuere & Hallucinari, ex Poll. qui tamen exponit σαφὲς βλέπειν: de cuius verbi significatione suo loco dictum fuit. Cæterùm apud eum legitur Ἰλλώπειν non Ἰλλωπεῖν: at ego hoc reponendum in illius locum existimo. Atque vt Ἰλλωπεῖν pro Ἰλλώπειν, sic etiam COMPOS. Καπιλωπεῖν pro Καπιλώπειν reponendum apud eum censeo. quod ille exponit καταβλέπειν ὅτι χλευασμῷ. id est, (vt eadem lex. interpretātur) Deiectis oculis irridere. Sed malit quis fortasse, Deiectis oculis intuendo irridere. (Significat certè COMP. Καταβλέπειν, Deorsum aspicere, & defixis in terram oculis. αἰαβλέπειν μὲν εἰς τὸν οὐρανόν, καταβλέπειν δὲ εἰς πλὴν γῆν, vt inquit idem Pollux. Et ita respondebit τὸ καταβλέπειν verbo Despicere, sicut αἰαβλέπειν verbo Suspicere. Quæ obiter de verbo καταβλέπειν hîc dixi, oblata occasione, quòd inter alia ex βλέπω composita collocatum non fuerit) Apud Hesychium legimus Καπιλοπῶ expositum καθορῶ. quod καθ ῥῶ in propria significatione, si præpositionis ratio habeatur, cum καταβλέπω cōuenit. Sed vel Καπιλωπῶ itidem, vel Καπιλώπτω reponēdum apud eum fuerit. Cæterùm & COMP. Ἐνιλαπῶ habuisti paulo antè ex Suida: sed eum verisimile est, vt compositum, ita & ipsum simplex verbum aliter quàm scholiastem Aristophanis exposuisse.

Ἰλλαίνω, est etiam Oculos contorqueo, seu distorqueo. διαστρέφω τοὺς ὀφθαλμούς, vt Gal. apud Hippocratē exp. At Pollux scribit ὀφθαλμὸν ab Hippocrate ἰλλαίνειν dici τὸν διεστραμμένον, quam expositionem sequendo esset neutrum hoc verbum ἰλλαίνειν. Ex eodē Hippocr. in lib. 3, De morbis, affertur PASS. Ἰλλαίνεσθαι: vbi scribit, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ δακρύουσί τε καὶ ἰλλαίνονται. Legitur etiam COMP. Καπιλαίνω in v. l. cui datur eadē illa significatio quæ verbo καπιλωπῶ data modò fuit: videlicet Deiectis oculis irrideo. Conuenit autem cum expositione quam habet apud Hesych. καπιλαίη. ait enim

enim esse καταμυκτήρισιν. quo verbo exponi etiam καπιλώπιειν à Pausania lexicographo, dictum paulo antè fuit.

AT VERO Σιλαίνω, vt eiusdem formæ, ita eiusdē deriuationis est: (ac, si Etymologo credimus, eandem etiam cum ἰλλωπῶ significationem habet. exponit enim σραβίζω, id est Sum strabo, Oculos distortos habeo, seu Oculis distortis intueor) sed quum Ἰλλαίνω fiat ex solo nomine Ἴλλος significante oculum, videtur Pollux existimasse Σιλαίνω fieri ex σείω & nomine ἴλλος. Postquā enim scripsit, οἱ δὲ καὶ ἴλλοις τοῖς ὀφθαλμοῖς Ἰωνικῶς ὠνόμασαν. σιλαίνειν δὲ, τὸ ὅτι χλευασμῷ σείειν τοῖς ὀφθαλμοῖς. vnde, inquit, τὸ χλευαστικὸν ποίημα σίλλος. Quam Pollucis expositionem sequentes quidam interpretātur σιλαίνω, Irridendo seu per ludibrium oculos agito, seu motito. Cæterùm quod Pollux scribit σιλαίνειν esse σείειν τοῖς ὀφθαλμοῖς, facit vt minus dubitem reponere ἴλλοις (id est ὀφθαλμοῖς) apud Suidam: vbi scribit σιλαίνω esse τὸ τοῖς ἵππους κινῶ. At Hesychius σιλαίνειν & σιλλοῶ exponens διασύρειν & μωκᾶσθαι, ait dici ἀπὸ τῶν τοῖς ἴλλοις σείεσθαι, id est τοῖς ὀφθαλμοῖς. Et paulo antè apud eundem, σιλαίνει, σκώπτει, ὑβρίζει. Hoc certè constat, generaliter accipi σιλαίνω pro Dicteriis irrideo, Dicteriis & conuitiis aliquē proscindo, Dicteria & conuitia in aliquē iacio, Dicaciter alicui illudo, seu falsé. Diog. Laert. de Timone Phliasio, qui illud poematis genus scripsit, ἐν οἷς [id est, in quibus σίλλων libris] ὡς αὐσκεπτικὸς ὤν, πάντας λοιδορεῖ καὶ σιλαίνει τοὺς δογματικοὺς ἐν παρῳδίαις εἴδεσι. Eustathius de Homero, ἐν οἷς αὐτός τε τὸν Θερσίτην σιλαίνει καὶ ὁ Θερσίτης τοὺς βασιλεῖς. Ex Luciano affertur verbum hoc σιλαίνειν copulatum cum ὀπτηλᾶν. Apud eundem extat & COMPOS. Διασιλαίνω, quod eandem illam irridendi significationem habet: in fine Lexiphanis, καὶ τὸ διασιλαίνειν τὰ σφῷ ἄλλων. Vt porro Σιλαίνω, ac Διασιλαίνω, ita ETIAM Σιλόω, ῶ, ET Διασιλόω, ῶ, dici sciendum est. atque adeo idem Pollux alio in loco cum Κωμῳδεῖν, Διακωμῳδεῖν, Διασύρειν, Διασκώπτειν, Χλευάζειν, quibus nonnullis huiusmodi ponit hæc tria, Σιλαίνειν, Σιλοῶ & Διασιλοῶ. Sed ποιητικώτερον esse tradit Σιλαίνειν: addens, καὶ Σιλοῶ, Διασιλοῶ. Apud Hesychium legimus σιλοῖ expositum μωκᾶται, & ψέγει, necnon κακολογεῖ. Etymum autem illud quod modò ex eo attuli, commune, vt opinor, esse voluit huic verbo σιλῶ cum illo σιλαίνω. Nam præterquam quòd rationi consentaneum est vt eandem vtriusque deriuationem esse dicamus, ita scriptum est apud eum, σιλαίνειν, σιλοῶ, τὸ διασύρειν, &c. Si enim σιλαίνειν per hoc σιλοῶ exponere voluisset, dixisset σιλαίνειν, τὸ σιλοῶ. Fortasse autem scripserat σιλαίνειν καὶ σιλοῶ. Suidas habet Σιλαίνει, vnico λ scriptum, & exponit μωκᾶται, item διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτει. Sed non dubito quin librarii incuria alterum λ eo in verbo prætermissum fuerit. Verùm dicam de hac scriptura & infrà, vbi agam de nomine Σιλλωός. (De σιλαίνω autē exposito τοῖς ἵπποις κινῶ, dixi suprà) Affert alioqui & Ælius Dionysius apud Eustathium VERBVM Σιλοῶ scriptum vnico λ: quod exponit τοῖς ὀφθαλμοῖς ἠρέμα σαφὲς φέρειν ἐν τῷ διαφωλίζειν καὶ διασύρειν. Vbi forsitan aliquis reponendum existimet σιλοῶ cum μ. verùm sciendum est proximè præcedere apud Eustathium NOMEN Σιλλωοί, quod itidem vnico λ ibi scribitur, (licet à σιλαίνω hoc quoque deriuet) sicut & ab aliis scribi consueuit. Sunt autem σιλλωοὶ, vt ille ait, δαίμονές τινες κομψοὶ τὰ εἰς ὀρχησιν καὶ εἰς Διονύσου πλεπτά. Ab Hesychio autem σιλλωοὶ exponitur Satyri: licet apud Platonem tanquam diuersi ponantur. Scimus alioqui passim SCRIBI Σειλωός, & hoc nomine illum bellum Bacchi nutricium seu pædagogum vocari. Itidémque σιλλωοὶ plur. de illis dæmonibus saltatoribus, vt σιλλωοὶ καὶ σάτυροι, apud Platonē. Atque adeo altera etymologia quæ nomini illi tribuitur, postulat vt prima syllaba cum ει scribatur. dicitur enim ita vocatus σαφὲς τὸ σείεσθαι ὀν τῇ λλωῷ. Sed apud Suidam legimus, Σειλλωὸς ὁ Διόνυσος, σαφὲς τὸ σείεσθαι ὀν τῷ λλωῷ. AT VERO Σειλινός, ὁ γέρων, διὰ τὸ ι, σαφὲς τὸ σείεσθαι ἅλις. Extat & tertia illa scriptura apud eundem, Σιλλωός. verùm hoc exponit σαλὸς & φλύαρος: à verbo σιλαίνω, quod est φλυαρῶ. quæ etiam expositio verbi σιλαίνω superioribus addenda est. Verùm, vt ad verbum σιλαίνειν redeam, sciendum est, quum Pollux à σιλαίνω velit esse NOMEN Σίλλος, contrà Eustathium existimare verbum illud ab hoc nomine originem ducere. Qui tamen non habet singul. Σίλλος, sed PLVR. Σιλλοί, cum accentu in posteriore. Σιλλοί, inquit, sunt quoddam genus poesis comicæ: & qui hanc tractabant, σιλλογράφοι vocabantur. Atque ita ludere, appellabatur σιλλαίνειν. Equidem magis analogiam seruare videtur formatio verbi σιλλαίνω à nomine σίλλος seu σίλλοι, quàm contrà formatio nominis σίλλος à verbo σιλλαίνειν: sed vicissim, siue etymum spectes quod à Polluce, siue id quod ab Hesychio affertur, minus verisimiliter nomini tribuetur. At verò etymologici autor huic nomini illud etymum tribuit quod Pollux ipsi verbo ἰλλαίνειν. Postquam enim scripsit σίλλοι de scommatibus dici, (nam apud eum reponendum est ὅτι σκωμμάτων, aut certè ὅτι σκώμματος) perinde acsi diceretur σίλλοι, (quòd VERBO Τίλλειν vsus sit Anacreon pro σκώπτειν) addit significare etiam irriforium poema, σαφὲς τὸ διασείειν τοῖς ἴλλοις, καὶ διασύρειν τῷ σχήματι τῷ ὀφθαλμῶν. Cæterùm quum prius numerum pluralem σίλλοι afferat, postea singulari σίλλος vtitur: scribens, ὁ δὲ σίλλος λοιδορίας καὶ διασυρμοὺς πεφεισμένως αἰθρώπων ἐχθ. μέλος δ' ὅτι. Habet & Suidas σίλλος singul. num. à quo exponitur μῶμος, & μῶμος, & κακολογία, & χλευασμός. Quod autem ad deductionem attinet, magis mihi quoque placet, verbum illud ab hoc nomine deriuari, quamcunque originem habeat. quæ enim affertur, in dubium vocari posse videtur. Interim inter has diuersas de deriuatione illa opiniones hoc saltem constat, à nomine Σίλλοι esse factum illud COMP. Σιλλογράφος, Sillorum scriptor: id est, carminum dicaciū seu mordacium, & dicteriis ac conuitiis atque adeo maledicentia refertorum. A quo erit NOMEN Σιλλογραφία, Sillorum scriptio. Fuit autem inter σιλλογράφους celeberrimus Timon Phliasius, philosophus scepticus seu Pyrrhonius. cuius poema vocabatur σίλλοι, vt apud Athenæum, Eusebium, Diogenem Laertium, videre est. ex quibus hic σίλλων tres libros commemorat, in quibus, vtpote scepticus, omnes dogmaticos philosophos λοιδορεῖ καὶ σιλαίνει, idque per parodiam.

Nunc de VERBO Δενδίλλω agere non incommodum esse videtur, & interiecta de verbo σιλαίνειν disquisitione, aliam de verbo δενδίλλειν interiicere: quoniam vt σιλαίνειν deduxerunt quidam ἀπὸ τοῦ σείειν τοῖς ἴλλοις, ita δενδίλλειν nonnulli deriuatum dixerunt ἀπὸ τοῦ δινεῖν τοῖς ἴλλοις. Pollux exponit τὸ ὀφθαλμὸ σαφὲς βάλλειν. (ita enim apud eum legendum est, non τῷ ὀφθαλμῷ, vt habent typographicæ editiones. estque commissus idem error & in vulg. lex. cis, in verbo Παραβάλλω) Est autem τὸ ὀφθαλμὸ σαφὲς βάλλειν, (quod ex Aristophane puto sumpsisse Pollucem, sed mutantem τῷ ὀφθαλμῷ in τὸ ὀφθαλμὸ, & vocem passiuam in actiuam: quum legatur apud eum, καὶ τὸ ὀφθαλμὸ σαφὲς βάλλει, per ει Atticè pro σαφὲς βάλλῃ) Limis oculis torquique aspicere, Oculos intorquere, vt Bud. vertit. Quidam verò interpretātur etiam Conniuere oculis. quam interpretationem non ita facilè admittere possim. Sed vtrancunque demus illis verbis, nō videtur apta fore verbo δενδίλλειν, quod per illa exponitur: quum δενδίλλειν sit apud Homerum Circumspectare, & oculos huc illuc vertere: σαφὲς βλέπεσθαι καὶ δινεῖν τοῖς ἴλλοις (id est τοῖς ὀφθαλμοῖς) ὧδε καὶ ἐκεῖ. vt inquit Eustathius in hunc locum Homeri, Iliados 1, Τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε γεραιὸς ἱππότα Νέσσωρ, Δενδίλλων ἑς ἕκασον, Oculos in vnumquemque vertens, seu flectens, per vices videlicet. At breuium scholiorum autor vult esse vel τοῖς ὄμμασι δινεῖν, vel σαφὲς βλέπων. Additque, ἀπὸ τοῦ δινεῖν τοῖς ὀφθαλμοῖς. quod δινεῖν mihi suspectum est. Sequendo autem illam priorem expositionem, tale esset quale Nictare Latinis. At ex Apollonio affert Cam. δενδίλλειν pro Conniuere, vt sagittarii solent quò certius colliment: Arg. lib. 3, ὀξέα δενδίλλων,

Ἰλλόω, ῶ, de re eadem dictum fuisse videtur de qua præ- A
cedentia, ἰλλώπω (cum suis compositis) & ἰλλωπῶ, nec-
nō ἰλλάνω. Inuenitur enim nomē verbale apud POLL.
Ἀνίλλωμα: & verbum comp. apud EVST. Ἐπιλλωῶ. Ex-
ponit autem ἀνίλλωμα Poll. ἀνάβλεμμα: quo videtur vo
luisse significare intuitum eius qui oculos cælum ver-
sus attollit: quum ipsemet aliquanto antè dixisset καπι
λώπειν (pro quo legendum puto καπιλωπᾶειν) esse κατα-
βλέπειν ὀπὶ χθυασμῷ. Et paucis verbis interiectis, ἢ ἀνα-
βλέπειν μὴ εἰς τὸν οὐρανὸν, καταβλέπειν δὲ εἰς τὸν γῆν. Fue-
rit igitur ἀνίλλωμα tāquam ab Ἀνιλλόω, ῶ. At verò com B
positum illud Ἐπιλλωῶ dubitari possit an ab ἰλλὸς de-
duci debeat, (si tamen ab ἴλλος discedendum sit) an po-
tius ab Ἔπιλλος, quod Eustath. παράφραβον significare
tradit. illud autem ὀπιλλωῶ exp. μυκτηρίζειν.

Ἴλλω quoque, quum composita habeat ad eandem signi-
ficationem pertinentia quam in præcedentibus verbis
vidimus, atque adeo ipsum sonet interdum Oculis
cōniuere, (vt quidē Cam. tradit, vbi compositū ὑπίλλειν
exponit, nullo tamen testimonio eam exposit. confir-
mans) eōdem meritò referetur: licet alioqui ei insit a- C
lia significatio minimè huc pertinens, de qua dicen-
dum postea erit. Sciendū est igitur extare apud Eusta-
thium COMPOS. Ἐνίλλω, quod exponit, ὀφθαλμοῖς
καταμωκῶμαι. id est, oculis irrideo. Hanc autem signi-
ficationem cum multis præcedentibus communem ha
bere videmus. Ab eodem COMPOS. Ἐπιλίζω,
(quo vtitur Homerus, Odyss. σ, in principio, Οὐκ ἄρ ἔις ὅτι
δή μοι ὀπιλίζεσιν ἄπαντες) exponitur ὀφθαλμοῖς ἐνεύω, id
est Oculis innuo. Sic autem & breuium scholiorum au
tor ὀπιλλίζουσιν in illo Homeri loco exponit τοῖς ὄμμασι D
διαιβύουσι. at Hesychius simpliciter διαιβύουσιν: item
ἐγκελεύοντες. quod posterius verbum ei loco minimè
conuenire potest: quum ipsemet poeta addat proxi-
mè sequente versu, Ἐλκέσθαι δὲ κέλοντες. Camerarius pu
tat exponi posse Nutu instigant, aut etiam Sibilis insti
gant. Sed posterior hæc interpretatio etymologiæ hu
ius verbi minimè quadraret. Cæterùm apud eundem
lexicographum (Hesychium dico) legitur participium
ὀπιλλίζουσα expositum καταμωκησάμη. (vt paulo antè ἐνίλ
λω exponebatur ὀφθαλμοῖς καταμωκῶμαι) Est autem il- E
lud ipsum participium, id est ex eodē loco sumptum,
vnde & illud quod Suidas exponit ἐπεγελῶσα, & ὀπι-
μύουσα τοῖς ὀφθαλμοῖς. Additque, id proprium esse noctua
rum, quòd interdiu non cernant. Sed mendosè apud
eum legitur ὀπιλύζουσα per υ in tertia syllaba: quum ta
men paulo antè habeatur ibi recta scriptura, vbi ὀπιλ-
λίζω exponit διαιβύω. Esse autem ab ἴλλω verbum istud
testatur etiam Eustathius. Idem tamen alibi, exponens
verbum δενδίλλειν, & dicens esse δινεῖν ἴλλοις: addit, ἐξ ὧν
ἰλλοί, οἱ σραβοί. ἀφ' ὧν τὸ ἰλλίζειν καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ ὀπιλλίζειν. F
At ego, si ὀπιλλίζω non aliam haberet quàm eam quæ
ex Homero allata fuit significationem, nimirum πρὸς
διαιβύειν τοῖς ὀφθαλμοῖς, non video cur ab ἰλλὸς potius
quàm ab ἴλλω deduci hoc verbum deberet. Ideóque
non dubito quin Eustathius hoc scribens, ad illam πρὸς
καταμωκᾶσθαι significationem respexerit, quæ tam a-
pud Hesychium quàm Suidam extat: vt nimirum sit
καταμωκᾶσθαι, id est deridere seu subsannare, oculos in-
torquendo, strabonum more: aut (si malis) Oculos in
subsannando intorquere. Camer. interpretatur, Ocu G
los in subsannando vel indignando comprimere, aut
peruertere: afferтque ex Apollonii Arg. lib. 1, Καὶ μιν
ὀπιλλίζων ἠμείβετο κερτομίοισιν. Et libro 3, Ἀλλὰ καὶ ὡς φθι-
μέρη μοι ὀπιλλίζουσιν ὀπίσσω. Sed mihi illud comprimere
minimè placet, vtpote cum deriuatione non conue-
niens. Sciendum est porro Eustathium annotare po-
steros Homeri verbo isto ὀπιλίζειν vsos esse ὀπὶ βασκα-
νίας. quod si verum sit, dicendum erit, meo quidem iu-
dicio, ὀπιλίζειν esse etiam Intueri oculo obliquo, mo-
te eorum qui inuident: & inde accipi pro Inuidere. H
Quum autem dico Obliquo oculo, ad illum Horatii lo
cum respicio, epistolarum lib. 1, Non istic obliquo ocu
lo mea commoda quisquam Limat. Scio alioqui βασκανίαν
& fascinationem posse significare: sed pro inui-

dia potius accepisse illum scholiastem existimo. Hoc
etiam addo: Si tantùm ὀπιλλίζω inueniretur, dici posset
esse ab Ἔπιλλος quod παράφραβον significat: sed quum &
simplex VERB. Ἰλλίζω apud Suidam extet, expositum
διαιβύω, & Eustathius quoque eius mentionem facia
t, rectè ex ἰλλὸς aut certè ἴλλος, ἰλλίζω, ex hoc autem
ὀπιλλίζω factum dicemus. Iam verò & id quod Eustath.
dicit, ἴλλειν esse πρωτότυπον verbi ὀπιλλίζειν, excusari po-
test, & cum illis quæ alibi dicit, conciliari: si intelligamus ex ἰλλὸς fieri ἴλλειν, vnde ἰλλίζειν, & per compositionem ὀπιλλίζειν. Nam & hæc à nomine illo fieri dicen
tur: sed non immediatè, vt ita loquar.

Ἰλλω alioqui significationem ab hac diuersam habet: sic tamen vt ea qua ponitur pro εἰλῶ seu συρέφω, videatur occasionem deducendi ipsum ab ἴλλος præbuisse, quo significatur oculus: aut certè ab ἰλλὸς, quod de strabone dicitur. Verùm huic deductioni melius conuenit generalis verbi εἰλῶ significatio, (vt intelligatur in ea quoque significatione voluendi, qua dicitur aliquis oculos voluere. præsertim quū Aristoteles ἰλλωψίω putarit etiam significare κινουμψίω, vt docebo infrà) quàm illa verbi συρέφω quam ei tribuit Eustathius, pro Conuoluo & velut conglobo in fascem: vt apparet ex iis quæ subiungit. Postquam enim dixit ἴλλω esse συρέφω, addit, Vnde ἰλλὰς apud Iones, ὁ ἀπὸ λύγου δεσμός. item ἰλαδὸν εἰς ἀγορίω. Confirmatur tamen aliquot deriuatis ista verbi συρέφω significatio in ἴλλω. Nam apud Hesychium est SCRIPTVM Ἰλλαῖ, cum λ: quod exp. πλέκεις, & συρροφᾶς, & δεσμεῖς: necnon ἀγέλαι. (quum tamen sciamus alioqui inueniri & vnico λ scriptum ἴλη, ad quod te remitto) Apud eundem legitur Ἰλλάζει: cuius prima PERS. Ἰλλάζω, exponenda fuerit ex eo, δεσμεύω, συγκέφω, ἀγελάζω. Quod autem apud eundem extat PARTICIP. Ἰλούμψος, expositum περιστρεφόμενος, suspectum esse potest. Verùm vt ad Ἴλλειν reuertar, legimus apud Nicandrum in Theriacis, Φεῦγε δ' ἀεὶ σκολιόν τ' οὐκ ἴθεαν ἀστρατὸν ἴλων. vbi huic participio voluendi significationem potius quàm aliam vllam inesse puto. Nec verò nimis nouum videri debet Voluere iter, quū apud Virgil. legamus Reuoluere iter. Qui autem non rectam viam conficit, sed tortuosam & multos anfractus habentem, is quodammodo in orbem sua vestigia voluere videri potest. At scholiastes postquam dixit significari οὐκ εὐθεῖαν ὁδὸν βαδίζε: addit, τὸ δὲ ἴλων σημαίνει καὶ τὸ συχεῖν (ita enim reponendum putatur pro συρχεῖν) καὶ σωτηρεῖν. Sed quum ita scribit, Significat etiam συχεῖν, (si tamen ita scriptum reliquit) non videtur velle indicare significationem istam hoc loco habere. Vt porro ἴλλω est hìc Voluo, (sequēdo ea quæ dixi) sic ἴλλομαι dicere possumus accipi pro Voluor, seu Moueor: sequendo eam Aristotelis expositionem quam dat participio ἰλλωψίω apud Platonem in Timæo: vbi existimauit terram ἰλλωψίω περὶ τὸν πόλον dici πρὸ κινουμψίω. Non ignoro alioqui Proclum, sequendo eam significationem de qua dictum fuit, exponere σφιγγόμψίω, improbantem illam Aristotelis expositionem: & dicere ἴλλομαι esse σφίγγομαι, ac σωέχομαι. Suidas quoque ἰλούμψος esse dicit δεσμευόμψος. quos sequēdo, redditur Ἴλλομαι, Vincior, Constringor, Contineor. Pro Vinciri apud Apollonium Rhodium legitur, Argon. lib. 2, — πῆμι γῆα περὶ συφελοῖσι πάγισιν Ἰλλόμενος χαλκέῃσιν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεύς. Itidémque libro 1, δεσμοῖς ἰλλόμψον. (At verò apud eundem lib. 2, de leone, — ὁ δ' ἰλλόμψος περὶ ἑμίλῳ, scholiastes exponit σωειλούμενος, & συρεφόμψος. quæ ad illam alteram verbi Volui significationem potius pertinent) Sic actiuum Ἴλλω, Vincio, Constringo. Item σωέχω, (vt scholiastes Aristophanis exponit) Contineo. Eodémque modo ἴλλεσθαι affertur ex Platone pro Contineri. nam apud eum in Timæo, ἴλλεσθαι πρὸς τείχεσι ὀπὸ τῇ κεφαλῇ ἐρριζωμψίας redditur Pilos actis radicibus in capite firmari & contineri. Sed alia fortasse quærenda interpretatio fuerit. Ab illa porro verbi ἴλλειν significatione qua pro δεσμεύειν ponitur, seu συρέφειν, id est In fascem conuoluere, est illud NOMEN

Ἰλλαὶ, ἀόδος, ἡ, quo significatur vinculum contortum, seu A
contorquendo factum: δεσμὸς συνεσραμμένος. Sed pro-
priè dici existimatur de vinculo quod est ἐκ λύγου.
Hom. Iliad. ν, — ἁς ὅπε βοῦς τὸν τ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες Ἰλλά
σιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγεσι. Quinetiam Ionicum
esse tradit Eustath.

Ἰλλαὶ est etiam genus κίχλης, id est turdi. quædam e-
nim κίχλαι ἰξοφάγος: quædam, τειχάς: quædam, εἁεὶ ο-
mnium minima, ἰλλαί, & ab aliis τυλαί. Hæc Eustath. ex
Athenæo, Athen. ex Aristot.

Ἴλλω habet & aliū vsum. nam Gal. apud Hippocr. ἴλλειν B
poni tradit pro συκλείειν, postquā ἀπιλλήθη apud eū ex-
posuit συνεκλείσθη. (Sed ibi quædam exemplaria habent
CIRCVNFL. Ἰλλεῖν) Eustathius autem pass. Ἴλλεσθαι
exponit non συκλείεσθαι, sed ἐκκλείεσθαι: quum scribit,
ἔλλοψ dictum esse de pisce διὰ τὸ ἴλλεσθαι, quod est ἐκβάλ-
λεσθαι, ἐκκλείεσθαι, σερεῖσθαι ὀπός. Sic autem apud AT-
TIC. Ἐξούλης δίκη (quod ille hinc deducit) est ὅτε τὶς ἐκ-
κλείεται καὶ ἀπίρχεται ὧν νέμεται, vt idem tradit. Nam
κύμαρος εἶλαρ apud Hom. Od. ε, exponēs, πρὸς ἀσφάλειαν,
ἢ πρὸς τὸ ἀπείρχειν τὸ κῦμα λυόμψον ἐπεῖσι εἰς ἀφρόν: addit, ex C
hoc εἶλαρ καὶ ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸ ῥήματος fieri vocem ἐξούλης.
quum autē dicit καὶ ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸ ῥήματος, nō dubiū est
quin intelligat ἴλλειν, vel potius ἐξίλλειν, quod per com-
positionem ex eo factum est: præsertim quum alibi
scribat, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἴλλειν γίνεται καὶ τὸ ἐξίλλειν ἀφ' οὗ καὶ
ἡ ἐξούλης δίκη. fateor alioqui eum alibi ab εἰλόμψος dedu
cere hoc ipsum vocabulum ἐξούλης. Nam in Iliad. ν, Διὸς
βουλῆσιν ἐελμψός, exponēs εἰλόμψος, & subiungens signi-
ficari ἐκκλειόμψος τοῦ πολεμεῖν: paucis interiectis adiicit,
hinc deriuari πρὸ ἐξούλης δίκην apud Atticos, κρουσμένων ἐφ' οἷς ἐκκλείεσθαί τις ὧν εἶχε. Cæterùm vt eadem ope- D
ra de hoc deriuato nomine ἐξούλης dicantur cætera
quæ dicenda sunt, sciendum est, Pausaniæ apud eūdem
esse δίκην τῆς ἐξείρξεως. Harpocrationi quoque ἐξούλης
est actio quam intendunt ii qui dicunt se ἐξείργεσθαι τοῦ
ἰδίου, κατὰ τοῦ ἐξειργόντων. id est, Actio quam intendunt ii
qui dicunt se prohiberi suis, (id est, possessione rerum
suarum) aduersus eos qui prohibent. Additque, esse di-
ctum à verbo ἐξίλλειν, (hoc enim reponendum esse pro
ἐξέλλειν, vel ex Suida disci potest) quo significari ἐξείρ-
γειν & ἐξωθεῖν & ἐκβάλλειν. addo autem ἐξειργὰν ex eodem E
lexicographo. Apud Hesychium mendose, ὅπερ ἔλλειν λέ
γεται, τουτέστιν ἐκβάλλειν. quum alioqui apud eundem ha-
beatur suo loco VERBVM Ἐξιλλεῖν, (ita enim legi-
tur ibi, non Ἐξίλλειν) expositum ἀπείργειν, κωλύειν, κτείνειν,
ἐκβάλλειν. Etymologus autem affert & ipse verbum il-
lud ἐξίλλειν tanquam originem vocabuli ἐξούλης. quod
ἐξίλλειν exponit κωλύειν & ἀπελαύνειν, vocabulum anti-
quum esse tradens. Verùm sciendum est, inueniri E-
TIAM Ἐξείλλειν cum ει in secunda syllaba, (At HE-
SYCH. Ἐξειλεῖν habet, exponens ἐκβάλλειν. Licet & al- F
tera scriptura apud eum extet, vt modò dixi, accentus
tantùm sede differens) & exponi Possessione eiicere.
Inuenitur autem apud Demosth. in oratione quæ in-
scripta est παραγραφὴ πρὸς Παυσίππεον, pag. 81, οὐκοῦν ὁ
μὲν νόμος, ἐάν τις ἐξείλλῃ πινὰ τῆς ἐρρασίας, ὑπόδικον ποιεῖ· ἐγὼ
δὲ οὐχ ὅπως αὐτὸς ἐξείλλω τόπον, ἀλλ' ὧν ἄλλος ἀπεσέσει, τούτων
ἐγκρατὴς κατέσησα, καὶ παρέδωκα. Quæ Bud. ita vertit, Ego
verò non solùm ipsum non eieci, sed vnde ab alio eie-
ctus erat, ipsum in possessionem restitui. Ab eodem
ἐξούλης δίκη redditur Interdictum vnde vi, & Iudicium G
de vi. Hæc quoque alibi tradit, Si is qui ad pignora ca-
pienda mittebatur, aut si creditor in bonorum posse-
ssionem missus, ab eo qui condemnatus erat, vi expel-
lebatur, inde iam erat ἐξούλης δίκη contra vim inferen-
tem: cumulabatúrque iudicium priuatum iudicio pu-
blico. Erat enim ἐξούλη quasi vis publicæ iudicium:
non quòd publicum per se crimen esset, sed quòd mul
cta in publicum committebatur. vt fit hodie, quum
ex disceptationibus priuatis enascitur actio procura- H
tori regis: cuius damnatio & mulcta cedit in fiscum.
Inde illud à Demosthene dictum, oratione in Midiam,
τί γὰρ δή ποτε, αὖ τις ὅρκων δίκην, μὴ ἐκτίσῃ, οὐκ ἐποίησεν τοῦ
ἐξούλης δίκην ἰδίαν, ἀλλὰ πρεσπεμᾶν ἐπέταξε τοῦ δημοσίου; id
est, Quānam enim de causa, siquis debitor est ob rem

iudicatam, & non soluerit, lex iudicium de vi non iam
priuatum esse voluit, sed in eum animadvertendum
esse mulcta iussit in publicum cessura? Et inferius,
sibi respondens, ἀλλὰ τί; ὅτι τὶς βιαζόμψος πρᾶξιν,
κοινὰ ἁμαρτήματα καὶ κατὰ τοῦ ἔχω τὸ πρᾶγμαπερ ὄντων ἡγεῖτο ὁ νομοθέτης, quoniam quæcunque quis violenter
facit, communes ex eo iniurias legislator esse censuit;
aduersusque eos perpetratas ad quos res ipsa non per-
tinebat. Idem alibi ad declarationem illius prioris lo-
ci, hæc annotat: Pecuniæ damnato tempus rei iudi-
catæ faciendæ præstituebatur. quo elapso, si iudica-
tum non faciebat, is secundum quem iudicatum fue-
rat, in possessionem bonorum damnati mittebatur.
Qui si inde vi expelleretur, iudicium iam non priua-
tum sed publicum esse incipiebat. hoc est ἐξούλης δίκη,
quæ actio erat pœnalis. Huc autem pertinent ista Har-
pocrationis, δικάζονται δὲ ἐξούλης κατὰ τοῖς ὀπιπμίοις οἱ
μὴ ἀπολαμβάνοντες ἐν τῇ πρεσπεσμίᾳ, ὑπὸ φιμέ-
ρων γινομψῶν τοῦ καταδικασθέντων. εἰ μὴ τοῦ ἐξούλης ἀλόν-
τες, καὶ τοῦ ἑλόντος ἐδίδοσαν ἃ ἀφιρουῦτο αὐτοῖς, καὶ τοῦ δημο-
σίου καταθεσαν τὰ τιμηθέντα. Iū igitur interdū hic genit.
ἐξούλης verbo λαχεῖν, & dicitur ἐξούλης λαχεῖν τινι, pro A-
licui intēdere iudicium vnde vi, Cum aliquo agere vn-
de vi. Aristides in Panegyrico metaphoricè vsus est,
οὐκοῦν ἐξούλης γε μόνοις ἡμῖν, εἰ οἷόν τε ὀρθῶς εἰπεῖν, οὐδ' αὖ εἰς
λάχοι τῆς γῆς, οὐ μᾶλλόν γε ἢ τῆς μητρὸς τινι, id est, Quo fit
vt vni (si dici potest) ipsi simus, quibuscum nemo vn-
de vi agere possit ob regionem quam incolimus: non
magis quàm matris cuiusque nomine experiri quis-
quam cum filio ipsius iure potest. Vel ita, Proinde vni
nobis hoc contigit vt iure nemo ipsis intēdere iu-
dicium vnde vi possit: non magis quàm cuipiam ob id
quòd in possessione matris suæ sit. Quibus verbis sig-
nificatur Athenienses αὐτόχθονας esse Atticæ, nec a-
lios vnquam homines inde ab ipsis eiectos esse, vt à
liis regionibus contigit. Perinde acsi diceretur, Cæ-
teri mortales ita vrbes suas & agros ab se denomina-
tos possident vt tamen in agrum alienum olim vene-
rint, indéque antiquiores possessores eiecerint: Athe-
nienses soli, vt αὐτόχθονες & indigenæ, ita solo suo in-
cumbunt vt vtero materno. Quibuscum nemo ambi-
gere de ipso solo potest, quasi iniuria occupauerint:
vt non idem etiam conqueri possit, quenuis nobili-
ssimo vtero editum, primùm eam sortem occupasse.
Hæc Budæus: à quo affertur & hic Basilii locus, vbi
est, ἐξούλης γραφὴν φεύγεν: ex epistola quadam ad Olym-
pum, εἰκὸς ποιεῖς, ὦθαυμάσιε, τοῦ φίλου ἡμῖν πενίαν καὶ φιλο-
σοφίας τροφὸν τῆς ἐσχατιᾶς ἀπελαύνων. οἶμαι γὰρ αὖ σε καὶ
ἐξούλης γραφὴν ὑπ' αὐτῆς φεύγεν, εἴ τις αὐτῇ προσηρόιτο
λόγος.

Venio ad alia duo COMP. Καπίλλω & Ὑπίλλω. ex
quibus prius illud ex Pausania lexicographo accipio,
quum καπυλάδα dici scribit quasi καπίλουσαν καὶ κα-
θείρουσαν. vbi καὶ καθείρουσαν ad participium καπίλου-
σαν exponendum additur. Et quoniam hoc participio
vtitur ad exponendum NOMEN Καπυλαὶ, tan-
quam inde deriuatum, de hoc quoque dicendum hîc
fuerit. Legimus ergo apud Apollonium Rhodium,
Argonauticōn lib. 4, Λύπκα δὲ Κρηταῖον ὑπὲρ μέγα λᾶι-
τμα θεοῦσας Νὺξ ἔφοβεν, πλὴν περ τε καπυλάδα κικλήσκοισι,
Νυκτ' ὀλοήν. eāque noctem quam καπυλάδα vocari
dicit, describens, adiungit, — οὐκ ἄστρα δίεχεν, οὐδ' ἀμαρ-
υγαὶ Μίνως, οὐραὶ ὀθεν δὲ μέλαν χάος, νέ τις ἄλλη Ὠρώρει σκο
πιήμωχα πάντων αἰνοῦσα βερέθρων. Eustathius autem in hos
versus, qui leguntur Odyss. ξ, Νὺξ δ' ἐπέλθε κακὴ σκο-
τομήνιος· ὗε δ' ἄρα Ζεὺς Παντοχος, αὐτὰρ ἀπ' ζέφυρος μέγας
αἰὲν ἔφυσθρος, annotat, talem noctem vocari etiam καπυ-
λάδα, teste Pausania: nimirum ὡς καπίλουσαν καὶ
καθείρουσαν. Sic tamen dicit πλὴν πιαύπλω νύκτα, id
est talem noctem, (qualis nimirum ibi ab Homero
describitur) vocari καπυλάδα: vt addat, fortasse ta-
men potius esse ἢ πηγυλίδα & χιονοφόλον, cuius in se-
quentibus fit mentio. Verùm nequaquam hæc ad-
iecisset Eustathius si hunc Apollonii locum legis-
set: nisi fortè ab eo dissentire voluisset. Apertè e-
nim videmus, noctem quam καπυλάδα vocat, descri-

bi σκοτομήνιον, sicut est illa Homerica: cæteráque omnia ad tenebrarum itidem, non autem ad πτυχίδος & χιονοβόλου νυκτὸς descriptionem pertinere. Sed & poetæ illius enarrator non aliam quam σκότιος significationem voce illa includi existimauit, quippe qui καπυλάδα exponat σκοτινήν. Sed apud eum est NOMINAT. Καπυλαξ, cum ξ. qui quanuis apud Etymologum & Suidam itidem extet, non dubito tamen quin mendosè sit scriptus pro καπυλαὶ, quod in meo vetери lexico legitur. Etymologi quidem certè & Suidæ testimonia pro vno eodémq; haberi debent, quum ea quæ de illa voce traduntur, vnum ex altero descripsisse manifestum sit: potius tamen Suidã ex Etymologo sumpsisse, vel potius Suidæ collectaneis istud à quopiam infartum fuisse, ex eo coniicio quòd in meo vet. ipsius Suidæ exemplari non habeatur. Sic verò & alia pleraque ex eodem Etymologo huic adiecta esse arbitror. Alioqui certè illum ex hoc sumpsisse dicendum foret, quum eadem planè sint. Verùm vt ad etymologiam veniam, (in qua à Pausania diffentiunt) eandem affert schol. Apollonii quam & ipse Etymologus, nimirum à voce ὀλοός. Sed ille dicit ὡς τὸ ὀλοόν: hic autem, διὰ τὸ πολιοὺς αὐτὸ εἶναι. Hesychius verò affert primum etymum illud quod ex Pausania attuli: (nisi quòd habet καπλοῦσαν, tanquam à verbo CIRCVNFL. Καπλέω, ὦ. vt suprà ἐξιλλεῖν itidem apud eum legi docui: habet item simplex ἔρχουσαν, non compositum καθέρχουσαν) sed addit rectius exponi πῶ καπλέθρον, vel ζοφώδη, καὶ συσκοτάς ἔχουσαν αἰέμων. Cæterùm à scholiaste Apollonii ex Sophocle quoque afferri καπυλάδι νυκτὶ sciendum est. Alterum autem illud COMP. Ὑπίλλω, extat apud Sophoclem in Antigone, pag. 234, meæ editionis, Ὁρῶσι χ' οὗτοι, στὶ μ' ὑπίλλουσι τόμα. quo in loco Eustath. vult hoc verbo includi itidem significationẽ τοῦ κλείειν. exponit enim, ὑποβάλλουσι κλείοντες, οἷα ὀδὰξ ἐν χείλεσι φωῦτες. At ipsius Sophoclis enarrator putat significare: δεῖ σε τὸ τόμα συγκλεῖσαι, καὶ σιωπῶσι: vel, γρέφουσι τοῖς δεῖ τοῦ τόματος λόγοις. Verbum ἴλλειν (inquit Camer.) est Connituere oculis. ita nunc transiatè dixit, illos quidem intelligere furere Creontem, sed non audere proferre: verùm in illius gratiam os continere. Idem alibi scribit ὑπίλλειν huic poetæ significare Mussitare, (sed addendum est nomen τόμα ipsi verbo, vt conueniat illa interpretatio) additque has expositiones: Tua gratia os comprimunt. Vel, Tibi peruerso sermone assentantur. quod aliquos maluisse dicit. Mihi simplicissima omnium videtur illa claudendi significatio, & maximè tuta: quum & ipsum simplex alicubi eam habere dictum sit.

Extat verò & aliud COMP. Ἀπιλλέω, ὦ, circumflexé: vt nimirũ antea ex Galeno habuisti CIRCVNFL. Ἰλλεῖν: (sequendo quædam exemplaria) ex Hesychio itidem CIRCVNFL. Ἐξιλλεῖν, necnon Καπιλεῖν. Seruat autem & hoc Ἀπιλλῶ illam verbi κλείειν significationem quæ simplici ἴλλω & quibusdam compositis data fuit. Nam pass. aor. ἀπιλλώθη, Gal. apud Hippocr. exponit συγκλειόθη.

Quod sequitur vocabulum, post verbum Εἰλύω ponendum fuisset, sequendo meum vetus lexicum, pariterque Eustathium: huic autem Εἰλύω post Ἕλος, (id est, inter deriuata ab Ἕλος) si eidem lexico creditur, dandus locus fuisset: vt ex iis quæ inde proferam verbis apertè cognosces.

ΙΛΥΣ,

ύος, ἡ, Limus. Redditur etiam Lutum: sed magis propriè Limus: quum dicatur de paludibus & fluuiis. Homerus Iliad. φ, Οὔτε τὰ πύχα καλὰ, τά τε μύμαλα γενοῦθι λίμνης Κείσεθ' ὑπ' ἰλυος κεκαλυμμένα. Quem in locum annotat Eustath. hoc vocabulum producere hîc penultimam, quum alibi corripiat: & deriuari à verbo εἰλύω εἰλύσω, quod διφορεῖται. Quum autem scribit, ὁ διφορεῖται, perinde est ac si diceret οὗ ἡ γραφὴ διφορεῖται. (Obiter autem obserua hunc vsum VERBI Διφορεῖσθαι, grammaticis vsitatum, ac præsertim isti scholiastæ. Videtur autem sumpta hæc significatio ex eo verbi φέρεσθαι vsu quem habet quum dicitur, φέρεται ἡ τοιαύτη γραφὴ παρὰ Θουκυδίδῃ, vel παρ' Ξενοφῶντι, vel apud alium. id est extat. Neque enim à ratione abhorret, vt φορεῖσθαι in compositione talem significationem verbi φέρεσθαι imitetur. Extat certè hic verbi φέρεσθαι vsus in eodem illo Eustathii loco, paulo post illud verbum διφορεῖται. vbi de εἰλύω loquens, dicit, φέρεται αὐτὸ ἐν τῷ στοιχείῳ. Legitur porro apud eundẽ & γραφὴ διφορουμένη) Quemodo autem scriptura huius verbi sit διφορουμένη, paulo pòst docet: ex autoritate cuiusdã veteris lexici, in quo hæc tradi ait: Ἰλύσωσι, τὸ κεκαλύψω ἰλυΐ. De qua scriptura suam hanc coniecturã profert: ὡρισμένη δὲ ἴσως ἡ τοιαύτη γραφὴ, ἐν τῷ δοκεῖν παρηχεῖν ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τὸ ἰλύος καὶ τὸ εἰλύσω· κἀντεῦθεν δόξαι τοιαύτην γραφεῖσθαι τὸ ἰλύειν καὶ πῶ ἰλύω. Id est, Profecta est autem fortasse talis scriptura ex eo quòd in iis quæ retuli, viderentur ἰλύος & εἰλύσω efficere parechesin: adeo vt existimata sint eodẽ scribi modo ἰλύειν & ἰλύς. (Vbi obserua obiter & significationem VERBI Παρηχεῖν, à quo Παρήχησις figura, quæ qualis sit, suo loco declararum fuit: ideóque verti Efficere parechesin, Græcam illam appellationem retinens. Possit alioqui reddi παρηχεῖν, Habere parechesin, vel Dici per parechesin. Aut denique, non retinendo vocem Græcam, Sono esse assimilia, vel Sonum affinem habere. Possis fortassis reddere etiam Sono inter se conuenire) Cæterùm quum dicit ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, in iis quæ retuli, seu quæ relata fuerunt, aut etiam recitata: intelligit verba ex Homerico contextu sumpta. (ibi enim post Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα, sequitur, καδ δέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω φαμαθοισιν) Verùm quum Eustathius deriuet nomen istud ἰλὺς à verbo εἰλύω, quidam contrà εἰλύω ab ἰλὺς deductum esse existimabunt fortasse. Eustathii tamen sententia autoritate mei vet. lexici comprobatur: ac possit etiam (meo quidem iudicio) nominis ἰθὺς exemplo comprobari, quod itidem ab ἰθύω deriuatum est. Sed quid vicissim pro altera deriuatione facere videatur, docebo in Ἰλύω, post Ἰλὺς. Quod autem attinet ad alteram huius verbi SCRIPTVRAM, Ἰλύω, sciendum est eam apud Hesychium quoque extare, vndecunque eam sumpserit. Legitur enim apud eum ἰλύσω, expositum κρύψαι & καλύψαι. Atque adeo illud ipsum futurum quod in illo Homeri loco legitur, apud eum i solo scriptũ est, nõ ει. Habet enim. ἰλύσω, ἰλυΐ κεκαλύψω, κρύψω. neque enim dubium cuiquam esse debet quin hoc futurum ex eo loco depromptum fuerit. Sed enim idem lexicographus alteram quoque scripturam & indidem sumptam affert, videlicet εἰλύσω, per ει: exponens ἐν ἰλυΐ κρύψω. In meo certè veteri exemplari illius poematis Homerici scriptura hæc, nõ illa, extat: & explicatur εἰλύσω, ἰλυΐ περιχώσω. Sciendum est autem, quemadmodum inuenitur altera illa scriptura cum ἰλὺς conueniens, vtpote habens i solum: ita vicissim inueniri per ει scriptũ NOMEN Εἰλὺς, conueniente hac scriptura cum εἰλύσω, habente ει. Legimus enim apud Hesychium, Εἰλὺς, εἰλύος, τὸ πηλῶδες τοῦ ποταμοῦ. item Εἰλύος, πέλματος. Habet alioqui & alteram scripturam idem lexicographus: sed aptius exponit eo in loco quàm in ἰλὺς, sicut paulo pòst docebo. (Vt autem minus duplicem illam scripturam miror, facit compositum εἰλυσπῶμαι. nam & sine i inuenitur scriptum ἰλυσπῶμαι, vt annotabo & paulo pòst) Hoc quoque sciendum est, inueniri hoc futurum in quibusdam Homeri exemplaribus aspiratum, quum alioqui magis recepta sit eius aspiratio. Conuenit tamen tenuatio cum ea deriuatione quæ in illo meo lexico traditur: ab ἕλος nimirum: quanuis ne ibi quidem aspiretur, sed tenuetur. Ita enim scriptum est, Ἰλὺς, ὁ πηλώδης

καὶ καθυγρὸς τόπος, ἤγουν ἡ ὑποσάθμη τοῦ ὑδάτων. ἀπὸ τοῦ ἕλος γίνεται· ἑλύω καὶ εἰλύω, οἷον ῥηματικὸν ὄνομα ἰλύς. Vbi obserua inter alia vocabulũ ὑποσάθμη in expositione, quod & apud Hesychium habetur. Nam ἰλὺς apud eum est πηλὸς & ὑποσάθμη. Quibus hæc subiunguntur, ἰλύος, ὑλώδεις ὑποσαθμὴς ποταμοῦ. Sed his expositionibus præferenda videtur illa quæ datur ab eodem nomini εἰλὺς, scripto per ει. videlicet τὸ πηλῶδες τοῦ ποταμοῦ. sic tamen vt quanuis dicatur τοῦ ποταμοῦ, non minus intelligendum sit τοῦ ἕλους, siue τῆς λίμνης, vt in illo Homeri loco quem paulo antè protuli. At ἰλὺς τοῦ ποταμοῦ legimus cum alibi, tum apud Ctesiã, καὶ πῶ μὴ ἡμέραν ἐν τῇ ἰλυΐ τοῦ ποταμοῦ διατῶντα. Sic apud Plutarchum, in libro De exilio, ἰλὺς νεοπαγὴς τοῦ Ἀχελῴου. Et Herodian. lib. 3. postquam dixit τὰ πλεῖστα τῆς Βοιωτίας χώρας ὑπακλυζόμενα τῇ τοῦ ὠκεανοῦ συνεχῶς ἀμπώτιδι ἑλώδη γίγνεσθαι, subiungit, οἷς ἔθος τοῖς μὲν βαρβάροις ἐννήχεσθαί τε καὶ διαθεῖν βρεχομένοις μέχρις ἰξύος. γυμνοὶ γὰρ ὄντες τὰ πλεῖστα τοῦ σώματος, τῆς ἰλύος καταφρονοῦσι. vbi Polit. vertit Cœnum. Suidas datiui etiam pluralis ἰλύσι meminit. postquam enim ἰλὺς exposuit βόρβορος, addit, καὶ ἰλύσι τὸ πληθυντικόν.

Ἰλὺς, Fæx vini. Aristot. De gener. anim. lib. 3, ὥσπερ οἱ οἶνοι ἐν ταῖς ἀλέαις ὀξούνται, μιγνυμένης τῆς ἰλύος. Idem, διὸ καὶ ἀναβολοῦται ὁ οἶνος μιγνυμένης τῆς ἰλύος. At in vulg. lex. cõtrà annotatur, (sed non addito autoris nomine) vini fæcem non rectè dici ἰλύδα, sed πρόχα. Vbi etiam accus. ἰλύδα pro ἰλὺν mihi valde suspectus est.

(ETIAM Ἰλὸς apud Hesychium legitur, eandem cum ἰλὺς significationem habens. Exponit enim illud ἰλὸς per hoc ἰλὺς: cui subiungit βόρβορος. Sed addit ζωοῖς) C. Ἰλυσπάομαι, ὦμαι, locum hîc habet, si verum est quod in meo lexico veteri legitur: nimirum dici quasi ἐν ἰλυΐ σπᾶσθαι. Postquam enim ibi traditum est, ἰλυσπᾶσθαι esse παραπλησίως τοῖς σκώληξι καὶ τοῖς ὄφεσιν ἰέναι, additur, οἱονεὶ ἐν τῇ ἰλυΐ σπᾶσθαι. τουτέστιν ἐν τῇ γῇ κυλίεσθαι. At suprà, nimirum tomi 1, col. 1128, est SCRIPTVM Εἰλυσπᾶσθαι cum ει. quæ scriptura apud Hesychium extat, & quidem cum illa ipsa expositione quam ex meo lexico attuli: videlicet παραπλησίως τοῖς ὄφεσι καὶ τοῖς σκώληξιν ἰέναι. (Sed habet etiam Εἰλυσπώμενος expositum εἰλούμενος: & Εἰλυσπῶνται, παρὰ τὸ ἀνὼν τὸν τρόπον τρέφονται μετὰ κάματου. necnõ Εἰλυσπᾶτο, σιωπῶντο) Eustathius quoque ὄφεσιν & σκώληξιν hoc verbum tribuit, id est serpẽtibus & vermibus, sed ita vt ex εἰλεῖσθαι & σπᾶσθαι compositum esse velit. exponit enim, ὁμοίως ὄφεσι καὶ σκώληκι εἱλεῖσθαι καὶ σπᾶσθαι· ἤγουν κινεῖσθαι. affert tamen ἰλυσπᾶσθαι solo i scriptum: sed tanquam vnum ex iis quæ duplicem scripturam admittunt, nimirum & per ει & per i simplex. In vulg. l. affertur itidem hæc scriptura ἰλυσπᾶσθαι, & exponitur Serpentium instar aut vermium progredi. Additúrque, expressisse id Virgilium, vbi canit, Nec rapit immensos orbes per humum, neque tanto Squameus in spirã tractu se colligit anguis. Item vbi canit de anguibus itidem, — pars cætera pontum Ponè legit, sinuátq; immensa volumine terga. Alibi verò dicit, Longos dat corpore tortus. necnon, Nexantem nodis sêque in sua mẽbra plicantem. Verùm isti verbo cõuenire videtur præsertim ille primus locus in quo dicitur anguis rapere orbes per humum. Conuenit item verbum volui, quod alibi de angue itidem vsurpat. (à quo verbo est nomen Volumen, cuius ablatiuus & hîc de illo vsurpatur) Respondet enim verbo εἰλεῖσθαι. (si tamen deriuationem hanc potius sequi oportet) Quòd verò dicit In spiram se colligere, eo videri possit exprimi σπᾶσθαι. parum enim placet hoc quidem in verbo exponere κινεῖσθαι, cum Eustathio. In isdẽ lex. ἰλυσπᾶσθαι redditur Contrahi, & Prouolui: affertúrque ex Iosepho, De captiuitate Iud. ὅπερ τὸ πῖχος αἰέβη, ἰλυσπώμενος ὑπὸ τῶν τραυμάτων κατέπεσεν. præ vulneribus reuolutus corruit. Sed mihi parum placet hæc interpretatio. crediderim enim potius ἰλυσπώμενος dici de eo qui præ vulneribus firma vestigia figere non valens, reperet seu reptaret serpentum more. Sic certè apud Gregorium rependi significationem habere videtur, licet ad animum translatum, ἀεὶ τὰ κάτω καὶ πῶ αἰσθησιν ἰλυσπώμενος, de eo qui nihil mysteriis diuinis dignum, sed terrena tantùm & humilia sapit. Sed & Horat. serpere humi dicit eum cuius poesis humilis est: eodémque sensu sermones repentes per humum appellat. In isdẽ lexicis ἰλυσπώμενος redditur Contractus per limum. Sed parum aptè subiungitur hic Platonis locus in Timæo, ἰλυσπώμενα ὀλίγῃ γῆς: quum reddat Serpentia humi. de qua significatione dictum modò fuit. At in isto loco quem Suidas affert, εἰς πέλμα (hoc enim reponendum est pro πέρμα) βοῶν ἐμπεσόντα καὶ ἰλυσπώμενον, ἕως πθναίας, non male quis suspicetur, meo quidem iudicio, ἰλύος, id est limi, significationem hoc participio inclusam esse: quanuis ipse Suidas exponat simpliciter σωκλυόμενον.

Ἰλυόεις, εντος, ὁ, Limosus. Qua in significatione dicitur ETIAM Ἰλυώδης: éstque hoc magis in soluta oratione receptum. Apud Galen. autem αἷμα ἰλυῶδες redditur Sanguis fæculentus: ad Glauconem, αἷμα μέλαν καὶ παχὺ καὶ ἰλυῶδες.

Ἰλύω, Oblimo, Limo obduco, Limo obuoluo seu inuoluo. Vnde COMP. Καπλύω. ex cuius pass. Καπλύομαι est part. apud Xenophontem in Œconom. καπλυθεὶς, Limo obductus. vbi scribit, παροῦσα καπλυθέντι σίτῳ τὴ ποιοῦσα πτερὸν δοκοῦσιν αὖ ὀπτικουρῆσαι; Quum seges oblimata est, Quũ seges limo obducta est. Cæterùm quanuis antea dictum sit quosdam gramm. nomen ἰλὺς ab εἰλύω deriuasse, & pro hoc εἰλύω scriptum etiam fuisse ἰλύω, minimè tamen dubium est quin ἰλύω, de quo nunc agitur, collocari hîc possit post ἰλὺς, atque adeo collocari debuerit. De his enim deriuationibus hoc sentio: ἰλύω quod ab ἰλὺς deriuatur, eius significationem sequi, vel potius ab eo significationẽ suam accipere: εἰλύω autẽ, à quo deriuatur ἰλὺς, non item: sed in sua significatione manere, ea quidem qua ponitur pro Inuoluo. vt ideo ἰλὺς, id est limus, deducatur ab εἰλύειν, (pro qua deductione facit etiam altera scriptura illius nominis, VIDELICET Εἰλὺς) quòd alicuius pedes inuoluat, ita vt in eo hærere cogatur. Ideóque minimè probare possum illam expositionem quam illi dant qui alioqui hanc ipsam deriuationem afferunt: vt videlicet sit ἰλὺς ab εἰλύειν siue ἰλύειν, significãte ἰλυΐ κρύπτειν, seu καλύπτειν, aut compos. τοῦ καλύπτειν. Atque adeo miror quomodo in eo quoq; Homeri loco quem attuli ex Il. φ, futurum εἰλύσω exposuerint ἰλυΐ κρύψω, seu τοῦ καλύψω, quum à poeta adiungatur datiuus φαμαθοισι. Ita enim ibi legitur, — καδ δέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω φαμάθοισι, ἄλις χερσάδος ἠδὲ χυτοῦ. Quomodo autem duo hi datiui, ἰλυΐ, φαμάθοισι, stare simul poterunt? Concurrere tamen eos necesse est, sequendo illam expositionem: hoc modo, κρύψω, seu τοῦ καλύψω, ἰλυΐ, φαμαθοισι. Sed hæc expositio cuius verba cum verbis textus non cohærent, minimè mira mihi aut noua est, quòd alias huiusmodi obseruare me meminerim, in quibus videlicet verbum explicabatur alio verbo, cui additum erat nomen, quod obstabat quominus aptari textui illæ expositiones possẽt. Quòd siquis in retinẽda illa de qua nunc agitur expositione pertinacior esse vellet, ad eam quã affero rationẽ oculos claudens, eum interrogarẽ cur non itidem apud hunc poetam, vbi εἴλυτο iungitur datiuis βελέεσσι & αἵματι & κονίῃσι, vno eodémque in loco, (Iliad. π, — βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσι Ἐκ κεφαλῆς εἵλυτο δίγμαθρὲς ἐς πόδας ἄκρους) addendus his sit datiuus ille ἰλυΐ, & dicendum, ἐκεκάλυπτο ἰλυΐ, βελέεσσι καὶ αἵματι, &c. Sic vbi scribit, νεφέλῃ εἰλυμένος ὄμματα: item εἰλυμένοι ἀθῆσι χαλκῷ, item σάκεσιν εἰλυμένοι ὄμματα: vbi denique alii cuipiam datiuo hoc verbum iungit. Cæterùm apud Hesych. legitur & præterit. PASS. Ἔλυται, expositum κέκρυπται, & καλύπτεται. ITEM Ἰλύαται, τοῦ εἰλυμένοι εἰσί. Apud eundem alteram scripturam habent actiuum FVT. Εἰλύσω, (cuius antea memini) expositum ἐν ἰλυΐ κρύψω. PASS. Εἴλυται, καλύπτεται. ITEM Εἴλυτο, κατεκάλυπτο. (sed huic expositioni præfixa est alia haud itidem præcedentibus consentanea: videlicet κατεσκεύαστο) Et PARTICIP. Εἰλυόεντες, καλυφάμενοι. Quinetiã ACT. Εἴλυεν passiuè exponit ἐκρύπτετο. Apud eundem habemus Εἰλύεται, expositum non solùm εἱλεῖται, & συγκρίνεται, & κρύπτεται, verùm etiam κακουργεῖ, & πεταποδίζει. de quibus expositionibus differam paulo pòst, vbi agam de

Ἰλύει, cui itidem valde remotas à præcedentibus significationes tribuit. A

Ἰλύσω ab Hesychio exponitur ἰλύϊ τὸν καλύψω, apud Hom. vti dixi. item Ἰλύσαι, κρύψαι, καλύψαι. Sed habet præterea Ἰλύει expositum κοιμᾶται, & κτυπεῖ, item ἐκτρέφει, διαπείθει. At quid de his expositionibus tam diuersis à præcedẽte sentiendũ est? Equidẽ ad hoc Ἰλύω, quod ab ἰλὺς deriuatum est, eas minimè pertinere existimo: sed quódnam sit illud ἰλύω (id est quam deriuationem habeat) quod sibi illas vendicare possit, mihi ignotum esse, & fortasse ipsis etiam veteribus grammaticis fuisse dico. B Præsertim tamẽ de duabus expositionibus id à me dictum intelligi volo, nimirum κτυπεῖ & ἐκτρέφει. Nam quod attinet ad primã & vltimam, κοιμᾶται & διαπείθει, eas suspicor esse à NOMINE Ἰλυὸς, SIVE Ἰλύα, quibus significatur latibulum ferarum, seu lustrum. Neque enim dubium esse potest quin Ἰλυὸς scribi possit, aut etiam scriptum fuerit, non minus quàm Εἰλυός: tum quòd pro Εἰλύω scriptum fuerit itidẽ Ἰλύω, vt abundè antea docui: tum verò quòd Ἰλύαι apud Hesychium extet, expositum, ἐὰν τὰ θηρία ἀνιζῇ), & φωλεοί. C Quinetiã VERBVM Εἰλύει, (habens ει in prima) ab eo expositum itidem κοιμᾶται, sententiam meam, vel coniecturam potius, confirmare videtur. At in εἰλύεται magis etiam hæreo: quippe quod exponatur ab eodem lexicographo, non solùm εἰλεῖται, συσρέφεται, κρύπτεται, sed quoq; κακουργεῖ & πετραποδίζει. Si tamen & hìc coniectura locum habet, dixerim πετραποδίζει quidem dici quatenus ii qui βαδίζουσι πετραποδιστὶ, reptãtia imitantur quodammodo: at verò κακουργεῖ, quòd οἱ κακουργοὶ soleant irrepere in ea loca vbi volunt κακουργεῖν. D Sed ne mihi quidem hæc mea coniecturalia commenta satis placent: qui tamen hoc addo, posse facilius aliquam idoneam excogitari harum significationum rationem, quàm illarum duarum quæ dantur actiuæ voci ἰλύει, nimirũ κτυπεῖ, & ἐκτρέφει. Verùm cur magis has expositiones quàm alias plurimas quæ apud eundem lexicographum extant, mirabimur?

C. ἔΓΧΕΛΥΣ, υος, & εως, Anguilla. A nomine ἰλὺς & verbo χέεσθαι, vel ἔχεσθαι. Nam Eustath. vult hoc nomen ἔγχελυς esse dictum ἀπὸ τοῦ ἐν ἰλύϊ χέεσθαι, Etymol. E autem, ἀπὸ τοῦ ἐν ἰλύϊ ἔχεσθαι. Athenæus libro 7, ἐκ τῆς ἰλύος esse deductum scribit, sed non addit quónam verbo huic nomini præfixo fiat ista compositio. Affert enim locum ex Aristophanis Equitibus, de anguillarum piscatoribus, quibus ad capturam aqua turbida & limosa seu cœnosa cõmodissima est. (Quì locus planè conuenit cum Gallico prouerbio, *Il fait bon pescher en eau trouble*. neque enim dubium est quin hoc ab illẽ piscatoribus originem duxerit) eique loco hæc subiungit, σαφῶς δηλοῖ ὅτι ἡ ἔγχελυς ἐκ τῆς ἰλύος λαμβάνεται· F ὅθεν καὶ τοὐνόμα εἰς τὰ ἐπεφέρετο θη. Quibus subiungit, poetam (id est Homerum) volentem ostendere fundum ipsum fluuii comburi, dixisse, Τέφροντ' ἔγχελύες τε καὶ ἰχθύες. Mentionem enim ἐγχελύων factam ab eo esse ἰσχνότερον & κατ' ἐξαίρετον, vt fundum ardentis seu incensæ aquæ declararet. Extat autem locus ille Homericus Iliad. φ. vbi annotat Eustath. huius nominis ἔγχελυς nominatiuum singularem esse ἔγχελις, proparoxytonè: & ita dictam fuisse παρὰ τὸ ἰλύω. sonare enim ἔγχελις quasi quis dicat ἐν ἰλύϊ χεόμενον. generari enim ἐκ τῆς G ἰλύος, idque scribere Oppianum. Quod autem ad declinationem huius nominis attinet, eadem tradit quæ & Athenæus: vel potius affert quæ ab eo traduntur: nimirum vt nominatiuum esse ἔγχελις, sic accusatiuum ἔγχελυν. sed pluralem sequi declinationem nominis πῆχυς, cuius genitiuus est πήχεως. dici enim ἐγχέλεων in genitiuo, & ἔγχελεις in accusatiuo. Apud ipsum Athenæum tamen legimus in plurali tam ἐγχέλεις, quàm ἐγχέλεις. vt lib. 8, circa principium, ἐν τῷ Ἑλώρῳ ποταμῷ λαβεσκας ἔφησι (Νυμφόδωρος videlicet) καὶ H ἐγχέλεις μεγάλας, &c. (Statim pòst autem ipse Athen. non ἐγχέλεις sed ἐγχέλεις dicit) Sic ἐγχέλεις Βοιώπαι apud eum, libro 1. Inuenitur etiam ἐγχέλυες: vt apud Aristot. De historia anim. lib. 8, ζῶσι δ' ἔνιαι ἐγχέλυες καὶ ἐπὰ καὶ ὀκτὼ ἔτη. (quam alioqui paulo antè dixisset, ἀποθανοῦσαι δὲ αἱ ἐγχέλεις οὐκ ὀπτοπολίζεται, οὐδὲ φέρονται αὖθις, ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων: itidémque genitiuum ἐγχέλεων paulo antè vsurpat) Quinetiam ex Luciano afferunt v. lex. nominatiuum hunc ἐγχέλυες, itidémque accusatiuum ἐγχέλυας, & datiuum ἐγχέλυσι: & quidem partim fœminino partim masculino genere. Nomin. ἐγχέλυες masc. vbi scribit, ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ὀλισθάνουσι τῶν χειρῶν. At verò datiuum, fœmININO genere, ταῖς ἐγχέλυσιν εἴκαζες: itidémque accus. τὰς ἐγχέλυας. Reperio alioqui apud eũdem alteram illam declinationem qua dicitur ἐγχέλεις, cum alibi, τῦ in hoc Timonis loco, οὐδεμίαν αὐτοπλαβὴ παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχέλεις ἢ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δακτύλων διαπεπτύκεις οὐκ οἶδα ὅπως. Sic & apud Plutarchum ἐγχέλεις in accus. legimus, in lib. De prud. animalium, πολλὰς μὲν ἐγχέλεις ἱερὰς λεγομένας, αἰθρώποις χρωμένας, ὥσπερ τὰς ἐν τῇ Ἀρεθούσῃ. Vbi obserua simul genus fœmininũ: quod etiã multo frequentius me inuenire passim apud autores memini. Affert verò idẽ Athen. ex Aristotele & NOMEN Ἐγχελὶς, cum ι. (neque tamen genitiuus ἐγχέλεως inde esse putandus est, si ea quæ ex Eustathio modò allata sunt, sequi volumus: nimirum ita ab ἐγχελὶς dici ἐγχέλεως, vt dicitur πήχεως à πῆχυς) At verò scholiastes Aristoph. in hunc Acharnensium versum, Σκέψασθε παῖδες τὴν ἀρίστην ἐγχέλων, annotat, Atticos ἐγχέλων, Bœotos ἐγχελὶν appellare. Scribo autem ἐγχέλων cum accentu in penultima, sicut apud vtrũque scriptũ est, nimirum apud poetam & apud scholiastem. Quæ scriptura si mendosa non est, fuerit itidem NOMINAT. Ἐγχέλις, cum accentu in penultima scribendus. Sed eam suspectam mihi reddunt Suidas & Eustath. Ille enim eadem tradens, (vt alibi docui multa illum cum schol. Aristoph. habere communia) non ἐγχέλις habet, sed ἔγχελις. ita enim scriptum est apud eum, ἔγχελις Ἀττικῶς, παρὰ Βοιωτοῖς δὲ ἐγχελὶς. Hic autem illum ipsum huius conici verium afferens, (in quo non ἀρίστην sed κρατίστην legit) habet ἔγχελων proparoxytonè scriptum: sicut etiam dixerat paulo antè hoc nomen παρεπαρεξωίσθαι. Sed non tam Eustathii quàm Athenæi autoritate hìc nitendum est, quum ille ex hoc eum locum sumpserit, sicut & alios in quibus itidem ἔγχελων & ἔγχελις inuenies, libro 7. Putauit tamen Bud. veram esse illam, non hanc, scripturam: quippe qui illam in huius locum reponat, id est accentum ex antepenultima in penultimã transferat. Sed fieri potest vt ille idem Aristoph. & eius scholiastæ locus istud ei persuaserit. Habes porro apud eundem illum poetam, paucis versibus antè, ἐγχέλεις Κῶπαίδας, item παῖς ἐγχέλεις. Sic & in variis locis quos Athenæus profert, fœmININO genere, non masculino, vsurpatum est hoc nomen.

Cæterùm ex illo Aristophanis loco cuius antea memini, de iis qui anguillas in aqua turbida & limosa piscantur, manauit prouerbium ἐγχέλεις θηρώμενος, id est Anguillas venans, seu captans, vt vertit Erasmus: qui etiam docet eos dici anguillas venari qui priuati compendii cauſa tumultus cient. Sumpsit autem hanc prouerbii istius expositionem ex Suida. ἐγχέλεις θηρώμενος, (inquit) ὅτι τοῦ δι' κέρδος ἴδιον ταραχὰς ποιούντων. Non dubium est certè (vt antè dixi) quin & Gallicum illud prouerbium, *Il fait bon pescher en eau trouble*, eandem originem habeat.

C. Ἐγχελυοθόφος, VEL Ἐγχελεοθόφος, Anguillarum nutritor, Qui habet viuarium seu viuaria vbi aluntur anguillæ. Athen. lib. 7, Ἀριστοτέλης δὲ χαίρειν φησὶ τοὺς ἐγχέλεις καθαρωτάτῳ ὕδατι· ὅθεν τοὺς ἐγχελυοθόφους καθαρὸν αὐτοῖς ὅτι χεῖν πίγκεσθαι τὸ ὑδωρ. At verò apud Aristotelem, (in vulgatis quidem certè editionibus) non hæc, sed altera scriptura habetur. Nam lib. 8, De hist. anim. legimus in illis, καὶ τοῦτο προοῦσιν οἱ ἐγχελεοθόφοι, ὅπως ὅτι μάλιστα καθαρὸν ᾖ, ἀποῤῥέον ἀεὶ καὶ ὅτι ῥεῖον ὅτι πλατυμώνων, ἢ κοινῶνται τοὺς ἐγχελεῶνας. ἀποπίγονται τὸ πυχὺ, ἐὰν μὴ καθαρὸν ᾖ τὸ ὕδωρ. Sed quemadmodum ἐγχέλεις & ἐγχέλυας, item ἐγχέλεων & ἐγχελύων, sic ἐγχελεοθόφος & ἐγχελυοθόφος dici posse constat. Theodorus Gaza eo in loco ἐγχελεοθόφοι vertit, Qui viuariis anguillariis dant operã.

C. Ἐγχελυωπὸς, οῦ, ὁ, Anguillæ aspectum habens. In v. l. est ἐγχελύωπον, (ita enim ibi scriptum est, non ἐγχελυωπὸν)

genere neutro: eique tribuitur illa expositio, sed absq; autoris nomine. Esse quidem certè poeticum potius quàm solutæ orationi vsitatum constat. A

Ἐγχέλειος, ου, ὁ & ἡ, q. d. Anguillaris, seu Anguillarius. vt ἐγχέλειον κρέας, Anguillaris caro, seu anguillaria, Anguillæ caro. Ex Aristoph. Acharn. ὁπόσα τὰ Ἐγχέλεια, siue τὰ Ἐγχέλεια, pro τὰ ἐγχέλεια, subaudiendo κρέα.

Ἐγχελεών, ῶνος, ὁ, Viuarium anguillarium, vt vertit Gaza apud Aristot. Habes autem hoc nomen in loco quem ex eo protuli in Ἐγχελυοθόφος.

Verbum Ἱμείρω quod sequitur, quidam à nomine ἵμερος deductum esse putauerunt, quum ego contrà nomen istud ab illo verbo deriuatum esse arbitrer. Vtrocunque modo se res habeat, etymologia ab ἵημι si nomini ἵμερος conuenire potest, (nam hæc datur illi in meo veteri lexico) non minus verbo ἱμείρω conuenire queat. Sed & alias nominis huius etymologias afferam vbi de ipso agam.

Ἱ M EI' P Ω, ET Ἱμείρομαι, Desidero, Cupio. B Interdum cum genitiuo, nõnunquam cum infinitiuo. Homerus Odyss. κ, circa finem, Ὅς μοι αὐδᾷ ἐπέρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης Ψύχεος ἱμείρων κατελέξατο οἰνοβαρείων. Sic apud Hesiodum, ἱμείρων φιλότητος. Et in Epigr. κύματος ἱμείρων. Itidémque apud Aristophanẽ, in Nubibus, πεύξει τοίνυν γ' ὧν ἱμείρεις. ἀ δὲ μεγάλων ὀπτῶν μεῖς. vbi obserua ἱμείρειν & ὀπτῶν μεῖν de vna eadémq; re dici. (Sed & cum accusatiuo apud Sophoclem, in Œdipo tyrãno, pag. 151, meæ editionis, — γνωτὰ κ' οὐκ ἄγνωτά μοι Προσηλθεν ἱμείροντες. Memini tamen C me alicubi hunc locũ legere citatum cum alio participio) Cum infinitiuo autem, vt Odyss. lib. α, θανέειν ἱμείρεται. At voce actiua itidem vsus est Solon, Χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι· Οὐκ ἐθέλω. Sic Epigramm. lib. 1, Τὸν καλὸν ἱμείρων λύχνον ἀνάφλεγε. In soluta autem oratione aut nunquam aut raro inuenitur ἱμείρω: at passiuo ἱμείρομαι vsus est Theodoritus, Ecclesiast. lib. 1, ἱμείρεται τῆς τοῦ Ἱεροσολύμων θεᾶς σκιαζόμενος, καὶ θωτὴ τὸν βασιλέα βουκολήσας. Et lib. 5, de martyribus loquens, αὐτόματα γὰρ ἔτρεχον, τὸν τῆς ἀνωλέθρου ζωῆς D ποθοῦντες λαβεῖν ἱμειρόμενοι θάνατον. Apud Herodot. autem legitur etiam pass. AORIST. 1, Ἱμέρθη, Desiderati, Concupiui. vt ἱμέρθη ἰδέσθαι, Videre desiderauit, Subiit eum desiderium spectandi, seu cupiditas.

Ἵμερος, ου, ὁ, Desiderium, Cupiditas, Cupido. A poetis ἵμερος dicitur αἱρεῖν aliquem, id est Desiderium capere aliquem, vel (mutata forma orationis) Aliquis teneri desiderio seu cupiditate rei alicuius. Hesiodus Erg. Εἰ δέ σε ναυπλίης δι' τεμεσέλου ἵμερος αἱρεῖ. Hom. Il. λ, Σίσυφε τ' γλυκερὸν πόθεν φρένας ἵμερος αἱρεῖ. Apud eundem non infrequens est ἵμερον ὤρσε, & quidem cum genitiuo χρόνου. vt Il. ψ, circa principium, — μετὰ δ' ὄφρ' Ὀέος χρόνον ἵμερον ὤρσε. Apud eundem Odyss. σ, legimus, — τῷ σ' ἄρα πᾶσι ὑφ' ἵμερον ὤρσε χρόνον. Alicubi autem ab eodem poeta dicitur ἵμερος ὤρτο, aut ὑπῶρτο. vt Odyss. π, Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἵμερος ὤρτο χρόνον. Vbi annotat Eustathius ἵμερον nõ esse ἁπλῶς ἀλογίστον ὄρεξιν, sed ὀπτῶν μεῖς ὀπτᾶσιν: Latinè fortassis vsurpetur Libido hìc potius quàm Desideriũ, aut Cupiditas, & quidem cum gerundio Flendi: vt ἵμερος χρόνου, sit libido flẽdi. Status dixit etiam voluptatem F flendi, Epicedio in Glauciam Melioris: Iam flendi expleta voluptas? Sunt autem hoc vocabulo vsi quidam etiam solutæ orationis scriptores. Philo De mundo, πόσον τινὰ χρὴ νομίσαι τὸν δρόμον τοῦ τῆς ψυχῆς ὀμμάτων, ἀπὸ τοῦ πολοῦ τὸ τὲν καταδεῖν πλανῶσ ἱμέρου πεπληρωθέντα, οὐ μόνον, &c. quæ Bud. ita vertit, Cuius tandem esse modi oculorum animæ cursum existimare debemus, qui præingenti ipsi desiderio perspicuè cernendi illud vnum, quasi alites facti, &c. Apud eundem aut certè alium eiusdem nominis scriptorem, legimus, lib. 1, De vita G Mosis, ὡς πολλοὺ ἵμερον ἐνεργάσασθαι τὸ ξένου τοῦ πατρί.

Ἵμερος est etiam peculiariter Desideriũ amatorium, id est, quo tenentur amatores. Hom. Iliad. ξ, Ὡς σέο νῦν ἔεσμαι, καὶ με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. Eurip. Medea, Καὶ νῦν δὲ νυμφὴν ἱμέρῳ πεπληγμένος. Aristophanes in Ranis, Τοιοῦτος ἵμερός με δῆλον ἐμαίνετο. (vbi ἵμερος vocatur quod antea dictum fuit πόθος. Quum autem dixisset Dionysius, — ἐξαίφνης πόθος Τῶν καρδίαν ἐπάπαξε, interrogat Hercules, sitne γυναικὸς πόθος, an παιδός) Latinè apte reddi posse existimo cupidinem, non fœminino genere solùm, sed & masculino. dando videlicet huic nomini eum vsum quem Latini dant quum genitiuum personæ ei tribuunt, aut certè subaudiendum relinquunt. Atque adeo possimus, vt opinor, ἵμερος αἱρεῖ με in illo Homeri loco reddere Capit me cupido, vt dicitur à Virgilio Capta cupidine coniux, Æneid. 7. Sic apud Ouidium legimus, Quid sit amor, sentit, nostrique cupidine captus Vritur. Idem alibi, Viderat hanc Ianus, visæque cupidine captus. Alioqui dici etiam potest aliquis vel aliqua tangi cupidine, & tactus seu tacta cupidine. vt Metamorph. lib. 10, — útque rudis primóque cupidine tacta, Quod facit, ignorans, amat, & non sentit amorem. Dicitur etiã Correptus vel correpta cupidine: vt hoc in versu, Arsit enim magna correpta cupidine regis. vbi notãdus est ablatiuus Magna, genere fœmININO: quum alibi sæpe masculinum genus locis huiusmodi adhibeat. vt in eo quem paulo antè protuli, habes, primo cupidine, (falsò enim credita est hìc vox Primo esse aduerbium) & Metamorph. lib 8, Altera iamdudum succensa cupidine tanto, Perdere gauderet quodcunque obstaret amori. Vbi etiam obserua cupidinem & amorem de vna eadémque re dici. vt in loco alio quem paulo antè attuli, Quid sit amor sentit, nostrique cupidine captus Vritur. Item in loco qui ex eiusdem poematis lib. 10, allatus fuit. Obiter autem animaduertendus est hìc vsus nominis Cupido hac in signif. genere masculino: (quem quidam ignorans, putauit Primo esse aduerbium in loco illo, — primóque cupidine tacta) quum vulgò afferãtur quidem exempla ex Horatio nominis huius masculino itidem genere ab eo vsurpati, verùm non significantis τὸν ἐρωτικὸν ἵμερον, seu τὴν ἐρωτικὴν ὀπτῶν μεῖς, id est amatoriam cupiditatem, sed simpliciter cupiditatem. vt quum scribit Carm. lib. 2, Nec leues somnos timor aut cupido Sordidus aufert. Et l. 3, Eradenda cupidinis prauí sunt elementa. Itidémque in aliis aliquot locis ita vtitur. Quod si Seruius obseruasset, nequaquam, postquam scripserat genera plerunq; confundi aut metri ratione, aut hiatus causa: in exemplum attulisset illum Horatii locum, Nec cupido sordidus aufert. Atenim dicet forsitan aliquis, in his quidem Horatianis locis esse apertã generis mutationẽ, & quandam in hac mutatione καινοπρέπειαν: at verò apud Ouidium, vbi Cupido vsurpatur ὀπτῶν τοῦ ἐρωτικοῦ ἱμέρου, perinde esse acsi Bacchum pro vino, Cererem pro frumento vsurparemus. Verùm quòd & altero genere interdum eadem in re vtitur, facit vt credã potius simpliciter pro cupiditate accipi, sed peculiariter pro cupiditate amatoria: vt ἵμερος est peculiariter ὀπτῶν μεῖς ἐρωτικός. Vtrocunque tamen modo se res habeat, satis constat, meo quidem iudicio, ex locis quos protuli, (quibus addere possem multos in quibus cupidus dicitur is qui amore captus est, tanquam ὀπτῶν μεῖς τικῶς) aptè nos reddituros ἵμερον, cupidinem, in isto Homeri versu, (quem & antea protuli) Ὡς σέο νῦν ἔεσμαι, καὶ με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. Vbi hoc quoque obseruandum est, de re eadem vsurpari verbum ἔεσμαι & nomen ἵμερον, vt cupidinem & amorẽ vidisti cõiungi in quibusdã locis quos ex Nasone protuli. Nec verò apud Hom. de re eadẽ tantũmodo (vt in loco illo, ἔεσμαι & ἵμερος de re eadẽ sed separatim dicũtur) dicta, sed copulata etiã inueniũtur φιλότης & ἵμερος, perinde acsi amorem & cupidinem copules: Iliad. ξ, Δός νῦν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον ὥστε σὺ πάντας Δαμᾷ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους. Vt autem in isto Ho-

meri loco dicitur Venus donare ἵμερον, quo non ſolùm A
homines ſed deos etiam domat, ſic & apud Euripidem
in Medea legimus hæc chori ad eandem deam verba,
Μήποτ' ὦ δέσποιν' ἐπ' ἐμοὶ Χρυσέων πέζων ἐφίης (ſed repono
ἐφιῆς) Ἱμέρῳ χρίσασ' ἄφυκτον οἰστόν. Quinetiam in alio Homeri
loco eidem deæ vel potius eiuſdem deæ ceſto illa
duo φιλότης & ἵμερος tribuuntur: Iliad. ξ, Ἦ, καὶ ἐπὶ σήθεσφιν
ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα, Ποικίλον. ἔνθα δὲ οἱ θελκτήρια πάντα
τέτυκτο. Ἐν δ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δὲ ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς, Παρφάσις
ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων. Vbi Euſtathius
ex veterum quorundam autoritate tradit, φιλότητα qui- B
dem, eſſe præſentium: at ἵμερον, abſentium. Sed eos id
non dixiſſe Homericé: id eſt, hoc non conuenire cum
eo vſu quem apud Homerum habet nomen ἵμερος. Io-
uem enim dicere in ſequentibus, καί με γλυκὺς ἵμερος
αἱρεῖ: Iunonis videlicet ἵμερος, præſentis tamen. Potius
igitur videri NOMINE Φιλότης ſignificari ſimpli-
citer φιλίαν: & interdum quidem Venerem, vt iſto in
loco: nonnũquam verò πόθον ὁμονοητικὸν. vt in verſu hoc,
φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν. At verò ἵμερον dici ku-
ρίως ὀξὺ ἐρωτικὴς ὀξυθυμίας: ideóque videri ineſſe huic C
nomini Æolicam vocem ἔρος: vt ἵμερος dictus ſit qua-
ſi ἔρος ὁ ἱμάντος ἀφροδισίου. Sed quod ad hanc deductio-
nem nominis ἵμερος attinet, in ea ludere voluiſſe Eu-
ſtathium ſuſpicor: pro ludicra certè habendam cen-
ſeo, etiamſi ab illo tanquam ſeriam allatam eſſe con-
ſtaret. Sed in eo quoq; ab eo diſſentio quòd ἵμερον vult
propriè de amatoria cupiditate vſurpari. quum enim
extet & verbum ἱμείρειν, ſeu paſſ. ἱμείρεσθαι, quo genera-
liter ſignificatur Cupere, Deſiderare, vt ipſum etiam no-
men generalem cupiditatis ſeu deſiderii ſignificatio- D
nem habeat, deinde peculiariter de amatoria cupidita-
te dicatur (id eſt, qualis eſt eorum qui amore capti ſunt
ſeu earum quæ amore captæ ſunt) rationi conſentaneũ
eſſe videtur. Cæterùm quod de deriuatione nominis
ἵμερος tradit, ἐκ τοῦ ἱμάντος, idem & de verbo ἱμείρειν: quũ
tamen vnum quidem inde deriuatum eſſe, (fingamus
enim veram eſſe illam deriuationem) deinde alterum
ex eo factum dicendum foret. Verùm vt ad alias no-
minis ἵμερος deriuationes ſeu etymologias veniam, in
meo vet. lexico ab ἵημι deductum eſſe traditur: quoniã E
ὁ ποθῶν ἵεται ὀξὺ πὸν πθυμὸν. Sed non ſatis inter ſe cõ-
uenire videtur quæ ibi ſcripta ſunt: quia primùm di-
citur ἵμερος, quo ſignificatur ὀξυθυμία, eſſe à VERBO
Ἵημι, quod eſt ποθυμοῦμαι: deinde in huius etymolo-
giæ ratione quæ ſubiungitur, verbi illius ἵημι locum
occupat verbum ἵεμαι, quod ſignificationem illam nõ
admittit quæ verbo ἵημι tribuitur. (cuius tamen exem-
plum deſidero) Neque enim quum dicit ὁ ποθῶν ἵεται
ὀξὺ πὸν πθυμὸν, poſſis ἵεται exponere itidem ποθυμεῖται. F
Ibidem dicitur ἱμείρω eſſe ab hoc ἵμερος, quum ego
contrà hoc ab illo deductum eſſe & pro verbali haberi
debere cenſeam. Quinetiam differentia nominis ἵμερος
à nomine ἔρως ibidem hæc traditur: vt ἔρως quidem
ſit τὸ ὁρᾶν τῆς ὀφέσεως ἐρᾶν: at ἵμερος ſit, τὸ μετὰ πόνου ὄρεξιν
ὀξυθυμεῖν. Quid verò Plato in ſuo Cratylo de nominis
huius etymologia: Ex eo dictus eſt (inquit) ὅτι ἱέμενος ῥεῖ,
καὶ ἀφιέμενος πθὸ πορευμάτων, καὶ οὕτω δὴ ὀνομασθὲν ἀφόδρα
πόνον ψυχῆς ὁρᾶν πόνον ἔστιν τῆς ῥοῆς. Repono autem ibi ἔστιν
ſpiritu aſpero pro ἔστιν quod tenuatum eſt: vt conue- G
niat hoc NOMEN Ἵστις (quod an vſitatum ſit, du-
bium eſſe queat) cum præcedente participio ἱέμενος,
& eo ſignificetur Cupiditas ſeu Deſiderium: ſicut ἱέμενος
aſpiratum pro ἐφιέμενος poni ſcimus. Atque adeo
hoc ipſum ἐφιέμενος legit Ficinus, non ἀφιέμενος. cui li-
benter de hac lectione aſſentior, ſed de præcedentis
participii ἱέμενος interpretatione ab eo diſſentio. Exi-
ſtimo enim illud ſimplex ἱέμενος non aliud eſſe quàm
compoſitum ἐφιέμενος: & addi à Platone καὶ ἐφιέμενος
tanquam per epexegeſin. At ille ἱέμενος vertit Incita- H
tus: itidémque verbale ἔστιν Incitamentum, ſeu impe-
tũ: vel ἱέμενος legẽs ſpiritu tenui, vel certè differentiam
quæ ſtatuitur inter VERB. Ἵεμαι aſpiratum, & inter
VERB. Ἵεμαι tenuatũ, confundens. quum ἵεμαι potius
ſcribendũ exiſtimetur in cupiẽdi ſignificatione, at ἵεμαι
pro Incitatus feror, ſeu impetu feror. Illud autem
verbale nomen Ἕστις inuenitur & in alio eiuſdem libri
loco: vbi nimirũ dicitur νόησις eſſe τοῦ νέου ἕστις. Ibique
rectius quàm hic ab eodem interprete redditur, videli-
cet Deſiderium. Verùm ibi quoque perperam ſcriptũ
eſt ἕστις ſpiritu tenui. Cæterùm ab ipſo Platone hæc vo
cis ἵμερος à VOCE Πόθος differentia ſtatuitur, quòd
qui ἵμερος vocabatur ὅταν παρῇ οὗ πης ἐφίεται, vocetur πόθος,
ὅτ' ἀπῃρημένος.

Ἵμερος, Cupido, deus. Apud Lucianum in dearum iu-
dicio, Venus duos filios ſe habere dicit, Ἵμερον & Ἔρωτα.
Eius hac de re verba ſunt hæc ad Paridem, παῖδε γάρ
μοι εἰσὶν δύο καλὼ, Ἵμερος καὶ Ἔρως. τούτω σοι παρεδώσω, ἡγε-
μόνε τῆς ὁδοῦ γλυκυσιωνία. Deinde vtriuſque officium de-
ſcribens, ſimulque ad horum nominum originem re-
ſpiciens, addit, καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλος παρελθὼν ἐς αὐτὸν,
αἰαῖ καὶ ὀπίσω πλὴν γυναῖκα ἐρᾷ· ὁ δὲ Ἵμερος ἀμπέχει τοῦ θείου θεῖχυθεὶς,
τοῦθ' ὅπερ ὄντι, ἱμερόεν τε θῆσι καὶ ἐρεσμιον. Apud Pauſaniã
non ſolùm coniunguntur Ἔρως & Ἵμερος, ſed illis addi-
tur Πόθος: in Atticis, pag. 32, Σκόπει δὲ Ἔρως καὶ Ἵμερος καὶ
Πόθος, εἴδη διάφορα ὄντα. κεῖται δὲ τοῖς ὀνόμασι καὶ τὰ ἔργα σφίσι.
Apud Platonem quoque in illo Cratyli loco horum
trium itidem mentio fit ſimul, verùm non itidem de
perſonis ſed de rebus dicuntur. Vbi tria illa nomina ἔ-
ρως, ἵμερος, πόθος, tribus Latinis cõmodè reddi poſſunt,
amor, cupido, deſiderium. At quum perſonarum (deo-
rum videlicet) nomina ſunt, tum NOMEN Πόθος a-
liam interpretationem poſtulat, quam fortaſſis in illa
lingua reperire haud poſſit. intelligitur enim (vt opi-
nor) ille deus qui deſiderium eius quæ amatur excitat,
& dulci eius recordatione animum velut titillat. Quum
autem idem cum ipſa actione deſiderandi (vt ita lo- D
quar) nomẽ habeat, ne idem in Latina lingua fieri poſ-
ſit, obſtat generis differentia: quum deſiderium neu-
trius, non maſculini, vt illud, generis eſſe ſciamus: ma-
ſculinum autem nomen eandem omnino vim habens
nullum afferatur.

Ἵμερος eſt etiam id in oculis quo intuentium amor
conciliatur. Pollux libro 2, de oculis loquens, poſtquã
docuit oculos poſſe deſcribi cum aliis appellationibus
tũ his: πυρωδεῖς, μαρμαρυγὰς ἀφιέντες, ſeu αὐγὴν αὐ aut αὐ-
γὴν ἀφιέντες νδεῖς, ἐπαγωγοὶ, πίεσται: ſubiungit, καὶ τὸ ἀπ'
αὐτῶν ἀποῤῥέον ἵμερος. id eſt, Et quod ab illis defluit, ἵμε-
ρος. Sed debuit for taſſis alio potius vocabulo vti quàm
iſto ἀποῤῥέον: præſertim quum poſtea περὶ δακρύου lo-
quens, dicat itidem τὸ καταῤῥέον ἐκ τῶν ὀμμάτων. debuit
inquã potius (meo quidem iudicio) illud ἀποῤῥέον expo
ſitioni vocis δάκρυον reſeruare: nequis putaret intelligi
illud ἀποῤῥέον, eſſe aliquid ὑγρόν: ſicut de lacryma dicit
τὸ καταῤῥέον ἐκ τῶν ὀμμάτων ὑγρόν. Miniméque ad hoc ὑ-
γρὸν pertinere exiſtimandi ſunt qui DICVNTVR
Ὑγροὶ ὀφθαλμοὶ, vel lubrici & mobiles, vt Cicero loqui-
tur: vel quales ſunt oculi hominum qui ὑγροὶ vocantur,
id eſt ἀκατάφοροι εἰς τὰς ὑδρίας, ſequendo Heſychii &
Suidæ expoſitionem: (niſi quod ex Heſychio ſcriben-
dum eſſet ἀκαταφόρεις) cum qua optimè cõuenit quod
apud Pollucem legimus, de cinædo, ei cum alias mul-
tas appellationes tribui, (quas recenſet) tum has, ὑγρὸς
& ὑγρόνους. (Vbi obiter obſeruandũ etiã eſt hoc COM-
POS. Ὑγρόνους, vtpote in quo nomen ὑγρὸς ipſi etiam
animo tribuitur, ſeu ipſi menti. eſt enim ὑγρόνους cui eſt
ὑγρὸς νοῦς, ſeu habens ὑγρὸν νοῦν. adeo vt non malè con-
ueniat ὑγρόνους cum ὀξὺς πνὶ ψυχὴν: quod ab eodem Pol
luce de cinædo itidem dicitur: ſicut & χυαμίας ac γύ-
νις) Oculus mollis non malè reddatur, meo quidem iu-
dicio. licet aliam ſignificationem habeant oculi mo-
lles in iſto Naſonis loco, De remedio, lib. 1, Si malè den-
tata eſt, narra quod rideat illa: Mollibus eſt oculis?
quod fleat illa, refer. Neque enim dubium eſt quin
molles oculi hic dicantur qui facilè ad lacrymas mo-
uẽtur: ſiue oculis tribuatur mollitia quæ à corde pro-
ficiſcitur, (vt apud eũdem poetam legimus molle cor)
ſiue molles oculi eo dicantur modo quo à noſtrati-
bus teneri. vox enim noſtra *tendres* eſt Latina Teneri, id
eſt facta ex hac. Vocamus autem *des yeux tendres*, vel *ten-
dres à pleurer*, qui facilè ad lacrymas mouentur ſeu
impelluntur. quod ſcimus à natura muliebri ſexui multo
magis

magis quàm virili eſſe inſitum. Legitur porro illud ὑ- A
γροὶ ὀφθαλμοὶ cum alibi tum apud Ælium Dionyſium,
vbi exponens ἰλλώπιον & ἐνιλλώπιον, dicit eſſe, ὑγροῖς καὶ
ὀξυμόροις καὶ κατακεκλασμένοις ὄμμασιν ἐμβλέπειν. Quo-
cunque autem nomine Latino debeant exponi ὑγροὶ ὀ-
φθαλμοὶ, videntur eſſe ii qui aliquid procacitatis ſeu
petulantiæ habent: & quales appellamus noſtrate lin-
gua *Des yeux attrayans*, vel *Des yeux affettez*. Ac certè con-
uenit illa ſignificatio verborum ἰλλώπιον & ἐνιλλώπιον
(id eſt quam illis tribuit Ælius Dionyſius) cum ea quã
habet COMPOS. Καταλλώπιον, in iſto epigrammat. B
verſu, Τὸ γλυκερὸν καὶ ἅλυ καταλλώπιον Πειθῶ. neque
enim hic καταλλώπιον de eo geſtu oculorum dicitur
quo vtuntur οἱ μυκτηρίζοντες ſeu καταμωκώμενοι, (de qua
ſignificatione dictum antea fuit) ſed potius καταλλώ-
πιον exponere hic debemus eodem modo quo Æ-
lius Dionyſius ἰλλώπιον & ἐνιλλώπιον exponit. Certè
quòd addatur ἅλυ, eo magis impellor vt credam i-
ſtud καταλλώπιον illis ὑγροῖς ὀφθαλμοῖς conuenire, ſe-
quendo ea quæ de nominis ὑγρὸς ſignificatione diſſe-
rui. Iam verò & limi oculi videntur poſſe ὑγρῶν ap- C
pellatione comprehendi: ita quidem accipiẽdo illam
vocem vt ab Ouidio accipitur, vbi dicit, Limis ſubri-
ſit ocellis. Ipſum certè etymum (ſi ab ἰλὺς verba illa
deducamus) planè interpretationem huiuſmodi re-
quirere manifeſtum eſt. Et hæc quidem obiter de
his dicta ſint: quibus quanuis non ſuus datus ſit locus,
id eſt is quem ſeries alphabetica poſtulat, non minus
tamen lectori quàm ſi ibi dicta eſſent, ſunt profutura.

Ad ἵμερος autẽ vt reuertar, variis modis eũ poetæ
deſcribunt. neq; enim dubiũ eſt quin illi, quum canunt
oculos eſſe in amore duces, (vt legimus apud Propertium, Si neſcis, oculi ſunt in amore duces) quum ca- D
nunt oculos eſſe fores ſeu feneſtras quibus intrat a-
mor, quum ſagittis quæ ex oculis puellarũ prodeunt,
peti ſe conqueruntur, (quò pertinent illi Anacreontis
verſiculi, Στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος Ἀπ' ὀμμάτων βαλών
με) quũ alicuius puellæ oculos vocant loquaces, vel di-
cunt eos non tacere, (vt Naſo, Non oculi tacuere tui)
quum dicũt oculos fateri ignem, quũ dicunt puellam
oculis aliquid promittere, (quorum vtrũque apud eũ- E
dem poetam legimus) quum puellam quampiam ſuos
oculos rapuiſſe queruntur, (vt Naſo, Tu quoque quæ
noſtros rapuiſti nuper ocellos) aut quum inducunt vi-
ciſſim puellam raptos ſeu ablatos ſibi oculos queren-
tem, (vt Medea Iaſoni apud eũdem, Abſtulerant ocu-
li lumina noſtra tui) quum denique oculos alicuius
puellæ vocant ſua ſidera, (quod argutis oculis præſer-
tim conuenire, oſtendit ille Naſonianus verſus, Argu-
tos habuit, radiant vt ſidus ocelli) non dubium eſt,
inquam, quin poetæ quum hæc aliáque id genus plu- F
rima de oculis dicũt, ἵμερον illum de quo nunc agitur,
deſcribant. Verùm ex huiuſmodi locis potius quid
valeat vox ἵμερος, quàm quo nomine eã debeamus in-
terpretari diſcimus: ac profectò quum exiſtimem fru-
ſtrà quæſitum iri vocabulum Latinum quod vnum v-
ni Græco reſpõdeat, ſi duobus aut etiã tribus vim eius
expreſſero, lectori ſatiſfeciſſe me putabo. Reddo igi-
tur hìc ἵμερος Amoris illicium in oculis, Amoris il-
lices oculi, (aut ſimpliciter Illices oculi) Oculorum
philtrum, ſeu Philtrum ab oculis prodiens, Aſpectus
amoris conciliator. G

Ἵμερος tanquam venenũ quoddam Veneris fingitur
ab Euripide: vt inquit Euſtathius, afferens hunc eius
locum, μή ποτ' ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων πέζων ἐφίης (niſi potius
ſcribendum ἐφιῆς) ἱμέρῳ χρίσασ' ἄφυκτον οἰστόν. Qui locus
ex Medea huius poetæ eſt ſumptus. inde enim & ipſe
eum antea protuli: ſcribens μή ποτ' ὦ δέσποινα, vt ibi
legitur. Eſt porro hæc δέσποινα, Venus, ad quam ſer-
mo dirigitur. Non malè autem fortaſſis hunc etiam
locum ad ea quæ περὶ ἱμέρου in proximo tmemate di- H
cta fuerunt, referemus: vt intelligamus, ἵμερον, id eſt a-
moris illicium, quod ex oculis alicuius emanat, eſſe
venenum quo Venus ſuas ſagittas tingit. Alioqui po-
teſt etiam generalius accipi pro cupidine, (ſicut antea
hanc illi ſignificationem dedi) eo ſenſu quo dicitur
Captus vel capta cupidine, Tactus vel tacta cupidine:
aut etiam cum aliis verbis, vt in præcedentibus docui.

Ἵμερος, eſt etiam certa quædam ᾠδὴ, id eſt cantilena, ſeu canticum: ſiue certæ cuiuſdam cantilenæ no-
men, aut cantici. Vide Pollucem lib. 4, cap. 7.

ADIECT. Ἱμερος eſt Deſiderabilis, Deſiderium
excitans, Dignus qui deſideretur. Sed reddi etiam po-
teſt Amabilis, Suauis. Affertur ex Anthol. epigram-
matum & in ſuperlatiuo gradu, ἱμερόπαιν κάλλος. Ab
Heſychio ἱμέρων exponitur ἐρεσμίων, ποθεινῶν. ἵμεροι au-
tem, ποθεινοὶ & ὀξυθυμητί: necnon ἀγαθοὶ, ἐρεσμοὶ, ἀγαπη-
τοὶ, ἀγαστοί. Rarum tamen eſſe puto vocis huius vſum
pro adiectiuo nomine: licet inueniatur & COMPOS.
Ἱμεροφωνος, in eodem libro, pro Dulciloquus.

Eſt denique & proprium NOMEN Ἵμερος, vnius
ex tyrannis Seleuciæ. Inuenitur alioqui & VO-
CAB. Ἱμέεις proprium itidem nomen. Apud Plu-
tarchum De diſcern. adul. ab amico, eſt cuiuſdam κόλακος
nomen. Sic vocatus fuit & quidam rhetor aut
ſophiſta, cuius declamationes à me editæ fuerunt cũ
Polemonis & aliorum quorundam declamationibus.
Meminit Suidas: apud quem legitur ETIAM Ἱμεία, & dicitur eſſe fluuius. (Sed perperã in Germanica
editione pro Ἱμεία ſcriptum eſt Ἱμείαι)

Ἱμερόεις, εντος, ὁ, Deſiderabilis, Optabilis. Item Amabilis,
Suauis, Gratus. In Anthol. epigrammat. ἱμερόεις dicitur
ceſtus Veneris, (cui Homerus ἵμερον ineſſe perhibet)
Αὐτή σοι Κυθέρεια τὸν ἱμερόεντ' ἀπὸ μαζῶν Κεστὸν ἔδωκεν ἐχάν.
Homerus Iliados ε, valde apto epithero, ἐρ γαμοιο appellauit ἱμερόεντα, hoc in verſu, Ἀλλά σύ γ' ἱμερόεντα μέτ-
ερχο ἔργα γάμοιο. Apud eundem legimus ἱμερόεν κιθαρίζε. Iliad. σ, vbi ἱμερόεν aduerbialiter ponitur, Τοῖσιν δ' ἐν μέσοισι παῖς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζε. Quod ve-
rò apud eundem legitur Odyſſ. κ, Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδυ γόος, mirum videri poſſit, propter hoc adiectiuum
ἱμερόεις. quomodo enim γόος poteſt ἱμερόεις appellari? Sed ego exiſtimo Homerum, cui frequens eſt ἵμερος ὥρπ γόοιο, hoc loquendi genus voluiſſe in illud reſol-
uere.

Ἱμερόεις eſt etiam ὀξυθυμητικὸς, ſi Suidæ, vel potius
ſi vulgatis exemplaribus operis illius credimus. Eum
enim ὀξυθυμητὸς ſcripſiſſe (quo & ἱμερτὸς ab Heſychio
exponitur) magis veriſimile eſt. Alioqui retinendo
ὀξυθυμητικὸς, actiuam etiam ſignificationem habere
nomen illud ἱμερόεις dicendum erit.

Ἱμερτὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἱμερόεις. Sed hoc ἱμερτὸς habet po-
tius formam nominis verbalis ab ἱμείρομαι. Euſta-
thius illud ἱμεροέντα quod paulo antè ex Homero at-
tuli, exponit ἱμερτά. Heſychio ἱμερτὸν eſt ἐπέρασιν, & καλὸν, ποθεινὸν, ὀξυθυμητὸν, ἐρεσμιον. Itidémque Suidæ ἱμερ-
τὸς eſt καλὸς, ἐπέρασος, ποθεινός. Quas expoſitiones ſequẽ-
do, ἱμερτὸς erit (ſicut & ἱμερόεις) Deſiderabilis, Optabi-
lis: item Amabilis, Suauis, Gratus: necnon Pulcher, ſeu
Venuſtus. At vulg. lex. ἱμερτοῖσιν ὑδάτεσσι interpretatur
liquidis aquis, in iſto Apollonii loco, Οὐ δέμας ἱμερτοῖ-
σιν αἰαψύχοις ὑδάτεσσι. Sed fidem huic interpretationi
non adhibeo. In iiſdem eſt SVBST. Ἱμερτὴς,
redditum Deſideratus: ſubiungitúrque Suidæ expo-
ſitio ὁ ὀξυθυμητής: quum tamen hoc vocabulum ὀξυ-
θυμητὴς minimè ſonet Deſideratus, ſed potius Deſi-
derator, Concupitor, ſi his vti liceat. Sed ἱμέρτης
ſcribendum potius eſſet, meo quidem iudicio, in hac no-
minis ὀξυθυμητὴς ſignificatione: at ἱμερτὴς ſonaret ὀξυ-
θυμητὸς: atque vt ἱμέρτης, ἱμέρτου, ita ἱμερτὴς, ἱμερτοῦς, de-
clinandum eſſet. AT VERO Ἱμερτὴ nomen Le-
ſbi inſulæ, eſt fœmin. illius Ἱμερτὸς: ſed ex appellatiuo
nomine in proprium quodammodo tranſibat quum
ita vocaretur Leſbus. Huius autem appellationis me-
minerunt Heſychius & Euſtathius. In iiſdem
illis vulg. lex. eſt NOMEN Ἱμέραιος expoſitum De- H
ſiderabilis & Optabilis: quum tamen reperiam dun-
taxat hoc Ἱμεραῖος pro eo qui eſt ex Siciliæ vrbe cui
NOMEN Ἱμέρα. Redditúrque Himeræus, & Hime-
tenſis. Eſt verò & heroinæ cuiuſdam nomen Ἱμέρα:

Sed à Suida affertur ET IAM Ἱμεραία tanquam nomen cuiusdam anus, necnon ciuitatis.

Ab ἵμερος est etiam VERBVM Ἱμέρω, idem significans quod ἱμείρω. (ex quo factum esse nomen illud ἵμερος antea docui) Legitur enim apud Hesychium & alium quempiam, ἱμέρει, ὀπτᾶται, θέλει. Suspecta tamẽ esse potest vtrobique exemplaris fides. Nam ad Hesych. quod attinet, Germanica editio ex Aldina emendari potest. (Alioqui nõ minus nouum videri queat ἱμείρος quod apud eum legimus, idem valens quod ἱμέρος, quàm ἱμέρει, idem valens quod ἱμείρει. Estque notandus ibidem ille accusatiuus ἱμείρους: habens NOMINAT. ἵμειροι, significans ἔρωτες & πόθοι: sicut ille ἱμείρος exponit ἔρωτας & πόθους) AT VERO Ἱμεροῦσθαι peculiarem quandam significationem habet, de puella dictum pro Rem habere cũ viro, Coire cũ viro: quòd videlicet coitus seu concubitus ab amore proficisci soleat: vnde etiam amoris opus interdum à poetis appellatur. Sic apud Hippocrat. ἱμερωδεῖσθαι Galenus exponit αἰδοῖ μιγεῖσαι. Sed in vulgaribus lexicis affertur VERBVM Ἱμέρομαι, tanquam thema illius ἱμερωδεῖσθαι: dicitúrque esse, prima significatione, Induco ad desiderium. Cui interpretationi fidem derogandam esse censeo.

Ἵμερα autem in hũc locum reseruaui quòd dubium cuipiam esse possit vtrum in numero deriuatorum ex nomine ἵμερος censeri debeat. Significantur enim hac voce ἵμερα flores & coronamẽta quæ ad expiationes lustrationésque adhibebantur. Quæ expositio petita est ex Hesychio.

Nomen ἰξὸς, de quo nunc agere oportet, valde dubium est vbi poni debuerit: quum tres eius afferantur deriuationes seu etymologiæ, sed tales vt nulla earum fide digna esse videatur. Verùm qualescunque illæ sint, (quarum alioqui duæ Etymologi simul & mei veteris lexici autoritate nituntur: tertia autem solo lexici illius testimonio confirmatur, quod sciam) post tria hæc verba, vel potius post vnum ex his tribus, ponendum fuisset,

Ἄγω, Ἴχω, Ἔχω.

ΙΞΟΣ, οῦ, ὁ, Viscum. Plutarchus in Coriolano, θήρας ὄργανον φέρουσα τὴ ἰξόν. Hesychio ἀσυλις est φυτὸν ὅθεν ὁ ἰξός, id est, Planta è qua prouenit viscum. A Luciano metaphoricè vsurpatur in libro De scribenda historia, quum enim dixisset, μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν τοῖς θεωρῶν ἢ πειρῶν ἢ ποιημῶν ἑρμηνείαις, ὡς μὴ δωῤῥαμν λόγον ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾶν, παρεὶς τὴν ἱστορίαν: subiunxit, ἀλλ' ὀλίγον τοῦτο λαμβάνος, τῆ χρησίμου καὶ σαροῖς ἕνεκα, μεταβίσῃ, ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν τὸν ἐν τοῖ θεάμασι καὶ τὴν ἀκρασίαν ἅπασαν λιχείαν. Vbi Micyllus interpretatus metaphoram retinuit, interpretans ἰξὸν non solùm viscum sed & glutinum. ita enim locum hunc reddidit, Maximè autem temperantia quædam adhibenda est in descriptionibus montium, aut murorum, aut fluuiorum: vt ne vim ac potestatem verborum ineptè ac præter rem ostentare velle videaris, tuúmque ipsius negotium agere, historia omissa: sed modicè adhibitis illis, vtilitatis & perspicuitatis tantùm gratia, mox inde digrediaris, visco seu glutino quod in hac re est, atque vniuersa tali gulositate euitata. Ego autem existimo ἰξὸν, id est viscum, vocari à Luciano materiam quam res ipsa præbet ostentãdæ facultatis dicendi: quæ materia talis est vt quũ quis in eius tractationem se immiserit, inde orationẽ suam expedire seu extricare non possit, sed ita hæc illi tenaciter adhæreat vt visco aues adhærere solent. Et quoniam in huiusmodi descriptionibus sibi placere & indulgere plerique historici solebãt, atq; auidè hanc ostentandæ λόγον δωῤῥαμεως, id est, facultatis dicendi, siue eloquentiæ, (nõ potestatis verborum, vt interpres reddit) occasionem arripiebant, ideo λιχεία quoque vocat. Hæc mea est de isto loco sententia, dum aliquis meliorem quampiam proferre visus fuerit. Est autem obiter notandus & NOMINIS Λιχεία metaphoricus iste vsus.

Ἰξὸς est etiam planta quædam, teste Hesychio. Itidem certè à Latinis frutex quidam appellatur viscum.

Ἰξὸς redditur etiam Arundo aucupatoria: quòd ab Hesychio exponatur κάλαμος ἰξευτικός. Vide Ἰξευτής.

Ἰξὸς, sicut & ἰξία, pro varice. vide Ἰξία.

Ἰξὸς tres habet etymologias, sed tales vt nulli earũ multum fidei adhibeam. Ἰξὸς (inquit Etymologus) est ἡ παγὶς τῶν θρουσίων, id est, pedica passerum. (sic autem appellat, quòd visco veluti pedica seu compedibus irretiti teneantur. Et quòd peculiariter mentionem facit θρουσίων, conuenit cum ea expositione quam Hesychius nomini ἰξευτὴς tribuit, exponens θρουσοπάσης) Quibus adiungit, quasi ἄξος τις ὤν. nimirum ἀφ' οὗ τὸ ἄγειν τὰ ὄρνεα. Vel (inquit) ab Ἴχω, ἴξω, ἰξός: videlicet ὁ φθάνων μέχρις αὐτῆ ἱπτάμενα τὰ ὄρνεα μέχρις ὧν αὐ φθάνωσι τὰ πτηνὰ πτῶσιν. αὐτὴ τὰ ἔνθα ἱκνοῦται καὶ ἀφαγίνονται. Hactenus Etymologus. At in meo veteri lexico additur tertia deriuatio, à verbo ἔχω, significante κρατῶ. vt ab eius futuro ἕξω fiat ἰξός, quod mutetur in ἰξός.

VERVM Ἰξοὶ Hesychio sunt etiam οἱ γλίσχροι καὶ φειδωλοί, id est tenaces & parci. In qua significatione minimè necesse puto aliam nominis illius deriuationem quærere. existimo enim esse metaphoricam, & vocari hominem parcum ἰξὸν, id est viscum, quòd manus tenaces habeat tãquam viscum, siue quòd omnia eius manibus, tanquam visco, inhærescant. Tale est quod nostrate lingua de quibusdam dicimus, *Ils ont les mains gluantes*: id est, Habent manus viscatas: de iis quorum manus quicquid attingunt, ad se attrahunt tanquam viscatæ. Atque adeo optimè conuenit & Græci vocabuli γλίσχροι & Latini Tenaces metaphora cum ea de qua nunc agitur: quum ipsum quoque viscum γλίσχρον & tenax appellari possit. Quæ quum ita sint, non video cur aliam hæc significatio deriuationem sibi postulet. quanuis enim non dicatur pluraliter ἰξοὶ, vt nec visca Latinè, à ratione tamen non abhorret vt si ἰξὸς vocetur aliquis qui tenax sit & parcus, perinde acsi nominaretur viscum: itidem plurali numero ἰξοὶ nuncupẽtur qui tenaces sunt & parci. Siquis tamen aliquid melius hac de significatione attulerit, id lubenter amplectar.

C. Ἰξοβόρος, ου, ὁ & ἡ, VEL Ἰξιβόρος, (q.d. Visciuorus) Visco vescens. Valétque idem & ἰξοφάγος, seu ἰξιφάγος, de quibus mox dicetur.

C. Ἰξοφάγος, ου, ὁ & ἡ, SIVE Ἰξιφάγος, idem quod ἰξοβόρος seu ἰξιβόρος, quæ proximè præcedunt. Sed quum generalem significationem hæc habeant, & de omnibus auibus dicantur quæ visco vescuntur, (quæcunque illæ sint) peculiariter de quibusdam turdis dicuntur. Nam ex tribus κιχλῶν (id est turdorum) generibus, vnũ esse earum quæ ἰξοφάγοι appellantur, dictum antea fuit: ab Aristotele autem ἰξοβόροι, nomine idem significante, nuncupantur. Κιχλῶν δ' εἴδη τρία· (inquit, libro 9, De hist. anim.) ἡ μὲν, ἰξοβόρος· αὕτη δ' οὐκ ἐσθίει ἀλλ' ἢ ἰξὸν καὶ ῥηπίνλω.

C. Ἰξοφόρος, ου, ὁ & ἡ, Viscum ferens, seu gerens. Apud Sophoclem in Meleagro, ἰξοφόροι δρύες sunt αἱ ἰξὸν φέρουσαι, teste Hesychio. Apud Oppianum autem legimus ἰξοφόροις δόνακας, significantem τοῖς λεπτοῖς λύγοις, vt scribit Eustathius. Neque tamen affirmat, sed dicit videri hoc velle significare.

Ἰξώδης, εος, ὁ & ἡ, Viscosus, Visci modo lentus, Tenax.

Ἰξώδεις, εντος, ὁ, Viscosus. quo vocabulo vtitur Palladius, licet in vulgatis dictionariis non extet. Redditur etiam Lethalis: de qua significatione dicam infrà, vbi agam de nomine Ἰξίας.

Ἰξεύω, Visco aues capio. Sed generalius Capto aues, Venor aues, (nam verbum venor ad eas etiam extenditur) Aucupor. VNDE EST Ἰξευτὴς, οῦ, ὁ, Auceps. Magis propriè q. d. Viscator. (sicut ἰξεύτεια redditur Viscatrix) Qui visco aues capit. Ab Hesychio exponitur VOCE Σπρουθοπάσης, quæ sonat (vt opinor) Passerum captor, Qui passeres capit. Videtur enim compositum esse hoc nomen (quod vix antiquum esse credo) ex nomine σρουθὸς & verbo πάσαι. Et quòd passerum hîc peculiariter mentio fit, conuenit (vt antea docui) cum eo quod apud Etymologum legimus, ἰξὸν esse θῆρ σρουθίων παγίδα. Vtuntur autem οἱ ἰξευταὶ, id est aucupes, καλάμοις siue δόναξιν, (id est calamis siue arundinibus) qui itidem ἰξευταὶ appellantur. Legimus enim in Anthol. epigramm. ἰξευτοῖς καλάμοις, necnon ἰξευτοῖ δόνακι. (Quibus in locis ἰξευτὴς ponitur pro ἰξευτικός: de qua voce dicetur infrà) Horum autem calamorum fit mentio & à Bione in quodam elegantissimo idyllio, cuius initium est, Ἰξευταὶ ἐπὶ κῶρος. (quod NOMEN Ἰξευταὶ Doricum est pro ἰξευτὴς) Sed afferam primos huius idyllii versus, vtpote aliquid etiam habentes ad ἰξευτῶν τέχνιν pertinens: Ἰξευταὶ ποτὲ κῶρος, ὃν ἄλσεϊ δενδρήεντι Ὀρνέα θηρεύων, τὸν ἀπὸ ῥόπτρου εἶδεν ἔρωτα Εσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον. ὡς δ' ἐνόασε, Χαίρων, ὥνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ. Τὼς καλάμως ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι σωνάπτων, Τᾷ ἢ τᾷ τὸν ἔρωτα μεπάλμενον ἀμφεδόκευεν. Quos versus olim Venetiis ita reddidi, primis ferè iuuentutis annis, Auceps fortè puer dum venaretur opaca In sylua volucres, infelix omen, Amorem Fronde super buxi vidit pallente sedentem. Tunc puer exultans, magna velut alite visa, Continuò viscum calamósque recolligit omnes, Insidiásque omnes volitanti tendit amori.

FOEM. Ἰξεύτεια, ET Ἰξευτηεία, Viscatrix. Sed crediderim, vt ἰξεύτεια est tanquam ab ἰξευτὴς, (sicut ποιητὴς habet fœmininum ποιητεία) ita ἰξευτηεία esse tanquam ab adiectiuo mascul. ἰξευτηεος. Plutarchus in libro De fort. Rom. καὶ γὰ ἰδίας τυχης ἱερόν ἐστιν ὃν πάλαι καὶ τὴν τῆς ἰξευτείας· εἰ καὶ γελοῖον, ἀλλ' ἔχει ὀκ μεταφορᾶς ἀναθεώνησιν, οἷον ἐλκουσης τὰ πορρῶ, καὶ κρατούσης συμπεσεῖν ῥόμβα. Quæ Budæus ita reddidit, in ea quam edidit illius libelli interpretatione, Iam primùm igitur idiæ [id est priuatæ] fortunæ delubrũ in palatio situm est. est & ixeutriæ, [id est viscatricis] tametsi id nominis ridiculum est, sed non abs re tamen, translatione id dante, ac si dicas, tenaciter attrahentis quicquid illi hæsisset. Et hoc quidem in loco (vt vides) extat prior illa scriptura ἰξεύτεια, quæ magis mihi placet. At in alio eiusdẽ Plutarchi reperitur posterior ἰξευτηεία, vbi ipsemet interpretatur Viscata. Is legitur in Rom. quæst. seu problem. καὶ τί αὖ τῆς ἐπιξίοι ταῖς ἄλλαις ἐπωνυμίαις, ὅπου τυχης ἰξευτηείας ἱερόν ἐστιν, μὴ βιτκάπαν ὀνομάζουσιν, ὡς πορρῶθεν ἡμῶν ἁλισκομένων ὑπ' αὐτῆς, καὶ τῶν σφόμβων τοῖς πεφάγμασιν; Extat verò & substantiuum NEVTRVM Ἰξευτήειον, quod redditur Aucupium. In vulg. lexicis habetur ETIAM Ἰξεωτεία, quod exponitur, Quæ, tanquam viscum, procul existentia detinet. Sed mendosam esse hanc scripturam arbitror, & pro ἰξευτείας per errorem irrepsisse, ex illo Plutarchi loco quem paulo antè protuli: præsertim quum expositio etiam cum illa cõueniat. Credibile est certè aliquem ex illo Plutarchi loco margini sui dictionarii adscripsisse, deinde alium inde hoc vocabulum describentem, non ἰξευτείας (vt erat huius linguæ rudis) sed ἰξεωτείας scriptum esse credidisse.

Ἰξευτικὸς, οῦ, ὁ, Ad aucupes seu ad aucupum artem pertinens. vt ἰξευτικὸς κάλαμος apud Hesychium: vbi scribit, Ἰξὸς, εἶδος φυτοῦ, καὶ κάλαμος ἰξευτικός. Sonat autem κάλαμος ἰξευτικὸς, q.d. Calamus viscatorius, seu Arundo viscatoria. (nam viscatrix arundo responderet potius illi præcedenti ἰξευτὴς κάλαμος) Ex Ouidio autem reddi potest Viscata arundo: vt ille dicit Aues fallere viscata virga.

Ἰξευτικὸς, si Suidam sequimur, capitur etiam pro ἰξευτὴς, id est Auceps, Qui visco capit aues. Nam ἰξευτὴς ab eo exponitur hoc nomine ἰξευτικός: & additur, ὁ δ' ἰξοῦ τοὺς ὄρνεις θηρῶν, ἤτοι κόλλης πινός. Sonabit autem propriè ἰξευτικὸς (dãdo illi eum etiam vsum quem alia eodem modo terminata obtinent) Peritus capiendi visco aues.

Ἰξία, ας, ἡ, etiam dicitur, eadem significatione qua ἰξὸς, pro Visco. Theophrast. De caus. plant. lib. 5, cap. 22, ἐπεὶ καὶ ἡ ἰξία δοκεῖ καὶ ὅλως τὰ ἐμβλαστάνοντα φθείρειν. Legitur apud eundem hac in significatione cum alibi, tum verò l. 3, De caus. plant. c. 16, vbi disserit de arbore quæ πεῖνος vocatur, id est Ilex: φέρει δὲ καὶ ῥᾶδα πλὴν βάλανον, κόκκον τινὰ φοινικοῦν. ἔχει δὲ καὶ ἰξίαν καὶ ὕφεαρ. ὥςτε ἐνίοτε συμβαίνει τὰ πάρας ἅμα καρπὸς ἔχειν αὐτὸν· δύο μὲν, τοῖς ἑαυτῆς, δύο δ' ἄλλοις τινὰ τῆς ἰξίας, καὶ τὸν τῆ ὑφέαρος. καὶ πλὴν μὲν ἰξίαν &c.

Ἰξία vocata fuit & quædam planta, quæ alio nomine chamæleon albus. Ideo autem ἰξίαν vocauerũt quia ἰξὸς (id est viscum) quibusdam in locis circa radicem eius inuenitur, quo pro mastiche vtuntur mulieres. Dioscorides l. 3, c. 10, Χαμαιλέων λευκός. ἰξίαν δοῦπον ἐκάλεσαν, διὰ τὸ ἔν τοι τόποις ἰξὸν ἐυρίσκεσθαι ὑπὸς τὰς ῥίζας αὐτοῦ. ὃ καὶ αὐτὴ μαστίχης χρῶνται αἱ γυναῖκες. Dubium porro esse posset vtrum à nominato ἡ ἰξία esset ille accusatiuus ἰξίαν, an potius ὁ ἰξίας pro eius nominatiuo haberi deberet: sed Plinius nominatiuum facit Ixia, non Ixias: si vulgatæ eius editiones non mentiuntur. Legimus enim l. 22, c. 18, ex Dioscoride, Chamæleonem aliqui ixiam vocant. Et paulo pòst, Quibusdam in locis viscum gignit album sub alis foliorum, maximè circa canis ortum: (quomodo thura nasci dicuntur) vnde & ixia appellatur. Hoc vt mastiche vtũtur mulieres. Galenus quoque in lexico vocum Hippocrat. ἰξίον interpretatur φύλλον τὴ λευκοῦ χαμαιλέοντος. Quæ VOX Ἰξίον suspecta esse possit: atque adeo in vulg. lex. alia affertur lectio, nimirum ἰξιῶν, & φύλλων: non addito tamen vllius veteris exemplaris testimonio. Ego ex quodam annotatũ reperio ἰξίον quidem eodem modo, sed φύλλα pro φύλλον. Sciendum est porro Theophrastum lib. 9, cap. 13, De hist. plant. chamæleonis duo genera describentem, ἰξίας non meminisse, (vt annot. vulg. lex.) nec ἰξοῦ, id est visci, quod chamæleonis albi, vt tradit Dioscorides, vel vtriusque radicibus, Plinio teste, innascitur. AT VERO ὁ Ἰξίας alia esse videtur radix, (vt in iisdem annotatur) licet Galen. Simpl. lib. 8, chamæleonis nigri radicem aliquid δηλητήριον habere scripserit. Inter lethales enim radices separatim enumerari à Dioscoride τὸν ἰξίαν: scribente lib. 6, cap. 21, ἰξίας δὲ, ὃς καὶ οὐλόφυον καλεῖται, ὃν τῆ πίνεσθαι ὁμοίον π ὠκίμῳ κῆ πλὴ ὀσμὴν καὶ κῆ πλὴ χεῦσιν ἐμφαίνει. (ita enim scribendum est, non οἷον π ὠκίμῳ) Nicander autem ἰξίαν periphrasticè appellauit ἰξιόεν πῶμα, in Alexipharm. Ἰξιόεν δέ σε μὴ π δόλῳ παρὰ χείλεσι πῶμα Οὐλοφόνον λήσειεν, ὅ, τ' ὠκιμοειδὲς ὀδωδὲ. (Vbi obserua obiter, ὠκιμοειδὲς ὀδωδὲ, conueniens cum eo quod Dioscorides dixit, ὅμοιόν τι ὠκίμῳ κῆ πλὴ ὀσμὴν ἐμφαίνει. Obserua item VOCEM Οὐλοφόνον, quæ itidem apud Dioscoridem est nomen quo à quibusdam vocatur ὁ ἰξίας. adeo vt non simpliciter considerandum sit hoc vocabulum οὐλοφόνον tanquam epithetum, vt censuisse videtur scholiastes: quum exponit, τὸ οὖλα βλάπτον, ἤ ὅλον φονδυτικόν. De hac autem voce οὐλοφόνον hæc Gorr. scribit: Οὐλοφόνον dicitur chamæleo herba: non omnis tamẽ chamæleo ita vocatur, vt quibusdam placet, sed tantùm is qui viscũ profundit. vnde Nicander in Alexipharm. οὐλοφόνον ἰξιόεν dixit, quasi viscosum. Hæc ille: cuius de adiectiuo ἰξιόεν sententia animaduertenda est: quum alioqui illi à quibus ἰξιόεις redditur etiam Lethalis, ex hoc loco istius interpretationis occasionem sumpsisse videri possint. Nisi potius quoniam ἰξία est nomẽ certi cuiusdam medicamenti lethalis siue lethiferi, ideo ἰξιόεις generaliter pro lethali accipi putauerunt. Scribit

verò οὐλόφρονον, cum accentu in antepenult. quæ scriptura apud Dioscoridem extat: quum apud Nicãdrum alteram illam scripturam οὐλοφόνον habeamus) Reprehenditur porro Nicandri scholiastes, qui in illum eius locum annotarit ἰξίαν esse χρῶς τῆς σίλφης, τῇ χροιᾷ μέλαν: quum post Dioscoridem Aetius lib. 13, cap. 71, ἰξίαν non inter blattas sed inter radices venenatas reposuerit: itidémque Paulus libro 5, cap. 19, scribens, τῶν δηλητηρίων δὲ ῥιζῶν, χαμαιλέων, ἀκόνιτον, θαψία, ἰξίας. Dicitur porro hoc venenum non solùm ὁ ἰξίας, sed etiam ἡ ἰξία. Affertur enim ex Galeno lib. 2 De antidotis, τοῖς δὲ πλὴν ἰξίαν πεποιῆσθαι βοηθεῖ ἀψίνθιον μετ' οἴνου καὶ κασσείου. & ex Theophr. lib. 9, De hist. plant. ἔχει δὲ δάκρυον καὶ ἡ ἰξία ἡ ἐν Κρήτῃ, καὶ ἡ τραγάκανθα καλουμένη. Plinius ἰξίαν interpretatur viscum, cum alibi passim, tum in hoc loco, vbi disserit de fibris qui castores appellantur, & castorea, testes eorum: scribens, Auxiliantur priuatim contra viscum ex aceto. In qua interpretatione Pliniũ lapsum esse quidam existimant, quòd venenum quod ἰξίας dicitur, chamæleonis albi viscum esse falsò crediderit. Alii (quibus potius assentior) mirantur quidem Plinium maluisse interpretari viscum, quàm Græcam vocem, cum Scribonio Largo, retinere: sed ex magna similitudine quam ἰξίας cum aucupatorio visco habet, effectum esse putant vt Plinius viscum reddiderit: quoniam sicuti viscum, cuiusque rei, cui hæserit, tenax est, ita, si deuoretur ἰξίας, omnia glutinat interanea, omnésque contrahit & colligat excrementorum exitus. Tale quid autem de eo testatur Nicandri scholiastes, qui alioqui blattæ genus esse existimauit, vti dictum est. Addam porro his & Gorræi περὶ τῶν ἰξίου verba, tanquam corollarium: Ἰξίας dicitur chamæleo, vt patet ex Scribonio Largo, vbi de venenis agit, similiter ex Hesychio. Verùm non omnis chamæleo est, sed qui viscum fert: cuiusmodi habetur qui in Creta prouenit, quem Theophrastus lacrymam reddere scripto testatus est. Dioscorides autem ad radices eius profundi viscum quibusdam in locis affirmat, quo mulieres vtãtur pro mastiche. Itaque non omnis chamæleo, sed qui viscũ remittit, ἰξίας dicitur. Quod discrimen intelligens Nicander, quum in Alexipharmacis vlophoni veneni (quod omnium consensu chamæleo censetur) meminit, adiecta nota οὐλοφόνον ἰξιόεν, quasi viscosum, dixit: quod idem erat atque ἰξίαν dicere. Non est igitur idem chamæleo & ἰξίας: hoc speciei, illud generis rationem habet. Ac quum chamæleonem veteres in duo genera distinxerint, album & nigrũ, & videatur Dioscorides ἰξίαν speciem albi facere, (quod tamen mirum est, quum album bibi posse constet: ἰξίαν verò longè perniciosissimum esse venenum) attamen patet ex eorum dictis chamæleonem ἰξίαν multum esse differẽtis naturæ à chamæleone viscum non ferente. Nam qui viscum non fert, si albus quidem est, nõ est venenatus: (quòd Dioscorides, Galenus & Plinius eum propinent aduersus interaneorũ animalia, hydropas & dysuriam) si verò niger est, venenatam quidem & lethiferam radicem habeat, autore Galeno: (qui propter ea suadet tantùm ea foris vtendum esse, aduersus scabiem, impetiginem & vitiliginem) sed longè variis ab ixia modis nocentem, multumque diuersa symptomata inuehentem, & notas similiter differentes, & alia quoque remedia poscẽtem. Testis Paulus Ægineta, qui seorsum de ixia déque chamæleone scripsit, quòd differant tum symptomatis tum curatione. Ex eo enim iudicari potest, Dioscoridem in prooemio libri sexti, venena in suas quæque classes digerentem, non temerè chamæleonem & ixiã inter radices separatim recensuisse. Cæterùm ἰξίας dicitur ἀπὸ τῆς ἰξοῦ, hoc est à visco, quasi viscaria planta. Nanque visco redundat tam tenaci & pernicioso, vt nonnisi interaneorum conglutinatu interitum afferre videatur. Hæc Gorr. apud quem plura vide.

Ἰξία (sicut & ἰξὸς interdum) Varix. Poll. Onomast. lib. 4, Κιρσός, ἡ καὶ ἰξός, οἴδημα φλεβῶν περὶ κνημῶν πολύς, πηγάδιον ὀδηγαφρόνων, μικρὸς, ὀξύς. Vocatur autem & ἰξία, (inquit) ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς πίτυσι τῆς πίτυος ὁμοίως συγκρόφου: necnon ἰξὸς. Itidemque à Galeno apud Hippocratem ἰξία exponitur κιρσί. Sed affertur alia etiam SCRIPTVRA, Ἰξαί, ex Plut. in Mario, Ἰξῶν αἰάπλεος. vbi tamen meritò suspectus fuerit genitiuus ἰξῶν, quòd facilis fuerit alicui librario lapsus ex ἰξιῶν in ἰξῶν.

Inuenitur ETIAM Ἰξίνη, SIVE Ἀκανθα ἰξίνη, sed non de eadem planta. Fert tamen ἰξίνη quoque mastichen. Theophr. De hist. pl. l. 9, de iis quæ lacrymam ferunt, σωίσκεται καὶ ὅθεν τῆς σχίνου καὶ ὅθεν τῆς ἀκανθῆς τῆς ἰξίνης καλουμένης· ἐξ ὧν ἡ μαστίχη. Ab eodem eiusdem operis l. 6, c. 3, interaculeatas reponũtur ἰξίνη & χαμαιλέων. (Reprehenditur autem Gaza qui ἰξίνῃ carduum pineam interpretatus sit) Idem l. 6, c. 4, hanc describens, ait, ἡ ἰξίνη δὲ φύεται μόνου πολλαχοῦ, ῥιζόφυλλον δὲ ὄζον. ἀπὸ δὲ τῆς ῥίζης μέσης ὁ σπερματικὸς ἄκανθος ὅθεν πεφυκεν, ὡς καὶ μᾶλλον θαυμάζειν ὅθεν κεκρυμμένον ὅθεν τὴν φύλλων. οὗτος δὲ ὅθεν τὸ ἄκρον φέρει τὸ δάκρυον εὔοσμον καὶ ὅθεν ὅθεν ἡ ἀκανθη καὶ ἡ μαστίχη. Quæ verba Plinius interpretans habet Hexine: sed nemo dubitat quin Ixine (ex illo ἰξίνη) reponi hic debeat pro Hexine, & alibi itidem pro Helxine. Verba ipsius Plinii sunt, lib. 21, cap. 16, Hexine rara visu est, neque in omnibus terris est: radice foliosa, ex qua media veluti malum extuberat, cõtectum sua fronde. Huius vertex summus lacrymam continet iucundi saporis, acanthicen appellatam. Vicissim autem ex postremis hisce Plinii verbis rectè emendantur postrema Theophrasti verba, reponendo ἡ ἀκανθικὴ μαστίχη.

In deriuatione verbi sequentis ἰύζω, illorum autoritate nitor quibus placet ab aduerbio ἰοὺ esse deductum. Fateor alioqui, significationem illius verbi quæ vulgò affertur, nõ satis cum illa deriuatione consentire. Sed fieri potest vt ἰύζω primò dictũ fuerit de eo qui clamaret ἰοὺ, (sicut αἰάζω scimus dici de illo qui clamat αἰ) licet exemplum huius significationis nullum nobis extet.

Ἰοὺ, aduerb. Hei, Heu, Eheu. sicut οἴμοι. Sed geminari solet hoc aduerb. ἰού: sicut & cætera id genus. Habes in Aiace Soph. p. 44, meæ editionis. Apud Lucianum is qui vapulat, clamat, ἰοὺ, ἰοὺ: in Timone, πῶς ποῖ; παίεις ὦ Τίμων; μαρτύρομαι. ὦ Ἡρακλεῖς. ἰοὺ, ἰοὺ. περικαλοῦμαί σε τραύματος εἰς ἄρειον πάγον. Plutarchus in libro De def. orac. αἰσθόμενον, ἰοὺ, ἰού· διεκέκραγεν περῆμα καὶ ζητήσεως δέομενον πολλῆς ἡκεπ κομίζοιτης ἡμῖν. Legitur & apud Platonem in Gorgia, ἰού, ἰού. Non solùm autẽ geminatum, sed multoties repetitum inuenitur apud Aristophanem. Ex Luciano affertur & genitiuo iũctum, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, δεινῶν βουλευμάτων.

Ἰοὺ interdum non gementis est, sed contrà exultãtis. Sed hac in significatione quidam SCRIBI Ἰοῦ cum circunflexo tradunt. περιεσπᾶται ὅθεν χαρᾶς, (inquiũt) ὀξυνέται δὲ ὅθεν θλίψεως. Neque tamen hæc scriptura vulgatis Platonis editionibus confirmatur: vtpote apud quem De rep. libro 4, sit vox exultantis propter rem deprehensam quæ inuestigabatur, ὀξυτόνως tamen scripta: ἰού, ἰού, εἶπον, ὦ Γλαύκων, κινδυνεύομεν τῷ ὄντι ἐκεῖνο ἴχνος· καί μοι δοκεῖ οὐ πάνυ τι ἐκφυγεῖν ἡμᾶς. Ne autem valde miror particulam istam, quæ alioqui gemẽtium est, exultationis contrà indicem nonnunquam esse, facit particula ἰοὺ, quæ itidem contrarium hunc vsum interdum obtinet.

¶ Ἰύζω, Clamo ἰού: si quidem verum sit ab ἰοὺ esse deductum hoc verbum, vt αἰάζω ab αἰ. Sed nullum affertur huius significationis exemplum: ac fieri potest vt obsoleuerit. Alioqui pro ea videri queat facere copulatio verbalis ἰυγὴ cum σοῖς apud Sophoclem. A grammaticis dicitur esse, Vocem talem edo qualis est sibilantis. Homerus Iliad. ρ, de leone loquens bouem ex armẽto raptum vorante, — ἀμφὶ δὲ τόν γε κύνες τ' αἴδρες τε νομῆες Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν Ἄγχιστον ἐλθέμεναι. Vbi Eustathius annotat ἰύζειν esse εἶδος συριγμοῦ. Apud eundem poetam legimus Odyss. ο, Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπεπάλτο δεξιὸς ὄρνις Αἰετὸς ἀρπάξας χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, Ἡμερον ἐξ αὐλῆς. οἱ δ' ἰύζοντες ἕποντο Ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες. Vbi idem scholiastes annotat duntaxat ἰύζειν esse φωνὴν ἄσημον. In quendam autem locum libri σ Iliadis, vbi poeta verbali ἰυγμὸς vtitur, subiungens nomini μολπῇ, annotat idem enarrator, ἰυγμὸν & ἰύζειν esse φωνὴν ἄσημον, ὁποῖον καὶ τὸν συριγμόν. Autor breuium schol. in illo loco libri ρ Iliadis, ἰύζειν exponit ἀχρηστικῇ φωνῇ προσφέρονται, item προσφωνοῦσι. addens factũ esse hoc verbum ex aduerbio ἰού. At verò idem scholiastes (si tamen eiusdem & hæc scholia esse credendum est) in illo altero loco qui legitur Od. ο, ἰύζοντες exponit βοῶντες, id est clamantes. Sed magis mihi placet expositio quæ apud Etymologũ legitur, videlicet συρίζοντες, (nã reponi debet συρίζοντες pro συρίζοντος, vt ἰύζοντες pro ἰύζοντος) ac melius cum iis quæ ab Eustathio traduntur conuenit. Quæ autem apud eundem grammaticũ (Etymologum dico) subiunguntur, καὶ ἰύζουσιν, ἀχρηστικῇ φωνῇ προσφέρονται &c. eadem sunt cum illis quæ modò ex scholiaste Homeri attuli: atque adeò inde à quo piam adiecta fuisse puto: vt alia pleraque apud eum legi existimo, quæ illius non sunt, sed hinc inde addita. In vulg. lex. redditur Fistula cano, item Agresti voce profero. quæ secunda expositio ex illis scholiastæ verbis sumpta est. At prima nescio cuius autoritate nitatur, éstque mihi suspecta. Aliud enim est Sibilo, aliud, Fistula cano. Additur verò & tertia interpretatio, Clamo vt mulieres. Cui interpretationi occasionem putarem præbuisse locum Homericum qui ex Odyss. ο, allatus fuit, nisi ibi non γυναικῶν tantùm, sed ἀνδρῶν etiam, & quidem priore loco, fieret mentio. Illi certè interpretationi videri queat patrocinari expositio quæ à scholiaste Sophoclis datur nomini ἰυγὴ, videlicet ὀξεῖα βοή. Quinetiam schol. Theocriti ait esse τὸ λιγυφωνεῖν, & propriè de mulieribus dici. Non minus tamẽ tutũ fuerit simpliciter & generaliter interpretari Clamo. potest enim hæc interpretatio Hesychii pariter & Suidæ testimonio confirmari. Sed apud Hesych. legitur ἰυζεῖ, tanquam à prima circumflexorum conjugatione: quam scripturam mendosam esse puto pro ἰύζει. In iisdem illis lexicis affertur ex Callimacho, ἰύζων δ' ἀν' ὄρος. subiungitúrque mira expositio, λαχὼν καὶ κληρωθείς. Verùm non mira tantùm sed prorsus aliena esse hæc expositio, atque adeò alienum locum occupare facilè iudicari potest. Indicabo autem huius tãtæ erroris originem in Ἰυκτής: vbi & de ipso verbo Ἰύζω aliquid addam.

Ἰυγμὸς, οῦ, ὁ, Vox tanquam sibilantis, seu Vox sibilo similis. Aut etiam Sibilus. Reddi potest & Clamor, sequẽdo ea quæ de verbo ἰύζω dicta fuerunt. Homerus Iliad. σ, — Τοὶ δ' ῥίψαντες ἐμαρτῆ, Μολπῆ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. Vbi annotat Eustathius μολπῆς & ἰυγμοῦ eam esse differentiam quæ sit λόγου ἐμμελοῦς & βοῆς ἀμελοῦς. nam μολπὴν esse μεμελισμένον ἔπος: at ἰυγμὸν, esse φωνὴν ἄσημον, ὁποῖον καὶ τὸν συριγμόν. In vulg. lex. exponitur etiam Fistulæ cantus. Vide Ἰυγή. Apud Hesych. legitur ETIAM Ἰυχμός.

Ἰυκτής, οῦ, ὁ, Sibilator, Qui sibilat: aut certè, Qui vocem edit sibilo similem: sequendo ea quæ in ἰύζω dicta fuerunt. In v. l. redditur Edens sibilum, item Vocalis. adduntúrq; hæ expositiones Græcæ, συρικτής, ὁ λιγύφθογγος. quæ ex scholiaste Theocriti sumptæ sunt, in hunc versum Idyllii quod βωκολιασταὶ inscribitur, Γρῆπυς δ' ὧν ἄειδε λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλκας. Ita enim versum illum explanat scholiastes, γρῆπυς δ' οὗ ἦδεν ὁ Μενάλκας συρικτής, ὁ λιγύφθογγος. Et addit, τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἰυκτής. Καλλίμαχος, Ἰύζων δ' ἀν' ὄρος. Quoniam autem illis Callimachi verbis subiunguntur ista λαχὼν καὶ κληρωθείς, inde factum est vt in postrema vulgarium lexicorum editione (qui error tam fœdus támque crassus est vt fœdior & crassior vix vllus esse possit) ita posita sint quasi iis exponeretur verbum ἰύζων. Atqui satis supérque manifestum est scholiastem non iam de participio ἰύζων loqui, sed exponere illam Theocriti vocem λαχὼν, voce κληρωθείς: vtentem particula καὶ, quæ & alibi sæpe hunc vsum habere cõperitur. Verùm & iis quæ de ipso verbo ἰύζω dicta fuerunt suprà, hoc addẽdum est, scholiastem illum ibi scribere ἰύζειν esse πολιγυφωνεῖν, & propriè de mulieribus dici. Legitur porro in v. l. & Ἰυγκτής.

Ἰυγὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἰυγμός, de quo paulo antè dictum fuit. Soph. in Philoctete, pag. 41, meæ editionis, Τί δ' ἐστὶν οὕτω νεοχμὸν ἐξαφνης, ὅπου Τοσήνδ' ἰυγὴν καὶ πόνον σαυτοῦ ποιεῖς; Vbi scholiast. ἰυγὴν exponit ὀξεῖαν βοήν. Obseruandum est autem copulari ἰυγὴν & πόνον. hæc enim copulatio pro ea significatione verbi ἰύζειν cui primũ locum dedi, facere videri potest. Atque vt ἰυγὴν scholiastes Sophoclis tradit esse ὀξεῖαν βοήν, ita ἰύζειν exponi posset ὀξέως βοᾶν. Extat & apud Nicandrum illud verbale ἰυγὴ, in Theriacis, de basilisco, Οὐκ ἄρα δὴ κείνου ἀπειρεσχθέα κηώδεα γαίης Ἰυγὴν μίμνουσιν. vbi scholiastes ἰυγὴν esse ait φωνὴν πνεῦμα vel βοὴν ἀδιάρθρωτον, ἀπὸ τῆς συμβαίνοντος τῷ ποιηθείσῃ. Cæterùm si ἰυγμὸς reddi possit Fistulæ cantus, (quæ interpretatio habetur in vulg. lex.) non dubium est quin & hoc ἰυγὴ ita interpretari possimus. Sed hæc interpretatio cõuenit cum ea quæ in iisdem tribuitur verbo ἰύζω, videlicet Fistula cano: cuius significationis exemplum desidero.

AT VERO Ἴυγξ, γγος, ἡ, (quod itidem ab ἰύζω deriuatũ existimatur) nomen est auiculæ quam Torquillã necnon Verticillam quibusdam appellare placuit. Eam describit Aristoteles Hist. anim. l. 2, cap. 12. A quibusdã dicta etiam fuit Motacilla, tanquam vna eadémque cum illa quæ σίσυρα sive σισσυγὶς nominatur, (assentitúrque illis Suidas, scribens, ἴυγξ τὸ ὄρνεον τὸ καλούμενον σισσυγίς) sed reprehenduntur qui illam cum hac confundunt: quam καὶ αἴδιον etiam vocatam fuisse Hesych. & Suidas autores sunt. A Galeno autem libro 4, κῆ πόποις fertur dicta κίναιδος.

Ἴυγξ, (vt quædam poetica fabula perhibet, cuius meminerunt scholiastæ Pindari & Theocriti, necnon Suidas) mulier quædam fuit quæ quum Iouem incantamentis quibusdam & magicis artibus ad amorem sui vel ad amorem Iûs pellicere conaretur, à Iunone in auem mutata fuit, seruato eodẽ nomine. Hinc autem factum est vt auem istam ad amatorias illecebras iuuare, eáque magas ad suas incantationes suáque veneficia vti creditum sit. Bud. ἴυγγας vertit Veneficia illecebrosa, in hoc Synesii loco, ἥσαν ἄρα Αἰγύπτιοι φαρμακεῖς. καὶ οὐ παύεται Ὅμηρος ψευδόμενος, ὅτι καὶ αὐτὸς ἴυγγων πλήρεις ὀδυσσεὺς ἐκπέμπεις ἀπ' Αἰγύπτου. Cui loco hunc Xenophontis subiungit, οὐκ ἄνευ πολλῶν φίλτρων τε καὶ ἐπῳδῶν καὶ ἴυγγων. Vtitur autẽ Synesius & aliis in locis voce ἴυγγες pro illecebris. Itidémque ἴυγξ generaliter pro quauis illecebra interdum ponitur, & eo quod nos ad aliquid pellicit. Ex Xenophontis Apomnemon. affertur ἴυγγα ἔχειν pro Habere illecebram, & pelliciendi artificium tenere. Exẽpla huius metaphoricæ significationis & apud Suidam inuenies. Apud Pindarum Nem. ode 4, ἴυγγι ἕλκομαι ἥπερ scholiastes exponit ὀδηθυμία.

Ἴυγξ fertur dictus & ipse magarum turbo seu rhõbus. Vide Suidam. Sunt qui in Theocriti Pharmaceutria in hoc intercalari versu, Ἴυγξ ἕλκε τὸ πῶνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα, vocem ἴυγξ significationem illam habere crediderint. Sed scholiastes Veneream auem esse tradit, quam magæ ad suas incantationes adiutricem habeant. Vide plura de eadem voce ibidem.

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA